

Cực Phẩm Gia Đình

Contents

Cực Phẩm Gia Đình	13
1. Chương 1: Công Tử, Công Tử (phần I)	13
2. Chương 1: Công Tử, Công Tử (phần II)	16
3. Chương 1: Công Tử, Công Tử (phần III)	18
4. Chương 2: Nguyên Lai Người Là Tiểu Nữ (phần I)	21
5. Chương 2: Nguyên Lai Người Là Tiểu Nữ (phần II)	23
6. Chương 3: Tương Mỹ Nữ Thôi Hạ Hà	25
7. Chương 4: Tam Vô Sản Phẩm	30
8. Chương 5: Quán Đính, Quán Tràng	35
9. Chương 6: Đại Tiểu Tả Địch Chủ Ý	39
10. Chương 7: Hắc Xã Hội	44
11. Chương 8: Tiêu Phu Nhân	47
12. Chương 9: Sự Ra Đời Của Cuốn Sách	49
13. Chương 10: Tăng Giá Bán Sách	54
14. Chương 11: Trám Tiền Liễu	59
15. Chương 12: Đạo Bản	61
16. Chương 13: Tiểu Tiểu Cô Nương	64
17. Chương 14: Tâm Viên Ý Mã	70
18. Chương 15: Xảo Thủ Hào Đoạt	76
19. Chương 16: Hữu Tổ Chức Phạm Tội	81
20. Chương 17: Gia Đình Tuyển Bạt Đại Tái	87
21. Chương 18: Liên Sấm Tam Quan	92
22. Chương 19: Hợp Đồng Chế Viên Công (người Làm Thuê Hợp Đồng)	97
23. Chương 20: Đả Du Thi (bài Thơ Đả Du)	101
24. Chương 21: Xã Đoàn	104
25. Chương 22: Y Nữ	107
26. Chương 23: Đả Tiền Tiêu Trạch	112
27. Chương 24: Phu Nhân Địch Thiết Khán Vọng	118
28. Chương 25: Nữ Nhân Dữ Cầu	123
29. Chương 26: Quyền Đả Cước Thích (quyền Đắm Cước Đá)	128
30. Chương 27: Mê Hoặc	133
31. Chương 28: Bất Tạo Nhân Tật Thị Dong Tài	135
32. Chương 29: Tham Vọng	138
33. Chương 30: Cao Thăng	143
34. Chương 31: Tiêu Nhị Tiểu Thư	148
35. Chương 32: Bãi Bình Tha	153
36. Chương 33: Cổ Sự	158
37. Chương 34: Sung Mãn Dụ Hoặc Địch Kiến Nghị	164
38. Chương 35: Thập Yêu Khiếu Trang B?	169
39. Chương 36: Phẫn Hận	175
40. Chương 37: Tần Tiên Nhân	178
41. Chương 38: Ngữ Xuất Kinh Nhân	183

42. Chương 39: Xướng Cá Thập Bát Mạc	188
43. Chương 40: Thuyền Bang Thuyền Thực Thân?	196
44. Chương 41: Đại Tiểu Thư	204
45. Chương 42: Hữu Phụng Lai Nghi	211
46. Chương 43: Giá Cá Mì Nữ Ái Sát Nhân	219
47. Chương 44: Nhị Tiểu Tử Đích Thỉnh Cầu	227
48. Chương 45: Mĩ Nhân Tặng Ngã Mông Hãn Được	231
49. Chương 46: Đại Tiểu Thư Đích Ngộ Hội	238
50. Chương 47: Cật Vị	246
51. Chương 48: Dạ Đàm	253
52. Chương 49: Ý Ngoại Tiêu Tức	261
53. Chương 50: Tư Định Liễu Chung Thân ?	267
54. Chương 51: Thương Tâm	271
55. Chương 52: Túng Luận Liên Doanh	275
56. Chương 53: Xảo Xảo, Ngã Đích Bảo Bối	279
57. Chương 54: Lạp Long	286
58. Chương 55: Thiên Cổ Tuyệt Đối Dữ Kim Lăng Tài Nữ	290
59. Chương 56: Thuyền Ngoan?	294
60. Chương 57: Sắc Dụ	300
61. Chương 58: Cộng Xử	307
62. Chương 59: Hương Diễm Đích Chủ Ý	312
63. Chương 60: Hương Thủy (nước Hoa)	317
64. Chương 61: Mãn Côi Đích Hàm Nghĩa	321
65. Chương 62: Tài Nữ Lạc Ngưng	325
66. Chương 63 : Nghi Hoặc	330
67. Chương 64 : Ý Tưởng Kỳ Diệu.	334
68. Chương 65 Gặp Lại Tiêu Ngọc Sương	339
69. Chương 66: Thâm Tình	343
70. Chương 67: Kinh Biến	349
71. Chương 68 : Dục Luyện Thần Công	355
72. Chương 69 : Nhân Tâm	359
73. Chương 70 : Đấu Tí Dữ Đấu Ngoan	363
74. Chương 71 : Yêu Nữ	368
75. Chương 72: Thâm Tình	374
76. Chương 73: Ta Cùng Người Song Tu - Chương 74 : Xuân Sắc	380
77. Chương 75 : Tặng Chàng Hỏa Thương	391
78. Chương 76 Phản Hồi (trở Về)	395
79. Chương 77 Hội Ước Cùng Nhị Tiểu Thư	400
80. Chương 78: Ước Hội Bị Trảo Liễu	404
81. Chương 79 Xảo Xảo Bệnh Liễu	408
82. Chương 80: Hí Tài	413
83. Chương 81: Yêu Thỉnh	418
84. Chương 82: Cao Thủ	424
85. Chương 83: Vi Nan	428
86. Chương 84: Phát Minh Vĩ Đại	433
87. Chương 85: Xảo Thi Diệu Đối	437
88. Chương 86: Thư Viện Dương Oai	442
89. Chương 87 Đại Tiểu Tả Khóc Liễu (tiếng Khóc Đại Tiểu Thư)	457
90. Chương 88: Cầu Cứu	462
91. Chương 89: Lão Hồ Ly	465
92. Chương 90: Mê Hoặc	470
93. Chương 91: Nội Y Của Đại Tiểu Thư	473
94. Chương 92: Thu Hoạch	478
95. Chương 93: Dạy Tài Nữ	483

96. Chương 94: Tự Minh Hại Minh	491
97. Chương 95: Tài Tử Kiêm Lưu Manh	497
98. Chương 96: Đản Hộ	503
99. Chương 97 Tây Tương Chi Lang*	507
100. Chương 98 : Đêm Tối Thường Hoa	514
101. Chương 99: Oan Gia Ngõ Hẹp	519
102. Chương 100	525
103. Chương 101: Đồng Hành	529
104. Chương 102: Thương Hội Chi Sự	535
105. Chương 103: Cùng Tản Bộ	540
106. Chương 104 - Tương Tặng	545
107. Chương 105: Tài Học Chi Sỷ	550
108. Chương 106: Thiên Sanh Hốt Du	555
109. Chương 107 - Nhân Duyên Thiêm	562
110. Chương 108: Tái Ngộ Từ Vị	566
111. Chương 109 : Trạc Xuyên	571
112. Chương 110 : Diệu Ngữ Giải Nhân Duyên	575
113. Chương 111: Không Bằng Cầm Thú.	580
114. Chương 112: Nhắm Ngươi Rồi Đó	584
115. Chương 113: Niên Hội	587
116. Chương 114: Trách Nan	591
117. Chương 115 : Lão Tử Là Người Văn Minh	594
118. Chương 116: Tức Sự Trữ Nhân	598
119. Chương 117 : Văn Đấu Vũ Công	604
120. Chương 118: Kì Trung Áo Bí (huyền Bí Trong Đó)	615
121. Chương 119 - Thiện Lương Đích Nhân	621
122. Chương 120: Tây Hồ Yên Vũ	625
123. Chương 121: Hồng Tuyển	630
124. Chương 122: Muốn Đánh Ừ?	634
125. Chương 123 Phiến Tử (kẻ Lừa Đảo)	638
126. Chương 124: Ta Không Phải Người Tùy Tiện	641
127. Chương 125: Tiên Nhi Hấp Dẫn	644
128. Chương 126: Nàng Phẩm Trà Ta Thường Thức	648
129. Chương 127: Tâm Sự	651
130. Chương 128 : Tiến Thoái Lương Nan!	656
131. Chương 129 : Tiêu Tác	660
132. Chương 130 Chuyên Gia Đánh Chó	664
133. Chương 131: Kiếp Cá Sắc	669
134. Chương 132: Trữ Nhạ Diêm Vương, Mạc Nhạ Tam Ca	673
135. Chương 133 Tranh Chấp	680
136. Chương 134: Âm Mưu Của Phu Nhân	686
137. Chương 135: Tiếp Thu	690
138. Chương 136	696
139. Chương 137: Tam Ca Đích Tuyệt Đối	700
140. Chương 138: Cầu Thân	703
141. Chương 139 : Thọ Đản (sinh Nhật)	707
142. Chương 140 : Tài Nữ Muốn Chiêu Thân?	710
143. Chương 141 : Tâm Ý Của Lạc Ngưng.	714
144. Chương 142: Tiểu Vương Gia	717
145. Chương 143 - Tài Nữ Tri Tâm.	721
146. Chương 144 : Vua Đối	726
147. Chương 145: Lâm Tam Tiên Trưởng	731
148. Chương 146: Nước Mắt.	739
149. Chương 147: Ai Đẹp Hơn?	744

150. Chương 148 :	Hiểm Họa Tiềm Ẩn.	747
151. Chương 149 :	Từ Văn Trường Đến	751
152. Chương 150:	Hảo Hí (trò Hay)	755
153. Chương 151:	Quỷ Biện	760
154. Chương 152:	Hèn Hạ? Nhân Hậu?	763
155. Chương 153:	Giao Du	767
156. Chương 154:	Ý Tưởng Sát Nhân	774
157. Chương 155:	Đương Niên Đỉnh Phong Niệu Thập Trượng	779
158. Chương 156:	Trụ Mã Liễu	782
159. Chương 157:	Dương Trường Nhi Khứ	786
160. Chương 158:	Khuyến Úy	789
161. Chương 159:	Mắc Bệnh	793
162. Chương 160:	Khảm Đảo Tha	797
163. Chương 161:	Kẻ Gian Người Ngay	800
164. Chương 162:	Tham Vọng	804
165. Chương 163:	Soa Điểm Nuy Liễu	808
166. Chương 164	Tân Thì Gian	811
167. Chương 165:	Bao Vây	819
168. Chương 166:	Tham Thí	822
169. Chương 167:	Tổng Động Viên Gia Đình	826
170. Chương 168:	Loạn Liễu (Rối Loạn)	831
171. Chương 169 -	Báo Quân Ân	834
172. Chương 170 -	Phế Bỏ	839
173. Chương 171:	Ngã Hận Tử Nhĩ Liễu	842
174. Chương 172:	Du Quả	846
175. Chương 173:	Điểm Bạt	850
176. Chương 174:	Lạc Tiểu Thư Sấp Kén Chồng Ư?	854
177. Chương 175:	Hách Tử Nhĩ (dọa Chết Người)	858
178. Chương 176:	Ngoa Trá (tổng Tiền)	865
179. Chương 177:	Hảo Lâm Tam (Người Tốt Lâm Tam)	869
180. Chương 178:	Tham Mưu Tướng Quân	873
181. Chương 179:	Mạc Thác Liễu (sờ Nhầm A!)	882
182. Chương 180:	Khinh Thái Giải Ngữ Hoa	889
183. Chương 181:	Khiêu Đậu	896
184. Chương 182	Giác Mộng Quái Lạ	902
185. Chương 183:	Tích Biệt	910
186. Chương 184:	Chỉnh Quân	914
187. Chương 185:	Nan Đề	918
188. Chương 186:	Tuần Tra Ba Trại	925
189. Chương 187:	Tiên Nhi Quật Cường	933
190. Chương 188	Đả Pháo	937
191. Chương 189 -	Tập Kích	943
192. Chương 190 -	Nhiên Thiêu Địch Thú Huyết	949
193. Chương 191 -	Không Ai Được Sỉ Nhục Huỳnh Đệ Của Ta	954
194. Chương 192:	Không Dám Vượt Lên	958
195. Chương 193:	Một Phong Gia Thư	962
196. Chương 194:	Thư Của Đại Tiểu Thư	965
197. Chương 195:	Phiền Toái	969
198. Chương 196	Công Thủ Diễn Luyện	972
199. Chương 197:	Chàng Giết Sư Phó Của Ta	976
200. Chương 198:	Mắc Lừa	979
201. Chương 199:	Vũ Khí Thần Bí Của Lâm Tướng Quân	983
202. Chương 200:	Trối Lại? Bái Đường?	988
203. Chương 201:	Đại, Tiểu Ma Nữ	1003

204. Chương 202: Trên Đường Trở Về	1011
205. Chương 203: Hai Vị Phu Nhân	1015
206. Chương 204: Tiêu Gia Không Phải Là Nhà Ta	1019
207. Chương 205 - Tái Thi Hội	1027
208. Chương 206 - Bôi Tửu Tráng Hoài	1032
209. Chương 207 - Tứ Luân Tái Thi (thi Thơ Bốn Vòng)	1039
210. Chương 208 - Ngộ Kiếp	1057
211. Chương 209 - Tổ Nam Nhân Chân Nan (làm Nam Nhi Thật Khó)	1061
212. Chương 210: Bị Nữ Tử Cường Hôn	1068
213. Chương 211: Nàng Là Người Của Ta	1075
214. Chương 212: Tiễn Biệt	1079
215. Chương 213: Khuyên Giải	1083
216. Chương 214: Nhớ Chàng!	1086
217. Chương 215: Mất Tích	1090
218. Chương 216: Chán Ghét Người!	1093
219. Chương 217: Đại Tiểu Thư Đỏ Mặt	1100
220. Chương 218 : Năm Bức Hoạ Đỉnh Ước	1107
221. Chương 219 Thánh Chỉ	1117
222. Chương 220: Âm Đạm	1122
223. Chương 221 : Tiễn Kinh	1128
224. Chương 222 - Đăng Hội	1134
225. Chương 223 - Phương Tung Yếu Yếu	1140
226. Chương 224 - Kiếm Bóng Tìm Hình	1143
227. Chương 225 - Đăng Mê (câu Đố Trong Đèn Lồng)	1146
228. Chương 226 - Hoa Đăng Hồng Tuyền	1153
229. Chương 227 : Kẻ Xấu	1159
230. Chương 228: Tiên Tử Và Cường Nữ	1163
231. Chương 229 - Xảo Ngộ	1170
232. Chương 230 - Kỳ Nữ Tử	1177
233. Chương 231: Cự Bất Tòng Quân	1182
234. Chương 232:lão Bà Là Công Chúa	1187
235. Chương 233:dã Thủ Thương	1194
236. Chương 234:giao Hoán Điều Kiện (trao Đổi Điều Kiện)	1199
237. Chương 235: Đại Tiểu Thư Mất Tích	1205
238. Chương 236 : Lạc Thủy	1209
239. Chương 237 : Ngọt Ngào	1212
240. Chương 238 : Đến Thăm	1216
241. Chương 239 : Hoa Tra	1219
242. Chương 240 - Phần Thanh (bi Phần)	1223
243. Chương 241: Truyền Thụ	1226
244. Chương 242: Tin Của Thanh Tuyền	1230
245. Chương 243: Đánh Ngã Tiên Tử	1235
246. Chương 244: Bị Trúng Châm	1239
247. Chương 245: Không Đành Lòng Phải Nén Lại Ở Phút Cuối	1243
248. Chương 246 - Tiếp Thị	1250
249. Chương 247 - Thương Hoa	1255
250. Chương 248 - Thành Vương	1262
251. Chương 249 - Ngang Ngạnh	1264
252. Chương 250 - Trạng Nguyên	1269
253. Chương 251 - Ngắm Thương Vườn Mầu Đơn.	1271
254. Chương 252: Chọn Cỏ Làm Hoa Khôi	1278
255. Chương 253 - Nàng Họ Tiểu	1287
256. Chương 254 - Đỉnh Phong Kinh Diễm	1291
257. Chương 255: Thỉnh Ta Chinh Phục Nàng Ấy	1297

258. Chương 256: Diễn Binh Sa Trường	1304
259. Chương 257: Hảo Đại Nhất Điều Xà	1310
260. Chương 258: Bạch Bào Tiểu Tướng	1317
261. Chương 259 : Thủ Thắng	1324
262. Chương 260: Kỳ Binh	1330
263. Chương 261 - Kẻ Thông Minh	1335
264. Chương 262 - Âm Sát	1341
265. Chương 263 : Hai Mỹ Nhân Tuyệt Sắc	1347
266. Chương 264: Ai Nói Tiên Tử Không Giết Người?	1352
267. Chương 265: Ta Sẽ Cho Người Một Câu Trả Lời.	1359
268. Chương 266: Hoàng Thượng Triệu Kiến Người	1365
269. Chương 267 Lửa Giận Bừng Bừng	1371
270. Chương 268: Quyền Đánh Đông Doanh	1376
271. Chương 269: Lễ Nghi Ngoại Giao	1383
272. Chương 270 - Tá Cư (giấy Mượn)	1387
273. Chương 271 - Nghề Thường Công Chúa	1390
274. Chương 272 - Trường Kim	1393
275. Chương 273 - Ta Muốn Tổ Cáo Ngài	1397
276. Chương 274 : Lại Tiến Cung	1401
277. Chương 275 - Thế Nào Là Thâm, Thế Nào Là Độc	1404
278. Chương 276: Thiên Lao	1408
279. Chương 277: Giải Cứu	1412
280. Chương 278 :: Rốt Cuộc Là Muốn Làm Gì ??	1415
281. Chương 279: Có Nên Cầu Dẫn Hay Không?	1419
282. Chương 280 : Người Không Thể Đi	1425
283. Chương 281 : Tuyển Phò Mã	1429
284. Chương 282 : Thắng Cả Hai Trận	1432
285. Chương 283: Cùng Tàu Đấu Đá, Người Không Bằng Ngựa...	1436
286. Chương 284: Thiên Hạ Đệ Nhất Đình	1445
287. Chương 285: Ba Lời Mời	1451
288. Chương 286 - Người Đến Từ Kim Lăng	1458
289. Chương 287: Phu Nhân Giá Đáo	1462
290. Chương 288: Tiếng Giết Heo	1465
291. Chương 289: Hào Trạch	1473
292. Chương 290: Ban Thường Nàng Ta Cho Người	1480
293. Chương 291: Sai Lầm Lớn Nhất	1488
294. Chương 292: Mượn Đại Pháo	1492
295. Chương 293: Đại Phiến Phúc	1499
296. Chương 294: Trả Hàng	1505
297. Chương 295 - Làm Khách Trong Màn	1512
298. Chương 296: Chuyện Cười	1519
299. Chương 297: Chọc Cười Giai Nhân	1522
300. Chương 298: Dịu Dàng Đáng Ghét	1526
301. Chương 299: Diễn Trò	1530
302. Chương 300: Anh Hùng Chân Chính	1534
303. Chương 301 - Nam Bằng Hữu	1537
304. Chương 302 - Lễ Vật Của Cao Ly	1543
305. Chương 303 - Hoàng Thượng Xảy Ra Chuyện	1547
306. Chương 304 - Băng Hà?	1550
307. Chương 305 - Người Đã Minh Bạch Chưa?	1554
308. Chương 306: Bái Thượng Nhất Bái.	1557
309. Chương 307 - Cự Tuyệt	1561
310. Chương 308: Ta Là Lão Hồ Du Của Người (i Love You)	1564
311. Chương 309 - Khuyên Giải	1568

312. Chương 310 - Sắc Ma Tướng Công	1575
313. Chương 311 - Ngẫu Nhiên Phát Hiện	1582
314. Chương 312 - Tung Tích	1586
315. Chương 313 - Không Ổn	1589
316. Chương 314 - Khả Năng Dự Đoán	1593
317. Chương 315 - Ngoạn Thuật Và Nhẫn Thuật	1596
318. Chương 316 : Ý Nghĩ Vượt Thời Đại	1600
319. Chương 317 - Thần Tiên Tỷ Tỷ, Ta Yêu Nàng!	1604
320. Chương 318 - Cuộc Thảm Ván Giận Dữ	1607
321. Chương 319 : Quá Trơ Trên	1611
322. Chương 320 - Tai Nạn Lao Động	1614
323. Chương 321 : Ta Có Tội	1617
324. Chương 322 : Có Mỹ Nhân Đi Cùng	1621
325. Chương 323 - Gặp Lại Lạc Ngưng	1625
326. Chương 324 - Thuốc Bổ Đặc Biệt	1632
327. Chương 325 - Nhất Định Phải “tẩy Bạch Bạch”*	1636
328. Chương 326 - Sờ Nhầm Rồi	1642
329. Chương 327 - Trên Hồ Vi Sơn	1647
330. Chương 328 - Cá Cược	1652
331. Chương 329 - Phá Hoại Hảo Sự	1666
332. Chương 330 : Cá Vượt Cửa Rồng	1674
333. Chương 331: Tìm Thấy Rồi	1684
334. Chương 332 : Vớt Bạc	1690
335. Chương 333 - Cô Làm Ôn Tôn Trọng Nhân Cách Của Ta!	1698
336. Chương 334 - Ngưng Nhi Bắt Gian	1703
337. Chương 335 - Mưa Xuân Trên Đường	1716
338. Chương 336: Nắm Quá Chặt	1723
339. Chương 337: Tìm Được Chỗ Mẫn Cảm Của Người	1728
340. Chương 338: Phát Hiện Của Tiên Tử	1733
341. Chương 339: Lâm Phu Nhân	1740
342. Chương 340: Tiên Tử Cũng Phải Chết?	1745
343. Chương 341: Thiên Thu Vạn Tải*, Nhất Thống Tiêu Gia	1760
344. Chương 342 : Cầu Thân	1767
345. Chương 343 : Phát Minh Của Từ Trường Kim?	1773
346. Chương 344: Kiểm Tra	1778
347. Chương 345: Tiểu Pháo	1783
348. Chương 346: Văn Vinh Ca	1789
349. Chương 347: Tạ Ôn Huỳnh... Muội Hận Huỳnh	1797
350. Chương 348: Mèo Gọi Xuân	1804
351. Chương 349: Thương Triều	1812
352. Chương 350: Cường Quyền Một Vạn Năm	1817
353. Chương 351: Đại Hoa Trung Dũng Quân	1822
354. Chương 352: Mỗi Năm Hoa Đào Ấy, Hé Nở Lúc Đau Thương!	1828
355. Chương 353 - Bắn Bay Con Bà Nó Đi!	1834
356. Chương 354 - Hoa Đào, Lại Thấy Hoa Đào	1841
357. Chương 355 - Nhà Có Tin Vui	1852
358. Chương 356 - Trời Đất Giao Hòa, Không Thở Cách Chia	1858
359. Chương 357: Đào Hoa	1862
360. Chương 358: Dữ Phu Tề - Dữ Thiên Tề	1869
361. Chương 359: Tam Thông Cổ	1876
362. Chương 360: Pháo Đả Bài Phường	1883
363. Chương 361: Tan Thành Mây Khói	1891
364. Chương 362: Trừng Trị Hấn	1901
365. Chương 363: Hoàng Hậu Ủ?	1905

jeeX *?QÆM; je9, E?B M *?Q L; QÆB æ K IX vLX OXEX?→MX uX M X X X X X X X X
jedX *?QÆM; je8, h L; O *MM; oEB aQ H, *OX X m° BXXX X X X X X X X X X X X X
je3X *?QÆM; jee, sm'i o•M X~M; X* X9X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
jeNX *?QÆM; jed, æ²M; sm æ SMX hX ŠMX X X X X X X X X X X X X X X X X X
jdyX *?QÆM; je3, h` M? "B M IX M h`B Xn X X X X X X X X X X X X X X X X
jdRX *?QÆM; jeN, :B€K æ`M X>XM; XB X X X X X X X X X X X X X X X X X
jdkX *?QÆM; jdy, h?B MX`XE X JQXn X X X X X X X X X X X X X X X X X X
j djX *?QÆM; jdR, S?KM; *X d* XmXL X X X X X X X X X X X X X X X X X
jd9X *?QÆM; , jdk, .[E? M? >Q L? 'i æ| - h?K+ h`m M; XG Q XMX æ 1XZ Xn V MXX X F
jd8X *?QÆM; jdj, :•v *?Q L; "B h? K S?B M X, Q€B] X P dÆXX X X X X X X X X X
j deX *?QÆM; jd9, E?| G Á M; \$ d j Á M; v" *?Q L; "B h? K S?B M hQ€B

636. Chương 633 : Tâm Bệnh	3523
637. Chương 634 : Gặp Lại Trường Kim	3528
638. Chương 635: Khoáng Cổ Kỳ Nhân.	3533
639. Chương 636 (chương Cuối): Nhu Tình Ngàn Năm (*)	3541

Cực Phẩm Gia Đình

Giới thiệu

Nguồn: tangthuvien. com Thể loại: Kiếm hiệp, Sắc hiệp, Hài hước Truyện kể về Lâm Văn Vinh một t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuc-pham-gia-dinh>

1. Chương 1: Công Tử, Công Tử (phần I)

Gió xuân khê thổi, hàng dương liễu đu đưa trước gió, mặt hồ Huyền Vũ tựa như một mặt gương khổng lồ sáng bóng, khi ánh nắng chiều chiếu xuống, mặt hồ phản xạ ánh vàng nhàn nhạt.

Trên mặt hồ sóng vỗ nhẹ, du thuyền đi lại như thoi đưa, không ngừng truyền đến tiếng cười nói từ những con thuyền, đều là các tiểu thư tỷ muội xuất du văn cảnh, quang cảnh thật là náo nhiệt.

Vô số các nho sinh tử sĩ đứng trên đầu thuyền, đôi mắt như dính vào những hoa thuyền của các thiên kim tiểu thư, nét mặt không hề che dấu khát vọng như chó sói rình mồi. Nhưng ngay khi tiếp cận hoa thuyền, bọn họ nhất thời cải biến sắc mặt, trở lại một dáng dấp rất mực chánh trực thanh cao, mắt không tà niệm, phe phẩy quạt, ngâm thơ vịnh phú, vô cùng phong lưu.

Vài chiếc quan thuyền thả neo trên mặt hồ, các nàng thiên kim tiểu thư ẩn sau những tấm màn, len lén nhìn đám phong lưu tài tử xung quanh, lựa chọn ý trung nhân cho mình.

Đứng trên bờ hồ Huyền Vũ, nếu muốn dùng một từ để tả tâm sự của Lâm Văn Vinh bây giờ, thì không gì đúng bằng “giải đen”, thực sự hắn đang “giải đen”.

Từ khi đến nơi này đã được một tháng rồi, vận đen vẫn không hề buông tha hắn, có lẽ, ngay khi quyết định tham gia đoàn du lịch của công ty đến Thái Sơn du lịch, vận đen đã chớp lấy hắn. Đặc biệt là khi đoàn lữ hành điểm danh gặp tên của “tiểu nữ ” kia, hắn đã có những cảm giác bất an.

Mà sự thực đã chứng minh sự phán đoán của hắn.

Lâm Văn Vinh quay về mặt hồ, hung hăng nhổ một ngụm nước bọt lớn, tâm tình có khá hơn một chút, một cảm giác khoan khoái tràn ngập cơ thể hắn. Việc nhổ bọt mà thực sự sảng khoái à, đã lâu không có thống khoái vậy, mẹ nó chứ, thời đại này may mà chưa có những lão bà đeo băng đỡ hằm hằm hề hề ghi biên lai phạt ta năm mươi đồng à.

Lâm Văn Vinh tự đánh giá hình ảnh mình phản chiếu trong làn nước, mắt sáng mảy kiếm, mũi to, nụ cười thân thiện, nếu y mặc một bộ sỹ phục (văn nhân y phục), thì có lẽ so với đám văn nhân đang có mặt trên mặt hồ lúc này y còn phong tao hơn vài phần.

Chỉ tiếc y mặc một thân trường sam màu xanh, chân đi đôi giày vải gần hỏng, so với đám văn nhân phong lưu tài tử ở đây, thật sự là có chút nghèo nàn thanh bản quá. Hơn nữa trên đầu là bộ tóc ngắn ngắn ngủn hoàn toàn khác biệt với người ở đây, trên đầu cũng không vấn lấy một chiếc khăn, lại càng không phù hợp với hoàn cảnh ở đây.

Có vài tiểu nữ đi qua, chỉ cần thoáng nhìn bộ dạng quần áo của Lâm Văn Vinh, căn bản không cần nhìn đến mặt y, trực tiếp bỏ qua hẳn, ánh mắt ngó thẳng về đám tài tử uy phong đang run run vì gió lạnh trên đầu thuyền.

Đột nhiên đám mỹ nữ như bị gió thổi túm tụm lại bên bờ hồ, không ngừng nhìn về phía mặt hồ xa xa bàn tán, tiếng oanh oanh yền yền thổ thổ thật dễ nghe.

“Ôi, mau nhìn kia, nhìn xem, đó là Kim Lăng đệ nhất tài tử Hậu Dược Bạch, Hậu công tử đó -”

“Ôi, thật là đẹp trai”

“Ôi, thật là si tình kia”

“Ai, đây là tiểu thư nào mà may mắn vậy”

Lâm Văn Vinh theo hướng các ả chỉ chỗ, nhìn về hướng đó.

Chỉ thấy trên mặt hồ có ba chiếc hoa thuyền đang theo dòng tiến trôi đến, mỗi chiếc đều có hai tầng, cao khoảng 6, 7 thước, trên treo đèn lồng, tầng trên là lầu các, xung đắc thượng thị khí vũ hiên ngang.

Trên ba chiếc hoa thuyền đề treo cờ quạt tung bay, chiếc bên phải và bên trái có treo một tấm hồng điều lớn từ trên bụng thuyền rủ xuống .

Bên phải là “Xuân phong phủ ngã ý”, bên trái là “Chích vi quân khuynh tâm”. (gió xuân vỗ về lòng ta- chỉ vì quân tử xiêu lòng)

Trên chiếc thuyền ở giữa, một vị công tử đứng thẳng trên đầu thuyền, mặt đẹp như ngọc, phe phẩy quạt giấy, mặt có nét cười, áo bay theo gió, dáng trông thật là phong lưu tiêu sái.

Chiếc hoa thuyền thứ ba to và sang trọng hơn nhiều, so với chiếc hoa thuyền của Hậu công tử còn lớn hơn, phi diêm lầu các, không thể tả hết sự quý phái của nó. Chỉ tiếc rèm treo bốn bề, khiến người người không thể thấy rõ, trên đầu thuyền treo một chiếc đèn lồng thật lớn tung bay theo gió, trên đó một chữ vàng thật lớn “Lạc”.

Là Lạc tiểu thư, là Kim Lăng đệ nhất mỹ nữ đồng thời là đệ nhất nữ nhân tài ba lỗi lạc, một nữ tử đứng bên cạnh Lâm Văn Vinh kêu lớn, trên mặt tràn đầy hưng phấn, hiển nhiên là kẻ đang thần tượng Lạc tiểu tử kia.

Kim Lăng đệ nhất tài tử thì là cái quái gì, Lâm Văn Vinh tâm trạng hoàn toàn không ở mặt hồ. Kim Lăng đệ nhất mỹ nữ và Kim Lăng đệ nhất nữ nhân à, càng làm hắn có chút xem thường. Ngày nay, cứ hơi nói chuyện với đám phụ nữ một chút là đã thấy họ tự cho mình là mỹ nữ gì đó. Tại cái thế giới kia của hắn, nếu đem thân thể mấy tác gia nữ sĩ ra so sánh, chắc hầu như toàn thấy kiểu gầy còm cơ da bọc sắt, chẳng có gì đáng kinh ngạc khen ngợi cả.

“Nghe nói Hậu công tử đã theo đuổi Lạc tiểu thư đã hai năm rồi, hẳn thân là công tử con phủ doãn Kim Lăng, vừa là tài tử được tôn xưng à Giang Chiết Tài tử, với gia thế và tài năng của y, nếu ta là Lạc tiểu thư thì đã hạnh phúc đến chết mất”, một hoa si nữ nói .

“Thiết nghĩ, Lạc tiểu thư là Kim Lăng đệ nhất nữ nhân đồng thời là tài ba đệ nhất mỹ nữ, luận văn tài không thể so là kém Hậu công tử, lại là thiên kim tiểu thư của Giang Tô tổng đốc, luận gia thế, có lẽ còn cao hơn Hậu công tử một bậc. Cho nên, Lạc tiểu thư chưa chắc đã nhìn trúng Hậu công tử”, một người hiển nhiên là kẻ hâm mộ Lạc tiểu thư đáp lời.

“Theo ta thấy, Kim Lăng đệ nhất tài tử và Kim Lăng đệ nhất tài hoa nữ nhân, bọn họ đúng là trai tài gái sắc, trời sinh một đôi, không chỉ ở Kim Lăng thành này, mà ngay cả Giang Chiết tỉnh, nếu muốn tìm một đôi tương xứng với bọn họ, cũng thật khó khăn à.” Hoa si nữ nói tiếp.

Lâm Văn Vinh bất lực lắc lắc đầu, đàn bà trời sanh quái quỷ à, người ở thời đại nào cũng giống nhau.

Trên hồ vị phong lưu Hậu công tử kia đã đậu thuyền hoa của mình bên cạnh thuyền của Lạc tiểu thư, rồi ôm quyền cúi mình, hiển nhiên là đang cầu gì đó với Lạc tiểu thư ở trong thuyền.

Một lát sau, từ trong thuyền của Lạc tiểu thư một nha hoàn xinh đẹp bước ra, đứng ở đầu thuyền hướng đến Hậu công tử nói vài câu, sắc mặt Hậu công tử lộ rõ vẻ thất vọng, tiếp theo lại biến thành vui sướng thần sắc.

Lâm Văn Vinh đứng cách họ quá xa, căn bản không nghe thấy họ nói với nhau cái gì, bất quá nhìn vẻ mặt Hậu công tử thật kỳ quái, thế này cuối cùng vị tiểu thư họ Lạc kia có cự tuyệt hẳn ta không thế? Sao vị Hậu công tử lúc đầu thất vọng sau lại cao hứng thế.

Hai vị nữ tử gần hẳn hiển nhiên cũng tâm trạng nghi hoặc như hẳn, thấy chiếc thuyền hoa của Lạc tiểu thư từ từ đi đến giữa hồ, vị nữ tử hâm mộ Lạc tiểu thư vui vẻ nói: “ Thế là thế nào, ta không có nói sai nhé, Hậu công tử không hẳn đã có khả năng khiến Lạc tiểu thư động tâm đâu.”

Nữ tử hâm mộ Hậu công tử cắt ngang nói : “Ta thấy chưa chắc thế, xem hình dáng Hậu công tử lúc này thực sự cao hứng, nói không chừng, một tháng nữa, sẽ có ước hẹn cùng giai nhân”.

Thế này cũng bình thường, để xem phong tục của thế giới này ra sao, dù sao nam nữ hữu biệt, nói chuyện tình ái đương nhiên phải tìm nơi vắng người, trăng thanh gió mát mới là tuyệt vời chứ.

Hậu công tử nhìn hoa thuyền của Lạc tiểu thư đi xa dần, nhưng vẫn như cũ dõi theo, khuôn mặt nở nụ cười, mắt nhìn đắm đắm, thể hiện ra ngoài vẻ phong lưu đa tình bộ dáng khiến cho Lâm Văn Vinh đến phản cảm.

Tiểu tử, có gì mà đặc ý chứ, nói chuyện tán gái, ông nội người đây có thủ đoạn cao hơn người gấp vạn lần, nhìn điệu bộ si mê của người kia. Lâm Văn Vinh tự dưng bất bình nghĩ thầm.

Thời tiết cuối thu, sắp sửa sang đông, gió hồ từ phía sau thổi đến, Hậu công tử dường như thấm lạnh, đầu vai run lên.

Lâm Văn Vinh soi mói, nhìn tường tận từng động tác của y, nhin không được cười hắc hắc, ông trời ơi, rét chết thằng nhãi chỉ cần phong độ không cần ôn độ(ảm áp này đi), ta còn đang bảo sao mà mùa xuân đến nhanh vậy, thì ra là thằng nhãi này và đám tiểu nữ kia muốn đón xuân à.

Lâm Văn Vinh cười lạnh khiến cho mấy tên nữ tử bên cạnh chú ý, các nàng ánh mắt nhìn ngó Lâm Văn Vinh, nhìn thấy bộ dạng nghèo đói bần hàn và bộ tóc ngắn ngủn, đều cho miệng cười rộ lên khinh rẻ, đến khi nhìn thấy thân hình của hẳn, lập tức mặt đỏ lên, không dám nhìn hẳn nữa.

Lâm Văn Vinh cao 1m 77, vì luôn luôn chăm chỉ tập thể dục quanh năm, nên thân hình cân đối, tràn đầy sinh lực, dung mạo không xấu, màu da khỏe mạnh như màu hạt lúa tiểu mạch, so sánh với một bạch diện tài tử môn, thì động tác của hẳn có một mị lực lay động lòng người.

Cũng khó tránh những nữ tử kia khi thoáng nhìn hẳn đều không dám quay lại nhìn, nam nhân này, có một mị lực rất lớn tác động và tâm linh các nàng.

Năm đó trong khi tại Bắc Kinh học đại học, Lâm Văn Vinh được gọi là hắc mã vương tử, rất nhiều nữ tử đã thâm thương trộm mến hẳn.

“Ở đây có mùi gì vậy”

“Nhìn điệu bộ nghèo đói của y kia.....”

“Hoàng huynh, cùng với thằng nhãi này đứng một chỗ , có khi làm nhục thân phận của người, chúng ta tránh xa hẳn ra”

Đó là vài tên tài tử đứng bên cạnh hắn, sau khi nhìn thấy Hậu công tử cửa cẩm tiểu thư, vốn sự tự tin đã bị dả kích rất lớn, vừa rồi các mỹ nữ bên cạnh lại hoàn toàn không chú ý gì tới họ, ngược lại ánh mắt lại tập trung vào Lâm Văn Vinh, chúng không bức tức sao được

2. Chương 1: Công Tử, Công Tử (phần II)

Lâm Văn Vinh trước khi đi vào thế giới này, là một giám đốc thị trường của một công ty tầm trung, năm hai mốt tuổi tốt nghiệp đại học, chăm chỉ làm việc bốn năm, hai nhăm tuổi y trở thành một vị giám đốc thị trường trẻ nhất của công ty, kiến đa thức quảng các lĩnh vực đều nắm được.

Thấy những ánh mắt của những kẻ bên cạnh, Lâm Văn Vinh đương nhiên biết họ đang suy nghĩ gì, không nhìn được trong lòng cười lạnh, thì ra cái tư tưởng ghét nghèo thích giàu có mặt ở rất nhiều trong lịch sử, thời đại nào cũng giống nhau, chứ hoàn toàn không phải là đặc sản riêng của thời đại của y.

Chiếc hoa thuyền của Hậu công tử cũng chậm rãi rời đi, đám người đứng xem cũng vắng dần. Vài nữ tử bên cạnh lên liếc nhìn hắn, rồi nghiêm mặt rời đi, khuôn mặt vẫn còn nét thẹn thùng.

Lâm Văn Vinh nhìn phong cảnh mặt hồ lại trở lại bình thường, như chưa từng có chuyện gì xảy ra, trong lòng không khỏi cười thầm. Khi y học đại học, cái cảnh theo đuổi nữ sinh này đã thấy qua vô số lần, thật ra mà nói, sự thể hiện của Hậu công tử vừa rồi thực sự là quá kém cỏi.

Lâm Văn Vinh trong lòng nổi lên một cổ hoài niệm, y nhớ tới những huynh đệ trong ký túc xá trước kia, cũng nhớ đến cô bạn gái đầu tiên, nhớ tới ánh mắt đau đớn tội cùng của nàng trong đêm chia tay với y.

Dù nàng đã rời đi Hợp chủng quốc Hoa Kỳ, nhưng y biết, tình cảm của nàng với mình vô cùng sâu nặng, nàng không biết bao nhiêu lần cầu xin y cùng nàng đi ra nước ngoài, thậm chí ngay cả passport và vé máy bay đều đã chuẩn bị đầy đủ cho y, nhưng lại bị y vô tình cự tuyệt

Tại đại học Bắc Kinh, việc xuất ngoại là thời thượng, nhưng Lâm Văn Vinh lại không như những kẻ khác, khi tốt nghiệp hắn không hề lựa chọn một công ty lớn mà lại chỉ lựa chọn một công ty quy mô trung bình để làm việc.

Hắn có một tình yêu quê hương rất sâu sắc, Lâm Văn Vinh tin tưởng rằng y có một câu nói khiến cho nàng cả đời không quên: “Ta không nghĩ sẽ bằng đôi mắt màu đen của ta nhìn thấy thế giới, mà tại đó toàn những kẻ mắt màu lam kia”.

Khi nàng lên phi cơ, Lâm Văn Vinh căn bản không có đi tiễn nàng, việc này hoàn toàn không phải là hắn tuyệt tình, mà là hắn không biết nếu đi thì sẽ nói với nàng cái gì, việc này tất cả là do nàng lựa chọn, thì không được oán người khác, mỗi người nên phải chịu trách nhiệm cho hành vi của chính mình.

Nghe nói hôm đó nàng khóc như mưa như gió, thiếu chút nữa thì máy bay cũng không thể cất cánh được, Lâm Văn Vinh khi đó ngoại trừ một cảm giác đau lòng, thì lại có một cảm giác khoái cảm của việc báo thù, ai bảo là nam nhân không thù vật nào

Bốn năm tiếp theo, Lâm Văn Vinh điên cuồng làm việc, điên cuồng chinh phục nữ nhân, sự nghiệp hanh thông, hắn cũng thay đổi không ít bạn gái. Ta trời sinh không phải là kẻ si tình, Lâm Văn Vinh rất thích dùng câu này để trả lời cho những bạn bè quan tâm đến khía cạnh này của hắn.

Vốn hắn đang sống vô cùng thoải mái, thì đột nhiên nha đầu kia vào công ty, tất cả đều thay đổi, nha đầu đó được giữ chức phó tổng giám đốc kinh doanh, chính thức là thượng cấp của hắn. Cũng không biết vì sao mà ả nhìn Lâm Văn Vinh không hợp nhãn, mọi việc cứ như thể luôn luôn chỉ trích hắn, cho đến nay cũng chưa bao giờ dùng bộ mặt dễ chịu khi tiếp xúc với hắn.

Nếu không phải là nể mặt mẹ nàng, thì Lâm Văn Vinh đã sớm đem nàng tiền sát hậu gian, rồi lại tái sát tái gian rồi.(trước bắt sau ..., rồi lại bắt và- để nguyên chắc ai đọc cũng hiểu mà)

Thuận miệng nói một câu, thì nha đầu kia chính là con gái của Tổng giám đốc công ty.

Lại nghĩ đến khả ả nha đầu kia, Lâm Văn Vinh cảm tức giận rằng nghiêng lợi, nếu không phải vì ả, thì mình làm sao mà lại đi vào địa phương này. Nhớ đến khi ấy chính mình từ trên đỉnh Thái Sơn rơi xuống,

trong nháy mắt vẻ mặt của nha đầu kia có phần tựa hồ không đúng, giống như thống khổ, ừ, thật sự thống khổ. Trong không trung mông lung ấy. Lâm Văn Vinh còn nhớ rõ ả còn lôi kéo giữ mình lại một lát, tựa hồ như chính mình rơi xuống, hoặc là mình kéo nàng rơi xuống, sau đó vẻ mặt của ả như tự nguyện rơi xuống sau hần.

Đương nhiên, trí nhớ đó cũng không chính xác, khi ấy Lâm Văn Vinh sớm đã không phân biệt được phương hướng, còn trí nhớ thì mông lung, căn bản không thể xác định được lúc đó đã xảy ra chuyện gì cả.

Lâm Văn Vinh cũng sẽ không thể tin rằng sẽ không thể tin được rằng nha đầu kia lại vì mình mà nhảy xuống, khi hần trượt chân rơi xuống núi Thái Sơn, nha đầu kia không chừng cao hứng còn không kịp kia.

Lâm Văn Vinh lại nghiêng rằng nghiêng lợi chữ mắng nha đầu kia, rồi cũng không nghĩ đến ả nữa, việc đã qua, thì để nó yên ổn qua đi. Lâm Văn Vinh tính tình lạc quan, lạc quan đến mức phô trương, nhưng đối với hần đây là một thế giới mới tinh, hần không lạc quan thì còn ai lạc quan.

Lâm Văn Vinh tâm tư lại nhớ đến cảnh tượng lúc trước, mặt hồ Huyền Vũ sáng lấp lánh, hiện giờ vô số giai thoại của các tài tử giai nhân đang diễn ra, trước mặt là cảnh đẹp nhất của Kim Lăng, thật không hổ được phong là Tàn Hài đệ nhất phong nguyệt địa danh

Chỉ nghe nói là phương bắc hiện đang chìm trong khói lửa chiến tranh, vậy mà đám tài tử giai nhân tựa hồ nhưng không có giác ngộ chút nào, cả ngày đều ra về phong lưu khoái hoạt, cũng là chính thực ứng với câu ” Bắc sài lang, nam tài tử mỹ danh.”

Vào thế giới này đã được một đoạn thời gian rồi, sự thật rõ ràng không thể thay đổi được gì, Lâm Văn Vinh bắt đầu dùng ánh mắt của một người bản địa để kiến giải các vấn đề.

“Noãn phong huân đích du nhân túy, trực bả Hàng Châu tác biện châu.” (Gió thổi nhẹ nhàng khiến lòng người say mê, như lấy Hàng Châu biến thành Biện Châu.) Lâm Văn Vinh khẽ khẽ ngâm lên, tình ấy cảnh ấy, chánh thức thì hai câu thơ này là hai câu của một vị tiên hiền, nhưng cũng không quan trọng, ở tại địa phương này, được Lâm Văn Vinh ngâm lên, thì đúng là của hần làm ra rồi.

Thật là không biết xấu mặt.

Làm một giám đốc kinh doanh trên thương trường, còn có việc đáng xấu hổ nào mà y chưa từng thấy qua, còn có những việc vô sỉ hơn nhiều, nên việc đạo vài câu thơ, Lâm Văn Vinh coi mình vẫn còn thuần khiết như một ngày thơ trinh nữ.

Trên mặt hồ Huyền Vũ hiện tại lại có một tài tử được mời lên hoa thuyền của một thiên kim tiểu thư để “đàm luận”, ngẫm lại những tao ngộ mình đã trải qua, trong lòng y thật sự có chút bất bình, hung hăng hần quay lại phun một ngụm nước miếng xuống hồ.

Trời ạ, đám nước miếng này, chìm chết cái lũ tán gái bạt mạng kia đi.

“Tuyệt một câu ” Noãn phong huân đích du nhân túy, Trực bả hàng châu tác biện châu” câu thơ của huynh đài thực sự hay tuyệt”, một giọng nói trong trẻo thánh thót vang lên phía sau Lâm Văn Vinh, kèm theo đó là thanh âm của một cây quạt nhỏ đang vỗ vào lòng bàn tay, đúng là đang tán thưởng hần.

Rồi âm thanh trong trẻo ấy lại thông thả ngâm lại câu thơ hần vừa xuất khẩu, trong ngữ khí có vài phần tán thưởng.

Cuối cùng thì cũng có một kẻ tán thưởng ta rồi, Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, trong lòng cũng có vài phần đắc ý, mặc dù câu này không phải hần nghĩ ra, nhưng lại từ miệng hần ngâm ra. Xem ra nhờ công của cha hần rất nhiều a! Cha hần là một giáo viên văn học của một trường tiểu học ở nông thôn, để rèn luyện trí nhớ cho hần, bắt hần học tập rất nhiều đường thi, tổng từ từ khi còn nhỏ.

Lâm Văn Vinh từ từ quay lại, thấy một tuyệt sắc công tử đang đứng sau hần mỉm cười.

Chỉ có thể dùng “tuyệt sắc” hai từ, bởi vì vị công tử này thực sự như vậy mà.

Mi liễu, mắt phượng, môi đỏ như son, nhãn thần long lanh, tay cầm chiếc quạt nhỏ màu trắng, thân mặc một bộ trường sam màu vàng, đứng lại đó như hàng liễu đung đưa theo gió, vẻ tuấn tú không thể dùng lời tả hết.

Lâm Văn Vinh chưa từng thấy Tống Ngọc và Phan An, nhưng theo hấn suy nghĩ, thì hai tiểu tử kia cũng không thể hơn được vị tuyệt sắc công tử này.

Lâm Văn Vinh mặc dù cũng tự nhận mình là anh tuấn phong lưu hào hoa phong nhã, nhưng thứ nhất là hấn đã đến đây hơn một tháng, đối với những kẻ này thập phần không ưa, một nguyên nhân khác là gã công tử này trên người toát ra mùi hương phấn, vừa nhìn đã biết là xuất ngày giao dịch với những công tử nhà giàu, đối với Lâm Văn Vinh vốn được coi là hình mẫu hắc mã vương tử, thì phong cách hoàn toàn bất đồng.

Cho nên, nếu luận về tuấn tú, Lâm Văn Vinh thực sự không sánh nổi hấn, hơn một tháng nay hấn đã gặp nhiều công tử, tiểu thư khuê các, nhưng cũng không có kẻ nào được bằng một phần của gã tuyệt sắc công tử này.

Bên cạnh tuyệt sắc công tử là một thư đồng thanh tú, cũng là một kẻ vô cùng tuấn tú.

.....

Chú thích:

Trích:

do huynh đệ xml_q cung cấp thông tin-xin chân thành cảm ơn huynh

æa éf}ç ?çá æ, ä°é 0i¼Rç: 'æ“æ?ä •~ä½Sæ± 'ä •~

noãn phong huân đích du nhân túy¼Rtrực bả hàng châu tác biện châu

Là hai câu trong bài thơ của Lâm Thăng

Đề Lâm An để

Sơn ngoại thanh sơn lâu ngoại lâu

Tây Hồ ca vũ kỷ thời hưu

Noãn phong huân đắc du nhân túy

Trực bả Hàng Châu tác Biện Châu.

Bản dịch của Nam Trân:

Đề nhà trạm Lâm An

Lớp lớp non xanh, lớp lớp lâu,

Tây Hồ múa hát đến bao lâu?

Gió êm đã ngấm say lòng khách,

Dám bảo Hàng Châu cũng Biện Châu!

Câu “Trực bả Hàng Châu tác Biện Châu” ý nói người Nam Tống vui vẻ hưởng lạc ở Lâm An (Hàng Châu) không nghĩ gì đến việc khôi phục miền bắc, nơi có kinh đô Khai Phong (Biện Châu) nữa.

3. Chương 1: Công Tử, Công Tử (phần Iii)

Chủ tớ bọn họ nhìn Lâm Văn Vinh rồi cùng nở nụ cười, gã tiểu thư đồng giường mắt nhìn mái tóc ngắn ngắn của hấn, vẻ mặt như sắp bật cười, nhưng rồi lại cố gắng kìm nén, khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên đỏ bừng.

Lâm Văn Vinh tự nhiên biết tiểu tử này muốn cười nhạo mái tóc ngắn của hấn, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng nhỏ nhắn đáng yêu của kẻ kia, hấn cũng không nở trách, mà độ lượng vung tay nói: “Tiểu huynh đệ, muốn cười thì cười lên đi, đừng cố kìm nén khó chịu lắm”.

Nghe Lâm Văn Vinh không gọi công tử, cũng không gọi huynh đài, đúng là ngoài dự kiến của tuyệt sắc công tử kia, gã thư đồng tuần tú cũng nhìn Lâm Văn Vinh, không hề cổ kị mà lại cười lên thành tiếng.

Nghe thanh âm thánh thót của y, Lâm Văn Vinh nghe thấy thật giống tiếng cười của thiếu nữ, việc nữ cải nam trang cũng nói đến rất nhiều trong các tiểu thuyết, khiến hắn cẩn thận quan sát kỹ càng bộ ngực hai người này, thực là bằng phẳng, cái này có lẽ để cho Boeing 777 hay Airbus 380 cất cánh hạ cánh được ấy chứ, nếu nói y là đàn bà, chẳng lẽ phải đem cái vật tròn tròn đó một đao cắt đi chắc, việc đó thì Lâm Văn Vinh đương nhiên không thể tin nổi, vậy ta trước hết cứ coi họ là nam nhân đi.

Chỉ là tiếng cười của họ thực sự không đúng lắm, Lâm Văn Vinh trong lòng cũng có chút lo lắng, trừ khi hai người này là những kẻ từ Thái Lan mới được nhập khẩu về đây.

Mặc dù không biết ở thời đại này liệu có Thái Lan hay không, nhưng điều đó cũng khiến cho Lâm Văn Vinh không tự chủ được toàn thân nổi da gà, hắn lùi về phía sau, lùi sát ra mép hồ Huyền Vũ.

Vị tuyệt sắc công tử kia thấy Lâm Văn Vinh lúc lâu không có nói gì, ánh mắt tập trung như muốn nhìn xuyên qua thân hình chủ tớ hai người, khiến trong lòng hai người cũng có phần bức mình.

Đợi chút lại nhìn thấy trên mặt của Lâm Văn Vinh lộ vẻ ác ý, vị tuyệt sắc công tử sững sờ, vội kêu lên khe khẽ: “Công tử, công tử”

Khi hắn gọi lên vài tiếng, Lâm Văn Vinh bừng tỉnh, vội vàng ngẩng đầu lên: “Có chuyện gì vậy, huynh đệ?”, nhưng ánh mắt vô tình dừng lại xăm soi trên ngực của vị tuyệt sắc công tử

Thấy Lâm Văn Vinh xưng hô như thế, vị tuyệt sắc công tử hiển nhiên nhất thời chưa thể thích ứng được, đang muốn nói chuyện tiếp, lại thấy mắt hắn vẫn dừng lại trên ngực mình, tựa hồ như đang nghiên cứu cái gì.

Tuyệt sắc công tử trong lòng giận dữ, nhưng không thể phát tác được, chỉ đành hung hăng trợn mắt nhìn Lâm Văn Vinh, như là muốn ăn tươi nuốt sống hắn vậy.

Lâm Văn Vinh da mặt cực dày, đương nhiên hắn không hề e sợ, cũng không hề thu hồi ánh mắt, mà là lại càng giương to mắt nhìn ngực, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu tử kia hết tái lại hồng mà không dám nói gì.

“Người tiểu tử này, nhìn cái gì vậy?”, tuyệt sắc công tử còn chưa phát tác, thì gã thư đồng anh tuần bên cạnh rốt cục đã không thể nhịn được nữa.

Lâm Văn Vinh hơi sững sốt một chút, trong lòng cũng thấy buồn cười, thật là, lão tử với ngực của hai nam nhân thì có việc gì để nghiên cứu chứ.

Sau một lát xăm soi, cũng không thu hoạch được gì, quyết định coi họ thực sự là đặc sản của Thái Lan, may mắn là Lâm Văn Vinh từng nhiều lần đến Băng Cốc và một vài vùng của quốc gia này, nên đối với việc này cũng không có thành kiến và bài xích gì nhiều, sau đó ngẩng lên nhìn vị tuyệt sắc công tử, trả lời thật to rõ ràng: “Huynh đài, vừa rồi người bảo ta việc gì?”

Lúc này hai người đang đứng ở bên hồ Huyền Vũ, trong mắt người khác, họ là hai vị văn nhân đang đàm thi luận họa, chỉ có Lâm Văn Vinh tự thân biết tài tử hay là sài lang còn chưa phân biệt được

Vị tuyệt sắc công tử thấy Lâm Văn Vinh xưng hô bình thường trở lại, sắc mặt khá hơn, gật gật đầu nói: “Không biết huynh là người ở đâu?”

Lâm Văn Vinh ánh mắt nhìn thẳng vào mặt Tuyệt sắc công tử, làn da trắng hồng, như là châu ngọc một phương khiến người hâm mộ.

Lâm Văn Vinh âm thầm nuốt một ngụm nước miếng, ngược lại không được à, Giang Nam không chỉ sinh ra mỹ nữ, mà còn sinh ra bậc này tuyệt sắc nam yêu.

Vị tuyệt sắc công tử thấy Lâm Văn Vinh càng giương mắt soi mói, trên mặt hơi ửng hồng, cũng không nói gì, chỉ cúi gằm nhìn mắt nhìn hắn.

Nhìn bộ dạng ấy Lâm Văn Vinh nhanh chóng quay đầu, không dám nhìn hắn, bây giờ hắn tin rồi, Thái Lan thực sự tồn tại ở thế giới này, nếu không làm sao có bậc tuyệt sắc này chứ.

“Nghe khẩu âm của huynh đài, tựa hồ không phải là người bản địa, hơn nữa cách xưng hô của huynh đài cũng rất khác người”, vị tuyệt sắc công tử thấy Lâm Văn Vinh đã thôi không còn soi mói hắn, sắc mặt cũng tự nhiên lại, bắt đầu tìm lời nói chuyện với hắn.

“À, ta thực sự không phải người ở đây”, Lâm Văn Vinh trên mặt cười cười: “Ta đến từ Kinh Sở, là Lương Hồ nhân sĩ.”

Lâm Văn Vinh cũng không nói dối, nhà hắn vốn ở tại Hồ Bắc, thế nên hôm nay trước mặt vị tuyệt sắc công tử này, gã cũng chỉ khéo léo nói khác đi chút ít thôi

“Từ xưa nói Kinh Sở có nhân tài, trước kia ta không tin lắm, nhưng hôm nay mới chỉ nghe huynh đài đọc một câu thơ, ta giờ đã không còn hoài nghi nữa”, vị tuyệt sắc công tử nói rất thành khẩn.

“Nói hay lắm, nói hay lắm”, Lâm Văn Vinh khẽ cười hai tiếng, rồi nói: “Vị huynh đài này gọi tại hạ lại, không biết có còn gì chỉ giáo?”

“Vừa rồi nghe công tử ngâm lên câu đó, tựa hồ mới chỉ là hạ khuyết(câu sau), nhưng đã thấy phi phạm, làm cho người nghe bay bổng, nhưng chẳng biết còn có thượng khuyết (câu đầu), có thể để cho tại hạ được thưởng thức không?”, vị tuyệt sắc công tử tràn ngập hy vọng đáp.

Thì ra là một thi si (kẻ mê thơ), Lâm Văn Vinh hiểu rồi, gã cười cười thần bí, từ từ nói: “Câu thơ hay vốn do trời sinh, may mắn mà có được, vốn có sẵn chúng ở trong lòng, ta tự biết chứ, nhưng cái gì là thượng khuyết với hạ khuyết, đúng là cổ câu không bằng đừng câu còn hơn.”

Bình thường trên thương trường, Lâm Văn Vinh tự nhiên là một cao thủ hý lộ, nên hắn cố ý nói với tiểu tử này như thế. Người không thể yêu cầu ta nói ra, không chiếm được người chút tiện nghi, thì ai mà nói cho người chứ.

Quả nhiên, về bồi phục hiện rõ trên nét mặt vị tuyệt sắc công tử, y cung kính nói với Lâm Văn Vinh: “Huynh đài quả nhiên có phong phạm cao nhân, tại hạ hiểu rồi.”

Ở thời đại này khi một người ngâm thơ làm câu đối, tất nhiên luôn làm đủ thượng khuyết và hạ khuyết, nhưng đã có một câu rất tuyệt rồi, mà dường như Lâm Văn Vinh cũng chỉ nói đến hạ khuyết, mà lại không thêm để ý tới thượng khuyết, không dám nói là không hề có ai như thế, nhưng đúng là hiếm thấy.

Nhìn về bồi phục trên mặt vị tuyệt sắc công tử, Lâm Văn Vinh cũng có âm thầm vài phần đắc ý, lại càng làm ra vẻ khiêm nhường nói “khởi cảm, khởi cảm, tầm quý, tầm quý” (không dám, không dám, (tự thẹn) còn kém lắm, (tự thẹn) còn kém lắm)

Gã thư đồng áo xanh đột nhiên bật cười, lời lẽ của Lâm Văn Vinh, bất kể nói gì đều rất đặc biệt.

Tuyệt sắc công tử bực tức liếc nhìn gã thư đồng, khiến hắn sắc mặt căng thẳng, không dám nói gì nữa.

“Huynh đài có một phong thái vô cùng ngạo nghễ, có tài mà không kiêu ngạo, so với những kẻ tự cho mình là phong lưu tài tử kia, thật hơn chúng rất nhiều.”

Tuyệt sắc công tử ánh mắt chăm chú nhìn những phong lưu sĩ tử đang ra sức thể hiện văn tài trên mặt hồ kia, trên mặt lộ ra một tia khinh bỉ. Nghe những lời này, Lâm Văn Vinh cũng thấy có điều kỳ quái, mặc dù hắn mới đến thế giới này hơn một tháng, nhưng cũng nhận thấy ở thế giới này mọi người dường như trọng văn khi vũ, luôn luôn cổ vũ văn tài, thi cử cũng là lấy văn chương luận anh hùng, chỉ cần là một tay bút tốt, tại thế giới này tuyệt đối có thể thành đạt lớn.

Nhưng với một kẻ có văn tài phi phạm như vậy, sao lại có vẻ như rất có thành kiến với đám văn nhân tài tử kia?

Bất quá, vị tuyệt sắc công tử này mấy câu đó nói cũng rất hay, võ mông ngựa cũng rất tốt, khiến Lâm Văn Vinh trong lòng vui vẻ, nếu tiểu tử này mà cùng làm với hắn ở công ty trước kia, thì tuyệt đối y cũng sẽ là một kẻ bán hàng bầm sinh.

Tiểu tử người nói rất đúng, ta không phải là phong lưu tài tử gì, nên nói là hạ lưu tài tử mới đúng, Lâm Văn Vinh cười thâm.

“Tài tử và giai nhân Giang Nam, từ xưa đã có mỹ danh, vốn nổi tiếng thiên hạ. Kinh sử tuy cũng có người tài anh hùng tuấn kiệt, nhưng bất kể chất lượng và sản lượng cũng không thể so sánh được với Giang Nam”, Lâm Văn Vinh giả bộ khiêm tốn nói.

“Chất lượng? Sản lượng?”, vị tuyệt sắc công tử nhướng mày, hỏi lại hắn: “Cái từ này có thể giải thích rõ hơn được không?”

” À, đại khái mà nói, đơn giản ý nói về hơn kém và số đếm mà”, Lâm Văn Vinh trên trán rịn mồ hôi, những khái niệm này vẫn còn rất xa lạ để giải thích cho người ở thế giới này, thật là làm khó hắn mà.

Tuyệt sắc công tử đó gật gật đầu, khẽ liếc nhìn hắn, hé miệng cười: ” Huynh đài giải thích thật sự rất trí tuệ, tại hạ nghe thấy lần đầu tiên đây.”

Khi vị tuyệt sắc công tử hé miệng cười, hai bên má xuất hiện hai núm đồng tiền nho nhỏ, hình dung vô cùng xinh đẹp, khiến cho Lâm Văn Vinh trong lòng không ngừng xao động.

4. Chương 2: Nguyên Lai Người Là Tiểu Nữ (phần I)

“Trời ạ, thế có chết người không chứ!”

” Nghe huynh đài vừa rồi ngâm câu thơ hay tuyệt đó, biết huynh là người hòa ai trí lớn“, vị tuyệt sắc tiểu tử không cười nữa, nét mặt trầm ngâm nhìn mặt hồ nói: ”Theo như lời huynh đài nói, Giang Nam sản sinh ra rất nhiều tài tử giai nhân, nhiều văn nhân mặc khách, danh tiếng vang lừng thiên hạ, cái này là ưu điểm, nhưng cũng là khuyết điểm.”

“Ah?”, thời đại này mà cũng có người nghĩ được thế à, Lâm Văn Vinh nhất thời cảm thấy rất hứng thú: “Đây vị nhân ... ah, nhân huynh chẳng biết nói vậy là ý gì?”

Hắn nhất thời lơ mồm, thiếu chút nữa thì cả hai từ “nhân yêu” cũng nói ra, mặc dù chưa chắc gã tuyệt sắc công tử đã hiểu ý tứ của hắn, nhưng lại bắt hắn giải thích ý nghĩa hai từ này, thì không phải là đã tự mình làm khó mình sao?

Vị tuyệt sắc công tử gật đầu nói: “Đại Hoa quốc ta từ khi thái tổ hoàng đế khai quốc đến nay, đều có tập quán trọng văn khinh vũ, đặc biệt ở Giang Nam này, tài tử nữ sĩ, đều lấy văn tài phong lưu làm niềm kiêu hãnh, vào lúc thái bình thịnh trị, điều này không sao, nhưng khi quốc nạn lâm đầu, phương bắc kẻ địch mạnh đang xâm lấn, nhưng bọn họ lại vẫn như cũ chỉ lo cho bản thân, không biết họ để quốc gia đi đâu mất rồi? Ài, quốc gia... quốc gia, có nước mới có nhà, nếu ai ai cũng như bọn họ ” Noãn phong huân đích du nhân túy, trực bả Hàng châu tác Biện châu” nếu thế, Đại Hoa quốc ta còn hy vọng gì nữa đây?”, nhân yêu công tử càng nói càng lộ vẻ tức giận, trên mặt nở hỏa bình bùng.

Lâm Văn Vinh đã đi vào thế giới này được hơn một tháng, sớm đã biết thời đại này gọi là Đại Hoa triều, hoàng đế họ Triệu, kinh đô tại Thuận Thiên.

Nghe nói hiện giờ biên giới phía bắc, ngoại tộc xâm lấn, quân đội Đại Hoa liên tục thua trận mất thành mất đất, may mắn là Hồ nhân quân đội tuy rất mạnh, nhưng lại không nghĩ là quân phòng thủ tại biên giới của Đại Hoa lại thua nhanh như vậy, nên lương thảo chuẩn bị không đầy đủ, lại sắp đến mùa đông, nên chúng tạm thời dừng tiến công, rút về thảo nguyên, đồng thời bổ xung quân đội, chuẩn bị chiến tranh, đợt sang năm tiến quân đánh sâu vào trung nguyên.

Từ Tống triều đến nay, Biện Châu là kinh đô của Đại Tống, khi đó Đại Tống bắt lực, sau khi ngoại địch xâm lấn, uy hiếp an toàn của Biện Châu, triều đình Đại Tống bắt lực dời đô về phương nam, Biện châu khi ấy gọi là cố đô, đến khi Đại Hoa triều tiên tổ lập quốc, đánh đuổi hồ nhân, lập nên Đại Hoa triều, nhưng chuyện về cố đô Biện Châu, không ai quên được. Thế nên khi Lâm Văn Vinh đọc lên ” trực bả Hàng Châu tác Biện Châu”, tuyệt sắc công tử đã hiểu ngay thâm ý trong đó (chú thích: quyển sách này nói về một thế giới song song, Đại Tống ở đây không có nghĩa là Đại Tống - Triệu Khuôn Dã trong lịch sử, chỉ là trùng tên mà thôi)

Lâm Văn Vinh với thế giới này mặc dù có những điểm còn chưa hòa nhập hoàn toàn, nhưng hắn biết đã đi vào thế giới này, thì phải thực sự để bản thân hòa nhập vào xã hội, vô luận thế nào, thì đây vẫn chính là

đồng bào của ta, tuyệt không thể để cho ngoại tộc khi dễ được.

“Một quốc gia muốn thực sự cường thịnh, thì cả văn và võ đều cần duy trì, thiếu một trong hai cái trên đều không được. Cứ như thế ca hát coi bề ngoài rất thanh bình, thì cũng không nhiều điểm tốt”, vị tuyệt sắc công tử rất cục tổng kết một câu, trên mặt lộ rõ yêu nước yêu dân hình dáng.

Mới đầu tưởng là gã nhân yêu này suốt ngày chỉ lo chăm chút cho bộ dáng tuấn tú của hần, không hề nghĩ là hần cũng có hòa bão trong lòng. Nhận thức của Lâm Văn Vinh với tiểu tử này nhất thời thay đổi không nhỏ.

Chỉ có điều đối với Lâm Văn Vinh bây giờ, thì phú quốc cường dân tạm thời cũng không phải trách nhiệm của hần, cho nên hần cũng không thể hiện ra bao nhiêu hứng thú.

Nét mặt vị tuyệt sắc công tử khi nói đến đám tài tử thực sự bất mãn, hần nói những câu đó cũng có đạo lý riêng, nhưng với kinh nghiệm nghề nghiệp mách bảo hần rằng, không thể chỉ nhìn mặt ngoài giản đơn như vậy, nên Lâm Văn Vinh không thể hoàn toàn tán đồng với ý tứ của vị tuyệt sắc công tử đó..

Lâm Văn Vinh hừ lạnh một tiếng, nhưng không mua việc vào mình, cũng không nhìn vị tuyệt sắc công tử, mà chỉ nhìn ra mặt hồ phía trước, không nói năng gì.

Tuyệt sắc công tử thấy vẻ mặt của Lâm Văn Vinh, nghĩ hần cũng là sĩ tử, nhượng mảy nói: ” Huynh đài phải chăng đã có công danh trên người?”

Lâm Văn Vinh lắc đầu, nói: “Chưa từng có công danh gì cả”. Trời ạ, nhìn ta có giống một kẻ đọc sách không, đại gia ta cũng sẽ học, bất quá mắt người quá kém à, có thấy bên ngoài tay áo, các ngón tay lộ ra ngoài kia có giống như bàn tay của những tú tài cả ngày chỉ cầm bút đọc sách không?

Vị tuyệt sắc công tử lại nói: “Huynh đã từng tham gia kỳ thi hương chưa?”

Lâm Văn Vinh tiếp tục lắc đầu nói : “Ta ngay cả kỳ thi khảo thí đầu tiên, cũng không hề biết sẽ mở lúc nào nữa.”

Tuyệt sắc công tử kỳ quái nói: ” Như vậy mà nói, huynh đài còn không phải là một kẻ”, hần mới nói được một nửa, đã ý thức mình lỡ mồm, nhanh chóng dừng lại, không nói tiếp mấy từ đằng sau.

Lâm Văn Vinh hiểu được ý tứ của hần, trong lòng rất bức, gã nhân yêu đáng chết kia, nhìn cái quái gì, lão tử vốn không muốn là kẻ đọc sách, nhưng cũng có thể đọc ra được một câu thơ tuyệt cú, đường đường là kẻ tốt nghiệp đại học ở Bắc Kinh, nói theo ngôn ngữ bình thường, thì cũng là quốc tử giám môn sinh, quay về cái năm này, nói không chừng có thể đến Quốc tử giám dâng hương gì đó, người giám như thế mà khinh rẻ ta.

Bất quá cũng nói lại, những loại sách vở thời đại này, Lâm Văn Vinh thực sự không đọc qua bản nào, gã nhân yêu nói hần không được tính là một kẻ đọc sách, cũng không phải là không có đạo lý

Lâm Văn Vinh trong lòng cực kỳ không vui, hừ nhẹ một tiếng, chậm rãi ngâm: “Sơn ngoại thanh sơn lâu ngoại lâu, tây hồ ca vũ kỉ thì hựu, oán phong huân đích du nhân túy, trực bả Hàng Châu tác biện châu.”

Gã nhân yêu công tử hai mắt sáng lên, vỗ tay không ngừng kêu lên: “Hảo, hảo, hảo một ”sơn ngoại thanh sơn lâu ngoại lâu, hảo một “tây hồ ca vũ kỉ thì hựu”. Huynh đài quả thực tài cao, quả nhiên miêu tả tuyệt vời, những câu thơ như thế, trong thiên hạ, sợ rằng không còn có kẻ nào so được với huynh.”

Bên cạnh hần, gã thư đồng đứng thẳng chăm chú nhìn Lâm Văn Vinh, cũng lộ ra vẻ sùng kính thần sắc.

Lâm Văn Vinh trong lòng rất buồn cười, đối với những học thuyết triết lý của gã nhân yêu công tử thập phần coi thường, thế nhưng gã nhân yêu công tử dường như đã bắt trúng mạch của gã, những câu vỗ mông ngựa này khiến gã toàn thân thư thái.

Chỉ có điều gã nhân yêu công tử luôn miệng chê trách không ngớt đám tài tử văn nhân, nhưng lại tán thưởng không ngơi lời bài thơ của Lâm Văn Vinh, thật sự là cực kỳ buồn cười.

Nhân yêu công tử cũng là người rất thông minh, thấy ánh mắt của Lâm Văn Vinh, vội vàng giải thích ý tứ của hần:” Tiên sinh thực sự tài cao, xin thứ lỗi cho ta, ta tuyệt đối không coi thường những người không đọc sách, chỉ là nhìn tình thế khó khăn của quốc gia, ta thực sự không chấp nhận được đám Giang Nam

tài tử bộ dạng ra vẻ” hưng vong của quốc gia, không liên quan đến ta“, nên nói ra có điều mạo phạm tiên sinh. Tiên sinh tư cách thanh cao, xin hãy một lần thứ lỗi cho ta”, hần nói rồi cúi mình hướng đến Lâm Văn Vinh vái một vái, cực kỳ cung kính.

Thấy người này nhận lỗi mười phần thành khẩn, lại thêm võ mông ngựa rất khéo, Lâm Văn Vinh cũng không coi hần là kẻ tầm thường nữa, vội vã đỡ hần đứng thẳng, ôm quyền nói: ” Xin hỏi đại danh của huynh đài.”

“Không dám, không dám, ta tính Tiểu, là Tiểu Thanh Hiên”, gã nhân yêu công tử vội vàng ôm quyền cung kính nói.

“A, thì ra là Tiểu huynh, tại hạ họ Lâm, Lâm Văn Vinh là tên ta”, Lâm Văn Vinh cười hì hì nói, nhưng không hề có lấy nửa điểm cung kính.

“Nguyên lai là Lâm huynh, thất kính, thất kính”, Tiểu Thanh Hiên nhìn Lâm Văn Vinh, khuôn mặt trắng

Đầu nàng lộ ra trên mặt nước, Lâm Văn Vinh đột nhiên thấy trên vai truyền đến một trận đau nhức, có cảm giác cái gì đó đâm vào, máu tươi phút chốc phun ra.

Tiểu Thanh Hiền lên đến mặt hồ, đầu tiên hít thở một hơi, vẻ mặt vẫn chưa hoàn hồn, đột nhiên nghe từ xa truyền đến tiếng khóc rống từ xa ” Tiểu thư ”.

Xa xa nha hoàn thân thiết của nàng, vẫn trong bộ dạng giả nam trang đang đứng trên một chiếc tiểu thuyền, lao đến nơi này.

Lâm Văn Vinh lập tức chìm xuống, động tác cực nhanh. Nha hoàn của Tiểu Thanh Hiền từ xa tới gần, lúc nhìn thấy chủ nhân và gã háo sắc lại chìm xuống, sợ hãi của nha hoàn kia có thể tưởng tượng ra được.

Tiểu Thanh Hiền liên tục thở được mấy hơi, lúc này mới chú ý, vì dấy dựa một phen vị trí của nàng giờ đã cách bờ hồ khoảng hơn mười trượng.

Tiểu Thanh Hiền đột nhiên nghĩ đến cái gì, sắc mặt biến đổi, tại mặt hồ xung quanh thình thoảng qua, nghiêng rằng nói: “Người đến nhanh lên.”

Mặt nước bình tĩnh, không ai trả lời.

Tiểu Thanh Hiền hừ lạnh một tiếng, sắc mặt lạnh lùng, hướng về mặt nước lớn tiếng nói: “Lâm Văn Vinh người mau đến đây, đến mau lên.”

Nàng hét lên vài tiếng nhưng không ai trả lời, mặt hồ vẫn bình ổn, không thấy động tĩnh gì.

Nàng vẻ mặt có chút bất an, rồi lại ép mình bình tĩnh trở lại, hét lên: ” Lâm Văn Vinh, người mau đến đây, ta vừa rồi không biết là người muốn cứu ta, người đến ngay đây, mũi tên của ta có độc đấy, người không ra đây, người sẽ chết đấy.”

Mặt hồ vẫn yên lặng, chỉ có một vài con chim nước bị kinh động bay lên.

Tiểu Thanh Hiền cẩn thận tìm trên mặt nước, nhưng không hề phát hiện ra gã khả ác kia, nhưng thật ra có một màu đỏ đang loang lổ trên mặt hồ. Tiểu Thanh Hiền cắn môi, một tiếng không kêu, trong lòng cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Tiểu thư, tiểu thư, người không sao đúng không?”, nha hoàn tiến gần sát Tiểu Thanh Hiền đưa nàng lên thuyền, lại choàng lên người nàng một chiếc áo khoác, dùng khóc nói.

Tiểu Thanh Hiền mái tóc ướt sũng, quần áo đầy nước hồ cứ dính sát vào người, lộ ra đường cong tuyệt mỹ trên người, ngay cả hai ngực không còn bị che lấp nguy nga đứng dậy. Tuyệt đối đúng là khuôn mặt thiên sứ, thân hình ma quỷ mà.

Tiểu Thanh Hiền cắn môi đến đỏ hồng, trầm giọng hạ lệnh: “Tú Hà, người hạ lệnh lập tức phải các thủy trung cao thủ tìm kiếm Lâm công.... gã háo sắc, mặc kệ mất bao nhiêu thời gian, mất bao nhiêu lực lượng, nhất định phải tìm ra hắn, sống thấy người chết thấy xác.”

Thấy Tú Hà khó hiểu nhìn mình, tựa hồ như không biết vì sao còn muốn cứu gã háo sắc khả ác kia. Tiểu Thanh Hiền trên mặt hiện ra một thần sắc khó hiểu, tiếp theo xoa xoa hai tay, trên mặt lộ ra một tia tức giận: ” Ta không thể dễ dàng bỏ qua cho hắn như vậy, tìm gã đi, sau đó ta muốn chính tay ta, chính tay ta giết chết hắn”.

Nàng nói xong câu cuối cùng, rồi thở mạnh vài lượt, rồi quay đầu không nói, ánh mắt trở nên ngây ngốc, thậm chí không biết hắn đang ở nơi đâu.

Lâm Văn Vinh từ dưới nước hít một hơi dài lặn đi thật xa, len lén đến chỗ đám cỏ nước đổi hơi. Những hô hoán của Tiểu Thanh Hiền hẳn một câu cũng không nghe thấy, mà cho dù có nghe thấy hẳn cũng tuyệt đối không lộ mặt. Nói giỡn chứ, tất cả đều là bị nàng ta hại thành như vậy, đi ra để người ăn thịt à.

Trong lòng ngực đột nhiên có một trận đau đớn, đầu vai bị tiểu tiện đâm vào, đau đến tận tim.

Tiểu nữ này, thật là độc ác, lão tử có ý tốt mà không được đền đáp, Lâm Văn Vinh phẫn nộ mắng. Hẳn biết, Tiểu Thanh Hiền khi đó đã thương hẳn tất cả đều là cố ý, nàng tưởng Lâm Văn Vinh chiếm tiện nghi

nàng, nên đã tặng một kích, dù sao với tiểu nữ cao ngạo tự phụ như nàng, luôn coi mình là hoàng kim trân quý, đó là tuyệt đối không được chạm đến.

Mẹ ơi, thì ra tiểu nữ tử này vốn vẫn không tuyệt tình, trong tay vẫn nắm lợi khí, xem ra thực sự nàng không phải thật tình muốn giết mình, nếu không chỉ dựa vào cái ám khí trong tay nàng, cũng có thể lấy tính mạng mình. Lâm Văn Vinh thầm kêu may mắn trong lòng.

Nhưng cuối cùng vì sao nàng lại hạ thủ mình như thế, chẳng lẽ là lúc đó động tác của ta đúng là sắc lang à, tiểu nữ này đối với ta có chút nhần tâm mà? Trong lòng Lâm Văn Vinh thầm nghĩ.

Nghĩ vậy, trong lòng Lâm Văn Vinh có một chút đau đớn, con nhỏ mặt dày kia, bản tài tử đẹp trai như thế mà giống sắc lang à? Lão tử còn nghĩ lúc đó người phải cảm thấy là rất an toàn chứ.

Toàn thân cơ hồ đã hết sạch khí lực, Lâm Văn Vinh cũng không biết là mình đã làm thế nào để bò được lên bờ, ẩn mình trong một bụi cỏ không ngừng thở lấy hơi.

Vai trái có một cây tiểu tiên màu vàng cắm sâu vào da thịt chừng một tấc, vết thương đã ngừng chảy máu, nhìn qua, rõ ràng da thịt chỗ đó đã tím đen, mặc dù Lâm Văn Vinh đối với y học không hiểu biết gì nhiều, cũng có thể biết là đã trúng độc rồi.

Tiểu nữ này thế mà lại hạ dùng độc tiên với ta, Lâm Văn Vinh trong lòng cực kỳ tức giận, không biết cái loại độc này có hại được cái mạng nhỏ của ta không?

Lúc này trong hồ có nhiều chiếc thuyền đi đến, trên đó phần lớn là cá đại hãn to lớn mặc võ phục, bọn họ không ngừng hét lớn tìm tòi cái gì đó trong lòng hồ.

Lâm Văn Vinh biết đây đích thực là người do Tiểu Thanh Hiên phái đi tìm mình, không nghĩ được nha đầu kia lại ti bỉ báo thù như thế, nếu biết vậy tại lòng hồ đã không buông tha cho nàng rồi.

7. Chương 4: Tam Vô Sản Phẩm

Chỉ là hãn cả người ướt mềm, trong người nóng rực, vừa bị trọng thương vừa trúng độc, cho dù có muốn giết chết nàng, có lẽ cũng chỉ có tâm mà không có lực thực hiện.

May mắn là ở chỗ này cách nơi ở của Lâm Văn Vinh không phải xa quá, hơn nữa sắc trời tối đen, nên cũng không cần lo lắng sẽ có người nào phát hiện ra hành tung của hắn.

Lâm Văn Vinh cẩn thận quan sát bốn phía, không thấy gì khác lạ, liền nghiêng rằng, lên đường chạy trốn, thẳng hướng ngôi nhà đang ở, trên đường đi, căn bản không có ai để ý đến gã, tiểu nữ họ Tiểu kia tựa hồ không có ý tìm hắn ở trong thành. Lâm Văn Vinh lúc này mới hết lo lắng.

Vừa chạy về đến cửa, Lâm Văn Vinh thở dài một hơi rồi cuộc không thể cố gắng hơn được nữa, từ từ ngã ra mặt đất, há mồm thở hồng hộc

Một bóng đen già nua, chậm rãi đi đến trước mặt Lâm Văn Vinh, một thanh âm già cả nói: “Người đã về!”

Con mắt của ông ta không còn lòng con người, giống như bị kẻ khác khơi khơi móc đi, để lại hai hố thịt sâu hoắm, nhìn có phần kinh khủng.

Lâm Văn Vinh đã cùng ông ta ở chung gần một tháng, cũng không còn cái cảm giác kinh hãi ban đầu nữa, gật đầu nói: “Đúng rồi, Ngự đại thúc, ta chỉ là đi ra ngoài dạo chơi, cũng không ngờ rằng, suýt nữa thì ngay cả mệnh ta cũng không còn.”

Hắn cùng Ngự đại thúc ở chung đến nay, nói chuyện đều không hề dấu diếm, đương nhiên ngoại trừ cái lý lịch của hắn, bởi vì cái đó thực sự khó có thể tiếp nhận, khó có thể tưởng tượng được.

Ngự đại thúc cũng không nói, chỉ chậm rãi ngồi xuống, hai ngón tay dừng lại trên cổ tay hắn bắt mạch, trong chớp lát, rồi rút tay về nói: “Người trúng độc rồi, là mạn tính nhuyễn cân tán, tuy không đến nỗi mất mạng, nhưng trong vòng hai canh giờ, cả người tím đen, cơ thể mệt mỏi vô lực, sau khoảng 12 canh giờ thì phục hồi như cũ.”

Lâm Văn Vinh nghe nói độc này không hại tính mạng, nhất thời hít một hơi dài, thầm nghĩ tiểu nữ kia vẫn còn không có tuyệt tình, bất quá ngẫm lại tình hình dưới nước vừa rồi, nếu độc tính khi đó phát tác, thì không phải mạng mình đã ô hô ai tai rồi sao, nghĩ thế, trong lòng cũng có chút sợ hãi.

“Còn nội thương và ngoại thương của nhà ngươi, chỉ cần tu dưỡng vài ngày có thể khôi phục lại thôi.” Ngụy đại thúc nói tiếp. Tuy ông ta không thể nhìn được, nhưng chỉ cần bắt mạch đã biết hết tình huống nội, ngoại thương của gã.

Nghe nói có thể giữ được tính mạng, Lâm Văn Vinh tâm tình tốt hơn rất nhiều, ở bên ngoài vết thương cũng có phần giảm đi, đau đớn cũng giảm thiểu vài phần, cái này có thể là do tác dụng tâm lý mà.

Ngụy đại thúc dựng Lâm Văn Vinh dậy nói: “Ngươi cố gắng chịu đựng, để ta rút tiểu tiện trên người ngươi ra.”

Lâm Văn Vinh sửng sốt một chút, vẻ mặt đau khổ nói: “Ngụy đại thúc, chẳng lẽ không có thuốc gây tê à? Phương thức lỗ mãng như vậy, không thích hợp với người văn minh như ta đây.”

Ngụy đại thúc sửng sốt nói tiếp: “Thuốc gây tê là cái gì?”

Không có nghĩ thế giới này khoa học kỹ thuật lại lạc hậu vậy, chẳng lẽ Lý Thì Trân và Hoa Đà thần y phái còn chưa có xuất hiện sao? Xem ra nhất định phải chịu khổ rồi. Lâm Văn Vinh không cam tâm nói: “Đó là thứ làm cho một bộ phận cơ thể tạm thời mất đi cảm giác, để khi động thủ rút tên ra, ta không phải chịu đựng đau đớn quá mức.”

Ngụy đại thúc lắc đầu nói: “Không hề nghe qua có loại thuốc nào như thế, chỉ có Mông hãn dược (thuốc mê) người có muốn dùng thử không?”

Lâm Văn Vinh vội vàng lắc đầu, đang tỉnh táo thế này ăn mông hãn dược? Đùa à, đang không có bệnh mà muốn đem bệnh về à.

Ngụy đại thúc lấy một chiếc giày bẩn thỉu của mình đưa qua cho hắn: “Ngươi cắn cái này đi!”

Lâm Văn Vinh vội trả lời: “Không cần đâu, không cần đâu!”. Hắn hết nhìn đông lại nhìn tây, tìm được hai quyển sách nhỏ đưa vào miệng, sau đó nói với Ngụy đại thúc: “Làm đi!”

Ngụy đại thúc đang muốn động thủ, thì lại nghe Lâm Văn Vinh hô lớn một tiếng “Chậm đã”. Thấy Ngụy đại thúc thần tình nghi hoặc đang dò xét mình, Lâm Văn Vinh sổi lởi cười: “Đại thúc, người xuống tay nhẹ một chút, đó chính là da thịt của ta mà.”

Ngụy đại thúc gật gật đầu, Lâm Văn Vinh nhớ đến tiểu nữ tai họa kia, trong lòng phần nộ xung thiên, đem tổ tông 18 đời nhà nàng ân cần hỏi thăm một lượt.

Việc đến nơi rồi, sự cũng vô dụng, Lâm Văn Vinh trên mặt hiện ra vẻ kiên định.

Ngụy đại thúc hai tay nhẹ nhàng cầm tiểu tiện màu vàng kia, khéo léo dụng lực rút mạnh, tiểu tiện lập tức được rút ra, Lâm Văn Vinh cắn chặt quyển sách, sắc mặt tái nhợt, nước mắt cuồn cuộn chảy ra, nhưng không hề la lên một tiếng nào.

Ngụy đại thúc gật gật đầu, trên mặt lộ vẻ tán thưởng, tựa hồ như không hề nghĩ đến Lâm Văn Vinh cũng có cái khí phách cứng cỏi này.

Lâm Văn Vinh từ nhỏ sống tại sơn thôn bên bờ Hán giang, tính cách có vài phần của đứa trẻ nông thôn cương nghị và kiên nhẫn không lùi, bằng không cũng không thể là kẻ đầu tiên của có thể thi đỗ vào đại học ở Bắc Kinh được. Nạo xương chữa độc thì hắn không làm được, nhưng việc nhịn đau rút tên, nghiền răng chịu đựng, thì hắn cũng đã trải qua rồi.

Ngụy đại thúc đưa tiểu tiện màu vàng cho Lâm Văn Vinh, y lật đi lật lại xem xét kỹ càng.

Cái tiểu tiện này hoàn toàn làm bằng vàng, chế tác tinh mỹ, trên thân có khắc một chữ “Tuyền” theo lối triện thư.

Liên tưởng đến lúc đó, tiểu Tây Thi kia tự xưng là Tiểu Thanh Hiên, Lâm Văn Vinh hiểu được, tiểu nữ này tên là Thanh Tuyền, còn Thanh Hiên thì chỉ là tên giả mà thôi.

“Tiểu Thanh Tuyền, Tiểu Thanh Tuyền”, Lâm Văn Vinh nhẹ nhàng nhắc lại vài lần, cái tên này quả thật thập phần thanh nhã, chỉ mới nghe tên, đã có thể thấy được hình dáng nàng.

Tiểu nữ này khiến lão tử mất nhiều máu vậy, lão tử cũng nhất định bắt nàng phải đền bù. Sau này tất phải trả thù, tất cả tính toán, đối với tiểu nữ này, phải làm như vậy, Lâm Văn Vinh khéo miệng cười lạnh.

Ngụy đại thúc nghe Lâm Văn Vinh nhắc đi nhắc lại cái tên này trên mặt hiện lên một nét kỳ quái: “Tiểu Thanh Tuyền, người nói nàng họ Tiểu?”

Nàng họ là gì, Lâm Văn Vinh cũng không thể xác nhận được, bắt quá tên nàng Thanh Tuyền chắc là không sai.

Ngụy đại thúc lại nói: “Văn Vinh, người đem sự tình hôm nay gặp nàng ra sao, trước sau kể chi tiết cho ta nghe.”

Ngụy đại thúc là người đầu tiên ở thế giới này Lâm Văn Vinh gặp sau khi đi đến thế giới này, là ông ta tự thân cứu Lâm Văn Vinh từ lòng hồ Huyền Vũ lên, sự cảm kích không cần nói lại nữa. Lâm Văn Vinh liền đem sự việc hôm nay phát sinh bên hồ Huyền Vũ phát sinh cùng cuộc nói chuyện với Tiểu Thanh Tuyền đầu đuôi kể lại cho y nghe.

Ngụy đại thúc nghe xong, trên mặt cũng lộ ra vài phần kinh ngạc, hiển nhiên với những cao luận của Lâm Văn Vinh cũng có vài phần bội phục.

Nhắc lại bài thơ kia, Ngụy đại thúc trên mặt lại càng kinh ngạc: “Văn Vinh, bài thơ này thật sự do người làm?”

Ngày đó đi cùng công ty có cả năm người đã về hưu cùng đến du lịch Thái Sơn, thì con bé khả ác kia bắt Lâm Văn Vinh phải mang giúp hành lý của ba bốn người, lại trời vừa mưa xong. Lâm Văn Vinh bước chân nặng nề, trượt chân rơi xuống biển mây, sau đó không hiểu làm sao đưa đến đây, là một thế giới hoàn toàn bất đồng, rơi vào lòng hồ Huyền Vũ.

Nếu không phải Ngụy đại thúc ngẫu nhiên đi qua cứu Lâm Văn Vinh lên bờ, có lẽ bây giờ Lâm Văn Vinh đã sớm mất mạng xuống hoàng tuyền rồi. Nên Lâm Văn Vinh đối với Ngụy đại thúc có một cảm giác cảm kích và sùng kính vô cùng, việc này theo lý mà nói không nên gạt ông ta.

Nhưng Lâm Văn Vinh cũng biết, ở địa phương này, con người đối với văn chương thơ phú có phần điên cuồng theo đuổi, vì muốn tránh những phiền toái không thể chịu nổi Lâm Văn Vinh đành gật đầu nói: “Đúng vậy, Ngụy đại thúc, đó là khi ta đi chơi hồ ngẫu nhiên làm ra, lại khiến cho lão nhân gia cười chê rồi.”

Ngụy đại thúc thở dài nói: “Văn Vinh, ta với người ở chung một tháng nay, người cả ngày ngồi ngây ngốc, mồm nói nào là lữ du, công ty gì đó, cho đến nay không hề thấy người đọc qua một quyển sách, đến mấy ngày hôm nay mới ra ngoài đi lại, ta còn nghĩ là người không thích đọc sách, lại không nghĩ rằng người trong bụng đã có câu có cú sẵn rồi. Nhưng bằng những câu này, đương kim thiên hạ tài tử giai nhân, không có kẻ nào có thể theo kịp rồi.”

Lâm Văn Vinh nét mặt hồng lên, lời này Tiểu Thanh Tuyền cũng đã nói với hắn, lúc ấy hắn thản nhiên đón nhận, bây giờ nghe lời khen tặng của ân nhân, quả thật có chút không ổn lắm.

Nhưng Lâm Văn Vinh một chút cũng không nghĩ mình vô sỉ, không hiểu khi đi đến địa phương kỳ diệu này, tính ra cũng có chút gì đó theo mình, thế này đúng là thượng đế bồi thường cho ta mà.

Nếu muốn nói vô sỉ, thì cái kẻ gia hại Lâm Văn Vinh thâm thiên kim của Tổng giám đốc mới là kẻ vô sỉ.

Nghĩ đến cái con bé đánh ác kia, Lâm Văn Vinh nhất thời muốn nổi giận phát điên, hắn vội vàng khống chế tình cảm, hóp bụng, thẳng lưng, tiêu khí. So với con ả ác man đó, thì Tiểu Thanh Tuyền có thể tính là đáng yêu rồi.

Ngụy đại thúc đột nhiên nói: “Văn Vinh, việc mấy hôm trước ta có nói qua với người, người suy nghĩ đến đâu rồi?”

“Là việc bảo ta đi đóng giả nhi tử người khác á?”, Lâm Văn Vinh sững sờ một lát, rồi nhớ ra hỏi lại.

Mấy hôm trước, vị Ngự đại thúc này từng đề nghị với Lâm Văn Vinh chuyện này, ý bảo Lâm Văn Vinh đi giả mạo làm công tử nối dõi của một ông chủ lớn, nhưng đã bị Lâm Văn Vinh thẳng thừng cự tuyệt, hôm nay y lại nhắc lại chuyện cũ, không biết có ý tứ gì nữa đây.

Ngự đại thúc rõ ràng đang nghĩ là hấn vẫn đang do dự chưa quyết, vội vàng nói tiếp: “Văn Vinh, đây không phải là một ông chủ bình thường, thực lực của hấn lớn như thế nào người không thể tưởng tượng được đâu, nếu như thực sự người nhận việc đón thì dần dần người sẽ hiểu được ý của ta.”

“Lớn đến mức ta không thể tưởng tượng? không lẽ hấn là hoàng đế không ngại chắc?”, Lâm Văn Vinh cười lạnh.

Ngự đại thúc dường như đang nhìn hấn bằng đôi mắt trống rỗng kia, “liếc” qua Lâm Văn Vinh một cái, trên vẻ mặt hiện nét kỳ quái khiến Lâm Văn Vinh cũng không thể hiểu nổi.

“Đóng giả con của kẻ khác, đại thúc người tưởng rằng họ không thể nhận ra được sao? Đừng cho tất cả kẻ khác là kẻ ngu hết chứ!”, Lâm Văn Vinh khuyến cáo Ngự đại thúc, hy vọng thừa dịp này dập tắt luôn cái ý tưởng đó của lão.

“Người nói rất đúng, không ai là kẻ ngu cả, ta có thể nói cho người biết, vị lão gia này tuyệt đối không thể có con trai, chính hấn trong lòng hiểu rõ, nhưng là hấn nhất định phải tìm được một người con.”, Ngự đại thúc nói.

“Ah?”, thế này có có vài điểm hợp lý chứ, rõ ràng biết mình không có con trai, nhưng lại muốn tìm người đóng giả con trai mình, thực sự là thú vị à.

Lâm Văn Vinh không kìm nén được sự hiếu kỳ hỏi lại: “Vài cái gì vậy, chẳng lẽ thực sự có người như thế, muốn chiếm tiện nghi là cha kẻ khác ư?”

Ngự đại thúc sâu sắc “nhìn” Lâm Văn Vinh nói: “Thiên hạ to lớn, có vài chuyện chỉ có thể làm theo ý nguyện của chính mình! Cho dù là hoàng thân quốc thích, tất cũng có những điều khó nói, nói chi đến kẻ thường nhân chứ?”

“Vậy thì vì sao lại lựa chọn ta?”, Lâm Văn Vinh mỉm cười nói, càng ngày càng thấy mình có tiềm chất của những kẻ sẵn tin giết gán cho các tờ báo lá cải hàng ngày.

“Vì người gan lỳ, cẩn thận, kiến giải đặc biệt, mặt dày, hơn nữa- Ngự đại thúc “nhìn” Lâm Văn Vinh thần bí nói: “ Hơn nữa người hoàn toàn là một kẻ vô sỉ.”

Trời ạ, người rút lại cái chuyện này ngay đi, thế này vị Ngự lão nhân kia chửi ta à, Lâm Văn Vinh trong lòng bực tức, chỉ có thể bất lực lắc đầu cười khổ, ông trời như thế trêu người ta, ta mà là kẻ vô sỉ à.

Lâm Văn Vinh nghiêm chỉnh nói:” Chữ hiếu đứng thứ nhất trong trăm điều, thân thể là do cha mẹ sinh ra, đây là quan hệ máu mủ tiên thiên sinh thành, không có bất cứ cái gì có thể thay đổi, nếu như Lâm Văn Vinh có thể nhận người ngoài làm cha, thì công lao sinh thành dưỡng dục của cha mẹ vứt đi đâu? Khi đó hành vi của ta khác nào cầm thú?”

Vị Ngự đại thúc trầm ngâm chốc lát rồi gật đầu nói: “Ta không nghĩ người cũng là kẻ có ngạo khí, thôi bỏ qua đi, việc này tạm thời bỏ qua không nói đến nữa. Văn Vinh, ngày mai ta phải đi rồi, gặp gỡ ngày hôm nay, rồi không biết phải đến bao giờ mới gặp lại nữa.”

“Hả?”, Lâm Văn Vinh chấn động, Ngự đại thúc này là người đầu tiên gã tiếp xúc ở thế giới này, thậm chí có thể nói y là thân nhân duy nhất của gã ở đây, làm thế nào có thể nói đi đâu?

Người đi rồi, ta ăn cái gì, uống cái gì đây? Lâm Văn Vinh cúi bần nghĩ thầm.

Ngự đại thúc cười nói: “Ta năm nay đã gần tám mươi rồi, cũng đã dừng chân ở Kim Lăng thành đến mười năm rồi, nghĩ lại, có lẽ cũng nên thay đổi sang nơi khác.”

Ngự đại thúc năm nay gần tám mươi? Làm thế nào mà một chút ta cũng không nhìn ra vậy, lão nhân này xem ra thực sự phong độ à.

“Ngự đại thúc, người muốn đi đâu?” Ở cùng lão nhân này một thời gian dài, trong lòng thực sự có chút tình cảm, mặc dù một tháng nay ông ta luôn luôn bảo mình là kẻ tàn tật, yêu cầu Lâm Văn Vinh nấu cơm, giặt

giữ quần áo, nhưng không thể phủ nhận, Lâm Văn Vinh cũng có cảm tình không ít với ông ta, thử tưởng tượng, đối với thiên hạ, quen biết thân thiết một người, thì cảnh chia tay như thế này thực sự bi thảm mà.

Ngụy đại thúc cũng không trực tiếp trả lời câu hỏi của Lâm Văn Vinh mà thông thả cười nói: “Có thể trước tiên về quê nhà một chuyến, dù sao ta tuổi tác cũng cao rồi, lá rụng về cội là thế.”

Dường như ông ta đang muốn nhìn Lâm Văn Vinh nói: “Văn Vinh, vạn vật đổi thay, như mây trắng bay qua, có lẽ lần tới gặp tại, người lại khẳng khái thầm nghĩ muốn giết ta cũng nên”, Ngụy đại thúc mặc dù đang mỉm cười, nhưng trên mặt lại hiện ra vẻ ưu tư không thể che dấu được.

Lâm Văn Vinh tự nhiên coi ông ta tinh thần lú lẫn, cũng không trả lời ông ta nữa.

“Ngụy đại thúc, quê người ở đâu? Ở nhà còn có thân nhân không. con cháu người đều ở đó à?”, một tháng vừa rồi, Ngụy đại thúc rất ít khi nói chuyện cùng với Lâm Văn Vinh chuyện gia cảnh nhà y, trừ việc biết ông ta là một cao cấp gia đình của Tiêu gia tại Kim Lăng, còn thì Lâm Văn Vinh chẳng biết gì hơn.

“Con cháu?”, một tia đau khổ hiện qua trên mặt Ngụy đại thúc, “nhìn” Lâm Văn Vinh nói: “Văn Vinh, việc này có lẽ sau này người sẽ hiểu, bây giờ không nói chuyện đó nữa, chúng ta quen biết đã lâu, để đại thúc cho nhà người một món quà nhỏ nghe?”

Ông ta vẽ mặt quỷ quỷ quái quái, lấy từ trong lồng ngực ra một quyển sách cổ, bìa ngoài đã bạc phết đưa cho Lâm Văn Vinh.

Lâm Văn Vinh cầm lấy lật bên trong ra xem, chỉ thấy bên trong từng trang một miêu tả các tư thế giao hợp nam nữ, “long bác, hổ dục, báo phác, thiên phụ” có đến hơn trăm tư thế khác nhau, thực sự có thể nói muốn gì có nấy, hơn nữa thần thái hình vẽ chân thật, động tác rõ ràng, nam nữ vẽ mặt đang ở cao trào cực điểm.

Lâm Văn Vinh ánh mắt sáng rực, cái này so với mấy thứ Hoa Hoa công tử, Nam nhân bang, Long hổ báo gì gì đó thì hơn đứt.

Hắn tự hỏi đã, bản thân vốn đã từng xem qua băng hình loại này của mỹ nữ Nhật bản và Âu Mỹ, hơn nữa gã cũng đã không ít lần áp dụng cái này với bạn gái của mình, vốn tự cho rằng mình về phương diện này đã kết hợp nhuần nhuyễn kiến thức Nhật- Mỹ cổ kim, nhưng hôm nay vừa thấy tiểu sách này, gã mới biết được chính mình thực sự là ếch ngồi đáy giếng, các vị lão tổ tông của ta sớm đã “nhất côn dò đường đưa thuyền vượt qua dâm hải”, nghiên cứu rành rẽ bậc này, nếu so sánh các vị tiền bối xả thân nghiên cứu khắc khổ, thì Lâm Văn Vinh nghĩ mình đúng là hậu sinh văn bối thực sự rất đáng xấu hổ.

Ngụy đại thúc “nhìn” Lâm Văn Vinh, hắc hắc cười nói: “Sao rồi, có thấy thiếu cái gì không?”

Lâm Văn Vinh lật lật từng trang, từ từ xem xét từng tư thế, rồi lại so sánh với bản thân kinh nghiệm thực sự còn thiếu sót rất nhiều, gã cười hì hì nói: “Hắc hắc, Ngụy đại thúc, lão còn có gì tốt nữa, cũng cho ta xem một lượt đi, ví như mấy cái tranh của Kim Bình Mai, Ngọc Bồ Đoàn, Đẳng Thảo Hòa Thượng có có hay không?”

“Kim Bình Mai, Ngọc Bồ Đoàn, Đẳng Thảo Hòa Thượng là cái gì?”, Ngụy đại thúc vẽ mặt kỳ quái hỏi lại.

Lâm Văn Vinh lúc này mới nhớ ra, mấy cái hảo thư loại này ở thế giới này còn chưa có, trong lòng có chút tiếc rẻ cho Ngụy đại thúc, sau đó chỉ cười hắc hắc vài tiếng, không trả lời nữa.

Ngụy đại thúc mặc dù không rõ đó là cái gì, nhưng “nhìn” bộ giáng cười cười của Lâm Văn Vinh, cũng có thể đoán ra 8.9 phần.

Lão “nhìn” Lâm Văn Vinh, rồi cười lên vài tiếng, vẽ mặt lộ ra một tia vừa kỳ quái vừa phức tạp, lát sau mới nói: “Ai, làm nam nhân thật là chuyện tốt.”

Không phải chứ, Lâm Văn Vinh lén hít một hơi, lão già tám mươi tuổi này chẳng lẽ là pê đê sao?

Cái suy nghĩ kiểu này khiến Lâm Văn Vinh toát mồ hôi đầy đầu, mặc dù ở thời đại của Lâm Văn Vinh tư tưởng của mọi người đều rất tự do, nhưng ngấm lại nếu bản thân mình ở chung phòng với một lão pê đê hơn một tháng? Thì từ nay về sau làm sao mà ra ngoài nhìn người khác đây.

Ngụy đại thúc cũng thở dài, chậm rãi nói: "Người không nên để những hình vẽ trên làm mờ mắt, người nhìn kỹ những đường màu hồng trên người của những kẻ đó."

Nghe Ngụy đại thúc nói vậy, Lâm Văn Vinh lập tức chú ý đến trên người những kẻ kia có một nét nho nhỏ giống như mạch máu màu hồng, chẳng lẽ đây là trong truyền thuyết đây là đồ hình hành công chăng?

"Đây là những năm ta còn hai mắt, ta lên vào tàng thư các của Hoàng cung, tiềm nhập hoàng cung tàng thư các tìm thấy tiểu sách này nhét trong một cái sừng rỗng, niên đại lâu năm, do người nào trước tác ra cũng không thể biết được, liệu có tác dụng hay không cũng không có ai từng nghiệm chứng qua, ta thấy quyển sách này dường như có vài điểm ý tứ, nên giữ lại đến nay", Ngụy đại thúc giải thích đơn giản.

A, thì ra là tam vô sản phẩm, thảo nào mà người hào phóng cho ta, Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, tiện đây muốn hỏi sao lão nhân gia không tự thân thử nghiệm đi?

Ngụy đại thúc giống như đọc được suy nghĩ của hắn, trên mặt chần chờ một lát nói: "Ta - thân thể ta có nguyên nhân riêng, không thể tu luyện được, nhưng ta tin rằng không có kẻ nào thích hợp tu luyện loại công pháp này hơn người."

Trời ại, đây là khen ta hay chửi ta đây?

8. Chương 5: Quán Đỉnh, Quán Tràng

Đã như thế, Lâm Văn Vinh cũng không khách khí với lão nữa, lấy họa sách cho vào trong bọc.

"Loại này công pháp mặc dù có thể so sánh với thuật thượng thừa thái bổ, nhưng nếu không có tập luyện, thì khó mà thực hiện được, khi cùng nữ tử quan hệ, thì cần âm dương hòa hợp, đối với trường hợp này thì như vậy", Ngụy đại thúc lại dặn dò hắn.

Cái gì so sánh với thuật thái bổ thượng thừa chứ, nói toạc ra, cái này là dành cho đám đám tặc tập luyện thái bổ thuật, Ngụy đại thúc nói không rõ, đại khái là do y chưa từng đem thân ra thí nghiệm qua, có thể giải thích như vậy.

Chỉ là Lâm Văn Vinh đến thế giới này được một tháng thời gian, còn chưa kịp nói chuyện tình cảm, đến nơi này tìm một nữ tử để thực hiện thuật thái bổ này ư, lần đầu tiên ra đường, gặp đám thiếu nữ, đến ánh mắt còn chả thèm nhìn hắn nữa là.

Thấy vẻ mặt mờ mịt của Lâm Văn Vinh, không hiểu hắn đang suy nghĩ cái gì, Ngụy đại thúc lắc đầu bất lực nói: "Bỏ qua đi, ta bây giờ trợ giúp người ít lực nhé."

Ông ta nhẹ nhàng đặt một tay lên trên thiên linh cái của Lâm Văn Vinh, một cỗ nhiệt lưu theo tay hắn đi vào cơ thể Lâm Văn Vinh chạy đến tứ chi bách huyết, một cảm giác thư thái bay bổng lan khắp cơ thể, cảm giác đó dường như - tiến đến những thớ thịt nhỏ nhất.

Không biết bao lâu sau, Ngụy đại thúc rốt cục chậm rãi thu tay lại, trên trán lấm tấm mồ hôi, sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt như già đi đến 20 tuổi.

Rốt cuộc giống như người tám mươi tuổi rồi, xem ra kéo da mặt và đắp dưa chuột cũng chưa từng dùng qua rồi, Lâm Văn Vinh trong lòng thầm nghĩ.

Lâm Văn Vinh cử động cánh tay, trong cơ thể tứ chi đến các ngón tay các nơi đều tựa hồ có một cỗ lực lượng lưu động, lực lượng so sánh với lúc trước lớn mạnh hơn rất nhiều.

Ngụy đại thúc điều tức lúc lâu, rồi mở to mắt nói: "Người mặc dù cốt cách rất tốt, nhưng vì đã qua 18 tuổi, thân thể các bộ vị đã định hình, nên khi ta thi triển quán đỉnh đại pháp với nhà người, hiệu quả cực thấp, ta đưa vào cơ thể người bấy thành công lực, người hấp thụ còn không được một thành."

Ông ta vừa nói vừa lắc đầu, cũng không biết là cảm khái Lâm Văn Vinh đã qua tuổi luyện công, hay là tiếc rẻ số công lực bị mất đi của mình.

Đưa vào bấy thành, hấp thụ không được một thành, hiệu suất cũng quá thấp à. Lâm Văn Vinh có chút xấu hổ.

Lão nói đúng, Lâm Văn Vinh 21 tuổi tốt nghiệp đại học, tại một công ty tầm trung làm việc bốn năm, đạt đến vị trí giám đốc kinh doanh, nói chính thức, Lâm Văn Vinh không phải là 18 tuổi như hắn nói, mà là đã 25 tuổi rồi.

Chỉ có điều từ khi rơi xuống từ đỉnh Thái Sơn, không chỉ có không gian bị bóp méo, mà ngay cả thời gian cũng bị méo mó đi, khi đi vào thế giới này, thân thể của Lâm Văn Vinh như thể trở về trạng thái 18-19 tuổi, nên nói Lâm Văn Vinh bây giờ có tâm hồn 25 tuổi trong cái vỏ bề ngoài 18,19 tuổi.

Lâm Văn Vinh tự nhiên không để cho y phải giải thích, đối với sự vô tư của Ngụy đại thúc, Lâm Văn Vinh chỉ biết cảm kích không thôi.

Nhìn vẻ mặt tái nhợt của lão, Lâm Văn Vinh trong đầu thực sự nghĩ đến - ngay cả khi lão đích thực là Pê đê, thì Ngụy đại thúc vẫn luôn là Ngụy đại thúc của ta.

“Ngụy đại thúc, cảm ơn người, mọi sự đều không thể cưỡng cầu, có được những tiến bộ đó, với ta cũng là tốt rồi”, Lâm Văn Vinh bình thản nói. Vẫn còn thân thể này, vốn thân thể của Lâm Văn Vinh khi bị rơi vào khoảng không gian và thời gian méo mó, vẫn còn có thể sống đến nay, thì bản thân mình chính là một ân huệ quá lớn của lão Thiên kia rồi, còn có thể kỳ vọng cái gì đây.

Ngụy đại thúc giơ ngón cái tán thưởng Lâm Văn Vinh: “Cầm lên được, bỏ đi được, cũng thật là hảo hán. Cũng tốt thôi, Văn Vinh, người yên tâm, quán đỉnh đại pháp mặc dù thất bại, nhưng ta nghĩ, người chỉ cần tu luyện cái tâm pháp trong họa sách kia, nhất định có thể thành công.”

Quán đỉnh đại pháp? Cái tên này nghe có vẻ khác biệt một chút, Lâm Văn Vinh vốn chỉ biết nói quán tràng đại pháp.

Quán đỉnh không thành, Lâm Văn Vinh đối với công pháp loại này tâm tư cũng không quá tiếc nuối, tiểu sách kia, lúc nào sẽ đem xuân cung họa sách kia ra xem, giúp tăng lạc thú vợ chồng trên giường cũng rất tốt, Lâm Văn Vinh trong lòng cười hắc hắc, tâm tình vui vẻ trở lại.

“Văn Vinh, từ khi chúng ta quen biết đến nay, người biết ta đối với người như thế nào không?”, Lâm Văn Vinh trong lòng vẫn đang vui thầm, nghe thấy Ngụy đại thúc đột nhiên hỏi.

“Không cần nói thế, là đại thúc đã cứu tính mệnh của ta, ân như tái tạo”, Lâm Văn Vinh không suy nghĩ nói.

Ngụy đại thúc trên mặt có một tia kỳ quái nói: “Nếu ta muốn người làm cho ta một việc, người có làm không?”

Lâm Văn Vinh trong lòng hắn vẫn lo lắng là phải giả mạo con người khác, vội nói: “Chỉ là không muốn giả mạo người khác, hơn nữa nếu ta làm được, ta nhất định làm.”

Ngụy đại thúc gật đầu nói: “Như thế cũng tốt, thực ra việc này cũng rất dễ dàng, ta muốn người đến Tiêu phủ, làm một gã gia đình.”

“Gia - đình ?”, Lâm Văn Vinh chút nữa thì cắn đứt lưỡi mình.

Tiêu gia thì Lâm Văn Vinh biết, là một trong những phú hào tại Kim Lăng thành này, Ngụy đại thúc cũng là một cao cấp gia đình của họ. Đương nhiên, Lâm Văn Vinh đây chỉ là một hình thức ẩn thân của lão Ngụy mà thôi.

Lão bảo ta đi làm gia đình? Bảo ta đi làm tay chân kẻ khác? Lâm Văn Vinh hung hăng giương mắt nhìn Ngụy lão, nếu không phải trước đó đã mạnh miệng, hắn có lẽ đã sớm tiến đến cho lão một trận.

Thấy Ngụy lão trên mặt lộ vẻ đắc ý cười cười, Lâm Văn Vinh hiểu được gã đã rơi vào bẫy của lão, lão đáng chết này, tự mình đi làm nô tài của kẻ khác thì không nói làm gì, lại còn muốn kéo hắn xuống nước, lương tâm thật là xấu xa.

Lâm Văn Vinh phảng phất thấy chính mình thân mặc chiếc áo dài xanh, trên đầu đội cái mũ nhỏ, bị chủ nhân sai bảo chạy tới chạy lui, hắn từ nhỏ thích cuộc sống không bó buộc, bây giờ lại bị lão nhân này âm thầm điều khiển, muốn bắt gã đi làm gia đình cho kẻ khác, nổi uất hận trong lòng, thực sự như nước sông Trường Giang liên tục dâng lên.

Ngụy lão nhân không cần nhìn mặt hắn, cũng biết vẻ mặt của hắn bây giờ như thế nào, chỉ biết thờ dài: “Tính ra, là do người không có tâm tư làm việc đó, ta cũng không...”

“Chậm đã -” Lâm Văn Vinh ngắt lời ông ta, biết rõ vị lão nhân này đang cố ý khích tướng mình, lúc trước ai bảo mình lại mạnh miệng nói chứ? Hắn đành chỉ biết nghiêng răng nói: “Tốt, ta đáp ứng người, đến Tiêu gia, làm một gia đình!”

“Bất quá”, Lâm Văn Vinh âm thanh thay đổi nói: “Thời hạn là một năm, nói cách khác, ta chỉ làm gia đình tại Tiêu gia một năm. Sau một năm, chúng ta hai người không nợ nần nhau nữa.”

“Một năm?” Ngụy đại thúc gật đầu nói: “Một năm thời gian là đủ rồi, Văn Vinh ta hy vọng khi người ra nhập Tiêu gia, tạo nên một sự nghiệp lớn, không chỉ vì Tiêu gia, mà cũng là vì chính bản thân mình.”

Gia đình? Sự nghiệp? vì Tiêu gia? Vì chính mình? Lão nhân này cũng có khả năng lo lắng cho người khác ư, Lâm Văn Vinh oán hận nghiêng răng, làm gia đình xây dựng sự nghiệp cho người khác, sự thiệt thòi này lão có nghĩ đến không.

Ngụy lão nhân đương nhiên hiểu được Lâm Văn Vinh đang nghĩ gì trong lòng, lão trên mặt lộ ra một vẻ thần bí mỉm cười nói: “Nhớ kỹ nhé, trời cao chỉ phù hộ cho những kẻ biết cố gắng, cơ hội chỉ có một lần, tất cả chỉ phụ thuộc vào bản thân người, nhất thiết phải làm được, từ đó về sau người không thể tưởng tượng được đâu.”

Lâm Văn Vinh có một trực giác, Ngụy lão nhân này cứ vòng vo tam quốc, giống như đã biết rất nhiều chân tướng sự việc phiền toái của y, hắn rất muốn hỏi tiếp, nhưng thấy Ngụy lão nhân đã ngồi yên điều tức trên giường, hiển nhiên là không muốn tiếp tục nói chuyện với hắn.

Lâm Văn Vinh chỉ biết đem những lời định nói nuốt xuống bụng, hôm nay hắn bị thương, vô cùng mệt mỏi, trong lòng chửi mắng lão già thâm độc, trong chốc lát đã ngủ say.

Một loại âm thanh đánh thức Lâm Văn Vinh dậy, vừa mở mắt ra, thấy sắc trời vẫn còn mờ mờ, bên kia Ngụy lão nhân đang thu thập đồ đạc chuẩn bị rời đi.

Thấy đã dậy lại, Ngụy lão từ trên giường đứng lên, đến trước mặt Lâm Văn Vinh lớn tiếng nói: “Thiên hạ hợp tan tan hợp, Văn Vinh, người hãy bảo trọng.”

Lâm Văn Vinh cũng vội vàng đứng dậy, không để ý đến sự đau đớn của bắp vai, quỳ trên mặt đất cung kính hướng đến Ngụy đại thúc khấu đầu ba cái.

Mặc dù Ngụy lão nhân đã ngấm ngầm sắp đặt hắn, đem hắn đi làm kẻ hầu cho người khác, nhưng lão cứu tính mạng Lâm Văn Vinh một lần, đích xác là thế một điểm không sai, là nam tử hán đại trượng phu, có ân tất báo, loại việc như thế còn tính toán làm gì.

Ngụy đại thúc vội vàng ngăn Lâm Văn Vinh lại, vì lão đột nhiên nhớ ra việc gì: “Được rồi, có một việc, ta chút nữa quên mất. Văn Vinh, ngày mai là ngày Tiêu gia tuyển chọn gia đình, ta đã thay người báo danh rồi, nói người là cháu họ ta, còn đặt cho người tên là Lâm Tam, nhớ nhé khi người khác gọi Lâm Tâm là gọi người đó. Nhớ đến đúng giờ!”

Lâm Tam ư? Tuyển chọn gia đình ư? Lâm Văn Vinh thiếu chút nữa ngã ngửa người ra, ngay cả tên thật cũng không thể dùng, lại còn muốn tự coi mình là Lâm Tam gì đó? Cái tuyển chọn gia đình này là trò chơi gì thế? Đã chiêu mộ gia đình lại còn tuyển chọn cái gì chứ?

Ngụy đại thúc dường như xem thấu tâm tư của Lâm Văn Vinh, cười nói: “Tên cũng chỉ là một cái vỏ bọc của người ta mà thôi, ta tin rằng người cũng không phải hi vọng rằng cái tên Lâm Văn Vinh của người xuất hiện trong danh sách hạ nhân của Tiêu gia chứ? Lâm Tam tiện lợi cho người hơn nhiều. Cái việc tuyển chọn gia đình kia, người khỏi phải suy nghĩ làm gì, chỉ cần nhớ kỹ lời ta nói, người sẽ trở thành một gia đình của Tiêu gia. Bất quá, có thể sẽ có rất nhiều người sẽ cùng người cạnh tranh chiếm lấy cái vị trí này, người hãy cố gắng một chút, đừng để người khác đoạt lấy chén cơm đó.”

Lâm Văn Vinh đang ngẫm nghĩ những lời này, Ngụy đại thúc liền bước đi. Hắn nhìn lại chính mình lúc này cũng thực không có nơi chốn nương tựa, không được, không cần biết thế nào hắn tự phải tìm cách nuôi sống chính mình đã. Tuy nói là để Lâm Văn Vinh hắn đi làm gia đình cho người ta, nhưng thật ra lão Ngụy

chẳng phải đã tìm hộ hẩn một chén cơm đó sao? Đáng tiếc, Lâm Văn Vinh hẩn không có quan tâm đến cái chén cơm này lắm, nhưng đã hứa thì làm, nếu cái việc tuyển chọn gia đình này mà hẩn còn không qua được thì thật là kém cỏi quá đi.

Chỉ có điều tuyển một vài gia đình thôi mà Tiêu gia cũng phải mở hội chiêu mộ sét duyệt quy mô như vậy, không biết là có chủ ý gì, nhưng việc này không phải là bình thường.

Lâm Văn Vinh trầm ngâm một lát, Ngụy đại thúc lúc này đã đi từ lâu rồi. Khi hẩn bước ra khỏi cửa, chỉ còn nhìn thấy cái bóng của Ngụy đại thúc ở phía xa xa. Cái lão nhân mù này cước bộ cũng thật nhanh a.

Giờ Lâm Văn Vinh chỉ đành phải đối diện với sự thật, nếu hẩn là một nam nhân thì phải tôn trọng lời hứa của mình, nghiêm chỉnh đến Tiêu gia làm gia đình một năm.

Tốt xấu cũng chỉ có một năm, nhắm mắt vài cái rồi cũng hết, coi như đến rèn luyện ở chuồng heo một năm vậy. Cho nên cái lão nhân kia nói cái gì làm ra một phen sự nghiệp chỉ là nói nhăng cuội, nếu mà chạy đến lão đại của Tiêu gia mà nói ta phải làm nên sự nghiệp, cam đoan sẽ bị loạn bổng đánh cho như người.

Nghĩ thông suốt một hồi, Lâm Văn Vinh trong lòng trở nên thoải mái hẩn ra. Hẩn chỉ cần qua được cái tuyển chọn gia đình gì đó kia, sau đó hỗn tạp làm việc một năm rồi sẽ thoát khỏi lời hứa này.

Cái gọi là tuyển chọn gia đình này cũng có thể tương đương với “Chiêu sinh hội” a, ngẫm lại mình giờ phải đến đó mà xin việc, Lâm Văn Vinh hắc hắc cười trong lòng, xấu hổ a, xấu hổ a, đã đến lúc bắt đầu phải kiếm tiền rồi.

Ngày hôm nay thân thể còn mang trọng thương, Lâm Văn Vinh cũng không muốn đi đâu, chỉ ở nhà nghỉ ngơi dưỡng sức.

Ngụy đại thúc để lại cho hẩn cái gian nhà cỏ nhỏ nhỏ này, bài trí trong phòng cũng thật đơn giản, ngoại trừ hai cái giường chỉ có một vài bộ sách cổ điển. Lâm Văn Vinh tùy tiện lấy ra xem, không ngờ những sách này không ít bộ đều là thư tịch trong đại nội, chẳng biết Ngụy đại thúc ăn trộm những thứ này ở đâu nữa.

Lâm Văn Vinh hiện tại tâm tình đã yên tĩnh rất nhiều, hẩn đối với cái thế giới mới mẻ này cũng có vài phần tò mò, nên liền mở những cuốn sách này ra đọc. Mặc dù cổ văn ngôn ngữ, phần thể tự tuy có khó đọc, nhiều lúc khiến cho Lâm Văn Vinh choáng váng hoa cả mắt, nhưng vì không muốn trở thành một kẻ “vô học” ở thời đại này nên hẩn đành khổ sở cố gắng mà lần mò.

Đọc chỉ thấy ở thế giới này, từ khi nhà Tần suy đồi thì đến Sở Hán giao tranh. Nếu tại cái thế giới kia của Lâm Văn Vinh, Phách vương Hạng Vũ tự vận tại dòng Ô Giang, thì tại cái thế giới này Hạng Vũ lại toàn thắng, đao trăm Lưu Bang, kiến lập ra Đại Sở cường thịnh, Hạng Vũ và Ngu Cơ trở thành Đại Sở khai quốc hoàng đế và hoàng hậu.

Lịch sử đến chỗ này thì lại phân nhánh, Lâm Văn Vinh quả thực là đã tới một không gian khác, nói chung cái không gian này và cái không gian trước kia của Lâm Văn Vinh hầu như giống nhau, đều thật sự tồn tại. Chúng giống như một con sông lớn với những nhánh sông khác nhau mà thôi.

Ở trong không gian này thì Lưu Bang bị diệt, sự phát triển lịch sử ở đây hoàn toàn không giống với nơi xuất thân của Lâm Văn Vinh. Hơn ngàn năm trở lại, Hoa hạ phân tranh không ngừng, sau Đại Sở là hàng loạt các triều đại khác, đến gần một trăm năm trước đây Triệu Tĩnh hoàng đế kiến lập nên một Đại Hoa triều đại cường thịnh. Triều đại trước Đại Hoa này được gọi là Đại Tống, khéo thay Lâm Văn Vinh đối với triều đình đại Tống hủ bại vô năng lại có hiểu biết rất rõ ràng, giống như hẩn và Đại Tống là một vậy.

Sau khi bị lạc tới cái không gian này, thời gian cũng nhích chuyển theo, cho nên Lâm Văn Vinh bề ngoài trở về cái thời tuổi mười tám mười chín, trong khi tư tưởng và suy nghĩ của hẩn lại là của người hai mươi tuổi.

Nói tóm lại, Lâm Văn Vinh không những trở về thời mười tám mười chín tuổi, hơn nữa tới không gian này đối với hẩn cũng coi như đến sống ở một thế giới hoàn toàn mới mẻ vậy.

Lâm Văn Vinh mơ hồ có cái cảm giác trên người mình phát sinh ra sự kiện thần kỳ gì đó, tựa hồ do sự bất đồng thời gian và không gian tạo ra vậy, có lẽ nó chính là bằng chứng giải thích cho cái sự phân nhánh thế giới này. Đáng tiếc mình không thể quay về được nữa. Chỉ sợ từ việc này mà về sau có ngày càng nhiều Ái Nhân Tư Thẩn (Albert Einstein) hiểu biết rộng lớn từ trong đầu chui ra mà thôi.

Lâm Văn Vinh cảm khái trong chốc lát, rồi không suy nghĩ vẩn vơ nữa tiếp tục đọc lịch sử ở đây. Ngày đã gần tàn, hắn mãi mê đọc sách đến nỗi ngay cả những đau đớn từ vết thương cũng không cảm thấy gì.

Sau một đêm ngủ dậy, ngày thứ hai cũng đã sáng dần lên, ở nơi bị Tiểu Thanh Tuyền đâm thương đã không còn cảm thấy đau nhức gì nữa. Vết thâm tím xanh trên vai cũng dần dần mờ nhạt đi. Quả đúng như lời lão Ngụy nói, chút độc này hoàn toàn không hại chết người được.

Cũng không biết Ngụy lão đã đắp kim sang được gì cho Lâm Văn Vinh mà miệng vết thương trên vai hắn đã dần lành lại. Cách trị liệu này so với thủ thuật mà Lâm Văn Vinh thấy được ở thế giới kia thì tốt và tiện lợi hơn nhiều. Nếu còn thấy được loại kim sang được này hắn nhất định sẽ lấy một ít cất trong người để sử dụng.

Bằng bó ăn mặc một phen, hắn đứng trước gương chỉnh sửa lại bộ dáng tiêu sái đến khi vừa lòng mới thôi, mặc dù giày vải ở dưới chân cũng đã há miệng nhưng Lâm Văn Vinh cũng không quan tâm lắm. Đa phần những người hắn tiếp xúc vừa rồi khi nói chuyện với hắn đều tỏ ý khinh thường, bởi vì hắn tuy bộ dạng tuyệt đối không kém cõi lắm, chỉ có điều là quần áo bình thường quá thôi.

Bước ra khỏi cửa, thung thình đi trên đường lớn. Lâm Văn Vinh đối với Kim Lăng thành này tịnh không mấy quen thuộc, hắn cũng chỉ đi qua một vài nơi gần Huyền Vũ hồ mà thôi, Tiêu gia kia nằm ở phương hướng nào Lâm Văn Vinh cũng không biết.

Trên đại nhai ăn xong hai cái bánh, uống một chén lớn đầu tương, Lâm Văn Vinh nhịn không được vỗ vỗ bụng sảng khoái. Ở cái thế giới này không có sữa đậu nành và nhiều thứ khác, nhưng lục sắc thực phẩm đều trông ngon lành, giá cả dễ chịu. Hắn hào sảng bỏ lại ba đồng bản, không cần tiền thối lại, mang giày vải bước đi tiếp.

Đi một vài bước chợt nhớ mình không biết Tiêu gia nằm ở nơi nào, hắn liền giữ một đại thúc ở bên cạnh hỏi: “Đại thúc, xin cho hỏi ...”

Đại thúc nọ lập tức cắt lời của Lâm Văn Vinh, nhét vào trong tay hắn một vài cái vật gì đó: “Đây chính là đề tuyển chọn gia đình của Tiêu gia, còn đây là bản đồ lộ tuyển đến đó, tất cả là năm đồng bản. Cái gì, mỗi cái một đồng bản ư? Tiểu huynh đệ, người cũng trơ chèn quá đấy chứ, như vậy thì không được đâu. Ít nhất là ba đồng bản. Được rồi, được rồi, ít bạc lợi nhiều, hai đồng bản cho hai cái, tốt cho người nhé.”

Lâm Văn Vinh móc ra hai đồng bản đưa cho ông ta, thu lấy hai cái đề tuyển chọn gia đình và bản đồ lộ tuyển đến Tiêu gia kia, rồi hỏi: “Đại thúc, lần này Tiêu gia mở cuộc tuyển chọn gia đình quy mô lớn như vậy, thoát nhìn có vẻ khẩn yếu, không biết công việc này thực sự thế nào?”

Nhìn hai đồng bản trước mũi, đại thúc đó lập tức mở miệng nói: “Tiểu huynh đệ, người mới từ bên ngoài đến đây phải không. Ai, người cũng biết, lúc này, buôn bán ở đâu đâu cũng không còn thuận lợi như trước nữa. Tiêu gia là đại phú hộ nổi danh tại Kim Lăng thành, mặc dù hai năm nay quảng cảnh không còn được như xưa nữa, nhưng lạc đà gãy vẫn còn to hơn ngựa nhiều, bọn họ vẫn đãi ngộ gia đình cực kỳ tốt, ngay cả gia đình cấp thấp nhất lương một tháng cũng là một lạng năm đồng bạc, gia đình cấp cao hơn cũng sẽ nhận số tiền lương cao hơn. Ngoài ra những dịp lễ tết cũng được thưởng thêm thập phần hậu hĩnh. Cho nên số người báo danh đăng ký không ngừng tăng lên. Ta nói cho người biết, từ buổi sáng đến bây giờ ta đã tiếp đãi không dưới trăm người, hầu hết đều là dạng tiểu tử còn trẻ như người vậy, còn có không ít phong lưu tài tử cũng muốn cùng các người báo danh đăng ký.”

9. Chương 6: Đại Tiểu Tả Đích Chủ Ý

“Tài tử cũng muốn đi báo danh ư?” Lâm Văn Vinh nhíu mày.

Vào thời buổi này, hai chữ tài tử như một cái kim tự chiều bài rất được ưa chuộng. Phàm là những kẻ khoác lên cái mác tài tử, dù có hay không có bản sự thực tài cũng đều thập phần cao ngạo. Đọc thì đọc về những luận ngữ đạo đức, nói thì nói đến toàn Tàn Hoài phong nguyệt, đó mới là mục đích cuộc sống mà bọn chúng theo đuổi, thế nên cho dù có nhận được lương tháng trăm hai mươi lạng bạc bọn chúng cũng không chịu luồn cúi lưu v lưu v nv đ v t ớc

Lâm Văn Vinh vỗ vỗ vai hắn nói: “Thanh Sơn, người chỉ cần đoàn kết tụ hợp đám người này lại, rồi làm lão đại của họ thì thực lực sẽ rất to lớn, nhiều việc không cần người rat ay cũng có thể có người giải quyết dùm, tự nhiên đánh đám thương tích cũng ít đi.”

Mặt sau của câu này chính là một khi bắt đầu có quy mô kích thước càng lớn thì đánh nhau cũng sẽ càng lớn, những lời này Lâm Văn Vinh không nói ra vội, chỉ cần tạm thời Đồng Xảo Xảo ný tử kia hiểu được là ổn rồi.

“Làm lão đại của bọn chúng ư?” Trong mắt Đồng Thanh Sơn lóe sáng, nói tiếp: “Nhưng mà, nhưng mà nếu những người này không chịu phục ta thì làm sao?”

Lâm Văn Vinh lạnh lùng cười: “Không phục ư? Vậy nắm đám người để ở đâu?”

“Ta hiểu rồi, ai không phục, ta đấu với hắn, đấu đá đến khi nào hắn phục thì thôi.” Đồng Thanh Sơn kêu to rồi nhảy dựng lên.

Xã hội đen là như thế này mà thành ư? Hà hà, ta thật quá tồi bại mà, Lâm Văn Vinh nhin không được sờ sờ cái mũi cười, cái tên tiểu tử Đồng Thanh Sơn này vẫn còn là một đứa nhỏ mà.

”Trước tiên giải quyết thành nam, sao đó đến thành tây, thành đông và thành bắc, giải quyết từng bước một. Đợi khi người đã thành lão đại của Kim Lăng thành này rồi thì không có ai dám gây trở ngại cho người nữa. Lâm Văn Vinh tà ác giảng giải, trong mắt như phảng phất xuất hiện cảnh hàng loạt các hán tử trẻ mặc đồ đen đang chém giết loạn xa tại Kim Lăng thành này vậy.

Xã hội đen là vậy mà, Lâm Văn Vinh hắn hôm nay không chỉ giáo cho Đồng Thanh Sơn thì sau này cũng sẽ có người dạy tiểu tử đó làm thế.

“Lão đại tại Kim Lăng thành này ư?” Đồng Thanh Sơn như là người trong màn đêm thấy được ánh mặt trời vậy, trong mắt lên một tia kích động, nhìn Lâm Văn Vinh vô hạn sung kính nói: “Lâm đại ca, điều người dạy ta hôm nay, ta cả đời sẽ không quên. Không sai, đúng rồi, ta muốn làm cái lão đại của Kim Lăng thành này. Nhưng mà Lâm đại ca người mới là lão đại của ta, như vậy là lão đại của lão đại của Kim Lăng thành.”

Lâm Văn Vinh ha ha cười to: “Cái tên tiểu tử này...”

Đồng Thanh Sơn hề hề sờ sờ đầu cười theo, Lâm Văn Vinh nhìn bộ dạng của y, biết thiếu niên này thâm tâm đã được mình cổ động lên rất nhiều, nhin không được thở một cái nói: “Thanh Sơn, việc này nói thì dễ, nhưng làm thì rất có khăn, hơn nữa cũng rất nguy hiểm. Người phải nhớ kỹ, dẫn quân đánh trận, chỉ có bộ não biết suy nghĩ mới là binh khí tốt nhất. Sau này có cái gì khó khăn cứ tìm ta, ta nhất định sẽ giúp người giải quyết.”

Sau khi đến cái thế giới này, Lâm Văn Vinh hiểu mình đã thay đổi rất nhiều, trong long chợt dâng lên một nỗi hoài cảm, có lẽ là ở cái thế giới đầy qua tắc luật lệ kia toàn áp lực nặng nề, đi tới nơi này hắn hoàn toàn không có một chút gánh nặng nào cả, bao cái tà ác trong long cũng hoàn toàn có chỗ tự do phát tác.

Lâm Văn Vinh chỉ điểm vài việc nho nhỏ này khiến Đồng Thanh Sơn qua đó chợt hiểu biết rất nhiều việc. Hắn nhìn Lâm Văn Vinh nói: “Đại ca, người yên tâm, ta biết làm như thế nào. Gặp việc gì mà không có biện pháp giải quyết, ta nhất định sẽ đến tìm người, người chính thị là đại ca của ta mà. ” Lần này hắn trực tiếp xưng hô đại ca, không dùng tên riêng nữa.

Xã hội đen rốt cục đã bắt đầu hình thành, Lâm Văn Vinh hít một hơi thật sâu vào trong lòng. Với tính cách của tên tiểu tử Đồng Thanh Sơn này, sớm muộn gì cũng sẽ phải đi những bước này, ta cũng chỉ là thuận tay đẩy, làm hắn thành thực lên, như vậy mới bị ít thương tổn, chỉ mong Đồng Xảo Xảo nha đầu chó có trách ta.

Đồng Thanh Sơn với cá tính này, sau khi được Lâm Văn Vinh chỉ điểm, càng nóng vội không nhin được, trực tiếp đi tìm bọn Lí Bắc Đẩu mấy người thương lượng, còn Lâm Văn Vinh thì một mình hướng Tiêu gia mà bước tới.

Tiêu gia tại Kim Lăng thành là một nhà giàu có tiếng tăm, lại có lão Đồng cung cấp cho Lâm Văn Vinh bản chỉ đường, hắn tự nhiên tìm được dễ dàng.

Lâm Văn Vinh còn chưa tới Tiêu gia, liền thấy xa xa đầu người liên tục chuyển động, huyền não không thôi. Từ phía xa có thể thấy một phủ đệ sang trọng to lớn, tường vây quanh cao khoảng ba thước, rộng khoảng một thước, hai con sư tử đá to lớn đặt ở trước cửa. Hai cánh cửa to lớn sơn đỏ được đóng lại, phía trên cửa là một chiều bài vàng óng với hai chữ “Tiêu Phủ” thật lớn, ánh mặt trời phản chiếu lên lóe sang lộng lẫy.

11. Chương 8: Tiêu Phu Nhân

Bên cạnh cửa là hai cái bàn lớn, hai cái ghế thái sư đặt ở phía sau, hai sư gia ngồi trên đó thi hành công việc liệt kê đăng ký và ghi chép, đám người đi ứng tuyển chia thành hai hàng hướng về phía hai bàn đó. Ở phía giữa hai cái bàn là một cái bảng lớn ghi: “Nơi đăng ký tuyển chọn gia đình của Tiêu phủ.”

Lâm Văn Vinh đi tới đi lui liếc mắt xem xét, trước mắt hắn những tên tài tử ngoài thì mang vẻ muốn làm gia đình bưng thì mang dị tâm kia chiếm khoảng một nửa, còn tổng cộng tất cả lại là khoảng một ngàn người. Ai cũng tranh nhau muốn lên trước đăng ký báo danh, không muốn người khác chiếm đoạt cơ hội của mình.

Một cái chức vị gia đình nho nhỏ mà cũng có nhiều người muốn chiếm lấy, xem ra vấn đề kiếm việc khó khăn đều phổ biến tại bất kỳ thế giới nào.

Ngẫm lại số lượng đăng ký nhiều như vậy, cạnh tranh quả là lớn, Lâm Văn Vinh hẳn có ưu điểm duy nhất là cái lão đáng chết Ngụy lão nhân này, còn lại thì chỉ có mỗi cái bản thân hắn mà thôi.

Lâm Văn Vinh trong lòng thực muốn đâm lão Ngụy mười tám đao, hắn trong đám người đi tới đi lui ngó nghiêng, biết hôm nay và ngày mai chỉ là để hoàn thành các công việc đơn giản báo danh đăng ký. Do lão Ngụy đã đăng ký báo danh hộ hắn rồi nên Lâm Văn Vinh không phải xếp hàng chen lấn mệt mỏi như đám người kia nữa mà có thể đi khắp chung quanh dò xét.

Đa phần các ứng sinh cho vị trí gia đình này đều sầu sầu lo lắng, hiển nhiên là sợ mình sớm bị loại ra, cái cảm giác tâm lý này cũng tương tự như cảm giác trong lòng của Lâm Văn Vinh lúc này.

Đám tự cho là phong lưu tài tử này hiển nhiên là có thái độ khinh thường những kẻ bị chúng coi là chân trần hạ đẳng, bọn chúng tụ tập thành các nhóm ba hay bốn người tán gẫu với nhau, trên tay thì phe phẩy cây quạt, lúc ngâm thơ đối chữ nhau thì phát lên phát xuống cho có vẻ tiêu sái.

Lúc này đã là cuối thu mà lũ người này còn phe phẩy cái quạt, chẳng lẽ là để chống lạnh sao? Lâm Văn Vinh trong lòng buồn cười.

Đám tài tử này tụ vạ cùng một chỗ gần nhau, khoa chân múa tay khoe mẽ với nhau, một kẻ đứng bên cạnh Lâm Văn Vinh chợt nhìn thấy một nhóm ba người khác liền phe phẩy cây quạt, ha ha cười to bước đến chào hỏi: “Ồ, Vương huynh, Triệu huynh, Lý huynh, các người cũng tới rồi.”

Bốn tên thi nhau chấp tay chào hỏi tán tụng lẫn nhau.

“Chờ mỗi mắt mà vẫn chưa đến phiên bọn tại hạ báo danh, đứng ở đây nói xuông nhảm chán lắm, chi bằng chúng ta ngâm thơ nói vắn cho vui được không?” Một tên vừa lên tiếng thì ba tên kia không hẹn mà đồng thanh kêu hay, ở thời đại này, giữa đại chúng mà ngâm thơ là một thời thượng, chẳng khác gì ở thế giới bên kia của Lâm Văn Vinh, nam nữ ngoài những nơi công cộng ôm ấp vuốt ve nhau cũng được coi là một thời thượng đó thôi.

Kể đề nghị trước tiên phải làm một câu đầu, sau đó kẻ thứ hai sẽ ngâm nối phụ vào, cho nên câu đầu rất quan trọng.

Tên kia trầm ngâm thật lâu, mắt hắn vô tình nhìn thấy vài phiến lá cây rơi trên mặt đất hai con mắt sáng ngời, mừng rỡ trong lòng rồi ngúc ngoắc cái đầu ra về ngâm: “Nhất phiến, nhị phiến, tam tứ phiến -”

“Ngũ phiến, lục phiến, thất bát phiến -”, kẻ tên Vương huynh ngâm tiếp.

“Cửu phiến, thập phiến, thập nhất phiến -”, tên tài tử Triệu huynh vội nối theo.

Số lá cây đều bị ba tên kia đếm xong rồi, vì vậy tên tài tử Lý huynh con người xoay vòng một cái, cao giọng ngâm: “Lạc nhập tòng trung giai bất kiến.” (tạm dịch: “Đều rơi xuống từ trong hư không.”)

“Thơ hay, thơ hay.” Bốn tên đồng thời cao giọng khen nhau.

Lâm Văn Vinh đứng bên cạnh nhất thời cảm khái, lão tử đã vô sỉ rồi, nhưng so với ba tên tiểu tử này thì mặt vẫn không dày bằng, xấu hổ quá, xấu hổ quá.

Đột nhiên phía trước ồ ào một trận, có người cao giọng kêu lên: “Tiêu phu nhân đến, Tiêu phu nhân đến.” Lâm Văn Vinh trong lòng vui vẻ, quả không uống công đạo ở đây.

Ở phía trước chợt trở nên rối loạn, ai cũng tranh nhau chen lấn lên phía trước. Ngay cả mấy tên tự phụ là văn sĩ phong lưu cũng bất chấp cái thân phận gì đó, cùng đám người kia nháo nhác nghiêng ngó xô đẩy nhau, tựa hồ như kẻ nào đứng trước tiên là lấy được ủng hộ của mẹ vợ tương lai vậy.

Bốn tên vô sỉ vừa rồi ở gần Lâm Văn Vinh còn ra vẻ ngâm thơ, giờ cũng vội vàng nhào tới, trước mặt hắn. Lâm Văn Vinh chần chờ một lát, tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tao ương (tạm dịch: đánh trước thì chiếm được lợi thế, đánh sau thì gặp tai ương), ở cái nơi này hôm nay thì còn có cái quái gì quân tử với phong độ chứ.

Lâm Văn Vinh một phát tách bốn tên này ra, lớn tiếng quát: “Tránh ra, tránh ra.”

Ngụy lão nhân truyền cho hắn quán tràng, à, không đúng, là quán đĩnh gì đó. Sau khi tiếp nhận quán đĩnh xong, khí lực của Lâm Văn Vinh hắn có vẻ còn mạnh gấp mười lần lúc trước, nên dễ dàng tách bốn tên ra không khó khăn gì.

Bốn tiểu tử kia nhìn Lâm Văn Vinh quần áo bình thường, gượng sức chèn lại Lâm Văn Vinh mà không được, chỉ đành nhìn nhau, ra bộ bất đắc dĩ lắc đầu: “Cái này thuộc về vấn đề tổ chất cơ bắp phạm phu tục tử, ta không cần để ý làm gì.”

Giữa đám người nhốn nháo xung quanh lúc này là một trung niên mỹ phụ thật xinh đẹp, mặc áo gấm lụa dài hoa văn trắng lệt, mắt phượng mày ngài, sắc mặt trong suốt, trông giống như một cô người mẫu hơn là một thiếu phụ tuổi ba mươi. Nàng ta vẻ mặt đoan trang quý phái, khi quay về đám sĩ tử và những người đăng ký làm gia đình chào hỏi, lúc nào cũng toát ra một khí độ thật cao sang mà ung dung bình tĩnh.

Từ cách người khác xưng hô với nàng thì Lâm Văn Vinh biết đây chính là Tiêu gia gia chủ tức Tiêu phu nhân. Tiêu phu nhân này mười sáu tuổi gia nhập Tiêu gia, sinh ra hai con gái, từ việc nuôi con, giúp chồng chăm lo việc nhà, đoan trang hiền thực, quả là hiền thê đảm đang của Tiêu lão gia.

Đáng tiếc Tiêu lão gia qua đời sớm, để lại mẹ con các nàng cô nữ quả mẫu mà đi. May mắn thay Tiêu gia đại tiểu thư rất có năng khiếu trong thương nghiệp, mấy năm gần đây dốc lòng kinh doanh, tuy rằng không được cường thịnh lắm, nhưng ít nhất cũng duy trì được cục diện phồn vinh này của Tiêu gia, nữ hài tử này cũng thật khiến người ta kính nể.

Lâm Văn Vinh đột nhiên nghĩ đến một vấn đề quan trọng. Tiêu gia cô nữ quả mẫu này, vạn nhất có tên bạch nhãn lang nào vào, tán Đại tiểu thư xong nhưng không thấy đủ, đối với cả hai tiểu thư đều động tâm, ngoài mang cái áo tỷ phụ trong thì ngầm chiếm lấy cô em, nói không chừng lại còn có cả chủ ý với nhạc mẫu nữa, trời ạ, cái tình thế hương diễm tuyệt luân kích thích này không phải là giấc mộng của bất kỳ tên nam nhân nào đó ư?

Lâm Văn Vinh tim đập rộn ràng, việc này đối với hắn quả là một kích thích to lớn. Hắn nguyên lai tại thế giới kia của mình làm công việc buôn bán tiêu thụ, vì hoàn thành nhiệm vụ tự nhiên chẳng phải là quân tử thánh nhân gì, hoa chiêu tiểu xảo lừa gạt cái gì mà chả dùng qua. Buôn bán được nhiều thì lời lãi nhiều, hắn cũng đã phần là vì công việc bức bách thành ra phải như vậy thôi.

Không nghĩ tới tại thế giới này còn có thể gặp được những sự tình như thế này, nếu mỗi vị tài tử chỉ chọn lấy một trong hai vị tiểu thư, thì Lâm Văn Vinh hắn trong lòng cũng có thể chấp nhận, nhưng nếu chúng muốn nuốt tất cả mọi thứ, ngồi hưởng phú quý ôm ấp hai vợ thì Lâm Văn Vinh hắn thật không thoải mái. Hắn từng gặp phải những tao ngộ cay đắng cho nên lúc này đối với diễm phúc của kẻ khác tự nhiên có một loại cảm giác ghen ghét.

Tuyệt không cho phép đám nam nhân xuất hiện tại đây có hạnh phúc hơn ta, lão tử vô sỉ như thế các người làm gì được ta? Lâm Văn Vinh hung hăng nghĩ thầm, căn bản là tại cái thế giới này hẳn không có sợ một ai cả.

Càng nghĩ hẳn càng cười mỉm, con bà nó thật hay ho a? Cưới tỷ muội, vờn mẫu nữ nhà người, ai cũng có quan hệ với mình, thật sự là ăn mặn dễ đau tim mà, hắc hắc, nhưng thật ra ngẫm lại, có rắc rối như thế mới là thế giới thật sự. Ta thật tồi bại, ha ha.

Nói đến rắc rối, Lâm Văn Vinh trong lòng lại nghĩ tới việc khác. Tiêu gia này là đại phú hộ tại Kim Lăng thành, mặc dù quang cảnh hiện nay không bằng lúc trước, nhưng Tiêu gia tốt xấu cũng là một gốc cây đại thụ, dù có trăm côn côn trùng phá hoại, chết nhưng không chịu mục nát ra dễ dàng. Trước mắt dù có không quyền không thế, không tiền không đủ nhân lực nhưng Tiêu gia vẫn là một cây đại thụ, mặc dù không còn xanh thắm như xưa, nhưng vẫn có thể cho người bóng mát, sự che chở và chỗ dựa lưng tốt. Đạo lý này Lâm Văn Vinh hẳn cũng hiểu được, nên nhớ lại lời lão Ngụy bảo hắn đến Tiêu gia làm gia đình cũng không phải là không có cơ sở.

Lâm Văn Vinh hẳn nguyên lai đối với cái gì chó má gia đình này có thể có thái độ bất cần, nhưng từ khi có những ý nghĩ này, hẳn lại thận trọng tính toán trong lòng. Hẳn trước kia làm việc buôn bán kinh doanh hay cùng khách hàng đi ăn uống xa đọa, bề ngoài có vẻ sảng khoái, nhưng kỳ thật nội tâm tịch mịch hư không chỉ có mình hắn biết được. Nếu không phải vì muốn báo đền cha mẹ, cung cấp tiền bạc cho em gái học hành nên người, hẳn đã sớm mặc kệ đời rồi.

Hiện giờ âm dương thay đổi khiến hắn tới cái thế giới xa lạ này, không người thân mà cũng không ai biết rõ về bí mật của hắn, hắn như một người cô độc, không có mục tiêu nhất định, như vậy xem ra hẳn có đi làm gia đình cho người ta cũng chẳng có gì sai trái cả.

Tiêu phu nhân chậm rãi tiến lên vài bước khẽ nghiêng mình cảm tạ mọi người, đoan trang nói: “Cảm tạ mọi người đã có tấm lòng đối với Tiêu gia chúng tôi, xin mọi người tin rằng Tiêu gia chúng tôi tuyển chọn gia đình công khai, công bình, công chánh nghiêm minh, nhưng cũng có nguyên tắc riêng của mình. Xin mọi người hãy xếp hàng theo thứ tự mà báo danh đăng ký, không nên lộn xộn, mỗi người đều sẽ có cơ hội của mình.”

Nàng nói thật uyển chuyển dịu dàng, thanh âm tuy không lớn, nhưng ai ai cũng im lặng tập trung lắng nghe rành mạch từng từ một.

12. Chương 9: Sự Ra Đời Của Cuốn Sách

Tiêu đại tiểu thư thì ăn nói khê nhàn, Tiêu nhị tiểu thư niên kỷ còn nhỏ, như vậy xuất đầu lộ diện lo chuyện này đương nhiên đổ lên người Tiêu phu nhân. Ngẫm lại, làm một người phụ đạo nhân gia quán xuyến gia đình cũng không dễ dàng gì.

Mọi người nghe Tiêu phu nhân nói xong, liền tự động lặng yên xếp hàng đăng ký, ngay cả bốn tên vô sỉ kia cũng khoác lại cái bộ dạng văn sinh tiêu sái.

Biết hôm nay không có gì hay ho cả, Lâm Văn Vinh hẳn loại bỏ các suy nghĩ vẩn vơ, tìm vị trí thích hợp, nhìn ngắm Tiêu phu nhân, nhớ kỹ dung mạo của nàng xong liền lặng lẽ thối lui.

Trở về Đồng gia, đã thấy hai bố con Đồng Nhân Đức đang cẩn thận nắn nót làm một quyển sách.

Lâm Văn Vinh nhìn lướt qua, thấy chữ viết trên đó thật thanh lệ đẹp mắt, xem ra đây chính là những tin tức mà Đồng Nhân Đức sưu tầm về Tiêu đại tiểu thư do ông ta kể lại còn Đồng Xảo Xảo ghi chép lại.

Chữ của Đồng Xảo Xảo viết thật đẹp mắt, Lâm Văn Vinh nhìn mà chỉ biết gật đầu liên tục tán thưởng.

Cha con hai người lúc này mới chú ý tới Lâm Văn Vinh đang đứng ở cạnh bọn họ. Đồng Xảo Xảo thấy Lâm Văn Vinh không ngừng gật gù, nhin không được sắc mặt đỏ bừng, có vài phần hưng phấn. Xem ra việc Lâm Văn Vinh lộ ra thần sắc tán thưởng cũng làm cho nàng cảm thấy vui vẻ.

“Lâm, Lâm công tử, người đã trở lại.” Trên chiếc mũi nhỏ xinh của Đồng Xảo Xảo xuất hiện một giọt mồ hôi nhỏ bé trong suốt như ngọc, thật là xinh đẹp, bộ dạng của nàng ta lúc này làm hấn nhớ tới em gái đang học đại học.

Lâm Văn Vinh cười nói: “Đúng vậy, ta đi ra ngoài vòng vo một hồi làm công việc điều tra thị trường.”

Đối với cái danh tử điều tra thị trường này khẳng định họ chưa từng nghe qua, Lâm Văn Vinh lại giải thích một chút rồi tiếp nhận cuốn sách nhỏ từ trong tay bọn họ nói: “Để ta xem một cái nào.”

Hắn vừa cẩn thận nhìn xuống dưới, quả nhiên là bị chấn động, hai người này không chỉ có phân bố trang trí các mục lục thứ tự một cách bài bản, hài hòa, mà còn làm một bản sao nghiêm chỉnh của quyển chính, gần như y hệt, quả thực là nhân tài mà, không tuyên dương cho thiên hạ biết được thực là đáng tiếc.

Thấy thần sắc giật mình trên mặt của Lâm Văn Vinh, Đồng Xảo Xảo nhất thời hốt hoảng, vội vàng hỏi: “Lâm công tử, có phải ta làm sai rồi không? Ai da, làm sao bây giờ, ta đã làm hỏng đại sự của người rồi.”

Nàng ta có dáng vẻ khấn trương đáng thương này cũng bởi vì hay tự ti cho mình là nữ tử vô tài, nay vất vả mới có người cho cơ hội thi triển hoài bão khả năng của mình, giờ thấy thần sắc người ta như thế bảo sao mà Xảo Xảo không khấn trương chứ.

Lâm Văn Vinh không đành lòng hí lộng nàng, sắc mặt dần ra nở một nụ cười tươi: “Xảo Xảo tiểu thư, không phải sai đâu, mà là hoàn toàn tốt lắm.”

Đồng Xảo xảo trên mặt đầu tiên là cả kinh, tiếp theo vừa mừng rỡ, vừa vội hỏi: “Thật vậy chăng, Lâm công tử?”

Lâm Văn Vinh mỉm cười gật đầu, Đồng Xảo Xảo lúc này mới cao hứng nói: “Ta là dựa theo ý của công tử, lúc người đi rồi, ta còn một chút nghi vấn không giải thích được, nhưng lại không thể hỏi được người nữa rồi, đành phải tự mình lần mò tìm hiểu mà làm.”

Nha đầu này không chỉ lanh lợi linh hoạt, hơn nữa lại dám nói dám làm, thật đúng là một nữ nhân tài ba mà.

Đồng Nhân Đức đứng ở bên cạnh nghe bọn họ nói chuyện, lúc này mới lên tiếng: “Ai da, Lâm công tử, người hài lòng là tốt rồi, ta và Xảo Xảo đều lo lắng sợ người không quen nhìn tay nghề thô thiển của chúng ta.”

Nhìn bộ dạng thuần khiết chất phác của hai cha con họ, Lâm Văn Vinh nhin không được thở dài nghiêm chỉnh nói: “Đồng đại thúc, Xảo Xảo tiểu thư, ta hi vọng các người nhớ kỹ, người có thể không có quyền lực, có thể không có tiền bạc, nhưng nhất định phải có tự tin. Nếu mình luôn coi mình vô năng vô lực thì thế giới kia cũng không coi mình ra cái gì cả. Thế diện người khác có thể cho ta, nhưng thế diện ta cũng phải tự mình tạo ra nữa.”

Đồng Xảo Xảo ánh mắt toát ra vẻ sùng kính ái mộ, nhẹ nhàng gật đầu nói: “Lâm công tử, ta đã hiểu.”

Lâm Văn Vinh liếc mắt nhìn Đồng Nhân Đức hỏi: “Nàng ta đã hiểu, không biết đại thúc thì thế nào?”

Đồng Nhân Đức a a cười nói: “Xảo Xảo của chúng ta đã hiểu thì ta cũng đã hiểu, ta hết thấy đều nghe theo Xảo Xảo

Nhìn sự thương yêu tin tưởng giữa hai ch con nhà này, Lâm Văn Vinh hấn chợt nhớ tới mình cũng không còn gặp lại cha mẹ nữa, trong lòng chợt xúc động vô cớ, liền vội quay đầu giả bộ tiếp tục xem quyển sách kia, hỏi tiếp: “Các người cũng đã làm xong hết chưa?”

Đồng Xảo Xảo đáp: “Đều xong hết cả rồi, công tử xem đi.”

Lâm Văn Vinh cầm lấy quyển sách nhỏ, thuận miệng cười nói: “Xảo Xảo, người không chỉ may vá giỏi, mà cũng là một nữ tú tài, không biết người học những thứ này từ đâu thế?”

Đồng Xảo Xảo đáp: “Là do Lạc tiểu thư dạy ta, để ta theo nàng học hỏi, bằng không ta sao được thế này?”

“Lạc tiểu thư?” Cái tên này nghe hiền thực a.

Thấy Lâm Văn Vinh bộ dạng trầm tư, Đồng Xảo Xảo kinh ngạc nói: “Người không phải ngay cả Lạc gia tiểu thư cũng không biết chứ? Nàng ta chính là Kim Lăng đệ nhất tài nữ đó?”

Kim Lăng đệ nhất tài nữ ư? Lâm Văn Vinh lúc này mới nhớ tới buổi chiều ngày đó, tại Huyền Vũ hồ, chẳng phải cái tên công tử Hậu Dược Bạch trên mặt hồ diễn cái trò tán tỉnh với chính Kim Lăng đệ nhất tài nữ này sao?

Thấy bộ dạng kinh ngạc của Đồng Xảo Xảo, Lâm Văn Vinh hiểu được, buồn cười quá nói: “Ta đối với cái loại tài tử tài nữ gì gì này không có mấy hứng thú.”

“Bởi vì công tử bản thân chính là một vị đại tài tử mà thôi.” Đồng Xảo Xảo cười nói: “Bất quá, người đối với tài nữ cũng không có hứng thú, nhưng chắc đối với mỹ nữ thì có hứng thú. Lạc tiểu thư chính là Kim Lăng đệ nhất mỹ nữ đó.”

Nàng cùng Lâm Văn Vinh nói chuyện, trực tiếp xưng hô, ngay cả cái Lâm Văn Vinh hay Lâm công tử cũng không dùng nữa, ngữ khí càng thêm phần thân thiết.

“Mỹ nữ a, miễn cưỡng cảm thấy hứng thú, đặc biệt là mỹ nữ giống như nàng vậy.” Lâm Văn Vinh cùng nàng nói chuyện cởi mở, nói không có chỗ nào cổ kỵ, theo bản tính ba hoa đùa giỡn nàng.

Khuôn mặt Đồng Xảo Xảo đỏ hồng lên, không dám nói tiếp nữa.

Đồng Nhân Đức khẽ ho khan vài tiếng, Lâm Văn Vinh giật mình mặt hơi thoáng đỏ, không ngờ nói chuyện lãng nhãng quên mất lão Đồng này.

Nhưng Lâm Văn Vinh da mặt rất dày, hần nhanh chóng chỉnh đốn lại tâm tình, làm như không có chuyện gì xảy ra nói tiếp: “Xảo Xảo tiểu thư, Lạc tiểu thư vì sao lại chỉ dạy nàng như thế?”

Vừa trải qua một trận đùa dỡn với Lâm Văn Vinh, Đồng Xảo Xảo không biết vì sao trở nên thẹn thùng rất nhiều, khẽ đáp: “Ta lần đầu tiên gặp Lạc tiểu thư lúc may quần áo cho nàng ta, ta và nàng ta tuổi tác không chênh lệch lắm, hàn huyên với nhau vài câu. Nàng thực ra là một người rất tốt, nhưng tựa hồ như nàng ta không có mấy người bạn tốt thực sự, cho nên thường gọi ta đến bồi tiếp nàng. Cứ ở chung với nàng ta nhiều lần như vậy, ta dần được nàng ta chỉ dạy nhiều thứ đáng học tập.”

Lâm Văn Vinh gật đầu nói: “Vị Lạc tiểu thư này quả là một người tốt, ông trời sẽ phù hộ cho nàng ta một hảo lang quân, ai, không nói điều chứ ta thực miễn cưỡng có thể tính là thiên hạ đệ nhất thần đoán.”

Đồng Xảo Xảo nghe hắn nói thú vị như thế, duyên dáng cười khê: “Người nói chuyện như thế mà để cho Lạc tiểu thư nghe thấy, thì dù người có tốt thế nào nàng ta cũng sẽ không thêm để ý đến người đâu.”

Ngoài nói như vậy nhưng trong lòng nàng cảm thấy sau một hồi hàn huyên, vị công tử này nói như thiên mã hành không, không câu thúc hay gò bó, chẳng hiểu sao mình lại trở nên vui vẻ khác thường như thế.

Còn Đồng lão nhân thì giả vờ như không nghe không thấy gì, ông ta bây giờ lại thầm lo, không biết có phải mình đã dẫn nhầm sắc lang vào nhà không nữa, còn Xảo Xảo thì ngây thơ thuần khiết như búp sen trắng trong, rất dễ cả tin, không chừng lúc nào đó bị tiểu tử này lừa gạt mất.

Lúc này Lâm Văn Vinh không cùng Xảo Xảo nói chuyện nữa mà quay đầu tập trung xem xét quyển sách kia.

Ngoại trừ những điều hắn trình bày lúc trước, hai người bọn họ còn thêm vào cả “Tiêu đại tiểu thư đàm nhân sinh”(Tiêu đại tiểu thư bàn chuyện nhân sinh), “Tiêu đại tiểu thư ngữ lục”(Sưu tập những câu nói tâm đắc của Tiêu đại tiểu thư) hay “Tiêu đại tiểu thư đích trạch ngẫu quan”(Cách nhìn của Tiêu đại tiểu thư đối với chuyện hôn nhân), một loạt các trang giấy ghép lại với nhau thành một quyển sách cực kỳ xuất sắc.

Đặc biệt là cái chuyên mục cuối cùng kia, “Tiêu đại tiểu thư đích trạch ngẫu quan”, thật sự khiến Lâm Văn Vinh rất tâm đắc, khẳng định là lão Đồng tuyệt không có sanh ý như thế. Không cần phải nói, đây chắc chắn là do Đồng Xảo Xảo nghĩ ra.

Thật khiến người ta tâm đắc, tâm đắc a. Lâm Văn Vinh hận không ôm chặt được Xảo Xảo mà hôn một cái, nha đầu này thực là một bảo bối a, lựa chọn cha con hai người này quả thực không phải là quyết định sai

lắm.

Mặc dù không rõ Lâm Văn Vinh suy nghĩ cái gì, nhưng thấy ánh mắt hần đầy hưng phấn, cha con Đồng lão cũng hiểu rằng hần đang rất hài lòng mãn ý.

Thấy Xảo Xảo trên mặt tràn đầy vui mừng, Lâm Văn Vinh đột nhiên cười nói: “Xảo Xảo tiểu thư, người không phải rất quen thuộc với Tiêu đại tiểu thư sao? Chúng ta giờ mượn nàng ta làm sanh ý, người sao lại có thể trợ trụ vi ngược chứ?”

Đồng Xảo Xảo cũng biết nội dung trong này đa phần là do phụ thân của nàng ta thu lượm về đọc cho nàng chép sửa lại, căn bản cũng không phải là đúng hoàn toàn. Nàng chỉ mỉm cười đáp: “Công tử cũng đã từng nói qua, chúng ta làm sanh ý, tất cả cũng vì lợi ích mà thôi. Nhưng ghi chép trong quyển sách nhỏ này cũng chỉ là thu lượm được về thôi, chỉ có điều nội dung còn được chúng ta sửa sang lại, thêm thắt chút ít, khoa trương vài chỗ, làm vài đề mục cũng chẳng hại gì ai, mà có khi còn tốt cho người ta đó chứ. Mặt khác, ta và Đại tiểu thư cũng chưa từng nói chuyện với nhau, ngay cả mặt nàng ta ra sao còn không biết nữa là.”

Thật là khéo nói, Lâm Văn Vinh trong lòng thầm khen, hần căn bản là muốn dò xét qua tâm tình của nàng mà thôi, còn chân thật hay không chân thật không quan trọng. Bất quá lời Đồng Xảo Xảo nói làm cho Lâm Văn Vinh cảm thấy kỳ quái, Tiêu đại tiểu thư muốn người may quần áo cho mình nhưng lại không cho trực tiếp đo đạc là sao?

Đồng Xảo Xảo dường như xem thấu nghi vấn của Lâm Văn Vinh, cười nói: “Tiêu đại tiểu thư rất bận rộn, ít thời gian rảnh, ta mỗi lần đều dùng xiêm y của nàng ta ước lấy mà may.”

Chỉ cần dùng một xiêm y của Tiêu đại tiểu thư mà có thể may quần áo khiến cho nàng ta vừa lòng, Đồng Xảo Xảo này quả thực không những tinh tế mà cũng cực kỳ khéo tay.

Hai người nói chuyện phiếm một lúc thì quay trở lại vấn đề quan trọng của sanh ý lần này. Đồng Xảo Xảo nhìn những chỗ trống mà Lâm Văn Vinh bảo họ chờ lại cho hần, không hiểu được tác dụng của chúng, hỏi: “Công tử, chỉ còn lại những chỗ này thì là xong hoàn chỉnh, không biết chúng có tác dụng gì?”

Lâm Văn Vinh thần bí cười, không trả lời nàng mà ngược lại phân phó: “Xảo Xảo, nhà có một khúc than củi hay không?”

Đồng Xảo Xảo như thuận lên tiếng đáp, rồi vào phòng bếp tìm cho Lâm Văn Vinh một khúc gỗ nhỏ cháy đen ở đầu. Ở thời đại này tự nhiên không có bút chì, thậm chí ngay cả than chì cũng chẳng mấy ai biết, Lâm Văn Vinh thì không dùng bút lông rồi, đành dùng que than củi này thay thế.

Hần đã bốn năm năm không vẽ rồi, thủ pháp chắc không thuần thực như xưa, liền cầm một cái que trên mặt đất tập luyện.

Đồng Xảo Xảo xem Lâm Văn Vinh vẽ một lúc, thấy trên mặt đất hiện lên một nữ tử có khuôn mặt cười rất duyên dáng, đoan trang mỹ miều, bộ dạng hay thần thái rất sinh động như thật vậy.

Bố con Đồng lão cũng từng nhìn người ta vẽ, nhưng vẽ theo cách của Lâm Văn Vinh thì quả là lần đầu tiên được chứng kiến.

Còn Lâm Văn Vinh nhìn bức họa kia, trong lòng nhin không được cảm thán một cái, mấy năm không có vẽ thủ pháp yếu hần đi.

Trước kia từ thời hần còn học trung học cho tới học đại học, vì theo đuổi cô bạn hoa khôi hần đã vẽ không biết bao nhiêu bức họa. Đáng tiếc sau khi tốt nghiệp đại học nàng liền đi Mỹ lợi hợp chủng quốc (USA), hai người chia tay, Lâm Văn Vinh hần càng có nhiều cơ hội theo đuổi các mỹ nhân khác, dần dần cũng không còn hứng vẽ nữa.

Lâm Văn Vinh đột nhiên chìm đắm trong những kỷ niệm cũ, mãi đến khi Đồng Xảo Xảo gọi hần vài tiếng hần mới chợt tỉnh, cười xòa hỏi: “Xảo Xảo tiểu thư, không biết có chuyện gì?”

Đồng Xảo Xảo khẽ hỏi: “Công tử, đây là thủ pháp vẽ gì mà trông đơn giản như thế? Người vẽ thật đẹp.”

Đối với Đồng Xảo Xảo mỹ lệ ôn nhu này, Lâm Văn Vinh hần thập phần nhẫn nại, cười đáp: “Cái này gọi là phác họa, là một loại họa pháp đơn giản ở quê ta, ta cũng nhiều năm không có vẽ, hôm nay thủ pháp cũng

không còn thuần thực nữa.”

Đồng Xảo Xảo lắc đầu nói: “Không phải a, công tử tuy bút họa đơn giản, nhưng dụng bút như thần, chỉ dùng một que gỗ mà có thể vẽ được như vậy, ngày sau nhất định sẽ là một đại tông sư.”

Lâm Văn Vinh mặc dù tự phụ da mặt rất dày, nhưng bị nàng khích lệ như thế cũng không khỏi hơi đỏ mặt, vội vàng nói: “Xảo Xảo tiểu thư, người nói như vậy sợ làm ta thành kẻ kiêu ngạo mất.”

Đồng Xảo Xảo cười duyên, hai con mắt xinh đẹp sáng như trăng rằm nhìn Lâm Văn Vinh khẽ hỏi: “Không biết quê công tử ở nơi nào?”

Lâm Văn Vinh sững sốt một chút, thần sắc chợt buồn bã, khẽ đáp: “Quê của ta ư? Rất xa, rất xa.”

Đồng Xảo Xảo tưởng Lâm Văn Vinh không muốn trả lời nàng, trên mặt lộ vẻ đăm chiêu, mím môi nhìn Lâm Văn Vinh vẽ tiếp không nói chuyện cùng hắn nữa.

Đồng Nhân Đức đứng ngây ngốc nhìn hai người nói chuyện lúc này mới đột nhiên kêu lên: “Nữ nhân này trông rất giống Tiêu phu nhân, bất quá ...”

Lâm Văn Vinh cười nói: “Người nhìn lại một lần nữa xem có đúng là Tiêu phu nhân không?”

Đồng Nhân Đức nhìn kỹ lại một lần nữa rồi trả lời: “Hình như so với Tiêu phu nhân còn trẻ hơn một chút, cũng có phần hấp dẫn hơn, chẳng lẽ là...” Cha con lão Đồng hai người nhìn nhau, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, rồi lại nhìn Lâm Văn Vinh đồng thanh nói: “Là Tiêu gia đại tiểu thư!”

Lâm Văn Vinh mỉm cười không nói, Đồng Nhân Đức vội hỏi: “Lâm công tử, người đã gặp qua Tiêu đại tiểu thư rồi ư?”

Lâm Văn Vinh lắc đầu cười đáp: “Ngay cả các người đều chưa thấy qua, ta như thế nào có thể thấy? Ta chỉ vừa rồi tẩu xảo thế nào thấy được Tiêu phu nhân mà thôi, cái này thực ra là chiếu theo hình dáng của bà ta họa, nhưng ta thêm vào ba phần tưởng tượng thời trẻ của bà ta nữa.”

Cha con Đồng lão lúc này ngoài vẻ kính nể ở trên mặt thực không có ý gì khác. Chỉ dựa vào dung mạo của một phụ nhân ngoài ba mươi tuổi này mà họa nàng ta trở lại cái thời còn mười tám đôi mươi, các họa sư bình thường quả không có cái khả năng đó. Trong mắt bọn họ bây giờ, vị Lâm công tử này thực là người tài hoa hiếm thấy trong thiên hạ.

Lâm Văn Vinh nhìn thần thái của bọn họ, trong lòng thầm cười, hắn cố ý vẽ dung mạo Tiêu phu nhân trẻ lại, thêm vào một chút tưởng tượng của mình, chính là muốn lừa cái đám tài tử kia, khiến chúng tin tưởng rằng đây chính là bức họa chân dung thật sự của Tiêu đại tiểu thư.

Hắn dùng cây gậy nhỏ luyện tập một hồi nữa, cảm thấy thuần thực rồi mới bảo Xảo Xảo đem đến một con dao nhỏ. Lâm Văn Vinh cẩn thận dùng nó đẽo cái cây than củi mà Xảo Xảo đem tới thành giống như một cái bút chì nhỏ, tuy là hơi thô một chút, nhưng chỉ cảm thuận tay là ổn.

Đồng Xảo Xảo hiếu kỳ hỏi: “Công tử, đây là bút gì? Sao trông kỳ quái thế? Nó tên gọi là gì?”

Lâm Văn Vinh cười đáp: “Ta trước kia khi vẽ đều dùng một cái loại gọi là bút chì, chỉ có điều nơi này không có, đành phải dùng cái que than củi này thay thế vậy. Đợi ta vẽ xong rồi, người giúp ta bảo quản nó, có khi ngày sau ta còn phải dùng đến nó nữa.”

Đồng Xảo Xảo nhu thuận gật đầu đáp ứng.

Có cái dạng “bút chì” này trong tay, Lâm Văn Vinh phảng phất nhớ tới ngày xưa lúc bên bờ hồ vẽ bạn gái của mình. Hắn hạ bút xuống vẽ, chẳng mấy chốc trên giấy hiện lên một mỹ nhân thập phần xinh đẹp, sống động tự nhiên. Có công cụ trợ giúp, hơn nữa tiến vào thần thái tập trung siêu thoát, hình vẽ này của hắn so với lúc trước vô hình trung còn hoàn mỹ hơn nhiều.

Chỉ thấy nữ tử trong tranh thần thái phiêu diêu, tựa như tiên nữ đạp mây mà đi, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, trên mặt ẩn hiện nét cười duyên đáng, toát ra cái vẻ quý phái vô cùng, cứ như người thật đứng trước mặt vậy. Chỉ có mi tâm hơi nhú một chút, mắt ẩn ẩn một chút ưu sầu. Cái này cũng là do Lâm Văn Vinh căn cứ vào những lời miêu tả tình cảnh Tiêu gia của Đồng Nhân Đức mà cố ý vẽ như vậy, khiến người trong bức họa càng trở nên chân thực.

“Chẳng nhẽ đây đích thực là Tiêu đại tiểu thư sao? Nàng trông thật đẹp mắt.” Xảo Xảo đứng ở bên cạnh Lâm Văn Vinh không tự chủ được cảm thán nhẹ một cái: “Nếu ta mà có một bộ họa như thế thật là tốt biết bao a.”

Lâm Văn Vinh cười nói: “Không có vấn đề gì, hôm nào ta nhất định tự mình làm cho ngươi một bộ.”

13. Chương 10: Tăng Giá Bán Sách

- Đa tạ công tử.

Đồng Xảo Xảo ngượng ngừng nói.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, tay đặt lên mặt lau một chút, hướng tới Đồng Nhân Đức hỏi:

- Đồng đại thúc, ngươi xem thế nào?

Đồng Nhân Đức nhìn Lâm Văn Vinh rồi ngơ ngón tay cái khen ngợi:

- Đối với công tử người, không cần phải nói, tiểu lão nhân bội phục, vô cùng bội phục.

Lâm Văn Vinh một hơi hoàn thành luôn các đồ họa này, thần thái của Tiêu gia đại tiểu thư giả mạo này tuy hơi khác nhau, nhưng đều giống nhau ở nét mỹ lệ động nhân, đám tài tử đang mê mẩn kia làm sao mà nhận ra được.

Lâm Văn Vinh hoàn tất nét bút cuối cùng, trên mặt thoáng nét hài lòng, môi khẽ nhếch lên cười nói:

- Vẽ xong rồi, nghỉ thôi.

Đồng Xảo Xảo nhìn quyển sách tập trung nhiều bức họa to nhỏ mang thần thái khác nhau của cùng một người, trên mặt tràn đầy vẻ hâm mộ, liếc nhìn Lâm Văn Vinh, cái miệng xinh xắn chợt bật ra một nụ cười.

- Có chuyện gì?

Lâm Văn Vinh bị tiếng cười của nàng làm ngạc nhiên một chút, không ngờ cô gái này cười lộ lên còn đẹp như vậy.

Đồng Xảo Xảo lấy ra một cái khăn tay từ trong ngực, khuôn mặt hồng lên liếc hẩn, cắn khẽ môi nhìn vào phía trước Lâm Văn Vinh định lau cho hẩn, khăn tay mang theo một mùi hương nhàn nhạt thơm tho bay đến trước mặt Lâm Văn Vinh.

Lâm Văn Vinh giật mình đại ngộ, té ra là trên mặt mình dính tro nên nàng mới có hành động như vậy.

Bất quá, hành động của nàng cũng khiến cho Lâm Văn Vinh một phen giật nảy. Nam nữ thời đại này thụ thụ bất thân, cho dù Đồng Xảo Xảo vốn sinh ra ở nhà bá tánh bình dân, nhưng động tác ấy cũng thân mật quá. Cho dù Lâm Văn Vinh vốn từ thời đại hiện đại tới, nhưng chỉ có bạn bè nam nữ thân thiết mới có những hành động như vậy.

Có lẽ nàng đối với ta nảy sinh những ham muốn quá mức rồi đây. Trời, ta đây có thể gặp nguy hiểm rồi, bốn tài tử trời sinh ‘tọa hoài tị loạn’ (chơi chữ với câu ‘tọa hoài bất loạn’ nói về Liễu Hạ Huệ, còn LVV thì ngồi lâu sẽ làm loạn ٩). Lâm Văn Vinh vô sĩ thâm nhủ. Tại thời đại này, nói thật là hẩn nhất thời chưa có chuẩn bị cho một quan hệ luyến ái nào cả.

Lâm Văn Vinh vội vàng lui lại phía sau một bước, bắt tri bắt giác cự tuyệt hảo ý của nàng, rất tự nhiên chạm nhẹ vào cổ tay nàng, cười nói:

- Ta tự lo cho mình được rồi...

Đồng Xảo Xảo sửng sốt đôi chút, cũng ý thức được chính mình cũng không ổn, trên mặt đỏ bừng. Lâm Văn Vinh liền đưa tay lên mũi khẽ hít một hơi:

- Chân hương!

Đồng Xảo Xảo biết hẩn cố ý giúp mình đỡ xấu hổ liền cảm kích nhìn Lâm Văn Vinh mỉm cười.

Bất quá, khôì hài vốn là bản tính của Lâm Văn Vinh, hấn cũng không giấu diếm.

Sắc mặt của Đồng Xảo Xảo lại đỏ bừng bừng lên, nhẹ nhàng ‘ân’ một tiếng, không nói gì nữa.

Lâm Văn Vinh liếc mắt nhìn lão Đồng một cái, lão Đồng cũng không động đậy gì, không biết là đang suy nghĩ chuyện gì?

Lâm Văn Vinh trong lòng có chút tức giận, tiểu ni tử này không hiểu sự đã đành, mà người già đầu cũng không hiểu sự là sao. Để lão tử hứng lên xơi tái luôn khuê nữ bảo bối của người, người cũng đừng oán ta nghe.

Cũng không phải Lâm Văn Vinh khó chịu gì, thật sự đối với thế giới này vẫn chưa thích nghi, đối với chuyện yêu đương vẫn còn có chút chưa sẵn sàng, chỉ có thể từ từ tiến tới.

Hai cha con này không nói lời nào, cứ như là đang diễn kịch câm vậy, Lâm Văn Vinh lau sạch tro tàn dính trên mặt, chuẩn bị trả lại cho Xảo Xảo, chỉ là cái khăn tay đó một mặt giờ đã biến thành một màu đen, trực tiếp trả lại nàng, cũng có điểm không tốt a.

Đồng Xảo Xảo ngược lại cười nhẹ một tiếng, cầm lấy cái khăn tay trên tay Lâm Văn Vinh nói:

- Công tử, việc đơn giản này để cho tiểu nữ làm đi.

Nhìn thấy thần thái tự nhiên của nàng, Lâm Văn Vinh liền thần nhiên trở lại, suy nghĩ một lượt, tự hấn có cảm giác đây chẳng phải là chuyện tốt ư? Dẽ dàng có một tiểu nữu thiếp thế này à? Bất quá bốn tài tử anh tuấn tiêu sái, phong lưu hào phóng, không có tiểu nữu thiếp mới là không bình thường.

Dùng bút than đó vẽ xong, Lâm Văn Vinh để cho Đồng Xảo Xảo cầm bút lông vẽ theo bức phác thảo đó, tô vẽ một hồi, tránh cho vết than vẽ đó dễ bị xóa nhòa đi.

Tuy nhiên việc này cần phải tinh tế cẩn thận, tuy là dựa vào các nét than để vẽ lại , nhưng nếu không cẩn thận sẽ phá hư toàn bộ bức họa .

Lâm Văn Vinh hoàn toàn chưa kịp nói cho Đồng Xảo Xảo biết một tài tử căn bản thường không dụng mao bút, nhưng Đồng Xảo Xảo cũng là người hiểu chuyện , mặc dù không rõ vì cái gì mà Lâm Văn Vinh không cần dùng mao bút, nhưng không hề mở miệng để hỏi.

Nàng cẩn thận tỉ mỉ vẽ lại từng bức họa, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thần sắc khẩn trương tràn đầy mồ hôi, trong lòng lo sợ sẽ làm hỏng bức họa nguyên thủy của Lâm Văn Vinh.

Lâm Văn Vinh trong lòng có một chút cảm động nhẹ nhẹ, cha con bọn họ đối với chính mình cái loại tín nhiệm vô điều kiện này, làm cho Lâm Văn Vinh hấn có cảm giác rất ấm áp, mơ hồ không rõ chính mình đang ở vào thời đại nào nữa.

Đồng Xảo Xảo rốt cục đã hoàn thành toàn bộ việc tô thêm một lần lên các bức họa, xảo thủ của nàng làm cho Lâm Văn Vinh không thốt nên lời, thậm chí ngay cả bút tích của bức họa cũng không khác mấy so với Lâm Văn Vinh tự vẽ lấy .

Lâm Văn Vinh gật gù cảm khái nói:

- Xảo Xảo, người nhất định không thể gả cho người khác làm lão bà a bằng không ta đi nơi nào tìm người có xảo thủ tuyệt vời như vậy chứ?”

Lâm Văn Vinh và nàng nói chuyện một lúc, hấn hai chữ tiểu thư cũng đều quên sạch, trực tiếp gọi nàng là Xảo Xảo, nguyên lai là một cô nương xinh đẹp, cái gì mà “tiểu thư” chứ.

Lâm Văn Vinh sau khi nói xong lại còn cười to vài tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Xảo Xảo đỏ bừng bừng, đại khái nàng không thể hiểu được Lâm Văn Vinh này trông phong lưu tài tử như thế mà đột nhiên lại trở nên thô tục như vậy.

Hắc hắc, tiểu ny tử người tự xưng đưa cái khăn làm ta hoảng hồn, giờ ta làm cho người thẹn thùng một phen, lão tử vô sỉ thì sao chứ, người có thể làm gì ta nào? Lâm Văn Vinh đắc ý trong lòng cười cười.

Đến khi sửa sang quyển sách xong thì trời cũng đã vào giữa trưa, việc thi hành in ấn sao chép quyển sách này hoàn toàn trao cho lão Đồng.

Lâm Văn Vinh biết kỹ thuật in ấn thời đại này còn lạc hậu, nếu muốn in ấn quyển sách nhỏ này có làm cả ngày cả đêm hết năng suất chắc cũng chỉ được năm trăm quyển là cùng.

Lão Đồng tại đã sống ở đây nhiều năm, ý nghĩ linh hoạt, quen biết nhiều nơi, nên đảm nhiệm công việc in ấn sách là ổn nhất.

Khi lão Đồng cầm bản sơ thảo đi ra ngoài tìm nơi in ấn, Lâm Văn Vinh đột nhiên nhớ tới một việc, vội vàng giữ chặt ông ta lại dặn dò:

- Đồng đại thúc, việc in ấn này nhất quyết phải chú ý giữ bí mật. Đặc biệt là bản sơ thảo này, phải càng cực kỳ quý trọng, nếu nó rơi vào tay người khác, thì việc in ấn nó đối với họ thì dễ dàng, còn chúng ta thì làm ra để người khác hưởng, cho nên nhất định phải coi chừng. Bản sơ thảo này phải cầm về ngay.

Ở thời đại này làm gì có cái bảo hộ bản quyền tác phẩm trí thức như ở thế giới kia của hần, vì vậy Lâm Văn Vinh phải nhắc nhở lão Đồng, bằng không bị kẻ khác cướp mất thì bao công lao tâm huyết cùng tiền bạc của họ coi như đổ xuống sông xuống biển. (người Tàu mà cũng có hai chữ bản quyền ở trong đầu thì chắc, ặc ~)

Khi mọi chuyện giải quyết xong xuôi, Lâm Văn Vinh hần có mỗi một mình, có trở về thì cũng cô đơn tại một căn nhà trống trải, không bằng ngồi nói chuyện phiếm với bố con lão Đồng cho thời gian qua nhanh đồng thời ăn luôn cơm chiều tại nhà lão Đồng. Đồng Thanh Sơn cũng đã quay trở lại, trên mặt lóe lên một vẻ hưng phấn khác thường, hiển nhiên là đã thành công trong việc gì đó.

Đồng Xảo Xảo quả nhiên tên cũng như người, nằng ta từ pha trà nấu cơm, cái nào cũng ngon cũng tuyệt. Lúc thấy Lâm Văn Vinh suýt cắn vào đầu lưỡi, Đồng Xảo Xảo che miệng cười khê, nhìn hình dáng thật xinh đẹp chất phác của nàng ta, Lâm Văn Vinh cảm thấy phảng phất chút ảm áp trong lòng.

Sau khi ăn cơm chiều xong, lão Đồng liền kể lại việc tìm cửa hàng in thích hợp, quả nhiên có tiền thì có thể bắt ma quỷ xây thóc, lấy tiền bạc gấp hai lần ra dụ, hai mươi mấy công nhân thuần thực của cửa hàng in, nhận bắt đầu ngay lập tức đến suốt cả đêm gấp rút làm việc, lão bản còn vỗ ngực bảo chứng, trước hừng đông sáng nhất định sản xuất được năm trăm bản.

Thuật in ấn này cực kỳ cổ xưa, trước hết in bản gốc lên trên một tấm giấy da trâu, tiếp đó mực thẩu qua tấm giấy da trâu in lên trên trang giấy, sau đó viết thêm chữ rồi đóng thành sách, hiệu quả tuy kém nhưng chân dung và chữ viết cũng rất rõ ràng.

Loại thủ công tác phường này, từ quá trưa đến tối, gấp rút chế được 500 bản, cũng quả thật là cực hạn.

Lâm Văn Vinh đã mệt mỏi hết một ngày, vừa về đến nhà liền nằm lăn ra giường. Thời đại này, trời thì xanh thẳm, nước thì bích lục, không khí thì trong lành, rau quả không độc, tự nhiên là có cảm giác nghỉ ngơi thoải mái.

Sống an nhàn ăn no mặc ấm thế này, về chuyện dâm dục, không phải là không nghĩ tới, mà là chưa tìm được ai thích hợp thôi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Lâm Văn Vinh tỉnh giấc, nhanh chóng hoà vào đám người có mặt sớm nhất trên đại nhai, ăn hai cái du bính (bánh dầu - bánh nhào bột với đường nặn tròn, chiên trong dầu), uống một chén đầu hủ, rồi mới xuất hiện vào hẻm nhỏ.

Tay nghề của Đồng Xảo Xảo quả không ngoa. Một món thức ăn này sắc , hương , vị đều có đủ. Lâm Văn Vinh nuốt nước miếng nói:

-“Xảo Xảo, Trình độ của nàng e rằng ngay cả các đầu bếp lớn cũng chưa chắc đã theo kịp đâu.”

Hắn gấp vài miếng thức ăn và nuốt hùng hục như hổ báo. Đồng Xảo Xảo đỏ mặt nhìn chàng nói:

-“Lâm đại ca, thiếp đâu có tốt như huynh nói chứ. Muội thấy huynh mới là người giỏi giang. Huynh biết không , từ trước đến nay thiếp chưa từng nghĩ đến việc một cuốn sách nhỏ đơn giản như vậy lại có thể bán được nhiều tiền như thế. Có đến năm nghìn lượng bạc ý chứ. Cha muội và tiểu đệ ở nhà nhìn đồng bạc đó mà vui đến mức không tài nào ngủ được.”

Lâm Văn Vinh buồn cười quá lắc lắc đầu , Đồng lão đầu này quả thực chưa bao giờ nhìn thấy bạc hay sao.

Lâm Văn Vinh không quá coi trọng chuyện tiền bạc. Có một trăm vạn cũng là sống, có một đồng cũng là sống, chỉ là lúc này nhìn dáng vẻ mừng vui của Đồng Xảo Xảo, trong lòng chàng cũng vô cùng hoan hỉ, chàng bèn cười ha hả nói:

-“Nếu nói như vậy, Xảo Xảo cô nương , của hồi môn của cô nương bây giờ chắc là nhiều lắm đây. Tìm được đáng lang quân như ý thì nhất định không được quên ta đâu đấy.”

Đồng Xảo Xảo đỏ mặt cúi đầu nói:

-“Lâm đại ca, huynh đừng giễu cợt muội nữa.”

Con người Lâm Văn Vinh da mặt rất dày nên nhìn Đồng Xảo Xảo như vậy thì lại càng cười to hơn khiến cho Đồng Xảo Xảo chỉ biết cúi gằm mặt đến tận ngực không dám ngẩng đầu lên, gương mặt đã đỏ đến tận cổ.

Sau khi ăn hết sạch số thứ ăn, Lâm Văn Vinh uống một ngụm nước to rồi mới vỗ vỗ bụng , trong lòng vô cùng thoải mái nói:

- “Xảo Xảo, đa tạ muội. Suýt nữa thì ta đã nuốt mất lưỡi của mình rồi đấy.”

Đồng Xảo Xảo cười duyên nói:

- “Nào có nghiêm trọng như huynh nói chứ. Đúng rồi, Lâm đại ca, cha bảo muội hỏi huynh cuốn sách đó có nên in tiếp nữa hay không?”

Lâm Văn Vinh lắc lắc đầu nói:

-“Không cần đâu, chúng ta có in thêm nữa cũng không bán được giá cao nữa rồi.”

-“Vì sao?”

Đồng Xảo Xảo kì lạ hỏi.

-“Thứ nhất là vì thị trường đã gần như bão hoà rồi, ồ, chính là những người nên mua đều đã mua rồi.”

Lo lắng Đồng Xảo Xảo không hiểu ý nghĩa của khái niệm thị trường bão hoà, Lâm Văn Vinh vội vàng giải thích.

-“Đã là thứ có giá mười lượng một cuốn thì không phải ai cũng có thể mua, hơn nữa chúng ta cũng cần phải nghĩ cho Tiêu đại tiểu thư một chút nữa chứ phải không? Để cho năm trăm tên tài tử thưởng thức trước một chút dung nhan mỹ miều của nàng cũng đủ rồi. Tuy nhiên nếu là dung nhan của Xảo Xảo thì e rằng nếu là hai mươi lượng một cuốn thì vẫn không cần mặc cả đâu.”

Lâm Văn Vinh làm ra vẻ lo lắng buồn phiền cho Tiêu đại tiểu thư nhưng câu sau lại là một câu đùa giỡn lả lơi với Đồng Xảo Xảo .

Đồng Xảo Xảo nghe khẩu khí không hề biết xấu hổ của Lâm Văn Vinh lại đang đùa cợt mình thì không nén nổi lại đỏ bừng mặt , nàng đằng hắng một tiếng nói:

-“Lâm đại ca, huynh thật là xấu quá đi.”

-“Thật không? Haha...”

Lâm Văn Vinh lại càng cười to hơn, đàn ông không xấu đàn bà không yêu, nha đầu này tuổi còn quá nhỏ nên nào hiểu được những đạo lý này cơ chứ.

Luận về khoản mặt dày và vô sỉ thì Đồng Xảo Xảo làm sao so sánh được với Lâm Văn Vinh. Nàng chỉ biết đưa hai tay che mặt không dám để Lâm Văn Vinh nhìn thấy khuôn mặt đang đỏ ửng như rắng mây chiều của mình.

-“Một nguyên nhân khác nữa chính là vì sách của chúng ta đã có đạo bản rồi.”

Cười một lát Lâm Văn Vinh nghiêm nét mặt , đưa tay chỉ về một kẻ trong tay đang cầm cuốn sách của chàng, thao thao bất tuyệt quảng cáo với bọn tài tử nói.

-“Nhanh như vậy ư?”

Đồng Xảo Xảo kinh ngạc nói.

Vừa may cạnh đó có một tài tử vừa mua một quyển đạo bản, Đồng Xảo Xảo liếc sơ qua một cái thì thấy chính là cuốn sách Lâm Văn Vinh chế tác đã được mang đi in lại một lần. Do gia công nhanh chóng nên nét mực đen còn chưa kịp khô , giấy thì thô ráp, chữ viết và chân dung đều rất mờ nhạt.

Đồng Xảo Xảo bĩu môi nói:

-“Cái đó so với của chúng ta còn kém xa .”

-“Đúng là kém xa nhưng người ta bán rẻ hơn chúng ta mà. Hai lượng một cuốn, haha. Như vậy đối với những tài tử hàn môn mà nói thì rất có sức hấp dẫn đấy chứ. Mà thôi, chúng ta kinh doanh ở thị trường cao cấp , thị trường cấp thấp hãy để lại cho người khác đi, cũng coi như để cho người ta một bát cơm mà.”

Lâm Văn Vinh cười ha hả nói, nhưng trong lòng dâng lên một cảm giác không được thoải mái lắm. Mẹ nó, lão tử trồng cây các người được hưởng bóng mát , các người kinh doanh những thứ đạo bản đó cũng quá không trọng nghĩa rồi đó. Thượng đế phù hộ các người sinh con trai có hai tiểu JJ.

Chàng vốn cũng chuẩn bị in thêm nữa nhưng loạt sách đầu bán hết trong chưa đầy ba giờ đồng hồ hẳn đã nhìn thấy đạo bản, không ngờ ở cái thời đại này mà đạo bản cũng ngang ngược hoành hành như vậy. Những tên này cũng nhanh chân nhanh tay quá đấy chứ.

Tuy Lâm Văn Vinh không quá coi trọng tiền bạc nhưng chẳng có ai chê tiền nhiều cả, có thể kiếm được thì cứ kiếm thôi. Ai có thể sống mà không cần tiền đây.

16. Chương 13: Tiểu Tiểu Cô Nương

Nàng là một cô nương dễ dàng thỏa mãn, một buổi sáng đã có thể kiếm được năm nghìn lượng bạc, điều này tuyệt đối là một kì tích, nếu là lúc trước thì ngay cả nghĩ nàng cũng không dám. Nàng bằng lòng rồi.

-“Lâm đại ca, chàng thật sự muốn đến Tiêu Phủ làm gia đình sao?”

Đồng Xảo Xảo không tiếp tục quan tâm đến chuyện in thêm sách nữa, nàng do dự nhìn Lâm Văn Vinh một hồi lâu, cuối cùng cũng mở miệng hỏi:

-“Chàng không phải... là vì Tiêu đại tiểu thư đấy chứ?”

Lâm Văn Vinh cố ý làm ra vẻ kinh ngạc một cách gian xảo nói:

-“Ý...Xảo Xảo, vậy là đều bị nàng nhìn ra hết mất rồi à. Nàng quả thật là thông minh lanh lợi, đã tiên đoán được trước.”

Đồng Xảo Xảo lộ ra thần thái vô cùng kì quái, sắc mặt có vẻ gì đó không tốt.

Lâm Văn Vinh thấy cô nha đầu này tinh thần có chút buồn bực thì không đành lòng trêu nàng nữa bèn lắc đầu cười nói:

-“Haha...Ta đùa với nàng thôi. Yên tâm đi, ta chẳng có chút hứng thú nào với Tiêu đại tiểu thư cả.Nàng nghĩ xem, nào có ai đã từng nhìn thấy nàng ấy trông như thế nào chứ. Nếu như là một cô gái xấu xí dựa dẫm vào ta, chi bằng ta đi tìm một cái cây treo cổ lên đó cho xong.”

Đồng Xảo Xảo nghe chàng ta nói thú vị như vậy, nhin không được phì cười nói:

-“Làm gì có ai sắp xếp con người như chàng vậy chứ?”

Lâm Văn Vinh cười nói:

-“Đời người có đến tám chín phần là không như ý, ta đi làm thêm ở Tiêu gia cũng có cái khó của ta. Nàng cũng biết đấy, lần này chúng ta xuất bản cuốn sách đó, buôn bán rất tốt nhưng cũng chỉ là một kiểu kinh doanh chớp giật, không thể tính kế lâu dài. Ta cũng cần phải ăn cơm, cần nuôi sống bản thân, có thể tìm được một nơi thu nhận ta đã là tốt lắm rồi. Đãi ngộ của gia đình ở Tiêu gia cũng không tồi, còn ta, một người không có chí hướng, thích tùy gặp cơ hội mà an, hơn nữa con người ta cũng chẳng có sở trường nào cả, chỉ là bề ngoài đẹp trai một chút, tính khí tốt một chút, chú ý nhiều một chút, Tiêu gia chọn ta làm gia đình cũng miễn cưỡng coi như đã tìm đúng người rồi đó.”

Nét mặt Lâm Văn Vinh vô cùng đau khổ sầu não, việc này thì không cần phải giả bộ vì nếu không phải do rơi vào tròng của Ngụy lão đầu thì có đánh chết chàng cũng không chạy đến hầu hạ người khác đâu.

Đồng Xảo Xảo đỏ mặt, hơi hé cái miệng nhỏ xinh lên cười nói:

-“Lâm đại ca, da mặt chàng quả thật là dày. Tuy nhiên nói chuyện với chàng rất vui, không chỉ con người chàng tốt mà còn hiểu biết rất nhiều, thiếp rất thích nói chuyện với chàng.”

Lâm Văn Vinh vui vẻ cười ha hả nói:

-“Điều đó là đương nhiên rồi, nàng có biết không, ở chung...ồ, quê ta, có rất nhiều cô gái thích nghe ta nói chuyện đấy. Hễ đi làm là mọi người đều vây quanh ta, nghe ta kể chuyện. Thế nào , rất có sức quyến rũ phải không?”

Điều này quả thật không phải do chàng khoác lác. Con người Lâm Văn Vinh rất lạc quan, khẩu tài lại tốt, quan hệ với mọi người đều rất tốt. Cái này gọi là không ra tay khi người đang cười, làm ăn mà, cũng giống như chàng ta vậy, có da mặt rất dày.

-“Thật không?”

Đồng Xảo Xảo nhìn chàng một cái rồi nói:

-“Không biết tiểu thư nhà nào lại có phúc khí , có thể đính hôn với một người tốt như Lâm đại ca.”

Lâm Văn Vinh nhớ lại những cô bạn gái mình đã từng quen, người yêu chàng và những người chàng yêu, tất cả đều như nước chảy mây trôi rồi, không thể có cơ hội gặp lại bọn họ được nữa.

Nét mặt chàng thoáng có một tia đau buồn, lắc lắc đầu, cười khổ nói:

-“Phúc khí cái gì chứ? Ta bây giờ là một kẻ độc thân, cô đơn lạnh lẽo, đi đến đâu tính đến đó thôi.”

Tất cả những nỗi cô đơn lạc lõng của chàng đều không lọt khỏi mắt Xảo Xảo. Nàng cắn môi cúi đầu, nghe thấy những lời chàng nói bèn ngẩng đầu lên , trên mặt thoáng qua một tia sáng.

-“Tuy nhiên, Lâm đại ca, chàng nghiêm mặt lại cũng rất khiến người khác phải sợ hãi đấy.”

Đồng Xảo Xảo học tập dáng vẻ của Lâm Văn Vinh, cố ý làm giọng ồm ồm nói:

-“Sĩ diện là do người khác mang lại, còn bộ mặt là do chính mình giành được...”

Nói xong bèn cười duyên dáng.

Lâm Văn Vinh muốn cười nhưng không cười nổi, chàng thu nụ cười trên khuôn mặt lại nghiêm sắc mặt nói:

-“Xảo Xảo, làm việc không thể xem bề ngoài được, nàng chỉ cảm thấy nói chuyện với ta rất vui vẻ, nàng làm sao biết được ta có phải là người xấu hay không chứ?”

Lâm Văn Vinh nghĩ đến những gian xảo trí trá trên thương trường lúc trước, khi gặp nhau thì trên mặt luôn mang một nụ cười niềm nở nhưng quay lưng lại là đã xuất hiện đao rồi. Những sự việc như vậy, Lâm Văn Vinh đã thấy không ít, cũng đích thân tham dự vào rất nhiều. Bây giờ nghĩ lại quả là một giấc mộng.

Đồng Xảo Xảo cũng ngừng người ra một lúc, nằng và Lâm Văn Vinh tiếp xúc đã mấy ngày nay, nhìn thấy chàng cả ngày chỉ cười hi hi ha ha không đứng đắn chút nào, chứ không hề nhìn thấy bộ dạng chàng như lúc này.

Nàng khẽ nhẹ ừm một tiếng, nhìn Lâm Văn Vinh ôn nhu nói:

-“Lâm đại ca, chàng đang có tâm tâm sự gì phải không? Chàng dường như không được vui lắm, có thể nói cùng Xảo Xảo được không?”

Lâm Văn Vinh cười ha hả nói:

-“Nha đầu này, nàng đừng tự cho mình là thông minh nữa đi, ta sống rất vui vẻ.”

Đồng Xảo Xảo nhìn chàng , kiên định nói:

-“Lâm đại ca, chàng là người tốt. Từ lần đầu tiên nhìn thấy chàng thiếp đã biết điều đó rồi.”

Nàng nói xong đưa mắt nhìn Lâm Văn Vinh một cách sâu sắc, sau đó cầm hộp cơm không chạy đi như bay.

Lâm Văn Vinh đành bất lực, vuốt vuốt mũi. Ta là người tốt ư? ừm, ta cũng nghĩ vậy. Tuy nhiên nha đầu này lúc chạy xông lách thật nhanh, nếu như nàng luyện tập chạy ngắn không chừng sẽ là một hạt giống tốt đây.

Ăn no rồi, uống đủ rồi, Lâm Văn Vinh cũng lười không muốn về nhà bèn dựa vào thân cây, dùng một quyển sách bán còn thừa đẩy lên mặt, yên ổn ngủ một giấc thật say sưa.

Cũng không biết đã ngủ được bao lâu, đột nhiên cảm thấy lỗ mũi cảm thấy hơi ngứa, một cái gì đó tắc tắc không thoát ra được nên chàng đã bị đánh thức dậy.

Lâm Văn Vinh mơ mơ hồ hồ mở mắt ra, đã thấy trước mắt một khuôn mặt đẹp như hoa như ngọc, chính là cười mà không ra cười đang nhìn bản thân.

Ý.. Đây là tiểu nữ nhà nào mà đẹp đến như vậy. Lâm Văn Vinh ngáp mấy cái, đầu óc tỉnh táo hơn một chút nhưng lại nhìn thấy cô gái trước mắt đang cầm một cuốn sách, mỉm cười nhìn chàng.

Nha đầu này khoảng chừng mười sáu mười bảy tuổi, lông mi cong cong, cặp mắt to đen, đôi môi nhỏ xinh như trái anh đào, da mặt hồng như phấn, nàng mặc một chiếc váy hoa màu vàng yếu điệu, dưới chân mang một đôi ủng tiểu man màu đỏ nhạt tạo nên một chỉnh thể đẹp đẽ. Tuy tuổi còn nhỏ nhưng bộ ngực của nàng đã khá cao, phát triển rất đẹp, cái nên to thì to cái cần nhỏ thì nhỏ. Tất cả làm nên một mỹ nhân hiếm có.

Nha đầu này nhìn có vẻ gì đó quen quen. Trong lòng Lâm Văn Vinh thấy có gì đó kì quái, chàng chắc chắn bản thân chưa từng gặp mặt nàng vì phàm là những mỹ nữ mà chàng đã từng gặp thì bất luận lớn nhỏ, thường thường đều có ấn tượng nào đó.

Thấy tiểu cô nương này chăm chú nhìn mình, Lâm Văn Vinh cũng không nghĩ nhiều nữa, chàng cười nói:

-“Vị cô nương này, tuy ta rất cao rất tuấn tú, rất thiên tài, rất đáng yêu nhưng nàng cứ chăm chú nhìn ta như vậy ta cũng sẽ xấu hổ đấy.”

Sắc mặt cô nương đỏ hơi ửng hồng một chút rồi lại trừng trừng nhìn chàng tiếp, giọng cao cuốn sách nhỏ nói:

-“Chà ..Tên tiểu tử này, quyển hoạ sách này do người soạn thảo ra phải không?”

Thứ nàng đang giơ cao trong tay chính là cuốn sách mà Lâm Văn Vinh đẩy lên mặt để ngủ lúc này, cũng không biết đã bị tiểu cô nương này lấy xuống từ lúc nào.

Lâm Văn Vinh vui vẻ cười ha ha nói:

-“Thế nào, tiểu cô nương, nàng cũng muốn mua cuốn sách này sao? Có phải nhà nàng có ca ca đường huynh gì đó phải không? Chà...Tên tiểu tử này da mặt thật mỏng quá đi, bản thân không dám đi mua mà lại sai nàng đến.”

Đôi mắt đen nhánh như hạt châu của vị tiểu cô nương đó long lanh, nàng nói:

-“Đúng đấy, đúng đấy. Là ca ca của ta bảo ta đến đây. Người trong bức hoạ này là Tiêu đại tiểu thư phải không?”

Lâm Văn Vinh gật gật đầu nói:

-“Điều đó là đương nhiên rồi, đây là bản độc do nội bộ Tiêu gia truyền ra ngoài đó. Ta có được nó cũng không dễ dàng gì đâu. Chà...Con người ta thật là mềm yếu, không thể chịu nổi khi có một tiểu cô nương xinh đẹp đến tìm ta. Được rồi, thôi bỏ đi, mười lăm lượng bạc, ta chịu lỗ vốn bán cho nàng vậy.”

Vị cô nương đó đằng hờm một tiếng rồi nói:

-“Con người ngươi thật không thật thà. Hừ, Ta đã theo ngươi cả buổi sáng nay rồi, ngươi bán cho người khác đa số là mười lượng bạc, tại sao vừa chuyển đến tay ta thì ta lại phải trả đến mười lăm lượng chứ?”

Lâm Văn Vinh toát mồ hôi hột, cô gái này không hề ngốc đâu, nàng biết quan sát trước khi mặc cả .

Tuy da mặt chàng rất dày nhưng bị một cô nương mười sáu mười bảy tuổi nhận ra và phá quỹ kế của mình thì cũng có chút gì đó không bằng lòng, cướp lấy cuốn sách trong tay tiểu cô nương đó, chàng cười nói:

-“Vị tiểu thư này, không cần nói đến mười lượng, ngay cả một lượng cũng có người bán. Đó...nàng xem...”

Chàng hướng về phía bên cạnh đang rất ảm ỉ, một tài tử hàn môn đang đọc một cuốn sách đạo bản như xem một báu vật vậy, Về mặt xuẩn ngốc đó dường như hẳn nghĩ có được cuốn sách này là đã có được một nửa Tiêu đại tiểu thư rồi.

Vị tiểu cô nương này chú ý đến Lâm Văn Vinh đã rất lâu rồi nên đương nhiên biết thứ đạo bản được gấp in ra trong tay người khác kia so với bản chính còn kém xa. Nàng liếc nhìn Lâm Văn Vinh một cái , đằng hắng một tiếng rồi nói:

-“Cứ cho là bản của ngươi là bản chính thì cũng không thể lên giá một cách vô lí thế chứ.”

Khuôn mặt tiểu cô nương này đỏ hồng lên , lông mày hơi nhướn lên nhưng vẫn vô cùng xinh đẹp, quả nhiên là một mỹ nhân tuyệt thế, đáng tiếc là khi Lâm Văn Vinh buôn bán làm ăn thì lục thân cũng không nhận, chàng cười hì hì nói:

-“Tiểu cô nương, kì hoá khả cư, cùm từ này cô nương đã nghe bao giờ chưa vậy? Chính bản của chúng ta toàn bộ đều đã bán hết rồi, cuốn này vốn là do ta muốn giữ lại để làm kỉ niệm, bây giờ nàng muốn mua nó, cướp đi niềm vui thích của ta, như vậy đương nhiên phải trả nhiều hơn một chút rồi.”

Vị tiểu cô nương đó hơi đảo đôi mắt đen nhánh như hạt huyền nói:

-“Được. Mười lăm lượng thì mười lăm lượng. Tuy nhiên ngươi phải trả lời ta một vấn đề trước đã.”

Lâm Văn Vinh nhìn nàng một cái rồi nói:

-“Tiểu cô nương, trả lời một câu hỏi cần phải thu thêm năm lượng bạc, nàng hãy suy nghĩ cho kĩ đi.”

Tiểu cô nương tức giận nói:

-“Ngươi...đó là quy tắc ở đâu vậy, trả lời câu hỏi cũng phải thu bạc sao? Nếu ai cũng giống như ngươi thì còn không loạn hay sao?”

-“Không phải, không phải.”

Lâm Văn Vinh lắc đầu nói tiếp:

-“Ta và những người khác hoàn toàn không giống nhau. Ta là chuyên gia phê bình, mỗi chữ đáng giá ngàn vàng nên đương nhiên phải thu phí rồi.”

Tiểu cô nương nói với một giọng khinh miệt :

-“Chuyên gia gì chứ? Thu tiền người khác để làm quảng cáo, còn tự nói mình là chuyên gia.”

Lâm Văn Vinh cười ha hả nói:

-“Tiểu cô nương, không ngờ nhận thức của nàng cũng thật sâu sắc, suýt chút nữa ta đã bị nàng nhìn thấu rồi. Như thế này đi, ta hỏi nàng nhé, vấn đề nàng muốn hỏi có phải chỉ ta mới có thể trả lời được thôi phải không?”

Vị tiểu cô nương suy nghĩ một lát rồi gật gật đầu nói:

-“Hình như đúng là chỉ có ngươi mới biết thật.”

-“Như vậy là xong rồi.”

Lâm Văn Vinh cười thầm trong lòng, cô nương này cũng thật dễ cho vào tròng:

-“Chỉ có ta mới biết đáp án vậy ta có thể lựa chọn trả lời hay không trả lời. Nàng muốn có được thông tin từ ta thì phải trả phí tin tức, điều này là rất công bằng.

Con người ta làm ăn buôn bán rất có hậu, tiền nào của ấy, năm lượng bạc là đã rất rẻ rồi đấy, ta tuyệt đối không nói dối nàng đâu.”

Tiểu cô nương sững người ra một lát, suy nghĩ một chút rồi đằng hắng một tiếng nói:

-“Được, năm lượng thì năm lượng nhưng ngươi phải trả lời thật thà, không được lừa gạt ta đâu đấy.”

Lâm Văn Vinh vỗ nhẹ nhẹ vào má mình nói:

-“Nàng nhìn thấy chưa? Đây là một khuôn mặt anh tuấn, nàng hãy nhớ lấy, khuôn mặt này của ta chính là biển hiệu, một biển hiệu bằng vàng, người già giảm giá, trẻ em phụ nữ tuyệt đối không lừa gạt.”

Tiểu cô nương hơi hé cái miệng nhỏ xinh cười một lúc, rồi nhẹ nhàng nói:

-“Từ trước đến nay ta chưa từng gặp một ai không biết xấu hổ như ngươi.”

Thần sắc Lâm Văn Vinh chợt biến đổi thành rất ghê gớm, trừng mắt nhìn tiểu cô nương đó nhưng nàng không hề sợ hãi mà còn nghiêm mặt nói:

-“Vấn đề mà ta muốn hỏi chính là ngươi đã gặp Tiêu đại tiểu thư hay chưa?”

Lâm Văn Vinh đương nhiên là chưa từng gặp nhưng chàng cũng rất tự nhiên cười nói:

-“Không phải ta đã nói với nàng rồi sao, đây là độc bản do gia đình trung cấp trong nội bộ Tiêu gia truyền ra ngoài. Ta và huynh ấy là huynh đệ thân thiết, tuy ta chưa từng gặp Tiêu đại tiểu thư nhưng ta có thể thề với trời rằng bức họa chân dung của Tiêu đại tiểu thư này ta là người đầu tiên nhìn thấy.”

Bức họa này là do chàng tạo ra nên đương nhiên chàng là người đầu tiên nhìn thấy rồi. Lời thề này tuyệt đối vô sỉ, tuyệt đối là lừa gạt trẻ con.

-“Vậy ngươi có biết vị đại sư nào đã vẽ bức họa này không?”

Tiểu cô nương hỏi tiếp.

Chính là bốn đại sư ta đây. Lâm Văn Vinh thầm cười trong lòng nhưng chàng tuyệt đối không bao giờ thừa nhận chàng chính là tác giả của nó. Chàng nhìn tiểu cô nương cười nói:

-“Vị tiểu thư này, nếu ta không nhớ nhầm thì nàng nói chỉ muốn hỏi ta một vấn đề thôi, vừa rồi ta đã trả lời nàng vậy câu này nên tính là câu thứ hai phải không? hắc hắc - -”

Tiểu cô nương lấy từ trong lòng ra một số ngân lượng nói:

-“Ta biết, muốn thêm bạc nữa phải không? Nhìn cái bộ dạng tham lam của ngươi kìa.”

-“Nàng nhận xét một con người quá đơn giản rồi đấy.”

Lâm Văn Vinh cười hì hì nói:

-“Bốn chuyên gia trả lời câu hỏi cần phải xem tâm tình thế nào, hôm nay chỉ trả lời nàng một câu hỏi thôi, câu hỏi kia cứ xem như tặng phẩm đi.”

Tiểu cô nương liếc nhìn chàng một cái rồi nói:

-“Người cười thật gian xảo, người là một đại đại gian thương.”

Tiểu cô nương cong cái miệng xinh xắn lên tỏ vẻ vô cùng khinh bỉ đối với Lâm Văn Vinh .

-“Đúng là trẻ con, ta chẳng thèm so đo với nàng.”

Nhìn sự thuần khiết đáng yêu của nha đầu này trên trọc chắc là có hứng thú lắm đây, Lâm Văn Vinh cười vui vẻ nói:

-“Nàng cũng biết, quốc có quốc pháp , gia có gia quy, làm việc cũng phải có quy tắc. Làm nghề của bọn ta chữ tín phải đặt lên hàng đầu, vô cùng quan trọng . Nếu như hôm nay ta mang danh tính vị đại sư đó nói với nàng thì sau này ta còn mặt mũi nào đi gặp bạn bè nữa đây?”

-“Như vậy cũng có lí.”

Tiểu cô nương gật gật đầu, nhìn Lâm Văn Vinh nói:

-“Không ngờ một gian thương như người cũng trọng nghĩa như vậy.”

-“Nàng có thể nhìn ra ưu điểm của ta nhanh như vậy ư?”

Lâm Văn Vinh “kinh ngạc” nói:

-“Ta vốn luôn cho rằng ta che giấu bản thân rất tốt. Ai da. Xem ra ta vẫn còn quá lộ liễu rồi, cái gọi là một tú vu lâm, phong tất tồi chỉ đã đến lúc phải xem xét kiểm điểm lại bản thân một cách cẩn thận rồi.”

Tiểu cô nương hơi hé cái miệng nhỏ xinh cười một cách duyên dáng:

-“Con người người tốt cuộc là có còn chút xấu hổ nào không hả?”

Vị cô nương này có dung mạo tuyệt vời, nụ cười đẹp như hoa như ngọc. Hôm nay Lâm Văn Vinh kiếm được bạc, tinh thần rất tốt lại cùng nàng nói chuyện mấy câu, trong lòng cảm thấy vô cùng thoải mái, cho nên chàng cũng không muốn tranh luận về vấn đề sĩ diện xấu hổ gì đó nữa.

-“Người không nói cho ta tên của vị đại sư đó ta cũng không miễn cưỡng người nữa. Vậy người có thể nói cho ta biết người tên là gì được không?”

Tiểu cô nương dong đưa đôi mắt đen nhánh như hạt huyền hỏi.

-“Ta tên là Lâm Tam”

Lâm Văn Vinh “thăng thẩn” nói.

-“Câu hỏi này không cần thu tiền đâu.”

Lâm Văn Vinh cười ha ha. Cô nương, đặt bẫy trước mặt ta thì nàng vẫn chưa đủ trình độ đâu.

-“Lâm Tam, Lâm Tam...”

Tiểu cô nương nhẩm lại cái tên đó hai lần rồi nói:

-“Hừ. Lâm Tam, hôm nay người lừa bạc của ta, hôm khác ta nhất định lấy lại cả vốn lẫn lãi.”

Nói xong nàng giận giữ trừng mắt nhìn Lâm Văn Vinh một cái rồi ném lại một đĩnh bạc, giơ cao cuốn sách đi thẳng.

Lừa gạt? Lâm Văn Vinh vô cùng kinh ngạc, đối phó với một tiểu cô nương như nàng mà bốn công tử phải lừa gạt hay sao? Nhìn theo bóng dáng vị tiểu cô nương, Lâm Văn Vinh hắc hắc cười lạnh.

Tiêu gia này quả thật có sức hấp dẫn vô cùng lớn. Nghe nói tham hia báo danh tuyển chọn làm gia đình có đến hàng ngàn người, còn như các tài tử thì khỏi cần nói, hầu như tất cả những người biết chữ của thành Kim Lăng này đều đăng kí tham gia rồi.

Lâm Văn Vinh lại mang bán nốt những cuốn sách cuối cùng vẫn chưa bán hết, chỉ giữ lại nguyên cảo để làm kỉ niệm.Nói thế nào nhỉ, dù sao cũng là món tiền đầu tiên chàng kiếm được ở thế giới này nên nó cũng có một chút ý nghĩa làm kỉ niệm thôi.

Về đến nhà lão Đồng, quả nhiên đúng như Đồng Xảo Xảo đã nói, hai cha con Đồng Nhân Đức và Đồng Thanh Sơn đang ngẩn người trước đồng bạc trắng lấp loáng, ánh mắt phát ra những tia nhìn tham lam, chứng minh một cách rõ ràng con người là từ cầm thú tiến hoá thành.

Lâm Văn Vinh cười vỗ vai Đồng Nhân Đức nói:

-“Thế nào, Đồng đại thúc, hoa mắt rồi à?”

Lúc này Đồng Nhân Đức mới giật mình tỉnh lại, dụi dụi mắt thì thấy Lâm Văn Vinh đã về nên vội vàng kéo chiếc ghế đầu, lấy ống tay áo lau lau rồi mới mời chàng ngồi, cung kính nói:

-“Công tử đã về.”

Sau khi kiểm được một món tiền lớn, thái độ của Đồng Nhân Đức đối với Lâm Văn Vinh lại càng thêm cung kính. Không thể phủ nhận cảm giác được người khác tôn kính quả thật vô cùng dễ chịu, trong lòng Lâm Văn Vinh rất thoải mái nên không hề khách sáo ngồi xuống nói:

-“Đại thúc, nhiều bạc như vậy tại sao không đổi thành ngân phiếu, để nhiều bạc trong nhà như vậy không sợ dụ trộm tới hay sao?”

17. Chương 14: Tâm Viên Ý Mã

Đồng Xảo Xảo từ bên ngoài bước vào vừa cười vừa nói, trong tay nàng là một ít rau mới hái, có lẽ là vừa hái từ vườn vào vì vẫn còn rất tươi ngon.

Khuôn mặt già nua của Đồng Nhân Đức hơi ửng đỏ, ngượng ngùng cười nói:

-“Không giấu gì công tử, cha con lão quả thật có ý đó, năm nay tiểu lão nhân đã sắp năm mươi rồi nhưng chưa từng được nhìn thấy nhiều bạc như vậy bao giờ.”

Thì ra lão Đồng vẫn chưa đến năm mươi vậy mà sao nhìn lại như đã sau mươi vậy chứ. Ở thế giới trước đây của Lâm Văn Vinh, bốn năm mươi tuổi là đang trong thời kì tráng kiện, kẻ thì nuôi thư kí, người thì có bà hai, sống một cuộc sống thật thoải mái vậy nhưng trong thế giới này tuổi thọ trung bình tương đối thấp nên một người chưa đến năm mươi như Đồng Nhân Đức đã mở miệng tự xưng là tiểu lão nhân rồi.

-“Vậy nhìn đi, nhìn đi, nhìn cho đủ đi.”

Lâm Văn Vinh lấy từ trong chiếc làn của Đồng Xảo Xảo ra một quả dưa chuột, không cần rửa gì, chỉ lau lau qua rồi bỏ tọt vào mồm rồi phùng mang trợn má nhai, thật chẳng có chút hình tượng nào cả.

Đồng Xảo Xảo tủm tỉm cười nhìn chàng một cái, ánh nhìn chứa đầy sự vui sướng.

-“Lâm công tử, bước tiếp theo chúng ta làm thế nào đây?”

Đồng Nhân Đức lưu luyến không nỡ rời mắt khỏi đồng bạc nhưng cũng đành thu ánh mắt lại, thuận tay vỗ Đồng Thanh Sơn một cái, làm hấn lúc này mới rời mắt được khỏi đồng bạc.

-“Đồng đại thúc, cứ làm theo như trước đây đã nói đi. Chia năm mươi năm mươi. Chỗ này đã có đủ năm nghìn lượng rồi phải không, ta cũng còn một ít nữa.”

Lâm Văn Vinh lấy hết số bạc bán nốt chỗ sách lúc chiều ra:

-“Ngày mai thúc mang tất cả chỗ này đổi thành ngân phiếu thông dụng, mọi người cứ lấy luôn một nửa, nửa còn lại thúc cứ tạm thời bảo quản giúp ta một thời gian nhé.”

-“Không, không, không...”

Đồng Nhân Đức vội vàng xua tay nói:

-“Công tử, tuyệt đối không thể chia năm mươi năm mươi được. Tất cả đều nhờ tài cán của công tử mới kiếm được, tiền vốn cũng là của công tử, Tiểu lão nhân chỉ nhận phí giá thành sản phẩm và thêm một chút tiền công thôi, tổng cộng là năm mươi lượng.”

Lâm Văn Vinh đã gặp những mưu mô trí trá gian xảo của thương trường quen rồi, nhìn Đồng Nhân Đức thấy lợi mà không quên nghĩa, nhân phẩm quả thật đáng quý nên không nén nổi gật đầu nói:

-“Đồng đại thúc, đây không chỉ là chuyện của một mình ta, cũng có rất nhiều công lao của mọi người nữa. Ta sớm đã nói rồi, phải làm cho Xảo Xảo cô nương một món hồi môn thật lớn. Những thứ này cứ xem như là một chút tâm ý của ta đi.”

Đồng Xảo Xảo mặt đỏ lên nhưng lại nhìn Lâm Văn Vinh nghiêm sắc mặt nói:

-“Lâm đại ca, món tiền này tuy cũng có phần tham gia của cha con thiếp nhưng hoàn toàn do chàng lãnh đạo, không có cha con thiếp chàng cũng có thể tùy ý tìm vài người khác và cũng là tốt như vậy thôi. Chỉ là chàng mang cơ hội này cho cha con thiếp thôi. Tuy chàng tốt với nhà thiếp nhưng nêu thực sự cha con thiếp nhận số bạc này thì trong lòng mọi người cũng khó yên, không thoải mái.”

-“Đúng vậy đại ca. Chúng ta chỉ lấy những gì chúng ta nên lấy thôi, nhiều hơn một phần cũng không được.”

Đồng Thanh Sơn tuổi tác tuy nhỏ nhưng cũng rất có chí khí, hẳn cũng phụ họa theo ý kiến của Đồng Xảo Xảo.

Sự việc đã đến thế này còn biết nói gì nữa đây. Trong lòng Lâm Văn Vinh thầm thở dài, ba cha con Đồng gia này tuy nghèo nhưng chí không hề thấp, nếu cứ nói tiếp thì lại là chàng đang coi thường họ nên Lâm Văn Vinh đành gật đầu nói:

-“Nếu đã như vậy, ta có một đề nghị.”

-“Đề nghị gì vậy?”

Ba người nhà họ Đồng vốn đã vô cùng khâm phục tài trí của Lâm Văn Vinh nên vội vàng hỏi.

Lâm Văn Vinh gật đầu nói:

-“Năm ngàn lượng bạc này chúng ta đều không muốn lấy. Vậy chi bằng dùng nó làm tiền vốn, kinh doanh một thứ khác, để tiền đẻ ra tiền, được không?”

-“Buôn bán?”

Đồng Nhân Đức trầm mặc một lát rồi nói:

-“Vậy theo công tử thấy, chúng ta nên buôn bán thứ gì mới tốt đây?”

Năm ngàn lượng bạc nói nhiều cũng không nhiều nói ít cũng không ít, nên buôn bán gì quả thật phải bàn bạc một cách cẩn thận kỹ lưỡng.

-“Xảo Xảo, nàng cho rằng chúng ta nên buôn bán gì thì tốt đây?”

Nhìn thấy Đồng Xảo Xảo dường như có ý kiến gì đó, Lâm Văn Vinh bèn hỏi. Đồng Xảo Xảo này là một cô gái vô cùng thông minh tài trí, không thể xem thường nàng được.

Đồng Xảo Xảo nghĩ một lát rồi nói:

-“Ăn ở đi lại trang phục. Bách tính tầm thường chúng ta chú trọng chính là bốn việc này. Trang phục đã bị Tiều gia và mấy đại gia khác lung đoạn rồi mà còn cạnh tranh rất kịch liệt. Tiền vốn của chúng ta ít, không thể chen chân vào được đâu. Còn về phương diện ăn uống chúng ta có thể suy nghĩ một chút.”

Đồng Xảo Xảo nói xong liền căng thẳng nhìn Lâm Văn Vinh một cái, chỉ sợ cách nói của mình khiến chàng nảy sinh phản cảm. Dù sao để một người đọc sách làm ăn buôn bán có gì đó không được vinh quang, hơn nữa đầu óc Lâm Văn Vinh rất linh hoạt, liệu chàng có tán thành chủ ý của nàng hay không thì cũng không rõ nữa. Nếu bị chàng phản đối, Đồng Xảo Xảo thật sự không biết phải trốn đi đâu nữa.

-“Ý kiến của Xảo Xảo giống với ta đó.”

Lâm Văn Vinh cười lớn nói khiến cho Đồng Xảo Xảo thở phào trong lòng. Nàng hân hoan nhìn Lâm Văn Vinh rồi chăm chú nghe chàng nói.

-“Dân dĩ thực vi thiên, việc mở quán này không cần có bao nhiêu tiền vốn là đã có thể buôn bán lớn rồi, vào nghề cũng rất đơn giản. Tuy nhiên...”

Ngữ điệu của Lâm Văn Vinh hơi thay đổi :

-“Nếu như chỉ là mở một cửa hàng ăn nhỏ... mèo nhỏ bắt chuột con, tuy nhiên tiền vốn không nhiều nên lãi suất đầu tư cũng quá thấp. Muốn làm chúng ta phải làm thật lớn.”

-“Làm lớn?”

Ba cha con Đồng gia đồng thanh kêu lên, không hiểu ý của chàng là gì.

-“Không sai, làm lớn. Quán mà chúng ta mở không chỉ diện tích phải lớn mà địa điểm cũng phải tốt, tay nghề phải tinh, phục vụ phải tốt, giá tiền càng cần phải chú ý.”

Lâm Văn Vinh cẩn thận nói từng chữ từng chữ một.

Cho dù Đồng Xảo Xảo thông minh lanh lợi nhưng cũng có đôi chút không hiểu ý nghĩa của những lời Lâm Văn Vinh nói. Mấy ý đầu còn có thể hiểu được nhưng câu cuối cùng thì cần hiểu như thế nào đây?

Lâm Văn Vinh nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của ba người bèn cười nói:

-“Mấy điểm đầu đều có thể hiểu được phải không. Quán của chúng ta không chỉ địa điểm phải rộng rãi mà còn phải ở đoạn phố hoàng kim náo nhiệt nhất, tay nghề và phục vụ thì không cần ta phải nói rồi. Còn về mặt giá tiền, ha ha..chúng ta cần phân phối hợp lí thành cao trung thấp ba loại , loại nào cũng có. Phải khiến cho các khách hàng đến với chúng ta đều có sự hưởng thụ của tầng lớp cao cấp, cảm thấy chúng ta và những nơi khác không giống nhau. Chỉ cần có đẳng cấp rồi thì cho dù giá cả của chúng ta có đắt một chút thì người khác cũng có thể thông cảm. Dù sao thì cũng là tiền nào của ấy, mọi người đều hiểu được. Huống hồ những khách hàng ở tầng lớp trung cấp và cấp thấp chúng ta đều có thể chăm sóc đến.”

Những lời này khiến cho hai cha con Đồng Nhân Đức sững người ra hồi lâu vẫn không hiểu được, chỉ có Đồng Xảo Xảo là cẩn thận suy nghĩ những lời Lâm Văn Vinh vừa nói, dường như đã lĩnh ngộ được điều gì đó.

-“Hơn nữa”

Lâm Văn Vinh cười nột cách bí ẩn nói:

-“Nhằm vào các loại khác hàng chúng ta còn phải tiến hành thúc đẩy kinh doanh định kì, đảm bảo khách hàng chen nhau mà đến.”

-“Thúc đẩy kinh doanh?”

Lân này không chỉ hai cha con Đồng Nhân Đức mà ngay cả Đồng Xảo Xảo trở thành ngốc nghếch rồi. Tất cả đều chưa từng nghe thấy từ này nên không hiểu nghĩa của nó là đương nhiên thôi.

Lâm Văn Vinh không còn cách nào khác lại phải tốn nước miếng giải thích cho bọn họ hiểu những danh từ mới ấy.Cuối cùng làm cho bọn họ hiểu rõ và tỉ mỉ suy nghĩ về cách thúc đẩy kinh doanh thì khỏi phải nói đã khiến cho lòng người rung động đến thế nào.

Ba cha con nhà họ Đồng vốn đã có một niềm tin tuyệt đối với Lâm Văn Vinh nên nghe chàng nói như vậy, tất cả đều lập tức cho rằng chàng là cao thủ, nguyện vọng mở ‘tửu điểm ’ bỗng chốc chưa bao giờ mãnh liệt đến như vậy.

Chiêu này của Lâm Văn Vinh vô cùng mạo hiểm vì chàng căn bản không có kinh nghiệm gì về kinh doanh ‘tửu điểm’ nhưng chàng có gan. Không cần sĩ diện thì việc gì cũng có thể làm được, huống hồ năm ngàn lượng bạc này kiếm được không mất gì nên cứ cho là thua lỗ đi chẳng nữa thì chàng cũng sẽ không hề chớp mắt.

Dòng suy nghĩ của mọi người được kích thích trở nên hoạt bát vô cùng, Đồng Nhân Đức nói:

-“Nghe Lâm công tử nói như vậy, ta đã nghĩ ra rồi. Mấy hôm trước ông chủ của Mĩ Vị Hiền bên hồ Huyền Vũ nghe nói do tuổi tác đã cao nên muốn nhượng lại quán hàng của mình để về quê nhà ở Tô Châu dưỡng lão.”

-“Ồ!”

Lâm Văn Vinh thấy rất có hứng thú, ven bờ hồ Huyền Vũ quả là một nơi rất tốt, phong cảnh đẹp, người lại nhiều, chỉ cần kinh doanh tốt thì tiền kiếm được sẽ không ít đâu.

-“Mĩ Vị Hiên đó trên dưới có năm tầng, không chỉ địa điểm rộng rãi mà vị trí cũng vô cùng đẹp, có thể nói bên bờ hồ Huyền Vũ là nơi đẹp nhất, vừa vặn phù hợp với yêu cầu của công tử.”

Đồng Nhân Đức nói.

-“Một nơi tốt như vậy, ông chủ đó lạ nữ chuyển nhượng lại ư?”

Lâm Văn Vinh nghi hoặc hỏi. Bên bờ hồ Huyền Vũ là khu phố hoàng kim của thành Kim Lăng này, có thể có một cửa hiệu ở đó thì chắc chắn phải là một phú ông giàu có vô cùng.

Đồng Nhân Đức gật đầu nói:

-“Nơi đó quả thật rất tốt tuy nhiên ông chủ của Mĩ Vị Hiên vô cùng keo kiệt, một phần lợi cũng không nhường, không hề có hậu, chất lượng thức ăn lại kém, giá cả thì cao nên đương nhiên không thể duy trì được nữa. Con trai ông ta nhậm chức tri huyện ở một nơi khác, nghe nói kiếm chác được không ít tiền của, nên lão đầu này muốn về hưởng phúc.”

Thì ra là như vậy, lão đầu này là một gian thương keo kiệt, đã khắc chữ tiền trên mắt rồi cho nên kết quả như vậy cũng không lấy gì làm lạ.

-“Ông ta cần bao nhiêu bạc?” Lâm Văn Vinh hỏi thẳng.

-“Nghe nói là bảy ngàn lượng.” Đồng Nhân Đức nói.

Bảy ngàn lượng? Con số này quả thật không nhỏ. Nếu mua lại cửa hiệu đó, lại tiến hành bào trí theo ý của Lâm Văn Vinh là tăng thêm một số thiết bị nữa thì tính thế nào cũng phải đến tám chín ngàn lượng bạc. Số vốn năm ngàn lượng mới miễn cưỡng tính là đủ một nửa thôi.

Lâm Văn Vinh nghĩ một lát rồi nói:

-“Như vậy đi, Đồng đại thúc, ngày mai chúng ta cùng nhau đến gặp ông chủ Mĩ Vị Hiên thương lượng xem sao, tranh thủ giảm giá xuống. Số ngân lượng còn lại để ta nghĩ cách xem sao.”

-“Lâm đại ca, ngày mai Tiêu gia bắt đầu tuyển chọn gia đình, chàng...”

Đồng Xảo Xảo có ý tốt nhắc nhở.

Lâm Văn Vinh vỗ một cái vào trán. Chết thật, sao lại có thể quên được chuyện này cơ chứ, chàng quay lại cười với Xảo Xảo nói:

-“Cảm ơn nàng đã nhắc nhở, Xảo Xảo.”

Đồng Xảo Xảo liếc nhìn chàng nói:

-“Lâm đại ca, chàng thật sự phải vào Tiêu gia làm gia đình ư?”

Đồng Thanh Sơn đứng ở bên cười một cách kì quái nói:

-“Lâm đại ca, không phải huynh thực sự đã thích Tiêu đại tiểu thư rồi đấy chứ?”

Đồng Xảo Xảo nhìn Lâm Văn Vinh một cái rồi cúi đầu không nói gì.

-“Xem cái đầu to của đệ kìa.”

Lâm Văn Vinh cười cười mắng, trong lòng có nỗi khổ không thể nói ra.

Chuyện đã hứa với Ngụy lão đầu thì nhất định phải làm, đối với những người khác thì có thể giở đôi chút thủ đoạn nhưng đối với lão đầu có ơn cứu mạng này, nếu có làm gì đó hẹp hòi thì ngay cả bản thân Lâm Văn Vinh cũng xem thường chính mình nữa.

Tuy không tình nguyện đến Tiêu gia làm gia đình nhưng nếu bảo chàng thực sự kinh doanh buôn bán thì chàng cũng không bằng lòng lắm. Trước đây trên thương trường chàng đã nhìn thấy quá nhiều những âm

mưu gian trá giảo hoạt, chàng thực sự có một cảm giác mệt mỏi rồi. Mục đích chàng bảo cha con Đồng Xảo Xảo buôn bán cũng rất dễ tiện rồi, khiến cha con họ phải làm thuê cho chàng, chàng chỉ cần đưa ra chủ ý cho nên so với trước đây phải đích thân ra trận thì bây giờ tự do tự tại hơn rất nhiều.

Đương nhiên cách nghĩ bần thủ như vậy chàng không thể trực tiếp nói ra được.

Đồng Xảo Xảo thấy chàng không nói gì cho rằng Đồng Thanh Sơn đã đoán trúng những gì Lâm Văn Vinh đang nghĩ nên nhẹ nhõm thở dài một tiếng, thật lâu sau mới cẩn thận nói:

-“Lâm đại ca, chàng tài hoa cái thế, Tiêu đại tiểu thư nhất định có tuệ nhãn nhận ra anh tài, hai người thực sự là một cặp trời sinh đó...Lâm đại ca chàng muốn làm gì thì cứ làm tốt việc đó đi. Thiếp...cha con thiếp sẽ luôn ủng hộ chàng.”

Ngay cả Đồng Xảo Xảo cũng nghĩ vậy khiến cho Lâm Văn Vinh không biết nên khóc hay cười đây, chàng nói:

-“Xảo Xảo, mọi người đừng trêu đùa ta nữa. Kì thực con người ta rất lười biếng, chẳng muốn làm gì cả cho nên mới bảo mọi người bỏ vốn làm ăn. Còn về việc đến Tiêu gia làm gia đình, tuy danh tiếng không được hay ho cho lắm nhưng cũng chẳng có chỗ nào không tốt cả, tối thiểu thì Tiêu gia cũng là một cái cây to để ta dựa, sau này không có ai dám trèo lên đầu lên cổ bắt nạt chúng ta nữa đâu.”

Lâm Văn Vinh bịa chuyện một hồi thì Đồng Xảo Xảo cũng không truy hỏi chàng nữa, mấy người lại chăm chú bàn bạc kế sách.

Đồng Xảo Xảo vẫn còn lo về số hai ngàn lượng còn thiếu, Lâm Văn Vinh cười nói đợi ngày mai thương lượng với ông chủ Mĩ Vị Hiên xong rồi nghĩ cách sau.

Lần này giải quyết mọi chuyện ở nhà lão Đồng khiến Lâm Văn Vinh cảm giác dễ chịu hơn rất nhiều so với ở căn phòng rách nát của chàng.

Ăn cơm xong, Lâm Văn Vinh kéo Đồng Thanh Sơn ra len lén nhét cho hắn hai mươi lượng bạc, Đồng Thanh Sơn không hiểu gì bèn hỏi:

-“Lâm đại ca, huynh là vậy là sao?”

Lâm Văn Vinh vỗ vỗ vai hắn nói:

-“Thanh Sơn, muốn lôi kéo các huynh đệ của đệ thì chỉ dựa vào nghĩa khí là không đủ đâu, vẫn cần cái thực tế nhất này. Đệ cần nhớ rõ, lợi ích luôn luôn mạnh hơn nghĩa khí, chỉ khi đệ cho họ đầy đủ về lợi ích thì bọn họ mới không bán đứng đệ. Còn nếu chỉ chú trọng nghĩa khí thì chỉ được nhất thời thôi, không thể nắm chắc được cả đời, đến lúc ngã ngựa thì chỉ còn một mình đệ thôi.”

Đồng Thanh Sơn tuy mới chỉ mười lăm mười sáu tuổi nhưng hắn cũng là một người rất thông minh. Hắn cất số bạc mà Lâm Văn Vinh vừa đưa đi, nét mặt lộ ra một thần sắc cảm kích vô cùng:

-“Cảm ơn, đại ca. Có câu nói này của huynh chỉ bảo, cả đời này của đệ cũng đủ dùng rồi. Đại ca, chiều mai đệ cần làm chút chuyện, huynh có thời gian không?”

Lâm Văn Vinh nghĩ một lát rồi nói:

-“Ngày mai Tiêu gia bắt đầu tuyển gia đình rồi, ta còn phải cùng cha đệ đi thương lượng chuyện tửu lâu nữa, có lẽ là không có thời gian đâu.”

Đồng Thanh Sơn nét mặt xuất hiện thoáng qua một tia thất vọng, hắn nói:

-“Vậy thôi bỏ đi, đại ca. Việc chính của huynh quan trọng hơn.”

Lâm Văn Vinh vỗ vỗ vai Đồng Thanh Sơn :

-“Thanh Sơn, chỉ cần đệ nhận định được việc muốn làm thì cứ thoải mái mặc sức mà làm, đại ca nhất định sẽ ủng hộ đệ.”

-“Vâng. đệ biết rồi, đại ca.”

Nét mặt Đồng Thanh Sơn vô cùng vui sướng dường như có sự chỉ bảo của Lâm Văn Vinh là hẳn đã có được ý chí và niềm tin tất thắng.

Thương lượng xong với cha con họ Đồng về cách dùng số ngân lượng này nhưng để tránh đêm dài lắm mộng, ngay trong đêm, cha con Đồng gia đã mang tất cả số bạc mang đến hiệu bạc đổi thành ngân phiếu.

Nhìn bọn họ đi rồi, Lâm Văn Vinh cũng thấy ngày hôm nay thật là mỗi một, đang chuẩn bị cáo từ để về nhà thì chợt nghe thấy Đồng Xảo Xảo nói:

-“Đại ca, chàng chờ một chút...”

Lâm Văn Vinh nhìn nàng một cách kì lạ, mặt Đồng Xảo Xảo ửng hồng, nàng nói:

-“Chàng ngồi xuống đó trước đi, thiếp lấy cho chàng thứ này.”

Lâm Văn Vinh ngồi xuống chiếc ghế đầu, vừa đợi được một lát thì Đồng Xảo Xảo từ phòng trong bước ra. Trên tay nàng cầm một món đồ, đi đến trước mặt Lâm Văn Vinh, nhẹ nhàng cúi người xuống, chậm rãi cởi đôi giày vải đã rách của Lâm Văn Vinh ra.

Thấy Xảo Xảo cúi xuống trước mặt mình, hàng lông mày thanh tú hơi động đậy, gò má đẹp như được đánh một lớp son hồng, nàng căng thẳng cắn chặt môi, bộ ngực đầy đặn nhô lên hạ xuống, cố gắng kìm nén ngượng ngùng trong lòng. Lâm Văn Vinh vội vàng nói:

-“Xảo Xảo, nàng như vậy là...”

Đồng Xảo Xảo không dám ngẩng đầu lên nhẹ nhàng nói:

-“Đại ca, đây là đôi giày mới thiếp làm cho chàng, chàng xem xem có vừa chân không?”

Lâm Văn Vinh nhìn nàng mang giày cho mình, mái tóc mượt mà của nàng phấp phới bay trước trán che mắt đôi mắt mỹ lệ, gương mặt trắng như ngọc thấp thoáng ẩn hiện vài nét ngượng ngùng. Mùi hương nhẹ từ cơ thể nàng bay vào mũi Lâm Văn Vinh, bộ ngực đầy đặn của nàng cơ hồ chạm sát vào chân chàng, từng luồng khí nóng bỏng từ ngực nàng truyền đến chân Lâm Văn Vinh rồi đến tim khiến cho một cổ ‘tà hoả’ bùng lên trong lòng chàng.

Lâm Văn Vinh vốn đã chẳng phải chính nhân quân tử gì nên nhì thấy người đẹp trước mắt như vậy thì trong lòng bùng lên sự kích thích dữ dội, long đầu dưới khó liền đứng lên, toàn thân bốc hoả bừng bừng.

Đồng Xảo Xảo sửa lại giày cho Lâm Văn Vinh xong, đang định ngẩng đầu lên thì đôi môi thơm của nàng chạm phải một vật gì cứng cứng, đưa mắt nhìn kỹ thì thấy mình vừa chạm vào cái thứ cứng cứng dưới hông của Lâm Văn Vinh, chính là long đầu của Lâm Văn Vinh vừa nhô lên.

“Á!”

Đồng Xảo Xảo kinh hãi kêu lên, mặt nóng như lửa đốt, quay người chạy như bay vào phòng mình, đóng chặt cửa.

Nàng áp lưng dựa vào cánh cửa phòng, tim không ngừng đập dữ dội, khuôn mặt đỏ ửng mãi không hết.

-“Xấu hổ chết đi được.”

Đồng Xảo Xảo nghĩ đến cảnh tượng lúc nãy, toàn thân bủn rủn, vội vàng che đi gương mặt đỏ hồng của mình, dựa vào cửa một hồi lâu không nói gì.

Lâm Văn Vinh vốn đã chẳng phải là loại tốt đẹp gì nên thấy Đồng Xảo Xảo xấu hổ chạy đi như thế, chàng chỉ còn biết cười ngượng ngùng hai tiếng:

-“Phản ứng tự nhiên, hoàn toàn ngoài ý muốn, chỉ có lần này không thể có lần sau.”

Long đầu dưới hông vẫn nhô thẳng lên như thế đến nửa ngày vẫn không chịu hạ xuống. Lâm Văn Vinh giận dữ ấn cho cái ‘ngoài ý muốn’ này một cái, ai bảo người làm ta mất mặt, phạt người ba tháng không cho ăn thịt - -’

18. Chương 15: Xảo Thủ Hào Đoạt

Đôi giày Xảo Xảo làm cho Lâm Văn Vinh thật là vừa vặn, hần đi đi lại lại vài bước đã cảm thấy vô cùng thoải mái, Xảo Xảo thực là một cô nương khéo tay.

Lâm Văn Vinh thấy bên cạnh còn để một bộ y phục mới làm, rõ ràng là nó cũng được làm cho hần cùng với đôi giày vải kia, hần biết rõ ban ngày Xảo Xảo đều bận đến không có phút nghỉ ngơi, đôi giày và bộ y phục này chắc chắn là Xảo Xảo đã thức đến để làm tặng cho hần, nghĩ vậy trong lòng Lâm Văn Vinh chợt dấy lên một niềm cảm động khó tả và chợt thấy hổ thẹn với hành động vừa rồi của mình.

Lâm Văn Vinh mặc bộ y phục mới lên người rồi đi lại vài vòng, cảm thấy thoải mái vô cùng, dường như bộ y phục này được đặc biệt làm riêng với những số đo vừa vặn người hần vậy. Chẳng biết là do Xảo Xảo khéo tay hay là do lão tử chính là một người mẫu đáng chuẩn nữa, Lâm Văn Vinh nghĩ ngợi mông lung.

Bỗng bên cạnh có tiếng động nhẹ, Đồng Xảo Xảo từ từ bước ra ngoài, tuy cố giấu đi sự ngượng ngùng nhưng khuôn mặt nàng vẫn đỏ hồng trông thấy.

-Xảo Xảo...

Lâm Văn Vinh nhìn nàng cười ngượng ngùng.

Đồng Xảo Xảo không nói thêm gì, chỉ lặng lẽ bước đến bên hần, dịu dàng chỉnh lại vạt áo, rồi cẩn thận giấu lại một lượt trên dưới trước sau, rồi mới gạt đầu hài lòng.

Nhìn khuôn mặt trong sáng đầy vẻ ngượng ngùng của nàng, tận hưởng hương thơm thoang thoảng toát ra từ người nàng, làm trong lòng Lâm Văn Vinh lại trở lên lòng hươu dạ vượn, hận không thể choàng tay ôm ghì lấy nàng rồi thơm vào má nàng một cái.

‘Hấp phúc, đề khí, thu đồn,’ Lâm Văn Vinh thầm niệm khẩu quyết, đè nén long đầu đang hùng hổ xông xáo --’

-Đại ca, ngày mai huynh phải đến Tiêu gia rồi, cần phải chăm sóc bản thân một chút. Muội còn làm cho huynh thêm hai bộ y phục nữa, nếu có thời gian thì huynh tranh thủ đến lấy.

Đồng Xảo Xảo nhẹ nhàng nói.

Lâm Văn Vinh đang trong tình cảnh phải đấu tranh gian khổ với long đầu nghe những lời đó trong lòng không kìm được khẽ run lên hạnh phúc, cảm giác ấm áp lan tỏa khắp toàn thân, long đầu vốn từ lâu không đứng vững nổi đột nhiên nằm phục xuống.

Tiểu nha đầu Xảo Xảo dịu dàng đến vậy, lại rất tốt với người khác, có ý nghĩ bắn thụi với nàng ấy như vậy, quả thực không nên. Lâm Văn Vinh sau khi soi xét lại lương tâm, tự trách mình một lúc, rồi thực cảm thấy rất bất mãn về biểu hiện của long đầu dưới khổ mình, tất cả đều là do tên tiểu tử gây họa, oan uổng cho ta quá.

Cả đêm hôm đó, Lâm Văn Vinh ngủ rất ngon giấc, trong mơ hần thấy mình được cưỡi mây lướt gió cùng biết bao mỹ nữ tuyệt sắc, đến sớm hôm sau tỉnh dậy thấy long vương vẫn thẳng đứng như vậy.

Đột ngột nghe tiếng gà gáy sáng, Lâm Văn Vinh phóng đặng nghĩ ngợi rồi tự nhiên bật cười đắc ý.

Cảm giác quần trong ướt ươn ướt, hần đưa tay sờ sờ, trời, mộng tỉnh rồi.(__ __) .

Từ mười tám tuổi bắt đầu giao lưu với bạn gái đến giờ, chưa bao giờ hần gặp phải hiện tượng này, không ngờ đến thế giới này lại xuất hiện một lần như thế, Lâm Văn Vinh dở khóc dở cười, qua việc này có thể

-Ta ở ngay gần đây tình cờ ngang qua thì thấy đệ ở trong này. Thê nào, đây đều là tiểu đệ của đệ sao?

Đồng Thanh Sơn ngượng ngừng gật đầu, rồi quay đầu nhìn đám thuộc hạ nói:

-Còn đứng ngây ra đấy làm gì, mau chào lão đại đi.

-Lão đại...

Cả gần hai chục tên thanh niên nhất loạt cất lời chào.

Lâm Văn Vinh túa hết mồ hôi khắp người, hắc, ta biến thành đầu sỏ của bọn này từ khi nào vậy?

Đồng Thanh Sơn lại không hề để ý gì đến điều đấy, thấy Lâm Văn Vinh đến đúng lúc, hắn vô cùng phấn khởi, giữ chặt tay Lâm Văn Vinh nói:

-Lão đại, huynh đến thật đúng lúc, chờ một lúc nữa rồi xem bọn đệ cho bọn Lý Nhị Cầu một trận.

-Lý Nhị Cầu?

Lâm Văn Vinh chẳng biết tên đó là kẻ nào liền nhắc lại một lần, một tên tiểu tử mập mập mặt trắng đang cười bên cạnh liền nói xen vào :

-Chính là Lý Nhị Cầu trong tạp tử môn hỗn ở thành nam này, dưới tay hắn có đến hai ba chục đàn em, phách lối ngang tàn, tội ác vô kể, bọn đệ hẹn chúng hôm nay đấu sức ở ngoại thành, bên nào thắng thì địa bàn thành nam này sẽ thuộc về bên đó.

Ồ, khai chiến nhanh đến vậy sao? Lâm Văn Vinh vã hết mồ hôi trán, vừa hôm qua mới dạy tên Đồng Thanh Sơn này phải biết phạm tội có tổ chức, hôm nay hắn đã tập hợp được cả một đội thế này rồi.

Tên béo mập lại nói tiếp:

-Lão đại, đệ sớm đã nghe Thanh Sơn huynh kể về huynh rất nhiều, nghe nói huynh anh minh thân vũ, anh hùng cái thế, tin chắc rằng dưới sự lãnh đạo của huynh thì chúng ta nhất định sẽ nhanh chóng hoàn thành bá nghiệp, thiên thu vạn đại, nhất thống giang hồ.

Lâm Văn Vinh lúc này mới đỡ khóc đỡ cười, vô tình chính hắn lại bị bọn cổ hoặc tử này lôi vào cuộc và tôn làm lão đại, chẳng biết nên khóc hay nên cười nữa.

Nhưng nói đến cùng thì Đồng Thanh Sơn có được như ngày hôm nay là phần lớn do hắn may mắn được Lâm Văn Vinh chỉ giáo cho nhiều, đến giờ không oán được ai nữa, có trách thì trách chính bản thân mình đã dại dột ngây từ đầu mà thôi.

Nói thêm vài câu nữa mới biết tên mập này tên là Lý Bắc Đẩu, là tên biết đánh nhau nhất sau Đồng Thanh Sơn, thực ra Lâm Văn Vinh cũng nghe Đồng Thanh Sơn nhắc đến hắn vài lần trước kia rồi.

Bang phái còn chưa lập được, đã đòi đánh nhau với người ta rồi, nếu là người thông minh như Lâm Văn Vinh thì ắt hẳn không bao giờ làm như vậy rồi. Nhưng Đồng Thanh Sơn thì lại khác, hắn trẻ khỏe, có máu me, lại tiếp thu được những lý luận mới nhất, khắp người hùng lực khí thế như muốn thiêu đốt tất cả.

Lâm Văn Vinh lại thở dài một tiếng, đâm lao thì đành phải theo lao thôi, dù sao thì bọn chúng cũng là mầm mống của một bang hội rồi, chỉ có thể thắng chứ không thể bại được.

Hắn cẩn thận đánh giá tình hình và thực lực của các tiểu đệ dưới tay Đồng Thanh Sơn, tuy bọn chúng đều là những kẻ lớn lên trong nghèo khổ rách nát nhưng ánh mắt kẻ nào cũng sáng và nhanh, rõ ràng là những kẻ đã từng quen đánh nhau và không bao giờ chịu để kẻ khác ăn hiếp mình cả, Lâm Văn Vinh nhờ đó mà cũng yên tâm thêm được chút.

Thời gian hẹn đấu của Đồng Thanh Sơn và Lý Nhị Cầu sắp đến rồi, tuy Lâm Văn Vinh đã dặn dò Đồng Thanh Sơn kỹ lưỡng rồi nhưng nghĩ đến những lo lắng của Đồng Xảo Xảo thì hắn lại sợ Đồng Thanh Sơn quá mạo hiểm mà xảy ra chuyện gì bất trắc nên đành theo hắn ra ngoài thành.

Thành nam là một vùng rất rộng lớn, hoa màu tươi tốt, cây cối rậm rạp, đúng là một nơi tuyệt vời cho các bang phái tranh giành đấu đá, giết người diệt khẩu.

Đồng Thanh Sơn vốn đã quan sát địa hình vùng lân cận từ sớm rồi, dẫn trước đại ca và các tiểu đệ, phi thân vào trong, rồi tiến vào một bụi cây rậm rạp.

Bụi cây này rất lớn, cả hơn hai chục người trốn trong đó cũng không cảm thấy có gì là chật chội cả.

Những thực vật ở đây trông như cây nhưng lại không phải là cây, chúng chỉ cao đến nửa người, lá đã bắt đầu khô héo, một mùi hương quen thuộc từ trong khóm lá đó luồn vào trong mũi Lâm Văn Vinh khiến hắn khẽ run mình một cái.

Lâm Văn Vinh ngửi mùi hương đó, nhưng nhất thời hắn không thể nhớ chính xác được là mùi hương của cái gì. Hắn lấy tay miết miết lên trên mặt lá, hơi khô ráp một chút, mùi hương có chút gì đó như xộc lên người.

Đây rốt cuộc là cái gì vậy? Lâm Văn Vinh nhíu mày nghĩ mãi mà không hiểu, nhưng hắn có thể khẳng định chắc chắn là hắn đã từng gặp cái này rồi.

-Đại ca, huynh có sợ không?

Đồng Thanh Sơn đứng bên cạnh hỏi Lâm Văn Vinh. Tuy hắn đánh nhau không ít lần rồi nhưng hắn lại quá trẻ, đây lại là lần đầu tiên hắn đánh hội với một qui mô rõ ràng như thế này, nếu nói không run chút nào thì chỉ là nói khoác.

Lâm Văn Vinh gật gật đầu nói:

-Lần đầu cũng có chút sợ hãi, nhưng sau lâu dần thành quen. Đúng rồi, Thanh Sơn, đây là loại lá gì vậy, đệ có biết không?

Hắn nhặt một chiếc lá lên hỏi Thanh Sơn.

Thanh Sơn gãi gãi đầu ngượng ngùng nói:

-Đệ cũng không biết đây là cái gì nữa, nhưng ở đây có rất nhiều, đều là mọc hoang cả, bọn đệ nếu có thời gian còn nhặt lấy phơi khô để đốt lửa nữa, nhưng mùi của nó rất nồng.

Lâm Văn Vinh đang định cất lời thì đột nhiên nghe thấy một loạt những tiếng bước chân rầm rập tiến dần đến. Kể từ sau khi bị Ngụy lão nhân truyền vào đầu thì thính lực của hắn trở nên cực nhạy.

-Có người đến rồi.

Lâm Văn Vinh nói nhỏ.

Đồng Thanh Sơn chợt biến sắc mặt lo lắng, sau đó lập tức vung tay lên, trong đám cây nhanh chóng im lặng.

Một bóng người vạm vỡ từ xa tiến lại gần, phía sau vẫn còn có thêm hai ba chục người khác nữa, bọn chúng mỗi kẻ một phách, đi đứng nghênh ngang, vừa nhìn đã biết ngay là những tên chuyên hoành hành phá phách ngang ngược rồi.

-Tên đi trước chính là Lý Nhị Cầu đấy.

Đồng Thanh Sơn nói thầm vào tai Lâm Văn Vinh.

Lâm Văn Vinh gật gật đầu nói:

-Thanh Sơn, đệ định làm thế nào đây?

-Cứ đi ra, cùng với bọn chúng giằng giải rõ ràng rồi khai chiến.

Đồng Thanh Sơn mạnh mẽ đại nghĩa nói.

“Giằng giải cái rắm à.” Lâm Văn Vinh thầm thấy buồn cười trong lòng, vỗ vỗ đầu Thanh Sơn rồi nói:

-Đợi một lát nữa cứ bảo các tiểu đệ nghe theo lời chỉ huy của ta, khi nào ta xông ra thì đồng loạt theo cùng hết. không kẻ nào được nói gì cả, cứ thấy người là đánh cho ta, có bao nhiêu sức thì dùng bấy nhiêu sức, đánh cho chúng khóc cha gọi mẹ lên, không kẻ nào được dừng lại cả.

-Đại ca, ý của huynh là, chúng ta không cần nói năng gì cả sao?

Đồng Thanh Sơn vốn vẫn hừng hực nghĩa khí, muốn đánh một trận quang minh chính đại, bây giờ lại bỗng dưng bị Lâm Văn Vinh phá vỡ giấc mộng đẹp một cách không hề thương tiếc. Nhưng hắn cũng không phải là kẻ quá dằn dặt, ý định ban đầu vừa bị đứt đoạn lập tức linh hoạt lại ngay.

-Nói chuyện? đệ tưởng là đệ đang đi thi đấu võ thuật đấy hả, tiểu huynh đệ?

Chúng ta đây là xã hội đen hỗn loạn, cái giá phải trả là máu của chính mình, trong trận chiến này, kẻ nhanh tay hơn thì kẻ đấy được quyền sống tiếp, thế thôi.

Đồng Thanh Sơn lập tức hiểu rõ vấn đề, ánh mắt hắn chợt lóe lên những tia nhìn hung ác:

-Phải, đại ca, chúng ta đang đi tranh cướp địa bàn, cần gì phải quang minh chính đại cái gì chứ. Kẻ thắng được làm vua, kẻ thua làm giặc.

Lâm Văn Vinh gật đầu hài lòng, sau đó bảo Lý Bắc Đẩu phía dưới truyền lời khắp lượt huynh đệ trong hội.

Lại đợi thêm một lát nữa, thấy đám người đó đã đến gần rồi, Lý Nhị Cầu nói oang oang:

-Tên tiểu tử Đồng Thanh Sơn ở đâu, tại sao vẫn còn chưa đến đây? Đợi một lát nữa rồi ta sẽ cẩn thận thu dọn sạch cái thứ như nhà người.

Bọn chúng là một bang lớn trong thành nam, căn bản chúng chẳng coi Đồng Thanh Sơn là cái gì đáng lo ngại, trước khi hành sự cũng chẳng thêm cẩn trọng chút gì, chỉ vênh vênh vào vào đến luôn chỗ hẹn.

Lâm Văn Vinh nắm chắc thanh gậy sắt trong tay, chậm rãi di động từ từ.

Trưa nay hắn vốn đã uống khá nhiều rượu, tinh thần giờ cũng không còn thực sự tỉnh táo cho lắm, lại tụ tập cùng đám hoặc tử này, bất giác cảm thấy như mình được trẻ ra đến vài tuổi, một luồng nhiệt huyết hừng hực dâng lên, hắn hướng đôi mắt đỏ ngầu trừng trừng nhìn về phía Lý Nhị Cầu.

Đợi cho Lý Nhị Cầu tiến đến khu vực đánh nhau thì Lâm Văn Vinh bất ngờ đứng dậy, mạnh mẽ tiến về trước vài bước, rồi nắm chắc gậy sắt xông lên, máu hừng phần trong người dồn hết lên các huyết mạch khiến tay hắn cũng đỏ gần hết lên.

Trời ạ, thật không ngờ lão đại còn hung mãnh hơn cả ta nữa kìa, Đồng Thanh Sơn đứng sau lưng Lâm Văn Vinh, thấy đại ca mình nhanh nhẹn xong lên, xem tốc độ của huynh ấy còn nhanh hơn bản thân mình không ít.

Đồng Thanh Sơn khẽ gầm lên một tiếng, cảm thiết cơn vội chạy lên, giống như bước nhảy của một con chích báo tử.

Những tên tiểu đệ phía sau vốn máu nóng đã sôi trào từ lâu thấy vậy cũng lũ lượt cầm khảm đao, thiết bổng, mộc côn xông lên sau Đồng Thanh Sơn và Lý Bắc Đẩu. Bọn chúng kẻ nào kẻ nấy máu mắt đỏ ngầu, chẳng nói chẳng rằng, cứ thấy người là đánh tới tấp.

Lý Nhị Cầu đứng gần Lâm Văn Vinh nhất, hắn vẫn đứng ngăn người nhìn một tên trông mặt mũi khỏe mạnh, da màu tiểu mạch đang cảm thiết bổng xông về phía mình, mấy tên đệ tử cũng không đủ sức ngăn hắn lại. Tên tiểu tử này rốt cuộc từ đâu đến đây? Về mặt đau khổ thâm thù đại hận đến vậy, lẽ nào đứa con gái tối hôm qua ta ra tay chính là em gái hắn?

Thừa dịp người loạn, xin người một mạng luôn. Nhân lúc Lý Nhị Cầu ngăn người ra, Lâm Văn Vinh nhanh như cắt xông lên trước, lấy thiếc bẻ gãy một đòn chí mạng vào đầu Lý Nhị Cầu.

Nguy hiểm tuy không thành công lắm trong việc ‘quán đấm’ nhưng công lực lần ấy cũng không thể xem thường được. Lâm Văn Vinh không những hành động mau lẹ hơn rất nhiều mà sức mạnh của hắn cũng tăng lên không ít.

Lý Nhị Cầu cũng là kẻ chuyên đánh nhau nhưng lần này một phần do quá bất ngờ, một phần do sức mạnh của Lâm Văn Vinh cũng khá hữu hạn nên hắn không né kịp cú đòn hiểm đó. Cú đánh của Lâm Văn Vinh nhắm chính giữa đầu Lý Nhị Cầu, khiến hắn lập tức ngã tại đường trường.

Nhìn vũng máu đỏ lôm vắn đang loáng ra, Lâm Văn Vinh bắt giác có một khoái cảm khó diễn tả thành lời, hần nhẹ nhàng liếm liếm môi rồi hần hần giáng thêm một đòn chí tử xuống nữa.

Lý Nhị Cầu chỉ kịp hừ một tiếng rồi từ từ ngã gục xuống, ánh mắt toát lên vẻ kinh hoàng không tin được.

Một tên thuộc hạ của Lý Nhị Cầu thấy lão đại ngã xuống liền vung mộc bổng lên nhằm thẳng Lâm Văn Vinh mà lao tới giáng một đòn mạnh vào lưng hần.

Lâm Văn Vinh kêu lên một tiếng đau đớn, một vết hần lớn trên lưng hần nhưng hần không hề ngã gục.

Hần vung một đòn trả đũa vào chính giữa mặt tên thuộc hạ kia, cảm giác đau đớn như phát hỏa trên lưng khiến hần bỗng nhiên có một loại khoái cảm biến thái đến khó hiểu.

Đồng Thanh Sơn vội chạy đến nơi, đập thêm một gậy nữa cho tên Lý Nhị Cầu đã ngã gục dưới đất.

Lâm Văn Vinh nhìn Lý Nhị Cầu, hần biế cho dù tên tiểu tử này có may mắn sống sót thì cũng chỉ nằm liệt giường cả đời mà thôi.

Kết quả trận đấu này thì khỏi phải nói, đương nhiên Đồng Thanh Sơn đại thắng dễ dàng. Lâm Văn Vinh tuy đánh qua không biết bao nhiêu trận nhưng đó chỉ là việc trước đại học mà thôi. Sau khi lên đại học, nếu dùng cách nói hiện đại thì mọi người đều đã văn minh hơn rồi, nên không còn có cơ hội cho hần đánh nhau nữa, điều này khiến hần cảm thấy vô cùng tiếc nuối.

Đến thế giới này, hần hoàn toàn không có chút gì trói buộc cả, hôm nay có được cơ hội chiến một trận thoải mái đến vậy, hần cảm thấy vô cùng dễ chịu, những khổ muộn khi đến thế giới này trong phút chốc tiêu tan hết cả.

Các tiểu đệ dưới tay Đồng Thanh Sơn có thể tận mắt chứng kiến Lâm Văn Vinh ra tay ngoan độc và mạnh mẽ đến vậy thì hết thấy đều vô cùng kính phục hần.

-Ái chà...

Lâm Văn Vinh vừa ngồi xuống mới cảm thấy vết thương trên lưng nóng hừng hực như bị đốt lửa, tên tiểu tử kia ra tay cũng được lắm. Trong lòng Lâm Văn Vinh lửa hận ngàn ngàn, nhưng hần hồn nhiên quên chính mình đã đánh cho lão đại của tên kia đến dần dần đi.

-Không phải lo đâu, tối về để sư tỷ của đệ xoa cho một lúc là đỡ ngay thôi, mỗi lần đệ bị thương về tỷ ấy đều xoa giúp đệ.

Đồng Thanh Sơn cười lớn nói. Hần chẳng bị thương phát nào, vì tuy là có đến hai ba chục tên địch nhưng ngay từ đầu Lâm Văn Vinh đã đánh gục tên đầu sỏ nên trận đánh nhanh chóng thắng lợi.

-Lão đại, huynh đánh hay thật đấy..

Lý Bắc Đẩu bị ngã một phát khá mạnh, quần bị rách một lỗ nhưng đã nhanh nhẩu đến trước Lâm Văn Vinh khen ngợi rồi rít.

Lâm Văn Vinh cắn răng nói:

-Thanh Sơn, Bắc Đẩu, các đệ hãy nhớ rõ, đã đi theo con đường này thì không có đường nào quay lại nữa đâu. Chỉ có càng ác, càng lý càng ghê hơn kẻ khác thì mới có thể dẫn đầu được thôi.

-Đại ca, đệ hiểu rồi.

Hai tên đều gật đầu nói:

-Đúng rồi, đại ca có còn phải đến tiêu gia nữa không vậy?

Bọn chúng không nhắc đến thì có kẻ Lâm Văn Vinh cũng quên bém mất chuyện đó rồi, hần vội hét lớn:

-Không xong rồi.

Hần quên hết đau đớn, vùng dậy chạy như bay, Đồng Thanh Sơn chỉ nghe tiếng hần vang lại từ xa:

-Chỉnh đốn tốt đội ngũ, tối nay tập hợp...

20. Chương 17: Gia Đình Tuyển Bạt Đại Tái

Vội vội vàng vàng đến được Tiêu gia nhưng cuối cùng vẫn bị chậm mất một bước, hỏi vài người bên cạnh mới hay rằng cái tên Lâm Tam đã được người ta gọi qua từ lâu rồi.

-Người nói xem cái tên gọi là Lâm Tam có phải là bị điên rồi hay không?

Kể mà Lâm Văn Vinh vừa hỏi thăm thản nhiên cười trước sự đau khổ của hắn:

-Lần tuyển người này của Tiêu gia, ai cũng vội vội vàng vàng đến cho sớm, ngộ nhờ gọi đúng tên mình sớm hơn lại khổ. Vào được Tiêu gia là coi như có thể lên đời rồi, nhưng cái tên lâm Tam đó lại bỏ phí mất cơ hội hiếm có đó rồi. thôi không nói nữa, chắc chắn là tối qua lại dính bùa của tiểu nương nào bắt lên giường rồi, không biết chừng bây giờ khéo còn chưa tỉnh dậy ý chứ.

Tên đó mặt cười đậm đàng đàng về đặc ý, cuộc tuyển chọn gia đình Tiêu gia cạnh tranh vô cùng kịch liệt, Lâm Tam tự động rút lui, chẳng phải là hắn đã tự loại bỏ được một đối thủ hay sao, đương nhiên là hắn phải hả hê lắm rồi.

Điên cái mẹ người ý, Lâm Văn Vinh chửi thầm trong bụng, tiên tiểu tử mặt mày đầy mụn như người, Tiêu gia có chọn mới là lạ đấy.

Lâm Văn Vinh dò xét thêm một vòng nữa, quả nhiên không còn thấy thêm kẻ dự tuyển nào đến muộn nữa, hắn có thể được xem như là một kẻ kì dị trong lần tuyển đình này rồi. nhìn bộ dạng lo lắng hồi hộp của bọn thi tuyển đình gia xung quanh, Lâm Văn Vinh cũng chẳng biết mình nên khóc hay nên cười nữa. cười là bởi vì bản thân bây giờ đã đến muộn rồi, nếu cứ vậy mà bỏ cuộc thì sẽ chẳng phải đến Tiêu gia làm những việc dưới tay kẻ khác nữa, mặc dù sẽ có chút khó ăn khó nói với Ngự lão nhân. Khóc là vì mình một khi đã đến Tiêu gia này rồi thì chắc hẳn là cũng sẽ về vang như những anh chàng gia đình được tuyển kia thôi.

Hắn do dự một lúc mới nghĩ rằng, thôi thì thôi vậy, chẳng phải cũng chỉ một năm thôi sao, cứ từ từ rồi sẽ qua thôi, nhưng tuyệt đối không được để cho Ngự đại thúc biết được chuyện này.

Quyết định xong hắn lại có chút buồn phiền, tình hình bây giờ là, cho dù hắn có muốn làm kẻ hầu, người ta có thể cũng không cần nhận hắn nữa. Cái mẹ hắn gì đây, Lâm Văn Vinh cười đau khổ, xem ra vẫn phải nghĩ biện pháp gì đây.

Lâm Văn Vinh chờ mãi, thấy các tài tử gia đình đã chia ra tuyển rồi. Tài tử tốc độ thi tuyển gia đình rất chậm. Nhưng trước mắt, phía tuyển gia đình lại rất nhanh, có vài người vào thi chưa đến một phút, đã mặt mày đỏ gay chạy ra ngoài rồi.

-Huynh đài, trong đây thi cái gì vậy?

Lâm Văn Vinh núm lấy một tên gia đình vừa bị loại ra để hỏi.

Tên gia đình bị loại mặt mày buồn rầu nói:

-Bản thân ta cũng chẳng biết là họ thi cái gì nữa, mấy chữ đây ta không biết lấy một cái nào, hu hu. Giác mộng là gia đình Tiêu gia đáng thương của ta, Tiêu đại tiểu thư, Tiêu nhị tiểu thư, tiêu phu nhân trong mộng của ta, ta mãi mãi không bao giờ được gặp họ nữa rồi, huh hu...

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên nhìn kẻ gia đình bị loại đang lao đầu về phía trước, tên tiểu tử đó mơ sang thật, mẹ con Tiêu gia đều trở thành người tình trong mộng của hắn sao?

Lâm Văn Vinh nhìn quanh tứ phía lần nữa, thấy một người có tướng quân gia đang đứng ở cổng tuyển gia đình, soi xét từng kẻ gia đình được gọi vào, về mặt vênh vao, tự đắc vô cùng.

Tên quân gia này đến gần bốn chục tuổi rồi, miệng nhọn mặt khỉ, đôi mắt chớp động ngáng quang, theo suy đoán của Lâm Văn Vinh thì tên này vốn đã là một tên đặc biệt giỏi cơ hội cầu lời.

Có cách! Lâm Văn Vinh hắc hắc bật cười, lấy từ trong người ra hai lượng bạc, bước nhanh vài bước, nhẹ nhàng đến gần tên quân gia nói:

-Quân gia đại nhân, xin nghe tại hạ nói đôi lời.

Kẻ này đúng là quản gia, nhưng thực ra trước tên hắn vẫn còn một chữ “phụ” nữa, cấp trên của hắn, cánh tay đắc lực trong đám quản gia của Tiêu gia-quản gia đại nhân đã đi giám sát kỳ thi tuyển tài tử rồi. về lai lịch tên này thì Lâm Văn Vinh đương nhiên biết, chỉ cần lộ ra cái danh hào đại quản gia là giữa các tài tử sẽ có sự tranh chấp lớn rồi.

Các tài tử đó rất hào phóng, để có được sự lưu tâm của đại tiểu thư, còn có kẻ nào ngu dốt mà không tranh lên mà đút cho vị đại quản gia ấy càng nhiều càng tốt? cứ vậy tính sơ sơ thì một ngày đại quản gia ít nhất cũng thu về được tám chục đến một trăm lượng bạc đôi chứ chẳng ít.

Vị phụ quản gia này có hận thì cũng chỉ dám hận thầm trong lòng bởi cái chữ “phụ” đáng ghét, giám sát gia đình ứng thí, công việc không thể sơ suất gì được này đương nhiên bị đùn đến tay hắn rồi. Cả ngày trong tay mới có được năm đồng bạc, đều là một đồng tiền lẻ cả. Hắn cũng chẳng có cách nào bắt bẻ lũ gia đình quần áo rách rưới đấy nữa, những kẻ đã phải đến thi gia đình thì thử hỏi liệu kẻ nào có tiền không?

-Người có việc gì....

Câu nói chưa dứt lời thì phụ quản gia đã thấy bạc sáng lấp lánh trong tay Lâm Văn Vinh.

-Ôi...

Mắt phụ quản gia sáng lên, đi đến vài bước nói:

-Có việc gì mau nói đi, ta đang bận việc lắm.

Lâm Văn Vinh rút một cái đã là một lượng bạc đôi, tuy là còn ít hơn so với các tài tử kia nhiều, nhưng trong đám thi gia đình này thì chắc chắn là kẻ hào phóng nhất rồi.

Tên tiểu tử này có tương lai đấy, nhìn cách hắn tiêu tiền, vị phụ quản gia đột nhiên lại có ấn tượng tốt với tên tiểu tử trông tướng mạo đường hoàng, khỏe khoắn đang đứng trước mặt.

-Có việc gì?

Phụ quản gia nói, tranh thủ lúc không có ai để ý liền nhẹ nhàng lấy lượng bạc đôi trong tay Lâm Văn Vinh đút tọt vào túi.

Nhận tiền rồi thì mọi chuyện dễ thôi, Lâm Văn Vinh mừng thầm trong bụng, vội vàng ôm tay nói:

- Không biết vị quản gia đại nhân này phải xưng hô thế nào cho phải nhỉ?

-Ta họ Bàng, phó (phụ) quản gia của Tiêu gia.

Bàng phó quản gia kiêu ngạo nói, chỉ đến khi nhắc đến chữ phụ thì trong mắt hắn bỗng toát lên một vẻ phần khải, hiển nhiên là hắn căm cái chữ “phụ” này lắm.

-Hóa ra ngài chính là Bàng quản gia sao?

Lâm Văn Vinh kinh ngạc nhìn hắn nói, dường như không hề nghe thấy chữ “phụ” trong đó

-Ái chà, đại danh của ngài thật nổi tiếng lẫy lừng, thật đúng là trăm nghe không bằng mắt thấy, gặp mặt hơn hẳn nghe danh.

Bàng quản gia nhìn hắn lạ lùng nói:

-Người biết ta sao?

Lâm Văn Vinh nở nụ cười kỳ dị nói:

-Cái đó là đương nhiên. Tuy tại hạ chưa từng gặp đại nhân nhưng trong cả thành Kim Lăng này có ai là không biết đến danh ngài đâu chứ. Nghĩa can trung đảm, nghĩa bạc vân thiên, một lòng vì chủ, trung tâm báo quốc, vang danh lừng lẫy khắp thiên hạ.

Vì sao lời nói cũng chẳng mất tiền mua, Lâm Văn Vinh mạnh mẽ khen cho phụ quản gia vài câu.

Tên Bàng phụ quản gia đúng thật là vô liêm sỉ, mấy lời đó nói ra mà cũng khiến hắn mặt mày hớn hởi, gật đầu như tiếp nhận hiển nhiên.

Lâm Văn Vinh thấy hấn vẫn còn dày mặt hơn cả mình, tên này đúng là hết thuốc chữa rồi.

Lâm Văn Vinh nhìn quanh tứ phía, sau đó thì thào vào tai phụ quản gia rằng:

-Hơn nữa, tại hạ còn nghe các gia đình bằng hữu nói, Tiêu gia đại quản gia lẽ ra phải là ngài mới đúng. Nhưng lần đó là do kẻ kia dùng thủ đoạn chơi xấu qua mắt được phu nhân và tiểu thư nên mới leo lên được trên ngài. Tên đó đúng là loại hạ lưu vô liêm sỉ, tại hạ chỉ thấy hấn một lần là đã biết rõ ngay rồi.

Trong thế giới mà Lâm Văn Vinh đến, chính chức và phó chức bao giờ cũng có mâu thuẫn xung đột với nhau cả, những chuyện như thế này cũng gặp qua không ít lần rồi. Huống hồ nhìn tướng mạo trời sinh của tên Bàng phó quản gia này, nói hấn không để ý đến vị trí quản gia thì e chẳng ai tin nổi.

-Đừng có nói láo...

Bàng quản gia tỏ vẻ đường đường chánh nghĩa nói:

-Đoàn kết là điều rất quan trọng. Ta và đại quản gia từ một chỗ huấn luyện mà ra, quan hệ của chúng ta rất hòa thuận. Dưới sự lãnh đạo của lớp lãnh đạo trung tâm là ta và đại quản gia, ta và Vương quản gia phân công hợp tác, phối hợp rất tốt, tổ chức cũng vô cùng tin tưởng chúng ta.

Nói vậy nhưng ánh mắt lại lộ rõ vẻ sung sướng, điều này đã nói rõ được suy nghĩ thật trong lòng hấn như thế nào rồi.

-Vâng, Vâng...

Lâm Văn Vinh ra vẻ cực kỳ tâm đắc lời tên kia nói rồi cười đáp:

-Các ngài cùng làm việc trong một ban, lãnh đạo đến hàng trăm gia đình trong tiêu gia, tình cảm chắc cũng sâu sắc hơn nhiều.

-Người tìm bổn quản gia có việc gì không?

Bàng phó quản gia vẫn rất hài lòng với biểu hiện của Lâm Văn Vinh, nhưng hấn không phải kẻ dần, tất nhiên hiểu rõ kẻ tự nhiên tìm đến biểu bực cho mình chắc chắn là có mục đích gì cần nhờ vả đây.

Lâm Văn Vinh dương dương ngón cái với Bàng quản gia nói:

-Đại nhân đúng là một người thông minh, nói chuyện nhưng không quên việc.

Hấn liếc nhìn tứ phía một lát rồi hạ giọng nói:

-Không giấu gì Bàng đại quản gia, vốn dĩ hôm nay tại hạ đến đây là để thi vấn đáp, nhưng thật đáng tiếc trong nhà lại có việc đột xuất, nên lỡ mất kì thi, thật là, đã lỡ mất lượt thi rồi, vì vậy muốn nhờ đại nhân đại ân cho một chút, cho tại hạ được tiến vào thi thí.

Bàng phó quản gia đánh cho Lâm Văn Vinh một cái nhẹ rồi nói:

-Người thật là, tại sao lại không biết đúng hẹn mà đến như thế, thời gian quý hơn vàng, có vàng cũng không mua nổi thời gian, người có biết không? Có biết bao nhiêu người muốn đến làm gia đình cho Tiêu gia như vậy người có biết không? Có biết bao nhiêu người muốn có được một cơ hội đầu tiên như người, người có biết không?

Bàng phó quản gia luôn miệng nói " người biết không", Lâm Văn Vinh nghe để phát bực trong lòng, nhưng đang phải nhờ vả tên này nên vẫn phải giả bộ nghe lời. Lâm Văn Vinh gật đầu lia lịa nói:

-Quản gia, ngài dạy rất phải, tại hạ mong sau này có càng nhiều cơ hội được Bàng quản gia chỉ giáo cho hơn, xin cúi đầu nghe lời dạy của quản gia, đa tạ ngài giúp tại hạ được mở mang đầu óc để khôn lớn hơn.

Nói xong câu đó, trong lòng hấn đã tràn đầy ác tâm, muốn bật tung cả tổ tông mười tám đời nhà tên Bàng quản gia này lên mà chửi.

Bàng phó quản gia thấy tên tiểu tử này ham học hỏi, cách giáo dục của mình cũng thật có tác dụng, đó là một đối tượng giáo dục có tương lai, trong lòng đột nhiên cảm thấy "ái tài" kì lạ.

Việc này với Bàng phó quản gia mà nói thì cũng là việc dễ dàng, nhưng những kẻ làm quan thường có cái tính đó, chuyện bé xé ra to, chuyện to càng xé ra to hơn, Bàng phó quản gia càng là loại người đó, hắn cố ý làm mặt khó nói:

-Thế này nhé, về sau ta phải chỉnh đốn người nhiều hơn một chút mới được, cũng không phải là việc không thể, nhưng phải xem người có phúc phận đấy không nữa. Ta tuy là quản gia, nhưng việc thi tuyển lần này là do bọn cấp dưới làm, người đông lời nhiều, ta cũng không tiện nhúng tay vào...

Vẫn chưa nói xong thì lại thấy tay Lâm Văn Vinh sáng lên, lại một lượng bạc đôi bày ra trước mắt, Bàng phó quản gia sáng mắt lên, nụ cười trên mặt lại nhiều hơn vài phần.

Lâm Văn Vinh phải cố kìm nén lắm mới không nổi giận với tên đầu heo này, chỉ nửa đùa nửa thật nói:

-Còn phải nhờ Bàng quản gia giúp cho nhiều.

-Cái này a, được rồi, để ta vào xem thử, có thể bọn hắc vẫn còn nể mặt ta, người cứ đợi một chút.

Bàng phó quản gia khéo léo rút lượng bạc vào trong túi áo rồi quay người vào trong phòng thi.

Lâm Văn Vinh nhìn theo lưng hắc, phở phet một bãi nước bọt xuống đất, đến Tiêu gia làm một tên hạ nhân, mà còn phải xin kẻ khác nhận mình vào, lương cả tháng Tiêu gia cấp cho một tên gia đình còn chưa đến hai lượng bạc, mình lại tiện tay tiêu vung một cái hết cả hai lượng rồi. Dem bạc đi biểu để được hầu hạ kẻ khác, chẳng phải tự mình đang đeo gông vào cổ mình hay sao?

Đến nước này rồi, Lâm Văn Vinh chợt thấy tự có chút coi thường bản thân mình. Mẹ nó chứ, vào được rồi, ta thế phải đòi lại số tiền hôm nay gấp mười gấp trăm lần. hắc giận quá rồi đâm ra lại bất mãn với Ngụy lão quân, nếu không phải chính lão không ngớt miệng bảo hắc thì liệu hắc có tự vác thân đến đây chịu nhục thế này hay không?

Có bạc mở đường mọi chuyện đương nhiên dễ dàng thuận tiện hơn nhiều, Bàng phó quản gia đi ra rất nhanh, miệng nở nụ cười nói:

-Được rồi, may là ta còn có chút thanh uy, bây giờ người có thể vào trong đó được rồi. nhưng được hay không được thì phải do chính bản thân người đó nhé, với tình hình như hiện nay thì ta cũng chỉ có thể giúp người được đến thế này mà thôi.

Với tình hình như hiện nay? Với một kẻ thông minh như Lâm Văn Vinh thì chẳng khó khăn gì có thể nghe hiểu ngay lời của hắc, chỉ với hai lượng bạc thì chỉ đủ đổi lấy một cơ hội vào trong đó mà thôi, còn nếu chịu bỏ thêm khoảng hai lượng nữa thì không biết chừng bàng phụ quản gia còn có thể cố thế cho hắc qua luôn vòng thi vấn đáp cũng nên.

Bàng phó quản gia người cũng thật là một kẻ tham lam không vừa, Lâm Văn Vinh trong lòng tức giận vô cùng nhưng ngoài mặt vẫn không thể hiện gì, chỉ cung kính đáp:

-Dạ xin đa tạ sự giúp đỡ và sự ái hộ của Bàng quản gia rồi.

Bàng phó quản gia nói với vẻ vô cùng hài lòng:

Người là một kẻ lanh lợi, ta rất quý người nên cũng đừng để ta phải thất vọng.

-Vâng, vâng.

Lâm Văn Vinh giả cười đáp.

-Ồ, đúng rồi, người tên là gì nhỉ? Bàng phó quản gia hỏi.

-Tại hạ là Lâm Tam.

Lâm Văn Vinh cười đáp.

-Lâm Tam?

Bàng quản gia chợt đổi sắc mặt:

-Người chính là Lâm Tam sao?

-Vâng.

Lâm Văn Vinh chợt ngậy người, chẳng lẽ ta nổi tiếng đến vậy sao? Tại sao kẻ này lại tỏ ra như là quen biết mình vậy nhỉ?

Bàng quản gia lập tức đổi hẳn sắc mặt, vội vàng lôi hai lượng bạc vừa nhận ra, nhét vào tay Lâm Văn Vinh, rồi hì hì nói:

-Ha ha, Lâm công tử, thật ngại quá, vừa rồi tại hạ không biết là đại lão gia đại giá đến đây, mời đại lão gia nhận lại. mời đại lão gia vào, xin mời.

Lần này đến lượt Lâm Văn Vinh chờ người ra, tên này phát điên rồi hay sao, tại sao đột nhiên lại biến thành khách khí thế này? Nghe giọng điệu của hắn thì dường như là hắn có quen biết ta, lẽ nào...

Lâm Văn Vinh chợt chớ ra, đứng rồi, đungns rồi, nhất định là do Ngụy lão nhân trước khi đi đã dặn dò kỹ lưỡng hắn. Nghe nói vị Ngụy lão nhân này là gia đình thuộc loại cấp cao trong Tiêu gia này, tương đương với cả cấp vàng, vị thế của lão không chỉ những người trong Tiêu gia mà cả những người ở khắp hồ Huyền Vũ này cũng đều rõ cả, uy thế của Ngụy lão nhân trong Tiêu gia quả không vừa, lão lại đề cao việc này đến vậy, chu đáo lo lắng hết cả.

Bao công lao tự tác của Lâm Văn Vinh cuối cùng lại chỉ cần nhờ vào một Ngụy lão nhân chẳng cần có mặt là xong, trời, hại mình lại phải tốn nước bọt nịnh nọt suông tên quản gia điên này, Lâm Văn Vinh vô cùng bức bối trong lòng, nhìn vẻ mặt đáng ghét của tên Bàng phó quản gia bây giờ sao mà giống thái độ lậ lộc của mình lúc trước đến vậy, vị thế hai bên đột nhiên đảo ngược hết lại.

Anh hùng không chấp kẻ tiểu nhân, hơn nữa bản thân mình vừa rồi cũng tự ca ngợi tên Bàng phó quản gia này quá rồi, tuy da mặt Lâm Văn Vinh có dày nhưng lần này cũng chẳng thể quay ngoắt lại như thế, chẳng cần nói thêm nhiều với tên Bàng quản gia này nữa, hắn cầm hai lượng bạc đút vào túi rồi lẳng lẳng đi vào trong.

Vào phía trong là một cái bàn thi, một tên gia đình ngồi đối diện ngay trước mặt nói không hề hảo khí chút nào:

-Họ tên...

-Lâm Tam.

Lâm Văn Vinh cười đáp.

-Người chính là Lâm Tam sao?

Tên gia đình đó nhìn hắn một lượt, sắc mặt tươi tỉnh hơn rất nhiều, cung cung kính kính nói:

-Lâm công tử, mời ngồi.

Ngụy lão nhân này làm chuyện gì thế này, trên dưới đều dặn dò kỹ lưỡng rồi cơ đấy, ác cảm vừa rồi của Lâm Văn Vinh với Ngụy lão nhân dường như đã được cải thiện đôi chút, hùng hổ ngồi phịch xuống ghế.

Tên gia đình kia thấy thái độ của hắn như thế, lại càng không dám chậm trễ hơn, lập tức đứng ngay dậy, cung cung kính kính điền số vào một tờ giấy nhỏ rồi hai tay lễ phép đưa cho Lâm Văn Vinh nói:

-Lâm công tử, mời công tử mang cái này vào trong.

Lâm Văn Vinh gật đầu cười, Ngụy lão nhân đúng là kẻ bề trên trong Tiêu gia này, làm ăn chu toàn đấy.

Vào bên trong là một căn phòng khá nhỏ, có vài tên gia đình ứng thí đang cầm bút lông trên tay, phía trước là một trang giấy trắng, khắp mặt căng thẳng u sầu. Lâm Văn Vinh nhìn thoáng qua, thấy tờ giấy phía trước mặt mấy tên gia đình đó đều có ghi vài chữ nghiêng ngả, không chỉ là khó nhìn là còn trông như mấy con giun chông chéo loằng ngoằng vậy.

-Học qua " Tam tự kinh" chưa? Viết vài chữ vào.

Một tên đưa giấy bút cho Lâm Văn Vinh rồi nói, khi đọc tờ ghi tên trên tay Lâm Văn Vinh cũng không có thái độ tôn kính như mấy tên vừa rồi mà vẫn không ngại hống hách với Lâm Văn Vinh như vậy.

-Viết Tam Tự kinh?

Lâm Văn Vinh thở dài một hơi, hẳn bây giờ đã hiểu vì sao mấy tên gia đình đó mặt mày sầu muộn đến vậy rồi. Những kẻ đó đều là đến để thi là gia đình, tất nhiên là gia đình đều nghèo khổ, căn bản là không được học chữ, lên núi chặt củi thì còn giỏi chứ bắt bọn họ cầm bút viết chữ thì chẳng khác nào chơi khăm bọn chúng rồi.

21. Chương 18: Liên Sấm Tam Quan

Lâm Văn Vinh đổ mồ hôi, hẳn là một sinh viên có tài của trường đại học Bắc Kinh, chỉ có điều hẳn theo học chuyên ngành kĩ thuật, để hẳn giải mấy bài tích phân hay đọc sách thậm chí đọc thuộc mấy bài thơ cổ thì chẳng có vấn đề gì, nhưng bắt chàng viết tam tự kinh thì quả đã làm khó cho chàng.

Xem ra trên thế giới này ngoài việc đọc thuộc mấy bài thơ ra mọi cái khác chàng đều như “mù chữ” cả. Lâm Văn Vinh lúc này mới cảm thấy biết ơn sâu sắc người cha là giáo viên dạy văn tiểu học của mình, nếu từ khi chàng còn nhỏ không ép chàng học thuộc mấy bài thơ Đường Tống thì có lẽ bây giờ chàng đã thành kẻ mù chữ rồi.

Không phải tại mình không hiểu mà là thế giới này thay đổi quá nhanh. Lâm Văn Vinh cầm chiếc bút lông và tự nhủ, ngày trước ở một lớp học thêm chàng đã từng tập viết bút lông, tam tự kinh cũng vẫn còn nhớ 12 chữ mà ai này đều thuộc lâu lâu.

Lâm Văn Vinh thăm chửi mười tám đời tổ tông nhà Ngụy lão Nhân, bây giờ cũng không còn cách nào khác đành phải như vậy thôi.

Cũng may may hẳn da mặt cực dày chưa bao giờ luống cuống mỗi khi gặp khó khăn, cầm chiếc bút lông và bắt đầu soạn soạn viết ra mười hai chữ “Nhân chi sơ, tính bản thiện, tính tương cận, tập tương viễn” lên tờ giấy, sau đó tay phải đặt luôn chiếc bút vào nghiên mực.

Trong lòng chàng đôi chút xao động, mấy chữ này nét viết hơi ẩu và xiêu vẹo, nhìn kỹ từng chữ thì có thể biết được đó là chữ gì nhưng nhìn tổng quan mà nói tuy không được coi là xuất sắc nhưng cũng có một chút gì đó phóng khoáng không gò bó.

-“Phần dưới không nhớ được”

Lâm Văn Vinh nhìn người kia và nói một cách thản nhiên không chút ngượng ngùng.

Mấy ngày này, các gia đình không một trăm thì cũng phải được tám chục, nhưng những người có khí chất “hào phóng” như Lâm Văn Vinh thì chưa từng có.

Tên gia đình họ nhìn dáng vẻ của chàng liền cảm thấy khó chịu mà quát lớn:

- “Khi viết chữ phải cầm nhẹ đặt nhẹ, không ai dạy người vậy ư ? Đây là ‘Hy mặc đoan nghiê’, làm hỏng người đến không nổi đâu.”

Huy mặc đoan nghiê cái gì chứ, Lâm Văn Vinh không quan tâm, nhìn tên gia đình này khẩu khí bất thiện giả vờ ra uy, chàng khề lên tiếng:

-“Khi này Bàng phó quản gia chỉ cho tôi vào gặp mặt chứ không nói gì đến ‘huy mặc đoan nghiê’, may được vị huynh đệ chỉ giáo .”

Tên gia đình vừa nghe đến Bàng phó quản gia sắc mặt liền thay đổi, cười gượng nói:

-“Vị huynh đệ, cậu được Bàng phó quản gia giới thiệu đến ư ?”

Ta được ngân tử giới thiệu đến, Lâm Văn Vinh cười nhạt, tên họ Bàng đã nhận ngân lượng của ta thì đương nhiên ta phải lợi dụng giá trị của hắn rồi.

“Ừm, giữa ta và Bàng phó quản gia có đôi chút giao tình. Có điều lúc đi vào phó quản gia có chú ý dặn dò, nếu các ngươi một mực tuân theo nguyên tắc công khai, công bằng, công chính thì không cần làm gì đặc biệt cả.” Lâm Văn Vinh quyết đánh cho đến cùng, chàng phải lợi dụng cho được danh thế của Bàng phó quản gia, dù sao thì tên kia cũng không dám nói gì.

-“Đó là điều đương nhiên, đó là điều đương nhiên”

Tên cháu khảo gia đình khẽ cười gượng, đưa danh bài cho Lâm Văn Vinh và nói:

- “Lâm công tử, xin chúc mừng, người đã qua được của thứ nhất.”

Nói rồi chỉ tay và hai kẻ đứng bên cạnh và nói:

-“Các người đã bị loại”

Chỉ viết mười hai chữ là có thể qua ư ? Lâm Văn Vinh khóc cười không được, biết rằng tên này đã nể mặt Bằng phó quản gia nên cũng chẳng tạ ơn hẳn mà cầm danh bài đi thẳng vào gian phòng thứ hai.

Hai người bị loại vừa khóc vừa nói:

-“Không công bằng, không công bằng, hẳn dựa vào cái gì mà qua được, mà chúng tôi lại không.”

Cháu khảo gia đình cười nhạt:

-“Người ta là ai, các người là ai chứ, các người không nghĩ cho kĩ xem, mấy chữ đó thôi nhưng các người có viết ra được không ?”

Hắn giờ tấm giấy Lâm Văn Vinh viết ra trước mặt hai tên kia, trên giấy tuy chỉ có mười hai chữ, cũng có đôi chút cầu thả nhưng so với những tên gia đình xuất thân nghèo khó này mà nói, thì có thể coi là xuất sắc rồi, hai tên bị loại này có kết hợp với nhau thì cũng chưa chắc viết được tám chữ.

Về phần Lâm Văn Vinh chàng không quan tâm hai tên kia phản đối hay không phản đối, thắng làm vua thua làm giặc, quá quan mới là điều quan trọng, đi được vài bước là đến gian phòng thứ hai, ở đây cũng có mấy người cùng nhau cầm trang giấy đang trầm ngâm suy nghĩ, mấy người đang nhăn mặt mồ hôi như muốn vã ra.

Một vị khảo quan nhận lấy tấm danh bài của Lâm Văn Vinh sau đó đưa chàng một chiếc hộp gỗ đã mở nắp, nét mặt không chút biểu cảm:

-“Bốc một đề đi !”

-“Đây là đề gì” không ngờ ngờ ngác ngác như những thí sinh khác Lâm Văn Vinh muốn hỏi cho rõ tình hình.

-“Bảo người bốc thì người cứ bốc, sao phải lẩm lờn thừa vậy ?”

Tên gia đình này xem ra tối hôm qua nghỉ ngơi không tốt nên hỏa khí không nhỏ.

-“Đề vấn đáp, trả lời đúng mới được vào vòng trong.”

Bên cạnh một tên gia đình tham gia thi tuyển, tóc bạc rưng gần hết nghe thấy Lâm Văn Vinh hỏi liền trả lời.

Thì ra như vậy, Lâm Văn Vinh đã hiểu, đây là câu hỏi trả lời lập tức để kiểm tra trí tuệ.

Hắn bốc được một mẫu giấy từ trong hộp, mở ra chỉ thấy trong mẫu giấy có viết hai câu ngắn gọn:

-“Một người qua cầu độc mộc, phía trước là sói, phía sau là hổ, người ấy đã qua cầu rất nhanh. Hỏi anh ta qua cầu như thế nào ?”

Ngất mắt, con người trên thế gian này cũng muốn thách đố đầu óc người ta như vậy ? Lâm Văn Vinh cười trong bụng, giả vờ ra vẻ khó nhọc suy nghĩ một hồi, sau đó mới đáp:

-“Lẽ nào là... đi trời tối ?”

-“Đáp đúng”

Gia đình khảo quan nhìn hẳn, tên tiểu tử này nhất định đã từng nghe được câu hỏi này ở đâu rồi. nếu không không thể trả lời nhanh như vậy được, thật là có vận may.

-“Phản đối, phản đối !” Gia đình khảo quan vừa tuyên bố Lâm Văn Vinh qua vòng tiếp theo liền nghe tiếng phản đối lớn của một tên thi tuyển gia đình. Trong phòng có tất cả ba người ứng thí, ngoài Lâm Văn Vinh ra, một người khác ban nãy vừa trả lời câu hỏi của Lâm Văn Vinh, người còn lại chính là người vừa hô to.

-“Người phản đối cái gì ?” Gia đình khảo quan tức giận quát:

-“Nơi này có chỗ cho người phản đối hay sao ?”

Tên kia biết mình không trả lời được câu hỏi sẽ bị loại liền cố gượng phân bua lần cuối, hần trả lời:

-“Ta phản đối, tại sao cho hần câu hỏi dễ còn ta lại cho câu hỏi khó như vậy, nếu hần trả lời được câu hỏi của ta thì coi như ta đã bị loại và lúc đó ta sẽ tâm phục khẩu phục”

Gia đình khảo quan quát:

-“Tất cả những câu hỏi này đều do các người tự bắt thăm được, người phản đối như vậy chẳng phải có ý nghi ngờ bản quan gian lận ư ?”

-“Không vấn đề gì, không vấn đề gì”

Lâm Văn Vinh cười nói:

-“Nhưng không biết trong tay vị huynh đài này là câu hỏi gì vậy, để tại hạ đoán thử xem sao .”

Tên này liền giơ mẫu giấy trong tay mình lên đọc to:

“Ngũ thành thực đích ngưi nhục bính đảo lục thành thực đích ngưi nhục^{1/4}Rtha môn vi thập yêu bất đả chiêu hôi^{1/4}x”(*)

“Nhân vì bọn chúng bắt thực mà^{1/4}Rhuynh đàiiã ”(*)

Lâm Văn Vinh không nhịn nổi cười, câu hỏi tầm thường này còn phải động não hay sao ?

Ồ, tên kia trước đây không phục giờ thì đã chẳng thốt ra lời, lẽ nào đúng là hần quá dốt, bị đánh một đòn đau như vậy, không còn mặt mũi nào ở lại, hần liền vội vã lên đi. Tên ứng khảo còn lại thì bỗng cảm thấy thực sự sùng bái Lâm Văn Vinh.

Lâm Văn Vinh vượt qua hai cửa ải một cách nhanh chóng, trong lòng cười thầm, việc chọn gia đình của tiêu gia thật thích thể hiện, nào là tri văn đoạn tự, nào là thử trí thông minh, chắc không phải muốn bồi dưỡng gia đình thành tài tử chứ ?

Bước vào phòng thứ ba, chàng chợt bất ngờ khi bên trong đang có ba vị khoảng chừng hơn năm mươi tuổi, trên mình mặc bộ áo và chiếc mũ màu xanh, sợ rằng mọi người không biết họ là gia đình.

Ba người đang lắc đầu cho tỉnh táo nhìn thấy Lâm Văn Vinh bước vào liền ngừng nói chuyện, và tập trung ánh mắt nhìn vào chàng.

Đợi chờ đã lâu nhưng ba vị kia chẳng nói năng cũng chẳng bắt chàng làm gì, cứ chăm chăm nhìn chàng, trong ánh mắt lộ vẻ hiếu kỳ.

Như vậy là có ý gì ? Lâm Văn Vinh cảm thấy nghi hoặc, trên người chàng ngoài bộ quần áo bị làm bẩn đôi chỗ do đánh lộn cùng bọn đồng thanh sơn khi nãy ra đường như chẳng có gì đáng để người ta chú ý.

Lẽ nào vì chàng đẹp trai ? Điểm này thì có lẽ nên tán thành, nhưng nếu vậy thì người bị thu hút phải là những cô gái chứ không thể là mấy ông già như này.

Lâm Văn Vinh thấy mấy tên gia hoả đang chăm chăm nhìn mình, đồng tử không chút động đậy, giống hệt như đang ngắm nhìn chú khỉ trong vườn thú vậy. Trong lòng chàng cũng đôi chút khó chịu, sống hay chết các người cứ nói ra một câu đi chứ.

Chàng bắt đầu cảm thấy điên lên nhìn lại ba người kia với ánh mắt dữ dằn, bốn ánh mắt nhìn nhau chăm chăm, người nhìn ta, ta nhìn lại người, không ai chịu lùi.

Sau đó Lâm Văn Vinh tiến đến và lấy một chiếc ghế đẩu rồi ngồi xuống trước mặt ba người, ánh mắt vẫn không rời khỏi ba người kia thậm chí còn đáng ghê sợ hơn họ.

-“Tiểu tử này, vô sỉ - - ”

Không biết đã bao lâu cuối cùng một trong ba người đã lên tiếng, trong ánh mắt lão ta hiện lên vẻ tán thưởng.

-“Tên tiểu tử này, cực độ vô sỉ..”

Lão giả thứ hai cũng lên tiếng với niềm hân hoan như vậy

Lão giả thứ ba nhìn Lâm Văn Vinh gật đầu:

-“Cái dạng vô sỉ của nhà ngươi, mang phong phạm của ta thời trẻ.”

Nhất thời Lâm Văn Vinh nhận thấy da mặt mình quá mỏng. Trước mặt các vị tiền bối cực kỳ vô sỉ này, bản thân hắn dường như nhỏ bé còn xa mới bì kịp.

-“Vô sỉ, là một phẩm chất quan trọng để trở thành một gia đình cao cấp. Tiểu tử, nhìn ngươi ta như bắt gặp lại hình ảnh của mình ngày xưa, một ngôi sao trong giới gia đình đang từ từ bừng sáng, hãy tin tưởng ta, ngươi sẽ trở thành một gia đình kiệt xuất” Lão đầu thứ nhất chẳng chút ngại ngùng nói.

Lâm Văn Vinh khê khê rủa, mấy tên gia hỏa này hoàn toàn có bệnh hết cả.

Lão đầu thứ hai nói tiếp theo:

-”Chúc mừng người, người đã hoàn toàn qua cửa. Chỉ cần người nguyện ý, người tùy thời khả dĩ thành gia đình của Tiêu gia chúng ta, nhất danh quang vinh gia đình - -

-“Khoan đã, khoan đã..”

Lâm Văn Vinh vội vã ngắt lời:

-“Vị đại ca nào có thể giải thích cho ta biết chuyện gì đang xảy ra không ?”

Lão gia đình thứ ba cười nói:

-”Không sao, người muốn hỏi, việc người qua ba cửa quan là như thế nào phải không ? ai, hãy từ từ mà nghe ta nói. Cửa thứ nhất, cái mà chúng ta cần là những gia đình biết chữ, kẻ mù chữ chúng ta không cần; cửa thứ hai cái chúng ta cần là những người cơ trí linh hoạt, kẻ khù khờ chúng ta không cần; còn cửa thứ ba này thì do ba gia đình kiệt xuất trong Tiêu gia là chúng ta làm chủ, hắc hắc, đây là của quan trọng nhất. Trước tiên chúng ta cần xem tướng mạo của những người đã được chọn, người cũng biết đấy, Tiêu gia là danh môn đại hộ, những kẻ phạm phu tục tử thì xin hãy đi chỉnh sửa bộ mặt đi đã rồi hãy nói chuyện.

Thứ hai là phẩm tính. Phẩm tính quan trọng phải đôn hậu thật thà, chúng ta cần người đó trông giữ nhà kho, có được đức tính đó chúng ta mới có thể yên tâm, hẳn không được phép gian lận. Còn như người, hắc hắc, đúng là nhân tài chúng ta đang khiếm khuyết, ngoài nhà kho ra thì nơi nào người cũng có thể đảm nhận được .”

Lão giả này nói vậy chẳng phải có ý rằng ta phẩm hạnh bại hoại sao, gương mặt Lâm Văn Vinh lộ chút vẻ phẫn nộ, lão gia đình liền vội vàng nói tiếp:

-“Người yên tâm, không phải chúng ta nghi ngờ phẩm hạnh của người, vì đối với những người như người chúng ta không thể đánh giá qua phẩm hạnh.”

“Ý của ngài là ta không có phẩm hạnh ?”

Lâm Văn Vinh tức giận

“Hắc hắc, ta không hề có ý như vậy. Thực ra đã lâu lắm rồi chúng ta không gặp được nhân tài như cậu, khi này vừa nhìn thấy cậu chúng ta đã có một cảm giác kinh ngạc dường như đã nhìn thấy hình ảnh của mình ngày trước. Chúng ta tin rằng qua khổ công day dỗ và tu luyện thì trong một ngày gần đây người nhất định sẽ trở thành ngôi sao sáng chói trong giới gia đình tiền đồ vô lượng, cái gì cũng sẽ có .”

Lão gia đình này nói xong còn cười to mấy tiếng tự đắc, vẻ mặt lão kiêu như thể ta là Bá Nhạc tìm thấy thiên lý mã nhà người không bằng.(chú thích Bá Nhạc là người nổi tiếng về chọn ngựa ở thời Xuân Thu)

Không kìm nổi Lâm Văn Vinh bất lực than lên một tiếng, xem ra vẫn cần tiếp tục tu luyện cho thần công mặt dày thôi. Nhìn vẻ mặt của ba tên gia hỏa, thì có vẻ như sau này làm việc trong đại trạch của Tiêu gia sẽ bị bọn họ nuốt chửng mất .

Ba lão lần lượt giới thiệu bản thân. Thì ra bọn họ đều không nói dối, bọn họ làm việc trong Tiêu gia đã ba bốn chục năm rồi, đã bắt đầu theo hầu từ thời Tiêu gia lão thái gia. Vị thứ nhất mười lần liên tiếp đệ nhất cuộc thi nghệ thuật nhà bếp của Tiêu gia, Vị thứ hai là thợ thủ công mỹ nghệ, tinh thông tất cả mộc gốm sứ, là chủ nhân của “Lỗ ban kim tương” trong Tiêu gia, vị thứ ba, được mệnh danh là hoa si, trồng đủ loại cây cối hoa cỏ là người được giải thưởng lao công trong Tiêu gia.

Ba vị đều rất có hứng thú với Lâm Văn Vinh, ai nấy đều nhận hấn về giúp việc cho mình để làm người kế tục cho công việc hiện tại.

Nhưng Lâm Văn Vinh lại không hề hứng thú gì với trò này, chàng chỉ muốn làm ăn yên ổn ở đây một năm báo đáp ân tình của lão Ngụy sau đó sẽ dọn đi ngay.

Nhìn ba người đang vì mình mà tranh cãi không ngớt, Lâm Văn Vinh không ngại phiền liên lên tiếng:

–“Các vị đừng cãi nhau nữa, xin hỏi ở đây ai là người phụ trách ?”

Lão gia đình thứ ba cười to, lão là người da mặt dày nhất trong ba người:

–“Dáng vẻ ngạo nghễ không thối thẹn của ngươi thật giống ta ngày xưa”

Lời nói phát ra từ lão gia đình thật đã làm Lâm Văn Vinh nổi giận, qua việc giới thiệu khi này, Lâm Văn Vinh có biết lão này gọi Phúc Bá.

Phúc Bá nói:

–“Chỉ cần qua được hai cửa trước, và qua sát hạch ở cửa thứ ba này của chúng ta thì sẽ không còn vấn đề gì nữa, chúng ta chỉ cần nói với thiếu phu nhân một tiếng, ngươi sẽ có thể ký vào bán thân khế theo chúng ta rồi”

Thiếu phu nhân mà bọn họ nói chính là Tiêu phu nhân rồi, ba người này đi theo Tiêu lão thái gia thì đương nhiên tư cách của họ sẽ già, ngày Tiêu phu nhân về làm dâu chắc họ đã quen gọi là Thiếu phu nhân rồi.

“Giấy bán thân?” Lâm Văn Vinh giật mình khi nghe thấy ba tiếng này:

–“Lẽ nào, lẽ nào...giấy bán thân, không phải cả đời này ta sẽ làm kẻ hầu người hạ cho Tiêu gia chứ ?”

–“Đương nhiên rồi” Phúc Bá trả lời một cách nghiêm túc, chỉ cần ngươi ký tên vào bán thân khế ngươi đã có thể trở thành một gia đình danh dự trong Tiêu gia, ngươi sẽ có được miếng cơm ngon trong cả cuộc đời, cuộc đời của ngươi cũng sẽ thuộc về Tiêu gia, sống là người Tiêu gia chết là ma Tiêu gia, đây là niềm mơ ước của không ít người đâu. Phu nhân sẽ cho ngươi mang họ Tiêu, không gọi ngươi là Lâm tam nữa mà sẽ là Tiêu Tam.”

–“Tiêu tam ?” Lâm Văn Vinh kinh ngạc “Lại còn cả cuộc đời nữa ?”

Lâm Văn Vinh có tính xuôi tính ngược cũng không nghĩ đến chuyện đi làm gia đình cho nhà người ta là sẽ phải ký giấy bán thân, cả đời thuộc về nhà người ta, chứ không hề có chuyện chỉ cần làm một năm.

Con bà nó chứ. Lại còn phải đổi họ đối với một đại nam tử mạnh mẽ như Lâm Văn Vinh mà nói việc này tuyệt đối không thể chấp nhận được.

“Vậy tôi không thể là một người làm thuê hợp đồng được sao ?” Lâm Văn Vinh hỏi.

–“Người làm thuê hợp đồng ?”

Ba lão gia đình trợn mắt ngạc nhiên.

–“Người làm thuê hợp đồng là có ý đùa cợt gì vậy ?”

(*) - chú thích: ở câu này dùng từ đa nghĩa, ví dụ như chữ ” thực ” trong thành thực (trưởng thành) và chữ “thực” trong sự nẫu chín. Hoặc chữ “ngũ” và “lục” có thể nói về số tuổi, hay là nói về số lượng ...

+) Vì thể dịch qua cho mọi người hiểu, tuy không được sát lắm

–Năm phần thịt bò giò đã thành sáu phần thịt bò rồi, tại sao chúng không kêu gì?

- Bởi vì bọn chúng chưa chín mà, huynh đài à”

+)hoặc hiểu theo nghĩa khác:

-Thịt bò chín ‘năm thành bát’ ngờ gặp thịt bò ‘chín sáu thành’, tại sao chúng không chào nhau ?

-Bởi vì bọn chúng không ‘quen nhau’ mà, huynh đài à)

22. Chương 19: Hợp Đồng Chế Viên Công (người Làm Thuê Hợp Đồng)

Lâm Văn Vinh biết mình đã lỡ lời liền chữa ngượng bằng hai tiếng thở dài:

“Người làm thuê hợp đồng, theo đúng nghĩa của nó là tại hạ và Tiêu gia ký một hợp đồng làm thuê, thời hạn là một năm. Trong thời gian này tại hạ sẽ phục vụ Tiêu gia, mỗi ngày làm việc tám tiếng..ừm cũng là bốn canh giờ, tại hạ vẫn là một người tự do không thuộc về Tiêu gia, đương nhiên tại hạ vẫn là gia đình của Tiêu gia. Ưu điểm của cách làm này là nếu Tiêu gia không hài lòng về tại hạ thì có thể đào thải tôi bất cứ lúc nào.”

“Ồ, ồ” nhìn ba tên lão nhân đang trợn mắt nhìn hắn, ý là nếu Tiêu gia không hài lòng về ngươi thì cũng có thể đào thải ngươi bất cứ lúc nào. Lâm Văn Vinh vội vàng nói:

-“Còn tôi nếu được như vậy sẽ có chí tiến thủ hơn, sẽ cố gắng phấn đấu nhiều hơn, cống hiến hết sức mình cho Tiêu gia, đóng góp cho sự lớn mạnh và hưng thịnh của tiêu gia. Sau một năm chỉ cần đôi bên đều hài lòng thì vẫn có thể ký bán thân khế, hơn nữa còn có thể tiến hành thỏa thuận vấn đề tiền lương một cách vui vẻ.”

Những lời phía sau còn có chút ý tứ, không cầu an đặt, không chấp nhận hiện tại, có chí tiến thủ, hiện nay những người dám nghiêm khắc với chính bản thân mình để tiến bộ như Lâm Tam quả không nhiều, ba lão gia đình gật gù.

Phúc Bá lên tiếng: “Lâm Tam à, không phải chúng ta không đáp ứng cho ngươi, trên thực tế đề nghị của ngươi rất có tính kiến thiết. Bỏ đi chế độ chung thân của người lãnh đạo cũng là việc chúng ta đang xem xét. Có người mở đường, trong cuộc họp gia đình lần sau chúng ta sẽ đưa ra thảo luận vấn đề này, nếu được thông qua sẽ bắt với Thiếu phu nhân và Đại tiểu thư sau đó chính thức thực hiện. Có điều, ngươi cũng biết đấy, sự thay đổi này sẽ gặp những trở ngại rất lớn chúng ta vẫn chỉ có thể tuân tự mà tiến. Lần này chúng ta chỉ có thể chuyển ý kiến của ngươi đến Thiếu phu nhân và đại tiểu thư, có thành hay không chúng ta cũng không thể biết. Có điều ngươi cứ nghĩ cho kỹ nếu không đáp ứng được yêu cầu rất có thể ngươi sẽ bị loại. Ngươi nghĩ kỹ rồi chứ?”

Từng lời nói của Phúc Bá, nào là bãi bỏ lãnh đạo chế độ chung thân, nào là cuộc họp gia đình, nào là trở ngại của việc thay đổi, Lâm Văn Vinh chóng hết cả mặt, thật không dễ dàng nghe được câu cuối cùng, liền gật đầu nói :

-Đương nhiên là nghĩ kỹ rồi, xin Phúc Bá hãy mau báo lên trên nha.”

Giết người cũng không khó bằng gật đầu, báo đáp ân tình của Ngụy lão đầu thì được nhưng phải nhẫn nhục thay tên đổi họ thì chẳng bằng đem mạng này trả cho Ngụy lão đầu.

Ba người Phúc Bá thương lượng một hồi rồi giao cho Phúc Bá đại diện đi bẩm báo lên trên.

Phúc Bá đi ra ngoài liền nhìn thấy một nữ tử đang đứng ngoài cửa bịt miệng cười.

Nữ tử này tuổi không nhiều, nhưng dung mạo cực kỳ xinh đẹp, đợi thêm một thời gian nữa, nhất định là một đại mỹ nhân.

-“Nhị tiểu thư, thì ra tiểu thư đang đứng đây à”

Phúc Bá vui mừng, liền vội đi tới nhìn vị tiểu thư đang cười cũng vui vẻ nói:

-“Chắc tiểu thư đã nghe được chủ ý quý giá của tên tiểu tử này rồi chứ?”

Tiêu nhị tiểu thư hừ một tiếng đáp:

-“Thật là thái quá, sớm đã biết tên tiểu tử này chẳng phải tử tế rồi .”

Phúc bá nhìn tiểu thư tay cầm một tờ giấy, bên trên có viết mấy chữ nhìn cầu thả và còn có chút ngông cuồng, thấy lạ hỏi: “Nhị tiểu thư, trên tay tiểu thư cầm vật gì vậy ?”

Tiêu nhị tiểu thư nhếch miệng, bờ vai rung lên, cuối cùng cũng không kìm nổi bật cười ra nói:

“Phúc bá bá, người xem, đây là tam tự kinh mà tên tiểu tử kia viết, hi hi - - ”

Thì ra trong tay nàng là phần trả lời của Lâm Văn Vinh ở cửa quan đầu, Phúc Bá nhìn trang giấy mà cũng rơi vào tình cảnh dở khóc dở cười.

Biết chữ hay không biết chữ, biết đến mức độ nào thì chỉ cần dựa vào ý kiến về chế độ làm thuê hợp đồng ban này, tên tiểu tử này cũng không có vẻ là kẻ chưa đọc qua sách nhưng tại sao mấy chữ này lại viết cầu thả như vậy ?

Tiêu nhị tiểu thư lấy trong tay áo ra một quyển sổ nhỏ chỉ vào cô gái vẽ trên quyển sổ mà nói với Phúc bá:

-“Phúc bá bá người xem.”

Phúc bá vừa nhìn vào hoạ sách, ánh mắt nhện không được liền sáng lên, hỏi:

-“Đây chẳng phải là đại tiểu thư ư, là thủ bút của đại gia nào vậy ?”

Tiêu nhị tiểu thư lắc đầu trả lời:

-“Ta cũng không biết là ai vẽ, là ta mua từ trên tay của tên Lâm Tam đó, hơn nữa rất nhiều người cũng mua được quyển hoạ sách này từ tay hắn, hừm, tên tiểu tử đó mang quyển hoạ sách có hình tỷ tỷ ta đi bán để kiếm tiền, thật là quá đáng.”

Nếu nói rằng Lâm Văn Vinh biết làm ăn thì Phúc bá tuyệt đối không nghi ngờ, dựa vào bộ mặt của hắn mà không đi làm ăn thì cũng thật đáng tiếc.

Phúc bá nói:

-“Vậy nhị tiểu thư đã hỏi hắn chưa ? bức tranh này từ đâu ra vậy ? Tuy ta không hiểu về hội họa nhưng về bức hoạ và bút pháp của bức hoạ chúng ta đã từng xem, hoàn toàn khác nhau, giản lược thanh thoát, biểu đạt sinh động tuy đơn giản nhưng không hề có cảm giác nhàm chán, không biết vị đại sư này là cao nhân nơi nào ?”

Nhị đại tiểu thư nói:

-“Ta cũng đã từng hỏi hắn, nhưng tên tiểu tử đó một mực không nói, hừm, chỉ mấy chữ mà viết cũng không xong, chắc chắn chỉ là kẻ không ra gì, hơn nữa một năm cũng chẳng có mấy lần tỷ tỷ lộ diện, hầu như không ai biết được hình dáng của tỷ tỷ ra sao, vậy mà vị đại sư này lại có thể vẽ giống như đúc, đây chắc hẳn là một nhân vật có bút pháp phi phàm.”

Phúc Bá gật đầu:

“Vậy nên làm gì với tên Lâm tam này ?”

Nghe ý tứ của nhị tiểu thư đầy sự căm hận thì có lẽ Lâm tam và Tiêu gia lần này không có duyên phận rồi.

Tiêu nhị tiểu thư cắn môi, vẻ mặt lộ chút tiểu ý:

“Tên tiểu tử này trong đầu thật lắm chủ ý quỷ quái, hơn nữa, hắn đã làm nhiều chuyện xấu như vậy, hừm, làm sao ta có thể dễ dàng tha cho hắn được .”

Phúc bá không hiểu được ý của nhị tiểu thư:

“Như vậy, nhị tiểu thư, tên Lâm tam này, rút cuộc chúng ta nhận hay không nhận đây ?”

Nhị tiểu thư khẽ mỉm cười: “Đương nhiên là phải nhận rồi, Phúc bá bá, cứ chiếu theo ý tứ của hắn, khế ước làm thuê theo chế độ hợp đồng gì đó, hừm hừm, chỉ cần hắn bước vào cửa của Tiêu gia ta, ta sẽ...”

Trên mặt nàng hiện ra một nụ cười đầy ác ý:

-“Đóng cửa... thả chó... - -”

Phúc bá chạy như bay, mồ hôi trên cơ thể chảy ra đầm đìa, lão đã hiểu rõ uy lực những lời nói của nhị tiểu thư: “đóng cửa...thả chó..”

Vị “đại sư” trong lời nói của nhị tiểu thư lúc này đang ngồi tán dóc cùng hai vị lão gia đình còn lại trong phòng, dù sao thì nói dóc cũng không phải đóng thuế, ba người đều là những hành gia, nước bọt khắp trời chỉ thiếu chút nữa là bao phủ khắp phòng.

Qua những lời nói của hai tên lão nhân, Lâm Văn Vinh dần dần hiểu được sơ qua về tình hình Tiêu gia.

Tiêu lão thái gia, cũng chính là chồng của Tiêu phu nhân, làm qua lục bộ, đã từng nhậm chức Lễ bộ Thượng thư, môn sinh khắp nơi, sau khi miễn chức về Kim Lăng thành dưỡng lão. Lúc ngài tạ thế đương kim hoàng đế đã đích thân đề văn liên chiêu nghiễn, trao tặng mỹ danh “Nhân đức tiên sinh.”

Vậy mà từ khi lão thái gia qua đời, Tiêu thiếu gia cũng lâm bệnh liên miên, hai năm sau cũng đi theo lão thái gia. Tiêu gia mất đi trụ cột, tình hình không được như trước, may thay có môn sinh của Tiêu lão thái gia quan tâm lo liệu thêm vào Tiêu phu nhân vất vả lo toan, Tiêu đại tiểu thư thiên chất thông minh, hai mẹ con nỗ lực duy trì mới giữ được sản nghiệp to lớn của Tiêu gia cho đến ngày hôm nay.

Nhưng Tiêu lão thái gia mất đi đã lâu, ảnh hưởng cũng dần ít, thêm vào đó thủ cạnh tranh ngày một nhiều, một mặt, hai năm nay việc làm ăn ngày càng khó, vì công việc làm ăn của Tiêu gia năm nào đại tiểu thư cũng phải đi khắp các tỉnh vùng Giang Chiết, ít khi ở nhà vì thế trong thành Kim Lăng này, ít người có cơ hội gặp nàng.

Lâm Văn Vinh còn lấy được một thông tin quan trọng từ hai vị về việc tuyển chọn gia đình năm nay. Tuy mới nhìn thấy quy mô rất lớn, số người đăng ký cũng tương đương so với những năm trước, nhưng số lượng tuyển chọn năm nay chỉ có hạn và được bí mật không thông báo ra bên ngoài.

Về điểm này, Lâm Văn Vinh hoàn toàn có thể hiểu được, khi làm ăn hần luôn muốn nâng cao lợi nhuận của công ty doanh nghiệp, còn về nội dung thực tế thì chỉ một vài người mới được phép biết mà thôi.

-“Vậy thì này các tài tử, rút cục là có chuyện gì vậy ?”

Lâm Văn Vinh nghĩ đến điều mà chàng vẫn băn khoăn từ trước tới nay, liền hướng hai lão nhân trực tiếp hỏi.

Vì khi Lâm Văn Vinh đến đã là tương đối muộn, việc tuyển dụng ngày hôm nay cũng đã kết thúc nên hai lão nhân mới có thời gian để nói chuyện cùng hắn.

Thì ra bọn tài tử đến đây cũng là chủ ý của Tiêu đại tiểu thư. Nàng đã cố ý cho lộ tin, báo cho các sĩ tử ở Giang Nam biết Tiêu gia đại tiểu thư muốn chọn chồng, làm dấy lên sự chú ý, thu hút các sĩ tử đến đây.

Các sĩ tử có mặt không chỉ nâng cao được danh thế của Tiêu gia, mà việc kinh doanh của Tiêu gia cũng phát lên không ít, đây thực sự là một lần quảng cáo miễn phí cho Tiêu gia, theo tình hình trước mắt mà nói, hiệu quả thực không tồi.

Còn vấn đề các sĩ tử đến đây sẽ xử lý ra sao thì hai lão cũng không rõ. Trên thực tế, cũng may bọn họ được coi là các nguyên lão của Tiêu gia nên mới may mắn biết được nhiều chuyện nội bộ như vậy, nếu là người khác chắc chắn sẽ không thể biết rằng tất cả đều là diệu kế của đại tiểu thư.

Tiêu đại tiểu thư lấy chính danh tính của mình ra làm quảng cáo, phụ nữ bình thường khó mà sánh được, hai lão lấy đó mà bái phục sát đất.

Bất quá, Lâm Văn Vinh cũng cảm thấy có đôi chút khinh thường, lấy người trong thiên hạ ra làm trò cười, thật khó tránh khỏi bị người ta coi thường, nếu bị kẻ xấu biết được, thì liệu cô gái này sẽ ứng phó ra sao.

Hai lão khó lắm mới gặp được người vô sỉ như Lâm Văn Vinh để đối khẩu, nói đông nói tây tám phét với chàng chẳng mấy mà thời gian trôi qua nhanh.

Thấy Phúc bá từ bên ngoài bước vào, Lâm Văn Vinh vội hỏi:

-“Phúc bá, việc đến đâu rồi ?”

Phúc bá thở dốc:

“Ài, sau một hồi ra ra sức làm công tác tư tưởng, phía trên đã miễn cưỡng đồng ý sẽ cho người một cơ hội”

Hai vị còn lại sớm đã biết được con người hay làm to chuyện của Phúc bá, những gì mà “ra sức làm công tác tư tưởng”, chẳng thể tin được.

Qua những lời Phúc bá vừa nói, Lâm Văn Vinh biết lần này chàng đã được chọn.

–“Như vậy thì phúc bá đã vất vả rồi, một ngày nào đó nhất định tiểu sinh sẽ cảm tạ sự đề bạt của chư vị.”
Lâm Văn Vinh giả làm kẻ ngốc tạ ơn ba lão.

Lâm Văn Vinh đọc, Phúc bá chấp bút, một bản hợp đồng lao động đầu tiên có giá trị thời đại đã được ra đời - -. Nó quy định quyền lợi và nghĩa vụ của đôi bên, lần đầu tiên hai chủ thể dân sự đã được đặt ở hai vị trí ngang bằng nhau.

Đương nhiên, về vấn đề là việc tám giờ một ngày mà Lâm Văn Vinh đặt ra, Phúc bá không đề cập đến, không bắt người bán thân vậy là đã lợi cho người lắm rồi, lại còn muốn một ngày chỉ làm việc bốn canh giờ thì các gia đình khác sẽ chịu sao đây ?

Lâm Văn Vinh lại không quá quan trọng vấn đề này, dù sao thì đối với chàng làm thêm đã trở thành chuyện thường ngày.

Về điểm này, hai thế giới mà chàng trải qua đều giống hệt nhau — không có thù lao làm thêm giờ.

Nhìn hai chữ Lâm Tam xấu xí cẩu thả mình tự tay viết, Lâm Văn Vinh rất hài lòng, chữ ký trong vô thức này lại rất có cá tính, sẽ không ai có thể bắt chước được.

Viết xong bản khế ước Lâm Văn Vinh ký tên, Phúc Ba lại đi một chuyến nữa, khi quay lại, trên bản hợp đồng đã có thêm ba chữ thật tú lệ - Tiêu Ngọc Sương.

Tiêu Ngọc Sương là ai ? Lâm Văn Vinh thắc mắc, nhưng không cất tiếng hỏi. Bọn Phúc bá chịu sự ủy thác của Tiêu gia làm người bảo đảm cho bản Khế ước.

Trong thời khắc hạ bút, Lâm Văn Vinh vẫn nhàu mày. Ngụ ý lão đầu, đừng để ta lại nhìn thấy ông nếu không...

Lâm Văn Vinh thở dài, bắt đầu từ lúc này chàng đã trở thành một gia đình danh dự trong đại trạch của Tiêu gia.

Tâm cao hơn trời, mệnh mỏng hơn giấy, câu nói này đã trở nên phù hợp nhất để so sánh với tâm trạng lúc này của hắn.

Thật may chỉ có một năm đen tối, để làm một người có thành tín, phẩm đức cao thượng, ta phải nhẫn nhịn!

Bước ra khỏi cửa mặt trời đã khuất sau ngọn núi, bên ngoài tĩnh lặng không còn mấy người, chỉ có tiếng ồn ào vọng lại từ bên trấn doanh phía bên các tài tử, thêm vào đó là một ít tiếng khóc.

Lâm Văn Vinh là một người chỉ sợ thiên hạ không loạn, nghe thấy bên phía các tài tử nhện náo, đang không có chuyện gì... chỉ bằng đi xem sao.

hắn đi về phía trước chăm chú nhìn thì ra là một tên ăn mặc cơ hàn khoảng hai mươi tuổi đang gào khóc, bên cạnh là một người đang không ngừng khuyên nhủ.

–“Bỏ đi, Quý Thường huynh, nơi nào là không có cỏ, tại sao cứ phải tìm đến Tiêu gia bằng được, đã có người được chọn rồi, coi như huynh và Tiêu đại tiểu thư không có duyên phận, thoải mái một chút là được thôi.”
Người nọ khuyên bảo.

Công tử đang khóc hừm mạnh hai tiếng nói:

–“Tần Quan huynh, huynh đã được vào rồi, đương nhiên nói dễ dàng, Ta vất vả đọc sách bao năm nay, cầm kỳ thư họa, lễ nhạc phó xạ, cái gì cũng tinh thông tại sao lại bị loại chứ. Tại sao Tiêu đại tiểu thư lại không có con mắt như vậy ?”

”Quý Thường huynh, việc này không liên quan đến Tiêu đại tiểu thư, huynh và tôi đều chưa được nhìn mặt tiểu thư, sao có thể đổ trách nhiệm lên nàng ấy được.

Theo tôi thấy vị tiểu thư này đúng là thiên chất thông minh, bác học đa tài, lệ chất trời sinh” Tần quan tán thưởng, nhìn ánh mắt người bên cạnh đang xuyên vào mình, càng lộ vẻ đắc ý. Hôm nay số các tài tử qua được không nhiều, đương nhiên Tần Quan này phải được kiêu ngạo rồi.

“Tần Quan huynh chiều nay huynh may mắn bắt được câu hỏi dễ mới qua được, tại sao tôi lại chẳng có chút may mắn vậy, lẽ nào ông trời lại tuyệt tình với Quy Thường ta như vậy? hu hu...”

Lâm Văn Vinh nghe một hồi đã hiểu được hết thì ra hai vị công tử này một người tên Tần Quan, một người tên Quy Thường, Tần Quan đã qua được, còn Quy Thường thì bị loại nên mới có chuyện vậy.

Bất quá, những công tử này bị loại lại đâm ra thất vọng như vậy, người này thật yếu đuối. Nhìn hấn chắc xuất thân hàn môn vậy mà không chịu nổi sự đả kích ?

Lâm Văn Vinh vẫn cho mình là một con hổ bất khả giết hại, chàng cảm thấy khinh bỉ tên Quy Thường và cho rằng Tần Quan là một kẻ mặt dày, xem ra năng lực đả kích của hấn tương đối mạnh.

Lâm Văn Vinh bước về phía trước nói:

–“Hai vị huynh đài.”

Tần Quan và Quý Thường nhìn Lâm Văn Vinh một hồi, nhìn chàng ăn mặc bình thường, lại từ đám gia đình đi tới, chẳng cần nói cũng biết là người chưa từng đọc sách, liền coi thường chàng, ngay cả Quy Thường đang khóc hu hu cũng ngừng lại lau sạch nước mắt như không muốn bị mất mặt trước một kẻ vô học.

“Người có chuyện gì không ?” Tần Quan mở chiếc quạt trong tay ra phe phẩy đôi cái rồi chậm rãi nói.

Tần Quan ăn mặc giản đơn nhưng đối diện với một con người lao động tầm thường như Lâm Văn Vinh vẫn có một chút kiêu ngạo, trong lòng không coi kẻ chưa từng đọc sách ra gì.

Lâm Văn Vinh cũng chẳng so đo với hấn, khẽ cười:

–“Nhìn hai vị huynh đài khí vũ hiên ngang, nhân phẩm bất phàm nhất định là tài tử đến Tiêu gia ứng thí”

Tần Quan và Quy Thường cùng gật đầu, trên mặt cười nhẹ. Hiển nhiên là bị Lâm Văn Vinh vỗ trúng chỗ ngứa.

Lâm Văn Vinh ra vẻ “hứng thú” hỏi:

–“Hay quá, ta chưa từng đọc sách, thật ngưỡng mộ hai vị tài tử. Nhưng không biết hai vị tài tử đến Tiêu gia ứng thí, bị hỏi những gì ?”

Quy Thường thần sắc ủ oải, Tần Quan thì tự cao thích thú nói:

–“Cũng chẳng thi gì mấy, có điều họ hỏi mấy câu hơi thách thức một chút, và làm một bài thơ thế là xong .”

Câu hỏi thách thức ? Các này phải là câu hỏi đồ mọ mới đúng chứ, điểm này gia đình và tài tử chẳng có gì khác nhau, có điều làm thơ thì rõ ràng là sự khác biệt về trình độ văn hóa rồi.

23. Chương 20: Đả Du Thi (bài Thơ Đả Du)

Quý Thường tức giận nói, hiển nhiên là vô cùng phẫn nộ đối với đòn cân não nhanh chóng này.

Tần Quan cười hì hì hai tiếng nói:

–“Vây thôi không nói đến vấn đề này nữa vậy. Quý Thường huynh bình thường cũng xưng danh một bụng chứa đầy kinh luân vậy sao hôm nay ngay cả một bài thơ nhỏ cũng không làm được vậy?”

–“Ta..ta...”

Quý Thường mặt đỏ phừng phừng tức giận nói:

-“Ta nhất thời không thể thích ứng kịp. có đôi chút căng thẳng mà thôi. Hơn nữa, Tần huynh bốc thăm được đề quá đơn giản còn ta bốc phải đề hơi khó....”

Nhìn nét mặt của hần, Lâm Văn Vinh hiểu ngay tên Quý Thường này chỉ là một kẻ đọc sách cứng nhắc, theo cách nói của thế giới trước đây thì gọi là một sản phẩm của nền giáo dục ứng thí, cứng nhắc không linh hoạt, không biết ứng biến, bình thường học thuộc lòng nhưng khi vào trường thi căng thẳng quá thì lập tức quên mất.

Tần Quan đương nhiên chẳng phải kẻ tốt đẹp gì, nghe thấy người trước mặt nói đề bài của mình đơn giản thì nét mặt lập tức rất khó coi, hần lạnh lùng cười nói:

-“Quý Thường huynh, đây là những lời nói gì vậy? Phong hoa tuyết nguyệt bốn đề tài ngẫu nhiên bốc phải một đề, ta bốc được phong còn huynh bốc được tuyết, tất cả mọi người đều nhìn thấy, làm sao có thể nói là đề của ta dễ còn của huynh khó được?”

Tần Quan nói một hồi rồi lắc lắc đầu ngâm nga một bài thơ:

”Khứ niên nhất lữ phong.

Thâm tàng lộng đường trung.

Hô hoán vị văn hưởng.

Lai khứ ảnh vô tung.”

Nét mặt hần tràn trề vẻ đắc ý thể hiện rõ sự tự tán dương đối với biểu hiện của bản thân trong trường thi.

Lâm Văn Vinh rất buồn cười nhưng không tiện cười to lên. Đây cũng gọi là thơ ư? Loại thơ như vậy bốn tài tử chỉ bỏ một chút công sức là có thể làm được cả ba bài.

Tần Quan đắc ý nói:

-“Quý Thường huynh, vừa nãy trong trường thi huynh nhất thời không phát huy được khả năng của bản thân, không biết bây giờ huynh đã khá hơn chưa? Với đề tuyết chắc huynh có thể làm ra một bài thơ được chứ?”

Nét mặt Tần Quan có vài phần khinh miệt. Văn nhân tương khinh câu nói này quả không sai chút nào. Hần biết tên Quý Thường này chỉ biết đọc sách một cách cứng nhắc, nghĩ vài ba ngày nói không chừng còn có thể nặn ra một bài chứ lúc gấp gáp như vậy hần chắc chắn không thể làm được rồi.

Sắc mặt Quý Thường lão huynh lúc đỏ bừng lúc lại trắng bệch, rõ ràng là đến bây giờ vẫn chưa làm nổi một bài thơ về ‘tuyết’.

Lâm Văn Vinh vốn chỉ muốn thăm dò một chút tình hình ứng thí của các tài tử nhưng nhìn bộ dạng thần sắc bức người quá đáng của tên Tần Quan này, trong lòng chàng cảm thấy vô cùng không thoải mái. Hơn nữa tên Quý Thường cũng thật chẳng có tinh thần cạnh tranh gì cả, ầm ục cả buổi rồi mà vẫn chưa thể làm ra nổi một bài thơ.

Lâm Văn Vinh vốn thích bắt nạt những người thật thà nhưng không thể chịu nổi thấy người khác bắt nạt kẻ thật thà trước mắt mình. Chàng đọc nhẩm trong bụng một lượt rồi cười ha hả nói:

-“Một bài thơ đơn giản như vậy, ngay cả một bãi phu sơn dã như ta còn có thể làm được, ta thấy xem ra Quý công tử đang khiêm tốn đấy thôi. Chi bằng thế này đi, ta ngâm một bài thơ, xin Quý công tử chỉ giáo sửa đổi cho.”

Nhìn nét mặt ngạc nhiên của Tần Quan, trong lòng Lâm Văn Vinh vui sướng vô cùng. Tên tiểu tử này, sự thâm hiểm của bốn tài tử sao có thể để nhân vật tiểu tốt như người nhìn ra cơ chứ.

Lâm Văn Vinh chậm rãi bước vài bước, ngâm nga đọc:

”Giang thượng nhất lung thống.

Tĩnh thượng hắc quật lung.

Hoàng cầu thân thượng bạch.

Bạch cầu thân thượng thưng.”

Đây thực chất chính xác chỉ là một bài thơ Đả Du . Lâm Văn Vinh vốn cũng không muốn mang ra trình diễn nhưng cái tên Tần Quan kia nói mấy câu không khác gì chó sủa mà cũng dám gọi là thơ thì trong lòng Lâm Văn Vinh không hề xấu hổ mà tự xưng là tiên thơ rồi.

–“Thơ hay, thơ hay..”

Quý Thường reo lên , dùng chiếc quạt nhỏ vỗ vào tay nói:

–“Giang thượng nhất lung thống...Câu này miêu tả cảnh tượng hoa tuyết bao phủ mặt sông, đây là cảnh khái quát, là viễn cảnh.Tiếp theo bút pháp của huynh dài thay đổi,tiến đến cận cảnh là bên trên chiếc giếng nước trong khu vườn, tuyết trắng mênh mông chỉ có miệng giếng sâu thẳm đen ngòm là một lỗ hổng rất lớn .Còn về câu cuối thì càng thể hiện thần bút, ‘Bạch cầu thân thượng thưng’, chỉ một chữ thưng thôi đã khiến cho toàn bộ cái tĩnh lặng của cảnh tuyết rơi trở nên sống động vô cùng. Bài thơ này so với nghĩ còn hơn nhiều, ý cảnh sâu xa, cả bài thơ không có một chữ tuyết nào cả nhưng lại vẽ ra bức tranh tuyết phủ đầy trời, quả thật là một kiệt tác hiếm thấy. Đúng là nhìn người không nên nhìn tướng mạo, biển cả không thể đo lường, huynh dài quả là thâm bất khả trắc, thâm bất khả trắc...”

Tên Quý Thường này tuy không biết làm thơ nhưng khi phân tích thơ thì lại thao thao bất tuyệt, cái gì mà cận cảnh viễn cảnh , cái gì mà vẽ động trong tĩnh , rồi lại bẻ nghĩ ý cảnh nữa chứ, chẳng qua chỉ là mấy câu thơ Đả Du mà hắn lại có thể phân tích ra bao nhiêu góc ngách như thế. Nếu sông trong thời đại của Lâm Văn Vinh nhất định sẽ trở thành một nhà bình luận ưu tú đây.

Lâm Văn Vinh cố nén nụ cười , cố ý làm ra vẻ khiêm tốn nói:

–“Không dám không dám.Thật xấu hổ quá!...”

Một tiếng cười khúc khích khe khẽ truyền đến. Kẻ ‘bán tài tử’ như Lâm Văn Vinh quay đầu lại nhìn thì thấy một tiểu cô nương mỹ miều đang đứng cạnh mấy người nữa che miệng cười. Rõ ràng là do nghe thấy bài thơ Đả Du của Lâm Văn Vinh nên nàng mới cười như vậy.

–“Thì ra là cô nương.”

Lâm Văn Vinh cười nói.Cô gái này chính là người đã mua cuốn sổ tay của chàng ngày hôm qua.

Quý Thường và Tần Quan nhìn cô nương xinh đẹp đó thì mắt sáng rực lên nhưng vội vàng che giấu lang tính đang hiện lên trong mắt, nho nhã lễ độ đi đến bên cạnh nàng nói:

–“Vị tiểu thư này xin mời.Tại hạ Quý Thường, tại hạ Tần Quan... , xin hỏi tiểu thư tiên hương nơi nào, năm nay bao nhiêu tuổi, đã thành gia thất hay chưa...”

Lâm Văn Vinh há hốc mồm ngạc nhiên không ngờ hai tên tiểu tử này lại to gan đến thế , lại dám hỏi trực tiếp như vậy? Tán gái đến không cần mạng nữa hay sao?

Vị tiểu cô nương đỏ mặt mũi ửng hồng , nũng nịu nói:

–“Các người, các người đang nói linh tinh gì vậy?”

Lâm Văn Vinh ha ha cười lớn nói:

–“Tiểu cô nương, bọn họ muốn tán tỉnh cô đấy. Như vậy còn không hiểu hay sao?”

Tiểu cô nương đỏ bừng mặt chỉ tay về phía Lâm Văn Vinh nói:

–“Người, người thật là một tên vô sỉ. Ta, ta sẽ không tha cho người đâu.”

Tiểu cô nương quay người lại , nhấc chân chạy nhanh ra ngoài.

Sao ta lại trở thành một tên vô sỉ chứ? Lâm Văn Vinh buồn bực trong lòng nghĩ.

Lần trước Tiểu Thanh mắng chàng như vậy chàng còn có thể tha thứ, dù sao hắn cũng đã chiếm tiện nghi người ta. Lần này hắn chỉ nói một câu thôi mà đã biến thành một tên vô sỉ trong lòng thật có chút ỷ khuất. Sao cô nương này không mắng hai tên tiểu tử mặt dày không biết xấu hổ kia chứ, lại quay ra mắng hắn vậy cả? Thật là đạo lý gì đây.

Đây kì thực là do Lâm Văn Vinh hiểu lầm rồi, nam nữ thụ thụ bất thân tuy là một quy tắc cứng nhắc nhưng trong thời đại này nam nữ qua lại rất ít, cơ hội để nam tử gặp gỡ người phụ nữ mà mình hợp ý là không nhiều cho nên những tài tử phong lưu kia gặp được ý trung nhân thường thường đều tiến lên tìm hiểu. Cơ hội để các cô gái gặp được lang quân thích hợp thì lại càng xa vời, một khi có người hỏi han, chỉ cần đưa mắt nhìn lại thì tất cả mọi chuyện đều có thể xảy ra. Chỉ là cô nương kia tuổi tác còn hơi nhỏ, không quen với tình hình trên nên mới tức giận mà bỏ đi như vậy.

Lâm Văn Vinh không hiểu tình hình, thấy Quý Thường và Tần Quan nhìn theo hướng tiểu cô nương vừa rời khỏi, ánh mắt ngập tràn sự lưu luyến, hẳn chẳng có chút cảm tình nào với hai tên ‘đăng đồ tử’ này cả. Thấy thời gian cũng không còn sớm, chàng đành hắng một tiếng buồn bã rồi không để ý đến hai người kia nữa, một mình rời khỏi.

Những gia đình được chọn vào Tiêu gia ngày mai sẽ phải nhập trạch. Hôm nay là tiêu gia để thời gian để mọi người thu xếp hành lí, ngày mai bọn gia đình này sẽ chính thức bước vào trong giấc mộng được làm gia đình của Tiêu gia rồi. Tất cả bọn họ đều vô cùng vui mừng và hưng phấn, vào Tiêu gia rồi, có được chỗ đứng trong giới gia đình rồi thì chỉ cần cố gắng không chững sẽ có thể có cơ hội phát tài lớn nữa.

Chỉ có một trường hợp ngoại lệ duy nhất chính là Lâm Văn Vinh. Nghĩ đến chuyện ngày mai phải đến Tiêu gia hầu hạ các lão thái thái, trong lòng chàng không được dễ chịu lắm, muốn tìm một nơi nào để phát tiết một chút. Nếu không phải do không biết con đường thông với diêu tử đi thể nào thì lúc này chàng chắc chắn đã nằm cạnh ba cô nương rồi. Chàng dám đem danh nghĩa thượng đế mà đảm bảo như vậy.

24. Chương 21: Xã Đoàn

Lâm Văn Vinh vừa xuất hiện trong quán rượu, lập tức Đồng Thanh Sơn và bọn tất cả bọn tiểu đệ thủ hạ nhất loạt đứng thẳng dậy, cung kính hô to một tiếng :

–“Lão đại.....”

Hành động này hiển nhiên là đã có sự tập luyện từ trước, tiếng hô đồng loạt chỉnh tề khiến cho Lâm Văn Vinh cảm thấy đau cả màng nhĩ. Hắn nhìn bọn tiểu đệ đang hướng ánh mắt sùng bái ngưỡng mộ về phía mình, trong lòng cười khổ. Xem ra vị trí lão đại của hắn như vậy là đã được định đoạt chắc chắn rồi. Nếu như bọn tiểu tử này biết được lão đại của chúng đến Tiêu phủ làm gia đình thì cũng không biết họ sẽ tự cười bản thân mình như thế nào đây.

Đồng Thanh Sơn bỏ tiền ra bao một căn phòng lớn trên tầng hai của tửu lầu, tiêu tốn không ít. Việc này đối với xã hội đen mà nói thì nếu làm tốt đương nhiên ăn cơm không cần phải trả tiền. Nhưng lúc này Đồng Thanh Sơn còn chưa ý thức được điểm này, lại hơn nữa cảnh tượng này là do hắn tạo ra nên hắn cũng ngại để ông chủ miễn phí.

Lâm Văn Vinh nhìn bọn tiểu đệ thủ hạ của Đồng Thanh Sơn, khi đánh nhau thì có không đến hai mươi tên, làm sao mà chưa đến vài canh giờ đã tăng lên gấp mấy lần như vậy cơ chứ? Đừng nói là bọn chúng đều là đồ đệ của rượu thịt à nha?

Lâm Văn Vinh nhìn bọn người này, trong lòng rất lo lắng thay cho Đồng Thanh Sơn. Xem ra, việc giữ gìn sự thuần khiết của xã đoàn vẫn rất cần thiết. Lúc này hắn hơi có cảm giác của một ‘giáo phụ’, chỉ đạo Thanh Sơn làm lớn việc nọ làm mạnh việc kia cũng là một chuyện vô cùng kích thích.

Lâm Văn Vinh kéo Đồng Thanh Sơn ra một chỗ, khẽ hỏi:

–“Thanh Sơn! Chuyện gì thế này? Tại sao trong chốc lát lại thêm bao nhiêu người thế này?”

Trong mắt Đồng Thanh Sơn chợt loé lên một ánh tinh quang, hắn nói:

–“Đại ca! Buổi chiều hôm nay bọn đệ đã đến quét sạch hang ổ của Lý Nhị Cầu rồi, hơn nữa còn dễ dàng tìm ra vài trăm lượng ngân lượng nữa chứ. Những người này có một số là thủ hạ cũ của Lý Nhị Cầu, có một số là mới gia nhập. Bọn họ thấy chúng ta đánh bại được Lý Nhị Cầu bèn chủ động ra nhập. Đệ nghĩ hiện nay chúng ta đang cần mở rộng lực lượng cho nên đã thu nhận hết bọn chúng.”

Lâm Văn Vinh nhíu mày nói:

-”Thanh Sơn! Mở rộng lực lượng đương nhiên là một việc tốt nhưng đệ làm sao có thể khẳng định được tất cả bọn chúng đi theo đệ đều một lòng một dạ kia chứ? Tuy lực lượng của đệ chưa mạnh nhưng tất cả hành động của đệ hiện nay chắc chắn đã gây sự chú ý của người khác rồi. Đệ làm sao có thể bảo đảm trong số những người có mặt ở đây, không có kẻ nằm vùng do những lão đại khác phái đến chứ?

Đồng Thanh Sơn rút cuộc thì vẫn còn trẻ nên chưa hề có kinh nghiệm gì đối với những chuyện này của xã hội đen, nào có thể nghĩ đến vô gian đạo chứ? Nghe những lời vừa rồi của Lâm Văn Vinh, Đồng Thanh Sơn như thể vừa bị dội một gáo nước lạnh làm cho tỉnh lại, hần bưng tỉnh khỏi cảm giác mê mê của men say chiến thắng, toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Lâm Văn Vinh biết Đồng Thanh Sơn thực ra mới có mười sáu tuổi nên đương nhiên còn có rất nhiều điểm cần phải rèn luyện .Xem ra vị trí giáo phụ này chàng chắc chắn phải đảm nhận rồi.

-“Đại ca! Huynh nói phải làm sao bây giờ?”

Đồng Thanh Sơn hướng về phía Lâm Văn Vinh hỏi với giọng điệu chan chứa hi vọng.

Đối với vị đại ca này, hẳn có một dạng tín nhiệm gần như là sùng bái, có cơ mưu, có thủ đoạn, cũng có cả sự tàn nhẫn nữa, đi theo một lão đại như vậy mới có thể có ngày mở mày mở mặt được.

-“Tổ -chức -một- xã - đoàn”

Lâm Văn Vinh nhấn mạnh từng chữ một nói.

-“Xã đoàn?”

Đồng Thanh Sơn không hiểu cái danh từ này.

-“Đơn giản mà nói , xã đoàn chính là một tổ chức giống như bang phái vậy. Chúng ta cần xây dựng một bộ khung vững chắc trước đã, bộ khung này chính là những huynh đệ tin cậy của chúng ta, cũng chính là bộ phận tinh anh nhất của xã đoàn chúng ta.Ví dụ như, những huynh đệ cùng chúng ta chiến đấu với Lý Nhị Cầu hôm nay đều là cốt cán của xã đoàn chúng ta. Cũng giống như một cây đại thụ, trước tiên phải có một thân cây vững chắc thì mới có thể sinh cành nảy chồi được. Đệ hãy từ trong bọn họ tìm ra những huynh đệ có danh vọng nhất, tổ chức ra những đường khâu khác nhau cho bọn họ dẫn dắt, lực lượng thì có thể dần dần mở rộng cũng được. Cần ghi nhớ, ‘bình quý tại tinh nhi bất tại’ đa (bình quan trọng ở tinh chứ không ở nhiều), chúng ta không thể chỉ chăm chăm phát triển một cách mê muội mà cần chú ý bồi dưỡng lực lượng chủ chốt. Có những người cốt cán này thì bọn họ một người có thể địch với mười người, sau đó cốt cán lại phát triển cốt cán, Cứ như vậy bộ khung của chúng ta mới có thể ngày một mạnh hơn, kẻ địch không thể tiêu diệt chúng ta được.”

Lâm Văn Vinh nói một hơi xong rồi làm một ngụm trà để một chút thời gian cho Đồng Thanh Sơn từ từ suy nghĩ.

Đồng Thanh Sơn thở dài một tiếng rồi trong mắt chợt ánh lên một tia kiên định , hẳn nói:

-“Đại ca! Ý của huynh đệ hiểu rồi. Nhưng những vị đường chủ này, chúng ta nhất định phải chọn đúng những người này có thể là vô năng nhưng phải tuyệt đối trung thành.Về lực lượng, chúng ta nhất định phải nắm rõ trong lòng bàn tay mình.”

Lâm Văn Vinh nhìn Đồng Thanh Sơn với một ánh mắt tán thưởng. Cuối cùng thì Đồng Thanh Sơn cũng bắt đầu dùng đầu óc để suy nghĩ vấn đề rồi.

Lâm Văn Vinh dùng đầu ngón tay chấm vào tách trà , vẽ lên bàn cho Đồng Thanh Sơn xem sơ đồ kết cấu tổ chức của xã đoàn. Ý định đầu tiên của Lâm Văn Vinh là tổ chức xã đoàn theo kiểu bình đẳng diện rộng, do Đồng Thanh Sơn trực tiếp quản lí nhưng nghĩ đến việc một khi số đường khâu nhiều lên thì việc điều hoà giữa chúng sẽ gặp rất nhiều khó khăn.Vì vậy, trước tiên hãy phân làm ba, sau này dần dần sẽ mở rộng ra sau.

Khi Lâm Văn Vinh và Đồng Thanh Sơn trở lại giữa bọn tiểu đệ thì Lý Bắc Đẩu đang cùng bọn họ sôi nổi thảo luận một vấn đề gì đó , thấy Lâm Văn Vinh trở lại bèn lập tức kéo lấy tay hắn nói:

-“Lão đại! Huynh nói xã đoàn của chúng ta nên gọi tên là gì mới được đây?”

Thấy ánh mắt của mọi người đều đang dồn cả về phía mình, Lâm Văn Vinh đứng dậy, thăm dò một chút những người đang có mặt với ánh mắt như xuyên thấu tâm linh người khác.

Có vài tên len lén cúi đầu. Đồng Thanh Sơn này giờ không nói gì cũng chú ý đến sự khác thường của những người này, mắt hắn ánh lên những tia nhìn lạnh lẽo.

-“Không sai! Chúng ta gọi là xã đoàn nhưng không biết có vị huynh đệ nào biết vì sao chúng ta gọi là xã đoàn không?”

Lâm Văn Vinh đưa mắt thăm dò một lượt, chàng thấy tất cả mọi người đều đang tập trung tinh thần nghe chàng nói, xem ra làm lão đại của xã hội đen cũng thật uy phong quá. Hà hà...

-“Có thể gia cảnh nhà ngươi rất nghèo, có thể ngươi là cô nhi, có thể ngươi là kẻ ăn xin nhưng tất cả những điều đó đều không quan trọng. Chỉ cần ngươi dám đánh dám liều mạng, chỉ cần ngươi có lòng trung thành thì xã đoàn sẽ là hậu thuẫn vững chắc nhất của mọi người. Xã đoàn chính là để đoàn kết tất cả huynh đệ chúng ta lại, gắn bó chặt chẽ thành một đoàn thể, khiến cho người khác không dám bắt nạt chúng ta nữa. Hơn nữa chúng ta còn có thể tùy ý bắt nạt người khác, kẻ nào không phục chúng ta đánh, đánh cho hắn ngay cả cha mẹ cũng không nhận ra nhưng phải nhận ra chúng ta. Mục tiêu của chúng ta chính là đi lại hiên ngang tung hoành trong khắp thành Kim Lăng này.”

Lâm Văn Vinh giảng giải một cách tà ác.

Bọn tiểu đệ cười vang động cả căn phòng, ánh mắt chứa đầy tia sáng của ngọn lửa dục vọng, nó đang hướng về ‘viễn cảnh tốt đẹp’ đang được vẽ ra trước mắt.

-“Chúng ta sẽ không chủ động đi ức hiếp người khác nhưng nếu có người dám động đến người của chúng ta thì chúng ta sẽ động thủ. Chúng ta sẽ chém hắn, chúng ta sẽ cắt phăng của quý của hắn, chúng ta sẽ cướp bạc của hắn, cướp đàn bà của hắn, cướp tổ tông mười tám đời của hắn.”

Nụ cười âm hiểm trên mặt Lâm Văn Vinh nhanh chóng lây nhiễm đến tất từng tên một.

-“Cướp bạc của hắn, cướp đàn bà của hắn, cướp tổ tông mười tám đời nhà hắn.”

Nhờ vào men rượu, bọn tiểu đệ cuối cùng cũng bắt đầu phát điên. Chỉ với vài câu nói Lâm Văn Vinh đã khiến cho lũ con cháu của Chuẩn Cổ Hoắc hoàn toàn thấy được bước đi rồi.

-“Đại ca! Vậy xã đoàn của chúng ta rốt cuộc tên là gì thế?”

Đồng Thanh Sơn hỏi.

-“Cứ gọi là Hồng Hưng đi!”

Lâm Văn Vinh nhấn mạnh từng từ một, nét mặt chàng lộ ra một thần sắc vô cùng kì quái dường như đang gắng sức để kìm chế một tiếng cười lớn sắp bật ra.

Nhưng trong mắt Đồng Thanh Sơn thì hắn chỉ cảm thấy thần sắc kì quái này của đại ca cứ giống như, cứ giống như vẻ mặt lúc vừa lấy trộm một vật gì đó của người khác vậy.

Sâu khi uống rất nhiều rượu, lúc đi ra đến cửa quán, Lâm Văn Vinh mới cảm thấy một cơn đau nhức nhối phía sau lưng. Vết thương do đánh nhau buổi sáng đến giờ vẫn còn sưng vù đau đớn, chưa hề được xử lí gì cả.

Lâm Văn Vinh bước vào cửa viện thì chợt nhìn thấy một thân ảnh đang ngồi bất động trước cửa nhà hắn.

-“Ai?”

Lâm Văn Vinh quát lớn. Trong thành Kim Lăng này, những người mà chàng quen không đếm hết một bàn tay.

-“Lâm đại ca, huynh đã về rồi!”

Một âm thanh trong trẻo pha lẫn một chút vui mừng truyền đến.

25. Chương 22: Y Nĩ

Lâm Văn Vinh vội vàng tiến lên phía trước nói.

Đồng Xảo Xảo đã đứng lên, phía dưới chân nàng còn có một cái làn trúc. Trong làn là những thức ăn đã nguội lạnh cả chứng tỏ nàng đã ngồi đợi ở đây rất lâu rồi.

-“Lâm đại ca! huynh...huynh không sao chứ?”

Đồng Xảo Xảo giữ chặt lấy vạt áo của Lâm Văn Vinh , lo lắng nhìn chàng , đôi mắt sáng lấp lánh như sao buổi sớm nhìn chàng với ánh nhìn chan chứa sự căng thẳng và đau lòng .

-“Ta...ta có thể có chuyện gì được cơ chứ?”

Lâm Văn Vinh không biết nàng đang nói về việc gì chỉ cười đưa nàng vào phòng và dịu dàng hỏi:

-“Làm sao nàng có thể tìm được ta ở đây?”

-“Hôm đó huynh đã nói đại khái một chút cho muội về vị trí nên hôm nay muội tìm đến, ngoài cửa có treo y phục của huynh nên muội biết nơi này chính là nơi ở của huynh.”

Dưới ánh đèn, gương mặt xinh đẹp của Xảo Xảo ửng đỏ làm cho nàng càng quyến rũ hơn.

Lâm Văn Vinh thầm nuốt nước miếng. Hắn chẳng phải là thứ tốt đẹp gì, lại một cô gái xinh đẹp như vậy đứng trước mặt bản thân mà hắn không hề động lòng thì có còn là đàn ông nữa đây?

Đồng Xảo Xảo nâng chiếc làn trúc lên nói:

-“Thức ăn đã nguội lạnh hết cả rồi. Lâm đại ca, huynh chưa ăn gì phải không? Để muội đi hâm nóng lại một chút, rất nhanh thôi.”

Lâm Văn Vinh vội vàng kéo tay nàng lại nói:

-“Không cần đâu Xảo Xảo. Ta đã ăn rồi.”

Đồng Xảo Xảo bị hắn nắm lấy tay, lập tức nàng có một cảm giác dường như từ lòng bàn tay Lâm Văn Vinh truyền đến từng đợt từng đợt khí nóng xuyên thấu trái tim nhỏ bé của nàng. Hai gò má nàng ửng hồng, trái tim đập dữ dội, nàng nhẹ nhàng nói:

-“Lâm đại ca! muội ...”

Nàng ý tứ giãy giụa một lúc, lúc này Lâm Văn Vinh mới ý thức được rằng mình đang nắm tay con gái nhà người ta.

Tuy nhiên da mặt hắn rất dày, không những không buông tay ra mà còn nắm chặt lấy , nhẹ nhàng mân mê lòng bàn tay nàng hồi lâu.

Đồng Xảo Xảo cảm thấy trong lòng có gì đó, một cảm giác kì lạ xuất hiện từ sâu thẳm lòng nàng. Toàn thân nàng nóng lên, đôi chân không kìm nổi mềm nhũn ra, thân thể cũng bắt đầu khẽ nhẹ run run lên.

Lâm Văn Vinh lưu luyến không nỡ buông bàn tay nhỏ nhắn của nàng ra. Nét mặt không hề đỏ chút nào, chàng hỏi:

-“Xảo Xảo! Nàng cố ý đến đây chỉ để đưa thức ăn cho ta thôi sao?”

Thủ đoạn đánh lạc hướng sự chú ý của hắn vô cùng cao siêu, một cô gái như Đồng Xảo Xảo nào phải là đối thủ của hắn.

Thấy chàng ta đã buông tay mình ra, khuôn mặt Đồng Xảo Xảo có chút đỏ đi một chút nhưng trong lòng lại có đôi chút thất vọng. Nghe thấy lời của Lâm Văn Vinh, mới giật mình nhớ lại mục đích của nàng đến đây, bèn vội vàng nói:

-“Lâm đại ca! Vết thương của huynh sao rồi? Để muội xem qua nào.”

-“Vết thương nào?”

Lúc này hần vẫn chưa ý thức được rằng Đồng Xảo Xảo đã nhìn thấy vết thương đã bị nhiễm trùng và đang sưng vù lên sau lưng hần.

-“Lâm đại ca! Ai đã đánh huynh thành thế này vậy? Sao có thể ra tay độc ác đến như thế cơ chứ?”

Đồng Xảo Xảo run rẩy nói, âm thanh đã chứa đầy nước mắt. Sự quan tâm và đau lòng đó khiến cho Lâm Văn Vinh cảm thấy có một cảm giác vô cùng ấm áp đang dâng lên trong lòng.

Không cần phải nói nữa, chắc chắn là tên tiểu tử Đồng Thanh Sơn đã mang chuyện hần bị thương nói với Đồng Xảo Xảo rồi, cho nên Đồng Xảo Xảo mới tìm được nơi hần ở.

-“Lâm đại ca! huynh mau cởi bỏ áo ra để muội bôi thuốc cho.”

Đồng Xảo Xảo nhẹ nhàng vuốt lưng của Lâm Văn Vinh. Ngón tay nàng mềm mại dịu dàng và còn hơi mát lạnh khiến cho Lâm Văn Vinh cảm thấy toàn thân dễ chịu, không nén nổi khẽ rên lên một tiếng.

-“Không sao đâu Xảo Xảo. Da thịt của ta dày lắm, vết thương nhỏ nhoi này có thấm vào đâu cơ chứ.”

Lâm Văn Vinh cười cười nói.

-“Không được! Đại ca, huynh đã bị thương đến thế này rồi.....”

Đồng Xảo Xảo không thể nói tiếp được nữa vì nước mắt đã không ngừng tuôn rơi rồi.

-“Được rồi, được rồi. Ta cởi, nàng đừng khóc nữa. Nha đầu ngốc!”

Trong lòng Lâm Văn Vinh ngập tràn cảm giác ấm áp và sự cảm động, vội vàng bỏ một thứ gì đó trong lòng ra, sau đó cởi bỏ y phục, lộ ra một cơ thể rắn chắc và cường tráng. Từ nhỏ cơ thể hần đã rất đẹp, làn da cũng là một màu khỏe mạnh, thêm vào đó lại rất thích rèn luyện nên cơ thể tương đối tráng kiện, đối với con gái mà nói rất có sức hấp dẫn, có lực công kích lớn.

Đồng Xảo Xảo nhìn cánh tay mạnh mẽ của hần nét mặt chợt ửng đỏ, trái tim nhảy múa điên cuồng, chỉ là sau khi nhìn thấy vết thương sưng tấy trên lưng của hần thì tất cả những tâm tư đó đều tan biến.

Mắt nàng ngân ngấn lệ, đưa ngón tay ngà ngọc ra nhẹ nhàng vuốt ve những vết thương đang sưng tấy, dịu dàng nói:

-“Đại ca! huynh có đau không?”

Lâm Văn Vinh nhếch miệng cười nói:

-“Không đau.”

Hần nằm sấp trên giường, hai tay nắm chặt lấy chiếc gối. Có đau không ư? Thừa lời, nàng thử bị đánh đến như thế này xem. Vậy nhưng cô nha đầu Xảo Xảo này quá dịu dàng lương thiện nên Lâm Văn Vinh không nén nổi lo lắng thay cho nàng.

Vài giọt nước mắt nhỏ lên lưng Lâm Văn Vinh. Hần quay người lại thì thấy Đồng Xảo Xảo đang xấu hổ vội vàng lau đi dấu vết của những giọt nước mắt vừa lăn trên má.

-“Nha đầu ngốc! Đại ca không sao đâu.”

Trong lòng Lâm Văn Vinh tràn ngập tình cảm ấm áp, hần dịu dàng nói với Đồng Xảo Xảo.

Đồng Xảo Xảo xấu hổ quay đầu lại nói với hần:

-“Đại ca! Sau này huynh phải tự biết bảo vệ bản thân mình nhé! Muội.....Bọn muội đều không muốn nhìn thấy huynh bị thương một chút nào nữa đâu.”

Lâm Văn Vinh cười lớn nói:

-“Yên tâm đi, Xảo Xảo. Người có thể làm ta bị thương còn chưa sinh ra đời đâu.”

Đồng Xảo Xảo đỏ mặt liếc xéo chàng một cái rồi nói:

-“Khoác lác!”

Đôi mắt đẹp ngân ngấn nước mắt giống như bông hoa lê trong mưa vậy. Không thể diễn tả được vẻ diễm lệ thanh tú của nó. Lâm Văn Vinh ngẩn ngơ nhìn nàng nói:

-“Xảo Xảo! Nàng thật đẹp!”

Đồng Xảo Xảo khẽ cắn cặp môi đỏ mọng cúi đầu không đáp, vẻ vui mừng hiện lên trên khuôn mặt nàng ngay cả kẻ mù cũng có thể nhìn thấy.

Trong lòng Lâm Văn Vinh chợt xuất hiện một cảm giác xúc động, chỉ muốn ôm chặt lấy thân hình yêu kiều quyến rũ ấy mà cắn một miếng, nhưng đúng lúc đang định hành động thì cơn đau nhức nhối phía sau lưng truyền tới. Lâm Văn Vinh tức tối hung hăng đâm Long Đầu đang cương cứng thẳng đứng kia xuống mặt giường. Tất cả chỉ tại cái thứ người không hiểu chuyện hại ta phải chịu đau thế này đây.

Đồng Xảo Xảo cẩn thận sờ lên vết thương của Lâm Văn Vinh, động tác mềm mại nhẹ nhàng như một làn gió mát thoảng qua. Sự va chạm da thịt thân thiết, gần gũi như thế này khiến cho trái tim Đồng Xảo Xảo loạn nhịp, gương mặt ửng hồng.

Lâm Văn Vinh thì không như vậy. Hắn sớm đã được hưởng qua vô số lần sự xoa bóp với người khác giới rồi nên về điểm này vẫn có chút kiềm chế được. Tuy lần này Xảo Xảo vô cùng ôn nhu mỹ lệ nhưng hắn cũng không quá thất thái ngoại trừ... Long Vương dưới khổ đang va chạm âm ỉ với mặt giường kia ra.

Bôi thuốc xong, Lâm Văn Vinh lấy quần áo phía đầu giường còn Đồng Xảo Xảo nghiêng người đặt lọ thuốc vào trong chiếc hộp phía đầu giường, bị Lâm Văn Vinh làm vướng nên nàng bị trượt chân, kêu lên ai da một tiếng rồi toàn thân bị ngã xuống giường.

Lâm Văn Vinh vừa quay người lại, liền bị nàng đè lên trên giường, sau lưng dội đến một cơn đau nhức nhối khiến cho Lâm Văn Vinh phải cố sức cắn răng chịu đựng.

Hắn kiên trì cắn răng không kêu lên một tiếng nào, có cơ hội mà không nắm lấy thì chỉ có đồ ngốc. So với hương thơm tuyệt diệu vừa lao vào lòng hắn thì sự đau đớn nhỏ nhoi đó có thấm vào đâu cơ chứ.

Đồng Xảo Xảo không kịp phòng bị gì, cả thân người trong chốc lát đã đè lên cơ thể Lâm Văn Vinh. Hai cơ thể nóng hổi dính chặt vào nhau, đặc biệt là Lâm Văn Vinh vẫn đang cởi trần.

Nồng trọng khí tức dần ông mạnh mẽ phát ra từ cơ thể của hắn khiến cho tái tim của Đồng Xảo Xảo như hươu con chạy loạn, muốn giãy dụa nhưng toàn thân không hề có một chút sức lực. Đôi cánh tay rắn chắc mạnh mẽ của Lâm Văn Vinh vòng ôm chặt lấy chiếc eo thon nhỏ của nàng. Nàng không thể động đậy phản kháng gì được, chỉ có thể mềm mại nép vào trong lòng hắn. Gương mặt xinh đẹp cùng với lồng ngực nóng bỏng dính sát vào nhau.

Lâm Văn Vinh ôm lấy thân thể mềm mại không xương ấy vào lòng, tận hưởng mùi hương nhẹ nhàng toát ra từ cơ thể nàng, hơi thở ngày càng gấp gáp, ôm nàng càng lúc càng chặt hơn dường như muốn nàng hoàn toàn hoà nhập vào cơ thể mình vậy.

Đồng Xảo Xảo dính chặt trên người hắn không dám thở mạnh, bộ ngực đầy đặn nhô cao ép vào lồng ngực Lâm Văn Vinh mang đến cho hắn một khoái cảm lạ thường. Lâm Văn Vinh thoải mái kêu thầm một tiếng, hai tay nhẹ nhàng vuốt ve trên lưng nàng, dần dần xuống dưới, xuống qua phía eo nàng vẫn tiếp tục di chuyển cuối cùng vuốt ve đến cặp mông tròn lẳn của nàng.

-“Đại ca.....”

Đồng Xảo Xảo kêu khẽ một tiếng, trong ánh mắt nàng sóng nước mênh mang, khuôn mặt ửng hồng tuyệt mỹ, cái cảm giác bị nắm trong lòng bàn tay của chàng ta vừa nóng bỏng lại vừa kích thích.

Hắn nhẹ nhàng mân mê xoa trên làn da mềm mại, rồi dần dần di chuyển xuống dưới, đồng thời Long Vương dưới hạ khổ của chàng cũng hướng về phía trước xuất động, tiến vào giữa hai chân nàng, tiếp xúc với một vùng hoa cỏ...

Tuy là còn cách một lớp y phục nhưng một cô gái trong trắng ngây thơ như Xảo Xảo, thuần khiết như băng tuyết nào đã từng gặp qua, nàng chỉ cảm thấy một vật gì đó nóng bỏng nhẹ nhàng tiếp xúc với vùng thân bí của nàng tuy chỉ là cách y phục. Trong nháy mắt nàng kêu lên một tiếng, khuôn mặt lộ ra vẻ e thẹn vô

cùng, hai chân ý thức được khép chặt lại, toàn thân như có một sức mạnh rút xương lóc thịt, nàng nép chặt vào lòng Lâm Văn Vinh .

Lâm Văn Vinh sớm đã như cung đã giương tên đang muốn vượt qua mà lên, chợt thốt lên một tiếng ai da, cơn đau nhức nhối của vết thương phía sau lưng khiến hắn không nén nổi buột miệng kêu lên một tiếng.

Đồng Xảo Xảo trong chốc lát tỉnh táo trở lại, hai má đỏ bừng nhưng trong mắt lại ngân ngấn lệ:

-“Lâm đại ca! Chàng..chàng...”

Nàng xấu hổ vùng dậy bỏ chạy nhưng không cẩn thận làm rơi một quyển hoạ sách ở đầu giường. Đồng Xảo Xảo cúi đầu xem thì từ cổ đến mặt nàng đỏ bừng như ánh nắng ban mai. Nàng nhặt quyển hoạ sách lên ném thẳng vào Lâm Văn Vinh , ngượng ngùng nói:

-“Lâm đại ca! Chàng thật xấu quá đi!”

Nói xong liền chạy như bay ra khỏi cửa.

Cơn đau trên lưng Lâm Văn Vinh cứ nhức nhối không ngừng. Hắn đang thầm chửi tên khốn Lý Nhị Cầu ra tay quá nặng, làm hỏng mắt hảo sự của hắn, nhưng lại không hề nghĩ đến nếu không có sự giúp đỡ của Lý Nhị Cầu, hắn nào có điểm phúc từ đâu bay tới như vậy cơ chứ.

Nhìn quyển hoạ sách mà Đồng Xảo Xảo vừa ném lại, Lâm Văn Vinh vội vàng đón lấy. Vừa xem thì ra đây chính là Xuân Cung hoạ sách mà Ngụy lão đầu lưu lại cho hắn.

Thượng đế ơi! Phải chăng hôm nay người không vui, lại giày vò con như vậy chứ?

Lâm Văn Vinh than thầm trong lòng, lần này không hay thật rồi. Trong thời khắc quan trọng nhất, lại để nàng nhìn thấy cái không nên nhìn thấy. Giờ đây nhất định Đồng Xảo Xảo sẽ cho rằng hắn là một tên ‘sắc lang’ thuần chủng rồi. Nhưng có trời đất chứng giám, từ khi đến với thế giới này người tình duy nhất của hắn chỉ có cánh tay trái của hắn mà thôi.

Lâm Văn Vinh liếc mắt nhìn quyển hoạ sách đó, lòng xuân chợt rạo rực. Những lộ tuyến kì quái đó lúc này dường như đang nhập vào trong tâm trí hắn, một luồng khí chậm chậm vận hành nhưng đáng tiếc chẳng được bao lâu thì an tĩnh trở lại.

Có trò vui, trong lòng Lâm Văn Vinh vui mừng. Tuy không biết vì sao đột nhiên lại xuất hiện tình huống này nhưng so với cái được gọi là thưởng thức thuần túy của Xuân Cung hoạ sách trước đây thì hơn rất nhiều.

Lâm Văn Vinh cất quyển hoạ sách đó đi rồi chợt nghĩ ra muện như vậy rồi. Một mình Xảo Xảo xông ra ngoài, tâm trạng lại vô cùng không ổn định, liệu có thể xảy ra nguy hiểm gì không đây? Lâm Văn Vinh vội vàng khoác y phục lên người rồi lao đi.

Trên đường không hề nhìn thấy bóng dáng của Đồng Xảo Xảo. Lâm Văn Vinh trong lòng vô cùng lo lắng, đối với một cô gái ngoan ngoãn đáng yêu như Xảo Xảo, hắn đã có lòng thương yêu, không phải lấy làm nương tử thì là em gái cũng rất thuận mắt đấy chứ.

Đương nhiên là có thể làm nương tử, tốt nhất là làm nương tử đi.

Nhận thấy đã đến Đồng gia rồi và cuối cùng Lâm Văn Vinh cũng nhìn thấy Xảo Xảo. Nàng đang ngồi co ro trong một góc, toàn thân hơi run rẩy dường như nàng đang khóc.

-“Xảo Xảo!”

Lâm Văn Vinh vội vàng xông đến.

Đồng Xảo Xảo nghe thấy tiếng của hắn lập tức nhào tới lao vào lòng hắn, thút thít khóc và nói:

-“Lâm đại ca...Lâm đại ca...”

-“Xảo Xảo !Không sao..không sao. Là ta không tốt, ta ức hiếp Xảo Xảo, ta đáng chết, ta dè tiện, ta hạ lưu.....”

Lâm Văn Vinh vừa tự mắng bản thân vừa len lén nhìn nét mặt của Xảo Xảo.

Quả nhiên Đồng Xảo Xảo vội vàng ngược khuôn mặt đầm lệ của nàng lên nói:

-“Không phải , không phải. Lâm đại ca, không phải lỗi của chàng, là do Xảo Xảo dụ dỗ chàng, Xảo Xảo là đứa con gái không biết liêm sỉ ...”

Trong lòng Lâm Văn Vinh thở phào một hơi, thì ra là vì chuyện này ư. Đồng Xảo Xảo này quả là một nha đầu lương thiện đáng yêu. Về mặt này nàng hoàn toàn không có kinh nghiệm gì, nằm trong lòng Lâm Văn Vinh có sự tiếp xúc thân mật như vậy nhưng sau khi tỉnh táo trở lại việc đầu tiên nghĩ đến lại là tự trách mình chứ không hề nghĩ đến việc chính là Lâm Văn Vinh cố ý trêu ghẹo nàng.

-“Xảo Xảo! Là lỗi của đại ca, đại ca không nên trêu ghẹo nàng...”

Với da mặt của Lâm Văn Vinh thì khó mà có một lần hấn thành tâm thành ý chủ động xin lỗi nhưng Đồng Xảo Xảo đã khiến hấn lần đầu tiên cảm thấy mình thực sự dè dặt.

-“Xảo Xảo! Ta nhất định sẽ chịu trách nhiệm.....”

Một câu còn chưa nói dứt thì Đồng Xảo Xảo đã nhẹ nhàng đưa bàn tay nhỏ nhắn của nàng áp lên môi Lâm Văn Vinh, nàng nói:

-“Đại ca! Đừng nói, chàng đừng nói gì cả. Chàng là ngôi sao sáng trên chín tầng mây, Xảo Xảo chỉ là một ngọn cỏ nhỏ nhoi nơi mặt đất. Xảo Xảo không muốn sau này chàng phải hối hận.”

-“Xảo Xảo! Ta tình nguyện mà....”

Gương mặt Đồng Xảo Xảo đầm lệ nhưng vẫn giữ chặt hai môi chàng :

-“Đại ca! Chàng cần theo đuổi những thứ tốt đẹp hơn nữa thuộc về chàng, đừng vì muối mà mất đi những gì chàng muốn có.”

Lâm Văn Vinh ôm chặt nàng vào trong lòng. Nước mắt của Đồng Xảo Xảo không ngừng tuông rơi nhưng nàng vẫn không cho Lâm Văn Vinh nói một câu nào hết.

Đến cuối cùng, đột nhiên Đồng Xảo Xảo nở ra một nụ cười , nàng nhẹ nhàng nói:

-“Đại ca! Có phải ngày mai chàng sẽ đến Tiêu gia phải không?”

Đến lúc này nàng mới buông bỏ tay đang áp trên hai cánh môi Lâm Văn Vinh, trên mi vẫn còn đọng lại mấy hạt lệ châu, cặp môi nhỏ nhắn đỏ mọng hé mở đẹp đến không thể miêu tả bằng lời.

Lâm Văn Vinh cười hì hì nói :

-“Đúng vậy nhưng trước khi đến Tiêu gia ta phải làm một việc lớn này trước đã.”

-“Việc lớn gì vậy?”

Đồng Xảo Xảo thấy vô cùng kì lạ hỏi.

-“Ăn Xảo Xảo của ta.”

Lâm Văn Vinh nửa đùa nửa thật nói.

Đồng Xảo Xảo then thùng nói:

-“Đại ca!Chàng lại nói linh tinh rồi.”

Lâm Văn Vinh nhìn nàng với một vẻ mặt rất nghiêm túc nói:

-“Tiểu ny tử! Ta sẽ vĩnh viễn đối xử với nàng.....”

-“Đại ca!”

Đồng Xảo Xảo vội vàng ngăn hấn lại, đôi mắt nàng mênh mông như được bao phủ bởi sóng nước. Nàng vội vàng dùng bàn tay nhỏ bé của mình nhẹ nhàng đặt lên môi Lâm Văn Vinh :

-“Sau này chàng sẽ còn gặp nhiều người con gái tốt hơn Xảo Xảo rất nhiều, chàng đừng vì muối mà vứt bỏ những cơ hội lớn.”

-“Vứt bỏ, vì sao phải vứt bỏ?”

Lâm Văn Vinh cảm thấy kì lạ bèn hỏi:

-“Lẽ nào trên thế giới này một người đàn ông chỉ có thể lấy một nương tử thôi sao?”

-“Chàng.....”

Đồng Xảo Xảo tức giận vô cùng, đánh hất một quyền rồi quay người bỏ chạy.

Thì ra cô gái này cũng biết ghen đấy chứ. Lâm Văn Vinh nhìn bóng dáng yếu điệu và cặp mông không ngừng đưa qua đưa lại của nàng khiến trong lòng hắn dâng lên một dự vọng mãnh liệt. Chà...Xem ra đêm nay lại phải phiền đến Ngủ cô nương rồi.

Ấy! Chẳng phải lão tử vẫn chưa chuẩn bị đầy đủ cho việc yêu đương hay sao?

Như vậy với Xảo Xảo có được tính là yêu đương hay không đây? Chà! Thất bại, thất bại rồi, lại dễ dàng bị con gái mê hoặc như vậy cơ chứ? Đúng rồi, Xảo Xảo chưa hề nói nàng ấy thích ta, ta hình như cũng chưa từng nói yêu nàng, cứ như vậy mà bị mê hoặc thì thật chẳng có chút trình độ nào cả. Cũng không biết cấu tạo cơ thể của phụ nữ của thế giới này có giống với ở thế giới của mình không nhỉ, khi nào rảnh rồi nhất định phải tìm Xảo Xảo “giao lưu” một chút mới được. Lâm Văn Vinh chẳng biết làm sao chỉ lắc lắc đầu, thầm nghĩ một cách không biết liêm sỉ.

Đêm hôm đó ngủ thật ngon giấc. Quyển Xuân Cung hoạ sách đó hắn đã xem đi xem lại vài lần, quả nhiên mạnh hơn những loại thần dược long hổ báo gì đó của bọn công tử con nhà giàu rất nhiều. Còn như giữa hắn và ngủ cô nương có xảy ra chuyện gì hay không thì lại là chuyện vô cùng bí mật, ngoài Lâm Văn Vinh không ai biết cả.

Sáng sớm ngày thứ hai, Lâm Văn Vinh vẫn đang say giấc nồng trên giường chợt mở mắt và lập tức nhớ ra bắt đầu từ ngày hôm nay, hắn đã không còn là người tự do nữa rồi, hơn nữa còn là một kẻ dưới phải chịu sự chỉ huy sai bảo của Tiêu gia.

Tâm trạng vốn đang rất tốt của hắn lập tức rơi xuống đáy vực sâu.

Hắn buồn bã, thần thờ rời khỏi giường, mặc bộ áo dài màu xanh Tiêu gia phát ngày hôm qua và đội chiếc mũ nhỏ lên ngay ngắn. Đứng trước tấm gương đồng ngắm nhìn thì thấy một tên gia đình mắt to mày rậm anh tuấn phóng khoáng vừa xuất hiện trước mắt.

Ngay cả khi làm gia đình rồi mà vẫn tuấn tú đẹp trai như vậy, hắn bất lực thở dài một tiếng, ra rửa mặt qua loa rồi lập tức xuất hành.

Trên đường, luôn luôn có người nhìn hắn thăm dò, có các cô gái cũng có những chàng trai. Có những ánh mắt ngưỡng mộ và cũng không ít những cái nhìn khinh bỉ.

Những người ngưỡng mộ hắn tự nhiên là những kẻ tiểu nhân cùng khổ. Bộ dạng của hắn và cả chữ “Tiêu” trước ngực hắn cũng đủ nói rõ thân phận rồi. Đây chính là một gia đình quang vinh của phủ lớn nhà họ Tiêu.

Những cái nhìn khinh bỉ dành cho hắn tự nhiên là của những kẻ tài tử, một tên bỉ phu không biết chữ chốn thôn quê, bất quá cũng chỉ là một con chó trông nhà cho Tiêu phủ mà thôi, có gì mà ra vẻ chứ.

Đương nhiên cũng có những kẻ do ghen ghét đố kỵ với vẻ ngoài đường đường phong độ của Lâm Văn Vinh. Ngũ quan của hắn không tồi, cơ thể cũng rất đẹp, nước da khỏe mạnh, mang lại cho người ta một cảm giác bừng bừng sức sống. Cũng vì thế mà không ít các đại cô nương thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn hắn một cái, điều này cũng có thể hiểu được.

26. Chương 23: Đả Tiến Tiêu Trạch

-“Huynh dài...”

Hai người đồng thời ngẩng đầu và cất tiếng chào hỏi.

Tên tiểu tử kia lộ rõ vẻ vui mừng trên nét mặt, ôm quyền nói:

-“Huynh đài, chắc cũng là gia đình năm nay mới đến của Tiêu phủ phải không?”

-“Đúng vậy, đúng vậy.”

Lâm Văn Vinh cũng nở một nụ cười và làm ra vẻ nhiệt tình nói.

-“Ta cũng vậy đó. Như vậy xem ra chúng ta có thể coi như tiền sĩ đồ cùng một bảng rồi. Thất kính !Thất kính!”

Tên tiểu tử này chính là một con mọt sách đích thực, nói vài câu đã không ngừng trích văn dẫn thơ. Tên này chắc là thuộc vào loại người vô cùng thật thà có thể cứ đi trong giũ nhà kho mà hôm qua ba vị lão nhân kia đã nói.

Đồng bảng “tiền” sĩ. Chuyện này thì quả là không sai chút nào. Trước nay Lâm Văn Vinh luôn có một mong muốn mãnh liệt là kết bè, kết đảng kinh doanh, lúc này thấy ngay trên đường cũng có thể gặp được đồng đảng thì trong lòng vô cùng vui sướng, vội vàng chấp tay đáp:

-“Nói hay lắm! Nói hay lắm! Nhưng không biết cao danh quý tính của vị huynh đài đây là gì vậy?”

Tên tiểu tử thật thà khiêm tốn đáp:

-”Không dám! Không dám! Tại hạ danh tính nhỏ nhoi, trước khi vào cửa mang họ Kiều, tên chỉ có một chữ là Phong. Sau khi nhập môn được phu nhân ban cho họ Tiêu cho nên bây giờ được gọi là Tiêu Phong.

Trời! Lâm Văn Vinh suýt nữa ngã lăn đùng ra đất. Kiều Phong? Tiêu Phong? Một tên giữ khoá mà cũng dám mang tên ngang hàng với bậc hào kiệt. Nam viện đại vương Tiêu Phong đại nhân nếu biết chuyện này e rằng sớm đã đập đầu xuống đất rồi. (*)

-“Thì ra là Tiêu Phong huynh, ngưỡng mộ đại danh đã lâu! Ngưỡng mộ đại danh đã lâu.”

Sau khi bước vào cửa lớn của Tiêu gia thì tất cả mọi người đều họ Tiêu nên nếu gọi Tiêu huynh thì rất khó phân biệt cho nên cứ xưng hô là Tiêu Phong huynh đi.

-“Nhưng tại hạ vẫn chưa biết quý tính đại danh của huynh đài?”

Tiêu Phong vui mừng vội vàng hỏi.

-“Ta tên là Lâm Tam.”

Lâm Văn Vinh cười nói, từ nay về sau Lâm Tam chính là một biệt hiệu của chàng.

-“Chà! Lâm huynh có thể chưa biết nhưng sau khi vào cửa Tiêu gia, chúng ta đều được ban họ Tiêu, huynh nên gọi là Tiêu Tam mới đúng.”

Tên mọt sách Tiêu Phong nghiêm trang nói.

Nhìn tên mọt sách này quả thật có vài phần đáng yêu. Lâm Văn Vinh bèn đưa bản hợp đồng chế ước thân phận của mình cho hắn, Tên mọt sách Tiêu Phong vỗ đùi nói:

-“Ai da! Lâm huynh, huynh hồ đồ mất rồi!”

-“Ta hồ đồ ở chỗ nào chứ?”

Lâm Văn Vinh thấy kì lạ bèn hỏi.

-“Huynh có biết thân phận gia đình của Tiêu gia có biết bao nhiêu người muốn cướp mà không được hay không? Một khi đã vào Tiêu gia là tương đương với việc nhận được một chiếc bát vàng, suốt đời không cần lo lắng nữa. Sao huynh lại có thể bỏ lỡ một cơ hội tốt như vậy cơ chứ. Không được, không được. Để ta giúp huynh cầu xin quản gia đại nhân, nhờ ngài cầu xin các vị phu nhân tiểu thư, sửa cho huynh thành chế độ chung thân.”

Tên Tiêu Phong này tuy là một con mọt sách nhưng cũng có vài phần nghĩa khí. Cũng được, sau này trong Tiêu gia đại viện ta sẽ che chở cho hắn. Lâm Văn Vinh cười cười vỗ vai hắn nói:

-“Tiêu Phong huynh. Không cần, không cần đâu. Ta làm như vậy là chỉ mong có một cuộc sống bình an vô sự, tự do tự tại, những cái khác đều không phải thứ mà ta muốn. Như vậy sẽ linh hoạt hơn rất nhiều so với bọn huynh, Như thế này nha, sau này trong Tiêu gia đại viện có chuyện gì thì cứ đến tìm ta nhé.”

Tiêu Phong thấy Lâm Văn Vinh cười mở tự nhiên như vậy thì đành thở dài một tiếng như tiếc rẻ lắm, nhưng cũng không khuyên thêm nữa.

Hai người cười cười nói, đi thẳng về phía Tiêu gia. Trên đường Lâm Văn Vinh mới biết Tiêu Phong là một người nghèo khổ của khu đông thành Kim Lăng. Phụ thân của hắn là một tú tài thi mười bảng không đỗ cho nên trong việc dạy dỗ con trai cũng cố hủ không chịu nổi.

Song tấm lòng của Tiêu Phong rất tốt, làm người thật thà, không biết mach lẻo. Điểm này cũng rất phù hợp với khẩu vị của Lâm Văn Vinh .

Bọn Lâm Văn Vinh hai người đến trước cửa Tiêu gia thì chỉ thấy hai tên gia đình gương mặt cứng nhắc, lộ ra một bộ dạng hung thần ác sát.

Lâm Văn Vinh kinh nghiệm phong phú vừa nhìn đã hiểu ngay là chuyện gì.

Đây chính là những lão gia đình đang ra uy với các tân gia đình đây mà. Cũng giống như học sinh mới nhập học thì các đàn anh luôn giở trò gì đó để lập uy phong thôi.

Lâm Văn Vinh cũng chẳng phải kẻ tử tế gì. Khi là học sinh mới chưa từng có bất cứ đàn anh nào dám động đến hắn, nên hắn kéo tay Tiêu Phong đi thẳng vào cổng chính.

Tiêu Phong vội vàng kéo tay hắn nói:

-“Lâm huynh! Huynh định đi đâu vậy?”

Lâm Văn Vinh nói:

-“Còn có thể đi đâu được nữa, đương nhiên là vào cửa rồi.”

-“Không phải, Lâm huynh, chúng ta là người mới. Ngày đầu tiên đến báo danh nên phải đi vào từ cái cửa kia kia.”

Tiêu Phong chỉ về phía một cái cửa rất thấp bé nói.

Lâm Văn Vinh nhìn cái cửa nhỏ đó thì thấy nó chỉ cao bằng một nửa chiều cao của một người bình thường, không tốt hơn cái lỗ chó chui là mấy. Mấy gia đình đến trước hai người đang khom lưng, hai tay thậm chí bò lê xuống đất mới có thể chui qua.

-“Lỗ chó? Ý huynh là chúng ta phải vào bằng lỗ chó ư?”

Lâm Văn Vinh trợn mắt nhìn, trong lòng nổi giận lôi đình.

Tiêu Phong ngạc nhiên nhìn hắn một cái rồi nói:

-“Lâm huynh nói những lời gì vậy? Cái cửa này to như vậy có thể xếp hàng ngang đi vào được hai con chó đấy. Nó tốt hơn cái lỗ chó nhiều.”

Lỗ chó có thể xếp hàng đi vào được hai con chó ư? Kẻ nói là Tiêu Phong không có lòng nào nhưng người nghe là Lâm Văn Vinh lại có ý. Trong lòng hắn một cơn giận không tên đang dâng lên, chuẩn bị phát ra thì lại nghe thấy Tiêu Phong nói tiếp:

-“Hơn nữa Lâm huynh ạ. Huynh không biết quy tắc của việc làm gia đình sao. Đến bất cứ nhà nào cũng vậy, tân gia đình ngày đầu tiên đều phải như vậy.”

-“Quy tắc? Quy tắc gì vậy chứ?”

Lâm Văn Vinh tức giận nói;

-“Lẽ nào chui lỗ chó cũng là quy tắc hay sao?”

Tiêu Phong cười mỉa mai nói:

-“Phàm là gia đình mới đến thì khi đến báo danh đều phải chui qua cái cửa nhỏ đó, với ý là đã vào cửa này thì sẽ là kẻ dưới, mãi mãi là giai cấp phía dưới. Huynh đừng nhìn hai vị đại ca đứng uy phong trước cửa kia, trước đây bọn họ nhất định phải vào bằng cửa này đó. Không chỉ có Tiêu gia, tất cả gia đình của các gia đình quyền quý đều như vậy cả. Tuy nhiên chỉ có lần này thôi, từ sau có thể ra vào bằng cửa ngách.”

Thì ra cái lỗ chó này chuyên dùng để giáo huấn những gia đình mới đến luôn luôn phải ghi nhớ thân phận của mình. Tuy nói là chỉ có lần này nhưng nó có thể khiến cho một con người phải chịu sỉ nhục cả một đời.

Lâm Văn Vinh trong lòng vô cùng tức giận. Lão tử đến đây để làm công chứ không phải đến để chui lỗ chó. Hắn nhướn lông mày lên, kéo Tiêu Phong nói:

-“Huynh đệ! Huynh chờ đi đường đó. Vào bằng cửa chính cùng ta đi.”

-“Không được, không được. Lâm huynh, ta và huynh không giống nhau. Huynh có thể tự do đi ở, không gì níu giữ nhưng ta không thể học huynh cởi mở phóng khoáng như vậy được. Công việc này đối với ta vô cùng quan trọng, cha mẹ trong nhà ta vẫn cần ta kiếm tiền về nuôi họ. Hơn nữa, trên khắp thế gian này, dù đi đến đâu thì cũng không thể trốn tránh được số mệnh này đâu. Lâm huynh! Ta, ta vào đây.”

Hắn nói xong bèn vùng tay thoát khỏi Lâm Văn Vinh, chạy đến phía trước cái cửa thấp bé đó, chầm chậm chui vào. Sau đó hắn quay đầu lại nhìn Lâm Văn Vinh một cái, trong mắt chứa đầy nước mắt.

Lâm Văn Vinh không hề khinh bỉ Tiêu Phong. Hắn có thể hiểu được nỗi lòng của Tiêu Phong. Bọn họ không giống như hắn, từ nhỏ đã sinh ra trong cái thế giới này, bọn họ đã quen thuộc với quy tắc của cái thế giới này, cho rằng tất cả đều là lẽ đương nhiên cho nên cho dù có nhiều bó buộc hơn nữa thì họ vẫn hành sự theo những quy tắc đó mà thôi. Đối với Tiêu Phong mà nói, cuộc sống như vậy có thể khiến hắn rất mệt mỏi nhưng cái số mệnh này của hắn không ai có thể thay đổi được.

Lâm Văn Vinh lý giải được cách làm của Tiêu Phong, liền nở một nụ cười thiện cảm với hắn.

Tiêu Phong thấy hắn không hề coi thường mình nên vội vàng xấu hổ lau sạch nước mắt. Từ bên trong cửa hắn nói vọng ra:

-“Lâm huynh! Huynh cũng mau vào đi!”

Lâm Văn Vinh lắc đầu. Bảo hắn chui lỗ chó đó ư? Buồn cười. Nam tử hán đại trượng phu chỉ có thể quỳ trước trời đất và cha mẹ, tấm lưng là để chống trời đạp đất, làm sao có thể khom lưng uốn gối chỉ vì ba đầu gạo chứ?

Hắn nhìn Tiêu Phong với ánh mắt bảo hắn hãy yên lòng rồi bước nhanh những bước lớn, đi thẳng vào từ cửa chính.

Hai tên gia đình tai to mặt lớn sớm đã chú ý đến Lâm Văn Vinh. Lúc này nhìn thấy hắn tiến lại gần lập tức chặn chàng lại hỏi:

-“Làm gì đây? Người có hiểu quy tắc không vậy? Tiểu tử không có giáo dục.”

Lâm Văn Vinh nói:

-“Quy tắc? Quy tắc gì chứ? Hạ nhân là gia đình mới đến của Tiêu Trạch, hôm nay đến để báo danh.”

Nhìn tên tiểu tử mới đến không hề biết phép tắc trên dưới này, hai tên gia đình cười ha hả nói:

-“Quả nhiên là đồ không có giáo dục. Hôm nay phải dạy cho người biết. Bước vào cửa Tiêu gia ta phải tuân theo quy tắc của Tiêu gia. Phàm là gia đình mới đều là hạng chó, mời vào phủ bằng cửa thấp.”

Gương mặt hai tên gia đình này tràn ngập sự vui mừng khi người khác gặp hoạn nạn. Lúc đầu khi chúng bước vào cửa phủ cũng đã phải chịu sự tra tấn tâm lý này, từ đó về sau đứng trước mặt người khác đều là với tư cách của kẻ dưới nên hôm nay nhìn thấy người khác bước theo vết chân của mình thì khó mà tránh khỏi có một cảm giác vui sướng lạ thường.

Lâm Văn Vinh lạnh lùng cười nói:

-“Đã là cửa thì đều phải có người dẫm lên cả. Hôm nay ta phải vào bằng cửa chính, hai người rút ngay ra cho ta.”

-“Người..người..To gan lắm, một gia đình hạ đẳng lại dám nói chuyện như vậy với bọn ta.Ta ...ta xem người có gì giỏi đây..”

Hai tên gia đình tức giận nói.

-“Ta là gia đình hạ đẳng vậy các người là cái thứ gì cơ chứ?”

-“Người xem đây! Lão tử có chức danh trung cấp”

Hai tên gia đình kéo áo chỉ vào huy hiệu trước ngực. Trên đó quả nhiên có viết hai chữ trung cấp. Lâm Văn Vinh lúc này mới chú ý trên ngực mình cũng có một huy hiệu, bên trên cũng viết hai chữ.... hạ đẳng.

Lâm Văn Vinh dở khóc dở cười. Xem này, đùa gì đây chứ, làm gia đình còn phải có cái chức danh gì đó, lẽ nào còn có cuộc thi chức danh dành cho những gia đình mới đến? Vậy Ngụy lão đầu là gia đình cao cấp của Tiêu gia, nếu có danh tư nghĩa thì đó chính là chức danh cao cấp rồi. Với một người mới đến Tiêu phủ như Lâm Văn Vinh thì đương nhiên là gia đình hạ đẳng rồi.

Lâm Văn Vinh trong lòng không được thoải mái lắm , hắc cười ha hả nói:

-“Ta không cần biết các người có chức danh gì. Ta biết ta không giống với bọn họ, ta là nhân công hợp đồng.”

-“Nhân công hợp đồng?”

Hai tên gia đình sững người ra , rõ ràng là bọn chúng không hề hiểu nhân công hợp đồng là cái trò đùa gì.

Lâm Văn Vinh lười không muốn lãng phí nước bọt để giải thích cho họ bèn không thèm để ý đến họ nữa, dùng tay đẩy hai người ra rồi sải bước tiến vào trong.

Hai tên gia đình sững người ra , rõ ràng là từ trước đến nay chúng chưa từng gặp một tên hạ đẳng gia đình hùng hổ như vậy, dám xông vào Tiêu phủ.

Như vậy làm sao được? Hai tên gia đình cùng lúc ra sức kéo cánh tay Lâm Văn Vinh lại , quát lớn:

-“Đứng lại! Người không được vào, kẻ dưới hạ đẳng và chó không được....”

-“Hạ cái đầu mẹ người ý...”

Lâm Văn Vinh giơ cao nắm đấm vung thẳng một quyền vào mũi tên gia đình đó đồng thời nhấc một chân dẫm lên bụng tên gia đình còn lại. Về khoản đánh nhau hắn chưa bao giờ phải chịu thiệt thòi cả.

Một loạt các động tác của hắn vô cùng nhanh chóng. Hai tên gia đình hiển nhiên không thể ngờ được ngay trên địa bàn của mình mà lại có kẻ dám động quyền cước với chúng, hai tên gia đình ở trên bậc thang liền ngã lộn vài vòng, không ngừng kêu gào ầm ĩ.

Lâm Văn Vinh hung hăng nhổ một bãi nước bọt trên mặt đất sau đó chậm chậm đẩy hai cánh cửa lớn sơn đỏ.

Tiêu gia! Lão tử đã vào rồi đây. Lâm Văn Vinh thấy trong lòng sáng khoái vô cùng , chậm rãi bước vào.

-“Đánh người rồi! Hạ đẳng gia đình đánh người rồi, hạ đẳng gia nhân đánh người rồi.”

Lâm Văn Vinh vừa bước được một chân vào cửa thì hai tên gia đình lúc nãy bị hắn đánh còn giả chết nằm trên đất nhưng bây giờ phi qua hắn như một cơn gió, đồng thời gân cổ gào thét:

-“Gia đình hạ đẳng đánh người rồi! Gia đình hạ đẳng đánh nhau với gia đình trung cấp!”

Chà chà! Nhìn hai tên gia đình trốn chui trốn nhủi như lũ chuột mà Lâm Văn Vinh cảm thấy buồn cười quá, hai tên này thật là không chịu nổi.

Hắn vốn cũng chẳng phải người tốt đẹp gì , dù sao thì cũng là một kẻ ăn no cả nhà không đói nên cũng chẳng có gì phải lo lắng cả. Hắn không thèm để ý đến sự gào thét làm huyền não của hai tên gia đình mà đi thẳng vào cửa chính, hơn nữa còn chậm chậm bước đi để thưởng thức cảnh đẹp của gia đình quyền quý này.

Sự giàu sang quyền quý của Tiêu gia quả là danh bất hư truyền. Khu vườn này chiếm diện tích rất lớn , chỉ nhìn thì không thể thấy ranh giới. Trong khu vườn có gác ngấm thiên văn, có lầu sân bắn lại có cầu nhỏ

với nước róc rách chảy. Phóng tầm mắt ra xa thì thấy khắp khu vườn là hoa cỏ ngào ngạt toả hương, non xanh nước biếc, quả là một nơi phong cảnh tuyệt mỹ. Xen lẫn sự đi lại chuyển động không ngừng như con thoi của bọn nha hoàn hạ nhân là những âm thanh vui vẻ của khóm trúc bụi cây tạo nên một bức tranh phồn hoa rực rỡ.

Quá xa xỉ, quá hủ bại! Lâm Văn Vinh thầm than trong lòng, nhìn khung cảnh của Tiêu gia như vậy cuối cùng hắn cũng biết thế nào là cuộc sống của người giàu có. Ở thế giới trước đây thu nhập của hắn cũng không được coi là thấp, cũng đã từng thấy cuộc sống xa xỉ của rất nhiều người giàu có nhưng những cái được gọi là biệt thự phong cách châu Âu, bể bơi gì đó mang so sánh với cảnh tượng này thì đương nhiên không thể dùng cùng một thứ ngôn ngữ để diễn tả được.

Vừa ngẫm nhìn vừa bước đi, các nha hoàn và gia đình qua lại đều không ngừng thăm dò hắn. Nhìn một tên gia đình hạ đẳng lại vươn cổ như một con ngỗng nhìn đông nhìn tây thì cảm giác của bọn hạ nhân nha hoàn hoàn toàn không giống nhau.

Bọn hạ nhân thì nghĩ: chờ xem, chức danh của người không cao hơn ta mà còn dám không ngừng ngăm nhìn ngực của các nha hoàn tiểu thư, thật là một tên khốn. Bờ Tát phù hộ cho hắn gặp phải nhị tiểu thư để nàng xử lý hắn.

Bọn nha hoàn thì lại nghĩ: ý, đây chính là tân gia đình của năm nay sao. Dáng người thật đẹp, nước da khoẻ mạnh, toát ra một sức sống mãnh liệt. Uhm, lại là người mới nữa nên chắc bọn lăng lợ giả hoạt còn chưa nhìn thấy, còn cơ hội để ra tay đây.

Trở thành cái đinh trong mắt bọn nam gia đình và đích nhắm của bọn nha hoàn nhưng Lâm Văn Vinh vẫn hoàn toàn chưa ý thức được. Hắn vừa đi vừa ngăm nhìn, vô cùng hài lòng với cảnh sắc trong khu vườn này, tuy hắn đến đây là để làm gia đình nhưng chỉ khi có được một môi trường làm việc tốt thì hắn mới có thể chuyên tâm làm việc được.

-“Chính là tên tiểu tử này, chính là tên tiểu tử này...”

Hai tên gia đình trung cấp vừa bị Lâm Văn Vinh đánh cho không còn hình dạng đang dẫn một nhóm người đi đến.

Đi ở hàng đầu tiên là một gã to béo, da mặt trắng bóc, ánh mắt vàng rực và một dáng vẻ cao lớn oai vệ.

-“Vương quản gia, chính là hắn, chính là tên tiểu tử đã đánh bọn ta.”

Hai tên gia đình trung cấp báo cáo với bộ dạng, mồm mép của lũ tiểu nhân.

Nghe cách xưng hô của hai tên gia đình kia Lâm Văn Vinh liền hiểu ra người đứng trước mặt chàng chính là chủ môn của hàng trăm gia đình trong Tiêu phủ.

Bàng phó quản gia mà chàng gặp ngày hôm qua chắc là cao thủ của ông ấy, tuy nhiên Bàng phó quản gia không có trong nhóm người này. Xem ra mặt mũi của lão tử hôm nay không có tác dụng gì rồi.

-“Người thật to gan! Lại dám đánh nhau với trung cấp gia đình.”

Vương quản gia hừ lạnh một tiếng rồi nói:

-“Nói mau! Người nghe sự chỉ đạo của ai mà dám đến đánh nhau với gia đình của Tiêu gia chúng ta?”

Lâm Văn Vinh hơi sững người ra một chút. Vị Vương quản gia này rõ ràng là đang mượn cớ để phát huy, mang một chậu nước bắn hắt lên đầu đối thủ đây mà. Bất luận là thật hay giả, ông ta đã khiến mọi người có một ấn tượng Lâm Văn Vinh là do người khác phái đến, chịu sự chỉ đạo của ai đó, khiến cho tất cả đều tưởng tượng, thì rất dễ để bị hắt nước bắn lên đầu mất thôi. Quả là một đao vừa nhanh vừa tàn nhẫn. Tên Vương quản gia này có thể ngồi lên vị trí quản gia chắc chắn là do hai con đường đây.

Tất cả các gia đình khác hiển nhiên đều không thông minh nhanh trí như Lâm Văn Vinh. Vừa nghe lời của Vương quản gia thì lập tức không khí phần nộ lập tức bùng lên.

-“Nói mau! Người do ai phái đến?”

-“Mẹ nó. Nhất định là lão Uông ở đông thành rồi. Bọn chúng luôn thích đối đầu với bọn ta.”

-“Cũng không nhất định là do nhà lão Uông đâu. Những kẻ hạ nhân trong nhà chúng ta cũng có rất nhiều người đố kị với người lãnh đạo anh minh là Vương quản gia đây.”

Một tên gia đình chẳng biết đến liêm sỉ nói.

Lâm Văn Vinh nhìn tên gia đình vừa nói một cái , trong lòng chàng rất rõ , tên tiểu tử này chắc chắn là một tên bịp bợm được sắp xếp từ trước.

Quả nhiên Vương quản gia mỉm cười nhìn hắn một cái, nét mặt lộ ra sự tán thưởng.

-“Ai? Ai dám phá hoại sự yên ổn đoàn kết của gia đình nhà họ Tiêu chúng ta, ta sẽ xử lý kẻ đó.”

Bọn gia đình mồm năm miệng mười , vỗ tay tán thưởng ninh bợ Vương quản gia.

Nét mặt Vương quản gia vô cùng đắc ý nhìn Lâm Văn Vinh cười. Tên tiểu tử này đến thật đúng lúc.

Lâm Văn Vinh nhìn bọn chúng một cách thú vị. Có sự giúp đỡ của bọn người này thì cuộc sống làm gia đình của hắn cũng không quá tĩnh mịch đâu.

Chú thích:

(*) Kiều Phong (Chữ Hán: 乔峰) hay còn gọi là Tiêu Phong, là 1 trong 3 nhân vật chính trong truyện kiếm hiệp Thiên Long Bát Bộ của nhà văn Trung Quốc Kim Dung

27. Chương 24: Phu Nhân Đích Thiết Khán Vọng

Hai tên gia đình lúc này bị đánh thấy mọi người cứ mồm năm miệng mười , lúc thì nói phải đánh đến Uông gia, lúc khác lại đòi phải điều tra rõ xem ai đang phá hoại cục diện yên ổn đoàn kết tốt đẹp này mà đường như quên mất cái đích trước mắt bèn lên tiếng nhắc nhở.

-“Chà ! Đúng .. đúng. Một gia đình hạ đẳng như ngươi, ngày đầu tiên đến báo danh không những không đi cửa thấp mà còn dám xông thẳng vào cửa lớn, lại dám đánh nhau với gia đình trung cấp, thật là quá to gan đấy.”

Vương quản gia giả bộ ra uy nói.

-“Đúng ! Đánh hắn, đánh hắn..”

Một bọn trung cấp gia đình cùng hồng hách gào thét.

Tất cả bọn gia đình nha hoàn qua lại đều dừng bước, xem xét cảnh tượng náo nhiệt đang diễn ra trước mắt. Nhìn tên gia đình mới đến bị bọn người của Vương quản gia vây vào giữa, bọn nha hoàn không nén nổi lo lắng thay cho tên gia đình mới này, hắn thế nào lại dám trêu chọc Vương quản gia như vậy, thế này chắc chắn thảm rồi.

Lâm Văn Vinh nhìn bọn chúng làm ầm ĩ lên như vậy, chỉ lắc đầu bất lực. Một cơn gió cát không thể tạo nên thời tiết.

-“Ngươi còn gì để nói không?”

Vương quản gia đắc ý nói:

-“Con mắt của các vị huynh đệ đây rất sáng suốt. Đương nhiên, chỉ cần ngươi khai ra kẻ đứng sau lưng xúi giục thì ta có thể xử lý người khoan dung hơn một chút, đảm bảo không làm khó cho ngươi đâu.”

Lâm Văn Vinh sớm đã nghĩ được những lời nhờ vả rồi nên hắn cười nói:

-“Vậy xin đa tạ sự khoan dung của Vương quản gia.”

Hắn cười một cách thần bí, thấp giọng nói:

-“Kì thực , người đứng sau xúi giục ta đến đây chính là Phúc bá.”

-“Phúc bá?”

Mấy người đó vô cùng kinh ngạc. Trong Tiêu phủ này Phúc bá là một trong những người có tư cách nhất, ngay cả phu nhân và đại tiểu thư cũng rất tôn trọng ông ấy chứ đừng nói đến bọn Vương quản gia .

Lâm Văn Vinh đã nắm rõ được địa vị cao sang vững chắc của ba lão gia hoả này nên mới dám không hề kiêng nể gì như vậy. Dù sao có được sự bảo vệ của ba lão này thì trong Tiêu phủ chẳng có ai đáng để hắn sợ cả.

-“Người nói là do Phúc bá phái người đến vậy người tên là gì?”

Vương quản gia này ngồi được vào vị trí quản gia thì cũng là người có trí tuệ. Hắn biết nếu quả thật là người mà Phúc bá phái đến thì dựa vào thực lực của hắn e rằng không thể giải quyết nổi tên tiểu tử này.

-“Ta tên là Lâm Tam.”

Ánh mắt Lâm Văn Vinh toát ra một tia cười mỉa mai tà ác.

-“Người chính là Lâm Tam? Lâm Tam là nhân công hợp đồng đó ư?”

Vương quản gia ngạc nhiên hỏi.

Hôm qua sau khi Lâm Văn Vinh kí kết bản hợp đồng đó xong thì tin tức lập tức truyền khắp trên dưới Tiêu phủ. Tất cả gia đình trong Tiêu phủ đều coi kẻ này là một tên đại đại ngốc. Cả đời làm gia đình trong Tiêu phủ, có ăn có mặc, đãi ngộ lại tốt, đi đâu có thể tìm được công việc tốt như vậy chứ? Tên này chắc chắn nào có vấn đề nên mới làm ra cái gì đó gọi là hợp đồng thuê nhân công. Một năm sau Tiêu gia sẽ đá hắn ra khỏi phủ đến lúc đó xem hắn khóc thê nào đây. Tất cả các gia đình đều có chút cảm giác vui sướng khi thấy người khác gặp tai hoạ.

Đương nhiên, Vương quản gia biết nội tình sự việc không chỉ có như vậy. Tên Lâm Tam này hôm qua được đích thân ba lão lấy tư cách chọn lựa ra hơn nữa còn hết lời khen ngợi. Nghe nói hôm qua khi tên tiểu tử này đến thì còn đến muộn hơn nửa giờ đồng hồ nữa à, hơn nữa Bàng phó quản gia sớm đã nhận được sự dẫn dò từ trên là phải lưu ý đến một người tên là Lâm Tam. Vì vậy cho nên hôm qua Bàng phó quản gia đã thu bạc của Lâm Văn Vinh nhưng sau khi biết hắn chính là Lâm Tam thì không thể không mang ngân lượng trả lại cho hắn.

-“Là ta, ta chính là Lâm Tam .”

Lâm Văn Vinh cười nói, hắn thấy tất cả bọn gia đình đang bao vây quanh hắn đều mặt mày biến sắc, có kẻ cười nịnh bợ , có kẻ ngưỡng mộ, còn có vài nha hoàn đỏ mặt nhìn gương mặt anh tuấn của hắn.

-“Cái này, cái này...Lâm Tam, tuy ngươi và Phúc bá có giao tình nhưng ngươi đánh nhau như vậy với gia đình trung cấp thì dường như có gì đó không phải đúng không?”

Vương quản gia hì hì cười nói. Biết được hắn có ba vị lão tư cách bảo hộ nên ngữ khí của Vương quản gia đã mềm mỏng rất nhiều, nói câu này chẳng qua chỉ là lấy chút thể diện và giữ ý tứ thôi.

-“Ta không đánh nhau.”

Lâm Văn Vinh làm ra một dáng vẻ hoàn toàn vô tội.

-“Chỉ là khi ta vào cửa thì hai vị lão huynh này không chú ý nên đã ngã từ trên bậc cửa xuống thôi. Hai vị lão huynh , các người nói xem có đúng như vậy không?”

Từ khi nghe thấy tên Phúc bá thì hai vị lão huynh bị đòn kia đã biết mình gặp phải thứ dữ rồi. Trong Tiêu gia Phúc bá là nhân vật không ai dám tùy ý mạo phạm, ngay cả những nhân vật hung hăng như Vương quản gia và Bàng phó quản gia nhìn thấy ông còn phải vòng đi đường khác, tên Lâm Tam này được Phúc bá bảo hộ thì trận đòn vừa rồi hai người họ phải chịu coi như oan uổng rồi.

Điều đáng hận nhất là tên tiểu tử này còn làm ra vẻ vô tội vênh váo hỏi “hai vị lão huynh, có phải không”. Hai tên gia đình này trong lòng sớm đã chửi rủa Lâm Văn Vinh những điều tồi tệ nhất nhưng ngoài mặt lại làm ra một vẻ có lỗi, nói:

-“Thì ra là như vậy, xem ra đây chỉ là một sự hiểu lầm thôi, một sự hiểu lầm.”

-“Thì ra là hiểu lầm.Vậy thì tốt, vậy thì tốt.”

Vương quán gia lau mồ hôi trên trán, cuối cùng cũng tìm được cách hạ màn, sau đó quay bọn nha hoàn và gia đình đang vây quanh tròn mắt quát:

-“Nhìn cái gì, có gì đáng xem chứ? Không phải làm việc nữa sao? Cẩn thận ta sẽ bắt bảo lại với phu nhân trừ tiền công của các người đấy.”

Bọn nha hoàn và gia đình lập tức ngoan ngoãn tản đi, có vài nha hoàn còn to gan chăm chú nhìn Lâm Văn Vinh một lát, hiển nhiên là đối với một gia đình hợp đồng bọn chúng thấy vô cùng tò mò.

Trải qua chuyện này, tuy Lâm Văn Vinh vừa mới đến Tiêu phủ, hơn nữa lại là một hạ đẳng gia đình nhưng trong số bọn gia đình trong Tiêu gia thì cũng được coi là một nhân vật rồi.

Vị Vương quán gia này tuy cũng có chút bị mất thể diện nhưng ông ta vốn là một người cơ trí ben sắp xếp Lâm Văn Vinh là thủ hạ của Phúc bá. Hôm qua trong khi bàn bạc với ba vị lão đầu, cả ba vị đều đưa ra lời mời nhiệt tình đối với Lâm Văn Vinh, nào là đại trù, công tượng, viên đình, đối với ba chức vụ này Lâm Văn Vinh hoàn toàn chẳng có chút hứng thú nào cả. Hắn ở đây chẳng qua chỉ là để qua ngày đoạn tháng, một năm sau hắn sẽ phải tay ra đi thôi.

Vì vậy trong ba bộ phận đó Lâm Văn Vinh chọn đi chọn lại, cuối cùng hắn chọn Phúc bá .Dưới quyền ông ấy ngày ngày tưới nước tĩa hoa cũng là một việc thích thú đấy chứ. Đối với việc trồng hoa, Lâm Văn Vinh hoàn toàn không hề biết nhưng thưởng thức hoa thì lại là sở trường của hắn rồi.

Vương quán gia sắp xếp xong chuyện của Lâm Văn Vinh rồi mới dẫn mọi người rời khỏi.

Lâm Văn Vinh vất vả lắm mới thoát ra khỏi vòng vây của mọi người, vừa đi được vài bước thì thấy có người kéo tay , quay đầu lại nhìn thì ra là tên tiểu tử vừa chui lỗ chó lúc nãy.... tên một sách Tiêu Phong .

Tiêu Phong quan tâm hỏi:

-“Lâm huynh, vừa nãy ta nhìn thấy huynh bị Vương quán gia bắt , huynh không sao chứ?”

-“Không sao, không có chuyện gì cả.”

Lâm Văn Vinh cười thật lớn rồi vỗ vỗ vai Tiêu Phong nói:

-“Tiêu Phong huynh, sau này trong Tiêu gia đại trạch này, nếu có ai bắt nạt huynh hãy nói với người huynh đệ là Lâm Tam ta đây. Để ta xem ai dám động đến huynh.”

Vừa nãy Lâm Văn Vinh nghênh ngang xông thẳng vào từ cửa chính thì không nói nhưng lại nghe nói hắn còn dùng nắm đấm nói chuyện với hai tên gia đình trung cấp mà lại không có chuyện gì khiến cho tên một sách Tiêu Phong giờ đây nhìn hắn với con mắt vô cùng thần phục, có hắn chiếu cố tới thì quả là rất tốt à.

Tiêu Phong do đã có vài năm theo đuổi sự nghiệp đèn sách nên nói chuyện rất thích trích thơ dẫn văn, hắn được phân công công việc là làm hạ thủ cho mấy vị sư gia, rèn luyện một vài năm không chừng còn có thể làm đến chức sư gia . Đến lúc đó cũng coi như được gia nhập vào hàng ngũ những người cấp cao trong Tiêu gia rồi, cũng có thể có một chút vinh quang nho nhỏ. Lâm Văn Vinh vỗ vai hắn nói:

-“Có tiền đồ, có tiền đồ! Chăm chỉ làm việc nhé!”

Tiêu Phong xấu hổ cười nói:

-“Sau này còn phải nhờ Lâm huynh chỉ giáo nhiều.”

Từ biệt Tiêu Phong, Lâm Văn Vinh tìm đến thẳng bộ phận viên đình của Phúc bá.

Khu vườn của Tiêu gia tuy rộng lớn nhưng Phúc bá lại ở một góc vô cùng hoang vu hẻo lánh nên Lâm Văn Vinh phải hỏi năm tên gia đình bốn đứa nha hoàn mới có thể tìm thấy.

Đây là một tiểu viện vô cùng thanh tĩnh, sau lưng dựa núi, trong vườn trồng không biết cơ man nào là hoa hoa cỏ cỏ. Mầu Đơn nghiêng nước nghiêng thành, Thục Dược diễm lệ toả hương ngào ngạt, Thu Cúc lẳng lẽ hương thâm, Lan Hoa quân tử trong gió, trăm hoa khoe sắc đẹp đến không biết dung từ ngữ nào để diễn

tả. Lâm Văn Vinh thấy trong lòng vô cùng vui sướng, đây quả thật là một nơi tuyệt vời để thưởng thức vẻ đẹp của các loài hoa.

Đi xuyên qua biển hương hoa ấy là đến một tiểu viện u tĩnh. Một chiếc cổng vòm hình tròn ngăn cách giữa vườn hoa và tiểu viện. Đi đến cổng vòm, điều đầu tiên đập vào mắt hắn là sự xuất hiện của hai căn phòng nhỏ, ngói đỏ gạch xanh, trong phòng chỉ có một chiếc giường và bốn chiếc ghế. Tuy trang trí chỉ có như vậy nhưng nếu so với căn lều cỏ bên ngoài thì đã tốt hơn rất nhiều rồi.

Lâm Văn Vinh hài lòng gật đầu, có thể có một cái tổ an lạc như vậy xem ra cũng không tồi đâu. Hắn quay đầu nhìn xung quanh một vòng tìm kiếm Phúc bá nhưng ngay cả bóng người cũng chẳng thấy đâu.

Lão đầu này, đi làm hay lười biếng trốn đâu đó? Lâm Văn Vinh chẳng biết làm thế nào bèn đưa mắt nhìn quanh một lượt rồi cất tiếng gọi lớn:

-“Phúc bá, Phúc bá! Ông ở đâu?..”

Một âm thanh từ vườn hoa truyền đến nói:

-“Ta ở đây, Lâm Tam.”

Nhìn theo hướng âm thanh truyền đến, Lâm Văn Vinh thấy Phúc bá đang ngồi trên thảm cỏ vun gốc cho cây Mẫu Đơn, do cành cây che khuất thân ảnh ông ta nên chẳng trách Lâm Văn Vinh không tìm thấy.

Lâm Văn Vinh cười mỉa mai tiến đến nói:

-“Phúc bá, ta đến báo danh với ông đây.”

Phúc bá gật đầu nói:

-“Nhìn thấy người rồi. Thế nào? Nhìn vườn hoa của ta có cảm giác thấy sao?”

Lâm Văn Vinh hít sâu một hơi cái không khí đầy hương hoa ấy, hắn vui vẻ nói:

-“Hương hoa quanh người, chỉ mong được ngủ dưới hoa suốt ngày thôi.”

Phúc bá cười ha hả nói:

-“Chờ xem! Có người ngửi hương hoa thì hoa cỏ của Tiêu gia sẽ lớn nhanh lắm đây. Sau này dựa cả vào người đấy.”

-“Đợi đã, đợi đã..”

Lâm Văn Vinh giật mình nhảy cả lên, hắn chỉ là đến để qua ngày thôi, thực sự muốn hắn chăm hoa tía cây thì hắn không phải là loại người đó. Hắn nói:

-“Phúc bá, lão nhân gia, lão đã trồng hoa bao năm nay, trách nhiệm to lớn trong việc chăm sóc khu vườn đương nhiên phải do lão đảm nhiệm rồi. Còn ta ư? Cái gì cũng không biết, nếu không cẩn thận làm sai chuyện gì đó thì sẽ làm hỏng danh tiếng của lão đó. Như vậy ta làm sao gánh vác được đây cho nên tốt nhất là ta cứ đứng bên cạnh lão, làm thủ hạ cho lão là được rồi.”

Phúc bá liếc mắt nhìn hắn nói:

-“Xem ra tiểu tử ngươi cũng còn có chút biết mình biết người đó. Sau này ngươi cứ theo ta, chăm chỉ học hành, có được môn nghệ thuật này đảm bảo cả đời ngươi ở Tiêu phủ không cần phải lo cái ăn cái mặc.”

Tuy Lâm Văn Vinh không muốn ở Tiêu gia này cả đời nhưng hắn là một người cơ mưu. Hắn biết bản thân còn phải ở đâu một năm nữa, Phúc bá là một cái ô bảo hộ nên hắn vẫn cần phải nịnh bợ ông ta.

Thấy Phúc bá đứng dậy Lâm Văn Vinh vội vàng mang đến cho ông một chiếc ghế đẩu mời lão nhân gia an tọa. Sau đó hắn lại vào nhà lấy nước cho Phúc bá rửa tay và không quên cung kính rót tận tay ông ta một cốc trà nóng. Cuối cùng hắn còn bỏ công tìm ra một chiếc quạt và đứng cạnh Phúc bá nhẹ nhàng phe phẩy. Hành động ân cần cực độ như thế so với sự hung hãn lúc mới vào cửa quả là hai người hoàn toàn khác nhau.

-“Cái này, Lâm Tam. Bây giờ đã là cuối thu rồi. Cái quạt của ngươi có phải là mát quá không?”

Phúc bá nói với hắn có ý nhắc nhở.

-“Không sao đâu, không sao đâu. Phúc bá lão đương ích trảng, đương hoả vượng thịnh, chỉ vài cái nhỏ nhặt này có đáng là gì đâu.”

Lâm Văn Vinh không hổ là một kẻ lẻo mép, hần tiếp tục cung kính nói.

Lúc này Phúc bá cũng không nói nhiều nữa mà tự nhiên hưởng thụ sự phục vụ của hần.

Nói chuyện phiếm với Phúc bá vài câu Lâm Văn Vinh mới biết tình hình của cái bộ phận viên đình mà hần đang ở. Phũ này tuy kẻ hầu người hạ nhiều nhưng viên đình chỉ có hai người là chàng và Phúc bá. Thì ra Phúc bá trồng hoa chăm cây đã hơn ba mươi năm nay một mình đã quen rồi. Đã không biết bao nhiêu lần ông từ chối đề nghị tăng thêm người của phu nhân và đại tiểu thư, lần này nếu không phải vì tuổi tác đã cao hơn nữa Lâm Văn Vinh lại hợp ý với ông thì Phúc bá cũng quyết không tìm người đến giúp đỡ đâu.

Khổ rồi đây, thì ra là một người cô độc không người trợ thủ. Lâm Văn Vinh thấy có vài phần uể oải, Phúc bá này giữ thể diện đến mức phải chịu khổ. Không cần nói nữa, sau này tất cả sự sống của vườn hoa cỏ rộng lớn này đều do Lâm Văn Vinh chịu trách nhiệm rồi. Thế nào không làm cho hần cảm tức vạn phần cơ chứ.

Phúc bá đương nhiên không biết những gì Lâm Văn Vinh đang nghĩ trong lòng. Ông có tính xấu rất hợp với Lâm Văn Vinh nên đã bộc lộ hết trước mặt hần. Ông không ngừng tán dương sự dũng mãnh năm xưa của mình, một mình chăm sóc tốt bao nhiêu hoa cỏ ở đây, nhận được sự thưởng thức của Lễ Bộ Thượng Thư đại nhân và còn được ban thưởng không biết bao nhiêu là ngân lượng.

Lâm Văn Vinh không hề có chút hứng thú nào với quá khứ hào hùng vẻ vang của Phúc bá. Hần dựa lưng vào gốc cây hoa và ngủ gật, vài bông mẫu đơn rơi trên người nhưng hần cũng không hề hay biết.

Khó khăn lắm mới đợi đến lúc Phúc bá không nói nữa thì đã giữa trưa rồi. Từ cuộc nói chuyện lúc này với Phúc bá Lâm Văn Vinh biết rằng bọn người của Phúc bá không sống ở đây. Với những lão tư cách như bọn họ Tiêu phu nhân đã sắp xếp cho bọn họ một nơi riêng để an hưởng tuổi già.

Vì thế mới nói, trong cái tiểu viện này chính là địa bàn của một mình Lâm Văn Vinh. Nghe đi nghe lại chỉ có thông tin này khiến hần hơi vui vẻ thích thú một chút.

Tối bữa cơm trưa. Lâm Văn Vinh lĩnh một bát cơm đi về chỗ mà các gia đình ăn cơm.

Phúc bá đã giảng giải sơ qua cho Lâm Văn Vinh về một số quy tắc của việc làm gia đình, đặc biệt là làm gia đình trong các gia đình giàu có thì vô cùng kĩ lưỡng. Chủ nhân ăn rồi gia đình mới được ăn, chủ nhân ngủ rồi gia đình mới được ngủ. Còn nơi mà gia đình ăn cơm nói thật ra chỉ là một nhà ăn đơn giản, là nơi dành riêng để những gia đình nhân tạp nấu cơm mà thôi. Hôm nay thời gian nhà bếp phát cơm hơi muộn nên bụng Lâm Văn Vinh sớm đã đói đến mức réo ầm ầm rồi.

Lâm Văn Vinh bước vào nhà ăn, đưa mắt nhìn khắp một lượt. Nơi này cực kì giản đơn, vài dãy bàn và vài chiếc ghế gỗ, trong mấy chiếc nồi lớn nấu đầy thức ăn, bên cạnh còn đặt hai tấm bảng: ‘trung cấp gia đình ăn ở đây, hạ đẳng gia đình ăn ở đây’. Cao cấp gia đình sẽ không ăn cơm ở đây, thân phận của họ không giống nên đương nhiên không thể cùng dùng cơm với lũ tiểu bối được.

Ở khu của trung cấp gia đình chỉ thừa thớt mười mấy người, rất nhiều người rong họ đưa ánh mắt chế giễu nhìn bọn gia đình mới đến. Họ có thể tìm thấy trên người bọn gia đình mới đến một khoái cảm đã lâu không gặp.

Ngược lại, khu của hạ đẳng gia đình lại vô cùng đông đúc, có khoảng ba bốn mươi người. Nghĩ đến có hàng nghìn người tranh nhau xếp hàng để thi làm gia đình nhưng chỉ có mấy chục người được chọn, Lâm Văn Vinh có chút gì đó cảm thấy không đáng thay cho những người không được chọn. Sao chép, sao chép. Đây hoàn toàn là sự sao chép của Tiêu gia. Khỏi phải nói, đây nhất định là xuất phát từ thủ bút tinh minh cường kiền của Tiêu đại tiểu thư rồi.

Đối với Tiêu đại tiểu thư Lâm Văn Vinh vẫn còn có chút hứng thú. Nói sao thì cũng là một nữ cường, tán tỉnh thì nên chọn loại phụ nữ như vậy, tán xong rồi bỏ sẽ có cảm giác thành công lắm đây. Hơn nữa lợi dụng bức hoạ của người ta kiếm được một món tiền mà không cảm ơn thì cũng chẳng ra sao. Lâm Văn Vinh cười hì hì mấy tiếng vô cùng đắc ý.

Lâm Văn Vinh lấy đầy thức ăn vào bát của mình, đặt trên bàn chuẩn bị ăn thì đột nhiên nghe thấy một loạt những âm thanh huyền ảo truyền đến:

-“Phu nhân đến! Phu nhân đến. Phu nhân đến thăm tân gia đình chúng ta.”

Một bóng hình xinh đẹp thành thực từ bên ngoài bước vào, thần thái thân thiết, khí chất cao quý. Đúng là Tiêu phu nhân.

Hôm đó Lâm Văn Vinh chỉ nhìn thấy phu nhân từ xa, hôm nay gặp lại Tiêu phu nhân này quả nhiên xinh đẹp vô cùng, lông mày cong cong, lông mi đen dài, cái miệng đỏ thắm, làn da mịn màng trắng trẻo được chăm sóc rất tốt trông chẳng có gì giống với một người đã bốn mươi tuổi mà chỉ như một thiếu nữ khoảng ba mươi. Cơ thể nở nang tuyệt mỹ, có khí chất của một người phụ nữ trưởng thành, giữa hàng lông mày cũng có chút gì đó u ẩn, rất có sức quyến rũ.

Lâm Văn Vinh thềm gật đầu. Tiêu phu nhân này dung mạo đẹp như hoa cỏ trách có bao nhiêu người lẫn lộn trong Tiêu gia như vậy.

Đi bên cạnh phu nhân là Vương quản gia và Bàng phó quản gia. Từ thái độ cung kính của họ với Tiêu phu nhân có thể thấy trong Tiêu gia phu nhân là một người rất có uy vọng. Nghĩ đến năm đó Tiêu phu nhân với thân phận một quả phụ mang theo hai con gái nhỏ mà còn phải kinh doanh sản nghiệp to lớn của nhà họ Tiêu quả thật không dễ dàng gì. Lâm Văn Vinh trong lòng cũng có và phần khâm phục, những người có bản lĩnh luôn khiến người khác phải kính phục.

28. Chương 25: Nữ Nhân Dữ Cẩu

Lâm Văn Vinh đã đói bụng từ nãy, không thể đợi Tiêu phu nhân tới hơn nữa, vội vàng dứt vài miếng cơm rau vào trong miệng. Khi Tiêu phu nhân đã tới trước mặt, hắn ta vừa mới gấp một miếng rau nóng sốt bỏ vào miệng, đang nhai nhồm nhoàm.

- Phu nhân, vị này là Lâm Tam.

Wang quản gia đang giới thiệu cho Phu nhân.

Tiêu phu nhân liếc qua Lâm Tam một cái, tướng mạo không tồi, tính tình hiền hoà, rất có thiện cảm. Liền nhìn Lâm Văn Vinh cười nói:

- Người chính là Lâm Tam, người được kí trong hợp đồng thuê người ư?

Lâm Văn Vinh đứng dậy đáp:

- Vâng thưa phu nhân, tôi chính là Lâm Tam.

Hắn đưa tay ra một cách tự nhiên, muốn bắt tay với Tiêu phu nhân, trong thế giới của hắn thì bắt tay với người khác là một lễ tiết cơ bản nhất.

Tiêu phu nhân mặt mày biến sắc, lạnh lùng nói :

- Nhà ngươi muốn làm gì chứ?

Nam nữ thụ thụ bất thân, đó là giáo huấn tự cổ tới nay, Tiêu phu nhân là một quả phụ trinh đức, cực kỳ tự ái, luôn tôn trọng nghiêm khắc với lễ giáo phong kiến, người ta thường nói quả phụ thường bị lời ra lời vào thị phi nhiều, nhưng đã bao năm nay chưa hề có bất kỳ lời đàm tiếu đơm đặt nào từ Tiêu phu nhân cả, từ đó có thể thấy được lòng kiên trinh của bà. Vì vậy, khi bà nhìn thấy Lâm Văn Vinh đưa tay ra liền không tự chủ được vô cùng giận dữ.

Lâm Văn Vinh cũng ý thức được bản thân đã phạm một sai lầm ‘kinh nghiệm chủ nghĩa’ vô cùng nghiêm trọng, may mà hắn nhanh chóng hiểu ra, trong chốc lát đã xoay được kế, hắn cố tình không rút tay lại, mà nói với giọng vô cùng tự nhiên khoáng đạt:

- Bắt tay với phu nhân cái nào.

- Bắt tay ư?

Tiêu phu nhân cau mày lại, không ngờ rằng tên tiểu tử này lại dám nói thẳng thắn ra như vậy.

- Vâng ạ, ở gia hương (quê) tôi, với hai người lần đầu tiên gặp mặt làm quen thì bắt tay là một lễ tiết cơ bản nhất.

Lâm Văn Vinh nói với giọng thuần phác tự nhiên, trên khuôn mặt nở một nụ cười hiền lành thân thiện, cộng thêm bộ dạng chất phác nữa, khiến người khác rất dễ tin tưởng hẳn.

- To gan!

Vương quản gia và Bàng quản gia ở bên hét lớn lên, tên tiểu tử này là gì chứ, lại dám giở trò với Tiêu phu nhân ư.

- Không sao.

Tiêu phu nhân cười vui vẻ ngăn hai quản gia lại, trước khi Tiêu đại tiểu thư tiếp quản Tiêu gia, thì Tiêu phu nhân luôn là người lo liệu thu xếp chuyện làm ăn của Tiêu gia, để có thể cai quản Tiêu gia nề nếp trật tự như vậy thì chứng tỏ bà ta cũng không phải là người đơn giản. Nói một cách chính xác hơn thì bà ta là một phụ nữ tài ba mạnh mẽ. Để có thể tự bảo vệ mình, bà ta quen thuộc với mọi loại đàn ông, cũng quen thuộc với mọi ánh mắt, bà ta rất tin tưởng vào con mắt của mình, thần sắc của kẻ bề dưới này vô cùng tự nhiên, không hề lộ ra ý khinh nhờn gì cả, như vậy xem ra bản thân đã hiểu nhầm rồi.

Lâm Văn Vinh vốn là chỉ muốn bắt tay với bà ta mà thôi, thần sắc tự nhiên rất bình thường, còn như giả dụ trong lòng có cảm giác khinh nhờn thì cũng sẽ không biểu lộ ra bên ngoài.

Lâm Văn Vinh cũng đang dò xét Tiêu phu nhân, khác xa với những gì nhìn thấy từ phía xa, lúc này nhìn gần Tiêu phu nhân thì thấy bà quả là một phụ nữ xuất sắc, khuôn mặt trắng như ngọc, đôi mắt đẹp mê hồn, đuôi mắt không hề có nếp nhăn nào, chỉ đôi khi nhú đôi lông mày như lộ ra vẻ lo âu.

Đây đúng là một người phụ nữ mạnh mẽ tài ba, Lâm Văn Vinh trong lòng vô cùng ngưỡng mộ, so với đủ kiểu phụ nữ giỏi giang khác mà bản thân hắn đã gặp qua khi còn là ông chủ trong buôn bán thì bà ta càng đẹp hơn gấp bội.

- Vậy quê người ở đâu vậy?

Tiêu phu nhân bắt đầu cảm thấy chút thú vị với kẻ được kí hợp đồng này, rốt cuộc thì bà ta vẫn chưa từng nghe nói về cái hợp đồng thuê công nhân này từ trước tới giờ, song cách nghĩ này vô cùng mới mẻ, cũng có tính sáng tạo nhất định nữa. Đối với một gia đình có thể có đưa ra cách nghĩ như vậy đã gọi cho bà đôi chút hiếu kì.

- Quê hương của tôi ư? Nó ở rất xa, rất xa, nói ra phu nhân cũng chưa chắc đã biết được.

Trong mắt Lâm Văn Vinh ánh lên vẻ lạc lõng, bây giờ hắn như một cánh bèo vô phương hướng, trôi dạt về đâu thì về đó.

Thấy hắn không muốn trả lời, Tiêu phu nhân cũng không miễn cưỡng nữa, bởi vì hắn đã kí hợp đồng làm việc một năm với Tiêu gia, nên tuy hắn là một gia đình, cũng có thể rời bỏ Tiêu gia đi bất cứ lúc nào.

Ta lại lo lắng một thuộc hạ sẽ rời bỏ Tiêu gia ư? Tiêu phu nhân bất giác tự cảm thấy nực cười với nỗi lo vô vị của mình, song chỉ cần là nhân tài, Tiêu gia sẽ giữ lại, đây chính là tổng kết kinh nghiệm bao năm nay trên thương trường của Tiêu phu nhân.

Tiêu phu nhân nhìn Lâm Văn Vinh cười thân thiện, rồi quay người đi, tất nhiên là bà ta sẽ không bắt tay với Lâm Văn Vinh rồi. Bất kể là quê hương nhà người có quy tắc gì, nhưng đã tới đất này rồi thì phải nhập gia tùy tục, nếu như tin ta bắt tay nhà người mà lan truyền ra bên ngoài thì danh tiếng trình đức quả phụ sẽ bị huỷ hoại, huống hồ lại là một tên người làm hạ đẳng.

Tiêu phu nhân bước lên trên bậc, phát biểu một bài diễn thuyết nhiệt tình thân mật với những gia đình mới vào, đó đều là những lời đón chào mọi người, hi vọng mọi người sẽ tận trung làm việc hết sức mình, yêu nghề, cống hiến năng lực của bản thân cho Tiêu gia.

Sau đó, Lâm Văn Vinh lại thấy một cảnh tượng như đã chứng kiến ở đâu đó — một tên gia đình mới đến đại diện lên phát biểu. Nhìn thấy bài bản này, Lâm Văn Vinh thực dễ khóc dở cười, hắn ta đã tham gia vô

số lễ khai giảng và bế mạc rồi, mỗi lần đều có một cảnh dàn dựng kiêu đó, không ngờ rằng ở thế giới này cũng không ngoại lệ.

Gã lên thay mặt cho các gia đình mới lại càng làm cho Lâm Văn Vinh muốn học máu, gã tiểu tử đó không ai khác chính là tên một sách Tiêu Phong.

Tiêu phong bước lên bục phát biểu thần sắc có vẻ căng thẳng, rút từ trong túi áo ra một tờ giấy đã viết từ trước, đôi bàn tay run lập cập, giọng đọc thì lắp ba lắp bắp rằng sẽ làm việc chăm chỉ, luôn giữ tinh thần tiến thủ, yêu tổ quốc, yêu Tiêu gia.

Khiến Lâm Văn Vinh phun toàn bộ thức ăn đang trong miệng ra, làm cho đám gia đình sùng bái xung quanh giật dữ nhìn hấn.

Trở lại chiếc sân nhỏ trong khu hoa viên, hấn sắp xếp lại hành lý một chút, cũng chẳng nhìn thấy Phúc bá đâu, lúc này có lẽ ông ta đã ngủ trưa rồi, những người có tuổi rồi đều như vậy cả thôi.

Đang định nằm xuống giường thì bỗng nhiên nghe thấy từ ngoài sân vọng vào loạt âm thanh lạnh lốt như chim oanh, chim yến:

- Ái chà, đoá hoa Mẫu Đơn này thật là đẹp, rất hợp với ta.
- Ta thấy cỏ đuôi chó kia hợp với nhà ngươi hơn đấy.
- Ta nghe nói rằng, tên gia đình hôm nay mới được vào được phân làm thuộc hạ của Phúc bá đó.
- Đúng vậy, đúng vậy, ta đến đây là để thăm hấn. Nghe nói hấn ta dáng người cao, đôi mắt to, làn da khoẻ khoắn, tràn đầy vẻ đàn ông - -"
- Úi giời, nhìn lại bộ dạng của các người đi, ta nói cho người biết, nghe nói tên gia đình mới này rất giỏi, ngay cả trưởng(*) của Vương quân gia cũng không mua. - -"
- Trưởng của Vương quân gia hấn cũng không mua sao, nhưng bốn cô nương cho hấn quân gia, trưởng này chắc hấn cũng muốn mua chứ
- Úi giời...
- Không phải nói nữa, chúng ta hái hoa trước đã, rồi hãy tán chàng đẹp trai sau, vậy ha -"

Lâm Văn Vinh bịt chặt miệng, con mẹ nó...phải chăng hấn đã lạc vào động bàn ti, thế nào lại gặp một bầy nữ yêu tinh thế này.

Hấn bước khỏi cánh cửa, chỉ nhìn thấy trong sân hơn chục nha đầu, đều trẻ đẹp thanh tú, tuy không được mỹ miều, nhưng đều rất trẻ. Bọn họ đang bận rộn trong vườn hoa, không ngừng hái hoa.

Hái hoa trước rồi hái chàng đẹp trai sau, đôi mắt Lâm Văn Vinh chớp chớp thích thú, những tiểu nữ này cũng chẳng phải hạng tầm thường, mà có vẻ như là cực phẩm trong số tầm thường

- Các tỉ tỉ ở đây làm gì vậy?

Lâm Văn Vinh đứng ở cổng tươi cười hỏi lớn

Mấy nha hoàn ngẩng đầu nhìn thấy Lâm Văn Vinh, cùng một lúc kinh hãi kêu lên.

- Ồ, chàng ta thật giống gia đình tài ba đó.

Một nha đầu ngạc nhiên thốt ra, vài nha đầu túm tụm vào nhau bắt đầu bàn tán cười khúc khích, tất cả ánh mắt đều đổ dồn lên trên thân Lâm Văn Vinh, nhìn hấn khắp từ đầu tới chân.

Một cô gái thì có lẽ vẫn còn ngượng ngùng nhút nhát, nhưng mười cô gái thì mạnh bạo hơn vạn lần không sợ cả trời, dù sao thì mọi người cũng không ai cười ai, vậy thì yên tâm mà nhìn rồi.

- Chàng có phải là Lâm Tam không?

Một nha đầu nhỏ bé mảnh khảnh cất tiếng hỏi, đây là một cô gái quan tâm thật sự, ngay cả tên của hấn cũng đã nghe ngóng biết được.

- Chính là tại hạ đây. Không biết vị tỷ tỷ này có gì dặn dò.

Lâm Văn Vinh cười nói. Cũng chỉ là chục cô gái thôi, sợ quái gì, cùng lắm thì cởi hết quần áo cho các nàng ấy ... hái thui.

Tiểu nha đầu đôi má ửng hồng đáp:

- Lâm Tam, hôm nay chàng đã thật sự bước vào từ cửa chính ư?

Câu hỏi này bây giờ tất cả nha hoàn và gia đình trong viện đều đang thảo luận, vài tiểu nha đầu cũng tự nhiên rất hiếu kỳ, ánh mắt đều đổ dồn lên hắn.

Lâm Văn Vinh gật đầu đáp:

- Đúng vậy

Một nha hoàn khác nói với vẻ ngạc nhiên:

- Theo như ta biết thì mỗi một gia đình khi bước vào cửa đều là từ cửa ngách, lẽ nào chàng không sợ Vương quân gia ư?

Lâm Văn Vinh nghĩ một lát rồi cười nói:

- Mỗi một người đều có tôn nghiêm, mỗi một người đều có quyền được tôn trọng, tôn nghiêm, đôi khi còn quan trọng hơn cả tính mạng

Một vài nha hoàn có vẻ mơ hồ, trong suy nghĩ lý giải của họ thì đã làm người hầu thì ngay cả tính mạng của mình cũng phải giao cho chủ nhân, chứ lấy đâu ra tôn nghiêm gì chứ?

Lâm Văn Vinh cũng cảm thấy tư tưởng này của mình vượt trước thời đại so với bọn họ, liền dừng lại không tranh luận với bọn họ những chuyện này nữa, cười nói rằng:

- Đúng rồi, các tỷ tỷ còn chưa nói cho ta biết tới nơi này làm chi vậy? Có phải là muốn tìm Phúc bá không?

Một vài nha hoàn tuy không hiểu lời hắn nói cho lắm, nhưng trong lòng vẫn vô cùng ngưỡng mộ nề phục, rốt cuộc thì có thể đối phó được với bọn Vương quân gia, cả khu Tiêu gia rộng lớn này chẳng tìm ra mấy ai như vậy đâu.

- Tam ca, chúng ta không phải tới để tìm Phúc bá, chúng ta muốn hái vài bông hoa ở trong khu vườn này, chàng đừng nói cho Phúc bá biết được không?

Một nha đầu khác bạo dạn hơn một chút, thần tượng Lâm Văn Vinh một cách mù quáng, bất giác gọi Tam ca, vẻ mặt đầy xấu hổ ngượng ngùng.

- Có phải là hái hoa trước rồi hái chàng đẹp trai sau không?

Lâm Văn Vinh trêu đùa cười hỏi.

Các nha đầu hét lên kinh ngạc, ai nấy cũng đều đỏ hết mặt, biết được những lời nói kia bị hắn ta nghe thấy, trong lòng tự nhiên xấu hổ dị thường. Bất quá, bọn họ người đông thể mạnh, không ai sợ bị chê cười cả, nên cười khúc khích, một nha hoàn mạnh bạo nói:

- Tam ca, chàng xấu quá, không để ý chàng nữa. Chúng ta đi hái hoa thôi các tỉ muội - -"

Các nha hoàn cười hì hì, bỏ mặc Lâm Văn Vinh, bắt đầu hái hoa.

- Tam ca, chàng nhìn ta cài bông hoa mẫu đơn này lên có đẹp không...?

- Tam ca, chàng nhìn bó hoa cúc này có hợp với bộ xiêm y của ta không...?

- Tam ca, vóc dáng của ta có phải rất giống với vẻ đẹp chín chắn của đoá thược dược này không...?

Những lời oanh thanh yến ngữ cứ vờn quanh tai Lâm Văn Vinh, những nha hoàn này cùng nhau nói, có vẻ như gan lớn hơn này nhiều, ai nấy cũng đều gọi Tam ca một cách thân mật, mà chỉ một khắc trước thôi vẫn chưa hề quen hắn.

Không ngờ rằng những nha hoàn này lại nhiệt tình thân thiết như vậy, Lâm Văn Vinh có chút cảm giác được yêu mà sợ. Tuy không xinh đẹp mỹ miều, nhưng đây đều là những cô gái đầy sức sống tuổi thanh xuân, giống như những con bướm hoa, cứ không ngừng bay lượn nhảy múa trước mặt Lâm Văn Vinh. Oanh oanh yền yền, những lời nói như rót mật của các nàng khiến Lâm Văn Vinh người trong vườn hoa mà có cảm giác mất hết phương hướng.

Tuy nhiên, cảm giác sau đó rất nhanh chuyển sang đau khổ, các nha hoàn rất thích Lâm Văn Vinh, không ngừng lôi kéo hắn lại hỏi đông hỏi tây, quê hắn ở đâu, nhà còn có ai khác nữa không, năm nay bao tuổi, đã kết hôn chưa, tiểu thư đầu tiên mà hắn thích là con nhà nào. Ai ai cũng lấu cá đánh đá, khiến cho Lâm Văn Vinh không thể ứng phó kịp bọn họ.

Không phải là ta không hiểu, thế giới này biến đổi rất nhanh, Lâm Văn Vinh bị vài nghìn con vịt vây xung quanh quả là đau khổ mà khó nói ra lời, đây chẳng phải là hưởng thụ, rõ ràng là sống chịu tội mắng chửi, sớm biết thế này thì có đánh chết ta cũng không ra ngoài.

- Tam ca, thật sự là chàng trước kia chưa từng thích tiểu thư nhà nào sao?

Một nha đầu với đôi mắt tinh nghịch đang đứng cạnh Lâm Văn Vinh, đang cố tìm hiểu ẩn tình tâm tư của hắn.

- Chưa, chưa hề, từ trước tới nay ta chưa thích “tiểu thư” nào.

Lâm Văn Vinh nói với giọng nghiêm túc. Ở quê của hắn thì làm ý của hai chữ “tiểu thư”, người người đều rõ, Lâm Văn Vinh tự nhiên không thích “tiểu thư” rồi.

Không thích tiểu thư, vậy chẳng phải là thích nha hoàn ư? Người nói thì không nghĩ gì, người nghe lại suy diễn ra nhiều điều, một vài nha hoàn tỉ tỉ đã hiểu nhầm ý của hắn, khuôn mặt nhanh chóng đỏ ửng lên xấu hổ. Tên Lâm Tam này tuần tú, hay đùa vui với mọi người, nếu như không phải do thân phận thấp hèn thì cũng có thể gọi là nhân vật phong lưu. Nha hoàn mặt ai nấy đều ửng hồng, đều không ai dám nhìn hắn nữa.

Lâm Văn Vinh vẫn không biết những lời nói của mình đã gây nên sóng to gió lớn, thấy những nha hoàn này đều yên lặng mà cúi đầu xuống, đang định cất lời thì bỗng loáng thoáng nghe tiếng kêu từ xa vang tới.

- Tiếng gì vậy?

Lâm Văn Vinh thính lực vô cùng tốt, hắn nghe thấy rõ mồn một, âm thanh đó không hề lạ lẫm, nghe như tiếng chó sủa. Tiêu gia này đều là nhà của đàn bà con gái, nơi này có người nuôi chó sao? Lâm Văn Vinh trong lòng nghi ngờ, còn cho rằng là mình đã nghe nhầm.

- Cái gì, âm thanh gì cơ?

Nha hoàn có đôi mắt to vừa ngấm nét âu tư trên khuôn mặt Lâm Văn Vinh vội vàng hỏi, đôi má vẫn còn đỏ ửng như hai trái đào.

Âm thanh đó ngày càng vang tới gần hơn, Lâm Văn Vinh đã hoàn toàn có thể khẳng định rằng đây chính là tiếng chó sủa, mà dường như nó đang hướng về phía này vậy. Tiêu trạch nhà cửa rộng lớn, nuôi vài con chó canh nhà cũng không hề khiến người ta lấy làm lạ, Lâm Văn Vinh giải thích nỗi nghi ngờ trong lòng như vậy.

Cùng với âm thanh của tiếng chó sủa đang ngày càng gần hơn, một vài nha hoàn cũng đã nghe thấy, thần sắc của bọn họ đều thay đổi:

- Không hay rồi.

Những nha hoàn này hét lên kinh sợ như thể đã gặp ma vậy:

- Tam ca, chạy mau, chạy mau thôi, còn không chạy là không kịp nữa đâu.

Lâm Văn Vinh sửng sốt, tiếng chó sủa này lại đáng sợ như vậy sao, tại sao những nha đầu này sợ tới mức sắc mặt tái mét thế kia? Hắn không cho rằng vậy cười nói:

- Không sao, không sao, ta không sợ.

Mấy nha hoàn mặt mày biến sắc, nhìn Lâm Văn Vinh với ánh mắt lo lắng, ngay cả hoa đã hái cũng không cần nữa, thuận tay ném xuống đất, sau đó chạy như bay đi.

Bọn nha hoàn vừa đi cả thế giới này như thể yên tĩnh đi rất nhiều, tai của Lâm Văn Vinh cuối cùng cũng nhàn rồi. Hắn huyết sáo vài tiếng dài, rồi lắc đầu bất đắc dĩ, đẹp trai tuần tú cũng thật là phiền phức quá đi, hắn thậm chí thú nghĩ ngơi.

Tiếng chó sủa ngày càng lớn dần lên, ngày càng gần hơn, cứ như thể đang chạy xông tới vườn hoa này không bằng. Ý, đây chẳng phải là địa bàn của Phúc bá sao, ai dám vào đây thả chó chứ, thật sự là chán sống rồi

- Con súc sinh nhà nào vậy, còn không mau cút đi.

Lâm Văn Vinh đứng dậy, quát mắng thật to .

Chỉ xoay người lại một cái hắn liền giật cả mình, đây có phải là chó đầu, trông nó giống cứ như con chó sói vậy. Một con chó sói to có đôi chân cao bằng nửa con người, đôi mắt xanh lè chớp chớp, đang nhìn hắn chằm chằm, ánh mắt nó vô cùng hung hãn, là điều mà ai cũng có thể thấy được.

Chú thích:

(*) Trưởng : Mãn che, quân đi đến đâu, căng vải lên làm rạp để nghỉ gọi là trưởng. Như doanh trưởng, trưởng bằng, v.v. .

Nay người ta dùng các thứ dệt đẹp hay da hổ giải phủ lên chỗ ngồi cũng gọi là trưởng.

29. Chương 26: Quyền Đả Cước Thích (quyền Đấm Cước Đá)

Lâm Văn Vinh mồ hôi lạnh trên trán nhỏ xuống như tắm, chuyện này không thể đùa được, con chó này mà há miệng ra thì e rằng nửa đầu của hắn sẽ không còn nữa, lại nói, ở đây dịch chó đại gì gì đó có hay không còn khó nói, nếu bị con súc vật này cắn một cái thì thật sự sẽ chết người. Nhìn bộ dạng của những nha hoàn tháo chạy, rõ ràng là sớm đã biết được sự tồn tại của con chó ác này, vậy mà thoáng một cái đã chạy hết sạch rồi, lại còn luôn miệng gọi Tam ca, bọn họ thật là không có nghĩa khí gì cả.

Con chó dữ ấy đang nằm ở lối ra vào của sân, cái lưỡi đỏ dài thườn thượt không ngừng thè ra bên ngoài, trong mắt con chó ánh lên ánh sáng xanh, đang nhắm vào Lâm Văn Vinh, lại nằm chắn chính con đường thoát thân của Lâm Văn Vinh .

Lâm Văn Vinh quê ở nông thôn, lúc nhỏ trong nhà đã từng nuôi chó, nhìn thấy con chó sói khổng lồ nanh vuốt nhe ra như vậy thì biết rằng con chó này khẳng định là có người nuôi chuyên để tấn công người khác. Theo như kinh nghiệm của mình, khi người và chó đối đầu thì chỉ cần người không động dậy, loại chó bình thường cũng sẽ không làm gì cả.

Lâm Văn Vinh toàn thân ướt đầm bởi mồ hôi rồi, hắn lo lắng đứng ở đó, đôi mắt nhìn chằm chằm dồn hết lên con chó dữ, không dám động dậy tí nào. Con chó dữ này không biết là do ai nuôi dưỡng, nếu như bị lão tử biết được thì nhất định sẽ cần mười tám đời tổ tông nhà nó. Trong lúc thổ gấp, trong lòng Lâm Văn Vinh vẫn nguyên rửa ác độc.

Con chó dữ ấy cũng không hề có ý định ra tay, nó nằm đó, dường như đang chần chờ với Lâm Văn Vinh. Lâm Văn Vinh biết rằng đây chính là thời khắc mấu chốt, nếu như sai sót thì cái mạng nhỏ này không giữ nổi, trong lúc hắn tập trung cao độ, thì mồ hôi trên trán cứ rơi xuống như mưa tuôn, hắn không cả dám lau những giọt mồ hôi trên trán đó, đôi mắt chỉ chằm chằm nhìn con chó dữ, chỉ cần nó động dậy thôi là hắn sẽ chạy thực mạng. Chết tiệt, người và chó thì chạy, đó chẳng phải là muốn đòi mạng của ta ư?

Trong khi Lâm Văn Vinh đang lo lắng thì một âm thanh quen thuộc, dứt khoát từ phía xa truyền tới:

- Uy vũ tướng quân, lên cho ta ...

Uy vũ tướng quân ư? Tên này dường như đã nghe thấy ở đâu đó rồi, trong khi Lâm Văn Vinh còn đang nghi hoặc, thì bỗng nhìn thấy con chó dữ đột nhiên cử động, hồng học xông về phía mình.

- Cứu mạng với...

Lâm Văn Vinh hết sức kêu gào lên, cũng có thể cho rằng hắn đã phản ứng mau lẹ, đứng dậy chạy vắt chân lên cổ.

- Uy vũ tướng quân, hãy đuổi theo hắn, cản hắn thật tàn bạo vào..

Tiếng nữ tử dứt khoát kia lại vang lên từ bên ngoài truyền vào.

Lâm Văn Vinh lúc này mới hiểu, hoá ra là con chó dữ kia tên là Uy vũ tướng quân, nghĩ tới cái đầu của con chó dữ này thì cái tên này quả là đúng với hình tượng con mẹ nó.

Bất quá lúc này hắn không còn tâm trí nào để tưởng tượng những điều này nữa, phía sau còn có một con chó dữ đang đuổi theo, nếu không chạy thì thật là ngu ngốc.

Lâm Văn Vinh vừa chạy vừa la hét kêu cứu điên cuồng, nhưng hôm nay khu vườn yên tĩnh kì lạ, ngay cả Phúc bá cũng không biết là đã đi đâu mất rồi, chỉ còn lại tiếng hít thở dồn dập của một người một chó mà thôi.

Một người một chó bắt đầu đuổi nhau loạn xạ điên cuồng trong sân, chạy đua với chó điều này là không thể, may mà Lâm Văn Vinh tư duy nhanh nhạy, trong khi chạy lúc nhanh lúc chậm, không ngừng thay đổi phương hướng, mấy lần móng vuốt của con chó đã chạm được vào bắp vai của hắn, nhưng thoát cái hắn đã né tránh được.

Lâm Văn Vinh thở hổn hển chạy vòng quanh sân, tránh được nanh vuốt lợi hại của con chó dữ rồi, bỗng bên ngoài sân vang tới tiếng cười hi hi, nghĩ ra đó chính là tiếng của ả nuôi con chó dữ này.

Lúc này Lâm Văn Vinh đã chạy thấm mệt, còn hơi sức đâu mà ngoái lại nhìn xem ả kia bộ dạng ra sao, trong lòng hắn lúc này đã hồi tâm đến cả mẫu thân và tỷ muội của ả rồi, con chó dữ kia đang đuổi theo càng ngày càng gần thêm.

Lâm Văn Vinh sau một lần bị Ngụy đại thúc tiến hành ‘quán đấm’ thất bại thì thể lực và sức bật phát đã tăng lên không ít, như vậy lúc đầu mới có thể chạy thoát được con chó dữ kia.

Nhưng càng về sau, thể lực của hắn lại càng kém sút, khoảng cách giữa người và chó ngày càng được kéo gần lại. Lúc này, hắn đã chạy tới bờ tường, đã là đường cùng rồi, vậy mà thể lực của con chó dữ kia vẫn không hề giảm sút, nhân lúc hắn không kịp di động, thì con chó dữ đã bay người lên không trung, xoẹt một tiếng, nhảy vồ về phía bắp vai của hắn.

Lâm Văn Vinh muốn tránh cũng không thể tránh được nữa, đành cắn răng không tránh nữa, đợi cho con chó kia lao tới, hắn liền dùng chân đạp mạnh vào nó một cái, trúng ngay giữa bụng, ầm một tiếng vang lên, thân thể con chó đã bị đạp mạnh đập vào tường. Trong lòng hắn biết rõ rằng, cú đá này là dồn hết sức lực toàn thân ra, nếu như không có hiệu quả gì thì hôm nay hắn không chết cũng chỉ còn lại nửa sinh mạng mà thôi, vì thế nên cú đá này mang toàn bộ khí lực sử ra.

Thân thể con chó kia bị va đập vào tường, Lâm Văn Vinh xông lên, một chân dẫm lên bụng con chó dữ, dùng hết sức đè ép nó xuống, khiến cho chó dữ dính trên tường không động đậy được, sau đó ra một cú đấm mạnh về phía đầu con chó.

- Mẹ kiếp, con chó, lão tử đập chết mày.

Mối hận của Lâm Văn Vinh với con ác cẩu này không phải là một chút hay một tý, mà là phần nợ tràn đầy, hắn tập trung toàn bộ sức lực trong cơ thể đập vào đầu con chó, vừa đập vừa chửi.

Tiềm lực của con người bộc phát lúc khó khăn nhất là vô cùng đáng sợ, Lâm Văn Vinh đôi mắt đỏ rực lên, cũng không biết là sức lực từ đâu tới nữa hắn ra sức đập mạnh và liên tục vào đầu con chó, đến nỗi ngay cả ngón tay của mình đã bị nát ra cũng không hề cảm thấy.

Con chó này đã bị trọng thương ngay từ cú đập vào tường đầu tiên rồi, những đòn mà Lâm Văn Vinh ra sau đó còn ác liệt hơn, một lúc sau đã đập nát đầu con chó.

Những đầu ngón tay của Lâm Văn Vinh đã bị thương, thấy đầu con chó bị đập nát, máu từ mồm con chó không ngừng tuôn ra, đến khi con chó đã chết không thể chết nữa, hắn mới dừng tay, trông con chó dữ kia giống như một bãi bùn vậy, mềm nhũn rơi xuống góc tường.

Lâm Văn Vinh trong lòng nhẹ nhõm, chút sức lực cuối cùng còn gượng gượng của hắn cũng đang dần dần sụp đổ, cả người buông thõng ngã sấp xuống đất, trong đầu hắn như thể không có chút không khí nào, hắn ra sức hít không khí vào, nỗi sợ hãi trong lòng vẫn chưa hề nguôi đi.

Với sức lực của một người, đánh chết con lang khuyến đối với người bình thường thì đó là một thành tích đáng nể. Lâm Văn Vinh lại không vui mừng là mấy, chết tiết, bị con chó ấy dọa hết hồn, không chết thì cũng chỉ còn lại một nửa sinh mạng mà thôi.

- Uy vũ tướng quân...

Tiếng kêu thất thanh của một nữ tử vang lên, tiếp đó liền nghe thấy tiếng bước chân đang vội vàng chạy tới.

Lâm Văn Vinh muốn xem ả dạy con chó hung dữ kia là ai, đáng tiếc là lúc này toàn thân hắn không còn chút sức lực nào, chứ đừng nói là ngẩng mặt lên, ngay cả sức để ngược mắt lên cũng không còn nữa là.

Nữ tử kia vừa nhìn thấy Uy vũ tướng quân đã mất mạng, liền hét toáng lên, nổi uất hận với Lâm Văn Vinh trong lòng thì không phải nói, nàng bước tới bên cạnh người Lâm Văn Vinh, hung hãn đạp lên người hắn vài cái nói:

- Cầu nô tài, hãy đền mạng Uy vũ tướng quân cho ta mau

Lâm Văn Vinh lúc này sức lực vô cùng suy yếu, ngay cả mắt cũng không mở ra được, tuy nghe thấy giọng của ả có chút quen thuộc, nhưng toàn thân hắn đã không còn chút sức nào, cũng không hề có phản ứng gì với mấy cú đá của nàng ta.

Nữ tử kia chân đi ủng, đá vào mông Lâm Văn Vinh mấy cái rất mạnh, may mà lúc Lâm Văn Vinh ngã ngực xuống đã dùng hai tay ôm lấy đầu, bảo vệ phần quan trọng nhất, lúc này bị nàng ta đá vào mông vài cái thì cũng chẳng quan trọng gì mấy.

Có điều... còn có một nơi quan trọng nhất của đàn ông chưa được bảo vệ, nếu như bị ả này đá vào vài phát thì e rằng sẽ đoạn tử tuyệt tôn mất thôi, Lâm Văn Vinh trong lòng âm thầm kêu khổ, nhưng toàn thân đã kiệt sức hết rồi.

May mà nữ tử đó xem chừng vẫn còn thuần khiết, nàng ta chỉ biết đá vào mông chỗ da dày nhiều thịt nhất, dường như không hề biết tính quan trọng của bộ phận trọng yếu của đàn ông này - '

Lâm Văn Vinh trong lòng nhẹ nhõm thoải mái hơn nhiều, bỗng nhiên cảm thấy sức đá vào mông mình của ả ta nhẹ đi rất nhiều, sau đó thì nhẹ tới nỗi không đủ sức gãi ngứa. Trong khi mệt mỏi lại được "mát xa" nhẹ nhàng như thế này khiến tâm lực sớm đã tiêu tụy kia dần dần chìm vào giấc ngủ.

Nữ tử kia tuổi có lẽ vẫn còn nhỏ, sức lực không đủ, đá Lâm Văn Vinh vài phát xong đã thấm mệt rồi, nàng nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán, sau đó quay lại nhìn Lâm Văn Vinh thì thấy trên khoé miệng của tiểu tử này lại mang một nụ cười ngọt ngào, chính là đã tiến vào mộng đẹp rồi, nước miếng chảy ra đầy mặt đất.

Nữ tử nhìn thấy hắn ngủ ngon lành, trong lòng càng tức giận, nàng nghiêng răng dùng sức kéo tai Lâm Văn Vinh lên và nói:

- Lâm Tam, hãy tỉnh lại ngay cho ta.

Lâm Văn Vinh mơ mơ màng màng mở mắt ra, vẫn chưa kịp nhìn khuôn mặt của nữ tử đó thì ả đã không chịu được sức nặng cơ thể của Lâm Văn Vinh, liền buông tay ra, hắn lại bị đổ xuống đất, rồi lại tiếp tục chìm vào giấc ngủ đi gặp Chu công.

Tiểu nữ kia liếc mắt nhìn hắn, hung hăng nói:

- Cầu nô tài kia, nhà ngươi hãy đợi đấy, nhất định ta sẽ cho ngươi đẹp mặt.

Nàng lại tức giận dùng chân đá mấy cái vào Lâm Văn Vinh, hậm hực bỏ đi, ngay cả Uy vũ tướng quân đã chết rồi cũng không thêm động đến nữa.

Lâm Văn Vinh ngủ trông thật là ngon lành, trong giấc mộng hắn lại gặp nàng Xảo xảo, nàng ta lời nói nhỏ nhẹ ngọt ngào dốc bầu tâm sự tâm tình với hắn, nàng như một thiếu nữ phong tình còn e ấp, khiến hắn yêu thích không buông tay ra được, thiếu chút nữa là không muốn tỉnh lại.

Hắn ngồi dậy, ngáp một cái thật dài, vươn đôi vai và có cảm giác như toàn thân đau nhức, ngẫm lại thì đây đều là do con ác cẩu gây nên, trong lòng hắn lại không kìm nổi nổi tức giận. Ngẫm lại mình đã có thể dùng quyền cước đánh chết con ác cẩu đó thì lại cảm thấy trong lòng sảng khoái hơn nhiều, hắn cũng không ngờ bản thân mình lại có thể bộc phát ra được sức mạnh như vậy, xem ra không nên ép người khác tới con đường cùng, chó cùng rứt giậu, hổ cùng cũng có thể cắn người đó.

Nghĩ tới con ác cẩu kia là hắn lại nhớ ra tiểu nữ độc ác nuôi nó, nghe giọng của nàng ta có vẻ quen quen, nhưng lại không thể nhớ ra là đã gặp ở đâu rồi. Hắn suy nghĩ hồi lâu thử điểm lại những nữ nhân mà hắn đã gặp từ sau khi tới nơi này .

Đầu tiên là Tiểu Thanh Tuyền nữ cải trang nam, nàng ta có mối thù khắc cốt với chính mình, cho dù ta có đánh chết con ác cẩu nhưng lúc đó bản thân cũng đã già gục xuống rồi, còn với khả năng của nàng ta thì nếu thủ tiêu chính mình thật sự là quá đơn giản. Từ đó có thể thấy được rằng kẻ ác nữ này tuyệt đối không phải là Tiểu Thanh Tuyền được.

Tiếp đó là Xảo xảo, nha đầu này ngoan ngoãn thông minh lanh lợi, lại có thiện cảm với ta, thì lại càng không phải là nàng được.

Lẽ nào lại là Tiêu phu nhân ư? Lâm Văn Vinh trong lòng giật thót tim, người đàn bà chàng quen thứ ba chính là Tiêu phu nhân, lẽ nào lại là bà ta đã nuôi con chó dữ hại người kia? Hắn nghĩ mãi nghĩ mãi, đến chính hắn cũng cảm thấy buồn cười, Tiêu phu nhân dung nhan quý phái khí chất phi phàm, làm sao có thể làm chuyện này được chứ? Huống hồ là ta và bà ta lại không oán không thù gì cả, bà ta cũng không có động cơ nào làm vậy cả.

Nghĩ đi nghĩ lại thì cũng không thể nghĩ ra được là hắn đã có thù hận với ai, trong Tiêu trạch này, những người đàn bà mà hắn quen biết ngoài Tiêu phu nhân ra thì chỉ còn vài nha hoàn kia mà thôi.

Lâm Văn Vinh mơ mơ màng màng, nghĩ tới nát óc ra rồi, sau đó hắn quyết định không nghĩ gì nữa, lính tới tướng quân, nước tới bị bờ ngăn, lẽ nào ta lại sợ nàng ta ư.

Toàn thân hắn ê ẩm, cũng không biết là đã nằm trên mặt đất bao lâu mà sức lực mới có thể dần dần khôi phục lại được, hắn lảo đảo nhồm dậy. Khu vườn lộn xộn vô cùng, hiển nhiên đó là kết quả của trận hỗn chiến người và con chó dữ kia, Lâm Văn Vinh toàn thân mệt mỏi, cộng thêm trong lòng không được vui, nên cũng chẳng buồn đi thu dọn nữa.

Hắn bước tới bên cạnh xác con chó dữ kia, đồ chó má, muốn ức hiếp ông nội mày ư, đừng hòng nhá. Uy vũ tướng quân gì chứ, ông đây còn chưa ra tay đâu.

Lâm Văn Vinh cười đắc ý, lôi xác Uy Vũ tướng quân vào trong cửa, tìm hai thanh gỗ cột lại thành một cái cang, rồi trói con Uy vũ tướng quân vào đó.

Ngôi nhà mà Phúc bá chuẩn bị cho hắn tuy có hơi đơn gian và nghèo nàn, nhưng những vật phẩm cần thiết trong cuộc sống thì không thiếu thứ gì. Lâm Văn Vinh bước vào căn phòng tìm một hồi, phút chốc sau đã tìm thấy một con dao nhỏ.

Hắn cười lạnh lùng, bước tới trước chiếc cang, lột da con chó dữ ra, cắt thịt của nó ra thành từng miếng nhỏ, rồi sau đó rửa sạch lại một lần.

Ngôi nhà mà hắn ở bếp củi lửa đều có, ngay cả những gia vị cũng chuẩn bị đủ cả, Lâm Văn Vinh vô cùng vui mừng, mang thịt chó bỏ luôn vào trong nồi .

Ngày hôm nay hắn đã chiến đấu hết sức mình với con chó dữ, tuy đã ngủ một giấc hôn mê, nhưng lúc này vẫn còn mệt mỏi, chỉ cần hoàn tất xong chỗ việc này thì hắn sẽ lại ngủ một chốc lát.

Thấp thoáng từ ngoài có tiếng nói vọng vào:

- Thơm quá, thơm quá, quả là thịt chó thượng hạng đây.

Đó chính là giọng của Phúc bá rồi.

Lâm Văn Vinh đứng dậy cười nói:

- Phúc bá, lão đây là đi làm hay là đi làm về vậy.

Lúc này đã là chiều tà mặt trời đang xuống núi, lúc này Phúc bá mới lộ diện, tự nhiên thấy lười biếng vậy.

Phúc bá cười khi khi nói:

- Hôm nay là người làm việc, có người ở đây, còn có thể xảy ra chuyện gì nữa chứ. Khà khà, Lâm Tam, người thật là biết hưởng thụ đó, thịt chó này có phải là do người bắt giết trộm chó nhà ai không? Ngon quá, tối nay ta có bữa ngon lành rồi.

Lúc đánh chó giết chó thì không thấy ông ra giúp đỡ một tay, đến lúc ăn thịt chó mới thấy ông tích cực đến vậy, Lâm Văn Vinh trong lòng khinh bỉ Phúc bá, bất quá Phúc bá không hề phát giác ra tẹo nào, hai tay vỗ đôm đốp nói:

- Thịt ngon tại sao lại không có rượu ngon vậy, khà khà, Lâm Tam, hôm nay người có bữa ngon rồi, để ta tới chỗ phu nhân lấy về một hũ rượu ngon cho, khà khà, người đừng có nói cho phu nhân biết đó biết chưa.

Lâm Văn Vinh biết bữa thịt chó hôm nay Phúc bá chẳng mất công sức nào, hôm nay bị dọa sợ hết vía, nếu được uống chút rượu vào cho tan biến nỗi sợ kia đi cũng tốt, thế là liền gật đầu.

Phúc bá hiển nhiên là bẩm sinh đã tham ăn, có món thịt chó thơm phưng phức thế này, ông ta đi cũng nhanh, về cũng chóng, chốc lát sau đã say khướt ôm về một bình rượu Thiệu Hưng Nữ Nhi Hồng chưa mở.

So với rượu Liệt Tính mà Lâm Văn Vinh đã từng uống, thì rượu Nữ Nhi Hồng tuy mùi vị nhạt nhạt, nhưng do đã cất lâu năm, nên có một mùi hương thoang thoảng, Lâm Văn Vinh uống cảm thấy vô cùng ngon miệng.

Hai người ăn mãi uống mãi, Lâm Văn Vinh bỗng cười hì hì nói:

- Phúc bá, người có biết trong Tiêu gia đại viện chúng ta có ai thích nuôi chó nhất không?

- Nuôi chó ư, đó đương nhiên là Nhị...

Phúc bá đang gặm cái đùi chó, nghe thấy câu này bỗng mặt biến sắc, dường như đột nhiên nhớ ra điều gì nói:

- Vừa rồi nhìn lông chó ở bên ngoài, dường như là có chút quen quen, con chó này chẳng lẽ là ở trong nhà của chúng ta ư?

- Không biết có phải là ở trong nhà chúng ta hay không, ta không biết, có điều, con chó này có một cái tên rất uy vũ, tên là Uy vũ tướng quân gì gì đó.

Lâm Văn Vinh nhẩn nha nói.

- Gì cơ? Uy vũ tướng quân ?

Phúc bá giật mình chút nữa nhảy dựng nên, sắc mặt trở lên trắng bệch:

-

Lâm Tam, nhà người hãy từ từ mà thưởng thức nha, ta còn có việc gấp phải đi ngay bây giờ. Đúng rồi, nhà người nhất định không được nói cho người khác rằng ta đã ăn thịt con chó này nhé, xin người, xin người đó.

Ông ta nói xong thì tháo chạy như bay, chạy giống như mấy nha hoàn lúc trước vậy, dường như nếu có ở bên Lâm Văn Vinh lâu hơn chút nữa là sẽ bị nhiễm khí độc vậy.

Xí, đi thì càng tốt thôi, Lâm Văn Vinh đã đánh chén hết sạch sành sanh chỗ rượu ngon thịt thơm đó, men rượu trong lòng lên, hần nga nga lăn quay ra giường ngủ dần dần thiếp đi mơ mơ màng màng, trong lòng bỗng nhiên nhớ tới lúc đánh nhau ngày hôm qua, loại thực vật nhìn thấy ở ngoài đồng ấy có mùi vị dường như vô cùng quen thuộc nhưng mà nhất thời không thể nhớ nổi nó là thứ gì.

Hắn suy nghĩ một lát, cũng không có manh mối gì cả, liền ngủ đi lúc nào không biết, đêm đó quả là một đêm yên tĩnh.

30. Chương 27: Mê Hoặc

- Lâm Tam, người, có làm sao không vậy?

Lâm Văn Vinh lắc lắc đầu nói:

- Không có , mọi chuyện đều rất tốt, cả đêm ngủ cũng rất ngon lành, ồ, đúng rồi, thịt con chó đó quả là thơm vô cùng.

Phúc bá nuốt nước bọt một cách khó khăn nói:

- Lâm Tam, đừng có trách ta không nhắc nhở gì nhà ngươi, nhất thiết không được sơ suất nhé. Đó là Uy Vũ tướng quân đó, chuyện này không thể đơn giản như vậy được đâu.

- Phúc bá nói vậy là ý gì chứ?

Lâm Văn Vinh nói.

- Ồ, không có gì, không có gì, ta chỉ là có chút tiếc vì hôm qua vội đi hơi sớm mà thôi, chưa kịp nhắm nháp những mỹ vị đó, thực sự là vô cùng tiếc.

Chưa kịp nhắm nháp những mỹ vị đó ư, ý của Phúc bá chính là muốn phớt lờ chuyện này đi.

- Đúng rồi, Lâm Tam , bắt đầu từ hôm nay, ta sẽ dạy nhà ngươi một số mẹo chăm sóc, nuôi trồng hoa nhé.

Phúc bá thấy Lâm Văn Vinh có ý định vặn hỏi, chợt nghĩ ra thủ đoạn, sắc mặt thay đổi, vội vàng chuyển sang đề tài khác.

Lâm Văn Vinh nhìn thấy Phúc bá nét mặt khác thường, khi hỏi vài câu về chuyện ác cẩu và tiểu nữ thì Phúc bá cứ nói vòng vo tam quốc không trả lời, dường như có vẻ cực kỳ cấm kỵ khi nhắc tới tiểu nữ đó, điều này khiến Lâm Văn Vinh trong lòng càng thêm nghi hoặc.

Thấy Phúc bá không muốn nhắc tới người đó, Lâm Văn Vinh nhất thời cũng chẳng nghĩ ra được biện pháp nào hay cả, chỉ đành đi theo sau Phúc bá, nghe ông nói về các loại hoa cỏ trong khu vườn. Phúc bá đã gần bó với thực vật hoa cỏ hơn ba chục năm rồi, ông có một kho kinh nghiệm vô cùng phong phú, chỉ mới nói vài câu thôi, mà khiến cho một người ngoại đạo chẳng biết tí tẹo nào về hoa cỏ như Lâm Văn Vinh cũng cảm thấy tăng thêm được không ít kiến thức.

- Phúc bá, ta thấy lão vô cùng thông thạo về các loài hoa cỏ, chẳng phải trong Tiêu gia mà e rằng trong cả cái thành Kim Lăng này cũng chẳng có mấy người có thể sánh được với lão đâu.

Lâm Văn Vinh nói với giọng vô cùng ngưỡng mộ, đây không phải là những lời nịnh nọt của hắn, mà là những lời khen ngợi thật sự.

-Kỳ nhân dị sĩ trên thiên hạ nhiều không đếm hết, ta chẳng qua chỉ là làm nghề trồng trọt này lâu năm, chỉ gọi là trăm hay không bằng tay quen mà thôi, chứ không dám nói là tinh thông.

Phúc bá nói với giọng khiêm nhường:

- Có điều trong thành Kim Lăng này, tinh thông hoa cỏ cũng chỉ lác đác có vài người, ta cũng đã đi thăm hỏi qua, cùng nhau giao lưu một chút.

Phúc bá nét mặt rạng rỡ, tỏ ra tự tin vài phần với tay nghề của mình.

- Vậy Phúc bá lão có từng nhìn thấy loại cây này không?

Lâm Văn Vinh chợt nhớ hôm dẫn bọn Đồng Thanh Sơn đánh nhau ở ngoại thành, thấy loại cây dường như quen thuộc mà hắn đã từng nhìn thấy ở đâu đó, liền tả lại đại khái hình dáng của nó. Phúc bá là người thành thạo trong lĩnh vực này, có lẽ ông ta sẽ biết rõ.

Phúc bá nghe xong những gì hắn kể lại thì trầm ngâm một lúc lâu rồi mới nói:

- Lâm Tam, loài cây mà người nói ta cũng chưa hề nhìn thấy bao giờ, không bằng hôm nào rảnh rỗi, nhà người dẫn ta đi xem xem thế nào.

Lâm Văn Vinh vẻ mặt đau khổ đáp:

- Phúc bá, lão có địa vị ở trong Tiêu gia này, có thể tùy ý ra vào, còn ta chỉ là một gia đình hạ đẳng, làm sao có thể tự do giống lão được, muốn đi đâu thì đi đó như vậy.

- Nói cũng đúng.

Phúc bá gật gật đầu nói:

- Ta có được địa vị như ngày hôm nay là phải cảm ơn sự tín nhiệm của Lão thái gia và Thiếu phu nhân. Lâm Tam, người chỉ cần chăm chỉ làm việc, khẳng định là cũng sẽ có thể đạt được trình độ như ta ngày hôm nay. Đúng rồi, nhà người nói xem đã nhìn thấy cái cây đó ở vị trí nào của thành nam vậy, người không tiện đến chỗ đó xem, đợi ngày mai ta tự mình đi kiểm tra xem sao.

Ý câu nói đó của Lâm Văn Vinh vốn là muốn thông qua Phúc bá để bản thân có thể dành được chút tự do, dù sao hắn mới vào Tiêu gia là tân đinh, muốn ra vào cửa phủ nếu không có phê chuẩn của tổng quản thì vô cùng khó khăn. Thêm nữa là quan hệ giữa hắn và Vương quản gia, Vương quản gia không cho hắn giấy nhỏ đã là nhân nhượng hắn lắm rồi, làm sao có thể thả cho hắn ra vào phủ tự do thoải mái được.

- Phúc bá, ta vốn sinh ra đã có số tất bật vất vả rồi, luôn thích được ngao du thiên hạ, nếu như nhốt ta cả ngày trong phủ như thế này, ta cũng khó mà làm quen được.

Lâm Văn Vinh nói rất mạnh dạn. Hắn đã nhìn thấu được dạ dày của Phúc bá rồi thì mới dám mạo muội như vậy, nếu như đối gia đình khác, thì đừng nói là đưa ra suy nghĩ quá đáng bậc này, đến ngay cả nghĩ trong đầu thôi cũng chẳng dám.

Phúc bá nhìn Lâm Văn Vinh chằm chằm nói:

- Lâm Tam, người có phải muốn tới Tiêu phủ ta làm gia đình không?

- Đúng, à, không phải.

Lâm Văn Vinh vội vàng chữa:

- Ta đã tới Tiêu gia, bất kể là có tự nguyện hay không, đều phải làm tròn bổn phận của mình, đây là trách nhiệm công việc.

Lời nói này của Lâm Văn Vinh mập mờ nước đôi, khiến người khác nghe thấy sẽ không biết là hắn ta tự nguyện hay bị ép buộc.

- Trách nhiệm công việc ư? từ này ta chưa từng nghe qua bao giờ, có ý nghĩa gì vậy?

Phúc bá ngạc nhiên hỏi lại

- Ô, đó là ta đã lấy lương bổng của Tiêu gia rồi thì phải cung sức tận tâm tận lực cho Tiêu gia, cái đó gọi là trách nhiệm công việc.

Lâm Văn Vinh vội vàng giải thích.

Phúc bá thở dài đáp:

- Lâm Tam, người không nói ta cũng có thể thấy điều đó, người là kẻ thông minh nhanh trí, nếu như không tới Tiêu gia làm gia đình, không chừng cũng có thể nên sự nghiệp. Có lẽ người vào Tiêu gia là có nỗi khổ bị ép buộc, nhưng đúng như những gì nhà người vừa nói, đã cầm lương bổng của phu nhân, tiểu thư đưa cho thì phải làm việc chăm chỉ cho Tiêu gia. Ta đã ở Tiêu gia cả đời người rồi, đây chính là nơi ta sống chọn kiếp, ta hi vọng là nhà người có thể thành tâm thành ý trợ giúp Tiêu gia.

Những lời Phúc bá nói đầy ý tứ mà lại chân thành khẩn thiết, Lâm Văn Vinh cũng có chút ngần ngại, chỉ dám cười nói:

- Phúc bá, lão nói đi đâu vậy, bây giờ ta là gia đình của Tiêu gia, đương nhiên là sẽ làm việc tận tâm tận lực cho Tiêu gia rồi. Còn trợ giúp Tiêu gia gì chứ, lão cũng quá đề cao ta rồi, một tiểu gia đình nhỏ mọn như ta đây có thể trợ giúp được gì cho họ chứ.

Phúc bá nói với giọng thâm sâu:

- Lâm Tam, Tiêu gia chúng ta nhìn bề ngoài thì có vẻ thịnh vượng, nhưng thực chất đó chỉ là hình thức bề ngoài mà thôi, còn trên thực tế, cảnh ngộ của Tiêu gia hiện nay vô cùng quẩn bách...Chà, những điều này thì nhà ngươi hãy tự mình tìm hiểu đi. Nói thật là lần đầu tiên ta nhìn thấy nhà ngươi, ta đã có cảm giác ngươi có khả năng trợ giúp cho Tiêu gia, tuy ngươi không học hành tử tế, nhưng lại có thể ‘xuất khẩu thành chương’, thông minh lanh lợi lại nhiều mưu trí, quả thật là một nhân tài khó tìm.

Nghe thấy câu Phúc bá nói ” không học hành tử tế nhưng lại có thể xuất khẩu thành thơ”, Lâm Văn Vinh cười cũng không được, khóc cũng chẳng xong, dù sao thì cũng là một học sinh giỏi của một trường đại học nổi tiếng, sao ông lại có thể nói ta là không học hành tử tế chứ. Có điều hai câu sau, hắn đã thẳng thắn tiếp thu, đó vốn là ưu điểm của hắn, nên cũng không phải ngại ngùng gì cả.

- Chỉ hi vọng là phu nhân và tiểu thư có thể sớm phát hiện ra tài cán của nhà ngươi, để ngươi có thể phát huy sở trường của mình, có thể trợ giúp đắc lực cho Tiêu gia bước ra khỏi cảnh khốn khó này, đó cũng là tâm nguyện lớn nhất và cuối cùng trước khi chết của ta.

Phúc bá càng nói, sắc mặt càng buồn bã, ông ta đã làm kẻ hầu ở Tiêu gia này cả một đời rồi, nên có cảm tình vô cùng sâu đậm với Tiêu gia, bất luận là thế nào, ông cũng không thể khoanh tay đứng nhìn Tiêu gia trượt dốc được. Nhưng tiếc rằng, tuy lão có địa vị nhất định ở Tiêu gia này, nhưng rốt cuộc thì cũng chỉ là kẻ hầu người hạ, những việc đại sự của Tiêu gia không đến lượt ông ta nhúng tay vào, với khả năng của ông ta thì chỉ có thể khiến Lâm Văn Vinh làm thủ hạ của ông mà thôi, muốn tiến cử Lâm Văn Vinh với chủ nhân thì còn phải xem sự nỗ lực cố gắng của chính bản thân Lâm Văn Vinh thế nào đã.

Thấy ông ta có chút ưu phiền, Lâm Văn Vinh đã hiểu những gì ông nói, trong lòng có chút cảm động trước lòng trung thành của ông ta, hầu hạ Tiêu gia cả một đời người, tới già vẫn còn nghĩ cho Tiêu gia đến như vậy, thì Phúc bá có thể coi là tình chí ý tận rồi, Lâm Văn Vinh đối với lão cũng giảm đi vài phần coi thường, mà thay vào đó là lòng tôn kính.

31. Chương 28: Bắt Tào Nhân Tật Thị Dong Tài

Lâm Văn Vinh vừa cười vừa nói, cố ý thay đổi sự chú ý của Phúc bá :

- Lão hãy yên tâm đi, chỉ cần Tiêu gia cần dùng tới ta thì ta nhất định sẽ cố gắng hết sức mình để giúp đỡ, cứ coi đây là sự báo đáp của ta với ơn tri ngộ của lão.

Nhìn bộ dạng tươi cười hớn hở của hắn, nào có ý gì là báo đáp ơn tri ngộ đâu, Phúc bá cười nói đáp:

- Tiểu tử nhà ngươi trơn như trạch vậy, cũng chẳng biết được nói câu nào là thật câu nào là giả hết.

Lâm Văn Vinh nghiêm sắc mặt nói:

- Phúc bá, lão hãy yên tâm, con người ta đây những cái khác thì không nói làm gì, chứ riêng chuyện báo đáp tri ân thì tự nhủ có thể làm được

Phúc bá gật đầu nói:

- Ủ, Lâm Tam, đây là chính ngươi nói đấy, hi vọng là chúng ta không nhìn nhầm ngươi.

Lâm Văn Vinh cười ha hả nói:

- Được rồi, được rồi, chúng ta không nói chuyện này nữa, Phúc bá người hãy dạy ta làm thế nào để có thể phân biệt được các loại hoa cỏ trước đi đã, tuy lớn bằng từng này rồi mà ta mới chỉ biết đến ngắt hoa mà thôi.

Phúc bá lắc đầu cười khổ, tên tiểu tử này dường như không lúc nào nghiêm cả, cũng chẳng biết là hắn có thể giúp đỡ được chút gì cho Tiêu gia hay không nữa, đành phải đi tới đâu thì tính tới đó thôi.

Mấy ngày sau đó, Phúc bá liền bắt đầu dạy Lâm Văn Vinh cách cắt tỉa cành hoa như thế nào, vun xới đất trồng ra sao, làm quen với tập tính của hoa cỏ như thế nào. Lâm Văn Vinh tuy chỉ thích ngắt hoa, không hứng thú gì lắm với việc trồng cây dưỡng hoa, nhưng hắn không ngần ngại ghi nhớ chúng, chỉ vài ngày thôi hắn đã quen hết được các loại hoa cỏ trong cả khu vườn, tập tính thói quen của các loại hoa cỏ cũng biết vài phần, Phúc bá rất hài lòng với sự tiến bộ nhanh chóng của hắn.

Mấy ngày nay, Lâm Văn Vinh đã cố gắng nhẫn nại, ở lì trong khu vườn cùng Phúc bá học tập, mỗi ngày cơm ba bữa, làm việc đúng giờ, lúc giải lao lại nghỉ lại trong vườn. Hắn là gia đình của bộ viên đình, toàn bộ viên đình có hai gia đình, Phúc bá là một, hắn là hai, cũng chẳng có ai quản cả, hắn đã sống một cuộc sống thoải mái vô cùng.

Trong viện hắn gặp tên một sách Tiêu Phong vài lần, Tiêu Phong đối xử với hắn vô cùng nhiệt tình, đều giảng giải lại cho hắn nghe về những giáo huấn của thầy giáo, Lâm Văn Vinh thì cho hắn một vài ý kiến làm sao để có thể lười biếng. Trong khoảng thời gian ngắn ấy, cuộc sống trôi qua thật êm đềm.

Những nha hoàn mới nghe thấy tiếng chó sủa lập tức tháo chạy toán loạn ngày hôm đó vài ngày sau đã quay trở lại tìm Lâm Văn Vinh, nói với hắn một vài lời, Lâm Văn Vinh đương nhiên sẽ không so đo gì với “đào tẩu khi lâm trận” như bọn họ cả, chỉ có điều mỗi khi hỏi tới nữ tử kia thì bọn nha hoàn liền lấy chuyện con chó ra để đánh trống lảng. Cứ như vậy hết lần này sang lần khác, những nha hoàn trong viện đã thân thiết với Lâm Văn Vinh hơn, họ qua lại thăm nhau thường xuyên hơn.

Lâm Văn Vinh tính tình vui vẻ hoà đồng, lại hiểu biết rộng, một câu nói đơn giản tầm thường tới miệng hắn lại trở nên thú vị hơn, những nha hoàn đều thích nghe hắn nói chuyện. Hắn biết rất nhiều chuyện thú vị, còn có thể nói rất nhiều những danh ngôn không nổi tiếng cho lắm, biết được hoa tại sao lại có màu đỏ, bầu trời tại sao lại màu xanh, còn thường xuyên ngâm những bài thơ hay tuyệt thế kinh thiên nữa, lại còn biết hát rất nhiều khúc hát du dương, khúc hát đó vô cùng ưu mỹ, chỉ có điều là nội dung của ca từ luôn làm cho người ta đỏ mặt.

Tiếp xúc lâu với những nha hoàn này, Lâm Văn Vinh khó tránh khỏi những lúc tâm hồn bay bổng, có lúc còn ngẫu nhiên kể một vài câu chuyện tiểu lâm tình ái nóng bỏng. Mỗi khi nghe tới đây, những nha hoàn này y như rằng sẽ mặt đỏ ửng lên, tản đi hết, nhưng chỉ một lát sau là lại tụ tập hết lại bên cạnh hắn, nghe hắn kể những câu chuyện thú vị ở bên ngoài.

Tóm lại, chỉ cần hắn không kể những chuyện hỗn tạp thì tất cả đều rất hay, nhưng thỉnh thoảng có những đoạn bí mật, cũng có vài nha hoàn gan lớn mặt đỏ ửng ngồi lại nghe hắn kể nốt.

Cứ như vậy, tên tuổi của Lâm Văn Vinh dần dần được lan truyền ra bên ngoài, toàn bộ nha hoàn của Tiêu gia đại viện đều biết đến một kẻ hầu thần kì mới tới của viên đình bộ: tuần tú khoáng đạt, tràn đầy sức sống, học rộng tài cao, cầm kỳ thư hoạ đều tinh thông, vui tính hài hước, biết hết thể sự trăm khoa.

Điều đáng nói nữa là nghe nói tân đình tên Lâm Tam này khi báo tên đã quang minh chính đại bước vào cửa chính, không thể so sánh với kẻ thấp hèn được.

Thế là tin tức truyền nhanh chóng rộng khắp, Lâm Văn Vinh bỗng ngấm ngấm trở thành nhân vật nổi như cồn trong gia đình của Tiêu gia, thậm chí còn được mọi người bầu chọn là tài tử phong lưu đầu tiên trong gia đình của Tiêu gia. Đương nhiên mọi người ở đây chính là những cô gái.

Còn với những gia đình khác thì không thấy vậy, tên tiểu tử họ Lâm có gì giỏi giang chứ, cho dù người được thăng bốc lên tận trời xanh, cũng giống như lão tử vẫn chỉ là một gia đình hạ đẳng trong Tiêu gia mà thôi.

Lâm Văn Vinh đã trở thành nhân vật được các nha hoàn ở phủ yêu thích nhất, cũng trở thành nhân vật các gia đình đổ kị ghen ghét nhất, hắn lại không hề để ý, với hắn mà nói thì: ta đây thứ nhất không tranh quyền, thứ hai không tranh lợi, chỉ mong có được một cuộc sống vui vẻ thoải mái, như vậy không hề gây hề hấn gì với các người chứ.

Lâm Văn Vinh không hề lười biếng, học thức lại phong phú, hơn nữa lại đi vào bằng cửa chính, càng khác xa so với các gia đình khác, một thời gian sau đã ngồi máy bay thổi loa - - danh tiếng truyền ra cả bên ngoài.(*)

Những nha hoàn có chút nhan sắc liền bắt đầu tìm có tới tiếp cận hần, mọi loại chủ ý để lấy có đưa ra đều có.

- Tam ca, đây là canh gà mà muội đã thức cả đêm qua để nấu cho huynh, huynh hãy uống ngay khi còn nóng nhé...

- Tam ca, muội vừa nấu cho huynh canh mộc nhĩ trắng này, huynh hãy thử nếm một chút đi...

- Tam ca, đây là quan yến thượng hạng, muội đã bớt riêng cho huynh từ chỗ phu nhân Vạn Lý Khắc đó, huynh hãy thử xem sao...

Trong nhất thời, oanh oanh yến yến, lời nói đường mật, hoàn phi yến sấu, mùi hương ngậy ngất khiến người ta hoa cả mắt, không cả muốn nhìn nữa.

Những gia đình khác đều thò dài cổ, tròn tròn mắt ra, tại sao một gia đình mới tới lại có được diễm phúc này chứ.

Nhìn thấy ánh mắt đỏ kị diên cuồng của bọn đồng liêu, các nha hoàn cũng bắt đầu lo lắng thay cho hần, Lâm Văn Vinh tức giận nói:

- Ta đã quá buồn chán rồi, như vậy mà bọn chúng vẫn đỏ kị sao? Ài, thật đúng với câu nói của người xưa: Người không bị ghét là kẻ tầm thường.

Câu nói này bị những người nhiều chuyện truyền ra bên ngoài, kết quả của nó là tất cả giới gia đình ở Tiêu gia nổi giận cùng nhau hành động, còn giới nha hoàn thì hành động tự phát, tụ tập thành ‘hộ Lâm quân đoàn’. Hai phái thường xuyên nổ ra những cuộc luận chiến, cãi nhau không thể chấm dứt.

Lâm Văn Vinh vẫn không có tâm tư nào can thiệp, nhìn các nha hoàn và bọn gia đình mặt đỏ tía tai cãi nhau vì mình, hần lại giống như kẻ rồi việc, muốn ăn thì ăn, muốn ngủ thì ngủ, muốn chơi thì chơi.

Bọn nha hoàn nhìn thấy hần thoải mái như vậy, lòng kính phục trong lòng càng sâu hơn, càng thường xuyên lui tới hoa viên hơn.

Bản thân Lâm Văn Vinh lại có chút khó chịu, những nha hoàn có tình ý với hần cứ gặp là nói chuyện thao thao bất tuyệt, những động tác đánh đá chưa ngoa đã ngày một tăng lên.

- Tam ca, đây là hoa gì vậy?

Một nha hoàn đầy đặn cầm một đoá hoa mẫu đơn sắc sỡ lên nhẹ nhàng xoa xoa bông hoa trước ngực, trên mặt đôi má ửng lên màu phớt hồng hoa đào, giọng nũng nịu.

- Tam ca, đoá hồng này đẹp vô cùng, chàng có thể giúp ta cài nó lên mái tóc không?

Một nha hoàn xinh đẹp khác dúm bông hoa hồng vừa mới ngắt vào tay hần, đôi má đỏ ửng lên, dựa mình vào người hần, đợi hần làm một cái trâm hoa.

- Tam ca, đoá thu cúc này sắp sửa nở rồi, ta muốn chuyển nó vào trong phòng của ta, chàng có thể giúp ta chuyển nó không?

Lâm Văn Vinh được một phen kinh ngạc.

Một số nha hoàn khác có mưu đồ thì giả vờ tới thỉnh giáo về các loài hoa cỏ, nửa đùa nửa thật cứ tiến sát tới người hần, mùi hương nhàn nhạt từ trên cơ thể họ toả ra, khiến cho tâm trạng “trầm lắng” của hần cũng có chút dao động.

Chú thích:

-(*)Tọa phi ky xuy lật - ngồi máy bay thổi loa’ vác loa mà thổi thì đã vang xa rồi, lại ngồi trên máy bay mà thổi— thì càng xa hơn nữa.

-‘Bất tao nhân tậ thị dong tài’ : Người không bị ghét là kẻ tầm thường.

- ‘Hoàn phi yến sấu’ : mập hay gầy đều đẹp

32. Chương 29: Tham Vọng

May mà hần thường xuyên nhớ tới Đồng Xảo Xảo đang vất vả tu sửa tửu lầu, tuy cũng chẳng nói ra lời rõ ràng, nhưng tình cảm chân thành mà nàng dành cho Lâm Văn Vinh sớm đã bộc lộ, còn nghĩ tới các nha đầu với bộ dạng nhu thuận nghe lời như vậy, Lâm Văn Vinh phải lấy lòng quyết tâm kiên định ra đề nên những ngọn tà hoả đó lại một cách khó khăn

Những ngày Lâm Văn Vinh tới đây cho dù là tất cả đều thoải mái theo ý mình, nhưng cũng nhớ ba người nhà Đồng gia vô cùng, từ lâu đã muốn ra khỏi phủ đến thăm bọn họ rồi. Thế nhưng bây giờ chàng làm gia đình, là kẻ hầu người hạ, muốn ra khỏi phủ cũng phải thỉnh giáo quản gia, hơn nữa Tiêu phủ có quy định không chế nghiêm khắc đối với gia đình muốn ra khỏi phủ, cộng thêm nữa hần có chút bất hoà với Vương quản gia, nên hần muốn ra ngoài một chuyến cũng chẳng dễ dàng gì cho lắm.

Những ngày này Lâm Văn Vinh bám riết chặt lấy Phúc bá, thật không dễ dàng gì thông qua cửa của ông ta mới xin được nghỉ nửa ngày làm, hần muốn tới thăm tửu lầu đã tu sửa tới đâu rồi, liền đi thẳng tới Huyền Vũ hồ.

Tới tửu lầu, nhìn tấm biển hiệu cửa hàng đã dỡ xuống, hơn chục thợ mộc đang đục khắc sửa sang lại. Phương án tu sửa đều là do Lâm Văn Vinh đã vạch ra từ trước, hần muốn kinh doanh tửu lầu theo con đường cách thức riêng của mình đã chọn.

- Lâm đại ca

Đồng Xảo Xảo vừa nhìn thấy hần đã nước mắt lưng tròng, vội vàng chạy xô tới.

Lâm Văn Vinh vào Tiêu phủ đã được khoảng hơn chục ngày, trong thời gian này chẳng hề có tin tức gì về hần cả, Đồng Xảo Xảo đương nhiên lo lắng vô cùng.

- Xảo xảo, nàng gầy đi đó.

Lâm Văn Vinh nhìn Đồng Xảo Xảo nói

- Đại ca, hình như chàng cũng gầy đi đó

Đồng Xảo Xảo sống mũi cay cay, nhìn khuôn mặt của Lâm Văn Vinh nói

Ta gầy ư? Ngày nào cũng ăn canh gà với tổ yến bồi bổ làm sao có thể gầy đi được chứ?

- Xảo xảo, tửu lầu của chúng ta tu sửa tới đâu rồi?

Lâm Văn Vinh nhìn nha đầu này tình nghĩa sâu đậm, đôi mắt ngấn lệ, liền vội vàng nói tránh sang chủ đề khác

- Mọi chuyện tiến triển vô cùng thuận lợi, tất cả đều được sắp xếp đúng theo kế hoạch mà đại ca đã vạch ra trước kia.

Nàng kéo đôi tay của Lâm Văn Vinh, nhìn xung quanh quan sát hiện trường:

- Theo cách chàng đã nghĩ ra thì tầng một sẽ xây phòng ăn rộng lớn, tầng hai sẽ xây phòng trà nho nhã, tầng ba sẽ xây phòng cho khách quý, nhưng đại ca còn chưa nói tầng bốn và năm sẽ dùng vào việc gì?

Lâm Văn Vinh cười một cách thần bí nói rằng:

- Tầng bốn và tầng năm gọi là phú quý tài hoa

- Phú quý tài hoa ư?

Đồng Xảo Xảo nhún mày nói:

- Như thế là ý gì chứ?

- Tầng bốn và năm này nhất định phải có cảm giác thần bí, phải xây thành một phú lệ đường hoàng, nó phải trở thành nơi hội họp yến tiệc cao cấp sang trọng nhất trong thành Kim Lăng này. Chúng ta phải đặt những cái tên như hoàng kim yến này, ngư sĩ yến này, tóm lại kiểu cách càng cao càng tốt, còn giá cả ư, tất

nhiên là càng cao càng tốt, nhất định phải đưa danh tiếng cửa hàng lên thật cao, phải để tất cả mọi người đều cảm thấy khi bước vào tầng bốn và năm dùng bữa thì đó là việc hãnh diện nhất

Đồng Xảo Xảo cũng đã hiểu ra, đây chính là hiệu ứng quảng cáo đó:

- Vậy thì những người như thế nào mới có thể vào tầng bốn và tầng năm chứ?
- Thì những người phú quý tài hoa, công danh song toàn, không chỉ là phải giàu có mà còn cao quý, hay nói cách khác là không chỉ phải có tiền, mà còn phải có quyền, những người như vậy có thể vào tầng bốn và năm, còn như ai lên tầng bốn ai lên tầng năm thì tất nhiên là càng phú quý càng cao càng cao thôi
- Vậy thì hai chữ tài hoa phải hiểu như thế nào đây?

Đồng Xảo Xảo nhăn chiếc mũi nhỏ nhăn xinh xắn lại hỏi

- Tài hoa thì càng đơn giản, Giang Nam chúng ta chẳng phải là rất nhiều tài tử ư? Lúc đó ta sẽ treo lên cửa hiệu hai câu đối, chỉ cần tài tử nhà ai có thể ứng lại câu sau, thì chúng ta hãy mời người đó lên lầu miễn phí. Tầng lầu miễn phí càng cao thì chẳng phải là tài hoa của họ càng cao ư? Cứ như vậy, danh tiếng của chúng ta sẽ càng nổi, tất cả những nho sinh có học đều lấy việc có thể lên tầng bốn tầng năm làm niềm vinh hạnh, nhưng bọn họ lại chẳng phải là tất cả đều có thể lên, vậy là vẫn phải chăm chút cho việc làm ăn ở tầng dưới. Như vậy gọi là trên dưới bổ xung cho nhau, không bỏ bê chỗ nào.
- Đại ca, vậy thì người phải ra câu đối khó một chút, để không cho bất kỳ hạng người nào cũng có thể lên lầu được.

Đồng Xảo Xảo vừa cười vừa che cái miệng nhỏ nhắn lại

- Điều đó là đương nhiên rồi, trong bụng ta toàn là mực mà

Lâm Văn Vinh nói bừa mà mặt không hề đổi sắc.

- Đúng rồi, Xảo Xảo, lần trước ta bảo nàng làm những tờ giấy chiêu khách thế nào rồi?
- Tất cả đều làm theo những gì chàng nói rồi. Trên mỗi một tấm phiếu đều đánh một cái dấu của chúng ta lên đó, như vậy mới có thể có hiệu quả được. Có điều, đại ca, việc chiêu khách như chàng nói liệu có được tác dụng nhiều không?
- Xảo Xảo , nàng đừng có coi thường chuyện chiêu khách này nhé, đây là một thủ đoạn kinh doanh vô cùng thành công đó. Ví dụ như những tấm thiệp chiêu khách mà ta đã bảo nàng làm, một bát mì Dương Xuân là ba đồng bản, một quả trứng lỗ cũng là ba đồng bản, hai thứ cộng lại chính là sáu đồng bản. Nhưng nếu như sử dụng tấm thẻ ưu đãi của chúng ta thì khi đồng thời mua cả hai thứ đó chỉ cần năm đồng bản mà thôi. Nhìn bề ngoài thì chúng ta kiếm được ít lời. Nhưng kì thực không phải vậy, thật ra thì nếu muốn mua mì Dương Xuân thì chắc chắn họ cũng phải mua trứng lỗ, nếu muốn mua trứng lỗ thì họ bắt buộc phải mua mì Dương Xuân. Hay nói cách khác là thực ra nếu như họ chỉ muốn mua ba đồng, nhưng bây giờ phải bỏ ra năm đồng, như vậy là có vẻ như đơn giá của chúng ta hạ thấp nhưng số lượng hàng bán được lại tăng lên, chúng ta sẽ bán được nhiều hàng hơn trước nhiều. Mỗi người đều cho rằng mình đã mua được hàng rẻ, kì thực người được lợi là là chúng ta

Lâm Văn Vinh giải thích cặn kẽ loại hình chiêu khách điển hình này cho Đồng Xảo Xảo nghe, sau này nàng sẽ là người quản quầy, nên những điều này cần phải giải thích rõ ràng cho nàng hiểu

- Xảo Xảo hiểu rồi, đại ca, người hiểu biết thật nhiều

Đồng Xảo Xảo gật đầu, ánh mắt sáng ngời, bất giác nắm lấy tay của Lâm Văn Vinh, khuôn mặt xúc động nói.

- Đây đều là những mẹo làm ăn thường dùng ở quê hương ta, sau này ta sẽ dần dần dạy cho nàng, sau này nàng cũng sẽ dần dần hiểu thôi

Lâm Văn Vinh vừa cười vừa nói

- Vâng, đại ca, mấy ngày này người sống ở Tiêu gia có tốt không?

Xảo Xảo hỏi nhẹ nhàng

- Cũng không tệ lắm, được ăn được uống lại được chơi nữa, xuýt nữa thì vui vẻ quên hết trời đất là gì

Lâm Văn Vinh nói đùa pha trò

- thật vậy ư?

Đồng Xảo Xảo khuôn mặt có chút buồn bã, hàm răng trắng muốt cắn đôi môi mọng đỏ rồi nói nhẹ nhàng rằng:

- Vậy huynh đã gặp đại tiểu thư Tiêu chưa? Nàng ta trông rất xinh phải không?

Lâm Văn Vinh giật mình một cái, hẳn đã ở Tiêu gia hơn chục ngày rồi, chỉ nhìn thấy mỗi Tiêu phu nhân thôi, tuyệt nhiên không nghĩ ra là Tiêu gia còn có hai vị tiểu thư nữa, thất bại, thất bại quá

- Nếu như ta nói là ta không hề gặp Tiêu đại tiểu thư nào hết thì Xảo Xảo nàng có tin không

Lâm Văn Vinh cười đau khổ

- Muội tin

Đồng Xảo Xảo nhìn chăm chú vào đôi mắt của hắn, đôi má phớt hồng, trong mắt ánh lên chút buồn rầu nói:

- Cho dù là đại ca có nói gì đi chăng nữa thì muội cũng tin. Đại ca là người có bản lĩnh nhất thiên hạ này, muội sẽ mãi mãi ủng hộ huynh.

Nhìn bộ dạng đáng thương của Xảo Xảo, Lâm Văn Vinh bất đắc dĩ lắc đầu cười nói:

-Ta nói thật đó, ta ở trong phủ hơn chục ngày rồi, nhưng chưa hề nhìn thấy đại tiểu thư. Hơn nữa ta gặp ả để làm gì chứ? Ta chỉ là một kẻ hầu người hạ ở trong phủ Tiêu mà thôi, ả là thiên kim tiểu thư ở trên cao, đừng nói là không gặp, chứ cứ cho là gặp rồi cũng chẳng biết nói gì. Nha đầu này, lại suy nghĩ lung tung gì vậy.

Xảo Xảo nét mặt bỗng sáng sủa vui vẻ lên, nàng nhìn Lâm Văn Vinh thâm tình nói:

-Đại ca, thật ra, muội, muội rất nhớ huynh.

Với tính cách nhút nhát thẹn thùng như Đồng Xảo Xảo, có thể nói ra những câu như thế này cũng thật sự là làm khó nàng rồi, nếu như không phải là nhiều ngày không gặp, tương tư bức người, thì cho dù nàng có mượn thêm chục lá gan nữa cũng chưa chắc dám nói ra những lời như vậy.

Xảo Xảo nói xong mặt mày đỏ ửng hết lên, không cả dám nhìn Lâm Văn Vinh nữa, quay người chạy đi như bay

Lâm Văn Vinh sững sốt lặng cả người, sau khi định thần lại nhìn cái bóng dáng của Xảo Xảo liền ha hả cười lớn nói:

-Xảo Xảo, ta cũng nhớ nàng

Hèm, hèm, từ phía sau vang lên hai tiếng ho giả, quay lại nhìn thì thấy lão Đồng đang đứng nghiêm mặt ở phía sau

Đùa giỡn với con gái diệu của người ta bị bắt quả tang, Lâm Văn Vinh vô cùng lo sợ, đành nở một nụ cười sượng sùng nói:

- Đồng đại thúc, hoá ra là người cũng đang ở đây ạ, mấy ngày này quả là làm mọi người vất vả nhiều quá

Đồng nhân đức lắc đầu nói:

- Lâm công tử, ta thì không có gì, chỉ là con nha đầu Xảo Xảo kia thôi, ngày nào đêm nào cũng ở lại đây, chuyện gì cũng lo lắng không yên, chỉ sợ phụ lòng tín nhiệm của người, chà, ta thật sự lo lắng thay cho nó

Lời lão Đồng nói có hàm ý cả, Lâm Văn Vinh đương nhiên nghe hiểu, nghĩ tới khuôn mặt tiểu tụy của Xảo Xảo, mà trong lòng hắn không kìm được đau xót, còn bản thân mình thì ở trong phủ Tiêu sống vui vẻ phong lưu, Xảo Xảo thì một mình bên ngoài chịu đắng chịu khổ, ngẫm lại thật là xấu hổ

-Đại thúc, người yên tâm, ta nhất định sẽ không để cho Xảo Xảo phải chịu thiệt thòi đâu

Lâm Văn Vinh nói

Đồng Thanh Sơn và Lí Bắc Đẩu đã mang nguyên vật liệu tới rồi, nhìn thấy Lâm Văn Vinh mặc một bộ áo gia đình màu xanh đội mũ đứng ở phía trước, lập tức chạy lại nói vui vẻ:

-Lão đại, người trở lại đây à. Sao rồi, mùi vị gia đình ở Tiêu gia thế nào?

Lâm Văn Vinh cười đau khổ lắc đầu nói:

-Một lời khó mà diễn tả hết được, nếu như người thích thì hãy thử vào đó xem

Lí Bắc Đẩu ngại ngần nói:

-Ta cũng muốn đi chứ, nhưng Tiêu gia căn bản là không chọn ta, yêu cầu của họ cao như thế, cũng chỉ có nhân tài như lão đại mới có thể lọt được vào mắt xanh của bọn họ mà thôi

Lâm Văn Vinh cười nói:

-Tên tiểu tử nhà ngươi đừng có nịnh hót nữa

Đồng Thanh Sơn nhìn xung quanh với ánh mắt thần bí nói:

-Lão đại, đã nhìn thấy tiểu thư Tiêu gia chưa, hãy nói cho ta biết có thật là trông rất xinh đẹp không?

Ngất ngất, đại tiểu thư Tiêu gia thật sự có sức hấp dẫn tới mức đó ư, không chỉ tên tiểu tử thối Thanh Sơn quan tâm, mà ngay cả tiểu ni tử Xảo Xảo cũng không nhịn được hỏi chuyện

Thấy bộ dạng đáng ngờ của Lâm Văn Vinh, Lí Bắc Đẩu hét lớn:

-Không phải chứ, lão đại, người vẫn chưa چرا được đại tiểu thư Tiêu gia ư?

Lí Bắc Đẩu vốn là người giọng to, cái giọng này mà hét lên thì ngay cả Đồng Xảo Xảo đang tập trung đếm tiền cũng nghe thấy

Nàng nhìn Lâm Văn Vinh một cái, ánh mắt ảm đạm rồi lại cúi đầu xuống không nói cũng chẳng rằng

-Tên tiểu tử nhà ngươi muốn lấy mạng của ta ư

Lâm Văn Vinh liếc nhìn Xảo Xảo một cái, thấy nàng vẫn đang tập trung tinh thần viết sổ nợ, dường như không hề nghe thấy gì cả, lúc này mới yên tâm, thuận tay bặt vào đầu Lí Bắc Đẩu một cái bặt tai

-Khì khì, ngại quá, ngại quá, quên mất là Xảo Xảo tỷ cũng đang ở đây

Lí Bắc Đẩu cười rất hàm hồ

Sợ tên tiểu tử Lí Bắc Đẩu luyện thuyên này lại nói ra những lời bịa đặt gì nữa, Lâm Văn Vinh vội vàng nói:

-Thanh Sơn, Hồng Hưng gần đây làm tới đâu rồi?

Lâm Văn Vinh bây giờ quan tâm tới hai chuyện, thứ nhất là tửu lầu, chuyện còn lại là Xã đoàn mà hắn đích thân tổ chức nên. Bây giờ thể xác hắn là ở Tiêu phủ, ra vào không thuận tiện, hai chuyện này đành chỉ có thể ở xa chỉ dẫn mà thôi.

-Đại ca, theo như ý của huynh thì chúng ta bây giờ hãy tổ chức sơ bộ ba đường khẩu trước, Bắc Đẩu là một trong những đường chủ, ta kiêm nhận một chức, còn một đường chủ nữa là do các huynh đệ bầu phiếu tự chọn ra

Đồng Thanh Sơn nói

Bầu cử dân chủ sao? Lâm Văn Vinh cười, tên tiểu tử Thanh Sơn này thật là ngày càng khá đó, ngay cả chuyện bầu cử dân chủ này cũng nghĩ ra được

Lí Bắc Đẩu là người mà Đồng Thanh Sơn tín nhiệm nhất, đương nhiên là yên tâm vô cùng, đường chủ được bỏ phiếu bình chọn cũng là do Đồng Thanh Sơn tự đề bạt, tính tin cậy thì khỏi phải bàn

-Bên dưới mỗi một đường khẩu còn có ba bốn chục người nữa, những cái đình trước kia đã được chúng ta xử lý hết. Bây giờ những người này đều là cây cổ thụ cả, đều là lấy những người đã chiến đấu với Lý Nhị Cầu tổ chức nên, vì vậy có thể tin tưởng được

Đồng Thanh Sơn tiếp tục nói

Những cốt cán đầu tiên của Hồng Hưng tham gia trong vụ tiêu diệt Lý Nhị Cầu lần lượt phân vào ba đường khẩu, lấy bọn họ làm chủ chốt, theo nguyên tắc thà ít chứ không nát, mở rộng ba đường khẩu lớn thêm lên. Vì vậy, Hồng Hưng bây giờ tuy chỉ có một trăm người, nhưng sức chiến đấu vẫn rất mạnh

Lâm Văn Vinh gật gù đầu, những việc này Đồng Thanh Sơn làm rất tốt, hẳn ta cũng đã trưởng thành lên rất nhiều

-Một vài lão đại trong thành khác có phản ứng gì với những hành động của bọn ta không?

Lâm Văn Vinh nói

Hơn một trăm người này trong cả một miền thành nam này làm gì có ai dám động chạm tới, nhưng trong thành Kim Lăng thì cũng chưa biết thế nào

-Bọn họ đương nhiên là đề phòng bọn ta rồi, còn cho vài người xâm nhập vào đường khẩu của chúng ta làm gián điệp nữa, trong bọn ta đã có tính toán trước, tạm thời hãy nuôi bọn chúng đã. Bây giờ lực lượng của chúng ta còn mỏng, nên giai đoạn này rất thật thà, không hề gây sự khi ở trên địa bàn của người khác, chỉ làm chút dầu ở thành nam, nuôi sống các huynh đệ

Đồng Thanh Sơn lại nói

Đồng Thanh Sơn gần đây đã làm được không ít việc, gây sự chú ý cho người khác là điều đương nhiên, cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả. Vùng thành nam này thuộc miền đất tương đối là xa xôi hẻo lánh trong thành Kim Lăng, dầu rất ít, nên những phái khác mới có thể để ý tới Đồng Thanh Sơn và Hồng Hưng.

-Lão đại, bước tiếp theo chúng ta phải làm gì đây?

Đồng Thanh Sơn nhìn Lâm Văn Vinh hỏi. Thời gian gần đây, vấn đề phát triển Hồng Hưng thật sự đã làm cho hắn phải đau đầu, lão đại lại không ở đây, hẳn lại càng không dám tự mình làm chủ

-Đợi đã!

Lâm Văn Vinh đi đi lại lại vài bước, mới quay phắt đầu lại nói

-Đợi ư?

Đồng Thanh Sơn và Lí Bắc Đẩu cùng nhìn Lâm Văn Vinh , không hiểu ý của hắn

-Thanh Sơn, thành nam là nơi không có dầu, nên những lão đại khác mới dễ dàng để cho chúng ta tùy ý làm gì thì làm ở đây thế này, lợi ích của bọn họ là không bị tổn hại. Nhưng nếu chúng ta muốn triển khai quân trong thành thì sẽ động chạm tới lợi ích của bọn họ, như vậy sẽ khó tránh khỏi khai chiến. Với thực lực của chúng ta thì còn kém xa so với bọn họ, nên chúng ta phải đợi

Lâm Văn Vinh giọng trầm lắng nói

-Vậy chúng ta phải đợi tới lúc nào đây?

Lí Bắc Đẩu tính tình nóng vội, liền hỏi dồn

-Chúng ta chỉ là đợi cơ hội tới, một cơ hội khiến chúng ta bay cao lên trời xanh

Lâm Văn Vinh cười nói

-Thanh Sơn, người có quen với người trong quan phủ?

Lâm Văn Vinh bỗng nhiên thay đổi chủ đề nói chuyện

Đồng Thanh Sơn lắc đầu nói:

-Đại ca, người cũng biết đó, chúng ta đều là quân chém giết, quan phủ không tới tìm chúng ta thì chúng ta đã hạnh phúc lắm rồi

Lâm Văn Vinh cười lắc đầu nói:

-Suy nghĩ này của nhà ngươi là không được. Chúng ta mở Xã đoàn, sau này còn phải đi lại với quan phủ nhiều nhiều. Hơn nữa, chúng ta muốn bay lên, không chừng cũng phải nhờ sức mạnh của bọn chúng đó. Chà, cơ hội, cơ hội à, cơ hội ơi mày đang ở đâu chứ?

Đồng Thanh Sơn và Lí Bắc Đẩu ai nấy đều mặt nghệt ra, mượn quan phủ làm xã hội đen ư, lão đại chẳng phải điên rồi ư

Lâm Văn Vinh thản nhiên lắc đầu, Đồng Thanh Sơn và Lí Bắc Đẩu dù sao thì cũng còn trẻ, lại không có nhiều kinh nghiệm, nói những lời này với bọn họ thì khẳng định là họ sẽ không hiểu được. Từ xưa tới nay, quan phủ chính là bạn quan trọng của xã hội đen đó thôi.

33. Chương 30: Cao Thăng

Lâm Văn Vinh ở lại tửu lầu tương đối lâu, thấy thời gian không còn sớm nữa, mới đành phải cáo biệt rồi đi.

Đồng Xảo Xảo tiễn hấn tới tận cổng Tiêu gia, đưa cho hấn trúc lam trong tay và nói:

-Lâm đại ca, đây là vài món ăn mà huynh thích ăn do muội đã làm, còn có vài bộ quần áo muội đã may cho huynh nữa. Huynh ở trong đó nhất định phải bảo trọng. Nếu không thì, muội ... Chúng ta đều sẽ lo lắng cho huynh lắm đấy.

Một chút thời gian buổi chiều vậy thôi mà nha đầu này lại còn có thể chạy về nhà đích thân làm cho hấn những món ăn này, tấm lòng này của nàng khiến Lâm Văn Vinh cảm động vô cùng, hấn nhìn tiểu ni tử này nói nhỏ nhẹ rằng:

-Xảo Xảo, cảm ơn nàng

-Đại ca

Đồng Xảo Xảo trong lòng ngập ngừng, liếc nhìn xung quanh một lát, rồi nói nhẹ nhàng rằng:

-Sau này đừng nói những lời cảm ơn gì cả, Xảo Xảo làm bất kì việc gì cho đại ca đều là cam tâm tình nguyện mà.

Trong lòng Lâm Văn Vinh tình cảm dâng trào, hấn nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của nàng và nói:

-Ta biết rồi, Xảo Xảo, trong khoảng thời gian ta không ở đó đã khiến nàng vất vả quá. Tuy nhiên nàng hãy yên tâm, sau một năm nữa ta sẽ trở về giúp đỡ nàng

Xảo Xảo then thùng đồng ý, bàn tay nắm chặt lấy hấn, trên khuôn mặt nở một nụ cười ngọt ngào tràn đầy hạnh phúc.

Thấy trời đã tối, Lâm Văn Vinh nói:

-Xảo Xảo, cũng không còn sớm nữa, nàng hãy quay về trước đi

Xảo Xảo lắc đầu nói:

-Không, đại ca, huynh hãy vào trước đi, muội ở đây nhìn huynh.

Thấy ni tử này tình cảm ứa ứa, Lâm Văn Vinh trong lòng cảm động con tim rối bời, muốn nói gì đó mà lại không biết phải bắt đầu như thế nào, không ngờ bình thường là một gã mồm mép trơn tuột như thế mà lại có lúc ngập ngừng như thế này

-Vậy, Xảo Xảo, ta vào nhé!

Lâm Văn Vinh nhìn Xảo Xảo nói.

Xảo Xảo ừ một tiếng nhỏ nhẹ, nhìn bóng dáng Lâm Văn Vinh bước chậm chậm vào trong Tiêu trạch, trong mắt nàng tràn ngập nỗi niềm lưu luyến bứt rứt không rời, không thể kìm nén được sống mũi bỗng cay cay, vài giọt nước mắt liền rơi xuống.

Lâm Văn Vinh bước vào cửa quay đầu lại nhìn mà vẫn thấy Xảo Xảo đứng im ở đó chưa về, bóng hình mảnh khảnh của nàng giống như một người vợ hiền lành đưa tiễn chồng xuất hành vậy, cũng không biết là sao nữa, Lâm Văn Vinh sống mũi cũng cay cay, hẳn biết rằng mình sẽ mãi mãi không bao giờ quên được cảnh này.

Trong phủ và ngoài phủ như thể hai thế giới hoàn toàn xa lạ vậy, ở ngoài phủ, Lâm Văn Vinh là đại ca của Đồng Xảo Xảo, là trụ cột vững chắc cho Đồng Xảo Xảo, nhưng vào trong phủ thì hẳn lại là một kẻ hầu người hạ không bằng cả một con chó. Cảm giác trái ngược ấy khiến cho hắn sững sờ một hồi lâu, may mà tính hắn khoáng đạt, lại không có lí tưởng gì cao sang, một không gian nhỏ nhoi trong phủ này cuộc sống cũng có thể cho là tự do tự tại.

Ngày hôm đó, Lâm Văn Vinh đang “cần mẫn” làm việc, đang cài một bông hoa vừa mới ngắt xuống cài lên tóc một nha hoàn thẹn thùng thì bỗng nhiên nhìn thấy Vương quản gia với bộ mặt tươi tỉnh bước vào. Từ sau khi vào phủ gây ra một số chuyện làm náo loạn thì không hề thấy Vương quản gia lộ mặt gì cả, hôm nay không biết là duyên cớ gì mà lại tới hoa viên với bộ mặt mỉm cười bước vào đây như vậy.

Mấy nha hoàn đang cười đùa vui vẻ cùng Lâm Văn Vinh nhìn thấy Vương quản gia chẳng được thoải mái như Lâm Văn Vinh, liền vội vàng tháo chạy như bay:

-Lâm Tam, thời gian gần đây mạnh khỏe chứ?

Wương quản gia vừa hỏi khuôn mặt vừa cười tươi như hoa.

Đàn ông cười tí mắt như vậy chẳng phải tốt đẹp gì, Lâm Văn Vinh chợt nhớ tới câu nói nổi tiếng kinh điển đó, có điều, trên hắn đã có người bảo vệ rồi, nên cũng chẳng có gì phải sợ Vương quản gia cả, liền cười nói:

-Ấy, đây chẳng phải là Vương quản gia sao, hôm nay sao lại có thời gian rảnh rỗi tới hoa viên thưởng thức hoa thế này? Ồ, ta biết rồi, hôm nay thu cúc nở rộ, đúng là thời điểm lí tưởng để thưởng gió, thưởng nguyệt, thưởng hương thu, không ngờ là quản gia đại nhân cũng là người văn nhân nho nhã như vậy.

Wương quản gia cười híp mắt lại nói:

-Vài ngày nay trong phủ bận rộn trăm việc, ta nào đâu có thời gian rảnh rỗi như vậy, hôm nay ta tới đây là để tìm nhà người thôi.

-Tìm ta ư?

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên nói:

-Đúng vậy, Lâm Tam, ta có thể chúc mừng nhà người rồi.

Wương quản gia giả bộ cười:

-Chúc mừng ư? Sinh nhật ta còn chưa tới, có gì đáng để chúc mừng vậy?

-Đương nhiên là có chuyện vui rồi, hơn nữa còn là chuyện vui lớn cơ. Gần đây, lão phu giúp việc trong thư phòng lâm bệnh, phu nhân đã đặc cách cho ông ta về quê thủ hiếu ba tháng, người giúp việc trong thư phòng lại quá ít, ta đã nghĩ đi nghĩ lại rồi, thấy nhà người thông minh lanh lợi, liền tiến cử nhà người với phu nhân đó, hơn nữa phu nhân cũng có chút ấn tượng với nhà người, nên bà ta đã đồng ý rồi, điều nhà người tới thư phòng giúp đỡ nhé. Chúc mừng nhé, đây chẳng phải là một chuyện đại sự tốt lành sao.

Nếu như ở những nhà khác, được điều tới thư phòng cùng thiếu gia đọc sách quả nhiên là đại sự một bước lên tiên, nhưng Tiêu gia không hề có con trai, thư phòng cũng chỉ là chốn dành cho các tiểu thư thỉnh thoảng lui tới đọc sách mà thôi. Các tiểu thư đọc sách cũng chỉ là trang trí mà thôi, Lâm Văn Vinh mà tới thư phòng thì có thể nói là còn một chút tiền đồ cũng chẳng còn.

Đồ chết tiệt nhà người định hãm hại ta, nhất định là nhà người thấy ta sống ở đây phong lưu thoải mái nên trong lòng không vui, trong lòng Lâm Văn Vinh sáng như tuyết, nói giọng mỉa mai rằng:

-Đây quả là một công việc tốt đó.

Vương quản gia cũng biết Lâm Tam là người thông minh, hơn nữa sau lưng còn có Phúc bá làm chỗ dựa, là một cái đình cứng, ông ta vốn không muốn tới giờ trò gì cả, nhưng ai bảo người chủ kia nói như vậy chứ, ông ta đành cứng đầu cứng cổ như vậy.

Lâm Văn Vinh nào đâu có nghĩ tới ông ta có nỗi khổ gì, thấy vẻ mặt Vương quản gia không có chút gì là giả bộ cả liền cười hai tiếng nói:

-Về việc này thì Vương quản gia người cũng biết đó, Phúc bá ở đây rất cần ta, ta chỉ sợ nhất thời không biết ra đi ra sao đây, vì vậy hay là nhờ ông hãy tới nói trước một câu với Phúc bá.

Ta làm sao dám đi tìm Phúc bá chứ, hai bên đều là những nhân vật không thể đắc tội được, đành phải lời nói của ai nặng hơn thì ta nghe người đó vậy, trong lòng Vương quản gia có nỗi khổ không thể nói nên lời, ông ta cười khan nói:

-Không cần đâu, Phúc bá lão ấy hai ngày nay tới Hàng Châu để chuyển cây cỏ rồi, phải nửa tháng nữa mới có thể quay về. Dù sao thì ta cũng đã hỏi ý kiến phu nhân rồi, bây giờ chỉ cần nhà người trực tiếp tới là được.

Hoá ra là như vậy. Tên tiểu tử này gan cũng to đấy chứ, lại dám nhân lúc Phúc bá không ở đây lấy việc công báo thù tư. Ông già Phúc bá này, không có việc gì thì đi công tác gì chứ. Lâm Văn Vinh tự cắn răng, nguyên rửa Vương quản gia chết đi sống lại, một lúc lâu sau mới nghĩ tên Vương quản gia này được, nhà người đã làm mừng một thì chớ có trách ta làm hôm rằm nhá, hãy nhìn ta xử lý nhà người đây này

-Thế này vậy

Lâm Văn Vinh cười nói:

-Vậy ta sẽ tới thư phòng làm việc. Dù sao thì Vương quản gia cũng biết, Phúc bá hi vọng rất nhiều ở ta, ài, ta thật sự là rất sợ tới thư phòng làm loạn lên, làm xấu mặt mũi của Phúc bá

-Không đâu, sẽ không như vậy đâu, Lâm Tam người nhất định sẽ làm được rất tốt là đằng khác, ta rất tin nhà người.

Thật khó để thấy Lâm Văn Vinh đồng ý, Vương quản gia đưa tay gạt mồ hôi trên trán đi, cuối cùng đã hoàn thành được nhiệm vụ, trong lòng thoải mái như chút được một gánh nặng vậy.

Cứ quyết định như vậy. Lâm Văn Vinh là thế hệ đầu tiên mà Phúc bá nhận, Vương quản gia đương nhiên cũng không dám làm khó hắn quá đáng, đã điều hắn tới thư phòng thu dọn dẹp, bộ viên đình này ông ta cũng không dám tùy tiện phái người tới, Lâm Văn Vinh tự nhiên vẫn được ở lại trong khu vườn yên tĩnh này, không ai có thể đuổi hắn đi được.

Nhắc tới đọc sách, Lâm Văn Vinh đã học hơn hai chục năm rồi, vậy nên kinh nghiệm tự nhiên rất phong phú, có điều đó đều là những kiến thức về toán Lí hoá, còn như văn vẻ thì hắn chỉ biết đọc thuộc vài bài thơ ra, cũng chỉ viết vớt vát được chút văn lúc đi thi mà thôi. Sau khi tới thế giới này, hắn ngoài Ngụy đại thúc mấy ngày dọn đi xem được chút sách tìm hiểu về thế giới này mà ông ta để lại, còn những lúc khác đọc nhiều nhất chính là cuốn tập san thế giới động vật thôi. Bây giờ bắt hắn vào thư phòng, ngày ngày phải đối diện với sách vở chẳng vở thì khác nào cho vịt lên quay, mới nghĩ tới thôi là đã thấy đau cả đầu rồi.

Ngày thứ hai, hắn chần chừ mãi tới trưa mới miễn cưỡng đi tới thư phòng. Hắn đã ở trong phủ này cũng được một thời gian rồi, thư phòng ở đâu đương nhiên là biết rất rõ.

Thư phòng của Tiêu gia nằm ở trong vườn, là nơi trung tâm trong Tiêu gia, thật là khác xa so với khu hoa viên hẻo lánh kia.

Trên đường Lâm Văn Vinh đi, người quen gặp vô số, trong đó phần lớn là các nha hoàn:

-Tam ca, nghe nói chàng được điều tới thư phòng rồi ư...

-Tam ca, đợi chút nữa ta sẽ mang đồ ăn tới cho chàng ...

-Tam ca, tối chàng có rồi không, trong khu vườn mới có một vở kịch, ta đã mua hai cái vé, chúng ta đi xem kịch tối nay nhé...

-Tam ca...

Những lời oanh oanh yến yến, tiếng cười nói vui vẻ này may mà Lâm Văn Vinh đã nghe quen rồi, trên suốt dọc đường cứ bắt chuyện suốt, lúc này mới tới được thư phòng.

Một vị tiên sinh đã lớn tuổi thân hình gầy gò, trên tay cầm một cuốn sách, nhẹ nhẹ vuốt những sợi râu đã bạc trắng, ông ta đang đi lại lại trong thư phòng vừa đi vừa đọc:

-Quan quan sư cưu, tại hà chi châu, yểu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu...

Một tên trẻ tuổi mập ú thì đang nằm bò trên bàn ngáy tu tu, tiên sinh nhìn nó mấy lần, chỉ biết lắc đầu cười khổ, rõ ràng là ông ta không có biện pháp gì cả.

Ấy, Tiêu gia chẳng phải là không có thiếu gia ư, vị công tử mập kia từ đâu ra vậy, lẽ nào là con riêng của Tiêu phu nhân sao?

Lâm Văn Vinh trong lòng thầm lấy làm kì lạ, liền vội vàng chặn một nha hoàn đi ngang qua lại hỏi:

-Làm phiền vị tỷ tỷ một chút, tiểu đệ là Lâm Tam, có chút chuyện muốn thỉnh giáo tỷ tỷ.

-Người là Lâm Tam ư?

Nha đầu đó mắt sáng lên, nói với giọng mừng rỡ:

-Đệ đệ có chuyện gì thắc mắc, tỷ tỷ không chuyện gì là không nghe

Lâm Văn Vinh không nhận được rùng mình một cái, những cô gái trong nhà này dường như đều phát rồ hết lên rồi.

Hắn giả vờ như không nghe thấy lời của ả, hỏi:

-Tiểu đệ vừa rồi bị điều tới thư phòng làm việc, nên vẫn chưa quen với tình hình ở đây lắm, vả lại cũng không biết trong thư phòng có những công tử tiểu thư nào?

Nha hoàn tròn tròn mắt nhìn Lâm Văn Vinh, bịt miệng cười nói:

-Người hỏi ta là hỏi đúng người rồi đó. Người trong thư phòng này cũng không đông lắm, đại tiểu thư từ mấy năm trước cũng không tới thư phòng nữa rồi, với học vấn của tiểu thư thì đi dạy mấy vị tiên sinh này vẫn còn thừa sức. Nhị tiểu thư tuổi còn nhỏ, nghe theo mệnh lệnh của phu nhân, nên cũng thường xuyên lui tới đây, nhưng mấy ngày hôm nay có lẽ tiểu thư đã ra ngoài rồi. Còn với vị thiếu gia này thì ngày nào cũng ở đây, vị tiên sinh này được mời tới đây hầu như là để chuyên dạy cho thiếu gia thôi.

Nha đầu này tuy nói kiêng kị, ẩn giấu nhưng với sự tinh ranh của mình Lâm Văn Vinh có thể đoán ra chỉ với vài câu nói ngắn gọn thôi, đã biết được một số tin tức như sau: đại tiểu thư học rộng đa tài, nhất định sẽ không phải tìm tới mấy vị tiên sinh này làm gì, nhị tiểu thư thì trẻ con tinh nghịch, phải nghe lời phu nhân, cũng không thể không tới, vậy còn vị thiếu gia này, dường như là kẻ dốt nát, cái gì cũng không thể học được, vì vậy vị tiên sinh dạy học này được mời tới để chuyên dạy cho hắn.

Lúc nói tới vị thiếu gia, mắt nha hoàn có chút khinh thường, rõ ràng là biểu hiện của vị thiếu gia này vô cùng kém cỏi, trong lòng Lâm Văn Vinh cũng cảm thấy thâm đau lòng, ngay cả nha hoàn này còn coi thường vị thiếu gia, vậy thì Tiêu gia làm sao có thể ngẩng đầu lên được đây

Tiếp đó, Lâm Văn Vinh lại từ nha hoàn biết được lai lịch của vị thiếu gia này. Vị thiếu gia này họ Quách, tên là Vô Thường, là cháu của nhà mẹ Tiêu phu nhân, cha của nó (cũng chính là anh trai của Tiêu phu nhân) là một huyện lệnh ở dưới Dương Châu, vì muốn dạy dỗ con nên người nên đã đưa nó tới Tiêu phủ, muốn nó nhận được sự giáo dục văn hoá tốt. Dương nhiên, còn có mục đích gì khác thì không thể biết được.

Thế nhưng vị thiếu gia này không chịu học hành, không thích văn chương, khi thầy giáo giảng bài thì ngủ gật cả ngày, phu nhân cùng ông cậu đề hết cách với hắn rồi.

Vị thiếu gia này quả là không thích học đây, trong khi lòng Lâm Văn Vinh đau xót, thì cũng mừng thầm. Tuy là tiểu tử này không chịu nổi, nhưng nếu phải tới hầu hạ một công tử ham thích đọc sách, cả ngày ngồi trên lớp, nghe thầy giáo giảng bài, thì chẳng phải là muốn lấy mạng Lâm Văn Vinh sao? Đáo lại như bây giờ vị chủ là công tử ngu dốt, tuy biểu hiện kém cỏi thật, nhưng theo những công tử như thế này tha hồ mà lừa bịp, ăn uống chơi bời thoải thích, cũng tuyệt đó chứ!

Lâm Văn Vinh trong lòng dần dần vui vẻ, “thương tiếc tiễn biệt” nha đầu tỷ tỷ đó, liền tung tăng bước vào thư phòng, vị tiên sinh nhìn Lâm Văn Vinh, liếc nhìn hắn một cái kì quái.

Lâm Văn Vinh mỉm cười, làm một động tác chào hỏi với lão:

-Chào tiên sinh, tại hạ là Lâm Tam, là người mới được cử tới làm việc ở thư phòng. Vừa rồi tại hạ ở bên ngoài nghe tiên sinh giảng bài, thật là bác học đa tài, học thông kim cổ, khiến tại hạ thật sự khâm phục vô cùng.

Thiên xuyên vạn xuyên, mã thí bất xuyên, tiên sinh thấy kẻ mới tới có vẻ khá, trong lòng vô cùng vui mừng, liền gật gật đầu nói:

-Đâu có, đâu có, người quá khen rồi.

vị thiếu gia đó lật người lại, nước miếng chảy cả ra bàn học, sau đó ngáp một cái rõ dài, mở mắt ra nói:

-Kẻ nào lại huyền thuyên ồn ào ở đây thế này, có để người ta ngủ không chứ

Tiên sinh vẻ mặt xấu hổ, vị thiếu gia này sao một chút nề mặt cũng không cho vậy?

Lâm Văn Vinh vội nói vào:

-Thiếu gia, thiếu gia, người tỉnh rồi ư?

Vị thiếu gia nhìn hắn một cái nói:

-Nhà người là ai vậy?

-Bẩm thiếu gia, ta là Lâm Tam, vừa được điều tới thư phòng, sau này sẽ đi theo hầu hạ người

-Ấy, người là Lâm Tam ư. Ừ, thật tuyệt, quả nhiên là một người thông minh.

Thiếu gia mở to mắt ra nhìn hắn từ đầu tới chân một lượt, cũng cảm thấy chút kỳ lạ. Những kẻ hầu khác khi nhìn thấy hắn thì đều gọi hắn là biểu thiếu gia, còn Lâm Tam này lần đầu tiên gặp đã trực tiếp gọi là thiếu gia. Đừng có coi thường một chữ này, chỉ thêm chữ này vào đã cho thấy những người hầu khác vốn không coi nó là thiếu gia, đó là ngoại thích của Tiêu gia, gia đình Lâm Tam này quả là biết điều, hai chữ thiếu gia nghe mới thoải mái làm sao.

Hơn nữa, nghe người hầu nói Lâm Tam này là một nhân vật nổi như cồn trong Tiêu gia này, anh tuấn phóng khoáng, phong lưu, rất có sức hút với các chị em, để cho hắn đi theo mình, cho mình những ý kiến làm thế nào để tiếp cận hai chị họ, và để có thêm nhiều hi vọng tiếp cận với các mỹ nhân

-Thiếu gia, thiếu gia?

Lâm Văn Vinh thấy biểu thiếu gia đó nhìn chằm chằm mình, trên mặt nở nụ cười đắc chí nữa, dường như đang nghĩ tới chuyện gì hay ho đây, trong lòng hắn không kìm được toát mồ hôi hột, nên phải vội vàng nhắc nhở vài câu thiếu gia:

-Ồ, cái này, Lâm Tam, từ nay về sau người hãy đi theo ta nhé

Biểu thiếu gia lớn tiếng:

-Dạ, thưa thiếu gia!

Lâm Văn Vinh nói với giọng cung kính.

tiên sinh thấy hai người chủ hầu đã làm quen xong liền nói:

-Quách thiếu gia, chúng ta tiếp tục học chứ?

Quách thiếu gia đang mơ giấc mơ đẹp mà bị người khác quấy rầy thì đã không vui vẻ gì, bây giờ nghe thấy tiên sinh nói phải tiếp tục bài học liền không nhận được gấp dài một cái, trong mũi dường như ừ nhẹ một tiếng. Tiên sinh thu ngân lượng nhà Tiêu gia, nên với thái độ này cũng chỉ mắt tròn mắt dẹt mà bỏ qua thôi, dù sao thì tiền cũng đã thu vào túi rồi.

Lâm Văn Vinh tất nhiên lại càng không thích nghe giảng bài, dù sao thì vị biểu thiếu gia này cũng đã không chịu nổi rồi, không bằng thuận theo ý của nó cho nó ngủ, sau này làm thuộc hạ của nó sẽ dễ nhơn hơn:

-thiếu gia, hôm nay trời thu cao xanh không khí mát mẻ, hay là chúng ta cùng tiên sinh ra ngoài tìm cảm giác làm thơ được không?

Lâm Văn Vinh đã đưa ra một đề nghị không gì mê người hơn được nữa...

34. Chương 31: Tiêu Nhị Tiểu Thư

-Hay đó, hay đó, hôm nay thời tiết mát mẻ, gió thu hiu hiu thổi, học trò cho rằng đây chính là thời cơ đập thu tốt nhất, không biết tiên sinh nghĩ sao?

Biểu thiếu gia hỏi tiên sinh với giọng tôn kính

Câu nói này của biểu thiếu gia tuy có cung kính thật, ngôn từ thì trang nhã, nhưng trong lòng Lâm Văn Vinh thâm nghĩ ý hấn ta rằng thiếu gia ta muốn ra ngoài tìm thú chơi, tốt nhất là nhà người đừng có đi theo ta.

-Việc này, việc này

Tây tịch toát hết mồ hôi hột, ông ta cũng biết vị biểu thiếu gia này là chủ như thế nào, có cho ông ta mấy lá gan nữa thì ông ta cũng không dám để Biểu thiếu gia ra ngoài như vậy, liền vội vàng hỏi lại :

-Quách thiếu gia, nghe nói Nhị tiểu thư vừa mới quay trở về, không chừng tiểu thư sẽ tới đây ngay lập tức. Vừa nghe thấy nhắc tới tên Nhị tiểu thư thôi Biểu thiếu gia vẻ mặt bỗng nhiên thay đổi nhanh chóng nói:

-Vậy sao, biểu muội sẽ tới ngay lập tức ư, như vậy cũng hay, ta sẽ ở lại đây học những quyển thơ này, đợi một lát nữa sẽ tỉ thí học vấn với biểu muội xem sao.

Tỉ thí ư? Lâm Văn Vinh cười trộm, tên nhóc con nhà người, gia đình ta còn giỏi hơn người, người lại còn dám so đo với ai chứ.

Vị Tây tịch kia thở một hơi thật dài, cuối cùng cũng đã giữ chân được thiếu gia, liền vội vàng nói:

-Nhị tiểu thư mấy ngày trước tới Tô Châu làm công việc, nghe nói là đêm hôm qua mới về tới nhà, ta vừa mới nghe thấy tin tức này.

Lâm Văn Vinh tới phủ này cũng đã được một khoảng thời gian rồi, thấy nha hoàn và bọn người hầu hạ hay nhắc tới nhiều nhất là Tiêu gia Đại tiểu thư anh minh giỏi giang như thế nào, còn với vị Nhị tiểu thư này thì lại ít nhắc tới vô cùng, cũng không biết là tại sao nữa.

-Đúng rồi, tiên sinh, biểu muội có mang theo Uy vũ tướng quân tới không vậy?

Biểu thiếu gia nét mặt có vẻ sợ sệt, tay sờ sờ miệng nói, lần trước hấn đi nhìn trộm Nhị tiểu thư tắm, kết quả là chưa tới gần cánh cửa thì đã bị Uy vũ tướng quân đuổi theo cắn vào miệng rồi.

Uy vũ tướng quân ư? Nhị tiểu thư ư? Lâm Văn Vinh vừa nghe thấy câu đó mặt tái mét, nếu như không nhớ nhầm thì con ác cẩu bị mình đánh chết kia có tên là Uy vũ tướng quân. Nếu như vậy thì Uy vũ tướng quân chính là con ác cẩu mà Nhị tiểu thư nuôi, như thế thì có thể biết rằng người dắt con chó ấy tới cắn mình cũng là vị Nhị tiểu thư này. Chả trách mà bọn nha hoàn kia chạy nhanh như bay như vậy, hoá ra là đều rất sợ vị Nhị tiểu thư này.

Tiểu nữ này ta có đắc tội gì với người chứ, sao lại ra thủ đoạn độc ác như vậy, trong lòng Lâm Văn Vinh vô cùng tức giận, nhưng lại cũng có chút sợ hãi, chàng không phải sợ vị Nhị tiểu thư đó, mà là sợ vị Nhị

tiểu thư này lại mang thêm một con chó dữ tên là Trấn viễn tướng quân gì gì đó tới, vậy thì hôm nay chàng chẳng còn nơi nào để chạy nữa.

Nói cái gì thì nó xuất hiện, Lâm Văn Vinh vừa mới nghĩ tới đây thì nghe thấy bên ngoài một âm thanh có chút quen quen vọng tới:

-Quách biểu ca, hôm nay ca học được những bài thơ mới nào thế?

Giọng nói này cho dù có đánh chết Lâm Văn Vinh thì chàng cũng vẫn sẽ không thể quên được, chính là giọng nói của nha đầu dốt con chó hung dữ ở bên ngoài cổng ngày hôm đó, tên tiểu nữ này còn đá chàng vài cái nữa, Lâm Văn Vinh tuyệt đối sẽ không quên được

-Biểu muội, muội đến đó ư.

Biểu thiếu gia vội vàng vàng bước tới chào hỏi.

Từ ngoài cửa một cô nương chừng mười sáu mười bảy tuổi bước vào, môi hồng răng trắng, đôi mắt sáng, đúng là một tiểu mỹ nhân.

Lâm Văn Vinh vừa nhìn thấy trong lòng lặng đi, tiểu nữ này chàng đã gặp trước đây rồi, chẳng phải là vị tiểu thư đã mua nốt quyển báo tam bản cuối cùng ngày hôm đó sao, chẳng trách mà nàng đã cố gắng hỏi ta đã từng gặp Tiêu đại tiểu thư chưa, hoá ra là nàng sớm đã có âm mưu rồi. Cũng chẳng trách mà ngày hôm đó nhìn nàng thấy hơi quen quen, hoá ra nàng chính là con của Tiêu phu nhân, nghĩ tới Tiêu phu nhân là đương nhiên rồi

Tiêu nhị tiểu thư bước vào trong cửa, nhìn thấy Lâm Văn Vinh, nhưng không hề ngạc nhiên một chút nào, trên khuôn mặt nàng lộ lên một nụ cười đắc ý, nói với Biểu thiếu gia rằng:

-Quách biểu ca, hôm nay ta tìm cho ca một nô tài tới hầu hạ ca, ca có vừa lòng không.

Trong lòng Lâm Văn Vinh hơi ngạc nhiên, bây giờ mới nghĩ ra là ngày hôm nay bị điều tới thư phòng này hoàn toàn là do sự sắp xếp của vị Tiêu Nhị tiểu thư này, vị Vương quản gia kia cũng chỉ là giúp một tay, nghĩ lại thì chàng đã suy sụp vài lần dưới tay thuộc hạ của vị Nhị tiểu thư này, nên trong lòng chàng nhất thời có chút lo lắng bất an. Song nhìn thấy Tiêu nhị tiểu thư này không hề đi cùng một con ác hầu nào, trong lòng bỗng yên tâm đi nhiều, ác hầu thì chàng không chắc, còn tiểu nữ thì có thể nào thì biết thế ấy

-Đâu có, chỉ cần là đồ vật biểu muội chuẩn bị cho ta thì ta sẽ thích thú vô cùng.

Biểu thiếu gia vội nịnh hót, tuy Lâm Văn Vinh có thông minh đến đâu thì cũng chỉ là một kẻ hầu người hạ mà thôi, trong mắt của hắn thì không bằng cả một đồ vật.

Tiêu nhị tiểu thư nhìn Lâm Văn Vinh đứng đó không nói câu nào, biết rằng hắn đã bị mình trấn áp, trong lòng đắc ý vô cùng, liền nói với biểu thiếu gia rằng:

-Quách biểu ca, ca hài lòng là tốt rồi, hôm nay ta cần tên nô tài này có chút việc, làm lỡ việc học hành của ca rồi

Biểu thiếu gia vội vàng nói:

-Biểu muội, muội đừng đi, hôm nay ta có ý làm cho muội một bài thơ, quan quan sư cụ, tại hà chi châu, yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu- biểu muội, muội thấy ta làm bài thơ này thế nào.

Tây tịch tiên sinh và Lâm Văn Vinh đều trợn mắt há mồm, lại có loại người vô liêm sỉ tới mức này ư, vị Biểu thiếu gia này cũng có thể nói là có một không hai rồi

Tiêu nhị tiểu thư cười khanh khách nói:

-Quách ca ca, bài thơ này ca đã đọc hơn hai chục lần rồi, lần sau có thể thay đổi chút đi được không

Tiêu Nhị tiểu thư không đùa nữa, nhìn Lâm Văn Vinh nửa đùa thật nói rằng:

-Tên nô tài này, hãy đi theo ta

Từ khi nhìn thấy Tiêu Nhị tiểu thư, Lâm Văn Vinh đã biết là hôm nay việc này khó có kết thúc tốt đẹp gì, nghìn không nên, vạn không nên, không nên bán tính mạng mình cho tiểu nữ này được, càng không nên tới

tiêu phũ, làm một gia đình không bằng cả một con chó như thế này. Bây giờ rơi vào tay người ta rồi, thật là bị động

Có điều Lâm Văn Vinh cũng không phải là người sợ sệt gì, thấy Tiêu Nhị tiểu thư mỉm cười nhìn mình, dáng vẻ thướt tha ấy khiến Lâm Văn Vinh trong lòng hừ lạnh một tiếng, gió xuân thổi trống trện lỏi, ta là Lâm Văn ta chẳng sợ ai cả

Khi hai người bước ra ngoài, không hề nói câu nào, Tiêu Nhị tiểu thư bước phía trước, Lâm Văn Vinh bước theo sau. vị Tiêu Nhị tiểu thư này trông dáng vẻ chưa tới mười bảy tuổi, tuổi vẫn còn trẻ, ở quê của Lâm Văn Vinh đứa trẻ bằng chừng này đang học trung học thi đại học, sao tới thế giới này tiểu nha đầu mới chút tuổi lại đã ngang bướng đánh đá như vậy chứ? Lâm Văn Vinh thật sự là không thể hiểu nổi

Trên dọc đường bọn gia đình nha hoàn nhìn thấy Tiêu Nhị tiểu thư tới đều mặt biến sắc, lánh đi đường vòng tránh gặp mặt, không dám tiếp cận vị Tiêu Nhị tiểu thư này nửa bước. Như vậy có thể thấy rằng, tiếng xấu của vị Tiêu Nhị tiểu thư này chắc chắn là đã sớm được lan truyền ra, cũng chẳng phải là chuyện ngày một ngày hai nữa rồi

Tới một căn nhà, Tiêu Nhị tiểu thư nhìn Lâm Văn Vinh rồi nói:

-Tên nô tài nhà người, hãy vào theo ta

Khuôn mặt ả lộ ra vẻ đắc ý, trong mắt loé lên chút xảo quyệt, ả bước lên đẩy cửa bước vào

Lâm Văn Vinh do dự một chút, vị Tiêu Nhị tiểu thư này chẳng phải là người hiền lành gì, hôm nay dụ ta vào căn phòng này phải chăng lại có âm mưu gì? Nghĩ tới âm mưu, chàng lại nhớ tới con ác cẩu đã chết dưới tay mình, tiểu nữ này ắt sẽ muốn báo thù, trong đó hẳn phải có cái bẫy nào đó.

-Sao vậy, không dám bước vào phải không? Khi nhà người chân đạp tay dẫm vào hôm đó chẳng phải là uy phong lẫm liệt lắm sao, tại sao hôm nay lại nhút nhát vậy chứ?

Nhị tiểu thư nhìn vẻ mặt do dự bất quyết của chàng liền nói với giọng thách thức.

Lâm Văn Vinh không hề sợ tiểu nữ này, điều chàng sợ là con ác cẩu, vểnh tai lên nghe ngóng một lát, trong thư phòng này vô cùng yên tĩnh, có vẻ như không có tiếng chó sủa nào cả. Chàng không yên tâm chút nào, lại cẩn thận nghe lại lần nữa, vẫn chẳng có động tĩnh nào cả, liền yên tâm hơn một chút, chàng cũng không nói gì cả, nhìn Nhị tiểu thư đó cười nhạt một tiếng, rồi bước vào chẳng sợ sệt gì

Vừa vào cửa nhìn, đây là một căn phòng vô cùng rộng rãi trống trải, trong phòng trống trơn, ngoài một cái cánh cửa nhỏ ra thì chẳng có một thứ gì hết

Tiêu Nhị tiểu thư đã bước tới trước cánh cửa nhỏ kia. Thấy chàng bước vào theo chẳng sợ sệt gì, liền quay đầu lại cười nói:

-Sao vậy, người không sợ ta sẽ lại thả chó ra cắn nhà người sao?

Lâm Văn Vinh cảnh giác nhìn xung quanh, không hề thấy gì khác thường, trong lòng liền yên tâm hơn, cười lạnh lùng đáp:

-Người cũng chẳng phải là chưa nếm mùi cổ tay ta, đừng nói là ác cẩu, chứ ngay cả ác nhân nào đó ta cũng trị được.

Tiêu Nhị tiểu thư sắc mặt có chút thay đổi nói:

-Tên nô tài nhà người cũng to gan đó, gì cơ, ta ư, ta là chủ nhân của người, hãy ngoan ngoãn đi. Nếu như không phải là bốn tiểu thư, tên nô tài nhà người ngay cả cửa Tiêu gia cũng không bước vào được đâu.

Lâm Văn Vinh giật mình chợt hiểu ra, hoá ra mình có thể bước vào Tiêu gia thuận lợi như vậy chẳng phải là do công lao của Ngụy lão, mà chính là tiểu nữ đứng trước mặt ta đây đã lên tiếng trước, cũng chẳng trách mà mình tới muộn mà vẫn được vào. Vị tiểu nữ này xem ra sớm đã tích oán với ta, mắt công suy nghĩ nhiều như vậy, chung quy lại vẫn chỉ tại con ác cẩu kia.

-Hoá ra là người sớm đã có âm mưu ư, nhưng không biết ta đã đắc tội Nhị tiểu thư ở chỗ nào, mà người phải tốn nhiều công sức để đối phó với ta như vậy?

Lâm Văn Vinh nói.

-Người còn nói là không đắc tội với ta ư?

Tiêu Nhị tiểu thư cau mày trợn mắt nhìn nói:

-Hôm đó, nhà người lấy bức hoạ của tử tử ta đi rao bán khắp nơi, còn nói ra những lời khinh bạc như vậy ư, người nhà Tiêu gia ta dễ dàng bị bắt nạt như vậy sao?

-Buồn cười thật, người dựa vào đâu mà nói bức hoạ đó là của tử tử người chứ? Toàn thành Kim Lăng này đại tiểu thư cũng không có mấy người, ai có thể vẽ ra bức hoạ giống người thật chứ? Ta không nói người vu hãm, mà người lại truy hỏi ta

Lâm Văn Vinh cười hỉ hả, những lời nói này đều nghiêm túc, không hề có nửa lời giả dối. Hôm đó bức hoạ vốn là vẽ theo chân dung của Tiêu phu nhân, căn bản là có giống Tiêu đại tiểu thư, nếu cố ép vài nét giống nhau thì cũng có thể cho là hai mẹ con họ giống nhau như đúc.

-Đúng là Lâm Tam mồm mép lợi hại

Tiểu cô nương mặt tức giận đỏ ửng lên, rõ ràng là không nói lại được với gia đình này:

-Hôm nay ta sẽ dạy dỗ nô tài nhà người cẩn thận, nếu không thì người còn cho rằng người Tiêu gia dễ bắt nạt.

-Nô tài?

Nghe thấy ả cứ luôn miệng gọi mình là nô tài, Lâm Văn Vinh trong lòng vô cùng tức giận, liền cười nhạt nói:

-Tiêu Nhị tiểu thư, ta nghĩ người đã nhầm đó, ta chỉ là một dân làm thuê theo hợp đồng cho Tiêu gia, chứ chẳng phải là nô tài gì hết, trên khế ước đó còn ghi tên Tiêu Ngọc Sương Tiêu Nhị tiểu thư nữa. Chỉ cần ta thấy các người không thoải mái là ta có thể lập tức ra đi. Nếu như người muốn tìm nô tài thì trong Tiêu gia nhiều vô kể. Chứ đừng có tìm ta mà trút giận

Lâm Văn Vinh nói xong quay người bước đi, với tiểu cô nương hiêu trương bạt hổ như vậy, không trị nổi cũng không tránh được hay sao?

Chàng dùng sức kéo cánh cửa vài cái, cánh cửa đó chẳng hiểu sao lại bắt di bắt dịch, Lâm Văn Vinh còn tưởng rằng mình không đủ sức, liền kéo mạnh thêm vài cái, nhưng vẫn không đẩy được cánh cửa ra, lần này Lâm Văn Vinh đã hiểu nhất định là vị Tiêu Nhị tiểu thư này đã giở thủ đoạn gì đó

Tiêu Nhị tiểu thư Tiêu Ngọc Sương cười nói:

-Sao vậy, sợ rồi phải không? Hôm nay không có mệnh lệnh của ta, thì không ai cũng bước ra ngoài cánh cửa này được.

Hoá ra căn phòng này có mật thất, sau khi Tiêu Ngọc Sương bước vào liền kéo mật thất, khiến Lâm Văn Vinh bị giam bên trong phòng này.

Thấy tiểu nữ này sớm đã có âm mưu rồi, có điều lúc này trong căn phòng chỉ có chàng và Tiêu ngọc sương mà thôi, đối phó với tiểu nữ này thì chàng vô cùng tự tin, tất nhiên không có gì phải lo sợ, lúc này chàng cười nói:

-Có ra bên ngoài được hay không, cũng chẳng phải là chuyện gì ghê gớm cả, có Nhị tiểu thư ở cùng ta thế này thì ta còn sợ gì nữa chứ. Ngược lại người phải lo sợ mới phải, ta chẳng phải là người tốt gì đâu, với tiểu nữ xinh đẹp luôn có cách đối xử đặc biệt, ta và người cùng ở một phòng, cũng nên cẩn thận đó.

Tiêu Ngọc Sương tuổi còn nhỏ, vẫn chưa hiểu những chuyện giữa nam và nữ, nhưng những cô nương ở thời đại này thường trưởng thành sớm, ả cũng chỉ muốn báo thù Lâm Văn Vinh, nhưng lại quên mất như thế này tức là đã trở thành cô nam quả nữ cùng ở trong một phòng, với danh tiếng của một tiểu nữ nhỏ tuổi thế này thì thật là thiệt thòi quá

nàng mặt đỏ tía tai tức giận cắn răng đáp:

-Người là đồ xấu, ta, ta, ta sẽ không tha cho người đâu.

Lâm Văn Vinh nhìn bộ dạng bức tức của tiểu nha đầu trong lòng cảm thấy thật nực cười, chàng nhìn Tiêu Ngọc Sương đáp:

-Ta nói Nhị tiểu thư, người không nên tự nghĩ mình tốt đẹp như vậy, con người ta tuy có thích mỹ nữ đó, nhưng vẫn chưa tới mức đói khát không có thức ăn, loại táo xanh như người cho dù có cho thêm ta hai lượng bạc ta cũng không cần

-Người-vô liêm sỉ

Tiêu Ngọc Sương hét lớn, đồng thời kéo cánh cửa nhỏ phía sau ra, hai vệt sáng xanh liền chiếu từ trong phòng ra bên ngoài

Chó săn! Lâm Văn Vinh giật mình

Đây là một con còn to xác khổng lồ hơn Uy vũ tướng quân mà chàng đã giết chết hôm đó, trong mắt nó loé ra vẻ dữ tợn, khiến Lâm Văn Vinh toàn thân nổi da gà. Miệng của chó sói bị buộc bởi một miếng vải đỏ, chẳng trách mà Lâm Văn Vinh không nghe thấy tiếng chó sủa nào, hoá ra là Tiêu Ngọc Sương đã sớm chuẩn bị. vị Tiêu Nhị tiểu thư này để đối phó với chàng có thể nói là đã tốn không ít công sức

Tiêu Ngọc Sương nhìn Lâm Văn Vinh với vẻ mặt tái nhợt liền cười đắc ý nói:

-Sao vậy, người không nghĩ ra phải không, đây chính là con chó săn ta cố gắng tìm được từ Tô Châu về đó, tên nó là Trấn Viễn tướng quân, nó và Uy vũ tướng quân chính là một cặp trời sinh, chính là dùng để đối phó với nhà người đó. Tên nô tài nhà người, không chỉ đã đánh chết Uy vũ tướng quân của ta, mà còn ăn thịt của nó nữa, hừ hừ, ta xem Trấn Viễn tướng quân hôm nay sẽ xử lý nhà người ra sao.

Tên tiểu nữ này tại sao có thể biết ta đã ăn thịt chó chứ, nghĩ ngợi một lát thì hiểu ra rằng nhất định là do Phúc bá đã lộ ra bí mật này, chẳng trách mà ông già này mấy ngày liền không thấy bóng dáng đâu cả, hoá ra là trong lòng ông ta đã có âm mưu từ trước. Nghĩ lại bộ dạng sợ hãi của Phúc bá mấy ngày hôm đó thì có thể thấy rõ ràng là đã biết sự lợi hại của vị Nhị tiểu thư này, nên mới chủ động thẳng thắn như vậy. Cũng chẳng trách mà đã mấy ngày rồi, tiểu nữ này mới tới báo thù, hoá ra là tới Tô Châu duyệt binh cứu trợ

Trấn viễn tướng quân nhìn Lâm Văn Vinh với con mắt ngầu ngĩnh, dường như đã hiểu rằng người trước mắt đây chính là kẻ thù đã cướp đi sinh mệnh của “cầu thủ” của mình, ánh mắt nó xanh lè, cái lưỡi nó thè ra đỏ chót, những chiếc răng nanh của nó nhe ra dữ tợn, loé ra bạch quang

Chết tiệt, sơ ý quá, thật là sơ ý, không ngờ rằng tiểu nữ này lại biết suy tính đến thế, biết được rằng giờ thủ đoạn này Lâm Văn Vinh sẽ sợ run cây sậy, nhìn tiểu nha đầu yếu điệu và con ác cầu điên cuồng đứng trước mặt, chàng cũng chẳng biết nên làm thế nào cả

Tiêu Ngọc Sương thấy Lâm Văn Vinh mặt tái nhợt biến sắc, biết rằng mình đã một tay che ngang trời có tác dụng, nhìn tên gia đình dữ tợn khuôn mặt sợ hãi, trong lòng ả vui mừng khôn xiết nói:

-Sao vậy, đồ khốn nhà người, hôm nay đã biết sợ rồi chứ? hừ, đừng trách ta không chỉ cho người con đường sống, chỉ cần người nói ra bức tranh đó là do ai vẽ ra, và vì những lời nhà người xúc phạm ta vừa này hãy tự tát vào tai một trăm cái, thì ta sẽ tha cho nhà người

Căn phòng này chính là để Tiêu Nhị tiểu thư bố trí chuyên dành để trị những gia đình nhà hoàn không nghe lời, trước đây chỉ cần ả lên tiếng là bọn kẻ hầu người hạ tất nhiên cảm như hèn, người nào không mở to mắt dám làm trái lệnh thì đừng nói là tạt một trăm cái bạt tai, cho dù một nghìn một vạn cái cũng phải chịu. Chiêu thức trừng trị kẻ hầu người hạ này của ả không phải là hiếm thấy, hôm nay nhìn thấy Lâm Văn Vinh đáng ghét như vậy nếu không trừng trị một trận đau ra đó thì làm sao có thể tiêu đi nỗi tức giận trong lòng ả được

Lâm Văn Vinh cũng quật cường không kém, nếu chỉ là nói ra ai là người vẽ bức tranh đó thì cũng chẳng có gì to tát cả, nhưng tự mình bạt tai mình thì Lâm Văn Vinh chưa từng mất mặt tới mức vậy, đặc biệt là đối diện với tiểu nha đầu điệu ngoa này, người càng mềm yếu thì ả sẽ càng lấn tới. Lâm Văn Vinh thần nhiên nhìn tiểu nha đầu với vẻ coi thường nói:

-Người đùa sao, ta lại phải sợ tiểu nha đầu như người sao, có thủ đoạn gì thì hãy tung ra hết đi.

Thấy ác đình này hiêu trương như vậy, Tiêu Nhị tiểu thư chỉ biết cắn răng, ả nhẹ nhàng tháo miếng buộc mõm con chó ra, nhìn Lâm Văn Vinh với con mắt hung hăng nói:

-Nhà ngươi đừng có hời hện đấy. Trần Viễn tướng quân, tấn công.

35. Chương 32 : Bãi Bình Tha

Tiêu Ngọc Sương chưa kịp ra mệnh lệnh thì đã bị Lâm Văn Vinh bịt chặt miệng, đẩy mạnh ả áp sát vào tường.

-Người, nhà ngươi muốn làm gì chứ?

Tiêu Ngọc Sương chưa từng nghĩ là Lâm Văn Vinh lại bư hãn như vậy, càng không nghĩ được rằng động tác của chàng lại nhanh nhẹn như vậy, lúc này cả người ả đều nằm trong tay của Lâm Văn Vinh :

-Người, người không được làm bừa, ta là Tiêu Nhị tiểu thư , người, người dám ức hiếp ta, phụ mẫu ta, tỉ tỉ ta đều sẽ không tha cho nhà ngươi đâu

Đây chẳng phải là Tiêu Nhị tiểu thư sơ ý, mà thực tế là thật sự không thể lường trước được. Trước đây bọn gia đình nha hoàn bị ả trừng trị thì mới nhìn thấy ả là đã không cả dám ngẩng đầu lên nữa rồi, mặc kệ muốn làm gì thì làm, chẳng có ai dám đối xử với ả như vậy, ả tác quái tác quái quen rồi, chưa hề nghĩ rằng một kẻ hầu người hạ lại dám động thủ với mình như vậy, chính vì thế mà đã tạo cơ hội cho Lâm Văn Vinh.

Lâm Văn Vinh ghì chặt chân vào chân đang cố giãy dụa của ả, cảm giác được sự mượt mà nhẵn nhụi da thịt đôi chân ả cọ sát vào, cánh tay chàng đặt trước ngực ả, ghì chặt cổ ả lại, hơi nóng từ ngực ả tỏa ra khiến Lâm Văn Vinh không thể kìm nén được trái tim bồi hồi. Thật là không thể thấy được nha đầu mới mười bảy tuổi này lại có cơ thể như thế, khi lớn thêm thì thế nào nữa?

Phì, phì, nghĩ ngợi lung tung gì chứ, tiểu nha đầu này tuổi còn nhỏ hơn cả em gái đang học đại học, bản thân lại có suy nghĩ xấu xa này, thật là không bằng đồ cảm thú, Lâm Văn Vinh tự cười thầm chính mình

Tiêu Nhị tiểu thư cảm giác được hơi nóng tỏa ra từ cơ thể chàng áp vào cơ thể mình, hơi thở đàn ông từ cơ thể chàng phả từng đợt lên mũi ả, Tiêu Ngọc Sương trái tim đập rộn ràng như một con hươu nhỏ vậy, vội vàng hét lên:

-Nhà ngươi muốn làm gì chứ, người, người không được ức hiếp ta. Phụ mẫu ta, tỉ tỉ ta sẽ không tha cho nhà ngươi đâu

Lâm Văn Vinh cười híp mắt lại nói:

-Vậy thì Tiêu Nhị tiểu thư thân mến, lúc vừa rồi khi người thả chó ra xông tới cắn ta, có nghĩ tới phụ mẫu người không, còn tỉ tỉ người nữa? khi người ức hiếp người khác có từng nghĩ tới phụ mẫu người, tỉ tỉ người không?

Tiêu Ngọc Sương chỉ là một đứa trẻ được nuông chiều quen, đâu có gặp được một gã cường hãn như thế này, hai mắt đỏ hoe nói:

-Ai bảo nhà ngươi không nói cho ta biết ai đã vẽ bức tranh đó chứ? Người ta tức giận mới cố ý tìm nhà ngươi gây khó dễ thôi

Muốn hỏi tường lại cảnh thả chó ra cắn người? vị tiểu nữ này còn cường hãn hơn cả ta đó. Lâm Văn Vinh trong lòng toát mồ hôi hột, chỉ là nhìn thấy Tiêu Ngọc Sương có hình dáng hấp dẫn trong lòng cũng không kiên cường được, nói cho cùng thì ả cũng chỉ là một đứa trẻ mà thôi. Còn không bằng cả một đứa trẻ nữa, một ông già lớn tuổi thì cũng nhỏ mọn quá

Chàng đang nói thì lại nhìn thấy Tiêu Ngọc Sương trong mắt loé lên vẻ xảo quyệt, trong lòng Lâm Văn Vinh bỗng tỉnh ngộ trở lại, tiểu nữ này rõ ràng là đang lấy tiến mà lùi, trước tiên lấy lòng thương hại của ta, chỉ cần ta buông tha cho ả, là lập tức ả sẽ ra đòn tấn công mới. Từ sự sợ hãi của bọn gia đình nha hoàn trong phủ với ả thì có thể thấy tiểu nha đầu này bình thường nhất định là vô cùng hung hăng, là người chủ

trời không sợ đất không sợ, nếu thả ả ra dễ dàng như vậy thì chẳng phải là tự mình chuốc lấy phiền phức hay sao.

Nghĩ tới đây, Lâm Văn Vinh nhìn thẳng vào mắt ả nói:

-Ồ, thật sự chỉ là như vậy sao, Tiêu Nhị tiểu thư ? ta nghe những kẻ hầu người hạ trong phủ này nói, người bình thường ức hiếp bọn họ, không việc gì độc ác người không làm, lẽ nào lại có việc này?

Tiêu Nhị tiểu thư tròn mắt nhìn nói:

-Người là nô tài gì mà ăn nói bậy bạ như thế chứ? Ta sẽ không tha cho người

Lâm Văn Vinh ánh mắt hung hăng nhìn ả nói:

-Ta chỉ cần người trả lời là phải hay không phải không thôi?

Thấy trong mắt Lâm Văn Vinh loé lên vẻ hung dữ, trong lòng Tiêu Ngọc Sương có đôi chút sợ hãi, nhưng vẫn nói với giọng ngoan cường rằng:

-Không có, ta đối xử với bọn họ rất tốt, ăn uống thoải mái, còn thường xuyên thưởng ngân lượng cho bọn họ nữa, nô tài nào dám bịa đặt nói xấu sau lưng ta chứ?

-Vậy ư?

Lâm Văn Vinh cười híp mắt nói:

-Tại sao những lời ta nghe được lại trái ngược lại hoàn toàn so với những gì người nói chứ? Ta nghe nói, trong căn phòng này người đã làm không ít chuyện xấu xa

Lâm Văn Vinh nhìn mật thất được dấu kỹ trong căn phòng này, Tiêu Nhị tiểu thư lại có thể điều khiển mật thất ấy một cách thành thạo, rõ ràng đây không phải lần đầu tiên ả làm việc này, những người từng bị ả Trì Sinh Xuân trừng trị chắc hẳn là không ít

-Người có nói hay không vậy?

Lâm Văn Vinh nhìn Tiêu Ngọc Sương với mắt sáng lấp lánh, đương nhiên là đang nghĩ xem có cách nào để ứng phó với những trò quỷ quái của ả kia không, Lâm Văn Vinh lộ vẻ mặt hung hãn, càng siết chặt tay trên cổ ả hơn

-Khạc, khạc

Tiêu Ngọc Sương bị chàng ép mạnh tới mức mà hít thở cũng thấy khó khăn, lại nhìn thấy ánh mắt dữ tợn của chàng như thể không có ý thương hoa tiếc ngọc gì cả, tuy ả có ngang ngược, nhưng cuối cùng cũng vẫn chỉ là một tiểu cô nương vẫn chưa hiểu thế sự, chẳng bao giờ phải chịu sự đe dọa như thế này cả, trong lòng vô cùng sợ hãi, bỗng ả khóc lớn một tiếng:

-Hu hu, Lâm Tam, đồ cầu nô tài nhà người, người dám ức hiếp ta, ta, ta sẽ không tha cho người đâu

Nghe ả lại gọi mình là nô tài, Lâm Văn Vinh vô cùng tức giận, chàng kéo ả quay người lại rồi ép sát vào tường, vỗ mạnh một cái vào mông ả

Trong lúc chàng tức giận, cái vỗ này không nhẹ chút nào, cảm giác tiếp xúc da thịt mượt mà tuy thích thú, nhưng cảm giác bị xỉ nhục đã khiến chàng quên đi tất cả

Tiêu Ngọc Sương trong lúc đó, tiếng khóc lại càng thêm mãnh liệt hơn:

-Lâm Tam, tên nô tài nhà người, người dám đánh ta ư, ta, ta, ta sẽ đánh chết nhà người. Cứu ta với, tên nô tài Lâm Tam đánh người, cứu ta, cứu ta

Tiêu Ngọc Sương ra sức gào thét. Nhưng ả đã quên rằng mình đã dặn bọn người hầu ở bên ngoài rằng lát nữa cho dù bên trong có phát ra bất cứ âm thanh nào cũng không ai được phép vào trong, như vậy vốn là muốn xử lý Lâm Tam, nhưng không ngờ lại là tự hại bản thân mình. Bọn người hầu vốn đã vô cùng sợ sệt vị Nhị tiểu thư này rồi, nghe lời dặn dò của ả thì ai cũng bỏ đi cách xa thật xa cho yên chuyện. Lúc này trong lòng Tiêu Ngọc Sương hối hận cũng chẳng phải nói

Cái vỗ của Lâm Tam dường như có ma lực kì lạ, đánh đúng vào chỗ nhạy cảm, lại khiến trong lòng ả dâng trào một cảm giác đặc biệt. Tiêu Nhị tiểu thư vừa sợ hãi vừa tức giận vừa xấu hổ, do quay lưng lại với Lâm Văn Vinh, ả ra sức giãy giụa, hai đôi chân nhỏ không ngừng đá ra phía sau, muốn cho tên nô tài ác này một trận

-Người có nói hay không?

Giọng Lâm Văn Vinh nói vọng lên bên tai ả

-Không nói.

Tiêu Ngọc Sương nói ngoan cường, nhưng lại cảm thấy trên mông có gì đó nặng trĩu đè lên, một cảm giác cay cay, đau đốn, khiến ả không kìm được rơi nước mắt

Lâm Văn Vinh vỗ vào mông ả không hề thương tiếc, cứ như thể đang giáo huấn một tiểu nữ tử không chịu nghe lời vậy, tiểu nha đầu này, không có ai dạy dỗ, nên đề đầu cưỡi cổ người khác tác quái tác quái, người lớn lại không quan tâm, hôm nay ta sẽ thay phụ mẫu tử tử của người dạy dỗ người

Tiếng khóc thét của Nhị tiểu thư ngày một lớn hơn, Lâm Văn Vinh lại càng đánh càng nhanh mạnh hơn, dần dần chàng ra tay có chút quá đáng, khiến cho nha đầu này cảm thấy đau, nhưng lại không hề khiến ả bị thương

Tiêu Nhị tiểu thư chưa bao giờ phải chịu sự xỉ nhục như thế này, ả quát lớn tiếng:

-Lâm Tam, ngươi là đồ tồi, ta, ta cắn chết ngươi

ả quay ngoắt lại, há miệng cắn một cái thật đau vào cánh tay đang ép chặt người mình của Lâm Tam

Cái cắn này là do Tiêu Ngọc Sương quá tức giận, tự nhiên đem hết sức lực ra, cánh tay Lâm Văn Vinh đau xót, trong lòng nổi điên lên, đập một cái hung hãn, vô cùng mạnh vào bả vai của Tiêu Ngọc Sương

Lúc này Lâm Văn Vinh không hề nghĩ ngợi gì cả, lúc Tiêu Ngọc Sương cắn liền bị đau hét toáng lên, bỗng ả buông ra, dựa vào tường khóc thút thít

Lâm Văn Vinh nhìn hai vết răng cắn hằn sâu trên cánh tay rơm rớm chút máu, trong lòng tức giận vô cùng, chết tiệt, tiểu nữ này không những nuôi chó mà hành xử cũng chẳng khác gì chó, vết cắn này cũng chẳng thua kém Uy vũ tướng quân là mấy

Nhìn thấy Tiêu Ngọc Sương khóc thút thít, trong lòng Lâm Văn Vinh cũng có chút không đành lòng, nhưng chàng biết lúc này chính là thời khắc quan trọng nhất, nếu như hôm nay không thể giải quyết làm hoà với ả thì sau này thật sự là khó mà có thể sống nổi

-Người nói hay không?

Lâm Văn Vinh tức giận nói, giọng điệu không hề có ý thương tiếc

-Ta, ta, ngươi dữ dần gì chứ

Nhị tiểu thư vừa khóc vừa nói:

-Ta cũng chẳng làm gì bọn nô tài đó cả, chỉ là thỉnh thoảng tìm một vài gia đình, để cho họ đánh nhau với Uy vũ tướng quân trong căn phòng này thôi, có lúc tìm vài nha hoàn tẩm cho Uy vũ tướng quân một chút. Nào có biết bọn họ nhát gan như vậy chứ, lại trở nên sợ như vậy

-Dã man! Đồ dã man!

Để cho gia đình và chó đánh nhau ư, thật hổ thẹn là những gì Tiêu Nhị tiểu thư nghĩ ra, với sức lực của bọn họ thì làm sao có thể trở thành đối thủ của Uy vũ tướng quân được chứ? Tiểu cô nương này thật không hổ là ác ma của Tiêu gia đại trạch, chỉ dựa vào Uy vũ tướng quân là ai ai nhìn thấy cũng phải nhường đường

Nhị tiểu thư cảm thấy chàng dừng lại không ra tay nữa, lén quay đầu lại nhìn trộm thì lại thấy Lâm Tam đang nhìn mình với ánh mắt dữ tợn, khuôn mặt đáng ghét không tả nổi

Tiêu Ngọc Sương trong lòng quýnh lên, nước mắt lại tuôn trào nói:

-Lâm Tam, người, người đừng đánh ta nữa, ta, ta biết ta sai rồi

-Người sai ở chỗ nào?

Lâm Văn Vinh nói

-Ta, ta không nên nuôi chó hành hung người khác, không nên ngoan cố điều ngoa, không nên ức hiếp người, hu hu, người đừng đánh ta nữa

Tiêu Nhị tiểu thư khóc lóc thẹn thùng nói

Lâm Văn Vinh hừ một tiếng rồi nói:

-Vậy thì người hãy thề, sau này không tùy tiện ức hiếp người khác nữa, cũng không được trả thù đả kích người khác nữa

Tiêu Nhị tiểu thư liếc nhìn chàng, nói với giọng tủi hờn:

-Nếu như ta không ức hiếp người khác, vậy người khác ức hiếp ta thì làm thế nào?

Lâm Văn Vinh vỗ một cái vào bụng, vừa cười vừa mắng rằng:

-Tiểu nha đầu này không ức hiếp người khác, là người ta đã được yên ổn lắm rồi, còn ai dám tới ức hiếp người chứ

Tiêu Ngọc Sương mặt đỏ lên, trợn trừng nhìn Lâm Văn Vinh một cái, nhưng thấy ánh mắt sắc lạnh của chàng đang nhìn mình, khuôn mặt hung dữ không nói nên lời, tiểu cô nương trong lòng sợ hãi bĩu môi nói:

-Thề thì thề chứ sao, người làm gì phải hung dữ như vậy chứ, ta từ trước tới nay chưa hề gặp một nô tài xấu như người

Thấy Lâm Văn Vinh mặt lạnh như băng, Tiêu Ngọc Sương vội vàng sửa lại rằng:

-được, được, người không phải là nô tài, người là gia đình của nhà ta, ta từ trước tới nay chưa hề gặp một gia đình hung dữ như thế này

Khi Tiêu Nhị tiểu thư thề, thấy Lâm Văn Vinh vẫn chưa có vẻ gì là muốn thả mình ra, trong lòng ả tức giận, làm thế nào để chống lại sức mạnh của Lâm Văn Vinh, Tiêu Ngọc Sương chỉ đành mở to mắt nhìn chàng, nói với giọng cầu xin:

-Lâm Tam, ta đã thề rồi, người còn không tha cho ta ư

Hôm nay doạ tiểu cô nương này sợ phát khiếp, thì có lẽ ả sẽ không còn dám tìm mình gây khó dễ nữa, chuyện này cũng có thể coi là đã tạm ổn, trong lòng Lâm Văn Vinh tính toán một chút rồi nói:

-Vậy thì tốt, bây giờ ta sẽ thả người ra, người phải nhớ kỹ những gì người đã thề, những trò ác độc người đã làm với ta, ta cũng sẽ không truy cứu nữa, chúng ta coi như đã giải hoà, người xem như vậy được chứ?

Tiêu Ngọc Sương thấy chàng có vẻ mềm lòng rồi, nỗi sợ trong lòng cũng vơi đi rất nhiều, liền vội vàng mặc cả:

-Vậy thì người hãy nói cho ta, bức tranh đó là do ai vẽ? Còn nữa, tiểu san đó là chủ ý của ai vậy? nếu không thì ta sẽ nói cho phụ mẫu và tỉ tỉ của ta đồ xấu xa nhà người đã đánh ta.

Lâm Văn Vinh không ngờ rằng ả vẫn còn nhớ chuyện này, thực ra thì cũng cười không được, khóc chẳng xong, nghe câu nói sau của ả, trong lòng chàng không được vui vẻ lắm, sắc mặt lập tức thay đổi nói:

-Sao có thể như thế được, ý này của người chẳng phải là muốn uy hiếp ta ư? Con người ta đây chẳng sợ sệt gì cả, nên cũng chẳng sợ bị uy hiếp, đặc biệt là kiểu uy hiếp nha đầu trẻ con này của người

Tiêu Ngọc Sương thấy sắc mặt chàng lại bắt đầu dữ tợn, liền oà lên khóc lớn nói rằng:

-Người, đồ tồi, nói ta ức hiếp người ư, nhưng người ức hiếp ta, đánh ta, từ nhỏ tới lớn, vẫn chưa có ai dám đối xử với ta như vậy, người đã được chiếm ưu thế như vậy rồi mà sao vẫn không trả lời câu hỏi của ta vậy

Lâm Văn Vinh liếc nhìn ả một cái, thấy ả khóc lóc thương tâm, vẻ mặt ấy tuyệt đối không phải là giả tạo, liền mỉm cười nói nhẹ nhàng rằng:

-Nhị tiểu thư, cho dù là cướp cũng có đạo lý riêng, mỗi ngành mỗi nghề đều có qui củ của nó. Nếu như ta nói cho người biết rồi, thì ta chính là một tiểu nhân không có chữ tín, còn người ta tuy mặt dày một chút, bề ngoài tuấn tú một chút, nhưng vẫn vô cùng coi trọng hai chữ danh dự, người có ép ta nữa được không, không chừng một ngày đó người sẽ tự tìm thấy vị đại sư đó đó

Tiêu Ngọc Sương thấy chàng tuy vẻ mặt có hung dữ, nhưng giọng điệu lại đầy vẻ thương lượng, trong lòng liền không sợ hãi gì nữa, ả nắc lên một tiếng rồi nói:

-Nhà người da mặt dày thật đó, vậy còn không thả ta ra ư?

Lâm Văn Vinh mặt nghiêm lại nói:

-Nhưng có một điểm ta phải nói rõ ràng trước đã, vừa rồi những lời thề mà người nói ra người nhất thiết phải làm được, nếu như để ta biết được sau này người lại ức hiếp người khác nữa thì sẽ không phải là tét vào mông đơn giản như thế này đâu

Tiêu Ngọc Sương mặt đỏ ửng lên, muốn tức giận, thấy Lâm Văn Vinh nghiêm mặt lại không dám nữa, chỉ đành nói ngoan ngoãn rằng:

-Biết rồi

Lâm Văn Vinh than một hơi dài rồi đáp:

-Một đứa con nít cả ngày chỉ nghĩ sẽ dày vò trừng trị người khác thì là có chuyện gì vậy? có nhiều thời gian rảnh thì học nữ công gia chánh, công việc nội trợ bếp núc mới đúng chứ, nếu không thì sau này làm sao mà xuất giá được?

Tiêu Nhị tiểu thư mặt ửng hồng nhìn chàng, mà không hề dám cãi lại nữa lời, liền thổ thổ nói rằng:

-Ta có xuất giá hay không có cần người phải quan tâm đâu chứ

Đánh nhau với đàn bà, nam nhi thật là có chút không công bằng, trong lòng Lâm Văn Vinh cảm thấy thật buồn cười, nên cũng chẳng muốn so đo tính toán gì với ả nữa, liền nhẹ nhàng buông tay ra

Tiêu Ngọc Sương được tự do trở lại, trong lúc ngạc nhiên, toàn thân sớm đã không còn sức lực gì nữa, ả dựa người vào tường, chậm rãi tụt xuống đất, cái mông vừa bị đánh đòn đau, liền hét toáng lên một tiếng, toàn thân nhảy dựng lên như thể bị lửa thiêu đốt vậy.

Lâm Văn Vinh liếc nhìn ả một cái rồi nói với giọng bất đắc dĩ:

-Nhị tiểu thư của ta, người lại làm sao vậy?

Tiêu Ngọc Sương mặt đỏ ửng nói:

-Đều tại đồ xấu xa nhà người, đánh vào chỗ đó, lần này ta làm sao mà ra ngoài gặp mặt ai được, hu hu, hu hu

Vị Nhị tiểu thư này thật là tính khí trẻ con, nói khóc là khóc ngay được, Lâm Văn Vinh là người đánh mà cũng ứng phó không kịp

Vừa rồi hai người đánh nhau, Lâm Văn Vinh vẫn không kịp đánh giá ả, lúc này nhìn kĩ thì mới thấy vị Tiêu Nhị tiểu thư này lông mày lá liễu, mũi cao môi đỏ mọng, khuôn mặt trái xoan, tuy tuổi còn nhỏ, nhưng đã đặc biệt là bộ dạng khóc lóc lúc này, buồn như mưa hoa lê rơi, có một mùi hương yêu kiều không thể tả được

Không biết vì sao mà nhìn tiểu mỹ nữ xuất chúng này Lâm Văn Vinh bỗng nhớ tới mẫu thân phong tình của nàng, mẹ nào con nấy, tiểu nha đầu này còn thừa hưởng tất cả những ưu điểm của mẹ để lại

Đối với nha đầu còn nhỏ tuổi này, Lâm Văn Vinh cũng chẳng có hứng thú gì cả, nhưng thấy bộ dạng lệ sầu rơi của ả, lòng chàng không sao yên được, cứ như là nắm đấm đánh vào bông hoa mềm mại vậy

-Được rồi, nói đi, rốt cuộc thì người sao vậy

Thấy vị tiểu cô nương khóc mãi không thôi, Lâm Văn Vinh không nhịn được nói

-Ta, ta đau chỗ đó, đều là do đồ xấu xa nhà ngươi

Tiểu cô nương nói nhỏ nhẹ ngượng ngùng

Lâm Văn Vinh ồ nhẹ lên một tiếng, nhận thấy mình khi hạ thủ đã mạnh tay quá, lúc này trông vị tiểu cô nương này chắc chắn là đã sưng vù lên rồi

-Ai bảo người trước đây người thích làm loạn lên, cứ coi đây là trừng phạt những gì người đã làm

Lâm Văn Vinh vừa cười vừa nói

-Người, người

Tiểu cô nương mặt giận dữ vô cùng đáp:

-Ta nói cho phụ mẫu và tỉ tỉ

36. Chương 33: Cổ Sự

-Đồ xấu xa, ta sớm muộn gì thì cũng sẽ bị nhà ngươi trọc tức chết mất.

Thấy tiểu thư huyên hoang không coi ai ra gì này đã bị mình bức ép thành ra như thế này, Lâm Văn Vinh cũng không nở lòng gây khó dễ cho nàng ta nữa, bộ dạng của nàng ta lúc này thực sự không tiện ra ngoài gặp người khác một chút nào. Lâm Văn Vinh thăm dò xung quanh một lát, thấy bên cạnh Trần Viên tướng quân có đặt vài tấm vải mềm, hắn liền với lấy, để bên cạnh người Tiêu nhị tiểu thư nói:

-Người đừng có gắng sức, hãy chậm chậm ngồi xuống.

Tiêu Ngọc Sương biết hắn có lòng tốt, nhưng lại không nhịn được trợn trừng mắt nhìn hắn. Lâm Văn Vinh giả vờ không nhìn thấy gì, cầm tay đỡ Tiêu Ngọc Sương cho nàng từ từ ngồi xuống.

Cánh lưng dựa vào vải mềm nhưng Tiêu Nhị tiểu thư vẫn cảm thấy đau đến nổi nhú mày lại, khi Lâm Văn Vinh riu ngồi xuống, cuối cùng cũng chịu đau, chậm rãi ngồi xuống. Lâm Văn Vinh ngồi bên cạnh nàng, hông chạm vào tường, ngồi phịch xuống.

Hai người chẳng ai nói câu nào, trong khoảng thời gian ngắn, trong căn phòng trống trải này yên tĩnh cực kỳ.

Tiêu Ngọc Sương ngồi bên cạnh tường, cảm nhận được sự nóng bỏng từ cánh tay của hắn mà không kìm nổi ửng hết cả mặt lên, nàng lén lút nhìn tên Lâm Tam hung ác kia, nhưng nhìn hắn dựa vào tường đôi mắt buồn rười rượi, khuôn mặt có chút đau khổ, cũng không biết là hắn đang nghĩ gì nữa.

-Lâm... Lâm Tam, người yên tâm đi, từ sau ta sẽ không thả chó ra cắn người nữa, ta đã thề rồi mà.

Tiêu nhị tiểu thư cho rằng hắn vẫn đang lo lắng mình sẽ trả thù, nên liền vội vàng thanh minh.

Lâm Văn Vinh lại hoàn toàn không suy nghĩ như vậy, hắn và tiểu cô nương này đã gây loạn một lúc, trong lòng cũng có chút mỗi mết, nên muốn ngồi đó nghỉ ngơi, nhưng không biết sao nữa, bỗng nhiên nghĩ tới chuyện không thể gặp lại phụ mẫu, không gặp lại muội muội trên thế giới này được nữa, trong lòng bắt đầu nặng trĩu.

Tiêu Ngọc Sương thấy hắn nghiêm mặt không nói năng gì, cho rằng hắn không tin tưởng mình, liền vội vàng nói:

-Thật đó, Lâm Tam, người tin ta đi, ta sẽ không ức hiếp người nữa đâu, chúng ta giảng hoà nha.

Giảng hoà ư? Lâm Văn Vinh thực sự cảm thấy buồn cười, người cho rằng ta là con nít hay sao mà còn bày trò giảng hoà gì chứ. Có điều lúc này tiểu cô nương này lại hiền lành hơn rất nhiều, có lẽ là bị mình dọa sợ thật rồi.

-Nhị tiểu thư, chỉ cần người giữ lời thề, ta sẽ không làm gì người hết

Lâm Văn Vinh vừa cười vừa nói.

Tiêu Ngọc Sương nhẹ nhàng ừ một tiếng, rồi nhìn trộm hắn, con người đảo đi đảo lại, cũng không biết là đang nghĩ gì nữa.

Lâm Văn Vinh nhìn sợi dây trên mõm Trấn Viễn tướng quân vẫn chưa được tháo ra, liền cười nói:

-Nhị tiểu thư, con Trấn Viễn tướng quân này là do người cố ý tới Tô Châu tìm để đối phó với ta ư?

Tiêu Ngọc Sương mặt đỏ ửng lên đáp:

-Có phải là cố ý để đối phó với người đâu, mà là tự ta thấy thích nó nên mới mang về nuôi chơi thôi.

Lâm Văn Vinh nhìn ánh mắt lấp lánh của nàng, biết rằng tiểu nha đầu này không nói thật, liền đáp:

-Nếu đã như vậy thì hôm nay giết con súc sanh này đi, không dấu gì người, thịt chó có mùi vị thơm không tả nổi.

Tiêu Nhị tiểu thư tức giận nói:

-Người dám ...

Thấy Lâm Văn Vinh trợn mắt nhìn, khẩu khí của nàng lại nhẹ nhàng hạ xuống:

-Được rồi, được rồi, để cho người biết cũng chẳng sao, Trấn Viễn tướng quân là do ta tìm ở Tô Châu mang về, vốn là để cố ý đối phó với đồ xấu xa nhà người, ai nghĩ rằng...

-Ai nghĩ được rằng vẫn chưa làm được gì thì bản thân người đã rơi vào tay ta phải không?

Lâm Văn Vinh cắt đứt lời nói nàng đang nói.

Tiêu Ngọc Sương nghĩ tới cảnh mình bị rơi vào tay của hắn bị hắn đánh vào hông, mặt lại đỏ ửng lên, cúi đầu xuống nói:

-Lâm Tam, ta có thể xin người một chuyện được không?

-Được, hãy nói đi

Thấy bộ dạng thành khẩn của tiểu cô nương, biểu hiện thật thà khiến Lâm Văn Vinh gật đầu.

-Chuyện...người đánh vào chỗ... , đừng có để ai biết được không? Đặc biệt là không được để mẫu thân và tỷ tỷ ta biết.

Tiêu Ngọc Sương mặt đỏ ửng, tuy tuổi nàng còn nhỏ, nhưng rốt cuộc thì vẫn là một tiểu thư, lại là thiên kim tiểu thư, bị một người đàn ông đánh vào hông, chuyện này ngộ nhỡ đồn đại ra bên ngoài thì nàng xấu hổ chết mất.

Lâm Văn Vinh vừa cười vừa nói rằng:

-Tiểu thư, người muốn ta giữ bí mật chuyện gì? Ái chà, buổi chiều hôm nay đã xảy ra chuyện gì vậy, tại sao ta chẳng còn nhớ chút gì nữa thế này.

Tiêu Ngọc Sương thấy bộ dạng giả tạo của hắn, biết hắn muốn mình vui lên, trong lòng vô cùng cảm kích rồi nói:

-Lâm Tam, con Trấn Viễn tướng quân này chưa hề chọc giận người, người có thể tha cho nó trước được không?

Thấy Lâm Văn Vinh nhìn mình trừng trừng, nàng ta lo lắng hắn hiểu sai ý mình, Nhị tiểu thư lại vội vội vàng vàng giải thích rằng:

-Ta muốn nuôi dưỡng nó, vườn Tiêu gia chúng ta rộng lớn như vậy, sau này cũng có thể trông được nhà cửa.

Lâm Văn Vinh gật gật đầu nói:

-Chỉ cần người không để cho con ác cẩu này bắt nạt người khác thì người muốn thế nào đều không có vấn đề gì.

Tiêu Nhị tiểu thư vội vàng đáp:

-Không đâu, không đâu, người yên tâm, nếu như ta còn ức hiếp người khác thì người cứ đánh vào chỗ...đánh vào đó cũng được.

Tiêu Nhị tiểu thư hai má ửng hồng lên, dường như lại nghĩ tới sự trừng phạt của hắc đối với nàng.

Hai người lại nghỉ hơi một lát, Lâm Văn Vinh để Tiêu Ngọc Sương khai mở cơ quan, cửa phòng liền tự động mở ra.

Cảm giác lại được ngắm mặt trời thật là tuyệt, Lâm Văn Vinh vươn vai ra một cái, trong lòng vẫn có chút lo lắng với Tiêu Nhị tiểu thư và con Trấn Viễn tướng quân kia, liền quay đầu lại, nhìn thấy con ác cẩu đó vẫn nhìn mình với ánh mắt hằn học, còn Tiêu Nhị tiểu thư thì đứng áp sát vào tường suy tư gì đó.

Hôm nay xử lý tiểu nữ này cũng đã tạm ổn, hi vọng rằng sau này nàng ta sẽ không to gan gây sự với mình nữa, trong lòng Lâm Văn Vinh yên lặng đi rất nhiều, đang muốn cất bước đi, thì lại nghe thấy tiếng Tiêu Ngọc Sương nói:

-Tên nó..Lâm Tam, người đi như vậy ư?

Tuy nàng đã kịp thời không nói ra hai chữ nô tài, nhưng trong lòng Lâm Văn Vinh vẫn không thoải mái chút nào, liền trợn mắt nhìn ả nói:

-Tiêu Nhị tiểu thư, chẳng phải vừa nãy ta đã nói rất rõ với người sao, tuy ta là gia đình nhà người, nhưng quan hệ giữa chúng ta chỉ là thuê mướn, ta không phải là nô tài gì gì của nhà người hết, hi vọng người hiểu được điều đó

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hắc, Tiêu Ngọc Sương bĩu môi nói:

-Không gọi thì không gọi nữa là được chứ gì, sao người phải hung dữ như vậy chứ. Vậy thì sau này ta gọi người là Lâm Tam, được không?

Ngữ khí của nàng hiền dịu bất ngờ, có lẽ là bị Lâm Văn Vinh làm cho sợ quá rồi, vị Tiêu Nhị tiểu thư này nếu những lúc như không dắt chó hành hung người khác thì lại là một cô gái rất đáng yêu, mười sáu mười bảy tuổi, vốn vẫn chỉ là lứa tuổi khiến mọi người thương yêu, nên khi Lâm Văn Vinh đối diện với nàng thì thật sự không tài nào tức giận được.

-Không sao, mọi người đều gọi ta là Lâm Tam, người cũng có thể gọi ta như vậy.

Lâm Văn Vinh nói.

-Lâm Tam là tên thật của người ư?

Tiêu Nhị tiểu thư vốn là một cô nương thông minh, nàng liền tò mò hỏi .

-Tên tuổi chẳng qua cũng chỉ là một cái phù hào (*), ở Tiêu gia, Lâm Tam là ta.

Lâm Văn Vinh vừa cười vừa nói. Trong Tiêu gia này, bất luận là nha đầu gia đình, mỗi người đều bị gọi họ Tiêu, chỉ có Lâm Tam là ngoại lệ mà thôi.

Tiêu Ngọc Sương biết hắc không muốn biết họ tên thật của mình, liền hừ nhẹ một tiếng nói:

-Thật là nhỏ mọn.

Lâm Văn Vinh không muốn lời thôi gì với nàng ta nữa, đang định ra khỏi cửa thì lại nghe thấy tiếng Tiêu Ngọc Sương gọi:

-Lâm... Lâm Tam, người hãy đợi một lát.

Lâm Văn Vinh quay người lại nói với giọng chán nản rằng:

-Nhị tiểu thư, lại có chuyện gì sao?

-Lâm Tam, ta nghe bọn nha đầu nói, người biết ngâm thơ, còn biết biết ngâm rất nhiều tiểu khúc, phải không?

Tiêu Ngọc Sương nhìn hẩn, khuôn mặt đầy hy vọng.

-Không biết!

Lâm Văn Vinh trả lời với giọng dứt khoát, đùa chút, nếu như mỗi người đều muốn tìm tới hẩn ngâm thơ cho nghe, thì chẳng phải là muốn hẩn mua vui sao.

-Hừm, chưa từng thấy người nào lại nhỏ mọn như người.

Tiêu Ngọc Sương giọng hầm hầm đáp:

-Hỏi ai đã vẽ bức tranh đó thì người không trả lời, hỏi người tiểu sách đó là chủ ý của ai người cũng không trả lời, mời người ngâm vài câu thơ người cũng không đồng ý sao? Người có nhiều nỗi lòng như vậy sao? Ta đã bị nhà người đánh tới mức thế này rồi, để cho người bắt nạt như vậy mà người vẫn đối xử thế này là thế sao?

Tiêu Nhị tiểu thư mắt đỏ ngấn lệ, nghĩ tới những gì mình đã chịu thiệt thòi, những giọt nước mắt bắt đầu lăn tròn, rồi lập tức rơi xuống.

Không sợ đàn bà lăng mạ, chỉ sợ đàn bà khóc, với tiểu nha đầu này cũng không ngoại lệ, Lâm Văn Vinh lắc đầu bất đắc dĩ nói:

-Được rồi, người nói đi, thích nghe thơ gì vậy?

Tiêu Ngọc Sương vỗ tay, cao hứng nói:

Ta biết mà, Lâm Tam, người là một người tốt. Vậy thì miễn cưỡng một chút, Phong hoa tuyết nguyệt, mỗi loại một bài đi

Lâm Văn Vinh trợn mắt hung hăng nhìn nàng, Tiêu Ngọc Sương thè lưỡi ra một cách tinh nghịch, có thể do cảm thấy yêu cầu của bản thân mình có hơi quá đáng, liền nói:

-Được rồi, được rồi, người tùy ý ngâm lấy một bài cũng được, ta muốn xem xem thế nào thôi mà.

Lâm Văn Vinh nhìn về phía khu vườn, thời tiết cuối thu, lá vàng rụng nhiều, liên tưởng tới Hương sơn của Bắc Kinh, lúc này có lẽ lá phong đỏ đã rụng rơi khắp mặt đất rồi. Ánh mắt hẩn lộ ra vẻ tiếc nuối, liền nhẹ nhàng ngâm:

Hồng diệp văn tiêu tiêu, trường đình tửu nhất biêu

Tàn vân quy thái hoai¹/₄Rsơ vũ quá trung điều

Thụ sắc tùy quan huý^{nhĩ}/₄Rhà thanh nhập hải diêu

Đế hương minh nhật đáo^{oĩ}/₄Rdo tự mộng ngư tiêu

Bài thơ này bàn về đối tượng thì không hoàn toàn công chính, điều đáng nói là ý cảnh xa xôi trong đó, vô cùng phù hợp với tâm trạng cô đơn lạnh lẽo của Lâm Văn Vinh bấy giờ.

-Đế hương ngày mai tới, do tự mộng ngư tiêu.

Tiêu Ngọc Sương ngờ ngác đọc lại, bỗng nhiên nhìn hẩn hỏi:

-Lâm Tam, có phải người đang nhớ nhà không?

Nha đầu này tuy tuổi còn nhỏ, nhưng lại rất thông minh, nàng đã nhìn thấu nỗi niềm sầu muộn trong lòng Lâm Văn Vinh, hẩn nhìn nàng một lát rồi vừa cười vừa nói:

-Chỉ là tùy hứng mà ngâm lên thôi, Nhị tiểu thư chê cười rồi

Tiêu Ngọc Sương vừa cười vừa nói:

-Hoá ra là người có bản lĩnh như vậy, nhưng hôm đó ta thấy người viết tam tự kinh tại sao lại không biết viết chữ chứ?

Trong lòng Lâm Văn Vinh cảm thấy buồn cười chỉ biết nói rằng:

-Nhị tiểu thư, tam tự kinh thơ kinh đều là những thứ đọc thuộc cứng nhắc, ta không thích lắm, chữ viết của quê hương ta không phải viết như vậy, chỗ chúng ta cũng không dùng bút lông viết.

Tiêu Ngọc Sương ồ lên một tiếng ngạc nhiên đáp:

-Hoá ra là vậy. Như vậy mà nói thì Tiêu gia ta đã chiêu về được một đại tài tử sao, hì hì, tới một lúc nào đó nường nường và tỷ tỷ nhất định sẽ phải khen ngợi ta

Ở cùng với Tiêu nhị tiểu thư một lát, ngoài những lúc nàng có chút tính khí trẻ con ra, thì những điểm khác đều rất tốt. Lâm Văn Vinh cười nói đáp:

-Ta nào có phải là tài tử gì đâu chứ, chỉ có điều là ở đây kiếm miếng cơm manh áo mà thôi.

Nói chuyện hồi lâu, Tiêu Ngọc Sương lại cứ ngồi trên đất, với tình hình ấy, cho dù một lát sau thì vết đau trên vai nàng e rằng không thể khỏi lại được.

Nhị tiểu thư cau mày đáp:

-Lâm Tam, ta bây giờ không thể động dậy được, người có thể dừng đi vội được không, hãy ở lại nói chuyện với ta một lát. Chẳng phải là người biết kể chuyện sao? Người hãy kể cho ta nghe một câu chuyện được không, ta thích nghe kể chuyện nhất đấy.

Lâm Văn Vinh cũng đang tìm kiếm, nếu như bây giờ tìm bọn nha hoàn tới giúp đỡ vậy thì chuyện mình đánh Tiêu nhị tiểu thư e rằng sẽ không thể giấu nổi. Thôi vậy, hãy ở lại đây với nàng ta một lát, đợi nàng ta yên ổn lại một chút rồi hãy đi.

Lâm Văn Vinh đóng cửa lại, bước lại về phía nàng rồi ngồi xuống nói:

-Được thôi, người hãy nói đi, người thích nghe chuyện gì vậy?

Tiểu nha đầu mặt mày hớn hở vui vẻ nói:

-Chuyện gì ta cũng thích nghe, đã rất lâu rồi không có ai kể chuyện cho ta nghe cả.

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên hỏi lại:

-Trước đây đã có người kể chuyện cho người nghe sao?

Tiêu Ngọc Sương gật gật đầu nói:

Đúng vậy, khi ta còn nhỏ, là nường nường ta kể chuyện cho ta. Sau này thì do nường nường bận quá, ta liền ngày nào cũng cuốn lấy tỷ tỷ, để tỷ kể chuyện cho nghe. Sau nữa thì tỷ tỷ cũng bận hơn, thế là không có ai kể chuyện cho ta nghe nữa.

Tiêu Ngọc Sương bỗng nhiên cúi đầu xuống, trên mặt ánh lên vẻ buồn bã. Lâm Văn Vinh nghĩ một lát rồi hiểu ngay, chắc chắn là do Tiêu phu nhân và Tiêu đại tiểu thư quá bận rộn, nên đã không hề quan tâm tới cảm giác của Tiêu Ngọc Sương, đó là lí do khiến nàng trở nên ương ngạnh điêu ngoa như thế. Nghĩ tới đây, chàng bất giác cảm thấy thương tiểu cô nương này.

Nhìn ánh mắt tiểu cô nương đang nhìn mình, Lâm Văn Vinh lại không biết nên kể cho nàng câu chuyện gì. Chó sói và cô bé choàng khăn đỏ sao? Mèo đen nhanh nhay và cô gái đẹp kim cương hồ lô? Vườn sao băng tiểu tân ư? Lần cuối cùng Lâm Văn Vinh kể chuyện cho em gái mình là chuyện mười mấy năm trước rồi, lúc ấy, hai người còn nhỏ tuổi, chính mình kể chuyện gì mình cũng không còn nhớ nữa.

-Lâm Tam, người muốn kể cho ta nghe câu chuyện gì vậy?

Tiêu Ngọc Sương thấy Lâm Văn Vinh ngồi yên hồi lâu không nhúc nhích liền vội vàng hỏi.

-Ồ, được rồi, ta sẽ kể cho người nghe câu chuyện Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài nhé

Lâm Văn Vinh trong lúc khẩn cấp, liền vội vàng nghĩ tới vở kịch kinh điển, cũng không để ý xem nó có phù hợp không, liền thuận miệng lấy bừa một câu chuyện.

Tiểu cô nương co gối lại, bắt hai tay trước đầu gối, đầu đặt lên tay, ngoảnh đầu lại nhìn hẩn chăm chú, nghe hẩn kể câu chuyện hậu thế đã lưu truyền hàng nghìn năm nay.

Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài có lẽ là một câu chuyện tình sớm nhất của Trung Quốc, khó có tác phẩm nào có thể sánh bì. Tiểu cô nương nghe thấy Mã Văn Tài ép Chúc Anh Đài chết, Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài hoá điệp cùng bay lên trời, thì đã nước mắt giàn rụa từ lúc nào rồi, liền nói với giọng tức giận:

-Tên Mã Văn Tài này thật là xấu xa. Lương Sơn Bá là một tên ngốc, tại sao hắn không phát hiện ra Chúc Anh Đài là con gái chứ?

Lâm Văn Vinh cười nói:

-Chính vì không phát hiện ra mà câu chuyện này mới có thể lưu truyền tới hàng nghìn năm chứ. Nếu như phát hiện ra thì chẳng phải sẽ trở thành hoa đẹp trắng tròn ư, cũng sẽ không thể lưu truyền rộng rãi như vậy được.

Tiêu Nhị tiểu thư lau nước mắt, trừng mắt liếc nhìn hắn nói:

-Người đúng là người gỗ, tại sao còn có thể cười được chứ? Ta dường như bị tên họ Mã kia làm cho tức chết đây này.

Tiêu Ngọc Sương thật sự đúng là một nha đầu lương thiện, quá nhập tâm vào câu chuyện, làm nàng thấy ghét luôn bộ mặt tươi cười của Lâm Văn Vinh.

-Rõ ràng là hai người tâm đầu ý hợp, tại sao lại không thể thành đôi chứ?

Tiêu Nhị tiểu thư giọng nói nhẹ nhàng, nước mắt vẫn rưng rưng.

-Thế sự vô thường, biến hoá khó lường, bây giờ người còn nhỏ, đợi người lớn hơn chút nữa thì dần dần người sẽ hiểu thôi.

Lâm Văn Vinh biết tiểu nha đầu này vẫn chưa có kinh nghiệm gì, liền vội vàng khuyên nàng. Lúc này hắn và Tiêu Ngọc Sương nói chuyện như thể là đang nói chuyện với em gái mình vậy, vô cùng tự nhiên thân thiết.

Tiểu nha đầu hừ một tiếng, rồi hít một hơi sau nói:

-Ai nói ta còn nhỏ chứ, hết năm nay ta đã mười bảy tuổi rồi. Nương nương ta nói khi người còn bằng tuổi ta thì đã thành hôn với phụ thân ta rồi.

Nói tới thành hôn, khuôn mặt của tiểu cô nương đỏ ửng lên không tự chủ được. Lâm Văn Vinh cười ha ha hai tiếng, không nói gì.

-Lâm Tam, câu chuyện mà người kể rất hay, sau này mỗi ngày người đều kể chuyện cho ta nghe được không?

Tiêu Nhị tiểu thư nhìn Lâm Văn Vinh đôi mắt to tròn ngây thơ chớp chớp hỏi.

-Không được.

Lâm Văn Vinh giật mình một cái, vội nhảy dựng lên nói. bắt hắn kể cho nghe một câu chuyện còn được, còn nếu như muốn ngày nào cũng kể thì chẳng phải hắn biến thành 'đồng thoại đại vương' rồi sao?

-Tại sao lại không được?

Tiêu Ngọc Sương mặt cau có, bĩu môi nói:

-Người ta đã bị người đánh cho như thế này rồi, chỉ muốn nghe người kể cho vài câu chuyện cũng không được sao?

Tiểu cô nương này sau khi bớt đi tính điều ngoa, thì lại vô cùng đáng yêu, Lâm Văn Vinh vì đã đánh nàng một trận ra trò, trong lòng cũng có chút áy náy, liền nói:

-Ta là gia đình của Tiêu gia, làm sao có thể ngày nào cũng kể chuyện cho người nghe, nếu chuyện này truyền ra ngoài chẳng phải là chuyện cười sao.

-Bây giờ người mới nghĩ người là gia đình nhà ta ư? Lúc người đánh người ta sao lại quên điều đó chứ?

Tiểu cô nương bĩu môi nói

Nếu như tiểu cô nương có ác khẩu, nhưng cũng không sao, chỉ là Lâm Văn Vinh và nàng nói vài câu, hai người dần dần đã thân nhau hơn, nên cũng không để ý tới những cái đó, đành cười đau khổ nói:

-Vậy thì nói như thế này đi, mỗi hôm kể nhiều nhất là một câu chuyện, hơn nữa, khi ta bận người không thể tới quấy rầy ta.

Chỉ cần làm việc chăm chỉ, tiểu nha đầu này cũng chẳng làm gì được mình, Lâm Văn Vinh cười hì hì vài tiếng.

Tiểu cô nương không âm hiểm như hắc, vội vàng gật đầu nói:

-Người yên tâm, ta biết rồi, khi người có việc bận ta quyết không tới làm phiền người đâu.

37. Chương 34: Sung Mãn Dự Hoặc Đích Kiến Nghị

Lâm Văn Vinh khóc cười không xong, tuy Tiêu Ngọc Sương này tuổi còn nhỏ, nhưng lại thông minh nghịch ngợm, bất kể câu hỏi kì quái như thế nào cũng có thể nghĩ ra để hỏi được, không biết chuyện ở đâu mà nhiều như vậy.

Nói chuyện một lúc, thấy sức khỏe của nàng đã đỡ hơn nhiều, đã có thể đứng dậy đi lại nhẹ nhàng rồi, Lâm Văn Vinh trong lòng chắc chắn, liền mặc cho Tiêu Ngọc Sương có nín giữ như thế nào cũng cáo từ chạy trốn cho nhanh. Thực sự hắc đã không thể chịu đựng được những câu hỏi trên trời dưới đất đủ thể loại của tiểu nha đầu này nữa rồi, biết như vậy thì hắc đành đánh nhau với Trần Viên tướng quân một trận còn hơn.

Quay trở lại nơi ở của mình, hắc không nhìn thấy bóng dáng Phúc bá đâu cả, với ông lão đã bán rẻ mình cho Tiêu Ngọc Sương này khiến Lâm Văn Vinh trong lòng vô cùng tức giận. Hơn nữa hề nghĩ tới những gì đã trải qua cùng với Tiêu nhị tiểu thư ngày hôm nay, cũng thật sự là một kì tích, thần công đánh vào mộng lại có thể thuận phục được tiểu nha đầu đó. Lâm Văn Vinh không thể không cảm thán, không ngờ vận may của mình lại tuyệt như vậy.

Buổi sáng ngày hôm sau, Lâm Văn Vinh vừa tới thư phòng thì lại thấy trong tay biểu thiếu gia cầm một bức tranh chữ nói:

-Tiểu tử này giỏi thật, hoá ra là nhà người thâm tàng bất lộ.

Lâm Văn Vinh không biết hắc ta có ý gì, liền cười nói:

-Nhưng không biết thiếu gia muốn hỏi chuyện gì?

Biểu thiếu gia đưa bức tranh chữ trong tay cho Lâm Văn Vinh nói:

-Người hãy tự đi xem đi.

Đây là một bức tranh giấy lớn, màu mực thấm qua giấy lan ra chung quanh đằng sau, nét bút đều đặn rõ ràng. Bút tích trên giấy ngay ngắn thanh tú, nếu như so sánh với Đồng Xảo Xảo thì cũng có phần nhỉnh hơn, hề nhìn là biết đây là nét bút của nữ nhi, nội dung bức tranh chính là bài thơ mà Lâm Văn Vinh ngâm tới qua.

Bài thơ này chỉ có Lâm Văn Vinh và Tiêu Ngọc Sương hai người biết mà thôi, không cần nói nữa, chắc chắn là do Tiêu nhị tiểu thư viết. Không ngờ rằng nha đầu này tuy ngoan cố cổ quái, tuổi lại nhỏ, mà nét bút lại đẹp như vậy, trước đây quả là đã xem thường nàng ta rồi.

-Đây là bức tranh hôm nay biểu muội viết tặng ta đó, nàng nói đây là do người sáng tác, Lâm Tam, ta lại không hề phát hiện ra, nhà người còn có tài năng này nữa, quả là ta đã coi thường nhà người quá rồi.

Biểu thiếu gia nói với giọng hầm hừ, bài thơ này hắc đã đọc qua mấy lần rồi, không ngờ rằng một kẻ hầu người hạ lại có thể có tài năng như vậy, làm sao có thể không khiến hắc tức giận chứ. Hắc tự biết chuyện nhà mình, muốn hắc có tài hoa này e rằng chỉ có đầu thai kiếp sau làm người lại thì mới có thể.

Tây Tịch tiên sinh nhìn thật kĩ Lâm Văn Vinh rồi nói với giọng cung kính:

-Hoá ra tiên sinh dẫu nhiều tài không tỏ ra ngoài như vậy, đệ tử xin thụ giáo.

Lâm Văn Vinh vội vàng nói:

-Làm sao có thể nói vậy được, văn sinh chỉ là ngẫu nhiên mà làm ra nó thôi, chứ đâu có đại lễ được bằng tiên sinh đây.

vị Tây tịch tiên sinh này quả là người thật thà, thấy học văn người khác hơn mình liền hạ tiết, cũng không cần biết tới danh tiếng học văn của họ ra sao.

Vốn hấn chỉ muốn đùa tiểu nha đầu kia một chút thôi, ai biết rằng tiểu nha đầu đó lại không kín tiếng, khiến cho Lâm Văn Vinh nổi trội, trong lòng Lâm Văn Vinh không được vui lắm. ‘Phần trư cật lão hồ’, đây mới thú vị, tiểu nha đầu này rõ ràng là cố ý làm khó dễ cho ta.

Cự tuyệt lời thỉnh mời học văn mạnh liệt của Tây tịch tiên sinh, trong lòng Lâm Văn Vinh cũng tức giận vô cùng, nha đầu Tiêu Ngọc Sương đó chẳng phải chơi xỏ mình sao, rõ ràng biết mình không có hứng thú với thơ văn, lại còn tuyên truyền loạn lên, lẽ nào hôm qua đánh vào mông ả vẫn còn chưa đủ sao.

Thấy biểu thiếu gia bộ dạng không vui chút nào, Lâm Văn Vinh liền vội vàng nói thấp giọng xuống:

-Thiếu gia, không cần lo lắng, thật ra bài thơ này là ...do ta sao chép lại thôi.

Biểu thiếu gia mắt bỗng sáng rực lên:

-Thật vậy ư?

Lâm Văn Vinh gật đầu giọng trịnh trọng nói:

-Đương nhiên rồi. Người thử nghĩ xem, thiếu gia anh minh thần vũ như vậy còn không làm được thơ hay thì một kẻ hầu người hạ làm gia đình như ta làm sao có thể làm được chứ?

Biểu thiếu gia gật đầu nói:

-Quả đúng là như thế.

Dường như còn nghĩ ra điều gì đó nữa liền nói:

-Lâm Tam, bài thơ này nhà ngươi chép ở đâu ra vậy, có văn tập không?

Biểu thiếu gia này mắt tròn xoe nhìn, Lâm Văn Vinh liền biết hấn đang nghĩ ra trò xấu xa gì, không cần nói chắc chắn là có ý sao chép, đệ tử phú gia như hấn học hành chính thức thì không, nhưng những trò gian lận lại không ít.

Lâm Văn Vinh chớp mắt nhìn nói:

-Đây đều là những tác phẩm do tài tử ở quê ta làm ra, ở đây có lẽ là chưa hề nghe qua, văn tập thì không hề có.

Thấy Biểu thiếu gia khuôn mặt thất vọng tràn trề, Lâm Văn Vinh chuyển ngay giọng điệu khác nói:

-Có điều, ta lại nhớ được hầu như gần hết

Biểu thiếu gia từ thất vọng liền chuyển thành vui vẻ nói:

-Lâm Tam, thật sự nhà ngươi nhớ được sao?

Lâm Văn Vinh nói:

-Nhớ được không nhiều, nhưng cũng đủ để thiếu gia người dùng. Thiếu gia, người hãy yên tâm, có ta ở đây, đảm bảo là hai vị tỷ tỷ sẽ phải nhìn người bằng con mắt khác.

Câu này đã nói trúng được ý đồ của Biểu thiếu gia, Biểu thiếu gia trong lòng cảm kích vô cùng không diễn tả được bằng lời nữa.

Lâm Văn Vinh lại nói nhẹ mấy câu, Biểu thiếu gia khuôn mặt vui mừng khôn xiết, đọc đi đọc lại bài thơ, mất bao nhiêu thời gian mới thuộc được cả bài, liền vội vàng kéo lấy tay của Lâm Văn Vinh, hấn trở thành người có công không nhỏ.

Hai người đang nói chuyện thì lại thấy Tiêu nhị tiểu thư mặt mày hớn hởi tươi cười, đẩy cánh cửa bước vào, thi lễ với tiên sinh:

-Chào tiên sinh.

Lâm Văn Vinh thấy nàng ta bước đi có vẻ khó khăn, biết nàng tới qua vẫn chưa được khoẻ hẳn, trong lòng nghĩ, hôm nay còn phải dạy dỗ lại nàng ta một lần nữa, để tránh nàng lại tiết lộ bí mật của ta.

Tây tịch tiên sinh vội vàng hoàn lễ, Tiêu Ngọc Sương quay đầu lại, liếc Lâm Văn Vinh một cái, lại bắt giắc sờ vào cánh tay, hiển nhiên là hậu quả của hấn hôm qua đã thô bạo.

Trong lòng Lâm Văn Vinh thầm cười, để cho tiểu nha đầu người giở trò ma quỷ, hấn giả vờ cung kính hành lễ Tiêu Ngọc Sương:

-Chào nhị tiểu thư.

Tiêu Ngọc Sương hừ nhẹ trong mũi một cái, bĩu môi nhìn hấn một cái, trên mặt có chút ngượng ngùng, nhưng lại không nói gì với hấn cả, trực tiếp nói với Quách vô thường:

-Quách ca ca, hôm nay người tới sớm quá nhỉ?

Biểu thiếu gia thấy Nhị tiểu thư chủ động nói chuyện với mình, liền vội vàng hân hoan nói:

-Nhị biểu muội, ta luôn ở đây đợi người mà.

-Người đợi ta có chuyện gì vậy?

Biểu thiếu gia nói:

-Ngày hôm qua ta đặc biệt làm một bài thơ tặng biểu muội, hôm nay ta muốn tặng cho biểu muội đó.

Lời này hấn vừa nói ra không chỉ là nhị tiểu thư, ngay cả Tây Tịch tiên sinh cũng có chút ngạc nhiên, Biểu thiếu gia này làm gì cũng được, có điều là không biết làm thơ thôi.

Nhị tiểu thư bịt miệng cười nói rằng:

-Đừng có là cái gì quan sư cụ nữa nhé?

Biểu thiếu gia cười híp mắt nói:

-Biểu muội nói gì thế, hôm qua ta chỉ đùa với biểu muội thôi mà. Thật ra, ta sớm đã lời muốn nói rồi.

Biểu thiếu gia bước nhẹ vài bước, ngọc phiến nhẹ lay người, làm bộ làm tịch ngâm thơ:

- Ngọc lâu thiên bán khởi sanh ca, phong tổng cung tần tiểu nữ hòa.

- Nguyệt điện ảnh khai văn dạ lậu, thủy tinh liêm quyển cận thu hà.

Nhị tiểu thư và Tây Tịch tiên sinh đều có chút ngây người ra, rõ ràng là không thể nghĩ ra được bài thơ hay như vậy lại do Biểu thiếu gia đọc ra, phải hiểu là hôm qua hấn mù tịt không biết gì cả, mà hôm nay lại có tài hoa như vậy là sao?

Tiêu Ngọc Sương tuy tuổi còn nhỏ, nhưng lại có suy nghĩ lanh lợi, nghĩ tới biểu hiện xuất thần của Lâm Văn Vinh ngày hôm qua liền không nhị được quay sang nhìn tên ác đĩnh, chỉ thấy Lâm Văn Vinh nhè nhẹ lắc đầu, trầm ngâm theo, dường như hấn cũng đang chìm đắm trong những câu thơ hay của thiếu gia.

Bài thơ này là do biểu ca sáng tác sao? Trong lòng Tiêu Ngọc Sương tuy có một câu hỏi rất lớn, chỉ là thần sắc Lâm Văn Vinh như thường, trong khoảng thời gian ngắn cũng không thấy được điều gì.

Tây Tịch tiên sinh vỗ tay nói:

-Biểu thiếu gia, có hai câu này của người, đó quả thực là kinh thế cực tài. Ta phải đi báo tin mừng này với phu nhân ngay mới được.

Biểu thiếu gia vội vàng kéo tay lão nói:

-Tiên sinh hãy đừng vội, đợi ta dành được công danh, rồi báo với cô mẫu đại nhân cũng không muộn.

Thấy Biểu thiếu gia dường như bỗng nhiên thông minh đột xuất, Tây Tịch tiên sinh an lòng đi nhiều, còn cho rằng hần một lòng hiếu tâm, nên liền đồng ý lời thỉnh cầu của hần.

Mắt Tiêu Ngọc Sương đảo qua đảo lại, thực ra không thể nhìn ra được Lâm Văn Vinh có sơ hở nào, liền nói với Biểu thiếu gia hỏi:

-Biểu ca, bài thơ này đúng thật sự là do người sáng tác ư?

Quách Vô Thường đây là lần đầu tiên ra oai trước mặt biểu muội, tự nhiên nói với giọng đắc ý:

-Điều đó là tất nhiên. Biểu muội cảm thấy như thế nào?

Tiêu Ngọc Sương vừa cười vừa nói:

-Nếu như biểu ca có thể có tài như ngày hôm nay, đừng nói trung cử nhân, ngay cả trên kim điện, trúng trạng nguyên cũng nắm chắc trong tay rồi.

Thấy bất luận là Tây tịch, Biểu thiếu gia hay là Nhị tiểu thư, đều tôn sùng thơ văn như vậy, không biết làm sao mà Lâm Văn Vinh lại bỗng nhiên nghĩ tới một đoạn đối thoại giữa Huyền Vũ Hồ và Tiểu Thanh Tuyền

Dân tộc Hoa Hạ từ xa xưa cần lao dũng cảm, thông minh trí tuệ không phải nói nữa. Nhưng vì so tới cận đại lại bị ức hiếp như vậy chứ? Chính là do họ chỉ trọng văn vẻ mà không trọng khoa học. Tiểu thanh tuyền đó tuy có chút thanh cao tự ngạo, nhưng khó mà thấy được điều này, nếu như trung gian có chút hiểu lầm, thì hai người có thể nói là tri kỷ rồi. Chỉ là tiêu nữ kia hễ nói một câu không hợp là đã ra tay động thủ giết người, về điểm này thì không hề làm Lâm Văn Vinh vui chút nào.

Biểu thiếu gia nhận được lời khen ngợi khích lệ của biểu muội tinh thần liền phấn chấn hẳn lên, ngày hôm nay nghe tiên sinh giảng bài lại không cảm thấy buồn ngủ chút nào..

Nhị tiểu thư cũng ở lại lắng nghe tiên sinh giảng bài, ngồi sau Biểu thiếu gia, cách Lâm Văn Vinh không xa.

Lâm Văn Vinh là một kẻ hầu người hạ, bọn công tử tiểu thư lại ngồi đó, hần thì đứng, hơn nữa tiên sinh này đầy tri thức uyên bác khiến hần nghe mà díp mắt buồn ngủ, vì thế mà ngủ gà ngủ gật ở đó.

Ngủ mơ mơ màng màng nhưng lại cảm giác được có người đang kéo quần áo của mình, mở mắt ra thì thấy không biết là lúc nào rồi nữa, Tiêu Ngọc Sương đã ngồi bên cạnh hần, kéo áo của hần nói:

-Lâm Tam, người cũng ngồi xuống đi

-Các công tử tiểu thư ngồi trước, làm gì còn chỗ cho ta nữa

Lâm Văn Vinh vội vàng nói khiêm tốn.

Tiêu Ngọc Sương thấy hần bộ dạng giả vờ liền không kìm được hừ một tiếng nói:

-Tối hôm qua người ác như vậy tại sao không nhớ ra công tử tiểu thư chứ? Bảo người ngồi xuống thì hãy ngồi xuống đi, đứng mãi ở đó không thấy mệt sao?

Lâm Văn Vinh cười hì hì nói:

-Nhị tiểu thư đã thương ta như vậy, vậy thì ta cũng cung kính không bằng phụng mệnh.

Tiêu Ngọc Sương trợn mắt nhìn hần nói:

-Ai thương nhà người chứ, đồ xấu xa, đừng có nói năng hàm hồ như thế.

Trên mặt nàng có chút đỏ ửng lên, khác hoàn toàn so với bộ dạng điêu ngoa ương ngạnh ngày hôm qua, dường như đã bị trận đánh của Lâm Văn Vinh làm cho tính nết thay đổi. Tuy tuổi nàng còn nhỏ, nhưng trông đã xinh đẹp vô cùng, vẻ thẹn thùng như vậy lại khiến Lâm Văn Vinh ngẩn người ra.

Lâm Văn Vinh thấy sức khỏe nàng chưa khôi phục hoàn toàn, vẫn không dám ngồi cả lên ghế, liền nói:

-Sao vậy, chỗ đó vẫn còn đau sao?

Tiêu Nhị tiểu thư ừ nhẹ một tiếng, nói nhỏ:

-May mà tối qua ngủ sớm, nếu không thì sẽ bị nường nường ta phát hiện ra, nếu vậy thì nhà ngươi thê thảm rồi. Có điều, cứ cho là nường nường phát hiện ra thì ta cũng sẽ không nói là bị nhà ngươi đánh đâu.

-Hoá ra Nhị tiểu thư bảo vệ ta như vậy ư? Tiểu nhân cảm tạ người trước.

Lâm Văn Vinh nói thản nhiên như thể không có gì xảy ra.

Tiêu Ngọc Sương than vãn:

-Nường nường và tỷ tỷ đều không có thời gian nói chuyện với ta, ta lại không có bạn bè gì hết, chỉ có mỗi người có thể nói vài câu với ta, nếu như nường nường xử phạt nhà ngươi, thì người cuối cùng ta có thể nói chuyện cùng cũng không còn nữa.

Nhị tiểu thư cắn môi, cau mày lại, khuôn mặt thanh tú lộ ra chút buồn phiền, khiến người khác dễ mến.

Hoá ra tiểu nha đầu này đã coi mình là bạn, Lâm Văn Vinh thầm nhủ, liền vội nói:

-Nhị tiểu thư, người đã coi ta là bạn bè thì ta cũng không dám từ chối, sau này có chuyện gì khó khăn thì hãy tìm ta, con người ta hiếu nghĩa trung lòng, có thể giúp gì thì ta nhất định sẽ giúp hết lòng.

Tiêu Nhị tiểu thư che miệng cười nói:

-Nhà ngươi da mặt dày thật đó. Ta nào có dám cầu xin người gì đâu, chỉ muốn sau này không đánh vào chỗ đó của ta nữa, là ta đã hài lòng rồi.

Nói tới đây, nhị tiểu thư đưa tay sờ mũi, dường như cảm giác đau xót ngày hôm qua lại trở lại vậy.

Lâm Văn Vinh nhìn chân nàng cười híp mắt, trong lòng nghĩ, chỉ cần tiểu nữ người không trêu chọc ta, thì ta đánh người làm chi, ta không hề có tính ức hiếp người khác.

Ngày hôm nay đã ở lì trong thư phòng. Tiêu Ngọc Sương thấy Lâm Văn Vinh không còn đối xử hung hãn với mình như hôm qua nữa, nên cũng nói chuyện nhiều hơn, may mà vị Tây Tịch đó từ trước tới nay đều chưa hề ôm hoài bão gì ở những tiểu thư này, cũng mắt nhắm mắt mở, ngược lại bắt đầu nghiêm khắc với Biểu thiếu gia.

Biểu thiếu gia nghe thấy biểu muội đang nói chuyện rả rích đằng sau lưng với Lâm Văn Vinh, trong lòng thấy ngứa ngáy, hôm nay hẳn đã trở thành một học sinh giỏi như vậy, chẳng dễ gì mà xây dựng lên được hình tượng, đương nhiên không nỡ để nó bị phá hỏng như vậy, vì thế cũng đành kiên nhẫn chịu đựng một ngày.

Không dễ gì mới tới lúc trời xế chiều, tranh thủ lúc tiên sinh tới mao phòng, Biểu thiếu gia liền vội vàng cúi đầu nói với Tiêu Ngọc Sương rằng:

-Biểu muội, đợi chút nữa chúng ta đi chơi nhé.

Tiêu Nhị tiểu thư lắc đầu đáp:

-Nghe nường nường ta nói, tối hôm nay tỷ tỷ về, ta phải đợi tỷ ấy quay về.

Biểu thiếu gia bỗng hưng phấn nói:

-Ngọc Ngưng biểu muội tối nay cũng về ư? Không bằng ta cũng cùng nhau đợi đi.

Tiêu Ngọc Sương gật gật đầu, cười nói:

-Không có vấn đề gì. Có điều lần trước tỷ tỷ ta đã nói, sau khi quay trở về, muốn xem xem huynh đã thuộc được bao nhiêu thơ kinh rồi? Nếu như biểu ca đã nói như vậy thì quyết định như vậy đi.

Biểu thiếu gia sắc mặt lập tức thay đổi, liền vội vàng gấp một cái thật dài nói:

-À, như vậy à, ta vừa mới nhớ ra là tối nay ta đã hẹn với Vương công tử Lê công tử cùng nhau đi nghiên cứu thơ từ rồi, vậy ta không đi đón Ngọc Ngưng biểu muội được mất rồi, người hãy thay ta cáo tội với biểu muội nha.

Tiêu Ngọc Sương gật gật đầu, đứng dậy cười nói:

-Vậy thì ta đi trước đây.

Biểu thiếu gia đang định nói thì lại thấy Tiêu Ngọc Sương ánh mắt nhìn Lâm Văn Vinh chăm chăm, câu nói này chính là nói với Lâm Văn Vinh.

Nói ta cái gì? Lâm Văn Vinh có cảm giác được yêu mà kinh, chủ nhân chủ động chào kẻ hầu ư, thật là hiếm thấy. Với thân phận gia đình này, như vậy cũng có thể coi là lợi hại, xem ra hẳn lại có thể chiếm chút quyền uy trong lòng Tiêu Nhị tiểu thư như vậy.

Biểu thiếu gia bước theo sau Tiêu nhị tiểu thư, vẻ mặt không còn hưng phấn nữa, Lâm Văn Vinh biết biểu thiếu gia đang nghĩ gì, liền hỏi lại với vẻ kì lạ:

-Thiếu gia, chuyện đại tiểu thư về như vậy, sao người có thể không tới nghênh đón chứ?

Biểu thiếu gia vẻ mặt đau khổ nói:

-Lâm Tam, người cho rằng ta không muốn đi sao? chỉ là Ngọc Nhược biểu muội anh minh giỏi giang, muốn ta phải học hành thật nhiều, mỗi lần nhìn thấy ta là đều muốn ta đọc thuộc thơ. Nhưng mãi cho tới hôm nay, thơ kinh ta chỉ thuộc có bốn câu, làm sao có thể dám đi gặp muội ấy chứ? Ta nên ở lại đây ngoan ngoãn nghe tiên sinh giảng bài thì hơn.

Quách vô thường này xem ra đã không ít lần bị chỉ trách như vậy rồi, nhìn dáng vẻ buồn thiu đau khổ của hắn, Lâm Văn Vinh trong lòng không khỏi lắc đầu cười khổ, đã chán học tới mức này rồi thì có thể tính biểu thiếu gia này có sức sống mạnh mẽ- '

-Đại tiểu thư làm như vậy là tốt cho người thôi, chỉ cần thiếu gia chăm chỉ học hành, thi cử đỗ đạt lấy công danh, sau này có yêu cầu gì, thì hãy nói với phu nhân, phu nhân đương nhiên sẽ đáp ứng thôi

Lâm Văn Vinh nói

-Lâm Tam, người thật là tốt với ta, ta cũng không dẫu người nữa, thực sự ta không hề có hứng thú chút nào với thơ sách này. Có điều, hai câu thơ mà người vừa dạy ta thật là hay, người có thể dạy tiếp ta thêm vài bài nữa được không?

Biểu thiếu gia thương lượng với Lâm Văn Vinh

-Không có gì, chuyện của thiếu gia cũng chính là chuyện của Lâm Tam ta.

Lâm Văn Vinh vỗ ngực nói:

-Ta nhất định sẽ cố gắng hết sức mình, giúp đỡ thiếu gia hoàn thành tâm nguyện.

Biểu thiếu gia nghe thấy vậy mặt mày hớn hở, thấy Nhị tiểu thư đã đi rồi, cũng chẳng phải giả vờ đóng làm học sinh làm gì nữa, cứ đi đi lại lại trong phòng, nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Lâm Văn Vinh biết Biểu thiếu gia tâm tư vốn đã không ở đây nữa rồi, liền nói:

-Thiếu gia, nghe vị tiên sinh này giảng bài, cũng không hứng thú lắm, không bằng chúng ta ra bên ngoài đi tìm chút nguồn cảm hứng

38. Chương 35: Thập Yêu Khiếu Trang B?

-“Đúng thế, đúng thế! Hơn nữa có thêm rượu thì gái.... À, linh cảm sẽ đến nhanh hơn.”

Biểu thiếu gia nhất thời không cẩn thận nên thuận miệng nói ra những suy nghĩ trong lòng nên vội vàng nhìn trước ngó sau nhưng lại thấy Lâm Văn Vinh đang quay đầu nhìn xung quanh, với một bộ dạng làm như hoàn toàn không nghe thấy gì. Biểu thiếu gia trong lòng thầm khen ngợi tên tiểu tử này, khá lắm, có tiền đồ.

-“Tuy nhiên, chỗ tiên sinh đó thì phải đối phó sao đây?”

Biểu thiếu gia chau mày nói. Hôm nay hắn đã được tiên sinh khen ngợi khích lệ, trước mặt tiên sinh và biểu muội hắn đã tỏ ra là một học sinh tốt nên lúc này nghĩ lại không khỏi có đôi chút lưu luyến trong lòng.

Lâm Văn Vinh đương nhiên không hề mong muốn Biểu thiếu gia này là một học sinh tốt gì đó vì thử nghĩ xem, muốn biểu thiếu gia chăm chỉ phần đầu học hành chẳng phải lại làm mệt đến hần hay sao?

-“Thiếu gia, biểu hiện hôm nay của người tiên sinh vô cùng hài lòng rồi. Ông ấy sẽ không có ý kiến gì đâu. Hơn nữa chúng ta ra ngoài tìm linh cảm chứ chẳng phải làm chuyện xấu gì, người còn phải sợ gì nữa chứ?”

Lâm Văn Vinh lên giọng đạo nghĩa nói.

-“Đúng, đúng. Chúng ta là đi tìm kiếm linh cảm.”

Biểu thiếu gia tự an ủi mình nói.

Tranh thủ lúc tiên sinh còn ở trong gian nhà cỏ chưa quay lại, hai người len lén trốn ra khỏi thư phòng. Lâm Văn Vinh đi trước mở đường, Biểu thiếu gia theo sát phía sau, hai người một chủ một tớ đi tìm “linh cảm” thẳng tiến.

Vừa đi được vài bước trong viện thì Lâm Văn Vinh nghe thấy sau lưng có tiếng nói truyền đến:

-“Lâm Tam, người đang làm gì vậy?”

Quay đầu lại nhìn thì hoá ra chính là tiếng của kẻ vẫn luôn bất hoà với Lâm Văn Vinh -Vương quản gia.

Nghĩ lại chuyện Vương quản gia dám chơi hần, Lâm Văn Vinh trong lòng xoay chuyển, hần lớn tiếng nói:

-“Ồ, hoá ra là Vương quản gia, ta phụng mệnh của thiếu gia ra ngoài làm chút chuyện thôi.”

-“Thiếu gia?Thiếu gia ở đâu ra vậy?”

Vương quản gia không nhìn thấy Quách Vô Thường đang len lút đi phía sau nên lớn tiếng hỏi lại.

-“Là Quách Vô Thường, Quách thiếu gia đó.”

Lâm Văn Vinh giả bộ cung kính nói.

-“Hoá ra là hần à?Một tên ngoại thích thì gọi gì là thiếu gia chứ.Người cứ tận tâm tận lực làm việc cho Tiêu gia là được rồi, một tên thiếu gia vớ vẩn từ bên ngoài đến người ít chú ý đến hần thì tốt hơn đấy.”

Nhìn khuôn mặt dუმ đó chứa đầy phẫn nộ của biểu thiếu gia ở sau lưng Vương quản gia, Lâm Văn Vinh phải cố gắng lắm để không bật cười, hần nói:

-“Cái này...”

-“Ta đánh chết người, cẩu nô tài.”

Biểu thiếu gia sớm đã không thể chịu đựng nổi bèn xông lên phía trước , huých thẳng một cùi chỏ vào người Vương quản gia.

Vương quản gia đau quá quay đầu lại nhìn thì thấy trước mặt chính là biểu thiếu gia ngoại thích, hần hiểu ngay ra là đã mắc lừa Lâm Văn Vinh rồi.

Biểu thiếu gia này tuy là ngoại thích nhưng lại là cháu trai ruột bên nhà ngoại của phu nhân, là công tử của huyện lão gia, có thể nói là chủ nhân một nửa của Tiêu gia.Tuy bình thường hần rất nhu nhược , bọn nha hoàn hạ nhân đều coi thường hần ta nhưng rốt cuộc thì vẫn là một nửa chủ nhân, hạng nô tài như Vương quản gia làm sao có thể tùy tiện nói này nói nọ kia chứ.

Biểu thiếu gia đã sống trong Tiêu phủ nhiều năm rồi, hần hận nhất là người khác không xem hần là chủ nhân. Thêm vào đó hôm nay tinh thần cũng không được thoải mái nên nghe thấy những lời của Vương quản gia làm sao có thể không bùng bùng lửa giận được cơ chứ.Vậy là hần lao vào Vương quản gia đấm đá, hét trên lại dưới khiến cho Vương quản gia bị đánh thành giống hệt một cái đầu heo.

Gặp phải một chuyện xui xẻo như vậy, lại là quản gia của Tiêu phủ nhưng Vương quản gia chỉ biết ôm đầu bảo vệ mặt mình, chịu đựng sự đánh đập dữ dội của biểu thiếu gia chứ không hề dám có một chút phản kháng nào.

Rất nhiều gia đình và nha hoàn đi lại , thấy biểu thiếu gia đánh nhau với Vương quản gia , đứng bên cạnh lại là đệ nhất gia đình của Tiêu gia-Lâm Tam bèn đứng hết lại ở phía xa để xem trò náo nhiệt.

Tuần đình bảo vệ thiếu gia, chủ nhân tức giận đánh nô tài, chỉ một lát sau câu chuyện hay ho này đã lưu truyền khắp Tiêu gia.

Nhìn Vương quản gia mặt mũi xanh lè sưng húp, ngã trên mặt đất không ngừng rên rỉ, xem bộ dạng của hắn thì có đến ba năm ngày sau cũng khó lòng hồi phục, Lâm Văn Vinh giả bộ đứng ra can ngăn biểu thiếu gia nói:

-“Thiếu gia, Vương quản gia cũng không có lòng dạ nào đâu, người hãy tha cho ông ta một lần này đi. Chúng ta còn phải nhanh chóng đi tìm linh cảm, việc đó quan trọng hơn.”

Lúc này biểu thiếu gia mới dừng tay, giận dữ nhìn Vương quản gia một cái, rồi lại đạp thêm một phát vào bụng lão, lúc này biểu thiếu gia mới cảm thấy bớt giận một chút. Tên nô tài họ Vương này, người mà có một nửa sự thông minh nhanh nhẹn của Lâm Tam thì lão tử cũng đâu có tức giận đến như vậy chứ.

Biểu thiếu gia đánh người một lát đã thấy thoải mái hơn rất nhiều, hắn quay sang nhìn Lâm Văn Vinh một cái tán thưởng rồi vỗ vai hắn nói:

-“Đi, tìm niềm vui. Ồ không, đi tìm linh cảm!”

Hai người ra khỏi cửa rồi thì lại do biểu thiếu gia dẫn đường .Trong thành Kim Lăng này những nơi mà Lâm Văn Vinh quen thuộc cũng chỉ có mấy nơi, ngoài bờ hồ Huyền Vũ thì là Tiêu gia còn về những nơi kiếm tìm “linh cảm” thì từ trước nay hắn chưa từng ghé qua. Tuy nhiên khi hắn làm giám đốc tiêu thụ đã từng một tuần năm lần đến những nơi này cùng khách hàng mua vui, không ngờ hôm nay lại đến lượt hắn phải nhờ người khác dẫn đường, quả thật là có đôi chút xấu hổ mất mặt.

Lúc này sắc trời đã xâm xẩm tối, biểu thiếu gia kéo tay Lâm Văn Vinh nói:

-“Lâm Tam, hôm nay ngươi có lòng như vậy nên thiếu gia ta sẽ tặng thưởng hậu hĩnh cho ngươi. Hôm nay ta đưa ngươi đến một nơi ăn chơi vui vẻ.”

-“Ồ, thiếu gia, chỉ cần có thể giúp người tìm được nơi khởi phát linh cảm thì cho dù là núi đao biển lửa nô tài cũng nguyện đi cùng người.”

Lâm Văn Vinh vừa nói vừa cười vô cùng dâm dăng.

Biểu thiếu gia cười ha hả nói:

-“Không sai, chỉ cần có thể mang lại linh cảm thì bất kể đó là nơi nào.”

-“Thiếu gia anh minh.”

Lâm Văn Vinh giơ ngón tay cái lên nói.

Nghe thấy câu nhịnh bộ này của Lâm Văn Vinh , biểu thiếu gia vô cùng thoải mái bèn đến trước mặt hắn nói khẽ:

-“Lâm Tam, ngươi đã từng nghe nói đến Diệu Ngọc Phường bao giờ chưa?”

Diệu Ngọc Phường? Nơi này quả thật là hắn chưa từng biết đến nhưng chỉ nghe cái tên thôi là đã biết đó là nơi nào rồi. Những chốn ăn chơi phong nguyệt của thành Kim Lăng này Lâm Văn Vinh chưa từng biết đến cho nên hôm nay mới trở thành anh chàng non nớt thế này.

Biểu thiếu gia cười một cách thần bí, thể hiện một ánh mắt tỏ ra thông cảm với tiểu tử chưa từng đi bao giờ như ngươi, lũ hạ nhân các ngươi là sao có thể đến sự tồn tại của cái tổ tiên bạc nhất này chứ? Kim Lăng thập nhị sai, Tần Hoài phong cùng nguyệt. Tự cổ chí kim chỉ có Kim Lăng thành là đặc sắc và nổi danh thiên hạ.

Diệu Ngọc Phường là thanh lâu lớn nhất bên bờ sông Tần Hoài. Các cô nương ở đó không những xinh đẹp mà còn rất thông hiểu việc chính, ví dụ như có người biết ca hát lại có người biết khiêu vũ nhảy múa.. có người biết thổi tiêu, vô cùng nhiều ưu điểm chứ không phải chỉ một hai.

-“Điều hay ho nhất là gần đây Diệu Ngọc Phường có một hoa khôi mới đến, không chỉ sắc nước hương trời mà điều khiến tất cả kinh ngạc và khở xứ nhất là nghe nói nàng còn là người thanh quan, chỉ bán tài nghệ không bán thân.Thiếu gia ngươi hôm nay tinh thần tốt nên dẫn tiểu tử ngươi đến xem xem.”

Biểu thiếu gia không biết xấu hổ nói.

Hoa khôi của kĩ viện? Tư cách tiên nhân? Bán tài nghệ không bán thân? Thật đáng để xem đây. Nếu thêm vào đó là thân phận của một hiệp nữ nằm vùng hoặc một ma nữ thì thật sự có thể viết nên một bộ tiểu thuyết rồi.

Lâm Văn Vinh cười hì hì ngay trước mặt hắn, tên biểu thiếu gia này xem ra đã nhiễm tính phong lưu nặng lắm rồi.

-“Thế nào? Rất thú vị phải không?”

Biểu thiếu gia thấy Lâm Văn Vinh cười thì rất lấy làm kinh ngạc, cho rằng hắn đã động lòng rồi nên cố ý hỏi.

Lâm Văn Vinh cười hì hì nói:

-“Thiếu gia, ngủ với nàng hoa khôi đó một đêm mất khoảng bao nhiêu ngân lượng?”

Biểu thiếu gia há hốc mồm tròn mắt ngạc nhiên. Tên hại đẳng gia đình này quả thật không phải loại thô tục bình thường, tuy nhiên lại rất hợp với khẩu vị của bốn thiếu gia. Biểu thiếu gia vốn chẳng phải loại người đọc sách học hành gì cả nên với những lời thô tục cũng không hề có gì kị húy nên không để ý cười nói:

-“Có bạc cũng không ngủ được đâu, người ta tuy là người thanh quan nhưng con mắt thì rất cao đấy. Hàng ngày gặp không biết bao nhiêu là công tử hào hoa nhưng chưa từng nghe nói có ai được lọt vào mắt xanh của nàng.”

Những câu chuyện như thế này trên ti vi và tiểu thuyết đã diễn nhiều lắm rồi, Lâm Văn Vinh khinh thường nói:

-“Thiếu gia, không giấu gì người, nô tài xem thường nhất chính là những hoa khôi này. Nói dễ nghe thì gọi là hoa khôi nhưng nói khó nghe một chút thì chính là trang B. Cái gì mà hoa khôi thảo khôi chứ, dù là hoa khôi thì vẫn là kĩ nữ.Thanh lâu là chỗ nào chứ, đó chính là chỗ để đàn ông chúng ta ăn chơi vui vẻ , đến thanh lâu rồi mà không bán thân mà chỉ dùng gương mặt nhỏ nhắn ấy để làm chúng ta hồ đồ, xem đàn ông chúng ta là lũ ngốc ư? Chỉ nhìn mặt mà đã cảm thấy đủ rồi thì còn không bằng về nhà tìm bức tranh nữ trạng nguyên mà thưởng thức , còn phải tiêu tốn ngân lượng làm chi.”

-”Chà, chà...Lâm Tam. Xin hỏi một chút, cái gì được gọi là trang B?

-“TrangB chính là ...Lấy một ví dụ nhé. Những kĩ nữ trong thanh lâu này, rõ ràng là để ngủ với người ta nhưng lại lừa gạt người khác nào là hoa khôi gì đó bán tài nghệ không bán thân, cố làm ra vẻ thanh cao, như vậy được gọi là trangB”

-“Có lí, có lí.”

Biểu thiếu gia bày tỏ cảm giác tri kỉ:

-“Lâm Tam, không ngờ ngươi rất có cảm khái đấy chứ.Thế nào, trước đây đã từng đến qua những chỗ như thế này chưa?”

-“Không có, không có...”

Lâm Văn Vinh vội vàng khiêm tốn nói:

-“Chỉ là nô tài đã nghe chuyện về những hoa khôi bán tài nghệ không bán thân này nhiều rồi nên có chút cảm giác đỡ dấn, tê dại.Nô tài đang nghĩ, đến thanh lâu rồi thì phải bán thân, nếu không có còn là thanh lâu nữa hay không đây?Còn về những công tử hào hoa gì đó, đứng trước mặt hoa khôi thì năm người có đến sáu giả bộ đường hoàng, nói là thưởng thức tài hoa của người ta nhưng ngấm ngấm sau lưng là bộ mặt như thế nào, chúng ta là đàn ông nên đều rất rõ.Chỉ có Biểu thiếu gia người là chân thành thuần phác, là viên ngọc trời sinh mới chính là anh tài tuần kiệt thực sự.”

Biểu thiếu gia mặt mày rạng rỡ, nắm chặt lấy tay Lâm Văn Vinh nói:

-“Lâm Tam, câu nói này của người quả thật đã động đến tận đáy lòng ta. Đây là hai mươi lượng bạc, thiếu gia ta thưởng cho người. Tối nay người hãy cùng với bốn thiếu gia hưởng thụ một cách vui vẻ đi nhé!”

-“Tạ ơn thiếu gia.”

Lâm Văn Vinh cất bạc vào trong cánh tay, nét mặt lộ rõ lòng cảm kích vô cùng. Khu môi múa mép một chút là đã có hai mươi lượng bạc bỏ túi, còn gì vui hơn nữa đây?

-“Lâm Tam, thấy người có cách như vậy, liệu có thể giúp ta một việc nhỏ được không?”

Nhìn Lâm Văn Vinh nhận bạc cất đi rồi, nét mặt biểu thiếu gia rạng rỡ như hoa, cười nịnh bợ nói.

-“Đã có sự dận dò của thiếu gia, Lâm Tam không thể không vâng mệnh.”

Nể mặt chỗ bạc vừa rồi, Lâm Văn Vinh tỏ ra khí phách hào hùng nói.

-“Lâm Tam, người có cách nào để bốn thiếu gia có thể tiếp cận nhiều hơn nữa với nàng hoa khô đó được không?”

Biểu thiếu gia nói với đôi chút ngượng ngùng trên nét mặt nhưng lại đưa ra đề nghị rất trực tiếp.

-“Cái này, cái này..Thiếu gia, lẽ nào người không sợ nhị tiểu thư và đại tiểu thư có ý kiến gì sao?”

Toàn thân Lâm Văn Vinh toát mồ hôi lạnh, tên Biểu thiếu gia này cũng thật là, loại yêu cầu như vậy mà cũng có thể đưa ra được.

Biểu thiếu gia thở dài một tiếng nói:

-“Đây thật giống như hai món thức ăn cùng đặt trên bàn, một món mùi vị rất ngon nhưng hoàn toàn không thể ăn được, món kia mùi vị cũng không kém mà lại có hi vọng ăn được vậy thì Lâm Tam, nếu người là ta người sẽ chọn món nào đây?”

-“Điều này còn phải nói sao, đương nhiên là chọn món có thể ăn được rồi.”

Lâm Văn Vinh cố nhịn cười nói, tên biểu thiếu gia tuy là một cái bị thịt giá áo túi cơm nhưng sự so sánh này của hắn cũng có ý nghĩa ra trò.

-“Đúng, chính là cái đạo lí này đây. Ăn gì có thể ăn trước, sau đó dần lập kế hoạch với những món không thể ăn, cuối cùng biến những món không thể ăn trở thành có thể ăn.”

Nghe Lâm Văn Vinh tán dương mình, Biểu thiếu gia lập tức hưng phấn lên nhưng lại không cẩn thận bộc lộ dã tâm lang sói của mình .

Quả đúng là người có gan lớn thì sẽ có sản nghiệp lớn. Tên biểu thiếu gia tuy là một cái bị thịt nhưng lại có thể có được một tráng trí hùng tâm như vậy thực sự khiến Lâm Văn Vinh có đôi chút thán phục độ dày của da mặt hắn ta.

-“Thế nào, người có đồng ý không?”

Biểu thiếu gia thấy Lâm Văn Vinh sững người ra ở đó thì vội vàng lấy ra hai mươi lượng bạc đúi vào tay hắn và căng thẳng hỏi.

-“Không phải nô tài không đồng ý mà là thiếu gia, người đã quá xem trọng Lâm Tam này rồi. Ngay cả hình dáng hoa khô thế nào nô tài còn chưa từng nhìn thấy, thậm chí tên nàng cũng không biết vậy nô tài biết giúp thiếu gia như thế nào đây?”

-“Không ngại, không ngại. Lâm Tam, người túc trí đa mưu như vậy, nhất định sẽ có cách mà. Nàng hoa khô ấy tên là Tần Tiên Nhi, nàng là một quốc sắc thiên hương, dung mạo tuyệt mỹ, người nhìn thấy rồi sẽ biết. Ta cũng chẳng có yêu cầu nào khác, chỉ cần hoa khô Tần tiểu thư có thể nhìn ta thêm một lát, nói chuyện với ta một vài câu là ta đã mãn nguyện rồi.”

Nói đến hoa khô Tần tiểu thư, biểu thiếu gia ngây người ra như một gã ngốc, chắc là đang hình dung ra vẻ đẹp mỹ miều của Tần tiểu thư.

Lâm Văn Vinh kì lạ hỏi:

-“Lẽ nào nàng hoa khôi Tần tiểu thư đó còn xinh đẹp hơn cả đại tiểu thư nữa sao?”

-“Không phải, không phải.”

Biểu thiếu gia vội vàng nói:

-“Cũng giống như vừa nãy ta đã nói đó, một người chỉ có thể ngắm, một người có thể ăn, vậy người sẽ chọn người nào đây?”

Trời đất! Tên biểu thiếu gia này đã xem mình là cái rốn của vũ trụ rồi đây. Nhìn bộ dạng ngốc nghếch của hắn, Lâm Văn Vinh không khỏi cười thầm trong lòng. Cất bốn mươi lượng bạc vào lòng chàng cười nói:

-“Vậy để nô tài nghĩ cách xem, làm thế nào để Tần tiểu thư chú ý hơn đến thiếu gia một chút, nói chuyện với thiếu gia nhiều thêm vài câu.”

Thấy Lâm Văn Vinh đồng ý, Biểu thiếu gia vui mừng một cách khác thường. Hắn có một trực giác là dựa vào biểu hiện đặc biệt khác thường của tên gia đình này, nàng hoa khôi Tần tiểu thư kia nhất định sẽ nhìn hắn với một con mắt khác.

Sông Tần Hoài, tên cổ gọi là Hoài Thuỷ, nghe nói khi xưa Tần Thuỷ Hoàng đục núi để dẫn dòng Hoài Thuỷ đi qua thành Kim Lăng nên từ đó nó có cái tên sông Tần Hoài.

Sau khi Hạng Vũ xây dựng vương triều Sở, kéo dài hàng nghìn năm, trường tồn thịnh vượng đến hôm nay. Cùng với sự phát triển của kinh tế và văn hoá nghệ thuật, khu vực sông Tần Hoài lại càng phồn hoa khác thường.

Trong mười dặm hai bên bờ sông Tần Hoài, các thế gia quý tộc sống tập trung, văn nhân mặc khách hội tụ, nơi đây quả thực là thiên đường trong mơ của những kẻ đọc sách.

Sự rực rỡ của sông Tần Hoài được nổi tiếng bởi ánh đèn của những chiếc thuyền. Trong thời khắc màn đêm buông xuống, những chiếc thuyền trên sông nhất loạt treo những ngọn đèn màu lấp lánh, người dạo chơi cảnh sông nước Tần Hoài nhất định sẽ cảm thấy khoái cảm vì những chiếc đèn thuyền.

Lâm Văn Vinh đứng bên bờ sông Tần Hoài, cảm khoái vô cùng. Sông Tần Hoài trước mắt, phúc khí hội tụ như mây, thanh lâu mọc lên như rừng, Hoạ Phướng sóng nước, trở thành mảnh đất giai lệ của Giang Nam. Theo tích cổ thì Viên Lâm, Hoạ Phướng, Thị Nhại tập trung làm một, vô cùng phồn hoa.

-“Thiếu gia. Diệu Ngọc Phường mà người nói ở đâu vậy?”

Đây là lần đầu tiên Lâm Văn Vinh đi tìm hoa ở cái thế giới này nên biểu hiện phải tự nhiên một chút, làm sao có thể cướp vị trí hàng đầu của thiếu gia được cơ chứ.

Quả nhiên, Biểu thiếu gia Quách Vô Thường khoát tay vô cùng sáng khoái, đưa tay chỉ về một toà lầu ở phía xa nói:

-“Người nhìn xem, không phải chính là chỗ đó sao?”

Nhìn theo hướng Biểu thiếu gia chỉ, phía xa xa sừng sững một toà lầu hoa lệ, cao bốn tầng, cờ quạt bay phấp phới, đèn lồng treo cao, ánh sáng rực rỡ rõ ràng, giàu có, đường hoàng, vẫn còn chưa đến gần mà đã có thể nghe thấy tiếng cười vui vẻ của bọn đàn ông và tiếng cười duyên dáng của các cô nương.

Quách Vô Thường hình như là khách quen của chỗ này, cũng không cần Lâm Văn Vinh dẫn đường mà tự mình vượt qua hắn, hướng về phía cửa của Diệu Ngọc Phường thẳng tiến.

-“Quách công tử, ngài đến rồi.”

Một lão bà to béo đầy đà nhiệt tình tiến đến trước mặt biểu thiếu gia vừa cười lớn vừa nói, ánh mắt lả lơi suýt nữa khiến cho Lâm Văn Vinh phát buồn nôn.

Những ‘lão bảo tử’ của thời đại này quả là thua xa so với thời đại của hắn. So với những nơi ăn chơi phong nguyệt mà Lâm Văn Vinh đã từng đến thì chỉ riêng về khuôn mặt và thân hình của những lão bảo tử đó đã có đẳng cấp cao hơn rất nhiều so với Diệu Ngọc Phường này. Tuy nhiên trong thời đại này, có thể có được

một thanh lâu với quy mô lớn và tấp nập thế này thì cũng đã thuộc hàng nhất nhì trên bờ sông Tần Hoài rồi.

Quách Vô Thường cũng không hề che giấu sự đê tiện đưa tay sờ mông lão bảo tử đó nói:

-“Hàn tỷ tỷ, tỷ làm tiểu đệ này nhớ chết đi được đó.”

-“Ai da! Quách công tử của ta, sao lâu như vậy không đến thăm tỷ tỷ chứ?”

Hàn tỷ tỷ cười đáp.

39. Chương 36: Phần Hận

Tên Quách Biểu thiếu gia này học hành chẳng ra làm sao nhưng chơi bởi những thứ này thì quen thuộc vô cùng, hắn vừa cười vừa mân mê mạnh mẽ trên mông ả nói:

-“Mấy ngày này ta ra ngoài du lãm một chuyến chứ thật sự không muốn tỷ tỷ phải cô đơn lạnh lẽo đâu. Tiểu đệ thật có lỗi quá.”

Quách biểu thiếu gia và lão bảo tử đó không hề kiêng kị xấu hổ gì cùng nhau cười khả ố, trong mắt hắn thật sự lộ ra vẻ vui thích dường như có chút gì đó yêu mến đối với ả. Thì ra biểu thiếu gia thích loại như thể này sao, Lâm Văn Vinh thầm cười trong lòng.

Hai người cười một lát rồi Quách Vô Thường nhét một đỉnh bạc trắng lấp lánh vào bộ ngực trắng nõn đầy đặn của Hàn tỷ tỷ. Hàn tỷ tỷ mặt mày hớn hở nói:

-“Đa tạ Quách công tử đã thưởng. Các cô nương trên lầu dưới gác đầu, Quách công tử đến, mau mau ra hầu hạ Quách đại công tử nào!”

Quách Vô Thường dương dương tự đắc bước vào cửa lớn của Diệu Ngọc Phường, sau đó nói với Lâm Văn Vinh :

-“Thế nào Lâm Tam, học hỏi một chút đi, đối với phụ nữ thì chỉ cần người có ngân lượng, muốn bao nhiêu thì sẽ có bấy nhiêu. Ắ nào mà không phục thì hãy dùng ngân lượng đè ả nằm xuống.”

Lúc này hắn đang thấy lòng xuân rạo rực, dường như đã quên mất nàng hoa khôi Tần tiểu thư kia cho dù có dùng ngân bao nhiêu ngân lượng cũng đè không nổi.

-“Thiếu gia nói chí phải.”

Nét mặt Lâm Văn Vinh lộ ra một vẻ được thụ giáo sâu sắc nhưng trong lòng lại cười một trận nghiêng ngả. Điều này còn cần người phải dạy ta sao? Tiền của ta xếp đồng vào có thể đè chết biểu thiếu gia người đấy.

Quách Vô Thường đọc sách nhận chữ không bằng hắn nhưng ở chốn thanh lâu phong nguyệt này thì lại cao hơn hắn một bậc, cũng coi như lấy lại được thể diện.

Từ đầu chí cuối, tất cả các lão bà tử và cô nương đều không thèm nhìn Lâm Văn Vinh bằng nửa con mắt, ở chốn đưa ra đón vào này, bọn họ đã luyện được một cặp hoả nhãn kim tinh, gia nô đi cùng chủ nhân trước nay bọn họ chưa từng xem trọng vì thức ăn thừa bên miệng chủ nhân thì mới đến lượt lũ hạ nhân thôi.

Tuy màn đêm chỉ vừa buông xuống nhưng quan khách đến Diệu Ngọc Phường để hưởng lạc thì không hề ít. Trong lầu cơ man nào là oanh oanh yến yến cùng khách hàng nhộn nhịp ồn ào, những cặp đôi và bộ ngực trắng nõn cứ lấp loáng làm đau mắt người khác. Tuy Lâm Văn Vinh đã quen với cảnh tượng này lâu rồi nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên hắn đến đây nên nhất thời nhìn ngó linh tinh, cái gì cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Còn về các cô nương trong viện này, tuy ăn mặc rất hở hang nhưng tư thái và nhan sắc đều không lọt được vào mắt Lâm Văn Vinh .

Quách Vô Thường đưa hai tay sờ nắn hai cô nương đang ngồi trong lòng hắn một cách thuần thực, thấy Lâm Văn Vinh lặng lẽ đứng bên cạnh mình với bộ dạng nửa như đang cười, Quách Biểu thiếu gia kì lạ hỏi:

-“Lâm Tam, người không thích các cô nương ở đây sao? Chà, việc tiền nong người không cần lo lắng, người cùng thiếu gia ta ra ngoài chơi gái, không, đi tìm linh cảm nên tất cả chi phí đương nhiên do ta bao hết rồi.”

Tên Quách Vô Thường này tuy chẳng có chút học vấn nào nhưng đối với kẻ dưới cũng không tồi, Lâm Văn Vinh cười ha ha nói:

-“Thiếu gia, người thấy thoải mái là được rồi, nô tài không quen ở đây lắm.”

Nói đùa, chỗ này không có bao cao su, ai biết những tiểu thư này có mắc bệnh hoa liễu hoặc AIDS hay không. Hơn nữa bọn họ cũng không hợp với khẩu vị của hắn.

Quách Vô Thường vỗ tay nói:

-“Ta biết rồi, Lâm Tam, người vẫn là một đồng tử phải không? Ha ha, chẳng trách lại căng thẳng như vậy. Không sao đâu, thiếu gia ta sẽ chọn cho người vài bông hoa, đảm bảo người đã vào tiêu hồn động rồi thì sẽ không muốn ra ngoài đâu.”

-“Công tử, chàng xấu quá đi.”

Một cô nương ở bên trái của Quách Vô Thường đang uốn éo thân hình đầy đặn gợi cảm của mình trong lòng Biểu thiếu gia, liếc nhìn Lâm Văn Vinh với ánh mắt chứa đầy tình ý, hiển nhiên là đã chú ý đến tên gia đình tuần tú, cơ thể toát ra một mùi vị đàn ông mạnh mẽ này rồi.

Dưới sự đề nghị hết lần này đến lần khác của biểu thiếu gia Quách Vô Thường, Lâm Văn Vinh với kinh nghiệm đầy mình đành phải miễn cưỡng ngồi xuống giả làm chú “gà tơ”. Biểu thiếu gia gọi cho hắn hai cô nương, miễn cưỡng cũng được xếp vào hàng trung cấp.

Lâm Văn Vinh là một người tiết kiệm nên đã bỏ tiền ra mua rồi thì không thể lãng phí được. Hơn nữa hai cô nương này tuy tướng mạo không được coi là đẹp nhưng cơ thể thì cũng được lắm, chỉ cần không lên giường thì miễn cưỡng sờ mó một chút vẫn là hưng phấn lắm.

Lâm Văn Vinh cười hì hì. Có người mời thì hắn cũng chẳng khách sáo nữa mà ra tay với hai cô nương tiếp rượu này. Hai tay hắn hành động rất thành thực, miết nhẹ nắn chậm, cái cần nhẹ thì nhẹ, cái cần mạnh thì mạnh. Hắn rất quen thuộc với những điểm mẫn cảm của phụ nữ, nên không cần mất nhiều thời gian công sức hắn đã khiến cho hai cô nương ở hai bên toàn thân nóng như lửa đốt, mặt đỏ bừng bừng nhìn hắn chăm chăm như muốn ăn tươi nuốt sống chú gà tơ này trong nháy mắt.

Trời ạ! Tên Lâm Tam này có thật là xử nam hay không? Sao lại thành thực hơn cả lão tử như vậy? Lẽ nào đây là tự học thành tài? Quách Vô Thường thiếu gia nhìn “thân thủ” thành thạo của Lâm Tam mà lòng tự tin lại một lần nữa bị đá kích mạnh mẽ.

-“Tiểu thư, người nhìn xem, tên tiểu tử kia..”

Trong một gian phòng trên lầu hai, một tiểu đồng thanh tú nhìn thấy Lâm Văn Vinh bèn quay sang nói với vị công tử đang trầm tư ngồi cạnh đó nói.

Vị công tử tuyệt sắc đó dường như đang suy nghĩ một vấn đề gì đó nên chỉ nghe mà không quay ngẩng đầu lên hỏi:

-“Tên tiểu tử nào?”

-“Chính là tên hôm nọ bên bờ hồ Huyền Vũ đã ...”

-“Cái gì?”

Công tử tuyệt sắc kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn về phía xa, nhìn bộ dạng của Lâm Văn Vinh, nét mặt nàng như có vẻ gì đó ngoài ý muốn.

-“Hừm...Hắn vẫn còn chưa chết.”

Tuyệt sắc công tử nhìn thấy hai cô gái đẹp đang thân mật đút những miếng hoa quả đã gọt sẵn vào miệng Lâm Văn Vinh mà nhin không được thần tình biến đổi, lạnh lùng nói:

-“Tên tiểu tử vô sỉ này, vô đạo đức, bại hoại, ta thật hối hận hôm đó ra tay quá nhẹ nếu không sớm đã kết thúc cái mạng hắn, giảm đi một cái họa cho phụ nữ rồi.”

Gã tiểu đồng nhìn chàng một cái nói:

-“Vậy hôm nay chúng ta phải làm sao đây, tiểu thư?”

Tuyệt sắc công tử ném thanh trường kiếm trên bàn cho gã tiểu đồng, giận dữ nói:

-“Tú Hà, ngươi hãy mang kiếm của ta đi kết thúc tính mệnh hắn để khỏi làm ta bần mắt”

Tú Hà nhận kiếm, do dự một lát rồi hỏi:

-“Vậy nhưng, tiểu thư, trong căn phòng này toàn là một lũ đàn ông xấu xa, há lại không làm bần mắt chúng ta hay sao? Lẽ nào chúng ta phải giết hết sạch bọn chúng?”

Công tử khẽ hừ một tiếng nói:

-“Tất cả bọn đàn ông khác trong mắt ta đều là cỏ rác, ta tính toán so đo với lũ cỏ rác làm gì. Chỉ là tên ”đăng đồ tử“(*) đó quá khiến người khác chán ghét nên ngươi hãy đi giết hắn đi.”

Tú Hà len lén cười, nếu nói như vậy thì tên tiểu tử đó không phải là cỏ rác rồi.

Nét mặt nàng hiện lên sự khó xử lại nói:

-“Nhưng tiểu thư, tiểu tì trước nay chưa từng giết người, lần này là lần đầu tiên giết người giữa phố, tiểu tì có chút không dám. Tiểu tì thấy chi bằng như thế này có được không? Tiểu tì đi bắt tên vô sỉ đó lại đây cho tiểu thư định đoạt muốn giết thế nào thì giết thế ấy.”

Tú Hà nói xong, quay người nhanh chóng đi bắt Lâm Văn Vinh nhưng tuyệt sắc công tử vội vàng nói:

-“Đứng lại...”

Tú Hà chậm chậm quay người lại, tuyệt sắc công tử nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Tú Hà bèn nói:

-“Ngươi đường đột như vậy đến bắt người há không phải là sẽ bại lộ thân phận của chúng ta với kẻ họ Tần kia sao?”

Tú Hà gật đầu nói:

-“Vậy cũng đúng, tiểu thư, theo người thì chúng ta phải làm thế nào đây? Tên tiểu tử vô sỉ đó rất đáng ghét, tiểu tì nhất định phải bắt hắn để tiểu thư tùy nghi xử lý.”

Tuyệt sắc công tử nhìn Lâm Văn Vinh đang phong lưu khoái lạc ở phía xa, tức giận nghiêng răng nói:

-“Hôm nay chúng ta còn có nhiệm vụ quan trọng trên mình nên tha chết cho hắn lần này. Hôm khác mà hắn vẫn vô liêm sỉ như vậy thì ta sẽ tự tay kết liễu tính mạng hắn.”

Tú Hà len lén lè lưỡi ra. Từ sau cái lần bị rơi xuống nước đó, cảm thấy tiểu thư rất hay thích nổi giận vô cớ, cũng không biết có quan hệ gì với tên tiểu tử kia nữa.

Tú Hà trộm nhìn tên gia đình đang làm chuyện xấu xa ở phía xa kia. Tên tiểu tử đó đang để tay trên ngực người phụ nữ ngồi cạnh, sờ mó khắp nơi.

Còn người đó sao lại có thể vô liêm sỉ đến thế kia chứ. Trái tim Tú Hà đập dữ dội nhưng nàng lại nhìn thấy tiểu thư của mình đang chăm chú nhìn tên “đăng đồ tử” ấy, ánh mắt phát ra những tia nhìn ẩn chứa biết bao sự phẫn hận.

Chú thích:

(*)đăng đồ tử : kẻ ăn chơi, kẻ phóng荡, kẻ dâm dăng...

40. Chương 37: Tần Tiên Nhân

-“Tiểu Hồng à, Tần cô nương tối nay lúc nào thì xuất hiện vậy?”

Biểu thiếu gia hỏi cô nương đang ngồi cạnh hầu hạ mình.

Tiểu Hồng cau mày liếc Biểu thiếu gia một cái rồi uốn éo nũng nịu trong lòng biểu thiếu gia một trận rồi thê thọt nói:

-“Hừm...Quách công tử, chàng cùng với thiếp mà sao vẫn còn quan tâm đến Tần muội muội thế. Ứ, Người ta mặc kệ. tối nay người ta theo chàng chắc rồi.”

Quách Vô Thường cười lớn nói:

-“Tiểu đề tử, không cần lo lắng, hôm nay là dành cho nàng.Hơn nữa, ta chỉ là muốn nghe Tần tiểu thư ra hát vài khúc ca thôi, nàng ghen bóng ghen gió cái gì chứ?”

Một yêu nữ khác ở bên cạnh biểu thiếu gia nói:

-“Yên tâm đi Quách thiếu gia, hôm nay không chỉ có ngài, chà...ngài xem, còn có Trình công tử, Lạc công tử, rất rất nhiều công tử đến đây ủng hộ, Tần muội muội nhất định sẽ xuất hiện. Đến lúc đó thì phải xem bản lĩnh của Quách thiếu gia ngài rồi.”

Biểu thiếu gia nghe thấy tên của Trình công tử, Lạc công tử thì nét mặt lập tức có chút khó coi, đợi đến khi nhìn thấy hai vị công tử đang ngồi đó thì thần sắc liền hoàn toàn suy sụp.

Lâm Văn Vinh thấy thần sắc biểu thiếu gia có gì khác thường bèn hỏi:

-“Sao thế? Thiếu gia?”

Biểu thiếu gia không muốn tự làm hổ thẹn chính mình trước mặt mấy cô gái phong trần này bèn cười nói:

-“Không có gì, chỉ là gặp mấy người quen thôi.”

Lâm Văn Vinh nhìn về bên đó một cái, chỉ thấy sáu chiếc bàn phía xa được phân chia rõ ràng làm hai bên, tất cả đều là những công tử khoảng chừng hai mươi tuổi, bọn họ ngồi quanh một thanh niên.Hai bàn tiệc rượu không ai để ý đến người bên kia mà chỉ nói chuyện rôm rả với bàn của mình.

Hai vị công tử đứng đầu, bên trái là một vị khoảng hai mươi tuổi, mặt mũi trắng bóc, dung mạo đường đường chỉ có điều ánh mắt nhấp nháy không yên rõ ràng là một người mưu mô xảo quyệt.

Người ngồi bên phải trẻ hơn một chút, chỉ chừng mười tám mười chín tuổi, mặt đẹp như ngọc, tướng mạo bất phàm.

Hai vị công tử này rõ ràng là đang đấu với nhau, thỉnh thoảng đưa mắt liếc nhau thăm dò, đôi bên đều tỏ vẻ khinh thường lẫn nhau.

Đây chính là Trình công tử và Lạc công tử đó sao?Nhìn khó thể này e rằng đều là con nhà quan lại quý tộc. Lâm Văn Vinh đã hiểu vì sao biểu thiếu gia lại thờ dài rồi.Với thực lực của Quách thiếu gia, bất luận là về phong độ hay tài lực thì căn bản đều không thể so sánh được.Còn về tài học lại càng không có chỗ đứng cho biểu thiếu gia rồi.Xem ra tối nay muốn tranh đoạt hoa khôi là một nhiệm vụ hầu như không thể hoàn thành được rồi.

-“Sao vậy? Ca ca, không phải chàng không quen biết Trình công tử và Lạc công tử đó chứ?”

Cô nương ngồi cạnh Lâm Văn Vinh nhẹ nhàng đưa bàn tay nhỏ nhắn vuốt ve trước ngực hắn ,ghé sát tai vào tai Lâm Văn Vinh hỏi khẽ.

Bị cô nương này khêu gợi một lát, ngọn lửa dụ tình trong người Lâm Văn Vinh hơi có chút bùng lên, Lâm Văn Vinh vốn đã chẳng phải loại tử tế gì, trước đây chàng đã từng chơi tất cả các trò với những loại bạn gái thế này rồi nhưng trong cái thế giới này thì hắn vẫn là một “xử nam”. Hắn đương nhiên không muốn lãng phí lần đầu tiên quý giá này trên người một cô gái giang hồ, do đó hắn tự khống chế bản thân, mân mê vuốt ve bộ ngực đồ sộ của cô nương đó hắn nói:

-“Đúng đấy, ca ca ta lần đầu tiên đến những chỗ như thế này, muội muội phải chỉ giáo ta nhiều đấy nhé.”

Cô nương này bị bàn tay Lâm Văn Vinh vuốt ve khiến cho cả thân người bủn rủn, biết được sự lợi hại của hân bèn yếu đuối cười nói:

-“Ca ca, người đừng giả bộ nữa, nếu là đây lần đầu tiên chàng đến những nơi như thế này thì muội muội cũng vẫn là một hoàng hoa khuê nữ đấy. Hi hi...”

Lâm Văn Vinh cười ha hả vò mấy cái trên hông nàng ta làm cho cô nương này rên rỉ một hồi, một lúc sau mới nói được:

-“Hai vị công tử này là những nhân vật lớn không thể xem thường. Người ngồi bên trái là Trình công tử, là công tử của đô chỉ huy sứ thành Giang Tô Trình đức Trình lão gia, tên gọi là Trình Thụy Niên. Người ngồi bên phải lại càng ghê gớm hơn, đó chính là công tử của phủ Tổng đốc Giang Tô chúng ta Lạc Mẫn Lạc đại nhân, tên gọi là Lạc Viễn.”

Lâm Văn Vinh đã từng học qua điển tịch của Ngụy lão đầu nên cũng có đôi chút hiểu biết về chế độ quan lại địa phương ở nơi đây.

Chế độ quan chức địa phương của triều Đại Hoa thực hiện là chế độ Tổng đốc, Tuần phủ và Tam ti. Tam ti có thể phân thành Bố Chánh sử ti, Đề hình án sát (thẩm tra) và Đô Chỉ Huy sử ti chia ra quản lý hành chính, tư pháp và quân sự. Đốc phủ còn lại là trưởng quan có quyền lực cao nhất tỉnh, thống lĩnh tam ti, là quan lớn uy trấn một phương. (*)

Vậy nhưng ở đây vị trí của đô chỉ huy sứ khá đặc biệt, đô chỉ huy sứ nắm giữ tất cả việc quân của cả tỉnh, phải phục tùng chế độ Tổng đốc nhưng lại trực tiếp do Bộ Binh điều khiển, đó cũng chính là cái gọi là binh quyền tập trung về trung ương.

Do đó Tổng đốc trên danh nghĩa là thượng cấp của Đô chỉ huy sứ nhưng hoàn toàn không có quyền thống lĩnh quân đội. Đây là sách lược mà hoàng đế khai quốc của triều Đại Hoa đã chế định để phòng ngừa các quan lại ở vùng biên cương tự ý dụng binh.

Tổng đốc Giang Tô Lạc Mẫn tuy là thượng cấp của Giang Tô đô chỉ huy sứ Trình Đức nhưng hai người lại thuộc về hai hệ không giống nhau nên Trình Đức đối với Lạc Mẫn thì không hề sợ hãi nên đương nhiên Trình Thụy Niên công tử này cũng không phải kiêng nể gì Lạc Viễn công tử cả.

Hai vị công tử này đều là những người có thực lực nhất trong vùng Giang Tô này, thủ hạ vây lấy xung quanh họ như một bọn quan hoạn vậy nhưng hai người lại rất hay đụng nhau ở cùng một chỗ cho nên va chạm ầm ĩ là điều khó tránh khỏi. Một chuyện tốt như tranh giành hoa khôi này đương nhiên càng không thể nhượng bộ đối phương rồi.

Lâm Văn Vinh trầm tư một lát bèn hiểu rõ tất cả sự lợi hại bên trong đó. So sánh với hai vị công tử này thì thân phận của huyện lệnh công tử một huyện nào đó của Giang Châu như biểu thiếu gia càng không đáng để nhắc tới.

Đã đến giờ hoa đăng rực rỡ toả sáng, người ra vào trong Diệu Ngọc Phường, những tiếng cười, tiếng kêu hoan lạc ồn ào không dứt, quả thật là vô cùng náo nhiệt.

Nàng hoa khôi tên là Tần Tiên Nhân đó vẫn chưa xuất hiện. Hai nhóm người của Trình Thụy Niên và Lạc Viễn sớm đã gào thét ầm ĩ, nâng li chạm cốc khiến cho không khí của Diệu Ngọc Phường lại càng thêm phần náo nhiệt.

Thực ra hai vị công tử Trình Thụy Niên và Lạc Viễn hình như vẫn biết tự giữ gìn thân phận của mình. Tuy đôi bên đều nhìn nhau không thuận mắt nhưng đều không chế lại. Bọn họ đều là những kẻ đọc sách mà hôm nay lại đến để chiêm ngưỡng nàn hoa khôi Tần tiểu thư này nên đương nhiên không muốn mất đi giá trị của bản thân trước mặt người khác.

Lạc Mẫn, Lạc Viễn? Lâm Văn Vinh chợt nhớ lại màn kịch Phụng Cầu Hoàng kinh thiên động địa mà hân được xem bên bờ hồ Huyền Vũ do Hầu Dục Bạch công tử đạo diễn, đối tượng đó không phải là thiên kim tiểu thư của Tổng đốc đại nhân, cái gì mà Kim Lăng thành đệ nhất mỹ nhân kiêm tài nữ đó sao? Nếu nói như vậy, Tên Lạc Viễn này chính là huynh đệ của vị tài nữ đó rồi. Nhìn gương mặt trắng trẻo của Lạc Viễn

thì vị Lạc thiên kim đó cũng không thể kém được. Hơn nữa, nghe Xảo Xảo nói, vị Lạc tiểu thư này tâm tính thiện lương, Xảo Xảo chính nhờ được sự chăm sóc quan tâm của nàng thì mới có cơ hội được đọc thư sách biết được chữ như vậy.

Lâm Văn Vinh trầm tư suy nghĩ, hai cô nương bên cạnh cho rằng hẳn có đôi chút sợ hãi nên nhào lên người hẳn cười một cách dâm dăng nói:

-“Hảo ca ca, chàng không phải sợ. Hai vị công tử đó đầu to vậy thôi nhưng thiếp thấy đều là dạng lắm tiền sáng sửa mà thôi, chỉ để ngắm chứ không dùng được. Nhìn cơ thể ca ca không biết mạnh mẽ hơn bọn họ bao nhiêu lần, muội muội chỉ thích như hình dáng chàng thôi.”

Lâm Văn Vinh cười ha hả, điều này còn phải nói sao. Nhưng chợt nghe thấy một tiếng “đình...” vang lên, trong trẻo dễ nghe như là tiên âm thoảng qua tai, những âm thanh hỗn tạp âm ỉ huyền ảo trong lầu đều dừng lại.

-“Là Tần Tiên Nhân!”

Đám bằng hữu bên cạnh Trình Thụy Niên và Lạc Viễn nổ ra những tràng pháo tay nhiệt liệt không dứt. Vị biểu thiếu gia đang nhiệt tình ăn thịt mấy vị cô nương một cách mãnh liệt như bị trúng phép định thân, chờ đến ra không hề động đậy chỉ thì thào nói:

-“Là Tần tiểu thư, nàng đã ra rồi sao?”

Một gian phòng trên lầu hai nhẹ nhàng mở ra không tiếng động, một bức rèm châu lặng lẽ hạ xuống, chỉ thấp thoáng hiện lên một bóng hình mỹ miều đang ngồi sau tấm rèm nhìn ra, không nhìn thấy ai khác, không nghe thấy gì khác, chỉ một cái nhìn như vậy thôi đã khiến cho tất cả bọn đàn ông dưới lầu bắt đầu phát điên.

Không cần phải nói, người đẹp này đương nhiên là hoa khôi của Diệu Ngọc Phường Tần Tiên Nhân rồi.

Lâm Văn Vinh nhìn bóng hình của nàng Tần Tiên Nhân này, khoe miệng không nén nổi nở ra một nụ cười lạnh lùng.

Phàm đã được gọi là hoa khôi thì đều không muốn để người khác dễ dàng nhìn thấy dung mạo của mình, thích tỏ ra thần bí mập mờ, như vậy mới có thể hấp dẫn nhiều con mắt hơn nữa. Với kinh nghiệm gian trá trong buôn bán làm ăn của Lâm Văn Vinh thì hẳn sớm đã không lấy gì làm lạ rồi.

Tần Tiên Nhân đó cũng không nói gì, chỉ khẽ đưa mười ngón tay lên bên nghe thấy một chuỗi âm thanh từ xa đến gần. chậm chậm mà đến.

Những âm thanh đầu tiên nhẹ nhàng như nước thanh tuyền nhỏ xuống, dần dần tiết tấu gấp gáp hơn như mưa bụi đầu xuân lác rác rơi. Lắng tai nghe kĩ thì tiếng đàn đó như mang theo một ma lực kì lạ, âm vang như đang xoay tròn trên đỉnh đầu nhưng lại như đang thì thầm bên tai khiến người ta mê đắm.

”Lũng thủ vân phiĩ¼Rgiang biên nhật vãnĩ¼Ryên ba mẫn mục bằng lan cửa

Lập vọng quan hà tiêu táci¼Rthiên lí thanh thuĩ¼Rnhấn ngưng mâu

Yếu yếu thần kinhĩ¼Rdoanh doanh tiên tửĩ¼Rbiệt lai cấm tự chung nan ngẫu

Đoạn nhận vô bằngĩ¼Rnhiễm nhiễm phi hạ đình châuĩ¼Rtư du du

Ám tường đương sớĩ¼Rhữu đa thiếũ?u hoan giai hộiĩ¼:

Khởi tri tụ tán nan kĩĩ¼Rphiên thành vũ hận vân sâu

Trở truy du

Một chuỗi âm thanh nhẹ nhàng dễ nghe, tiếng thiếu nữ trong trẻo truyền đến như là đang kể lại những tâm sự thiếu nữ của mình, hiền dịu mềm mại ôn hoà, khiến cho sự u oán trong những từ ngữ đó được biểu đạt một cách thấu đáo.

Đây là một bài từ của danh nhân nổi tiếng Liễu Tam Biến của vương triều Đại Tống trước đây. Tên của bài từ này là “Khúc Ngọc Quán”. Liễu Tam Biến là một đại gia từ khúc của tiền triều, tự xưng là “Phụng Chỉ

Điền Từ Liễu Tam Biến”, lấy toàn bộ tinh thần để sáng tác và lấy “Bạch y khanh tương” để tự hứa nên lời từ bồi hồi day dứt triền miên, thân tình đẹp đẽ chính là cực phẩm trong cách dựng lời từ.

Lúc này bài từ được Tần Tiên Nhân hát lên, hoà với tiếng đàn tạo nên sự ý vị vô cùng, như có một nỗi buồn không thể nói thành lời đã hoà nhập vào cảnh giới của từ khúc.

Đám người vốn đang huyền não hỗn tạp của Diệu Ngọc Phường lúc này trở nên yên lặng vô cùng. Khúc ca của Tần Tiên Nhân kết thúc, mọi người như vẫn đang chìm đắm trong cảnh giới tuyệt mỹ đó, hồi lâu vẫn chưa trở lại với thực tại.

Hai vị công tử Trình Thụy Niên Và Lạc Viễn thần thờ nhìn về phía bóng hình diễm lệ sau bức rèm châu, nét mặt tràn ngập sự ngưỡng mộ, quay đầu lại nhìn biểu thiếu gia thì lại càng không chịu nổi, nước miếng chảy ra ròng rọc, quả thật là bộ dạng một tên Trư Bát Giới.

Ngay cả hai chủ tử Tú Hà trong lòng đang mang đầy tâm sự mà cũng chìm đắm vào đó không thoát ra được, hồi lâu sau, tuyệt sắc công tử mới thở dài nói:

-“Hôm nay nghe được khúc ca này quả là một tiếng đàn hiếm thấy. Nếu như Tần Tiên Nhân này không phải người ta phải tìm thì ta với nàng ấy làm tỷ muội cũng là một việc tuyệt vời.”

Trong đám người đó, người tỉnh táo nhất phải kể đến tên gia đình hạ đẳng Lâm Văn Vinh .

Khúc ca của Tần Tiên Nhân quả là tuyệt vời nhưng đối với một người đã nghe những âm thanh điện tử tạo nên quen rồi như hắn mà nói thì lại tỏ ra có đôi chút đơn điệu.

Lâm Văn Vinh nhìn ngó xung quanh một lượt, thấy bộ dạng đồ dẫn si ngốc của biểu thiếu gia bèn nghĩ đến bốn mươi lượng bạc của hắn và chuyện đã hứa giúp hắn có được sự chú ý của Tần Tiên Nhân .

Nàng Tần Tiên Nhân đó vừa hát xong một khúc bèn yếu điệu đứng lên, con nha hoàn bên cạnh đó nhẹ nhàng vén tấm rèm châu lên, một khuôn mặt quốc sắc thiên hương xuất hiện trước mắt mọi người.

Các đường nét thanh tú tao nhã, mặt ngọc hồng hào, mắt hạnh mũi quỳnh, cái miệng nhỏ xinh như trái anh đào. Tuy chỉ mặc quần áo bình thường nhưng xuất hiện thấp thoáng dưới ánh đèn , bước đi như liễu rủ trong gió , đôi mắt đẹp long lanh trước bao ánh mắt ngưỡng mộ, quả là một nữ tử có dung mạo vô song.

Trái tim Lâm Văn Vinh đập dữ dội vài cái. Nàng Tần Tiên Nhân này quả thật xinh đẹp, so với ác phụ Tiểu Thanh Tuyền mà hắn tình cờ gặp bên bờ hồ Huyền Vũ thì cũng không kém mà còn có vài phần quyến rũ hơn.

Nét mặt Tần Tiên Nhân lộ ra một nụ cười mỉm, đôi mắt đẹp nhìn khắp xung quanh. Ánh mắt của nàng như có một ma lực thần bí làm cho người khác nhìn nàng một lần không thể không nhìn lần thứ hai. Bất kể nam hay nữ trong đại sảnh đường đều sững sờ nhìn nàng như đã bị nàng thu mất hồn vía vậy.

Tần Tiên Nhân che miệng cười khẽ, dịu dàng nói:

-“Tiểu nữ Tần Tiên Nhân , xin có lễ với mọi người.”

Vị Tổng đốc công tử tên gọi Lạc Viễn là người đầu tiên có phản ứng trở lại, chàng vỗ tay nhẹ nhàng , cao giọng nói:

-“Tại hạ Lạc Viễn, đã từng được gặp Tần cô nương.”

-“Tại hạ Trình Thụy Niên đã gửi lời hỏi thăm Tiên Nhân cô nương.”

Thấy Lạc Viễn mở miệng, Tên Trình Thụy Niên đó cũng vội vàng lớn tiếng nói.

-“Tại hạ Liễu Canh Sanh, đã từng gặp Tiên Nhân cô nương...”

-“Tại hạ...”

Thấy mấy chục vị công tử tranh nhau liếc mắt đưa tình với Tần Tiên Nhân , Lâm Văn Vinh vội vàng vỗ vai Quách Vô Thường một cái nói:

-“Thiếu gia, thiếu gia mau nói đi!”

Quách Vô Thường đỡ dẫn tinh thần ngốc nghếch chăm chăm nhìn Tần Tiên Nhân , nước miếng chảy ròng ròng, rõ ràng là không thể nói câu nào rồi. Xem kìa. Tên biểu thiếu gia này quả là không có chí khí, Lâm Văn Vinh thầm mắng trong lòng.

-“Tiêu gia hạ đẳng gia đình Lâm Tam đại diện cho Quách Vô Thường thiếu gia xin gửi lời chào đến Tần cô nương.”

Lâm Văn Vinh cũng lớn tiếng nói.

Đáng tiếc , giọng hần tuy lớn nhưng lại có mười mấy vị công tử đồng thời báo danh thi lễ với Tần Tiên Nhân nên làm sao có người chú ý đến tiếng nói của một kẻ hạ đẳng như hần chứ.

-“Tiểu thư, thì ra tên tiểu tử vô sỉ đó là gia đình của Tiêu gia. Lần này chúng ta có thể tìm được hần rồi.”

Người cần nghe thấy thì không nghe thấy nhưng tiếng của Lâm Văn Vinh lại lọt vào tai của chủ tử Tú Hà khiến cho Tú Hà hưng phấn nói.

Tuyệt sắc công tử cau mày nói:

-“Con người hần ta tuy có chút xấu xa nhưng cũng có tài học, sao có thể vào Tiêu gia làm hạ nhân được chứ?”

Tú Hà nói

-“Tuy hần có chút học vấn nhưng nhân phẩm của hần không tốt, hôm đó đã dám ức hiếp tiểu thư nên nhất định phải trừng phạt hần đi làm hạ nhân.”

Lâm Văn Vinh thấy tiếng nói của mình không hề có ai nghe tiếng, các công tử dựa hơi hai vị công tử Trình Thụy Niên và Lạc Viễn đang hăm hở chào hỏi Tần Tiên Nhân còn Quách biểu thiếu gia thì quá không có khí thế làm cho trong lòng Lâm Văn Vinh có chút không thoải mái. Hần đã không làm thì thôi còn làm phải làm đến cùng, thấy chiếc bàn trước mặt có bình trà, hần bèn cầm lên hung hăng đập mạnh xuống đất.

Một tiếng “xoảng” vang lên như tiếng sấm nổ đầu đây khiến cho ánh mắt của Tần Tiên Nhân và chư vị công tử đều bị thu hút lại chỗ hần đang đứng.

Thấy ánh mắt mọi người đều tập trung lại phía mình rồi, Lâm Văn Vinh vỗ mạnh vào lưng biểu thiếu gia một cái , ghênh ngang đứng dậy, vòng tay nói:

-“Gia đình Tiêu gia Lâm Tam, đại diện cho Quách Vô Thường thiếu gia của nhà ta xin gửi lời thăm hỏi đến Tần Tiên Nhân cô nương.”

Biểu thiếu gia bị đau kêu lên một tiếng thất kinh, lúc này hần mới giật mình tỉnh lại, thấy Tần Tiên Nhân đang chăm chú nhìn mình, hần vội vàng lau chỗ nước miếng trên miệng nói:

-“Tần, Tần, Tần...Tần tiểu thư...”

Mọi người thấy hần nói năng lắp bắp thì đều cười rộ lên, Tần Tiên Nhân mỉm cười với Quách Vô Thường nói:

-“Vị này chính là Quách thiếu gia sao, tiểu nữ xin thi lễ.”

Người quen Tần Tiên Nhân nhiều vô số nên đương nhiên không hề để ý đến hai chủ tử này, sau khi chào hỏi Quách Vô Thường bèn quay mặt nói chuyện với những người khác.

Trình Thụy Niên nói:

-“Mới được nghe một khúc nhạc của Tần Tiên Nhân cô nương mà khiến cho người ta như được ngồi trên mây, như uống rượu ngọt. Tần Tiên Nhân cô nương không chỉ có tư thái của người trời mà còn có tài nghệ thần tiên, thực sự khiến cho Thụy Niên ta vô cùng ngưỡng mộ.”

Tần Tiên Nhân khẽ che đôi môi ngọc dịu dàng cười nói:

-“Trình công tử quá khen rồi, Tiên Nhân mang thân bồ liễu làm sao có thể lọt vào mắt xanh của Trình công tử và Lạc công tử kia chứ. Chỉ một chút tài mọn thi triển đôi khúc nhạc , càng không thể xuất hiện trong chốn đại nhã được.”

Thần sắc Tần Tiên Nhân kiều mị quyến rũ, trong khi nói chuyện ánh mắt không ngừng đong đưa, toát ra vẻ đẹp rung động lòng người không lời nào có thể diễn tả .

Trình Thụy Niên cao giọng nói:

-“Tiên Nhân cô nương quá khiêm tốn rồi.Tạm thời không nói đến việc cô nương dung mạo như hoa, chỉ nói về bản ”Khúc ngọc quản” thôi đã là đỉnh cao hoàn toàn không có khiếm khuyết rồi. Ta trước nay chưa từng được nghe một khúc nhạc tuyệt diệu như vậy, Tần Tiên Nhân cô nương có thể được coi là đại gia đương thế đó.”

-“Công tử tán thưởng quá lời rồi.”

Tần Tiên Nhân khiêm tốn đáp.Nét mặt nàng có vài phần kiều ngạo hãnh diện, chỉ nói về tài nghệ chơi đàn mà nói, nàng quả thực có thể được gọi là cao thủ tuyệt đỉnh.

41. Chương 38: Ngữ Xuất Kinh Nhân

Tần Tiên Nhân nhìn khắp xung quanh một lượt với một vẻ yếu điệu vô cùng. Tất cả mọi người đều đang chìm đắm say sưa trong nụ cười tuyệt mỹ của nàng nhưng chợt có người phát ra một tiếng hừm nhẹ qua khe mũi tỏ vẻ rất khinh thường.

Âm thanh đó tuy nhỏ nhưng trong không khí yên lặng tuyệt đối của đại sảnh đường thì tất cả mọi người đều nghe thấy và lập tức quay đầu nhìn theo hướng âm thanh truyền đến nhưng chỉ thấy tên hạ đẳng gia đình đang đứng cạnh Quách thiếu gia.

Tần Tiên Nhân đã từng gặp không biết bao nhiêu nhân vật nên nàng thấy tên gia đình này tuy là một kẻ hạ nhân nhưng có nghĩa biểu đường hoàng không hề có vẻ cung kính sợ hãi của bọn kẻ dưới, trên mặt hẳn còn mang một nụ cười lạnh lùng dường như có vài phần khinh miệt đối với nàng.

Trong lòng Tần Tiên Nhân thầm phẫn nộ nhưng ngoài mặt thì vẫn làm ra vẻ mỉm cười nói:

-“Xin hỏi vị công tử này phải xưng hô như thế nào đây ạ?”

Lâm Văn Vinh mặc một bộ y phục mà bọn gia đình vẫn quen dùng đó là một chiếc áo dài màu xanh và đội một chiếc mũ nhỏ, thân phận hẳn đã rất rõ ràng nhưng Tần Tiên Nhân lại cố ý gọi hắn là công tử rõ ràng là muốn khiến hắn phải mất mặt để trả thù cho sự khinh miệt của hắn đối với nàng.

Lâm Văn Vinh sớm đã có dự liệu đối với lòng dạ hẹp hòi của nàng nên chỉ mỉm cười nói:

-“Công tử thì không dám nhận.Tại hạ là Lâm Tam, chỉ là một gia đình nhỏ nhoi của Tiều phủ ở thành Kim Lăng, vừa này ta đã giới thiệu qua với Tần tiểu thư rồi.”

Tần Tiên Nhân cảm thấy có đôi chút hứng thú nên nhìn hắn nói:

-“Tiên Nhân ngu muội chỉ có chút tài nghệ nhỏ nhoi, chắc khó có thể lọt vào mắt xanh của công tử.”

Lâm Văn Vinh nói:

-“Tiếng đàn rất hay, khúc nhạc cũng tuyệt vời, chỉ là...”

Lâm Văn Vinh cố ý dừng lại một chút, khoe miệng loé lên một nụ cười mỉm, hắn nói:

-“Thiếu gia ta nói, trong khúc nhạc của Tần cô nương ít nhất cũng có ba chỗ sơ hở.”

Lâm Văn Vinh ngữ xuất kinh nhân, tất cả mọi người trong đại sảnh đường đều giật mình kinh ngạc, tên gia đình hạ đẳng này dựa vào một chút to gan đã khiến cho bao nhiêu người phải há hốc mồm kinh hãi.

-“Nô tài to gan.”

Tần Tiên Nhân vẫn chưa nói gì nhưng Trình Thụy Niên đã lớn tiếng quát:

-“Tần cô nương là hoá thân của tiên nữ trên trời, há lại để cho hạng nô tài hạ đẳng như ngươi tùy ý phê phán hay sao?”

Lúc này hắn đang nói chuyện rất vui vẻ với Tần Tiên Nhân thì bị Lâm Văn Vinh phá bình nên đương nhiên có đôi chút tức giận. Ngược lại tên Lạc Viễn kia thấy có người phá hỏng việc tốt của Trình Thụy Niên thì nét mặt lộ rõ ra sự vui mừng.

Tuy Lâm Văn Vinh rất cường hãn nhưng hắn cũng biết với thực lực lúc này của hắn mà đánh nhau với Trình Thụy Niên thì thua là cái chắc nên hắn bèn giả bộ không nghe thấy, chỉ đưa mắt chăm chú nhìn vào cơ thể Tần Tiên Nhân xem nàng giải quyết thế nào.

Tần Tiên Nhân nhìn Quách Vô Thường một cái rồi mỉm cười nói:

-“Nhưng không biết trong khúc nhạc của tiểu nữ có chỗ nào chưa được, xin phiền Quách công tử sửa lại cho...”

Quách Vô Thường đang chảy nước miếng nhìn Tần Tiên Nhân với bộ dạng của một tên Trư Bát Giới thì làm sao có thể nhìn ra chỗ nào cần phải sửa lại cơ chứ.

Trời đất. Tên biểu thiếu gia này quả thật không có chút chí khí nào. Lâm Văn Vinh thầm mắng trong lòng nhưng ngoài miệng thì lại nói:

-“Thiếu gia nhà ta đang suy nghĩ một vấn đề, người bảo ta thay người trả lời.”

Thấy Tần Tiên Nhân không có ý kiến gì, Lâm Văn Vinh tiếp tục nói:

-“Tần cô nương, đã là chỗ thiếu sót thì tất có nơi có chỗ rất rõ ràng, chỉ cần lưu tâm một chút là không khó để nhận ra.”

Tần Tiên Nhân không phục nói:

-“Vẫn xin Lâm công tử chỉ giáo cho.”

Nhận thấy trong lời nói của Tần Tiên Nhân có chút khinh thị, Lâm Văn Vinh bèn nói:

-“Chỉ giáo thì không dám, Tần tiểu thư tuy có tài nghệ tinh thông nhưng được một trăm thước rồi mà muốn tiến thêm bước nữa, điều này quả thực rất khó khăn. Nếu hôm nay ta chỉ ra cho nàng chỗ thiếu sót thì cũng xem như đã giúp nàng một chuyện. Tiểu gia nhà chúng ta làm ăn buôn bán nên rất chú trọng đến lời lãi, không có chút điềm lành thì công tử nhà ta quyết không muốn làm những chuyện không có lợi đâu.”

Tần Tiên Nhân sững người ra một lát nhưng lại lập tức cười vui vẻ duyên dáng nói:

-“Không có lợi thì không dậy sớm. Lâm công tử nói rất phải nhưng không biết muốn có được điềm lành gì đây?”

Lâm Văn Vinh cười hì hì nói:

-“Rất đơn giản, chỉ cần Tần Tiên Nhân cô nương đồng ý với ta một chuyện là được rồi.”

-“Không được.”

Trình Thụy Niên lớn tiếng nói:

-“Tên nô tài như ngươi làm sao có ý gì tốt kia chứ. Một nhân vật thần tiên như Tần tiểu thư làm sao có thể để người khinh thường được cơ chứ.”

Lâm Văn Vinh nhìn Trình Thụy Niên một cái rồi cười nói:

-“Trình công tử, ngài không an tâm về ta hay là không an tâm về Tần tiểu thư vậy?”

Trình Thụy Niên bị lời nói của hắn làm cho sững người ra một lát. Đúng thế, nếu như ngăn cản tên gia đình này thì không phải chính là nói tài nghệ của Tần tiểu thư có điểm khiếm khuyết hay sao? Như vậy thì đã mạo phạm đến người đẹp rồi.

Ngược lại Lạc Viễn thấy có người phá hỏng chuyện tốt của đối thủ thì trong lòng vô cùng vui sướng và càng có chút hứng thú. Hắn nhìn Lâm Văn Vinh với một vẻ vui thích.

Thấy Tần Tiên Nhân vẫn trầm tư như vậy, Lâm Văn Vinh cười hì hì nói:

-“Tần tiểu thư không cần suy nghĩ nhiều đâu, quyết không phải những chuyện xấu xa bỉ ổi mà bọn họ đang nghĩ đâu.”

Tần Tiên Nhân lại nở một nụ cười mê hồn , cơ thể dịu dàng uyển chuyển đi đến cạnh Lâm Văn Vinh , nói khe khẽ bên tai hắn:

-“Chỉ cần có thể khiến Tiên Nhân tâm phục khẩu phục thì Tiên Nhân xin theo ý muốn cử công tử.”

Nàng mỉm cười nhìn Lâm Văn Vinh , ánh mắt loé lên những tia nhìn lạnh lẽo thể hiện rõ nàng đang lo lắng Lâm Văn Vinh đưa ra những yêu cầu vô lí.

Tất cả mọi người trong sảnh đều sửng sốt, không ngờ Tần Tiên Nhân lại đồng ý với yêu cầu của tên gia đình hạ đẳng ấy. Tuy nhiên theo họ thấy thì việc tên gia đình ấy có thể tìm ra được điểm sơ xuất của Tần Tiên Nhân không khác nào một kẻ điên nói mơ.

-“Tiểu thư, Khúc nhạc của Tần Tiên Nhân quả thật có điểm sơ xuất hay không? Tên tiểu tử kia nói chắc chắn như vậy, cũng không biết hắn định giở trò quỷ gì đây?”

Tú Hà khe khẽ hỏi.

Tuyệt sắc công tử lạnh lùng đáp:

-”Tên vô liêm sỉ kia tuy tham hoa hiếu sắc nhưng quả thật cũng có đôi chút bản lĩnh, không giống như hắn đang nói dối đâu.”

Thấy Tần Tiên Nhân đang mỉm cười bên cạnh Lâm Văn Vinh , tuyệt sắc công tử nhìn nàng càng thấy không thuận mắt, không nín nổi nàng khe khẽ mắng:

-“Con hồ li vô liêm sỉ !”

Lâm Văn Vinh vờ như không thấy ánh mắt dụ dỗ hút hồn của Tần Tiên Nhân , hắn lớn tiếng cười nói:

-“Nếu đã như vậy thì ta không khách khí nữa vậy.”

Tần Tiên Nhân duyên dáng cười nói:

-“Xin lắng tai nghe công tử chỉ giáo.”

Lâm Văn Vinh nói:

-“Tài nghệ của Tần tiểu thư quả thật vô cùng cao siêu, điểm này ta không phủ nhận nhưng cũng chính vì điểm này mà cũng dễ dàng rơi vào sai lầm, chỉ lấy ví dụ là khúc nhạc này mà nói đã có ba vấn đề rồi.”

Tần Tiên Nhân nhìn hắn không hề chớp mắt , dường như đang rất tập trung tinh thần nghe hắn nói.

-“Thứ nhất, khúc nhạc này quá đơn điệu, tất cả mọi người đều biết, long phượng phải có đôi, cầm sắt phải hoà hợp, chỉ dựa vào một cây đàn cổ cho dù là loại đàn được làm từ cây gỗ ngàn năm thì cũng không thể tấu lên hai loại âm thanh. Nếu như có thể kết hợp với các loại nhạc cụ khác như sanh, tiêu, phối hợp với nhau thì chắc chắn tạo nên âm luật phong phú, cầm sắt hài hoà.”

Tần Tiên Nhân sửng người ra một chút rồi vội vàng nói:

-“Nhạc cụ khác nhau có âm luật không giống nhau, hoà lại với nhau không phải sẽ sinh ra tạp âm hay sao?”

Lâm Văn Vinh nói:

-Tần tiểu thư chưa từng thử qua, làm sao biết sẽ sinh ra hiệu quả gì kia chứ? Nếu không thử, nàng sẽ vĩnh viễn không bao giờ phát hiện ra cái mới. Ta kiến nghị nàng nên thử một chút, có lẽ sẽ có một sự vui mừng bất ngờ đấy.”

Điều này là do Lâm Văn Vinh dựa vào kinh nghiệm phối nhạc điện tử mà nói nên đương nhiên rất có lí.

Tần Tiên Nhân suy tư một lúc lâu đến lúc này mới gật đầu nói:

-“Lâm công tử nói rất có lí, Tiên Nhân xin thị giáo.”

Vị tuyệt sắc công tử kia cũng tinh thông âm luật nên nghĩ một lát cũng hiểu ra, nàng nhìn Lâm Văn Vinh một cái khẽ nói:

-“Tên tiểu tử này quả thật cũng có chút kiến thức đó.”

-“Thứ hai, là nàng đã quá chú trọng đến kĩ xảo. Tài nghệ chơi đàn của Tần tiểu thư cố nhiên xuất thần nhập hoá nhưng lại không có cách nào dung hợp tình cảm của mình vào trong đó, cần biết người phải là chủ của cây đàn, tiết tấu của tiếng đàn nếu không phải là tình cảm thực sự thì sẽ chỉ là một thứ âm thanh đẹp nhưng trống rỗng, khó có thể đi vào lòng người.”

Thử nghĩ xem một cô nương ở thanh lâu ngày nào cũng gảy đàn ca hát thì làm sao có thể có tình cảm chân thực được kia chứ? Tuy Lâm Văn Vinh nói đùa như vậy nhưng cũng không phải là không có lí.

Tần Tiên Nhân trầm tư một lát nhưng không hề phản bác mà chỉ lặng lẽ chấp nhận.

-“Thứ ba, làm ra vẻ yếu điệu yếu mềm, không bệnh mà rên rỉ nỉ non, nghe khúc nhạc của Tần cô nương nói dễ nghe một chút thì gọi là dùng phú tân từ mà nói lên nỗi buồn nhưng nói khó nghe thì chính là rên rỉ nỉ non. Tần cô nương tuy tuổi tác không nhiều nên ta nghĩ chắc chưa từng trải qua những chuyện tình ân ái nên tiểu thư vẫn chưa thể hiện được thấu đáo khúc nhạc oán thâm thúy này mà nó cũng không thích hợp lắm với âm thanh thiên籁 của cô nương.”

Lâm Văn Vinh cười nói, ý của hắn chính là nàng vẫn còn là một tiểu cô nương, những chuyện này nàng đều chưa từng trải qua mà bây giờ lại hát những khúc nhạc ai oán như vậy không phải rên rỉ thì là gì chứ?

Vị tuyệt sắc công tử kia nghe xong những lời của Lâm Văn Vinh bất giác cũng có vài phần thán phục. Quả đúng như Lâm Văn Vinh đã nói, hai điểm sơ xuất sau này vô cùng rõ ràng, chỉ là không ai lưu tâm chú ý đến điều đó mà thôi, ngay cả bản thân nàng tự cho là tinh thông âm luật nhưng không phải cũng giống như Tần Tiên Nhân vậy sao, thường xuyên dùng phú tân từ để nói lên nỗi oán hận. Từ điểm này mà nói thì tên Lâm Văn này quan sát rất tỉ mỉ và lại có thể đứng trên đỉnh cao, nhìn thấy cái mà người khác không nhìn thấy. Hắn quả thật là một nhân tài hiếm có.

Tần Tiên Nhân suy tư thật lâu sau đó nét mặt nàng trở nên lúc ửng hồng lúc lại trắng bệch, trong lòng có đôi chút không phục nhưng nàng lại không có cách nào phản bác lại được nên đành khẽ đằng hắng một tiếng cũng coi như biểu đạt thái độ của mình.

Lâm Văn Vinh đã ăn chắc nàng rồi, thấy nét mặt nàng không được tốt lắm nhưng hắn cũng không thêm bận tâm mà cố ý nói:

-“Tần tiểu thư, nàng có tâm phục hay không?”

Thần sắc trên nét mặt Tần Tiên Nhân thâm biến ảo, đột nhiên nàng nở một nụ cười duyên dáng, chăm chú nhìn Lâm Văn Vinh nói:

-“Tiên Nhân tâm phục khẩu phục, nguyện thoả mãn bất cứ yêu cầu nào của công tử.”

Nàng chăm chú nhìn thẳng vào mắt Lâm Văn Vinh, trong nụ cười nhẹ ấy, ánh mắt nàng phát ra những tia nhìn lấp lánh như một thứ ánh sáng mê hoặc khiến cho Lâm Văn Vinh nhìn nàng một cái rồi khó có thể rời đi.

Chỉ nhìn thấy một Tần Tiên Nhân đứng trước mặt mắt phượng mày ngài, khuôn mặt nhỏ nhắn, trên khuôn mặt đó hơi có một chút gì ngượng ngùng xấu hổ, dưới chiếc cổ trắng ngần là bộ ngực trắng nõn cao cao, thực sự khiến người ta liên tưởng đến đôi môi đỏ thắm kiêu diễm của nàng hơi hé mở như đang nói những lời ngọt ngào với tình lang, cơ thể đầy đặn của nàng áp sát trước người hắn, một mùi hương thiếu nữ nhẹ nhàng thoảng qua mũi hắn.

Kì lạ nhất là cặp mắt của nàng, trong mắt nàng dường như có một luồng hào quang nhàn nhạt, dù dễ Lâm Văn Vinh tiến vào và không có cách nào thoát ra được, trong lòng hắn như có tiếng nói tiếng nói của ma quỷ đang khẽ gào thét :

-“Hãy bỏ qua yêu cầu đối với Tần Tiên Nhân, hãy bỏ qua yêu cầu đối với Tần Tiên Nhân.”

-“Lâm công tử, chàng có yêu cầu gì đối với Tiên Nhân đây?”

Lâm Văn Vinh chỉ nghe thấy giọng nói của Tần Tiên Nhân như một âm thanh đến từ mộng ảo. Lời nói của nàng mang theo một ma lực kì dị khiến cho Lâm Văn Vinh không thể có một cảm giác phản kháng nào.

-“Ta không có gì yêu...”

Thuận theo âm thanh kì dị trong lòng đó, Lâm Văn Vinh hoàn toàn mất đi tự chủ, mở miệng nói.

Lời còn chưa nói dứt thì chợt “xoảng” một âm tiếng chát chúa vang lên, từ trên lầu một bình trà rơi xuống vỡ bắn tung toé.

Tần Tiên Nhân không thể không có chút kinh hoàng nên cơ thể hơi lay động, nét mặt có vài phần tái nhợt, đôi mắt đẹp nhìn lên trên lầu một cái nhưng không nhìn thấy gì khác thường.

Trong lòng Lâm Văn Vinh biến động, thần trí đã tỉnh táo trở lại. Nghĩ lại chuyện vừa rồi, bản thân hắn cũng không biết đã trúng phải ma pháp gì mà suýt nữa đã đồng ý với yêu cầu của nàng ấy. Lẽ nào trong ánh mắt nàng thực sự có điều gì cổ quái?

-“Tiểu thư, sao vậy?”

Tú Hà khẽ hỏi.

-“Kẻ họ Tần kia quả thật là không đơn giản, tên tiểu tử kia suýt chút nữa đã trúng phải ma thuật của ả rồi.”

Tuyệt sắc công tử trầm giọng nói. Lúc này là do nàng thi triển thủ pháp, dùng Quy công để ném vỡ ấm trà trên bàn, như vậy mới có thể làm Lâm Văn Vinh giật mình mà tỉnh táo trở lại.

-“Nữ nhân họ Tần ấy có phải chính là người mà chúng ta cần phải tìm không?”

Tú Hà nói.

-“Cho dù không phải thì chắc chắn cũng có quan hệ gì đó.”

Ánh mắt tuyệt sắc công tử phát ra những tia nhìn lạnh lẽo, nàng chăm chú nhìn Tần Tiên Nhân nói.

Tần Tiên Nhân thấy thần sắc Lâm Văn Vinh đã tỉnh táo trở lại thì biết mình đã thất bại trong gang tấc nhưng nàng đã từng gặp vô số trường hợp nên cố tình làm ra vẻ ngượng ngùng cúi đầu nói:

-“Lâm công tử, chàng chăm chăm nhìn người ta như vậy làm gì chứ?”

Tất cả mọi người trong sảnh đều không biết suýt chút nữa Lâm Văn Vinh đã trúng phải ma thuật mà chỉ thấy vừa nãy hai người chăm chú nhìn nhau nên căn phòng lập tức huyền ảo trở lại, Trình Thụy Niên đã xông lên phía trước, chắn trước mặt Tần Tiên Nhân nói với Lâm Văn Vinh :

-“Tên nô tài nguoi lại dám vô lễ với Tần tiểu thư. Ngươi thật to gan đấy.”

Tần Tiên Nhân cố ý tỏ ra yếu mềm trốn sau lưng Trình Thụy Niên nhưng trong ánh mắt lại phát ra những tia cười giảo hoạt.

Lâm Văn Vinh là một nhân vật tinh tường thông minh, nghĩ đi nghĩ lại tuy hắn vẫn không biết mình vừa bị trúng ma pháp gì nhưng nhất định là con nha đầu họ Tần này đã giở trò xấu xa gì đây.

Trong lòng Lâm Văn Vinh vô cùng tức giận nhưng nét mặt lại xuất hiện một nụ cười lạnh lùng, hắn nói:

-“Tần tiểu thư, Nàng đã tâm phục rồi thì ta phải đưa ra điều kiện của ta rồi.”

-“Ngươi dám? Người đâu, mau bắt tên nô tài gây chuyện rắc rối này lại cho ta.”

Trình Thụy Niên lớn tiếng ra lệnh.

-“Hãy khoan, hãy khoan.”

Vị công tử tên Lạc Viễn chậm rãi bước tới nói:

-“Thụy Niên huynh, tên Lâm Tam này đã phạm phải điều luật gì vậy?”

-“Cái này...”

Trình Thụy Niên nhất thời không có gì để nói. Việc Lâm Văn Vinh và Tần Tiên Nhân đánh cược tất cả mọi người trong đại sảnh đều nghe thấy, nếu Lạc Viễn không có ở đây thì hẳn có thể dựa vào gậy sắt là có thể dẹp yên chuyện này và lấy được lòng người đẹp. Vậy nhưng bây giờ Lạc Viễn công tử của Tổng đốc Giang Tô đang ở đây, bố hắn là đô chỉ huy sử Giang Tô Trình Đức vốn không hoà hợp với Tổng đốc Giang Tô Lạc Mẫn, chính hắn và con trai của Lạc Mẫn cũng luôn đối đầu, chuyện này e rằng không dễ dàng bỏ qua như thế đâu.

Lạc Viễn cười với Lâm Văn Vinh một cái rồi lên gơ ngón tay cái lên biểu thị ý tứ, người anh em, ta sẽ bảo vệ ngươi.

Lâm Văn Vinh thấy tên Lạc Viễn này tuổi tác không nhiều, chỉ lớn hơn Đồng Thanh Sơn một hai tuổi, tướng mạo hắn cũng không tồi, hơn nữa tỷ tỷ của hắn và Đồng Xảo Xảo lại có mối quan hệ khá tốt nên hắn liền có đôi phần hảo cảm đối với chàng thiếu niên họ Lạc này, hắn cũng khẽ mỉm cười trả lại.

Lúc này Quách Vô Thường thiếu gia thấy Lâm Văn Vinh muốn động thủ với Tần Tiên Nhân thì chợt tỉnh táo trở lại, vội vàng nói:

–“Lâm Tam, không được vô lễ.”

Khó khăn lắm hắn mới có cơ hội để tiếp cận với người đẹp như thế này nên vội vàng cười dịu dàng với Tần Tiên Nhân nói:

–“Tiểu thư, Lâm Tam không làm nàng sợ đấy chứ?”

Tần Tiên Nhân cười đáp:

–“Không có đâu, ta và Lâm công tử đánh cược. Ta tình nguyện chịu thua, không biết Lâm công tử có yêu cầu gì đây?”

Biểu thiếu gia vội vàng nói:

–“Tại hạ nào dám đưa ra yêu cầu với Tần tiểu thư kia chứ.”

Tần tiểu thư không hề nề mặt Quách Vô Thường nói:

–“Ta không bảo Quách thiếu gia đưa ra yêu cầu, ta thua Lâm Tam nên mời chàng đưa ra đề nghị.”

Trời đất. Cô nương này muốn phá vỡ tình cảm hữu nghị sâu sắc giữa chủ tớ ta hay sao. Trong lòng Lâm Văn Vinh vô cùng giận giữ bèn nói với Tần Tiên Nhân :

–“Yêu cầu của ta là đưa ra thay cho thiếu gia ta thôi.”

Đoạn hắn quay sang Quách Vô Thường nói khẽ:

–“Thiếu gia, không phải người muốn Tần tiểu thư nhìn người với một con mắt khác sao? Người chỉ cần không lên tiếng, xem nô tài làm thế nào là được rồi.”

Có được lời dụ hoặc đó, Quách Vô Thường lập tức gật đầu nói:

–“Được, Lâm Tam, ta nghe người hết đó.”

Lâm Văn Vinh nhìn Tần Tiên Nhân một cái , nét mặt lộ ra một nụ cười kì quái, hắn nói:

–“Tần tiểu thư đã giữ chữ tín như vậy thì tại hạ xin không khách khí nữa.”

Không biết vì sao, Tần Tiên Nhân nhìn thấy nụ cười của Lâm Văn Vinh thì trong lòng chợt thấp thoáng một sự sợ hãi mơ hồ. Hắn sẽ không đưa ra loại yêu cầu đó thật chứ? Trái tim nàng nhảy múa dữ dội, bàn tay thì lại nắm chặt.

42. Chương 39: Xưởng Cá Thập Bát Mạc

Đương nhiên, tâm tư của hai người hoàn toàn không giống nhau. Trình Thụy Niên thì lo lắng tên hạ nhân này sẽ cướp mất mỹ nhân của mình còn Lạc Viễn thì lại tán thưởng vui mừng và có đôi phần khâm phục Lâm Văn Vinh nữa.

-“Tiểu thư, người nghĩ hẳn sẽ đưa ra yêu cầu như thế nào đây?”

Tú Hà khẽ hỏi.

Lâm Văn Vinh chăm chú nhìn dáng vẻ của Tần Tiên Nhân , tuyệt sắc công tử cảm thấy buồn phiền bèn tức giận nói:

-“Một kẻ tính tình cổ quái như hẳn ta thì ai mà biết được hẳn sẽ đưa ra chủ ý quỷ quái gì cơ chứ.Hừm, nhìn nụ cười của hẳn hạ tiện như vậy chắc chắn chẳng có suy nghĩ tốt đẹp gì đâu. Chắc sẽ muốn chiếm đoạt tiện nghi người ta đây mà. Tú Hà, đợi một lát rồi người hãy mang kiếm của ta đi giết chết tên đáng đồ tử đó, đầu xuôi đuôi lọt, để hẳn khỏi làm bẩn mắt ta.”

-“Hả? Vẫn giết à?”

Tú Hà thật sự không hiểu tròn mắt hỏi.

Thấy trong mắt Tần Tiên Nhân xuất hiện những sự sợ hãi mơ hồ, Lâm Văn Vinh cũng không quan tâm đó là thật hay giả, trong lòng hẳn thấy sướng khoái vô cùng, chậm rãi bước vài bước đến trước mặt nàng, vẻ mặt nửa như đang cười nhìn nàng nhưng lại không nói gì cả.

Hai người còn cách nhau rất gần, trên người Tần Tiên Nhân toả ra một mùi hương thơm ngát bay vào mũi Lâm Văn Vinh như mùi hương của hoa lan làm người ta say đắm.

Trên người Tần Tiên Nhân khoác một tấm nhu sa, vắt ngang trước ngực, khi nàng thở bộ ngực đầy đặn phập phồng nhô lên, cái eo nhỏ nhắn nhẹ nhàng chuyển động, thuận theo ánh mắt nhìn xuống, phía dưới thân hình nở nang là cặp mông lúc ẩn lúc hiện trước mắt Lâm Văn Vinh , toát ra một vẻ mê hoặc không nói thành lời.

Tần Tiên Nhân mang một dáng vẻ đau đớn đáng thương, bộ ngực nhô cao, nàng yếu đuối nhìn Lâm Văn Vinh , ánh mắt phát ra một tia hào quang, nàng khẽ liếm nhẹ cánh môi hồng làm mê đắm lòng người, dịu dàng nói:

-“Lâm công tử, chàng phải thương tiếc thiếp một chút đấy.”

Vị cô nương này quả là có bản lĩnh.Trong lòng Lâm Văn Vinh dâng lên một ngọn lửa xấu xa, lỗ mũi thấp thoáng xuất hiện những luồng khí nóng. Hẳn nhìn Tần Tiên Nhân ánh mắt phát ra những tia nhìn hoang dã như của một con sói. Hẳn hẳn mạnh từng từ nói:

-“Ta...muốn...nàng...”

Choang! Vô số những tiếng bình trà bị ném xuống đất, không chỉ là Trình Thụy Niên , Lạc Viễn , Quách Vô Thường sững người ra nhìn mà ngay cả trong lòng Tần Tiên Nhân cũng đang hồi hộp vô cùng. Mẹ nó, Tên tiểu tử này thật có phúc, vô số nam nhân có mặt đều ngưỡng mộ nghĩ như vậy.

Tuyệt sắc công tử ném thanh trường kiếm trong tay cho Tú Hà, nghiêng răng nói:

-“Nhanh, người nhanh đi giết tên tiểu tử vô liêm sỉ đó cho ta.”

Ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung trên người Lâm Văn Vinh như muốn đâm nát hẳn ra, Lâm Văn Vinh chỉ mỉm cười tiếp tục nói:

-“..hát ...một bài...”

Phù...cả đại sảnh đường thổ phào một tiếng. Tên gia đình này cũng còn biết điểm dừng, không dám đưa ra yêu cầu quá đáng, hơn nữa nghe Tần Tiên Nhân hát cũng là nguyện vọng của mọi người cho nên từ ánh mắt đăm đăm sát khí dành cho hẳn, mọi người dần dần chuyển sang một cái nhìn gần như là cảm kích.Chính vì có đề nghị của hẳn mà mọi người mới có cơ hội được nghe khúc nhạc thần tiên một lần nữa.

Tuyệt sắc công tử nghe thấy lời của Lâm Văn Vinh thì sững người ra một lát rồi khúc khích cười. Tên tiểu tử này thật là, cứ thích làm bộ làm tịch để dọa người ta.

-“Tiểu thư, làm sao giờ? Có giết nữa không?”

Tú Hà cầm bảo kiếm trong tay hỏi.

Công tử khê lắc đầu nói:

-“Đợi một chút xem sao đã.”

Tần Tiên Nhân nghe thấy câu nói trước đó của Lâm Văn Vinh thì mặt mày ửng hồng, ánh mắt thấp thoáng một tia nhìn đầy sát khí. Nhưng đợi đến khi nghe câu nói phía sau thì thần sắc chợt sững sờ một lúc mới hiểu, nàng đã mê hoặc tên gia đình này nên bị hấn đùa giỡn một phen.

Tần Tiên Nhân nhìn Lâm Văn Vinh với một ánh mắt vô cùng phong tình, trên mặt hiện lên một nụ cười ngọt ngào, nàng nói:

-“Yêu cầu của công tử đã đưa ra, Tiên Nhân có thể làm được nhưng không biết công tử muốn nghe khúc nhạc nào đây?”

Lâm Văn Vinh cười ha hả nói:

-“Ta muốn nghe khúc nhạc gì, Tần tiểu thư đều có thể hát phải không?”

Tần Tiên Nhân có lòng tin rất lớn đối với tài nghệ của mình nên gật đầu cao ngạo nói:

-“Điều đó là đương nhiên, chỉ cần công tử có thể gọi ra tên bài hát thì Tiên Nhân nhất định không để chàng phải thất vọng.”

Lâm Văn Vinh thầm cười trong lòng nhưng nét mặt lại làm ra vẻ trầm tư, một hồi lâu sau mới nói:

-“Tại hạ chỉ là một gia đình nhỏ nhoi, không có học vấn, cũng chưa từng nghe qua ca khúc nào hay nhưng lúc này khi tại hạ bước vào trong viện có nghe thấy có một vị tỷ tỷ hát một bài hát ngắn rất hợp với khẩu vị của ta, do đó muốn mời Tần tiểu thư hát một khúc.”

Tần Tiên Nhân nhìn thấy nụ cười giảo hoạt trên mặt Lâm Văn Vinh giống hệt như nụ cười kì quái lúc này thì trong lòng chợt có một dự cảm nào đó không tốt. Tuy nhiên, hát một bài đối với nàng mà nói thì dễ dàng vô cùng. Nàng không tin tên gia đình kia có thể giở trò quỷ gì ở đây.

-“Nhưng không biết là bài hát nào, Tiên Nhân nhất định làm cho chàng vừa ý.”

Trên mặt Tần Tiên Nhân lại nở một nụ cười yếu điệu làm cho tất cả đàn ông trong đại sảnh đường đều cảm thấy miệng khô họng đắng.

-“Tiên Nhân tiểu thư, nàng biết hát ”thập bát mặc”(*) không?

Lâm Văn Vinh cười nói, giọng hấn tuy rất nhỏ nhưng cũng đủ để tất cả mọi người đều nghe rõ.

Yên lặng

Tuyệt đối yên lặng!

Tất cả đàn ông trong đại sảnh đường đều há hốc mồm, phụ nữ thì che miệng, mọi người đều nhìn Lâm Văn Vinh với thần sắc kinh ngạc đến không thể tin được.

Việc này thực sự làm cứng đờ cái cổ đang vươn dài của Trình Thụy Niên công tử, hấn sững sờ nhìn Lâm Văn Vinh, rõ ràng là đã bị những lời nói của tên gia đình này làm cho kinh ngạc đến ngáy người rồi.

Công tử của Tổng đốc phủ Lạc Viễn thì bịt chặt mồm, cố gắng ngăn một trận cười sắp bật ra, nét mặt chàng tỏ ra rất kính phục và thích thú. Tên gia đình này, quả thật là rất thú vị.

Các công tử trong đại sảnh đường này đều là thường khách của những chốn ăn chơi nên “thập bát mặc” là cái gì đương nhiên mọi người đều biết. Nếu như uống rượu chơi hoa hát “thập bát mặc” thì mới gọi là có không khí nhưng bảo một hoa khôi tuyệt sắc chỉ bán tài nghệ không bán thân hát bài hát hoang dã đó thì thật là to gan cực kỳ cuồng vọng. Không cần nói gì đến Tần Tiên Nhân là tuyệt thế chi sắc, chỉ nói về tài nghệ đánh đàn tuyệt thế vô song của nàng thôi mà bắt nàng phải chơi những khúc nhạc đơn giản là đã có chút sỉ nhục nàng rồi. Vậy mà không ngờ tên gia đình thối tha này lại muốn Tần Tiên Nhân hát khúc ca đồi trụy như thế.

Không biết hoa khôi hát lên bài hát “thập bát mặc” thì sẽ có sức quyến rũ như thế nào, tất cả đàn ông trong viện đột nhiên đều nhận thấy một cảm giác vô cùng mãnh liệt, không chừng bọn họ còn cảm ơn tên

gia đình tên là Lâm Tam kia vì đã khiến họ có thể xem hoa khôi tuyệt sắc trên bờ sông Tần Hoài hát khúc “thập bát mặc” thì sẽ có hình dáng như thế nào.

Tần Tiên Nhân đã từng gặp gỡ không biết bao nhiêu người nhưng lúc này thấy tên gia đình này miệt thị nàng như thế thì sắc mặt trở nên tái nhợt. Nàng giận dữ nhìn Lâm Văn Vinh, ánh mắt như chứa hàng ngàn vạn mũi dao muốn giết chết hắn ngay lập tức.

Khuôn mặt vị tuyệt sắc công tử đó chợt đỏ bừng, xa xăm nhìn Lâm Văn Vinh khẽ xì một tiếng, thấp giọng nói:

-“Tên tiểu tử này thật là bỉ ổi, may mà trời sinh có đôi chút tài học nếu không đã không có chốn dung thân rồi.”

-“Không dám hát phải không?”

Lâm Văn Vinh nhìn Tần Tiên Nhân, khoé miệng hé ra một nụ cười lạnh lùng, hoa khôi chó má gì chứ, bỗn công tử ghét nhất là loại trangB như các người.

Tần Tiên Nhân tuy là một nữ tử của thanh lâu nhưng nàng là một thiếu nữ có tấm thân thuần khiết như băng, thân phận hiển hách làm sao có thể dễ dàng để người khác hạ nhục mình như thế chứ.

Nàng giận dữ cắn chặt răng, cũng coi như nàng còn chút uy tín, vẫn chưa quên lời hứa của mình bên nhìn Lâm Văn Vinh với ánh mắt long lanh, trong mắt cố ý phát ra những tia ngượng ngùng xấu hổ, nàng nói:

-“Công tử, có thể đổi một bài khác được không? Bài hát này Tiên Nhân chưa từng hát và cũng không biết hát.”

-“Không hát được?”

Lâm Văn Vinh nhẹ nhàng bước vài bước, đi đến bên cạnh một phần đầu (gái điểm) ca hát, kéo tay nàng nói:

-“Vị cô nương này hát được mà nàng lại không hát được hay sao?”

Phần đầu này đã sống lâu trong chốn phong nguyệt này nên sớm đã chôn vùi tôn nghiêm của mình nhưng nghe lời nói của tên gia đình này động đến đúng tâm sự của mình khiến nàng như có thêm dũng khí, dũng cảm nhìn Lâm Văn Vinh một cái, trong mắt như đang ngân ngấn lệ.

Sắc mặt Tần Tiên Nhân lúc thì ửng hồng lúc lại tái nhợt, bộ ngực đầy đặn không ngừng phập phồng nhô cao, cố gắng kiềm chế sự phẫn nộ trong lòng. Trời đã sinh ra nàng dung mạo như hoa nên cho dù là khi giận dữ thì nàng vẫn mang một vẻ đẹp quyến rũ mê hồn, người ngoài nhìn vào thì lại thấy như hai người đang đầu mảy cuối mắt trao đổi tình ý với nhau vậy.

Thấy ánh mắt Tần Tiên Nhân phát ra những tia nhìn mê huyền, sự u uẩn trên khuôn mặt đủ để làm cho tất cả đàn ông tan chảy nhưng Lâm Văn Vinh đã biết cô nương này đang thi triển ma pháp dụ dỗ người khác rồi.

Hắn là người đã từng mắc lừa và chịu thiệt thòi nên nghĩ về việc đã bị lừa một lần hắn không dám nhìn vào mắt nàng nữa mà chỉ cúi đầu lớn tiếng nói:

-“Tần tiểu thư, tuy nàng là hoa khôi của Diệu Ngọc Phường, các vị công tử đều ái mộ nàng nhưng nói thực ra thì nàng vẫn là một thành viên của Diệu Ngọc Phường, trời sinh nàng có dung mạo mỹ miều lại có tài nghệ tuyệt thế nhưng thanh lâu vẫn là thanh lâu, không phải là rạp hát quán cơm. Ở đây buôn bán là kinh doanh xác thịt, bán nụ cười và nhan sắc. Các chị em trong viện này nhan sắc tuy không bằng nàng nhưng từ bản chất mà nói thì nàng chẳng có gì khác biệt so với họ cả. Bọn họ là chị em của nàng, vậy tại sao bọn họ có thể hát còn nàng thì không? Lẽ nào trời sinh ra xinh đẹp thì có thể cao hơn các chị em này của nàng một bậc hay sao?”

Các phần đầu này đều là phụ nữ, tuy làm công việc buôn bán xác thịt nhưng chí ít cũng còn một chút tôn nghiêm, chỉ là đã bị chôn vùi mà thôi. Như hôm nay đã bị một câu nói của Lâm Văn Vinh gợi ra biết bao nhiêu tâm sự. Dựa vào cái gì mà hoa khôi chỉ cần bán nụ cười còn ta lại phải bán thân xác chứ? Mấy nàng phần đầu nghĩ đến cảnh ngộ thê thảm của mình thì có vài phần thương cảm, có người len lén lau đi những

giọt nước mắt. Bọn họ đều có cảm giác được mở mây mở mặt, ánh mắt lần lượt đều chăm chú nhìn vào người Lâm Văn Vinh, cái nhìn vừa đa tình vừa nóng bỏng.

Những lời nói vừa rồi của Lâm Văn Vinh là để phá hoại tình cảm giữa Tần Tiên Nhân và các nàng phần đầu, từ đó lấy được sự đồng tình của mọi người, khiến cho Tần Tiên Nhân không có cách nào phản bác lại được.

Lâm Văn Vinh không quan tâm người khác nghĩ như thế nào, hần thở dài một tiếng, chậm rãi nói:

” Tần hoài vô ngữ thoại tà dương gia lâm thủy ánh hồng trangã

Xuân phong bất tri ngọc nhan cải Ry cữu hoan ca nhiều họa phảngã

Nguyệt minh nhân đoạn tràng?”

Chỉ một vài câu nói đơn giản mà có thể khái quát được toàn bộ thể sự tang thương sau lưng của chốn phong nguyệt bên bờ Tần Hoài. Những người góp tiếng cười trong viện đều là những nữ tử đáng thương, nào có ai không có chuyện đau lòng. Chỉ hai mươi chữ ngắn gọn đầy thôi nhưng cũng nói lên tất cả sự thê lương của họ, quả khiến cho người ta cảm hoài.

Tần Tiên Nhân sững sờ một hồi lâu rồi mới thở dài một cách sâu kín nói:

-“Công tử tài cao, Tiên Nhân vô cùng ngưỡng mộ.”

Lâm Văn Vinh cười ha ha nói:

-“Tần tiểu thư không cần ngưỡng mộ tại hạ. Chút trình độ này của ta là do công tử nhà ta dạy dỗ đó. Nếu nàng có lòng thì hãy đi lại nhiều hơn một chút với công tử nhà ta, tin rằng nàng nhất định sẽ không phải thất vọng đâu.”

-“Ồ, thật vậy sao?”

Tần Tiên Nhân cười rục rờ nhìn biểu thiếu gia một cái, dịu dàng nói:

-“Không biết Quách công tử có bằng lòng cho Tiên Nhân một cơ hội này hay không?”

Nghe thấy những lời này, bọn đàn ông trong sảnh đều lập tức vô cùng ngưỡng mộ, như vậy rõ ràng là Tần Tiên Nhân đang mời gọi Quách công tử rồi. Một cơ hội tốt như vậy chỉ cần nắm lấy thì trở thành bình tướng chiêu mộ của Tần tiểu thư chỉ là chuyện sớm muộn thôi.

Lâm Văn Vinh liếc nhìn Quách Vô Thường mấy cái, cũng coi như Quách thiếu gia thông minh được lần này, biết Lâm Tam đã tạo cho mình cơ hội nên hần vội vàng đứng dậy ra vẻ khiêm tốn nói:

-“Lệnh của Tiên Nhân tiểu thư, Vô Thường không dám không nghe.”

Tần Tiên Nhân mỉm cười đáp lễ rồi lại nhìn Lâm Văn Vinh một cái, nét mặt lộ ra một sự ngượng ngùng xấu hổ, nàng nói:

-“Còn về bài hát đó xin để Tiên Nhân hát cho một mình công tử nghe thôi, không biết ý công tử như thế nào?”

Khuôn mặt Tần Tiên Nhân tươi đẹp như hoa, nụ cười còn mang một chút yếu điệu như đang xấu hổ ngượng ngùng lắm vậy nhưng đồng tử của nàng lại tĩnh lặng như nước mùa thu, không hề thấy có một chút gợn sóng.

Lâm Văn Vinh cười nói:

-“Tại hạ là một kẻ thô lỗ, nếu cô nương đã có nhã hứng như vậy thì hãy nói chuyện với công tử nhà ta nhiều hơn một chút. Còn về ca khúc kia thì hát hay không đã không còn phân biệt gì nữa rồi.”

Tần Tiên Nhân bước chậm chậm đến trước mặt Lâm Văn Vinh, cơ thể áp sát vào hần, cái nhìn như đang chăm chú ngắm hần nhưng lại có vài phần thần sắc trêu đùa. Lâm Văn Vinh nghĩ đến thủ đoạn mà nàng đã từng dùng khiến hần suýt nữa mất đi hồn phách nên vội vàng rời khỏi chỗ đó.

Tần Tiên Nhân nhìn động tác của hắc thì không nén nổi gương mặt có chút ửng hồng, trong khi nàng che miệng cười nhẹ, cơ thể hơi rung khe khẽ, bộ ngực đầy đặn phập phồng những đợt sóng tình tuyệt diệu, nàng khẽ hé đôi môi ngọc ngà nói:

-“Vừa nãy bức nhau như thế nhưng đến bây giờ thì lại tỏ ra rất thoải mái, không phải công tử đang dục cầm cổ túng đó chứ?”(**)

Lâm Văn Vinh cười hì hì nói:

-“Tần tiểu thư là tiên nữ trên trời, trước mặt nàng tại hạ nào dám làm cái gì dục cầm cổ túng kia chứ. Như vậy há không phải là làm trò cười hay sao?”

Tần Tiên Nhân nghe Lâm Văn Vinh đang châm biếm mỉa mai mình, biết là chuyện dùng ánh mắt mê hoặc hắc lúc nãy đã bị nhìn thấu rồi nên nàng khẽ thở dài một tiếng nói:

-“Thiếp nào phải thần tiên gì đâu, trong mắt công tử, thiếp chỉ là một nữ tử lầu xanh ngay cả ”thập bát mặc” cũng không biết hát mà thôi.Nếu không phải có bề ngoài này thì công tử chắc sẽ không nhìn thiếp đến một cái đâu.”

Nàng khẽ cắn đôi môi ngọc, ánh mắt chứa chan tình cảm, khẩu khí u uẩn, người không biết còn cho rằng nàng đang nũng nịu với tình lang nữa. Lâm Văn Vinh tỉnh táo vô cùng, những nữ tử thanh lâu này không ai là không lấy việc đùa giỡn đàn ông làm vui. nếu tự cho mình là đa tình, nghĩ rằng đã được cô nương này thích rồi thì đó thật sự là một sai lầm vô cùng to lớn.

Thấy Tần Tiên Nhân vẫn còn cố tình làm ra vẻ ngượng ngùng xấu hổ, trong lòng Lâm Văn Vinh thầm thấy buồn cười, chàng nói:

-“Thập bát mặc là một khúc ca hay, cô nương cần chăm chỉ học hỏi đi, nếu cô nương không ngại thì tại hạ cũng có đôi chút thành thạo, chỉ bằng chúng ta cùng nhau tiến thêm một bước nữa tìm hiểu xem sao.”

Những lời nói như vậy không chỉ có ý khinh bạc mà hoàn toàn đã đi vào mảnh đất của những kẻ hạ lưu. Mặt mày Tần Tiên Nhân ửng hồng, nàng giận dữ nhìn Lâm Văn Vinh một cái rồi quay người giũ áo bước lên lầu.

Thấy Tần Tiên Nhân đã rời khỏi, Diệu Ngọc Phường lại từ trạng thái tĩnh lặng khôi phục trở lại sự náo nhiệt vốn có. Hai cô nương ngồi bên cạnh Lâm Văn Vinh nghe những lời vừa rồi của tên gia đình tuần kiệt này thì trong lòng đã yêu mến chàng ta lắm rồi nên cứ sà cả thân hình nở nang đầy đặn của mình vào lòng hắc mà nũng nịu.

Lâm Văn Vinh cười nhìn Quách Vô Thường nói:

-“Thiếu gia, đợi chút nữa Tần tiểu thư sẽ mời người vào trong nói chuyện, nô tài ở bên ngoài đợi người.”

Có được sự giúp đỡ của Lâm Văn Vinh , giấc mộng đẹp của biểu thiếu gia đã trở thành hiện thực nên đương nhiên vô cùng vui sướng, hắc nói:

-“Lâm Tam, không ngờ người thực sự có tài như vậy. Một ngày nào đó chuyện của ta và Tần Tiên Nhân tiểu thư mà thành, ta nhất định sẽ trọng tạ người.”

Nói hắc béo hắc còn không biết. Tên biểu thiếu gia này quả thật là điếc không sợ súng nhưng Lâm Văn Vinh lại thích loại người trong bụng không có gì như hắc. Tuy có thiếu một chút thông minh mưu trí nhưng lại rất thẳng thắn.

Trong khi hai người đang vui vẻ chuyện trò, đột nhiên nhìn thấy vị công tử tên gọi Lạc Viễn đó mỉm cười tiến lại gần, chấp tay thi lễ nói với Quách Vô Thường :

-“Vị Quách công tử này, tiểu đệ Lạc Viễn đã từng được gặp huynh.”

Quách Vô Thường vội vàng đứng dậy chấp tay nói:

-“Thì ra là Lạc Viễn công tử, Vô Thường xin thi lễ.”

Tuy Lạc Viễn gọi hắc là huynh nhưng hắc biết thân phận của mình so với tên Lạc Viễn này còn kém xa nên đương nhiên không dám tự cho mình là lớn.

Lạc Viễn cười nói:

-“Ta thấy Quách huynh rất quen mặt, dường như đã gặp ở đâu đó rồi thì phải.”

Quách Vô Thường cung kính nói:

-“Năm ngoái trong lễ mừng thọ của Tổng đốc đại nhân, gia phụ đã dẫn tiểu đệ đến quý phủ.”

-“Ồ, nhưng không biết lệnh tôn là...”

-“Gia phụ là huyện lệnh Ninh Huyện thành Tô Châu: Quách Toàn Hữu.”

Quách Vô Thường nói.

-“Ồ, thì ra Quách huynh là công tử của Quách đại nhân, chẳng trách ta nói sao lại quen mặt như thế. Thất kính, thất kính.”

Lạc Viễn cười nói. Trên thực tế chàng ta căn bản không hề nhớ có một người là Quách Hữu Toàn, chỉ là nhiệt tình với người khác, cũng ý tứ không nói ra mà thôi.

Quách thiếu gia thấy Tổng đốc công tử lại quen biết với phụ thân mình thì có một cảm giác kinh ngạc vô cùng. Hắn không có học vấn nên thua kém rất nhiều so với các công tử có quyền thế trong thành Kim Lăng này. Hôm nay thấy Tổng đốc công tử đích thân đến làm quen trước thì trong lòng thấy ngạc nhiên vui mừng vô hạn là điều đương nhiên.

Lạc Viễn nở một nụ cười rồi chuyển ánh mắt sang phía Lâm Văn Vinh, chàng nói với Quách thiếu gia:

-“Vừa rồi thấy Lâm huynh xuất khẩu thành chương, cơ trí linh hoạt, Quách huynh có thể dạy dỗ được một nhân tài như vậy quả thực khiến tiểu đệ vô cùng ngưỡng mộ.”

Quách Vô Thường dù sao cũng không phải một gã ngốc, hắn biết chàng ta có hứng thú với tên gia đình của mình nên vội vàng nói:

-“Lâm Tam, mau đến diện kiến Lạc công tử.”

Khi này lúc tranh cãi kịch liệt với Trình Thụy Niên, Lạc Viễn đã giúp đỡ hắn nên cảm tình của Lâm Văn Vinh đối với chàng ta cũng không tồi. Lâm Văn Vinh bèn chấp tay cười nói:

-“Gia đình của Tiêu gia Lâm Tam, xin ra mắt công tử.”

Lạc Viễn cười lớn nói:

-“Lâm huynh, huynh không cần câu nệ lễ nghi như thế. Ta chỉ cảm thấy con người huynh rất thú vị nên muốn kết bạn với huynh mà thôi. Nếu huynh còn xem là người ngoài thì rõ ràng là không muốn rồi.”

Tên Lạc Viễn tuy là con trai quý báu của Tổng đốc nhưng lại là một người rất dễ gần chứ không giống như những cái giá áo kia. So với Trình Thụy Niên thì hắn tốt hơn rất nhiều, Lâm Văn Vinh cũng không khách khí nữa, cười nói:

-“Vừa này còn phải cảm ơn Lạc công tử đã ra lời trượng nghĩa nữa.”

Lạc Viễn khoát tay nói:

-“Lâm huynh nói những lời gì vậy. Ta chỉ là không quen nhìn những người rõ ràng không có bản lĩnh mà cứ thích khoa chân múa tay vượt qua chức trách của mình mà thôi. Cái chính là Lâm huynh, có dũng có mưu, kiến thức và lòng gan dạ lớn hơn người thường một bậc. Tiểu đệ quả thật vô cùng ngưỡng mộ.”

Lạc Viễn liếc nhìn xung quanh một cái rồi mới thấp giọng nói:

-“Vừa này những lời mà Lâm huynh nói với Tần tiểu thư cũng đúng là những điều mà huynh đệ ấp ủ trong lòng nhưng đáng hận là sao ta lại không nghĩ đến cơ chứ. Nếu không thì lúc này sẽ không để huynh đệ người chiếm được người đẹp trước đây. Ta nhất định phải khiến Tần tiểu thư nhìn ta với một con mắt khác.”

Con người tên Lạc Viễn này rất thẳng thắn, chỉ một hai câu nói đơn giản đã kéo gần được khoảng cách giữa hai người. Nếu như là người bình thường thì bị cản trở bởi thân phận đương nhiên không dám thâm giao

với Tổng đốc công tử như vậy nhưng Lâm Văn Vinh thì không giống họ, hẳn vốn không hề tự cho mình là kẻ dưới nên việc kết bạn với Lạc Viễn hẳn cũng chẳng phải suy nghĩ nhiều chỉ cười hì hì nói:

-“Không giấu gì Lạc huynh, ta luôn cho rằng những chị em trong cái tổ này cho dù có xinh đẹp hơn nữa thì cũng chỉ là gái mà thôi. Những phụ nữ này , cho họ ba phần màu sắc thì họ đã muốn mở phướng nhuộm rồi, làm ra vẻ đẹp dễ mỹ miều đó không phải là để dụ dỗ đàn ông chúng ta hay sao.Ta không bao giờ để họ lớn như mong muốn đâu, cũng chưa từng để đàn bà cười lên đầu lên cổ.”

Lạc Viễn vỗ mạnh một cái xuống bàn cười lớn nói:

-“Diệu, diệu...Lâm huynh nói quá hay đi. Những phụ nữ này ba ngày không đánh thì đã muốn dỡ ngôi nhà rồi, không thể để hư hỏng quen đi.”

Đối với quan điểm này, Lâm Văn Vinh biểu thị sự tán đồng sâu sắc nhưng Lạc Viễn lại cau mày nói:

-“Tuy nhiên Tần Tiên Nhân này không chỉ xinh đẹp như hoa mà còn có một sự kiêu ngạo hiếm có. Ta đã hẹn gặp nàng ấy mấy lần nhưng đều không có cơ hội. Tên Trình Thụy Niên nghe nói cũng chẳng hơn gì, hôm nay nghe những lời của Lâm huynh cũng coi như ta đã trút được một gánh nặng trong lòng, cảm thấy sáng khoái vô cùng.”

Lâm Văn Vinh kì lạ hỏi:

-“Sao vậy? Lạc huynh không phải vì Tần tiểu thư mà đến đây sao?”

Lạc Viễn gật gật đầu rồi lại lắc đầu nói:

-“Tần Tiên Nhân này quốc sắc thiên hương, nếu nói ta không hề có lòng ngưỡng mộ đối với nàng ấy thì là lời giả dối, tuy nhiên ngưỡng mộ thì ngưỡng mộ, nhưng thấy Tần Tiên Nhân này không hề để mắt đến nam tử trong thiên hạ thì trong lòng ta không được thoải mái lắm, chỉ tiếc là ta tài học nông cạn, đối với Tần Tiên Nhân thức thủ vô sách, may mà tối nay có Lâm huynh xuất hiện, đã phá vỡ được duệ khí của Tần tiểu thư cũng coi như đã giành lại được thể diện cho nam tử thành Kim Lăng ta rồi.”

Lâm Văn Vinh toát mồ hôi lạnh, cũng chỉ là đầu khẩu vài câu với phụ nữ thôi mà, sao lại có thể bay lên đến tận cái đỉnh cao là người tranh đấu cho đàn ông cơ chứ.

Thấy thần sắc Lâm Văn Vinh còn chút nghi ngờ, Lạc Viễn cười nói:

-“Nếu Lâm huynh không tin thì những người có cùng tâm sự với ta vẫn ở đây. Chỉ có những kẻ vô học kia mới thích tỏ vẻ phong nhã sau lưng người khác thôi.”

Miệng chàng ta nói nhưng ánh mắt thì chăm chú nhìn về phía Trình Thụy Niên, khuôn mặt lộ ra một nụ cười lạnh lẽo. Không cần nói cũng biết người tự cho mình là phong nhã trong câu nói của chàng ta đương nhiên chính là công tử của Đô chỉ huy sứ kia rồi.

Sự đấu tranh của loại thái tử đẳng này, đề cập đến sau lưng kì thực chính là sự đấu tranh quyền lực, trước khi tìm hiểu rõ được tình hình Lâm Văn Vinh không muốn dính vào bèn chỉ cười mà không nói gì.

Lạc Viễn đột nhiên nhớ đến một chuyện nói:

-“Ha ha...Lâm huynh, không biết Tần tiểu thư đó hát ”thập bát mặc” thì sẽ có mùi vị thế nào nhỉ? Có gì khác với Tiểu Đào Hồng của Lệ Xuân Viện hát không nhỉ?”

Tên tiểu tử này, có lòng háo sắc mà không có gan, da mặt hẳn lại mỏng , muốn tán gái quả thực có thiếu một chút độ chín mùi.Thấy Lạc Viễn tỏ ý hoang dâm, trong lòng Lâm Văn Vinh có chút buồn cười bèn nói:

-“Lạc huynh, Tiểu Đào Hồng đó hát như thế nào ta chưa từng nghe nhưng Tần tiểu thư này hát thì mùi vị chắc chắn không kém đâu.”

Lạc Viễn cất tiếng than:

-“Ta chỉ sợ ta không có cái phúc đấy thôi, chỉ có Lâm huynh, à ,còn có Quách huynh nữa. Hai người thì may ra còn có chút cơ hội.”

Thấy Lạc Viễn có đôi chút cảm thán, Lâm Văn Vinh cười nói:

-“Lạc huynh, theo đuổi con gái nói cho cùng thì vô cùng đơn giản.”

-“Chà?”

Nghe đến chủ đề này, Lạc Viễn lập tức lên tinh thần:

-“Lâm huynh có kinh nghiệm gì đặc sắc hãy mau mau truyền thụ cho ta đi.”

Ngay cả biểu thiếu gia đang ngồi cạnh tỏ vẻ đường hoàng cũng sáng rực mắt lên, giống tai nghe những lời hân nói.

Chú thích:

+Thập bát mặc: Thập bát mô - ai đọc qua Lộc Đỉnh Ký thì chắc nhớ bài này, ta chỉ nhớ Vi Tiểu Bảo hát “Một ta sợ, hai ta sờ...” ...

+Dục cầm cổ tống :muốn bắt thì lại thả...

+Phần đầu: gái điếm, gái mại dâm, gái làm đĩ...

43. Chương 40: Thuỳ Bang Thuỳ Thục Thân?

-“Không có gì khác, lớn gan, tỉ mỉ, da mặt dày. Chỉ có bảy chữ châm ngôn đó thôi.”

-“Lớn gan, tỉ mỉ, da mặt dày?”

Lạc Viễn cau mày nói:

-“Những chữ đó phải hiểu như thế nào? Lâm huynh có thể giải thích một lượt được không?”

-“Lớn gan thì không cần phải suy nghĩ nhiều, cái chính là phải có lòng gan dạ, nhắm trúng tiểu thư nhà nào rồi thì phải dũng cảm nói chuyện trước mặt nàng, thả giết lâm còn hơn bỏ sót.”

Thả giết lâm còn hơn bỏ sót? Trời ạ, chiêu này quả là tuyệt diệu. Lạc Viễn và Quách thiếu gia đều gợn ngón tay cái lên.

-“Tỉ mỉ (tinh tế?) cũng chính là phải chú ý quan tâm đến tâm trạng của các cô nương, phải chú ý quan sát xem lúc nào thì bọn họ vui vẻ, lúc nào tức giận, sinh nhật vào ngày nào, đại di mục vào ngày nào...”

Nhìn ánh mắt nghi hoặc của hai người, Lâm Văn Vinh vội vàng giải thích:

-“Ồ, đại di mục là họ hàng thân thích của nàng ấy. Tóm lại, trong những lúc khác nhau huynh phải lựa chọn những phương thức khác nhau để xuất hiện trước mặt nàng. Có thể là dụ dỗ hoặc là bá đạo, cũng có thể là khổ nhục kế, cần phải khơi dậy tính hiếu thắng, bản năng làm mẹ hay là sự dụ dỗ của nàng, khiến cho nàng khi có huynh thì không cảm thấy sự tồn tại của huynh nhưng khi không có huynh thì căn bản là không cảm lòng được.”

Điều này quá sâu sắc, đầu óc hai người có đôi chút không kịp xử lý được. Tất cả những điều này chỉ có thể dần dần thể nghiệm trong thực chiến, Lâm Văn Vinh không có cách nào giải thích được rõ ràng hơn.

-“Còn về da mặt dày thì không cần phải nói rồi. Theo đuổi con gái mà gặp phải trở ngại thì nhất thiết không được dễ dàng bỏ cuộc, cần phải vượt qua mọi khó khăn, càng chiến càng mạnh, cho đến khi nào nàng động lòng mới thôi.”

Lâm Văn Vinh nói một hơi xong thì thấy hai người Quách Lạc đang há hốc mồm kinh ngạc. Thủ đoạn theo đuổi con gái như vậy quả thật là không tưởng tượng nổi nhưng suy xét cho kĩ thì cũng không phải là không có lí.

Lâm Văn Vinh lại tán gẫu mấy câu nữa với Lạc Viễn, hai người càng nói chuyện càng thấy hợp nhau. Tên Lạc Viễn này tuy xuất thân từ gia đình quan lại nhưng không hề có tính kiêu căng ngạo mạn, tuổi tác không lớn nhưng lời lẽ không dung tục, học thức uyên thâm, thiên văn địa lí đều am hiểu, đối với những trò đùa

cổ quái ít thấy thì vô cùng hứng thú. Sở dĩ có chút phong lưu chẳng qua là do tính nông nổi của thiếu niên và vì muốn tranh đấu với Trình Thụy Niên mà thôi.

Mấy sở thích của Lạc Viễn đều rất hợp với khẩu vị của Lâm Văn Vinh nên hắn bèn khoe ra tinh thông hiểu biết, nói đến thiên văn địa lí và những sự vật cổ quái mà Lạc Viễn chưa từng nhìn thấy, thậm chí ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua.

Trong một lát, Lạc Viễn không ngừng hỏi han Lâm Văn Vinh, càng nghe càng kinh ngạc, lòng bội phục với Lâm Văn Vinh càng tăng thêm vài phần. Ngay cả biểu thiếu gia Quách Vô Thường cũng bị những câu chuyện kì lạ mới mẻ đó hấp dẫn, thỉnh thoảng cũng chen lời hỏi han vài ba câu. Ba người say sưa nói chuyện trên trời dưới đất và thời gian trôi qua rất nhanh.

Một lát sau, một con nha hoàn đi đến cạnh Quách Vô Thường nói:

-“Quách công tử, tiểu thư nhà ta có lời mời.”

Quách Vô Thường đang nghe Lâm Văn Vinh nói chuyện vui vẻ nên khi nghe những lời này mà trong đầu lại trống rỗng nên cũng chẳng nghĩ ra nói:

-“Tiểu thư nhà người là ai?”

Lâm Văn Vinh bị tên biểu thiếu gia này làm cho mất mặt rồi, hắn vội vàng đứng dậy nói:

-“Xin tỷ tỷ thông báo với Tần tiểu thư, thiếu gia nhà ta sẽ lập tức đến ngay.”

-“Đúng, đúng.”

Lúc này Quách Vô Thường mới nhớ đến chuyện của Tần tiểu thư, vội vàng đứng dậy nói:

-“Vị tỷ tỷ này, ta sẽ đi cùng tỷ.”

Lâm Văn Vinh bất đắc dĩ cười một cách khổ sở, tên biểu thiếu gia này tỏ ra vội vàng như vậy thật làm mất mặt đàn ông quá, cũng không biết lúc nào thì hắn có chút tiến bộ đây.

Nha hoàn đó lại nói:

-“Tiểu thư nhà ta có dặn dò, nhất định phải mời Lâm công tử và Quách công tử cùng đi. Tiểu thư nói hôm nay phải báo đáp cái ơn chỉ giáo của hai vị công tử một cách cẩn thận.”

Nhớ đến ánh mắt hút hồn của cô nương đó, trái tim Lâm Văn Vinh chợt đập dữ dội nhưng trên mặt lại nở một nụ cười nói:

-“Vị tỷ tỷ này, ta không đi đâu, công tử nhà ta học vấn uyên bác, tất cả những gì ta nói đều là do công tử dạy dỗ cả.”

Tiểu nha hoàn đó cười khúc khích nói:

-“Tiểu thư nhà ta nói nếu Lâm công tử không đến, tối nay tiểu thư sẽ đóng cửa không cho Lâm công tử rời đi đâu.”

-“Cái gì...”

Ba người bọn Lâm Văn Vinh đều kinh hãi đứng dậy, mồm há hốc to đến mức có thể nhét vừa một quả trứng gà thật to.

Trời ạ, cô nương này muốn ám hại ta đây. Đó là ý nghĩ đầu tiên của Lâm Văn Vinh, nếu như có người nghe thấy những lời này có lẽ sớm đã ào lên chém chết hắn rồi.

Cắt đứt mọi suy nghĩ, Lâm Văn Vinh vội vàng nói:

-“Tần tiểu thư thật thích nói đùa. Tiểu thư đã có ý như vậy thật khó từ chối, nếu ta không đi thì quả thật không biết điều rồi. Thiếu gia, nô tài đi cùng người là được rồi.”

Một mình đi đối mặt với Tần Tiên Nhân tuy trong lòng Quách Vô Thường vô cùng bằng lòng nhưng hắn cũng rất biết đánh giá khả năng của bản thân, e rằng không được bao lâu hắn sẽ bị Tần tiểu thư đó nhìn thấu và đuổi ra ngoài rồi nhưng có Lâm Tam đi cùng thì đương nhiên hắn yên tâm hơn nên gật đầu nói:

-“Nếu đã là thịnh tình của Tần tiểu thư mời chúng ta thì Lâm Văn Vinh hãy đi cùng ta.”

Lạc Viễn nhìn Lâm Văn Vinh với ánh mắt mập mờ, trên mặt lộ ra một nụ cười thâm đáng nói:

-“Nếu đã như vậy thì Lâm huynh và Quách huynh hai người cứ yên tâm đi đi, tiểu đệ sẽ thổi một chút gió thu cho hai người. Ha ha..”

Tên Lạc Viễn vừa mới quen biết này nhân phẩm quả không tồi, Lâm Văn Vinh và hắn quả thật có chút duyên phận nên cũng cười nói:

-“Vậy thì Lạc huynh, hôm khác rảnh rồi chúng ta lại nói chuyện tiếp nhé.”

Lạc Viễn chấp tay nói:

-“Lâm huynh tài cao, hôm khác nhất định Lạc Viễn sẽ đến của bá kiến.”

Ta chỉ là một gia đình nhỏ nhoi, người đến đâu thăm viếng cơ chứ? Lâm Văn Vinh thấy trong lòng rất vui, tên Lạc Viễn này thật sự rất thú vị.

Lâm Văn Vinh và Quách Vô Thường theo sau con nha hoàn xuyên qua đại sảnh bước thẳng lên lầu.

Tất cả đàn ông trong sảnh đều biết hai người này nhận được lời mời của Tần tiểu thư, mang tiếng là đến thăm nhưng nói không chừng một trong hai vị này sẽ trở thành nhập mạc chi tân của nàng hoa khôi băng thanh ngọc khiết này đó. Nghĩ vậy tất cả mọi người đều vô cùng ao ước thêm muốn.

Tên Trình Thụy Niên đó nhìn theo bóng dáng hai người, trong lòng rất buồn phiền và tức giận vậy mà tình địch của hắn là Lạc Viễn lại tựa hồ như có mối giao hảo với bọn chúng. Trong chốc lát hắn cũng chẳng có cách nào cả.

-“Tiểu thư, chúng ta làm thế nào đây?”

Tú Hà hỏi công tử của mình.

Vị tuyệt sắc công tử khẽ cắn đôi môi ngọc nói:

-“Đi theo sau, thăm dò nguồn gốc của Tần Tiên Nhân này.”

Lâm Văn Vinh và Quách Vô Thường đi theo nha hoàn bước vào một căn phòng trên tầng hai. Căn phòng này rất lớn, thu dọn sạch sẽ thanh u, trong phòng có một mùi hương thoang thoảng khiến tinh thần người khác hơi chấn động.

Trên tường có treo một bức tranh chữ nhưng với con mắt của Lâm Văn Vinh không nhận ra là tác phẩm của ai. Ngược lại biểu thiếu gia thì vô cùng kinh ngạc, những bức tranh chữ này đều là bút tích của tài tử nổi tiếng đương thời Mặc Bảo. Tuy hắn không hay đọc sách nhưng danh hiệu của những người này thì cũng nhớ được. Sớm đã biết sắc đẹp của Tần Tiên Nhân lừng danh thiên hạ nhưng không thể ngờ nàng lại có mối giao thiệp với nhiều bậc danh túc như thế, biểu thiếu gia thấy vậy tự cảm thấy có đôi chút hổ thẹn.

Lâm Văn Vinh thấy nét mặt biểu thiếu gia có chút buồn bã bèn vội vàng hỏi:

-“Thiếu gia, sao vậy?”

Biểu thiếu gia thở dài một tiếng nói:

-“Những bức tranh chữ này đều là tác phẩm của những danh gia đương thời. Khoảng cách của ta và Tần tiểu thư quả thật là rất xa.”

Lâm Văn Vinh trầm nghĩ, người cũng còn biết mình biết ta đấy. Tuy nhiên biểu thiếu gia này đối xử với hắn không tồi, hắn sẽ không làm những chuyện dẫu đồ bình leo nên cười nói:

-“Thiếu gia, vận mệnh của con người là không giống nhau, không cần phải ngưỡng mộ bọn họ. Nô tài thấy căn phòng này tuy treo đầy tranh chữ nhưng không thấy Tần tiểu thư coi trọng chúng nên có thể chỉ là mối quan hệ bình thường với họ thôi. Quen biết khắp thiên hạ nhưng người tri giao lại chẳng có ai, Tần tiểu thư này cũng thật đáng thương.”

Những câu nói này lập tức thể hiện sự khác nhau của Lâm Văn Vinh và Quách Vô Thường .Cùng một sự việc, hai người cùng không hiểu về thư pháp nhưng biểu thiếu gia đầu tiên đã tự oán bản thân còn Lâm Văn Vinh thì lại từ trong đó nhìn ra được tâm sự của chủ nhân. Khác biệt giữa hai người quả là quá lớn.

Hai người ngồi trong phòng được một lát thì thấy con nha hoàn đến mời Quách Vô Thường nói:

-“Quách công tử, mời đi bên này.”

Lâm Văn Vinh cũng muốn đi theo nhưng con nha hoàn đó lại ngăn chàng lại nói:

-“Tiểu thư nhà ta nói, xin Lâm công tử đợi ở đây một lát.”

Tuy nói ý định ban đầu của Lâm Văn Vinh là tạo mối quan hệ cho Quách Vô Thường nhưng thấy Tần Tiên Nhân không nể mặt như vậy trong lòng hắn có chút không thoải mái, thầm nghĩ, nàng định giở trò quỷ gì đây, đợi lát nữa ta sẽ cho nàng hát “thập bát mặc” (..trong lịch đỉnh kí có dịch.. mỗi câu là sớ 1 chỗ..~!)

Khi Quách Vô Thường ở đây hai người còn có thể nói chuyện nhưng hắn vừa đi để Lâm Văn Vinh ngồi lại một mình thì quả thật có đôi chút nhàm chán.

Uống hết chén trà thanh hương tổng tử mà con nha hoàn mang lên, đang muốn đi lại một chút thì nghe thấy một giọng thiếu nữ từ trong phòng truyền tới:

-“Quen biết khắp thiên hạ nhưng người tri giao lại chẳng có ai. Lâm công tử, chàng nghĩ về thiếp như vậy sao?”

Tấm rèm châu được kéo lên, một thân hình yếu điệu từ trong phòng bước ra, chính là quốc sắc thiên hương Tần Tiên Nhân .

Trông nàng như vừa tắm xong, mái tóc đẹp buông rủ, gương mặt trắng trẻo hồng hào, ánh mắt lấp lánh những tia cười , trên người nàng thoang thoảng tỏa ra một mùi hương hoa nhài nhẹ nhàng, trang điểm thanh nhã càng làm toát lên vẻ đẹp mỹ lệ khác thường của nàng.

-“Thì ra tiểu thư trốn trong phòng nghe ta nói chuyện sao, thực sự đã khiến ta có đôi chút bất ngờ kinh ngạc đấy.”

Lâm Văn Vinh cười nói.

-“Thiếp đâu có nghe lén, thiếp vẫn ở trong phòng này đấy chứ. Lâm công tử nói chuyện quá lớn nên thiếp nghe thấy thôi.”

Tần Tiên Nhân duyên dáng cười nói.

-“Vậy ta có phải đã được coi là nhập mặc chi tâm của Tần tiểu thư rồi không?”

Lâm Văn Vinh cười nói.

-“Miễn cưỡng coi là như vậy đi.”

Nụ cười của Tần Tiên Nhân lại càng rực rỡ hơn.

Thì ra nơi này là khuê phòng của Tần Tiên Nhân , chẳng trách trong ngoài lại được bố trí u nhã như vậy.

Lâm Văn Vinh chợt nhớ đến một chuyện, lúc này con nha hoàn đó dẫn biểu thiếu gia đi ra cửa ngoài, lẽ nào không phải để đi gặp Tần Tiên Nhân. Trời đất, đầu óc tên biểu thiếu gia này không được nhanh nhạy cho lắm nhưng đừng để mấy cô nha đầu hợp sức lại bán đi mất đấy.

Ánh mắt Tần Tiên Nhân loé lên như đã biết được suy nghĩ của hắn vậy bèn che miệng khẽ cười nói:

-”Con người chàng miệng lưỡi trơn tru giảo hoạt nhưng không ngờ cũng có chút lòng trung thành đấy.Yên tâm đi, vị thiếu gia đó của chàng đã có người hầu hạ rồi.”

Nàng đã nói như vậy, Lâm Văn Vinh liền yên tâm trở lại và cũng cười nói:

-“Đó là thiếu gia của nhà ta, ta đương nhiên phải quan tâm rồi.Tuy nhiên, Tần tiểu thư, nàng không đến gặp thiếu gia nhà ta mà lại đến tìm ta là vì sao chứ?”

Tần Tiên Nhân liếc chàng một cái rồi hắng giọng nói:

-“Hừm, còn cho rằng thiếp không biết hay sao, những câu đó là do chàng nghĩ ra để phê phán thiếp nhưng lại đổ vấy lên đầu Quách công tử nhà người ta. Thiếp không mắc lừa chàng đâu.”

Nàng khẽ nháy mắt vừa ngẫm có ý tức giận lại có một chút vui cười, thật giống như một cô gái trong trắng ngây thơ khiến cho người ta phải yêu mến. Mấy câu nói này nửa như gắt gỏng nửa như oán giận, cũng không biết câu nào là thật câu nào là giả.

Nhưng Lâm Văn Vinh không mắc lừa, hần cười ha hả nói:

-“Tần tiểu thư, nàng không cần quan tâm là ai nói cả mà chỉ cần nói những lời đó đúng hay không thôi.”

Tần Tiên Nhân hơi có chút gắt gỏng nói:

-“Về lý thì cũng có vài phần đúng nhưng chàng nói trước mặt nhiều người như vậy làm sao thiếp xuống nước được kia chứ, dù sao Tiên Nhân cũng là một cô gái mà.”

Tần Tiên Nhân chu cái miệng nhỏ nhắn lên, cặp mắt đẹp khẽ liếc, khuôn mặt có vài phần tức giận nhưng cũng có không ít sự ngượng ngùng xấu hổ. Quả thật là một vưu vật làm rung động lòng người.

Lâm Văn Vinh là một người biết người biết ta. Tần Tiên Nhân làm bộ như vậy trước mặt hần tuyệt đối không phải là đã thích hần mà chắc chắn có ý đồ gì đó. Năm chắc điểm này, Lâm Văn Vinh bèn không nghi kị gì nữa cười ha hả nói:

-“Những thứ khác không cần nói nữa, Tiên Nhân tiểu thư tìm ta có phải muốn học bài hát của ta phải không?”

Nét mặt Tần Tiên Nhân lộ rõ sự tức giận, nàng giận dữ nhìn hần một cái rồi nói:

-“Đàn ông đều không phải là loại tốt đẹp gì. Người ta chỉ muốn nói chuyện với chàng thôi, chàng đừng có khinh thường người ta như thế.”

-“Tiên Nhân tiểu thư, trước mặt người đường hoàng không nói những lời ám muội, nàng làm bộ tình tứ như vậy đối với người khác có thể có tác dụng chứ ta là người tự biết bản thân mình. Tốt nhất tiểu thư hãy nói tìm ta có chuyện gì đi.”

Lâm Văn Vinh không hề kiêng nể gì nói thẳng luôn. Đấu khẩu với cô nương này chẳng có ý nghĩa gì cả, tốt nhất là cứ thẳng thắn thì tốt hơn.

Trong mắt Tần Tiên Nhân loé lên những cái nhìn kinh ngạc nhưng nàng vẫn cười nói:

-“Nếu Lâm công tử đã nói như vậy, Tiên Nhân không dám đấu điểm nữa. Kì thực mời công tử đến đây là có một số vấn đề về âm luật thiếp muốn được công tử chỉ giáo thôi.”

Lâm Văn Vinh khoát tay nói:

-“Cô nương đã hỏi đường phải người mù rồi. Tại hạ không biết gì về nhạc phổ và cũng không có năng khiếu gì cả, nói đến âm luật thì lại càng không thông thạo.”

Tần Tiên Nhân kì lạ hỏi:

-“Nghe công tử nói như vậy thì quả thật là kì lạ, công tử làm thế nào để tìm ra chỗ khiếm khuyết trong khúc nhạc của Tiên Nhân chứ?”

-“Rất đơn giản.”

Lâm Văn Vinh nói:

-“Nghe nhiều, nhìn nhiều, nghĩ nhiều.”

Nhìn ánh mắt nghi hoặc của Tần Tiên Nhân Lâm Văn Vinh bèn giải thích:

-“Hai cái trước thì không cần ta phải nói nhiều nữa còn về điểm thứ ba, là quan trọng nhất. Tài nghệ chơi đàn của Tiên Nhân tiểu thư quả thật vô cùng cao siêu nhưng lại chỉ mô phỏng những người đi trước, kĩ xảo không có tính sáng tạo, khúc nhạc không có gì mới, tất cả đều là những thứ vay mượn của người khác mà

thời. Tuy là khúc ca nổi tiếng nhưng người ta nghe lâu rồi thì rất khó có một cảm giác mới mẻ. Tiểu thư có tài hoa như vậy, tại sao không thử tự mình phổ nhạc? Bài hát mình phổ, tự mình hát càng có thể lĩnh hội được âm vận trong đó và càng có điểm đặc sắc hơn.”

Một sự thẹn thùng hiếm thấy xuất hiện trên mặt Tần Tiên Nhân, nàng nói:

–“Tự mình phổ nhạc, Tiên Nhân cũng đã từng nghĩ đến nhưng trước biết bao đại gia sáng tác, Tiên Nhân làm sao dám múa rìu qua mắt thợ.”

–“Những lời này là sai rồi. Tự mình phổ nhạc là vì mục đích gì chứ? Là để giành lấy sự tán thưởng nhiệt liệt của người khác ư? Nếu quả thật là mục đích ấy thì xin thứ lỗi cho ta nói thẳng, Tần tiểu thư, Cả đời nàng chỉ có thể mỗ phỏng bắt chước người khác thôi. Tiếng đàn chính là tiếng lòng, nói thẳng ra là để bản thân vui vẻ, mục đích đầu tiên phải là khiến bản thân mình vui vẻ, có được cảm hứng rồi thì nàng hãy viết, nàng muốn hát thì cứ hát, quan tâm đến người khác nhiều như vậy để làm gì?”

Cái chủ nghĩa duy tâm này vốn rất lệch lạc nhưng lại được Lâm Văn Vinh nói rất có sức thuyết phục.

–“Muốn hát thì hát. Đúng quá, đúng quá. Một lời nói của công tử làm cho Tiên Nhân như người vừa bừng tỉnh từ giấc mộng. Suýt chút nữa thiếp đã rơi vào sự cứng nhắc, không thoát khỏi những quy tắc thông thường rồi.”

Tần Tiên Nhân hưng phấn nói.

–“Đúng đó, có cảm hứng thì viết, cho dù không có ai thưởng thức thì cũng còn có bản thân mình kia mà. Ví dụ như lúc này chỉ có ta và cô nương ở trong phòng, không biết có cảm hứng gì không, hay là viết một bản nhớ lang quân đi, ta đảm bảo sẽ gia tăng dân số đấy.”

Nói chuyện với Tần Tiên Nhân một vài câu Lâm Văn Vinh lại không nén nổi nói vài câu trêu chọc lả lơi.

Nét mặt Tần Tiên Nhân hơi có chút ửng hồng, nàng nói:

–“Công tử lại đang trêu ghẹo Tiên Nhân rồi. Nói thật, công tử am hiểu âm luật như vậy nhưng lại giả bộ khiêm tốn nói là không hề tinh thông, nhất định là do chàng coi thường Tiên Nhân rồi.”

Lâm Văn Vinh cười khổ nói:

–“Những ca khúc ở quê hương ta hoàn toàn không giống với ở đây, nhạc khúc đơn giản, ca từ thẳng thắn, nói nàng cũng không thể hiểu được đâu. Chỉ lấy một bài hát làm ví dụ nhé, ca từ được viết như thế này: ‘ta yêu nàng, luôn yêu nàng, giống như chuột yêu gạo vậy. Bất luận nàng có đi đến đâu ta cũng nguyện ở bên nàng, yêu nàng như vậy...’ Như vậy đấy, thế nào nàng có thể chịu được không?”

Tần Tiên Nhân đỏ bừng mặt nói:

–“Đó là những lời ở đâu vậy? Mạnh bạo lớn mật như vậy, làm sao có thể hát được kia chứ?”

Như vậy mà đã không thể hát được thì nếu nàng nhìn thấy quần nội y chữ Y thì không biết còn xấu hổ đến mức độ nào nữa đây. Nhìn gương mặt đỏ hồng vì xấu hổ của Tần Tiên Nhân trong lòng Lâm Văn Vinh chợt nổi lên một ý nghĩ xấu xa, nếu để Tần Tiên Nhân mặc quần nội y chữ Y làm các tư thế trước mặt mình thì không biết cảnh tượng đó sẽ như thế nào nhỉ. Chỉ nghĩ thôi mà đã chảy máu cam rồi.

Tần Tiên Nhân thấy bộ dạng ngơ ngác ngốc nghếch của chàng thì vội vàng nói:

–“Lâm công tử, chàng làm sao vậy?”

–“Quần chữ đinh, chà! hồ la bạc, ta muốn ăn hồ la bạc.”

Khuôn mặt lão luyện của Lâm Văn Vinh hiện lên sự xấu hổ hiếm thấy, hồ hởi nói.

–“Xí!”

Tần Tiên Nhân khẽ che miệng cười khúc khích nói:

–“Con người chàng lúc thì thông minh lúc lại hồ đồ, cũng không biết câu nào là thật câu nào là giả nữa.”

–“Tần tiểu thư không muốn thử nữa đấy chứ?”

Lâm Văn Vinh cười ha hả nói.

Hai người đều không nói gì nữa. Tần Tiên Nhân cẩn thận đánh giá Lâm Văn Vinh, ánh mắt có vài phần vui thích.

Mẹ nó, nàng thích ta thật rồi sao, lão tử không có bạc giúp nàng chuộc thân đâu, nếu nàng bám lấy thì lão tử còn có thể suy nghĩ một chút. Lâm Văn Vinh trầm nghĩ.

Một lúc lâu sau Tần Tiên Nhân mới mở miệng nói:

-“Chàng thực sự là gia đình của Tiêu gia sao?”

Lâm Văn Vinh vung vẩy vạt áo xanh nói:

-“Còn có thể giả được sao?”

Tần Tiên Nhân thở dài một tiếng nói:

-“Với tài học như chàng tại sao lại chịu làm kẻ hạ nhân chứ. Lâm công tử, nếu chàng không chê, thiếp giúp chàng chuộc thân được không?”

Trời ơi! Đầu óc Lâm Văn Vinh như loạn lên, lão tử vừa nãy còn nghĩ đến việc giúp nàng chuộc thân, tại sao trong chớp mắt đã biến thành cô nương này giúp ta chuộc thân vậy? Lẽ nào nàng muốn bao ta sao? Trời ơi, tuy lão tử có đẹp trai một chút nhưng nàng cũng không thể xem ta như là trai bao chứ.

Thấy nét mặt Lâm Văn Vinh hơi có chút biến đổi, một con người thông minh lanh lợi như Tần Tiên Nhân lập tức hiểu được cách nghĩ của chàng nên giận dữ nói:

-“Lâm công tử, chàng nghĩ đi đâu vậy? Thiếp chỉ muốn chàng đến đây giúp đỡ một chút thôi.”

Giúp đỡ? Lâm Văn Vinh đã hiểu được ý của nàng. Nàng bỏ tiền ra trả cho việc phá vỡ khế ước làm cho Lâm Văn Vinh tự do trở lại nhưng công việc phù hợp với đàn ông ở kỹ viện thì chỉ có làm quy nô (cũng trong LDK) thôi. Lẽ nào nàng muốn ta từ thân phận gia đình bị rơi xuống làm quy nô? Hừm, đã là đàn ông thì không thể chấp nhận được.

Lâm Văn Vinh vẫn chưa nói gì thì lại thấy Tần Tiên Nhân nói tiếp:

-“Thiếp muốn mời Lâm công tử làm tiên sinh của thiếp, không biết ý công tử thế nào?”

Làm tiên sinh của Tần Tiên Nhân? Tuy hẳn biết tiên sinh có nghĩa là thầy giáo nhưng nghĩ đến nghĩa khác ở trong đó Lâm Văn Vinh vẫn sững sốt một hồi lâu.

-“Thế nào? Công tử không bằng lòng hay sao?”

Tần Tiên Nhân thấy Lâm Văn Vinh lâu lắm rồi mà không chịu lên tiếng bèn vội vàng hỏi.

Lâm Văn Vinh uống một ngụm nước, cảm nhận được vị ngọt trên môi rồi mới nói:

-“Tần tiểu thư, ta không dám làm tiên sinh của nàng. Ta ở Tiêu gia làm gia đình, thiếu gia và tiểu thư đối xử với ta rất tốt, tự do tự tại còn rất tiêu điều nữa. Hơn nữa ta nào có thứ gì có thể dạy cho tiểu thư được cơ chứ?”

Tần Tiên Nhân thở dài một tiếng nói:

-”Học vấn và nhân quang của công tử đều hơn hẳn người thường. Nói như vậy thì là Tiên Nhân phúc mỏng rồi.”

Nét mặt Tần Tiên Nhân hơi có một chút thất vọng rồi nàng bước đi, chậm chậm tiến tới bên cửa sổ, nhìn ra dãy núi xanh phía xa xa, nàng buồn bã nói:

-“Đúng như công tử đã nói. Quen biết khắp thiên hạ nhưng người tri giao lại chẳng có ai. Cảm giác này ai có thể hiểu được kia chứ. Thiếp ở đây tuy là rất danh giá nhưng có rất nhiều chuyện đâu có đơn giản như vẻ bề ngoài của nó đâu.”

Nàng Tần Tiên Nhân tuy biến huyền mặc trắng nhưng nói cho cùng thì cũng vẫn chỉ là một cô gái đẹp ở lứa tuổi hai mươi mà thôi, trong lòng chất chứa rất nhiều tâm sự. Đưa mắt nhìn bóng hình yếu điệu của nàng lại mang vài phần cô đơn thật khiến người ta muốn ôm nàng vào lòng, trù mến nâng niu âu yếm một phen.

Lâm Văn Vinh đi đến bên cạnh nàng hướng mắt nhìn ra xa than thở:

-“Nhân sinh bất như ý, mười phần chỉ được tám chín thôi. Nếu như tất cả mọi chuyện đều được như ý thì cuộc sống còn có chút ý nghĩa nào nữa chứ?”

Tần Tiên Nhân cười khúc khích một tiếng rồi nói:

-“Lâm công tử, chàng nói chuyện thật là đặc biệt. Yên tâm đi, lúc này là đáng về Tiên Nhân cố tình giả bộ đấy, muốn công tử thương xót Tiên Nhân một chút thôi. Nào ngờ lại khiến công tử cảm khái như vậy chứ.”

Tần Tiên Nhân này quả là giỏi giả bộ, lúc thì có một ý vị buồn bã lúc khác lại thản nhiên cười đùa được. Quả là một ma nữ biến hoá khôn lường.

Hắn mạnh thì mặc hắn, trắng sáng soi chiếu đại giang. Lâm Văn Vinh phát huy mạnh mẽ tinh thần AQ, không thêm để ý nữa mà chỉ cười.

Một âm thanh trong trẻo vang lên trong khoảng không u ám phía xa, vài ngọn hoa lửa bùng lên ở chân trời giống như một đoá bạch liên hoa mỹ lệ.

-“Ấy. đây là trẻ con nhà ai đốt lửa vậy?”

Lâm Văn Vinh kì lạ hỏi.

Tần Tiên Nhân nhìn thấy đoá bạch liên hoa thì mặt mày biến sắc, nghe thấy câu nói của Lâm Văn Vinh thì không nén nổi cười khúc khích rồi liếc hắn một cái.

-“Lâm công tử, chàng đã không muốn làm tiên sinh của Tiên Nhân vậy sau này có thể thường xuyên đến thăm thiếp được không, nói chuyện với chàng khiến Tiên Nhân thoải mái hơn rất nhiều.”

Tần Tiên Nhân nói.

-“Không được.”

Lâm Văn Vinh quả quyết cự tuyệt.

Tần Tiên Nhân sưng người ra một lát, trước nay chưa từng có người đàn ông nào cự tuyệt nàng một cách thẳng thừng như vậy nên không nén nổi có chút buồn bã nói:

-“Lẽ nào trong mắt công tử Tiên Nhân lại không là gì sao?”

Lâm Văn Vinh cười hì hì nói:

-“Diệu Ngọc Phường này là nơi nào kia chứ. Ta chỉ là một gia đình nhỏ nhoi làm sao có thể ngày nào cũng đến đây chứ? Có lòng đó thì cũng không có ngân lượng.”

Tần Tiên Nhân giận dữ nói:

-“Công tử lúc nào cũng thích làm bộ trêu chọc Tiên Nhân. Hừm. Nếu chàng không đến thiếp sẽ cho người mang danh lạt của thiếp đến Tiêu phủ mời chàng đến đó.”

Khi hai người đã quen biết rồi thì Tần Tiên Nhân dường như thay đổi hẳn tính cách, giống hệt như một cô gái nhỏ làm nũng khiến cho Lâm Văn Vinh nảy sinh tình cảm, trong lòng xuất hiện một sự yêu thích mơ hồ. Được một cô gái xinh đẹp luôn luôn hoan nghênh, hắn thầm thở dài trong lòng.

Tần Tiên Nhân dường như có chút bất an trong tâm, Lâm Văn Vinh biết đã đến lúc cáo từ rồi bèn chấp tay nói:

-“Thời gian không còn sớm nữa, hôm nay đã làm phiền tiểu thư rồi, xin nàng lượng thứ cho ta.”

Tần Tiên Nhân vừa tức giận vừa cười nói:

-“Công tử sao đột nhiên lại khách sáo như vậy chứ. Tiên Nhân nhất thời không quen đâu.”

Lâm Văn Vinh cười ha hả nói:

-“Công phu trên bộ mặt này cũng phải thực hành một chút để tránh có người trách ta làm kinh động giai nhân.”

Tần Tiên Nhân thấy hắn nói chuyện thẳng thắn như vậy thì cười lớn vài tiếng rồi tiến hẳn ra cửa.

-“Tiểu thư không cần tiến xa đâu, đến cửa Diệu Ngọc Phường là được rồi.”

Lâm Văn Vinh toe toét cười nói.

Tần Tiên Nhân sững người ra một lát. Hôm nay gặp một kẻ mặt dày như Lâm công tử đã khiến nàng sững sờ không biết bao nhiêu lần rồi, so với từ trước đến nay có lẽ còn nhiều hơn. Khi hắn nói chuyện với mình thì trong lòng bản thân nàng không hề có ý nghĩ cự tuyệt mà ngược lại còn có cảm giác hắn không hề giống với các vị công tử khác.

-“Mơ hồ, thiếp chỉ tiến chàng đến đây thôi. Lâm công tử bảo trọng.”

Tần Tiên Nhân hừ giọng nói.

Lâm Văn Vinh cười lớn bước đến phía cửa rồi đột nhiên quay đầu lại nói:

-“Tần tiểu thư, xin cho ta hỏi một chuyện.”

Tần Tiên Nhân gật đầu nói:

-“Xin cứ nói.”

-“Tần tiểu thư, rốt cuộc nàng có biết hát ‘thập bát mặc’ không ?”

Lâm Văn Vinh cười âm thầm nói.

Tần Tiên Nhân :

-“.....”

44. Chương 41: Đại Tiểu Thư

Nói tới thiếu gia, Lâm Văn Vinh mới giật mình đập vào đầu một cái. Không được rồi, biểu thiếu gia còn ở trong đó, vừa rồi đi vội quá cũng không có hỏi Tần Tiên Nhi đưa Quách thiếu gia lữ tới nơi nào... thật là thiếu sót quá.

Đang hồi hận vô cùng thì hắn chợt nhìn thấy một bóng hình xiêu vẹo bước ra từ Diệu Ngọc Phường, nhìn kĩ thì hoá ra chính là biểu thiếu gia.

Lâm Văn Vinh vội vàng chạy đến gọi:

-“Thiếu gia....”

Người đó khi ngẩng đầu lên thì thấy khắp mặt là những vết son đỏ thắm, không phải Quách Vô Thường thì là ai chứ.

-“Thiếu gia, người như vậy là...”

Lâm Văn Vinh vội vàng nói.

-“Các cô nương đó, thật là mạnh mẽ quá.”

Toàn thân Quách Vô Thường toàn mùi rượu, mặt mày hớn hở nói.

Không cần nói Lâm Văn Vinh cũng biết là chuyện gì rồi. Tần Tiên Nhi nhất định đã sắp xếp cho các cô nương của thanh lâu chăm sóc vị biểu thiếu gia này thật tận tình kỹ lưỡng rồi.

Bản thân hắn thì giao lưu tinh thần với Tần Tiên Nhi ở đó còn biểu thiếu gia thì lại tìm phụ nữ để giao lưu thân xác. Lâm Văn Vinh trầm lắng đầu, đàn ông ư, vẫn không thể chịu được những người phụ nữ xinh đẹp.

Khắp người vị biểu thiếu gia này toàn là mùi phấn sáp, trên mặt thì không biết đã bị bao nhiêu cô nương hôn lên, chỗ nào cũng là những vết son đỏ chót, hơn nữa lại uống quá nhiều rượu nên khi đi trở nên xiêu xiêu vẹo vẹo thật khó coi. Không còn cách nào khác, Lâm Văn Vinh đành phải dìu hắn đi về Tiêu phủ.

Đến một chỗ cách Tiêu phủ không xa, một loạt những âm thanh lọc cọc của vó ngựa xen lẫn với tiếng chuyển động của bánh xe truyền đến tai hai người. Lâm Văn Vinh quay đầu nhìn thấy một cỗ xe ngựa chạy qua bên cạnh, một nam tử cười bạch mã và vài tên gia đình hộ vệ bên cạnh chiếc xe ngựa.

-“Chi...”

Một vài âm thanh khe khẽ vang lên, chiếc xe ngựa đó chậm chậm dừng lại, từ trong xe một giọng nói trong trẻo truyền ra:

-“Người đi bên ngoài có phải là Quách biểu ca hay không?”

-“Không phải Quách biểu ca mà là Lâm ca ca của người đây.”

Tên Quách Vô Thường này rất nặng nên Lâm Văn Vinh dìu hắn rất tốn sức, trong lòng đã không được thoải mái, nghe thấy có người hỏi cũng không quan tâm là ai mà chỉ thuận miệng trả lời với khẩu khí không lấy gì làm dễ chịu.

-“To gan.”

Một tiếng quát tức giận của nam tử vang lên. Nam tử đó cười bạch mã đi bên cạnh cỗ xe ngựa liền quay đầu lại tiến tới vài bước, tay chỉ roi về phía Lâm Văn Vinh quát:

-“Tên nô tài nhà ngươi thật to gan, lại dám nói giọng khinh bạc như vậy sao.”

Gã nam tử này khoảng hơn hai mươi tuổi, cao cũng khoảng bằng Lâm Văn Vinh, nghiểu đường đường, mắt to mày rậm, trông giống như Chu Thì Mậu vậy. Lúc này hắn đang cười trên con bạch mã uy phong lẫm liệt và vô cùng tức giận.

Bạch mã hoàng tử? Trong đầu Lâm Văn Vinh chợt xuất hiện từ này. Không thể phủ nhận tướng mạo tên thanh niên này rất được mà còn anh võ hơn người, so với các thư sinh nho nhã thì hắn có sức hấp dẫn con gái hơn nhiều.

Mẹ nó. Cưỡi ngựa trắng thì nhất định là hoàng tử sao? Nói không chừng chính là Đường Tăng ý chứ, Lâm Văn Vinh thầm nghĩ.

Thấy gã thanh niên đó nhìn mình với ánh mắt tràn ngập sự khinh bỉ, trong lòng Lâm Văn Vinh thầm tức giận nhưng hắn không nhìn gã mà chỉ lớn tiếng nói với con bạch mã:

-“Cái giống súc sinh giống lừa mà lại không phải lừa như ngươi lại cản đường của ta là có ý gì hả?”

Gã thanh niên đó cũng chẳng phải loại hiền lành gì nên nghe hắn thầm mắng mình như thế bèn tức giận nói:

-“Tên nô tài ngươi phát ngôn khinh bạc, ta sẽ thay Tiêu tiểu thư dạy dỗ ngươi một phen.”

Nói xong gã thanh niên đó giơ cao roi ngựa, tàn nhẫn quát xuống người Lâm Văn Vinh.

Lâm Văn Vinh hơi giật mình nhảy dựng người lên. Mẹ kiếp, người nói đánh là lão tử để cho người đánh hay sao? Hắn còn phải dìu một người nữa nên cử động không thuận tiện lắm, nếu như tránh đi thì ngọn roi đó sẽ trúng vào người Quách Vô Thường.

Trong thời khắc quan trọng này Lâm Văn Vinh đỡ một bên thân của Quách Vô Thường, hai người lăn một vòng dưới đất liền tránh được ngọn roi đó. Khi hắn đứng dậy thì toàn thân đã toàn bùn đất trông vô cùng bẩn thỉu khó chịu.

Gã thanh niên đó không ngờ tên nô tài này dám tránh đòn nên vẫn còn muốn đánh tiếp thì nghe thấy người con gái trong xe lên tiếng nói:

-“Đào công tử xin dừng tay.”

Đào công tử giận dữ nhìn Lâm Văn Vinh một cái rồi quay về phía trong xe nói:

-“Tiêu tiểu thư, tên nô tài này khinh bạc như vậy hãy để ta thay tiêu thư trừng phạt hần một phen đi.”

Người con gái đó trầm mặc một hồi lâu rồi mới nói:

-“Đây là chuyện của Tiêu gia chúng ta, Đào huynh xin cứ giao cho ta giải quyết thì tốt hơn.”

Nghe Tiêu tiểu thư gọi gã là Đào huynh, trên mặt Đào công tử nở ra một nụ cười, gã nói:

-“Hiền muội đã nói như thế thì cứ để hiền muội giải quyết vậy.”

Vừa mới trong chốc lát liền đã kêu gào Đào huynh hiền muội ầm ĩ lên rồi. Trong lòng Lâm Văn Vinh thầm tức giận, đột nhiên nghĩ đến gã Đào công tử này xưng hô với người ngồi trong xe là Tiêu tiểu thư, hơn nữa chiếc xe ngựa này và gã Đào công tử kia đều nhuốm đầy bụi đường, hần liền nhớ đến Tiêu Ngọc Sương đã từng nói đến tới nay tỷ tỷ của nàng ấy sẽ trở về. Trời ạ, người ngồi trong xe đó không lẽ chính là Tiêu đại tiểu thư đó sao?

Trong lòng Lâm Văn Vinh thầm kêu khổ, nếu như thật sự đó là Tiêu đại tiểu thư thì vừa nãy hần đã mạo phạm đến nàng rồi, tuy là vô ý nhưng đó vẫn là sự thật, chỉ sợ nàng đã nghe thấy thì những ngày sau này của hần sẽ không dễ sống rồi đây.

Trong khi Lâm Văn Vinh đang nghĩ thầm thì tấm rèm của chiếc xe ngựa được kéo lên, một thiếu nữ có dáng người yếu điệu từ bên trong bước ra.

Thiếu nữ này chừng hai mươi tuổi, lông mày xanh như dãy núi phía xa, khuôn mặt như nước mùa thu, đôi môi căng mọng, làn da trắng muốt như trứng thiên nga, mắt sáng mũi cao. Quả là một trang giai nhân tuyệt sắc. Nhìn khuôn mặt đó thì thấy giống Tiêu phu nhân đến sáu bảy phần, cũng khó trách bức tranh kia có thể lấy giả làm thật, khiến cho ngay cả Tiêu Ngọc Sương cũng khó có thể phân biệt.

Cho dù có dùng móng để suy nghĩ thì cũng biết thiếu nữ trước mặt hần chính là Tiêu đại tiểu thư. Lâm Văn Vinh thầm than trong lòng, buổi tối hôm nay hần thật xui xẻo.

Dường như Tiêu đại tiểu thư đã trải qua một hành trình ngàn dặm vô cùng vất vả nên nét mặt nàng nhuốm đầy bụi trần, sắc mặt còn có đôi chút cương nghị, giữa hai nét mày có vài phần ưu tư, so với Tần Tiên Nhi thì có thiếu mất một chút điệu đà nhưng lại có thêm phần kiên cường cứng rắn.

Một con nha hoàn nhảy ra khỏi xe, đưa tay dìu Tiêu đại tiểu thư đón nàng bước xuống. Đào công tử vội vàng bước lên phía trước, một tay giữ chặt cương ngựa tay kia đưa ra để dìu Tiêu đại tiểu thư.

Tiêu đại tiểu thư cảm kích mỉm cười một cái nói:

-“Đa tạ Đào công tử.”

Nhưng nàng không để cho gã dìu mà trực tiếp nắm lấy tay con nha hoàn bước xuống đất.

Quách Vô Thường lẫn lộn trên đất một vòng nên cũng đã tỉnh rượu vài phần, lại nghe thấy giọng nói của biểu muội thì hồn xiêu phách lạc, vội vàng kéo tay Lâm Văn Vinh nói:

-“Lâm Tam, là biểu muội trở về đó, chúng ta mau tránh đi thôi.”

Ra ngoài ăn vụng lại bị bắt quả tang Lâm Văn Vinh cũng đang có ý đó, bước đi của hai người chưa bao giờ đều nhau như thế, cả hai quay đầu muốn lên rồi đi.

-“Quách biểu ca, huynh muốn đi đâu vậy?”

Giọng nói của Tiêu đại tiểu thư từ sau lưng truyền tới, lúc này nàng đã nhận ra Quách Vô Thường nhưng thấy hần như đang muốn trốn bèn cất lời hỏi.

Lâm Văn Vinh thầm thở phào nhẹ nhõm. Cũng còn may, vị đại tiểu thư này không có vẻ giống như đang truy cứu trách nhiệm của hần.

Quách Vô Thường thấy có tránh cũng không được bèn dừng bước nói:

-“Chà chà, là Ngọc Nhược biểu muội phải không. Cuối cùng muội cũng trở về, cô mẫu và Ngọc Sương biểu muội đều đang đợi muội đó.”

Hắn vừa nói vừa len lén lau đi những dấu vết trên khuôn mặt.

Tiêu Ngọc Nhược đi đến trước mặt hai người, liếc nhìn Lâm Văn Vinh một cái rồi nói ra một câu khiến hắn giật mình kinh sợ:

-“Tên nô tài người nói lời khinh bạc, phạt người tự vả vào miệng hai mươi cái.”

Lâm Văn Vinh trợn tròn mắt há hốc mồm nhìn Tiêu đại tiểu thư. Vị cô nương này quả là tàn nhẫn quá, nhan sắc cũng không đến nỗi nào mà ra tay lại tàn độc như thế thì cũng quá không có tình người rồi.

Thấy tên nô tài không hề giữ lễ cứ chăm chăm nhìn mình, Tiêu Ngọc Nhược tức giận nói:

-“Người không phục phải không?”

Đào công tử bước đến nói:

-“Hiền muội hãy để ta dạy dỗ tên nô tài này.”

Tiêu Ngọc Nhược nói vài câu thì còn có nguyên nhân chứ lúc nào lại đến lượt tên họ Đào này nói chuyện thế? Cưỡi một con bạch mã là tự cho mình là hoàng tử thật sao?

Lâm Văn Vinh trợn mắt nhìn Đào công tử một cái nói:

-“Việc của Tiêu gia chúng ta, sao đến lượt một tên mã phu như người chen miệng vào chứ?”

Lúc này Đào công tử cầm cương dắt ngựa cho Tiêu Ngọc Nhược đều đã lọt vào mắt mọi người, bây giờ Lâm Văn Vinh lại mĩa mai hắn là mã phu thì cũng có lí do chứ.

Biểu thiếu gia đang cúi đầu nghe thấy những lời của Lâm Văn Vinh thì trong lòng thầm vui sướng. Tên họ Đào này vừa nhìn là đã biết hắn đang ân cần hiến thân cho biểu muội của mình đây nên trong lòng hắn đương nhiên có chút không thoải mái, cũng coi như Lâm Tam đã giúp hắn trút được một cục tức trong lòng.

Đào công tử tuy vô cùng tức giận nhưng Tiêu Ngọc Nhược không hề nói gì, Lâm Văn Vinh nói hắn là người ngoài quả thật không sai, hắn biết vậy nên chỉ lạnh lùng cười đứng đó nhìn và không nói gì.

Tên Đào công tử này quả là có bản lĩnh, Lâm Văn Vinh thấy hắn trong chốc lát đã có thể bình tĩnh trở lại thì trong lòng thầm kinh ngạc, người này thật không thể xem thường.

Tiêu Ngọc Nhược thấy tên nô tài to gan, mặt mày hung tợn ẩn hiện ra sự mạnh mẽ thì hơi kinh ngạc trong lòng, nàng thầm nghĩ, trong phủ từ lúc nào lại thêm một tên gia đình như thế này, sao nàng chưa từng gặp mặt chứ?

Lâm Văn Vinh nói với Tiêu Ngọc Nhược :

-“Đại tiểu thư, nô tài tên là Lâm Tam, là gia đình mới trong phủ.”

-“Người chính là tên nhân công hợp đồng Lâm Tam đó sao?”

Tiêu Ngọc Nhược có đôi chút kinh ngạc, trước khi nàng đi cũng đã nghe nói đến một nhân công hợp đồng nhưng vì lúc đi quá vội vàng nên cũng không kịp hỏi han kĩ lưỡng, nhưng thật không ngờ tên gia đình cao to đang đứng trước mặt nàng lại là tên nhân công hợp đồng Lâm Tam.

-“Bất luận người là người như thế nào, chỉ cần là gia đình của Tiêu gia ta mà nói ra những câu khinh bạc như vậy thì nhất định phải chịu trừng phạt.”

Tiêu Ngọc Nhược lạnh lùng nói. Nàng kinh doanh trên thương trường đã lâu, xử lí sự việc rất thành thực nên hơi có phong thái của một người phụ nữ mạnh mẽ.

-“Khinh bạc? Lời này của đại tiểu thư phải hiểu như thế nào đây ạ?”

Lâm Văn Vinh cố tình tỏ ra kinh hoàng nói:

-“Lúc này nô tài chỉ nghe thấy có người gọi Quách biểu ca, còn cho rằng đã nghe nhầm nên mới đùa một chút vậy thôi. Lễ nào đại tiểu thư cho rằng nô tài khinh bạc tiểu thư?”

Rõ ràng biết tên Lâm Tam này đang giả biện nhưng câu nói cuối cùng của hắn khiến cho Tiêu Ngọc Nhược không biết phải trả lời thế nào. Tuy nàng được rèn luyện đã lâu nhưng cuối cùng thì da mặt không dày bằng Lâm Văn Vinh, nếu như nàng vẫn trừng phạt hắn thì không phải là đã ứng với câu khinh bạc của hắn hay sao.

Thấy tên gia đình này mồm mép lạnh lợi gai góc và vô cùng giả hoạt, Tiêu Ngọc Nhược rất ghét nhưng nàng rốt cuộc vẫn không phải là một nữ tử tầm thường nên chỉ lạnh lùng cười nói:

-“Một kẻ chỉ dựa vào sự sắc xảo của miệng lưỡi thì khó có thể làm lên việc lớn được.”

-“Đại tiểu thư, nô tài làm gia đình nên cũng không dám mơ tưởng làm việc to tát gì đó đâu.”

Tiêu Ngọc Nhược không nói gì nhưng Đào công tử lại lạnh lùng cười một tiếng nói:

-“Cũng xem như ngươi còn có chút trí tuệ tự biết thân phận mình.”

Đối với tên Đào công tử này thì Lâm Văn Vinh chẳng có chút lo lắng nào cả. Thấy hắn mỉa mai châm biếm mình nên cũng không hề nề tình nói luôn:

-“Đào công tử bây giờ muốn nhúng tay vào chuyện của Tiêu gia chúng ta e rằng vẫn chưa phải lúc đâu.”

Câu này thật độc. Hắn đã nhận ra tên Đào công tử này đang theo đuổi Tiêu Ngọc Nhược, hơn nữa hai người cùng nhau trở về hiển nhiên là đã có mối quan hệ nhất định nên mới cố ý nói như vậy.

Quả nhiên không sai, Đào công tử mặt mày biến sắc nói:

-“Tên nô tài ngươi nói linh tinh cái gì đó?”

-“Đào công tử, ta là gia đình của Tiêu gia chứ không phải là nô tài của ngài. Trước mặt tiểu thư nhà ta thì nào đến lượt ngài khoa tay múa chân chứ.”

Lâm Văn Vinh mỉa mai nói, hắn đã nhận ra quan hệ giữa Tiêu Ngọc Nhược và tên Đào công tử này dường như vẫn chưa đến đâu cả nên mới không hề nề tình như vậy.

Đào công tử vốn cũng là một nhân vật phong lưu của thành Kim Lăng nên chưa từng phải chịu sự ác ý như vậy, hơn nữa lại là của một tên gia đình nhỏ nòi, may mà hắn biết kiềm chế nhưng cũng tức giận đến nổi mặt mày trắng bệch. Bản lĩnh hắn quả thật thâm sâu, không phát tác ngay ở đây, điều này càng khiến cho Lâm Văn Vinh tăng thêm vài phần cảnh giác đối với hắn. Chớ biết sửa thì không cần người, chớ cần người thì không sửa, kinh nghiệm này ở thế giới trước kia Lâm Văn Vinh luôn luôn ghi nhớ trong lòng.

Tiêu Ngọc Nhược thấy tên gia đình này mở miệng là giả biện nên sự coi thường đối với hắn trong lòng nàng càng tăng thêm vài phần, lúc này tạm thời không thèm chú ý đến hắn nữa, nàng nhìn Quách Vô Thường nói:

-“Quách biểu ca, muộn như vậy rồi huynh còn muốn đi đâu nữa vậy?”

Quách Vô Thường thấy thật sự không thể trốn tránh được nữa nên đành phải ngẩng đầu lên nói:

-“Ngọc Nhược biểu muội, ta nghe nói muội sắp trở về nên cố ý dẫn Lâm Tam đến đây đợi muội.”

Nghe những lời này khiến cho Lâm Văn Vinh suýt phì cười, thiếu gia dẫn ta đến thanh lâu để đợi nàng đó.

Những vết son đỏ hồng trên mặt biểu thiếu gia vẫn còn chưa kịp lau sạch hết, Tiêu Ngọc Nhược nhìn thấy vậy thì cau mày tức giận nói:

-“Biểu ca, muội đã nói với huynh bao nhiêu lần rồi, phải chăm chỉ đọc sách, bớt đến những chốn phong lưu đó đi, như vậy mới xứng với sự khổ tâm của cữu phụ đại nhân và mẫu thân chứ. Tại sao huynh cứ không nghe vậy.”

Biểu thiếu gia mềm nhũn, nhu nhược không dám nói gì. Vị biểu muội này tuy tuổi tác nhỏ hơn hắn nhưng trời sinh ra là người làm việc lớn, cả một Tiêu gia lớn này được nàng sắp xếp đâu ra đấy nên mỗi người trong Tiêu gia đều có vài phần kính sợ, bản thân hắn cũng không phải là ngoại lệ.

Tiêu Ngọc Nhược thấy biểu ca của mình bất trị như vậy thì thầm thở dài trong lòng, quay đầu nhìn thì thấy tên gia đình có ánh mắt gian xảo kia đang che miệng lên cười liên nhớ đến những lời khinh bạc của

hắn lúc này và việc hắn cùng đi với biểu ca thì những chuyện xấu xa bản thủ đó nhất định là do tên này bày ra rồi nên càng tức giận hơn nữa , phần nô nói:

-“Tên nô tài đáng ghét nhà ngươi lại mang chủ nhân đến những nơi như vậy làm những chuyện xấu xa. Người đâu, đề tên nô tài này xuống đánh một trăm trượng cho ta.”

Trời ơi, Lâm Văn Vinh suýt chút nữa thì nhảy dựng lên. Con này điên rồi, một trăm trượng mà đánh xuống thì lão tử có còn mạng nữa không đây? Mấy tên gia đình cao to đi theo Tiêu Ngọc Nhược nghe vậy vội chạy lại nắm chặt lấy Lâm Văn Vinh .

Lâm Văn Vinh lớn tiếng nói:

-“Khoan đã!”

Tiêu Ngọc Nhược lạnh lùng nhìn hắn một cái nói:

-“Sao thế? Người còn gì để nói sao? Oan uổng cho người sao?”

Lâm Văn Vinh thấy Tiêu đại tiểu thư nhìn hắn không hề thuận mắt nên cũng không để ý nhiều nữa mà lớn tiếng nói:

-“Không phải oan uổng mà là vô cùng oan uổng. Xin hỏi đại tiểu thư, con mắt nào của nàng nhìn thấy nô tài đưa thiếu gia đi vậy?”

Tiêu Ngọc Nhược sững người ra một lát rồi nói:

-“Người và Quách biểu ca cùng xuất hiện nên đương nhiên là hai người cùng đi rồi. Tính tình biểu ca ta rất rõ, nếu không có người xúi giục thì huynh ấy tuyệt đối không dám đến những chỗ như thế.”

Sự đoán định của Tiêu đại tiểu thư quả thật vô cùng chính xác, những chuyện ngày hôm nay thực sự là chủ ý của Lâm Văn Vinh nhưng nếu nói vị biểu thiếu gia này là một người thật thà thì cũng quá giả dối đi. Những động tác của hắn ở thanh lâu vô cùng thành thực, không biết đã đến đó bao nhiêu lần rồi chỉ là hắn biết cách che giấu đại tiểu thư mà thôi.

Cho dù dùng mông để suy nghĩ thì Lâm Văn Vinh thà chết cũng không thừa nhận.

-“Nói như vậy, đại tiểu thư tất cả mọi chuyện đều do người đoán định thôi phải không? Đoán định mà cũng có thể lấy làm sự thật được sao?”

Lâm Văn Vinh thăm dò đại tiểu thư, lạnh lùng nói.

Chỉ là Lâm Văn Vinh đã có chút sơ hở rồi. Vị Tiêu đại tiểu thư này đã quản cả Tiêu gia này như vậy há lại dễ dàng lại bị lừa như thế sao. Nàng không để ý đến Lâm Văn Vinh mà quay qua nói với Quách Vô Thường :

-“Quách biểu ca, có phải Lâm Tam đã dẫn huynh đi đến nơi đó phải không? Huynh không phải sợ, loại nô tài áp bức chủ nhân này ta sẽ xử lý hắn.”

Vị Tiêu đại tiểu thư này nhìn thật chuẩn, Quách Vô Thường rất kính nể đại tiểu thư nên đương nhiên không dám nói dối, tìm ra sơ hở ở chỗ hắn là chính xác nhất. Chỉ cần Quách Vô Thường chỉ điểm là Lâm Tam thì đã có thể định đoạt tội của hắn rồi. Trận đòn này chắc là không thể thoát được.

Nhìn biểu thiếu gia đang luống cuống run rẩy Lâm Văn Vinh liền cảm thấy việc không ổn rồi, Tên biểu thiếu gia này chẳng cứng đầu cứng cổ chút nào. Mẹ nó, lẽ nào hôm nay hắn phải chết trong tay cô nương này sao. Trời ạ! cho dù có đánh chết lão tử cũng không ngờ, lại có ngày bị một cô nương đánh vào mông thế này.

Đến thời khắc quan trọng này, tố chất tâm lý ổn định của hắn phát huy tác dụng to lớn. Hắn nhìn Tiêu Ngọc Nhược lạnh lùng cười nói:

-“Đại tiểu thư, nàng nói như vậy thì đã định chắc tội lên người nô tài rồi.”

Tiêu Ngọc Nhược không tỏ ra yếu ớt mà lớn giọng quát:

-“Nếu không phải là người, lẽ nào Quách biểu ca tự mình muốn đi hay sao?”

Chiều này thật lợi hại, Lâm Văn Vinh thầm nghĩ trong lòng. Cho dù có đánh chết Quách Vô Thường hẳn cũng không dám thừa nhận bản thân hẳn muốn đi. Vị Tiêu đại tiểu thư này quả nhiên tinh minh mạnh mẽ, chỉ vài ba câu nói đã có thể bức Lâm Văn Vinh và biểu thiếu gia đến con đường chết.

-“Thiếu gia là người chăm chỉ thành khẩn như vậy, làm sao có thể nghĩ đến chuyện đi đến những chốn như thế được cơ chứ. Đương nhiên không phải do thiếu gia yêu cầu rồi.”

Lâm Văn Vinh thầm khen ngợi biểu thiếu gia một phen.

Biểu thiếu gia vội vàng gật đầu nói:

-“Đúng, đúng.. biểu muội, không phải là ta muốn đi đâu.”

Tiêu Ngọc Nhược khinh thường nói:

-“Nếu đã không phải là yêu cầu của biểu ca, cũng không phải do người dẫn đi, lẽ nào là người khác mời hai người đến đây sao?”

-“Đúng vậy, đúng vậy. Đại tiểu thư quả nhiên thông minh vô cùng. Dích xác là có người mời bọn nô tài đến đó.”

Trong lòng Lâm Văn Vinh thầm niệm a di đà phật, hẳn nghĩ trận đòn này có lẽ được miễn rồi đây.

-“Người cho rằng ta sẽ tin sao? Lũ bạn bè của biểu ca mẫu thân sớm đã cảnh cáo rồi, có thách bọn họ cũng không dám dẫn biểu ca đến những chỗ như thế.”

Đại tiểu thư lạnh lùng cười nói. Với học thức và năng lực của Quách biểu thiếu gia thì làm gì có bạn bè sâu sắc cơ chứ, đều là những hạng hồ cầu, trong nhà chẳng có chút thực lực nào, Tiêu phu nhân muốn để cháu trai chăm chỉ học hành chỉ cần nói một câu là có thể đuổi bọn họ đi rồi.

Thấy Tiêu đại tiểu thư bức người quá đáng, Lâm Văn Vinh vô cùng tức giận. Mẹ nó, chỉ là đi chơi gái thôi mà, đàn ông không đi chơi gái thì tiểu JJ (long huynh) để phí sao. Nàng cho rằng nàng là cảnh sát hay sao mà căn vặn mãi không thôi như thế chứ.

-“Đại tiểu thư đã hỏi thì nô tài xin nói thẳng. Việc không có thì không thể nói với người khác, theo đó mà nói cũng là một chuyện tốt, nói ra cũng chẳng sao cả.”

Thiếu gia nhận được lời mời của hoa khôi Diệu Ngọc Phường là Tần Tiên Nhi tiểu thư đến để cùng nàng giao lưu một số kiến thức.”

Lâm Văn Vinh không hề bối rối lớn tiếng nói. Tần tiểu thư, nàng giúp ta lần này thì lần sau ta sẽ không bắt nàng phải hát “thập bát mô” nữa, giảm một mô đi, chỉ bắt nàng hát “thập thất mô” thôi. - -’

-“Đúng, đúng.”

Biểu thiếu gia mắt sáng lên. Mẹ nó, tên Lâm Tam này thật là tài tình quá đi, cái cố như thế mà hẳn cũng có thể nghĩ ra hơn nữa còn rất đúng đắn đường hoàng:

-“Là Tần Tiên Nhi tiểu thư mời ta đến, nàng còn hát một khúc nhạc tên là ”khúc ngọc quân“, ta nhân tiện chỉ ra giúp nàng ấy một số điểm chưa đạt. Thuần túy chỉ là giao lưu mang tính học thuật mà thôi, biểu muội nhất định không được hiểu lầm đâu đấy.”

Tên biểu thiếu gia này nếu không phải trời sinh có cái lưỡi mềm nhũn thì cũng là loại tiếp thị sản phẩm, nói những lời dối trá mà không hề chớp mắt, lại còn thuận tay phải hết công lao của Lâm Văn Vinh mà nét mặt không hề có chút ngượng ngùng.

-“Ồ?”

Điều này khiến Tiêu đại tiểu thư vô cùng kì lạ, vị hoa khôi bên bờ Tần Hoài Tần Tiên Nhi đó tuy nàng chưa từng gặp mặt nhưng danh tiếng của nàng thì cũng đã nghe qua, không chỉ tuyệt thế vô song mà còn có kĩ thuật đánh đàn điêu luyện, tiếng thơm đã đồn khắp thành Kim Lăng này từ lâu rồi. Trong thành Kim Lăng phàm là người có tiếng tăm một chút đều biết đến tên tuổi nàng. Chỉ là nghe nói Tần Tiên Nhi con người thanh cao, những người mà nàng kết giao đều là những danh gia tài tử, công tử thượng lưu, biểu ca của nàng có bao nhiêu cân lượng nàng biết rất rõ, cho dù Tần Tiên Nhi đó có mù rồi thì cũng không thể nói

chuyện với biểu ca một vài câu được. Chỉ là biểu ca và tên gia đình này nói chuyện vẻ mặt rất thành thật, không giống như đang nói dối, hơn nữa chỉ cần phái người đi điều tra thì sự việc sẽ được phơi bày nên bọn họ chắc cũng không dám lừa gạt. Chuyện này là thế nào đây? Lẽ nào nàng Tần Tiên Nhi kia quả thật đã nhắm vào biểu ca của nàng? Nếu thật sự là như vậy thì cũng là một chuyện vui mừng, hàng tài nữ như Tần Tiên Nhi mà trở thành họ hàng của mình thì cũng rất vinh dự đó chứ.

Tiêu đại tiểu thư trầm suy nghĩ trong lòng, vị Đào công tử đứng bên hồi lâu không hề nói gì nhưng lại tỏ ra có đôi chút khinh thường. Quách Vô Thường là cái thứ gì chứ, hắn sớm đã nghe ngóng qua rồi, còn về nàng Tần Tiên Nhi kia thì đích thân hắn đã tận mắt nhìn thấy rồi, nếu nói nàng mời Quách Vô Thường đến để bàn luận về học vấn thì là chuyện không thể.

Lâm Văn Vinh thấy đại tiểu thư đã rơi vào trầm tư thì biết rằng việc ngày hôm nay coi như là đã qua rồi, chỉ là vị đại tiểu thư này thiết diện vô tư, bản thân hắn sau này hành sự phải chú ý hơn một chút không để nàng ấy nắm được điểm yếu. Nghĩ đến đây, hắn liền có chút không thoải mái, trước khi gặp vị cô nương này lão tử sống trong Tiêu gia phong lưu khoáng đạt như thần tiên. Tại sao cô nương này vừa xuất hiện thì tất cả đều đảo lộn hết như thế. Thật là gặp phải số xui xẻo.

–“Các người nói đều là thật sao?”

Đại tiểu thư trầm tư một lát, cuối cùng cũng ngẩng đầu hỏi, nghe ý nghĩa trong lời nói đó thì đã có vài phần tin tưởng rồi.

Lâm Văn Vinh vừa định mở miệng nói thì thấy đại tiểu thư trừng mắt nhìn hắn một cái rồi nói:

–“Người đã nói linh tinh quá nhiều rồi, không thể tin được. Quách biểu ca, những lời hắn nói có phải là thật không?”

45. Chương 42: Hữu Phượng Lai Nghi

Biểu thiếu gia vội vàng gật đầu như gà mổ thóc nói:

–“Chuyện này tuyệt đối là thật, hôm nay rất nhiều người ở Diệu Ngọc Phường đều nhìn thấy, ta và Lâm Tam được Tần tiểu thư mời vào uống trà, nói chuyện giao lưu một lúc lâu mới trở về.”

Người “giao lưu” còn ta nói chuyện, hợp lại thành giao lưu nói chuyện. Lâm Văn Vinh nhìn vị biểu thiếu gia một cái, hai người đều thở phào một hơi.

Đại tiểu thư gật đầu coi như không tiếp tục truy vấn nữa, trên mặt nàng có vài phần mệt mỏi nên khoát tay nói:

–“Nếu đã như vậy huynh mau cùng ta về phủ thôi.”

Chỗ bọn họ đứng cách đại viện của Tiêu gia không xa, nói chuyện vài câu thì đã kinh động đến những người trong phủ nên chưa đi được vài bước thì đã thấy một bóng dáng kiêu kiêu diễm diễm chạy lên phía trước nghênh đón:

–“Tỷ tỷ, tỷ đã về rồi.”

Lâm Văn Vinh neho mắt nhìn thì ra chính là Tiêu nhị tiểu thư, thần thái của nàng yếu điệu đáng yêu và đang sà vào lòng tỷ tỷ nũng nịu như một tiểu nha đầu vẫn chưa lớn vậy.

Tiêu Ngọc Nhược quả là vô cùng thương yêu muội muội của mình, nàng khẽ vỗ vào cánh tay em gái nói:

–“Con nha đầu này, ta mới rời khỏi chưa được mấy ngày mà đã trở nên như vậy rồi. Mấy ngày hôm nay muội có ngoan không, có bắt nạt người khác không?”

Đúng là hiểu em thì chỉ có chị. Vị đại tiểu thư này nhất định hiểu rõ tính cách của muội muội mình nên mới hỏi như vậy, Lâm Văn Vinh thầm cảm thán trong lòng.

–“Làm gì có chứ?”

Tiêu Ngọc Nhược xấu hổ uốn éo một hồi nói:

–“Mấy ngày hôm nay muội không bắt nạt ai nhưng suýt nữa lại bị một tên thối tha bắt nạt đó.”

Trời ơi! Lâm Văn Vinh hít một hơi thật sâu, hẳn đương nhiên biết người bắt nạt nàng mà Tiêu Ngọc Sương vừa nói đến là ai rồi. Nghĩ đến thái độ thiết diện vô tư lúc nãy của đại tiểu thư, hẳn nghĩ nếu như nàng biết Lâm Văn Vinh đã trêu chọc em gái mình thì lão tử hôm nay chỉ còn cách bỏ về nhà thôi. Cô nương người đừng có nói linh tinh đấy nhé, nếu không thì cái mạng nhỏ nhoi của lão tử này phải chôn cất ở đây rồi.

-“Muội ư, không đi bắt nạt người khác là đã tốt lắm rồi, còn có ai dám bắt nạt muội nữa đây?”

Tiêu đại tiểu thư xoa xoa mái tóc của muội muội mình, trù mến nói. Nàng vẫn cho rằng em gái đang nũng nịu trước mặt mình thôi chứ nào có biết người bắt nạt nhị tiểu thư đang đứng trước mặt đây.

-“Ý, Lâm Tam, sao ngươi cũng ở đây? Quách biểu ca huynh bị làm sao vậy? Đi hát kịch sao mà lại bị dính nhiều vết son như vậy?”

Tiêu nhị tiểu thư vô tư nói.

Quách Vô Thường ngượng ngịu cười không dám nói gì cả. Lâm Văn Vinh nói:

-“Nhị tiểu thư, nô tài và biểu thiếu gia có chút chuyện, ngẫu nhiên gặp đại tiểu thư trên đường về phủ cho nên cùng về một lúc.”

Tiêu Ngọc Sương nhìn Lâm Văn Vinh cười thần bí nói:

-“Lâm Tam, tối nay các người đi đâu vậy?”

Lâm Văn Vinh sững người ra một lát nói:

-“Ồ, thiếu gia dẫn ta đi làm chút chuyện. Ấy, sao nàng biết ta không có trong phủ?”

Tiêu Ngọc Sương cũng không nói gì mà chỉ lấy từ trong lòng ra một cuốn sách để Lâm Văn Vinh liếc nhanh qua một cái rồi lập tức cất lại vào trong lòng. Lâm Văn Vinh mất mũi tinh tường nên vừa nhìn một cái đã thấy rất rõ cái mà Tiêu nhị tiểu thư cầm trong tay chính là nguyên cáo của tam bản tiểu báo đó, những lời vớ vẩn nào là đại sư gì chứ tất cả đều bị phát hiện rồi, Tiêu nhị tiểu thư nhất định biết tiểu báo đó là chủ ý của hắn. Nhưng điều kì lạ là Lâm Văn Vinh nhớ rõ ràng là đã cất nguyên cáo đó trong phòng hắn rồi kia mà, Tiêu nhị tiểu thư này làm thế nào mà có thể tìm được nó chứ.

-“Rất kì lạ phải không?”

Tiêu Ngọc Sương đắc ý thấp giọng nói.

-“Nàng tìm thấy ở đâu vậy?”

Lâm Văn Vinh hỏi.

Tiêu Ngọc Sương thấy thần sắc hắn vô cùng nghiêm túc bèn chu cái miệng nhỏ khẽ hừ một tiếng quay đầu đi.

-“Có phải nàng đã đến phòng của ta rồi phải không?”

Lâm Văn Vinh nghĩ một thoáng là hiểu hết. Tiêu nhị tiểu thư này không gì là không dám làm, vào phòng của hắn thì có là gì đâu cơ chứ.

Tiêu nhị tiểu thư nhìn thấy thần sắc tức giận của Lâm Văn Vinh thì trong lòng hơi có chút sợ hãi, mắt nàng đỏ hoe nói:

-“Ngươi hung dữ như vậy làm gì chứ? Ta đợi tỷ tỷ không nổi nên muốn tìm người kể chuyện cho ta nghe, ai ngờ người lại không có trong phòng và ta đã nhìn thấy cái này.”

Cũng không biết thế nào, Tiêu nhị tiểu thư thấy hắn tức giận như vậy thì trong lòng có chút sợ hãi, thần thái cũng hơi ảm ức một chút.

Là một người hiện đại, Lâm Văn Vinh vô cùng coi trọng quyền riêng tư, phòng của hắn làm sao có thể để người khác tùy tiện đi vào kia chứ. May mà hắn luôn mang theo mình cuốn Xuân Cung Hoạ Sách đó, nếu không rơi vào tay tiểu nha đầu này thì không biết sẽ còn xảy ra chuyện gì nữa đây.

-“Trả cho ta đi.”

Lâm Văn Vinh đưa tay ra nói.

-“Xí.. không trả.”

Tiêu Ngọc Sương nói:

-“Cuốn sách này rõ ràng là chủ ý của người nhưng người lại lừa ta, con người người thật xấu xa quá đi.”

Đều đã bị nhìn thấu rồi cũng chẳng còn gì để giấu bí mật nữa, Lâm Văn Vinh bèn nói:

-“Ta cũng không phải cố ý lừa nàng đâu.”

Nhị tiểu thư cắn môi khẽ nói:

-“Vậy bức tranh đó cũng là người vẽ sao?”

-“Là ta vẽ đó.”

Việc đã đến nước này Lâm Văn Vinh chỉ còn cách thừa nhận thôi.

-“Thật sao?”

Nét mặt Tiêu nhị tiểu thư lộ ra một vẻ vui mừng:

-“Ta biết mà, Lâm Tam, người thật là có bản lĩnh.”

Tên Lâm Tam này do nhị tiểu thư đánh nhầm va chạm nhầm mà dụ dỗ hấn vào Tiêu phủ, bây giờ thấy hấn có bản lĩnh như vậy nàng đương nhiên mặt mày rạng rỡ rồi.

-“Nhị tiểu thư, việc này xem như một bí mật nhỏ giữa hai chúng ta được không. Hi vọng nàng có thể giữ bí mật cho ta.”

Lâm Văn Vinh nói. Hấn không sợ những người khác mà chỉ sợ Tiêu đại tiểu thư tinh minh cường kiện, lại có cái nhìn phiến diện đối với hấn, nếu như để cho nàng biết chuyện Lâm Văn Vinh đã mang nàng ra để mưu lợi thì không biết sẽ phải chịu bao nhiêu trượng nữa đây.

-“Vậy cứ xem như đây là bí mật nhỏ giữa hai chúng ta đi.”

Gương mặt nhỏ nhắn của Tiêu Ngọc Sương hơi nóng một chút, nàng nhìn Lâm Văn Vinh nói:

-“Tuy nhiên người phải đồng ý với ta hai điều kiện.”

-“Nói đi, điều kiện gì?”

Đối với Tiêu nhị tiểu thư này Lâm Văn Vinh không hề có chút sợ hãi nào vì hấn có đủ sự tự tin là có thể chi phối được nhị tiểu thư này.

-“Thứ nhất, mỗi ngày người phải kể cho ta nghe một câu chuyện, không được lừa dối.”

Tiêu nhị tiểu thư chớp mắt nói.

-“Có thể rộng rãi hơn một chút được không, ví dụ như một tháng một câu chuyện.”

Lâm Văn Vinh thể hiện nét mặt đau khổ nói.

-“Không được.”

Tiêu Ngọc Sương thẳng thắn cự tuyệt.

-“Nửa tháng?”

-“Bảy ngày?”

-“Không được rồi, nhiều nhất là hai ngày một chuyện nếu nhanh hơn nữa thì ta chịu không nổi đâu.”

Lâm Văn Vinh cắn răng nói.

-“Được, vậy cứ hai ngày người phải kể cho ta nghe một câu chuyện. Người đã nói rồi đây, ta sẽ ghi nhớ.”

Tiêu Ngọc Sương nói với một tư thái của người giành thắng lợi.

Lâm Văn Vinh không còn cách nào khác gật đầu nói:

-“Nói đi, điều kiện thứ hai của nàng là gì?”

-“Thứ hai là sau này người cũng phải vẽ cho ta một bức vẽ chân dung như vậy.”

Tiêu Ngọc Sương nói.

-“Không thành vấn đề.”

Trong lòng Lâm Văn Vinh thầm thở một hơi nhẹ nhõm, vấn đề này giải quyết quả thực là đơn giản. Thấy trên nét mặt Tiêu Ngọc Sương lộ ra một nụ cười ngọt ngào khiến Lâm Văn Vinh nghĩ tới hôm đó khi Đồng Xảo Xảo nhìn thấy bức tranh cũng có một cái nhìn mong đợi như vậy, hắn mang máng nhớ là đã hứa với nàng cũng một yêu cầu như vậy. Chỉ là không biết nha đầu này bây giờ đang làm gì nữa, có phải đang nằm trên giường trần trỗ nghĩ đến hắn hay không nhỉ?

-“Ừầy...”

Tiêu nhị tiểu thư liên tiếp gọi mấy tiếng bên tai hắn Lâm Văn Vinh mới tỉnh táo trở lại, vội vàng nói:

-“Nhị tiểu thư, nàng nói gì vậy?”

Tiêu Ngọc Sương bĩu môi nói:

-“Người đang nghĩ gì vậy? Ta gọi người đến mấy tiếng nhưng người không trả lời.”

Lâm Văn Vinh ồ lên một tiếng nói:

-“Vậy lúc này nàng nói gì vậy?”

Tiêu nhị tiểu thư hừ một tiếng nói:

-“Ta nói sau này người chỉ được vẽ chân dung của ta, không được vẽ cho bất cứ một người con gái nào khác.”

-“Như vậy làm sao được?”

Lâm Văn Vinh lớn tiếng nói, cô nương này quá bá đạo rồi, hắn đã từng hứa với Xảo Xảo rồi:

-“Chuyện này tuyệt đối không được. Nhị tiểu thư, ta đã hứa với nàng hai điều kiện, nàng đừng ép ta thêm nữa, nếu không, ha ha...”

Lâm Văn Vinh gơ tay về phía miệng nàng.

Tiêu Ngọc Sương giật mình vì tưởng hắn lại giở hung tính nữa nhưng chỉ thấy hắn làm ra vẻ như vậy thôi thì mới bình tĩnh trở lại, hừ một tiếng với hắn rồi không hề nhắc đến yêu cầu đó.

Hai người đi lọt lại mãi phía sau, câu nói cuối cùng này giọng nói hơi to nên Tiêu đại tiểu thư quay đầu lại thì chỉ thấy tên gia đình đáng ghét kia đang nói gì đó với muội muội của mình, hai người nói chuyện có vẻ rất hào hứng.

Đại tiểu thư rất không có cảm tình với tên gia đình kia nên thấy muội muội ở cùng hắn trong lòng có chút không thoải mái, bèn nói:

-“Ngọc Sương, muội lại đây, đến bên cạnh ta.”

Tiêu Ngọc Sương gật đầu rồi nói với Lâm Văn Vinh :

-“Lâm Tam, người đừng quên những điều kiện mà người đã hứa với ta đấy nhé.”

Đợi đến khi Lâm Văn Vinh gật đầu Tiêu Ngọc Sương mới chạy lại bên tỷ tỷ, thân mật kéo tỷ tỷ nói:

-“Tỷ tỷ, muội đến rồi đây.”

-“Nhị tiểu thư, tại hạ Đào Đông Thành, xin thi lễ với nhị tiểu thư.”

Đào công tử lễ độ nói với Tiêu nhị tiểu thư.

-“Thì ra là Đào công tử , ý, sao cũng đi cùng tỷ tỷ của ta vậy?”

Tiêu nhị tiểu thư đáp lễ rồi kì lạ hỏi.

-“Ồ, ta có chút chuyện ở An Huy, vừa khéo gặp được đại tiểu thư nên cùng nhau trở về.”

Đào Đông Thành nói.

-“Đúng vậy, nói ra thì ta còn cần cảm tạ Đào công tử đã làm hộ sĩ suốt dọc đường cho ta đó.”

Tiêu đại tiểu thư thoải mái cười nói.

Tiêu Ngọc Sương đảo mắt một vòng rồi liếc nhìn Đào Đông Thành một cái bèn hiểu hết mọi chuyện là như thế nào rồi.

Nghe khẩu khí thì đây không phải là lần đầu tiên Tiêu Ngọc Sương gặp Đào Đông Thành. Nếu nói như vậy thì hẳn đã theo đuổi Tiêu đại tiểu thư được một khoảng thời gian rồi, không biết bọn họ đã tiến triển đến mức độ nào rồi đây? Tuy nhiên nhìn thần thái và ngữ khí của Tiêu đại tiểu thư đó thì quan hệ giữa hai người dường như vẫn chưa được thân mật lắm. Lâm Văn Vinh thầm nghĩ ngợi linh tinh về chuyện này.

-“Ngọc Nhược, con đã trở về.”

Mọi người đều đứng trước cửa Tiêu phủ, Tiêu phu nhân sớm đã đi ra cổng, kéo tay đại tiểu thư cười nói. Hai mẹ con họ giống nhau đến sáu bảy phần, Tiêu phu nhân lại trẻ đẹp như vậy nên đứng cạnh nhau trong giống như hai chị em.

-“Nương thân, Mấy ngày hôm nay trong nhà vẫn bình an chứ?”

Tuy Tiêu đại tiểu thư đã quản lí Tiêu gia nhưng trước mặt nương thân thì giống như được trở về thời kì thơ ấu, ít nhiều cũng có một chút lưu luyến.

Tiêu phu nhân hiền từ xoa xoa mái tóc mượt mà của con gái nói:

-“Trong nhà có thể có chuyện gì được chứ? Còn con thường xuyên hành tẩu bên ngoài càng cần phải chú ý đến sức khỏe hơn đó.”

-“Văn sinh Đào Đông Thành xin được ra mắt Tiêu phu nhân.”

Đào Đông Thành cung kính hành lễ với Tiêu phu nhân.

-“Thì ra là Đào thiếu gia.”

Tiêu phu nhân mỉm cười nói:

-“Ta nghe Ngọc Nhược nói thiếu đương gia đích thân đi đến An Huy, lần này may mà có sự chiếu cố của thiếu đương gia thì chuyện làm ăn mới có thể tiến hành thuận lợi như vậy được.”

-“Phu nhân nói những lời gì vậy, Tiêu gia và Đào gia hai nhà đã sắp trở thành một rồi thì còn phân biên so bì làm gì nữa.”

Đào Đông Thành cười nói.

Trở thành một ư? Lâm Văn Vinh từng người ra một lát, đại tiểu thư và tên Đào Đông Thành này đã đính hôn rồi sao? Trời ơi, tên Đào Đông Thành này thật là có phúc lớn, có được một mỹ nhân như vậy.

Tiêu Ngọc Nhược cười nhạt nói:

-“Đào huynh, chuyện này ta còn phải suy nghĩ kĩ lưỡng đã. Một thời gian nữa mới nhắc đến cũng không muộn mà.”

Đào Đông Thành cười một cách cao thâm nói:

-“Những chuyện lớn như thế này đương nhiên phải suy nghĩ rõ ràng rồi. Vậy ta sẽ đợi tin tốt lành của hiền muội.”

Thấy Tiêu đại tiểu thư đã đến nhà, Đào Đông Thành không còn lí do gì để lưu lại nữa bèn cáo từ Tiêu phu nhân và hai vị tiểu thư, leo lên yên ngựa nắm dây cương quay đầu phóng nước đại, quả thật là có một phong thái anh tuấn hào sảng.

Tiêu đại tiểu thư đứng trước cổng rất lâu dường như có chuyện gì đó khó quyết. Rất lâu sau đó nàng mới thở dài một tiếng nói:

-“Nương thân chúng ta vào trước đi.”

Lâm Văn Vinh lúc đầu còn cho rằng Tiêu Đào hai nhà sẽ liên hôn nhưng qua một lát thì hẳn bèn nhận ra chuyện không phải như vậy. Xem ra tên Đào Đông Thành này đang theo đuổi Tiêu đại tiểu thư nhưng nói đến chuyện hôn nhân thì còn xa vời lắm, ít nhất thì thái độ của Tiêu đại tiểu thư không phải thật rõ ràng. Vậy chuyện trở thành một nhà mà Đào Đông Thành đã nói rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Nhìn bộ dạng buồn phiền của ba mẹ con nhà họ Tiêu dường như rất khó quyết định, lẽ nào chuyện này lại liên quan đến sự tồn vong của Tiêu gia hay sao.

Lâm Văn Vinh nghĩ một lát, đột nhiên hẳn nghĩ, hẳn nghĩ những chuyện này làm gì vậy, hẳn đến đây chỉ là để sống qua ngày thôi, làm song một năm hẳn sẽ đi, còn lo lắng những chuyện này làm gì chứ? Lẽ nào giúp Tiêu gia giải quyết vấn đề thì bọn họ sẽ bằng lòng để hẳn làm nam chủ nhân hay sao. Chỉ có thể có ý dâm một chút, tưởng tượng một chút thôi.

Trở về căn phòng nhỏ của mình, bỗng nhiên hẳn thấy mỗi một vô cùng. Tối nay quả thật có quá nhiều chuyện, không chỉ gặp được hoa khôi rất giỏi biến hoá Tần Tiên Nhi, lại gặp phải đại tiểu thư vừa mới trở về, suýt nữa thì phải chịu một trận đòn của nàng nữa chứ. Nghĩ ngợi một lát, hẳn đã chìm vào giấc ngủ lúc nào không biết.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, Lâm Văn Vinh đột nhiên cảm thấy có cái gì đó không đúng, vội mở trừng mắt liền thấy một người đang đứng nhìn hẳn với ánh mắt lạnh lẽo.

-“Quý”

Lâm Văn Vinh hét lớn, toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Người đó lạnh lẽo đứng nhìn, không hề động đậy cho dù Lâm Văn Vinh đã hét ầm lên.

Lâm Văn Vinh gào thét một trận nhưng không thấy có ai đến. Cái bóng đó vẫn không hề động đậy giống như nó hoàn toàn không có sự sống vậy.

Lâm Văn Vinh trong lòng hơi bình tĩnh trở lại, đang định đưa tay sờ vào cái bóng đó thì nghe thấy một giọng nói:

-“Sao ngươi không gào thét nữa?”

Nghe giống như giọng nói của một thiếu nữ, còn có vài phần quen thuộc nữa, nhưng nửa đêm canh ba thế này đột nhiên có một bóng hình kì dị xuất hiện trong phòng mình, nếu là người người có thể có liên tưởng gì đây? Lâm Văn Vinh không sợ đến mức tè ra quần là đã to gan lắm rồi.

-“Ngươi, ngươi là Trình Tử?”

Nghĩ đến một bộ phim kinh dị đã từng xem, Lâm Văn Vinh nổi hết da gà, khe khẽ hỏi.

-“Trình Tử là ai?”

Lần này giọng nói của “nữ quỷ” lớn hơn một chút, nghe thấy giọng nói của nàng vô cùng tuyệt diệu, trong lòng Lâm Văn Vinh đã có vài phần vững dạ hơn, bất kể nàng là người hay là quỷ chỉ cần là đàn bà thì không có ai lão tử không nắm được cả. Lâm Văn Vinh tự an ủi bản thân.

-“Rốt cuộc ngươi là ai?”

Lâm Văn Vinh bò từ đầu giường lại nói.

-“Thế nào? Không nhận ra ta sao? ‘Noãn phong huân đắc du nhân túy, trực bả Hàng châu tố Biện châu’. Hôm đó ngươi rất uy phong kia mà.”

Cái bóng lạnh lùng cười nói.

Nghĩ đến bài thơ đó, cộng thêm giọng nói có vài phần quen thuộc ấy, đầu óc Lâm Văn Vinh chợt bừng tỉnh, hẳn kinh ngạc nói:

-“Nàng là Tiểu Thanh Tuyền?”

Ánh trăng nhàn nhạt chiếu vào trong căn phòng nhỏ, chiếu vào khuôn mặt diễm lệ vô song của tuyệt sắc công tử, nàng nhìn Lâm Văn Vinh nói:

-“Không ngờ người vẫn còn nhớ đến ta cơ đấy.”

-“Nàng đến giết ta đó sao?”

Đã xác định được cái bóng đó là người, hơn nữa lại là phụ nữ, trong lòng Lâm Văn Vinh đã bớt đi vài phần sợ hãi, chỉ cần là phụ nữ thì lão tử sẽ có cách đối phó. Chỉ là hắn đã từng thấy thủ đoạn độc ác của Tiểu Thanh Tuyền rồi nên không dám khinh thường mạnh mẽ.

-“Người nghĩ sao?”

Trong lời nói của Tiểu Thanh Tuyền dường như không có chút tình cảm nào, lạnh lùng như một cục nước đá.

-“Cái này, Tiểu tiểu thư..”

Lâm Văn Vinh ngượng ngừng cười nói:

-“Chuyện ngày hôm đó, thuần túy chỉ là hiểu lầm. Hơn nữa lúc đó ta đã bị nàng đả thương rồi, suýt nữa thì ngay cả mạng cũng không còn. Chúng ta cũng xem như là hoà đi. Chà, nếu không ta xin lỗi nàng được không?”

Nghĩ lại chuyện hôm đó, trong lòng Lâm Văn Vinh có chút phần nộ bất bình nhưng lúc này cái mạng nhỏ nhoi của hắn đang nằm trong tay nàng ấy nên hắn không dám biểu hiện ra, đành phải nén lại trong đáy lòng.

Tiểu Thanh Tuyền lạnh lùng cười nói:

-“Nếu xin lỗi có tác dụng thì còn cần đến bổ khoái làm gì chứ?”

Chết rồi, cô nương này còn biết chiều này nữa sao, Lâm Văn Vinh thầm mắng trong lòng. Thấy cô nương này không chịu mềm nên hắn vốn muốn cứng với nàng xem sao nhưng nghĩ đến bản lĩnh của nàng thì thôi đi, muốn cứng cũng chẳng cứng nổi. Mẹ nó, làm đàn ông thật là uất ức.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lâm Văn Vinh chợt cứng rắn và cũng không nói gì nữa, muốn chém muốn giết tùy ý nàng ấy đi. Hai người đều không nói gì, chỉ giằng co ở đây, trong bóng tối u ám, Lâm Văn Vinh dường như có thể nghe thấy hơi thở của mình.

Cô nương này ngay cả hơi thở cũng không có nữa, chẳng trách lại máu lạnh như thế. Lâm Văn Vinh thầm nghĩ.

Lâm Văn Vinh chưa từng thử qua tình huống như thế này. Trong một đêm trời tối mịt mù, một mỹ nhân tuyệt đỉnh ngồi trước đầu giường của hắn, nhìn hắn ngủ, nếu như mỹ nhân này không mặc y phục thì đây đương nhiên là một chuyện vô cùng hay ho rồi. Vậy nhưng bây giờ mỹ nhân đó không chỉ mặc y phục mà nếu hắn đoán không nhầm thì trên người nàng còn mang một thanh bảo kiếm sắc nhọn nữa. Cái này thì không hay nữa rồi.

Lâm Văn Vinh cảm thấy hơi thở của mình hơi lạnh, cái không khí này thật đáng sợ nhưng trong bầu không khí này Lâm Văn Vinh lại cảm thấy buồn ngủ, hắn muốn đi ngủ.

-“Mấy giờ rồi?”

Lâm Văn Vinh thực sự thấy mệt mỏi nên không nén nổi hỏi.

-“Canh ba rồi.”

Tiểu Thanh Tuyền trả lời.

-“Ồ, nếu nàng không có chuyện gì thì ta ngủ tiếp đây.”

Lâm Văn Vinh nói rồi ngáp một cái. Nghe hai người đối đáp giống như một đôi phu thê đầu gối tay ấp vậy.

Tiểu Thanh Tuyền thấy hấn thực sự muốn ngủ tiếp thì nét mặt rớt cuộc cũng có chút biến động, nàng khẽ hừ một tiếng nói:

-“Người thật sự muốn ngủ sao? Như vậy cũng tốt, trong giấc ngủ cho người một đao thì cũng không có gì đau đớn cả.”

-“Đại tiểu thư ơi, nàng muốn giết thì giết đi, đừng dọa nạt người khác được không, dọa người khác vui lắm sao? Dọa người ta trăm ngàn lần không bằng cho người ta một đao luôn đâu.”

Lâm Văn Vinh làm ra vẻ đau khổ nói.

-“Người cũng biết sợ sao? Vậy sao hôm đó lúc ức hiếp ta người không sợ chứ?”

Tiểu Thanh Tuyền tức giận nói.

-“Hôm đó là ta ức hiếp nàng sao? Là nàng ức hiếp ta thì có. Không phải ta chỉ nói một câu nàng là con gái đó sao, đây vốn là sự thật thì cần phải hạ độc thủ như vậy sao? Nếu vậy thật ứng với câu nói của cổ nhân: xà hạt phong nhân khẩu, tối độc phụ nhân tâm.”(rắn, bọ cạp, nọc ong, miệng lưỡi thế gian nhưng độc nhất chính là lòng dạ đàn bà.)

Lâm Văn Vinh cảm thấy bản thân thật sự oan uổng, nói một câu mà muốn giết người, mẹ kiếp, cái thế giới này có còn vương pháp nữa không đây.

Tiểu Thanh Tuyền sưng người ra một lát, dường như hấn nói cũng hơi có lí, tuy hấn có mạo phạm một chút nhưng tội cũng không đáng chết, lúc đó tron lúc tinh thần rối loạn nàng đã ra tay hơi nặng. Quả thật cũng có chỗ không đúng nhưng sự lỗ mãng dưới nước của hấn thì suốt đời này nàng không thể quên được:

-“Vậy lúc ở dưới nước người khinh bạc với ta, món nợ này phải tính thế nào đây?”

-“Đó là phản ứng quá khích của ta, nàng thử nghĩ xem mạng của ta không còn nữa thì ta làm sao biết bản thân đang làm gì cơ chứ?”

Lâm Văn Vinh nói.

-“Phản ứng quá khích? Vậy hôm nay ta giết người đi cũng coi như là phản ứng quá khích của ta nhé.”

Tinh thần của Tiểu Thanh Tuyền dường như có một chút kích động.

-“Tiểu thư không nên cứ hễ động một cái là chém chém giết giết thế chứ, không tốt đâu. Nàng là con gái sau này còn phải lấy chồng nữa, nàng cứ động một cái là lại rút kiếm ra như vậy thì còn ai dám lấy nàng nữa chứ?”

Lâm Văn Vinh dần dần không sợ hãi gì nữa. Cô nương này nếu thật sự muốn giết hấn thì khi hấn đang ngủ cứ thẳng tay hạ một nhát đao, như vậy sạch sẽ hơn nhiều, bây giờ lại nói nhiều lời như vậy, rõ ràng là sẽ không giết hấn đâu.

Lâm Văn Vinh còn chưa nghĩ hết thì nghe thấy xoẹt một tiếng đã thấy một thanh bảo kiếm sắc nhọn mang ánh sáng lạnh lẽo đã kề trên cổ rồi. Lưỡi kiếm lạnh buốt đó khiến trong lòng hấn cảm thấy thật sự lo lắng.

Trời ơi, cô nương này định chơi thật sao? Đây là cổ của lão tử đó. ngộ nhờ cô nương nàng không để ý một lát là xong thật đấy. Trái tim Lâm Văn Vinh đập thình thịch trong lồng ngực, sợ đến không dám nói gì, ngay cả thở mạnh cũng không dám và chỉ sợ hít sâu một cái thì cổ sẽ chạm kiếm lìa khỏi thân xác mất.

-“Sao người không nói tiếp đi? Không phải người rất có khả năng đó sao?”

Giọng nói của Tiểu Thanh Tuyền vang lên bên tai hấn:

-“Có phải người cho rằng bốn cô nương không dám giết người phải không.”

Bảo kiếm Thu Thủy liền kề sát cổ Lâm Văn Vinh hơn một chút, bức Lâm Văn Vinh không thể nào thở được.

Chuyện hôm nay không xong rồi, cô nương này nhất định muốn giết ta rồi. Mẹ kiếp, đã không còn hi vọng gì nữa, chết chắc rồi, nếu lão tử sợ cô nương nàng thì hãy phạt ta chui vào quần lót của nàng.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lâm Văn Vinh chợt tức giận, bưng bình không thèm nhìn nàng mà nhắm chặt mắt không nói gì.

Tiểu Thanh Tuyền đó thấy hắn không có động tĩnh gì thì chăm chú nhìn, thấy hắn nhắm chặt mắt, không hề động đậy như đã ngủ mất rồi.

Con người hắn bình thường thích cười hi hi ha ha, không ngờ cũng có chút khí phách. Trong lòng Tiểu Thanh Tuyền thầm khen ngợi, đưa tay ra thu thanh bảo kiếm lạnh lẽo vút qua cổ Lâm Văn Vinh như một cơn gió thoảng.

Luồng kiếm quang này cực nhanh, Lâm Văn Vinh còn chưa chớp mắt thì đã không thấy kiếm đâu nữa rồi. Chỉ còn Tiểu Thanh Tuyền lặng lẽ đứng đó, cũng không biết thanh bảo kiếm đã được cất ở đâu.

Khi thanh liếm sắc lạnh đó lướt qua cổ hắn, Lâm Văn Vinh đã cảm thấy một cảm giác sợ hãi tột độ, chỉ cần Tiểu Thanh Tuyền hơi phân tâm một chút thì Lâm Văn Vinh đã vĩnh viễn biến mất khỏi cái thế giới này rồi.

Tấm lưng Lâm Văn Vinh đã ướt đẫm rồi, tuy nhiên hắn giống như một người đã chết rồi, đối với Tiểu Thanh Tuyền không còn gì sợ hãi nữa bèn lạnh lùng nói:

–“Sao thế? Không giết ta sao?”

Tiểu Thanh Tuyền hừ một tiếng nói:

–“Hôm nay tạm thời không giết ngươi, hôm khác nhất định ta sẽ lấy tính mạng của ngươi.”

Nói những lời này, Lâm Văn Vinh đã dần dần biết được tính cách của Tiểu Thanh Tuyền nên giả bộ không nghe thấy lời nàng nói, điềm nhiên hỏi:

–“Sao nàng lại biết ta ở đây? Nàng làm thế nào có thể tìm được ta chứ?”

–“Tìm ngươi rất khó sao? Chỉ là một gia đình nhỏ nhoi của Tiêu gia mà thôi, cứ cho là có mười như ngươi ta cũng dễ dàng tìm thấy.”

Khẩu khí của Tiểu Thanh Tuyền mang vài phần kiêu ngạo.

Lâm Văn Vinh gật đầu nói:

–“Ta lại hy vọng có mười mạng để nàng có thể giết mười lần và ta cũng có thể sống thêm mấy ngày rồi.”

46. Chương 43: Giá Cá Mĩ Nữ Ái Sát Nhân

–“Ngươi luôn có những chủ ý hay, ngươi có những ý nghĩ đó nhưng ta còn chưa bỏ công phu này đâu.”

Ánh trăng dịu dịu chiếu vào, Lâm Văn Vinh thấy Tiểu Thanh Tuyền này da trắng như tuyết, hàng mi xanh như dãy núi mùa xuân, cặp mắt trong như nước hồ thu, trông thật giống như nàng Hằng Nga trên cung trăng hạ phàm vậy. Lúc này nàng mặc một bộ y phục màu đen, bộ ngực đầy đặn không dùng vải để bó lại, một cơn sóng tình bùng lên mãnh liệt. Lâm Văn Vinh nghĩ đến hôm đó chính mình đã đích thân đo đạc thể giới cơ thể của tiểu thư này thì không nén nổi chảy nước miếng, cô nương này quả thực là tuyệt phẩm.

–“Ngươi nhìn gì vậy?”

Lâm Văn Vinh tự cho rằng mình ngắm nhìn cơ thể nàng trong bóng tối thì nàng sẽ không nhìn thấy cho nên ánh mắt có chút không hề kiêng kị gì cả. Nào ngờ Tiểu Thanh Tuyền có thể nhìn thấy mọi vật trong bóng tối nên ánh mắt dung tục vô cùng của hắn đều đã lọt vào mắt nàng khiến cho trong lòng Tiểu Thanh Tuyền vừa xấu hổ vừa tức giận.

–“Ngắm nàng thôi.”

Lâm Văn Vinh thoải mái nói, dù sao nàng cũng giết ta. Lão tử không có tiền nàng cũng không cướp tiền, nhiều nhất thì cũng chỉ cướp một chút sắc thôi còn có gì mà phải sợ chứ.

Tiểu Thanh Tuyền chỉ thấy trước mặt tên đảng đồ tử này nàng mất đi tất cả công phu, hoàn toàn không thể sử dụng được và cũng không biết đã trúng phải ma pháp gì nữa.

-“Hôm nay nàng đến tìm ta là có chuyện gì vậy? Không phải là nửa đêm canh ba lén vào phòng ta chỉ để ngấm ta ngủ thôi đấy chứ?”

Lâm Văn Vinh cười nói.

-“Kiếm, kiếm của ta đâu.”

Tiểu Thanh Tuyền nghiêng răng.

-“Được rồi, được rồi. Ta đùa chút thôi, chỉ nói thế thôi mà, rốt cuộc vì sao nàng tìm ta?”

Cô nương này hễ động tay động chân là đòi rút kiếm. Mẹ kiếp, lão tử cũng sẽ có một ngày rút “kiếm” ra với nàng đó, sẽ giết cho nàng phải hoang mang mất lơ dờ cho đến khi khóc cha gọi mẹ mới thôi.

Tiểu Thanh Tuyền đương nhiên không biết trong lòng hắn đang nghĩ những chuyện xấu xa nên thật thà nói:

-“Hôm nay, Tần Tiên Nhi đó nói những gì với ngươi vậy?”

-“Sao nàng lại biết Tần Tiên Nhi? Nàng.. nàng theo dõi ta sao?”

Lâm Văn Vinh mở to mắt hỏi.

Tiểu Thanh Tuyền mỉm cười khinh miệt:

-“Ngươi cảm thấy, ngươi có gì đáng để ta theo dõi chứ?”

Điều này cũng đúng tuy nhiên nói như vậy thì động đến tự tôn của ta quá, Lâm Văn Vinh nói:

-“Thái độ của nàng đối với ta không tốt, ta từ chối trả lời.”

Tiểu Thanh Tuyền dở khóc dở cười, tên tiểu tử này ra bài hoàn toàn không theo một quy tắc nào cả, lúc thì giáo hoạt như hồ ly, lúc lại tỏ ra ầm ức như một đứa trẻ... thật khó đối phó.

Nàng đâu có biết đây chính là điểm lợi hại trong thần công tán gái của Lâm Văn Vinh chứ. Giống như hắn đã từng nói với Lạc Viễn vậy, phải kích thích bá tính, nhu tính và cả mẫu tính của phụ nữ.

-“Ta không hề theo dõi ngươi, chỉ là hôm đó có một số việc, trùng hợp nhìn thấy màn biểu diễn đặc sắc của ngươi ở Diêu Ngọc Phường đó thôi.

Tần Hoài vô ngữ thoại tà dương¹/₄Rgia gia lâm thủy ánh hồng trangã

Xuân phong bắt tri ngọc nhan cải¹/₄Ry cự hoan ca nhiều họa phảngã

Nguyệt minh nhân đoạn tràng!

Không ngờ ngươi cũng có chút bản lĩnh.”

Tiểu Thanh Tuyền vẫn nhớ bài thơ đó rất rõ.

Lâm Văn Vinh cười nói:

-“Tần Hoài vô ngữ thoại tà dương¹/₄Rgia gia lâm thủy ánh hồng trangã

Xuân phong bắt tri ngọc nhan cải¹/₄Ry cự hoan ca nhiều họa phảngã

Thùy lai thán hưng vong¹/₄?”

Tiểu Thanh Tuyền sững người ra một lát, tuy chỉ sửa lại năm chữ nhưng ý cảnh của những từ này đã hoàn toàn không giống rồi. Từ tình cảm da diết đến nỗi nhớ quê hương đã có những ý vị hoàn toàn khác nhau.

-“Thùy lai thán hưng vong, thùy lai thán hưng vong.”

Tiểu Thanh Tuyền ngâm nga câu thơ đó hai lần rồi mới nói:

-“Lâm Văn Vinh ngươi có tâm sự như vậy thì coi như Đại Hoa còn có hi vọng.”

Lại nữa rồi, Lâm Văn Vinh thầm than trong lòng. Lần trước thán đã được biết Tiểu Thanh Tuyền này là một người trung thành với đảng bảo hoàng và còn từng tranh luận một trận với nàng nữa.

-“Xem ra nàng quả thực không theo dõi ta.”

Lâm Văn Vinh nói:

-“Nàng có thể nói cho ta biết nàng là người như thế nào được không?”

Tiểu Thanh Tuyền hỏi ngược lại :

-“Người cho rằng ta là người như thế nào?”

Lâm Văn Vinh than thở:

-“Ta trước nay chưa từng chơi trò chữ nghĩa này, đau đầu lắm.”

Tiểu Thanh Tuyền khẽ hừ một tiếng nói:

-“Vậy người đừng hỏi nữa. Ta là người như thế nào không liên quan gì đến người.”

Cũng đúng, ta và nàng thuộc về hai thế giới hoàn toàn khác nhau, hỏi những cái đó làm gì chứ, liên quan gì đến chuyện của hần đâu. Nghĩ đến đây Lâm Văn Vinh bèn không nói gì nữa, hai người lại rơi vào yên lặng.

Một người đàn ông nằm trên giường, một người phụ nữ đứng trước đầu giường, nếu nói không có gì kì dị thì là nói dối nhưng nếu nói có gì đó mập mờ không đứng đắn thì oan uổng cho hần quá. Hần và Tiểu Thanh Tuyền chỉ tiếp xúc có hai lần, hơn nữa lại trong bầu không khí không được hữu hảo lắm, ngoài sát khí ra thì những gì còn lại mà hần có thể nhớ chỉ là dung mạo và cơ thể của nàng mà thôi.

Tiểu Thanh Tuyền cũng không hiểu nổi tên gia đình này, rõ ràng là tài học đầy mình, kinh luân đầy bụng nhưng dường như cái gì cũng không hiểu, có lúc bá đạo có lúc lại mềm yếu, khiến người ta không thể nhìn thấu được. Lúc này hai người gần kề trước mắt nhưng lại giống như bị ngăn cách bởi thế giới riêng của hai người.

Tiểu Thanh Tuyền chợt giật mình kinh ngạc, nàng đang nghĩ những điều đó làm gì chứ, phải hỏi hần ta chuyện chính quan trọng hơn.

-” Lâm Văn Vinh , người thật sự không muốn nói cho ta Tần Tiên Nhi đó đã nói những gì với người sao?”

Lâm Văn Vinh không biết làm thế nào nói:

-“Ta với nàng ấy còn có thể nói chuyện gì nữa đây? Nàng cũng nhìn thấy rồi đấy, ta chỉ là chỉ ra những điểm chưa được trong khúc nhạc của nàng ấy thôi.Nàng ấy muốn ta giải thích rõ hơn một lần nữa.”

-“Chỉ đơn giản như vậy thôi sao?”

Tiểu Thanh Tuyền nghi hoặc hỏi:

-“Nàng ấy không nói gì khác với người nữa sao? Ví dụ như nàng ấy từ đâu đến, đến đây để làm gì?”

-“Không có.”

Lâm Văn Vinh chém đinh chặt sắt nói:

-“Ta xin nàng đấy, tiểu thư, cho đến tận tối hôm nay ta mới quen biết với nàng ấy.nàng cho rằng nàng ấy có thể nói những gì với ta chứ, lẽ nào lại nói những chuyện yêu đương?”

Nhìn bộ dạng cau mày đau khổ của Tiểu Thanh Tuyền , Lâm Văn Vinh làm ra vẻ không nhìn thấy cười nói:

-“Ồ, ta hiểu rồi ...nàng đang ăn giấm phải không?”

-“Ăn giấm?”

Tiểu Thanh Tuyền mơ màng hỏi:

-“Ta ăn giấm gì chứ?”

-“Thấy ta và Tần Tiên Nhi gần gũi với nhau nàng ăn phải giấm là đương nhiên thôi.”

Lâm Văn Vinh tự mình cảm thấy rất tốt nói.

Tiểu Thanh Tuyền thực sự muốn cười, tên tiểu tử này không chỉ da mặt dày mà cảm giác tự kiêu cũng vô cùng cao. Tiểu Thanh Tuyền nhìn hấn một cái nói:

-“Người cho rằng người có gì đáng để ta ghen vì người chứ?”

Xem này, lại là cái khẩu khí đó, Tiểu Thanh Tuyền dường như luôn có ý thức rằng bản thân nàng cao hơn người khác một bậc, đùa với nàng chẳng có chút hứng thú nào cả, vẫn là Tần Tiên Nhân tốt hơn, yếu điệu duyên dáng đến tận xương tủy.

-” Lâm Văn Vinh , tốt nhất người không nên đến gần Tần Tiên Nhi quá.”

Tiểu Thanh Tuyền đột nhiên nói.

-“Cái đó là ý gì vậy? Ta kết bạn với ai hình như nàng không quản nổi đâu.”

Lâm Văn Vinh không thoải mái trong lòng nói.

-“Ta chỉ có thể nói với người, Tần Tiên Nhi đó không đơn giản đâu, nếu người cứ nhất quyết đâm đầu vào thì sẽ khó thoát thân đấy.”

Tiểu Thanh Tuyền không hề hiểu ngữ khí của Lâm Văn Vinh .

-“Nàng thích ta rồi sao?”

Lâm Văn Vinh đột xuất kì bình,hấn cười nói

-“Người... người,...tên đang đồ tử này.”

Tiểu Thanh Tuyền tức giận đến không nói nên lời:

-“Ta phải giết người,”

-“Lại là câu đó sao? Có thể đổi cái gì đó sáng tạo hơn được không? Chỉ tới hôm nay thôi không biết nàng đã giết ta bao nhiêu lần rồi đấy. Ta xin nàng, hãy giết ta một lần thật đi.”

Nước mắt Tiểu Thanh Tuyền đã chực trào ra, nàng cũng không nói gì chỉ quay đầu bước ra ngoài. Ánh trăng chiếu lên cơ thể nàng, từ ống tay áo của nàng hình như có vài giọt châu rơi xuống.

Trốn trong phòng mà vẫn gặp mưa sao? Lâm Văn Vinh trong lòng thấy rất kì lạ, đột nhiên hấn nhìn thấy bộ y phục đi đêm của Tiểu Thanh Tuyền thì chợt hiểu ra tất cả, vội vàng nhảy khỏi giường kéo Tiểu Thanh Tuyền lại nói:

-“Cô nương, à quên, Tiểu tiểu thư, nàng bị thương rồi phải không?”

Tiểu Thanh Tuyền kiên quyết mạnh mẽ vung tay hấn ra nói:

-“Không cần người phải lo.”

Với tính cách của nàng Lâm Văn Vinh cũng đã hơi quen rồi nên hấn bèn buông tay nàng ra nói:

-“Ta vốn cũng không muốn lo đâu nhưngta nói cho nàng biết, vết thương nếu không nhanh chóng xử lí sẽ bị nhiễm trùng và để lại một vết sẹo thật là lớn.Nếu là đàn ông thì cũng bỏ đi nhưng nàng là một thiếu nữ xinh đẹp như hoa thế này thì sẽ thảm lắm đấy.”

Quả nhiên, Tiểu Thanh Tuyền có đôi chút rung động , nàng do dự hồi lâu rồi mới nói:

-“Nhiễm trùng là gì vậy.”

Chà, thật chẳng có cách gì để giải thích với nàng cả, Lâm Văn Vinh nói:

-“Tóm lại nàng phải nghe lời ta. Nhanh chóng xử lí vết thương để tránh những di chứng đáng sợ sau này.”

Nói xong, cũng không đợi nàng nói gì. Lâm Văn Vinh mò lấy ống diêm quẹt một cái là chiếc đèn dầu sáng lên.

Tiểu Thanh Tuyền hiển nhiên bị những lời của Lâm Văn Vinh làm cho sợ hãi. Phụ nữ, đặc biệt là những phụ nữ xinh đẹp đều vô cùng quan tâm đến dung mạo và da thịt của mình. Thấy Lâm Văn Vinh đỏ đên sáng lên, cũng không biết vì sao nét mặt Tiểu Thanh Tuyền chợt hơi ửng hồng.

Lâm Văn Vinh quay người lại thấy Tiểu Thanh Tuyền mặc một bộ y phục màu đen nhưng đã khôi phục lại trang điểm là một thiếu nữ nên vô cùng diễm lệ, quả là một tuyệt thế giai nhân không lời nào tả xiết. Vừa nãy dưới ánh trăng trông nàng như một tiên tử bằng giá, lúc này dưới ánh sáng mờ ảo của chiếc đèn dầu tuy vẫn không dễ đến gần nhưng đã nhìn thấy ở nàng thấp thoáng một vẻ yêu kiều tha thướt.

Lâm Văn Vinh thở dài một tiếng, phụ nữ cứ xinh đẹp như thế này thì thật là hoạ quốc ương dân.

Tiểu Thanh Tuyền rất có lòng tự tin đối với dung mạo của mình nên thấy Lâm Văn Vinh nhìn nàng một cái rồi không nhìn nữa thì rất lấy làm kì lạ, lẽ nào nàng không xinh đẹp bằng Tần Tiên Nhân kia sao.

Lâm Văn Vinh đi đến bên cạnh nàng, thấy cánh tay nàng đã bị trúng một kiếm, vết thương tuy không sâu nhưng vẫn đang chảy máu. Cô nương này thật thích đùa với tính mạng, Lâm Văn Vinh không biết làm sao chỉ lắc đầu. Hắn tìm thấy bình rượu Nữ Nhi Hồng hôm trước ăn thịt chó còn thừa và xé một miếng bông sạch thả vào trong rượu.

Tiểu Thanh Tuyền nhìn động tác của hắn thì rất lấy làm lạ nói:

-“Người đang làm gì vậy?”

-“Rượu sát trùng , trừ độc.”

Biết là có nói cũng vô ích nên Lâm Văn Vinh dứt khoát dùng những từ đơn giản nhất để giải thích một lượt bất kể nàng có hiểu hay không vì dù sao cũng không phải đang dạy nàng.

Tiểu Thanh Tuyền nhìn dáng vẻ của hắn biết là hắn không muốn giải thích với mình nhưng cũng không nén nổi khẽ hừ một tiếng.

Lâm Văn Vinh rửa sạch tay rồi còn lấy một chậu nước nóng đặt lên bàn nói:

-“Được rồi, bắt đầu thôi.”

Tiểu Thanh Tuyền thấy dáng vẻ của hắn hình như rất chuyên nghiệp thì cũng yên tâm một chút nhưng vẫn không nén nổi phải đưa ra một câu hỏi:

-“Cái này , thật sự sẽ không để lại sẹo sao?”

Lâm Văn Vinh hầu như có thể khẳng định chỉ cần dùng Kim Sang Dược mà Ngụy lão đầu để lại thì vết thương này của nàng nhất định sẽ hồi phục lại như xưa.

Nhưng phụ nữ khi gặp phải những vấn đề như thế này thì cơ bản đều như đã rơi vào trạng thái nửa ngốc nghech rồi, Lâm Văn Vinh nói mấy lần thì Tiểu Thanh Tuyền vẫn cứ không yên tâm.

Lâm Văn Vinh chẳng còn cách nào khác đành vén áo lên nói:

-“Nàng tự xem đi.”

-“Á...Người định làm gì vậy?”

Tiểu Thanh Tuyền kinh hoàng nói:

-“Người, nếu người dám lỗ mãng với ta thì ta sẽ giết người.”

Xoẹt một tiếng, thanh bảo kiếm đó không biết từ đâu xuất hiện mang theo hơi lạnh thấu xương kề sát lên cổ Lâm Văn Vinh.

Trời đất quỷ thần ơi, cứu con với, cô nương này lại muốn giết con. Lâm Văn Vinh thầm than trong lòng.

-“Ta xin nàng, Tiểu tiểu thư, nàng là hiệp nữ võ công cao cường còn ta chỉ là một thư sinh yếu ớt trời gà không chặt. Nếu nói vô lễ thì chỉ có nàng vô lễ với ta chứ ta nào dám động thủ với nàng, như vậy khác nào đùa với thợ tinh, làm sao mà sống được chứ.”

Lâm Văn Vinh nói chẳng tốt lành gì.

Nét mặt Tiểu Thanh Tuyền hơi ửng hồng, nghĩ ra thì hần nói dường như cũng không sai bèn thu kiếm về và chỉ giận dữ nhìn Lâm Văn Vinh một cái nhưng không thấy nhắc đến chuyện giết người nữa.

-“Ta muốn cho nàng xem ở đây của ta, đây là chỗ đã bị nàng đâm, nàng nhìn xem không có sẹo phải không?”

Lâm Văn Vinh thở dài một tiếng nói:

Thì ra là như vậy. Tiểu Thanh Tuyền nghĩ lại quả thực lần đó nàng đã đâm hần một nhát và còn có độc nữa nhưng trên cánh tay hần hoàn toàn không có dấu vết đã từng bị thương, trong lòng nàng đã yên tâm rồi nên mới xấu hổ cúi đầu nhẹ nhàng nói:

-“Lần trước thực sự xin lỗi. Sau đó ta có đi tìm người nhưng đã cử rất nhiều cao thủ đi tìm mà không thấy.”

Lâm Văn Vinh gật đầu nhưng cũng không nói gì, xé rách một nửa ống tay áo của nàng thì thấy vết thương đó vẫn đang rỉ rả máu. Hần dùng bông cotton sát trùng tự chế lau nhẹ để vết thương hoàn toàn được sạch sẽ.

Cơ thể Tiểu Thanh Tuyền hơi run rẩy, bị một người đàn ông xa lạ chạm vào thân thể mình, tuy nói rằng chữa bệnh không kị thầy thuốc nhưng cho dù cách một miếng bông nhưng cảm giác đó vẫn khiến cho nàng xấu hổ.

Làn da của cô nương này thật đẹp, cũng không biết có phải hàng ngày ngâm mình trong nước khoáng không nữa. Nhìn da thịt trắng nõn nà như ngọc trên cánh tay Tiểu Thanh Tuyền, Lâm Văn Vinh chỉ muốn cắn mạnh một miếng.

Sau khi việc làm sạch vết thương và bôi Kim Sang Dược lên vết thương hoàn tất Lâm Văn Vinh mới thở phào nhẹ nhõm nói:

-“Xong rồi, bổn đại phu lấy nhân cách ra đảm bảo sẽ không để lại sẹo, trả lại cho nàng làn da nõn nà như ngọc.”

Tiểu Thanh Tuyền ngượng ngùng xấu hổ nhìn Lâm Văn Vinh một cái nói:

-“Đa tạ người.”

Lâm Văn Vinh thoải mái khoát tay nói:

-“Không cần khách khí. Tuy nhiên sau này nàng cần chú ý, một cô gái yếu điệu không nên cả ngày nghĩ đến chuyện đi đánh nhau với người khác, ngộ nhờ dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn của nàng mà bị thương một chỗ nào đó thì ta sẽ đau lòng lắm đấy.”

Tiểu Thanh Tuyền dường như cũng đã quen với cách ăn nói linh tinh của hần rồi nên cũng không nói gì mà chỉ giận dữ nhìn hần một cái.

Tiểu Thanh Tuyền này tối nay đã đánh với người ta một trận, lại còn bị thương nữa nên sớm đã mệt mỏi lắm rồi. Đêm khuya thanh tĩnh, lại là cô nam quả nữ, Lâm Văn Vinh cũng coi như có chút quan tâm nên nói:

-“Ta đến phòng bên cạnh, nàng cứ nghỉ ngơi ở đây đi.”

Tiểu Thanh Tuyền thần sắc chợt căng thẳng nói:

-“Người, người như vậy là làm gì đó? Ta sẽ đi ngay đây.”

-“Tuỳ nàng thôi. Dù sao với những hiệp nữ đến nhanh đi cũng nhanh như nàng ta muốn quần cũng quần không nổi.”

Lâm Văn Vinh ngáp mấy cái rồi đi về phía phòng bên cạnh.

-“Vậy người, người không được vào trong nếu không ta...”

Tiểu Thanh Tuyền hầu như đã bị khuất phục rồi.

-“Giết ta phải không. Chà, bị nàng uy hiếp cũng đã thành quen rồi.”

Lâm Văn Vinh chẳng biết làm sao nói:

-“Để kiểm của nàng ở cạnh gối ý, chỉ cần có một sinh vật nào đó đi qua người nàng thì bất luận nó là muỗi, bọ xít thì chỉ cần rút kiếm ra múa may mấy cái là tất cả đều bị tiêu diệt. Nàng là hiệp nữ mà, việc nhỏ này chắc làm rất nhẹ nhàng phải không.”

Tiểu Thanh Tuyền nghe hắn nói rất thú vị, muốn cười nhưng lại không muốn để lộ bộ mặt mềm yếu của mình.

-“Đúng rồi, Tần Tiên Nhi đó và ta chẳng có quan hệ gì cả, một gia đình nhỏ nhoi như ta có thể có vương mắc gì đó không đành lòng được cơ chứ? Nàng yên tâm đi.”

Lâm Văn Vinh đi đến trước cửa, cũng không biết là dây thần kinh nào bị nhiễm trùng nữa mà đột nhiên lại nói một câu như vậy.

-“Quan hệ gì đến ta chứ!”

Tiểu Thanh Tuyền khẽ hừ một tiếng, mặt hơi nóng bừng lên.

Một buổi tối gặp được Tần Tiên Nhi, Tiêu Ngọc Nhược, Tiểu Thanh Tuyền, ba mỹ nữ có những mùi vị khác nhau, nhìn mà hoa cả mắt khiến hắn thật sự mệt rồi. Lâm Văn Vinh vận lưng một cái, không biết mỹ nữ gì nữa, ngủ vẫn quan trọng hơn. Giấc ngủ hôm nay thật ngọt ngào.

Buổi sáng hôm sau tỉnh dậy, đột nhiên nghĩ đến Tiểu Thanh Tuyền, chạy đến phòng bên cạnh xem thì thấy chiếc gối đã được sắp xếp gọn gàng, người đi đâu mất rồi, nếu không phải do mùi hương vẫn còn phảng phất đâu đây thì Lâm Văn Vinh chắc chắn cho rằng đó là một giấc mộng mà thôi.

Nghĩ đến sự quen biết với Tiểu Thanh Tuyền là từ chém giết mà ra, thật là vô cùng kì quái. Lâm Văn Vinh lắc đầu, thấy thời gian đã không còn sớm bèn không nghĩ đến những chuyện này nữa. Hắn đang định ra khỏi cửa thì thấy Phúc bá xa cách đã lâu của hắn bước vào từ cửa chính, trong tay cầm một bồn hoa lớn.

-“Lâm Tam, mau đến giúp ta.”

Phúc Bá lớn tiếng gọi.

Lâm Văn Vinh đón lấy bồn hoa trong tay ông nhìn thì thấy thật là trùng hợp, đây chẳng phải là loại thực vật kì lạ mà hắn đã gặp ở ngoài thành ngày hôm đó hay sao.

-” Phúc Bá! Cái này người tìm thấy ở đâu vậy?”

Lâm Văn Vinh cũng lười không muốn chất vấn chuyện ông ấy đã mang bí mật nói với nhị tiểu thư nữa. Mùi vị có chút quen thuộc này khiến hắn cảm thấy rất hiếu kì.

Lúc đầu hắn vẫn cho rằng đó là cây thuốc lá thì cũng đã hưng phấn một chút rồi nhưng sau đó cẩn thận nhớ lại một chút cây thuốc lá mà hắn đã từng nhìn thấy thì hình như không phải là hình dạng này, hơn nữa mùi vị của thuốc lá là trong cái cay có một chút đắng nữa nhưng lá của loại hoa này tuy cũng có cay một chút nhưng trong đó lại có một mùi thơm thoang thoảng.

Phúc Bá cười nói:

-“Cả đời ta đối với những thứ khác đều không có hứng thú, chỉ thích mỗi hoa cỏ mà thôi, đặc biệt là những loại cây ta chưa từng thấy bao giờ. Hôm đó sau khi người nhắc đến với ta, hôm qua ta từ ngoài thành trở về, nhân tiện đi xem thử rồi mang mấy cây về đây.”

-“Vậy Phúc Bá, người có biết loại cây này không vậy?”

Lâm Văn Vinh hỏi.

Phúc Bá lắc đầu, với kiến thức nhiều năm nay của ông mà cũng không nhận ra đây là loại cây gì. Tuy nhiên ông lại thích nhất những không biết từ đâu đến này, như vậy nghiên cứu mới có hứng thú chứ.

Loại thực vật không phải hoa cũng chẳng phải cỏ này có màu xanh ngắt, đến gần nó tự nhiên ngửi thấy có một mùi vị cay mũi. Lâm Văn Vinh chậm chậm chuyển bồn hoa mà Phúc Bá vừa mang về vào trong vườn hoa, để bên cạnh những cây hoa hồng đỏ thắm.

Cũng không biết có phải là cảm giác bị đánh lừa không nhưng vừa đặt loại thực vật đó bên cạnh hoa hồng thì mùi vị cay mũi đó hình như giảm đi rất nhiều, ngửi kĩ hơn một chút thì quả nhiên là như thế. Không chỉ như vậy, mùi hương hoa hồng vốn thơm ngào ngạt cũng nhạt bớt đi mà biến thành một mùi hương thoang thoảng u nhã.

Đây là chuyện gì vậy? Lâm Văn Vinh sững người ra một lát, trong não chợt loé lên một ý nghĩ.

-“Hương liệu!”

Hắn gào lớn lên rồi nhảy tưng tưng.

Cuối cùng hắn cũng nghĩ ra đây là cái gì rồi, loại thực vật giống hệt cây này ở quê hắn gọi là Tam Hoa thảo. Lúc hắn còn nhỏ khắp đồng hoang đất trống đều là loại cây này. Hạng mục hấp dẫn đầu tư đầu tiên của quê hắn chính là một công ti sản xuất nước hoa của Pháp, nghe nói chính vì thế Pháp rất coi trọng nguồn tài nguyên Tam hoa thảo này.

Lúc đó Lâm Văn Vinh vẫn còn nhỏ nên không biết Tam Hoa thảo dùng như thế nào, qua thực nghiệm so sánh vừa rồi, đầu óc hắn lập tức có phản ứng trở lại, đây là hương liệu, hương liệu để làm nước hoa. Tam Hoa thảo kết hợp với những loại hoa cỏ khác nhau rất phù hợp, có thể trung hoà mùi hương, điều chỉnh các loại hương liệu khác nhau, sau đó lại kết hợp với rượu cất và nước thì đó chính là nước hoa rồi.

Cái thứ nước hoa này Lâm Văn Vinh không hề lạ lẫm. Khi đi theo đuổi con gái hắn thường tặng các loại nước hoa khác nhau, nào là hương nài nhân, cổ long, lan khấu... cũng là dùng nhiều thành quen thuộc rồi.

Trời ạ, đây chính là tài nguyên đó. Lâm Văn Vinh hưng phấn ôm lấy Phúc Bá lớn tiếng nói:

-“Cảm ơn người, Phúc Bá, lần này chúng ta phát tài rồi.”

Phúc Bá không hiểu gì nói:

-“Phát tài gì chứ. Cũng chẳng phải là bắt được vàng.”

Lâm Văn Vinh đương nhiên cũng không có cách nào nói kĩ với Phúc Bá nên đành phải nhìn Phúc Bá cười trừ.

Hắn hưng phấn một hồi lâu rồi trong lòng cũng bình tĩnh trở lại, có được nguyên liệu để làm nước hoa mới là bước đầu. Tam Hoa thảo kết hợp với những loại hoa khác nhau có thể chế thành những loại nước hoa khác nhau, trong đó có những thứ phải rất kĩ lưỡng, cần phải thử nghiệm cẩn thận. Hơn nữa, những người khác nhau lại có những khẩu vị không giống nhau. Việc này vẫn cần trăn trở nhiều hơn nữa.

Tuy nhiên có được phát hiện này, Lâm Văn Vinh đương nhiên hưng phấn khác thường, hắn có lòng tin, chỉ cần làm thí nghiệm vài lần là hắn nhất định có thể điều chế ra nước hoa. Có được phương pháp bí mật này, mẹ kiếp, lão tử không phải sẽ phát tài mà là phát tài to ý chứ.

Lâm Văn Vinh hưng phấn hồi lâu rồi mới nhớ ra mình còn phải đến thư phòng. Trên đường đi lại gặp hai con nhà hoàn đang nói chuyện:

-“Tiểu Cúc, người có biết không, nghe nói hôm qua Vương lão gia ở đồng thành gặp phải cướp, không chỉ tổn thất rất nhiều ngân lượng mà còn chết mất vài người đó.”

-“Thật sao? Có phải nhà Vương lão gia bán trà không? Nghe nói nhà ông ta rất có tiền, nhiều không kém Tiêu gia nhà chúng ta đâu. Nhưng sao lại gặp cướp thế?”

-“Vậy sao, nghe nói những tên trộm đó đều là những kẻ vô công cao cường, hộ vệ của nhà đó căn bản không có cách nào cả.”

-“Nghe nói trước đó một thời gian nhà phú hộ họ Lưu ở Bắc thành cũng bị cướp phải không?”

-“Đứng vậy, nghe nói là cùng một tình huống.”

Phụ nữ trời sinh đã rất lăm chuyen, Lâm Văn Vinh cũng chẳng muốn để ý bọn họ mà đi thẳng đến thư phòng nhưng thấy vị trí của biểu thiếu gia vẫn chưa có người còn vị tiên sinh đó đang ngồi bên bàn ngủ gật.

Lâm Văn Vinh đang cảm thấy kì lạ thì từ phía sau lưng có người vỗ vai hắn nói:

-“Lâm Tam, người đến sớm quá đấy.”

Lâm Văn Vinh quay người lại thì thấy tiểu nha đầu mặt mũi như hoa Tiêu Ngọc Sương đang cười vui vẻ đứng trước mặt hắn.

-“Nàng cũng đến sớm đó thôi.”

Lâm Văn Vinh cười nói.

Trong lòng Tiêu Ngọc Sương khẽ hừ một tiếng, mặt trời đã lên được ba con sào rồi mà con quỷ lười như người mới tới, ta đã đợi người rất lâu rồi đó, tuy nhiên những lời này nàng ngại không thể nói ra nên chỉ nhì Lâm Văn Vinh nói:

-“Lâm Tam, người mau nói tới qua các người đã làm gì vậy, biểu ca uống say đến nỗi ngủ bây giờ vẫn chưa tỉnh. Xí! Nương thân chắc chắn sẽ mắng huynh ấy một trận nên thân.”

Thì ra là biểu thiếu gia say rượu vẫn chưa tỉnh, vậy mà ta còn tưởng hắn to gan đến mức dám bỏ học chứ. Tuy nhiên chuyện phiền phức này đã đến tai phụ nhân rồi thì lần này biểu thiếu gia gặp rắc rối lớn rồi đây.

-“Hôm qua ư, chuyện này đại tiểu thư đã biết rồi, nàng đi hỏi nàng ấy là được mà.”

Lâm Văn Vinh ngại không muốn nói ra là mình đã dẫn biểu thiếu gia đến thanh lâu nên đành phải bảo Tiêu Ngọc Sương đến hỏi Tiêu Ngọc Nhược.

-“Hừm, người không nói ta cũng biết chẳng có chuyện gì tốt đẹp cả. Có phải là đi gặp người phụ nữ tên là Tần Tiên Nhi không?”

Tiêu Ngọc Sương bĩu môi nói.

47. Chương 44: Nhị Tiểu Tử Đích Thỉnh Cầu

-“Nàng đã biết hết rồi còn hỏi ta làm gì nữa vậy?”

-“Lâm Tam, con người người xấu xa quá đi, sao người lại có thể đến những chỗ như vậy được chứ?”

Tiểu cô nương nhìn Lâm Văn Vinh nói một cách nghiêm nghị.

Vấn đề này quả là không thể trả lời, lẽ nào nói cho nàng biết là đi để giải quyết nhu cầu sinh lý chứ, như vậy không phải là dạy hư trẻ con rồi sao.

-“Ha ha, cái này, nàng cũng biết rồi đấy, là Tần Tiên Nhi tiểu thư đã thịnh tình mời chúng ta đến đó chứ. Nàng ấy khâm phục tài hoa của biểu thiếu gia, ta chỉ là đi cùng thiếu gia mà thôi.”

-“Hừ...Ta đã nghe tỷ tỷ kể với nương thân rồi. Tuy nhiên người có thể lừa gạt tỷ tỷ được chứ đừng hòng lừa ta. Tần Tiên Nhi đó nhất định không phải là khâm phục biểu ca, là khâm phục người thì còn có lí, đừng cho là ta không biết gì.”

Tiêu Ngọc Sương nói, trong giọng nói có vài phần tức giận.

Chà, không ngờ trong Tiêu gia đại viện này người hiểu hắn nhất lại là tiểu nha đầu này. Trong lòng Lâm Văn Vinh có chút cảm thán. Khi hắn ở đây tiếp xúc nhiều nhất ngoài Quách Vô Thường ra thì chính là Tiêu Ngọc Sương. Cô nương này tuy có lúc quá điệu ngoa nhưng xét về tổng thể mà nói thì trải qua sự giáo dục của hắn, nàng ấy đã sửa đổi rất nhiều rồi, tối thiểu là trước mặt hắn nàng không còn cứng đầu ương bướng như thế nữa.

-“Lâm Tam, Tần Tiên Nhân đó rất xinh đẹp phải không?”

Tiêu Ngọc Sương thấy Lâm Văn Vinh hồi lâu không trả lời nên không nín nói phải cắt lời hỏi.

-“Vô cùng xinh đẹp.”

Lâm Văn Vinh thật thà gật đầu nói.

-“Nàng ấy có xinh đẹp bằng ta không?”

Tiêu Ngọc Sương kiêu ngạo ưỡn ngực nói.

Tiêu Ngọc Sương này quả thật là một thiếu nữ cực kì xinh đẹp, nếu nói về tuổi tác thì thậm chí có thể vượt qua cả Tiêu đại tiểu thư nữa, tuy nhiên bây giờ nàng vẫn còn quá nhỏ, cơ thể vẫn còn vài phần thô cứng. Với tuổi tác và sự từng trải của Lâm Văn Vinh thì tiểu nha đầu này vẫn còn quá nhỏ, cứ để vài năm nữa, nuôi béo rồi hãy thịt- -'

-“Có phải ta không bằng nàng ấy không?”

Tiêu Ngọc Sương thần sắc có chút lo lắng, vội kéo tay Lâm Văn Vinh nói.

-“Không phải, bây giờ tuổi tác nàng vẫn còn nhỏ nên không thể so sánh với nàng ấy được. Đợi vài năm nữa, nàng lớn hơn một chút thì nhất định sẽ xinh đẹp hơn nàng ấy nữa.”

Lâm Văn Vinh nói.

Tiêu Ngọc Sương cười rục rờ như một nụ hoa:

-“Thật không?”

Thấy thần sắc đáng yêu của Tiêu Ngọc Sương, Lâm Văn Vinh trong lòng cũng có vài phần vui thích bèn gật đầu nói:

-“Chắc chắn, nhất định, có thể khẳng định là như vậy.”

Tiêu Ngọc Sương khẽ hừ một tiếng nói:

-“Ta biết mà, một nữ tử phong trần làm sao so với ta được chứ.”

Lâm Văn Vinh cau mày nói:

-“Nhị tiểu thư, mỗi người đều có hoàn cảnh của riêng mình, không nên tùy tiện khinh thường người khác. Tần Tiên Nhi đó tuy nhuốm bụi phong trần nhưng có thể nói là trong sáng như gương, chỉ dựa vào điểm này mà nói thì đã hơn người khác rất nhiều rồi.”

Tiểu nha đầu này sinh ra trong một gia đình phú quý nên trời sinh đã có một lòng tự kiêu chứ nếu không chắc sẽ không hành hạ kẻ dưới như vậy.”

-“Biết rồi.”

Tiêu Ngọc Sương lè lưỡi ra nói:

-“Những lời người nói ta đều nghe.”

-“Những lời ta nói nàng đều nghe? Vì sao vậy?”

Lâm Văn Vinh kỳ lạ hỏi.

-“Vì người rất tốt với ta.”

Tiêu Ngọc Sương nói một cách đương nhiên:

-“Người không giống với những người khác, không nịnh bợ ta, dám phản bác lại lời ta nói, còn dám đánh vào chỗ đó của ta...”

Mặt nàng ửng hồng lên rồi nói tiếp:

-“Biết ngâm thơ, biết vẽ tranh, biết hát, biết kể chuyện. Ta rất thích.”

Trời ạ! Vậy nếu một diễn viên hài đến thì nàng sẽ càng thích hơn nữa đấy. Lâm Văn Vinh cười khổ.

-“Lâm Tam, hôm qua người đã đồng ý sẽ vẽ chân dung giúp ta, vậy bao giờ có thể bắt đầu?”

Tiêu Ngọc Sương tỏ ra vô cùng hưng phấn nói.

-“Cái này...Phải đợi ta chuẩn bị tài liệu xong đã.”

Lâm Văn Vinh nói. Kỳ thực chẳng có gì phải chuẩn bị cả, chỉ là cây bút chì tự chế của hắn vẫn đang ở chỗ Xảo Xảo, cần phải đi lấy về.

Tiêu Ngọc Sương không biết hắn vẽ như thế nào, cứ cho rằng hắn cũng giống như các hoạ sư cần phải chuẩn bị hàng đồng phần mực bèn ngoan ngoãn gặt đầu.

–“Lâm Tam, người có bản lĩnh như vậy không biết có thể giúp nhà ta được không?”

Tiêu Ngọc Sương đột nhiên than lên một tiếng.

–“Giúp đỡ? Giúp gì chứ? Nhị tiểu thư nói đùa phải không, một gia đình nhỏ nhoi như ta thì có thể có bản lĩnh gì kia chứ?”

Lâm Văn Vinh cười đáp.

Tiêu Ngọc Sương nói khẽ:

–“Ta cũng không biết là vì sao nữa Lâm Tam à, ta luôn có một cảm giác người có tài năng gì đó. Chủ ý của người nhiều, đầu óc linh hoạt, kiến thức lại rộng...”

“Được rồi, được rồi, nói nữa mặt ta sẽ đỏ lên đó.”

Lâm Văn Vinh cười nói:

–“Rốt cuộc là chuyện gì vậy mà có thể khiến cho Nhị tiểu thư của chúng ta buồn phiền đến như vậy chứ?”

–“Ta cũng không biết rõ lắm, chỉ là nghe nương thân và tỷ tỷ nhắc đến thôi. Họ luôn coi ta là trẻ con nên không cho ta tham gia vào đó. Ta ngẫu nhiên nghe thấy một chút, nghe nói có người muốn hợp doanh với Tiêu gia ta...”

Tiêu Ngọc Sương chu miệng nói, rõ ràng là không bằng lòng với việc nương thân và tỷ tỷ coi thường mình như vậy.

–“Hợp doanh?”

Lâm Văn Vinh giật mình kinh ngạc. Những năm này mà đã có khái niệm hợp doanh này rồi sao?

–“Đào công tử đó hôm qua người đã gặp rồi phải không? Chính là hắn đề xuất ra đó, hắn muốn ba nhà hợp doanh, ngoài nhà chúng ta ra còn có một nhà khác họ Hà. Tình hình cụ thể ta cũng không rõ lắm, ta chỉ nghe nương thân và tỷ tỷ nói có bấy nhiêu thôi.”

Lâm Văn Vinh cau mày nhăn mặt. Hắn biết buôn bán lớn nhất của Tiêu gia là kinh doanh gấm vóc tơ lụa. Loại hình này tuy có lợi nhuận nhất định nhưng lại là buôn bán đại chúng, chỉ cần là người có tiền thì đều có thể làm do đó cạnh tranh rất khốc liệt. Tiêu gia vốn là long đầu trong ngành này nhưng mấy năm nay làm ăn càng ngày càng không ra gì cả, chỉ trong thành Kim Lăng thôi đã có mấy nhà bán với quy mô lớn hơn của Tiêu gia rồi. Buôn bán càng ngày càng khó khăn.

–“Đào công tử đó là chuyện gì vậy? Thế còn nhà họ Hà nào đó là sao?”

Lâm Văn Vinh cau mày nói. Chuyện hợp doanh ở thế giới trước đây của hắn thì đã thấy nhiều rồi, liên doanh để mạnh hơn cùng nhau chiếm lĩnh thị trường là một phương thức làm ăn rất có lợi. Tuy nhiên giữa loại liên doanh này cũng tồn tại rất nhiều vấn đề, ví dụ vấn đề phân chia lợi nhuận, điều động vốn... Nói trắng ra thì dùng song đao, nếu làm tốt thì mọi người đều có thể kiếm tiền, nhưng nếu làm không tốt thì sẽ trở thành một vở kịch lộn xộn rồi.

–“Nhà Đào công tử và nhà ta buôn bán cùng một loại mặt hàng. Mấy năm nay quy mô không ngừng mở rộng, bây giờ đã vượt qua nhà ta rồi, nhà họ Hà kia quy mô cũng chỉ kém mỗi nhà ta thôi. Ba nhà Tiêu, Đào, Hà chúng ta là những cửa hàng vải lớn nhất Kim Lăng thành thậm chí là cả Giang Tô hay cả nước đây chứ.”

Tên Đào công tử đó là nhân vật nào tuổi tác trẻ như vậy mà có thể trong vài năm đưa việc làm ăn lớn mạnh hơn cả Tiêu gia chứ? Lâm Văn Vinh trong lòng nghi hoặc bèn nói:

-“Đào công tử đó, trong nhà có hoàn cảnh như thế nào vậy?”

Tiêu Ngọc Sương tuy tuổi còn nhỏ nhưng rốt cuộc cũng xuất thân từ nhà thế gia nên hiểu biết cũng không ít, nàng gật đầu nói:

-“Thúc phụ của Đào công tử đó là lại bộ thị lang đương triều, năm xưa còn là môn sinh của tổ phụ ta. Còn phụ thân của hắn là Tô Châu chức tạo.”

Ngành dệt của Tô Châu? Như vậy thì cũng chẳng trách, trong lòng Lâm Văn Vinh đã hiểu rõ hết rồi, gia đình tên Đào Đông Thành này có quyền thế như vậy làm ăn không phát triển mới lạ đó.

Giang Nam là vùng đất giàu có nhất của Trung Quốc, từ xưa đến nay đã có cách nói “Giang Nam phong thiên hạ túc” rồi. Ngoài nông nghiệp ra, Giang Nam nổi tiếng nhất là Giang Nam tam đạo. Cái được gọi là Giang Nam tam đạo chính là Dương Châu diêm đạo (nghề muối), Kim Lăng trà đạo, Tô Châu chức tạo (nghề dệt). Ba loại này là ngành buôn bán kiếm tiền tốt nhất. Phụ thân của Đào công tử đó quản lý ngành dệt của Tô Châu, chính là tất cả nguồn hàng của kinh doanh vải vóc, như vậy hắn có thể làm việc kinh doanh lớn mạnh cũng không có gì là lạ.

Nghĩ thông suốt được những điểm mấu chốt trong việc này, hắn liền hiểu rõ ý nghĩa câu nói sắp trở thành một thể của Đào Đông Thành đêm hôm qua nghĩa là gì rồi. Có Tô Châu nghề dệt làm hậu thuẫn thì việc hợp doanh là chuyện không thể thay đổi rồi.

Quan hệ lợi hại trong chuyện này Lâm Văn Vinh không tiện giảng giải rõ ràng cho Tiêu Ngọc Sương bèn nói:

-“Những chuyện này cứ để phụ nhân và đại tiểu thư lo liệu đi, nàng có nghĩ nhiều cũng chẳng có ích lợi gì đâu.”

Tiêu Ngọc Sương cau mày nói:

-“Nhưng nương thân ta và tỷ tỷ đều đang buồn phiền, dường như là không thể quyết định được, không biết có nên hợp doanh hay không, bọn họ là người thân của ta nên đương nhiên phải chia sẻ ưu phiền với họ rồi, nhưng ta chẳng làm được gì hết, có phải ta rất vô dụng không?”

Lâm Văn Vinh nghe tiểu cô nương này bộc bạch tâm sự cũng có chút cảm động ben cười an ủi nàng nói:

-“Nhị tiểu thư, ta có thể hiểu tâm tình của nàng nhưng bây giờ nàng vẫn còn nhỏ, tạm thời chưa có khả năng giúp đỡ bọn họ. Việc bây giờ mà nàng có thể làm là hãy vui lên để họ không phải lo lắng cho nàng.”

Tiêu Ngọc Sương khẽ hừm một tiếng, nũng nịu nói:

-“Tuy nhiên ta cũng không phải không có chút tác dụng gì, tối thiểu ta cũng có thể giới thiệu nhân tài. Lâm Tam, người có bản lĩnh như vậy, hãy giúp đỡ nương thân và tỷ tỷ được không?”

Lâm Văn Vinh cười khổ:

-“Nhị tiểu thư, nàng quá đề cao ta rồi. Ta chỉ là một kẻ hạ nhân, những việc trọng đại như vậy nào đến lượt ta xem vào chứ.”

Tiêu Ngọc Sương lắc đầu nói:

-“Lâm Tam, trong mắt ta, ngươi là người có bản lĩnh nhất, ngay cả tỷ tỷ đêm qua cũng khen ngợi ngươi đó.”

-“Đại tiểu thư khen ta?”

Lâm Văn Vinh kì lạ hỏi, nàng ấy không đánh chết hắn cũng đã là may mắn lắm rồi.

Tiêu Ngọc Sương ngượng ngùng nói:

-“Đêm qua tỷ tỷ đến phòng ta nói chuyện, nhìn thấy cuốn sách đó, xem bức tranh người vẽ tỷ ấy, nói là cách vẽ của người tỷ ấy chưa từng nhìn thấy, còn nói người có tài năng của một tông sư.”

-“Không phải chứ?”

Lâm Văn Vinh nói:

-“Không phải nàng đã hứa sẽ giữ bí mật cho ta sao?”

Tiêu Ngọc Sương vội vàng giải thích:

-“Người không cần lo lắng, những lời người nói ta đều nhớ. Ta chỉ nói bức tranh đó ta nhận được, không biết ai vẽ, sau đó tỉ tỉ cầm cuốn sách đó đi rồi.”

Thấy Tiêu Ngọc Sương tỏ vẻ âm ỉ, biết rằng bảo nàng nói dối trước mặt tỷ tỷ là làm khó cho nàng nên Lâm Văn Vinh cũng không nhẫn tâm trách móc nàng mà chỉ nói:

-“Yên tâm đi, ta không trách nàng đâu.”

Chỉ là không biết cuốn sách đó rơi vào tay đại tiểu thư không biết sẽ xảy ra sóng gió gì đây.

-“Lâm Tam, người hãy giúp tỷ tỷ với được không, coi như là ta cầu xin người đấy?”

Tiêu Ngọc Sương kéo tay Lâm Văn Vinh, giọng nói nũng nịu cầu khẩn.

Nàng nói nhiều lần như vậy, Lâm Văn Vinh không còn cách nào khác đáp:

-“Được rồi, để ta nghĩ xem, nghĩ được cách sẽ nói cho nàng biết.”

Tiêu Ngọc Sương mỉm cười nói:

-“Lâm Tam, ta biết người tốt nhất mà. Tối nay người đến phòng ta nhé.”

-“Cái gì?”

Lâm Văn Vinh giật mình hoảng hốt, cảm suýt chút nữa rơi xuống.

48. Chương 45: Mĩ Nhân Tặng Ngã Mông Hãn Được

-“ai da..người nghĩ đi đâu vậy?”

Tiêu nhị tiểu thư cũng ý thức được trong lời nói của mình có chỗ không thoả đáng nên mặt mũi ửng hồng, vội vàng giải thích:

-“Ta bảo người đến kể chuyện cho ta nghe. Mấy ngày nay ta toàn gặp ác mộng, mơ thấy Tiêu gia ta nhà tan cửa nát. Ta sợ lắm, Lâm Tam à tối nay người đến kể chuyện cho ta nghe được không?”

Thì ra là như vậy, Lâm Văn Vinh lén lau mồ hôi lạnh, hắn thầm xấu hổ vì những ý nghĩ xấu xa bẩn thỉu của mình, bất đắc dĩ đành gật đầu nói:

-“Được.”

Đã nói chuyện cả ngày trời với Tiêu Ngọc Sương nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng biểu thiếu gia đâu. Buổi chiều nay, Lâm Văn Vinh trở về phòng của mình sớm hơn thường lệ.

Hắn tìm vài cây Tam Diệp thảo lớn, lấy lá nghiền nát rồi rót thứ chất lỏng có mùi cay cay ấy vào một chiếc bình lớn. Hắn lại lấy một bó lớn hoa hồng và khố khăn vải mới ép ra được một chút chất lỏng, hắn cẩn thận như đang nắm giữ một bảo vật, rót nó vào một chiếc cốc.

Ở thế giới trước đây Hãn đã từng có chút nghiên cứu về nước hoa, biết là để chưng cất ra một lọ nước hoa cần đến vài chục thậm chí là vài trăm cân cánh hoa. Trong vườn hiện nay có không ít hoa nhưng vẫn không đủ dùng. May mà có Phúc bá ở đây, muốn có bao nhiêu cánh hoa cũng không là vấn đề.

Tự chế tạo ‘hương tinh’ đương nhiên trước hết phải lấy được chất lỏng, ép lấy nước cốt, dùng dung môi để chưng cất là tốt nhất nhưng trong cái thế giới với những điều kiện vô cùng thô sơ như thế này thì làm dung môi bằng cách nào chứ. Vẫn là phương pháp nghiền ép thực dụng nhất, càng lắm thì lãng phí nguyên liệu một chút, tiền vốn cao một chút thôi.

Hai loại dung dịch đều là dạng gia công thô nên vẫn còn có những mảnh vụn, rất thô sơ nhưng đây vẫn chỉ là một thí nghiệm sơ bộ bước đầu nên những tình tiết này vẫn chưa cần nghiên cứu kỹ quá.

Hai loại chất lỏng này đều cần có một khoảng thời gian để lắng đọng xuống, ăn tối xong, Lâm Văn Vinh trở về phòng mình thì thấy chất lỏng đó đã biến thành màu xanh một phần rồi, hắn không thể chờ đợi được vội vàng rót một chút Tam Diệp thảo ra chiếc bát, một mùi cay nồng xộc thẳng lên. Dung dịch nước hoa hồng quá quý báu nên hắn không nỡ dùng nhiều, bèn dùng chiếc thìa chấm một chút, đổ vào trong Tam Diệp thảo.

Nói cũng thật kì diệu, chỉ một chút dung dịch hoa hồng như vậy thôi mà khi dung hợp với chất lỏng của Tam Diệp thảo thì mùi vị cay cay đó đã giảm đi rất nhiều nhưng vẫn chưa hoàn toàn tiêu trừ hết, Lâm Văn Vinh biết nguyên nhân là vì dung dịch hoa hồng quá ít nên hắn đành phải cho thêm một chút nữa.

Quả nhiên, chỉ thêm một chút mà hiệu quả đã vô cùng rõ ràng, không chỉ mùi cay cay nồng nặc kia không còn mà ngược lại mùi hương thanh thanh của hoa hồng lại bay thoang thoảng.

Trong lòng Lâm Văn Vinh vô cùng vui mừng, quả nhiên là hấp dẫn. Để tiến thêm một bước nữa trong thí nghiệm, hắn bèn cho thêm một chút dung dịch hoa hồng nữa, mùi hương thoang thoảng đó trở nên nồng đậm hơn, mùi vị tuy nồng nhưng không khiến cho người ta chán ngấy, hoàn toàn không giống với những bột nước kia.

Mùi hương thanh thanh toả ngát khắp phòng, đắm chìm trong hương thơm của hoa hồng, Lâm Văn Vinh ha hả cười lớn, lão tử phát tài rồi.

-“Người đang làm gì vậy?”

Một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng từ sau lưng hắn truyền tới.

Lâm Văn Vinh quay người lại thì thấy gương mặt liêu diễm của Tiểu Thanh Tuyền. Trời ạ, cô nương này thuộc họ mèo sao mà bước đi không hề có tiếng động như thế.

Thấy trời đã muộn rồi và mình đã làm thí nghiệm được hơn một giờ đồng hồ, Lâm Văn Vinh cũng không biết nàng đã đến từ bao giờ và càng không biết nàng đã nhìn thấy những gì bèn nói:

-“Sao nàng lại đến đây?”

Tiểu Thanh Tuyền nói:

-“Ta muốn đến thì đến, còn phải hỏi người sao?”

-“Vậy nàng vào bằng cách nào vậy?”

-“Đem qua vào bằng cách nào thì đêm nay vào như thế.”

-“Lại trèo tường sao? Sáng sớm hôm nay có phải nàng cũng trèo tường phải không?”

-“Ta dựa vào cái gì mà phải nói với người chứ?”

Tiểu Thanh Tuyền dường như đã trở lại dáng vẻ lạnh lùng trước đây, một chút dịu dàng lấp lánh trên mặt nàng đêm qua giờ đây đã hoàn toàn biến mất.

-“Tiểu thư, tuy thân phận của nàng cao quý nhưng bất luận thế nào cũng phải hiểu một chút lịch sự chứ, vào phòng trước tiên phải gõ cửa, hiểu không?”

Lâm Văn Vinh tức giận nói.

Cô nương này mỗi lần vào đều rất thần bí mặc trặc, nếu lại xuất hiện với bộ dạng một trinh tử như đêm hôm qua thì cho dù lão tử không bị bệnh tim thì sớm muộn cũng bị nàng dọa chết. Huống hồ lão tử đang làm chuyện lớn, không thể tiết lộ bí mật, đây là phương pháp bí mật độc môn, mười vạn lượng vàng cũng không đổi được đâu.

-“Cửa của người không hề đóng, ta đương nhiên có thể vào rồi.”

Tiểu Thanh Tuyền hùng hồn nói.

-“Nhớ lấy, không được có lần sau nếu không ta sẽ phải giết người diệt khẩu đó.”

Lâm Văn Vinh hung ác nói.

Tiểu Thanh Tuyền lại cười khúc khích nói:

-“Những lời này phải do ta nói mới đúng chứ.”

Với công phu của nàng thì việc giết Lâm Văn Vinh quả dễ như trở bàn tay. Đương nhiên ngoài lần đầu tiên hai người gặp nhau, lần đó đã xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, khuôn mặt Tiểu Thanh Tuyền hơi nóng bừng lên.

-“Một mùi thơm rất đặc biệt, có chút giống với hương hoa nhưng lại không phải, đây rốt cuộc là cái gì vậy?”

Tiểu Thanh Tuyền nhìn chiếc cốc nhỏ mà Lâm Văn Vinh làm thí nghiệm, nàng vô cùng thích thú hỏi.

Nàng xuất thân phú quý, những loại phần thưởng không biết đã dùng bao nhiêu rồi nhưng cũng chưa từng ngửi thấy mùi vị này. Mùi vị này dường như được chế tạo dành riêng cho phụ nữ vậy, nhàn nhạt u nhã, nồng nhưng không gắt, khiến người ta ngửi mãi mà không chán thậm chí còn có chút cảm giác mê mẩn.

-“Nàng cảm thấy mùi vị này thế nào?”

Lâm Văn Vinh cười thần bí nói, cô nương nàng đã là người đầu tiên đụng phải, vậy nàng hãy làm con chuột bạch cho thí nghiệm đầu tiên của ta đi.

Tiểu Thanh Tuyền khẽ cắn môi hồng nói:

-“Rất thơm, rất thuần khiết, rất sạch sẽ... đương nhiên nếu nhạt đi một chút thì ta sẽ thích hơn nữa.”

Lâm Văn Vinh đột nhiên nhớ lại một bài văn đã từng đọc trước đây gọi là ngửi mùi hương để nhận biết phụ nữ. Đại ý là, từ loại nước hoa mà phụ nữ sử dụng có thể nhận ra được nhu cầu của một người phụ nữ. Thích mùi hương nhẹ nhàng là những người phụ nữ theo đuổi lý tưởng ái trên tình thần chứ không phải nhục thể.

Ngược lại, thích mùi hương nồng nàn là những người phụ nữ có dục tính tràn đầy.

Nếu nói như vậy, Tiểu Thanh Tuyền này thuộc mẫu phụ nữ chú trọng lý tưởng ái tình thần rồi, Lâm Văn Vinh cười hì hì một cái.

-“Người vẫn chưa nói cho ta biết đây là cái gì? Lúc này ta thấy người cứ đi đi lại lại cũng không biết người đang làm những gì nữa.”

Tiểu Thanh Tuyền nói. Lâm Văn Vinh nghe ý nghĩa trong lời nói của nàng thì rõ ràng là nàng đã đến một lúc lâu rồi, xem ra đang quan sát hắn đây.

-“Cái này, ta vẫn chưa nghĩ ra tên, nàng cứ hiểu nó như là một loại phần thưởng mà phụ nữ các nàng hay dùng đi. Bây giờ ta vẫn đang trong giai đoạn thí nghiệm, đợi đến khi làm xong, ta nhất định sẽ tặng nàng một ít.”

Lâm Văn Vinh rộng rãi nói.

Tiểu Thanh Tuyền cười một chút và không nói gì nhưng trong ánh mắt nàng lộ ra một thoáng vui mừng không thể che giấu.

-“Đúng rồi, nàng đến tìm ta làm gì vậy?”

Lẽ nào nhanh như vậy đã nhớ ta rồi sao?”

Lâm Văn Vinh cười trêu chọc, báo thù sự xuất hiện như ma quỷ của nàng lúc này.

Tiểu Thanh Tuyền trợn mắt nhìn hắn một cái rồi nói:

“Mỗi lần gặp người đều không thể nói những điều tốt lành, nếu như người cứ như vậy ta sẽ không đến nữa đâu.”

Lâm Văn Vinh thầm cười trong lòng, Tiểu Thanh Tuyền cũng nghe ra chỗ không đúng trong lời nói của mình nên mặt mũi nóng bừng thầm nghĩ, nàng bị làm sao vậy, gặp hắn là mất đi mực thước, chỉ do con người này da mặt quá dày, hại nàng không còn ra thể thống gì nữa.

Nàng không nghĩ nhiều nữa mà lấy từ trong lòng ra một cuốn sách đưa cho Lâm Văn Vinh nói:

-“Cái này, cho người.”

-“Đây là gì vậy?”

Lâm Văn Vinh đón lấy cuốn sách, trên cuốn sách còn thoang thoảng mùi hương ấm áp từ cơ thể của Tiểu Thanh Tuyền.

-“Không phải người hỏi ta vào bằng cách nào sao? Chỉ cần người học được những thứ trong này thì người có thể có được võ công cao cường như ta vậy.”

Tiểu Thanh Tuyền thản nhiên nói.

Lâm Văn Vinh lật vài trang ra xem, thì ra quyển quyền phổ này còn có vài trang kiếm pháp. Nhìn cuốn sách này niên đại đã lâu đời nhưng không hề có cảm giác rách nát, chắc chắn không phải là bảo bối bình thường rồi, nếu như bán đi nhất định kiếm được không ít ngân lượng đâu.

Lâm Văn Vinh là một gian thương điển hình, ân trọng của mỹ nhân nhưng cái mà hắn nghĩ đến đầu tiên lại là bạc.

Thấy hắn ngần người ra nhìn cuốn sách không nói gì, Tiểu Thanh Tuyền không biết hắn đang nghĩ những gì bèn hỏi:

-“Sao thế?”

Lâm Văn Vinh thở dài một tiếng, đưa cuốn sách lại cho nàng nói:

-“Tiểu tiểu thư, đa tạ thịnh tình của nàng nhưng tuổi tác của ta đã không còn nhỏ nữa, xương cốt cũng cứng rắn định hình rồi, lúc này mà lại luyện quyền pháp gì đó nàng thấy có hi vọng không?”

Tiểu Thanh Tuyền làm sao lại không biết. Tuổi tác hắn đã lớn, nếu học từ đầu thì không thể nên chỉ có thể để hắn luyện một chút ngoại công, có chút năng lực tự bảo vệ bản thân. Những quyền pháp và kiếm pháp này đều là bảo bối không biết bao nhiêu người mơ ước có được, nàng không dễ dàng gì mới có thể tặng cho hắn vậy mà thật không ngờ hắn không thèm nhìn kỹ một cái.

Tiểu Thanh Tuyền nói:

-“Con người người quá sắc sảo nên khó tránh khỏi bị người khác bức hại, học một chút võ thuật phòng thân có thể ứng phó bất cứ tình huống nào.”

Lâm Văn Vinh lắc đầu nói:

-“Tiểu tiểu thư, cảm ơn ý tốt của nàng. Hai người chúng ta thuộc về hai thế giới hoàn toàn khác nhau. Nàng là nữ hiệp võ công cao cường còn ta là một gia đình tiêu điều tự tại. Ta không hề có hứng thú với thế giới đó của nàng.”

Kì thực Tiểu Thanh Tuyền nói cũng rất có lí, Lâm Văn Vinh sớm đã nghĩ đến vấn đề này rồi. Lúc đầu hắn ủng hộ Đồng Thanh Sơn lập xã đoàn là đã có ý thiết lập thế lực của mình rồi. Nghĩ đến đây, hắn bèn nhớ đến Tổng đốc công tử Lạc Viễn, nếu lôi kéo được hắn vào xã đoàn thì vấn đề không có ai hậu thuẫn phía sau mà hắn vẫn lo lắng không phải đã được giải quyết rồi sao? Nhìn tên tiểu tử đó nhảy nhót linh tinh và cũng không hề ra dáng chủ nhân, không chừng là sẽ thành công.

Tiểu Thanh Tuyền không còn cách nào khác nhận lại cuốn sách, trong lòng cũng không biết là có cảm giác gì nữa, lần đầu tiên nàng tặng đồ cho người khác, hơn nữa lại là một người đàn ông có quan hệ mập mờ nhưng lại bị hắn từ chối, nàng nghĩ mãi mà vẫn khó có thể tin được.

-“Lâm Tam, người thật sự muốn ở Tiều gia làm gia đình cả đời sao? Với tài hoa và lá gan của người thì chắc sẽ không cam tâm với một cuộc sống bình thường chứ?”

Tiểu Thanh Tuyền suy nghĩ hồi lâu rồi mới cất lời nói.

-“Tiểu tiểu thư, nàng không cảm thấy một người có thể sống hết một đời bình an vui vẻ là một chuyện không dễ sao?”

Lâm Văn Vinh hỏi lại với thần sắc thản nhiên.

Tiểu Thanh Tuyền trầm tư hồi lâu , cuối cùng thở dài một cái nói:

-“Ta và người tuy có chút hiểu lầm nhưng tối qua người đã cứu trợ ta, ta tặng người cái này chỉ là muốn báo đáp ân tình của người thôi. Người đừng hiểu lầm đó.”

Hiểu lầm? Ta hiểu lầm cái gì chứ, hình như chính là cô nương nàng đã có chút hiểu lầm rồi đó. Lâm Văn Vinh cười lớn nói:

-“Không phải lo, con người ta trung thành, lương thiện, anh tuấn, phóng khoáng, thích giúp đỡ người khác làm vui, giúp nàng một lần thì có là gì chứ, ngày nào cũng giúp cũng không vấn đề gì.”

Tiểu Thanh Tuyền nghe hắn nói luyên thuyên thì trong lòng rạo rực vội vàng nói:

-“Con người người không lúc nào đứng đắn. Ta lại tặng người một thứ khác vậy, xem ra nó có ích với người nhất đó.”

Lâm Văn Vinh kì lạ hỏi:

-“Thứ gì vậy?”

Tiểu Thanh Tuyền cũng không nói gì mà lấy từ trong long ra một đồng những gói thuốc, nào là Kim Sang Được, thuốc giải rượu, phòng sái sương, hộ thủ sương, nhiều không kể xiết.

Nàng lấy ra một gói nói:

-“Cái này cho người.”

Lâm Văn Vinh kì lạ hỏi:

-“Rốt cuộc là cái gì?”

Tiểu Thanh Tuyền không nín được cười nói:

-“mông hãn dược.” (Thuốc mê.)

Trời ạ, Lâm Văn Vinh đổ mồ hôi lạnh, cô nương này đùa ta hay sao, ta cần thuốc mê làm gì chứ, lẽ nào lại đi làm những trò treu hoa gheo nguyệt à.

Thấy hắn kinh ngạc như vậy, nét mặt Tiểu Thanh Tuyền lộ ra một vẻ vui thích, nàng hắng giọng nói:

-“Con người người chủ ý xấu nhiều, quỷ kế không ít, hại người khác cũng nhiều, thuốc mê này sẽ giúp người được đấy.”

Lâm Văn Vinh cười khổ nói:

-“Ta đâu có xấu xa như nàng nói đâu.”

Tiểu Thanh Tuyền mỉm cười nụ cười đắc thắng nhưng giả bộ thở dài nói:

-“Người tỏ ra sắc xảo quá lộ liễu, dễ bị người khác đổ kị, ra ngoài hành tẩu nhất thiết không được sơ hở, đừng vì không cẩn thận mà mắc lừa người khác, người lại không biết võ công, đến lúc đó ta xem ai đến cứu người đây.”

Lúc này nàng nói chuyện rất tinh tế nhẹ nhàng, hoàn không giống với thần thái lạnh như băng của nàng. Lâm Văn Vinh cất lọ thuốc mê đó đi nói:

-“Được, đồ như vậy thì ta xin nhận, không ngờ nàng cũng rất hiểu ta đó chứ.”

Tiểu Thanh Tuyền trầm mặc một lúc lâu rồi khẽ cắn môi nói:

-“Người hãy bảo trọng, ta đi trước đây.”

Lâm Văn Vinh nói:

-“Lúc treo tường nhớ chú ý một chút, đừng ngã nhé.”

Tiểu Thanh Tuyền lườm hắt một cái, hận không thể cho hắt một nhát kiếm, cái mỏ quạ như hắt, bốn cô nương công phu cao cường như vậy làm sao có thể xảy ra tình huống đó chứ, đến lúc phải đi rồi mà không nói được gì tốt đẹp hơn sao?

Nàng ngẩng đầu thấy Lâm Văn Vinh đang cố nín cười, biết hắt lại đang đấu khẩu với mình nhưng không biết vì sao trong lòng lại dâng lên một cảm giác ấm áp, mặt nàng hơi nóng bừng lên nên vội vàng bước đi.

-“Ngày mai lại đến chứ?”

Lâm Văn Vinh chẳng biết xấu hổ là gì hỏi với theo.

Thấy nàng hình như không nghe thấy cứ đi thẳng, Lâm Văn Vinh khẽ lắc đầu thầm nghĩ, cô nương này da mặt cũng thật mỏng quá đi.

Đang suy nghĩ thì trong gió thì có một giọng mũi nhẹ nhàng truyền đến:

-“uhm.”

Đợi hắt ngẩng đầu lên thì Tiểu Thanh Tuyền đã đi mất dạng rồi.

Trong lòng Lâm Văn Vinh chợt dâng lên một nỗi buồn vô cớ. Trong thế giới này, những người phụ nữ thực sự hắt có cảm giác chỉ có hai người. Một người là Đồng Xảo Xảo, Xảo Xảo dịu dàng lương thiện, thích nghe hắt nói chuyện, coi Lâm Văn Vinh lớn hơn cả trời, Lâm Văn Vinh rất thích nàng, hắt tuyệt đối không để ai làm tổn thương nàng. Những người con gái như vậy rất thích hợp để lấy về nhà làm vợ.

Còn giữa hắt và Tiểu Thanh Tuyền này cảm giác rất kỳ lạ, không phải là tình yêu, cũng không phải là tình bạn, nếu như nhất định phải phân định rạch ròi thì chính là lớn hơn tình bạn, ít hơn tình yêu, có một chút cảm giác tri kỷ, tuy chẳng có mấy lần gặp gỡ, lại đều là trong hoàn cảnh đầy sát khí nhưng không hiểu sao lại khiến hắt nảy sinh cảm giác này.

Xem ra, ta thực sự là một cao thủ chơi trò mập mờ. Tiểu Thanh Tuyền đã đi mất dạng từ lâu nhưng hắt vẫn đứng đó suy nghĩ yêu đương.

Chỉ đành dồn lại suy nghĩ rồi cẩn thận so sánh tỉ lệ phối hợp của hương tinh một chút, hắt nỗ lực nhớ lại những kiến thức có hạn của mình về nước hoa. Phản ứng vừa nãy của Tiểu Thanh Tuyền khiến hắt vô cùng tự tin. Một thiếu nữ xuất thân cao quý như nàng cũng bị mê hoặc bởi mùi hương này thì những người khác chắc chắn không cần phải nói rồi.

Bây giờ Lâm Văn Vinh đang ôm một đồng vàng ngủ rồi. Thí nghiệm này càng làm càng tỉ mỉ, ghi lại những hoàn cảnh so sánh khác nhau, làm đi làm lại những bước quan trọng, ghi lại cẩn thận trên giấy. May mà khi hắt làm giám đốc tiêu thụ, để bảo mật đã nghĩ ra những cách kí hiệu của riêng mình, đảm bảo người khác xem không thể hiểu được.

Làm đi làm lại một lúc, Lâm Văn Vinh niêm phong kín những chiếc cốc nhỏ với những tỉ lệ khác nhau lại. Chế tạo nước hoa cần phải thử mùi thơm, trong những thời điểm khác nhau ngửi cùng một mùi hương sẽ có những mùi vị khác nhau, dùng ngôn ngữ trong nghề mà nói thì gọi là thử hương. Chút đạo lý này Lâm Văn Vinh có thể hiểu được.

Bận rộn một lúc thì Lâm Văn Vinh nghe thấy bên ngoài có một con nha hoàn đang gọi tên mình, nhìn sắc trời thì thấy đã không còn sớm nữa nên hắt bèn nhớ ra đêm nay còn phải đến chỗ Tiêu Ngọc Sương kể chuyện nữa.

Chà, người mà có bản lĩnh thì việc cũng thật nhiều.

Tú lầu của nhị tiểu thư nằm chính giữa của Tiêu phủ, phía trước là nơi đại tiểu thư ở còn đằng sau là nơi Tiêu phu nhân sống. Tiêu Ngọc Sương khi còn nhỏ sống cùng tỷ tỷ của mình nhưng sau đó đến mười sáu tuổi biết búi tóc nghĩa là đã là một thiếu nữ thành niên rồi thì liền chuyển đến tú lầu được chuẩn bị riêng cho nàng.

Cái lầu nhỏ này rất vuông vắn, bốn góc là bốn cây cột trụ sơn đỏ đen, trên mái lợp ngói vàng, bên ngoài nhìn vào rất phổ thông, chỉ là trên tấm biển treo trước cửa chính lại được dát vàng.

Lên trên lầu là một văn phòng nhỏ rất u nhã, trong phòng mùi thơm thoang thoảng, đi qua thư phòng là một căn phòng khách nho nhỏ. Tiêu Ngọc Sương mặt tươi như hoa, thấy Lâm Văn Vinh đến vội vàng chạy đến kéo tay hắn nói:

-“Lâm Tam, người đến rồi.”

Lâm Văn Vinh mỉm cười nói:

-“Nhị tiểu thư đã dặn dò, ta làm sao dám không đến chứ.”

Nha hoàn bưng đến một cốc trà xanh, Tiêu Ngọc Sương đích thân đặt vào tay Lâm Văn Vinh nói:

-“Lâm Tam, đây là Vũ hoa trà vừa đưa đến ngày hôm qua đấy, người thử xem thế nào?”

Lâm Văn Vinh uống thử một ngụm, quả nhiên mùi thơm xộc lên mũi, miệng còn lưu lại hương thơm khiến cho ngay cả một người không am hiểu về trà đạo như Lâm Văn Vinh cũng bất giác phải thán khen là trà ngon.

Tiêu Ngọc Sương thấy hắn uống một hơi hết sạch nước trà thì che miệng cười khúc khích nói:

-“Ồ đâu có kiểu thưởng thức trà như người chứ, uống vội như vậy làm gì, đâu có ai cướp của người chứ?”

Nói xong nàng vẫy tay bảo nha hoàn mang lên một cốc khác.

Lâm Văn Vinh cười nói:

-“Đã là trà ngon, lại hân hạnh được nhị tiểu thư tự tay dâng trà, ta nào dám chậm trễ, cho dù là hoàng liên thì ta cũng uống một hơi hết luôn.”

-“Con người người thật xấu xa quá đi.”

Tiêu Ngọc Sương che miệng cười nói:

-“Phải rồi, chuyện hôm nay ta nói với người người đã có cách gì chưa?”

Vô sự hiển ân cần, phi gian tức đạo, quả nhiên không sai, cô nương này đối xử lễ phép với kẻ dưới thì ra là có mục đích khác. Lâm Văn Vinh thở dài một cái nói:

-“Nhị tiểu thư, trong lòng ta tuy đã có một số ý nghĩ nhưng nói ra với nàng cũng vô dụng thôi.”

Tiêu Ngọc Sương hiểu ý của hắn, nàng tuy là nhị tiểu thư nhưng do tuổi tác còn nhỏ nên chưa được tham dự vào công việc của Tiêu gia, những gì mà nàng nói đương nhiên mọi người không coi trọng rồi.

-“Lâm Tam, người thật sự có cách sao?”

Tiêu Ngọc Sương cẩn thận hỏi lại, nàng hơi cau mày tựa hồ như đang suy nghĩ gì đó.

-“Không thể nói là có cách, chỉ có thể nói là có một số suy nghĩ thôi. Nhị tiểu thư à ta nói một câu hơi khó nghe. Nếu hợp doanh với người khác, Tiêu gia chúng ta chỉ còn đường chết mà thôi.”

Lâm Văn Vinh nói như chém đinh chặt sắt.

-“Người nói thật chứ?”

Tiêu Ngọc Sương run rẩy hỏi lại.

Lâm Văn Vinh biết giọng điệu quyết liệt lúc này của mình đã dọa tiểu cô nương này rồi, dù sao nàng vẫn còn là một tiểu cô nương chưa từng tham gia thương trường nên hắn dùng ngữ khí mềm mỏng hơn nói:

-“Nhị tiểu thư, ta không lừa nàng đâu. Kế sách hợp doanh này là dã tâm của lang sói, nó ẩn chứa hiểm họa vô cùng vì thế tuyệt đối không thể xem thường được.”

Tiêu Ngọc Sương không hiểu những thứ đó nhưng nàng có một lòng tin gần như là tuyệt đối với Lâm Tam nên vội vàng kéo tay hắn vừa khóc vừa nói:

-“Lâm Tam, vậy phải làm thế nào, lúc này ta nghe ngữ khí của nương thân và tỷ tỷ dường như có chút lung lay rồi, họ sắp bị tên họ Đào đó thuyết phục rồi.”

Trong Tiêu gia đại trạch có thể có một tiểu cô nương trẻ tuổi hoàn toàn tin tưởng hẳn như vậy, Lâm Văn Vinh thấy vô cùng cảm động nhưng với thân phận một kẻ dưới, hẳn căn bản không thể tham gia vào chuyện kinh doanh của Tiêu gia, huống hồ hẳn cũng không muốn quản. Lão tử chỉ là một kẻ dưới, lẽ nào thực sự phải phát huy tinh thần vì chủ nhân sao.

Tiêu Ngọc Sương thở dài một tiếng nói:

-“Lâm Tam, ta sợ lắm, ngộ nhờ Tiêu gia chúng ta không còn nữa vậy nương thân và tỷ tỷ phải làm thế nào đây? Ta sẽ ra sao? Người sẽ ra sao?”

Nha đầu này quả khiến người khác thương cảm, Lâm Văn Vinh trấn an nàng nói:

-“Nàng yên tâm đi, đó chỉ là tình huống xấu nhất, huống hồ phu nhân và đại tiểu thư thông minh tài trí như vậy, sao lại không nhìn ra chứ, nàng yên tâm đi.”

Tiêu Ngọc Sương buồn bã nói:

-“Nếu được như người suy nghĩ thì tốt quá.”

Lâm Văn Vinh thấy thời gian không còn sớm bèn nói:

-“Nhị tiểu thư, thời gian không còn sớm nữa, nàng hãy nghỉ ngơi sớm đi. Ta phải về đây.”

Tiêu Ngọc Sương vội vàng kéo tay Lâm Văn Vinh nói:

-“Người vẫn chưa kể chuyện cho ta mà. Mấy hôm nay ngày nào ta cũng gặp ác mộng, sợ lắm à. Lâm tam, người kể chuyện cho ta nghe được không?”

Tiểu nha đầu này rõ ràng là rất đáng thương, Lâm Văn Vinh thấy trong lòng vô cùng thương cảm bèn nói:

-“Được rồi, hôm nay ta sẽ kể cho nàng nghe câu chuyện anh hùng xạ điêu.”

-“uhm”

Tiểu nha đầu nằm bò trên bàn, hai tay đỡ đầu, ngơ ngẩn nghe hẳn kể chuyện.

Lâm Văn Vinh làm giám đốc tiêu thụ lâu rồi nên sớm đã luyện thành bản lĩnh khoát lác khoa trương vô hạn, nhỏ thì kể thành lớn, lớn thì kể thành biển, câu chuyện này kể lại một lượt thật khiến người ta xiêu hồn lạc phách, tất cả các nhân vật đều phải xốt xa.

-“.....Quách Tĩnh và Hoàng Dung ở trên đảo Đào Hoa sống một cuộc sống hạnh phúc và vui vẻ.” Xem kìa, câu chuyện anh hùng xạ điêu này thật là dài quá, hại Lâm Văn Vinh đã rút gọn nội dung lắm rồi mà vẫn phải kể mất hơn một tiếng đồng hồ và uống đến một bình lớn Vũ Hoa trà. Xem ra lần sau phải chọn một câu chuyện ngắn thôi, kể câu chuyện buôn bán lừa gạt gì đó.

Nhị tiểu thư hào hứng nghe hồi lâu, thấy hẳn đã kể hết liền mỉm cười nói:

-“Lâm Tam, câu chuyện này người nghe thấy ở đâu vậy? Sao ta cảm thấy giống như tiên sinh giảng bài vậy, hay lắm. Ta rất thích, sau này trước khi ta đi ngủ người đều kể chuyện cho ta nghe được không?”

49. Chương 46: Đại Tiểu Thư Đích Ngộ Hội

“Chuyện này sau này hãy nói đi. Nhị tiểu thư, ta có chuyện này muốn hỏi nàng đây. Nàng có thể lựa chọn trả lời hoặc không nhưng nhất định phải nói thật đó.”

Tiêu Ngọc Sương gật đầu nói:

-“Lâm Tam, người yên tâm, chỉ cần là nói với người thì ta sẽ không nói dối đâu.”

Lâm Văn Vinh gật đầu cười nói:

-“Trong câu chuyện anh hùng xạ điêu này nàng thích Dương Khang hay Quách Tĩnh?”

Vấn đề này rất thú vị, ở thế giới trước đây của hần tuyệt đại đa số nam sinh đều thích Quách Tĩnh vì có lẽ là hần thật thà lại không hề có uy hiếp gì đối với đàn ông. Còn các nữ sinh thì đại bộ phận lại thích Dương Khang vì hần khá đẹp trai và còn biết chiều chuộng con gái nữa.

Tiêu Ngọc Sương hơi đỏ mặt xấu hổ cúi mặt thầm nghĩ, sao hần lại hỏi một vấn đề khiến người ta xấu hổ như vậy chứ, lẽ nào là có ý gì khác?

Nàng nghĩ ngợi một lát rồi nét mặt ửng hồng như hoa đào. Nàng nhìn Lâm Văn Vinh một cái, giọng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu trả lời:

-“Ta, ta hơi thích Dương Khang.”

-“Vì sao vậy?”

Lâm Văn Vinh thầm nghĩ, quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của hần, con gái đều thích xấu xa một chút.

-“Vì hần giống người.”

Tiêu Ngọc Sương khẽ nói.

Ta ngã đây, Lâm Văn Vinh hoàn toàn buồn rầu, như vậy là đang khen ta hay làm tổn thương ta đây.

-“Ta đâu có xấu như vậy chứ?”

Lâm Văn Vinh làm bộ mặt đau khổ nói.

-“Hần làm sao xấu bằng người chứ, người cũng không biết lừa gạt bao nhiêu người con gái rồi.”

Tiêu Ngọc Sương đỏ mặt nói.

Lâm Văn Vinh không còn gì để nói. Thì ra trong mắt nhị tiểu thư ta lại là một con sói độc ác sao, nhưng ta đâu có lừa gạt con gái chứ, cùng lắm cũng chỉ gạt tiểu nha đầu Xảo Xảo một chút thôi.

-“Lâm Tam, vậy người thích Hoàng Dung hay là Mục Niệm Từ?”

Tiểu cô nương nghĩ một lát rồi căng thẳng hỏi.

Trời ạ . Vấn đề này thực sự hần chưa từng nghĩ đến bởi vì chưa từng có ai hỏi như vậy cả. Lâm Văn Vinh nghĩ một lát rồi thẳng thắn trả lời:

-“Hình như là ta thích cả hai.”

-“Rốt cuộc người thích ai nhiều hơn một chút chứ?”

Tiêu Ngọc Sương bĩu môi nói.

-“Cái này...Mục Niệm Từ thì thích hợp lấy về làm vợ còn Hoàng Dung thì thích hợp làm hồng nhan tri kỷ, ta cũng không thể phân định rõ ta rốt cuộc thích ai hơn nữa.”

Lâm Văn Vinh lúng túng nói.

-“Tham lam.”

Nhị tiểu thư khẽ hừ một tiếng rồi quay đầu đi không nói gì nữa, cũng không biết nàng đang nghĩ những gì nữa.

Thấy sắc mặt nàng có gì đó không đúng, Lâm Văn Vinh vội vàng cáo từ bước xuống lầu, Tiêu Ngọc Sương cũng không thèm nhìn hần một cái.

Vừa đi đến dưới lầu thì hần nghe thấy giọng nói của nhị tiểu thư vọng xuống:

-“Lâm Tam, ngày mai người vẫn phải kể chuyện cho ta nghe đó, nếu không ta sẽ khiến người không thể thích cả Mục Niệm Từ và Hoàng Dung được đâu.”

Cái gì, đây là uy hiếp sao?

Lâm Văn Vinh đi ra khỏi lầu, nghĩ đến những lời của tiểu nha đầu đó thì không nén nổi lắc đầu, trong lòng thấy có chút buồn cười.

Hắn vừa bước được vài bước thì nghe thấy một tiếng hừ lạnh lùng, một bóng người đứng chắn trước mặt .

-“Tránh ra, đừng cản đường.”

Lâm Văn Vinh cảm thấy rất phiền phức bèn nói.

-“Hừ..”

Lần này thì nghe thấy rõ rồi, là giọng của một thiếu nữ. Lâm Văn Vinh ngẩng đầu nhìn thì thấy người giống Tiêu phu nhân đến sáu bảy phần..á..Tiêu đại tiểu thư.

-“Thì ra là đại tiểu thư, Lâm Tam xin ra mắt với tiểu thư.”

Lâm Văn Vinh cười hì hì nói. Hắn và đại tiểu thư có chút không đúng, đêm hôm đó suýt nữa đã phải ăn một trận đòn rồi. Tuy vẫn chưa bị đánh thật nhưng cũng toát mồ hôi lạnh. Đối với đại tiểu thư “gan góc” này, hắn xin ‘kính quý thần nhi viễn chi’ mà thôi.(*)

-“Người vừa từ phòng Ngọc Sương ra phải không?”

Ánh mắt Tiêu Ngọc Nhược phát ra những tia nhìn phần nộ, nàng lạnh lùng nói.

Đã bị nàng nhìn thấy rồi, cũng chẳng có gì để phủ nhận cả, huống hồ hắn cũng chẳng làm gì xấu. Lâm Văn Vinh tự hỏi lòng không hề thấy hổ thẹn bèn lớn giọng trả lời:

-“Đúng vậy.”

-“Lâm Tam người đừng cho rằng Ngọc Sương còn nhỏ, người lại giỏi giáo biện mà muội muội ta có thể để người tùy tiện ức hiếp đâu. Người đừng vọng tưởng.”

Tiêu đại tiểu thư tức giận nói.

-“Đại tiểu thư nàng nói như vậy là có ý gì vậy? Ta ức hiếp nhị tiểu thư lúc nào?”

Lâm Văn Vinh mơ hồ rồi, cô nương này từ đâu đột ngột xuất hiện vậy, lại còn khí thế hùng hổ như thế nữa chứ, lẽ nào đại di mụ đến rồi?

-“Người còn dám giáo biện?Ta hỏi người, vừa nãy người vào phòng Ngọc Sương làm gì?”

Tiêu Ngọc Nhược hận tên gia đình đáng ghét này đến mức nghiến răng kèn kẹt. Tên nô tài này to gan lớn mật lại dám mạo phạm đến muội muội của nàng thì nàng làm sao có thể nín nhịn được cơ chứ.

Lúc Tiêu Ngọc Nhược phần nộ, gương mặt kiều diễm đỏ ửng lên, đôi môi ngọc hơi cắn khế, bộ ngực phập phồng thật là diễm lệ vô song, so với phong cách một phụ nữ mạnh mẽ hàng ngày của nàng lại có một ý vị riêng.

Lâm Văn Vinh ngẩn ngơ ngẩn nhìn thâm nghĩ, ba người phụ nữ trong Tiêu gia này từ già đến trẻ đều thật xinh đẹp. Tuy nhiên lúc này đại tiểu thư khí sắc không tốt, Lâm Văn Vinh không muốn đụng độ với nàng nên đường hoàng hiên ngang nói:

-“Ta đến kể chuyện cho nhị tiểu thư nghe.”

-“Kể chuyện? Lý do này của người ai có thể tin được chứ? Dã tâm lang sói của người tưởng rằng không ai có thể nhận ra hay sao? Người muốn nhân Ngọc Sương còn nhỏ không biết gì lừa gạt nó. Người.. người làm sao có thể làm ra những chuyện đó được chứ?”

Thấy Lâm Văn Vinh nhún nhường, Tiêu Ngọc Nhược càng tức giận hơn, tên gia đình lòng dạ xấu xa này nếu không thanh trừ thì không biết sẽ còn xảy ra chuyện gì nữa đây.

Lâm Văn Vinh cuối cùng cũng nghe ra ý tứ trong ngữ khí của nàng, hoá ra nàng ấy cho rằng hắn muốn tán tỉnh muội muội của nàng đây. Trời ạ, cảm giác tự kỉ vừa cô nương này quá nhiều rồi đó. Với nhan quang và sự từng trải của Lâm Văn Vinh thì nhị tiểu thư tuổi tác còn quá nhỏ, ở thế giới trước đây của hắn thì cũng chỉ là một nữ sinh mới vào cao trung thôi, hắn lại không có bệnh về sinh lí. Làm sao có thể có quan hệ gì với nhị tiểu thư được cơ chứ. Lâm Văn Vinh giả khóc giả cười.

Nhưng ngữ khí của Tiêu đại tiểu thư thực sự khiến hắn thấy không thoải mái. Mẹ kiếp, thân phận thấp thì sao chứ, thân phận của nàng thì cao sao, hay là sắp bị người khác chiếm đoạt hết rồi, chỉ sợ đến lúc đó ngay cả thân phận một gia đình như ta nàng cũng không bằng đâu.

–“Đại tiểu thư, ta nghĩ nàng hiểu lầm rồi. Giữa ta và nhị tiểu thư vô cùng trong sáng, chẳng có chuyện gì cả. Nàng ấy mới có mười sáu tuổi, vẫn còn là một đứa trẻ, nàng nghi ngờ ta cũng không sao nhưng nàng nghi ngờ muội muội của mình như vậy nàng cảm thấy có đúng không?”

Lâm Văn Vinh lạnh lùng nói. Lòng kiêu ngạo của hắn đã dâng lên rồi thì ngay cả thiên vương hắn cũng không sợ huống hồ là một cô gái.

–“Người, tên nô tài đáng ghét người lại dám mắng ta vô sỉ sao?”

Tiêu Ngọc Nhược nắm chặt nắm đấm lại, nếu không phải vì chú ý đến thân phận thì nàng đã xông đến đánh chết tên gia đình kia rồi.

–“Lẽ nào không phải sao? Ngay muội muội của mình nàng cũng không tin tưởng, còn bắt ta nói nàng có phẩm đức cao sang sao?”

Lâm Văn Vinh cảm thấy buồn cười nói:

–“Ngậm máu phun người, lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, hôm nay chuyện vu khống này của nàng mà được truyền ra ngoài, ta thì không quan trọng nhưng một cô gái ngây thơ trong trắng như băng tuyết là nhị tiểu thư thì nàng bảo nàng ấy phải làm thế nào đây? Nàng ấy sẽ đối xử thế nào với tỷ tỷ như nàng? Nói nàng vô sỉ còn là nhẹ đó.”

–“Người....”

Tiêu Ngọc Nhược cảm thấy mình sắp nổ tung ra rồi, để bảo vệ danh tiếng của muội muội nàng đã cố tình đuổi hết bọn hạ nhân đi, vốn cho rằng có thể dễ dàng giải quyết vấn đề này nhưng không ngờ tên gia đình này lại xảo quyệt giảo biện như vậy, nàng nhất thời không nói lại hắn. Nghe tên gia đình này giảo biện, nàng nghiêng rằng đến nỗi phát ra tiếng kêu kèn kẹt, khuôn mặt xinh đẹp bừng bừng lửa giận.

–“Đại tiểu thư, nhị tiểu thư vẫn là trẻ con, nàng ấy cần các người quan tâm chăm sóc. Nàng và phu nhân có bận hơn thế nữa thì cũng phải dành chút thời gian quan tâm đến nàng ấy. Tiền bạc có nhiều hơn thế nữa cũng không mua được tình thân, đợi khi nàng mất đi rồi thì đến lúc muốn trân trọng cũng đã muộn mất rồi.”

Lâm Văn Vinh dùng những từ ngữ nặng nề nói.

Hắn đang bộc phát tình cảm trong chính lòng mình, sau khi đến cái thế giới này, hắn và cha mẹ em gái đã sinh tử biệt li rồi, nghĩ đến đáng về đau thương tuyệt vọng của họ mà mắt hắn đã rưng rưng lệ.

Tiêu Ngọc Nhược đã chấp chưởng Tiêu gia nhiều năm nay, bản thân nàng tinh minh cường kiện thì không cần nói nữa nhưng do tự mình quyết sách đã nhiều rồi nên tạo nên cho nàng một tính cách có phần hơi cố chấp. Đầu tiên nàng đã cho rằng Lâm Tam có mưu đồ với Tiêu Ngọc Sương, thêm vào đó ấn tượng về hắn đêm đó của nàng rất tệ, ấn tượng này nhất thời rất khó có thể thay đổi được.

Nàng căn bản không nghe Lâm Văn Vinh nói những gì mà chỉ nghiêng rằng nói:

–“Tên nô tài người, người cho rằng ta không dám làm gì người sao?”

Lâm Văn Vinh giận dữ nói:

–“Tiêu đại tiểu thư, ta là một nhân công hợp đồng của Tiêu gia chứ không phải nô tài gì cả, có khế ước làm chứng, nàng hãy nhìn cho rõ đi. Ta không phải nương nhờ vào các người để sống, có thể sẽ có một ngày các người phải nương nhờ vào sự vui buồn của ta để sống đó.”

–“Người...”

Tiêu đại tiểu thư cuối cùng thì cũng bùng nổ rồi, không biết nàng nhặt được ở đâu một hòn đá, giận dữ ném lại phía Lâm Văn Vinh.

Trời ạ, nói không lại là đánh sao, Lâm Văn Vinh giật mình vội vàng tránh né nói:

-“này! Nàng điên rồi phải không?”

Trong cơn tức giận, Tiêu đại tiểu thư sớm đã quên mất đi gọi bọn hạ nhân mà cứ thế lao thẳng lên, giơ nắm đấm lên đánh về phía Lâm Văn Vinh, nhìn tư thế thì giống như đã từng luyện qua võ công, chỉ là hầu như không hề trúng vào hắn.

Lâm Văn Vinh vẫn tiếp tục trốn nói:

-“Nàng thực sự điên rồi phải không?”

-“Ta đánh chết tên cầu nô tài ngươi!”

Tiêu đại tiểu thư giơ nắm đấm đánh thẳng vào người Lâm Văn Vinh một quyền.

Trời ạ, không đánh nàng thì không được đây. Trong lòng Lâm Văn Vinh thầm tức giận, hắn dùng hai tay bắt lấy quyền của nàng, đưa một chân ra ngăn chân nàng đang đá tới, thuận thế hung hăng đè nàng lên trên hòn giả sơn, lớn tiếng nói:

-“Nàng tỉnh lại đi, tỉnh lại...”

Tiêu đại tiểu thư hỗn hển thở gấp, lửa giận ngút trời nhìn hắn nói:

-“Tên nô tài ngươi, mau buông ta ra không ta sẽ khiến ngươi chết không yên đâu.”

Lâm Văn Vinh thực sự tức giận rồi, hắn giơ một tay lên, giận dữ đánh lên cặp mông mềm mại của đại tiểu thư, một tiếng tét vang lên rất rõ, Tiêu đại tiểu thư kêu lên á một tiếng rồi hai người đều dần cả ra.

Lâm Văn Vinh chờ dần nghĩ rằng cô nương này có cặp mông thật nở nang, còn Tiêu Ngọc Nhược thì lại nghĩ là mình đã bị tên gia đình làm ô uế, nàng không sống nữa.

-“Ta liều mạng với ngươi.”

Nàng kinh hãi kêu lên một tiếng, cố gắng giãy giụa, hai tay quơ lung tung nắm lấy người Lâm Văn Vinh. Lâm Văn Vinh thấy nàng điên cuồng như vậy thầm nghĩ, mẹ kiếp, chuyện này là thế nào đây, bị phụ nữ đánh, mùi vị này lão tử chưa từng thử qua bao giờ đâu.

Dù sao thì một cái cũng là đánh, mười cái cũng là đánh, cây cầu coi như được kết rồi, thấy đại tiểu thư không ngừng giãy giụa, Lâm Văn Vinh lại đánh một cái thật mạnh lên cặp mông nở nang mềm mại của nàng.

Phát đánh này dùng lực rất lớn, Tiêu Ngọc Nhược chỉ cảm thấy phần dưới cơ thể tê đi, cảm giác đau đớn khiến thần kinh nàng có chút tê dại, cơ thể run rẩy như bị một luồng điện chạy qua, trong lòng dâng lên một cảm giác khó nói, vừa giống đau đớn vừa như dễ chịu, bất giác nàng kêu lên một tiếng “ô” khe khẽ.

Lâm Văn Vinh thấy nét mặt nàng rất đau khổ nhưng trong mắt lại mơ màng chưa có một lớp khói nước bao phủ, đôi môi hồng hơi hé, quả là một nhan sắc kiều diễm đến kì dị.

Cô nương này, không biết lớn như thế nào mà mông thật không nhỏ đâu, Lâm Văn Vinh thầm nuốt nước miếng, cố tình đánh mạnh một cái nữa. Da thịt săn chắc của Tiêu Ngọc Nhược khiến tay hắn như nảy lại, một mùi thơm của da thịt thoang thoảng bay đến tạo nên một cảm giác êm ái làm cho hắn không nén nổi bèn nhẹ nhàng vuốt ve cặp mông nở nang đó.

-“Ồi ...”

Tiêu Ngọc Nhược chỉ cảm thấy cánh tay đó cầu hắn như có một ma lực kì dị khiến toàn thân nàng bủn rủn, trên cơ thể xuất hiện một màu hồng đào kì dị. Trong khi chịu đau, tình cảm của nàng ngày càng mãnh liệt hơn không nén nổi khẽ hừ một tiếng, âm thanh đó vừa nhẹ vừa nũng nịu, vừa như rên rỉ vừa như khát vọng. Trên cơ thể nàng như bị điện giật còn trong lòng thì khẽ run rẩy, một cảm giác hừng hực mơ hồ ẩn hiện.

Trong sự tức giận và cả kinh ngạc nữa, Tiêu Ngọc Nhược cũng không biết tại sao lại như vậy nữa, rõ ràng là tên xấu xa kia đã lăng nhục nàng mà sao nàng lại có một cảm giác kì lạ như thế chứ? Mặt nàng ửng đỏ và cố gắng không chế cảm giác kì lạ trong lòng đó, nàng cắn chặt hàm răng, hận không thể xé xác Lâm Văn Vinh ra được.

Thấy trong mắt Tiêu Ngọc Nhược bùng lên ngọn lửa tức giận vô biên, Lâm Văn Vinh thầm than trong lòng, sự hiểu lầm này ngày càng lớn rồi, không ngờ hai cô nương nhà họ Tiêu đều nóng nảy như vậy mà cũng đều bị lão tử đánh mông.

Ái chà, Lâm Văn Vinh đang nghĩ thì đột nhiên một cơn đau từ cánh tay truyền tới. Cúi đầu nhìn thì chỉ thấy Tiêu Ngọc Nhược đang hung hăng cắn tay của mình.

Mẹ kiếp, nàng làm gì vậy, Lâm Văn Vinh thu tay lại rồi tiếp tục vỗ lên mông nàng một cái nữa, tình cảm chợt thay đổi, hấn hung dữ quát lên:

-“Được rồi, ta có mưu đồ với nhị tiểu thư, ta làm ô nhục nàng ấy, nàng đã vừa lòng chưa? Mẹ kiếp, phụ nữ các người đều thuộc họ nhà cẩu hay sao?”

Lâm Văn Vinh buông Tiêu Ngọc Nhược ra, hấn thực sự không muốn để ý đến khuôn mặt đang bừng bừng tức giận của nàng nữa. Thật đen đủi, lão tử sinh ra đã có thù với Tiêu gia hay sao chứ? Hấn dám mạnh một quyền lên trên hòn giả sơn.

-“Người, cuối cùng người cũng thừa nhận rồi sao?”

Tiêu Ngọc Nhược lửa giận ngút trời nhìn về phía hấn, nàng thở mạnh một hơi, mặt mày đỏ ửng, trên mông vẫn còn một cảm giác nóng bỏng, khoái cảm kì quái đó khiến toàn thân nàng bủn rủn, chỉ có dựa vào hòn giả sơn nàng mới có thể đứng vững. Đều là do tên xấu xa đó hại cả, nàng giận dữ nhìn tên gia đình đáng ghét đó chằm chằm tựa như nàng đã hận hấn đến tận xương tủy rồi.

Suy đoán theo chủ quan như vậy đến chết vẫn không hối cải, quả thật hấn đã bị cô nương này đánh bại rồi. Lâm Văn Vinh than thở một tiếng nói:

-“Nàng sớm đã nhận định như vậy, ta thừa nhận hay không thì có gì khác biệt đâu chứ?”

Tiêu Ngọc Nhược nghiêng răng nói:

-“Người thừa nhận thì ta sẽ xử lí người, còn nữa, tối này người đánh ta, đánh vào...”

Ài, một cô gái như nàng thì một chữ “mông” sao dám nói ra khỏi miệng được.

-“Đánh vào mông của nàng đúng không...”

Lâm Văn Vinh nói thay nàng:

-“Ta thật phục nàng rồi đó, chưa điều tra rõ ràng đã xúc động như vậy, cũng không biết thường ngày nàng giải quyết công việc ra sao. Lẽ nào khi nàng làm ăn buôn bán cũng làm việc một cách duy ý chí vậy sao? Nếu nàng cứ tiếp tục như vậy, Tiêu gia sớm muộn cũng bị huỷ hoại trong tay nàng thôi.”

Câu nói này tàn nhẫn vô cùng, cần phải biết là Tiêu Ngọc Nhược từ nhỏ đã rèn luyện bản thân vì muốn mình trở thành một người phụ nữ mạnh mẽ như nương thân của mình vậy. Do đó đã tạo thành tính cách mạnh mẽ như vậy ở nàng, vì Tiêu gia, vì mẫu thân và muội muội, nàng quyết không cho phép bản thân thất bại, cho dù đó chỉ là một thất bại nho nhỏ thôi cũng không được. Nói nàng bướng bỉnh cũng được, nói nàng làm việc duy ý chí cố chấp cũng không sao, trên thực tế nếu không có tính cách như thế của nàng thì e rằng Tiêu gia sớm đã đổ rồi. Những năm này, nàng khổ tâm kinh doanh chính là để bảo vệ đại nghiệp của Tiêu gia, tất cả mọi thứ của nàng đều đã dâng hiến cho Tiêu gia. Bây giờ nghe thấy tên gia đình đáng ghét này nói rằng Tiêu gia sẽ bị huỷ hoại trong tay mình thì chắc chắn đã động đến lòng tự trọng của nàng rồi.

Đến lúc này thì nàng đã bình tĩnh trở lại, nàng là người cầm lái Tiêu gia nên tâm tính đương nhiên là vô cùng kiên định rồi, chỉ là hôm nay gặp tên Lâm Văn Vinh này.

Không hiểu tại sao, cứ giống như trúng tà vậy nên mới lao vào đánh nhau với hấn không để ý đến thể thống gì nữa cả, như vậy đâu phải là phong cách của một người phụ nữ mạnh mẽ quản lí đại nghiệp của Tiêu gia chứ.

Trong lòng nàng cảm thấy rất kì lạ, sao nàng lại có thể làm ra những chuyện như vậy chứ nhưng bây giờ tâm lí đã bình tĩnh trở lại thì cũng đã hồi phục được thần thái thần nhiên vốn có, chỉ nhìn Lâm Văn Vinh một cái, trong mắt tuy vẫn còn vài phần chán ghét nhưng đã giảm bớt đi rất nhiều rồi. Lúc này Tiêu Ngọc Nhược lại trở thành đại tiểu thư chấp chương Tiêu gia rồi, trong mắt nàng tên Lâm Văn Vinh chỉ là một tên

nô tài mặt mũi đáng ghét mà thôi. Cứ nghĩ như vậy nàng lại không hề thấp thỏm nữa. Mặt nàng không hề có chút biểu lộ tình cảm nào nhìn Lâm Văn Vinh một cái nói:

–“Người lừa gạt chủ nhân, hành hung chủ nhân, người có nhận tội không?”

–“Ta chưa từng có tội gì thì nhận tội thế nào đây?”

Lâm Văn Vinh nói.

–“Người không nhận tội thì cũng không do người được nữa rồi. Người nghĩ Tiêu gia ta dễ dàng bị người khác ức hiếp như vậy sao?”

Đại tiểu thư lạnh lùng quát:

–“Lâm Tam, kể từ ngày mai người sẽ không phải là...”

–“Tỷ tỷ, các người đang làm gì vậy?”

Giọng nói của Tiêu Ngọc Sương từ sau lưng hai người truyền đến, cắt ngang lời đại tiểu thư đang nói.

Lâm Văn Vinh quay đầu nhìn thì thấy Tiêu nhị tiểu thư khoác qua một chiếc áo ngoài đang chậm rãi đi tới.

Tất cả hạ nhân trong viện đều đã bị Tiêu Ngọc Nhược đuổi ra hết nên động tĩnh của Tiêu Ngọc Nhược và Lâm Văn Vinh tuy to nhưng chỉ có nhị tiểu thư nghe thấy.

Nàng thấy tỷ tỷ của mình và Lâm Tam đang đứng cùng nhau, trong lòng có chút nghi hoặc nhưng nào có biết tên gia đình được nàng uỷ thác trọng vọng đã sắp bị trục xuất khỏi Tiêu phủ rồi.

–“Ngọc Sương, sao muội lại ra đây? Trời lạnh như vậy sao không biết mặc thêm áo vào chứ, muội thật là ngốc quá đi.”

Tiêu Ngọc Nhược bước tới đỡ lấy muội muội của mình nói.

Bất luận Tiêu Ngọc Nhược đối xử với người khác thế nào nhưng đối với muội muội của mình thì nàng thật sự rất thương yêu, điều này khiến cho cảm quan của Lâm Văn Vinh đối với nàng có tốt hơn được một chút.

–“Vừa nãy muội nghe Lâm Tam kể một câu chuyện tên là anh hùng xạ điêu hay lắm. Tỷ tỷ à lát nữa muội sẽ kể lại cho tỷ nghe nhé.”

Tiêu Ngọc Sương nũng nịu nói.

Tiêu Ngọc Nhược nhìn Lâm Văn Vinh một cái sâu thẳm, trong ánh mắt có chút gì đó lấy làm tiếc, nàng thở dài một cái rồi mỉm cười với Tiêu Ngọc Sương nói:

–“Một lát nữa ta sẽ đến, muội mau lên đi không sẽ bị cảm lạnh đó.”

Tiêu Ngọc Sương nói:

–“Không sao đâu tỷ tỷ, tỷ có biết không, tỷ và nương thân đều bận việc làm ăn buôn bán, trong cái viện này chẳng có ai nói chuyện với muội cả, chỉ có tên Lâm Tam này không sợ muội. Hắn lại biết kể chuyện cười, biết đọc thơ, giảng cổ sự, còn biết vẽ tranh nữa. Trong cái viện này chỉ có mỗi mình hắn có thể nói chuyện với muội thôi.”

Đương nhiên là hắn không sợ muội rồi, ngay cả ta hắn còn không sợ nữa là, Tiêu Ngọc Nhược thầm nghĩ và lại giận dữ nhìn Lâm Văn Vinh một cái nhưng nhìn thấy dáng vẻ không thêm quan tâm của hắn, dường như việc nàng sắp đuổi hắn ra khỏi phủ không hề có chút uy hiếp nào với hắn cả. Nghĩ lại thì hắn chỉ kí khế ước làm nhân công hợp đồng của Tiêu gia trong một năm thì trong lòng nàng đã hiểu rõ rồi, tên Lâm Tam này dường như không hề muốn sống lâu ở Tiêu gia, thật buồn cười là nàng lại mang chuyện trục xuất hắn ra khỏi phủ để uy hiếp hắn.

Trong lòng nàng cũng không biết đấy là cảm giác gì, tên hạ nhân này không chỉ không để tâm đến Tiêu gia mà còn hung dữ với nàng như vậy, còn đánh mông nàng nữa...nghĩ đến đây, mặt nàng lại ửng hồng, nghiêng chặt rằng nàng thầm nghĩ, người càng muốn dễ dàng trốn khỏi Tiêu gia chúng ta thì ta càng không cho người toại nguyện.

-“Tỷ tỷ à, muội nói cho tỷ nghe nhé, Lâm Tam nói về chuyện liên doanh của nhà ta và nhà họ Đào...”

-“Ngọc Sương, ta đưa muội lên lầu nhé.”

Tiêu Ngọc Nhược vội vàng ngăn lời muội muội của mình, chuyện cơ mật như vậy không thể thảo luận trước mặt một tên hạ nhân được.

Tiêu Ngọc Sương âm ức nhìn tỷ tỷ của mình một cái, Tiêu Ngọc Nhược thở dài nói:

-“Muội muội, những chuyện này cứ để ta và nương thân giải quyết đi, muội chỉ cần mỗi ngày đều vui vẻ là được rồi.”

Tiêu Ngọc Sương gật đầu nói:

-“Vâng! tỷ tỷ, Lâm Tam cũng nói như vậy đó.”

Xem ra Ngọc Sương đã trúng độc của tên Lâm Tam này không nhẹ rồi, Tiêu Ngọc Nhược giả bộ như không có việc gì nhìn Lâm Văn Vinh một cái nói:

-“Lâm Tam, người ở đây đợi một lát, lát nữa ta có việc cần giao cho người làm,”

Tiêu Ngọc Sương cười ngọt ngào với Lâm Văn Vinh rồi theo tỷ tỷ lên lầu.

Lâm Văn Vinh nhìn theo bóng dáng của Tiêu Ngọc Sương trầm nghĩ, tiểu nha đầu này ngày nào cũng vui vẻ lạc quan nhé, ngày mai ta sẽ bị tỷ tỷ của nàng đuổi ra khỏi Tiêu phủ rồi, chúng ta e rằng không có lúc nào gặp lại nhau nữa.

Lúc Tiêu Ngọc Nhược xuống lầu nhìn thấy tên gia đình tên là Lâm Tam kia đang đứng bên cạnh hòn giả sơn, ánh mắt xa xăm, không biết đang nghĩ những gì mà lại có một cảm giác cô đơn như vậy.

Tiêu đại tiểu thư bước lại gần nói:

-“Không ngờ người cũng có chút gan dạ đấy chứ.”

Lâm Văn Vinh không thèm trả lời nàng, bị người ta đuổi đi rồi, nói ra thì danh tiếng rất cuộc cũng không được hay ho cho lắm, hơn nữa cũng có chút hổ thẹn với lòng tín nhiệm của Ngụy lão đầu.

-“Lâm Tam, sau này người không được phép tiếp cận Ngọc Sương nữa, nó vẫn còn là một đứa trẻ còn chưa hiểu gì cả, người không được làm tổn thương nó.”

Thần sắc nàng có vẻ suy sụp tựa như đang thương lượng với Lâm Văn Vinh vậy, chỉ là ngữ khí vẫn bá đạo như cũ.

Lâm Văn Vinh than thở:

-“Nàng ấy chính xác vẫn là một đứa trẻ, nàng có thể hoài nghi ta nhưng không nên hoài nghi nàng ấy.”

Hắn không biết làm thế nào chỉ lắc đầu, không muốn nói chuyện với đại tiểu thư luôn cho mình là đúng này, lãng phí nước miếng. Hoàn toàn là ông nói gà bà nói vịt.

-“Ngày mai người không cần phải đến thư phòng nữa, cứ về chỗ Phúc bá giúp đỡ ông ấy đi.”

Tiêu Ngọc Nhược nói với Lâm Văn Vinh mà nét mặt không hề có chút biểu cảm nào.

Lâm Văn Vinh hơi sững người ra một lát. Cô nương này không phải muốn trục xuất hắn ra khỏi Tiêu phủ sao? Sao tự nhiên lại thay đổi chủ ý như vậy? Lão tử đã đánh vào mông của nàng mà.

Tuy nhiên chiêu này của nàng rõ ràng là muốn tách Lâm Văn Vinh và Tiêu Ngọc Sương ra. Đến thế sao. Lâm Văn Vinh trầm cười trong lòng, hắn và nhị tiểu thư vốn chẳng có chuyện gì cả, đều chỉ là tiểu thư nàng tự cho mình là thông minh tưởng tượng ra thôi. Tuy nhiên, mấy ngày hôm nay hắn cần điều chế nước hoa, trốn khỏi nhị tiểu thư cũng vừa hay được yên tĩnh. Hơn nữa, nếu thật sự phải rời khỏi Tiêu gia thì việc điều chế nước hoa của hắn sẽ không có những điều kiện thuận lợi như thế này nữa. Hiện nay là thời kì quan trọng, vẫn nên chịu đựng một chút.

Nét mặt Lâm Văn Vinh không hề có biểu cảm gì, cũng không nói chuyện, hắn không thèm nhìn Tiêu Ngọc Nhược, quay người đi thẳng thì nghe thấy Tiêu đại tiểu thư nói:

-“Còn nữa, buổi tối hôm nay.. những chuyện xảy ra ở đây, ta không hi vọng nghe thấy bất cứ một lời xì xầm nào đâu.”

Lâm Văn Vinh cười lạnh lùng nói:

-“Yên tâm đi, đại tiểu thư. Cho dù nàng không cần đến thanh danh nhưng thanh danh của Lâm Tam ta thì vô cùng quý báu đó.”

Một tiếng boong phát ra, sau lưng hắn một cơn gió lạnh thổi qua, lại là một hòn đá được ném tới, lực ném rất nhanh và mạnh suýt chút nữa đã trúng phải Lâm Văn Vinh .

Trời ạ, cô nương này là cuồng bạo lực sao? Lâm Văn Vinh quay lại nắm tay giờ ngón giữa lên (?) rồi tiêu sái bước đi trong ánh mắt nghi hoặc của Tiêu Ngọc Nhược.

.....

Chú thích:

“Kính quý thần nhi viễn chi”: tuy phải kính trọng quý thần (ý nói bề trên) nhưng không cầu cạnh quý thần, mà nên tránh xa quý thần....thường nói ngắn gọn là “Kính nhi viễn chi”- được dùng trong các trường hợp: Bề ngoài tỏ ra kính nể, tôn trọng một đối tượng nào đó, nhưng trên thực tế không muốn tiếp cận, gần gũi với đối tượng đó; hoặc thường dùng trong các trường hợp mĩ mai, châm biếm khi mình không muốn tiếp cận với một đối tượng nào đó.

50. Chương 47: Cật Vị

Lần này có được kinh nghiệm của hôm qua, nên tiến triển thuận lợi hơn rất nhiều, thủ pháp mà hắn nắm được cũng đã thành thực hơn rất nhiều, hương tinh được chiết xuất ra, chủng loại cũng đã nhiều hơn rất nhiều. Mỗi lần hắn làm thí nghiệm đều cẩn thận ghi lại tỉ lệ để làm số liệu, nếu như không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì những ghi chép đơn giản trong tay này về sau sẽ là bí quyết làm nước hoa có giá trị liên thành rồi. Những thứ này đều là bạc trắng cả đấy, nghĩ đến thôi mà đã chảy nước miếng rồi.

Bận rộn đến khi trời tối thì vừa lúc hoàn thành xong sản phẩm trong tay, vừa vặn lưng một cái thì đột nhiên có một con nha hoàn chạy đến cất tiếng nùng nịu gọi:

-“Tam ca, Tam ca, mau đi, có người đưa danh thiếp cho huynh đó.”

-“Cái gì?”

Lâm Văn Vinh giật mình kinh hãi, hắn là một kẻ hạ nhân của Tiêu gia, sao lại có người mời hắn chứ? Thật là một chuyện kì lạ. Đột nhiên hắn nghĩ đến những chuyện đã nói với Tàn Tiên Nhi, không phải nha đầu này đến thật đó chứ.

Đến phòng khách thì nhìn thấy một con nha hoàn đang đứng ở đó và đang nói chuyện với biểu thiếu gia.

Biểu thiếu gia nhìn thấy Lâm Văn Vinh liền vui vẻ nói:

-“Lâm Tam, người đến rất đúng lúc. Tàn Tiên Nhi tiểu thư mời chúng ta tối mai đến phủ một chuyến, người thấy thế nào?”

Từ sau khi trải qua chuyện Diệu Ngọc Phương, thái độ của biểu thiếu gia đối với Lâm Văn Vinh đặc biệt khách khí. Tên gia đình này không chỉ có tài, lại còn đủ ý khí và có học vấn nữa, biểu thiếu gia trong lòng rất coi trọng hắn.

Đến phủ? đến phủ nào chứ, đi nhà thổ mà còn văn nhả đến thế sao. Lâm Văn Vinh thầm cười trong bụng nhưng vẫn giả bộ gượng gạo nói:

-“Ồ?”

Con nha hoàn đó vội vàng đưa tấm danh thiếp cho Lâm Văn Vinh nói:

-“Mời Lâm công tử ngày mai ghé thăm tiểu thư.”

Lâm Văn Vinh mở tấm thiệp ra, một mùi hương thoang thoảng bay thẳng vào mũi hắn, dung mạo tú lệ của Tần Tiên Nhi dường như đang xuất hiện trước mặt hắn. Tấm thiệp rất tinh xảo, bên trên thêu một đôi uyên ương giao cảnh, phía dưới còn điểm một hàng chữ mềm mại:

–” Dữ quân nhất biệt¼Rđộ nhật như niênã Niệm quân chi tâmĩ¼Rdục ngôn dục ngôn.”

(Cùng tướng công từ biệt, một ngày như một năm; tưởng nhớ tướng công trong lòng, muốn nói tỏ bày)

Phía dưới đề ba chữ Tần Tiên Nhi.

Những nét chữ này rất thanh tú, vừa nhìn đã nhận ra đây là bút tích của một cô gái ,chắc là nét bút của Tần Tiên Nhi rồi. Lâm Văn Vinh đã từng nhìn thấy chữ Tiêu Ngọc Sương viết và bây giờ nhìn thấy ‘mặc bảo ‘của Tần Tiên Nhi thì trong lòng có chút cảm thán. Ai bảo nữ tử vô tài đã là đức nào, chữ mà hai cô nương này viết cho dù hắn có luyện mười năm nữa cũng không theo kịp. Đương nhiên, nếu như viết bằng bút máy thì không cần phải nói nữa rồi.

Dục ngôn, dục ngôn.Nhìn thấy mấy chữ này Lâm Văn Vinh cảm thấy buồn cười, Tần Tiên Nhi này rõ ràng là muốn tìm hắn tán gẫu thôi mà lại viết u oán như vậy, người không biết còn cho rằng ta chơi đùa với nàng ấy rồi quất ngựa truy phong nữa ý chứ.

Trên thiệp của biểu thiếu gia vẽ mai lan cúc trúc tứ quân tử, chữ cũng viết rất nhiều , chỉ chút mấy hàng nhưng toàn là những lời ngốc nghếch sáo rỗng nói mời Quách công tử đến chơi .Nhìn nét chữ trên đó thì thấy cũng không bằng chữ trên thiệp của Lâm Văn Vinh , rõ ràng do người khác viết hộ. Tần Tiên Nhi này đúng là có chút tâm sự, Lâm Văn Vinh thầm nghĩ.

Nói chuyện thoải mái với biểu thiếu gia một lát, bàn luận một chút cho rõ ràng về hành trình xong xuôi, khi Lâm Văn Vinh trở về tiểu viện của mình thì đã là giờ thấp đèn rồi.

Tinh thần Lâm Văn Vinh rất tốt, thấy khắp vườn hoa tươi bay lá tả, hắn nhin không nổi kêu a lên một tiếng để phát tiết một chút hưng phấn trong lòng. Sau đó hắn đẩy cửa bước vào phòng, chân trái vừa đặt lên bậc cửa , ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Tiểu Thanh Tuyền đang ngồi trên đó nhìn hắn mỉm cười.

–“Sao hôm nay đến sớm vậy?”

Lâm Văn Vinh cười nói, sau khi trở nên quen thân với Tiểu Thanh Tuyền thì những lời khách sáo đều miễn hết đi, chẳng hơi sức đâu mà nói những lời thừa thãi đó. Tiểu Thanh Tuyền này dường như cũng rất phối hợp với hắn, mỗi ngày không cần chào hỏi liền vào thẳng phòng hắn cứ như đi xuyên qua cửa vậy, mang lại cho hắn cảm giác như là cô nương này đến để hò hẹn với hắn vậy.

–“Đến xem tiến triển của thứ phấn thơm đó của ngươi. Ngươi đã hứa rồi là phải tặng ta một phần trước.”

Tiểu Thanh Tuyền xem ra quả thực rất thích nước hoa, nếu không nàng sẽ không đến đây đâu.

–“Sao có thể nhanh như vậy được chứ? Thí nghiệm của ta vẫn còn chưa làm xong. Hơn nữa, cho dù làm xong thí nghiệm thì cũng phải lần sau mới có thể sản xuất được, đến lúc đó mới có thể cho nàng.”

Tiểu Thanh Tuyền mỉm cười nói:

–“Ta cũng không vội. Chỉ cần ngươi làm xong rồi không quên ta là được.”

Khuôn mặt nàng hơi có chút ửng hồng , ánh mắt lúng liếng nhưng chợt nhìn thấy tấm thiệp trong tay hắn, nàng lập tức kì lạ hỏi:

–“Còn có người gửi thiệp cho ngươi nữa cơ đấy? Xem ra sức quyến rũ của ngươi cũng không nhỏ đâu.”

Lâm Văn Vinh biết giữa nàng và Tần Tiên Nhi có gì đó không đúng nên cũng không nói là ai gửi đến. Ánh mắt Tiểu Thanh Tuyền thật tốt, từ tờ giấy chưa gấp kín mà nàng có thể nhìn thấy ba chữ Tần Tiên Nhi, nét mặt có chút biến đổi, nàng hắng giọng nói:

–“Là Tần Tiên Nhi mời ngươi đến phải không?”

Cô nương này ánh mắt thật tinh tường quá, thấy không thể giấu được, Lâm Văn Vinh gật đầu nói:

–“Nàng ấy mời công tử ta, nhân tiện mời luôn cả ta nữa.”

-“Ta thấy là mời người rồi nhân tiện mời luôn công tử nhà người thì có.”

Tiểu Thanh Tuyền lạnh lùng nói.

-“Đều như vậy cả thôi, giống nhau cả mà.”

Lâm Văn Vinh biết không thể giấu nổi nàng bèn ngượng ngùng nói.

-“Vậy người có muốn đi không?”

Tiểu Thanh Tuyền làm như vô ý hỏi.

-“Cái này, ta tạm thời còn cần phải suy nghĩ đã. Nàng cũng biết, ta không phải là người tùy tiện.”

Lâm Văn Vinh cười ha ha, trong lòng thầm thêm một câu nữa: Khi ta tùy tiện thì không là người.

Tiểu Thanh Tuyền thấy hần tự tung tự hứng rất muốn cười nhưng nén lại hắng giọng nói:

-“Tâm tư của con người người nhiều quá, cũng không biết câu nào là thật, câu nào là giả. Nàng ấy thành tâm mời người mà người không đi thì lại tỏ ta ích kỉ quá. Nếu người thích qua lại với nàng ấy thì cứ đi, dù sao cũng đâu có ai ngăn cản người đâu.”

-“Nàng ghen rồi?”

Lâm Văn Vinh cười ha hả nói.

Trong lòng Tiểu Thanh Tuyền hơi rộn ràng, nàng vội vàng nói:

-“Người nói linh tinh gì vậy?”

Nói đoạn tình cảm trên mặt hơi chuyển sang trạng thái lạnh lùng.

Lâm Văn Vinh thầm nghĩ, cô nương này da mặt thật mỏng quá đi, không biết đùa nữa.

-“Nếu nói như vậy, để chứng minh ta và Tần tiểu thư là trong sạch, ta đành phải hi sinh một chút, khó khăn miễn cưỡng đến gặp nàng ấy một lần rồi.Uhm..Tần tiểu thư này quả thật là một đại mỹ nhân, có thể đến nói chuyện cũng thật tốt. Tuy nhiên nàng yên tâm, cho dù ta gặp nàng ấy thì cũng sẽ không có ý nghĩ không thiết thực nào đâu . điều ta lo lắng nhất là nàng ấy sẽ có những ý nghĩ không nên có với ta.”

Lâm Văn Vinh cười hì hì một cách dâm dăng.

Tiểu Thanh Tuyền khẽ hừ một tiếng, lườm hần một cái nhưng không nói gì, bước nhanh ra phía cửa, ngay cả một câu chào hỏi cũng không nói.

Hôm nay nàng đến sớm đi cũng sớm, Lâm Văn Vinh trong lòng thấy hơi kì lạ bèn nói lớn:

-“Nàng đã phải đi rồi sao? Ngày mai có đến nữa không?”

Tiểu Thanh Tuyền đã leo lên bức tường cao, vẫn chưa kịp trả lời hần thì đã nghe thấy tiếng hần nói:

-“Khi trèo tường phải cẩn thận, đừng ngã đấy.”

Tiểu Thanh Tuyền trong khi tâm thần bất định, chân khí đã bị đảo lộn nên suýt nữa thì bước chân hụt vào không trung, nàng vừa ngượng ngùng vừa tức giận nên bước chân lên bức tường rồi quay lại giận dữ nhìn hần một cái, đoạn nhảy xuống góc tường chạy vội đi.

Cô nương này nói đến là đến nói đi là đi, một tiếng chào hỏi cũng không thêm nói nữa, thật sự không coi bốn công tử ra gì cả. Tuy nhiên tư thế trèo tường của nàng thật đẹp vô cùng, cái mông đó, ha ha không cần phải nói nữa rồi.

Lâm Văn Vinh đứng ở đó nghĩ đến dáng vẻ kiều diễm của Tiểu Thanh Tuyền lúc đứng trên bức tường quay đầu nhìn lại, cảnh tượng đôi chân ngọc ngà mạnh mẽ đó đứng trên bức tường cao , không biết làm sao lại khiến hần nhớ đến một lời quảng cáo: đứng càng cao thì đi tiểu càng xa.

Lại một ngày nữa trôi qua, khi Phúc bá vào đến trong vườn thì vô cùng kinh ngạc, hoa hồng, hoa cúc, hoa nhài vốn tràn ngập khu vườn hầu hết đều đã bị người ta hái mất cánh hoa. Ông là một người yêu hoa chân chính nên trong cơn đau lòng vô hạn vội vàng gọi lớn:

-“Lâm Tam, Lâm Tam!”

Gọi mấy tiếng vẫn không thấy người trả lời, trong lòng ông vô cùng lo lắng, có lẽ khu vườn này đã gặp phải tên trộm hoa rồi, Lâm Tam sao lại không thấy đâu chứ?

Phúc bá vội vàng vàng đi vào phòng xem thì thấy Lâm Tam ngay cả y thường cũng không cởi mà đang nằm bò trên giường ngủ một giấc say sưa.

Bây giờ đã là quá trưa rồi, tên tiểu tử này vẫn còn ngủ sao? Phúc bá bước lên phía trước vỗ vỗ vào cánh tay hắn nói:

-“Lâm Tam, người mau dậy đi. Khu vườn này sao lại có trộm chứ?”

Đêm qua sau khi Tiểu Thanh Tuyên đi, Lâm Văn Vinh lại làm thí nghiệm cả đêm, đến khi trời sáng mới mệt quá ngủ thiếp đi, lúc này mở mắt ra lại thấy Phúc bá đang đứng trước mặt thì vội vàng nói:

-“Phúc bá, hôm nay sao người đến sớm như vậy?”

Phúc bá nói:

-“Sớm gì mà sớm chứ, đã ăn cơm trưa rồi đó. Lâm Tam, ta hỏi người, có phải khu vườn này đã gặp phải trộm rồi không, tại sao những bông hoa kia đều bị người ta hái mất rồi.”

Lúc Lâm Văn Vinh làm thí nghiệm số lượng cánh hoa dung đến là rất nhiều, may mà trong khu vườn này hoa cỏ vô số nên mới có thể đặc ý tiếp tục tiến hành, lúc này nghe Phúc bá nói vậy hắn vội vàng nói:

-“Ồ, có lẽ là bọn nha hoàn ở tiền viện hái đó. Phúc bá, người cũng biết đó, con người nô tài hơi anh tuấn một chút nên những nha đầu đó thường xuyên xuyên qua cánh cửa hái vài bông hoa, điều đó cũng rất bình thường thôi mà, hơn nữa, bọn họ thường khen Phúc bá chăm chỉ thiện lương, tay nghề lại giỏi, còn nói phải học tập lão nhân gia người nhiều đó.”

Lâm Văn Vinh không hề chớp mắt, nói những lời nịnh bợ hùng hồn mà không hề thấy xấu hổ. Phúc bá cười ngăn hắn lại:

-“Tên tiểu tử người, mồm miệng trơn tru, không biết đã có thể lừa bao nhiêu cô gái rồi nữa.”

-“Phúc bá. Tiêu gia chúng ta chỉ có một vườn hoa này thôi sao?”

Bây giờ điều Lâm Văn Vinh quan tâm là nguồn cung cấp cánh hoa, muốn chế tạo nước hoa thì phải cần đến hàng trăm nghìn tấn cánh hoa nhưng phải đến đâu tìm đây?

Phúc bá lắc đầu nói:

-“Đương nhiên không chỉ có một chỗ này. Tiêu gia chúng ta nhà lớn sản nghiệp lớn, ở Kim Lăng, Tô Châu, Trấn Giang đều có mấy trạch tự. Ở phía nam thành cũng có một đại trang viên, diện tích lớn hơn chỗ này có đến mười lần. Khi lão thái gia còn, sau khi từ triều đình trở về đường lão đã trồng ở đó vô vàn hoa cỏ, nhiều không kể xiết, những thứ trong khu vườn này bây giờ cũng không bằng một phần trăm ở đó. Rất nhiều hoa cỏ được trồng trong khu vườn này đều là mang từ đó đến, chỗ đó bây giờ cũng có người chăm sóc, quy mô lớn hơn ở đây rất nhiều.”

Tiêu gia này quả thật là một đại địa chủ, Lâm Văn Vinh thầm nghĩ, tuy nhiên có được một hoa viên lớn như thế rồi thì vấn đề nguồn cung cấp cánh hoa không phải đã được giải quyết rồi sao.

Vậy nhưng làm sao để mở miệng đây. Nghĩ đến nàng Tiêu đại tiểu thư đã hận hắn đến tận xương tủy thì hắn không khỏi đau đầu. Với quan hệ giữa hắn và nàng ấy mà muốn cướp đoạt trong miệng nàng thì dường như là một nhiệm vụ không thể hoàn thành.

Nghĩ ngợi một lát cũng chẳng có ý tưởng gì nên hắn cũng không muốn nghĩ nữa. Lâm Văn Vinh nghĩ đến chuyện chế tạo nước hoa thì hứng thú với những loại hoa cỏ này chợt dâng lên chưa từng thấy, cơm trưa cũng không muốn ăn nữa. Hắn kéo tay Phúc bá, không ngừng xin thỉnh giáo các loại vấn đề khiến cho Phúc bá phải lên tiếng cảm thán, tên Lâm Tam này từ lúc nào đã biến thành chăm chỉ hiếu học từ bao giờ vậy nhỉ?

Cho đến tận chiều muộn Lâm Văn Vinh mới buông tha cho Phúc bá. Lúc này Quách Vô Thường biểu thiếu gia lại chủ động đến tìm hắn.

-“Lâm Tam, hôm nay sao ngươi không đến thư phòng vậy?”

Quách Vô Thường quan tâm nói.

Bây giờ địa vị của Lâm Tam trong lòng hắn đã không như trước nữa rồi, có thể nói là một nhân vật như thần tiên vậy, có thể dễ dàng biện luận, biết nói đạo lý, biết làm thơ, biết tán gái, có hắn ở bên cạnh thì trong lòng cảm thấy vững tâm vô cùng. Tên Lâm Tam này thực sự là một bảo bối.

Lâm Văn Vinh thấy biểu thiếu gia hôm nay trang điểm rất kỹ lưỡng, trên người mặc một bộ áo dài nho sinh, đầu tóc chải chuốt bóng mượt, tay cầm một cây quạt bạch ngọc, thật sự là có chút tao nhã đó.

Lâm Văn Vinh cố nín cười nói:

-”Thiếu gia, đại tiểu thư hôm qua đã dẫn dò, sau này nô tài không cần đến thư phòng nữa, trở về viên đình để giúp đỡ.

Quách Vô Thường kinh ngạc nói:

-“Sao thế, chuyện tối hôm đó Ngọc Nhược biểu muội đều đã biết hết rồi sao?”

Xem này, bộ dạng lẳng lơ của hắn buổi tối hôm trước ngay người mù cũng có thể nhìn thấy, còn có thể che mắt được đại tiểu thư sao? Lâm Văn Vinh chẳng biết làm thế nào lắc đầu nói:

-“Nàng ấy không biết tường tận nhưng chỉ cần có Tần Tiên Nhi ở đó thì nàng ấy sẽ không nói gì đâu. Thiếu gia, người cứ yên tâm vững dạ mà đi đi.”

-“Đúng lắm, đúng lắm, Lâm Tam, vẫn là có người đi cùng ta mới yên tâm được.”

Quách Vô Thường lấy từ trong ống tay áo ra một đỉnh bạc có đến hơn mười lượng đưa cho Lâm Văn Vinh nói:

-“Lâm Tam, hôm đó ngươi làm việc tốt lắm, đây là biểu thiếu gia thưởng cho ngươi, sau này làm cho tốt hơn nữa nhé.”

Lâm Văn Vinh nghiêm túc nói:

-“Thiếu gia, phục vụ người là trách nhiệm của ta, sao lại phải khách khí như vậy chứ?”

Lời thì nói như vậy nhưng hắn đã cất bạc vào trong lòng rồi.

Lâm Văn Vinh thay chiếc áo dài, vẫn là trang điểm của một gia đình, hắn cầm lấy danh lạt rồi cùng biểu thiếu gia ra khỏi cửa.

Hai người bọn họ đi lúc này là cảm thiệp mời của Tần Tiên Nhi nên có thể danh chính ngôn thuận bước vào nhà thổ. Tuy nói dễ nói nhưng không hề dễ nghe chút nào, nhưng có thể được một nhân vật tựa như thiên tiên là Tần Tiên Nhi khâm phục thì biểu thiếu gia đã đắc ý vô cùng rồi, hắn hận không thể cho tất cả mọi người trong toàn trạch viện biết sự việc này.

Do đó chuyển đi đến nhà thổ lần này hai người đều ngẩng cao đầu, khí thế hào hùng. Quách Vô Thường đóng bộ thư sinh nho nhã, hề thấy người là lại ho vài tiếng để thu hút sự chú ý.

Có vài tên gia đình lạnh lợi vội vàng nói:

-“Thiếu gia, đi hẹn hò với Tần tiểu thư phải không? Thiếu gia của chúng ta quả nhiên là Văn Khúc tinh quân trên trời hạ phàm, ngay cả Tần tiểu thư cũng phải nhìn thiếu gia với một con mắt khác.”

-“Thưởng.”

Biểu thiếu gia dương dương tự đắc nói. Lâm Văn Vinh vút cho tên gia đình một lượng mà biểu thiếu gia đã chuẩn bị từ trước. Tên tiểu tử này, rất có phong cách của lão tử năm xưa, lượng bạc này thưởng cho người cũng không uổng đâu.

Hai người vừa định bước ra cửa lớn thì nghe thấy có người nũng nịu gọi:

-“Lâm Tam....”

Lâm Văn Vinh quay người lại nhìn thì thấy Tiêu nhị tiểu thư đang chạy đến như bay, hôm nay nàng thay đổi nam trang, đóng giả một tiểu công tử nhỏ nhắn thanh tú yếu điệu, nàng đứng đặc đứng trước mặt hai người.

-“Ồ, nhị tiểu thư, nàng đi diễn kịch sao, còn trang điểm như thế này nữa?”

Lâm Văn Vinh cười nói.

-“Hừm, ta muốn làm Chúc Anh Đài đánh chết Lương Sơn Bá người đó.”

Nhị tiểu thư cười khúc khích, nhìn hẩn một cái rồi nói:

-“Hôm nay sao người không đến thư phòng vậy? Có phải là lười biếng không đó? Ngày mai ta sẽ báo với tỷ tỷ, để tỷ ấy phạt người ba ngày không được ngủ.”

Nghe như là trách móc nhưng trong đó như là chứa đựng rất nhiều sự quan tâm, Lâm Văn Vinh thầm nghĩ, nàng nào có biết tỷ tỷ nàng lại ích kỉ như thế chứ, nàng ấy chỉ mong ta cách nàng xa ra một chút thôi.

Tiêu Ngọc Sương vẫn là một tiểu cô nương chưa hiểu hết sự đời, những việc như thế này hẩn không muốn để cho nàng biết bèn cười nói:

-“Nhị tiểu thư, mấy hôm nay Phúc bá rất bận nên ta phải ở trong vườn để giúp đỡ ông ấy. Mấy ngày hôm nay e rằng ta không thể đến thư phòng được đâu.”

Tiêu Ngọc Sương không nghi ngờ gì cả mà chỉ nũng nịu nói:

-“Thì ra là như vậy, ta vẫn cho rằng hôm nay người lười biếng chứ, hại ta cả ngày hôm nay đợi người đó. Ý, trong tay người cầm gì vậy?”

Ánh mắt Tiêu Ngọc Sương rất tinh tường nên vừa nhìn đã thấy tấm thiệp trong tay Lâm Văn Vinh , vội vàng hỏi.

Biểu thiếu gia đưa mắt nhìn Lâm Văn Vinh một cái, Lâm Văn Vinh biết việc đi nhà thổ này không thể mang nhị tiểu thư đi theo được bèn cố ý giả vờ thất kinh nói:

-“Ồ, nàng đang nói cái này sao. Đây là thiệp của Lâm Viện Chương công tử gửi cho thiếu gia, hẹn người ngày mai đi uống rượu đó mà.”

Tiêu Ngọc Sương nhìn hẩn một cái nói:

-“Người còn muốn lừa ta.Ta thấy đây là thiệp mà Tần Tiên Nhi mời các người đến ăn chơi trác táng thì có.”

Trời ạ, tiểu nha đầu này cái gì cũng biết hết rồi sao, hẩn đã xem thường nàng rồi. Lâm Văn Vinh gật đầu nói:

-“Nhị tiểu thư, sự việc là như thế này, Tần tiểu thư ngưỡng mộ học vấn của thiếu gia nên hẹn người đến cùng nghiên cứu học vấn thôi, không phải ăn chơi trác táng như nàng nghĩ đâu.”

-’Đúng đấy, đúng đấy.”

Biểu thiếu gia vội vàng phụ họa nói:

-“Là Tần tiểu thư mời ta đến bàn luận về học vấn, biểu muội đừng hiểu lầm.”

Tiêu Ngọc Sương đảo mắt một vòng nói:

-“Nếu đã như vậy, Lâm Tam người không được đi, biểu ca đi một mình được rồi.”

Cô nương này quẩn nhiều quá đó, khó khăn lắm mới có một cơ hội ra ngoài xả hơi thoải mái như thế này, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua được cơ chứ. Lâm Văn Vinh làm ra bộ mặt đau khổ nói:

-“Nhị tiểu thư, thiếu gia ra ngoài làm việc, bên cạnh không có người đi theo thì làm sao được cơ chứ?”

Tiêu Ngọc Sương hăng giọng nói:

-“Người muốn đi thì cứ nói thẳng, làm sao phải mượn cớ chứ. Nếu người thật sự muốn đi ta cũng không ngăn cản người nhưng ta có một điều kiện.”

Biểu thiếu gia còn lo lắng hơn Lâm Văn Vinh nữa, không có Lâm Tam, một mình hẳn chắc chắn sẽ chẳng làm được việc gì nên vội vàng nói:

-“Điều kiện gì?”

Khuôn mặt Tiêu Ngọc Sương tươi như một đoá hoa, đặc ý nói:

-“Các người dẫn ta cùng đi.”

Trời a, kiến nghị này thật mang tính thử thách cao quá, đến nhà thổ mà lại mang theo một cô gái xinh đẹp, nài cho rằng chúng ta đến quán rượu sao. Biểu thiếu gia và Lâm Văn Vinh đồng thời lớn tiếng nói:

-“Không được.”

-“Vì sao không được?”

Tiêu Ngọc Sương bĩu môi nói:

-“Không phải các người đi bàn luận học vấn sao, đã không phải làm chuyện xấu gì vậy vì sao ta không thể đi? Người xem, ta đã thay quần áo rồi.”

Tiêu Ngọc Sương quay một vòng uyển chuyển rồi nói:

-“Thế nào, không ai có thể nhận ra ta là con gái rồi chứ?”

Lâm Văn Vinh không biết phải làm sao đành liếc nhìn một cái, ngay cả ngực cũng chưa quần vào, nhô lên hai cục to như vậy, người ta muốn xem nàng là đàn ông cũng khó đấy.

Biểu thiếu gia không biết làm thế nào chỉ đưa mắt nhìn Lâm Văn Vinh một cái ý là người có cách để đối phó với con gái, chuyện này giao cho người giải quyết đó, sau đó hắn chậm chậm bước qua một bên,

-“Nhị tiểu thư, tuy nói là nghiên cứu học vấn nhưng ở đó rốt cuộc vẫn là chốn phong lưu mà thôi, một cô nương như nàng không thích hợp để đến đó đâu. Hơn nữa, nàng cũng phải nghĩ cho ta nữa chứ. Thiếu gia là một người đàn ông, lại là nhận lời mời của Tần tiểu thư nên cũng không quan trọng nhưng nếu để nàng đi cùng, khi phu nhân và đại tiểu thư truy vấn ta có còn mạng không nữa đây.”

Lâm Văn Vinh tỏ ra nét mặt đau khổ. Nói đùa à. Tối hôm qua tỷ tỷ người đã cảnh cáo ta rồi, hôm nay ta lại dẫn nàng đến nhà thổ thì nàng ấy còn không giết ta hay sao như.

-“Không đâu, ta sẽ không để cho nương thân và tỷ tỷ biết đâu.”

Tiêu Ngọc Sương vội vàng khẩn cầu nói:

-“Bọn họ thương yêu ta nhất, sẽ không trách mắng ta đâu.”

Nàng ấy đương nhiên là không trách nàng rồi, nàng ấy chỉ cho mông ta nở hoa thôi. Thấy cô nương này cứ lằng nhằng mãi không thôi, Lâm Văn Vinh hắng giọng nói:

-“Phu nhân và đại tiểu thư đương nhiên không trừng phạt nàng rồi, nhưng nàng ấy sẽ không trừng phạt ta sao? Nhị tiểu thư, nàng làm như vậy không phải là hại ta sao?”

Tiêu Ngọc Sương khê hứ một tiếng, cúi đầu xuống, Lâm Văn Vinh lại nói:

-“Không nghe lời như vậy, có phải nàng lại muốn ta đánh vào mông hả?”

Khuôn mặt trắng trẻo của Tiêu Ngọc Sương đỏ ửng lên vì xấu hổ, nàng thấp giọng nói:

-“Người thật xấu xa. Lúc nào cũng bắt nạt ta.”

Mắt nàng đã hơi đỏ, nàng khê cấn môi nói:

-“Người muốn đi ta cũng không cản được nhưng người phải hứa với ta một chuyện.”

-“Chuyện gì vậy?”

Lâm Văn Vinh nhìn khuôn mặt lo lắng buồn bã của nàng, suýt chút nữa đã thuận miệng đồng ý với nàng cũng may mà kịp thời tỉnh ngộ, hần hoi.

-“Người.. người không được gặp Tần Tiên Nhi, để biểu ca đi gặp nàng ấy là được rồi.”

Tiêu Ngọc Sương hăng giọng nói.

-“Vì sao?”

Lâm Văn Vinh kì lạ hỏi.

-“Xì...không vì sao cả. Loại hồ li mị tử như nàng ấy chỉ giỏi dụ dỗ đàn ông, vì vậy không cho phép người gặp nàng ấy.”

Tiêu Ngọc Sương nói.

-“Tiểu thư, nàng hiểu đạo lí một chút được không?”

Lâm Văn Vinh nói.

-“Ta có chỗ nào không hiểu đạo lí chứ.”

Mắt Tiêu Ngọc Sương đã rưng rưng lệ nói:

-“Người, nếu người gặp nàng ấy ta sẽ không bao giờ để ý đến người nữa.”

Nàng nói rồi quay người chạy như bay.

-“Biểu muội sao vậy?”

Quách Vô Thường thấy biểu muội nói mấy câu rồi chạy mất thì vội vàng đến bên Lâm Văn Vinh hỏi.

-“Đừng để ý đến nàng ấy, chắc là đại di mụ đến thôi.”

Lâm Văn Vinh tinh thần hỗn loạn nói.

-“Lâm Tam, ta thấy biểu muội dường như rất sợ người, người làm như thế nào vậy?”

Biểu thiếu gia ngưỡng mộ nói.

-“Những lời gì vậy chứ, nàng ấy là tiểu thư còn ta là hạ nhân, ta sợ nàng ấy thì còn nghe được.”

Lâm Văn Vinh khiêm tốn nói, nhưng trong lòng thầm nghĩ, dưới thần công đánh vào mông của ta thì cho dù nàng có là một cô gái đánh đá hơn nữa thì cũng phải quỳ xuống trước mặt ta thôi.

Cũng không biết vì sao, hần đột nhiên nghĩ đến việc đánh vào mông của đại tiểu thư đêm hôm trước. Mông của hai tỷ muội này hần đều đã đánh rồi, sau khi nhị tiểu thư này bị đánh vào mông thì chẳng có phản ứng đặc biệt nào đã trở nên ngoan ngoãn còn đại tiểu thư thì lại có biểu hiện vô cùng kì lạ, đau đớn một lát rồi lại biến thành một dáng vẻ lãnh đạm.

Hần nghĩ một lát rồi không biết là sao lắc đầu cười. Dù sao thì cũng đánh rồi, bình đến thì tương ngăn, phụ nữ đến thì đã có ta gian, lão tử cũng chẳng thiệt thòi gì, sợ gì nàng chứ. Lâm Văn Vinh cười ha ha vài tiếng rồi cùng biểu thiếu gia cùng ra khỏi cửa.

51. Chương 48: Dạ Đàm

Lâm Văn Vinh cẩn thận tìm một lượt cuối cùng thì cũng tìm thấy một chiếc bình nhỏ thích hợp để đựng nước hoa, nhưng vừa hỏi giá tiền thì một chiếc bình nhỏ như vậy mà giá đến hai lượng bạc, quả thật là quá đắt.

Lâm Văn Vinh cắn răng mua một lúc đến mười chiếc để trong túi, mặc cả một lúc cuối cùng vẫn phải bỏ ra chín lượng bạc.

Biểu thiếu gia nhìn hần kì lạ hỏi:

-“Cái bình đựng chất lỏng nhỏ như vậy người dùng làm sao tiện chứ? Trong phòng ta có nhiều chiếc lớn hơn nhiều, nếu người cần ta sẽ thưởng cho người.”

Lâm Văn Vinh cố gắng nín nhịn không đánh cho tên đầu lợn này một trận, hấn nghiêng răng nói:

-“Không sao, cầm nhiều hơn mấy cái, đi tiểu càng thoải mái.”

Khi đến Diệu Ngọc Phường thì đèn đuốc đã sang trưng, lần này có nha hoàn dẫn hai người lên tầng trên lầu.

Quách Vô Thường hỏi con nha hoàn đi trước mặt nói:

-“Hôm nay Đông Mai có rồi không?”

Nha hoàn nói:

-“Bẩm công tử, Đông Mai cô nương hôm nay chỉ chuyên đợi công tử thôi đó.”

Quách Vô Thường cười dâm hai tiếng, Lâm Văn Vinh vô cùng kinh ngạc, hấn đã nói biểu thiếu gia hôm đó không gặp Tần Tiên Nhi nhưng vì sao lại không có ý kiến gì kia chứ, thì ra là đã thông dâm với một phần đầu khác rồi. Tần Tiên Nhi này quả thật cao tay xem bệnh mà cho đúng thuốc.

Đến nơi, Quách Vô Thường quay đầu nhìn Lâm Văn Vinh nói:

-“Lâm Tam! Vẫn theo như cũ, người ở đây đợi ta, sau hai giờ chúng ta sẽ cùng về.”

Dám cá là hấn vẫn cho rằng hôm đó Lâm Tam chỉ chuyên ngồi đợi hấn mà thôi, hấn thông dâm với một phần đầu hơi có chút nhan sắc nhưng nào có biết Lâm Tam này đã quan hệ với phần đầu xinh đẹp nhất ở đây kia chứ.

Nhìn bóng dáng phong lưu đặc ý của Quách Vô Thường, Lâm Văn Vinh lắc đầu cười khổ, người đi hưởng thụ phong lưu khoái lạc đi, còn ta thì ở bên ngoài hóng gió, làm thiếu gia thật là thoải mái quá đi.

-“Lâm công tử, đang nghĩ gì vậy?”

Một giọng nói trong trẻo từ sau lưng hấn truyền tới. Lâm Văn Vinh quay đầu lại nhìn thì thấy Tần Tiên Nhi nhan sắc tuyệt vời đã xuất hiện trước mặt hấn.

Khuôn mặt phù dung, đôi môi điểm giáng, gò má ửng hồng, ánh mắt có chút ngượng ngùng xấu hổ, chưa mở miệng mà đã cười duyên dáng. Một chiếc áo dài bách hợp màu tím bó sát làm hiện rõ lên những đường cong tuyệt mỹ của cơ thể nàng, phía trước thì đầy đặn, đằng sau thì nở nang.

Lâm Văn Vinh nhìn lướt qua cặp mông tròn lẳn nở nang của nàng mà thầm nuốt nước bọt, hấn nghĩ cô nương này mông hay dung mạo đều mê hồn người như nhau nếu vuốt ve lên đó cũng không biết sẽ có cảm giác như thế nào đây.

-“Ta đang nhớ Tần cô nương đó.”

Lâm Văn Vinh cười nói, hấn vốn là một cao thủ lão luyện, lúc này bản tính phong lưu lại xuất hiện, đùa giỡn một chút cũng chẳng hàm hồ chút nào.

-“Làm sao mà thiếp tin được hấn kia chứ?”

Tần Tiên Nhi liếc nhìn hấn với một ánh mắt vô cùng phong tình, nàng khẽ di chuyển vài bước, đến trước mặt hấn nói:

-“Nếu như không phải người ta mặt dày đưa thiếp đến mời hấn là công tử e rằng sớm đã quên mất Tiên Nhi là ai rồi.”

Tần Tiên Nhi khẽ cắn đôi môi ngọc, cặp mắt ướt át thần sắc u oán nhìn hấn giống như một khuê trung thiếu phụ bị phu quân quên lãng vậy. Tình cảm ân cần thiết tha đó có vẻ như không hề giả tạo.

Trong lòng Lâm Văn Vinh thầm khen lợi hại, trình độ diễn kịch như nàng mà không đến lĩnh giải Oscar thì quả thật là quá đáng tiếc rồi.

Không địch lại ánh mắt nóng bỏng đó, Lâm Văn Vinh quay đầu không nhìn nàng nữa nhưng trên miệng vẫn cười nói:

-“Tần tiểu thư, nàng đừng có thổi phồng để dọa ta như thế nữa. Ta chỉ là một kẻ hạ nhân thô bỉ, không thể chịu được sự mê hoặc như vậy của nàng đâu.”

Về mặt Tần Tiên Nhi u oán vô hạn khẽ hắng giọng nói:

-“Nếu chàng thật sự không chịu nổi sự mê hoặc như vậy cũng tốt mà. Còn hơn chàng cứ làm ra bộ dạng ấy mà không thèm nhìn thiếp lấy một lần.”

-“Được rồi, được rồi. Ta biết nàng đang báo thù ta và lần trước ta đã làm nàng xấu hổ.”

Lâm Văn Vinh nói:

-“Nói đi, lần này nàng lại có yêu cầu gì đây.”

Tần Tiên Nhi cười khúc khích, đôi mắt đẹp đong đưa với một ánh mắt u oán nhìn vào không trung nói:

-“Người hiểu thiếp chỉ có công tử mà thôi. Công tử còn nhớ hôm đó chàng đã nói với Tiên Nhi những gì không?”

Lâm Văn Vinh gật đầu nói:

-“Nhớ, thì sao nào?”

Tần Tiên Nhi nói:

-“Sau khi công tử đi ngày hôm đó, thiếp liền nghĩ những lời công tử nói và đã tự mình phổ ca khúc là để cho chính mình nghe, không để ý người khác như thế nào. Đêm hôm đó thiếp đã nghĩ cả một đêm và làm ra một ca khúc, bây giờ thiếp muốn công tử sửa lại cho một chút.”

Tần Tiên Nhi kéo tay áo của Lâm Văn Vinh đi vào trong, Lâm Văn Vinh cười nói:

-“Nàng vội như vậy làm gì chứ, cũng chẳng có ai tranh cướp với nàng mà.”

Tần Tiên Nhi nũng nịu nhìn hắn một cái rồi nói:

-” Chàng khó khăn lắm mới đến đây một lần, nếu thiếp không nắm chắc lấy chàng thì sau này sẽ hối hận lắm đó.”

Bên trong là khuê phòng của Tần Tiên Nhi, một bàn hai ghế và một chiếc đàn, trước giường treo một tấm rèm che khuất mất phong cảnh trước giường. Bên cạnh chiếc bàn đặt một tấm gương thủy tinh, vừa đơn giản lại vừa tao nhã, trong phòng thoang thoảng một mùi hương dễ chịu, mê hoặc lòng người.

-“Sao vậy? Có phải là giản lậu quá không?”

Tần Tiên Nhân ngược ngược hỏi.

-“Không phải là giản lậu mà là giản dị. Dùng những thứ đơn giản, sắp đặt ra một bầu không khí thích hợp nhất với bản thân, đây mới đúng là độc cụ tượng tâm.”

Lâm Văn Vinh làm ra một dáng vẻ đứng đắn nói.

-” Chàng thật là biết nói chuyện đó.”

Tần Tiên Nhi nhìn hắn một cái, nét mặt hơi hơi ửng đỏ ngược lại với màu trắng ngần của chiếc cổ nàng toát lên một vẻ mê hồn không nói lên lời.

Tần Tiên Nhi ngồi trước giá để đàn, nhìn hắn mỉm cười rồi nhẹ nhàng lướt qua dây đàn, những tiếng đàn thánh thót như tiếng nước chảy vang lên.

-” Ca thanh phiến hậu xuất¹/₄Rtrang ảnh kính trung khinh¹/₄Vị năng lệnh yểm tiểu¹/₄Rhà xử dục chương thanh¹/₄

Tri âm tự bất hoặc, đắc niệm thị phân minh¹/₄Mạc kiến song tần liễm¹/₄Rnghi nhân hàm tiểu tình¹/₄hã trai

Giai nhân tịnh văn trangĩ¼Rthanh xương động lan phòngĩ¼Ảnh xuất hàm phong phiĩ¼Rthanh phi chiếu nhật lươngĩ¼

Kiều tần mi tế liĩ¼Rdật vận khẩu trung hươngĩ¼Tự hữu hoành trần hĩ¼Rứng liên thu dạ trườngĩ¼ ”

Khúc nhạc này tuy là một khuê khúc có chút u oán nhưng Tần Tiên Nhi hát lên đã có âm vị hơn ngày hôm đó rất nhiều rồi. Có lẽ nguyên nhân là vì lúc này là chỉ đối diện với một thánh giả, trong khúc ca này mang một chút gì ai oán nhưng trên nét mặt nàng lại có vài phần ngượng ngùng xấu hổ.

Khúc nhạc đã kết thúc rồi nhưng âm thanh cảm động lòng người đó như có hồi âm, nhẹ nhàng bay lượn trong khắp căn phòng, dư âm cuộn cuộn.

Tần Tiên Nhi khẽ thở dài một tiếng nói:

-“Công tử, chàng thấy khúc nhạc này thế nào?”

Lâm Văn Vinh trầm nghĩ, một người con gái yếu ớt như nàng, nương thân ở chốn thanh lâu , nếu không phải có nỗi khổ sở thì tuyệt đối sẽ không hát lên một bài hát buồn thương như vậy. Nhìn nàng một cái, nét mặt Lâm Văn Vinh chợt xuất hiện một nụ cười:

-“Tần tiểu thư, một người trong lòng có tâm sự là điều rất bình thường không nên lo nghĩ buồn bã quá nhiều, cũng không nên bị những chuyện đó chi phối. Tất cả mọi chuyện trong thế giới này đều sẽ có cách giải quyết, sở dĩ bây giờ vẫn chưa có cách nào làm được là vì chúng ta vẫn chưa tìm thấy chìa khóa để giải quyết vấn đề thôi.”

Tần Tiên Nhi nhìn hẩn một cái, khe khẽ cắn môi nói:

-“Công tử, nếu như có một số sự việc sẽ làm tổn thương người khác nhưng vì một nguyên nhân nào đó ví dụ vì người thân thiết nhất mà đành phải như vậy. Nếu là chàng thì chàng sẽ giải quyết thế nào?”

-“Có thể làm tổn thương người khác sao? Vậy nàng có thể làm cho chuyện đó dừng lại được không?”

Lâm Văn Vinh nói.

Tần Tiên Nhi nghĩ ngợi rồi nói:

-“Cho dù thiếp dừng lại thì cũng sẽ có người khác tiếp tục làm .”

-“Như vậy không phải xong rồi sao.”

Lâm Văn Vinh cười nói:

-“Kết quả đã không thể nào thay đổi, vậy ai làm cũng thế thôi.Nếu chuyện quan hệ đến người thân của mình thì vì họ cho dù mất hết thiện lương cũng phải làm.”

Tần Tiên Nhi che miệng cười nói:

-“Đâu có khoa trương như chàng nói chứ? Tuy nhiên, chàng thực sự nghĩ như vậy sao? Như vậy sẽ có rất nhiều người mắng chàng đó.”

Lâm Văn Vinh nhìn Tần Tiên Nhi nghiêm mặt nói:

-“Tần tiểu thư, nàng phải nhớ rằng trên cái thế giới này chỉ có người thân của nàng là quan trọng nhất. Những thứ khác như kim tiền danh dự đều như phù vân trên trời mà thôi, vô nghĩa không đáng để nhắc tới. Đến một ngày nàng nhắm mắt lại, người ở bên cạnh nàng là ai? Đó mới là người thân nhất với nàng. Vì bọn họ có thể làm bất cứ việc xấu nào, cũng không cần chú ý đến người khác mắng chửi ra sao, cuộc đời của một con người là rất ngắn ngủi, nếu chuyện gì cũng phải nhìn trước ngó sau thì há không phải là quá mệt hay sao?”

Câu nói này của Lâm Văn Vinh có chút cảm xúc của bản thân. Nếu có thể khiến hẩn trở về bên cha mẹ thì cho dù là kẻ thù với cả thế giới này hẩn cũng tuyệt đối không suy nghĩ.

Tần Tiên Nhi sững sờ nhìn hẩn rồi nói:

-“Lâm công tử, chàng quả thật không giống với những người khác. Người khác đều khuyên thiện nhưng chàng lại khuyên ác, chàng thật sự là người xấu sao?”

-“Uhm, rất xấu.”

Lâm Văn Vinh cười nói:

-“Không ác thì không làm việc xấu.”

-“hi hi...”

Tần Tiên Nhi khúc khích cười:

-“Lâm công tử, vừa rồi thiếp thử thăm dò chàng xem sao, không ngờ chàng quả thực là loại người xấu xa.”

-“Đúng đó, nàng sớm nhận ra bộ mặt thật của ta rồi đấy.”

Lâm Văn Vinh cười nói nhưng trong lòng có chút khó chịu. Trong cái thế giới này hẳn dường như không có một người bạn nào có thể nói chuyện được, hẳn có rất nhiều ý nghĩ và kiến giải mới nhưng nếu muốn chia sẻ với người khác thì căn bản không có ai có thể hiểu được. Từ một góc độ nào đó mà nói thì hẳn có lẽ là người cô đơn nhất trên thế giới này.

Một bàn tay mềm mại nắm lấy tay hắn, bàn tay đó hơi có chút run rẩy, hắn ngẩng đầu lên nhìn thì thấy khuôn mặt ửng hồng của Tần Tiên Nhi :

-“Công tử, chàng có bằng lòng nói chuyện với thiếp không? Thiếp thích nghe chàng nói chuyện,”

-“Tần tiểu thư, nàng đừng thi triển cơ mưu đó với ta nữa được không? Năng lực kháng cự sự mê hoặc của ta rất kém.”

Lâm Văn Vinh cười khổ nói.

Tần Tiên Nhi sững người ra một lát, biết rằng hắn đang nghi ngờ nàng mê hoặc mình nên trong lòng có chút buồn thương, nàng khẽ thở dài rồi buông tay hắn ra, lập tức khôi phục lại trạng thái vui vẻ cười nói:

-“Lâm công tử, thiếp tin tưởng chàng, chàng là một người tốt.”

Tần Tiên Nhi này , sắc mặt biến đổi nhanh quá, Lâm Văn Vinh luôn tự nhận da mặt mình đủ dày mà còn có chút không kịp thích ứng.

Hai người trầm mặc một hồi lâu, Tần Tiên Nhi đột nhiên nói:

-“Công tử, chàng có thể nói cho Tiên Nhi biết tên thật của chàng được không?”

Nhìn thần thái thành khẩn của nàng, Lâm Văn Vinh cũng không muốn giấu nàng bèn nói:

-“Ta tên là Lâm Văn Vinh .”

-“Lâm....Văn....Vinh...”

Tần Tiên Nhi đọc vài lượt, nét mặt có chút ngượng ngùng, dịu dàng nói:

-“Công tử, lẽ nào chàng thật sự muốn cả đời làm gia đình của Tiêu gia hay sao? Với tài hoa và học thức của chàng, thiên hạ có thể có mấy người đáng để chàng hầu hạ đây?”

Lâm Văn Vinh cười ha hả nói:

-“Con người sống bình an vui vẻ cả một đời thật không dễ đâu, ta đâu có nhiều yêu cầu như thế chứ.”

Tần Tiên Nhi thở dài một tiếng , hồi lâu sau mới nói:

-“Công tử, xin chàng đợi một lát.”

Nàng quay người bước về phía đầu giường lục tìm một lát, Lâm Văn Vinh chỉ nghe thấy một loạt những âm thanh loảng xoảng vang lên và Tần Tiên Nhi đã lấy ra một cái túi.

Nàng mở cái túi ra, tìm ở bên trong hai cuốn sách nhỏ đưa cho Lâm Văn Vinh nói:

-“Cái này cho chàng.”

Lâm Văn Vinh đón lấy cuốn sách cầm trong tay xem xét thì thấy đây là cuốn sách được đóng chỉ rất tinh xảo. Một cuốn là “Đạt Ma Phục Hổ Quyền”, cuốn kia lại càng khoa trương hơn, bên trên có ba chữ lớn “Dịch Cân Kinh” được viết đậm bằng màu đỏ. Cái thứ “Dịch Cân Kinh” này đã nổi tiếng xa gần rồi. Lâm Văn Vinh có chút choáng váng, không phải là lại muốn hẩn luyện công đó chứ?

Quả nhiên Tần Tiên Nhi nghiêm sắc mặt nói:

-“Công tử, chàng thường xuyên hành tẩu bên ngoài lại có tài hoa tuyệt đỉnh, khó tránh khỏi có người đổ kị. Ở đây thiếp có một sổ thuật hộ thân do bạn bè tặng, Tiên Nhi tặng cho công tử, hi vọng nó có thể bảo vệ công tử bình an.”

Lâm Văn Vinh lắc đầu cười khỏ , Tần Tiên Nhi nói:

-“Công tử không thích công phu của Thiếu Lâm sao? Không quan trọng, ở đây ta vẫn còn.”

Nàng lại lấy từ trong túi ra một cuốn ‘Thiên Cương Bắc Đẩu Kiếm Pháp’ nói:

-“Công tử cuốn là tuyệt học Võ Đang...”

Thấy Lâm Văn Vinh vẫn lắc đầu như vậy, nàng lại không ngừng tìm kiếm, “Nga Mi Loạn Phi Phong Kiếm Pháp”, “Không Động Thất Thương Quyền”... Lâm Văn Vinh thấy nàng lấy hết cuốn này đến cuốn khác ra thì cũng hoa cả mắt. Nha đầu này không phải là phát hành võ lâm bí tịch đấy chứ, không biết đây có phải là kho hàng không nữa. Tuy nhiên những cuốn sách này niên đại lâu đời, xem ra tất cả đều là thật.

Tần Tiên Nhi thấy hẩn dường như chẳng xem trọng cuốn nào cả mà nàng thì bất giác đã dốc hết cả chiếc túi đã rỗng không ra rồi. Nàng không nén nổi mặt mũi ửng hồng nói:

-“Công tử chàng thực sự không thích một cuốn nào sao?”

Nhìn thần sắc của nàng rất thất vọng, Lâm Văn Vinh đột nhiên nghĩ đến thần thái của Tiểu Thanh Tuyền hôm qua lúc tặng cho hẩn bí tịch khiến hẩn thâm nghĩ, thời buổi này phụ nữ đều thích đánh nhau như vậy sao?

Đối với ý tốt của Tần Tiên Nhi , hẩn rất cảm kích bèn cười nói:

-“Không phải là ta không thích chúng mà thực sự là chúng không thích ta. Tần tiểu thư, tuổi tác ta đã không còn nhỏ nữa rồi, lúc này mà học võ công thì e rằng đã quá muộn rồi.”

Tần Tiên Nhi thở dài một cái , trong lòng nàng biết những gì hẩn nói là có lí , với tuổi tác của hẩn lúc này mà học võ công thì quả thật đã muộn rồi.

Vậy nhưng Lâm Văn Vinh lại nhìn rất phóng khoáng, hẩn cười nói:

-“Ý tốt của nàng, Lâm mỗ mãi mãi ghi nhớ trong lòng. Tuy ta và võ thuật không có duyên nhưng lại có duyên với mỹ nhân, nói không chừng đến lúc nào đó lại phải phiền Tiên Nhi tiểu thư giúp đỡ đó.”

Tần Tiên Nhi thấy tính cách của hẩn phóng khoáng như vậy thì trong lòng cũng rất kính phục, nàng nũng nịu nói:

-“Công tử nói mấy câu là lại không đứng đắn rồi.”

Thấy Lâm Văn Vinh mỉm cười không nói, Tần Tiên Nhi đột nhiên buồn bã nói:

-“Tiên Nhi coi công tử là người tâm đầu ý hợp, thực tâm đối đãi, chuyện của ngày hôm nay xin công tử giữ bí mật giúp ta.”

Lâm Văn Vinh nhớ đến chuyện Tiểu Thanh Tuyền đã muốn lấy thông tin về thân phận của Tần Tiên Nhi từ hẩn, hôm nay xem ra Tần Tiên Nhi này quả thật không đơn giản. Nhưng nàng thẳng thắn với hẩn như vậy, người không phụ ta ta há lại phụ người. Lâm Văn Vinh gật gật đầu nói:

-“Tiểu thư yên tâm, hôm nay ta không hề nhìn thấy gì cả.”

Tần Tiên Nhi nghe vậy thì rất lấy làm vui mừng, nàng nhìn Lâm Văn Vinh cười nũng nịu khiến cho trăm hoa cũng phải ghen tức.

Lâm Văn Vinh sững sờ nhìn nàng, rất lâu sau mới hít một hơi thật sâu trầm nghĩ, nha đầu này và Tiểu Thanh Tuyền đều là những nhân vật nghiêng nước nghiêng thành.

Tần Tiên Nhi thấy hấn ngẩn ngơ nhìn mình thì không khỏi xấu hổ khẽ nói:

–” Chàng, chàng đang nhìn gì vậy?”

Lâm Văn Vinh thu ánh mắt lại vội vàng nói:

–”Không có gì, kì thực ta có một chuyện muốn nhờ Tiên Nhi tiểu thư giúp đỡ.”

Tần Tiên Nhi nghe vậy rất vui mừng vội nói:

–”Công tử mau nói, chỉ cần thiếp có thể làm được, Tiên Nhi chắc chắn sẽ tuân mệnh.”

Lâm Văn Vinh thấy khuôn mặt ửng hồng của nàng mang chút vui mừng thì không nén nổi nó đùa:

–”Sao thế, Tiên Nhi tiểu thư không sợ ta đưa ra những thỉnh cầu vượt quá giới hạn hay sao?”

Tần Tiên Nhi nhìn hấn với một ánh mắt rất phong tình nói:

–”Tiên Nhi là một nữ tử phong trần, làm sao lọt vào mắt công tử được chứ. Cho dù Tiên Nhi có nhiệt tình đón tiếp thì e rằng công tử cũng không để ý đâu.”

Nàng nói rồi trên mặt lại có chút buồn bã . Lâm Văn Vinh thầm khen trong bụng, nha đầu này quả thật là vật báu có thể làm điên đảo chúng sinh, chỉ một thần sắc u nhã đó thôi cũng đủ để khiến cho bao nhiêu đàn ông phải hồn xiêu phách lạc rồi.

Lâm Văn Vinh chỉnh đốn lại tinh thần nói:

–”Kì thực, cũng không có gì khác cả, qua mấy ngày nữa một người bằng hữu của ta khai trương tửu lâu, ta chỉ muốn nhờ Tần cô nương thay ta tìm hai cô nương đến hát mấy bài thôi mà.”

–”Ồ”

Tần Tiên Nhi kì lạ nói:

–”Nhưng không biết là ca khúc như thế nào? Diệu Ngọc Phường của bọn thiếp cái khác thì không có chứ những cô nương biết hát thì rất nhiều, công tử muốn tìm loại nào?”

Lâm Văn Vinh nghĩ một lát rồi nói:

–”Ta muốn tìm hai người trẻ trung một chút, dung mạo thanh tú một chút, vóc dáng cũng không khác nhiều so với cô nương. Uhm...bài hát thì cần hay một chút.

Tần Tiên Nhi cười nói:

–”Cái này thì dễ thôi, xin công tử đợi cho một lát.”

Nàng đi ra ngoài một lát, chỉ trong thời gian uống một chén trà là đã quay lại dắt theo hai nha đầu xinh đẹp trẻ trung, nàng cười với Lâm Văn Vinh nói:

–”Công tử, hai nha đầu này vẫn còn là thanh quan nhân, ca hát cũng rất khá, hấn thấy bọn họ thế nào?”

Đoạn nàng quay sang hai tiểu nha đầu nói:

–”Vị này là Lâm công tử, mau đến ra mắt đi.”

Hai nha đầu hơi cúi người dịu dàng nói:

–”Tiểu Thuý (Tiểu Cúc) xin ra mắt công tử.”

Giọng nói trong trẻo như hoàng oanh xuất cốc, Lâm Văn Vinh trầm nghĩ , con mắt của Tần Tiên Nhi quả thật là tinh tường, hai tiểu cô nương này không những dung mạo xinh đẹp mà giọng nói cũng rất dễ nghe.

Lâm Văn Vinh gật đầu nói:

-“Chào hai vị cô nương. Tin rằng hai người đã nghe Tiên Nhi tỷ tỷ nói qua rồi, ta muốn dạy hai cô nương hát một ca khúc, đến ngày khai trường tửu lầu thì có thể lên sân khấu biểu diễn một chuyện.”

Tiểu Thuý và Tiểu Cúc nhìn Tần Tiên Nhi một cái, thấy nàng khe khẽ gật đầu bèn đồng thanh nói:

-“Xin nghe công tử dặn dò.”

Lâm Văn Vinh nghĩ một lát rồi nói:

-“Ca khúc này tên là ‘Tây sương’, là một giai điệu của quê hương ta, lấy từ một điển cổ rất nổi tiếng là ‘Tây sương kí’.”

-“Tây sương kí?”

Tần Tiên Nhi rất hứng thú nói:

-“Điển cổ này thiếp chưa từng nghe qua, công tử có thể kể cho bọn thiếp nghe được không?”

Lâm Văn Vinh cười khỏ nhìn Tần Tiên Nhi một cái, hẳn biết là nha đầu này sẽ không bỏ qua cho hắn đâu, lần này lại phải kể chuyện rồi. Tần Tiên Nhi nhăn mũi, nghịch ngợm nhìn hắn một cái, ánh mắt tràn ngập sự vui thích tựa như nghe hắn nói chuyện trong lòng luôn có một cảm giác sáng khoái vậy.

-“Đây là một câu chuyện tài tử giai nhân rất lâu đời rồi. Trước đây có một thiên kim của một gia đình giàu có tên là Thôi oanh Oanh, nàng có một nha hoàn tên là Hồng Nương...”

Lâm Văn Vinh phát huy toàn bộ sở trường của mình kể lại câu chuyện Tây Sương Kí một cách hào hứng nhiệt tình, lãng mạn vắn vượng. Tần Tiên Nhi và hai tiểu nha đầu cũng sờ hời lâu rồi mới cười khúc khích nói:

-“Không ngờ vẫn có những câu chuyện thú vị như vậy. Trương công tử đó thật là có phúc quá.”

Lâm Văn Vinh lau mồ hôi gật đầu nói:

-“Ca khúc của quê hương ta được lấy đề tài từ câu chuyện này. Ca khúc này có giai điệu và ca từ đều rất đơn giản. Ta đảm bảo hai vị cô nương lập tức có thể học được.”

Tần Tiên Nhi vô cùng thích thú nhìn Lâm Văn Vinh, cũng không biết có phải là do ngượng ngùng hay không mà nét mặt hơi có chút ửng hồng.

Lâm Văn Vinh vì việc kinh doanh của tửu lầu của mình, cũng không thể để ý đến thể diện bèn khe khẽ hát lên:

”Tẩu quá tây sương phác tị nhất trận hương

Cách bích tiểu tả hoàn tại hoa trung ương

Hài tử vong liễu nguyên lai đích phương hướng

Đình tại thập bát cửu tuế tình trù trưởng

Cảm vấn nhất cú bồn trung hoa chấm thưởng

Yếu nã cô nương dữ tha bỉ mô dạng

Cam tổ hoa nê nhất phiến khảo hoa bàng

Bất thị tam nguyệt dã năng tú nhân tràng

Hạ chí đích tiền nhất thiên

Tú tài tây sương tẩu nhất biến

Giải cầu tiểu tả chánh tại song thai thưởng hoa đẳng trứ vũ thiên

Danh thi độc liễu kỉ đa biến^{1/4}Rdanh họa lâm mô liễu kỉ đa quyền

Mộng đồng thư sanh đích mộng tồn tại tây sương chánh thì thiếu niên

Ngã hựu tông tây sương quá

Thập nhị niên tiền đích bạch nhật mộng

Tả hạ đương niên đích nhĩ đích ngã

Thủy điều ca đầu từ nhất thủ

Ngã tái tông tây sương quá¼R

Thập nhị niên hậu đích tài cao bát đầu

Bách hoa hoàn tại nhân khứ dĩ lâu không

Na hoa nhân¼Rthường khai nhân nan lưu”

Dù sao trước đây khi hấn theo đuổi con gái cũng đã từng chơi nhạc nên bài hát này hát lên cũng không đến nỗi xấu hổ lắm.

Tần Tiên Nhi sững sờ hồi lâu rồi mới nói:

–“Công tử, bài hát của quê hương chàng quả nhiên tuy đơn giản mà cũng rất hay. Trước đây Tiên Nhi còn cho rằng những gì mình đã học là rất tuyệt vời nhưng hôm nay mới biết thực sự là ếch ngồi đáy giếng coi trời bằng vung rồi.”

Lâm Văn Vinh thầm nghĩ, điều đó là đương nhiên rồi. Những ca khúc thịnh hành này cần phải giai điệu đơn giản dễ hát thì mới có thể lưu truyền rộng rãi được chứ, cứ giống như ca khúc các nàng hay hát, một vịnh tam thán thì còn ai đến nghe nữa chứ.

Tần Tiên Nhi dường như rất có hứng thú với bài hát này, bèn nặn nỉ hấn hát lại một lần nữa rồi ngồi xuống đàn, ngón tay điều luyện như múa trên dây đàn và khúc nhạc đã được tấu lên hoàn chỉnh.

Nhìn dáng vẻ há hốc mồm sững sờ của Lâm Văn Vinh , Tần Tiên Nhi ngượng ngùng nói:

–“Công tử, Tiên Nhi đàn không hay phải không?”

Lâm Văn Vinh lắc đầu nói:

–“Không phải không hay mà là quá hay. Tần tiểu thư, nếu như nàng hát bài hát này đảm bảo hồn vía của tất cả đàn ông trong khắp thiên hạ này đều bị nàng thu hút hết.”

Tần Tiên Nhi mặt đỏ bừng , ngượng ngùng nói:

–“Công tử đừng nói những lời như vậy, Tiên Nhi không dám nhận đâu.”

Lâm Văn Vinh hít một hơi thật sâu, Tần Tiên Nhi này lúc thì yếu điệu nhẹ nhàng như một thiếu phụ hoài xuân, lúc lại thuần khiết ngượng ngùng như một xử nữ, thật là biến hoá khôn lường, câu nhiếp hồn phách người ta.

Hai con nha đầu Tiểu Thuý và Tiểu Liên tuy là lần đầu tiếp xúc với ca khúc thịnh hành này nhưng rất nhanh đã thích rồi, Lâm Văn Vinh chỉ đạo bọn họ cần phải uốn lưng như thế nào, vẩy tay ra sao, bước trên sân khấu kiểu gì, làm thế nào để phát huy cao độ sức quyến rũ của cơ thể.

Tần Tiên Nhi đứng một bên nhìn thấy rất có hứng thú, chốc lại liếc nhìn Lâm Văn Vinh một cái, khuôn mặt tươi cười như một đoá hoa rực rỡ đang nở rộ.

52. Chương 49: Ý Ngoại Tiêu Tứ

Thấy sắc trời đã không còn sớm, Lâm Văn Vinh cũng không muốn lưu lại quá lâu bèn đứng dậy cáo từ. Nhưng Tần Tiên Nhi không nỡ chia tay nói:

–“Công tử, ngày mai chàng có thể đến được không?”

Lâm Văn Vinh hơi sững người một lát. Hai bên gò má Tần Tiên Nhi ửng hồng , nàng khẽ nói:

-“Cũng không biết vì sao thiếp rất thích nghe công tử nói chuyện.”

Lâm Văn Vinh cười ha hả nói:

-“Không phải chỉ là tán gẫu sao, chỉ cần có thời gian thì ta sẽ đến.”

Tần Tiên Nhân mặt mày rạng rỡ , nàng cười nói:

-“Nếu mai công tử không đến thiếp sẽ tiếp tục gửi thiếp đến đó.”

Lâm Văn Vinh gật đầu mỉm cười rồi đi ra ngoài. Tần Tiên Nhi kéo tay áo hắt, ánh mắt như hồ nước mùa thu, dịu dàng nhìn hắt khẽ nói:

-“Công tử, chàng không được quên những việc đã hứa với thiếp đâu đấy, nhất định phải thường xuyên đến thăm thiếp đó.”

Lâm Văn Vinh nhìn bộ dạng lưu luyến không muốn rời xa của nàng thì trong lòng có chút buồn cười, vị hoa khô có nhan sắc làm điên đảo chúng sinh này không phải là đã si mê hắt rồi đấy chứ? Tần Tiên Nhi lưu luyến với hắt như vậy khiến cho lòng tự kiêu của hắt được thể dâng cao.

Lần này biểu thiếu gia cũng coi như tiến bộ được một chút, lúc ra khỏi nhà thổ cơ thể vẫn nồng nặc mùi rượu như thế nhưng không không thắm hại nhếch nhác như lần trước. Lâm Văn Vinh nhìn dáng vẻ của hắt thì biết phần đầu đó chắc chắn đã hạ hạ biểu thiếu gia rất thoải mái.

Sau khi Lâm Văn Vinh và biểu thiếu gia cùng về đến phủ thì hai người chia tay.

Vừa bước về đến tiểu viện của mình thì hắt đã nhìn thấy một bóng dáng yếu điệu đang không ngừng đi đi lại lại trong viện, miệng chốc lại lẩm bẩm cái gì đó.

Lâm Văn Vinh tiến lại gần để nhìn thì thấy không phải là ai khác mà chính là Tiêu nhị tiểu thư.

Tiêu Ngọc Sương dậm mạnh chân đi đi lại lại, những cánh hoa trong viện bị nàng vút hàng đồng trên mặt đất, xem ra nàng đã chờ đợi rất lâu rồi.

Tiêu Ngọc Sương không nhìn thấy hắt bước tới nên vẫn khe khẽ lẩm bẩm:

-“Cái tên xấu xa này, đến những chỗ đó để chơi bởi trác tang, ta hận chết người. Nếu đợi thêm thời gian một tuần trà này nữa mà người không về kể chuyện cho ta nghe thì, hừ..ta sẽ...”

Nói một hồi lâu vẫn không biết phải làm gì hắt, Lâm Văn Vinh thầm cười trong lòng, chậm rãi bước đến bên cạnh nàng nói:

-“Nàng sẽ làm gì ta đây?”

Tiêu Ngọc Sương kêu á lên một tiếng rồi lùi lại sau vài bước, kinh hãi nói:

-“Người, người về từ bao giờ vậy?”

Lâm Văn Vinh nói:

-“Vẫn chưa về được bao lâu nhưng đã nghe thấy có người nói sẽ không khách khí với ta đây.”

Nét mặt Tiêu Ngọc Sương hơi ửng đỏ, nàng hắng giọng nói:

-“Dù sao người cũng về rồi, thế nào, con hồ ly tinh đó không giữ người lại qua đêm sao?”

Lâm Văn Vinh cười ha hả nói:

-“Nhị tiểu thư, trong đầu óc nhỏ bé của nàng lúc nào cũng nghĩ những gì thế? Chúng ta chỉ nói chuyện thôi, đâu có xấu xa bẩn thỉu như nàng nghĩ kia chứ.”

Tiêu Ngọc Sương nói:

-“Hôm nay là nói chuyện, ai biết lần sau sẽ là làm gì chứ.”

Thật không có cách gì giải thích được với cô bé này, Lâm Văn Vinh lắc đầu chẳng biết làm sao nói:

-“Thời gian đã không còn sớm nữa. Nhị tiểu thư, nàng mau về đi kéo đại tiểu thư lại lo lắng.”

-“VẬY, tối nay người không kể chuyện cho ta nghe sao?”

Tiêu Ngọc Sương nói với một thái độ chờ đợi.

Lâm Văn Vinh lắc đầu nói:

-“Hôm nay thì miễn cho ta nhé, ta thấy hơi mệt chỉ muốn đi nghỉ ngơi sớm một chút.”

Nét mặt Tiêu Ngọc Sương tỏ ra rất thất vọng, nàng chẳng biết làm thế nào đành quay người bước đi. Nhưng vừa đi được vài bước thì đột nhiên quay đầu lại nói:

-“Lâm Tam, ta hỏi người một lần nữa, nhà ta và Đào gia thật sự không thể liên doanh sao?”

Trong đầu óc tiểu nha đầu này có những gì vậy, sao đột nhiên lại hỏi vấn đề đó kia chứ. Tuy nhiên nhìn ánh mắt khẩn thiết của nàng, Lâm Văn Vinh gật đầu nói:

-“Đối với Tiêu gia mà nói, liên doanh là con đường chết.”

Tiêu Ngọc Sương cắn răng gật gật đầu, nàng nhìn Lâm Văn Vinh một cái rồi bỏ chạy như bay.

Nha đầu này, thật có chút kì quái, Lâm Văn Vinh lắc đầu mở cửa bước vào trong viện, vừa ngẩng đầu nhìn thì thấy Tiểu Thanh Tuyền đang lặng lẽ ngồi trước bàn đợi hẩn.

Một người đi lại có một người đến, cảm giác này thật đặc biệt. Lâm Văn Vinh chớp chớp mắt, cười nói:

-“Tiểu tiểu thư, sao hôm nay nàng đến sớm vậy?”

Nét mặt Tiểu Thanh Tuyền không hề có chút cảm xúc, nàng nhìn Lâm Văn Vinh một cái nói:

-“Ta chỉ đến để xem xem thứ mà người hứa tặng cho ta bao giờ thì có thể làm xong thôi.”

Lâm Văn Vinh gật đầu:

-“Yên tâm đi, không thể thiếu phần của nàng được đâu.”

Hắn lấy mấy chiếc bình thủy tinh vừa mua ra, dựa theo những tỉ lệ khác nhau mà đổ hương tinh vào trong bình, rồi lại ghi kí hiệu lên đó, lúc này hắn mới thở phào nhẹ nhõm, loạt thí nghiệm đầu tiên coi như chính thức thành công rồi. Tuy còn rất đơn giản nhưng từ phản ánh của Tiểu Thanh Tuyền mà nói thì kết quả thật sự không tồi.

Tiểu Thanh Tuyền không nói gì mà chỉ lặng yên nhìn động tác của hắn, thấy hắn làm xong rồi mới hiểu kì hỏi:

-“Người như thế là đang làm gì vậy?”

Lâm Văn Vinh cười nói:

-“Đây là những mùi hương khác nhau, sau này nàng thích loại nào thì cứ tự nhiên chọn đi.”

Nét mặt Tiểu Thanh Tuyền lộ ra một tia vô cùng vui thích hỏi:

-“Thật không?”

Lâm Văn Vinh gật đầu nói:

-“Ta đã lừa nàng bao giờ chưa?”

Nói ra những lời này bản thân hắn cũng thấy có chút xấu hổ, lừa gạt con gái là chuyện mà hắn làm giỏi nhất.

Tiểu Thanh Tuyền cẩn thận đánh giá những chiếc bình này, một lúc lâu sau mới hỏi:

-“Ta...có thể gửi một chút được không?”

Lâm Văn Vinh vốn muốn nàng làm nhân viên thử nghiệm mùi hương nên hắn nhún vai nói:

-“Đương nhiên là có thể rồi.”

Tiểu Thanh Tuyền cẩn thận cầm nhẹ nhàng lấy một chiếc bình rồi mở nắp bình ra và đưa lên mũi ngửi rồi lại hít sâu một hơi, rất lâu sau nàng mới thở ra , nàng nói:

-“Đây là mùi hương gì mà lại đặc biệt như vậy? Nếu như nhạt hơn một chút nữa thì càng tốt hơn.”

Chiếc bình mà nàng cầm trong tay chính là bình có nồng độ cao nhất, trong lòng Lâm Văn Vinh thầm vui mừng. Tuy hắn không biết thân phận của Tiểu Thanh Tuyền nhưng nhìn thần thái khí chất của nàng thì tuyệt đối không phải xuất thân từ một gia đình bình thường. Có thể khiến nàng không ngừng khen ngợi có nghĩa là nước hoa nhất định sẽ bán chạy.

Lâm Văn Vinh phóng khoáng khoát tay nói:

-“Tiểu tiểu thư, xin tiếp tục thử mùi hương đi.”

Tiểu Thanh Tuyền lần lượt mở nắp từng chiếc bình, tinh tế thưởng thức từng mùi hương, nét mặt ngày một thích thú hơn, nàng cầm lấy một chiếc bình trong số đó nói:

-“Cái này, tặng cho ta có được không?”

Lâm Văn Vinh thấy cái mà nàng cầm trong tay chính là chiếc bình có mùi nhạt nhất, hắn thầm nghĩ nó quả thích hợp nhất với tính cách của nàng, tuy nhiên bây giờ nàng muốn lấy vật mẫu của hắn đi thì không thể đồng ý được.

Thấy Lâm Văn Vinh lắc đầu, trên nét mặt Tiểu Thanh Tuyền thoáng qua một tia thất vọng, nàng lưu luyến không nỡ đặt chiếc bình lại trên bàn. Lâm Văn Vinh cảm thấy thật buồn cười bèn nói:

-“Không phải ta đã hứa với nàng rồi sao, đợi đến bao giờ chính thức điều chế được nhất định ta sẽ tặng nàng một bình.”

Tiểu Thanh Tuyền cười khổ nói:

-“Ta đương nhiên là nhớ, chỉ là đợi người điều chế được thì cũng không biết ta đã đi đâu rồi.”

Lâm Văn Vinh nghe những lời nói của nàng tựa như có một ý nghĩa biệt ly nên kì lạ hỏi:

-“Sao vậy, nàng phải đi sao?”

Tiểu Thanh Tuyền thở dài nói:

-“Ta đã đến thành Kim Lăng này được một thời gian rồi, việc cần phải làm thì chẳng có chút tiến triển nào cả. Ta không phải là người thành Kim Lăng này nên rời khỏi nơi này là chuyện bình thường thôi.”

Lâm Văn Vinh cười ha ha nói:

-“Có ly biệt thì mới có niềm vui của lần sau gặp lại, không nên quá buồn thương.”

Tiểu Thanh Tuyền nhìn hắn một cái khẽ cắn nhẹ đôi môi hồng, hồi lâu sau mới thấy nàng cất lời:

-“Người và Tần Tiên Nhi kia nói chuyện rất hợp phải không?”

Lâm Văn Vinh nghĩ đến việc mà Tần Tiên Nhi đã dẫn dò mình thầm nghĩ hai nha đầu này có phải là đối thủ hay không? Mà tại sao lại cùng có mối nhân duyên với hắn nữa chứ. Hắn gật đầu nói:

-“Đương nhiên là tốt rồi, ta và nàng ấy ca hát, nói chuyện nhân sinh, thật sự là rất vui vẻ.”

Tiểu Thanh Tuyền thất vọng nói:

-“Những ngày tháng như vậy quả thật là rất vui vẻ thoải mái nhưng đáng tiếc là ta không có duyên phận.”

Lâm Văn Vinh thấy thần sắc nàng buồn bã không nén nổi lắc đầu nói:

-“Tuổi tác của nàng không lớn, sao lại có nhiều cảm khái như vậy chứ? Hãy cởi bỏ lòng mình ra một chút, cần phải biết nàng không phải là người thê thảm nhất trên cái thế giới này. Người thê thảm nhất đó đang đứng trước mặt nàng đây này.”

Tiểu Thanh Tuyền kì lạ hỏi:

-“Những lời này có ý nghĩa gì vậy?”

Lâm Văn Vinh nghĩ đến bản thân mình có nhà mà không thể về, lại lưu lạc đến cái thế giới lạ lẫm này, trong lòng đương nhiên có chút khó chịu, tuy nhiên trời sinh hắn là người khoáng đạt nên nhìn thấy nét mặt rất quan tâm của Tiểu Thanh Tuyền, hắn lại nổi lòng muốn trêu ghẹo:

-“Còn nói không thể thăm sao? Nàng đã từng nhìn thấy một tài tử chỉ vì một lời không thích hợp mà bị người ta đá xuống sông chưa, chính là bốn công tử đó, suýt nữa còn không giữ được tính mạng nữa.”

Tiểu Thanh Tuyền biết hắn đang nói mình nên đỏ mặt xấu hổ nói:

-“Rõ ràng là người ức hiếp ta, sao lại trở thành người phải chịu ầm ức như thế chứ?”

Lâm Văn Vinh thấy nét mặt nàng đã hơi đỏ, trông vô cùng diễm lệ, tựa hồ như còn hơn Tần Tiên Nhi vài phần nữa thì trong lòng hơi rung động. Hắn thầm nghĩ, cô nương này để trước mặt lão tử nhưng lại mang theo kiếm, có thể nhìn chứ không thể ăn, như vậy có phải là giày vò người khác không hả trời?

-“Người chăm chăm nhìn ta làm gì vậy?”

Thấy Lâm Văn Vinh hồi lâu không nói gì mà chỉ chăm chăm nhìn mình, trong lòng Tiểu Thanh Tuyền có chút hoảng hốt, sắc mặt càng đỏ hơn nữa, nàng vội vàng gượng thanh bảo kiếm lên để thị uy.

Lâm Văn Vinh thở dài một cái nói:

-“Vết thương trên cánh tay nàng đã khỏi chưa?”

Tiểu Thanh Tuyền nghe thấy hắn nhắc đến chuyện vết thương của mình thì không biết vì sao trong lòng chợt mềm lại, không muốn đấu khẩu với hắn nữa và nét mặt lại có chút ngượng ngùng xấu hổ, nàng khẽ gật đầu nói:

-“Đỡ nhiều rồi, cảm ơn người nhiều.”

Lâm Văn Vinh nghĩ đi nghĩ lại thì cảm thấy thật kì lạ, hai người thiếu nữ mà hắn quen, Tần Tiên Nhi tuy là một hoa khôi của thanh lâu nhưng rất thần bí mặc trặc còn Tiểu Thanh Tuyền đang đứng trước mặt hắn thì lại giống như một câu đố vậy, vậy nhưng sao hai người đó lại có can hệ với hắn kia chứ? Lẽ nào là vì hắn quá đẹp trai, nếu không thì lí giải thế nào cũng không thể hiểu nổi.

-” Người đang nghĩ gì vậy?”

Tiểu Thanh Tuyền buồn bã hỏi.

-“Sau này nàng bớt đánh nhau đi nhé, phụ nữ phải dịu dàng một chút, giống như Tần Tiên Nhi vậy, vô cùng dịu dàng.”

Lâm Văn Vinh cố ý nói.

Tiểu Thanh Tuyền hừm một tiếng lạnh lùng nói:

-“Nàng ấy dịu dàng ư? E rằng chỉ trước mặt người thôi. Vết thương của ta chính là...”

Nàng dừng lại không nói gì nữa, Lâm Văn Vinh lắc đầu nói:

-“Bất luận nói thế nào thì phụ nữ đánh nhau cũng là không tốt. Như vậy đi, sau này nếu nàng phải đánh nhau thì có thể tìm ta, dưới tay ta có một nhóm tiểu đệ, làm những cái khác thì không được nhưng đánh nhau thì cũng có chút bản lĩnh đó.”

Tiểu Thanh Tuyền che miệng khẽ cười nói:

-“Ta đâu có đánh nhau chứ, chỉ có người nói khó nghe như vậy thôi. Những người ở dưới tay người đó lại không biết...”

Nàng nói một câu rồi nghĩ ra gì đó, nhìn hắn một cái rồi dừng lại không nói nữa.

Lâm Văn Vinh không để ý cười nói:

-“Ta biết nàng xem thường những người không biết võ công như chúng ta, vậy nhưng Tiểu tiểu thư, nàng đừng quên, khi bách tính ở khắp thiên hạ này đã giờ nắm đấm lên, chỉ cần khởi động bọn họ thì cho dù võ công của nàng có cao hơn nữa cũng không thể thoát được đâu. Cái này được gọi là chiến tranh nhân dân.”

Tiểu Thanh Tuyền cúi đầu xuống, không nén nổi lẩm bẩm một câu:

-’Ta đâu có xem thường người chứ, chỉ có người thích nói hươu nói vượn thôi.”

Thời gian ở cùng với Tiểu Thanh Tuyền không nhiều nhưng dường như nàng đã không còn lạnh lùng như băng nữa, chỉ cần Lâm Văn Vinh không nói những lời trên đùa thì tất cả đều rất tốt.

Tiểu Thanh Tuyền khí chất cao nhã, nói năng không thô tục, rất quan tâm đến chuyện quốc gia đại sự, Lâm Văn Vinh cũng là một cao thủ khoắc lác nên mỗi khi nàng nhắc đến chuyện gì đó Lâm Văn Vinh bèn dựa vào kinh nghiệm và những gì đã nghe đã thấy ở thế giới trước đây để đưa ra những kiến giải và hướng tư duy độc đáo.

Kinh nghiệm của Lâm Văn Vinh rất phong phú, kiến thức về xã hội và nhân sinh vượt xa Tiểu Thanh Tuyền. Tuy không phải là hoàn toàn hợp nhau nhưng cũng coi như có tiếng nói chung, Tiểu Thanh Tuyền nói chuyện với hắn cũng rất có thu hoạch nữa.

Những ngày tiếp theo đó, Lâm Văn Vinh toàn tâm toàn ý đầu tư tâm huyết vào việc nghiên cứu nước hoa. Hắn không phải đến thư phòng đứng hầu nên tất cả thời gian rảnh rỗi đều dùng vào việc điều chế nước hoa, mỗi ngày đi trên đường hay trong khi ăn cơm, đầu óc hắn cũng chỉ toàn là nước hoa.

Tiểu nhị tiểu thư mấy ngày hôm nay cũng không thấy đến tìm hắn, Lâm Văn Vinh đã thấy yên tâm nhưng ngược lại Tần Tiên Nhi ngày nào cũng đưa thiệp đến mời hắn.

Lâm Văn Vinh chẳng còn cách nào khác đành phải nguy trang dưới cái cớ đi nghiên cứu học vấn, hàng ngày đều cùng biểu thiếu gia đi nhà thổ, nhân tiện chỉ đạo hai tiểu nha đầu kia một chút, hắn không muốn trong ngày khai trương đại cát của mình lại bị đập biển hiệu.

Tần Tiên Nhi lại sáng tác ra một số ca khúc, mang ra cho hắn nghe nhưng chúng đã ngày càng khoan khoái hơn, những cảm giác u oán không biết sớm đã chạy đi đâu mất rồi. Trong lòng Lâm Văn Vinh thấy kì lạ, Tần Tiên Nhi này mấy hôm nay mặt mày rạng rỡ, cũng không biết có phải đã ăn phải củ cải của ai rồi không nữa,

Tiểu Thanh Tuyền đó thì như là đã hẹn trước với Tần Tiên Nhi vậy, mỗi ngày Lâm Văn Vinh từ chỗ Tần Tiên Nhi trở về thì Tiểu Thanh Tuyền đã ngồi trong phòng đợi hắn rồi.

Hai người thoải mái bàn luận về những chuyện quốc gia đại sự, Lâm Văn Vinh không hề kiêng kị, cái gì cũng dám nói. Tiểu Thanh Tuyền nghe vậy thì toàn thân toát mồ hôi lạnh thầm nghĩ, con người xấu xa như Lâm Văn Vinh, nếu không phải gặp được nàng thì e rằng sớm đã bị người ta chém đầu hàng trăm lần rồi.

Lâm Văn Vinh đang vui vẻ nói thì thấy vẻ mặt nàng có chút cổ quái bèn nói:

-“Sao vậy, có phải ngôn từ của ta đã làm nàng sợ rồi không?”

Tiểu Thanh Tuyền cắn răng nói:

-“Những lời này của người chỉ nói với ta thì thôi chứ nhất thiết không được nhắc đến với người khác.”

Lâm Văn Vinh cười nói:

-“Ta tri tâm với nàng nên mới nói ra những điều đó, người khác muốn nghe ta nói ta còn không thèm nhắc đến ý chứ.”

Sắc mặt Tiểu Thanh Tuyền đỏ bừng vì ngượng ngùng, nàng nhìn Lâm Văn Vinh một cái nói:

-“Miệng lưỡi trơn tru giảo hoạt.”

Dáng điệu mỉm cười ngượng ngùng lúng túng của nàng hoàn toàn khác so với thần thái lạnh như băng hàng ngày. Lâm Văn Vinh sững sờ ra một lát rồi nói:

-“Tiểu tiểu thư, nàng hãy cười nhiều hơn một chút đi như vậy thật là xinh đẹp.”

Tiểu Thanh Tuyền giận dữ dậm chân nói:

-“Sao người lại nói những lời khinh bạc rồi, không thèm để ý đến người nữa.”

Tuy nói như vậy nhưng không biết là vì sao mà nghe thấy hai từ khinh bạc trong lòng nàng lại mơ hồ một cảm giác kinh hãi pha lẫn vui sướng.

Mấy ngày này trôi qua thật vô cùng thích thú, ban ngày thì nghiên cứu nước hoa còn ban đêm thì nghiên cứu phụ nữ, điều này khiến Lâm Văn Vinh hoài nghi đó chỉ là một giấc mộng. Làm gia đình mà đạt được đến cảnh giới này thì cũng coi như là thiên hạ đệ nhất rồi.

Vào một buổi sáng, Lâm Văn Vinh còn đang say sưa giấc nồng thì đột nhiên có nha hoàn đứng ngoài cửa gọi:

-“Tam ca, Tam ca...”

Trời ạ, Lâm Văn Vinh kêu lớn một tiếng, còn để cho người ta ngủ nữa không đây, không phải lại là Tần Tiên Nhi đưa danh thiếp đến mời ta nữa chứ? Tần Tiên Nhi này cũng thật là, ban ngày ban mặt mà cũng đưa thiếp đến, tối qua không phải vừa mới dạy nàng ấy hát bài ” Kim Thượng Sơn của Bắc Kinh” đó sao, sao hôm nay sớm như vậy đã đến tìm ta rồi.

Lâm Văn Vinh mặc quần áo vào rồi chạy ra ngoài, tức giận nói:

-“Đến đây, đến đây, lại là ai đó?”

Một tiểu nha hoàn vội vàng chạy đến, hổn hển không kịp thở nói:

-“Tam ca.. Tam ca, mau .. mau.. phu nhân sắp đánh phạt nhị tiểu thư rồi.”

53. Chương 50: Tư Định Liễu Chung Thân ?

Lâm Văn Vinh hét lớn, đoạn kéo đôi giày vải chạy ra ngoài. Chuyện này là thế nào đây, phu nhân không phải rất thương yêu nhị tiểu thư hay sao, sao chỉ mấy ngày không gặp mà lại biến thành thế này kia chứ?

-“Tiểu Cúc, mau nói xem là chuyện gì? Trời ạ , người đừng có khóc, mau nói xem là chuyện gì?”

Lâm Văn Vinh vội vàng hỏi.

Tiểu Cúc thút thút nói:

-“Ta cũng không biết là chuyện gì, sang nay vừa sáng sớm đã nghe nói phu nhân và đại tiểu thư triệu tập các quản sự để nghị sự.Sau đó nhị tiểu thư không biết thế nào lại xông vào phòng nghị sự, dường như còn làm ồn ã lên. Phu nhân tức giận muốn đánh phạt nhị tiểu thư.”

-“Xông vào phòng nghị sự thì phải đánh mông sao? Xem này, đây là cái trò gì kia chứ?”

Lâm Văn Vinh giận dữ mắng.

-“Tam ca, huynh không biết quy tắc của Tiêu gia hay sao. Phòng nghị sự là nơi quan trọng nhất của Tiêu gia chúng ta, là nơi quyết nghị đại sự của Tiêu gia nên không được sự cho phép thì bất cứ ai cũng không được tự ý xông vào. Nếu không thì theo quy tắc mà tổ tông của Tiêu gia để lại là phải đánh đòn. Nhị tiểu thư bây giờ vẫn chưa tham gia quản việc mà lại xông vào trước mắt tất cả mọi người cho nên phu nhân cần phải đánh đòn tiểu thư,...hu hu... Nhị tiểu thư bảo ta đến tìm huynh, nói huynh nhất định phải cứu tiểu thư, hu hu ...Tam ca, huynh nhất định phải cứu nhị tiểu thư đây nhé.”

Lâm Văn Vinh vừa cảm khái lại vừa phẫn nộ, nha đầu này, lúc nguy hiểm như thế này mà nàng lại tín nhiệm hẳn như vậy, điều này thực sự khiến hắn rất cảm động. Còn về sự phẫn nộ của hắn là sự phẫn nộ đối với Tiêu phu nhân, cái gì mà gia quy chó chết gì chứ, ngay đến con gái của mình mà cũng nở ra tay, Vị phu nhân này có lẽ đang mắc chứng bệnh tuổi tác rồi.

Vội vã chạy vài bước, Lâm Văn Vinh mới nghĩ ra chàng không biết cái phòng nghị sự chó chết kia nằm ở đâu kia chứ, muộn một lúc nữa thì chắc mông tiểu nha đầu này sẽ nở hoa mất. Mẹ kiếp, Tiêu gia không có việc gì thì xây căn phòng lớn như vậy để làm gì kia chứ, để tiện đánh dã chiến sao? Trong lúc nhất thời vội vàng, hấn cứ chạy linh tinh không biết phải đi về hướng nào mới được.

-“Lâm Tam, bên này, bên này.”

Đang trong lúc cấp bách mà không biết làm thế nào thì biểu thiếu gia không biết từ đâu chạy đến nói:

-“Lâm Tam, người nhất định phải cứu Ngọc Sương biểu muội đó, ta cầu xin người.”

Trời ạ, thật là một cứu tinh xuất hiện kịp thời, Lâm Văn Vinh hận không thể ôm lấy biểu thiếu gia hôn một cái như bây giờ có nói gì cũng không kịp nữa rồi nên hấn vội vàng nói:

-“Ở đâu, mau dẫn ta đến đó!”

Biểu thiếu gia biết sự việc khẩn cấp nên cũng không dám nói nhiều, dẫn Lâm Văn Vinh chạy thẳng vào chính viện của Tiêu gia.

Chạy được không xa thì nhìn thấy một toà tiểu lầu hai tầng. Căn phòng ở dưới lầu khép hờ, Lâm Văn Vinh nhìn vào trong thì thấy mười mấy quần sự đang ngồi bên trong còn Tiêu phu nhân thì đang đứng đó với một khuôn mặt chứa đầy sự tức giận, Tiêu đại tiểu thư đang quỳ dưới đất, mặt mũi đầm đìa nước mắt ôm chặt lấy y phục của nương thân để cầu xin. Bên cạnh nàng, tiểu nha đầu Ngọc Sương đang nằm bò trên mặt đất, một tên gia đình thì cầm cây gậy lớn giơ cao...

Trời đất ơi, Lâm Văn Vinh lửa giận ngút trời, hấn cũng không biết sức mạnh từ đâu đến mà có thể xông thẳng lên phía trước như một cơn gió, đập tung cánh cửa lớn tiếng nói:

-“Ai dám đánh...”

Trong chốc lát tất cả mọi người đều sững sờ, nhìn thấy một tên gia đình đội mũ nhỏ, quần áo xộc xệch, thở hổn hển đứng trước cửa, nộ khí kinh thiên đó dường như có thể vén cả bầu trời.

-“Lâm Tam...”

Tiêu Ngọc Sương kinh hãi kêu lên rồi đau cổ khóc lóc thút thít.

Trong phòng một người có dáng vẻ như một quần sự đứng lên lớn tiếng nói:

-“Người là tên nô tài từ đâu đến đó, lại dám bừa bãi như vậy?”

-“Người là đã cầu từ đâu đến mà lại sửa linh tinh như vậy chứ?”

Nét mặt Lâm Văn Vinh chợt tối sầm lại, không hề tỏ ra yếu đuối mà mắng ngay. Mẹ kiếp, dám chửi nhau với ta sao, lão tử chỉ dựa vào công phu này mà kiếm ăn thôi đó.

Tên quần sự đó không thể ngờ được tên hạ nhân này lại dám điên cuồng như vậy nên tức giận đến nỗi toàn thân run rẩy, hấn nói với Tiêu phu nhân:

-“Đại tẩu, đây là hảo nô tài mà nhà tẩu nuôi đó sao?”

Đại tẩu, trong lòng Lâm Văn Vinh có chút kì quái. Tiêu lão gia hình như không hề có huynh đệ ruột mà, lẽ nào lại là họ hàng xa?

Quả nhiên Tiêu phu nhân vội vàng nói:

-“Tứ đệ không nên tức giận. Đệ và lão gia là đồng nguyên đồng tông, nhà ta cũng là nhà đệ vậy. Hãy để ta dạy dỗ tên hạ nhân này một chút đã.”

Nét mặt phu nhân chợt nghiêm lại, nhìn thẳng vào Lâm Văn Vinh tức giận nói:

-“Lâm Tam, người muốn làm gì chứ?”

-“Phu nhân, vậy người muốn làm gì vậy?”

Lâm Văn Vinh bước lên hai bước, trừng mắt nhìn Tiêu phu nhân nói.

-“Tiêu Ngọc Sương dám xông vào phòng nghị sự, theo luật chế của tổ tông để lại, cần phải đánh năm mươi trượng.”

Tiêu phu nhân nghiêng răng nói:

-“Còn về Lâm Tam người, không chỉ dám xông vào phòng nghị sự mà còn làm huyên não lên, không biết đến tôn ti trật tự gì cả, phải đánh một trăm trượng.”

-“Nương thân, đừng mà.”

Tiêu Ngọc Sương ôm chặt lấy hai chân phu nhân nói:

-“Lâm Tam là vì con nên mới xông vào, nương thân đừng trừng phạt hấn mà hãy trừng phạt con đi.”

-“Nương thân đừng trừng phạt muội muội, nư nhi nguyện được chịu tội thay cho muội muội.”

Tiêu Ngọc Nhược cũng ôm lấy Tiêu phu nhân khóc lóc khẩn cầu.

Thấy Tiêu Ngọc Nhược tình nguyện thay muội muội chịu phạt, cảm tình của Lâm Văn Vinh đối với nàng cũng tăng thêm một chút, dù sao thì tỷ muội họ cũng có vài phần tình cảm mà.

Nhìn hai cô con gái quỳ trước mặt mình khẩn cầu, lòng Tiêu phu nhân như trăm mối tơ vò, lệ châu chan chứa, bà không chịu nổi buồn bã nói:

-“Ngọc Sương, con tuy là con gái của ta nhưng lại dám xông vào phòng nghị sự mà lại xuất ngôn bất kính, theo quy tắc của tổ tông để lại, nhất định phải trừng phạt con. Hôm nay trước mặt các trưởng bối của tông tộc, ta phải nghiêm khắc trừng phạt con. Người đâu, mau lôi Ngọc Sương và Lâm Tam ra, đánh một trăm trượng.”

Mẹ kiếp, thật là thiết diện vô tư. Lâm Văn Vinh đối với Tiêu phu nhân vừa tức giận lại vừa kính phục, hấn lớn tiếng nói:

-“Khoan đã...”

Tiêu phu nhân tức giận nói:

-“Người còn gì để nói đây?”

Lâm Văn Vinh cười nói:

-“Nhị tiểu thư dù sao vẫn là thân thể ngàn vàng, đòn roi của nàng cứ để ta thay nàng chịu đi.”

-“Lâm Tam, đừng ...”

Tiêu Ngọc Sương khóc lóc giãy giụa, Tiêu Ngọc Nhược vội vàng ôm chặt lấy nàng và cũng nhìn Lâm Văn Vinh với ánh mắt cảm kích. Bất luận tên Lâm Tam này là người thế nào nhưng sự quan tâm của hấn với Ngọc Sương thì thật sự là đáng công nhận.

Tiêu phu nhân không ngờ Lâm Văn Vinh lại đưa ra yêu cầu như vậy, tuy nhiên có hấn chịu rồi thì Ngọc Sương đương nhiên không phải chịu khổ nữa nên trong lòng bà khê thở phào nhẹ nhõm, khoát tay nói:

-“Nếu người đã có lòng như vậy thì phải chịu một trăm năm mươi trượng đó.”

-“Khoan đã phu nhân, một trăm năm mươi trượng này ta chịu thì cũng được thôi nhưng cũng cần phải có lí do rõ ràng chứ. Lúc này phu nhân đã nói. Dựa theo quy tắc của tổ tông Tiêu gia để lại, phải đánh đòn nhị tiểu thư nhưng không biết quy tắc này được định ra từ lúc nào vậy?”

Lâm Văn Vinh hỏi.

Tiêu phu nhân nói:

-“Quy tắc này được quy định từ khi lão thái gia còn tại thế, thế nào, người muốn phản rồi phải không?”

-“Ha ha...”

Lâm Văn Vinh cười lớn:

-“Quy tắc là do con người đặt ra và cũng có thể do con người phá bỏ. Khi lão thái gia còn tại thế, lập ra quy tắc như vậy đương nhiên là để trừng phạt những kẻ có dụng tâm khác mà thôi, nhưng hôm nay nhị tiểu thư lại là vì một tấm lòng hiếu kính, vì sự phát triển to lớn của Tiêu gia, làm sao có thể so sánh với những tên tiểu nhân vô lại được kia chứ. Nhị tiểu thư là tử tôn của lão thái gia, nếu phải chịu đòn roi của phu nhân, lại bị nói là có mưu đồ xấu xa thì vị trí của lão thái gia là ở đâu đây? Ta nghĩ, cho dù là lão thái gia còn tại thế thì người cũng quyết không đồng ý để cảnh tượng này xảy ra đâu, phu nhân thấy sao?”

Tiêu phu nhân hơi sững người ra một chút, bà đã bị tên gia đình này nói cho á khẩu không thể trả lời được gì. Bà vốn đã mang tất cả chuyện kinh doanh buôn bán của Tiêu gia giao cho đại tiểu thư xử lý rồi nhưng hôm nay trong lúc đang thảo luận sự việc liên quan đến đại kế sinh tử tồn vong của Tiêu gia thì Tiêu Ngọc Sương lại đột nhiên xông vào, tranh cãi kịch liệt với các vị quân sự, bắt đắc dĩ bà phải qua mặt đại tiểu thư, lấy thân phận trưởng bối để trừng phạt nhị tiểu thư thôi.

Tiêu Ngọc Nhược thấy nương thân thần sắc đã hơi rung động vội vàng kéo tay bà, kiên định nói:

-“Nương thân, trước đây người đã nói, những sự vụ trong phủ bất luận lớn nhỏ đều do con gái xử lý. Hôm nay Ngọc Sương tuy có sai lầm nhưng muội ấy cũng chỉ vì lo lắng cho Tiêu gia mà thôi, không có gì ác ý cả, hơn nữa muội ấy lại là một thành viên của Tiêu gia, chuyện này liên quan đến đại sự sinh tử tồn vong của Tiêu gia muội ấy đương nhiên có quyền biết được sự tình.”

Thấy nương thân không nói gì nữa, Tiêu Ngọc Nhược quay người lạnh lùng nhìn chực vị quân sự một cái nói:

-“Không biết ý kiến các vị quân sự thế nào?”

Sản nghiệp của Tiêu gia vô cùng to lớn, các vị quân sự đều là họ hàng trong cùng tông tộc do đó đại tiểu thư mới triệu tập họ lại để thương lượng đại kế. Tiêu đại tiểu thư bình thường làm việc rất nghiêm khắc uy phong, những vị quân sự này đều có phần nể sợ nàng, nên thấy nàng đưa mắt nhìn khắp một lượt thì đều cúi đầu, mấy người vừa rồi rất hung dữ cũng không dám nói gì nữa.

Tiêu Ngọc Nhược khẽ hừ một tiếng, lúc này nàng mới kéo tay muội muội nói:

-“Ngọc Sương, dù sao muội cũng đến rồi thế vậy cũng tốt. Muội là muội muội của ta, Tiêu gia này cũng có một phần của muội, muội hãy ngồi bên cạnh ta, nghe ta và các vị thúc thúc bá bá thảo luận đại sự nhé.”

Tiêu Ngọc Sương khẽ ừm một tiếng, len lén nhìn Lâm Văn Vinh một cái. Nét mặt vô cùng cảm động và khâm phục, nàng nghĩ đến những lời Lâm Văn Vinh đã nói, bèn không sợ ánh mắt của các vị thúc bá, nàng nhìn đại tiểu thư nói lớn:

-“Tỷ tỷ, Tiêu gia chúng ta không thể hợp doanh với Đào gia được.”

Tiêu Ngọc Nhược thở dài một tiếng nói:

-“Muội muội, muội vẫn còn nhỏ, những chuyện này không đơn giản như vậy đâu, chỉ cần là có lợi đối với Tiêu gia chúng ta thì chúng ta đều phải làm.”

Hai chị em đang nói chuyện thì tên quân sự vừa bị Lâm Văn Vinh mắng đột nhiên nói:

-“Đại tiểu thư, nhị tiểu thư là một thành viên của Tiêu gia chúng ta, nàng vào phòng nghị sự chúng ta đương nhiên không có gì để nói nhưng tên nô tài này không chỉ xông vào cấm địa mà còn khẩu xuất cuồng ngôn, làm nhục chủ nhân, không trừng phạt hắn thì thực sự không thể hiện được gia uy của Tiêu gia chúng ta.”

Lâm Văn Vinh thấy Tiêu Ngọc Sương đã không sao rồi nên đang định lặng lẽ rời đi nhưng nghe thấy tên quân sự đó đánh lén mình thì trong lòng vô cùng phẫn nộ.

Tên quân sự đáng ghét, nói không lại với ta lại dùng chiêu ám toán này, thật là đồ chó chết.

Tiêu Ngọc Nhược tuy cảm động vì Lâm Văn Vinh đã cứu muội muội của mình nhưng ấn tượng của nàng với hắn vẫn không thể có bất cứ thay đổi nào, thấy tên quân sự kia mượn cớ để làm khó, nàng lạnh lùng nhìn Lâm Văn Vinh không nói gì.

-“Đại tiểu thư, một tên nô tài hung hăng như vậy, nếu không trừng trị nghiêm khắc thì Tiêu gia chúng ta e rằng sẽ không còn uy thế gì nữa.”

Tên quân sự nói với một lòng thù địch rõ ràng.

-“Lâm Tam, tuy người có một tấm lòng hộ chủ, trung thành rất đáng khen nhưng người đã xông vào phòng nghị sự lại nói những lời vô lễ. Nếu không trừng phạt thì thực sự khó khiến cho mọi người phục được, người có còn gì để nói không?”

Tiêu Ngọc Nhược nhìn chàng một cái, nét mặt không hề có tình cảm gì nói.

Lâm Văn Vinh cười lạnh lùng nói:

-“Đại tiểu thư, trạch viện của Tiêu phủ rộng lớn như vậy, trừng phạt một hai kẻ hạ nhân có đáng là gì đâu. Kì thực không cần các người trừng phạt gì cả, kể từ ngày hôm nay, Lâm mỗ không làm nữa.”

-“Lâm Tam...”

Tiêu Ngọc Sương vội vàng cắt ngang lời hấn nói, đôi mắt đẹp của nàng long lanh nước. Nàng đi đến bên cạnh Lâm Văn Vinh, kéo tay áo hấn nói:

-“Lâm Tam, người đã hứa với ta, nhất định phải giúp tỷ tỷ của ta, Tiêu gia chúng ta không thể sụp đổ được.”

Nàng quay mặt lại đối diện với Tiêu Ngọc Nhược và nương thân, nét mặt nàng hiện lên một màu đỏ rung động lòng người, ngượng ngùng nói:

-“Nương thân, tỷ tỷ, Lâm Tam kì thực không phải là người ngoài, con và hấn đã....”

Nàng mím môi nhìn Lâm Văn Vinh một cái, giọng nói khê khàng như tiếng muỗi nói:

-“...Tự đính ước chung thân rồi.”

54. Chương 51: Thương Tâm

Thương tâm liễu

-“Cái gì?”

Giọng nói của nhị tiểu thư tuy nhỏ nhưng ba người Lâm Văn Vinh , đại tiểu thư và Tiêu phu nhân đều nghe thấy rất rõ ràng .

Không chỉ đại tiểu thư và Tiêu phu nhân sững người ra mà ngay cả bản thân Lâm Văn Vinh cũng không dám tin vào tai mình nữa, cô nương này điên rồi sao? Hấn hiểu nỗi khổ tâm của Tiêu Ngọc Sương , nàng vì muốn giải thoát tội danh của Lâm Văn Vinh nên mới nói như vậy nhưng liệu có xứng với thanh danh của nàng không chứ?

Lâm Văn Vinh cảm khái thở dài một tiếng, thôi được thôi được, Tiêu Ngọc Sương khổ tâm như vậy, không phải là vì muốn hấn giúp Tiêu gia thoát khỏi hoàn cảnh khó khăn hay sao, nhìn tấm lòng hết sức chân thành của nàng như vậy, thôi thì hấn cứ giúp nàng một tay đi.

Thấy thần sắc không dám tin của Tiêu phu nhân và đại tiểu thư đang lộ rõ trên khuôn mặt nhưng trong lòng Lâm Văn Vinh thì đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại, hấn nói với Tiêu Ngọc Sương :

-“Ta biết nhị tiểu thư vì cứu ta nên mới cố ý nói ra những lời đó. Nhưng trình tiết của một người con gái quý trọng như tính mạng vậy, quyết không thể nói bừa.”

-“Đúng đó, Ngọc Sương, con vẫn còn nhỏ như vậy, vẫn chưa đến lúc chọn chồng kén rể, làm sao có chuyện tự đính ước chung thân được chứ?”

Tiêu phu nhân vội vàng kéo tay Tiêu Ngọc Sương nói.

Tiêu Ngọc Nhược lại không nói gì mà chỉ nhìn Lâm Văn Vinh với ánh mắt lạnh lẽo, trong lòng không biết đang nghĩ những gì nữa.

Vì tiểu nha đầu chí tình chí nghĩa này nói không chừng chỉ có cách giúp đỡ Tiêu gia thôi. Lâm Văn Vinh than thở:

-“Đại tiểu thư, phu nhân, xin nói chuyện riêng một chút đi.”

Tiêu phu nhân nhìn hẩn một cái thăm nghĩ chuyện này phải khiến cho Lâm Tam không truyền ra ngoài, cũng phải tìm một chỗ nào đó để nói chuyện.

-“Lâm Tam, người đi theo ta.”

Tiêu Ngọc Nhược nói.

-“Không được, con cũng phải đi.”

Nhị tiểu thư vội vàng kéo tay tỷ tỷ, nhìn Lâm Văn Vinh với ánh mắt quan tâm và nói.

-“Nha đầu con, làm loạn còn chưa đủ sao?”

Tiêu phu nhân nghiêm sắc mặt làm cho Tiêu Ngọc Sương không dám phản kháng lại lệnh của nương thân, nàng đành phải trở mắt đứng nhìn ba người đi vào gian phòng bên cạnh.

Đây là một căn phòng nhỏ yên tĩnh, bước vào trong đó bầu không khí bỗng trở nên nặng nề, hai mẹ con Tiêu gia cũng đều không nói gì.

Lâm Văn Vinh thăm nghĩ, chuyện này xem ra vẫn phải để hẩn mở lời trước thôi, để người ta khỏi phải nghĩ rằng hẩn lừa gạt con gái nhà họ, đoạn hẩn nói thẳng:

-“Phu nhân, đại tiểu thư. Vừa nãy những lời nhị tiểu thư đã nói, chỉ là để bảo vệ ta thôi, nhất thời không biết lựa chọn lời nói, không thể coi là thật được.”

Tiêu Ngọc Nhược nhìn hẩn một cái hắng giọng nói:

-“Sao cơ, người vẫn nghĩ là chúng ta tưởng thật hay sao?”

Tiêu phu nhân thở dài một cái nói:

-“Lâm Tam, chuyện của người ta cũng đã nghe nói qua rồi. Ngọc Sương vẫn còn nhỏ, có lúc tính cách khó tránh khỏi lệch lạc, người đừng có hiểu lầm.”

Lâm Văn Vinh nói:

-“Phu nhân yên tâm đi. Ta sẽ không hiểu lầm đâu. Nhị tiểu thư tuổi tác vẫn còn nhỏ, có một số sự việc chỉ là cảm thấy thú vị nên nhất thời nổi lòng hiếu kỳ thôi. Đợi suy nghĩ đó qua đi thì tất cả sẽ lại bình thường thôi.”

-“Vậy người phải thề rằng tuyệt đối không được có bất cứ mưu đồ toan tính gì đối với Ngọc Sương ...” Tiêu Ngọc Nhược nói.

Mẹ kiếp, nàng còn biết điểm dừng nữa không vậy, tuy hẩn hiểu tấm lòng thương yêu con gái(em gái) của họ nhưng bọn họ khinh thường hẩn như vậy thật sự khiến hẩn không thoải mái lắm. Cái có gì kia chứ, không phải chính là xem thường thân phận hạ nhân của hẩn hay sao? Nếu không phải tiểu nha đầu đó khổ sở cầu khẩn hẩn thì lão tử còn lâu mới chịu sự uất ức này.

Nghĩ đến Tiêu Ngọc Sương, Lâm Văn Vinh đành phải nhẫn nhịn một chút, bất luận thế nào, sự tín nhiệm của tiểu nha đầu với hẩn cũng khiến hẩn vô cùng cảm động, hẩn hắng giọng nói:

-“Đại tiểu thư, nếu nàng tin tưởng ta thì cho dù ta không thề nàng cũng có thể nhìn thấy, nếu nàng đã không tin ta thì cho dù ta có thề thốt hàng trăm vạn lần cũng chẳng có tác dụng gì cả.”

Tiêu Ngọc Nhược nói:

-“Những lời người nói cũng đúng. Nếu đã như vậy, ta hi vọng người có thể nói được thì cũng có thể làm được.”

-“Nhị tiểu thư ngây thơ hoạt bát, chí tình chí nghĩa, ta rất thích nàng nhưng không hề liên quan gì đến tình cảm nam nữ. Nàng ấy vẫn còn nhỏ, ta chỉ xem nàng ấy như một tiểu muội muội mà thôi. Phu nhân và đại tiểu thư nhìn nhận ta như thế nào ta không quan tâm nhưng không được hoài nghi nhị tiểu thư.”

Lâm Văn Vinh không hề hổ thẹn với lòng mình nói.

Một tiếng kệt vang lên, cửa phòng bị đẩy ra, Tiêu Ngọc Sương nét mặt trắng bệch đứng trước cửa, thần thờ nhìn Lâm Văn Vinh, ánh mắt trống rỗng tựa như không có một sắc thái tình cảm nào cả.

Tiêu Ngọc Nhược kinh ngạc vội vàng nói:

-“Ngọc Sương, sao muội lại ở đây?”

Nàng rất hiểu tính cách của muội muội mình, Tiêu Ngọc Sương là một nha đầu không biết sống chết là gì, nếu nàng ấy đã hạ quyết tâm thì rất khó có thể khiến nàng nghĩ lại.

Tiêu Ngọc Sương tựa như không nghe thấy lời của tỷ tỷ, nàng chỉ nhìn Lâm Văn Vinh chậm rãi nói:

-“Lâm Tam, những điều người vừa nói đều là thật chứ? Người thật sự không thích ta sao?”

-“Bừa bãi!”

Tiêu phu nhân tức giận nói, tiểu nha đầu này tư thông với tên hạ nhân kia, thật không ra thể thống gì nữa.

Tiêu Ngọc Sương dường như vẫn không nghe thấy những lời của mẫu thân, mặt nàng không còn giọt máu, hai mắt mở to, đôi môi cắn chặt, nàng căng thẳng nhìn Lâm Văn Vinh, chờ đợi câu trả lời của hắn.

Lâm Văn Vinh cũng không ngờ Tiêu Ngọc Sương lại đứng ngoài nghe trộm mấy người nói chuyện, lúc này nhìn thần sắc thâm trầm của nàng, những lời đó không biết vì sao không thể nói ra được nữa. Một tiểu nha đầu tốt như vậy, cần thì cũng không tồi đâu, qua vài năm nữa sẽ rất có sức quyến rũ đây. Trong lòng hắn chợt dâng lên ý nghĩ này khiến cho ngay bản thân hắn cũng phải giật mình kinh hãi.

Tiêu Ngọc Sương thấy hắn hồi lâu không nói gì thì trong lòng đã rõ hết cả rồi. Nàng khế cắn hàm răng ngọc, cố gắng ngăn không cho nước mắt trào ra, nàng nhìn Lâm Văn Vinh với ánh mắt sâu thẳm đoạn nói:

-“Lâm Tam, bất luận thế nào, người phải nhớ những lời người đã hứa với ta, nhất định phải giúp tỷ tỷ và nương thân, nếu không ta... ta...”

Nàng không nói tiếp nữa, cơ thể nàng liêu xiêu đoạn đẩy cửa bước ra, chạy như bay về phía trong viện, nước mắt lưng tròng lấp lánh tuôn rơi, trong thứ ánh sáng cuối mùa thu trông chúng như những viên ngọc long lanh tuyệt diệu.

Ba người trong phòng đều sững sờ, tính khí của Tiêu Ngọc Sương, Tiêu phu nhân và đại tiểu thư đều hiểu rất rõ. Họ có thể nhìn ra nhị nha đầu quả thật có vài phần tình ý đối với tên Lâm Tam này.

Lâm Văn Vinh cũng sững sờ ra một lát, nếu hắn vẫn không nhìn ra tâm sự của Tiêu Ngọc Sương thì hắn quả thật là thẳng ngốc rồi. Tiểu nha đầu này, tính cách rất mãnh liệt, cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa đây. Hắn có đôi chút lo lắng cho Tiêu Ngọc Sương nhưng thấy ánh mắt phẫn nộ của đại tiểu thư đang nhìn hắn tựa như hắn chính là nguyên nhân gây ra những tội lỗi này vậy.

Lâm Văn Vinh chẳng biết làm sao chỉ lắc đầu, chuyện này xảy ra quá đột ngột và đã đánh cho hắn một đòn không kịp trở tay, cũng không biết là họa hay là phúc nữa. Sức quyến rũ quá lớn cũng thật là hại chết người ta, hắn không biết nên tự giấu hay nên thương cảm cho bản thân mình nữa đây.

Lâm Văn Vinh lắc lắc đầu, không nghĩ những chuyện này tiếp nữa, làm xong việc tiểu nha đầu kia giao phó vẫn quan trọng hơn, cũng coi như hắn đã không phụ nàng.

Hắn nhìn Tiêu Ngọc Nhược một cái, đi thẳng vào vấn đề:

-“Đại tiểu thư, ta đã từng nghe nhị tiểu thư nói qua việc Đào Đông Thành muốn hợp doanh với Tiêu gia nhưng không biết phu nhân và đại tiểu thư suy nghĩ thế nào.”

Hắn nói chuyện rất thần nhiên, hoàn toàn không nhớ hắn chỉ là một kẻ hạ nhân của Tiêu gia, trong mắt đại tiểu thư, hắn chẳng là cái gì cả.

Tiêu Ngọc Nhược vô cùng không bằng lòng với việc Lâm Văn Vinh mê hoặc muội muội của mình, nàng lạnh lùng nói:

-“Lâm Tam, người về làm công việc của người đi, những chuyện này đâu có đến lượt người phải lo lắng chứ.”

Đối với nàng tiểu thư không coi ai ra gì này, Lâm Văn Vinh cũng đã quen rồi nên không thèm để ý đến tính khí của nàng nữa mà chỉ khẽ hắng giọng nói:

-“Đại tiểu thư, mọi chuyện đều không thể là tuyệt đối được, có thể trong mắt nàng ta chỉ là một kẻ hạ nhân nhưng theo ta thì ta là độc nhất vô nhị, không ai có thể thay thế, góc nhìn vấn đề của ta không giống và rút ra kết luận cũng không giống ai, cũng như làm ăn buôn bán vậy, có thể nàng nhìn thấy điểm tốt trong đó nhưng lại không thể nhìn thấy những hiểm hoạ ẩn chứa bên trong nó.”

Trong lời của Lâm Văn Vinh có ý nghĩa gì đó, Tiêu Ngọc Nhược đương nhiên có thể nghe ra, một sự kinh ngạc thoáng qua trên nét mặt nàng, nàng nhìn Lâm Văn Vinh nói:

-“Người cũng có mắt nhìn đấy chứ.”

Lâm Văn Vinh không so đo với nàng nữa mà chỉ trầm giọng nói:

-“Đại tiểu thư, Đào gia và Tiêu gia hợp doanh nhưng đã đưa ra đề nghị hấp dẫn nào vậy? Để ta đoán xem nhé, có phải là hần sẽ cho Tiêu gia một cổ phần rất lớn phải không?”

-“Sao người lại biết được?”

Tiêu Ngọc Nhược thật sự kinh ngạc, chuyện này vô cùng bí mật, chỉ có nàng và nương thân của nàng biết, ngay cả Tiêu Ngọc Sương cũng chưa từng nghe qua, tên gia đình này nghe được từ đâu vậy chứ?

-“Nàng không cần phải kinh ngạc, những chuyện này chỉ do ta đoán ra mà thôi.”

Lâm Văn Vinh nói. Hần làm giám đốc tiêu thụ nên có một tư duy tinh tế và đầu óc linh hoạt, đối với hần những thủ đoạn này không hề xa lạ.

-“Đào gia cho nàng bao nhiêu cổ phần?”

Lâm Văn Vinh tiếp tục nói.

Tiêu Ngọc Nhược trong lòng rất hiếu kì, tên gia đình này xem ra cũng thật sự có vài phần bản lĩnh đó, nàng khẽ hắng giọng, không biết làm sao mà nàng lại nhớ đến việc hần đã đánh vào móng mình nên sự phẫn nộ lại dâng lên, nghe hần hỏi nàng trầm ngâm hồi lâu mới nói:

-“Bốn phần.”

-“Bốn phần cổ phần, bốn mươi phần trăm à.”

Lâm Văn Vinh bước vài bước lạnh lùng cười nói:

-“Một điều kiện hấp dẫn như vậy, nếu đổi lại là ta thì ta cũng phải suy nghĩ kĩ lưỡng.”

-“Vậy nhưng đại tiểu thư...”

Ngữ điệu của Lâm Văn Vinh chợt thay đổi nói:

-“Nàng đã bao giờ nghĩ đến, hần dựa vào cái gì mà cho nàng một điều kiện ưu đãi như vậy chứ? Ba nhà các người liên doanh, nàng chiếm đến bốn phần cổ phần, Đào gia và một nhà khác nữa là Hà gia hợp lại cũng chỉ có sáu phần, như vậy là như thế nào chứ?”

Sắc mặt Tiêu đại tiểu thư ửng hồng nhưng không nói gì cả mà lại là người này giờ chưa nói gì là Tiêu phu nhân cất lời:

-“Ta và Ngọc Nhược đã thương lượng rồi, rất có khả năng là Đào công tử có ý với Ngọc Nhược nên mới có ý đưa ra điều kiện ưu đãi như vậy.”

Tiêu phu nhân nghe Lâm Tam nói chuyện liền nghĩ đến những truyền tụng của bọn nha hoàn trong phủ về Lâm Tam, rồi lại nhớ về bản khế ước hợp đồng nhân công độc đáo của hần, bà thầm nghĩ tên Lâm Tam này liệu có phải là có bản lĩnh thật không nhỉ? Thử nghe xem hần nói như thế nào cũng tốt.

-“Ồ...”

Lâm Văn Vinh giật mình hiểu ra:

-“Cổ ý tỏ ra phóng khoáng, tặng cho bốn phần cổ phần, chỉ cần lấy được hảo cảm của đại tiểu thư, sau này việc lớn mà thành, bốn phần cổ phần đó không phải đương nhiên được thu về rồi sao. Đào công tử này quả thực tính toán rất giỏi đó.”

Lâm Văn Vinh cười nói, điều này cũng khó trách vì sao Tiêu phu nhân và đại tiểu thư lại đoán như vậy, tên Đào Đông Thành kia cực lực lấy lòng Tiêu đại tiểu thư nên bọn họ khó mà tránh không nghĩ đến chuyện này.

Sắc mặt Tiêu Ngọc Nhược hơi ửng hồng, tức giận trừng mắt nhìn hắn một cái, thầm nghĩ chuyện của ta và Đào công tử có liên can gì đến người kia chứ.

-“Vậy Tiêu đại tiểu thư, phải chăng nàng cũng có chút hảo cảm với Đào công tử phải không? Cần phải biết vấn đề này có quan hệ đối với vận mệnh của Tiêu gia sau này, không thể sơ xuất được đâu.”

Lâm Văn Vinh nhìn Tiêu Ngọc Nhược một cách hứng thú.

55. Chương 52: Túng Luận Liên Doanh

Sắc mặt Tiêu Ngọc Nhược có chút mơ hồ, hồi lâu sau mới nói:

-“Bất luận là Đào công tử cũng được hay là Lí công tử hay Trương công tử cũng thế thôi, chỉ cần người đó có lợi đối với Tiêu gia thì ta có thể hi sinh tất cả. Hơn nữa, Đào công tử đó có gì không tốt chứ, dù sao cũng hơn con người xấu xa như người, lúc nào cũng thích ức hiếp người khác...”

-“Uhm.. Uhm. .

Lâm Văn Vinh vội vàng giả bộ ho hắng ngắt lời nàng, nét mặt Tiêu Ngọc Nhược có chút ngượng ngùng. Vừa nãy nàng chợt nhớ đến những chuyện xấu hổ mà hắn đã làm với nàng hôm trước, nhất thời thần thờ, suýt chút nữa thì thuận miệng nói ra mất rồi. Ngộ nhớ để nương thân biết được thì nàng xấu hổ đến chết mất.

Vậy nhưng rốt cuộc Tiêu Ngọc Nhược vẫn là một phụ nữ mạnh mẽ đã từng trải qua nhiều sóng gió nên thần sắc liền biến đổi, nàng nghĩ hoặc nói:

-“Kì thực, ta cũng có chút hoài nghi, cứ cho là Đào công tử có lòng với ta thật thì cũng không nhất thiết phải thể hiện rõ ràng như thế cho ta thấy, trong việc này nhất định có gì đó kì quặc cổ quái.”

Câu này cũng còn có chút trình độ, coi như việc buôn bán bấy lâu nay nàng làm không uống, Lâm Văn Vinh thầm nghĩ.

Kì thực, từ câu nói này của nàng có thể nhận ra nàng không hề có hảo cảm đối với tên Đào công tử kia, giống như vừa nãy nàng đã nói, nàng thuộc về Tiêu gia, chỉ cần là những việc có lợi đối với Tiêu gia thì nàng sẽ làm tất cả, cho dù có phải hi sinh bản thân mình.

Lâm Văn Vinh có đôi chút thương cảm cho đại tiểu thư, hắn thầm nghĩ cô nương này quả thật có phần khí khái, đáng tiếc là tính cách hơi kém nếu không rất đáng để kết giao bằng hữu. Kì thực điều này cũng không thể trách đại tiểu thư được, ai bảo hắn lần đầu tiên gặp mặt đã dùng lời lẽ hồ đồ để bắt nạt người ta. Lại còn bị bắt gặp dẫn biểu thiếu gia đi nhà thổ nữa kia chứ, đại tiểu thư có ấn tượng tồi tệ với hắn cũng là điều đương nhiên thôi.

-“Kì thực, việc liên doanh như thế này chẳng qua chỉ có hai tình huống. Thứ nhất, đương nhiên là nói rất dễ nghe rồi. Gọi là có tiền mọi người cùng kiếm. Có thể có được tâm thái chí công vô tư như vậy đương nhiên là rất tốt rồi, ta tin rằng Đào công tử cũng tuyên truyền với đại tiểu thư như vậy. Vậy nhưng hắn rộng rãi như vậy, mang bốn phần cổ phần tặng cho Tiêu gia, cứ cho rằng hắn thực sự có ý với đại tiểu thư, lẽ nào hắn không sợ nhà còn lại bàn tán gì sao? Hơn nữa, ngộ nhỡ Tiêu gia đã nắm được bốn phần cổ phần đó rồi, đại tiểu thư nàng lại thả bỏ câu của hắn thì làm thế nào chứ?”

Lâm Văn Vinh tỉnh táo phân tích tình hình.

-“Thả bỏ câu của hắn? Cái gì gọi là thả bỏ câu chứ?”

Hai người phụ nữ của Tiêu gia đều không thể hiểu nổi đồng thanh hỏi.

Lâm Văn Vinh hồi hận vỗ vỗ lên trán. Mẹ kiếp, lại phải làm nhà giáo nhân dân vinh quang một chuyến rồi. Đợi đến khi Lâm Văn Vinh khó khăn lắm mới có thể giải thích rõ ràng được từ ngoại lai này, Tiêu đại tiểu thư mặt mũi đỏ bừng nói:

–“Cái gì mà thả bò câu chứ, chỉ có người mới nói khó nghe như vậy thôi.”

Rõ ràng là những lời này của Lâm Văn Vinh đã dẫn ra thâm ý của nàng, nàng cũng đã trải qua rất nhiều sóng gió. Nghĩ ngợi một lát, nàng bèn kiên định lắc đầu nói:

–“Đào Đông Thành không phải có ý như vậy đâu. Người hãy nói một khả năng khác đi.”

Lâm Văn Vinh tán thành gật đầu nói:

–“Một khả năng khác, chuyện liên doanh này kì thực chỉ là cái vỏ bên ngoài thôi, trên thực tế chỉ là một trò chơi kiêm diễn kịch thôi.”

–“Diễn kịch ?”

Đại tiểu thư cau mày còn Tiêu phu nhân thì thở dài một cái.

–“Khả năng này ta cũng đã suy nghĩ đến.”

Tiêu đại tiểu thư trịnh trọng nói:

–“Kì thực ta và nương thân cũng luôn lo lắng vấn đề này. Vậy nhưng không thể tìm thấy mấu chốt ở đâu. Hẳn cho ta nhiều cổ phần như vậy, cho dù chúng ta không làm gì thì hàng năm cũng có tiền lãi của bốn phần cổ phần rồi.”

Lâm Văn Vinh không trả lời câu hỏi của nàng mà hỏi ngược lại :

–“Đại tiểu thư, giữa ba nhà các người phân phối vốn như thế nào vậy? À, nói đơn giản một chút chính là phân công công việc giữa các bên được sắp xếp như thế nào?”

Trong lòng đại tiểu thư có chút kì quái. Những thứ mà gia đình này hiểu biết thật không ít , nàng thật thà trả lời:

–“Sau khi hợp doanh, Tiêu gia chúng ta phụ trách công xưởng dệt và vải vóc, Hà gia phụ trách vận chuyển.

Lâm Văn Vinh lạnh lùng cười nói:

–“Vậy Đào gia phụ trách tiêu thụ phải không?”

–“Sao người lại biết chứ?”

Tiêu Ngọc Nhược kì lạ hỏi:

–“Chúng ta thống nhất là tất cả hàng hoá đều do Đào gia thống nhất kinh doanh, sau đó dựa theo cổ phần để chia lợi tức.”

Lâm Văn Vinh cười khở lắc đầu nói:

–“Đại tiểu thư của ta à, các người bị người khác lừa trò mà vẫn không biết hay sao. E rằng nàng bị bọn họ lừa bán đi mà nàng vẫn đang ngồi đếm ngân phiếu đó.”

Tiêu Ngọc Nhược tức giận nói:

–“Người có ý gì vậy?”

Lâm Văn Vinh không thèm để ý , hần cười nói:

–“Đại tiểu thư, nàng cho rằng buôn bán quan trọng nhất là gì?”

–“Thành tín kinh doanh. (thành tín: thật thà, lương thiện)

Tiêu Ngọc Nhược không hề do dự trả lời.

Trời ơi, trả lời thật là chính xác nhưng đều là những lời thừa mà thôi.

-“Đại tiểu thư, ta hỏi nàng là, khâu quan trọng nhất của việc buôn bán là gì, hoặc là nói bộ phận quan trọng nhất là bộ phận nào?”

Lâm Văn Vinh dần dần gợi mở cho nàng. Thời đại này không có nhiều lí luận tiêu thụ như vậy, tuy đại tiểu thư kinh doanh đã nhiều năm nhưng chỉ là tự mình dò dẫm thử nghiệm mà thôi, Lâm Văn Vinh đành phải làm thầy giáo một chuyện rồi.

Tiêu Ngọc Nhược dường như nghĩ đến một điều gì đó, sắc mặt nàng trở nên trắng bệch, nhìn Lâm Văn Vinh nói:

-“Ý của người là kinh doanh?”

Tiêu đại tiểu thư này quả thật có chút tài năng. Cần phải biết ở thời đại này căn bản không hề có lí luận về “doanh tiêu” gì đó, tất cả các cửa hiệu đều là hình thức tiêu thụ tự phát chứ càng không nói gì đến doanh tiêu nữa. Doanh tiêu luôn là công đoạn mà không ai coi trọng, Tiêu đại tiểu thư không có tri thức lí luận sâu xa như Lâm Văn Vinh mà có thể nghĩ đến điểm này đã là không dễ dàng gì rồi.

-”Không sai.

Lâm Văn Vinh lớn tiếng nói:

-“Chính là kinh doanh, cũng chính là tiêu thụ như chúng ta vẫn thường nói. Tiêu đại tiểu thư, có thể nàng vẫn chưa hiểu được uy lực của con đường doanh tiêu đâu. Nói khoa trương một chút, chỉ cần có một đội ngũ tiêu thụ tốt thì cho dù là một cục phân trong gian lậu cỏ, sau khi đóng gói lại ta cũng có thể bán đi.”

Lâm Văn Vinh cười hì hì nói.

-“Thô tục.”

Sắc mặt Tiêu Ngọc Nhược ửng hồng nhìn Lâm Văn Vinh một cái, khê hừ mũi, nghe những phân tích của hắn đã khiến nàng có đôi chút hạo cảm rằng tất cả mọi nguy hiểm sẽ nhanh chóng tiêu tan. Tiêu phu nhân này giờ chỉ yên lặng lắng nghe hai người nói chuyện cũng có chút cảm phục.

Trời ạ, nói những lời thô tục trước mặt mỹ nhân cảm giác thật dễ chịu quá. Nhìn nét mặt vô cùng xấu hổ của hai mẹ con nàng mà Lâm Văn Vinh thầm cảm thấy dương tị đắc.

-”Mang tất cả việc kinh doanh giao cho Đào gia sao? Như vậy chính là đã giao sinh mệnh của mình cho người khác rồi. Quy mô làm ăn của tên Đào Đông Thành đó tuy lớn tốc độ phát triển nhanh nhưng trong mạng lưới doanh tiêu thì trong một thời gian ngắn rất khó có thể hoàn toàn thành lập được, làm sao có thể theo kịp với sự khổ tâm kinh doanh bao nhiêu năm nay của Tiêu gia chứ? Đào gia nắm được quyền kinh doanh là có thể danh chính ngôn thuận lợi dụng nguồn vốn của Tiêu gia để mở rộng thực lực của mình, thậm chí có thể thay thế các người luôn đó. Một khi huỷ bỏ liên doanh thì mạng lưới doanh tiêu của Tiêu gia đã sút kém đi mất rồi, đến lúc đó nàng lấy gì để cạnh tranh với Đào gia đây? Đại tiểu thư của ta ơi, sách lược liên doanh này nói khó nghe một chút thì chính là tự chặt chân tay, tự phế võ công để cho người khác thôn tính mình mà thôi.

Phân tích cả ngày trời, cuối cùng cũng nói đến trọng tâm rồi, Lâm Văn Vinh thở dốc thầm nghĩ, mẹ kiếp, kể cho tiểu nha đầu nghe mười câu chuyện cũng không mệt như vậy.

-”Xuân Lan, Xuân Lan, mau mang bình trà lên đây.

Lâm Văn Vinh đỉnh đạc ngồi xuống, dặn dò nha hoàn đang đứng ngoài cửa, căn bản không hề coi mình là người ngoài.

Sắc mặt đại tiểu thư trắng bệch, nét mặt Tiêu phu nhân cũng không dễ coi cho lắm, nếu đúng như Lâm Văn Vinh phân tích thì kế sách liên doanh của Đào gia rõ ràng là ẩn chứa quá nhiều dã tâm, như vậy sao có thể không khiến bọn họ sợ kia chứ.

-“Lẽ nào Đào gia này nhất định nuốt gọn Tiêu gia chúng ta hay sao?”

Đại tiểu thư lẩm bẩm nói. Tuy nàng không hề có hảo cảm với tên Đào công tử đó nhưng cũng không thể nói là ghét bỏ, hai người đều là người làm ăn buôn bán, số lần gặp nhau cũng không ít nhưng không ngờ trong lòng hấn ta lại ẩn chứa nhiều dã tâm như vậy.

–”Đương nhiên, đây đều chỉ là những đoán định của ta thôi, đại tiểu thư và phu nhân không nên để tâm đến, không chừng Đào công tử thật sự ngưỡng mộ đại tiểu thư nên vì đó mà suy nghĩ cho Tiêu gia thì sao.

Lời đều đã nói hết rồi, Lâm Văn Vinh đã được tiện nghi nên muốn làm ra vẻ thông minh, hấn vờ vĩnh nói.

Nét mặt đại tiểu thư biểu lộ rõ một sự kiên nghị vô cùng, khề hắng giọng nói:

–”Bất luận hấn có tâm địa thế nào chúng ta nhất định không thể không đề phòng.

Nàng hơi cau mày lo lắng nói:

–”Vậy nhưng phụ thân của Đào Đông thành Đào Vũ lại là Tô Châu chức tào, chúng ta không thể tùy tiện đắc tội được đâu.

Tiêu phu nhân cũng rất buồn rầu căng thẳng, trong ba người chỉ có Lâm Văn Vinh là thoải mái nhất bởi vì việc này chẳng có liên quan gì đến hấn cả, huống hồ hai mẹ con này cũng không hề trưng cầu ý kiến của hấn, hấn đương nhiên im miệng là tuyệt nhất.

Tiêu Ngọc Nhược nhìn tên gia đình nhàn nhã đó một cái thầm nghĩ con người xấu xa như hấn quả thực cũng có con mắt tinh tường đấy chứ, trò lừa đảo của Đào gia ngay cả nàng cũng bị lừa vậy mà không thể qua mắt nổi hấn.

Nghĩ đến câu nói của Tiêu Ngọc Sương với Lâm Văn Vinh trước lúc đi, Tiêu Ngọc Nhược cất lời nói:

–”Lâm Tam, về việc này người có cách nghĩ như thế nào?”

Tuy ấn tượng của nàng đối với Lâm Văn Vinh rất kém nhưng việc này liên quan đến tiền đồ của Tiêu gia, nàng không muốn vì tình cảm riêng tư của mình mà ảnh hưởng đến đại nghiệp của Tiêu gia.

Lâm Văn Vinh cười hì hì nói:

–”Đại tiểu thư, ta chỉ là một kẻ hạ nhân, những chuyện trong phòng nghị sự này nào đến lượt ta nói chuyện kia chứ?”

Tiêu đại tiểu thư giận dữ trừng mắt nhìn hấn một cái, tên gia đình xấu xa này lại phồng mũi lên rồi đây. Thấy hấn không muốn trả lời câu hỏi của mình, tính nóng giận của Tiêu đại tiểu thư lại nổi lên, nàng hừ một tiếng nghiêng răng nói:

–”Người đã không muốn nói, ta cũng không làm khó người. Những lời người nói hôm nay cũng coi như đã lập công lớn với Tiêu gia rồi, công vượt hơn tội, việc xông vào phòng nghị sự ta cũng không truy cứu nữa. Người hãy lui xuống đi.”

Lâm Văn Vinh cười ha hả hành lễ một cái rồi phóng khoáng quay người bước đi.

Tiêu đại tiểu thư khề hắng giọng một tiếng nói với Tiêu phu nhân:

–”Nương thân, con thấy tên Lâm Tam này có vẻ như có biện pháp gì đó, hấn không muốn nói chuyện với con, vậy phải làm thế nào đây?”

Tiêu phu nhân trầm tư một hồi lâu rồi nói:

–”Ta đã nghe bọn hạ nhân nói qua, tên Lâm Tam này quả thật có vài phần tài học, nghe những lời hấn vừa nói dường như hấn đã từng kinh doanh, rất có kinh nghiệm hơn nữa đối với việc liên doanh này lại có đối sách, nếu hấn có thể giúp đỡ Tiêu gia ta thì không chừng sẽ có lối thoát đó.”

Tiêu đại tiểu thư nghiêng hàm răng ngọc ngà nói:

–”Con người xấu xa như hấn thích nhất là làm chuyện ác, nếu như không phải những lời hôm nay hấn nói cũng có lý vài phần thì con nhất định không tha cho hấn đâu.”

Tiêu phu nhân chăm chú nhìn nàng một lát rồi hỏi:

-“Ngọc Nhược, có phải hấn đã làm chuyện gì với con rồi phải không?”

-“Không có...không có.”

Sắc mặt đại tiểu thư ửng hồng, nàng vội vàng nói:

-“Hấn làm sao dám động đến con chứ? Nương thân không cần phải lo lắng đâu ạ.”

Tiêu phu nhân thở dài một cái than thở:

-“Con làm việc vất vả như vậy, khổ cực bảo vệ Tiêu gia mà cũng không biết đến lúc nào thì hết nữa đây. Ngọc Nhược, vất vả cho con quá.”

Sống mũi đại tiểu thư hơi cay cay, nghĩ đến bản thân mình chỉ là một cô gái nhưng cả ngày phải vất vả chạy vạy ở bên ngoài, nỗi khổ sở trong lòng chỉ có thể nghĩ đến mà thôi, nàng kiên cường nhìn nương thân một cái, ánh mắt phát ra những tia sáng kiên định, nàng nói:

-“Nương thân, người yên tâm, con sẽ không để Tiêu gia bại trong tay mình đâu.”

56. Chương 53: Xảo Xảo, Ngã Đích Bảo Bối

Lâm Văn Vinh bước ra khỏi đại viện, còn chưa kịp thở thì đã thấy một con nha hoàn chạy đến báo:

-“Tam ca, mau đến phòng khách, nghe nói có khách quý đến thăm huynh đó.”

Không phải là Tần Tiên Nhi đến đó chứ, Lâm Văn Vinh giật mình kinh hãi, cô nương này càng ngày càng nhiệt tình rồi. Đối với tính cách của nàng, Lâm Văn Vinh đã có vài phần hiểu biết, bề ngoài thì yếu điệu nhu mì nhưng nội tâm rất tinh tế, nếu không cẩn thận thì sẽ mắc mưu của nàng ngay.

Vừa đến đại sảnh nhìn vào thì thấy một công tử trẻ tuổi đang nói chuyện với biểu thiếu gia. Công tử trẻ tuổi đó nhìn thấy Lâm Văn Vinh vội vàng chấp tay nói:

-“Lâm huynh, lâu lắm không gặp rồi. Tiểu đệ Lạc Viễn đặc biệt đến bái kiến huynh đây.”

Lâm Văn Vinh kì lạ nói:

-“Thì ra là Lạc huynh sao, ta vẫn cho rằng là...”

-“Vẫn cho rằng là Tần Tiên Nhi tiểu thư đến thăm phải không?”

Lạc Viễn cười ha hả nói.

Lâm Văn Vinh cười khổ nói:

-“Đừng nói đến chuyện này nữa, ta đang đau đầu đây.”

Lạc Viễn kì lạ nói:

-“Như vậy thì thật kì lạ đó, rõ ràng là việc mà tất cả đàn ông trong khắp thiên hạ này đều ngưỡng mộ, sao Lâm huynh lại không vui như vậy chứ?”

Lâm Văn Vinh làm ra nét mặt đau khổ nói:

-“Nhìn thấy nhưng không thể ăn được, như vậy có phải là khổ không?”

Lạc Viễn hơi ngẩn người ra một lát rồi lập tức cùng Lâm Văn Vinh cười lớn.

Lạc Viễn là tổng đốc công tử, chàng ta đến thăm là một chuyện lớn, hai vị tiểu thư của Tiêu gia là phận nữ nhi nên không tiện xuất đầu lộ diện, chỉ có Tiêu phu nhân ra mặt tiếp đón.

Lâm Văn Vinh chia tay với Tiêu phu nhân đến lúc này vẫn chưa hết thời gian của một tuần trà. Hấn thấy bà tuy dung mạo vẫn diễm lệ như vậy nhưng trên mặt đã hiện lên vài phần mệt mỏi, hấn thầm nghĩ, việc hợp doanh này quả thực đã làm khó cho bà rồi.

Tiêu phu nhân hàn huyên với Lạc Viễn vài câu rồi nói với Lâm Văn Vinh :

-“Lâm Tam, Lạc công tử đã xem trọng người như vậy, người hãy cùng công tử nói chuyện đi nhé.”

Lạc Viễn vội vàng nói:

-“Không dám , không dám, Lâm huynh tài cao, Lạc mỗ đến là để xin nghe Lâm huynh chỉ bảo đó chứ.”

Thấy tổng đốc công tử giao hảo với Lâm Tam như vậy, trong lòng Tiêu phu nhân rất lấy làm kì lạ. Tên Lâm Tam này có chút tài học nhưng không ngờ ngay cả tổng đốc công tử cũng phải nhìn hắn với một con mắt khác như vậy thật sự khiến bà kinh ngạc. Nghĩ lại những phân tích của hắn đối với việc liên doanh ngày hôm nay thì bà càng thêm nhận định tên Lâm Tam không hề đơn giản.

Bất quá Tiêu gia có thể giao hảo với tổng đốc công tử thì đương nhiên là một việc rất tốt rồi, Tiêu phu nhân gạt đầu mỉm cười, đưa mắt nhìn Lâm Văn Vinh ám hiệu hắn phải đón tiếp Lạc công tử cho cẩn thận, đoạn bà xin phép cáo từ.

Lạc Viễn là một người không ưa nhàn rỗi nên hai người vừa nói được vài câu, hắn liền nói:

-“Lâm huynh, chi bằng chúng ta ra ngoài một chút đi, không giấu gì huynh, cứ ngồi ở đây ta thấy rất khó chịu không thoải mái.”

Lâm Văn Vinh cười ha hả, tên tiểu Lạc này nói chuyện thật là thẳng thắn. Hắn rất thích và trong lòng cũng đang có ý đó. Từ lâu chắc sửa sang đã tạm ổn, vả lại một thời gian hắn không được gặp Xảo Xảo rồi. Mấy ngày hôm nay tuy cạnh hắn lúc nào cũng có hai mỹ nữ bên cạnh nhưng tiểu nha đầu ngốc nghếch này lúc nào cũng ở trong tim hắn.

Lâm Văn Vinh bây giờ phụng ý chỉ của phu nhân, đón tiếp tổng đốc công tử nên ra khỏi phủ đương nhiên không phải xin phép gì rồi. Mấy hôm trước hắn ra ngoài vì lời mời của Tần Tiên Nhi nhưng đều là buổi tối, hôm nay ra khỏi phủ giữa ban ngày trong lòng cảm thấy sáng khoái vô cùng bèn cười lớn nói:

-“Lạc huynh, nếu không phải là huynh thì ta muốn ra ngoài một chuyến quả thật không dễ dàng gì đâu.”

Lạc Viễn đang muốn hỏi vì sao nhưng lại nhìn thấy chiếc áo dài xanh và chiếc mũ nhỏ trên người hắn thì liền hiểu ra nguyên nhân. Lạc Viễn hơi sững người ra rồi nói:

-“Lâm huynh, với tài hoa của huynh, lẽ nào lại chịu làm kẻ hạ nhân ở Tiêu gia cả đời sao?”

Đây đã là người thứ ba hỏi Lâm Văn Vinh vấn đề này rồi, hơn nữa tất cả đều có thân phận bất phàm, hắn trầm nghĩ, lão tử thật sự rất có bản lĩnh sao, sao ai cũng nói như vậy thế, xem ra hẳn đúng là quá khiếm tốn rồi. Lâm Văn Vinh mỉm cười nói:

-“Lạc huynh, đời người ngắn ngủi lắm tựa như bạch cầu quá khích, nếu chuyện gì cũng muốn theo đuổi một chút thì không phải cuộc sống sẽ quá mệt mỏi hay sao.”

Lạc Viễn cung kính chấp tay nói:

-“Lâm huynh, những lời huynh nói luôn rất thâm sâu, Lạc Viễn xin được thụ giáo.”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, Lạc Viễn đột nhiên nói:

-“Lâm huynh, tên Trình Thụy Niên đó có đến tìm huynh gây phiền phức gì không vậy?”

Lâm Văn Vinh sững người ra một lát nói:

-“Phiền phức, phiền phức gì chứ?”

Lạc Viễn nói:

-“Con người tên Trình Thụy Niên đó Lâm huynh có lẽ không hiểu lắm đâu nhưng đệ thì lại vô cùng nắm rõ. Hắn luôn có tâm địa không đứng đắn đối với Tiên Nhi tiểu thư, bây giờ huynh và Tần tiểu thư gần gũi như vậy thì hắn có thể không đến tìm huynh gây phiền phức sao?”

Lâm Văn Vinh nghĩ ngợi, điều này cũng đúng, bản thân hắn chỉ là một tên gia đình nhỏ nhoi không quyền không thế, tên khốn họ Trình đó mà thật sự tập kích để báo thù thì quả là khó giải quyết đây. Nói như vậy Lâm Văn Vinh lập tức nghĩ đến cái xã đoàn mà Đồng Thanh Sơn lập ra, nếu như lôi kéo được Lạc Viễn vào làm tiểu đệ thì trời ơi, hắn còn phải sợ ai nữa đây.

Hai người đi được một lát, nói đến các chuyện thú vị ở khắp nơi đương nhiên khiến cho Lạc Viễn càng thêm cảm phục học thức sâu rộng của Lâm Tam. Không lâu sau đã đi đến tửu lầu mà Lâm Văn Vinh đã mua. Hơn mười ngày nay không đến, công việc sửa chữa cơ bản đã hoàn thành rồi, toà tửu lầu này đã biến đổi hoàn toàn hình dáng.

Lạc Viễn kì lạ nói:

-“Ý, tửu lầu này đổi chủ nhân rồi sao? Sao ta lại không biết nhỉ?”

Lâm Văn Vinh cũng không lộ ra bí mật chỉ cười nói:

-“Lạc huynh, huynh đi cùng ta là được rồi.”

Hai người bước lên lầu, những bộ bàn ghế được sắp xếp rất gọn gàng, toả ra mùi thơm thoang thoảng. Tầng lầu này được làm phòng ăn của tất cả mọi người, nó được Lâm Văn Vinh dựa theo cách thức bố trí của một phòng ăn hiện đại mà tu sửa, phân chia ra những khoảng trống khác nhau, phối hợp cao thấp, chằng chịt đan xen vào nhau, bàn ghế tuy nhiều nhưng không hề lộn xộn mà có tầng bậc rõ ràng. Trong sảnh đường, theo yêu cầu của Lâm Văn Vinh được treo những lá cờ nhỏ với những màu sắc khác nhau ngang qua căn phòng, cách đó không xa lại có sáu đài nền rất lớn, rủ xuống từ không trung, bố trí vô cùng cao nhã.(giống như đèn chùm ở châu Âu, thằng quỷ này cái gì cũng ôm về áp dụng hết)

Lạc Viễn chưa từng nhìn thấy một tửu lầu nào được bố trí theo cách này, ngắm nhìn hồi lâu hắn mới cất lời than:

-“Lâm huynh, tửu lầu này quả thật là không đơn giản, cái nhìn vô cùng độc đáo, sắp xếp khéo léo, chỉ nhìn qua thôi cũng thấy ông chủ ở đây không phải là một nhân vật đơn giản đâu. Chà chà, sao trước đây đệ không nghĩ ra tửu lầu có thể bố trí như thế này nhỉ? Việc buôn bán của nhà này chắc chắn sẽ phát đạt lắm, mỗi ngày thu về một đống vàng cũng không phải là vấn đề đâu.”

Lâm Văn Vinh cười lớn nói:

-“Lạc đệ, xin nhận những lời chúc tốt lành của đệ.”

Lạc Viễn kì lạ hỏi:

-“Lâm huynh, đây không phải là huynh là Ái chà..sao đệ lại không nghĩ ra nhỉ, ngoài Lâm huynh ra làm gì có ai khác có thể có tài năng như thế này kia chứ. Lâm huynh, tiểu đệ quả thật vô cùng khâm phục huynh.”

Lâm Văn Vinh lắc đầu, nghiêm sắc mặt nói:

-“Lạc đệ, không giấu gì đệ, cửa hàng này quả thực là do ta mở, tuy nhiên bây giờ vẫn chưa khai trương, đợi qua mấy ngày nữa đệ nhất định phải dẫn thật nhiều bạn bè đến đây chiếu cố cho ta đấy nhé. Chỉ cần là bằng hữu của đệ, ta sẽ nhất loạt tặng một tấm thẻ bạch kim quý khách, dựa vào tấm thẻ bạch kim này thì mọi chi phí ở bốn tiệm bao gồm rượu và hải sản sẽ nhất loạt được chiết khấu bảy phần. Còn như Lạc Viễn huynh đệ thì ta xin hứa một lời không nói hai câu, sau này xin mời cứ tự nhiên đến chơi, nơi này chính là ngôi nhà thứ hai của đệ.”

Lạc Viễn cười ha hả nói:

-“Lâm đại ca đã thịnh tình như vậy thì đệ cũng không khách khí nữa, con người đệ thích nhất là được ăn uống không mất tiền đó.”

Hai người cùng cười phá lên rồi lại lên một tầng lầu nữa thì nhìn thấy một đại sảnh rộng lớn trên tầng hai, được bố trí hoàn toàn giống với tầng một chỉ là ở đây được sắp đặt thoải mái hơn một chút, ở phía giữa đặt một cái đài rất lớn. Lạc Viễn kì lạ hỏi:

-“Lâm đại ca, cái đài này dùng để làm gì vậy?”

Lâm Văn Vinh cười nói:

-“Lạc huynh đệ, đệ còn nhớ chuyện chúng ta đến Diệu Ngọc Phường nghe hát không?”

Lạc Viễn liền nói:

-“Nhớ, nhớ.”

Lâm Văn Vinh gật đầu nói:

-“Lạc huynh đệ, đệ cho rằng ta muốn tìm một số phần đầu nổi tiếng đến đây ca hát có được không?”

Lạc Viễn há hốc mồm, dường như chàng không thể tin được. Trong cái thời đại này, mở quán ăn đều rất đơn giản và khô cứng với những thức ăn cơm rượu đón đưa khách qua lại mà thôi, chưa từng nhìn thấy một nơi như thế này. Tuy nhiên nghĩ kĩ thì nếu như tìm một số phần đầu nổi tiếng đến để ca hát, đương nhiên không cần phải nói, nơi này nhất định sẽ chật cứng đến nổ tung ra mất.

Lạc Viễn than thở nói:

-“Đại ca, thật không biết vì sao huynh lại nghĩ ra được nữa, chỉ dựa vào một điểm này thôi chỗ này của huynh chắc chắn sẽ nổi lắm đây.”

Lâm Văn Vinh thầm cười, sao hắn có thể nghĩ ra chứ, cũng là do đã đến quán Bar nhiều quá nên quen rồi thôi. Những quán bar trước đây hắn đã đến đều có một ban nhạc biểu diễn, tìm thêm một DJ giỏi nữa thì bầu không khí sẽ trở nên vô cùng cuồng loạn. Trong tay hắn không có ban nhạc nhưng những phần đầu nổi tiếng hát hay múa giỏi ở bên bờ sông Tần Hoài này lại nhiều vô kể, bỏ bạc ra mời đến thứ nhất là để mua vui một chút và thứ hai cũng là để nâng cao đẳng cấp của tửu lầu. Đây chính là dụng ý mà hắn tìm hai cô nương tiểu Liên và tiểu Cúc.

Hai người đi lên lầu ba, chỗ này được chia thành những gian nhỏ tao nhã riêng biệt, sắp xếp ngang dọc có trật tự trông rất thoáng mắt. Điểm độc đáo nhất là trên cửa của những gian này đều dùng biển vàng để viết tên lên đó, căn này tên là Mai Lan Hiên, căn kia được gọi là Đằng Long Các, căn ở gần chỗ hai người đang đứng lại tên là Tự Thủy Lưu Niên. Lạc Viễn thầm than, hắn cũng tự nhận có một chút tài hoa nhưng đối diện với những ý tưởng sáng tạo thế này quả thật có chút ngạc nhiên không thể tượng tượng nổi.

Đi tiếp lên phía trước thì thấy đập ngay vào mắt là bốn chữ lớn màu vàng: Phú Quý Tài Hoa. Tầng thứ tư này lại được chia thành hai gian lớn, đều hướng thẳng ra hồ Huyền Vũ, phong cảnh đẹp như tranh vẽ. Hai gian phòng này được bố trí vô cùng cao quý tổ nhã, không hề giống như một tửu lầu mà ngược lại trông như một thư viện u tĩnh vậy. Tứ bảo của phòng vẫn là bút nghiên giấy mực đều có đủ, gần bên cửa sổ còn đặt một giá đàn càng thể hiện một vẻ độc đáo khéo léo.

Đến tầng năm thì Lạc Viễn càng sửng sờ kinh ngạc. Trong căn phòng này không hề làm bất cứ một vách ngăn nào, xung quanh có một vài hình điêu khắc, những tấm rèm cửa sổ ngoài lan can đều được mở ra, từng cơn gió mát trong lành thổi đến khiến cho người ta có cảm giác như được bỗng bồng bềnh trong không trung, cái cảm giác đó giống hệt như được đi bộ trên trời vậy.

Lâm Văn Vinh thầm gật đầu, tuy hắn chưa từng đích thân đến đây giám sát nhưng nha đầu Đồng Xảo Xảo quả thật hiểu rất rõ ý đồ của hắn, nàng đã sắp xếp tửu lầu này vừa cao nhã lại vừa độc đáo với một phong cách riêng, thực sự khiến Lâm Văn Vinh vô cùng hài lòng.

-“Đại ca...”

Đồng Xảo Xảo đang nói chuyện với một cô nương, nhìn thấy bóng dáng của Lâm Văn Vinh thì ngẩn người ta một lát, nét mặt lộ rõ sự vui mừng vô cùng rồi cũng không để ý đến người đang nói chuyện với mình nữa, nàng kêu một tiếng và chạy lại phía hắn.

Nàng chạy đến trước mặt Lâm Văn Vinh nhưng lại dừng bước một cách vô thức, ngẩn ngơ nhìn hắn, những lời muốn nói cũng không thể hiện ra được, cặp mắt nàng rưng rưng ngấn lệ, một lúc lâu sau mới khẽ hé môi nói:

-“Đại ca...”

Chỉ một câu như vậy thôi là nàng không thể nói tiếp được nữa, nước mắt đã lăn chã tuôn rơi, tuy có trăm ngàn điều muốn nói nhưng lại không thể thốt ra lời.

Lâu ngày không gặp, tuy Xảo Xảo vẫn xinh đẹp như xưa nhưng khuôn mặt đã gầy đi rất nhiều, thấy nàng khóc, Lâm Văn Vinh vội vàng kéo tay nàng nói:

-“Xảo Xảo, sao vậy? Có phải nhìn thấy đại ca không vui phải không?”

Đồng Xảo Xảo khẽ cắn môi, ánh mắt chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt chàng, thần thờ nói:

-“Không phải vậy, đại ca, chàng biết mà, Xảo Xảo nhìn thấy chàng lúc nào cũng vui vẻ.”

Lâm Văn Vinh đưa mắt nhìn xung quanh thì thấy trên mặt quầy để hai chiếc màn thầu khô cong và còn in mấy vết răng nhỏ nữa, lại thấy dung mạo của nàng gầy sút đi, thần sắc Lâm Văn Vinh chợt biến đổi nói:

-“Xảo Xảo, sao nàng lại ăn cái này?”

-“Á...”

Xảo Xảo khẽ kêu lên một tiếng rồi vội vàng giấu cái màn thầu đi, ánh mắt chăm chú nhìn xuống chân mình không dám ngẩng đầu lên nhìn hấn.

Thần sắc Lâm Văn Vinh vô cùng tức giận, hấn nhìn Đồng Thanh Sơn đang đứng ở phía sau nói:

-“Thanh Sơn, đệ lại đây.”

Đồng Thanh Sơn chưa từng thấy lão đại của mình tức giận, trong lòng có chút sợ hãi, vội vàng nói:

-“Đại ca, gần đây khi chúng ta sửa sang lại tiệm ngân lượng đã thiếu một chút. Tỷ tỷ nói đại ca ở bên ngoài kiếm tiền không dễ dàng gì nên bọn đệ phải tiết kiệm một chút, tỉ ấy đã hấp rất nhiều màn thầu mang đến, mỗi ngày đều ăn cái này...”

-“Trời ạ!”

Lâm Văn Vinh kêu lớn một tiếng, đấm mạnh một cái xuống mặt bàn cảm thấy trong lòng đau đớn vô cùng. Bản thân chàng ở bên ngoài ăn chơi trác táng còn Xảo Xảo thì ở đây một mình chịu khổ, hấn đã hoàn toàn khinh bỉ chính mình.

-“Đại ca...”

Xảo Xảo nhìn thấy ánh mắt tự trách mình của Lâm Văn Vinh thì vội vàng kéo tay hấn khe khẽ gọi.

Khoé mắt Lâm Văn Vinh đã hơi ươn ướt, nhìn gương mặt xinh đẹp trong sáng như ngọc của Xảo Xảo chan chứa lệ châu mà vẫn mỉm cười một cách ngốc nghếch, Lâm Văn Vinh cảm thấy trái tim mình như say rồi. Hấn nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của Xảo Xảo nói với một tình cảm sâu sắc:

-“Xảo Xảo, bảo bối của ta...”

Đồng Xảo Xảo nghe lời nói của chàng thì những giọt lệ châu không nén nổi cứ thế tuôn rơi, trong lòng cảm thấy vừa đau khổ lại vừa ngọt ngào.

-“”Đại ca...”

Hai chữ này còn chưa kịp nói ra thì nàng chợt cảm thấy đôi môi ướt át của nàng bị một cái miệng nóng bỏng hút chặt lấy.

Điên rồi, điên rồi. Lạc Viễn, Đồng Thanh Sơn và cô nương vừa nãy nói chuyện với Xảo Xảo đều sững người ra, ở cái thời đại này, nam nữ công khai nắm tay nhau đã là một chuyện kinh thiên động địa rồi chứ đừng nói đến cảnh tượng nóng bỏng như thế này bọn họ làm sao có thể nhìn thấy được kia chứ?

Lạc Viễn trầm nghĩ, lão đại đúng là lão đại, ra tay quả nhiên là bất phàm.

Còn cô nương nói chuyện với Đồng Xảo Xảo thì nét mặt có vài phần lúng túng, nàng vội vàng cúi đầu xuống không dám nhìn cảnh tượng trước mắt.

Đồng Xảo Xảo chỉ cảm thấy mình như đang tan chảy trong vòng tay nóng bỏng này, ngửi thấy mùi hương đàn ông trên cơ thể của đại ca, nàng không còn một chút sức lực nào nữa, toàn thân bủn rủn ngã vào lòng Lâm Văn Vinh. Nàng quên đi mình đang ở đâu, quên đi thân phận của mình mà chỉ cảm thấy trên người đại ca có một ma lực kì lạ khiến cho bản thân nàng vĩnh viễn không thể rời xa chàng được.

Lâm Văn Vinh thưởng thức mùi thơm của cô nương này, hấn hút chặt lấy cái lưỡi thơm hương của nàng, đầu lưỡi khẽ chuyển động trong chiếc miệng nhỏ xinh.

Đồng Xảo Xảo chỉ cảm thấy một cảm giác chưa từng có tràn ngập trong lòng, nàng ôm chặt lấy đại ca, những giọt nước mắt hạnh phúc lăn dài trên gò má hai người.

Cái gì Tần Tiên Nhi, Tiểu Thanh Tuyền, cái gì mà đại tiểu thư nhị tiểu thư, làm sao có thể quan trọng bằng bảo bối Xảo Xảo của ta kia chứ, trong giờ phút này, trong lòng Lâm Văn Vinh chỉ có một tiểu nha đầu ngoan ngoãn làm ngây ngất lòng người này mà thôi, nếu như Lâm Văn Vinh phụ nàng thì cả cuộc đời này của hắn coi như uổng công làm người rồi.

Một lúc lâu sau Lâm Văn Vinh mới buông Xảo Xảo ra, chăm chú nhìn nàng với một tình cảm sâu sắc, kiên định nói:

-“Xảo Xảo, nàng là bảo bối quý báu nhất trong cuộc đời ta. Ta Lâm Văn Vinh xin thề với trời đất, đời này kiếp này nếu ta phụ lòng Xảo Xảo thì sẽ bị thiên lôi đánh chết, không được...”

-“Đại ca...”

Mắt Xảo Xảo rưng rưng nước, bàn tay mềm mại ngăn môi chàng, nàng nói:

-“Không cần phải thề, chàng là người làm đại sự, bất luận chàng có đối xử với Xảo Xảo như thế nào Xảo Xảo cũng không hề oán trách hay hối hận.”

-” Xảo Xảo ...”

Lâm Văn Vinh vô cùng cảm động, ôm chặt lấy nàng nói:

-“Bảo bối của ta, bảo bối tốt của ta, bảo bối nhỏ bé của ta, bảo bối thân yêu của ta.”

Lạc Viễn và Đồng Thanh Sơn đứng ở phía sau nghe thấy những lời tình tứ này thì đều nổi da gà, hai người thầm nghĩ, đại ca này quả thật là, ngay cả những lời như thế mà cũng nói ra được.

Đồng Xảo Xảo nghe vậy vừa thấy xấu hổ lại vừa cảm thấy ngọt ngào, trái tim nhỏ bé của nàng như đang đánh trống trong lồng ngực, xấu hổ chết đi được nhưng nàng vẫn thích được Lâm Văn Vinh gọi là bảo bối.

Nhớ lại cảm giác đại ca vừa mới hôn mình, toàn thân nàng bủn rủn như không còn sức lực, khuôn mặt nóng bừng nhưng trong lòng thì vô cùng hạnh phúc. Đợi đến khi nhìn thấy ba người đang ngẩn ra nhìn mình nàng chợt thốt lên một tiếng, chết rồi, sao lại có thể làm một việc xấu hổ như thế trước mặt bao nhiêu người như thế này chứ, đều do đại ca, chàng xấu quá đi.

Sắc mặt Xảo Xảo đỏ tươi như máu, vừa như vui mừng vừa như giận dữ, nàng nhìn Lâm Văn Vinh một cái rồi không dám ở lại đây lâu, vội vàng quay người chạy xuống dưới lầu.

Lâm Văn Vinh lớn tiếng nói:

-“Bảo bối, đừng đi xa quá, đợi lát nữa ta còn có chuyện muốn nói với nàng, chỉ có hai người chúng ta nghe thôi.”

Mồ hôi trên người Lạc Viễn và Đồng Thanh Sơn không ngừng chảy ra. Vị đại ca này, quả thật là quá kinh thế hãi tục rồi.

Lâm Văn Vinh thấy Lạc Viễn và Đồng Thanh Sơn nhìn hắn như nhìn quái vật khiến cho mặt hắn cũng hơi ửng đỏ, đoạn cười ha hả nói:

-“Ồ, thì ra mọi người đều ở đây à, vừa nãy không làm phiền mọi người đấy chứ.”

Lạc Viễn lắc đầu nói:

-“Đại ca, từ khi đệ gặp huynh mới biết hai chữ lễ pháp thì ra là đều vô dụng như vậy.”

Lâm Văn Vinh cười hì hì nói:

-“Lễ pháp? Lễ pháp là cái gì vậy, ta chưa từng nghe nói đến.”

Đồng Thanh Sơn tuổi trẻ khí thịnh, vốn đã có một lòng kính phục vô cùng đối với đại ca. Bây giờ tận mắt nhìn thấy đại ca sắp trở thành tỉ phu của mình rồi thì lại càng thấy đặc ý. Lúc này hắn cũng thuận theo lời của Lâm Văn Vinh lớn tiếng nói:

-“Đúng vậy đó, đại ca, chỉ cần thích thì phải làm cần gì phải để ý nhiều như thế làm gì kia chứ?”

Lạc Viễn giơ ngón tay cái lên với Lâm Văn Vinh nói :

-“Đại ca, đệ thật sự tâm phục khẩu phục đối với lão nhân gia huynh rồi.”

Lâm Văn Vinh cười mấy tiếng rồi giới thiệu cho Lạc Viễn và Đồng Thanh Sơn làm quen với nhau, lúc này hắn mới nhìn thấy cô nương đứng bên cạnh. Lúc này chàng và Xảo Xảo kịch chiến bằng lưỡi, rồi lại nói chuyện ha ha với Lạc Viễn và Đồng Thanh Sơn mà không hề chú ý đến ở đây còn có một người nữa. Hắn ngược mắt nhìn và chỉ một cái nhìn thôi đã khiến cho chàng sững sờ ra ở đó.

Cô nương này khoảng chừng mười tám mười chín tuổi, lông mày thanh tú, làn da trắng nõn nà, gương mặt kiều diễm như một đoá phù dung, nàng mặc một chiếc áo màu vàng nhạt, thân hình yếu điệu thướt tha, thêm một phần nữa thì cao mà giảm một phần thì thấp. Nếu như luận về dung mạo và khí chất thì không hề thua kém Tiểu Thanh Tuyền nhưng không hề lạnh lùng bằng giá như Tiểu Thanh Tuyền, nàng tựa hồ như có một khí chất điềm tĩnh trời sinh, nàng đứng đó tĩnh lặng tự nhiên như một bó hoa tươi, không hề có bất cứ một sự tranh chấp nào với thế gian. Cho dù là một người đã quen hi hi ha ha như Lâm Văn Vinh mà trước mặt nàng cũng nảy sinh một cảm giác tĩnh lặng kì lạ.

Kì lạ thật, Lâm Văn Vinh thầm than, nha đầu này mọc ở đâu ra vậy mà lại có một khí chất như thế chứ, trước mặt nàng cho dù có nhiều lời hơn nữa cũng không thể nói ra.

May mà Lâm Văn Vinh là một người không sợ gì cả, vị cô nương này điềm tĩnh như vậy thì hắn sẽ phá vỡ cái cảm giác đó, nghĩ đoạn chàng cười vui vẻ hỏi:

-“Vị mỹ nhân này, hình như trước đây chúng ta chưa từng gặp mặt phải không?”

Cô nương đó hơi sững người ra một chút, những người đàn ông mà nàng đã từng gặp khi đứng trước mặt nàng lúc nào cũng tỏ vẻ vô cùng cung kính, tư văn nho nhã, nàng chưa từng gặp một gã đàn ông vô lại mặt dày như vậy. May mà lúc này nàng đã chứng kiến những việc làm kinh thiên của Lâm Văn Vinh , những lời nói và hành động vô lại như thế này của hắn so với việc kia thì chẳng là cái thá gì cả.

Nàng bèn thản nhiên cười nói:

-“Trước đây ta cũng chưa từng gặp công tử.”

Lâm Văn Vinh cười ha hả nói:

-“Nàng nói như vậy cũng thật là thú vị đó, gặp mặt nhau đã là có duyên nên ta xin không hỏi tên của tiểu thư để tránh người ta lại coi ta là đăng đồ tử.”

Cô nương đó trong lòng thấy rất buồn cười lại thầm nghĩ, nếu người không phải đăng đồ tử thì chẳng có ai xứng đáng với danh hiệu đó đâu nhưng nàng là bạn tốt của Đồng Xảo Xảo , người đang đứng trước mặt nàng lại là tình lang của Xảo Xảo nên đương nhiên những lời này không thể nói ra.

Lạc Viễn thấy cô nương đó nói chuyện với Lâm Văn Vinh , đang định cất lời giới thiệu thì nhìn thấy cô nương đó trừng mắt một cái , vậy là Lạc Viễn đành ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Lâm Văn Vinh không để ý đến cô nương đó nữa mà quay sang hỏi Đồng Thanh Sơn :

-“Thanh Sơn, từ lâu này đã hoàn tất việc tu sửa chưa?”

Đồng Thanh Sơn gật đầu nói:

-“Đã hoàn tất rồi, chỉ đợi đại ca đến định ngày lành để khai trương thôi.”

Lâm Văn Vinh sớm đã tính đến gật đầu nói:

-“Ta đã tra qua Hoàng lịch, qua ba ngày nữa là mồng chín tháng mười, động thổ khởi công , chuyển nhà, khai trương đều được, chúng ta cứ chọn ngày đó đi.”

Đồng Thanh Sơn gật đầu nói:

-“Tỷ tỷ cũng chọn ngày đó, tỷ ấy nói đợi huynh đến thì định lại.”

Lâm Văn Vinh không hề xấu hổ nói;

-“Điều đó là đương nhiên, ta và tiểu bảo bối Xảo Xảo của ta có thần giao cách cảm mà.”

Lạc Viễn lắc đầu cười khỏ, vị đại ca này không biết lớn lên như thế nào mà da mặt lại dày đến trình độ như vậy.

Đang nói chuyện thì Đồng Xảo Xảo bưng trà từ dưới lầu lên mời, nét mặt vẫn ửng hồng vì xấu hổ, không dám ngẩng đầu lên nhìn mấy người Lâm Văn Vinh. Nàng đi đến trước mặt Lạc Viễn nói:

-“Lạc công tử, mời dùng trà.”

Lạc Viễn làm ra vẻ thất kinh nói:

-“Làm sao dám phiền đến gót ngọc của đại tẩu phu nhân chứ. Đắc tội, đắc tội.”

Đồng Xảo Xảo vừa kinh ngạc vừa vui sướng, lén nhìn Lâm Văn Vinh một cái thấy đại ca đang nở một nụ cười khích lệ nhìn mình, trong lòng nàng vô cùng hạnh phúc, dũng khí cũng tăng thêm vài phần, đoạn nàng bưng trà đưa cho vị cô nương kia nói:

-“Ngưng tỷ tỷ, mời dùng trà.”

Cô nương đó mỉm cười, hứng thú nói:

-“Xảo Xảo, bây giờ muội đã có chỗ để về rồi, phải kính trà cho tướng công trước đi.”

Đồng Xảo Xảo kêu khê một tiếng, lập tức xấu hổ cúi đầu xuống nhưng vẫn cẩn thận nghiêm túc dùng hai tay dâng trà cho Lâm Văn Vinh nói:

-“Đại ca, uống trà...”

Lâm Văn Vinh ngày càng thương yêu tiểu cô nương này, hẩn đón lấy chén trà đặt lên bàn, kéo tay nàng nói:

-“Xảo Xảo, ngồi xuống cạnh đại ca, ta muốn thoả thuận với nàng một chút đây.”

Đồng Xảo Xảo khê nhẹ vâng một tiếng, ngoan ngoãn ngồi xuống cạnh chàng ta.

Lâm Văn Vinh nói:

-“Xảo Xảo, có khó khăn sao không nói cho đại ca biết, có phải nàng coi đại ca là người ngoài không?”

-“Không phải đâu.”

Xảo Xảo vội vàng giải thích:

-“Đại ca, chàng là người làm đại sự, những chuyện nhỏ như thế này không cần đại ca phải lo lắng, Xảo Xảo nhất định có thể làm tốt mà.”

Chú thích:

Bạch câu quá khích: ngựa trắng đi qua khe cửa, ý nói một khoảng thời gian rất ngắn, hay thời gian đi qua rất mau

57. Chương 54: Lạp Long

-“Về sau những chuyện như thế này không được giấu ở trong lòng, phải nói cho đại ca biết, có khó khăn gì để đại ca giải quyết.”

Đôi mắt đẹp của Đồng Xảo Xảo ngân ngấn lệ, nàng khê cần đôi môi ngọc dạ một tiếng dịu dàng nói:

-“Xảo Xảo biết rồi. Đại ca, chàng là bầu trời của Xảo Xảo.”

Trong lòng Lâm Văn Vinh cảm ngọt ngào như được ăn kẹo mật vậy, không ngờ tiểu nha đầu Xảo Xảo này nói những lời tình tứ cũng không hề thua kém hẩn đâu.

Lâm Văn Vinh thầm vui sướng, khẽ nói:

–“Xảo Xảo, bảo bối của ta...”

Trái tim Đồng Xảo Xảo như đang đánh trống trong lồng ngực vậy, nàng không còn khả năng suy nghĩ gì nữa.

Khụ. khụ...Lạc Viễn không thể xem tiếp được nữa rồi nên vội vàng giả bộ ho vài tiếng, cắt ngang cuộc nói chuyện tình chàng ý thiếp của hai người. Lâm Văn Vinh ngẩng đầu lên nhìn thì thấy ánh mắt của mọi người đều đang tập trung vào mình, rõ ràng là rất không bằng lòng với việc hắn đã làm hỏng một tiểu cô nương trong trắng thuần khiết như Đồng Xảo Xảo .

Lâm Văn Vinh cười lớn nói:

–“Xảo Xảo, bây giờ chúng ta còn thiếu bao nhiêu ngân lượng nữa?”

Đồng Xảo Xảo lắc đầu nói:

–“Đại ca, vẫn còn thừa năm trăm lượng bạc nữa, chúng ta tiết kiệm một chút , sau khi mở hàng thì sẽ có thu nhập ngay rồi.”

Lâm Văn Vinh gật đầu, lấy từ trong lòng ra một đồng bạc vụn , trấn an nàng nói:

–“Xảo Xảo, ngân lượng ta có rất nhiều, nàng cứ tùy ý sử dụng, không được ngược đãi bản thân nữa, phải biết rằng nàng là bảo bối ngàn vàng cũng không đổi được của ta đó.”

–“Đại ca...”

Nét mặt Đồng Xảo Xảo ửng hồng khẽ kêu lên một tiếng, toàn thân nàng bủn rủn, quả thật không thể nghe những lời khiến cho tim nàng đập nhanh hơn và càng nghe càng thấy thích này của chàng được.

Lâm Văn Vinh lại hỏi đến những việc chuẩn bị cho ngày khai trương, hắn thành tâm muốn lôi kéo Lạc Viễn và cũng không coi Lạc Viễn là người ngoài nên đã nói đến công việc của tửu lầu trước mặt hắn. Đồng Xảo Xảo thông minh tháo vát nên đã sớm hoàn thành những việc đã giao phó rồi, Lâm Văn Vinh nghe vậy rất lấy làm hài lòng.

–“Thanh Sơn, bên Hồng Hưng thế nào rồi?”

Lâm Văn Vinh tỏ ra không có ý gì nhìn Lạc Viễn một cái rồi hỏi.

Đồng Xảo Xảo thấy mấy người đàn ông bọn họ nói chuyện liền ngoan ngoãn kéo vị Ngưng tỷ tỷ kia ra một chỗ để nói chuyện.

Đồng Thanh Sơn cũng là một người cơ trí linh hoạt nên thấy đại ca nhắc đến việc đó trước mặt Lạc Viễn , biết hắn nhất định có thâm ý nên thẳng thắn trả lời:

–“Gần đây chúng ta luôn chỉ tích trữ lực lượng , nhân thủ của ba đường khẩu của Hồng Hưng đã rất đông đảo, theo sự nhắc nhở của đại ca, bọn đệ tìm một số những huynh đệ đã từng học võ công hướng dẫn các huynh đệ khác cùng luyện tập, tăng cường sức mạnh chiến đấu. Vậy nhưng gần đây trong thành bên phía Ngô Chánh Hổ hình như không được thái bình cho lắm. Có vài lần bọn họ đã dẫm chân lên địa bàn thành nam của chúng ta. Đại ca, đệ thấy một trận quyết đấu với Ngô Chánh Hổ là không thể tránh khỏi rồi.”

Lạc Viễn quả nhiên là một người ưa náo nhiệt, vừa nghe thấy mấy câu này là đã không chịu nổi, vội vàng kéo tay Đồng Thanh Sơn nói:

–“Thanh Sơn huynh đệ, Cái mà đệ nói Hồng Hưng gì đó là chuyện gì vậy? Dẫm chân lên địa bàn là thế nào? Nghe ra vừa hứng thú vừa căng thẳng, mau nói cho ta nghe đi.”

Lạc Viễn lớn hơn Đồng Thanh Sơn một tuổi, lại không hề làm ra vẻ công tử con nhà giàu có nên hai người nói chuyện rất tâm đắc.

Đồng Thanh Sơn nhìn Lâm Văn Vinh một cái, thấy đại ca gật đầu hắn bèn mang chuyện của Hồng Hưng kể cho Lạc Viễn nghe.

Lạc Viễn nghe thấy hôm đó huyết chiến một trận với Lý Nhị Cầu ở ngoài thành thì há hốc mồm kinh ngạc, tỏ ra vô cùng kích thích, luôn mồm nói tại sao chàng lại chưa từng được thử qua những sự việc kích thích như thế chứ.

Đồng Thanh Sơn lại nói về tông chỉ và cơ cấu của Hồng Hưng là để bảo vệ kẻ yếu, ngăn chặn bạo lực khiến cho Lạc Viễn nghe mà máu nóng trào dâng. Đây quả là một lí tưởng vĩ đại, nếu cứ đi tiếp theo lí tưởng đó, chỉ cần Hồng Hưng phát triển lớn mạnh, tiêu diệt những ác bá đang tác oai tác quái kia, thống nhất được thành Kim Lăng, như vậy thì cả cái thành Kim Lăng này sẽ không còn có xã hội đen nữa rồi.

Lâm Văn Vinh nghe Đồng Thanh Sơn nói luyên thuyên mà không hề chớp mắt thì thầm cười trong bụng, trước đây đối diện với bọn lôm côm hạ đẳng thì Đồng Thanh Sơn nói đến những việc cướp ngân lượng cướp đàn bà nhưng bây giờ đối diện với một phần tử trí thức cao cấp như Lạc Viễn, Đồng Thanh Sơn lại nghĩ ra một cái gì đó vĩ đại như tiêu diệt ác bá, thiết lập hoà bình, quả thật là rất có sức hấp dẫn. Không cần phải nói, trong thời gian ngắn mà hắn đã làm cho Hồng Hưng lớn mạnh như vậy, chắc chắn là do dùng biện pháp này đây, sao hắn lại không phát hiện sớm tên tiểu tử này còn có cái tài năng này kia chứ?

Lạc Viễn đứng phắt dậy nói:

–” Thanh Sơn, ta muốn gia nhập Hồng Hưng, đệ sẽ không phản đối chứ?”

–“Cái này..”

Đồng Thanh Sơn hơi khó xử nhìn sang Lâm Văn Vinh một cái, thấy hắn mỉm cười bèn nói:

–“Đệ không có ý kiến gì cả nhưng phải hỏi ý kiến lão đại của đệ đã.”

Lạc Viễn nhìn Lâm Văn Vinh một cái nói:

–“Lâm đại ca, vị lão đại đó chính là huynh phải không?”

Đợi cả ngày trời cũng đã đợi được câu này rồi, Lâm Văn Vinh gật đầu, sắc mặt căng thẳng nói:

–“Lạc huynh đệ, những lời vừa rồi Thanh Sơn nói đệ cũng đã nghe hết rồi. Tuy mục tiêu của Hồng Hưng chúng ta rất to lớn nhưng con đường thực hiện mục tiêu đó rất khó khăn và rất lâu dài, thậm chí còn phải dùng đến thủ đoạn bạo lực mạnh mẽ nữa, đệ phải suy nghĩ cho thật kĩ lưỡng, hơn nữa thân phận của đệ tôn quý...”

Lạc Viễn vội vàng lắc đầu nói:

–“Bên nhà đệ thì không thành vấn đề, phụ thân đệ vô cùng tiến bộ, đối với chuyện của đệ và tỷ tỷ người không quản nhiều. Còn về vấn đề sử dụng thủ đoạn bạo lực, đó chính là thủ đoạn lấy bạo lực trị bạo lực thôi. Không giấu gì đại ca, đệ đã lớn như thế này nhưng chưa từng thử qua cảm giác chém người nó thế nào đâu.”

Tuyệt quá, Lâm Văn Vinh như mở cờ trong bụng, hắn còn đang lo lắng làm sao để thuyết phục Lạc Viễn không ngờ chính Lạc Viễn đã tự thuyết phục bản thân mình rồi. Hắn cố làm ra vẻ nghiêm chỉnh nói:

–“Lạc huynh đệ, đệ muốn gia nhập Hồng Hưng cũng được thôi nhưng xã đoàn của ta có quy định, bất luận là ai cũng phải tuân thủ. Đó là trọng nghĩa thủ tín, trung thành dũng mãnh, trung với xã đoàn không bao giờ phản bội, mấy điều này đệ có thể làm được không?”

–“Trọng nghĩa thủ tín, trung thành dũng mãnh, trung với xã đoàn, không bao giờ phản bội.”

Lạc Viễn đứng dậy, giơ tay phải lên cao, trang nghiêm tuyên thệ.

–” Hảo huynh đệ, từ nay về sau đệ đã là một thành viên của Hồng Hưng chúng ta rồi.”

Lâm Văn Vinh kéo tay hắn cười nói, trong lòng thầm đắc ý, con người ở thời đại này rất coi trọng lời thề, Lạc Viễn nói mấy câu này là đã buộc chặt mình lên cỗ chiến xa Hồng Hưng rồi, như vậy làm sao lại không khiến hắn vui mừng được kia chứ.

Lâm Văn Vinh nghĩ ngợi một lát, con người Lạc Viễn này cơ trí linh hoạt, vô cùng thông minh, vừa khéo bổ sung hỗ trợ cho sự dũng mãnh cứng rắn của Đồng Thanh Sơn, làm nổi bật có lợi cho nhau. Hắn nói:

-“Lạc huynh đệ, mọi việc của Hồng Hưng từ này về sau giao cho đệ và Thanh Sơn đó, Thanh Sơn vẫn còn nhỏ nên rất dễ xúc động, đệ phải dạy dỗ nó nhiều đấy.”

Lạc Viễn là một người thông minh, chàng biết những lời của Lâm Văn Vinh là đã đặt chàng vào vị trí quân sư của Hồng Hưng rồi, chàng rất kính phục, cũng rất hợp tính với Đồng Thanh Sơn nên bèn cười lớn nói:

-“Đại ca yên tâm, đệ và Thanh Sơn nhất định sẽ cố gắng, để cho không ai dám coi thường Hồng Hưng của chúng ta nữa.”

Ba người cười lớn, Đồng Thanh Sơn bèn mang chuyện tên Ngô Chánh Hổ ở trong thành đó nói một lượt:

-” Tên Ngô Chánh Hổ đó thành lập ra Hắc Long hội, dưới tay hắn có đến mấy trăm huynh đệ, bọn họ có thể đứng vững trong thành và ngày càng phát triển nghe nói là có người che chở ở sau lưng. Đệ đã thăm dò mấy lần nhưng cũng không có tin tức cụ thể, chỉ nghe nói nhân vật đứng đằng sau đó họ Trình.”

Lâm Văn Vinh không thông thuộc lắm với quan trường của thành Kim Lăng này nhưng hắn có biết một công tử họ Trình, đô chỉ huy sứ đó không phải là họ Trình sao?

-“Họ Trình?”

Lạc Viễn cau mày nói:

-“Đại ca, trong thành Kim Lăng này những gia đình quyền quý họ Trình đâu có mấy người, không phải chính là Trình Thụy Niên đấy chứ?”

Lâm Văn Vinh cười hì hì nói:

-“Ngoài người này ra có lẽ không thể tìm được ai khác đâu.”

Lạc Viễn vốn đã có hiềm khích với Trình Thụy Niên nên nghe thấy vậy thì càng lên tinh thần nói:

-“Ha ha...như vậy càng tốt, vậy chúng ta hãy đánh đổ Hắc Long hội trước, xem tên họ Trình đó còn có khả năng gì nữa nào?”

Nếu là trước đây, Lâm Văn Vinh còn phải cẩn thận suy nghĩ đắn đo một chút, nhưng bây giờ không như vậy rồi. Ngô Chánh Hổ của Hắc Long hội đó chẳng qua là có con trai của đô chỉ huy sứ đứng sau lưng, lão tử cũng đã thu nhận công tử của tổng đốc làm tiểu đệ còn sợ không địch lại người hay sao.

-“Đại ca. nếu như Ngô Chánh Hổ lại đến nam thành gây chuyện thì bọn đệ phải làm thế nào?”

Đồng Thanh Sơn nói.

-“Lạc huynh đệ, đệ thấy chúng ta phải làm sao đây?”

Lâm Văn Vinh thay đổi giọng điệu, chuyển chủ đề này cho Lạc Viễn .

Lạc Viễn nghĩ ngợi một lát hắng giọng nói:

-”Nếu bọn chúng lại đến ,vậy thì đánh. Chúng ta một mực né tránh chỉ có khiến cho kẻ địch nghĩ rằng chúng ta yếu mà thôi, hơn nữa Hồng Hưng của chúng ta mới thành lập không lâu, căn bản còn chưa ổn định, rất nhiều người đều đang quan sát chúng ta, nếu tỏ ra quá yếu ớt thì sẽ tạo thành tiếng tăm là yếu ớt mất. Chi bằng chúng ta nhân cơ hội này tuyên truyền một phen, giương cao lá cờ của Hồng Hưng chúng ta, tiến thêm một bước để phát triển thế lực. Trước khi Hắc Long hội đó nắm rõ được thực lực của chúng ta thì tuyệt đối không dám manh động, hành động khinh suất đâu. Lo lắng duy nhất của đệ là một khi thật sự đánh rồi thì chúng ta sẽ ứng phó như thế nào đây?”

Lâm Văn Vinh gật gật đầu, Lạc Viễn phân tích quả là có lí, kẻ địch đã đánh đến cửa rồi, nếu vẫn tiếp tục không đánh trả thì danh tiếng của Hồng Hưng hội không phải xem như xong rồi sao. Vậy nhưng nếu như thật sự đánh trả thì với thực lực hiện nay của Hồng Hưng vẫn chưa phải là đối thủ của Hắc Long hội.

Hắn trầm tư một lát rồi chợt vùng tay thật mạnh nói:

-“Đánh, nhất định phải đánh thật dữ dội. Hồng Hưng của chúng ta cơ sở còn mỏng, kinh nghiệm ít nhưng chỉ có trong chiến đấu mới có thể dần dần trưởng thành hơn. Tuy nhiên chúng ta không thể đánh một cách

linh tinh hỗn loạn, chúng ta nhất định phải tập trung ưu thế binh lực, tiêu diệt lực lượng của chúng , đánh cho chúng trở tay không kịp.”

Lạc Viễn trầm tư nói:

-“Đại ca, đây là cách đánh gì vậy?”

Lâm Văn Vinh nói:

-“Lấy một ví dụ đơn giản, ở các khu vực bộ phận, chúng ta không ngại cố ý tỏ ra yếu ớt, làm tê liệt bọn chúng, khiến cho lòng kiêu ngạo của chúng lớn hơn nữa, đợi đến khi chúng thả lỏng cảnh giác, tiến sâu vào địa bàn của chúng ta còn chúng ta thì đã tập trung lực lượng mạnh nhất, lần lượt tập kích từng nhóm một, dần dần làm tiêu hao lực lượng của bọn chúng.”

Lạc Viễn nói:

-“Đại ca, ý của huynh là không đánh trực diện với chúng mà đánh xong là đi luôn?”

-“Đúng , tập trung cục bộ ưu thế binh lực, làm tiêu hao lực lượng mạnh mẽ của chúng. Đợi đến khi chúng ta đánh đã quen tay rồi, lực lượng lớn mạnh rồi thì mới nhất loạt tiêu diệt bọn chúng.”

Lâm Văn Vinh vô cùng tự tin nói.

Lạc Viễn và Đồng Thanh Sơn cùng gật đầu, chiều này của đại ca quả thật rất có lí. Mấy người nói chuyện rất vui vẻ, Lạc Viễn bèn kêu gào muốn đến gặp các huynh đệ của Hồng Hưng . Lâm Văn Vinh cũng lo lắng Hồng Hưng phát triển gấp quá như vậy liệu có thể đã chiêu mộ vài gian tế hay không nên cũng muốn đến xem xem. Ba người bước ra khỏi cửa, đi thẳng về phía nam thành.

58. Chương 55: Thiên Cổ Tuyệt Đối Dữ Kim Lăng Tài Nữ

Phía ngoài cửa nam thành có một tòa nhà lớn bị bỏ hoang, Đồng Thanh Sơn liền lấy luôn là căn cứ địa của Hồng Hưng. Sau khi hấn đánh bại được bọn Lý Nhị Cầu thì Thành Nam đã trở thành đất của Hồng Hưng rồi, thu nhập mới vừa dừng ở mức tự cung tự cấp được thì Đồng Thanh Sơn liền nghe theo lời chỉ giáo của đại ca, dùng tất cả ngân lượng thu được dồn vào việc bồi dưỡng huấn luyện và tạo quan hệ tốt với các huynh đệ dưới trướng.

Lúc này tam đường thượng hạ của Hồng Hưng đã có đến ba trăm người, trong đó nòng cốt khoảng một trăm người, xem ra cũng đã có nền móng khá khá rồi. Đồng Thanh Sơn tìm một số người làm võ sư cho các huynh đệ, dạy họ một số chiêu thức và kỹ xảo thường dùng, trong những trận chiến đường phố như thế này thì kẻ nào có nhiều kinh nghiệm và thủ đoạn tinh vi hơn thì kẻ đó sẽ giành phần thắng.

Lâm Văn Vinh và Lạc Viễn đều thấy có chút đáng mừng, Lạc Viễn vốn là kẻ không biết kìm chế, nếu cho hấn tỉ võ với Lý Bắc Đẩu thì chắc chắn không bao giờ đành lòng chịu thua như vậy rồi

Lạc Viễn cũng là kẻ thích náo nhiệt, tuy thua dưới tay Lý Bắc Đẩu nhưng hấn lại không hề để ý nhiều mà ngược lại còn phối hợp với Lý Bắc Đẩu một cách rất ăn ý.

Lâm Văn Vinh thầm hài lòng, tên Lạc Viễn này đúng là không thể xem thường được, có lòng dạ, có thủ đoạn, nếu biết cách dùng thì có thể là một cánh tay đắc lực. Nghe nói Tổng đốc thiên kim Lạc tiểu thư chính là đệ nhất tài nữ kiêm mỹ nữ trong Kim Lăng này, tuy chưa từng gặp qua một lần nhưng chắc chắn cũng không phải vừa, tên Lạc Viễn này tính tình như vậy, lão tổng đốc Giang Tô Lạc Mẫn không biết là người thế nào mà lại có thể nuôi dưỡng được đôi nhi tử tài sắc như vậy, nghĩ hấn cũng phải có chút bản lĩnh hơn người.

Lâm Văn Vinh nhớ đến điều phối nước hoa vẫn cần tửu tinh (rượu cồn), liền bảo Đồng Thanh Sơn tìm một số nơi có men rượu, tìm một ít mẫu rượu đã lên men, cho lọc qua rồi mang về.

Khi ba người vừa về đến tửu lâu thì cũng chính giữa trưa rồi, cô gái mà Đồng Xảo Xảo gọi Ngưng tỷ tỷ vẫn ở đây, Lâm Văn Vinh liền mỉm cười bảo Xảo Xảo:

-Xảo Xảo, mấy người bọn ta đã đói meo bụng rồi đây, có cái gì ăn được không?

Xảo Xảo cẩn thận phũ hết bụi bặm trên người hẳn rồi nói:

-Rượu và đồ nhắm sớm đã chuẩn bị chu đáo chờ các huynh rồi.

Lâm Văn Vinh chợt thấy ấm áp trong lòng, thầm nghĩ: cô nương này thật tốt không có lời nào tả nổi. Nghĩ vậy hẳn liền nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng mỉm cười nói:

-Vậy chúng ta cùng lên nào.

Từ lâu sắp khai trương nên mọi đồ đạc trong bếp vốn đã chuẩn bị đầy đủ hết cả. Vài đầu bếp được tuyển làm việc đã đến để thử tay nghề, vì vậy việc chuẩn bị một mâm thịnh rượu chẳng có gì khó khăn cả.

Hôm nay loanh quanh suốt với đại ca, Đồng Xảo Xảo ngoài mặt thì thẹn thùng nhưng trong lòng cảm thấy rất vui, vì vậy cũng hào phóng một chút, cũng chẳng ngại tốn nhiều bạc mà chỉ muốn làm một mâm rượu thật thịnh soạn để đãi hẳn mà thôi.

Xảo Xảo tỉ mỉ chuẩn bị một chút đồ ăn nhẹ. Hầu hết đều là những món Lâm Văn Vinh rất thích ăn, thấy đại ca hướng ánh mắt về phía mình tràn đầy yêu thương hơn, nàng bỗng cảm thấy bao nhiêu vất vả mệt nhọc cũng quả là rất đáng.

Theo qui tắc thời ấy thì nam nữ không thể cùng ngồi trên ghế. Nhưng Lâm Văn Vinh không hề câu lệ điều đó, vẫn một mực nắm tay Xảo Xảo không rời ép nàng phải ngồi xuống bên mình.

Xảo Xảo vừa giật mình vừa vui sướng, nhưng lại không dám trái với qui tắc thông thường. Lâm Văn Vinh vẫn giữ chặt tay nàng rồi khẽ nói vào tai mấy chữ “tiểu bảo bối”, toàn thân Xảo Xảo bỗng như nhũn ra, ngoan ngoãn ngồi xuống bên hẳn.

Nàng chỉ cảm thấy rằng chỉ cần phá lệ để được ngồi bên đại ca một ngày thì đánh đổi cả đời nàng cũng thấy đáng. Chỉ cần thấy những cử chỉ yêu thương của đại ca dành cho mình thì nàng đã vui sướng vô ngần rồi.

Lâm Văn Vinh lại nói với nữ tử:

-Tiểu thư, nàng cũng ngồi xuống đi. Có thể gặp mặt đã là một cái duyên rồi, nàng và Xảo Xảo lại là bạn nữa, tất nhiên cũng sẽ là bạn của ta rồi. Ở chỗ của ta thì nàng không cần phải khách khí, nghĩ gì muốn gì cứ tự nhiên nói.

Lạc Viễn và Đồng Thanh Sơn nghe vậy đều bật cười vang, nữ tử đó khẽ liếc Lạc Viễn một cái khiến hẳn im bật không giám cười thêm nữa.

Nữ tử cười thoải mái nói:

-Nếu Lâm đại ca đã có thịnh tình kết giao đến vậy mà tiểu nữ từ chối chẳng phải làm kiêu quá hay sao.

Nàng nhẹ nhàng ngồi xuống, sát cạnh ngay Xảo Xảo.

Tiểu nữ này thật tự biết cách kết thân. Đến tên còn chưa biết vậy mà đã ngọt xớt gọi ta là đại ca, Lâm Văn Vinh cười thầm trong bụng. Nhưng hẳn không ngờ rằng vì chơi thân với Xảo Xảo nên nàng ta mới quen miệng gọi hẳn là đại ca giống Xảo Xảo mà thôi, còn hẳn thì lại liền tưởng được có vậy.

Đồng Xảo Xảo ngạc nhiên hỏi:

-Đại ca, chàng gặp Ngưng tỷ tỷ lâu vậy rồi mà vẫn chưa quen Ngưng tỷ tỷ sao?

-Gặp mặt một lần đã là có duyên rồi, còn quen hay không phải chờ xem lần sau thế nào.

Lâm Văn Vinh nâng chén rượu lên cười sáng khoái nói:

-Đây là lần đầu tiên chúng ta tổ chức tiệc trong Thực Vi Tiên này, cũng coi như là những khách quý đầu tiên, nào mọi người cùng cạn chén này nào. Xảo Xảo, nàng cũng uống một chút đi, có đại ca ở đây không phải ngại gì cả.

Đồng Xảo Xảo nhẹ nhàng vâng một tiếng rồi khẽ nhấp một ngụm rượu, đôi gò má liền ửng hồng trên nàng da trắng ngần, đẹp không gì sánh bằng. Lâm Văn Vinh nhẹ nhàng nắm tay nàng rồi khẽ mỉm cười với nàng.

Lạc Viễn uống liền một hơi rồi cười hỏi:

-Đại ca, tiểu lâu này tên là Thực Vi Tiên sao? Tên này với kẻ già người trẻ đều có thể hợp, thực là có ý nghĩa đó.

Đồng Thanh Sơn cũng tiếp một hơi rồi nói:

-Đây là tên do đại ca đặt, nhưng vẫn chưa treo biển. Hôm nay ta cũng chợt nghĩ đến một cái tên nhưng ngại thôi không nói nữa.

-Đệ nghĩ ra tên gì vậy?

Đồng Xảo Xảo nhìn tiểu đệ của mình cười trù mếu hỏi.

-“Thái Hảo Cật” (ăn cực ngon) mọi người thấy cái tên đó thế nào?

Đồng Thanh Sơn dương dương tự đắc nói.

Mấy người có mặt đều bật cười vang, Lâm Văn Vinh nói:

-Hay, Thanh Sơn, nếu chúng ta mở một quán nhỏ nữa thì nhất định sẽ đặt tên Thái Hảo Cật của đệ cho nó.

Đồng Thanh Sơn nhảy cẫng lên nói:

-Thật vậy không đại ca?

Lâm Văn Vinh làm bộ vẻ mặt ông chủ nói:

-Sao, đệ còn nghi ngờ lời đại ca nói hay sao?

Mọi người lại bật cười vang.

Không khí thoải mái cũng lây sang cả Đồng Xảo Xảo, vẫn tựa mình vào người đại ca, nàng đã bớt đi chút ngưng ngừng, cười nói:

-Hôm nay là lần đầu chúng ta tổ chức tiệc mở đầu cho lầu Phú Quý Tài Hoa, sau này chẳng phải ít có cơ hội hơn sao?

-Đúng đó, sau này còn phải đi thể hiện bản lĩnh khắp nơi nữa.

Ngưng tỷ tỷ liếc qua Lâm Văn Vinh một chút rồi cười nói. Nàng kết thân với Xảo Xảo dường như không có gì giấu nhau cả, mấy ngày gần đây nàng thường xuyên đến chăm sóc Xảo Xảo, tất nhiên việc nàng biết được nhiều chuyện cũng không có gì lạ cả.

Chỉ có Lạc Viễn là người trung gian nên chẳng biết chuyện gì cả, Xảo Xảo liền kể định ước của Lâm Văn Vinh ra cho mọi người cùng hay, Lạc Viễn giật mình nói:

-Đại ca, như vậy có nghĩa là hôm nay đệ lại được thơm lây với huynh rồi. Sắp tới phải dựa vào tài học để lên đây ?

Lâm Văn Vinh cười ha ha nói:

-Tầng này gọi là Phú Quý Tài Hoa, nếu đệ không có tài hoa, chỉ cần vài đồng vàng là cũng có thể lên rồi.

Trong không khí náo nhiệt, Đồng Xảo Xảo đột nhiên nắm lấy tay Lâm Văn Vinh nói:

-Đại ca, hôm trước chàng nói phải giảng câu đối hay cho tầng Phú Quý Tài Hoa này, không biết câu đối đấy chàng đã nghĩ xong chưa vậy?

Lâm Văn Vinh chỉ chỉ vào đầu mình nói:

-Đều có trong này hết rồi. Xảo Xảo, nàng đi lấy bút của ta đến đây đi.

Đến lúc Đồng Xảo Xảo mang bút đến nơi thì cả Lạc Viễn và Ngưng tỷ tỷ tỏ ra rất lạ lùng. Ngưng tỷ tỷ nhìn đồ vật lạ mắt trong tay Lâm Văn Vinh nói:

-Lâm đại ca, đây là bút kiểu gì vậy?

-Đây tuy là bút nhưng bút này dễ dùng hơn những cái bút khác rất nhiều.

Lâm Văn Vinh cười ha ha, sau đó liền xoạt xoạt lượn những đường chữ như phượng múa rồng bay trên trang giấy Đồng Xảo Xảo vừa mang đến.

Ngưng tỷ tỷ ngồi bên cạnh Đồng Xảo Xảo, nhìn chăm chú lên trang giấy, thấy những đường nét phượng múa rồng bay vô cùng đẹp mắt, loại chữ được viết ra cũng rất lạ, dường như nàng chưa từng nhìn thấy bao giờ, thực có phong cách và thần thái riêng.

“Yên hỏa trì đường liễu”—Ngưng tỷ tỷ vừa khẽ đọc được một câu đã nhíu mày nhẹ giọng hỏi:

-Lâm đại ca, đây chính là câu đối sao?

Lâm Văn Vinh cười nói:

-Tiểu thư quả có trí thông minh bẩm sinh, đây chính là câu đối được lưu truyền trong quê hương ta từ lâu rồi, hôm nay viết ra tặng mọi người cùng đối thử xem.

Ngưng tỷ tỷ lặng im suy tư đến một lúc sau mới lắc đầu một cách khó khăn nói:

-Câu đối này vốn hàm chứa đủ cả ngũ hành kim mộc thủy hỏa thổ, thoạt nhìn thì có vẻ đơn giản, nhưng kì thực khó khăn vô cùng, ta cũng không đối lại được.

Lâm Văn Vinh nghĩ thầm, người có không đối được cũng chẳng có gì lạ cả, khắp Trung Quốc đến mấy ngàn năm nay, những người có thể đối lại được nó cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay mà thôi.

Lạc Viễn nghe cô nương đó nói như vậy thì vô cùng bất ngờ, đến cô nương đó mà còn không đối lại được thì câu đối này thực không vừa chút nào.

Ngưng tỷ tỷ đó lại ngẫm nghĩ một lúc, vẫn không nghĩ thêm được gì liền bất đắc dĩ phải lắc đầu, trong lòng nghĩ thầm, hôm nay đúng là mình gặp phải đối thủ lợi hại rồi, nghĩ vậy nàng liền thôi không suy nghĩ mông lung mà chăm chú nhìn xuống phía dưới.

Hàng thứ hai lại là một thượng liên (vế trên của câu đối) —” Yên duyên diễm diễm yên yển nhãn”. Bấy từ gần âm, nghĩa là làn khói dọc theo phòng diễm yên đến tận mắt của yển tử.

Ngưng tỷ tỷ vốn rất tự hào rằng mình tài hoa hơn người, câu đối đầu tiên đã là một sự thách thức đối với nàng, bây giờ nhìn câu đối thứ hai lại càng cảm thấy khó khăn hơn, nàng suy nghĩ rất lâu nhưng vẫn không nghĩ ra được vế đối thứ hai là gì.

Lạc Viễn đứng bên cạnh cũng có chút tài khí, chỉ thoáng nhìn hai câu đối đó đã biết ngay rằng tài học của mình còn kém xa mới có thể giải nổi.

Lâm Văn Vinh cười với Xảo Xảo nói:

-Hai câu đối này còn thiếu một chút nữa mới hoàn chỉnh, Xảo Xảo, nàng đi lấy khung rồi để trên tầng bốn đi.

Sau đó lại xoạt xoạt viết thêm hai hàng dưới:

-Còn hai câu đối này nàng hãy để lên tầng năm, hễ người nào có thể đối lại một câu bất kì thì hãy mời người đó lên lầu để ngắm nhìn miễn phí cảnh đẹp huyền vũ này.

Ngưng tỷ tỷ vội đón lấy tờ giấy trên tay Xảo Xảo, nhìn một cách chăm chú, vế đối đầu tiên được treo trên tầng năm là : “Thượng bát kiều – trung bát kiều – hạ bát kiều – tam bát nhị thập tứ kiều”. Đó chính là điển cố liên trung tứ kiều, liên trung tứ kiều đều ở huyện giang tô, lấy làm vế đối, vịnh kiều ứng cảnh, cũng rất tuyệt.

Ngưng tỷ tỷ cẩn thận nghĩ thầm trong bụng, ta không tin, đến một câu mà ta cũng không đối được, rồi nhìn câu đối tiếp theo: “Bạch tháp nhai – hoàng thiết tượng – sanh hồng lô – thiêu hắc thán – mạo thanh yên – thiểm lam quang – thối tử thiết – tông bắc triều nam đả đông tâyã ”

Nàng nghĩ một hồi, vẫn không có ý gì nên cảm thấy rất nhụt chí, bốn vế đối đó đều khó như nhau, người tài hoa như nàng, thường ngày không biết làm khó dễ biết bao nhiêu tài tử rồi, đến hôm nay mới thực sự không có cách nào giải được bốn câu đối đó.

Thấy Xảo Xảo lặng nhìn tờ giấy ghi câu đối, Lâm Văn Vinh biết nàng cũng đang suy nghĩ rất chăm chú, liền kéo tay nàng nói:

-Xảo Xảo, sao, có vẻ đối sau nào hoàn chỉnh chút không?

Xảo xảo ngưỡng mắt lên nhìn hần ngưng ngưng nói:

-Đại ca, muội làm sao có được câu đối nào hay như thế chứ, tại đại ca đưa ra câu đối khó vậy. Muội nghĩ chỉ có Ngưng tỷ tỷ may ra mới có thể đối lại được thôi. Ngưng tỷ tỷ chính là Kim Lăng đệ....

-“Xảo Xảo.” Ngưng tỷ tỷ có chút nổi giận, mấy câu đối đó nàng ta chẳng đối lại được lấy một câu, đương nhiên là cảm thấy mất mặt lắm rồi, liền vội vàng ngắt lời Xảo Xảo:

-Tất cả bốn câu đối đó đều là thiên cổ tuyệt đối, ta làm sao mà đối lại được chứ?

59. Chương 56: Thù Ngoan?

-Tiểu thư chớ có nhụt chí. Bốn câu đối này đều là tuyệt đối đã được lưu truyền ở quê ta cả ngàn năm rồi, qua bao nhiêu năm tháng, trải qua bao nhiêu triều đại, qua tay biết bao tài tử, nhưng không có mấy người có thể đối lại được đến công chính cả. Hôm nay ta viết ra đây cũng chính là muốn xem thử xem các tài tử của chúng ta rốt cuộc có thể phá vỡ được quái quyền này không thôi.

Ngưng tỷ tỷ lắc đầu than rằng:

-Khắp thiên hạ này, những tài tử có thể đối lại được những câu đối đó e rằng khả ngộ bất khả cầu. Hôm nay thực sự Lâm đại ca đã cho ta thấy được cái gọi là thiên ngoại hữu thiên, vốn dĩ ta học được chút thi ca thi vũ liền lầm tưởng rằng tài năng trong thiên hạ này cũng chỉ tương đương với ta mà thôi, hôm nay mới may mắn hiểu được rằng ta thật nông cạn quá mức, đa tạ Lâm đại ca đã thức tỉnh ta, tiểu nữ này thực cảm kích vô cùng.

Nàng vừa nói vừa đứng dậy, nhẹ nhàng cúi mình trước Lâm Văn Vinh biểu thị sự cung kính.

Lâm Văn Vinh vội nói:

-Xảo Xảo, mau đỡ Ngưng tiểu thư dậy. Tiểu thư quá lời rồi, những câu đối này có phải là do ta nghĩ ra đâu, ta chỉ ghi lại đây thôi mà, làm gì mà đến mức thức tỉnh ai đó được, tiểu thư khiêm tốn quá rồi.

Đồng Xảo Xảo đỡ tay Ngưng tiểu thư dậy nói:

-Đại ca biết nhiều thứ lắm, nếu tỷ muốn biết hết thì e rằng ba ngày ba đêm cũng không nghe hết được đâu. Ngưng tỷ tỷ, đến đây rồi còn phải khách sáo gì nữa chứ, có vấn đề gì cứ hỏi tự nhiên.

Ngưng tỷ tỷ gật gật đầu than vãn:

-Nếu có thể thì nhất định phải thỉnh giáo Lâm đại ca thật nhiều rồi.

Lâm Văn Vinh nghe vậy mà thảm nổi da gà, trong lòng nghĩ ta mà phải nói chuyện thi từ ca phú với cô nương này thì thà về nhà ngồi điều phối nước hoa còn hơn.

Hần vội cười ha ha. Bưng chén rượu lên nói:

-Hiếm có hôm nào mọi người tập trung vui vẻ như hôm nay, nào, chúng ta cùng cạn ly này, uống vì niềm vui hiếm có này.

Lạc Viễn và Đồng Thanh Sơn đều là những người tính tình hào phóng, nghe thấy Lâm Văn Vinh nói vậy đều rất vui vẻ. Vị đại ca này là người tài hoa hơn người, lại dám làm dám chịu, đúng là một nhân vật đáng nể.

Ba người cùng uống cạn chén rượu rất vui, đến Đồng Xảo Xảo cũng uống cùng vài ngụm, rồi nở nụ cười đẹp như hoa thắm, nép mình vào cạnh Lâm Văn Vinh.

Riêng Ngưng tỷ tỷ từ đầu đến cuối vẫn giữ nguyên nụ cười rất tươi trên miệng, nhưng không uống chút rượu nào mà chỉ yên lặng quan sát mọi người vui vẻ nói chuyện.

Lâm Văn Vinh thầm than trong lòng, ở đâu ra một cô nương có tính cách khó hiểu đến vậy chứ, điềm đạm và tĩnh lặng tựa nước hồ mùa thu, không tranh giành thị phi trần thế, lại có chút phong thái như một ẩn sĩ phong trần.

-Hôm nay có hứng, Thanh Sơn, Lạc Viễn, để đại ca dạy các đệ tử lệnh (*) nha.

Lâm Văn Vinh không để ý đến Ngưng tỷ tỷ đó nữa, liền kéo Thanh Sơn và Lạc Viễn lại nói:

-Con người phiêu dạt chốn Giang Tô, có ai lại không cầm đao kiếm, một đao chém chết người này, còn đao kia chém chết ta luôn. Hé hé.

Đồng Thanh Sơn và Lạc Viễn đều rất hứng thú với câu tử lệnh đó, vỗ tay và cười không ngớt. Đồng Xảo Xảo ngẩng nhìn Lâm Văn Vinh, trong lòng càng cảm thấy si mê hơn, nàng thầm nghĩ, mọi điều về đại ca đều tuyệt vời và khác hẳn với tất cả mọi người nàng từng biết.

Ngưng tỷ tỷ cũng nhìn Lâm Văn Vinh, chỉ mỉm cười, trong lòng không hề có một chút rung động gì.

Dùng xong tiệc rượu, Lâm Văn Vinh cùng Xảo Xảo và Thanh Sơn bàn bạc đôi chút việc kinh doanh trong mấy ngày tới, hoàn thành được tất cả những dự định trong lòng. Lạc Viễn và Ngưng tỷ tỷ ngồi bên nói cũng chuyện vui vẻ như đã quen nhau từ lâu.

Lâm Văn Vinh thấy Xảo Xảo dọn dẹp đồ ăn xuống lầu dưới liền chạy theo kéo tay nàng nói:

-Xảo Xảo, để ta giúp nàng.

-Đại ca.

Xảo Xảo vội ngăn lại:

-Đây là những việc của nữ nhi bọn muội, sao chàng có thể làm những việc nhỏ vặt này chứ.

Lâm Văn Vinh đành lấy những đồ trên tay nàng đặt lên mặt bàn bên cạnh nói:

-Xảo Xảo, chẳng có gì phân biệt rạch ròi thế cả, ta thích nàng, vì vậy việc gì ta cũng đều có thể làm được hết.

Đồng Xảo Xảo nghe những lời đó trong lòng cảm động vô ngần, không kìm được dụi đầu vào ngực chàng, ngượng ngùng thở thê:

-Đại ca, Xảo Xảo yêu chàng tôn trọng chàng, vì chàng, việc gì muội cũng có thể cam tâm tình nguyện cả.

Lâm Văn Vinh trống ngực đập thình thịch, không còn gì nghi ngờ nữa, chàng đã trúng độc của tiểu nha đầu Xảo Xảo đáng yêu này rồi. Hắn khẽ nâng cằm Xảo Xảo lên gần mình, Xảo Xảo ngượng đến đỏ bừng hai má, toàn thân run lên khe khẽ, nhưng lại không nỡ nhả tâm từ chối cử chỉ của hắn, chỉ khẽ khép bờ mi chờ đợi thời khắc tuyệt vời đến dần.

Xảo Xảo khẽ ư một tiếng, cảm giác như toàn thân mình như đang nóng bừng lên, Lâm Văn Vinh ôm chặt lấy thân thể yêu kiều của nàng rồi khẽ cúi mình thơm vào đôi môi mềm mại của nàng.

Toàn thân Xảo Xảo đều thật thơm, Lâm Văn Vinh hôn mãi vào đôi môi mềm mại của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve cảm nhận cảm giác si mê đến ngất ngây.

Đồng Xảo Xảo toàn thân mềm nhũn, chỉ biết nép người vào trong lòng ngực hắn, mặc cho đầu lưỡi hắn tiến sâu vào trong miệng mình. Bàn tay hắn khiến toàn thân nàng như có một dòng điện chạy qua người, run lên khe khẽ.

-Đại ca...

Cảm thấy như có một luồng điện truyền đến, Xảo Xảo đã từng tiếp xúc thân mật với Lâm Văn Vinh một lần nên nàng rất hiểu, lập tức tim nàng như đập loạn nhịp, vội vàng trốn mình trong lòng hắn không dám ngẩng đầu lên nữa.

Lâm Văn Vinh luồn tay vào trong áo nàng, nhẹ nhàng vuốt ve dọc sống lưng thon thả, Xảo Xảo toàn thân như có lửa, chỉ cảm thấy như mình rơi vào trong một dòng suối, một sức hấp dẫn kì lạ xâm chiếm khiến nàng phải run sợ rồi cũng khiến chính nàng phải tràn ngập khát vọng.

-Á...

Xảo Xảo khẽ kêu lên một tiếng, lại cũng chính là bàn tay đại ca đã luồn vào trong ngực mình khiến nàng giật nảy mình.

Xảo Xảo như bị điểm trúng mệnh môn không bằng, hơi thở trở lên nóng bỏng, mặt mày đỏ bừng bừng, vội vàng nép chặt vào người đại ca không dám rời ra nhìn hắn nữa..

Lâm Văn Vinh ôm chặt lấy Xảo Xảo, trong lòng chợt trỗi lên một ham muốn, liền thì thầm vào tai Xảo Xảo:

-Xảo Xảo, tối nay chúng ta nghiên cứu vài chuyện nha.

-Gì cơ?

Xảo Xảo run run hỏi lại.

-Nghiên cứu một số chuyện tương lai.

Lâm Văn Vinh nói thản nhiên.

-Á.

Xảo Xảo giật nảy mình, mặt đỏ bừng bừng, cũng không biết lấy đâu sức mạnh thế, vội vàng đẩy mạnh chàng ra rồi chạy như bay xuống tầng dưới, vừa chạy vừa nói:

-Đại ca, muội là người của chàng, mãi mãi muội sẽ chờ chàng.

Lâm Văn Vinh còn nấn ná ở tửu lâu đến tận tối, trong lòng vẫn băn khoăn chuyện với Đồng Xảo Xảo thì đột nhiên thấy có bóng người thấp thoáng phía xa, đó chính là Biểu thiếu gia.

Biểu thiếu gia vừa nhìn thấy Lâm Văn Vinh thì mắt đã sáng lên như tìm thấy vị cứu tinh cho mình, vội vàng tiến đến nói:

-Lâm Tam, nhanh, nhanh thôi. Ngọc Nhược biểu muội tìm người cả buổi rồi, nói là có việc cần bàn bạc với người.

Ồ, tiểu nữ này rốt cuộc đã không giữ nổi bình tĩnh rồi sao? Lâm Văn Vinh lắc đầu nói:

-Thiếu gia, ta phụng lệnh phu nhân, bây giờ đang phải đi cùng với Lạc công tử, làm gì có thời gian đi tìm đại tiểu thư để bàn bạc chuyện gì nữa cơ chứ.

Biểu thiếu gia hiếm hoi lăm lăm mới có dịp lấy lòng đại tiểu thư, sao có thể dễ dàng buông tha cho Lâm Văn Vinh như vậy được. Hắn vội kéo tay áo Lâm Văn Vinh nói:

-Lâm Tam, muội muội của ta có vẻ rất lo lắng, người mau nhanh đến đó đi, tính tình của muội ấy không tốt lắm đâu, người cũng biết rồi mà, nếu dây vào muội ấy thì người không biết sẽ gây ra những chuyện gì đâu.

Tính tình của nàng ta không tốt lắm? Tính tình của lão tử còn bạo như sấm nữa kìa. Thấy Quách Vô Thường khắp trán nhễ nhại mồ hôi, Lâm Văn Vinh cũng có chút thương hại, bị một tiểu nữ hành hạ đến mức này, không biết nên vui hay nên buồn cho hắn đây.

Đuổi được Quách Vô Thường phải cúi đầu ủ rũ ra về thì trời cũng chẳng còn sớm nữa, Lâm Văn Vinh liếc Xảo Xảo một cái. Đồng Xảo Xảo nhớ lại lời hắn nói lúc chiều, tim đập loạn lên, nghĩ thầm đại ca mà muốn cùng ta... thật thì... xấu hổ chết mất thôi.

Đang lo lắng thì đột nhiên Ngưng tỷ tỷ đến gần nói:

-Lâm đại ca, đêm nay ta có chuyện muốn tâm sự với Xảo Xảo, đại ca có trách gì không vậy?

Lâm Văn Vinh nghĩ thầm, hôm nay thực không phải là một ngày đẹp, liền mỉm cười nhẹ, không trả lời Ngưng tỷ tỷ, chỉ kéo tay Xảo Xảo nói:

-Xảo Xảo, gần đây chắc nàng cũng vất vả nhiều rồi, chờ mấy hôm nữa rảnh rồi ta lại đến thăm nàng vậy, đến lúc đó nàng đừng có trốn đi đâu đấy.

Đồng Xảo Xảo lại vừa ngưỡng chừng vừa bịn rịn, khẽ vang một tiếng, đôi má đào lại ửng hồng tươi tắn.

Đồng Xảo Xảo tiễn Lạc Viễn và Lâm Văn Vinh về, đi được không bao xa thì thấy phía trước mặt có một đội người ngựa đang tiến đến, trong đó có một người cao cao đen đen và một người rất khôi ngô tuấn tú nổi bật lên giữa đám đông.

Đồng Thanh Sơn vội vàng kéo tay Lâm Văn Vinh nói:

-Đại ca, kẻ đó chính là đương gia Ngô Chánh Hổ của Hắc Long hội.

Lâm Văn Vinh ừ một tiếng, ánh mắt không hề hướng về Ngô Chánh Hổ mà hướng về người công tử lạng lẽ đi cạnh hắn.

Lạc Viễn cười lạnh lùng nói:

-Quả nhiên là tên họ Ngô này đang dựa vào bọn chúng.

Vị công tử đi bên cạnh Ngô Chánh Hổ chính là Trình Thụy Niên, kẻ đã từng có duyên gặp mặt cùng hắn ở Diệu Ngọc Phường.

Lâm Văn Vinh quay sang Lạc Viễn nói:

-Huynh đệ, ta có một việc muốn hỏi đệ nhưng đệ nhất định phải nói thật với ta đó.

Lạc Viễn sững sốt một chút rồi nói ngay:

-Đại ca, huynh nói gì vậy, lẽ nào đệ còn có gì phải giấu huynh hay sao?

Lâm Văn Vinh gật đầu nói:

-Đệ và tên Trình Thụy Niên này không phải chỉ có đơn giản là đã từng tranh phong với nhau thôi đúng không?

Lạc Viễn gật đầu nói:

-Đại ca, đệ cũng không giấu gì đại ca, đây cũng là việc có liên quan đến tình hình trong triều đình. Gia phụ đệ và tên Trình Đức đó đều làm quan trong triều, lẽ ra nên có hòa khí với nhau, thế nhưng tên Trình Đức vốn bản tính tham lam đã kết bè kéo đảng hòng mong tư lợi, hắn còn là tay sai dưới trướng của Thành vương gia.

Gia phụ không ưa hắn, đã từng cảnh cáo hắn vài lần nhưng hắn đều được Thành vương gia che chở. Cũng vì có chút thù hận với Trình Đức nên đệ cũng sinh ra bất hòa với tên Trình Thụy Niên này.

Lâm Văn Vinh gật gật đầu, đó chính là việc của phái hệ, nói là đơn giản nhưng thực ra vô cùng phức tạp, cũng vô cùng phiền phức. Tổng đốc Giang Tô Lạc Mẫn cùng với Trình Đức này tranh đấu đã lâu khó lòng hoá giải được, hai nhà bọn họ tự nhiên cũng thành tử địch của nhau.

Lâm Văn Vinh lúc này mới yên tâm, nếu Lạc Viễn không quyết tâm cùng tên Trình Thụy Niên này đấu một trận tới cùng thì Lâm Văn Vinh tất nhiên phải suy nghĩ một chút về quan hệ giữa Hồng Hưng hội và Hắc Long hội và điều chỉnh một chút sách lược phù hợp rồi.

-Tên Thành vương gia đó là người thế nào?

Lâm Văn Vinh thực sự không hiểu rõ lắm về chuyện chốn quan trường của Đại Hoa, bây giờ lại gặp đúng người hiểu chuyện là Lạc Viễn này, tất nhiên là phải chuyên tâm thỉnh giáo một chút rồi.

-Đại Hoa tiên hoàng có ba người con, nhưng người con trưởng đã chết sớm nên chỉ còn lại đương kim hoàng thượng và Thành vương gia. Trước khi Hoàng thượng lên ngôi thì Thành vương gia nắm giữ công bộ và lại bộ, hoàng thượng thì nắm giữ hộ bộ và cấm vệ đại nội, tiên hoàng trước khi truyền ngôi từng do dự rất lâu. Thành vương gia được xưng là hiền vương, lễ hiền hạ sĩ, tay chân thuộc hạ nhiều không đếm nổi, vốn có tham vọng rất lớn, nhưng sau này không biết vì sao mà tiên hoàng lại truyền ngôi cho đương kim hoàng thượng bây giờ.

Lời Lạc Viễn nói đầy ẩn ý khiến Lâm Văn Vinh đã hiểu rõ rất nhiều chuyện xảy ra xung quanh việc đó, việc hoàng tử tranh ngôi xưa nay không phải là không có, vị Thành vương gia tất nhiên không thể nào đấu nổi với đương kim hoàng thượng bây giờ rồi.

-Vị Thành vương gia này quyền lực có lớn không?

Lâm Văn Vinh nhún mày hỏi thêm.

Lạc Viễn thở dài trả lời:

-Thành vương gia nắm giữ lại bộ nhiều năm, môn sinh rải khắp thiên hạ, quan lớn các tỉnh có đến hơn một phần ba là thuộc hạ của hắn, huynh nói xem như vậy thì thế lực của hắn có đủ lớn không?

Lâm Văn Vinh chợt cũng thở dài nói:

-Thế lực của hắn càng lớn thì nguy hiểm lại càng nhiều. Đương kim hoàng thượng chắc hắn là đang vô cùng để ý đến hắn, sợ rằng sẽ loạn đến mức không kiểm soát nổi nữa.

Lạc Viễn liếc nhìn Lâm Văn Vinh, thực sự đã nể phục nhân thần vị đại ca này đến bội phần rồi, bây giờ lại thấy hắn thẳng thắn không kiêng kị gì với mình như vậy thì vô cùng cảm kích, liền chấp tay cười nói:

-Đại ca. huynh đối đãi với đệ như vậy, đệ thực vô cùng cảm kích.

Lâm Văn Vinh nói với Đồng Thanh Sơn:

-Thanh Sơn, đệ không tiện gặp mặt bọn chúng vào lúc này, đệ cứ về trước đi, việc này cứ giao cho ta và Lạc Viễn lo liệu.

Đồng Thanh Sơn gật đầu rồi quay người rời đi.

Trình Thụy Niên lúc ấy cũng nhìn thấy Lâm Văn Vinh và Lạc Viễn liền quay sang nói gì đó với tên Ngô Chánh Hổ bên cạnh rồi cả hai người cùng tiến lại gần phía bọn Lâm Văn Vinh.

-Thụy Niên huynh, đúng là trái đất tròn.

Lâm Văn Vinh liếc mắt một cái, Lạc Viễn liền gật gật đầu, rồi cười hăm hở tiến lên chào hỏi trước.

Trình Thụy Niên nở một nụ cười âm hiểm nói:

-Lạc Viễn huynh, không ngờ huynh lại vui vẻ đến vậy, sao, hôm nay chưa đến Diệu Ngọc Phường nhắm chút rượu thơm sao?

Lạc Viễn lại cười lớn nói:

-Không có Thụy Niên huynh, tiểu đệ có đến chỗ yên hoa liễu hạng như vậy cũng thiếu chút thú vị rồi, hay là Trình huynh khi nào rảnh rồi lại cùng tiểu đệ đi một phen xem sao?

Lâm Văn Vinh đứng bên nghe Lạc Viễn và Trình Thụy Niên nói ba hoa trong lòng không khỏi cười thầm, thật không ngờ tên lạc xả (tên cùi bắp ^^) này lại còn có trò đấy nữa.

Trình Thụy Niên thấy Lâm Văn Vinh đứng bên cạnh Lạc Viễn, mắt liền ánh lên một tia hung quang. Nhưng vì có Lạc Viễn đứng bên nên hắn không dám làm quá, đành phải quay sang nói với tên Ngô Chánh Hổ bên cạnh:

-Có một số tên nô tài cũng to gan lắm đó, không biết thân biết phận của mình còn dám quấy rối cả Tiên Nhi tiểu thư nữa kia. Nếu ta mà gặp lại hắn một lần nữa thì không chừng chặt đứt chân hắn cũng nên.

Mẹ người, Lâm Văn Vinh chửi thầm trong bụng, nhưng ngoài mặt vẫn làm bộ tươi cười vui vẻ nói:

-Trình công tử nói thực đúng vô cùng, nếu có kẻ nào dám đi quấy rối Tần tiểu thư thì đúng là phải đập gãy cái chân chó của hắn mới hả giận.

Trình Thụy Niên ồ lên một tiếng, nhưng ghen hòng không nói được gì, hắn đã gặp qua Tần Tiên Nhi nhiều lần, lần nào cũng bị đóng cửa không tiếp, còn tên gia đình quen này lại được đích thân tiểu thư dùng thiệp mời đến, như vậy kẻ quấy nhiễu Tần tiểu thư là ai thì đến cả kẻ mù cũng trông thấy rõ. Trình Thụy Niên ăn

một vỏ đau, trong lòng tức tối, liếc nhìn Ngô Chánh Hồ một cái, Ngô Chánh Hồ liền hằm hằm lườm cảnh cáo Lâm Văn Vinh nhưng không nói gì.

Đợi cho tên Trình Thụy Niên đi xa, Lạc Viễn mới nói:

-Đại ca, huynh bảo chúng ta nên làm gì bây giờ?

Trong mắt Lâm Văn Vinh chợt lóe lên một tia ngoan sắc, nói:

-Đã dây vào bọn chúng thì không có cách nào thoát ra được đâu, tiểu Lạc, nếu đệ tin đại ca thì hãy nghe đại ca nói một câu.

-Đại ca cứ dạy.

Lạc Viễn vội nói.

-Nếu tên Trình Thụy Niên này không đụng đến ta thì thôi, nếu hắn dám ra tay, thì chúng ta tuyệt đối không thể nể tình được, đến lúc cần, thậm chí phải tiên hạ thủ vi cường. Tiểu Lạc, đấu tranh bang phái như thế này, điều tối kỵ nhất là mềm tay mềm lòng, nếu chờ đến lúc hắn làm hại đến người thân của ta rồi mới ra tay thì e rằng đã muộn.

Lâm Văn Vinh lạnh lùng hừ một tiếng.

Lạc Viễn là người thông minh, nghe vậy liền gật đầu nói:

-Đại ca nói rất đúng, chúng ta không thể ngồi yên chờ chết được, nếu chủ động ra tay trước lại có thể thu được kết quả không ngờ đấy.

Rồi hắn trừng mắt, cắn răng nói:

-Có một câu nói rất chí lý, xạ nhân tiên xạ mã, cầm tặc tiên cầm vương, nếu tên ngu ngốc Trình Thụy Niên dám giở trò gì thì chi bằng chúng ta trực tiếp...

Hắn lấy tay vệt ngang trên cổ một nhát, ánh mắt lóe lên một tia vô cùng đáng sợ

Lâm Văn Vinh nghe mà giật nảy mình. Trời, tên Lạc Viễn này cũng thật ác độc không ngờ nha.

Kì thực mà nói thì bản thân Lâm Văn Vinh và tên Trình Thụy Niên này không thù không oán, chỉ vì bọn Thanh Sơn và Hắc Long hội đối đầu với nhau, mà Hắc Long hội lại đứng sau lưng và được tên Trình Thụy Niên này che chở, hơn nữa Lạc Viễn bây giờ cũng là huynh đệ trong hội, hắn lại có mối thâm thù với Trình Thụy Niên, Lâm Văn Vinh tất nhiên phải nhiệt tình giúp đỡ huynh đệ mình rồi, vì vậy hắn mới bắt đầu lên kế hoạch đối phó với tên Trình Thụy Niên đó. Trên thực tế thì Trình Thụy Niên có lẽ cũng không thể ngờ được rằng một tên gia đình quèn của Tiêu gia mà hắn vốn khinh rẻ vô cùng, lại đang ngầm ngầm tìm cách đối phó lại với hắn.

Còn tên Lạc Viễn này, bình thường thoạt nhìn trông có vẻ tử tế vô hại, không ngờ dính vào thù oán lại có thần sắc kinh người đến vậy, Lâm Văn Vinh khẽ nuốt xoa trong lòng.

Tên Đô chỉ huy sứ Trình Đức này tương đương với cấp một tư lệnh phân khu, phụ thân Lạc Viễn lại là tổng đốc Giang Tô, đứng đầu cả một tỉnh, nếu hai bên mà đấu đá nhau thì thật là hay ho phải biết. Mặt khác mà nói, mâu thuẫn giữa Lạc Mẫn và Trình Đức lại càng trở nên xấu đến không ngờ.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, nói mông lung:

-Ta chưa nghe thấy gì, ta chưa nghe thấy gì đâu nhé.

Rồi đột nhiên đổi giọng nói:

-Đệ hãy nói rõ chuyện này cho Thanh Sơn biết, chú ý một chút đến động tĩnh của bọn chúng, nhưng khi mọi chuyện xảy ra thì cũng tuyệt đối không ai được làm bừa.

Lạc Viễn gật đầu nói:

-Đại ca, huynh yên tâm, đệ biết phải làm thế nào mà.

Tên tiểu tử Lạc Viễn này từ nhỏ đã được sinh ra trong chốn quan trường, tuy thường ngày trông chẳng chút gì uy nghiêm nhưng thực không ngờ khi bắt đầu mưu quyền thì lại có thể lợi hại đến vậy.

Lâm Văn Vinh nghĩ thầm, không hiểu Lạc Mẫn rốt cuộc là người như thế nào mà có thể dạy dỗ nên một nhi tử như Lạc Viễn. Nhưng có thêm sự trợ giúp của Lạc Viễn thì Lâm Văn Vinh lại càng thêm phần yên tâm, chưa nói gì đến tài trí hơn người của hắn, chỉ đơn giản nói về chỗ dựa sau lưng hắn cũng có thể yên chí có cơ hội bất bại rồi. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết lúc này phải là Lạc Mẫn không được thoái vị. Còn về sự ủng hộ của Lạc Mẫn với mình và với Hồng Hưng thì hắn không lo, hắn tự tin vào phán đoán của mình, tên Lạc Viễn này sau này chắc chắn là một chỗ dựa tốt cho mình rồi.

Hai người đi một lúc thì Lạc Viễn đột nhiên cười nói:

-Đại ca, có chuyện này suýt nữa thì quên. Ngày mười lăm tháng này là ngày mừng thọ sáu mươi tuổi của tổ mẫu đại nhân của đệ, gia phụ tổ chức một yến tiệc lớn mừng thọ cho người, mời đại ca lúc đó nhất định phải đến tham dự nhé. Ta sẽ dẫn đại ca gặp mặt gia phụ, tự tự gia thường.

Lâm Văn Vinh bất ngờ cười nói:

-Tiểu Lạc, đệ đừng quên thân phận hiện giờ của ta, ta chỉ là một tên hạ nhân của Tiêu gia mà thôi, làm sao có tư cách đến bái thọ lệnh tổ chứ?

Lạc Viễn cười lớn nói:

-Đại ca quá khiêm nhường rồi, thực ra đệ cũng đã mời Quách công tử và đại tiểu thư Tiêu gia rồi, hơn nữa đã đặc ý nhắc đến đại ca huynh, tin chắc rằng đến lúc ấy huynh có không đến cũng không được nữa rồi.

Lâm Văn Vinh cười lớn nói:

-Hóa ra đệ sớm đã có kế hoạch cả rồi à, đã vậy thì ta cung kính không bằng tuân lệnh rồi.

Khi về đến sân nhà mình thì sắc trời cũng ngả tối, hôm nay chàng uống một ít rượu nên muốn về sớm một chút. Bước vào trong viên môn đã thấy bóng một nữ nhi đang ngồi chờ ở đó từ bao giờ rồi.

Chú thích:

* Tửu lệnh - là trò chơi trong khi uống rượu: bao gồm ba loại khác nhau: nhã lệnh, thông lệnh và trù lệnh. Thời xưa, khi văn nhân uống rượu để thêm hứng viết văn, làm thơ, họ không đánh đố bằng tay mà dùng một hình thức khác gọi là nhã lệnh, đòi hỏi người tham dự phải tinh thông tứ thư, ngũ kinh, am tường sử sách. Trù lệnh là rút những cái thẻ trên có viết một câu thơ, một đoạn văn rút ra từ một cuốn tiểu thuyết, một vở kịch, hay một danh ngôn và người rút phải đoán được là ở đâu. Người đó lại phải ngâm đọc, hay có khi phải thủ diễn vai trò của câu đó. Thông lệnh gồm những trò thông dụng kể cả đánh tay (hoa quyền), đổ hột xúc xắc (xí ngẫu), gõ trống ...

60. Chương 57: Sắc Dụ

Đợi đến khi đến gần, tận mắt trông rõ rồi mà Lâm Văn Vinh vẫn cảm thấy có đôi chút sững sờ, tiểu nữ này hóa ra chính là đại tiểu thư Tiêu gia.

Đại tiểu thư Tiêu gia tay cầm một cuốn sổ nhỏ, đang luôn tay lật dở, trên mặt toát lên một thứ thần sắc rất kỳ lạ, như đang mỉm cười, đang ngượng ngùng, đang ái mộ, đang muốn tiến tới, vô cùng mâu thuẫn và phức tạp.

Lâm Văn Vinh lặng người quan sát một lát, rồi bỗng giật nảy mình, hóa ra cuốn sổ đó đã bị Tiêu Ngọc Sương lấy đi mất, đó chính là ba bản tiểu báo mà chính hắn đã công phu soạn ra.

Trời ạ, đừng có để cho tiểu nữ này phát hiện ra chứ, đến đây để tính sổ với ta sao, Lâm Văn Vinh thầm nghĩ. Nhưng nghĩ kỹ lại thì khả năng chuyện này xảy ra là rất ít. Tiêu nhị tiểu thư vô cùng hận hắn, chắc chắn không bao giờ nhắc tới tên hắn trước mặt đại tiểu thư được. Còn đại tiểu thư này coi thường hắn hết mức có thể, không lẽ nào lại tự dưng chủ động quan tâm chuyện của hắn chứ, thực là khó hiểu.

Nàng ta thật đáng sợ. Chẳng phải là một đại tiểu thư hay sao, mọi chuyện coi như xong rồi, hẳn nghĩ thầm một hồi liền lấy hết dũng khí chậm chậm bước vào viên môn.

Tiêu Ngọc Nhược thấy hắn đã về liền vội vàng giấu cuốn sổ nhỏ vào trong người, sắc mặt chợt căng thẳng hẳn lên, nàng dịu dàng nói:

-Lâm Tam, ngươi về rồi sao?

Thấy nàng ta có hành động như vậy, Lâm Văn Vinh cũng cảm thấy có chút yên lòng hơn, tiểu thư này thực nhàm chán vô cùng, cứ ngồi không ngắm nghía cuốn sổ bao nhiêu lâu mà không chán. Nhưng tiểu thư này rõ ràng đã tỏ ra là rất thích những gì hắn thể hiện trong đó, chuyện này cũng thật là thú vị vô cùng. Lâm Văn Vinh cười lớn nói:

-Hôm nay có cơn gió lạ nào thổi Tiêu đại tiểu thư để tiểu viện của ta thế này đây? Thật là chuyện hiếm có.

Tiêu Ngọc Nhược thấy hắn cười gian, tuy trong lòng thấy rất đáng ghét nhưng hiện đang có việc cần nhờ hắn giúp nên không thể cãi lại được gì cả, đành nói:

- Lâm Tam, những lời hôm nay ngươi nói, ta cảm thấy rất có lý, không biết ngươi có cách nào để hóa giải được nguy cơ đó hay không?

Lâm Văn Vinh chặn lại nói:

-Không có. Xin lỗi, thái độ đó của tiểu thư chẳng có chút gì là có thành ý cả, tiểu thư coi ta là thằng ngốc sao, dễ bắt nạt ta đến vậy sao?

Hắn không nề hà gì đó là đại tiểu thư hay không, thản nhiên nói rồi bước vào cổng.

Tiêu Ngọc Nhược cắn môi kìm chế, thấy hắn đi vào liền lấy hết dũng khí theo phía sau hắn, lặng lẽ bước vào cổng. Lúc đến cửa phòng dường như nàng mới nghe thấy trống ngực mình đang đập thình thịch.

Nha đầu này thực là có gan hơn người. Lâm Văn Vinh cười thầm trong bụng, quay người lại nhìn đại tiểu thư với ánh mắt kì quái rồi nói:

- Đại tiểu thư, muộn thế này rồi, nàng còn xông vào phòng ngủ của một nam nhân xa lạ là có ý gì vậy? phải chăng có chuyện gì thầm kín cần nói

- Ngươi...

Tiêu Ngọc Nhược không ngờ được rằng kẻ đứng trước mặt mình lại vô sỉ đến vậy, đến những lời như thế hắn cũng có thể nói ra khỏi miệng được. Nàng đường đường là một cô nương thanh bạch đến vậy, làm sao có thể đùa giỡn những trò vô vị như vậy chứ. Nàng phẫn nộ cực độ, chỉ thẳng tay vào mặt Lâm Văn Vinh, mặt mày tức tối, nước mắt lưng tròng. Vừa thẹn vừa tức, nàng chỉ biết quay người chạy một mạch ra ngoài.

Lâm Văn Vinh chỉ biết lắc đầu, trong lòng nghĩ thầm, tiểu nữ này, khả năng công kích quá kém cỏi, phải dạy bảo cẩn thận hơn nữa mới được.

Hôm nay hắn hơi mệt, nên cũng không để ý nhiều đến đại tiểu thư, đang chuẩn bị ngủ đến nơi thì đột nhiên lại nghe có người đang gọi tên mình ngoài cửa:

-Lâm Tam, ngươi có thể nói chuyện tử tế với ta một lúc không?

Nghe ra chính là tiếng của Tiêu Ngọc Nhược. Hóa ra nàng ta vẫn chưa đi, Lâm Văn Vinh trong lòng mừng thầm, liền lớn tiếng đáp:

-Hôm nay ta buồn ngủ lắm rồi, có gì mai nói chuyện.

Tiêu Ngọc Nhược đứng cạnh cửa một lúc lâu sau, nghe thấy bên trong không còn động tĩnh gì nữa mới nghĩ tới những nỗi lòng của mình, nỗi tủi thân lại trỗi lên, nàng tự hận mình sao lại đến đây làm gì, rồi quay người chạy ra ngoài.

Nghe thấy tiếng bước chân chạy đã ra xa, Lâm Văn Vinh chỉ biết lắc đầu, đại tiểu thư này, tuy có chút thông minh nhưng tính tình lại có chút bất ổn, không chịu được người khác phàn nàn, ta phải dạy dỗ nàng cẩn thận một chút mới được, phải cho nàng ta biết thế nào gọi là ngoan.

Hắn nghĩ vậy mà bật cười ha ha, lần này cự tuyệt thịnh tình của đại tiểu thư như vậy, gia đình ta làm cũng hơi quá, nhưng đã cho nàng ta biết chút lễ độ, thực là càng ngày lại càng thích nghề này rồi.

Sững sờ một chút, mới sực nhớ ra hôm nay cũng không còn sớm nữa, tại sao vẫn chưa thấy bóng dáng Tiểu Thanh Tuyền đâu? Ngày thường vào giờ này lẽ ra nàng ta phải ngồi đợi ở nhà rồi mới đứng, sao hôm nay lại chẳng thấy đâu cả?

Lâm Văn Vinh nhìn khắp tứ phía, chỉ thấy trên đầu giường của mình có một khối mạt tử màu trắng, cầm đến gần ra xem thì thấy bên trong có một bông hoa sen cùng mấy dòng chữ: “Hầu quân chưa qui, đã phản”.

Không ghi danh nhưng mọi chuyện đã rõ ràng, trên mặt giấy còn lưu lại một mùi hương thơm ngát rất đặc trưng, không cần phải nói cũng biết đó là sổ tay của Tiểu Thanh Tuyền rồi.

Lâm Văn Vinh xem đến nổi nhàu mày nhăn trán. Tiểu thư này, thật xa xỉ, có vài chữ nhỏ đó, lấy giấy thường viết thôi không được sao, lại còn phải dùng hẳn một quyển sổ đẹp đến vậy, tiện tay là bỏ mất ngay một thứ hay như thế, cũng chẳng thấy tiếc chút nào, đúng là nhi nữ bại gia mà.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Văn Vinh vẫn còn đang say giấc thì đã nghe thấy tiếng con gái đang đứng ngoài cổng gọi mình:

-Lâm Tam, người dậy chưa?

Tiếng người này nghe rất quen, sao mà giống tiếng của Tiêu đại tiểu thư đến vậy?

Lâm Văn Vinh tỉnh dậy đã thấy Tiêu đại tiểu thư đang mặc một bộ y phục màu tím, thần sắc tiêu tụy, đứng trước cửa phòng, rõ ràng là nàng ta đã bị mất ngủ cả đêm qua rồi.

Lâm Văn Vinh cũng đã có chút mềm lòng, thầm nghĩ mình cũng thật là ích kỷ, nàng ta tốt xấu gì cũng là đại tỷ tỷ của tiểu nha đầu Tiêu Ngọc Sương, trên danh nghĩa còn là cô chủ của mình nữa, hành hạ nàng như vậy có phải là hơi quá đáng rồi không.

Nhưng Tiêu đại tiểu thư lại có vẻ mặt rất bất bình và có chút phần nộ đã lại khiến hắn cảm thấy bức mình hơn. Hóa ra tiểu thư này vẫn chưa ý thức được tính nghiêm trọng của sai lầm mà nàng mắc phải, hắn vùng tay lên nói:

- Đại tiểu thư, nàng đến để đuổi việc ta sao? Nếu thế thì ta đành phải về làm vườn làm ruộng vậy.

Tiêu đại tiểu thư vội vàng nói:

- Lâm Tam, ta không có ý đó, ta muốn nghe người nói xem người giúp Tiêu gia chúng ta như thế nào đây....

Lâm Văn Vinh cười khinh một tiếng nói:

- Tiểu thư, ta vừa mới ngủ dậy, còn chưa ăn sáng nữa, nàng xem có phải là....

Đại tiểu thư vội vàng ôm đầu, cố kìm nén cơn phần nộ của mình nói:

- Được, người đã nói như vậy thì ta sẽ cho người chuẩn bị

Nàng cắn răng đi ra khỏi phòng, mặt tức giận đỏ bừng bừng, chỉ một lúc sau đã phải tận tay mang ăn sáng đến cho Lâm Văn Vinh.

Lâm Văn Vinh ăn no xong rồi vẫn thản nhiên nghỉ ngơi một lúc, thấy đại tiểu thư đang cố nén bức tức, thần sắc lại thiếu kiên nhẫn, biết nàng ta đang vô cùng khó chịu với một tên gia đình trong nhà như vậy. Tư tưởng tôn ti đã thành thâm căn cố đế ấy đã khiến cho Lâm Văn Vinh vô cùng chán ghét, liền thay đổi hẳn sắc mặt, lạnh lùng nói:

- Đại tiểu thư, đa tạ về bữa sáng hôm nay, ta phải đi làm bây giờ rồi.

Đại tiểu thư vội vàng nói:

- Lâm Tam, người có cách nào giúp được Tiêu gia chúng ta.....

Lâm Văn Vinh cắt ngang lời nàng nói:

- Đại tiểu thư, công việc của ta là chăm sóc vườn hoa, hãy để ta chăm hoa tươi tốt cho Tiêu gia, còn việc khác thì cứ chờ đến lúc ta nghỉ việc rồi hẵng tính.

Bị tên gia đình khô khan này làm khó dễ mình đến hai lần, sự khó chịu trong lòng Tiêu Ngọc Nhược thế nào thì khỏi phải nói, chỉ muốn lấy hết căm giận đuổi hẳn tên gia đình này ra khỏi Tiêu gia cho hả dạ. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hoàn cảnh hiện thời của Tiêu gia, còn có ai có thể giúp đỡ nổi đây? Tuy rằng tên lâm tam này cũng không có nhiều hi vọng gì nhưng ít nhất thì hẳn cũng tỏ ra được một chút thực lực. Bất luận là hẳn có cách gì hay không thì cũng đều phải thử một lần. Nàng vừa bắt lực vừa miễn cưỡng liếc Lâm Văn Vinh một cái rồi quay người trở đi.

Thấy nàng ta đã đi, Lâm Văn Vinh thở một hơi thật dài. Nghĩ thầm, cứ như thế này thì không chỉ tiểu nữ này chịu không nổi mà đến ta cũng không thể chịu nổi nữa mất.

Hắn lấy một số loại nước hoa ra xem, rồi thử ngửi lần lượt từng loại một. Loại nước hoa này thực là hữu hiệu, nhưng hẳn phát hiện mùi hương của hai lọ nước hoa có chút thay đổi, gỡ bản ghi chép ra xem, phải điều chỉnh lại tỷ lệ một chút thì mới thành công thực sự được.

Tối hôm qua hẳn đã bảo Đồng Thanh Sơn đi tìm một số xương men rượu, lấy một số men cái đã lên men tốt để tạo nên một loại tạp chất đặc biệt, cho nó vào trong một cái hũ nhỏ, khi mở nắp ra sẽ ngửi thấy một mùi thơm rất đặc biệt của tử tinh.

Lâm Văn Vinh đổ một chút tử tinh ra, rồi cho thêm một chút hương tinh, sau đó đổ vào một ít nước cất đã chuẩn bị từ vài ngày trước, điều chỉnh theo một tỷ lệ nhất định. Nếu thấy mùi vị nồng hay nhạt quá thì lại cho thêm hương tinh, tử tinh hoặc nước cất, chờ đến khi mùi vị làm cho mình thấy thực hài lòng thì mới dừng lại.

Vậy là lọ nước hoa đầu tiên trong thế giới này đã được làm ra. Nó mang một màu hồng nhạt, hương thơm thuần tịnh và bền vị, vừa như hương thơm từ xa bay đến, vừa như ám hương tiềm tàng, dịu dàng mà thơm ngát. Đến Lâm Văn Vinh đường đường là một đại nam nhân mà cũng như bị say đi bởi mùi hương của nữ nhân này.

Đó là một lọ nước hoa hồng, tuy cách làm vẫn thủ công sơ sài nhưng đó vẫn là một thành phẩm nước hoa đầu tiên, Lâm Văn Vinh phấn khích không có gì tả nổi.

Hắn cẩn thận rót nước hoa vào nhiều lọ khác nhau, nghĩ thầm, đây là nước hoa hồng, người đầu tiên được tặng dùng phải là Xảo Xảo bé nhỏ của ta. Rồi hẳn lại tiếp tục bắt tay vào thử nghiệm tỷ lệ để làm nước hoa nhài, nước hoa lan, đợi đến khi tất cả đều đã thành công thì hẳn mới vờn vai một cái thật thoải mái, trong lòng vui sướng không gì tả nổi.

Nhìn trời như có vẻ đã ngã chiều, hẳn mới vội vàng đứng dậy, đến cơm trưa hẳn cũng quên mất chưa ăn. Vừa định ra khỏi cổng thì lại gặp đúng tiêu đại tiểu thư đang đứng ngay trước mặt mình tự lúc nào rồi.

Lâm Văn Vinh đành phải miễn cưỡng để nàng vào trong phòng.

- Đại tiểu thư lại có việc gì cần dặn dò vậy?

Tiêu Ngọc Nhược vào đến phòng, còn chưa nói được gì đã ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng vô cùng dễ chịu, nó giống như mùi hương của hoa hồng, nhưng lại không quá nồng đến vậy, chỉ thoang thoảng đến dịu dàng, chỉ cần ngửi một lần là không bao giờ có thể quên được.

- Lâm Tam, đây là cái gì vậy?

Tiêu Ngọc Nhược chỉ vào chiếc lọ nhỏ đặt trên bàn, thắc mắc hỏi:

- Mùi hương đó toát ra từ trong này đúng không? Đây rốt cuộc là thứ gì vậy?

Thấy đại tiểu thư dường như có chút muốn chiếm đoạt, Lâm Văn Vinh dờ khóc dở cười đáp lại:

- Đại tiểu thư, cái này không liên quan gì đến tiểu thư đâu, tiểu thư đến tìm ta có việc gì?

Tiêu Ngọc Nhược phải cố gắng lắm mới dời mắt khỏi chiếc bình nhỏ trên bàn, quay sang nhìn Lâm Văn Vinh nói:

- Mục đích đến đây của ta chính người cũng biết. Lâm Tam, người có biện pháp gì đối phó với kiểu liên doanh này không? Chỉ cần người cứu được Tiêu gia ta lần này, ta có thể chấp nhận bất cứ điều kiện gì của người.

Có thể chấp nhận mọi điều kiện sao? Lâm Văn Vinh thầm toát mồ hôi, đừng nói là tiểu thư này đang muốn định dùng mỹ nhân kế với ta đó nha.

- Đúng là nàng có thể chấp nhận mọi điều kiện của ta không? Vậy ta chỉ có một điều kiện thôi.

Lâm Văn Vinh cười nói. Tiêu Ngọc Nhược vội giật mình, vốn dĩ nàng không hề có ý đó, ai ngờ rằng tên ác ôn đó lại suy ra như vậy chứ, nàng vội vàng nói:

- Lâm Tam, người... người chớ có hiểu lầm ý khác.

Lâm Văn Vinh cười ha hả nói:

- Đúng vậy sao? Ta hiểu nhầm ý người ta? Vậy đại tiểu thư nghĩ ta đang định yêu cầu gì chứ?

Đại tiểu thư giận dữ nói:

-Người, người... Ta thà chết chứ nhất định không theo người.

Lâm Văn Vinh ngẩng mặt cười vang nói:

-Ha ha ha ha...Đại tiểu thư, nàng đề cao mình hơi quá rồi đó. Cho dù nàng có thuận tâm theo ta thì ta cũng cần phải xem lại nữa kia.

-Người, người...

Đại tiểu thư vừa tức vừa thẹn, trong lúc không kịp chế nổi đã cúi xuống cầm ngay chiếc hài của mình ném thẳng vào mặt Lâm Văn Vinh.

Lâm Văn Vinh bắt được chiếc hài của tiểu thư, khẽ cười khẩy nói:

Hồng thăng tam vạn trường,

Ngọc túc bán xích trường

- Đại tiểu thư, cách xử sự của nàng cũng mâu thuẫn quá đó.

Tiêu ngọc nhược tức giận nói:

- Người là tên ác nhân đề tiện, ta không bao giờ bỏ qua cho người đâu...

Lâm Văn Vinh đổi hẳn sắc mặt, thu hẳn nụ cười lại, hừ lạnh một tiếng nói:

- Đại tiểu thư, đừng có cho rằng người trong thiên hạ đều độc ác tồi tệ như nàng nghĩ. Nàng tuy có nhan sắc, nhưng trong mắt ta, những tiểu thư xinh đẹp hơn nàng còn nhiều đến không đếm nổi, nàng chưa đáng là gì đâu. Ta cũng không muốn làm khó nàng, tối hôm qua ta đã thay một bộ y phục khác, nếu nàng chịu đồng ý tận tay giặt sạch cho ta, thì hai chúng ta có thể cùng ngồi nói chuyện được đó.

Tiêu Ngọc Nhược không tin vào tai mình, liền hỏi lại:

- Lâm Tam, người, người nói thật sao?

Lâm Văn Vinh giữ nguyên sắc mặt, hừ một tiếng nói:

- Nói về tin tưởng ta thì nhị tiểu thư làm tốt hơn nàng gấp trăm nghìn lần.

Tiêu Ngọc Nhược nghĩ thầm, vậy là muối muối đã bị người lừa gạt rồi thì mới tin lời người. Nàng lắc lắc đầu, nghĩ thầm, giặt thì giặt, có gì mà không làm được chứ.

Chỉ có điều đường đường là một đại tiểu thư của Tiêu gia, đời nào lại chịu làm qua công việc thô thiển này chứ. Loay hoay cả ngày mà vẫn không hiểu làm sao để có thể giặt được quần áo. Nàng hết lấy nước, vò rồi lại giũ áo đến nỗi thở hồng hộc hộc hộc. Lâm Văn Vinh nhìn cảnh đó chỉ biết thở dài, thiên kim tiểu thư này, mỗi bữa ăn nửa bát cơm nửa cái bánh thì lấy đâu ra sức lực làm những việc này chứ.

Lâm Văn Vinh nhận quần áo từ tay nàng, bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- ‘Tứ thể bất cần. Ngũ cốc bất phân.’ Những thiên kim tiểu thư như nàng, làm sao có thể hiểu hết được nỗi thống khổ trong nhân gian này?

Tiêu Ngọc Nhược nghe Lâm Văn Vinh chê mình, đột nhiên trở lên một cảm giác khó chịu, hừ giọng nói:

- Nếu ta đi lo làm những việc giặt quần áo nấu cơm nước thì đại nghiệp của Tiêu gia nhường cho ai lo hộ đây?

Lại còn như vậy nữa, Lâm Văn Vinh nghĩ thầm, đã là công việc thì không có gì phân chia cao sang thấp hèn, chỉ là hình thức khác nhau mà thôi, đều vô cùng cần thiết. Thấy thần sắc tiểu thư rõ vẻ khó chịu, mắt trợn đỏ lồm long lên sòng sọc. Lâm Văn Vinh thấy dường như nàng ta sắp khóc đến nơi liền nói:

- Thôi, được rồi, câu này coi như ta nói sai, ta xin nhận sai với tiểu thư vậy.

Không nói thì thôi, hần vừa mở miệng, Tiêu Ngọc Nhược đã tủi thân dâng trào, nước mắt tuôn rơi lã chã. Tính cách nàng vốn cương nghị, không nói lời nào, chỉ cầm lấy khăn dài lau lấy lau để, dường như kẻ đứng trước mắt nàng là một tên ác độc đến ghê tởm vậy.

- Tiểu thư, trong thế giới này, còn có một thứ gọi là bàn giặt đấy, tiểu thư giặt bằng tay không như thế, e rằng nó còn bị bẩn hơn đến nỗi không giặt được cũng nên.

Lâm Văn Vinh cười méo xẹo, rồi lấy một vài bàn giặt đến.

-Không khiến người phải lo.

Tiêu Ngọc Nhược hừ một tiếng, mặt bắt đầu đỏ dần lên. Lâm Văn Vinh cố lắm mới không bật cười thành tiếng, Tiêu Ngọc Nhược thấy hần có vẻ mặt quái dị như thế cũng không khỏi ngượng ngùng, vội vục một vốc nước suối vung lên ướt hết mặt Lâm Văn Vinh.

Tiêu Ngọc Nhược nhẹ giọng nói, nước mắt đã tuôn rơi lã chã:

- Người đúng là tên xấu xa, ta ghét người.

Chỉ muốn nhìn phụ nữ đẹp, nhưng lại không thể chịu được khi thấy phụ nữ khóc, nam tử trong thiên hạ đều có cái tật này, Lâm Văn Vinh ngấm nhìn khuôn mặt thanh thoát, nhẹ nhàng. Hần thầm nghĩ, thôi, thôi, lão tử rốt cuộc vẫn là người biết thương hoa tiếc ngọc, liền bùi ngùi thở dài, nói:

- Được rồi, nàng đừng khóc nữa, bộ áo này nàng cũng không cần phải giặt nữa, chúng ta ngồi nói chuyện một chút!

Tiêu Ngọc Nhược giống như là vừa phải chịu ầm ỨC vậy, chỉ đợi câu nói này của hần, háo hức ngẩng đầu nói:

- Thật không ?”

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Nàng muốn giống như Lưu Bị ba lần đến lều cỏ sao? Không nể mặt sư cũng nể mặt phật, xem như ta nể mặt nhị tiểu thư vậy.

Tiêu Ngọc Nhược cắn môi đứng dậy, nhưng vẫn nhìn chiếc áo dài đang nổi trên mặt nước, khuôn mặt đã hơi nóng, nói:

- Ta đã nhận lời huynh, nhất định ta sẽ làm được, chiếc áo này để ta mang về giặt rồi sẽ trả lại cho huynh.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Rõ ràng là sẽ đưa cho a hoàn giặt, vậy mà nàng còn nói hùng hồn đến vậy.

Tiêu Ngọc Nhược hừ một tiếng, đúng lúc muốn phản đối hần, nhưng khi thấy khuôn mặt tươi cười của hần, liền cho qua, rồi nàng thở dài, nói:

- Người thật đáng ghét, cũng không biết là có pháp lực gì, hễ ta gặp người là lại mất mặt.

Lâm Văn Vinh cười, nói:

- Chỉ mất vài phen thôi chứ chưa mất toàn bộ đâu, nàng lo lắng cái gì? Thôi được rồi, nói những chuyện mà chúng ta nên nói đi.

Ý nàng muốn nói đến chuyện chính, Tiêu Ngọc Nhược liền không nghĩ linh tinh, chăm chú nhìn hấn nói:

- Lâm Tam, huynh có cách gì để ứng phó với chuyện liên doanh này?

Lâm Văn Vinh lắc đầu:

- Đại tiểu thư, thực ra những điều ta nói hôm nay, phần lớn chỉ là ta suy đoán, cái tên họ Đào rốt cuộc là hấn muốn gì, ta cũng không dám nói. Nhưng, đối với công việc làm ăn của Tiêu gia mà nói, nếu cứ tiếp tục tiến hành như vậy, không chỉ khó có thể phát triển được mà còn bị rơi vào tình trạng bế tắc, cứ cho là không tính đến tên họ Đào, thì cũng sẽ có những đối thủ cạnh tranh khác câu kết để đấu với Tiêu gia. Thành thật mà nói, việc làm ăn của Tiêu gia không hề tăng thêm giá trị sau khi nguyên liệu được gia công. Chính là không có gì đặc biệt, mọi người đều có thể làm. Một nhà khi làm lớn lên, thì đều là những nguy cơ đối với Tiêu gia.

Tiêu Ngọc Nhược suy nghĩ vấn đề này đã lâu, giờ nghe những lời của hấn, tuy thật sự nghe rất chối tai, nhưng từng câu từng câu đều là sự thật, nói rất đúng. Đại tiểu thư thở dài, đổi giọng nói:

- Lâm Tam, huynh đã có tầm mắt như vậy, vậy muội sẽ không giấu huynh nữa. Kể từ khi muội tiếp quản công việc của Tiêu gia, muội đã suy nghĩ đến vấn đề này, cũng muốn tiến hành vài cải cách. Nhưng đáng tiếc từ đầu đến cuối đều không có con đường nào tốt, cũng không tìm được cách nào tốt cả. Mấy trăm người của Tiêu gia từ trên xuống dưới, nếu một khi thất bại thì hậu quả thật khó lường.

Lâm Văn Vinh không cho là đúng, hấn nói:

- Đại tiểu thư, cải cách thì phải trả giá, nếu không cứng tay, chắc chắn sẽ thất bại. Bệnh của Tiêu gia đã đến bước vô phương cứu chữa, cứ cho là không có Đào gia nhúng tay vào, e rằng cũng không chống đỡ được năm, ba năm.

Đại tiểu thư thấy hấn có vẻ coi thường khả năng của mình, trong lòng có chút tức giận, nói:

- Không nhất định đã như vậy. Nếu muội liên doanh với nhà họ Đào, có thể chèo chống được ba đến năm năm là không có vấn đề.

Lâm Văn Vinh biết nàng đang phản đối, nếu nàng thật sự muốn liên doanh với nhà họ Đào, hà tất phải chạy đến đây chịu khổ sở để khẩn cầu mình, chỉ có điều nàng có chết cũng cần sĩ diện.

Lâm Văn Vinh cười ha ha, rồi nói:

- Nếu là liên doanh, trong vòng ba năm, Tiêu gia hoặc chuyện ăn mặc không phải lo, sau ba năm, sẽ không còn Tiêu gia nữa. Đến lúc đó, đại tiểu thư cũng đành phải ngoan ngoãn bước vào cổng nhà họ Đào, làm phu nhân nhà họ Đào, không còn hậu duệ của nhà họ Tiêu, đại tiểu thư, muội đến nhà họ Đào, là chuyện lớn hay chuyện nhỏ, đều là vấn đề cả.

Khuôn mặt Tiêu Ngọc Nhược đỏ ửng lên, rồi liếc nhìn hấn, hứ một tiếng không nói câu nào. Lâm Văn Vinh thở dài nói:

- Đại tiểu thư, muội coi thường bọn người dưới bọn ta, ta cũng không trách nàng, vì nàng lớn như vậy rồi, lễ nghĩa giáo huấn đều đã giáo dục cẩn thận. Nhưng nhị tiểu thư đối với ta vẫn luôn đối tốt, chỉ vì nàng ấy, ta mới muốn giúp đỡ.”

Đại tiểu thư kinh ngạc nói:

- Huynh, huynh không được lôi Ngọc Sương vào.

Vị tiểu thư này vẫn luôn cố chấp không đổi, Lâm Văn Vinh không có cách nào đành lắc đầu, không thêm để ý đến những lời nàng nói nữa, nói lớn tiếng:

- Đại tiểu thư, Tiêu gia đang đối mặt với tình cảnh khó khăn, muội có nghĩ đến việc thay đổi tình thế không? Ồ, chính là thay đổi mặt hàng.

Đại tiểu thư thở dài nói:

- Nói dễ vậy sao? Tiêu gia chúng ta buôn bán vải vóc đã nhiều năm, vốn liếng đều ở đây, không làm cái này, thì còn làm cái gì nữa?

Lâm Văn Vinh mỉm cười nói:

- Buôn bán vải vóc tuy có lợi nhuận, nhưng cạnh tranh quá lớn, lợi nhuận ngày càng thấp. Nếu muội không muốn từ bỏ việc buôn bán vải vóc, thì có thể nghĩ đến sản phẩm phụ của tơ lụa, à, ví dụ như khâu vá quần áo.

Đại tiểu thư lắc đầu, nói:

- May vá quần áo, muội cũng suy nghĩ rồi, nhưng bây giờ những tiệm may vá đã nhiều như nấm, về mặt này, chúng ta không có lợi thế lớn.

Lâm Văn Vinh nói:

- May vá y phục bình thường, Tiêu gia đương nhiên không có lợi thế lớn, nhưng nếu may những bộ y phục đặc biệt, những bộ y phục mà người khác chưa từng gặp, muội thấy thế nào?

Đại tiểu thư Tiêu gia kinh ngạc hỏi:

- Những bộ y phục đặc biệt? Những bộ y phục người khác chưa từng nhìn thấy? Là những bộ y phục như thế nào?

Trong đầu Lâm Văn Vinh đã có sẵn ý định, nhưng vẫn chưa sắp xếp thành kế hoạch cụ thể, hần mỉm cười nói:

- Đợi ta nghĩ kĩ trước, ngày mai sẽ bàn bạc kĩ với đại tiểu thư.

Đại tiểu thư khẽ ừ một tiếng, trong lòng nghĩ, nếu đúng là may những bộ y phục đặc biệt, đối với Tiêu gia mà nói, thì đây quả là một chủ ý rất hay, không cần phải từ bỏ nghề tơ lụa, ưu thế của Tiêu gia vẫn tiếp tục được phát huy. Chỉ là, đó là những bộ y phục đặc biệt như thế nào mà lại có ma lực lớn đến vậy?

“Lâm Tam, ngày mai công tử nhà họ Đào đó mời ta dự tiệc, để bàn bạc chuyện liên doanh, chúng ta nên có đối sách như thế nào?” Tiêu Ngọc Nhược nói, đây là lý do thật sự mà ngày hôm nay nàng phải vội vã đi tìm Lâm Văn Vinh đến vậy.

Chẳng trách vị đại tiểu thư như muội hôm nay chịu nhún nhường đến nịnh bợ ta, hoá ra Đào Đông Thành ngay lập tức đã ra tay, nếu không ngoài dự đoán, thì Đào Đông Thành ngày mai sẽ dồn Tiêu gia để ép

Tiêu gia phải bắt tay với Đào gia.

Lâm Văn Vinh gật đầu, nói: “Đại tiểu thư, những chuyện này, tự muội phải có đối sách. Tin ta, hay là tin tên Đào Đông Thành, chắc chắn muội đã có chủ ý, ta chỉ nói đến đây.”

Tiêu Ngọc Nhược đương nhiên là hoài nghi thiện chí của Đào Đông Thành, bây giờ đã bàn bạc với Lâm Tam, tuy có chút gợi mở nhưng Lâm Tam chỉ đưa ra một vài gợi ý, nếu chưa nói rõ ràng, ngộ nhỡ hần không có cách gì, đến lúc đó chộc tức Đào Đông Thành thì chẳng phải sẽ mệt cho Tiêu gia sao?

Lâm Văn Vinh thấy nàng chau mày suy nghĩ, biết trong lòng nàng đang đắn đo, cũng không ép nàng, liền nói: “Đại tiểu thư, suy nghĩ kĩ là đúng, nếu chỉ một bước đi sai, thì cái giá phải trả là cả Tiêu gia, muội cần phải suy nghĩ cho kĩ.”

Tiến Tiêu đại tiểu thư cũng đã là giờ cơm tối, ăn vội bữa cơm, Lâm Văn Vinh rút chiếc bút lấy từ chỗ Xảo Xảo ra, đi tìm một tờ giấy, bắt đầu viết viết vẽ vẽ lên đó, lại không ngừng tây sửa, chốc chốc lại chau mày dăm chiêu, chốc chốc lại mỉm cười sáng khoái, nụ cười có chút ám muội.

61. Chương 58: Cộng Xử

Trước khi ngủ, hần cứ nghĩ đến cái bộ dạng ngốc nghếch đáng yêu của tiểu ni tử, liền không nhịn được cười, ả a đầu này, thật biết làm cho Lão Tử ta thương mến, đợi khi nào rồi rảnh, ta nhất định sẽ thương yêu chăm

sóc người. Đột nhiên, nhớ đến việc hôm nay vẫn chưa đi tìm Tàn tiên nhân, tên Hồ Mị Tử cũng không biết sẽ nghĩ ra cách gì để dụ dỗ mình nữa, nghĩ đến đây hần thấy bức bối. Lại là Xảo Xảo, lại là Tàn tiên nhân. Hần lật người hết bên trái rồi bên phải hồi lâu, mãi sau mới ngủ thiếp đi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tiêu đại tiểu thư đã tìm đến nơi, nàng nói với Lâm Văn Vinh:

–“Lâm Tam, hôm nay tên Đào công tử muốn thương lượng với ta về chuyện hai bên liên kết, người đi cùng ta luôn đi.”

Lâm Văn Vinh ngăn người ra một lúc, hần nghĩ, hai người đó thương lượng bàn bạc với nhau, một tên thuộc hạ như ta đi đến đây liệu có tác dụng gì? Sau đó hần nhìn vào mắt của đại tiểu thư, mới hiểu ra rằng, vì nha đầu này vẫn chưa đưa ra được quyết định cuối cùng nên cô ý kéo hần cùng đi.

Hai người đi ra khỏi cửa, đại tiểu thư chui vào trong xe ngựa, Lâm Văn Vinh cũng định bước vào trong, thì một nha đầu bên cạnh hét lên:

–“Tam huynh, huynh không được vào trong đó.”

Lúc này Lâm Văn Vinh mới nhớ ra. Bản thân chỉ là một tên thuộc hạ, làm sao có thể ngồi trong xe của đại tiểu thư chứ?

Chiếc xe ngựa đi ra phía bên ngoài, Lâm Văn Vinh mặt mày cau có đi theo sau, thầm nghĩ: “Để Lão Tử phải đi bộ cùng với một con súc sinh, vậy mà tiểu thư người cũng nghĩ ra được trò này?”

Lâm Văn Vinh vốn tưởng rằng, nơi mà Đào Đông Thành hẹn gặp phải là một quán rượu hay một quán trà nào đó, không ngờ xe ngựa lại chạy ra phía ngoại thành.

Đi được hơn mười dặm đường, Lâm Văn Vinh cảm thấy chân mình như bị xay xát hết cả. Hần lăm lăm cầm chổi rửa cả nhà Đào Đông Thành một trận. Mãi sau xe ngựa mới dừng lại, hần ngẩng đầu lên nhìn ra tứ phía, không ngờ trước mắt mình lại là một ngọn núi rậm rạp tốt tươi, cây xanh mọc sum suê vòng quanh núi. Trong sơn động là dòng suối tinh khiết, tiếng chim kêu vượn hót ẩn trong hương thơm thoang thoang từ cây rừng. Cảnh vật thật say lòng người.

Ánh nhìn dừng lại ở một ngôi đình nhỏ ở giữa núi, không khí ở đây không bình thường, bên trên treo một bức hoành, bốn chữ lớn như rồng bay phượng múa đề bên trên: “Yết Tiên Đình.”

Tên Đào Đông Thành đã chờ ở bên trong khá lâu. Nhìn thấy xe ngựa của Tiêu đại tiểu thư đi đến, hần vội vàng bước lên phía trước, cung kính chào:

–“Hiền muội cuối cùng cũng đến, ngu huynh đợi đã nhiều giờ rồi, đường dài đi chắc là vất vả lắm, mời hiền muội vào trong đình nghỉ ngơi một lát.”

“Trời đất ơi.” Lâm Văn Vinh thầm kêu lên, Lão Tử ta đi bộ mấy chục dặm, bàn chân trầy xước hết cả, để rồi đến đây nghe các người tán tỉnh nhau sao? Sao cái thân ta lại thảm thế này?

Đại tiểu thư gật đầu cười, nói:

–“Vất vả cho Đào huynh rồi, Lâm tam, người đi cùng ta!”

Đào Đông Thành trông thấy Lâm Tam đi theo sau Tiêu Ngọc Nhược, liền ngậy người ra một lúc. Ấn tượng của hần về Lâm Tam vô cùng sâu sắc. Hần nghĩ, giờ mình và Tiêu Ngọc Nhược có chuyện phải bàn, tên Lâm Tam kia đi theo sau làm gì thế không biết?

Trong bụng hần nghĩ như vậy, nhưng sắc mặt lại chẳng hề biểu lộ ra, Đào Đông Thành lạnh lùng nhìn Lâm Văn Vinh, ba người cùng nhau đi vào phía bên trong ngôi đình.

Khu vực phía bên trong đình rất rộng, trên chiếc bàn đặt ở chính giữa đã bày sẵn cơm ngon rượu ngọt. Đợi Tiêu Ngọc Nhược yên vị trên ghế, Đào Đông Thành mới cười nói vui vẻ:

–“Hôm nay mời hiền muội đến, vốn là để hai ta bàn bạc một vài chuyện làm ăn, nhưng những quán rượu và quán trà trong thành, toàn bộ đều nông cạn và nhơ bẩn. Hiền muội là người của cõi tiên, nếu có đến những nơi đó thì quả là làm ô uế hình tượng của tiên tử. Nên ngu huynh mạo muội, tại núi Tử Kim này, trong

Yết Tiên đình này, thử làm một người nho nhã, cùng hiền muội thưởng thức cảnh đẹp như tiên này, hi vọng hiền muội không trách Ngu huynh đã quá đường đột.”

“Tuôn xong đồng văn chương đó ra, chắc rằng lợi hẳn mỗi như rồi” Lâm Văn Vinh cười thầm trong lòng: “Tên tiểu tử này, ve vãn tán tỉnh đại tiểu thư mà chỉ dùng những lời lẽ đơn giản thế thôi sao, người đã xem thường Tiêu đại tiểu thư ta quá rồi.”

Tiêu Ngọc Nhược cười lạnh nhạt, nói:

–“Sao Đào huynh lại nói những lời khách sáo như vậy, Ngọc Nhược cũng chỉ là người trần mắt thịt, Đào huynh đã đề cao tôi quá rồi. Tri kỷ tương giao, Ngọc Nhược còn chưa kịp cảm ơn huynh, nói gì đến chuyện trách cứ.”

Đào Đông Thành cười nói:

–“Hiền muội chớ nên coi thường bản thân mình, Đông Thành ta đã đi khắp, từ nam chí bắc, từ đông sang tây, qua mọi núi cao sông dài, những cô gái mà ta gặp không phải là ít, nhưng ta chưa từng gặp một người con gái đẹp như tiên nữ như hiền muội đây. Chẳng giấu gì hiền muội, Đông Thành ta chẳng hề thiết gì, đã tự thề với mình từ lâu, rằng cả đời này nhất định phải bảo vệ và thương yêu hiền muội.”

Lâm Văn Vinh nghe xong mắt tròn tròn ngạc nhiên, Lão Tử cứ tưởng rằng mình đã mặt dày lắm rồi, không ngờ tên tiểu tử họ Đào này cũng chẳng hề đơn giản. Đến đây vốn là để bàn chuyện liên doanh, vậy mà tên Đào Đông Thành này chưa hề nhắc đến mà lại nói chuyện tình cảm với Tiêu Ngọc Nhược trước. Đây rõ ràng là thượng sách, nếu như có thể làm rung động trái tim của Tiêu Ngọc Nhược, thì đừng nói đến việc liên doanh, có lẽ ngay đến chuyện kết hôn cũng sẽ sắp xếp ổn thoả, như thế có phải nhanh gọn hơn không?

Những lời tán tỉnh trần trụi đang diễn ra dưới con mắt của Lâm Văn Vinh, Đào Đông Thành nói những lời này ra tự nhiên như uống nước vậy, chả hề có một chút lúng túng, làm bộ. Hắn vốn tuấn tú phong độ, vẻ ngoài của hắn dễ say lòng người, lại thêm cách tỏ tình rất có vẻ thành tâm, rất có thể sẽ làm rung động trái tim người đẹp.

Tiêu Ngọc Nhược ngượng ngùng đỏ mặt, tên Đào Đông Thành dần dần tiến gần về phía Tiêu Ngọc Nhược. Tiêu Ngọc Nhược không ngờ đến điều này, vội vàng nói:

–“Được Đào huynh yêu mến, quả thật Ngọc Nhược rất biết ơn. Nhưng Ngọc Nhược phải chăm lo việc của Tiêu gia, công việc rất bận rộn, về chuyện tư tình nam nữ, Ngọc Nhược chưa từng nghĩ đến, mong Đào huynh lượng thứ.”

–“Ngọc Nhược”.

Đào Đông Thành vẫn không nhụt chí, hắn nhìn sâu vào mắt đại tiểu thư:

–“Đến bây giờ lẽ nào nàng vẫn không hiểu tấm lòng của ta sao? Ta thật lòng yêu thương muội, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy muội, ta đã yêu muội rồi. Ngọc Nhược, ta đối với nàng là thật lòng.”

Đào Đông Thành vẫn cứ tiếp tục nói, ánh mắt của hắn nhìn Ngọc Nhược nóng bỏng, rồi hắn đưa tay ra định nắm lấy bàn tay của Ngọc Nhược.

–“Đại tiểu thư...”

Nhìn thấy bộ dạng muốn tránh mà không tránh được của Ngọc Nhược, thấy vẻ mặt hoảng sợ của nàng. Lâm Văn Vinh không chịu nổi được nữa, liền nhanh chóng chạy lên phía trước chặn Đào Đông Thành lại, rồi nói với Tiêu Ngọc Nhược:

–“Lúc đi phu nhân có dặn dò, hôm nay Lạc công tử của Tổng đốc phủ đến thăm, phu nhân nhờ ta chuyển lời đến tiểu thư, mau trở về gấp.”

Đào Đông Thành rút tay lại, tức giận nhìn tên gia đình vừa làm hỏng chuyện tốt của hắn, hắn nói:

–“Ta và chủ nhân của người đang nói chuyện, ai cho phép tên nô tài người nói chen vào?”

Lâm Văn Vinh cười nhạt nói:

–“Ta và tiểu thư nhà ta nói chuyện, ai cho phép tên súc sinh nhà người chen vào?”

Ánh mắt Đào Đông Thành hiện rõ vẻ tức giận, hôm nay nếu không phải là tên gia đình này làm hỏng chuyện, có lẽ hẳn không cần dùng những thủ đoạn tinh quái hơn đã có thể đánh gục Tiêu Ngọc Nhược rồi.

Nhìn sắc mặt hoảng sợ nhưng vẫn kiên nghị của Tiêu Ngọc Nhược, Đào Đông Thành lờm Lâm Văn Vinh một cái, rồi ánh mắt hẳn lại dịu dàng như trước, lấy lại được bình tĩnh, hẳn nói:

–“Hiền muội, những lời Ngu huynh nói đều xuất phát từ đáy lòng, huynh chờ muội, muội cứ suy xét cho kỹ đi.”

Sắc mặt Tiêu Ngọc Nhược bình tĩnh hơn một chút, nàng gật đầu nói:

–“Ngu huynh chờ tình cảm của muội, muội hiểu rất rõ. Nhưng trước mắt, công việc của Tiêu gia bộn bề, nên chuyện này tạm thời muội không thể để tâm tới được.”

Không khí trở nên căng thẳng, Đào Đông Thành gật đầu nói:

–“Đành như thế vậy, vậy Ngu huynh sẽ chờ tin tốt của hiền muội.”

Tiêu Ngọc Nhược không biết làm thế nào cho phải, thấy Lâm Tam đang mặt cau mày có nhìn mình, như thể đang cười nhạo mình. Nàng cảm thấy đôi chút tức giận và xấu hổ vì bị tên gốc Lâm Văn Vinh chế nhạo. Nàng bình thường luôn tỏ ra lạnh lùng trấn tĩnh trước mặt mọi người, vậy mà trước mặt tên Lâm Tam này nàng lại mất hết cả khí phách, đến chính bản thân nàng cũng cảm thấy kì quặc.

Tiêu Ngọc Nhược cảm thấy không còn việc gì ở đây nữa bèn vội vàng chào từ biệt.

–“Đã như thế rồi, vậy thì Đào huynh, nhà muội có chút việc, muội không tiện ở lại đây lâu, hôm nay cứ tạm thời thế này đã, việc chính của chúng ta đợi hôm khác sẽ bàn bạc tiếp.”

Việc liên doanh định bàn ngày hôm nay, giờ nàng không còn tâm trí để mà bàn bạc nữa, hơn nữa, sau khi nghe Lâm Tam phân tích và hiểu ra ý đồ khác thường của Đào Đông Thành. Nàng càng không muốn thương lượng gì về chuyện liên doanh nữa, nếu không vì Đào Đông Thành ba lần bảy lượt nài nỉ thì hôm nay nàng cũng chẳng đến nơi này.

Kể cũng lạ, tên Đào Đông Thành này chủ động hẹn Tiêu Ngọc Nhược đến đây để bàn bạc việc liên doanh, vậy mà từ đầu đến cuối chẳng hề nhắc gì đến chuyện này, thấy Tiêu Ngọc Nhược xin phép về trước, hẳn cũng không cố giữ nàng ở lại, chỉ gật đầu nhẹ và nói:

–“Nếu đã như vậy rồi thì việc liên doanh của chúng ta đợi ngày khác bàn sau vậy, bây giờ Ngu huynh xin phép được tiễn hiền muội về.”

Tiêu Ngọc Nhược vội vàng nói:

–“Không cần đâu, Đào huynh còn nhiều việc phải làm, muội sao dám làm phiền huynh, đã có mấy người thuộc hạ của muội đưa muội về rồi.”

Đào Đông Thành gật đầu cười, sau khi tiễn Tiêu đại tiểu thư và Lâm Văn Vinh trở về, hẳn nhìn theo bọn họ với cái nhìn hung ác.

Xuống đến núi rồi, Lâm Văn Vinh không nhịn được nữa, lại lắc đầu cười. Tiêu Ngọc Nhược ngượng quá đỏ cả mặt, tức giận nói:

–“Đồ tồi kia, ngươi cười cái gì?”

Hôm nay chuyện bàn bạc liên doanh chưa thành, trong lòng Tiêu Ngọc Nhược có đôi chút hoang mang, gia cảnh tên Đào Đông Thành này không tầm thường, nhất định không thể đắc tội với hắn.

Lâm Văn Vinh cười phá lên:

–“Đại tiểu thư, tên tiểu tử họ Đào đấy một lòng một dạ thương yêu nàng, sao nàng không nhận lời hắn?”

Tiêu Ngọc Nhược tức giận trợn mắt nhìn Lâm Văn Vinh :

–“Ngươi coi ta là gì chứ? Việc của Tiêu gia còn chưa xong, ta làm sao có thể nghĩ đến tư tình nam nữ?”

Lâm Văn Vinh hướng ngón tay về Tiêu Ngọc Nhược, nói:

-“Hoá ra là nữ trung hào kiệt, thế mà ta không nhìn ra.”

Tiêu Ngọc Nhược và tên gia đình ngang bướng này đấu khẩu với nhau kịch liệt, sau rồi nàng cũng quen với sự mỉa mai của hắn, nàng thở dài:

-“Hôm nay xảy ra chuyện không vui với Đào công tử, thế nào rồi hắn cũng sẽ càng thúc ép việc liên doanh cho xem, nếu như hắn lợi dụng quyền thế của cha mẹ hắn, bắt ép ta phải nghe theo thì phải làm thế nào đây?”

Lâm Văn Vinh nhìn thần sắc không tốt của Tiêu Ngọc Nhược, nghĩ thầm: “Nàng tưởng làm một người con gái đảm đang tháo vát dễ như vậy sao, việc sau này sẽ còn khó khăn hơn bây giờ nhiều”. Lâm Văn Vinh gật đầu nói:

-“Đại tiểu thư, nàng không phải lo lắng quá như vậy, ta đã có cách rồi, đợi lát nữa ta sẽ nói với nàng.”

Tiêu Ngọc Nhược than thở:

-“Chẳng biết cách của người có tác dụng gì không, nếu như không có kết quả gì thì lần này ta chẳng còn đường mà đi nữa rồi.”

Rõ ràng là Tiêu Ngọc Nhược không có lòng tin lớn lắm với tên Lâm Tam này. Cho dù Lâm Tam có nói hay thế nào đi nữa, mà không tìm ra được cách giải quyết vấn đề thì cũng chỉ là những lời nói thừa mà thôi.

Đại tiểu thư vén rèm lên chuẩn bị lên xe, bỗng nghe thấy tiếng Lâm Văn Vinh đằng sau:

-“Đại tiểu thư, ta muốn bàn bạc với nàng một chuyện.”

Đại tiểu thư quay người lại, chau mày hỏi:

-“Chuyện gì vậy?”

Lâm Văn Vinh cười ẩn ý, nói:

-“Từ đây về thành còn mười mấy dặm nữa, ta đi từ này đến giờ đã mệt lắm rồi, trong xe còn chỗ trống, ta có thể lên xe ngồi được không?”

Tiêu Ngọc Nhược suy nghĩ nửa thì ngất, cái tên gia đình này không biết thân phận của mình, lại còn dám đưa ra điều kiện với đại tiểu thư. Cứ xem như hắn không phải là thuộc hạ đi, ít ra cũng là một nam tử, nam nữ làm sao có thể ngồi chung trên một chiếc xe được, thật không còn phép tắc gì nữa rồi.

Lâm Văn Vinh nhìn thấy sắc mặt trắng bệch, thấy ánh mắt đầy giận dữ như muốn xé xác mình ra của nàng, hắn hiểu ngay nàng đang nghĩ gì. Cái ả tiểu thư này sao mà cổ hủ thế, sao không khai thông tư tưởng ra được một chút, ả tưởng sẽ có chuyện gì xảy ra chứ?

Lâm Văn Vinh làm ra vẻ nghiêm túc nói:

-“Đại tiểu thư, người xưa nói rất đúng. Người ngay thẳng không sợ gì cả, thực sự ta cảm thấy rất mệt, chỉ muốn nghỉ ngơi một chút. Nàng cũng biết rồi đấy, hôm qua ta vì chuyện của Tiêu gia mà suy nghĩ cả đêm, sáng sớm vừa mới ngủ được một lát thì đã bị nàng gọi dậy kéo đi, này giờ mười mấy dặm, thật sự là giờ ta kiệt sức rồi, nên mới mạo muội xin nàng cho lên xe ngồi, hi vọng nàng hiểu cho ta.”

Nghe Lâm Văn Vinh nói đến việc hắn vì việc của Tiêu gia mà mất ngủ cả đêm, Tiêu Ngọc Nhược càng tức giận, nàng nghĩ: “Hắn lấy việc này ra để ép ta đây, tên Lâm Văn Vinh này cũng ép ta chẳng khác gì Đào Đông Thành, ta vì cái gì mà phải chịu bao khổ nhục như thế, vì sao lúc nào cũng bị quản chế như thế?” Nàng nghiêng rằng nói:

-“Người đã muốn thế. Được, vậy thì người lên xe ngồi, ta đi bộ.”

Lâm Văn Vinh nhìn nàng một cách hiểu kỳ, gật đầu nói:

-“Như thế cũng tốt, nàng cả ngày chả đi ra khỏi cửa lấy một bước, cơ thể thiếu sự tập luyện, để nàng đi bộ vài bước, cũng coi như là đi tản bộ. Cứ như thế đi, ta không khách sáo nữa nhé.”

Hắn vốn không hề có hai chữ “khách sáo” trong suy nghĩ, liền quay người chui vào xe. Tiêu Ngọc Nhược suốt ngày vất vả, phần nhiều thời gian là sống ở trên xe, đó dường như đã trở thành khuê phòng thứ hai của nàng.

Lâm Văn Vinh chui vào trong xe, liền ngửi thấy mùi hương toả ra nhẹ nhẹ, không phải mùi của son phấn, nó giống như mùi thơm tự nhiên của cơ thể. Chỗ trên xe rất rộng rãi, trừ một cái giường và một cái bàn ra, còn lại đều rộng rãi thoáng mát.

Lâm Văn Vinh đương nhiên không hề do dự leo lên nằm trên chiếc giường của đại tiểu thư, hắn tựa vào một góc, nhắm mắt lại nghỉ ngơi lấy tinh thần. Hắn mệt thật rồi, rõ ràng chẳng phải hắn lừa đại tiểu thư, hôm qua mặc dù không phải mất ngủ cả đêm, nhưng đúng là chỉ ngủ được có mấy canh giờ. Hắn tựa vào thành xe, ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Tiêu Ngọc Nhược đi bộ được vài bước đã không chịu nổi, liền cảm thấy chân đau nhức, nàng đường đường là thiên kim tiểu thư, chưa từng phải chịu cảnh đi bộ vất vả này, cứ nghĩ đến Lâm Tam là nàng lại tức. Nếu như tên xấu xa này không đưa ra được câu trả lời xác đáng, thì phải nhờ cậy đến tướng quân trấn viễn của muội muội.

Đi thêm vài bước nữa, nàng cảm thấy không thể tiếp tục được nữa. Nghĩ thầm, ta mà phải sợ tên xấu xa này ư? Giữa ban ngày ban mặt, hắn dám giở trò gì cơ chứ? Nghĩ vậy, nàng liền nghiêng rằng, vén bức rèm ra, thì bỗng nhìn thấy Lâm Tam đang dựa vào thành xe ngủ ngon lành, nước miếng chảy ra ròng ròng.

Tiêu Ngọc Nhược cố gắng ngồi xuống nhẹ nhàng, trong lòng có đôi chút xấu hổ, nhưng Tam Lâm dường như không ý thức được việc nàng đi vào, vẫn say sưa ngủ.

Nàng không ngừng cảnh giác, nắm chặt chiếc đao hộ mệnh của mình trong lòng bàn tay, không hề động đậy nhìn tên gia đình kia ngủ. Chỉ thấy hắn nằm ườn ra, thở gấp, nước miếng của hắn rớt cả xuống thềm nhà, nàng buồn cười quá nhưng cố gắng nhịn lại, nàng nghĩ thầm, cái tên xấu xa kia, chỉ cần không làm điều xấu thì cũng chả có gì đáng ghét.

Xe ngựa vẫn chạy đều đều, trong xe là một nam một nữ ngồi cùng nhau, cái cảm giác này, chỉ có mình Tiêu đại tiểu thư là hiểu. Lâm Văn Vinh không hề hay biết, vẫn ngủ say sưa.

62. Chương 59: Hương Diễm Đích Chủ Ý

Về tới phủ đã quá trưa, vội vàng dùng qua bữa trưa, đại tiểu thư liền báo với Tiêu phu nhân, hai người vẫn đang đợi Lâm Tam ở phòng khách. Hiện tại hết hạn hạn này đến hạn hạn khác ập xuống Tiêu gia, khiến hai người không dám bỏ lỡ một khắc nào.

Tiêu Ngọc Nhược vội vàng hỏi:

- “Lâm Tam, người nói rằng bộ y phục đó chưa ai từng nhìn thấy, rốt cuộc trông nó như thế nào?”

Lâm Văn Vinh mỉm cười một cách bí ẩn, nói:

-“Đại tiểu thư, phu nhân, tại hạ xin được nói rõ trước, một lát nữa cho dù các vị nhìn thấy vật gì, cũng đừng quá ngạc nhiên. những gì chúng ta nói đều chỉ là làm ăn. Hai vị đồng ý điểm này, tại hạ mới có thể nói tiếp.”

Tiêu Ngọc Nhược quay sang nhìn mẹ, rồi nói:

-“Việc này thì chúng tôi đồng ý, nếu đã là làm ăn, bất luận là vật gì, tôi đều có thể chấp nhận.”

-“Nếu vậy thì càng tốt.”

Lâm Văn Vinh mỉm cười nói:

-“Đại tiểu thư, nàng cũng làm ăn lâu rồi, là người trong nghề, trang phục nào dễ kiếm tiền nhất? ”

Tiêu Ngọc Nhược có chút suy tư, rồi nàng nói:

-“Chỉ nói đến giá tiền, thì y phục của nam tử là đắt nhất. Nhưng y phục của nữ nhi lại kiếm được lợi nhuận nhất.”

Lâm Văn Vinh gật đầu, chàng thầm nghĩ vị đại tiểu thư này quả là rất hiểu biết, rồi nói:

-“Đại tiểu thư nói rất đúng. Thật ra trong thiên hạ, tiền dễ kiếm nhất chính là tiền của nữ nhi và trẻ con. Trẻ con thì không cần phải nói nhiều, còn nữ nhi. Trời sinh đã yêu cái đẹp, phần hồng son thắm, y phục thướt tha, đều không thể thiếu. Cho nên, chúng ta hoàn toàn có thể kiếm lợi từ việc đó. Hơn nữa, Tiêu Gia chúng ta có lợi thế hơn so với những gia tộc khác. Chính là từ phu nhân đến đại tiểu thư, đều là những nữ nhi buôn bán vải vóc, so với những gia tộc khác, Tiêu Gia rõ ràng thuận tiện hơn nhiều. ”

Tiêu phu nhân tươi cười nhìn Lâm Văn Vinh, thầm nghĩ, tên tiểu tử này có thể nói là rất biết cách nói chuyện, càng bất ngờ là trong lời nói cũng có vài phần đạo lý. Điều cốt lõi là Ngọc Sương thật sự đã chọn được một nhân tài đáng nể.

Tiêu Ngọc Nhược gật đầu nói:

-“Người nói cũng có lý, nhưng chúng tôi làm sao có thể làm được một bộ y phục mà người khác chưa từng nhìn thấy?”

Lâm Văn Vinh mỉm cười một cách bí ẩn, từ trước ngực lấy ra một tờ giấy. Chàng đưa cho Tiêu Ngọc Nhược, rồi nói:

-“Mời phu nhân và đại tiểu thư xem qua, nhưng nhất định các vị không được kinh ngạc.”

Tiêu Ngọc Nhược cầm lấy tờ giấy, nàng chỉ thấy trên tờ giấy vẽ một bộ sườn xám của nữ nhi, trước ngực là một đường vạt áo chéo sang một bên, có một đường cúc dọc theo vạt áo, tà sườn xám tới mắt cá chân, càng đặc biệt hơn là, hai bên tà áo xẻ thành một đường dài đến tận đùi. Hai người phụ nữ đều là người trong nghề nhưng khi nhìn thấy bộ y phục này đều bị nó thu hút, bộ y phục này trông giản dị, phóng khoáng, một điều đặc biệt của bộ y phục này là tôn lên hình thể và dáng vẻ của người nữ nhi, thật đúng là một bộ y phục kì lạ cả hai chưa từng gặp.

Thấy ánh mắt ngạc nhiên của hai người nữ nhi, Lâm Văn Vinh mỉm cười nói:

-“Bộ y phục này tên là sườn xám. Đặc điểm nổi bật nhất của bộ y phục này là phù hợp với dáng người của nữ nhi Đại Hoa ta, càng có thể tôn lên dáng người mềm mại và thần thái mê hồn của người nữ nhi. Ở quê hương tại hạ, sườn xám còn được gọi là ‘nữ tính hoa phục chi vương’. Phu nhân và đại tiểu thư đều là người trong nghề, thử đánh giá xem bộ y phục này như thế nào?”

Nữ nhi ở đây, ngày thường đều mặc những bộ y phục khá thoải mái, còn loại bó sát người như sườn xám thì bọn họ chưa từng nghe nói và cũng chưa từng gặp, thật khiến cho người khác phải ngạc nhiên. Nữ nhi đều thích cái đẹp, bộ y phục này hoàn toàn có thể tôn lên dáng người và thần thái nữ tính. Đại tiểu thư chỉ xem qua một lần, liền thấy đây quả là bộ thiết kế ẩn tượng và rất bạo gan.

Tiêu Ngọc Nhược hơi đỏ mặt, cắn môi nói:

-“Lâm Tam, bộ y phục này bó sát người như vậy, liệu có phải là quá bạo gan? Nếu chúng tôi làm, liệu có ai dám mặc? ”

Lâm Văn Vinh lắc đầu nói:

-“Đại tiểu thư, phu nhân, các vị thấy bộ y phục này thế nào?”

Tiêu phu nhân gật đầu:

-“Thật sự là rất có sức hút, nhưng cũng như Ngọc Nhược nói, thật quá bạo gan, nếu đi trên phố sẽ khiến cho người khác khó chịu và khó chấp nhận.”

Lâm Văn Vinh nghiêm túc nói:

-“Đại tiểu thư và phu nhân đều đã cho nó là đẹp, vậy nó thật sự đẹp. Còn nó có thể được người ta chấp nhận hay không, đây chỉ là quá trình mà thôi, cái đẹp thì bất cứ người nào cũng không thể gạt bỏ. Huống hồ chiếc sườn xám này cũng không phải là trang phục hằng ngày, khách hàng của nó chắc chắn sẽ là những

phụ nữ giàu có. Nó có thể là trang phục dạ hội, cũng có thể là trang phục trong gia đình. Đến khi có một bộ phận người tiếp nhận nó, người khác thấy được vẻ đẹp của chiếc sườn xám thì nó sẽ dần dần được chấp nhận.”

Nét mặt Tiêu Ngọc Nhược thoáng vẻ hào hứng. Rõ ràng, những lời của Lâm Văn Vinh đã làm nàng động lòng. Tiêu phu nhân lại điềm tĩnh hơn, xem xét kỹ lưỡng tranh vẽ chiếc sườn xám, rồi nói:

–“Nhưng, đường xẻ của chiếc áo này có vẻ quá cao.”

Tranh vẽ của Lâm Văn Vinh chỉ là bức vẽ khi hấn hồi tưởng lại chiếc sườn xám, hấn cũng biết, muốn được nữ nhi thiên hạ chấp nhận mặc chiếc sườn xám xẻ tà cao, để lộ đôi chân trắng dài, điều đó không khác gì người điên nói mơ, liền trả lời:

–“Phu nhân, đại tiểu thư, các vị đều là người trong nghề, các vị thử xem phải thay đổi như thế nào để cho mọi người dễ chấp nhận hơn? Đây chỉ là bản vẽ ban đầu, các vị có thể thay đổi đôi chút theo suy nghĩ của các vị. Nhưng, có một điểm cần chú ý, chính là chất liệu của sườn xám nhất định phải là loại vải mềm mại, tạo cảm giác thoải mái, đáng vẽ ôm sát người, tôn lên được dáng người.”

Tiêu Ngọc Nhược là người thông minh, gật đầu nói:

–“Phải thật tự nhiên. Ban đầu chiếc sườn xám này tuyệt không phải là trang phục ngày thường của nữ nhi, chất liệu đương nhiên phải tốt, đợi đến khi được mọi người chấp nhận, chúng ta có thể thay đổi chất liệu vải, tạo ra các kiểu dáng khác nhau, để đáp ứng được nhu cầu của rất nhiều phụ nữ. ”

Lâm Văn Vinh gật đầu, vị đại tiểu thư này thật không hổ là người làm ăn, nói một hiểu mười, thật không hề đơn giản.

Tiêu phu nhân và đại tiểu thư nhìn nhau, ánh mắt đều hiện lên niềm vui. Thật sự giống như Lâm Văn Vinh đã nói, mẫu sáng tạo này thật mới mẻ, rất bạo gan, cũng rất có tính cạnh tranh, một khi đã thành công, thì không chỉ tạo ra một kiểu y phục mới, mà còn có thể khiến cho Tiêu gia nổi danh khắp chốn. Với con mắt của đại tiểu thư và phu nhân đương nhiên họ biết phải cải tiến chiếc sườn xám này như thế nào, nhưng nghĩ đến một vấn đề, đại tiểu thư liền chau mày, nàng nói:

–“Lâm Tam, chiếc sườn xám này tất nhiên là đẹp, nhưng một khi được mọi người chấp nhận, thì rất dễ bị bắt chước. Vấn đề này sẽ giải quyết sao đây?”

Đại tiểu thư thật sự có chút lo lắng. Lâm Văn Vinh khẽ gật đầu, suy nghĩ việc chống bắt chước bản thiết kế này, quả là khó khăn. Lâm Văn Vinh nhìn đại tiểu thư ánh mắt tán thưởng, rồi nói:

–“Vấn đề này tại hạ cũng đã nghĩ kỹ rồi, tại hạ muốn hỏi tiểu thư. Tiêu gia chúng ta có tất cả bao nhiêu cửa tiệm ?”

Tiêu Ngọc Nhược hãnh diện nói:

–“Tiêu gia chúng ta làm ăn nhiều năm. Cửa tiệm nhiều không đếm xuể, từ Nam Chí Bắc, trải khắp cả nước trên mười mấy tỉnh đều có một tiệm của Tiêu gia, điều này thì Đào Gia và Hà Gia còn phải chạy theo dài.”

–“Vậy thì càng dễ giải quyết.”

Lâm Văn Vinh cười rồi nói tiếp:

–“Sau khi sườn xám được may xong, trước tiên sẽ giới thiệu với các mệnh phụ, các đại tiểu thư ở các tỉnh thành, đồng thời trên tất cả những bộ sườn xám đều thêu một biểu tượng thống nhất của Tiêu Gia. Nói rõ với họ, kiểu dáng sườn xám này do Tiêu Gia làm ra. Tiêu Gia độc quyền, đồng thời trên mỗi chiếc sườn xám đều thêu lên đó mã số độc quyền, ghi thành một quyển. Có chứng cứ để kiểm tra, nếu không đúng mã số đều là hàng giả. Như vậy, danh tiếng sườn xám Tiêu gia sẽ nổi lên, tức là sẽ có người chống hàng giả, chỉ cần tra ra mã số không đúng, thì đó là hàng giả, lập tức giải lên nha môn giải quyết.”

Kì thực Lâm Văn Vinh cũng biết, cách làm này muốn loại bỏ hoàn toàn hàng giả là không thể. Nhưng thị trường lớn như vậy, Tiêu Gia là người sáng lập, người đầu tiên làm ăn trong nghề này, sau đó chiếm tuyệt đại bộ phận thị trường, có thể nói là nổi tiếng trong ngoài. Cho dù có kẻ làm giả, cũng không dám tự xưng là bắt chước Tiêu Gia, ngay cả là Đào Đông Thành, cũng không dám bắt chước sự phản đối của mọi người

mà làm giả. Muốn mượn gió kiếm chút lợi, muốn chiếm một thị phần nhỏ, cũng phải xem sắc mặt của Tiêu Gia.

Tiêu Ngọc Nhược và Tiêu phu nhân thương lượng một lúc, rồi cảm thấy việc này có thể làm được, không những có thể mở rộng giới hạn buôn bán vải vóc, thậm chí có thể tự cung tự cấp vải vóc, cũng không cần phải dè chừng sắc mặt của kẻ khác. Theo như lời Lâm Văn Vinh nói, đây sẽ là một bước ngoặt, từ bị động chuyển chủ động. Từ vị trí là người cung cấp biến thành người thu mua vải vóc, trở thành người làm chủ.

Nhưng chỉ có buôn bán sườn xám không thì chưa đủ, Tiêu Gia lớn như vậy, cần phải nghĩ thêm nhiều sáng kiến hơn nữa. Lâm Văn Vinh lại lấy tờ giấy áo ra một tờ giấy, đưa cho đại tiểu thư, rồi nói:

–“Mời đại tiểu thư xem qua.”

Tiêu Ngọc Nhược cầm tờ giấy vừa mở ra xem, lập tức rút tờ giấy đó đi, khuôn mặt bỗng trở nên đỏ ửng, tức giận nói:

–“Lâm Tam, ngươi định làm gì vậy?”

Tiêu phu nhân cầm lấy tờ giấy, trên tờ giấy vẽ hai thứ. Bên trên là chiếc quần nhỏ hình tam giác, ở giữa còn có một vài hoa văn.

Bên dưới lại là một thứ hình thù kì quái, một sợi dây dài dài, gắn với hai mảnh vải tròn tròn, xem ra đây là chiếc áo ngực của phụ nữ.

Trên khuôn mặt trắng trẻo của Tiêu phu nhân cũng có chút ửng đỏ, nhưng rốt cuộc bà là người phụ nữ từng trải. Tuy trong lòng có chút ngại ngùng, nhưng trước những biểu hiện của Lâm Văn Vinh, chắc hẳn hẳn có dụng ý gì đó.

Lâm Văn Vinh nhặt lấy tờ giấy nghiêm túc nói:

–“Đây là chuyện làm ăn, đại tiểu thư đừng xem thường thứ vẽ trên tờ giấy này. Cái bên trên được gọi là quần lót, cái bên dưới được gọi là áo lót, đều là những vật dụng của phụ nữ.”

Sắc mặt đại tiểu thư đỏ ửng, xì một tiếng rồi nàng nói:

–“Kẻ xấu như ngươi, từ đâu mà học được cái thứ này, làm người ta xấu hổ muốn chết.”

Cũng bởi Nữ nhi thời đại này đều mặc tiết y, tiết khổ, lấy đâu ra cái thứ quá ư lộ liễu thế kia. Nghĩ đoạn Lâm Văn Vinh lắc đầu:

–“Đại tiểu thư, chúng ta đang làm ăn. Ta đang nói tới thương phẩm, chứ không phải có ý khinh bạc. Từ góc độ trang phục và góc độ phù hợp mà nói, tại hạ xem xét hai thứ này cảm thấy có tính khả thi?”

Sắc mặt Tiêu phu nhân bắt đầu đỏ lên, nhưng rốt cuộc kinh nghiệm vẫn nhiều hơn Tiêu Ngọc Nhược, hơn nữa lại là chuyện làm ăn. Lúc đầu có chút xấu hổ, nhưng trong lòng liền chấn tĩnh lại, rồi nói với Lâm Văn Vinh:

–“Lâm Tam, ý của ngươi là, để chúng ta làm thứ này, làm bộ y phục này?”

Lâm Văn Vinh với vẻ vô cùng nghiêm túc nói:

–“Đúng vậy! Theo kinh nghiệm tôi học được ở quê hương của tôi, những thứ này đối với phụ nữ mà nói, mặc vào rất thoải mái, thoáng hồ lại là mặc bên trong, không hề khác gì với những bộ y phục khác, không có gì đáng xấu hổ? Hơn nữa điều này còn có lợi rất lớn đối với Tiêu Gia, đây chính là đồ dùng riêng tư của phụ nữ, nếu Đào gia và Hà gia muốn bắt chước, thì những tiểu thư, những mệnh phụ đó cũng sẽ không chấp nhận. Chỉ có Tiêu gia chúng ta, phu nhân và đại tiểu thư đều là phụ nữ, tự nhiên sẽ dễ nói hơn. Thứ này, cũng chỉ có Tiêu Gia mới có thể làm được, một khi thành công, lợi nhuận ắt sẽ không ít.”

Tiêu Ngọc Nhược lúc đầu thấy ngại ngùng, sau đó dần dần cũng hiểu ra, gạt bỏ sự ngại ngùng, nàng hỏi:

–“Nhưng, thứ này, so với cái đó...cái đó, thật sự thoải mái hơn hẳn chứ?”

Nàng rốt cuộc vẫn chỉ là hoàng hoa khuê nữ chưa xuất giá, hai chữ tiết y dù sao cũng khó nói ra miệng. Thấy vậy Lâm Văn Vinh gật đầu giải thích:

-“Theo kinh nghiệm của tôi, ở quê hương tôi hai thứ này hoàn toàn thoải mái hơn nhiều khi mặc cái gọi là tiết y. Quần lót và áo lót này, nguyên liệu cần tuy ít, nhưng độ mềm mại và thoải mái lại có yêu cầu rất cao, nguyên nhân thì tôi không cần phải nói nữa.”

Tiêu Ngọc Nhượng cắn răng hỏi:

-“Thứ như thế này, có người nào muốn mặc không ?”

Lâm Văn Vinh cười cười rồi nói:

-“Có hay không người muốn mặc nó, đại tiểu thư cứ thử đi rồi sẽ biết.”

Nghe đoạn sắc mặt Tiêu Ngọc Nhượng đỏ ửng lên tức giận mắng:

- “Người, người là tên đặng đồ tử.”

Sắc mặt Lâm Văn Vinh nghiêm hẳn, rồi nói:

-“Đại tiểu thư...Tại hạ đang nói chuyện hết sức nghiêm túc, tuyệt không có ý trêu ghẹo gì đại tiểu thư. Trừ khi nàng thành thật xin lỗi, tại hạ mới không tính chuyện này.”

Tiêu phu nhân thở dài nói:

-“Lâm Tam, việc này cũng không thể trách Ngọc Nhượng, thứ này thật sự quá là kinh thiên động địa.”

Lâm Văn Vinh cao giọng nói:

-“Đồ đẹp lần đầu tiên xuất hiện trước mặt luôn khiến cho chúng ta phải kinh ngạc, khó chấp nhận. Hai thứ này, chỉ là vì đại tiểu thư và phu nhân lần đầu gặp, mới có cảm nhận như vậy, thật ra không chỉ hai vị, kể cả những phụ nữ khác lần đầu nhìn thấy thứ này, chắc chắn cũng hết sức kinh hoàng. Nhưng thứ này và tiết y thực tế đều dùng để mặc bên trong, tiếp xúc vài lần, chỉ cần khi mặc tạo cảm giác thoải mái, đều sẽ dần dần được chấp nhận.”

Tiêu Ngọc Nhượng bình tĩnh lại, nàng bắt đầu trầm tư suy nghĩ. Chiếc quần lót và áo lót này, tuy nhìn thì có vẻ không được nho nhã cho lắm, nhưng lại là thứ mà phụ nữ không thể thiếu, đúng như những gì Lâm Tam đã nói, hai thứ này rất thích hợp để Tiêu gia có thể làm ăn, hơn nữa nhà khác muốn bắt chước cũng không bắt chước nổi. Nếu như nó đúng là thoải mái như vậy, khi làm ra, nhất định sẽ chiếm được sự ưu ái của khách hàng. Nàng nghĩ một lúc, rồi hỏi Lâm Tam với vẻ cẩn thận chưa từng có:

-“Lâm Tam, người thật sự chắc chắn chứ?”

Lâm Văn Vinh cười nói:

-“Tại hạ chỉ nói nào có tác dụng gì. Ba thứ này, bao gồm cả chiếc áo dai, đại tiểu thư và phu nhân có thể nghiên cứu kỹ lưỡng, tốt nhất là tranh thủ thời gian cho ra sản phẩm mẫu, rồi tự mình trải nghiệm, thì sẽ hiểu những lời tại hạ nói là có thật.”

Sắc mặt Tiêu phu nhân và đại tiểu thư có chút nổi giận, trong lòng nghĩ, tên gia đình này lấy vật dụng của phụ nữ ra nói chuyện, lại còn nói có lý có tình, cũng không biết hắn lấy đâu ra lắm ý nghĩ quái gở đến vậy.

Lâm Văn Vinh thấy thần sắc hai người phụ nữ, trong lòng đã hiểu họ đang nghĩ gì, thầm cười, rồi lại nói tiếp:

-“Đương nhiên rồi, đại tiểu thư, hai thứ này nhất định nàng phải nghiên cứu cho kỹ, cần phải dùng loại vải tốt nhất. Giá thành cũng nhất định phải cao, vì ban đầu đối tượng của chúng ta là những tiểu thư, mệnh phụ có tiền. Họ có bạc, nhưng khi đối diện với cái mới chắc chắn sẽ có những nghi hoặc, nếu giá thành rẻ, ngược lại sẽ không thu hút được sự tò mò của họ. Chỉ cần đồ tốt, họ sẽ nhất định cam tâm tình nguyện móc tiền ra. Đến khi mọi người đã tiếp nhận nó, chúng ta có thể hạ giá xuống thấp hơn, cải tiến cho ra những mẫu khác nhau, bán cho nhiều người hơn.”

Tiêu Ngọc Nhượng có chút động lòng, những vật dụng cho phụ nữ, tuy nói ra không dễ nghe cho lắm, nhưng đối với Tiêu Gia mà nói, lại không còn gì thích hợp hơn, dù sao kẻ buôn bán vốn đã không có địa vị cao, bọn họ lại là phụ đạo nhân gia.

Lâm Văn Vinh thấy cả hai đều trầm tư suy nghĩ, trong lòng nghĩ dù sao cũng đã nói hết rồi, dứt khoát đã khiến họ được một phen kinh ngạc, chàng lại cầm tờ giấy lật sang mặt sau, rồi nói với Tiêu phu nhân:

–“Phu nhân, người phải xem tiếp cái này.”

Tiêu phu nhân cầm lấy tờ giấy, thấy cái này cũng gần giống với quần lót ban nãy, nhưng cái này càng đơn giản hơn, chỉ có một chiếc dây đeo, ở giữa có một miếng vải nhỏ, nó giống hình chữ “đinh nhỏ”, bà ngạc nhiên hỏi:

–“Đây là cái gì?”

63. Chương 60: Hương Thuỷ (nước Hoa)

Lâm Văn Vinh nghiêm sắc mặt, nói: “Cái này, tên gọi là ‘Đại vệ sinh’, dùng khi nữ nhân có tháng. Từ thập niên tám mươi trở đi, ngay cả khi vệ sinh thường thức vẫn hầy còn chưa được phổ biến rộng rãi, tại Trung quốc lục địa, đại vệ sinh đó là thứ đồ dùng được biết đến nhiều nhất trong giới phụ nữ.”

Gã vừa dứt lời, Tiêu phu nhân và đại tiểu thư lập tức mặt mày đỏ au, thảng Lâm Văn này, sao mà cái miệng bạ đâu nói đấy. Cái đồ ưế vật đó, đến cả chị em phụ nữ cũng ngượng ngùng tránh dả động tới, vậy mà hần nói khơi khơi như chuyện gì tự nhiên lắm!

Lâm Văn Vinh nhìn sắc diện của cả hai, trong lòng có phần chịu thua, mấy khoản vệ sinh thường thức này, ta, một đại nam nhân, cất công đến giảng giải cho, đã không hiểu ý ta thì chớ, lại còn cho là ta chẳng có ý tốt muốn bàn chuyện mần ăn.

Thấy nét mặt hai mẹ con, gã biết cả hai sẽ cần chút đỉnh thời gian để trấn định sau khi bị bất ngờ lớn đó, Lâm Văn Vinh lắc đầu, gạt bỏ mọi tạp niệm ra khỏi đầu óc, bảo họ: “Phu nhân, đại tiểu thư, ta cũng vì muốn giúp cả hai người, nên đã đưa cái ý kiến làm ăn đó ra, cũng giống như khi hai vị đi khám đại phu, có nhiều chuyện đại phu nói mà đầu cần phải giữ cấm kỵ quá mức!”

Tiêu phu nhân đôi má hầy còn đỏ ửng, bà dẫu là một phụ nữ thành thực mọi chuyện, nhưng khi nghe hai chữ ‘kinh nguyệt’ bà cũng cảm thấy nhột nhạt, chỉ trợn mắt liếc qua Lâm Văn Vinh, không dám nói năng gì. Tiêu Ngọc Nhược đúng là không chịu đựng nổi, cô cứ cúi gầm xuống, chớ dám ngẩng mặt lên nữa.

Thấy họ đều ngượng ngùng, cúi đầu, giấu mặt, Lâm Văn Vinh không nhẫn nại được nữa, ho khê một tiếng, rồi nhỏ giọng nói: “Phu nhân, đại tiểu thư, nếu hai vị không muốn bàn đến cái đó nữa, vậy ta sẽ ngừng giải thích!”

Tiêu Ngọc Nhược mắc cỡ một lúc lâu, cuối cùng, cô trấn tĩnh, ngẩng đầu lên, bảo :“Người cứ tiếp tục bàn tới đi.”

Có cái điệu bộ của ả ta kia, Lâm Văn Vinh nhìn Tiêu Ngọc Nhược, nhovn miệng cười, gạt gù, nói: “Vậy cái thứ đó, ta không cần nói chi tiết rõ ràng chi cho nhiều, đại tiểu thư cứ nhắm theo kiểu mẫu ta vẽ đó, rồi dùng những thứ vật liệu sao cho sự sử dụng tạo cảm giác thật thoải mái cho người dùng, ta nghĩ đại tiểu thư rồi đây có khi sẽ hiểu nhiều hơn ta nữa á!”

Tiêu Ngọc Nhược “hứ” nhẹ một tiếng, lại càng đỏ mặt hơn nữa, nhưng vẫn lờm Lâm Văn Vinh, bảo: “Người đúng là thói tha từ trong lõi thói tha ra!”

Lâm Văn Vinh thở dài sườn sượt, nói: “Đại tiểu thư, bọn ta đang bàn luận chuyện làm ăn, sao còn giữ kễ quá xá vậy! Ta chỉ dựa theo tình huống cụ thể của Tiêu gia. Ta đưa ý kiến đó ra, không hề có ý nghĩ bậy bạ gì! Hai vị thử tưởng tượng xem. ta đây đường đường một đại nam nhân, phải đi mở miệng thảo luận cùng hai vị mấy chuyện đó, cũng hiểu ta đã phải thu hết can đảm ra rồi đó!”

Bị người ta khinh rẻ cũng vui đấy chứ, ta thật tâm chỉ muốn giúp đỡ hai người! Ta đây, đường đường một thủ trưởng của phòng ‘Tiêu thụ kinh lý’, đã phải tốn công thiết kế giùm mấy món đồ vệ sinh, nội y nữ, lại còn bị cả hai mẹ con rủ nhau đề phòng rằng ta đang muốn sách nhiễu tình dục cả hai, nỗi oan này, thiệt kêu trời không thấu!

Lâm Văn Vinh tự nói thầm đến đây, cảm thấy kiệt sức, thiệt tình mà nói, đem mấy cái chuyện này bàn bạc cùng hai mẹ con Tiêu gia, gã tuyệt đối chỉ nhằm khía cạnh làm ăn buôn bán, tình không một chút ý tưởng XXX nào hết. Gã toàn tâm toàn ý, đặt mình vào vị trí của Tiêu gia trong suy nghĩ làm sao những giải quyết khó khăn hiện thời của họ. Chỉ đáng tiếc mỗi một điều, gã đã đánh giá quá cao năng lực tiếp thu của bọn nữ tử sống tại cái thời đại này, người nắm nhiều quyền hành như mẹ con Tiêu phu nhân cùng đại tiểu thư xem chừng cũng chẳng khác gì lắm.

Nhìn thái độ dè chừng ‘sách nhiễu tình dục’ trong ánh mắt của cả hai mẹ con, gã cảm giác đang đưa đầu đập vào một bức tường sắt. Dù đang hết sức mệt mỏi, khổ sở, gã cố nặn một nụ cười, cố tạo vẻ hết sức đứng đắn, ngồi ngay đơ mình trên ghế, không nói năng gì nữa, để cho hai mẹ con có rộng thì giờ suy nghĩ.

Cái xung đột tư tưởng mà tên gia đình Lâm Tam đang dấn vào mẹ con Tiêu gia, quả tình là một xung đột khá lớn, không những về quan điểm, mà còn về tâm lý nữa!

Tiêu Ngọc Nhược lờ mờ cái tên Lâm Tam một phát. Cô nghĩ thầm, chẳng hiểu tên ác ôn này học hành, giáo dục ở đâu đâu, không thấy nói chuyện gì cho đàng hoàng, rất ba trợn từ trong ruột mà ba trợn ra.

Đương nhiên, không thể phủ nhận, mấy phương án mà Lâm Tam đề xuất, có sức mê hoặc kinh khiếp, không nói đến mấy món nội y, đến cái rốt cùng vừa được nêu lên là cái ‘đại vệ sinh’, quả tình đều là những thứ thực dụng, lại phù hợp với kinh doanh hiện thời của Tiêu gia, nếu làm cho ngon, đúng là sẽ thu về lợi nhuận không nhỏ.

Cô suy nghĩ hồi lâu, rồi nói: “Lâm Tam, chuyện này không thể quyết định vội vã được, để đó ta sẽ bàn kỹ hơn với bà thân của ta.”

Lâm Văn Vinh cũng đã hiểu, muốn họ chấp thuận mấy ý tưởng nói mẽ đó, cũng khá là khó khăn, gã bèn gật đầu, nói: “Được rồi, cô nương và phu nhân cứ thông thả bàn bạc với nhau, chẳng qua, ta hãy còn có một món này có thể buôn bán kiếm vô khối tiền, chẳng hiểu đại tiểu thư có hứng thú nghe qua chăng?”

“Buôn bán gì nữa đây?”, hiện thời trong lòng Tiêu Ngọc Nhược đã có phần nể sợ gã gia đình này, không chừng gã lại sắp sửa đưa ra một ý kiến quỷ dị nào khác nữa đây!

“Đại tiểu thư, cô có còn nhớ đến cái hương thơm hôm bữa cô ngửi thấy tại trong phòng của ta không nhỉ?”

“Đương nhiên là ta hãy còn nhớ! Lâm Tam, người vẫn chưa nói cho ta biết, cái mùi thơm đó là ở đâu ra vậy?”

Lâm Văn Vinh lấy từ trong bọc ra một cái bình pha lê nhỏ, bên trong chứa một chất lỏng lã lã không biết tên, sắc hồng nhạt. Gã mở nắp, một mùi thơm thoang thoảng chọt thăm vào không khí trong phòng.

Tiêu Ngọc Nhược và Tiêu phu nhân hít vào thật sâu, cái mùi hương này, không hắc như mùi mấy thứ phấn trang điểm, mà thanh tân, ngửi vào thấy rất dễ chịu, khiến người ta có phần mê mẩn.

Tiêu Ngọc Nhược rất kinh ngạc, nhìn cái bình nhỏ, hỏi: “Lâm Tam, cái đó là cái quái quỷ gì thế? ”

Lâm Văn Vinh cười mơn, đáp: “Đại tiểu thư, đây là thứ ta đặc biệt bí mật điều chế ra, giống giống phần nước, có một cái tên thật dễ nghe, gọi là ‘nước hoa’. Cái mà mình đang xem đây, là nước hoa hồng, lại còn có nước hoa nhài, nước hoa lan, và nhiều thứ khác nữa. Ta muốn đem ra thảo luận chuyện làm ăn khai thác món nước hoa này cùng hai vị”

“Nước hoa”, khuôn mặt đỏ hồng của Tiêu Ngọc Nhược và Tiêu phu nhân chợt hiện sắc mừng rỡ, cái ‘nước hoa’ này thực sự là cái gì vậy? Nếu cái bình nhỏ nhỏ trong tay Lâm Tam mà chứa cái ma lực đó, sanh ý của Tiêu gia sắp đến hồi đại phát rồi đây!

“Đúng thế! Là ‘nước hoa’, trên thế gian này, duy nhất mình ta có phương thức bào chế ra nó, ta dám chắc phu nhân và đại tiểu thư cũng đã nhìn ra điều đó!”, Lâm Văn Vinh ngạo nghễ tuyên bố!

“Lâm Tam này, người đưa điều kiện ra đi.”, Tiêu Ngọc Nhược nghiêng răng, bảo gã.

Lâm Văn Vinh chẳng trả lời vào câu hỏi của cô, nói như thuyết giáo: “Đại tiểu thư, ta trước mặt cô đã trình bày ý kiến về áo ngoài, nội y, mỗi mỗi quy mô đều đưa ra đầy đủ, lợi nhuận kiếm được sẽ chẳng dễ bề

xem thường, vấn đề chỉ còn là khai triển và đưa vào ứng dụng. Cái món nước hoa này cũng tương tự, Mình sẽ cần rất nhiều đài hoa để điều chế ra chúng, ta chỉ hy vọng đại tiểu thư cùng phu nhân giúp ta phân tổ chức cơ xưởng chế tạo nước hoa, bù lại, ta sẽ đưa độc quyền kinh doanh khai thác cho Tiêu gia những thành phẩm nước hoa đó. Như vậy, áo ngoài, nội y, nước hoa, ba cái sẽ kết hợp vào cùng chung kế hoạch, sẽ xuất đầu lộ diện trong một màn ra mắt thị trường ngoạn mục, ta tin chắc, sự phát triển sinh ý Tiêu gia sẽ chẳng phải là một chuyện khó làm!”

Lâm Văn Vinh từng nghiền ngẫm rất kỹ lưỡng cách thuyết trình, gã vốn có sẵn kỹ thuật rồi. Chi khổ nỗi, gã không có vốn, gã không có phương tiện, gã không có mạng lưới phân phối, gã phải trông rất nhiều vào hệ thống phân phối của Tiêu gia. Và cũng rất cần đến sự trợ giúp của họ trong vụ làm nước hoa. Hai bên kỹ thuật của hắn và guồng máy có sẵn của Tiêu gia, kết hợp lại, là con đường tắt yếu phải đi.

Tiêu Ngọc Nhược trầm tư một lúc lâu, sinh ý của áo ngoài cùng nội y đã làm cho người ta thấy mê rồi, bây giờ lại còn cộng thêm vụ nước hoa, đúng là Tiêu gia đang đứng trước một bước ngoặt phát triển lớn lao.

Cô hé mắt liếc trộm sang, Tiêu phu nhân se sẽ gật đầu, đại tiểu thư bèn cất giọng cả quyết: “Được rồi, Lâm Tam. Chúng ta tiếp tục đồng ý. Cái món nước hoa đó, công xưởng cùng vật liệu sẽ do Tiêu gia nhà ta đứng ra xuất vốn, dĩ nhiên độc quyền kinh doanh là phải nằm trong tay Tiêu gia, lợi nhuận sẽ chia làm ba và bảy, ta lấy bảy, người được ba!”

Trời! Con nhỏ này chơi mình đúng bài bản của tụi gian thương! Lâm Văn Vinh khoát khoát tay, nói: “Đại tiểu thư quả nhiên chẳng hổ danh là người làm ăn sáng suốt, biết thu góp lợi nhuận sinh ý quá xá. nhưng chia kiểu đó, xem chừng có hơi thấp. Theo ta thấy, thiệt chẳng bằng chia bốn, sáu!”

“Bốn sáu? Lâm Tam, người tham lam quá lắm!”, đại tiểu thư nghiêng rằng, nói, “Nhưng nghĩ đến công người hôm nay đã ra sức giúp đỡ ta, cái đó cũng phải đáng cho ta nể vì. Thôi được, ta nhượng bộ, ta bằng lòng lấy sáu, cho người bốn!”. Cô nghĩ bụng, cái tên này đúng là gian thương với đầy đủ ý nghĩa của chữ đó!

“Sao được, sao được!”. Từ vụ nội y, Lâm Văn Vinh đã thấy nực, phải nhượng bộ, bây giờ, đến cái vụ nước hoa, gã phải ra sức tranh đấu mới được! “Đại tiểu thư, cô đùa giỡn ta đấy à! Ta đã nói rõ ràng, ta sáu, cô bốn!”

“Sao Sao người dám ...”, đại tiểu thư nổi giận, đưa ngón tay điểm vào mặt gã, cô không tưởng nổi một tên gia đình lại dám đi đòi hỏi quá sức như vậy, cô bèn nghĩ đến phải cố chia chác mỗi bên một nửa, trên trường làm ăn buôn bán, cô chưa khi nào đụng phải một tên quá đáng như hắn cả!

“Đại tiểu thư không chịu à! Vậy xem ra mình không còn có cách gì để bàn bạc nữa! Ta cứ tưởng món nước hoa làm cho cô nhiều hứng thương thảo hơn chứ!” Lâm Văn Vinh nặn một nụ cười lạnh nhạt. THực tình hắn cũng không dám bạo gan bạo phổi vậy đâu, nhưng cái món nước hoa này là một quân chủ bài khổng lồ, bảo đảm lợi tức cực kỳ béo bở, Tiêu Ngọc Nhược là người ranh mãnh, nhất quyết sẽ không bỏ qua miếng mồi! Phương thức còn trong tay gã, cô nào có con bài nào khác trong tay đâu?”

“Lâm Tam, đừng có hiếp người quá đáng!” Đại tiểu thư hầm hừ. Một tên gia đình, ta đã hạ mình thương thảo, vậy mà còn lên mặt làm cao với ta, đầu đã đến lượt người đòi hỏi, yêu sách!

“Đại tiểu thư, cô từng thương thảo làm ăn với nhiều người rồi lâu rồi, cái đích cao nhất của sự bàn bạc là nhấn vào thân lợi nhuận, ta phần mình cũng muốn thu lợi tối đa, cô cũng muốn vợ vào thật nhiều cho Tiêu gia, hai cái đó không bàn cãi được, nói lắm nữa làm gì!”. Lâm Văn Vinh cất tiếng phản bác.

“Nếu đã vậy, Lâm Tam, ta đành nhường người một bước, chia năm năm, mỗi bên một nửa, đo là cái mức tối đa mà rta có thể chấp thuận. Nếu người vẫn không thoả thuận, ta sẽ không làm ăn trong vụ nước hoa này nữa!”

“Nếu đã vậy, Lâm Tam, ta đành nhường người một bước, chia năm năm, mỗi bên một nửa, đo là cái mức tối đa mà rta có thể chấp thuận. Nếu người vẫn không thoả thuận, ta sẽ không làm ăn trong vụ nước hoa này nữa!”

Mắt đại tiểu thư có loé một tia sáng nho nhỏ. Cô biết, Lâm Tam tuy nắm trong tay phương thức, nhưng nhất thời không thể tìm ngay ra được người cộng tác, rõ ràng cái gã Lâm Tam này là phải đi với Tiêu gia.

Nghĩ đến chỗ trong tay hắn chỉ có mỗi một bản phương thức, mà lại đi chiếm đến một nửa lợi nhuận, cô thật chẳng cam lòng, càng thấy oán ghét gã gia đình này nhiều hơn nữa!

Cái lợi nhuận thu được từ vụ nước hoa này cũng chưa đủ để đền bù, nhưng thể theo cái láu cá gian thương trong con người hắn, kiếm được sáu mươi phần trăm chia lời xem vậy chứ cũng không hơn bao nhiêu, lại thấy đại tiểu thư đã chịu nhượng bộ, gã tự nhủ, được rồi, được rồi, coi như ta đem cái sai biệt đó ra giúp đỡ tiểu nha đầu Tiêu Ngọc Sương thì cũng được đi, chưa kể mạng lưới phân phối nằm trong tay Tiêu gia, gã cũng không nên đòi hỏi quá, đặc tội cùng bọn họ, gã bèn gật đầu: “Thôi được, mình quyết định như thế đi!”

Tiêu Ngọc Nhược nhìn cái vẻ dương dương tự đắc của gã gia đình đó, lại nghĩ đến bữa hôm qua, gã đã cả gan leo lên ngồi xe chiếm chỗ của cô, trong lòng cô phừng phừng lửa giận, nếu hôm nay mà gã đã không đem công hiến cực lớn đến cho Tiêu gia, cô đã cho lôi gã ra nghiền cho gã nát xương rồi!

“Chúng ta phụ trách chế tạo áo ngoài, cùng nội y, cái vụ điều chế nước hoa giao trọn cho Lâm Tam nhà người.” Tiêu Ngọc Nhược nghiêng rằng tuyên bố, loại gia đình trắng trợn như vậy, nhất định không có nhiều!

“Không thành vấn đề!”, Lâm Văn Vinh cười hì hì, “Vậy là xong vụ nhân sự, ta sẽ chọn lựa trong số người của Tiêu trại là được. Chỉ mong được đại tiểu thư giúp cho xong việc đó”. Chuyện chia chác đã đâu vào đấy rồi, trước yêu cầu đó, Tiêu Ngọc Nhược chỉ còn nước gật đầu ưng chịu.

Nhìn bóng dáng gã hung thần ác sát gia đình đang đi xa dần, Tiêu Ngọc Nhược hứ một tiếng, rồi một lúc lâu sau, cô không nói gì. Chợt nghe Tiêu phu nhân cất tiếng hỏi: “Ngọc Nhược, con hôm nay sao vậy, chuyện gì cũng nhượng bộ gã Lâm Tam ráo trọi vậy?”

Mấy đòi hỏi quá đáng của Lâm Tam, Tiêu phu nhân không mấy để tâm, những kẻ có tài thường thường cũng một giuộc như rứa, tên Lâm Tam này cơ trí, lanh lợi, giao thiệp rộng, lại ôm tài cao, gã chịu khuất tất vào làm gia đình tại Tiêu phủ, đúng là đã đem lợi thế đến nhiều cho Tiêu gia rồi. Cái ý kiến của hắn về ‘Đại vệ sinh’, dẫu có phần đi trước thời thế, đúng là một cơ hội làm giàu đại hảo. Rồi đến cái món nước hoa, chia chác lợi nhuận như vậy, theo nghề buôn bán, bất kể là Lâm Tam hay là Ngọc Nhược, chả bên nào phạm sai lầm cả!

Kiểm được tay có tài như Lâm Tam, Ngọc Sương đã làm một chuyện thật quá tuyệt vời cho Tiêu gia. Lại nghĩ đến cái tình ý của Tiêu Ngọc Sương dành cho Lâm Tam, Tiêu phu nhân hơi than thầm trong lòng, giá mà tay Lâm Tam này chẳng phải hạ nhân, Ngọc Sương xem ra cũng xứng đôi lứa đấy chứ!

Tiêu Ngọc Nhược vốn muốn giấu mẹ những cái nanh ác mà Lâm Tam đã thi thố với cô, cô hận gã đó đến tận xương tủy. Chẳng qua, được nghe mấy lời cảnh tỉnh của Tiêu phu nhân, cô chợt giật mình, tự hỏi, tại sao mình đối xử gã cực kỳ thất thố, thực ra, chính tự cô cũng có một phần lỗi.

“Mẹ, mẹ thấy chủ ý Lâm Tam ra sao?”, Tiêu Ngọc Nhược không trả lời vào câu hỏi của bà, cô lái câu chuyện sang một hướng khác.

“Con đang làm tổng quản trong nhà, dĩ nhiên tất cả do con định đoạt.”, Phu nhân cười cười, trả lời.

“Cái áo kỳ bào đó, cùng mấy món nội y, tuy có hơi bạo một chút, nhưng đúng như hắn nói, nhà mình toàn là nữ tử, cái sanh ý đó rất phù hợp cho Tiêu gia, cho dù nhà mình con gái đơn chiếc, quả phụ một mình, thấy kẻ người ngoài chê cười, mình không có điểm nào là không hợp cả. Chỉ cần mình quảng cáo tốt, lợi nhuận sẽ không nhỏ, cái gã Lâm Tam đó, nói cho ngay, cũng là đứa có gan!” Không có mặt Lâm Tam bà trợn ở đấy, đại tiểu thư cho thấy cô quả là một người sáng suốt tinh tế.

“Cái vụ nước hoa đó chẳng nói làm chi, cái gian trá của gã Lâm Tam đó, nếu chẳng phải y thiếu vốn ban đầu, hắn sẽ chẳng đi tìm mình hợp tác đâu. Cái đồ gian thương!” Ở phòng trong, đại tiểu thư nói cho riêng mình nghe, khi nghe thêm câu nói của Tiêu phu nhân, cô tự cười mình, Ngọc Nhược trước mặt gã Lâm Tam đó, chỉ toàn nói lấp ba lấp báp, thế mà sau lưng y, không dè cô lại có thể nói về gã âm ỉ quá sức như thế!

“Cái gã Lâm Tam đó đúng là một nhân tài, Ngọc Nhược, sau này, con chớ khá gây hấn cùng gã đấy!” Tiêu phu nhân khuyên cô.

“Con gái của mẹ đã biết rồi!” Vậy mà, trước mắt đại tiểu thư thấy hiện ra cái mặt hung ác của gã gia đình, cô vội vàng lắc đầu lia lịa, đáp “Cái tên Lâm Tam, mồm miệng không ngớt ba hoa khoe khoang cái đô thị gì

gì đó của gã, rằng thứ này, thứ nọ toàn là đồ tầm thường ở quê nhà hần, rốt cục, không biết quê hương xứ sở của hần là ở đâu nữa!”

Tiêu phu nhân bảo: “Bữa đó, ta cũng đã có tra vấn, nhưng hần không muốn khai ra, chỉ cần hần có tài là đủ, còn hần từ đâu đến, mình cũng chẳng nên lấy đó làm chuyện bận tâm!”

“Gã đó có vẽ thần thần bí bí lạ!”

Đại tiểu thư hứ một tiếng để trả lời!

“Mẹ nói đúng đấy, mẹ cứ nhìn áo kỳ bào, cùng nội y, xem xem chúng mình sẽ phải sửa đổi ra sao?” Cô gái hai tờ giấy lên bàn, Tiêu Ngọc Nhược muốn nhân dịp, bắt đầu công chuyện luôn.

Cô cầm tờ giấy lên, chăm chú quan sát. Cái nét vẽ đó, coi thì thật sơ sài, nhưng đường lối vạch thẳng, khuyên tròn, cái bút pháp đó, cái nét mực đó, dường như cô đã đều có thấy ở đâu đó!

Cô nhìn vào mấy nét phác hoạ đơn giản, trong lòng chợt chấn động, sao mà thấy quen thuộc quá, như cô đã từng xem qua đâu đây. Cô trầm ngâm, cổ chậm chậm moi óc!

64. Chương 61 Mân Côi Đích Hàm Nghĩa

Lâm Văn Vinh liền dành toàn bộ tâm tư cho hương thủy. Hương thủy tuy là thứ đồ tốt, hần nhận lấy năm thành lợi nhuận tất cả đều là nể mặt nhị tiểu thư. Nhớ tới nhị tiểu thư, hần trong lòng có là lạ, vài ngày không gặp tiểu nha đầu cũng không biết giờ này nàng thế nào.

Nam nhân thật là khó hiểu, khi ở bên mình thì không muốn, đến khi đi rồi lại thấy đáng tiếc. Lâm Văn Vinh lắc đầu, lão tử cũng thật có chút quá đa tình.

Được tiêu ngọc nhược hứa, hương thủy sự nghiệp cuối cùng cũng bắt đầu, khiến hần trong lòng vô cùng sáng khoái.

Chiều theo kế hoạch của hần, hương thủy tác phường cần phải có mấy người làm trung tâm. Tam điệp tảo cùng phối hợp với hoa, hương liệu, rượu cất, nước hòa vào nhau, cái này vô cùng cơ mật, ngoại trừ bản thân mình còn với người ngoài thì tuyệt đối bí mật. Hần phân cấp người nắm giữ, mỗi người đều chỉ biết một công đoạn, cũng nói cho họ nguyên lý, bọn họ dựa theo phân phó mà làm là được. Như vậy, cho dù có người lấy trộm được cũng không nhất định nghiên cứu được các phối chế hương thủy này. Không có biện pháp, tại đây thiếu đi quyền bảo hộ, thì chỉ có thể làm như thế.

Tuyển người, Phúc bá đường nhiên có thể là một người, Thường bá cùng Phúc bá trong cuộc tuyển trạch mình, người này tinh thông cục công cơ giới tự xưng là tái lỗ ban, còn có Tiêu Phong được tuyển cùng với hần cũng vô cùng thành thật. Lâm Văn Vinh với hần có chút yên tâm. Lại để cho Thường bá tuyển chọn mấy người có khả năng xảo tượng, có thể tham gia tác phường.

Lâm Văn Vinh đi tìm Tiêu Phong nọ. Tiêu Phong qua mấy ngày không gặp Lâm Văn Vinh, lúc này gặp lại hần, tự nhiên rất hưng phấn. Lâm Văn Vinh chỉ nói đại tiểu thư để cho hần đi theo mình làm việc, Tiêu Phong tự nhiên không có phản đối. Lập tức lòng tràn đầy hưng phấn đáp ứng.

Ngày hôm nay thật rất nhiều chuyện, vì việc kiếm tiền này, Lâm Văn Vinh cũng phải chạy ngang dọc, không ngừng tìm phúc bá thương thảo công việc. Phúc bá nghe ý tưởng của lâm văn vinh xong, lập tức cùng lão đầu hai người thương thảo một phen. Như thế nào sử dụng hoa cùng tam điệp thảo. Như thế nào loại bỏ tạp chất, như thế nào tịnh hóa. Như thế nào dẫn lưu, đều có ý nghĩ bước đầu. Lâm Văn Vinh thậm chí còn vẽ một bộ cơ giới thảo đồ, đưa cho Thường bá. Thường bá căn cứ vào kinh nghiệm chỉ ra rất nhiều điểm không được, khiến cho Lâm Văn Vinh trong lòng có chút lo lắng.

Trong khí bàn thảo, Tần Tiên Nhân lại tới đưa thiệp mời. Lâm Văn Vinh cũng đang nghĩ đến chuyện khai nghiệp tửu lâu, liền đi tìm nàng.

Hai ngày không gặp qua Tần Tiên Nhân, nàng tựa hồ có chút tiêu tụy, Lâm Văn Vinh bước vào cười nói:

- Tiên Nhân cô nương, đã nhiều ngày này vẫn an hảo chứ?

Tần Tiên Nhân trên mặt tựa như có nụ cười, rồi lại tựa hồ có tâm sự nặng nề, liếc mắt nhìn Lâm Văn Vinh nói:

- Công tử, Tiên Nhân cầu người một chuyện được không?

Lâm Văn Vinh nhìn Tiên Nhân sắc mặt có chút không tốt, liền cố ý cười nói:

- Chuyện gì vậy? Tiên Nhân tiểu thư muốn nói gì mà trịnh trọng như vậy.

Tiên Nhân cắn răng, nhẹ nhàng nói:

- Xin công tử nhanh chóng rời khỏi Tiêu gia.

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên nói:

- Vì sao?

Hắn hôm nay cùng tiêu gia đạt thành hiệp nghị, đang chuẩn bị đại triển cơ đồ, như thế nào có thể rời đi lúc này.

Tần Tiên Nhân cắn răng nói:

- Công tử, Tiên Nhân không thể nhiều lời. Tóm lại, xin công tử nhanh chóng rời Tiêu gia. Đối với người mới có lợi, nếu không rất xấu, xin công tử tin tưởng Tiên Nhân.

Lâm Văn Vinh thấy nàng thần sắc không có vẻ giả tạo, nghi hoặc hỏi:

- Tiên Nhân, có đúng hay không tiêu gia xảy ra sự tình gì?"

Tần Tiên Nhân thần sắc lóe lên một chút gian hoạt, không dám trực tiếp nhìn vào mắt hắn, chỉ nói:

- Không có, không có. Công tử không nên hỏi thì hơn, Tiên Nhân chỉ muốn tốt cho công tử, ngày sau tự nhiên công tử sẽ hiểu.

Lâm Văn Vinh không biết dụng ý của nàng, nhưng hắn cùng với Tần Tiên Nhân tiếp xúc một thời gian không ngắn, biết nha đầu này đối với mình cũng có chút hảo cảm, nên sẽ không hại mình. Nhưng những gì Tần Tiên Nhân nói thật sự hắn chưa hiểu được, song hắn cũng có tính tình cương cường, trong thời gian này không thể rời Tiêu gia, liền lắc đầu, không nói gì.

Tần Tiên Nhân thở dài, mắt liếc nhìn hắn, biết bản thân không có biện pháp thuyết phục hắn, liền cũng không mở miệng. Nàng hôm nay tựa hồ tâm thần có chút bất ổn. Lâm Văn Vinh vừa nhìn thấy hai nha đầu Tiểu Liên này ca múa, sau khi báo cho các nàng thời gian khai nghiệp liền cáo từ ra về. Tần Tiên Nhân trong khi tiễn hắn ra về, nhìn hắn như muốn nói lại thôi, thần sắc có chút bàng hoàng.

Tiểu Thanh Tuyền hôm nay cũng đến sớm, thấy hắn trở về, trên mặt có chút mừng rỡ, thoáng qua rồi lại trở thành lạnh nhạt, nhìn hắn hờ hững nói:

- Người đã trở lại.

Lâm Văn Vinh lo lắng việc Tiên Nhân nói chuyện đêm nay, âm thầm suy nghĩ có nên hay không nói cho Tiểu Thanh Tuyền biết việc này, hắn biết Tiểu Thanh Tuyền rất lưu ý Tần Tiên Nhân, nếu mà nói sự việc sẽ có chút đơn giản. Nhưng ngẫm lại Tần Tiên Nhân trông đợi mình không kém, bản thân cũng đáp ứng sẽ thay nàng giữ bí mật, nếu như nói cho Tiểu Thanh Tuyền biết, chẳng phải mình đã trở thành kẻ tiểu nhân rồi sao.

Lão tử muốn làm ngụy quân tử chứ không muốn làm chân tiểu nhân, hắn trong lòng cười hắc hắc, liền sau đó cũng bình thường trở lại.

Tiểu Thanh Tuyền thấy hắn không nói gì, chỉ nhìn nàng chằm chằm, trên mặt có chút phát nóng, lại có chút mừng rỡ. Cuối cùng mang theo vài phần khó chịu khẽ gát:

- Người, người, nhìn ta làm cái gì?

Lâm Văn Vinh miệng ba hoa cười nói:

- Tiểu tiểu thư, một hai ngày không có gặp, người càng lúc càng đẹp.

Tiểu Thanh Tuyền trong lòng cảm thấy dồn dập, hừ nhạt nói:

- Người nói dễ nghe một chút như vậy để làm gì, chẳng lẽ có tâm sự sao.

‘Ha ha ha ha’, Lâm Văn Vinh cười ha hả, long thầm nghĩ: “Người cũng không phải lão bà của ta, ta có tâm sự, cũng không có quan hệ gì đến người, chỉ có Xảo Xảo mới có quan hệ với ta. Nhưng Xảo Xảo bảo bối nhu thuận như vậy tuyệt đối sẽ không giống người hỏi ta như vậy.”

Hắn cười vài tiếng nói:

- Ta thấy người lưu lại cho ta vài ba kí tự, đặt trên đồ vật, có thể bỏ đi.

Tiểu Thanh Tuyền vừa thẹn lại vừa thích, hung hăng liếc hắn, thầm nghĩ, “Người cho rằng ai ta đều lưu tự, hàng ngày cũng cùng nói chuyện như người sao.”

Lâm Văn Vinh tự mình vừa mới hoàn thành phối chế hương thủy, liền lấy ra một bình từ trong người nói:

- Đây, xem như thành phẩm đầu tiên, tặng cho người.

Tiểu Thanh Tuyền vui vẻ nói:

- Cái này đã phối chế thành công sao?

Nhận bình hương thủy trong tay hắn, vừa nhẹ nhàng mở nút bình, một mùi thơm ngát đập vào mũi nàng. Hương thơm man mác, lưu mãi không tan. Đúng là mùi Tiểu Thanh Tuyền thích nhất. Tiểu Thanh Tuyền cầm hương thủy yêu thích không buông tay, trên mặt nở nụ cười rực rỡ như tháng ba.

- Cái này là mùi hoa lài, đúng không?

Lâm Văn Vinh mỉm cười nói:

- Đúng, đây là hương thủy vị hoa lài, người không phải là thích mùi hương thanh đậm sao, rất thích hợp với người đó.

Căn cứ theo cách thưởng thức mùi hương của phụ nữ, Tiểu Thanh Tuyền là dạng nữ tử thanh tâm quả dục, thích hợp với hương thủy mùi thơm man mác của hoa lài.

- Người thế nào biết được? Thủy phần này gọi là hương thủy sao? Tên mặc dù tục khí, nhưng cũng rất là chính xác.

Tiểu Thanh Tuyền nhướn miêng cười hỏi.

Nàng cùng Lâm Văn Vinh ở chung đã lâu, mỗi ngày thiên văn địa lý đến dân sanh bàn luận. Tuy cũng rất là thích nhưng chưa có bao giờ cao hứng như hôm nay.

Lâm Văn Vinh thấy nàng cười, như trăm hoa đua nở, ngay cả mẫu đơn trong viện tử cũng chịu kém, trong lòng nhảy lên vài cái, thầm nghĩ ta nếu thấy nàng vài lần nữa, chắc bị nàng mê hoặc mất?

- Đúng vậy. Đã gọi là hương thủy, đại tục chính là đại nhã, danh tự này giản đơn, ta thấy nó rất tốt.

Lâm Văn Vinh thấy nàng cao hứng như thế, trong lòng cũng có chút vui mừng, Tiểu Thanh Tuyền cùng hắn trong lúc này tựa hồ có chút tình ý. Không tưởng được, ở chung với Lâm Văn Vinh lâu vậy cũng rất tự nhiên, trong khoảng thời gian ngắn khiến cho Lâm Văn Vinh có chút trù trừ, không biết nha đầu này cuối cùng suy nghĩ cái gì.

Tiểu Thanh Tuyền cũng là một nữ tử thông minh, học một hiểu ba, liền có thể hỏi như thế:

- Đã có hương thủy mùi hoa lài, vậy chắc cũng có thể tìm thêm biện pháp tạo hương thủy khác. Người học ở đâu ra vậy?

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Thật khó mà gạt được người a. Ta bây giờ làm ra chỉ có ba loại, ngoại trừ hoa lài ở ngoài, còn có hoa lan cùng mân cô hương thủy.

Tiểu Thanh Tuyền nghĩ một chút rồi nói:

- Có thể tặng ta mỗi loại một bình không? Ta muốn loại mân côi được không?

Lâm Văn Vinh nói:

- Lấy mân côi hương thủy làm gì? Cái đó không thích hợp với người.

Mân côi hương thủy đại biểu cho tình nhân ái luyện, tiểu thanh tuyền cao quý đậm nhũ, chỉ có hoa lài với hương thơm thanh nhũ, có thể phối với khí chất của nàng mà thôi.

Tiểu Thanh Tuyền cười một tiếng mới:

- Người sao lại biết nó thích hợp với ta? Ta từ nhỏ đã được gặp một tây dương truyền giáo sĩ, hắn đã nói với ta rằng hoa có hàm nghĩa bất đồng. Như mân côi hàm nghĩa với lài bất đồng. Ta tâm lý có chút tò mò, hồi tưởng hỏi lại xin người một bình.

Lâm Văn Vinh sửng sốt một chút :

- Tây dương truyền giáo sĩ?, có phải là tây dương quý tử yêu không, thời đại này đã cùng tây dương thông thương rồi sao? Thật sự là quá tốt, nội y của lão tử, có thể bán cho dương quý tử. Hương thủy này, lão tử bán cho Pháp, kiếm thật nhiều tiền.

lâm văn vinh hỏi tiếp:

- Truyền giáo đạo sĩ là người Pháp ? Anh hay Bồ Đào Nha?

Tiểu Thanh Tuyền không nghĩ rằng hắn cũng biết nhiều quốc gia như vậy, trên mặt lộ ra nét kinh ngạc vui vẻ nói:

- Người như thế nào biết được anh và pháp? Ước Khắc sự phụ là người Tây Ban Nha.

Lâm Văn Vinh cười khổ:

- Ta như thế nào không biết Tây Ban Nha và Pháp? Con mẹ nó, dương tử quý khi dễ chúng ta bao năm, lão tử nếu không biết bọn chúng, vậy mà là người Đại Hoa sao?

Lâm Văn Vinh không có trả lời nàng, hỏi lại:

- Ước Khắc sự phụ kia không phải người Anh, hắn nói tiếng Anh sao, người có thể nghe được à?

Tiểu Thanh Tuyền nghe hắn nói không phải tiếng anh, biết hắn không phải người ngu muội, trong lòng càng thêm cao hứng nói:

- Ước Khắc sự phụ tới Đại Hoa đã nhiều năm, tiếng Hán cũng tốt lắm. Lâm Tam người biết nước Anh ở đâu sao? Ước Khắc sự phụ nói, Tây Ban Nha ở tại một vùng biển, cách Đại Hoa ta hàng ngàn dặm, bọn họ theo thương thuyền hơn một năm mới tới Đại Hoa.

Lâm Văn Vinh thở dài nói:

- Chúng ta ở trên thế giới này, phân làm năm đại châu, đại hoa chúng ta ở đây, là Á châu, Anh ở châu Âu, bọn họ diện tích nhỏ hơn chúng ta, nhưng là một trong những nước công nghiệp cực kì phát triển, được công nhận là cường quốc trên biển. Ngoài ra, còn có Pháp, Tây Ban Nha, Bồ Đào Nha đều là cường quốc trên biển. Đại Hoa mặc dù địa linh nhân kiệt, nhưng trong công nghiệp cùng bọn họ thật sự có chênh lệch lớn, tương lai sẽ gây cho chúng ta uy hiếp.

Tiểu Thanh Tuyền thần sắc nghi ngờ, hiển nhiên nhất thời không thể lý giải, Lâm Văn Vinh âm thầm nở nụ cười nghĩ: “Ta cùng nàng giải giải làm cái gì, nàng như thế nào mà hiểu được.”

- Được rồi, Tiểu tiểu thư, Đại Hoa chúng ta cùng Anh, Pháp, Tây Ban Nha có cửa khẩu thông thương không? Nếu lão quý giáo sĩ truyền đạo đã tới Đại Hoa, ta liền phải mang nội y cùng hương thủy, nhờ hắn mang về châu Âu bán. Mẹ nó, nói đùa thôi chứ lão quý người, ta nào có sợ ai?

Tiểu Thanh Tuyền tựa hồ đối với công việc triều chánh rất quan tâm, Lâm Văn Vinh vừa hỏi, nàng liền trả lời:

- Đại Hoa ta cùng bọn chúng không có cửa khẩu thông thương, chỉ là ta có nghe nói vùng duyên hải có địa phương cùng với nơi khác thông thương, thuyền bọn họ thường xuyên đi qua Cao Lệ, nhưng hình như không có nghe nói đi đến Anh. Trong tỉnh Giang Tô này, Trấn Giang có hải khẩu.

Thấy Lâm Văn Vinh trầm tư đứng lên, Tiểu Thanh Tuyền liền không nói, chỉ nhìn hẩn lảng lạng suy nghĩ, trong lòng có một cảm giác điềm tĩnh.

Đợi nửa thời thần, Lâm Văn Vinh mới gật đầu cười, nói với Tiểu Thanh Tuyền:

- Mới vừa rồi ta có đi hơi xa khỏi câu chuyện, người muốn mân côi hương thủy thật không?

Tiểu Thanh Tuyền thấy hẩn thần sắc trù trừ, liền hỏi:

- Sao? Người không nguyện ý sao?

Lâm Văn Vinh trịnh trọng vô cùng nói:

- Ta nói thật, mân côi hương thủy ta bây giờ mới tạo được một bình. Hơn nữa mân côi có chút ý nghĩa, ta nghĩ đây là lần đầu, ta cũng muốn tặng nữ tử ta thích, trên thế giới này, nàng đối với ta rất quan trọng.

Tiểu Thanh Tuyền tâm lý hơi có chút khó chịu, quả nàng không nghĩ hẩn cũng biết ý nghĩa của mân côi, chỉ là không hiểu lời hẩn có ý tứ gì? Là ám chỉ cái gì chứ?

Sắc mặt nàng có chút đỏ bừng, không dám lại nhìn hẩn, nhẹ giọng nói:

- Ta biết, người có ý trung nhân rồi đúng không?

Nhớ tới tiểu nha đầu Xảo Xảo, Lâm Văn Vinh trên mặt hiện vẻ tươi cười, nói:

- Có, nàng chỉ là một tiểu nha đầu. Mân côi hương thủy này ta muốn tặng nàng.

Thấy vẻ mặt hẩn như thế, Tiểu Thanh Tuyền cũng không biết làm sao, trong lòng đột nhiên có cảm giác mất mát. Nàng đột nhiên cả kinh, thầm nghĩ: “Ta làm sao vậy? Từ khi gặp lại hẩn, mỗi ngày lại cùng hẩn gặp mặt, cùng hẩn đấu khẩu, trong lòng có cảm giác thích thú khoái hoạt, chẳng lẽ ta đối với hẩn nảy sinh tình cảm sao?”

Nàng xuất thân cao quý, đệ tử danh môn, từ nhỏ thanh tâm quả dục, đối với việc nam nữ duyên ái cực kỳ lãnh đạm. Nghĩ một hồi nàng nhẹ nhàng lắc đầu, đẩy ý niệm đó ra khỏi đầu, rồi lạnh nhạt cười nói:

- À, thật không, ta thật ra chúc mừng người. Nàng là tiểu thư nhà nào?

Lâm Văn Vinh lúc đầu tưởng nàng với mình có chút vấn vương, nhưng thấy nàng thần sắc tự nhiên, cũng không có chút hờn giận, thầm nghĩ: “Quái, chẳng lẽ lão tử không đủ mị lực, chỉ có thể mê đảo tiểu nha đầu Xảo Xảo thôi sao?”

Hẩn không suy nghĩ nhiều, liền mỉm cười nói:

- Cũng không phải người lạ, đó là ta mấy ngày trước đây có đề cập qua với người đó, là tiểu nha đầu Xảo Xảo mở tửu lâu.

65. Chương 62: Tài Nữ Lạc Ngưng

Tiểu Thanh Tuyền nhẹ thở dài, than :

- ‘Dễ tìm vật vô giá, khó kiếm kẻ tình chung’. Vị Đồng tiểu thư này đối với người tình thâm nghĩa trọng, người ngàn vạn lần không được phụ bạc nàng.

Lâm Văn Vinh ha hả cười to:

- Chẳng lẽ nàng lại xem ta là loại người đó sao?

Tiểu Thanh Tuyền cười khê nói :

- Ta thấy người trêu chọc nữ tử cũng không ít đâu, nàng Tần Tiên Nhân đó đối với người cũng có chút hảo cảm , để ta xem sau này người làm sao thu xếp cho ổn thỏa?

Lâm Văn Vinh ra vẽ bắt đắc dĩ, lắc đầu than:

- Kiếp đẹp trai phải chịu nhiều phiền não thôi.

Tiểu Thanh Tuyền thấy dáng vẻ đó của hắn, nhìn không được lên cười một tiếng, chỉ cảm thấy cùng với hắn nói đôi ba câu, bao nhiêu phiền não cũng đều tiêu tan.

Hai ngày sau đó, Lâm Văn Vinh chế ra mấy loại dụng cụ. Hắn chọn một tòa nhà bỏ hoang trong Tiêu gia làm xưởng sản xuất nước hoa. Tòa nhà này vốn là tài sản của tổ tiên Tiêu gia, diện tích rộng rãi, hơn nữa lại rất gần trạch viện của Tiêu gia.

Lâm Văn Vinh cùng Thường bá thương lượng, sau cùng dựa theo bản vẽ thiết kế bắt đầu thi công cải tạo lại tòa nhà.

Công nghệ phối chế nước hoa đã không còn vấn đề gì, nhưng lại phát sinh vấn đề tiếp theo: Quy mô sản xuất như thế nào. Theo suy nghĩ của Lâm Văn Vinh, hương tinh do hắn một mình nắm giữ, dùng phương pháp chiết ép tạo ra, tuy có chút lãng phí nguyên liệu, nhưng lại là phương pháp đơn giản nhất. Sau đó đem loại nước ép thô này bắt đầu tinh lọc lại, đó cũng không thành vấn đề.

Nhưng thật ra việc đem hương tinh, tửu tinh, nước tinh khiết theo đúng tỉ lệ rót vào, phải dùng loại ống dẫn như thế nào, cũng là vấn đề lớn. Ở thời đại này, không có thép không rỉ, nếu dùng loại sắt thường, dĩ nhiên sẽ bị hoen rỉ. Hơn nữa ở đây cũng chẳng có pha lê giữ nhiệt. Ống dẫn phải cấu tạo như thế nào đây, thật sự phải một phen đau đầu suy nghĩ.

Cuối cùng chính là Thường bá lại dựa theo kinh nghiệm đưa ra kiến nghị: Dùng loại mao trúc đã trưởng thành, chặt lấy các nhánh nối lại với nhau làm ống dẫn. Chủ ý này trải qua thí nghiệm, quả thật có thể dùng, cuối cùng cũng giải quyết được vấn đề trọng đại này.

Liên tục mấy hôm bận rộn xoay sở, cũng không có thời gian đi gặp Tiên Nhân. Nghĩ cũng kỳ quái, dường như Tàn Tiên Nhân cũng biết việc đó, mấy ngày qua cũng không tìm hắn, khiến cho Lâm Văn Vinh rất lấy làm ngạc nhiên.

Rời khỏi Tiêu gia, hắn đi thẳng tới tham gia ngày khai trương tửu lâu. Hôm qua, Lâm Văn Vinh tìm gặp Xảo Xảo và cha con Đồng Thanh Sơn, biết rằng việc chuẩn bị cho lễ khai trương đã chuẩn bị xong xuôi, lúc này mới thấy tạm yên tâm. Cũng may bây giờ hắn ra vào Tiêu gia cũng không gặp phiền toái gì, công việc hai bên cũng chưa để chậm trễ lần nào.

Lúc sáng sớm, Lâm Văn Vinh đã kiểm cố, từ Tiêu gia chạy thẳng tới tửu lâu.

Xa xa nhìn lại, tửu lâu treo vải xanh đỏ, treo đèn kết hoa, khí khái phi phàm. Ở trên lầu có treo một tấm biển đen viền vàng, phía trên viết mấy chữ vàng lớn “Thực Vi Tiên”. Bên dưới còn đề thêm mấy chữ nhỏ “Giang Tô Lạc Mẫn”.

Tấm biển này là chính tay Giang Tô tổng đốc Lạc Mẫn viết lên, tặng cho Văn Vinh là một món lễ vật. Có mấy chữ này, có thể nói, Thực Vi Tiên vừa khai trương đã tràn đầy sinh ý.

Vị Giang Tô tổng đốc Lạc Mẫn này nghe nói hiếm khi nào chịu đề tự. Lần này lão phá lệ, thật sự làm cho Lâm Văn Vinh có cảm giác ngoài ý muốn. Lạc Mẫn này chưa từng gặp mặt Lâm Văn Vinh, lại tặng cho hắn lễ vật như vậy. Không nghĩ đến lại hào phóng vậy chứ? Lâm Văn Vinh suy nghĩ lại một lượt, biết việc này không thể nào đơn giản như vậy, bất quá đây cũng là một hảo sự. Lâm Văn Vinh dù nghĩ không ra, nhưng cũng không cố gắng tìm hiểu thêm nữa.

Bên ngoài tửu lâu có đặt một cái bục thật lớn, dùng vải đỏ phủ lên trên. Từ sớm đã có không ít người tới xem, nhưng không ai biết được nó dùng để làm gì.

Thực Vi Tiên có năm tầng, trên cao có treo bốn dải lụa hồng lớn, trên đó có những tú cầu đỏ thắm, nhìn qua quả thật vui mắt.

Đứng phía trước cửa chính, là lão Đồng Cổ và hơn mười tên tiểu nhị, tám nam tám nữ, dựa theo yêu cầu của Lâm Văn Vinh, tiểu nhị của tửu lâu đều mặc trang phục thống nhất, nữ tử mặc áo khoác ngắn và quần dài màu hồng, nam tử trang phục toàn thân màu xanh lục. Tám nam tám nữ chỉnh chỉnh tề tề đứng ở hai bên đối diện nhau, từ thân phát ra vẻ khí phái uy phong.

Cha con lão Đồng đều mặc quần áo mới, đứng ở trước tủ lầu. Xảo xảo mặc chiếc áo màu hồng nhạt, mặt mỉm cười đứng sau lưng cha và em trai. Lâm Văn Vinh vì thân phận có vấn đề, không thể công khai lộ diện, tủ lầu này trên danh nghĩa do lão Đồng mở ra.

Đồng Văn Vinh thấy Lâm Văn Vinh vội vàng chạy đến gặp, cười duyên nói :

- Đại ca, người đã đến.

Lâm Văn Vinh nhẹ mỉm cười, từ trong ngực lấy ra lọ nước hoa hương hoa hồng nói :

- Xảo Xảo, nàng hôm nay trông thật xinh đẹp, nước hoa này là ta tặng cho nàng.

Lâm Văn Vinh mấy ngày gần đây đã đem chuyện nghiên chế nước hoa nói cho Xảo Xảo. Hôm nay nàng lại được hân khen ngợi, hai má ửng hồng, đem lọ nước hoa cầm chặt trong tay nói khẽ :

- Đại ca, cảm ơn huynh!

Nàng thấy Lâm Văn Vinh vẫn như cũ mặc một bộ thanh sam trang phục của gia đình, nắm lấy tay hân cười nói :

- Đại ca hôm nay là chủ nhân gia, làm sao có thể ăn mặc tùy tiện như vậy chứ?

Lâm Văn Vinh mỉm cười nói :

- Ta không muốn lộ diện, mặc quần áo đẹp để mà làm gì?

Đồng Xảo Xảo lại không nghe hân nói, dẫn hân lên lầu. Lầu năm “Phú quý tài hoa”, tạm thời chưa có an bài. Xảo Xảo lôi Lâm Văn Vinh lên đây, từ trong quây lấy ra một bộ quần áo mới tinh, đưa cho Lâm Văn Vinh :

- Đại ca, đây là của muội tặng cho huynh, huynh thử mặc vào xem có vừa người không?

Lâm Văn Vinh “Ừ” một tiếng, thấy Xảo Xảo ra khỏi cửa, vội giữ lấy tay nàng nói :

- Xảo Xảo, nàng muốn đi đâu?

Xảo Xảo đỏ mặt nói :

- Đại ca, huynh ở đây thay quần áo, muội ra phía trước chờ huynh.

Lâm Văn Vinh kêu lớn nói :

- Nàng ở chỗ này giúp ta thay đồ cho tốt đi.

Đồng Xảo Xảo liếc mắt nhìn hân, cắn cắn môi, cúi đầu “Vâng” khẽ.

Lúc này khí trời đang lạnh, Lâm Văn Vinh bên trong còn mặc thêm quần áo lót, Xảo Xảo mặc dù có chút thẹn thùng, cuối cùng cũng không quá thất thố. Nàng toàn bộ tâm tư đều để trên mình Lâm Văn Vinh, hầu hạ hân mặc quần áo, vuốt vuốt lại quần áo cho phẳng nếp, xem xét cẩn thận, mới yên tâm nói :

- Đại ca, tốt rồi!

Lâm Văn Vinh dung mạo căn bản không tệ, nay lại thay quần áo mới càng hiện lên dáng vẻ phong lưu tiêu sái, Đồng Xảo Xảo ngơ ngẩn nhìn hân nói :

- Đại ca, Xảo Xảo cảm thấy thật hạnh phúc!

- Nha đầu ngốc!

Lâm Văn Vinh nhẹ nhàng cầm tay nàng, vuốt nhẹ má nàng một cái nói tiếp:

- Còn không chịu bắt đầu đi, sau này đại ca nhất định sẽ làm cho nàng trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất thiên hạ.

Xảo Xảo là một tiểu cô nương thần khiết, làm sao có thể chống lại nổi sự công kích của những lời đường mật ấy, trong lòng vui sướng, không biết nói thế nào, chợt thấy cả người nóng lên, thì ra đại ca đã đem nàng ôm vào lòng sưởi ấm. Ôm Xảo Xảo đến khi nàng thở hổn hển, Văn Vinh mới buông nàng ra nói :

- Đợi hôm khác, ta sẽ thưa với cha nàng việc của chúng ta, để ta và Xảo Xảo đạt thành tâm nguyện.

Xảo Xảo mặt đỏ tới mang tai, khẽ “ừ” một tiếng nói :

- Đại ca! Đại sự của huynh quan trọng hơn, chỉ cần trong lòng đại ca có muội, là muội đã hết sức thỏa mãn rồi. Muội sẽ vì đại ca quản lý tửu lầu này thật tốt. Muội nhất định sẽ trở thành người như đại tiểu thư, có thể giúp đại ca phân ưu giải sầu.

Xảo Xảo thân hình tuy yếu nhược, nhưng khi nói những lời này thì thần tình kiên định, nắm chặt lấy tay Lâm Văn Vinh. Lâm Văn Vinh trong lòng nổi lên một phen cảm động, chưa kịp nói gì, chợt nghe Ti Nghi quản sự phía dưới lớn tiếng xướng :

- Có khách đến ...

Một trận pháo nổ đình tai nhức óc truyền đến, Ti Nghi lớn tiếng nói :

- Kim Lăng Lạc Viễn công tử, cung tặng lễ vật, chúc khai nghiệp thành công!

Lạc Viễn hôm nay dáng vẻ cũng rất vui mừng, gặp Đồng Nhân Đức và Thanh Sơn ôm quyền nói :

- Đại thúc, Thanh Sơn, cung hỉ cung hỉ!

Đồng Nhân Đức biết người trước mắt chính là con trai của Tổng đốc đại nhân. Nếu là trước kia, thì dù có mời cũng không tới, đều là do Lâm Văn Vinh có tài năng kiến thức, lập tức cung kính ôm quyền nói :

- Cảm ơn công tử hậu ái, mời công tử lên lầu dùng trà.

Lạc Viễn lên tầng hai, mắt thấy Lâm Văn Vinh mặc trang phục mới đang cùng Xảo Xảo đi xuống, bèn cười hì hì ôm quyền nói :

- Đại ca, tẩu phu nhân, chúc mừng, chúc mừng!

Xảo Xảo sắc diện đỏ bừng, Lâm Văn Vinh cười ha hả nói :

- Cảm ơn, cảm ơn, tiểu Lạc, không nghĩ là người lại tới sớm như vậy!

Lạc Viễn cười nói :

- Ái chà, đại ca có chuyện, thân là huynh đệ phải tới gặp sớm chứ? Hôm nay đệ đến đây là vốn để quét sạch, vét sạch đó.

Một tràng pháo nổ lại truyền đến.

- Diệu Ngọc phường Tần Tiên Nhân tiểu thư, tới tặng lễ vật, chúc khai nghiệp thành công.

Nghe Ti Nghi xướng lên như vậy, Lâm Văn Vinh cau mày nói :

- Nàng ta tại sao cũng tới vậy?

Lạc Viễn liếc nhìn Đồng Xảo Xảo, cười hì hì nói :

- Đại ca, huynh cũng thực là may mắn quá !

Diễm danh của vị Tần Hoài Hà tên Tiên Nhân này, Đồng Xảo Xảo cũng đã nghe qua, lúc này thấy đại ca có vẻ xấu hổ, thầm nghĩ vị Tần Tiên Nhân này không phải là người cũ của đại ca chứ? Nàng đang lúc tình đầu vừa hé, đối với việc này sao có thể không để ý chứ, trong lòng đau xót, nhưng lại cố tỏ ra mạnh mẽ cười nói :

- Đại ca, huynh là người quen của Tần tiểu thư, sao không nhanh ra mời nàng lên đây?

Lâm Văn Vinh thấy Xảo Xảo thông tình đạt lý, trong lòng cảm động, ghé tai nàng nói :

- Xảo Xảo, nàng yên tâm, nàng vĩnh viễn là bảo bối mà đại ca yêu thương nhất!

Xảo Xảo vừa thẹn vừa mừng, vội cúi đầu, mặt mày nóng bừng cả lên. Lúc này Tần Tiên Nhân được Đồng Thanh Sơn bồi tiếp, mang theo hai nàng Tiểu Liên đi đến, thấy Lâm Văn Vinh, bèn tới chúc tụng:

- Công tử, chúc người khai trương đại cát!

Lâm Văn Vinh cười khổ nói:

- Nàng cũng biết sao?

Hắn chưa từng nói với Tần Tiên Nhân là tửu lâu này do chính mình mở, không biết là nàng từ đâu mà biết được. Tần Tiên Nhân trừng mắt liếc hắn, duyên dáng nói:

- Nhìn cách bố trí của tửu lâu này, ngoại trừ công tử ra, trên thiên hạ còn có người thứ hai có thể làm ra sao?

Mị lực của nàng vốn đã làm điên đảo chúng sanh, lúc này vẻ mặt giận dữ, càng tỏa ra phong vận mê hoặc vô hạn, khiến cho nam tử đương trường ai nấy đều có chút khuynh đảo.

Xảo Xảo thấy phong tư của Tần Tiên Nhân, tự biết vô luận là tướng mạo hay khí độ, mình đều không thể bì kịp nàng, trong lòng không khỏi nổi lên cảm giác buồn bã tự ti, ánh mắt nhất thời trở nên ảm đạm. Lâm Văn Vinh nhìn quang thấy Xảo Xảo thần sắc buồn rầu, vội vàng cầm lấy tay nàng, mỉm cười nhìn nàng.

Xảo Xảo thấy ánh mắt của đại ca, biết rằng hắn đang an ủi cổ vũ mình, trong lòng ấm áp, tâm tình trở nên thoải mái, tiến lên nói :

- Người là Tần tỷ tỷ sao ? Muội thường nghe đại ca nhắc tới tỷ. Tỷ tỷ trông thật là xinh đẹp.

Tần Tiên Nhân liếc nhìn Lâm Văn Vinh một cái thật lâu, mới nắm lấy tay Xảo Xảo nói :

- Tiểu muội muội, người cũng rất xinh đẹp.

Đứng nghe hai nàng nói chuyện với nhau, Lâm Văn Vinh có chút không được tự nhiên, đang muốn kiểm có chuồn ra ngoài, lại nghe Ti Nghi ngoài cửa xướng lên :

- Kim Lăng Lạc Ngưng Lạc tiểu thư, tới tặng lễ vật, chúc khai nghiệp thành công.

Lạc Ngưng? Cái tên này mình dường như chưa từng nghe qua, Lâm Văn Vinh trong lòng nghi hoặc, thấy Đồng Xảo Xảo với Thanh Sơn, Lạc Viễn ba người thần sắc không có vẻ gì là ngạc nhiên, thầm nghĩ chẳng lẽ bọn họ là bằng hữu sao?

Đang nghi hoặc, một nữ tử từ ngoài cửa nhẹ nhàng bước tới, trên mặt mỉm cười, thần thái an nhiên. Lâm Văn Vinh vừa nhìn, nguyên lai người này là người ngày đó có chút duyên gặp mặt, Ngưng tỷ tỷ.

Ngày hôm đó hắn với Ngưng tỷ tỷ nói chuyện cũng chỉ hơi hợt vài câu, còn chưa hỏi tên của nàng, hôm nay mới biết nàng là Lạc Ngưng.

Lạc Ngưng ? Họ Lạc ? Lâm Văn Vinh giật mình, nhìn qua Lạc Viễn :

- Vị tiểu thư Lạc Ngưng này là ...

Lạc Viễn cười khổ nói :

- Đại ca, đó là gia tỷ.

Đồng Xảo Xảo ở bên kia thấy Lâm Văn Vinh ngây ngây ngốc ngốc, che miệng cười nói :

- Đại ca, huynh không biết rồi. Vị Ngưng tỷ tỷ đó chính là Kim Lăng đệ nhất tài nữ Lạc Ngưng đó.

Lâm Văn Vinh vỗ trán một cái, Xảo Xảo đã từng nói qua, tiểu thư tổng đốc phủ đối với nàng rất tốt. Xảo Xảo học đọc, tập viết đều là do Lạc tiểu thư an bài cả, nhưng hôm đó cũng chưa từng nghĩ là chính là vị Ngưng tỷ tỷ hôm đó.

Lạc Ngưng này nếu là tỷ tỷ của Lạc Viễn, vậy nàng chính là Kim Lăng đệ nhất tài nữ và đệ nhất mỹ nữ, con gái của tổng đốc đại nhân? Ngày đó trên hồ Huyền Vũ, người mà Kim Lăng đệ nhất tài tử Hậu Việt Bạch cố gắng tán tỉnh, không phải là Lạc Ngưng này chứ?

Trời ạ, ta cứ tự hỏi cô nàng này sao lại có cái khí chất như vậy chứ, hóa ra chính là cái gì mà Kim Lăng đệ nhất tài nữ, ngày trước có nằm mơ ta cũng không có nghĩ là thực sự gặp được nàng.

Lạc Ngưng đi tới, nhìn mọi người cười nói :

- Chuyện gì vậy? Mọi người đang cao hứng bàn luận cái gì đó?

Đồng Xảo Xảo và nàng giao tình thân mật nhất, bước tới nắm lấy tay nàng cười nói :

- Ngưng tỷ tỷ, đại ca bây giờ mới biết được thân phận của tỷ, bây giờ đang ngăn người ra kia.

Lâm Văn Vinh cười khở nói :

- Nguyên lai Lạc tiểu thư chính là Kim Lăng đệ nhất tài nữ, thật giấu diếm ta đến khổ.

Lạc Ngưng cười nói :

- Đó là do Lâm đại ca không có hỏi ta, chẳng lẽ muốn ta phải tự giới thiệu mình sao?

Tân Tiên Nhân vốn đã ngưỡng mộ đại danh Kim Lăng đệ nhất tài nữ từ lâu, hôm nay thấy Lạc Ngưng vừa xinh đẹp vừa điềm đạm như thế, trong lòng có chút giật mình, đoạn bước đến cười nói:

- Nguyên lai người là Lạc tiểu thư, Tiên Nhân xin được ra mắt.

Lạc Ngưng từ lâu cũng ngưỡng mộ danh tiếng Tân Tiên Nhân, nghe vậy kinh hãi nói:

- Người chính là Tiên Nhân tiểu thư sao? Tỷ tỷ tài nghệ mới thật là siêu quần, tiểu muội vô cùng bội phục, có dịp phải nhất định gặp tỷ tỷ xin được thỉnh giáo nhiều.

Lâm Văn Vinh thấy các nàng cứ tỷ tỷ muội muội, thỉnh giáo rồi lại thảo luận không ngừng, đã có chút đau đầu. Các nàng đứng nói chuyện vui vẻ, bàn tán cái gì nước hoa, cái gì thời trang không tốt, rồi còn cái gì đó thì từ ca phú, cầm kỳ thư họa loạn cả lên.

Hắn thấy ba nàng ở cùng một chỗ, ai nấy đều xinh đẹp diễm lệ, quả thật không dám đứng lâu, bèn cùng Thanh Sơn với Lạc Viễn chuồn ra ngoài.

- Giang Tô tổng đốc Lạc Mẫn Lạc đại nhân, đến tặng lễ vật ...

Ti Nghi run rẩy xướng lên, khiến Lâm Văn Vinh vừa nghe đã ngây ngốc .

66. Chương 63 : Nghi Hoặc

Quay lại nhìn Lạc Viễn và Lạc Ngưng, thấy hai người cũng đều ngây dại. Hiển nhiên là không nghĩ tới chính cha mình cũng đích thân đến tặng quà. Lạc Viễn bối rối cười nói :

- Đại ca, đệ cũng không biết chuyện này, để chút nữa huynh gặp cha ta, rồi huynh hỏi cho rõ ràng vậy.

Lâm Văn Vinh trong lòng hết sức nghi hoặc. Hắn có dự cảm, vị tổng đốc Lạc Mẫn này tuyệt nhiên không phải là loại nhân vật đơn giản.

Mấy người Đồng Thanh Sơn vội ra ngoài đón tiếp, từ ngoài cửa tiến vào một vị sư gia dáng vẻ gầy gò, chứ không phải là tổng đốc Lạc Mẫn đích thân tới. Vị sư gia hướng tới Lạc Viễn và Lạc Ngưng ôm quyền hành lễ :

- Xin chào thiếu gia. Xin chào tiểu thư.

Lạc Viễn gật gật đầu cười nói:

- Lưu thúc, cha ta phái người tới đây tặng lễ vật chúc mừng ư? Đây chính là chủ nhân của tửu lâu này, Lâm công tử.

Lâm Văn Vinh trong lòng cả kinh, đối với người ngoài, chủ nhân của Thực Vi Tiên chính là lão Đồng. Hôm nay Lạc Viễn đích thân đến đây, sự hiện diện này hiển nhiên có ý nghĩa phi thường. Có phải Lạc Mẫn đã biết ta mới chính là chủ nhân của Thực Vi Tiên ? Nếu là vậy chẳng lẽ biết ta sao ? Lão đối với ta hết sức coi trọng là tại vì sao ? Ta chỉ là một gia đình nho nhỏ của Tiêu gia mà thôi. Lão chính là người đứng đầu một tỉnh, uy danh cực lớn, nhưng lại đối với một cái tửu lâu nho nhỏ coi trọng như vậy, việc này tuyệt đối không chỉ đơn giản là vì mình cùng nhi tử lão giao hảo. Trong chuyện này tuyệt đối phải có nguyên nhân đặc biệt.

Lục Văn Vinh tâm tư xoay chuyển, quay nhìn Lạc Viễn, thấy hần tuy cũng có chút nghi hoặc, nhưng cũng không quá gật mình. Lâm Văn Vinh trong lòng chợt nhận định, tên tiểu Viễn này nhất định có đối gạt mình vài chuyện.

Vị sư gia hướng tới Lâm Văn Vinh ôm quyền cười nói :

- Cung hỉ Lâm công tử. Trước đi đi, lão gia nhà ta đã đặc biệt giao phó, nhất định phải gặp bằng được Lâm công tử, chúc mừng người. Lão gia vì thân phận không cho phép, không thể tự mình đến đây chúc mừng, chỉ có thể giản lược biểu lộ tấm lòng thế này thôi, hi vọng công tử không lấy làm phiền lòng.

Lâm Văn Vinh nghe giọng hần nói đầy vẻ lấy lòng, cảm thấy vô cùng ngờ vực. Lạc Mẫn vốn là người đứng đầu Giang Tô. Tại Giang Tô này, cũng được xem là nhân vật lợi hại, không biết vì sao lại xem trọng mình như thế. Theo như ý mà vị sư gia này nói, nếu không phải vì quy củ trong quan trường, thì Lạc Mẫn đã đích thân đến chúc mừng rồi. Trời ạ, tỉnh trưởng đích thân tới đâu phải là chuyện nhỏ, lão Lạc này rốt cuộc là muốn gì đây?

Lâm Văn Vinh có chút đau đầu, khẳng định không có ai biết được nguyên nhân việc này, đây chính là biểu hiện của thủ đoạn chính trị đây. Tuy trong lòng không ngừng tính toán, nhưng Lâm Văn Vinh cũng là người tinh minh nhanh nhẹn, vội vàng ôm quyền đáp :

- Lưu sư gia sao lại nói như vậy, thịnh tình của đại nhân hôm nay, tiểu điểm cảm thấy hết sức vinh dự, được tổng đốc đại nhân để ý, ta vui mừng còn không kịp. Xin Lưu sư gia chuyển cáo giùm tới đại nhân, nhận được hậu ý của tổng đốc đại nhân, Lâm mỗ vô cùng cảm kích.

Lưu sư gia trong mắt đầy thâm ý, nếu là người thường, được Giang Tô tổng đốc đề tặng biển hiệu, hần đã phải cúi mình bái tạ nguyện ý trung thành làm việc cho người, nhưng tên Lâm Tam này lại vô cùng đơn giản, chỉ nói hai chữ “cảm kích” là xong, có thể nói hần có chỗ khác thường, tối thiểu là tính cảnh giác của hần rất cao.

Lâm Văn Vinh cũng có nỗi khổ chỉ mình mình biết, hiện tại không biết rõ Lạc Mẫn này đang có ý đồ gì, hần thật không dám nói cái gì mà “Khuyến mã chi lao”, việc chính trị này, một khi lỡ nhúng chân vào bãi lầy, có thể chết lúc nào không hay, tốt nhất là phải hết sức cẩn thận.

Lạc Mẫn tuy chỉ là phái một gia sư đi tặng biển hiệu, nhưng được Tổng đốc đại nhân tặng biển hiệu, cấp bậc của tửu lâu này đã không còn như xưa nữa. Lạc Mẫn cho phần lễ vật này quả thực là không phải nhẹ.

Tiếp đó Lạc Viễn đặc biệt kéo tới một đám bằng hữu, cùng với một ít bằng hữu của lão Đồng và hàng xóm xung quanh đến chúc mừng.

Thấy Lạc Viễn cũng thực sự coi trọng tửu lâu này, Lâm Văn Vinh trong lòng thầm thở dài, tên tiểu Lạc này cùng với lão tử nhà hần giống nhau, đều là những nhân vật không đơn giản. Hần kéo Lạc Viễn ra một bên, hỏi thẳng :

- Tiểu Lạc, có phải cha người đã nói với người cái gì không?

Lạc Viễn gật đầu đáp :

- Đại ca, cha nói đệ phải cố gắng thân cận với huynh, còn nói huynh là một nhân vật phi phàm, tất có ngày một bước lên mây, nói đệ phải cố theo đi theo huynh.

Lâm Văn Vinh nhíu mày hỏi, trong lòng xoay chuyển không ngừng:

- Còn nói thêm điều gì đặc biệt nữa không?

Lạc Viễn cười khỏ nói tiếp :

- Đại ca, cha không cho đệ nhúng tay vào việc trong quan trường, có nói với đệ cũng chỉ là nửa phần mà thôi, đệ chỉ có thể y lời làm theo. Huống chi đại ca người năng lực xuất chúng, là đệ tận mắt chứng kiến, đi theo huynh, tuyệt đối là không có gì phải lo.

Lâm Văn Vinh hít một hơi, ngày đó ta cứ tự hỏi tại sao tiểu Lạc lại dễ dàng ưng thuận là Hồng Hưng như vậy, nguyên lại là do lão Lạc ở phía sau sớm đã có giao phó. Ta còn tưởng là do mị lực của mình có thể thu hút cả nam lẫn nữ chứ.

Lâm Văn Vinh cười nói, hẳn đã không nghĩ ra, liền không thèm nghĩ nữa, chỉ tỏ như đầu thêm thôi.

- Hôm nay, nhà ngươi lại đem tặng bọn ta ba phần lễ vật, là nghĩa làm sao?

Lạc Viễn thấy đại ca không trách tội, cao hứng đáp :

- Đại ca, huynh không biết tình hình nhà đệ. Nhà đệ tuy chỉ có ba người, nhưng cũng chia ra làm ba phái, cha đệ một phái, đệ một phái, tỷ tỷ cũng một phái. Ba người tự thân vận động, không can thiệp vào việc của nhau. Huynh là đại ca của đệ, là bằng hữu của tỷ tỷ, là người mà cha đệ coi trọng, mỗi người một phần lễ riêng, đều là hết sức bình thường. Cha đệ hết sức tiến bộ, trước giờ chưa từng nhúng tay vào chuyện của đệ với tỷ tỷ. Bằng không, huynh nghĩ rằng đệ sao có thể dễ dàng đi những chỗ ‘hoa lệ’ như vậy chứ.

Lão Lạc này quả thật có điểm thú vị. Ở thời đại này đa phần cha mẹ đều nghiêm khắc quản dạy con, Lạc Mẫn lại cho hai con tự do phát triển ‘tài năng’. Bởi vậy khó trách Lạc Viễn công tử thì cả ngày du lang bèn ngoài, còn vị Lạc Ngưng thiên kim tiểu thư cũng tự do tự tại, Lâm Văn Vinh đối với lão Lạc này thật sự có điểm hứng thú.

Hai người nói chuyện trong chốc lát, thấy giờ lành đã đến, Lâm Văn Vinh nhìn Đồng Thanh Sơn gật gật đầu, Đồng Thanh Sơn liền trực tiếp đi an bài.

Đám người đang vây quanh quan sát phía trước từ lâu đã tỏ vẻ sốt ruột, chợt nghe tiếng thanh la vang lên “Đương” một tiếng, cánh cửa phía sau lễ đài mở ra, một tên tiểu tử tuổi chừng mười tám mười chín dáng vẻ thông minh bước ra trước đài, hướng về mọi người xung quanh nói :

- Kính thưa anh em bằng hữu, các vị hương thân phụ lão, hôm nay là ngày từ lâu Thực Vi Tiên chúng tôi khai trương, để báo đáp tấm thịnh tình của mọi người, chúng tôi quyết định đề ra một chính sách ưu đãi, hoan nghênh các vị bằng hữu quang lâm chiếu cố. Trong vòng một tháng kể từ hôm nay, phàm ai tiêu xài tại bốn điểm mười lượng, sẽ được tặng lại một phiếu mua hàng, trị giá hai lượng. Phiếu này tuy không thể đổi ra lại bạc để sử dụng, nhưng tại bốn điểm có thể tùy ý tiêu phí. Cũng trong tháng này vị bằng hữu nào tiêu phí tại bốn điểm hơn trăm lượng bạc, sẽ được tặng ngay một phiếu khách quý, nếu cầm phiếu này đến bốn điểm ăn uống, nhất luật được giảm giá một phần tám. Hơn nữa, bốn điểm còn chuẩn bị rất nhiều loại phiếu ưu đãi khác, bằng hữu nào mang theo các phiếu ưu đãi này sẽ được hưởng giá ưu đãi khi ăn uống tại bốn điểm ...

Tên tiểu tử này miệng lưỡi lưu loát, thao thao bất tuyệt. Trong lúc đó, bọn tiểu nhị của Thực Vi Tiên sớm đã đem danh mục các loại ưu đãi dán khắp nơi. Danh mục ưu đãi này quả thật rất có sức hấp dẫn, ví như việc ăn mười được hoàn lại hai, còn các loại phiếu ưu đãi kích thích tiêu dùng, lập tức khiến cho mọi người sôi sục hẳn lên.

Tần Tiên Nhân nhìn đám người đang hăm hở dưới kia, cười hỏi:

- Công tử, việc này cũng là người sắp xếp phải không?

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc đáp :

- Chỉ là một chút tài mọn, Tiên Nhân tiểu thư hà tất phải bôi xấu ta.

Lạc Ngưng cười khúc khích nói :

- Lâm đại ca, chủ ý này không biết huynh làm thế nào lại nghĩ ra, thật là thú vị, hết lần này đến lần khác khiến người ta bị gạt mà không biết.

Lạc Viễn vẫn chưa hiểu ra ý tứ, hỏi :

- Sao lại là gạt người ta chứ?

Lạc Ngưng nhìn tiểu đệ của mình cười đáp :

- Vừa rồi có nói ai xài mười lượng bạc, sẽ được tặng lại phiếu giá hai lượng. Nếu hoàn toàn lừa gạt hết, nghĩa là dùng mười lượng bạc của mình đi mua thứ có giá mười hai lượng bạc, hơn nữa đều phải mua hàng tại từ lâu, cùng lắm là được giảm giá một phần chín mà thôi, nhưng mọi người lại tưởng rằng mình tự nhiên lại có thêm hai lượng bạc nữa. Việc ăn uống lại càng xảo trá hơn. Một chén trà, một bát mì, một lượng thịt trâu, tính riêng ra, đều phải bốn phân bạc ra, song kết hợp với phiếu ưu đãi thành ra một lượng

bạc. Thoạt nhìn thì tưởng là ưu đãi, thực ra không phải vậy. Bởi vì, người ta khi ăn thấy cái lợi bên ngoài như vậy, vì để được hưởng giá ưu đãi, thì càng cố gắng chi ra nhiều tiền mua đồ ăn, rốt cuộc tởu lâu thu về lại càng nhiều, đó không phải là xảo trá thì là cái gì chứ?

Lạc Viễn giật mình đại ngộ, hướng Lâm Văn Vinh giờ ngón cái nói :

- Đại ca, huynh quả thực là lợi hại!

Lâm Văn Vinh cười ha hả nói :

- Lạc Ngưng tiểu thư, nếu nàng mà đi làm ăn, nhất định sẽ trở thành một tên gian thương còn gian trá hơn ta.

Lạc Ngưng mặt đỏ bừng, im lặng không đáp. Lúc này đã có người lục tục kéo vào trong điểm, bắt đầu mua bán. Tấm bảng đó quả thực có sức mạnh vô cùng, đã thấy có người đã dùng phiếu ưu đãi mua được chút “tiện nghi” gì đó, càng khiến mọi người thêm hăm hở.

Tuy nhiên trước đài cũng có một số không ít, trông quần áo trang phục mà đoán, đều là người đọc qua chút sách vở, có chút cao ngạo, ra vẻ khinh thường đám người đang tràn vào tởu lâu hòng được hưởng chút điểm lợi ích đó.

Tên tiểu tử đứng trên bục kia là do Lâm Văn Vinh yêu cầu Đồng Thanh Sơn, trong mấy trăm huynh đệ Hồng Hưng tình nguyện ra, là người có khả năng ứng biến linh hoạt nhất, đại khái giống như là những người dẫn chương trình vậy.

Tên tiểu tử này ôm quyền tiếp tục nói :

- Để báo đáp các vị hương thân phụ lão đã hậu ái với bốn điểm, bốn điểm đã đặc biệt tới Diệu Ngọc Phường mời hai danh ca, Tiểu Liên và Tiểu Thúy hai vị cô nương, vì mọi người trình diễn một khúc “Tây Sương” do Tần Tiên Nhân tiểu thư vừa sáng tác.

Nếu nói đến ai đó, đám tài tử này có thể không biết, nhưng nói đến Diệu Ngọc Phường và Tần Tiên Nhân, bọn tài tử đứng dưới đài đều là những người có chút phong lưu, sao có thể không biết, lập tức kêu “hảo” một tiếng tiến vào.

Tiểu Thúy với Tiểu Liên, một người quần áo màu tím đỏ, một người màu vàng nhạt, chậm rãi bước lên bục. Hai tiểu cô nương này tuổi tuy còn nhỏ, nhưng thân thể đã xuất chút dấu hiệu, đều thể hiện ra bên ngoài vài phần quyến rũ. Hai người tay nắm tay, hướng mọi người cúi chào, quanh đài mọi người đều lớn tiếng khen “hảo”

Một âm thanh nhẹ nhàng vang lên, tiếng đàn cầm nhẹ đưa, chính là ban nhạc do Tần Tiên Nhân đích thân mang từ Diệu Ngọc Phường tới, thời gian qua chuyên môn luyện tập khúc “Tây Sương”, giờ đã trở nên hết sức thần thực.

“Quá bước Tây Sương một làn hương, cách vách tiểu thư chốn phòng trung ...”

Tiểu Liên nắm chặt tay Tiểu Thúy, thân thể nhẹ lay động, theo tiết tấu cùng nhau cất lời ca. Tiếng hát vừa ra, mọi người đều cảm thấy kinh ngạc, bài hát này giai điệu mới mẻ, âm điệu du dương, so với các tiểu khúc cũ đều là bất đồng, mà khó hiểu nhất là, hai vị cô nương này thân thể không ngừng đung đưa, đều hết sức tự nhiên, không hề có chút vẻ gượng ép nào, tiểu khúc cũng sống động dị thường, càng làm lay động lòng người.

Tiếng oanh vàng vừa dứt đoạn, bên dưới đã không còn một âm thanh nào vang lên nữa, tiểu khúc này tuy mới hát có một nửa, nhưng thực sự là quá mới lạ, mới lạ đến nỗi người ta khó có thể tiếp nhận nổi, tiểu khúc này vừa vang lên, còn không kịp suy nghĩ, bất tri bất giác đã thuộc rồi.

“Ta vừa quay bước khỏi Tây Sương, mộng ảo mười năm bóng giật mình, bóng người năm ấy còn trước mắt, viết một khúc ca tỏ nỗi lòng”

Hai tiểu cô nương tay trong tay, đứng trên đài cất giọng trầm bổng, vừa trầm chột đã vút cao, dưới đài đám tài tử luôn tự hào mình học rộng phong lưu, nhưng cũng chưa từng nghe qua khúc ca mới mẻ như vậy, khiến bọn họ không ngừng khen “hảo”, nhiệt liệt vỗ tay biểu đạt sự hâm thưởng của mình.

Đứng trên lầu quan sát mọi người ở dưới, chỉ có Lâm Văn Vinh là tâm tình khẩn trương nhất. Thật sự mà nói, cái ca khúc mang phong cách R&B như vậy, người thời này có chịu tiếp nhận hay không hẳn cũng không nắm chắc, nhưng Tần Tiên Nhân, hiện đang đứng trong đám đông, nàng biết tiểu khúc này nhất định sẽ khiến người ta rung động, bèn phối nhạc thay đổi cải tiến rất nhiều, mới có được hiệu quả như ngày hôm nay.

Lâm Văn Vinh thấy Tần Tiên Nhân mỉm cười nhìn mình, tựa hồ dò hỏi cảm nhận của mình, bèn gờ ngón cái lên, Tần Tiên Nhân thấy vậy che miệng cười, nhìn hẳn không nói.

Huyết khí của đám tài tử đều đã kích phát toàn bộ, lại nghe nói tầng bốn và tầng năm từ lâu Thực Vi Tiên này được gọi là Phú Quý Tài Hoa, ngoại trừ đại quan quý nhân ra, phàm ai có thể đối được một liên đối lập tức được mời lên lầu hưởng thụ sự đãi ngộ giành cho quý khách, bọn tài tử vốn tự phụ mình tài hoa đều có chút động tâm.

Tên “DJ” thấy mọi người có chút kích động, liền ném ra tin nhắn động cuối cùng :

- Xin được cung cấp cho mọi người tin tốt nữa, người vì Phú Quý Tài Hoa lần đích thân viết liên đối, chính là Kim Lăng đệ nhất tài nữ Lạc Ngưng Lạc tiểu thư.

“Oanh !” như sấm nổ trời quang, đám tài tử hai coi như tài tử đều như phát cuồng hướng từ lầu tiến vào. Để cho Kim Lăng đệ nhất tài nữ tự thân viết liên không phải là chủ ý của Lâm Văn Vinh, hẳn nở nụ cười hỏi :

- Ý tưởng không tệ, rất xuất sắc, Xảo Xảo, đây có phải là do nàng nghĩ ra không?

Xảo Xảo an nhiên cười nói :

- Đại ca, đây là do muội học tập từ huynh thôi.

Lâm Văn Vinh trong lòng mừng rỡ nghĩ: “Trời, Xảo Xảo là con trùng trọng bụng ta sao” Nhĩ rồi, bèn đưa tay ôm nàng vào lòng, nhìn gương mặt nhỏ đang đỏ bừng lên, hận không thể cắn một miếng.

Lạc Ngưng vừa xuất hiện đã hấp dẫn hết ánh mắt mọi người tụ lại quanh mình, nàng mỉm cười hướng mọi người hành lễ, lấy ra một cuộn giấy sặc sỡ, đem bốn liên đối nhất nhất đưa ra.

Thấy mọi người đều trầm tư suy nghĩ, Lâm Văn Vinh ha hả cười nói :

- Tốt rồi, hôm nay chúng ta khai nghiệp như vậy xem như là đại công cáo thành, hôm nay bốn lão bản xin mời mọi người vào ăn tiệc, chúc tửu lâu của chúng ta sinh ý hưng hưng thịnh thịnh, càng ngày càng phát.

Cái loại điển lễ khai nghiệp như vậy diễn ra ở thời đại này, quả thật gây ra chút tiếng vang. Lâm Văn Vinh đưa ra thủ đoạn kích thích mua sắm như vậy, không đầy mấy ngày đã truyền khắp Kim Lăng thành. Đặc biệt là hai tầng lầu cuối với bốn bộ thiên cổ tuyệt đối, càng làm hấp dẫn của tất cả tài tử trong thành Kim Lăng.

Kể từ đó, toàn Kim Lăng đều biết trong thành vừa mới mở một tửu lâu có tên Thực Vi Tiên, cách thức mới mẻ, phong cách tao nhã, ngay cả tổng đốc đại nhân cũng tự thân đề tự, Kim Lăng tài nữ còn tham gia lễ khai nghiệp, khiến cho vô số văn nhân mặc khách ghé thăm.

Sanh ý của tửu lâu vì vậy dù muốn không tốt cũng không được. Tổng kết tính toán lại ba ngày sau khi khai nghiệp, lợi nhuận cũng trên hai ngàn lượng bạc.

Lúc này Lâm Văn Vinh cũng chẳng có sức đầu mà quản sự tình của tửu lâu, bởi vì hương thủy tác phường đã cải tạo xong, lập tức sẽ bắt đầu sản xuất loạt sản phẩm thí nghiệm đầu tiên.

67. Chương 64 : Ý Tưởng Kỳ Diệu.

Một công nhân chậm rãi xoay chuyển trục quay, đem hương tinh đã được tinh lọc cẩn thận cho vào trong ống trúc, một công nhân khác thông qua ống trúc chế thêm nước cồn, Lâm Văn Vinh khẩn trương quan sát nơi cuối ống trúc, lòng bàn tay đã đổ đầy mồ hôi, nắm chặt lấy tay Phúc bá hỏi :

- Phúc bá, mọi người đã thực hiện thí nghiệm, ống trúc này không có vấn đề gì, đúng không?

Thương bá kêu ngạo đáp :

- Lâm Tam, người yên tâm đi, ta đây có bao nhiêu năm kinh nghiệm trong nghề mộc, ta đã tạo cho ống trúc kết cấu ổn định, dùng năm ba năm cũng không thành vấn đề.

Lúc này ba dòng dung dịch đã hợp lại với nhau trong một bình chứa lớn, màu sắc càng lúc càng nhạt dần. Lâm Văn Vinh rót cuộc thử phào một hơi, từ trong không khí truyền đến một mùi hương thơm ngát đã sáng tỏ hết thảy mọi chuyện : Loại nước hoa được sản xuất thí điểm đầu tiên đã thành công.

Lâm Tam sớm đã thông qua Tiêu gia mua về một loạt bình pha lê nhỏ, đương nhiên, giá cả cũng đã được giảm thiểu rất nhiều.

Mà loại nước hoa này một tắc dung dịch một tắc vàng, trân quý dị thường, tuy ở thời đại này không có máy móc tự động pha chế, chỉ có thể dùng sức người mà làm. Hiệu suất hơi thấp, nhưng cũng có thể thỏa mãn nhu cầu.

Đợt nước hoa đầu tiên được hơn ba trăm bình, Lâm Văn Vinh hết sức hài lòng, vừa muốn đi gặp đại tiểu thư, đã thấy có một nha hoàn tới chuyển lời, đại tiểu thư gọi hần tới có việc gấp.

Khi hần tới nơi, đã thấy trong phòng không một bóng người, Lâm Văn Vinh vội nắm tay nha hoàn hỏi :

- Tiểu Đào tỷ tỷ, đại tiểu thư đâu rồi?

Tiểu Đào đáp :

- Đại tiểu thư phân phó, Tam ca ở đây chờ người.

Lâm Văn Vinh ngồi trong phòng một lát, đã cảm thấy nhàm chán, chợt nghe một tiếng động khê vang lên, cửa phòng mở ra, một cô gái từ bên ngoài đi vào. Hần vừa ngẩng đầu lên nhìn, lập tức thất kinh.

Cô gái trước mắt chính thị là Tiêu Ngọc Nhược, điều khiển cho Lâm Văn Vinh kinh hãi, chính là trang phục của nàng. Nàng mặc một bộ xiêm y cực kỳ gợi cảm mà Lâm Văn Vinh mười phần quen thuộc - áo xườn xám.

Mái tóc được búi cao, hai vai thon gầy, một bộ xườn xám màu hồng tía nhạt, bó sát lấy thân hình của Tiêu Ngọc Nhược, ngực cao hông nở, eo thon chân dài, từ thân hình của nàng hiện ra những đường cong tuyệt mỹ, chân bước nhẹ nhàng, càng quyến rũ hấp dẫn khiến người ta nói không nên lời.

Đại mỹ nhân! Đây chính là từ diễn tả đúng nhất cảm xúc của mọi người khi thấy nàng.

Phần xẻ của bộ xườn xám, Tiêu đại tiểu thư có chút thay đổi. Đường xẻ chỉ kéo dài tới khoeo chân, bên trong lại mặc thêm một quần mỏng màu vàng nhạt, lộ mà không lộ, càng phù hợp với quan điểm thẩm mỹ của thời đại này.

Lâm Văn Vinh trong lòng thầm sửng sốt, thầm nghĩ: “Hay thật nha đầu điều ngoa mặc bộ xườn xám này không ngờ lại mang một cỗ khí chất như vậy, không biết nếu Tiêu phu nhân cũng mặc vào thì sẽ trông ra sao đây.”

Tiêu Ngọc Nhược thấy hần trân trân nhìn mình, trong lòng hết sức thẹn thùng, vội vàng hỏi :

- Lâm Tam, xườn xám không phải là như vậy sao? Người xem ta mặc nó thế nào?

Lâm Văn Vinh gật gật đầu cười nói :

- Đại tiểu thư, người mặc áo này vào, trông thực là xinh đẹp!

Tiêu Ngọc Nhược “hừ” một tiếng, nhưng trên mặt lại có vài phần vừa vui vừa tức giận :

- Áo xườn xám này, ta với mẫu thân thảo luận rất lâu mới vẽ ra loại hình dạng này, không biết so với loại áo người từng thấy thì cái nào đẹp hơn?

Lâm Văn Vinh đáp :

- Phong tục khác nhau, không thể so sánh, nhưng loại áo này lại mười phần thích hợp với con gái Đại Hoa chúng ta, không cần nghi ngờ.

Nghe hần khích lệ như vậy, Tiêu Ngọc Nhược thở phào nhẹ nhõm. Loại áo này cũng chỉ có mình Lâm Văn Vinh này từng thấy qua, sau khi may xong, cũng là mặc cho hần thấy đầu tiên, đại tiểu thư trong lòng có vài phần không nguyện ý.

Lâm Văn Vinh ánh mắt hạ xuống, chú ý thấy chân nàng không phải mang tú hoa hài bình thường, gót so với hài của nữ nhân cao hơn không ít. Đại tiểu thư trên mặt đỏ hồng lên nói :

- Sau khi may xong cái áo này, ta mặc vào chợt có ý nghĩ, giày của mình hơi thấp, ta bèn làm một đôi giày cao hơn một chút, không biết như vậy có đúng hay không?

Lâm Văn Vinh vỗ trán, lão tử chỉ chú ý đến sườn xám, lại quên bég không nghĩ tới áo dài phải đi chung với giày cao mới thể hiện được hết vẻ đẹp của người mặc, đại tiểu thư này thực là có vài phần chân tài thực học. Lâm Văn Vinh gờ ngón cái lên nói :

- Đại tiểu thư quan sát tỉ mỉ, ta hết sức bội phục. Đúng như người nói, áo này cần phải phối hợp với giày cao mới đẹp.

Đại tiểu thư trong lòng “hừ” một tiếng, biết người lâu như vậy, nhưng mới lần đầu được nghe người tán thưởng ta một câu, trong lòng nàng cũng có cảm giác hưng phấn tự hào, liếc mắt nhìn hần, trên mặt đã nở nụ cười rạng rỡ.

Cái áo sườn xám này rất đẹp, không biết nội y thì như thế nào? Lâm Văn Vinh trong lòng thắc mắc nhìn đại tiểu thư, muốn từ trên người nàng tìm ra chút manh mối. Đại tiểu thư trên mặt có chút xấu hổ, giận mắg :

- Nhắm mắt lại, tặc nhãn của người nhìn cái gì đó?

Lâm Văn Vinh đáp :

- Áo này này thì rất đẹp rồi, chỉ là không biết nội y thì có được như vậy không?

Đại tiểu thư sắc mặt đỏ bừng, cúi đầu khẽ nói :

- Không cần người quản ...

Lâm Văn Vinh thấy nàng ngượng ngùng như vậy, trong lòng nghi hoặc, chợt thấy ngực nàng vươn cao như vậy, trong lòng mừng rỡ. Ta còn đang thắc mắc nàng ta hôm nay sao lại cao ngất như vậy, hóa ra là đã dùng sản phẩm mới. Áo ngực bên trong nhất định phải có một khung đỡ, cũng không biết đại tiểu thư từ đâu mà xuất ra chủ ý này, cứ xét theo hiệu quả bên ngoài mà nói thì quả thật rất không kém. Xem ra nữ nhân trong phương diện này quả thực có thiên phú, việc thiết kế nội y của nữ tử chắc ta phải thối vị nhượng hiên thôi.

Đại tiểu thư thấy trong mắt hần tràn ngập tiểu ý, liền biết là hần nhìn cái gì, trong lòng vừa thẹn vừa giận. Ta sao trước mặt hạ nhân lại không thể bình tĩnh được, thật sự là phiền mà. Nàng cố gắng trấn định tâm tình, nói :

- Lâm Tam, hôm nay ta gọi người tới là muốn hỏi người chút chuyện. Áo sườn xám và nội y chúng ta đều đã làm được, nhưng không biết làm cách nào để bán ra bên ngoài? Nếu phải đến từng nhà từng nhà giới thiệu, quả thực là quá phiền phức, người có chủ ý gì không?

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc nói :

- Thực tình thì có một biện pháp rất hay, chỉ là không biết đại tiểu thư có đảm lượng không thôi.

Tiêu Ngọc Nhược sững sốt nói :

- Việc này với đảm lượng liên quan gì chứ? Người nói lại xem chủ ý của người là thế nào?

Lâm Văn Vinh cười thần bí đáp :

- Để quảng bá sản phẩm kỳ thực cũng không khó lắm. Đại tiểu thư, người đối với các vị phu nhân tiểu thư trong thành đều có nên ít nhiều giao tình.

Tiêu Ngọc Nhược đáp :

- Cái đó là đương nhiên, Tiều gia chúng ta đã làm ăn nhiều năm nay, trong thành này giao tình cũng rất tốt.

Lâm Văn Vinh cười nhẹ nói:

- Nói như vậy là tốt rồi, đại tiểu thư, người có thể chịu khó một chút, mời các vị thái thái tiểu thư về đây, cử hành một buổi trình diễn thời trang nhỏ.

Đại tiểu thư ngạc nhiên hỏi:

- Trình diễn thời trang ? Nghĩa là sao ?”

- Trình diễn thời trang, nói trắng ra là, đem xiêm y người mới làm ra, tìm người khác mặc vào, để cho các tiểu thư thái thái quan sát đánh giá. Ví dụ như xườn xám, người có thể kiếm mấy cô gái có hình thể đẹp một chút mặc vào đi qua đi lại, còn đồ nội y, người có thể đưa cho mấy cô cơ thể đầy đặn chút mặc vào, biểu diễn một phen.

Phương thức này của Lâm Văn Vinh quả thật rất mới mẻ độc đáo, mặt đại tiểu thư cũng đỏ lên, nói :

- Cách đó của người cũng có chút mới lạ. Chỉ là kiếm người mặc xườn xám thì cũng có thể, nhưng biết đi đâu mà kiếm người chịu mặc nội y biểu diễn, đó không phải làm bọn họ xấu hổ chết thôi sao.

Lâm Văn Vinh nghiêm mặt nói :

- Đại tiểu thư nói như vậy là sai rồi. Người và các vị tiểu thư thái thái đều là nữ nhân, lúc biểu diễn thời trang cũng chỉ có đám nữ nhân như người mới được phép tham dự, chỉ có phụ nữ bàn tán với nhau mà thôi, làm gì mà phải thẹn thùng chứ. Kỳ thực, để kiếm mấy người làm mẫu cũng dễ, trong số các cô nương trên Tần Hoài Hà, tiểu thư chọn mấy người có thân hình đẹp, chi ra nhiều bạc ra mời, sau đó cấp cho họ mấy cái mặt nạ, để che dấu gương mặt. Vả lại trước mặt cũng chỉ toàn là nữ nhân, ta nghĩ các nàng cũng sẽ không cự tuyệt đâu.

Lâm Văn Vinh trong lòng cũng hết sức hồi hộp, nếu như quả thực làm thành công việc này, có thể nói đây chính là người mẫu nội y đầu tiên trên thế giới, đã phát xuất từ Hoài Hà. Đây quả thực là một thắng lợi hết sức vĩ đại.

Đại tiểu thư trầm ngâm giây lát, nàng là người làm ăn, tuy nói là quan niệm của người thời đại này đều thủ cựu giống nhau, nhưng nhất định khả năng khai phóng tư tưởng là có. Tên Lâm Tam này nói rất có đạo lý, trong trường chỉ toàn là nữ nhân, sẽ không tổn thương tôn nghiêm của họ. Bọn họ vốn cũng là gái lầu xanh, chỉ cần xuất ra nhiều bạc một chút, việc này có thể tiến hành được.

Nhưng mà ngẫm lại, việc đi tới thành lâu tìm nữ tử, nàng là một vị thiên kim tiểu thư, làm sao có thể tới mở miệng mời người ta? Liếc nhìn sang Lâm Tam, thấy bộ dạng hẩn đường như đã có kế hoạch sẵn, thâm nghĩ, tên xấu xa này đối với loại địa phương đó tựa hồ có chút quen thuộc, không bằng đem việc này giao cho hắn làm.

Lâm Văn Vinh thấy mục quang đại tiểu thư lóe lên, hình như là đã đưa ra chủ ý gì đó, thâm nghĩ không ổn, lão tử sao lại để mình dính vô việc phiền nhiễu này, vội vàng nói :

- Đại tiểu thư thân thể đáng giá ngàn vàng, quả thật có chút không tiện tới thanh lâu tìm nữ nhân, ta thấy việc này có người khả dĩ làm được.

Đại tiểu thư vội vã hỏi:

- Là ai?”

- Chính là biểu thiếu gia Quách Vô Thường.

Lâm Văn Vinh trong lòng thâm niệm ‘A di đà Phật’, biểu thiếu gia, người đã được bao nhiêu chỗ tốt từ ta, hôm nay cũng nên hồi báo một lần.

Đại tiểu thư nhú mày hỏi lại:

- Biểu ca?

Lâm Văn Vinh đáp :

- Đúng vậy! Biểu thiếu gia với vị Tần Tiên Nhi có chút giao tình, để cho thiếu gia thông qua Tần Tiên Nhi tới tìm mấy cô gái thân hình đẹp cũng không không phải là việc khó.

Cái này không phải là do Lâm Tam muốn làm biếng. Vốn là mấy ngày nay hắn bận rộn điều chế nước hoa, lại còn bận bịu phát triển đệ tam sản nghiệp là tửu lâu Thực Vi Tiên, lấy đâu ra thời gian đi tìm người mẫu chứ. Dù sao thì tên tiểu tử Quách Vô Thường trời sinh phù hợp việc đi tới những nơi này, để hắn đi làm việc này cũng chính là thỏa mãn tâm nguyện của hắn.

Biểu ca của mình là loại người nào, đại tiểu thư trong lòng biết rõ, nàng vốn cũng không tin rằng Tần Tiên Nhi lại coi trọng Quách Vô Thường, lại thấy Lâm Tam cười mờ ám như thế, nhịn không được ‘hừ’ một tiếng nói :

- Biện pháp này của ngươi không làm là cố ý làm hại thanh danh của biểu ca sao?

Trời ạ, tên lão tiểu tử Quách Vô Danh có thanh danh để cho ta bôi xấu sao? Khắp một dải Tần Hoài Hà này còn ai là không biết đến vị Vô Thường công tử chứ, vậy mà đại tiểu thư nhà ngươi còn cho rằng biểu ca của mình là người cao thượng sao. Câu này Lâm Văn Vinh tự nhiên không nói ra, hắn cười hắc hắc nói:

- Ta biết thiếu gia dù không thích đọc sách làm thơ, nhưng lại là một người rất có nhãn quang, đến thanh lâu lựa chọn mấy vị cô nương tuyệt đối không thể sai sót gì.

“Trong Tiêu gia, không có nam đinh nào có thể ra mặt làm việc này, trước mắt tên xấu xa này mặc dù có chút bản lĩnh, nhưng lại lẩn nhanh như chạch. Hắn đã nói biểu ca có thể làm, vậy cứ để biểu ca đi làm vậy, hi vọng hắn sẽ không để cho mình thất vọng.” Tiêu Ngọc Nhược thầm than, gật đầu.

Lâm Văn Vinh thấy nàng buồn bã như vậy, đại khái cũng có thể đoán ra một chút ý ý trong lòng nàng, nhưng cũng không muốn tiếp tục dây dưa tại đây, liền từ trong lòng ngực lấy ra một lọ nước hoa nói:

- Đại tiểu thư, đây là lọ nước hoa hương hoa hồng đầu tiên ta vừa sản xuất ra, người lấy nó với xườn xám đồng thời giới thiệu, ta bảo đảm sẽ làm cho lòng người sôi sục.

Tiêu Ngọc Nhược nhận lấy bình nước hoa, trong lòng kinh hỉ, đưa lên mũi hít một hơi thật sâu, đầy lòng mong muốn hỏi :

- Lâm Tam, ngươi cho ta bình này nhé?

Lâm Tam ngạc nhiên một chút đáp :

- Sau này chúng ta sẽ sản xuất rất nhiều, người muốn bao nhiêu, ta sẽ đưa cho người bấy nhiêu. Chỉ là bình này hương nồng đậm, người thích nó sao?

Đại tiểu thư nghe hắn đáp ứng, mừng rỡ gật đầu nói :

- Ta thích loại hương nồng nàn một chút. Mẫu thân cũng thích nữa.

Cả Tiêu phu nhân cũng thích loại mùi hương nồng sao? Theo như sách nói về tính cách nữ nhân qua mùi hương, nữ nhân thích loại nước hoa mùi thơm nồng là ... Mẹ ơi, Lâm Văn Vinh không dám tưởng tượng tiếp, cái này cũng thật là quá kích thích đi. Hắn cười hắc hắc, trong đầu đầy những ý niệm dâm dăng, muốn đuổi cũng không đi.

Tiêu Ngọc Nhược thấy hắn trên mặt lộ ra nụ cười hết sức mờ ám, phảng phất như nhìn xuyên tâm ý của mình, cũng không biết tại sao trong lòng tự nhiên lại cảm thấy ngượng ngùng. Nàng cố gắng bình tĩnh lại nói:

- Lâm Tam, ngươi mau đi kiếm biểu ca đưa đến đây, ta và hắn bàn chuyện.

Nghe được biểu muội chính miệng nói nhờ mình đi nhà thổ, Quách Vô Thường bị dọa đến suýt vỡ mật, vội nói :

- Biểu muội. Muội cũng biết đó, ngu huynh là người đọc sách, chỉ biết làm chút thi từ ca phú, cũng chỉ gặp mặt Tần Tiên Nhi vài lần mà thôi. Ta với thanh lâu nửa điểm quan hệ cũng không có.

Lâm Văn Vinh phải bấm bụng nhịn cười, biểu thiếu gia này da mặt quả thực cũng không dày lắm.

Tiêu Ngọc Nhược nói :

- Biểu ca không nên hiểu lầm. Muội chỉ là muốn huynh đi kiếm mấy nữ tử thuận mắt, có chút khí chất, mời vào ở khách sạn trong thành, muội sẽ cùng các nàng ấy nói chuyện.

Tiêu Ngọc Nhược thực ra đã tính toán chu toàn, nếu trực tiếp đưa mấy cô gái lầu xanh vào Tiêu gia, thanh danh của Tiêu gia thật sự cũng không ổn, đưa các nàng đến thẳng khách sạn lại tiện hơn.

Lâm Văn Vinh chính khí lắm liệt nói :

- Đúng vậy, đúng vậy. Thiếu gia là người đọc sách đàng hoàng, chúng ta đều biết. Ý tứ của đại tiểu thư là muốn mời mấy cô nương về giúp người, tiểu thư nhận thấy trong tiêu gia thì thiếu gia là người chúng ta tin tưởng nhất, mới mời thiếu gia đi giúp. Ta nghĩ, thiếu gia với Tần tiểu thư có chút giao tình, việc này cũng không quá khó làm.

Biểu thiếu gia sao lại không biết tên Lâm Tam này với Tần Tiên Nhi có qua lại với nhau, thấy Lâm Tam thuyết phục như thế, lại là phân phó của biểu muội, lập tức nói :

- Đã như vậy, ta đành phải đi một lần xem sao. Ta đối với thanh lâu không quen thuộc lắm, nếu có gì sai sót, biểu muội chớ có trách ta.

Tiêu Ngọc Nhược nhẹ nhàng gật đầu, Lâm Văn Vinh nháy mắt với thiếu gia, cười nói :

- Ta nghe nói ở Diệu Ngọc Phường có Đông Mai tỷ tỷ, dáng điệu rất phù hợp, thiếu gia khi đến đó có thể đi gặp nàng ấy trước xem sao.

Hiểu ta chính là Lâm Tam, biểu thiếu gia trong lòng vui sướng, trên mặt tỏ vẻ đàng hoàng nói :

- Được, ta sẽ đến gặp thử xem sao.

Thấy sự tình đã an bài gần xong, biểu thiếu gia nhận nhiệm vụ vui vẻ lên đường, Lâm Văn Vinh đang muốn rời đi, chợt nghe đại tiểu thư nói :

- Lâm Tam, người chờ một chút.

Nàng lấy từ trong người ra một quyển sách nhỏ, tựa cười như không phải cười, nói :

- Cái này người có biết nó không?

68. Chương 65 Gặp Lại Tiêu Ngọc Sương

Nàng như thế nào đột nhiên hỏi vậy? chẳng lẽ là Tiêu Ngọc Sương Nha đầu nói cho nàng biết? lâm Văn Vinh đối với tiêu Ngọc Sương rất tin tưởng. Nha đầu này so với tỷ tỷ của nàng nhu thuận hơn, nên không thể là nàng lộ ra.

Thật kì quái, Lâm Văn Vinh trong lòng nghi hoặc, nàng thế nào lại biết ta có quan hệ với cuốn sách đó.

Hắn cùng với đại tiểu thư vốn không có nhiều hảo cảm cho lắm, suy nghĩ cũng khác nhau thường tranh chấp. Nếu đại tiểu thư biết chính hắn bán tranh của nàng để kiếm năm ngàn lượng bạc, ai biết chuyện gì sẽ xảy ra?

Lâm Văn Vinh nhận cuốn sách về mặt tỉnh như không nói loạn lên:

- Đây là cái gì? Chà, không phải là bức họa đại tiểu thư sao. Không đúng, bức họa này đại thiếu thư thật đẹp? Chẳng lẽ không phải đại tiểu thư khi trưởng thành sao? Khả khả, không nghĩ tới giờ lại đẹp mắt như thế.

Tiêu ngọc Nhược nhìn hắn diễn tuồng, thầm nghĩ, người xem ta như con nít à. Người có bút pháp độc đáo, có mấy ai so sánh được? Người lại luôn ngụy trang, hoàn toàn không thành thật.

Nàng mỉm cười nói:

- Không biết tiểu tặc nào vẽ bức họa này, học của thiên hạ trò thị phi, vẽ sách phỉ báng ta, nếu để ta biết, sẽ không tha cho hắn.

Lâm Văn Vinh nói:

- Đúng, đúng, không thể dễ dàng tha hẩn.

Hai người đều là trong lòng có quỷ, trong lúc nói chuyện thể hiện khí thế, đều làm bộ không biết, nhất thời không khí có phần quỷ dị mờ ám.

Đại tiểu thư cười nói:

- Nghe nói tiểu sách này. Bán mười lượng bạc một quyển, hẩn lấy ta làm mẫu, ta sẽ thu của hẩn tám lượng bạc mỗi quyển, kể ra cũng không qua đáng. Ngàn vạn lần đừng để ta tìm được, nếu không ta nhất định bắt tiểu tặc này phải nộp bạc ra.

Trời ơi, tiểu thư này tìm người điều tra, chắc sớm có mưu đồ. Bây giờ rõ ràng là chỉ mèo mắng chó. Mẹ nó, lão tử không thể thừa nhận. Lâm văn vinh cười mà không cười nói:

- Đại tiểu tư vốn nhiều bạc, cái thứ này cũng không phải một hai vạn lượng, sao có thể dễ trong mắt. Hơn nữa, nội y sinh ý, hương thủy sinh ý mà khai trương, còn không kiếm được nhiều hơn bù đắp tổn thất sao.

Hẩn nói lời này có ý tứ, người có khảo tra việc này. Hẩn cho nàng nội y, nàng thu hoạch so với tiểu sách không biết nhiều hơn bao nhiêu.

Đại tiểu thư ngưng thần cười, nàng cùng ác nhân này giao phong nhiều ngày. Hôm nay cũng là lần đầu đắc thắng. Trong lòng tự nhiên sướng khoái, thấy hẩn sắc mặt khó chịu, nàng trong lòng càng cào húng, trên mặt ửng hồng, tâm thần có chút hưng phấn nhìn hẩn nói:

- Lâm Tam, nói thật ra, tiểu sách này cũng có khác biệt, ta chưa thấy qua. Ta còn muốn gặp tiểu tặc nghĩ ra chủ ý này nhiều hơn nữa.

Lâm văn vinh cắn răng nói:

- Sẽ có một ngày như vậy. Hẩn có lẽ cũng muốn gặp người.

Đại tiểu thư rất cuộc nhẹn không nổi, trước là cười duyên đứng lên, sau đó thân thể rung động vì nụ cười. Nàng trong lòng sướng khoái vô cùng,thẩm nghĩ: “Gọi người là ác nhân đã khi dễ ta, để ta cho người mất đi vài tấc, cho người biết ta cũng không phải dễ trêu đùa.”

Cũng không biết sao, đối với Lâm Tam nàng ngày càng hận, đôi khi nằm mơ thấy hẩn đều nghiêng răng, mỗi ngày cùng hẩn đấu vô mồm, mới có thể thư thả, quả là quái sự.

Thấy Lâm Tam thần sắc ương bướng, Tiêu Ngọc Nhược khéo miệng nở một nụ cười câu hồn, từ trong người lấy ra một bộ y phục nói:

- Cái này, trả cho người.

Lâm Văn Vinh kỳ quái hỏi:

- Cái gì vậy?

Cẩn thận nhìn thoáng qua, vốn ngày đó hẩn để cho Tiêu Ngọc Nhược giặt bộ quần áo, sau đó nàng mang đi, không nghĩ tới nàng nhớ kỹ việc này.

‘Cám ơn.’ Lâm văn vinh vâng một tiếng, thu vào trong tay rồi nhìn thoáng qua, nhúu mày một cái nói:

- Đại tiểu thư, nha hoàn của người có chút lười biếng.

Tiêu Ngọc Nhược kỳ quái hỏi:

- Làm sao vậy?

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Người xem, bộ quần áo này mấy chỗ đều không có sạch sẽ, không phải lười biếng thì là gì?

Tiêu Ngọc Nhược nhìn thoáng qua, quả nhiên có khối bẩn chưa giặt sạch, nàng trên mặt có chút phát nóng, tức giận trừng mắt liếc hẩn:

- Ta đi giặt lại, người sao đưa ra nhiều yêu cầu vậy? Ta đáp ứng phải giặt bộ quần áo này trả lại người, ta đã làm được, không có thất tín.

Lâm Văn Vinh đưa ngón tay cái nói:

- Đại tiểu thư quả nhiên thủ tín, ta thật sự bội phục. Như thế ta cũng mặc vào, dù sao cũng chỉ là một hai vết bẩn mà thôi.

‘Xoảng’ một tiếng, là đại tiểu thư tức giận, đưa tay ném tiểu sách tới, Lâm Văn Vinh hiện lên nụ cười, liền đẩy cửa đi ra.

Đại tiểu thư ngơ ngác nửa ngày, cuối cùng mới nhặt tiểu sách lên, nhẹ nhàng lau đi bụi bẩn trên mặt, nhìn tiểu sách này lại thấy khuôn mặt quen thuộc, nàng hừ nhẹ một tiếng. Trên mặt lại nhin không được nở một nụ cười, tự vui tự giận, tâm cảnh lúc này ngay cả nàng cũng không rõ chính mình.

Vài ngày sau, hương thủy tác phường vừa đưa vào thêm hai dây chuyền sản xuất, chuyên chế tạo hương thủy hoa lải cùng hương thủy hoa lan, hẳn đều phải dặt qua mới có thể sử dụng.

‘Thực Vi Tiên’ khai nghiệp mấy ngày, sinh ý tốt kinh khủng, nhân thủ thật sự không đủ. Sinh ý của Tiêu gia lại có người hỗ trợ, từ lâu sinh ý như là đứa con nhỏ của mình, nhìn Xảo Xảo mỗi ngày làm việc tới đêm khuya, Lâm Văn Kinh trong lòng có chút xót xa, song không có cách nào khác.

Hắn không muốn làm gì, đi ra hỗ trợ Xảo Xảo hắn không thích, ngay cả tâm tình nói chuyện với Tiểu Thanh Tuyền đều không có. Tiểu Thanh Tuyền mỗi ngày chờ hắn về, ngoại trừ trong lòng than nhẹ, liền không tỏ vẻ gì. Tần Tiên Nhi mấy lần mời hắn, hắn thủy chung không có xuất công phu.

Lâm Văn Vinh không có tâm tư, cái gì mà yển đặc sắc, vị yển lại toàn là yển, từ khi mở ra ‘Thực Vi Tiên’, thực khách cấp bậc bất đồng, hẳn ở tiền thế tiếp túc với các thủ đoạn đều mang ra, hạng thì chia làm năm loại: Khách quý rồi còn bạch kim khách quý. Ba ngày đầu hai tầng dưới kiếm tiền làm cho người ta hoa mắt. Tiểu khúc tây sương lại càng không tòi, người nhiều lại càng nhiều, Tiểu Liên hai nữ hai vừa ngồi vừa xướng mấy ngày, khách đến từ lâu tăng thêm không ít. Hơn nữa đến nay chưa có người nào đối được bốn câu thiên cổ tuyệt đối, trong khoảng thời gian ngắn, ‘Thực Vi Tiên’ doanh tiếng vang lừng, không ai không biết, mỗi ngày lượng tiền lưu thông đến hơn ngàn lượng, ngày thuận lợi hai bên tả hữu có đến bốn năm trăm, chính thức trở thành con vịt đẻ trứng vàng.

‘Cây to đón gió’. Đạo lý này rất sâu sắc, ‘Thực Vi Tiên’ bây giờ thanh danh khó tránh khỏi có người đổ kỵ. Mặc dù có Lạc Mẫn đề tự, lại có Hồng Hưng âm thầm hộ vệ ở phía sau, có thể nói có hắc bạch lưỡng đạo chống lưng. Người bình thường không dám trêu chọc, nhưng mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng. Hơn nữa còn có hắc long hội chực chờ, Lâm Văn Vinh dặn dò Đồng Thanh Sơn cùng Lạc Viễn hai người không thể coi thường.

Lão Đồng thấy ngân lượng ngày càng nhiều, liền vội đề nghị hoàn trả Vương lão bản số tiền còn thiếu, Lâm Văn Vinh không hiểu sao chỉ hỏi Đồng Xảo Xảo:

- Xảo Xảo, nàng nghĩ việc này nên thế nào?

Hiện tại sinh ý càng ngày càng lớn. Hương thủy sinh ý lại sắp bắt đầu, Lâm Văn Vinh không thể mỗi ngày đứng giữ nơi này, nha đầu Xảo Xảo thông minh lanh lợi, trước mặt hẳn tuy là ôn nhu, bên ngoài cũng là người tinh minh. Lâm Văn Vinh thầm muốn bồi dưỡng Xảo Xảo thành một nữ tử xuất sắc hơn cả Tiêu Ngọc Nhược.

Xảo xảo suy nghĩ chốc lát nói:

- Cha, con không tán thành hoàn trả ngân tử.

Thấy đại ca mỉm cười nhìn mình cổ vũ.. Xảo Xảo càng thêm kiên định với ý nghĩ trong lòng, tiếp tục nói:

- Chúng ta trước mắt trên tay mặc dù có chút ngân lượng, nhưng là ngân lượng lưu thông, một bộ phận là thành vốn. Mặt khác, chúng ta cũng không thể bởi vì sinh ý tốt mà tự mình hoan hỉ, bây giờ ‘Thực Vi Tiên’ tại Kim Lăng thành đã có chút danh khí, con nghĩ chúng ta có thể nhờ danh khí mà mua mở thêm một nhà nữa được không?

Lâm Văn Vinh rong lòng vui vẻ, nha đầu này. Thật là một nữ tử cương cường, hấn gật gật đầu cười nói:

- Xảo Xảo, nàng nói tiếp đi. Đồng đại thúc, chúng ta trước hết nghe Xảo Xảo nói ý kiến rồi quyết định cũng không muộn.

Xảo Xảo quay lại hướng Lâm Văn Vinh cười, trong mắt nhu tình ẩn hiện nói:

- Hiện trong thành chúng ta có tiếng tăm tốt, hơn nữa lại có tổng đốc đại nhân đề tự. Chúng ta nếu tiếp tục mở một gian nữa, có thể kiếm nhiều hơn. Trong tay chúng ta có một ít ngân lượng cũng phải sử dụng. Nếu chúng ta đem số bạc này trả lại Vương lão bản, không chỉ lão có ít lợi tức thu vào, mà chúng ta cũng ít cơ hội phát triển.

Nha đầu này, thật sự là có rất có bản lĩnh a, Lâm Văn Vinh thầm khen, hấn tiên thế phát triển địa bàn buôn bán, đều là lợi dụng các thủ đoạn tủy tích tư bản, không nghĩ tới xảo xảo cũng có thể nghĩ được một mức như vậy. Lâm Văn Vinh cũng muốn hỏi nàng, liền có ý nhượng mảy hỏi:

- Xảo Xảo, nàng nói có đạo lý, nhưng nàng có nghĩ tới, chúng ta bây giờ vừa mới đứng vững, nhưng nếu lập tức phát triển, có phải có chút thái quá không?

Xảo Xảo thấy đại ca nhú mảy, trong lòng hoảng hốt, vừa cẩn thận suy nghĩ một chút thấy quả thật khuyếch trương quá nhanh có chút nguy hiểm, nàng trên mặt đỏ lên, vội vàng nói:

- Đại ca, là Xảo Xảo không nghĩ chu đáo.

Lâm Văn Vinh biết đây là Xảo Xảo vô cùng để ý chính mình, như thế mới kinh hoảng, hấn lắc đầu cười nói:

- Xảo Xảo, ta cố ý hỏi nàng. Nàng nhất định phải tin tưởng chính mình, ta cho tới giờ chưa có gặp qua cô nương nào thông minh giống như nàng cả.

Xảo Xảo trên mặt ửng hồng, trong lòng cũng vui, đôi mắt đẹp liếc hấn, nòng nàng tính ý không cần phải nói.

- Khuyếch trương chỉ kế của nàng, kì thật có thể làm. Chúng ta bây giờ trước tiên tìm vị trí, kiếm tiền. Nếu kiếm tiền không nhiều, chúng ta có thể chờ, chúng ta có thời gian. Một khi kiếm tiền nhiều rồi, chúng ta có thể mua, dùng dự trữ, việc này cũng là bình thường. Cho dù không mở tửu lâu, chúng ta cũng có chút sinh ý, chúng ta dùng tiền nhất định không để tiền ra ngoài, dùng tiền để mua bán trung gian, kể ra cũng tốt hơn là giữ bạc trong tay.

Đây là phương pháp kiếm tiền, mặc dù trong thời đại này không có định nghĩa nhưng mọi người có thể hiểu được. Trước mắt ‘Thực Vi Tiên’ là một ví dụ tốt, so sánh với tửu lâu, ‘Thực Vi Tiên’ giá trị tối thiểu tăng thêm bốn thành.

Đồng Xảo Xảo mỉm cười sáng ngời, nàng có chút đổi mới, bây giờ nghe đại ca tin tưởng mình, hơn nữa chỉ ra rất nhiều quan điểm mà mình không nghĩ ra, trong lòng càng vui sướng, chỉ cảm thấy đại ca thật có nhãn quang độc đáo, không gì không biết, làm bản thân càng thêm mê luyện.

- Xảo Xảo, không nên khinh thị bản thân, không nên hoài nghi năng lực bản thân, nàng muốn làm gì, nhất định có thể làm được. Đại ca vĩnh viễn tin tưởng nàng.

“Đại ca!” Xảo Xảo kích động một trận, nắm chặt lấy tay Lâm Văn Vinh, nếu không có phụ thân bên cạnh đã sớm nhào vào lòng đại ca.

“Khái,khái!” lão Đồng làm bộ ho khan hai tiếng cắt đứt luồng suy nghĩ hai người, thấy khuê nữ của mình hoàn toàn biến thành quần gia lão bà, lão Đồng thở dài nói:

- Gái lớn không giữ trong nhà, ta sẽ không nói gì nữa. Bất quá tiểu Lâm à. Việc của người và Xảo Xảo, lúc nào bàn một chút, nha đầu kia, người không đề cập tới, nó vĩnh viễn sẽ không nói.

“Phụ thân...” Đồng Xảo Xảo kêu một tiếng, hai má ửng hồng, cúi đầu, nhẹ nhàng nói:

- Đại ca, bây giờ sự tình còn chưa xong xuôi, Xảo Xảo không vội.

Sự tình còn chưa xong xuôi? Lâm Văn Vinh sửng sốt một chút, lúc trước đáp ứng lão già đó vào Tiêu gia, cũng là do tâm tính vui đùa, không tưởng được hấn lại bị quấn vào Tiêu gia, phải giúp Tiêu gia một phen

sự nghiệp, chẳng lẽ là thiên ý? Thân trải qua giáo dục hiện đại, hẳn không tin vào thiên ý, nhưng ngoài trừ thiên ý hai chữ này, còn có lý giải nào khác nữa chứ.

Xảo Xảo lo lắng giữ chặt tay hắn gọi:

- Đại ca, đại ca, người làm sao vậy?

Lâm Văn Vinh phục hồi tinh thần, thấy lão Đồng đã rời đi, chỉ còn Xảo Xảo ở trước mặt, nàng nước mắt rưng rưng nói:

- Đại ca, người có gì không vui sao, người nhất định nói cho Xảo Xảo, Xảo Xảo không muốn thấy người khổ sở.

Lâm Văn Vinh bóp nhẹ mũi nàng nói:

- Nha đầu ngốc này. Chỉ cần nàng mỗi ngày ở bên đại ca, không gì khiến đại ca khổ sở cả.

Xảo Xảo e lệ kêu một tiếng, ngượng ngùng tựa đầu vào ngực hắn.

Mặc dù rất muốn cùng nha đầu Xảo Xảo đáng yêu ném trái cấm, nhưng mà nhìn nàng cả ngày mệt mỏi, Lâm Văn Vinh tâm tư có cảm giác không phải. Xảo Xảo nha đầu này mỗi ngày ở trong lòng, hẳn chốc lát là hài lòng, hẳn thế nào mà hạ thủ được? Da mặt hắn còn chưa đủ dày, cần phải tiếp tục tu luyện.

Chậm rãi trở lại Tiêu gia, trong khách phòng viện tử có một nha đầu gọi:

- Tam ca, người đã trở lại, Tần Tiên Nhân tiểu thu một ngày trước đã đưa thiệp mời. Hình như là có chuyện gấp tìm người, còn nói nhất định phải nhanh chóng đưa cho người.

Lâm Văn Vinh lúc này mới nhớ tới hai hôm nay ở tại ‘Thực Vi Tiên’ nghe Xảo Xảo nói, Tần Tiên Nhi cũng phái người tìm hắn vài lần, nhưng lại không có tìm thấy. Nha đầu kia có sự tình gì cấp bách vậy?

Lâm Văn Vinh cầm tấm thiệp còn chưa kịp nhìn liền thấy một thân ảnh đang đứng trong viện tử, khuôn mặt tiêu tụy tái nhợt như tuyết trong mùa hạ.

Lâm Văn Vinh nhất thời kinh hãi :

- Nhị tiểu thư phải không?

69. Chương 66: Thâm Tình

Lâm Văn Vinh vội vội giữ chặt nha hoàn bên cạnh hỏi:

- Nhị tiểu thư làm sao vậy?

Nha hoàn nọ lắc đầu nói:

- Ta cũng không biết nàng làm sao nữa. Trước đây vài ngày, là lúc đại tiểu tứ triệu tập các quản sự nghị sự, nhị tiểu thư cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, sắc mặt tiêu tụy, sau đó phu nhân và đại tiểu thư phái người đưa nàng tới Tô Châu nơi cửa lão gia gia, hôm nay mới vừa quay về.

Nguyên lai như thế, Lâm Văn Vinh nhẹ nhàng thở dài. Hắn từ ngày đó cũng không có nhìn thấy nhị tiểu thư, cũng không hỏi đến chuyện về nàng, trong lòng có đôi chút áy náy. Lúc này thấy nàng đang ngồi ngơ ngác ngẩn trắng, so với tiểu nha đầu cơ trí hoạt bát trước kia thì dường như là một người khác.

Lâm Văn Vinh trong lòng dấy lên một tư vị kỳ lạ, trong mắt hắn, nhị tiểu thư chỉ là một tiểu hài tử mười sáu mười bảy tuổi. Trước kia cho tới bây giờ hắn cũng không nghĩ rằng nha đầu này sinh ra hảo cảm đối với mình, nhưng mà trước mắt nhìn thấy Tiêu Ngọc Sương trở nên tiêu tụy. Nàng không còn là một tiểu cô nương hoạt bát đáng yêu nữa.

Mẹ nó, bị người ta thâm thương trọng nhố, cái tư vị đó cũng rất dễ chịu nha, hẳn như thế nào cũng khó mà chấp nhận được tình cảm này. Lâm Văn Vinh bất đắc dĩ thở ra một hơi, nhất thời có chút trừ trừ.

Hắn không phải cố kỵ thân phận. Thân phận trong mắt hắn không hơn một cái rắm chó. Hắn đối với Tiêu Ngọc Sương có chút yêu thích nhưng không phải tình cảm nam nữ, dù sao trong lòng hắn thì hắn lớn hơn

nàng mười tuổi, không bàn đến độ lão luyện. Nếu cùng nàng phát sinh tình nam nữ, hơi có chút cảm giác thú vật, nghĩ cũng là lạ.

Việc này thật khó nói. Nếu nha đầu kia lớn hơn hai, ba tuổi. Hẳn khẳng định sẽ không cự lại, Lâm Văn Vinh hiểu được trong lòng mình luôn có khoảng cách.

Hắn trong lòng có quỷ, không muốn để cho Tiêu Ngọc Sương thấy mình liên vội vàng đi về chỗ ở.

Đã đầu mùa đông, một trận gió nhẹ thổi tới, Tiêu Ngọc Sương không hề cảm giác, song trận gió nhẹ cũng khiến thân thể nàng run rẩy, cái suy nghĩ mông lung của nàng không thắng được hàn ý.

Lâm Văn Vinh nhướng mày. Đối với nha hoàn nói:

- Người nhanh lấy cho nhị tiểu thư thêm y phục.

Nha hoàn ủy khuất nói:

- Tam ca, ta đã đi vài lần, nhưng nhị tiểu thư không cho bất cứ kẻ nào đi theo, cũng không muốn thứ gì, nàng nói không muốn bị người khác quấy rầy. Nếu ai dám làm phiền nàng suy tư, nàng liền thả Trấn Viễn tướng quân ra giáo huấn kẻ đó.

Lâm Văn Vinh nghe được vừa bực mình vừa buồn cười, nha đầu này đều như vậy, lại nghĩ thả chó làm việc xấu. Nhưng thật sự là tính tình của một tiểu cô nương. Cái cảm giác này khiến cho hắn thấy thân thiết, phảng phất lại thấy tiểu cô nương mạnh mẽ đáng yêu, vung tay chỉ: “Uy Vũ tướng quân, lên..”

Bây giờ thì nhị tiểu thư không còn giống như trước nữa, hắn lắc đầu hỏi tiếp:

- Vậy đại tiểu thư và phu nhân đâu, bọn họ không quản nhị tiểu thư sao?

Nha hoàn nói:

- Nhị tiểu thư từ khi về, đại tiểu thư cùng phu nhân vẫn đang trong phòng bàn chuyện, lại có rất nhiều nữ quản sự ở đó. Bọn họ đều không biết nhị tiểu thư đã về.

Lâm Văn Vinh gật gật đầu. Ngày “phục trang phát bố hội” hắn không có đi, nhưng khi đại tiểu thư trở về từng cùng hắn nói qua một lần. Phát bộ hội rất thành công, kì bào cùng nội y rất được các tiểu thư hoan nghênh, ngay cả các mệnh phụ cũng rất yêu thích. Điểm ấy không chỉ khiến đại tiểu thư và mẫu thân của nàng mà ngay cả Lâm Văn Vinh cũng thấy ngoài ý liệu. Nghe nói trong hội bán được hơn trăm. Lâm Văn Vinh cảm khái, trên thế giới này thật không tưởng. Không nghĩ rằng, các nữ tử thời đại này cũng có cùng cách nhìn, cách truy cầu cái đẹp. Có điều không biết nếu đại tiểu thư làm ra vệ sinh đại, khoản sinh ý này cũng kiếm khá tiền như hai cái trước không.

Đương nhiên, được hoan nghênh nhất chính là hương thủy. Đại tiểu thư mang ra ba loại hương thủy bất đồng, tất cả các nữ nhân đều dùng thử. Các cô nương chưa từng gặp qua thủy phần có mùi thơm ngát như thế, tự nhiên toàn trường diên cuồng. Lúc ấy hương thủy còn chưa có định giá, đại tiểu thư ra giá tám mươi lượng bạc, cũng dự định bán ra hai trăm bình. Không ngờ sau đó lại bán ra tới ba trăm bình, có thể nói là khai trương thuận lợi.

Vật đáng giá tám mươi lượng bạc theo thời đại này mà nói, có thể là coi như vật đồ trân quý phi thường. Mà hương thủy là một xa xỉ phẩm vừa mới xuất hiện, vốn không phải ai cũng có thể có được.

Lâm Văn Vinh mười phần gian thương, đối với việc đại tiểu thư báo giá tám mươi lượng thập phần bất mãn, dựa theo ý tứ của hắn, loại hàng này lợi nhuận khủng khiếp như thế này, phải bán hơn trăm lượng bạc.

Tiêu đại tiểu thư đối với ác nhân vô sỉ như hắn nhận thức rất rõ ràng. Vốn báo tám mươi lượng đã nghĩ vô cùng kinh khủng, không ngờ tên gian thương này còn muốn nâng cao hơn nữa. Khiến cho đại tiểu thư được một phen mở mắt.

Kỳ thật, hương thủy này tạo ra thập phần trân quý, mỗi ngày tiêu hao một lượng lớn hoa, cho dù tiêu gia có khu vực trồng hoa lớn ở ngoài thành nam, cũng là không đáp ứng được, hơn nữa lúc này đã đầu đông, hoa cỏ tiêu điều. Tuy nhờ Phúc bá thông qua các thủ đoạn thu mua hoa của các gia đình khác, sản lượng cũng vẫn như cũ, thập phần khẩn trương.

Lâm Văn Vinh tính toán sơ bộ, quy mô của sản xuất, mỗi bình đại khái giá trên dưới năm lượng bạc. Hắn đã sớm cùng phúc bá hiệp thương, phía thành nam vườn hoa diện tích cần mở rộng, Nên tranh thủ vào thời tiết bắt đầu mùa mà trồng các loài hoa mới, tranh thủ sang năm khuếch trương sản lượng.

Cho nên trong mắt hắn, hương thủy sản xuất có hạn, bước đầu có thể không tính, cho dù có cung cấp đầy đủ, một tháng sản xuất cũng không đến năm trăm bình. So với nhu cầu khổng lồ thì thật sự chỉ như chén nước cho người sắp chết khát.

Đồng thời Lâm Văn Vinh cũng thấy, hương thủy là một loại mới xuất hiện. Thời kỳ đầu, nhất định phải bảo trì tính thần bí và vị trí cao quý, như vậy mới có thể kích thích khẩu vị của người mua hàng. Thời gian khó có thể kéo dài, hắn phải hướng dẫn cho đại tiểu thư đề ra sách lược giới hạn số lượng cung ứng, kỳ thật cũng là một loại thủ đoạn.

Tiêu Ngọc Nhược đối với ý nghĩ của hắn rất rất tán thành. Nàng bản thân cũng là cao thủ trong nghề, lúc này hai người lần đầu tiên tìm được một điểm chung.

Hương thủy của tiêu gia, mỗi tháng giới hạn cung ứng năm trăm bình, trong tháng chỉ mấy ngày đã hết. Hương thủy tại Kim Lăng được thượng tầng sĩ nữ ưa thích, đã thành một loại xa xỉ phẩm mới. Nghe nói mỗi bình tới một trăm năm mươi lượng bạc, còn là vô giá. Hương thủy như gió đông, kì bào cùng nội ý cũng rất là thuận lợi, tình cảnh Tiêu gia sáng lạng.

Đại tiểu thư cùng Tiêu phu nhân mấy ngày thập phần mệt mỏi, kì bào cũng nữ tính nội ý toàn bộ rao bán. Hương thủy cũng có hạn lượng cung ứng, bọn họ chịu áp lực rất lớn. Đặc biệt đại tiểu thư, nghe nói đã vất vả liên tục hai ngày chưa hề nghỉ ngơi. Lâm Văn Vinh rất cảm thông cho nàng, nhưng cũng nghĩ tới nhà đầu kia. Trong khoản thời gian ngắn các mặt hàng của Tiêu gia được các nữ điểm trông chờ mua hàng, việc buôn bán các dụng phẩm nữ tính phát triển hàng đầu.

Suy nghĩ nhiều như vậy, Lâm Văn Vinh biết. Nhất định Tiêu phu nhân và đại tiểu thư vì sự việc quá nhiều mà không thể chiếu cố nhị tiểu thư, ngẫm lại nhà đầu kia cũng thật đáng thương.

Hắn thở dài, từ trong tay a hoàn nhận áo khoác nói:

- Vị tỷ tỷ này, người đi trước đi, ta cùng nhị tiểu thư nói chuyện phiếm.

Mấy ngày nay, Tiêu phu nhân cùng đại tiểu thư triệu kiến Lâm Tam không ít lần. Nhà hoàn nọ tự nhiên biết Lâm Tam ca rất được phu nhân và đại tiểu thư coi trọng, liền lấy quần áo giao cho hắn, xoay người rời đi.

Càng đến gần tiểu nha đầu, Lâm Văn Vinh lại càng khó có thể tin được. Chỉ vài ngày không gặp, nha đầu kia thật sự đã tiêu tụy đi không ít, nguyên lai khuôn mặt cũng trở nên xuống sắc, hai vai trong gió lạnh cứ rung rẩy từng hồi.

Tiêu Ngọc Nhược nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân, nhin không được khẽ thở dài:

- Là ai để cho người tới? Ta không phải đã nói, không cho phép ai quấy rầy ta, chẳng lẽ người không sợ Trần Viễn tướng quân sao?

Lâm Văn Vinh mỉm cười nói:

- Uy Vũ tướng quân ta còn không sợ, lại sợ Trần Viễn tướng quân của người sao?

Tiêu Ngọc Nhược thân thể nhẹ run rẩy, dường như không dám tin vào tai mình, chậm rãi xoay người lại, thấy đứng trước mặt mình, không phải là cái tên đáng ghét sao?

“Lâm Tam...” hai mắt nàng đỏ lên, cắn chặt môi, không cho mình khóc thành tiếng, vẻ mặt tiếp theo đó chậm rãi trở lên điềm đạm, nhẹ nhàng nói:

- Người tới làm gì? Xem ta nói thật hay đùa sao?

Cũng không biết bị ảo giác hay không nữa, Lâm Văn Vinh cảm giác trước mắt mình nhị tiểu thư so với trước đây trưởng thành không ít, mặc dù trên mặt vẫn lưu vài phần ngây thơ, nhưng cảm giác lại như một đại cô nương đã lớn. Hắn nuốt một hơi rồi nói:

- Ta vừa rời từ bên ngoài trở về, thấy nhị tiểu thư, bèn tới tiếp đón.

Tiêu Ngọc Sương hừ một tiếng nói:

- Ta là một tiểu hài tử, làm thế nào dám để một đại nhân vật như ngươi ân cần thăm hỏi?

Lâm Văn Vinh biết nàng ngày ấy nghe mình nói chuyện, oán giận mình coi nàng là tiểu hài tử, nhin không được mỉm cười nói:

- Trưởng thành hay không, không phải lời nói ngoài miệng, mà phải xem hành động ta thấy ngươi như thế này, tự ngược đãi chính mình, cũng không thấy có lớn hơn.

Nhị tiểu thư hừ một tiếng, nhưng lại không tìm được lời phản bác hần, nghe lời nói của hần có ý quan tâm, trong lòng nàng vừa ngọt ngào vừa chua xót, mang chút bi ai, hiểu rằng hần vẫn coi mình là tiểu hài tử. Sự quan tâm đến mình, đại khái do mình là tiểu hài tử đáng thương. Nàng nhất thời có chút cương ngạnh, không thể tự kiềm chế.

Lâm Văn Vinh thấy nàng thần sắc biến đổi, dù là có trăm bản lãnh, nhưng cũng đoán không ra nha đầu kia suy nghĩ cái gì, liền tiến đến nói:

- Đêm lạnh nàng hãy bảo trọng, nhị tiểu tiểu thư mặc xiêm y vào đi.

Hần đi tới, lấy xiêm y đưa cho Tiêu Ngọc Sương, Tiêu Ngọc Sương hừ một tiếng, thân thể không động, không quần tới hần.

Nha đầu này, thật là lớn mà không có lớn, cảm giác này thật kỳ quái, Lâm Văn Vinh thấy nàng sử ra tính trẻ con, trong lòng thầm buồn cười, liền cũng không để ý tới nàng, trực tiếp khoác y sam lên người nàng.

Tiêu Ngọc Sương không thèm để ý hần, chỉ thấy trên người chớp động, một trường sam đã khoác lên vai mình, cái mũi nàng phát nóng, quay đầu nói:

- Ngươi là người xấu, quan tâm tới ta làm cái gì, có phải hí lộng ta chưa đủ không?

Lâm Văn Vinh mồ hôi đổ ra, nha đầu này mới mười sáu mười bảy tuổi, như một đóa hoa, nói thế nào mà càng ngày càng giống oán phụ lớn tuổi? Hơn nữa hần lúc nào hí lộng nàng, có mà nàng hí lộng hần thì có.

Hần cũng không có trả lời nàng, chỉ nói:

- Đêm dài lắm, nhị tiểu thư, ngươi hôm nay đi đường lao khổ, nên sớm đi nghỉ đi.

Tiêu Ngọc Sương nhẹ nhàng rơi nước mắt. thở dài nói:

- Lâm Tam, ngươi đã lâu không có cùng ta nói chuyện, chúng ta giống như trước đây nói chuyện phiếm có được không?

“Giống như trước đây sao? Sợ là nha đầu ngươi hôm nay đối với ta ”tâm tồn không yên“, không phải là ta sợ ngươi.” Lâm Văn Vinh vô sỉ nghĩ thầm.

Bất quá, gặp tiểu nha đầu này, hần lại không thể khước từ, chỉ thở ra một hơi nói:

- Như thế cũng được, chúng ta nói chuyện. Nhị tiểu thư, nghe nói ngươi tới Tô Châu du ngoạn?

- Đúng vậy, du ngoạn.

Tiêu Ngọc Sương buồn bã nhìn hần nói, chữ “ngoạn” vô cùng nhấn mạnh.

Nha đầu này, trong từ ngữ có oán khí, Lâm Văn Vinh trong lòng như có quỷ, tự nhiên cảm thấy ánh mắt Tiêu Ngọc Sương chớp chớp, chăm chú nhìn vào người mình, khiến hần cảm giác không được tự nhiên.

Hần cười cười nói:

- Tô Châu là địa phương tốt để du ngoạn, có Tô Châu viên lâm, còn có cảnh đẹp Tô Châu. Đợi có thời gian, ta cũng muốn đi xem.

Hần nói vài câu, lại nghe Tiêu Ngọc Sương không có tiếng hồi âm, giương mắt nhìn nàng. Đã thấy nàng tịnh lặng như hồ nước, không nói một lời nào chỉ chăm chú nhìn hần.

Tiểu ny tử này, lúc nào học được cái nét thâm trầm vậy, Lâm Văn Vinh bị nàng nhìn không được tự nhiên, liền quay đầu, bỗng nghe Tiêu Ngọc Sương nói:

- Người cùng ta nói chuyện, chỉ có nói về người thôi sao?

Lâm Văn Vinh sững sờ, không biết đáp lời nàng như thế nào. Nói cũng kỳ quái, rõ ràng chính mình hơn tuổi nha đầu rất nhiều nhưng vì sao luôn bị nàng hỏi? Ngày xưa hai người ở chung, đều là Lâm Văn Vinh làm chủ, nha đầu kia chỉ đáp lời, bây giờ tình huống hoàn toàn ngược lại. Lâm Văn Vinh chỉ có thể trả lời, tại trước mặt tiểu cô nương này, không còn chút tác dụng. Trời ạ, chẳng lẽ trong lòng hắn thật sự có quỷ?

Tiêu Ngọc Sương thở dài nhẹ giọng nói:

- Lâm tam, người có phải đã có ý trung nhân không?

Lâm Văn Vinh cũng không muốn nàng nghĩ ngợi:

- Đúng vậy.

Tiêu Ngọc Sương thấy hắn quả thật có người trong lòng. Trong lòng không khỏi có chút khó chịu, nàng mím chặt đôi môi nói:

- Nàng có phải rất ôn nhu, rất đẹp đúng không?

Lâm Văn Vinh thấy thần sắc nàng kỳ quái, không biết chủ ý của nàng là gì, liền gật đầu:

- nàng rất dễ nhìn, cũng rất ôn nhu.

- Lâm Tam, người thấy ta có dễ nhìn không?

Tiêu Ngọc Sương vận tất cả dũng khí, chậm rãi tới gần bên người hắn, nhẹ nhàng nói, gương mặt nàng dưới ánh trăng thấy có một tầng nhàn nhạt phớt màu hồng.

Lâm Văn Vinh ngây người, ngẩn ngơ nhìn Tiêu Ngọc Sương. Nàng là một mỹ nhân cực kỳ xuất sắc, nếu như là ban ngày, dung mạo nhất định còn trên cả đại tiểu thư cùng tiểu phu nhân. Lúc này dưới ánh trăng, nàng vừa đau đớn vừa đáng thương, mắt nàng nhắm lại, thần sắc tiêu tụy, cũng không thấy vẻ ngây thơ, nhưng lại có một chút gì đó càng làm cho người ta tăng thêm phần yêu thích.

- Nhị tiểu thư, người cũng rất đẹp.

Lâm Văn Vinh khó khăn lắm mới dời ánh mắt từ trên người nàng đi, lời nói rất khó thốt ra.

- Vậy người vì sao không thích ta?

Tiêu Ngọc Sương trong lòng vui vẻ, rốt cuộc ức chế tình cảm của mình đã được giải tỏa, mạnh bạo hỏi hắn:

- Có đúng là người chê ta nhỏ? Nhưng mà ta sẽ lớn lên. Mẫu thân nói, người khi bằng tuổi ta đã gả cho cha ta, người tại sao không thích ta, tại sao vậy?

Tiêu Ngọc Sương ôm chặt lấy hắn, tựa đầu vào ngực hắn, khóc rống lên.

Lâm Văn Vinh cảm giác một thân thể mềm mại trong lòng mình, ngực nhẹ nhàng run rẩy, nhị tiểu thư đã hoàn toàn áp chặt cơ thể mỹ miều của lên người hắn, toàn cơ thể mềm mại của nàng theo tiếng khóc mà chậm rãi rung động trong lòng ngực hắn.

Cảm thụ thân thể động lòng của nàng khiến cho cơ thể hắn phát nhiệt, Lâm Văn Vinh một lần nữa nhanh chóng cảnh tỉnh, nhị tiểu thư này chỉ là một tiểu hài tử, vạn lần không thể khởi tà niệm, nhưng mà bản thân hắn rực lửa, quá nữa phản bội lại hắn, từng cơ nhục của hắn căng cứng áp chặt vào nàng.

"Cầm thú a, cầm thú a." Lâm Văn Vinh ảm thầm chửi chính mình, nhị tiểu thư cứ ôm hắn càng ngày càng chặt, thân thể động nhân trong lòng hắn cứ nhẹ nhàng ma sát.

'Làm lâu tắc loạn', Lâm Văn Vinh biết rõ bản tính của mình, cảm giác thân thể nhị tiểu thư vừa mềm mại vừa mang theo chút run rẩy, trong lòng hắn nhất thời tà niệm nổi lên, hai tay chậm rãi vuốt ve đôi vai của nàng.

Tiêu Ngọc Sương a một tiếng, tránh trong lòng ngực hắn, cả người nhu nhuyến.

Nghe nàng kêu một tiếng, Lâm Văn Vinh có chút tỉnh táo lại. “Trời ạ, ta làm gì thế này, chuyện không thể phát triển như vậy. Ta phải trở lại trong phòng.”

Lần đầu tiên đã làm, cũng chỉ thiếu chút nữa...

” Nhị tiểu thư” Lâm Văn Vinh dung hết nghị lực đẩy nàng ra, đã thấy nàng hai mắt đỏ bừng, những giọt châu trong mắt lưu chuyển liền rơi xuống.

Tiêu Ngọc Sương thì thào nói:

- Lâm tam, ngươi vì sao không thích ta? Có phải ta không ôn nhu? Nhưng mà ta đã thay đổi rất nhiều.

Nằm trong lòng ngực hần nhẹ nhàng khóc, nước mắt làm ướt áo hần. Lâm Văn Vinh là một nam nhân thành thực, bị một tiểu cô nương như vậy ôm, cơ thể càng khó chịu, hần cười khổ một chút. Thầm ánh lên ý nghĩ đen tối. “Cho dù ta không thích ngươi, nhưng tiểu huynh đệ của ta cũng vẫn thích ngươi.”

- Nhị tiểu thư, chuyện này chúng ta ngày khác nói được không?

Lâm Văn Vinh tận lực để cho nhiệt độ cơ thể giảm xuống một chút, để tránh dọa cho tiểu cô nương đáng thương này sợ.

Tiêu ngọc sương ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng ‘ân’ một tiếng, trên mặt đỏ bừng, tựa hồ với hành động lớn mật vừa rồi của mình cũng cảm thấy ngượng ngùng.

Lâm Văn Vinh âm thầm thở ra một hơi, áp chế dục vọng xuống. Nếu tiếp tục như vậy, hần không dám cam đoan sẽ phát sinh sự tình gì. Hần tự nhủ: “Mẹ nó, đã chiến cũng không phải chưa từng trải qua.”

Nói một chút, lại khóc một chút, Tiêu Ngọc Sương trên mặt thần sắc đã tốt hơn nhiều lắm. Mấy ngày nay không có cùng Lâm Tam nói chuyện, nàng trong lòng cứ khắc khoải, lại không thể tìm đến hần, trong lòng đau khổ có thể tưởng tượng được.

- Nhị tiểu thư, Đã trễ thế này, ngươi đi về nghỉ nhanh một chút.

Lâm Văn Vinh thấy nàng trong gió đêm phát run, vội vàng cởi ra trường sam mặc cho nàng.

Nhị tiểu thư như than một tiếng, nhưng không có rời đi. Chỉ nhìn hần nói:

- Lâm Tam, ngươi hôm nay có thể lại giảng cổ sự cho ta không, ta rất thích...

Nàng đỏ mặt, nhưng không có nói hết. Lâm Văn Vinh đầu lại to thêm ra, vừa rồi tiểu cô nương này tình thâm ý trọng có vài phần thành thực, như thế nào vừa chớp mắt, lại bắt kể cổ sự, không phải rõ ràng muốn khiến hần gây tội ác sao.

Lâm Văn Vinh khuyên giải:

- Nhị tiểu thư, đêm hôm nay đã khuya, ngươi cũng có chút mệt, đợi ta nhàn rồi, chúng ta lại nói chuyện.

Nhị tiểu thư nhẹ nhàng gật đầu, nhưng lại thấy trong tay hần có tấm thiệp, nhân tiện hỏi:

- Cái này là của Tần Nhiên Nhân sao? Nàng khuya như vậy còn gửi thiệp cho ngươi, đối với ngươi cũng thật là tốt a.

Ngữ khí của nàng có chút phẫn nộ, Lâm Văn Vinh lúc này mới nhớ Tần Tiên Nhân hôm nay nhiều lần tìm mình có việc, không phải có việc gì gấp gáp sao?

Hần vội vàng mở thiệp, nhờ ánh trăng đọc được, chỉ thấy trên mặt có bút viết mấy chữ nhỏ: “Nhanh rời Tiêu gia”.

‘Nhanh rời tiêu gia?’ Lâm Văn Vinh trong lòng nghi hoặc, còn thấy tấm thiệp chưa mở hết, nhưng toàn bộ đều là bốn chữ này. Hần đang trong lúc buồn bực, lại nghe tiếng người kêu:

- Mang nước, mang nước tới đây.

Lâm Văn Vinh chấn động nói:

- Mang nước đi đâu?

Hai người ngẩng đầu nhìn, cũng là từ lâu các cẩu tiêu gia hỏa quang hừng hực, đã cháy bốc lên.

Tiêu Ngọc Sương cả kinh nói:

- Là phía nghị sự đường.

Lâm Văn Vinh vội vàng an ủi:

- Nhị tiểu thư đừng hoảng, chúng ta đông người, hỏa thể không thể lan rộng...

Nói còn chưa xong, liền nghe thấy tiếng nổ vang lên, mấy quả pháo hiệu bắn lên trời, xa xa nhìn lại như một đóa hoa sen.

Lâm Văn Vinh rõ ràng nhớ kỹ, ngày đó đang cùng Tần Tiên Nhân nói chuyện thì cũng thấy bạch liên hoa này. Mẹ nó, tiểu hài từ nhà ai, nửa đêm canh ba phóng yên hoa vậy.

Còn không kịp suy nghĩ, liền nghe thấy cách đó không xa một tiếng kêu dài:

- Một đóa bạch liên hoa, vạn đạo tường vân, quân âm tới, liên hoa tọa hạ thiên đạo môn, bạch liên sứ giả cung thỉnh Tiêu đại tiểu thư.

Trên tường bên ngoài xuất hiện hơn hai mươi bóng đen, tất cả đều mặc hắc y, khăn đen che mặt, trong tay cầm bảo kiếm cương đao sáng ngời, nhảy xuống tường, trực chỉ viện tử chạy tới. Tặc nhân này khí thế hung hãn, thể tốc cực nhanh, đảo mắt đã đến trước mặt.

Tiêu Ngọc Sương cả người run rẩy:

- Lâm Tam, làm sao bây giờ, tặc nhân đến.

Trời ạ, tặc nhân từ đâu tới, trước cướp bóc, còn muốn đốt nhà, không đi gọi cảnh sát thì thật đáng tiếc.

Lâm Văn Vinh chỉ trong phim mới thấy qua cảnh này, ai mà nghĩ được hôm nay cũng hãm thân vào trong đó. Hắn không biết cái gì là võ thuật, nhưng mà từ khi gặp Tiểu Thanh Tuyền, liền thay đổi quan điểm, chỉ tiếc hắn đã lớn tuổi, quá muộn để học võ.

Hôm nay thấy đánh nhau, hắn trong lòng tự nhiên có chút sợ hãi, chỉ là thấy hình dáng đáng thương của Tiêu Ngọc Sương, hắn vội vàng quay đầu an ủi:

- Nhị tiểu thư, đừng sợ, chúng ta chạy mau..

Nói chưa dứt lời, liền phát giác phía sau có tiếng gió truyền lại, Tiêu Ngọc Sương trong mắt hiện lên nét hoảng sợ nhưng kiên định vô cùng. Thời khắc này, tiểu nha đầu không biết lấy sức lực từ đâu, lắc mình chắn trước người Lâm Văn Vinh.

Lâm Văn Vinh quay đầu nhìn lại, nhất thời tâm thần tê liệt, chỉ thấy một đạo kiếm quang, vừa nhanh vừa chuẩn phát ra tiếng gió, hướng trái tim của Tiêu Ngọc Sương đi tới.

70. Chương 67: Kinh Biến

Lâm Văn Vinh hét lớn, cội lòng như tan nát, khớp mắt muốn rách toạc. Chỉ trong thoáng chốc, đầu óc hắn bỗng hiện lên vô số ý niệm, xúc động mãnh liệt trước ánh mắt vừa kiên quyết mà lại đầy thâm tình của Tiêu Ngọc Sương lúc này.

‘A a ...’ Lâm Văn Vinh rống lên một tiếng kinh thiên, liều mạng lao lên dùng thân mình che chắn trước người Tiêu Ngọc Sương. Nhị tiểu thư lệ châu không ngừng tuôn rơi, nhưng trên mặt lại hiện lên nét cười mãn nguyện.

Một tiếng ‘đương’ nhỏ vang lên, Lâm Văn Vinh tự nhủ rằng mình với nhị tiểu thư sẽ táng mạng dưới kiếm này, hắn nắm chặt lấy tay nàng, thâm nghĩ tấm thâm tình của ny tử này ta chắc đành đợi kiếp sau báo đáp.

Nhưng sau một lát, hắn không thấy thân thể có chút đau đớn nào, hé mắt ra nhìn, đã thấy trước mắt một thanh bảo kiếm lấp lánh đang chìa thẳng vào người Tiêu Ngọc Sương, nhưng đối phương cũng đang bị một

thanh bảo kiếm khác chế trụ. Kể đánh lén hai người bọn hắc ra là một tên hắc y bịt mặt thân hình cao gầy, hắc quay đầu lại nhìn thanh kiếm mà đồng bọn đang chìa vào mình, lớn tiếng nói :

- Sư muội, người làm vậy là có gì? Chúng ta vào trạch viện này, kiếm còn chưa động chút huyết tích, sao có thể cam lòng rời khỏi chứ?

Vị sư muội này thân thể nhu yếu, khăn đen che kín gương mặt, nói :

- Sư huynh, người quản bọn hạ nhân này làm gì, sự tình hôm nay rất khẩn cấp, mau đi lo chuyện chính, chứ nếu địch thủ tới đây, chúng ta muốn thoát cũng khó đó.

Thanh âm nữ tử này nghèn nghẹt, không giống giọng nói thật, Lâm Văn Vinh phải cố gắng lắm mới nghe được rõ ràng. Hắc cảm thấy toàn thân đầy mồ hôi lạnh, vừa rồi thiếu chút nữa đã ô hô ai tai dưới kiếm, ngoại trừ lần bị ngã trên núi Thái Sơn, lúc này là lúc hắc có cảm giác tuyệt vọng nhất.

Quay đầu lại nhìn Tiêu Ngọc Sương, chỉ thấy trên mặt nàng còn vương hai dòng nước mắt, lại hàm chứa tiểu ý, đôi mắt trong sáng như nước hồ thu, không hề mang chút sợ hãi, đăm đăm nhìn mình, bàn tay nàng nắm chặt lấy tay hắc một khắc cũng không buông. Lâm Văn Vinh không biết nói sao cho hết sự cảm động của mình.

“Nữ tử này, thực là muốn ta xúc động chết sao!” Dòng nhiệt lệ suýt nữa tuôn rơi, bằng vào hành động xả mệnh tương cứu hôm nay của nàng, Tiêu Ngọc Sương đã chứng tỏ nàng còn là một tiểu hải tử nữa, mà thực sự trở thành một thiếu nữ nghĩa trọng tình thâm. Hắc chợt cảm thấy mình đã thiếu nợ nha đầu kia thật sự là rất nhiều, rất nhiều. Ngẫm lại thái độ của mình đối với nàng ngày trước, trong lòng hắc xác thực thấy áy náy, nhận ra mình thật quá bỉ ổi, đã không cho nàng được cái gì, trái lại còn suýt nữa hại mạng của nàng, liền cố gắng áp chế sự rung động bản thân, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng.

Tên sư huynh đó tựa hồ đối với sư muội có chút kiêng kỵ, bèn thu lại bảo kiếm nói:

- Nếu đã như vậy, ta nghe lời sư muội, chúng ta mau đi bắt Tiêu đại tiểu thư với tên nô tài đó, rồi sớm trở về.

Nữ tử nọ ‘ừ’ một tiếng, lúc chạy qua chỗ Ngọc Sương, thấy nàng đang nắm chặt lấy bàn tay Lâm Văn Vinh, ánh mắt hiện lên tia tức tối, trong mũi ‘hừ’ một tiếng, nói:

- Nữ tử này, giữa đêm đi gặp tình lang, thật sự không biết xấu hổ là gì, làm mất hết mặt mũi của nữ nhân bọn ta, ta hôm nay móc cửa người hai mắt, xem người sau này còn câu dẫn nam nhân như thế nào.

Hai ngón tay nàng cong lại, nhanh như thiểm điện, kinh phong rít lên, nhắm thẳng mắt Tiêu Ngọc Sương công tới

“Lâm Tam ...” Tiêu Ngọc Sương kêu to đầy sợ hãi, xoay người trốn sau lưng Lâm Văn Vinh. Hiện tại, nhị tiểu thư chiếm địa vị thế nào trong lòng Lâm Văn Vinh đã không cần phải nói, có nữ tử tình nghĩa thâm trọng như vậy, dù là phải hi sinh tính mạng, cũng phải bảo vệ nàng chu toàn. Hắc che chắn trước người Tiêu Ngọc Sương, hết sức bảo hộ cho nàng.

Vừa nghe Tiêu Ngọc Sương gọi tên Lâm Văn Vinh, hai người sư huynh muội kia đồng thời sửng sốt, trong mắt tên sư huynh chợt ánh lên một tia cười lạnh. Vị sư muội kia động tác cực nhanh, chỉ trong chớp mắt ngón tay đã tới trước mắt Lâm Văn Vinh. Hắc chỉ cảm thấy một luồng kinh phong quét qua, lực đạo từ song chỉ của nữ nhân đó chỉ lướt qua mặt hắc, không làm thương tổn hắc chút nào. Tim hắc đập thình thịch, mẹ nó chứ, lại vừa mới chết hụt một lần nữa, lúc này cường địch tới lui trước mắt, uống cho hắc có trăm vạn ngàn kế, cũng chỉ là phí công vô ích. Trong lòng hắc tuy kinh hãi, nhưng nhớ đến sau lưng mình là Ngọc Sương tiểu nha đầu, nỗi lo sợ liền tan biến, cười lạnh lùng nhìn nữ tặc trước mặt. Vị sư muội ‘hừ’ một tiếng nói :

- Người sao không đi, còn đợi ở đây làm gì?

Lâm Văn Vinh nghe nàng ta nói thì hết sức sửng sốt, nhưng hắc phản ứng rất nhanh, nắm chặt tay Tiêu Ngọc Sương định rời đi. Chợt nghe vị sư huynh đứng xa xa đằng kia kêu lên :

- Khoan đã, người có phải là Lâm Tam không?

Lâm Văn Vinh trong lòng giật thót, vừa rồi trong lúc hoảng sợ, Ngọc Sương đã gọi tên hắn lên, bây giờ dù không thừa nhận cũng không được. Chỉ là bọn ăn cướp này sao lại biết tên của một gia đình nhỏ nhỏ như mình chứ? Chẳng lẽ có người cố ý ...Hắn càng nghĩ càng khẳng định khả năng đó, nhưng bây giờ đao kề cổ, không trả lời không được, đang lúc chưa kịp mở miệng, chợt nghe Tiêu Ngọc Sương nói :

- Hắn không phải Lâm Tam, ta mới là Lâm Tam.

Ài, nói những lời này thực quá ngây thơ, nếu như là lúc trước, hắn tất sẽ cho rằng đó là vì nàng là một tiểu hài, nhưng bây giờ nghe những lời này, hắn hiểu rằng nàng thực ra là một nữ tử thuần phác chân chất, thật khiến người ta yêu thương. Hắn dịu dàng nhìn Tiêu Ngọc Sương, mỉm cười với nàng, kéo nàng ra sau lưng, đối diện nói tên nam tử đó nói :

- Người nói không sai, ta chính là Lâm Tam.

“Ha ha ...” Nam tử đó ngửa mặt cười dài :

- Hóa ra người thực sự là Lâm Tam, tìm được người, hôm nay coi như không uổng công. Ta cũng không muốn làm khó người, chỉ là muốn phiền người bây giờ đi với bọn ta một chuyến.

Vị sư muội kia liếc mắt nhìn Lâm Văn Vinh, cũng không lên tiếng. Tiêu Ngọc Sương ý thức được là do vừa mình hô hoán, đã làm hại đến tình lang, nàng nắm chặt tay hắn, ghen ngào nói :

- Lâm Tam, là tại ta, là ta hại chàng, bọn họ bắt chàng, ta cũng muốn đi theo. Chúng ta vĩnh viễn không chia lìa.

Vị sư huynh lại gần nhìn gương mặt Tiêu Ngọc Sương, trong mắt ánh lên một tia quỷ dị nói :

- Nguyên là một tiểu mỹ nhân ngây thơ, nếu nàng muốn đi theo tình lang, ca ca sẽ thành toàn cho nàng.

Nhưng vị sư muội kia ngăn lại nói :

- Sư huynh, việc chính quan trọng, sao lại còn tự kiếm thêm phiền phức.

Vị sư huynh cười he he nói :

- Sư muội, không cần ghen tuông, trong lòng ngu huynh, muội vĩnh viễn là đệ nhất. He he !

Lòng bàn tay Lâm Văn Vinh đỏ mề hôi lạnh, đầu sao vừa rồi cũng là từ chỗ chết trở về, hôm nay có mất mạng thì cũng thôi, chỉ là nếu để liên lụy đến Ngọc Sương thì hắn quả là vô cùng hối hận. Nhớ tới vị sư muội từng nói, bọn họ cũng có kẻ địch, nghe ý tứ như vậy, tựa hồ bọn họ cũng phải mau chóng rời đi, nếu có thể trì hoãn trong chốc lát, chưa chắc không có hi vọng. Nghĩ như vậy, hắn cắn răng đáp :

- Vị bằng hữu đứng trước, muốn ta đi theo người cũng được. Nhưng mà người phải thả vị tiểu thư này đã.

Vị nam tử ha hả cười lớn :

- Người cho rằng người có tư cách ra điều kiện với ta sao? Đừng quên rằng hai cái mạng nhỏ của các người đang nằm trong tay ta đó.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc nói :

- Ta có hay không tư cách ra điều kiện, e là chưa đến lượt người nói ra. Lời này chỉ có chủ tử* người tới đây mới nói được thôi.

Tên nam tử đó cả kinh nói : “Người ...”

Lâm Văn Vinh tâm trạng lúc này rất khẩn trương, lời vừa rồi của hắn thực ra chỉ là đoán mò, nếu đã có người chỉ đích danh mình bắt đi, nhất định đối với mình có yêu cầu, cũng như đối với tính mạng của mình phải có điều kiện, cho nên hắn dám nói cứng như vậy, mà cũng không cần phải mềm mỏng với tên mao tặc này.

Nhưng nam tử này cũng là một tên cứng cỏi, hung hãn nói :

- Người đúng là có vài phần thông minh. Ta tuy là không làm hại đến tính mạng của người, nhưng ta cũng có rất nhiều thủ đoạn, có thể khiến người muốn sống không được, muốn chết không xong.

- Muốn làm vậy thì cũng cần chủ của người gạt đầu đã. Người đã không biết chủ người muốn ở ta điều gì, ta khuyên người, tốt nhất là không nên khinh suất đắc tội với ta.

Lâm Văn Vinh lạnh lùng nói. Con mẹ nó, cùng lắm là ăn một đao, lão tử cũng thử liều một phen. Nam tử đó tựa hồ đối với chủ nhân hết sức khiếp sợ, nghe nói vậy thì cảm hận nhìn Lâm Văn Vinh, lại nghe thấy bên kia ‘xoát xoát xoát’ mấy bóng đen tiến tới, trong đó một nữ tử trên tay còn mang theo một người, lớn tiếng nói :

- Sư huynh, Tiêu đại tiểu thư đã được mời tới.

Nữ tử bị bắt, tóc dài che khuất mặt, giữa đám tóc thoắt hiện lên vài nét trên gương mặt nàng, trông rất thân thuộc. “Tỷ tỷ ...” Tiêu Ngọc Sương kinh hãi kêu to. Người bị nữ tử kia bắt đi đích thật là Tiêu gia đại tiểu thư. Tiêu Ngọc Nhược nhìn lướt qua Tiêu Ngọc Sương, trong mắt ánh lên vẻ yêu thương, nàng tuy là thân nữ nhân, nhưng cũng có chút cốt khí, nhìn tên tặc nhân cầm đầu, trong mắt hiện lên vẻ khinh miệt:

- Các người muốn tiền bạc của ta sao? Chỉ cần không làm tổn thương người nhà của ta, ta dù có táng gia bại sản, cũng đưa đủ bạc cho các người.

Tên đại sư suynh đứng đầu đang muốn trả lời, chợt nghe bên ngoài một tiếng vang nhỏ, một đạo Bạch Liên phóng lên không trung, vị sư muội vừa rồi muốn móc mắt của Tiêu Ngọc Sương vội la lên :

- Kẻ địch tới, chúng ta mau chạy.

Tên tặc thủ đại sư huynh hết sức hoảng hốt, vội vàng quay lại đám người kia nói :

- Các người mang theo Tiêu đại tiểu thư với tên nô tài này đi trước. Còn tiểu cô nương này, nhờ người nói lại với Tiêu phu nhân, trong vòng mười ngày, phải chuẩn bị xong vạn lượng hoàng kim, để đổi lấy tính mạng của đại tiểu thư. Nếu không, đừng trách bọn ta lòng lang dạ sói.

Trong lúc nói chuyện, chợt nghe một loạt tiếng binh khí chạm nhau, một tiếng quát vang lên, một bóng trắng hết sức lẫm liệt, như lưu tinh nhảy qua tường xông vào. Bóng trắng đó thân ảnh phiêu dật, chỉ trong chớp mắt đã hiện ra trước mắt, tuy có một khăn lụa mỏng che mặt, nhưng Lâm Văn Vinh chỉ cần liếc mắt đã nhận ra, nữ tử này chính là Tiểu Thanh Tuyền. Tiểu Thanh Tuyền người ở trên không trung, trường kiếm trong tay rung lên, xuất ra bảy ngọn kiếm hoa, rít lên tiếng gió, tấn công thẳng tới đại sư huynh và đám người đó.

- Ta sẽ cùng với sư muội ngăn nàng ta lại, các người mau đi.

Tên sư huynh hồi lại một đao, chặt vật chống lại một đóa kiếm hoa. Vị sư muội kia lại hết sức nhanh nhẹn, trường kiếm trong tay xuất ra, nghênh đón kiếm hoa đang vung tới, tiếp liền ba chiêu của Tiểu Thanh Tuyền nhưng vẫn không ở thế hạ phong. Tiểu Thanh Tuyền thân hình chạm đất, cả giận nói :

- Bọn Bạch Liên giáo dư nghiệt các người, tác oai làm loạn, hôm nay ta quyết không tha cho bọn bay.

Tên sư huynh tức giận nói :

- Người đã sát hại biết bao sư huynh đệ của ta, Bạch Liên bọn ta với người quyết không đội trời chung, sư muội, muội nghênh tiếp nàng ta, ta dẫn chúng huynh đệ đi trước.

Tiểu Thanh Tuyền nhìn nữ tử nọ nói : “Lại là người? Hừ, hôm đó ta với người chưa phân thắng bại, hôm nay ta sẽ hạ khăn che mặt của người xuống, xem người rốt cuộc là thần thánh phương nào.”

Vị sư muội đó cười khanh khách nói :

- Ta cũng rất muốn xem nhân dạng tỷ tỷ sau này sẽ thế nào?

Nghe hai nữ tử này nói chuyện, Lâm Văn Vinh trong lòng than vãn, mẹ nó, lão tử sao lúc mười tuổi không đi đến thế giới này nhỉ, lúc đó sẽ là đồng tử chi thân, còn có thể học được một ít công phu. Hơn hai mươi tuổi mới đến chỗ rằm chó này, ngay cả bọn tiểu oa nhi so với lão tử có khi còn mạnh hơn trăm lần. Đang suy nghĩ, chợt thấy toàn thân tê rần, không cách nào nhúc nhích được, một tên tặc nhân đã tóm lấy hãn phóng đi, chạy tới chỗ đằng xa, cùng với người bắt đại tiểu thư sống vai cùng đi.

“Lâm Tam ...” Tiêu Ngọc Sương kêu lên sợ hãi. Tiểu Thanh Tuyền nghe vậy cả kinh, ngằm nghiêng rặng, gót sen đạp mạnh, thân như cánh én lao vọt đi, trường kiếm phóng theo đạo đạo kinh phong, nhằm hướng kẻ bắt Lâm Văn Vinh công tới. Tên đại sư huynh lớn tiếng quát :

- Sư muội, mau chặn nàng ta lại.

Lời nói chưa dứt, thân hình như thiểm điện nhắm hướng Tiểu Thanh Tuyền đuổi theo. Vị sư muội nhất thời sững sờ, vội vàng động thân, miến cường chém ra một kiếm. Nhưng đây cũng chỉ là một hư chiêu, không có một chút khí lực. Tiểu Thanh Tuyền không hề ngừng lại, nhắm hướng đối phương vọt tới. Một kiếm này khí thể cực nhanh, tên tặc tử bắt Lâm Văn Vinh dù tránh cũng không tránh kịp, bị kiếm xuyên tim, ngã xuống đất chết tươi mà không kịp kêu la một tiếng. Tiểu Thanh Tuyền một hơi đuổi theo hán tử kia, chân khí tiêu hao rất nhiều. Tên sư huynh thừa thế đuổi theo, tóm lấy người Lâm Văn Vinh đang vắng ra xa.

Ông trời ơi, lão tử bay tới bay lui trên không trung, chỉ là món đồ chơi của người ta, lại phải nhờ vị tiểu thư này tới cứu. Trong lòng hấn lần đầu tiên nổi lên một cảm giác bi ai, cho dù mình hiểu biết phong phú các loại khoa học tri thức thì sao chứ, ở cái thế giới mạnh làm vua thua làm cướp này, chỉ có thực lực mạnh mẽ mới là đạo lý.

Nhất kiếm xuyên tâm của Tiểu Thanh Tuyền này tuy bá đạo vô cùng, nhưng cũng rất hao phí chân khí, một kích này đã hao hết của nàng quá nửa nội lực, không còn sức tái đấu, lúc này không còn khả năng công kích, đành nhìn Lâm Văn Vinh bị người ta bắt đem đi. Nàng dậm chân tức tối, trong lòng đau xót, thầm nghĩ, vốn ta muốn cho người học chút võ nghệ, người lại kiếm cơ làm biếng, lần này xem người còn mạng trở về không. Chỉ là nàng vốn hiểu rõ, dù cho Lâm Văn Vinh có chịu học công phu thì cũng chỉ luyện được vài chiêu võ ngoài thôi, đến khi đụng việc cũng chẳng có tác dụng gì. Gặp phải đám yêu nhân Bạch Liên giáo này cũng chỉ đành để mặc người ta chém giết tùy ý.

Nghĩ đến đó khóe mắt đã có ánh lệ, thầm trách mình hôm nay rời khỏi đây quá sớm, nếu mình ở lại chờ hấn thêm chút nữa, thì cũng sẽ không xuất hiện tình cảnh nan giải này. Chỉ là lúc này thể lực của nàng đã tiêu hao quá lớn, dù có muốn đuổi theo cũng là lực bất tòng tâm, trong lòng hoàn toàn trống rỗng, phẳng phất như không còn một tí lực đạo nào.

Đang lúc chẳng biết làm sao, chợt nàng cảm giác được sau lưng có một luồng kinh phong xô tới, nàng xoay kiếm đỡ gạt, khó khăn lắm mới ngăn được một chiêu này, quay lại nhìn, chính là một kiếm của sư muội đánh tới.

“Đánh lên sau lưng, bỉ ối!” Tiểu Thanh Tuyền giận dữ mắng.

Nàng sư muội cười hì hì:

- Người Bạch Liên giáo trong mắt người vốn đều là yêu nghiệt, ta không hèn hạ, thì không phải là giáo đồ của Bạch Liên thánh giáo.

Tiểu Thanh Tuyền nói:

- Với công lực này của người, ắt hẳn trong Bạch Liên giáo cũng thuộc loại nhất nhĩ, ta tuyệt không tin người là hạng người vô danh.

Vị sư muội nọ cười đáp :

- Nếu người không nói thì ta cũng quên mất, nếu nói về vai vế, ta còn phải gọi người là Thanh sư tỷ. Xin tỷ giúp cho chuyển lời vấn an đến Trữ sư thúc, chúc sư thúc lão nhân gia người xinh đẹp mãi mãi, vĩnh viễn là thiên hạ đệ nhất.

Tiểu Thanh Tuyền cả kinh:

- Người quả nhiên là môn hạ của yêu phụ đó, ta không có thứ sư muội như người.

Vị sư muội nọ cười lơ đãng nói:

- Ta thấy tỷ vừa rồi không tiếc hao phí chân lực để cứu Lâm Tam, chẳng lẽ, tên Lâm Tam đó là tình lang của tỷ sao?

“Người ...” Tiểu Thanh Tuyền hai má đỏ bừng, giận dữ nói:

- Yêu nữ Bạch Liên giáo, chớ có nói bậy!

Vị sư muội nọ trong mắt thần quang chớp động, ‘hừ’ một tiếng nói:

- Người không thừa nhận cũng được. Ngày trước người thoát khỏi đám thủ hạ của ta, còn làm ta bị thương, hôm nay ta quyết cùng người phân thắng bại.

Nàng nói đánh là đánh, tú chưởng khẽ động, chưởng tâm hiện lên tầng tầng bạch quang, trông như một đóa sen trắng, lại hóa chưởng thành trảo, trực tiếp chụp thẳng tới mặt Tiểu Thanh Tuyền như là muốn hủy đi diện mạo của nàng. Tiểu Thanh Tuyền thấy nàng ta xuất chưởng độc ác, trong lòng tức giận, cũng nghiêng rằng, chân khí vận chuyển trong toàn thân, bàn tay lóe lên ánh lam nhạt, nhằm hướng thủ chưởng của vị sư muội kia đánh tới.

- Môn hạ của Trữ sư thúc đều là tuyệt thế mỹ nhân, hôm nay ta hủy đi gương mặt của người, xem người còn cách nào để câu dẫn nam nhân.

Vị sư muội cười nói, động tác lại càng nhanh, thủ chưởng xòe ra, năm ngón tay nhắm cặp mắt của Tiểu Thanh Tuyền chọc tới. Hai người bọn nàng sư môn vốn có chút liên quan sâu xa, vừa rồi động thủ, người đánh ta đỡ, hai luồng chân khí lam bạch giao thoa, trông rất đẹp mắt, nếu là Lâm Văn Vinh ở đây, nhất định phải kinh hô “Trông như là pháo hoa! tuyệt đẹp, tuyệt đẹp...!!”

Vị sư muội chỉ thức biến hóa quỷ dị, độc ác vô cùng, đều nhằm thẳng mặt Tiểu Thanh Tuyền không rời, tựa như hai người có thâm cừu đại hận. Tiểu Thanh Tuyền chiêu thức trông lại hết sức bình đạm, lấy đơn giản chống biến hóa, thấy chiêu đỡ chiêu, hai người thủ pháp hoàn toàn khác biệt, lần này đấu nhau một trận, cũng khó phân biệt thấp cao.

Cả hai trong sư môn đều gặp kỳ duyên, tuy tuổi còn trẻ, nhưng trong giang hồ đã là những nhất lưu cao thủ, công lực vốn là tương đương nhau. Nhưng Tiểu Thanh Tuyền do vừa rồi cứu Lâm Văn Vinh, đã hao phí hơn nửa chân khí, giao chốc lát, động tác của nàng càng lúc càng chậm lại. Còn vị sư muội kia lại hết sức điêu ngoa độc ác, thấy nàng lộ ra vẻ mệt mỏi, chiêu số lại càng lăng lệ hơn, vài lần chỉ thiếu chút nữa đã cào nát mặt Tiểu Thanh Tuyền. Tiểu Thanh Tuyền trong lòng than thầm, dặm mạnh chân nhảy ra khỏi vòng chiến, không tiếp tục chiến nữa, nói :

- Tần Tiên Nhi, nếu ta tiếp tục đấu tiếp với người, ta tất nhiên sẽ thụ thương, nhưng e người cũng không tốt hơn ta đâu.

Vị sư muội thân hình run lên, kinh ngạc hỏi :

- Người làm sao lại nhận ra ta?

Nàng từ từ kéo khăn che mặt xuống, lộ ra gương mặt xinh đẹp mê người của Tần Tiên Nhi. Lâm Văn Vinh mà thấy cảnh này, chắc hẳn tuyệt đối không tin nổi vị nữ tử ôn nhu quyến rũ trước mặt kia lại là một yêu nữ Bạch Liên tâm lang thủ lạt**. Tiểu Thanh Tuyền đã theo dõi nàng nhiều ngày, nhưng nàng ta ở trong tối, lần trước giao thủ bị Tần Tiên Nhi và các sư huynh đệ vây công thụ thương, từ đó nàng mới xác định nữ tử này là Tần Tiên Nhi. Hôm nay phát hiện được hành tung của Tần Tiên Nhi, nàng cười lạnh nói:

- Người vốn cho rằng người có thể che giấu lừa gạt được người khác, nhưng còn muốn gạt ta sao? Chỉ trách tên ngốc kia lại không biết hỏi cải, còn muốn tin tưởng ở người.

Tần Tiên Nhi nở nụ cười quyến rũ:

- Sư tỷ à, nghe tỷ nói những lời này, sao muội thấy hình như có mùi giấm chua thì phải.

Tiểu Thanh Tuyền không thềm lý đến nàng, lãnh đạm đáp:

- Người muốn hủy dung mạo ta, e chính là vì Lâm Văn Vinh, sợ hắn đối với ta sinh ra hảo cảm. Ta xem ra người đã chằm trúng hắn rồi phải không.

Tần Tiên Nhi hai má đỏ hồng, lập tức nói lại:

- Thích thì thích, ta thích hắn đó, thế thì đã sao, ít ra ta còn dám nói ra. Nhưng mà vừa rồi ta thấy bộ dạng của sư tỷ, hỗn phách bay mất, chỉ tiếc là, người đã đầu nhập sai môn phái, vĩnh viễn không có cơ hội, ha ha!

Tiểu Thanh Tuyền tức giận:

- Ta không nói với người nữa. Người tuổi còn nhỏ, vậy mà trước mặt hần lại ỡm ẹo đong đưa, sau lưng hần lại ghen tuông vợ vãn, ta e rằng Lâm Văn Vinh vị tất đã thích người.

Tần Tiên Nhi hừ một tiếng nói:

- Cảm ơn sư tỷ đã đề tỉnh. Hần thích ta hay không ta tự biết, sư tỷ cần gì phải ghen tức chứ? Ha ha, ta nói sai, ta quên mất là sư tỷ vĩnh viễn không thể cưới chồng, đáng tiếc, thật đáng tiếc!”

*Chủ tử: kẻ đứng đằng sau chống lưng, cấp trên của ai đó...

**Tâm lang thủ lạt: lòng dạ lang sói, thủ đoạn tàn bạo

71. Chương 68 : Dục Luyện Thần Công

Tiểu Thanh Tuyền khẽ nhắm mắt, hai hàng lông mi run nhẹ, thật lâu sau nàng mới nói:

- Ta cùng người nói về hần thì chẳng có tác dụng gì, với lại chuyện của ta cũng không cần người khác quản.

Tần Tiên Nhi cười khanh khách:

- Sư tỷ, việc nam nữ luyện ái không có cách nào cứu vãn, đã cứu không được thì nên thuận theo bản thân và thiên ý mới phải. Sao dáng vẻ của tỷ lại đau khổ vậy? Chẳng qua tỷ thích hần, mà không thể cùng ta tranh giành. Nếu không ta nhất định sẽ giết người.

Tiểu Thanh Tuyền giọng lạnh nhạt:

- Ta cùng tên Lâm Văn Vinh đó chỉ là hảo bằng hữu chứ không như người tưởng. Tuy người có lòng với hần, há dễ gì đạt được như tâm nguyện, hần đã có người trong mộng rồi.

Tần Tiên Nhi cười duyên:

- Sư tỷ không cần nhọc công nhắc nhở, ta sớm đã biết và tự có phương pháp. Nhưng sao tỷ quan tâm đến hần như thế, có thật chỉ là đồng đạo bằng hữu không? Ta xem phong cách hần khi đối xử cùng người có chút quý dị, chẳng biết hai chữ “bằng hữu” vừa nói là như thế nào?

Tiểu Thanh Tuyền trên mặt lãnh đạm, thật lâu sau mới nói:

- Hôm nay ta không muốn đánh với người. Người chung tình với hần, hãy bảo hộ hần cho tốt. Hần không có công phu hộ thân, lại đang xảy nhiều chuyện, không có người bên cạnh, ta sợ hần...

Nàng cắn môi nói không dứt câu. Tần Tiên Nhi nghe vậy cũng không đấu võ mồm với nàng nữa, thầm thở dài:

- Hần là người tính khí thật ngoan cố. Mấy ngày trước ta đã cho hần biết, kêu hần rời Tiêu gia. Nhưng hần lại lưỡng lự, hôm nay lại nhờ người thông tri cho hần, nhưng tìm thế nào cũng không tìm được hần. Ta khuyên hần rời khỏi Tiêu gia nhưng khuyên không được, nguyên lai chắc tại con tiểu hồ ly Tiêu nhị tiểu thư kia.

Tiểu Thanh Tuyền thầm nghĩ: “Người mới hồ ly, còn đả qua cho tiểu thư nhà người ta.” Bất quá ngẫm lại tính cách của Lâm Văn Vinh quả thật độc đáo, liền cũng hít một hơi nói:

- Cũng không biết ai có thể tác động đến hần. Vài ngày trước thôi, ta bảo hần học chút võ thuật, nhưng hần lại không thèm lưu ý đến. Không biết hần suy nghĩ cái gì nữa.

Tần Tiên Nhi cười khanh khách:

- Thì ra sư tỷ cũng có tâm tư này giống ta. Ta tặng hần rất nhiều bảo điển, nhưng hần cũng chẳng liếc mắt. Trời sinh hần có tính cách này, thật khiến người khác vui vẻ, chỉ không biết là hần thực có vui không.

Tiểu Thanh Tuyền nghe những lời thẳng thắn như vậy, thầm nghĩ: ”Tần Tiên Nhi này thật sự là một Bạch Liên yêu nữ, ngay cả những lời này cũng có thể dễ dàng thốt ra ngoài miệng. Nàng mỉm cười nói:

- Kỳ thật chúng ta đều xem nhẹ hần, hần đích thực là một kẻ rất thông minh. Những thứ chúng ta tặng hần tuy đối với người khác là bảo bối, mong cũng không được, nhưng hần đã lớn tuổi, nếu không gặp chút kỳ ngộ thì lúc này sẽ phải học lại từ đầu, rất khó để thành công. Dù có tu luyện, cũng chẳng ngăn cản được bọn tặc nhân Bạch Liên giáo các ngươi tới lui.

Tần Tiên Nhi liếc mắt nhìn nàng, cũng không xuất ngôn tranh biện, chỉ tiếp lời:

- Người với ta từ nhỏ đã tu luyện võ thuật, lại không biết đã dùng bao nhiêu linh dược. Tuy được sư môn trưởng bối nhiều năm dạy dỗ, cũng phải mất hai mươi năm khổ luyện mới có công phu như ngày hôm nay. Hần một người bình thường, lại nhiều tuổi như vậy, nếu nhận bảo điển của chúng ta, tu luyện theo phương pháp bình thường, đối với hần không có một chút tác dụng, nhưng lại thiếu chúng ta một điểm ân tình. Hần là người tinh minh, cũng sẽ không vì thế mà tổn hại đến sinh ý.

Nói tới đây, Tiểu Thanh Tuyền khẽ cười khúc khích một tiếng, hiển nhiên nhớ đến hình dáng tinh anh của tên gian thương kia, trời sinh hần với mọi người bất đồng. Tần Tiên Nhi trên mặt cũng lộ ra nét tiếu ý, hai nữ tử bình thường đối địch với nhau nhưng lúc này đều đang cùng tơ tưởng tới một người.

Tần Tiên Nhi đột nhiên nhìn thoáng qua Tiểu Thanh Tuyền nói:

- Sư tỷ, người đối với hần thông hiểu như thế, sợ là đang nhớ hần rồi.

Tiểu Thanh Tuyền đột nhiên cả kinh, ngẫm lại lời nói vừa rồi đúng là xuất phát từ miệng mình, chính mình cũng có chút khó tin. Cũng may pháp môn nàng tu tập thuở nhỏ đều là minh tâm tĩnh khí, vội vàng niệm vài câu, tâm tư lại trở lại bình thường.

Tần Tiên Nhi như trầm mặc sau nửa ngày, đột nhiên khẽ thở dài:

- Sư tỷ, ta cùng với người đánh tới đánh lui, nhưng lại không thoát được liên hệ với hần, chẳng lẽ đó là vận mệnh của nữ nhân chúng ta sao?

Tiểu Thanh Tuyền liếc mắt nhìn nàng, lòng nhủ: “người tuy là yêu nữ Bạch Liên giáo, hần cũng là tà nhân, không biết yêu nữ và tà nhân này đã cùng nhau làm gì, cuối cùng thì ai có thể thắng ai”. Nàng ngẫm nghĩ, mặc kệ ai thắng ai, đối với mình đều không có quan hệ, nói vậy nhưng trong lòng lại có chút đau khổ, liền cố dần tâm, sắc mặt dần tĩnh trở lại. Mới vừa rồi hai nữ tử còn đánh nhau không thể giảng hòa, rồi lại cùng trầm mặc đứng lại, thật không ai cảm nhận được sự vi diệu của thế gian này.

Tần Tiên Nhi suy nghĩ trong chốc lát, đột nhiên cong mi cười nói:

- Sư tỷ, ta nghĩ tới nghĩ lui, chỉ thấy người đối với ta là có uy hiếp lớn nhất, nếu không có ta, hần tất nhiên đã chung tình với người. Không giết người, trong lòng ta thật khó an tĩnh được.

Nàng nói đánh là đánh, thân hình mạnh mẽ lao tới, mười ngón tay xòe ra, nhiều điểm sáng lóe lên như tia chớp hướng Tiểu Thanh Tuyền phóng tới. Vừa mới rồi hai người còn đàm tiếu râm ran, đảo mắt đã động sát khí, yêu nữ này sắc mặt biến hóa cực nhanh, sợ rằng ngay cả Lâm Văn Vinh nhìn thấy chắc cũng phải than thở.

Tiểu Thanh Tuyền bất đắc dĩ lắc đầu, yêu nữ vẫn là yêu nữ, mặc dù người trăm lần biến hóa, nhưng cũng khó cải biến bản tính. Trong lòng nàng nảy sinh ý nghĩ này, nhưng tay lại không nhàn rỗi, các ngón tay ngọc khẽ xòe ra, thu tất cả ám khí vào tay, nhìn kĩ vào thì thấy toàn là ngân châm.

Tần Tiên Nhi khanh khách cười, thân hình phóng đi, thanh âm từ xa truyền lại:

- Sư tỷ, ta bây giờ đi chiếu cố cho hần. Người hãy cẩn thận, ta luôn muốn giết người.

Tiểu Thanh Tuyền nhìn theo bóng lưng nàng ta sâu kín thở dài, yêu nữ này đối với Lâm Văn Vinh cũng thành tâm, nhưng xem dáng vẻ nàng, tại Bạch Liên giáo xem chừng cũng có chút khổ tâm, thật sự có thể bảo hộ hần chu toàn sao?

“Tiểu thư...” Một tiếng hô nhẹ cắt ngang dòng trầm tư của Tiểu Thanh Tuyền, nàng quay đầu lại thấy nha hoàn Tú Hà.

Tiểu Thanh Tuyền hỏi:

- Sự tình sao rồi?

Tú Hà đáp:

- Hỏa nhân hình như đã rời thành, nô tỳ theo bọn họ trong chốc lát, lưu lại chút kí hiệu, giờ mới trở lại được.

- Chỉ cần có thể tìm được bọn chúng, lập tức ra tay.

Tiểu Thanh Tuyền nói xong, xoay người bước đi.

- Tiểu thư, chúng ta có tới Giang tô điều chút binh mã không?

Tú Hà vội hỏi.

Tiểu Thanh Tuyền trầm mặc trong chốc lát rồi nói:

- Mấy ngày gần đây phi loạn liên tục xuất hiện tại Kim Lăng, vị tất không liên quan gì tới nha môn!? Chỉ huy sứ giang tô Trình Đức, ta không mấy tin tưởng. Huống chi ta trong tay không có quân phù, nếu điều binh thì hấn cũng bất động. Giang tô tổng đốc Lạc Mẫn dưới tay có chút lính tuần phòng, phải đi cũng vô tác dụng. Chúng ta tự tiến hành. Trước tiên cứu người, việc của hấn, ngày sau sẽ tính.

Tú Hà khẽ vang một tiếng, liền theo sau tiểu thư, hai người thân ảnh như mèo, biến mất trong bóng đêm.

Lúc này Lâm Văn Vinh không rõ chuyện gì. Hấn chỉ cảm thấy buồn bực, lão tử đang an lành là một gia đình, cho dù lão tử đời đời kiếp kiếp ở Tiêu gia, lão thiên tính toán thế nào mà khiến cho lão tử ra thế này. Hấn bị người ta dắt đi sống vai với Đại tiểu thư. Đại tiểu thư đi bên cạnh nữ tử kia cũng nhìn hấn với ánh mắt tràn đầy nghi hoặc. Đại khái ý tứ là, ta là Tiêu gia chủ nhân, bọn họ bắt ta còn có nguyên nhân. Như thế nào mà hấn là một gia đình cũng bị bắt.

Lâm Văn Vinh trong lòng cười khổ, người tưởng ta thông đồng với bọn chúng sao, mẹ nó, lần này khẳng định sẽ làm cho người ta nghĩ xấu mà.

Hai người bị người ta chế trụ huyết đạo, thân trên không thể động, miệng cũng không nói được. Đại tiểu thư trước mặt tặc nhân biểu hiện tuy cương nghị, nhưng nàng nói cho cùng thì cũng là một nữ tử. Trong tâm tự nhiên có chút sợ hãi, liền hướng về tên gia đình của mình, liền thấy hấn đang nhìn mình mỉm cười, cô nàng tuy là nữ cường nhân trong thương trường nhưng gặp phải cảnh ngộ thế này thì cũng không nghĩ được gì. Mặc dù đối với tên gia đình bên cạnh có chút chán ghét, nhưng lúc này có hấn nàng cũng an tâm hơn rất nhiều.

Tặc nhân nọ đặt hai người ở trong xe ngựa, liền giải huyết đạo. Tặc nhân đại sư huynh tiến lại nhìn thẳng vào Đại tiểu thư với đôi mắt thèm thuồng, thật lâu sau khẽ nuốt nước miếng ực một tiếng và nói với Tiêu Đại tiểu thư:

- Xin lỗi Đại tiểu thư, bất quá ta tin ngày sau nàng sẽ cảm tạ ta, ha ha.

Hấn đánh mắt với nữ tử bên cạnh. Nữ tử nọ liền đưa tay lên người Đại tiểu thư khám xét, Tiêu Ngọc cả kinh tức giận nói:

- Người muốn gì, người nếu còn dám tới, ta liền chết trước mặt người.

Sư huynh nọ tuy vẻ mặt lang sói, nhưng tựa hồ đối với đại tiểu thư có chút kiêng kỵ, nên với việc này để cho nữ tử bên cạnh làm, Tiêu Ngọc cũng là người thông minh, thấy nữ tử nọ thủ thế liền biết muốn lục soát thân thể nàng, hừ một tiếng:

- Người đàn bà này nếu dám động đến ta một chút, ta liền chết trước mặt người.

Nữ nhân nọ do dự một chút, đảo mắt nhìn đại sư huynh, đại sư huynh cười hắc hắc nói:

- Tiêu Đại tiểu thư chớ hiểu lầm, chúng ta làm vậy cũng là đề phòng bất trắc. Chỉ cần Đại tiểu thư đáp ứng ta không nghĩ đến việc tìm cái chết, ta cũng sẽ không gây khó khăn cho tiểu thư.

Lâm Văn Vinh ở bên này nghe được nhứ mày, tặc nhân này đối với Đại tiểu thư có chút kiêng kỵ. Kể cũng lạ, nếu vì tiền tài, cũng không cần kiêng kỵ cô ta đến như vậy, chỉ có thể giải thích rằng bọn họ đối với cô ta còn có mưu đồ. Đại tiểu thư biết tính mạng mình lúc này đang trong tay người ta, nhưng nàng tính tình cương liệt, liền cười lạnh nói:

- Chỉ cần các người không gây hại đến hai người chúng ta, bao nhiêu tiền ta cũng cho.

Tặc thủ cười nói:

- Nếu đã như vậy, ta đây sẽ không gây khó khăn cho Đại tiểu thư nữa, hi vọng nàng cũng đừng gây khó khăn cho ta.

Bàn tay hần phất nhẹ một cái, lại chế ngự huyết đạo tay chân hai người, khiến hai người không thể động đậy. Lúc này, đã đi được một đoạn đường dài ra bên ngoài, cũng không sợ bọn họ kêu cứu, hần cũng thoải mái một chút, khai giải luôn cả á huyết của hai người. May cho Đại tiểu thư, tặc nhân không có khám xét thân thể của nàng, cũng không để ý tới Lâm Văn Vinh liền xoay người đi.

Mười mấy tên tặc nhân liền xoay người lên ngựa, vây quanh xe ngựa, tiếng chân ngựa “cộp cộp ” vang lên, nhanh chóng thẳng ra ngoài thành.

Đại tiểu thư tạm thời cũng bớt căng thẳng, thoáng nhìn qua Lâm Tam, thấy hần đang trầm tư, cũng không biết đang nghĩ gì. Nàng thầm nghĩ, trong lúc này, sao người lại bản thân như vậy?

“Uy ...” Đại tiểu thư khẽ la lên. Xe ngựa này chật chội, hai người bị nhốt ở trong, tay chân không thể nhúc nhích, chỉ có miệng còn nói được.

Lâm Văn Vinh cũng bình tĩnh, đưa mắt nhìn xuống cái miệng, thứ duy nhất mà hai người còn có thể cử động được. Từ độ xóc của xe ngựa mà nói, nhất định đã ra ngoài thành, hai người cho dù hô cứu cũng vô tác dụng, hơn nữa bên cạnh lại còn cả đám tặc nhân vây quanh, nếu mở miệng cầu cứu, hiệp khách còn chưa chạy tới hai người đã trở thành khúc thịt nát rồi. Hần vốn là một người thông minh, tuyệt đối sẽ không làm ra sự việc ngu ngốc như thế.

Hần hướng Đại tiểu thư nháy mắt mấy cái, cười nói:

- Đại tiểu thư, trên xe ngựa ta không thể tự cử động, thân ta cũng không tự làm chủ được đâu nghe.

Tiêu ngọc trên mặt đỏ lên, lần trước cũng do hần ép buộc hai người mới ngồi chung xe. Nàng hung hăng trừng mắt liếc nhìn hần, trong lòng cũng không hiểu tại sao vào hoàn cảnh khó khăn này mà hần vẫn có tâm tư khinh bạc mình?

- Ta xem đám tặc nhân này, tựa hồ đối Đại tiểu thư không dám vô lễ, ta đoán không sai là chúng muốn mời Đại tiểu thư về làm áp trại phu nhân. Bất quá nàng an tâm, ta dù có liều mạng nhỏ cũng mang nàng trở về.

Lâm Văn Vinh cười nói.

- Người ba hoa gì vậy.

Tiêu Ngọc Nhược bối rối, nhưng bị hần trêu chọc như vậy, trong lòng cũng bớt sợ hãi vài phần.

Lâm Văn Vinh cũng không hần nói dối, mới vừa rồi Đại tiểu thư cùng tặc nhân bàn điều kiện, bao gồm cả mình, điều này làm hần trong lòng rất được an ủi: “nguyên lai lão tử trong lòng tiểu thư cũng có chút phân lượng. Hơn nữa nàng lại là tỷ tỷ của tiểu nha đầu Ngọc Sương, cũng nên chiếu cố cho nàng.”

Lâm Văn Vinh trong lòng có chút an tâm, nếu bọn đạo tặc đối với hai người còn có yêu cầu gì, chỉ cần người cầu ta, có thể bàn điều kiện, so về âm mưu quỷ kế, lão tử chẳng sợ ai. Nhớ tới Ngọc Sương tiểu nha đầu, Lâm Văn Vinh trong lòng xúc động dâng trào, nếu có thể chạy thoát trở về, lão tử nhất định phải ôm lấy tiểu nha đầu kia hôn một cái.

Đại tiểu thư nhìn hần thần sắc ôn nhu, so với dáng bộ hung ác trước kia dường như là hai người, trong lòng thoáng động, thầm nghĩ, hần đang nghĩ tới cái gì, lại có thần sắc như vậy?

Hai người đều im lặng, Đại tiểu thư tuy bị người ta bắt, nhưng trước mắt có tên gia đình quý kẻ đa đoan đi cùng mình, trong lòng cũng đỡ sợ hãi, thật sự cũng an tâm hơn. Xe ngựa lách ca lách cách, lợi dụng màn đêm chạy ra ngoại thành, Đại tiểu thư tối nay bị chút hoảng loạn, cũng từ từ vào giấc ngủ.

Lâm Văn Vinh thấy nàng trong lúc ngủ vẫn nhũn nhũn, tựa hồ có rất nhiều điều phiền não, lại thấy hai má nàng tái nhợt, trong lòng nhin không được thở dài. Nha đầu này, ngày thường chịu áp lực quá lớn, không chỉ có đấu đá trên thương trường, quản tốt Tiêu gia, lại còn cùng cùng thổ phỉ giao dịch, quả thật không dễ dàng. Hắn cúi đầu ngẫm nghĩ trong chốc lát, “Mẹ nó, lần này bị người khi dễ thảm quá, nếu có thể trốn đi, lão tử không tiếc bao nhiêu tiền, cũng phải mua thiên niên hay vạn niên hà thủ ô gia tăng một chút công lực.” Lâm Văn Vinh trong lòng thầm than.

Ấn tượng của hắn đối với tiểu thuyết võ hiệp chỉ là những tên đầu trâu biển thái, được cơ duyên bên ngoài gia tăng công lực, phạt kinh tẩy tủy, thoát thai hoán cốt, đao thương bất nhập, có công pháp mạnh mẽ tựa như Ấn Độ thần du*

Thần công, thần công, chóng luyện thần công, lão tử nhất định luyện thần công. Đây là những tâm nguyện lớn nhất của Lâm Văn Vinh trước khi chìm vào giấc ngủ.

72. Chương 69 : Nhân Tâm

Lâm Văn Vinh ngáp một cái hỏi:

- Đại tiểu thư, giờ là thời khắc nào a?

Trên người hắn ngoại trừ hai toái miếng bạc vung cùng với quần xuân cung đồ, không mang đồ vật gì khác, y phục gọn nhẹ, ngủ dậy thập phần thoải mái. Hôm qua bọn đạo tặc vì muốn cho Đại tiểu thư an tâm, ngay cả Lâm Văn Vinh cũng không bị lục soát, chỉ điểm huyết đạo cả hai. Hai người đều nằm trong xe, không thể nhúc nhích, ánh sáng lại không vào được, muốn biết lúc này là lúc nào, cũng thật sự là khó khăn. Đại tiểu thư thấy hắn đã tỉnh, nói:

- Ta cũng không biết giờ là lúc nào, nhưng tối thiểu là đã qua bốn canh giờ.

- Sao nàng biết?

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên hỏi

Đại tiểu thư trên mặt đỏ lên:

- Ta mỗi ngày đều nghỉ ngơi một khoảng nhất định, nhiều lắm cũng không quá bốn canh giờ, thời gian vừa đến là tự động tỉnh dậy.

Nguyên lai là đặc tính sinh vật, Lâm Văn Vinh gật gật cái đầu, nếu thật sự là như thế, bọn họ đã đi ra khỏi thành, đã đi bốn canh giờ rồi sao? Vậy tặc nhân muốn đưa bọn họ đi tới địa phương nào đây? Đi xa như vậy sao? Hơn nữa từ hình thái cao thấp bất đồng của xe ngựa, cho thấy tựa hồ như đang đi lên núi.

Đang nghĩ đến đây, bỗng thấy màn xe bị ai đó kéo lên, tặc nhân sư huynh cùng một nữ nử đồng thời tiến lại, đưa hai người xuống xe. Đại tiểu thư vừa được đưa xuống, Lâm Văn Vinh bị tên đại sư huynh lấy tay lôi lại, không có chút lưu tình, nắm hắn rất đau. Mẹ nó, lão tử sớm muộn gì cũng trả thù người, Lâm Văn Vinh mắng trong lòng.

Ra khỏi xe, hắn định nhân quan sát, vị trí của địa phương này, đích thị nằm trên một sườn núi. Ngọn núi này khá cao, trông lên xa xa cũng không thấy đỉnh. Buổi sáng sớm đầu đông, sương mù nhẹ bay lên che lấp cả sườn núi, bản thân hắn không nhìn được khe run lên. Quay lại nhìn Đại tiểu thư, nàng cũng không chịu nổi giá rét, thân hình run rẩy. Thấy Lâm Văn Vinh ôn nhu nhìn mình, hai mắt nàng đỏ lên, phải rất cố gắng, không thì nước mắt đã tuôn rơi.

Bạch Liên phi đồ dẫn theo hai người, thẳng tiến lên núi, dẫn tới đỉnh cảnh sắc trước mắt liền biến đổi. Tại đỉnh núi này, có một có vài căn phòng ẩn sâu trong thanh sơn lục thụ*, nếu không nhìn cẩn thận thì sẽ không phát hiện ra. Đạo tặc đối với địa phương này xem chừng vô cùng quen thuộc, Lâm Văn Vinh liền biết, nơi này hiển nhiên là sào huyệt của bọn chúng.

Tên đại sư huynh của đám tặc nhân nói với Tiêu Ngọc Nhược:

- Đại tiểu thư, tạm thời như vậy, nàng phải ủy khuất mấy ngày ở chỗ này. Đợi khi Tiêu gia gom đủ vạn lượng hoàng kim, ta liền thả nàng ra.

Con bà nó, nói thế nghe chẳng khác gì mấy lời xàm, nếu thật sự đơn giản vậy, người còn cực khổ bắt chúng ta tới đây làm gì? Lâm Văn Vinh trong lòng có ý nghĩ này, tuy ngoài miệng khẳng định không dám nói ra, bây giờ cái mạng nhỏ của hắn đang trong tay người khác.

Phòng ốc trên núi cực nhỏ, tặc nhân an bài Lâm Văn Vinh cùng đại tiểu thư ở hai nơi. Đại tiểu thư được an trí trong một đại phòng, gồm có hai phòng nhỏ, mặc dù giản đơn nhưng cũng có đủ dụng phẩm thiết yếu. Lâm Văn Vinh thì ở một gian phòng trống không.

Lâm Văn Vinh trong lòng hừ một tiếng:” Con bà nó, cái lũ chó chết Bạch Liên phi đồ các người, một ngày nào đó, lão tử nhất định sẽ tiêu diệt các người.”

Giữa hai gian giữa hai ngục thất này là một dãy song sắt, chỉ là không cách nào mở ra. Tại chỗ này, hai người tuy có thể gặp nhau, nhưng không tụ lại cùng một chỗ được. Lâm Văn Vinh cảm thấy thật quái lạ. Tiêu Ngọc Nhược mặt đỏ lên, an bài như vậy, giam cả hai người chung lại một chỗ, nhưng chỉ biết trở mặt nhìn nhau qua song sắt nhà tù, còn biết yêu cầu gì đây?

Hai gian tù thất này, đều do các tảng đá lớn tạo thành, ngoại trừ lối ra, ngay cả cửa sổ cũng không có, nếu muốn chạy trốn, thật không có khả năng. Ban ngày, cũng có mở ra một cái lỗ nhỏ, lũ giám thị ở bên ngoài thỉnh thoảng liếc vô nhìn, Lâm Văn Vinh dù có thần thông quảng đại cũng khó mà thoát lọt.

Mẹ nó, thật sự chết chắc rồi, Lâm Văn Vinh đặt đít ngồi xuống đất, tâm tình có chút ảo não. Đồng thời, hắn cũng hồi tưởng lại việc Tần Tiên Nhi nhấn hắn hôm qua, nhớ ra nha đầu này sớm đã lưu ý mình nên rời khỏi Tiêu gia. Chỉ là khi đó mãi chế tạo nước hoa, nên không có để tâm tới việc này. Hôm qua lại trùng hợp, hắn không tới đại viện và tửu lâu, chỉ có mặt tại tác phường nên cũng chẳng nhận được tin tức khẩn yếu này.

Con bà nó, đây tại tin tức không kịp thời, nếu mà có cái điện thoại di động, lão tử đã mua lấy mười cái. Trong lòng hắn thoáng hiện lên tiểu ý.

Từ tình hình bây giờ, xem ra Tần Tiên Nhi và Bạch liên giáo có chút qua lại, nhưng nàng nhiều lần cảnh báo, có vẻ rất có tình ý. Hắn thâm trầm phân tích lại sự việc lần này, cố nhiên một phần bởi vì tin tức không linh, một phần bản thân hắn không có năng lực tự bảo vệ.

Hắn liền nhớ tới thân thủ cao tuyệt của Tiểu Thanh Tuyền. Tự nói với mình rằng nếu có thể tìm hai người có thân thủ như nàng bảo tiêu, lập tức chẳng có sợ gì nữa. Cũng không biết bảo tiêu như vậy cần bao nhiêu bạc mới có thể mời một người. Hắn biết Tiểu Thanh Tuyền xuất thân cao quý, chỉ tạm ở lại Kim Lăng, nếu mời nàng bảo tiêu cho mình, tuyệt không có khả năng, nhưng nếu xin như nàng cử đến vài cao thủ có võ công tương đương tới cũng được, thì cũng không có khác là bao.

Lâm Văn Vinh tuy suy nghĩ rất tỉ mỉ, nhưng lại không biết Tiểu Thanh Tuyền trên giang hồ là tuyệt thế cao thủ, đừng nói có thể cùng nàng so bì, chỉ cần được tám phần công phu của nàng cũng đã là ngọa hổ tàng long

Hắn hiện trong cảnh nguy khốn, võ công không bằng người, chỉ còn biết dùng đầu óc suy đoán. Nghĩ lại lần này vương kiếp nạn, Bạch Liên phi đồ rõ ràng có sự chuẩn bị mà đến, không chỉ bắt Đại tiểu thư, hơn nữa tựa hồ đối với mình cũng có chút hứng thú. Mà trên người mình, làm gì có thứ gì khiến bọn chúng hứng thú chứ? Chẳng lẽ là bởi vì lão tử quá đẹp trai, có tư chất của ngư lang sao? Trời ơi, ngẫm lại thật ác tâm.

Hắn lại xem xét lại những cừu gia của mình, ta cùng Trình Đoan Niên có chút hiềm khích, nhưng vẫn chưa phát sinh xung đột, nếu chỉ vì Tần Tiên Nhi sẽ không động tới Tiêu gia. Tên còn lại là Đào Đông Thành, từng có xung đột, rồi lại có quan hệ tới Tiêu gia, cũng chỉ có tên họ Đào này thôi. Nhưng mà cha Đào Đông Thành là Tô Châu chế tạo, bản thân hắn lại là bố thương, như thế nào lại cùng Bạch Liên giáo có quan hệ? Mà Lâm Tam ta bất quá là một tên gia đình nho nhỏ, cùng hắn đấu khẩu vài câu, hắn lại nhờ Bạch Liên giáo bắt ta sao? Hơn nữa, nếu thật sự xem ta không vừa mắt, sao không giết ta tại chỗ, vậy không thống khoái hơn sao, hà tất phải bắt ta đến nơi này?

Đại tiểu thư thấy hẳn thật lâu không nói lời nào, tự như trầm tư cái gì đó, nàng bây giờ trong ngực thất, ngồi không nhàm chán, chỉ có tên gia đình bị giam cầm cùng nàng, cũng xem như có thể bớt đi chút tư vị tịch mịch.

- Lâm Tam, người, người đang suy nghĩ gì vậy?

Đại tiểu thư đầu tiên mở miệng hỏi hẳn rất nhỏ. Đó không phải thói quen của nàng.

Lâm Văn Vinh cười:

- Đại tiểu thư, người rất ít thời gian nhàn nhã đi chơi đúng không.

Tiêu Ngọc Nhược sững sốt một chút, trầm mặc thật lâu mới nói:

- Chính xác, ta hình như đã rất lâu không có ngày an tĩnh.

Nàng làm gia chủ của Tiêu gia, từ khi mười lăm mười sáu tuổi, chỉ vì suốt ngày quan tâm đến sự sinh tồn của Tiêu gia mà bận rộn tới mất tối mũi, sớm không có thời gian nhàn nhã nghĩ ngơi, hôm nay gặp phải kiếp nạn này, cũng để cho nàng có chút thời gian nhàn rỗi, đồng thời cũng trải qua đôi chút kinh sợ. Nàng chỉ có thể cười khổ.

- Đại tiểu thư, nhân lúc còn sống, vẫn có rất nhiều việc tốt đẹp đáng làm. Giả như, thân tình, gia đình, những thứ này so với công việc đều quan trọng hơn. Nàng đừng ép mình quá mức, hãy học cách phóng túng, học cách hưởng thụ. Cuộc đời của một con người rất ngắn ngủi, nếu không có vui thú, thì cũng chẳng khác gì một cương thi.

Lâm Văn Vinh trầm tĩnh giảng đạo lý.

Đại tiểu thư “hừ” một tiếng nói:

- Người là cái loại người, cũng không biết từ đâu lại đa cảm như vậy.

Trong lòng quả thật có thập phần tán dương hẳn, cảm thấy lời đó như nhìn thấu tâm can. Chỉ là xem sắc mặt hẳn bình tĩnh, chẳng lẽ trong lòng hẳn không có chút sợ hãi sao? Tên gia đình hung ác này luôn làm cho người ta nhìn không thấu mà.

Lâm Văn Vinh khuyên giải nàng:

- Còn sống trên đời, nhất định phải trải qua nhiều khổ nạn. Tự như lần này, cũng không nên nghĩ cho nhiều, cứ coi như tiện thể đi cùng một đoạn lữ trình ngắn ngủi, vượt qua được cũng là tốt lắm rồi.

Đại tiểu thư thấy lý luận kỳ quái của hẳn, liền phản bác nói:

- Vậy người không sợ chết sao?

- Sợ, ta đương nhiên sợ.

Lâm Văn Vinh thoải mái thừa nhận.

- Mỗi cá nhân đều sợ chết, việc này rất bình thường, nhưng mà sợ hãi cũng không thay đổi được sự thật.

Tiêu Ngọc Nhược hừ một tiếng, biết lời hẳn quả không sai, đột nhiên nhớ tới một chuyện hỏi:

- Lâm Tam, người hôm qua không phải ở cùng một chỗ với Tiêu Ngọc Sương đó chứ?

Lâm Văn Vinh nhìn nàng như muốn cãi nhau, liền biết nàng muốn nói gì, chỉ là trải qua sự việc tối nay, hẳn cũng không muốn nói về tiểu nha đầu. Hẳn không đáp mà hỏi lại:

- Đại tiểu thư, người là tỷ tỷ của Nhị tiểu thư, nhưng người thật sự hiểu rõ nàng sao?

Tiêu Ngọc Nhược nói:

- Ta cùng với nó từ nhỏ cùng nhau lớn lên, đương nhiên là hiểu rõ nó rồi. Nó bây giờ còn là một tiểu hài tử, người không được hại nó.

Lâm Văn Vinh nhướng mày nói:

- Đại tiểu thư, người nói lời này, ta rất không thích nghe. Ta cho tới bây giờ không có hại Nhị tiểu thư, trước kia không có, sau này sẽ càng không có. Vốn trước hôm qua, ta cũng như người coi nàng là một hài tử không có lớn khôn, nhưng sau lại phát hiện ra là ta đã rất sai lầm, ta đã xem nhẹ nàng. Nàng mỗi ngày đều vì mẫu thân và tỷ tỷ của mình mà lo lắng. Mỗi ngày đều vì Tiêu gia mà cầu phúc, vì một người mà nàng thích, có thể hi sinh tính mạng của mình.

Tiêu Ngọc Nhược đang muốn mở miệng, Lâm Văn Vinh lại khoát tay bảo nàng dừng lại và nói:

- Ta nói thật, Đại tiểu thư, nếu không phải Nhị tiểu thư đối đãi với ta hậu trọng, ta tuyệt sẽ không quản việc của Tiêu gia các người.

Nghe khẩu khí của hắn nói về mình, Tiêu Ngọc Nhược trong lòng thập phần tức giận, chỉ là thấy hắn thần sắc bình thản, so với bộ dạng điêu ác ngày thường hoàn toàn khác biệt, làm cho người ta có chút sợ hãi. Nàng cả kinh, người này thế nào lại biến hóa lớn như vậy, chính ta cũng thích nói chuyện với hắn.

- Đây, Lâm Tam, chúng ta đừng nói chuyện này nữa. Hiện giờ chúng ta thân hãm kiếp nạn, không biết làm sao trước thất bại thâm trọng này.

Tiêu Ngọc Nhược thở dài, vô lực nói.

- Không chỉ có thân hãm hiểm cảnh, còn có cô nam quả nữ ở cùng một ngục thất. Đại tiểu thư, chúng ta có phúc duyên đã tu luyện ba kiếp đó.

Lâm Văn Vinh tựa hồ trở lại lại bộ mặt vốn có, lại bắt đầu ba hoa.

Đại tiểu thư trong lòng khẽ run lên, hắn nói lời này không sai, hai người trong lúc này cùng chung một gian phòng, tuy là cách một mấy song sắt không thể phá mở, nhưng ngược lại có thêm chút không khí tự vị. Chỉ là thấy hắn trêu chọc chính mình, Tiêu Ngọc Nhược lại thập phần tức giận, cả giận nói:

- Lâm Tam, người chớ có khinh bạc ta, người nếu tiếp tục nói chuyện như vậy. Ta liền, ta liền...

- Người liền đi ra ngoài có đúng không?

Lâm Văn Vinh cười nói, tại ngục thất này, xem hình giáng Đại tiểu thư cao ngạo đang tức giận, cũng thập phần thú vị.

Đại tiểu thư sắc mặt đỏ bừng, hừ một tiếng, liền không để ý tới hắn nữa.

- Đào gia gần đây có qua tìm người không, Đại tiểu thư?

Thanh âm Lâm Văn Vinh lại bình tĩnh hạ xuống, lọt vào tai Đại tiểu thư, nhưng lại thấy được trong đó có một phần thâm ý.

Tiêu Ngọc Nhược không biết hắn hỏi vấn đề này làm gì, liền đáp:

- Không có tìm ta, cũng không có nhắc tới việc liên doanh.

Bản thân Đào Đông Thành sau khi biểu lộ, hắn cũng vẫn không tìm tới Tiêu gia, hơn nữa cũng không có nhắc tới việc liên doanh sao? Việc này tựa hồ có chút cổ quái, Đào gia càng bình tĩnh, thì đằng sau việc này lại càng không bình thường.

- Vậy Tiêu gia gần đây việc xuất ra nội y kì bào, Đào gia có biết không?

Lâm Văn Vinh chậm rãi đi lại trong tù thất hỏi.

Tiêu Ngọc Nhược tựa ở bên song sắt, thấy động tác của hắn, thâm nghĩ, người liền có thể nghĩ ra như thế, chỉ xem hắn nhíu mày, cũng không muốn phản kháng, chỉ nói:

- Việc này một truyền mười, mười truyền trăm, ta nghĩ rằng bọn họ cũng đã biết rồi.

Lâm Văn Vinh dừng lại cước bộ, trong mắt hiện lên một tia lệ mang, từng từ từng từ nói:

- Vậy còn nước hoa, bọn họ cũng có biết sao?

Tiêu Ngọc Nhược thấy trên mi hấn ẩn hiện sát khí, trong lòng cũng sinh vài phần sợ hãi, chỉ cảm thấy lúc này giữa mình và Lâm Tam có khoảng cách thập phần xa xôi, nàng không muốn chính mình đầu hàng Lâm Tam tại đây, hừ một tiếng:

- Ta sao mà biết được?

Thấy Lâm Tam ánh mắt lạnh lùng nhìn mình chằm chằm, nàng liền không khỏi nhuỷ nhược xuống, nhẹ giọng:

- Việc này còn có thể dấu diếm người khác ư? Chúng ta tiêu thụ nước, bọn họ tự nhiên biết.

Nàng đột nhiên ý thức được cái gì, trong lòng cả kinh nói:

- Trong lòng ngươi nghi ngờ Đào Đông Thành sao?

Thấy Lâm Văn Vinh trầm mặc không nói, Tiêu Ngọc Nhược nhú mày nói:

- Ta cùng với Đào công tử mặc dù kết giao không sâu, nhưng Đào công tử này thân ái với mọi người, lại là thế gia quan phủ, danh môn, như thế nào có thể liên kết cùng yêu nhân Bạch liên giáo. Người chó suy bụng ta ra bụng người.

Lâm Văn Vinh khoe miệng hiện lên một tia cười lạnh:

- Lòng người ư? Trên thế giới này, cái khó đánh giá nhất, chính là hai chữ “lòng người” đó!

Hắn thở dài thật dài, lắc đầu, con bà nó, sự việc này nếu đúng như vậy, quả không giản đơn rồi.

Hai người trong phòng bị cầm cố một ngày một đêm, đến đêm ngày thứ hai, cửa ngục thất của Lâm Văn Vinh mở ra, một giáo đồ Bạch liên giáo bên ngoài kêu:

- Lâm Tam, ngươi ra đây!

Tối rồi, tối rồi, tối rồi sao? Lâm Văn Vinh cười lạnh lùng đứng dậy đi ra ngoài. Tiêu Ngọc Nhược tựa hồ ý thức được việc gì đó, vội vàng nói:

- Lâm Tam, ngươi không nên đi...!

Lâm Văn Vinh quay đầu lại, mỉm với nàng, liền nhanh chóng đi ra cửa.

* Thanh sơn lục thụ: núi xanh cây xanh (chuối)

73. Chương 70 : Đấu Tí Dữ Đấu Ngoan

Thấy tặc nhân dẫn đường phía trước có thân hình cao gầy, tựa hồ không có chút khí lực, tâm tư Lâm Tam bỗng nổi lên. “Mẹ nó, lúc này không thấy bóng phỉ nhân, nếu chỉ có tên này, lão tử xông lên giết chết quách hắn đi, cũng không phải là không có cơ hội chạy thoát.”

Hắn đối với bản lĩnh đánh nhau của bản thân có vài phần tin tưởng, hôm qua Bạch Liên phi đồ tuy đi tới đi lui, nhưng vị tất ai cũng đều có công phu cao cường, lão tử ngày đó do đối phó với hai con chó còn được mà. Một gậy đập xuống, tên kia sẽ không kịp lên tiếng, hôm nay không chừng là một ngày may mắn đấy chứ.

Ý nghĩ đầy sự hấp dẫn này không ngừng câu dẫn hắn. Lâm Văn Vinh đối với tình thế hiện tại có sự nhận thức rõ ràng, vụ bắt cóc này tuyệt đối không đơn giản, nói chừng là cái mạng nhỏ của mình sẽ tùy thuộc thời khắc trọng yếu ở chỗ này. Ôm cây đợi thỏ không bằng liều mạng một phen.

Bản tính hắn cũng chẳng phải thiện lương gì, nhìn chung quanh không người, hắn liền cắn răng đi lên vài bước. còn chưa kịp động thủ đã nghe phỉ đồ kêu lên:

- Mẹ nó. Ai đặt tảng đá chắn đường thế này.

Nguyên lai phía trước có một khối đá lớn cao ba phân, phỉ đồ nọ nói xong liền đá một cước khiến tảng đá bay đi. “Hoa lập” một tiếng, tảng đá nọ đã vỡ vụn làm muôn mảnh.

“Trời à,” Lâm Văn Vinh bị dọa giật nảy người, ý đồ lập tức tiêu biến: “Mẹ nó, lão tử xem chút nữa đã thành giống lợn điên đòi ăn thịt cạp rồi, không ngờ chỉ một tên tiểu tặc bất kì cũng mạnh hơn lão tử cả vạn lần. Cũng khó trách bọn chúng to gan để cho một người đến mời ta, chỉ bằng một cước này, mười lão tử cũng không đỡ nổi.”

Lâm Văn Vinh trên người đổ mồ hôi lạnh, chẳng dám làm theo tư tưởng trước đó nữa, vượt lên vài bước, nhìn hán tử kia võ mông ngựa:

- Vị huynh đài này công phu thật cao tuyệt, thật có thể nói vô tiền khoáng hậu *. Tiểu đệ Lâm Tam, hôm nay may mắn diện kiến cao nhân, quả thật phúc ba đời, phúc ba đời! Nhưng chẳng biết đại ca danh tính là gì? Tiểu đệ thật sự vạn phần ngưỡng mộ.

Hán tử kia liếc mắt nhìn hắn, ngạo nghễ nói:

- Người hỏi tên ta làm gì, ta với người cũng chẳng chút giao tình.

Lâm Văn Vinh liền cười nói:

- Tiểu đệ xin thỉnh giáo đại ca đôi chút, không biết có loại linh đan diệu dược gì, có thể khiến ta như vị đại ca đây không, nhanh chóng có được một thân võ công cao tuyệt. Tiểu đệ nguyện tốn bao nhiêu ngân lượng cũng bỏ ra .

Hán tử kia cười ha hả:

- Thật là buồn cười. phương pháp luyện võ thuật chóng thành không có, ta từ năm năm tuổi bắt đầu luyện tập Đồng Tử công, năm nay đã ba mươi mới có thành tựu như thế này, người tưởng chỉ cần một ngày là thành công sao, thật là cực kỳ buồn cười.

Lâm Văn Vinh cũng cười hắc hắc:

- Đại ca võ thuật cao cường. chính ta chưa có thấy qua, sơ với cái gì cao nhân hiệp khách, thật mạnh hơn nhiều lắm, tiểu đệ vạn phần kính ngưỡng, vừa rồi là nói đùa với đại ca thôi.

Xa xa có ba nhân ảnh đang đứng chú ý tới nhất cử nhất động của hai người. Đứng ở giữa là một hoa phục công tử, ung dung cao quý, khí chất cao nhã, lộ vẻ phi phàm. Vừa nhìn liền biết không phải là nhân vật tầm thường, hắn nhìn bóng lưng Lâm Văn Vinh cười nói:

- Đây là Lâm Tam mà người nói sao, nói chuyện cũng thú vị, kể ra cũng có chút kiến thức.

Công tử đứng bên trái là một thanh niên nói:

- Bẩm công tử, người này chính là Tiêu gia gia đình Lâm Tam. Theo thuộc hạ điều tra được, Tiêu gia gần đây đột nhiên thay đổi cách thức kinh doanh, có một số hàng hóa mới, đều là người này xuất mưu tìm kế sách.

Kẻ này mày rậm mắt to, tướng mạo đường đường, nhìn Lâm Văn Vinh nói. Hoa phục công tử gật đầu cười:

- Lâm Tam này quả thật rất thú vị, hắn nghĩ ra kì bào này cùng nội y gì đó của nữ tử, mặc dù có chút lớn mật, nhưng cũng rất có giá trị. Nữ nhân trong phủ của ta đều rất thích.

Thanh niên bên trái liền vuốt theo:

- Công tử nói rất chuẩn xác, Lâm Tam này quả thật có nhiều sáng kiến, trước kia thật ra ta đã xem nhẹ hắn. Bất quá lần đầu tiên thấy hắn, ngay cả Đại tiểu thư đối với hắn cũng không có hảo cảm.

Hoa phục công tử gật đầu nói:

- Nói đi, nên phá chuyện tốt của tên Lâm Tam thế nào. Lần này nếu không có hắn ở trong phá phách, mưu kế của người đã thành công, Tiêu đại tiểu thư cũng sớm đã ngã vào lòng người rồi.

Thanh niên bên trái vội nói:

- Thuộc hạ làm việc bất lực, xin công tử trách phạt.
- Không sao, không sao.

Trong mắt Hoa phục công tử hiện lên một tia tinh quang:

- Chỉ là lần này tốn chút công phu mà thôi, cũng không phải sai sót gì lớn, ngược lại có chút thu hoạch. Được rồi, người xác nhận là phương pháp điều chế nước hoa nằm trong tay Lâm Tam sao?
- Vâng.

Thanh niên bên trái khẳng định:

- Thuộc hạ đã điều tra nhiều ngày. Tiêu gia nguyên lai cũng giống gia đình tiểu nhân, đều kinh doanh bố trang**, những ngày gần đây đột nhiên bán ra nội y, kì bèo cùng hương thủy. Tạm thời không nói những thứ đó, xưởng chế nước hoa cùng phương pháp điều chế do một tay Lâm Tam đảm nhận, thuộc hạ dám khẳng định, công thức này hiện trong tay Lâm Tam.

Hoa phục công tử gật đầu than vãn:

- Nước hoa này, thật sự là đồ tốt, một bình muốn mua cũng mất trăm lượng bạc, nếu vào tay chúng ta, đó thật là sự trợ giúp to lớn. Nước hoa này cùng Tiêu gia, chúng ta một thứ cũng không thể thiếu.

Hắn chuyển hướng sang thanh niên ở bên:

- Phải nắm giữ được Tiêu gia, Lục Trung Bình, việc này hai người phải phối hợp làm cho tốt, ta sẽ có trọng thưởng.

Lục Trung Bình cao gầy, chính là đại sư huynh của Bạch liên giáo, hắn vội nói:

- Xin công tử yên tâm, bọn ta nhất định sẽ làm tốt chuyện này.

Hoa phục công tử cười ha hả, lại chuyển sang thanh niên kia nói:

- Người hãy làm tốt chuyện này, sang năm Kim Lăng phủ doãn khuyết người, ta sẽ vì lệnh tôn nói tốt vài câu, còn Tô Châu chế tạo, tiện thể sẽ giao cho kẻ khác.
- Đa tạ công tử.

Thanh niên bên trái vội nói. Ba người cùng nhau cười phá lên.

Lúc này Lâm Văn Vinh lại dùng chút lực đến gần phỉ đồ nọ hỏi:

- Vị huynh đài này. Các người đều gọi là giáo phái Bạch Liên giáo phải không?

Phỉ đồ nọ không nhịn được cười nói:

- Đúng vậy.
- Danh tự thật dễ nghe, là giáo chủ của các người gọi vậy sao?

Hắn hỏi tiếp.

- Bạch Liên hai chữ ý nghĩ cao khiết. chính là giáo chủ chúng ta lập nên.

Phỉ đồ giọng ngạo nghễ.

Cao khiết cái rắm, người tên tiểu tử này từ nhỏ đã luyện đồng tử công, sợ rằng ngay cả hai chữ này như thế nào cũng đều không biết. Lâm Văn Vinh nghĩ thật lâu mới nói:

- Quý giáo quả nhiên lịch sử đã lâu, nguyên viễn lưu trường, tiểu đệ thật sự bội phục, bội phục.
- Đó là tự nhiên.

Phỉ đồ vênh mặt.

- A, đúng rồi, xin hỏi một chút. Quý giáo mỗi lần hành sự, pháo hoa phóng lên đó mua ở đâu vậy? ta thấy phóng nó rất đẹp, cũng tưởng mua vài quả về dùng thử.

- Đó là huynh đệ trong bản giáo đặc ý chế tạo, ở nơi bình thường sao có thể mua được?

- A...!

Lâm Văn Vinh kêu lên một tiếng dài:

- Vậy giáo chủ các người danh tự là gì?

- Giáo chủ chúng ta gọi là...

Đại hán nọ bỗng nhiên cả kinh, tròng mắt liếc hẳn:

- Người hỏi làm gì? Mơ tưởng có thể moi từ miệng ta moi ra cái gì sao?

Lâm Văn Vinh thầm tiếc, tên ngu ngốc này tỉnh ngộ quá sớm, liền vội vội nói:

- Huynh đài đã hiểu lầm rồi. không dối gạt huynh đệ, ta thấy các người có pháo hoa rất thú vị, ta liền tưởng có thể tìm kiếm sinh ý. Người cũng biết, Tiêu gia chúng ta chuyên môn tìm sinh ý mà. Quý giáo có huynh đệ phụ trách hóa nguyên***, ta phụ trách tiêu thụ, ăn chia sáu bốn, lại cho huynh đệ người một phần tiền, người xem thế nào?

Hán tử nọ thầm sửng sốt một chút, ngẫm nghĩ sinh ý này thật là tốt, nhưng liền tỉnh ngộ, đây là cơ mật trong giáo, như thế nào lại có thể giao vào tay người khác. Hắn tròng mắt nhìn Lâm Văn Vinh:

- Chủ ý của người nghĩ cũng tốt, nhưng chúng ta cũng không phải kẻ ngu đâu.

“Người nói con mẹ người không ngốc, tuyệt đối chẳng ai tin” Lâm Văn Vinh cười hắc hắc nói:

- Vậy huynh đệ Bạch liên giáo giờ còn chiêu nạp hội viên không?

- Dưới tán cây bồ đề làm chứng, Quan Âm phổ độ chúng sinh. Huynh đệ tỷ muội trong thiên hạ chịu khổ, Bạch liên đệ tử chúng ta đều giúp đỡ tất cả. Chỉ cần người có ý, ta Bạch Liên Cầu đều có thể chiếu cố các người.

Phỉ đồ lớn tiếng nói.

Trời ạ, thiết khấu như vậy thật quen thuộc, Bạch liên giáo này thật là cường đại. Lấy công tác tư tưởng để xâm nhập, phàm là tà giáo đều có thủ đoạn để mê hoặc lòng người, bạch liên giáo này thực không đơn giản.

- Vậy mỗi tháng cũng có vài lượng bạc chứ?

Lâm Tam hỏi:

- Mỗi tháng hai lượng bạc.

- Tiện nghi như vậy sao.

Lâm Văn Vinh hét lớn:

- Như ta kiếm được hai mươi lượng cả năm sao. Được rồi, tổng đàn các người ở đâu?

- Tổng đàn của chúng ta tại Tế Trữ... a, người hỏi vấn đề này tới cùng là có ý đồ gì?

Đại hán nọ bình tĩnh hỏi.

- A..., ta đối với quý giáo rất ngưỡng mộ, chính là đang muốn tới bái phỏng một phen.

Lâm Văn Vinh vội vàng nói. Chỉ là khi hán tử những lời nói, hắn rất kinh ngạc. Tế Trữ chính là địa giới Sơn Đông, cách Kim Lăng hơn ngàn dặm, Bạch Liên giáo sao có thể tới Giang Nam hoành hành không chút cố kỵ, sau lưng nếu không có người hỗ trợ thì tuyệt đối không có khả năng làm được như vậy.

Hán tử kia hừ một tiếng nói:

- Cũng không sợ người biết. Bạch Liên giáo ta chính là đệ nhất đại giáo, phổ độ chúng sinh, tín đồ vô số, trong mười tỉnh của đại lục đâu đâu cũng có phân đàn của chúng ta.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, con bà nó, quản gì Bạch Liên Hắc Liên giáo của người, người hôm nay hành hạ lão tử, ta không diệt các người thề không làm người.

Dẫn Lâm Văn Vinh tới một phòng trống trải, phi đồ nọ mở cửa phòng nói:

- Lâm Tam, tới nơi rồi, hãy vào đi.

Lâm Văn Vinh hướng hần gật gật đầu cười nói:

- Cảm ơn huynh đài, chúng ta lần sau sẽ gặp lại chứ.

Hần tử cũng có chút sững sốt, tiểu tử này có địa vị gì, bị lão tử bắt mà không lo lắng còn nói chuyện, hần dựa vào cái gì mà kiêu ngạo như vậy. Hần đâu biết, chính là do da mặt Lâm Văn Vinh quá dày đã làm giảm đi áp lực tinh thần.

Lâm Văn Vinh đi vào trong, nhưng lại thấy bên trong có một thanh niên gầy teo, từ thân ảnh mà thấy chính là đại sư huynh nọ. Lúc này đại sư huynh đã bỏ đi che mặt, có thể nhìn thấy khuôn mặt. Ngẫm lại chính mình hôm qua thiếu chút nữa táng mạng dưới kiếm của hần, trong lòng thật là căm tức, xem hần lộ nét cười lạnh bên mép, trong lòng càng không sáng khoái, lăm lăm nói:

- Là người à, không có ai cao hơn đến tiếp chuyện với ta sao?

Hần nói chuyện đúng là như đánh rắm vào mặt tên kia, lại còn tự đắc nhìn xuống.

Sư huynh nọ bị hần coi thường, phải cố nén giận nói:

- Lâm huynh, tại hạ Lục Trung Bình, hôm qua với Lâm huynh bất kính, quả thật là chỉ là bất đắc dĩ, xin Lâm huynh tha thứ.

Ta chẳng phải lão mẫu của người, ngày hôm qua muốn giết lão tử, hôm nay lại tới xin lỗi, nếu không phải người xem ta còn chút giá trị lợi dụng, làm sao có thể bình tâm tĩnh khí nói chuyện với ta chứ? Lâm Văn Vinh hừ một tiếng nói:

- Không dám, ta bị các người cầm tù, người cũng không cần làm quá, có việc gì thì nói nhanh chút đi.

Lục Trung bình thấy trong mắt hần thập phần khinh miệt, cũng nhịn không được lửa giận, lớn tiếng một chút nói:

- Nếu Lâm huynh khẳng khái như vậy, ta cũng không nhiều lời, ta hôm nay mời Lâm huynh tới đây, là muốn cùng huynh thương lượng một việc.

Lâm Văn Vinh liếc mắt nhìn hần nói:

- Cùng ta thương lượng sự tình ư, đây là cách của mẹ người sao?

Mẹ nó, tên họ Lâm này so với cường đạo chúng ta còn thô lỗ, còn dã man hơn. Lục Trung Bình nọ rốt cuộc không chịu được, lập tức đứng lên, trên mi hắc tuyến ẩn hiện, lạnh lùng nói:

- Họ Lâm người, người không muốn uống rượu mời mà lại thích rượu phạt sao, ta nói chuyện đó với người, đó là coi trọng người, thật sự tưởng ta không dám đánh chửi người sao? Ta nói cho người biết, ta có mười tám thủ đoạn, cho người sống chết đều không được.

Còn chưa nói đến chính sự, Lục Trung Bình đã bị chọc giận, hoa phục công tử nghe thấy hai người nói chuyện thở dài:

- Lâm Tam này, thoát nhìn thật là khó đối phó, Lục Trung Bình hần không phải đối thủ.

Người bên cạnh nói:

- Công tử nói cực xác đáng, Lâm Tam này miệng lưỡi lợi hại, thuộc hạ sớm đã lĩnh giáo qua.

Lâm Văn Vinh đập vào bàn đứng dựng lên nói:

- Con mẹ người dám dọa ta sao? Người có thủ đoạn gì thì giở ra đi, ta nếu kêu một tiếng, người là cháu ta.

Lục Trung Bình cũng là kẻ hồ đồ, liền không nghe ra ý tứ của hần, cũng vỗ bàn nói:

- Tốt, người mà kêu người là ông nội của ta.

Lâm Văn Vinh trong lòng cảm thấy sướng khoái, tựa như cho hắn ăn viên cứt trâu, tiểu tử, ta đánh con mẹ người, người thật quá ngu. Nói xong, sau lưng hắn toát mồ hôi lạnh, hắn tất cả đều là đánh bạc, chỉ là sau lưng tên Lục Trung Bình còn có chủ tử, tất nhiên hắn với mình có điều cầu thỉnh. Hắn cố ý chọc giận Lục Trung Bình, cốt để cho hắn ngay chuyện chính còn không nói tới được, hai người liền đứng dậy đấu khẩu, chính là muốn thấy chủ tử sau lưng hắn. Bằng vào Lục Trung Bình hữu dũng vô mưu, cùng hắn bàn điều kiện thật ngu ngốc.

Lục Trung Bình lời vừa ra khỏi miệng liền ý thức được chính mình bị Lâm Tam chơi ác, tức giận đến nổi tóc tai đều dựng đứng lên, cũng là thật sự cuồng nộ. Ta hôm nay liều mạng dù công tử có trách phạt, cũng nhất định phải giải nổi ức khí này. Lâm Văn Vinh xem hắn phát nộ, từng bước hướng tới mình, biết hắn thật sự tức giận, mẹ nó, người này thật sự sẽ động thủ với lão tử sao, lão tử cũng không phải đánh chứ, đương nhiên nếu kêu, cháu cũng sẽ không gọi rồi. nét mặt hắn bình tĩnh, trên trán ẩn hiện mồ hôi, sớm trong lòng là bất yên lặng đếm.

Một!

hai!

Chữ ba còn chưa xuất ra, liền nghe thấy ngoài cửa truyền đến thanh âm:

- Trung Bình, người trở về đi.

Trời ạ, Lâm Văn Vinh giống như nghe được tiếng trời vang tới, dương dương tự đắc ngồi lại xuống ghế.

* tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả: trước không có người bằng, tương lai cũng không

** bố trang: trang phục (quần áo) bằng vải

*** hóa nguyên: sản xuất

74. Chương 71 : Yêu Nữ

- Trung Bình làm việc bắt lặc, xin công tử trách phạt.

Hoa phục công tử hừ một tiếng:

- Lục Trung Bình, việc này người thật thiếu cân nhắc. Gã Lâm Tam cố ý chọc tức, người lại không kìm được nóng giận, bị hắn chơi xấu. Hừ, mấy ngày nay ở Kim Lăng quý giáo gây náo động cũng có chút âm ỉ, sợ rằng đã gây chú ý của cấp trên, việc này các người làm tốt rồi, trước hết tạm thời nghỉ ngơi vài ngày đã.

Lục Trung Bình cúi đầu ủ rũ đứng một bên, hoa phục công tử nói tiếp:

- Lâm Tam này quả thật không đơn giản, ta phải tự mình xem xét hắn.

Thanh niên bên trái vội nói:

- Công tử, vạn vạn không thể, công tử là thiên kim chi thể, sao lại có thể tiếp xúc với kẻ tiểu nhân hạ đẳng này.

Hoa phục công tử khoát tay nói:

- Không sao, không sao, Lâm Tam này cũng là một nhân tài, ta nghĩ tự mình phải thử xem kiến thức hắn một phen.

Lâm Văn Vinh đợi trong phòng nửa ngày, cũng không thấy ai đến, trong đầu hắn nảy sinh cả trăm ý nghĩ, cẩn thận tự hỏi tình thế bây giờ nên thế nào. Hiện tại mọi chuyện đã rõ ràng, người sau lưng tên họ Lục có âm mưu, Bạch Liên giáo điên cuồng thu nạp tài lực, mục tiêu bọn họ hiển nhiên là chiếm lấy phương pháp điều chế nước hoa trong tay mình. Lợi nhuận từ nước hoa thật to lớn, không ai rõ hơn Lâm Văn Vinh, hắn thăm thử dài, từ xưa đến nay nhân tài đều gặp phong ba. Đợi thêm chốc lát thì thấy Lục Trung Bình mặt mày tái mét trở vào lại, cung kính nói với hắn:

- Lâm tiên sinh, công tử nhà ta cho mời.

Lâm Văn Vinh cả người nổi da gà, bị một nam nhân xưng là “tiên sinh”, hắn nghe thật sự không thuận lỗ tai, liền gỡ về vênh vào thường ngày ra, vỗ vỗ vai Lục Trung Bình nói:

- Tiểu lục à, một người sống trên đời này, nếu chỉ cậy mạnh thì không đủ, còn muốn cho đầu óc khôn ra, người nên kiếm ít óc heo mà bù vào.

Dù sao đối với tên tiểu tử thê không đội trời chung này, chuyện đục nước béo cò như vậy kể ra cũng có phần hơi lằng nhằng, chiếm tiện nghi tên đại ngốc này, huống chi đây cũng không phải là tính cách của hắn. Lục Trung Bình lúc này không dám đắc tội với hắn, chỉ cần rằng dẫn hắn tới một gian phòng trống khác. Phòng này rộng mở, cũng có một cái bình phong, lộ ra hai bóng người ẩn phía sau. Kể đứng người ngồi, không nhìn rõ khuôn mặt.

- Người là Lâm Tam sao?

Một người ở bên kia bình phong hỏi.

“Mẹ nó, người là cho mình là cảnh sát sao, mở miệng là hỏi tên tuổi, đúng là vớ vẩn.” Lâm Văn Vinh với đối phương cực kì khinh bỉ, nhưng cũng biết người ngồi trước mặt chính là kẻ đứng sau lưng Lục Trung Bình, nói cách khác cái mạng nhỏ của mình nằm trên tay nam tử phía sau bức bình phong kia. Nam tử này không biết dùng yêu pháp gì, nói tựa như từ xa vang tới, tuy nghe được rõ tiếng nhưng không ra âm thanh thực. Nhưng hắn có nói một câu, tuy chỉ có ngắn ngủi vài chữ, cách hỏi lại rất có khí thế, ẩn chứa chút uy nghiêm, vừa nghe liền biết là người cao quý.

Lâm Văn Vinh lại không quản hắn là ai. Đến nước này, ai cũng không sợ, hắn liền ngồi xuống, lại khinh khỉnh cười:

- Những lời thừa thãi này sau này không cần hỏi nữa. Ta nếu trả lời quả là ngu ngốc, người mà hỏi ư, cũng là trí tuệ so với ta cũng không bằng.

“Hahahaha...” nam tử nọ cười một tiếng, nói:

- Lâm Tam, loại người như ngươi cũng có chút tư vị, ta lâu rồi không có gặp qua người nào nói chuyện thú vị như vậy. Nói ra chắc ngươi không tin, ta thật sự muốn cùng ngươi kết giao.

Lâm Văn Vinh cũng cười đáp:

- Người kéo bình phong che lại, dấu diếm giọng nói thật, đó là muốn cùng ta kết giao sao? Thành ý này thật có tệ một chút.

Nam tử nọ mỉm cười:

- Ta tịnh không có ác ý, thấy diện dung của ta, đối với ngươi mà nói, vị tất đã là chuyện tốt.

Một câu nói thật như vậy, Lâm Văn Vinh gật đầu nói:

- Coi như lời này của ngươi cũng có chút đạo lý. Cũng được, ta không thấy ngươi, đồ phải bị ngươi diệt khẩu. Chẳng biết các hạ lại khổ tâm mời ta tới là vì chuyện gì?

Lục Trung Bình ở bên nghe vậy trong lòng thầm mắng, con bà nó, tên tiểu tử này nói thật dễ nghe, cái gì là mời tới, rõ ràng là bị chúng ta bắt, nhưng lại tự dất vàng lên mặt mình, cũng không biết là quái vật nơi nào, so với lão tử ta còn thô phỉ hơn.

- Lâm Tam, ngươi là một người thông minh, kẻ khôn trước mặt không cần vòng vo. Mục đích của ta rất đơn giản, chính là muốn phương pháp điều chế nước hoa trong tay ngươi, ngươi ra giá đi.

Nam tử nọ sáng khoái nói.

Trời ạ, quả nhiên là việc này, Lâm Văn Vinh trong lòng thầm tức giận, nhưng trên mặt cũng giả vờ giật mình:

- Các ngươi từ đâu mà biết?

Nam tử nọ nói:

- Chúng ta tự nhiên có biện pháp của chúng ta, người không cần hỏi nhiều, chỉ cần người nguyện ý cung cấp phương pháp đó, vàng bạc tài bảo, vinh hoa phú quý, tùy người lựa chọn.

Lâm Văn Vinh ghét nhất là phải nghe lời nói gian trá, liền cười ha hả:

- Vàng bạc tài bảo, vinh hoa phú quý? Vị lão ca này, người không thấy buồn cười sao, người nếu cho ta vàng bạc tài bảo cũng ích gì, ta không thể dùng nước hoa kiếm tiền sao?

Hoa phục công tử cũng sững sốt trước phản ứng nhanh nhạy của Lâm Tam, mỗi câu nói của mình qua miệng hắn liền biến thành thứ rác rưởi. Nhưng kẻ này cũng không phải người tầm thường, cũng cười nói:

- Quả nhiên là người sáng khoái, thật hợp tâm ý ta. Đã như vậy, Lâm Tam, ta cũng không giấu người, chỉ cần người cung cấp phương pháp pha chế nước hoa, ta có thể cho người sở hữu tất cả những gì người mong muốn, nhà cao gái đẹp, quan cao bổng hậu, tùy người chọn lựa.

Lâm Văn Vinh trong lòng đôi chút kinh giật:

- Người muốn ta phản bội Tiêu gia sao?

Hoa phục công tử cười ha hả nói:

- Trung thành chỉ là một cái cố, miệng nói chuyện trung nghĩa, đơn giản chỉ là chưa đủ lý do để phản bội thôi. Nói phản bội cũng hơi quá, bởi vì qua mấy ngày nữa, cả tiêu gia cũng nằm trong tay chúng ta rồi.

Lâm Văn Vinh trầm nghĩ, tiểu tử này đối với nhận biết nhân tình thế thái kể ra cũng có chút tinh tường. Chỉ nghe ý tứ của hắn, liền biết thân phận hắn cực không đơn giản. Lâm Văn Vinh trong lòng chợt nghĩ, hỏi:

- Vị lão huynh này, người chẳng lẽ là người trong quan trường?

Hoa phục công tử nọ nói:

- Ta đã nói rồi, người mà biết việc này thì đối với người không có lợi.

“Mẹ nó, biết cái rắm, người tưởng rằng lão tử muốn biết sao, không phải cháu ngoại người mời lão gia tới sao, quỳ mới nguyện ý cùng người phát sinh quan hệ. người nếu đang làm quan, chắc cũng là một tên hoạn quan.thái giám” Hắn cười hắc hắc, ác độc nghĩ.

Sự việc trước mắt, hắn biết rõ không có giải pháp nào, nếu không giao công thức pha chế ra, đối phương nhất định sẽ giở thủ đoạn hành hạ lão tử, chắc sẽ đụng tay chân thay vì ngồi nói. Nhưng mà một khi đã đưa phương pháp pha chế ra, vậy chút vốn riêng để tự bảo vệ cũng không còn, sinh tử lập tức nằm trong tay người khác. Cho dù Lục Trung Bình kia, nếu muốn giết mình, cũng tựa như bóp chết một con kiến. Lâm Văn Vinh suy nghĩ, hắn là một con người hiện đại, tuy có chút “khí phách”, nhưng cũng còn chưa ngu tới mức bỏ mặc sống chết, trước mắt là thời khắc mấu chốt, nếu một bước cờ sai, hắn sẽ thua cả bàn.

Thấy Lâm Văn Vinh trầm tư, hoa phục công tử nọ trên mặt mỉm cười, cũng ép không buộc gì hắn, lẳng lặng ngồi chờ câu trả lời.

- Đào Đông Thành có ở đây không?

Lâm Văn Vinh đột nhiên trợn mắt hỏi.

Thanh niên đứng bên thân hoa phục công tử nọ, thân thể khẽ run lên, hoa phục công tử quay nhìn hắn lắc đầu, hắn liền tỉnh tâm trở lại.

- Đào Đông Thành là ai?

Hoa phục công tử bình tĩnh hỏi lại.

Lâm Văn Vinh không hỏi nữa. lạnh nhạt nói:

- Ta cần chút thời gian suy nghĩ.

Hoa phục công tử truy vấn:

- Người còn lo nghĩ cái gì?

Lâm Văn Vinh cười lạnh:

- Ta nếu giao phương pháp đó cho người, lập tức không còn vốn để cùng người đàm phán, đến lúc đó sự sống hay chết đều do người làm chủ. Người nói ta không cần lo lắng sao?

- Rất hay, rất hay.

Hoa phục công tử vỗ tay cười nói:

- Nói chuyện với người thông minh, học được rất nhiều công phu a!

“bất quá...” Giọng điệu của hắn lại chuyển:

- Người không có bao nhiêu thời gian để lo lắng đâu, ngày mai, ta hy vọng có thể nghe câu trả lời thuyết phục của người, bằng không, ta tin Trung Bình đối với người rất có hảo cảm đó.

Ngữ khí hắn âm trầm. so với lúc trước hoàn toàn khác biệt, Lục Trung Bình nọ đang xoa xoa song quyền vào nhau. “Mẹ nó.Con mẹ tên Tiểu tặc tử giảo hoạt.” Lâm Văn Vinh trong lòng mắng thầm, vốn hắn muốn mượn cơ hội một hai ngày, cho dù không có người đến cứu, cũng có thời gian tự cứu, không nghĩ ra tiểu tử này cũng nhìn thấu điểm này, chỉ cho hắn mấy canh giờ ngắn ngủi.

Hai người sau bình phong cũng không nói chuyện với hắn nữa, mang theo Lục Trung Bình đi ra khỏi phòng.

- Công tử, nếu Lâm Tam này không chịu giao ra công thức, chúng ta phải làm như thế nào?

Thanh niên bên cạnh hoa phục công tử hỏi.

Công tử hồ hững cười một cái, trong mắt hiện lên một tia lệ mang:

- Chúng ta còn không đắc thủ thì người khác cũng đừng mơ tưởng tới. Nếu hắn không chịu giao ra, người liền trực tiếp...

Hắn đưa mắt với gã thanh niên, trong mắt lóe lên tia sát ý, lại lập tức biến mất, thanh niên nọ vội vàng ứng thị:

- Được rồi, Tiêu đại tiểu thư bên kia, người hãy đi moi chút tin tức, nói Lâm Tam đã giao ra phương pháp điều chế rồi, bây giờ đang tiếp nhận sự khoản đãi của chúng ta.

Công tử trên mặt khê lộ ra tiểu ý:

- Nhớ kỹ, “không cần thận” mới để cho đại tiểu thư nghe được nha.

Thanh niên nọ trong mắt sáng ngời, vội vàng ôm quyền nói:

- Công tử cao minh.

Công tử cười, liếc mắt nhìn hắn i:

- Tiêu đại tiểu thư này tính tình cương liệt, người nếu cưỡng chiếm nàng, sợ rằng sẽ phản ứng ngoài ý muốn, có thể gây khó khăn cho người, nên ta mới nghĩ ra pháp kế này chiếm được Tiêu gia, để cho nàng thành tâm theo đến chết. Còn binh mã của Trình Đức cũng đã tới dưới chân núi, người tùy thời tiếp đón, tiện thể lên núi vui đùa. Làm việc tốt lắm, ta sẽ không đổi đãi tệ với người đâu.

Thanh niên vội nói:

- Thuộc hạ cùng gia phụ có được như hôm nay, đều là công tử ban tặng. Vì công tử, đó là trách nhiệm của mình, thuộc hạ cũng tuyệt không chối từ.

Công tử mỉm cười:

- Phụ thân người theo phụ vương ta đã bao nhiêu năm rồi nhỉ?

Thanh niên cung kính nói:

- Gia phụ từ mười tuổi đã theo vương gia, bây giờ cũng đã bốn mươi năm rồi.

Công tử gật đầu nói:

- Lòng trung thành của các người, ta và phụ thân đều thấy rất rõ. Để cho lệnh tôn làm quan tại Tô Châu hơn tám năm, kể ra cũng đã ủy khuất cho hần. Nhưng người biết đó, Tô Hàng hai tỉnh giàu có đứng đầu thiên hạ, Tô Châu chức tạo này nhiệm vụ càng nặng nề, người bình thường làm, phụ vương tuyệt không an tâm. Đợi làm xong việc này, ta liền trước mặt phụ vương nói qua, đảm bảo, sang năm chức phủ doãn Kim Lăng đang thiếu sẽ vì người mà lưu ý.

Thanh niên cảm kích rơi nước mắt, quỳ trên mặt đất nói:

- Tạ vương gia long ân, tạ tiểu vương gia long ân.

Công tử mỉm cười không nói một lời, chợt thấy Lục Trung Bình vội vã chạy tới, hấp tấp nói:

- Công tử, đại sự không tốt rồi, Tiêu đại tiểu thư kia, nàng...

- Tiêu đại tiểu thư làm sao?

Thanh niên cả kinh hỏi.

Lục Trung Bình trước mặt hai người nói nhỏ vài câu, hai người đều cả kinh, gấp gáp nhắm hướng từ thất đi tới.

Lâm Văn Vinh bị nhốt ở trong ngục thất, ngay cả quay lại chỗ đại tiểu thư cũng không được, trong lòng buồn bực thế nào có thể tưởng tượng. Hần ở trong phòng đi tới đi lui, đang lúc buồn rầu thì nghe cách cách một tiếng, cửa phòng bị người khác mở ra. Đang lúc phiền não, tưởng người nọ lại phải người tới khuyên giải, cũng chẳng thèm quay đầu, không nhận được nói:

- Thời gian còn chưa tới, người lại tới làm gì??

Nói chưa dứt câu, chợt một trận hương phong cuốn tới, một thân ảnh yêu kiều nháy mắt hiện ra trước mắt:

- Công tử.

Thanh âm này có vẻ quen tai, nhìn kỹ lại, người đến dùng khăn che mặt. cũng chính là nữ tử lúc trước Lục Trung Bình gọi là sư muội.

- Người là...

Hần nghi hoặc hỏi

Nữ tử nọ cởi khăn che mặt, Lâm Văn Vinh lấy làm kinh hãi:

- Tần tiểu thư, sao có thể lại là nàng?

Người trước mắt hiển nhiên là Tần Tiên nhi, nàng giữ chặt tay hần, vội vàng nói:

- Để sau ta sẽ giải thích cho công tử, ta tới đây đưa công tử ra ngoài.

Trời ạ, thật sự là Quan Thế Âm bồ tát cứu khổ cứu nạn a, hần hận không được ôm lấy cô nàng cắn một miếng. Nhiều lần cảnh báo, lại liệu mình cứu giúp, ngoại trừ lấy thân báo đáp, không có biện pháp nào tốt hơn. Lâm Văn Vinh thấy nữ nhân đến cứu mình nhưng cũng không cảm thấy mất mặt một chút nào, thời đại tuy bất đồng, nhưng nam nữ đều như nhau, hần vẫn vô tư suy nghĩ.

Tần Tiên Nhi giữ chặt tay hần vội vàng đi ra ngoài. Cảm nhận bàn tay nhỏ bé nhắn nhụi, trơn mịn của nàng. Dâm tâm của hần liền dâng trào, những ngón tay nhẹ vuốt. Tiên Nhi mặt đỏ lên, liếc nhìn hần, hừ nhẹ một tiếng. Lâm Văn Vinh cười nham nhở nói:

- Ý đồ không tốt, phản ứng tự nhiên thôi.

Mở cửa ra, đã thấy một giá đỡ Bạch Liên giá nằm dài trên mặt đất. nơi cần cổ máu tươi còn chảy ra, đích thị bị một kiếm cắt đứt yết hầu, lại thấy Tần Tiên Nhi không có chút gì kinh ngạc. “Đó là nàng làm,” Lâm Văn Vinh thầm nghĩ, tiểu nữ này, tại Ngọc Diệu phường nhìn ôn nhu thùy mị, không ngờ thủ đoạn cũng ác độc phi thường.

Bóng đêm buông xuống, Lâm Văn Vinh nhìn ngục thất giam cầm Tiêu Ngọc Nhược phía xa xa, thấy nhiều người tụ tập, trong lòng nháy dưng lên: “Đại tiểu thư kiều ngạo này, đã xảy ra chuyện gì rồi sao.”

Hắn vừa định hỏi chuyện, chợt thấy thân thể nhẹ bồng, thân hình đằng không bay vọt lên. Tần Tiên Nhi động tác ôn nhu, so với cảm giác bị Lục Trung Bình nắm phải còn êm ái hơn ngàn vạn lần. Lâm Văn Vinh khẽ để thân thể mình từ từ tựa hẳn vào người Tần Tiên Nhi.

“Người này, lại giở thói vô lại.” Tần Tiên Nhi sắc mặt đỏ bừng, tròng mắt liếc hắn, thấy bộ dạng hưởng thụ của hắn, biết có tức giận đối với hắn cũng chẳng chút ảnh hưởng, “Đây là một gia đình của tiêu gia mà thi từ ca phú không gì không biết đó sao?” Tần Tiên Nhi mê hoặc nghĩ.

Thân ảnh nàng bay nhanh, hạ xuống một cái giếng khô, giếng này rất sâu, ăn vào lòng đất. Lâm Văn Vinh sững sốt một chút, sao không chạy đi xa, lại tới đây như những kẻ trộm vậy?

Tần Tiên Nhi thấy thần sắc nghi hoặc của hắn, nhẹ nhàng cười nói:

- Bên ngoài cảnh giới rất nhiều, nhất thời khó có thể thoát vây, làm cho bọn họ nghĩ chàng đã được người ta cứu đi, tuyệt đối không ai nghĩ chàng còn trốn ở chỗ này. Hãy đợi chút, ta đi một tí quay về liền.

Chẳng lẽ đây là nơi nguy hiểm nhất cũng chính là nơi an toàn nhất sao? Trời ạ, tiểu thư này không phải đem tính mạng của lão tử ra giỡn chứ? Lão tử không thể tự rời khỏi đây, nếu lại bị bắt, thì chắc chết không có chỗ chôn rồi, Lâm Văn Vinh trong lòng phát hoảng, vội vàng giữ chặt tay nàng:

- Tiểu thư, đừng có rời bỏ ta được không, ta bị bệnh tim.

Tần Tiên Nhi chu môi cười nói:

- Người mới vừa rồi làm ác, sao không nói là có bệnh?

Lâm Văn Vinh nét mặt khổ sở, khó khăn lắm mới hồng lên đôi chút, nhưng độ dày của da mặt của hắn đã được khảo nghiệm từ rất lâu, liền nắm bàn tay nhỏ bé của Tần Tiên Nhi nói:

- Dưới giếng khô này, ở giữa bầy sói, chúng ta hai người ngồi cùng nhau nói chuyện thế gian, nhờ bóng nguyệt định chung thân, không phải rất tốt đẹp sao? Vội vã bỏ đi làm gì.

Tần Tiên Nhi trong lòng như nhảy múa, đối với loại phương thức tư duy Thiên Mã Hành Không của hắn quả chưa từng gặp, trên mặt đỏ hồng, thầm nghĩ, loại người này da mặt không biết dày đến đâu, nghĩ đến đây cũng chợt nhớ ra, không biết hắn chiếm được bao nhiêu nữ nhân rồi.

Nhắc đến nữ nhân, trong lòng nàng có chút không thoải mái, ngày ấy không giết chết Tiểu Thanh Tuyền vẫn khiến nàng tiếc nuối, chỉ là thấy Lâm Văn Vinh cũng vui lên, ôn nhu hỏi:

- Công tử đã biết thân phận của ta sao?

Lâm Văn Vinh nhẹ nhàng sờ sẫm cánh tay nhỏ bé của nàng:

- Đương nhiên biết, không phải nàng là Tần Tiên Nhi tiểu thư, hoa khôi của Ngọc Diệu phường bên sông Tần Hoài sao? Ta đối với nàng rất sùng bái.

Cái loại rầm ngựa ác độc như hắn, vừa vuốt ve vừa nịnh, Tần Tiên Nhi sắc mặt đỏ bừng, một lời cũng không dám thốt lên, thật lâu sau mới nói:

- Vậy chàng biết một thân phận kia thôi à? Không đối gạt chàng, ta là người trong Bạch Liên Giáo, người khác đều gọi là yêu nữ.

- Yêu nữ cũng tốt.

Lâm Văn Vinh nhiệt liệt nói:

- Ta thấy qua trình nữ, dâng nữ, thực nữ, nhưng lại chưa thấy qua yêu nữ, càng yêu quái ta càng thích.

Nghe xong lời này, Tần Tiên Nhi tuy là yêu nữ hồ mị, nhưng cũng không nhịn được, sắc diện đỏ rần, thầm nghĩ, người này quả thật xấu xa, nhưng trong lòng lại có chút hoan hỉ, cũng không biết là tức giận vì cái gì nữa.

- Bất quá, Bạch Liên giáo thì ta không thích.

Trong mắt Lâm Văn Vinh lóe lên một tia tức giận, hừ một tiếng, rồi lại liếc mắt nhìn Tần Tiên Nhi, cười nói:

- Nhưng riêng với yêu nữ Bạch Liên giáo ta lại càng yêu mến.

“Công tử...” Tần Tiên Nhi chịu không được những từ ngữ vô lại của hắn, càng đỏ bừng lên, đành xuống nước nhẹ giọng nói:

- Ta là người trong Bạch Liên giáo, bọn họ không thấy ta, liền sẽ hoài nghi ta đó.

- Hoài nghi thì hoài nghi, bắt quá thì phản lại Bạch Liên Giáo, dù sao cái giáo phái này cũng không phải loại tốt đẹp gì, một ngày nào đó ta sẽ tiêu diệt nó.

“Ný tử này còn sợ đồ cái rắm Bạch Liên giáo a, lão tử không có võ công, tất phải tìm mỹ nữ hộ thân có võ công cao cường, thật tức chết tặc giáo này.” Hắn nghĩ

- Công tử chớ nói chuyện như thế.

Tần Tiên Nhi cả kinh nói:

- Ta với Bạch Liên Giáo như cá với nước, nếu không có Bạch Liên giáo cũng không có ta.

Thấy nàng hoảng sợ như thế, Lâm Văn Vinh cũng không đành lòng nói nữa, bất đắc dĩ sau này muốn tiêu diệt Bạch Liên Giáo, phải ôm ný tử này lên giường trước, vậy thì nàng ta cũng không làm khó nữa.

- Vậy người mau đi đi.

Lâm Văn Vinh nói.

Tần Tiên Nhi ừ một tiếng, rồi lại nghe hắn nói:

- Được rồi, ta vừa mới thấy bên kia thật là ồn ào, có phải đại tiểu thư xảy ra chuyện rồi không?

Tần Tiên Nhi liếc nhìn hắn:

- Chẳng quan tâm Tiêu đại tiểu thư như vậy sao?

Thấy Lâm Văn Vinh gật đầu, Tần Tiên Nhi nắm chặt bàn tay nhỏ bé, trong mắt lại hiện lên một tia lệ mang:

- Nàng ta đã chết!

75. Chương 72: Thâm Tình

Lâm Văn Vinh lấy làm kinh hãi, quả thật không dám tin vào tai mình. Chuyện này thật ngoài ý muốn, ngoài ý muốn đến mức khó ngờ, hắn hít một hơi thật sâu, nhìn Tần Tiên Nhi:

- Nàng xác thực là cô ấy đã chết? Điều này...điều này sao có thể?

Tần Tiên Nhi thần sắc lạnh xuống:

- Chết là đã chết, chẳng lẽ còn có giả sao?

Lâm Văn Vinh nhìn nàng chăm chú, thần sắc không giống giả dối, trong lòng chợt trống trải, không thể nào, nha đầu nọ thật sự đã chết. Trời ạ, trước đó không lâu còn đấu vô mồm với lão tử, thế nào mới đảo mắt đã không còn? Đột nhiên nhớ tới khi mình bị dẫn đi, đại tiểu thư nọ kêu lên một tiếng tràn ngập sự quan tâm, hắn cảm thấy trong lòng trầm lắng, nếu thật sự đại tiểu thư đã chết, Tiêu gia sẽ ra sao, Ngọc Sương sẽ sao bây giờ? Nha đầu này mới đó đã chết thảm ngấm lại thật đáng thương. Trong lòng hắn rất khó chịu, trong thời gian dài như vậy, cùng tiểu nữ tử này lắm chuyện náo nhiệt, tuy có mấy lần không thuận nhãn, nhưng lại kết thành tình bằng hữu rất thâm hậu, giờ đây đột nhiên lại mất đi?

Lại nhớ lúc đánh mông nàng, nhớ hình dáng kiêu ngạo của nàng, hắn thở dài, trong lòng trầm tư, nhần tình như xa xăm, mở bàn tay nhỏ nhắn của Tần Tiên Nhi, trầm giọng hỏi:

- Tần tiểu thư, xin nàng nói ta biết, đại tiểu thư chết như thế nào?

Tần Tiên Nhi không trả lời, chỉ nhìn hần rồi nói:

- Chẳng thật sự quan tâm đến Tiêu đại tiểu thư như vậy sao?

Hần trịnh trọng gật đầu:

- Đúng vậy, cô ấy là bằng hữu của ta, ta đương nhiên quan tâm. Cô ấy bị Bạch Liên giáo bắt đi, lại chết ở đây, ta cũng không thoát khỏi liên quan. Ta Lâm Văn Vinh ở đây thề, không diệt tà giáo này, ta không làm người.

Tần Tiên Nhi nghe hần thề, đau xót, nước mắt rơi xuống nhìn hần nói:

- Công tử, Tiên Nhi cũng là người trong Bạch Liên giáo, người cũng muốn giết Tiên Nhi sao?

Lâm Văn Vinh thấy vẻ mặt nàng đau đớn đáng thương, nhịn không được thở dài:

- Nàng và bọn họ không giống nhau, bọn họ lạm sát kẻ vô tội, giết hại bách tính, tội chết có thừa

Tần Tiên Nhi cười khanh khách, sắc mặt trở nên trắng bệch, giọng thê lương:

- Công tử, chàng sai rồi, Tiên Nhi là yêu nữ Bạch Liên giáo, giết người so với bọn họ còn nhiều hơn, tội ác của Tiên Nhi, dù là mười kiếp cũng tẩy không hết. Chàng nếu muốn giết bọn họ, tiện thể giết ta luôn đi.

Trời ạ, nha đầu kia như thế nào lại cứng đầu thế, hần bất đắc dĩ nói:

- Tiên Nhi, nàng sao lại gia nhập Bạch Liên giáo?

Tần Tiên Nhi thần sắc thê thảm, chậm chậm đáp:

- Sư phụ ta là giáo chủ Bạch Liên giáo, ta không gia nhập, thì ai gia nhập

Hần hung hăng nói lại :

- Sư phụ nàng đối đãi nàng thế nào? Nếu không tốt, chúng ta phải chống lại hần.

- Ta từ nhỏ được sư phụ nuôi lớn, lão nhân gia đối với ta ân trọng như núi, ta sao có thể phản lại? Dù giết ta, ta cũng không thể phản bội sư phụ.

Trong mắt Tiên Nhi hiện vẻ kiên định.

Lâm Văn Vinh có chút đau đầu, việc này thật sự là làm không được. Nếu diệt được Bạch Liên giáo, Tiên Nhi sẽ thương tâm, còn nếu bỏ mặc. Không chỉ có Ngọc Sương thương tâm, mà chính mình trong lòng cũng khó an tĩnh. Tần Tiên Nhi thấy hần thoát lâu không nói lời nào, buồn bã cười nhạt nói:

- Công tử, người ghét Tiên Nhi lắm sao?

Lâm Văn Vinh giữ chặt tay nàng:

- Tiên Nhi, nàng nói gì vậy, nàng liều mạng cứu ta, ta cảm kích còn không kịp, thế nào lại ghét nàng?

Tần Tiên Nhi u oán thở dài:

- Chàng chỉ cảm kích ơn cứu mạng của ta với chàng, nhưng cũng không hơn tình thâm nghĩa trọng chàng dành cho đại tiểu thư.

Lâm Văn Vinh cố hiểu mấu chốt của sự hỗn loạn này, đại tiểu thư đã chết, làm hần phải đau đầu lo nghĩ chuyện sau này: “Ngọc sương làm sao, sự vụ lớn nhỏ trong Tiêu gia làm sao, nước hoa làm sao đây? Trời ơi, bình thường không lưu ý tầm quan trọng của Nhã Nhược, hôm nay xảy ra việc mới hiểu được, đại tiểu thư này không được chết mới phải.” Tần Tiên Nhi thấy hần thần sắc si ngốc, trong lòng càng khổ, than oán:

- Công tử, nếu Tiên Nhi chết, chàng cũng sẽ thương tâm như vậy chứ?

- Đừng có nói ngốc thế.

Lâm Văn Vinh vội nói:

- Nàng sẽ càng lúc càng xinh đẹp, võ công lại cao cường, không thể chết đâu.

- Ta nói, Nếu một ngày ta chết, chàng có đau lòng giống như bây giờ không?

Tần Tiên Nhi nhìn hẩn hỏi.

Lâm Văn Vinh không biết nói với nàng thế nào, khi nghe thấy đại tiểu thư đã chết, hẩn còn tâm tư đâu mà tán tỉnh Tần Tiên Nhi, đành nở nụ cười khổ nói sang chuyện khác:

- Tiên Nhi, nàng có thể nói cho ta biết, rốt cục ai đã giết đại tiểu thư?

Tần Tiên Nhi nhìn hẩn cười lạnh:

- Chàng thật sự muốn biết sao?

Lâm Văn Vinh gật đầu, Tần Tiên Nhi trên mặt hiện lên một nụ cười quái dị:

- Đã như vậy, chàng hãy nghe cho rõ, người giết chết đại tiểu thư, xa tận chân trời, gần ngay trước mắt.

- Cái gì, là nàng?

Lâm Văn Vinh cả kinh nói, tin tức này so với tin tức đại tiểu thư chết càng khiến hẩn giật mình hơn.

Tần Tiên Nhi trịnh trọng gật đầu:

- Đúng vậy, là ta.

Hẩn như trong mộng, nghĩ uống cho mình tự xưng là thông minh tuyệt đỉnh nhưng không đủ đầu óc để hiểu được, vô phương suy đoán sự tình trước mắt. Tần Tiên Nhi giết đại tiểu thư? Con mẹ nó đúng là lòng người khó đoán mà.

Lâm Văn Vinh cố gắng bình tĩnh trở lại, một lần nữa nói với bản thân: “Tĩnh táo, tĩnh táo, việc này khẳng định không đơn giản như vậy. Nàng ta sao lại muốn giết đại tiểu thư chứ?” Hẩn bắt buộc mình bình tâm trở lại, nha đầu này không có lý do gì để giết đại tiểu thư.

- Chàng bị sư huynh áp giải đi, ta không có biện pháp, không thể làm gì khác là dùng kế Diệu Hồ Ly Sơn, vội hạ độc với Tiểu đại tiểu thư. Đợi cho độc phát tác, thừa dịp bọn họ đi giải độc, ta liền tới cứu chàng.

Tần Tiên Nhi bình tĩnh nói.

Lâm Văn Vinh toát mồ hôi, nói như vậy, nàng dùng kế này kế nọ chỉ vì cứu ta sao? Hẩn cười khổ nói:

- Tần tiểu thư, nàng dùng được vật gì, tại sao một ngày mới chết, dùng Mông Hãn được thì không thể. Khi hành tẩu giang hồ chắc phải có giải được, hãy cho ta chút ít được không.

Tần Tiên Nhi hừ nhẹ:

- Ta là yêu nữ Bạch Liên giáo, chỉ biết giết người, chưa hề cứu người, trong tay cũng chỉ có độc được, làm sao mà dùng Mông Hãn được. Tay ta vướng đầy máu tươi, hơn nữa, cũng không có gì là toàn vẹn, ta giết cô ta một mạng, cứu chàng một mạng, cô ta gặp chuyện ấy, nếu oán thì chỉ có thể oán mình bạc mệnh thôi.

Lâm Văn Vinh than vãn:

- Nàng như thế nào có thể tùy tiện giết người? Nàng giết cô ấy, lại cứu ta. Cũng là đẩy ta vào cảnh bất nghĩa? Ai, nếu như vậy, cái mạng này ta không cũng cần nữa.

Tần Nhi thôi khóc nói:

- Ta là yêu nữ, chuyên làm việc ác, cũng không quan tâm việc này, cô ấy có sống lại, ta cũng giết đi.

Yêu nữ này còn hơn là lão nương của hẩn. Người cứ đòi chém giết, ta phải xử sự như thế nào đây? Hẩn thầm than trong lòng: “lão tử vốn tưởng rằng mình rất thần kỳ, cho tới bây giờ còn chưa lộ bài, lại không nghĩ rằng yêu nữ tiên nhân này so với lão tử còn tà hơn.”

Tần Tiên Nhi thấy thần sắc hẩn. lòng thêm quặn thắt, hừ nhẹ:

- Ta giết cô ta cũng chẳng là chuyện đặc biệt? Cả nữ tử đêm qua đã cứu người, ta cũng muốn giết.

- Nàng còn muốn giết Tiểu Thanh Tuyền?

Lâm Văn Vinh bị nàng giết đến phiền não, thanh âm lớn một chút quát

- Đã như vậy, nàng cũng giết ta luôn đi, ta sống chỉ thêm phiền não.

Tần Tiên Nhi sững sốt một chút, nước mắt lại lưng tròng:

- Cô ta là Tiểu Thanh Tuyền? Chẳng như muốn bảo hộ cô ta, ngay cả tính mạng mình cũng không cần sao?

Nha đầu này, cuối cùng là đang suy nghĩ cái gì. Cả ngày chém chém giết giết, nhanh chóng trở thành nữ ma đầu rồi, khi ở tại Ngọc Diệu phường, không phải là một nữ hài đáng yêu sao, không biết như thế nào với Bạch Liên giáo mà chỉ trong chốc lát trở nên dã man như vậy, giáo phái này, con bà nó đúng là tà môn.

- Nói không ra lời sao? Tiểu thanh tuyền nọ. ta nhất định phải giết.

Trong mắt Tiên Nhi hiện ra một tia lệ mang.

- Chém chém giết giết, giết hết rồi. tại sao còn muốn giết cô ta? Có phải ăn cả hũ dấm chua không?

Lâm Văn Vinh lớn tiếng nói.

Mặt Tiên Nhi đỏ lên:

- Muốn giết thì giết, ăn phải dấm chua có quan hệ gì?

Nhìn hình dáng nàng còn không biết, nha đầu này, vì tính ghen tuông quá dữ dội mà, Lâm Văn Vinh than vãn:

- Tốt lắm, sau này đừng tùy tiện giết người. Đưa ta giải được đi.

Tần Tiên Nhi hỏi :

- Giải được nào?

.

- Giải được nào nữa? Còn không rõ sao? Giải được cho đại tiểu thư.

Hắn đáp.

“Đó là độc dược cực độc, trúng vào chết chắc, không có giải được”. Tần Tiên Nhi nói, giọng lại nhỏ thêm:

- Cho dù có giải được, ta cũng sẽ không cấp đâu!

- Đã như vậy, nàng đưa ta một phần độc dược.

Lâm Văn Vinh nói.

- Chẳng cần độc dược làm gì?

Tiên Nhi cả kinh

- Ta ăn thử xem, chắc sẽ không chết.

Hắn bắt đắc dĩ nói.

Nghe hắn nói tự thân thử độc, Tiên Nhi nước mắt rơi xuống, khóc lóc:

- Vì cô ta sao, chẳng tình nguyện không cần tính mạng?

Hắn vừa bực mình vừa buồn cười, nha đầu này, đã ăn dấm chua còn nói không liên quan đến người. Ngẫm lại chính mình với Tiên Nhi cũng có quá trình giao hảo, mỗi ngày tại Ngọc Diệu phường cũng cùng nàng trò chuyện, lại không nghĩ nàng có tình thâm ý trọng với mình như vậy. Không chỉ có hai phiên ba lần báo trước, lần này lại tự thân mạo hiểm cứu giúp. Về tình ý mà nói, hắn cảm kích vô cùng, hoan hỉ không thôi. Chỉ là tiểu thư này máu ghen quá lớn, nếu thật muốn lấy nàng, trong nhà còn không náo loạn tới trời sao?

Ai, bị mỹ nữ truy bắt, thật là một việc thống khổ a. Hắn bắt đắc dĩ lắc đầu cười khổ:

- Tần tiểu thư, ta cùng Tiêu đại tiểu thư này không phải thân thiết như nàng tưởng, ta cùng cô ấy chỉ là qua lại bình thường, không có gì là quá cả, nàng cũng biết, cô ta là Tiêu đại tiểu thư, ta là gia nhân của Tiêu gia, ta có thể không cứu cô ấy sao?

- Thật sao?

Tiên Nhi vội vàng ngược đầu lên hỏi, trong mắt hiện chút hoan hỉ, lệ châu vẫn vương trên khuôn mặt, trông như hoa trong mưa, xinh đẹp vô cùng. Lâm Văn Vinh nhìn ngậy người ngẩn ngơ, thầm nghĩ, nha đầu này, mỉa lệ như vậy, nói không phải là yêu nữ, thật sự không ai tin.

- Yên tâm đi, ta cùng nàng ta lúc đó, ngoài trừ cãi nhau với cãi nhau, không có gì như nàng đang ác cảm tưởng tượng đâu.

Lâm Văn Vinh cười nói.

Tần Tiên Nhi ngượng ngập nói:

- Người mới ác cảm.

Lâm Văn Vinh đưa tay nói:

- Đưa giải được đây.

Tần Tiên Nhi ủy khuất hừ một tiếng:

- Chàng sao biết ta có giải được?

Lâm Văn Vinh nghe ngữ khí của nàng, trong lòng nhất thời mừng rỡ, vội vàng nắm chặt tay nàng:

- Bởi vì ta biết Tiên Nhi sẽ không tùy tiện lạm sát kẻ vô tội mà.

Tần Tiên Nhi thở một hơi nói:

- Công tử có điều không biết, Tiên Nhi giết người vô số, mạng người chết dưới tay, ngay cả ta cũng không đếm hết.

- Mặc kệ nói thế nào, nàng giao cho ta giải được, nhân tiện nói luôn ta biết thực sự trong tâm tư nàng không có muốn giết đại tiểu thư.

Biết đại tiểu thư không có chết, Lâm Văn Vinh trong lòng nhất thời dễ chịu đi rất nhiều.

Tần Tiên Nhi lắc đầu nói:

- Loại thuốc này thật sự không cần giải được, sau một canh giờ, nàng ta liền tự động tỉnh lại thôi.

- Thật sao?

Hắn vui vẻ nói, nha đầu này, thích hý lộng huyền hư, thật là đáng đánh.

- Cho dù thật sự thế nào, cô ta đã rơi vào tay sư huynh. Chỉ sợ là chết cũng không bằng, ta chỉ nguyện ý cứu chàng, không muốn cứu nàng ta.

Tần tiên Nhi bĩu môi nói.

Lâm Văn Vinh trong lòng toát mồ hôi từng trận, Thầm nghĩ tâm tư tiểu nữ này thật sự khó có thể mài giũa, chỉ vì một nguyên nhân vi diệu, giết một người không quen biết: “Thần ơi, tha ta đi, tiểu thư này không thể mãi ăn giấm chua như vậy, coi như trời đất đổi thay thì mạng người vẫn quan trọng nhất, công phu của nàng so với lão tử mạnh hơn ngàn vạn lần, chẳng lẽ thật sự muốn ta chiếm hữu nữ tử dã man này? Nhưng còn Xảo Xảo làm sao đây. Ngọc Sương làm sao đây? Hai tiểu nha đầu này đều là bảo bối trong tim của lão tử. Vốn Tần Tiên Nhi sẵn máu Hoạn Thư, nếu nhân một lúc cụt hứng, giết hết cả hai người, lão tử sẽ thật sự thống khổ suốt đời sao”

Thấy hình dáng sầu khổ của hắn, Tiên Nhi thở dài:

- Công tử, chàng rất ghét Tiên Nhi đúng không?

Lâm Văn Vinh nói thật:

- Tiên Nhi, cá tính của nàng bây giờ, sơ với khi ở Ngọc Diệu phường khác nhau quá lớn. ta quả thật không biết người nào mới thật sự là nàng.

- Tự nhiên bây giờ chính xác mới là ta. Tại Ngọc Diệu phường chỉ là muốn diễn kịch, không có nhiều niềm vui.

Lâm Văn Vinh cau mày đau khổ, Tiên Nhi cũng khẽ cười nói tiếp:

- Công tử không cần lo lắng, Tiên Nhi cùng người ở một nơi, thật là vui vẻ, tuyệt không giả dối.

“Người vui vẻ, ta lại khổ.” Hắn thấy cô nàng cười như tiểu hồ tiên, Trong lòng chợt phát nộ: “Nha đầu này, ăn dấm chua liền muốn giết người, nếu không giáo huấn tiểu nữ này một chút, lão tử sau này không biết còn chịu bao nhiêu khổ sở đây. Nếu không phải tạm thời phải trợ mắt, lão tử sẽ đè người trên giường, không quản người là cái gì hiệp nữ cao thủ, phải kêu vài tiếng lão công ca ca, rồi hướng lão tử xin đầu hàng!” Lâm Văn Vinh hung ác suy tưởng, tuy không có võ công, nhưng đối phó với nữ cao thủ như Tần Tiên Nhi, cũng có thủ pháp của riêng mình, lập tức liền thâm trầm nhìn nàng nói:

- Tiên Nhi, nàng nếu như sau này giết người lung tung, không ai có thể thật sự thích nàng.

Tần Tiên Nhi than vãn:

- Ta cũng không muốn giết lung tung, nhưng mà không ai quản chế ta, ta mắc bệnh này không sửa được.

Trong mắt nàng lóe ra quang mang giảo hoạt, nhẹ giọng nói tiếp:

- Bằng không, công tử để Tiên Nhi đi theo bên người, quản chế bệnh này của ta.

- Tốt.

Lâm Văn Vinh giờ nắm chỉ tán thành, có một võ lâm cao thủ, lại là tuyệt thế mỹ nữ theo bên mình, muốn phong vân thì có phong vân.

- Nhưng mà, ta là yêu nữ Bạch Liên giáo.

Tần Tiên Nhi ai oán nói:

- Đi theo bên chàng, sợ ngay cả chàng cũng sẽ bị liên lụy.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Vậy nàng thoát ly Bạch Liên giáo đi liền được mà.

Lời này gây xúc động tới tâm sự của Tần Tiên Nhi, nàng liếc nhìn hắn thật lâu, rồi cúi đầu, thần sắc u sầu, từ yêu nữ độc ác thủ đoạn lại biến thành một oán phụ thùy mị.

- Công tử, chờ sau khi thu xếp mọi việc, Tiên Nhi liền vĩnh viễn đi theo bên người chàng, có được không?

Tần Tiên Nhi đột nhiên ngẩng đầu lên, tràn ngập hi vọng nói.

Hắn kéo bàn tay nhỏ bé của nàng, gật đầu nói:

- Ủ, đến lúc đó, chúng ta sẽ cùng nhau tiểu ngạo giang hồ.

Khách khách, những đại ngôn của hắn nghe không tầm thường, chiếc miệng nhỏ nhắn của Tiên Nhi cũng phải cười duyên, trong lòng lại nghĩ, cùng hắn nói chuyện đặc biệt khoái hoạt*, nhưng mình cũng đã nói chuyện quá một tuần trà, không rời đi sẽ khiến cho người khác nghi ngờ, nàng cần môi nói với Lâm Văn Vinh:

- Công tử, ta phải lên rồi.

Lâm Văn Vinh nhẹ gật đầu, vốn muốn bảo nàng chú ý chiếu cố tới đại tiểu thư, chỉ là nghĩ tới cổ tay của nàng, lại không muốn rời. Tần Tiên Nhi nhìn hắn thật sâu, sắc mặt ngưng ngừng nói:

- Công tử, chàng chờ ta ở đây, ta nhất định sẽ trở lại.

Lâm Văn Vinh thấy nàng thần sắc thẹn thùng ủy mị, đang thâm nghĩ, lúc này mới ôn nhu sao, ai ngờ lại nghe nàng nhẹ nhàng nói:

- Con hồ ly Tiểu Thanh Tuyền, ta nhất định phải giết người.

Trời ạ, hần ngã quỵ tại chỗ, ngay trong lúc này, tiểu nữ này còn không quên ăn dấm chua, thật không còn biết tính sao.

Trong ngực thất của Tiêu đại tiểu thư, hoa phục công tử mặt tái mét đứng yên một chỗ, Lục Trung Bình đứng sau hần, đều như những con ve tắt tiếng, không dám thốt một lời, Tiêu Ngọc Nhược hôn mê bất tỉnh nằm trên giường.

- Trung Bình, người nói lúc đổi người gác đã thấy Tiêu đại tiểu thư như vậy, nàng đã nằm trên giường hôn mê bất tỉnh sao? Thanh niên bên cạnh hoa phục công tử hỏi.

- Đúng vậy, trong lúc đổi gác không có phát hiện động tĩnh dị thường, đại tiểu thư cũng không có kẻ nào dám động tới. Hai sư muội vừa rồi tới kiểm tra qua, chỉ là hôn mê, một canh giờ sau sẽ tự tỉnh lại.

Lục Trung Bình nói.

- Chậm đã, chậm đã.

Hoa phục công tử than vãn:

- Một chiều Diệu Hồ Ly Sơn thật tuyệt, Lâm Tam sợ rằng giờ này đã cao chạy xa bay rồi.

Thanh niên bên cạnh hoa phục công tử hỏi:

- Người này vì sao chỉ cứu Lâm Tam, nhưng không mang theo đại tiểu thư? Lâm Tam chỉ là một tên gia đình thô bỉ, hần có giá trị gì chứ?

- Không lẽ đây lại cùng chung một thủ pháp? Công tử, chúng ta gần đây cướp mấy nhà đại phú hộ ở Kim Lăng thành, đều gặp một bạch y nữ tử thần bí ngăn trở, ngày ấy bắt giữ Lâm Tam, nữ tử nọ liều cả tính mạng liều mình cứu hần, chẳng lẽ là cô ta gây nên?

Lục Trung Bình nói.

Hoa phục công tử lấy làm kinh hãi:

- Nếu thật sự như vậy, nơi này sợ rằng đã bại lộ, không phải là chỗ ở lâu. Trung Bình, người mang theo người của người rút trước. mặt khác thông tri cho nhân mã của Trình Đức, cứ theo kế hoạch, cho bọn họ lên núi. Lâm Tam sau này sẽ thu thập sau.

Hần lại liếc mắt nhìn hoa phục thanh niên bên cạnh, cười nói:

- Hôm nay là ngày người và Tiêu đại tiểu thư động phòng hoa chúc, bốn vương chúc các người trăm năm hòa hợp.

- Tạ tiểu vương gia.

Thanh niên nọ cảm kích nói, ba tên đồng thời cùng cười ha hả.

76. Chương 73: Ta Cùng Người Song Tu - Chương 74 : Xuân Sắc

Nói đoạn Lâm Văn Vinh ngồi ở trong giếng khô, trong lòng có chút lo lắng về Tiêu đại tiểu thư, nhưng cũng đành trơ mắt mà nhìn chứ làm gì có biện pháp thích hợp nào, chỉ có thể biết hai chữ “chờ đợi” mà thôi. “Dù sao ngồi cũng nhàm chán, không bằng tìm cái gì đó thưởng thức.” Hần lục tìm trong ngực áo một chút, ngoại trừ một chút bạc vụn, cũng chỉ có một quyển Xuân Cung đồ thôi, đành cầm họa sách lên, dưới ánh trăng nhàn nhạt bắt đầu chăm chú xem, càng đọc thì tâm lý càng ngứa ngáy, những thân ảnh huyền ảo của họa hình trong quyển sách này đặt dưới ánh trăng, thần thái linh hoạt như thật, kích thích người ta hoài tư tưởng.

“Mẹ nó, thật nhiều dạng, không chừng tên vẽ cuốn sách nhỏ này vừa làm trên giường vừa vẽ, con mẹ nó quá thật, sau này cùng với Xảo Xảo thử hoan hảo xem.” Trong mắt hần nổi lên một tia dâm tiếu. Người khác

mượn ánh trăng đọc thánh thư, hắn cũng mượn ánh nguyệt để đọc đêm thư, thật là đã đạt tới cảnh giới đại thâm tà a. Đang lúc cao hứng, bỗng một mùi hương thoảng qua, rồi một bạch sắc thân ảnh hạ xuống giếng, mỉm cười đứng trước mặt hắn.

- Tiểu tiểu thư, là nàng?

Lâm Văn Vinh vui vẻ. “Một cao thủ mới rời đi, lại có một cao thủ khác xuất hiện, lão tử hôm nay muốn bị bắt cùng khó.” Hắn kỳ quái hỏi:

- Nàng như thế nào lại biết ta ở đây?

Tiểu Thanh Tuyền cười đáp:

- Tàn Tiên Nhi đối với người không tồi, liều mạng cứu người, người cần phải báo đáp cô ta thật tốt đấy.

Lâm Văn Vinh nói:

- Nàng đã thấy hết?

Tiểu Thanh Tuyền gật đầu:

- Ta khi đến đây có chút việc, biết người bị nhốt ở trong phòng, tiện thể muốn xem người ra sao, nhưng lại không ngờ rằng lại để người ta ra tay trước một bước.

Lâm Văn Vinh biết nàng nói tới Tàn Tiên Nhi, liền gật đầu cười nói:

- Tàn tiểu thư đối đãi ta không tệ, Tiểu tiểu thư nàng cũng không kém. Ta cuối cùng cũng hiểu là do ta quá đẹp trai, âu cũng là một phiền toái lớn, he he he.

Tiểu Thanh Tuyền cùng ở với hắn một chỗ không ít lần, đã sớm quen với việc hắn tự biên tự diễn, liền coi như không nghe hắn nói nhảm, tiếp lời:

- Ta không phải chỉ vì người mà tới đây, yêu nhân Bạch Liên giáo làm quá nhiều điều ác, ai ai cũng đều muốn tiêu diệt.

- Ta biết. nàng chỉ thuận tiện, thuận tiện mà thôi.

hắn cười he he nói, nét mặt hiện vẻ hiểu biết.

Tiểu Thanh Tuyền trên mặt có chút nóng lên, thấy họa sách trong tay hắn, vội vàng chuyển đề tài:

- Người cầm cái gì vậy, sao lại nhìn chăm chú thế?

Nguyên lai là họa sách nơi tay, hắn thấy có giấu cũng không được, rộng lượng cười nói:

- Ta đang nghiên cứu một chút.

- Nghiên cứu? Mà nghiên cứu cái gì?

Tiểu Thanh Tuyền biết hắn nhiều ý nghĩ cổ quái, lại nhớ hắn đã từng nghiên cứu ra loại nước hoa gì gì đó, liền tò mò hỏi:

- Có thể cho ta xem không?

Lâm Văn Vinh sắc mặt cổ quái:

- Cho nàng xem thì có thể, nhưng nàng đừng trách ta đó.

Tiểu Thanh Tuyền lấy làm kỳ lạ:

- Người cho ta xem một chút, ta sao lại trách người?

Nói xong cầm lấy quyển sách nhỏ trong tay hắn, chỉ mới liếc mắt, sắc mặt đã đỏ bừng, kinh hãi nói:

- Người! loại người... thật xấu xa! Đồ vật này cũng dám xem, lại nói là nghiên cứu cái gì!!!

Lâm Văn Vinh cười he he nói:

- Việc vợ chồng này, âu cũng là thiên đạo, ta nghiên cứu thiên đạo, có gì sai nào?

Rõ ràng là việc lưu manh, lại bị hấn nói thành chính nghĩa, Tiểu Thanh Tuyền tuy then thùng, nhưng cũng không nhin được phải khen hấn, thầm nghĩ: “Trên thế giới này, sợ rằng cũng chỉ có hấn mới dám không ngại thốt ra những đại vô sỉ như vậy.”

Ánh mắt vô ý lại liếc xuống nhìn quyển sách nhỏ, thần sắc Tiểu Thanh Tuyền đầu tiên là then thùng, tiếp theo là tò mò, cuối cùng vô cùng trịnh trọng. Lâm Văn Vinh thấy nàng xem quyển sách nhỏ lại có sắc thái thú vị như vậy, trong lòng có chút kỳ quái: “Nàng sao lại cảm thấy hứng thú với quyển sách này như vậy, còn ở trước mặt ta xem nữa chứ? Chẳng lẽ tìm được tri âm sao? Chính là tri âm nữ tử sao? Dưới nguyệt xem hoàng thư, một nam một nữ, trời ạ, không phát sinh việc gì cũng thật khó tin a.”

Tiểu Thanh Tuyền vẽ mặt trịnh trọng:

- Họa sách này của người là từ đâu mà có?

Lâm Văn Vinh thầm nghĩ sao lại hỏi về vấn đề này, lập tức đáp:

- Là một bằng hữu tặng ta.

Tiểu Thanh Tuyền thở dài:

- Người thân có bảo vật như thế, lại không biết, thật muốn làm người làm ta tức chết sao?

- Bảo vật? một quyển sách vàng ố lại là bảo vật, có thể là bảo vật gì?

Hấn kỳ quái hỏi.

Tiểu Thanh Tuyền vừa tức mình vừa buồn cười, thấy hấn vốn là một kẻ tinh ranh biết mấy, nhưng đối với việc này lại rất mơ hồ đành mỉm cười nhìn hấn giải thích:

- Đây là một pháp môn song tu thần bí, không phân biệt tuổi tác đều có thể tu luyện.

Song tu? Trời ạ, danh từ này có vẻ rất quen, có vẻ Ngụy lão đầu cũng nói qua một lần, nhưng hấn cũng không để ý, lúc này Thanh Tuyền lại nói đến, tự nhiên có ý nghĩ phi thường. Chợt thấy cô nàng ngồi dưới trăng, thần sắc ôn nhu, mặt đẹp như hoa, hấn trong lòng nhảy nhót: “Mẹ nó, bất luận người là cái gì mà nữ hiệp nữ, cũng phải đùa bỡn một phen.” Lập tức nét mặt giả vờ hồ đồ hỏi:

- Song tu? Song tu là cái gì? Nàng có thể giải thích cho ta một phen không?

Tiểu Thanh Tuyền thấy hấn cười gian, liền biết hấn giả vờ hồ đồ, mặt đỏ lên, tức giận:

- Người người! Sao lại không thành thật như vậy, đến cả lúc này, người còn không có điểm chính khí.

Lâm Văn Vinh cười he he nói:

- Ta là người như vậy, đối với mọi người ta luôn nói ra những lời thật lòng.

Tiểu Thanh Tuyền nghe được những lời thuận ý này liền hân hoan, trong lòng như nhảy múa, hừ một tiếng nói:

- Người e rằng đối với Tần Tiên Nhân cũng nói chuyện như thế chứ gì.

Lâm Văn Vinh thầm nghĩ: “Đây là mỹ nam kế cùng lời ngon ý ngọt của lão tử, hai đường giáp công, cho dù người là thạch nữ, cũng phải ngoan ngoãn vâng theo. Hấn làm bộ nét mặt nghiêm chỉnh nói:

- Song tu chỉ thuật có tác dụng gì?

Tiểu Thanh Tuyền liếc mắt nhìn hấn:

- Song tu chỉ thuật này, chính là thích hợp với loại kẻ không có nội lực như người, không cần khổ công, lại rất sung sướng, cực kỳ thích hợp với loại người thích lười biếng.

Hấn cười khở, nghe nàng nói thật chịu không được, lại thấy Tiểu Thanh Tuyền trên mặt mỉm cười, biết cô ta trả thù mình khi nãy đã đùa giỡn, liền mỉm cười nhìn lại.

- Chỉ cần người tìm nữ tử có võ công cao cường song tu với người, đối với hai người đều có lợi.

Thanh Tuyền tiếp tục giải thích.

Lâm Văn Vinh” a” một tiếng:

- Có nhiều điểm tốt vậy sao, có thể bay lên lên bay xuống, tùy tiện giết người à?

Tiểu Thanh Tuyền liếc hắt:

- Ta cũng chưa thử qua, nên không biết thế nào? Tóm lại đối với ngươi là có lợi lớn.

- Ngươi chưa thử qua?

Hắn giả vờ ngây thơ:

- Ta cũng chưa thử qua, như vậy đi, sao không thừa lúc đêm nay trăng thanh gió mát, chúng ta lại ở nơi trống vắng không người, chi bằng cùng nhau nghiên cứu cái này được không?

Tiểu Thanh Tuyền tức giận trừng mắt nhìn hắn:

- Ngươi nói bậy bạ gì vậy? Lại có thể dễ dàng khi phụ ta thế ư?

Lâm Văn Vinh trong lòng thầm than một tiếng: “con bà nó, các ngươi đều dễ dàng khi phụ ta, song tu công pháp này không biết có bao nhiêu đại thần kỳ, có thể khiến cho ta khỏi bị khi phụ hay không?” Hắn nghĩ tới việc này, liền không còn tâm tư trên chộc nữa, nhàn nhạt thở dài nói:

- Ta chỉ muốn chộc cười nàng thôi, ta luôn luôn thích làm nàng vui lên, không lẽ điều này nàng cũng không hiểu sao?

Trong đại pháp mật ngữ tán gái, Lâm Văn Vinh có vài ba chiêu tâm đắc, lại bị hắn dùng trong lúc không ai xung quanh. Tiểu Thanh Tuyền nghĩ lại, từ cùng hắn kết giao tới nay, bị hắn chiếm tiện nghi cũng không nhiều, lúc này ở đây cũng không có người, lại thấy hình dáng hắn yên lặng không nói, trong lòng cũng cảm thấy bất nhẫn, nhân tiện nói:

- Ngươi nếu không nói với ta những lời khinh bạc. hai ta sẽ nói chuyện tốt hơn.

Lâm Văn Vinh cười he he:

- Ta chỉ với nàng nói chuyện khinh bạc. đối với người khác ta nói tốt lắm.

- Tần Tiên Nhi phải không?

Tiểu Thanh Tuyền cắn chặt răng hỏi, hắn cười ha hả, nhưng lại không nói gì. Nàng than nhẹ một tiếng nói tiếp:

- Tần Tiên Nhi đối với người tình thâm nghĩa trọng, ngươi cần phải chiều cổ nàng thật tốt.

Lâm Văn Vinh trong lòng có chút cảm khái, yêu nữ Tần Tiên Nhi kia luôn miệng nói muốn giết Tiểu Thanh Tuyền, ngược lại nha đầu này lại nói giúp cô ta. Hồi tưởng từ khi quen biết đến nay, ngoại trừ lần đầu tiên gặp mặt bị nàng dọa chết khiếp, còn lại về sau, nha đầu này lại có chút ôn nhu.

Tiểu Thanh Tuyền thở dài:

- Chúng ta ở trong giếng mới nói chút chuyện, tặc nhân Bạch Liên giáo nọ cũng đã rút khỏi đây. Chúng ta nên ra khỏi đây nha?

Lâm Văn Vinh nghi ngờ hỏi:

- Bạch Liên giáo bỏ chạy?

Tiểu Thanh Tuyền gật đầu:

- Ngươi bị người khác cứu đi, bọn họ cho là địa phương này đã bại lộ, không chạy thì làm gì?

Lâm Văn Vinh cả kinh:

- Vậy đại tiểu thư thì sao?

Thanh Tuyền nhàn nhạt nói:

- Không rõ, đã bị Bạch Liên giáo bắt đi cũng nên.

“Bị Bạch Liên giáo mang đi sao? Vậy phiền toái lớn rồi, trước hai người cùng một chỗ, còn có thể chiếu cố an ủi nhau, bây giờ nàng bị mang đi, sau này biết đi đâu tìm nàng đây?” Tiểu Thanh Tuyền thấy thần sắc hẩn lạc lõng, nhin không được cười nói:

- Người đối với Tiêu đại tiểu thư này cũng không tệ. yên tâm đi, nàng không có bị mang đi, lưu lại rồi, quan binh đang vây dưới núi, bọn họ hình như chuẩn bị làm gì đó.

- Quan binh?

Lâm Văn Vinh hỏi:

- Bọn họ tới cứu đại tiểu thư sao?

Tiểu Thanh Tuyền lắc đầu nói:

- Ta không rõ, nhưng quan binh đều là thủ hạ lực doanh của Giang Tô chỉ huy sứ Trình Đức.

Trình Đức? thể diện của Tiêu đại tiểu thư thế nào, lại có thể động tới chỉ huy sứ đại nhân? Cái này có chút cổ quái. hẩn lắc đầu nói:

- Điều này sợ rằng có chút không hợp lý, đại tiểu thư còn trong tù phòng phải không?

Tiểu Thanh Tuyền gật đầu nói:

- Yên tâm đi, đại tiểu thư của người, còn ở bên trong. Bạch liên giáo tại Kim Lăng làm ác đã lâu, Trình Đức vẫn không có làm gì, hết lần này đến lần khác. Vì Tiêu đại tiểu thư gặp nạn, hẩn liền xuất hiện, hơn nữa động tác nhanh chóng như thế, ta nghĩ việc này phải mất một phen động tay động chân. Nhưng hẩn sao lại có thể trong thời gian ngắn tìm được sào huyệt của Bạch Liên giáo?

Nghe nàng nói một hồi, hẩn càng khẳng định việc này có mưu đồ, càng lo lắng cho Tiêu đại tiểu thư. Hai người vội ra khỏi giếng cũ, đã thấy trong viện trống trơn, Bạch Liên giáo đó bỏ chạy mang theo cả hoa phục công tử, toàn bộ đều không thấy dấu.

- Thật là kì quái, Tần Tiên Nhi thế cũng chạy à?

Lâm Văn Vinh hỏi.

Tiểu Thanh Tuyền liếc mắt nhìn hẩn nói:

- Cô ta bị sư huynh muội của mình nhìn thấy, nghĩ kĩ thì biết cô ta không thể đến tìm người.

Lâm Văn Vinh trong lòng khẩn cấp, giữ chặt Thanh Tuyền, nhanh chóng hướng tù thất của đại tiểu thư bước tới, chạy chưa được vài bước, chợt thấy một bóng người lao đảo tiến vào ngục thất, thân ảnh nọ tựa hồ là Lục Trung Bình.

Lâm Văn Vinh trong lòng chợt trống rỗng: “Mẹ nó, tên này thêm thường đại tiểu thư, tất sẽ động thủ với cô ta. Trời ạ, lão tử đến muộn!” Cước bộ hai người vội vã, trong khi còn một nửa lộ trình tới tù thất, lại thấy Lục Trung Bình chạy ra vội vã, liếc mắt nhìn ngục thất, khoe miệng lại hiện lên một tia cười lạnh đắc ý. Cả quá trình bất quá không hơn mười giây,

Chính lúc này, dưới chân núi truyền đến tiếng chém giết, lửa cháy hùng hực, mấy ngàn binh mã cờ xí sáng ngời đánh lên núi.

- Bạch Liên phỉ đồ, nhanh chóng thả Tiêu đại tiểu thư gior tay chịu trời, ta tha các người khỏi chết.

Một người trông như công tử trong đám binh mã hô lớn. Cự ly quá xa, còn nhìn không rõ mặt hẩn.

- Con bà nó, như vậy cũng nói, bị người kêu như vậy, phỉ đồ không chạy mới là lạ.

Tiểu thanh tuyền cũng hừ một tiếng nói:

- Một bọn chó lợn!

Hai người này trì hoãn một thời gian, đã thấy Lục Trung Bình đi xa. Lâm Văn Vinh lo lắng cho đại tiểu thư, vội vàng xông vào, Tiểu Thanh Tuyền động tác nhanh hơn, tiến vào thạch thất trước hẩn. Trong ngục trống trải, liếc mắt thấy Tiêu đại tiểu thư thần thái an tường nằm ở trên giường. ngoại trừ vẫn bất tỉnh,

không thấy có gì khác thường, trong lòng hấn cũng an tâm thở một hơi, cuối cùng không có việc gì, một canh giờ qua đi, cô ta sẽ lập tức tỉnh lại.

Tiểu Thanh Tuyền thấy trên bàn có một đỉnh hương*, trong đỉnh hương có một nén nhang, dường như mới được đốt nên khói chưa kịp bay ra. Tiểu Thanh Tuyền ở gần nhất. chỉ ngửi một cái, cảm thấy trong khói có một loại mùi kỳ lạ, khiến tâm thần nàng khó chịu.

“Ti bí**..” nàng vội vàng phát tay đánh tan khói hương. Trong mắt lại nổi lên hai tia màu đỏ yêu dị.

“Làm sao vậy?” Lâm Văn Vinh vội hỏi, hấn lúc này đang đứng bên giường đại tiểu thư, khói hương còn cách hai người một khoảng, lại bị Tiểu Thanh Tuyền nhanh chóng đánh tan, hấn căn bản không biết cũng không có cảm giác.

Tiểu Thanh Tuyền nói:

- Nơi này không an toàn. Chúng ta nhanh rời đi.

Mặc dù chân núi đã có quan quân tiến lên, nhưng Lâm Văn Vinh cùng Tiểu Thanh Tuyền đều biết, việc này tất nhiên có gian trá, hai người tự nhiên không dám chậm trễ, hấn ôm lấy đại tiểu thư, tự mình vác lên chạy ra.

Chính lúc này, đại tiểu thư kêu lên một tiếng, chậm rãi mở mắt, hiển nhiên công hiệu của thuốc đã hết, nha đầu Tần Tiên Nhi đúng là không có gạt người.

Đại tiểu thư mơ hồ nhìn thoáng qua, thấy trước mắt có một người áo xanh, nụ cười thật đáng ghét, chẳng phải Lâm Tam thì còn ai? Nàng lập tức mừng rỡ nói:

- Lâm Tam, người đã trở lại? Bọn họ không làm gì người sao?

- Ta không sao. Bọn họ mời ta đi uống trà. Đại tiểu thư người không sao chứ?

Văn Vinh dịu dàng hỏi.

Đại tiểu thư lắc lắc đầu, lại thấy một nữ tử cao nhả mỹ lệ như tiên tử đứng trước mặt mình, không khỏi lấy làm kinh ngạc:

- Lâm Tam, nàng ... nàng ấy là ai?

Lâm Văn Vinh nói:

- Nàng là một bằng hữu của ta, mời đến hỗ trợ. Tặc nhân đã bị đánh chạy, chúng ta nhanh đi thôi.

Đại tiểu thư liếc mắt nhìn Tiểu Thanh Tuyền, không nói một lời, lại nghe thấy tiếng ngựa hí truyền đến, một thanh âm vang lên:

- Ngọc Nhược hiền muội, nàng đừng lo lắng, ngu huynh tới cứu nàng đây.

Tiêu đại tiểu thư nghe tiếng gọi này, lấy làm ngạc nhiên:

- Hình như là thanh âm của Đào Đông Thành, hấn như thế nào tới được đây??

Lâm Văn Vinh trong lòng cười lạnh, nhìn đại tiểu thư chính sắc nói:

- Đại tiểu thư, người tin tưởng ta, hay tin tên Đào Đông Thành?

Đại tiểu thư trên mặt đỏ lên một chút nói:

- Người ... là loại người này mặc dù không thành thật, hay bốn cột, một chút là chiếm tiện nghi, nhưng đối với Tiêu gia ta cũng có vài phần trung thành, ta tự nhiên là tin tưởng người.

Lâm văn vinh bất đắc dĩ cười khổ, tiểu thư này, không nói trước làm ta đã mất sự thông suốt, đó thật đã thành thói quen. Tiểu Thanh Tuyền nọ sắc mặt lại có chút hồng, hướng về hấn la lên:

- Binh mã của Trình Đức sắp lên đến đây, chúng ta đi mau.

Lâm Văn Vinh gật đầu, kéo đại tiểu thư ra ngoài, ra cửa đã thấy xa xa một con ngựa trắng đang phi lại, cười trên con ngựa trắng kia đúng là cái tên Đào Đông Thành.

- Ngọc nhược, ta tới cứu muội đây.

Đào Đông Thành vùng roi, cao giọng hô hoán, sợ người khác không biết hấn tới cứu người. Khi còn cách mình bốn năm mươi mét, Lâm Văn Vinh thấy bên chân có một khối đá tảng lớn, liền thuận tay dựng đứng lên, Tiêu Ngọc Nhược kỳ quái nói:

- Lâm Tam, người muốn làm gì?

Lâm Văn Vinh cười he he nói:

- Chẳng làm gì, ta ghét nhất loại Đường Tăng*** đó.

Hấn đặt tay sau tảng đá hướng về phía Đào Đông Thành đang uy phong lẫm liệt lao lên, khoảng cách mấy người bất quá không đến hai mươi mét, nhắm chuẩn đầu ngựa, dùng sức ném tảng đá ra, rơi trúng đầu ngựa.

“Hí iii...” bạch mã nọ kêu lên một tiếng sợ hãi, liền nhảy lên, cơ hồ thẳng đứng với mặt đất. Đào Đông Thành liền bị ngã vật xuống.

“Ta nhường người cuối bạch mã, lão tử gặp Trang Vương tử.” Lâm văn vinh đánh phát đầu đã thắng lợi, quay ra nói với Tiểu Thanh Tuyền:

- Quan binh sắp tới, chúng ta mau chạy.

- Lâm Tam, Đào Đông Thành này cứu chúng ta, thật là kì quái.

Tiêu Ngọc Nhược nói với hấn.

Lâm Văn Vinh liếc nhìn nàng, than vãn:

- Đại tiểu thư, người tin tưởng ta không?

Tiêu Ngọc Nhược thấy thần sắc hấn nghiêm chỉnh, liền gật đầu:

- Ta tự nhiên tin.

Lâm Văn Vinh thầm nghĩ: “Tiểu nữ này cuối cùng không khiến ta lãng phí một phen lo lắng.” Đang muốn nói chuyện, lại thấy thân thể mình đột nhiên nhẹ hẫng, thì là Thanh Tuyền nắm tay hấn và Ngọc Nhược, thân hình bay lên không, thẳng hướng xa xa lao đi.

Đào Đông Thành đứng lên, nhìn ba người bọn họ, hung hăng đá một cước: “Con bà nó, Lâm Tam lại phá mất chuyện tốt của lão tử. Chẳng phải tiểu tử này đã chạy đi, sao lại xuất hiện trong thời điểm mấu chốt? Tiện nghi nọ chẳng phải nhường cho hấn sao?”

Vốn hết thấy đều được tính toán kỹ, hấn biết đại tiểu thư tính tình cương liệt, nếu chỉ dùng sức mạnh, dù có được trong tay, cô ta cũng nhất định tìm chết, cuối cùng cũng không lấy được Tiêu gia. Lúc này mới sắp đặt một màn kịch kỹ lưỡng. đại tiểu thư khi nào tỉnh lại, đỉnh hương phát huy tác dụng, chính mình ở đâu đó chạy tới, “giết chạy tặc nhân, cứu tiểu thư”, vừa lúc đó thừa dịp đại tiểu thư “cần”, liền thành chuyện tốt. như vậy Ngọc Nhược trong lòng sẽ không có nhiều phản cảm, chuyện kế tiếp cũng thuận theo tự nhiên. Nhưng mà tính ngàn vạn lần, nhưng lại không ngờ tới Lâm Tam “đã bỏ trốn” lúc này lại quay về, lại chiếm được đại tiện nghi như vậy.

Con mắt hấn đỏ bừng, cố không nghĩ tới đại tiểu thư, quay nhìn binh sĩ phía sau hét:

- Bắn tên.

Tên bắn rất nhanh, hướng ba người Lâm Văn Vinh đang bay đi, chỉ là ba người so với mũi tên tốc độ còn nhanh hơn, nên đều rơi vào khoảng không.

Lâm Văn Vinh cầm tay nhỏ bé của Tiểu Thanh Tuyền, cảm giác trong người nàng càng lúc càng nóng bỏng, vội vàng quay đầu nhìn lại, đã thấy trán nàng mồ hôi lấm tấm, sắc mặt đỏ bừng, dường như bị bệnh.

- Thanh tuyền, nàng sao vậy?

Hắn vội hỏi, bình thường đối với cô luôn gọi là Tiểu tiểu thư, nhưng lúc này thấy nàng chịu khổ, cũng không biết như thế nào, Thanh Tuyền hai chữ liền dễ dàng xuất khẩu gọi ra.

Tiểu Thanh Tuyền trong mắt hiện lên một tia an ủi, trên mặt nàng càng nóng, nhin không được ngượng ngừng dựa sát vào tai hắn nói:

- Nhanh tìm chỗ, ta muốn cùng ngươi song tu!

* đỉnh hương: dụng cụ đốt hương trầm

** ti bi: ti tiện, bỉ ổi, khốn nạn

*** Đường Tăng: tác giả chơi chữ so sánh với Đường Tăng cưỡi ngựa trắng (chắc là vậy ^.^)

Chương 74 : Xuân Sắc

- Hả...! Thật không!?

Lâm Văn Vinh giật mình nói. Lời này của Thanh Tuyền thật quá quý dị, vừa rồi trong giấc đề xuất việc cùng nhau song tu, lại ngượng ngừng không chịu, còn nhăn mày phản đối, giờ sao chỉ đảo mắt một cái, lại chủ động đề cập chuyện này. Chẳng lẽ trời cao thật sự ban phát ơn huệ? Ôn huệ này, có cần phải hậu hĩ như vậy không?

Thanh âm hắn hơi lớn một chút, ngay cả Tiêu Ngọc Nhược cũng liếc mắt nhìn hắn, rồi đưa mắt nhìn Thanh Tuyền, trong lòng có chút nghi hoặc: “Lâm Tam cùng nữ tử như thiên tiên này thân mật như thế, bọn họ có quan hệ gì?”

Tiểu đại tiểu thư mặc dù tự phụ xinh đẹp, nhưng trước mặt Tiểu Thanh Tuyền cũng cảm thấy thua kém vài phần. Trong lòng nàng thầm than một tiếng: “Tên ác đĩnh này không biết còn có bao nhiêu chuyện kỳ quái gạt mình nhỉ?”

Thanh Tuyền sắc mặt nhuộm hồng, liếc mắt nhìn hắn, cố cắn răng, mang bọn họ chạy thêm gần một canh giờ. Mặc dù mang theo hai người nhưng tốc độ của nàng cực nhanh, quan quân lại có thể nào sánh được với nàng? Sau một phen chạy trốn, sớm đã bỏ lại ở tít đằng sau.

Ba người tới một con đường dưới chân núi, hẻo lánh, gập ghềnh lầy lội khó ai đi được, nhưng không là gì trong mắt Tiểu Thanh Tuyền. Vội vã chạy một phen, mắt thấy một sơn cốc trống trải, lưng chừng có một nhâm động(1) thiên nhiên, Thanh Tuyền kéo hai người lên, đi vào quan sát, nơi này rộng mở, mặt đất bằng phẳng, thật thích hợp để nghỉ chân.

Tiểu Thanh Tuyền sắc mặt đỏ hồng, nhìn thoáng qua Tiêu Ngọc Nhược nói:

- Tiểu đại tiểu thư, người đi đường như vậy cũng đã mệt mỏi, hãy đi nghỉ trước.

Lời nói vừa dứt, Ngọc Nhược còn chưa kịp có phản ứng gì, đã bị nàng điểm huyệt ngủ. Lâm Văn Vinh thấy thân sắc nàng không bình thường, vội hỏi:

- Nàng.... sao lại thế?

Nàng liếc nhìn hắn thật sâu:

- Bọn tặc nhân vô sỉ đó, trong phòng đại tiểu thư có bỏ xuân dược, may mắn ta phát hiện sớm, kịp thời hủy đi. Hơn nữa lúc này đại tiểu thư lại hôn mê chưa tỉnh, chưa kịp hít vào, mới có thể may mắn tránh khỏi, nếu không, nàng cũng khó thoát độc thủ.

- Xuân dược, kỳ dâm hợp hoan tán? Ta cũng muốn thử một phen?

Lâm Văn Vinh nhất thời lên tinh thần hỏi:

- Xuân dược này là đồ tốt, bán ở chỗ nào vậy? Ta cũng muốn mua một chút phòng thân.

Tiểu Thanh Tuyền liếc mắt nhìn hắn hậm hực quát:

- Ngươi cần cái đó làm gì, cũng định làm mấy chuyện xấu xa hả?

Lâm Văn Vinh vẻ mặt cố tỏ ra nghiêm nghị:

- Ta đâu cần dùng cái thứ đó, nếu nằm trong tay ta thì đã là xuân được cực mạnh rồi a.

Những lời nói vô sỉ này như không có điểm dừng. Thanh Tuyền trên mặt đỏ hồng, nhẹ nhàng than:

- Ta gặp gỡ người, như là đi vào sương mù. Cho tới bây giờ chưa gặp được chuyện tốt lành nào.

Lâm Văn Vinh nhớ tới lời nàng vừa nói bên tai, trong lòng thích chí:

- Thanh Tuyền, nàng vừa mới nói với ta là có ý tứ gì đó?

Tiểu Thanh Tuyền thở dài:

- Ta nói, người cùng đại tiểu thư may mắn. thoát khỏi xuân được, nhưng mà cũng có người bất hạnh, trúng phải xuân được!

Nhắc đến xuân được, khuôn mặt lại đỏ bừng, tựa hồ như thạch bích này cũng ánh lên vài phần hồng sắc. Lâm Văn Vinh trong lòng cả kinh, nói:

- Thanh Tuyền, chẳng lẽ là nàng...

Tiểu Thanh Tuyền trong mắt ngấn lệ nói:

- Ta đứng gần nơi khói hương tỏa ra, hít vào mấy hơi, bế khí không kịp. Xuân được này không biết là kẻ nào điều chế, bá đạo vô cùng, ta tuy có chút võ nghệ, nhưng cũng không có cách nào đẩy nó ra. Ta kiếp trước tạo oan nghiệt, kiếp này mới để cho ta gặp người.

Lâm Văn Vinh ngăn người, xuân được trong truyền thuyết thật sự lợi hại như vậy sao? Hay là thông qua được vật kích thích phần bí mật trong cơ thể, khiến cho nữ nhân sản sinh hưng phấn với tình dục? Không nhất định phải giải quyết trên giường, còn có biện pháp giải quyết khác, tựa như tự quấy(2) (ặc ặc...), hắc đầu óc rất đen tối. Bất quá cách này có chút âm tổn, có ta ở đây sao phải dùng cách đó?

Trực tiếp rõ ràng, hắc uồn ngực đại nghĩa lẫm liệt:

- Thanh Tuyền, nàng là vì cứu ta mới trúng cái gì độc, chỉ cần có thể cứu nàng, ta cái gì cũng nguyện ý. (^ ^)

Tiểu Thanh Tuyền liếc mắt thở dài:

- Người chiếm đại tiện nghi này, nhưng lại nói như thế, rõ ràng là không có ta trong mắt.

Lâm Văn Vinh thấy sắc mặt nàng đỏ rực, hai má lại tràn đầy nước mắt, trời sinh dung mạo như thiên tiên, thần sắc ủy khuất ấy, thật khiến người người yêu mến, thở dài nói:

- Nàng cũng biết, ta là loại người luôn nói chuyện với người khác như thế, chúng ta cứ nói chuyện như vậy cả đời có được không?

Nước mắt Thanh Tuyền rơi xuống lã chã, nói:

- Người muốn cùng ta ước định trăm năm sao? Vậy biết ta là ai không?

Lâm Văn Vinh lắc đầu khinh thường nói:

- Ta mặc kệ thân phận nàng là gì, ta chỉ biết nàng là một nữ tử, là nữ tử mà ta thích, thế là đủ rồi. Cho dù nàng là nữ nhân của lão già hoàng đế, ta cũng quyết cướp lấy.

Tiểu Thanh Tuyền nhẹ nhàng thở dài:

- Vị tất đơn giản như ngươi nghĩ, trên thế giới này, có rất nhiều chuyện không thể dùng vũ lực giải quyết được.

Lâm Văn Vinh không lý gì đến lời nàng:

- Thanh Tuyền, nàng hiểu được ta là người như thế nào không?

Tiểu Thanh Tuyền suy nghĩ một chút, ngượng ngập nói:

- Có chút xấu xa, có chút mặt dày, có chút bản lãnh.

- Chỉ có chút thôi sao?

Lâm Văn Vinh cười khùng khục:

- Trên thế giới này, không có việc gì là Lâm Văn Vinh ta không dám, nàng nên tin tưởng ta, càng nên tin tưởng nhân quan của mình.

- Đồ mặt dày!

Tiểu Thanh Tuyền tâm lí dần dần mất đi sự thanh minh(3), nàng nhìn hắn, trong ánh mắt thâm sâu tràn đầy sự mê ly:

- Ta cũng không biết như thế nào lại gặp ngươi, biết rõ không nên nảy sinh quan hệ với ngươi, nhưng lại muốn cùng ngươi mỗi ngày nói chuyện, quả thật là oan nghiệt.

Nàng biết chính mình sắp kiên trì không nổi, ngượng ngừng nhìn hắn nói tiếp:

- Ngươi có thích nhìn hình dáng của ta không?

Dung mạo nàng tuyệt mỹ, khí chất cao nhã, một loại khí chất cao quý không thể diễn tả bằng lời, nhìn Lâm Văn Vinh nhẹ nhàng cười, chậm rãi chuyển mình, thân ảnh mỹ tuyệt như một đóa hoa mẫu đơn rực rỡ, đang khai nở giữa đất trời, làm cho hoàng cốc này xuân sắc gia tăng vô tận, khiến hào quang nhật nguyệt phải lu mờ.

- Thanh Tuyền, nàng là người đẹp nhất ta từng thấy, nữ tử đẹp nhất.

Hắn ngây ngốc nhìn, thì thào nói. Bản thân hắn, tuy đã trải qua phong nguyệt(4) không ít, nữ nhi cũng đã xem qua, nhưng luận về dung mạo cũng như khí chất, không ai sáng được với cô gái này. Không phải hắn đã quên Xảo Xảo cùng Ngọc Sương, hai nha đầu nọ cũng là đại đại mỹ nhân, Xảo Xảo ôn nhu hiền thực. Ngọc Sương thì yêu kiều thẳng thắn, nhưng so với khí chất của Tiểu Thanh Tuyền thì hoàn toàn khác hẳn. Thanh Tuyền dung mạo tuyệt thế lại cao nhã, nói nàng đẹp nhất cũng có gì là quá đáng.

- Ngươi nói chút lời dễ nghe để gạt ta.

Trong mắt nàng tràn đầy lệ châu, nhưng trên mặt lại điểm một nụ cười ngọt ngào. Nàng biết hôm nay không qua khỏi cửa ải này, đối mặt với thời khắc nhân sinh quan trọng nhất, nàng có chút khấn trương, nhưng lại có chút phóng túng: “Minh cùng hắn có lẽ gần nhau một đêm là duyên phận, cần gì phải gò bó bản thân?”

Nàng nhẹ nhàng thả mái tóc xuống, mái tóc đen dài mềm mại tuôn chảy như một dòng suối, dưới ánh trăng mờ ảo trong động, lóe lên vầng hào quang đẹp đến mê hồn. Lâm Văn Vinh tiếp xúc với nàng lâu như vậy, ngoại trừ lần đầu hiểu lầm, còn lại đều thấy nàng hình dáng băng lãnh cao quý, chưa từng thấy vẻ vũ mị như thế này? Hắn nhẹ nhàng nắm chặt tay tiểu thanh tuyền nói:

- Thanh Tuyền, có thể gặp nàng, ông trời đối đãi với Lâm Văn Vinh quá tốt. Nàng chân thành đối đãi với ta, ta nếu phụ nàng, liền bị thiên lôi đánh...

Một cánh tay nhỏ bé trắng trong đặt lên môi hắn, Thanh Tuyền lắc đầu nói:

- Không nên nói, không nên phát thệ, tâm tư của ngươi ta biết.

Đôi môi anh đào của nàng chum chím cười, chiếc mũi cao thon như bạch ngọc, má phấn hồng hồng, da dẻ trắng như tuyết, thân khí tựa nước mùa thu, tinh ngọc vi cốt(5). Tuy đây về e lệ nhưng vẫn cao quý thoát tục, đúng là tiên tử giữa nhân gian.

Lâm Văn Vinh trống ngực đập thành thịch, hắn không phải chưa trải qua việc của đàn ông, chỉ là trước một nữ tử mỹ mạo như tiên này, cũng khó mà động tay chân. “Hừ, tiểu tử ngươi không phải than vãn, chưa thấy qua nữ sắc sao?” Lại nói, hắn tán gái tuy nhiều, nhưng lại chưa từng thấy qua tuyệt sắc như vậy, nữ tử trước mắt thuộc về mình sao? không nghĩ nhiều, lúc này không thể khách khí, trước tiên ôm cái rồi tính tiếp.

Ôm Thanh Tuyền vào lòng, cảm giác thân thể mềm mại mang theo chút run rẩy, trong lòng hắn không nhịn được tâm ý ngọt ngào, tay tăng thêm chút sức mạnh, liền vượt vượt sờ sờ ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng.

Tiểu Thanh Tuyền ỉ ôi trong lòng hần, cả người nóng hừng hực, uy lực của xuân được đã phát tác, nàng ngẩng đầu lên nhìn hần, ánh mắt e thẹn.

“Xuân được là một loại thuốc cực tốt đa!!” Hần phát cuồng lên, ôm chặt lấy thân thể mềm mại nhu nhuyễn, cúi đầu vào mái tóc dài đen bóng tú lệ của nàng, thưởng thức mùi hương thoang thoang, mùi của nước hoa mặt lị(6), lẫn với mùi u lan vốn có của xứ nữ, tựa như vị ngọt của mỹ tửu, khiến cho con người ta phải say sưa, thấp vào tận tâm. Lại thấy Thanh Tuyền này quả thật là nữ tử tuyệt mỹ nhất trên thế gian này, có lúc thiếu chút nữa mất mạng trong tay nàng. ngẫm lại khi đó nàng thật điêu ngoa ngạo khí, không nghĩ tới có một ngày lại thân mật như vậy. hần bỗng nhớ tới thời khắc hai người mới gặp, mọi cảnh tượng dần hiện lên trong đầu hần.

- Nguyên lai nàng là một tiểu thư!

Lâm Văn Vinh nhẹ nhàng nói bên tai Tiểu Thanh Tuyền.

Một tiếng nhu thuận tựa mưa xuân, nhập vào cánh cửa tâm hồn Tiểu Thanh Tuyền, lòng nàng rung động, trong sự ngọt ngào còn mang theo chút ngùng ngượng, trên mặt thoáng một nụ cười, bên tai hần nói:

- Người đứng là đẳng đồ tử..*

Nghe thanh âm ôn nhu của nàng, Lâm Văn Vinh nhất thời huyết mạch căng phồng, hần là động vật điển hình nửa thân trên quyết định nửa dưới, chỉ cảm thấy lời nói của nha đầu kia như mang theo ma lực kì dị, hần ôm chặt lấy thân hình mềm mại, tiểu huynh đệ trong khó liền mách mách dựng lên như đỉnh núi, vừa thô vừa dài, ngạnh ngạnh tại hương đồn(7) của tiểu thanh tuyền, một đôi ma thủ chậm rãi hướng đồn thượng(8) tiến tới. Tiểu Thanh Tuyền bị xuân được hành hạ mất hết khí lực, thẹn thùng đứng yên trong lồng ngực hần không nhúc nhích, đợi cho ma thủ mang theo nhiệt lực thật lớn, vuốt ve thượng đồn đầy đặn của nàng, thân thể nàng run rẩy, nhu nhuyễn áp vào ngực hần, động một chút cũng không dám.

Thượng đồn của nàng láng mịn khiến hần yêu thích không muốn buông tay, ngẫm lại khí chất cao quý của nàng, như bị một luồng khoái cảm chinh phục, liền tận tình phát huy bản tính cầm thú, tay lên tay xuống, nắn nắn miết miết, hùng hổ như vuốt ve một đoạn tiêu hồn thực cốt(9) (aaaaaaa). Nha đầu này, thật sự có thể giết chết người ta mà không cân bồi mạng mà.

Tiểu Thanh Tuyền tựa hồ hồi phục một chút thanh tỉnh, thần nhiên nhìn hần cười:

- Tướng công, thiếp cởi áo cho chàng.

Một tiếng “tướng công” lọt vào tai, Lâm Văn Vinh như được ăn băng tuyết kỳ lâm ngày giữa trời tháng sáu(10), từ đầu tới chân khoan khoái. Thanh Tuyền thân thể khẽ run rẩy, trên mặt ửng lên một mảng mây hồng, nhẹ nhàng cởi áo cho hần, lộ ra một thân hình cường tráng.

Lúc này, hần cũng không còn khách khí với nàng, ôm lưng nàng nói:

- Lão bà, ta cũng giúp nàng thoát y nhé.

Tiểu Thanh Tuyền thần nhiên cười, thần thái vô cùng vũ mị, cánh tay ngọc nhẹ mở ra, thân thể mềm mại như tiên nữ bay lên, hai chân nhỏ sáng như ngọc nhẹ nhàng duỗi xuống , ngoại y liền như một chiếc nhẹ rơi trên đất, trên người nàng còn một cái áo lót, phần tí ngọc thoắt(11), làm cho người ta nổi lên ham muốn vô hạn.

Lâm Văn Vinh nuốt mạnh một khẩu nước miếng, cởi hết y phục, càng thêm mong muốn, nghĩ thầm: “sau này để Tiểu Thanh Tuyền chuyên biểu diễn thoát y vũ cho ta, xem ra thật là chuyện tốt.”

Thanh Tuyền mỉm cười, thả những sợi thanh ti(12) trên đầu rủ xuống, nhẹ nhàng nhìn hần, trong mắt tựa như có chút ngượng ngùng, rồi lại có chút hoan hỉ, ngẩng đầu lên, cả mái tóc tung bay, tràn ngập cảm giác mơ màng rung động lòng người.

Được lực nọ đã tận tình phát tác, nàng ngượng ngùng nhẹ xé luôn tiết y(13) trên người, tiết y nhẹ nhàng rơi xuống, liền lộ ra thân thể ngạo nhân khiến thiên hạ si cuồng. Người nàng thon dài, da thịt trắng trong như băng tuyết, hồn nhiên thiên thành. Bộ ngực cao ngạo dựng thẳng lên, trắng như mỡ đông, hai chiếc ngọc tho(14) khiết bạch(15) nhẹ nhàng run rẩy trên hình tròn hoàn mỹ, nhẹ nổi lên hai đỉnh màu phấn hồng, làn da trắng phía dưới lóe lên sáng bóng mê người. hai chân thon dài nhẹ nhàng duỗi ra, cùng với kiều đồn tạo

thành một đường cong tuyệt mỹ lung linh. ở giữa đôi chân thon dài là tam giác đen nhàn nhạt, ngọc nhị bạng châu(16), phong lưu hàn lộ(17), làm cho người ta điên cuồng. Chân ngọc tay sen, kiều đồn(18) tựa tuyết phong. Lâm Văn Vinh hoa mắt mê mết, chỉ cảm thấy mình sắp nổ tung, hận không lập tức tiến lên ôm nàng âu yếm một phen.(lão tác giả tả gì kĩ thế, chết mất

Tiểu Thanh Tuyền sắc mặt thêm hồng, trong mắt sáng ngời, bao phủ một tầng thủy yên vụ khí(19), cả người nàng nóng như lửa, thân thể mềm mại không ngừng run rẩy, tuy là do được lực bức bách, nhưng đêm nay nàng thực cũng muốn phóng đăng một phen.

Lâm Văn Vinh sớm không thể nhịn được, hấn tiến lên, ôm chặt lấy thân hình mềm mại khiến người ta yêu thích, nhìn chăm chăm vào làn da trơn láng như mỡ đông.

Tiểu Thanh Tuyền không thể đè nén, cái miệng anh đào nhỏ nhắn mấp máy, tựa như có sức hấp dẫn vô hạn. Hấn cúi đầu, mạnh bạo hôn lên đôi môi anh đào kiều diễm ướt át. Cái miệng khô khốc của hấn tựa hồ như một ác lang, hung hăng mút lấy lưỡi của mỹ nhân, chỉ cảm thấy ngọt như mật, thơm như lưu hương.

- (1) nham động: động đá
- (2) tự quấy: tự xử (nôm na là thủ...)
- (3) thanh minh: sáng suốt
- (4) phong nguyệt: chuyện trăng gió
- (5) tinh ngọc vi cốt: cốt cách như ngọc
- (6) mặt lì: hoa nhài
- (7) hương đồn: mông
- (8) đồn thượng: ngực
- (9) tiêu hồn thực cốt: hồn nát xương tan
- (10) băng tuyết kỳ lâm ngày giữa tháng sáu: tác giả chơi chữ (tương tự như nắng hạn gặp mưa xuân)
- (11) phần tí ngọc thối: tay phần đùi ngọc
- (12) thanh ti: tơ xanh (chắc là 1 loại trang sức, dây buộc tóc)
- (13) tiết y: áo lót
- (14) ngọc thổ: đầu ti (^^)
- (15) khiết bạch: trong trắng, tinh khiết
- (16) ngọc nhị bạng châu: âm vật
- (17) phong lưu hàn lộ: đường lạnh phong lưu (chắc chỉ âm đạo)
- (18) kiều đồn: giống hương đồn
- (19) thủy yên vụ khí: hơi nước khói mông

*Đăng đố tử: đồ học trò, đồ con nít...

77. Chương 75 : Tặng Chàng Hỏa Thương

Tiểu Thanh Tuyền kêu lên “anh ninh”* một tiếng, cảm thấy toàn thân như lò lửa, nhẹ nhàng run rẩy, hai gò má nóng bừng như bị thiêu đốt. Cuối cùng thì hỏa dục đã hoàn toàn bị khống chế, nàng nhìn hấn, miệng khẽ thốt ra hai tiếng:

- Tướng công.

Đây là lời sau cùng trước khi nàng ngập chìm trong ái tình, nước mắt giờ như dòng sông lung linh tận cuối chân trời, đang dần tan chảy trong dục vọng.

Lâm Văn Vinh đặt quần áo hai người lên mặt đất, chậm rãi dìu Thanh Tuyền đã hoàn toàn rơi vào trạng thái kích động điên cuồng nằm xuống. Nàng ôm chặt lấy hắn, hai chân kẹp chặt lấy hông hắn, sớm đã không còn biết mình làm gì. Hắn thầm cảm tức: “Sao được lực của loại thuốc này lại mãnh liệt đến vậy, dám đối đãi với Thanh Tuyền của ta thế này thì lão tử nhất định sẽ băm vằm bọn cầm thú các ngươi ra làm muôn vạn mảnh.”

Nàng chiếm tiện nghi cũng không thật nhớ ra ta. Thấy Tiểu Thanh Tuyền hai mắt đỏ hồng, hắn biết không thể trì hoãn, ôm chặt lấy cơ thể tinh khiết của nàng, nhục thương ưỡn ra, lập tức tiến vào con đường nhỏ âm u, đi vào đóa mai hoa tiên diễm nằm dưới hạ thân Tiểu Thanh Tuyền (ẩn ý_ráng hiểu nhé ^.^). Nàng kêu nhẹ một tiếng, lửa dục dồn theo xuống dưới, nàng không còn cảm thấy đau đớn, cử động càng lúc càng dữ dội.

Cảm thụ hỏa nhiệt đang khép chặt bên dưới, Lâm Văn Vinh sung sướng “hư hừ” mấy tiếng: “Đã lâu không có hưởng thụ tư vị khoái hoạt loại này.” Chợt trong lòng cả kinh, nhớ tới Thanh Tuyền có nói qua phương pháp song tu, nhìn xuống đã thấy nàng rơi sâu vào trong tình dục, tự nhiên không thể trợ giúp hắn tu tập theo phương pháp song tu.

Lâm Văn Vinh một bên nhẹ nhàng cử động, một bên xem xét quyển sách nọ. Công pháp tùy ý khởi phát một cách tự nhiên, chỉ thấy một cỗ noãn lưu từ nơi giao hợp truyền vào cơ thể hắn, theo kinh mạch chạy tới tứ chi, như ánh mặt trời chiếu rọi vạn vật. mọi chỗ đều thư thái. Hắn thầm nghĩ: “Đây là song tu gì thế? sao lại kì diệu, sáng khoái tựa như đang tắm hơi vậy? Chỉ bất quá một bên đọc sách còn một bên làm chuyện ấy, nhất tâm nhị dụng. Đọc sách cũng chẳng hay, vừa không khoái hoạt lại còn chút khó khăn.”

Do Lâm Văn Vinh cũng chẳng biết song tu là gì, không thể cảm giác được chỗ bất đồng trong đó, chỉ cảm thấy cả người sáng khoái, tràn đầy khí lực. Tiểu Thanh Tuyền lại có tư chất thượng thừa, công lực cao thâm, là một xử nữ chưa biết mùi đời, thật sự là tiên phẩm song tu. Lúc này da tay nàng đỏ hồng, mị nhãn như tơ, sau một phen điên cuồng, có chút tỉnh táo, e thẹn không dám mở mắt. Chợt nàng cảm thấy công lực trong cơ thể mình mất đi bốn năm thành, trong lòng kinh ngạc, kiểm tra thì phát hiện, một nửa công lực nọ đã truyền sang thân thể Lâm Văn Vinh.

“Tên xấu xa này, Song Tu gì chứ, rõ ràng là Thái Bổ.” Nàng vô cùng ngượng ngùng, biết là hắn không biết pháp môn song tu, không hiểu cách hồi khí, mới chuyển từ song tu thành thái bổ: “Đây quả thật là thiên ý, mình tuy tổn thất một nửa công lực, nhưng cũng không chút tiếc nuối, sư môn còn nhiều linh đơn diệu dược, có thể dùng thoải mái, cần ít thời gian lại có thể trở lại như cũ. Phần công lực truyền cho hắn sẽ có tác dụng lớn, người bình thường thì không dễ dụng tới hắn, gặp phải cao thủ cũng có năng lực để bỏ chạy. Có lẽ sau này hắn sẽ không chặt vật tự cứu mình nữa.” Trong lòng nàng vừa cao hứng lại thấy chút mất mát.

Nàng đang đầy tâm sự, đột nhiên dưới hạ thể lại biến động, hé mắt ra nhìn, đã thấy hắn lồm cồm bò dậy, ôm thân thể nàng thủ thủ:

- Thanh Tuyền, ta một mình tu luyện môn song tu này chắc có nhiều sai sót, không bằng chúng ta cùng nhau nghiên cứu cho tốt rõ thêm một chút thiên đạo đi!

Lời còn chưa dứt, hắn liền nhẹ nhàng bắt đầu. Thanh Tuyền kêu lên vài tiếng, trên mặt đỏ hồng, si ngốc ngẩn nhìn, như muốn ghi tạc hình bóng hắn vào trong lòng vĩnh viễn. Ánh mắt nàng đang ngấn đầy nước mắt, bỗng nhiên bỏ hết cả ngượng ngùng điên cuồng ôm chặt lấy Văn Vinh, khẽ rên bên tai hắn:

- Tướng công, yêu thiếp đi...

Chỉ một tiếng gọi ấy, không nghi ngờ gì chính là loại xuân dược tốt nhất, kích thích Văn Vinh lên cực điểm. Hắn rống lên một tiếng, hạ thể áp vào, cử động dồn dập vào thân thể Thanh Tuyền.

Xuân sắc cuộn cuộn, bao phen hồng lãng**, không đến chốc lát thân thể mềm mại của tiểu thanh tuyền run lên, toàn thân chìm trong nước mắt hạnh phúc

Cũng không biết qua bao lâu, nàng mới từ từ hồi tỉnh, thấy hắn ôm mình ngủ mê mết. Trong lòng vừa thấy ngọt ngào vừa đau khổ, bùi ngùi thở dài, rốt cuộc cũng khó che giấu được sự thương tâm, nằm trong lòng hắn bắt đầu khóc.

Sau một hồi phát tiết, nàng mới ngẩng đầu lên, lấy ngọc bội tùy thân đeo lên cổ hần, nhẹ nhàng xoa hai má hần nói:

- Chàng phải tự bảo trọng, chớ để lập lại như lần này bị người khác bắt đi.

Nói xong chậm rãi đứng dậy, lưu luyến nhìn hần còn đang say ngủ, ngọc thể uyển chuyển lung linh, chậm rãi mặc lại áo quần, than nhẹ một hơi, từ trong túi tùy thân lại lấy ra một hộp nhỏ, đặt ở bên người hần, ôn nhu nói:

- Đây là của Thác Ước Khắc sư phụ tặng thiếp, mới vừa rồi từ kinh thành mang tới, rất thích hợp với chàng, chàng hãy nhận lấy. Mặc dù bây giờ đã có chút công phu, nhưng lại chỉ có thể ứng phó với loại thường thường trong võ lâm, gặp tuyệt đại cao thủ, đồ vật này là thích hợp với chàng nhất. Sau khi thiếp đi, chàng chớ lo lắng. Nếu có duyên phận, dù cho gian khó chúng ta cũng có thể tương phùng, còn nếu vô duyên phận thì âu cũng do thiên ý lộng nhân(2), đành phải theo thể thôi.

Nàng nói mà lệ rơi như mưa, lấy tiếp ra một mảnh vải trắng và bút nhỏ định viết lên vài chữ. Chợt nghe một thanh âm bên tai:

- Ai nói ta cùng nàng không có duyên phận, ta phải đi chém con mẹ nó!

Thanh âm nọ mang theo sự kiên định, Thanh Tuyền ngẩng đầu lên, đã thấy Lâm Văn Vinh ánh mắt lấp lánh, kiên quyết nhìn mình.

- Chàng, chàng tỉnh rồi sao?

Nàng nhẹ giọng nói, trong lòng thật ngỡ ngàng, một phần vì mình cùng hần vừa mới “thân mật”, một phần vì hần đã nghe thấy những lời tự bạch của mình.

Lâm Văn Vinh kéo tay nàng, ôm chặt nàng vào lồng ngực thì thầm:

- Nha đầu ngọc này, ta không tỉnh thì lão bà này đi mất mà vẫn không hay biết gì sao?

Tiểu Thanh Tuyền tựa vào ngực hần, nước mắt lăn tăn, nhẹ nói:

- Thiếp ở tại Kim Lăng đã lâu, lại cùng chàng như vậy, càng phạm phải sai lầm. Nếu chàng thật tâm yêu thiếp, không nên ép, chờ khi làm xong mọi chuyện, đầu tháng bảy sang năm, chàng tới Ngọc Phất Tự ở kinh thành tìm thiếp. Chúng ta nếu thật có duyên chồng vợ thì sẽ gặp lại thôi.

Lâm Văn Vinh hiểu tính cách của Tiểu Thanh Tuyền, là một nữ tử có chủ kiến, một khi quyết định chuyện gì thì khó lòng thay đổi. Chỉ là nghe ngữ khí của nàng, cứ nói gì “thiên ý, duyên phận” đại loại là cho tới bây giờ hần không tin những điều ngoài ý muốn của con người. Bèn giữ chặt tay Tiểu Thanh Tuyền nói:

- Ta là một kẻ xấu, cho tới bây giờ không tin cái gì thiên ý, chỉ biết là những thứ trong tay ta, thật sự rất đáng quý trọng. Nàng là thê tử của ta, dù là lão thiên cũng không thể thay đổi sự thật, mặc cho ai cũng không thể tách rời chúng ta.

Hần mỉm cười nói:

- Nàng nếu bây giờ có việc, ta tự nhiên cũng không cưỡng ép nàng lưu lại. Như vậy đi, chúng ta liền làm một cuộc đi chơi. Sang năm ngày mồng bảy tháng bảy, chúng ta tìm nhau tại kinh thành, ai cũng không được nhờ người ngoài. Nếu ta tìm ra nàng trước, ta liền ôm hôn nàng một trăm cái, nếu nàng tìm thấy ta trước, ta sẽ cho nàng hôn ta một trăm cái. Nhưng nếu nàng nhờ người ngoài ra gặp, ta liền đánh vào mông nàng một trăm cái.

Thanh Tuyền vừa khổ sở vừa buồn cười. Nghiêm giọng nói:

- Chàng là loại người gì, cho tới bây giờ cũng không nói được một câu nghiêm chỉnh?

Lâm Văn Vinh cầm bàn tay nhỏ bé của nàng nghiêm túc trả lời:

- Ta chưa bao giờ nói nghiêm túc như vậy, ta nói đều là thật, nàng cũng biết, những điều gì mà ta muốn ta đều làm được. Mồng bảy tháng bảy sang năm, nếu ta không tìm thấy nàng, ta sẽ viết cáo thị ở kinh thành, họa tượng của nàng. Nói ta tìm lão bà của ta cãi nhau, lão bà tức khí ôm cái bụng bầu to chạy đi, tiểu nhi tử ở nhà không có sữa bú, khóc gọi mẹ. Đặc điểm nhận dạng, lão bà của ta quốc sắc thiên hương, khí chất

phi phạm, chính là thiên kim tiểu thư của gia đình vương công quý tộc, xin các vị đại thúc đại thẩm hỗ trợ tìm giúp...

Tiểu Thanh Tuyền e thẹn kêu lên:

- Cái gì nhi tử trong nhà không có sữa... lời như vậy cũng nói ra khỏi miệng, mắc cỡ chết được.

Nói thì nói thế, chứ nàng hiểu rõ tính cách của hắn, da mặt thật sự dày, người khác không dám làm, chứ hắn nhất định làm là làm được, nhưng nói không chừng càng làm càng khiến người ta khó coi. Trong lòng nàng ngọt ngào, căn bản đối với tên vô lại này chẳng có biện pháp nào, chỉ than nhẹ nói:

- Nhưng chàng biết không...

- Không có cái gì nhưng mà!

Lâm Văn Vinh trực tiếp cắt lời nàng:

- Ta cùng lão bà của ta ở một chỗ, ai cũng không thể ngăn trở, dù là thiên vương lão tử cũng không được.

Tiểu Thanh Tuyền thấy vẻ mặt hắn kiên quyết, hoan hỉ xen lẫn lo âu nhưng cũng thấy vui hơn. “Tên xấu xa này, chẳng lẽ mà ma tinh trong số mệnh của ta?” Nàng ngồi trong lòng hắn thắm nhủ. Tiểu Thanh Tuyền vốn định đi mà không từ biệt, không ngờ rằng Lâm Văn Vinh căn bản không có ngủ, bị hắn bắt hiện hình, trước mặt tuy là một người không có tuyệt thế công phu, nhưng nàng không làm sao rồi bỏ được.

Hai người ở một hồi, nghe Lâm Văn Vinh nói chút lời khinh bạc, Tiểu Thanh Tuyền ngoài mặt tỏ vẻ lạnh nhạt, nhưng trong lòng buồn rầu, cũng may là Lâm Văn Vinh còn thương tiếc, không nhân cơ hội chiếm tiện nghi của nàng, chỉ là sờ mó trên dưới một chút mà thôi.

Tiểu Thanh Tuyền giảng cho hắn rất nhiều chuyện về tu luyện công phu, hắn lại đặt ma thủ lên xuống trên người nàng, tai phải nghe được bảy phần, tai trái lại rơi ra sáu phần. Thanh Tuyền vừa thẹn vừa buồn cười, thầm nghĩ: “hắn có mấy thành công lực của ta, cao thủ tầm thường khó mà động đến hắn, lại có bảo bối hộ thân, cũng khó có nguy hiểm gì.” Nên không bắt ép hắn nữa.

Sắc trời dần tỏ rạng, đến khi sáng hẳn, Thanh Tuyền mới đứng dậy nghiêm mặt nói:

- Thiếp phải đi rồi.

- Chờ lát nữa đi, trời hãy còn tối mà, bầu trời tối thế này liệu có đi được không? Lâm Văn Vinh mặt dày nói.

Nàng thầm nghĩ, từ đêm qua hỗn loạn tới bây giờ, nếu đợi lát nữa trời lại tối, sợ rằng vĩnh viễn không có đủ quyết tâm để rời đi. Bèn liếc mắt nhìn hắn một cái, rồi không biết là buồn hay vui, càng không dám quay lại nhìn hắn, đứng dậy rồi đi, thẳng phía xa xa chạy miết.

Lâm Văn Vinh phía sau nàng lớn tiếng hô:

- Thanh Tuyền, ta mỗi ngày sẽ nhớ tới nàng.

Thân hình nàng ngừng lại một chút, quay đầu nhìn hắn, lệ châu tràn đầy trong mắt, chợt ân hận dần bước một chút: “Kẻ xấu xa này, tưởng kiếm được nước mắt của ta sao?”

Thấy thân ảnh lão bà của mình đã đi xa, hắn than dài: “nữ tử này, ngay cả lão công còn không muốn, thật là có chút tính cách.”

Hắn đi đến sơn động, thấy quần áo thu gọn chỉnh tề, ngẫm lại việc làm với Tiểu Thanh Tuyền ở đây, hắn lại nhịn không được đắc ý một trận: “lão bà này của ta thật sự chu toàn mọi việc từ ngoài vào trong.”

Đêm qua, Thanh Tuyền giải thích cho hắn một phen về công phu song tu kia, miễn là hắn hằng ngày thành luyện tập sẽ rất có lợi. Lâm Văn Vinh cười he he, theo sự chỉ dẫn xuất ra một quyền, đánh vào tảng đá làm nát bấy, so với mấy vị lão huynh luyện ba mươi năm Đồng Tử công còn hơn nhiều. “Mẹ nó, nếu lão tử có thể luyện thành, cái gì võ lâm cao thủ, cho dù đánh không lại, lão tử bắt quá cũng bỏ chạy được. song tu kiêm thái bổ thật là một thứ tốt a.” Lâm Văn Vinh mừng rỡ có thừa, trong lòng thầm cảm khái: “hảo công phu, thời khắc của ta đến rồi.”

Thanh Tuyền còn tặng cho hắn cái hộp trước mặt, đem qua hai người mãi nói chuyện, hắn cũng quên hỏi, đây là đồ vật gì? Lại nghĩ đây là lão bà sai người từ kinh thành mang tới, nên chắc là đồ tốt. Hắn liền mở hộp ra, là một khẩu súng có thể bắn hai phát liên tục.

“Chà, đồ tốt thế này”, hắn mừng rỡ cầm khẩu súng trong tay, cẩn thận xem xét. Súng này làm từ thép tinh, báng súng rất kiên cố, có nó trong tay cảm giác thập phần uy phong. Tại thời đại này, có cái thứ nằm ngoài ý tưởng con người như thế này, thì cái thứ võ lâm cao thủ chó má gì cũng phải sợ hắn, mặc dù bản thân hắn miễn cưỡng cũng tính là một nửa cao thủ.

Cầm súng trong tay, Lâm Văn Vinh mừng rỡ: “lão tử bây giờ trong tay có hai cái súng, một đánh nam nhân, một chuyên đánh nữ nhân, he he. Nghe nói đây là cái gì Ước Khắc sư phụ tặng cho Thanh Tuyền, chắc là theo thuyền lớn tới.”

Tiểu Thanh Tuyền lo an nguy của hắn, lại đặc biệt phái người dùng khoái mã phi tám trăm dặm từ kinh thành mang tới, phần tình ý này quả thật thâm trọng.

Lâm Văn Vinh thầm hứa: “Thanh Tuyền, vì báo đáp nàng, chờ ngày bảy tháng bảy, ta nhất định tìm nàng, cho nàng ‘thân mật’ ta một trăm cái.”

Hắn nghĩ xấu trong lòng chốc lát, đột nhiên thấy trong người có điểm không được tự nhiên, quay đầu lại đã thấy đại tiểu thư ngồi đó từ lúc nào, sắc mặt đỏ bừng, tức giận nhìn hắn

Lâm Văn Vinh cười cười:

- Đại tiểu thư, người đã tỉnh rồi.

Đại tiểu thư hừ một tiếng, hai má hồng lên, dầm dề:

- Ta đã tỉnh dậy từ sớm.

“Đã sớm tỉnh lại? nghe ý tứ, ta vừa ‘ăn đậu hũ’ trên người Thanh Tuyền, nàng ta thấy được sao?” Hắn biết nàng đã không thấy việc giữa hai người bọn họ tối qua, chỉ thấy mình chiếm tiện nghi trên người Tiểu Thanh Tuyền. Da mặt hắn cực dày, không ai dám so bì, cũng không đỏ lên một chút nào, cười ha ha nói:

- Đại tiểu thư, lần sau chú ý, không nên nhìn lên người khác.

Sắc mặt tiêu ngọc nhợt đỏ bừng, hung hăng trừng mắt liếc hắn nói:

- Người là đồ vô sỉ.

Thấy mặt hắn sáng ngời, Tiểu Ngọc Nhược cắn răng hỏi:

- Tiểu tiểu Thư kia, cô ấy là gì của người?

- Là thê tử của ta...

Nói còn chưa hết câu, liền thấy đại tiểu thư đá một hòn đá nhỏ văng ra trước mặt, giận dữ nói:

- Lâm Tam, chúng ta xuống núi.

* anh ninh: Tiếng chim kêu (chim oanh vàng)

** Xuân sắc cuộn cuộn, bao phen hồng lãng: ý là ...mưa gió tới rồi (^.^)

78. Chương 76 Phản Hồi (trở Về)

Đường xuống núi rất gấp ghe, đại tiểu thư tựa hồ rất khó khăn, đôi chân nhỏ bé cứ bước đi xiêu xiêu vẹo vẹo, mấy lần suýt ngã nhưng cắn răng không kêu một tiếng. Lâm Văn Vinh thấy nàng không thèm nhìn mình, thầm nghĩ: “Tiểu nữ cao ngạo này quả thật quật cường.”

Hai người xuống tới chân núi, đã thấy quan binh đã toàn bộ rút đi, khắp nơi tĩnh lặng đến nỗi không thấy một bóng dáng chim chóc.

Lâm Văn Vinh ở chỗ này hoàn toàn không biết đường, chỉ có thể phân biệt phương hướng, đại tiểu thư thấy dáng hần đứng giữa đường lớn nhìn quanh ngớ ngẩn, đằng hắng một tiếng, lại vội vàng che cái miệng nhỏ nhắn lại, lòng nhủ: “người cứ chọc ta nữa đi!”

Lâm Văn Vinh thấy vẻ mặt nàng bình tĩnh, hiểu ngay nàng hiển nhiên biết nơi này, liền cười khổ nói:

- Đại tiểu thư của ta, nàng nói đi.

Đại tiểu thư hừ nhẹ một tiếng, mặt khinh khỉnh nở một nụ cười đắc ý, rồi mới dịu dàng đáp:

- Nơi này là huyện Đường Đồ.

Huyện Đường Đồ này ở biên giới tỉnh An Huy, cách Kim Lăng vài trăm dặm lộ trình, khi đại tiểu thư đi làm ăn, đã tới huyện Đường Đồ, tự nhiên nhận ra đường. Bọn tặc nhân kể ra cũng hao tổn nhiều tâm lực.

Hai người cùng nghỉ ngơi trong trăn, ăn bữa sáng rồi kiểm chỗ tắm rửa, thay đổi y phục, sau đó thuê một chiếc xe ngựa, thẳng tiến Kim Lăng. Cũng may là Lâm Văn Vinh có mang theo chút bạc vụn tùy thân mới có thể thuê chiếc xe ngựa này, Tiêu Ngọc Nhược là thiên kim đại tiểu thư, trên người căn bản không có thói quen mang theo ngân lượng. Nhưng lại mang theo không ít phần son, nữ nhân mà, đều như vậy cả, hần trong lòng cảm thán.

Tiếng xe ngựa lách ca “lách cách...”, một mạch thẳng hướng bắc. Đại tiểu thư trong xe trầm mặc, Lâm Văn Vinh cũng ngáp một cái, tối hôm qua hần cùng lão bà “chàng chàng thiếp thiếp” suốt cả đêm. Bây giờ thập phần mệt mỏi, tựa vào thành xe mơ mơ màng màng đang muốn ngủ, lại nghe đại tiểu thư nói:

- Lâm Tam, Tiểu tiểu thư nọ là người ở đâu?

Lâm Văn Vinh nói:

- Đại khái là người kinh thành.

Tiểu Thanh Tuyền không có nói thân thế của mình. Lâm Văn Vinh tôn trọng nàng, tự nhiên cũng không hỏi.

Tiêu Ngọc Nhược hừ một tiếng, liếc mắt nhìn hần:

- Nàng ta trông thật xinh đẹp, như một tiên nữ giữa chốn nhân gian, mà không biết tại sao lại coi trọng người như vậy. Hiển nhiên là người đã dùng thủ đoạn hèn hạ nào đó.

Lâm Văn Vinh trong lòng thầm tủi thân, nếu không có xuân dược trợ trận, thì mình cùng cũng thật khó mà được như vậy. Bất quá đại tiểu thư này tựa hồ quá xem thường người khác, Lâm Văn Vinh cả giận nói:

- Ta cùng nàng ta hai người yêu nhau, sao người lại nói khó nghe như vậy?

Tiêu Ngọc Nhược hừ một tiếng không nói gì. Lâm Văn Vinh bèn lục cái bao bên người. cầm lấy khẩu súng ra xem xét mân mê một phen.

Trong thời đại này, súng ống thật nằm ngoài ý niệm của con người, đặc biệt là loại súng hai nòng này, yêu cầu công nghệ cực cao. Nghe nói là lão Ước Khắc mang từ Tây Dương sang tặng cho Tiểu Thanh Tuyền. Cả Đại Hoa(1) cũng chỉ có một khẩu thôi. Khẩu súng cầm tay này mà nói, tại phương Tây cũng cực kỳ quý hiếm, chứ đừng nói là ở đây. Lâm Văn Vinh có lẽ là người Đại Hoa duy nhất có súng trong tay.

Nhớ tới Tiểu Thanh Tuyền, Lâm Văn Vinh trong lòng liền ảm áp, hần cảm giác nha đầu kia thật đặc biệt, tựa như hồng nhan tri kỷ, nàng rất hiểu rõ Lâm Văn Vinh. Mong Hần được cùng hỏa thương này, đúng là bảo bối rất hợp với hần. Hần cũng có chút cảm tạ Đào Đông Thành, nếu không phải tên đó “giúp đỡ”, thì với tính cách của Tiểu Thanh Tuyền, hai người sợ là chung thân cũng không có cơ duyên này.

Văn Vinh có được bốn năm thành công lực của Tiểu Thanh Tuyền, lại được nàng đưa cho khẩu súng này, nhưng bản thân hần cũng chẳng muốn dựa dẫm vào nữ nhân. “Dựa vào đàn bà ư? nếu lão tử không có mị lực nam nhân thì sao có thể chinh phục nha đầu Tiểu Thanh Tuyền, từ tâm hồn đến cả thân xác của nàng? Lão tử dựa vào thực lực là chính, ta mà thêm dựa dẫm đàn bà ư, người có bản lĩnh cũng đi chinh phục một người cho ta xem? Tất cả cũng chỉ do ganh ghét.”

- Lâm Tam, Đào Đông Thành tại sao lại tìm quan binh cứu chúng ta?

Đại tiểu thư đang trầm tư đột nhiên hỏi.

- Cứu chúng ta? Hắc hắc, nói hay thật

Hắn hỏi ngược lại nàng:

- Đại tiểu thư, nàng nghĩ hẳn thật sự là cứu chúng ta sao? cha hẳn chỉ là Tô Châu chức tào, chỉ dựa vào thân phận như vậy, lại có thể điều động binh mã của Giang Tô chỉ huy sứ tới cứu chúng ta sao?

Tiêu Ngọc Nhược gật gật đầu:

- Việc này đúng là có chút cổ quái. Đêm qua Đào Đông Thành lúc đánh lên núi, ta cũng không thấy bóng dáng phi đồ Bạch Liên giáo. Nếu nói bọn chúng đã bỏ chạy, nhưng sao lại hết lần này tới lần khác bỏ ta lại?

Lâm Văn Vinh trong lòng thở dài: “Cô nàng chắc vẫn băn khoăn về Đào Đông Thành, mới có ý nghĩ tỉnh táo này, nếu đêm qua mình không kịp thời xuất hiện, bị rơi vào tay họ Đào, vô luận như thế nào, đại tiểu thư cũng sẽ không thể sáng suốt phân tích vấn đề như vậy.”

- Đại tiểu thư, nàng nghĩ lại xem, Bạch Liên phi đồ sao lại khách khí với nàng như vậy? Chẳng lẽ bởi vì hi vọng phu nhân mang vàng tới chuộc người?

Đây chính là điều Tiêu Ngọc Nhược nghi hoặc, Lâm Văn Vinh từng bước từng bước nói:

- Nàng hôm qua đột nhiên hôn mê, trong lúc đợi tỉnh lại, bên người không có phi đồ, thì Đào công tử vừa chạy tới...

Nói đến chính sự, Tiêu Ngọc Nhược cũng có tâm tư tỉnh ngộ, lấy làm kinh hãi nói:

- Người nói là.. Đào công tử với bọn chúng cùng là một bọn?

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc nói:

- Ta chưa nói nha, là nàng tự nói đó.

Đại Tiểu Thư liếc mắt với hắn, đối với việc hắn chối bỏ trách nhiệm thập phần bất mãn, nàng trầm tư trong chốc lát, than vãn:

- Nếu thật sự là như thế, Đào Đông Thành kia có lí do gì để theo phe Bạch Liên giáo? Hẳn có thân phận, có địa vị, lại tiền tài cũng không ít.

Lâm Văn Vinh tuy trong lòng rõ nguyên nhân đại khái, nhưng cũng không muốn nói cho nàng, liền lắc đầu nói:

- Nguyên nhân cụ thể bên trong ta không biết.

Đại tiểu thư thấy thế nên không nói nữa, Lâm Văn Vinh lại nhớ tới một chuyện nói:

- Đại tiểu thư, Tiêu gia chúng ta có chi nhánh tại kinh thành không? sinh ý ở đó thế nào?

Tiêu Ngọc Nhược vẻ mặt nghiêm chỉnh đáp:

- Tất nhiên là có. Kinh thành ngay dưới chân thiên tử, quý nhân rất nhiều, sao lại có thể bỏ quên? Ngoại trừ ở Giang Tô, kinh thành là sinh ý lớn nhất của Tiêu gia. Đợi cho năm nay sau khi chuyện này chấm dứt, sang năm khai xuân ta liền lên kinh thành xem xét.

Lâm Văn Vinh nghe vậy trong lòng vui vẻ, hẳn chính là muốn đi tới kinh thành vì Tiểu Thanh Tuyền, bây giờ nghe đại tiểu thư nói khai xuân sang năm sẽ đến kinh thành, hắn tự hiên giờ hai tay hai chân năm chỉ tán tành. Chiếm Kim Lăng, chiếm cả kinh thành, gia đình này của Tiêu gia cũng quả thật có chút độc đáo! Hẳn cũng có chút yêu cái cảm giác này, lợn ăn cạp thật là sáng khoái a.

- Người sao mà cao hứng như vậy?

Tiêu Ngọc Nhược đột nhiên lạnh lùng hỏi:

- Có phải là Tiêu tiểu thư nọ ở tại kinh thành, người muốn đi gặp nàng phải không?

Cái này cũng không cần phải giấu diếm. Lâm Văn Vinh cười hắc hắc nói:

- Lường bắt đăm ngộ, lường bắt đăm ngộ*.

Tiêu Ngọc Nhược liếc mắt nhìn hấn, miệng định cất lời, nhưng lại không nói. Trong xe không khí nhất thời trở nên trầm mặc.

Lâm Văn Vinh đang muốn tựa thành xe ngủ, đã thấy Tiêu đại tiểu thư sắc mặt đỏ bừng, thần thái có vẻ không thoải mái, thỉnh thoảng nhìn ra cửa sổ, tựa hồ có việc gấp muốn làm.

Lâm Văn Vinh quay đầu nhìn, đã thấy xa xa bên đường có một rừng cây. Lại nghĩ tới thần sắc vắn vẹo của cô nàng, hấn thầm nghĩ trong lòng: “Không phải là muốn đi tiểu chứ?” Từ tối hôm qua bị điểm huyết đạo cho tới bây giờ, có nhu cầu cũng rất chi bình thường. chỉ là đại tiểu thư này da mặt vốn mỏng, chuyện như vậy sao có thể nói ra miệng.

- Đánh xe. Mau dừng xe.

Lâm Văn Vinh kêu lớn:

- Ta muốn đi tiểu.

- Thôi tục!

Đại tiểu thư sắc mặt đỏ bừng thẫn thẫn một câu, lại nghe hấn nói với mình:

- Đại tiểu thư, bên kia cảnh rừng đẹp, rừng sâu lá rậm, thật là kín đáo, nàng cũng đi xuống thưởng ngoạn một lát rồi chúng ta tiếp tục đi cũng không muộn.

Hấn hướng đại tiểu thư nháy mắt mấy cái, khuôn mặt nàng trở nên đỏ bừng thẫn thẫn người xấu này nguyên lai cũng chú ý tới mình. Trong lòng nàng cảm kích, nhưng da mặt vốn mỏng, nào dám thừa nhận, liền xuống xe không nói một tiếng. Đã thấy Văn Vinh đứng ở xa xa, điệu bộ như đi tiểu, tựa hồ là muốn giải quyết vấn đề, nàng vội vàng kêu lên:

- Lâm Tam, người làm gì vậy?

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc nói:

- Ta không phải mới nói qua sao, nàng nghĩ ta làm cái gì.

Đại tiểu thư a một tiếng, kêu lên “vô sỉ” mắc cỡ vội xoay người hướng rừng chạy tới.

Lâm Văn Vinh lắc đầu cười cười, tiểu nữ này, muốn tiểu cũng không được sao? Đánh xe lấy làm kỳ quái hỏi:

- Người không đi sao?

Lâm Văn Vinh cười ha ha nói:

- Tên nhiều chuyện này, đi cũng muốn nhìn sao? Có nhìn cũng có dài ra thêm được tý nào không ??

Xa phu cũng lắc đầu cười to.

Lại nói đại tiểu thư chạy tới bìa rừng, trong lòng chợt có chút sợ hãi, Lâm Tam này ngọt ngào như vậy, ai biết có ý nghĩ răn rết gì không, lại nghe tiếng cười hai người sau lưng, quay đầu lại nhìn, đã thấy Lâm Tam căn bản không có làm việc đó, đang ở trên xe ngựa, nhắm mắt dưỡng thần. Nàng thầm nghĩ: “Nguyên lai là cố ý gạt ta, người nghĩ ra chủ ý như vậy hù dọa, cũng thật ghê tởm.”

Nàng không dám một mình vào rừng, liền nhẹ nhàng kêu lên:

- Lâm Tam, Lâm Tam, người tới...

Lâm Văn Vinh thầm nghĩ: “Thật là kỳ, người gọi ta ra làm gì, chẳng lẽ hai người người cùng nhau ... cùng lúc sao?” Trong lòng hấn cười dâm vài tiếng, đi ra đáp trả:

- Đại tiểu thư, việc gì vậy?

Tiêu Ngọc Nhược nói:

- Rừng này quá tối, ta có chút sợ hãi, người lại đây canh ... ta đi xem phong cảnh bên trong..

Nói xong mấy từ, mặt đỏ lên như ráng chiều.

- Hiểu rõ.

Lâm Văn Vinh làm bộ không có nghe ra ý tứ của nàng nói:

- Có sự tình gì cứ gọi ta.

Tiêu Ngọc Nhược nhẹ ân một tiếng, liền đi vào rừng, không thấy Lâm Tam ở gần, trống ngực mới khôi phục một chút, thầm nghĩ, người này, ngoại trừ điểm xấu, tính ra cũng tốt.

Lâm Văn Vinh đợi trong chốc lát, thấy đại tiểu thư nghiêm mặt đi tới, biết nàng da mặt mỏng, liền làm bộ không biết gì, cố liếc mắt ca ngợi:

- Phong cảnh nơi đây thật đẹp, lần sau có cơ hội còn muốn trở lại.

Đại tiểu thư khẽ nói:

- Lâm Tam, chúng ta đi thôi.

Hai người lên xe, đại tiểu thư thần thái an tĩnh, không nói gì, hần cũng không lí gì đến nàng, chìm vào giấc ngủ.

Tiêu Ngọc Nhược thấy hần thần sắc mỗi một tựa thành xe, thầm nghĩ, chuyện này cũng nhờ có hần, bằng không còn không biết sẽ phát sinh chuyện gì. Trong lòng nàng có điểm cảm kích, ánh mắt nhìn hần cũng ôn nhu rất nhiều, chợt hần ngáp một cái nói:

- Đại tiểu thư, đừng có nhìn ta như vậy, ta thẹn chết.

- Người ... chết đi..

Đại tiểu thư trong nháy mắt liền nổi giận, chụp một cái gối trong xe hung hăng ném tới, vừa có chút hảo cảm đối với hần đảo mắt đã biến mất không còn dấu vết.

Lâm Văn Vinh đùa giỡn nữ nhi, cho tới bây giờ đều không cần phải chuẩn bị gì, cứ tiện tay mà làm, tuy là tình cờ, nhưng hiệu quả không hề tầm thường.

Lần này, đang trở về Kim Lăng, vài trăm dặm lộ trình, đại tiểu thư không nói một câu với hần, nghiêm mặt như đối với cừu nhân. Dù sao Lâm Văn Vinh đã quen, nếu thấy đại tiểu thư lộ ra khuôn mặt tươi cười với mình, còn có thể nghĩ rằng nàng có ý đồ khác.

Xe ngựa tiến vào Kim Lăng thành, mắt của Tiêu Ngọc Nhược bắt đầu ướm át. Trong quá khứ, lần xa nhà đầu tiên cũng không có cảm xúc mãnh liệt như lần này, ngẫm lại chính mình thiếu chút nữa không về được, rốt cục không kiềm chế được, nước mắt rơi xuống như mưa.

Lâm Văn Vinh thấy nàng rơi lệ nhưng lại khóc không thành tiếng, thầm nghĩ: “Nha đầu kia cũng thật là khổ.”

Tới trước cửa Tiêu phủ, đại tiểu thư hai tay ôm mặt, vai run nhè nhè khóc lên, ngay cả bước xuống xe cũng không nổi. Văn Vinh từ trong xe nhảy xuống, đứng ở trước cửa phủ hô lớn:

- Đại tiểu thư trở về rồi...

Bên trong náo loạn, đợi không đến một khắc, cả đám người chạy ra, đi đầu là Tiêu phu nhân.

- Ngọc Nhược, Ngọc nhược đâu..

Tiêu phu nhân bối rối hô lên, nước mắt cũng chảy dài trên gò má.

- Mẫu thân..

Ngọc Nhược bước xuống, sà vào lòng mẫu thân, mẫu nữ hai người ôm nhau bắt đầu khóc òa lên.

“Con bà nó thật cảm động a.” Lâm Văn Vinh xoa xoa khóe mắt thầm nhủ.

- Lâm Tam, người đã trở lại rồi.

Phúc bá ôm chặt lấy hấn mà mừng.

- Phúc bá, ta rất nhớ người, ôm một cái...

- Oa, Thường bá, ta rất nhớ người, ôm một cái...

- A, Vương quản gia, ta cũng nhớ người, ôm một cái..

- Phu nhân, ta cũng rất nhớ người, ôm.. ...bảo trọng.

Lâm Văn Vinh vừa ôm từng người, định tiện thể tìm chút lợi lộc, ôm luôn Tiêu phu nhân, liền bị ánh mắt sắc bén lạnh lẽ của bà cản lại. Hấn chỉ cười thẹn, thấy biểu thiếu gia đang vẫy tay với mình, tiện đi tới hỏi:

- Thiếu gia, làm sao vậy?

- Lâm Tam, Tần tiểu thư đi rồi.

Quách Vô Thường tỏ vẻ vô cùng mất mát nói.

“Chuyện này ư, thật tốt quá”, trong lòng Văn Vinh thầm nhủ: “Nếu tiểu ný tử này còn ở đây, theo tính cách của nàng, không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.” Mặc dù Tần Tiên Nhi đối với hấn tình thâm nghĩa trọng, nhưng tính nàng động chút giết người, khiến cho hấn rất lo lắng, có lẽ thế này cũng là chuyện tốt.

Lâm Văn Vinh đương nhiên biết Tần Tiên Nhi vì sao rời đi, thấy hình dáng khổ sở của Quách Vô Thường, còn tưởng rằng hấn đối với Tần Tiên Nhi có chút si tình, ai ngờ tên tiểu tử sau đó lại nói tiếp:

- Nàng đi rồi, ta tìm có gì đi gặp Đông Mai của ta đây?

Trời, Lâm Văn Vinh kêu lên một tiếng, giơ ngón giữa lên: “Lão tử khinh bỉ người.”

Thấy đại tiểu thư bình an trở về, Tiêu phủ trên dưới đều thập phần náo nhiệt, chỉ là Lâm Văn Vinh quan sát trong đám người này hình như thiếu một hình bóng: “Ngọc Sương đâu, Ngọc Sương tiểu bảo bối đâu rồi?”

Hấn vội vàng giữ chặt biểu thiếu gia hỏi:

- Thiếu gia, nhị tiểu thư đâu?

Biểu thiếu gia thở dài nói:

- Ngọc Sương biểu muội nàng, ở Tê Hà tự.

- Tê Hà tự...nàng muốn xuất gia sao?

Lâm Văn Vinh nhảy dựng lên.

*lượng bất đàm ngộ: thuận tiện mà thôi (dịch ý)

79. Chương 77 Hội Ước Cùng Nhị Tiểu Thư

- Mẫu thân, muội muội ở đâu?

Tiêu phu nhân thở một hơi nói:

- Ngọc Sương..., đứa nhỏ này cũng thật khờ khạo! Từ khi các người xảy ra chuyện, cũng không biết nó có chuyện gì, luôn miệng nói lời oán thán, cả ngày trốn ở trong phòng không chịu gặp ai. Ta thì hôm đó chỉ lo nghĩ tìm biện pháp cứu các người, cũng chưa kịp quan tâm đến nó. Ai ngờ ngày hôm sau, nha đầu đó trốn mọi người chạy đến Tê Hà tự, nói là muốn trai giới, mỗi ngày cầu chúc cho các người, ai cũng không chịu gặp.... Ôi con bé ngốc này...

Tiêu phu nhân nói xong, hai hàng nước mắt tuôn rơi, tựa hồ nhớ tới khoảng khắc đen tối mấy ngày qua. Lâm Văn Vinh cũng có đôi chút phản ứng: “trời ạ, lão tử sao lại hồ đồ vậy, hoà thượng mới tới quy y ở chùa, nhị tiểu thư có muốn thì phải đến am ni cô mới phải. Ôi ôi, biết nói sao đây! Vậy mà ta nghĩ không ra tiểu nha đầu đáng yêu này chỉ đi cầu phúc cho hai người chứ không phải xuất gia. Mới thế này thôi, cũng làm cho tim mình nhói đau, nha đầu này rõ ràng là đã quá chân thành yêu thương lão tử rồi.”

Hắn cũng biết nàng nhất định vì chuyện lỡ gọi tên Lâm Văn Vinh đêm hôm ấy khiến hắn bại lộ thân phận, trong lòng mới day dứt không yên, đổ mọi trách nhiệm lên bản thân. Lâm Văn Vinh thoáng cảm khái, tiểu nha đầu này, cũng thật là có chút ngốc nghếch, bắt quả ta lại rất yêu thích.

Chính trong lúc người trong Tiêu phủ còn đang cao hứng hoan hô, lại nghe một thanh âm vội vàng từ đâu truyền tới:

- Trời cao phù hộ, hiền muội nàng đã bình an trở về rồi.

Lâm Văn Vinh xoay người nhìn. Thấy Đào Đông Thành từ xa vội vã chạy tới, chân bước còn có chút khập khiễng, chắc là di chứng của việc ngã từ trên lưng ngựa xuống đây.

Tiêu phu nhân nói với đại tiểu thư:

- Ngọc Nhược, lần này các người xảy ra chuyện, may nhờ có Đào công tử trên dưới chỉ điểm, Đô chỉ huy sứ trình đại nhân mới đáp ứng xuất binh cứu giúp, bằng không...

- Như vậy, đa tạ Đào công tử.

Tiêu Ngọc Nhược nhạt giọng nói với Đào Đông Thành đang chạy tới.

Đào Đông Thành thở hổn hển mấy hơi, vội vàng trả lời:

- Đại tiểu thư nói gì vậy, Đông Thành nguyện vì đại tiểu thư làm mọi việc. hôm qua ta mang quân đánh lên núi, thấy đại tiểu thư bị mang đi, ta đến chậm một bước, lòng đang tự hối hận. Khi được người tới báo tin, biết được đại tiểu thư đã an toàn trở về, ta vội vã tới, bây giờ thấy hiền muội hết thấy đều tốt. ta cuối cùng cũng đã an tâm rồi.

Văn Vinh đứng một bên nghe được thán mắng: “Con mẹ người chứ, lão tử da mặt đã dày, nhưng không ngờ da mặt tên Vương Bát* nhà người cũng không kém. Chuyện gì tới miệng người, đều thành lời hay ý đẹp hết.”

Nên biết hắn tự thân vạch mặt đào đông thành, bây giờ lại có thần công lẫn thần thương (2 khẩu súng ^-^) hộ thể, đối với tên họ Đào không có gì e ngại, lập tức cười nói:

- Người khác có thể không nhìn thấy, còn ta thì nhìn thấy rất rõ ràng. Hôm qua Đào công tử cười bạch mã tay cầm ngân thương, tư thế đó, thần thái đó, quả là rất tiêu sái đó nghe!.

Đại tiểu thư trừng mắt một cái, cũng nhin không được phải cười thắm, hôm qua chính hắn lấy đá chọi ngã Đào Đông Thành, đều là nàng tận mắt nhìn thấy. Nàng nghĩ: “Đào Đông Thành nọ tuy chẳng tốt lành gì, nhưng người so với hắn còn xấu xa hơn trăm lần vạn lần.”

Đào Đông Thành thán kêu tên gia đình này “đi chết đi” vô số lần, nhưng ngoài miệng lại chẳng thể thừa nhận, chỉ cười vài tiếng hắc hắc, không nói nổi một lời.

Đại tiểu thư nói:

- Mẫu thân, hài nhi đã an toàn trở về, vậy hãy đưa Ngọc Sương về lại.

Tiêu phu nhân cản lại:

- Hôm nay đã tối rồi, tính tình của nha đầu đó Ngọc Sương đó, con cũng không phải không biết. Nó trước mặt Bồ Tát đã phát thệ, ai mà ngăn cản được. Với lại, trải qua chuyện này, ta thấy nó tựa hồ trưởng thành lên không ít, cứ để nó trai giới một tháng theo ý mình đi. Tiêu gia chúng ta mấy ngày gần đây xảy ra lắm chuyện, thôi cứ cho nó thành toàn ý nguyện. Sớm mai con hãy đến gặp Sương nhi, để cho nó yên lòng.

Lâm Văn Vinh thán thở dài một hơi, thán nghĩ mọi chuyện kể ra cũng hoàn hảo, chỉ là cầu phúc. Chứ nếu để cho tiểu Sương của hắn xuất gia, lão tử lại phải bắt đắc dĩ làm hòa thượng lên viếng miếu ni cô thôi.

Mẫu nữ hai người vào nhà nói chuyện một lúc, Tiêu phu nhân biết nữ nhân không bị tổn thất gì, trong lòng càng an tâm. Đại tiểu thư lại khen ngợi Lâm Tam một phen: “Tuổi trẻ mà già dặn trầm tĩnh, là một tiểu gia đình cơ trí dũng cảm.” Nghe đại tiểu thư ca tụng, ngay cả Văn Vinh hắn cũng bay bổng lâng lâng: “Nguyên lai lão tử còn có nhiều ưu điểm chưa được bộc lộ, đại tiểu thư này thật sự có con mắt biết nhìn người a.”

Tiêu phu nhân trầm ngâm trong chốc lát rồi nói:

- Lâm Tam, người lần này trung dũng hộ chủ, lại đề xuất những phương án quý giá đối với sự phát triển của Tiêu gia. Ta sẽ phá lệ một lần, trực tiếp đề bạt người làm cao cấp gia đình của Tiêu phủ, lương tháng hai lượng tăng lên hai mươi lượng. Tiêu gia ta đã mấy chục năm cơ nghiệp, với niên kỷ của người mà có thể làm cao cấp gia đình đúng là chuyện lạ, xưa nay chưa từng có, người không nên làm ta thất vọng.

Tiêu phu nhân tính toán thật tinh minh, tên Lâm Tam này vừa có tài học, lại có trung tâm, ngàn vạn lần không thể để hắn bỏ đi. Bà tin rằng nếu thu phục một kẻ hạ nhân vì Tiêu gia công hiến quả thật quá tốt, tuyệt không để Lâm Tam có ý tưởng muốn bỏ đi.

Suy nghĩ của hắn bây giờ có chuyển biến rất lớn, lúc trước lão Ngụy buộc hắn tới đây, hắn thật sự rất bất mãn. Nhưng trải qua thời gian ngắn, lại cảm giác việc làm gia đình thật thuận ý: “Muôn hoa do ta chăm bón chờ ngày hái quả, thăm viếng lầu xuân, quyền rũ dụ dỗ tiểu thư..., quản lý công việc Tiêu gia, có tiền thì ta kiếm, như thế không phải khoái hoạt sao!? Thiên hạ này còn có việc nào tốt đẹp hơn, bỏ đi làm gì?” Huống chi hắn còn muốn chờ đến sang năm cùng đại tiểu thư tới kinh thành tìm kiếm Thanh Tuyền, có Tiêu gia nguy trang, không phải thuận tiện hơn sao.

Lâm Văn Vinh ôm quyền cười nói:

- Tạ ơn phu nhân ưu ái, ta nhất định cố gắng tận tụy, chết không hối tiếc, yêu mến Đại Hoa, yêu mến Tiêu gia, vì sự phát triển của Tiêu gia mà tận lực.

Mặc dù là hai lượng lên hai mươi lượng, nhưng số tiền này đối với hắn cũng không thấy đủ, “đại tài bất cự, tiểu tài bất lan”, đây là quy củ làm kinh doanh, nhất là đối với loại gian thương như Văn Vinh này mà nói, tiền thì không bao giờ là nhiều. Việc phu nhân tăng thêm cho hắn vài đồng tiền công, nói vài câu khen ngợi khích lệ, đem kiệu hoa đón nhân sĩ kẻ ra cũng chỉ tính là hợp lòng người thôi.

Trong đại sảnh không ngừng ăn uống, xem như vì đại tiểu thư, Lâm Văn Vinh trở thành cao cấp gia đình, tại Tiêu gia là nhân vật có trong tay quyền thế thông thiên. Ngay cả Phúc bá cũng cảm thán, danh tiếng tiểu tử này hiện giờ, thật sự là vượt cả ta năm đó.

Về tới tiểu viện của mình, đã có chút men say lâng lâng, Lâm Văn Vinh theo thói quen, hướng vào trong phòng nhìn quanh. Không thấy dáng vẻ quen thuộc ấy, lúc này mới đột nhiên tỉnh ngộ, Tiểu Thanh Tuyền đã đi rồi. Hắn trong lòng có chút mất mát: “Mỗi ngày đều cùng Tiểu Thanh Tuyền nói chuyện đã trở thành một loại thói quen, thật khó thích ứng với sự thiếu vắng này.”

Hắn lấy ngọc bội của Thanh Tuyền từ trên cổ xuống, thấy ngọc thạch có luồng lưu quang rực rỡ khác thường, thầm nhủ: “Nha đầu kia xuất thân cùng bản lĩnh đều phi phàm, nhưng hiện tại đã là lão bà của ta, vậy mà ngay cả sống ở đâu, phụ mẫu là ai đều không nói cho ta biết. Lần sau gặp mặt không thể không đánh vào móng nàng.”

Ngẫm nghĩ, rồi lại nhớ tới Tần Tiên Nhi nọ. Nàng ta luôn tuy đối đầu với Tiểu Thanh Tuyền. Nhưng khi ở Diệu Ngọc phường, mỗi ngày đều nói ca phú, hai người ở trong phòng tâm tình vô cùng thoải mái. Chỉ là thủ đoạn hơi ngoan độc một chút, nếu sửa đổi được thì thật quá hay.

Mấy ngày nay hắn đều không giường không chiếu, nên chưa được một ngủ ngon, nhất thời cả người đều mỏi mệt, trong chốc lát đã chìm vào giấc ngủ. Sáng hôm sau mới tỉnh dậy, trước tiên tới xướng chế pha chế nước hoa, đây là nguyên nhân chính dẫn tới sự việc vừa rồi cũng là mệnh căn của hắn, dù sao cũng không thể để hoang phế được. Phúc bá cùng Thường bá sớm đã ở đây, hiện giờ hai lão đầu đối với công xướng cũng đã có cảm tình sâu đậm. Dù lớn tuổi mà vẫn còn có thể vì Tiêu gia làm một phen sự nghiệp, bọn họ đương nhiên phần chần không thôi.

Mấy ngày nay Lâm Văn Vinh bị bắt, năng suất nước hoa có chút đình trệ, hiển nhiên nguyên nhân là do không có hắn, mặt khác là mùa đông đã về, hoa cung ứng không đủ. Vấn đề này nhất thời cũng không giải quyết được, chỉ có thể cố gắng sản lượng mỗi tháng năm trăm bình mà thôi.

Thật ra, hôm nay Văn Vinh không có chút tâm tư nào, một mực nghĩ tới tiểu nha đầu Ngọc Sương, không biết Tê Hà tự là địa phương nào. Vấn đề đối với đạo lý phật pháp gì gì không có một điểm quan tâm, tự

nhiên đối với chùa miếu của hoà thượng cũng không có hứng thú tìm hiểu, chỉ riêng với am ni cô có chút yêu thích.

Hỏi Phúc bá mới biết địa điểm của Tê Hà tự, chỗ này cách đây khá xa, hẳn liền tìm một cỗ mã xa, thẳng đến Tê Hà tự. Bây giờ vị thế của hấn Trong tiêu gia, ra cửa có người đánh xe, bằng không chẳng phải là mất mặt Tiêu gia lắm sao? Hắc hắc, xa phí này để cho Tiêu gia chi trả, coi như là tính phí công tác vậy.

Tê Hà tự ở phía đông Kim Lăng, đã có từ rất xưa, hương khói nghi ngút, cũng khá nổi danh. Lâm Văn Vinh đi dạo một chút ở bên trong, cũng muốn nhân dịp làm việc tốt đi thắp nén hương, hỏi thăm một chút, một nén hương mất một lượng bạc, thẻ viết tên hai lượng bạc, nhất thời khiến hấn nhảy dựng: “Sao như muốn cắt cổ ta luôn vậy? Gia chủ ở đây không có lương tâm mà.”

Hấn chặn một chú tiểu lại hỏi thăm:

- Vị tiểu sư phụ này, xin hỏi có biết một nữ thí chủ ... ?

- A di đà phật..

Tiểu hoà thượng vội vàng niệm phật nói:

- Phật môn là nơi thanh tịnh, sao có thể làm việc ác đức vậy. Thí chủ nếu có tâm tư, hãy qua sông Tần Hoài mà tìm vậy.

Lâm Văn Vinh ngó người một lát, mới hiểu té ra tiểu hòa thượng này kêu lão tử tìm kỹ nữ: “Chà, ánh mắt ý gì đây, sao lại có loại hoà thượng làm thêm công việc tiếp thị cho xuân viện trong chùa như vậy nhỉ? Tới từ đường quả thật mới lạ nghe.” Lập tức lấy hai nén bạc nhét vào tay tiểu hoà thượng, vẻ mặt tỉnh như không nói:

- Tiểu sư phụ, xin hỏi ở đây có một vị nữ thí chủ nào không?

Tiểu hoà thượng mặt mày liền hớn hở nói:

- Có, có, đừng nói là một vị, dù mười vị cũng có, người cứ đi trước, phía trước có một khách sạn, bên trong phục vụ chu đáo, cam đoan thí chủ hài lòng ra về. (trời...)

Lâm Văn Vinh suất nữa bật ngựa, vội chỉnh lại:

- Vị tiểu sư phụ à, ta chỉ muốn tìm Tiêu gia nhị tiểu thư đang ăn chay lễ phật ở đây, nhưng không biết là ở gian phòng nào?

Tiểu hoà thượng lập tức đổi sang vẻ đạo mạo niệm phật, chỉ vào một căn phòng bên ngoài nói:

- Tiêu nhị tiểu thư phải không? Nàng ở gian phòng đó lễ phật.

Sắc mặt hấn chuyển biến cực nhanh, một chút sơ hở cũng không có lộ ra, ngay cả Lâm Văn Vinh cũng tự thấy bản thân không bằng.

Lâm Văn Vinh vội vàng chạy tới ngoài hương phòng nọ, từ cửa sổ dòm vào. Một bóng lưng xinh đẹp lộ ra trước mắt, mái tóc dài không buộc lại xõa lên hai vai, thân thể gầy gò khoác lên một tấm áo bào xám tro, khom người quỳ gối lễ phật, hai tay tạo thành chữ thập, nàng khe khẽ cầu khẩn:

- Như Lai phật tổ, Quan Thế Âm bồ tát, xin người phù hộ Lâm Tam cùng tỷ tỷ an lành trở về. Đệ tử Tiêu Ngọc Sương nguyện dùng tính mạng đổi cho hai người họ được bình an. Cầu chư vị bồ tát thành toàn cho đệ tử.

Nói xong liền thành kính dập đầu.

“Vài ngày không gặp, tiểu nha đầu này hình như héo gầy đi, khiến cho người ta thật thương cảm,” hấn thầm than trong dạ: “Từ khi bỏ cái tính điêu ngoa, quả thực nàng khiến cho lão tử thương yêu tới tận xương tủy.”

Thấy Ngọc Sương trở nên tiều tụy như vậy, Lâm Văn Vinh trong lòng rất đau xót, liền thò tay vào trong lấy ra cây bút, lại thêm tờ giấy trắng, “xoát xoát xoát” viết ra mấy chữ, dùng một cục đá nhỏ gọi, ném nó vào hương phòng.

Tiêu Ngọc Sương đang bình đàm niệm kinh phật, lại nghe bên cạnh một tiếng vang nhỏ, một tờ giấy nhỏ rơi xuống bên người. nàng thờ ơ nhìn lướt qua, thần sắc vẫn trầm tĩnh, tựa như không thấy mảnh giấy nọ, lại quay đầu, nhắm mắt niệm kinh.

Lâm Văn Vinh vừa bực mình lại cảm động: “Nha đầu kia thật là thành tâm a, tựa hồ ngoại trừ việc cầu phúc, mọi chuyện bên ngoài đều không chút quan tâm.” Hắn lại lấy một cục đá nhỏ nhắm thật chuẩn xác ném tiếp, rơi đúng vào bên cạnh tờ giấy nọ.

Tiêu Ngọc Sương trong lòng có chút tức tối, nàng tới đây ăn chay niệm phật, chính là thành tâm, ai lại hai ba lần loạn động, làm nhiễu tâm cảnh của nàng, nhờ đắc tội với bồ tát, như thế biết làm sao?

Nàng hướng về tượng bồ tát tạ tội, chậm rãi đứng dậy, kỳ quái nhìn thoáng qua bốn phía, nhưng không thấy động tĩnh gì. Lại thấy mảnh giấy trên mặt đất, ẩn hiện chữ viết, liền cúi người cầm mảnh giấy lên, chậm rãi đọc:

Thụ sắc tùy quan huýnh

Hà thanh nhập hải diêu

Đế hương minh nhật đảo

Do tự mộng ngư tiêu

Dịch thơ hieusol:

Rừng nhuộm màu quan ải

Sông đổ tràn biển khơi

Kinh kỳ mai về đến

Ngư tiêu mộng vẫn say

“Lâm Tam..” Tiêu Ngọc Sương kinh ngạc ngồi bật dậy, trên mặt có chút mơ màng, vẻ mặt tưởng chừng không thể tin nổi, nước mắt hân hoan dâng trào, nàng đi quanh phòng mấy lần, vừa khóc vừa kêu lên:

- Lâm Tam, có đúng là chàng đã trở lại? Đang ở đâu? ... cái tên xấu xa này mau ra đây!

Nàng kêu vài tiếng không có ai đáp lời, thầm nghĩ, nếu không phải ta thành tâm lễ phật nên hoa mắt chứ, lệ châu lại rơi xuống, cầm mảnh giấy tiếp tục xem, thấy phía dưới viết mấy chữ nhỏ: “Bên ngoài Tê Hà tự, có người chờ, ta cùng với nhị tiểu thư ước hội, không thấy không về.”

“Chữ viết này nét chữ đặc biệt, rất có lực, không phải Lâm Tam thì là còn ai ? Không phải là giả chứ!” Nhị tiểu thư vừa khóc vừa cười: “Người này thật xấu xa, cái gì mà không thấy không về, thấy cũng không rời.”

Nàng ở trong phật tháp vội vàng nhắm mắt chấp tay hình chữ thập cung kính khẩn:

- Cẩn tạ phật tổ hiển linh, đệ tử xin đi trước.

Nàng mừng rỡ đứng dậy, nước mắt chảy ròng, vội cỡi thanh bào, chạy như bay ra phía cửa chùa.

* Vương Bát: Nhà sư già liền gọi biểu đệ tới ra mắt Vi Tiểu Bảo. Hắn họ Vu ở hàng thứ tám nên gọi là Vu Bát, mang ngoại hiệu là Thiếu Nhất Hoạch (thiếu một nét).

Nguyên chữ Vu thêm vào một nét thì thành chữ Vương, Vu Bát thành ra Vương Bát (tiếng Trung Hoa gọi những quân ba que xổ lá, đề hèn tồi bại là Vương Bát).

80. Chương 78: Ước Hội Bị Trảo Liễu

Tiêu Ngọc Sương lướt nhìn quanh cũng không có thấy bóng dáng Lâm Tam, trong lòng liền có chút nghi hoặc: Hắn rõ ràng bị tặc nhân bắt đi, sao lại đột ngột xuất hiện trước mắt mình? Nghĩ vậy liền nhìn lại mảnh giấy nắm trong tay, Lâm Tam có một phong cách viết độc đáo, bất luận ai cũng không bắt chước được, do đó cái này rõ ràng là hắn viết, nhưng hắn ở đâu? Cái tên xấu xa này!

Lúc nàng còn đang lo lắng thì thấy phía sau cây liễu khô xuất hiện một bóng người, trong tay cầm một đoá cúc vàng, mỉm cười nhìn mình, không phải là tên xấu xa đó thì là ai chứ?

Nhị tiểu thư vừa thoáng thấy nước mắt đã rưng rưng, khẽ kêu lên:

- “Người ...! Cái đồ xấu xa này...!” Rồi ghen ngào nói không nên lời.

Lâm Văn Vinh thấy nàng chỉ khoác lên mình một manh áo, tuy là đáng vẻ tiều tụy nhưng dung mạo vẫn diễm lệ như thuở nào, lệ châu ướt đầm tựa hoa trong mưa.

Hắn trong lòng thầm nghĩ chỉ vài ngày không gặp nha đầu này đã trưởng thành lên không ít, chẳng còn bé bỏng nữa, thật câu hết hồn phách của lão tử mà.

Hắn cười nhẹ rồi đi lên phía trước đặt bông cúc vào tay Tiêu Ngọc Sương :

- Tiểu thư xinh đẹp, tặng cho nàng, nguyện cầu cho nàng mãi mãi xinh đẹp như đoá hoa này.

-“Ta không cần!” Nhị tiểu thư mặt đỏ lên, tuy ngoài miệng nói thế nhưng vội đưa tay cầm lấy bông hoa. Nụ cười trên mặt nàng so với hoa còn đẹp hơn nhiều.

Đây mười phần là thiếu nữ hoài xuân. Mị lực của lão tử thật quá lớn mà, sau này cần phải giấu bớt thôi. Bằng không mỹ nữ ở thành Kim Lăng này đều tìm đến với ta, tiền bạc đâu mà ta nuôi nổi. Lâm Văn Vinh dương dương tự đắc thầm nghĩ.

Tiêu Ngọc Sương nhẹ nhàng cài bông cúc bên tai, thở thẽ hỏi :

- Lâm Tam à, có đẹp không?

Nàng then thùng mang theo chút vũ mị, kết hợp với khuôn mặt nhỏ nhắn yêu kiều, cũng mang một vẻ hấp dẫn không thể diễn tả bằng lời. Lâm Văn Vinh nhìn đến gần ngơ, đáp lại :

-“Không phải đẹp, mà là cực kỳ xinh đẹp ấy chứ.”

Tiêu Ngọc Sương vừa vui vừa then thùng nói:

-“Chàng chỉ giỏi ba hoa.” Thần thái và dụng mạo của nàng lúc này đều là của thiếu nữ hoài xuân, tuyệt không còn cảm giác giống một cô bé nữa.

Lâm Văn Vinh kéo nàng ngồi xuống hỏi:

- Nhị tiểu thư, nàng như thế nào lại chạy tới Tê Hà Tự này, đây là miếu hoà thượng mà ...Nàng lại là một mỹ nhân xinh đẹp, thật là nguy hiểm.

Tiêu Ngọc Sương thút thít khóc:

- Lâm Tam, chàng còn trách thiếp sao?

- Trách nàng, trách nàng cái gì?

Lâm Văn Vinh kì quái hỏi.

- Ngày đó nếu không phải thiếp, chàng sẽ không bị bắt đi...

Nhị tiểu thư nức nở nói.

Trời ạ, Lâm Văn Vinh vừa buồn cười vừa cảm động. Nha đầu này thế mà lại ngốc nghếch như vậy. Nàng chỉ thốt ra một câu nói lại khiến cho lão tử cảm động muốn rơi nước mắt. Người tốt như vậy, ta chạy đi đâu mới tìm được đây.

- Nha đầu ngốc.

Lâm Văn Vinh nhẹ giọng nói:

- Không liên quan tới nàng, bọn chúng cố ý tới tìm ta, ngày đó nếu không có nàng, ta đã chết dưới kiếm của bọn họ rồi.

Lời này thật khiến nàng khoan khoái an tâm, ngày đó không có Tiêu Ngọc Sương thì Tần Tiên Nhi cũng quyết không để Lục Trung Bình giết hấn, nhưng Tiêu nhị tiểu thư lại không biết chuyện này, nàng khẽ nói:

- Thiếp cũng không biết sao lại thế. Thấy tặc nhân muốn giết chàng, thiếp thấy trong lòng chịu không nổi, nếu chàng chết thì thiếp sống cũng không còn gì thú vị nữa. Về sau thiếp thấy chàng che trước người thiếp, thiếp liền hiểu được cho dù thiếp có chết, thật cũng đáng.

Trời ơi, lão tử cảm động chết mất, Lâm Văn Vinh kích động giữ chặt tay nhị tiểu thư nói:

-Sau này bất luận thế nào, chúng ta cũng không chết, vui vẻ sống cho thật tốt.

Tiểu nha đầu ồm một tiếng, e lệ nói:

- Chàng không chết, thiếp cũng không muốn chết.

Ý tứ đó cũng là người mà chết ta cũng không sống trên thế giới này nữa.

Lâm Văn Vinh phát giác mới có nói mấy câu với tiểu nha đầu này, trái tim của bản thân cứ như muốn bị tiểu nha đầu lấy mất. Câu này không phải lời nói tình cảm trong khuôn mẫu mà do chính tiểu nha đầu trong lúc vô ý nói ra, ngẫu nhiên lại khiến cho Lâm Văn Vinh sinh ra cảm động không gì có thể so sánh. Tiểu nha đầu này cũng thật cường hân.

Nhị tiểu thư thấy thần sắc hấn hoảng hốt, vội hỏi:

- Lâm Tam, chàng làm sao vậy?

- Ta?...Ồ, không có gì. Nhìn thấy nàng, trong lòng ta quá cao hứng thôi.

Lâm Văn Vinh nói.

- Thiếp cũng vậy, Lâm Tam à chàng có biết không. Thiếp mỗi tối nằm mơ đều gặp chàng, mấy ngày nay thiếp cực kỳ sợ hãi, nếu không có chàng, thiếp phải làm sao đây? Thiếp rất sợ...

Tiểu nha đầu khóc ròng nói.

Lâm Văn Vinh hiểu không thể tiếp tục nói loại đề tài này, thể công nhu tình của tiểu nha đầu quá lợi hại, đến Lâm Tam ca kinh nghiệm dày mình nhưng cũng chịu không nổi pháo đạn như vậy. Huống hồ đối tượng còn là một tiểu mỹ nhân thuần khiết như thế, thật sự là muốn lấy mạng người ta mà.

- À phải rồi! nhị tiểu thư. Đại tiểu thư cũng đã trở về, đợi không chừng cũng đến gặp nàng đấy.

Lâm Văn Vinh lau mồ hôi, vội nói sang chuyện khác.

- Thật không?

Tiêu Ngọc Sương có chút tính trẻ con, nghe xong lập tức nhảy lên nói:

-Tỷ tỷ có phải cùng chàng trở về? Tặc nhân có hại tỷ ấy không?

Lâm Văn Vinh nói :

-Tặc nhân như thế nào có thể làm tổn thương cô ấy? Không nhìn xem ai đi cùng với cô ấy sao?

Tiêu Ngọc Sương ồm một tiếng, giữ chặt tay hấn nói:

- Lâm Tam! Thiếp biết mà, chàng là người có bản lĩnh nhất trên thế giới này.

Cảm giác được người ta sùng bái thật là tuyệt, Lâm Văn Vinh cười ha hả, liền kể qua những chuyện đã qua cho nàng.

Đương nhiên, âm mưu của Đào Đông Thành cùng những người sau lưng hấn không thể nói ra, sự việc của Tần Tiên Nhi cũng không thể nói, đối với Tiểu Thanh Tuyền thì chỉ nói là một vị bằng hữu của hấn.

Quá nhiều chuyện xảy ra như vậy, cộng với những diễn biến ly kỳ bên trong, Lâm Văn Vinh kể đến những trận chiến đùng độ với cao thủ, nhị tiểu thư nghe được càng run sợ pha chút kinh ngạc, chỉ cảm thấy hấn so với Tam Hiệp Ngũ Nghĩa, còn tài giỏi hơn gấp trăm lần.

Nhị tiểu thư nghe xong kích động một lúc, đột nhiên thở dài nói:

- Lâm Tam, chàng nghĩ thiếp có phải rất vô dụng không?

Lâm Văn Vinh lấy làm ngạc nhiên nói:

-Nhị tiểu thư, nàng như thế nào lại nghĩ như vậy?

Tiêu Ngọc Sương buồn bã nói:

- Mỗi người trong nhà chúng ta đều có thể xuất lực vì gia đình, mẫu thân không cần bàn tới. Cả Tiêu gia nói đến trước hết là tỷ tỷ, tỷ ấy chường quản Tiêu gia buôn bán cũng thập phần tốt, Lâm Tam chàng càng không cần phải nói, nhìn dáng vẻ của tỷ tỷ là biết tỷ ấy rất hâm mộ chàng.

Hâm mộ? Lâm Văn Vinh cười khở. Nếu cho nàng ấy một cây đao, sợ rằng chuyện nàng ấy muốn làm nhất là giết ta đó.

Nhị tiểu thư tiếp tục nói:

- Trong nhà chỉ có thiếp cực kỳ vô dụng, chỉ có thiếp nhân rồi nhảm chán, mượn Uy Vũ tướng quân cùng Trấn Viễn tướng quân đi hù hoạ bọn hạ nhân. Bây giờ thiếp lớn hơn nhưng mà cái gì cũng không giúp gì được mẫu thân, không giúp gì được cho tỷ tỷ. Chàng nói thiếp có đúng là rất vô dụng không?

Lâm Văn Vinh lắc đầu cười nói:

- Lời này là từ đâu ra thế. Mỗi người đều có vị trí. Nói đến đại tiểu thư, vị trí của nàng ấy là kinh doanh, bất quá nàng cũng có vị trí của mình, ví dụ như việc nhận biết người tài. Nàng ngẫm lại xem, ta là nhân tài vĩ đại như thế này, lúc đó chẳng phải do nàng có mắt tinh tường nhìn ra sao. Nàng đã vì Tiêu gia mà cống hiến thật lớn đó.

Tiểu nha đầu nghe hẳn tự biên tự diễn nhin không được cười nói:

- Con người chàng đó, da mặt cũng thật dày.

Nàng thở dài nói tiếp:

- Kỳ thật, lần đầu tiên thấy chàng cảm bức hoạ của tỷ tỷ kiếm tiền, thiếp đã nghĩ chàng là người quá xấu, đặc biệt là tâm trí bại hoại. Sau lại thấy tên chàng trong danh sách báo danh, trong lòng thiếp rất cao hứng. Ngày đó chàng lại đến mượn thiếp mới nói với Bằng phó quản gia không nên gây khó khăn cho chàng. Ai ngờ chàng lại...

Nàng nhớ tới sự việc ngày đó, cố nén cái miệng nhỏ nhắn cười:

- Ngay cả Tam Tự Kinh cũng không viết được vài câu, hi hi...

Lâm Văn Vinh mặt đỏ lên, cái này không phải là việc gì đáng tự hào, nhưng hẳn lại chấn chỉnh từ ngữ nói:

-Trên thế giới này, nhiều người viết được Tam Tự Kinh lắm, nhưng ai có được bản lĩnh như ta chứ?

Tiêu Ngọc Sương làm mặt giận nói:

- Đồ mặt dày! Thiếp khi đó đã nghĩ phải bắt chàng tiến vào Tiêu gia, rồi thiếp cho Uy Vũ tướng quân đối phó chàng. Ai ngờ chàng lại hung ác như vậy, quả thực hận người chết đi được.

Tiêu Ngọc Sương nói xong, lại khe khẽ thở dài nói:

- Bây giờ xem ra, may mắn là có chàng đến, bằng không còn không biết gia đình chúng ta bây giờ biến thành cái dạng gì nữa. Ít ngày nay, thiếp cũng một lòng suy nghĩ, thiếp không muốn làm một mẫu thân và tỷ tỷ nữa, thiếp cũng muốn làm người hữu dụng. Lâm Tam à, thiếp muốn đi học, chàng nói có được không?

“Đi học?” Lâm Văn Vinh lấy làm kinh ngạc nói:

- Nàng là một nữ hài tử, đi đâu xin học?

Nhị tiểu thư nhẹ giọng nói:

- Bây giờ còn chưa có nghĩ tới, nhưng nếu bị nhốt ở nhà hoài thì cái gì cũng sẽ không biết, thiếp rất khó chịu.

Điểm này Lâm Văn Vinh thật ra có thể giải thích, con gái theo cũng muốn được tự do, con người trong thời đại nào cũng đều thế, Tiêu Ngọc Sương có loại tư tưởng tiến bộ này, tự nhiên là tốt.

Lâm Văn Vinh gật đầu nói:

-Nhị tiểu thư, ta ủng hộ nàng.

- Thật không?

Tiêu Ngọc Sương vội nắm bờ vai của hắn cao hứng hỏi, thấy hắn gật đầu. Nàng cười ngọt ngào nói:

-Lâm Tam, cảm ơn chàng.

-Cảm ơn cái gì?

Lâm Văn Vinh mê hoặc hỏi:

-Hai ta là ai với ai chứ?

Nhị tiểu thư đôi má hồng lên, nhẹ nhàng ừm một tiếng, thân thể chậm rãi lại gần hắn.

Lâm Văn Vinh thấy nàng sắc mặt đỏ bừng, thần thái vũ mị, trong lòng sớm như mèo gãi ngứa. Hắn nhẹ nhàng đưa tay xuống vòng eo thon nhỏ, ôm lấy thân thể mềm mại như không xương của nàng.

Tiêu Ngọc Sương mới chưa tới mười bảy tuổi, cơ thể mới nảy nở, khi dựa vào trong ngực hắn liền có một loại cảm giác ngọt ngào. Lâm Văn Vinh nhẹ nhàng vuốt ve eo nhỏ của nàng, bên tai thủ thủ:

- Nhị tiểu thư...

Thanh âm của hắn tựa hồ có một loại ma lực kì dị, khiến cho Tiêu Ngọc Sương trong lòng vừa thẹn vừa cao hứng, khẽ ừm một tiếng, trên mặt nóng bỏng như thiêu đốt.

Nhìn đôi môi anh đào chúm chím ướt át của Tiêu Ngọc Sương khiến cho Lâm Văn Vinh cũng khó mà kìm lòng được, ôm chặt thân thể của nàng vào trong lòng rồi liền tìm đến bờ môi nàng. Tiêu Ngọc Sương anh ninh một tiếng, tựa đầu trong ngực hắn, hơi thở gấp rút đợi chờ, vừa ngượng ngùng mà lại say đắm.

-Các người làm cái gì thế...

Đôi môi hai người chưa kịp gặp nhau, một tiếng quát giận dữ kinh thiên vang lên, cắt đứt mộng đẹp của hai người.

Lâm Văn Vinh quay đầu lại nhìn, nhất thời lạnh cả người. Trời ạ! Phạt tổ bồ tát ơi, các người chơi ta sao?

81. Chương 79 Xảo Xảo Bệnh Liều

Đại tiểu thư đi tới, kéo em gái ra sau, gằn giọng:

- Lâm Tam, người làm cái gì đó?

“Chết, sơ suất quá, lại gặp phải mụ hổ cái này”, hắn chửi thầm trong bụng.

Bị bắt quả tang đang tán tỉnh em gái người ta, hắn tỏ vẻ không chút ăn năn, đồng dục đáp:

- Ô hay có làm gì đâu, ta chỉ cùng nhị tiểu thư nghiên cứu mấy thứ, xem ai nhịn thở được lâu hơn thôi mà.

Đại tiểu thư tức giận nhìn hắn:

- Người từ trước đến giờ có biết nói thật câu nào, làm sao ta tin được?

Rồi quay lại nói với nhị tiểu thư:

- Ngọc Sương, đừng sợ, nói cho tỷ nghe, tên bỉ ổi này có bắt nạt muội không, tỷ cho nó biết tay.

Tiêu Ngọc Sương mặt đỏ bừng bừng, khẽ ngẩng đầu nhìn trộm Lâm Văn Vinh, lại cúi mặt xuống:

- Tỷ à, hấn có làm gì muội đâu, lúc này muội chỉ nói chuyện với hấn thôi mà.

Tiêu Ngọc Nhược nhìn cô em gái, không biết làm sao, dí tay lên trán Ngọc Sương mà rằng:

- Con tiểu nha đầu này, chỉ được cái nhẹ dạ, rồi tới lúc bị hớ mới biết.

Tiêu Ngọc Sương chỉ nép bên chị “ừ” một tiếng, lại len lén làm mặt quỷ với Lâm Văn Vinh, hấn cũng cười với nàng một cái, trong lòng vẫn ngứa ngáy không yên.

Đại tiểu thư thấy ép hỏi mãi cũng không được gì, dùng dằng nữa cũng không hay, liền kéo tay Ngọc Tiêu nói:

- Muội à, chúng ta và Lâm Tam đã trở về bình yên vô sự, bây giờ quay về phủ với tỷ đi.

Không ngờ Ngọc Sương kiên quyết lắc đầu:

- Tỷ tỷ, muội đã thề trước mặt Bồ Tát ăn chay niệm phật một tháng. Tỷ đừng bắt muội phản lại lời thề với Bồ Tát chứ.

- Quý nha đầu. - Đại tiểu thư âu yếm ấn vào mũi em gái, nhị tiểu thư ôm chị cười ha ha, hai chị em lao xao một hồi.

Lâm Văn Vinh đứng bên cạnh thấy rất buồn bực. Đại tiểu thư nhà này đối xử với người khác thì tốt thế mà sao suốt ngày vụn vặt mình đủ điều, cứ làm như mình nợ cô ta mấy nghìn lạng bạc không bằng. Nhắc đến nợ tiền, là thật chứ đâu phải giả, đây là túi tiền đầu tiên mà Lâm Văn Vinh kiếm được ở thế giới này, chẳng phải là lợi dụng đại tiểu thư sao.

Hôm nay đại tiểu thư gặp lại em gái, tâm trạng vui vẻ. Hai chị em kéo tay nhau vào phòng thiền nói chuyện. Đại tiểu thư đã nói hôm nay phải ở trong chùa Thê Hà ăn chay với Ngọc Sương, còn sai bảo Văn Vinh đi chuẩn bị đồ chay. Hấn không có chút hứng thú gì với việc ăn chay. Nhìn hai chị em đang thỏ thẻ nuốt từng miếng một, tự nhủ cái thứ nhạt nhẽo vô vị này họa may chỉ có hai chị em nhà này thích ăn.

Hấn chờ mãi đến trưa, thực chất chờ đại tiểu thư đi cho khuất để tự tình với Ngọc Tiêu. Nhưng đại tiểu thư cứ phòng hấn như đề phòng cướp, không cho đến gần Ngọc Sương khiến chàng Lâm ưu tư như cua trong lồng hấp, bò ngang không được, bò dọc chẳng xong.

Trời đất, cô em này muốn đề phòng lão tử ta sao. Được, muốn âm thầm tách Ngọc Sương khỏi ta sao. Cho cô muốn phòng cũng không nổi.

Hấn bồn chồn đi đi lại lại trong chùa, gặp một nữ thí chủ lên thắp hương, cũng liền giả vờ làm hương khách theo sau, liếc một lượt dung mạo thân hình người ta. Không phải hấn có ý đồ gì xấu mà hoàn toàn là do buồn tẻ vô vị. Nếu hấn không có cái vẻ thậm thà thậm thụt kia, thì khoác thêm một tấm cà sa, điểm thêm sáu nốt hương trên cái đầu trọc thì trở thành một hoa hoà thượng chính cống. Hấn liền tự mãn đặt tên cho hành động của mình bằng những ca từ hoa mỹ: ‘vĩ hành chi lang’

Điều đáng tiếc là đại tiểu thư rất khôn khéo, tuyệt không để một khoảng trống nào cho Lâm Văn Vinh đến gần nhị tiểu thư. Thấy việc tốt khó thành, Lâm Văn Vinh cũng không dềnh dàng nữa, lập tức âm thầm chuồn ra ngoài.

- Muội à, sau này nhớ phải tránh xa tên Lâm Tam một chút. Con người hấn chẳng ra gì đâu.

Đại tiểu thư nhìn bóng Lâm Văn Vinh mà nói.

- Tại sao hả tỷ tỷ? Lâm Tam là người rất tốt. Vừa có bản lĩnh lại đối tốt với muội, hơn nữa, lần này tỷ và anh ta bị bọn cướp bắt đi, may mà có anh ta chăm sóc tỷ còn gì?

Nhị tiểu thư thắc mắc.

Tiêu Ngọc Nhược nghĩ lại cảnh hấn và Tiêu tiểu thư kia trong sơn động ngày hôm ấy, liền nhăn mặt nói:

- Tóm lại, hấn là kẻ xấu xa, chuyên môn bắt nạt đàn bà con gái chúng ta.

- Chuyên môn bắt nạt đàn bà con gái? Tại sao?

Nhị tiểu thư càng thắc mắc:

- Hắn ta chưa bao giờ bắt nạt muội cả.

Nàng nói đến đây, sắc mặt đỏ ửng, chẳng qua là nàng nói dối. Những cái khác không biết, nhưng riêng việc hắn đánh vào mông mình lần đấy chẳng phải cũng là bắt nạt mình rồi sao? Nhưng hình như là do do tự mình bắt nạt hắn công khai, hắn liền trả đũa sau lưng. Thật khó nói cho rõ.

Đại tiểu thư thầm nghĩ, hắn không ức hiếp gì muội ư, là lừa gạt ta thôi. Thấy em gái có cảm tình với Lâm Tam, nàng không kìm được thở dài một tiếng. Tên Lâm Tam này sao có sức cuốn hút ghê gớm, hắn ức hiếp Ngọc Sương mà Ngọc Sương còn nói tốt cho hắn? Lại nghĩ đến nàng Tiêu Thanh Tuyền tài sắc kia, chẳng phải cũng là hồng nhan tri kỷ của hắn sao? Nàng suy đi nghĩ lại, cái tên này ngoài việc nghĩ ra lăm trò quỷ thì chẳng có chỗ nào tốt đẹp, thế mà hợp hết hồn vía các cô nương.

Lâm Văn Vinh với nhị tiểu thư hảo sự bất thành, trong lòng vô cùng buồn bực. Thực ra hắn không có ý định sẽ thành đôi với nhị tiểu thư ngay lúc này, nàng ta mới có mười sáu tuổi, đắm chìm quá sớm vào chuyện yêu đương nam nữ cũng không phải là hay. Cứ đợi nàng trăng rằm tròn trịa, theo tự nhiên mà phát triển, đấy mới là thượng sách, nói theo kiểu hiện đại tức là vô béo rồi làm thịt.

“Chỉ khổ hai người bọn ta bây giờ đã thực sự khăng khít, cứ chàng chàng thiếp thiếp sờ sờ mó mó... như thế. Nói chung nàng vẫn chưa đến lúc chín mùi thì ta bây giờ cứ xúc tiến giúp cơ thể nàng nhanh chóng nảy nở đã. Vô số thực tiễn đã chứng minh, muốn thân thể đẹp phải chịu khó nhào nặn trước.” Lâm Văn Vinh đối với công phu xoa bóp của mình thập phần tự tin: “Có mỗi bà cô Tiêu Ngọc Nhược là hơi bị quá đáng, lúc nào cũng giữ nhị tiểu thư kè kè, phòng ta như phòng cướp, khiến lão tử không ra tay được. Ha ha, càng cố tình coi chừng em gái thì ta càng muốn bẻ tởm hoa thơm mới được. Người phòng thủ kẻ tấn công càng thi vị chứ sao.”

Trong đầu hắn hí hửng đủ thứ một hồi lâu rồi đi về Thực Vi Thiên. Cái hôm bọn cướp náo loạn nhà họ Tiêu, cả thành đều biết. Chẳng rõ quán rượu bên ấy ra sao rồi, hắn Xảo Xảo phải lo lắng lắm.

Nghĩ đến Xảo Xảo, hắn bỗng thấy ấm lòng. Thanh Tuyền thì gót hương biệt tích, nhị tiểu thư thì bị mù hổ cái coi giữ, chỉ còn có Xảo Xảo đáng yêu ở bên cạnh, sao hắn không thương được.

Đến quán rượu, trời đã băng lạnh về chiều. Quán rượu này, thời gian cứ trôi, tân khách cứ nườm nượp, làm ăn cực kỳ khấm khá. Lâm Văn Vinh mừng thầm, ôi tiền, đây đều là tiền của ta hết.

Hắn đi từ lầu một lên lầu hai, tuyệt không thấy bóng dáng Xảo Xảo đâu, đến cha con nhà họ Đồng cũng đâu mất. Bây giờ Thực Vi Thiên quy mô đã lớn, dưới lầu là những người làm thuê của pháo đường đang mời khách. Lên đến lầu ba cuối cùng cũng nhìn thấy lão Đồng. Lão đang hí hoáy ghi sổ, nhìn lão tỉ mỉ viết từng chữ một, Lâm Văn Vinh cũng thấy phiền thay cho lão. Hắn đang nghĩ thầm có nên dạy số Arab cho cha con lão Đồng không thì lão ngẩng đầu lên, nhìn thấy hắn, giật mình đánh rơi cây bút lông xuống đất, nói:

- Tiểu Lâm, cậu về rồi đấy à.

Lâm Văn Vinh gật đầu đáp:

- Đồng đại thúc, cháu đã về. Thế Xảo Xảo đâu ạ, sao chẳng thấy đâu?

Lão Đồng ồ mắt đỏ hoe nói:

- Xảo Xảo, con bé... con bé... !

Trong lòng Lâm Văn Vinh chợt dâng lên một cảm giác bất an, vội vàng hỏi:

- Đại thúc, Xảo Xảo làm sao cơ? Có phải có kẻ nào bắt nạt cô ấy không? Mẹ nó chứ, thằng nào, để cháu đi xé xác hắn.

Lão Đồng lắc đầu:

- Không phải, Xảo Xảo ốm rồi.

- Ốm à? Bây giờ cô ấy đang ở đâu? Có nặng không? Đã gọi thầy lang đến khám chưa...

Lâm Văn Vinh hỏi liền một tràng như pháo bắn. A đầu Ngọc Sương đã làm cho lão tử xót ruột rồi, Xảo Xảo cũng đừng làm cho ta đau lòng thêm nữa chứ.

Lão Đồng chỉ tay lên lầu, hần liền hiểu, trên lầu năm là nơi phú quý giàu sang, hoàn toàn chưa từng có người lên đó bao giờ. Xảo Xảo bận bịu cả ngày ở tửu lầu, lầu năm đó chắc giờ tạm thời trở thành khuê phòng của cô ấy.

Lâm Văn Vinh chạy rầm rầm lên lầu, vừa tới lầu năm bỗng nghe tiếng một người con gái nhỏ nhẹ nói:

- Thanh Sơn, đệ về rồi đấy à? Nhẹ nhàng một chút nào để tỷ tỷ của đệ còn ngủ.

Giọng nói này nghe rất quen tai nhưng không phải là Xảo Xảo. Lâm Văn Vinh vội vã vén màn bước vào bỗng bắt gặp người con gái đó đang đi ra, hai người suýt va vào nhau.

- Lạc tiểu thư?

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên. Người con gái này là Lạc Ngưng đệ nhất tài nữ Kim Lâu.

Lạc Ngưng hết ngạc nhiên rồi lại vui mừng đáp:

- Lâm đại ca? Huynh về rồi à? Tốt quá rồi, lần này Xảo Xảo được cứu rồi.

Không kịp nghĩ đến chuyện vì sao Lạc Ngưng lại xuất hiện ở đây, Lâm Văn Vinh đã sót ruột:

- Xảo Xảo đâu, Xảo Xảo đâu rồi?

Lạc Ngưng đưa ngón tay nõn nà như ngọc lên miệng, khẽ nói:

- Khẽ nào, cô ấy vừa mới ngủ.

Lâm Văn Vinh bước vào gian phòng, thấy Xảo Xảo đang nằm nghỉ trên giường, sắc mặt nhợt nhạt, trên trán đắp khăn ướt đã ngủ say. Mấy ngày không gặp, khuôn mặt vốn mịn màng hồng hào của nàng nay gầy guộc đi ít nhiều.

Lâm Văn Vinh chợt nhói đau trong lòng, vội vàng đến bên giường cầm bàn tay nhỏ bé của nàng, khẽ nói:

- Xảo Xảo, đại ca đến trễ rồi...

Xảo Xảo như nghe thấy lời của hần trong giấc mộng chập chờn, khẽ “ừm” một tiếng, gọi “đại ca”, nàng chau mày và nước mắt tuôn ra. Lâm Văn Vinh biết nàng chắc hần đang mơ thấy mình liên tục trách cứ. Tối qua sau khi quay về đáng nhẽ phải đến thăm Xảo Xảo, nàng ấy vì mình mà nếm bao nhiêu khổ cực. Cho dù thế nào cũng khó báo đáp được tình sâu nghĩa nặng.

Hần giữ chặt tay Xảo Xảo, cảm lạnh ngồi bên nàng, một sự yên lặng chưa từng thấy, không khỏi nổi một chút ý nghĩ khinh rẻ bản thân.

Trầm mặc một lúc lâu, Lâm Văn Vinh mới quay đầu nói với Lạc Ngưng:

- Lạc tiểu thư, xin đa tạ.

Lạc Ngưng lắc đầu đáp:

- Lâm đại ca, huynh cảm ơn ta mà làm gì? Xảo Xảo là bạn tốt của ta, cô ấy ốm thì đến thăm là lẽ tất nhiên. Hơn nữa, ta cũng có việc đến tìm cô ấy. À đúng rồi, Lâm đại ca, huynh làm thế nào thoát khỏi tay bọn cướp vậy? Mấy hôm nay mọi người đều rất lo lắng, nhất là Xảo Xảo.

Trong Kim Lăng Thành, nhà họ Tiêu cũng là những nhân vật tai to mặt lớn. Chuyện cả nhà gặp phải bọn cướp lập tức truyền đi khắp Kim Lăng thành. Một người quan tâm tới Lâm Văn Vinh như Xảo Xảo ắt phải biết tin.

Hần khẽ vuốt ve đôi má xinh xắn của Xảo Xảo mà thở dài:

- Chuyện dài khó kể cho mau. Lạc tiểu thư, cô có thể cho ta biết Xảo Xảo bị bệnh gì không?

Lạc Ngưng gật đầu đáp:

- Hôm Tiêu gia gặp chuyện, sau khi Xảo Xảo biết tin liền ngất ngay tại chỗ, làm cho Thanh Sơn và cha con Đồng đại thúc sợ chết khiếp. Lúc sau Xảo Xảo tỉnh lại, tinh thần phải chịu những đả kích to lớn, còn nói hy vọng sau khi huynh quay về không thấy từ lâu làm ăn đổ bể, mãi chiều hôm sau vẫn chưa thấy tin tức gì của huynh, cô ấy không thể chịu đựng thêm được, thế là đổ bệnh, lại còn luôn nói nhảm những lời hồ đồ.

A đầu gối này, Lâm Văn Vinh khẽ áp bàn tay nhỏ của nàng lên mặt mình. Xảo Xảo là người hấn yêu đầu tiên khi lạc vào thế giới này, cũng là người con gái đầu tiên quan tâm tới hấn. Điều ấy khiến Lâm Văn Vinh có một cảm tình đặc biệt dành riêng cho nàng. Thà phụ cả thiên hạ chứ quyết không phụ Xảo Xảo, đây là lời thề trong lòng của hấn.

Xảo Xảo ngủ được một lúc bỗng mơ hồ tỉnh giấc, thấy trước mắt mình là Lâm Văn Vinh, dường như nàng không tin nổi, hai bên má ửng đỏ đầm lệ châu:

- Đại ca, đại ca! là huynh đấy sao? Muội có nằm mơ không?

Lâm Văn Vinh giúi đầu nàng vào trán mình, khẽ hôn lên đôi môi nóng bỏng của nàng và nói:

- A đầu gối, muội xem có phải đang nằm mơ không?

- Đại ca...

Xảo Xảo không cầm lòng được liền bật khóc.

Lâm Văn Vinh cũng không nỡ nhìn nàng như vậy, bèn vỗ vai nàng nói:

- Xảo Xảo, đại ca không sao, muội xem, đại ca chẳng phải đã về rồi ư?

Càng nói Xảo Xảo khóc càng to, Lâm Văn Vinh biết mấy ngày này nàng đã phải sống trong sợ hãi, liền ôm chặt lấy nàng, khẽ vỗ lên vai an ủi. Xảo Xảo mãi mới nín khóc, thẫn thờ nhìn hấn:

- Đại ca, huynh làm thế nào quay về được thế? Bọn cướp có làm khó huynh không?

Lâm Văn Vinh thản nhiên nói:

- Xảo Xảo, muội biết đấy, đại ca thông minh thiên bẩm, trăm mưu nghìn kế, mấy tên cướp lật vật đó có là gì, đại ca ra tay là đầu vào đấy.

Xảo Xảo vừa khóc vừa cười:

- Đại ca, huynh cũng biết nghĩ ra cách này để dỗ muội.

Lâm Văn Vinh véo mũi nàng:

- Ta chỉ biết dỗ Xảo Xảo của ta thôi.

Nói xong, hấn bỗng thấy tự coi thường bản thân. Hấn nói với Ngọc Sương như thế, cũng nói với Thanh Tuyền y hệt. Một chiều của lão tử trăm phát trăm trúng. Quả nhiên Xảo Xảo đã ngừng khóc, khẽ trách:

- Đại ca...

Liền ngượng ngùng không nói gì nữa. Lâm Văn Vinh thấy Xảo Xảo mặt mũi đỏ bừng, ngượng ngùng e thẹn như bông hải đường mùa xuân, trong lòng vui sướng không tả siết, đang định nói thêm vài câu chả chót thì thấy Lạc Ngưng bê bát thuốc lên:

- Xảo Xảo, mau uống thuốc đi kéo nguội.

Đồng Xảo Xảo ngạc nhiên đáp:

- Ngưng tỷ, muội đâu thể để tỷ phục vụ muội được, Thanh Sơn đâu?

Lạc Ngưng đáp:

- Lúc tỷ đến, Thanh Sơn và Tiểu Viễn đã biết tin Lâm đại ca quay về, chắc là đến nhà họ Tiêu đi tìm rồi.

Lâm Văn Vinh gật gật đầu, thầm nghĩ, hôm nay mình ở Tê Hà tự vất vưởng cả ngày, không cùng đường với hai tên tiểu tử này rồi.

Trong lòng hần hơi hối hận, đỡ lấy bát thuốc trong tay Lạc Ngưng và nói:

- Lạc tiểu thư, xin đa tạ.

82. Chương 80: Hí Tài

- Lâm đại ca nói những lời khách sáo thế làm gì, ta với Xảo Xảo là chỗ chị em. Hơn nữa, hôm nay ta cũng có chút việc nên mới đến.

Lâm Văn Vinh gật đầu, phải rồi, hần chưa tự mãn đến mức cho rằng Lạc tiểu thư đặc biệt tới đây là vì mình. Tuy hay tự tăng bốc bản thân là Kim Lăng đệ nhất mỹ nam tử, nhưng cũng biết sự hấp dẫn này không hề có chút tác dụng nào với Lạc Ngưng. Cô gái này tính tình tuy vui vẻ phóng khoáng, cư xử chân thành với mọi người nên tất nhiên sẽ có rất nhiều bạn bè, nhưng nếu muốn nàng sinh tình với một người con trai thì lại khó bằng lên trời.

Lâm Văn Vinh không cần biết mục đích của nàng ta là gì, dù gì cũng đã chăm sóc Xảo Xảo nên cũng biết ơn, liền gật đầu đáp:

- Lạc tiểu thư, thế này đi, lát nữa cô đem kể lại sự tình, ta xin thay mặt Xảo Xảo nhà tôi tỏ lòng cảm ơn. Nếu giúp được gì thì chúng tôi nhất định giúp.

Xảo Xảo vừa mừng vừa thẹn, nhìn Lâm Văn Vinh không một lời phản đối. Hần đưa bát thuốc lên miệng nàng bảo:

- Xảo Xảo, ngoan nào, uống thuốc mau kéo nguội mắt, rồi đại ca sẽ mua kẹo cho muội ăn.

Lạc Ngưng đứng đằng sau nhin cười, thầm nghĩ, cái anh chàng này thật khéo dỗ người ta. Xảo Xảo trong lòng ngọt ngào như nếm mật, có điều ngửi thấy mùi thuốc, thấy vị đắng khó tả lại chau mày nói:

- Đắng lắm...

Lâm Văn Vinh nhè nhẹ nói:

- Hay đại ca nếm thử một hớp rồi đút cho muội nhé

Lạc Ngưng đứng sau nghe mà thấy khó chịu, thầm nghĩ, tên này đúng là loại vô sỉ hơn người, mấy lời dụ dỗ đường mật thế cũng nói ra mà không chớp mắt. Xảo Xảo lại nhũn cả người ra, nghe đại ca thúc giục liền ngửa cổ một hơi uống sạch cả bát thuốc.

Thấy thần sắc Xảo Xảo đã hồi phục ít nhiều, trên môi đã thấy nở nụ cười, Lâm Văn Vinh thở phào một tiếng tự nhủ, việc lão tử đây bị bắt đi có hề gì, có điều liên lụy đến Xảo Xảo và Ngọc Sương của ta là tội lớn. Những việc xuẩn ngốc thế này về sau không dám làm nữa. Bây giờ hần đã có thần công lại có hỏa thương trong tay, có bị bắt đi cũng không dễ.

Xảo Xảo vẫn hơi mệt mỏi, uống hết thuốc liền yên lành ngủ say trong ánh mắt chăm chú của Lâm Văn Vinh. Hần ra hiệu cho Lạc Ngưng, nàng đi ra ngoài với hần. Hai người ra khỏi phòng rồi, Lâm Văn Vinh nói:

- Lạc tiểu thư, tiểu thư có việc gì cần ta giúp đỡ thì cứ nói thẳng ra.

Hần vừa nói vừa mở cửa sổ, gió lạnh từ hồ Huyền Vũ thổi vào, trong lòng hần thấy chút khoan khoái. Lầu năm này vốn được xây dựng sang trọng tao nhã, vọng về phía xa, mặt hồ lấp lánh dưới ánh đèn lúc mờ lúc tỏ. Sóng nước óng ánh, diễm lệ vô ngần, khiến hần có một cảm giác thần tiên thoát tục. Lạc Ngưng cũng cảm thấy như vậy, nhìn cảnh sắc mặt hồ, liền cười và nói:

- Lâm đại ca, huynh thật khéo chọn nơi đây, quả là có con mắt độc đáo.

Lâm Văn Vinh gật đầu:

- Không phải là mắt ta độc đáo mà là ta hiểu tâm lý con người.

- Ủa, Lâm đại ca nói thế là sao?

Lạc Ngưng ngạc nhiên hỏi.

Lâm Văn Vinh lại có dịp huênh hoang một tràng lý luận tâm lý học:

- Đứng từ góc độ tâm lý học mà nói, ai chẳng muốn mình được ăn trên ngồi trốc mà cúi đầu xuống nhìn cả thiên hạ. Như vậy càng khiến cho người ta có được cảm giác thành công. Giống như hai chúng ta đứng trên này, ai ai cũng phải ngưỡng vọng, thế nên cảm giác rất dễ chịu.

Nàng nghĩ ngợi một lúc rồi gật đầu:

- Lâm đại ca, huynh nói có lý. Vua chúa quan lại tự cổ hầu như đều có cảm giác này.

Lâm Văn Vinh ha ha cười:

- Điều này không liên quan gì tới đề tài chúng ta bàn luận hôm nay, cô hãy cứ nói cần bọn ta giúp việc gì đi đã.

Lạc Ngưng cười, thầm nghĩ, cái đề tài tâm lý học này rõ ràng là hấn tán trước, bây giờ tự nhiên lại nói là không liên quan, đúng là tư duy linh hoạt khó ai theo kịp.

- Thật ra lần này ta đến tìm Xảo Xảo, có vài việc khó xử muốn cô ấy giúp đỡ.

Nói đến đây, Lạc Ngưng bỗng cúi gằm mặt xuống, xem ra việc lần này quả thực khó nói, chứ nếu không người khoáng đạt như cô không đến nỗi ngượng ngùng như thế.

Thấy vẻ mặt ơ ẹo của Lạc tiểu thư, hấn nghĩ, a đầu sao vậy, hay đang nghĩ chuyện xuân tình, muốn nhờ Xảo Xảo giới thiệu bạn trai chắc?

Hấn cười ha ha:

- Lạc tiểu thư, có gì thì cứ nói thẳng ra đi, Lạc Viễn là huynh đệ của tôi, cô lại là chị gái của nó, chúng ta đều là người một nhà cả, gì mà phải khách khí.

Lạc Ngưng trầm ngâm hồi lâu mới nói:

- Lần này ta đến tìm Xảo Xảo, thực ra có hai mục đích, nói thẳng ra thì cũng chỉ là một vấn đề. Ta muốn cô ấy quyên góp từ thiện.

Quyên góp từ thiện? Lâm Văn Vinh liền hiểu ngay. Trời ạ, từ thiện thì cứ nói thẳng ra là góp tiền từ thiện, không ngờ ở thời đại này đã có những suy nghĩ như thế. Lạc Ngưng quả nhiên là Kim Lăng đệ nhất tài nữ, sáng kiến này mà cũng nghĩ ra được. Cô em này muốn làm ăn thì chắc chắn cũng phải cỡ như ta, quả là nữ đại gian thương.

- Ủa, từ thiện? Từ thiện là cái gì vậy?

Lâm Văn Vinh giả bộ không hiểu.

Lạc Ngưng thấy cũng đã nói ra miệng rồi, bèn dứt khoát một hơi:

- Tức là quyên góp các nhà giàu trong thành mỗi người một vài lạng bạc, chuyên dùng cho mục đích từ thiện. Ta và mấy người bạn đã tổ chức một Từ Thiện đường, chuyên để cứu trợ cho các cô nhi.

Chà, thế khác gì hội chữ thập đỏ, cô Lạc Ngưng này ý tưởng thật là đi trước thời đại, thế nhưng cô ta là thiên kim tiểu thư tổng đốc Giang Tô, lại xinh đẹp hơn người, vẫy tay một cái, chẳng phải đầy người mang vàng bạc châu báu ùn ùn kéo tới hay sao? Cần gì phải bày ra quyên tiền này nọ?

Lạc Ngưng dường như đi guốc trong bụng hấn, nghiêm nghị bảo:

- Lâm đại ca, cha ta tuy là tổng đốc Giang Tô, nhưng là người thanh liêm chính trực, quyết không cho phép bọn ta tùy tiện lấy đồ của người khác. Ta tuy là nhất giới nữ tử, nhưng cũng hiểu rõ đạo lý này, những thứ tiền của phi nghĩa, ta quyết không thu nhận đâu.

Lâm Văn Vinh cười, không ngờ nha đầu này con người lại trình liệt như vậy, tài nữ như cô cũng hay đấy.

- Mấy năm trước chúng tôi cũng đi quyên góp từ thiện, nhưng gần đây thì những nhà giàu có thể tìm tới chúng tôi đều đã đến cả rồi, họ cũng đã quyên góp nhiều năm, bây giờ cũng chẳng còn hứng thú gì với việc này nữa, thế nên việc quyên góp từ thiện ngày càng khó.

Lạc Ngưng thở dài.

Lâm Văn Vinh bụng bảo dạ, thế cũng phải thôi, cô đến lần đầu, người ta còn nể mặt tổng đốc cha cô, thế nào cũng phải giúp đỡ ít nhiều. Nhưng hết lần này đến lần khác, cứ đến nhà người ta mãi, cha cô lại chẳng cho người ta được cái gì, thì làm người ta còn đâu nhiệt tình nữa. Người tốt thì có, nhưng không thể cứ như thế mãi. Lâm Văn Vinh là một tên đại lừa bịp, tất nhiên chẳng phải là nhà từ thiện gì, hẳn nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Các cô đã nhận nuôi bao nhiêu đứa trẻ rồi? Tầm bao nhiêu tuổi?

Lạc Ngưng gật đầu nói:

- Có hơn mười đứa, lớn thì mười một mười hai tuổi, nhỏ thì ba bốn tuổi.

Lâm Văn Vinh trầm mặc một lúc:

- Lạc tiểu thư, việc từ thiện này, ta có thể góp....

- Ôi thật à? Đa tạ huynh. Lâm đại ca, ta xin thay mặt bọn trẻ cảm ơn huynh!

Lạc Ngưng chưa kịp nghe hết đã vội cho rằng hẳn đồng ý liền vui sướng khôn xiết.

Lâm Văn Vinh nhăn nhó cười:

- Lạc tiểu thư, cô hiểu nhầm rồi, tôi không định góp tiền.

Lạc tiểu thư “à” một tiếng, sắc mặt tràn trề thất vọng. Lâm Văn Vinh thầm nghĩ, con a đầu này, cứ nghĩ tiền thì dễ kiếm lắm sao. Đây đều là tiền mồ hôi nước mắt của Xảo Xảo, làm gì có chuyện để cô ngồi mát ăn bát vàng như thế.

- Thế nhưng, ta có thể góp ý tưởng.

Lâm Văn Vinh nói tiếp.

Lạc Ngưng cũng chẳng vui vẻ gì hơn. Vì việc này cô đã phải chạy khắp nơi, kết quả đều như nhau cả, không thất vọng sao được. Lâm Văn Vinh lại thở dài, thầm nghĩ: “đại tiểu thư như cô suốt ngày chỉ muốn làm việc tốt, nhưng lại không nghĩ rằng việc tốt của cô cũng làm người ta nhăn tít à, lâu dài thế mãi sao được.”

- Để ta góp ý kiến cho cô. Lạc tiểu thư, chẳng phải cô là Kim Lăng đệ nhất tài nữ hay sao? BẠN bè của cô cũng đều là tài tử tài nữ cả. Thế thì trình độ thư họa đều không tồi. Sao không thu thập tác phẩm của mọi người lại, định ngày chiêu tập những đại gia thích chữ nghĩa rồi tổ chức bán đấu giá từ thiện?

Lâm Văn Vinh hiến kế.

- Bán đấu giá từ thiện? Bán đấu giá là sao?

Lạc Ngưng hỏi.

Bấy giờ hẳn mới giải thích khái niệm bán đấu giá cho Lạc Ngưng nghe một hồi, cô nàng trầm ngâm một lúc thầm nghĩ cách này quả thực rất tuyệt, không những làm rạng thêm tiếng tăm của các tài tử tài nữ mà còn thu về được rất nhiều tiền, quả là rất có lý.

Lạc Ngưng gật đầu:

- Lâm đại ca, bán đấu giá mà huynh nói ta chưa nghe thấy bao giờ, cũng không biết kết quả ra sao, nhưng ta có thể thử xem. Có điều, có thật là sẽ có nhiều người đồng ý đem nhiều tiền ra để mua tranh chữ không?

Lâm Văn Vinh gật đầu:

- Tất nhiên rồi, các cô đều là tài tử tài nữ mà, rồi đây đại gia thư họa đều sinh ra từ nhóm các cô. Nhưng người có nhân quang đều sẽ chịu rút hầu bao ra thôi. Ngoài ra cô cũng còn có thể thích đáng mà đem lại cho họ những món hời. Ví dụ, trên những bức thư họa đó ghi thêm tên tuổi người mua vào, rồi ghi lại thiện cử của họ vào sổ, như thế họ vừa được tiếng vừa được miếng, danh lợi song toàn, tốt quá còn gì?

Lạc Ngưng cắn răng đáp:

- Được, ta sẽ đi vận động bọn họ thử xem.

Lâm Văn Vinh mỉm cười:

- Cô cứ thử thoải mái đi, ta đảm bảo cô sẽ vừa ý, nếu khi ấy mà bán chạy thì nhớ để lại cho tôi vài bức với nhà.

Lạc Ngưng cười, không nói gì nữa. Hắn lại nói tiếp:

- Thế này đi, nếu đã có lòng thương người như vậy thì ta sẽ giúp đến cùng. Thế nhưng chuyện tiền bạc này cũng phải cân nhắc, những đứa trẻ đó nếu chỉ đưa cho chúng ít tiền, có thể nuôi sống được chúng, nhưng mai sau sẽ làm thế nào? Cô không thể nuôi chúng cả đời được. Dạy người ta ăn cá không bằng dạy người ta tự bắt cá ăn. Mấy đứa lớn cô cứ đưa tới tửu lâu để chúng tôi dạy dỗ, để chúng nó học việc bếp núc đi, còn Pháo đường, cứ ăn ở ngủ thoải mái, lương tính theo tháng. Bởi vì chúng còn đang học nghề, tạm thời ít thôi, mỗi tháng năm lượng, có được không?

Lạc Ngưng cảm động đáp:

- Lâm đại ca, huynh suy tính chu đáo quá, ta chỉ suy nghĩ làm sao nuôi chúng, chứ không nghĩ đến chuyện dạy chúng chút bản lĩnh tự lập. Đa tạ huynh lắm lắm, Lâm đại ca ạ.

“Cám ơn ta ư? Ha ha” Lâm Văn Vinh trong lòng thầm thấy nực cười: “lão tử bây giờ thuê trẻ con làm việc, ở thế giới kia là ra hầu toà rồi, ở thế giới này lại được người ta cảm ơn.” Hắn là kẻ làm ăn, những việc thua lỗ thì quyết không làm. Đằng nào ở tửu lâu cũng thiếu tay chân, mấy đứa nhỏ bây giờ một tháng tiêu tiền chả đáng bao nhiêu, tận tâm dạy bảo mai này sẽ trở thành cốt cán của tửu lâu, thế này gọi là có tầm nhìn xa trông rộng.

- Đúng rồi, chẳng phải cô có hai việc hay sao? Đây mới là việc thứ nhất, cũng coi như giải quyết xong rồi, nói tiếp việc thứ hai xem.

Lâm Văn Vinh cười và hỏi.

Vừa nói hết, Lạc Ngưng lại ngượng ngùng cúi đầu xuống. Lâm Văn Vinh thấy thế liền hiểu ngay được vụ này chạy đâu cho thoát, đều là nhằm tới tiền cả.

- Lâm đại ca, Kim Lăng chúng tôi hàng năm đều có Tái Thi hội, năm nay là lần thứ mười rồi. - Lạc Ngưng khẽ đáp.

Tái Thi hội? Trò này cũng có vẻ hay hay, nhưng mà chẳng dây mơ rễ má gì đến ta hết, đều là mấy tài tử tài nữ các người bày ra để làm dáng với thiên hạ, cuối cùng cũng là một hội tương thân với nhau, có can gì đến ta?

- Vẫn là việc vay tiền phải không?

Chỉ có chuyện tiền bạc mới có thể khiến cho người rộng rãi khoáng đạt như Lạc Ngưng thành ra thế này.

Lạc Ngưng càng cúi đầu xuống, ngập ngừng nói:

- Vẫn thiếu một nghìn lượng bạc.

Lâm Văn Vinh giật bản mình, trời ạ. Sao mà nhiều thế? Cái hội thơ vớ vẩn này mà lãng phí nhiều tiền đến thế sao? Mấy công tử tiểu thư này đúng là ném tiền qua cửa sổ. Cô Lạc Ngưng này đúng là thấy tửu lâu của ta mỗi ngày kiếm nhiều tiền nên mới đặc biệt chạy tới hoá duyên đây mà. Nhưng một nghìn lượng bạc, tửu lâu phải hai ba ngày mới kiếm được, cô tưởng moi tiền ra mà dễ thế sao?

Hắn lúng túng lắc đầu, Tiểu Lạc, cô thật thà quá. Nhưng bà chị tài nữ này chả hiền lành tí nào. Dù gì người ta cũng có câu “Thỏ không ăn cỏ quanh hang của mình”, cô ta lại cứ được đằng chân lân đằng đầu, hay nghĩ là Xảo Xảo sẽ không biết từ chối là gì? Được, Xảo Xảo là vợ ta, mọi việc đều nghe lời ta.

Lâm Văn Vinh đang cảm giận bất bình, bỗng nghe Lạc Ngưng nói:

- Thực ra ta cũng không tiện nói với Xảo Xảo, nhưng trước mắt thời gian bức bách, mấy lần trước những đại gia trong thành Kim Lăng chúng ta cũng đều đến tìm cả rồi, lần này khó mà quyền góp tiền.

Một ngàn lượng đâu phải là ít. Ở Kim Lăng thành, số đại gia đủ khả năng tài trợ một nghìn lượng cho cái cuộc thi thơ thần chết tiệt này cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, thế nên đi đâu cũng bị từ chối là phải, mà Lạc Ngưng lại không chịu dựa vào thế cha mình nên mới lâm vào đường cùng là đến tìm Xảo Xảo.

Lâm Văn Vinh hỏi:

- Tái Thi hội của các cô chẳng phải là do hội viên tổ chức ra đấy sao? Sao không thu tiền của họ, ví dụ như lệ phí ghi tên chẳng hạn.

Lạc Ngưng lắc đầu:

- Tông chỉ của hội thi là phải phát hiện ra thật nhiều nhân tài, còn nếu thu tiền thì ở đây e không được minh bạch.

Lâm Văn Vinh gật đầu. Ở thế giới trước hần từng thấy nhiều cuộc thi người mẫu, thi tài năng, cái nào mà sau lưng chả có trao đổi phong bì với quyền sắc? Lạc Ngưng ý thức được điều này quả là hạn hữu.

Lâm Văn Vinh trầm tư một lúc rồi hỏi.

- Thế lần thi này các cô đã mời những ai?

Thấy giọng điệu hần có chút mềm dẽo, Lạc Ngưng vội vàng đáp:

- Tái Thi hội danh tiếng vang xa, sẽ có rất nhiều tài tử từ khắp Giang Tô tới, đến lúc đó sẽ còn có học chính đại nhân giá đáo, có thể gọi là vô cùng náo nhiệt.

Học chính Đại nhân đích thân tới thăm, bọn tài tử thế nào cũng bon chen đổ xô tới. Lâm Văn Vinh gật đầu đáp:

- Lạc tiểu thư, một nghìn lượng này cứ để ta, nhưng ta có vài điều kiện.

- Lâm đại ca có điều kiện gì xin cứ nói.

Lạc Ngưng như người chết đuối vớ được cọc.

- Điều kiện của ta rất đơn giản.

Lâm Văn Vinh cười:

- Thứ nhất, lần thi này phải treo biển Thực Vi Thiên của chúng tôi lên, gọi là nhà tài trợ độc quyền cho Kim Lăng Tái Thi hội.

- Điều này...

Lạc Ngưng chần chờ một lát, cô lập tức nghĩ đến điều mấu chốt bên trong, thâm nghĩ, con người này đúng là gian xảo, bất cứ cơ hội nào cũng không bỏ qua. Nhưng tiền lệ này trước giờ chưa có, Lạc Ngưng nhất thời cảm thấy khó xử.

Lâm Văn Vinh cười:

- Lạc tiểu thư, điều này có gây tổn thất gì cho cô đâu, lại có lợi cho Thực Vi Thiên của ta, thế là trọn vẹn đôi đường, tốt quá còn gì?

Lạc Ngưng do dự một hồi, cắn răng đáp:

- Được, tôi đồng ý với huynh.

Lâm Văn Vinh cười nhạt:

- Thế gọi là lãi kép, Lạc tiểu thư, không phải khó xử như thế. Ngoài ra, tôi muốn những vật dụng của các cô, nào là văn phòng tứ bảo mực giấy bút nghiên, thuyền quan thuyền hoa, đèn lồng tơ lụa, giấy đi cầu, khăn mặt... đều phải in biểu tượng của Thực Vi Thiên ta.

Bòn tiền của ta, lão tử phải quảng cáo chứ, để Thực Vi Thiên có mặt ở khắp nơi, thọ sánh với trời, kiếm lại gấp trăm gấp ngàn số tiền đã mất. Lâm Văn Vinh thâm nghĩ.

Lạc Ngưng vừa bực vừa phiền, ở đâu ra điều kiện như thế chứ, mấy tên tài trợ kỳ trước tuy cũng vào hạng xỏ lá, nhưng chưa thấy ai mặt dày mười phân được như tên Lâm Văn Vinh này. Nàng thở dài, nếu thế thì, mọi hội thi vốn cao nhã thanh tao bỗng chốc lại trở nên hôi tanh mùi tiền mất, cũng không hiểu vì sao tên này lại nghĩ ra lắm điều kiện hà khắc đến thế.

Lâm Văn Vinh thì chẳng cần biết hôi tanh cái gì hết, đây chỉ là ai cần gì thì lấy cái đó, làm ăn là trên hết. Bọn tài tử tài nữ thói tha các người cứ chơi với thứ văn chương dương xuân bạch tuyết, còn lão tử đây chỉ thích văn học quần chúng là đủ.

- Lạc tiểu thư, cô không phải lo, để tỏ thành ý, Thực Vi Thiên chúng tôi sẽ đặc biệt cung cấp một vài tặng phẩm cao quý cho hội thi lần này.

Lâm Văn Vinh cười đề xuất.

Lạc Ngưng hỏi ngay:

- Tặng phẩm gì thế?

- Phàm là giai nhân tài tử tham gia hội thi, chúng tôi đều tặng một ô giấy dầu miễn phí.

Lâm Văn Vinh ha hả đáp.

- Chỉ e là phải in biểu tượng của Thực Vi Thiên lên mà thôi.

Lạc Ngưng rầu rĩ nói.

Lâm Văn Vinh sung sướng cười:

- Cần cái gì thì lấy cái đó mà thôi.

Thử tưởng tượng Kim Lăng một ngày mưa, trên đường phố bỗng tràn ngập ô giấy dầu, trên đều in ba chữ Thực Vi Thiên, thì Thực Vi Thiên này chẳng lẽ quá. Lạc Ngưng phục sát đất tên đang đứng trước mặt mình. Trước đây cảm thấy hắn rất có học thức, đối nhân xử thế cũng rất đặc biệt. Ai ngờ lần này lại khiến cho mình khổ đủ đường.

Nàng thở dài, thầm nghĩ không hiểu sao hắn lại vẽ ra được cái trò quỷ này, cứ thế này, Tái Thi hội nghiêm nhiên biến thành hội quảng cáo của riêng nhà hắn rồi. Trong lòng Lạc Ngưng rộn rịp cái cảm giác dè non sập bẫy cáo già, khóc không ra nước mắt.

83. Chương 81: Yêu Thỉnh

- Lạc tiểu thư, cô thấy điều kiện của ta quá đáng sao?

Lạc Ngưng khẽ chau mày, nhỏ nhẹ đáp:

- Lâm đại ca, những điều kiện này, quả thật khó thực hiện.

Lâm Văn Vinh nghiêm mặt:

- Lạc tiểu thư, thế này mà gọi là làm khó nhau sao? Ta thấy chưa chắc đâu. Cô có bao giờ nghĩ, đi quyên góp tiền của người khác như thế, trong mắt cô tuy là có trăm nghìn lý do, nhưng trong mắt người khác cũng là làm khó cho người ta không?

Lạc Ngưng khẽ cắn môi, cúi đầu trầm tư.

- Quyên tiền đúng là có lý do, nhưng tiền mỗi người kiếm được đều đâu có dễ, mồ hôi nước mắt cả. Ta nói câu này hơi khó nghe, Lạc tiểu thư, cô đừng chỉ nhìn vào túi tiền của người ta mà hãy nhìn cả vào dáng cày sau lưng họ nữa, mỗi xu kiếm được một ngày, muốn tiêu cũng phải lo nghĩ đủ bề. Cho dù tiền họ kiếm được là không trong sạch, nhưng người ta cũng phải gánh chịu bao xỉ vả và nhục nhã, họ cũng phải bỏ ra nhiều thứ. Việc từ thiện, cố nhiên nên làm, nhưng trong thiên hạ làm gì có cơm ăn miễn phí. Cô muốn có được mấy thứ đó mà lại không muốn trả giá, thiết nghĩ, những việc làm tốt đẹp như thế thì chẳng đến lượt cô đâu.

Lâm Văn Vinh tự đắc lên mặt nói. Lạc Ngưng ngẫm nghĩ lời nói của hắn, bỗng dưng phì cười:

- Lâm đại ca, muội công nhận những lời huynh nói rất đúng. Nhưng nói đi nói lại, huynh cho chúng tôi cơ hội, lần Tái Thi hội này há chẳng phải cũng là cơ hội của huynh đó sao? Giống như huynh nói, thế gọi là lãi kép, huynh có bị thiệt thòi đâu.

Lâm Văn Vinh phá lên cười, con a đầu này cũng khá thông minh, nói chuyện với nó cũng không phải quanh co nhiều, liền đáp:

- Nói như vậy thì... Lạc tiểu thư, cô đồng ý điều kiện của ta rồi phải không?

Lạc Ngưng cười:

- Lâm đại ca, đề nghị vừa rồi của huynh, muội nghĩ là có thể đáp ứng. Chỉ cần chúng tôi viết mấy lời lên thiết kế hoa văn này, cho mọi người và nhớ biểu tượng của các huynh, lại không ảnh hưởng tới không khí tao nhã của Tái Thi hội là được rồi. Huynh thấy thế có được không?

Lâm Văn Vinh gật đầu, cũng biết đây là những gì cô ta có thể làm hết mức. Ở thời đại này, quảng cáo vẫn là một việc mới mẻ, nếu làm quá tay khéo lại phản tác dụng.

Lạc Ngưng bỗng thở dài:

- Lâm đại ca, huynh trông muội đi khắp nơi để quyên tiền cho hội thi, có phải có chút coi thường không?

Lâm Văn Vinh nghiêm nghị đáp:

- Còn phải xem mục đích của cô đã. Nếu cô chỉ muốn kiếm chút tiếng tăm, tuyên truyền cho cái mỹ danh Kim Lăng đệ nhất tài nữ của cô, thì ta có chút coi thường, nhưng tin chắc cô không phải hạng người như thế.

Lạc Ngưng cảm động cười:

- Lâm đại ca, đa tạ huynh đã nói thật trước mặt muội. Thật ra, mỗi người đều có những ước muốn. Muội cũng không phải ngoại lệ, từ bé đã thích thơ từ ca phú, đã tập hợp các tài tử tài nữ trong thiên hạ lại, mọi người cùng nhau thoả thích nói chuyện, sáng tác thi phú. Đây chính là ước vọng của muội. Còn cái danh tài nữ chi đó chỉ là hư danh, còn là gánh nặng nữa, có gì hay đâu.

Người con gái như Lạc Ngưng đây, sinh trưởng trong gia đình phú quý, có ước muốn như thế cũng không lạ. Điều hiếm có là cô ấy có thể quan tâm đến những cô nhi không người chăm sóc kia. Về điều này mà nói, quả là một cô gái thú vị.

Lâm Văn Vinh gật đầu:

- Mỗi người đều có quyền theo đuổi ước muốn của mình. Lạc tiểu thư, ta rất khâm phục dũng khí của tiểu thư. Nhưng ước muốn và thực tại cũng có khoảng cách, tuyệt đối không nên quá đắm chìm trong mộng tưởng mà thoát ly thực tại.

Nói xong lời này, hắn thăm thở dài, phụ nữ đều là những nhà chủ nghĩa lãng mạn, luôn thích tự vẽ ra một tương lai đẹp đẽ mà chẳng hề hay biết nỗi gian khổ của cõi đời này.

Lạc Ngưng cảm động:

- Lâm đại ca, đa tạ lời khuyên bảo thẳng thắn của huynh, muội xin ghi lòng tạc dạ, nhưng mà...

Cô bỗng mỉm cười nói tiếp:

- Tái Thi hội lần này huynh đưa ra một vài điều kiện, thế muội cũng có thể đưa ra một yêu cầu nho nhỏ chứ?

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên:

- Cô còn có yêu cầu gì à? Đã nói rồi, một ngàn lượng là một ngàn lượng, thêm một lượng nữa ta cũng không đào thêm được. Ta bần xin lắm, một xu cũng không được.

Lạc Ngưng cười phá lên:

- Lâm đại ca không cần phải nói đùa như thế. Yêu cầu này của muội không liên quan tới tiền bạc, chỉ là thay mặt bản thân đưa ra thôi.

- Bản thân cô?

Lâm Văn Vinh cũng cười:

- Bản thân cô đưa ra yêu cầu gì? Đừng có suy nghĩ không an phận đấy nhé, con người tôi nguyên tắc lắm.

Lạc Ngưng nghe hần pha trò, chỉ cười nói:

- Muội muốn mời Lâm đại ca đến tham gia Tái Thi hội lần này.

- Mời ta tham gia?

Lâm Văn Vinh giật thót, thế không phải là xỏ hần sao? Hần cũng có chút hiểu biết, học thuộc mấy bài tiểu thi còn được, những thứ khác thì quả thực không làm nổi. Hội thi đó tức cảnh làm thơ, phải dựa vào thực lực, không làm bậy được.

- Lạc tiểu thư, thế này chẳng phải là cô cố tình làm xấu mặt ta sao? Dựa vào kiến thức của ta, mấy việc ngâm thơ viết câu đối ta làm sao nổi?

Một phút khiêm tốn hiếm có có Lâm Văn Vinh.

Lạc Ngưng lắc đầu, thành thật trả lời:

- Lâm đại ca nói sai rồi. E là huynh chưa biết, bốn bức thiên cổ tuyệt đối treo trên lầu bốn ở Thực Vi Thiên, không chỉ nổi tiếng khắp Kim Lăng thành mà còn vang danh tới chư huyện Giang Tô này, mỗi ngày các tài tử đến thưởng thức bộ thiên cổ tuyệt đối này nườm nượp không ngớt... Nếu huynh không có tư cách tham gia Tái Thi hội lần này thì trong Kim Lăng thành này còn có mấy người?

Đấy, đa tài khổ thế đấy, Lâm Văn Vinh tự mãn lắc đầu thở dài:

- Được lời mời của Lạc tiểu thư là một việc đáng cho người ta ngưỡng mộ. Nếu đã thế, ta xin đến học hỏi một phen. Nhưng cũng xin nói trước đừng bắt tôi làm thơ từ gì cả, con người tôi quen tính khiêm nhường. Các cô cứ ngâm thơ, còn ta ngồi uống rượu, ngắm mỹ nữ là đủ vui.

Bỗng hần đổi giọng, nói:

- Nhưng ta vẫn có chút lo lắng.

- Lâm đại ca lo lắng chuyện gì?

- Điều ta lo là, nhờ chẳng may đoạt mất cái tên Kim Lăng đệ nhất tài tử thì thật ngại quá.

Hần dương dương tự đắc nói:

Trông bộ dạng kinh ngạc của Lạc Ngưng, Lâm Văn Vinh cười đáp:

- Còn ai xứng danh đệ nhất tài tử tính ngược từ dưới lên trên như ta chứ?

Lạc Ngưng che miệng cười:

- Lâm đại ca khiêm tốn quá rồi. Nếu huynh mà là đệ nhất đếm từ dưới lên thì e rằng ở Kim Lăng này chẳng còn tài tử nữa.

Vị tiểu thư này đánh giá ta cao quá, Lâm Văn Vinh được khen ngợi nhưng lại có chút âu lo, may mà đầu óc hần vẫn tỉnh táo không thì đã bị làm cho lú lẫn, liền gật đầu:

- Nếu đã thế, thì lần này ta sẽ đi uống rượu thưởng hoa một phen thôi.

Lạc Ngưng nghe hần ví hội thi với chuyện ngắm hoa uống rượu, trong lòng thấy bức tức mà vẫn buồn cười, thở dài đáp:

- Huynh chỉ muốn đến uống rượu thưởng hoa thôi thì cũng được, lúc đó không chỉ có tài tử khắp nơi đổ về mà có cả các thiên kim tiểu thư khuê khác cũng quá bộ ghé thăm, đại ca huynh tỉnh thật đấy. Những đợt

thi trước đều có nhiều giai thoại về các tài tử giai nhân, lần này tôi tin rằng cũng không để Lâm đại ca thất vọng.

Đây, ta biết mà, hội thi thơ thần cái quái gì chứ, ruột cuộc cũng chỉ là hội tập hợp người quen. Nhưng mà nếu được đi ngắm mỹ nữ thì cũng bỏ mất. Lâm Văn Vinh thầm nghĩ.

Thấy Lạc Ngưng vẻ mặt an nhiên, có vẻ như vô cùng trông mong hội thi lần này, hắn không nhịn được cười:

- Ta quên mất, Lạc tiểu thư cũng là cô nương khuê các đang chờ người dạm hỏi, những giai thoại như thế e là nên để cho Lạc tiểu thư cả.

Lạc Ngưng chỉ cười nhạt:

- Những lời Lâm đại ca nói chỉ là trêu chọc tôi phải không. Lạc Ngưng tuy là nhất giới nữ tử, nhưng những chuyện trai gái, trước giờ chưa từng nghĩ đến, Lâm đại ca đừng đùa nữa.

Thấy vẻ mặt Lạc Ngưng thản nhiên, không chút dao động, Lâm Văn Vinh trong lòng vài phần kính phục. Người con gái này quả là biết chừng mực. Lạc Ngưng là tỷ tỷ của Lạc Viễn, với nguyên tắc thô không ăn cỏ quanh hang của mình, hắn cũng không đùa cợt quá mức nữa. Có điều hắn lại quên rằng mình đã ăn mất cả hang của Xảo Xảo.

Lạc Ngưng là một người con gái rất có chủ kiến, nói xong chuyện bèn vội vã đi mất, nói là hội thi sắp đến gần, công việc chuẩn bị tất bật không thể ở lại lâu. Lâm Văn Vinh thầm nghĩ, lúc cần tiền của ta thì có nói như thế đâu, xem ra cũng là một kẻ khôn khéo so bì được với lão tử ta đấy.

Lạc Viên và Đồng Thanh Sơn không lâu sau đã quay về, hai người trông thấy Lâm Văn Vinh liền không khỏi bàng hoàng, Đồng Thanh Sơn vui mừng nói:

- Đại ca, huynh đã về rồi.

Lạc Viễn đứng đằng sau, mặt cũng tràn đầy phấn khởi. Lâm Văn Vinh cười:

- Không về thì làm gì nữa? Chẳng nhẽ ở lại ăn tết trong ổ cướp hay sao?

Lạc Viễn cũng cười:

- Đệ và Thanh Sơn nghe tin huynh quay về lập tức đến Tiêu gia, ai ngờ ngồi trong phòng khách đợi huynh cả trưa mà không thấy đâu, chỉ khổ Quách công tử phải ngồi tiếp chuyện bọn đệ nữa ngày trời.

Trước mặt em vợ, Lâm Văn Vinh đâu thể nói là cả buổi chiều trốn việc đi tán gái, chỉ đành cười:

- Lúc chiều có chút việc gấp, Tiêu đại tiểu thư phái huynh tới Thê Hà tự.

Đồng Thanh Sơn kinh ngạc:

- Đại ca, huynh làm gì được Tiêu đại tiểu thư rồi sao?

Trời ơi, Thanh Sơn sao vẫn thô tục quá vậy, nhưng mà cái chữ “làm” này cũng khá tinh tế, ta thích! Lâm Văn Vinh nhịn cười, nói:

- Chưa được gì, chỉ đang làm thôi.

Đồng Thanh Sơn đọc sách vở chẳng bao nhiêu, chỉ nghĩ gì nói vậy nhưng lại rất hợp khẩu vị Lâm Văn Vinh. Lạc Viên kia cũng chẳng phải là hạng công tử học hành đứng đắn gì, chỉ gượng nhịn cười, nói với Lâm Văn Vinh:

- Đại ca, nghe nói Tiêu đại tiểu thư thường xuyên, bên ba bên ngoài, đệ chưa từng gặp cô ta. Chỉ nghe đồn cô ta sắc đẹp chìm sa cá lặn, quốc sắc thiên hương, có cơ hội giới thiệu giúp đệ nhé.

Nói đến đại tiểu thư, Lâm Văn Vinh chỉ có nước cười khổ, hai người hoàn toàn không cùng một con đường, sao ta có thể giới thiệu giúp tiểu tử nhà người được. Nhìn ánh mắt ranh mãnh của Lạc Viễn, Lâm Văn Vinh cười:

- Đúng là trông cũng xinh đẹp, nhưng tính khí thì còn phải xem đã, sao so bì được với Lạc tiểu thư tỉ tỉ của đệ.

- Đúng rồi, đại ca, tỷ tỷ của đệ đến tìm huynh làm gì?

Lạc Viễn đang đi lên thì bắt gặp Lạc Ngưng đang rời khỏi, chẳng nói một câu.

- Tỷ của đệ á, là cô ta gửi thiệp mời ta đến.

Lâm Văn Vinh cười the thé, đem kể hết chuyện Lạc Ngưng cầu cứu mình ra.

Lạc Viễn cũng biết đến hội thi thơ lần này, liền gật đầu:

- Đại ca, tỷ tỷ này của đệ á, cái gì cũng tốt, có điều hơi cứng rắn quá. Việc hội thi lần này có phải riêng mình tỷ ấy xuất đầu lộ diện đâu? Cái tên Kim Lăng đệ nhất tài tử Hầu Dược Bạch kia, chủ động nhận gánh vác việc từ thiện lại bị từ chối.

Điển cố Kim Lăng đệ nhất tài tử và Kim Lăng đệ nhất nữ tử này Lâm Văn Vinh cũng biết, hắc cười ha hả:

- Ta lại nghe nói cái tên tiểu Hầu này theo đuổi tỷ tỷ của đệ chặt lắm.

Lạc Viễn gật gù:

- Quả đúng là như thế. Họ cùng ở trong một thi xã, cơ hội gặp mặt cũng nhiều, tên Hầu Dược Bạch đó thường mượn cơ đến tìm tỷ ấy nói chuyện thơ từ, đệ thấy mà phát bực chứ đừng nói người khác. Đệ cho rằng tỷ tỷ không đồng ý để hắn giúp cũng có lý.

Lạc Ngưng quả là một người con gái có chí khí, Lâm Văn Vinh nhớ lại lời cô ta từng nói, thở dài:

- Tỷ tỷ của đệ là một người dám theo đuổi ước mơ. Làm được điều này không phải dễ.

Lạc Viễn nhìn Lâm Văn Vinh một lát, bỗng cười:

- Đại ca, đệ khuyên huynh đừng có ý định gì với Lạc tỷ thì hơn.

- Phì...!

Lâm Văn Vinh đang uống một ngụm nước trà liền phun ra tung toé. Cái tên tiểu Lạc này, thật đúng là “Ngũ bất kinh nhân tử bất lưu”, nói chuyện thẳng thừng, lão tử thật không chịu nổi. Xem ra chọn hắn làm tiểu đệ quả là không lầm.

- Tiểu Lạc à, nếu đệ đã nói thẳng như thế thì ta cũng không ngại nói thẳng với đệ.

Lâm Văn Vinh vỗ vai Lạc Viễn:

- Huynh chả có hứng thú gì với tỷ tỷ của đệ hết, mang cái danh tài nữ, ta chỉ dám đứng từ xa mà ngưỡng vọng. Đệ về bảo với cô ấy là, tuyệt đối đừng có mà thích ta đấy nhé. Ta đây sức cuốn hút lớn, ai từng tiếp xúc cũng đều biết cả.

Thanh Sơn đứng bên nói:

- Đại ca, đệ thấy Lạc tiểu thư rất tốt, trông cũng dễ coi, lại là bạn thân với Xảo tỷ của đệ. Hai người ở cùng nhau không đánh nhau đâu, nếu không thì huynh cứ lấy Lạc tiểu thư, rồi cũng làm bạn luôn với tỷ tỷ của đệ.

Trời đất ơi, cái đồ súc sinh. Người rồi cuộc muốn tốt cho ta hay muốn tốt cho chị người, những lời này mà cũng nói ra được. Ta đâu phải hạng người tùy tiện như vậy?

Lạc Viễn ha ha cười:

- Đại ca, không phải là đệ coi thường huynh đâu nhé. Tỷ tỷ của đệ từng nói, ý trung nhân của tỷ ấy phải là một kỳ nam tử cái thể, từng trải sự đời, tấm lòng rộng mở, phải có trí tuệ, văn võ song toàn, thiếu một là không được.

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên hỏi:

- Sao những ưu điểm này của ta, tỷ tỷ nhà đệ đều phát hiện ra vậy?

Lạc Viễn cười phá lên, hắn và Lâm Văn Vinh biết nhau đã lâu, sớm quen với tính cách của Lâm Văn Vinh, phải nói là thông minh cơ trí, đại ca mà nhận là thứ hai thì chẳng còn ai dám cho mình đứng thứ nhất. Thế

nhưng mặt văn thái phong lưu thì còn kém lắm. Lần trước ở Diệu Ngọc phường, không biết hần học võ lòng ở đâu được một bài tiểu thi, đánh cắp trái tim của Thái Tiên Nhi tiểu thư. Cửa văn thái phong lưu thì chắc chắn thông qua nổi, chỉ luận được võ công sát địch, thế nên Lạc Viễn chân thành khuyên đại ca tránh xa tử tử, thực sự hần đã từng thấy quá nhiều trường hợp bị đả kích rồi.

Lâm Văn Vinh nghĩ: “Nha đầu này nhân quan cũng cao gớm, văn thái võ công gì chứ, có kiếm ra cơm không? Lão tử có tuyệt thế thần công thần thương hộ thể mà còn không thể kiếm tiền nuôi gia đình được. Bọn nha đầu này đọc tiểu thuyết tình cảm nhiều quá rồi chắc, nằm mơ giữa ban ngày. Tưởng lão tử phải chu toàn mọi việc từ trên xuống dưới, coi trọng việc thi thố mấy kì thuật kia nhằm theo đuổi tiểu nha đầu người hết lòng ư, e rằng người quá cao ngạo rồi, đối với việc này lão tử không chút hứng thú.”

Ba tên cùng phá lên cười, kết thúc một đề tài thô thiển. Lâm Văn Vinh và hai huynh đệ lại nói những chuyện đã gặp phải mấy ngày nay, Lạc Viễn cảm hận nói:

- Bọn phỉ nhân của Bạch Liên giáo này thật điên cuồng, chúng cướp bóc giết chóc khắp Kim Lăng, vô ác bất tác. Đáng tiếc dưới tay cha đệ đều là mấy quan binh tuần phòng, không làm gì được bọn Bạch Liên giáo. Đồ chỉ huy sứ độc ban Trình Đức phái lực doanh tới, nhưng lão già này hình như có quan hệ với bọn Bạch Liên giáo.

Từ đêm đó, Đào Đông Thành dẫn binh mã lực doanh xông lên núi, Lâm Văn Vinh liền hiểu ra ngay Trình Đức, Đào Đông Thành và Bạch Liên giáo có câu kết với nhau, đứng sau lưng ba tên này còn có một chủ tử khác. Nhưng đáng tiếc hôm đó không nhìn thấy diện mạo tên chủ tử này, giọng nói cũng không nghe thấy, trong lòng hần thấy nuối tiếc. “Nhưng tập hợp nổi thế lực ba phương lại một chỗ, tên chủ tử này thế vị không phải tầm thường,” Lâm Văn Vinh thầm nghĩ: “Lão Lạc Mẫn tổng đốc Giang Tô cha của tiểu Lạc này cũng nên suy xét lại, lúc nào bớt chút thời gian sang thăm viếng lão hồ li đấy thì hơn.”

- Phải rồi, tiểu Lạc, đạo này Hồng Hưng và Hắc Long Hội ra sao rồi?

Lâm Văn Vinh nghĩ đến việc này bèn hỏi.

Đổng Thanh Sơn vỗ bàn, hậm hực trả lời:

- Thăng Ngô Chính Hổ khôn nạn, càng làm càng không ra gì, bên Thành Nam gây rối càng ngày càng nhiều, đều là do Ngô Chính Hổ chỉ điểm, nếu Lạc Viễn không cố khuyên đệ thì đệ đã động thủ rồi.

- Ồ?

Lâm Văn Vinh có vẻ thích thú, nhìn Lạc Viễn

- Tiểu Lạc, đệ thấy việc này thế nào?

Mắt Lạc Viễn bỗng sáng ngời:

- Không phải là không báo thù mà là chưa đến lúc, cứ cho chúng giương oai diễn võ vài ngày đã. Chờ đúng lúc chúng đang đắc ý, chúng ta đã chuẩn bị đầy đủ, tập trung lực lượng đánh một đòn thôi là chúng không dám ngạo mạn nữa rồi.

Lâm Văn Vinh cười, được biết Trình Thụy Niên hậu thuẫn cho Hắc Long Hội, Lạc Viễn đầu chí càng sục sôi. Trình Thụy Niên chỉ là hậu thuẫn cho Hắc Long Hội mà thôi, Lạc Viễn lại là một trong những người gánh vác Hồng Hưng, chỉ dựa vào thân phận này của Lạc Viễn, Hồng Hưng đã có được chỗ đứng bất bại rồi. Dựa vào sự thông minh của Lạc Viễn và tài giỏi của Đổng Thanh Sơn, tuy giờ này thực lực Hồng Hưng tạm thời còn yếu nhưng sẽ có đột khởi. Nói về chuyện của Hồng Hưng, Lâm Văn Vinh không muốn quan tâm quá nhiều, chỉ cần hai huynh đệ này là đủ an tâm rồi. Những việc này cứ nhờ cậy vào họ, trải nghiệm trắc trở để mà trưởng thành.

- À này tiểu Lạc, cha đệ có biết việc đệ gia nhập Hồng Hưng không?

Lâm Văn Vinh chợt hỏi.

Lạc Viễn lắc đầu:

- Đệ cũng không rõ, cha chỉ bảo đệ phải thân cận hơn với đại ca, nói huynh là quý nhân của Lạc gia, những việc khác đệ có hỏi cha cũng không nói.

“Quý nhân, quý cái đầu, lão già này, đúng là lão hồ li, nếu không ngoài dự đoán thì việc Lạc Viễn gia nhập Hồng Hưng, Lạc Mẫn biết từ lâu rồi. Còn vì sao lão không ngăn cản, một là vì lý do mình là quý nhân gì gì đó, mặt khác có lẽ là muốn lợi dụng Hồng Hưng, chống chọi với Hắc Long Hội mà Trình Đức đang hỗ trợ. Lôi kéo cả con trai vào cuộc, lão hồ li này bỏ ra không ít vốn đấy nhỉ, sao lão lại tin tưởng ta nhiều thế?” Lâm Văn Vinh nghĩ ngợi một lúc vẫn không ra. Nhưng có một điều hắn dám khẳng định, cho dù lão hồ li này tự nguyện hay là bị ép buộc, thì bây giờ lão vẫn đứng về phía mình, chạy đâu cho thoát.

Chắc hẳn rồi, Lâm Văn Vinh ít nhiều yên tâm hơn, còn những vấn đề khác tốt hơn hết là chờ khi nào có cơ hội gặp lão hồ li kia rồi nói sau. Ba huynh đệ lại nói chuyện thêm một lúc, Lâm Văn Vinh lo lắng cho bệnh tình của Xảo Xảo bèn đi lên lầu, thấy ny tử này đang ngủ rất say, trong mộng còn lộ ra một nụ cười ngọt ngào, thấy thế, Lâm Văn Vinh thấy nhẹ nhõm bao nhiêu.

Hắn bỗng nảy ra một ý nghĩ, nếu Ngọc Sương, Thanh Tuyền và Xảo Xảo mà ở cùng nhau thì liệu sẽ ra sao? Họ có đánh nhau không nhỉ? Ôi, điều này nghĩ mà nhức đầu.

84. Chương 82: Cao Thủ

Hôm nay liên tiếp gặp hai tiểu mỹ nhân Ngọc Sương và Xảo Xảo. Tuy trong lòng tuy vui vẻ thoải mái nhưng vẫn thấy không trọn vẹn. Ngọc Sương thì phải ăn chay niệm phật trong miếu hoà thượng, Xảo Xảo lại đang sinh bệnh, còn bị cha của Xảo Xảo đuổi ra ngoài. Lâm Văn Vinh cảm thấy đáng tiếc. Hắn chỉ đành lắt đầu, đi được một đoạn, bỗng thấy xung quanh có điều gì khác lạ.

Bình thường con đường nhỏ này hắn đi qua không biết bao nhiêu lần, tuy cũng tịch tịch yên ắng nhưng chưa bao giờ như hôm nay, tuyệt không một bóng người.

Lâm Văn Vinh bây giờ cả sáu giác quan đều căng lên, còn đang hồ nghi thì tai bỗng nghe tiếng gió, quay đầu lại thì thấy hai bóng đen nhanh như chớp lao về phía mình.

Sau khi được Tiêu Thanh Tuyền truyền cho một nửa công lực, hắn phản ứng nhanh nhẹn hơn bội phần, nhân lực cũng nhạy hơn, từ xa xa thấy hai người kia bước chân thoăn thoắt mà mạnh mẽ, rõ ràng đều là người có võ công. Lại thấy xung quanh vắng vẻ, hắn không thể không nhận ra rằng hai người kia rõ ràng đang nhắm vào mình.

Ngay lúc đó, cũng hai bóng đen khác vô thanh vô tức xuất hiện ngay sau lưng hắn cùng với hai người trước mặt, bao vây hắn vào giữa.

Lâm Văn Vinh đưa mắt quan sát, thấy bốn tên đều là hạng sức dài vai rộng, cánh tay to suýt soát bắp chân, vẻ mặt hung dữ, oai vệ đứng đó.

Mẹ kiếp, ngạo mạn như thế chẳng phải chỉ là mấy tên lâu la thôi sao, người tướng người là quân thành sao? Lâm Văn Vinh chửi thầm trong bụng, miệng ngoài lại cười và nói:

- Các vị huynh đài đêm hôm khuya khoắt chặn đường tại hạ không hiểu là vì có gì?

Một kẻ có vẻ là tên cầm đầu to giọng:

- Lâm Tam, công tử nhà chúng ta mời người đi một chuyến. - Hắn nói giọng ồm ồm, xem chừng là con nhà võ.

- Công tử? Công tử nào thế?

Lâm Văn Vinh hỏi, trong đầu lại nghĩ những điều khác.

Bốn tên này khí thế hùng hổ. Cái vị công tử gì đó hắn có thù oán gì với hắn. Trong Kim Lăng thành, Trình Đoan Niên chưa hề xung đột trực diện với hắn, chỉ có Đào Đông Thành được coi là có thù, đây chẳng phải là bọn do Đào Đông Thành phái tới hay sao?

- Ta và Đào công tử nhà các người không thân không thù, muộn thế này công tử còn mời đến làm gì?

Lâm Văn Vinh dò hỏi.

- Đừng nhiều lời, mau đi theo bọn ta.

Tên ra dáng lão đại kia quát lớn, đưa tay ra định kéo Lâm Văn Vinh đi.

Bốn tên trước mắt xem chừng đều có võ công, tên kia vừa đưa tay ra, động tác nhanh gọn trong nháy mắt đã ở ngay trước mặt Lâm Văn Vinh. Người ngoài nhìn cũng cảm thấy hoa mắt chóng mặt.

Lâm Văn Vinh ban đầu cũng giật mình, nhưng nhìn kỹ lại, động tác của người kia hình như chậm lại. Hắn thầm mừng nghĩ, lão tử cũng là cao thủ, sợ gì hắn chứ. Yếu quyết đánh nhau thâm minh của hắn, nói trăm câu không bằng đánh một quyền, không thèm lên tiếng bèn nhắm đúng vào cổ tay cái tên đang hung hăng đánh tới.

Lâm Văn Vinh được Tiêu Thanh Tuyền truyền cho một nửa công lực, nhãn lực và phản ứng đều hơn trước trăm lần, khí lực vô cùng, chỉ kém chiêu thuật. Nhưng chiêu thuật trong thiên hạ đều dùng để đánh người, tuy thiên biến vạn hoá nhưng mục đích cũng chỉ một là đả bại người khác. Hắn không thích luyện võ, tuy lười biếng nhưng lại rất hiểu đạo lý này, liền nghĩ rằng lão tử không biết chiêu thuật cũng không tấn công, chỉ cần thấy chiêu phá chiêu, không để cho tiểu tử này đánh trúng là được.

Lúc đó hắn tập trung hết khí lực và nhãn lực, giáng một quyền ngay khi tên kia xông lên đánh tới, chặn được nắm đấm của hắn. Tuy khí thế hùng hổ nhưng Lâm Văn Vinh cũng không thua kém, hàm ý lấy vô chiêu thắng hữu chiêu.

Tên hán tử kia cả kinh, thầm nghĩ, tên tiểu tử này sức lực cũng khá, không chặn hắn nữa, vội đổi chiêu bèn đá một cước về phía hắn. Ba tên đứng bên cạnh tưởng đại ca nhường hắn, mất hết kiên trì bèn gọi:

- Đại ca, mau tóm nó lại đây.

Vừa dứt lời bỗng chúng thấy có gì đó bất thường. Hoá ra tên tiểu tử Lâm Tam này không những chặn được một cước của đại ca mà còn thuận thế đấm một quyền vào ngực hắn, khiến lão đại lui hai bước.

- Đối phương không dễ địch, tất cả cùng xông lên.

Ba tên cùng hò hét, khoa chân múa tay lao tới.

Câu này Lâm Văn Vinh đã từng nghe qua trên phim ảnh, không những không sợ mà còn mừng thầm, cả câu đều đã nói rõ công phu của lão tử đã đạt đến mức làm cho kẻ địch phải công nhận, nghe mà sướng tai.

Tiêu Thanh Tuyền tuy còn trẻ tuổi, nhưng do cơ ngộ sư môn, đã sớm trở thành cao thủ giang hồ, Lâm Văn Vinh chỉ được một nửa phần công lực của nàng nhưng đã không thể coi thường, cho dù gặp phải nhân vật võ lâm nhất lưu cũng đủ sức tự bảo vệ mình.

Hắn đang đắc ý bỗng thấy vai nhói đau, ra là bị đánh úp từ phía sau. Dựa vào võ công của hắn bây giờ, cho dù chiêu thức có kém một chút cũng không đến nỗi để ba tên này chiếm thế thượng phong, nhưng vừa rồi hoàn toàn là do kinh nghiệm chiến đấu ít ỏi lại thêm quá ư đắc ý nên mới bị như thế.

Lúc này, hắn cũng thuộc loại da trâu thịt dày, bị một đòn như thế đã thấm vào đâu. Thế nhưng lại bị kích động đến thịnh nộ. Mẹ kiếp, lão tử cũng là cao thủ, đến bốn thằng mà cả bọn các người cũng không đánh nổi thật mất mặt.

Hắn hét lên một tiếng xông tới, đánh với bốn tên kia một hồi, trúng vài đòn, kinh nghiệm đánh nhau bỗng càng lúc càng phong phú, vận dụng công lực cũng càng thuần thục.

Dần dần, trong mắt hắn, bốn tên này động tác càng lúc chậm, đầu đầu cũng là sơ hở. Cuối cùng hắn cũng được nếm trải mùi vị của cao thủ. Sau mười chiêu, tuy bị bốn người vây kích, Lâm Văn Vinh vẫn né ngang tránh dọc, không những không bị trúng đòn mà bước chân càng linh hoạt, xuất quyền càng thâm hiểm, khí thế ngùn ngụt, chiêu nào cũng vào chỗ hiểm.

Bốn tên hán tử kêu ca không ngớt, tên Lâm Tam này quanh đi quẩn lại vẫn chỉ là mấy thức “Hắc hổ đào tâm”, “Tiên nhân thâm đào”, động tác chẳng theo chính quy, không biết đẳng nào mà lần, khống chế được cả bốn tên. Chúng hợp lực lại cũng không làm gì được hắn, lại còn nếm trải được câu nói “Loạn quyền đả tử lão sư phó”.

Lâm Văn Vinh càng đấu càng hăng, càng đấu càng thấy nhẹ nhàng. Hắn tin chắc rằng kiến thức qua thực tiễn mới là thật, chiêu thuật học được từ đánh lộn mới thực dụng, cho dù là La Hán quyền hay Thiếu Lâm

trường quyền, chiến đấu thắng lợi thì mới có ý nghĩa. Từ khi có được công lực của Tiểu Thanh Tuyền chưa được đánh đắm lần nào, bây giờ tự dưng có được cơ hội luyện tập tốt như vậy, lại là một chọi bốn ai lại để lỡ mất.

Lại có thể lực dồi dào hỗ trợ, Lâm Văn Vinh hùng hổ như vừa uống mười viên viagra, nếu không có ý định dùng bốn tên này để luyện tay chân thì đã kết thúc trận đấu từ lâu rồi. Cuối cùng hắn cũng được ném cảm giác được làm cao thủ. Cảm giác này thật sảng khoái!

- Tứ Hổ, dừng tay cả đi.

Một giọng nói từ phía sau vọng tới. Bọn Tứ Hổ vội vã nhảy sang một phía, dừng tay bất động.

Bọn họ đều đã dừng lại nhưng Lâm Văn Vinh thì chưa, chân bước càng mau lẹ. Bốp! Bốp! Bốp! Bốp! Hắn tung ra bốn quyền vào ngực bọn Tứ Hổ, đánh cho bốn tên đại hán phải bay lui một quãng, liêu xiêu đứng không vững nhất loạt ngã chổng vó.

- Người... người có biết luật lệ giang hồ không đấy hả?

Tên lão đại mồm thở ra máu điên tiết nói.

Bốn chúng mày đánh một mình ta, bây giờ lại nói chuyện luật lệ với lão tử nữa à? Lâm Văn Vinh lạnh lùng cười, đáp:

-Tứ Hổ cơ à, có tin là ta cho các người biến thành Tứ Hổ không?

Bốn tên tức tối lườm Lâm Văn Vinh nhưng không dám nói năng gì.

Lâm Văn Vinh lại nhìn kẻ vừa lên tiếng ngăn chặn kia, thấy y điềm nhiên ngồi trên một con bạch mã, mắt to mày đậm, trông thật chững. Mẹ kiếp, không cười ngựa trắng một hôm thì người chết à?

Lâm Văn Vinh trong bụng chửi thầm nhưng vẫn cười:

- Đào công tử, muộn thế này rồi còn ra ngoài đi dạo sao?

Đào Đông Thành nhìn bọn thủ hạ Tứ Hổ của mình thầm nghĩ, hôm đó thấy tụi bay có chút bản lĩnh, hạ gục không ít hảo hán mới dốc sức lôi kéo tụi bay. Hôm nay đến cả một tên nô tài nhà người ta cũng đánh không lại, thật mất mặt ta. Y nhìn Lâm Văn Vinh, nói:

- Lâm Tam, hôm nay ta phái người đến mời người chỉ là để thỉnh giáo vài điều, người đừng hiểu lầm.

Lâm Văn Vinh cười:

- Hiểu lầm? Đào công tử có thư tín gì muốn tại hạ chuyển cho đại tiểu thư chăng? Kêu bọn người dưới đem tới là được rồi, cần gì phải phái những bốn tên lão hổ này?

Đào Đông Thành tức tối nhìn Tứ Hổ, nỗi căm này cũng đành nhịn, lại nói với Lâm Văn Vinh:

- Lâm Tam, người ngay trước mặt không nói điều mờ ám. Ta chỉ muốn biết, tại sao người năm lần bảy lượt phá đám tình cảm giữa ta và Ngọc Nhược?

- Công tử có tình cảm với đại tiểu thư?

Lâm Văn Vinh làm bộ kinh ngạc hỏi

- Điều này ta đâu có biết. Hơn nữa, ta phá đám hảo sự của hai người lúc nào? Việc này không phải sở trường của ta.

Đào Đông Thành lên tiếng:

- Chuyện hôm ở trên Tử Kim sơn, tạm thời không nhắc, nhưng việc ta khổ sở cầu Trình đại nhân cho binh mã đến giải cứu người và Ngọc Nhược. Người không ghi nhớ ý tốt của ta cũng được, nhưng sao người dám đánh ngã ta, sao dám đem Ngọc Nhược đi? Người có dụng ý gì?

Đào Đông Thành nói dứt lời, thần sắc trông càng trông ác liệt.

Đã ăn cướp còn la làng, cái này lão tử cao cường hơn người nhiều. Lâm Văn Vinh tặc lưỡi:

- Hoá ra hôm đó người đến giải cứu tôi lại là Đào công tử. Ái dà, hiểu nhầm người tốt rồi. Hôm đó tôi và tiểu thư bị giam trên núi ba ngày, vô cùng sợ hãi, thấy binh mã kéo tới, làm sao nhận ra là bạn hay là thù? Trông thấy đao thương chúng tôi đều sợ, chỉ có nước chạy cho thật xa, không ngờ lại đắc tội với Đào công tử rồi, quả thật vạn phần hổ thẹn.

Đào Đông Thành thấy hần ăn nói giảo hoạt, giận dữ đáp:

- Lâm Tam, người nghĩ ta là đứa trẻ con sao? Bọn cướp đó sao lại biết rõ Tiêu gia thế? Sao lại chỉ đưa mỗi mình người đi? Người thấy ta dẫn quan binh tới sao còn chạy trốn? Nếu ta đoán không nhầm, người chắc chắn cùng một giuộc với bọn Bạch Liên giáo, đến lừa đảo Tiêu gia. Tiếc cho Tiêu đại tiểu thư đã tin tưởng người.

Cái tên Đào Đông Thành này là một tên ngụy quân tử chính hiệu, Lâm Văn Vinh cũng là một chân tiểu nhân không hơn không kém, hần cười nói:

- Đào công tử, công tử suy đoán cũng có lý, nhưng mà những lời này nên nói với đại tiểu thư mới phải, nói với ta làm gì?

Đào Đông Thành không nói gì, Lâm Văn Vinh khinh miệt nhìn hần mà thở dài:

- Tâm nhân nhà người còn kém xa chủ nhân của người nhiều lắm.

Đào Đông Thành nhất kinh đáp:

- Người nói cái gì, chủ nhân nô tài cái gì chứ?

Mẹ kiếp, còn giả vờ à, Lâm Văn Vinh không thèm nhìn hần, cười lạnh:

- Đêm đó người ở cùng chỗ với chủ nhân của người, nhưng đã nghĩ ra ta làm thế nào thoát khỏi tay thủ hạ nhà người chưa, là ai phái người đến cứu ta chưa?

Đào Đông Thành mặt mũi xám xanh lại, không nói một lời.

Lâm Văn Vinh biết đã nói trúng tim đen của y, hôm đó làm sao tự thoát ra được, làm sao phá vỡ kế hoạch của bọn họ, chỉ có vài người biết. Đào Đông Thành và chủ nhân của hần ắt phải rất nghi hoặc.

Hoàn toàn lộ mặt nạ Đào Đông Thành thế là cũng đủ, Lâm Văn Vinh đi giật lùi vài bước, bỗng cười và nói:

- Về nói với chủ nhân nhà người, sống ở đời an phận một chút, hần chưa phải là đệ nhất thiên hạ đâu.

” Người, người... ” Đào Đông Thành không nhin nổi, mặt mũi biến sắc, bị câu nói của Lâm Văn Vinh làm cho kinh hãi.

- Có thể cứu ta từ tay bọn Bạch Liên giáo, lại có thể coi Bạch Liên giáo và chủ nhân nhà người như đồ bỏ đi, thiên hạ này có mấy người như thế.

Lâm Văn Vinh ha hả cười.

- Người... rốt cuộc người là ai? - Đào Đông Thành dờ người, hỏi.

Bị nói trúng tim đen, đứng trước một tên gia đình mạt hạng nhà họ Tiêu, y có cảm giác khó hiểu.

- Ta là ai không quan trọng, ta chỉ khuyên người, làm người phải trung thực một chút.

Lâm Văn Vinh lạnh lùng đáp.

Đánh rắn phải đánh giáp đầu, những lời nói lừa bịp hư hư thực thực chính là liều thuốc tâm lý chiến hiệu quả nhất của Lâm Văn Vinh.

Kể đứng sau lưng Đào Đông Thành bắt tay với Bạch Liên giáo, nhưng không dám công khai, sau lưng ắt phải có mưu đồ gì to lớn, đồng thời cũng nói lên rằng y cũng được nhiều người kiêng dè. Nếu ra lệnh cho cả Giang Tô đô chỉ huy sứ Trình Đức thì ắt không cùng hội cùng thuyền với tổng đốc Giang Tô Lạc Mẫn. Mà bây giờ ta rất thân với nhi tử của Lạc Mẫn, bọn họ chắc chắn không đoán ra hư thực, tất không xóc nổi manh động, vậy cứ để cho chúng nó tha hồ mà đoán vậy.

Đào Đông Thành nghĩ đi nghĩ lại càng thấy sợ hãi, xem xét mối quan hệ giữa Lâm Tam và Lạc Viễn, chắc cũng có dính líu. Nhớ đến sự giao phó của chủ nhân, trước mắt không được khinh địch đặc tội Lạc Mẫn, nhưng như thế thì không làm gì được Lâm Tam. Y cắn răng thâm hận, phiên thân lên ngựa, khoát tay nói với Tứ Hổ:

- Chúng ta đi.

Trời ạ, đã đi luôn rồi sao? Lâm Văn Vinh nói với Tứ Hổ:

- Hay là mấy tên các người ở lại đã, chúng ta đánh tiếp.

Bọn Tứ Hổ tuy tức sôi máu nhưng cũng e dè, có vẻ sợ hãi Lâm Văn Vinh. Lâm Văn Vinh cười ha hả, làm cao thủ sướng thật đấy. Ta còn hai cây thương chưa dùng đâu.

Đào Đông Thành không nhịn được nữa, ngồi trên lưng ngựa mà quát:

- Lâm Tam, người đừng có ép người quá đáng!

Lão tử trông người mà ngứa mắt đấy, sao nào? Lâm Văn Vinh thậm ghét những kẻ cười ngựa trắng ra vẻ vương tử, có bản lĩnh chân đao chân thương như lão tử hãy hay.

“Trông cái bộ dạng của tên tiểu tử này, không biết y có tí tí muội muội gì không, nếu có thì lão tử đương nhiên sẽ đè xuống hiếp xong rồi vứt, vứt rồi lại hiếp, khiến người đau khổ muốn chết không được, sống cũng không xong.” Hắn thô bỉ nghĩ thầm.

Một người với một con ngựa cùng Tứ Hổ đã đi khuất, Lâm Văn Vinh đang định bỏ đi, bỗng nghe tiếng thở dài vắng vắng, quay đầu lại thấy một bóng dáng kiêu tiểu đứng dưới hiên nhà phía xa đang u uất nhìn mình.

Lâm Văn Vinh dừng người ra một lúc, hồi sau mới nói:

- Sao nàng lại đến đây?

85. Chương 83: Vi Nan

- Công tử, người học võ công từ khi nào vậy, sao ta không biết nhỉ?

Lâm Văn Vinh không trả lời, chỉ cười và đáp:

- Tàn tiểu thư, sao nàng lại ở đây?

Tàn tiên nhân mắt đỏ ngầu:

- Ta không ở đây thì còn ở đâu? Mới hai ngày không gặp, công tử đã có được võ nghệ trác tuyệt, thật đáng chúc mừng đó.

Trong lòng cô vô cùng kinh ngạc, điều ấy khỏi nói. Hôm đến cứu ấy, hắn hoàn toàn không có võ công, tại sao chỉ sau vài ngày đã có được công lực cao cường như vậy?

Lâm Văn Vinh cười hai tiếng ha ha, không biết phải nói thế nào, chuyện này thật ngoài sức tưởng tượng, chẳng lẽ nói là công phu có được từ song tu?

Tàn Tiên Nhi thấy sắc mặt khó xử của hắn, thở dài một tiếng rồi khẽ nói:

- Nếu công tử đã không muốn nói, Tiên Nhi đâu dám miễn cưỡng? Thấy công tử có đủ công lực để tự bảo vệ mình là ta yên tâm rồi.

Lâm Văn Vinh gật đầu:

- Tàn tiểu thư, chuyện này một lời khó kể cho tận. Còn nàng, sao lại ở đây?

Tàn Tiên Nhi nhìn hắn rồi nói:

- Hôm đó sau khi tôi quay về giếng khô đó, không tìm thấy công tử đâu, trong lòng thấy bất an, mấy ngày hôm đó chỉ lo lắng cho công tử, không ngờ công tử đã gặp dữ hoá lành. Làm sao mà công tử thoát ra được?

Trong lòng Lâm Văn Vinh có chút cảm kích, cứ nghĩ đến việc Tần Tiên Nhi thân là người trong Bạch Liên giáo mà lại đi cứu kẻ địch của Bạch Liên giáo, không chỉ có thể còn cố nghĩ đủ cách để kiếm cơ đến tìm mình, tình ý này quả là sâu nặng.

- Hôm ấy, ta được một người bạn cứu đi. - Lâm Văn Vinh biết Tần Tiên Nhi và Tiêu Thanh Tuyền đối đầu nhau nên giấu tên Tiêu Thanh Tuyền đi.

Tần Tiên Nhi bỗng thở dài và nói:

- Công tử hà tất phải giấu ta, nếu như ta đoán không lầm, người bạn đó của công tử chính là Tiêu Thanh Tuyền phải không?

Lâm Văn Vinh kinh ngạc:

- Sao nàng biết?

Tần Tiên Nhi lạnh lùng đáp:

- Mùi hương trên người con hồ ly đó quả thật đặc biệt, vừa ngửi thôi liền không quên nổi. Khi tôi về lại giếng khô liền ngửi thấy mùi đó. Không phải nó thì còn ai đến nữa?

Lâm Văn Vinh toát mồ hôi, mùi hương đặc biệt trên người Thanh Tuyền mà cô ta nói có lẽ là nước hoa Trà Lệ mà Lâm Văn Vinh tặng cho nàng rồi. Mùi hương này quả thực đặc biệt, mà phụ nữ lại rất nhạy cảm với nước hoa. Tần Tiên Nhi này có thể dựa vào chút dư hương nhạt nhoà còn vương vấn lại mà đã đoán ngay ra Tiêu Thanh Tuyền, sức tưởng tượng của phụ nữ thật không thể xem thường.

Thấy thần thái kinh ngạc của Lâm Văn Vinh, Tần Tiên Nhi biết mình đã đoán đúng, cắn răng nói:

- Ta biết chính là con hồ ly đấy mà. Hừ, cô ta thật thủ đoạn nên mới tìm đến chỗ đó được. Ta đến cứu công tử, nó lại lén lén lút lút theo sau, tranh thủ cơ hội giúp công tử thoát hiểm để gây ấn tượng với công tử. Cái kiểu lợi dụng lén lén lút lút đó, chẳng phải là muốn đối đầu với ta thì là gì?

Ngất mắt, Tần Tiên Nhi này đúng là suy nghĩ kiểu logic trẻ con, thế nhưng mà cũng đáng yêu ra phết. Lâm Văn Vinh ha hả cười:

- Đâu khoa trương như nàng nghĩ. Tiêu Thanh Tuyền sợ ta ở đó gặp nguy hiểm liền tới cứu. Cô ấy còn nói muốn cảm ơn nàng nữa kìa.

Tần Tiên Nhi quay lại nhìn hắn, khế đáp:

- Công tử, công tử không cần phải bịa đặt nữa. Cô ta mà muốn cảm ơn tôi thì đúng là mặt trời mọc đằng tây. Hừ, cô ta tranh đoạt với ta, phải giết cô ta mới được.

Chẳng biết nàng ta nói muốn giết Tiêu Thanh Tuyền bao nhiêu lần rồi,. Lâm Văn Vinh nghe mà dở người, nói:

- Tiên Nhi, oán hận giữa nàng và Tiêu Thanh Tuyền lớn như thế sao, lúc nào cũng muốn giết cô ta.

Tần Tiên Nhi lắc đầu:

- Công tử, công tử không hiểu rồi. Sự phụ của tôi và cô ta đã đối địch nhiều năm. Tôi với cô ta sinh ra không đội trời chung, huống hồ cô ta còn cướp đoạt mất... - Mặt Tần Tiên Nhi bỗng đỏ ửng, trộm liếc Lâm Văn Vinh không dám nói tiếp.

Lâm Văn Vinh giả bộ hồ đồ hỏi:

- Cho dù hai bên có thù nhưng nàng cũng đâu cần thiết ngày ngày ghi nhớ phải giết cô ta. Ta thấy Tiêu Thanh Tuyền đối với nàng rất tốt, mà có thấy lúc nào muốn giết nàng đâu?

Tần Tiên Nhi cười một cách thâm thương:

- Đây là cô ta giả nhân giả nghĩa, hai sư đồ nhà cô ta đều thế cả.

Tiêu Thanh Tuyền đã là vợ của Lâm Văn Vinh, nghe Tần Tiên Nhi nói những lời không khách khí như vậy, Lâm Văn Vinh cũng không nén được tức giận mà nói:

- Tiên Nhi, nàng đừng có xuyên tạc về Thanh Tuyền như vậy, cô ấy không phải là loại người như nàng nghĩ.

Tần Tiên Nhi ngân ngấn nước mắt, cắn môi đáp:

- Công tử, công tử coi ta như vậy sao? Tiều Thanh Tuyền trong mắt công tử lại cao thượng đến thế sao, người khác không màng chữi cô ta được ư?

Lâm Văn Vinh thầm nghĩ, đó là vợ ta, nàng chữi vợ ta thì khác gì chữi ta.

Thấy Tần Tiên Nhi thần sắc thâm trầm, nước mắt chỉ chực trào ra ngoài, nghĩ rằng nàng ta cũng thật lòng với mình, không nên trách mắng nhiều quá, bèn nói:

- Tiên Nhi, ở đời này đâu chỉ có việc giết người, còn nhiều điều khác vui vẻ hơn thế. Như lần chúng ta ở trong Diệu Ngọc phường, ngày ngày nói chuyện thơ từ ca hát, chẳng phải rất vui hay sao?

Tần Tiên Nhi đáp:

- Đó là được cùng công tử nói chuyện mới có niềm hứng khởi như thế, nếu là người ngoài thì muốn nghe ta nói nửa lời cũng không được. Công tử, Tiên Nhi vốn là yêu nữ Bạch Liên giáo, đây mới là tính cách thực của Tiên Nhi, có phải công tử rất ghét tính ta không?

Thật lòng mà nói, tính cách như Tần Tiên Nhi quả là khác người, đầy tính thách thức.

Thấy Lâm Văn Vinh trầm mặc hồi lâu không nói gì, Tần Tiên Nhi cười khổ:

- Ta biết công tử không thích người như ta, thật ra, bản tính cũng là do trời sinh, chẳng qua là trải qua nhiều thảm sự nên mới thành ra thế này.

Tần Tiên Nhi lại lặng lẽ chuyển giọng:

- Công tử, nếu Tiên Nhi không phải là yêu nữ Bạch Liên giáo, mà mang một thân phận khác, công tử có thích ta không?

- Thân phận gì?

Lâm Văn Vinh hỏi một cách vô thức.

Tần Tiên Nhi cắn răng, khẽ đáp:

- Tỉ dụ như, nếu ta là công chúa vương triều, công tử sẽ thích ta chứ?

- Công chúa?

Trời, thôi đừng đùa nữa, tính tình như cô mà đòi làm công chúa thì ta đây thành thái thượng hoàng rồi. Thấy khuôn mặt Tần Tiên Nhi đượm vẻ cay đắng, Lâm Văn Vinh không biết lời cô ta nói là thật hay giả, yêu nữ Bạch Liên giáo quả là khác người.

Tần Tiên Nhi thấy vẻ mặt đắn đo khó nói thẳng của hắn, bèn cười và nói:

- Ta chỉ nói đùa thôi với công tử thôi. Chứ ta là yêu nữ Bạch Liên giáo, chỉ có mách khéo để đối đầu với triều đình, làm gì có chuyện là công chúa vương triều cơ chứ, chỉ là lời bông đùa với công tử ấy mà.

Nói xong, Tần Tiên Nhi quay lưng đi, khẽ cắn môi, đầm đìa nước mắt.

Con nha đầu này quả thực cũng có cá tính, Lâm Văn Vinh trong lòng đôi chút thương xót, bèn kéo tay Tần Tiên Nhi nói:

- Tiên Nhi, nàng không cần phải nói như vậy. Nàng xinh đẹp mềm mại, dù mang thân phận thế nào cũng sẽ có người đem lòng yêu mến.

- Thật ư? - Tần Tiên Nhi ngẩng đầu vui mừng đáp.

Lâm Văn Vinh trịnh trọng gật gù, Tần Tiên Nhi mặt khẽ ửng đỏ, ngượng ngùng đáp:

- Đa tạ công tử. Thế... công tử có thể chỉ thích một mình Tiên Nhi không?

Lâm Văn Vinh bỗng đổi sắc mặt. Chỉ thích một mình cô thôi á? Thế còn Thanh Tuyền thì làm thế nào, cả Xảo Xảo và Ngọc Tương nữa?

Tần Tiên Nhi thấy vẻ mặt hẩn như thế liền biết chuyện này không thể được, mắt cô ánh lên giận dữ, khẽ nói:

- Nếu đã như thế, thì tôi sẽ giết hết bọn họ, xem công tử thích ai?

Tuy cô ta nói nhỏ nhẹ nhưng Lâm Văn Vinh lại nghe thấy rõ mồn một, liền lạnh lùng nhìn Tần Tiên Nhi:

- Tần tiểu thư, nếu nàng đã nói như thế thì ta chẳng còn gì để nói với nàng nữa. Nếu có kẻ nào dám dấn động tới người con gái ta yêu, ta sẽ cho nó sống không ra sống, chết không ra chết.

Trong lúc diên tiết cực độ, hần giờ tay, dầm thụt một lỗ lên bức tường ngói xanh. Tần Tiên Nhi kinh ngạc, mấy ngày không gặp mà công lực của hần đã đạt tới mức này rồi sao? Thấy hần vì mấy người con gái đó mà làm dữ, trong lòng

Tần Tiên Nhi bỗng thấy uất ức, sụt sùi hai hàng lệ mà nói:

- Công tử, nếu Tiên Nhi giết hết bọn họ, công tử sẽ đối xử với Tiên Nhi như vậy sao?

Lâm Văn Vinh nhìn cô ta rồi nói:

- Bất kỳ ai cũng đều như thế. Tiên Nhi, nếu nàng cũng phải chịu những tổn thương này thì tôi cũng đau xót như thế.

Tần Tiên Nhi thấy hần nói một cách khí thế, bay đầu có chút hoảng sợ nhưng sau khi nghe được câu cuối cùng, trong lòng lại mơ hồ ngạc nhiên mà mừng rỡ, cũng không biết nên vui hay lo mới phải. Lát sau mới thấy nàng cắn răng nói:

- Công tử, cho dù thế nào đi chăng nữa, ta nhất định phải giết chết Tiêu Thanh Tuyền kia, sau đó Tiên Nhi xin chết trong tay của công tử.

Con nha đầu này thực tâm muốn gây sự với Tiêu Thanh Tuyền sao, Lâm Văn Vinh rất cảm động trước sự cương quyết của Tần Tiên Nhi, nhưng đành bó tay trước cái sự chết không hối cải của cô ta, liền bảo:

- Nàng cần gì phải nói như vậy. Bây giờ tuy rất hận Thanh Tuyền, nhưng hai người quen biết đã lâu, nàng rồi sẽ thấy được cái tốt của Thanh Tuyền. Ta cảm thấy, hai người tuy tính cách trái ngược nhau nhưng rất giống chị em thân thiết.

Tần Tiên Nhi vừa thẹn vừa mừng, thầm nghĩ, ai muốn làm chị em với cô ta kia chứ, chỉ có kẻ hoa tâm như công tử mới nghĩ ra được. Nàng trầm mặc hồi lâu mới nói:

- Công tử, những võ công này đều do Tiêu Thanh Tuyền dạy công tử phải không? Tôi không hiểu làm cách nào mà nội trong hai ngày ngắn ngủi lại có thể khiến cho công tử đạt được công lực thượng thặng như vậy.

Lâm Văn Vinh cười:

- Điều này á, quả thực cũng phải áp dụng một số biện pháp đặc biệt.

Thái độ chi thuật này, hần thực sự ngần ngại không dám nói ra.

Tần Tiên Nhi rất tò mò, rốt cuộc Tiêu Thanh Tuyền đã dùng cách gì, biến hần từ một tên văn nhược thư sinh thành một võ lâm cao thủ? Nhưng Lâm Văn Vinh không muốn nói, nàng cũng không có cách nào khác chỉ đành chờ đợi thâm nghĩ địa vị bản thân mình và Tiêu Thanh Tuyền kia trong lòng hần có chút khác biệt. Nàng từ nhỏ tính cách kiên cường, việc gì cũng không chịu thua người khác. Thế mà hôm nay trong chuyện này, đối thủ thắng bằng cách nào cũng không biết, trong lòng thật bức bối khó chịu.

- Nếu ta biết được phương pháp đó, cũng sẽ giúp công tử có được công lực như thế. - Tần Tiên Nhi sụt sùi nói.

Lâm Văn Vinh không biết làm sao đành lắc đầu, con nha đầu này đúng là rất giỏi, nhưng trong chuyện này lại không thực nguyện ý chịu thua Tiêu Thanh Tuyền.

- Ta biết công tử không chịu kể với ta những điều đó, nhưng Tiêu Thanh Tuyền mà làm được, Tần Tiên Nhi tôi nhất định cũng sẽ làm được, công tử phải tin ta.

Lâm Văn Vinh thấy nàng nước mắt tuôn rơi, ý tình chân thật, trong lòng vừa cảm động lại vừa buồn cười. Con nha đầu này cũng thật cố chấp. Không phải ta không muốn nói cho nàng hay, việc song tu bổ thái này, ta làm lại lần nữa cũng không sao, chỉ sợ nha đầu nhà cô không chịu.

Hắn cười ha ha, kéo Tiên Nhi lại mà rằng:

- Việc này rất riêng tư, chờ khi nào có cơ hội, chúng ta sẽ đích thân cùng nhau ném trái.

Tần Tiên Nhi nghe xong mừng rỡ:

- Thật không?

Lâm Văn Vinh trịnh trọng gật đầu, vui như mở cờ trong bụng, con nha đầu này khó tránh khỏi bị lừa. Tần Tiên Nhi là yêu nữ Bạch Liên giáo, trước giờ chỉ có cô ta đi lừa người, không ngờ lại gặp phải Lâm Văn Vinh bỗng chốc mất hết tài năng. Vô quýt dày có móng tay nhọn, câu này quả thật không sai.

Hai người im lặng một hồi, Tần Tiên Nhi thấy trời đã khuya, cuối cùng lên tiếng:

- Công tử, ta giấu bọn họ lên chạy tới đây tìm công tử ấy chứ, bây giờ muộn rồi, ta phải về đây.

Lâm Văn Vinh hỏi:

- Các người đang đi đâu?

Tần Tiên Nhi lắc đầu:

- Sự phụ có việc, triệu tôi về Tế Ninh, không biết khi nào được gặp lại công tử?

Lâm Văn Vinh trong lòng thấy nhẹ nhõm hẳn, con a đầu này cuối cùng cũng đi rồi, nàng ta mà còn ở đây thì ai biết được lúc nào sẽ sôi máu lên giết chết cả Ngọc Sương lẫn Xảo Xảo? Mà nàng ta lại si mê hẳn, đánh cũng không được, mắng cũng không xong, thật làm khó người ta. Bây giờ đi rồi, may mà để cho Lâm Văn Vinh có thời gian để tìm đường giải quyết.

Tần Tiên Nhi khe khẽ thở dài, lấy ra một vật ống tre sơn đen, nhẹ nhàng đáp:

- Ta vốn nghĩ công tử không có võ nghệ phòng thân, sợ gặp phải kiếp nạn như lần trước nên mới cố ý đi tìm vật này tặng công tử. Không ngờ hôm nay công tử lại võ nghệ siêu quần như thế, tôi gặp phải nhất lưu cao thủ thì nên kiêng nể, xem ra ta đã phí công vô ích rồi.

Nghe Tần Tiên Nhi khen mình là nhất lưu cao thủ, Lâm Văn Vinh thầm nghĩ, võ công của con a đầu này cũng ngang với Thanh Tuyền, nàng ta đã nói như thế tất võ công của mình không phải tầm thường rồi. Có điều trong lòng hắn tò mò, Tần Tiên Nhi mất thời gian để đi tìm cái vật đen ngòm này về, rốt cuộc là có ý gì mà lại trịnh trọng như thế?

- Đây là cái gì thế? - Lâm Văn Vinh hỏi.

Tần Tiên Nhi nở nụ cười, mở ống tre sơn đen đó ra, bên trong chỉ chít hàng trăm cây kim bạc, đầu kim óng ánh xanh lam, rõ ràng đều được tẩm độc, cô cười nói:

- Đây gọi là phong châm, chuyên để đánh lại cao thủ cương khí. Chỉ cần kéo bộ phận này, hàng trăm cây phong châm sẽ phóng ra, khiến kẻ địch không thể chống cự. Độc được trên mỗi cây phong châm đều là do tôi tự chế ra, nếu không có thuốc giải thì sẽ ngấm độc mà chết.

- Ta xin nhận, ta xin nhận!

Lâm Văn Vinh lập tức hồ hởi nói. Hừ, đồ chơi hay như thế này, có là đồ ngu mới không thèm nhận. Võ công của hắn tuy không yếu, nhưng không hề có chút ý thức tự giác của một cao thủ, phạm là những gì có lợi với mình, cho dù là độc châm hỏa thương, tất thấy đều lấy hết.

Những cây kim độc mà Tần Tiên Nhi làm ra, đã là ám khí lại có tẩm kịch độc, cao nhân chân chính tuyệt đối không thèm dòm ngó đến. Thế nhưng Lâm Văn Vinh lại là cá biệt, chỉ cần có lợi với mình là không từ chối.

Tần Tiên Nhi nở nụ cười, mừng đáp:

- Công tử, công tử thực sự cần thứ này sao? Không sợ người ta nói công tử lòng dạ lang độc sao?

Nàng là yêu nữ Bạch Liên giáo, bị người ta mắng chửi đã quen, thấy Lâm Văn Vinh đón nhận món quà của mình như thế, trong lòng bỗng dưng vô cùng hân hoan.

Mẹ kiếp, ta còn sợ mình chưa đủ ác đây, Lâm Văn Vinh lần đầu cảm thấy đồng tình với ả yêu nữ này, cười ha hả:

- Vô công dùng để giết người, kim độc này cũng dùng để giết người, hai thứ chẳng có gì khác biệt. Hơn nữa, sao ta có thể phụ tấm lòng của Tiên Nhi được?

Tần Tiên Nhi ngượng ngừng đáp:

- Công tử, công tử đối với tôi thật tốt.

Lâm Văn Vinh được lời, lại khiến cho Tần Tiên Nhi cảm kích. Vụ làm ăn này thật tình diệu.

Tần Tiên Nhi đưa kim độc cho Lâm Văn Vinh, dạy hẳn cách sử dụng.

Lâm Văn Vinh nhận hộp kim rồi, trong lòng thấy cảm động, luôn tiện nắm lấy tay Tần Tiên Nhi, khẽ vuốt ve, trơ trẽn nói:

- Tiên nhi, hay là hôm nay nàng đừng đi nữa, cách phóng châm này phức tạp khó hiểu quá, chúng ta tìm một quán trọ, nàng từ từ dạy ta, rồi ta sẽ kể tường tận việc luyện công của ta cho mà nghe.

Tần Tiên Nhi mặt mũi đỏ bừng, thắm thía nhìn Lâm Văn Vinh, thân hình bỗng như một chiếc lá nhẹ rơi xuống.

- Chờ sau khi giết được Tiêu Thanh Tuyền, Tiên Nhi sẽ hiến dâng tất cả cho công tử.

Gió đưa tiếng nói thầm thì nửa ngượng nửa vui của Tần Tiên Nhi đến bên tai Lâm Văn Vinh, mát lạnh rớt từ đầu xuống chân.

86. Chương 84: Phát Minh Vĩ Đại

Việc này rất khó giải quyết, nếu không muốn nói là không giải quyết được, hay là nhân lúc lộn xộn xử lý luôn Tần Tiên Nhi. Ta tin rằng con a đầu này cho dù thần công cái thế nhưng vẫn không địch nổi hai cây kim thương của ta. Ha ha.

Quay về cái ổ của mình ở Tiêu gia, hẳn mãi không ngủ được, trong đầu hẳn hình bóng Tiêu Thanh Tuyền vẫn bồi hồi không dứt. Xem ra bây giờ, nhà Tiêu Thanh Tuyền không phú cũng quý, nếu muốn giảm bớt rào cản với nàng thì phải tăng thêm thực lực của mình mới được.

Vô công đã khá, lại có thêm châm độc với súng kíp, cho dù gặp phải Đông Phương Bất Bại, lão tử cũng liều một phen. Công việc kinh doanh ở Thực Vi Thiên rất tốt, tiền vào như nước, buôn bán nội y và nước hoa của Tiêu gia cũng thuận lợi không ngờ, đặc biệt là nước hoa quả là một nguồn lợi kếch xù.

Chỉ tiếc một điều là vấp phải vấn đề sức sản xuất, sản lượng nước hoa tạm thời không đạt, không kiếm ra nhiều tiền, thật sốt ruột. Hơn nữa, chỉ buôn bán nước hoa thì xem chừng ít ỏi quá, nên kinh doanh thêm cái gì đó liên quan, cải thiện đường dây sản phẩm, làm phong phú chủng loại, cơ hội kiếm tiền sẽ nhiều gấp bội.

Thật ra, từ lúc nước hoa ra đời, trong đầu hẳn đã có chủ ý, nếu đã làm nước hoa thì sao không làm thêm vài đồ dùng hàng ngày nữa? Có nước hoa rồi, còn có thể làm thêm xà phòng mà.

Cái thứ xà phòng này, nguyên liệu rất đơn giản, đã từng học qua trong môn hoá ở trung học, lúc đó Lâm Văn Vinh còn từng làm thí nghiệm thực hành ở lớp nữa, chất béo cho thêm kiềm (NaOH) ở nhiệt độ cao là thành, kỹ thuật cũng không mấy phức tạp, dễ sản xuất hàng loạt.

Xà phòng cũng phân ra làm hai loại, xà phòng giặt và xà phòng thơm. Kỹ thuật làm xà phòng giặt khá thô sơ, chỉ cần dùng mỡ động vật, cho thêm kiềm là được, để hạ giá thành, còn có thể cho thêm một hai phần

nhựa thông. Xà phòng thơm ấy à, nguyên lý cũng tương tự, chỉ có kỹ thuật phức tạp hơn một chút thôi, phải dùng dầu thực vật với kiềm, qua tinh chế, cho thêm tinh dầu thơm vào là hoàn thành.

Dầu thơm không thành vấn đề, đằng nào trong lần chưng cất nước hoa, bã thừa còn lại rất nhiều, vừa khéo sử dụng được.

Đã có kinh nghiệm với nước hoa rồi, Lâm Văn Vinh tự tin hơn hẳn. Xà phòng này ra đời sẽ cùng với nước hoa trở thành một món lợi to. Chỉ dựa vào nước hoa và tửu lâu này đã đủ sống, lại thêm công nghiệp sản xuất xà phòng, hẳn không khác gì sở hữu trong tay ba con gà đẻ trứng vàng, hai trong ba số đó là độc quyền của hắn, không phát tài mới lạ.

Nghĩ thế rồi hắn thấy phấn chấn hẳn, bắt đầu thấy ngứa ngáy chân tay. Lão tử có bản lĩnh thế này, đúng là nhà phát minh độc quyền. Nếu Viện Khoa học Trung Quốc mà được xây dựng từ thời đại này thì chắc ta thành viện trưởng từ lâu rồi.

Hắn rất muốn làm thử mấy thứ dầu gội đầu, sữa tắm nhưng tiếc thay lại không hiểu rõ lắm về mấy thứ đồ này. Tiếc nhất là ban đầu không nghiên cứu kỹ thành phần của viagra. Nếu nắm giữ độc quyền viagra trong tay thì con bà nó, làm ra vài trăm viên nhỏ nhỏ xanh xanh, chuyên bán cho hoàng đế và bọn vương công đại thần, không phát to thì chẳng còn gì để nói nữa.

Buổi tối ấy trong lòng hắn thấy phấn khích, vui mừng nhảy nhót cho phát minh vĩ đại của mình, cả đêm không ngủ. Hôm sau vừa sáng sớm đã vội vội vàng vàng chạy ra ngoài.

Đến giữa vườn hắn thấy đại tiểu thư đang yếu điệu thướt tha từ ngoài đi vào, hoá ra tối qua cô và nhị tiểu thư cùng ở trong Thê Hà tự, hai tỉ muội nói chuyện suốt đêm, sáng hôm nay mới quay về.

Thấy Lâm Tam mặt mũi hớn hở đi ra ngoài, đến mình mà hắn cũng không thèm nhìn, Tiêu Ngọc Nhược quát:

- Lâm Tam, người đi đâu đó?

Lâm Văn Vinh dừng bước, nhìn kỹ rồi cười nói:

- Hoá ra là đại tiểu thư à, ta đi mua mỡ lợn.

Tiêu Ngọc Nhược soi hắn từ đầu đến chân, thắc mắc:

- Người không phải nấu bếp, mua mấy thứ đó làm gì?

Lâm Văn Vinh cười the thé:

- Thiên cơ bất khả lộ.

Đại tiểu thư thấy bộ dạng hắn úp úp mở mở, nghĩ cái tên này chắc lại có trò quỷ gì đây, đã từng được thấy sức mạnh của nước hoa, cô bắt đầu thấy tò mò về hắn, nói:

- Sáng nay ta cũng rảnh rồi chẳng có việc gì, đi với người một chuyến vậy.

Không phải chứ, đại tiểu thư cùng ta đi mua mỡ lợn ư? Chuyện này dễ nói mà khó nghe. Lâm Văn Vinh nhăn nhó đáp:

- Đại tiểu thư, cô đừng làm khó ta nữa. Cô là người quý phái, sao lại đi với ta làm bữa được, thế việc bán hàng nước hoa tiến triển ra sao rồi?

Tiêu Ngọc Nhược gật đầu đáp:

- Cũng khá đắt khách. Phải rồi, ngày kia chúng ta phải đến Kim Lăng thi xã, người đi cùng với ta xem xét quy mô, để về sau còn dùng vào việc lớn.

Lâm Văn Vinh nghe rồi chột hiểu, đại tiểu thư này đang bồi dưỡng mình, chắc muốn biến mình thành nhân tài cốt cán của Tiêu gia đây, ha ha, cũng thú vị đấy.

Hắn cười khiêm tốn một cách hiếm hoi:

- Nếu đã do đại tiểu thư giao phó, ta nhất định sẽ làm. Nhưng chẳng hay Kim Lăng thi xã đó ở chỗ nào?

Đại tiểu thư gật gù, thăm nghĩ, người ngày nào cũng có thái độ nhũn nhặn thế này thì ta đâu cần phải tỏ ra khó chịu với người.

- Kim Lăng thì xā chính là chỗ đọc sách lớn nhất ở Kim Lăng, trong đó tụ hội rất nhiều tài tử tài nữ, nếu nước hoa này mà bán được cho họ thì quả là thành công lớn.

Lâm Văn Vinh gật gật đầu, điều này hẳn hiểu. Không phải là hiệu ứng ngôi sao à, bọn tài nữ thời đại này cũng tương đương với mấy minh tinh làm dáng ở thời đại trước đây của hắn. Nếu tìm được một tài nữ xinh đẹp, lại tân trang tút lại cho ngon lành, thì trở nên nổi tiếng khắp Đại Hoa nào có khó gì.

Hắn đang nghĩ bậy, bỗng nghe đại tiểu thư nói:

- Ở Kim Lăng xā này hội tụ nhân mạch lớn nhất của Kim Lăng, không chỉ có Kim Lăng đệ nhất tài tử Hầu Việt Bạch, Dương Châu đệ nhất tài nữ Vu Văn Pha, còn có Kim Lăng đệ nhất tài nữ Lạc Ngưng tiểu thư và rất nhiều đại gia khuê văn dưới tay cô ấy, nếu tìm được cơ hội tốt từ bọn họ thì nước hoa của chúng ta sẽ hoàn toàn đứng vững ở Kim Lăng này.

Hôm nay tâm trạng đại tiểu thư có vẻ phấn khởi, không còn mất bình tĩnh như trước mà tíu tít giới thiệu việc kinh doanh cho hắn, xem ra đúng là muốn bồi dưỡng hắn thành cốt cán của Tiêu gia rồi.

Lâm Văn Vinh bĩu môi vẻ bất cần, nói đi nói lại, hoá ra cái Kim Lăng xā này là chỗ để khoe mẽ của bọn Lạc Ngưng. Thế nhưng con đường thượng tầng đại tiểu thư chọn lại rất tuyệt, đó rốt cuộc vẫn là nơi tụ tập của các tiểu thư quân gia tài năng học thức, nên chọn làm nơi tiến công trọng điểm.

Đại tiểu thư nói một hồi, sắc mặt nhẹ nhõm, không biết vào đầu hắn được bao nhiêu, chỉ tự mình “hừm” một tiếng, khoát tay để hắn đi.

Lâm Văn Vinh nổi danh rồi thì thích làm biếng, những việc như mua mỡ lợn đâu cần hắn đích thân ra tay. Bây giờ hắn là gia đình cao cấp ở Tiêu gia, là đại đại hồng nhân trong mắt các tiểu thư, thái thái, cho đến hai vị tổng quản cũng bị hắn hạ gục. Bây giờ giá trị của hắn đã cao hơn trước, nếu không biết lợi dụng, hắn không còn là Lâm Tam ca trong nhà họ Tiêu này nữa rồi.

Hắn đi chọn một người làm thuê. Chính là tên dốt ngựa cho biểu thiếu gia được một lượng tiền thưởng hôm hắn cùng thiếu gia đi nhà thổ, tên là Tam Đức.

- Tam Đức ta bảo...

Lâm Văn Vinh mở miệng nói. Tên làm thuê vội vàng chấp tay nói:

- Tam Ca, ngài đừng làm khó cho tiểu nhân. Ngài là Tam Ca, tiểu nhân đâu dám dùng tên húy của ngài. Từ bây giờ cứ gọi tiểu nhân là Tứ Đức.

Trời, xem cái tên dốt ngựa này, cũng biết kỵ húy cơ đấy, nói đi nói lại thằng tiểu tử này cũng có tương lai đấy. Hắn đang lảng lảng với cảm giác hồ giả hồ uy *, gật đầu nói:

- Tứ Đức, ta bảo này, người mau ra hàng thịt mua cho ta bốn cân mỡ lợn về đây, tiện thể giúp ta lọc ít kiềm, rồi gọi bá Phúc tới đây, ta có chuyện cần bàn bạc.

Có đây tứ sương thật, một hơi sai ba việc. Lâm Văn Vinh chỉ cần nhếch mép tên Tứ Đức này liền giải quyết nhanh nhẹn. Lúc bá Phúc về, thấy Lâm Văn Vinh đang sai Tứ Đức nhóm lò. Mỡ lợn trắng tinh đang lăn qua lăn lại trong nước sôi, không khí ngập tràn mùi mỡ tanh.

- Bá Phúc, bá về đúng lúc quá. - Thấy có thêm nhân lực, Lâm Văn Vinh không khách khí nữa, cho dù là trẻ hay già, cứ làm được việc là xong tất.

Hắn lấy từ bên cạnh một miếng vải nhám đã chuẩn bị từ trước, rành mạch ra lệnh:

- Bá Phúc, bá có nhiều kinh nghiệm rồi, sau khi Tứ Đức làm sạch hết chất bẩn trên bề mặt, bá lấy giấy lọc này lọc hết dầu mỡ xuống, rồi rửa sạch.

Bá Phúc ngạc nhiên hỏi:

- Lâm Tam, cậu lại định làm gì đấy?

Phải nói bá Phúc và bá Thường đều rất khâm phục Lâm Văn Vinh này, tuy hắn chỉ biết lõm bõm về hoa nghệ và máy móc nhưng vẫn luôn có những ý tưởng kỳ lạ khiến hai người phải đập bàn khen hay.

Lâm Văn Vinh tất nhiên không nói ra, chỉ cười và nói:

- Bá Phúc, hai chúng ta cũng là bạn bè, bá không tin tôi sao?

Bá Phúc “hừ” một tiếng, tiểu tử nhà cậu, chẳng có chút tư tưởng kính già yêu trẻ gì cả. Thế nhưng bá Phúc lại rất tín nhiệm Lâm Văn Vinh, thấy hắn không có vẻ gì là đùa cợt liền làm theo lời hắn.

Lâm Văn Vinh cầm lấy cây bút chì đặc chế của hắn, không ngừng vẽ vẽ viết viết lên tờ giấy những ký hiệu hai người kia không hiểu, lát sau, hắn mới ném cây bút chì xuống, hô dài một tiếng:

- Thầy dạy hoá của em, em mãi mãi kính yêu thầy.

Hắn ngập tràn niềm vui, đem những mỡ mà bá Phúc đã làm sạch bỏ vào nồi rồi cho lửa thật to.

Nhiệt độ càng lúc càng cao, Tứ Đức làm theo lời dặn của Lâm Văn Vinh không ngừng khuấy. Lâm Văn Vinh bỏ kiềm vào nồi theo tỉ lệ ba phần chất béo một phần kiềm.

Tiếp tục nấu sôi độ chưa đầy nửa canh giờ, hắn bảo Tứ Đức bỏ vào nồi một lượng lớn muối thô rồi khuấy đều. Những ai học qua hoá học đều biết, trò này thuật ngữ gọi là h“tủa bằng muối” (salting out).

Khoảng độ nửa canh giờ sau, bá Phúc và Tứ Đức kinh ngạc trông thấy, từ đồng mỡ lợn trong nồi lúc này, bập bênh nổi lên một thứ màu vàng nhạt trông giống thuốc cao.

Lâm Văn Vinh mừng thầm trong bụng, đây chính là xà phòng, lão tử quả là thiên tài, thầy dạy hoá kính yêu, thầy phải tự hào về em, em sẽ mãi ghi nhớ lời dạy của thầy: “Học tốt toán lý hoá đi đâu cũng không sợ.”

Đây thực ra là một thí nghiệm hoá học vô cùng đơn giản, chất béo cho thêm kiềm dưới điều kiện nhiệt độ cao thủy phân thành glycerin và muối của axit béo hữu cơ. Muối axit béo này chính là xà phòng mà ta dùng hàng ngày, mà glycerin, nếu cho thêm axit nitric thì sẽ được trinitro glyxeri, đây chính là thuốc nổ vàng. Vì xà phòng không tan trong nước muối đặc, mà glycerin tan nhiều trong nước muối, cho nên có thể tách xà phòng và glycerin bằng muối ăn.

Đã đến lúc lên đèn, hai ngày nay bá Phúc được mở rộng tầm mắt, khen ngợi hồi lâu và nói:

- Lâm Văn Vinh, cậu xem thứ này có cần cho đại tiểu thư xem không?

Lâm Văn Vinh cũng đang suy nghĩ điều này. Đưa nước hoa cho Tiêu gia kinh doanh, một là nể mặt Tiêu Ngọc Sương, hai là vì Tiêu gia có mạng lưới làm ăn vô cùng hoàn thiện. Tuy Lâm Văn Vinh có kỹ thuật, có sản phẩm trong tay nhưng kinh doanh lại kém nhất, nếu bắt hắn tốn sức lực đi trùng kiến, hắn không có nhiều tiền cũng không đủ sức. Cứ để cho Tiêu gia làm đại lý độc quyền cũng là một cách hay, ở thế giới trước hình thức này đã thấy nhiều rồi.

Hắn nghĩ ngợi rồi nói với bá Phúc:

- Có thể cho đại tiểu thư xem, aiii! tôi quả là người thất bại, lúc nào cũng bị cô ta bóc lột.

Bước chân của đại tiểu thư đến nhanh hơn Lâm Văn Vinh tưởng tượng. Có lẽ trong mắt cô ta, bá Phúc là người thật thà, không biết nói dối nên không chút do dự tin mọi việc mà bá Phúc đã trông thấy. Nếu mà là Lâm Văn Vinh bẩm báo thì hắn nói mười câu, đại tiểu thư tin được một câu cũng coi là nhiều.

Tiêu Ngọc Nhược bước vào phòng, thấy Lâm Văn Vinh đang nhìn mình cười hi hi, cô đỏ mặt nói:

- Cái đồ nhà người, cả ngày bộ dạng bồn chồn thế này sao?

Lâm Văn Vinh ha hả cười:

- Đại tiểu thư, lúc này là ta nghiêm túc nhất rồi đấy nhé.

Đại tiểu thư lườm hắn một cái, khề hăng giọng, chú mục vào vật sau lưng hắn.

Đây là cái gọi là xà phòng sao? Tiêu Ngọc Nhược hiểu kỳ nhìn hai miếng xà phòng trước mắt, tác công không tinh tế cho lắm, vẫn còn thô vụng, sờ vào thấy trơn tuột. Đặc biệt là miếng xà phòng thơm, màu hồng nhạt lại mang mùi hương trong vắt, khiến đại tiểu thư vừa nhìn đã thấy thích.

- Lâm Tam, có thật là do người làm không?

Giọng nói hưng phấn của đại tiểu thư có phần run rẩy.

87. Chương 85: Xảo Thi Diệu Đối

Tiêu Ngọc Nhược đỏ mặt, nhớ lại hôm đó bị hấn ép phải giặt quần áo cho hấn, trong lòng có một cảm giác mơ hồ khó hiểu.

- Cái xà phòng thơm này dùng thế nào? - Tiêu Ngọc Nhược chạm vào miếng xà phòng trơn bóng, không rời tay và nói.

- Cái này dùng để tắm...à không... dùng khi... ngâm mình trong nước. - Lâm Văn Vinh bèn đổi sang một từ nho nhã hơn, rồi nhìn đại tiểu thư từ đầu đến chân - Đại tiểu thư, hôm nay nàng chưa ngâm mình đâu nhỉ, may quá, cầm lấy về thử đi, miếng xà phòng này do chính tay ta làm, chưa có bất cứ nam nhân nào chạm tay vào, nàng không phải ngại.

Đại tiểu thư nhìn hấn mặt đỏ bừng, chưa từng có nam nhân động vào, thế người lại động vào rồi thì không tính chắc? Nàng khẽ “ừ” một tiếng, nhận lấy một miếng nhỏ rồi nhìn Lâm Văn Vinh, khẽ nói:

- Hôm nay người cũng mệt rồi, mau nghỉ đi, ngày mai còn đến Kim Lăng thư xã nữa.

Lâm Văn Vinh vừa mừng vừa lo:

- Đa tạ đại tiểu thư quan tâm. Nếu xà phòng thơm này mà dùng tốt thì ngày mai tiểu thư không ngại thì hãy mang theo, chào hàng luôn một chuyến với nước hoa.

Đại tiểu thư gật gù:

- Điều này tất nhiên ta phải biết. Nếu thực sự xà phòng có tác dụng tốt, thì giống như nước hoa, phí tổn công xưởng và phí tổn kinh doanh đều do ta lo, còn lợi nhuận phân chia ra sao thì phải bàn bạc cho kỹ.

Lâm Văn Vinh cười lớn:

- Đại tiểu thư, nàng là người nhanh trí, ta cũng là người thật thà. Chúng ta cùng phụ trách kinh doanh xà phòng, ta cũng không khuy đãi nàng, ba phần lợi nhuận xin nhường các nàng.

Đại tiểu thư hăng giọng, không trả lời, tiếp tục đi ra ngoài, nói:

- Người cứ đi nghỉ sớm đi, còn xà phòng này chờ ta dùng rồi hãy nói.

Lần này Lâm Văn Vinh tràn đầy tự tin. Kỹ thuật gia công loại xà phòng này đơn giản vô cùng, rất phù hợp với phương thức sản xuất trong xưởng. Kiềm cũng là thứ hình thành trong tự nhiên, việc cung ứng nguyên liệu không cần phải lo. Đây đúng là vụ làm ăn một vốn vạn lời.

Thực ra Lâm Văn Vinh đã suy đi tính lại rất nhiều lần về việc làm xà phòng. Bất cứ xưởng gia có triển vọng nào cũng không thể chỉ cung cấp độc một loại sản phẩm. Nước hoa dù có tốt đến đâu nhưng chịu ảnh hưởng của hoa khô quá nhiều, chẳng may xảy ra thiên tai ngoài ý muốn thì chẳng còn gì có thể bù đắp lại được. Chỉ duy nhất cung ứng mỗi nước hoa là một việc làm đầy rủi ro.

Bây giờ có xà phòng rồi, hai thứ bù cho nhau, nếu một trong hai có gì sai lệch cũng không đến nỗi mất trắng. Trong tiết xuân hoa cỏ dần dần héo úa thế này, sẽ nổi lên một sản phẩm mới là xà phòng, cùng toả sáng với nước hoa.

Thảo luận xong với Phúc bá về vấn đề kỹ thuật sản xuất xà phòng, Phúc bá tuy chứng kiến sự ra đời của nó nhưng công thức và quy trình thì lại không hiểu nhiều, không cần lo vấn đề bảo mật. Sản xuất xà phòng dễ hơn nước hoa nhiều, Lâm Văn Vinh chỉ cần nói vài câu Phúc bá liền hiểu ngay.

Sáng hôm sau, Phúc bá liền chuẩn bị theo sự giao phó của hấn. Lâm Văn Vinh lại nghĩ tới việc đại tiểu thư nói hôm nay sẽ đem nước hoa và xà phòng đi chào hàng ở Kim Lăng thư xã liền ra trước cửa phủ từ sớm. Bây giờ đã là lúc hàn đông, thời tiết rất lạnh, Lâm Văn Vinh mặc mấy cái áo mới không bị đông thành kem lạnh giữa tiết hàn phong.

Không lâu sau liền thấy đại tiểu thư đi từ trong phòng ra. Hôm nay Tiêu Ngọc Nhược mặc một chiếc váy dài màu tím, khuôn mặt nở nụ cười tươi như hoa.

Lâm Văn Vinh cười hơ hớ:

- Đại tiểu thư, hôm nay có hảo sự gì mà lại vui vẻ thế?

Tiêu Ngọc Nhược đến bên hấn, hăng giọng:

- Đừng có lẻo mép nữa, xuất phát thôi. - nàng ta áp sát hấn, trên người phảng phất một mùi hương nhẹ, ngoài mùi hương con gái còn có mùi hương của xà phòng tắm.

Lâm Văn Vinh trong lòng mừng thầm, hỏi:

- Đại tiểu thư, hôm qua nàng đã dùng thử xà phòng rồi à, cảm giác ra sao?

Tiêu Ngọc Nhược mặt ửng đỏ, khẽ đáp:

- Không tồi. Hôm nay ta cũng mang đi rồi, chào hàng luôn cùng với nước hoa.

Hai người cùng đi, đại tiểu thư lên xe, Lâm Văn Vinh cũng mặt trời trán bóng chuẩn bị bước lên theo thì đại tiểu thư hăng giọng nói:

- Lâm Tam, ta đã chuẩn bị cho ngươi một con tuần mã, ngươi cưỡi ngựa đi bên cạnh xe đi.

Cưỡi ngựa? Lâm Văn Vinh nhìn sang bên, quả nhiên thấy một con ngựa đen ra dáng cao phong tuấn mã đang đứng đó, hí vang trời. Con ngựa đen hợp với màu da khỏe khoắn của Lâm Văn Vinh khiến có cảm giác ngỡ người ngựa như một.

Lâm Văn Vinh ngày trước cũng từng cưỡi ngựa, nhưng mà là trong công viên, có người nuôi ngựa đi bên cạnh nhưng hôm nay lại phải cưỡi một mình. Mà con hắc mã này thân hình to cao, nhìn là biết nó là con vật không dễ đối phó.

- Sao? Chưa cưỡi ngựa bao giờ à? - Đại tiểu thư thấy hấn mặt mày nhăn nhó liền hứng trí hấn, chẳng mấy khi thấy hấn lép vế.

Lâm Văn Vinh gật đầu:

- Ta sợ lát sau ngã xuống, chưa biết ta cưỡi nó hay nó cưỡi ta.

Đại tiểu thư cười ha ha, thầm nghĩ người thật thà quá, nàng biết thừa Lâm Tam bản tính vô lại, hôm nay đến thư viện, thế nào cũng leo tót lên xe của mình mà đây đâu phải lần đầu. Nàng dần cũng thờ ơ với điều đó rồi nhưng hôm nay giữa nơi phố xá đông người, tên tiểu tử này mà chui vào xe ngựa thì còn gì là thanh danh của Tiêu đại tiểu thư nữa. Thế nên nàng mới cố ý bày ra cách này, không cho hấn kiểm cố gì hết. Con ngựa đen cũng là do nàng chọn, rất hợp với Lâm Văn Vinh

Đại tiểu thư gọi thằng nhỏ nuôi ngựa trong phủ tới, bảo nó chỉ cho Lâm Văn Vinh. Thằng nhỏ tên là Tiểu Thắng, cũng quen biết Lâm Văn Vinh, liền chấp tay nói với Lâm Văn Vinh:

- Tam ca, cưỡi ngựa dễ lắm, huynh lên ngựa rồi, hai chân kẹp chặt lưng ngựa, dùng dây cương ổn định phương hướng là được.

Nó đưa Lâm Văn Vinh đi thử vài vòng và dạy hết yếu quyết cho hấn. Lâm Văn Vinh bây giờ là người có võ công, việc cưỡi ngựa tất dễ dàng hơn nhiều so với người khác. Sau khi quen rồi cũng thấy vững dạ hơn nhiều, hấn liền dẫn ngựa đi thong thả vài bước.

Đại tiểu thư này giờ vẫn chau mày, thầm nghĩ, nhà người mới bắt đầu học mà đã có gan như thế rồi. Nàng có phần không yên tâm, liền sai thằng nhỏ dắt ngựa cũng cưỡi một con theo sát Lâm Văn Vinh để coi sóc.

Lâm Văn Vinh ngồi trên con hắc mã, vuốt bờm nó mà cười:

- Anh bạn, làm thế nào mà chú mày lại đen thế? Còn đen hơn cả ta nữa? Có bí quyết gì không? Ta ngày ngày luyện tập chạy lăng xăng, lại thường xuyên tắm nắng mới có làn da khoẻ đẹp thế này đây.

Đại tiểu thư ngồi trong xe nghe mà cười thầm, người thật biết tán chuyện, đến con vật này cũng không tha. Nàng trộm kéo tấm màn lên và nhìn, chỉ thấy khuôn mặt hần vuông vức, dáng hình anh vĩ, một người một ngựa đều anh dũng bất phàm, tràn đầy khí thế. Đại tiểu thư tim đập mạnh, nghĩ rằng con hắc mã này thật hợp với hần, hần cứ giữ dáng vẻ như thế, thật khó rời mắt.

Lâm Văn Vinh bắt đầu làm dáng vương tử với con ngựa đen này, rất đối vừa lòng. Thấy đại tiểu thư vén màn nhìn mình, liền cười đáp:

- Đại tiểu thư, đa tạ nàng, lần sau ta cứ cưỡi ngựa, còn nàng cứ ngồi xe là được rồi.

Đại tiểu thư gật đầu, dặn dò:

- Người đi chậm một chút, lần đầu cưỡi ngựa đừng có hiếu thắng. - Nói rồi hạ màn xuống. Lâm Văn Vinh trong lòng thắc mắc, nàng tiểu thư này bắt đầu quan tâm tới mình từ khi nào thế nhỉ. Hần cười ha hả, hí hửng đắc chí, nghiêng ngả trên lưng con ngựa suýt thì ngã xuống đất.

Thằng nhỏ vội vàng đỡ lấy hần, Lâm Văn Vinh cười dài một tiếng:

- Con hắc mã này dữ quá, rất hợp tính ta, Tiểu Thắng, chúng ta dạo một vòng nào. - Vừa dứt lời liền kéo dây cương, vỗ vào mông ngựa một cái, con ngựa đen lồng lên phi nước kiệu.

Tiểu Thắng giật mình kinh hãi, vội chạy theo, Tam Ca bây giờ đã là nhân vật quý bảo của nhà họ Tiêu, bây giờ mà hần ngã thì mình sẽ trở thành tội nhân của nhà này.

Ban đầu Lâm Văn Vinh còn thấp thỏm, mấy lần suýt chút nữa chưa định phương hướng, nhưng lúc này hần có võ công, tính linh hoạt tăng lên trăm lần, chạy được một lúc, kỹ thuật càng thuần thục điêu luyện. Cũng may là con đường ra khỏi thành này ít người qua, con ngựa phi nước kiệu trên đường cũng không xảy ra tai nạn.

Tiểu Thắng thấy Lâm Văn Vinh càng ngày càng thành thạo, vội thúc ngựa chạy theo, giơ ngón tay cái nói với Lâm Văn Vinh:

- Tam ca, huynh thật lợi hại.

Lâm Văn Vinh cười ha hả, nghĩ, từ hôm nay, ta coi như đã học thêm được một kỹ xảo nữa. Ở thời đại này, phương tiện giao thông còn ít, học cưỡi ngựa là vô cùng cần thiết, chưa biết chừng về sau còn phải dùng vào việc lớn.

Tiêu Ngọc Nhược nghe tiếng vó ngựa, vội vàng kéo màn cửa ra, thấy Lâm Tam đã cưỡi ngựa đen đi ra xa, trong lòng vừa mừng vừa lo, chưa học bò đã lo học chạy, thế nào cũng ngã cho xem, lúc đấy đừng kêu ai. Trong lòng nàng thấy không an tâm, bèn giục người đánh xe chạy vội lên.

Lâm Văn Vinh chỉ nghe đại tiểu thư nói qua về Kim Lăng thi xã nhưng lại không hề biết thi xã nằm ở đâu. Nghe cái tên này, chắc cũng là một cơ quan thường trực, có lẽ ở một nơi cố định nào đấy.

Xe ngựa đi về hướng Thành Bắc, vừa đến trước thành liền thấy một cánh cổng cao to, gạch xanh ngói đỏ, trên viết bốn chữ đại tự màu đỏ: “Kim Lăng thư xã”.

Đại tiểu thư bước xuống xe, không nói chẳng rằng đi về phía trước. Lâm Văn Vinh vội ném dây cương cho Tiểu Thắng rồi đi cạnh đại tiểu thư, vừa định mở mồm thì thấy sắc mặt đại tiểu thư khó coi, không biết là ai chọc giận nàng ta. Nàng tiểu thư này sớm nắng chiều mưa, lúc xuất phát vẫn còn tươi cười, mới có một lúc sau mà đã lạnh như băng thế này.

Hần đang định hỏi có phải Kim Lăng thi xã chẳng phải là ở trong Kim Lăng thư xã hay sao, thấy bộ dạng đại tiểu thư như thế đành nuốt vào bụng.

Vào trong được vài bước, thấy càng nhiều các thư sinh qua lại. Có người đang cầm sách đi đi lại lại học thuộc, có người đang trầm tư bên hồ, chốc chốc lại ngoáy bút trên tờ giấy Tuyên Thành. Có nơi thì hai ba người tụ tập lại đàm luận, ở đó có không ít cô nương.

Lâm Văn Vinh không ngờ tới điều này, chẳng phải người ta nói “Nữ tử vô tài tiện thị đức” hay sao? Sao lại có nhiều thiên kim tiểu thư đến đây học thơ từ thế nhỉ?

Đại tiểu thư thấy hắn cứ nhìn ngang liếc dọc, đem bộ dạng quê mùa vào trong này, trong lòng vừa tức vừa buồn cười. Thấy mắt hắn không ngừng dán vào thân hình các cô nương, đại tiểu thư liền nổi giận, sẵn giọng:

- Người đừng có liếc tiểu thư nhà người ta, để người ngoài nhìn thấy lại bảo họ Tiêu nhà ta xúi giục người.

Lâm Văn Vinh ra vẻ oan ức, ta chỉ quan tâm sao có nhiều cô nương thích thơ từ sách vở mà thôi, hoàn toàn chẳng có hứng thú gì với con người họ. Thấy khuôn mặt oan uổng của hắn, đại tiểu thư sẵn giọng:

- Sao, hay ta nghi oan cho người?

Lâm Văn Vinh lắc đầu cười khổ:

- Đại tiểu thư, ta chỉ thấy lạ là sao có nhiều cô nương lại thích mấy cái trò thơ từ gì đó thế, chứ có nhìn ngắm gì người ta đâu? Muốn ngắm thì ta ngắm đại tiểu thư. đại tiểu thư còn xinh đẹp hơn bọn họ vài trăm lần.

- Hồn láo! - Tiêu Ngọc Nhược mặt đỏ bừng, nhưng bỗng hạ giọng - Lần sau không được nói những lời như thế đâu đấy.

Lâm Văn Vinh thấy nàng ta cúi mặt xuống về thẹn thùng, cái cổ trắng phản chiếu ánh hồng hai bên má. Trông diễm lệ như hoa đào tháng ba làm cho người ta phải ngơ ngẩn. Cưng à, nàng cứ nhẹ nhàng như thế này có phải đẹp không.

Đại tiểu thư thấy hắn ngơ ngẩn nhìn mình, trong lòng tức giận nhưng có một cảm giác khó hiểu, nàng cắn răng ngẩng đầu lên sẵn giọng:

- Nhìn cái gì mà nhìn?

Lâm Văn Vinh thấy sắc mặt nàng ta bỗng lạnh tanh, không còn vẻ thanh nhã dịu dàng như hồi nãy nữa, bèn lắc đầu, ảo giác, vừa rồi chắc chắn là ảo giác, đại tiểu thư lúc nào cũng lạnh như núi tuyết, chưa bao giờ thay đổi.

Hai người không nói gì, bỗng phía trước cất lên giọng vui mừng của một cô nương:

- Kia chẳng phải là Ngọc Nhược tỷ tỷ ư?

Lâm Văn Vinh vội nhìn ra trước mặt, chỉ thấy hai nam một nữ đang đi về phía này, dẫn đầu là một cô nương tầm mười bảy mười tám tuổi, khuôn mặt tươi cười, cũng khá xinh xắn nhưng mơ hồ phảng phất một chút ương bướng khó bảo. Mới nhìn là biết không dễ dây vào. Theo sau nàng ta là hai nam tử, người đi đằng trước mặt mũi hồng hào, trông vô cùng phong lưu thoải mái, sau là một người dáng hình hơi mập, khuôn mặt in rõ vẻ phú quý.

Cô nương đó chạy tới, kéo tay Tiêu Ngọc Nhược nói:

- Ngọc Nhược tỷ tỷ, đúng là tỷ thật rồi. Mọii cứ tưởng là nhìn nhầm.

Tiêu Ngọc Nhược miễn cưỡng cười:

- Uyển Doanh tiểu thư, tiểu thư cũng ở đây à? Hôm nay không ở nha môn đương trực sao?

Uyển Doanh tiểu thư gặp đại tiểu thư xem chừng rất vui, bèn kéo tay nàng mà nói:

- Ở nha môn chẳng có việc gì để làm, mọii bèn đến thư viện. - nàng vừa nói vừa liếc nhìn công tử trước mặt, mặt ửng hồng.

Lâm Văn Vinh liền hiểu ngay, xem ra con a đầu này có tình ý với vị công tử tiêu sái kia, mới có ý trốn ra đây. Nhưng đại tiểu thư nói con a đầu này ở nha môn đương trực là sao?

- Ngọc Nhược tỷ tỷ, để mọii giới thiệu - Uyển Doanh tiểu thư chỉ vị công tử hơi mập kia mà nói - Đây là Dương Châu đệ nhất tài tử Vu Văn Pha.

Vu Văn Pha được giới thiệu, vái chào đại tiểu thư:

- Thì ra là Tiêu đại tiểu thư, tại hạ là Vu Văn Pha ở Dương Châu, xin kính chào đại tiểu thư.

Đại tiểu thư đáp lễ, Uyển Doanh lại chỉ vào nam tử tiêu sái trước mặt:

- Vị này là Hậu Dực Bạch công tử.

- Hậu Dực Bạch ở Kim Lăng đã từng gặp Tiêu đại tiểu thư. - Vị nam tử tiêu sái cười đáp.

Thì ra đây chính là Kim Lăng đệ nhất tài tử Hậu Dực Bạch? Chẳng phải là tên tiểu tử đang theo đuổi Lạc Ngưng hay sao? Nhìn trông cũng được, có điều da mặt trắng quá, trông như đàn bà, Lâm Văn Vinh bình phẩm.

- Thì ra là Kim Lăng đệ nhất tài tử Hậu công tử, Ngọc Nhược thất lễ rồi. - Đại tiểu thư đáp.

Uyển Doanh kéo tay đại tiểu thư nói:

- Ngọc Nhược tỷ tỷ, hôm đó nghe nói tỷ bị Bạch Liên giáo bắt đi, trong lòng sốt ruột vô cùng, ca ca của muội lại không cho phép ra ngoài thành vì sợ gặp nguy hiểm. Đúng là lo hão, muội đâu sợ gặp bọn cướp? Muội đi tìm mấy ngày mà chẳng có chút tung tích nào. May mà về sau có đồ chỉ huy Thành đại nhân phát binh, tỷ tỷ bình an vô sự muội đã yên tâm nhiều rồi. Tỷ tỷ đừng lo, muội sẽ tra cho ra tung tích bọn Bạch Liên giáo đó, báo thù cho tỷ. - Uyển Doanh tiểu thư trang nghiêm thề thốt.

Lâm Văn Vinh nghe xong mắt tròn mắt dẹt, cái nàng Uyển Doanh này làm bồ quái trong thành à? Đúng là khó mà nhìn ra. Chỉ có điều không rõ là thi nhân kiêm chức bồ quái hay là bồ quái kiêm chức thi nhân?

Đại tiểu thư cười đáp:

- Uyển Doanh tiểu thư, lâu lắm không gặp, bản tính ghét ác như thù của tiểu thư vẫn không đổi.

Uyển Doanh tiểu thư đỏ mặt, trộm liếc Hậu Dực Bạch, nói:

- Ngọc Nhược tỷ tỷ, hôm nay tỷ đến đây là có việc chi?

Tiêu Ngọc Nhược nói lại ngắn gọn, Uyển Doanh tiểu thư cười, đáp:

- Chuyện nước hoa đó muội cũng từng nghe qua, đang định chuẩn bị để bàn với tỷ tỷ đây. Nhưng mà quy định của thi xã chỗ muội chắc tỷ tỷ cũng biết rồi, tiên thi hậu lễ.

Tiêu Ngọc Nhược cười nhạt đáp:

- Tất nhiên là ta biết. Vậy mời Uyển Doanh tiểu thư ra đề.

Uyển Doanh tiểu thư nhìn Hậu Dực Bạch rồi nói:

- Hay là mời Hậu công tử ra đề trước.

Hậu Dực Bạch gật đầu, nghĩ ngợi một lúc rồi ngâm:

- Tướng quân lập thành đông...

Dương Châu đệ nhất tài tử Vu Văn Pha nghĩ một lát rồi tiếp lời:

- Tráng sĩ hội văn cung...

Uyển Doanh tiểu thư nói tiếp:

- Quái kỳ nghênh phong triển...

- Đại pháo oanh oanh oanh.

Đại tiểu thư chưa kịp trả lời bỗng nghe có tiếng khê lăm bầm đằng sau, quay đầu lại thì là tên gia đình Lâm Tam.

Hoá ra Lâm Văn Vinh đứng ở bên cạnh, nghe bọn họ đối đáp với nhau thấy cũng hay hay, trong lòng nghĩ đây có là thơ thần gì? Lão tử cũng đối được, đang chuẩn bị hù bọn họ chơi, hẵn đang suy nghĩ nhất thời đọc ra một câu.

Tuy hấn nói nhỏ nhưng mấy người đều đứng gần nên nghe thấy cả, Uyển Doanh tiểu thư cười thích thú:

- Ngọc Nhược tỷ tỷ đây là gia đình nhà tỷ à? Rất hay!

Kim Lăng đệ nhất tài tử Hậu Dực Bạch khinh khinh nhìn Lâm Văn Vinh, thấy hấn ăn mặc bần hàn, thô thiển, bèn nói:

- Bả giải hồn thân giáp trụ. (Cua mặc một thân áo giáp)

Lâm Văn Vinh nghe thấy liền điên tiết, mẹ nó, thằng tiểu tử này dám chửi ông à, hấn bỗng nhanh trí cười đáp lại:

- Tri chi mãn phúc kinh luân. (Nhện đặc một bụng kinh luân)

Vừa dứt lời, mấy người phía trước đều ngẩn cả ra, Hậu Dực Bạch chửi tên gia đình này ai ngờ bị hấn chửi lại, nhưng hấn đối lại rất hay.

Đại tiểu thư che miệng cười, nhìn Lâm Tam khê cười, cái tên này cũng khôn vặt đấy.

88. Chương 86: Thư Viện Dương Oai

- Câu đề xuất của Hậu công tử rất có ý cảnh, người đối lại thật thô tục không chịu nổi.

Trời, người ra con cua, ta đối lại con nhện, như đại ca với nhị ca, đều như nhau. Thế nào mà hết lần này tới lần khác, đệ nhất tài tử chó má kia thì nói đúng, còn lão tử lại biến thành thô tục. Nghe nói Uyển Doanh này còn là bộ bộ khoái, Lâm Văn Vinh trợn mắt nhìn nàng, bộ dạng khinh thường, có lẽ cũng chỉ là một kẻ cậy quyền thế, hồ giả hồ uy*.

- Lâm đại ca, câu này không thể tính.

Một giọng nữ nhân từ phía sau truyền đến. Lâm Văn Vinh nghe quen tai, quay đầu lại phía sau, liền thấy Kim Lăng đệ nhất tài nữ Lạc Ngưng chậm rãi đi tới. Lâm Văn Vinh lúc này mới nhớ tới, nơi này chính là địa bàn của nàng a. Mới vừa rồi cùng mấy người này vừa làm thơ đối đáp vừa châm chọc nhau, cô gái này không chừng nấp một bên cười trộm.

Lạc Ngưng mỉm cười liếc mắt nhìn Lâm Văn Vinh, nói :

- Lâm đại ca, người đối một câu ” con nhện đầy bụng kinh luân” chả phải ngay cả chúng ta cũng mắng hay sao? Ta thì có thể không tính đến, nhưng Tiêu đại tiểu thư năm đó cũng là một tài nữ danh tiếng a. Người như vậy không phải cũng gom cả nàng vào chứ?

Nàng nói xong, che miệng cười, tựa hồ muốn xem Lâm Văn Vinh và Tiêu đại tiểu thư trả lời như thế nào.

- Xin ra mắt Lạc tiểu thư.

Tiêu Ngọc Nhược duyên dáng chào, dường như hai nữ tử này tuy đã từng gặp qua, nhưng chưa rõ diện mạo của nhau

- Tiêu tỷ tỷ sao mà khách khí vậy, tỷ tỷ có một nhân tài trợ giúp, tiểu muội thật rất bội phục.

Đại tiểu thư nghe Lạc Ngưng nói vậy, lại thấy nàng xưng hô với Lâm Văn Vinh là Lâm đại ca, thì tựa hồ có quen biết Lâm Tam. Nàng liền kì quái liếc mắt nhìn Lâm Văn Vinh. Tên Lâm Tam này giao du cũng thật rộng, đến cả công tử tiểu thư nhà Tổng Đốc cũng quen biết, quan hệ dường như quen thân, cũng không biết hấn che dấu bao nhiêu bí mật nữa.

Kim Lăng đệ nhất tài tử Hậu Dực Bạch, chính là một trong những kẻ theo đuổi Lạc Ngưng, thấy Lạc tiểu thư đối với Lâm Tam rất quen thân. Hơn nữa vừa rồi lại bị Lâm Tam chế giễu, sợ hình tượng tốt đẹp của mình trong lòng Lạc tiểu thư bị hạ thấp, liền vội nói:

- Lạc tiểu thư, kẻ hạ nhân này nào có học hành gì, không biết học được ở đâu công phu võ mồm, Lạc tiểu thư không cần cùng hấn so đo làm gì.

Con bà người, người xem lại mình đi cái loại không biết xấu hổ, Lâm Văn Vinh đối với tài tử tài nữ gì đều không có hảo cảm. Đến ngay cả cùng đệ nhất tài nữ Lạc Ngưng nói chuyện còn không khiến hắn hứng thú. Như thế nào lại đến lượt đệ nhất tài tử chó má này.

Chỉ là Lạc Ngưng nói vừa rồi một câu cũng là nói không sai. Con nhện là ám chỉ cả nữ tử, một câu vừa rồi tuy là tuyệt đối, nhưng lại gộp cả những nữ nhân ở đây vào, ngay cả Đại tiểu thư cũng không ngoại lệ. Lạc Ngưng này đúng là tâm tư sắc bén, chỉ với một câu nói, liền đẩy hắn vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Lâm Văn Vinh trong lòng tự có tính toán, liếc nhìn Đại tiểu thư, giữ cho nàng một chút thể diện cũng là việc nên làm:

- Vậy thế này, ta đối lại là “Phượng hoàng biến thể văn chương” (phượng hoàng thân đầy văn chương). Coi như gởi đến các vị tiểu thư xinh đẹp ở đây lời tạ tội vậy.

Hậu Dược Bạch ra vẻ đối trước, trong đó có ý vũ nhục, hiềm khích. Lâm Văn Vinh đối lại, dĩ mạ đối mạ**. Tuy là tuyệt diệu, nhưng cũng chẳng cao nhấ hơn là mấy, nhưng câu ” Phượng hoàng biến thể văn chương” cũng rất hoàn chỉnh, lại có ý cảnh, làm cho vẻ đối tăng thêm một bậc.

Câu đối vừa được nói ra, làm cho mọi người không dám khinh thị gia đình này nữa. Đến ngay cả người hâm mộ Hậu Dược Bạch là Uyển Doanh tiểu thư cũng phải âm thầm gật đầu, tên gia đình này, ra là cũng có chút học thức.

Hậu Dược Bạch thì không cần phải nói, cảm giác tựa như nuốt một lúc phải hai con ruồi, vốn là muốn thể hiện học thức, ai biết chính mình một câu ra khỏi miệng, lại nhận ngay hai câu trở về, tự mình chửi mình, còn bị mất mặt trước Lạc Ngưng tiểu thư, làm cho gã hạ nhân này mặc thêm gấm vóc, hết lần này tới lần khác tự đeo ách vào cổ, có khổ mà không nói được nên lời, trong lòng hắn rất buồn bực.

Lâm Văn Vinh “ngữ bất kinh nhân tử bất hưu”***, trong lòng đang rất đắc ý, mấy câu này đều là hắn nhanh trí mà nói ra, hơn nữa lại rất khéo, một tục một nhấ, có thể nói là vô cùng nổi trội, sáng khoái vô cùng.

Lạc Ngưng liếc mắt nhìn Lâm Văn Vinh, thầm nghĩ: ” trước kia đúng là có chút khinh thị hắn, chỉ coi hắn là một tên đại đại gian thương, ngay cả đối liên (về đối) cũng học từ nơi khác, thật không nghĩ hắn thật sự cũng có chút bản lĩnh, hai câu đối vừa nãy, chỉ là nghĩ trong chốc lát, ý cảnh lại hoàn toàn bất đồng, người này cơ trí thật không thể khinh thường.

Đại tiểu thư vui vẻ liếc mắt nhìn hắn, cười nói:

- Lâm Tam, trước mắt chúng ta đều là những đệ nhất Kim Lăng tài tử tài nữ, không nên thất lễ lần nữa.

Tuy nói vậy, nhưng nụ cười trên mặt nàng đích thực là không tắt được, nàng kinh doanh đã nhiều năm, cùng thiên kim tiểu thư chốn quan trường gặp qua vài lần, cuối cùng, vẫn chính là kinh thương địa vị thấp, vẫn không thoát khỏi cái vòng luẩn quẩn này. Hôm nay Lâm Tam này vừa lên đã hạ thấp uy phong của bọn họ, quả thật làm cho Tiêu gia nở mày nở mặt, nàng có thể nào không mừng cho được.

Cái trò đối qua đối lại này, đối với Lâm Văn Vinh mà nói cũng chỉ là tán nhảm, nhưng thật ra cái câu đối đầu tiên kia, cũng làm cho hắn rất đắc ý: “Đại pháo oanh oanh oanh”, câu này rất có khí thế a, chỉ tiếc bọn tài tử tài nữ này đối lại hắn bằng cái đuôi chó, cú pháp trái ngược hoàn toàn, thật sự là rất khó coi.

Lạc Ngưng nhìn Lâm Văn Vinh gật đầu cười, rồi lại quay sang Đại tiểu thư nói:

- Tiêu tỷ tỷ, người nhiều năm là thường khách của thư viện chúng ta, từ khi tiếp nhận công việc duy trì sinh ý cho Tiêu gia tới bây giờ. Hôm nay ta thay các tỷ muội phải ngẫm một về đối coi như là chịu phạt. Thuận tiện nói thêm một câu, những tỷ muội của thư viện đang rất mong chờ người, các nàng đều rất muốn biết, cái hương thủy thần diệu khó lường kia, rốt cuộc là pháp bảo thần kì gì.

Lạc Ngưng này vừa uy hiếp, vừa dụ dỗ, quả là có chút cao tay, không hổ là Kim Lăng đệ nhất tài nữ.

Đại tiểu thư cũng xuất thân từ tài nữ, chỉ là mấy năm nay lo giải quyết nhiều thương sự, mới quên mất điều này, liền khẽ cười nói:

- Lạc tiểu thư mời, Ngọc Nhược sao dám chối từ.

Nàng trầm ngâm trong chốc lát, chậm rãi ngâm:

Đồ ỷ vô liêu dạ ngoại trì

Lục dương phong thỉnh tiểu tê chi.

Nan tương tâm sự hòa nhân tố

Thuyết dữ thanh thiên minh nguyệt tri. (4)

(Dịch nghĩa

Đi dạo buổi đêm vì buồn bã khó ngủ

Con chim đậu trên cành dương liễu xanh lạnh gió.

Tâm sự trong lòng khó bày tỏ cùng người,

Đành nói với trăng sáng trên trời.

Dịch thơ:

Giấc ngủ chẳng yên bước tha phương

Chim yên cành liễu lặng tang thương

Lòng tràn tâm sự cùng ai ngỏ!?

Chỉ biết cùng trăng thỏa vấn vương.)

Giỏi, quá giỏi, Lâm Văn Vinh thần tình sung bái nhìn Đại tiểu thư, không nghĩ tới a, tiểu thư này cũng biết ngâm thơ, có thể nói là thâm tàng bất lộ. Chỉ là bài thơ này, ẩn chứa có chút u oán, ca thán mà khó ai hiểu được, Đại tiểu thư này ra là có chút tâm sự.

Tiêu Ngọc Nhược thấy hần chằm chằm nhìn mình, mặt liền đỏ lên, trừng mắt liếc hần, rồi cúi đầu.

Lạc Ngưng gia nhập thư viện là lúc Đại tiểu thư đã chấp chương tiêu gia, hai người không có tiếp xúc nhiều, hôm nay nghe Đại tiểu thư ngâm thơ, biết nàng quả thật có tài, trong lòng cũng có vài phần bội phục, liền giữ chặt tay Đại tiểu thư nói:

- Tiểu muội ngu độn, nhưng cũng nguyện cùng tỷ tỷ chia sẻ nỗi lòng này.

Lạc tiểu thư này tác phong hào sảng, Đại tiểu thư tuy là một nữ thương nhân kiên nghị mạnh mẽ, nhưng dù sao cũng là nữ tử, lại không có bằng hữu, lúc này đối với Lạc Ngưng cũng có chút hảo cảm, lập tức liền giữ chặt tay nàng ta:

- Lạc tiểu thư chiếu cố ta như vậy, có thể cùng người nói những lời tâm sự, cũng là mong muốn trong lòng Ngọc Nhược.

- Còn ta nữa, còn ta nữa!

Nữ bộ khoái kiêm thi sĩ gọi là Uyển Doanh đó, vội vàng chạy lên, giữ chặt tay của hai nữ tử kia nói:

- Hai vị tỷ tỷ, tiểu muội rất sùng bái các người, sau này phải chiếu cố ta nhiều hơn nữa a.

Tiêu Ngọc Nhược mỉm cười, quay sang Lâm Văn Vinh phất tay, Lâm Văn Vinh liền lấy trên người ra một cái túi. Đại tiểu thư từ bên trong lấy ra hai cái bình nhỏ, một cái đưa cho Uyển Doanh nói:

- Uyển Doanh tiểu thư, cái bình này là do Tiêu gia chúng ta sản xuất, nước hoa mân côi (hoa hồng), rất thích hợp với người, những người có tính cách hoạt bát nhanh nhẹn.

Uyển Danh tiếp nhận, đưa lên mũi ngửi, trên mặt xuất hiện thần sắc mê say, mừng rỡ nói:

- Ngọc Nhược tỷ tỷ, cái này là nước hoa à? Ai da, ta đã sớm nghe nói rồi, đáng tiếc số lượng quá ít, ta không có mua được.

Tiêu Ngọc Nhược lại lấy thêm một cái bình nữa, đưa cho Lạc Ngưng nói:

- Lạc tiểu thư, đây là sản phẩm mới của chúng ta, hoa lan hương thủy, rất thích hợp với những người có tính cách ôn nhu, điềm đạm, người thử xem.

Lạc Ngưng mở bình ra, một trận hương lan thoang thoảng nhẹ nhàng tỏa ra, thanh đậm mà không nhạt nhẽo, Lạc Ngưng mỉm cười gật đầu nói:

- Cảm ơn tỷ tỷ.

Nàng nói, nhưng liếc nhìn Lâm Văn Vinh. Tự hồ biết chuyện gì đó. Việc Lâm Văn Vinh chính là người chế tạo nước hoa, vẫn cực kì giữ bí mật, chủ yếu là không muốn phiền toái, như lần trước bị Bạch Liên giáo bắt cóc, chính là tự mình rước họa vào thân, mà Lạc Ngưng này tựa hồ biết nước hoa là do hắn chế ra, nên mới đặc biệt liếc nhìn hắn.

Lâm Văn Vinh suy nghĩ một chút, liền hiểu ra, nhất định là Xảo Xảo nói cho nàng biết. Mân côi hương thủy, vừa chế xong là đưa cho Xảo Xảo một bình, Lạc Ngưng cùng xảo xảo lại là hảo hữu chốn khuê phòng, đương nhiên ra nàng ta đã từng thấy qua rồi.

Đại tiểu thư lần này hỏi lộ hai bình nước hoa cho Lạc Ngưng và Uyển Doanh, Lâm Văn Vinh đứng một bên thấy xót ruột, hai bình này, đã có thể thu về hai trăm lượng bạc, Xảo Xảo tại tửu lâu khổ cực cả này, cũng chỉ thu được lợi nhuận như vậy mà thôi. Bất quá hắn cũng hiểu được dụng tâm của Đại tiểu thư, cái này là quan phí, là việc phải làm.

Kim Lăng đệ nhất tài tử Hậu Dục Bạch thấy mấy nữ tử tụm lại một chỗ ríu ra ríu rít, lại thấy Lâm Tam cái tên gia đình kia đứng một bên vui vẻ cười đùa, tựa hồ như đó là chuyện thường tình. Hắn theo đuổi Lạc Ngưng đã lâu, vừa rồi lại có chút mất mặt, sợ Lạc Ngưng quên mất mình, liền vội nói:

- Lạc tiểu thư, chúng ta hãy vào trong thư viện đi.

Uyển Doanh tiểu thư vội vàng đồng ý nói:

- Đúng thế, đúng thế, Ngọc Nhược tỷ tỷ, ở trong còn rất nhiều tỷ muội đang chờ chúng ta.

Mấy nữ tử liền cùng nhau đi lên, hai tài tử liền đi theo phía sau ba nữ tử, chỉ có mỗi tên gia đình Lâm Tam, đi một mình sau cùng theo mấy người này. Đàn bà con gái nói chuyện hắn không thể chen lời. Các tài tử nói chuyện nghe cũng như đàn gảy tai trâu. Tốt nhất là đi ở phía sau, tiêu điều tự tại.

Bước lên đài cao, xa xa có một khu vườn, cạnh đó có một gian tịnh xá, khi đi vào, nhất thời Lâm Văn Vinh lấy làm kinh ngạc. Nguyên lai ở bên trong tịnh xá, tụ tập hơn mười nữ nhân, nhìn vẻ ngoài đều là gia đình phú quý, có lẽ là những thiên kim tiểu thư của những gia đình quan lại. Nhất thời, oanh oanh yến yến, hoan hỉ nói cười, liên liên không dứt.

Những cô gái này đều là những người yêu thích văn chương. Ai nấy đều nhận ra hai vị tài tử kia, không ngừng hướng bọn họ chào hỏi, trong đó cũng không ít người lớn gan, trộm hướng hai tài tử liếc mắt đưa tình, làm cho Lâm Văn Vinh cả người nổi da gà.

Lạc ngưng khẽ gật đầu, hướng tới những nữ tử cười nói:

- Các tỷ muội, hôm nay chúng ta tụ hội ở đây, chủ yếu là có hai vấn đề, thứ nhất: là mời Hậu Dục Bạch công tử, giảng giải cho chúng ta cảm thụ về du lịch các nơi.

Hậu Dục Bạch mỉm cười, tiến lên phía trước, quay người về phía mọi người thi lễ:

- Đa tạ Lạc tiểu thư yêu mến, Dục Bạch là một thư sinh, từ nhỏ đã được dạy, biết rõ câu châm ngôn ” hành thiên lí lộ, phá vạn quyển thư” (5). Bởi vậy thập phần thích đi du lịch. Ta đã đi qua nhiều vùng của Đại Hoa, tây đến Hoàng Sơn, bắc lên Thái Sơn, nam thì xuống Vũ Di, đông cũng tới Sùng Minh đảo. Chuyến đi này, xem phong cảnh khắp Đại Hoa, quả thật rất đẹp... ...”

Hậu Dục Bạch không hổ là Kim Lăng đệ nhất tài tử, đem kiến thức trong chuyến đi từ từ giảng giải, như thế nào là đi đường, như thế nào là lên núi, ở giữa còn ngâm vài câu thơ tả núi non, nhất thời, những nữ tử trong sảnh được nghe rất nhiều điều thú vị. Cô nàng Uyển Doanh kia đôi mắt đẹp long lanh say đắm, đến ngay cả Đại tiểu thư cũng cùng mọi người gật đầu liên tục, trong mắt sinh ra vài phần hâm mộ.

Thời này giao thông bất tiện, các thiên kim tiểu thư thì bình thường càng không ra khỏi nhà, có đi cũng không xa, cho nên khi biết có những tao ngộ như vậy, nghe đến mê mẩn cũng là điều tự nhiên.

Lâm Văn Vinh thì cười thầm, Hậu Dược Bạch này nói rằng đã đi du lịch nhiều tỉnh, nhưng cũng chỉ là các tỉnh phụ cận Giang Đô, Hoàng sơn tại An Huy, Thái Sơn tại Sơn Đông, Vũ Di Sơn tại Phúc Kiến, từ Giang Đô đến các nơi này, sẽ không vượt quá ngàn dặm lộ trình, hẳn cũng dám nói là “đi khắp Đại Hoa” ? Thật đáng buồn cười, nói hẳn là kẻ yêu thích du lịch cũng có chút thiếu sót.

Hậu Dược Bạch dương dương tự mãn giảng giải một hồi, cũng chỉ là miêu tả phong cảnh, ba hoa khoác lác banh trời, các nữ tử nghe đến say mê, còn Lâm Văn Vinh cũng từ từ ngủ gục xuống.

Lạc Ngưng nhìn thấy dáng vẻ khinh thường của Lâm Văn Vinh, liền chuyển tầm mắt, đợi cho những tiếng hoan hô sau khi Hậu Dược Bạch nói xong chấm dứt, nàng liền đứng dậy, mỉm cười nói:

- Hôm nay, ngoại trừ Hậu Dược Bạch công tử ra, còn có một vị khách quý, trong các tỷ muội chúng ta ở thư viện đã nổi tiếng từ lâu, Tiêu đại tiểu thư, trước khi Đại tiểu thư giới thiệu nước hoa, có thể mời nàng cũng giới thiệu một chút những cảm nhận của nàng về việc đi du lịch ở nhiều nơi không? Theo ta được biết, Tiêu tỷ tỷ cũng đi được không ít được phương đâu.

Tiêu Ngọc Nhược hôm nay đến đây chỉ để giới thiệu sản phẩm, căn bản là không có chuẩn bị gì về việc du kí, hướng chi nàng tuy đi nhiều địa phương, nhưng đều đi làm ăn, ngay cả đến cưỡi ngựa ngắm hoa cũng không thể, làm sao mà nói về phong cảnh cho được. Lạc Ngưng này cố ý đưa ra nan đề a.

- Lâm tam, làm sao bây giờ.

Đại tiểu thư cắn răng nói, ở đây cũng chỉ có hai người bọn họ là người nhà, cái cảm giác cùng chung hoạn nạn lại nảy lên trong lòng.

Lâm Văn Vinh ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn Lạc Ngưng, thấy trên mặt nàng tràn đầy ý cười, liền biết tiểu nha đầu kia muốn gây khó khăn cho mình một phen rồi.

Được, là diễn giảng thôi mà, Tam ca người trời sinh ra cái miệng chẳng phải chỉ dùng để ăn, công phu mồm mép, còn chưa có đối thủ. Hắn chậm rãi đứng dậy, nhìn sang Đại tiểu thư mỉm cười, hướng phía trước đi đến.

Đang ngồi đều là các thiên kim tiểu thư, thấy một người có tướng mạo như là một gia đình đi lên phía trước, trong lòng đều có chút kì quái.

Lâm Văn Vinh là ai đây. Trong khi làm quản đốc, thủ hạ tay sai có mười hai người, hằng ngày đứng trên chỉ bảo, là chuyện thường như cơm bữa, thế nào mà lại phải e ngại đám người này.

Hắn quay lại phía sau, ánh mắt đảo qua bốn phía, mỉm cười nói:

- Các vị tiểu thư, đại gia khỏe chứ. Ta gọi là Lâm Tam, chính là một gia đình nho nhỏ trong Tiêu gia, mọi người đều gọi ta là Tam ca.

Mọi người đều tò mò nhìn hắn, Lạc Ngưng thấy thần sắc hắn tự nhiên, ý cười tiêu sái, thầm nghĩ: " Người này trời sinh không có biết xấu hổ sao?"

Đại tiểu thư thấy hắn đi lên phía trước, đối mặt với nhiều ánh mắt, nhưng lại không có tí nào sợ hãi, trong lòng vừa vui mừng vừa ngạc nhiên.

Lâm Văn Vinh nhìn Tiêu Ngọc Nhược nở nụ cười rồi nói:

- Đại tiểu thư của chúng tôi đúng là đã đi qua rất nhiều địa phương, những tỉnh xung quanh Giang Tô đã đi qua vô số lần. Nhưng nàng không thể hướng tới mọi người chia sẻ kinh nghiệm du kí, bởi vì sao? Bởi vì nàng chính là người đứng đầu Tiêu gia, nàng nên vì sanh kế của Tiêu gia mà tận lực, danh sơn đại xuyên cố nhiên là phong cảnh tuyệt vời tráng lệ, nhưng nàng thật sự không thể hân thưởng, bởi vì trách nhiệm của nàng quá nặng nề, đại bộ phận thời gian của nàng đều là bôn ba trên đường mưu sinh.

Thanh âm của Lâm Văn Vinh trầm thấp, Đại tiểu thư lặng im đến xuất thần, cố gắng kiềm chế nước mắt như đang chực rơi xuống. Xung quanh cũng không một tiếng động, đang ngồi ở đây tuyệt đại bộ phận là nữ nhân, Lâm Văn Vinh chỉ nói mấy câu ngắn ngủi, lại làm đầy lên ở các nàng sự đồng cảm thực sự, ngấm lại

thì Tiêu đại tiểu thư với mình cũng giống nhau, đều là người con gái yếu nhược, nhưng nàng lại mang trách nhiệm lớn như vậy, có thể nào lại không khiến người khác bội phục? Những kẻ như Kim Lăng đệ nhất tài tử kia, mặc dù du sơn ngoạn thủy, giảng giải lại thêm mắm dặm muối, cũng là dựa vào phước ảm tổ tiên.

Lạc Ngưng len lén cười, tên gian thương này bản lãnh cũng không nhỏ, chỉ với mấy câu nói đó, không giống như Hậu công tử hiểu nhiều biết rộng giảng giải, nhưng lại dễ dàng hạ thấp Hậu công tử khi so sánh.

- Bỏ qua những phong cảnh nổi tiếng, Đại tiểu thư cũng rất tiếc nuối, bất quá đó chính là phúc khí của mấy trăm nhân khẩu của Tiêu gia. Chính là có nàng khổ cực lao động, làm cho tiêu gia trở nên trật tự ngăn nắp, mới có thể để cho mọi người ăn ngon mặc đẹp, mới có thể để cho mọi người có cơ hội dùng tới nước hoa, một thứ xưa nay chưa từng có. Bỏ qua một phần phong cảnh, nhưng lại làm xanh một mảng bầu trời, Đại tiểu thư có tiếc nuối, nhưng lại không thể nói là hối hận. Nàng là một người con gái Đại Hoa siêng năng chịu khó, là đại biểu điển hình cho những người kiên nhẫn không bao giờ lùi bước. Ai nói nữ không bằng nam? Ta thấy phụ nữ có thể gánh vác vòm trời này.

“Hoa hoa...” tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên, Lâm Văn Vinh này vỗ mông ngựa, tuy hơi lộ liễu, nhưng lại đánh vào lòng của các thiếu nữ ở đây. Thời đại này, địa vị nữ nhân cực kì thấp kém, mặc dù là những thiên kim tiểu thư nhìn thì rất phong quang, nhưng cũng là những người không có khả năng làm chủ chuyện của mình. Chưa có nam nhân nào dám nói : “Phụ nữ năng địch bán biên thiên”, vậy mà nam nhân này lại nói được, mặc dù địa vị của hắn có chút thấp hèn, nhưng cũng vẫn là nam nhi, các tiểu thư nhất thời cảm kích không nói nên lời.

Lâm Văn Vinh nói xong, thì cả người rùng mình, toàn thân đều nổi da gà, hắn đã vỗ mông ngựa qua vô số lần, lần này ngay cả chính mình cũng không tiếp thụ được. Chà, ta đây là vì Đại tiểu thư mà bịa truyện a, lão tử chính là điển hình của nam tử chủ nghĩa, hôm nay lại muốn chạy đến nơi này tuyên dương nữ nhi chủ nghĩa, da mặt dày cũng không uống.

May là da mặt hắn quá dày, khó ai bì kịp, mặc dù những ánh mắt nhiệt tình của chư vị tiểu thư đều tập trung trên người hắn. Hắn mỉm cười, hướng về phía mọi người phát phát tay.

Đại tiểu thư nhìn cái tên kiêu ngạo kia, đến mức mặt mày đỏ bừng, thâm nghĩ, cái tên này thật là thích khoa trương, cái gì mà phụ nữ có thể gánh vác bầu trời, khoác lác cả một hồi mà mắt cũng không chớp lấy một cái, cũng không biết là có thể tin người hay không nữa.

Hậu Dược Bạch cùng Vũ Văn Pha hai vị tài tử, sắc mặt cũng trắng bệch, cực kì khó coi. Tên hạ nhân này coi thường lễ pháp, tuyên dương nữ nhi chủ nghĩa, trái với quy củ tổ tông, thật sự là phản rồi.

Lâm Văn Vinh nhìn thấy thần tình kích động của mọi người, trong lòng cực kì đắc ý. Tuyệt, thời đại này con gái thật là dễ bị lừa, ở thời đại của ta thật là khó gấp trăm ngàn lần.

- Nói đến du sơn ngoạn thủy, chính là chuyện mà những người nhàn rỗi thích nhất, như ta đây chẳng hạn.

Lâm Văn Vinh vừa chuyển giọng, thật ra là để nói xấu Hậu Dược Bạch một phen, mẹ nó, người nếu không có cha làm Phủ doãn, người du sơn ngoạn thủy cái rắm, chỉ có Tiểu Bạch người nhàn rỗi không biết làm gì nên mới suốt ngày làm thơ tả chim.

Trong phòng mọi người nghe hắn tự giễu, điều nhe răng ra cười.

- Trong khi tiểu nhân như ta đây, cha ta đã đi qua rất nhiều địa phương, lão nhân gia đã nói lại một câu, ta đến nay vẫn còn nhớ rất rõ, người nói: tất cả mọi người đều ngu muội, bởi vì bọn họ cho tới bây giờ vẫn không biết chính mình ngu muội, ta trước kia không thể giải thích, chờ đến khi hiểu được rồi, nhưng lại không còn được gặp người nữa.

Lâm Văn Vinh giả bộ chảy một ít nước mắt.

Lạc Ngưng khước miệng hiên lên một nụ cười mỉm, Lâm đại ca này trời sanh đã ăn nói rất giỏi, phen này hắn nói chuyện, vừa có phong thái lại có thâm ý, cho dù là nói láo, người khác cũng có thể cãi lại, so với Hậu Dược Bạch thì lời nói thật cao minh hơn nhiều.

Những thiên kim tiểu thư ở trong phòng, cũng chưa bao giờ thấy qua một gia đình dưng cảm như vậy, trước mặt nhiều người vậy mà cũng không có chút nào khiếp đảm, ngược lại còn mang phong thái hải hước, hóm

hình. Thật sự là vượt xa tưởng tượng của bọn họ. Đến ngay cả người ủng hộ Hậu Dược Bạch, Uyển Doanh tiểu thư, cũng không thể không thừa nhận, gia đình này nói rất có sức hút, rất dễ làm động lòng người.

- Kỳ thật, Đại Hoa rất lớn, thế giới cũng rất lớn, có rất nhiều thứ chúng ta chưa hề gặp qua, thậm chí không thể tưởng tượng được những sự vật đó lại ở trên thế giới này. Như khi ta nói về đại hoa, tất cả mọi người đều biết về núi Hoàng sơn, nhưng các tiểu thư có bao giờ nghĩ đến, qua dãy núi lớn này là nơi nào không?

Lâm Văn Vinh thở dài, nói tiếp:

- Phía tây của trung hoa, có một ngọn núi tên là Châu Mục Lãng Mã (Hymalaya), những đỉnh cao nối tiếp, quanh năm tuyết phủ, mây mù che đỉnh, chính là ngọn núi cao nhất thế giới, vì thế được mọi người kính ngưỡng. Phía bắc đại hoa, có dãy núi Thiên Sơn, tuyết hải thiên trì, thiên trì đó trong truyền thuyết chính là dao trì, quanh năm tuyết phủ, sản sinh ra tuyết liên.

Minh nguyệt xuất thiên sơn

Thương mang vân hải gian

Trường phong kỉ vạn lí

Xuy độ ngọc môn quan

(Dịch thơ:

Thiên Sơn trắng ló dạng

Mây biển buồn thương tang

Gió từ nơi vạn dặm

Đến tận Ngọc Môn quan) (6)

Đó là nói về cảnh đẹp ở thiên sơn. Phía nam của Đại Hoa, là biển rộng hàng ngàn dặm kéo dài về phía nam, tục xưng là Hải Nam, trên đảo hải nam có Thiên Nhai Hải Giác, Ngũ Chỉ sơn, Vạn Tuyền hà, thông ra đại dương rộng lớn. Ở Đông hải của Đại Hoa, hải vực ngàn dặm, tài nguyên phong phú, trực diện Cao Lệ, Sơ Cầu, Đông Doanh vùng đảo hình cánh cung, chính là cánh cửa đường biển của Đại Hoa.”

Lâm Văn Vinh nói xong một hơi, trong lòng cảm thấy sướng khoái vô cùng, không cho tiểu thư các người một liều thuốc mạnh, không biết đến khi nào các người mới chịu tỉnh ra đây.

Những lời hắn nói những người ở đây đều chưa hề nghe qua, cái gì Châu Mục Lãng Mã, Minh nguyệt xuất Thiên Sơn, Thiên Nhai Hải Giác, Sơ Cầu Đông Doanh, đều làm cho mọi người phải ngạc nhiên. Trong đại sảnh nhất thời tĩnh lặng.

* Hồ giả hồ uy là chồn mượn oai cọp. Ý nói: Mượn thế lực mạnh mẽ để hù dọa người khác.

**Dĩ mạ đối mạ: mạ là miệt thị, tức là lấy 1 câu miệt thị đối lại 1 câu miệt thị

***Câu nói nổi tiếng của Đỗ Phủ: “Ngũ bất kinh nhân tử bất hưu”: chữ dùng không kinh người, chết không yên

Câu nói này trích từ bài thơ Giang Thượng Trĩ Thủy Như Hải Thế Liêu Đoản Thuật của Đỗ Phủ

Vi nhân tính tịch đàm giai cú

Ngũ bất kinh nhân tử bất hưu

Lão khứ thi nhiên hồn mạn dữ

Xuân lai hoa điệu mạc thâm sầu

Tân thiên thủy hạm cung thùy điệu

Cổ trước phù tra thế nhập chu

Yên đắc tứ như Đào Tậ thủ

Lệnh cừ thuật tác dữ đồng du

(4) : Bài này là Mỹ nhân đối nguyệt (Đường Dần), trong truyện đã bị sửa lại 2 câu đầu.

Tà kết kiều nga dạ ngoạ trì,

Lê hoa phong tĩnh điệu thê chi.

Nan tương tâm sự hoà nhân thuyết,

Thuyết dữ thanh thiên minh nguyệt tri.

Dịch nghĩa:

Người con gái đẹp, búi tóc xiên lệch, đêm ngấn ngại chưa nằm xuống,

Gió lặng, chim đậu lên cành hoa lê.

Tâm sự trong lòng khó đem nói cùng người,

Đành nói với trăng sáng trên trời.

Dịch thơ:

Tóc búi vẹo xiên, đêm ngại giấc,

Gió thưa chim ngủ đậu cành lê.

Khó đem tâm sự cùng người nói,

Đành tỏ vầng trăng ruột não nề

(thivien.net)

(5) đi ngàn dặm đường, còn hơn đọc vạn quyển sách

(6) Đây là bài Quan san nguyệt (Lý Bạch) nói về nỗi mong nhớ quê hương. Trong CPGĐ chỉ lấy bốn câu đầu.

Minh nguyệt xuất Thiên san

Thương mang vân hải gian

Trường phong kỷ vạn lý

Xuy độ Ngọc môn quan

Hán hạ Bạch Đằng đạo

Hồ khuy Thanh Hải loan

Do lai chinh chiến địa

Bất kiến hữu nhân hoàn

Thú khách vọng biên sắc

Tư quy đa khổ nhàn

Cao lâu đương thử dạ

Thán tức vị ưng nhàn

Trắng sáng mọc lên

Dịch nghĩa:

Trắng sáng mọc lên từ núi Thiên sơn

Biển mây xanh một màu man mác

Cơn gió thổi dài bay mấy ngàn dặm
Thổi đến cửa ải Ngọc môn
Nhà Hán đem binh đóng ở đường Bạch Đằng
Rợ Hồ ngấp nghé ở vịnh Thanh hải
Xưa nay vẫn là bãi chiến trường
Không thấy có ai được trở về
Người lính thú nhìn cảnh sắc vùng biên giới
Lòng nhớ nhà, gương mặt lộ vẻ buồn khổ
Đêm nay có ai đang ngồi trên lầu cao
Hắn phải than thở mà không dám nhàn nhã (st)

Dịch thơ hieusol:

Thiên sơn trắng một mảnh
Biển mây xanh mênh mang
Gió nào bay vạn dặm
Tìm đến Ngọc môn quan...
Binh Hán chặn đường Bạch
Rợ Hồ ngó vịnh Thanh
Xưa nay thời chinh chiến
Mấy ai về an lành
Lính biên trông trời nước
Mặt chau lòng miên man
Trên lầu đêm chón ảy
Biết người có thở than.

Hậu Dực Bạch sắc mặt vô cùng khó coi, vốn tưởng kiến thức của mình rất uyên thâm, nhưng mà trước mặt tên gia đình này, hoàn toàn không đáng nhắc tới. Những cái khác không nói, Cao Lệ, Sơ Cầu, Đông Doanh ba nơi, hắn đều chỉ nghe qua, không nghĩ rằng gia đình này lại có kiến thức như vậy.

- Lâm Tam, những địa phương này người đều đã đi qua à.

Thanh âm của một người tò mò truyền đến, Lâm Văn Vinh nghe thấy nhìn lại, chính là người có hảo cảm với Hậu Dực Bạch công tử, Uyển Doanh tiểu thư, trong mắt nàng hiện lên vẻ hiếu kì, tựa hồ đối với địa phương này rất có hứng thú.

- Ta đã đi qua Thiên Sơn, đảo Hải Nam, Đông hải, ngay cả Châu Mục Lăng Mã, ta cũng muốn leo lên, chỉ tiếc đủ bản lĩnh.

Lâm Văn Vinh vui vẻ nói.

Những nơi này ở tiền thế hắn đều đã đi qua, đương nhiên có thể nhớ lại.

- Nhưng mà đời người ngắn ngủi, nếu muốn đi hết những địa phương này, sợ là cho cả hai đời cũng chưa đủ mà.

Uyển Doanh tiểu thư thì thảo luận lắm.

- Đời người dài ngắn không phải vấn đề, chỉ cần có lòng tin, chúng ta vẫn có thể lên đường.

Lâm Văn Vinh lớn tiếng nói.

Đại tiểu thư nghe được vừa cảm động vừa nghi hoặc, gã xấu xa này, như thế nào lại biết nhiều thứ vậy nhỉ? Hẳn thật sự đã đi qua sao?

Lâm Văn Vinh thấy ánh mắt mọi người vừa mơ hồ lại vừa say mê, đến ngay cả Lạc Ngưng người trí tuệ cao thâm cũng không ngoại lệ, hẳn nhin không được thở dài, chậm rãi nói:

- Mọi người tầm mắt đều đặt trên Đại Hoa, nhưng mà có người nào nghĩ tới không, vậy thế giới này là gì, chẳng lẽ chỉ tồn tại một mình Đại Hoa?

- Đáp án là không phải.

Biết là có nói ra cũng không được gì. Nhưng hẳn tiếp tục như chém đinh chặt sắt:

- Đại Hoa của chúng ta, chỉ là một nơi nho nhỏ của thế giới, chúng ta nằm trong một địa phương, tên là Châu Á. Nó thông qua những đại dương, cùng những châu lục lớn cùng tồn tại. Châu Âu, Châu Mỹ, Châu Phi, mỗi một nơi đều có những nền văn minh, đều có những quốc gia tồn tại. Lục địa Châu Âu, dân phong cường hãn, Nã Phá Luân (Napoleon) kiêu hùng, đế quốc Áo Hung, hoàng đế La Mã, đang là thời kỳ văn hóa phục hưng cùng cách mạng công nghiệp, bọn họ da trắng, tóc vàng, mắt lam. Đại lục Châu Phi, thần bí khó lường, Tắt cáp lạp sa mạc (sa mạc Sahara) rộng lớn, có những tộc ăn thịt người cổ xưa, bọn họ có da màu đen, hàm răng trắng bóng. Châu Mỹ đại lục, cảnh quang hoang dã, rừng amazon thần bí, với vô số thổ dân, giết chóc tàn bạo, đó là những người da đỏ, rất khó để nhận biết họ. Văn minh Hoa Hạ, văn minh Ba Bì Luân (Babilon), văn minh Mã Nhã (Mayan)... rất nhiều nền văn minh đang cùng tồn tại và phát triển, và cũng có vô số các loại ngôn ngữ khác nhau đang lưu truyền, phổ bá khắp thế giới này. Chính là tại chúng ta chỉ biết ở chỗ này, cho tới bây giờ không biết tự bước ra ngoài, mất đi dũng khí khám phá tìm tòi. Chúng ta nếu cứ tiếp tục bế quan tỏa cảng, di họa tới ngàn năm.

Yên lặng !

Tuyệt đối tĩnh lặng!

Lâm Văn Vinh nói lần này, như là một tràng tạc đạn, làm cho tất cả mọi người ở đây đều choáng đầu hoa mắt, cái này so với cái địa lý Đại Hoa phức tạp gấp trăm lần. Tóc vàng, mắt lam, da đen, da đỏ? Thật có những người như thế sao? Nghe đều khó có thể tin được. Mọi người trong phòng đều nghĩ đầu óc của mình thật hạn hẹp.

- Lâm đại ca, những gì người nói đều là thật chẳng?

Trầm mặc một lúc lâu, Lạc Ngưng là người đầu tiên phản ứng, mở miệng nhẹ nhàng hỏi, những lời Lâm Văn Vinh nói thật sự làm nàng rung động. Nàng tuy không tận mắt chứng kiến, nhưng cũng đã nghe nói qua, chỉ là về những người Châu Phi da đen, thật sự có thể như vậy sao? Thật khó có thể tin được.

- Loài người ngu muội chui rúc hoài ở một địa phương, cho tới bây giờ vẫn nào biết chính mình ngu muội.

Lâm Văn Vinh cất lời ca thán, dùng những lời này để trả lời cho vấn đề của Lạc Ngưng, cũng kết thúc cho lần diễn giải kinh thiên động địa của mình.

Hắn có thể hiểu được chính mình có chút thống khổ, thậm chí có chút bi ai, giảng giải nhiều như vậy, tất cả tình cảm của hắn đều không kìm hãm được, hẳn không biết được thế giới này có giống với thế giới có Nã Phá Luân (Napoleon), La Mã, Ba Bì Luân(Babilon) không!/? Nhưng Dù vạn biến cũng không tách rời khỏi gốc, một Châu Âu cường thịnh, tất nhiên là tồn tại. Hắn còn muốn nói nhiều hơn nữa, chỉ là khi nhìn xuống những ánh mắt mờ mịt, hẳn liền kịp thời ngừng lại. Hắn muốn cùng người khác giảng về địa lý thế giới, muốn cùng người khác nói về những đạo lý của cuộc sống, thì cũng y bốn chữ “đàn gãy tai trâu”.

Nói thật, nhìn những tài tử, tài nữ trước mặt, chỉ hèn hạ trong tầm hiểu biết của trẻ con – suốt ngày chỉ biết đưa tay làm thơ đánh đàn, hẳn có một loại cảm giác bi ai và vô lực, nếu ta sinh tại thời đại của bọn họ, ta có thể hay không cũng là một người như bọn họ?

Một loại cảm giác cô độc chưa từng có nổi lên trong lòng hắn, trong dòng chảy lịch sử, hẳn lần đầu tiên cảm thấy mình thật nhỏ bé.

Hắn thở dài, quên đi, lão tử không phải là đáng cứu thế, quản nhiều như vậy làm gì. Chỉ cần kiếm thật nhiều tiền, tìm được Thanh Tuyền, vui thú cùng với khoảng mười lão bà lớn nhỏ, sống một đời như vậy cũng không tệ. Muốn cứu thế giới, muốn cứu Đại Hoa? Đẹp, mặc quần đùi lộn ngược, người ta lại tưởng mình là siêu nhân.

- Lâm đại ca, những người mắt xanh như ngươi nói ta đã từng nghe nói qua, bọn họ là người Châu Âu sao? Âu Châu là ở nơi nào?

Lạc Ngưng tiếp tục hỏi, những gì nàng muốn hỏi, cũng là những vấn đề mà người khác cũng muốn hỏi.

Đề tài này đã từng cùng Thanh Tuyền giảng qua, bởi vì Thanh Tuyền biết một Ước Khắc lão sư, nàng vừa nghe đã hiểu, chỉ là Lạc Ngưng lại không tốt số như Thanh Tuyền, Lâm Văn Vinh gật đầu nói:

- Bọn họ đại bộ phận đều là dân Châu Âu, khoảng cách từ Châu Âu đến chúng ta rất rất xa, dù chúng ta có dùng những chiếc thuyền tổ nhất, sợ cũng khó tới được Âu Châu. Bất Liệt Diên (nước Anh), Pháp Tây Lan, Tây Ban Nha, Bồ Đào Nha, là những nước công nghiệp phát đạt của Châu Âu, kỹ thuật đóng tàu và phương pháp luyện kim vô cùng cao minh, nếu chúng ta không theo kịp, tương lai đây chính là điểm yếu của đại hoa.

Hậu Dược Bạch kia nghe xong, liền hừ một tiếng nói:

- Điều là những kĩ xảo lẻ tẻ, tài vật mà thôi, làm sao có thể hơn được Thiên triều Thượng quốc chúng ta sản vật phong phú, địa linh nhân kiệt, vô số học sĩ, tầng tầng bất tận.

Ta nói chuyện này ngươi lại xọ chuyện kia, cái đồ tài tử chó má này vẫn không hiểu gì hết. Lâm Văn Vinh vừa nghe lời này, trong lòng đột nhiên giận dữ:

- Là những kĩ xảo vụn vặt ư? Hậu công tử, người bảo Hoa Hạ có rất nhiều tiên nhân nên không để việc này vào mắt phải không? Chỉ với tài học của ngươi, chỉ là bóng mờ của ngọn đèn, sao có thể so với ánh trăng, nói là kém hơn mười vạn tám nghìn dặm, thì vẫn là còn coi trọng người đó.

Lâm Văn Vinh vừa nói ra lời này, những người ngồi đó đều thất kinh, những nữ tử đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn gã gia đình thần kì này. Không ngờ cả đệ nhất tài tử mà hắn cũng không nể mặt? Lúc này, sắp có kịch hay để xem đây.

Quả nhiên, Hậu Dược Bạch sắc mặt trắng bệch, cả giận nói:

- Ngươi... ngươi dám khinh thị ta?

Lâm Văn Vinh lạnh lùng nói:

- Ngươi miệt thị vô số thợ thầy của Hoa Hạ ta, mặt sát dù bọn họ đã có rất nhiều cống hiến to lớn, ta liền khinh thị ngươi, sao lại không thể?

Hậu Dược Bạch cãi lại:

- Ta theo Lịch Đại Lương Đồng, đó đều là những vị học sĩ cực kì tài giỏi, cầm kì thư họa, sách lược trị quốc, tất cả đều tinh thông. Bằng vào những tài mọn của ngươi, làm sao có thể thi cử, làm sao có thể đỗ đạt làm quan? Bằng vào tài vật, như thế nào có thể trị quốc? Ta cùng với loại người thô鄙 như ngươi tranh cãi, thật là làm nhục giới học sĩ.

Mẹ nó, cái loại này không dạy nổi a, ghét nhất là những kẻ tự cho mình là cao nhân nhất đẳng, Lâm Văn Vinh cười hắc hắc nói:

- Những tài mọn trong mắt ngươi, chính là những kinh nghiệm hàng ngàn năm tổ tiên chúng ta tích lũy lưu truyền lại, là những tài sản vô cùng quý giá của khoa học tự nhiên, là động lực cơ bản để thúc đẩy xã hội tiến bộ. Gạo mà ngươi ăn, quần áo ngươi mặc, cái ghế ngươi ngồi, nghiên bút ngươi dùng, có cái nào không phải là tài mọn? Cả trên người ngươi, ngoại trừ thân thể, tất cả đều giống nhau là tài mọn làm ra.

Hừ, ngay cả cái thân thể của tiểu tử ngươi, cũng không phải là kì dâm xảo kĩ tạo ra sao?

- Cho nên ngươi nói những trí sĩ có tài trị quốc, thật càng thêm buồn cười, không có vô số những sản phẩm bình thường mà dân chúng khổ cực chế tác, thì làm sao có thể trị quốc. Vô số những sản phẩm bình

thường, mà dân gian cũng phải bỏ ra công sức và trí tuệ, cải tiến công cụ lao động và công cụ sinh hoạt, tạo ra thuế thu, lấy đó làm căn cơ. Nhưng vị trí sĩ có tài trị quốc thì sao? Mỗi vị vua đều chỉ có mỗi triều đại, người trị quốc tùy thời có thể thay đổi, kỹ năng này chẳng lẽ trí sĩ các người mới có, không ai có thể thay thế, chẳng phải chỉ riêng các người thôi. “Cựu thì Vương Tạ đường tiền yến, phi nhập tầm thường bách tính gia” *, điển cổ này, Hậu công tử so với ta còn quen thuộc hơn.

Hậu Dực Bạch sắc mặt trắng nhợt rất khó coi, muốn tiếp tục phản bác, nhưng lại không biết mở miệng cãi lại như thế nào.

— Yếu lĩnh trị quốc, đầu tiên phải củng cố căn bản của quốc gia, trước tiên phải có luật pháp, dân vi quý, xã tắc thứ chi, quân vi khinh**. Nếu chỉ tưởng rằng quan lại mới phải lo cho dân cho nước, thì cực kì sai lầm. Hậu công tử, người đọc sách thánh hiền rồi sao, còn muốn đọc lại không?

Câu cuối cùng này của Lâm Văn Vinh, nói thật kiêu ngạo, một gia đình nhỏ nhoi như hắn, lại muốn đệ nhất tài tử thành Kim Lăng tiếp tục đọc sách, nếu mà truyền ra ngoài, có thể làm mọi người cười lớn nha. Nhưng lúc này trong đại sảnh yên tĩnh, không có người nào bật cười, gia đình này một mình độc thoại, diễn thuyết hào hùng, để cho mọi người trong sảnh tự nhận là tài nữ này phải một phen trầm tư.

Hậu Dực Bạch sững sốt một chút, giật mình nhớ lại địa vị của mình, chính là Kim Lăng đệ nhất tài tử, tình thông thư họa, lại cùng với gia đình này tranh cãi, chẳng phải là tự hạ thấp mình, cũng khiến Lạc tiểu thư khinh thường. Hắn hừ một tiếng rồi nói:

- Ta hôm nay không cùng kẻ thô bỉ như người tranh cãi, cuối tháng này Kim Lăng tổ chức thi hội, ta sẽ cho người kiến thức một chút cái gì gọi là tài học.

Không đề cập tới thi hội thì thôi, vừa nhắc tới, Lâm Văn Vinh lại thấy tức giận. Mẹ nó, tái thi hội này chính là lão tử tài trợ, tiểu tử người đến lúc đó ăn uống vui chơi đều là lão tử trả hết, lão tử nếu tức lên, người xuống sông Tần Hoài, tìm ô quy vương bắt để làm thơ đi.

Lâm Văn Vinh phẫn nộ phun một bãi nước bọt, Trời, ta cùng thằng ngu này giảng giải làm cái gì, lãng phí bao nhiêu nước miếng.

Kết thúc tràng biện luận này, mặc dù ai cũng có thể thấy được, Hậu công tử thua to bởi, nếu đối thủ là một tài tử khác thì còn được, nhưng mà lại chính là một gia đình nhỏ nhoi, quả thật đã làm Hậu Dực Bạch đánh mất cả mặt mũi.

Uyển Doanh tiểu thư kia thấy Hậu Dực Bạch sắc mặt không tốt, liền cố tình biện hộ cho hắn, chỉ là tên Lâm Tam này, quả thật rất có học thức, không để cho ai có thể phản bác được. Nàng suy nghĩ một chút, cũng không tài nào có thể mở miệng. Hậu Dực Bạch một câu nói để phủ định cũng khoe ta đây tài giỏi, quả thật có chút ngu ngốc.

Lâm Văn Vinh nhìn đám tài tử tài nữ xung quanh, có một loại cảm giác chán chường thật sự, ta cùng với bọn chúng, cuối cùng là người của hai thế giới khác nhau. Hắn bất đắc dĩ ngồi ở ghế trên, một hồi lâu cũng chẳng nói được câu gì. Đại tiểu thư chính là ngồi ở bên cạnh hắn, thấy vẻ mặt trịnh trọng chưa từng có trước nay của hắn, trước giờ chỉ biết cười nói bốn cợt, chỉ cảm thấy lúc này hắn rất cô tịch, khó có thể tiếp cận. Thực ra mà nói, nàng hi vọng có thể thấy một tên Lâm Tam luôn chiếm tiện nghi của mình hơn.

Mới vừa rồi Lâm Tam tung hoành bãi hạp dẫn kinh cư điển, đấu cho Kim Lăng đệ nhất tài tử á khẩu vô ngôn, cả người liền như thay đổi hoàn toàn, nàng đều thấy hết. Lâm Tam này, thật không biết có bao nhiêu bản lĩnh chưa đem ra dùng

- Lâm Tam, người có sao không?

Đại tiểu thư nhẹ nhàng mở miệng hỏi, trong lòng nàng có một ý nghĩ, không biết tại sao, Lâm Tam này không có cái cảm giác thân thiết như bình thường, mà làm cho nàng ấn ước có chút cảm giác sợ hãi, nàng thật ra hy vọng có thể thấy một Lâm Tam không có lấy một điểm nghiêm chỉnh kia.

- Ta không có việc gì.

Lâm Văn Vinh thở dài, thầm nghĩ, ta cùng với thằng tài tử chó má này so đo làm gì, tiểu tử này ngoại trừ đọc hơn lão tử vài chữ, thì chẳng có cái rắm gì nữa.

- Vậy thì trong việc kinh doanh nước hoa, ta liền chiếm bốn thành lợi nhuận, người thấy thế nào?

Đại tiểu thư thấy thần sắc cô đơn buồn bã của hắn, liền ranh mãnh nhin cười nhẹ giọng nói.

- A, hảo

Từ "hảo" còn chưa có ra khỏi miệng, Lâm Văn Vinh liền khôi phục lại ý thức, ái chà, tiểu thư này thừa dịp lão tử không phòng bị định chiếm tiện nghi a, hắn vội vàng sửa lời, nói:

- Không được, người chỉ có thể chiếm ba phần.

Đại tiểu thư nhẹ nhàng cười, liếc mắt nhìn hắn, với ý tứ rằng, sớm biết người sẽ trả lời thế mà.

Lâm Văn Vinh thấy vẻ mặt của nàng, mới biết nàng cố ý mượn việc này để kích thích mình, làm cho mình khỏi bị trầm tư, không nghĩ tới Đại tiểu thư còn tinh ý như vậy, hắn đối với đại tiểu thư này hảo cảm tăng lên không ít, nghiêm túc nói :

- Đại tiểu thư, cảm ơn người, ta không việc gì.

Đại tiểu thư liền quay đầu sang chỗ khác, nói:

- Người cảm ơn ta làm cái gì, ta đây vừa chiếm tiện nghi của người mà.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, nói:

- Bạc này thì không được, chứ còn tiện nghi trên người của ta, người cứ tùy tiện chiếm.

Đại tiểu thư sắc mặt đỏ lên, hừ nói:

- Người đó, đúng là cực kỳ vô lại. Ba phần thì ba phần, tiêu gia ta xem như thiếu người vậy."

Ồi ngất, tiểu nữ này cũng thật giảo hoạt, rõ ràng là bị nàng chiếm tiện nghi, bây giờ còn nói ra vẻ ủy khuất lắm. Kỳ thật sanh ý này cả hai bên đều có lợi. Lâm Văn Vinh có kỹ thuật, Đại tiểu thư có mạng lưới tiêu thụ, hai người cùng kết hợp, cũng như mỗi lửa tiếp cho pháo bùng cháy vậy.

Lâm Văn Vinh còn đang ngất ngây, cũng không để ý thấy một tiểu thư đang đỏ mặt liếc hắn, rồi lại cúi đầu, nhỏ giọng nói:

- Lâm, Lâm Tam, Tam ca, người...

Nàng chớp chớp mắt cả nửa ngày, đến ngay một câu nói đầy đủ cũng không thể nói ra.

Lâm Văn Vinh đầu óc có chút ngầy ngốc, tiểu thư này không phải muốn tỏ tình với ta đấy chứ? Hảo, tiểu thư này dũng khí thật lớn, có thể phá tan xiềng xích phong kiến, thật là bội phục. Ai, mị lực ta lớn quá, thật sự làm chết người a.

- Tam ca, vậy thiên trì ở đâu? Nơi đó thật sự là dao trì chăng?

Tiểu thư này lấp bắp nửa ngày, cuối cùng cũng đủ dũng khí nói xong một hơi.

- Lâm tam ca, vậy trên đảo Nam Hải thật sự có Thiên Nhai Hải Giác không?

Một tiểu thư khác, lấy hết dũng khí tiến lại hỏi.

- Lâm tam ca, ở Đông hải, có hay không có Bồng Lai tiên đảo....

"Lâm Tam ca..." Trong nhất thời, những thiên kim tiểu thư bình thường không ra khỏi cửa lấy một bước, đối với tên gia đình thần kỳ này có hứng thú rất lớn. Trong sảnh nhiều người, ai cũng tranh hỏi trước, liền bao vây Tam ca giữa.

Nữ nhân phong cuồng tiến lại, thật sự là không có biện pháp giải quyết, những người này bình thường là những thiên kim tiểu thư, nội tâm đều không có những thứ nhiệt tình tâm thường kiểu như thế này. Tam ca giảng về Thiên Sơn, rồi lại giảng về Hải Nam, giảng xong hết Hải Nam lại nói về tiên đảo, quanh người phảng phất như có hàng ngàn con ruồi thì nhau chầm chích, làm hắn choáng váng cả đầu óc.

Đại tiểu thư nhìn không nổi nữa, liền đứng dậy nói:

- Các tỷ muội, nếu mọi người có hứng thú, ngày mai, ta liền cho Lâm Tam nói về du kí, nhất định sẽ làm mọi người thỏa mãn nguyện vọng.

Chúng tài nữ liếc mắt nhìn lâm tam, mặt đỏ ửng rồi đi. Lâm Văn Vinh quay mặt về phía Tiêu Ngọc Nhược áp ứng nói:

- Đại tiểu thư, người thực sự là Quan thế âm bồ tát cứu khổ cứu nan.

Đại tiểu thư mặt đỏ lên, tưởng người rất thích danh tiếng, cho người ra giữa đàn bướm bướm ồn ào đó, bây giờ biết sợ rồi sao.

Tiếp đó Đại tiểu thư bắt đầu nói về hương thủy, xà phong thơm và cách dùng. Có Lâm Tam trước đó diễn giảng một trận, các thiên kim tiểu thư này cũng không dám khinh thường Tiêu gia, thử tưởng tượng, một người tài hoa xuất chúng như Lâm Tam mà cũng chỉ ở Tiêu gia làm hạ nhân, Tiêu gia này thực lực thật kinh người a.

Nước hoa tại Kim Lăng đã có danh tiếng, những tiểu thư này đều đã nghe qua rồi, nhưng tại không đủ nguồn cung, khó có thể nhìn thấy, hôm nay Đại tiểu thư đến đây, làm cho các nàng vô cùng hứng thú. Chỉ mới ngửi có một chút, liền thích thú không rời. Tiêu ngọc nhược chỉ mới thoa chút nước hoa lên, khiến cho từ Đại tiểu thư tỏa ra một mùi hương quyến rũ, không những gọn sạch, lại luôn có hương thơm thoang thoảng, các tiểu thư này mà không thích, đây mới là chuyện lạ.

Thấy nước hoa cùng với hương thơm của nó được mọi người yêu thích như vậy, Lâm Văn Vinh thở dài một hơi, hai phát minh nhỏ, không đáng là bao? Cũng chỉ là kiếm thêm chút ngân lương, nhưng lại khiến ta thật sự trải qua một phen lao tâm khổ tứ.

Lạc Ngưng đi tới bên cạnh hắn nói:

- Lâm đại ca, người suy nghĩ cái gì vậy?

- À, ta đang nghĩ, Lạc tiểu thư thật có nhiều người theo đuổi a.

Lâm Văn Vinh cười cười, hướng xa xa nhìn chằm chằm Hậu Dược Bạch.

Lạc Ngưng thần sắc trên mặt chuyển sang lãnh đạm, nói:

- Nguyên lai Lâm đại ca cũng là người nhàm chán như vậy. Ta không quấy rầy nữa vậy.

Vừa nói nàng vừa xoay người bước đi.

Lâm Văn Vinh bất đắc dĩ lắc đầu, tiểu nữ này, thật là có tính cách, có ý tứ a. Mặc dù không phải loại ta thích, nhưng mà nhìn cũng được.

Lạc Ngưng đi vài bước, đột nhiên ngừng cước bộ, xoay người cười nói:

- Lâm đại ca, tại sao huynh không gọi ta quay lại?

Lâm Văn Vinh lắc đầu cười nói:

- Ta nếu gọi cô lại, vậy thì đúng như suy nghĩ của cô rồi, chỉ làm cô thật sự coi thường ta thôi.

Lạc Ngưng khẽ thở dài:

- Lâm đại ca, người quả là một người rất đặc biệt, tâm tư của ta, đều không thể qua mắt nổi huynh.

Lâm Văn Vinh ha ha cười nói:

- Lạc tiểu thư, cô nói sai rồi, cho tới bây giờ ta luôn chú ý tới tâm tư của người, cô vốn là một bằng hữu là ta, nhưng cũng chỉ bằng hữu thôi. Nếu tiểu thư cô muốn ta kéo lại, ta cũng sẽ vì cô kéo lại thôi.

Lạc Ngưng không chút phật lòng, cười nói:

- Nguyên lai trong lòng Lâm đại ca đã coi ta là bằng hữu, ngày đó huynh cùng ta bàn chuyện kinh doanh, ta lại không có cảm giác được nhỉ?

Lâm Văn Vinh biết nàng ta đang trả thù chuyện bắt chẹt nàng ở Thực Vi Tiên. Nhưng đối với việc này, hần tình không có hối hận, kinh doanh là phải như vậy, da mặt mỏng thì đừng nên nghĩ tới việc kiếm tiền.

Thấy Lâm Văn Vinh không nói lời nào, Lạc Ngưng liếc mắt nhìn hần, nhẹ giọng nói:

- Lâm đại ca, ta nói như vậy, huynh có tức giận hay không.

Tiểu thư này thật biết liên tưởng, Lâm Văn Vinh cười nói:

- Ta không có tức giận, ta chỉ là muốn nói cho cô, nếu có lần nữa như vậy, ta cũng sẽ làm y như thế.

Lạc Ngưng cười duyên nói:

- Lâm đại ca, huynh cùng người ta nói chuyện, thật làm cho lòng ta run sợ mà.

Lạc Ngưng này là tỷ tỷ của Lạc Viễn, vừa là tài nữ, ta đối với tài nữ không có hứng thú, mà lại còn hay trêu chọc, không cần tiểu Lạc phải khuyên cáo. Nhớ lại những lời tiểu Lạc khuyên bảo ngày ấy, Lâm Văn Vinh trong lòng cười thầm, liếc mắt nhìn Lạc Ngưng, cũng không đáp lại.

Lạc Ngưng thấy hần cũng không có ý chủ động cùng mình nói chuyện, nhân tiện nói:

- Lâm đại ca, huynh hãy chỉ cho ta Châu Âu, Châu Mỹ, Châu phi, đó là những nơi nào, có thể cấp cho ta bản đồ xem không, ta thật sự rất tò mò.

- Lạc tiểu thư như thế nào lại có hứng thú, không phải muốn làm hàng hải gia chứ?

Lâm Văn Vinh cười cười nói, trong lòng lại cảm thán, Lạc Ngưng này tuy là thân nữ nhi, so với rất nhiều nam nhân lại có kiến thức hơn, không chỉ có lòng hiếu kỳ mãnh liệt, mà cũng có lòng ham học hỏi mãnh liệt, có thể là một đệ tử có thể giáo huấn được.

Hần liền lấy ra cây bút tùy thân, lại lấy ra một tờ giấy, trên mặt giấy vẽ ra một cái hình tròn thật to.

- Chúng ta bây giờ đang ở địa phương này, tên nó là địa cầu, địa cầu nhìn hình tròn, chia làm hai bán cầu nam, bắc.....

Lâm Văn Vinh ngừng bút sau khi đã giảng giải cho Lạc Ngưng xong và đứng lên. Lạc Ngưng lần đầu tiên tiếp cận thế giới mới, tự nhiên là có nhiều vấn đề cần nói, thấy giấy đồ của Lâm Văn Vinh vẽ, liền không ngừng hỏi nhiều vấn đề. Lâm Văn Vinh đem những gì mình biết trả lời nàng, khái quát những địa phương mà mình đã đi qua.

Lạc Ngưng trợn mắt há mồm, than vãn :

- Lâm đại ca, nếu không phải hôm nay có người điểm tỉnh ta, ta sợ cả đời này chỉ là ếch ngồi đáy giếng. Thế giới này thật thần kì, ta thật rất muốn đi đến những nơi theo lời người nói là Châu Âu, Châu Mỹ, Châu Phi để tận mắt nhìn xem.

Lâm Văn Vinh nghe tới đó, liền nhớ tới Tiểu Thanh Tuyền, ngày đó cùng nàng đề cập tới những vấn đề này, nàng chẳng phải cũng nói ra những lời cảm khái như thế này sao? Ngày bảy tháng bảy còn xa mới tới, cũng không biết nàng bây giờ ở nơi nào. Nha đầu này, làm hại lão công phải nhớ mong như vậy, đến lúc đó, nhất định phải đánh vào mông.

- Lâm đại ca, lâm đại ca

Tiếng kêu của Lạc Ngưng kéo Lâm Văn Vinh thoát khỏi suy tưởng, hần “a” một tiếng, quay sang Lạc Ngưng hỏi:

- Người nói gì, Lạc tiểu thư?

Lạc Ngưng chu môi lên:

- Ta nói là, người có đưa ta đi được không?

“Đưa đi!” Lâm Văn Vinh cầm bút chì trong tay lắc lắc.

(*)

Lưu Vũ Tích thời Đường có bài thơ Ô y hạng, trong đó có câu: “Cựu thì Vương Tạ tiền đường yển / Phi nhập tầm thường bách tính gia” (Chim én ở nhà họ Vương, họ Tạ ngày trước, giờ bay vào nhà dân thường).

Chu Tước kiêu biên dã thảo hoa,

Ô Y hạng khẩu tịch dương tà.

Cựu thời Vương Tạ đường tiền yển,

Phi nhập tầm thường bách tính gia.

Dịch nghĩa:

Bên cầu Chu Tước, cỏ dại đầy hoa,

Trong ngõ Ô Y mặt trời xế bóng.

Chim én nơi lâu đài họ Vương, họ Tạ ngày trước,

Nay bay vào những nhà dân chúng bình thường.

Dịch thơ:

Bên cầu Chu Tước hoa đua nở

Tại ngõ Ô Y bóng xế mờ

Én nơi Vương Tạ ngày xưa đó

Giờ mãi vui ca mái tranh xơ

Ô Y: ngõ Ô Y, ở bên bờ nam sông Tần Hoài, huyện Giang Ninh (Nam Kinh ngày nay), đời Tấn là nơi ở của những danh gia vọng tộc. Vào thời đó, con cháu những nhà này thường mặc áo đen, từ đó có tên gọi ngõ Ô Y.

Chu Tước: cầu bắc qua sông Tần Hoài, đi vào trung tâm ngõ Ô Y phải qua cầu này. Xưa trên cầu, Tạ An cho xây một ngôi lầu có trang trí hai con chim sẻ bằng đồng.

Vương Tạ: Vương Đạo, Tạ An, là hai thế gia vọng tộc ở ngõ Ô Y. Vương Đạo là khai quốc công thần đời Tấn, Tạ An là tướng chỉ huy trận chiến Phì Thủy.

** Mạnh Tử chủ trương: Dân vi quý, xã tắc thứ chi, quân vi khinh. Đây là một tư tưởng rất mới và rất táo bạo trong thời quân chủ chuyên chế đang thịnh hành.

Mạnh Tử nhìn nhận chế độ quân chủ, nhưng vua không có quyền lấy dân làm của riêng cho mình. Phải duy dân và vì dân. Muốn vậy, phải có luật pháp công bằng, dẫu vua quan cũng không được vượt ra ngoài pháp luật đó. Người trị dân, trị nước phải chăm lo việc dân việc nước, làm cho đời sống của dân được sung túc, phải lo giáo dục dân để hiểu rõ luật pháp mà tuân theo, lấy nhân nghĩa làm cơ bản để thi hành.

Chủ trương về chính trị của Mạnh Tử thật vô cùng mới mẻ và táo bạo, nhưng rất hợp lý, làm cho những người chủ trương quân chủ thời đó không thể nào bắt bẻ được. Có thể đây là lý thuyết khởi đầu để hình thành chế độ quân chủ lập hiến sau này.

89. Chương 87 Đại Tiểu Tả Khốc Liễu (tiếng Khóc Đại Tiểu Thư)

Ôi trời ơi, đi trốn ư! Việc này hẳn chưa từng nghĩ qua, nên cũng không biết là nguy hiểm đến mức nào. Chỉ còn Lạc lão gia là cha nàng ta, Lạc Viễn lại là em trai nàng, bỏ trốn thế này có đáng không đây?

Lâm Văn Vinh nói với Lạc tiểu thư:

- Nay, Lạc tiểu thư, nàng có phải là đang phiền não chuyện gì không? Bỏ trốn à, việc này nói thì dễ nhưng nghe thì chẳng dễ chút nào a.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Ngưng chợt đỏ hồng lên một chút, nói sảng giọng:

- Lâm đại ca, huynh lại nói vớ vẩn cái gì đó, cái gì mà bỏ trốn?

Lâm Văn Vinh kêu lên một câu:

- Vậy chứ vừa rồi nàng nói với ta cái gì?

Lạc Ngưng vừa buồn cười vừa thẹn thùng trả lời:

- Muội hỏi rằng, huynh có thể dẫn muội đi Thiên Sơn, đảo Hải Nam không? Nghe huynh nói về nơi đó, muội rất là háo hức. Huynh đã tới đó rồi nên có thể đồng hành với muội được không?

Kha, hóa ra là như vậy. hần giờ mới hiểu ra ý tứ của nàng. Khổ thân tốn mất cả nửa ngày suy luận lung tung, rồi còn tự tác đa tình*. Lạc Ngưng thấy hần nửa ngày không hồi đáp, vội vàng nói:

- Lâm đại ca à, thật sự là muội rất muốn đến đó.

Lâm Văn Vinh chỉnh sắc mặt, nói:

- Lạc tiểu thư à, ta có thể hiểu tâm trạng của nàng, nhưng ta và nàng không giống nhau, ta có rất nhiều việc phải làm, còn phải chăm lo cho gia đình nữa, việc du sơn ngoạn thủy thế này, có lẽ mười năm nữa thì được.

Lạc Ngưng thần sắc buồn bã:

- Lâm đại ca, muội biết huynh là người có hoài bão lớn. Huynh có thể đợi đến mười năm sau, khi công thành danh toại thì rút lui rồi đi phiêu du khắp nơi. Nhưng muội là nữ lưu, tuy cũng có chút tự phụ về tài học của mình nhưng cuối cùng cũng không thể thoát ra khỏi số phận của một nữ tử. Mười năm sau, sợ rằng đã trở thành một phụ nhân nhà họ Phùng rồi, làm gì còn cơ hội ghé thăm nơi đó nữa.

Lạc Ngưng tuy là một nữ tử rất thông minh nhưng khi đối mặt với một tương lai mờ mịt cũng cảm thấy vô cùng sợ hãi. Những lời này của nàng cũng không phải là sai. Cho dù lão gia nàng có thông thoáng hơn đi nữa thì Lạc tiểu thư không sớm thì muộn cũng phải thành gia lập thất, đến lúc đó thì không thể tùy tiện theo ý mình nữa rồi. Hần cười bất đắc dĩ, bây giờ không thể du sơn ngoạn thủy được, đành phải đợi khi đã có một cơ nghiệp vững vàng đã.

- Lạc tỷ tỷ...

Lạc Ngưng đang chìm ngập trong tâm sự thì bị đánh thức bởi Uyển Doanh tiểu thư. Cô ta đang nắm chặt tay Lạc Ngưng, Tò mò liếc mắt nhìn Lâm Văn Vinh hỏi:

- Lâm Tam, bức tranh của người vẽ cái gì vậy?

Cái nàng chỉ là cái họa đồ trên giấy mà Lâm Văn Vinh vừa vẽ xong. Hần đối với Uyển Doanh tiểu thư thì có vẻ không có hảo cảm lắm, thế nên chỉ lắc đầu không nói gì cả. Lạc Ngưng vừa cười vừa nói:

- Uyển Doanh à, sao muội không đi với Hậu công tử đi. Hần ta hiện nay tâm trạng không tốt lắm đâu.

Uyển Doanh hơi đỏ mặt, tức giận trừng mắt nhìn Lâm Văn Vinh:

- Người nói đi, sao lại không coi trọng cảm xúc của người khác như vậy hả? Công tử đã khổ học nhiều năm rồi, người đã kích hần như vậy không phải là hại hần rồi sao?

“Trời ạ, ở đâu ra một cô nương gian ác như vậy, dựa theo ý tứ của nàng, công tử tấn công ta và khi ta tấn công lại thì lại làm hần ta nguy hiểm. Đây là cái lý lẽ chó má gì vậy?” Lâm Văn Vinh không muốn nói chuyện với tiểu nha đầu này nữa, chỉ nhắm mắt lại, bắt đầu dưỡng thần.

Uyển Doanh nổi cơn thịnh nộ, đập bàn hét lớn:

- Lâm Tam, người làm vậy là có ý gì?

Hần mở to mắt. Rồi mơ mơ hồ hồ nói lên những lời đầy sắc sảo:

- Uyển Doanh tiểu thư, nghe đồn rằng nàng là một công chức ở chốn nha môn phải không?

Uyển Doanh trừng mắt nói:

- Ta hử, thì sao?

Hắn nói vang vang:

- Những thứ nàng ăn chính là lương thực công, vì thế nàng phải làm việc một cách trung thực ở nha môn, lúc này lại không làm việc công mà vào đây náo loạn, nàng nghĩ có phù hợp không?

Uyển Doanh trừng người ra một chút rồi nói:

- Người quản được à?

Lâm Văn Vinh liếc mắt nhìn nàng với thái độ khinh thường:

- Với cái thái độ này của nàng, chỉ phí cơm gạo nhà nước thôi. Đây là tiền thuế của triều đình, trong đó cũng có một phần của ta, người ăn lương nhà nước, tức là cũng có phần của ta, vậy thì ta có quyền quản. Nói khó nghe một chút, chúng ta là người nộp thuế, tức là người cho người cơm ăn áo mặc, các người là đầy tớ của nhân dân, phải biết phục vụ cho chúng ta chứ. Không biết rằng người tới đây nói nhăng nói xàm cái gì, rõ ràng rằng đã sử dụng thời gian của công việc rồi, nhưng như vậy là không tốt đối với cơm ăn, áo mặc của người, vậy tiền thuế của ta thì như thế nào?

“Người, người...” Uyển Doanh tức giận đến không thể nói nên lời, chỉ quát lại.

Lạc Ngưng vội vàng nói với Lâm Văn Vinh :

- Lâm đại ca à, Uyển Doanh thường ngày rất là nghiêm túc, chỉ là hôm nay Hậu công tử mời nên có chút khác thường đó mà.

Lâm Văn Vinh lắc đầu nói:

- Điều này không hề có quan hệ với ta, ta chỉ quan tâm tới việc đóng thuế, không quan tâm đến việc địa phương sẽ sử dụng như thế nào đâu.

Lạc Ngưng biết rằng những lời hắn nói đều có đạo lý, tuy nhiên Uyển Doanh lại là bạn thân, nhất thời trong lòng cảm thấy rất khó xử. Uyển Doanh hậm hực nói:

- Lâm Tam, hừ, người nhớ đó, chắc chắn ta sẽ bắt người trả giá cho những lời nói hôm nay.

Nói xong, nàng cũng tiện thể xoay người bỏ đi. Lâm Văn Vinh lắc đầu cười nói:

- Nha đầu này, thật là cùng một đức tính với công tử kia

Lạc Ngưng mỉm cười nói:

- Gia tộc nàng ta và công tử kia đã có quan hệ thế giao qua nhiều đời rồi, nàng ta rất sùng bái tài học của công tử, huynh lại coi thường hắn như vậy thì chắc chắn nàng ta phải cảm thấy khó chịu với huynh rồi.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Tài học của ta cũng tốt lắm mà, sao không thấy cô ấy sùng bái ta nhỉ

Lạc Ngưng liếc mắt nhìn hắn, nghĩ thầm: “Huynh với cô ta mới gặp nhau vài khắc, cứ cho là có muốn sùng bái cũng chưa đủ thời gian nữa.” Thấy Uyển Doanh đi sớm như vậy, Lạc Ngưng thiếu chút nữa đã quên những sự tình của mình vừa xảy ra, cho đến khi ánh mắt chợt nhìn xuống tấm bản đồ, trong lòng nàng chợt cất lên tiếng thở dài, biết rằng giấc mộng của mình có lẽ vĩnh viễn chỉ là hy vọng mà thôi, nàng thở dài nói:

- Lâm ca, bản đồ này có thể tặng cho muội được không?

- Không thành vấn đề

Lâm Văn Vinh vừa cười vừa nói một cách tự nhiên, không chỉ là một bức vẽ này, nàng muốn bao nhiêu ta vẽ cho nàng bấy nhiêu.

Lạc Ngưng giữ chặt bức tranh vào ngực như thể sợ nó bay mất, nhìn cây bút kỳ lạ trong tay Lâm Văn Vinh, cười nói:

- Cái này là cái mà Xảo Xảo đã nói là chiếc bút chì à? Quả nhiên nó rất khác với chiếc bút lông mà chúng ta hay sử dụng, mà tư thế cầm bút của huynh cũng thật là kỳ quái.

Lâm Văn Vinh đáp một cách thật thà:

- Ta căn bản là không sử dụng bút lông mà.

Lạc Ngưng nở nụ cười mỉm:

- Nếu Lâm đại ca không chê văn thô chữ xấu, muội có thể chỉ huynh một chút.

Hôm nay Lạc Ngưng mặc một chiếc áo khoác màu hồng nhạt, tương phản với làn da trắng như tuyết và đôi má ửng hồng. Dáng nàng dong dỏng cao, lúc này đang đi rất gần với Lâm Văn Vinh, hần người thấy được mùi hương thoang thoảng từ thân thể nàng, tim chợt đập loạn lên. Tuy đối với Lạc Ngưng, hần tuyệt đối chưa nảy sinh tâm tư gì khác (sau này thì chưa chắc), nhưng tài nữ bẩm sinh này có dung mạo sánh ngang với Tiểu Thanh Tuyền, còn nụ cười có thể sánh với Tần Tiên Nhi được. Như trăm hoa đua nở, làm cho người ta tưởng tượng liên miên, có muốn đứng yên cũng thật sự là khó khăn. Hần thầm nhủ trong lòng: “Tiểu cô nương này, dù loại nước hoa này thực sự không hữu ích lắm nhưng cũng thật là tuyệt vời a”

Ngoài miệng lại cười hắc hắc:

- Lạc tiểu thư, không phải muốn mượn cơ hội này để chiếm tiện nghi của ta chứ? Ài, nàng ta bắt đầu nổi tư tâm rồi. Ta gặp nguy hiểm rồi a.

Hai người lúc này chợt có chút bối rối, bỗng Tiêu đại tiểu thư từ đâu bước đến trước mặt hai người. Hôm nay, cô nàng đã thu thập không ít rồi, đối với các sản phẩm nước hoa này, sự phấn khích của các vị tiểu thư này rõ ràng không cần thêm bớt gì nữa, chỉ trong nháy mắt, có thể thu được nhiều đơn đặt hàng như vậy. Tên Lâm Tam này, bây giờ đã trở thành mục tiêu của các vị tiểu thư, phu nhân đàm luận rồi, Tiêu gia lần này có thể nói đã có được cả danh lợi song thu rồi.

Tiêu đại tiểu thư mang theo Lâm Văn Vinh, ở lại thư viện đến tận buổi chiều, nàng và Lạc Ngưng tâm sự, quả thật có chút cảm giác thân mật, tri kỷ. Hai người bình thường giao du rộng rãi, lần này lại thu hẹp hoạt động trong gia đình, cảm tình thực sự tăng tiến không nhỏ. Lâm Văn Vinh cũng bị kích thích toàn thân, vừa bị các vị tiểu thư quây kín với các câu tra hỏi, vừa phải đối diện với tên công tử đáng ghét, tâm lý thực sự khổ không thể nói được. Cái chiều đi nhà xí cũng đã sử dụng bốn lần rồi, nếu mà dùng nữa, chắc lại bị người ta đoán già đoán non thậm hần có vấn đề.

Đến chiều, đại tiểu thư cầm chặt tay Lạc Ngưng thổ lộ:

- Lạc tiểu thư, hôm nay cảm ơn tiểu thư đã tỏ lòng hiếu khách, chúng ta cũng phải cáo từ rồi.

Lạc Ngưng cười nói:

- Tiêu tỷ tỷ toàn nói lời khách khí thôi, phần tiểu muội cũng được hưởng không ít phúc phần rồi. Còn chưa nói, tỷ tỷ tặng một lọ nước hoa này thật sự không ít giá trị, tiểu muội thật sự ngồi không hưởng lợi rồi.

Lâm Văn Vinh cũng đã từng nghe Lạc Viễn nói qua, Lạc Ngưng tiểu thư hình như chưa dễ dàng nhận của ai cái gì, lần này phá lệ nhận lọ nước hoa, cũng không biết là vì cái gì. Xem ra ma lực của nước hoa đối với phụ nữ thật là không vừa a!

- Lâm đại ca, vài ngày nữa là đại thọ tổ mẫu của muội, đến lúc đó xin mời Lâm đại ca và Tiêu tỷ tỷ tọa giá quang lâm nhé.

Trước khi đi, Lạc Ngưng lại một lần nữa nhắc lại lời mời.

“Ai, không nhắc đến chuyện này thì ta đã quên mất rồi. Lần trước Lạc Viễn đã nói rồi, nếu không phải Lạc Ngưng nhắc lại, thì thực sự đã không còn nhớ.” Hần cũng muốn đi bái phỏng lão hồ ly Lạc Mẫn, nên lập tức đáp lời:

- Nàng yên tâm, ta nhất định sẽ có mặt.

Nhìn thấy Lạc Ngưng đã ngừng bước, đại tiểu thư mới thúc xe ngựa đi, đột nhiên nàng vén tấm rèm màu xanh lên, nhìn Lâm Văn Vinh hỏi khẽ:

- Lâm Tam, xem ra ngươi rất thân thiết với Lạc tiểu thư phải không?

Lâm Văn Vinh lắc đầu đáp:

- Thực ra thì không thân với nàng lắm, chủ yếu là với tiểu đệ của nàng ta mà thôi.

- Ta thấy thực sự không phải như vậy.

Đại tiểu thư nói đầy thâm ý:

- Chúng ta đã đi xa như vậy rồi mà nàng ấy vẫn còn trông theo, tựa hồ không phải chỉ đơn giản vậy đâu.

Hắn quay đầu nhìn lại, quả nhiên xa xa thấp thoáng một thân ảnh đang đứng trên bậc thềm đá, trông như là Lạc Ngưng. Bản thân hắn hiểu rõ: “Lạc Ngưng tâm sánh ngang trời cao, chắc chắn sẽ không vì mình đơn giản nói ra mấy câu, liền đối với mình sinh ra cảm tình được. Nhưng mà, cũng khó trách được, nếu không như vậy thì tiểu thư này đang làm hòn vọng phu ngóng trông ai đây?”

Hắn nói tránh đi:

- Đại tiểu thư, nàng ta đang nhìn nàng đó chứ, ta thấy hôm nay hai nàng nói chuyện rất là cao hứng mà, chắc hẳn là Lạc tiểu thư cũng có chút lưu luyến đối với người bạn tốt như nàng đó.

Nghĩ đến Hòn vọng phu, hắn chợt nhớ tới nha đầu Xảo Xảo, hôm kia đã đi thăm nàng, hôm qua thì bận làm các thí nghiệm về nước hoa nên không ghé thăm lâu, cũng không biết nàng có uống thuốc đúng giờ không, bệnh tình đã khả quan hơn chưa?

Tiêu Ngọc Nhược hừ nhẹ một tiếng, thấy Lâm Tam vẻ mặt chợt có chút hoảng hốt, tựa hồ không quan tâm lắm, mím môi nói khẽ:

- Lâm Tam à, ngươi lên đây đi.

Lâm Văn Vinh giật mình nói:

- Cái này, thật sự là không tốt rồi, ta là người đang hoảng mà!

Đại tiểu thư vừa thẹn vừa giận, ngươi là người đang hoảng, há ta không phải sao. Nàng trừng mắt nhìn hắn:

- Ta thấy ngươi có vẻ mệt mỏi, hình như không chịu đựng được? Nghĩ đến ngươi đã cố gắng không ít cho Tiêu gia, nên để cho ngươi ngồi xe, ta cưỡi ngựa.

“Ta ngồi xe, nàng cưỡi ngựa?” Lâm Văn Vinh kinh ngạc. Điều này thật đặc biệt, vốn dĩ chỉ có nam cưỡi ngựa, nữ xe, lẽ nào hôm nay lại ngược lại, bị phản tác dụng à?

- Nàng nói lại xem?

Hắn nhìn đại tiểu thư hỏi.

Tiêu Ngọc Nhược hừ nhẹ:

- Kêu ngươi đến thì ngươi đến, hỏi nhiều như vậy làm gì?

Lâm Văn Vinh căn bản là không biết hai chữ khách khí viết như thế nào, ngay lập tức “soạt soạt” đã xoay người xuống ngựa. Đồng thời thấy đại tiểu thư khẽ kéo nhẹ ống quần và nhảy lên ngựa. Đúng là nói được làm được. Ngay khi vừa ngồi vào trong xe, chợt ngửi thấy một hương thơm thoang thoảng, với cái mũi cực thính của mình nhận ra ngay đó là hương hoa hồng, xem ra đại tiểu thư cũng rất thích mùi này a.

Trong xe có một bàn trà nhỏ, còn có một bình trà nhỏ đang bốc khói, có vẻ như vừa được pha. Thật là cảm động, đại tiểu thư thực là biết quan ái, tự mình pha trà, lại còn xả thân nhường xe, thực sự nàng rất có phong thái lãnh đạo. Lâm Văn Vinh uống một tách trà, ngậm hương thơm đầy miệng, tự nhủ rằng quả thật đúng là trà Long Tĩnh, cũng tương tự như chiếc đại hồng bào, dù sao thì hắn đối với trà đạo chỉ là một kẻ không chuyên, chỉ biết uống cho đầy miệng thôi.

Vén màn nhìn ra, đã thấy đại tiểu thư đạp lên bàn đạp, nhẹ nhàng lên ngựa, động tác rất chắc chắn, vững vàng, vung roi khiển ngựa, đầu ra đẩy, dáng vẻ này trông không hề giống một vị thiên kim tiểu thư lá ngọc cành vàng mà lại có vẻ như một nữ kỵ thủ, các động tác so với hần thập phần lợi hại hơn.

- Đại tiểu thư à, không ngờ nàng còn có chiêu thức này, thật sự làm cho người ta bội phục đó.

Lâm Văn Vinh tán thưởng.

Tiêu Ngọc Nhược khuôn mặt lộ ra một nụ cười, nói nhẹ:

- Người không phải tán dương ta như vậy, nếu ta ngay cả cái bản sự này cũng không làm được thì có phải đã làm mất mặt nữ nhân chúng ta rồi sao.

Quả đúng vậy, lão tử còn nói là đại tiểu thư có tấm lòng nhân từ độ lượng, nguyên lai chính là công hiệu của thần công điều khiển ngựa a.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc nói:

- Đại tiểu thư, ta đoán rằng nàng ngồi trong xe ngựa bị đau đầu quá nên tìm cơ để ra ngoài ngồi trên ngựa hoạt động một chút cho khỏe người, ta vô tình được hưởng lợi lộc, chứ thực ra nàng đâu có ý tốt đó phải không?

Tiêu Ngọc Nhược sắc mặt chợt tối sầm, giật cương thật mạnh khiến cho con ngựa hí lên một tiếng dài rồi quay về phía xe ngựa đi tới. Nàng vung trường tiên trong tay, quát thật mạnh về phía đầu Lâm Văn Vinh. Hần bị dọa cho phát sợ: “thật là, đại tiểu thư này, làm cái gì vậy, vừa rồi trông rất tốt mà, chỉ một câu không hợp ý mà đã điên lên rồi, không biết nói đùa hay sao chứ.”

Bất quá Tiêu Ngọc Nhược lúc quay ngựa vung roi, động tác cũng thập phần xinh đẹp, cực kỳ mỹ diệu, bởi vậy có thể thấy được. đại tiểu thư cũng không phải là loại yếu nhược như tưởng tượng, chỉ ít thì ngay lúc này cũng mạnh hơn lão Tam ca này nhiều. Hần nhảy qua một bên để tránh trường tiên của nàng, cả giận hết lớn:

- Nàng làm cái gì vậy?

Tiêu Ngọc Nhược không nói một lời, quay ngựa lại nhìn hần ta, mặt không hề thay đổi nói:

- Xuống xe.

Lâm Văn Vinh nói:

- Đại tiểu thư, ta ngồi còn chưa ấm chỗ mà.

Tiêu Ngọc Nhược cũng kéo quần dài lên, nhảy lên xe ngựa, trừng mắt nhìn hần nói với giọng hần học:

- Người lặn đi cho ta.

“Kha, tại sao ta lại phải lặn, ta nhảy xuống không phải là tốt hơn sao?” Hần cảm phần bất bình nhảy ngay xuống xe ngựa. Hần ta sợ không phải chỉ vì đại tiểu thư này, mà chỉ là chưa từng thấy thần thái này của nàng. Bởi vì cô ta đang khóc.

* tự tác đa tình: Tự cho mình đa tình

90. Chương 88: Cầu Cứu

Tiêu Ngọc Nhược không biết tại sao khi thấy vẻ mặt hần châm chọc mình, trong lòng thật uất ức, liền đuổi hần xuống xe, nước mắt tự nhiên tuôn như mưa. Nhìn Lâm Tam nhảy xuống, Đại tiểu thư hung hăng kéo mạnh rêm xe, tiện thể giơ chân đá văng hai chiếc giày hoa.

Nàng vừa then vừa giận, vừa mới uống một ngụm trà thơm đặt trên bàn, chợt nhớ đến thứ gì, kêu lên một tiếng “a”, chén trà liền bị nàng ném xuống đất.

Lâm Văn Vinh nhìn chén trà mình vừa uống qua bị nàng hung hăng quăng đi, trong lòng thở dài, xem ra Đại tiểu thư đối với mình hận đến tận xương tủy.

Tiêu Ngọc Nhược vừa thẹn vừa giận lại vừa ảm ức, ngẩng ngốc nhìn lại mảnh vụn còn lại của chén trà, rồi cuộc không nhìn được, nhào lên giường, bắt đầu khóc hu hu.

Lâm Văn Vinh nghe tiếng khóc rầm rứt ở bên trong, cũng không biết làm sao cho phải. Đại tiểu thư này thật quá nhạy cảm mà, nước mắt đâu mà lắm thế, chỉ mới đùa một chút, nàng lại thấy uất ức như vậy ư?

Hắn đứng cạnh bên con hắc mã, nhảy lên ngựa, xuống ngựa, xuống ngựa rồi lại lên, lên ngựa rồi lại xuống.

Hai gã gia đình được Đại tiểu thư dặn dò ở phía sau xa xa, nhìn hành động kì quặc của Lâm Văn Vinh, thầm nghĩ, Tam ca quả thật siêng năng mà, ngay cả khi đi đường mà cũng khắc khổ tập mã thuật.

Nghe được tiếng khóc dường như không dứt ở chỗ Đại tiểu thư, Lâm Văn Vinh thật không biết làm sao. Đàn bà giỏi nhất là chuyện bé xé ra to mà! Hắn căn bản là không có khái niệm phi lễ, lạng lẽ từ bên cửa sổ xe ngựa, kéo rèm lên nhìn vào, đã thấy Đại tiểu thư nằm trên giường, vai run lên, cả chiếc khăn tay ướt đầm.

Chịu không nổi lời trêu chọc, thành ra khóc thành Trường Giang Hoàng Hà ư? Lâm Văn Vinh cảm thấy thật vô dụng, chỉ còn biết khê khê lên:

- Đại tiểu thư, Đại tiểu thư...

Tiêu Ngọc Nhược nghe cái kẻ đáng ghét kia đang kêu mình, thanh âm tựa hồ rất gần, nàng lặng lẽ ngẩng đầu lên. Đã thấy một khuôn mặt tươi cười, màu da rám nắng, mày gian mắt xảo, không phải hắn thì còn là ai?- Người, người ở đây làm cái gì?

Đại tiểu thư vội vàng đi đến, kéo rèm xuống, che lại cái khuôn mặt đáng ghét đó. Lâm Văn Vinh vội vàng kéo rèm lên, hai người kẻ kéo lên người kéo xuống, nhất thời bắt đầu giằng co.

Đại tiểu thư vừa thẹn vừa giận, mặc dù vẫn còn đang khóc nhưng cổ gơ tay hung hăng đâm hấn:

- Người đồ xấu xa, mau buông tay ra.

Lâm Tam “ai da” một tiếng, rèm liền bị kéo xuống. Liền không còn nghe một tiếng nào của Lâm Tam nữa.

Tiêu Ngọc Nhược hoài nghi nhìn bàn tay bé nhỏ của mình:” ta vừa rồi đâu có mạnh tay, hắn làm sao thế ? Chờ như cả nửa ngày vẫn không thấy động tĩnh, nàng nhẹ nhàng đẩy rèm ra, đã thấy cách đó không xa, hắc mã lẳng lặng đứng yên, nhưng tuyệt không thấy được bóng dáng của Lâm Tam đâu.

“Lâm Tam, Lâm Tam...” Đại tiểu thư hét hoảng la lên hai tiếng, nhưng không một ai đáp lại. Nhìn thấy trời dần tối, Đại tiểu thư bắt đầu nóng ruột, lại kêu vội vài tiếng nữa nhưng vẫn không một người trả lời.

Tiêu Ngọc Nhược vội vàng xắn quần lên, vừa định xuống xe tìm, đã nghe xa xa tiếng tên người hầu kêu lên:

- Tam ca, huynh chui xuống gầm xe làm gì?

Đại tiểu thư cả kinh, vội vàng nghiêng người nhìn xuống, đã thấy Lâm Tam kia chính là đang ở gầm xe nháy mắt nhìn mình.

Đại tiểu thư tức giận, hung dữ vung chân đạp lên hai bàn tay đang nắm càng xe.

Lâm Tam vội vàng buông tay, Đại tiểu thư kêu lên một tiếng “Gia...”, xe ngựa lại bắt đầu lao nhanh về phía trước.

Lâm Văn Vinh bị ném xuống đất. Miệng ăn phải ít bùn cát, trong lòng cảm phẫn: “ông trời ơi, bốn chữ ”công bại thù thành” (việc sắp thành thì hỏng) sao lúc nào cũng dừng ở trên người lão tử vậy”.

Tên tiểu tử làm hỏng chuyện tốt của Lâm Văn Vinh vội vàng đánh ngựa chạy lên, kéo Lâm Văn Vinh hỏi:

- Tam Ca, huynh làm sao vậy? Ngựa của Đại tiểu thư hoảng sợ à ?

Lâm Văn Vinh thầm nghĩ, ngựa thì có gì sợ, chỉ là tiểu nữ kia đáng sợ thôi, hắn nở một nụ cười nói:

- Không có, bánh xe ngựa của Đại tiểu thư có chút không ngay, ta đã xuống chỉnh lại, đúng lúc đại tiểu thư có việc gấp, nên đi trước.

Gã hầu này theo phân phó của chính Đại tiểu thư, cách hai người khá xa, căn bản là không biết hai người trong lúc đó xảy ra sự tình gì, nhìn Tam Ca bỏ qua sinh mạng vì Tiêu gia cố gắng như thế, lập tức giờ lên ngón cái bội phục:

- Khó trách phu nhân và Đại tiểu thư tín nhiệm Tam ca như thế, huynh đúng là khác biệt mà.

Lâm Văn Vinh phủ bụi đất trên người, trong tiểu sử tán gái của hắn cho đến bây giờ, chưa lần nào chặt vật như vậy. Cưỡi lên hắc mã hắn suy nghĩ, Đại tiểu thư này tính tình cổ quái, từ nay về sau tránh xa tốt hơn. Nếu là tại thời đại của ta, đổi xe ngựa thành xe hơi, nàng lại làm kiểu đó thì đi luôn cái mạng nhỏ của lão tử rồi.

Lâm Văn Vinh mang theo gã gia đình kia, cưỡi ngựa đuổi theo một hồi, đã thấy xe ngựa của Đại tiểu thư ở phía trước cách đó không xa, đang chạy đều đều. Bên cạnh không biết từ khi nào thì xuất hiện một con bạch mã, kỵ sĩ đang cưỡi lại có thân hình thanh nhã mềm mại, đứng xa xa nhìn có vẻ quen quen.

Lâm Văn Vinh vội vàng đánh ngựa đuổi lên, đã thấy người cùng đi cùng xe ngựa, chính là Uyển Doanh tiểu thư. Nhìn vẻ mỹ miều yếu đuối của cô gái này, vậy mà kỹ thuật cưỡi ngựa cũng rất thành thục, khó trách có thể làm bộ khoái.

Đại tiểu thư vén rèm cùng Uyển doanh tiểu thư nói chuyện, thấy Lâm Văn Vinh đi tới, gật gật đầu nhìn hắn, trên mặt cũng không còn phảng phất vẻ tức giận, ngượng ngùng gì, dường như sự tình xảy ra một lúc trước đã quên biến.

Nàng mặt không chút thay đổi nhìn Lâm Văn Vinh nói:

- Lâm Tam, trời không còn sớm, chúng ta đi nhanh lên.

Thấy nàng cùng mình nói chuyện, đã khôi phục lại thần sắc điềm đạm, Lâm Văn Vinh trong lòng không ngừng ca thán, đàn bà đúng là dễ thay đổi sắc mặt mà, thật giả khó phân biệt được. Nhớ tới Đại tiểu thư thái độ biến ảo vô thường, hắn liền đau đầu. Thôi quên đi, không đụng vào nữa, ta không dám chọc nữa, ta còn yêu đời lắm, tránh xa Đại tiểu thư ra. Hắn quyết định theo chủ ý, liền chậm lại cách xe bốn, năm thước, yên lặng mà đi theo xe ngựa.

Uyển Doanh tiểu thư nghe Tiêu Ngọc Nhược nói, cũng bắt đầu lo lắng, vội vàng giữ chặt tay Đại tiểu thư nói:

- Ngọc Nhược tỷ tỷ, tỷ chừng nào có thời gian, phải đến nhà ta, ca ca ta mỗi ngày đều nghĩ đến tỷ đó.

Uyển Doanh tiểu thư kỹ thuật thật giỏi, một tay nắm Đại tiểu thư, một tay cầm cương, không ngờ lại rất vững vàng, không một chút chao động, Lâm Văn Vinh nhìn thấy trong lòng cảm thán, kỹ thuật của lão tử còn phải tập luyện thật nhiều a.

Đại tiểu thư nghe Uyển Doanh tiểu thư nói xong, mặt đỏ lên, vội đáp:

- Uyển Doanh tiểu thư, hiện nay thật sự không có thời gian, qua mấy ngày nữa, ta nhất định đến phủ, bái hội lệnh tôn đại nhân.

Lâm Văn Vinh trong lòng không biết tiểu thư này từ nơi nào đến, như thế nào trong nháy mắt lại xuất hiện bên cạnh xe của Đại tiểu thư. Nếu đoán không sai, nàng ta nhất định sớm có chuẩn bị, đặc biệt giám sát Đại tiểu thư. Lại nghe ý tứ của nàng nói, ca ca nàng đối với Đại tiểu thư có tình ý. Chà, ca ca người vậy mà cũng là nam nhân à, thích Đại tiểu thư thì chính hắn đến chứ, sao lại phái muội muội đến dắt mồi, vậy coi sao được?

Uyển Doanh tiểu thư có chút thất vọng, nhìn Tiêu Ngọc Nhược nói:

- Ngọc Nhược tỷ tỷ, có phải là ca ca ta làm sai chuyện gì không? Trước kia, huynh ấy mỗi ngày trở về đều thật cao hứng, nay thì cả ngày luôn nghiêm mặt, có phải huynh ấy đã làm tỷ mất hứng chuyện gì?

Tiêu Ngọc Nhược có chỗ ngại ngùng, không biết trả lời Uyển Doanh như thế nào, liếc mắt nhìn Lâm Văn Vinh cầu trợ.

Lâm Văn Vinh không biết ca ca tiểu thư này là ai, cũng không quản hắn là ai, liền cố ý nhìn sắc trời nói:

- Đại tiểu thư, thời gian cũng không còn sớm, phu nhân có nói là đã chuẩn bị tổ yến thượng hạng, gọi người sớm trở về để tắm bổ.

Uyển Doanh tiểu thư cũng lập tức vội nói:

- Nhà ta quan yến còn nhiều mà, huyết yến cũng không ít, Ngọc Nhược tỷ tỷ, không bằng bây giờ tỷ trước hết đến nhà ta, ta tự mình vào bếp, nhất định chiêu đãi tỷ thật tốt.

Ta thèm, tiểu nha đầu này, rõ ràng muốn tranh giành với ta, Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, chỉ vào phái trước:

- Chà, kia không phải là Hậu Dược Bạch công tử ư?

Uyển Doanh tiểu thư quay đầu thật nhanh, gấp giọng kêu lên:

- Hậu công tử ở đâu?

Lâm Văn Vinh nhân cơ hội chuyển hướng đầu ngựa, chen vào giữa nàng và Đại tiểu thư, cười nói:

- Hậu công tử đang chờ người vì hấn mà hàm huyết yến.

Uyển Doanh tiểu thư mới biết bị hấn lừa, nổi giận, chỉ vào Lâm Văn Vinh nói:

- Lâm Tam, người muốn đổi đầu với ta đúng không?

Lâm Văn Vinh bắt đầu dĩ lắc lắc đầu, con bé này thật quá nhạy cảm mà, hấn không quản nàng nữa, Đại tiểu thư lãnh đạm liếc mắt nhìn hấn, kéo rèm xe xuống, không nói tiếng nào.

Uyển Doanh tiểu thư thấy Lâm Tam không đáp lời mình, nàng hừ một tiếng, hướng bạch mã định đẩy hắc mã của Lâm Tam. Con ngựa của Lâm Văn Vinh cao tuấn, bạch mã hơi nhỏ hơn một tí, hắc mã cọ đầu lên mặt bạch mã, cọ cọ vài cái, bạch mã trái lại yên lặng nhìn xuống.

Uyển Doanh tiểu thư không biết ngựa yêu của mình sao lại thế này, giục liền hai lần cũng không thấy động tĩnh gì, Lâm Văn Vinh ha hả cười:

- Uyển Doanh tiểu thư, dị kiến tương hấp (khác giống thì hấp dẫn nhau), chính là lẽ thường, người chó tức giận.

Uyển Doanh không hiểu hỏi:

- Cái gì là dị tính tương hấp?

Lâm Văn Vinh nói:

- Hắc ca của ta là ngựa đực, tiểu bạch của người là ngựa cái, hai bọn chúng mới gặp đã chung tình, luyện ái nhau.

“Phì!” Trong xe, ngoài xe hai nữ tử đồng thời cất tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Uyển Doanh đỏ bừng, giận dữ:

Người là hạ lưu bại hoại.

Nói xong những lời này, da mặt nàng tái đi, cũng không dám nói tiếp nữa, lập tức dục ngựa chạy.

91. Chương 89: Lão Hồ Ly

Lâm Văn Vinh kinh hãi hỏi, trong lòng lo lắng: “Đã trễ thế này mà Xảo Xảo còn tìm đến, không phải Thanh Sơn thật sự đã xảy ra chuyện gì ư? Không thể nào, chẳng phải Tiểu Lạc đang ở cùng hay sao, cho dù Thanh Sơn có lỡ mạng nhưng Tiểu Lạc cũng khá kinh lịch, không thể xảy ra chuyện gì được.”

Xảo Xảo vẻ mặt lo âu, nghẹn ngào nói:

- Đại ca, đêm hôm qua muội thấy Thanh Sơn, Bắc Đẩu bọn họ chuẩn bị rất nhiều đao thương côn bổng đặt trong phòng. Hôm nay, tất cả đều không thấy đâu, ngay cả hai người họ cũng vậy. Thanh Sơn nhất định đi tìm người đánh nhau. Từ trước đến nay tuy hấn cũng hay đánh nhau nhưng chỉ dùng quyền cước, không

ngờ lần này lại động đến đao thương, nhất định không phải là việc nhỏ. Đại ca người nhất định phải cứu lấy Thanh Sơn, không để hấn xảy ra chuyện gì.

Đồng Thanh Sơn khi kiến lập Hắc Bang, ngay cả Xảo Xảo cũng giấu. Cô gái này vô cùng thiện lương, chẳng hề biết Văn Vinh và tiểu đệ mình thành lập bang phái. Nàng tuy thấy Thanh Sơn chuẩn bị đao thương nhất định là đi tìm người khác đánh nhau, nhưng không thể ngờ rằng bây giờ Thanh Sơn cũng là một nhân vật rất có thực lực.

Lâm Văn Vinh nghe nói thì biết Thanh Sơn không bị làm sao, trong lòng thoải mái đi phân nửa. Hấn vỗ vỗ vai nàng ta trấn an:

- Xảo Xảo, Thanh Sơn nhất định không có việc gì đâu, muội tin tưởng đại ca chứ?

Xảo Xảo giữ chặt tay áo hấn mếu máo:

- Đại ca, tại buổi chiều muội không thấy Thanh Sơn đâu trong lòng hoảng hốt không biết phải làm sao, tới Tiêu gia tìm huynh thì bọn họ nói huynh và đại tiểu thư đã đi khỏi. Muội...muội! hic hic...! Muội rất lo lắng, đại ca à...!

Xảo Xảo đã đợi ở chỗ này hơn một canh giờ, trong lòng vừa lo âu vừa sợ hãi, lúc này không còn kìm nén nổi nữa khóc òa lên. Văn Vinh ôm lấy nàng an ủi:

- Xảo Xảo đừng sợ! Có đại ca ở đây, muội cứ yên tâm Thanh Sơn hấn nhất định không xảy ra chuyện gì đâu.

Xảo Xảo sắc mặt đỏ bừng ào vào lòng hấn. “Tuy tìm được mình rồi nhưng nếu không thấy Thanh Sơn an toàn trở lại, nhất định nha đầu này sẽ không yên tâm.” Lâm Văn Vinh biết được suy nghĩ trong lòng nàng bèn hỏi:

- Xảo Xảo, Lạc Viễn đâu? Hấn không đi theo Thanh Sơn à?

Xảo Xảo lau nước mắt nhìn hấn trả lời:

- Hấn hôm qua cùng Thanh Sơn đàm luận trong phòng, hình như thương lượng việc gì đó rất lâu rồi mới đi về, còn hôm nay cũng không thấy hấn đâu cả.

“Thanh Sơn hôm qua chuẩn bị vũ khí như thế, nhất định hấn sớm có tính toán từ trước, chắc chắn không phải là vô ích. Hơn nữa lại có tiểu Lạc ở bên tham mưu, bọn họ chắc không sao. Xảo Xảo không biết Thanh Sơn bây giờ có thực lực, còn tưởng rằng hấn như trước kia hay đánh lộn nên lo nghĩ quá mới vội vàng đến tìm mình.” Lâm Văn Vinh đoán chắc tám chín phần mười. Nếu hấn đoán không sai chắc chắn Thanh Sơn và Tiểu Lạc định chớp thời cơ một đòn hạ sát Ngô Chánh Hổ, hai tiểu tử này mặc dù không một lời thông báo nhưng trong lòng hấn cũng thập phần cao hứng: “Lần trước đã nói rõ, sự tình của Hồng Hưng để mặc cho hai tiểu tử kia tự quyết định, lão tử không nhúng tay vào là vì muốn rèn luyện Thanh Sơn và Tiểu Lạc thành tài. Hôm nay, động thủ chắc là nắm chắc phần thắng trong tay. Nếu thành công lần này, đối với tiểu Lạc và Thanh Sơn mà nói nhất định là đại hảo sự a.”

Lâm Văn Vinh trong lòng suy tính một lát rồi mỉm cười:

- Xảo Xảo, muội không phải lo, đại ca cam đoan Thanh Sơn nhất định không có xảy ra việc gì. Nhưng muội có nghe nói bọn họ định đi đâu không?

Xảo Xảo thấy Lâm Văn Vinh mỉm cười, biết không có gì xảy ra, trong lòng cũng yên tâm phần nào, nhẹ nhàng nói:

- Muội nghe thấy Thanh Sơn và Bắc Đẩu nói chuyện hình như là muốn đi thành Nam.

Nơi này thì Lâm Văn Vinh biết, địa hình cao thấp, rất thích hợp cho việc mai phục, vừa nghe nàng nói hấn đã rõ ràng mọi chuyện. Xảo Xảo bệnh nặng chưa dứt, ở chỗ này cũng đã hơn một canh giờ sớm đã không còn khí lực, bây giờ tâm tình đã ổn lại tự nhiên thoát lực, cả người mềm lả ở trong lòng Lâm Văn Vinh, làm hấn cảm thấy thương yêu nàng quá đỗi, nói với một gia đình gác cửa:

- Cô nương này đến tìm ta, sao người không để cho nàng vào?

Hắn bây giờ ở Tiêu gia là hồng nhân, tại đây mọi người đều coi trọng hắn, những gia đình khác làm sao mà dám tranh cãi với hắn, người này ăm ức biện giải:

- Tam ca, chúng tiểu đệ đã mời vị tiểu thư này vào trong vô số lần, nhưng cô ấy vẫn không chịu vào phòng tiếp khách dùng trà trong lúc chờ đợi.

Xảo Xảo vội bảo:

- Đại ca, người đừng trách cứ bọn họ, chính muội nguyện ý ở nơi này. Cơ nghiệp của Tiêu gia rộng lớn, huynh lại làm việc trong đó, muội không muốn mang phiền toái gì cho đại ca cả.

Lâm Văn Vinh hừ một tiếng nói:

- Xảo Xảo, muội từ nay về sau tự do ra vào Tiêu gia không cần khách khí, người nào dám khi dễ muội, nói cho ta biết để ta thu thập hắn, muội cứ coi Tiêu gia như nhà của mình.

Hắn nói lời này không những vô cùng khoa trương, mà cũng cực kỳ vô sỉ, Xảo Xảo nghe cảm thấy mơ hồ, ngơ ngác hỏi:

- Đại ca, Tiêu gia là Tiêu gia, sao lại coi như nhà mình được?

Lâm Văn Vinh cười ha hả, mấy lời này khiến nét mặt hắn đôi chút hồng lên, ôm lấy Xảo Xảo nói:

- Nha đầu, muội còn chưa biết, bây giờ tại Tiêu gia địa vị ta không giống như trước kia nữa, không ai có thể khi dễ Xảo Xảo của ta.

Hắn nói xong mấy câu với Xảo Xảo cũng thấy ái ngại cho Thanh Sơn. Lâm Văn Vinh thầm nghĩ: “Hay là ta tiện thể đi xem hai tiểu tử kia đang làm cái gì, để cho Xảo Xảo đỡ lo âu.” Nghĩ xong, vừa định bảo Xảo Xảo trở về thì nghe thấy tiếng đại tiểu thư:

- Lâm Tam ngươi muốn đi đâu à?

Nói chuyện nửa ngày đến quên cả việc chính, Xảo Xảo nắm lấy ống tay áo hắn liếc nhìn Tiêu Ngọc Nhược buồn bã nói:

- Đại ca đó là Tiêu đại tiểu thư phải không? Quả nhiên nhan sắc cực kỳ xinh đẹp.

Lâm Văn Vinh thấy nha đầu này có vẻ ghen tỵ, hắn cười hắc hắc:

- Nàng ta trông thế nào cũng không bằng Xảo Xảo của ta.

Xảo Xảo nghe nói vừa mừng vừa e thẹn, nửa điểm giận dữ cũng không còn. Lâm Văn Vinh hít sâu một hơi: “Nha đầu này quả là một cô gái đáng yêu, nếu không cưới được nàng ta thì thật là không phải với trời đất mà.”

Tiêu Ngọc Nhược thấy Lâm Tam chỉ lo nói chuyện với cô gái kia, ngay cả câu hỏi của mình cũng không trả lời, nhìn không được hứ một tiếng nói:

- Lâm Tam, ta nói chuyện với ngươi, ngươi không nghe được ư?

Lâm Văn Vinh ngẩng đầu cười:

- Đại tiểu thư, bằng hữu của ta có một số việc, ta phải đến ngay xem thế nào đã.

Tiêu Ngọc Nhược nhún mày nói:

- Ta hôm nay còn muốn thương lượng với ngươi một số việc về chế tạo các loại nước hoa cùng xà phòng thơm kia nữa mà...

“Thiếu gì hôm mà con mụ này lại muốn cùng ta thương lượng ngay hôm nay?” Nghĩ đến đây Lâm Văn Vinh nở một nụ cười nói:

- Đại tiểu thư hôm nay ta không được rảnh rỗi lắm, đợi ngày khác chúng ta sẽ thành thoi gặp nhau bàn về việc này đi.

Xảo Xảo thấy hắn nói chuyện với đại tiểu thư như vậy vội vàng nắm tay áo hắn nói:

- Đại ca, huynh nên làm chuyện chính yếu của mình, không nên trì hoãn vì việc khác...

Lâm Văn Vinh nhìn nàng cười:

- Xảo Xảo, chuyện của muội mới là việc chính, mọi chuyện khác đều là chuyện vớ vẩn.

Tuy hắn nói rất thô hào, nhưng Xảo Xảo nghe thấy trong lòng rất xúc động, vâng một tiếng rồi xấu hổ không dám nói thêm điều gì. Tiêu Ngọc Nhược thấy hai người thân mật, trong lòng không chịu được nhũn mỳn hỏi:

- Xin hỏi đây là vị tiểu thư nào vậy?

Xảo Xảo thấy đại tiểu thư nhìn mình vội vàng đáp:

- Tiểu đại tiểu thư, ta là người Đồng gia ở trong thành, nhiều năm nay vẫn hay nhận may quần áo cho gia đình của tiểu thư.

Đại tiểu thư kêu một tiếng nói:

- Nguyên là Đồng gia, ta có nghe mẫu thân nhắc tới, khuê danh là Hương Hương hay Xảo Xảo cũng không nhớ rõ lắm. Không biết ta có nhớ nhầm tên của cô không vậy?

Xảo Xảo đỏ mặt :

- Đại tiểu thư nhớ thật tốt, ta tên gọi Xảo Xảo.

Lâm Văn Vinh tức khí nghĩ: “Hương Hương cái gì chứ, Xảo Xảo của ta là bảo bối nha, so ra còn hơn gấp trăm lần ả đại tiểu thư quý quái này, bất quá người chưa từng gặp qua Xảo Xảo, nghe loáng thoáng tên của nàng ta mà có thể nhớ đến gần đúng như vậy cũng kể ra là người có trí nhớ tốt.”

Đại tiểu thư trên mặt nở một nụ cười kỳ quái, nàng nhìn Xảo Xảo trong mắt có một chút đắc ý, liếc mắt sang nhìn Lâm Văn Vinh:

- Lâm Tam, người có việc thì cứ đi đi, hôm nay ta muốn cùng Xảo Xảo muội tử trò chuyện một lần.

“Chuyện trò, người với Xảo Xảo thì có chuyện gì để nói? Tiêu Ngọc Nhược này không biết có ý gì đây?”
Lâm Văn Vinh trong lòng thấy kỳ quái nhìn nàng rồi quay sang Xảo Xảo hỏi:

- Nhưng không biết Xảo Xảo muội muội có bằng lòng hay không?

Xảo Xảo vì sự tình của Thanh Sơn mà rối loạn, lúc này đã khôi phục thần trí, nghe đến đây ngượng ngùng nói:

- Trò chuyện, chỉ cần Đại tiểu thư không chê, Xảo Xảo nguyện hầu chuyện cùng đại tiểu thư.

Lâm Văn Vinh nhìn đại tiểu thư nở nụ cười quý dị, trong lòng có cảm giác không ổn, lập tức giữ chặt bàn tay nhỏ bé của Xảo Xảo:

- Bảo bối, muội trở về đi, ta lo lắng nha đầu kia có ý không tốt.

Xảo Xảo e thẹn nói:

- Đại ca, muội muốn ở lại Tiêu gia bồi tiếp Đại tiểu thư nói chuyện, từ nay về sau lỡ muốn tìm huynh cũng không bị trở ngại nữa.

Lâm Văn Vinh nghe được tâm tình chán động, thì ra tiểu bảo bối này đã có chủ ý như thế, thật là càng khiến người ta yêu quý mà. Hắn nắm chặt lấy tay của Xảo Xảo cười căn dặn:

- Đã như vậy thì muội cứ ở đây nói chuyện với cô ta. Bất quá nha đầu này tính tình thập phần cổ quái, ta và cô ta lại không hợp nhau lắm, nếu cô ta có nói những điều bậy bạ gì, ngàn vạn lần muội không được dễ dàng cả tin nghe không, chỉ cần ghi nhớ vậy là tốt rồi. Nàng ta mà nói ta xấu thì muội nghĩ rằng ta tốt, nói ta hoa tâm, thì ta đây chỉ có chuyện tâm một chuyện mà thôi.

Đồng Xảo Xảo hé miệng cười nói:

- Đại ca là người như thế nào muội biết rõ hơn đại tiểu thư mà, huynh cứ yên tâm đi đi.

Lời này nghe thật thoải mái, trong từ ngữ vẻ đầy thuyết phục, nha đầu này càng ngày càng tinh minh. Lâm Văn Vĩnh bắt đầu dĩ lắc đầu, vừa xoay người nhảy lên ngựa, đã thấy đại tiểu thư giữ chặt lấy cánh tay nhỏ bé của Xảo Xảo, trên mặt nở nụ cười như là tiên hoa nở vào tháng năm vậy.

Lâm Văn Vĩnh không quản đến hai nữ tử này nữa, mục đích của hắn là xem Thanh Sơn và tiểu Lạc đánh nhau thế nào, bèn thẳng hướng cửa Nam mà đi phóng ngựa đi. Lúc này trời vừa nhá nhem tối, người đi trên đường rất thưa thớt, trên đường một con ngựa phóng như điên, còn chưa đến nơi đã nghe âm thanh sát phạt.

“Trời ạ, thật sự đã đến rồi!” Lâm Văn Vĩnh cực hưng phấn, hắn xoay người xuống ngựa, chọn một chỗ cao ở phía xa, nhìn xuống phía dưới. Dưới ánh sáng từ rất nhiều ngọn đuốc, chỉ thấy mấy trăm người đang hỗn chiến tại một chỗ, một nhóm quần áo hỗn độn, người ngựa đã bị chết la liệt trên mặt đất, thất bại đã thấy rõ mười phần, nhóm còn lại phần đông đều mặc hắc y, trên cánh tay trái có một mảnh vải màu đỏ quấn vào. Lâm Văn Vĩnh liếc mắt thấy Đồng Thanh Sơn đang một mình cự địch, trên người mặc áo đen, tay trái cũng quấn một mảnh vải màu đỏ, trong tay cầm một cây mộc côn hướng tới một kẻ địch mạnh mẽ giáng xuống một đối thủ đáng người nhỏ con phía trước.

Hắn thở nhẹ một cái, quả nhiên là một trận phục kích. Hồng Hưng ngày đêm khổ luyện rốt cục cũng có chỗ dùng, hai trăm người thực lực rõ ràng so với đối phương cao hơn một bậc lại có đông người nên chiếm ưu thế, công kích đối phương cũng theo một trận thế nghiêm chỉnh.

Thật là ngoài ý muốn, Lâm Văn Vĩnh không ngờ thấy tiểu Lạc trong đội ngũ công kích, hắn suýt nữa đã đánh trúng Thanh Sơn, Bắc Đẩu và một người nữa ở gần bảo vệ hắn. Tiểu Lạc trong tay lúc này cầm một cây gậy gỗ, sắc mặt hồng lên đầy hưng phấn, trông cũng oai phong. “Vốn tưởng rằng tiểu Lạc thuộc loại văn nhược thư sinh sợ thấy máu tươi, không ngờ lần này lại thấy hắn xông trận đánh nhau tả xung hữu đột mạnh mẽ như thế. Quả thực nhìn người không thể nhìn mặt ngoài được.” Lâm Văn Vĩnh cảm khái nghĩ.

Lại thấy người đi theo bảo vệ tiểu Lạc kia ra tay rất lợi hại, động tác không chút dư thừa. Lâm Văn Vĩnh kinh ngạc thầm hỏi: “Hồng Hưng khí nào lại có một cao thủ như vậy?”

Lâm Văn Vĩnh tới chậm trận chiến đã xong, Hồng Hưng toàn thắng, Đồng Thanh Sơn, Lạc Viễn và Bắc Đẩu ba người hưng phấn đứng một chỗ gào thét, còn cao nhân bảo vệ tiểu Lạc thừa dịp không có phòng bị lui ra ngoài không có một tiếng động.

“Thật là cổ quái!” Lâm Văn Vĩnh vừa nghĩ tới đây liền lặng lẽ đi theo người nọ. Kẻ đó đi một lúc thì tới một ngã ba đường nhỏ, quay đầu lại nhìn tả hữu hai bên rồi rẽ vào đó. Lâm Văn Vĩnh căn bản không biết một chút cấm kỵ “thấy ngõ hẻm chớ đuổi theo, thấy rừng rậm đừng đại vội chui vào”. Hắn lẳng lặng đi vào, vừa ngẩng đầu đã thấy một cái kiệu nhỏ, hai bên tả hữu có vài đại hán áo xanh nghiêm trang đứng. Người đi theo bảo vệ Lạc Viễn lúc rồi tiến tới trước kiệu khom người :

- Bẩm lão gia, mọi việc đã xong hết rồi.

Trong kiệu truyền ra một âm thanh:

- Tiểu Viễn có phát hiện ra người hay không?

Người nọ đáp:

- Công tử chưa từng gặp qua thuộc hạ, tất nhiên sẽ không nhận ra, nhưng thuộc hạ thấy công tử đối với đánh nhau tựa hồ có thập phần hứng thú.

Người trong kiệu bật cười nói:

- Tiểu tử này không ngờ lại thích đánh nhau, thật uống công độc thi thư mà.

Lâm Văn Vĩnh quan sát tìm hiểu xuất thân của người trong kiệu, người này trông như một lão bản, bụng phệ, mặt đỏ hồng, trên mặt luôn hiện một nụ cười thoải mái, giống như bức tượng phật Di Lặc ở trong chùa. Nếu chỉ liếc mắt nhìn lần đầu thì có thể cho rằng đây là một tiêu chuẩn tượng trưng cho tham quan của triều đình.

“Lão già này có phải đang dùng mặt nạ che dấu dung mạo hay không? Bằng không với bộ dạng này sao có thể sinh ra Lạc Ngưng tiểu nha đầu xinh đẹp kia được?” Lâm Văn Vĩnh thầm cười mỉa: “Lão hồ ly này, ta

sẽ túm được người.”

92. Chương 90: Mê Hoặc

- Hồi phủ.

Chiếc kiệu nhỏ liền ung dung hướng ra phía ngoài rồi đi. Lâm Văn Vinh đã biết được người kia là ai lập tức kêu to:

- Tiên sinh ở phía trước xin dừng bước.

Hắn lúc đó hét toáng lên làm cho mấy kiệu phu kinh hãi, lập tức vội dừng lại, đứng vây quanh tiểu kiệu, cảnh giác quan sát.

Lão nhân kia vén tấm rèm nhìn thoáng qua thấy mặt Lâm Văn Vinh, trên mặt hiện ra một nụ cười ngượng nghịu, phát tay bảo:

- Dừng lại trước đã.

Lâm Văn Vinh vẻ mặt cũng không ngạc nhiên, trong lòng hắn như đã nắm chắc lão nhân này là người nào, liền cười ha hả mở lời:

- Hôm nay trời đã tối, ta đến Hạng Tử lý này du ngoạn không ngờ có thể thấy được lão tiên sinh thật là ngoài ý muốn, nghĩ đến vị tiên sinh đối với nơi này rất có hứng thú, chúng ta coi như là có duyên phận cho nên mới mạo muội mời lão tiên sinh dừng lại, xin được tha thứ.

Mấy đại hán bảo vệ cổ kiệu nghe hắn ba hoa thảm nghì: “Du ngoạn cái rắm, kẻ mù cũng thấy người là một tiểu gia đình. Dám ngăn kiệu lại, không biết tính khua môi múa mép chuyện gì đây!”

- Chẳng biết vị công tử này có điều gì chỉ giáo chăng?

Lão đầu mỉm cười, mặt lão khi cười làm hai con mắt híp lại như sợi chỉ.

- À, chính là mới vừa rồi vô ý thấy trò hay bên kia làm ta có chút sợ hãi. Lão tiên sinh đây đã cao tuổi nhưng vẫn có khí độ, diện mạo hiền hòa, quả thật là một bậc trưởng giả nhân từ. Ta nhìn thấy ngài trong lòng liền thư thả hơn.

Lâm Văn Vinh khoác lác.

Lão đầu thở dài một tiếng rồi nói:

- Ta cũng thấy vậy, không nghĩ tới đây du ngoạn lại gặp phải cảnh bực mình này. Nói thật trong lòng lão cũng có chút lo sợ nên mới bảo hạ nhân sớm lui đi, thì nghe tiếng vị tiểu ca người gọi lại.

“Người sợ hãi cái rắm, trước mặt ta còn giả bộ, đúng là lão hồ ly. Trước đây, Lâm Văn Vinh ta tính lợi dụng thân phận Tổng đốc công tử của Lạc Viên để làm Hồng Hưng lớn mạnh. Hôm nay lão đầu lại lợi dụng lực lượng của Hồng Hưng để kiềm chế Trình gia phụ tử còn nói dông dài. Làm như không ai biết gì hết vậy. Bất quá lão đầu này ngay cả nhĩ tử của chính mình cũng đặt vào, kể ra tiền vốn quả là hơi lớn.” Hắn thầm tức giận.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc nói:

- Ngài và mọi người đừng chê cười .. đừng chê cười. Kỳ thật chỉ là ta nhìn lão tiên sinh có chút quen mắt mới cố ý đi theo.

Lão đầu ngạc nhiên:

- A, thật không rõ người nghĩ ta giống ai?

Lâm Văn Vinh cười nói

- Tại một phần ba đất Giang Tô này, ai lớn nhất thì ngài giống ngài đó.

Lão đầu ha ha cười, trên mặt hiện tia cười khổ:

- Lâm công tử, người cũng cần gì đánh đổ ta, sự tinh minh của người ta đã sớm nghe nói qua, hôm nay mới thấy chân mạo. quả nhiên là anh minh thần vũ, khí độ hiên ngang, so với đồn đãi còn lợi hại hơn thập phần.

Võ mông ngựa là công phu cơ bản của người trong quan trường, lão già đích thực tinh thâm thuần thực, thốt lên không chút ngưng ngập. Hắn liền ôm quyền cung kính cười nói:

- Tại hạ Lâm Văn Vinh bái kiến Tổng đốc đại nhân.

Lạc Mẫn vội cản:

- Lâm công tử ngàn vạn lần không nên khách khí, người thiên tư thông minh, tài hoa hơn người, sau này nhất định vang danh, tiền đồ rộng lớn, Lạc Mẫn không thể nhận lễ này.

“Cái gì mà thiên tư thông minh, tài hoa hơn người. Lão hồ ly nhà người ngay cả mặt ta đều chưa thấy qua, cứ như vậy thật khiến ta thấy lo lắng a.” Nói về võ mông ngựa Lâm Văn Vinh tự nhận là cao thủ trong cao thủ. Vậy mà Lạc Mẫn chỉ mới nói vài câu, hắn tự động bị rút lại phía sau.

Hắn tò mò nhìn Lạc Mẫn nói:

- Lạc đại nhân, xin hỏi những lời ấy từ đâu ra? Tại hạ chỉ là một tiểu gia đình, không đọc kinh thư, không rành mã thuật, không tập võ cũng không biết bắn tên, vậy thì dựa vào cái gì để vang danh đây?

Lạc Mẫn cười hắc hắc:

- Đọc kinh thư, tập cưỡi ngựa tuy cũng cho là có chút thành tựu, nhưng không đáng lưu danh trong sử sách.

Lời nói cuối cùng ý cho rằng Lâm Văn Vinh cho dù bất học vô thuật vẫn có thể hơn người. “Quả thật kỳ quái, ta cùng lão già này cho tới bây giờ chưa có kết giao qua, lão đầu này như thế nào đối với hắn tin tưởng như thế?” Lâm Văn Vinh liếc mắt nhìn Lạc Mẫn một cái, thử nói:

- Ngày ấy từ lâu khai nghiệp, chịu ơn đại nhân ban cho biển vàng, lại phái lệnh công tử tương trợ như thế, tại hạ thật sự cảm kích vô cùng. Nhưng tại hạ cùng với đại nhân chưa bao giờ quen biết, chẳng biết tại sao được đại nhân coi trọng như thế?

Lạc Mẫn nhìn Lâm Văn Vinh , thần bí cười:

- Lâm công tử, người tài hoa xuất chúng, ngày ấy trong thanh lâu đùa bỡn hoa khôi, ta cũng nghe người ta nói qua. lão hủ nghe thập phần ái mộ. Người lại có thuật kinh doanh, học thức lại hơn người. Khuyến tử cùng người giao hảo ta cũng rất tán thành. Đây gọi là người biết nhìn người, ta thân là thủ hiến Giang Tô phải có trách nhiệm, trong Giang Tô có nhân tài như thế này, ta làm sao có thể không chiêu cố? Dù chưa quen biết nhưng chúng ta coi như là thân giao đã lâu.

Trời ạ, quả nhiên là người đã thành tinh, căn bản là không lộ nửa điểm sai sót, đừng mong Lâm Văn Vinh hắn dễ tin lời. Hắn cười nói:

- Lạc đại nhân nói như vậy ta thật có chút lúng túng. May là gần đây ta quen không ít tài tử, tin rằng nếu bọn họ nghe xong Tổng đốc đại nhân cao phong lượng tiết nhất định thập phần cảm động, sợ rằng Tổng đốc đại nhân không chạy thoát việc mỗi ngày đề một tấm biển vàng đâu .

Lạc Mẫn cười ngượng ngịu:

- Lâm công tử không nên nói đùa, người trợ giúp Tiêu gia đấu Bạch Liên, xuất thủ bất phàm, người thật hợp với tâm ý của ta.

“Lời này có ý tứ gì? chẳng lẽ là ám chỉ lại muốn lôi ta vào tranh đấu? Chà, ta phải xem Tổng Đốc đại nhân liệu có tính toán chiếm tiện nghi gì, chắc là phải có sự tình ngoài ý muốn ta đây.”

Lạc Mẫn thần bí cười, nói tiếp:

- Lúc trước nghe nói Lâm công tử người dùng đấu với Bạch Liên cứu thoát Tiêu Đại tiểu thư, thật sự cần tán dương sự can đảm này.

Lão hồ ly này, Lâm Văn Vinh trong lòng thầm mắng, chuyện Bạch Liên giáo, người là thủ hiến một tỉnh mà lại bất lực, người có hảo ý gì mà nói ta dùng đấu Bạch liên.

Lạc Mẫn tất nhiên nhìn ra tâm tư của hắn, than vãn:

- Chuyện Bạch Liên giáo ta có tâm nhưng vô lực. chút binh mã trong tay ta đều là để phòng vệ thành. Bộ binh doanh lại do Trình đại nhân nắm trong tay. Cho dù ta có hạn lệnh nhưng vô pháp điều động. Thỉnh thoảng cũng truy bắt một lần nhưng bọn chúng đã sớm bắt vô âm tín, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Ánh mắt Lạc Mẫn nhẹ léo lên tia tinh quang.

Lời nói này quả có thâm ý, lão hồ ly không phải người hồ đồ, sửu dần mao tử đều hiểu được. Lâm Văn Vinh thầm nghĩ: “Chỉ là, chuyện của quan lại các người nói với ta có tác dụng gì? Nếu vì trở ngại này mà người muốn lợi dụng Hồng Hưng cũng không xứng? Hồng Hưng làm việc cho dù tốt nhưng vẫn là xã hội đen, không thể so với lực doanh được.”

Lạc Mẫn biết tên gia đình trước mắt là một kẻ tinh ranh không thể bị lừa gạt lập tức thành thật nói:

- Lâm công tử xin yên tâm, ta đối với người tuyệt không có ác ý, tin rằng công tử cũng có thể cảm giác được. Hôm nay ta đến nơi này chỉ là có chút không yên tâm về tiểu Viễn. Hai tử này lớn đầu mà vẫn dại, thật không thể đánh nhau lại người ta.

Nói đến Lạc Viễn, trong mắt lão hồ ly hiện lên một cút thân tình. Đối với đứa con trai này rất là thương yêu. Lạc Mẫn không có ác ý, điểm này hắn không hề hoài nghi, lão đã để cho Lạc Viễn đến gần mình, từ đó có thể thấy được lão nhân này mọi tiền vốn đều đặt cả ở trên bản thân mình. Nhưng như thế này lại càng kỳ quái. Ta là một tiểu gia đình, làm thế nào khiến cho Lạc Mẫn đặt cược nhiều như vậy?

- Lạc đại nhân, thập phần cảm kích hậu ái của người, nhưng ta cần phải suy nghĩ. Cho tới bây giờ không tin trời có nhân quả, đại nhân ủng hộ ta tất nhiên là theo ý người khác, chẳng biết ta đoán có đúng không?

Nếu lão đầu không chịu nói, ta liền trực tiếp chỉ rõ, xem lão hồ ly nhà người dám nhận không.

Lạc Mẫn cười khổ:

- Ta không thể nói, cũng không dám nói xin Lâm công tử tha thứ nhưng xin người hãy tin tưởng ta. Người có chư vị quý nhân phù hộ, sớm muộn gì cũng biết thôi.

“Trời, cái gì mà quý nhân phù hộ? lão nhân này chỉ nói toàn một nửa, đúng thật là một kẻ chết bầm.” Kỳ thật Lạc Mẫn nói đã cho một tín hiệu rất rõ ràng, đích xác có người đang âm thầm trợ giúp Lâm Văn Vinh. Nhìn về mặt lão hồ ly không giống là tác giả, Lâm Văn Vinh trong lòng nghi hoặc: “Người ám trợ chính mình tới cùng là ai vậy? Tự bản thân rà soát những người thân cận, nếu muốn nói đến phú quý, có thể chú ý đến Tiểu Thanh Tuyền, chẳng lẽ nha đầu này có địa vị rất lớn phải không?”

- Có phải Thanh Tuyền hay không?

Lâm Văn Vinh hỏi dò.

Lạc Mẫn thần sắc bình tĩnh, lắc đầu cười khổ nói:

- Lâm đại công tử người không nên lại bức ép ta.

“Chà, ta không bức người thì bức ai, lão già này trơn như cá trạch, nói ra một câu, lại còn muốn bỏ nửa câu vào túi. Vậy có thể đoán Thanh Tuyền là công chúa, công chúa một câu nói ra thì để cho thống đốc này còn nửa mạng? Dựa vào tính cách của Lạc lão hồ ly quả quyết sẽ không đơn giản như thế. Đau đầu a đau đầu! cũng không biết sau lưng người này còn có một thế lực nào khác không, có khả năng đằng sau diễn biến này phải có kẻ điều khiển phía sau? Mấu chốt nằm ở điểm nào, điều này quả thật đau não quá.” Hắn nhúc ớc suy nghĩ tiếp.

Lạc Mẫn thấy hắn khổ não suy tư liền nói:

- Lâm công tử không cần đoán tiếp đâu, dù ta có lá gan to bằng trời cũng không dám nói cho người. Cứ yên tâm về chuyện của người, trợ giúp tốt Tiêu gia là được.

“Mẹ nó, như thế nào lại dẫn dắt đến Tiêu gia? chẳng lẽ không phải Thanh Tuyền sao? càng hỏi càng phiền toái. Lão hồ ly này cùng ta đánh Thái Cực quyền a.” Mặc dù có chút thu hoạch nhưng đồng thời sinh ra càng nhiều vấn đề, Lâm Văn Vinh có điểm nhức đầu, hần nhìn Lạc Mẫn đành nói:

- Mặc kệ như thế nào, tạ ơn Lạc đại nhân chỉ điểm một lần, sau này có việc gì muốn ta hỗ trợ, trừ chuyện hỏi mượn tiền thì ngại cứ nói.

Hần đến lúc này vẫn không quên bản sắc gian thương. Ngoại trừ tìm ta hỏi tiền bạc thì chuyện gì ta cũng có thể giúp người. Dù sao, Lạc Mẫn này cũng là nhận sự sai bảo của người khác mới đến giúp ta, lão tử có thể giữ ý tứ một chút.

Lạc Mẫn gật đầu:

- Lâm công tử quả nhiên sáng khoái. Nhưng chẳng biết ngày mai công tử có rảnh hay không, ta muốn mời công tử cùng ta đến một nơi.

Lâm Văn Vinh hắc hắc cười:

- Là đi Diệu Ngọc Phường sao? Nơi này cũng tốt nhưng lâu rồi ta không có đi qua, chẳng biết chị em bên đó còn nhớ ta không?

Lạc Mẫn tuy là người đứng đầu một tỉnh, nhưng cũng không chịu được đả kích như vậy, xấu hổ cười gượng:

- Sớm ngày mai, ta sẽ phái người đến đón người, tới nơi nào người sẽ biết.

Với sự biệt đãi của Lạc Mẫn, Lâm Văn Vinh nghĩ là ai đứng sau lưng âm thầm ủng hộ mình? Nghĩ tới nghĩ lui ngoại trừ Thanh Tuyền tựa hồ tìm không được ai khác. Chính thần thái của Lạc Mẫn nói cho hắn biết việc này không đơn giản như vậy.

Trở lại Tiêu gia Lâm Văn Vinh động tâm nhớ đến Xảo Xảo, giữ lại một nha hoàn của đại tiểu thư dưới lầu hỏi:

- Hồi tối Đại tiểu thư đi nói chuyện với Xảo Xảo, trở về khi nào?

Nha hoàn liền trả lời:

- Không có, đại tiểu thư và Xảo Xảo tiểu thư vẫn còn trò chuyện, đêm nay Xảo Xảo cô nương sẽ nghỉ lại trong phòng Đại tiểu thư.

- Vẫn còn trò chuyện?

Lâm Văn Vinh lấy làm kinh hãi:

- Hai cô gái này nói về cái gì?

Ánh đèn chiếu qua song cửa thấy rõ ràng thân ảnh của hai người, Lâm Văn Vinh lại chìm sâu trong mê hoặc.

93. Chương 91: Nội Y Của Đại Tiểu Thư

- Đại ca

Đổng Thanh Sơn sắc mặt hưng phấn, nắm chặt tay Lâm Văn Vinh nói:

- Tối hôm qua chúng ta đã động thủ rồi.

Lâm Văn Vinh liếc mắt nhìn Lạc Viễn một cái, tiểu tử này tuy còn vương chút sợ hãi nhưng rất phấn khích, vốn là một tên công tử mặt trắng giờ lại điểm thêm sắc hồng. Lâm Văn Vinh cười nói:

- Tiểu Lạc, mặt người làm sao vậy, mới ăn cắp phần của tỷ tỷ đánh lên à?

Lạc Viễn ngược lại cười:

- Đại ca, cũng không biết là chuyện gì xảy ra nữa, có thể là đêm qua hứng khởi quá độ nên sáng nay mới thành bộ dạng này.

Lâm Văn Vinh hiểu được tâm tình của hắn, Tiểu Lạc là kẻ độc sách

Thánh hiền, trước kia còn cẩn trọng lễ pháp, nhưng tối hôm qua hành sự đã là làm trái với lời dạy của Thánh nhân, khẳng định là đối với cái kích thích mới mẻ này cũng có đôi chút sợ hãi.

Thanh Sơn và Lạc Viễn thấy Lâm Văn Vinh chỉ mỉm cười cũng không có vẻ gì ngạc nhiên như mình tưởng, quả là có chút ngoài dự tính, Thanh

Sơn nói:

- Đại Ca, việc này là sao, huynh biết hết rồi đúng không?

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc :

- Tên tiểu tử này, làm việc cũng không có một điểm bí mật, để cho tỷ tỷ người thấy người động dao động thương có thể làm cho nàng ấy sợ đó.

Thanh Sơn ngượng ngùng gãi đầu nói:

- Hưng phấn quá nên quên cả che đậy. Phải rồi đại ca, nghe nói tỷ tỷ bị Đại Tiểu Thư lưu lại trong phủ qua đêm, không biết rằng các nàng đã dậy chưa?

Lâm Văn Vinh gật đầu:

- Hắn là đã dậy rồi. Thanh Sơn, hôm qua các người làm tốt lắm, ta đều thấy cả. Tiểu Lạc ,thật là không thể nhìn ra, tên tiểu tử này ra tay cũng tàn nhẫn lắm a.

Lạc viễn hắc hắc vài tiếng rồi nói:

- Đại ca, khi mới bắt đầu ta cũng có chút lo sợ, sau đó Thanh Sơn và Bắc Đẩu đẩy ta vào giữa vòng chiến, ta đi vài bước là thấy cảnh máu chảy tung tóe. Không chút sợ hãi mà ngược lại thấy thật kích thích. Đại ca, đệ nói với huynh, hôm qua đệ tự tay...

Thần sắc hắn quỷ dị nhìn bốn phía, sau đó đưa tay lên cổ cửa một cái.

Lâm Văn Vinh thở dài, tiểu Lạc quả thực có chút ma tính, còn Thanh Sơn đánh nhau đã quen,đối với việc này tựa hồ rất bình thường.

Đồng Thanh Sơn hào hứng kể:

- Ta nhìn cái bang thổ địa này lâu rồi. Hôm kia nghe nói bọn chúng có hơn trăm người chuẩn bị bước vào thành Nam, Lạc Viễn đã đề nghị đánh úp chúng một lần. Tối hôm qua , bọn đệ mai phục chúng ở ngõ Quả Mã. Ra tay không để chúng kịp ứng phó. Hắc, trận này thật là hả dạ.

Lâm Văn Vinh nói:

- Tiểu Lạc, lần này xem như ta cùng bọn Hắc Long Hội khai chiến, cũng đã bại lộ thực lực của Hồng Hưng, người tính thế nào đây?

Lạc viễn gật đầu:

- Đại Ca, đệ đã điều tra rõ rồi, những kẻ tối hôm qua bị bọn ta tập kích,có rất nhiều là phần tử cốt cán của Hắc Long Hội, bọn chúng lần này bị thương nặng, nếu muốn phản kích cũng không phải là chuyện dễ dàng. Lực lượng của chúng ta hiện nay mặc dù không bằng họ, nhưng cũng không kém bao nhiêu, hơn nữa một trận ngày hôm qua, đã khuếch trương danh khí của chúng ta, chúng ta mở rộng thế lực chỉ là ngày một ngày hai. Huống chi có một tin tức thập phần có lợi cho chúng ta.

- Tin tức gì?

Lâm Văn Vinh hỏi.

Lạc Viễn phấn khích nói:

- Sáng hôm nay, Kim Lăng Phủ hoãn hạ cấm lệnh. Gần đây phải tặc càn rỡ, để tiêu trừ giặc cướp, mỗi ngày Quan binh tuần tra trong thành gấp bội, trọng điểm còn muốn cấm đi lại vào ban đêm.

Lâm Văn Vinh ồ lên một tiếng, cái cấm lệnh này thoát nhìn là để đối phó với phi tặc, nhưng vừa nhìn hẳn đã biết là chuyện gì xảy ra, trên thực tế đây là một hành động trợ giúp Hồng Hưng, để cho bọn họ thừa dịp này nhanh chóng nâng cao thực lực để có cơ hội đại chấn thanh danh. Cuối cùng là có thể cùng Hắc Long hội đối phó công bằng.

Cái vị Kim Lăng phủ doãn kia là cha của đệ nhất tài tử Hậu Dược Bạch, khẳng định sẽ không vô cớ đưa ra chỉ định này, đằng sau nhất định là do Lạc Mẫn động chỉ đạo.

Nhìn bộ dạng kích động của Lạc Viễn, Lâm Văn Vinh thầm nghĩ tiểu tử này bản thân đã đánh một trận thống khoái, đâu biết rằng lão gia của người không ngại khổ cực đứng một bên giúp người tranh phong.

Nhớ tới hình dáng phi nộn của Lạc Mẫn, Lâm Văn Vinh muốn cười rồi lại thấy có chút xúc động, lão nhân kia mặc dù đối với con cái rất dễ dãi, nhưng kỳ thật lại rất quan tâm.

- Cứ như vậy, Ngô Chánh Hổ và Trình Thụy Niên sẽ không đánh một cách quang minh đâu, hẳn sẽ phải dùng một cách mờ ám, khó phòng bị nhất, Tiểu Lạc các người cần phải chú ý.

Lâm Văn Vinh nghiêm mặt nói, cơ hội đi cùng với nguy hiểm, đây là đạo lý không thể thay đổi.

Lạc viễn gật đầu:

- Đại Ca, chúng ta đã nghĩ tới vấn đề này, thành Nam toàn bộ đều nằm trong tầm mắt của chúng ta, chỉ cần bọn chúng tiến vào một bước chúng ta sẽ biết. Mặt khác, trọng điểm là tửu lâu, huynh đệ cốt cán của chúng ta đều ở gần đó. Không dám nói đối đại ca, ta đã tìm mấy thị vệ thân cận của cha ta cho bọn họ hộ vệ tửu lâu. Mấy thị vệ đại ca này rất đặc biệt, lúc cha ta xuất kinh, chính Hoàng Thượng tự mình tuyển chọn cho, lẽ dĩ nhiên võ công của họ không cần phải bàn tới.

Cận thân thị vệ của Lạc Mẫn, đem qua Lâm Văn Vinh đã chứng kiến, có gấp cao thủ của Bạch Liên giáo cũng khó rơi vào thế hạ phong. Trừ phi là cao thủ cỡ Tần Tiên Nhi, kẻ khác gặp thì chết chắc. Bây giờ nghe nói người này là thị vệ hoàng cung thì việc này thật dễ đoán được. Đồng thời qua lời nói của Lạc Viễn, lại lộ ra tin tức Lạc Mẫn là tâm phúc của hoàng đế Đại Hoa. Cái “bí mật” theo lời Lạc Viễn nói, Lâm Văn Vinh cũng không cho là thật. Việc này dám chắc là do cha người bí mật an bài rồi, chỉ là không cho người biết mà thôi. Người có một người cha quan tâm đến như vậy thật là hạnh phúc a!

Có sự hỗ trợ mạnh mẽ như vậy, Lâm Văn Vinh cười híp cả mắt, việc làm cho hắn vui mừng hơn đó là tâm cảnh của Lạc Viễn rất chu đáo, hành sự càng ngày càng thành thực, để cho hắn và Thanh Sơn phối hợp làm việc khiến cho người ta cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều.

Tiến Lạc Viễn hai người về, nhưng lại đụng phải Đại tiểu thư đang nắm tay Xảo Xảo tới, vừa đi vừa tán gẫu. Cả hai người mặt mày đều mỹ lệ, như là hai đóa hoa sen đang chớm nở vậy. Chỉ là đại tiểu thư có chút tiểu ý còn Xảo Xảo lai lịch về bất an, cũng không biết là đang có tâm sự gì.

- Xảo Xảo!

Lâm Văn Vinh vội vàng chào đón

“Đại ca! ” Xảo Xảo nét mặt không vui, liền buồn bã đáp lại:

- Huynh chờ muội ở chỗ này sao?

Lâm Văn Vinh giữ chặt bàn tay nhỏ bé của nàng, khoác lác cười nói: - Đương nhiên.

Đại tiểu thư mỉm cười:

- Xảo Xảo, sau này muội cần qua lại nhiều hơn, để hai tỷ muội chúng ta có dịp tâm sự tiếp.

Xảo xảo gật gật đầu:

- Ngọc Nhược tỷ tỷ sau này ta sẽ đến.

Xảo Xảo vẻ mặt tuy là có chút vui vẻ hơn, nhưng thần sắc không nén được vẫn còn chút ảm đạm, còn đại tiểu thư thư thì rạng rỡ. Lâm Văn Vinh thấy vậy, thầm nghĩ nhất định Ngọc Nhược nha đầu kia đó sử dụng quỷ kế gì với Xảo Xảo rồi.

Lạc Mẫn phái tới một chiếc xe ngựa đón Lâm Văn Vinh, đi theo là một thị vệ mà ngày hôm qua trợ chiến giúp Lạc Viễn. Lâm Văn Vinh lo lắng vì Xảo Xảo có tâm sự liền kéo Xảo Xảo lên xe ngựa cùng đi tới Thực Vi Tiên.

Xảo Xảo ngồi trong xe ngựa ngừng thần đánh giá Lâm Văn Vinh, trong mắt hàm chứa vô hạn yêu thương nhưng lại có một chút ưu tư.

Lâm Văn Vinh cũng không để ý nhiều nữa, liền cúi xuống kề bên chiếc cổ thon nhỏ của nàng thủ thủ:

- Tiểu nha đầu, lời của ta như gió thổi bên tai à?

Xảo xảo vừa mừng vừa thẹn, “a” một tiếng rồi cúi đầu ngượng ngập nói:

- Đại Ca, đồ đáng ghét, muội ở nơi nào mà lời chàng như gió thổi bên tai.

- Còn nói không có.

Lâm Văn Vinh nói:

- Vừa ra khỏi chỗ của đại tiểu thư, bộ dạng của nàng như đang có tâm sự nặng nề. Cô ta hẳn nói bậy về ta với nàng rồi. Không phải ta đã nói với nàng rồi sao, những lời cô ta nói đều không nên nghe, nếu nói ta xấu xa tức là ta rất tốt...

Xảo xảo cười khanh khách:

- Đại Ca, ta nghe ngược lại thì có, Ngọc Nhược tỷ tỷ khen chàng rất tốt lắm.

- Ngay cả nha đầu độc ác này cũng nói ta tốt thì thật sự ta quá tốt đẹp rồi.

Lâm Văn Vinh mặt dày nói.

Xảo Xảo đổi sắc mặt nói:

- Đại Ca, đại tiểu thư nói chàng rất tốt, Ngọc Ngược tỷ tỷ rất có hảo ý, nói cho ta biết rất nhiều điều về huynh. Nàng nói huynh đã phát minh ra nước hoa, cùng nàng trải qua hoạn nạn, lại có ơn cứu mạng, nàng ấy rất cảm kích huynh.

Biết Xảo Xảo này sẽ không nói dối, Lâm Văn Vinh trong lòng kỳ quái: “Đại tiểu thư thực sự nói vậy ư? Ngày hôm qua lúc đi dạo về, vừa buồn lời trên chóc đó liền bị nàng động thủ, động cước. Tại sao trước mặt Xảo Xảo lại nói tốt về ta như vậy. Chẳng lẽ là ta lại lấy bụng dạ tiểu nhân đo lòng quân tử sao?”

- Xảo Xảo, những điều này ta đã nói với nàng rồi, chẳng lẽ còn để cô ta còn nhắc lại sao?

Lâm Văn Vinh nói.

- Không những thế.

Xảo Xảo mặt đỏ bừng bừng:

- Đại tiểu thư còn cho ta một ít đồ vật, nàng ta nói...

Mặt nàng còn đỏ hơn:

- Nàng ta nói cái này cũng đều do chàng phát minh ra.

Lâm Văn Vinh bây giờ mới chú ý tới trên tay Xảo Xảo vẫn cầm một cái túi quần áo nho nhỏ, trong đó có hai thứ gì đó khá quen, thấy mờ mờ như là một cái áo ngực.

Vật này Lâm Văn Vinh quá quen thuộc, đây chính là cống hiến kiệt xuất của hắn dành cho con gái Đại Hoa.

“Không thể nào, không lẽ đại tiểu thư đưa cho Xảo Xảo mấy cái nội y này. Ôi trời, tại sao ta không nghĩ tới đưa cho Xảo Xảo vài món này sớm một chút, thật sự là sai lầm quá lớn. Nói như vậy, Xảo Xảo mặc nội y thì ra sao nhỉ? Lần đầu tiên lại để Tiểu Ngọc Nhược đưa cho, lão tử quá thất bại rồi.” Lâm Văn Vinh đầm ngực dậm chân thâm nghĩ. Không thể để tái phạm sai lầm đó lần hai, sau này phải phát cho Thanh Tuyền và Ngọc Sương mỗi người một trăm cái, không có việc gì làm thì đổi nội y chơi vậy.

- Xảo Xảo, những thứ này nàng đều chưa mặc qua một lần sao?

Lâm Văn Vinh nuốt nước bọt, trước mắt phẳng phát hiện lên thân hình Xảo Xảo mặc nội y, trong mắt chứa đầy vẻ phong tình, bất giác xiết chặt tiểu ný tử này vào lồng ngực.

Xảo xảo e then, “anh ninh” một tiếng, tựa đầu vào trong lồng ngực của hắn khẽ nói:

- Không có.

Lâm Văn Vinh trong lòng thở dài, hoàn hảo, hoàn hảo Xảo Xảo của ta không có để cho Tiêu Ngọc Nhược chiếm tiện nghi. Hắn cười ha hả, ghé bên tai Xảo Xảo nhẹ giọng hỏi:

- Tại sao không mặc?

- Bởi vì đại ca chưa cho muội mặc.

Xảo Xảo mắc cỡ không dám ngẩng đầu lên.

Nghe thấy lời này, máu trong người Lâm Văn Vinh nhất thời sôi trào. Trời ạ, cô gái nhỏ này so với xuân dược còn mạnh hơn sao? Hắn giữ chặt nàng này vào trong ngực, ôm lấy vùng eo thon nhỏ nhu nhuyễn, nhẹ nhàng nắm lấy xoa nắn, cảm giác thư sướng này không ngôn ngữ nào có thể hình dung.

- Đại Ca!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Xảo Xảo bừng lên, hơi thở nóng bỏng dồn dập, là do ma chướng của Lâm Văn Vinh tiến tới tiểu y bên trong của nàng, nhẹ nhàng đè ép bộ ngực đầy đặn của nàng.

Thân thể của Xảo Xảo được Lâm Văn Vinh quấn chặt vào trong lòng, để đại ca giở trò trên người mình, trong lòng càng ngày càng nóng như lửa, trong miệng không ngừng phát ra tiếng rên rĩ.

Lâm Văn Vinh ép chặt vào hai điểm hồng nhú lên trước bộ ngực đầy đặn của nàng, ngón tay lại nhẹ nhàng vuốt ve lên xuống, ghé miệng vào chiếc tai nhỏ đang đỏ bừng của Xảo Xảo i:

- Bảo bối, tương lai thường xuyên thay đổi quần áo cho ta thưởng thức có được hay không?

Xảo Xảo cả người mềm nhũn. Không còn nửa điểm khí lực, chiếc miệng nhỏ nhẹ nhàng “ân” một tiếng, liền không dám ngẩng đầu lên,

Lâm Văn Vinh ha hả cười to vài tiếng do cổ kỹ thị vệ của Lạc Mẫn bên ngoài cũng là 1 cao thủ nên không thể quá thoải mái, chỉ là bất đắc dĩ ôm Xảo Xảo vào trong lòng, nắn bóp rờ rẫm một trận, lần sau hẳn là phải nói với Lạc Mẫn để cho một kẻ mù điếc đi đánh xe, miễn là không làm chậm trễ “chính sự” của lão tử, thế này giống như chỉ có thể nhìn chứ không thể ăn, cảm giác thực khó chịu.

- Đại Ca, làm sao huynh lại phát minh ra đồ vật như thế này? Xấu hổ chết đi được.

Xảo Xảo cắn môi ngượng ngượng nói.

Ngẫu nhiên, chỉ do ngẫu nhiên.

Lâm Văn Vinh hắc hắc cười:

- Ta phát minh ra đồ vật này cũng là suy nghĩ cho nữ tử các nàng, vật này gia tăng vẻ đẹp người con gái, giúp cơ thể này nở, phòng ngừa ngực bị sệ xuống.

Xảo Xảo gắt nhẹ nói:

- Đại ca chàng đừng nói nữa.

Lâm Văn Vinh ha hả cười lớn:

- Được, được, ta không nói nữa, chờ cho Xảo Xảo của ta mặc vào ta sẽ nói tiếp.

Xảo Xảo không có biện pháp nào với vị đại ca này, nàng đỏ mặt một hồi, nhỏ giọng nói:

- Ta không có mặc, nhưng ta thấy đại tiểu thư mặc...

- Cái gì, cái gì? Xảo Xảo nàng nói cái gì!?

Lâm Văn Vinh cơ hồ không tin vào lỗi tai của chính mình, ta không có nghe lầm chứ, đại tiểu thư mặc cái này bên trong sao? Tuyệt, cái tin tức này thật sự gây chấn động mạnh, xứng đáng đứng đầu trong các sự kiện hàng năm của Tiêu gia. Xảo Xảo làm điệp viên rất tốt a!

Nghĩ đến đại tiểu thư vóc người cao ráo, đùi ngọc thon dài, lại mặc cái áo lót này bên trong, bà nội ơi, không phải là câu dẫn lão tử chảy máu mũi sao? Khó trách vóc người của tiểu nữ này nhìn càng ngày càng tròn trịa ra, nguyên lai đều là công lao của lão tử.

Xảo Xảo ngượng ngùng gật đầu:

- Đại tiểu thư đó mặc cái này nhiều ngày rồi, thân hình nàng ấy hơn hẳn người thường, làm ta thấy rất là hâm mộ.

Tâm trí Lâm Văn Vinh có điểm chấn động, chiếu theo ý Xảo Xảo này thì đại tiểu thư thật sự cảm thấy thoải mái khi mặc nội y này. Tuyệt, ngay cả một nữ nhân danh giá cũng thích thì cái này thật ngoài dự kiến.

Đại ca có phải chàng không cần muối không?

Xảo Xảo đột nhiên úp mặt vào ngực Lâm Văn Vinh khóc hu hu.

- Sao có thể như vậy?

Lâm Văn Vinh lấy làm kì lạ:

- Nàng là tiểu bảo bối của ta tất nhiên ta phải yêu nàng rồi.

- Chính là đại tiểu thư nói, chàng đã có thê tử rồi, còn nói nàng tên là Thanh Tuyền.

Rốt cục Xảo Xảo không chịu được, nước mắt tí tách rơi xuống

94. Chương 92: Thu Hoạch

Nói đến chuyện của Tiểu Thanh Tuyền, Lâm Văn Vinh cảm giác chính mình cũng có chút trách nhiệm. Hôm đó Xảo Xảo bị bệnh, hẳn không kịp nói chuyện của Tiểu Thanh Tuyền với nàng. Không nghĩ rằng tới hôm nay, ai dè Tiêu Ngọc Nhược lại ra a tay nói xấu trước.

Nhìn Xảo Xảo nước mắt càng lúc càng rơi như mưa, Lâm Văn Vinh lại nổi một phen thương yêu, ôm lấy nàng nói:

- Nha đầu ngốc, không phải đại ca không muốn nói cho nàng, chỉ là trong chuyện này có quá nhiều uẩn khúc, nói mấy ngày mấy đêm cũng không xong. Đại tiểu thư nói không sai, Thanh Tuyền đúng là thê tử của ta, nhưng không phải nàng nhập môn sớm hơn sao?

Xảo xảo ngẩng đầu lên, ngậy người nói:

- Ta nhập môn lúc nào vậy?

Lâm Văn Vinh chỉ vào cái rốn mình nói:

- Nhập cửa này sớm hơn.

Tuy còn chút lo âu nhưng Xảo xảo vẫn hoan hỉ, chịu thua mấy lời ngon ý ngọt của hắn, mặt đỏ ửng lên.

Lâm Văn Vinh nói tiếp:

- Xảo Xảo, chẳng lẽ nàng đã quên ngày ấy trong tửu lầu ta từng thề dưới vòm trời này, nếu ta phụ bạc nàng, ta liền...

Xảo Xảo chặn môi hắn, rơi lệ nói:

- Đại ca chàng đừng nói nữa, Xảo Xảo sai rồi.

- Xảo Xảo, nàng và Thanh Tuyền giống nhau, đều là người quan trọng nhất của ta trong thế giới này, ngày trước ta phát thệ là vì muốn nàng làm thê tử của ta. Chuyện của ta với Thanh Tuyền là phát sinh sau đó. Nếu nói về ngôi thứ, cô ấy phải gọi nàng một tiếng tỷ tỷ nữa.

Lâm Văn Vinh nắm chặt tay Xảo Xảo nói.

Xảo Xảo mặt cũng đỏ lên một chút, nhẹ giọng nói:

- Thanh Tuyền tỷ tỷ lớn tuổi hơn muội một chút, theo lý thì muội phải gọi nàng ấy là tỷ tỷ.

- Ha ha, đều như nhau, đều như nhau.

Lâm Văn Vinh càng lúc càng đặc ý, hắn đang xem có nên thừa dịp kể luôn chuyện kia không. Đang định nói về Ngọc Sương cho nàng nghe thì Xảo Xảo lại nói:

- Đại ca, nghe nói chàng và nhị tiểu thư cũng...

Ta muốn khóc quá, đến việc này Tiêu Ngọc Nhược cũng nói là sao? Nha đầu này điên rồi, không phải nàng ta vẫn kiên quyết phản đối nhị tiểu thư cùng ta ở một chỗ đó chứ? Kể chuyện này với Xảo Xảo là có ý tứ gì đây?

Lâm Văn Vinh bị Tiêu Ngọc Nhược làm cho hồ đồ, lúc thì nói không cho chạm vào muội muội của nàng ta, lúc thì tự mình nói việc này cho Xảo Xảo nghe. Cuối cùng con bé này muốn chơi trò gì đây? Mặc kệ là trò gì đi nữa, hắn chẳng còn cơ hội nào để nói về chuyện của Ngọc Sương nữa, phải thông suốt hết cho Xảo Xảo mới được.

Hắn liền giảng giải tóm tắt những việc của mình cùng với Thanh Tuyền và Ngọc Sương nói qua một lượt, Xảo Xảo nghe xong thở ra một hơi, u oán nói:

- Đại ca, Thanh Tuyền tỷ tỷ vừa có bản lãnh, vừa đối với chàng tình sâu ý trọng. Nhị tiểu thư vì chàng mà ngay cả tính mạng cũng không cần, chàng không thể phụ bạc các nàng ấy.

Lâm Văn Vinh “ừm” lên một tiếng, Xảo Xảo nước mắt rưng rưng, khẽ nói tiếp:

- Thanh Tuyền tỷ tỷ cùng nhị tiểu thư đều là con nhà phú quý, xuất thân cao sang, lại có bản lãnh, Xảo Xảo sợ phận hẩm hiu, nào dám cùng các nàng ấy đua chen. Đại ca, sau này Xảo Xảo sẽ ở bên cạnh chàng làm nha hoàn, phục vụ chàng cả đời đã mãn nguyện lắm rồi.

Lâm Văn Vinh nghe được vừa thương vừa giận: “con nha đầu Tiêu Ngọc Nhược kia, khi không lại nói với Xảo Xảo làm cái gì? Ta bị người hại chết thôi.”

Hắn vội vàng ôm lấy nàng:

- Xảo Xảo, con người của đại ca, nàng còn không biết sao? Cái gì mà phú quý với cả địa vị, căn bản chỉ là lời nói vô căn cứ, những người con gái trong thế giới này với ta không là gì cả, ta thích chỉ có nàng, không phải vì địa vị của nàng, nàng lại đi lo việc này làm gì chứ? Nếu không thì như vậy đi, sau này Thanh Tuyền, Ngọc Sương nhập môn, liền do nàng quản hai nàng ấy vậy là tốt rồi.

Xảo Xảo ngưng ngừng vội vàng khoát tay nói:

- Không, không, muội không làm đâu, hay là để họ quản ta thì tốt hơn, ta nhất định nghe lời hai vị tỷ tỷ nói.

Lâm Văn Vinh trong lòng cười thầm, biết ngay con bé này sẽ nói như vậy, nhưng nha đầu này thật sự đáng yêu.

- Yên tâm đi, nàng là tiểu bảo bối của ta, ngoại trừ ta, không có ai có thể quản nàng.

Lâm Văn Vinh thì thầm bên tai Xảo Xảo, mấy lời mật ngọt này đã khiến cho nàng quy hàng vô điều kiện, hạnh phúc ngả vào lòng đại ca.

Nghe Xảo Xảo sẽ ở lại tửu lâu, Lâm Văn Vinh trút một hơi thật dài, đối phó với thiếu nữ thật không dễ dàng gì, tính ra nếu đánh nhau một trận với bọn phỉ Bạch Liên giáo còn ít tốn sức hơn.

Xe ngựa dọc theo con đường tiếp đi về phía bắc, đi gần nửa canh giờ còn chưa tới nơi.

Không có Xảo Xảo làm bạn, Lâm Văn Vinh không thể nhẫn nại, liền nói với hán tử đánh xe:

- Vị đại ca này quý tính là gì vậy?

Hán tử này chính là Cao nhân bảo vệ Lạc Viễn đêm qua, Lạc Mẫn có thể yên tâm để cho hán tử một mình bảo vệ Lạc Viễn, chứng tỏ rằng thân thủ của người này cũng không đơn giản.

- Lâm công tử, tại hạ gọi là Cao Thủ .

Hán tử kia đáp.

“Cao Thủ”? Ta ngắt đây, còn có người so với lão tử còn mặt còn dày hơn, tự phong mình làm “cao thủ”? Thật sự không thấy khó tin được.

Lâm Văn Vinh mỉm cười:

- Vị đại ca này, ta biết người là “cao thủ” rồi, ta muốn hỏi tôn tính đại danh của người, sau này ta phải xưng hô bằng gì?

Hán tử kia cười nói:

- Lâm công tử, chẳng đã nói rồi sao, ta họ Cao , tên Thủ, do chính phụ mẫu ban cho, tại hạ sửa không được khiến công tử chê cười.

Lâm Văn Vinh ha ha cười lớn:

- Thật là thú vị, Cao Thủ đại ca, người thật sự là “cao thủ”, bất quá, lệnh tôn cùng lệnh đường lại là cao thủ của cao thủ .

Đặt cho con mình cái tên như vậy thì cả đời chiếm tiện nghi, lão cha của hán tử là cao thủ trong cao thủ.

Cao Thủ cười nói:

- Tại hạ đã sống hơn ba mươi năm rồi, cũng làm “cao thủ” trên ba mươi năm, ngày mai có mất tính mạng cũng đáng.

Câu chuyện khiến cả hai người ha ha cười lớn, Lâm Văn Vinh đối với sự hào sảng của Cao Thủ kiêm “cao thủ” này cũng có chút hảo cảm, lập tức ra cửa xe, tới trước mặt hán tử, cũng ngồi trên càn xe nói:

- Cao đại ca, ta ở trong thùng xe thấy thật vô vị, tới nói chuyện cùng người đây.

Cao Thủ thấy con người hán tử hào sảng thẳng thắn, tuy là một tiểu gia đình, nhưng cũng hợp với mình, liền sang sảng cười nói:

- Chỉ cần Lâm công tử không chê ta là kẻ thô kệch, tự nhiên ta rất hoan nghênh.

Lâm Văn Vinh nhìn chiếc xe ngựa thẳng hướng đi, mở miệng hỏi:

- Cao đại ca, chúng ta phải đi tới đâu?

Cao Thủ nói:

- Lạc đại nhân nói ta đưa công tử tới cửa hạ thành bắc.

- Cửa hạ? Lạc đại nhân mời ta đi tới chỗ đó làm cái gì?

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên hỏi

- Việc này ta cũng không biết, hay là công tử đợi lát nữa đại nhân tự nói vậy.

Cao Thủ cười nói.

Lâm Văn Vinh biết Cao Thủ sẽ không nói cho mình biết, hoặc là căn bản hán tử cũng không biết nguyên nhân, liền không hỏi nữa.

Nhìn Cao Thủ đánh xe quát ngựa, thủ pháp thật là thuần thực. Lâm Văn Vinh gật đầu nói:

- Cao đại ca, huynh không chỉ có võ nghệ cao cường, mà có mã thuật cũng rất tài ba. Nếu ta đoán không sai, khẳng định đại ca không phải người của Kim Lăng.

Đây là thuần túy chỉ là nói nhảm, nghe giọng của Cao Thủ rõ ràng khẩu âm phương bắc, ngay cả kẻ điếc cũng biết hẳn là người phương bắc.

Cao Thủ gật đầu nói:

- Không dám dối gạt công tử, quê tổ của ta chính là Hà Bắc Thương Châu.

- Thương châu? Là nơi rất tuyệt, quê hương của võ thuật, khó trách Cao đại ca công phu giỏi như thế.

Lâm Văn Vinh vỗ mông ngựa quả là thần không biết quỷ không hay, Cao Thủ nghe được thật là thoải mái. “Thương Châu” trong kiếp trước của hắn đích thực nổi danh là quê hương của võ thuật, chỉ là không biết ở cái thế giới này có biến hóa gì không?

Cao Thủ cũng cao hứng nói:

- Lâm công tử cũng biết Thương Châu sao?

Lâm Văn Vinh gật gù đầu nói:

- Nơi nổi danh thế này, đương nhiên ta đã nghe nói qua, dân phương bắc dũng mãnh như hổ, giỏi võ thuật cùng cưỡi ngựa bắn tên, ta thấy Cao đại ca không chỉ giỏi võ nghệ lại còn tinh thông kỹ thuật, so với tinh kỹ của kỹ doanh Giang Tô chỉ huy sứ còn dũng mãnh hơn rất nhiều. Liền biết Cao đại ca nhất định là người phương bắc.

Cao Thủ cười khinh bỉ:

- Giang Tô bộ kỹ doanh? Bọn của lột vỏ đó sao có thể so sánh với quân sĩ phương bắc chúng ta? Chỉ huy sứ Giang Tô, Trình Đức chỉ là kẻ ngu ngốc dần dện, nếu không phải có chỗ dựa, sợ là đã sớm bị phế truất rồi.

Lâm Văn Vinh cố gắng cho tới bây giờ cũng không lỗ vốn, nói chuyện cùng Cao Thủ nửa ngày, vỗ mông ngựa vài câu, đã đổi được vài tin tức có giá trị, coi như là được đền bù.

Nghe Cao Thủ nói vậy, Lâm Văn Vinh cười ha hả nhưng cũng không truy hỏi quá đáng, làm bộ tò mò nói:

- Cao đại ca, cái này là vì sao? Ta thấy Giang Tô bộ kỹ doanh đao thương sáng ngời, uy phong凛冽, khí thế rất hùng tráng.

- Lâm công tử, thường dân chỉ nhìn vẻ nhiệt náo bên ngoài, kẻ hiểu biết nhìn tận bên trong. Trình Đức kia là kẻ ngu ngốc, có Thành vương gia là chỗ dựa, tại Giang Nam này tác oai tác quái, thủ hạ dưới tay có ba đội doanh binh (mỗi doanh binh khoảng 500 lính) chỉ là cái thứ bù nhìn không hơn, vương công đại thần bên trong cung đình đều biết, chứ không phải ta coi thường binh sĩ Giang Nam. Nếu nói về ngâm thơ đối câu, chúng ta không thể so với Giang Nam tài tử, nhưng nếu nói về xông trận giết địch, Giang Nam bộ doanh, kỹ doanh cũng chỉ có thể hù dọa mấy tên giặc nhép, nếu để cho bọn họ lên phương bắc chống đỡ Hồ nhân hung mãnh, sợ là chưa đầy một khắc đã sụp đổ. Huynh đệ chúng ta có câu nói: “tục trử tổ bắc địa du hồn quỷ, mạc đương giang nam tú tài binh”*, chính là vì ý này.

Thành vương gia? Đó là người chống lưng cho Trình Đức sao? Thanh danh của Thành vương gia, hôm trước cũng đã nghe Lạc Viễn nói qua, nghe nói khi xưa hắn và đương kim Đại Hoa hoàng đế vì chuyện tranh ngôi vị nên có hiềm khích. Không nghĩ rằng người sau lưng Trình Đức là hắn.

Chà, Lạc lão hồ ly nhà ngươi, người ta có chỗ dựa sau lưng chính là vương gia có quyền thế của Đại Hoa, vậy sau lưng ngươi có ai chống đỡ? Đùng có hại ta nghe.

Cao thủ tên “Cao Thủ”, trước mặt Lâm Văn Vinh cũng thành thấp thủ, vô tri vô giác bị hắn khai thác triệt để, nhưng vẫn ngu ngơ coi hắn như chỗ tâm giao, Lâm Văn Vinh thầm nghĩ: “dụ gái, kết bạn, lão tử là bậc cao nhân, thiên hạ chẳng mấy người có thể so sánh được.”

Mặc dù Lâm Văn Vinh cũng không tán thành quan điểm có tính chất kỳ thị, cực đoan của Cao Thủ, nhưng cũng không thể không thừa nhận hắn nói có chút đạo lý. Nam văn bắc vũ đây là truyền thống, binh sĩ Giang

Nam chiến lược đích xác chênh lệch so với quân sĩ phương bắc, cũng khó trách lúc trước lần đầu tiên nhìn thấy Thanh Tuyền thì giọng nàng lại cảm khái như vậy.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Người chẳng phân biệt già trẻ, bất luận nam bắc đều là đồng bào Hoa Hạ chúng ta, toàn dân chống lại Hồ Lỗ, tại sao lại phân chia ra nam bắc.

Cao Thủ ha hả cười to nói:

- Lâm công tử, lời này của ngươi nói quá đúng, ngươi ở trong thành Kim Lăng nhưng không giống với tài tử thư sinh Giang Nam, lại có bản lĩnh hào sảng, khó trách Lạc đại nhân coi trọng ngươi như thế.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, giả vờ lơ đãng nói:

- Vậy thì người đối đãi với ta như người phương bắc. Phải rồi, Cao đại ca, ngày huynh phục vụ tại kinh sư, những đồng liêu của huynh ở đó thì người phương bắc nhiều hơn hay người phương nam nhiều hơn?

- Năm xưa, khi ta ở kinh sư, người phương bắc chiếm tuyệt đối, trong cung đại đa số hộ vệ đều là...

Hắn nói đến đây, đột nhiên cả kinh nói:

- Lâm công tử, ngươi...

Hắn cũng không tính là quá ngốc, Lâm công tử này nửa ngày vòng vo, cũng chỉ vì khiến mình tự nói ra, hắn cười khổ nói:

- Lâm công tử, ta là người phương bắc, việc chém giết có chút nắm chắc, chỉ là nói đến tâm kế thì kém người khá xa.

Lâm Văn Vinh cũng không thèm để ý lời châm chọc của hắn chút nào. Ha ha cười vỗ vai hắn nói:

- Cao đại ca chớ để ý, kỳ thật ta sớm biết rằng huynh là hộ vệ của hoàng thượng, ta cùng với Lạc đại nhân còn có cái gì không thể nói, huynh thấy có đúng hay không?

Đây chỉ là mấy lời gian trá, câu nào của Lâm Văn Vinh cũng ẩn chứa đầy cạm bẫy, lại ngầm đổ hết tội lỗi lên Lạc Mẫn, Cao Thủ lọt vào vô số lần cũng hề hay biết. Nếu Lạc Mẫn ở đây, nghe Lâm Văn Vinh nói mấy lời này tất nhiên sẽ nhảy dựng lên chửi bới: “ngươi đúng là tiểu hồ ly.”

Thấy Lâm Văn Vinh nói thế, nghĩ chắc là Lạc Mẫn đã sớm nói cho hắn, Cao Thủ lập tức liền thừa nhận nói:

- Lâm công tử quả thật lợi hại, năm xưa ta chính là một trong những hộ vệ bên cạnh hoàng thượng, sau khi Lạc đại nhân đến Kim Lăng này hoàng thượng liền phái chúng ta đi cùng.

Lâm Văn Vinh hít vào một hơi, xem ra những lời Lạc Viễn nói hôm nay không phải là giả. Lạc Mẫn lão đầu quả thật tâm phúc được sủng ái của hoàng thượng, nhưng cho dù người là quyền thần, muốn cùng đấu Thành vương gia, vẫn còn thiếu chút nữa a, lão Lạc, người chắc có chỗ dựa nào khác.

Lâm Văn Vinh liền không dùng tâm kế nữa, cùng Cao Thủ nói chuyện trên trời dưới đất, hai người đều giao du rộng lớn, kiến thức phong phú. Lâm Văn Vinh tán gẫu về chuyện người Hồ, thiên văn địa lý, cảnh tượng núi sông, thao thao bất tuyệt. Cao Thủ đối với hắn càng thêm bội phục, Lâm công tử này không chỉ biết lừa đảo, nguyên lai thật sự có chút lịch duyệt, thật đáng kết giao.

Lộ trình của chuyến xe ngựa này thật dài, Lâm Văn Vinh cũng không để ý lắm. Lần này đối với hoàn cảnh của Lạc Viễn và Trình Đức có thêm nhiều kiến giải, thu hoạch rất lớn.

Hắn còn đang trầm tư, chợt nghe Cao Thủ hô lớn:

- Lâm công tử, chúng ta tới rồi.

Lâm Văn Vinh vội vàng ngẩng đầu lên, còn chưa kịp đánh giá, đã nghe được thanh âm thánh thót của một người:

- Lâm đại ca, người đã đến rồi!

Hắn nghe tiếng nhìn lại, liền thấy một nữ tử xinh đẹp đứng ở cách đó không xa, mặc chiếc áo khoác màu vàng nhạt, người dong dỏng cao, thân hình thon thả, tựa như tiên tử xuất trần. Khuôn mặt điểm nụ cười điểm tĩnh nhìn mình, đáng vẻ rất thân quen, đúng là Kim Lăng đệ nhất nữ nhân tài tử Lạc Ngưng.

95. Chương 93: Dạy Tài Nữ

- Nguyên lai Lạc tiểu thư cũng ở chỗ này.

Lâm Văn Vinh cười mở lời:

- Không phải Lạc đại nhân gọi ta tới sao? Sao lại không thấy người đâu?

Lạc Ngưng gật gật đầu nói:

- Cha ta mới đi điều tra dưới đê, xin Lâm đại ca chờ trong chốc lát.

Lâm Văn Vinh gật gật đầu, liếc mắt nhìn chung quanh một vòng. Nguyên lai Lạc Mẫn hẹn hắn tới nơi này, là để dễ dàng xuống nhìn đê sông. Lúc này mùa đông đã đến, mùa này Trường Giang dần cạn nước, nước sông rút xuống rất nhiều, nhưng hai bên bờ vẫn còn lớp bùn nhão, thoáng nhìn cũng có thể thấy được di tích ác nghiệt của cơn lũ vừa qua.

Mấy ngàn bình dân bách tính, xắn ống quần, xuyên qua bùn bị ứ, vận chuyển bao cát. Có mấy ngàn người khác, tay cầm đủ loại công cụ đào xới, hướng về khu đất của đê lớn, gia cố mở rộng đê.

Tình cảnh khiến cho Lâm Văn Vinh thoáng liên tưởng đến tiền thế cũng thường xuyên duy tu thủy lợi, hắn sinh trưởng ở ven sông Hán, đối tâm quan trọng của thủy lợi hắn có nhận thức rất rõ. Nhìn tình cảnh trước mắt, trong lòng hắn đột ngột dấy lên một loại cảm giác thân thiết. Những người dân thường này, bọn họ tuy chỉ mặc giản dị, ăn trầu hồng, nhưng trong mắt Lâm Văn Vinh, bọn họ mới là thân nhân, so với cái bọn tài tử giai nhân chó má kia thì thân thiết hơn gấp bội lần.

Chỉ có điều lúc này trên đê lớn nhân số tuy không ít, nhưng công cụ lại lạc hậu, hiệu suất thấp kém, nếu lại phải nâng cao thêm thành đê, còn không biết phải tốn bao nhiêu thời gian nữa. Lâm Văn Vinh nhìn cảnh này lòng có chút xót xa.

Lạc lão đầu gọi ta tới nơi này là vì cái gì vậy? Chẳng nhẽ muốn ta quỳen bạc sao? Con bà nó, lão già này thật ra rất gian xảo, so ra cũng chẳng kém gì lão tử.

Nhìn Lạc Ngưng còn ở bên cạnh, Lâm Văn Vinh hỏi:

- Lạc tiểu thư, nàng biết Lạc đại nhân ngài gọi ta đến làm gì không?

Lạc Ngưng thần bí cười:

- Đợi phụ thân về sẽ cùng huynh nói chuyện.

Lâm Văn Vinh thấy nàng cười thập phần bí hiểm, liền biết rằng nàng ta đã rõ sự tình. Ngó bộ dạng đặc ý của nàng ta, nhất định có hỏi nàng cũng sẽ không trả lời.

Hắn thở dài, cũng không đi cùng Lạc Ngưng nói chuyện nữa, bước lên trên đại đê. Tập trung nhìn lại mảnh đất này khiến cho lòng hắn nhất thời dấy lên cảm giác kích động. Ta cũng là người con của bên sông Trường Giang này, trong mắt hắn bỗng có chút ướt át.

Lạc Ngưng thấy hắn thần sắc kích động, vội vàng nhẹ nhàng hỏi:

- Lâm đại ca, chàng có chuyện gì vậy?

Lâm Văn Vinh khịt mũi cười nói:

- Không có việc gì, chỉ là gió to, có phần khó chịu. Được rồi, Lạc tiểu thư nàng ở lại chỗ này làm gì?

- Ta và đồng môn của thư xã cùng tới đây.

Lạc Ngưng chỉ về phía sườn núi cao đằng xa, nơi đó bày một dãy bàn rất dài, trên mặt bàn bày ngay ngắn một cuộn giấy lớn và rất dài. Mỗi tài tử tài nữ của Kim Lăng thư xã đều mài múa bút, mực văng tung tóe. Trông dáng vẻ như vậy, tựa hồ như đang cùng vẽ một bộ họa quyền.

Những tráng đinh đang không ngừng tải bao cát qua lại bên cạnh chỗ này, nhưng dường như nhóm công tử tiểu thư này chẳng màng đến.

Trong đám người này một nữ tử thoát nhìn rất bắt mắt, mặc một bộ công phục màu đỏ sậm lộ vẻ thanh tú yếu điệu, chính là Uyển Doanh. Bà nương này lại lợi dụng thời gian làm việc công chạy ra đây bon chen, thật là lãng phí lương thực của lão tử mà . Bất quá nàng mặc y phục bộ khoái này mang một vẻ đẹp hoang dã khó mà diễn tả bằng lời. Lâm Văn Vinh âm thầm bình phẩm.

Hắn cũng thấy Hậu Dược Bạch và Vũ Văn Pha, hai người họ vận bút như bay, xung quanh vang lên tiếng khen hay nức nở. Uyển Doanh đứng ở bên cạnh Hậu Dược Bạch, không ngừng vỗ tay, trong mắt tràn đầy vẻ sùng bái.

Mẹ nó, dân chúng đổ mồ hôi như mưa, tận lực đắp đê, hộ vệ nha môn các người ăn hưởng bổng lộc của quan gia nhưng các người còn có tâm trí nhàn nhả đến đây thưởng thức nhạc họa. Con mẹ các người, thực sự là ăn không lương mà. Lâm Văn Vinh hừ mạnh một tiếng, thực sự hắn không thể tiếp tục nhìn cảnh những kẻ ăn trên ngồi tróc bá tánh này, liền nhẹ cất bước rời đi.

Lạc Ngưng dường như hiểu tâm sự của hắn, vội vàng kêu lên:

- Lâm đại ca, huynh chớ hiểu lầm, chúng ta cũng không phải đến đây du ngoạn.

Lâm Văn Vinh cười nhạt:

- Lạc tiểu thư, các nàng làm cái gì thì có quan hệ với ta sao?

Lạc Ngưng nói :

- Lâm đại ca, còn nhớ ngày ấy chàng nói với ta về việc đấu giá từ thiện không, hiệu quả rất tốt, mọi người đều có hứng thú. Mấy ngày gần đây ngân lượng phòng lũ đã dùng hết, gia phụ buồn lo không yên. Ta liền nhớ tới phương pháp của huynh, nếu mọi người của thư xã cùng nhau tới đây làm một bộ chỉnh hà phong họa quyền (tập tranh về việc phòng chống lũ trên sông), chẳng phải là xuất lực cho việc phong chống lũ lụt sao?

Bình tâm mà nói, Lạc Ngưng không hề yếu đuối, rất có chí hướng, trong đa số nữ tử thời này khó ai sánh được. Chỉ là làm việc quá lý tưởng hóa, đại khái cũng là bởi vì nàng cho tới bây giờ chưa từng nếm trải cuộc sống dân thường.

Lạc Ngưng nhìn Lâm Văn Vinh không nói lời nào, nghĩ rằng hắn không tin lời mình nói, nhịn không được thở dài:

- Lâm đại ca, huynh đi theo ta xem rồi sẽ hiểu ngay.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Ta tin hay không, cũng đâu có quan hệ gì.

Lạc Ngưng tính tình rất cương quyết, đột nhiên kéo tay áo hắn đi thẳng tới chỗ thư xã. Từ khi Lạc Ngưng có nhận thức tới nay chưa bao giờ nàng thất thố đến vậy. Nghĩ đến thái độ của Lâm Văn Vinh lần này quả thật đã kích thích rất sâu đậm tới nàng

Nhìn tính cách quật cường của tiểu nha đầu kia, Lâm Văn Vinh trong lòng không nhịn được buồn cười, nhân tiện nói:

- Lạc tiểu thư, nàng nắm tay ta như vậy, sẽ làm cho mọi người hiểu lầm đó.

Lạc Ngưng đáp trả:

- Ta cùng huynh đường hoàng chính chính, không thẹn với lương tâm, sợ hiểu lầm cái gì?

Nếu nàng không sợ ta cũng không sợ, liền lập tức mặc cho nàng giữ chặt hắn, đi tới chỗ thư xã.

Mọi người nhìn Lạc Ngưng kéo Lâm Văn Vinh tới thần sắc cũng bất đồng. Hậu Được Bạch nhìn thấy vẻ mặt không vui, nữ tử Uyển Doanh kia lửa giận bùng bùng:

- Người tới đây làm gì?

Lâm Văn Vinh trong lòng thập phần căm tức, mẹ kiếp, người nghĩ rằng ta muốn tới chỗ các người à, nếu không phải bị người ta kéo mạnh quá, lão tử đâu có ở đây chơi trò chim chuột với các người. Nghe ngữ khí của tiểu nữ này không lọt tai, hần cười hắc hắc:

- Hóa ra đây là nữ bồ đầu, tuần tra đề phòng như thế nào lại lên trên này, thật sự bội phục người. À phải rồi, Uyển Doanh tiểu thư, con ngựa trắng của nàng đâu rồi?

Uyển Doanh hỏi:

- Người tìm con ngựa trắng của ta làm gì?

Lâm Văn Vinh đáp:

- Cũng không có gì, chỉ là tiểu Hắc nhà ta có chút nhớ nó.

Những lời này đầy ẩn ý, chỉ có người trong cuộc như nàng mới hiểu được. Uyển Doanh tiểu thư vừa thẹn vừa giận, biết là nói chuyện cùng hần thì bản thân mình không thể chiếm được tiện nghi, liền hừ một tiếng không để ý đến hần nữa.

Lâm Văn Vinh hít một hơi thật sâu, đứng giữa một đám người “cao nhĩa” hần cảm thấy rất không tự nhiên, lão tử đường đường là một gia đình như thế nào lại cùng ở một chỗ với đám người này? Thật sự danh phận bất xứng.

Hậu Được Bạch hôm qua bị Lâm Văn Vinh cho bẽ mặt. Vừa rồi lại thấy động tác của Lạc Ngưng ở phía xa trong lòng rất khó chịu. Đường nhiên hần sẽ không đánh mất phong độ trước mặt mỹ nữ, liền nói với Lạc Ngưng:

- Lạc tiểu thư xem bức giang sơn viễn thiếu đồ của ta như thế nào?

Xa xa nhìn lại, phía trên bức tranh, núi xanh nguy nga, màu mực nhàn nhạt như ẩn như hiện. Đến khi nhìn xuống phía dưới, một hồ nước sâu, sóng biếc dập dềnh, từng bậc một màu xanh thắm, đỉnh núi trập trùng, lớp lớp sương khói nhẹ nhàng bay lên, quả thật rất có chút ẩn tượng. Hậu Được Bạch không hổ là Kim Lăng đệ nhất tài tử, bút pháp dụng mực đã đến mức lão làng.

Lạc Ngưng gật gù đầu tán thưởng nói:

- Hậu công tử bút pháp thật sắc sảo. Dùng mực độc đáo, bức viễn thiếu đồ này thật sự phi phàm.

Hậu Được Bạch có chút đắc ý liếc mắt nhìn Lâm Văn Vinh một cái, giả vờ khiêm tốn:

- Lạc tiểu thư quá khen rồi.

Lạc Ngưng không có để ý tới hần, qua hỏi Lâm Văn Vinh:

- Lâm đại ca, huynh nghĩ thế nào?

Chiếc bút chì dị thường của Lâm Văn Vinh nàng đã từng nhìn thấy, nghe nói đó là đồ để chuẩn bị để chuyên vẽ tranh, tự nhiên nàng cho rằng Lâm Văn Vinh là đại hành gia trong nghề.

Lâm Văn Vinh nhìn bộ dạng cao ngạo của Hậu Được Bạch bất đắc dĩ lắc đầu:

- Núi là núi tốt, sông là sông tốt.

Hần nói tám chữ sau đó ngậm miệng không nói gì.

Uyển Doanh tiểu thư là một trong những kẻ sùng bái Hậu Được Bạch, nghe vậy lập tức hỏi ngược:

- Lâm Tam, người nói vậy là có ý gì?

Hậu Được Bạch khinh thường nói:

- Lâm Tam, ý người là bức họa của ta có vấn đề phải không?

Lạc Ngưng thấy Lâm Văn Vinh không muốn trả lời, cố nài nỉ:

- Lâm đại ca, mời chàng chỉ giáo một phen.
- Chỉ thấy bút mực, chưa thấy núi sông.

Lâm Văn Vinh lạnh nhạt đáp.

Đôi mắt đẹp của Lạc Ngưng sáng ngời tỉnh ngộ nói:

- Lâm đại ca, ta hiểu rồi, ý chàng là Hậu công tử vẽ tranh quá chú trọng kỹ xảo, ngược lại mất đi bản chất thuần phác tự nhiên của núi sông phải không?

Hậu Dực Bạch sắc mặt trắng bệch hắc giọng, hẳn tự mình biết việc của mình. Vì bức họa hà sơn đồ này hẳn đã hết sức sử dụng khả năng kỹ xảo, bút pháp đẹp sắc sỡ, thủ pháp dùng vô số lại bị Lâm Tam một lời chỉ rõ. Những lời này là do Lạc Ngưng nói ra, hẳn không dám phản bác chỉ hung hăng trừng mắt nhìn Lâm Văn Vinh một cái, rít trong miệng:

- Đồ độc mồm hại người.

Mẹ nó, vốn còn định cho tiểu tử nhà ngươi một chút mặt mũi, không nghĩ ngươi đáng đánh như vậy, Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Lạc tiểu thư, nàng chỉ nói đúng một nửa. Làn gió của núi sông này, khí chất và lịch duyệt quá sức quyến rũ này. Phải là những kẻ đã nhìn thấy hết thiên hạ có hùng tâm mới có thể lĩnh hội được cảnh núi sông tráng mỹ rộng lớn này? Núi, sông dễ vẽ, chỉ khó vẽ giang sơn (chơi chữ: họa hà họa sơn nan họa sơn hà), từ cổ chí kim có lưu truyền được bức sơn hà đồ nào đạt tới được mức đó chưa? Đó cũng vì đạo lý này.

Hậu Dực Bạch này cũng thật là xui xẻo, vốn dùng hết bản lĩnh của mình để vẽ bức sơn hà đồ này, những tưởng làm cho Lạc Ngưng vui mừng, ai ngờ gặp phải khắc tinh Lâm Tam, mấy câu nói đều là đạo lý, lên tiếng mọi người đều hiểu được, hẳn căn bản không có cơ hội phản bác.

Nhưng Uyển Doanh kia lại hừ một tiếng:

- Ngươi nói cho cùng thì sơn hà đồ tự nhiên khó vẽ, Hậu công tử đạt đến trình độ này đã là thiên hạ hiếm có rồi.

Lạc Ngưng đối với lời nói của Lâm Văn Vinh tràn đầy cảm ngộ. trong lòng vừa động, giữ chặt hán đi tới chỗ một bức họa khác, nói với Lâm Văn Vinh:

- Lâm đại ca, chàng nhìn xem bức này như thế nào?

Thể hiện trên bức họa là phía trên đê sông, tình hình tu sửa thủy lợi, Trong bức họa có một lão giả mặc quần áo lam lũ, trên vai khiêng bao cát, đang muốn đi xuống lấp đi, ánh mắt nhìn kỹ nước sông cuộn cuộn, trong mắt hiện lên vẻ ưu tâm nồng đậm.

Bức họa này bút pháp tinh tế rất khéo rất giống. Về mặt, động tác của nhân vật đều thập phần sống động, đặc biệt là tâm tình lo lắng buồn bã của lão giả này kích động nhìn về dòng nước lũ được lột tả trên tờ giấy, rất là sống động.

Từ ánh mắt của mọi người có thể thấy được mọi người đối với bức họa này đều thập phần tôn sùng, từ vẻ mặt, động tác của nhân vật đều bao hàm ngụ ý thập phần thâm thúy. Có thể nói đây là một tác phẩm ở đẳng cấp cao.

Lạc Ngưng khần trương nhìn Lâm Văn Vinh, chờ câu trả lời thuyết phục của hắn.

Lâm Văn Vinh nhìn bức họa này mỉm cười, ý kiến của hắn đơn giản mà trực tiếp, chỉ nói hai chữ:

- Bại bút!

Lạc Ngưng còn chưa nói gì thì Uyển Doanh tiểu thư đã nhảy dựng lên trước, kêu lên:

- Ngươi nói linh tinh cái gì đó, bức họa này rất tuyệt, mọi người chúng ta đều công nhận, ngay cả Tổng đốc đại nhân cũng tự mình khen thưởng.

Lâm Văn Vinh trong lòng kỳ quái, chẳng nhẽ bức họa này là do Uyển Doanh tiểu thư vẽ? Không giống a, tiểu nữ này tính tình nóng như tiêu cay, làm sao có bút pháp tinh tế như vậy

Mặc kệ là ai vẽ, dù sao thì lời đồn đã nói ra ngoài miệng rồi, Lâm Văn Vinh cũng không sợ cô ta cười nói:

- Ta nói hần là bại bút, tự nhiên có đạo lý của ta.

Lạc Ngưng mặt ửng đỏ nghiêm giọng:

- Lâm đại ca, xin huynh nói bức họa này bại bút ở chỗ nào?

Lâm Văn Vinh thấy sắc mặt nàng bừng bừng, lộ vẻ xấu hổ, lại thấy nét vẽ rất tỉ mỉ, chắc hẳn là thủ bút của nữ nhân, trong lòng cả kinh, cái này không phải do Lạc tài nữ vẽ chứ?

Bên kia Uyển Doanh hừ nói:

- Lạc tỷ tỷ, hẳn là người thích nói bậy, tự dưng phê bình bức họa của tỷ.

Nguyên lai thật sự là do Lạc Ngưng tiểu nữ này vẽ. Ngẫm lại, Lạc Ngưng được tôn làm Kim Lăng đệ nhất tài nữ, cũng tự coi mình là kẻ thanh cao hơn người, bây giờ dưới con mắt của bao nhiêu người khác bị Lâm Tam dùng "bại bút" hai chữ đơn giản để khái quát về bộ tác phẩm mà nàng tự hào, đã kích này to lớn ra sao, nàng không khóc thành tiếng đã là cố gắng lắm rồi

Lâm Văn Vinh khóc hay cười cũng không xong, nha đầu người sao không sớm nói, đối với Hậu công tử rầm chó kia ta còn có thể lưu lại thể diện huống chi là nàng. Bất quá Lạc Ngưng cá tính cao ngạo, nàng chính là không muốn bởi vì quan hệ của mình và Lâm Văn Vinh mà ảnh hưởng tới cảm quan độc lập của hần.

Nhìn Lạc Ngưng cắn chặt môi, sắc mặt đỏ bừng, Lâm Văn Vinh thở dài miệng thầm cầu khẩn, hết rồi, hết chê tài tử rồi chê tài nữ, lão tử thật là đã bị con trâu bị đeo ách mà.

- Lâm đại ca cứ nói đừng ngại, Lạc Ngưng rất muốn được nghe huynh chỉ ra lỗi sai.

Lạc Ngưng kiên cường nói.

- Lạc tiểu thư, bức họa này của nàng, vô luận là đường nét, bút pháp, góc độ đều là thượng thừa.

Lâm Văn Vinh cho cá ăn tảo trước, rồi đổi giọng nói:

- Bất quá, lại cũng có chút quá tưởng tượng.

Nhìn bộ dạng ngưng thần lắng nghe của mọi người, ngay cả Hậu Dục Bạch và Uyển Doanh đang hừ hừ tức giận cũng lắng nghe. Lâm Văn Vinh diễn giải tiếp:

- Nhìn người trên bức họa này, vị lão giả này quần áo lam lũ, vừa nhìn liền biết là dân chúng tầm thường đến ẩm no cũng chưa được thỏa mãn, có đúng hay không?

Lạc Ngưng nhẹ nhàng gật đầu:

- Đúng vậy, ta muốn miêu tả một người dân tầm thường lo lắng về tình hình nước lũ.

Lâm Văn Vinh than vãn:

- Lạc tiểu thư, xuất phát điểm của nàng thì tốt, nhưng nàng không biết lòng người, không biết dân chúng. Nàng đâu có phải chịu đựng sự gian khổ, căn bản là không rõ trong lòng dân chúng suy nghĩ gì. Dân chúng của Đại Hoa chúng ta, trung thực nhất, và cũng nói một cách dễ nghe nhất, chỉ cần nàng để cho bọn họ ăn no mặc ấm, cuộc sống vô lo, họ liền hợp nhau coi nàng như phụ thân. Nhưng đồng thời, với thực tại của bọn họ, nếu ngay cả cơm áo vẫn chưa đủ, bọn họ phải lo tới chuyện khác làm gì. Vấn đề sinh tồn họ còn chưa biết làm sao, nàng cho rằng họ nghĩ suy về nước lũ sao. Lạc tiểu thư, nàng cho rằng họ là thánh nhân lo cho nước lo cho dân sao? Sai rồi, sai lầm quá xa rồi. Người có địa vị thấp, sinh tồn mới là nhu cầu lớn nhất, quốc gia cùng dân tộc, cách họ tới mười vạn tám ngàn dặm.

Tài tử, tài nữ ở đây hoàn toàn không có tiếng động, câm lặng không một lời phản biện, bọn họ đều chỉ biết cuộc sống công tử tiểu thư, sao có thể từng trải nghiệm qua hoàn cảnh của dân chúng cấp thấp. Tưởng rằng người trong thiên hạ đều như bọn họ, ăn no uống đủ, mọi việc đều vô sự, liên lo cho nước cho dân. Lâm Văn Vinh diễn giải một phen khiến cho họ cứng lưỡi, nhưng cũng không thể không thừa nhận hẳn nói có lý.

Mọi người đều không nói gì, kể cả người xưng giọng phản đối Lâm Văn Vinh từ trước đến nay là Uyển Doanh tiểu thư cũng có chút kính nể liếc mắt nhìn hẩn một cái.

Lâm Văn Vinh tâm tình nặng trĩu, tựa như bị đè ép bởi vài tảng đá lớn, mấy loại công tử bột này, không chỉ có ở Đại Hoa vương triều mà ngay cả ở kiếp trước của hẩn cũng nhìn thấy không ít. Thoát ly hiện thực, thoát ly quần chúng. Thật sự hảo huyền a.

Lạc Ngưng lấy bụng ta suy ra bụng người, ban đầu nàng cũng thật là kiêu ngạo tưởng rằng khi vẽ ra bức họa này, tài tử tài nữ chỉ còn biết ngợi khen,. Bây giờ suy nghĩ lại thực sự là đã sai rồi. Da bị thương tổn thì lông còn chỗ bám sao, bức họa này lập ý đã sai rồi, dùng hai từ bại bút đã là nhẹ, đây hoàn toàn là một thứ phế phẩm.

Lạc Ngưng hốc mắt đỏ lựng, găng hết sức chế trụ nước mắt. Từ lúc nàng trưởng thành tới nay, bởi vì tài học xuất chúng hơn người, được xưng là Kim Lăng đệ nhất tài nữ, mặc dù cũng luôn cẩn thận khiêm nhường, nhưng trong lòng tự nhiên có điểm tự hào nho nhỏ. Lần này chính là lần nàng bị đả kích lớn nhất từ trước đến nay, tuy nàng kiên cường, trước mặt mọi người bị Lâm Văn Vinh chê bai dù đã giảng giải cho thông suốt, lẽ nhiên cũng chịu ầm ức không ít.

- Nếu muốn vẽ nhân sinh, trước tiên phải vẽ lòng người.

Nhìn bộ dạng như sắp ứa nước mắt của Lạc Ngưng, Lâm Văn Vinh cảm khái thở dài, nói tiếp:

- Đừng khóc, đừng khóc, ta có phương pháp bổ cứu.

Lạc Ngưng lau khóe mắt, hừ nói:

- Ai khóc chứ? Người có cách gì sửa nó.

Lâm Văn Vinh lấy trong ngực ra một chiếc bút chì tự chế, cười nói:

- Phải dựa vào bảo bối này của ra rồi.

Cái bút chì này, ngoại trừ Lạc Ngưng ra, những người khác đều chưa thấy qua. Uyển Doanh tựa hồ quên cả sự bất đồng với Lâm Tam, mở miệng hỏi:

- Lâm Tam, đây là cái gì?

Lâm Văn Vinh mỉm cười đáp:

- Đây là một con ngựa đen cùng một con ngựa trắng sau khi yêu nhau một trăm năm hóa thành tro tàn, dùng tro cốt của chúng luyện chế mà thành, gọi là bút chì.

Uyển Doanh nhất thời sửng sốt, “a” nhẹ một tiếng, lập tức hiểu ra, đây chính là Lâm Tam chơi xỏ mình. Tên này thật là xấu xa, đến lúc này còn nghĩ ra chuyện đó, nàng gắt nhẹ một tiếng, không quay đầu nhìn hẩn nhưng khóe mắt lại liếc nhìn động tác Lâm Văn Vinh.

Lâm Văn Vinh cầm bút chì, nhẹ nhàng vẽ vài nét vào con mắt trong bức họa, lại thêm mấy đường lên trên mặt, liền vỗ tay nói:

- Lạc tiểu thư, nàng chiếu theo vết mờ của bút chì vẽ lại một lần đi.

Vết bút chì cực nhạt, mọi người liếc sơ vài lần cũng căn bản không phát hiện ra có cái gì cải biến, chỉ có Lạc Ngưng đã biết hẩn không quen dùng bút lông. Bỗng nàng “a” nhẹ một tiếng, tay trái nắm cổ tay áo, tay phải vẽ theo theo nét mờ trên bàn, nét ấn ký được hiện rõ lên.

Lúc bắt đầu, nàng cũng không hiểu nhiều lắm nhưng càng vẽ càng ngạc nhiên, đến cuối cùng thần sắc bắt đầu hưng phấn, nét bút càng thêm tỉ mỉ, thật lâu sau mới ngừng bút vẽ, cao hứng kêu lên:

- Lâm đại ca, ta hiểu rồi.

Mọi người nhìn lại trên bàn đã thấy lão giả mặc quần áo lam lũ, trong mắt có chút u sầu, tất nhiên là đã phai nhạt đi rất nhiều, trên mặt lại thoáng hiện vài nét cười.

Nghĩ lại những lời mà Lâm Văn Vinh vừa mới nói, mọi người có chút hiểu được. Dân chúng bản cùng trên đê sông này tuy là có chút khổ cực, nhưng chung qui là vẫn đủ cơm ăn, tự nhiên có nụ cười, trong mắt có

ưu sầu cũng là lo lắng cho con dê khó chống lại được nước lũ. Đứng ở góc độ bọn họ để suy nghĩ, sợ rằng hằng năm hồng thủy đến thì hằng năm lại phải tu sửa dê điều.

Người cười mà trong mắt ứa lệ, đó là bức họa mà được miêu tả chân thật nhất.

Sự thật là Lâm Văn Vinh đối với cách sửa sau này cũng không hài lòng lắm, dùng bút pháp để phác lại bức họa này chỉ có thể xem như khiến cường thêm vào thôi. Nhưng những lời nói vừa rồi quá tàn nhẫn khiến cho Lạc Ngưng tiểu nữ kia xém rơi lệ, không thể làm gì hơn là cứu được bao nhiêu thì cứu bấy nhiêu.

Mọi người đều thở phào, nói thật nha, bức họa này của Lạc Ngưng, bút pháp kỹ thuật khoáng đạt tinh thâm, lại là cảm xúc mà họa nên, thật sự là khó làm được, nếu bị phê đi thì quá tiếc. Bây giờ được cứu trở lại, thật là một may mắn to lớn.

Uyển Doanh hừ một tiếng nói:

- Lâm Tam, người đã chiếm được đại tiện nghi, mới vẽ một hai đường bút mà bức họa của Lạc tỷ tỷ coi như tính là có công hiến của người rồi.

Ta xấu mất, một hai bút này là cả vấn đề, Đại tiểu thư nhà người có bản lãnh thì sao không tới mà xem?

Hậu Dược Bạch tuy nhìn ra Lâm Tam có chút họa công, nhưng đối với cái bút chì kỹ xảo của hắn thì cười nhạt khịt mũi, thầm nghĩ gã gia hỏa kia cũng là kẻ tầm thường, bình họa thì đúng là cao thủ nhưng hội họa thủ pháp thì chỉ là hạng ngu ngơ, lần sau có cơ hội liền cùng hắn so tài về họa công.

Nơi này cũng chỉ có Lạc Ngưng hiểu được ý dụng của một hai nét bút này của Lâm Văn Vinh. Đảo mắt liền thay đổi ý cảnh của một người. Bức họa này tính là do bản thân ta hoàn thành sao!? Lạc Ngưng trong lòng vừa khổ sở vừa xúc động, cộng với cả trăm phần cảm kích. Vội vàng chuyển thân chạy đi.

Uyển Doanh vội vàng kêu lên một tiếng :

- Lạc tỷ tỷ, tỷ chạy đi đâu vậy.

Lạc Ngưng dừng lại một chút nhưng không xoay người lại, dịu dàng nói:

- Uyển Doanh, các người cứ về tiếp đi, ta ra chỗ này thư giãn, sẽ quay về ngay thôi.

Uyển Doanh tức giận liếc mắt nhìn Lâm Văn Vinh một cái nói:

- Đều là “chuyện tốt” do người làm sao?

Lâm Văn Vinh ngây ngốc thầm nghĩ, cái đó và ta có quan hệ gì chứ. Nhìn bộ dạng tức giận của Uyển Doanh, Lâm Văn Vinh cười nói:

- Lúc trước có một con ngựa trắng yêu một con ngựa đen...

- Người muốn chết a....

Uyển Doanh kia đúng là vua bạo lực, nghe hắn trêu chọc mình, liền phi một cước đá tới, vừa mạnh vừa nhanh, cũng là muốn dồn hắn vào chỗ chết, khó trách có thể làm nữ bộ khoái.

Lâm Văn Vinh lại không muốn dây dưa cùng với nàng, co giò chạy thẳng, đi tới phía dưới dê lớn được vài bước, đang muốn tìm chỗ đi tiểu lại thấy một thân ảnh xinh đẹp kiều mị ngồi thẳng trên mặt đất, ngăn người nhìn dòng sông đang cuộn cuộn chảy.

Không thể nào, bất quá chỉ phê bình vài câu thôi mà, tiểu nữ này cũng không nghĩ ra như vậy, muốn nhảy sông à? Lâm Văn Vinh trong lòng kinh hãi vội vàng kêu lên:

- Lạc tiểu thư, không nên nhảy a....

Lạc Ngưng vừa quay đầu lại nhìn đã thấy Lâm Văn Vinh chạy dồn dập tới, nàng nhún miệng cười:

- Lâm đại ca, huynh nói cái gì vậy?

Lâm Văn Vinh khuyên can:

- Lạc tiểu thư, nàng ngàn vạn lần không nên nhảy, vừa rồi ta chỉ là nói đùa với nàng, nàng không nên bỏ mặt sống chết nha.

Lạc Ngưng vừa thẹn vừa tức, buồn bực nói:

- Lâm đại ca, huynh nói cái gì đó, ta cứ tới nơi này là muốn nhảy sông sao?

- Thế thì tốt.

Lâm Văn Vinh lau mồ hôi lạnh:

- Chỉ cần không nhảy sông, mọi thứ đều có thể thương lượng.

Lạc Ngưng nghĩ người có đôi khi thông minh vô cùng, lúc thì đầu óc như cái rễ khô, thực sự không có biện pháp với hắn, liền lui ra phía sau vài bước cách xa mép sông một chút, cười nói:

- Bây giờ huynh yên tâm chưa.

Lâm Văn Vinh không khách khí đặt mông ngồi bên cạnh nàng nói:

- Làm ta sợ muốn chết, nguyên lai nàng không nên nhảy xuống khúc sông kia. Lạc tiểu thư, ta nói với nàng cái này, nước Trường Giang vừa đục vừa dơ, muốn nhảy xuống thì ngàn vạn lần không nên chọn chỗ này. Huyền Vũ hồ nước trong vắt, phong cảnh lại hữu tình, nhảy hồ là thích hợp nhất.

Lạc Ngưng cười liếc mắt một cái đánh giá hắn, sắc giọng:

- Lâm đại ca, huynh khuyên giải người ta như vậy sao?

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên nói:

- Khuyên giải? tại sao ta phải khuyên nàng, nàng là một nữ tử kiên cường, còn muốn có người khuyên giải sao?

Lạc Ngưng thần sắc buồn bã:

- Lâm đại ca, huynh nói sai rồi. Lần này ta thật sự hiểu được bản thân mình rất kém cỏi.

Không nên nha, bắt quá đây chỉ là một đả kích nho nhỏ mà thôi, như thế nào khiến cho đại tài nữ này tâm ý nguội lạnh? Xem ra phải tăng cường giáo dục thật nhiều a.

Lạc Ngưng thở dài ngồi ở bên hắn, nhàn nhã nhìn làn nước sông nói:

- Trước kia, ta nghĩ bản thân cầm kỳ thi họa, mọi thứ đều tinh thông, ngay cả nam tử so với ta cũng không hơn, trong lòng rất là tự hào. Chính là sau khi thấy được câu đối ở Thực Vi Tiên, trong lòng ta liền bị đả kích, hôm qua những lời Lâm đại ca nói và hôm nay chỉ điểm về bức họa, mới để cho ta biết đến ta bắt quá chỉ là ếch ngồi đáy giếng. Ngay cả bầu trời có bao nhiêu tuổi rồi cũng không biết. Thành ra theo như lời của Lâm đại ca, ta thuở nhỏ sinh trưởng là người nhà quan, căn bản là không có tiếp xúc với dân chúng, kinh nghiệm và lịch duyệt đều thiếu một cách đáng thương, lại còn tự cao tự đại như vậy, bây giờ bản thân ta nghĩ có chút chán ghét chính mình.

Tiểu nữ này thật khéo tự trách chính mình, gặp phải ta tính là nàng xui xẻo rồi, bắt quá phải bị roi vọt mới có tiến bộ, Lâm Văn Vinh gật gật đầu:

- Lạc tiểu thư, nàng là người thành khẩn lại có lòng thương người, mọi người thích nàng không kịp, như thế nào lại chán ghét nàng. Kiên trì theo đuổi ước mơ biết đâu đến lúc nào đó sẽ đạt được. Về phần lịch duyệt, cũng không cần vội, chờ nàng tuổi lớn một chút, nhiều kinh nghiệm một chút thì sẽ tự hiểu được sự tình.

Lạc Ngưng liếc mắt nhìn hắn một cái:

- Lâm đại ca, ta nghĩ thật kỳ quái, tuổi huynh rõ ràng so với ta không lớn hơn bao nhiêu, nhưng vì sao hiểu được nhiều thứ như vậy, lại hiểu rõ lòng người như thế?

Vấn đề này đã không có cách trả lời nào khác, Lâm Văn Vinh ra vẻ trịnh trọng:

- Kỳ thật ta cũng tự hỏi mình vấn đề này, câu hỏi này đối với cả một thiên tài như ta, thật sự cũng là một chuyện nan giải.

Lạc Ngưng sững sốt trong giây lát mới nhận ra ý hài hước của hắn, che cái miệng nhỏ nhắn cười khanh khách:

- Lâm đại ca, huynh nói chuyện không có chút nào nghiêm chỉnh.

Lâm Văn Vinh than vãn:

- Sự thật là vậy, ngoại trừ dùng từ thiên tài để hình dung ta, thật sự ta tìm không được những từ khác.

Lạc Ngưng nhẹ giọng nói:

- Ta cũng nghĩ như thế.

Lâm Văn Vinh ha ha cười to, cô gái này cũng học xong tính hài hước của ta, thật là có ý tứ a.

Lạc Ngưng trên mặt có chút bối rối ngồi không yên, đứng dậy nói:

- Lâm đại ca, ta đi vẽ tranh đây, huynh không cần lại theo ta nữa đâu, nếu không, ta lại muốn chết lần nữa đó.

Nàng nói xong bỏ chạy, tưởng tượng Lâm Văn Vinh là quái thú hồng thủy vậy.

Chà, ta có đáng sợ như vậy không, nếu không phải người mời ta, ta mới làm cho chán ghét. Nói nửa ngày, gần như đã quên chuyện tiểu tiện, đang định hành động, đã thấy bên cạnh đột nhiên hiện ra một "người bùn".

Trên mặt người này toàn là bùn đất, bước đi nhẹ nhàng, khuôn mặt có chút quen mắt, Lâm Văn Vinh sững sốt nói:

- Lạc đại nhân, làm sao ngài thành ra như vậy.

96. Chương 94: Tự Mình Hại Mình

- Ta vừa mới xuống dưới đê, không để ý khi đi trên bùn, thất thố rồi, thất thố rồi.

Lâm Văn Vinh thấy lão già này khó mà e thẹn được, ha ha cười nói:

- Ta thấy cũng không sao cả, chỉ là nếu tuần tra sử môn của đốc sát viện nhìn thấy bộ dạng này của ngài, sợ là khó nói chuyện.

Lạc Mẫn nói:

- Ta khổ khổ sở sở như vậy là vì cái gì? Còn không phải là tạo phúc cho dân chúng tỉnh Giang Tô sao? Cho dù tuần sát ngự sử có bầm cáo ta lên trước mặt hoàng thượng, ta cũng dám nói như vậy.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Bầm cáo trước mặt hoàng thượng sao? Ta thấy Lạc đại nhân chính là đang chờ ngày đó a, chỉ bằng vài câu nói nhẹ nhàng song lại khiến cho hoàng thượng thấy đại nhân yêu dân như con, điều tốt như vậy đương nhiên là phải làm a.

Lâm Văn Vinh đối với loại người da mặt dày như thế này không khỏi thâm khâm phục, lão hồ ly nói nghe quả thật hay, cái gì: "Tạo phúc cho dân chúng tỉnh Giang Tô." Lâm Tam tuyệt đối không tin, chẳng qua đây chỉ là một thủ đoạn để thăng quan mà thôi.

Lạc Mẫn biết không thể nào gạt được hắn, cười cười nói:

- Không dối gạt Lâm lão đệ, người nói quả thực cũng không phải là sai. Nhưng nếu có thể nhanh chóng thăng quan lại có thể tạo phúc cho dân chúng, há không phải là chuyện tốt sao, ta hà cớ gì lại không làm?

Lão Lạc này đối với Lâm Văn Vinh cũng không phải là loại trống rỗng, nghĩ lại con người lúc thành niên ai không ôm ấp hoài bão, chỉ là bây giờ khi lòng tham con người ta trở nên to lớn thì cũng phải chấp nhận rằng hoài bão ngày xưa dần mục ruỗng theo thời độ lớn của lòng tham.

Lạc Mẫn bảo Lạc Ngưng mang cho mình một bộ quan phục sạch sẽ, nhìn cách Lâm Văn Vinh nhìn Lạc Ngưng, Lạc Mẫn nhẹ nhàng nói với hắn:

- Lâm lão đệ, người mới cùng Ngưng nhi đàm luận chuyện gì vậy? Ta thấy con nha đầu này sao có dáng vẻ rất cao hứng vậy.

Hắn lúc nào từ Lâm công tử hóa thành Lâm lão đệ vậy? Chỉ trong nháy mắt mà Lạc Mẫn đã thay đổi cách xưng hô, nhanh như trở bàn tay vậy. Song với da mặt dày như hắn, Lâm Văn Vinh nói:

- Cũng không có chuyện gì, chẳng qua là nói về cuộc sống của bá tánh mà thôi.

Lạc Mẫn dường như có chút không tin tưởng:

- Thật sự chỉ có vậy thôi sao?

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Vậy người nghĩ chúng tôi nói về cái gì?

Càng nhìn Lạc Mẫn càng thấy hắn không giống cha ruột của Lạc Ngưng chút nào. Trưởng thành trong sự nuôi dưỡng như vậy làm sao có thể sinh ra một nữ nhân đẹp như hoa thế này? Có lẽ hai tỷ đệ tiểu lạc đều là giống mẫu thân họ a.

Lạc Mẫn cất tiếng than, trong lòng bỗng chốc nhớ về người vợ quá cố của mình.

- Ngưng nhi lớn lên không chỉ giống mẫu thân nó về hình dáng mà còn cả tính cách tương tự. Độc lập, lại có chủ kiến, phong cách rất thanh cao, ta cũng hiếm cùng nó nói chuyện.

Lâm Văn Vinh cũng không hứng thú nghe hắn kể chuyện xưa liền vào thẳng vấn đề:

- Lạc đại nhân, người gọi ta tới đây không phải chỉ đơn giản nói những chuyện này chứ.

Lạc Mẫn cười to rồi nói:

- Ta nói chuyện với lão đệ người quả thực rất sáng khoái, ngay cả chính sự suốt chút nữa thì đã quên mất. Lâm lão đệ, người xem việc đề phòng này có cảm giác ra sao?

Lâm Văn Vinh có chút hồ đồ nói:

- Tốt mà, quy mô rất lớn, kích thước càng không vừa nên cần rất nhiều nhân lực, nhìn thực sự là rất náo nhiệt.

Lạc Mẫn cười khỏ nói:

- Chỉ có vậy thôi sao?

Lâm Văn Vinh hơi kinh ngạc hỏi:

- Đại nhân còn muốn ta biết thêm gì nữa?

Hồ ly đưng phải hồ ly, so về tính nhẫn nại xem ra Lạc Mẫn có phần thua kém, lão nhin không được nói:

- Không dối gạt lão đệ, ta hôm nay mời lão đệ tới đây là muốn phiên lão đệ giúp ta, đó là muốn nhờ người nghĩ cách xem làm thế nào để nhanh chóng có đủ bạc.

Cũng biết lão hồ ly này không có hảo ý, quả nhiên là việc này. Lâm Văn Vinh vẻ mặt kỳ quái nói:

- Kiểm bạc? Lạc đại nhân, người là Giang Tô tổng đốc, trong tay nắm quyền tài chánh, ngài lại có thể lo lắng vì một chút bạc đó sao?

Lạc Mẫn than vãn:

- Lão đệ người có điều không biết rồi, ta tuy là tổng đốc chức cao vọng trọng, nhưng thực tế cũng phải vô cùng thận trọng. ‘Giang Nam phong, thiên hạ túc’ lời này thực không sai, khi thu thuế hằng năm Giang Tô lúc nào cũng là nơi nộp đủ trước. Bây giờ phương bắc không thái bình, sang năm lại có thể cùng Hồ nhân đại chiến, bên trong lại có mầm mống tai họa Bạch Liên giáo, lợi dụng tiền tài nơi này để phát triển. Ta

tuy thu thuế một tỉnh Giang Tô, nhưng toàn bộ phải nộp vào quốc khố, ngay một chút tiền thừa quả thực cũng không có.

Lời này cũng có chút đạo lý, Giang Tô tổng đốc lớn như vậy, không biết có bao nhiêu người ham muốn ngồi vào chiếc ghế này. Hơn nữa lúc này quốc khố quả thực chịu không nổi, tiền không đủ chi, cũng bởi có nhiều lý do mà Giang Tô trở thành nguồn thu chính.

Lạc Mẫn bắt đầu nói, vẻ lo âu khắc sâu trên mặt.

- Năm nay việc chăm sóc đề điều cả tỉnh Giang Tô, bộ Hộ tổng cộng mới phát xuống một vạn lượng bạc. Nhân tiện nói đến Kim Lăng thành, nếu không tranh thủ mùa đông tu sửa đề điều, tháng bốn tháng năm sang năm là mùa mưa dầm tiết thứ nhất, hồ Huyền Vũ tràn đầy, hơn nữa trên Trường Giang nước lũ lại về, đến lúc đó trong ngoài đều ngập úng, thành huỷ người mất, điều này tuyệt đối không phải nói điều để dọa người.

Lạc Mẫn kêu ca:

- Chỉ một thành Kim Lăng này trị thuỷ, trên đề Trường Giang, mỗi ngày cũng phải xuất ra trên hai ngàn lượng bạc. Phía trong Giang Tô của ta bờ sông hàng ngàn dặm, chảy qua trên hai mươi một huyện, ngoại trừ Trường Giang hiểm yếu, còn có sông Hoài, hồ Thái, hồ Hồng Trạch cần phải xử lý. Tính ra, lại còn bị thiếu mất trên hai mươi vạn lượng bạc, như vậy bảo ta làm sao cho tốt đây?

Lâm Văn Vinh suy tư một chút, nói:

- Lạc đại nhân, thứ lỗi cho ta nói thẳng, kể sách trị thuỷ này, tuyệt đối không phải một mai có thể hoàn thành, chậm thì mười năm, lâu thì trăm năm, sốt ruột cũng không được.

Lạc Mẫn gật đầu đáp:

- Ta cũng biết vội không được, nhưng mà ta không muốn lại dẫm vào vết xe đổ. Đại hồng thuỷ bốn năm trước, vì bảo vệ Kim Lăng, bị ép phải xả nước tại một huyện ngoại thành trên thượng du, làm chìm ngập cả ngàn dặm ruộng đồng màu mỡ, ta thật sự là hổ thẹn với phụ lão Giang Tô a.

Điều này cũng khó trách, hoá ra là có một lần kinh nghiệm nặng nề, xả lũ trên thượng du, bảo vệ mục tiêu trọng yếu, đó là biện pháp khi không có biện pháp, bị lão bách tính oán than cũng có thể hiểu được.

Lâm Văn Vinh nói:

- Lạc đại nhân, ta rất bội phục quyết tâm của người. Chỉ là chuyện tập trung ngân tệ, người nên tìm sự gia trong phủ để thương lượng. Ta chỉ là một gia đình nhỏ nhoi, cùng lắm là quản lý một tử lâu, kiếm được chút tiền, nói với ta những lời này không có tác dụng.

Lạc Mẫn than vãn:

- Không gạt lão đệ, việc cần làm ta cũng đã làm rồi, quyên góp, các loại thủ đoạn ta đều đã áp dụng rồi, nhưng còn thiếu hơn mười vạn lượng bạc, làm sao có thể bù được đây? Không có ngân lượng, việc đề điều Trường Giang không quá vài ngày nữa phải dừng lại rồi. Nếu không nhân lúc còn chưa sương giá mà không tu sửa xong đề điều, sang năm lũ tới, chúng ta liền thúc thủ vô sách.

- Lâm lão đệ, Ngưng nhi từng đề cập với ta, nói người linh hoạt nhanh nhẹn, trước nay luôn tháo vát, nó đã từng nhờ người giúp đỡ, cho nên ta mới mạo muội mời người tới, xin lão đệ người giúp ta một tay. Coi như là vì dân chúng Giang Tô mà làm phúc.

Lạc Mẫn nói rất thành ý, cuối cùng khiến Lâm Văn Vinh cũng không nhận ra đâu là thật giả nữa.

“ Ài, hoá ra nha đầu Lạc Ngưng kia giới thiệu ta với lão gia nàng. Nói lão tử sở trường kiếm tiền. Chỉ là ta có thể làm. Cũng không thể chỉ trong phút chốc được. Đưa ra cho người mười mấy vạn lượng bạc a? Nếu có bản lĩnh đó. Còn đứng đây nói chuyện vớ vẩn sao, đã về thẳng nhà đếm bạc rồi đi chơi rồi.” Lòng hân tuy nghĩ vậy nhưng bên ngoài lại nói:

- Lạc đại nhân, ta không chức không quyền không tiền, làm thế nào để giúp người đây?

Lâm Văn Vinh cười khổ.

Lạc Mẫn tăng bốc nói:

- Không chức, không quyền, không tiền. Thế nhưng Lâm lão đệ, người có thông minh tài trí. Điều này đúng là vạn lượng vàng cũng không mua được.

Thấy bộ dạng này của Lạc Mẫn, quả thật là đã cùng đường rồi, nếu không sẽ không tìm đủ mọi cách như vậy. Lâm Văn Vinh lớn lên bên bờ sông, tất nhiên biết đề điều đối với dân chúng bình thường có ý nghĩa như thế nào, Lạc Mẫn bộ dạng quả thật là muốn làm một thứ gì đó, hấn thở dài, nói thầm: “Mẹ nó, chẳng lẽ quả thực muốn ta làm đấng cứu thế một lần sao?”

Lâm Văn Vinh đi đi lại lại trên con đê lớn, trầm tư không nói. Lạc Mẫn cũng không nói gì.

Bên kia Lạc Ngưng ngẩng đầu nhìn lại, nhìn hai người ở trên bờ đê sắc mặt u sầu, nàng ta lặng lẽ thở dài:

- Chẳng lẽ ngay cả gian thương Lâm đại ca cũng không có biện pháp sao?

Lâm Văn Vinh đi vài bước đột nhiên quay đầu lại về mặt nghiêm chỉnh nói:

- Biện pháp thì ta có thể nghĩ giúp đại nhân, nhưng có thực hiện được hay không phải xem bản thân đại nhân có khả năng hay không?

Lạc Mẫn nhìn hấn vui vẻ nói:

- Người cứ việc nói ra, Lạc Mẫn ta cũng không phải mới lần đầu gặp thất bại, có thêm một lần này cũng đành chấp nhận.

Lâm Văn Vinh gật gật đầu, thầm nghĩ: “Cái lão hồ ly này ngoại trừ lòng tham hơn lớn ra, lại thêm cái tính gian xảo thì nhìn chung vẫn không còn khuyết điểm nào.” Nghĩ đoạn hấn lại hỏi:

- Lạc đại nhân, việc sửa chữa đề điều này rốt cuộc cần bao nhiêu người?

Lạc Mẫn trả lời:

- Cần ít nhất là ba ngàn tráng đinh. Xong số người hiện nay thực sự đã dùng hết tiền lương rồi, nếu thuê thêm tráng đinh thì sẽ dẫn đến không đủ chi phí.

Lâm Văn Vinh nói:

- Trả tiền để thuê thêm tráng đinh thì có thể là không được, nhưng chúng ta có thể sử dụng được một lực lượng tráng đinh không phải trả tiền. Đại nhân tại sao lại không lợi dụng?

Lạc Mẫn nét mặt rạng rỡ:

- Nơi nào có loại tráng đinh như vậy

Lâm Văn Vinh nhàn nhạt nói:

- Dưới tay chỉ huy sứ Giang Tô có mấy vạn binh mã, chỉ suốt ngày ăn lương không làm gì, vì sao không cho bọn họ đi tu bổ đề điều.

Lạc Mẫn cả kinh thầm nghĩ: “Lôi kéo cả binh lính đi tu bổ đề điều qua nhiên là một ý nghĩ lớn mật. Trong lịch sử Đại Hoa chưa từng có thông lệ này. Có thể được hay không?”

Lạc Mẫn thở dài nói:

- Người không phải là người trong quan trường nên có một số sự việc người không hiểu được. Giang Tô đô chỉ huy sứ Trình Đức mặt dù trên danh nghĩa là do ta quản lý, nhưng cho tới bây giờ chưa từng nghe hiệu lệnh ta. Nếu muốn sử dụng binh lính của hấn ta sợ rằng có chút phiền phức.

Lâm Văn Vinh lắc đầu nói:

- Đó là vấn đề của đại nhân, ta chỉ giúp người nghĩ ra chủ ý thôi.

Lạc Mẫn khuôn mặt trở nên khó coi, nhíu mày. Lâm Văn Vinh lắc đầu cười nói:

- Mọi việc đều tùy vào con người. Nếu Trình Đức không chịu nghe lệnh của đại nhân, ngài có thể tố cáo hấn. Những chuyện khác không cần phải nói chỉ nói tới việc hấn không quan tâm đến sinh tử của người dân, ngài

có thể lên kinh tố cáo hần trước mặt hoàng thượng, tốt nhất là cho cả thiên hạ đều biết. Để cho dân chúng cả Giang Tô đều biết. Nói không chừng nửa đêm sẽ có người đến cửa nhà hần đập phá.

Lạc Mẫn sao lại không hiểu ý tứ của hần, chính là muốn bôi nhọ danh tiếng của Trình Đức. Rồi thuận theo đó mà bôi nhọ danh tiếng của chủ tử đảng sau hần, ép cho chúng phải xuất binh tu bổ đê điều.

Lạc Mẫn cắn răng nói:

- Như vậy, ngay tối hôm nay ta sẽ hạ lệnh cho Trình Đức đồng thời cấp báo tinh khẩn cho chuyên xa chạy ngày tám trăm dặm cấp tốc về kinh thành. Để hoàng thượng ra chiếu.

Lâm Văn Vinh nhẹ nhàng nói:

- Lạc đại nhân nếu bất tuân theo luật thượng cấp thì theo hệ thống của Đại hoa thì xử tội gì.
- Nhẹ thì cách chức, nặng thì chém đầu.

Lâm Văn Vinh như vô tình nói:

- Nếu đã như vậy, nếu ngài dùng quyền binh bộ ra lệnh cho Trình Đức phái binh nếu hần không tuân lệnh, ngài có thể lập tức trăm thủ hình như cũng không phải là quá đáng.

Lạc Mẫn trong lòng cả kinh: “Tên họ Lâm này trong lòng quả thật có chút ngoan độc.” Song bên ngoài lại gật đầu nói:

- Chiếu theo luật của Đại hoa quả thực có thể làm như vậy

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc nói:

- Đại nhân vấn đề này để lại cho ngài suy xét. Có thể thành công hay không đành xem thực lực của ngài. Ta không còn gì để nói. Chúng ta bàn sang chuyện khác.

Lạc Mẫn gật đầu nghĩ: “Lúc này quả thật không còn cách nào khác chỉ đành làm theo lời tên gian thương này. Nếu Trình Đức dám phản kháng sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.”

- Lạc đại nhân người nhận định trong Kim Lăng thành này nghề nào có thể dễ kiếm tiền nhất?

Lạc Mẫn không cần suy nghĩ nói:

- Tầu lâu!

Lâm Văn Vinh nghe xong thiếu điều hộc máu: “Lão hồ ly này nơi nào không nghĩ lại nghĩ đến tầu lâu.” Hần khe khẽ cười:

- Lạc đại nhân chớ nên nói giỡn, ở thành Kim Lăng này nơi dễ kiếm tiền nhất thực sự là thanh lâu. Phía ngoài bờ Tần Hoài, thanh lâu mọc như nấm sau mưa ít nhất cũng trên trăm, đây không phải là mỏ vàng sao. Đương nhiên kỹ nữ thanh lâu bọn họ chính là dùng khuôn mặt và cơ thể để kinh doanh. Đây là loại kinh doanh không vốn, bao nhiêu bạc thu được đều trên tay bọn họ, đại nhân không lẽ lại không có cách thu lợi từ đây sao!!!

Lạc Mẫn trong mắt chợt lóe lên nói:

- Lời của lão đệ ý là muốn ta tăng thuế à?

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Không nhất định phải tăng thuế, có thể tạo ra thêm các loại thuế mà. Đại nhân, cả dãy Tần Hoài kia không phải là tắc đất tắc vàng sao, ngài có thể lập thêm một số loại thuế, từ thuế phòng ốc cho đến các loại thuế đất giá trị gia tăng, thuế phụ thu hành nghề... Có thể nói là danh sách dài dằng dặc. Bất quá đại nhân cần phải làm sao cho khéo.

Đối việc tạo ra loại thuế mới đánh trên thanh lâu quả thật rất là có lực hấp dẫn, nhưng cũng như theo lời Lâm Văn Vinh nói, tuy chỉ là chạm vào một phần nhỏ trong lợi ích của người dân, nhưng có thể sẽ mang lấy nhiều danh tiếng vô cùng xấu.

Lâm Văn Vĩnh thấy y do dự, thăm mắng mấy lão hồ ly không muốn mình trở thành tội nhân, lại muốn dân chúng xưng tụng là vị quan tốt, thiên hạ lại có tiện nghi đó sao?

Lạc Mẫn gật đầu nói:

- Lâm lão đệ nói thể quá có đạo lý rất lớn, ta xem ra ngoài thanh lâu, phàm là ngành nghề nào có lợi lớn đều có thể đánh thuế, như vậy phạm vi can thiệp cũng không quá lớn, có thể dân chúng còn ủng hộ, lão đệ nghĩ sao?

Y vừa nói đôi mắt hí cũng liếc nhìn hắn một cái, trên mặt cũng có một cái thâm ý.

Lâm Văn Vĩnh trong lòng nhảy dựng lên: “Mẹ nói, lão hồ ly này sẽ không đánh trọng thuế với hương thủy cùng xà phòng của ta chứ? Hay, cuối cùng là tự đặt tảng đá cản chân mình mà.”

Lạc Mẫn như nhìn thấu tâm tư hắn, giả hoạt cười nói:

- Lâm lão đệ, tửu lâu người quả thật lợi nhuận vô cùng lớn, Tiêu gia cũng vừa mới vực dậy, thuế này hiện nay sẽ không đánh lên đầu các người.

Lão hồ ly này lấy mất tiện nghi của ta, lại còn bán lại cho ta, Lâm Văn Vĩnh vừa bức mà lại vừa buồn cười, đang muốn nói chuyện lại thấy Lạc Ngưng đang tự mình bê hai tách trà hương minh tới, cười nói:

- Cha, Lâm đại ca, các người đều mệt mỏi, thôi thì nhanh chóng uống một ngụm trà nha.

Được Lâm Văn Vĩnh chỉ điểm, Lạc Mẫn tâm tình thập phần vui vẻ, cầm chén trà uống một ngụm nói:

- Ngưng nhi, Lâm công tử đích thực vừa giúp cho ta một việc tốt.

Lạc Ngưng mới vừa rồi thấy họ cười nói vui vẻ, nên muốn tới tìm hiểu tin tức, nghe thể hân hoan nói:

- Thật vậy sao, Lâm đại ca?

Lâm Văn Vĩnh mỉm cười chưa nói, đã nghe xa xa có tiếng quát mắng vang tới.

Ba người vội nhìn lại, nguyên lai là một dân phu đang trên đê ước khoảng bốn, năm mươi tuổi, nghe nói tài tử tới họa tranh, liền ra xem, vừa ra thì làm rơi xuống bức tranh giang sơn điệu khảm đồ của Hậu Được Bạch trên bàn, làm bức tranh bị vấy bẩn.

Dân phu đó chỉ một thảo dân giữa những họa sư, gương mặt tái nhợt, hai chân run run, nhanh chóng lau đi những dấu vết đó, nhưng càng lau càng làm lem luốt.

Lão nhân kia vừa quỳ gối vừa không ngừng dập đầu khóc ròng nói:

- Công tử, tiểu nhân không phải là cố ý.

Võ sĩ yêu đao, văn nhân yêu họa, nay bức giang sơn đồ chính là đặc ý của Hậu Được Bạch muốn lấy lòng Lạc Ngưng mà họa nên, bị một tên tiện dân hủy đi, sao có thể không nổi nóng, hấn hung hăng đá một cước thẳng vào mặt của lão nhân, cả giận nói:

- Người chỉ là tiện dân, bức tranh này người sao có thể thưởng thức?

A, Lâm Văn Vĩnh long vô cùng tức giận, liền lấy chén trà dưới đất, xông lên vài bước, túm lấy một người, miệng kề sát tai người ấy nói:

- Huynh đệ người muốn có bạc không?

- Muốn.

Lâm Văn Vĩnh rút trong người ra mười lượng bạc, rồi cầm lấy cục đá đưa hắn nói:

- Ta cho người mười hai lượng, người đi theo ta.

Người kia hỏi:

- Đại ca, người muốn làm gì?

Lâm Văn Vĩnh nhìn Hậu Được Bạch cắn răng nói:

- Cho hần một bài học.

97. Chương 95: Tài Tử Kiêm Lưu Manh

- Được, đại ca ta nghe lời người. Nhưng bạc này ta không nhận.

Lâm Văn Vinh giờ ngón cái:

- Huynh đệ, người đúng là một trang hảo hán.

Hần vừa nói, vừa lấy bạc kia nhét vào người gã.

Lão nhân kia đang cúi đầu quỳ trên mặt đất, nước mắt, nước mũi đua nhau chảy xuống. Hậu Được Bạch vẫn không buông tha, định đá một cước vào mặt lão. Bỗng có tiếng động lớn trên bàn truyền tới, lại nghe một người quát to:

- Ta chửi tám đời tổ tông nhà người.

Quay đầu nhìn, hần thấy Lâm Văn Vinh đang nện một tảng đá lớn lên mặt bàn, giang sơn điêu khắc đồ liền bị lung một lỗ.

- Người, người muốn làm gì?

Hậu Được Bạch kinh hãi, tên gia đình Lâm Tam này khí thế rất hung hãn, hần cảm giác có chuyện không hay.

Lâm Văn Vinh chửi xong, chẳng nói chẳng rằng, đâm một quyền thẳng vào mặt Hậu Được Bạch.

Hần cũng được coi là một “cao thủ” nên hiểu khá rõ các yếu quyết quyền cước, một quyền này tuy vẫn chưa dùng tới nội lực, nhưng cũng khiến loại công tử ảo tưởng như Hậu Được Bạch cơ hồ không chịu nổi.

Y không kịp phòng bị, còn chưa kịp hoàn hồn thì quyền của Lâm Tam đã đến nơi, trong đầu liền “ong” một tiếng, bao nhiêu thức ăn trong ruột như muốn trào ra, ngã sấp trên mặt đất, lăn vài vòng mới ngừng lại được, mắt đen bầm như con hùm miêu (gấu mèo), trên mặt có vài vết xước, chảy cả máu mũi.

Gã kia thấy Lâm Văn Vinh đã động thủ, liền không do dự, vợ lấy một hòn đá, hung hăng ném vào đầu Hậu Được Bạch làm y nhất thời hết một tiếng thê thảm “ai nha”.

“Thống khoái, con mẹ nó, thật là thống khoái!” Lâm Văn Vinh lớn tiếng nói:

- Đánh tên tài tử chó má này, con bà nó, thật quá sướng.

Hôm qua nữ nhân cùng tài tử trong thư viện thấy Lâm Văn Vinh còn giảng đạo lý, hôm nay lại nhìn hần thô lỗ bạo lực như vậy, trong lòng đều giật mình. Người này rốt cuộc là tài tử hay lưu manh?

Lâm Văn Vinh không quản bọn họ nghĩ như thế nào. “Thấy sự việc như vậy trước mắt mà không ra tay thì đầu phải đức tính xưa nay của ta. Lão tử đến nơi này liệu còn có ý nghĩa gì nữa chứ?”

- Hậu công tử...

Vừa rồi Uyển Doanh ở đằng xa, không kịp cứu trợ, thấy Hậu công tử bị đánh liền vội vàng vọt tới, ngăn Lâm Văn Vinh lại:

- Lâm Tam, người muốn làm gì?

Mặt Lâm Văn Vinh không chút biến sắc, nhìn nàng rồi lạnh lùng nói:

- Uyển Doanh tiểu thư, chẳng lẽ người không có thấy ta đang đánh đầu heo sao.

Uyển Doanh tức giận càn hông:

- Người... trước mặt mọi người người đánh Hậu công tử, liệu có còn vương pháp hay không? Ta phải bắt người về nha môn.

- Vương pháp? Uyển Doanh tiểu thư, người có biết vì cái gì mà định ra vương pháp không?

Lâm Văn Vinh khẽ cười nói.

- Vì cái gì?

- Định ra vương pháp để làm gì, không phải vì “bao che” nên mới đưa ra đấy chứ?

Lâm Văn Vinh cười nói.

- Người thật ngang ngược.

Uyển Doanh cả giận.

Trong mắt Lâm Văn Vinh hiện lên một tia hàn quang:

- Uyển Doanh tiểu thư, mới vừa rồi họ Hầu này đánh người khác, người vì sao không đến tuyên giảng vương pháp? Bây giờ lại giảng vương pháp cho ta, con mẹ nó, thật là buồn cười.

Hắn xuất lời tục tĩu, lại đánh người, so với biểu hiện hôm qua tại thư viện hoàn toàn khác biệt, Uyển Doanh thốt nhiên giận dữ:

- Lâm Tam, người coi rẻ vương pháp, đánh Hậu công tử, ta nhất định phải bắt người.

Lâm Văn Vinh trừng mắt, tức giận nói:

- Người cút ngay.

Trong cơn thịnh nộ, hắn cực kì có khí thế, Uyển Doanh bị dọa cho nháy động lên, không ý thức được lùi về phía sau một bước. Nàng ta chợt tỉnh ngộ, quát lên:

- Lâm Tam, ta là bộ khoái của nha môn, người dám chống lại ta sao?

Lâm Văn Vinh căn bản không lí gì tới, nhanh chóng băng qua nàng ta, tiến về phía Hậu Dực Bạch.

Hậu Dực Bạch vội vàng lui lại, vướng phải thành ghế phía sau, ngay cả máu mũi cũng không lau, hoảng hốt nói:

- Lâm Tam, người muốn gì? Ta không sợ người đâu, ta là người có học, không thềm động thủ với một kẻ thất học hèn hạ như người.

- Có học cái con mẹ người.

Lâm Văn Vinh tiến lên một bước, đến cạnh chiếc bàn rồi tung ra một cước, Hậu Dực Bạch hoảng sợ, vội vàng lùi ra phía sau, chân vấp phải một tảng đá, ngã sấp mặt xuống đất.

Lâm Văn Vinh dẫm chân lên mông hắn nói:

- Hậu công tử, giẫm lên người khác thật thoái mái, phải không? Sau lưng hắn bỗng có tiếng quyền phong truyền lại, Uyển Doanh thấy Lâm Văn Vinh quá ngạo mạn, buộc phải ra tay cứu, tiến tới đánh người.

Cho tới lúc này, Lâm Văn Vinh không có chút hảo cảm nào với Uyển Doanh. Đang cơn giận dữ, tay hắn liền giơ lên nắm lấy cổ tay của nàng ta, xoay nhẹ một cái, Uyển Doanh liền kêu “a” một tiếng đau đớn.

- Đừng tưởng rằng dễ dàng khi dễ mọi người.

Lâm Văn Vinh lạnh lùng nói rồi đẩy ra, Uyển Doanh liền lão đảo lùi lại mấy bước. Hắn không thềm nhìn Uyển Doanh, quay đầu về phía lão nhân mới bị đánh:

- Vị đại thúc này, tên kia vừa đá người phải không?

Lão nhân thấy hắn so với Hầu công tử còn hung hãn hơn, liền run rẩy, vội nói:

- Công tử, tiểu nhân không dám.

Lâm Văn Vinh hiểu được lòng lão, cũng không muốn ép, chuyển hướng nhìn mọi người xung quanh nói:

- Mọi người nghe đây, ai tiến lên đá tên họ Hậu này một cước, ta liền cho kẻ đó một lượng bạc.

Một lượng bạc, đích thực rất có sức mê hoặc, Hậu Được Bạch cả giận nói:

- Lâm Tam, ngươi dám?

- Thiên hạ này, chỉ có cha mẹ ta là ta không dám động đến thôi.

Lâm Văn Vinh cười “hắc hắc” nói.

Tiểu tử bên cạnh đã hiểu “cách chơi” của Lâm Văn Vinh, liền tiến lên phía trước, hung hăng đá một cái vào người Hậu Được Bạch. Lâm Văn Vinh cười “ha ha” xuất ra một lượng bạc cho hắn.

Có người đi đầu, mọi người đều sẽ làm theo, lập tức có hai người vọt tới, Hậu Được Bạch cả kinh kêu lên:

- Lâm Tam, tên ác tặc này. Á...

Lâm Văn Vinh đang lúc cao hứng thưởng bạc, thấy Uyển Doanh chưa từ bỏ ý định, chuẩn bị lao đến, hung hăng nhìn hắn rồi hét lên:

- Lâm Tam, hôm nay ngươi tác oai tác quái, ta bắt ngươi về nhà môn. Ta mà không làm được việc đó thì không phải là Uyển Doanh.

Lâm Văn Vinh khinh khỉnh cười:

- Ngươi muốn tới bắt ta sao? Bắt quá ta nhắc ngươi một chút, nếu muốn bắt, ngươi hãy bắt Hậu Được Bạch trước đi, hắc hắc.

Hắn nói không sai, Hậu Được Bạch đánh người trước, mọi người đều đã nhìn thấy. Như vậy bắt buộc phải bắt y trước.

Thấy Uyển Doanh thẫn thờ, Lâm Văn Vinh “hắc hắc” nói:

Dân tâm bất khả khi. Dân tâm bất khả vũ (1), ngươi muốn bắt ta là bắt sao, phải có bốn sự nghe.

Hậu Được Bạch bị người ta đá mấy cái, đau đớn nhảy dựng lên, không ngừng rên rỉ, nhưng xung quanh cũng không có ai tới ngăn trở. Lạc Ngưng ở phía xa thấy Lâm Văn Vinh biểu diễn một màn, vừa buồn cười, vừa kính nể. Tại cái nơi mà “dân không dám đầu quan” này, Lâm Văn Vinh phải có dũng khí rất lớn mới dám làm vậy.

Lạc Ngưng thân ở gia đình quan viên, nhưng tấm lòng lại vô cùng lương thiện, đôn hậu. Từ việc nàng trợ giúp cô nhi, có thể thấy được điều này. Sự việc vừa rồi đều diễn ra trước mắt nàng, Hậu Được Bạch quả thật đã khi dễ người ta quá đáng. Nàng cố ý đứng qua một bên, thích thú quan sát Lâm Văn Vinh thu thập hắn.

- Cha, lần này người cần phải giúp đỡ Lâm đại ca.

Lạc Ngưng biết thân thế của Hậu công tử, cha hắn là phủ doãn Kim Lăng, thế lực tự nhiên không vừa.

(1) - Không thể coi thường lòng dân, không thể dùng vũ lực để lấy lòng dân (tự luận)

Về mặt Lạc Mẫn đau khổ cười:

- Con không thấy Tiểu Lâm ngạo mạn như vậy sao, có lẽ hắn đã sớm biết ta sẽ giúp hắn nên chẳng chút sợ hãi, còn đợi con tới cứu nữa? Tiểu Lâm này, thật là một tên hồ ly xảo hoạt.

Lạc Ngưng nghĩ tới hình dáng nửa tài tử nửa lưu manh của Lâm Văn Vinh, nhin không được, duyên dáng bật cười. Gã gian thương này quả nhiên đã sớm nắm chắc rồi mới ra tay xuất thủ. Có lẽ hắn biết trước mình không cần lụy cũng khiến phụ thân nàng phải tương trợ. Hai chủ ý này của Lâm Văn Vinh quả là đáng giá hơn cả ngàn vàng.

Lạc Mẫn thấy Lạc Ngưng cười duyên, rốt cục nhin không được, hỏi:

- Ngưng nhi, người đối với Lâm Văn Vinh này có chút hảo cảm sao?

Lạc Ngưng trên mặt đỏ bừng, lắc đầu cười nói:

- Phụ thân, người nghĩ sai rồi, con chỉ khâm phục học thức cùng sự can đảm của Lâm đại ca. Thấy hấn là một người cũng rất thú vị. Còn chuyện nam nữ con tạm thời không nói đến.

Lạc Mẫn là người tinh minh, không nhịn được, cười nói:

- Ta biết, Ngưng nhi của chúng ta mà tuyển lang quân thì “văn có thể làm tể tướng, võ có thể kháng địch, văn võ toàn tài”, có phải thế không?

Lạc Ngưng bị lão nói đúng tâm sự, sắc mặt đỏ bừng gật gật đầu, đột nhiên nghĩ: “với tài học của gian thương họ Lâm này, đi làm tể tướng phỏng chừng cũng có thể được, chỉ là việc kháng địch kia, hiển nhiên là không có khả năng”, liền thở dài.

Uyển Doanh thấy Hậu công tử liên tục phải chịu đòn cực kỳ khổ sở, bản thân lại bị Lâm Văn Vinh cản lại, một chút giúp đỡ cũng không được. Đang lo lắng thì thấy Lạc Ngưng đi tới, nàng vui mừng, vội kêu lên:

- Lạc tỷ tỷ mau tới đây, Lâm Tam đang khi dễ Hậu công tử này.

“Chỉ là khi dễ thôi sao? Lão tử đã đánh đến thống khoái” Lâm Văn Vinh thầm nghĩ. Bây giờ hấn không có chút cổ kị gì, đã có Lạc Mẫn lão hồ ly làm chỗ dựa. Trên đất Giang Tô này thật không thể tìm ra người khiến hấn sợ hãi.

Lạc Ngưng đi tới, tỏ vẻ khó hiểu hỏi Uyển Doanh:

- Sao lại thế này?

Uyển Doanh lập tức phân bua sự tình một lượt, đương nhiên đối với việc Hậu Dực Bạch hành hung thì nói qua loa, mà với “tội ác” của Lâm Văn Vinh lại đặc biệt kĩ càng, lại đưa cổ tay bị Lâm Văn Vinh bóp đỏ cho Lạc Ngưng xem.

Lạc Ngưng thầm nghĩ Hậu Dực Bạch kia thật đã chịu nhiều khổ đau, tỏ vẻ ngạc nhiên nói:

- Uyển Doanh, người nói Lâm đại ca làm càn hử? Người không phải là hảo thủ của Kim Lăng phủ, võ công cao cường, sao lại bị làm ra thế này?

Lâm Văn Vinh nghe được, trong lòng cười thầm, quyền pháp của Uyển nha đầu đúng là loại võ công hoa mỹ, đẹp mắt nhưng không dùng được, làm sao mà xưng là hảo thủ?

Trên mặt Uyển Doanh có chút ý tứ không tốt, vội nói:

- Ta không phòng bị, mới bị hấn làm ra như vậy. Lạc tỷ tỷ, chúng ta cứu Hậu công tử trước, ta thấy công tử đã không chịu được nữa rồi.

Lạc Ngưng nghiêm nghị nói:

- Uyển Doanh, Hậu công tử đã động thủ đánh người trước. Việc này xem ra cũng quan hệ lớn tới Hậu công tử. Kim Lăng phủ làm việc công không thể vì tư tình.

Lâm Văn Vinh cười ha ha, hướng về Lạc Ngưng nháy mắt. “Tiểu nữ này rút cục cũng là ủng hộ ta.”

Uyển Doanh gật gật đầu nói:

- Tốt lắm, ta bắt cả hai về nha môn.

Lạc Ngưng nói với Lâm Văn Vinh:

- Lâm đại ca, Hậu công tử coi như là đã chịu đủ đau khổ, người xem tiếp theo nên làm gì?

Uyển Doanh nghe giọng điệu của Lạc Ngưng vẫn khách khí với tên lưu manh này như vậy liền bĩu môi, hung hăng nhìn Lâm Văn Vinh.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc nói:

- Việc này muốn đàm phán cũng dễ thôi, kêu Hậu công tử hướng về lão bá kia xin lỗi, bồi thường được phí cho lão, cộng phí tổn thất tinh thần cùng phí tổn “thanh xuân” là hai trăm lượng bạc, ta sẽ buông tha cho hắn.

Hai danh mục trước còn nghe được, danh mục thứ ba khiến Uyển Doanh chịu không nổi, bĩu môi nói:

- Cái gì mà phí tổn “thanh xuân”, lão nhân kia đã nhiều tuổi rồi mà.

Lâm Văn Vinh trừng mắt nói:

- Ta nói phí tổn “thanh xuân” thì là phí tổn “thanh xuân”, làm sao? Lão bá này nhiều tuổi như vậy, bị “hầu tử” đánh một trận, tổn thất nhiều ít bao nhiêu quang anh, bao nhiêu “thanh xuân”, cái đó có thể xử dụng tiền trả giá sao?

- “Hầu tử” cái gì?

Uyển Doanh cá giận nói:

- Hậu Dực Bạch công tử nói cho dễ nghe là “hầu tử.”

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc

- Người...

Uyển Doanh muốn động thủ nhưng Lạc Ngưng vội vàng giữ nàng lại nói:

- Người mau cùng Hậu công tử đáp ứng điều kiện đi, chậm chút nữa là lại chịu thêm đau khổ.

Lúc này Uyển Doanh đã biết gặp phải tên lưu manh. Trong lúc bất lợi chỉ đành “hừ” một tiếng, vội đến chỗ Hậu công tử nói điều kiện.

Lâm Văn Vinh vô tư nói:

- Lần này được đánh thật là thoải mái. Lạc tiểu thư, việc này Lạc đại nhân có thể làm ổn thỏa, phải vậy không? Nhờ tiểu thư chuyển cáo lời cảm tạ của ta đối với lão nhân gia.

Đây là loại người nào? Lạc Ngưng liếc mắt nhìn hắn, hắn cùng phụ thân nàng quá giống nhau, đều là hồ ly thành tinh. Lúc nào cũng không chịu thiệt.

Trong chốc lát, Uyển Doanh tiểu thư đi tới, áp ứng nói:

- Hậu công tử đáp ứng bồi thường bạc, nhưng việc xin lỗi kia...

Lâm Văn Vinh hiểu được ý tứ của nàng, kêu một phú quý công tử hướng tới một thường dân xin lỗi, với loại tài tử yêu quý thể diện như hắn quả thực còn đau khổ hơn mất mạng.

Lâm Văn Vinh cười lạnh nói:

- Không xin lỗi thật không? Dù sao ta vẫn còn trên người ngân phiếu mấy trăm lượng, còn đủ đánh nữa. Các huynh đệ cứ tiếp tục đánh, bây giờ ta tặng giá. Đá một cước 1 lượng 5 tiền, hãy đánh cho hắn “khóc cha kêu mẹ, mộng đất nở hoa”. Con bà hắn, phải để cho hắn biết tư vị của người hay bị khi dễ.

Nghe hắn xuất khẩu cuồng ngôn thô ngữ, tính lưu manh hiện ra, Lạc Ngưng nghĩ thật buồn cười, nhưng lại có chút thân thiết.

Uyển Doanh lại có cảm giác không tốt, người này ngâm thơ đối chữ, thi họa song tài nhưng hết lần này tới lần khác lại biểu lộ tính du côn. Tài tử kiêm lưu manh, gọi hắn như vậy thật không sai.

Trong lúc Uyển Doanh lại đi bàn điều kiện với Hậu Dực Bạch, Lạc Ngưng thở dài nói:

- Lâm đại ca, như vậy có phải có chút quá đáng không?

Lâm Văn Vinh lắc đầu nói:

- Lạc tiểu thư, tôn nghiêm của một người trong mắt ta là vô giá. Hậu công tử đập lên tôn nghiêm của người khác, hắn tự nhiên phải dùng tôn nghiêm của hắn bồi hoàn, cái này là rất công bình.

Sau đó Uyển Doanh lại tới, đương nhiên là Hậu công tử đã đáp ứng điều kiện.

Đột nhiên Lâm Văn Vinh gọi nàng lại nói:

- Uyển Doanh tiểu thư, mời người chuyển cáo với Hậu công tử, nếu hắn dám trả thù những người đã đánh hắn, hôm nay ta đối xử với hắn thế nào thì ngày sau thủ đoạn sẽ tăng gấp mười lần, không tin kêu hắn thử xem.

- Họ Lâm kia, ta là bộ khoái Kim Lăng, người uy hiếp trắng trợn như vậy, ngày sau ta nhất định phải bắt người.

Uyển Doanh đã chịu không ít tức giận, lại nghe hắn khoa trương, nhin không được nhảy dựng lên.

- Bắt ta ư, còn chưa đến lượt người nói chuyện.

Phía sau Lâm Văn Vinh có một tòa địa sơn thật to, như thế nào lại sợ nha đầu kia uy hiếp:

- Người chuyển lời này cho Hậu công tử, bằng không từ nay về sau phát sinh sự kiện bất hạnh gì, đừng trách ta không có nhắc nhở trước.

Lưu manh đúng là lưu manh, Lâm Văn Vinh từ trong ngực lấy ra một tập ngân phiếu đếm đếm, Uyển Doanh lửa giận trùng trùng rồi đi.

Lạc Ngưng thấy hắn lấy sắp ngân phiếu ra, ngoại trừ hai đầu là thật, ở giữa đều là kẹp miếng “da trâu”, lập tức cười khách khách nói:

- Lâm đại ca “rơi đồ” rồi.

Lâm Văn Vinh nhìn thoáng qua, cười ha ha nói:

- Thật tệ, hôm nay đi vội không cầm theo ngân phiếu, đành phải dùng chút bạc vụn này, lần sau ta sẽ “đốt” ngân phiếu để thay bạc vậy.

Lạc Ngưng trầm nghĩ, đúng là “thối da bò”, cho dù người có mang tới một đấu vàng thì ngân phiếu kia người há có thể “đốt” sao?

Phía bên kia bỗng truyền đến một trận hoan hô, hai người ngẩng đầu nhìn thì thấy Hậu công tử cắn răng cúi đầu nhận sai và đưa cho lão nhân ngân phiếu hai trăm lượng. Lão đó căng thẳng tiếp nhận ngân phiếu, nhin về phía Lâm Văn Vinh kích động đến mức rơi lệ.

“Lần này có ta giúp người, lần sau thì ai có thể giúp người đây? Lão tử thật không lãnh nổi thể diện loại này.” Lâm Văn Vinh thở dài, lắc lắc đầu.

Lạc Ngưng nhìn hắn tâm sự:

- Lâm đại ca, người lo lắng cho bọn họ từ nay về sau lại bị khi dễ sao?

- Đâu?

Lâm Văn Vinh “a a” cười nói:

- Người thấy ta là người thiện lương như vậy ư? Thấy người này niên kỷ đã lớn, ta phá lệ thay hắn xuất đầu, lần sau nhất định sẽ nằm trong “nguyên tắc” của ta.

“Tâm khẩu bất nhất.” Lạc Ngưng cười khanh khách nói:

- Lâm đại ca, người là gian thương “tâm địa tốt”.

- Hả, gian thương là gian thương, người lại thêm cho ta ba chữ “tâm địa tốt”, cái này không phải tổn thương ta sao?

Hậu Dược Bạch phần nộ nhìn Lâm Văn Vinh, không dám đứng lâu trước mắt hắn nên vội vàng rời đi.

Lâm Văn Vinh tiện thể rút ra ngân phiếu và bạc. Lão nhân này đã hơn sáu bảy mươi tuổi rồi, Hậu Dược Bạch chân răng lạnh lợi, lão ta có thể chịu được sao?

Lâm Văn Vinh mặc dù yêu bạc như mạng nhưng mặc kệ nói thế nào, hôm nay việc này thật là sướng khoái, cứ phóng tâm mà làm.

Ánh mắt các tài nữ ở Kim Lăng thư xã nhìn hần đều thay đổi, cái tên này nửa lưu manh nửa tài tử, cũng có vẻ tốt nhưng lại hung hăng quá.

Buổi chiều trên đê...

Thửa nhỏ Lâm Văn Vinh sinh sống bên bờ sông, đối với thủy lợi rất quen thuộc. Hần nêu ra một vài ý kiến quý giá, Lạc Mẫn nghe được mừng rỡ, cố gắng giữ hần lại trên đê dùng bữa.

Tuy là người đứng đầu một tỉnh nhưng Lạc Mẫn có chút thanh liêm, cùng với dân phu ăn chung một bàn. Các dân phu thuần phác thiện lương cảm động đến rơi nước mắt.

“Quan thanh liêm” người thật biết lấy lòng, ta còn tận mắt thấy gối kê đầu của lão đặt trong trường từ hôm qua. Lâm Văn Vinh “hắc hắc” nhìn làm Lạc Mẫn vội cúi đầu lảng tránh.

Lão mời Lâm Văn Vinh dùng cơm tập thể. Trên bàn, ngoài canh dưa còn đặt một thau cơm lớn. Gắp đúng món hợp khẩu vị, hần liền cầm cúi làm luôn chín bát không ngừng mặt lên. Con bà nó, cảm giác thật là ngon.

Lạc Ngưng nhăm nháp từ tốn, ăn uống rất trang nhã. Thấy Lâm Văn Vinh ăn như lang hổ, không một chút lễ nghi, trong lòng đột nhiên dậy lên một cảm giác tốt đẹp, đúng là “văn võ toàn tài”, e rằng cái vẻ thô hào bình dị kia cũng thật tốt.

Về phủ vừa lúc chập tối, Đại tiểu thư ở trong phòng cứ đi qua đi lại. Thấy mặt hần liền thoáng chút hoan hỉ nhưng lập tức chuyển sang phần nộ nói:

- Cái tên xấu xa này, hôm nay đi đánh người lại còn thoải mái vậy sao.

98. Chương 96: Dẫn Hộ

- Người làm chuyện xấu như vậy, còn không khiến cho mọi người đều biết à.

Lâm Văn Vinh thở dài nói:

- Đại tiểu thư, có lẽ đối với người, những gì ta làm đều là chuyện xấu, nhưng trên quan điểm của ta, đó là những điều phải làm. Đã làm người khi thấy chuyện trước mắt có thể khoan tay đứng nhìn sao. Có điều nếu gặp lại hoàn cảnh như vậy, ta lại không xen vào, vậy thì ta phải hoài nghi sự tồn tại trong cái thế giới này liệu có ý nghĩa gì.

Đại tiểu thư thấy thần sắc của hần trịnh trọng liền trừng mắt nói:

- Người nào lại chọc giận người, khiến người làm như vậy ”

Lâm Văn Vinh đem chuyện đã qua nói lại một lượt, nói đến đoạn Hậu Được Bạch mắng lão nhân kia là “tên tiện dân thói tha” thì đại tiểu thư thở dài.

Lâm Văn Vinh nói:

- Hủy bức vẽ của người ta thì phải bồi thường, việc này cũng ko có gì. Chuyện Hậu công tử đó đánh người không nói nhưng hần lại mắng chửi người khác, nhục mạ chúng sinh, nếu ta ko thu thập hần thì có lẽ ta phải xin lỗi chính mình.

Đại tiểu thư trầm mặc thật lâu không nói gì, nàng biết, trong mắt người giàu và các công tử gia, ngoài trừ những người ở trên cao, còn lại đều là những kẻ không đáng để mắt.

Mặc dù đại tiểu thư là một cô gái có năng lực trên thương trường nhưng cũng khó có thể hòa cùng những tiểu thư, công tử ở tầng lớp trên, lập tức thở dài nói:

- Người làm nông và người buôn bán, hầu hết bị coi là người tầng lớp dưới, Tiêu gia ta không phải cũng như vậy sao.

Nông dân và thương gia chỉ như là muỗi chích thôi? Người của quê nhà, nhưng trong xã hội này lại bị năm đời vì thế? Thái?p kẻ?m nhai?t, thay vào đây như?ng tên tài tử làm văn ngâm thơ, tuổi?ng rằng mình chỉ?nh là nhân tài của quê?c gia. Với?i như?ng cái?ch suy nghĩ? này Lâm Văn Vinh thái?y rất?t không vừa mắt?t, nhưng cũng không có biện pháp nào thay đổi được.

Đa?i tiều?u thư nhai?t thời cái?m khai?i, liê?c hải?n nôi?i:

- Khi đai?nh nhau với?i hải?n, người coi? bị? thương thì?ch giữ không?

Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Cái?m ơn Đa?i tiều?u thư đai? quan tâm, tuổi trước?c đời?n giới đai?nh nhau, ta chưa biết?t thua là gì.

Đa?i tiều?u thư hừ nhẹ?:

- Người chơi? nên đai?c ý?i, người bên ngoài hỏi?ng hải?ch như thế?, là do Tiêu gia dung tu?ng cho người. Lần này người đai?nh công tử của Kim Lăng phu?i, cái?i ho?a này không phải?i là nhỏ? đâu.

Nhìn thái?y vẻ?u ưu sầu trên nôi?t mặt?t của Đa?i tiều?u thư, Lâm Văn Vinh th?m nghĩ?: “Kim Lăng phu?i chỉ? là một?t la?i thị trước?ng, còn la?i Lạc kia là ti?nh trước?ng, coi? ch?i?i d?i?a như thế? thì viê?c quai?i giữ phải?i số?.”

Hắn mỉm cười:

- Đại tiểu thư không cần lo lắng, ta làm việc đều có cân nhắc, lần này sẽ không làm liên lụy Tiêu gia, người đã quên ta và công tử con trai của Lạc đại nhân có giao tình hay sao.

Đại tiểu thư trừng mắt ngó hắn:

- Ta lại sợ người làm liên lụy đến Tiêu gia sao? Người đã vì Tiêu gia mà ra sức, bây giờ mang đến tai vạ, ta phải vì người mà giúp lại, bây giờ người còn muốn nói gì nữa?

Nghe ý Tiêu Đại Tiểu Thư, Lâm Văn Vinh trong lòng cảm động, tiểu nữ này, bình thường đối với ta hung dữ nhưng thời điểm máu chốt cũng biết nghĩa khí, không uống ta đối với Tiêu gia tận tâm tận lực.

Tiêu Ngọc Nhược nói rồi lại bắt đầu tức giận:

- Nhà người đó, đi đến đâu cũng gây ra chuyện, tai họa đều là do người mà ra, nếu ta không trừng phạt người, trong phủ còn có ai phục nữa.

- Người tưởng đó là chuyện tốt à!

Đại tiểu thư ngó thấy tên gia hỏa này xem như không có chuyện gì, vừa buồn cười vừa tức giận, la lớn :

- Phạt lương ba tháng, ngoài ra phạt thêm năm mươi trượng!

Hừ, muốn đánh bằng trượng à, tiểu nha đầu này có phải là vì ta đã đánh vào mông nàng, cho nên vẫn còn ghi hận trong lòng, cố ý trừng phạt ta à.

Sự tình đã tới nước này, Lâm Văn Vinh dĩ nhiên tuyệt đối sẽ không làm theo, lập tức lớn tiếng nói:

- Tốt lắm, ta chịu nhường một bước, tốt nhất không nhận lương nửa năm, còn trận đòn thì cho qua.

Bổng lộc nửa năm cũng chỉ là một trăm hai mươi lượng bạc thôi, cứ coi như là bù công tử ta đánh vào mông người hai lần, Lâm Văn Vinh xảo trá nghĩ thầm.

Đại tiểu thư trong lòng cũng biết nếu muốn trừng trị tên tiểu tử xấu xa này tuyệt không có khả năng, lập tức hừ một tiếng:

- Được rồi, phạt lương nửa năm, nhưng người phải hứa với ta một điều kiện.

- Nói đi!

Hiếm có lần nào Đại tiểu thư thông tình đạt lí như vậy, Lâm Văn Vinh cũng có chút xấu hổ, ngữ khí nhu hòa:

- Từ nay về sau, người nên bớt bộc lộ mình, chớ khinh cuồng nữa, cẩn thận lại tự gây họa cho bản thân.

Đại tiểu thư tuy trách mắng hằn hừng đầy vẻ quan tâm.

- Được.

Lâm Văn Vinh nói:

- Nếu người khác không trêu đến ta, ta cũng sẽ không trêu chọc lại.

Đại tiểu thư gật gật đầu, cái tên xấu xa này, hẳn có thể nhường nhịn, im lặng lắng nghe mình nói mấy câu, cũng là không dễ dàng gì.

Lâm Văn Vinh thấy sắc diện nàng có chút ưu tư, biết nàng chính vì chuyện của mình mà lo lắng. Thấy nàng trượng nghĩa như vậy trong lòng cũng có chút cảm động, liền cười nói:

- Đại tiểu thư, nàng cứ an tâm, ngay cả Tổng đốc đại nhân cũng sẽ giúp ta việc này.

Đại tiểu thư tức giận trừng mắt ngó hăn nói:

- Người cho là ta không biết gì sao? Người hôm nay đã vì việc này mà gây chuyện, lại nhờ Lạc tiểu thư đến nói cho ta biết. Mặc dù nàng muốn ta yên tâm, nhưng hôm nay người đã gây ra tai họa quá lớn, dù là gia thế của nàng ta có cao đi nữa, nhưng làm sao mà chu toàn cho hết?

Lâm Văn Vinh giật mình hiểu ra, nguyên lai là Lạc Ngưng đã phái người đến thông tri cho Đại tiểu thư, nha đầu này quả nhiên là chu đáo, nếu như để Đại tiểu thư chính mình nghe được tin tức kia, trong lòng nộ hỏa không cao đến ba trượng sao. Như hôm nay hòa hoãn như vậy là do Lạc Ngưng đến nói trước. Đại tiểu thư lo lắng chính vì Lạc Ngưng là thiên kim đại tiểu thư của Tổng đốc đại nhân, nhưng chuyện này lại liên quan đến công tử của phủ doãn đại nhân, một người con gái như nàng nhất định cũng không có khả năng giải quyết. Nếu biết như vậy Lâm Văn Vinh đã sớm liên lạc với cha của Lạc Ngưng, dễ dàng và thoải mái hơn.

Tiêu Ngọc Nhược như trầm ngâm nửa ngày sau mới nói:

- Lâm Tam, ngày mai ta đi Hàng Châu, người có muốn đi cùng ta không.

- Đi Hàng Châu? Đi Hàng Châu làm cái gì?

Lâm Văn Vinh Ngạc nhiên hỏi.

- Hàng Châu thương hội mời ta tham dự đại hội năm nay, nhân cơ hội tốt này ta cũng muốn mở rộng tầm mắt, người đi theo phải học cho tốt.

Đại tiểu thư nghiêm giọng nói. Hội nghị trọng yếu như vậy lại mang Lâm Văn Vinh theo, xem ra nàng quyết tâm tài bồi hăn làm trợ thủ cho nàng.

Văn Vinh cũng biết những lời nàng nói còn có ý tứ khác, mấy ngày nay thành Kim Lăng mưa to gió lớn, người theo ta đi Hàng Châu ẩn thân trước khi phong ba dậy sóng.

Vốn Lâm Văn Vinh đối với việc này không một chút lo lắng, lão hồ ly Lạc Mẫn kia ngay cả điểm này cũng bất bình. Giang Tô tổng đốc cũng thanh bạch trong sáng. Huống chi sau lưng hăn còn có vài kẻ quý nhân chống lưng đằng sau.

Nhưng thấy Đại tiểu thư an bài cẩn mật, thực ra ý tứ của nàng cũng không trái với lòng người, dù sao làm việc công viên luôn du lịch, tới Hàng Châu ngắm cảnh cũng không sao, lập tức gật gật đầu nói:

- Vậy thì tạ ơn Đại tiểu thư.

Tiêu Ngọc Nhược “ừm” một tiếng:

- Đã như vậy, người đi nghỉ sớm một chút, sớm mai, chúng ta sẽ lên đường.

Nàng đang muốn rời đi bỗng nghe thấy Lâm Văn Vinh nói:

- Đại tiểu thư, ta còn có một việc muốn nói.

Tiêu Ngọc Nhược hỏi:

- Chuyện gì?

Lâm Văn Vinh nói:

- Nhị tiểu thư một mình ở Tê Hà tự ăn chay niệm phật, không an toàn lắm, ta nghĩ nên đưa nàng trở về. Dù sao trong viện cũng có nhiều sân rộng như vậy, xây cho nàng một tiểu phật đường, đặt tượng bồ tát trong đấy, như vậy có thể hoàn thành tâm nguyện của nàng.

Đại tiểu thư nhú mày, liếc mắt nhìn hắn:

- Ta còn phải đợi người dạy sao? Đêm nay ta đã đưa muội muội trở về rồi.”

- Thật vậy à?

Lâm Văn Vinh mừng rỡ, thực không nghĩ là đại tiểu thư đã làm chuyện này rồi.

- Lâm Tam, ta nghiêm túc cảnh cáo ngươi, ngươi không được dòm ngó tới Ngọc Sương.

Tiêu Ngọc Nhược nghiêm mặt nói. Ngay cả nàng cũng không rõ ràng đây là lần thứ mấy nói chuyện này với hắn rồi, nhưng hiệu quả hình như càng ngày càng thấp.

Lâm Văn Vinh nghe lời này nhanh chóng cảm thấy ngứa tai, hắn cười a a hai tiếng, đột nhiên nói:

- Đại tiểu thư, đêm qua nàng và Xảo Xảo của ta nói chuyện gì vậy?

Đại tiểu thư hơi đỏ mặt một chút:

- Chúng ta nói chuyện của con gái, đến lượt người quản à?

- Các người nói chuyện của con gái ta sẽ không quản làm gì. Nhưng nếu có người nói xấu về ta, hắc hắc, ta không quản không được.

Lâm Văn Vinh vừa cười vừa nói.

Đại tiểu thư điềm nhiên, không e ngại nói:

- Người lừa gạt Xảo Xảo đến mức đấy, ta nói cho nàng biết bộ mặt thật của người, để cho người biết rằng con gái chúng ta không dễ bị khi phụ như vậy đâu.

- Nàng biết bộ mặt thật của ta sao?

Lâm Văn Vinh hắc hắc cười nói.

- Người là kẻ xấu, chuyên nghĩ chuyện xấu xa với nữ nhân, ta đã sớm biết được bản chất của người rồi.

Đại tiểu thư hừ một tiếng, không thèm để ý đến hắn, xoay người rời đi.

- Sáng sớm mai chúng ta sẽ rời đi.

Biết chuyện nhị tiểu thư về phủ, Lâm Văn Vinh trong lòng cảm thấy ngứa ngáy, cuộc hẹn với nhị tiểu thư hôm ấy đang đến lúc cao trào thì bị đại tiểu thư phá mất, hôm nay về phủ vẫn chưa đi gặp Ngọc Sương, phải đối xử với thâm tình của nàng ta thế nào đây?

Nghĩ vậy, hắn liền giữ tay một nha hoàn đi qua đấy, hỏi:

- Vị tỷ tỷ này, nghe nói nhị tiểu thư đã trở về, tỷ tỷ có thể cho ta biết nàng đang ở đâu không?

Nha hoàn kia trả lời:

- Tam ca, nhị tiểu thư đang ở trong viện của phu nhân.

Chỗ của đại tiểu thư và nhị tiểu thư hắn đều biết, có điều nơi ở của phu nhân thì hắn gần như chả bao giờ đến đó cả, do không quen thuộc đường đi nên hắn mất cả nửa ngày mới tìm được đến nơi.

Đây là một độc viện tương đối yên tĩnh, do đây là nơi ở của phu nhân nên chỗ này chỉ có nha hoàn, ngay cả người gác cửa cũng là một nha đầu, gia đình lẫn chó đực cũng bị cấm vào đây.

Nói về chuyện thâm hương trộm ngọc, Lâm Văn Vinh có kinh nghiệm đầy mình. Hắn rút từ trong người ra một thỏi bạc, ba một tiếng, nhẹ nhàng ném xuống cách nha đầu kia hai, ba mét.

Nha hoàn kia nghe thấy có tiếng động lạ liền tìm kiếm xung quanh, bỗng thấy cách chỗ mình không xa có một thỏi bạc, nàng ánh mắt sáng ngời, nhìn ngó xung quanh không thấy ai liền nhanh chóng tiến về phía thỏi bạc, nhặt nó lên giấu trong lồng ngực. Lâm Văn Vinh nhân lúc này lẻn vào trong viện.

Hắn tiến vào trong viện thấy hai sương phòng ở phía đông và phía tây đều treo đèn lồng chiếu sáng, nha hoàn liền tục đi lại. Lâm Văn Vinh tựa sau một thân cây, tim đập loạn lên, mẹ nó, đây là chỗ của chị em, nếu lỡ bị phát hiện, sợ rằng họ sẽ thả chó ra thịt lão tử lắm.

Hai bên đều có đèn, đi sang phía đông hay phía tây đây? Lâm Văn Vinh do dự một chút, từ trước đến nay, phòng chính hầu hết tập trung ở phía đông, vậy đi về phía đông trước. Hắn rón rén đi được hai bước, nấp sau một cây tùng, chỉ thấy vài nha hoàn đang mang nước nóng đến một gian phòng nhỏ.

Lâm Văn Vinh theo đám nha hoàn tiến về phía căn phòng kia, tiện thể ghé đầu vào nhìn vô, vừa thoáng lướt qua đã như bị đông cứng, ngơ ngẩn đứng yên tại chỗ.

99. Chương 97 Tây Sương Chi Lang*

Trong hơi nước bốc lên, làn tóc đen búi cao, chiếc cổ trắng ngần, da thịt mịn màng bóng loáng, tựa như một khối ngọc tuyệt đẹp vậy. Nàng đang nhẹ nhàng kì cọ đôi bờ vai, lộ ra tấm lưng mỹ lệ mịn màng. Một vài nha hoàn đang không ngừng tới lui, chuyển nước nóng mới đun đổ vào trong thùng nước tắm.

Không nhìn thì thật đáng tiếc, được miễn phí, ai chẳng muốn nhìn. Tiêu phu nhân này dưỡng da thật khéo, cũng không biết có bí quyết gì không. Lâm Văn Vinh phải khó khăn lắm mới dời được ánh mắt đi. Mẹ nó, thật là may mắn, đi trộm hương thì lại lạc tới nơi này, không ngờ ngay vào lúc Tiêu phu nhân đang tắm.

Vô lễ, cấm nhìn! Vô lễ, cấm nhìn**! Hắn thầm nhắc câu châm ngôn bốn chữ này, nhưng một lúc lâu ánh mắt vẫn không chịu từ bỏ chuyển đi. Đấu tranh tâm lý cả một lúc lâu, Lâm Văn Vinh lau mồ hôi trên trán, thu lại tư tưởng hỗn loạn, rồi lén lút đi về phía sương phòng mé tây.

Ngụ tại mé đông là phu nhân, vậy sống ở phía tây hẳn là Nhị tiểu thư rồi.

Lâm Văn Vinh nhẹ nhàng đi đến tây phòng, thấy nha hoàn ở đây không nhiều, cũng cực kỳ yên tĩnh, liền biết nơi đây nhất định là chỗ cư ngụ của Nhị tiểu thư

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, nói không ra lời, đêm nay chắc phải diễn một vở “Tây Sương Ký” rồi, mặc dù không có Hồng Nương, nhưng không phải vẫn còn có Oanh Oanh sao. Bảo ả Hồng Nương luôn cản trở xuống địa ngục đi. Lão tử đang muốn làm lang quân Tây Sương.

Sương phòng yên tĩnh không có tiếng động nào, cũng không biết Nhị tiểu thư có ở bên trong không. Lần này, Lâm Văn Vinh tự biết thận trọng. Trước tiên xuyên một lỗ nhỏ tại cửa sổ để nhìn vào bên trong. Đèn nền lấp lóe, một thân hình yếu điệu, khoác trên người một bộ đồ lụa trắng, ngồi trước bàn thờ thần linh, trong tay cầm tờ giấy, cũng không biết đang nhìn cái gì, trên mặt còn thoáng lộ ý cười, không phải là Nhị tiểu thư thì còn ai vào đây.

Nhìn trái nhìn phải, thấy không có ai, Lâm Văn Vinh liền đi tới nhẹ nhàng đẩy cửa, không ngờ cánh cửa đã từ từ mở ra. Phòng này là ở trong phu nhân viện, qua lại đều là nha hoàn và người hầu nữ, nên việc không khóa cửa có thể hiểu được, như vậy không phải là tạo thuận tiện cho ta sao? Lâm Văn Vinh thầm nghĩ trong lòng, rồi tiện tay đóng cánh cửa lại.

Hắn đã vào trong phòng, nhưng Nhị tiểu thư vẫn chưa nghe thấy động tĩnh, vẻ mặt chăm chú nhìn vào cái vật gì đó, trên mặt hiện lên nụ cười. Lâm Văn Vinh rón ra rón rén đi tới phía sau nàng, thấy được trong tay nàng cầm một bức họa. Trên đó vẽ một người, nhìn khá đẹp trai, áo xanh quần ngắn, đai nghiêng mũ chính, đang nhe răng trợn mắt, vẻ mặt lén lút, vừa nhìn là biết không phải là người đứng đắn.

Trời ạ, là ai vẽ cái này, dám vẽ ta thành cái bộ dáng đó, có còn muốn cho ta vác mặt đi gặp người khác nữa hay không đây? Lại còn rơi vào trong tay Ngọc Sương, như thế này không phải đã phá hư hình tượng đẹp để anh tuần đình đặc của ta rồi ư?

Lâm Văn Vinh tức giận trong lòng. Hắc cười hắc một tiếng:

- Nhị tiểu thư, nàng đang nhìn cái gì thế?

Tiêu Ngọc Sương nghe bên tai có người nói chuyện, trong lòng cả kinh, vội vàng cuộn bức họa lại, bối rối:

- Không có, không có gì.

Đợi khi nghĩ tới, không ngờ thanh âm kia là của nam tử, hơn nữa lại rất quen thuộc, nàng càng ngạc nhiên, ngẩng đầu lên, thấy người trong bức họa đang đứng trước mặt mình.

Tiêu Ngọc Sương vừa thẹn vừa mừng nói:

- Lâm Tam, sao chàng tới đây?

- Ta đến thăm nàng mà.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, nắm chặt lấy cánh tay nhỏ bé của nàng hỏi:

- Mới rồi nàng nhìn cái gì vậy?

Tiêu Ngọc Sương ngượng ngùng rút tay lại, cúi đầu xuống, trên mặt hồng hồng ửng lên:

- Không, không có nhìn bức hình của chàng.

Lâm Văn Vinh hận không được cười ra một tiếng lớn, tiểu nha đầu này, thật sự là quá đáng yêu. Chỉ là thấy nàng không cho mình nắm cánh tay nhỏ bé của nàng, trong lòng ít nhiều cũng có phần bất ngờ, làm sao mới hai ngày không gặp lại mà đã xa lạ vậy.

- Lâm Tam, sao chàng tới đây?

Tiêu Ngọc Sương nhỏ giọng hỏi.

- Nhớ nàng, thì ta tới thôi.

Lâm Văn Vinh nói xong, lại muốn đi cầm tay của nàng.

Tiêu Ngọc Sương đương nhiên hiểu tâm tư của hắn, cúi đầu e thẹn nói:

- Tỷ tỷ ta nói, nữ nhân chúng ta cần cẩn thận, với nam tử phải giữ khoảng cách, rằng không thể để cho chàng nắm tay ta, cũng không thể để cho chàng muốn làm gì thì làm. Tỷ nói, như vậy nữ tử chúng ta sẽ ít bị thiệt thòi hơn."

Lâm Văn Vinh hoàn toàn choáng váng, Tiêu Ngọc Nhược này, toàn dạy những thứ không tốt, như thế là đã sửa soạn sẵn những lời này để phá ta, ta mà là người tùy tiện như vậy ư? Bây giờ thì tốt rồi, đã biến một tiểu cô nương nhiệt tình như lửa, trở thành dè dặt như thế, đau lòng, thật là đau lòng mà.

Lâm Văn Vinh mặc kệ nàng, kiên quyết nắm chặt tay nàng nói:

- Tỷ tỷ nàng nói rất đúng, nhưng lời đó chỉ dành cho người ngoài, không phải đối với ta. Hai người chúng ta đã từng sinh tử hoạn nạn có nhau, còn dùng lễ nghi khách khí như vậy làm gì?

Tiêu Ngọc Sương nhẹ nhàng ừ một tiếng, khuôn mặt thoáng hiện vẻ xấu hổ:

- Ta cũng đã nói cho tỷ tỷ rồi, nhưng tỷ tỷ bảo, tỷ dạy ta những lời này, là để chuyên dùng phòng bị chàng.

Trời ạ, Lâm Văn Vinh muốn hộc máu, uống công ta vừa rồi còn cảm ơn sâu sắc đối với Đại tiểu thư, không ngờ rằng nàng nghĩ ta như vậy. Ta không phải là sắc lang, phòng bị ta làm cái gì.

Hắn giữ chặt cánh tay nhỏ bé của Ngọc Sương, đổi chủ đề:

- Vậy nàng có thích cho ta cầm tay nàng hay không?

Mặt Tiêu Ngọc Sương đỏ rực, cúi đầu nhẹ nhàng ừ một tiếng, nhưng lại thu tay của mình trở về:

- Tỷ tỷ nói, chỉ sau khi thành thân thì nam nữ mới có thể cầm tay nhau, chúng ta vẫn chưa có

Sắc mặt nàng đỏ bừng, không nói nên lời.

Lâm Văn Vinh than vãn một tiếng trong lòng, Đại tiểu thư này, thật là biết cách tẩy não a, chỉ có vài ngày, đã khiến cho Tiêu Ngọc Sương hoạt bát của ta biến thành một tiểu thư khuê các tuân thủ lễ nghĩa rồi, cô ta không đi làm giảng viên chính trị thì thật là quá đáng tiếc à.

- Ngọc Sương, vậy nàng có nhớ tới ta không?

Lâm Văn Vinh không thể làm gì khác hơn là tiến lên một cách từ từ, vốn nghĩ rằng câu chuyện buổi tối hôm nay sẽ tốt đẹp, không ngờ đã đổi thành bị một gậy vào đầu, thật là trời cao có ý làm khó a.

- Nhớ!

Nhị tiểu thư nhẹ nhàng nói. Lần này Lâm Văn Vinh giữ chặt tay nàng, dùng một ít sức mạnh, tiểu nha đầu rút không được, liền để mặc cho hắn nắm tay, trên mặt ánh lên một màu hồng xinh đẹp.

- Vậy ban ngày, trong khi niệm kinh thư nàng có nhớ đến ta hay không?

- Nhớ!

- Buổi tối trong khi ngủ có nhớ đến ta hay không?

- Nhớ!

- Vậy nàng nguyện ý nghe lời ta hay là muốn nghe lời tỷ tỷ nàng?

Vấn đề này đã làm khó cho Nhị tiểu thư, nàng nhú mày, khẽ nói:

- Lâm Tam, lời của hai người, ta đều nghe, vậy được chứ?

- Ta muốn cầm tay nàng, tỷ nàng lại không cho ta cầm tay nàng, vậy nàng nghe ai?

Lâm Văn Vinh lòi ra đuôi hồ ly.

Mặc dù hiện tại Nhị tiểu thư đã trở nên dè dặt, nhưng không có trở nên khờ dại, lập tức yêu kiều hừ một tiếng:

- Chàng là người xấu, hiện giờ đã cầm tay rồi. Nhưng lại còn hỏi ta nghe lời ai? Chàng cố tình khi dễ ta mà.

Vài lời này của Nhị tiểu thư, đã khôi phục lại phần nào bộ dáng hoạt bát, Lâm Văn Vinh mừng rỡ trong lòng, cười hắc hắc:

- Ta không có khi dễ nàng à, chủ yếu là vì nàng bị Đại tiểu thư dạy thành người khác, ta mới uốn nắn lại nàng một chút mà thôi.

Tiêu Ngọc Sương bĩu môi:

Ta nhận thấy tỷ tỷ nói đúng. Tên bại hoại chàng chỉ chuyên môn khi dễ ta, ta nên đề phòng chàng, hi hi...!

Đây mới đúng là Tiêu Ngọc Sương tươi trẻ hoạt bát của ta chứ, cảm ơn trời đất, cảm ơn người, Lâm Văn Vinh cảm động muốn khóc, giữ chặt cánh tay nhỏ bé của nàng:

- Nhị tiểu thư, cuối cùng nàng đã trở lại với chính mình rồi.

- Chàng chớ nói bậy, ta vẫn luôn là ta, từ trước tới giờ đều chưa từng thay đổi .

Ngọc Sương dừng cảm nắm lấy cánh tay to lớn của hắn. Nhẹ nhàng cười, lộ ra hai cái lúm đồng tiền nhỏ nhắn.

Lâm Văn Vinh cười hỏi:

- Mỗi ngày nàng đều ở trong miếu niệm kinh có khổ hay không?

- Không khổ, chỉ có điều không được gặp chàng thôi.

Vành mắt Tiêu Ngọc Sương đỏ lên:

- Hôm nay trở về, vốn tưởng chàng ở trong phủ, đi tìm cả một ngày trời, nào ngờ ngay cả cái bóng của chàng cũng không thấy, cái đồ bạc bẽo chàng ...

Loạn rồi, loạn rồi, từ lúc nào Nhị tiểu thư đã học được ba chữ này, không lẽ là do Đại tiểu thư dạy nàng?

Lâm Văn Vinh vội vàng đỡ dành nàng:

- Ta cũng không biết hôm nay nàng hồi phủ a. Nàng cũng biết đấy, chuyện vật vãnh của ta rất nhiều, nhưng dù cho có bận rộn tới đâu, ta cũng vẫn luôn nhớ tới nàng mà.

Nhị tiểu thư tuổi trẻ hoạt bát, làm sao chịu được những lời không biết xấu hổ đến cùng cực này. Lập tức cúi mặt xuống, mặt đỏ bừng bừng, tim đập thình thịch, thình thịch một cách loạn xạ.

Đỡ dành tiểu nha đầu này, là việc dễ như bỡn đối với Lâm Văn Vinh, hần nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay nhỏ bé của nàng:

- Là ai dạy nàng nói ‘đồ bạc bẽo’ vậy? Đại tiểu thư à?

Tiêu Ngọc Sương đỏ mặt, vội vàng nói:

- Không phải đâu, làm sao tỷ tỷ có thể nói với ta những lời này được, là ta xem trong sách vở.

- Xem sách? Xem sách gì?

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên hỏi:

- Nàng ở tại Tê Hạ Tự, không phải là mỗi ngày đều đọc kinh phật ư?

Nhị tiểu thư cười khanh khách:

- Ai nói với chàng mỗi ngày ta đều xem kinh phật? Thật là ngốc. Chỉ có buổi sáng sớm và buổi chiều là niệm kinh, những lúc khác thì có thể đọc sách. Chàng lại không đến gặp ta nên ta phải mượn mấy quyển sách hỗn tạp để giải buồn thôi.”

Lâm Văn Vinh hiểu ra, Nhị tiểu thư này nhàn rồi không có việc gì làm nên đọc vài cuốn sách, có lẽ chính là cái loại sách vợ vãn tình tình ái ái kiểu “Tây Sương kí”. Tiểu nha đầu này đã qua cái tuổi hoa mười sáu rồi, đang lúc dậy thì, xem những tiểu thuyết tình yêu cũng có thể hiểu được.

- Nhị tiểu thư a, đợi ta có thời gian rảnh, ta viết tặng nàng vài cuốn, so với mấy quyển sách linh tinh gì đó mà nàng xem còn hay hơn nhiều.

Lâm Văn Vinh trân tráo nói. Cái này cũng không phải là khoác lác, những cố sự mà hần kể, có cái nào mà không phải là tác phẩm kinh điển? Đỡ dành một tiểu nha đầu, tự nhiên là rất dễ dàng.

Nhị tiểu thư vui vẻ nói:

Tốt a, tốt a! Lâm Tam, chàng hãy đem những cố sự mà chàng kể cho ta chép lại một lần đi, ta rất thích.

Nhưng lập tức nàng lại nghĩ đến điều gì đó, nói tiếp:

- Mà không cần đâu, chàng hãy đọc, để ta chép lại.

Tiểu nha đầu này biết Lâm Văn Vinh viết bút lông rất tệ, nên nghĩ tới mặt mũi cho hần, mới đổi thành do nàng tự mình chấp bút. Lâm Văn Vinh cười ha ha một tiếng, tiểu nha đầu thật là đáng yêu quá đi.

- Được rồi, Nhị tiểu thư, bức họa nàng nhìn vừa nãy là vẽ ai vậy? Anh tuấn như vậy, đỉnh đặc như thế, ta cảm thấy rất giống ta? Là nàng vẽ ư?

Lâm Văn Vinh trơ mặt nói.

Tiêu Ngọc Sương khanh khách cười duyên:

- Hừ, đồ tự mãn chàng. Hình đó không phải là chàng, đó là một người xấu, một người xấu nhất trong những người xấu .

- Người xấu cũng có thể đẹp trai đến vậy ư? Thật là không có công bằng mà.

Lâm Văn Vinh giả vờ cả kinh nói.

Khuôn mặt nhỏ bé của Nhị tiểu thư hồng lên, nắm tay khê đánh lên người hắn:

- Cái đồ đáng ghét chàng chết luôn đi!

Nói chán ghét, chính là yêu thích, đạo lý này thật đơn giản dễ hiểu. Lâm Văn Vinh giữ nắm tay nhỏ nhắn đó lại, hôn lên má nàng một cái, cười nói:

- Là nàng vẽ ư?

Nhị tiểu thư hoảng hốt kêu lên một tiếng a, xấu hổ hừ nói:

- Chàng là người xấu, lúc nào cũng khi dễ ta. Bức họa chính là do ta vẽ. Có gì sao?

- Không có gì mà.

Lâm Văn Vinh cười khở

- a vốn hiểu hình ảnh chân thật của mình, đáng lẽ phải cao hơn một chút, anh tuấn hơn một chút, và chính trực hơn một chút.

Nhị tiểu thư che cái miệng nhỏ nhắn lại, vừa e thẹn vừa buồn cười:

- Hừ, bộ dạng chàng tốt như vậy sao? Ta thích họa như vậy đấy, ai bảo chàng không đến gặp ta. Ta hận chàng muốn chết.

Chết rồi, chết rồi, Nhị tiểu thư mà càng như thế này thì sẽ càng câu dẫn trái tim đang ngứa ngáy của lão tử mất. Mẹ kiếp, vài ngày không có tán gái, không ngờ đã trở nên yếu kém như vậy. Lâm Văn Vinh âm thầm sám hối.

Nhị tiểu thư thần sắc ôn nhu hơn rất nhiều, nhẹ nhàng nói:

- Lâm Tam, ở trong mắt ta, chàng chính là cái loại bại hoại thích khi dễ người ta. Mỗi ngày ta đều nghĩ tới việc chàng đã khi dễ ta như thế nào, trong lòng vừa giận, lại vừa thích. Nhưng gặp được chàng, dù cho có phải lấy mạng ta để đổi lấy mạng chàng, ta cũng không hối hận.

Lâm Văn Vinh nhận ra hành động tán gái của buổi tối hôm nay đã hoàn toàn thất bại. Nhị tiểu thư khờ khạo, hồn nhiên, nhưng toàn nói ra những lời thấm tận tim gan. Đêm nay gái không tán được mà ngược lại còn bị gái tán.

Nhị tiểu thư nhẹ nhàng dựa sát vào trong lồng ngực hắn:

- Lâm Tam, chàng sẽ vĩnh viễn đối với ta như vậy chứ? Tỷ tỷ nói, lời thề của nam nhân đều là giả dối.

Trời ạ, như thế này không phải là làm khó ta ư. Nếu ta không thề, nhất định nàng sẽ thương tâm trong lòng. Nhưng ta phát thệ rồi, tỷ tỷ nàng sẽ nói một câu gạt bỏ. Lâm Văn Vinh là người thông minh, đương nhiên biết lựa chọn như thế nào. Cho dù là người đàn bà khôn ngoan nhất cũng thích lời nói dối, huống chi lão tử còn nói lời thật tâm.

- Ngọc Sương, ta sẽ vĩnh viễn yêu thương chăm sóc ...

“Ngọc Sương ...”Lâm Văn Vinh chưa nói xong thì bên ngoài truyền vào một tiếng gọi nhẹ. Âm thanh đó vô cùng quen thuộc, không ngờ lại là Đại tiểu thư. Sắc mặt

Nhị tiểu thư biến đổi, vội nói:

- Ai da, ta quên mất, buổi tối hôm nay tỷ tỷ muốn ngủ cùng ta. Lâm Tam , làm sao bây giờ ...

Chuyện loạn rồi đây. Lâm Văn Vinh rất là căm tức trong lòng, sao mà lần nào cũng đều bị con bé này phá hủy chuyện tốt hết. Bất quá hôm nay không đơn giản, đêm hôm lên vào nội viện của Tiều phu nhân, nếu bị phát hiện thì sẽ hết sức nghiêm trọng.

Nhị tiểu thư vội vàng bảo:

- Hay là chàng mau chui xuống giường núp đi.

Ta xỉu mất, như vậy cũng được ư? Trốn dưới giường đàn bà, sẽ gặp phải điềm gở, Lâm Văn Vinh kiên quyết lắc đầu:

- Không được.

Nhị tiểu thư cũng nhận ra như vậy có chút không ổn, đột nhiên nhìn thấy cái tủ treo quần áo phía sau bình phong, liền giữ chặt hần đẩy vào, lo lắng bảo:

- Chàng hãy tránh ở trong đó một lát, ngàn vạn lần đừng lên tiếng.

Lâm Văn Vinh bị một đồng quần áo màu sắc sặc sỡ che lại, chịu không nổi giật phăng cái mũ gia đình xuống, trong lòng thở dài ai oán. Gia đình đã phải vụng trộm với tiểu thư, mà vẫn bị ngăn cản ở trong phòng, như thế này thì còn làm ăn được gì nữa a. Lang quân Tây sương như lão tử, thật là thất bại a.

Nhị tiểu thư mở cửa, Tiêu Ngọc Nhược đứng ở ngoài cửa, nghi hoặc hỏi:

- Ngọc Sương, muội đang làm cái gì đó? Đã ngủ rồi à?

Mặt Nhị tiểu thư đỏ lên, nhẹ đáp:

- Không có, vừa rồi muội niệm kinh phật, có chút phân tâm.

Đại tiểu thư nắm lấy tay nàng, thương yêu nói:

- Nha đầu này, mệt nhọc thì nghỉ sớm một chút.

Ngọc Sương làm nũng:

- Tỷ tỷ còn chưa có tới, muội sao dám ngủ.

- Quỳ nha đầu này!

Tiêu Ngọc Nhược thân thiết nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, trầm mặc trong chốc lát rồi nói:

- Ngọc Sương, Lâm Tam hần có tới tìm muội hay không?

Nhị tiểu thư nghe vậy hoảng sợ, trên mặt nổi lên một lớp phấn hồng, vội vàng đáp:

- Không có, không có, tuyệt đối không có.

Đại tiểu thư nghi hoặc nhìn nàng một cái:

- Thật à?

Ngọc Sương vội gật đầu, Đại tiểu thư gật gật đầu nói:

- Vậy là tốt. Cái tên Lâm Tam đó, tuy là rất có bản lĩnh, nhưng là người khoa trương, hoa ngôn xảo ngữ, luôn có thể làm cho nữ nhân vui lòng. Muội còn nhỏ tuổi, ta lo là muội sẽ bị lừa dối lợi dụng.

Mẹ kiếp, đó chính là ấn tượng thật sự của trong lòng Đại tiểu thư về ta sao? Ở phía sau bình phong, Lâm Văn Vinh kêu lên oan uổng, con bé này quá đáng lắm rồi a.

- Ngọc Sương, ta cho muội tiểu đao kia, muội vẫn mang theo bên người chứ?

Đại tiểu thư hỏi.

“Vâng.” Nhị tiểu thư lấy ra một cái bao từ trong ngực, bên trong là một ngọn đao nhỏ sắc bén. Ở trong tủ, Lâm Văn Vinh nghe vậy, đầu toát đầy mồ hôi. Bà nó chứ, quá trình tán gái đêm nay thật là quá hung hiểm, thiếu chút nữa ăn đao mà chết rồi a.

- Nếu có người khi dễ muội, muội hãy lấy tiểu đao này đâm hần. Sự trong sạch của nữ nhân nhà chúng ta là quan trọng nhất. Dù có phải chết, cũng quyết không để cho người xấu đắc ý.

Đại tiểu thư nghiêm túc nói.

Nhị tiểu thư ừ một tiếng, đột nhiên nhẹ nhàng nói:

- Tỷ tỷ, nếu là Lâm Tam, thì cũng, cũng... Muội cũng phải đâm hần ư?

- Hấn dám?

Đại tiểu thư cả giận quát, một lúc sau, nhẹ nhàng bảo:

- Con người hấn tuy là có chút xấu miệng, nhưng những cái khác cũng không quá tệ. Muội cứ hù dọa hấn là được rồi, chớ nên đâm hấn thật, ta đỡ phải....

Nàng dừng lại một chút, sửa lời:

- Đỡ cho chúng ta lại phải trả tiền thuốc men, con người hấn không có chuyện gì làm chỉ thích to miệng đòi hỏi những thứ quá đáng, muội cũng biết rồi đó.

Nhị tiểu thư cười khê một tiếng:

- Tỷ tỷ nói đúng, con người xấu xa đó, không có chuyện gì làm chỉ thích đòi hỏi quá đáng, dọa chết người ta, khanh khách.

Nàng nói chuyện với âm thanh lớn, chính là cố ý để cho Lâm Văn Vinh nghe được.

Đại tiểu thư nhẹ nhàng giữ tay của Nhị tiểu thư nói:

- Ngọc Sương, ngày mai tỷ phải cùng với Lâm Tam đi Hàng Châu. Hôm nay chúng ta hãy tận dụng tâm sự vui vẻ. Lần này đi phải mất nhiều ngày đấy.

Nhị tiểu thư thất vọng:

- Tỷ tỷ, tỷ và hấn đều phải đi à?

Đại tiểu thư gật gật đầu:

- Ừm, hấn mà ở nhà thì tỷ không yên tâm. Nói không chừng sẽ lại đến khi dễ muội, tỷ mang hấn theo bên mình để quản giáo hấn cho tốt.

Ngọc Sương cắn nhẹ môi, khó nén được nỗi thất vọng trong lòng, tên xấu đó, ta ở bên ngoài thì hấn không đến thăm ta, ta trở về, hấn lại phải đi, cái đồ nhẫn tâm.

Nhị tiểu thư thở dài:

- Tỷ tỷ, tỷ và Lâm Tam cùng đi, trên đường phải cẩn thận, không được để cho người khác khi dễ tỷ, cũng đừng để Lâm Tam khi dễ.

Đại tiểu thư cười khê nói:

- Khi dễ ta? Thách hấn cũng không dám.

Nói lời đó, bản thân nàng cũng có chút đỏ mặt, lần trước không phải chính là đã bị hấn khi dễ rồi ư.

Hai tỷ muội trò chuyện một hồi, Đại tiểu thư đuổi mình, cười nói:

- Chờ tỷ thay đổi xiêm y, rồi nói chuyện tiếp với muội.”

Trong khi nói, nàng liền đi tới trước bình phong, cởi áo khoác trên người, sau đó đi thẳng vào bên trong. Nhị tiểu thư muốn ngăn thì đã không kịp, trong lòng vừa sợ vừa lo, không biết làm thế nào cho tốt.

*Tây Sương chi lang: chỉ thư sinh Trương Quân Thụy trong điển cổ Tây Sương ký.

**Nguyên văn là câu “Phi lễ vật thị”- Nghĩa là: không được nhìn cái gì không phù hợp với lễ giáo.

Xuất xứ của nó là: Nhan Uyên là đệ tử nhập thất của Khổng Tử. Có một lần ông đã thỉnh giáo Khổng Tử hàm nghĩa của “Nhân”, Khổng tử bảo: “Bắt mình theo lễ là Nhân”. Nhan Uyên lại hỏi cách làm cụ thể để bắt mình theo lễ. Khổng Tử đáp: “Phi lễ vật thị, phi lễ vật thính, Phi lễ vật ngôn, phi lễ vật động” (Luận ngữ - Nhan Uyên)

100. Chương 98 : Đêm Tối Thưởng Hoa

Hắn chính là đang nghĩ làm thế nào để đối phó, bỗng nghe từ bên ngoài truyền đến một tiếng gọi:

- Ngọc Nhược, Ngọc Sương, các con đều ở đây phải không ?

Nghe thanh âm thì đúng là Tiêu phu nhân, Tiêu Ngọc Nhược vội vàng mặc thêm áo, nhẹ nhàng nói:

- Nương thân, chúng con đều ở đây.

Nàng không kịp thay xiêm y, vội vàng chạy đến mở cửa phòng.

Lâm Văn Vinh lau mồ hôi trán, thầm than may mắn may mắn. Tiêu phu nhân tự nhiên lại cứu mạng mình.

Tiêu phu nhân vừa mới tắm rửa, trên tóc còn chưa khô, trên mặt còn vương chút hơi nóng ửng đỏ, vừa đi vào phòng, đã thấy tỷ muội hai người đều ở đây, bà liền tiến đến giữ chặt hai chị em :

- Hai nha đầu các người, đều ở chỗ này sao.

Đại tiểu thư gật đầu:

- Nương thân, ngày mai con phải đi Hàng Châu, nên muốn cùng ngọc Sương nói chuyện

Nhị tiểu thư cũng nhào vào lòng mẫu thân nói :

- Nương thân, con cũng muốn đi Hàng Châu.

Tiêu phu nhân yêu thương véo cái mũi của con gái :

- Làm loạn, tỷ tỷ của con đi là vì chính sự, con đi làm cái gì ?

Tiêu Ngọc Sương khẽ nói :

- Con cũng là vì chính sự mà, con muốn học làm kinh doanh, thay tỷ tỷ giúp nương thân đỡ lo âu.

Phu nhân hòa Đại tiểu thư đều phì cười, Tiêu Ngọc Nhược nhẹ nhàng nói:

- Muội tuổi còn nhỏ, đợi thêm một hai năm, tỷ tỷ sẽ dạy cho được không? Việc này để nói sau, muội bây giờ còn phải lễ phật một tháng, lúc này mới được vài ngày, sao có thể không thành tâm như vậy?

Nhị tiểu thư ngẫm lại cũng cảm thấy như vậy, đã trước cửa phật đã hạ lời hứa, thì nhất định phải thực hiện, bèn thủ thỉ :

- Ta sẽ ở lại đây để tại đây chờ tỷ tỷ đã trở về. Bất quá, tỷ tỷ. Ta lần trước cùng người đã nói qua mấy việc, người cần phải nhớ rõ nghe.

Tiêu phu nhân ngạc nhiên hỏi:

- Ngọc sương, con cùng Ngọc Nhược đã nói sự tình gì vậy gì?

Đại tiểu thư nói:

- Nương thân, ngọc sương nói muốn đi cầu học."

Nhị tiểu thư cũng vội vàng tiếp lời:

- Đúng vậy. Nương thân, con nếu chỉ ở nhà, sẽ không học được gì cả, con nghĩ đi ra ngoài sẽ học được nhiều kiến thức, tương lai cũng giúp tỷ tỷ chia sẻ ưu lo.

Tiêu phu nhân lo lắng nói :

- Con là một nữ hài tử, một mình ra ngoài cầu học, ta như thế nào mà yên tâm được.

Tiêu ngọc nhược liền nói tiếp:

- Nương thân yên tâm đi. Đợi hết năm, con tiện phải lên phía bắc tới kinh thành để coi sóc việc làm ăn trên đó, đến lúc đó Ngọc Sương và con cùng đi. Con chiếu cố, tiện cho Ngọc Sương tại kinh thành học thêm nhiều thứ. Nương thân thấy như thế nào?"

Tiêu phu nhân thấy bọn tỷ muội hai người thật sự hòa thuận yêu thương nhau như vậy, lòng dạ thiệt khoan khoái, nhẹ giọng nói:

- Có Ngọc Nhược lo cho Ngọc Sương, ta cũng an tâm. Chỉ là cả hai đều đi kinh thành, ta một mình ở lại Kim Lăng, ta nếu nhớ các con, phải làm sao bây giờ ?

Một câu nói hai vị tiểu thư ánh mắt cùng bắt đầu đỏ hoe, hai tiểu thư nghẹn ngào:

- Nương thân cũng cùng chúng con cùng đi kinh thành nghe.

Phu nhân âu yếm nhìn hai đứa con gái:

- Nha đầu ngốc. Nếu tất cả cùng đi kinh thành, thì nhà ở Kim Lăng làm sao bây giờ? Các con có việc cần thì hãy đi đi, nương thân nếu rảnh rồi sẽ lên thăm các con.

Lâm văn vinh nghe mẫu tử ba người các nàng bên ngoài tâm sự chuyện nhà, hẳn tránh ở mặt sau bình phong thật cảm thấy khó chịu. Ngọc Sương nha đầu kia như thế nào lại nêu vấn đề kia ra, tựa như đã quên có ta ở đây. Chà, từ khi tán gái, cho tới bây giờ không chưa có bị qua như vậy, bị người ta ba mẹ con giam trong phòng mãi không đi, thật sự là bị ai.

Tiêu phu nhân thở dài:

- Ngọc nhược, sang năm con cũng đã hai mươi tuổi, , cũng nên lo lắng việc chung thân một chút đi.

Nhị tiểu thư lập tức vỗ tay cười nói:

- Hay lắm, chúng ta nên giúp tỷ tỷ tuyển một phu tể tốt nhất thiên hạ.

Tiêu ngọc nhược ngượng ngập:

- ương thân, việc này không vội, nữ nhân đâu chỉ lo lắng mỗi việc này.

Tiêu phu nhân thở dài:

- Ngọc nhược, con từ năm mười bốn tuổi đã bắt đầu đi theo ta học cách làm ăn. Đã mất bao nhiêu năm, cũng thật khổ cho con, việc chung thân này, vạn vạn lần không thể lại chậm trễ .

Đại tiểu thư khổ sở nói:

- Nương thân, vì giúp Tiêu gia phát triển, cho dù có chậm trễ vài năm, con cũng không oán trách hối hận đâu.

Tiêu phu nhân liếc nhìn nàng:

- Ngọc nhược, con nói cho nương thân, người đã có ý trung nhân chưa ?

Tiêu ngọc nhược mặt đỏ lên :

- Con thân mang nhiều trọng trách kinh doanh, việc này thật tình còn chưa có nghĩ đến.

Tiêu phu nhân lại than:

- Con năm nay tuổi cũng không còn nhỏ, việc này cũng nên nghĩ sớm đi. Ta từng nhìn qua vị Đào công tử kia, phẩm mạo cũng không tồi, vốn tưởng con cũng để mắt tới hắn. Bây giờ xem ra, người đối với hắn tựa hồ không có cảm tình. Trong số công tử thế gia trong Kim Lăng thành, ta cũng đều biết qua, nhưng tìm không thấy nhân tuyển thích hợp. Sau khi vào kinh, người cần phải tự mình lưu tâm, để ý , nếu là gặp gỡ được ý trung nhân, vạn vạn lần chớ có bỏ qua. Người đàn bà khi còn sống, muốn tìm một người ưng ý, là thật không dễ dàng đâu!

Đại tiểu thư đỏ mặt:

- Nương thân, người không cần lo lắng, người xem con có phải giống như là người không lấy được chồng không ?

Phu nhân cảm thán:

- Không phải ta nghĩ rằng con không xuất giá được, đúng hơn chỉ là lo lắng con không cưới được người tốt. Ngọc Nhược, nghe nương thân nói một câu, không thể vì công việc của Tiêu gia, mà bỏ qua hạnh phúc cả đời của chính mình. Nếu là như vậy, nương thân vĩnh viễn trong lòng sẽ không yên.

Tiêu phu nhân cũng biết rõ tâm tư của nữ nhân, Đại tiểu thư cái gì cũng tốt, chỉ là quá chú tâm cho sự nghiệp, vì công việc của Tiêu gia, cái gì cũng có thể hy sinh, chỉ mới ngần tuổi này mà đã trở thành người quan trọng nhất của Tiêu gia. Nữ nhân mà chỉ có ý niệm này trong đầu cuối cùng sẽ hại cả đời mình.

Đại tiểu thư khẽ “vâng” một tiếng, cúi đầu cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Tiêu phu nhân hai mắt đỏ hoe, bùi ngùi than thở:

- Cũng là Tiêu gia chúng ta mệnh khổ, không có được một đứa con trai. Nếu mà có một người đàn ông, nơi này cần gì đến đàn bà chúng ta ra mặt, Ngọc Nhược người cũng sẽ an tâm mà làm một tiểu thư, thoải mái lựa chọn một tấm chồng tốt, đâu có nhiều tâm sự phiền não như bây giờ.

Tiêu phu nhân thủ tiết nhiều năm, một mình nuôi hai nữ nhân khôn lớn, trong thời gian đó cũng trải qua không biết bao nhiêu tủi cực. Lúc này bồi hồi nghĩ lại có một chút đau xót, nước mắt cứ thế rơi rớt như mưa.

Đại tiểu thư nhìn mẫu thân rơi lệ, nhớ tới mấy năm nay lúc nào trong tâm cũng toan tính, cũng ôm lấy mẫu thân khóc rầm rức. Nhị tiểu thư tuy là tuổi còn trẻ, song cũng yêu thương mẫu thân và tỷ tỷ, mẫu nữ ba người ôm nhau cùng khóc.

Lâm văn vinh tại đứng tại chỗ nghe ba người đàn bà “hu hu” khóc, nhin không được lác đầu, đàn bà thật là phiền toái, nghĩ lại một chút chuyện cũ, mười thì có chín là thống khổ. Nhân sanh sinh ra là phải chịu khổ, có ai thoát được đâu ? Bộ tưởng rằng gian khổ, nếu là đàn ông thì không phải gánh vác ?

Hắn cảm thán một hồi, ngẫm lại bên ba nữ tử Tiêu gia ở bên ngoài. Đúng là có chút đáng thương, cô nữ quả mẫu, vừa phải kinh doanh, vừa phải chiếu cố cho cả một đại gia đình, là thật không dễ dàng.

Rốt cuộc thì Tiêu phu nhân cũng đã trải qua nhiều thâm niên, sau một lát đã dừng khóc, nhìn hai nữ nhi nói:

- Ngọc Nhược, Ngọc Sương, các con cũng chớ khóc nữa, chỉ để cho hạ nhân thấy làm trò cười.

Nói đến hạ nhân. Tiêu Ngọc Sương nhất thời nhớ tới, phía sau bình phong còn có một Lâm Tam, nói như vậy, cảnh mẹ con mình ba người ôm nhau khóc, tất cả đều rơi cả vào trong tai hắn sao? Bất quá hắn không tính là ngoại nhân, Nhị tiểu thư ngọt ngào thăm nghĩ.

Ngọc nhược, gần đây việc làm ăn tiến triển như thế nào? Tiêu phu nhân hỏi.

Đại tiểu thư gật gật đầu nói:

- Kinh doanh vãi vốc trong tháng này cả lượng tiêu thụ lẫn lợi nhuận đều giảm nhẹ. nhưng chúng ta trước mắt sẽ từ từ đổi phương hướng kinh doanh, cho nên ảnh hưởng không tính là quá lớn. Chúng ta đang tiếp thị cho nội y, hiện tại là tại Kim Lăng thành, các tiểu thư, thái thái bắt đầu quan tâm, vừa mới trông đã rất có hứng thú. Còn về nước hoa kia cũng không cần phải nói vừa mới tung ra đã bán hết sạch, còn được đặt hàng trước cả hai tháng . Mấy ngày trước đây vừa mới chào bán xà phòng, phản hồi cũng rất tốt. Trước mắt phúc bá bọn họ đang làm thiết bị với công thưởng, sẽ nhanh chóng đưa vào sản xuất chính thức.

Tiêu phu nhân gật gật đầu:

- Cái tên Lâm Tam kia, đúng là nhân tài.

Tiêu Ngọc Sương thấy mẹ khen ngợi Lâm Tam, nhất thời mặt mày hớn hờ:

- Đúng mà, đúng mà! Nương thân, con đã sớm nói qua hắn là người tài .

Phu nhân ý vị thâm sâu liếc nhìn nhị tiểu thư, thở dài:

- Chỉ tiếc lại là một hạ nhân.

Đại tiểu thư cũng nói:

- Tên Lâm Tam ý nghĩ linh hoạt, ăn nói hơn người. Cơ trí dũng cảm, dám làm dám chịu, quả thật không đơn giản. Tiêu gia chúng ta lần này có thể khởi tử hồi sinh, công của hắn là rất lớn.

Lâm Văn Vinh phía sau bình phong nghe được thầm thấy thật sảng khoái. Chà, đây là nói ta sao, tiểu nữ này như thế nào lại trong chốc lát là biến giọng, lần trước gặp còn nói ta liến thoắng ba hoa, bây giờ khước biến thành ăn nói hơn người .

Phu nhân gật đầu:

- Quả thật như thế, nhân tài như vậy, chúng ta ngàn vạn lần phải lưu giữ . Chút nữa quên, hắn chỉ cùng chúng ta ký khế ước một năm.

Nhị tiểu thư cắn răng nói:

- Nương thân, nếu các người muốn Lâm Tam vĩnh viễn ở lại nhà chúng ta, con nghĩ hắn sẽ nguyện ý thôi.

Tiểu nha đầu này, bộ dễ ăn vậy sao, lời này không thể tùy tiện thốt nghe, ta khi nào đã nói qua nguyện ý vĩnh viễn ở lại Tiêu gia ? Ta là muốn đem lấy người về Lâm gia của ta kia.

Tiêu ngọc nhược nói tiếp:

- Lâm Tam quả có chút tài hoa, bất quá người này có chút quá tự kiêu, thiết không thể nhượng để hắn quá đắc ý, phải chấn chỉnh, chấn chỉnh hắn cẩn thận mới được. Phu nhân cười nói:

- Ngọc Nhược, con lần này cùng tên Lâm Tam kia đến Hàng Châu, tiện nên chỉ bảo hắn một chút . Tiêu gia ta khó mà có một người tài như vậy, nếu được dạy tốt, đối với con cũng là một đại trợ thủ.

Lâm văn vinh nghe được trong lòng thầm than: “Ta mà là người vô dụng vậy sao? Để Tiêu Ngọc Nhược dạy ta, không bằng để ta giáo huấn cô ta còn hơn! ”

Tiêu phu nhân lại tiếp:

- Ngọc nhược, con cần phải đối xử tốt với Lâm Tam , chớ để lại như trước kia cùng hắn đấu khẩu.

Đại tiểu thư trên mặt đỏ lên:

Con đâu có cùng hắn đấu khẩu, chỉ là kẻ đó quá xấu xa luôn làm cho người ta ghét.

Phu nhân nói:

Con đối xử với mọi người đều là bình đạm, như thế nào đối Lâm Tam này lại luôn bảo thủ vậy. Ta nhìn Lâm Tam điểm này so với con kém chế tốt hơn. Vậy mới thấy bất luận kẻ nào mà da mặt dày, thì ai cũng không sợ, ta cũng chưa thấy hắn chịu thiệt dưới tay ai.

Lâm văn vinh nghe được vẻ đầu tiên rất đắc ý, nghe được phần sau cũng đôi chút ảm ức, ta đây là loại da mặt dày sao ? ta đây là người nhân hòa, là tài năng, đàn bà các người, thật sự là kiến thức hẹp hòi.

Đại tiểu thư nhớ tới khuôn mặt Lâm Tam, cũng nhịn không được bật cười:

- Ta thấy da mặt hắn đúng dày không ai bì được. Người như hắn, da mặt đã dày thế mà lá gan cũng chẳng biết có phải là gan báo không nữa. Hôm nay ngay cả công tử của phủ doãn mà hắn còn dám đánh nữa.

Phu nhân nghe xong cả kinh:

- Có việc này sao?

Cả Nhị tiểu thư cũng chấn động.

Đại tiểu thư đem sự tình hôm nay giảng một lần, Tiêu Ngọc Sương thở dài:

- Tỷ tỷ, lâm tam nói không có việc gì, vậy tức là không có việc gì, hắn là loại người xưa nay chưa lấy việc trọng đại ra đùa. không có nắm chắc trong tay, hắn sẽ không hứa bừa đâu.

Tri kỷ! này tiểu nha đầu, Lâm Văn Vinh nghe cả đêm, cuối cùng chỉ có những lời này là hợp ý , thật hận không được đem tiểu nha đầu này ôm chặt vào trong lòng hôn luôn mười cái.

Đại tiểu thư cũng gật gù nói:

- Hấn là người, mặc dù hơi độc mồm nhưng không phải là kẻ hành sự lỗ mãng. Ta nghe nói hấn cùng phủ Tổng đốc Lạc đại nhân và cả công tử, tiểu thư nhà đó đều có giao tình, tự nhiên không phải là kẻ ngốc. Nhưng nhà chúng ta không thể để hấn lại tiếp tục ngạo mạn, nhân cơ hội này, phải quản giáo hấn thật tốt.

Nguyên lai Đại tiểu thư này đã có chủ ý, Lâm Văn Vinh xem như đã hoàn toàn hiểu được, tiểu nữ kia đúng là nhân cơ hội này lấy cớ để kiểm chế hấn. Hừ, ta mà dễ bị chèn ép vậy sao? ta làm sao không nghĩ, không hiểu được, đúng là muốn bị đánh mà, sẽ phải đánh vào mông mới được. Lâm văn vinh tỏ vẻ vô tội thẳm nghĩ.

Phu nhân mỉm cười:

- Lần này, con nên quản hấn cho tốt nghe. Bất quá đừng làm quá, hấn là người không ưa cứng .

Đại tiểu thư gật đầu:

- Nữ nhi nhớ kỹ, con sẽ dạy hấn thật tốt .

Lâm văn vinh nghe được vừa tức giận vừa buồn cười. ta ưa mềm ư? ta như thế nào cho tới bây giờ không biết sao. Đúng là mẹ nào con nấy, phu nhân này cùng Đại tiểu thư đều giống nhau, đều là kẻ âm mưu thủ đoạn thâm hiểm mà.

Mẹ con ba người lại một phen rôm rả, rồi phu nhân cùng Đại tiểu thư đến phòng của mình, bàn tiếp về chuyến đi ngày mai đến Hàng Châu.

Nhị tiểu thư bủ môi gọi hấn đi ra,:

- Hay chưa! hôm nay sự tình của nhà chúng ta, tất cả đều bị người nghe hết.

- Không có, không có! chỉ nghe một nửa mà thôi.

Lâm văn vinh cười ha hả.

Trong phòng hoàn lưu lại đầy mùi nước hoa hồng, Lâm Văn Vinh hít một hơi thật sâu, thích thú thưởng thức mùi hương hoa nồng đượm này, không biết là do Đại tiểu thư hay là phu nhân đây?

- Không được đem chuyện đêm nay nói cho người khác nghe chưa!

Nhị tiểu thư dặn dò.

- Còn nữa, chàng nhất định phải giúp tỷ tỷ cho thật tốt, không được khi dễ ta, cũng không được khi dễ tỷ ấy.

Tiểu nha đầu lên giọng nói.

Lâm văn vinh ra vẻ vô tội:

- Nếu cô ấy khi dễ ta thì làm sao bây giờ, nàng cũng biết, ta là người rất dễ dàng bị người khác coi thường mà.

Tiêu Ngọc Sương nói:

Thế nào mà tỷ ấy lại khi phụ chàng được. Dù sao cũng là tỷ tỷ của ta, đối với ta rất tốt, chàng đừng bắt nạt tỷ tỷ nghe, chàng cùng với ta là...là...là ... chuyện đó! Dù gì chàng cũng đâu để tỷ tỷ khi dễ!

Rắc rối quá, tiểu nữ nghĩ ra lý do thật là kỳ quái.

Nhị tiểu thư lên giọng một hồi, đột nhiên lại bắt đầu ôn nhu, lôi kéo hấn lại khề thủ thủ :

- Lâm Tam, khi chàng ra ngoài kia, có hay nhớ đến ta không?

- Chỉ một chuyện khiến ta nhớ đến nàng...

Lâm văn vinh cười nói.

Nhị tiểu thư mắt đỏ lên, mũi sụt sịt, đang muốn phát tiết thì chợt nghe hấn nói tiếp:

- Là mỗi khi hít thở.

- Đáng ghét! Thật là đáng ghét!

Nhị tiểu thư ruốt cuộc nước mắt cũng rơi xuống nhưng lại hoan hỉ lạ thường:

- Chàng xấu xa quá! Cứ chọc ta hoài!

Nàng khẽ ghen ngào, rồi đột nhiên nhẹ thở dài, đôi lông mi cong dài còn vương chút nước mắt, ôn nhu nói:

- Có những lời này của chàng, ta dù có chết cũng cam tâm . Chàng đúng là kẻ xấu chuyên hại người mà, nếu là ta mà chết đi, chỉ có thể vì nhớ tới chàng mà chết.

Lâm Văn Vinh có chút mê muội, nha đầu này rốt cuộc đọc qua bao nhiêu bao nhiêu tiểu thuyết tình cảm vậy, sao nói vài câu lại làm lão tử cảm động quá. Trời ạ, sau chừng đó thời gian mới biết tiểu nữ này mới là mưu mô nhất.

Cùng Nhị tiểu thư chưa nói được mấy câu, Ngọc Sương lo lắng tỷ tỷ quay lại, không ngừng thúc giục lâm văn vinh rời đi. Đêm nay, “Tây Sương chi lang” này , đúng là hữu danh vô thực, Lâm Văn Vinh thầm tiếc nuối, nhìn Nhị tiểu thư mặt đẹp như họa, đang bối rối ngượng ngùng, liền nhẹ hôn lên đôi môi nhỏ nhắn của nàng.

Nhị tiểu thư vừa vui vừa thẹn, đưa hân niện ra ngoài cửa xong liền chạy nhanh vào khoá cửa phòng, trong lòng trống ngực đánh từng hồi không ngừng, Cảm thấy người này sao thật đáng ghét, chẳng có chỗ nào tốt đẹp, xấu từ trong ra ngoài.

Lần này hôn được cô gái nhỏ này, Lâm Văn Vinh trong lòng đắc ý không kể xiết, đêm tối thưởng hoa, tư vị quả thật sự là cực kỳ vi diệu. Hân luyện tiếc nhìn sương phòng kia, lén lét lút lút lên ra khỏi cửa viện.

Lâm Văn Vinh thân ảnh vừa biến mất khỏi cánh cửa, Đại tiểu thư đã không biết từ nơi nào đi tới, nhìn hân bóng lưng hùng hăng dặm chân:

- Vô sỉ, bại hoại, hạ lưu ...!

101. Chương 99: Oan Gia Ngổ Hệp

- Lâm Tam, dậy mau!

Lâm Văn Vinh mơ mơ màng màng mở mắt, nghe thanh âm tựa hồ như của Đại tiểu thư, trong lòng liền buồn bực, nha đầu kia, đi sớm như vậy để làm chi, không sợ bị thâm như mắt gấu mèo sao?

- Lâm Tam, dậy nhanh lên, chúng ta phải xuất phát.

Tiếng của Đại tiểu thư từ bên ngoài truyền đến.

Lâm Văn Vinh không còn cách nào khác đành phải ngồi dậy mặc quần áo. Lúc ra ngoài mở cửa mới thấy ánh sáng le lói của sao Mai báo hiệu buổi hừng đông, còn hơn một canh giờ nữa trời mới sáng.

Đại tiểu thư y phục đã sớm chỉnh chu, khoác một tấm áo choàng dài. Khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ửng hồng trong gió lạnh mùa đông, nàng đứng ở ngoài cửa phòng lờ mờ hân:

- Biết ngươi vẫn còn ngủ mà. Nhanh tỉnh dậy, chúng ta phải lên đường.

Ngáp dài một cái, Lâm Văn Vinh nói giọng uể oải:

- Đại tiểu thư, lúc này vẫn là giờ ngủ mà, có cần gấp như vậy không?

Tiêu Ngọc Nhược hừ một tiếng:

- Quảng đường từ đây đến Hàng Châu dài vài trăm dặm, nếu không sớm khởi hành, đến khi nào mới tới nơi? Người đứng là kẻ lười biếng, chỉ toàn viện cớ thôi, lần sau ta tiện thể đem theo chiêng trống gõ bên tai ngươi, để xem ngươi ngủ thế nào mà ngủ.

Lâm Văn Vinh thầm nghĩ, giỏi thì đến đây, người muốn quần áo ta ư, hắc hắc, tiểu nữ này thật quá xem thường lão tử. Hân lấy nước lạnh rửa mặt rồi nhanh chóng làm mấy việc cá nhân lật vạt. Khí trời đã là dần trở lạnh, cần phải mang theo một ít đồ ấm để cùng đi với Tiêu Ngọc Nhược.

Thấy hấn động tác nhanh nhẹn gọn gẽ, sắc mặt Đại tiểu thư cũng dần ra một chút, nàng nói:

- Từ nay về sau đừng có như vậy, ta đâu có muốn thúc giục người!

Lâm Văn Vinh thầm nghĩ, người mà không đến lão tử lại chẳng thoải mái ngủ một mạch đến sáng ấy.

Vừa bước ra khỏi cửa, thoáng thấy tình hình bên ngoài, Lâm Văn Vinh chợt có chút xấu hổ. Không chỉ có thêm Tiêu phu nhân mà cả Tiêu Ngọc Sương cũng đang đứng đó, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ửng hồng, rõ ràng đã đợi một đoạn thời gian. Nhị tiểu thư thấy hấn liền nở nụ cười ngọt ngào, khiến Lâm Văn Vinh trong lòng bỗng thấy ấm áp.

Lão tử đúng là tên trộm giới nhất trong giới gia đình ở thời đại này, Lâm Văn Vinh hắc hắc cười thầm vài tiếng, tiến ra phía trước nói:

- Phu nhân và Nhị tiểu thư dậy sớm a!

Tiêu phu nhân gật đầu mỉm cười:

- Lâm Tam, đêm qua ngủ có ngon giấc không? Hôm nay nếu không lên đường sớm thì sẽ chẳng vội đánh thức người như vậy.

Phu nhân bà nói nói những lời thật sự là quan tâm a! Lâm Văn Vinh dấu biết rõ đây là thủ đoạn để lung lạc mình, nhưng dù sao lời nói của bà ta nghe cũng rất lọt tai, không giống như những kẻ giả dối khác.

- Đa tạ phu nhân quan tâm. Đêm qua ta ngủ rất tốt!

Lâm Văn Vinh cảm kích đáp.

Tiêu phu nhân gật đầu nói tiếp:

- Ngọc Nhược chỉ là một nữ tử, lần này lên đường đi Hàng Châu một mình không tiện, người cần phải để tâm nhiều hơn.

Lâm Văn Vinh lập tức thể hiện công phu võ mông ngựa:

- Không dám, không dám! Có Đại tiểu thư anh minh chủ trì, chuyến đi lần này tất nhiên là thông suốt không trở ngại gì đâu, sẽ thuận lợi bình an thôi.

Nhị tiểu thư mỉm cười nhìn hấn, đôi môi đỏ mọng mấp máy, tựa như muốn nói điều gì đó, nhưng lại ngại sự hiện diện của mẫu thân và tỷ tỷ nên không biết làm sao để mở miệng.

Thấy nhân mã đều đã sẵn sàng đứng như dự tính, Tiêu Ngọc Nhược liền nói với mẹ:

- Nương thân, người cùng Ngọc Sương hãy trở về nghỉ ngơi, con phải đi đây!

Vội vàng đi lên vài bước, Tiêu Ngọc Sương nắm chặt lấy tay chị:

- Tỷ tỷ đi đường cẩn thận nhé!

Tiêu Ngọc Nhược mỉm cười gật đầu. Nhị tiểu thư lại quay đầu nhìn Lâm Văn Vinh nói khẽ:

- Lâm Tam, người...cũng bảo trọng!

- Đa tạ Nhị tiểu thư!

Thần sắc như bị quỷ thần xui khiến, Lâm Văn Vinh tiến tới vài bước, đang muốn nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng thì đã thấy Đại tiểu thư chen thân đứng trước em gái:

- Lâm Tam, người chuẩn bị đầy đủ mọi thứ rồi chứ?

Nhìn thấy ánh mắt Đại tiểu thư hiện lên vẻ giáo hoạt, Lâm Văn Vinh trong lòng cảm tức, nha đầu người cố ý phá hỏng sự của ta, được, một ngày nào đó, ta cũng phải phá lại chuyện tốt của người.

- Ô, chuẩn bị tốt rồi. Còn nữa, Nhị tiểu thư, việc niệm kinh Phật của nàng vẫn tốt chứ? Linh Ẩn Tự bên bờ Tây Hồ ở Hàng Châu nghe nói là một đại miếu nổi danh, nếu có thể ta sẽ đi tìm cho nàng hai bản kinh Phật tốt nhất, chẳng biết có cần một bản tranh minh họa kèm theo không?

Nhị tiểu thư che cái miệng nhỏ nhắn cười thầm, “Tên xấu xa này, kinh Phật thì nơi nào mà chả giống nhau, đâu có phân biệt loại tốt loại xấu chứ? Người tướng mình có thể vẽ cả quyển sách sao? Lại còn cái gì mà tranh minh họa, rõ ràng là tìm cớ cùng ta nói chuyện”.

Thấy gương mặt chị mình thoáng vẻ khó chịu, Tiêu Ngọc Sương vội đáp:

- Không cần! Dọc đường người cứ chăm sóc tỷ tỷ thật tốt là được. Còn nữa, người cũng phải lưu tâm chu toàn cho chính mình, chớ có gây chuyện mà sinh họa. Trở về sớm một chút...

Nói đến đoạn sau, thanh âm đã nghẹn ngào không thốt nên lời.

Tiêu phu nhân đứng xa nên không nghe thấy, nhưng Đại tiểu thư cùng Lâm Văn Vinh lại ở quá gần. Nhìn cái tên Lâm Tam mặt mày hớn hở, Đại tiểu thư hừ thầm một tiếng rồi nói:

- Vậy được rồi, chúng ta mau khởi hành thôi!

Nói xong liền xoay người bước đi.

Nhân cơ hội giúp tỷ tỷ lên xe, Tiêu Ngọc Sương đã kịp lén đưa cho cái gã Lâm Tam kia một mảnh giấy đã vo tròn. Lâm Văn Vinh vội vàng giữ lại trong tay. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhị tiểu thư đỏ bừng, nàng lạng lẽ liếc nhìn hắn rồi tắt tả quay lui.

Lâm Văn Vinh vô cùng cao hứng! Ngọc Sương nha đầu kia, ngay cả cái trò lén trao mật thư mà cũng học được, thật sự là càng ngày càng mê người mà.

Đại tiểu thư vừa lên xe liền vén rèm cửa, quay về phía về mẫu thân cùng muội muội vẫy tay:

- Nương thân, Ngọc Sương, các người mau trở về thôi, chỉ vài ngày nữa chúng ta đã trở về rồi.

Tiêu phu nhân gật đầu:

- Con cũng đừng có lưu luyến nữa!

Nhị tiểu thư hướng về phía xe ngựa vẫy tay, liền thấy cái tên xấu xa kia đã lấp ló ngoác miệng cười vẫy tay chào lại. Gương mặt nàng thoáng đỏ lên, trong lòng vừa thẹn thùng vừa lo lắng, liền sà vào lòng mẫu thân, lệ châu tràn ra hai khóe mắt.

Lâm Văn Vinh xoay người điều khiển hắc mã. Lần này theo Đại tiểu thư đến Hàng Châu ngoại trừ hắn ra còn có hai gia đình và một nha đầu. Cô nàng này đương nhiên là ở cùng trong xe với Đại tiểu thư. Còn hai gia đình kia đều là người quen thuộc, một là tên giữ ngựa Tứ Đức, gã còn lại chính là tên Tiêu Phong ngày ngỗ.

Nguồn nguyên liệu cung cấp cho xưởng sản xuất nước hoa đang gặp vấn đề, mỗi tháng chỉ có thể làm ra hơn năm trăm bình. Tiêu Phong là một sư gia nên cũng có chút tay nghề trong việc này, còn Tứ Đức cùng vài người khác đã theo Phúc Bá từ khi lập ra xưởng sản xuất xà phòng, đối với Lâm Tam cũng không xa lạ. Lần này tuy đều do Đại tiểu thư tự mình chọn lựa người đi cùng nhưng lại rất quen thuộc với Lâm Tam. Cả hai đều biết tính toán, lại siêng năng, có họ đi theo cũng đỡ dần được nhiều việc.

Thấy ba người đều đã lên ngựa, Tiêu Ngọc Nhược liền vén rèm thò đầu ra khỏi ô cửa nói:

- Lâm Tam, lần này đến Hàng Châu, trừ ta ra thì người là đầu lĩnh, cần phải đối xử tử tế với bọn họ. Chớ gây chuyện thị phi mà phụ kỳ vọng của ta và phu nhân.

Tiểu nữ thật giáo hoạt a, cố ý đùn cho ta việc quản lý bọn kia, đẩy hết cho ta trách nhiệm, quả là đi một nước cờ vi diệu.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Tiêu huynh, Tứ Đức! Hai người hãy ngoan ngoãn theo ta, chớ có đi lạc nhé.

- Vâng, Tam ca!

Cả hai đồng thanh cung kính nói. Lâm Văn Vinh giờ đã là cao cấp gia đình, thân phận so với hai người bọn họ cao hơn không ít, tại Tiêu gia địa vị như mặt trời lúc chính ngọ, sợ rằng ngay cả Vương quân gia thấy hắn cũng phải cúi đầu chào một tiếng “Tam ca”.

Thấy tên xấu xa này cũng có chút uy nghiêm, Đại tiểu thư khẽ gật đầu nói:

- Cứ như vậy đi, các người phải hỗ trợ nhau nghe!

Ba người chia thành hai nhóm, Lâm Văn Vinh cùng Tiêu Phong cưỡi ngựa song song phía bên trái cỗ xe, Tứ Đức thì đi phía bên phải, đoàn người cùng tiến ra hướng ngoại thành.

Do kỹ thuật đã thành thục, Lâm Văn Vinh liền núp sau thân hình của Tiêu Phong để tránh khỏi tầm mắt của Đại tiểu thư, nhẹ nhàng mở mật thư Ngọc Sương vừa đưa, chỉ thấy mặt trên bên phải có một hàng chữ nhỏ duyên dáng:

“Đi nhanh về nhanh! Chờ chàng!”

Hắn gật đầu mỉm cười. Lời lẽ tuy ngắn nhưng đầy tình ý, cô bé Ngọc Sương này xem ra càng ngày càng nhu thuận a.

Lúc đoàn ngựa xe đi qua Thực Vi Tiên, Lâm Văn Vinh nhìn lên khuê phòng của Xảo Xảo ở phía xa xa, đã thấy ánh đèn lập lòe. Nha đầu này sao rời khỏi giường sớm như vậy? Trong lòng hắn chợt trào dâng niềm thương cảm, đang nghĩ đến việc cáo tội với Đại tiểu thư để đi thăm người yêu thì đã thấy dưới lầu Thực Vi Tiên một bóng dáng xinh đẹp tươi cười. Ngưng thần nhìn kỹ thì nhận ra đó chính là Xảo Xảo.

- Đại ca!

Thấy hắn từ xa, Xảo Xảo liền vội vã chạy tới.

Lâm Văn Vinh thoáng chần động, vội vàng xoay người nhảy xuống ngựa:

- Xảo Xảo, sao nàng lại đứng ở đó?

Khí trời đã dần quang đãng. Xảo Xảo mặc một chiếc áo có hoa nhỏ màu hồng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, giữ chặt tay Lâm Văn Vinh thủ thủ:

- Đại ca, là thiệp đợi chàng đi qua mà!

Lâm Văn Vinh nhẹ nhàng vuốt mái tóc còn đọng chút hơi sương của Xảo Xảo, sau đó giữ chặt bàn tay nhỏ bé của nàng nói:

- Nha đầu ngốc, sao ra đây làm gì?

Xảo Xảo cười e thẹn:

- Đêm qua Đại tiểu thư cho người đến nhắn là hôm nay sẽ cùng chàng đi Hàng Châu, nên thiệp chuẩn bị cho mọi người ít thức ăn.

Đúng lúc đó Tiêu Ngọc Nhược cũng từ trên xe bước xuống nói:

- Xảo Xảo, thật cảm ơn người!

Xảo Xảo cười ngọt ngào:

- Đại tiểu thư, người sao lại khách khí như vậy!

Dứt lời khẽ vẫy tay, liền có hai tiểu nhị của Thực Vi Tiên đem giỏ đồ ăn đặt lên xe ngựa.

Lấy ra một giỏ trúc, nàng nói với Lâm Văn Vinh:

- Đại ca, chỗ này là những món chàng thích ăn, sáng sớm hôm nay thiệp mới làm xong. Trên đường đi chàng chỉ hâm nóng một chút là có thể dùng được.

Cầm bàn tay nhỏ nhắn đang lạnh cóng của nàng, Lâm Văn Vinh cảm động nói:

- Xảo Xảo, từ nay về sau đừng thức khuya dậy sớm nghe. Ta đã nói qua với nàng rồi đấy, tuổi thanh xuân của phụ nữ vô cùng quan trọng, thức đêm như vậy đối với cơ thể nàng không tốt đâu, từ giờ đừng như thế nữa. Nghe lời đại ca nhé, bây giờ trở về nghỉ ngơi đi.

Xảo Xảo “vâng” một tiếng rồi cúi đầu nói:

- Đại ca, lần này đến Hàng Châu đường xá xa xôi, chàng hãy giữ gìn sức khỏe!

Lâm Văn Vinh âu yếm vuốt nhẹ gương mặt nàng:

- Nha đầu ngốc, chớ có mau nước mắt như vậy, đại ca chỉ đi vài ngày là trở về rồi. Hàng Châu kia gần ngay đây, đại ca đi ngựa, chỉ cần trú qua một đêm là có thể quay lại.

Gạt nhanh nước mắt, Xảo Xảo vội vàng căn dặn:

- Chàng chớ nên lo nghĩ chuyện đó. Trên đường xa không giống như lúc ở nhà, nhất định phải đi đứng thận trọng chớ nên hấp tấp.

Đại tiểu thư thấy hai người “chàng chàng thiếp thiếp” mãi liền sốt ruột dục:

- Giờ cũng không còn sớm, Lâm Tam, chúng ta cũng nên khởi hành thôi.

Lâm Văn Vinh thì thào:

- Đại tiểu thư đã trả tiền cho chỗ thức ăn này chưa?

Xảo Xảo đang buồn cũng phải phì cười:

- Đại ca sao lại tính toán như vậy?

Nhìn diện mạo tươi cười của Lâm Văn Vinh nàng mới hiểu ra rằng đại ca chỉ muốn làm cho mình vui vẻ. Xảo Xảo vừa vui vừa thẹn, cùng Lâm Văn Vinh nói chuyện không phải lần đầu tiên, nhưng mỗi lần đều có cảm mới lạ, mà lực của đại ca cũng không biết là tới mức nào nữa.

Lưu luyến chia tay với Xảo Xảo, thấy Đại tiểu thư có vẻ không vui, hắn cũng chẳng tiện nói chuyện. Bây giờ xem ra hết thấy đều là Đại tiểu thư cố ý an bài, nàng đặc biệt giúp hắn trước tiên gặp gỡ Xảo Xảo, thức ăn kia chỉ là cái cớ, cố ý đưa Xảo Xảo đến từ biệt, coi như là giữ cho Lâm Văn Vinh một chút thể diện. Như vậy là lão tử phải mang cái ơn này rồi, nha đầu này đúng là tính toán mưu mô mà!

Đi được một đoạn đã thấy tường thành trước mặt. Đến lúc tới gần thì thấy một đám công nhân ở phía xa xa giờ cao những ngọn đuốc. Bọn họ đang ở trên tường thành dán cái gì đó tựa hồ cáo thị.

Lâm Văn Vinh đưa mắt nhìn Tứ Đức, tiểu tử này lập tức hiểu ý liền giục ngựa tiến lên phía trước, nhưng trong chốc lát đã trở lại.

Đại tiểu thư cũng nhìn thấy chuyện đó, liền cất tiếng hỏi:

- Họ dán cáo thị gì vậy?

Tứ Đức cung kính :

- Bẩm Đại tiểu thư, bẩm Tam ca, đây là thông văn của Tổng đốc đại nhân.

“Hả?” Đại tiểu thư cảm thấy thật kỳ quái. Tổng đốc Lạc đại nhân rất ít xuất cáo kì, sao bữa nay lại vậy, chắc phải có đại sự gì đây.

Cả bọn liền tiến về phía trước để xem. Lâm Văn Vinh mở to mắt, cố tập trung nhìn bài tiểu tự bằng chữ phồn thể, mắt như muốn hoa lên. Xem đi xem lại vài lần cũng không tài nào hiểu nổi, hắn liền hỏi Tiêu Phong bên cạnh:

- Tiêu huynh, đêm qua ta ngủ không ngon nên mắt bây giờ cứ nhắm tít lại, người mau nói cho ta, Tổng đốc đại nhân ra cáo thị gì vậy?

Tiêu Phong trả lời:

- Là công bố về các thuế suất mới. Tổng đốc đại nhân viết “Vì khoản tiền dùng cho việc từ thiện cũng như xây nhà cửa tạo phúc cho bá tánh Giang Tô đã gần cạn. Dựa theo nguyên tắc có tiền giúp tiền, có sức góp sức, đặc biệt đối với Thanh Lâu hai bờ sông Tần Hoài, nay định ra Chính thu thuế và Hành nghiệp thuế. Các thanh lâu có thể đến nha môn đăng kí trong danh sách đóng thuế, sau đó sẽ được cấp môn bài chính thức để quang minh chính đại kinh doanh”.

Hay quá! Lão Lạc này thật nhanh tay. Tà mới góp ý việc ra gia tăng các loại thuế mà lão đã ứng dụng ngay được, còn biết kết hợp thêm nhiều loại thuế và thẻ chứng nhận cho phép làm ăn, đúng là nhất cử lưỡng tiện, vừa cho phép quản lí kinh doanh thanh lâu trong khuôn khổ luật pháp, lại thu được lợi lớn. Thanh lâu xưa nay vốn hoạt động lập lờ, triều đình tuy không có cho phép nhưng cũng chẳng cấm đoán, lão Lạc đặt ra điều lệ này sẽ khởi đầu cho một thay đổi lớn, biến nó thành một nghề được nha môn cấp giấy phép hoạt động để tiện thu thuế, đương nhiên qua đó việc kinh doanh thanh lâu cũng trở nên công khai hợp pháp. Từ lúc này, vì khoản lợi nhuận vô cùng to lớn, nên thuế ngạch có cao tới đâu bọn lão bản cũng phải cam tâm tình nguyện nộp đủ. Thủ đoạn này của lão Lạc thật quá cao minh!

Lâm Văn Vinh trong lòng cảm thán.

Lại nghe Tiêu Phong tiếp tục:

- Lạc đại nhân còn nói, ngài đã hạ lệnh cho Giang Tô đô chỉ huy sứ Trình đại nhân lập tức điều binh lính bắt tay vào tu sửa đê sông Trường Giang cùng với dân chúng toàn tỉnh, đồng thời đẩy mạnh việc quyên góp tiền tài, xuất lực để phòng lũ. Đây là thời khắc quan trọng nên quân dân Giang Tô phải đồng tâm hiệp lực cùng bảo vệ gia viên. Nếu có ai bất tuân hiệu lệnh, việc đó đồng thời là hủy diệt Kim Lăng, hủy diệt Giang Tô, chính là tội nhân thiên cổ.

Mặc dù giữa hai bên có bất hòa, nhưng Lạc Mẫn lại là quan lại cao cấp nhất ở đất Giang Tô, nên Trình Đức cũng phải chịu sự quản chế của lão. Lạc Mẫn trước tiên tạo sức ép dư luận, đá quả bóng về phía Trình Đức, đúng y như phương pháp hôm qua Lâm Văn Vinh đã truyền thụ.

Theo lý về làm ăn mà nói thì việc đặt thêm thuế sẽ gây cho thương nhân nhiều bất lợi. Việc kinh doanh thanh lâu tuy đối với Đại tiểu thư là điều ô nhục, nhưng nàng cũng ở trong giới kinh doanh, liền thở dài một hơi nói:

- Làm ăn đã không dễ dàng gì mà quan lại còn đặt thêm đủ thứ thuế, không biết tên cầu sư gia nào đề xuất ý tưởng này!

Lâm Văn Vinh trán đổ mồ hôi. Cầu đầu sư gia kia chả phải là lão tử sao, thật oan uổng thanh danh ta, hấn vội vàng biện giải:

- Đại tiểu thư, đúng là trong làm ăn thì ý nàng không sai, có điều sinh ý cũng chia lớn nhỏ, lợi nhuận mỗi loại cũng khác nhau. Như mức lợi nhuận to lớn trong việc kinh doanh thanh lâu thì khỏi cần phải bàn. Chưa kể việc kinh doanh này là dựa trên xương máu và nước mắt của phụ nữ, vì đồng tiền mà gieo biết bao đau khổ lên thân xác bọn họ, thật sự là một lỗi lầm. Vậy các khoản lợi nhuận đó về tay ai đây?

Thấy nàng lộ ra vẻ trầm tư, Lâm Văn Vinh lại nói tiếp:

- Việc thanh lâu tồn tại đương nhiên là cũng có lý do cả. Nói trắng ra, nó có thể sinh tồn được là do nhu cầu của con người. Việc này có ngăn cũng không được, vậy không bằng hãy cho nó hoạt động công khai, rồi đặt ra những quy định rõ ràng, đánh thuế nặng vào các khoản lợi nhuận khổng lồ đó. Như vậy vừa hạn chế sự phát triển của thanh lâu lại thu được một khoản thuế lớn, đúng là nhất cử lưỡng tiện, một mũi tên trúng hai chim, tại sao không làm?

Cái gì mà hạn chế sự phát triển, hoàn toàn chỉ là vẽ chuyện lừa gạt người. Có nhu cầu tức phải có nguồn cung cấp, đây là chân lý vĩnh hằng không bao giờ thay đổi, Việc đánh thuế thật nặng vào thanh lâu, kỳ thật đối với những tên chủ hút máu cũng không ảnh hưởng nhiều. Những khoảng thu này rồi sẽ được tính thêm vào hóa đơn cho khách hàng chi trả. Lâm Văn Vinh đương nhiên hiểu rất rõ việc đó.

Gái thanh lâu sẽ cao giá hơn trước, đến điều tử phải mất nhiều tiền hơn. Ai dám oán trách đây, thịt heo còn tăng giá được huống chi là nữ nhi lầu xanh? Càng cao giá lại càng có nhiều người giành giật, mà nam nhân thì mấy ai không ham thích vụ đó? Đây cũng chỉ vì phòng lũ mà lão tử có chút cố gắng thôi.

Đại tiểu thư liếc nhìn hấn:

- Lâm Tam, người vì Lạc đại nhân mà biện hộ, chủ ý đó là của người phải không?

- Làm sao có thể được? Ý tưởng thiên tài vậy, giỏi như ta cũng vô phương nghĩ đến. Ta đoán chừng Lạc đại nhân đã thỉnh đến đây một nhân vật thông minh đệ nhất thiên hạ mới có thể đưa ra một sáng kiến cải

cách như vậy.

Lâm Văn Vinh cười nói.

Đại tiểu thư hừ một tiếng không nói gì, đang chuẩn bị xuất môn thì nghe thấy tiếng vó ngựa truyền đến. Một nữ tử mặc công phục cười bạch mã phóng tới, uy phong lẫm liệt, hướng về đám quan sai hỏi:

- Các vị đại ca, nơi này đều dán xong hết rồi phải không?

Lâm Văn Vinh ngẩng đầu nhìn lại, té ra là Uyển Doanh tiểu nữ. Cô nàng là quan nhân trong Kim Lăng phủ, lần này đi phát bố cáo, tự nhiên cũng có liên quan một phần.

Thấy Uyển Doanh tựa hồ có chút hào hứng, đám quan sai kia liên tục gật đầu:

- Dán xong hết rồi!

Nhìn qua một chút, Uyển Doanh đang định xoay người rời đi, chợt thấy ngay trước cáo thị có bóng một hắc mã. Nàng lập tức nhìn kẻ đang cười bên trên, bắt gặp mắt chuột mày gian đang dòm mình cười nhạo. Đó chẳng phải là cái tên càn rỡ Lâm Tam sao?

102. Chương 100

Uyển Doanh thoáng lộ ra vẻ hoan hỉ, rồi nghiêng răng hét lớn:

- Các vị quan sai đại ca, nhanh tóm tên khâm phạm đang cười hắc mã Lâm Tam kia, đưa được hắn về đại nhân sẽ trọng thưởng .

Những cỗ khoái nghe Uyển Doanh nói xong, liền tất tốc hành động, vây lấy đoàn người Lâm Văn Vinh vào giữa, lớn tiếng nói:

- Lâm Tam, mau xuống ngựa chịu trói!

Lâm Văn Vinh hơi cười một tiếng, nhìn về phía Uyển Doanh:

- Uyển Doanh tiểu thư, sớm như thế này mà đã làm nhiệm vụ ư? Thật là khổ sở quá! Không hiểu vì sao các người lại bao vây bọn ta, có chuyện gì ư ?

Uyển Doanh cả giận nói :

- Lâm Tam, người hôm qua người đánh Hậu công tử, chính mắt ta nhìn thấy. Hôm nay nhân tiện bắt người, người còn gì để chối cãi nữa?

Lâm Văn Vinh mỉm cười:

- Uyển Doanh tiểu thư, quốc có quốc pháp, gia có gia quy. Người nếu muốn bắt ta thì đơn giản thôi, đưa công văn cho phép bắt người của phủ doãn đại nhân ra, khi ấy không cần các người ra tay ta cũng tự quy thuận.

Uyển Doanh có đôi chút bất ngờ, trầm nghĩ : “Sao tên Lâm Tam này lại biết điều này? hôm qua sau khi trở lại nha phủ, phủ doãn đại nhân thấy bộ dạng Hậu công tử như thế tự nhiên vô cùng tức giận. Nhưng sau buổi tối khi Lạc đại nhân tìm phủ doãn đại nhân bàn bạc, thái độ của phủ doãn đại nhân liền hoàn toàn thay đổi, sự tức giận dường như đã tan thành mây khói, chỉ nói Hậu công tử đánh người trước nên sự việc này không thể xử phạt. Đồng thời còn bảo việc này không thể hoàn toàn trách bọn họ, không được tìm Lâm Văn Vinh báo thù.”

Uyển Doanh không biết vì sao phủ doãn đại nhân lại có chuyển biến kì lạ như vậy, nhưng vì nàng quan tâm tới Hậu công tử nên trong lòng thực sự vô cùng tức giận. Sáng sớm hôm nay nhân gặp Lâm Tam cũng đã toại nguyện tâm sự của nàng, liền tiền trạm hậu tấu bắt giữ hắn.

Lâm Tam thấy bộ dạng nàng như thế, liền biết ngay Lạc lão sớm xử lý việc này, trong lòng không hề e ngại:

- Uyển Doanh tiểu thư, người đưa công văn ra đi.

Ánh mắt Uyển Doanh lấp lánh, lớn tiếng nói:

- Ta phụng mệnh đại nhân bắt người, người mau theo ta về nha môn, tới đó người sẽ thấy công văn.

Đại tiểu thư nghe thấy thanh âm của Uyển Doanh, từ trong xe ngựa thò đầu ra:

- Uyển Doanh tiểu thư, người cũng ở chỗ này sao ?

Uyển Doanh thấy Tiêu Ngọc Nhược liền kinh ngạc:

- Ngọc Nhược tỷ tỷ, tỷ cũng ở đây à? Sớm như vậy đã định đi đâu?

Uyển Doanh một lòng muốn thành toàn việc tốt giữa đại ca mình và Tiêu Ngọc Nhược nên ngày trước thường dâng bốc, lấy lòng đại tiểu thư. Nhưng hôm qua tên Lâm Tam kia làm bị thương Hậu công tử, trong lòng thật sự căm hận, nói tiếp:

- Ngọc Nhược tỷ tỷ, đợi ta bắt tên Lâm Tam này, sau đó sẽ nói chuyện với tỷ.

Thấy tiểu nữ này ” bên trọng, bên khinh”. Lâm Tam cười lạnh:

- Uyển Doanh tiểu thư nếu muốn bắt ta mà không có công văn cũng như hành động của bọn cướp đường, so với cường đạo có khác gì. Người cần phải nghĩ cho kỹ!

Uyển Doanh cắn môi, cả giận:

- Các vị đại ca, nhanh động thủ bắt Lâm Tam lại.

Vài vị quan sai tựa hồ rất muốn lấy lòng của Uyển Doanh, biết rõ nàng không có công văn nhưng cũng hùng hổ xông tới, hét lớn:

- Lâm Tam, nhanh nhanh xuống ngựa chịu tội .

Con bà nó, ta không phải là chim chóc nên cũng chẳng sợ cung nỏ của các người. Uyển Doanh tiểu thư, ta đã nhắc nhở người hơn một lần rồi, bây giờ người không có công văn yêu cầu bắt ta, vậy thì dùng cường đạo đối cường đạo, ta sẽ không khách khí nữa.

- Lớn mật, để lão tử lôi người xuống!

Một bộ khoái gần Lâm Văn Vinh tức giận chửi một câu, tiến đến định giật dây cương của Lâm Văn Vinh.

Lâm Văn Vinh đá hấn một cước nằm thẳng cẳng trên mặt đất, nói:

- Các người mới đúng là cường đạo, ta cũng không khách khí với bọn người nữa. Cho dù là Tổng đốc đại nhân đến đây, ta cũng bất tất phải sợ các người.

Bộ khoái môn ở Kim Lăng phủ này bình thường hay điều võ dương oai, chưa bao giờ phải chịu khi phụ như thế này, lập tức có người rút cương đao tiến lại. Uyển Doanh thấy đồng bọn có hành động như vậy, cũng hô vang một tiếng thúc bạch mã xông thẳng đến chỗ Lâm Văn Vinh định chém giết. Nàng thân hình mềm mại, kỹ thuật tinh thông nên phong thái cưỡi ngựa rất vững chắc bình ổn, đột nhiên vung ra một roi hung hăng nhắm vào mặt Lâm Văn Vinh đánh tới.

- Lâm Tam chú ý!

Đại tiểu thư ở trong xe ngựa hoảng sợ kêu to một tiếng

“Con mụ Uyển Doanh này cũng thật gian xảo mà”. Lâm Văn Vinh chửi thầm đồng thời cũng lùi lại phía sau. Hấn lúc này cũng đã thành thạo thuật cưỡi ngựa, lại có công phu đẩy mình, đối phó với những quan nhân này tự nhiên là cũng rất dễ dàng. Nhắm đúng thời thời cơ, hấn một chiêu phản thủ khống chế roi ngựa rồi tiện thể tóm luôn cánh tay nhỏ nhắn của Uyển Doanh khiến nàng ta sắc mặt đỏ bừng nhưng roi ngựa đã không thể động đậy.

- Người buông tay ra.

Uyển thanh tức giận.

Lâm văn vinh kéo mạnh cái roi da làm Uyển Doanh cảm thấy rát tay, không thể giữ chắc nữa, kêu lên một tiếng. Roi ngựa đã nằm trong tay Lâm Văn Vinh. Nàng lại nổi cơn tức giận, xoay tay rút ra thanh trường kiếm bên mình nhắm thẳng vào ngực hấn, hung hăng chém tới một kiếm.

Mẹ nó, nha đầu này thật độc ác mà. Tâm lí Lâm Văn Vinh đã bị kích động triệt để, nhanh chóng quay đầu ngựa, khó khăn lắm mới hóa giải một kiếm này. Rồi tung chân đá mạnh lên cần cổ của con bạch mã Uyển Doanh đang cười.

Bạch mã hí vang một tiếng dài lộ ra dã tính, hai vó trước nhấc bổng lên, muốn hất Uyển Doanh bay khỏi thân. Cũng may là Uyển Doanh kỹ thuật thành thục, nhanh chóng giữ chặt lấy dây cương, hai chân liền kẹp cứng vào bụng ngựa, không thì đã sớm ngã xuống. Dù vậy toàn thân nàng cũng một phen đổ mồ hôi lạnh.

Lâm Văn Vinh chớp đúng thời cơ vươn người ra một chiêu đoạt lấy trường kiếm vào tay, thuận thế bóp mạnh tay làm Uyển Doanh kêu toáng lên, cổ cánh tay đã bị hấn làm cho đỏ lên rồi. Hấn hừ một tiếng thả tay nàng ra, lui vài bước rồi quay đầu nhìn lại, sau đó đem trường kiếm đoạt được cắm sâu trên mặt đất, lạnh lùng nhìn Uyển Doanh.

Vài bộ khoái thấy Uyển Doanh chịu thiệt thòi dưới tay Lâm Văn Vinh tức khắc đều la lối, đao kiếm trong tay đều vung lên quát tháo:

- Tặc tử này dám chống cự lại, huynh đệ chúng ta cùng tiến lên bắt lấy hắn.

Uyển Doanh thấy nhiều đồng bọn giúp sức như thế liền lấy lại khí thế dữ tợn nắm chặt nắm đấm, sắc mặt đỏ bừng lên, khẽ kêu lên một tiếng đồng thời như một mũi tên thúc bạch mã vọt tới.

Thấy bọn chúng không biết tốt xấu như thế, Lâm Văn Vinh dù là người hiền lành cũng không thể nhịn được. Huống chi hắn vốn không phải là kẻ dễ bị hù dọa, chỉ cười hắc hắc, nói với Tứ Đức và Tiêu Phong:

- Bảo vệ Đại tiểu thư

Rồi liền thúc ngựa lao thẳng tới.

Cảm giác cười ngựa xông trận quả nhiên là tuyệt, uy phong lẫm liệt, sát khí đằng đằng, khó trách Uyển Doanh lại trông khác biệt như vậy. Lâm Văn Vinh tài cao gan lớn, thúc hắc mã hướng về phía Uyển Doanh. Vào lúc hai ngựa giao nhau, Uyển Doanh đã lựa ngay thời cơ, tính đúng khoảng cách dừng mãnh xuất một quyền nhắm thẳng vào mặt hắn hướng tới.

Lâm Văn Vinh hơi nghiêng người tránh quyền phong, thân thể hơi cúi xuống, hai tay vọt nhanh tới trước người nàng. Uyển Doanh chỉ cảm thấy thân thể bỗng nhiên nhẹ bẫng, ‘a’ một tiếng thét lên. Thân thể của nàng đột nhiên bay trên không, đã bị hai tay hắn ôm chặt vào eo, giống như một hài nhi bị treo trên không trung. Bạch mã của nàng đã chạy xa, mà ngay cả tay chân cũng không thể động thủ được.

- Thả ta ra, thả ta ra! Uyển Doanh liều mạng gào lớn. Là một tiểu cô nương, bị người khác ôm eo nên cảm giác rất lo lắng, tức giận khó mà tưởng tượng nổi. Nàng ‘a’ một tiếng kêu thảm thiết, hai chân cố gẩy mạnh, muốn đạp vào bụng con hắc mã này.

Con bà nó! Bị tóm rồi mà vẫn còn muốn ngang tàng. Lâm Văn Vinh hai tay dùng lực ấn vào eo nàng. Thân thể Uyển Doanh rốt cuộc cũng không thể vùng vẫy được nữa.

Lâm Văn Vinh treo ngược người nàng lên, hai tay giữ chặt lấy chân nàng, đảo đầu xuống dưới chân ở trên. Cái tư thế này quả thật đáng hổ thẹn. Uyển Doanh cảm thấy máu nóng dồn hết lên mặt.

- Tên ác tặc họ Lâm, Đào Uyển Doanh ta nếu không giết được người, ta không phải là người

Uyển Doanh oa oa khóc lớn.

Đại tiểu thư vội vàng kêu lên :

- Lâm Tam, người chớ để Uyển Doanh tiểu thư bị thương, nàng ta chỉ là một nữ hải tử.

“Nữ hải tử, mẹ nó, lúc cầm đao giết ta sao không nói đó là nữ hải tử”. Ánh mắt Lâm Văn Vinh đảo nhìn vòng vây những bộ khoái quanh mình cả giận nói :

- Các người còn muốn thử lại không.

- Người.. người dám đánh quan sai Chúng ta tuyệt sẽ không buông tha người

Một bộ khoái lớn gan nói.

- Quan sai ? Các người không có công văn, thậm chí còn muốn giết ta, đó chỉ là hành vi cường đạo, dù tới nhà môn, ta cũng không sợ người.

Lâm Văn Vinh bực tức.

Uyển Doanh bị Lâm Văn Vinh ôm lấy, liền nổi tính quật cường, cao giọng:

- Các vị đại ca, tên Lâm tam đầu tiên hành hung Hầu công tử, sau đó lại đánh người ở nha môn, người bình thường ở nơi này làm gì có lớn mật như vậy? Ta đoán hẳn cùng bọn bọn Bạch Liên giáo là một, mọi người mau bắt hắn rồi về bẩm báo cho đại nhân.

Nói Lâm Văn Vinh đánh tên họ Hầu kia còn được, bây giờ thậm chí còn nói hắn cấu kết cùng Bạch Liên Giáo, điều này chọc đến động đến nghịch lân*** của Lâm Văn Vinh. Nếu hành động trước đó của Uyển Doanh có thể dùng hai chữ hỗn đản để hình dung, thì lời này của nàng trần trụi chỉ toàn vu hại cùng bịa đặt.

Đại tiểu thư nghe xong cũng dùng dùng nổi giận lên tiếng:

- Uyển Doanh tiểu thư, ta cùng với Lâm Tam cùng trải qua sự việc ở Bạch Liên giáo. Ta lấy nhân cách ra đảm bảo hẳn tuyệt không phải là yêu nhân của Bạch Liên giáo. Nếu người vu hãm cho hắn, tức là nói đến ta, cũng đồng thời kết tội cho cả Tiêu gia. Người hôm nay không có công văn bắt người, lại vu hãm cho Tiêu gia ta, người thực sự cho thành Kim Lăng này không có vương pháp hay sao? Tiêu gia ta tuy so ra kém Đào gia của người, cũng không dễ bị bắt nạt thế này. Đào tiểu thư, người hôm nay quả thực đã giảng cho ta biết thế nào là công đạo đó. Nếu chúng ta không có giao tình thì ta đã tới phủ doãn trước mặt Tổng đốc đại nhân tố cáo, để đòi lại công bằng cho Tiêu gia ta.

Đại tiểu thư tựa hồ thực sự tức giận, điều đó làm cho Uyển Doanh tiểu thư ba lần bảy lượt khó xử ngượng nghịu. Khi này Uyển Doanh đã thực sự nói ra Lâm Tam cấu kết Bạch Liên giáo, người khác không biết Lâm Tam nhưng nàng biết rõ. Hiện tại ở Tiêu gia ngoài mẫu thân cùng muội muội ra, người làm cho nàng nể trọng cùng tin tưởng chính là Lâm Tam. Câu nói này của Đào Uyển Doanh không chỉ nhằm đúng Lâm Tam mà khinh miệt, càng miệt thị Tiêu gia, khiến Đại Tiểu thư không nhịn được lửa giận trong lòng.

Tiêu Ngọc Nhược lần này lời lẽ nặng nề, thần sắc lẫn ngữ khí không có một điểm lưu tình, nể mặt Uyển Doanh.

“Lời này nghe thật ám lòng a”, Lâm Văn Vinh hướng về Đại tiểu thư.

Nàng cũng bực bội liếc hắn: “Nếu như người không đánh Hậu công tử thì làm gì mà có sự tình này ?”

Đào Uyển Doanh tựa hồ ý thức được lời lẽ của mình không ổn, vội bào chữa:

- Ngọc Nhược tỷ tỷ, ta không phải có ý này ! hụ hụ...

Nàng ta bị Lâm Văn Vinh đốc ngược, huyết khí không đủ, nói chuyện cũng bắt đầu khó khăn.

Tiêu Ngọc Nhược nói với Lâm Văn Vinh:

- Lâm Tam, người thả nàng ra đi. Nếu nàng ta còn dám làm người khó xử, ta sẽ đích thân đến nha phủ mình oan cho người.

Thấy Đại tiểu thư đã ủng hộ mình như vậy cũng phải nể mặt mũi, Lâm Văn Vinh hai tay dùng sức nhắc Đào Uyển Doanh lên, xoay ngang đưa ra đưa xa cách thân hình hắn một khoảng để tỏ vẻ thực không có ý đồ xấu với cô ta.

Đào Uyển Doanh vội la lên:

- Lâm Tam, tên cấu tặc người mau buông ta ra. Ngọc Nhược tỷ tỷ, ta không phải có ý kia, ta không phải hoài nghi người cùng bọn với Bạch Liên giáo.

Đại tiểu thư phát phát tay nói:

- Uyển Doanh tiểu thư, việc này không cần nhắc lại, người hôm nay nghi ngờ Lâm Tam, đó là hoài nghi ta, hoài nghi Tiêu gia ta. Ta với người không còn chuyện gì để nói. Lâm Tam, mau thả cô ta ra.

Lâm Văn Vinh nói:

- Đại tiểu thư, nàng muốn ta buông cô ta ra như vậy ư ?

Đại tiểu thư gật gật đầu, Lâm Văn Vinh thật thà đáp:

- Biết rồi, vậy thì ta thả cô ta đây.

Hắn nói xong liền ôm ngang Đào Uyển Doanh, hai tay đột nhiên buông ra. Đào Uyển Doanh mất điểm tựa liền rớt thẳng xuống mặt đất, nàng kêu khẽ “ai da” một tiếng, kiêu đồn liền nở hoa. Nàng vừa thẹn vừa giận, nói một cách khó khăn:

- Lâm Tam, ta sẽ không buông tha người !

Đại tiểu thư biết Lâm Tam cố ý để Uyển Doanh rớt thẳng xuống, nhin không được chỉ trừng hắn liếc mắt, rồi lạnh lùng nhìn Uyển Doanh:

- Đào tiểu thư, người nhớ rõ lời ta hôm nay nói. Tiêu gia ta tuy toàn nữ nhân, nhưng cũng không sợ bị khiêu khích đâu.

Trời sanh người tương khắc người. Đào Uyển Doanh mặc dù tính tình man dại, nhưng có chút e ngại Đại tiểu thư, liền ầm ừ nói:

- Ngọc Nhược tỷ tỷ, ta không có ý kia, tại Lâm Tam hắn quá đáng, ta...

Đại tiểu thư không thèm nói thêm với nàng ta, quay qua mấy gã công sai kia:

- Chư vị quan sai đại ca, hôm nay các vị vô cớ đánh người, Tiêu gia ta tuy không phải danh môn vọng tộc nhưng tại Kim Lăng thành đây cũng không để người khác vu oan. Ta biết hôm nay việc này cùng các vị không có liên hệ gì nên ta cũng không nghĩ đến việc truy cứu, chỉ yêu cầu các vị không làm chúng ta khó xử thêm lần nữa.

Đám bộ khoái này vốn tưởng đây là chuyện nhỏ, lại không nghĩ rằng gặp phải xương khó nhai, mà việc này đúng là mình không phải. Tiêu gia tuyệt không phải là chỗ dễ đụng, đều tại Đào tiểu thư không nói sự tình rõ ràng, chỉ có thể coi như mình xui xẻo.

Sự tình phát triển đến nước này, Đào Uyển Doanh cũng không biết làm sao bây giờ chỉ nhìn Đại tiểu thư, ánh mắt lộ vẻ đau đớn đáng thương, ai có thể tưởng tượng được nàng mới vừa rồi còn có bộ dạng hung dữ muốn giết người.

Đại tiểu thư nhìn Đào Uyển Doanh một tay chống hông, một tay xoa hông, biết nàng có lẽ bị ngã không nhẹ, nhin không được liếc mắt Lâm Tam đã thấy hắn chăm chú nhìn hông của Đào Uyển Doanh cười mỉm. Hắn đối với nữ tử này có cái gì mà đặc biệt hứng thú vậy?

Đại tiểu thư có chút đỏ mặt, hừ một tiếng, quay về xe ngựa phát tay:

- Lên đường !

*** trong câu - Long hữu nghịch lân, xúc chi tất nộ (Thần Mộ) : rồng có vảy ngược, đụng vào sẽ nổi giận

103. Chương 101: Đồng Hành

Lâm Văn Vinh quay đầu ngựa, hướng về phía Tứ Đức và Tiêu Phong vung tay lên, đoàn người nhanh chóng tiến ra ngoài thành.

Uyển Doanh nhìn xe ngựa của Đại tiểu thư, nàng ta muốn gọi nhưng lại không dám, trên mặt rất ủy khuất. Lâm Văn Vinh lúc vượt qua bên người nàng ta đột nhiên lại mỉm.

Uyển Doanh đã chịu “đau khổ” trên tay hắn, thấy hắn mỉm cười với mình liền tránh xa vài bước, cả kinh nói:

- Người muốn gì?

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Đi ngang qua, đi ngang qua thôi, mọi người đều thấy mà. Người giật mình lo sợ như thế, không phải đã làm gì phạm tội chứ?

Uyển Doanh nói:

- Ta làm cái gì mà phạm tội chứ? Chẳng lẽ lại sợ người sao?

Nàng vừa nói, vừa vội lui hai ba bước. Lâm Tam này rất nguy hiểm, chính mình mấy lần chịu thua trong tay hắn, nên cách xa hắn ra là hay nhất.

Lâm Văn Vinh cười cười, hai mắt láo liên, đột nhiên nói:

- Quả không sai, người mặc chế phục này rất hợp.

Uyển Doanh thấy hắn mỉm cười lộ ra một chiếc răng nanh trắng. Không hiểu sao trong lòng bỗng nổi lên một cảm giác u ám, phảng phất như bản thân giống chú cừu nhỏ rơi vào miệng sói. Mấy lần nàng ta đã bị thua thiệt dưới tay hắn, trong lòng bất tri bất giác sinh ra loại cảm giác sợ hãi. Nhưng miệng lưỡi vẫn không chịu yếu thế, vừa sợ vừa giận nói:

- Người... người muốn làm gì?

Lâm Văn Vinh nhìn cái đồng phục “nữ cảnh sát” này, trên mặt mỉm cười:

- Không ngờ người lại mang họ Đào, việc này càng ngày càng hấp dẫn, thật có kích thích a.

Uyển Doanh thấy ánh mắt hắn như muốn xuyên thấu mình, trong lòng càng sợ hãi. Đại tiểu thư ở xa liền la lớn:

- Lâm Tam, đi nhanh lên thôi.

Lâm Văn Vinh cười ha ha nói:

- Uyển Doanh tiểu thư, việc hôm nay thật có “ý tứ”, lần sau chúng ta lại tương ngộ nữa nha.

Hắn nói xong thúc ngựa đi liền, Uyển Doanh cũng lui lại mấy bước. Việc hôm nay có lẽ khiến cả đời nàng cũng không thể quên được, lần sau không biết sẽ đến cái gì nữa.

Lâm Văn Vinh giục ngựa chạy vài bước, bắt kịp đoàn người rồi từ từ ra khỏi thành. Đại tiểu thư giục xe ngựa đi càng lúc càng nhanh, Lâm Văn Vinh đành quát thêm một roi nữa, thúc ngựa đuổi theo nàng.

Tiêu Phong đi bên cạnh Lâm Văn Vinh nói:

- Lâm huynh, phương pháp đánh nhau vừa rồi là huynh học từ ai thế, ta thấy rất hiệu quả.

Lâm Văn Vinh cười ha ha nói:

- Không có học ai cả, không thầy cũng biết, đánh nhiều sẽ thuần thục.

Rèm ở xe ngựa lung lay mấy cái, chắc Tiêu Ngọc Nhược cũng nghe được lời hắn nói. Lâm Văn Vinh liếc mắt nhìn xe ngựa, thầm nghĩ “Đại tiểu thư này tính tình biến hóa cũng quá nhanh đấy.”

Đoàn người không nói chuyện, thúc ngựa phi nhanh về phía trước. Đi được hai, ba canh giờ thì đến giữa trưa. Đại tiểu thư cố tìm nhưng không thấy tiểu trấn nào để dừng lại ăn. Nhìn thấy một rừng cây phía xa, nàng liền ra lệnh nghỉ hơi trong rừng để ăn trưa rồi lại đi tiếp.

Một hơi đi ba canh giờ, Lâm Văn Vinh cưỡi ngựa suốt cả người cũng khó chịu, nghe vậy liền nhanh chóng xoay người xuống ngựa.

Đại tiểu thư xuống xe, thấy Lâm Văn Vinh cùng Tiêu Phong và Tứ Đức, ba người họ ngồi xa xa ở dưới tàng cây. Miệng nàng hừ một tiếng, cũng mang theo tiểu nha hoàn ngồi cách bọn họ một khoảng.

Lâm Văn Vinh thấy thần sắc Đại tiểu thư không thân thiện gì liền hỏi Tứ Đức:

- Đại tiểu thư giận ai thế?

Tứ Đức lắc lắc đầu đáp:

- Ta cũng không rõ lắm, vừa ra ngoài thành thì thấy Đại tiểu thư tựa hồ như mất vui, cũng không biết làm sao giờ lại như vậy?

Ngốc tử Tiêu Phong đột nhiên nói:

- Lâm huynh, e rằng Đại tiểu thư đang tức giận huynh đấy.

“Giận cái rắm ta ấy?” Lâm Văn Vinh cảm thấy rất kỳ quái. Hôm nay mình đã cho nàng nhiều thể diện như thế. Nàng nói ngừng thì ta ngừng, làm sao lại giận chứ. Bất quá ngẫm lại, từ lúc ra khỏi thành tới giờ, tâm tình của Đại tiểu thư không tốt xem ra cũng có chút liên quan tới mình. Bình thường, gã mặc dù Tiêu Phong này đầu gối, nhưng đôi lúc phát biểu cũng đi vào vấn đề a.

Lâm Văn Vinh trời sanh như không có da mặt, đứng dậy đi đến bên người Đại tiểu thư, cười nói:

- Đại tiểu thư, vài canh giờ đi quá nhanh, người phải chú ý thân thể a. Người là nữ hài tử, thân thể không so được với tráng đinh bọn ta.

Đại tiểu thư nghiêng đầu nói với nha hoàn:

- Tiểu Thúy, người với Tiêu Phong, Tam Đức lên xe lấy thức ăn xuống, dùng lửa hâm nóng lại, trưa nay dùng bữa tại đây.

Nha đầu kia đi rồi, Đại tiểu thư vẫn nghiêng đầu về phía hắn, tựa nhìn mà lại không nhìn. Lâm Văn Vinh xác nhận nàng thật sự giận mình, nha đầu này gần đây tính tình tựa hồ càng ngày càng cổ quái, không thể hiểu nổi.

- Đại tiểu thư, đến Hàng Châu còn vài trăm dặm đường nữa, người không thể hoàn toàn không nói chuyện với ta.

Sự tình đã đến bước này, thử xem xem ai sẽ mặt dày mở miệng nói trước nào. Hôm nay Đại tiểu thư đối với hắn cũng có chút “hảo ý” khiến Lâm Văn Vinh hơi cảm động, hắn liền nghiêm mặt mở miệng nói.

Đại tiểu thư hừ một tiếng, Lâm Văn Vinh tiếp tục nói:

- Nói lại nhé, ta muốn cảm ơn Đại tiểu thư giúp ta giải quyết đại phiền toái kia hôm nay. Uyển Doanh đó giống như một con ngựa hoang đã cương hãn, người bình thường không thể thuần phục nổi.

- Cảm tạ ta? Cảm tạ ta cái gì? Phiền toái đó là do ta giải quyết cho người ư?

Đại tiểu thư nghiêm mặt lạnh lùng nói:

- Lạc tiểu thư cùng Tổng đốc đại nhân đã sớm giúp người giải quyết, người có cây lớn bao bọc, Tiêu gia ta cô nữ quả mẫu, giúp người được gì chứ?

Lời Đại tiểu thư tuy có vài phần oán khí, nhưng nói cũng không sai. Trong lòng nàng biết, nếu hôm nay mình không ngăn trở thì Uyển Doanh kia không biết bị Lâm Tam hành hạ như thế nào.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Hôm qua ta đã bẩm báo với Đại tiểu thư, ta và Lạc Viễn, Lạc tiểu thư bọn họ là bằng hữu, việc này tự nhiên có thể giải quyết.

Đại tiểu thư hừ một tiếng, nói:

- Người có chỗ dựa là công tử và tiểu thư của tổng đốc đại nhân thì có thể tùy tiện khinh bạc tiểu thư nhà người ta ư?

Khinh bạc? Ta muốn toát mồ hôi a. Con ngựa cái “non” kia ai đều có thể tùy tiện khinh bạc được ư? Huống chi lão tử đối với nàng ta căn bản không có hứng thú, Lâm Văn Vinh cười khổ nói:

- Đại tiểu thư, nha đầu kia muốn giết ta mà, ta bị buộc phải hoàn kích tự vệ. Nói tóm lại, vì nha đầu kia có hình dạng hung hăng như thế nên ta cũng bắt đầu coi thường trong lòng.

Đại tiểu thư liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Đó là tự vệ ư? Người làm vậy đối với Uyển Doanh mà được ư? Phương pháp của người thật quá đáng.

Quá đáng sao? Ta chỉ tóm lấy con bé đó ném cho đập mộng xuống đất thì có chỗ nào quá đáng chứ? Chẳng lẽ để tiểu nữ kia giết ta người mới vui? Lão thiên ơi, không biết được đầu óc của cô tiểu thư này suy nghĩ cái gì nữa.

Lâm Văn Vinh trịnh trọng nói:

- Đại tiểu thư, tình hình hôm nay người cũng thấy được, Uyển Doanh hoàn toàn bức người. Nếu không phải ta có bổn sự, sợ rằng hôm nay đã ăn không ít đau khổ. Nếu là người yếu đuối khác gặp nàng ta, sợ rằng sớm đã bị hại. Ta chỉ cho nàng ta vài điểm giáo huấn, tính ra cũng không có gì quá đáng.

- Người cũng không cần phải dùng cái tư thế đó, thật xấu hổ, sợ rằng là người cố ý chiếm tiện nghi người khác.

Đại tiểu thư sắc mặt đỏ bừng, bất ngờ biện hộ cho Uyển Doanh.

Hãy a, ta giống như người tùy tiện chiếm tiện nghi người khác ư? Lâm Văn Vinh cười hắc hắc nói:

- Đại tiểu thư, người hoàn toàn không hiểu ta. Ta đâu có chiếm tiện nghi của nữ nhân, bất quá chỉ giới hạn trong đám nữ nhân mà ta thích thôi.

Đại tiểu thư trên mặt đỏ bừng, hừ nhẹ một tiếng nói:

- Người thật là người không biết thẹn.

Lâm Văn Vinh ha ha cười nói:

- Ta nói thật mà thôi, lời thô nhưng ý không thô.

Nhìn mặt Đại tiểu thư đỏ ửng, Lâm Văn Vinh nhẹ thở dài nói:

- Đại tiểu thư, kỳ thật ta rất bội phục người. Ngẫm thấy người một nữ tử trẻ tuổi, phải bôn ba lao碌 cả ngày, thực không biết gặp bao nhiêu cay đắng. Một nữ tử yếu đuối như người có thể chống đỡ đến nay, điều này rất nhiều nam tử e cũng không bằng.

Đại tiểu thư cắn nhẹ đôi môi nói:

- Người nói rằng ta muốn vậy ư? Tiêu gia từ trên xuống dưới mấy trăm miệng, nếu không có người đảm đương sợ rằng một ngày cũng không tồn tại nổi nữa.

Lâm Văn Vinh gật đầu nói:

- Đại tiểu thư, áp lực của người quá nặng, do cái gì cũng gánh trên lưng nên trong lòng sinh ra tâm lý ức chế.

- Cái gì trong lòng bị ức chế?

Đại tiểu thư hỏi.

- Ví dụ, nhiều lúc người lo lắng Tiêu gia sinh ý thất bại, khó có thể ngủ được chẳng hạn, như thế tâm tình cũng bị ức chế.

Đại tiểu thư liếc mắt nhìn hắn, nhẹ nhàng nói:

- Người như thế nào biết được?

Lâm Văn Vinh nghiêm mặt nói:

- Chuyện này dễ dàng biết được vì lo lắng của người điều biểu hiện ở trên mặt. Kỳ thật, người mất ngủ là biểu hiện của áp lực quá nặng, cho nên nhất định phải phát tiết tâm trạng của mình.

Tiêu Ngọc nhược ngạt nhiên nói:

- Phát tiết như thế nào?

Lâm Văn Vinh nói:

- Cũng đơn giản thôi, nếu như người cảm thấy mệt mỏi quá, đóng cửa phòng mình lại, treo lên hai bao cát, tận lực mà đánh, dùng sức thế nào, đánh thế nào, hung hăng chửi rủa, chửi bất kỳ cái gì khó nghe, dù sao chỉ có một mình cô thôi, gương oai như thế nào đều không ảnh hưởng gì cả.

“Người thực chỉ biết gương oai.” Đại tiểu thư cười mắng:

- Nếu muốn đánh người, ta liền đánh người trước. Người là người rất thích khi dễ người khác, ta đánh người trăm quyền cũng không giải hết phiền được.

Lúc Đại tiểu thư cười, hai hàng lông mày như thư giãn nhẹ đi, má hồng, môi anh đào như hoa nở ngày xuân, quả thực rất hấp dẫn.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Đúng vậy, nên có bộ dạng thế này. Cười nhiều lên, tâm tình sáng sủa một chút, người cũng trở nên quyền rũ hơn.

- Người phải chết a.

Đại tiểu thư mắng, trên mặt một mảnh đỏ ửng, ầm ầm mang theo vài phần thẹn thùng.

Lâm Văn Vinh thở dài, ngửa người nằm xuống, hai tay ôm đầu, nhìn nhánh cây khô xuất thần nói:

- Đại tiểu thư, người có mục tiêu của cuộc sống hay không?

Tiêu Ngọc Nhược cùng Lâm Tam nói mấy câu, tâm tình thật tốt lạ thường, cười nói:

- Mục tiêu của ta là giữ cho Tiêu gia thật tốt, để mỗi người đều cảm vinh dự khi ở tại Tiêu gia.

- Thật vĩ đại.

Lâm Văn Vinh giơ ngón cái tán thưởng nói.

Đại tiểu thư cũng vẫn còn trẻ, nhìn bộ dạng hào sảng của Lâm Tam, cảm thấy cùng hắn nói chuyện dễ dàng tự tại, tâm tình thiếu nữ đã lâu như được khơi lại, khẽ cười nói:

- Còn người, Lâm Tam, cái gì là mục tiêu của người?

- Mục tiêu cuộc sống của ta?

Lâm Tam cười hắc hắc nói:

- Kim tiền và mỹ nữ!

Đại tiểu thư hừ một tiếng nói:

- Thô tục không chịu nổi!.

“Thô tục?” Lâm Văn Vinh cười nói:

- Tốt, nói một cách cao thượng, đây là “sự nghiệp và tình yêu”, người vừa lòng chứ?

Đại tiểu thư mỉm cười liếc mắt nhìn hắn nói:

- Quỷ mới tin người! Người không có đứng đắn.

Lâm Văn Vinh cười khở nói:

- Ta thật sự oan uổng, tại sao trong khi ta rất đứng đắn, mọi người không ai tin chứ?

Đại tiểu thư cười nói:

- Bởi vì cho đến bây giờ người vẫn không có một chút đứng đắn.

Hai người nói chuyện mấy câu, khoảng cách phẳng phất được kéo lại gần không ít, Đại tiểu thư không nghiêm mặt nữa, nha hoàn Tiểu Thúy mang thức ăn nóng cũng đưa đến nói:

- Tiểu thư, đây là bánh hoa quế, người thưởng thức nhanh đi.

Đại tiểu thư bảo nàng ta để bánh xuống xuống, tiểu nha hoàn đó làm xong liền trở lại hỗ trợ hai người Tứ Đức.

Nói đến ăn, bụng Lâm Văn Vinh liền bắt đầu kêu ô ô, hắn xoay người đứng lên muốn đi tìm Tiêu Phong, Đại tiểu thư mang đĩa nhỏ đến đưa hắn nói:

- Người cũng ăn đi.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc nói:

- Sao lại tốt như thế chứ, ta rất lấy làm e ngại.

Hắn nói đến nhưng từ “rất lấy làm e ngại” thì mấy cái bánh hoa quế thơm tho đó đã vào miệng rồi.

Đại tiểu thư che miệng cười, nhẹ nhàng nói:

- Người đúng là đạo đức giả mà. Ăn thì cứ ăn, đâu có gì mà làm như người khác tranh mất của người vậy.

Nàng cũng lấy ra một khối nhỏ, có chút không quen khi cùng một nam tử đối mặt ăn. Nàng hơi đỏ mặt, chậm rãi đưa miếng bánh đến miệng nhẹ nhàng cắn một miếng nhỏ. Quả nhiên mỹ vị dị thường, cái miệng nhỏ nhắn của nàng liền ăn thêm khá nhiều.

Lâm Văn Vinh không để tâm, tam khẩu lưỡng khẩu đưa đại một khối lớn nuốt vào, thở dài nói:

- Thủ nghệ của Xảo Xảo, quả nhiên không cần phải nói.

Đại tiểu thư sưng sốt một chút:

- Đây, không phải đầu bếp của Thực vi tiên nấu ư? Người như thế nào lại nói là Xảo Xảo nấu?

Lâm Văn Vinh nói:

- Nếu là đầu bếp bình thường hầu như sẽ thêm nhiều mật và quả đường, Xảo Xảo biết khẩu vị của ta nên cho thêm cả lạc và lúa mì thượng hạng, loại mùi vị như thế này, cũng chỉ có nàng nấu thôi.

Đại tiểu thư “ừm” một tiếng rồi không nói gì. Nàng cũng không ăn điểm tâm nữa, một lát sau nhẹ nhàng đứng dậy nói:

- Người ăn chậm rãi, ta lên xe trước.

Nàng nói xong, khẽ liếc mắt nhìn hắn rồi hướng xe ngựa mà đi đến.

Lâm Văn Vinh miệng còn ngậm nửa miếng bánh, trong lòng kinh ngạc. Ăn no rồi sao? Cô nàng này, sợ bị phì à? Thật là người dễ nuôi a!

Mọi người nhìn theo phía sau, chỉ thấy Đại tiểu thư hạ tấm rèm xuống, không rõ nàng ở trong đó làm gì.

Lâm Văn Vinh nghĩ nàng chỉ mới ăn có nửa khối bánh hoa quế, liền mang phần dư đưa Tiểu Thúy mang vào trong xe ngựa. Nhưng trong chốc lát, Tiểu Thúy lại mang mấy cái bánh còn nguyên trở lại, khó xử nói:

- Tam ca, tiểu thư nói, điểm tâm này thích hợp khẩu vị người, nàng ăn không quen.

Tâm cảnh Đại tiểu thư biến ảo khó lường, Lâm Văn Vinh hoàn toàn không rõ nhưng cũng không định tìm hiểu. Hắn bắt đầu đi lách đầu, liền vung roi ngựa lên, hướng về phía trước chạy đi.

Từ Kim Lăng đến Hàng Châu phải đến vài trăm dặm lộ trình. Trên đường đi, cả đoàn ghé qua một đại trấn để đổi ngựa rồi bị Đại tiểu thư thúc giục đi tiếp. Đến thành Hàng Châu thì đã nửa đêm, người mệt ngựa mỏi.

Thành Hàng Châu phồn hoa náo nhiệt hơn so với Kim Lăng, ngay lúc nửa đêm thì các thanh lâu vẫn sáng đèn, tại nhiều tửu quán vẫn náo nhiệt như thường.

Lâm Văn Vinh ngủ gà ngủ gật trên lưng ngựa, chợt lơ đãng ngẩng đầu sang bên cạnh thì thấy trên một tửu lầu ở phía xa có một thân ảnh ngồi quay lưng về phía mình, trông vài phần quen thuộc.

104. Chương 102: Thương Hội Chi Sự

Lâm Văn Vinh cả kinh, cơn buồn ngủ nhất thời tiêu tán, quay về phía xe ngựa nói:

- Đại tiểu thư, ta đi gặp một người quen, sẽ lập tức trở về ngay.

Tiêu Ngọc Nhược vội vén rèm nhưng chỉ nhìn thấy hắn xoay người xuống ngựa, phi nhanh về hướng tửu lầu.

Lâm Văn Vinh tiến vào tửu lầu, chạy thẳng lên lầu ba, trên này rất rộng lớn, khi hắn tìm thấy chỗ mình quan sát lúc này thì không còn thấy bóng dáng Ngụy đại thúc đâu cả.

Thật kỳ lạ, chẳng lẽ là ta hoa mắt ư? Lão nhân mù rõ ràng đã về nhà, nhưng sao lại xuất hiện ở Hàng Châu này? Trong lòng hắn vừa nghĩ vừa bực bội liền bước xuống lầu.

Trong một phòng đặt riêng ở phía trên, một đôi mắt vẫn chăm chú nhìn hắn. Một trung niên có sắc mặt hơi tái, mình khoác đạo bào màu vàng, khí chất ung dung, nhìn thân ảnh Lâm Văn Vinh khẽ nói:

- Đó là Lâm Văn Vinh mà ngươi nói ư?

- Bẩm chủ tử, chính là người này.

Đứng bên cạnh y là một lão nhân với đôi mắt trống trơn, không ngờ là một người mù. Nghe người trung niên hỏi, lão vội vàng cung kính đáp.

Người trung niên hứng thú liếc nhìn Lâm Văn Vinh, gật gật đầu nói:

- Tiểu tử này cũng tinh lanh, ta và ngươi mới nhàn tọa trong chốc lát mà lại để hắn nhìn thấy. Việc kinh doanh của Tiêu gia gần đây đều là chủ ý của hắn phải không?

- Theo nô tài điều tra được thì quả thật là do Lâm Văn Vinh một tay tạo ra.

Lão nhân mù nói.

Người trung niên cười:

- Hắn trông cũng giống người biết làm ăn. Nhìn dáng ngẩng đầu bước thẳng của hắn cảm giác không phải là dạng người tốt lành, rất đúng so với miêu tả của ngươi, thật thú vị. Xe ngựa ở kia là người của Tiêu gia ư?

- Đúng vậy, theo nô tài thì kia là Tiêu gia Đại tiểu thư.

Lão nhân cung kính nói.

- Tiêu Đại tiểu thư?

Trên mặt người trung niên xuất hiện một tia thất vọng, thở dài một cái rồi nói:

- Nhoáng cái đã là hai mươi năm qua đi. Không nghĩ tới con gái nàng đã lớn như vậy.

Trên mặt hắn phảng phất như đang hồi tưởng rồi nói:

- Mấy năm nay ngươi ở tại Tiêu gia, trông Quách tiểu thư như thế nào?

- Bẩm chủ tử, theo nô tài thấy, mấy năm nay Quách tiểu thư chịu nhiều đau khổ. Lão gia và thiếu gia của họ Tiêu lần lượt qua đời, toàn bộ Tiêu gia phụ thuộc vào nàng mà sinh tồn, quả thật không dễ dàng. Đến khi Đại tiểu thư lớn lên, nàng mới nhàn rồi được chút ít.

Người trung niên gật đầu nói:

- Cũng không biết nàng có nhớ ta không? Năm đó ta cũng quá cẩn thận, bỏ qua cơ duyên.

Lão nhân mù vội nói:

- Chủ tử, đúng là năm đó ngài ần ần nên mới thành đại sự, nô tài trong lòng bội phục vô hạn.

- ần ần gì chứ? Ta đã chịu đựng quá nhiều.

Người đó trên mặt hiện lên một tia tàn khóc, lại nói:

- Người ở Tiêu gia mấy năm nay, Quách tiểu thư có biết thân phận người không?
- Nàng không biết, năm đó nô tài chỉ nói là môn hạ của người bạn cũ của Tiêu lão thái gia, Quách tiểu thư vẫn rất tín nhiệm nô tài. Đến lúc nô tài rời khỏi Tiêu gia, nô tài đã tiến cử Lâm Văn Vinh này.

Lão nhân nói.

Trên mặt trung niên nhân khôi phục vẻ lạnh nhạt nói:

- Nghe người nhắc tới chuyện này, Lâm Văn Vinh này thật ra có chút thủ đoạn. Trước hết cứ để hắn bảo hộ chu toàn cho Tiêu gia, những chuyện khác từ từ quan sát.

Có thể tìm được một lời tán thưởng của người trung niên này thật không dễ, lão nhân mù không vội vàng lên tiếng, ánh mắt trống rỗng như lóe lên chút u quang.

Lâm Văn Vinh về tới trước xe ngựa, Tiêu Ngọc Nhược liếc mắt nhìn hắn hỏi:

- Người đi đâu vội vàng như thế chứ?

Lâm Văn Vinh không tìm thấy Ngụy lão nhân, tâm tình không vui, gật đầu nói:

- Thấy một người bạn cũ. À, đó là Ngụy đại thúc, Đại tiểu thư người chắc biết chứ?

- Ngụy bá?

Đại tiểu thư nhún mày nói:

- Ta đương nhiên biết ông ta, đó là môn hạ người bằng hữu của tổ phụ ta. Ông ta đã ở tại Tiêu gia ta đã nhiều năm, mấy tháng trước mới vừa rời khỏi. Người và ông ta biết nhau ư?

Hóa ra là môn hạ bạn cũ của lão thái gia, khó trách Ngụy lão không cần làm gì, có thể ở tại Tiêu gia dưỡng lão. Lâm Văn Vinh thuật lại chuyện xưa của mình và Ngụy lão một lần, Đại tiểu thư gật đầu nói:

- Người vốn do Ngụy bá tiến cử, cũng khó trách, Ngụy bá xem mặt đoán người luôn chính xác, nương thân vẫn rất kính trọng ông ta.

Lâm Văn Vinh cười ha ha nói:

- Ánh mắt Đại tiểu thư cũng không tệ à.

- Da mặt người thật sự dày.

Đại tiểu thư nhẹ giọng nói.

Chi nhánh của Tiêu gia tại Hàng châu có quy mô trạch viện rất lớn, hơn nữa lại hướng về Tây Hồ. Tại thành Hàng Châu nó được xem như là hoàng kim bảo địa. Chương quỳnh cũng là một phụ nữ khoảng bốn, năm mươi tuổi.

- Đại tiểu thư, người đã đến rồi.

Chương quỳnh giữ chặt tay Đại tiểu thư cười nói.

- Trương nương nương, nhiều ngày không gặp, thân thể người mạnh khỏe chứ?

Đại tiểu thư đối với chương quỳnh này rất thân thiết.

Trương nương nương cười nói:

- Tốt, rất tốt đấy, nhờ phúc phu nhân và tiểu thư.

- Đây là nhũ nương của ta thuở nhỏ.

Đại tiểu thư giới thiệu với Lâm Văn Vinh.

Nguyên là vú nuôi a, khó trách lại thân thiết như thế, Lâm Văn Vinh hướng về Trương nương nương chào hỏi:

- Trương nương nương, người khỏe a, nhìn người có dáng từ mi thiện mục, chắc chắn là người rất có thiện tâm. Ta gọi là Lâm Tam, từ nay về sau nương nương có gì mong chiếu cố ta nhiều.

Trương nương nương mỉm cười nói:

- Người đứng là Lâm Tam à, ta đã nghe nhiều người nói qua, quả nhiên tướng mạo tốt. Đã đến Hàng Châu thì người và Đại tiểu thư hãy yên tâm ở chỗ này, mọi việc đều có ta thu xếp.

- Nương nương...

Đại tiểu thư sắc mặt đỏ bừng vội kêu một tiếng, đại khái nàng nghe ra lời này có chút ý nghĩa khác lạ.

Đại tiểu thư thật mẫn cảm, ta không nghĩ đến phương diện này, Lâm Văn Vinh cười hắc hắc. Đại tiểu thư trên mặt lại thêm đỏ, trừng mắt liếc hẳn.

Tiêu gia quả nhiên danh bất hư truyền, chi nhánh Hàng Châu không chỉ có vị trí cực tốt. Ở bên Tây hồ chiếm diện tích lớn, lại có nhiều phân viện to nhỏ khác nhau.

Đại tiểu thư dường như đã nhìn thấy suy nghĩ Lâm Văn Vinh, ngạo nghễ nói:

- Xử trạch viên này cũng là sản nghiệp tổ tiên của Tiêu gia.

Tiêu gia thật sự là một đại địa chủ, không nói tại Kim Lăng có mấy đại trạch mà ở vùng đất vàng của thành Hàng Châu này cũng có hào trạch, thật khiến kẻ khác thần phục.

Trương nương nương dẫn một hàng người tiến vào trạch tử, Đại tiểu thư an bài phòng cho mọi người, sau đó hỏi Trương nương nương:

- Nương nương, thiệp mời Hàng Châu thương hội viết khi nào thì bắt đầu?

Trương nương nương nói:

- Có ghi là hai ngày sau tại Tinh Vũ lầu trên Tô Đê. Hội trưởng Hàng Châu thương hội đã sớm gửi thiệp đến.

Ít nhất cũng còn có hai ngày thời gian, Tiêu Ngọc Nhược gật đầu nói:

Vậy trước tiên chúng ta ở lại Hàng Châu nghỉ ngơi hai ngày. Vừa lúc có thể giới thiệu xà phòng thơm với nước hoa trước một lần.

Trương nương nương kinh hỉ nói:

- Đại tiểu thư, bây giờ nước hoa đã có thể cung ứng ư? Rất nhiều mệnh phụ đã đến hỏi, ta đều phải từ chối.

Đại tiểu thư cười nói:

- Đã chờ đợi được lâu như thế thì thêm vài ba ngày nữa có xá chi. Lần này đến Hàng Châu chỉ mang theo hạn lượng một trăm bình, người hãy để các tiểu thư, phu nhân đăng ký trước rồi thông báo cho các nàng ấy biết thời gian tiếp nhận cũng không muộn.

Trương nương nương khẽ đồng ý. Đại tiểu thư thấy nước hoa tiêu thụ tốt như thế, trong lòng rất là cao hứng, liếc mắt nhìn Lâm Văn Vinh rồi nói với Trương nương nương:

- Mấy ngày trước, ta đưa tới cho người xà phòng thơm, hiệu quả thế nào?

Thì ra, sau hai ngày Lâm Văn Vinh hoàn thành thí nghiệm thì Đại tiểu thư đã sai khoái mã mang theo xà phòng thơm tới Hàng Châu thử trước chút phản ứng ở vài nơi.

Trương nương nương nói:

- Đại tiểu thư chớ lo ngại, ngoại trừ nước hoa thì ở bên ngoài xà phòng thơm cũng rất được hoan nghênh. Đáng tiếc số lượng quá ít, cũng chỉ đưa cho một vài phu nhân, tiểu thư dùng thử. Phản hồi rất tốt, giá cả cũng rất thích hợp.

Đại tiểu thư mỉm cười nói:

- Xà phòng thơm này trong vòng nửa tháng có thể cung ứng thêm, nương nương người không cần lo lắng.

Nói xong với Trương nương nương mấy câu, Đại tiểu thư rất hưng phấn, ngay cả mệt mỏi cũng giảm không ít. Nhìn tất cả mọi người thân hình tiều tụy liền nói:

- Hôm nay mọi người đã qua một ngày đường vất vả, cũng mệt mỏi rồi. Ngày mai hãy nghỉ ngơi một ngày, Tây hồ có thập cảnh nổi tiếng thiên hạ, chúng ta đến đó tản bộ.

Nàng nói đến đây, không biết vô tình cố ý, liếc mắt nhìn Lâm Văn Vinh.

Ngày trước Lâm Văn Vinh cũng đến Hàng Châu vài lần, với Tây hồ tuy nói không quen thuộc, nhưng cũng không thể nói là xa lạ, hắc cười ha ha nói:

- Cứ như thế đi, ngày mai ta đây đi theo Đại tiểu thư, cũng là để tránh gặp chuyện rắc rối.

Nước hoa và xà phòng thơm được hoan nghênh tại Hàng Châu, Đại tiểu thư tâm tình thật tốt, cũng cười nói:

- Cũng tốt, các người ngày mai đều đi theo ta. Ta đến Hàng Châu này mấy lần, cũng không có dịp tản bộ Tây hồ, vừa lúc ngày mai có chút thời gian.

Đại tiểu thư đã hứng thú như thế, lại có kinh phí đi dạo, kẻ ngu mới không đi.

Lâm Văn Vinh trở lại phòng mình, mệt mỏi ngáp dài. Vừa mới chớp mắt, lại nghe thấy tiếng gõ cửa bên ngoài vang lên, thanh âm của nha hoàn Tiểu Thúy truyền đến nói:

- Tam ca, Đại tiểu thư mời người đến nói chuyện.

Làm gì thế, đã trễ thế này cũng không cho người ta nghỉ ngơi một chút, nha đầu kia làm việc thật liều mạng a.

Phòng của Đại tiểu thư nắm đối diện với phòng của Lâm Văn Vinh. Vừa đến cửa phòng đã thấy nàng mới vừa rửa mặt chải đầu, nụ cười ngọt ngào, ánh mắt thân thiện đang nhìn hắc mỉm cười.

Cảm thấy từ trên người Đại tiểu thư truyền đến mùi hương nhẹ nhàng, trong lòng Lâm Văn Vinh có chút rung động, cô nàng này bắt đầu ôn nhu cũng thật sự quyến rũ.

Tiêu Ngọc Nhược liếc mắt nhìn hắc nói:

- Lâm Tam, người ngồi xuống nói chuyện đi.

Có lẽ vì là ban đêm, thanh âm của Đại tiểu thư trở nên nhỏ nhẹ hiếm có:

- Hôm nay trải qua một ngày đường dài, người cũng mệt mỏi nhỉ. Chúng ta nói chuyện nhanh để người sớm trở về nghỉ ngơi.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Đại tiểu thư, nữ tử như người có thể chịu đựng được như thế, ta có cái gì là mệt mỏi chứ.

Tiêu Ngọc Nhược cười khổ nói:

- Ta đã sớm quen việc di chuyển như vậy. Hôm nay ta mời người đến là muốn nói sự tình thương hội Hàng Châu năm nay cho người. Hai ngày tới, ta sẽ để người tham gia hội” năm nay. Cơ hội hiếm có, người phải chú ý quan sát và học tập.

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên hỏi:

- Đại tiểu thư, Hàng Châu thương hội là làm cái gì?

Đại tiểu thư gật đầu nói:

- Hàng Châu thương hội, đơn giản mà nói thì chính là liên minh các đại thương hội ở Hàng Châu. Bọn họ đều là long đầu, kiêu sỏ tại các ngành, nắm trong tay việc kinh doanh cả một tỉnh Triết Giang, thế lực thập phần to lớn.

Đại tiểu thư vừa nói, Lâm Văn Vinh liền hiểu ra, hỏi:

- Kim Lăng cũng có thương hội chứ?

- Đương nhiên có.

Đại tiểu thư gật đầu nói:

- Kim Lăng thương hội thực lực không thua sút Hàng Châu thương hội. Những năm trước thì Tiêu gia chính là long đầu của Kim Lăng thương hội. Sau này nhà chúng ta suy sụp, chức hội trưởng cũng nhường cho người khác. Giang Nam trù phú, thiên hạ sung túc, hai tỉnh Giang Chiết, nắm giữ sinh mệnh kinh tế của thiên hạ, có thể nói Kim Lăng thương hội là thương hội thế lực nhất cả nước. Giữa hai bên qua lại thập phần mật thiết, niên hội hàng năm đều mời nhau. Niên hội năm trước đã cử hành tại Kim Lăng nên niên hội năm nay đến phiên Hàng Châu.

Trao đổi với nhau giữa các tổ chức thương nghiệp cùng loại là rất bình thường, Lâm Văn Vinh cũng có thể hiểu được liền hỏi tiếp:

- Niên hội năm nay chủ yếu là làm gì?

Đại tiểu thư nói:

- Ngoại trừ thảo luận một chút về tình thế kinh doanh của hai tỉnh Giang Chiết một năm nay, dĩ nhiên là sẽ đề cập cả việc làm thế nào để hưng thịnh việc buôn bán trong đợt tới. Thương hội hai nơi đều có thực lực rất lớn, cho nên thương hội hai vùng Giang Chiết đều lấy việc tham gia niên hội là vinh dự.

Lâm Văn Vinh suy nghĩ một chút nói:

- Đại tiểu thư, người đêm khuya tìm ta đến, có phải là niên hội này có việc gì khó xử ư?

Đại tiểu thư liếc mắt nhìn hần tán thưởng nói:

- Lâm Tam, nếu là mọi năm tham gia niên hội thì ta cũng không có gì lo lắng. Nhưng năm nay phương hướng kinh doanh của chúng ta gần đây xuất hiện biến hóa rất lớn, đương nhiên sẽ bị mắt người khác chú ý. Trong đó lợi nhuận của nước hoa và xà phòng thơm rất cao, niên hội này sợ là phát sinh sóng gió.

Lâm Văn Vinh hiểu được ý tứ Đại tiểu thư “người sợ nổi danh, heo sợ mạnh”, Tiêu gia mấy năm kinh doanh quần áo, tình trạng càng lúc càng khó khăn. Gần đây lại tìm ra hai món thu lợi doanh thu quá lớn, đương nhiên khiến cho người khác đổ kị. Niên hội này chính là thịnh hội cao nhất của phú thương Giang Chiết, không đến thì không được, đến thì phải chịu khổ, thật sự phiền toái.

Lâm Văn Vinh suy nghĩ nói:

- Đại tiểu thư, Tiêu gia chúng ta thuộc về Kim Lăng thương hội, vậy Kim Lăng thương hội cũng nên duy hộ người chứ.

Đại tiểu thư cười khổ nói:

- Nếu là mọi năm thì còn có thể, năm nay sợ là không được.

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên hỏi:

- Vì cái gì?

Tiêu Ngọc Nhược liếc mắt nhìn hần nói:

- Người đã đắc tội người ta rồi. Còn muốn người khác bảo hộ người như thế nào hả?

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên nói:

- Hội trưởng Kim Lăng thương hội là Đào Đông Thành?

Đại tiểu thư liếc mắt nhìn hần nói:

- Rốt cuộc thì người không có ngọc. Sau khi Tiêu gia ta suy sụp, Đào Đông Thành thay thế, trở thành long đầu Kim Lăng thương hội.

Lâm Văn Vinh đột nhiên nhớ tới một chuyện:

- Đào Uyển Doanh kia là muội muội Đào Đông Thành?

Đại tiểu thư liền gật đầu, Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, quả nhiên không ngoài sở liệu, xem đã tính của cô nàng kia, đã biết là chưa có ai quản nổi mà. Lâm Văn Vinh nói tiếp:

- Đại tiểu thư, ta còn một chuyện cần thỉnh giáo, Tô Hàng thương hội trên toàn quốc có địa vị trọng yếu như thế, kinh thành có hay không có người đến tham gia niên hội?

Đại tiểu thư ngạc nhiên liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Người thật có chút nhân quang, Tô Hàng thương hội địa vị đặc thù, tại niên hội hàng năm hoàng thượng đều phái đại biểu đến, năm nay không biết phái người nào?

Quả nhiên không ngoài sở liệu, Giang Nam lương thương, hoàng đế tuyệt đối sẽ không ngồi nhìn, niên hội tại Tô Hàng thương hội tất nhiên có nhân vật trọng yếu đến.

Thấy Lâm Văn Vinh trầm tư suy nghĩ, Đại tiểu thư than nhẹ nói:

- Ta và người nói chuyện này, cũng là hy vọng người sớm chuẩn bị tốt, không đến lúc đó tay chân vô dụng.

Lâm Văn Vinh nhìn thấy ánh mắt có chút u sầu lo âu của Đại tiểu thư liền cười nói:

- Đại tiểu thư, mọi chuyện đều có cách giải quyết, bây giờ không cần suy nghĩ quá nhiều. Chẳng lẽ đã quên hôm qua ta và người nói chuyện ư? Muốn học thoải mái thì phải học cách phát tiết.

Đại tiểu thư mỉm cười, nói:

- Ta nghe người nói xong mới định đến du ngoạn Tây Hồ. Nếu là lúc trước có tâm trạng này, thật sự sẽ không thể rời khỏi đây.

Lâm Văn Vinh cười không nói gì, trong lòng hắn còn nghĩ đến chuyện thương hội. Ham muốn của con người quả là vô hạn, nếu đúng như Đại tiểu thư nói thì bây giờ mọi người đều giương mắt nhìn Tiêu gia, tình hình này đối với Tiêu gia quả không tốt.

105. Chương 103: Cùng Tản Bộ

Tắm rửa xong đẩy cửa ra, đã thấy Đại tiểu thư cũng vừa ra khỏi phòng, trong mắt còn ẩn hiện vài phần mệt mỏi, hiển nhiên đêm qua đã không ngủ yên.

Lâm Văn Vinh biết nàng lo lắng việc thương hội, trong lòng than thầm một tiếng, cũng không còn biện pháp nào, liền hỏi: “Đại tiểu thư dậy sớm a, hôm qua ngủ ngon chứ?”

Đại tiểu thư gật đầu đáp: “Những năm gần đây, lần đầu thức dậy trễ như vậy, đều là chủ ý quái quỷ của người, khiến cho người ta trở nên lười biếng.” Miệng tuy trách mắng nhưng mặt lại lộ vẻ cười cười.

Dùng xong bữa sáng, mọi người đi ra, thẳng tiến tới Tây Hồ. Lâm Văn Vinh cùng với Đại tiểu thư đi phía trước, Tứ Đức, Tiêu Phong và Tiểu Thúy ba người theo xa xa phía sau.

Không nhanh không chậm đi vài bước đã thấy mặt Tây Hồ, nước trong vắt, xanh đẹp như gương, cầu cong soi bóng, chim hót líu lo, mạn đào khoe sắc, cảnh sơn thủy mở ra như một bức tranh, đầy vẻ phong tình, khiến người ta mê mẩn tận hưởng. Sĩ tử và du khách đi lại như mắc cửi, khung cảnh vô cùng náo nhiệt.

Tô đê* phía nam bắt đầu từ chân núi Nam Bình, kéo dài đến chân Tê Hà linh ở phía bắc, trải dài năm, sáu dặm, hai bên trồng dương liễu, bích đào nhiều không đếm xuể, trên đê có sáu chiếc cầu đá hình cánh cung nối nhau, nên nổi danh là Tô đê lục kiều.

Lâm Văn Vinh cùng Đại tiểu thư chậm bước trên Tô đê, ánh mặt trời chiếu xuống mặt hồ, phản chiếu những ánh vàng nhàn nhạt, gió nhẹ thổi tới mang theo làn hơi lạnh lạnh, cảm giác vô cùng sảng khoái.

Đại tiểu thư trong lòng có chuyện, tựa hồ không còn tâm trí mà hưởng thụ. Lâm Văn Vinh hỏi: “Đại tiểu thư, nơi này vì sao gọi là Tô đê?”

Tiêu Ngọc Nhược cười mát: “Người không biết lai lịch Tô đê ư? Ta lại cho rằng người là người thông minh nhất thiên hạ chứ?”

Thấy mày nàng giãn ra, khuôn mặt mỉm cười, so với Tây Hồ thậm chí đẹp hơn ba phần, Lâm Văn Vinh cười đáp: “Ta với việc lớn thì thông minh, việc nhỏ hồ đồ, những chuyện này sao có thể nhớ rõ ràng chứ.”

Đại tiểu thư cười rồi liếc mắt nhìn hắn, thầm nghĩ gã này là chúa lý sự cùn, đồng thời giải thích: “Tô đề này chính là ngày trước khi đại thi nhân Tô Đông Pha tiên sinh nhậm chức tri phủ Hàng Châu, nạo vét Tây Hồ, lợi dụng bùn đất đắp lên, rồi do các đời sau tiếp tục phát triển mà hình thành. Sau này để tưởng nhớ công ơn ông ấy đóng góp cho Tây Hồ nên mới lấy họ của ông ấy đặt tên là ”Tô đề“. Sớm xuân ở Tô đề được liệt vào mười cảnh đẹp nhất Tây Hồ, lại gọi là ”Lục kiều yên liễu“ (Sáu cầu liễu rủ), đứng trong Tiền Đường thập cảnh, là một trong những nơi đẹp nhất của Hàng Châu.”

Đại tiểu thư đi vài bước, ngắm nhìn nước hồ trong vắt, thấy rõ tận đáy, chậm rãi ngâm:

Liễu ám hoa minh xuân chính hảo

Trọng hồ vụ tán phân lâm điệu

Hà xử hoàng ly phá minh yên

Nhất thanh đề quá Tô đề liễu

(Thơ của Dương Chu thời Minh, tạm dịch:

Liễu rợp hoa đua muôn sắc xuân

Hồ biếc sương tan chim lại gần

Chốn nào vàng anh xua bóng tối?

Đích thị Tô đề chẳng phân vân.)

Lâm Văn Vinh giơ ngón cái lên, tán: “Đại tiểu thư quả nhiên học thức cao, kiến văn rộng rãi, có tài văn thơ.”

Đại tiểu thư thản nhiên cười đáp: “Người tự dung rót mật vào tai ta làm gì, ta có thể không tin người. Thơ này chính là người khác làm ra, bất quá ta chỉ thuận miệng ngâm lại. Do người không học thơ từ nên không biết xuất xứ bài thơ này thôi.”

Lâm Văn Vinh ha hả cười nói: ”Thơ từ cũng phải học ư, ta thử cũng ra thơ.

Phi hồng thiên xích quả Hồ Tây

Do thị Tô công cự nhật đề

Mạc đạo thương tang kim cổ dị

Phong lưu tăng kí tích niên đề.

(Bài này không rõ tác giả, chỉ biết tên là Tây Tân Kiều (cầu mới ở phía tây), tạm dịch:

Cầu vòng ai dựng bên Tây Hồ

Đề ấy nhờ công Tri phủ Tô

Đừng nói bể dâu gây suy suyển

Phong lưu nét cũ vẫn chưa mờ

Aficio dịch tặng.)

Đại tiểu thư che miệng cười hỏi: “Thơ này là do người làm à? Ta thật sự không tin, rõ ràng là người sao chép của người khác. Người ấy à, ngay cả vài chữ cũng không viết được, lại có thể ngâm thơ sao, nói ra ai tin chứ?”

Lâm Văn Vinh mồ hôi đầy trán, Đại tiểu thư thật sự hiểu rõ ta à, hắn làm ra vẻ ha hả cười nói: “Ta mặc dù không thích đọc sách viết chữ, nhưng với ngâm thơ cũng nghiên cứu đôi chút. Tài học của ta là trời sanh, người khác muốn học cũng không được.”

Đại tiểu thư đối với hắn đã hiểu rất rõ, biết người này vốn là loại thối da trâu (khoác lác), đang lúc thoải mái nên nàng không không câu chấp, cười nhẹ, liếc mắt nhìn hắn, giận nói: “Nếu ta tin người, mặt trời mọc ở phía tây.”

Nói vài câu, Đại tiểu thư tâm trạng dần tốt hơn, đều là do Lâm Văn Vinh náo động. Đại tiểu thư vừa thẹn vừa vui, bất chợt cất bàn chân nhỏ nhún chạy về phía trước, giống như trở lại thời thiếu nữ mười sáu, mười bảy tuổi vậy.

Tuy là buổi sáng nhưng trên Tô đề đã ồn ào tiếng người đi chợ, kiếm sống mưu sinh, sớm đã tụ tập lại, khiến cho Tô đề náo nhiệt phi thường.

Đại tiểu thư tựa như khôi phục tính khí trẻ con, bất ngờ li khai Lâm Văn Vinh, vừa chạy vừa nhìn. Trên con đường lớn, người buôn bán tấp nập, các trò đi dây phi ngựa, tung tiền ném bóng, đá gỗ rải cát, nuốt dao ngâm lửa, nhảy nhót lộn mèo (đây là các trò biểu diễn), khiến lòng người run sợ nhưng lại nhin không được cao giọng khen hay.

Đại tiểu thư hâm mộ hỏi: “Những người này không biết làm thế nào luyện thành võ nghệ như vậy?”

Lâm Văn Vinh hi hi cười đáp: “Những cái này đều là giả cả, nếu thật sự đánh nhau, một đao chém xuống, tất cả đều xong.”

Đại tiểu thư hừ một tiếng, còn chưa nói nên lời đã sợ hãi kêu lên một tiếng, trốn ra sau lưng Lâm Văn Vinh.

Lâm Văn Vinh theo tiếng nhìn lại, nguyên lai là một con rắn lớn, cũng không biết từ đâu một người trên thân quấn một con rắn lớn đi đến, đang kêu gọi mọi người chung quanh cho tiền.

Con gái trời sinh sợ rắn, Đại tiểu thư cũng không phải ngoại lệ. Lâm Văn Vinh tuy tự cho rằng mình trời không sợ đất không sợ, nhưng đối với rắn cũng là kính nhi viễn chi. Hắn nắm chặt tay Đại tiểu thư, kéo nàng chạy vài bước rồi mới mở miệng cười dài nói: “Những trò đùa giỡn với rắn này chỉ dọa người ta chứ có làm gì đâu, phải như Trúc Diệp Thanh hay Nhân Kính Vương thì mới đáng nể a.” (Trúc Diệp Thanh và Nhân Kính Vương là hai loại rắn độc.)

Đại tiểu thư tuy là sợ rắn, nhưng cũng biết những con rắn nói đều là rắn cực độc, nhin không được liếc nhẹ hắn hỏi: “Người đứng là xấu xa. Còn không mau buông ta ra?”

“Buông người ra, buông cái gì ra?” Lâm Văn Vinh khó hiểu hỏi.

“Buông tay ta ra.” Đại tiểu thư vừa thẹn vừa giận nói.

“Ồ!” Lâm Văn Vinh vội vàng thả tay nàng ra, ngại ngần nói: “Hiểu lầm, chỉ là hiểu lầm.”

Đại tiểu thư hừ giọng nói: “Chưa từng thấy ai xấu xa như người.” Mặt nàng ửng đỏ, bỏ hắn tiếp tục đi lên phía trước.

Gió.

Len lỏi thì thầm.

Em tìm nơi thích hợp nghỉ chân

Hàng hàng quán quán

Trà thơm quả ngọt

Hương tửu bay xa

Trang sức chói lòe

Thuyền sen ngựa chiến

Đèn đóm trống chiêng

Trò vui triển miên

Nhiều không đếm xuể.

Đại tiểu thư từ nhỏ đã tập tành buôn bán, đối với những thú vui này vốn đã qua nhiều năm, hôm nay có dịp gọi nhớ lại giấc mộng tuổi thơ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vì hưng phấn. Trông nàng như trẻ con được đi chơi, hết nhìn đông lại nhìn tây, với mọi thứ đều tò mò, vô cùng thân thiết.

Lâm Văn Vinh phải vất vả lắm mới theo được nàng thì đã thấy Đại tiểu thư đang ngẩn người trước một xâu băng đường hồ lô* (kẹo bọc đường) đỏ thắm. Răng trắng cắn chặt môi hồng, tựa hồ rất do dự.

Nha đầu kia thật tham ăn, Lâm Văn Vinh thầm buồn cười, đi ra phía trước lão nhân bán đường hồ lô hỏi: “Lão bản, đường hồ lô này bán như thế nào?”

“Năm tiền hai xâu.”

“Quá mắc, mười tiền ba xâu lão bán hay không?”

Người bán đường hồ lô sững sốt một chút, vội vàng lấy xuống ba xâu nói:

“Tiểu ca, đây là ba xâu đường hồ lô của ngài, cầm lấy.”

Lâm Văn Vinh trả tiền xong, liền kéo Đại tiểu thư đi. Đưa hai xâu đường hồ lô cho Đại tiểu thư, hần nói: “Ta mời khách, ăn đi.”

Mặt Đại tiểu thư khê ửng đỏ, e thẹn nói: “Ta chỉ muốn nhìn, không nghĩ đến ăn.”

Thiên kim đại tiểu thư này, thích lại còn giả bộ, Lâm Văn Vinh không lý đến nàng, cắn cả viên kẹo vào miệng, nhai vài cái nói: “Ngọt thật! Vị thật ngon, cô nhanh thưởng thức xem.”

Đại tiểu thư khó nhịn nổi sự cám dỗ, liền cũng cắn nhẹ một miếng, chỉ cảm thấy một làn hương ngọt ngào đã lâu không nếm tràn ngập khắp miệng, thật vô cùng thơm ngon, bất tri bất giác đã ăn hết cả xâu.

Lâm Văn Vinh nhìn nàng cười bí hiểm nói: “Ngon không?”

Mặt Đại tiểu thư ửng đỏ, hừ nói: “Ai cần người quản chứ.” Khẩu khí cũng yếu ớt vô cùng.

Thấy trên mặt hần hiện rõ vẻ cười cợt, Đại tiểu thư biết thần thái của mình vừa rồi đã bị hần nhìn rõ, trong lòng tức giận, đột nhiên nói: “Lam Tam, người mới vừa rồi trả giá, thật sự là tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả đó.”

“Đó là đương nhiên.” Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, đang muốn huênh hoang, đột nhiên vỗ mạnh đầu. Ai chà, lão tử hôm nay thế nào mà biến thành heo, trời ạ, thật mất mặt quá, cả ngày đi bắt nhạn lại để nhạn mổ mù mắt.

Đại tiểu thư cất tiếng cười khúc khích, càng lúc càng cười lớn, đến mức gập lưng cong người, không còn đứng nổi. Ngày trước chỉ có Lâm Tam chiếm tiện nghi người khác, hôm nay lại bị người chiếm tiện nghi, thật là hiếm thấy.

Mới rồi chỉ mưu đồ chiếm tiện nghi miệng lưỡi nên nhất thời không nghĩ xa, một đời huy hoàng bị hủy trong một lúc, Lâm Văn Vinh thầm bực bội, chỉ đành ngại ngừng cười nói: “Vô phương vô phương, bản nhân hôm nay phát dương phong cách, hồ đồ hiếm có, chịu thiệt là phúc.”

Nghe tên quý này nói chịu thiệt là phúc, giống như là hần đang giảng giải ta là một người tốt, khiến người khác bật cười. Đại tiểu thư chấn chỉnh nét mặt, cười nói: “Để xem người từ nay về sau còn dám tùy tiện khi dễ người khác không?”

Kinh qua một màn vui nho nhỏ, Đại tiểu thư giải toả được đôi chút, thấy thứ gì cũng muốn ăn. Nàng liền chủ động xuất tiền mua, mời Lâm Tam thưởng thức. Lâm Văn Vinh không cự tuyệt, dù sao có người mời khách, không ăn là thiệt.

Một đường cứ thế mà đi, giữa mặt trước Tô đề, trông thấy một lão giả tinh thần quắc thước đang vẽ tranh bên hồ, gần như đã hoàn tất. Bức họa đó vẽ cảnh Tây hồ sóng vỗ dập dờn, sương khói giăng giăng, nét bút thật tự nhiên, không chút rụt rè, chính là một bức “Tây Hồ yên vũ đồ”.

Lâm Văn Vinh miễn cưỡng gọi là một nửa họa gia (họa sĩ) cộng với bình luận gia, nhưng đối với Tây Hồ yên vũ đồ này, hần lại không nhìn ra được nét chủ đạo. Bức họa này đậm đậm tự nhiên, không giống Hậu

Được Bạch kia vẽ giang sơn. Bức họa này chỉ có yên vũ đơn giản nhất, tuyệt không có chút hơi hướng bên ngoài, lại cũng chính là loại đơn giản tự nhiên, dễ nhìn ra công phu nhất.

Sau khi lão giả kia vẽ xong, tựa hồ ý vẫn chưa tận, lại soạt soạt viết lên yên vũ đồ bảy chữ “Trường trường trường trường trường trường?”

Khúc, Lâm Văn Vinh thiếu chút nữa cười ra tiếng, lão nhân này còn chơi chữ a, thật có phần thâm ý. Đại tiểu thư nhú mày, nhẹ hỏi: “Bảy chữ này, là một bộ thượng liên (về đầu câu đối) ư?”

Lúc lão giả vẽ tranh, chung quanh đã sớm có mấy người vây lại xem, nhìn hình dáng, đều là kẻ đọc sách. Những văn sĩ này là người trong nghề, đều là cao thủ xem tranh. Bức “Tây Hồ yên vũ đồ” này nhẹ nhàng thanh tao, ẩn chứa ý ngoài thể tục, không chỉ có bút pháp vô cùng tinh tế, mà ý cảnh cũng khiến cho người ta ngưỡng mộ. Có được bút pháp ý cảnh như thế, đó chắc là danh gia, chỉ không biết lão giả này là người phương nào.

Lão giả viết xong bảy chữ, liền ném đi cây bút nhỏ, trên mặt lộ vẻ tươi cười. Lão tựa hồ đã biết chung quanh có người vây xem, xoay người thấy nhiều sĩ tử như thế, cũng không chút kinh ngạc, mỉm cười nói: “Chư vị tài tử học sĩ, bảy chữ này chính là một bộ thượng liên, nếu có người đối được hạ liên, lão hủ sẽ mang tác phẩm mới ”Tây Hồ yên vũ đồ” này tặng cho người đó.”

Nghe nói thế, mọi người cả kinh. Tây Hồ yên vũ đồ này chính là tuyệt tác khó gặp đời nay, giá trị không thấp, lão giả này rõ ràng là đương đại danh gia, chỉ có điều lão lưu lại ẩn giấu (tiêu ký đặc biệt của tác giả) phía trên, không biết là ai. Nhưng điều càng làm cho mọi người bất ngờ hơn, chính là bảy chữ “Trường” kia lại là một bộ thượng liên, thật khiến người khác khó hiểu. Tây Hồ nhiều tài tử giai nhân, vậy mà nhìn bảy chữ này đều không thể đối được.

Đại tiểu thư trầm tư thật lâu, khẽ thở dài nói: “Ta tài sơ học thiển, với ‘Tây Hồ yên vũ đồ’ này sợ là không có duyên phận.”

Lâm Văn Vinh kỳ quái nói: “Đại tiểu thư, ‘Tây Hồ yên vũ đồ’ tuy đẹp, nhưng cũng không nên thích thú như vậy chứ.”

Đại tiểu thư nói: “Nhìn lão tiên sinh này bút pháp phong độ, chắc hẳn là danh gia đương thời. ‘Tây Hồ yên vũ đồ’ này, trong mắt người không biết thì một đồng cũng không đáng giá, nhưng với người yêu tranh, ngàn vàng không nhiều a.”

“Thật có giá trị ngàn vàng sao?” Lâm Văn Vinh nhất thời lên tinh thần, hẳn tuy biết bức họa này rất trân quý, lại không nghĩ rằng có thể trị giá như thế. Hắn không yêu tranh, với danh gia cũng không để ý, chỉ là bạc này thật sự quá hấp dẫn.

“Ngàn vàng không đổi!” Đại tiểu thư kiên định nói.

Lâm Văn Vinh cười nói: “Đã như thế, Đại tiểu thư, ta đây liền nghĩ ra cách lấy được bức họa này, nếu bán được bạc, chúng ta chia đôi.”

Đại tiểu thư cười nói: “Người ta là kẻ yêu tranh, nếu nghe người nói chuyện như thế, nhất định phải tổng người ra ngoài.”

Đột nhiên nàng ngạc nhiên hỏi: “Ý ngươi là, ngươi có thể đối được thượng liên này?”

Nàng biết Lâm Văn Vinh này đối với các loại thơ từ thì chẳng hiểu chi, nhưng tài ứng đối của Lâm Văn Vinh đã tận mắt thấy qua, phải chăng hẳn thật sự có cách.

Lâm Văn Vinh khẽ cười đáp: “Đố chữ mà thôi, làm sao có thể làm khó bản tài tử tài hoa không gì không làm được này? Phải nói trước đã, Đại tiểu thư, đây không phải là ta cố tình gây sự chú ý nhé.”

Đại tiểu thư trong lòng tò mò, cười nói: “Ngươi yên tâm đi, sự tình như vậy, nếu được nổi tiếng, ta hy vọng ngươi được càng nhiều càng tốt.”

Việc này là chuyện đem vinh quang đến cho Tiêu gia, sao có thể so với việc Lâm Văn Vinh giận đánh Hậu công tử được.

Lâm Văn Vinh nở nụ cười, liền từ trong lòng lấy ra duyên bút (bút chì), dưới ánh mắt mọi người, hần chậm rãi đi lên phía trước, soạt soạt soạt soạt viết ra bảy chữ lớn lên cạnh tờ giấy trắng đó.

*Tô đê: Một trong ba con đê của Tây Hồ, xưng là Tây Hồ tam đê, hai con đê khác là Bạch đê và Dương Công đê. Tô đê là do Tô Đông Pha đời Tống xây dựng. Hình tham khảo:

106. Chương 104 - Tương Tạng

Mọi người còn đang suy nghĩ, thấy thật khó để tìm ra câu ứng đối, thì một tên tiểu tử trong trang phục gia đình bước ra. Đợi tới khi thấy được cây bút hần cầm trong tay, tất cả đều lắc đầu cười, đó mà là bút sao, rõ ràng là một cái que mà.

Tên gia đình kia viết xong, ánh mắt của mọi người vừa nhìn lại, đã thấy nét bút như rồng bay phượng múa, bảy chữ được viết trên giấy trắng không ngờ giống hệt về trên của câu đối, cũng là “Trường trường trường trường trường trường trường”.

- Vị nhân huynh này, người đem về trên của câu đối ra sao chép lại một lượt, là ý gì vậy?

Một sĩ tử liền hỏi.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc đáp:

- Viết lại thế nào? Vị huynh đài này e rằng không hiểu được ý tứ trong đó rồi.

Vài sĩ tử khác nhin không được gọi:

- Xuống đi, xuống đi, ở đó mà làm mất thời gian, câu đối này là để cho người đối sao?

Lâm Văn Vinh không để ý tới bọn họ, nhìn sang lão già nọ hỏi:

- Lão tiên sinh thấy thế nào?

Lão già cười ha hả một tràng rồi đáp:

- Vị tiểu ca này, người tuyệt không phải thực sự là đem về trên của câu đối sao chép lại một lượt sao?

Trời, mấy từ này lão tử ngày nhỏ học ngữ văn nghiền ngẫm mãi, lão già cũng có chút thâm sâu nhưng làm sao mà hiểu được ẩn thuật bên trong. Lâm Văn Vinh mỉm cười:

- Lão tiên sinh nếu cho rằng đó là sao chép, thì chính là sao chép. Văn chương thiên hạ vốn dĩ là một bản sao chép lớn, ta tại sao lại không chép chứ.

Lão già vuốt râu cười:

- Vị tiểu ca này quả nhiên có chút đạo hạnh, nếu là như vậy, mời tiểu ca đem câu đối này đọc lại một lần, chỉ cần đối được, lão hủ đương nhiên đem bức “Tây hồ yên vũ đồ” này tặng cho tiểu huynh đệ.

Lâm văn vinh liền nói:

- Câu trên là: trường trường trường trường trường trường trường. Câu dưới là: trường trường trường trường trường trường trường. Đọc ngang thành: trường trường trường trường*. Xin hỏi lão tiên sinh, ta đối có được không?

Lão già liếc mắt nhìn hần, cười đáp:

- Lão hủ đã đi khắp các tỉnh thành, ra câu đối này cũng hơn mười lần, ngày hôm nay mới có người đầu tiên đối được. Tiểu ca nhất định không phải người tầm thường.

Mọi người nghe Lâm Văn Vinh đọc xong câu đối, nhất thời đều giật mình hiểu ra, đây hóa ra là câu đồng nghĩa, trường trường trường trường (mệnh mông nước dài, nước dài mệnh mông). Ý tả thủy triều, cùng với “Tây hồ yên vũ đồ” này hợp cảnh hợp đề, mười phần thích hợp.

Câu đối này tìm được thì khó, nhưng nói ra rồi lại thấy chẳng đáng một xu. Cả đám sĩ tử đều cảm thấy ảo não, sự tình đơn giản như vậy, ta sao lại không nghĩ tới, để cho tên gia đình nhỏ nhoi đó lấy được bức “Tây hồ yên vũ đồ”.

Đại tiểu thư cũng giật mình hiểu ra, ngó Lâm Tam nhin không được che miệng cười, tên này hẳn là đã sớm nghe qua câu đối đó, khó trách lại nắm chắc như vậy.

Lão già cười ha hả:

- Tiểu ca có tài học như vậy. Bức “Tây hồ yên vũ đồ” này cũng xem như là tặng đúng người. Tiểu ca xin vui lòng nhận lấy.

Lão già đó cũng thật có tài, bức tranh mưa khói này thuần túy là vẽ cảnh, mười phần rất tự nhiên, chính là loại tranh có thể làm thanh tâm tĩnh khí, khả năng là bán được giá cao. Lâm Văn Vinh cười hì hì đang muốn tiếp nhận thì nghe có sĩ tử nói:

- Lão tiên sinh, bọn ta không phục.

Lão già ngạc nhiên hỏi:

- Các người có gì không phục?

Một người trong đám sĩ tử đáp:

- Câu đối đó tuy là ngàn phần tuyệt diệu, nhưng ứng đối như vậy là dùng tiểu xảo, cho nên bọn tại hạ mười phần không phục. Lão tiên sinh, bức “Tây Hồ Yên Vũ đồ” này không phải vật tầm thường, bọn tại hạ có lòng chiêm ngưỡng. Xin thỉnh lão tiên sinh ra đề khác, bọn tại hạ sẽ hết sức đối lại.

Lão già cười nói:

- Nói mà không giữ lời, sao làm người sao nổi? Lão hủ từng nói qua, chỉ cần đối được câu đối này, bức “Tây hồ yên vũ đồ” sẽ tặng cho người đó. Hiện tại vị tiểu ca này đã đối được, ta sao có thể nuốt lời?

Lâm Văn Vinh gật gật đầu, lão nhân này quả thật có chút nghĩa khí. Với tình hình thế này, bức “Tây hồ yên vũ đồ” đó, ta nhất định phải bán giá cao để không thiệt thòi cho người.

Lão già liếc mắt nhìn Lâm Văn Vinh, rồi nói tiếp:

- Bất quá nếu các vị tài tử học sĩ có nhã hứng như vậy, lão hủ cũng mười phần vui mừng. Thế này đi, mời vị tiểu ca đã lấy được bức họa ra một câu đối, chỉ cần trong các vị có người đối được, lão hủ tại đây sẽ vẽ lại một bức Tây hồ yên vũ đồ. Lão hủ có thể bảo đảm, ý cảnh phong vận của hai bức tranh này hoàn toàn khác nhau. Các vị có thể yên tâm.

Trên mặt lão già hiện ra vài nét kiêu ngạo, tựa hồ như mười phần tin tưởng vào tài vẽ của bản thân. Cùng thời gian, ở cùng địa điểm, vẽ ra hai bức tranh Tây hồ yên vũ đồ, còn phải có ý cảnh phong vận hoàn toàn khác nhau. Đây là ý gì thì mọi người ở đây đều chưa thật hiểu rõ, nhưng không ai hoài nghi năng lực của lão già. Chỉ nhìn phong thái nhàn nhã của lão khi mới rồi hoàn thành bức họa đó cũng biết lão tất nhiên chưa xuất ra toàn lực. Hơn nữa, cho dù hai bức “Tây hồ yên vũ đồ” có giống hệt nhau, bằng vào kĩ năng bút pháp của lão già, thì cũng là món hàng có giá rất cao, cũng là bảo bối của những kẻ yêu tranh.

Chúng học sĩ vui vẻ ưng thuận. Lão già nhìn Lâm Văn Vinh cười nói:

- Tiểu ca, chẳng biết lão hủ mạo muội thỉnh cầu, tiểu ca có thể nể vài phần mặt mũi không?

Không đưa tay đánh người có thành ý. Hơn nữa, lão già này thái độ mười phần hữu hảo, Lâm Văn Vinh đối với lão cũng có vài phần hảo cảm. Hắn cười đáp:

- Lão trượng đã lên tiếng, tiểu tử sao có thể từ chối? Bất quá thưa lão tiên sinh, nếu về đối ta đưa ra không ai đối được, có phải là bức họa thứ hai cũng phải đưa cho ta chứ.

Đại tiểu thư nghe được cười thầm, tên Lâm Tam đó đúng là không bao giờ chịu thua thiệt, một câu nói đó, lập tức đưa hắn vào thế bất bại: có người đối được, với hắn không có gì tổn thất, nhược bằng không ai đối nổi, hắn sẽ lấy luôn bức “Yên vũ đồ” thứ hai. Người này đúng là xảo trá, hắn tất nhiên sẽ không đưa ra

về đối đơn giản , đám sĩ tử này cũng thê thảm quá, sao có thể đấu lại với người không có việc xấu gì không làm như hần chứ .

Lão già cười lớn, hào sảng nói:

- Tiểu ca cứ hết sức xuất chiêu, nếu như không ai đối được , đừng nói là một bộ , mà mười bộ lão hủ cũng có thể vẽ ra.

Cốc ngáp phải ruồi**, khẩu khí lớn thật nha, ta đem bốn về đối treo ở Thực Vi Tiên, còn không phải không ai có thể đối nổi sao. Bất quá hôm nay bất quá lão già ngươi có một chút ý tứ , cho ngươi chút thể diện, ra về đối đơn giản thôi .

Lâm Văn Vinh chậm rãi bước vài bước rồi cười nói:

- Hôm nay nếu là chơi câu đồng nghĩa, thì tiểu tử cũng xin tự bêu xấu, mạnh dạn ra một câu đồng nghĩa nha.

Ngày trước chỉ có tài tử hỏi người khác , hôm nay ngược lại đến phiên lão tử ta hỏi các ngươi . Lâm Văn Vinh cười hắc hắc một tiếng, lấy ra bút ra, lúc này có vài sĩ tử vội vàng mang giấy trắng tới , Lâm Văn Vinh khẽ cười, hạ bút viết: “Hải thủy triêu triêu triêu triêu triêu triêu triêu lạc.”

Về đối này là về đối ngày trước học ngữ văn ở trung học Lâm Văn Vinh thích nhất, nói liền thoáng đùa bốn chính là hợp với tính của hần, sao lại không vui?

Thấy Lâm Văn Vinh viết ra những chữ đó, mọi người đều rơi vào trạng thái trầm ngâm, Đại tiểu thư và lão già kia cũng không ngoại lệ . Có câu đối trước ở đó, mọi người đều biết đây là về đối từ đồng nghĩa, nhưng ngắt câu thế nào, đọc thế nào, đều là một loại học vấn nghiêm chỉnh, phần đông mọi người còn chưa biết đọc về đối đó lên như thế nào, chứ đừng nói là tìm ra về đối.

Đại tiểu thư thoáng cười, suy nghĩ trong chốc lát đã biết phải đọc về đối như thế nào , nhưng lại không thể tìm ra về dưới . Nàng nhìn không được mỉm cười liếc mắt nhìn Lâm Tam . Người này tính tình cổ quái , cũng không biết học từ đâu ra mấy thứ tạp văn, câu đối kỳ quặc như vậy.

Lâm Văn Vinh vui vẻ nhìn bốn phía, xem ra ngoại trừ Đại tiểu thư và lão già kia có chút manh mối , các sĩ tử khác đều chau mày nhăn trán, hiển nhiên là không tìm ra cách đối.

- Có người nào đối được không?

Lâm Văn Vinh cười hỏi. Làm khó mấy tên sĩ tử , trong lòng hần thật sảng khoái. Các ngươi cái gì mà ngâm thơ, ứng đối, lão tử hôm nay cho các ngươi biết thế nào gọi là nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên****, để các ngươi bót mắt để trên đỉnh đầu, tưởng rằng quả đất rời xa các ngươi thì sẽ không quay nữa.

Các sĩ tử đều á khẩu, mới vừa nói tên gia đình này dùng tiểu xảo, bây giờ đến phiên mình, ngay cả tiểu xảo cũng nhìn không ra , thì thử gì cũng bỏ đi hết.

Thấy không người nào trả lời , Lâm Văn Vinh cười lớn ngó lão già kia hỏi:

- Lão tiên sinh , nếu là không người nào trả lời, tại hạ thu nhận bức ” Tây hồ yên vũ đồ ” thứ hai luôn nhé.

Lão già vội vàng nói :

- Chậm đã chậm đã , tiểu ca vui lòng cho lão hủ suy nghĩ thêm lần nữa.

Lão nhân này thái độ mười phần thật tốt, Lâm Văn Vinh thầm nghĩ , người như thế mới là người có kiến thức và học vấn , đối với người khiêm tốn lễ nghĩa, bình dị gần người , lịch duyệt phong phú, tài học đó, phong độ đó, khí thế đó, đám cầu tài tử mặt trắng này làm sao mà so sánh nổi .

Lâm Văn Vinh mỉm cười đáp :

- Không sao , không sao, lão tiên sinh cứ từ từ suy nghĩ.

Đại tiểu thư tiến lên kéo ống tay áo hần:

- Thấy được thì hãy dừng tay, lão tiên sinh này là người tốt bụng nhân ái , ngươi đừng làm khó lão.

Lâm Văn Vinh lắc đầu , nghiêm mặt đáp:

- Đại tiểu thư , nàng sai rồi , ta không phải là làm khó lão, mà là tôn trọng lão.

Đại tiểu thư sững sốt một thoáng, rồi có điểm hiểu ra, với những người như lão già này, người có thể đề xuất ra vấn đề làm khó lão , đối với bản thân lão mà nói, chính là lạc thú lớn nhất, cũng là sự tôn trọng chân chính.

Đại tiểu thư lườm hần, cười nói:

-Tuy người giỏi như chỉ cái trò xảo biện, nhưng xem ra cũng thông tình đạt lý.

Lâm Văn Vinh thấy Đại tiểu thư má phấn ửng hồng, khuôn mặt như hoa , thân hình và dáng vẻ kia so với hoa đào tháng ba còn xinh đẹp hơn ba phần, tim lập tức đập nhanh hai nhịp. Thầm nghĩ : “gần đây sao vậy, kháng lực đối với tiểu nữ này tựa hồ càng ngày càng kém đi , cứ thế này, thêm vài ngày nữa, chỉ sợ lão tử cũng là cam tâm tình nguyện để nàng làm cho điên đảo.”

Đại tiểu thư thấy gã trở mắt nhìn mình , trong lòng run lên , hai má đỏ hồng , khẽ quát:

- Nhìn gì mà nhìn , nhìn nữa ta móc hai con mắt của ngươi ra giờ.

- Móc ra rồi vẫn tiếp tục nhìn.

Lâm Văn Vinh cười hì hì nói .

- Vô lễ ! ta chưa từng thấy qua kẻ nào vô lại như ngươi

Đại tiểu thư không chịu nổi ánh mắt của hần, vội vàng lùi lại hai bước , nhìn đi nơi khác nói tiếp:

- Người còn khinh bạc như vậy nữa , ta sẽ không thêm để ý đến ngươi.

Trời, lý do như vậy cũng được sao , chỉ là thấy Đại tiểu thư trên mặt có đôi chút giận tái đi, nên hần biết da mặt nữ hài tử này quá mỏng , không thể chọc ghẹo hết cỡ một lần được, phải làm từ từ tích lũy. Mỗi ngày trên một chuyện, để lực đề kháng của nàng bất tri bất giác yếu đi, rồi mới phá đi phòng tuyến của nàng.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc. Đại tiểu thư thấy thần sắc hần đề tiện dâm dăng , bị dọa một trận, vội vàng rời xa gã vài bước, tim đập loạn xạ , ánh mắt của tên ác nhân này thật làm người khác chán ghét.

Lâm Văn Vinh còn đang có suy nghĩ dâm ô trong đầu thì chợt nghe lão già kia vỗ mạnh hai tay , vui vẻ hô lên:

- Có rồi !

Thanh âm lão rất to, làm cho mọi người đang chìm trong suy nghĩ phải một phen giật mình. Lão già này mặt đầy vẻ hưng phấn, tay lấy bút ra, viết xoẹt xoẹt bên dưới vẽ đối của Lâm Văn Vinh một hàng chữ lớn: ”Phù vân trường trường trường trường trường trường trường tiêu.***

Lâm Văn Vinh sững sốt một thoáng, lão già này, đúng là có tài nha, vẽ đối đó cực kỳ chuẩn, cứ như là một đôi về đối trời sinh.

Mọi người thấy lão già đó xuất ra vẽ đối, thậm thở dài một hơi, cũng là có mấy phần thất vọng, giấc mộng giật được bức “Tây hồ yên vũ đồ” kia thế là hoàn toàn tan vỡ.

Lão già mặt đầy nét hoan hỉ, vội nhìn sang Lâm Văn Vinh hỏi:

- Tiểu ca , ngươi thấy vẽ dưới thế nào?

Lâm Văn Vinh thấy lão hai bên thái dương tái nhợt, nhưng lúc này vui mừng như một đứa trẻ nhỏ, bèn gật đầu cười đáp:

- Lão tiên sanh tài cao , tiểu tử bội phục vô cùng.

- Không, không, không!

Lão già lắc đầu nói tiếp:

- Tiểu ca người có thể đối cảnh mà xuất ra, đem về đối khi trước lòng vào trong về đối này, mà luật từ đồng nghĩa vẫn giữ nguyên, đó mới thật sự là tài cao.

Phải nói thầy dạy ngữ văn thật giỏi thật, Lâm Văn Vinh cười hắc hắc một tiếng, phải nói lão tử học quá giỏi mới phải. Hắn căn bản không biết hai chữ “vô sĩ” viết như thế nào. Bất quá công phu võ môn ngựa của lão già đó mười phần thành thực. Lâm Văn Vinh cười ha hả đáp:

- Lão tiên sinh quá khen rồi, thật không dám, không dám.

Mọi người thấy hai người họ khen qua khen lại lẫn nhau, nhưng vẫn không rõ là hai về trên dưới rốt cuộc nên đọc như thế nào, có điều xấu hổ không dám hỏi, chỉ đành nghe hai người nói chuyện.

Lão già hưng phấn bưng bưng:

- Ta trước đây cùng người vẽ vời, chưa từng để lại ấn ký, không ngờ bên hồ hôm nay, trên cầu gặp được tiểu huynh đệ nhân tài như vậy, cũng thật xứng tri kỷ, nói không chừng phải phá lệ thôi.

Lâm Văn Vinh cười đáp:

- Lão tiên sinh quá khen, kỳ thật bức tranh của tiên sinh mười phần tuyệt vời, hẳn phải bán được ...

Đại tiểu thư vội vàng trừng mắt nhìn hắn, Lâm Văn Vinh nhất thời tỉnh ngộ, ài, nhất thời thống khoái thiếu chút nữa là buộc miệng nói bậy.

Lão già cười nhẹ hỏi:

- Tiểu huynh đệ không phải là muốn mang tranh ta vẽ đem ra ngoài bán chứ?

Trời, đúng là gừng càng già càng cay, Lâm Văn Vinh trong lòng kỳ quái, lão già này thật sự không đơn giản nha. Hắn ngượng ngịu cười đáp:

- Lão tiên sinh trượng nghĩa như vậy, tiểu tử nếu như nói lời không thật với ngài, thì là bất kính. Không dám dấu lão tiên sinh, loại người như ta đối với thơ họa đều chỉ có nửa phần học vấn. Bức họa này để chỗ ta cũng là lãng phí, không bằng mang ra bán, bán cho người chân chính biết thưởng thức, đó không phải là hai bên đều có lợi sao?

Văn nhân thi sĩ của thời đại này, đối với tác phẩm của mình mười phần coi trọng, phần đông đều không muốn tác phẩm của mình có liên hệ gì tới tiền bạc, bởi vì họ cho rằng làm như vậy sẽ lấy nhiễm mùi vị tiền đồng xấu xa, cũng là hạ thấp giá trị của chính mình. Đại tiểu thư nghe xong lời Lâm Văn Vinh nói trong lòng run sợ, thâm nghĩ, tên tiểu tử này bình thường cũng là người tinh ý, sao hôm nay lại lỗ mãng như vậy.

Đại tiểu thư nhìn người tuy cũng có chút kiến thức, nhưng so sao nổi với Lâm Văn Vinh. Lâm Văn Vinh thấy lão nhân đó quần áo hoa lệ, nhưng thần thái rất bình thản, cho nên không muốn che giấu sự thật, trực tiếp nói thẳng với lão.

Lão già sang sảng cười nói:

- Tiểu ca quả nhiên là người thành thật, lão hủ mười phần bội phục. Nếu như bức họa này có thể biến thành vàng bạc, đó cũng là một việc rất tốt. Buôn bán, việc buôn bán đều là có thể biến đồ vật biến thành ngân lượng. Nếu như người trong thiên hạ đều có suy nghĩ như tiểu ca, nước đại Hoa ta còn lý do gì mà không hưng thịnh nữa nào?

Một câu nói thật làm Lâm Văn Vinh vui mừng, nghe ý tứ trong lời nói của lão già thì không những không lấy làm xấu hổ, mà ngược lại là vui vẻ, tựa hồ là đối với buôn bán không có phản cảm bài xích, chuyện này quả là hiếm thấy.

- Tiểu huynh đệ, người làm nghề kinh doanh sao?

Lão già hỏi.

Lâm Văn Vinh gật đầu. Lão già đó mỉm cười:

- Người nếu như là người buôn bán ở Giang Nam, nói không chừng chúng ta còn có cơ hội gặp lại. Ngày hôm nay ấn ký của ta lại càng phải để lại.

Lão đưa tay ra viết bốn chữ nhỏ lên góc của bức tranh “Tây hồ yên vũ đồ”, rồi mỉm cười quăng bút, rồi đi.

* Một cách chơi chữ đồng dạng như khác âm khác nghĩa

é”ỉ (trường) có 3 cách đọc: trưởng, trường, trường : dài, xa, lâu

Chữ trưởng: có hai cách viết 𠂔 và 𠂔: nghĩa thứ 2 là nước lên menh mông

** nguyên văn là “lại cấp mô đả a khiếm”, có lẽ người viết dùng “cầu đả a khiếm” được hơn (chó ngáp phải ruồi)

*** Nguyên văn tiếng Hán của câu đối và các ngắt âm như sau

Hải thủy , triêu triêu , triêu triêu triêu , triêu triêu triêu lạc .

Nước biển, ngày qua ngày, thủy triều dâng ngày ngày, thủy triều xuống ngày ngày

Phù vân , trưởng trường , trưởng trường trường , trưởng trường trường tiêu .

Mây cao, lớp lớp, lớp lớp dài ra, lớp lớp tiêu biến

Đây là một dạng chơi chữ đồng hình như khác âm khác nghĩa.

****: người cao còn có người cao hơn, trên trời còn có vòm trời khác

107. Chương 105: Tài Học Chi Sỹ

Sơn Âm thì Lâm Văn Vinh cũng biết, chính là Thiệu Hưng sau này, nhưng Từ Vị này là ai? Không chỉ có bút pháp hay mà còn là nhất lưu cao thủ trên chiếu đối. Lâm Văn Vinh trong lòng có điểm tiếc nuối, vốn hắn có thể lấy được hai bộ Tây Hồ yên vũ đồ, chỉ là lão nhân này thực sự có chút bản sự, vừa rồi đối chuẩn được câu đối đó, tiếc là có một bộ Yên Vũ đồ thôi à.

Lâm Văn Vinh nhìn bốn chữ “Sơn Âm Từ Vị” không chút cảm giác nhưng đám sỹ tử bên cạnh lại kinh hãi thốt lên:

- Sơn Âm Từ Vị? Ông ta là Văn Trường tiên sinh, Văn Hoa điện Đại học sỹ Từ đại nhân.

Tiêu đại tiểu thư vội vàng đi tới, nhìn thấy mấy chữ nhỏ đó hoan hỉ nói:

- Chính là Từ đại nhân Văn Trường tiên sinh.

Trong lòng Lâm Văn Vinh có chút hồ đồ liên hồi:

- Đại tiểu thư, người nói người này là Từ đại nhân hay Văn Trường tiên sinh gì đó, rốt cuộc ông ta là thần thành phương nào?

Đại tiểu thư liếc mắt nhìn hắn:

- Người vừa mới cùng người ta ngâm thơ đối chữ, làm ta tưởng rằng người là người có chân tài thực học, không ngờ cả Văn Trường tiên sinh cũng không nhìn ra, Sơn Âm Từ Vị ấy tự Văn Trường.

“Từ Văn Trường*?” Lâm Văn Vinh nhất thời hưng phấn nhảy dựng lên. Trời, danh tự này khá nổi tiếng, khi còn nhỏ xem truyện tranh chẳng phải có “Từ Văn Trường thông minh” sao, lại còn có cái gì “Văn Trường đầu Nghiêm Tung”, đúng là đại tài tử này rồi.

Kích động một hồi, Lâm Văn Vinh tỉnh táo lại, đây là một thế giới hoàn toàn khác, từ Hán Sở trở về sau lịch sử đã thay đổi triệt để, không còn cái gì Đường, Tống, Nguyên Minh, Thanh cũng không có Nghiêm Tung gian tướng. Từ Văn Trường của đời trước tuy tài hoa hơn người nhưng cả đời cũng u sầu bất đắc chí, căn bản không từng làm cái gì đại quan mà nay xuất hiện trước mắt mình một Từ Văn Trường, lại là Văn Hoa điện đại học sỹ của Đại Hoa triều, một chức quan cực phẩm.

Cho nên đây hoàn toàn là hai người khác nhau, điều giống nhau duy nhất có lẽ là họ cùng tên là Từ Vị, đều có chân tài thực học không ai sánh bằng. Dòng trôi vô tận của lịch sử dù chảy theo những hướng khác nhau nhưng ngẫu nhiên cũng nổi lên hai đoá hoa lộng lẫy giống nhau, Từ Vị này là một trong đó.

- Người biết Từ đại nhân không?

Đại tiểu thư nghe thấy giọng điệu của Lâm Văn Vinh liền do dự hỏi.

- Đại tiểu thư bốn cột ta chắc. Ta làm sao mà biết được một nhân vật tầm cỡ như vậy được?

Lâm Văn Vinh cười nói, Văn Trường này cũng chẳng phải Văn Trường kia nhưng trong lòng hẳn tuyệt đối cũng là một danh nhân mà lại trùng ba chữ Từ Văn Trường ấy. Do đó Lâm Văn Vinh cực kỳ có hảo cảm với ông ta.

Đại tiểu thư ngẫm lại thấy cũng đúng, vừa rồi hai người vừa mới đàm thi luận đạo hồi lâu nhưng bộ dạng không có vẻ gì là quen biết, nàng bèn nói tiếp:

- Văn Trường tiên sinh là kẻ sỹ có tài học nhất thiên hạ. Năm ấy khi Hoàng thượng chưa đăng cơ thì ông ta là đệ nhất mưu sỹ trong phủ, bây giờ đã thụ phong đại học sỹ thủ tịch Văn Hoa điện, kiêm Thượng thư bộ hộ. Thư pháp và các tác phẩm hội hoạ của ông ta luôn không đề tên, cho nên dân gian chỉ có thể dựa vào bút pháp nét vẽ mà phán đoán thật giả. Hôm nay bức Tây Hồ yên vũ đồ thực ra là ông ta phá tiền lệ mà đề ấn giáp, chính là bức duy nhất trong thiên hạ, dù ngàn vàng cũng khó mà cầu được. Ta không nghĩ người lại có vận tốt như thế, gặp được quý nhân ấy.

Bức Tây Hồ yên vũ đồ này là hoạ quyển duy nhất mà Từ Vị đề chữ ký sao? Chà, không biết đáng giá bao nhiêu nhỉ? Trong lòng Lâm Văn Vinh cười lớn, bỗng lại nghĩ Từ Vị ấy chấp chương Bộ Hộ, chẳng phải là chuyên quản tiền lương sao? Cũng khó mà trách ông ta có kiến thức như vậy với việc buôn bán.

Hắn suy nghĩ một hồi đột nhiên nói:

- Đại tiểu thư, như vị Từ đại nhân này chấp chương Bộ Hộ thì phải ở kinh thành mới phải, sao lại xuất hiện ở bên Tây Hồ được? Sao lại có thể nhàn nhã thanh thoi đến vẽ Tây hồ yên vũ đồ nữa?

Đại tiểu thư cũng là người mẫn tiệp, nghe vậy nói:

- Lâm Tam, ý người là Từ đại nhân ấy tới tham gia thương hội thường niên của Giang Chiết (Giang Tô và Chiết Giang) sao?

Lâm Văn Vinh gật đầu đáp:

- Đại tiểu thư nàng cũng đã nói qua, Giang Chiết này là thương hội đứng đầu cả nước, địa vị không đâu sánh bằng. Hội hàng năm đều có nhân vật tai to mặt lớn ở kinh thành đến dự, năm nay tất nhiên cũng không có ngoại lệ. Bây giờ thế nào mà Từ đại nhân lại tình cờ xuất hiện ở ven Tây Hồ này, ngoại trừ việc này ra, ta khó mà nghĩ được có sự kiện gì có thể kinh động đến đại giá của ông ta?

Đại tiểu thư vui mừng nói:

- Nếu người nói đúng, Lâm Tam, dựa vào sự yêu thích của Từ đại nhân đối với người, Tiêu gia chúng ta chắc chắn có thể bị quở trách ít đi chút.

Lâm Văn Vinh nói:

- Đại tiểu thư, người chớ cao hứng quá sớm, hiện tại chỉ là phán đoán của chúng ta. Từ đại nhân ấy đến Hàng Châu vì mục đích gì, chúng ta vẫn chưa rõ đâu.

Đại tiểu thư quả quyết:

- Lần này chắc là không sai, ông ta đến đây nhất định là vì chuyện của hai thương hội. Giao hảo của người và ông ta có thể thực sự là một chuyện tốt.

- Giao hảo?

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Đại tiểu thư của ta ơi, ta cùng ông ta chỉ nói chuyện dăm câu, đối câu đối mà thôi, sao nói giao hảo được. Ông ấy nghe ta muốn bán bức hoạ, không tức giận phùng mang trợn mắt là ta đã phải niệm A di đà phật cảm tạ rồi.

- Không đúng rồi.

Đại tiểu thư mỉm cười:

- Người không biết tính cách của Từ đại nhân rồi. Bình thường ông ấy đối với người khác cực kỳ nghiêm khắc, càng không dễ dàng khen một ai đó. Hôm nay đối với người như thế là người đã lọt vào mắt xanh của ông ta rồi đó. Vào hội năm nay, ông ấy chắc sẽ không làm khó chúng ta. Lần này, người định bán hay không bán bức hoạ đó vậy?

- Bán, đương nhiên bán.

Lâm Văn Vinh nói:

- Một bức hoạ càng đẹp giao cho ta thì càng không phí, thay vì huỷ hoại những nét đẹp của nó không bằng bán cho người hiểu biết. Như thế mới có thể phát huy hết giá trị chứ.

Đại tiểu thư gật đầu, lời của Lâm Tam thực sự có vài phần đạo lý.

Không tưởng được thật không thể tưởng được, du ngoạn Tây Hồ lại gặp một vị đại thần Thương thư Bộ Hộ Từ Vị, rồi còn đối lại câu đối của ông ta mà nhận được tranh. Bức hoạ này cũng rất có giá nữa chứ. Lâm Văn Vinh cười với Đại tiểu thư:

- Thích rong chơi cũng không nhất định là chuyện xấu a! Xem coi, hôm nay chúng ta vớ món hời rồi đó.

Đại tiểu thư liếc nhìn hần mỉm cười:

- May mà hôm nay trong miếu ta đốt giấy dâng hương, nên người mới gặp may thế đó.

- Người đem vàng hương dâng Bồ Tát à?

Lâm Văn Vinh cả kinh nói:

- Không bằng dâng cho ta, ta có thể là Bồ Tát sống a.

Đại tiểu thư cất đôi chân nhỏ nhắn đi lên trước, đột nhiên quay đầu lại nói:

- Người thực là đồ hợm hình quả chẳng sai.

Nói rồi nàng khẽ che cái miệng nhỏ nhắn đang cười.

Tô đề tuy dài, hai người cười cười nói nói, rúc ra rúc rích nên cũng đi rất nhanh, khi đến cuối Đại tiểu thư nghĩ đến một chuyện liền quay sang nói:

- Lâm Tam, người và Từ đại nhân đối câu đối đó nhưng người còn chưa nói cho ta rõ.

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên hỏi:

- Đại tiểu thư thông minh như vậy, sao lại không minh bạch nhỉ?

Đại tiểu thư hừ một tiếng rồi nói:

- Cũng không biết người lấy ở đâu những từ này, rất hiếm thấy. Ta đâu phải cái gì cũng biết được.

Lâm Văn Vinh ồ một tiếng dài khiến Đại tiểu thư đỏ mặt, nàng vội nói:

- Mau nói cho ta đi.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Câu đối đó thực sự cũng không đáng một xu. Về trên là: hải thủy, triều triều, triều triều triều, triều triều triều lạc. Về dưới là: phù vân, trường trường, trường trường trường, trường trường trường tiêu.

Đại tiểu thư suy nghĩ một chốc rồi thở dài:

- Văn Trường tiên sinh, thiên hạ đệ nhất tài học, thực là danh bất hư truyền.

- Này, Đại tiểu thư, người có thể khen ta một chút được không?”

Lâm Văn Vinh bắt mắt nói:

- Ta không chỉ đối được câu đối mà thiên hạ đệ nhất học sỹ ra mà còn ra được câu đối làm khó ông ta, khiến ông ta thiếu chút nữa không đối được. Đệ nhất học sỹ ấy cũng luôn mồm khen ta. Nàng đã cho Từ tiên sinh nào là thiên hạ đệ nhất, nào là thiên hạ đệ nhị mà không thể phong cấp cho ta sao?

“Ồi?” Đại tiểu thư ngạc nhiên nói:

- Nguyên là người nghĩ mình được thiên hạ đệ nhị à? Ta còn chuẩn bị phong người và Văn Trường tiên sinh cùng là thiên hạ đệ nhất cơ, ha ha.

Nàng nói xong tiện tay kéo ống quần, cười khanh khách rồi đi về phía trước.

Thật là ngày của ta, nàng ta vừa khiêu khích ta kìa. Lâm Văn Vinh nhìn bóng dáng thanh xuân tràn trề nhựa sống của Đại tiểu thư bỗng có một loại cảm giác. Đại tiểu thư tựa như đang dần thay đổi. Nếu nói trước kia như là phụ nữ ba mươi u uất thì giờ ngày càng giống như thiếu nữ mười mấy tuổi vậy.

Thời tiết giờ đã là thu đông, Tây Hồ thập cảnh cũng chỉ có thể thưởng ngoạn được mấy chỗ, hồ thu phẳng lặng. Đoạn Kiều, tàn tuyết bây giờ còn chưa có thấy, đi về phía nam không tới canh giờ, tiện đường chỉ có Linh Ẩn Tự.

Linh Ẩn tự đặt tại đây, nghe nói là do một tăng nhân nước ngoài đến Hàng Châu, gặp núi non kì tú nơi đây, nhận định nơi đây “Tiên linh sở ẩn(nơi tiên ở ẩn)” bèn dựng chùa ở chỗ này, gọi là Linh Ẩn.

Linh Ẩn tự có chín lầu, mười tám các, bảy mươi hai điện phù, tăng chúng đạt hơn ba ngàn, đứng đầu các chùa ở Giang Nam, kiến trúc hùng vĩ của Linh ẩn tử được liệt vào ngũ sơn chi thủ viện (được coi là chùa đứng đầu tại ngũ sơn), dương danh thiên hạ.

Lúc Đại tiểu thư mang mấy người tới Linh Ẩn tự, vào chính lúc hương khói tế lễ nghi ngút, khách tới dâng hương đi đi lại lại tấp nập, mắt thường không đếm xuể.

Lâm Văn Vinh nhìn thoáng qua tòa cổ tháp nổi tiếng thiên hạ này, Linh Ẩn tự quả thật đúng với ý tứ của “Ẩn”, cả một ngôi tự hùng vĩ ẩn sâu trong một mảng xanh của rừng rậm và dòng suối trong lành bên Tây Hồ.

Gió thổi lồng lộng ngược lên trên. Tại Thanh Lâm động, những giọt nước từ trên các vách đá nhỏ xuống hình thành nên một thạch nhũ động. Qua bao thời đại đã khắc lên trên đá nơi đây những bức tượng nặng mấy trăm tấn. Đồ sộ nhất, phải kể tới tượng di lạc phật cỡi trần đang tươi cười.

Đại tiểu thư tuy đã nhiều lần đến Hàng Châu nhưng đến Linh Ẩn Tự cũng là lần đầu, thấy quy mô hùng vĩ như vậy của chùa, hương khói nghi ngút không khỏi ngó quanh thán phục:

- Giang Nam đệ nhất tự quả nhiên danh bất hư truyền.

Lâm Văn Vinh đối với tháp hương bái phật không có nhiệt tâm lắm nhưng thấy đại tiểu thư hưng phấn như thế liền nói:

- Như thế đi, đại tiểu thư nhanh đi vào đi, cúng vái tháp hương đốt giấy (mả), cầu quẻ tốt mới đúng.

Đại tiểu thư nghe ra ý tứ của hần liền hỏi:

- Người không vào cùng chúng ta sao?

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Ta đi xung quanh Linh Ẩn tự này một vòng trước, sau đó sẽ đi tìm các người.

Đại tiểu thư gật đầu không nói thêm gì nữa, rồi dẫn ba người vào chùa

Lâm Văn Vinh đi dạo một vòng bên ngoài, nhàm chán vô vị, lén nhìn nữ thí chủ dâng hương cũng không có gì hay ho. Đang định tiến vào chùa, lại thấy một người đứng trong một khoảng rừng trúc thanh u ở xa, người nọ chậm rãi ngâm:

Quế tử nguyệt trung lạc

Thiên hương vân ngoại phiêu.

Môn la đẳng tháp viên

Khô mộc thủ tuyền diêu.

Sương bạc hoa canh phát

Băng khinh diệp vị diêu.

Túc linh thượng hà dị

Sưu đối địch phiên hiêu.

Đãi nhận thiên thai lộ

Khán dư độ thạch kiều.**

Dịch thơ:

Thiền môn cao chót vót,

Sông nước cảnh mơ màng.

Lầu sáng trăng thương hải,

Song rền sóng Chiết Giang.

Trong trăng lơ lửng quế,

Ngoài cõi phát phơ hương.

Trên tháp dây mây mọc,

Bên khe máng nước tràn.

Sương bay hoa vẫn nở,

Băng nhẹ lá chưa tàn.

Trăm tuổi có chi lạ,

Tìm thơ để ý nhàn.

Cảnh tiên đang mở lối,

Cầu đá đợi người sang.

(Cao Thanh Tự)

Tuyệt, người này đúng là một tao nhân. Người ở thời đại này, thấy thắng cảnh liền ngâm vài câu thơ, xem như một thú vui tao nhã.

Rừng trúc yên tĩnh, bốn phía có hơn mười đại hán đứng coi, thần sắc cảnh giác quan sát xung quanh. Người ngâm thơ lại vô cùng tự nhiên, thân khoác áo bào vàng, đang chậm rãi tản bước, trông như rất nhàn nhã du ngoạn.

Xuất môn còn mang theo nhiều bảo tiêu như vậy, dĩ nhiên không phải phú cũng là quý, Lâm Văn Vinh nghĩ thầm, đang muốn quay trở về, thì nghe người nọ kêu lên:

- Vị tiểu huynh đệ này có thể tới đây một lát không?

*Chú: Từ Văn Trường(1521-1593) là họa sỹ và nhà thư pháp nổi tiếng ở thời Minh. Ông có một lô tên hiệu như Thanh Đằng lão nhân, Thanh Đằng đạo sỹ, Thiên Trì sinh, Thiên Trì sơn nhân... Có giả thuyết cho rằng ông chính là người viết tác phẩm Kim Vân Kiều khiến đại thi hào Nguyễn Du của chúng ta có cảm hứng mà viết nên Truyện Kiều. Theo giả thuyết này thì nhân vật Kim Trọng chính là hoá thân của Từ Văn Trường. Dù điều này có đúng hay không thì ông cũng là người sống cùng thời với Kiều và là một bậc tài tử xuất chúng.

** Đây là bài Linh Tự Ẩn của Tổng Chi Vãn - ǎ9ǎ19ǎ”?

Thái Bình quảng ký, Phật gia truyền kỳ, quyển 5, Dị tăng 5 chép từ Bản sự thì chép lại:

Khảo công Viên ngoại lang Tổng Chi Vãn thời Đường có tội bị biếm làm quan nơi xa. Sau được tha về, tới Giang Nam, ghé chơi chùa Linh Ẩn. Gặp đêm trăng rất sáng, đi dọc hành lang ngâm nga, lại làm thơ rằng “Thứu Linh hữu thiêu nghiêu, Long cung tỏa tịch liêu”, tới hai câu kế dụng công tìm tứ lạ mà rốt lại vẫn không vừa ý. Có nhà sư già thấp đèn trường minh đăng, ngồi trên thiền sàng hỏi “Chàng trẻ đêm khuya không ngủ mà ngâm vịnh khó khăn, sao thế?”.

Chi Vãn đáp “Đệ tử theo nghiệp thơ, ngẫu nhiên muốn đề thơ ở chùa, mà hứng trí chưa xứng ý”.

Sư nói “Thử đọc hai câu kế xem”, Chi Vãn liền đọc. Sư ngâm nga hai ba lần, rồi nói “Sao không nói Lâu quan thương hải nguyệt, Môn đối Chiết Giang triều?”. Chi Vãn kinh ngạc, lạ lùng vì lời thơ đẹp đẽ, liền nối theo làm hết bài như sau “Quế tử nguyệt trung lạc, Thiên hương vân ngoại phiêu. Môn la đăng thấp viễn, Khô mộc thủ tuyền diêu. Sương bạc hoa canh phát, Bãng khinh diệp vị điều. Đãi nhập Thiên Thai lộ, Khan dư độ thạch kiều”, đưa hai câu thơ nhà sư tặng lên làm tuyệt cú của toàn bài.

Sáng ra tới bái phỏng, thì không thấy đâu nữa. Sư trong chùa có kẻ biết chuyện, nói “Đó là Lạc Tân Vương”. Chi Vãn hỏi riết tới, đáp “Lúc Từ Kính Nghiệp thất bại, cùng Lạc Tân Vương chạy trốn, tìm không bắt được, tướng soái triều đình sợ để kẻ đầu sỏ lọt lưới sẽ mang tội lớn. Lúc ấy có mấy vạn người bị giết, nhân đó tìm hai cái xác có diện mạo hơi giống chặt đầu mang về dâng. Về sau tuy biết họ chưa chết nhưng cũng không dám truy bắt nữa. Cho nên Kính Nghiệp được làm sư ở Hành Sơn, hơn 90 tuổi mới chết. Lạc Tân Vương thì xuống tóc, đi du ngoạn khắp các danh sơn, tới chùa Linh Ẩn được một năm thì chết. Lúc ấy tuy thất bại, nhưng vì lấy tiếng khôi phục nhà Đường mà dấy quân nên được nhiều người che chở mà thoát chết”.

Về câu chuyện này, Đường thi kỷ sự, quyển 7 cũng chép tương tự, nhưng bài thơ có vài chữ khác là Thứu Linh uất thiêu nghiêu, Lâu quan thương hải nhật. Bài thơ trên có điểm lạ là câu Tiên cảnh... thất niên, so với nhiều tài liệu khác thì còn thiếu hai câu Túc linh thượng hà dị, Sư đối địch phiên hiêu trước hai câu kết, thêm vào thì quả nhiên không còn thất niên nữa. Có điều hai bản Thái Bình quảng ký, Bắc Kinh Quảng bá học viện xuất bản xã, 1999 và Đường thi kỷ sự, Đinh Văn thư cục, Đài Bắc, 1971 đều thiếu hai câu ấy, rất khó nói là đều bị in thiếu. Nhưng Đường thi kỷ sự có tham khảo Bản sự thi, Thái Bình quảng ký cũng chú rõ câu chuyện trên là theo Bản sự thi, có thể Bản sự thi đã chép thiếu, cũng có thể bài thơ vốn như thế nhưng người sau sao chép thấy thất niên đã bổ sung thêm hai câu nói trên. Nên ở đây xin bổ sung thêm hai câu ấy để tồn nghi.

Tuy nhiên vấn đề văn bản của bài thơ nói trên chỉ là một chuyện, vì bản ý của những người sao chép câu chuyện này là nhằm giới thiệu hai câu thơ được coi là của Lạc Tân Vương sau khi theo Từ Kính Nghiệp dấy quân chống Vũ Tắc Thiên bị thất bại phải đào vong, và đúng là hai câu ấy đã bộc lộ tâm tình ung dung tự tại mà vẫn ngạo nghễ thách thức kẻ cầm quyền của một người may mắn ra được ngoài vòng cương tỏa. Tóm lại con người ta thấy không ai làm gì được mình là làm tới ngay, người thường đã như thế, bọn nhà thơ lại càng như thế...

108. Chương 106: Thiên Sanh Hốt Du

- Lão ca, người vừa gọi ta phải không?

Một tiếng “lão ca” khiến hoàng bào lão nhân nở nụ cười, nói:

- Đúng là gọi người đó.

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên trong lòng, ta với người vốn không biết nhau, người muốn tìm ta nói chuyện gì? Người nọ cười nói:

- Người chớ lo lắng, ta đối với người thực không có ác ý, người có biết Ngụy Hiền không?

- Ngụy Hiền ư? Không biết.

Lâm Văn Vinh nói.

- Chưa chắc như vậy, dường như người gọi hần là “Ngụy đại thúc”.

Người nọ lại nói.

- Ngụy đại thúc?

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên nói:

- Người làm sao lại biết lão.

Ngụy Hiền sao? Ngụy đại thúc nguyên là Ngụy Hiền? Lâm Văn Vinh đến bây giờ mới biết tên gọi của ông ta, quả nhiên so với Ngụy Trung Hiền chỉ thiếu một chữ, quả là ngụy hiếm a.

Người nọ cười nói:

- Ta với hần là chỗ quen biết cũ, sao lại không biết hần? Không chỉ biết hần, ta còn biết cả người. Người kêu là Lâm Văn Vinh, đang là gia đình của Tiêu gia, hóa danh Lâm Tam của người do chính Ngụy Hiền chọn, có đúng hay không?

Nghe những lời này Lâm Văn Vinh không còn chút hoài nghi, cái tên “Lâm Tam” đúng là do Ngụy đại thúc chọn cho hần, trong thiên hạ chỉ có Ngụy lão và hần biết điều này.

- Thế nào? Đã tin ta chưa, có thể tới đây nói chuyện được không?

Người kia cười nói, thần quang trong mắt được thu liễm, tuy có chút gian xảo nhưng hiện lên một loại khí thế không giận mà uy.

- Vị lão tiên sinh này, người thật sự biết Ngụy đại thúc ư?

Lâm Văn Vinh tiến về phía trước, vừa nói vừa cẩn thận dò xét người này. Nhìn sơ qua thì thấy người ấy như ở độ tuổi trung niên, nhìn kỹ thì chưa hẳn. Tiên sinh này tuy được chăm sóc rất tốt nhưng trên mặt đã có nét ồm yếu xanh xao. Nhìn lão rõ ràng không khỏe lắm, tóc trên đầu đều chuyển màu hoa râm, ước chừng khoảng năm, sáu mươi tuổi.

Lâm Văn Vinh tiến tới, mấy trảng hán gần đó bắt đầu khản trương. Hoàng bào lão giả kia thông thả gạt gạt đầu, mấy người họ liền bình tĩnh trở lại.

Ánh mắt của lão giả từ từ nhú lại, nhìn vào hần từ từ nói:

- Người là Lâm Văn Vinh?

Thanh âm lão ta không lớn nhưng lại có tiết tấu kỳ quái như tiếng trống lớn vang bên tai làm hần có cảm giác bị áp bách. “Được, lão nhân này có điểm cổ quái a.”

- Ta là Lâm Văn Vinh, chẳng biết lão tiên sinh hỏi ta có chuyện gì?

Thật kỳ lạ, lão nhân này tuy đang mỉm cười nói chuyện nhưng Lâm Văn Vinh cảm giác có áp lực như đang ở trong trận chiến. Trên người lão phẳng phất có loại khí thế uy nghiêm, làm người ta không thể không thần phục.

Từ khi tới thế giới này, lần đầu tiên Lâm Văn Vinh mới có chút cảm giác dè dặt. Trước mặt người này, có bao nhiêu bản sự hần cũng không thi triển ra được.

Lâm Văn Vinh liếc mắt nhìn lão giả đó, thấy dường như ông ta đang mỉm cười nhìn mình. Trong mắt ông ta dường như mình chỉ là một con chuột cho người ta bắt.

“Mắt lác à? Ta cũng gặp nhiều rồi.” Tính quật cường trong lòng Lâm Văn Vinh trỗi dậy, lập tức im lặng nhìn lão. Lúc đầu hắn có chút dè dặt nhưng dần dần cũng quen, mặc người là ai, cũng chỉ giống lão tử có hai mắt mà thôi.

Tâm lý của hắn được khai giải, áp lực trên người chợt giảm đi, lão già kia ánh mắt cũng trở nên sắc bén.

- Lão tiên sinh, người tìm ta chỉ vì muốn xem ta thôi sao? Hay là muốn mời cơm? Có gì mời nói thẳng ra đi, ta là người rất ít khách khí.

Lâm Văn Vinh cười nói, trước uy nghiêm của lão nhân trước mặt, hắn bắt đầu điều hòa trở lại. Trong thiên hạ này, kẻ có khả năng áp đảo khí thế của hắn thật sự chưa tìm ra một ai.

Lão già kia “ha ha” cười, khí thế trên người cũng nhu hòa đi rất nhiều, nói:

- Ngươi Hiền nói không sai, người quả nhiên là da mặt cực dày.

Trời ạ, lão đầu này cũng không biết ăn nói cho uyển chuyển, thế này không phải nạo hết da mặt ta sao, Lâm Văn Vinh hắc hắc cười nói:

- Người sống trên thế giới này, cái không quan trọng nhất chính là da mặt, cùng một dạng da mặt cũng có hàng trăm dạng cuộc sống. Bên ngoài cười, bên trong khóc, bên trong cười, bên ngoài lại khóc... Da mặt đúng là thứ không đáng tiền nhất thiên hạ, chẳng qua muốn dùng làm gì thì làm mà thôi.

Lão già cười to, âm thanh như xuyên thấu cả rừng trúc làm chim chóc ẩn sâu trong rừng hoảng hốt, khí thế thật phi phàm. Lâm Văn Vinh liếc mắt nhìn, lão đầu này không có việc gì sao cười to thế, không phải muốn dọa người ta sao?

Lão già cười vài tiếng, rồi bất thành linh ho khan. Một tùy thị bên cạnh vội vàng đưa lên một viên thuốc, lão nuốt xong hơi thở bình thường trở lại, trên mặt có chút huyết sắc, nhìn Lâm Văn Vinh cười nói:

- Không nghĩ người niên kỷ còn trẻ cũng có thể hiểu được như thế. Người nói rất đúng, tại thế giới này, có người nhìn mặt thấy tốt nhưng không biết trong bụng nghĩ gì, vậy da mặt có ích gì đây?

Lão bình tĩnh lại một chút, cười nói:

- Từ Ngươi Hiền ta sớm đã biết người có cái dạng này, hôm nay gặp mặt quả nhiên là có chút như thế. Người không ngại nói chuyện với lão đầu này một lát chứ?

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Lão tiên sinh, chúng ta cùng đến đây, không có gì phải ngại. Không nói dối người, Ngươi đại thúc là ân nhân cứu mạng của ta. Người là bằng hữu của lão thì cũng là bằng hữu của ta, cùng bằng hữu nói mấy câu có gì mà phải ngại.

Hoàng bào lão giả liếc mắt nhìn hắn nói:

- Mồm mép giỏi lắm.

Ánh mắt ông ta lóe lên một cái, nói:

- Người bảo Ngươi Hiền là ân nhân cứu mạng của người, nhưng nếu có một ngày người buộc phải giết ông ta, liệu người có thể làm hay không?

Nhân quang lão chớp chớp tựa thần quang, như muốn nhìn xuyên người ta. Lâm Văn Vinh không sợ, cười nói:

- Có khả năng đó sao? Nếu có ta cũng không làm như vậy, con người sở dĩ khác với cầm thú là có suy nghĩ và tình cảm của chính mình. Nếu ta đối với Ngươi đại thúc mà cũng không thể tự dừng lại, vậy có khác gì với cầm thú.

- Lòng dạ đàn bà!

Lão già nhắm mắt, thở dài:

- Người muốn thành đại sự không thể câu nệ tiểu tiết, thật là còn trẻ đại.

Ai da, người hai mươi tuổi còn gọi là trẻ dại, không biết lão già này đã trải qua bao nhiêu việc trên thế gian rồi đây? Lâm Văn Vinh cũng không tranh cãi với lão, cười nói:

- Lão tiên sinh, người tìm ta chỉ muốn nói về việc này sao?

Thần sắc lão già thay đổi, cười nói:

- Cũng không hoàn toàn thế, ngươi là người ở đâu?

Vấn đề này ta cũng không biết phải trả lời thế nào, Lâm Văn Vinh bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Cứ coi là người Kinh Sở đi.

- Nghe nói chuyện làm ăn của Tiêu gia đều do ngươi giúp họ lên kế hoạch chuẩn bị, có phải thế không?

Lão già lại nói.

Lâm Văn Vinh gật đầu:

- Cứ xem như vậy.

Lão già gật gật đầu:

- Trong kinh doanh thì người quả thật có khả năng quản lý, nếu thiên hạ bách tính đều giống như ngươi, đem tâm tư đặt vào chuyện kinh doanh thì làm gì có tai ách.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Nếu muốn thiên hạ không còn tai ách, thì rất đơn giản, chỉ cần dân chúng được sống sung túc.

“Ồ” lão già liếc mắt nhìn hắn đầy hứng thú, nói:

- Ngươi nói tiếp đi.

- Dân sinh! nói trắng ra thì là kế sinh tồn của dân chúng. Mấy thứ “sanh kế” đối với dân thường mà nói rất đơn giản, có cơm ăn, có áo mặc, dân chúng Đại Hoa thật sự vô cùng thiện lương. Thỏa mãn cơm áo cho họ thì còn muốn đi gây tai ách làm gì.

Lâm Văn Vinh nói.

- Cơm ăn áo mặc tự nhiên trọng yếu, sợ là sợ họa tâm từ lòng người.

Lão già liếc mắt nhìn hắn nói:

- Tựa như Bạch Liên giáo kia làm loạn, đó là họa tâm của người bị lợi dụng.

Lâm Văn Vinh “ha ha” cười nói:

- Lão tiên sinh, người nói lời này ta vô cùng tán thành. Bạch Liên giáo làm loạn, nguyên nhân thật sự bắt nguồn từ cơ dân (1) bạo động, sau đó mới bị yêu nhân lợi dụng, thành ra không việc ác nào không làm. Nếu dân có cơm áo, sao còn có tâm làm loạn.

Trong mắt lão già hiện lên một tia hàn quang, nói:

- Loạn Bạch Liên giáo họa tới căn cơ Đại Hoa ta, theo ý ngươi thì diệt trừ như thế nào?

Trời ạ, lão này sao lại cùng ta thảo luận việc đến tận đây, Lâm Văn Vinh nói:

- Lão tiên sinh, việc này không thuộc về ta quản đâu?

Hoàng bào lão già cười nói:

- Ta chỉ cùng ngươi tùy tiện nói chuyện thôi, ngươi có thể nói ra cách nhìn của ngươi.

Lâm Văn Vinh với Bạch Liên giáo không có hảo cảm gì, lão này lại là bằng hữu của Ngụy lão đầu, liền nói:

- Phân hóa chia cắt, tiêu diệt đầu lĩnh, nội ngoại giáp kích, trừng trị thật nặng.

Lão già trầm ngâm trong chốc lát, gật gật đầu:

- Người đối với trọng địch phương bắc xâm lấn, có cái nhìn thế nào?

Phương bắc trọng địch xâm lấn ư? Lâm Văn Vinh có phần sững sốt, càng nghe lão hỏi càng lạ thường, khẩu khí có vài phần giống Thanh Tuyền. Hắn nở một nụ cười nói:

- Còn gì phải nghĩ, người ta đánh đến đây, ngoại trừ một trận quyết chiến thì còn đường khác sao?

Nếu mỗi người đều nghĩ giống như người, thật không phải lo rồi, lão giả hừ mạnh một tiếng:

- Bọn người Hồ kia chỉ tạm thời tấn công vài tòa thành của ta, chưa xâm nhập vào đất lành của Đại Hoa. Trong triều tranh luận liên miên, phái chủ chiến cùng phái chủ hòa đối địch nhau ầm ĩ.

Lâm Văn Vinh lắc lắc đầu “mẹ nó, dân tộc của chúng ta sao lại thế này? Không có việc gì lại thích nội loạn ầm ĩ, địch nhân đến, chúng ta đánh, thật là rắm thối a.”

- Quốc khó trống rỗng, trong triều không có tướng tài, nước không có binh mạnh. Chư thần kiến nghị, không bằng cầu hòa trước, tìm mưu sau.

Lão già liếc mắt nhìn hắn nói:

- Người nghĩ sao?

- Cầu hòa cái rắm, mẹ nó chứ.

Lâm Văn Vinh tức giận chửi mắng.

Lão già thông thả nói:

- Người chủ chiến sao?

Lâm Văn Vinh hừ nói:

- Thắng cũng phải đánh, không thắng cũng phải đánh, một năm mà đánh không thắng thì chúng ta cũng chỉ mất vài thành, vì thế năm sau đánh tiếp, năm nào cũng đánh, đánh đến khi thắng thì thôi, nếu không dám đánh thì sẽ mất nhân tâm, mất thành rồi mất nước. Lão tiên sinh, người muốn chọn cái nào?

“Mất thành rồi mất nước?” Lão giả, hít một hơi, cười nói:

- Hay cho câu “mất thành rồi mất nước”. Không nghĩ người còn có kiến thức như vậy, người trong triều lại không hiểu bằng người, một người trong giới thảo dân.

Lâm Văn Vinh lắc đầu nói:

- Không phải bọn họ không hiểu, mà là bọn họ quá rõ. Nếu mất nước, bọn họ có thể đầu hàng, cũng là quan cao lộc hậu. Chỉ có hoàng đế ngồi trên Kim Loan điện mới vô cùng khấn trương. Mọi người có thể hàng, hắn muốn hàng cũng không được. Lão nhân người nói thế này kỳ thực ai mà biết trong lòng lão nghĩ thế nào? Lòng người như thế, ôi lòng người...

“Ha ha ha ha” hoa phục lão giả cười to vài tiếng nói:

- Nói thật hay, lòng người, đều là lòng người, từ xưa đến nay đều chứa đựng xấu xa cả. Lâm Văn Vinh, tuổi người không lớn, đối với lòng người nhìn thấu triệt, tốt, vô cùng tốt.

Lão già hứng thú càng cao:

- Nếu chủ chiến, Hồ nhân thân thể cao lớn, sức chiến đấu cường hãn. Sức chiến đấu của binh sĩ Đại Hoa ta ở thế yếu hơn, phải đánh như thế nào?

Ta khóc mất thôi, chuyện này cũng hỏi ta làm gì? Ta chắc chắn sẽ không tham gia chiến tranh làm gì cho mệt, Lâm Văn Vinh cười khổ nói:

- Lão tiên sinh, ta không phải người trên triều cũng chưa từng trải chiến trường, đối với việc chiến sự ta quả không rõ.

Lão tiên sinh khoát tay nói:

- Chưa chắc trên triều đã tốt hơn, người muốn nói gì cũng được, nếu trên triều sợ rằng lại không thể nói. Người thử nói xem, nếu người là người không hiểu quốc sự, chiến sự, bị kích động mà tiến vào, người sẽ làm thế nào? Có thể đi tới giữa họ để có thể nhìn rõ ràng hơn không?

Lâm Văn Vinh thấy người này dáng điệu bất tục, cách nói chuyện có khí thế, thầm nghĩ “Vị bằng hữu này của Ngụy đại thúc không biết có lai lịch thế nào? Nói chuyện có uy nghiêm, ngữ khí cũng rất tự phụ, quốc sự, chiến sự đều không hề ngắc ngứ, không hề cố kỵ, trong kinh thành e rằng có thể lực rất lớn.”

Hắn là gian thương, không có lợi không mua, liền cười nói:

- Lão tiên sinh, việc này một thảo dân như ta có thể đàm luận tới được, cũng không dám nói.

Lão ta cười:

- Ta biết người là người có tài làm ăn buôn bán, hôm nay ta nhường cho người nói, ta sẽ không để người chịu thiệt trong cuộc nói chuyện này. Cứ tính như là ta nợ người ba điều kiện, lần sau người tới kinh tìm ta, ta hoàn thành tâm nguyện cho người.

Quả như ta dự đoán, lão giả này có lai lịch lớn a, không biết hắn rốt cuộc là quan gì? Lão Ngụy như thế nào lại biết loại quý nhân quan chức này?

Hoàng bào lão giả từ trên eo lấy ra một cái yêu bài:

- Cái này coi như là một tín vật, ngày khác nếu người tới kinh thành, tìm tới được nha môn đưa vật này, sẽ có người dẫn người đi gặp ta.

Lão đặt thẻ bài vào tay Lâm Văn Vinh, Lâm Văn Vinh tiếp nhận trong tay xem xét, thấy cỡ bằng nửa bàn tay, làm bằng vàng nguyên chất, cầm trên tay rất nặng, hai mặt trước sau đều có khắc một con rồng vàng, ngoài ra không có gì khác.

- Vị lão tiên sinh này, người ở trong cung sao?

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên hỏi, cái này hắn tới chưa thấy qua, sao nhìn có chút giống như là lệnh bài quan sai nhỉ? Bất quá khâm sai lệnh bài ít nhất một mặt có khắc chữ, bình thường là chữ “Ngụy”, tượng trưng cho hoàng quyền, cao cấp hơn có chữ “Trẫm”, ý rằng như trẫm thân lâm, đó là thứ cao cấp, rất khó nhìn thấy. Cái này hai bên khắc rồng, chưa gặp qua, cũng không biết là cái gì. Bất quá từ trọng lượng kim bài mà xem, e rằng không ít tiền a.

Lão giả thấy hắn vuốt ve kim bài, cười nói:

- Nếu ngày khác đến kinh thành, người sẽ biết ta là nhân vật nào, hôm nay người cứ yên tâm lớn mật mà nói, nếu người là người ngoài, người ứng phó với chiến sự này thế nào?

Phí hai miếng nước bọt, được một khối kim bài bằng vàng, việc làm ăn này đầy năng suất, Lâm Văn Vinh cười nói:

- Lão tiên sinh đã nhường ta, ta nói thẳng, phương bắc có ngoại địch không phải là giả, nhưng ngoại địch kia đều không cường đại như chúng ta tưởng tượng, bọn họ tự nhiên cũng có kẻ thù. Kẻ thù của kẻ thù chính là bạn, Đại Hoa chúng ta sao không cùng liên hợp, công kích cường địch, kết giao xa tấn công gần, chính là đạo lý này. Lại nói, dân tộc du mục tuy sức chiến đấu cường hãn nhưng cũng dễ phân chia, cha con anh em đấu tranh kịch liệt, chúng ta vì sao không lợi dụng? Đại Hoa ta mưu sĩ rất nhiều, người có tài ăn nói, du thuyết không ít. Nếu có kẻ xâm nhập vào đất địch, dùng ba tấc lưỡi đi khắp nơi tung tin đồn lung lay tinh thần quân địch, tiện thể phân hóa chia rẽ nội bộ của chúng, cũng đều không phải là không có khả năng.

Lâm Văn Vinh một hơi nói xong, chính mình cũng có chút bội phục chính mình “Tài giỏi a, lão tử thật sự cũng có khả năng đó chứ, nói thật là giống như đang làm vậy.”

- Người xem ra cũng có tài ăn nói, khéo du thuyết?

Lão giả thì thảo tự nói, như vô tình hữu ý liếc mắt nhìn Lâm Văn Vinh.

Lâm Văn Vinh trong lòng máy động “Ấy chết, thế này chả phải là nói chình mình sao? Mẹ nó, không cần thận lão tử lòng vòng đi vào, nếu phải đi khuyên địch thì thập tử vô sinh a. Loại làm ăn thua lỗ thế này lão tử không làm được.”

Lão giả trầm mặc nửa ngày, mắt đảo qua, nói:

- Kêu người người ngoài nói, xem ra biện pháp này đơn giản thiết thực, cũng có phần đạo lý. Vậy nói về chiến sự, người có cái nhìn thế nào?

Lâm Văn Vinh bốc phét thông suốt, thấy lão giả này tựa hồ thật là vừa lòng, thầm nghĩ “Ta đây đều là tổng kết kinh nghiệm từ lịch sử, tivi, tiểu thuyết. Cung cấp không biết bao nhiêu chú ý to lớn lại dễ dàng cho người sao? Lời này nói như mây bay trên trời, nghe rõ ràng hợp lý, cũng có thể thấy không hiểu rõ ràng, rất là trống rỗng.”

Nói đến chiến sự, Lâm Văn Vinh điềm tĩnh nói:

- Ta chưa đến chiến trường, nhưng mọi sự đều phải nâng cao chỗ mạnh, ngăn ngừa chỗ yếu, những hiểu biết này thiên hạ đều thông hiểu cả. Nói thí dụ, địch nhân nếu là tinh kỵ thì phải hãm địch vào thế thành chiến và hạ chiến (2), địch nhân nếu là đều là bộ binh thì hạn chế bằng kỵ chiến. Dân tộc du mục là hành gia về kỵ chiến nhưng công thành không tốt. Ngăn dậm xâm nhập, hậu cần tự nhiên khó có thể liên tục. Ta là thổ địa của Đại Hoa, chỉ cần một tiếng hiệu triệu, một tác sơn hà một tác huyết, mười vạn thanh niên mười vạn binh. Đây đất đều là con dân Đại Hoa, đây đất đều có thể dụng binh, sao lại nói không có binh, sao lại nói không thể chiến thắng?

Lâm Văn Vinh cảm thấy mình có chút quá đà vội vàng kiềm chế lại.

Lão giả liếc mắt nhìn hần nói:

- Lời này của người nếu nói tại triều đường e là quá đủ để trở thành đối tượng công kích rồi. Một tác sơn hà một tác huyết, mười vạn thanh niên mười vạn binh, nếu là văn võ toàn triều trên dưới, đều nghĩ như người, lo chi không diệt được Thát Đát, khôi phục sơn hà.

Ông ta thở dài, cười nói:

- Chỉ là việc chiến tranh này có nhiệt tình không thôi chưa đủ, lời người nói chỉ là bàn việc quân trên giấy, tới chiến trường cũng không có chỗ dùng.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Lão tiên sinh, lời ta nói mặc dù thô thiển, mặc dù có chút nói suông, nhưng có thể xem như tổng kết cương lĩnh phương hướng, đề cương khiết lĩnh (3). Biết ai có khả năng dùng vào việc gì, phải chấp hành cụ thể như thế nào? Nên để quan võ Đại Hoa ta đưa ra biện pháp, triều đình cấp bổng lộc cho họ để họ vệ quốc, nếu không dùng làm gì?

Lão giả gật gật đầu, cười nói:

- Không nghĩ tới người quả thật cũng có chút kiến thức, Ngụy Hiền quả cũng tính không sai.

Một tùy tùng đi tới, nhẹ nhàng thưa với lão giả vài câu. Lão gật gật đầu nói với Lâm Văn Vinh:

- Ta có một số việc phải đi trước, ngày khác nếu người tới kinh thành, ta đã nói phương thức tìm ta, nhớ lấy, nhớ lấy.

Nhìn lão giả ngồi lên chiếc kiệu nhỏ, đám tùy tùng hộ vệ chạy vội đi. Lâm Văn Vinh trong lòng buồn bực “Ta như thế nào lại vô duyên vô cớ cùng lão nhân này quốc sự chiến sự mò mẫm nửa ngày, chính ta cũng khó có thể tin được.”

Hần nhìn vào kim bài trong tay thấy nặng nặng, thấy thật sự có phân lượng liền thu vào trong lòng “Cái này coi như là thu hoạch lớn, chỉ dùng duy nhất một ít nước bọt mà đoạt được a.”

109. Chương 107 - Nhân Duyên Thiêm

Hắn vội vàng về chùa, khó khăn lắm mới tìm được bọn Đại tiểu thư, chỉ thấy nàng đang ở Đại Hùng bảo điện chuyên tâm bái lạy Bồ tát.

Lâm Văn Vinh vội vàng tóm lấy Tứ Đức hỏi:

- Đại tiểu thư không có tìm ta chứ?
- Không có.

Tứ Đức nói:

- Đại tiểu thư bảo Tam ca có nhiều việc, bọn ta cứ chậm rãi du ngoạn chờ người đến. Đại tiểu thư vô cùng thành kính, mỗi pho tượng Bồ Tát ở chùa này đều bái lạy, dâng hương.

Mỗi pho tượng đều bái lạy, Lâm Văn Vinh nghe toát mồ hôi: “Linh Ẩn tự này thờ phụng tới một trăm pho tượng phật lớn nhỏ, muốn bái lạy tới khi nào a?”

Đại tiểu thư đang bái lạy tới tượng Ngao ngư Quan Âm. Quan Âm Bồ Tát tay cầm tịnh thủy bình phổ độ chúng sinh, đang ngồi trước thiện tài đồng tử, chính là nói truyện xưa “Thiện Tài Đồng Tử bái Quan Âm”*.

Đại Hùng bảo điện trang nghiêm hùng vĩ, khí thế to lớn. Chính giữa đại điện là một tòa bầy, tám mươi thước, thấy rõ tượng Thích Ca Mâu Ni tọa trên đài sen, toát ra vẻ trang nghiêm gần giống như thật.

Đã tới chùa bái phật, há có thể trở về tay không. Lâm Văn Vinh cũng bái lạy Bồ Tát trước mặt, cầu nguyện hằng năm phát tài, lão bà tới dần dần.

Lâm Văn Vinh đang bái lạy Bồ Tát thì thấy bên cạnh là một bệ thờ cầu xăm có một hòa thượng cao tuổi đang ngồi. Hắn cười trong lòng, việc cầu xăm, giải xăm này, cũng xem như một kiểu câu dẫn tâm lý thích đánh bạc của hương khách. Chỉ cần bình thường xếp đặt một lão hòa thượng từ mi thiện mục, bộ dạng cao tăng đắc đạo làm cho người đa nghi cũng phải tin lời lão nói.

Tiêu Phong đi đến bên hắn nói:

- Lâm huynh, cầu xăm ở miếu này thật đắt quá!

Lâm Văn Vinh thấy trong tay hắn cầm một thẻ xăm, cười hỏi:

- Thế nào, cầu rồi chứ?

Tiêu Phong gật gật đầu:

- Cầu xăm một đôi tiền, giải xăm hai đôi tiền, thật đắt đỏ mà.

Ai da, nhớ mang máng lần trước ở Tê Hà tự nơi ngoại thành Kim Lăng cũng là cái giá này, không ngờ giá hương khói cũng thống nhất a.

Tiêu Phong hao phí một đôi tiền xin một thẻ xăm, tuy nhiên không muốn hao phí thêm hai đôi tiền nữa, đưa thẻ xăm kia cho Lâm Văn Vinh nhờ vả:

- Lâm huynh, người học vấn tốt, tiện thể giải cho ta quẻ này nhé.

Không nghĩ trong mắt Tiêu Phong thì mình xứng đáng gọi là học vấn tốt, Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Đã như thế, ta thay người giải vậy.

Giải xăm quẻ đúng là hốt bạc a, không cần dựa vào sách, nói thật mơ hồ, thần bí, liền có người tin. Đối với Lâm Văn Vinh thì hắn biết mình có chút tài năng buôn bán bằng mồm mép, vội tiếp nhận thẻ xăm trong tay Tiêu Phong rồi nhìn thoáng qua, thấy trên mặt viết bốn câu kệ:

Thần hôn toàn lại phật phù trì

Tu thị phùng nguy thả bất nguy

Nhược đắc quý nhân tương chỉ dẫn

Na thì tài lộc diệc tương tùy.

Thăm này còn cần người ta giảng giải cho nữa ư? Lâm Văn Vinh lắc đầu thờ dài, loại mơ hồ lập lờ nước đôi này thì giải thích như thế nào đều được cả.

- Tiêu huynh, người muốn hỏi gì?

Lâm Văn Vinh cười nói.

- Hỏi nhân duyên... à... hỏi tài vận.

Tiêu Phong ngưng ngưng nói.

Hà hà, đây rõ ràng là một quẻ tài vận, tiểu tử ngươi lại có muốn hỏi tới nhân duyên, đúng là nói không biết thẹn. Lâm Văn Vinh ha hả:

- Tiêu huynh, đây là “nhất chi trung thượng thiên” à.

Tiêu Phong thấy hắn nói có vẻ quan trọng, vội vàng hỏi:

- Thế nào là “nhất trung chi thượng thiên”? Lâm huynh mau nói đi.

Lâm Văn Vinh nói:

- Câu kệ ngữ đầu tiên khởi phải nói nữa, ý tứ là nhân sinh có tốt có xấu, đều là do Bồ Tát ban tặng, cho nên người phải hiếu kính bọn họ, như thế có gặp chuyện hiểm nguy cũng có thể tự động hóa giải. Chỉ cần người được quý nhân tương trợ, phú quý đều cuộn cuộn chảy đến.

Kệ ngữ này đều được hiểu như nhau, nhưng người giải thêm nhất định phải có tài ăn nói linh hoạt, gặp phải Lâm Văn Vinh thuộc loại đại lấu cá, đương nhiên phải làm Tiêu Phong kêu sừng kêu sốt rồi.

Tiêu Phong sùng kính nói:

- Lâm huynh, người quả nhiên là cao nhân, chẳng biết thêm điều này có thể cầu nhân duyên hay không?

Ta xui mất, tên tiểu tử này đúng là được voi đòi tiên mà. Hắn xin một quẻ tài vận lại còn muốn giải cả tài vận lẫn nhân duyên, thật là quá đáng rồi. Lâm Văn Vinh cười nói:

- Tiêu huynh, cầu xăm là phải có lòng thành, như thế quẻ này mới có linh nghiệm.

Tiêu Phong cười ngưng ngưng, liền không hề hỏi nhân duyên nữa. Chỉ đưa ánh mắt tha thiết lén lút liếc về nha hoàn Tiểu Thúy ở bên Đại tiểu thư.

Nha hoàn Tiểu Thúy thấy Lâm Văn Vinh có khả năng giải xăm liền chạy tới, bỏ ra một đôi tiền xin một quẻ rồi đưa cho Lâm Văn Vinh:

- Tam ca, người có thể giải giùm ta không?

Lâm Văn Vinh mỉm cười:

- Đương nhiên rồi, nhưng chẳng biết Tiểu Thúy tỷ tỷ muốn hỏi về vấn đề gì?

Trên mặt Tiểu Thúy nhất thời rạng rỡ như hoa nở, ngưng ngưng cúi đầu cúi đầu khẽ nói:

- Hỏi nhân duyên.

Hà hà, đã biết ngay bọn nha đầu các ngươi muốn hỏi điều này. Tiểu nữ mà chưa có người yêu, tới chùa miếu tất nhiên là hỏi về nhân duyên rồi. Lâm Văn Vinh cầm lấy thêm điều của nàng ta, chỉ thấy mặt trên viết một hàng kệ ngữ:

Xích thẳng hệ định thị tiền sanh,

Bất dụng cầu môi sự khả thành.

Minh nguyệt thâm dạ tân các nội,

Tĩnh trung hốt văn phượng hoàng minh.

Lâm Văn Vinh “a a” cười nói:

- Tiểu Thúy tỷ tỷ, chúc mừng chúc mừng, đây là “nhất chi thượng thiên” a!

Tiểu Thúy vừa nghe đến đây, trong lòng bất chấp ngượng ngùng, kêu lên:

- Là thật sao, Tam ca, người mau giải cho ta đi.

- Đây là “xích thằng”, còn gọi là tơ hồng, là sợi dây nhân duyên của Nguyệt lão, ý tứ của hai cầu đầu là Nguyệt Lão đã phối nhân duyên cho người. Cho dù người không cầu cũng sẽ tự tới, thường gọi là duyên định từ kiếp trước, hay là hữu duyên. Hai câu sau “Tân các” nghĩa là động phòng, “Phượng hoàng hợp minh” ý là một cặp trời sinh, sẽ mãi gắn liền với nhau, tức là đã có duyên có phận, dĩ nhiên phải thành đôi thôi. Đây không phải “thượng thượng thiên” thì là cái gì? Chúc mừng, chúc mừng a, Tiểu Thúy tỷ tỷ!

Tiểu Thúy trong lòng kinh ngạc, lên nhìn Tiêu Phong, Tiêu Phong cũng đang đưa mắt nhìn nàng, hai người cứ thế liếc mắt đưa tình.

Lâm Văn Vinh trong lòng cười to, hai người này nguyên lai đã sớm có ý với nhau rồi, lại còn giả vờ cầu quả nhân duyên, hay cho một đôi cầu nam nữ.

Tứ Đức cũng không cam lòng yếu thế đi cầu một quả tài, lại một quả “thượng thượng thiên”. Lâm Văn Vinh phán giải xong làm cho mấy người đó ai nấy đều reo lên cực kì hứng khởi.

Tứ Đức nói:

- Tam ca, mỗi người chúng ta đều đã cầu xăm, không bằng người cũng đi cầu một quả đi.

Thấy mọi người vui vẻ như vậy, Lâm Văn Vinh ha hả cười lớn:

- Được, ta cũng đi cầu giải một quả thôi.

Hắn chạy đến bỏ ra một đôi tiền, cũng cầu một thẻ xăm, trở về xem thì thấy:

Ngư khốn thâm đàm vị hóa long

Hào quang thượng chiếu hữu thì vinh

Thanh vân hữu lộ chung tu đáo

Mộ nhật tranh vân hướng cửu trọng.

Lâm Văn Vinh lờ bịp người khác thì đã thành thói, nhưng khi tới chính mình, mặc dù quả xăm giản đơn, hắn cũng không biết phải giải thế nào.

- Nhường cho ta giải đi.

Một âm thanh ôn nhu vang lên bên người hắn, cả bọn ngừng đầu lên đã thấy Đại tiểu thư vừa rồi còn chân thành bái lạy Bồ Tát đã tới.

Thấy Lâm Văn Vinh do dự, Đại tiểu thư cười nói:

- Như thế nào, chẳng lẽ không tin ta sao?

- Làm gì lại như thế?

Lâm Văn Vinh hì hì cười nói:

- Là ta ngại xăm này quá tốt, làm người sợ thôi.

Đại tiểu thư sáng giọng:

- Tin người được mới là lạ.

Nàng nhẹ nhàng lấy quả xăm trong tay hắn, nhìn thoáng qua rồi trầm tư trong chốc lát, mới nói:

- Lâm Tam, chúc mừng người a, đây là một “thượng thượng chi thiên”, hơn nữa là quả xăm song giải.

- Quả xăm song giải là ý tứ gì?

Lâm Văn Vinh kỳ quái hỏi.

- Quẻ xăm của ngươi, đã giải sự nghiệp lại còn giải nhân duyên, không phải song giải là gì?

Đại tiểu thư cười nói.

Ái da, ta rõ ràng là cầu sự nghiệp thiêm, như thế nào tới tay Đại tiểu thư lại biến thành một thiêm song giải, mẹ nó thật là tà môn.

Đại tiểu thư nói:

- Quẻ tài vận, kệ ngữ viết rất minh bạch, mặc dù sẽ có uốn khúc, quanh co, nhưng cuối cùng sự nghiệp hữu thành, tài nguyên quảng tiến.

Điểm này Lâm Văn Vinh cho tới bây giờ chưa từng hoài nghi, Đại tiểu thư cười tiếp tục nói:

- Cho nên nhân duyên thiêm này cũng là rất tốt. Câu đầu tiên rất có ý tứ, ngươi hiện tại như cá bị nhốt trong đầm sâu, chưa hóa thành rồng. Nói cách khác, ngươi trước mắt đợi nhân duyên đến. Câu thứ hai ý tứ có thể nói thế này, ngươi về sau có thể lấy được thê tử tốt, hưởng thụ vinh hoa phú quý. Hai câu cuối cùng ý, chỉ cần ngươi nhân duyên vừa đến, thì sẽ thanh vân trực thượng (sự nghiệp thăng tiến nhanh chóng), đại phú đại quý, cái này không phải là “thượng thượng thiêm”, thì là cái gì?

Quẻ này được Đại tiểu thư phán giải một hồi cũng rõ chút ý tứ. Thanh Tuyền bây giờ chẳng biết thân tại phương nào, con đường nhân duyên đích xác có chút gập ghềnh. Chỉ là ta còn có Xảo Xảo với Ngọc Sương nữa, ta và các nàng đều đang rất tốt. Lại nói, việc nhân duyên này với việc kéo phú quý đi lên có quan hệ gì?

Hắn suy nghĩ trong chốc lát, liền bắt đầu dĩ nộ cười. Cái này đều là Tiêu nha đầu thích trêu người, lão tử quan tâm làm gì, cứ được ăn no mặc ấm vô sự là ổn.

Tiểu Thúy thấy Đại tiểu thư cũng nắm trong tay một thẻ xăm, kinh ngạc:

- Đại tiểu thư, người cũng cầu xăm sao?

Đại tiểu thư đỏ mặt, khẽ “ừm” một tiếng. Lâm Văn Vinh trong lòng cũng ngạc nhiên, nha đầu kia lúc nào cũng lấy sự nghiệp làm trọng, tại miếu này cầu xăm, đương nhiên là hỏi về tài vận Tiêu gia, liền mỉm cười:

- Đại tiểu thư, ta cũng thay ngươi giải nhé.

Đại tiểu thư sắc mặt hồng lên, khẽ nói:

- Cần ngươi giải làm gì, đợi ta đến hỏi lão Đại thiên sư kia.

Thấy Đại tiểu thư bộ dạng xấu hổ thẹn thùng, Lâm Văn Vinh trong lòng nghi hoặc. Nếu là hỏi về tài vận, tất yếu không có thẹn thùng như vậy... trừ phi là hỏi nhân duyên.

Đại tiểu thư thấy hắn chớp chớp mắt, chòng chọc nhìn vào người mình, nhin không được “hừ” nhẹ một tiếng:

- Nhìn cái gì?

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Quẻ điều này là điều trọng yếu, quả thật phải tìm thiên sư giải mới có thể ổn thỏa.

Đại tiểu thư thấy hắn thần sắc hẩn thần bí lén lút, trong mắt tràn ngập ý tứ, biết hắn đã soi thấu mục đích cầu xăm của mình, trên mặt liền nóng bừng.

Đại tiểu thư mới vừa rồi xin xăm, nàng không có liếc mắt xem qua, lúc này nhin không được lấy ra xem kỹ càng, chỉ thấy trên mặt viết:

Hỉ nhạc hỉ nhạc ám trung mạc tác

Thủy nguyệt kính hoa không trung lâu các

Trùng thạch điền hải phao châu đạn tước

Thị nhi bất kiến phản thành đàm các

Ngộ bất ngộ phùng bất phùng

Nguyệt trâm hải để nhân tại mộng trung.**

Quẻ xăm của người khác, cho dù là hỏi nhân duyên hay hỏi tài vận, đều là rõ ràng dễ hiểu, tại sao của mình lại thâm ảo như thế, tựa là nói gì đó, nhưng lại chẳng rõ ràng. Đại tiểu thư bắt đầu nghi hoặc.

1 Thêm: Xăm, thăm - mấy cái thượng thượng thêm dạng như quẻ xăm đại cát, đại lợi

* Kinh Hoa Nghiêm , quyển IV, Phẩm Nhập Pháp Giới thứ 39, đoạn thuật lại cuộc hội kiến của Thiện Tài Đồng tử và đức Quan Thế Âm tại Phổ Đà Sơn như sau:

Lúc đó Thiện Tài đồng tử đánh lễ chân Quán Tự Tại Bồ Tát, hữu nhiều vô số vòng, chấp tay cung kính thưa rằng:

” Bạch đức Thánh! Tôi đã phát tâm Vô thượng Bồ đề mà chưa biết Bồ Tát thế nào học Bồ Tát hạnh, thế nào tu Bồ Tát đạo? Tôi nghe đức Thánh khéo dạy bảo, xin chỉ dạy cho! ”

Bồ Tát nói:

” Lành thay! Lành thay! Nay thiện nam tử! Người đã có thể phát tâm Vô Thượng Bồ Đề.

Nay thiện nam tử! Ta đã thành tựu Bồ Tát Đại Bi Hạnh giải thoát môn.

Nay thiện nam tử! Ta dùng môn Bồ Tát Đại Bi Hạnh này bình đẳng giáo hóa tất cả chúng sanh tiếp nối chẳng dứt.

Nay thiện nam tử! Ta trụ nơi môn Đại Bi Hạnh này thường ở chỗ tất cả chư Phật, hiện khắp trước tất cả chúng sinh. Hoặc dùng bố thí, hoặc dùng ái ngữ, lợi hành, đồng sự để nhiếp thủ chúng sinh. Hoặc hiện sắc thân nhiếp thủ chúng sinh. Hoặc hiện những sắc bất tư nghì quang minh thanh tịnh để nhiếp thủ chúng sinh. Hoặc dùng âm thanh, hoặc dùng oai nghi, hoặc vì họ thuyết pháp, hoặc hiện thần biến, làm cho tâm họ tỏ ngộ mà được thành thực. Hoặc vì họ mà hiện thân đồng loại cùng họ ở chung mà thành thực họ.

Nay thiện nam tử! Ta tu hành môn Đại Bi Hạnh này , nguyện thường cứu hộ tất cả chúng sinh, nguyện tất cả chúng sinh khỏi sợ con đường hiểm, khỏi sợ nhiệt nã (phiền não), khỏi sợ mê hoặc, khỏi sợ trôi buộc, khỏi sợ sát hại, khỏi sợ nghèo cùn, khỏi sợ chẳng sống, khỏi sợ tiếng xấu, khỏi sợ sự chết, khỏi sợ đại chúng, khỏi sợ ác thú, khỏi sợ tối tăm, khỏi sợ dời đổi, khỏi sợ ái biệt ly, khỏi sợ oán thù gặp, khỏi sợ thân bức bách, khỏi sợ lo buồn.

Ta lại phát nguyện: Nguyện tất cả chúng sinh hoặc nhớ đến ta, hoặc xưng tên ta, hoặc thấy thân ta đều được khỏi tất cả sự bố úy (lo sợ)

Nay thiện nam tử! Ta dùng phương tiện này làm cho chúng sanh khỏi sự bố úy, lại dạy họ phát tâm Vô Thượng Bồ Đề trọn chẳng thối chuyển.

Nay thiện nam tử! Ta chỉ được môn Bồ Tát Đại Bi Hạnh này.

Chém nguyên si trên mạng xuống, vì mấy thứ về phật pháp mình không hiểu nhiều, nếu các bạn có kiến giải gì khác thì cứ đóng góp nhé.

110. Chương 108: Tái Ngộ Từ Vĩ

Đại tiểu thư thấy Lâm Tam tà nhãn rình rập, vội vàng giấu quẻ xăm đi, trên mặt đỏ ửng:

- Người nhìn cái gì, ta tới lão thiền sư nhờ giải cho đây.

Nàng nói đoạn liền đi tìm lão hòa thượng, hấn thấy vậy chỉ biết lắc đầu, nữ tử chung quy vẫn là nữ tử, việc nhân duyên này đối với các nàng ảnh hưởng cực lớn, cho dù Ngọc Nhược là nữ nhân kiên cường như vậy, cũng không thể thoát được.

Ngày đã gần tàn, thời gian cứ lững lờ trôi đi, Đại tiểu thư sau kia nghe được lời giải từ lão hòa thượng kia, nụ cười tựa hồ nhạt đi rất nhiều, lại thêm vài phần sắc nghi hoặc, cũng không biết lão hòa thượng kia nói cái gì mà làm cô nàng biến thành như vậy. Lâm Văn Vinh thầm nghĩ: “Lão hòa thượng kia và ta giống nhau đều là loại mồm mép thôi, e rằng nói không được vài câu hữu dụng, đều nói lời nhập nhằng mơ hồ, điểm duy nhất bất đồng chính là ông ta thu người ta hai đôi tiền, bốn tài tử thì miễn phí.”

Hôm nay đến đây du ngoạn, thu hoạch cũng không nhỏ, không chỉ có Đại tiểu thư trên mặt nụ cười cũng xuất hiện nhiều hơn thường ngày, lại gặp bộ hộ thượng thư Từ Vị đại nhân, tính ra không trắng tay a. Còn có vị hoàng y lão giả kia, cũng không biết có gì quyền quý, Ngụy đại thúc thế nào lại quen biết ông ta nữa. “Thôi khỏi quản ông ta làm gì, dù sao với ta vô hại là được, không hiểu việc gì thì không cần nghĩ đến nữa, đây là tín điều của Lâm Văn Vinh ta.” Hắn thầm nghĩ.

Nhưng thật ra Tiêu đại tiểu thư có chút cổ quái, giải thiêm xong thì tâm sự nặng nề, tựa hồ quả nhân duyên kia làm nàng bối rối, Lâm Văn Vinh không biết Lão hòa thượng kia nói cái gì, cũng chỉ là có lòng mà không giúp được. Trở lại chỗ trọ, Đại tiểu thư nói rõ ngày mai mỗi người tự do xuất hành, dặn dò không được gây chuyện xong liền tự mình đi trở về phòng. Tiêu Phong và Tiểu Thúy nét mặt hoan hỉ, phóng chừng là muốn cùng nhau đi chơi, Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, gian tình nóng bỏng a.

Trở về phòng, cầm tấm “Tây Hồ yên vũ đồ” được bảo quản cẩn thận, Lâm Văn Vinh đột nhiên nhớ lại, không phải tìm người mua bức họa này sao? Ngày hôm nay hoàng bào lão giả kia không phải là nhân tuyển tốt cho việc này ư? Ồi, thế nào mà bàn tán cả ngày chuyện quốc gia mà cả chính việc chính này lại quên mất chứ, thất bại a!

Sáng sớm ngày thứ hai, Đại tiểu thư khôi phục lại bản sắc mạnh mẽ của mình, sáng sớm xuất môn đến bãi phóng các vị thái thái, tiểu thư hữu danh ở Hàng Châu. Lâm Văn Vinh không có mục tiêu, liền đi tản bộ lang thang không mục đích trong thành. Thành Hàng châu diện tích không lớn, đông nam tây bắc dạo chơi một vòng vô cùng thuận tiện, đường nhỏ đường lớn cũng không ít, có nhiều người cũng vẫn thoải mái đi lại. Đi tới thành đông tại khu dân cư xung quanh gần hai bờ đê hắn phát hiện nơi này thấy hương khói cuộn lên, tụ tập đông đúc, phải có tới mấy trăm người, hoạt động hối hả rộn ràng, mọi người đều quỳ trên mặt đất, chỉnh tề hô to:

- Bạch Liên nương nương hiển linh.

” Bạch Liên nương nương ?” Lâm Văn Vinh đối với hai chữ Bạch Liên không nghi ngờ là vô cùng miễn cảm, nghe thấy thế liền vội vàng tiến tới. Chỉ thấy trước mặt là một nơi cực kì rộng rãi, những người tụ tập tại đây cũng rất đông, tại trung tâm của chỗ này đặt một pho bạch ngọc tượng phật, là một nữ tử đoan trang, từ mi tế mục, hòa ái vô cùng. Nói cũng thật kỳ quái, bạch ngọc tượng phật này không phải là một pho tượng Bồ Tát của chùa miếu. Hắn cũng chưa từng nghe qua cái gì tên Bạch Liên nương nương, cái làm người khác ngạc nhiên chính là, Bạch Liên nương nương này còn có một nửa người chôn dưới đất, xung quanh đầy rẫy hoa quả hương trầm, vô số tín đồ quỳ gối chung quanh, hô lớn:

- Bạch Liên nương nương.

Một hán tử tráng kiện đứng ở trên cao, lớn tiếng nói:

- Các vị tín đồ, các vị huynh đệ tỷ muội, Bạch Liên nương nương nhân từ hiện thân.

Hắn gào lên một tiếng, phía dưới liền có vô số tín đồ theo sau hô to:

- Bạch Liên nương nương hiện thân.

Số người này tuy nhiều, nhưng khi cẩn thận quan sát thì hắn phát trong số đó nhiều nơi trộn lẫn những kẻ xem ra là “tín đồ” thật sự. Hiểu ra, trong lòng nhin không được cười lạnh:

- Mẹ nó, đây rõ ràng là sắp đặt a!

- Mấy tháng gần đây, công đức pháp lực của Bạch Liên nương nương, các vị tín đồ đều tận mắt nhìn thấy, phật tượng chôn sâu trong lòng đất, lại có khả năng mỗi ngày trôi lên một tấc, đây là vì sao? Đó là Bạch Liên nương nương nhân từ hướng về chúng ta __ những giáo đồ __ mà hiển thị pháp lực, lão nhân gia người giúp đỡ những người nghèo khổ khổ sở như chúng ta, Bạch Liên nương nương pháp hội chúng ta, là đặc sứ của Bạch Y nương nương, vì mọi người quảng tích công đức, chỉ cần gia nhập Bạch Liên pháp hội, người

nhập hội đều là huynh đệ tỷ muội, người người có cơm ăn, người người có áo mặc, Bạch Liên nương nương ân trạch trút xuống, công đức vô lượng.

Hán tử kia lớn tiếng cổ động một lúc, lập tức liền có không ít dân thường hướng tới phật tượng Bạch Liên nương nương quỳ lạy, gia nhập Bạch Liên pháp hội này.

“Mẹ nó, cái gì mỗi ngày trời lên một tắc, đây rốt cuộc là cái trò gì? Bạch Liên pháp hội này, với Bạch Liên giáo danh tự gần giống nhau, vừa thấy đã biết không phải cái trò tốt đẹp gì.” Lâm Văn Vinh đang chú tâm suy nghĩ, phía sau chợt có người vỗ bả vai hắn, quay đầu lại nhìn, ra là một người vẻ mặt gầy gò quắc thước, đúng là người hôm qua ở bờ đê Tô Châu tặng tranh, Từ Vị - Từ Văn Trường. Lão nhân này như thế nào lại gặp ở đây, hắn sững sốt một chút, thật sự là thiên hạ nhỏ bé a.

Từ Vị cười nói:

- Tiểu huynh đệ, chúng ta lại gặp nhau rồi.

Lâm Văn Vinh đáp lễ:

- Từ đại nhân ...

Từ Vị “suyt” một tiếng cản hắn lại, rồi bảo:

- Nơi này không phải chỗ nói chuyện, tiểu huynh đệ mời theo ta.

Lâm Văn Vinh đi theo Từ Vị, hai người đi lên một lầu, ngồi vào bàn gần cửa sổ, từ vị trí này có thể nhìn thấy những Bạch Liên môn đồ. Từ Vị cười nói:

- Tiểu huynh đệ, chúng ta thật sự cũng có chút duyên phận đó.

Hắn gật đầu đáp:

- Từ đại nhân, ta cũng không nghĩ tới gặp ngài ở chỗ này

Từ Vị lắc đầu cười nói:

- Tiểu huynh đệ, ta thấy người hôm qua thật là vừa ý, hôm nay sao lại khách sáo thế?

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên nói:

- Từ đại nhân lời ấy có ý gì?

- Ta lần này đến Hàng Châu là có việc riêng chứ không phải để khoe khoang gì, người không cần coi ta là mệnh quan triều đình. Từ tiên sinh, Văn trường tiên sinh đều được, hay như hôm qua trên đê Tô Châu, xưng hô một tiếng lão tiên sinh cũng không sao. Nếu gọi là Từ đại nhân, không phải khách sáo thì là cái gì?

Từ vị cười nói.

Nguyên lai như thế, Từ Vị này cũng có chút hào khí, không giống người trong quan trường, Lâm Văn Vinh gật đầu:

- Từ tiên sinh đã nói như thế, ta tự nhiên tuân theo rồi.

Từ Vị bùi ngùi thở dài nói:

- Trong triều là quan, kiêng kỵ mọi thứ, đàm thoại đàm luận ở mọi nơi đều phải lưu ý, tại đây trong giang hồ, có thể tiêu điều tự tại thật thoải mái. Văn Trường năm xưa cũng chỉ là một thư sinh, quả thật có những ngày tiêu điều như vậy, chỉ là hôm nay thế sự thay đổi, nói chuyện làm việc đều phải cố kỵ rất nhiều, thật làm người ta cảm thán.

Từ Vị này quả thật có chút khí chất, những lời vừa nói như đang trút bầu tâm sự vậy, phảng phất như không coi hắn là người ngoài. Hắn cũng không phải là kẻ thiếu hiểu biết, Từ Vị nói những lời này lý do rõ ràng, nghe thật thoải mái, khiến người khác nghĩ ông ta là người chân thành, thoáng có chút tình tế, tuy ngoại trừ có chút cảm khái thì chủ đề đều chưa nhắc đến, đó là nghệ thuật nói chuyện. Bất qua Từ Vị là một vị quan phẩm trạch cực cao, đối với một gia đình nho nhỏ hòa nhã khiêm nhường như thế, quả thật rất hiếm có rồi.

Lâm Văn Vinh đối với Từ Vị này cũng là vài phần bội phục, cười nói:

- Từ tiên sinh một phen giảng giải là nói đến nơi nào? Ngài tài học làm quan thiên hạ, lại là vị quan cao nhất, người trong thiên hạ, có ai là không khâm phục kính trọng. Việc trong giang hồ và việc trong triều, đối với tính cách rõ ràng khoát đạt của ngài mà nói, đều là một dạng kinh nghiệm cuộc sống, sao lại có bất đồng được.

Từ Vị hân hoan liếc mắt nhìn hắn:

- Tiểu huynh đệ, người nói một phen rất có thâm ý a, quan trường và giang hồ, đều là một dạng kinh nghiệm cuộc sống. Hay, hay, một câu nói này đã đi vào tâm khảm ta rồi.

Ông ta thấy Lâm Văn Vinh mặc dù mang thân phận của một gia đình, nhưng lại có phong cách nói chuyện nhàn nhã, ngồi nói chuyện với một đại quan nhất phẩm của triều đình mà không có vẻ rụt rè, trong lòng không khỏi có chút ngạc nhiên. Từ hôm qua ở đê Tô Châu tới hôm nay hoàn toàn thoải mái tâm sự việc riêng, người trẻ tuổi này tài học, khí thế đều là không đơn giản a.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Từ tiên sinh, không nghĩ tới sẽ gặp được ngài trong ngõ nhỏ này, nói đến thật sự có chút bất ngờ.

Từ Vị nói một cách thích thú:

- Ta cũng không nghĩ tới hôm qua chia tay, hôm nay lại gặp, nói không dối gạt tiểu huynh đệ người, lão hủ là người luôn làm chính mình bận rộn, ngày xưa thời còn trai trẻ, đã thích chu du thiên hạ, đối với những thứ kỳ lạ cổ quái đều có chút yêu thích. Chỉ là từ khi nhập triều, trên đường hoạn lộ, có nhiều công vụ không thể thoát thân nên dần dần ít đi, lần này có cơ hội đến Hàng Châu, nửa ngày an nhàn phù du, xuất môn du ngoạn, lại không nghĩ gặp được sự tình này.

Từ Vị này giao du rộng lớn, am hiểu lão luyện, kinh nghiệm phi phàm, đối với những sự vật mới mẻ kỳ lạ có chút hứng thú đặc biệt, cũng khó trách được gọi là người có tài học đệ nhất thiên hạ. Từ Vị lại tiếp:

- Tiểu huynh đệ hai ta quả có duyên, còn chưa biết Tiểu ca tôn tính đại danh là gì?

Lâm Văn Vinh cười đáp:

- Trưởng giả trước mặt nào dám từ chối, ta gọi là Lâm Văn Vinh, chỉ là một gia đình nhỏ của Tiêu gia ở Kim Lăng.

- Kim Lăng Tiêu gia ?

Từ Vị cả kinh:

- Có phải Tiêu Các Lão năm xưa?

Tiêu Các Lão, Lâm Văn Vinh sững sốt một chút, sau mới nhớ tới Tiêu gia lão thái gia năm xưa từng nhậm chức Lễ bộ thượng thư, so với Từ Vị này còn có bối phận cao hơn, có thể không phải là Tiêu Các Lão sao?

- Đúng thế, đúng thế.

Lâm Văn Vinh vội vàng nói, nếu ngày mai ở Chiết Giang thương hội thật sự gặp được Từ Vị này, mà bây giờ tiện thể giở chút thủ đoạn thân mật với ông ta tự nhiên thật có lợi.

Từ Vị thở dài:

- Tiêu Các Lão năm xưa chính là người đứng đầu lễ nghi Đại Hoa, đối xử trung thực lễ đạo, là tấm gương để noi theo, chỉ đáng tiếc nhiều năm đã qua, không ai có khả năng nối tiếp.

Nói những việc này Lâm Văn Vinh hoàn toàn mù mờ, cái gì cũng không rõ, chỉ đành xấu hổ cười bồi. Từ Vị lại tiếp:

- Quách tiểu thư mấy năm nay có được mạnh khỏe không ? Ngày trước từ biệt ở kinh thành, đã hai mươi năm không nhìn thấy nàng, thời gian thấm thoát, năm tháng như trôi đưa, thật sự là ứng với câu nói của người xưa.

Quách tiểu thư? Lâm Văn Vinh lại sững sốt một chút, tức thì hiểu ra: “Tiêu phu nhân thời thiếu nữ họ Quách, Quách Vô Thường là cháu họ của bà, bà ta tất nhiên là Quách tiểu thư. Thì ra có chút nguồn gốc sâu xa như thế!” Lâm Văn Vinh hơi gật đầu: “việc này quả có chút quan hệ với ta a, chỉ là không thể tưởng tượng được Tiêu phu nhân quen biết quan cao trong triều như thế, lại chưa từng nghe bà nhắc tới, xem ra năm xưa cũng là nhân vật không đơn giản.”

- Ô, ta tới Tiêu gia một thời gian không lâu, nhưng thấy Tiêu phu nhân dung mạo vẫn không thay đổi gì nhiều, hai vị tiểu thư cực kì hiếu thuận, xem ra vẫn ổn thỏa.

Lâm Văn Vinh thận trọng đáp.

Từ Vị nói:

- Hôm qua trên đê Tô Châu, nữ tử đi cùng người kia, đó là Tiêu gia đại tiểu thư sao?

Lâm Văn Vinh gật gật đầu, Từ Vị thở dài nói:

- Ta thấy nàng và Quách tiểu thư thời trẻ, có sáu bảy phần giống nhau, nhưng không dám tùy tiện hỏi, không ngờ thật sự là cố nhân ngày trước.

Từ Vị đối với Tiêu gia có thái độ này, Lâm Văn Vinh liền yên tâm, cho dù mai ở hội nghị hàng năm kia có sự tình gì, Từ Vị tất nhiên đều ra tay tương trợ. Hắn không muốn cùng ông ta ở đây mặc cả lên xuống chuyện làm ăn, nhân tiện nói:

- Từ tiên sinh, ngài muốn ta tới nơi này, có phải muốn nhắc đến sự tình của Bạch Liên pháp hội.

Từ Vị hừ lạnh:

- Cái gì Bạch Liên pháp hội, đó là Bạch Liên tà giáo.

Lâm Văn Vinh trầm nghĩ: “Quả nhiên như thế, ta đã biết bọn hỗn tạp này là của Bạch Liên giáo, tên tuy có đổi nhưng nội dung vẫn thế.”

Từ Vị nói:

- Lâm Tiểu huynh đệ, người có biết sự tình của Bạch Liên giáo không?

Lâm Văn Vinh cười đáp:

- Sao lại không biết, ta ngày trước còn bị bọn chúng bắt đi làm tù binh nữa đó.

- Ồ!

Từ Vị ngạc nhiên hỏi:

- Lâm tiểu huynh đệ người không biết như thế nào lại gặp sự tình như thế? Quả làm lão hủ vô cùng kỳ quái tò mò.

Lâm Văn Vinh liền đem chuyện chính mình và Đại tiểu thư trải qua một phen bị bắt nói lại một lần, Từ Vị là người thành tinh, vừa là mưu thần của đương kim Đại Hoa hoàng đế, lập tức vượt râu nói:

- Việc này có chút cổ quái. Theo ta được biết, Bạch Liên giáo bắt người tống tiền, không thấy tiền tài, tuyệt không thả người, người cùng Đại tiểu thư thoát thân cũng thật quá dễ dàng.

Lâm Văn Vinh tự nhiên sẽ không nói ra sự tình Tiểu Thanh Tuyên cứu giúp, nhân tiện nói:

- Là Đào Đông Thành công tử của Tô Châu chúc tạo Đào Vũ đại nhân, cùng với Giang Tô chỉ huy sứ Trình đại nhân dẫn binh mã tới, chúng ta mới có thể thoát thân.

Từ Vị thần bí cười, rất có thâm ý nói:

- Như thế cũng khó trách được, Bạch Liên giáo kia đối với Tiêu đại tiểu thư có ý đồ chẳng đơn giản gì, sợ không chỉ có bắt người đòi tiền đơn giản như vậy.

Trong lời nói của Từ Vị này, tựa như lộ ra biết trong đó có quanh co, ông ta dừng lại một chút, nói tiếp:

- Bạch Liên giáo tại Giang Tô và Sơn Đông huyền náo lớn nhất, quan lại lớn nhỏ hai tỉnh sợ là không thoát khỏi liên quan.

Lâm Văn Vinh thầm nghĩ: “Việc này còn cần người nói? Tỉnh Giang Tô, ngoại trừ Lạc Mãn lão hồ ly kia, thì những người khác như Trình Đức, bọn cha con Đào Vũ, bọn người này với Bạch Liên giáo là cùng một bọn.”

Từ Vị tiếp tục:

- Giang tô tổng đốc Lạc Mãn, chính là bạn tốt của ta, ta biết sự khó khăn của hắn, là người đứng đầu một tỉnh, không thể động tới Chỉ huy sứ kia, quả thật là khó khăn.

Trên quan trường đúng là biết bao mối quan hệ, nhiều năm quen thuộc, tự nhiên rõ ràng, ông ta cười nói với hắn:

- Lâm tiểu huynh đệ, từ nay về sau người nếu gặp nạn, hãy tới tìm Lạc Mãn, chỉ cần nói Văn Trường tiên sinh, hắn tự nhiên sẽ giúp đỡ người.

Lâm Văn Vinh thầm nghĩ: “Còn dùng mặt mũi tính danh của lão làm gì chứ, ta hiện tại thu nhĩ tử của Lạc Mãn làm tiểu đệ, lão hồ ly kia đối với ta cũng rất là cung kính.” Bất quá, đối với ý tốt này của Từ Vị, cũng là cảm tạ một phen. Từ Vị ánh mắt dừng ở xa xa trên người đám tín đồ cúng bài Bạch Liên nường nường, thở dài:

- Ngày trước Bạch Liên làm loạn, là đói khát mà bạo động, quả thật có thể bỏ qua, đáng tiếc là bị người ta cố tình lợi dụng, càng chạy càng xa, trộm cướp giết người đốt nhà không việc ác nào không làm, ngay cả dân chúng cũng vô cùng căm ghét bọn chúng, tiêu diệt Bạch Liên, chính là việc phải làm gấp a.

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên nói:

- Từ tiên sinh, giờ Bạch Liên giáo có ác danh, vì sao có những tín đồ sùng bài như thế?

Từ Vị giải thích :

- Đó là do bọn chúng biết mê hoặc dân chúng, hiện tại người xem đám tín đồ quỳ lạy cúng bài Bạch Liên nường nường này hoàn toàn không biết Bạch Liên pháp hội này chính là Bạch Liên giáo, hơn nữa bọn chúng dùng yêu pháp mê hoặc mọi người, vì thế người mới có thể thấy được việc như thế này.

Lâm Văn Vinh liếc mắt nhìn xa xa, thấy vài tín đồ trung thành, thỉnh thoảng từ lối ra vào những ngõ nhỏ xa xa, ba lạy chín đập đầu quỳ lạy tiến đến, đối với Bạch Liên nường nường sùng bái có thể nói từ trong tâm, hắn nhìn không được lắc đầu nói:

- Trên đời này, sự tình đáng sợ nhất đúng là mê hoặc lòng người, Từ tiên sinh, người nói cái gì yêu pháp, đó là cái gì ?

111. Chương 109 : Trạc Xuyên

- Yêu pháp này ta cũng không biết rõ ràng, chỉ nghe người khác kể lại: “Một tháng trước, tại Bạch Liên pháp hội có người đồn đại, Bạch Liên nường nường pháp lực vô biên, mỗi ngày từ dưới đất trời thêm một tắc, hướng về mọi người truyền thụ đại pháp.” Vì vậy, các tín đồ ở đây ngày đêm cùng nhau đến trước tượng phật cúng bái. Nói cũng kỳ quái, bất luận ai chạm vào tượng phật này, đều không thấy gì lạ thường. Tượng phật này vốn được chôn dưới mặt đất, mỗi ngày lại trôi lên một tắc. Tiểu ca người cũng biết, Bồ tát của danh sơn đại tự đều không hề động đậy, nhưng Bạch Liên nường nường này lại khác, phá đất mà ra thế này, không phải yêu pháp thì là cái gì? Tin tức này một truyền mười, mười truyền trăm, dân chúng ở xung quanh đều biết sự tình. Khi tận mắt nhìn thấy, kẻ sùng bái mỗi ngày đến một nhiều, lòng người một khi bị làm cho mê hoặc, khó có thể thu hồi lại được. sợ rằng không bao lâu sau sẽ trở thành tín đồ của Bạch Liên giáo hết.

Nguyên lai sự việc là như vậy, Lâm Văn Vinh trong lòng cười lạnh, chơi trò này trước mặt gia gia các người, xem như các người không may rồi.

Từ Vị thở dài:

- Uổng cho ta tự nhận mình học thức cũng không tệ, nhưng không thể biết tượng Bồ Tát mỗi ngày trời thêm một tác được là vì lý do gì, xem ra thiên hạ to lớn, không việc lạ gì là không có à.

Đó là bởi vì ông không có sống cùng với bá tánh bình dân nên cảm thấy như thế thôi, Lâm Văn Vinh cười hỏi:

- Vậy Từ đại nhân, ngài chuẩn bị đối xử như thế nào với những người dân bình thường bị lừa gạt này?

Từ Vị liếc mắt nhìn hần nói:

- Lâm tiểu huynh đệ đã hỏi, ta cũng không đối gạt ngươi, Bạch Liên này là tai họa, làm hại căn cơ Đại Hoa ta, không thể không trừ bỏ.

Hần cả kinh:

- Vậy những người dân đó ...

Từ Vị trong mắt hiện lên một tia hàn quang:

- Không tỉnh ngộ, phải diệt trừ. Không nói dối tiểu huynh đệ, binh mã của Chiết Giang đã bắt đầu được điều động, e rằng không qua một khắc, nơi này sẽ bị bao vây trùng trùng, những tín đồ ở đây không một ai có thể lọt lưới, trăm thảo trừ căn, vì bình yên của Đại Hoa ta, có giết nhiều người cũng không hề gì.

Lúc này Từ Vị vẻ mặt biểu cảm so với lão đầu hòa ái ban đầu hoàn toàn bất đồng, trong mắt hiện lên hàn quang khiến lòng người sinh e ngại. Từ Vị này năm xưa vốn là đệ nhất mưu sĩ của Hoàng đế trước khi lên ngôi, vì sự đăng cơ của đương kim Hoàng Đế dùng hết tâm trí, dùng biết bao thủ đoạn, giết người với số lượng không thể đếm xuể, kinh nghiệm đối với sự việc này vượt xa sức tưởng tượng của Lâm Văn Vinh, sự việc thế này cũng đã thấy qua.

Văn Vinh hít một hơi khí lạnh, theo chủ ý của Từ Vị, nếu những người này dứt khoát không hồi tâm chuyển ý, đó sẽ là màn giết chóc tận cùng, mẹ nó, nhân mạng nào chả là nhân mạng?

Từ Vị thấy hần thần sắc không đành lòng, thở dài nói:

- Lâm tiểu huynh đệ, ngươi cho rằng ta làm như vậy là không đúng sao?

Uổng cho Lâm Văn Vinh dù có tài ăn nói cũng không biết làm sao, không biết phải trả lời thế nào. Nói ông ta không đúng sao? Đúng ở góc độ của ông ta đúng là cực kì chính xác, bảo vệ sự ổn định của Đại Hoa, hy sinh một bộ phận nhân mạng có gì phải tính toán? Nói ông đúng sao? Lão tử đây cũng là một người bình thường, hôm nay ông ta có thể đối đãi như vậy với dân chúng, ngày sau ai biết được khi nào đến phiên ta chứ?

Từ Vị nói:

- Giết một trăm người, chỉ có thể gây ra tai họa nhỏ nhưng lại cứu được ngàn vạn người, Loại ác nhân này, Từ Vị ta muốn làm.

Lâm Văn Vinh hít một hơi dài rồi bình thản nói:

- Từ tiên sinh ngài hôm nay giết trăm người này, vẫn không tiêu trừ được họa căn, ngày sau Bạch Liên giáo lại dùng yêu pháp mê hoặc chúng dân, ngài khi đó vẫn phải giết người phải không?

Từ Vị thở dài nói:

- Ta suy nghĩ khổ sở, đứng chung quanh tượng phật kia lưỡng lự rất lâu, nhưng không tìm ra chút sơ hở, không biết làm thế nào phá giải yêu pháp này, như vậy càng trầm trệ, tai họa cho dân chúng càng lúc càng tăng, giờ không phải vấn đề giết hay không giết, mà phải là giết bao nhiêu?

Lâm Văn Vinh đột nhiên cười nói:

- Từ tiên sinh, nếu ta có phương pháp phá yêu thuật này, ngài có thể tha cho những người dân này được không?

Từ Vị kinh hãi:

- Lâm tiểu huynh đệ, người nói lời này có thật không?

Hắn gật đầu:

- Không thể sai được!

Từ Vị nói:

- Như vậy ta nhân danh bách tính tạ ơn với Lâm tiểu huynh đệ.

Lâm Văn Vinh cười khổ:

- Tạ ơn ta cái gì ? Ta cũng là một trong những người dân thường, ngài giết bọn họ, bằng như giết ta, ta cứu họ, đó là ta cứu chính mình.

Từ Vị tỏ ra không hiểu ý, Lâm Văn Vinh lại thở dài nói tiếp:

- Trong sự việc này, họ có thể có chút ngu muội, nhưng ta không có quyền khinh bỉ bọn họ. Đối với những điều mù mịt trên thế giới này, ta so với họ cũng ngu muội không ít hơn họ, chúng ta không biết bầu trời bao nhiêu tuổi rồi, không biết quả táo vì cái gì rơi xuống đất, không hiểu tại sao cha và con có huyết mạch tương liên, càng biết nhiều càng nhiều điều không hiểu, ta và bọn họ, đơn thuần đi năm mươi bước cười một trăm bước mà thôi.

- Càng hiểu biết nhiều càng nhiều điều không hiểu...

Từ Vị cảm khái thở dài:

- Lâm tiểu huynh đệ, người nói những lời này tự đi sâu vào trong lòng ta, thật sự là người tri âm của ta.

Từ Vị tài học thiên hạ đệ nhất, thiên văn, địa lý, y thuật đều đọc qua, càng nghiên cứu sâu càng cảm thấy mình hiểu biết nông cạn, chỉ có những người học hành nghiên cứu kỹ lưỡng, mới có thể hiểu được hàm ý trong đó. Nếu sống vui vẻ thì đời sẽ vui vẻ, đó cũng là một nguyên tắc làm người thôi. Lâm Văn Vinh không nghĩ về việc này nữa, cười nói:

- Từ tiên sinh, ta cũng không muốn đi quá xa, quan sát tượng phật này, bọn họ có hay không mỗi ngày tưới nước xung quanh tượng phật?

Từ Vị cả kinh nói:

- Lâm tiểu huynh đệ, người làm sao lại biết? Mật thám báo rằng, bọn họ mỗi ngày đều tưới nước, sớm hay muộn đều một lần, chưa từng trì hoãn, chỉ là, có liên quan gì đến việc tượng phật mỗi lần mặt trời mọc trời lên một tác?

Quả là đúng như dự kiến, Lâm Văn Vinh mỉm cười:

- Từ tiên sinh, ta kể cho ngài một câu chuyện của trẻ con nhé.

- Chuyện của trẻ con?

Từ Vị nghi hoặc nói.

Hắn nở một nụ cười rồi bắt đầu kể:

- Vào một ngày xuân, có một hạt giống, bị chôn vùi dưới đất. Một khối đá lớn nằm đè trên hạt giống. Tầng đá nói với hạt giống nhỏ bé rằng, ta sẽ mãi mãi đè cậu dưới thân mình. Hạt giống không hề nói gì, nó đón nhận mưa xuân, âm thầm lớn lên, một ngày kia cuối cùng lật nhào tầng đá đó.

Câu chuyện cũ này cực kì ngây thơ, thời tiểu học bọn trẻ thường chỉ đọc " mưa xuân đến, ta nở hoa, ta nảy mầm" hồi tưởng âm thanh thơ ngây trẻ nhỏ phảng phất vang bên tai. Hôm nay đối với thiên hạ đệ nhất học sĩ, một lão nhân tuổi đã lục tuần mà lại giảng giải cho nghe, Hắn chợt nhận thấy, thế giới này thật sự kỳ diệu.

Từ Vị là người tuyệt đỉnh thông minh, nghe vậy lập tức đứng lên, hân hoan nói:

- Hạt giống? Lâm tiểu huynh đệ, người nói ở phía dưới kia có chôn hạt giống ư?

Lâm Văn Vinh cười gật đầu:

- Nếu ta đoán không sai, ở vùng đất bên dưới tượng đó có chôn một lượng lớn hạt giống, với mùa này, ứng vào hạt giống đỗ tương. Đỗ tương gặp nước lớn lên, sức mạnh rất lớn, độ ẩm thích hợp, còn có thể này mầm, sức mạnh đó nâng tượng phật lên cũng không thành vấn đề.

- Người đầu lại đây...

Từ Vị quát to, trong mắt thần quang lấp lánh, dưới lầu một người mang khôi giáp địch thị là tướng lĩnh vội vàng chạy lên nói

- Hàng Châu tướng quân xin ra mắt Từ đại nhân.

Lâm Văn Vinh liếc mắt nhìn xuống dưới, đã thấy mấy ngàn binh sĩ khôi giáp sáng loáng, từng lớp vây quanh, đám người đó hỗn loạn vô cùng, hấn thở dài, nếu hôm nay ta không tới đây, giờ đã có không ít người đầu rơi xuống đất rồi, ngẫu nhiên lại thành người cứu thế, thật là bà mụ trên người.

Từ Vị lớn tiếng phân phó:

- Các người lập tức đến cửa chợ bán rau trong thành Hàng Châu, tìm mười người trồng rau, đem về đây.

Đợi sau khi Hàng Châu tướng quân đi xuống, Từ Vị quay về phía Lâm Văn Vinh ôm quyền nói:

- Lâm tiểu huynh đệ tài học trên cả ta, Từ Vị đời này bội phục qua chỉ có hai người, người là một trong hai người đó, công lao hôm nay, ta nhất định bẩm báo với Hoàng Thượng.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Không cần làm thế, ta chỉ có hứng thú đối với kim ngân tài bảo, nếu có thưởng chút tiền, ta sẽ rất vui mừng.

Từ Vị cười ha hả nói:

- Lâm tiểu huynh đệ thật có bản sắc, lão hủ bội phục không thôi.

Lâm Văn Vinh nhớ tới lời ông ta nói vừa rồi, kỳ quái hỏi:

- Từ tiên sinh, ngài vừa mới nói, tài học hơn mình, chỉ bội phục hai người, người kia là ai.

Từ vị cười ha ha đáp lời:

- Trừ người ra, chỉ có nha đầu nhà ta mới có thể làm ta bội phục.

- Lệnh thiên kim?

Lâm Văn Vinh kinh ngạc lắp bắp. Từ lão nhân này đã tài năng như thế, nghe y tứ của ông ta nếu so sánh thì con gái ông ta càng lợi hại hơn ông ta nhiều? Từ lão nhân đã ở tuổi này, con gái lão chắc cũng phải tầm ba mươi tuổi. Hôm nay ta quả gặp toàn chuyện kỳ quái.

- Lâm tiểu huynh đệ, sau này tới Bắc Kinh, ta sẽ giới thiệu các người cho nhau, tin rằng nó gặp thiếu niên có tài học như người, cũng sẽ thập phần cao hứng, các người có thể thử một phen.

Từ Vị vui vẻ cười.

Con gái của Từ Văn Trường, so với Từ Văn Trường lại còn tài giỏi hơn, điểm này có chút ý tứ đây, Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Nhất định, nhất định, nếu có dịp tới kinh thành, tiểu tử nhất định tới bái phỏng.

Viên Hàng Châu tướng quân kia tác phong cũng thập phần nhanh nhẹn, không quá một khắc, thật sự dẫn theo mười người trồng rau đến, trong đó vài người trên tay còn dính bùn.

Từ Vị kêu lên:

- Lâm tiểu huynh đệ, người đợi ở chỗ này một lát, lão hủ đi xem sao. không phải che giấu, nghe người chỉ điểm một phen, hôm nay lão hủ thật sự hưng phấn, phảng phất nhớ lại tình cảnh lấy vợ ngày trước, ha ha.

Lấy vợ? Chà, lão phóng đảng này khi hưng phấn lại thành bộ dạng như vậy ư? Nhìn lão vội vàng đi xuống, hành động rất nhanh, xuống lầu thiếu chút nữa thì ngã, Từ Văn Trường này quả thật có điểm khác người a.

Đoàn quân lính mặc áo giáp vây kín quanh đám người kia, trong đó còn có cả giáo đồ của Bạch Liên giáo, đó là hán tử bị cương đao kề lên cổ không thể động đậy. Từ Vị vung tay lên, rồi dẫn vài người đi xuống. Ông ta đi vòng quanh Bạch Liên nương nương vài bước, quan sát cẩn thận, lại nhìn binh sĩ ra sức mang phật tượng rời đi, vừa nhìn thấy, nhất thời mừng rỡ, chỉ thấy đồ tượng dày đặc tròn trong đất, phần lớn đều đã nảy mầm, rõ ràng là bằng sức mạnh của hạt mầm này, đưa phật tượng kia trời lên.

Từ Vị quay về phía xa xa Lâm Văn Vinh đang đứng trên lầu hưng phấn vung tay lên, mái tóc hoa râm tung bay trong gió, hần lắc lắc đầu cười, Từ lão đầu này, có điểm thật là đáng yêu a.

Sau đó hướng tới dân chúng phơi ra sự thật của yêu thuật, rồi Từ Vị truyền đạt cho mấy người thợ trồng rau, việc này và Lâm Văn Vinh không quan hệ, hần liền yên lặng thối lui. Lúc quay lại nhà trọ thì trời đã tối, ngoại trừ Đại tiểu thư ra, mọi người đều ngồi ở nhà trọ.

Thấy hần trở về, Trương nương nương vội vàng giữ chặt tay hần, kêu lên:

- Lâm Tam, người có thấy Đại tiểu thư không?

112. Chương 110 : Diệu Ngữ Giải Nhân Duyên

Lâm Văn Vinh kinh hãi lắp bắp:

- Đại tiểu thư làm sao? Không phải nàng ta tới bái phỏng các vị thái thái, tiểu thư trong thành Hàng Châu sao? Sao lại không tìm thấy là thế nào?

Trương nương nương lo lắng nói:

- Tiểu thư buổi trưa đã về rồi, dùng bữa xong lại một mình lên đường, cũng chẳng nói đi đâu, ngay cả một người hầu bên mình cũng không mang theo. Đại tiểu thư làm việc cực kỳ quy củ, chưa từng về muộn như vậy. Hôm nay không biết làm sao mà tới lúc này vẫn chưa quay lại.

Đại tiểu thư là do Trương nương nương nuôi lớn, đối với bà lại thập phần hiếu kính, đặc biệt an bài đưa bà trở về quê cũ Hàng Châu dưỡng lão. Hai người tình cảm vốn rất thân thiết, hiện tại Đại tiểu thư đột nhiên không có tin tức gì, Trương nương nương quả thực muốn khóc.

Lâm Văn Vinh vội nói:

- Trương nương nương, người không phải lo âu, Đại tiểu thư thông minh cơ trí, không việc gì đâu.

Hần trong lòng suy nghĩ một chút, nghe theo ý của Trương nương nương, Đại tiểu thư là tự mình ra ngoài, nên chắc không có nguy hiểm gì.

Lâm Văn Vinh lại liếc mắt nhìn Tiểu Thúy:

- Tiểu Thúy, người không phải đi theo Đại tiểu thư sao?

Tiểu Thúy trên mặt thoáng ửng hồng:

- Đại tiểu thư hôm qua bảo hôm nay không cần ta theo hầu, ta liền đi ra ngoài du ngoạn.

Nhìn thấy Tiêu Phong kia mặt cũng đỏ lên, Lâm Văn Vinh giật mình nhớ lại, hai người này khẳng định là hẹn nhau cùng đi. Lại thấy Tiêu Phong kia dáng vẻ như che giấu cái gì đó. Ái chà, tiểu tử này không phải cùng nha đầu Tiểu Thúy làm việc gì đó chứ.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, thời khắc cốt yếu như thế này mà lão tử vẫn còn có loại ý nghĩ đó, thật là trời sinh dâm tính mà.

Hần lắc lắc đầu:

- Trương nương nương, người ngẫm lại xem, Đại tiểu thư trước kia nhiều lần đến Hàng Châu, nàng thích đến đâu nhất, hoặc là thích gặp ai nhất?

Trương nương nương ngẫm nghĩ rồi nói:

- Đại tiểu thư trước kia đến Hàng Châu đều là vội vàng đến vội vã mà đi, cho tới bây giờ không có ra ngoài du ngoạn lần nào, cũng không có nghe nói nàng thích gặp ai. Chỉ thấy hôm qua Đại tiểu thư tựa hồ tâm tình hứng khởi, lần đầu tiên ra ngoài ngắm cảnh, cũng là lần đầu sau biết bao nhiêu năm.

Chết tiệt, Đại tiểu thư này thật sự là kẻ đam mê công việc dữ dội a! Lâm Văn Vinh trong lòng thầm than, nếu không phải chính mình trên đường khai sáng cho nàng, e rằng nhà đầu kia tới dù Hàng Châu một trăm lần, cũng không một lần thư thả dạo chơi. Sớm mai buổi gặp mặt hàng năm của Chiết Giang thương hội bắt đầu rồi, nhà đầu kia sao lại bỏ đi mất tích vào lúc này nhỉ?

Đại tiểu thư không có mặt thì Lâm Văn Vinh có cấp bậc cao nhất, hẳn trở thành nhân vật trung tâm, tất cả ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chú vào hắn.

Lâm Văn Vinh dựa theo lời nói của Trương nương nương để phán đoán, Đại tiểu thư là tự mình đi ra ngoài nên không có nguy hiểm gì. Bất quả nàng luôn luôn cẩn thận tinh tế chu đáo tỉ mỉ, theo đó không thể xuất hiện tình huống như thế này, hôm nay sao lại thành như vậy nhỉ?

Thành Hàng Châu không lớn cũng không nhỏ, muốn tìm một người thật sự khó khăn, Lâm Văn Vinh quả quyết ra lệnh:

- Tiêu Phong người đi thành Bắc, Tứ Đức người đi thành Nam, Tiểu Thúy và nương nương ở lại, ta đi Tô Đề, hai canh giờ sau, bất luận tìm được hay không tìm được, đều trở về đây.

Ba người chia nhau ra tìm kiếm, Lâm Văn Vinh đi thẳng tới Tô Đề. Chiều theo lời Trương nương nương nói, Đại tiểu thư tới Hàng Châu chỉ du ngoạn duy nhất một lần, chính là vào hôm qua ngắm cảnh ở Tô Đề này. Nếu nàng chủ động ra ngoài, thì chắc chắn là đi theo lối này rồi.

Bên ngoài lúc này đã là buổi tối, trên Tô Đề lúc ấy rất thưa thớt người, cảnh náo nhiệt ban ngày đều không thấy nữa. Trên Tô Đề, những cơn gió nhẹ mát lạnh từ mặt hồ từng đợt thổi tới, khiến cho Lâm Văn Vinh cũng cảm thấy rùng mình, so với buổi sáng hôm qua thì sắc thái có khoảng cách tựa như hai đầu địa cực.

Từng hồi chuông trong trẻo từ bờ xa xa bên kia ngân nga vọng lại. Thời khắc này ứng với một trong Tây Hồ thập cảnh trứ danh, tiếng chuông chùa muện ở Nam Bình.

Chân núi Nam Bình có nhiều nham động, những tiếng chuông từ các ngôi chùa lớn nhỏ truyền tới đây, cộng hưởng lại rồi vọng về phía không gian quanh hồ, va đập vào những khối núi đá do nham thạch tạo thành ở phía đối diện, tương phản lại tạo nên những âm vang tại đây, hình thành nên “tiếng chuông muện Nam Bình” nổi tiếng này.

Lâm Văn Vinh lúc này lòng như lửa đốt, sao còn có tâm tư lắng nghe tiếng chuông gì nữa? Cước bộ không ngừng, đưa mắt quan sát bốn phía xung quanh.

Tô Đề tuy dài nhưng vắng người nên cũng tiện cho việc nhìn ngắm, nhưng Lâm Văn Vinh trên đường đi vẫn chưa thấy bóng dáng của Đại tiểu thư ở đâu cả.

”Thật là, sao lại xảy ra việc này? Vốn phải là Đại tiểu thư lãnh đạo mọi người, sao tới lúc này người đứng đầu thậm chí lại đi chơi mất tích chứ?” Hắn trong lòng cảm thán.

Hắn đi xuyên qua cả Tô Đề lục kiệu, tuy nhiên càng đi lòng càng lạnh lẽo, ngay cả một hồn ma cũng chẳng thấy huống chi là người sống?

- Đại tiểu thư, đại tiểu thư..

Dù sao thì trời đã tối, cũng không sợ người nào nghe được, Lâm Văn Vinh liền hét vang như xé cả cổ họng:

- Đại tiểu thư, Tiêu Ngọc Nhược, Tiêu Ngọc Nhược...

Nhìn thấy mình đã đến trước Linh Ẩn tự mà vẫn không có một bóng người, Lâm Văn Vinh gần như hoàn toàn tuyệt vọng.

Trời đã tối mịt, trong Linh Ẩn tự đã chỉ còn vài hương khách, Lâm Văn Vinh chỉ còn một tia hy vọng cuối cùng, giữ chặt một vị sư đang quét rác hỏi:

- Xin hỏi tiểu sư phụ, có một vị nữ thí chủ nào còn ở trong chùa này không?

- A di đà phật!

Vị hòa thượng kia vội vàng niệm một câu phật hiệu rồi nói:

- Thí chủ không được hồ ngôn loạn ngữ, bốn tự chính là nơi Phật môn thanh tịnh, sao có thể có uế vật như thế.

Thật là! nữ thí chủ là uế vật sao? Hòa thượng nhà người không biết tâm tư ở nơi nào? Lâm Văn Vinh định xoay người rời đi, chợt nghe hòa thượng kia nói:

- Tại Dược Vương điện vẫn còn một vị nữ Bồ tát đang thành kinh dâng hương, không biết có phải là người thí chủ tìm không?

Còn có người, tinh thần Lâm Văn Vinh lập tức hưng phấn, liền hỏi rõ phương hướng của Dược Vương điện rồi vội vàng chạy đi. Tới trước cửa đại điện, đã thấy một nữ tử kính cẩn quỳ gối trước năm trăm La Hán khấu đầu lạy tạ dâng hương rất thành kính, thật khiến cho người ta không nỡ nhìn tâm nhin.

Thượng đế a, Phật tổ a! Cảm tạ các người, rốt cuộc để cho ta tìm thấy rồi, Lâm Văn Vinh nghiêm trang ngồi ở trên ngưỡng cửa, nhìn về Đại tiểu thư mà thật sự không biết nên nói gì.

Tiêu Ngọc Nhược nghe thấy tiếng động sau lưng mình, thấy một người ngồi ngay đằng đó, trời đã tối mù, nhất thời không nhìn rõ ràng liền sợ hãi kêu to một tiếng.

Lâm Văn Vinh vừa buồn cười lại có chút bức tức, xẵng giọng:

- Kêu cái gì mà kêu, mau bái lạy Bồ tát của người đi.

Đại tiểu thư nghe được âm thanh của hắn, hân hoan nói:

- Lâm Tam, người sao lại đến đây?

Lâm Văn Vinh than thở:

- Đại tiểu thư, lời này nên để ta hỏi người, người sao lại đến đây? Không biết người bỏ đi mà không nói không rằng làm chúng ta tìm kiếm biết bao khổ cực hay sao?

Đại tiểu thư nhìn sắc trời, ai nha một tiếng kêu lên:

- Bây giờ là lúc nào rồi?

Lâm Văn Vinh xây xẩm mặt mày, tiểu nữ này bái Bồ tát, có cần phải như liều cả mạng như vậy không? Ngay tới giờ giấc đều quên.

Đại tiểu thư thực sự lần đầu tiên ra ngoài làm việc này, thấy Lâm Tam tìm tới, biết nhất định là đã dốc hết sức ra để tìm mình rồi, trên mặt nhin không được đỏ lên nói:

- Ta không nghĩ tới lại muộn như vậy rồi, khiến các người lo lắng.

Thấy Lâm Văn Vinh không nói, Đại tiểu thư hiểu được hôm nay quả thật là lỗi của mình, liền thấp giọng nói:

- Lâm Tam, người đừng tức giận, ta lần sau sẽ không thế nữa.

Lâm Văn Vinh nói:

- Đại tiểu thư, người có đi đâu chốc lát cũng không nghiêm trọng gì lắm, nhưng ít ra cần báo chúng ta một chút, muốn dâng hương, thậm chí chúng ta cũng có thể đi cùng người.

Đại tiểu thư cúi đầu xuống:

- Lúc trưa, ta tìm người không thấy, đành phải tự mình đến đây, lại không nghĩ tới việc này mất nhiều thời gian như vậy.

Thấy Đại tiểu thư thái độ nhận sai thật sự, Lâm Văn Vinh cũng không nói gì, đến phía trước người nàng nói:

- Đại tiểu thư, hôm nay sao lại có hứng thú như vậy, lại đến đây bái Bồ tát?

Đại tiểu thư sắc mặt đỏ bừng:

- Là hôm qua lão thiền sư kia bảo ta đến

- Lão thiền sư? Lão thiền sư nào?

Lâm Văn Vinh hỏi.

Đại tiểu thư cảm thấy ngượng ngùng đáp:

- Đó là lão thiền sư hôm qua giải xăm cho ta.

- Ông ta bảo nàng làm cái gì?

Lâm Văn Vinh lấy làm kỳ quái hỏi tiếp.

- Lão thiền sư nói cây xăm của ta hôm qua là một mê thiêm (quả không rõ ràng), không ai có khả năng giải, lành hay dữ đều nằm trong tay chính mình, bảo ta hướng tới Bồ tát lớn nhỏ của Linh Ẩn tự đều bái lạy một lạy, xin thiện quả.

Đại tiểu thư mặt đỏ hồng, nhẹ nhàng nói.

Chết ta mất thôi, thói mê tín thật tai hại chết người a! Lâm Văn Vinh lòng thầm kêu to, lão thiền sư gì chứ, là lão lưu manh cũng không sai bao nhiêu. Đại tiểu thư thật sự bị lừa đẹp rồi, đây là lừa tiền hương hỏa của nàng, vậy mà nàng thế nào lại tin.

Bình thường Tiêu đại tiểu thư đích xác thông minh giỏi giang, nhưng trong chuyện này lại hồ đồ. Nữ tử trong thiên hạ này, trong những việc dính líu tới nhân duyên của chính mình, không có ai mà không loạn.

Lâm Văn Vinh thở dài:

- Xăm hôm qua của người, đúng là xem về nhân duyên sao?

Đại tiểu thư sắc mặt đỏ bừng, vốn không nghĩ sẽ trả lời hần, nhưng thấy hần thần sắc trịnh trọng liền khẽ ừm một tiếng, nét mặt càng trở nên ngượng ngùng.

Lâm Văn Vinh không biết nên làm gì, chỉ đành nói:

- Người còn muốn bái lạy nữa không?

Đại tiểu thư kiên định nói:

- Đương nhiên, ta mới bái lạy ở Đại Hùng bảo điện và Thiên Vương điện, giờ tới Dược Vương điện, mỗi Bồ tát ở đây đều phải bái lạy qua.

Lâm Văn Vinh lại một lần nữa choáng váng, những là năm trăm La Hán a, hoàn toàn là không để người ta sống rồi.

Đại tiểu thư thật là vô cùng thành kính, lại quỳ trên đệm cỏ, cúi đầu vái từng cái một, Lâm Văn Vinh cảm thấy sợ hãi:

- Cùng bái, cùng bái, ta thay nàng bái thượng có thể tiết kiệm thêm chút thời gian.

Hần nói xong liền quỳ trên đệm cỏ cạnh Đại tiểu thư cùng bái lạy với nàng.

Đại tiểu thư đang quỳ liền đứng dậy, tim đập thình thịch, nàng ta vừa thẹn vừa giận:

- Người làm cái gì thế? Ai mà muốn cùng tên xấu xa nhà người bái lạy chứ?

Lâm Văn Vinh nhìn lại hai cái đệm cùng để chung một chỗ, ngay lập tức trong lòng thành linh nhận ra, ái da, thế này thành cái gì rồi!? Chà, không cẩn thận chiếm tiện nghi mất rồi, đúng là tác phong hơi có vấn đề, hần lúng túng cười trừ:

- Không vấn đề gì, không vấn đề gì, ba lạy vừa mới lạy một, còn chưa thành lễ.

Đại tiểu thư nghe hần càng nói càng không chịu được, vội vàng hai tay che lên má, ngượng ngùng kêu lên:

- Cho người chết đi! mau đi ra ngoài, mau đi ra, người mau ra ngoài!

Lâm Văn Vinh không có sự lựa chọn nào khác đi ra cửa điện, lắc lắc đầu: “nữ nhân này a, đúng là quá mất cảm rồi, cùng nhau lay một lay có gì mà khác thường, cũng đâu phải động chạm tiếp xúc thân thể mà.”

Cũng không biết qua bao lâu, Đại tiểu thư rốt cục cũng đi ra, sắc mặt vẫn còn chút ửng hồng, hai tay nắm chặt xăm nhân duyên hôm qua xin, dường như sau khi xin ở miếu Bồ tát này, nhân duyên của nàng cuối cùng cũng cần có nơi nương tựa.

- Lâm Tam, chúng ta đi thôi.

Đại tiểu thư nhẹ nhàng vuốt ve tóc trên trán nói.

Sau một phen đi bái lạy này trắng đã treo trên đỉnh ngọn liễu, Đại tiểu thư đi trên Tô Đê, thần sắc u uất, cũng không biết là nghĩ cái gì?

Lâm Văn Vinh thấy nàng không còn cao hứng lắm, nhân tiện nói:

- Đại tiểu thư, người đã bái qua tất cả Bồ tát to to nhỏ nhỏ, cây xăm kia tất nhiên là chuyển thành thiện quả rồi thì nên cao hứng mới phải.

Đại tiểu thư ừm một tiếng đáp:

- Lão thiền sư cũng nói như thế, ta cũng không để trong lòng.

Một lá xăm nhân duyên làm cho Đại tiểu thư thông minh giỏi giang biến thành bộ dạng như thế này, thật sự là làm cho người ta cảm thán. Lâm Văn Vinh cười nói:

- Đại tiểu thư, nếu nàng tin ta, thì để ta giải cho.

Đại tiểu thư ánh mắt quét qua hắn, hừ nhẹ:

- Người giải được cái gì?

Lâm Văn Vinh không trả lời, đưa tay giặt lấy thẻ xăm trong tay Đại tiểu thư. Tiêu Ngọc Nhược trừng mắt liếc hắn, kêu lên:

- Vô lại!

Tuy nhiên nàng cũng không đoạt lại, hiển nhiên cũng muốn nghe xem hắn giải xăm như thế nào.

Lâm Văn Vinh làm điệu làm bộ nghiên cứu mặt thẻ xăm:

- Cây xăm này của nàng vô cùng tốt a!

Đại tiểu thư ngạc nhiên:

- Tốt như thế nào?

Lâm Văn Vinh cười:

- Hỷ nhạc hỷ nhạc, ám trung mạc tác. Thủy nguyệt kính hoa, không trung lâu các. Câu này ý nói đấng lang quân của nàng sớm đã xuất hiện chỉ là tạm thời không rõ mà thôi. Trùng thạch điền hải, phao châu đạn tước; thị nhi bất kiến, phản thành đám các. Câu thứ hai ý nàng chớ có mơ mộng xa vời mà hãy quý người trước mặt. Ngộ bất ngộ, phùng bất phùng; nguyệt trầm hải đế, nhân tại mộng trung. Câu cuối cùng này là quan trọng nhất, đấng lang quân này của nàng chẳng phải gặp gỡ, tìm kiếm đâu xa, nhưng tại không quan tâm, để ý nên tuy có duyên mà bản thân mình không biết. Cây xăm này tuy là dấu đầu lộ đuôi, quy kết lại cũng không ngoài bốn câu:

Kính trung nhân duyên phi thị không

Hội hương dao thai nguyệt hạ phùng.

Mạc đạo phùng đường kỷ thời lão.

Do thị tương quân văn cường cung.**

Đại tiểu thư nghe được vừa thẹn vừa mừng:

- Người chỉ mở miệng nói bấy, sao có thể tin người? Bốn câu sau, thế nào mà lại viết rõ ràng như thế ?

Tuy là nói thế, nhưng trên mặt đầu vẻ hân hoan, thậm chí cũng không che giấu.

Lâm Văn Vinh thấy thần sắc của nàng, liền biết xăm này đúng là giả như thế, lập tức cười ha hả:

- Mê thiêm này, người tưởng như thế nào, còn có thể giải sao nữa? Chỉ tóm lại trong một câu: 'mưu sự tại nhân, nỗ lực mà làm mới có kết quả.'

Đại tiểu thư tâm tình thanh thản rất nhiều, nhịn không được che miệng cười, nhìn hắc khê nói:

- Người đúng là đồ mồm mép lém lỉnh, ta thấy từ nay về sau người ở lại trong Linh Ẩn tự này, làm sư phó giải xăm thì tốt lắm, toàn là những lời sáo rỗng lừa gạt, bắt chước người ta cả.

Thấy Đại tiểu thư khôi phục tính cách trước kia, Lâm Văn Vinh trong lòng nhẹ nhõm, bắt lão tử chữa bệnh tâm lý thật là một a.

Hai người tâm tình tốt hơn rất nhiều, ánh trăng trên cao toả sáng dịu nhạt, lấp loáng trên mặt hồ, khiến nó lung linh huyền ảo như giải ngân hà vậy. Mặt hồ sóng nước phẳng lặng khiến bóng trăng in xuống tựa như một cái đĩa bạc long lanh, quả khiến cho người ta mơ màng.

** tạm dịch:

Soi rọi nhân duyên chẳng phải không

Dưới trăng dài ngọc sẽ tương phùng

Chớ để xuân xanh phai mất độ

Bởi hoài mơ mộng kẻ anh hùng

(hieusol)

Mặc đạo Phùng Đường kỷ thời lão: là một thành ngữ của Trung Quốc. Phùng Đường sống qua ba triều đại nhà Hán, đến thời Vũ đế, chỉ vì tuổi tác đã cao nên không còn khả năng làm quan dù là một kẻ hiền lương, nên thường cảm khái sinh sinh ra không gặp thời, sao tuổi già lại đến sớm

113. Chương 111: Không Bằng Cầm Thú.

Hôm nay, Đại tiểu thư khó khăn lắm mới gạt bỏ cái quan niệm vốn đã trở thành thói quen trong cuộc sống, lần này hơi vô ý phóng túng một chút, trong lòng xuất hiện loại cảm giác hưng phấn khó tả, giống như con chim nhỏ bị nhốt trong lồng giờ giương cánh bay lên trời cao, cái loại cảm giác tự do tự tại này thật khiến cho mọi người phải hướng tới.

Lâm Văn Vinh thấy bộ dạng của nàng cũng có thể đoán được sự cảm giác của nàng, gật đầu nói:

- Đại tiểu thư, nếu nàng muốn tản bộ lần nữa thì cứ tiếp tục, dù sao thì cũng đã muộn rồi, không cần phải so đo suy nghĩ về vấn đề thời gian nữa.

Tiêu Ngọc Nhược “a” lên một tiếng, vội lấy thẻ xăm từ trong tay Lâm Văn Vinh cẩn thận cất vào trong người, nhẹ kéo ống quần ngồi lên một tảng đá vừa tầm trong đám loạn thạch gần đó. Đêm khuya lạnh giá như vậy mà Đại tiểu thư này hầu như không cảm thấy gì, cứ ngầy người nhìn mặt hồ. Lâm Văn Vinh cũng không biết nàng suy nghĩ gì, tiện thể cũng tìm một tảng đá ngồi xuống bên cạnh nàng.

- Vẻ đẹp của Tây Hồ chính là nằm trong cảnh sơn thủy hữu tình này, còn vẻ đẹp của nhân thế thì nằm trong thâm tâm của con người.

Đại tiểu thư thở dài, nhẹ nhàng nói:

- Chỉ là người hiểu lòng ta không biết tìm ở nơi nào?

Nàng tự mình lẩm bẩm lầu bầu như là hỏi Lâm Tam, cặp mày nhíu lại, thoáng ẩn hiện vẻ u sầu. Nghe nàng nói những lời này Lâm Văn Vinh liền biết tiểu nữ tử này đang suy nghĩ về việc nhân duyên. Hắn bắt đầu dĩ cười khổ:

- Đại tiểu thư, trong quẻ xăm đã nói rất rõ, người thấu hiểu lòng mình, phải do chính mình ra sức tìm kiếm, khi gặp chớ nên bỏ qua. Ngồi than thở thế này chi bằng để ý những tài tử, công tử xung quanh nàng một chút, có thể người nàng muốn gặp nằm trong số họ.

Đại tiểu thư ảo não liếc mắt nhìn hắn:

- Người mới vừa rồi giải xăm đứng đắn, tướng cũng có chút học thức, bây giờ sao tự đứng lại xui ta đi tìm kiếm, tuyển chọn các công tử thế gia làm gì?

”Ồ, nàng không tuyển công tử, chẳng lẽ đòi tuyển ta a? Nói theo lý luận, chờ chuyện tốt giữa ta và Ngọc Sương thành, nàng là chị vợ của ta, thì coi như nằm một nửa trong ống tay áo của ta, ái muội thì không thể thiếu được. Hắc hắc, bất quá, tính cách của nàng có chút vấn đề, luôn phản đối chuyện ta và Ngọc Sương, lại quá bá đạo ngang ngạnh. Bản tài tử đối với nàng tạm thời rất không có hứng thú.” Trong lòng hắn đang nổi tà ý thì Đại tiểu thư hỏi:

- Lâm Tam, đêm đó trước khi đi Hàng Châu, có phải người trốn trong phòng của Ngọc Sương không?

Lâm Văn Vinh sững sốt một chút rồi nói:

- Không phải a, sao có thể như thế được? Ta là một người đứng đắn, nhị tiểu thư so với ta còn đứng đắn hơn, làm sao ta có thể ban đêm vào phòng của nhị tiểu thư được, còn ẩn núp trong đó nữa chứ?

Vẻ mặt của hắn rất vô tội, bộ dạng thể hiện ta bị oan uổng, trong lòng lại như nổi trống: “Tại sao tiểu nữ tử này bỗng đứng lại hỏi việc này, ngày ấy ta che giấu tốt lắm cơ mà?”

Đại tiểu thư thấy hắn không thành thật, hừ một tiếng rồi nói:

- Người chớ có giả biện, việc kia do chính mắt ta trông thấy, người lén lén lút lút từ trong phòng Ngọc Sương đi ra, người đã làm cái gì ở trong đó? Mau mau nói thật ra.

”Tận mắt nhìn thấy? Không thể nào chứ? Nhưng tiểu nữ tử này bất ngờ nói rằng nhìn thấy hết, đáng trách thật, lão tử còn tưởng thần không biết quỷ không hay. Thâu hương lại bị chị vợ tóm được, thật oan uổng là lão tử chưa làm được gì, chỉ mới hôn sơ đôi môi nhỏ nhắn của Ngọc Sương, cái oan uổng này thật quá lớn.” Hắn tính toán: “Việc này không thể chơi đùa được, bại lộ việc của Ngọc Sương rồi cũng không có gì đáng sợ. Nhưng còn việc ở trong viện của Tiêu phu nhân, đêm đó sự tình lãng mạn quá sức vi diệu, ta tuyệt đối không thể đùa được.”

- Đại tiểu thư, có phải là nàng hoa mắt rồi không?

Lâm Văn Vinh cười trừ:

- Muộn như vậy ta thế nào lại xuất hiện tại phòng của nhị tiểu thư chứ? Hai chữ danh dự, không chỉ là bảo bối của nữ tử các nàng, ta cũng rất coi trọng. Ta cũng có sống trong Tiêu gia một đoạn thời gian rồi, vẫn tự nghiêm khắc với luật lệ, bản thân mình vẫn giữ được sự thuần khiết, trong viện cũng nổi danh được mọi người khen ngợi, như thế nào lại xảy ra sự tình như vậy?

Đại tiểu thư thấy hắn giả biện, cái gì mà tự mình nghiêm khắc tuân theo luật lệ với cả giữ thân mình thuần khiết chứ, trong lòng vừa bực mình vừa buồn cười, nhà người cũng có thể nói những từ này sao? Không nói tới Tiêu Thanh Tuyền với Xảo Xảo hai người, chỉ tính nha hoàn trong đại viện, nằm mơ cũng biết người không có cả trăm thì cũng tám mươi, người còn nói thân mình trong sạch đứng đắn nữa hay sao.

Nàng vừa muốn tức giận vừa buồn cười, hai vai rung rung nhin cười nói:

- Người là người sinh ra không có da mặt, những lời này cũng có thể dễ dàng nói ra, ta thật là hết cách. Người thừa nhận cũng được không thừa nhận cũng được, ta chỉ muốn nói cho người biết, người chớ khinh bạc Ngọc Sương. Nữ tử của Tiêu gia của ta mặc dù yếu đuối nhưng không phải ai cũng đều khinh bạc được đâu.

- Ta khinh bạc như thế nào?

Lâm Văn Vinh nói một cách vô tội:

- Ta ‘yêu quý’ còn không kịp nữa là. Đại tiểu thư, nàng chớ nghĩ ta là loại lãng tử bại hoại gì đó, ngoại trừ tình yêu vô bờ bến, ta hoàn toàn không tìm thấy khuyết điểm của bản thân.

Đại tiểu thư sớm đã hiểu rõ về da mặt của hắn, đương nhiên không nghe những lời nói quanh co của hắn. Chỉ là cảm giác cùng gã này nói chuyện, càng nói càng mất phương hướng, bản thân dù xuất bao nhiêu chiêu đánh ra, nhưng hắn vẫn coi như hoa bay phảng phất, nhẹ nhàng hóa giải không còn dấu vết, thật sự làm lòng người sinh buồn bực. Những hảo cảm với tên Lâm Tam trước mặt cũng hầu như biến mất không lưu lại chút gì. Tiêu Ngọc Nhược bắt đầu tức giận, không thèm quản hắn nữa, chỉ nhìn xa xa về phía hồ, bắt đầu ngăn người ra.

Bầu trời đêm tĩnh lặng thâm sâu, vô số vì sao nhỏ lơ lửng trên không trung đang tỏa sáng lấp lánh, ánh sáng chiếu vào mặt hồ phảng phất như tinh không bị treo ngược xuống, dừng lại trong nước. Cho đến nay, nàng cũng chưa từng thưởng thức bầu trời đêm bên hồ như vậy, dưới cảnh đẹp mê hoặc lúc này, không nhìn được ngẩng đầu lên nhìn vào bầu trời đêm thật lâu, đột nhiên vươn ngón tay trở nhỏ nhắn hỏi:

- Lâm Tam, hai ngôi sao kia là gì?

Buổi chiều Lâm Văn Vinh khi đi vội vàng, trên người chỉ mặc có một cái áo mỏng, tại bên hồ gió lạnh thổi lồng lộng nên cũng có chút lạnh lẽo, thầm nghĩ nên về sớm một chút, lúc này làm gì có tâm tư đi quản mấy ngôi sao kia, tuy tiện ngáp một cái, cũng không ngẩng đầu lên nói:

- Văn khúc tinh và Thái bạch kim tinh.

Đại tiểu thư thấy hắn không có hứng thú, hừ một tiếng nói:

- Ta cùng người nói chuyện đều là thành tâm, người lại hời hợt như vậy, thật không có ý vị.

“Đại tiểu thư, nàng mặc áo ấm tự nhiên không sợ lạnh, ta chỉ mặc một cái áo khoác dài này nên sắp bị đông cứng rồi!” Lâm Tam ai thán một tiếng, nhìn theo phương hướng của ngón tay Đại tiểu thư, cả hai ngôi sao đó đều lớn và sáng, xa xa đối diện với nhau, xung quanh lại có một đám sao nhỏ. Hắn nhìn một lúc lâu: “Mẹ nó, đây là hai ngôi sao gì, thật sự là không biết.” Với tri thức thiên văn sơ sài của hắn, tự nhiên nhận không ra, đây là cái gì mà sáng vậy, cũng không muốn nghĩ, chỉ thấy nó rất quen thuộc, hàm hồ nói:

- Đây là Ngưu lang tinh và Chức nữ tinh.

- Ngưu lang và Chức nữ ư?

Đại tiểu thư tò mò hỏi:

- Đây là ngôi sao gì, ta chưa từng nghe qua.

- Lúc trước có một tiểu nam hài tên là Ngưu lang, hắn anh tuấn thiện lương, thông minh giống như ta, tiểu thư của Vương mẫu nương nương gọi là Chức nữ, khi nhìn vào kính Chiết tử đã vô ý nhìn thấy hắn, sau đó trốn xuống phàm trần, cùng Ngưu lang thành thân, sinh ra bảy con trai tám con gái, sau đó bị tinh quân trên trời phát hiện ra.... Rồi Vương mẫu nương nương khai ân, hàng năm vào ngày mồng Bảy tháng Bảy, bắc một chiếc cầu, đó là ngày hai vợ chồng họ gặp lại, quần quýt với nhau một phen, người khác không được phép nhìn lên

Lâm Văn Vinh kể xong ngáp một cái, chuyện Ngưu lang Chức nữ này vốn là một truyền thuyết rất hấp dẫn, thiếu chút nữa bị hắn giảng thành một đoạn trần tục. Đại tiểu thư cũng hiểu được loáng thoáng, bản thân câu chuyện này cũng hay, làm người khác chú ý tới. Chỉ là thủ pháp kể chuyện của Lâm Tam khiến cho người ta muốn phát giận, đã phá hỏng ý cảnh của câu chuyện.

Đại tiểu thư đã nghe được đoạn quan trọng nhất, thở dài:

- Ngưu lang Chức nữ này, tuy là ngăn sông cách núi, lại vẫn có thể tìm được người hiểu lòng mình, thật khiến người khác hâm mộ.

Nàng dừng lại một chút rồi hỏi:

- Lâm Tam, người và Thanh Tuyền tiểu thư có phải là tri tâm không?

Lại đến rồi, lại đến rồi, Lâm Văn Vinh thầm nghĩ, tiểu nữ này còn có chút dấu hiệu tiến vào động xuân, hấp dẫn lực của lão tử thật lớn, nếu bị nàng nhìn trừng trừng thế này thì không thể thoát thân, thật là nguy hiểm.

Hắn cười hắc hắc không trả lời vấn đề của Đại tiểu thư, nói:

- Đại tiểu thư, chuyện Ngưu lang Chức nữ này cũng bình thường thôi, không tráng lệ lắm, ta kể cho nàng nghe một chuyện xưa còn tráng lệ hơn, chuyện xưa này có tên là ‘Không bằng cầm thú’.

- ‘Không bằng cầm thú’?

Đại tiểu thư sững sốt một chút, tên của chuyện xưa này thật sự là có chút chấn động:

- So với Ngưu lang Chức nữ còn tráng lệ hơn sao?

- Tráng lệ gấp trăm lần.

Lâm Văn Vinh hắc hắc cười nói:

- Lúc trước, có một thư sinh và một tiểu thư yêu nhau. Một ngày, bọn họ cùng nhau đi du lịch, trên đường gặp mưa lớn, vừa kịp tới một căn nhà hoang để tránh mưa, lưu lại qua đêm. Trong phòng này chỉ có một chiếc giường, hai người tuy là yêu nhau nhưng cũng không vượt qua lễ giáo. Tiểu thư kia thương tiếc công tử nên không đành lòng để người tình nằm dưới đất mới cho công tử kia ngủ cùng giường, ngăn giữa hai người là chiếc gối, trên gối viết một tự điều: ‘vượt qua đây là cầm thú’. Thư sinh kia cũng là quân tử, thật sự ẩn nhẫn một đêm không làm loạn gì cả.

Đại tiểu thư đã quen chịu đựng những lời nói của hắn rồi, phản ứng đã dần dần chậm lại, má đào hồng lên, hừ một tiếng nói:

- Người kể lại chuyện xưa mà không có tí nào hợp lý, vị công tử kia coi trọng lễ pháp không phải là tốt sao?

Lâm Văn Vinh hắc hắc cười nói:

- Sáng sớm hôm sau, tiểu thư kia tỉnh lại, đột ngột rời đi không từ biệt, chỉ lưu lại một câu.

Đại tiểu thư hỏi:

- Câu gì?

Lâm Văn Vinh thần bí cười nói:

- Tất cả có bảy chữ to ‘ngay cả cầm thú cũng không bằng’.

Đại tiểu thư vừa thẹn vừa tức, liền đứng lên nói:

- Vô sỉ! Hạ lưu! Người trong chuyện xưa này chính là người, là kẻ vô sỉ, đồ đệ của cầm thú.

Nàng nói xong liền xoay người bỏ đi, hướng về phía cửa hàng mà chạy.

- Đại tiểu thư, chờ ta với.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc nói, rốt cuộc không chịu được gió lạnh nữa, hắn vội vàng đuổi theo.

Đại tiểu thư xoay người nhìn lại hắn, sắc mặt đỏ bừng, tức giận nói:

- Người mượn việc kể chuyện xưa để nói ra những lời hạ lưu như vậy, người... người...

Cuối cùng cũng không chọn được từ nào, buột miệng:

- Người ngay cả cầm thú cũng không bằng. (Ặc ...)

114. Chương 112: Nhắm Ngươi Rồi Đó

Lâm Văn Vinh cười to, Đại tiểu thư cũng đột nhiên ý thức được, ai da, đây chẳng phải là ngôn ngữ hạ lưu của hần đó sao, lập tức thở gấp đến độ mặt đỏ bừng, nước mắt cứ chảy xuống, nói: “Ngươi ngươi....., ta sinh ra là để cho ngươi khi dễ sao ?”

Đại tiểu thư đúng là tức giận thật, trên đường đi không hề để ý tới Lâm Tam. Lúc trở lại tiểu điểm, đã thấy tất cả mọi người đang lo lắng đứng đợi, Đại tiểu thư cũng không để ý ánh mắt lo lắng của mọi người, chạy tới núp vào lòng Trương nương nương: “Nương nương” rồi nói không nên lời, đứng đó khóc to.....

Đại tiểu thư bình yên vô sự địa trở về, đương nhiên tất cả mọi người cao hứng, chỉ là thần sắc Lâm Tam thập phần cổ quái, hình dáng muốn cười nhưng lại không dám cười. Đại tiểu thư đích thần sắc lại càng kỳ kỳ, như là hàm chứa thất vị nhân sinh bên trong, ai cũng nhìn không rõ.

“Cầm thú không bằng” này hiệu quả thập phần rõ ràng. Thẳng đến ngày thứ hai hôm sau cũng không nói với Lâm Văn Vinh một câu nào.

Lâm Văn Vinh cũng không phải có ý đùa giỡn tiểu nữ tử này hơn nữa đây cũng không phải là lần đầu nên cứ kệ thế nào hay thế đấy.

Ra khỏi cửa, Đại tiểu thư đã phi thẳng lên xe ngựa, đúng là không muốn thấy tên hạ lưu này, Lâm Văn Vinh cũng mừng rỡ vì được thành bình đôi chút.

Phó hội năm nay tiến hành tại Tình Vũ lâu, chính là tửu lâu nổi danh tại Hàng Châu. Lâm Văn Vinh theo Đại tiểu thư vào lâu, nhìn thoáng qua tình hình nơi này, trong lòng đã hừ lạnh đó một tiếng.

Nguyên là cách bố trí của Tình Vũ Lâu này và Thực Vi Tiên thập phần tương tự, cái mà Lâm Văn Vinh bực nhất chính là các kiểu cách, chiêu thức buôn bán ở đây cũng bắt trước y chang Thực Vi Tiên, ...từ đó có thể thấy được, Tình Vũ lâu này định nhiên đã phái người đến Kim Lăng khảo sát qua thực địa.

Lâm Văn Vinh không biết là nên cao hứng, hay phải buồn bực. Các chiêu thức này đều đã truyền tới Hàng Châu, nói rằng danh tiếng Thực Vi Tiên quả đã truyền dương ra bên ngoài, ngay cả tửu lâu của tỉnh ngoại cũng phái người đến xem học tập. Căn bản bực ở chỗ là không có gì bảo vệ quyền lợi, ngay cả cách thức, mảnh làm ăn cũng không thể giữ bí mật, để người bắt chước, với vấn đề này hần cũng không có biện pháp nào.

Mặc kệ nói như thế nào, việc thế này khó có thể làm cho người ta vui vẻ lên được, Lâm Văn Vinh cũng hừ một tiếng.

Đại tiểu thư đang đi ở phía trước, nghe thấy thanh âm của Lâm Văn Vinh, nhịn không được quay đầu, liếc mắt nhìn hần nói: “Những người phía trước đều là thượng tầng nhân vật của thương trường Giang Chiết, ngươi chớ để bị chú ý đó.”

Lâm Văn Vinh cười nói: “Đại tiểu thư yên tâm đi, trước mặt người lạ, ta nghiêm trang lắm.”

Đại tiểu thư hừ nhẹ một tiếng nói: “Nói ngươi nghiêm trang ư, chắc mặt trời mọc phía tây. Việc hôm qua ngươi nói với ta, sau này không được tiếp tục nữa, bằng không, ta nhất định không nói chuyện cùng ngươi đó.”

“Hiểu rồi, Hiểu rồi.” Lâm Văn Vinh hắc hắc cười nói: “sau này không nhắm ngươi mà giăng là được.”

Đại tiểu thư cũng nghe ra là có cơ quan trong lời hần nói, hừ đó một tiếng nói: “Ngươi hạ lưu như vậy, đã giăng qua với Thanh Tuyền tiểu thư chưa ?”

Lâm Văn Vinh sững sốt một chút, nha đầu kia lại nhắc tới Thanh Tuyền làm gì, nhân tiện nói luôn: “Việc này là việc riêng tư, không tiện nói cho Đại tiểu thư người.”

Tiêu Ngọc Nhược cắn răng, liền không cùng hần nói chuyện nữa. Hai người đi lên lầu, đã thấy một người lão đầu lù lù đi xuống, hướng đến Đại tiểu thư ôm quyền, cười cười nói: “Tiêu Đại tiểu thư đại giá quang lâm, lão hủ không có tiếp đón từ xa.”

Đại tiểu thư mỉm cười hoàn lễ nói: “Vu hội trưởng khách sáo quá, được tham gia thương hội Giang Chiết hai tỉnh năm nay, chính là phúc phận của văn sinh hậu bối, đâu dám để Vu hội trưởng tự mình nghênh đón, thật sự làm Ngọc Nhược áy náy đó.”

Lão đầu mập này ước chừng bốn năm mươi tuổi, mặt đầy hồng quang, không ngừng cười, Lâm Văn Vinh nhìn lướt qua, người này chắc chính là hội trưởng của Hàng Châu thương hội. Xem hắn to béo phượng phi như vậy, sợ là không có ý định gì tốt.

Vu hội trưởng hí mắt cười nói: “Đại tiểu thư không nên khách khí đó. Ngày hôm nay, đồng đạo Giang Chiết hai tỉnh đang đàm luận phương cách làm ăn của Đại tiểu thư, đều hâm mộ không thôi, còn có rất nhiều người khác muốn cùng ngươi trao đổi.”

Trong lời nói chứa đầy ẩn ý, Đại tiểu thư làm bộ không có nghe thấy, gật gật đầu cười nói: “Vu hội trưởng quá khách khí đó, được cùng các vị đồng đạo trao đổi, Ngọc Nhược đúng là cầu mà không được.”

Vu hội trưởng nhìn ra phía sau Đại tiểu thư, ngạc nhiên nói: “Sao Đại tiểu thư lại tới đây có một mình vậy?”

Lâm Văn Vinh chỉ là một gia đình nho nhỏ, trong mắt hội trưởng mập này đương nhiên không được tính là người. Lâm Văn Vinh hận không được một cước đá lên mũi tên mập, cũng vì không muốn gây khó cho Đại tiểu thư nên hắn cũng chỉ hừ một tiếng rồi không nói gì.

Đại tiểu thư nói: “Ta chỉ dẫn theo một người đến, những người khác có cầu cũng không gặp, tới cũng là vô dụng.”

Vu hội trưởng nở nụ cười nói: “Đào công tử sao không cùng tiểu thư đến?”

Việc Đào Đông Thành theo đuổi tiêu Đại tiểu thư, Giang Chiết hai thương hội đều biết, Vu hội trưởng nói như vậy, cũng là chỉ nói vui Đại tiểu thư.

Tiêu Ngọc Nhược mỉm cười lắc đầu nói: “Đào công tử có thể có việc của hắn, ta cùng hắn cũng chỉ là đồng liêu, việc này cũng không quá rõ ràng.”

Vu hội trưởng đành cười trừ, liền mời Đại tiểu thư đi vào.

Những người có mặt ở đây đều là các phú hào thương hộ nổi danh của hai tỉnh Giang Chiết, Đại tiểu thư liền mỉm cười chào hỏi bọn họ, nhìn kiểu dáng chào hỏi, hiển nhiên không phải lần đầu tiên gặp mặt.

Lâm Văn Vinh đi bên cạnh Đại tiểu thư, cẩn thận đánh giá thần sắc những người này, lại thấy bọn họ trong mắt có tia hâm mộ, cũng có tia ghen ghét, liền tưởng lại những lời tên Vu mập nói lúc nãy, những người này đều có quan hệ kinh doanh với Tiêu gia.

Đại tiểu thư tìm thấy một bàn đều là thương hộ Kim Lăng để ngồi xuống. Đứng bên cạnh Đại tiểu thư là một nữ tử trên ba mươi tuổi, người cao, mày thô mắt to, thập phần bự hăn.

Nàng thấy Đại tiểu thư, liền kéo tay nàng, ngăn cá đại khẩu cười nói: “Đại muội tử, mau theo ta này đến đây ngồi đi.”

Giọng mang đậm khẩu âm Sơn Đông khẩu âm, “Đại muội tử” ba chữ để cho Lâm Văn Vinh nghe xong muốn cười, nhưng cũng cảm thấy thân thiết.

Đại tiểu thư ngồi ở bên cạnh nàng cười nói: “Lưu tỷ tỷ, ngươi tới sớm vậy?”

“Đâu phải?” Lưu tỷ tỷ thô sảng nói: “Tính ra là chỉ mất một ngày đường, nhưng hôm qua mấy con súc vật kéo xe mệt mỏi không cố được, nửa đường phóng xú uế tùm lum, thành ra hành trình bị trì hoãn, đến nửa đêm mới đến.”

Lời này nói ra, các thương hộ đều cười rộ lên, Đại tiểu thư trên mặt cũng đỏ lên, cười nói: “Lưu tỷ tỷ, ngươi nói chuyện thực thẳng thắn quá.”

Lâm Văn Vinh cũng thấy rất thoải mái, đây là ngôn ngữ thông dụng của người lao động, vị Lưu tỷ tỷ này tuy là cũng có điểm hơi thô, nhưng tính tình thẳng thắn, hăn trong lòng cũng bội phục vạn phần.

Đại tiểu thư và Lưu tỷ tỷ này cứ thế nói chuyện, nguyên là vị Lưu tỷ tỷ này tên là Lưu Nguyệt Nga, vốn là người huyện Sơn Đông (Huyện này hiện nay thuộc về vùng Giang Tô), sau lại được gả cho một người bình thường ở Kim Lăng, từ nhỏ sanh ra nàng ta đã có hình dáng to lớn, còn vị tướng công đó thì lại là một người yếu đuối. Ngày đó Lưu Nguyệt Nga cũng nhờ vào bàn tay khéo léo và nghề tổ truyền là làm ngọc phi thủy, từ từ trở thành nhất tuyệt của Kim Lăng thành, sinh ý ngày càng lớn, liền mở hàng loạt các tiệm buôn bán ngọc, sinh ý vươn ra hết hai tỉnh An Huy Chiết Giang, bây giờ gia tài đã lên đến vạn quán. Lưu Nguyệt Nga và trưởng phu cứ bình tâm quản lý các cửa hàng, nữ tử này chính là một nữ cường nhân nổi tiếng.

Đại tiểu thư và nàng đều là đàn bà, đều là bôn ba khắp các tỉnh, cứ thế quen biết kết bạn đi buôn bán thường xuyên, cảm tình thật không vừa.

Lưu Nguyệt Nga nói: “Đại muội tử, nghe nói ngày trước ngươi bị yêu nhân của Bạch Liên giáo bắt đi, tỷ tỷ rất lo lắng. May mà ngươi bình an vô sự trở về, thật sự là vạn hạnh vạn hạnh.”

Đại tiểu thư chỉ vào Lâm Văn Vinh cười nói: “May mà ta có gia đình này hộ vệ mới có thể thoát hiểm.”

Lưu Nguyệt Nga nhìn Lâm Văn Vinh liếc mắt, ngạc nhiên nói: “Vị tiểu ca này lại có bản lĩnh lớn vậy sao?”

Đại tiểu thư nói: “Bản lĩnh hấn đích xác là không nhỏ, ta chỉ sợ nhà ta ao nhỏ, giữ không được đại ngư này.”

Cái gì mà đại ngư, rõ ràng là đại long, thật ka2, nha đầu kia có mắt không đây? Lâm Văn Vinh thấy ưng ực bất bình nghĩ.

Lưu Nguyệt Nga nhất thời nói: “Nghe muội muội ngươi nói khích lệ như vậy chắc vị Tiểu ca này cũng có bản lĩnh đó. Tiểu ca, ngươi tên là gì, năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

“Ta gọi là Lâm Tam, năm nay hai mươi”. Lâm Văn Vinh cười nói, toàn bộ các nhân vật trong sảnh đường, cũng chỉ có vị này Lưu đại tỷ là không xem hấn là hạ nhân, sao lại không cảm kích nàng cho được? Xem ra nữ tử này cũng dễ tiếp xúc a.

“Mới hai mươi a?” Lưu Nguyệt Nga ngăn miệng rộng cười nói: “Thật hiếm có a. Lâm Tam Tiểu ca, ngươi đã lập gia thất chưa?”

Hỏi thế này, có hơi quá thô dã đó, hắc hắc, Lâm Văn Vinh giả bộ ngại ngùng nói: “Còn chưa lập.”

Lưu Nguyệt Nga sang sảng cười nói: “Tiểu ca, nếu ngươi chưa có ý trung nhân, chỉ cần nói ta một câu, ngươi đã cứu tính mệnh muội tử của ta, tỷ tỷ này sẽ tự mình giới thiệu cho ngươi một hảo cô nương, không quản là Nghi Xuân viện, hay là Diệu Ngọc Phường, tỷ tỷ đều có thể cho ngươi thỏa mãn.”

Đại tiểu thư nghe được thì bật cười nói: “Lưu tỷ tỷ, ngươi đừng có nghe Lâm Tam nói bừa, hấn đã có đó ý trung nhân rồi, lại là một thiên hạ thiên tiên, cả Kim Lăng thành, chắc tìm không ra một người có thể so sánh với nàng đó.”

Lưu Nguyệt Nga ngạc nhiên nói: “Đại muội tử, ngay cả ngươi đều không thể so ư? Trong Kim Lăng thành, ta còn chưa thấy qua ai có thể xinh đẹp như ngươi. Tiểu ca, ngươi thực tương hảo với người còn xinh đẹp hơn muội tử của ta sao?”

Vấn đề này, không thể trả lời được. Đại tiểu thư liếc mắt nhìn hấn, chỉ cúi đầu không nói lời nào, Lâm Văn Vinh cười nói: “Hoa thơm cỏ lạ, ai cũng có sở trường riêng mà thôi.”

Đại tiểu thư hừ một tiếng, không biết là hài lòng, hay là không hài lòng, cúi đầu nói: “Đúng là chỉ biết cách lấy lòng người ta.”

Lưu Nguyệt Nga nhìn thoáng qua thần sắc đỏ bừng của Đại tiểu thư, a một tiếng, đột nhiên đến bên cạnh Lâm Văn Vinh nói: “Lâm Tiểu ca, ngươi đúng là biết cách làm người ta vui.”

Lâm Văn Vinh sững sốt một chút, còn chưa nói chuyện, lại nghe Lưu Nguyệt Nga tiếp tục nói: “Ta xem Tiểu gia muội tử dễ là đã nhắm ngươi rồi đó.”

115. Chương 113: Niên Hội

Lâm Văn Vinh quay đầu nhìn lại, đã thấy hai bàn tay nhỏ nhắn của Tiêu Đại tiểu thư nắm chặt lại, mày liễu cau có, sắc mặt tái nhợt, nhìn Lưu Nguyệt Nga giận dữ:

- Lưu tỷ tỷ, người nói cái gì đó?

Lưu Nguyệt Nga trời sinh đã nói to, tuy đã hạ giọng xuống, thế nhưng Đại tiểu thư lại ngồi quá gần, những lời nói này nàng nghe rõ một năm một mười, liền lập tức biến sắc.

Thấy dáng vẻ tức giận của Đại tiểu thư, Lâm Văn Vinh thầm nhủ: "quả chưa từng thấy tiểu ny tử này có cái bộ dạng hổ cái như vậy. Lão tử tán gái vô số, có ai gặp ta lại không ôn ôn nhu nhu quy quy thuận thuận, nào từng gặp qua tiểu nữ nào bá đạo như vậy? Cho dù là nàng thích ta đi nữa, ta cũng chẳng thêm, hề."

Lưu Nguyệt Nga là người trực tính, thấy Đại tiểu thư đã nổi giận, cũng thấy câu nói của mình không ổn, vội nói:

- Đại muội tử đừng ngạc nhiên, tỉ tỉ chỉ là nói đùa thôi, không có ý gì đâu. Muội cũng biết tỉ tỉ này miệng lớn, đây là cá tính rồi. Lâm Tam huynh đệ, người cũng đừng để trong lòng nhé.

Lâm Văn Vinh ha ha cười nói:

- Đại tiểu thư của chúng ta mỹ lệ đoan trang, tài hoa phi phạm, lang quân xứng đáng với nàng đương nhiên phải quán tuyệt thiên hạ. Phạm phu tục tử như ta sao có thể mơ tới được? Lưu đại tỉ đừng nói đùa như vậy.

Đại tiểu thư liếc mắt nhìn hắn, "hừ" một tiếng nói:

- Người cố ý nói những lời này để chọc giận ta à, không thêm nói chuyện với người nữa.

Lưu Nguyệt Nga thấy Đại tiểu thư khí tức vẫn chưa tiêu, liền vội nhận mình không phải, nói mấy câu ngon ngọt với nàng. Lưu Nguyệt Nga là người thẳng thắn nhanh miệng, Đại tiểu thư đã biết, hai người ngày trước cùng nhau kết tình thân hữu, đây cũng chỉ là những lời nói đùa chẳng hại gì, Đại tiểu thư tự nhiên sẽ không làm nghiêm trọng lên với nàng. Trong chốc lát lại cùng với nàng ta cười rộ lên, chỉ là ánh mắt nhìn Lâm Văn Vinh có chút gì đó kì quái.

Lâm Văn Vinh đang bực bội nhàm chán, lại nghe thấy chỗ mấy người kia kêu lên:

- Đào công tử, người làm sao lại đến đây.

Nghe tiếng nhìn lại, đã thấy Đào Đông Thành mỉm cười đi đến, đi theo bên cạnh là một nữ tử, thân người thanh nhã mỹ lệ, một thân quần áo màu đỏ chói, giống như một quả ớt nhỏ vào mùa thu.

"Con bà nó, tiểu nữ này lại lợi dụng ra ngồi rong chơi, tiền của người ta nộp thuế đều để nuôi cái lũ côn trùng ăn vãi này". Lâm Văn Vinh nhìn tiểu ny tử kia, khinh bỉ nghĩ. Nàng ta trước kia đã từng bị hắn dạy cho một bài học, chính là Đào Uyển Doanh tiểu thư, chỉ là hôm nay thay đổi chút y phục, nhìn như một ngọn lửa vậy.

Đại tiểu thư thậm chí còn thản nhiên như không trông thấy hai huynh muội Đào gia, tiếp tục cùng Lưu Nguyệt Nga trò chuyện.

Đào Uyển Doanh cẩn thận tìm kiếm, cuối cùng cũng tìm thấy Tiêu Ngọc Nhược, nhất thời cao hứng lên, nàng vội vàng hô to một tiếng:

- Ngọc Nhược tỉ tỉ

Vừa muốn đi tới, đã thấy bên cạnh Ngọc Nhược là cái tên gia đình Lâm Tam kia, đang mỉm cười nhìn mình.

Đào Uyển Doanh chợt phát run lên, dừng bước lại. Tình cảnh ngày ấy trước mặt mọi người bị hắn vũ nhục hiện lên trong lòng.

Trong lòng nàng thấy xấu hổ xen lẫn tức giận, rồi lại có chút sợ hãi hắn, do dự mất một lúc lâu, rốt cuộc cũng đi tới hướng về phía Đại tiểu thư nói:

- Ngọc Nhược tí tí, người đến sớm vậy.

Trong khi nói chuyện, nhãn quang vẫn cứ hướng về phía Lâm Tam, tựa như đang tự động viên mình vậy.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, mục quang dò xét trên người nàng từ trên xuống dưới một vòng, Đào Uyển Doanh chợt nhớ đến sự tình gì đó, liền vội vàng lấy tay che tiểu đồn lại, sắc mặt đỏ bừng.

Đại tiểu thư trông thấy thần sắc của nàng ta, liền biết Lâm Tam giả trò, thấy vừa bực mình vừa buồn cười, trừng mắt với Lâm Tam một cái, rồi quay qua Uyển Doanh cười nói:

- Uyển Doanh tiểu thư, người thế nào lại cũng đến đây?

Đào Uyển Doanh thấy Tiêu Ngọc Nhược không trách cứ gì hình dáng lúc này của chính mình, vội vàng nói:

- Ngọc Nhược tí tí, ta hôm nay đặc biệt tạ lỗi với người. Sự tình sáng hôm đó là ta không đúng, ta xin tạ lỗi với tí, tí ngàn vạn lần đừng để tâm.

Tiêu Ngọc Nhược lạnh nhạt:

- Uyển Doanh tiểu thư, ta với người hôm ấy đã nói với nhau rất rõ ràng, chỉ cần người không trách cứ người của Tiêu gia chúng ta, ta với người vẫn là bằng hữu.

Đào Uyển Doanh “ừ” một tiếng, nói tiếp:

- Tí tí, chỉ cần người nhà tí, tên Lâm Tam này, đừng có khi phụ người khác nữa, ta quyết định sẽ không làm hấn khó xử.

“Ai da, ta trông giống lưu manh lắm sao, lại cần người cảnh cáo ta à”. Lâm Văn Vinh nghe vậy khó chịu, Đại tiểu thư cũng nhíu mày, nói với Đào Uyển Doanh:

- Đào tiểu thư, tính khí của Lâm Tam ta biết rất rõ, mặc dù bản tính không được tốt cho lắm, nhưng cũng sẽ không chủ động tìm người khác khi dễ. Việc hôm đó, thực ra là do Hậu công tử có lỗi trước, người lúc đó cũng ở đó mà, tin rằng đã rõ ràng. Mặt khác, thậm chí hấn đã khi phụ người khác đi nữa, thì cũng phải lên công đường nói lí, không thể để người khác đến nói gì cũng được.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, Đại tiểu thư nói những lời này nghe thoải mái a, đối với Uyển Doanh loại tiểu nữ này, nên dùng sức mạnh, tuyệt đối không được nhượng bộ, nếu không nàng ta liền vênh cái mặt lên.

Đào Uyển Doanh đuối lí, lại không dám đắc tội với Đại tiểu thư, liền không nói gì nữa. Đúng lúc này Đào Đông Thành vừa nói chuyện với Vu hội trưởng xong, Uyển Doanh vội vàng vẫy tay gọi:

- Đại ca, đại ca, Ngọc Nhược tí tí ở chỗ này.

Đào Đông Thành trông thấy Tiêu Ngọc Nhược, vừa cười vừa đi tới:

- Hiền muội, ta hôm trước có đến phủ báỉ phỏng, muốn mời muội đi cùng, nhưng lại không gặp được, sau lại nghe Uyển Doanh nói đã gặp muội, ta mới biết được, muội đã sớm đến Hàng Châu từ trước rồi. Những ngày ở Hàng Châu vừa rồi tốt cả chứ?

Tiêu Ngọc Nhược giọng lãnh đạm:

- Nhờ phúc của Đào công tử, mọi thứ đều tốt.

Đào Uyển Doanh vội vàng giữ chặt Đào Đông Thành:

- Đại ca, chúng ta tiện ngồi chỗ này luôn đi, ngồi cùng bàn với Tiêu tí tí.

Niên hội thương gia năm nay, quy củ không quá nghiêm khắc, nam nữ có thể ngồi lẫn, nên Đào Uyển Doanh mới có những lời vừa rồi.

Đại tiểu thư thấy Đào Đông Thành muốn ngồi bên cạnh mình, nhin không được nhượng mảy, cũng không nghĩ ra lí do tốt để từ chối, không tự chủ được nhìn về phía Lâm Tam.

Lâm Văn Vinh cũng hiểu được ý cầu trợ của Đại tiểu thư, Uyển Doanh theo Đào Đông Thành tiến đến cái ghế bên cạnh Đại tiểu thư định ngồi xuống, thì nghe Lâm Tam nói:

- Xin lỗi, Đào công tử, cái ghế này người không thể ngồi được.

Đào Đông Thành từ hôm cùng với Lâm Tam nói chuyện cho tới nay cũng không nghe gì chi tiết về hắn, lúc này nghe thấy hắn nói vậy, liếc hắn một cái hỏi:

- Vì sao?

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Tiểu thư nhà chúng ta gần đây thành tâm hướng Phật, vô cùng thành kính. Hôm qua vừa mới đến Linh Ẩn tự đã bái năm trăm vị Bồ tát, để hoàn thành một tâm nguyện, đã đi xin thẻ xăm. Vị đại hòa thượng của Linh Ẩn tự nói cho biết, cái xăm này không như bình thường, nếu muốn quẻ này linh nghiệm thì những ngày nay ngoại trừ người của Tiêu gia và nữ tử bên ngoài, không được tiếp cận người khác giới. Cho nên chỗ này, Đào công tử người không thể ngồi được, nếu không Phật tổ sẽ trách tội.

Đại tiểu thư nghe hắn liền thoáng, lại còn thật thật giả giả, không nhịn được cười thầm trong bụng: "Linh Ẩn tự đó mình đã từng đi qua, thẻ bói cũng đã xin, nửa câu đầu là thật, nửa câu sau lại là giả. Mấy lời nói này tuy chỉ là giả dối nhưng lại có tình có lý, làm người ta không thể phân biệt nổi thật giả.

Đào Đông Thành tức giận trừng mắt nhìn hắn một cái, lại không biết nói tiếp như thế nào. Cái gì mà ứng theo quẻ bói, cái lời nói này rõ ràng là dối trá, phải cẩn thận soi xét mới được. Nào ngờ Đào Uyển Doanh lại nói:

- Toàn là nói năng bậy bạ.

Lâm Văn Vinh như hung thần ác sát trừng mắt nhìn nàng:

- Ai nói năng bậy bạ?

Lời nói này làm bùng lên sự phẫn nộ của mọi người. Ai ai cũng một lòng hướng Phật, đặc biệt là những người làm ăn buôn bán nên mọi người trong bàn đều tức giận trừng mắt nhìn Đào Uyển Doanh. Báng bổ Phật tổ, thật sự là tội không thể tha thứ.

Đào Đông Thành vội vàng kéo tay áo nàng, ôm quyền hướng tới mọi người nói:

- Chư vị đồng liêu, xá muội tuổi trẻ không hiểu chuyện, xin mọi người đừng trách tội.

Đào Uyển Doanh cũng ý thức được lời nói của mình không ổn, liếc mắt nhìn Lâm Văn Vinh một cái, đã thấy hắn trầm ổn đứng bên cạnh mỉm cười, liền biết rằng mình lại bị ác nhân này cho vào tròng.

Nàng tự biết chính mình bất kể là động khẩu hay động thủ, đều không phải là đối thủ của tên Lâm Tam kia, liền bám lấy Tiêu Ngọc Nhược nói:

- Ngọc Nhược tỉ tỉ, hôm ấy ta trên đường đã ngăn cản người, sau khi về nhà ca ca đã mắng ta một trận làm ta đã hiểu ra, nên kéo ta tới Hàng Châu bồi tội với người. Huynh ấy luôn tưởng nhớ tới người, tâm tư đối với người, sợ rằng chẳng ai bằng được. Hôm trước ta phạm lỗi đều là do ta bướng bỉnh, người ngàn vạn lần đừng hiểu lầm ca ca a.

"Trời ạ, những lời kinh tởm này mà tiểu nữ người cũng có thể nói ra được. Răng muốn rưng hết sao?" Lâm Văn Vinh cảm thán, Đào Uyển Doanh này đã sai rồi nên không tiếp tục sai nữa, không ngờ muốn hòa giải cho Đại tiểu thư và Đào Đông Thành mà từ Kim Lăng tới tận Hàng Châu này, quần riết người ta lơ lửng, không phục cũng không được a.

Đào Uyển Doanh đã nói thẳng thắn như vậy, lại trước mặt nhiều người như thế, Tiêu Ngọc Nhược phát nóng cả mặt, đối với nha đầu kia có chút căm tức, xem ra hôm nay không nói cho mình bạch thì không được.

Đại tiểu thư cười nói:

- Đa tạ Đào công tử cùng Uyển Doanh đã quan tâm tới Ngọc Nhược như vậy, chỉ là Ngọc Nhược phúc bạc, cùng Đào công tử chỉ là bạn đồng liêu, còn như những việc khác, chưa bao giờ nghĩ quá. Hoàn thỉnh nhị vị chớ nên hiểu lầm.

Mọi người ở đây đều biết Đào công tử khổ cực theo đuổi Tiêu đại tiểu thư, lại chưa từng nghĩ rằng đến niên hội năm nay còn chưa bắt đầu, Đào gia tiểu thư kia liền tại trước mặt mọi người, thay ca ca đến đây làm phượng cầu hoàng. Lại càng không tưởng tượng được là Tiêu gia Đại tiểu thư lại trực tiếp cự tuyệt như thế này, thật là ngoài dự đoán của mọi người.

Lâm Văn Vinh đảo mắt nhìn Đại tiểu thư tán thưởng, sự tình này xử lý rất khéo léo gọn gàng, không hề lơ là cầu thả, tuy nhiên lại có một chuyện. Chính là hôm nay là ngày niên hội, vô số người tại đây thêm thường lợi ích từ hai đường làm ăn của Tiêu gia. Hiện tại lại đắc tội với hội trưởng của Kim Lăng thương hội, niên hội năm nay, sợ là sẽ không hay a.

Đại tiểu thư làm sao lại không biết tình cảnh nguy nan này, nhưng nàng tính tình cương liệt, lúc này không muốn dây dưa thêm nữa liền lùi lại không nói thêm nữa. Chỉ liếc nhìn lại thấy Lâm Tam mỉm cười, làm ra vẻ không chú ý đến cái gì cả, nàng không nhịn được hừ một tiếng, tức mình hằn học không thêm nhìn hắn, quay ra huynh muội Đào Đông Thành:

- Niên hội năm nay đã sắp bắt đầu, hiền huynh muội cũng mau trở lại chỗ thôi.

Đào Uyển Doanh sắc mặt lo lắng còn muốn nói tiếp, đã thấy Lưu Nguyệt Nga ngồi bên cạnh Đại tiểu thư đứng dậy nói:

- Đây không phải là Uyển Doanh sao, đã lâu không thấy muội đến chỗ chúng ta chọn đồ trang sức nhé. Gần đây mọi việc tốt cả chứ?

Uyển Doanh bị cắt ngang, lại không thể không trả lời:

- Là Lưu tử tử a, mấy ngày gần đây không được rảnh rỗi, có thời gian ta sẽ tới ngay, ai....

Nàng còn chưa nói xong, thì Đào Đông Thành đã kéo đi mất rồi.

Đào Đông Thành dù sao cũng là Kim Lăng thương hội hội trưởng, hôm nay bị Tiêu Ngọc Nhược trực tiếp cự tuyệt như vậy, không giữ kìm được sắc mặt đại biến, tái mét nắm lấy tay Uyển Doanh, đi thẳng đến chỗ hội trưởng phía bên kia.

Lưu Nguyệt Nga liếc nhìn Đại tiểu thư:

- Muội tử, người đắc tội với Đào công tử rồi, bây giờ làm sao cho tốt đây?

Đại tiểu thư trầm nghĩ, có người sớm đã đắc tội qua, chứ không phải riêng hôm nay mới ra như thế. Nghĩ đến đây lại liếc sang Lâm Tam.

Sau một trận pháo nổ đình tai nhức óc, Vu hội trưởng béo mập đứng ở phía trước đài, ôm quyền hướng tới mọi người nói:

- Các vị đồng liêu ở Giang Chiết hai vùng, lão hủ là Vu Chấn Khiêm, kính các vị lễ này.

Tiếng vỗ tay vang lên, niên hội thương nghiệp của hai vùng Giang Chiết cũng chính thức bắt đầu. Hàng Châu thương hội quả nhiên mặt mũi rất lớn, lại thỉnh được cả Hàng Châu phủ doãn đại nhân đến đây phát biểu, làm cho lão béo kia thêm không ít quang hoa trên mặt.

Tiếp xuống dưới là thương hội hội trưởng của hai vùng Giang Chiết phát biểu, Đào Đông Thành lúc này cũng lên đài, ba hoa một hồi, bộ dạng tựa hồ như sự phát triển của Giang Tô là ước mơ vĩ đại của hắn vậy, thấy vậy Lâm Văn Vinh vô cùng khó chịu.

Đào Uyển Doanh thấy đại ca nổi bật như vậy, cũng cực kì cao hứng, ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn về phía Đại tiểu thư bên này, ngụ ý không cần nói cũng rõ.

Sau khi lão béo họ Vu lên đài, cũng khích lệ Đào Đông Thành một phen ra trò, anh tuấn tiêu sái, trẻ tuổi tài cao, thực sự là kiểu mẫu cho khách thương ở khắp nơi. Lâm Văn Vinh hừ một tiếng, hình mẫu cái rắm, nếu không phải cha hắn có nhiều điểm đặc quyền, tiểu tử này cứ chó cũng không bằng.

Tiếp theo là tổng kết của cả năm, lão béo Vu làm rất tỉ mỉ kĩ lưỡng, đại ý là sự nghiệp kinh doanh của thương hội hai vùng một năm nay có được những bước tiến dài, thời gian tới đây doanh thu nhiều ít thế

nào, sản nghiệp phát triển nhiều ít bao nhiêu vân vân. Cái đồng số liệu này không biết làm cách nào mà lão béo Vu có thể thối tới được, không biết có hay không cái gì lủ lủ, thối phồng lên một sự phồn vinh giả tạo.

Tiếp theo đó là đến lượt đại biểu của hai vùng phát biểu. Ở những chỗ làm ăn này, khả năng đều là ở công phu mềm mết, lên nói vài câu thật sự chẳng khác gì ăn một đĩa rau, vô cùng dễ dàng. Sau khi một thương hộ đại biểu của Chiết Giang phát biểu, đại biểu của Giang Tô thương hội là Lưu Nguyệt Nga. Lưu tử tử này, bộ dáng tuy kiêu kỳ nhưng nói chuyện lại rất có lý, một năm nay sinh ý đồ ngọc phỉ thúy của nàng phát triển rất mạnh, khiến cho người ta hâm mộ. Lâm Văn Vinh không nhịn được gật gật đầu, vị tử tử này thật ra là một chủ nhân ngoài thô trong tinh tế.

Đợi cho hai vị đại biểu phát ngôn xong, Vu hội trưởng gật đầu với mọi người, nói:

- Ngoại trừ hai vị đồng nghiệp đang ở ngoài, các vị đồng liêu cũng biết, năm nay Kim Lăng thương giới năm nay cũng có vài tin tức rất tốt. Cứ phàm những ai trong nhà có thân nhân là nữ hay ái thể tiểu thiếp đều sẽ nghe thấy. Hiện tại Kim Lăng Hàng Châu hai vùng, lưu truyền hai dạng bảo bối, lão hủ tai chưa từng nghe, mắt cũng chưa từng thấy, ngay cả đến cái tên cũng vô cùng hợp ý, gọi là nước hoa và xà phòng. Hai thứ này thật không thể coi thường, rất thịnh hành tại Hàng Châu Kim Lăng, mấy ngày nay sợ rằng cả vang dội đến kinh thành. Mời Tiêu Ngọc Nhược Đại tiểu thư đến từ Kim Lăng, lên trao đổi với các vị đồng liêu về nước hoa và xà phòng một chút.

116. Chương 114: Trách Nan

- Ngọc Nhược cảm tạ hảo ý của Vu hội trưởng, cũng cảm tạ sự quan ái của chư vị đồng liêu. Chư vị ở đây đều là tiền bối của ta, đồng thời cũng ủng hộ sự phát triển của Tiêu gia trong thời gian qua, Ngọc Nhược từ đó đến nay vẫn vô cùng cảm tạ sự ủng hộ của các vị.

Nàng nói rồi khom thấp thân mình cảm tạ. Đại tiểu thư thiên sinh mỹ mạo như hoa, cử chỉ thân thiện tự nhiên, tài năng phong độ đều hơn người một bậc, rất dễ dàng dành được hảo cảm của mọi người.

- Nước hoa cùng với xà phòng, cả hai thứ đều là món hàng mới nhất do Tiêu gia làm ra, tin rằng các vị đều nghe nói qua rồi. Nước hoa là chính là kết tinh từ hương thơm của hoa, trải qua phương pháp lên men bí mật mà thành, không hề dễ dàng, nhưng làm mùi thơm bay xa không phai, đậm bạc ưu nhã, lưu lại rất lâu. So với loại phấn sáp tầm thường nữ tử hay dùng hơn rất nhiều, mùi thơm càng thêm đầy ý nghĩa, nên được các vị tiểu thư, thái thái yêu thích vô cùng.

Đại tiểu thư cầm nước hoa thành thực nói, mọi người ngồi đây tuy đều là thương nhân, nhưng cũng đều là khách hàng tiềm tàng, một cơ hội tuyên truyền như vậy Đại tiểu thư tự nhiên sẽ không bỏ qua.

- Cho nên xà phòng chính là thừa hưởng mùi thơm của nước hoa, thanh tâm tự nhiên, khoan khoái dễ chịu, trước đó không ít vị tiểu thư, thái thái đã dùng qua, tin rằng có sự cảm nhận vô cùng sâu sắc, hai loại này chính là do Tiêu gia ta tinh tâm mật chế mà thành, vừa để tạo phúc hàng triệu bách tính, đồng thời cũng hy vọng chư vị tiền bối có thể ủng hộ Tiêu gia như trước kia, Ngọc Nhược cảm tạ vô cùng.

Đại tiểu thư giới thiệu đơn giản về nước hoa và xà phòng, bên Chiết Giang thương hội có một nữ khách thương đứng lên nói:

- Tiêu Đại tiểu thư, nước hoa xà phòng thơm kia ta đều nghe qua, cũng được may mắn dùng thử, cảm giác thật sự là mười phần sáng khoái, chỉ là Hàng Châu không thể nào cung ứng đầy đủ, làm chị em bọn ta có chút lo lắng.

Nàng nói hết câu liền đưa tới sự tán thành của nữ thương khách xung quanh, các nàng đó đều là những nhà buôn, đối với sự vật mới đều cảm thấy hứng thú, qua trung gian không ít người được dùng qua nước hoa xà phòng thơm, cảm giác đích thực so với phấn sáp là hoàn toàn bất đồng, cho nên đều hướng tới Đại tiểu thư mong nàng ta mang nhiều hàng hóa đến.

Đại tiểu thư mỉm cười nói:

- Chư vị tử muội chớ lo lắng, nước hoa cùng xà phòng thơm sẽ được đáp ứng ngay lập tức, nếu các vị tử muội cần, có thể trực tiếp đến chỗ chúng ta đăng ký, sau đó chúng ta đương nhiên sẽ giao đến tận tay mọi

người.

Đào Uyển Doanh cũng lấy ra từ trong người một chiếc bình nhỏ trong suốt như pha lê, bên trong chứa chất lỏng màu hồng, đặc ý hướng tới những nữ khách xung quanh quảng cáo:

- Đây là nước hoa mân côi, do chính Ngọc Nhược tỷ tỷ tặng cho ta.

Trong khoảng thời gian ngắn các nữ khách xung quanh liên tục kinh hô, mỗi người đều cầm lấy không muốn buông tay, có vài nữ khách muốn Đào Uyển Doanh bán lại, bị Đào Uyển Doanh vội vàng đoạt lại.

Lâm Văn Vinh cười thầm, ngày ấy Đại tiểu thư tới thư viện tuyên truyền đưa cho Đào Uyển Doanh nước hoa này, không nghĩ tới hôm nay tiểu nữ này cũng mang theo tới nơi đây khoe khoang. Cho nàng nước hoa này coi như cũng không uổng phí.

Đào Đông Thành trong lòng tức giận, hần liền giữ chặt Đào Uyển Doanh, rồi đưa cái nhìn đầy ý nghĩa cho Vu hội trưởng. Vu hội trưởng liền cẩn thận phát tay lên, trong đám đông chợt có một khách thương đứng ra nói:

- Đại tiểu thư, nước hoa cùng xà phòng thơm này của người thật tốt, có điều Tiêu gia cũng có chút không thành thực lắm.

Lâm Văn Vinh hướng mắt nhìn cử chỉ của lão béo mập họ Vu kia, trong lòng cười lạnh, đúng là không đoán sai, lão đầu này không có chủ ý gì hay.

Đại tiểu thư nhú đôi mi thanh tú nói:

- Lời này của Lí đương gia là thế nào?

Nghe khẩu khí của Lí đương gia, tựa hồ cũng là người quen biết, tên Lí đương gia hừ một tiếng:

- Đại tiểu thư, làm người nên có ba phần nhũn nhặn, chớ bức người quá đáng. Tiêu gia các người vốn kinh doanh quần áo, tơ lụa. Giờ lại làm về phần sếp, không phải là đã vươn tay vươn chân quá dài rồi sao.

Lâm Văn Vinh nói với Lưu Nguyệt Nga ở bên cạnh:

- Lưu đại tỷ, Lí đương gia này vốn làm gì vậy?

Lưu Nguyệt Nga nói:

- Người này ở trong thành Hàng Châu cũng buôn bán phần sếp, nổi danh là sắc quỷ

Lâm Văn Vinh “ồ” một tiếng, trong lòng hiểu rồi. “Mẹ nó, người này rõ ràng là đang đồ kỵ, xà phòng thơm vừa xuất ra, ai còn dùng phần sếp trước kia nữa. Muốn dùng quy củ làm ăn hạn chế Tiêu gia, mẹ nó, tên tiểu tử nhà người nghĩ người là hộ bộ à, làm gì có cái chế độ hành nghiệp như thế”.

Tiêu Đại tiểu thư chỉnh sắc nói:

- Lí đương gia, Tiêu gia ta truyền đời làm ăn mua bán, việc kinh doanh quần áo chưa từng bỏ dỡ, nhưng chả nhẽ không làm thứ khác được sao? Đây là qui củ gì vậy? Tiêu gia ta hai đời gần đây đều do nữ tử đứng ra kinh doanh, buôn bán phần sếp, cũng là đương nhiên.

Lí đương gia hằm hừ nói:

- Người như vậy là vượt quá nghề nghiệp, phá hoại qui củ. Nếu mỗi người đều như Tiêu gia các người, hôm nay làm cái này, ngày mai làm cái kia, làm như thế, qui củ của thương hội còn nói làm gì nữa.

Đại tiểu thư nhìn người này như muốn tìm ra khiếm khuyết, hừ lạnh nói:

- Sinh ý trong thiên hạ, người trong thiên hạ đều có thể làm, vì sao Tiêu gia ta không được? Lí đương gia thượng tổ làm thợ rèn, hôm nay làm hương phần sinh, cũng là phá hoại qui củ sao?

Lâm Văn Vinh a a cười, Đại tiểu thư tài ăn nói thật tốt, trước kia không có thấy nàng thể hiện qua, thật ra có chút đánh giá nàng không đúng.

Lí lão bản tức giận đến mức thất khiếu xì khói nói:

- Người cường từ đoạt lí.

Tiêu Đại tiểu thư “hừ” nói:

- Lí đương gia, người mặc dù không thích Tiêu gia ta buôn bán phần sáp, Tiêu gia ta cũng không tị hiềm người buôn bán quần áo, không biết Lí đương gia có hứng thú này hay không ?

Lưu Nguyệt Nga giơ một ngón cái lên nói:

- Muội tử này của ta, ăn nói còn hơn cả đấng nam nhi

Một lão bản khác cũng kinh doanh phần sáp đứng lên nói:

- Tiêu Đại tiểu thư, Tiêu gia các người muốn kinh doanh phần sáp, không một ai có thể ngăn cấm, nhưng cũng không thể không để ý đến quy củ như vậy, nên nhường chúng ta kinh doanh nước hoa và xà phòng, nếu không sao chúng ta kinh doanh được.

Đại tiểu thư lắc đầu nói:

- Chư vị chương quỹ, chúng ta đều là người làm ăn buôn bán, việc buôn bán không phải chỉ mình ta có thể làm, ai cũng có thể, cùng nhau cạnh tranh, qua lại với nhau, mới có thể phát triển lâu dài.

Lí đương gia hừ một tiếng nói:

- Cạnh tranh với nhau? Tiêu đại tiểu thư, nước hoa xà phòng vừa ra, việc buôn bán phần sáp của chúng ta mười phần giảm tới bảy phần, làm sao có thể cạnh tranh được, sợ rằng Tiêu gia các người đoán rồi, người coi Hàng Châu thương hội chúng ta vào đâu, càng coi những thương nhân chúng ta vào đâu?

Phía sau hẳn cũng có mấy người bắt đầu la hét, nhất thời có rất nhiều người đồng tình với Lí đương gia.

Lưu Nguyệt Nga cũng không thể tiếp tục ngồi nhìn, đứng lên nói:

- Bọn người các người hoàn toàn không nói lí lẽ, Tiêu Đại tiểu thư cũng làm thứ các người đã thử làm trước đó thôi, không biết tự trách mình không có bốn sự, lại trách người khác, đúng là chuyện kì quái trong thiên hạ.

Người của Kim Lăng thương hội tuy nhiều, cũng chỉ có Lưu Nguyệt Nga đứng lên nói cho Tiêu gia, những người khác đều đưa mắt nhìn ý kiến của Đào Đông Thành.

Lâm Văn Vinh mỉm cười với Đại tiểu thư, giơ ngón cái lên, mặt Đại tiểu thư hồng lên, liếc mắt nhìn hẳn quả trách.

- Lí đương gia, có cạnh tranh, thì sẽ có xung đột, đây là thiên lí, là chính đạo. Nghèo khó thì sẽ suy nghĩ cách khác mà làm ăn. Tiêu gia ta kinh doanh quần áo nhiều năm, sau đó cũng có nhiều nhà khác tham gia, vì lí do đó Tiêu gia ta cũng khó có thể duy trì, khó có thể tiếp tục, lúc này mới mở ra buôn bán mới, nếu ta cũng như người oán trời trách người, thì chẳng phải ngày ngày chỉ biết chửi mắng thôi ư?

Đại tiểu thư lạnh lùng nói.

Vài thương nhân kinh doanh phần sáp nhìn nhau, không biết trả lời thế nào, vội vàng nhìn sang Vu hội trưởng.

Đào Đông Thành đưa ánh mắt nhìn Vu hội trưởng, Vu hội trưởng đang mãi nói chuyện đột nhiên đứng lên cười nói:

- Nhị vị đều chớ tức giận, việc này còn có thể thương lượng, ta thấy hai vị nói đều có lí, không bằng để lão hủ đứng ra làm người dàn xếp.

Lí đương gia vội vàng cười xiểm nịnh nói:

- Hội trưởng xin mời nói.

Vu hội trưởng hướng Đại tiểu thư nói:

- Tiêu Đại tiểu thư, việc buôn bán phần sáp này cũng không dễ dàng gì, ta thấy chi bằng thế này, quyền kinh doanh nước hoa xà phòng thơm của Tiêu gia các người tại Chiết Giang này, chuyển giao cho bọn Lí chương quỹ, như vậy song phương hợp tác, xem như đều có lợi.

Ta khóc mất, ruột cuộc cũng lộ ra cái đuôi hồ ly rồi, quyền kinh doanh đến tay, nhưng lợi nhuận thật sự to lớn, Lâm Văn Vinh hắc hắc cười lạnh, ta trồng cây đến ngày hái quả, các người muốn ăn sẵn, muốn gặt Tiêu gia ra khỏi Hàng Châu, thật là con mẹ nó nằm mơ nói mộng.

Đại tiểu thư sắc mặt biến đổi nói:

- Vu hội trưởng, Tiêu gia ta ở Chiết Giang có nhiều cửa hàng, tự có cách kinh doanh, tạm thời không cần người khác hỗ trợ.

Vu hội trưởng âm trầm cười nói:

- Tiêu Đại tiểu thư nói như vậy, lão hủ cũng khó mà quản được. Ta cùng các vị đồng liêu ở Chiết Giang, cũng phải ăn cơm à, Đào công tử, người nói thế nào?

Đào Đông Thành đứng dậy, liếc mắt nhìn Tiêu Ngọc Nhược ra bộ “khó xử” nói:

- Hiền muội, hai thương hội Giang Chiết chúng ta, cùng là một nhà, lùi một bước có thể đất trời rộng mở à.

Hai tên cẩu tể tử này móc ngoặc với nhau, Đại tiểu thư nhớ tới mấy năm nay phải chịu ủy khuất, bên trong nước mắt đã đảo quanh, nhưng nàng cá tính kiên cường, cố nén nước mắt, buồn bã cười nói:

- Tiêu gia ta làm ra nước hoa cùng xà phòng thơm, mọi người trong mắt nhìn thấy thành công, nhưng có ai nghĩ tới nếu loại hình kinh doanh này thất bại, Tiêu gia ta từ trên xuống dưới mấy trăm nhân khẩu, lâm cảnh vạn kiếp bất phục. Những năm gần đây, việc kinh doanh quần áo Tiêu gia lâm vào cảnh khốn khó, cũng chưa bao giờ muốn dùng thủ đoạn đè nén người cùng nghề, Tiêu gia ta tự mình cố gắng, đường đường chính chính làm ra tiền. Vì sao hôm nay lại muốn làm khó chúng ta thế này? Tiêu gia ta tuy là phụ nhân, nữ tử, nhưng ngưỡng vô quý vu thiên, Tiêu Ngọc Nhược ta tuyệt không để các người muốn khi dễ thì khi dễ.

Vu hội trưởng cùng Đào Đông Thành đều cười lạnh không nói, phảng phất như nắm chắc phần thắng trong tay.

Mẹ các người chứ, được được ta nói chuyện với các người, lũ rùa các người thực chỉ là một đồng hành thôi. Nhìn bộ dạng gian xảo hai người Vu Đào, Lâm Văn Vinh kéo chiếc ghế âm thầm đứng dậy đi tới, che chỗ bên cạnh Đại tiểu thư, nhìn nàng nhẹ nhàng cười nói:

- Đừng khóc, đừng khóc, khóc nhìn không đẹp chút nào.

117. Chương 115 : Lão Tử Là Người Văn Minh

Lâm Văn Vinh mỉm cười đưa cho Đại tiểu thư một chiếc khăn lụa, sau đó quay đầu lại, trong mắt hiện lên một tia hàn quang.

- Người tên là gì vậy? Là Vu bàn tử (tên mập) phải không?

Lâm Văn Vinh cười nhạt hướng tới Vu hội trưởng nói.

- Ta sao có thể béo ...

Vu hội trưởng bất ngờ không kịp phòng bị, thiếu chút nữa đáp lại lời hấn, may mà sớm tỉnh ngộ, vội lớn tiếng quát:

- Người là ai? Sao dám nói với ta như thế ?

- Đào hội trưởng, người nói cho hắn biết ta là ai !

Lâm Văn Vinh mặt cười như không, quay về phía Đào Đông Thành nói.

Đào Đông Thành cùng hần quen biết lâu rồi, cũng không biết lai lịch thật của hần. Tuy bề ngoài ra vẻ hùng hổ nhưng bên trong nhút nhát, đành nói:

- Lâm Tam, ngươi muốn gì? Nơi đây là Thương hội Triết Giang, không đến lượt ngươi lên tiếng.
- Chúc mừng ngươi, Vu hội trưởng, ngươi muốn lập tức béo được rồi.

Lâm Văn Vinh như không nghe thấy Đào Đông Thành nói gì, trong mặt hiện lên một tia mờ ám, cười nhìn Vu hội trưởng.

Vu lão mập theo bản năng biết sự tình có gì đó không đúng, vội vàng kêu lên:

- Ngươi muốn làm gì?
- Lão tử là người văn minh

Lâm Văn Vinh đưa tay kéo chiếc ghế gỗ, đem đến trước cái bàn đập mạnh xuống, một tiếng vang lớn, “a” một tiếng kinh hãi, chiếc bàn hoàn toàn tan nát.

Nhìn thẳng vào tên Vu bàn tử kia, Lâm Văn Vinh trái phải hai bên tung liên tiếp câu quyền, bình bình hai tiếng, nện thẳng vào mặt Vu bàn tử.

Vu hội trưởng hét một tiếng “a” thảm thiết, ngã nhào liên lăn vài vòng trên mặt đất, rên rĩ kêu vài tiếng. Ngay cả sức đứng lên cũng không có, hai bên má sưng lên như bánh bao, làm con người vốn không to trở thành một đường thẳng.

- Ngươi, ngươi là đồ du côn, người đầu, người đầu, mau bắt tên nô tài này.

Vu hội trưởng nằm thẳng cứng trên mặt đất, không ngừng rên rĩ, yếu ớt quát tháo.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, đi tới phía trước, duỗi một chân chậm chạp đưa tới mặt Vu hội trưởng, Vu bàn tử kia tránh trái né phải, tựa hồ không sao tránh nổi một cước kia.

- Ngươi, ngươi ép người thái quá ...

Vu hội trưởng bị dẫm lên mặt, mũi “hừ” một tiếng, cao giọng hô.

- Ép người quá đáng?

Lâm Văn Vinh cười lạnh nói:

- Mới vừa rồi, các người làm Tiêu Đại tiểu thư tiến thoái lưỡng nan thì có nghĩ đến bốn chữ đó không?
- Lâm Tam, ngươi thật sự coi Triết Giang thương hội chúng ta không có chẳng? Các vị đồng liêu, người ta khi dễ hội trưởng của chúng ta, chúng ta còn chờ gì nữa?

Đó chính là tên chuồng quỳ lúc trước làm cho Đại tiểu thư khó xử, thấy hội trưởng bị người ta dẫm chân lên, lập tức đứng lên hò hét.

- Thương hội, một thương hội thật hay a.

Lâm Văn Vinh ha ha cười to nói:

- Hồng hách thao túng buôn bán như thế, ép người đến vậy, thương hội, thương hội cái mẹ các ngươi.

Chân phải hần dẫm mạnh trên mặt Vu hội trưởng một cái, khiến lão Vu bàn tử gào khóc thảm thiết.

Lâm Văn Vinh xoay người nhìn đám thương khách của Giang Tô thương hội, ánh mắt hùng hực, cả giận nói:

- Tiêu gia là một trong những thành viên của Kim Lăng thương hội, hôm nay bị các ngươi chèn ép tới thế này, không có một ai nói gì, Kim Lăng thương hội này còn muốn làm cái gì nữa?

Đại tiểu thư thấy Lâm Tam tức giận, trong lòng cũng kinh hãi, nếu Lâm Tam này lại nổi giận thì mọi việc đều không đi đến đâu cả, nàng vội vàng giữ chặt tay áo Lâm Tam:

- Lâm Tam không được lỗ mãng làm bị thương người khác.

Lâm Văn Vinh quay đầu lại liếc mắt nhìn Tiêu Ngọc Nhược nói:

- Đại tiểu thư, nhẫn nại cũng có mức độ, giờ không cần nhẫn nại nữa. Để người ta ngồi trên đầu Tiêu gia, nếu lúc nào cũng nhân nhượng, chỉ làm cho chúng được đà lấn tới.

Đại tiểu thư biết Lâm Tam nói không sai, liền cắn chặt răng không nói gì.

Vu hội trưởng kêu gào như heo bị giết:

- Lâm Tam, người mau buông.. ta ra, tại đất Hàng Châu của ta, người dám làm càn như thế ư? Có biết thiên lý không, còn biết vương pháp không?

- Ha ha ha ha...

Lâm Văn Vinh cười to:

- Bây giờ lại giảng giải vương pháp sao? Vừa rồi các người thúc ép một nữ tử yếu đuối đến khổ sở, sao không giảng giải vương pháp, thiên lý? Thế giới này chỉ có một thiên lý, nắm tay ai cứng, người đó là thiên lý.

Đào Đông Thành thấy lý lẽ của Lâm Tam dã man như thế, cũng như cách hành sự của hắn, trong lòng có chút sợ hãi vội vàng nói:

- Lâm Tam, đây là đất Triết Giang, người chớ làm càn.

Lúc kích động thì như ma quỷ, mỗi người đều có huyết tính, cho nên đôi khi cũng không tránh khỏi bị kích động một chút. Phàm việc gì tính kỹ trước mới làm, thì hầu như luôn có kết quả khả quan. Lâm Văn Vinh lúc này nghĩ, tại nơi này hắn toàn bị người ta tìm cách khi dễ, tránh không được thì không bằng trực tiếp đối đầu, chết có gì mà sợ.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, buông chân tha cho Vu hội trưởng, chậm rãi bước đến gần Đào Đông Thành nói:

- Đào công tử, Đào hội trưởng, nơi này là địa giới Triết Giang phải không? Vậy sau này trở lại Kim Lăng thì sao? Tiêu gia chúng ta có phải vẫn bị người khi dễ như cũ?

- Ta khi dễ Tiêu gia khi nào? Người không thể... người không thể nói không căn cứ như thế.

Đào Đông Thành vội vàng phân biện cố tìm cách giấu đi những sự việc đằng sau, giảm nhẹ những điều Lâm Tam không biết.

Đối với cái loại ngụy quân tử này, giảng giải đạo lý căn bản là không thể được, đối với hắn chỉ có thể đùa giả hơn, tiểu nhân hơn. Lâm Văn Vinh cười hì hì:

- Người không có khi dễ Tiêu gia ư? Thật là điều tuyệt vời a, mới vừa rồi Vu bàn tử kia thúc ép gặt gao, ai đã trợ Trụ vi ngược chứ? Thật buồn cười, người còn dám tự xưng là hội chủ của thương hội Kim Lăng. Người không có khi dễ Tiêu gia, hôm nay ta cần phải khi dễ người vậy, người không có ý kiến chứ?

Đại tiểu thư nhìn Lâm Tam vì chính mình mạnh mẽ ra mặt như vậy, vừa cảm động lại vừa lo lắng. Vội vàng đến bên cạnh Lâm Tam, kéo kéo tay áo hắn nhẹ giọng nói:

- Chớ vô ý để làm bị thương chính mình đó.

Lâm Văn Vinh nghe được trong lòng mừng rỡ, cô bé này chỉ dặn ta đừng để bị thụ thương, chứ không nói muốn ta không đánh nhau, thật sự là có tiến bộ rồi.

Đào Đông Thành thấy Đại tiểu thư cùng Lâm Tam vẻ mặt thân mật, trong lòng cảm thấy ghen ghét và sợ hãi. Hắn vẫn không tìm ra lai lịch thật sự của Lâm Tam, hơn nữa tên Lâm Tam này làm việc cho ai, tới tận bây giờ vẫn chưa lộ bài, chưa nắm bắt chính xác.

Hắn vội vàng kêu lên:

- Lâm Tam, người hung hãn ép buộc người khác, chẳng lẽ thật sự Kim Lăng thương hội ta sợ người như thế? Tiêu gia từ nay về sau còn muốn sống yên tại Kim Lăng thì người chớ có làm gì gây tổn hại đến Tiêu gia.

- Hay cho Kim Lăng thương hội.

Lâm Văn Vinh lạnh lẽo nhìn bốn phía xung quanh, “hừ” một tiếng nói:

- Tiêu gia chính là một trong những thành viên của Kim Lăng thương hội, vừa rồi nhận sự chèn ép của người ta, ngoại trừ Lưu đại tỷ, có ai đứng ra nói cho Tiêu gia? Ai cũng có tư tâm, điều này ta không có gì để nói, cũng không yêu cầu chư vị cái gì, nhưng hôm nay, tên họ Đào này mượn danh Kim Lăng thương hội chèn ép Tiêu gia, các người sao không nhìn kỹ lại cái tên hội trưởng của Kim Lăng thương hội kia, xem cái bộ mặt thật của hắn như thế nào?

Lưu Nguyệt Nga cũng đứng lên nói:

- Lâm Tam huynh đệ, Lưu Nguyệt Nga ta ủng hộ người.

Nàng nhìn bốn người Kim Lăng thương hội, cả giận nói:

- Nam nhân các người chết hết rồi sao? Người ta khi dễ Tiêu Đại tiểu thư chúng ta, khi dễ đồng liêu Kim Lăng chúng ta, các người lại rút đầu vào như loài rùa đen, lão bà các người mới chịu đựng được. Đối lại là lão nương, đã cho các người một cước bỏ đi từ lâu rồi.

Lưu Nguyệt Nga tâm tình đều để ngoài miệng, lời nói tuôn ra như sấm sét, Kim Lăng thương nhân đang ngồi ở đây đều biết tình hình của nàng vừa thô vừa thẳng tính như ruột ngựa, hơn nữa cũng hổ thẹn với lương tâm, không ai dám phản bác.

Đại tiểu thư vội vàng giữ chặt lấy tay Lưu Nguyệt Nga, cảm kích nói:

- Cám ơn tỷ lên tiếng vì tiểu muội.

Đào Đông Thành nhìn Lâm Tam từng bước ép tới, vội hỏi:

- Lâm Tam, người muốn gì?

Lâm Văn Vinh âm trầm cười nói:

- Đào công tử đã quên lần những lời ta nói lần trước rồi sao, ngàn vạn lần đừng chọc tức ta, người lại không nghe khuyên giải, nay phải trả giá mà thôi.

Đào Đông Thành thấy hắn mang đây vẻ đe dọa, liền nghiêng người đào tẩu. Lâm Văn Vinh tay phải nắm mạnh một quyền, định đánh vào mặt Đào Đông Thành, lại bị một đôi tay nhỏ bé ngăn lại, chính là Đào Uyển Doanh. Uyển Doanh tiểu thư mày liễu dựng ngược lên nói:

- Lâm Tam người chó có khi dễ đại ca ta.

- Lão tử là người văn minh, chuyên đánh chó, không đánh người.

- Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, quyền trái nhanh chóng khua lên, tựa như sét đánh không kịp bưng tai, liên tục đánh vào mặt Đào Đông Thành.

Đào Đông Thành tuy cũng có thể chắt mạnh mẽ, nhưng vẫn không phải là đối thủ có thể địch lại Lâm Văn Vinh, một quyền này đánh trúng làm văng đầu, hoa mắt, nửa bên mặt biến thành bánh bao, mắt cũng hơn cả mắt gấu mèo.

Uyển Doanh thấy Lâm Văn Vinh đánh lên, vừa sợ vừa giận, nhảy vọt đến. Lâm Văn Vinh lắc người tránh đi, thuận thế đá ra một cước vào chính giữa bụng Đào Đông Thành. Đào Đông Thành “a” một tiếng thảm thiết, ôm bụng lăn trên mặt đất.

- Ca ca...

Uyển Doanh kêu lên một tiếng kinh hãi, vội vàng chạy đi, giúp đỡ Đào Đông Thành, đã thấy hắn sắc mặt trắng bệch, trên trán mồ hôi túa ra, trong mắt tràn đầy sự ngoan độc, ánh mắt dán chặt vào Lâm Văn Vinh.

Tay nắm chân đá, Lâm Văn Vinh phát tiết được sự giận dữ, trong lòng dễ chịu vô cùng. Một trận đánh cả Giang Tô, Chiết Giang, hai vị hội trưởng đều bị hắn đánh. Mẹ nó, nắm nắm mới là đạo lí, để lũ chó các người nếm mùi bị người khác khi phụ.

Quét mắt nhìn mọi người, Lâm Văn Vinh “hừ” một tiếng nói:

- Sanh ý thiên hạ người trong thiên hạ làm, không phải là ai khi phụ ai cả, Tiêu gia chúng ta luôn luôn muốn điều tốt, nhưng tuyệt đối không phải yếu đuối. Nếu có người chủ trương khi dễ Tiêu gia ta, ta sẽ đánh mù cái mắt chó của hắn.

Trong đại sảnh nhất thời câm như hến, đang ngồi đây đều là thương nhân, điều truy cầu chủ yếu là lợi nhuận, nhưng họ quả chưa bao giờ thấy một kẻ dã man dùng nắm đấm thay cường quyền như hắn lúc này, khiến không một ai dám tiếp tục chống lại Tiêu gia nữa.

Đào Uyển Doanh thấy ca ca sắc mặt tái nhợt, vừa giận vừa sợ nói:

- Lâm Tam, ta nhất định phải bẩm báo Hầu đại nhân, trừng trị tội lỗi của ngươi.

Lâm Văn Vinh khinh thường cười nhạt nói:

- Đào tiểu thư, ngươi có bổn sự cứ đến đi, chúng ta cùng nhau giao đấu.

Đại tiểu thư cũng đứng ở bên cạnh Lâm Văn Vinh, sắc mặt kiên định nói:

- Uyển Doanh tiểu thư, việc Lâm Tam đều do ta mà nên, ngươi nếu muốn cáo quan, có thể tìm ta.

- Chính là hắn, chính là hắn đó!

Một tên cường quỳ mang theo một đội lính vệ vàng đi lên, chỉ vào Lâm Văn Vinh nói:

- Chính là hắn, dám đánh Hội trưởng chúng ta cùng Đào công tử, chư vị đang ngồi ở đây đều là nhân chứng cả.

Vài tên lính theo lời nói liền nhào tới bắt Lâm Văn Vinh, Đại tiểu thư cũng khẩn khẩn giữ chặt ống tay áo Lâm Văn Vinh nói:

- Lâm Tam lần này cũng là do ta hại ngươi.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Đại tiểu thư, việc đánh người ta rất am hiểu, không liên quan đến nàng.

Đại tiểu thư lắc đầu kiên định nói:

- Ngươi không phải sợ, bọn họ muốn bắt ngươi lên gặp quan, muốn ngươi ngồi tù, ta sẽ đi cùng ngươi.

Tiểu ny tử này, lão tử thật hiếm khi bị nàng làm cho cảm động một lần. Lâm Văn Vinh trong lòng cười, không nói ra lời, lại nghe bên ngoài cửa có người xướng to:

- Văn hoa điện đại học sĩ, Hộ bộ thượng thư Từ Vị, Từ đại nhân tới!

118. Chương 116: Tức Sự Trữ Nhân

Vu hội trưởng vệ vàng lồm cồm bò dậy, Đào Đông Thành đang được Đào Uyển Doanh đỡ cũng vùng ra, nhanh chóng bước ra cửa nghênh đón.

Cái lão Từ Văn Trường này tới cũng thật là đúng lúc quá, Lâm Văn Vinh quay mặt sang nhìn Tiêu Ngọc Nhược cười khẽ một tiếng.

Vừa nghe thấy Từ Vị đại nhân xuất hiện, Tiêu Ngọc Nhược trước tiên cảm thấy vừa sợ vừa mừng, sau đó trong lòng lại bắt đầu lo lắng. Từ Vị đại nhân tới đây thì sao chứ, cho dù ông ta yêu mến tài hoa của Lâm Tam, nhưng bản thân lại là mệnh quan triều đình, mà ở đây người ta đều đồng thanh chỉ trích Lâm Tam, ông ta có thể bênh vực được chăng?

Từ Vị mặc một bộ quan phục màu hồng, nét mặt vui vẻ, trên khuôn mặt gầy gò ẩn chứa nét uy nghiêm. Ông ta chậm rãi bước vào, theo sau còn có Phủ doãn Hàng Châu cùng mười vị quan viên lớn nhỏ của Chiết Giang.

Vu hội trưởng vội vàng cung kính hành lễ:

- Tham kiến Thượng thư đại nhân, tham kiến các vị đại nhân!
- Học trò là Đào Đông Thành, xin ra mắt Từ đại nhân, xin ra mắt các vị đại nhân.

Đào Đông Thành cũng hành lễ nói:

Mọi người đều biết Từ Vị chính là đệ nhất mưu thần của hoàng đế từ khi người còn chưa lên ngôi. Hiện giờ ông đã trở thành trụ cột của triều đình, quản lý ngân khố của cả nước, chính là cận thần thân tín nhất của hoàng đế Đại Hoa. Chỉ cần được ông ta để ý tới, việc rộng bước đường mây đương nhiên khỏi phải nghĩ.

Từ Vị gật đầu vui vẻ nói:

- Chư vị hội trưởng, chư vị đồng liêu, hãy mau miễn lễ!

Nhìn quanh một lượt, Từ Vị thấy Vu, Đào hai người mặt mũi sưng vù liền kinh ngạc hỏi:

- Nhị vị hội trưởng, việc này là sao vậy?

Quỳ sụp xuống đất, Vu hội trưởng vừa khóc rống lên vừa nói:

- Từ đại nhân, xin người hãy làm chủ cho tiểu nhân, làm chủ cho thương hội hai vùng Giang Chiết chúng ta.

Đào Đông Thành cũng vội quỳ xuống hùa theo Vu hội trưởng:

- Xin đại nhân làm chủ cho đệ tử!

Từ Vị ngạc nhiên hỏi:

- Hai vị sao lại làm thế, hãy mau đứng lên nói rõ ràng. Các vị là chấp chưởng thương hội hai vùng Giang Chiết, chính là long đầu của biết bao con người, sao lại trở nên thế này?

Lão Vu lau nước mắt đưa ngón tay nức ních chỉ về phía Lâm Văn Vinh:

- Đại nhân, đều là do tên Lâm Tam gia đình của Tiêu gia kia. Không chỉ vũ nhục hai thương hội, hắn còn đánh hội đồng tiểu nhân và Đào công tử cũng như nhiều thủ hạ trong bản hội nữa. Điều đó quả thực khiến cho giới thương nhân tại đây nhục nhã đến cùng cực, xin đại nhân hãy làm chủ cho bọn tiểu nhân.

Lâm Văn Vinh nghe vậy chỉ biết chửi thề. Tên mập này quả thực là vô sỉ, lão tử rõ ràng chỉ đánh có hai người các ngươi, thế nhưng lại trở thành đánh bao nhiêu người, thế loại này còn vô sỉ hơn cả mình.

Từ Vị ‘à’ một tiếng, liếc mắt nhìn Lâm Văn Vinh, đoạn quay sang Vu, Đào hai người cất tiếng hỏi:

- Theo như ý Vu hội trưởng vừa nói, một mình vị tiểu huynh đệ này đánh hội đồng người và Đào công tử cùng nhiều người trong quý hội phải không?

Vu hội trưởng nghiêng răng đáp:

- Đúng vậy, xin đại nhân vì chúng tiểu nhân mà làm chủ.

Từ Vị nói:

- Đâu sẽ có đó, để lão hủ hỏi rõ ràng sự tình xong, đương nhiên sẽ công bằng phán xét. Theo như ý của Vu hội trưởng, tên gia đình Lâm Tam này đánh hội đồng Vu hội trưởng, Đào công tử và nhiều người khác, tức là một mình hắn đánh hội đồng các người, có phải thế không?

- Vâng, vâng, vâng!

Vu hội trưởng vội vàng thừa nhận.

- Các vị huynh đệ trong hội ở đây đều có thể làm chứng.
- Một người đánh hội đồng nhiều người?

Từ Vị hỏi với vẻ nghi hoặc. Bước hai bước tới trước mặt Lâm Văn Vinh, ông bật cười một tiếng rồi nói tiếp:

- Lâm tiểu ca, mấy vị này vừa rồi nói có thật không?

Lâm Văn Vinh còn chưa kịp trả lời, Tiêu Ngọc Nhược đã vội mở miệng đáp:

- Từ đại nhân, việc hôm nay là do Tiêu gia bọn ta mà ra, không liên quan đến Lâm Tam, vạn lần trách phạt đều do Tiêu gia gánh chịu.

Từ Vị nhìn Tiêu Ngọc Nhược hỏi:

- Người là đại tiểu thư nhà họ Tiêu phải không?

Đại tiểu thư hành lễ đáp:

- Chính là tiểu nữ!

Từ Vị nhìn nàng thở dài nói:

- Giống, giống, thật là giống quá!

Đại tiểu thư ngăn người nhìn Từ Vị, không hiểu ông ta nói vậy là ý gì.

Từ Vị khẽ than:

- Tiêu đại tiểu thư, Quách tiểu thư nương thân người mấy năm nay có khỏe không?

Tiêu Ngọc Nhược sững người một chút. Vị Từ đại nhân này lại gọi nương thân nàng là Quách tiểu thư, tựa hồ giữa hai người có quen biết, nên cũng không hiểu nên trả lời ra sao!

Lâm Văn Vinh hiểu ý của ông ta, thấy nàng ta ngây ngốc đứng đó bèn khẽ kéo tay áo nàng một cái. Tiêu Ngọc Nhược giật mình, vội vàng cung kính hành lễ nói:

- Nương thân rất khỏe, tạ ơn đại nhân đã quan tâm!

Từ Vị bùi ngùi thở dài:

- Cô bé chớ có kỳ quái, năm xưa lão hủ cùng với nương thân người cũng có quen biết một chút, đối với vị Quách tiểu thư thông minh tài trí trong lòng ta hết sức bội phục. Ngày đó tại kinh thành từ biệt nàng, ngoảnh đi ngoảnh lại đã hơn hai mươi năm vụt qua. Hôm nay thấy được hậu nhân của người xưa, thực khiến cho lòng người cảm hoài không thôi.

Hóa ra vị Từ đại nhân này lại có chút giao tình với nương thân của mình, Tiêu Ngọc Nhược biết vậy cũng cảm thấy yên lòng một chút. Nàng không hy vọng được bênh vực, chỉ mong ông ta công chính vô tư là tốt rồi.

Từ Vị cười nói:

- Tiêu đại tiểu thư, người tuy là hậu nhân của người xưa, nhưng việc hôm nay có người tố cáo Tiêu gia nên lão hủ cũng không thể thiên vị được, chỉ có thể làm việc một cách công bằng, tiểu thư chớ phiền trách.

Tiêu Ngọc Nhược vội đáp:

- Tiểu nữ không dám đòi hỏi gì nhiều, chỉ mong đại nhân vô tư giải quyết việc này là đã thỏa tâm nguyện rồi.

Vu hội trưởng và Đào Đông Thành đang run rẩy sợ hãi vì nghe loáng thoáng Tiêu gia với Từ đại nhân là cố nhân năm xưa, lại thấy ông ta tựa hồ không có ý thiên vị nên mới yên tâm được một chút.

Từ Vị gật đầu đồng ý rồi quay sang Lâm Văn Vinh hỏi:

- Lâm tiểu ca, hai vị này nói có đúng hay không? Có thực là người đánh hội đồng mấy người bọn họ không?

Lâm Văn Vinh ra vẻ mơ hồ đáp:

- Đánh hội đồng? Đâu có đâu? Từ đại nhân, một mình tiểu dân làm sao có thể đánh lại cả một đám người chứ? Cho dù tiểu dân có ba đầu sáu tay đi chăng nữa cũng không làm nổi đâu.

Từ Vị lại gật đầu, đoạn quay người nhìn lão béo nói:

- Vu hội trưởng, một mình gã Lâm Tam này mà muốn đánh với bao nhiêu người các người, cho dù hấn dùng cả tay lẫn chân hay tứ chi cùng lên cũng khó mà làm được, có phải là người nhớ lắm chăng?

Lão Vu béo trên trán mồ hôi chảy ròng ròng, đều là do hấn quá thối phồng mà nên, lại nói cái gì mà đánh lộn, liền vội vàng sửa lại lời nói:

- Đại nhân, là tên Lâm Tam này đánh tiểu nhân đầu tiên, sau đó là đánh đập Đào công tử, mọi người ở đây đều có thể làm chứng.

Đào Đông Thành lập tức tiếp lời:

- Vu hội trưởng lời lời đều là sự thật, đệ tử xin lấy tính mạng cả nhà ra đảm bảo.

Từ Vị ‘ừm’ một tiếng nói:

- Nghĩa là không phải đánh hội đồng mà là đánh từng người một, có phải thế không?

Lần này lão Vu béo cũng đã khôn ra, miệng đáp vội:

- Đại nhân, chính là Lâm Tam ra tay trước, bọn tiểu nhân không hề đánh trả nên mới bị hấn làm cho ra nông nổi này.

- Ra là vậy! Lâm Tam, vừa rồi ngươi có ẩu đả với mấy người Vu hội trưởng đây không?

Từ Vị quay mặt nhìn Lâm Văn Vinh hỏi.

- Không thể nói là ẩu đả được, đó đơn giản chỉ là bàn luận một chút thôi. Những người quen biết đều hiểu rằng tiểu dân thích nhất là dùng đức độ để thu phục người khác.

Lâm Văn Vinh sững sờ đáp.

Tên Lý chương quỹ lập tức kêu lên:

- Đừng có nói bậy! Bọn ta chính mắt nhìn thấy người đánh đập Vu hội trưởng với Đào công tử, giờ còn muốn nói láo sao?

Từ Vị gật đầu, thanh âm cũng tăng lên nhiều:

- Lâm Tam, ngươi biết tội chưa? Sao ngươi dám đánh hai người Vu hội trưởng?

Lâm Văn Vinh còn chưa kịp đáp, Vu hội trưởng đã vội cướp lời:

- Từ đại nhân, chúng tiểu nhân chỉ là cùng với Tiêu gia thương thảo việc kinh doanh, đến hồi gay cấn mới có một lời bất hòa, vậy mà tên Lâm Tam kia đã đánh người, xin đại nhân minh xử!

Từ Vị ‘à’ một tiếng tỏ vẻ đã hiểu ra vấn đề:

- Vu hội trưởng, nơi này là đất Chiết Giang, một tên gia đình nhỏ xíu như Lâm Tam không quyền không thể lại dám đánh đập các người? Hấn thật quá ngông cuồng rồi, không thể tha được.

Đứng đằng xa nghe cũng không chịu được nữa, Lưu Nguyệt Nga nhảy dựng lên nói:

- Từ đại nhân xin đừng nghe những lời bịa đặt, là bọn Vu hội trưởng ngang ngược bá đạo hiếp người quá đáng, Lâm Tam phần nọ không nhận được mới phải phản kích.

Lưu Nguyệt Nga nói một tràng như pháo nổ liên thanh, đem chuyện thương hội Hàng Châu ép buộc Tiêu gia thế nào, Đào Đông Thành giúp kẻ xấu làm việc ác cũng như thương hội Kim Lăng yếu hèn ra sao, năm mười mười lăm nói liền một mạch.

Đừng trông bộ dạng bên ngoài thô kệch, thực ra nàng ta rất tinh minh, lúc đề cập đến việc thương hội Hàng Châu uy bức bá đạo đã kể lại hết sức tỉ mỉ. Khi nói đến đoạn Lâm Văn Vinh đánh người, nàng đều nhấn mạnh là do Lâm Tam phần nọ không chịu nổi mới phải ra tay, bằng không một tên gia đình nhỏ nhỏ như thế dù có ngang ngược đến đâu cũng chẳng dám trên sân ẩu đả với hai vị đứng đầu này.

Từ Vị nghe xong ánh mắt nheo lại, không ai đoán ra ông ta đang nghĩ gì. Lâm Văn Vinh vốn là kẻ thông minh liền hiểu được mấy câu lão Từ này vừa nói bao hàm nhiều tri thức và huyền cơ.

Từ Vị nhượng mày nhìn lão Vu béo hỏi:

- Vu hội trưởng, có việc này không?

Vu hội trưởng vội trả lời:

- Đại nhân xin chờ hiểu lầm, thương hội Hàng Châu của tiểu dân tuyệt đối không có ý ép người, chỉ là muốn cùng đại tiểu thư thương lượng chuyện kinh doanh một chút mà thôi.

- Thương lượng?

Lâm Văn Vinh cười hăng hắc nói:

- Vu hội trưởng, thế nào gọi là thương lượng vậy? Yêu cầu Tiêu gia nhường quyền kinh doanh một tỉnh cho Lý chương quỹ, nếu không thì họ không được kinh doanh tại Hàng Châu, chẳng lẽ việc đó chính là ‘thương lượng’ của Vu hội trưởng sao?

Vu hội trưởng lắp bắp mấy tiếng qua quýt chứ cũng không dám phủ nhận.

Quay sang Từ Vị, Lâm Văn Vinh ôm quyền nói:

- Từ đại nhân, người là Thượng thư bộ Hộ đương nhiên hiểu đạo lý của việc kinh doanh, đây chính là đại kế thiên hạ dân sinh. Trong kinh doanh không những cần có tài năng cũng như kỹ xảo, còn phải hết sức cạnh tranh lẫn nhau mới có thể thúc đẩy việc buôn bán phát triển mau chóng, làm phồn vinh cho Đại Hoa ta. Vu hội trưởng chỉ lo tư lợi, tầm nhìn quá ngắn, lại sử dụng đủ loại thủ đoạn ngăn chặn việc làm ăn của người khác. Nếu ai cũng giống như vậy, nếu sự việc cứ tiếp tục như thế này, chẳng những dân chúng Hàng Châu với Chiết Giang không thể được sử dụng những sản phẩm mới nhất, mà đến cả không khí tự do mậu dịch cũng bị đè nén chẳng góc đầu lên nổi. Lúc đó việc kinh doanh sẽ như thuyền bơi ngược dòng không tiến mà lùi. Dưới áp lực này, thương nghiệp của một tỉnh Chiết Giang làm sao có thể phát triển cho được? Còn vị Đào công tử của Kim Lăng thương hội, bản thân chính là hội trưởng mà không chịu suy nghĩ cho thương hội mình, chỉ nhằm nhe cùng Vu hội trưởng cấu kết để bài xích Tiêu gia. Chẳng biết tại sao mọi người lại để hắn to gan lớn mật đến vậy, mặc hắn hiếp đáp kẻ khác như thế? Phát triển mậu dịch, cổ vũ cạnh tranh, đó chính là đường lối đúng đắn. Ngang ngược bá đạo chèn ép người khác, đó chính là phá hoại căn cơ kinh doanh của Đại Hoa ta, vạn lần không thể dung túng!

Một bài phát biểu hùng hồn, đem tội chèn ép tiêu cực trong kinh doanh đưa lên đến tận cùng, mọi người nghe xong đều mơ mơ hồ hồ, tựa hiểu tựa không.

Sắc mặt nghiêm lại, Từ Vị nhìn Vu béo hỏi:

- Vu hội trưởng, Lâm Tam nói có đúng không?

Thấy hắn không dám hé môi, Từ Vị lại quay sang nhìn Đào Đông Thành nói:

- Đào công tử không biết nhận xét thế nào?

Đào Đông Thành cũng chẳng nói nên lời. Đào Uyển Doanh thay ca ca mình biện giải:

- Từ đại nhân, tên Lâm Tam này ăn nói bậy bạ, vu hãm ca ca của tiểu nữ, xin đại nhân làm chủ!

Từ Vị ‘hừ’ mạnh một tiếng nói:

- Hai người có miệng sao không nói? Lâm Tam kia đánh người là thật, nhưng hắn nói các người chèn ép người khác cũng chẳng sai, phải không?

Mọi người không ai dám lên tiếng, Từ Vị than:

- Giang Chiết chính là căn cơ kinh tế giúp thiên hạ hưng thịnh của Đại Hoa ta. Hôm nay là ngày hội hàng năm của các thương gia hai vùng, hoàng thượng hết sức coi trọng mới đặc biệt ủy phái lão hủ tới gặp mặt để tìm hiểu xem trong việc kinh doanh các vị có gặp khó khăn gì không! Đâu ngờ là lại có sự tình như vậy xuất hiện, quả thực khiến cho lão hủ vô cùng thất vọng.

Uy danh của Từ Vị vốn lan xa, khí thế đương nhiên không thể coi thường, sau mấy lời của ông ai nấy đều ngậm miệng không dám nói gì.

Từ Vị ‘hừ’ một tiếng rồi quay sang nói với phủ doãn Hàng Châu:

- Cổ đại nhân, theo như luật lệ của Đại Hoa ta, hành hung người khác là tội gì?

Vu béo cùng Đào Đông Thành tuy là hội trưởng nhưng hai thương hội Giang Chiết cũng chỉ là tổ chức của thường dân. Việc Lâm Văn Vinh đánh hai người bọn họ cũng không thể tính như đánh mệnh quan triều đình được, cao nhất cũng chỉ bị buộc tội là hành hung nhân sĩ mà thôi.

- Theo như điều luật của Đại Hoa ta, đánh đập người khác, nhẹ thì phạt trọng, nặng thì vào tù. Căn cứ vào sự việc Lâm Tam ẩu đả hai vị hội trưởng, ít nhất phải phạt hai trăm trọng.

Cổ đại nhân đáp.

Từ Vị lại hỏi:

- Chèn ép người khác, nhiễu loạn kinh doanh, vậy phải trị tội như thế nào?

- Dựa theo luật của Đại Hoa, chèn ép kẻ khác, nhẹ thì tịch thu gia sản, nặng thì đầy đi sung quân.

Phủ doãn Hàng Châu đáp.

Lão Vu béo sắc mặt tái nhợt, Đào Đông Thành cũng cắn cắn răng không dám lên tiếng. Tội danh nhiễu loạn kinh doanh này thật không nhỏ. Cả hai vốn hoành hành tại Kim Lăng và Hàng Châu đã quen, làm gì có ai dám gây khó chứ? Nào ngờ lão Từ Vị này lại không hề lưu lại chút thể diện cho người khác, một chiêu xuất ra ép cho bọn chúng không kịp ứng phó.

Đại tiểu thư đứng theo dõi này giờ, nghe lời Từ Vị vừa nói trong lòng cũng hết sức vui mừng, nhin không được đưa mắt nhìn Lâm Tam, chỉ thấy hắn đang tùm tùm cười tựa hồ sớm đã biết trước chuyện này.

Từ Vị than dài:

- Lâm Tam nói đúng, mà Vu hội trưởng cùng Đào công tử chính là lương đồng của Đại Hoa ta, việc chèn ép người khác kia cũng là sự thật. Cổ đại nhân, theo ý kiến của ông việc này giải quyết sao cho hay đây?

Phủ doãn Hàng Châu đáp:

- Từ đại nhân, theo như ý kiến của ti chức, hai vị hội trưởng đây vốn không đứng trước, nhưng Lâm Tam đánh người cũng là làm sai, chỉ bằng để cho ba người bọn họ hiểu ra đúng sai mà cố gắng phản tỉnh, việc to hóa nhỏ là hay nhất.

Lão Phủ doãn Hàng Châu này hiển nhiên đã hiểu thấu ý tứ của Từ Vị, rõ ràng là có ý khuyên nhủ ba người hòa giải với nhau. Kỳ thật nếu luận tội danh, việc Lâm Tam phải ăn đòn khó tha, nhưng tội trạng của hai vị hội trưởng kia cũng không nhỏ.

Từ Vị khẽ cười hỏi:

- Cứ vậy đi, không biết ý của hai vị hội trưởng thế nào?

Lão Vu béo không dám nói gì, Đào Đông Thành nghiêng răng đáp:

- Đại nhân đã khai ân như vậy, đệ tử cũng không dám nhiều lời. Có điều về việc Lâm Tam đánh đệ tử với Vu hội trưởng, cảm giác cá nhân có thể không để ý đến, nhưng còn thể diện của hai thương hội Giang Chiết thì sao? Đại nhân không nhắc đến sai lầm của chúng đệ tử, đệ tử hết sức cảm kích, chỉ là Tiêu gia quá khinh rẻ hai thương hội, đệ tử thân là hội trưởng thương hội Kim Lăng cũng không thể ngồi yên mà nhìn được. Hôm nay nhân dịp có đại nhân ở đây, đệ tử muốn đề nghị được cùng Tiêu gia tỉ thí một trận thật công bằng.

Từ Vị cảm thấy hết sức hứng thú hỏi:

- Ô! Tỉ thí cái gì?

- Văn đấu vũ công!

Đào Đông Thành trả lời dứt khoát.

119. Chương 117 : Văn Đấu Võ Công

Từ Vị ngạc nhiên hỏi:

- Như thế nào là văn đấu võ công?

- “Văn đấu võ công” nói ra rất đơn giản, Tiêu gia và ta, hai bên đều chọn văn để hỏi hoặc võ để thi đấu. Nếu đối phương không thể trả lời hay bị đánh bại thì sẽ thua. Nếu văn, võ hai trường bất phân thắng bại, nhờ Từ đại nhân ra lại một đề để quyết định.

Đào Đông Thành nói.

Lâm Văn Vinh thấy đây chẳng phải là “ba cuộc thắng hai” sao? Một văn một võ, các người chắc gì đã có kết quả. Tiêu đại tiểu thư tuy là người buôn bán nhưng tài học thì đến ngay cả Kim Lăng đệ nhất tài nữ Lạc Ngưng cũng khen không ngớt lời, về văn tuyệt không có sợ bọn họ. Về võ thì chẳng phải là đánh nhau sao? Luận về đánh nhau, lão tử nào có sợ ai?

- Điều này cũng hay a!

Từ Vị cười nói:

- Đào công tử, người và Tiêu gia lần này muốn tỷ thí thắng thua thì sau đó tính thế nào?

Đào Đông Thành nói:

- Nếu ta thua, ta rút khỏi chức hội trưởng Kim Lăng thương hội, để cho các huynh đệ trong hội chọn người có tài năng khác. Ngoài ra, các cơ sở kinh doanh quần áo dưới tay Đào gia đều chuyển giao miễn phí, coi như tặng toàn bộ cho Tiêu gia.

Đại tiểu thư nghe vậy, nhất thời lấp bắp kinh hãi. Cơ sở kinh doanh quần áo của Đào gia tuy qui mô không bằng Tiêu gia nhưng cũng không kém bao nhiêu. Đào Đông Thành làm như vậy là muốn đặt cược mọi thứ vào nước đi này rồi.

Đào Uyển Doanh tựa hồ cũng không nghĩ rằng ca ca sẽ có hành động như thế, kinh hãi nói:

- Ca ca, không thể được!

Trong mắt Đào Đông Thành phát ra tia quang mang lạnh lùng:

- Ta đã quyết định mọi việc, tuyệt không thu hồi.

Từ Vị gật gật đầu, trong mắt lộ ra một nét cười thần bí:

- Nếu là Tiêu gia thua, người muốn bọn họ làm gì?

Đào Đông Thành nói:

- Tên Lâm Tam này hôm nay đánh hai người bọn ta, nếu bọn họ thua, ta muốn Tiêu gia hướng về ta và Vu hội trưởng chính thức xin lỗi, mặt khác...

Hắn liếc mắt nhìn Tiêu Ngọc Nhược, trong mắt hiện lên một tia cuồng nhiệt:

- Ta muốn Tiêu đại tiểu thư, gả cho ta.

Một lời nói ra làm cho tất cả đều kinh ngạc, có được Tiêu đại tiểu thư coi như có được Tiêu gia, đồng thời làm chủ việc kinh doanh nước hoa cùng xà phòng thơm. Chiều này của Đào Đông Thành, có thể nói là cực kỳ âm hiểm.

- Vô sỉ!

Đại tiểu thư tức giận mắng, mặt đỏ bừng lên. Đào Đông Thành trước đây tỏ ra giống như người có học thức, lịch sự tao nhã. Hôm nay đã lộ ra bộ mặt thật còn chẳng bằng Lâm Tam, tóm lại vẫn chỉ là “bần”.

Nói điều này, hôm nay Đào Đông Thành đã “mặt dày” cùng Tiêu gia đối đầu, chẳng khác gì con thú bị dồn vào chân tường liều mạng đánh ra, không phải người tử thì ta vong.

Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Không ngờ a! Đường đường là Đào công tử lại phải xuống tới mức muốn dùng tới loại thủ đoạn này. Độ dày da mặt so với ta còn hơn rất nhiều a!

Tiểu tử này trơ tráo vô liêm sỉ vậy cũng không phải lần đầu tiên, nhưng lần trước cũng đã y thế, Lâm Văn Vinh đã hoàn toàn khinh bỉ hắn.

Sắc mặt Từ Vị trịnh trọng nhìn Tiêu đại tiểu thư:

- Tiêu đại tiểu thư, điều này liên quan việc cả đời của người, người cần phải suy nghĩ sáng suốt. Chớ để một phút bốc đồng mà mất đi lí trí.

Phải a! Lão Từ này hòa giải tranh chấp giữa hai bên, kẻ có tội cũng đã bị trừng phạt. Việc đó coi như xong, lúc này lão tử cần gì phải liều mạng với các người làm gì? Lâm Văn Vinh trong lòng thầm cân nhắc, nói với Đại tiểu thư:

- Đại tiểu thư, việc hôm nay với Tiêu gia chúng ta không liên quan gì, chẳng cần thiết phải liều mạng với hắn.

Đào Đông Thành thấy trong mắt Tiêu đại tiểu thư lộ ra vẻ trầm tư bối rối, không nhịn nổi cười một tràng dài:

- Đại tiểu thư, hôm nay ở trước mặt Từ đại nhân ta muốn công bằng tỷ thí, không vì tình riêng mà thiên vị. Nếu Tiêu gia không dám ứng chiến, sau này ở Kim Lăng thương hội, sẽ không có vị trí của Tiêu gia nữa.

Mẹ nó, họ Đào này thật là ngạo mạn, Lâm Văn Vinh thầm tức giận chửi rủa. Từ Vị tuy là viên quan nhất phẩm của triều đình, nhưng sự việc liên quan đến nội bộ của thương hội này ông ta không thể xen vào giải quyết. Nếu rời bỏ Kim Lăng thương hội, Tiêu gia tại Kim Lăng có thể nói là “nửa bước khó đi”, không giải quyết Đào Đông Thành này thì quả không còn cách nào khác.

Đại tiểu thư tự nhiên biết sự lợi hại trong đó, nàng nắm đôi tay nhỏ, cắn chặt môi, không biết nên làm thế nào cho tốt. Một bên là hạnh phúc chung thân của mình, một bên cũng là đường sống của trên dưới trăm người Tiêu gia, nàng đã bị bức tới chân tường, quả không còn đường để lui.

Việc này đối với Tiêu đại tiểu thư hay đối với Tiêu gia đều liên quan chặt chẽ tới nhau. Thậm chí Lâm Văn Vinh lần đầu tiên chợt có cảm giác bất lực. Hắn hiểu Tiêu Ngọc Nhược và biết nàng chọn lựa cái gì.

Tiêu Ngọc Nhược thở nhẹ, nhìn hắn nói:

- Lâm Tam, ta...

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Đại tiểu thư, người không phải nói thì ta cũng biết người lựa chọn cái gì. Yên tâm đi, bốn tài tử chính là thiên hạ đệ nhị, tuy so với Văn Trường tiên sinh kém có một chút, nhưng cũng vẫn vô song toàn thì còn sợ cái gì.

Đại tiểu thư gật đầu, nước mắt lại rơi xuống. Lâm Văn Vinh nghiêng đầu bên tai nàng thì thầm:

- Đừng sợ, như thế là thua rồi đó. Tệ lắm thì nàng mang họ Đào trước, rồi ta sai nhân mã tới cướp người. Sau đó chúng ta lên núi làm sơn tặc, mời nàng làm áp trại phu nhân.

Tiêu Ngọc Nhược nghe được liền đỏ bừng mặt, phì một cái nói:

- Người... tới lúc này rồi còn không nói được chút gì đứng đắn, cái gì mà áp trại phu nhân, thật là không chịu nổi!

Trong lòng nàng cũng không biết là có cảm giác gì, nghe qua lời châm chọc của hần tự nhiên tâm tình lại bình tĩnh lên rất nhiều. Một văn một võ, văn có mình và Lâm Tam chống giữ, tự nhiên không phải sợ. Võ kia chắc thua rồi nhưng cũng còn cửa thứ ba là cuộc kiểm tra của Từ Vị, thiết tưởng đại nhân sẽ không có ý làm khó mình.

Nàng nghĩ như vậy, trong lòng liền lạc quan hơn rất nhiều liền quay về phía Lâm Tam khẽ cười:

- Người chủ quan ở thời khắc mấu chốt này. Nếu thua thì ta sẽ phạt người một năm lương bổng.

Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Nếu thắng, nàng thay ta giặt quần áo một năm, vậy là công bằng nhé.

Đại tiểu thư đỏ bừng mặt, cũng “ừm” nhẹ một tiếng.

Tiêu Ngọc Nhược xoay người hướng tới Từ Vị nói:

- Từ đại nhân, tiểu nữ đáp ứng thỉnh cầu tỷ thí của Đào công tử.

Từ Vị lấp bắp kinh hãi:

- Tiêu đại tiểu thư, người cần phải nghĩ đi nghĩ lại cho kĩ, việc này liên quan cả đời a.

Tiêu Ngọc Nhược nhẹ nhàng cười nói:

- Cảm ơn đại nhân quan tâm, tiểu nữ có lòng tin, huống chi còn có Lâm Tam.

Thấy Đại tiểu thư kiên quyết như thế, Từ Vị thở dài, chỉ hi vọng vào học thức xuất chúng của vị Lâm tiểu ca này thôi.

Mọi người trong sảnh cũng không nghĩ tới hôm nay sự việc diễn tiến thành tình huống này, so ra với thương sự niên hội còn hay hơn rất nhiều, tất cả đều bắt đầu xôn xao. Lưu Nguyệt Nga vội vàng giữ chặt tay Tiêu Ngọc Nhược nói:

- Muội tử, tỷ tỷ ủng hộ người.

Đào Đông Thành trong mắt hiện lên một tia quang mang lạnh lùng, hướng tới Từ Vị ôm quyền nói:

- Đại nhân, giờ Đại tiểu thư đáp ứng rồi, để cho công bằng, thứ tự ra đề, học sinh đề nghị bốc thăm quyết định.

- Tự nhiên là thế.

Từ Vị nghiêm nghị nói.

Kết quả bốc thăm của hai bên, Đại tiểu thư bốc được “Giáp”, Đào Đông Thành bốc được “Ất” (1). Đại tiểu thư lấy được quyền ra đề trước, Đào gia thì có quyền hỏi trước. Quyền ra đề trước, ý tứ là văn võ hai đề do Tiêu gia chọn trước, còn lại một đề tự động cấp cho Đào gia. Tiên đề quyền này chắc chắn Đào gia sẽ chọn cho phía Đại tiểu thư một đề tài rất khó khăn.

Đại tiểu thư nhẹ nhàng hướng tới Lâm Văn Vinh hỏi:

- Chúng ta nên chọn đề văn hay đề võ?

Lâm Văn Vinh trầm tư một chút nói:

- Muốn đề võ. Văn có hai ta, bọn chúng hỏi cái gì cũng không sợ, còn võ chúng ta không quen thuộc lắm, nên phải để chúng ta ra đề.

Đại tiểu thư đứng là cũng nghĩ như thế, liền chọn trước đề võ. Đào Đông Thành cười lạnh:

- Đề văn trong tay ta ra trước, vậy bây giờ đến lượt Đào gia ta ra đề hỏi.

Từ Vị làm người trung gian, liếc mắt nhìn Tiêu Ngọc Nhược, thấy Đại tiểu thư gật đầu, Từ Vị mới hướng về Đào Đông Thành nói:

- Đào công tử, người hỏi đi!

Đào Đông Thành trong mắt phát ra một tia lệ quang:

- Chư vị ngồi đây đều là người làm ăn buôn bán, nhân lực là bản sự rất bình thường của bọn họ. Câu hỏi này của bản nhân, đó là khảo sát nhân lực và kiến thức.

Đại tiểu thư cả kinh, nàng vốn tưởng rằng Đào Đông Thành thi văn là muốn nói về đàm thi luận từ, lại không nghĩ là khảo xét nhân lực. Sự vật trong thiên hạ nhiều biết bao nhiêu, lấy sức của hai người liệu có thể nào thấy qua tất cả mọi thứ. Thi văn này e là lãnh ít dữ nhiều rồi. Lâm Văn Vinh tựa hồ nhìn thấu suy nghĩ của Đại tiểu thư, cười nói:

- Đừng sợ, có ta đây.

Đại tiểu thư lúc này mới yên tâm mỉm cười: “Lâm Tam này quả biết làm yên lòng người.”

Đào Đông Thành thấy ánh mắt hai người lưỡng lự, dương dương đắc ý lấy từ trong người ra một cái hộp nhỏ, chậm rãi mở cái hộp đó ra. Bên trong không ngờ có một mảnh nho nhỏ cỡ ngón út tựa như đá không phải đá, như là vô số miếng đá nhỏ lấp ráp thành, lấp lánh trong suốt có thể nhìn xuyên qua, tại chỗ ánh mặt trời chiếu vào ánh lên những tia sáng lung linh, bảy màu rực rỡ, làm người say mê.

Trong số mọi người, không nói Đại tiểu thư, ngay cả Từ Vị biết nhiều hiểu rộng cũng kinh dị không hiểu đây là cái gì? Là cục đá sao? Rực rỡ mỹ lệ như thế, chưa từng được nhìn thấy. Đào Đông Thành thấy thần sắc trong mắt mọi người, trên mặt hiện lên vẻ đắc ý không ngừng mà hỏi:

- Tiêu đại tiểu thư, xin hỏi người có biết đây là cái gì không? Người có biết xuất xứ của nó không? Nếu người trả lời được, trận này là ta thua.

Tiêu Ngọc Nhược cắn chặt hàm răng trắng, cái thứ này ngay cả thiên hạ đệ nhất tài học Từ Vị cũng nhận không ra, nàng làm sao nhận ra, thi văn này phải thua sao? Nàng trong lòng cảm thấy bức bối, nhìn lại Lâm Tam, thấy hắn trầm tư suy nghĩ. Đại tiểu thư tưởng rằng Lâm Tam cũng nhận không ra, trong lòng bùi ngùi thở dài mà rằng:

- Viên đá này chúng ta

- Viên đá này chúng ta biết

Lâm Văn Vinh lên tiếng ngắt lời nàng, cười nói.

- Lâm Tam , người ...

Đại tiểu thư vừa mừng vừa sợ, nghe Lâm Tam nói xong, nàng tức thời có cảm giác hạnh phúc như chết đi rồi được sống lại.

- Người biết được đây là vật gì?

Về mặt Đào Đông Thành dường như không tin, khinh thường nói.

Từ Vị thực tế đối với kiến văn quảng bác của Lâm Tam có nhận thức sâu sắc, bản thân lão cũng là một người có học vấn uyên bác, đối với sự vật cổ quái có sự hứng thú trời sinh, vội vàng hướng tới Lâm Văn Vinh hỏi thúc:

- Lâm tiểu huynh đệ, người nói nhanh lên, đây là vật gì?

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc rồi nhìn Đào Đông Thành nói:

- Nếu ta đoán không sai, cái này chẳng phải Đại Hoa ta làm ra, e là đồ nước ngoài rồi.

- Người làm sao biết?

Đào Đông Thành cả kinh, tức thì tỉnh ngộ, khinh thường nói:

- Cho dù người có biết vật ngoại lai này thế nào, người cũng đoán mò, mau nói ra tên vật này cũng xuất xứ ra đi.

Lâm Văn Vinh cười một tiếng nói:

- Ta cũng e rằng người cũng không có nhiều thứ này, cũng không biết là từ trong tay lão quỷ ngoại quốc nào mà có được.

Hắn hướng về Từ Vị ôm quyền nói tiếp:

- Từ đại nhân, để cho công bằng, tại hạ mời Đào công tử đem tên và xuất xứ vật này viết ra giấy, giao cho Từ đại nhân bảo quản, sau đó mới đoán. Đề phòng sau khi ta đoán trúng, người lại nói lương nói lẹo, gượng ép thay đổi tên của vật này.

Từ Vị gật gật đầu:

- Nên như thế, Đào công tử, vậy mời người viết ra, lão hủ trước khi công bố cho mọi người biết, cái vật kỳ quái này, chưa chắc đã có ai biết. Đào công tử, chờ tùy tiện bày ra một cái tên giả lừa dối lão phu.

Từ Vị là lão già thành tinh, lời này nói ra rất nghiêm nghị, dù Đào Đông thành cố tình làm sai lạc, cũng không có đảm lượng, Từ Vị được xưng thiên hạ đệ nhất tài học, vật này chắc gì không nhận ra. Đào Đông Thành trong lòng sợ hãi, liền theo lời Từ vị, nghiêm chỉnh viết ra một hàng chữ nhỏ trên giấy.

Từ Vị thông thả gật đầu, hướng tới Lâm Văn Vinh nói:

- Bây giờ người có thể nói đây là cái gì rồi.

Lâm Văn Vinh gật gật đầu:

- Vật này, theo ngôn ngữ của người Tây Dương, gọi là Đá Mông(2), trong cổ Hi Tịch ngữ (3) có ý tứ là “bất khả chinh phục”, tiếng A Lạp Bá có nghĩa là cứng rắn vô cùng, dịch thành tên Đại Hoa ta là toàn thạch (kim cương). Trong mắt người Tây Dương, kim cương tràn ngập điều thần bí, huyền kỳ và lãng mạn, có người nói nó là mảnh nhỏ của sao trên trời rơi xuống, có người nói nó là nước mắt thiên thần kết tinh. Kỳ thực, kim cương không phải do trên trời rơi xuống, mà là do từ đất mà ra, nó là đá trời sinh trải qua mài dũa đánh bóng mà thành, kết cấu cứng rắn, chư vị xin mời xem.

Hắn nói rồi, cũng đi đến bên người Đào Đông Thành, lấy ra vật nhỏ nhỏ là toàn thạch từ bên trong hộp ra, Đào Đông Thành cả kinh nói:

- Người muốn làm gì?

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Yên tâm, chỉ là làm chút thử nghiệm thôi.

Lâm Văn Vinh từ trong người lấy ra một bình nước hoa nhỏ và, nói:

- Chư vị mời xem, đây là một bình pha lê.

Hắn cầm viên kim cương nhẹ nhàng vẽ nguệch ngoạc vài cái trên bình pha lê, trên bình pha lê xuất hiện vết ấn ký thật sâu, còn kim cương thì không chút tổn hại gì. Chúng nhân bắt đầu kêu lên kinh ngạc, kim cương này sắc nhọn cứng rắn tuyệt vời như thế, thật sự là một bảo bối vô cùng hiếm có. Lâm Văn Vinh cười cười đem kim cương kia cất trả vào trong chiếc hộp tiếp lời:

- Chư vị đều thấy rồi, kim cương này cứng rắn vô cùng, kỳ thực trong tay Đào công tử đúng là một khối toàn thạch không sai. Chỉ là chưa qua sự mài dũa đánh bóng chuẩn xác, vô luận sắc độ, ngạnh độ, công nghệ đều là loại sản phẩm kém cỏi nhất, cũng là sản phẩm loại hai thôi.

- Hoàn toàn là lời bậy bạ

Đào Đông Thành cả giận nói:

- Toàn thạch này do chính ta cẩn thận chọn lựa, sao có thể là hàng loại hai chứ?

(1) theo thứ tự quả trong kinh dịch: Giáp, Ất, Bính, Đinh

(2) Đá mông: diamond (tiếng Anh)

(3) cổ Hi Tịch ngữ: tiếng Hy Lạp cổ

(4) A Lạp Bá : Ả Rập

(5) toàn thạch: kim cương

Lâm Văn Vinh ồ một tiếng: “Con mẹ nó, ta cứ lo ở Đại Hoa này Diamond dịch thành cái tên khác, bây giờ cũng yên tâm rồi, cũng đều gọi là kim cương như nhau thôi.”

Lâm Văn Vinh mỉm cười nói:

- Đào công tử, tuy có được viên kim cương thứ phẩm nhỏ bé này nhưng e rằng cách phân biệt thế nào thì cần bản là người không biết. Chọn lựa kim cương thì phải chú trọng về màu sắc, độ dày, độ bóng, tính khúc xạ. Theo bốn điểm này mà xem xét, viên trong tay Đào công tử quả thật là đồ kém chất lượng, nói là hàng loại hai, hoàn toàn không hề quá. Kim cương chân chính phải cứng rắn, thuần chất, sáng rực rỡ, trải qua ngàn năm cũng chẳng thay đổi mãi lưu truyền vĩnh viễn. Người Tây phương đem sự bền chắc không thể hủy của kim cương cùng tình yêu trọn đời chung thủy liên hệ với nhau, khiến kim cương trở thành lễ vật tốt nhất để biểu đạt tình yêu, tượng trưng cho tình cảm nam nữ vĩnh viễn không phai nhạt, không thể chia lìa. Ánh sáng năm màu, tượng trưng cho tình yêu đôi lứa tựa như ngọn lửa tình phong phú mà lại rực rỡ. Trắng trong tinh khiết thì tượng trưng cho tình cảm vô tư..., ngụ ý sâu sắc khôn cùng.

Đang ngồi ở đây đều là những thương nhân, đối với sự vật mới mẻ đều có sự hiếu kỳ rất to lớn. Mặc dù có cái gì mà Hy Lạp ngữ, Arap ngữ, Tây Dương ngữ, bọn họ đều không hiểu nhưng sau một hồi nghe Lâm Văn Vinh diễn giải, cũng đã in sâu vào trong đầu bọn họ. Có thể đem kim cương này ra giải thích hợp lý được như thế, Lâm Tam này hẳn là không có nói lời giả dối. Ngay cả Đào Uyển Doanh nghe được cũng có chút say mê, theo lời này của hắn, kim cương này không phải vật mà nữ tử yêu quý nhất đây sao!?

Đại tiểu thư ngơ ngác nhìn Lâm Tam và thầm nghĩ: “Tên này thật xấu xa vậy mà cũng thật sự biết được vật này, lại còn có thể biết được lai lịch rất rõ ràng, không biết còn che dấu bao nhiêu bản sự nữa.”

Từ Vị tài học đứng đầu thiên hạ, thời còn trai trẻ cũng từng gặp qua người Tây Dương, cũng chưa từng nghe qua về kim cương, hôm nay nghe xong Lâm Văn Vinh giải thích một phen, nhin không được gật gật đầu: “Thiên hạ to lớn, còn biết bao nhiêu vật chưa tường tận. Lâm Tam này, quả thật biết nhiều hiểu rộng!”

Vô cùng khó chịu hẳn là Đào Đông Thành rồi, hắn hừ một tiếng:

-Lâm Tam, người chó đực ý, đó là người đoán trúng tên, còn chưa nói ra xuất xứ của nó, không thể tính người thắng.

Lời của hắn ý là danh tự đã đoán đúng. Đại tiểu thư nghe xong liền vui vẻ, tâm hồn đang lâng lâng cũng từ từ hạ xuống. Lâm Văn Vinh mỉm cười:

- Đào công tử chó vẹt vàng, xuất xứ này ta còn chưa nói mà.

Chúng nhân đều giương tai lên, nghe Lâm Tam nói ra xuất xứ.

- Xuất xứ của kim cương, trong “Kinh thi” cũng cũng đã nêu rõ ràng, “tha sơn chi thạch, khả dĩ công ngọc”(3), hẳn chư vị đang ngồi đây đều đã nghe qua, cần thận suy ngẫm lại câu nói nổi tiếng này đều có thể thấy ý tứ trong đó! Nó là đá núi, tên là kim cương nên coi như là đá kim cương. Lão tổ tông của chúng ta sớm phát hiện nên trong Đại Hoa ta cũng có kim cương.

Lâm Văn Vinh cười rồi tiếp:

- Bất quá, khối kim cương này trong tay Đào công tử, thực tế là do Tây Dương truyền tới. Kim cương trên thế giới này, phát hiện sớm nhất là Ấn Độ, rồi ở lưu vực sông Amazon của Nam Mỹ cũng sản xuất số lượng lớn, tiếp sau đó tại Nam Phi phát hiện ra lượng lớn mỏ Kim Cương. Người Tây Dương vũ lực cường đại, dùng sử dụng thủ đoạn bóc lột mà cướp Kim cương đem đi gia công lại rồi vận chuyển khắp nơi trên thế giới. Khối này trong tay Đào công tử, đó là từ Tây Dương mà đến, căn nguyên không ngoài ba xứ ở trên.

Lâm Văn Vinh cười hướng tới Đào Đông Thành nói:

- Đào công tử, lại mượn kim cương của người dùng một chút.

Đào Đông Thành nghiêng răng cắn giận mà không thể phản bác, chỉ đành hừ một tiếng.

Lâm Văn Vinh nâng viên kim cương lên quá đỉnh đầu, cười nói:

- Mọi người mời xem, bên mép của kim cương này, đều là cắt sửa thành góc vuông. Lưu đại tỷ là hành gia trong nghề gia công, xin tỷ cho mọi người biết sao lại thế này?

Lưu Nguyệt Nga cẩn thận nhìn viên kim cương kia, nghiêm nghị nói:

- Lưu gia ta tuy được tổ truyền nghề trạm khắc ngọc nhưng cũng không thể cắt gọt chỉnh tề như thế. Giờ xem kỹ lại, đứt khoát là chẳng phải cắt bằng tay.

Lâm Văn Vinh giơ ngón cái nói:

- Hành gia đúng là hành gia, một lời trúng điểm cốt yếu. Kim cương này đúng là cắt bằng máy, mới có thể tinh tế như thế.

Chúng nhân lập tức thì xì xào bàn tán, Lưu Nguyệt Nga là hành gia trong nghề đánh bóng phi thủy châu báu, nàng ta không mài được, cái máy kia sao lại khả năng như thế a.

Từ Vị kinh ngạc:

- Lâm tiểu ca, cái này thực sự tài nghệ của người Tây Dương sao? Ta năm xưa cũng gặp qua một người Tây Dương mà chưa từng nghe nói bọn họ có khả năng làm được a!

Lâm Văn Vinh thở dài:

- Từ đại nhân, vạn vật đều có biến hóa, chớ lấy ánh mắt ngày xưa mà nhìn. Theo cách cắt kim cương này mà nói, người Tây Dương hiện tại đúng là gia công bằng máy, đã là hơn Đại Hoa ta một bậc. Nhưng đại hoa ta có vô số thợ thủ công khéo léo, chỉ cần nỗ lực thêm nữa, ngày sau có thể vượt qua, chúng ta cũng không thể bị xem thường.

Từ Vị gật gật đầu, Lâm Văn Vinh tiếp tục nói:

- Vì sao ta nói khối trong tay Đào công tử là đồ hạng hai? Ngoại trừ điều ta trình bày qua lúc trước là màu sắc, độ dày, độ cứng ... vài yếu quyết phân biệt bên ngoài thì điểm trọng yếu khác chính là ở phương pháp cắt. Một khối kim cương chân chính là vô cùng trân quý, nhất định phải qua công đoạn mài dũa tinh tế, đánh bóng cẩn thận, tuyệt đối sẽ không xuất hiện với cái hình lăng giác như vậy. Chỉ có những hàng thứ phẩm hạng hai mới được làm sơ sài rồi bán đi thôi.

Lâm Văn Vinh quan sát tính tế, những lời này lại hợp lý lọt tai làm mọi người đều gật gật đầu kêu phải, Từ Vị nghe được trong lòng cũng cảm thấy thoải mái, nhìn Đào Đông Thành nói:

- Đào công tử, người có hài lòng với câu trả lời của Lâm Tam không?

Đào Đông Thành sắc mặt trắng bệch, hiểu biết của hắn đối với Kim cương thật sự có hạn, Lâm Tam nói một phen, ngay cả chính hắn cũng thấy thiệt không biết phản biện ra sao, hắn cắn chặt răng nói:

- Từ đại nhân, kim cương này là do tháng trước tiểu nhân đến Hải An, bắt được hai tên ngoại lai không biết từ nơi nào phiêu lưu tới, lấy được từ trong tay bọn họ.

- Đám người ngoại lai kia tóc vàng mắt xanh, da trắng phải không?

Từ Vị hỏi.

Đào Đông Thành đáp:

- Đúng là như thế, lần này tới Hàng Châu, tiểu nhân có đem bọn họ theo bên người để giao cho đại nhân nên hiện tại ở dưới lầu. Tây Dương kia cũng không biết có bao nhiêu nước, tiểu nhân cũng không biết đám người đó là người nơi nào, nếu Lâm Tam có thể hỏi được, trận này xin thua tâm phục khẩu phục.

Từ Vị vội vàng vung tay ra lệnh:

- Mang người Tây Dương giải lên đây.

Chỉ trong chớp lát, hai tên lính áp giải hai người Tây Dương thân sắc mặt mệt mỏi đi lên. Hai người này cao cao, mắt xanh tóc vàng, sắc mặt vàng vọt, hốc mắt lõm sâu, quần áo rách rưới tả tơi, tựa hồ là trải qua khổ ải trong một thời gian dài. Mọi người ở đây tuy đều nghe qua về người Tây Dương, đại bộ phận lại là lần đầu nhìn thấy, rất nhiều người kêu lên sợ hãi.

Ngôn ngữ Tây Dương với ngôn ngữ của Đại Hoa khác biệt rất lớn, hiện tại lại không có người thông dịch. Từ Vị liếc mắt nhìn Lâm Văn Vinh hỏi:

- Lâm tiểu huynh đệ, người xem nên làm gì bây giờ?

Hiện tại Từ Vị đối với hắn có cảm giác rằng hắn thật sự có điểm cao thâm khó lường: “Lâm Tam này, hiểu biết đích thực không ít. Hắn đem lịch sử và nguồn gốc của kim cương nói rõ ràng nguồn gốc, xuất xứ minh bạch như thế, không chừng lại có thể giao tiếp thành thạo với những người Tây Dương này”.

Đại tiểu thư cũng lần đầu tiên thấy người Tây Dương, nhin không được giữ chặt tay áo Lâm Tam nói:

- Lâm Tam, nguyên lai người Tây Dương sao nhìn giống như ngư đầu vậy?

Lâm Văn Vinh hi hi cười:

- Chính xác, không thể làm Đại tiểu thư hứng thú được.

- Đáng ghét!

Đại tiểu thư ngưng ngẩng liếc hắn một cái, lộ ra hết phong tình của tiểu nữ tử.

Lâm Văn Vinh đi đến trước mặt người Tây Dương xí xí xô tuôn ra một tràng, người Tây Dương kia sắc mặt vui vẻ cũng xí xí xô gật gật đầu, mọi người trong sảnh đều không hiểu được hai tên này đang nói gì. Còn Từ Vị lại mừng rỡ: “Lâm Tam đúng là có khả năng nghe hiểu ngôn ngữ Tây Dương, nhân tài, đúng là nhân tài!”

Nói chuyện một lúc lâu, mọi người đều bắt đầu kinh ngạc. Nguyên là người Tây Dương kia thỉnh thoảng từ trên người lấy ra một viên kim cương bằng nửa ngón út, cung kính đưa cho Lâm Văn Vinh. Viên kim cương này trong suốt vô cùng, như là thủy tinh trong suốt, tại điểm ánh mặt trời chiếu xuống, lóe lên ánh sáng lung linh rực rỡ, tráng lệ phi thường, làm người ta không dám nhìn thẳng vào. Viên kim cương của Đào Đông Thành đúng là hàng loại hai, đem ra so sánh thì thật là đom đóm với trăng rằm, khác biệt tựa như trời và đất.

Mọi người đều ngây ngất, những nữ tử trong sảnh trông ngực bắt đầu thỉnh thoảng, một viên kim cương như thế, có thể nào lại không hấp dẫn ánh mắt của các nàng. Lâm Văn Vinh nhận lấy viên kim cương kia, quay đầu lại cười hi hi:

- Hỏi rõ ràng rồi, người này tên là Tháp Ốc Ni đến từ Pháp Tây Lan, hắn qua lại giữa Ấn Độ và Châu Âu, chuyên buôn bán kim cương. Bởi vì gió bão trên biển, thuyền của họ lạc mất phương hướng, không ngờ lại lưu lạc tới Đại Hoa ta.

Từ Vị vừa mừng vừa kinh ngạc, nhìn Đào Đông Thành nói:

- Đào công tử, người có gì để nói.

Trận này vốn là thắng chắc, lại bị Lâm Tam phá sạch sành sanh, Đào Đông Thành sao lại không giận. Sắc mặt hắn tái nhợt, cắn chặt răng nói:

- Trận này, ta thua.

- Lâm Tam...

Đại tiểu thư kêu to một tiếng, vui sướng giữ chặt tay áo hắn, vừa khóc lại vừa cười.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Đã sớm nói rồi mà, ta là thiên hạ đệ nhị tài tử.

Đại tiểu thư che cái miệng nhỏ nhắn, nước mắt xen lẫn với cả tiếng cười, khóc cũng không ra tiếng nói:

- Người là tên xấu xa khoác lác!

Thua trận thứ nhất, trận thứ hai là đấu võ, không được thất bại nữa. Đào Đông Thành gọi tới bên cạnh một người, hướng về hắn thì thầm một trận, trong mắt bắn ra một tia sáng ngoan độc, người nọ bên cạnh hắn thần quang yên ổn, liếc mắt nhìn lại, tuyệt đối là một cao thủ võ thuật.

“Con mẹ nó, đoán chừng tiểu tử này muốn ta cùng với tên kia luận võ, muốn hạ độc thủ với ta” Lâm Văn Vinh âm thầm tính toán: “Lão tử sẽ cho các người toại nguyện!”

Đại tiểu thư thì thầm hỏi:

- Lâm Tam, trận đấu võ công này do chúng ta xuất đề, người nghĩ xem chúng ta nên xuất đề gì thì được?

Lâm Văn Vinh khẽ nói:

- Đại tiểu thư, đề này hẳn là nàng muốn đối rồi?

Đại tiểu thư trên mặt hồng lên một chút, có nam nhân trước mặt này chống đỡ, nàng tựa hồ trở lên nhỏ bé, nàng đỏ mặt một chút nói:

- Đấu văn thì người đáp được rồi, võ công người nghĩ biện pháp luôn đi.

“Nha đầu này, tưởng thông minh như thế mà lại không đề xuất cho lão tử một chủ ý gì hay ho ư?” Lâm Văn Vinh cười khở liếc mắt nhìn nàng hỏi:

- Đại tiểu thư, nàng tin hay không tin ta?

Hỏi đến vấn đề tưởng như ngu ngốc này, Đại tiểu thư phẫn nộ liếc mắt tức giận nhìn nói:

- Người sao cứ hỏi hoài những lời này, ta không thích nghe!

“Tiểu nữ tử này, tính xấu lại nổi lên rồi!” Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Vậy cứ cho là ta hỏi sai rồi. đợi chút nữa nàng nghe ta, ta nói nên làm gì thì cũng đừng có sợ hãi, hiểu chưa?

Đại tiểu thư gật gật đầu:

- Ta không sợ, người nói đi.

Lâm Văn Vinh đứng dậy, hướng về phía Từ Vị ôm quyền cười nói:

- Từ đại nhân, trường võ công này, Tiêu gia sẽ do Đại tiểu thư lên đài tỷ thí.

Lời này vừa nói ra, tất cả đều kinh ngạc: “đây là luận võ mà lại để Đại tiểu thư xinh đẹp mềm mại lên đài!” Lâm Tam lúc này đứng là chọc giận hùng phong của hai vị hội trưởng.

Đại tiểu thư cũng đôi chút kinh ngạc, nhưng nhớ tới những lời của Lâm Tam, trái tim đang đập dữ dội của nàng liền dần dần bình ổn trở lại, chỉ đành bất đắc dĩ liếc mắt nhìn hắn, thầm nghĩ: “Người cũng không nói sớm cho ta một tiếng chứ, cùng hợp tác với tên xấu xa như người, sợ là nếu không bị người khi phụ chết thì cũng bị người dọa chết!”

Nàng hừ một tiếng, nhưng nhìn thấy hắn cầm trên tay viên kim cương thật to của người Tây Dương tặng cho thì trong ánh mắt hiện lên một tia hâm mộ, tưởng chừng như muốn dùng ý nghĩ cắt viên đá đó vào trong não vậy, quay về phía Lâm Tam nói:

- Lâm Tam, người và người Tây Dương nói cái gì? Hắn vì sao lại tặng người một viên kim cương đẹp như thế?

Lâm Văn Vinh nở nụ cười thần bí:

- Bí mật.

Đại tiểu thư ghéech đầu lên hừ một tiếng:

- Bí mật ư? To tát lắm sao? Ta không thèm!

Đại tiểu thư sẽ đi tỷ thí? Lâm Văn Vinh này thật là nằm ngoài ý liệu của một người, hết nhìn đấu văn sang đấu võ, Lâm Tam này cũng cảm như thế, vốn tưởng rằng lại có thể thấy hắn loạn đả thì thật thú vị, lại không nghĩ rằng hắn thành linh để Tiêu đại tiểu thư lên đài tỷ thí. Điều này đúng là xuất kỳ bất ý, làm rối loạn thế trận của Đào Đông Thành. Chủ tâm trước kia của Đào Đông Thành hoàn toàn chỉ là đối phó với Lâm Văn Vinh, Tiêu gia lại phái Đại tiểu thư ra tay, bây giờ thì thực sự bắt hắn tham dự đấu võ. Uyển

Doanh thì tuyệt đối không thể xuất trận, nếu không tình hình hai nữ tử đánh nhau trước mắt mọi người truyền ra ngoài, thanh danh trong sạch của Uyển Doanh hoàn toàn bị hủy hoại, từ này về sau làm sao có thể lập gia thất. Chỉ là không biết trong hồ lô của Lâm Tam này ẩn chứa bảo bối gì, mà ngay cả thanh danh của Đại tiểu thư cũng chẳng để ý đến như thế chứ?

- Vậy để ngu huynh bồi tiếp hiền muội chơi đùa một chút!

Đào Đông thành cười dâm dật.

Đại tiểu thư sắc mặt đỏ bừng, cả giận mắng:

- Vô sỉ!

Lâm Văn Vinh thực sự có kế hoạch và cân nhắc kĩ càng, sớm dự đoán Đào Đông Thành sẽ tự mình ra tay. Hắn cười lạnh vài tiếng, cũng không muốn cùng với tên họ Đào này đấu khẩu.

Vũ đề do Tiêu gia đưa ra nên mọi người đều nghi hoặc, không biết Tiêu gia dùng cách gì đấu võ để Tiêu đại tiểu thư chiến thắng Đào công tử. Từ Vị hỏi:

- Lâm Tam, các người ra vũ đề này, thật sự là như thế nào?

Lâm Văn Vinh cười đáp:

- Vũ đề này của ta cũng rất là đơn giản, có một cái tên hiểu rất dễ hiểu, gọi là Du oa tẩy thủ. (1)

“Du oa tẩy thủ”, cái tên này nghe thật dọa người. Mọi người vốn đang cảm thấy tiếc nuối vì lỡ mất một trường đấu võ thú vị lại nghe tên của vũ đề kia, so ra có vẻ hay ho kích thích hơn nhiều, huống chi còn có một Tiêu Đại tiểu thư xinh đẹp thưởng tha kia.

Thấy vẻ mặt của Đào Đông Thành thành linh biến sắc, Lâm Văn Vinh cười hắc hắc: “Mẹ nó, tiểu tử nhà người chơi trò đánh bắt ngờ, nhưng lão tử lại là tổ tông của cái trò này.”

Từ Vị cả kinh nói:

- Du oa tẩy thủ? Nhưng đại tiểu thư là một nữ tử, như vậy sao được?

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Điều này là để cho Đào công tử tâm phục khẩu phục, Đào công tử người dám hay là không dám?

Đào Đông Thành sắc mặt tái nhợt: “Du oa tẩy thủ, sao có thể đùa như vậy, dầu sôi chỉ cần chạm vào, tay kia liền bị phết.”

Lâm Văn Vinh không đợi Đào Đông Thành trả lời, hướng thẳng tới Từ Vị nói:

- Từ đại nhân, xin phân phó cho tử lâu này chuẩn bị bếp lò dầu cải, lại chuẩn bị thêm một vạc nấu ăn. Ồ, để ta tự mình đi vậy, chờ một lát, lập tức sẽ trở về.

Từ Vị quay qua Đào Đông Thành:

- Đào công tử, người có thể phản đối.

Đào Đông Thành sắc mặt thật khó coi, hung hăng trừng mắt nhìn Lâm Văn Vinh, không nói gì. Lâm Văn Vinh đi xuống tử lâu chuẩn bị trong chốc lát. Qua một tuần trà, dưới lầu đi lên vài tiểu nhị, trong tay nâng một chiếc chảo rán rất to, trong chảo đầy dầu cải, tựa hồ có chút mùi dấm, vài tiểu nhị khác khệ nệ bê bếp lò lên. Hành động này thực sự không phải trò đùa, mọi người trong sảnh nhất thời đều xôn xao. Từ Vị cũng liếc mắt nhìn Lâm Tam cùng Đại tiểu thư: “Lâm Tam này, thật là thần bí, cũng không biết đang giở trò gì?” Trong đại sảnh, ai ai cũng biết Lâm Tam có quý kế, nhưng lại không biết là mấu chốt ở chỗ nào. Thật sự khơi dậy óc tò mò của họ.

Lâm Văn Vinh chỉ đạo mấy tiểu nhị gác bếp đặt lò, mọi người đều tập trung toàn bộ tinh thần chăm chú nhìn vào động tác mấy người đó. Lâm Văn Vinh mỉm cười nói:

- Để đảm bảo tính công bằng của tỉ võ, xin mời Từ đại nhân đến đốt bếp lò.

Từ Vị gật gật đầu, nhận mỗi lửa trong tay một tiểu nhị, ném vào bếp lò, dưới bếp đã trứ sẵn củ khô, lập tức bếp lửa bắt đầu cháy bùng bùng.

- Mời đại nhân kiểm chứng dầu.

Lâm Văn Vinh nói tiếp.

Từ Vị đưa tay lấy từ tiểu nhị chiếc vá nhỏ, múc dầu lên rồi đổ lên trên bếp lửa trong ánh mắt mọi người. Lửa trong lò trong chốc lát bốc lên cao, chứng minh trong chảo xác thực là dầu. Lâm Văn Vinh cũng lấy ra một hòn đá vôi mà ném vào trong chảo, chỉ trong chốc lát lửa cháy phừng phực, dầu sùng sục sôi lên.

Mọi người trong đại sảnh kể cả Từ Vị đều có đôi chút sững sờ, đây thực sự là dầu, cũng đúng đang sôi, thực sự là rửa tay trong đó sao? Càng lúc càng lăm nghi hoặc. Lâm Văn Vinh nói:

- Xin Từ đại nhân ban cho năm đồng tiền.

Từ Vị lấy ra năm đồng tiền đưa cho hắn. Lâm Văn Vinh buông tay, năm đồng tiền rơi vào trong chảo dầu. Chảo dầu vẫn còn nóng, dầu ở trong sùng sục, khói xanh nghi ngút bay lên, Lâm Văn Vinh nhìn Đào Đông Thành nói:

- Đào công tử, năm đồng tiền này, chia làm năm lần lấy ra, mời người lấy chúng ra.

Nhìn chảo dầu cuộn cuộn sôi trào, Đào Đông Thành sắc mặt trắng bệnh. Cho tay không vào chảo dầu sôi lấy tiền là chuyện không thể đùa được. Nhưng nếu không lấy ra thì không chỉ thua mất mặt mũi, mà tiệm quần áo Đào gia cũng về tay Tiêu gia. Hắn nhìn chảo dầu sôi trào, trong lòng không ngừng tính toán: “Chừng nào còn lão gia của hắn, quần áo kia có thể kinh doanh trở lại. Còn tay này khi bị hủy sẽ không bao giờ mọc ra được nữa.”

Đào Đông Thành cắn răng, lùi lại mấy bước cách xa khỏi chảo dầu, mở miệng nói:

- Ta không lấy được ra, nhưng nếu Tiêu đại tiểu thư cũng không lấy được ra, thì cũng không thể tính ta thua.

Sớm biết tiểu tử nhà người có chiêu này, Lâm Văn Vinh tính toán chuẩn xác, hắn nhìn Từ Vị:

- Đại nhân, đây là Đào công tử nói, nếu Đại tiểu thư lấy ra được thì trận thứ hai này chúng ta thắng.

Từ Vị gật gật đầu:

- đương nhiên là thế.

Đại tiểu thư sắc mặt liền trắng bệnh, nếu nói một nữ tử như nàng đối mặt với chảo dầu đang sùng sục sôi yếu đuối không sợ hãi thì đó là lời giả dối. Nhưng tâm trí nàng so với Đào Đông Thành kia còn kiên định hơn nhiều, vì Tiêu gia nàng cái gì cũng đều có thể không ngại.

Lâm Văn Vinh cũng nhìn nàng mỉm cười:

- Chớ sợ, hãy tin ta! chỉ cần nàng lấy đồng tiền kia nhanh một chút, ta cam đoan nàng không có việc gì. Ta là thiên hạ đệ nhị tài tử mà!

Đại tiểu thư “ừm” nhẹ một tiếng, chậm rãi hướng về phía chảo dầu đi đến. Mọi người trong sảnh, đến cả huynh muội Đào gia, Từ Vị cũng đều nín thở nhìn thời khắc mấu chốt. Chẳng lẽ Tiêu đại tiểu thư một mỹ nhân xinh đẹp thướt tha đó, thật sự muốn hủy hoại chân tay, thật sự là rất đáng tiếc.

Đại tiểu thư đứng ở bên cạnh chảo dầu. Trên khuôn mặt hồng, hơi nước từ từ bốc lên, nàng mơ hồ cảm thấy trong không trung có truyền đến một vị chua nhàn nhạt, đúng là mùi dấm. Nhưng tại thời khắc này tâm thần nàng đã vô cùng khẩn trương, nàng sớm không bận tâm đến điều này nữa mà chỉ có một ý niệm: “Tin tưởng Lâm Tam, hắn sẽ không sai.” Hối hộp lo lắng, trái tim nàng liền đập thành thịch, ngay cả chính nàng cũng có thể nghe rõ mồn một. Lâm Văn Vinh cũng đứng ở bên chảo dầu, hắn biết Đại tiểu thư suy nghĩ cái gì, liền cười nói:

- Đừng có quên, sau khi chúng ta thắng, nàng phải giúp ta giặt quần áo một năm đó.

Đại tiểu thư hừ một tiếng, trong lòng bình thản lên rất nhiều. Lâm Văn Vinh cũng hướng vào chảo dầu, nhìn bọt khí nổi lên gần hết, trên mặt hiện rõ lên một nét cười rồi nói với Đại tiểu thư:

- Nghe ta dặn, động tác phải nhanh chóng lấy ra năm đồng tiền, chớ để trì hoãn.

Đại tiểu thư gật gật đầu, tim như muốn nhảy ra ngoài, mọi người trong hội trường đều sợ hãi chú ý nhất cử nhất động của Tiêu Ngọc Nhược. Từ Vị cũng nhìn Lâm Văn Vinh dặn dò:

- Lâm Văn Vinh ngàn vạn lần chớ để Đại tiểu thư tổn thương.

Lâm Văn Vinh chậm rãi gật đầu, quát nhẹ một tiếng:

- Đại tiểu thư, mau mau lấy tiền ra.

Đại tiểu thư thấy khuôn mặt hần tự tin kiên định, trong lòng cảm thấy yên tâm, cắn chặt hàm răng, không chút do dự tự mình đưa ngọc thủ chậm chậm tới chảo dầu tìm kiếm.

- A!

Trong hội trường vô số người hô lên kinh hãi, ngay cả Đào Uyển Doanh kia cũng hai tay che mắt, không đành lòng nhìn, cả Từ Vị cũng ngó không được quay đầu đi.

Không có tiếng kêu thảm thiết như trong tưởng tượng, thậm chí ngay có một chút tiếng rên cũng không có. Mọi người vội vàng nhìn lại, đã thấy trên mặt Đại tiểu thư đầu tiên hơi hoảng sợ, tiếp theo thì ngạc nhiên, cuối cùng thì thật sự kinh ngạc. Tay Tiêu Ngọc Nhược mới vào chảo dầu mà không có nóng như trong tưởng tượng, ấm như nước rửa mặt thường ngày, tuy là có chút nóng, cũng không nóng hơn nước rửa mặt bao nhiêu, nàng quả thực không dám tin, đây là chảo dầu sao? So với nước rửa mặt hoàn toàn không sai biệt nhiều lắm.

Lâm Văn Vinh mỉm cười nói:

- Chớ rửa tay đấy, mau lấy tiền ra.

Đại tiểu thư hoan hỉ ồm một tiếng, đôi tay nhỏ vội sờ soạng, lấy ra một đồng tiền. Tiếng kinh hô của mọi người trong hội trường còn chưa dứt, nàng lại mau chóng đưa tay vào chảo dầu, đồng thứ hai, thứ ba... Đại tiểu thư cứ tiếp tục cho đến khi xong việc, đem cả năm đồng tiền trong chảo dầu ra ngoài.

Nàng vẻ mặt hoan hỉ không có lấy một nét thống khổ. Nhìn bàn tay thanh xuân nhỏ bé của nàng, thật sự không thấy vết bỏng nhỏ nào, vẫn trắng trẻo tinh tươm chẳng hề hư tổn.

Thật quá ngoài sức tưởng tượng! Mọi người trong hội trường đều đứng lên kinh hãi: “Nếu không phải tận mắt nhìn thấy màn này thì ai có thể tin nổi một nữ nhân yếu đuối như Tiêu đại tiểu thư lại có thể từ trong chảo dầu nóng lấy ra năm đồng tiền mà hoàn toàn không hề tổn hại? Ngoại trừ hai chữ thần kỳ, không thể tìm thấy từ ngữ nào khác để hình dung.”

- Sao có thể như thế, như thế nào lại có thể?

Đào Đông Thành tê liệt ngay trên ghế, nói lầm rầm.

- Thạch tượng năng trường xuất, du oa khả tẩy thủ (2), thiên hạ quả to lớn vô cùng. Lâm tiểu huynh đệ, lão hủ vô cùng khâm phục.

Từ Vị hướng về Lâm Văn Vinh thở dài nói.

(1) Du oa tẩy thủ: Rửa tay trong chảo dầu

(2) Thạch tượng năng trường xuất, du oa khả tẩy thủ: Tượng đá có thể trôi lên, dầu sôi có thể rửa tay (chương 109)

120. Chương 118: Kì Trung Áo Bí (huyền Bí Trong Đó)

Đại tiểu thư nhìn đôi bàn tay mình mà không tin nổi, vẫn trắng nõn như thế, tựa như lúc này đơn giản chỉ là một lần rửa tay. Điều này quả thật quá thần kì.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Không tin hả? Không tin thì cô cứ thử rửa lại đi, bắt quá lần này ta không đảm bảo tay cô không sưng lên như chân heo đầu a.

Chảo dầu lúc này đã bốc khói, sôi sục, bây giờ mà nhúng mười ngón tay nhỏ bé xuống thì sẽ thành mười ngón chân heo luôn.

- Không thể nào, điều này không thể nào.

Đào Đông Thành như nổi điên, bất ngờ tiến lên phía trước, rút tay ra nhúng vào vạc dầu đang sôi.

- Ca ca

Uyển Doanh bên cạnh hắn đã sớm chú ý, vừa thấy hắn nổi giận lập tức muốn ra tay ngăn cản, nhưng vẫn chậm một nhịp, ngón tay Đào Đông Thành đã nhúng vào một nửa.

“Aaaaa”, một tiếng la thảm thiết vang lên, nhất thời mọi người đều kinh hoàng. Tuy năm ngón tay phải của họ Đào chỉ mới tiến vào phân nửa, sau tiếng hét đó hắn đã lập tức rút tay lại, nhưng tay hắn đã nhanh chóng sưng lên và chuyển sang màu hồng, trong phút chốc phồng rộp to lên.

- Người, người làm thế nào có thể...

Đào Đông Thành mặt xám như tro tàn, đau đớn từ ngón tay truyền thẳng tới tim, hắn chỉ vào mặt Lâm Văn Vinh mà hét:

- Người dùng yêu pháp.

Uyển Doanh vội vàng chạy tới bên chảo dầu, nắm lấy bàn tay của ca ca xem xét. Đào Đông Thành cảm thấy đau đớn khủng khiếp từ năm ngón tay của mình truyền tới, không nhận được lại bắt đầu rên la thảm thiết.

Uyển Doanh nhìn thương thế của ca ca nàng, chỉ thấy ngón tay tuy đã nhúng vào một nửa, nhưng hậu quả mà chảo dầu sôi gây ra cũng không nhỏ, bàn tay phải này tuy có thể may mắn cứu được nhưng sợ sẽ không còn được như trước nữa.

- Lâm Tam, người sử dụng yêu pháp hại ca ca ta, ta sẽ không tha cho người. Đào Uyển Doanh nhìn Lâm Văn Vinh, trong mắt bắn ra ngọn lửa phẫn nộ nói.

Người trong đại sảnh đều thấy kì quái, Lâm Tam này không thể nào có yêu pháp được, nhưng mới vừa rồi Đại tiểu thư thì dễ dàng vô cùng, như thế nào mà đến phiên Đào Đông Thành thì bộ dạng lại thay đổi khác như vậy chứ?

- Yêu pháp ư?

Lâm Văn Vinh cười lạnh nói:

- Đào tiểu thư, việc tỉ thí ngày hôm nay, các vị huynh đệ tỉ muội ở đây đều là tận mắt nhìn thấy, lại có Từ đại nhân đây công chứng, mọi người làm thế nào nói ta sử dụng yêu pháp? Nói lại từ đầu, việc tỉ thí là do Đào công tử đột nhiên đề xuất, hắn dĩ nhiên đã có chuẩn bị, bên ta bất ngờ ứng chiến, nói thẳng ra thì với Tiêu gia thật là bất công. Hắn khi dễ Tiêu gia chỉ toàn đàn bà, lại lợi dụng quyền lực và địa vị của hắn tại Kim Lăng thương hội mà ép một nữ nhân yếu đuối cùng hắn tỉ thí, thị phi trong đó mọi người đều hiểu được. Nếu Đào công tử mà thắng, người có nói hắn sử dụng yêu pháp không? Có thay Tiêu gia mình oan không?

Đào Uyển Doanh phẫn nộ nhìn Lâm Tam. Tuy rằng nàng rất hận hắn, nhưng không thể không thừa nhận những lời Lâm Tam nói đích thực rất có lý.

- Người trong thiên hạ đều có tư tâm, điều này có thể giải thích, nhưng như người chẳng phân biệt hắc bạch thị phi, ăn nói lung tung. Người chỉ có thể thắng, không thể thua sao? Người Đào gia người là thiên hạ vô địch sao? Buồn cười thật!

Lâm Văn Vinh khinh thường liếc nhìn Đào Uyển Doanh.

Đào Uyển Doanh cả giận nói:

- Lấy dầu sôi rửa tay, rút cuộc sao lại thế này? Vì sao Ngọc Nhược tỉ tỉ thì bình an vô sự, mà ca ca ta lại thụ trọng thương?

- Thiên hạ vạn vật đều có nguyên lý riêng của nó, điều này là khoa học tự nhiên.”

Lâm Văn Vinh nói tiếp:

- Huống hồ lúc trước ta đã cho Đào công tử cơ hội, nhường hẳn ra tay trước Đại tiểu thư, cũng chính hẳn sợ đầu sợ đuôi, bỏ qua cơ hội. Lại nói về Đại tiểu thư, Tiêu gia đã bị Đào gia đưa vào tuyệt lộ, nàng chẳng màng đến bàn tay, sẵn sàng tỉ thí. Tinh thần và ý chí như vậy, ca ca ngươi có thể so được sao? Vả lại, lần tỉ thí này là ca ca ngươi chủ động đề xuất, hẳn bị nhu vậy là tự mình chuốc lấy, sao lại có thể trách oán người khác?

Nghe những câu này, người trong phòng thấy đều gật đầu. Sự tình hôm nay, hai thương hội Gianh Chiết liên thủ uy bức Tiêu gia, mọi người đều nhìn thấy, tỉ thí này cũng là Đào Đông Thành đề xuất, đúng là không thể trách người khác được.

Từ Vị nhìn Đào Đông Thành nói:

- Đào công tử, tỉ thí lần này là do ngươi đề xuất, lão phu là người công chánh, vậy chấp nhận chịu thua, ngươi có gì để nói không?

Đã định là đấu ba thắng hai, nay Tiêu gia thắng luôn cả hai trường, trường tỉ thí thứ ba dĩ nhiên không cần phải đấu.

Đào Đông Thành ánh mắt ảm đạm, lần này thật sự là thảm bại, trước mắt mọi người để thua liền hai trận, có thể nói là bất gà không được mà còn mất gạo, Đào gia coi như đã thua tài nghệ của người. Tên Lâm Tam này đúng thật là quái thai, hai trận này mình thua mà vẫn còn hồ đồ, không biết hẳn làm sao nhận biết được toàn thạch nửa chứ? Rồi còn rửa tay bằng dầu sôi, tại sao hai người lại có hai kết quả khác nhau? Huyền bí trong đó, Lâm Văn Vinh không nói thì thiên hạ này cũng không ai biết được.

- Học sanh nguyện chịu thua, xin từ chức hội trưởng Kim Lăng thương hội, mong huynh đệ tỉ muội tìm người tài khác.

Đào Đông Thành bất đắc dĩ phải nói như vậy:

- Ngoài ra các cơ sở buôn bán quần áo của Đào gia sẽ chuyển giao miễn phí cho Tiêu gia, đệ tử xin lập giấy đồng ý bàn giao.

Từ Vị lão hồ ly này biết Đào Đông Thành không còn giở trò được nữa bèn dục Đào Uyển Doanh viết giấy bàn giao, Đào Đông Thành thì dùng ngón tay trái ấn dấu mực thay cho chữ ký, bắt đầu từ giờ cơ sở buôn bán quần áo vãi vốc của Đào gia đã thành tài sản của Tiêu gia.

Đại tiểu thư hoảng hốt nhìn sự tình trước mắt, hết thấy những điều này giống như đang nằm mơ vậy. Nàng liếc nhìn Lâm Tam trước mắt, thở dài:

- Việc hôm nay quả thật quý dị, ta nhất thời cũng không hiểu được.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Nhân sinh là thế, dị biến thường chỉ xuất hiện trong khoảnh khắc, đợi cô hiểu được, thì tất cả đã trở thành sự thật rồi.

Đại tiểu thư gật gật đầu, thu lại vẻ cảm khái, bắt đầu lo lắng làm sao để tiếp thu tài sản Đào gia trang.

Từ Vị nhìn mọi người nói:

- Hôm nay Kim Lăng thương hội Đào hội trưởng từ chức, theo ý lão phu, không bằng nhân dịp tốt hai thương hội tụ tập đông đủ, bầu ra hội trưởng mới, để Kim Lăng thương hội có thể tiếp tục hoạt động bình thường, ý các vị thế nào?

Điều này là dĩ nhiên, Lưu Nguyệt Nga cũng đứng lên nói:

- Ta đề nghị Tiêu đại tiểu thư tiếp nhận chức hội trưởng Kim Lăng thương hội.

Hôm nay biểu hiện của Tiêu gia trước mặt mọi người không cần biết là học thức, khí độ hay ý chí đều hơn hẳn Đào gia. Huống hồ Tiêu gia là gia tộc đã kinh doanh từ lâu, kinh nghiệm phong phú, rất nhiều thành viên trong thương hội đều từng do Tiêu gia lãnh đạo. Quan trọng nhất là thái độ của vị Từ đại nhân, tựa hồ cũng đứng về phía Tiêu gia, về sau rõ ràng họ không cần phải lo gì nữa.

Đề nghị của Lưu Nguyệt Nga nhất thời được mọi người hưởng ứng. Tiêu Ngọc Nhược không hề cố ý mà đã trở thành tân hội trưởng thương hội thành Kim Lăng. Vị trí nàng thật ra cũng không có gì lạ, lúc nàng còn trẻ thì Tiêu phu nhân đã từng đứng đầu thương hội, hôm nay là kế thừa mẫu chức. Nhắc đến thì quả có thể coi như là một đoạn giai thoại vậy.

Có Đào Uyển Doanh đứng đằng sau giúp đỡ, Đào Đông Thành liếc nhìn lão béo họ Vu sắc mặt tái nhợt nói:

- Vu hội trưởng, Hàng Châu thương hội của các người bây giờ tính thế nào đây ?

Lão Vu béo mập một canh giờ qua cùng Đào Đông Thành liên hợp đả kích Tiêu gia, cuối cùng thì Tiêu gia lại trở thành Kim Lăng thương hội chủ. Chỉ hận chính mình không phân cao thấp, càng không thể nào nhắc đến việc áp đảo, liền lập tức chúc mừng:

- Chúc mừng Tiêu đại tiểu thư chấp chưởng Kim Lăng thương hội. Ta Chiết Giang thương hội rất ủng hộ, sẽ cùng Tiêu đại tiểu thư duy trì sự buôn bán cường thịnh của cả hai địa phương.

- Như thế thì tốt.

Từ Vị quét ánh mắt quanh đại sảnh, chậm rãi nói tiếp: - Ta đến Hàng Châu cũng mấy ngày rồi, có nghe lời đồn về Bạch Liên Pháp hội. Yêu nhân bang kia dùng tiểu xảo tạo dựng hình phạt tượng coi thường dân chúng, thu nhận tín đồ, còn lại là làm loạn dân tình, rúng động đến căn cơ của Đại Hoa.

Mọi người tại đại sảnh vẻ mặt mê hoặc. Rõ ràng đây là thương hội, Từ đại nhân thế nào đột nhiên lại nói đến cái gì yêu phái hội.

Từ Vị hừ một tiếng nói:

- Hôm qua ta đích thân đến Bạch Liên Pháp hội tràng, pháp thuật đích thực là lừa gạt người. Trải qua ngày đêm thẩm tra, đều là Bạch Liên Giáo yêu nghiệt gây nên nhằm dụ hoặc dân chúng gia nhập Bạch Liên giáo. Thật đáng giận.”

Nói đến Bạch Liên Giáo đại sảnh nhất thời cảm như hén. Tất cả mọi người biết Bạch Liên Giáo đốt nhà giết người không việc ác gì không làm. Đặc biệt người trong thương hội đều biết Tiêu gia từng bị thủ đoạn của Bạch Liên giáo, đối với Bạch Liên Giáo tuyệt không có hảo cảm.

- Lão hủ kỳ này đến Giang Nam, Hoàng thượng trao quyền lão hủ tùy nghi hành sự. Hôm qua phá Bạch Liên pháp hội, sáng sớm hôm nay bêu đầu Bạch liên giáo đồ thị chúng. Cho nên hôm nay lão hủ đến chậm chính là bước qua máu tươi của yêu nhân mà đến.

Từ Vị trên người xuất ra trận sát khí, ánh mắt như điện đảo qua chúng nhân. Nhiều người hoảng sợ cúi đầu không dám nhìn lão.

Từ Vị lơ đãng hỏi:

- Theo lời của bọn phỉ đồ, Hàng Châu thương hội cũng có nhiều tín đồ của bọn chúng, cũng đã trợ giúp bọn chúng không ít ngân lượng. Vu hội trưởng người cũng có biết việc này chứ?

Vu bàn tử sợ đến mức sắc mặt tái nhợt, vội vàng quỳ dưới đất lớn tiếng nói:

- Đại nhân, tiểu nhân thật không biết.

Từ Vị hừ lạnh một tiếng:

- Phỉ đồ kia đã có qua lại trợ giúp người trong thương hội, lão phu đã cho người tạo nên danh sách, đã có trong lòng bàn tay. Vài ngày nữa nhất định sẽ điều tra và quyết không nương tay.

Trong đại sảnh Chiết Giang khách thương môn, mọi người đều cảm thấy bất an, thủ đoạn của Từ đại nhân bọn họ cũng có nghe nói qua, nửa phần mưu lược của hoàng đế là từ ông ta mà ra, có thu thập vài thương nhân cũng là cực kỳ đơn giản.

Thấy Từ Vị đề cập đến chuyện Bạch Liên Giáo, Lâm Văn Vinh cũng hiểu được. Lão nhân này tất đã hoàn toàn chuẩn bị mà đến a! Ông ta đương nhiên sớm biết Đào gia kia cùng Bạch Liên Giáo có qua lại với nhau, hôm nay ám trợ Tiêu gia mà lật đổ Đào Đông Thành kia, chiêu thức ấy quả thực là tuyệt mỹ a. Ta có thể nói lão nhân này thực biết thưởng thức được thực tài của ta, lão tử ta thấy Từ Văn Trường so với Lạc Mẫn lão hồ ly còn giáo hoạt hơn nhiều.

Từ Vị nhìn thấy thần sắc của mọi người như vậy, mỉm cười hòa hoãn nói:

- Bất quá - con người không phải thánh nhân, ai mà không từng phạm sai lầm? Cũng là đồng liêu với nhau, chỉ là nhất thời hồ đồ phạm nên tội, ta cho mọi người một cơ hội, bất kể người là ai, ta cũng mặc kệ nếu người không cùng Bạch Liên giáo có quan hệ sâu đậm, chỉ cần người đứng lúc qui định, tại nơi qui định, giải thích rõ ràng chuyện trợ giúp Bạch Liên giáo bao nhiêu ngân lượng, giao nộp số ngân lượng ấy vào quốc khố để chuộc tội, lão phu cam đoan không truy cứu, đồng thời giữ bí mật của các vị để chư vị có thể an tâm kinh doanh buôn bán.

Lâm Văn Vinh toát mồ hôi, lão nhân này thực sự là một cao thủ a, vừa đánh vừa xoa, dùng uy hiếp lẫn lợi lộc mà dụ, loại buôn bán thông thường cũng đều chỉ là trò thông minh vật vãnh, sao có thể so sánh được với loại quan trường cao thủ như Từ Vị này, đương nhiên bị ông ta xử gọn. Nói là Từ Vị nắm giữ danh sách tên trong tay, Lâm Văn Vinh tuyệt đối không tin, ngày hôm qua vợ được đám lính vô dụng hèn yếu, làm sao có thể truy ra thông tin quan trọng như vậy, lão nhân này đích thật là dùng tâm lý chiến.

- Trong vòng ba ngày, ta xin đợi các vị tại Hàng Châu phủ nha môn.

Từ Vị chậm rãi:

- Nhưng nếu có người cố tình muốn thử vận may của mình ...”

Trong mắt ông ta chợt hiện lên một tia tàn khốc:

- Để đao phủ mà tới nhà, đừng trách lão phu vô tình.

Hai thương hội một hồi náo loạn, một hồi tỷ thí, một hồi đe dọa đã xong. Phải nói về náo nhiệt, cuộc họp thường niên mọi năm quả thực không bằng một phần mười năm nay. Nói về hoảng sợ thì mọi năm không bằng một phần trăm năm nay, đặc biệt là với những thương nhân trong tâm có quỷ.

Mọi người cũng lần lượt nói nhau nhanh chóng ra về, chỉ còn lại Lâm Tam, Đại tiểu thư cùng Từ Vị ba người. Từ Vị cười nói:

- Lâm tiểu ca, người nhất định không đi đâu hết, mau mau nói cho ta phương pháp rửa tay trong chảo dầu, lão phu rất tò mò.

Vừa rồi nhất phẩm đại quyền triều đình nắm quyền sinh sát, giờ đây lại là lão nhân tò mò. Từ Vị quả là một kỳ nhân. Đại tiểu thư cũng tràn đầy hiếu kỳ giục:

- Lâm Tam, người mau nói cho ta nghe đi.

Lâm Văn Vinh cười trả lời:

- Phương pháp này nói đến cũng là không đáng một đồng xu, nhưng hai người cần phải giữ bí mật cho ta, từ nay về sau không chừng có ngày sẽ sử dụng lại.

Từ Vị cười nói:

- Việc thò tay vào chảo dầu này cùng với thạch tượng trời lên cũng giống nhau, bên trong đều có kỹ thuật, chỉ là kỹ thuật thế nào thì lão hủ không nghĩ ra được.

Lâm Văn Vinh gật đầu nói:

- Thực ra đây chỉ là ứng dụng thực tế đơn giản, bí quyết là ta cho vào dầu một chút dấm.

- Dấm ư?

Đại tiểu thư cả kinh thốt lên:

- Khó trách ta nghĩ thấy có vị chua, ta tưởng là ở dưới tửu lâu bốc lên, hóa ra là trò quỷ quái của người.

Từ Vị vội nói:

- Sử dụng dấm thế nào? Lâm tiểu ca, người mau giảng tiếp đi.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Trong lúc ta đi xuống tìm dầu, trước hết ta đổ một chút dấm vào dầu, vì dấm nặng hơn dầu nên nó chìm xuống dưới, còn dầu thì ở phía trên. Vì vậy mọi người, kể cả Từ đại nhân đều chỉ nhìn thấy dầu, không ai thấy có dấm cả.

Từ Vị cười nói:

- Không nghĩ đến nó lại có phương pháp như vậy, ta cũng thật khâm phục người. Tiếp theo thì sao?

- Dấm nhanh chóng bị đun đến bốc hơi, khi nó xuyên qua lớp dầu lên trên bề mặt thì sẽ hình thành hiện tượng trông như dầu sôi, bên trên thì có khói xanh bốc lên, trông rất khiếp người. Mà thật ra đó chỉ là dấm nóng dần lên, nhiệt độ trong chảo lúc đó chỉ bằng nhiệt độ sôi của dấm, thế nhưng thấy đám bọt khí bay lên, mọi người lại tưởng là dầu sôi, thực ra dầu còn chưa nóng nữa. Vì vậy, lúc đại tiểu thư đưa tay vào lấy đồng tiền thì mọi người đều bị con mắt đánh lừa mà tin rằng nằng sẽ bị thương, sự thật thì lúc dấm sôi, lớp dầu phía trên chỉ hơi ầm mà thôi.”

- Hóa ra là như vậy.

Từ Vị nói:

- Bất quá lớp đá vôi người vất vào kia có tác dụng như thế nào vậy?

Lão Từ này quan sát kỹ thật, ngay cả đá vôi cũng không bỏ qua, Lâm Văn Vinh đương nhiên không thể giải thích với bọn họ phản ứng đá vôi gặp dấm sinh ra khí cacbonic được, chỉ có thể nói sơ lược:

- Đá vôi rơi xuống đáy, gặp phải dấm liền tạo ra phản ứng sinh ra bọt khí, như vậy mọi người nhìn vào càng thêm kinh hãi.

Đại tiểu thư hỏi:

- Tại sao ta nhất tiền vô sự còn Đào công tử lại gặp trọng thương vậy?

Đây cũng là nghi hoặc trong lòng của nằng ta.

Lâm Văn Vinh nói:

- Cái này phụ thuộc vào việc nắm chắc thời cơ, lượng dấm cho vào dầu không thể quá ít, vì nếu vậy chỉ cần một chút thời gian là dấm sẽ bay hơi hết. Khi dầu trong chảo đang đảo lộn, khói xanh bốc lên hết thì lúc đấy nhiệt độ không quá nóng, có thể cho tay vào được, vì thế đại tiểu thư có thể dễ dàng lấy tiền ra. Đương nhiên, dấm cũng không thể quá nhiều, nếu quá nhiều thì nó không dễ dàng bốc hơi như vậy, nhiệt độ sau khi dấm bốc hơi sẽ rất cao, cho tay vào cũng có thể bị thương nặng, vấn đề là thế.

- Lâm Tam, người biết rõ như vậy chắc chắn là trước đây đã dùng phương pháp này lừa rất nhiều người, nếu không làm sao người có thể biết rõ ràng như thế chứ!

Đại tiểu thư bĩu môi nói.

Lâm Văn Vinh cười đáp lời:

- Ta không định lừa người nhưng phương pháp thì đây mình, thực ra đây cũng chỉ là biện pháp đơn giản nhất thôi. Khi lượng dấm đã gần bốc hơi hết là thời điểm thích hợp, vì thế ta cố gắng đứng thật gần chảo dầu, liên tục nhìn xem ở dưới có bọt khí thoát ra hay không, nếu không có khí thoát ra chứng tỏ dấm đã hoàn toàn bốc hơi, lúc này dầu sẽ nóng lên rất nhanh, sau đó dầu sẽ thật sự sôi.

Đại tiểu thư vỗ tay nói:

- Ta biết rồi, lúc ta đưa tay vào lấy tiền là lúc lượng bọt khí nhiều nhất, chúng tỏ dấm bắt đầu bốc hơi nhiều, nhiệt độ không quá cao, ta có thể nhanh chóng lấy tiền ra. Mà lúc Đào công tử cho tay vào, bọt khí không còn, chúng tỏ dấm đã bốc hơi hết, dầu cũng thực sự nóng nên hấn mới bị thương như vậy.

Lâm Tam gơ ngón cái lên nói:

- Đại tiểu thư thật thông minh.

- Đáng ghét.

Đại tiểu thư đỏ mặt, nhẹ giọng nói.

- Lâm tiểu ca, người nhường Đào Đông Thành lấy trước là sử dụng phương pháp dục cầm cổ tủng, người chắc chắn hấn không dám thò tay vào chảo dầu.

Từ Vị thở dài:

- Tiểu ca, người tuổi còn nhỏ mà đối với nhân tình cũng nắm quá rõ.

- Không dám, không dám!

Lâm Văn Vinh mặt không đổi sắc nói:

- Ta làm sao mà âm hiểm như đại nhân nói được? Hấn dám cho tay vào thì sao, không cho tay vào thì sao, ngay sau đó ta giục đại tiểu thư thừa lúc bọt khí còn chưa hết cho tay vào lấy, cùng lắm thì hòa thôi.

Đại tiểu thư cười nhẹ:

- Người, đáng ra người phải đi theo Bạch Liên Giáo, trở thành Xích Cước đại tiên, học cái thần côn gì kia.

Nói đến mấy từ thần côn, nàng tự nhiên liếc mắt nhìn Lâm Tam, sắc mặt đỏ bừng, thần sắc vô cùng kích động lòng người.

121. Chương 119 - Thiện Lương Đích Nhân

- Lâm tiểu ca, hôm qua người vạch trần sự mê hoặc của Phật tượng trời lên, rồi lại đến hôm nay làm cho lão hủ hiểu được bí mật của việc rửa tay trong chảo dầu. Ta tự cho mình đọc sách biết chuyện không ít, nhưng nói về kiến thức, trước mặt người, cũng phải cam bái hạ phong.

Lâm Văn Vinh lắc đầu nói:

- Từ đại nhân, lời này nói sai rồi, chính là Đại Hoa ta có ngàn ngàn vạn vạn bách tính, trải qua mấy ngàn năm tích lũy kinh nghiệm, rồi từ từ tìm hiểu ra đạo lý đích thực. Ta chỉ là mượn tạm để dùng, luận nguồn gốc, để cho chúng ta phải bội phục nhất, nên thực sự là vô số tiền nhân thông minh trí tuệ, học vấn của dân gian.

- Hay cho câu học vấn tại dân gian.

Từ Vị nói:

- Lâm tiểu ca, chỉ bằng những lời này của người, đó là phi phạm rồi.

Đại tiểu thư cười nói:

- Từ đại nhân, người chớ khen hấn. Người càng khen, hấn càng đắc ý.

Lâm Văn Vinh ha ha cười nói:

- Cũng vẫn là Đại tiểu thư hiểu ta.

Đại tiểu thư mặt đỏ một chút, thầm nghĩ, cái gì mà hiểu người, thực sự là bị người làm phiền mới đúng.

Hai người Tây Dương kia thần sắc kiệt quệ, vẫn bị nhốt một bên như cũ, trong đó một người Tây Dương kêu là Thập Ốc Ni thấy Lâm Văn Vinh vội vàng kêu lên:

- Mật ti thoát (MR) Lâm. Mật ti thoát lâm.(Mister forest)

Trời ạ, cái lão người Pháp này tiếng Anh thật quá tệ, còn chẳng bằng ta, Lâm Văn Vinh vô cùng xem thường Tháp Ốc Ni, Tháp Ốc Ni qua lại giữa Châu Âu và Châu Á, tuy là người Pháp, nhưng cũng tinh thông chút tiếng Anh, chỉ là lời nói có điểm chút âm vị của Pháp, không phải là thuần âm.

Từ Vị ngạc nhiên nói:

- Lâm tiểu ca, bọn họ đang gọi người sao?

Lâm Văn Vinh gật đầu nói:

- Đúng vậy, chỉ là ngôn ngữ Tây Dương của họ rất đặc trưng, nghe khó hiểu vô cùng.

Đại tiểu thư nói:

- Như vậy, người Tây Dương xem ra không thu hút bằng người Đại Hoa chúng ta, ngay cả nói chuyện, cũng không nói được cho rõ ràng, rất khó hiểu được.

Ta ngã mất thôi, Lâm Văn Vinh bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Đại tiểu thư, đó là nàng chưa thấy Tây Dương mỹ nữ thôi, Tây Dương tiểu nữ phong tình nồng nhiệt, nóng bỏng kích thích, mê người vô cùng, so sánh với nữ tử Đại Hoa ta có loại quyết rũ khác.

Từ Vị tựa hồ đối với ngôn ngữ Tây dương không bài xích lắm, cười nói:

- Nhiều năm trước khi ta còn trẻ, cũng gặp qua một người Tây Dương, chỉ là đối với ngôn ngữ của bọn họ, khó nghe hiểu nhất, người thế nào lại có thể hiểu được?

Vấn đề này thật sự không biết trả lời thế nào cho phải, Lâm Văn Vinh cười ha ha nói:

- Việc này nói lại rất dài, là cụ nội ta, năm đó trên biển cứu được một lão quỷ người Tây Dương, theo hần học học vài câu tiếng Tây Dương, mà ta với người này khiêm tốn học hỏi, cũng theo hần học được vài câu, không nghĩ rằng hôm nay phải dùng tới.

“Ồ” Từ vị lãnh đạm đáp lại một tiếng, chỉ là nhìn thần sắc này của ông ta thì căn bản là không tin lắm.

Đại tiểu thư trầm nghĩ, người này nói dối cũng không tìm lý do cho tốt, bị người ta nhìn thấu.

Lâm Văn Vinh cười nói tiếp:

- Hần hỏi chúng ta khi nào thả cho bọn họ trở về?

Từ Vị suy nghĩ một chút nói:

- Kì thật ở tiền triều, cũng đã có người Tây Dương gặp nạn đến đây, tới đất Đại Hoa ta, tuyên truyền giáo nghĩa của bọn họ, thiên triều thượng quốc ta cùng với người Tây Dương vô cừu vô hận, vì vậy không bao giờ làm khó bọn họ, như vậy đi, để họ nghỉ ngơi mấy ngày, rồi thả họ quay về.

Vô cừu vô hận? Bây giờ có thể nói lời này, chỉ là mấy trăm năm sau, lại có thể có chiến tranh nha phiến và liên quân tám nước không? Lâm Văn Vinh lắc lắc đầu, đây là một thế giới hoàn toàn bất đồng, tương lai sẽ phát sinh cái gì, không ai biết được.

Hần bùi ngùi thở dài, nói:

- Từ Vị đại nhân, có một vấn đề, tại hạ vẫn chưa hiểu rõ, muốn thỉnh giáo đại nhân một chút.

Từ Vị vội vàng hỏi:

- Lâm tiểu ca, đừng nói hai chữ thỉnh giáo, khiến làm hủ không nuốt trôi được, người có chuyện gì cứ việc nói thẳng.

Từ Vị là thiên hạ đệ nhất tài học, nhưng ở đây trước mặt Lâm Tam này, ông ta cũng không dám xưng là đệ nhất.

Lâm Văn Vinh nói:

- Vừa rồi đại nhân mới nói, ở tiền triều có người Tây Dương gặp nạn tới Đại Hoa ta, vậy đại nhân có thống kê qua, cho tới bây giờ, đã có bao nhiêu người Tây Dương tới Đại Hoa ta hay không?

Từ Vị trầm ngâm trong chốc lát nói:

- Cái này chưa từng có thống kê lại, dân gian thỉnh thoảng cũng có truyền văn, nhưng theo lão hủ biết, cũng không dưới trăm người.

Lâm Văn Vinh thong thả bước vài bước, nói:

- Người Tây Dương, không dưới trăm người, lại còn đến cùng một đợt, điều này phải nói thế nào đây, đại nhân?

Từ Vị lắc đầu nói:

- Lão hủ không biết.

Lâm Văn Vinh than thở nói:

- Điều này có thể giải thích một điểm, rằng người Tây Dương đang không ngừng thám hiểm thế giới này, bọn họ đi khắp nơi trên biển, không ngừng tìm kiếm, cho nên mới có thể không ngừng gặp nạn.

Từ Vị tựa như hiểu như không, Lâm Văn Vinh lại nói:

- Lại xin hỏi Từ đại nhân, Đại Hoa ta có dũng sĩ tới Tây Dương không?

Từ Vị lắc đầu nói:

- Chưa từng nghe nói quá, xa nhất cũng chỉ phái thuyền tới quần đảo Lưu Cầu (Ryukyu) và Cao Lệ, chưa từng có người tới Tây Dương.

Lâm Văn Vinh nâng cao giọng chậm rãi nói:

- Người Tây Dương không ngừng thám hiểm thế giới, bọn họ cước bộ rất chậm chạp, rất lóng ngóng, nhưng chúng ta không nên cười nhạo họ, trái lại, còn phải kính trọng bọn họ, bởi vì bọn họ dũng cảm tiến lên phía trước, dũng khí khai thác và tinh thần thám hiểm đúng là những điều Đại Hoa chúng ta nên học tập. Người Tây dương đã mấy mươi lần tới Đại Hoa chúng ta, Đại hoa ta đối với Tây Dương lại chẳng biết gì, đại nhân, người không biết sự nguy hiểm trong đó sao? Nói không chừng buổi sáng một ngày nào đó tỉnh lại, hạm đội của người Tây Dương đã tới cửa chúng ta, khi đó biết làm thế nào ...

Từ Vị trầm tư suy nghĩ, Lâm Văn Vinh cũng có chút buồn bực, tưởng những sự tình này những vị đương quan các ngươi phải hiểu chứ, cần một người dân thường như ta nói sao? Đều vì nghe xong mấy câu kia của Từ Vị, cho nên hẳn có cảm giác không nói ra không thoát mãi, tính ra, lão tử ta không phải là muốn cứu vớt thế giới. Cho dù là người sao hỏa đến đây, với ta cũng chẳng quan hệ gì. Ăn ngon, uống ngon, ngủ ngon, vui chơi, là quá đủ cho cuộc đời này rồi.

Tâm tình hần bình thường lại một chút nói:

- Từ đại nhân, giờ người đã đáp ứng thả hai người Tây Dương, ta nghĩ nên cùng bọn họ làm chút giao dịch. Khi mời bọn họ trở về Tây Dương, để họ mang theo tơ lụa, trà cùng sản phẩm nông nghiệp của Đại Hoa ta làm quà, còn có mấy thứ xa xỉ phẩm nước hoa, xà phòng thơm của Tiêu gia ta cũng đưa tặng cho họ.

Mẹ nó, lão tử sẽ mang nước hoa, xà phòng bán tới Pháp, bán tới Anh, bán tới toàn Châu Âu, rồi bán giá cắt cổ, nhất định phải bán với giá cắt cổ, lại còn có nội y quần lót, thiếu nữ nước ngoài mặc lên nhất định bốc lửa, đặc biệt là mấy tiểu nữ tử người Pháp, nổi tiếng thiên hạ a, lần sau nhất định phải để cho Thập Ốc Ni mang theo vài tiểu mỹ nhân người Pháp đến, lão tử còn có vài món đồ thú vị buồn bực thiết kế ở trong lòng, không mang mấy món đó ra chơi đùa, thật sự là không cam tâm, Lâm Văn Vinh trong lòng nổi lên hàng loạt các hi vọng, nguyện vọng to lớn.

Từ vị hỏi:

- Lâm tiểu ca, người muốn cùng bọn chúng trao đổi cái gì?

- Còn phải xem Từ đại nhân muốn cái gì đã.

Lâm Văn Vinh đầy ngụ ý cười nói.

Từ Vị trong mắt thần quang chợt lóe lên, hình như đã nắm bắt được cái gì đó.

Từ Văn Trường à Từ Văn Trường, ta đã nói hết những gì nên nói với ông rồi đó. Lâm Văn Vinh trong lòng thở dài, chỉ mong những điều hắn nói hôm nay đối với ông ta có thể khai sáng phần nào, với lại hắn cũng chỉ có thể làm bao nhiêu đó thôi. Lâm Văn Vinh hẳn lúc này không có thời gian dạy người, hắn còn muốn theo đuổi thiếu nữ xinh đẹp, bận tới mức không có thời gian quản tới chuyện khác.

Từ Vị hướng tới Lâm Văn Vinh cười thần bí nói:

- Lâm tiểu ca, mời người làm thông dịch một hồi, tiện cái gì nói cái ấy, để thể hiện thiện ý Đại Hoa ta, đặc biệt phái thợ thủ công lành nghề tới Hải An, giúp người Tây Dương sửa chữa thiết giáp thuyền của họ, mời bọn họ nhất định phối hợp thật tốt, giảng giải tỉ mỉ nguyên lí cho chúng ta, tốt nhất là có thể vẽ ra bản phác họa, chúng ta xem thấu đáo rồi, nhất định cùng họ sửa chữa, xem không hiểu, bọn họ chỉ có thể vĩnh viễn ở lại Đại Hoa thôi ...

Vô sỉ, quá vô sỉ rồi, bắt quá, ta thích thế!

Lâm Văn Vinh ha ha cười to, đem những lời này ra nói lại :

- Ta, Mật ti thoát Lâm, vị trước mặt này là tài chính đại nhân của Đại Hoa quốc, hai vị nói hết mọi thứ thật rõ ràng, đối lại sự khoan dung của đại nhân đối với lời giải thích về việc tiến vào biên giới nước ta của hai vị. Viên mã não của người giấu dưới giày bị Đào Đông Thành tìm ra, tặng cho ta là lấy hết của người rồi ... Ngoài ra đối với Tháp Ốc Ni người, để biểu đạt thiện ý của thiên triều, chúng ta sẽ nhất định tận lực giúp đỡ các người sửa chữa thiết giáp thuyền, mời các người phối hợp cho tốt, biết gì phải nói, nói phải cho hết, để sớm mai bọn ta phản hồi ...vân vân và vân vân...

Tháp Ốc Ni cảm kích nói:

- Mật ti Thoát Lâm, người thực sự là người thiện lương nhất trên thế giới này, để biểu đạt sự cảm kích đối với người, ta sẽ hướng tới Lộ Định bệ hạ(Louis đại đế) đề nghị. Ngày sau Pháp Lan Tây ta cùng với Đại Hoa buôn bán, đều do người một tay kinh doanh.

” Như thế thật tốt, như thế thật tốt” Mẹ nó, không cẩn thận lại trở thành giai cấp tư sản mất, cái câu ” người thiện lương nhất thế giới” làm cho Lâm Văn Vinh suýt không thể nhịn được cười. Hắn cố gắng kiềm chế cười nói:

- Bắt quá, mật ti thoát Tháp Ốc Ni, tiếng Anh của người phải luyện tập thật nhiều, mới có thể độ với ta, ha ha ha ...

Lâm Văn Vinh kéo Đại tiểu thư qua một bên hỏi:

- Đại tiểu thư, nội y kia hôm nay làm được bao nhiêu kiện rồi?

Tiêu Ngọc Nhược trên mặt đỏ lên nói:

- Người hỏi cái này làm gì?

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Lão quỷ này trên thuyền, còn cất không ít Kim cương, ta với hắn thương lượng ổn thỏa rồi, nội y đổi toàn thạch, món sinh ý này thật thật là đáng giá.

Tiêu Ngọc Nhược che miệng cười e thẹn, nói:

- Người như người, ý tưởng gì cũng có thể xuất ra được, nội y kia cũng làm không ít, nguyên là muốn cung cấp hai vùng Kim Lăng Hàng Châu, nay người muốn dùng thì cứ lấy đi.

Trời ạ, ta dùng mấy món đồ chơi đó làm gì, là tiểu nữ tử xinh đẹp của Pháp Lan Tây muốn dùng đó, Lâm Văn Vinh cười hắc hắc nói:

- Quần áo lụa của chúng ta cũng đều chuẩn bị đủ rồi, lại lấy chút trà lá, không cần loại tốt lắm, hàng thứ phẩm là được rồi, người Tây Dương không có uống qua, rất là trân quý, đem đổi hết với kim cương của hân, sau này nếu không có việc gì chúng ta được ngủ trên giường kim cương rồi.

Đại tiểu thư ừm một tiếng, suýt nữa lại khinh rẻ nói, miệng chó không mọc được ngà voi, ai muốn cùng người ngủ trên giường kim cương chứ.

122. Chương 120: Tây Hồ Yên Vũ

Ngoài trời bỗng đổ cơn mưa phùn. Những giọt mưa đầu đông lạnh lẽo tạt vào mặt mọi người, cảm giác buốt giá thấu tận vào xương. Dưới làn sương mờ, Tây Hồ phẳng phất như một nàng xử nữ e lệ sau chiếc khăn lụa mờ ảo, càng tăng thêm vẻ huyền bí.

Đại tiểu thư nhẹ nhàng mở cái dù giấy che mưa, khẽ vén váy dài, từ từ uyển chuyển bước tới. Lâm Văn Vinh thấy nàng cẩn thận bước đi, sợ cái váy lấm bùn, nhịn không được liền bật cười:

- Đại tiểu thư không muốn đi nhanh chẳng phải vì sợ quần áo lấm bùn, mà chính là sợ trái tim nhiễm lòng trần thôi.

Đại tiểu thư nổi giận quay đầu lại:

- Ta thật không hiểu sao người cứ bồn chồn với ta mãi. Tình nhân của người nhiều vô số, nói lời này với các nàng ấy hợp hơn.

Đại tiểu thư vừa nói, ống tay áo bỗng ẩn hiện một sợi tơ hồng, Lâm Văn Vinh nhìn thoáng qua, giọng hồ hởi:

- Đại tiểu thư, hồng tuyến xuất hiện, nhân duyên sẽ tới, xem ra nàng sắp có chuyện tốt đến đây.

Đại tiểu thư cả kinh cúi đầu nhìn lại, thì ra là sợi chỉ nàng mới may tay áo tối hôm qua, còn dính luôn hai quả tú hoa châm lại bị tên Lâm Tam này thấy được, nàng sắc mặt đỏ bừng, hăm hừ:

- Nói năng linh tinh!

Lâm Văn Vinh chọc giận nàng như vậy đã nhiều lần nên không để ý lắm, bỗng nghe Từ Vị cảm khái:

- Lâm tiểu huynh đệ, ta thấy người tuổi còn trẻ như vậy, mà tầm nhìn xa rộng, không bị gò bó, người thật khoáng hoạt, tiêu diêu tự tại. Lão hủ tuy tuổi đã cao, trong lòng nhịn không được vẫn thêm muốn được như người lắm.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Từ đại nhân, ta chỉ là một tiểu dân nghèo tuy là tiêu diêu tự tại tại khoáng hoạt nhưng thấy ngài cũng phải ham muốn. Phải nói là ta cũng khổ sở đấy chứ, cũng bị người khác bắt làm việc đấy thôi. Nhưng dù sao vẫn phải thăm cảm ơn ông trời, nếu trời cao không có mắt, dù ta có là người thông minh thì sống cũng chẳng thoải mái gì.

Từ Vị là người sáng suốt, nghe qua ý tứ lời Lâm Văn Vinh vừa nói, biết tâm tư hôm nay của mình đều đã bị hân nhìn thấu, nên đành thú nhận:

- Lâm tiểu huynh đệ, hôm nay giúp Tiêu gia đối phó với tên Đào Đông Thành, lão hủ cũng có nỗi khổ tâm, hi vọng người đừng để bụng.

Lâm Văn Vinh lắc đầu:

- Đại nhân, ngài nói gì ta nghe không hiểu. Hôm nay cảnh sắc Tây hồ trong mưa thật là mỹ lệ. Nếu là ta kiếm vài vị tỷ tỷ, cùng ra ngoài vui chơi thì thật là khoáng hoạt.

Đại tiểu thư đi ở phía trước, nghe thấy hết mọi lời, quay đầu lại giận dữ nói:

- Lâm Tam, người thật là đến chết mà cũng không hối cải.

Chết cũng không hối cải? Đây là nói ta sao? Lão tử còn tưởng rằng bổn tính của mình là bất biến, làm gì có chuyện như vậy, bèn quay lại nói :

- Đại tiểu thư, ta chết mà phải hối cải điểm gì?

Đại tiểu thư sắc mặt giận dữ:

- Người tại Kim Lăng, thường xuyên lui tới Diệu Ngọc phường, mặc dù có biểu ca kèm cặp, nói là trao đổi học vấn, nhưng vậy là không thể chấp nhận được. Hôm nay tại Hàng Châu này, người sao lại có những tâm tư dơ bẩn như vậy? Người đã quên Thanh Tuyền tiểu thư, Xảo Xảo muội tử rồi hay sao?

Trời ạ! Lão bà không có quần vậy mà cô nàng này lại quần ta. Ngó đáng điệu Đại tiểu thư kia phần nộ nhìn mình, tựa hồ như người vợ bất được nam nhân của mình trong lầu xanh, trông thật khủng khiếp.

Thấy Đại tiểu thư như vậy, Lâm Văn Vinh nói với Từ Vị :

- Từ tiên sinh, ngài nhận xét thanh lâu thế nào, có điều gì sai trái chăng?

Từ Vị thân là Thiên hạ đệ nhất học sĩ, cũng không khỏi bắt đầu toát mồ hôi lạnh. Người huynh đệ này cái gì đều dám nói a, khó nghe như thanh lâu cũng không ngại. Tất cả mọi người có chút học vấn đều biết thanh lâu là nghĩa gì. Từ Vị khi còn trẻ tuy cũng nổi danh là một phong lưu tài tử, chỉ có điều hiện nay tuổi đã cao nên làm việc gì cũng trong khuôn khổ. Hơn nữa Tiêu đại tiểu thư đang có mặt ở đây, lão cũng không biết trả lời như thế nào, đành nói qua loa:

- E..hèm ... Lâm tiểu huynh đệ, việc thanh lâu này..., lão hủ không quá am hiểu.

Lão già này lại giả vờ thuần khiết, Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Từ tiên sinh sai rồi, ta nói về thanh lâu là ý muốn nói về khái niệm chứ không nói về con người. Thanh lâu có thể tồn tại, tự nhiên là phải có lý do. Ngài ngẫm lại đi, có nữ tử cần tiền, lại có nam nhân lại có nhu cầu về phương diện này, cung cầu đều có cả, không có chuyện làm ăn không lãi đâu. Chẳng cần biết phân biệt hành vi đúng hay sai, một khi giải quyết nhu cầu của hai bên xong, tức thì sẽ có lợi nhuận và thuế nộp triều đình, không có hành vi gì sai trái cả. Đều góp phần tạo phồn vinh, cũng không phải chỉ dành riêng cho ai.

Nói chuyện với hần mới một hai câu, trán Từ Vị đã đổ mồ hôi lạnh ròng ròng. Thật kinh tâm mà, bất quá hần nói những lời này, nghe cũng có đạo lý, tìm không ra lý do phản bác.

Đại tiểu thư nghe hần nói những câu, giận dữ nghiêng răng, chỉ vào hần nói:

- Người ... người! Tên vô sỉ hạ lưu, nói hươu nói vượn, không thể sửa được!

Nàng nói xong, xoay người bỏ chạy, bùn đất bắn lên đầy vấy cũng ko hề để ý.

Từ Vị thở dài:

- Lâm tiểu huynh đệ, nghe người nói chuyện, ta tuy tự phụ tư duy miễn tiện cũng không thể theo kịp ý nghĩ của người.

Lâm Văn Vinh “khiêm tốn”:

- Không dám, tài năng của ta vẫn chưa hoàn toàn được bộc lộ, tư tưởng còn ở đây còn chưa giải phóng, cần phải từng bước luyện tập mới được.

Từ Vị cười ha hả:

- Lâm tiểu huynh đệ, người thật sự là kẻ thú vị nhất thiên hạ này đó, tiếc là ta và người gặp nhau tuy có duyên nhưng hơi trễ. Nếu là cách đây ba mươi năm, ta và người lúc đó tuổi tác ngang nhau thì có lẽ sẽ cùng người kết bái một phen. Chúng ta gặp nhau mấy lần đích thị có duyên phận. Hôm nay hãy để lão hủ làm chủ, chúng ta cùng thưởng lãm Tây hồ trong đêm mưa trên chiếc thuyền nhỏ này một phen, người thấy thế nào?

Lâm Văn Vinh cũng có ý này, hôm nay sự việc diễn ra cực kì thuận lợi, vừa gỡ thủ đoạn lập tức thu được kết quả như ý, có cả vạn lý do để ăn mừng.

Dưới mưa phùn tham quan Tây hồ, đích thị là ước mơ của bao tài tử. Từ Văn Trường cùng hân đàm luận, một thiên hạ đệ nhất, một thiên hạ đệ nhị, thật là một việc sáng khoái a!

Từ Vị vung tay lên đã thấy xa xa một thị vệ chạy tới, nhìn cước bộ của hân, công phu có vẻ không tệ. Đích thị là hộ vệ đang âm thầm bảo vệ Từ Vị. Lâm Văn Vinh cũng không lấy làm kì lạ hiểu ra ngay. Từ Vị phân phó vài câu, tên thị vệ kia vội vàng rời đi. Hai người đi trước được vài bước, đã thấy Đại tiểu thư đứng ở một chỗ dưới tàng cây, đang lặng ngắm về phía xa xa. Từ Vị cười nói:

- Tiêu đại tiểu thư đúng là vẫn còn không yên tâm với Lâm tiểu hữu mà.

Lâm Văn Vinh lắc đầu:

- Sợ là không phải lo lắng cho ta, mà là lo lắng cho nữ tử nào ở thanh lâu bị ta giày vò.

Từ Vị cười ha hả, nghe Lâm Văn Vinh này nói chuyện, đó là một loại hưởng thụ. Đại tiểu thư thấy hân hai người đã đi tới, trên mặt thoáng ửng hồng, hướng tới Từ Vị thì lễ :

- Từ tiên sinh, Lâm Văn Vinh này bình thường chỉ thích nói hươu nói vượn, người không cần thiết phải trách mắng hân đâu.

Ai da! Đại tiểu thư thật không ngờ lại biện hộ cho ta, Lâm Văn Vinh trong lòng hơi hơi cảm động. Từ Vị mỉm cười:

- Tiêu Đại tiểu thư sao nói thế, ta và Lâm tiểu hữu đây tuy là cách nhau ba mươi năm tuổi tác, nhưng hân ăn nói rất hợp ý với ta. Cùng hân nói chuyện nhân sinh đúng là lạc thú lớn, tại sao lại phải trách cứ hân!?

“Nguyên lai không chỉ một mình ta thích nghe hân nói!” Đại tiểu thư thầm nghĩ nhưng lại chẳng nói một lời nào. Từ Vị tiếp lời:

- Ta mới vừa rồi mời Lâm tiểu huynh thăm Tây hồ dưới mưa. Nếu Đại tiểu thư không chê, xin mời đi chung. Chúng ta già trẻ ba người, cùng đàm luận một phen.

Tiêu Ngọc Nhược liền nhẹ nhàng “vâng” một tiếng đáp ứng. Lâm Văn Vinh cười khổ một chút, Đại tiểu thư bình thường không phải rất bề bộn công việc ư? Sao hôm nay lại rảnh rỗi cùng chúng ta du ngoạn Tây hồ thế này? Chà, ta uống rượu cùng kĩ nữ, làm sao có thể mang theo cô ta chứ?

Chỉ trong chốc lát, thị vệ kia dẫn ba người lên thuyền. Thuyền này cực kì rộng rãi, thiết kế tinh xảo, vô cùng xa hoa, bày biện rất đẹp mắt. Từ Vị gật gật đầu, cảm thấy rất là vừa lòng, quay đầu lại nói với hai người:

- Tiêu đại tiểu thư, Lâm Tiểu ca, mau lên đây.

Ba người vừa vào khoang, đã thấy một nữ tử ngồi đấy, trước mặt đặt một cây dao cạo. Tuổi chừng bốn mươi, năm mươi tuổi, thái dương đã điểm bạc, trán lại vài nếp nhăn, nhưng nhìn qua bộ dáng, cũng có thể nhận thấy được phong vận năm xưa xinh đẹp như thế nào.

Người này là ai? Lâm Văn Vinh trong lòng nghi hoặc, đã nghe Từ Vị hoan hỉ tiến lên nói:

- Khanh Liên, thật sự là nàng?

Thấy Từ Vị dáng vẻ hân hoan, có lẽ là bạn xưa của lão chăng? Lâm Văn Vinh thầm nghĩ. Khanh Liên khẽ động đầu nói:

- Dân nữ Tô Khanh Liên, xin ra mắt Từ công tử.

Nàng tự xưng dân nữ, rồi lại xưng hô Từ Vị là công tử, cái tên này rất là không hợp, nhưng Từ Vị cũng chẳng để ý.

- Tô Khanh Liên?

Đại tiểu thư kinh ngạc nói:

- Người là Tây hồ danh ca, Tô Khanh Liên tiểu thư ?

- Chuyện xưa đã qua, hiện tại chỉ là người bình thường, xin tiểu thư đừng nhắc nữa.

Tô Khanh Liên liếc mắt nhìn Từ Vị, lạnh lùng nói, trong mắt tràn đầy giận dữ u oán.

- Đại tiểu thư, Tô Khanh Liên này ai vậy?

Lâm Văn Vinh nhỏ giọng hỏi Tiêu Ngọc Nhượng.

- Người này cả điển cổ này mà không biết?

Đại tiểu thư ngạc nhiên hỏi, trong lòng vừa tức vừa buồn cười, vừa mới thấy hân đối với thanh lâu rất hứng thú, vậy mà giai thoại này lại không biết. Trong đầu hân thường ngày nghĩ đến cái gì? chắc toàn là chuyện dơ bẩn mà mình ko chịu nổi thôi.

- Tô Khanh Liên này, chính là một danh ca nổi tiếng hai tỉnh Giang - Chiết, được phong là đệ nhất hoa khôi mỹ lệ phong nhã của Tây hồ. Nàng cùng với Từ Văn Trường cùng thương mến, tài tử giai nhân, là một giai thoại đẹp để năm xưa.

“A! Tô Khanh Liên không biết có hát một tiểu khúc của ca kỹ không. Lão Từ đi tìm nghe hát, lại gặp lão ca kỹ này lại đi tìm bạn xưa.” Lâm Văn Vinh trong lòng nhin không được bật cười.

- Sau này Văn Trường tiên sinh lên phương bắc cầu học, thời gian qua đi, đã nhiều năm không thấy trở lại. Tô Khanh Liên tiểu thư khi thấy Văn Trường tiên sinh vừa đi liền niêm phong dao cầm, đóng cửa không tiếp khách. Lập lời thề rằng nếu Văn Trường tiên sinh không trở về, nàng cũng sẽ cả đời không đàn hát, thời gian trôi qua hồng nhan năm nào nay đã già rồi.

Đại tiểu thư nói đến nơi này, tự nhiên thở dài: “đã là nữ nhân, cái quý giá nhất chính là nhan sắc của mình, tuổi già quả thật là một điều đáng sợ, không biết trong lòng lúc đó sẽ cảm thấy thế nào? Như Tô Khanh Liên bây giờ, nếu không vì giữ lời thề năm xưa thì đâu phải biến thành cô nhân đầu bạc.”

- Văn Trường tiên sinh đi được ba mươi năm, lập gia thất tại kinh thành, nương tử của ngài cũng là hiền thê, phái người mời Tô tiểu thư lên phương bắc đoàn tụ với Từ tiên sinh. Tô tiểu thư trả lời bằng một phong thư, nội chỉ có vài chữ: “Thiếp một lòng đợi chàng, hi vọng chàng cũng một lòng đối với thiếp”.

Đại tiểu thư nói đến đây bất giác liếc mắt nhìn Lâm Văn Vinh đầy thâm ý. Nghe được vậy, hân liền hiểu được hết: “Hay a! không ngờ Từ Văn Trường này số phận may mắn, cưới được lão bà tâm địa rất tốt, cho phép hân nạp Tô Khanh Liên này làm thiếp. Ai ngờ Tô Khanh Liên này cá tính cũng cương liệt, dữ dằn như sư tử Hà Đông, chỉ muốn một vợ một chồng, hi vọng Từ Văn Trường trong lòng chỉ có một mình nàng thôi. Không cần phải nói tiếp, kết quả là ra như thế này.”

- Kể từ đó, Tô tiểu thư ba mươi năm chịu khổ, nhan sắc cũng phai tàn, hiện tại tuy cũng đạt được tâm nguyện, nhưng thật sự là người mệnh khổ nhất thiên hạ.

Đại tiểu thư mắt đỏ hoe, liếc mắt nhìn Lâm Văn Vinh thở dài.

“Ôi chào! Đại tiểu thư sẽ không phải là tôn sùng chế độ một vợ một chồng này chứ?” Thấy ánh mắt đe dọa của cô nàng, hân cảm thấy sợ hãi liền thâm nghĩ: “Nàng ghét một phu nhiều thê như thế thì cùng ta không thể có quan hệ, ta không quản tới nàng nữa.”

Bất quá nghe xong chuyện xưa của Tô Khanh Liên, Lâm Văn Vinh mặc dù ủng hộ đại nam tử chủ nghĩa, cũng có chút cảm động, cương liệt đến tận lúc này, tình thâm đến tận bây giờ thật không dễ dàng a. Nữ tử này quả thật đáng phải tôn kính.

- Khanh Liên, từ biệt ba mươi năm, nàng đã khác trước nhưng so với năm đó nàng quả thật vẫn xinh đẹp động lòng người.

Từ Văn Trường mở miệng nói những lời này làm Lâm Văn Vinh chấn động: “lão nhân này đối với phụ nữ thật có thủ đoạn, với lão tử kể cũng giống nhau, xem ra năm đó quả nhiên phong lưu không ít.”

- Từ công tử, ta vẫn không quên lời thề năm xưa. Một ngày không gặp lại, sẽ không mở niêm phong, ba mươi năm nay, ta rốt cục đã có thể tái đàn một hồi cầm, hát một khúc nhạc rồi.

Tô Khanh Liên nói đến đây, mắt đã đầm lệ, mặt mày tái nhợt. Tại Tây hồ mưa phùn vẫn rơi, cảnh vật đầy vẻ thê lương. Từ Văn Trường cũng nước mắt nhỏ như mưa, dựa vào bàn tựa hồ không đứng thẳng nổi. Thấy hai lão tình nhân gặp mặt, không khí ngột ngạt cảm giác thập phần không tốt, Lâm Văn Vinh định kéo Đại

tiểu thư đi ra ngoài, đã thấy Đại tiểu thư quật cường đứng ở tại chỗ, khóc lóc so với Tô Khanh Liên còn dữ dội hơn, y như là Trường Giang bị vỡ đê.

Hay đây! Lâm Văn Vinh liếm mép, nguyên lai tiểu nữ này cũng thích xem tình kịch a! Hắn vội vàng nói nhỏ bên tai nàng:

- Hai người này tình cũ gặp lại, người vẫn đứng ở nơi này cần mũi bọn họ làm cái gì?

Đại tiểu thư ừm một tiếng, đang muốn đi ra, bỗng nghe “ong” một tiếng nhẹ, chẳng biết từ khi nào, Tô Khanh Liên đã ngồi ở kia sau ba mươi năm niêm phong đao cầm lại khe gãy đàn, vừa đàn vừa ngâm nga:

Lục dương phương thảo trường đình lộ

Niên thiếu phao nhân dung dịch khứ

Lâu đầu tàn mộng ngũ canh chung.

Hoa để li sầu tam nguyệt vũ.

Vô tình bất tự đa tình khổ,

Nhất thốn hoàn thành thiên vạn lữ

Thiên nhai địa giác hữu cùng thời

Chích hữu tương tư vô tận xử.*

Dịch thơ:

Bên đình liễu rủ cỏ non tơ

Tuổi xuân qua đi chẳng đợi chờ

Gác cao dở mộng canh năm điểm

Mưa sầu hoa rũ dạ xác xơ

Vô tình sao biết đa tình khổ

Tơ duyên một khắc vạn ngày mơ

Trời cao biển rộng còn đo được

Chỉ có tương tư chẳng bến bờ

(Phuong03 dịch, Melly sửa chút chút^^)

Thanh âm của nàng không còn được như năm xưa, tiếng ca đôi lúc lạc giọng, nhưng tình khúc này tràn đầy chân ý, vì nó mô tả cuộc đời của nàng, bài hát tràn đầy nỗi lòng dù không cần kỹ pháp nào. Ba mươi năm qua đi mỗi mòn chờ đợi, ba mươi năm lạc lõng, đến khi gặp lại được nhau thì hồng nhan nay đã già cỗi, xuân sắc đã không còn như xưa, thật là không biết trải qua bao nhiêu u oán đau khổ. Lời ca tràn đầy cảm xúc, hữu tình hữu cảnh, thật khó mà không lay động lòng người.

Đại tiểu thư khóc hu hu như mưa rơi, Lâm Văn Vinh thấy cũng không cầm được bi thương, khẽ thở dài:

- Từ xưa mỹ nhân cũng như danh tướng, ai cũng đều sợ tuổi già đầu bạc...

- Lâm Tam!

Đại tiểu thư nước mắt lưng tròng nhìn hắn, thút thít hỏi:

- Người, sao không học Từ tiên sinh?

*Đây là bài Ngọc Xuân lâu - Yến Thù

Dịch nghĩa:

Liều xanh, cỏ thơm ở chiếc đình (nhà hóng mát) bên đường
Tuổi trẻ người ném bỏ đã dễ dàng đi mất
Trên lầu cao, tiếng chuông canh năm làm tỉnh giấc mộng
Dưới hoa, cơn mưa tháng 3 gợi nỗi buồn chia ly
Vô tình không giống (/sao biết) nỗi khổ đa tình
một tác trở thành muôn vạn mối tơ.
Chân trời góc bể có cũng có điểm cuối cùng
Chỉ có tương tư là mãi vô tận

123. Chương 121: Hồng Tuyền

“Trời, chuyện này có liên quan gì tới ta chứ? Ta là Đại Hoa đệ nhất mỹ nam tử, sao lại lấy một lão bà được. Ta so với lão Từ này còn thông minh hơn. Từ Văn Trường việc lớn khôn ngoan mà chuyện nhỏ lại hồ đồ. Nếu như ta là hắc, Tô Khanh Liên này mà cứ quyết liệt như thế, ta liền trói mù lại ngay, rồi cùng bà ta bái đường thành thân, động phòng hoa chúc sinh hạ liền năm, sáu, bảy, tám đứa con, để xem bà ấy có còn không coi ta là tướng công hay không!”

- Học hắc để làm gì, nếu nói về chuyện này...

Lâm Văn Vinh ngập ngừng rồi nói tiếp:

- Lão phải học ta mới đúng.

- Học ngươi cái gì?

Đại tiểu thư gạt nước mắt hỏi.

Lâm Văn Vinh cảm khái phán:

- Học ta, phải kiên cường, bá đạo, bá ái, dũng cảm tiến lên. Đối với nữ tử, đi thẳng không xong thì đi ngang, đi ngang mà không xong thì lăn tới, thủ đoạn phải có ngàn vạn cách, tuyệt không được buông tay giữa chừng. Từ lão nhân này thật ngốc như trâu, chuyện này thôi mà chẳng biết cách xử lý.

Cảnh tượng vốn thập phần bi ai, bị Lâm Tam này hồ đồ loạn ngữ nói một hồi phá hoại hết cả không khí, Đại tiểu thư liền tức giận:

- Người này thật không biết cư xử ra sao cả, mọi người đang vui vẻ thì lại làm cho người ta khóc, khi người ta khóc rồi thì lại làm cho người ta bật cười, thật là đáng ghét.

Hai người còn chưa nói xong, bỗng nghe thấy một tiếng đứt đoạn, chính là tiếng cầm huyền bị đứt dây. Quay lại nhìn kỹ, chợt thấy Tô Khanh Liên kia mặt mày trắng nhợt như tuyết, đang ra sức kéo đứt dây cầm huyền, nàng nhìn Từ Vị, chậm rãi nói:

- Từ công tử, dao cầm này chính là quà tặng của người năm xưa, hôm nay xin trả lại cho ngươi, cũng chấm dứt luôn ba mươi năm tình cảm.

Từ Vị môi mấp máy, nói không ra lời, Tô Khanh Liên cười thê lương, chậm chậm tiến đến bờ thuyền, chuẩn bị nhảy xuống hồ. Lâm Văn Vinh nhanh mắt nhanh chân, vài bước tiến lên cản lại, giữ chặt ống tay áo Tô Khanh Liên nói :

- Tô tỷ tỷ, bên này nước nông lắm, qua bên kia mới được.

- Ngươi, ngươi có ý gì ?

Tô Khanh Liên cả kinh nói.

Lâm Văn Vinh mỉm cười:

- Hoàn thành tâm nguyện cho người đây.

Còn đang nói, Từ Vị đã bắt kịp, tiến lại giữ chặt tay Tô Khanh Liên, kích động nói:

- Khanh Liên, nàng ngàn vạn lần chớ xúc động, năm xưa ta phụ nàng, ta sẽ bồi tội, xin nàng hãy cho ta một cơ hội.

Tô Khanh Liên khóc nức nở:

- Người bây giờ mới nói những lời này với ta làm gì, buông ta ra... buông ra... hãy để ta chết!

Từ Vị cắn thận giữ chặt Tô Khanh Liên, hai người cứ dây dưa, dằng dằng.

Lâm Văn Vinh cảm thấy buồn bực, hai người này, rõ ràng tình chàng ý thiếp, lại còn giả vờ một mực đòi sống chết, đã là lão nhân năm sáu mươi tuổi rồi mà vẫn còn làm bộ làm tịch.

Đại tiểu thư nhẹ nhàng đi đến bên người hấn, nhú mày hỏi:

- Làm thế nào cho tốt đây?

Lâm Văn Vinh cười:

- Chẳng phải người giấu hồng tuyến trong tay áo sao?

Đại tiểu thư mặt có đôi chút đỏ hồng lên:

- Ai giấu hồng tuyến chứ, người muốn dùng làm gì?

Lâm Văn Vinh quay đầu nhìn Tô Khanh Liên và Từ Vị khẽ cười:

- Thấy hai người này ồn ào náo nhiệt, nói không được, tiện thể chúng ta làm ông mai bà mai thôi.

Đại tiểu thư tức thì hiểu được ý tứ của hấn, che cái miệng nhỏ nhắn cười nói:

- Biết người có nhiều quỳ kế lắm mà.

Tốt lắm, tốt lắm, chớ có kéo dầy nữa. Lâm Văn Vinh đi đến bên người Từ Vị, khẽ kéo tay áo khẽ gài quả tú hoa châm dính hồng tuyến rồi giấu dưới trường bào của lão, sau đó cất cao giọng nói:

- Xin hãy nghe ta nói một lời.

Đại tiểu thư cũng âm thầm đến cạnh Tô Khanh Liên, khẽ cài hồng tuyến vào áo bà.

- Công tử là người phương nào?

Tô Khanh Liên vừa khóc vừa hỏi Lâm Văn Vinh.

- Ta là người phương nào ư?

Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Bỉ nhân Lâm Tam, Từ Văn Trường được xưng thiên hạ đệ nhất tài học, ta cũng xưng thiên hạ đệ nhị. Tô tiểu thư hỏi hay lắm. ngày sau toại tâm nguyện cần phải nhớ báo đáp ta nhé.

- Ta sắp chết, người còn nói toại tâm nguyện gì?

Tô Khanh Liên khóc lóc nói.

Lâm Văn Vinh mỉm cười:

- Mạng người đâu phải cỏ rác, vẫn còn nhiều hoa thơm quả ngọt phía trước, sao có thể dễ dàng nói sống nói chết? Tô tỷ tỷ, ba mươi năm qua đều đã là quá khứ, người bây giờ sao không để ý tới hiện tại trước?

Tô Khanh Liên cảm khái thở dài, Lâm Văn Vinh làm cho bà có đôi chút do dự:

- Từ tiên sinh, Tô tỷ tỷ, ta lại hỏi vài chuyện, xin hai vị nhất định phải trả lời đàng hoàng, chớ có giấu diếm đấy. Bây giờ thời khắc quan trọng, hãy nói thực lòng nhé.

Từ Vị tự nhiên biết Lâm Tam này là muốn giúp đỡ mình, vội vàng gật đầu, Tô Khanh Liên cũng không nói năng gì.

Lâm Văn Vinh ung dung hỏi:

- Văn Trường tiên sinh, ngài mấy năm nay có phải là đã quên Tô tiểu thư?

Đã đến nước này, Từ Văn Trường cũng chẳng giữ thể diện gì nữa, vội đáp:

- Sao lại nói như thế! Dẫu đã ba mươi mùa xuân hạ trôi qua, ta vẫn mãi một lòng luôn mong nhớ Khanh Liên, cũng đã không biết bao lần gửi thư thăm hỏi nàng.

“Nguyên lai Từ Văn Trường này cũng viết thư tình cho Tô Khanh Liên à, khá quá”, Lâm Văn Vinh nói nói tiếp:

- Vậy vì sao người chậm chạp không đến gặp Tô tiểu thư?

Từ Vị thở dài:

- Phong thư của Khanh liên ngày xưa, cả thiên hạ đều biết, bởi lỗi lầm của ta mà đã đoạn tuyệt quyết không chung đường. Ta còn mặt mũi nào đến gặp lại nàng ?

Lâm Văn Vinh gật gù đầu, chuyển sang hỏi Tô Khanh Liên:

- Tô tiểu thư, người thật sự không hề nhớ tới Từ tiên sinh ư?

Tô Khanh Liên nghiêm mặt hừ một tiếng, trong mắt cũng hiện lên một thoáng bất mãn, Lâm Văn Vinh mỉm cười:

- Chuyện này xin nhường cho ta trả lời. Tiểu thư niệm phong cầm hơn ba mươi năm, chỉ vì yêu người ta mà sinh ra ưu hận, nhưng nhớ đặng đặng bao năm nên nỗi hận như cào xé tâm can. Nói như vậy có đúng không, Tô tiểu thư?

Tô Khanh Liên sắc mặt thoáng đỏ hồng, liền thở một hơi dài, cuối cùng không phủ nhận.

Lâm Văn Vinh lại nói:

- Từ tiên sinh, ngài đến tìm Tô tiểu thư, lão bà của ngài có biết hay ko?

- Nàng đã không còn sống nữa!

Từ Văn Trường giọng ảm đạm.

- Cô ta mất rồi, người mới đến tìm ta? Người thật là kẻ vô tâm không còn tính người mà.

Tô Khanh Liên liền khóc nức nở.

Lâm Văn Vinh liếc mắt nhìn Từ Vị, lão nhân này, thật không khéo ăn nói gì cả? hần thở dài nói:

- Đừng cãi nhau, đừng cãi nhau! Hai người các vị, trai không vợ, gái không chồng, lại là có tình cảm với nhau, hoài niệm thương nhớ nhau hơn ba mươi năm, tại sao gặp nhau lại nói chuyện chết chóc? Thứ cho ta nói thẳng, các người còn sống được bao lâu nữa, vì sao cứ mãi gò bó, bỏ lỡ mất cơ duyên cuối cùng này?

- Từ tiên sinh, Tô tiểu thư, dẫu các người muốn chia lìa nhau cũng được đâu, hồng tuyến kia đã xuất hiện, làm sao có thể nói bỏ là bỏ được.

Đại tiểu thư cười nói.

Từ Vị và Tô Khanh Liên vội vàng cúi đầu nhìn lại, đã thấy một sợi hồng tuyến thanh mảnh nối kết hai người lại.

Hai lão nhân đồng thời sắc mặt đỏ bừng, biết chuyện này do đôi nam nữ trẻ tuổi này gây nên. Từ Vị dù sao đã làm quan lớn trong nhiều năm, biết ngay phải chột lầy thời cơ, thuận thế giờ tay nắm lấy Tô Khanh Liên nói:

- Khanh Liên, ta thật sự vẫn luôn hằng mong nhớ đến nàng!

Tô Khanh Liên mặt đang tái nhợt nhưng hai má cũng dần dần đỏ ửng, cũng không biết nói gì, chỉ có nước mắt tuôn rơi như mưa.

Từ lão nhân này cũng biết nắm chắc thời cơ, ra tay một lần là chiếm luôn nữ nhân người ta. Lâm Văn Vinh kéo Đại tiểu thư qua một bên tránh đi, cười nói:

- Tiết mục tới không dành cho trẻ em, chúng ta không được nhìn, làm gián đoạn bọn họ.

Đại tiểu thư cùng hần lui ra ngoài, ngồi ở bên mạn thuyền, mỉm cười mắng hần:

- Người vừa mới đứng đắn được chốc lát lại nói năng bậy bạ liền.

Nàng nhìn xa xa liếc mắt thấy Tô Khanh Liên, khẽ nói:

- Tô tiểu thư chung tình đến tận bây giờ, không tiếc mạng để bày tỏ tình cảm, chính là hình mẫu cho nữ tử khắp thiên hạ.

Lâm Văn Vinh lắc đầu:

- Đại tiểu thư, ta nghĩ Tô tiểu thư này cũng có chút tính toán đấy.

Tính toán cái gì? Đại tiểu thư nhú mày hừ nói:

- Người nghĩ người trong thiên hạ ai cũng xảo trá như người ư?

Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Đại tiểu thư, người hãy nghĩ coi, Tô Khanh Liên nhảy sông trước mặt Từ tiên sinh, bà ta có chết được hay không?

Tiêu Ngọc Nhược sững sốt một chút, gần bên Từ đại nhân còn có nhiều thuyền khác, đều là hộ vệ của lão, cho dù Tô tiểu thư kia nhảy sông, hoàn toàn có thể cứu ngay lập tức được. Theo như thế thì Tô Khanh Liên quả thật không chết được.

Thấy Đại tiểu thư mặt mày nhăn nhó, hần tiếp lời:

- Như ta thấy, thủ đoạn của Tô lão bà này là muốn Văn Trường tiên sinh nhìn thấy cảnh bà ta tự tử, muốn làm hần đau lòng, coi như là một sự trừng phạt nho nhỏ. Mưu kế này cực kỳ hữu dụng.

Thủ đoạn đàn bà, một khóc lóc, hai là làm náo lên, ba là dọa treo cổ, Lâm Văn Vinh điểm này đều đã xem qua, không có gì kì lạ.

- Ý người nói như vậy, Tô tiểu thư sớm đã tha thứ cho Từ tiên sinh?

Đại tiểu thư nghĩ hoặc nói.

Lâm Văn Vinh gật gật đầu rồi thở dài:

- Tự nhiên thôi, có lẽ năm đó Tô tiểu thư khi gửi thư đi, đã bắt đầu hối hận, chỉ là bà ta bị các người coi như hình mẫu cho nên không thể nuốt lời. Từ tiên sinh và bà đều không thể chịu mất mặt, bởi vậy mới kéo dài ba mươi năm. Kỳ thật, bọn họ nói chung chỉ cách nhau một tờ giấy, đốt hủy hay làm cái gì khác mà chẳng được.

Suy nghĩ này thật tinh tế, thật đúng là chỉ cách nhau một tờ giấy, Đại tiểu thư trong lòng khẽ than oán, nàng liếc mắt nhìn Lâm Văn Vinh khẽ cười nhẹ:

- Hôm nay se duyên bằng tơ hồng, xem ra người đã làm được một việc thiện, chỉ đó điều thủ pháp hơi sai rồi.

- Sai chỗ nào chứ?

Lâm Văn Vinh không sao giải thích nổi liền hỏi.

- Hồng tuyến đó, người đã cột sai chỗ.

- Vậy chứ cột chỗ nào?

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên.

- Hồng tuyến cột ở gót chân, người vừa mới khoe thiên hạ đệ nhị tài học mà ngay cả điển cổ này còn chưa nghe qua ư?

Đại tiểu thư đắc ý cười, thần sắc giống như tiểu cô nương, cảm thấy hợp dạ, hứng khởi với sự biến đổi vì diệu này, lơ đãng buộc hồng tuyến vào gót chân.

Trời! việc này thật sự là không có nghiên cứu qua, Lâm Văn Vinh cũng làm bộ bất chước, buộc đầu kia của hồng tuyến vào chân mình rồi nói:

- Có phải buộc như vậy không, xem ra ta đã học chưa kĩ. Ta với Đại tiểu thư xem ra cũng có duyên phận, mà làm sao buộc được đây?

Tiêu Ngọc Nhược sửng sốt, ngơ ngác nhìn hồng tuyến nối chân hai người, trên mặt đột nhiên đỏ bừng, nhẹ giọng nói:

- Lâm Tam, người buộc bấy bọ, mau mau tháo ra.

Nàng nói mà trên mặt đầy vẻ thẹn thùng, không dám ngược mặt lên nhìn hấn.

- Người bị làm sao mà lúng túng vậy?

Lâm Văn Vinh cười:

- Việc nhỏ nhặt này thì có gì phải e ngại chứ?

Hấn đang muốn tháo hồng tuyến, bỗng nhiên nghe “xoạt xoạt” vài tiếng, từ phía dưới đột nhiên xuất hiện nhiều bóng đen, ánh đao loang loáng, một tên cao lớn hét vang:

- Giết Từ Vị!

Một kẻ khác đột ngột vung kiếm không ngừng ngại cắt đứt hồng tuyến nối chân của hai người. Sợi tơ hồng kia liền đứt đoạn, vô thanh vô tức rơi xuống.

124. Chương 122: Muốn Đánh Ừ?

Hắc y nhân cắt đứt xong hồng tuyến, cũng không dừng kiếm, thuận tay hướng Đại tiểu thư chém tới. Lâm Văn Vinh vội vàng lắc mình che trước người nàng, một quyền đánh vào cổ tay của hấn, hắc y nhân vội vàng thối lui, nhìn hấn rồi khẽ hừ một tiếng. Đại tiểu thư về mặt ngơ ngẩn, nhìn sợi hồng tuyến không nói một lời, ngay cả chuyện vừa bị tấn công cũng không chút quan tâm. Lâm Văn Vinh vội vàng kéo tay áo nàng:

- Đại tiểu thư, nàng làm sao vậy?

Tiêu Ngọc Nhược lúc này mới hoàn hồn lại, nhưng thần sắc vẫn còn ẩn hiện chút thê lương, liếc mắt nhìn hấn, nhẹ nhàng nói:

- Không có việc gì, Lâm Tam, người...người nên cẩn thận.

Hắc y nhân kia đang đứng đối diện, thấy Đại tiểu thư tỏ vẻ quan tâm tới Lâm Văn Vinh lại khẽ hằm hừ. Hấn nghe thanh âm này có chút quen thuộc, nhìn lại dáng vẻ đối phương chính là một nữ tử, trong lòng lập tức rung mình: “Ô hay, còn không phải là nha đầu Tiên Nhi sao? Lần trước Bạch Liên giáo tấn công Tiêu gia, đã muốn giết Ngọc Sương, lần này thì lại muốn giết Ngọc Nhược. Thế là sao, nha đầu này và Tiêu gia có thâm thù gì không nhỉ?”

Phía bên kia, một tên áo đen khác đang định tập kích Từ Vị thì đụng phải một cao thủ cận vệ, hai người đấu nhau quyết liệt. Chiếc thuyền hộ vệ phía xa cũng vội vàng rẽ nước lao tới. Từ Vị ôm lấy Tô Khanh Liên bảo vệ trong lòng, lạnh lùng nhìn bọn phỉ đồ vây công, trong mắt không một chút sợ hãi mà lại hiện lên vài tia lệ quang.

Qua việc Tiên Nhi xuất hiện, những kẻ đánh lén Từ Vị đích thị là bọn Bạch Liên giáo. Ngày hôm qua khi đánh phá sào huyệt Bạch Liên giáo, chém giết mấy tên phỉ đồ Bạch Liên giáo, rồi hôm nay lại ám trợ Tiêu

gia lật đổ Đào Đông Thành, tự nhiên trở thành cai gai trong mắt Bạch Liên giáo. Lâm Văn Vinh hẳn dùng đầu gối để nghĩ cũng đoán đúng căn nguyên và hệ quả được tám, chín phần mười rồi.

Trông thấy thị vệ bên cạnh Từ Vị xuất hiện càng ngày càng đông, trong đám Bạch Liên giáo đồ bỗng có một người hô to:

- Mau giết Từ Vị, chớ có chần chừ.

Bọn phi đồ liền liều mạng xông lên, nhằm về phía Từ Vị.

Còn Tần Tiên Nhi liếc mắt nhìn Lâm Văn Vinh che chở cho Tiêu Đại tiểu thư, hừ lạnh một tiếng, cầm kiếm hướng về phía Từ Vị định chém giết. Hắn nhìn thấy tình cảnh này, trong lòng toát mồ hôi: “Nha đầu kia, trước kia đi theo Bạch Liên giáo định cướp Tiêu gia, đã quá sức cường đạo, bây giờ lại muốn giết mệnh quan triều đình, có ý muốn tạo phản đây. Nhưng thật sự cũng khá can đảm, trước kia ẩn thân ở Diệu Ngọc phường sao ta không thấy ra nhỉ.”

- Tiên nhi!

Hắn tiến một bước lên phía trước, giơ tay tới nắm tay nàng vội nói:

- Sao nàng lại đến đây?

Vì cái khăn che mặt nên nhìn không ra thần thái của cô nàng, chỉ nghe thấy khẽ “hừ” một tiếng rồi nói:

- Người ngăn ta lại làm gì, các người ra kia tiếp tục chấp nối hồng tuyến đi.

Trong lời nói tràn đầy ghen tuông, ai ai đều có thể nhận ra. Lâm Văn Vinh nghe được thầm buồn cười: “Nha đầu kia thực là có cá tính ghê, ta cùng Đại tiểu thư đang chơi đùa, nàng chả thèm hỏi đúng sai đã dùng dùng muốn giết người, cần phải giúp nàng đổi ngay cái thói xấu này mới được.”

Giả vờ không có nghe thấy lời nàng nói, hắn nhẹ nhàng hỏi:

- Các người không phải quay về Tế Trữ rồi ư, sao còn quay lại Hàng Châu này ?

Tần tiên nhân liếc mắt nhìn hắn, hừ một tiếng dăm dẳng nói:

- Không thèm nói cho người biết.

Lâm Văn Vinh kéo nàng vào lòng, núp mình kín đáo sau một vách che, để cho đồng bọn không thể nhìn thấy nàng, liền khẽ cười nói:

- Có phải là nhớ ta, nên vội chạy đến Hàng Châu?

Phía sau cái khăn che mặt, Tần tiên nhân mặt mày đỏ ửng, chỉ nghe tiếng thì thầm:

- Ai thèm nhớ người chứ, người mặt dày nghĩ vậy thôi.

Bọn Bạch Liên giáo đồ cùng với thị vệ của Từ Vị đấu nhau càng ngày càng kịch liệt, đã có mấy tên chết thảm dưới tay thị vệ, Lâm Văn Vinh lại giữ chặt Tần Tiên Nhi không cho đi ra. Nàng đang định thoát khỏi người hắn, nhưng bị hắn nắm cổ tay, cả người như mất hết khí lực, giận dữ liếc nhìn hắn:

- Người giữ ta như vậy làm gì? Ta mới vừa rồi phá hảo sự của người, giờ người cứ tiếp tục đi.

Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Nàng phá chuyện tốt của ta không phải một hai lần, nhắc đến lại nhớ, ta cũng nên đánh vào mông nàng vài cái mới được.

Tần Tiên Nhi e thẹn:

- Cái người xấu xa này!

Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Vậy là nàng đặc biệt tìm ta à?

- Ai thèm đặc biệt tìm chàng chứ.

Tiên Nhi dối:

- Chúng ta hôm qua mới đến Hàng Châu, căn bản thật sự không biết chàng ở chỗ này.

- Vậy các người vì Từ Vị mà tới?

Lâm Văn Vinh hỏi.

Tần Tiên Nhi liếc mắt nhìn hần:

- Tất nhiên rồi, hần giết rất nhiều sư huynh đệ Bạch Liên giáo, giáo chủ ra lệnh sẽ không buông tha cho hần. Tại Tây hồ này, chúng ta đã mai phục rất nhiều lần.

“Mai phục đã lâu để rồi chỉ cắt đứt sợi tơ hồng này thôi ư?” Hần không nói gì, thầm nghĩ: “Bạch Liên giáo các người gây tai họa cho dân chúng, Từ Vị giết vài người bọn người coi như là lập lại trật tự.” Nhưng hần biết có nói gì cũng không thể thuyết phục nổi Bạch Liên giáo tiểu yêu nữ này, hần chỉ thở dài rồi hỏi lại:

- Tiêu đại tiểu thư có làm gì động chạm tới nàng đâu, sao cứ muốn giết cô ta làm cái gì?

- Ai nói không động chạm tới ta?

Tần Tiên Nhân liếc mắt nhìn Tiêu Ngọc Nhược, hằm hừ nói.

Tiêu Ngọc Nhược tránh ở sau lưng Lâm Tam, nghe giọng nói liền biết tên sát thủ kia là một cô gái đã cảm thấy kỳ quái. Lại nghe được những lời nàng ta cùng Lâm Tam nói chuyện, ngữ khí có vài phần quen thuộc, lại nghe nói nàng thuộc Bạch Liên giáo, trong lòng đại kinh. Lâm Tam như thế nào mà lại quen biết Bạch Liên giáo vậy? Chẳng lẽ Lâm Tam cũng là Bạch Liên giáo đồ à? Có thể ngày xưa hần tìm cách lừa gạt ta nhưng không thành? Khi hồng tuyến đứt đoạn, Đại tiểu thư tâm thần đã hỗn loạn, mất hết cả lý trí, trong lòng tràn đầy chua xót chỉ vào hần nói:

- Lâm Tam, có phải người lén lút ám trợ bọn Bạch Liên giáo phải không?

“Ái chà, cùng Tiên Nhân mới nói mấy câu, thế mà đã quên bồng mất Đại tiểu thư đang đứng bên.” nhìn thấy Đại tiểu thư kia mắt long lanh như chuẩn bị khóc, Hần cười khổ:

- Đại tiểu thư, ta làm sao hoà chung một hội với Bạch Liên giáo được? Nàng động não ngẫm lại một chút có được không?”

Đại tiểu thư hôm nay bị kích động, trong lòng rất khó chịu, nhưng khi nghĩ kỹ lại, những việc Lâm Tam từng làm, tuy là có khi xấu xa, nhưng chưa làm điều gì hại đối với Tiêu gia. Ngày ấy tại sao huyết Bạch Liên giáo còn cứu cả chính mình. Hôm nay trên lầu Tình Vũ cũng chân tình quan tâm mà tức giận ra tay.

Đại tiểu thư trong lòng ngượng ngùng: “Ta hôm nay bị làm sao vậy, cứ như bị mất hết tự chủ, sao lại hoài nghi tên xấu xa này làm gì.” Mặc dù trong lòng nàng thấy sai lầm, nhưng vẫn không muốn thừa nhận, bỗng nhớ lại chuyện hôm nay là do Tần Tiên Nhi gây nên, càng tức giận thương tâm, khóc rưng rức:

- Người thật sự không qua lại với Bạch Liên giáo ư? Sao lại thân thân thiết thiết với con yêu nữ này thế?

Lâm Văn Vinh chưa kịp mở miệng, Tiên Nhi đã phẫn nộ la lên:

- Ai là yêu nữ, người mau nói cho rõ ràng?

Đại tiểu thư đối với Bạch Liên giáo có thể nói là thống hận cùng cực, không chút e ngại đáp lại:

- Bạch Liên giáo yêu nhân giết người vô số, không việc ác nào không làm, người không phải là yêu nữ chứ là cái gì?

Tần Tiên Nhi tức giận cực điểm, dậm chân nói:

- Người đã nói ta là yêu nữ thì yêu nữ ta hôm nay phải giết người.

Hai chữ “yêu nữ” này, chỉ có Lâm Văn Vinh gọi thì không sao chứ người khác vạn lần không được nói, vì đây chính là nỗi đau của Tiên Nhi.

- Cho dù người có võ thuật cao siêu, ta cũng không hề sợ người.

Đại tiểu thư hầm hừ, nhìn thấy đoạn đứt của hồng tuyết, chẳng biết vì sao, nàng trong lòng càng lúc càng bức tức.

- Ta hôm nay không cần sử dụng võ công, nhưng cũng cho người mở mang kiến thức một chút biết yêu nữ lợi hại như thế nào.

Tần Tiên Nhân cắn răng nói, buông trường kiếm trong tay. Không biết học đâu ra thói đánh đá, hung dữ tiến về phía Đại tiểu thư định đánh một trận. Tiêu Ngọc Nhược bình thường mạnh mẽ điềm tĩnh, hôm nay tựa như bị ma nhập, nhìn tần tiên nhân phần nộ:

- Ta mà sợ con yêu nữ nhà người sao?

“Ái chà, hai tiểu nữ sao ai cũng hung dữ vậy, lần đầu tiên gặp mặt mà đã gây lộn rồi, thậm chí còn muốn động thủ đánh nhau, không thêm để mắt tới lão tử à?” Lâm Văn Vinh hừ nhẹ một tiếng, nhìn hai người nói:

- Ôn ào như vậy đủ chưa?

Hắn nói tuy không lớn, nhưng lại có đầy quyền uy, Tần Tiên Nhi vừa nghe, tự nhiên không dám phản bác, Đại tiểu thư cũng chỉ trừng mắt liếc hắn không nói gì. Thấy hai tiểu nữ đều không dám nói tiếp nữa, Lâm Văn Vinh thầm nghĩ: “Cứ như vậy đi, từ nay về sau mỗi khi ta nói, các người đều không được phép ngắt lời.” hắn trưng ra bộ mặt nghiêm nghị nói:

- Hai nàng học cái gì thì không học, lại muốn học thiên hạ đánh nhau? Giải quyết được chuyện gì cơ chứ. Tiên Nhi, nàng tiếp tục đi ám sát Từ Văn Trường, Đại tiểu thư, chúng ta tiếp tục nổi hồng tuyết.

Hai nàng sững sốt, thấy cách hắn hòa giải như vậy, nhịn không được đồng thời buột miệng cười, nhưng nghĩ kỹ lại cảm thấy không ổn, liếc mắt nhìn lẫn nhau, rồi lại cùng khẽ hừ một tiếng.

Đại tiểu thư ngưng ngáp nói:

- Ai thêm cùng người nổi hồng tuyết, người thật không biết chút xấu hổ.

Tần Tiên Nhi nắm chặt tay, lệ quang trong mắt ánh lên:

- Các người cứ chậm rãi nổi buộc, ta đi giết người đã.

Bên kia có một tên hô to:

- Sư muội, người ở nơi nào? Mau lại đây hỗ trợ.

Mọi người quay người nhìn lại phía đó, đã thấy hai bên đang đánh nhau ác liệt, phỉ đồ Bạch Liên giáo thể công tuy sắc bén, nhưng bị đông đảo hộ vệ của Từ Vị cuốn cuộn tiến tới chặn lại, lập tức vây quanh đám phỉ nhân.

- Bạch Liên giáo này thật sự là tổ chức thí mạng mà!

Lâm Văn Vinh cảm thán một câu, Tần Tiên Nhi mấp máy đôi môi nói:

- Công tử, ta phải đi rồi, chàng hãy bảo trọng.

Lâm Văn Vinh thấy vẻ mặt nàng đau đớn đáng thương, liền giữ chặt tay nàng nói:

- Muốn giết Từ Vị này không dễ đâu, nàng ra khoa trương thanh thế một chút là được, không cần giết hắn, đừng làm bị thương chính mình, đánh không lại liền lập tức bỏ chạy.

Cao thủ rất đông bên người Từ Vị, rõ ràng lần này Bạch Liên giáo không thể thành công, nhưng Tiên Nhi võ công cao tuyệt, chuyện tự bảo mệnh tuyệt vô vấn đề. Cô nàng mặt mày hoan hỉ, nước mắt lúc này rơi như mưa:

- Công tử, giữa ta và chàng bây giờ dù có hồng tuyết kết giao, chàng cũng sẽ nhớ tới Tiên Nhi chứ?

Đại tiểu thư nghe được những lời này, làm cho nàng vừa ngưng ngáp vừa oán hận, yêu nữ Bạch Liên giáo này, những lời như thế mà cũng có thể nói ra, thật không biết xấu hổ là gì. Tần tiên nhân nói xong, ánh mắt sâu lắng nhìn hắn, liền chuyển mình, gót sen thoăn thoắt lao nhanh đi.

125. Chương 123 Phiến Tử (kẻ Lừa Đảo)

Đại tiểu thư thấy Lâm Văn cùng yêu nữ Bạch Liên giáo hỏi hỏi đáp đáp, quay đầu nhìn lại đoạn hồng tuyến đã đứt kia, trong lòng cảm thấy thật khó chịu, giận dữ:

- Yêu nữ kia đúng là đáng ghét mà!

Lâm Văn Vinh thở dài:

- Đại tiểu thư, nàng không cần sĩ vả, số mệnh nàng ta cũng đau khổ mà !

Đại tiểu thư hậm hực nói:

- Cô ta và người thân mật như thế, người tự nhiên nói lời bênh vực cho cô ta thôi.

Hắn giật mình liếc nhìn Ngọc Nhược nói:

- Đại tiểu thư, từ ‘thân mật’ này thô lỗ vô cùng, vậy mà nàng cũng thốt ra được à.

Đại tiểu thư trên mặt đỏ lên, khẽ nói:

- Người muốn quản ta chắc, ta nghĩ sao thì nói thế thôi. Yêu nữ này không biết là dạng hồ ly tinh gì, thế mà lại dụ dỗ tên xấu xa như người.

“Nàng ta chính là danh chấn Kim Lăng Diệu Ngọc phường hoa khôi Tần Tiên Nhi, có phải là hồ ly tinh đâu!” Hắn thầm nhủ: “Bất quá bí mật này không thể nói cho nàng biết được.”

Nhắc lại, Bạch Liên giáo kia khi được Tiên Nhi trợ giúp, tình hình không còn giống như trước. Tiên Nhi võ công trác tuyệt, một chọi mười, một hơi chém chết vài thị vệ, Bạch Liên phải đồ nhanh chóng đoạt lại quyền chủ động.

Lâm Văn Vinh thấy bộ dạng Tần Tiên Nhi như muốn liều chết, trong lòng bắt đầu thầm lo lắng: “Con nha đầu ngốc này, không muốn giữ mạng hay sao? Thủ đoạn từ vị đối phó với Bạch Liên giáo vô cùng mãnh liệt, nàng hết lần này tới lần khác chấp nhất như vậy làm gì? Để các sư huynh đệ ngăn cản rồi mau thoát đi.” Đối với Bạch Liên giáo, hắn chỉ có hảo cảm với mỗi Tiên Nhi cho nên với những người khác, hắn chẳng thêm quan tâm.

Đại tiểu thư lần đầu nhìn thấy cảnh giết người, cả người ngây ra, kêu một tiếng, vội vàng quay đầu lại, không dám mở mắt nhìn máu me. Hắn vội vàng kéo nàng ra phía sau lưng mình:

- Mau quay đầu lại, không cần nhìn.

Đại tiểu thư khẽ ừ nhẹ, thấy thân hắn đang chắn trước người mình, trong lòng cảm thấy dễ chịu đi rất nhiều. Chỉ là nhìn thấy trên chân hắn còn dính lấy nửa đoạn hồng tuyến kia, liền không nhịn được run rẩy, liếc mắt nhìn ra kia lại thấy Tần Tiên Nhi đang chém giết, cần cần đôi môi tức giận hừ một tiếng. Chính bản thân mình cũng cảm thấy khó hiểu.

Từ Vị bên người hộ vệ xuất hiện càng nhiều, vài chiếc thuyền khác cũng nhanh chóng đi lại gần. Vô số binh lính tay cầm cung tên nhắm lên trên thuyền lớn, chỉ chờ một tiếng ra lệnh sẽ phóng tên.

Từ Vị lớn tiếng nói:

- Bạch Liên giáo phỉ đồ, mau mau buông kiếm quy hàng, bốn quan sẽ miễn các ngươi tội chết.

Còn chưa dứt lời, vài tên phỉ đồ đã bị chém chết rồi. Lúc đầu hơn mười người hiện tại chỉ còn lại bốn, năm người ứng chiến. Mấy người này thật hung tợn ko sợ chết, vừa đánh vừa lui. Hai người hướng về phía Lâm Văn Vinh nhảy tới. Tên phía trước đúng là tặc thủ mới vừa rồi định ám sát Từ Vị, hắn liếc mắt liền nhận ra là Lục Trung Bình tiểu tử, kẻ từng bị mình đùa cợt.

Lục Trung Bình ánh mắt kinh hoàng, không dám để ý tới Lâm Văn Vinh, cao giọng quát:

- Hôm nay thất bại, nhanh rời khỏi nơi đây.

Bốn người còn lại đều tung người lên, hi vọng có thể nhảy xuống hồ. Duy chỉ có Tần Tiên Nhi tựa như không nghe được lệnh rút lui. Nàng nhẹ nhàng liếc mắt nhìn về phía Lâm Văn Vinh với vẻ mặt ẩn hiện chút thê lương rồi thét dài một tiếng, lệ ảnh bay lên không, nhằm hướng phía các cung thủ đánh tới.

- Bắt tên!

Từ Vị ra lệnh, vô số mũi tên vun vút bay lên không trung nhắm về hướng nàng lao tới.

Tiên Nhi này võ nghệ quả có một không hai trong thiên hạ, đối mặt màn mưa tên dày đặc như mưa, tựa hồ muốn tận diệt mình nhưng vẫn quyết định lao lên chứ không rút lui. Bỗng nhiên, nàng quay đầu, hướng về hắc nữ một nụ cười, trong ánh mắt có chút bất lực, có chút lưu luyến mê hoặc, cũng có chút hi vọng.

Lâm Văn Vinh thấy ánh mắt này liền hiểu: “Ui chao, hỏng rồi, nha đầu kia định tự sát hay sao vậy. Trời, mới mấy tuổi đầu, điều tốt không học, lại muốn học người ta tự sát.” Nhớ lại lần trước Tần Tiên Nhi mấy lần gửi thư cảnh báo, tại sao huyết Bạch Liên giáo lại xả thân cứu giúp, tuy đối với nữ tử khác hay có thành kiến, nhưng đối với mình cũng tình thâm nghĩa trọng, vạn lần không thể để nàng gặp nạn.

Hắn lúc này lo lắng vì vẫn chưa nghĩ ra kế gì, bỗng lóe lên một ý nghĩ, liền kêu to:

- Bạch Liên giáo yêu nhân kia, mau mau nhận chết!

Vừa nói vừa tung mình vọt lên phía trước.

Đại tiểu thư vừa thấy hắn lao về phía mưa tên vọt đi, trong lòng kinh hãi, vội la lên:

- Lâm Tam, không thể...!

Nhưng hắn đã vọt tới phía trước rồi, không nghe thấy tiếng kêu của nàng.

Đại tiểu thư trầm nghĩ: “Nữ tử che mặt kia đích thị là bậc quốc sắc thiên hương đích khiến cho kẻ như người ngay cả sinh tử đều không để ý tới?” Thấy Lâm Tam không quay lại, Đại tiểu thư cắn răng chạy nhanh đuổi theo hắn phía sau.

Từ Vị coi trọng Lâm Văn Vinh cực kì, thấy hắn vọt đến, trong lòng giật mình, vội vàng phát tay hô:

- Dừng tay!

Cơn mưa tên lập tức ngừng lại.

Tần Tiên Nhi đang bay trên không trung, thấy Lâm Văn Vinh không để ý sanh tử của bản thân mà lao vọt đến, nước mắt lập tức rưng rưng, trên môi lại nở một nụ cười, tinh thần đột nhiên phấn khởi, trường kiếm múa nhanh gạt đỡ những mũi tên còn lại. Thân hình nhẹ nhàng hạ xuống đầu thuyền không phát ra một tiếng, đứng đối diện với hắn.

- Bắt được rồi, Bắt được rồi!

Một tiếng to truyền đến, Lâm Văn Vinh quay đầu lại nhìn, mới vừa rồi vài phi nhân vừa đào tẩu, kể cả Lục Trung Bình kia, đã bị cuốn trong một cái lưới cá khổng lồ. Từ vị trên mặt có nét cười, hắn trầm nghĩ: “Lão nhân này thủ đoạn ghê a!” Mắt nhìn thấy thế cuộc như vậy, đương nhiên là đã được sắp đặt đâu đấy. Từ Văn Trường đại nhân quả nhiên danh bất hư truyền, đối với Bạch Liên giáo chưa từng có cảm giác nuông tay, giờ trước mắt phi đồ đã bị bắt, trong lòng tất sẽ rất cao hứng. “Chỉ là Từ Vị này lắm thủ đoạn, sợ sẽ không buông tha Tần Tiên Nhi này dễ dàng!” Điều này làm hắn bắt đầu lo lắng.

- Lâm tiểu ca, người mau lui về.

Từ Vị thấy Lâm Văn Vinh cùng tên Bạch Liên giáo cuối cùng này đứng gần nhau quá, trong lòng lo lắng, vội vàng nói.

Lâm Văn Vinh liếc mắt nhìn Tần Tiên Nhi, nhỏ giọng nói:

- Nàng liều chết như thế để làm chi, ngay cả mạng sống cũng không cần sao?

Ánh mắt của Tiên Nhi rưng rưng dòng lệ, nhưng trên môi lại mỉm cười đáp:

- Đó là ta muốn nhìn thấy trong lòng chàng có Tiên Nhi hay không, có vì Tiên Nhi lo lắng không? Nếu trong lòng có ta, tất sẽ cứu ta, nếu là trong lòng không có ta, ta sống trên đời cũng vô vị, nên chết đi là vừa.

” Trời ạ, tiểu nha đầu này có tính cách thật nha. Dem sanh tử ra liều mạng, cũng chỉ vì muốn thử xem ta có thể cứu nàng hay không. Chà, chỉ vì một chút việc nhỏ này, ngay cả mạng của mình cũng không cần hay sao? Thật là quá liều lĩnh mà. Bất quá cũng là cô gái vừa ôn uyển lại vừa ngang bướng, lại rất chân thành không ai sánh được. ”

- Vậy bây giờ nàng đã biết chưa?

Hắn vừa buồn cười vừa tức giận hỏi.

- Ta đối đãi công tử, cũng như công tử đối đãi ta !

Tần Tiên Nhi ngọt ngào cười, tuy che khăn lụa mỏng, cũng có thể cảm thấy tiểu nhan nàng như trăm hoa đua nở. Mới vừa rồi Lâm Văn Vinh lao trước mưa tên nàng chính là tận mắt nhìn thấy, trong lòng dĩ nhiên rất xúc động, một câu này ra nói được tình chân ý thiết, tự nhiên cực kỳ.

“Xong hết rồi, xong hết rồi, tiểu nữ này nói làm lão tử cảm động quá, mị lực quá lớn làm ta không có biện pháp a. ”

Tần Tiên Nhi trong mắt tràn đầy nhu tình, ngẩn ngơ nhìn hắn, nếu không phải mọi người lúc này còn vờn quanh, chắc đã sớm lao vào lòng hắn. Đứng trước mọi người, hai người thì thầm nói chuyện, mặc kệ thiên hạ ngoại nhân đầy vẻ thù địch, cảm giác này tựa như thâm tình, kích thích cực kỳ.

Vào giờ phút này Lâm Văn Vinh ngoại trừ cảm động ở ngoài, đột nhiên trong lòng xuất hiện một cảm giác rất kỳ quái: ” Sao giống như một nữ hài tử đang quan hoài tới mình, thỉnh thoảng lại như ăn phải giấm chua. Đối nam nhân mà nói, kỳ thật đây là một sự tình hết sức hấp dẫn nha. Đương nhiên, nếu chỉ ghen tuông mà không giết người vậy thì tốt hơn. ” Ý nghĩ nam nhân, đúng là chỉ thích tiện lợi.

- Lâm tiểu ca, vạn không thể mạo hiểm, mau mau lui về.

Từ Vị lớn tiếng kêu lên. Tiêu Đại tiểu thư nhè nhè tiến lên, định đi theo Lâm Tam, nhưng bị thị vệ vội vàng ngăn trở lại.

“Ai, bây giờ không thể trợ mắt nói chuyện tình cảm được, Lục Trung Bình kia cùng với vài người đã bị Từ Vị tóm được, bây giờ phải nghĩ cách nào giúp Tiên Nhi đào tẩu mới được. ”

Lời Từ vị nói đã giúp hắn, hắn liền nháy mắt với Tần Tiên Nhi và lớn tiếng la:

- Bạch Liên giáo yêu nhân kia, ngươi ngày trước bắt cóc ta ở Tiêu gia, hôm nay ta không thể tha cho ngươi.

Tần Tiên Nhi nghe xong, cũng cười phì một tiếng, liền vội vàng lên tiếng phối hợp với hắn:

- Muốn đánh thì đánh, chớ có nói nhiều.

Nói xong liền hướng trường kiếm đâm hắn vài nhát, chỉ là đầu kiếm còn cách hắn mười vạn tám ngàn dặm. Văn Vinh vội vàng nhảy lui lại phía sau mấy bước, đã đứng ở mạn thuyền. Đại tiểu thư trong lòng rõ ràng mình bạch: “Hai người nhất định giở trò, nữ tử kia đối Lâm Tam si mê vô cùng, sao mà hạ độc thủ được?”

- Ngươi ... tên lừa đảo... !!

Đại tiểu thư hung hăng dặm chân.

Từ Vị vội la lên:

- Lâm tiểu huynh đệ, chớ có ham đánh, mau mau lui về !

Lời này nói ra đã quá muộn, phỉ đồ Bạch Liên giáo cuối cùng này một nháo thân đã bay tới trước người Lâm Tam, hai tay lao vào nhau, bỗng nghe Lâm Tam “A” lên một tiếng, hai người liền rơi ùm xuống hồ

- Mau mau kéo lưới?

Từ Vội vội vàng chạy tới mạn thuyền lớn tiếng hô. chỉ là mới này đã quăng lưới tóm vài tên phỉ đồ Bạch Liên giáo, lúc này còn đâu ra lưới để tung ra tiếp? Thấy quan binh định hướng xuống nước bắn tên, Từ Vội vội vàng khoát tay la :

- Không thể.

Đại tiểu thư thấy Bạch Liên yêu nữ kia đang ý ôi trong lòng Lâm Tam, cùng hắn vừa rơi xuống nước, tuy giống như bắt cóc, nhưng tình chàng ý thiếp vô cùng. “Lừa đảo lừa đảo, đều là lừa đảo ” Đại tiểu thư cắn chặt hàm răng ngọc, trong lòng oán hận. Chỉ là thấy Lâm Tam rơi xuống nước, nàng không tự chủ được vẫn thấy lo lắng: “Tên xấu xa này, không biết có biết bơi chăng, nếu không ... người ... người vì nàng mà ngay cả tánh mạng cũng không để ý hay sao?” Cô nàng càng nghĩ càng sợ, ngừng thần cẩn thận tìm tòi tại mặt hồ, đã mặt hồ nước tĩnh lặng, không còn thấy được thân ảnh hai người đâu nữa.

126. Chương 124: Ta Không Phải Người Tù Tiện

- Phái tất cả những người bơi giỏi xuống hồ tìm kiếm Lâm tiểu huynh đệ, tìm kiếm phía hai bờ kỹ lưỡng, còn sống phải thấy người, nếu chết...

Chợt thấy Đại tiểu thư vẽ mặt bất thường, Từ Vội vội dừng lại, đổi câu khác:

- Nhất định phải tìm cho được y.

Đại tiểu thư thở dài thườn thượt, nhìn nửa đoạn hồng tuyến đã bị đứt, vẽ mặt trầm ngâm, không ai biết được nàng đang nghĩ gì.

Nhắc lại, Lâm Văn Vinh khi vừa rơi xuống nước liền cảm thấy tình hình không bình thường. Nha đầu Tần Tiên Nhi giống một mỹ nhân ngư, ôm chặt lấy thân thể làm hắn không động đậy gì được. Lâm Văn Vinh vội vàng mở mắt, lại thấy Tần Tiên Nhi nhắm nghiền hai mắt, trên mặt hình như vẫn còn nét ngưng ngùng, hai cánh tay vòng quanh riết chặt lấy hắn.

“Toát mồ hôi a, con nha đầu này là vệt mắc cạn ư? Đèo trên lưng một người to như thế, lại không động đậy gì được mà không lo sao.” Giữa lúc hắn đang phiền não đột nhiên nhớ ra bọn Tần Tiên Nhi đã mai phục dưới nước khá nhiều lần thì tuyệt đối không có chuyện chẳng biết bơi, lúc bấy giờ mới bình tĩnh hơn một chút. Công phu dưới nước của Lâm Văn Vinh tất nhiên là không cần phải nói, vội vàng vỗ nhẹ lên vai nàng.

Tần Tiên Nhi cũng ý thức được điểm này nên vội vàng rời khỏi lòng hắn, ngưng ngùng cười. Sau đó lặn nhẹ người bơi về phía trước dẫn đường, linh hoạt như một nàng tiên cá.

“Không tưởng được nha đầu này quả thực có luyện qua công phu dưới nước. Chuyện này thật hiếm có đây, không biết để nàng ta mặc bikini sẽ ra bộ dạng thế nào, he he!” Lâm Văn Vinh đang cười thầm một cách hạ lưu thì Tần Tiên Nhi ở phía trước đã quay đầu lại vẫy tay ra hiệu với hắn, ý bảo nhanh chóng bơi theo, bộ dạng tựa hồ đối với dòng nước ở Tây Hồ cực kỳ quen thuộc.

Mưa tí tách từng giọt rơi trên mặt hồ, giống như bàn tay mềm mại của thiếu nữ, chậm rãi lướt nhẹ qua, cực kỳ ôn nhu. Bơi dưới nước không biết bao xa, Tần Tiên Nhi đột nhiên ra hiệu, còn chân hắn chạm xuống bùn, biết là sắp tới bờ rồi.

Vừa nhô khỏi mặt nước, Lâm Văn Vinh lúc này mới thở một hơi dài. Lặn xa như vậy, giữa đường cũng chỉ có vài lần lén lén nổi lên mặt nước đổi hơi, thật sự mệt mỏi. Nhìn xung quanh thì ra đã đến một mảnh rừng rậm rạp trên triền núi. Lâm Văn Vinh nghi ngờ hỏi:

- Tiên Nhi, nơi này có phải là địa điểm Bạch Liên giáo của nàng tụ tập?

Cái này cần phải hỏi cho rõ ràng, chứ không thể ngu si khờ dại bước vào hang ổ Bạch Liên giáo. Nếu không đó thực đúng là lão thọ tinh treo cổ, chán sống rồi.

Tần Nhi quay đầu lại cười:

- Công tử hãy yên tâm, đường này chỉ có Tiên Nhi biết, Tiên Nhi làm sao có thể hại chàng? Thủy tính của công tử có lẽ rất cao, so với ta còn giỏi hơn rất nhiều, không biết công tử học ở đâu vậy?

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Ta từ trước đã có ngoại hiệu, gọi là cạp lớn ở đất liền, tiểu bạch long ở dưới nước, không phải là hư danh đâu.

Tần Tiên Nhi che miệng cười khúc khích:

- Công tử mà nói thì không biết câu nào là thật, câu nào là giả. Thật chẳng nghiêm túc chút nào.

Nàng vừa nói vừa cười rồi cởi bộ đồ lặn, lộ ra thân thể với những đường cong tuyệt mỹ. Dẫu còn cách một lớp quần áo nhưng chỗ nên cao thì thật cao, chỗ nên vểnh cũng thật vểnh, toàn thân đều rất khiêu khích. Lâm Văn Vinh nuốt nước miếng một cách khó khăn: “Con bà nó, chẳng lẽ lão tử là quân tử? Nếu không, sao thấy mỗi ngon như thế còn có thể nhẫn nhịn mà không lao tới?”

Khăn che mặt của Tần Tiên Nhi cũng đã rơi lúc còn dưới nước, Lâm Văn Vinh thấy khuôn mặt nàng cười tươi như hoa thì mơ hồ nhớ đến lần đầu tiên gặp mặt đoá hoa khôi này. Nàng vừa ngậm thơ vừa đánh đàn trông thật kiều mị bí ẩn, phong tình vạn chủng, tựa như không để ai vào mắt. Hôm nay lại trở nên dịu dàng động lòng người như thế. Trên thế giới này, kỳ quái nhất, hay thay đổi nhất chính là nữ nhân quả không sai.

Tần Tiên Nhi cảm thấy ánh mắt rực lửa của hắn, tim lập tức đập thành thịch, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, dịu dàng nói:

- Công tử, chàng..., chàng nhìn cái gì ?

Lâm Văn Vinh bật cười:

- Tiên Nhi, nàng có lạnh không?

Trên người Tiên Nhi mặc áo lặn, loại áo quần cực tốt. Còn hắn khi nhảy xuống nước, ngay cả quần áo cũng chưa cởi ra, dính vào người thật sự khó chịu. “Cho dù có là cao thủ, cũng chịu không nổi sự dày dạn như vậy a!” Lâm Văn Vinh trong lòng thầm kêu khổ.

- Tiên Nhi không lạnh.

Tần Tiên Nhi cúi đầu nói.

- Nàng không lạnh, nhưng mà ta thì hơi lạnh.

Lâm Văn Vinh cười cười.

Tiên Nhi giật mình. Chợt nhớ tới mình mặc áo lặn, hắn lại không. Lại thấy hắn cả người ướt sũng, trong lòng quýnh lên nói:

- Công tử, chúng ta mau tìm chỗ thay quần áo sạch.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Vô phương vô phương, cái chuyện nhỏ này không thể làm khó ta được. Chỉ cần nàng đáp ứng ta một điều kiện nho nhỏ, một điều kiện rất đơn giản, ta sẽ không thấy lạnh nữa.

- Điều kiện gì?

Tiên Nhi vội hỏi.

Lâm Văn Vinh lộ bản chất lưu manh:

- Tiên Nhi, ôm ta đi, ôm thì ta sẽ không lạnh nữa.

Tần Tiên Nhi ‘ứ’ một tiếng cúi đầu xuống, mặt mày đỏ bừng, thầm nghĩ: “Vị công tử này mới nói mấy câu, lại hư hỏng rồi.” Nàng ở Diệu Ngọc phường tuy cực kỳ phóng khoáng, nhưng đó là để bảo vệ thân phận. Lúc quay lại trong Bạch Liên giáo, trở thành tiểu yêu nữ tự do tự tại, trở lại bản tính cũ, thẹn thùng mà đa tình. Nhìn thấy dáng vẻ này, Lâm Văn Vinh trong lòng càng thêm ngứa ngáy.

- Công tử, Tiên Nhi không phải là một người con gái tùy tiện.

Tần Tiên Nhi mặt mày đỏ bừng nói. Mới vừa rồi do rơi xuống nước, lại là tình huống sinh tử nên không thấy gì chứ còn bây giờ hai người họ đã thoát hiểm, nàng lại bắt đầu có chút căng thẳng.

- đương nhiên rồi, ta cũng không phải là người tùy tiện.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, kéo cái tay nhỏ bé của nàng, ghé tai nhẹ nhàng nói tiếp:

- Ta mà bắt đầu tùy tiện thì không phải là người.

Tần Tiên Nhi a một tiếng, bên tai liền đỏ bừng, hấn trêu chọc như vậy làm sao chịu nổi. Nàng vừa mắc cỡ vừa lo lắng, lại không biết làm sao tránh khỏi tay Lâm Văn Vinh. Khi thấy hấn mỉm cười nhìn mình thì càng bối rối, chẳng còn một chút phong phạm cao thủ nào.

Lúc này đã là mùa đông, Lâm Văn Vinh cả người sưng nước, một trận gió nhẹ thổi tới nhưng hấn nhin không được rung mình một cái. Tần Tiên Nhi giật mình: “Hấn tuy là nói linh tinh, nhưng chỉ là miệng nói chuyện khinh bạc, vẫn chưa thật sự động tay động chân.” Trong lòng vừa cảm kích vừa cảm động, nhẹ nhàng đỡ cánh tay rồi chủ động tựa cả thân thể mềm mại vào trong lồng ngực Lâm Văn Vinh. Ngay cả quần áo ướt át lạnh lẽo của hấn cũng không để ý, khóc rầm rức:

- Công tử mới vừa rồi xá mệnh cứu giúp, Tiên Nhi vô cùng cảm kích.

“Toát mồ hôi a, vốn đâu có cần ta xá mệnh cứu giúp đâu, là tiểu nha đầu người cố ý khảo nghiệm ta thì có. Giành lấy cái công này thì thật là bối rối quá đi!” Hấn vội vàng vỗ nhẹ vai nàng:

- Ta cứu nàng chỗ nào chứ. Nói cho đúng, ta còn chưa cảm tạ nàng đã năm lần bảy lượt cứu ta mà?

Tần Tiên Nhi tựa đầu lên ngực hấn, nhẹ nhàng cựa khê vài cái, ‘ừ’ một tiếng rồi nói:

- Mới vừa rồi thấy công tử cùng Tiêu đại tiểu thư thân thiết như vậy, Tiên Nhi vốn đã ôm lòng muốn chết quách đi. Có ngờ đến việc công tử lại vì Tiên Nhi mà bỏ qua cả chuyện sinh tử? Công tử hậu đãi như thế, Tiên Nhi cho dù chết đi, cũng phải đền ơn tri ngộ của công tử.

Lâm Văn Vinh rung mình ớn lạnh: “Ta với Đại tiểu thư ôm ấp hú hí? Chuyện này ở đâu ra vậy à. Lần sau người mà thấy ta cùng với nàng ta ngồi chung một xe, chắc sẽ lập tức vu hãm ta với nàng ta động phòng quá? Nha đầu người thích nhất là ghen bóng ghen gió. Không có việc gì cũng muốn chém giết vô tội vạ, thật không chịu được.”

Lúc này mỹ nhân đang ngồi trong lòng mình thì Lâm Văn Vinh sáng khoái mười phần. Nghĩ đến ngày trước Tần Tiên Nhi thân là hoa khôi cả vạn kẻ trông so với mỹ nhân ôn nhu trong lòng ngày hôm nay thật như là hai người hoàn toàn khác biệt

Vóc dáng của Tần Tiên Nhi thuộc vào loại nhất đẳng, trước sau đầy đặn, bộ ngực căng phồng tì sát rạt vào Lâm Văn Vinh. Từ trên người nàng truyền đến luồng hơi ấm giống như muốn hong khô quần áo đang ướt sũng kia. Từng chút từng chút khiêu gợi hỏa dục của hấn.

Ôm trong lòng thì phải lợi dụng, được miễn phí đại gì không sờ loạn, tín điều của Lâm Văn Vinh chính là như thế. Hấn nhẹ nhàng vòng tay lại, nhẹ nhàng vuốt ve trên lưng Tiên Nhi vài cái rồi nói:

- Tiên Nhi, nàng càng ngày càng xinh đẹp.

Tần Tiên Nhi mặt mày đầy vẻ ngượng ngùng, khê đáp:

- Công tử cứ nói ngon ngọt. Người đã có Xảo Xảo, lại còn Tiểu Thanh Tuyền kia thì còn chỗ nào mà nhớ tới một kẻ khổ mệnh như Tiên Nhi. Hôm nay nếu không phải ngẫu nhiên gặp được, sợ người đã sớm quên mất Tiên Nhi này là ai rồi.

Nàng nói đến đoạn sau thì vẻ mặt thảm thiết, nước mắt lã chã rơi.

“Toát mồ hôi a, nha đầu này không dễ lừa a!” Mấy câu đó của Tần Tiên Nhi nói đại mà rất trúng. Lâm Văn Vinh nhớ tới Xảo Xảo, nhớ tới Thanh Tuyền, nhớ tới Nhị tiểu thư, nhưng đúng là không nhớ đến Tần Tiên Nhi: “Chẳng lẽ là ta chưa đủ đa tình? Trời ạ, lão tử sao lại có thể có khuyết điểm như vậy chứ. Xem ra còn phải tiếp tục cố gắng nhiều, nhất định phải bình đẳng bác ái.”

Những lời để lừa con gái hần căn bản không cần phải nghĩ mà lập tức nói một cách trịnh trọng:

- Tiên Nhi, nàng nói vậy sai rồi. Ta với nàng tuy là ít khi gặp gỡ, thân thể tuy xa nơi chân trời, nhưng tâm hồn lại luôn ở bên nhau. Một khi trong lòng đã in sâu, thì đúng là dù không thấy mặt cũng ngày ngày nhung nhớ. Nàng ngẫm lại có phải là đạo lý này không?

Tần Tiên Nhi bị hần ôm trong lòng, tâm tư vốn dĩ đã rối loạn bầy phần, làm gì còn quan tâm đến những sơ hở đầy khắp trong lời nói của hần, nhẹ nhàng nói:

- Công tử nói cái gì, Tiên Nhi cũng đều tin hết.

“Càng nói nhiều những lời như thế càng khó lừa a.” Lâm Văn Vinh quyết không để tâm đến nữa, chỉ siết nàng ở trong lòng thật chặt. Thân thể Tiên Nhi run lên nhẹ nhẹ, cả người nóng rực, tựa như không thể đứng vững khi hần ôm nhiệt tình như thế.

- Công tử!

Tiên Nhi trong lòng hần ngượng ngùng nói mê. Cái thần thái thẹn thùng mà lại dịu dàng, khiến Lâm Văn Vinh toàn thân bưng bưng như lửa cháy. Cả người quần áo sưng nước, toàn thân các nơi đều lạnh như băng, mà trước ngực lại ôm một khối lửa. Tiểu phúc (1) nóng bỏng từng hồi, thực là đang cảm giác vừa lạnh lại vừa nóng. Hần siết nhẹ vòng tay, ôm thân thể mềm mại của nàng thật chặt, tựa như muốn hoà hai người thành một.

Tần Tiên Nhi tim đập thành thịch, cả người nhũn ra chẳng còn chút sức lực, còn chưa kịp mở miệng nói, đã cảm thấy nơi tiểu phúc của mình hình như đựng phải một cái thứ gì đó nóng rực. Nàng tuy là một nữ tử trong sạch, nhưng ở cái nơi như Diệu Ngọc phường cũng nghe nói qua không ít, tự nhiên hiểu được đó là cái thứ gì. Hô hấp của nàng càng dồn dập, nóng hừng hực. Phản ứng bản năng muốn thoát người khỏi lòng hần, cái miệng nhỏ khê hé ra ngượng ngập nói:

- Công tử, chàng hư chết được!

Trên thế giới này chẳng có thứ xuân dược nào thần kỳ hơn câu này. Lâm Văn Vinh lửa dục bùng bùng, càng riết chặt lấy thân thể mềm mại đầy đặn của nàng, thổi vào tai nàng, cười hắc hắc:

- Tiên Nhi, ta thực là vô tội, là nó phản bội ta...

Cả người Tần Tiên Nhi đang run rẩy nên đâu nghe được gì. Đang muốn tránh ra xa thì lại cảm thấy bị hần ôm chặt hơn, ngay cả cái thứ xấu xa kia cũng càng ngày càng lớn, đè lên tiểu phúc của nàng.

- A!

Cái miệng nhỏ của Tần Tiên Nhi khê rên một tiếng, mặt đỏ như lửa, cả người run rẩy kịch liệt, ngay cả hít thở cũng không còn chút khí lực, người mềm nhũn nằm trong lòng hần.

(1) tiểu phúc: bụng dưới

127. Chương 125: Tiên Nhi Hấp Dẫn

Nón tay Lâm Văn Vinh nhẹ nhàng vuốt ve lưng nàng, tuy còn vướng một lớp quần áo nhưng cũng có thể cảm nhận được làn da mát mẻ, mịn màng của nàng. Không biết tiểu nữ này dùng phương pháp bảo dưỡng gì mà da dẻ thật láng mịn, mềm mại như nước vậy. Lâm Văn Vinh rên lên một tiếng, bàn tay cũng nhẹ nhàng chuyển động, tíc tắc các nút áo của nàng đã được cởi ra, đại thủ nhanh nhẹn tiến vào.

Thân hình Tần Tiên Nhi run rẩy, đôi mắt nhu tình liếc nhìn hần, gương mặt lộ vẻ ngượng ngùng vô hạn, chiếc miệng nhỏ hé ra, khe khê rên lên, một cổ hương khí nhàn nhạt xộc vào mũi Lâm Văn Vinh, làm cả cõi lòng hần ngây ngất tê dại.

Lâm Văn Vinh vuốt ve nhẹ nhàng lên sống lưng của Tiên Nhi, cảm giác từ ngón tay truyền đến thật là nhu nhuyễn, Tiên Nhi da thịt trong suốt như ngọc, mềm mại mịn màng không có một chút tí vết, càng nhẹ nhàng vuốt ve càng cảm thấy như một loại tơ lụa mềm mại nhất, đưa lại một cảm giác mê mẩn.

Hê hê, nhất được bảo bối rồi, không cần phải nói về dung mạo nghiêng nước nghiêng thành của Tiên Nhi, làn da này đúng là mềm mại, cũng hiếm người sánh được, quả thực có thể ngang tầm với Thanh Tuyền. Tiên Nhi này thật sự là một đại bảo bối a, lão tử bị nàng hấp dẫn cũng là đạo lý

Lâm Văn Vinh thềm thường vội nuốt nước miếng, bàn tay cũng nhẹ nhàng vuốt ve trên lưng nàng, từ từ tiến xuống dưới, thoáng cái đã đặt lên bờ eo thon, mềm mại của nàng rồi.

Lập tức, Tần Tiên Nhi tựa như bị trúng tà toàn thân bất động, người khẽ run rẩy, sắc mặt như phủ một lớp mây hồng, cái miệng nhỏ nhắn lẩm bẩm lên, trong cổ họng bỗng ư ử vài tiếng, tựa như thanh âm của một con mèo cái chứ không phải do nàng cố ý phát ra. Hơi nóng bỏng của nàng trở nên gấp gáp, cơ thể nóng rực cả lên như bị lửa thiêu vậy.

Hai mắt nàng long lanh trong vắt, trên mặt phảng phất một mảng hồng phấn kỳ dị, ngơ ngác liếc mắt nhìn Lâm Văn Vinh, đôi môi đỏ mọng một khe hé ra, hơi thở vô ý phát ra như hỏa nhiệt .

- Công tử! Một tiếng rên rỉ từ Tần Tiên Nhi phát ra. Lâm Văn Vinh trong lòng rung động, ôm chặt nàng vào trong lòng ngực, cảm giác thấy đôi ngọc nhũ căng tròn nhô cao đang tỳ lên ngực, một cảm giác mềm mại, trơn tru truyền tới. Hắn trong lòng không nhịn được nữa, hai tay thuận thế hạ xuống, đang muốn chạm vào tiết y của Tiên Nhi thì ánh mắt bỗng liếc qua, đã thấy xa xa trên mặt hồ, một con thuyền thật lớn của quan quân đang chậm rãi đi tới.

Lâm Văn Vinh lập tức dè dặt dục hỏa trong người, dần tỉnh táo lại. Ồi chao! lão tử đây bị làm sao vậy, tình tròng chui vào não à, định quần áo ướt đã chiến ư? bây giờ Tiên Nhi còn chưa có thoát hiểm. Chà, càng ngày sức chống cự đối với nữ sắc càng kém, lại dễ dàng bị chỉ huy thành lớn. Xấu hổ, xấu hổ a!

Cảnh sắc trong rừng coi bộ cũng không tệ. Ta liền chui vào đây, cùng với Tiên Nhi lại tiếp tục diễn xuất, “giải bày” chuyện yêu đương, cảm giác khẳng định rất là ... Hắn cười he hé mấy tiếng, cảm thấy có chút bội phục ý nghĩ thâm tiện của chính mình.

Tần Tiên Nhi cảm thấy bàn tay đang tác quái ở trên người đột nhiên ngừng lại, vội vàng hé mắt liếc trộm hắn, đã thấy hắn hai mắt hí lại, trên môi nở một nụ cười đắc ý, cũng không biết đang suy nghĩ quỷ quái gì nữa.

Tần Tiên Nhi cũng không nghĩ được gì nhiều, cho dù chính mình đối với hắn có tình ý sâu đậm, nhưng làm việc hồ đồ này với hắn ở bên ngoài rừng như vậy thì còn ra thể thống gì?

Nàng trên mặt nóng bừng, vừa thẹn vừa mừng, thầm nghĩ: “Cuối cùng chàng cũng biết thương tiếc ta. Nàng không biết rằng gã họ Lâm này đang có ý định dẫn nàng vào đảng kia nghiên cứu, hưởng lạc thú

Tiên Nhi, mau mặc quần áo, chớ để cảm lạnh. Lâm Văn Vinh nghiêm trang nói, phảng phất như vừa rời người nào khác cởi áo nàng vậy. Trên người hắn vẫn mặc bộ quần áo gia đình ướt mềm, bây giờ lại làm ra vẻ chánh nhân quân tử, khiến cho người ta nhìn thấy buồn cười.

Tiên Nhi trong lòng thẹn thùng vô hạn, trộm liếc mắt nhìn hắn, thầm nghĩ: “công tử này da mặt cũng không biết dày như thế nào, đã làm ra sự tình như vậy, ngó nghiêng một cái là đã ra vẻ trong sạch”.

Nhưng Lâm Văn Vinh hấp dẫn nàng vô cùng, chưa từng thấy hắn làm gì đúng đắn bao giờ, đích thực vô lại, nhưng cách đối xử làm người ta cảm thấy ấm áp, cùng hắn nói chuyện thì vĩnh viễn sẽ không biết ưu sầu. Tương phản với bọn vương tôn công tử, trước mặt nàng cứ điệu điệu bộ bộ giả tạo, nàng nhìn không vừa mắt tí nào.

Tần Tiên Nhi cúi đầu, trên mặt đỏ bừng, Lâm Văn Vinh biết nàng thẹn thùng, càng chai mặt cười ha ha:

- Thôi để ta giúp nàng vậy.

Tần Tiên Nhi khẽ kêu một tiếng, cúi đầu không nói. Hắn liền vươn tay gài lại nút cho nàng.

Chỉ là xiêm y của các nữ tử, cởi ra đã không dễ, thắt vào còn khó hơn. Hắn lại không biết nguyên tắc, làm đi làm lại phí bao nhiêu sức cũng chỉ làm cho thắt chặt hơn, thật là mất mặt a!

Tần Tiên Nhi nhìn điệu bộ cực kỳ vụng về của hắn, muốn cười nhưng cũng nhịn lại được, trong lòng tràn đầy ấm áp và hạnh phúc: “Nếu là không phải có nữ tử khác cùng hắn dây dưa, ta sẽ cùng hắn sống tới đầu

bạc răng long, cũng không uổng phí mong mỏi bấy lâu nay.

Lâm Văn Vinh bị mấy cái nút này chơi khó, cúi đầu ủ rũ, giọng buồn bực:

- Tiên Nhi, quần áo này nàng mua ở đâu vậy? Chất lượng kém quá a!

Tần Tiên Nhi bật cười:

- Chính là ở cửa hàng của Tiêu gia, chất lượng quả hơi kém.

Lâm Văn Vinh cười trừ:

- Vừa nãy ta nói những gì, cứ coi như là chưa nghe nhé.

Tần Tiên Nhi thấy hần ít khi chịu thiệt về khoản miệng lưỡi, che cái miệng nhỏ nhắn khẽ cười duyên.

Lâm Văn Vinh bị nàng trêu, trên mặt có chút xấu hổ, thầm nghĩ: “Đại tiểu thư cũng không biết cách tránh cho người ta khỏi bực tức, thiết kế quần áo không có lo lắng gì cho nam nhân chúng ta cả, không phải cố ý định làm khó xử cho nam nhân thiên hạ hay sao? Vấn đề này rất là nghiêm trọng, sau này trở về nhất định phải chỉ điểm đề nghị với Đại tiểu thư, nữ tử quần áo nhất định sẽ có nhiều cải tiến, phải phổ biến cho nữ tử khắp thiên hạ rằng, không chỉ có các nàng ”thiện giải nhân y” (để mở nút áo), nam nhân chúng ta cũng là “Thiện giải nhân y”.”

Rốt cuộc Tần Tiên Nhi cũng tự mình mặc quần áo cho ngay ngắn, sắc mặt đỏ bừng, nhìn hần nói:

- Công tử hãy đợi quan thuyền truy xét đi qua, chúng ta phải sớm rời khỏi đây ngay.

Lâm Văn Vinh mỉm cười:

- Vậy thì đi ngay thôi, ta cũng nói trước, là ta tuyệt đối không chui vào hang ổ Bạch Liên giáo đâu nhé.

Tần Tiên Nhi vui vẻ đáp:

- Cũng chỉ đi một đoạn phía trước thôi.

Nói rồi dẫn theo Lâm Văn Vinh đi vào một con đường phía trước.

Sau nửa canh giờ cũng xuyên qua được cánh rừng rậm, phong cảnh trước mắt đột nhiên thay đổi, bắt đầu trở nên thoáng đãng hơn. Một cánh đồng trải rộng mang lại cho mọi người một cảm giác thư thái, chính giữa là con lộ nhỏ, hai bên cỏ dại xum xuê, nối thẳng tới một thôn trang yên ả.

Đường mòn hoang dại, dâu liễu xanh xanh, tiếng chó gà vắng vắng, lác đác vài lão nông đang làm ruộng vài làn khói bếp nhẹ bay lên mang lại cảm giác tĩnh lặng an bình.

Lâm Văn Vinh lấy làm ngạc nhiên hỏi:

- Tiên Nhi, nơi đây là địa phương nào vậy?

Tần Tiên Nhi liếc mắt nhìn hần khẽ cười:

- Nơi này là Long Hoảng thôn.

- Long Hoảng thôn?

Lâm Văn Vinh nghi hoặc, địa danh này quả chưa từng nghe qua.

- Nơi này là gia hương của thiếp.

Tần Tiên Nhi nhẹ nhàng nói.

- Gia hương của nàng?

Lâm Văn Vinh giật mình ngạc nhiên, hần cùng Tần Tiên Nhi trước kia gặp gỡ tại Diệu Ngọc phường cũng có qua lại, nhiều lần đàm luận kiến thức, học vấn, phong thổ, Lâm Văn Vinh nguyên vốn tưởng rằng nàng xuất thân nhà đại phú, lại không nghĩ nàng lại đến từ thôn nhỏ này.

- Ta sống gần sông Trường Giang, còn Tiên Nhi sinh sống tại Tây Hồ, coi như là môn đăng hộ đối lắm.

Lâm Văn Vinh cười he hé.

Tần Tiên Nhi nhẹ nhàng gật đầu:

- Nơi này đích thị gia hương của nương thân thiếp, mặc dù thiếp không phải xuất thân ở chỗ này, nhưng mà gia hương nương thân thì cũng như của thiếp thôi.

Nương thân Tiên Nhi? Không phải là nhạc mẫu ta sao, nguyên lai là Tiên Nhi dẫn ta đến đây để ra mắt à?

Chà, sau khi đi vào thế giới này, tiểu cô nương hay đại cô nương đều đã gặp không ít, mà tới bây giờ cũng chưa ra mắt nhạc mẫu bao giờ. Tiên Nhi này cũng gấp gấp quá, chuyện tốt còn chưa có làm xong mà. Chờ khi nào động phòng, gạo nấu thành cơm sau đó bái kiến mẫu nương, như vậy mới là cách đúng đắn.

- Tiên Nhi, nương thân nàng bây giờ có ở nhà không?

Lâm Văn Vinh hỏi.

- Nương thân thiếp đã mất đi hơn nhiều năm rồi.

Tần Tiên Nhi mắt đã ươn ướt, khẽ trả lời.

Lâm Văn Vinh nhẹ nhàng kéo tay nàng lại:

- Không cần phải thương tâm, nương thân nàng trên trời cao nhất định sẽ phù hộ tốt cho nàng, bằng không, nàng làm sao có thể gặp được ta chứ?

Tần Tiên Nhi vừa khóc vừa cười:

- Chàng! Sao mà da mặt dày thật.

Lâm Văn Vinh thấy nàng đang khóc lại nở nụ cười, thần thái thật là kiều mỹ, trong lòng lại nổi tà ý, nhân tiện hỏi tiếp:

- Cha của nàng có ở nhà không?

Tần Tiên Nhi sắc mặt biến đổi, cả giận lớn tiếng:

- Ta không có cha!

Nàng vẻ mặt quyết liệt, trong mắt ánh lên ngọn lửa phẫn nộ, Lâm Văn Vinh lấp bắp kinh hãi: “Tiên Nhi vẫn luôn ôn nhu động lòng người, thốt nhiên nhắc tới cha thì lại biến sắc như thế?”

Lâm Văn Vinh thấy nàng cắn chặt hàm răng ngọc, sắc mặt tái nhợt, nước mắt lăn dài trên má, biết bên trong có sự tình khó xử, liền nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay nhỏ bé của nàng:

- Tiên Nhi, việc này là ta không đúng, ta không nên hỏi, ta xin lỗi nàng.

Tần Tiên Nhi mím môi vội vàng nói với hắn:

- Công tử, chuyện này chàng không liên quan, chỉ là thiếp không tốt, chàng đừng trách Tiên Nhi được không.

Thấy Lâm Văn Vinh mỉm cười gật đầu, Tần Tiên Nhi liền tiếp lời:

- Tiên Nhi cho tới bây giờ không có cha, chỉ có mẫu thân, Long Hoảng thôn này chính là cố cư của nương thân, cũng là gia đình duy nhất của thiếp. Hàng năm ta đều quay trở về đây ở một đoạn thời gian, những năm gần đây, công tử là đệ nhất khách nhân đến thăm nơi này đấy.

Lâm Văn Vinh mỉm cười, gật đầu nói:

- Nói như vậy, ở nhà này, chỉ có duy nhất một mình nàng thôi?

Tần Tiên Nhi khẽ ‘vâng’ một tiếng, không biết nghĩ tới cái gì, khuôn mặt nhỏ nhắn gợn chút ngượng ngùng.

Lâm Văn Vinh thêm kêu “ái chà” một tiếng, chỉ có một mình Tiên Nhi thôi ư! Ta chết mất, không phải cô nam quả nữ, lửa đặt gần rơm biến thành gian phu dâm phụ? Ông trời có mắt a, nhất định muốn ta phải hoàn thành hảo sự bên hồ lúc này.

Tiên Nhi sắc mặt đỏ bừng, vội chạy tới vài bước, đột nhiên quay đầu lại nhìn Lâm Văn Vinh tình tứ:

- Công tử mau lại đây!

128. Chương 126: Nàng Phẩm Trà Ta Thường Thức

Phía trước là xà nhà kiên cố, trên đó có treo một dây ống trúc trông rất tinh tế, từ trên xuống dưới dài ngắn không đồng nhất. Phía trên ống trúc, có những miếng đồng phiến, thiết phiến nho nhỏ, gió nhẹ thổi tới, đồng thiết nhẹ nhàng đánh lẫn nhau theo ống trúc, phát ra linh âm thanh nhã, thập phần dễ nghe.

Lâm Văn Vinh ngầy người ngơ ngạc: “Đây không phải là Phong linh (chuông gió) sao? Nhà này có ai là điệu thủ nào mà ý tưởng cũng thật tinh tế, có thể làm ra xảo vật tuyệt vời như vậy?”

Cạnh đó là một cánh rừng trúc nằm xen kẽ với những ngọn tre cao vợi vợi, khe lay động dập dìu trong gió. Căn nhà nhỏ với những chiếc chuông gió bên rừng trúc mờ ảo trong mưa phùn, không biết nên dùng lời nào để diễn tả vẻ đẹp xuất trần này.

Hắn nguyên vốn tưởng rằng Tiên Nhi xuất thân bình thường, bây giờ nhìn quan cảnh này cũng trở nên mơ hồ: “Mộc ốc này u nhã giản khiết, ý cảnh thoát tục, chắc chắn không phải là chỗ của những kẻ tầm thường.”

Tiên Nhi đến gần Phong Linh, nhẹ nhàng lay động, một hồi linh âm thánh thót vang đến, nàng quay đầu lại, hướng về Lâm Văn Vinh nhẹ nhàng nói:

- Công tử, cái này gọi là Phong Linh, người nghe có vui tai không?

Lâm Văn Vinh giơ ngón cái lên:

- Không chỉ có linh âm vui tai, mà ngay cả cái tên cũng cực kỳ trang nhã, Phong Linh này là do nàng làm ư?

Tần Tiên Nhi gật gật đầu:

- Lúc nhỏ chính nương thân dạy muội làm, nương thân bảo rằng gió cũng biết nói mà muội không tin, vì vậy nương thân dạy làm Phong Linh. Thì ra trong gió quả thật có thanh âm.

Tần Tiên Nhi trong lúc nói, nước mắt cũng lăn chã rơi xuống. “Về mặt nhu thuận này sao lão tử chưa bao giờ nhìn thấy nhỉ? Nha đầu kia trong lòng chứa rất nhiều tâm sự a!” Lâm Văn Vinh có cảm giác thương yêu nàng vô cùng. Hắn cùng Tần Tiên Nhi quen biết bấy lâu, bình thường ngâm thơ phổ nhạc đều là tiểu ngữ hoan ca (1) chứ chưa bao giờ thấy nàng có bộ dạng bi thương như thế này.

Tần Tiên Nhi vì hắn nhiều lần giúp đỡ, hắn lại không biết gì thân thế của nàng. Khi mới vào thôn, toàn nghĩ đến chuyện bầy bạ nên hắn lúc này cũng cảm thấy xấu hổ. Hắn nắm lấy tay nàng dịu dàng nói:

- Tiên Nhi, không cần phải nghĩ đến những chuyện không vui nữa. Nương thân nàng hy vọng nhất là nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của nàng, đừng để cho người thất vọng!

Tần Tiên Nhi nhẹ nhàng gạt nước mắt, nở một nụ cười:

- Công tử nói rất đúng, Tiên Nhi thất thổ rồi, khiến cho công tử cười chê.

Lâm Văn Vinh thấy nàng tựa như hoa (lè) dưới mưa thanh tú rạng rỡ, thì trong lòng lại bắt đầu dao động, những áy náy mới vừa đã sớm biến đi mất. Cầm tay nàng nhẹ nhàng vuốt ve vài cái, cười hắc hắc:

- Tiên Nhi, không cần nói thế? Mau mau động phòng, mau mau vào phòng.

Tần Tiên Nhi nghe được thế khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ ửng: “Không biết công tử cả ngày lo suy nghĩ cái gì? Muốn cùng với chàng nói chuyện nghiêm chỉnh, cũng đều không tìm được lúc nào cả.”

Tần Tiên Nhi mở cửa phòng. Bên trong bố trí cực kì giản khiết và tao nhã. Có một bộ bàn ghế bằng trúc được sắp xếp gọn gàng, trông rất sạch sẽ, không vẩn một tí bụi bặm. Ở giữa phòng, treo một bức họa nữ tử nhưng không nhìn ra tuổi tác, mi như viễn sơn, mực tựa xuân thủy, vẻ mặt điềm đạm u nhã, so với Tần Tiên Nhi có bảy phần giống nhau.

- Đó là nương thân nàng đấy ư?

Lâm Văn Vinh hỏi.

Tần Tiên Nhân nhìn người trong bức họa đến xuất thần, được một lúc rồi gật gật đầu:

- Đúng vậy.

“Thì ra là nhạc mẫu phu nhân, cần phải cung kính!” Lâm Văn Vinh quì xuống vái lạy bức họa, rồi xoay người sang Tiên Nhi cười nói:

- Tiên Nhi, nàng quả là được thừa hưởng sắc đẹp của nương thân!

Một câu khen được hai người, nịnh bợ mà thần không biết quỷ không hay, Tần Tiên Nhi nghe được trong lòng hoan hỉ, mặt mày đỏ ửng, khẽ đáp:

- Công tử đừng trêu chọc Tiên Nhi nữa.

Tần Tiên Nhi đi vào trong phòng lấy ra một bộ quần áo nam tử đưa cho Lâm Văn Vinh thay. Đây là một bộ nho sam, có vẻ không phù hợp với khí thế ngang tàng của hắn, mà giống như một tên cầu hùng trong bộ đồ kiểu phương tây. Hắn mặc vào người mà không biết cánh tay nên để ở đâu, cực kì không được tự nhiên. “Xem ra lão tử trời sanh không làm tài tử được rồi!” Lâm Văn Vinh thàn than thở, bắt đầu buồn rầu.

Tần Tiên Nhi nhìn hắn, trong mắt ngạc nhiên, tiếp theo bắt đầu nở nụ cười:

- Công tử, chàng mặc trường sam này, so với tài tử còn muốn phong lưu hơn vài phần.

- Ta cũng cho là như thế !

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, chẳng cần sĩ diện nói.

- Tiên Nhi tuyệt không cố ý tán dương công tử.

Tần Tiên Nhân thở dài:

- Khi còn ở Diệu Ngọc phường đã gặp vô số người. Vương tôn công tử đều gặp qua, ra mắt rất nhiều. Khí chất phi phàm hay giả tạo, loại nào cũng có, chỉ là không có một người nào có được phong độ khí thế như công tử cả.

Phong độ khí thế cái gì, cứ nói ta da mặt cực dày là được, Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Tiên Nhân, quần áo này là của ai thế ? Không phải là dành riêng cho ta chứ.

Tần Tiên Nhi trợn mắt liếc hắn bật cười:

- Đây là quần áo của ngoại tổ phụ Tiên Nhi. Người ngày xưa làm Binh Bộ Thị Lang, sau khi cáo lão về quê thì quy ẩn ở đây. Đây chính là đồ của của lão nhân gia.

- Thì ra Tiên Nhi xuất thân danh môn ?

Lâm Văn Vinh giật mình nói:

- Khó trách nàng có tài học như vậy, thì ra kế thừa từ nương thân. Nhưng nếu có ngoại tổ phụ như vậy, Tiên Nhi quyết không thể gia nhập Bạch Liên giáo. Bên trong chắc đã xảy ra ẩn khuất gì, hi vọng không có quan hệ tới chuyện nàng không muốn nhắc tới cha?

Phía hậu viện của mộc ốc, có một lương đình nho nhỏ. Hắn sau khi thay đổi xiêm y xong thần thanh khí爽, đứng ở trong lương đình phóng mắt ra xa thấy cảnh non nước mông lung trong khói sương mờ ảo, toàn thân cực kì thoải mái.

“Ngoại tổ phụ của nàng thật sự là biết lựa chỗ a! Nơi đây non xanh nước biếc, rừng thẳm giữa gió sương, thật sự là chốn dưỡng thân lý tưởng. Khó trách Tiên Nhi cùng nương thân nàng đều là có khí chất cao quý, tựa như tiên tử vậy. Lão tử từ nay về sau nếu không có gì làm sẽ mua sạch chỗ này, kinh doanh bất động sản, xây dựng vài đại mộc ốc, mấy chục cái hồ bơi. Mỗi ngày cùng Thanh Tuyền, Xảo Xảo, Nhị tiểu thư, Tiên Nhân nói chuyện phiếm, chiêm ngưỡng phong cảnh. Khi mệt mỗi thì có thể lên giường để bàn bạc diệu sự sanh con đẻ cái. Con mẹ nó, đời còn chuyện gì đẹp đẽ hơn chứ? ”

Tần Tiên Nhân đứng ở phía sau hần. Nàng vừa mới tắm rửa xong, thay một bộ đồ trắng rất thanh nhã, mái tóc dài tỏa hương thơm tự nhiên, lại tô điểm lên ít phấn hồng, trông như một đóa hoa đào vậy.

“Non nước đã đẹp người càng đẹp hơn, quả là một ý cảnh tuyệt diệu! Bây giờ mà không thực hiện mỹ sự, thật sự là có lỗi với bản thân! ” Lâm Văn Vinh trong lòng ngứa ngáy, cười ha hả:

- Tiên Nhi, nàng thay quần áo lúc nào sao không gọi ta?

Tần Tiên Nhi sửng sốt:

- Kêu công tử làm cái gì?

Lâm Văn Vinh ra vẻ đại nghĩa lắm liệt:

- Kêu ta làm hộ pháp cho nàng, bằng không bị bọn tiểu đồ nhìn thấy được, ta không phải chịu nhiều tổn thất hay sao?

Tần Tiên Nhi vừa thẹn vừa buồn cười, cúi mặt xuống trầm nghĩ: “Nói tiểu đồ này nọ gì, chàng so với bọn chúng còn gian hơn ! ”

Lâm Văn Vinh thấy trên cái bàn trúc trước người Tần Tiên Nhi đã bày biện một bình trà nhỏ tinh tế và bốn cái chén sứ, bên cạnh đặt một cái hỏa lò để đun nước. Tần Tiên Nhi thấy hần ngẩn người, nhin không được nhoeo miệng cười:

- Công tử hôm nay tới Long Hoàng thôn này, nếu không dùng qua nước giếng Long Hoàng cùng trà Long Tĩnh, sao có thể nói là đã tới nơi này?

Giếng Long Hoàng? Long Tĩnh? Hần nhảy dựng lên hỏi lại:

- Nơi này là thôn Long Tĩnh?

Tần Tiên Nhi gật đầu:

- Long Hoàng thôn này nhờ giếng nước mà nổi tiếng, cho nên ngoại nhân thường gọi nơi này tên là Long Tĩnh thôn.

“Trời ơi! Nguyên lai là tới Long Tĩnh thôn, lão tử thật sự là có số mà chưa biết hưởng rồi.” Lâm Văn Vinh mặc dù đối với trà đạo cũng không rành rồi gì, nhưng Tây Hồ Long Tĩnh* bốn chữ như sấm nổ ngang tai, làm gì mà hần không biết.

- Như vậy nơi đây chính là nguồn gốc của Tây Hồ Long Tĩnh rồi.

Lâm Văn Vinh liên tục thở dài:

- Long Tĩnh thôn, quả nhiên sơn thanh thủy tú, cảnh vật mỹ lệ. Tiên Nhi, nàng sinh ra đã xinh đẹp như thế, chắc là tiên nữ vườn trà rồi.

Tần Tiên Nhi chum chím cười, sau đó vươn tay pha nước ấm vào bình trà nhỏ, dùng nước ấm tráng chén trà rồi bắt đầu rót trà ra chén. Một cổ hương khí nhàn nhạt dần dần phảng phất khắp không gian đình viện. Lâm Văn Vinh đối với trà đạo chỉ là đầu gỗ, nhưng khi hít thở thấy mùi hương trà Long Tĩnh này, tâm hồn bất giác cũng cảm thấy thật sáng khoái: “Mẹ ơi, Tây Hồ Long Tĩnh chánh tông, thuần tịnh màu xanh biếc tự nhiên, ngàn vàng cũng khó mà mua nổi, hương vị chắc thơm ngon vô cùng.”

Tần Tiên Nhân rót trà vào chén, vừa đủ bảy phần là ngừng, thấy lá trà long tĩnh hình thể như cây thương, nhị hoa non mới chớm, lá đan nhau sắc sỡ như lá cờ. Đúng là trà tốt thượng hảo hạng.

Lâm Văn Vinh không hiểu lắm về trà đạo, chỉ thấy Tiên Nhân tay trắng, mũi ngọc, đôi môi anh đào, lúc mỉm cười đôi má lại hiện lên hai lúm đồng tiền trông thật đáng yêu. Uống trà rồi hần thưởng người đẹp, hần liền nở nụ cười dâm tà. Tần Tiên Nhi nâng chén trà, đưa tới trước mặt Lâm Văn Vinh, khẽ nói:

- Mời công tử phẩm trà.

Nhưng yêu cầu để pha chế trà ngon thì Lâm Văn Vinh còn hiểu chút đạo lý, nhưn bình phẩm trà thế nào hần một điểm cũng không thông. Dùng tinh thần không biết ko có ngại, Lâm Văn Vinh cười nói:

- Tiên Nhi, không dối gạt nàng. Kêu ta uống trà thì được chứ kêu ta phẩm trà thì ta thật không biết làm sao. Nàng có thể dạy ta không?

Tần Tiên Nhi mỉm cười:

- Phương pháp phẩm trà rất là đơn giản. Uống từng chút từng chút một, nuốt nhẹ từng ngụm, trà vừa trôi qua cổ họng, dần ngậm miệng lại, lưỡi đẩy đưa nước trà, hương sen dâng lên mũi, tựa như phún triều. Đây mới gọi là nếm nước phẩm trà.

- Phún triều? Cái tên này sáng tạo ghê, ta rất thích!

Lâm Văn Vinh cười âm thầm vài tiếng.

Tần Tiên Nhi hai tay nâng chén, hớp một ngụm nhỏ, làm ví dụ cho Lâm Văn Vinh nhìn. Hắn nói:

- Tiên Nhi, pháp môn phẩm trà này, đối chuyên gia như nàng mà nói tự nhiên đơn giản, còn đối với ta mà nói thì rất khó khăn. Ta có một chủ ý, có thể đơn giản hóa quá trình này nhiều lần.

- Giản hóa như thế nào?

Tần Tiên Nhi ngạc nhiên.

Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Nguyên tắc này rất đơn giản, có tên là: nàng phẩm (trà) ta thưởng (thức).

- Thiếp phẩm chàng thưởng?

Tần Tiên Nhi nghi hoặc nhíu mày, còn chưa hiểu hết thì thân thể đột nhiên căng cứng, bị hắn ôm vào trong lòng, một cái miệng rộng nóng bỏng đã khéo léo đặt một nụ hôn lên đôi môi anh đào của nàng.

Tiên Nhi cả người mềm nhũn, trong lúc đó nghe một thanh âm tà dị vang lên bên tai mình:

- Cái này gọi là: nàng phẩm ta thưởng.

(1) phong linh: Chuông gió

(2) mộc ốc: nhà gỗ

(3) tiểu ngữ hoan ca (cười nói, ca hát vui vẻ)

* Tây Hồ Long Tỉnh

Là loại tiêu chuẩn theo quy ước tên gọi, bởi Tây Hồ là nơi loại trà đặc thù này phát triển. Loại trà Long Tỉnh này được xếp vào một trong những loại trà nổi tiếng Trung Quốc, sinh sôi và phát triển trong một vùng xác định rộng khoảng 168 km² ở tỉnh Chiết Giang gần Tây Hồ. Trong lịch sử, Long Tỉnh Tây Hồ được chia làm 4 loại cho 4 vùng nhỏ hơn là: Sư (Sư Tử), Long (Rồng), Vân (Mây), và Hồ. Nhưng theo thời gian, sự phân biệt này dần bị quên lãng, cho đến hiện nay được sửa lại thành các loại trà Tứ Phương Long Tỉnh, Mai Gia Long Tỉnh và tên gọi chung là Tây Hồ Long Tỉnh. Mặc dù một số người sành sỏi vẫn hay gọi loại trà Sư Tử là “crème de la crème”.

129. Chương 127: Tâm Sự

Lâm Văn Vinh thấy Tiên Nhi nhu thuận động lòng người như thế, trong lòng thích cực kỳ. Nàng mới vừa rồi lại thay một trường bào rộng thùng thình, vô ý tạo tiện nghi cho Lâm Văn Vinh. Trong lòng hắn sớm nôn nao khó chịu, đại thủ liền mần mê tới, luồn vào dưới lớp quần áo, nhẹ nhàng vuốt ve da thịt bóng loáng làm say mê lòng người của nàng. Hai tay hắn nhẹ nhàng, chậm rãi đưa từ đôi vai xuống eo ve vuốt. Da thịt Tiên Nhi đích thực mềm nhẵn như nước làm hắn yêu thích không muốn buông tay.

Tiên Nhi thân thể mềm mại run rẩy nhẹ, mặt đỏ như lửa, hai tai nóng lên, căn bản không có dũng khí ngẩng đầu lên, chỉ đành phải để mặc hắn làm mấy chuyện xấu.

- A

Tần Tiên Nhi rên khẽ một tiếng, càng làm cho hỏa nhiệt trong người Lâm Văn Vinh bùng bùng, hai tay liền tác ai tác quái, chậm rãi tiến dần lên trước ngực nàng rồi bắt đầu nhẹ nhàng thám hiểm hai quả đào tiên. Tiên Nhi tuy mang tiếng là hoa khôi Diệu Ngọc phường nhưng thân thể vẫn tự hào là còn thanh khiết. Nếu không phải đối với hần tình cảm sâu đậm, cũng sẽ không để hần phóng túng như thế.

“Chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy thích, thân trên của nàng thực là xinh xắn!” Thấy nàng phản ứng như thế càng làm dâm tâm của hần đại thịnh. Da thịt Tiên Nhi đúng là không ai so sánh nổi. Khi nhẹ nhàng vuốt ve lên bộ ngực đầy đặn của nàng, bàn tay giống như trượt trên tơ, trước ngực kia là hai điểm tiên hồng càng mềm mại vô cùng, mê người cực kỳ.

Lâm Văn Vinh nuốt nước miếng một cách khó khăn: “Tiên Nhi đích thực là bảo bối, có đem giang sơn cho ta, lão tử cũng không đổi!” Hần tức thời thầm nghĩ.

- Công tử..., đừng mà!!!

Tần Tiên Nhi thở gấp một tiếng, thanh âm yếu ớt, mỏng manh không chịu nổi. Ngay cả chính nàng nghe xong cũng cảm thấy kỳ quái, tiếng này chẳng lẽ là ta kêu lên sao, thật là ngượng đến chết.

Nữ nhân nói có là không, đạo lý này Lâm Văn Vinh hiểu được rất rõ ràng. Hần cười hắc hắc, hai tay nhẹ nhàng đặt trước ngực nàng, ngón cái nhẹ xoa lên hai điểm hồng đậu. Tần Tiên Nhi rên xiết một tiếng, tự đông tự oán, trên mặt đầy vẻ vô hạn xuân ý, dục vọng như thủy triều cuộn cuộn dâng lên.

- Công tử ...!

Tần Tiên Nhi tiểu khẩu khẽ nhếch, hơi thở như núi lửa, hai má đỏ như ửng như thiêu, đôi mắt đẹp bỗng rưng rưng nước mắt, thở gấp nói:

- Công tử xin nghe Tiên Nhi nói một lời!

“Tối lúc này còn có điều gì để nói, để ngày mai buổi sáng rời khỏi giường rồi nói.” Lâm Văn Vinh không thêm để ý tới, cứ từng bước lần tới, bỗng nhiên thấy trong lòng ngực thân thể nàng bắt đầu run rẩy, vội vàng ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy Tần Tiên Nhi sắc mặt tái nhợt, ngơ ngác nhìn hần, trong đáy mắt ngập lệ nóng, trong nháy mắt liền rơi xuống.

- Ai da, làm sao vậy, là ai khi dễ Tiên Nhi?

Lâm Văn Vinh vội vàng thu hồi hai tay, đỡ lấy nàng hỏi:

- Tiên Nhi, bảo bối yêu quý của ta, đừng làm bộ mặt đưa đám như thế, là ai khi dễ nàng vậy? Ta sẽ kiểm hần tính sổ.

Tần Tiên Nhi nghe hần nói xong, càng khóc thút thít như mưa, nức nở nói:

- Chẳng lẽ Tiên Nhi trong mắt công tử, thật sự giống như một nữ tử tùy tiện hay sao? “Trời, nàng không phải là một nữ tử tùy tiện nhưng ta khẳng định ta là nam tử tùy tiện.” Lâm Văn Vinh thấy Tiên Nhi khóc không ngừng, vội vàng an ủi nói:

- Tiên Nhi, đừng khóc nữa! Ở trong mắt ta, nàng là nữ tử thanh khiết nhất, xinh đẹp nhất số một thế giới.

Hần vừa nói xong, trong lòng nghĩ lại hai chữ - số một: “A di đà phật, để dễ dàng nàng, Thanh Tuyền, Xảo Xảo, nhị tiểu thư, còn có chư vị lão bà mà ta chưa còn chưa biết cũng đừng lấy làm tức giận.”

Tiên Nhi gạt nước mắt rồi nói:

- Tiên Nhi trong lòng luôn tưởng nhớ công tử, yêu thương công tử, tấm thân trong sạch này mặc cho công tử khinh bạc. Nhưng việc cầu hợp này, tuyệt không phải sở nguyện của Tiên Nhi, mong công tử nghe Tiên Nhi một lời.

Ý tứ những lời này, là hần có thể khinh bạc nàng thế nào cũng được, nhưng không thể đột phá phòng tuyến cuối cùng. Nếu không sẽ là cầu hợp. Lâm Văn Vinh toát mồ hôi: “Ta đối với tình dục trước hôn nhân, cũng luôn có phản cảm - phản cảm người khác, không tự phản cảm ta. Nhưng chẳng lẽ thật sự phải cưới xin đàng hoàng mới có thể cùng Tiên Nhi sờ sờ mó mó? Thanh Tuyền còn chưa tìm được, chưa kể sau này cưới hỏi

thì lắm chuyện lằng nhằng, ... ôi thật là lâu. Tiên Nhi này nhìn ôn uyển mềm mại, trên thực tế chủ kiến rất cứng rắn, rất nguyên tắc, tính cách cũng rất cứng cỏi, không thể làm càn được, ôi thật sự là đau đầu a. ”

Tần Tiên Nhi thấy hần vẻ mặt lo lắng, ngượng ngập nói:

- Công tử còn nhớ rõ lần trước khi từ biệt ở Kim Lăng, Tiên Nhi có nói với công tử một câu?

Lâm Văn Vinh cẩn thận suy nghĩ một hồi: “Ai da, nàng nói là muốn giết Thanh Tuyền, vốn tưởng rằng nàng chỉ là mạnh miệng nói thế. Nhưng nàng còn muốn giết nhị tiểu thư, hôm nay cũng muốn giết Đại tiểu thư. Yêu nữ này tính cách nhất định như Hoạn Thư, không thể là giả được.”

Mới vừa rồi tình trờng lên não, giờ nghĩ lại cả người hần toát mồ hôi lạnh, vấn đề này cực kì nghiêm trọng không thể sơ xuất được. Tần Tiên Nhi này đúng là một quả bom hẹn giờ, chỉ không biết khi nào phát nổ đây. Bất quá người nàng thật sự tốt lắm, trăm năm khó kiếm. Lâm Văn Vinh cả mồ hôi cùng nước miếng đồng thời chảy ra.

- Tiên Nhi có nói qua, đợi giết Tiểu Thanh Tuyền kia xong, Tiên Nhi liền dâng hiến hết thảy cho công tử.

Tần Tiên Nhi sâu kín thở dài:

- Chỉ là hôm nay cùng công tử gặp lại thì trong lòng vô cùng vui mừng, ngay cả chính mình đều có chút không nắm chắc. Thật sự không thể hoàn toàn trách cứ công tử.

“À há, vậy chính là do người câu dẫn ta.” Lâm Văn Vinh trong lòng âm thầm vô sỉ biện hộ cho mình.

- Kỳ thật, mới vừa rồi, đó là do công tử thật tình yêu mến Tiên Nhi. Tiên Nhi chẳng những không có oán hận mà ngược lại lòng tràn đầy vui mừng.

Tần Tiên Nhi đột nhiên ngượng ngập nói.

- Vui mừng?

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên nói:

- Nàng vừa rồi lệ rơi đầy mặt, chỉ nửa phút sau thì lại tỏ vẻ vui mừng. Nguyên lai là chuyện tốt đẹp của hai người yêu nhau, thiếu chút nữa biến thành cường bạo, làm sao ta có thể vui mừng được.

Tần Tiên Nhi thấy hần thần sắc nghi hoặc thì biết hần không tin. Nàng đối với Lâm Văn Vinh vô cùng thật tình, thấy hần hình dáng bất đắc dĩ thì không đành lòng, bất giác chủ động đưa bàn tay nhỏ bé nắm đại thủ của hần nói:

- Công tử chớ có nghi hoặc, để Tiên Nhi nói rõ cho chàng nghe chuyện này, chàng sẽ hiểu được ngay.

Lâm Văn Vinh đột nhiên cười nói:

- Kỳ thật, Tiên Nhi, ta mới vừa rồi cũng chỉ là thử nàng một chút, coi nàng nhẫn nại tới mức nào, nàng cũng biết, ta đây rất là đa đoan, sao có thể làm chuyện xấu xa như vậy.

Tần Tiên Nhi thiếu chút nữa hộc máu, trong lòng vừa thẹn vừa tức. “Người, người này, chuyện xấu làm thì cũng đã làm, bây giờ lại nói năng linh tinh, làm bộ người đứng đắn. Huynh mà đứng đắn thì Bạch Liên giáo chúng ta chính là làm phúc cho thiên hạ.”

Nàng liếc mắt nhìn Lâm Văn Vinh trách móc, bĩu môi nhẹ giọng nói:

- Tiện nghi đều bị chàng chiếm xong hết rồi, người thật sự là đồ xấu xa.

Lâm Văn Vinh thấy nàng không hề khóc, trong lòng niệm phạt đã phù hộ. Rốt cục không khóc, đại pháp đánh lạc hướng của ta lại thành công.

Lâm Văn Vinh hỏi:

- Tiên Nhi, nàng mới vừa rồi nói chuyện gì với ta?

- Công tử, Tiên Nhi nhắc lại phải giết Tiểu Thanh Tuyền.

- Đừng ...đừng, không phải chuyện này

Lâm Văn Vinh vội vàng ngăn cản nàng, bất đắc dĩ nói:

- Tiên Nhi, chuyện giết người, từ nay về sau đừng đề cập tới nữa.

Tần Tiên Nhi cắn chặt răng im miệng, trong mắt lệ châu nhỏ ra nói:

- Công tử không hề thương Tiên Nhi, bản thân là yêu nữ Bạch Liên giáo, giết người không nương tay thì sao có thể so sánh với Tiểu Thanh Tuyền kia thân phận cao quý, thánh khiết nữ tử đó chứ?

Nha đầu kia thật sự ăn phải hũ giấm chua thật to rồi, Lâm Văn Vinh bất đắc dĩ nói:

- Tiên Nhi, những lời nàng nói không phải như ý ta đâu. Tính bác ái của ta vẫn có thể yêu thích tính cách cứng rắn của nàng mà. Đối với nàng, đối Thanh Tuyền ta đều coi như nhau.

Tần Tiên Nhi nói:

- Công tử, Tiên Nhi tuy là yêu nữ, nhưng yêu ghét rõ ràng. Cầm hận Tiểu Thanh Tuyền kia, nói thẳng ra là muốn giết nàng. Đối với công tử thì thật lòng yêu mến, cho dù có hi sinh tánh mạng cũng cam tâm tình nguyện, chỉ mong muốn có thể cùng công tử uyên ương song thủ, bạc đầu giai lão. Tiên Nhi làm như vậy, sai ở điểm nào?

Tần Tiên Nhi này nói năng tuy ôn nhu, nhưng vô cùng cứng đầu cứng cổ, hay giết người. Nàng lại hay tính toán, rồi lại yêu ghét rõ ràng, dám yêu dám hận.... Lâm Văn Vinh tuy đầu to như cái đầu nhưng thật không biết phải nói như thế nào với nàng cho tốt đây.

- Nàng không thể cùng Thanh Tuyền ở chung một chỗ ư? Ta thấy hai người các nàng, võ nghệ cao cường giống nhau, tướng sẽ có điểm chung, định nhiên trở thành một đôi hảo tỷ muội.

Lâm Văn Vinh chợt nói.

Đại nam nhân muốn có tam thê tứ thiếp thật không dễ dàng a, ngoại trừ biết làm hảo lão công, còn phải làm thuyết khách giỏi, công tác tư tưởng rõ ràng cho các hảo lão bà. Nếu không thì thiên hạ đại loạn.

- Cùng nàng ấy làm tỷ muội cái gì?

Tần Tiên Nhi hừ lạnh:

- Giết nàng thì đúng hơn.

Lâm Văn Vinh không biết nên nói cái gì, Tần Tiên Nhi thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của hắn, cũng sâu kín thở dài nói:

- Mới vừa rồi Tiên Nhi có nói qua, nếu là công tử lúc này ham muốn Tiên Nhi, Tiên Nhi hoan hỉ còn chưa hết, công tử có tin hay không cũng mặc, đó là lời thật lòng của Tiên Nhi.

Nói chuyện này làm gì vậy, Lâm Văn Vinh trong lòng kỳ quái, lại nghe Tần Tiên Nhi nói tiếp:

- Tiên Nhi từng kể với công tử là mình chỉ có mẫu thân chứ không có cha, không biết công tử còn nhớ rõ không?

- Hân, sao không nhớ rõ cơ chứ?

Lâm Văn Vinh thấy Tần Tiên Nhi vẻ mặt có chút buồn rầu, biết trong này tất có bí ẩn, hắn vội vàng chen ngang Tần Tiên Nhi nói:

- Tiên Nhi, nàng không cần nói, ta tin tưởng nàng.

Tần Tiên Nhi thần sắc kích động, nước mắt rưng rưng, cảm kích liếc mắt nhìn hắn nói:

- Công tử, người đối với Tiên Nhi thật tốt.

Tần Tiên Nhi này tuy thông minh nhưng đôi khi lại hồ đồ, nhưng lời này Lâm Văn Vinh lơ đãng nói ra, lại làm nàng cảm động rơi lệ, đúng là đánh trúng vào tâm lý của nữ nhân.

- Công tử đối với Tiên Nhi như thế, Tiên Nhi không thể giấu diếm công tử nữa.

Tần Tiên Nhi trên mặt hiện một tia thần sắc kiên định nói tiếp:

- Thân phận ngoại tử phụ ta công tử đã biết, người sau khi từ quan ẩn cư tại Long Hoàng thôn này, tuy là thanh khổ, nhưng cảm thấy rất hài lòng. Nương thân Tiên Nhi thời còn trẻ nổi danh nữ nhân tài ba, nhưng bất đắc dĩ vận mệnh thê thảm, bị gả cho một kẻ ở kinh thành nhưng không bằng cảm thú. Người này đồng thê thiếp, các bà này âm trầm nham hiểm bày kế đặt mưu. Nương thân tính tình đạm bạc, không muốn tranh giành nên luôn bị thiệt thòi. Người kia đối với mẫu thân cũng cực kỳ lãnh đạm, may mắn sau đó mẫu thân sinh ra Tiên Nhi, mẫu thân mới có chút an ủi. Tên cảm thú không bằng kia con cái rất ít nên đối Tiên Nhi rất là yêu thích. Tiên Nhi từng cho hắn là người cha tốt nhất thiên hạ. Năm ấy khi tám tuổi, mẫu thân cùng Tiên Nhi chơi đùa tại hoa viên thì bất ngờ gặp cừu gia của hắn đi tầm cừu. Hắn vì bảo vệ chính mình nên... thế nên ...

Tần Tiên Nhi vai rung rung kịch liệt, nghẹn ngào không nói nổi nữa. Lâm Văn Vinh biết trong đó tất có thâm sự, vội vàng vỗ vỗ bả vai nàng nói:

- Tiên Nhi, tiểu bảo bối, đừng sợ, chúng ta không nói nữa.

- Thế nên hắn kéo nương thân che trước người, đỡ nhất kiếm trí mạng cho hắn. Thật đáng giận, làm Tiên Nhi vĩnh viễn mất đi nương thân! Hu hu, nương thân thật đáng thương.

Tần Tiên Nhi gục đầu trong ngực hắn khóc rống lên, bi thống vô cùng, ngay cả hơi thở cũng bị đứt quãng.

Việc này quả thật làm cho người ta chấn động, bình thường nghe kể, hai vợ chồng thân mật yêu thương có thể hi sinh tánh mạng chính mình. Không ngờ hạ độc thủ như vậy, cha của Tiên Nhi thật sự là tên độc ác tàn bạo nhất thiên hạ. “Nha đầu này cũng thật sự đáng thương!” Lâm Văn Vinh nhẹ nhàng thở dài rồi chậm rãi vỗ về nàng, hắn bây giờ có chút hiểu được tâm tình của Tiên Nhi: “Thì ra là đã chịu nhiều đau khổ. Ngẫm lại một đứa nhỏ tám tuổi, nhìn mẫu thân phải chết đã là quá khổ, lại còn chính mắt chứng kiến cha mình vì bảo trụ tánh mạng mà đem mẫu thân ra đỡ...đả kích này thực sự là tàn khốc vô cùng”

- Tiên Nhi, hết thấy đều qua đã đi, không phải sợ, từ nay về sau ta nhất định chiếu cố tốt đến nàng.

Lâm Văn Vinh nhẹ nhàng nói.

- Công tử ...

Tần Tiên Nhi cảm động ôm lấy hắn thật chặt mà ‘hu hu’ khóc rống, phảng phất như đã tìm được nơi để giải tỏa.

Lâm Văn Vinh cũng ôm nàng thật chặt trong lòng: “Nha đầu này gặp tao ngộ như vậy, mọi hành động trước kia của nàng gây nên, đều có thể lí giải được.”

Không biết qua bao lâu, tâm trạng Tiên Nhi dần dần bình tĩnh lại, trên mặt đỏ ửng, liếc mắt nhìn hắn. Trên mặt hiện lên vẻ hạnh phúc và thẹn thùng, vội vàng tựa đầu lên ngực hắn.

- Tiên Nhi, thế sao nàng lại thất lạc vào Bạch Liên giáo?

Lâm Văn Vinh nhẹ giọng nói.

Tần Tiên Nhi ‘uhm’ nhẹ một tiếng nói:

- Năm ấy sư phụ Tiên Nhi lên kinh thành có việc. Thấy cảnh ngộ đáng thương nên nhận làm đồ đệ. Dem Tiên Nhi mang về giáo phái, một tay dạy dỗ thành Bạch Liên giáo tiểu yêu nữ. Công tử, người có phải là vô cùng chán ghét yêu nữ.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Tiểu yêu nữ khác thì ta không biết, nhưng là tiểu yêu nữ Tiên Nhi này, ta vô cùng thích.

Tần Tiên Nhi trong lòng vui vẻ, thở dài:

- Tiên Nhi vốn cũng không muốn làm yêu nữ, nhưng là thuở nhỏ đã được sư phụ đã nuôi lớn, ân trọng như núi, chuyện lão nhân gia muốn Tiên Nhi làm thì dù có hi sinh tánh mạng cũng nhất định phải hoàn thành.

- Cái này ta có thể hiểu được, đó chính là lí tưởng của nàng. Nàng còn nhớ trước kia ta có nói với nàng, nếu là vì chính thân nhân của mình, cho dù có trở thành kẻ thù khấp thiên hạ cũng sẽ làm không?

Lâm Văn Vinh nói.

- Những gì công tử nói, Tiên Nhi đều nhớ kĩ.

Tần Tiên Nhi chủ động tựa đầu lên ngực hắn, hai gò má đỏ ửng, trên mặt còn ngấn lệ, rồi lại ngượng ngùng không chịu nổi, kiều diễm vô cùng. Lâm Văn Vinh trong lòng rung động: “Nãi nãi, thật sự là mệnh khổ, Tiên Nhi nhu thuận như vậy, lại chịu nhiều đau khổ, hại ta muốn làm càn quấy một chút cũng không đành lòng.”

130. Chương 128 : Tiến Thoái Lương Nan!

Tần Tiên Nhi liếc mắt nhìn hắn, nhẹ nhàng nói.

“Nguyên lai như thế, nha đầu kia bởi do thời thơ ấu gặp chuyện thảm sự đau lòng nên trong lòng luôn có ám ảnh. Tâm tính nàng mới cực đoan như thế, phàm nữ tử nào định thân cận mình một chút đều trở thành đối tượng mà nàng muốn giết. Hành vi tuy là bá đạo, nhưng cũng có thể cảm thông.”

- “Nhân sinh khổ đoản, tri kỷ nan tìm,” tìm được người cùng mình yêu thương chân thành lẫn nhau cực kì gian nan. Khi gặp công tử chắc là món nợ từ kiếp trước, là duyên phận lớn. Tiên Nhi tuy là nữ lưu, cũng biết nhân duyên do trời định, nhưng thành bại là do sức người nên mới cùng công tử thân mật, mong rằng công tử chớ để bụng, đừng nghĩ Tiên Nhi dễ dãi.

Tần Tiên Nhi then thùng vô hạn.

Nghe nữ hài tử bày tỏ, cảm giác này thật là đặc biệt. Tiên Nhi lại là tuyệt sắc giai nhân, càng làm cho Lâm Văn Vinh thỏa mãn hư tâm của mình. Hắn nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay Tiên Nhi nói:

- Tiên Nhi, chúng ta từ nay về sau vai kề vai, mãi mãi không rời xa nhau có được không?

Tần Tiên Nhi sắc mặt đỏ bừng, nhẹ nhàng nói:

- Điều chàng nói cũng là sở nguyện của Tiên Nhi.

Nàng nhu mì then thùng, thanh khiết động lòng người, làm Lâm Văn Vinh trong lòng càng phát hỏa: “Đối với cái gì ”vô môi cầu hợp“* quá quý gì đây, lão tử cũng muốn thử làm lại xem sao, thế nào?”

Đôi đại thủ của hắn liền nhẹ nhàng vuốt ve thân thể Tiên Nhi, hướng về phía tiết y nhỏ nhỏ kia. Tiên Nhi đang cùng hắn tâm sự, cũng dần dần cảm thấy trái lòng. Thấy hắn tác ác như thế, trong lòng cũng thở dài: thôi, thôi, ta đã hứa chung thân với hắn. Cùng hắn không rời nhau, đã nói với hắn như vậy, xem ra mọi sự đã an bài.”

Có suy nghĩ này, Tiên Nhi không ngăn trở hắn nữa, dựa vào hắn nhẹ nhàng tận hưởng. Cả người nàng vô lực nóng rực lên giống như hỏa thiêu, tiểu khẩu khê thở nhẹ, hơi thở như lan, nhẹ nhàng nói:

- Mong công tử đoái thương Tiên Nhi!

Nghe được câu này , Lâm Văn Vinh trong lòng mừng rỡ. Nói như vậy, Tiên Nhi nha đầu kia trong lòng cũng đã có ý. “Hê hê, hành vi tình dục tiền hôn nhân chính là sự nghiệp quang vinh hạng nhất, nhất định phải kiên trì.”

Hắn nghĩ như vậy trong lòng, trên tay không ngừng nhẹ nhàng vuốt ve lên đôi gò bồng đảo sương còn ngậm của nàng một cách chậm rãi. Tiên Nhi cả người thả lỏng, tựa như lửa, ôm chặt lấy người hắn, bộ ngực trắng ngần đầy đặn đè ép chặt lên hắn, trên mặt phủ một làn sương hồng. Liên khẩu mở ra, hương thơm bốn phía, cúi đầu ngượng ngập nói:

- Công tử, đừng làm ở đây!

Lâm Văn Vinh trong lòng dục hỏa dâng dâng bốc lên, mạnh mẽ ôm nàng trong lòng rồi bế vào khuê phòng, nhẹ nhàng đặt lên cái giường gỗ sạch sẽ. Tiên Nhi tim đập thành thạch loạn nhịp, hai mắt nhắm chặt, không dám nhìn hắn.

Lâm Văn Vinh phát huy sở trường hiểu biết về quần áo, nhẹ nhàng khua tay vài cái. Ngay lập tức trường bào trượt xuống, lộ ra thân hình nóng bỏng của Tiên Nhi, chỉ mới liếc mắt, mũi hắn lập tức chảy máu cam ròng ròng.

Mái tóc đen nhánh của Tiên Nhi trải dài ở trên giường, đôi mắt nhắm chặt, lông mi dài run nhẹ, mũi thẳng môi anh đào, pháp phòng lên xuống, thở gấp không ngừng, mê người cực kỳ. Cổ nàng trắng nõn, thon dài, da thịt trong suốt như tuyết, hai cánh tay lả lờ bên ngoài trắng như lan, tinh khiết như ngọc sen. Một món tiết y màu đỏ rực, căng căng che đầy bộ ngực căng tròn, bầu ngực e ấp thẹn thùng từng lúc pháp phòng, càng phong loan diệt khởi, ba đào cuộn cuộn, ngay cả hai điểm yên hồng kia, cũng phảng phất từ cơ thể vươn ra. Cặp đùi ngọc thon dài trong suốt mà bóng loáng, căng căng khép lại một chỗ, hấp dẫn vô cùng. Thân hình Tiên Nhi mềm mại mà vẫn đầy đặn, toàn thân cao thấp không chỗ nào thừa, cứ như là thân vật trên trời rớt xuống, dài một tí hay ngắn một tí đều không hoàn mỹ.

Lâm Văn Vinh cố nuốt khan nước miếng, hai tay từ từ, thông thả, run rẩy, bắt đầu chậm rãi cởi hỏa hồng tiết y kia của Tiên Nhi. Hai đôi gò bồng đảo trong suốt khiết bạch như thoát khỏi nơi tù đày, như thỏ trắng thoát khỏi hang, hai núm hồng nho nhỏ trong suốt, lóe ra một tia sáng bóng mê người.

Tần Tiên Nhi a một tiếng sợ hãi, tim đập, trống ngực thùng thùng, làm cho bộ ngực cứ rung rung, hai điểm tiên hồng như hai tiểu anh đào thông thả bắt đầu từ từ pháp phòng, mê người vô cùng. Hai chân thon dài của Tiên Nhi tuy căng căng khép lại như cũ nhưng vẫn có thể thấy được phương thảo thê thê, nhục quang ẩn hiện.

Lâm Văn Vinh cả người lửa nóng: “Mẹ ơi, Tiên Nhi thân thể tuyệt mỹ như vậy không phải muốn đoạt mệnh ta sao?”

- Công tử...!!

Tiên Nhi hai mắt đóng chặt, tai đỏ ửng, trên mặt phủ một lớp sương hồng, hoà quyện với đôi môi anh đào và làn da trắng trẻo của nàng, xinh đẹp không bút mực nào tả xiết.

Cảm giác thấy ánh mắt hắn nóng bỏng đang dò xét cao thấp toàn thân mình, Tần Tiên Nhi ngượng ngùng vô cùng, hai chân vội vàng đóng chặt, ngọc thủ cố ý che trước ngực, như muốn kháng cự, càng làm phát ra mị lực mê người.

Lâm Văn Vinh vội cởi y phục của mình, ôm lấy thân thể mềm mại của nàng vào lòng mình. Hai điểm hồng mềm mại kia truyền đến cảm giác mê ly, động lòng người. Lâm Văn Vinh đặt thân thể nàng lên trên người mình, một hơi thở nóng bỏng truyền đến, thân thể Tần Tiên Nhi bắt đầu kịch liệt run rẩy.

Lâm Văn Vinh hai tay nhẹ nhàng vuốt ve, nương theo vòng eo nàng, chậm rãi đụng đến mông nàng, đường cong lả lướt, bóng loáng đột khởi, chỉ vừa mới đụng nhẹ, Tần Tiên Nhi bỗng phát ra một tiếng hô:

- Không được ???

Ánh mắt nàng mê man, nhìn Lâm Văn Vinh nói:

- Công tử, người sau này vĩnh viễn chỉ yêu một mình Tiên Nhi thôi?

Sặc ! đã đến nước này, nha đầu kia cứ hỏi mãi, đúng là ký ức đã ăn quá sâu vào trong lòng. “Hắc hắc, sẽ cho nàng thấy kiến thức độc đáo của bổn công tử rất lợi hại, sau đó dĩ nhiên sẽ rất thèm thuồng.” Lâm Văn Vinh không trả lời câu hỏi của nàng, hai tay vừa động, trườn lên bộ ngực mềm mại như lụa, nhẹ nhàng ấn nhẹ hai điểm yên hồng, bắt đầu mân mê miết nhẹ.

Tần Tiên Nhi tình hỏa bốc lên, cố bảo vệ điểm sáng suốt cuối cùng trong tâm linh thốt nhẹ :

- Công tử mau mau trả lời Tiên Nhi, Tiên Nhi không muốn hại công tử !.

- Hại ta? Hiện tại ta chưa nằm trên người nàng, vẫn chưa hại ta được đâu !.

Lâm Văn Vinh nhẹ nhàng vờ về hai điểm hồng kia, cười nói.

Tần Tiên Nhi bộ ngực trắng ngần pháp phòng, dịu dàng nói:

- Công tử, sư phó Tiên Nhi chính là miêu nữ. Từ kinh nghiệm của cha mẹ, Tiên Nhi thống hận những kẻ vô tình vô nghĩa, thâm nghĩ sẽ kiếm một lang quân thành tâm đãi ta nên đã thỉnh sư phó đặt trong cơ thể ta một loại si tình chi cổ.

“Si tình chi cổ? Si tình chi cổ là cái quái gì? So với nằm lên thân thể Tiên Nhi cái nào hay hơn?” Hấn không thèm để ý đến thâm nghĩ, hai tay mạnh động, chọc ghẹo làm Tiên Nhi một trận thở gấp.

- Si tình chi cổ chính là chứng nhân cho nam nữ tương duyệt. Công tử cùng ta sau khi động phòng thì trong cơ thể sẽ có si tình chi cổ. Từ nay về sau sanh tử có nhau, tình ý tương giao, không rời xa nhau.

Tần Tiên Nhi vội vàng nói. Cảm thấy được tiểu huynh đệ nóng bỏng của hấn đã nằm trên tiểu phúc của mình, hít thở dồn dập nói tiếp:

- Nhưng nếu là công tử cùng với nữ tử khác động phòng, si tình chi cổ kia sẽ chuyển lên người nữ tử. Sống chết của người đó sẽ do Tiên Nhi thao túng trong tay.

“Cái gì?” Huynh đệ dưới khố của Lâm Văn Vinh đang hùng dũng giương cờ, đang muốn thôi quân mãnh tiến, bỗng nghe nói thế, tâm thần cả kinh, trước mắt tuy là mê người, nhưng tiến một chút thôi cũng không được: “trời ơi! Sao lại thế này a! Việc này không đơn giản, lão tử không thể làm càn.”

Lâm Văn Vinh toát mồ hôi lạnh, cẩn thận kiểm tra xem xét một chút. Thì thấy vẫn ở ngoài, lúc này mới thở dài một hơi khẩu khí, lúc này bỗng nhận ra làm nam nhân cũng không hẳn là tốt. Tần Tiên Nhi cảm nhận được nhục thương nóng bỏng của hấn dính sát vào chỗ kia của mình, trái tim nhảy loạn một cái. Cảm giác ma xát nhẹ nhàng, làm cả người nàng nóng rực khó chịu, máu chảy rần rần. thân thể giống như không có tí khí lực nào.

- Cái gì si tình chi cổ? Tiên Nhi nàng mau nói rõ ràng?

Lâm Văn Vinh không dám coi thường vọng động, ôm chặt thân thể nàng, vội vàng hỏi.

Tiên Nhi khẽ nói:

- Miêu nữ đa tình, miêu nữ thiện cổ. Vì để tìm lang quân chí tình, khi còn nhỏ đã thỉnh sư phó đặt trong cơ thể si tình chi cổ. Tiên Nhi cùng công tử chu công chi lễ xong thì si tình chi cổ sẽ nhập vào trong cơ thể của người. Công tử sẽ là cổ mẫu, sanh tử Tiên Nhi sẽ nằm trong tay công tử thao túng.

“Trời ạ, chi cổ này là cái quái gì. Có phải giấu trong rốn không, có thể dùng thuốc lấy nó ra được không? Mẹ nó, chẳng lẽ bắt ta uống thuốc gì đó? Chẳng lẽ không còn có thiên lí hay sao?”

Bất quá Tiên Nhi nguyện đặt sanh tử của nàng ở trong tay mình, nữ nhân si tình như thế, làm Lâm Văn Vinh không khỏi cảm động.

- Tên là si tình chi cổ, đó là cả đời trung trinh. Nếu công tử cùng nữ tử khác động phòng, cổ tắc này sẽ chuyển qua cơ thể nữ tử kia còn Tiên Nhi sẽ trở thành cổ mẫu, sanh tử của nữ tử kia cùng công tử sẽ bị Tiên Nhi thao túng.

Nói mấy lời sau cùng cũng hiểu, Lâm Văn Vinh trán mồ hôi lạnh tới tấp tuôn ra. “Ôi trời đất ơi, không phải chơi ta à! Thoát y xong xuôi, muốn lập tức tiến vào bước cuối cùng sao tự nhiên lại xuất hiện loại si tình chi cổ này? Chẳng lẽ là ông trời thấy khả năng phòng ngự của ta quá mạnh mẽ, nên cố ý chơi ta? Sư phó Tiên Nhi cũng thật bậy bạ, dạy bảo lung tung, dạy thứ cổ quái này làm gì? Tiên Nhi tuổi còn nhỏ, chưa hiểu việc đời, chỉ là tùy tiện nói ra, sao người có thể lấy đùa thành thật? sặc, nếu ko phải có ý đồ xấu, thì cũng là bị biến thái con bà nó rồi !”

“Xong lên hay không?” Lâm Văn Vinh trợn tròn mắt. hấn bây giờ gặp phải một câu hỏi chọn lựa giữa “một cây hay khu rừng”. Bình thường mà nói, không thể vì một cây mà bỏ qua khu rừng, nhưng Tiên Nhi này thì không phải là một cây bình thường, nàng là một cây thượng phẩm, đánh chết hấn cũng sẽ không buông tha cho nàng: “ Một cây, hai cây, cả một khu rừng, lão tử tất cả đều muốn !”

Hấn miên man suy nghĩ trong lòng trong chốc lát, ôm một tia hy vọng hỏi:

- Tiên Nhi, chi cổ này có loại trừ được không?

Tần Tiên Nhi mỉm cười lắc lắc đầu. Lâm Văn Vinh kêu một tiếng: "Cũng khó mà trách Tiên Nhi, ta nếu cùng nàng thân thân mật mật, nàng trong lòng cao hứng không hết, nên không phải là giả dối. Nếu cùng nàng vui vẻ một hồi, Thanh Tuyền, Xảo Xảo, Ngọc Sương, đều thành quả phụ sống hết ! cho dù ta mạo hiểm cùng các nàng vui vẻ vài lần, tánh mạng các nàng sẽ bị nha đầu Tiên Nhi kia thao túng, ôi chao ! đúng là trời hại ma cô mà !

Tần Tiên Nhi thấy hần mặt đầy sầu khổ thì biết tổng hần đang e ngại điều gì, nhin không được khóc nước nỡ:

- Tiên Nhi đối với công tử một lòng, thiên địa trời đất chứng kiến, đến chết cũng không thay đổi. Tầm thân trong sạch Tiên Nhi, vĩnh viễn đều thuộc về công tử.

"Tiên Nhi, nàng hại chết ta rồi, ăn thứ không ăn được, nuốt thứ không nuốt được, việc này thật sự khó quyết a !" Hần thâm suy nghĩ trong chốc lát : "Việc này tốt nhất tìm người giúp đỡ, Thanh Tuyền và Tiên Nhi bình thường võ nghệ cao cường, nàng nhất định sẽ có biện pháp, nói không chừng thật sự có loại thuốc để giải độc."

"Ngày gì mà đen đủi thế này, tán gái nhưng đụng nhằm phải thuốc độc, lão tử lần này thật thảm, xem như từ trước đến nay chỉ có mình ta gặp phải! " Lâm Văn Vinh bây giờ đối với Tần Tiên Nhi cũng hiểu là nữ tử này có cá tính cực kỳ, ghét thì ghét cay ghét đắng, yêu thì sẽ yêu cuồng nhiệt. Hần thở dài, lại thấy nàng sầu thảm bất an nhìn mình, liền bối rối cười nói:

- Tiên Nhi, nàng không cần lo lắng. việc này ta nhất định có cách giải quyết.

Tần Tiên Nhi cúi đầu khẽ nói:

- Công tử, người không trách cứ Tiên Nhi chứ?

- Trách, đương nhiên phải trách.

Lâm Văn Vinh lớn tiếng la, thấy Tần Tiên Nhi ánh mắt hoảng sợ vô cùng thì cười nói:

- Ta trách chính là trách Tiên Nhi xinh đẹp đáng yêu như thế. Làm ta thần hồn điên đảo, ăn uống không màng, muốn phát vào mông nàng một cái, cũng còn không làm được.

- Công tử...

Tần Tiên Nhi then thùng vô hạn, lại cảm giác đại thủ nóng bỏng của hần, vuốt ve lên mông mình, thật sự là không đánh, chỉ xoa xoa một chút.

- Tiên Nhi, kỳ thật ta là người rất đứng đắn.

Lâm Văn Vinh trịnh trọng nói:

- Ta không phải loại người theo đuổi thân thể dục vọng, ta càng chú trọng đến kết giao tinh thần, để xứng đáng với tình nghĩa tri kỷ, tri tâm của chúng ta.

Lâm Văn Vinh đành dỗi gạt lương tâm nói, hai tay vẫn nhẹ nhàng lục lọi giữa hai đùi của Tiên Nhi, lửa nóng dưới khổ vẫn căng căng dính dính tại hai chân nàng như cũ, hỏa nhiệt so với mới vừa rồi chỉ có hơn chớ không kém. Tần Tiên Nhi nghe hần miệng nói vậy, trong lòng cũng ngượng ngùng, không dám mở miệng, chỉ nhẹ nhàng 'uhm' nhẹ một tiếng, để mặc thân thể cho hần hành động.

- Vì để chứng minh ta là một người phẩm đức cao thượng, ta quyết định...

Lâm Văn Vinh mỉm cười:

- Đêm nay chúng ta sẽ thoát y quần áo cùng ôm nhau ngủ một chỗ. Để từng bước khảo nghiệm phẩm chất "tọa hoài bất loạn"*** của ta. Đối với Tiên Nhi nàng cũng có một yêu cầu nho nhỏ.

- Yêu cầu gì?

Tiên Nhi uốn éo tại trong lòng ngực hần, ngượng ngùng vô hạn hỏi. Hai người lúc này lửa thể cùng nằm một chỗ, cảm thụ từ trên người hần truyền đến nhiệt lực, đặc biệt là dị vật to lớn ở dưới hạ thân hần, trở nên càng lúc càng lớn, chỉ thiếu chút nữa đã muốn đi vào người nàng.

- Ta muốn nàng tìm cách quyến rũ ta, để chứng minh với nàng phẩm đức ta cao thượng nhường nào !

Lâm Văn Vinh hắc hắc cười thâm dật. Không thể tiến vào được nhưng cần phải thu kiếm lợi tức khác, nếu không thì ta đã thoát ỷ mà không làm ăn được gì sao? Lão tử cho tới bây giờ chưa làm chuyện gì vô ích.

- Công tử !

Tiên Nhi thở thở một tiếng nằm trong lòng ngực hắn, mặt mày đỏ bừng, thật lâu không dám ngẩng đầu lên.

Lâm Văn Vinh chờ trong chốc lát không thấy động tĩnh gì, liền lục lọi trên người nàng cấp kích một trận, trong lòng ai thán: “Con nha đầu này,ta cần phải dạy dỗ nó một phen. ”

Đang nghĩ thế, bỗng thấy một bàn tay ấm áp nhỏ bé, nhẹ nhàng run rẩy, chậm rãi hướng về huynh đệ dưới khổ nóng bỏng của mình, cảm giác thật sắc khoái, làm Lâm Văn Vinh trong lòng vừa vui vừa buồn : “Liễu Hạ Huệ huynh, lão tử lần này chỉ điểm cho người xem nhé ? . ”

Chú thích :

* ‘ vô môi cầu hợp ’ : ý nói việc yêu nhau mà không có người mai mối, giống như lang cầu...đại loại là thế.

** “tọa hoài bất loạn” : cái này liên quan đến chuyện tên hủ nho Liễu Hạ Huệ ngồi trên xe ngựa với một người đàn bà, đi cả quãng đường dài mà mắt ông chỉ nhìn thẳng chứ không hề liếc ngang lần nào. Sặc !

131. Chương 129 : Tiêu Tác

“Vì lo cho hạnh phúc sau này, lão tử đành chịu!” Hắn bực tức, bất bình thầm nghĩ. Tay lại nhẹ nhàng sờ soạng, vuốt ve lên ngực Tiên Nhi làm nàng trong lúc ngủ mơ màng cũng khẽ rên một tiếng cực kỳ khiêu khích dụ hoặc.

Khi Lâm Văn Vinh tỉnh lại vào sáng hôm sau, ngoài cửa sổ mưa phùn trút xuống so với hôm qua còn mờ mịt hơn nhưng lại không thấy bóng dáng Tàn Tiên Nhi đâu dù trong phòng vẫn còn phảng phất hương thơm. Chỉ thấy đầu giường có đặt một bức thư, mực vẫn chưa khô hẳn, trên đó ghi vài chữ thanh tú:

- ”Sư môn cấp triệu,

Tiên hành li khứ.

Thử ốc chúc quân,

Diệc vi ngã gia.

Nhật dạ tư quân,

Quân tâm ngã tâm.”

(Dịch thơ:

Sư môn triệu gấp,

Buộc phải lên đường,

Chốn này chàng giữ,

Hãy coi như nhà.

Ngày đêm mong nhớ,

Ý thiếp tình chàng)

Trên tờ giấy trang nhã còn lưu lại dấu vết vài giọt lệ. Lâm Văn Vinh xem xong,bùi ngùi thở dài: “Thanh tuyền đã đi rồi, Tiên Nhân cũng đi mất, cả hai giống nhau đều vội vàng, không thể tìm theo được.” Hắn đứng ở trong sân đình, cầm lặng nhìn bức thư than thở, chìm đắm trong mơ tưởng mộng cảnh, nhớ lại hôm qua nằm bên gối thì thầm tâm sự: “Tiên Nhi dung nhan tuyệt sắc, đáng vẻ đắm lệ thật giống như cảnh

yên mệnh mông. Giờ đã đi rồi, đã đi rồi, đều đã đi rồi!” Cho dù hấn lạc quan phóng khoáng tới mấy, đối diện với hiện trạng này cũng phải đành cười khổ: “Còn may mắn là bên người còn Xảo Xảo và Ngọc Sương, âu cũng là một niềm an ủi nho nhỏ. Chỉ hơn một tháng nữa sẽ qua năm mới, ta sẽ khởi hành đi Bắc Kinh. Nhất định phải tìm được nha đầu thanh tuyền sau đó mới tìm biện pháp hoá giải tình cổ trong cơ thể Tiên Nhi. Thành hôn với bốn nha đầu, về bên tây hồ xây cất nhà cửa, an hưởng tuổi già.” đây chính là mục tiêu nhân sinh của hấn .

Mặc dù trải nghiệm của hấn rất phong phú. Nhưng hấn chưa bao giờ có ý muốn cứu quốc cứu dân gì cả: “Lão tử chỉ là tiểu lão dân, không màng tới mấy chuyện đại sự gì đó, ta không có quan hệ. Lý tưởng? lý tưởng cái con mẹ nó, không phải là món đáng giá nhất. Có thể sống yên ổn cả đời, ta đã phải thấp một nén hương thật lớn. ”

Sau khi ly khai Long Hoàng thôn, hấn không còn cảm thấy quan tâm gì nữa, theo con đường hôm qua quay trở lại Tây hồ. Tuy sương mờ mù mịt nhưng trên hồ thuyền bè vẫn qua lại tấp nập. Đại đa số đều là thuyền quan, thỉnh thoảng có người nhảy xuống nước, tựa hồ là tìm cái gì đấy.

“Chắc là từ vị phái tới, một ngày một đêm, thế mà bọn họ vẫn chưa đành chỉ tìm kiếm!” Lâm Văn Vinh cảm thấy vui vui: “Lão Tử này, Đối với ta thật tốt, làm lão tử có chút cảm động a.”

- Phía trước có phải lâm công tử?

Một thanh âm truyền đến.

Một đội quan binh đang tìm tòi ở bên hồ đã thấy hấn. Đầu lĩnh của họ cũng chính là thị vệ trên thuyền của Từ Vị hôm qua. Lâm Văn Vinh mặc dù thay đổi quần áo, nhưng cũng bị hấn nhìn một cái đã nhận ra.

- Dích thị Lâm Tam.

Lâm văn vinh liền ôm quyền nói:

- Đại ca đang kiếm ta à? Thật là cực nhọc. thành thật xin lỗi.

- Đúng là là lâm công tử?

Thị vệ kia vui mừng nói:

- Người đâu, nhanh đi bắt đại nhân, đã tìm thấy lâm công tử.

Nười nọ tiến lên rồi cao hứng nói tiếp:

- Lâm công tử người đã trở lại. chúng ta mấy ngàn huynh đệ, đều ra cả Tây hồ này lần mò, còn tưởng rằng người...??

Lâm Văn Vinh thông thả gật đầu nói:

- Thật sự là làm khổ các vị đại ca, chẳng biết đại ca tôn tính đại danh là gì?

Thị vệ kia cười nói:

- công tử chớ khách khí. ta thô nhân họ Cao tên Tù.

- Cao tù (1)?

Lâm Văn Vinh sửng sốt một chút, nói:

- dưới tay Giang Tô tổng đốc Lạc đại nhân chúng ta cũng có một vị đại ca tên là Cao Thủ. Nhị vị cùng họ như vậy, không biết cùng đại ca có quan hệ hay không?

Cao Tù cười nói:

- đó là gia huynh.

“Cao Tù, Cao Thủ. Ôi chao, cha mẹ hai người này quả thật có tài, chiêm hết tiện nghi của mọi người trong thiên hạ.” Hấn hỏi tiếp:

- Có phải đại ca cũng từng ở trong cung?

Cao tù gật gật đầu:

- Ta đã từng ở trong cung. Về sau phụng mệnh hoàng thượng bảo vệ Từ đại nhân cũng được vài năm rồi.

“Xem ra Từ Vị này và Lạc Mẫn giống nhau, đều là trợ thủ đắc lực của đương kim hoàng đế, bằng không cũng không được hộ vệ cao thủ đại nội được phái đi bảo vệ như thế.”

Thấy nhiều người tìm kiếm mình như vậy, hắn hít một tiếng nói:

- chỉ vì một mình ta, lại phiền toái nhiều người như vậy. Thật sự bối rối quá.

- Công tử ngàn vạn lần chớ nói thế!

Cao tù nói:

- Công tử biết rõ kém sức, nhưng lại dũng đấu với phi đồ bạch liên giáo, bọn huynh đệ tại hạ thật sự kính nể vô cùng.

“Hêê, lời này nói ra, thật giữ thể diện cho ta!” Lâm Văn Vinh cười hắc hắc.

Chợt thấy một đoàn người đang vội vàng tiến tới, đi đầu đứng Từ Vị, hắn liền ôm quyền từ xa nói:

- Từ tiên sinh, Đêm qua nghỉ ngơi mạnh khỏe chứ?

Từ Vị đi đến gần quan sát, thấy hắn bình yên vô sự liền thở dài nhẹ nhõm một hồi rồi nói:

- Lâm tiểu huynh đệ nghỉ ngơi nơi đâu hay thật? Làm chúng ta lo lắng, thật tệ.!

Lâm Văn Vinh cười nói:

- không thể nào, người cùng Tô tiểu thư cứu biệt tương phùng. Đêm qua đúng là uyên ương mặn nồng, là thời cơ tốt để cùng nhau giao hảo, thế nào cũng mất ngủ tí chút.

Từ Vị năm sáu mươi tuổi đầu mà bị tiểu tiểu tử hai mươi tuổi này chọc quê thì nhịn không được, mặt lão thoáng đỏ lên. Nhưng lão ta cũng không phải người thường, gặp Lâm Tam này vài lần đã cảm kích lẫn nhau, lập tức vãi hắn một cái thật sâu nói:

- Từ Vị cảm tạ Lâm tiểu huynh đệ đã ra ơn tương trợ.

- Ta tương trợ gì vậy?

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên nói.

- Giúp cả hai việc. Về công thì giúp ta tiêu diệt bọn phi đồ Bạch Liên, thật sự là một tấm gương dũng cảm. Về tư lại giúp lão hủ toại tâm nguyện sau nhiều năm để ta cùng Khanh Liên có thể tương phùng, đều là công của Lâm tiểu huynh đệ. Dù là công hay tư, Từ Vị đều phải cúi đầu, Lâm tiểu huynh đệ nên nhận lấy.

Từ vị chánh sắc nói.

- Ha ha, bỏ qua, bỏ qua. Ta cũng là không thuận mắt với Bạch Liên giáo hiêu trương bạt hổ(2), nên chỉ muốn hỗ trợ một chút chứ đâu có nghĩ đến bọn phi nhân kia một cước đã không chịu nổi mà ngã xuống nước. Đáng giận là thừa dịp ta nhất thời lơ là, cùng kéo ta xuống.

Lâm Văn Vinh lớn giọng ba hoa bịa chuyện nói.

- Đúng thế, đúng thế.

Từ Vị che miệng khẽ cười: “Lâm tiểu huynh đệ này, học thức cao rộng ta không theo kịp, độ dày da mặt càng hiếm thấy”

- Nhưng chẳng biết tiểu huynh đệ làm thế nào trốn đi?

Lâm Văn Vinh gật đầu nói:

- Đại nhân có điều chưa biết, ta ngoại hiệu là “Lục thượng đại lão hổ, giang trung Tiểu Bạch Long.” Phi đồ cuối cùng kia công phu dưới nước không được tốt mà cứ nín kéo, làm ta mất nhiều công phu để thoát khỏi hắn. Khi thoát được thì đã đến nơi này. Lúc ấy trời lạnh lại đói bụng, ta cũng ko rành rẽ Hàng Châu nên

đánh phải tìm xung quanh thôn trang nhỏ xin cơm tắm rửa thay quần áo. Sáng sớm liền quay về đây thì gặp ngay Cao Tù đại ca đang đi kiếm.

Từ Vị ánh mắt sáng rực lên, đối với lời hấn nói tự nhiên có nghi ngờ, cười nói:

- Công phu Lâm tiểu huynh đệ thật giỏi. Nhưng không biết phi nhân đào tẩu kia là nam hay nữ?
- Điều này...không có để ý.

Lâm Văn Vinh mắt không chớp nói.

Từ vị ha ha cười nói:

- Chuyện đã rồi cũng không cần khẩn trương, thủ lĩnh bọn chúng đã nằm ở trong tay chúng ta.

Hai người đang nói chuyện thì có một người chạy đến bẩm báo:

- Bẩm Từ đại nhân, Tiêu đại tiểu thư đã quay về Kim Lăng.
- Khi nào đi?

Từ vị cả kinh nói.

- Tiểu nhân mới vừa rồi phụng mệnh đại nhân bẩm báo tin tức Lâm công tử bình yên trở về với Tiêu đại tiểu thư. Tiêu đại tiểu thư biết được liền nói hôm nay phải bắt đầu quay về Kim Lăng.
- Tiêu đại tiểu thư muốn về rồi sao?

Từ vị kỳ quái nói:

- Đêm hôm qua còn có vẻ lo lắng nên cùng Khanh Liên ngủ chung ở trên thuyền mà cứ trần trọc cả đêm, cứ dần dò ta là hề có tin tức của Lâm tiểu huynh đệ thì lập tức báo cho nàng ngay. Bây giờ Lâm tiểu huynh đệ vừa trở lại, sao ngay cả gặp mặt cũng không thấy mà đã muốn đi. Nói đi là đi vậy sao?

”Chà, Đại tiểu thư này thật sự là tuyệt tình a! Ngày hôm qua còn nói nói cười cười, hôm nay lão tử mới ‘thoát hiểm’, nàng không đến ân cần thăm hỏi một tiếng thế mà đã bỏ chạy. Sau khi quay về Kim Lăng ta sẽ tìm đến tính sổ a. »

- Đại tiểu thư có dặn dò gì ko, ta sẽ làm gì hử?

Lâm Văn Vinh hỏi.

- Tiêu Đại tiểu thư nói, thỉnh Lâm công tử sau khi xử lý sự vụ nơi đây thì lập tức khởi hành trở về Kim Lăng.

“Xử lý sự vụ gì ở đây? Lão tử chỉ là một gia đình nho nhỏ của Tiêu gia, làm gì có chuyện gì để xử lý! Rõ ràng là không giữ thể diện gì cho ta cả, muốn tìm cớ chơi ta à?”

Từ Vị liếc mắt nhìn hấn đầy vẻ thâm ý mà nói:

- Lâm tiểu huynh đệ, thứ lỗi cho lão hủ nói thẳng, người tài hoa học thức như thế. Làm một gia đình nho nhỏ ở Tiêu gia thật sự là oan uổng lắm. Nếu tiểu huynh đệ không chê, lão hủ có thể đề cử thăng tiến một phen. Với tài hoa của tiểu huynh tất đạt được thành công lớn lao, tiền trình sáng lạng.
- Tiền trình sáng lạng?

Lâm Văn Vinh mỉm cười hỏi:

- Nhưng chẳng biết là tiền trình gì?

Từ Vị nói:

- Đăng các vi sĩ (4), vì quốc ra sức, tạo phúc một phương.

Lâm Văn Vinh thở dài hỏi:

- Từ tiên sinh, đây có phải lý tưởng của người khi còn trẻ không?

Từ Vị sững sốt một chút, Lâm Tam hỏi những lời này tràn đầy thâm ý. Quả là năm xưa lão đã có những lý tưởng này, nói như thế xác thật không sai. Nhưng nay Từ Vị tuổi đã già, kinh nghiệm cũng đã chiêm nghiệm qua nhiều, thủ đoạn cũng dùng không ít nên nhiệt tình tuổi trẻ đã sớm lùi bước. Không ngờ tự nhiên bị lại gọi lại chút vết tích của lý tưởng năm xưa.

” Lý tưởng? lý tưởng cái đêch gì! Mai người đi mà hỏi mấy lão nông tá điền, hần chả có biết lý tưởng là cái quái gì. Có cơm ăn được mặc quần áo là lý tưởng lớn nhất của hần. Cái gì mà vì quốc ra sức, tạo phúc thiên hạ, khẩu hiệu thì thật kêu tai nhưng tham ô hủ bại, nhục mạ dân chúng đúng là ý nghĩ của bọn đọc sách các người. Nếu một ngày trên thế giới này không còn có bọn quan lại các người, mới thật sự là thái bình a.” Hần hít thở thật sâu nói:

- Từ tiên sinh, ta chỉ là người thường, không có đọc qua sách thánh hiền cũng không có nghĩ tới cái gì cứu quốc cứu dân. Chỉ cần người khác không khi dễ ta, ta sẽ làm một người thường, an an ổn ổn sống bình dị cả đời. Đó chính là lý tưởng của ta. Cũng giống như bây giờ làm gia đình cho Tiêu gia, Tiêu tiểu thư đối đãi ta không tệ lắm. Cùng các nàng ở một chỗ, rất là thoải mái lại không có áp lực, so với quan lại thì sung sướng gấp trăm lần. Trên đời thiên hạ có rất nhiều lý tưởng, an an ổn ổn sống tốt mỗi ngày, đây là ân điển trời ban rồi.”

Từ Vị nghe hần cự tuyệt ko thương tiếc lời mời mà vô số người mong muốn thì cảm thán thở dài: “Lâm Tam này, làm việc hay xử sự đều vượt ngoài dự đoán, thật sự là người rất có phong cách. ‘An an ổn ổn sống mỗi ngày?’ Chỉ là một hi vọng hảo huyền thôi ! ” Từ đại nhân nhìn hần, thầm thở dài một tiếng, thần sắc bắt đầu ngơ ngẩn.

(1) Cao Tù : Ông tướng

(2) hiêu trương bạt hổ:

(3) Lục thượng đại lão hổ, giang trung Tiểu Bạch Long: trên bờ là con cọp, dưới nước tiểu bạch long

(4) Đăng các vi sĩ : thăng quan tiến chức

132. Chương 130 Chuyên Gia Đánh Chó

-“Đúng rồi, Từ tiên sinh, những phỉ nhân Bạch Liên giáo đó, người định xử trí bọn chúng như thế nào ?” Lâm Văn Vinh đột nhiên cảm thấy hứng thú hỏi

-“Tra hỏi cho ra tên trùm sỏ, nhất định không bỏ qua.” Từ Vị đáp ngắn gọn.

-“Cái tên đầu lĩnh kia ta có biết, có phải tên là Lục Trung Bình không?Ngày trước ta làm khách của ‘Bạch Liên Giáo’, đối với hần cảm tình khá thâm sâu”. Lâm Văn Vinh cười nói. Cảm tình giữa ông nội cùng cháu trai sao có thể không sâu chứ?

-Lâm tiểu ca biết tên Lục Trung Bình?

Từ Vị nói:

-Lần này hần đích thực là thủ lĩnh, nhưng tuyệt không phải là người đứng phía sau .

Trong lời nói của Từ Vị đầy thâm ý, Lâm Văn Vinh cười nói: “Từ tiên sinh muốn tra hỏi cái gì sợ rằng sớm đã có manh mối rồi, việc gì phải phí sức một cách vô ích.”

-Tróc gian tróc song, nã tặc nã tạng (bắt gian dân thì phải bắt cả đôi, bắt trộm thì phải bắt cả tang chứng). Dĩ nhiên phải có minh chứng mới có thể khiến người ta tâm phục khẩu phục, để cho tên chủ tử đứng sau kia không còn lời gì có thể nói.

Từ Vị trong mắt chợt lóe thần quang, lời nói lại đầy hàm ý sâu xa.

-“Chỉ tiếc, lão hủ lần này đi vội vàng, bên cạnh tuy đều là hộ vệ tinh thông công phu nhưng phương diện thẩm vấn lại không am hiểu. Cái tên Lục Trung Bình này ngang ngạch vô cùng, hỏi mãi cũng không nói ra vài câu hữu dụng.” Lão tựa như lẩm bẩm nói với bản thân.

Ài, ông không phải rõ ràng là đang mời mọc ta đấy chứ. Biết ta cùng Bạch Liên giáo có cừu oán, khẳng định sẽ cảm thấy hứng thú đối với việc này. Lão Tử này thật sự là người có nhiều tâm kế a. Phải nói rằng việc thăm vấn tuy bản thân chưa bao giờ làm qua nhưng chưa găm móng lợn vẫn chưa thấy lợn chạy thế nào, lấy ớt trát lên vết thương, tùy tiện đưa ra vài cách xem xem thằng cháu trai này có chịu nhận hay không.

Lớn đến như vậy còn chưa thăm vấn qua người nào, ta hôm nay đến đập cái tên Lục Trung Bình vương bát đão, lão tử chuyên đánh chó.

Nghe thấy có chuyện tốt như vậy, tâm tình của Lâm Văn Vinh vốn đang buồn chán bỗng nhiên xóa hết. Trời, làm cảnh sát, có chuyện chơi vui như thế, kẻ ngu mới không định làm.

-“Thế này, Từ tiên sinh, ta muốn đi xem qua một chút” - Lâm Văn Vinh ra vẻ ngượng ngập nói. Từ Vị liếc mắt nhìn hắn, bắt đầu ha ha cười to.

Nơi Lục Trung Bình bị nhốt là một gian phòng nhỏ âm u, cả người hắn bị khóa bằng xiềng xích, sắc mặt nhợt nhạt, tỏ ra thập phần tiều tụy.

Lúc Lâm Văn Vinh theo Cao Tù đi vào, hắn vừa bị tra tấn nằm trên đất ngẩng đầu lên nhìn thấy Lâm Văn Vinh, trong mắt bắn ra lửa giận nói:

-“Tên họ lâm kia, ngươi tới đây làm cái gì?”

Trời, đã bị bắt rồi còn hung hăng như thế, ngươi nghĩ đây là cái nhà bếp của ngươi a. Lâm Văn Vinh Cười nói: “Ta tới thăm thân.”

-“Thăm thân cái gì?” Lục Trung Bình căm giận nói.

-“Đi thăm cháu nội a.” Lâm Văn Vinh hắc hắc nói.

Lục Trung Bình trên mặt giật giật, hét lớn:

-Tên họ lâm kia, ta thề không đội trời chung với ngươi.

Con mẹ ngươi, bắt lão tử tới Bạch Liên giáo, nếu không có Tiên nhi cứu ta, lão tử chắc đã chết trên tay người và tên Đào vương bát đão rồi. Lão tử đội trời chung với ngươi khi nào vậy?

Lâm Văn Vinh hắc hắc cười, nói với Cao Tù:

-Cao đại ca, nghe nói tiểu tử này là võ lâm cao thủ sao?

Cao Tù gật gật đầu, Lâm Văn Vinh cười nói:

-Võ lâm cao thủ, con mẹ nó, danh đầu này quả thực khiến người ta phải sợ, phá đi công phu của võ lâm cao thủ thì phải thế nào?

-“Đâm thủng khí hải, khóa xương tì bà.” Cao Tù đáp ngắn gọn.

Ày, nghe có vẻ rất hấp dẫn. Cao đại ca, vậy phiền ngươi mỗi trò thử làm một trăm lần”. Lâm Văn Vinh kể cả nói.

Lục Trung Bình giật nảy mình, cả kinh nói: “Lâm Tam, ngươi dám?”

Cao Tù cũng giật mình, Lâm công tử này thật là quá độc ác. Mỗi đòn một lần, tên họ Lục này coi như đã bị phê, hắn còn muốn làm một trăm lần, cứ như đây là thái rau vậy.

“Mẹ nó, ta có gì mà không dám chứ?”

Lâm Văn Vinh vỗ mạnh cái bàn, quát: ”

-Ngươi có bao giờ thấy ta chuyện gì chưa dám làm không? Đối với chủ tử của ngươi, lão tử còn không sợ, thì sợ gì đứa cháu trai nhà ngươi?

Lục Trung Bình sắc mặt trắng bệch, ngày đó Lâm Tâm bị bắt, so với mình còn hung hăng hơn. Hôm nay thân phận hoán đổi, hắn sợ gì mà ko hung hăng chứ? Đối diện với những cao thủ ở bên cạnh Từ Vị, Lục Trung Bình không sợ chút nào, nhưng đối mặt với Lâm Tam mang đầy tà khí này, muốn không sợ thì thật là khó.

-Người, người dám? Lâm Tam, người có dũng khí thì cùng ta đơn đả độc đấu.

Thấy Cao Tù từng bước từng bước tới gần, Lục Trung Bình vội vàng cao giọng hô hoán, thanh âm cũng hơi run run. Sự đau đớn về da thịt hẳn không sợ, nhưng phé đi võ công, như vậy đúng là sống không bằng chết.

Đơn đả độc đấu ư? Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, nhìn Cao Tù nói:

-Cao đại ca, huynh dẫn mười vị đại ca võ nghệ cao cường đến đây.”

Cao Tù chỉ trong chốc lát đã dẫn theo mười người tiến vào, nhìn trong mắt có tinh quang, mỗi người đều không phải hạng dễ chơi

Lâm Văn Vinh đứng trước mười người kia, chỉ vào Lục Trung Bình nói:

-Đừng nói ta chưa cho người cơ hội a, người muốn chọn quần ẩu hay đơn khiêu?”

Lục Trung Bình không rõ ý tứ trong lời nói của hắn, liền hỏi:

-Thế nào là quần ẩu, thế nào là đơn khiêu?

Cái gọi là quần ẩu, chính là chúng ta cả đám đập một mình người. Lâm Văn Vinh hắc hắc cười nói.

“Còn đơn khiêu thì sao?? ta chọn đơn khiêu.”

-Đơn khiêu? Người một mình đánh cả đám chúng ta.

Lục Trung Bình cả giận nói:

-Lâm Tam, người cực kỳ vô sỉ.

Lâm Văn Vinh bước lên đá cho hắn một cước nói: ”Con mẹ nó, ta cho tới bây giờ chưa từng nói bản thân mình cao thượng. Mẹ nó, đường đi là do chính người chọn lấy.

-“Các vị đại ca, mọi người cùng tiến lên, nam nhân chỗ nào yếu đuối nhất thì đánh vào đấy!”

Vừa nói xong xuất một cước là trầm trọng ngay giữa háng hắn. Lục Trung Bình hét thảm một tiếng, ngoài mười dặm cũng nghe thấy.

Lâm Văn Vinh hôm nay tâm tình bực bội, đá được hai cước, các lỗ chân lông trên dưới toàn thân đều nở ra dễ chịu. Ngay cả Cao Tù cũng thấy Lâm công tử này thực sự rất là vô sỉ, Lục Trung Bình này còn đang bị trói, một đứa con gái cũng có thể khiến hắn thê thảm, hắn xuống tay lại không chút lưu tình.

Biết được Lâm Văn Vinh ngày trước bị Bạch Liên giáo bắt, hắn trong lòng liền hiểu được, nhất định là ngày trước Lâm công tử đã bị hành hạ không ít, nào có biết vụ Lâm công tử này đã rất thoải mái.

.....

Lục Trung Bình sắc mặt tái nhợt, không dám nói gì. Cao Tù hỏi:

-Lục Trung Bình, người có khai ra hay không?

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc nói: -Cao đại ca, chúng ta đừng hỏi hắn có khai hay không, ta còn có nhiều chiêu thú vị vẫn chưa làm lắm.”

Cao Tù đối với Lâm công tử thật sự bội phục, liền phối hợp cười nói:

-Còn có chiêu gì chưa làm?”

-“Ta nghe nói có một loại phương pháp lột da, thật sự rất hấp dẫn, không biết Cao đại ca có nghe qua hay chưa?” Lâm Văn Vinh nói.

-“Là loại phương pháp lột da nào?” Cao Tù tò mò hỏi.

-Chuyện là thế này, chặt toàn bộ tứ chi của một người, làm thành một cây côn thịt, chôn thẳng vào trong đất cát, mặc cho mặt trời thiêu đốt. Sau đó, trên da đầu hắn khoét một lỗ thật rộng, rắc một ít hoa mật, phong mật, hồ tiêu phân, diêm ba, bát giác, tự nhiên sẽ có vô số ruồi nhặng, bươm bươm, muỗi, rệp bò tới. Người này, toàn thân sẽ ngứa ngáy, da đầu râm ran, ngứa ngáy toàn thân, càng vùng vẫy thì càng ngứa,

càng ngứa thì càng vùng vẫy. cuối cùng chịu không nổi, thế là, những thứ đó từ trong da đầu nhảy ra, da thì bỏ lại.. Phương pháp này rất là lí thú, ta chưa từng thử qua bao giờ, Cao đại ca lúc nào có hứng thú, có thể thử xem sao.

-“Quả thực có phương pháp này ah? Như vậy có thể thử.” Cao Tù cười nói, lại tựa như hữu ý mà vô ý nhìn Lục Trung Bình.

Lục Trung Bình nghe thấy mà da đầu phát ngứa, thậm chí ngay đó bắt được tên Lâm Văn này, sao lại không nghĩ ra những pháp môn này. Đều là tại cái tên Đào Đông Thành quân sư chó chết, làm cái cái gì hoài nhu chi kế, hại lão tử đến chết mất .

Hắn biết đây là Lâm Văn Vinh đang dọa nạt mình, nhưng ai biết hắn có thử thật hay không. Chết thì không đáng sợ, nhưng cách chết thảm như thế, trong lòng hắn lại cực kỳ sợ hãi.

-“Kỳ thật, thế cũng chưa phải thú vị nhất đâu.” Lâm Văn Vinh cười nói: “Cao đại ca, nghe nói các người trên giang hồ, có một loại thuốc gọi xuân dược đúng không. Sau khi ăn vào, phải tìm tiểu nữ để phát tiết.”

Nhắc tới xuân dược, Lục Trung Bình cảm thấy run rẩy, ngay đó xuân hương của Đại tiểu thư, chính là hắn tự mình đốt, quả nhiên bây giờ bị quả báo.

Cao Tù nói:

-Cái này a, có đấy, hiệu quả rất tốt, khá có tiếng tăm, có ngã ái nhất bổng chùy, kỳ dâm hợp hoan tán, Quan Âm thoát y sam, Như Lai đại phạt côn -”

Quan Âm thoát y sam, Như Lai đại phạt côn? Trời, hai loại này ta chưa từng nghe qua? Đúng là ý dâm vô chi cảnh a. Lâm Văn Vinh cười nói:

-Cao đại ca, một nam nhân ăn xuân dược này cần làm cái gì?”

-Đương nhiên là tìm nữ tử giao hợp rồi.”

-Nếu là một con chó đực ăn xuân dược?

-Đương nhiên là tìm một con chó cái để hoan hảo.

-Thế nếu một nam nhân ăn xuân dược, cùng một con cẩu đực ăn xuân dược, thả chung vào trong một phòng, thì sẽ xuất hiện tình huống gì?” Lâm Văn Vinh vẽ mặt mơ màng hỏi.

Cao Tù cả người liền nổi da gà, ngay cả chuyện này cũng có thể nghĩ ra được. Luận về tà ác, Lâm công tử mà nhận đệ nhị thì thiên hạ chắc không ai dám nhận đệ nhất. Lục Trung Bình nghe được cả người run rẩy, thân thể run như cây sậy.

-“A, tốt nhất là gian phòng này đặt trên đường lớn , như vậy, mới có thể có nhiều bách tính tới xem cái màn kinh thế hãi tục này. Thật sự rất là lí thú a.” Lâm Văn Vinh lẩm bẩm nói.

Lục Trung Bình sắc mặt tím tái, run run nói:

-Ta, ta xin khai -”

-Mẹ nó, nói sớm ra có phải thống khoái hơn không.”

Lâm Văn Vinh đá một cước lên trên người Lục Trung Bình, cả giận nói:

-Hại lão tử bản thân buồn chán hết nửa ngày.

Lâm Văn Vinh sải bước ra ngoài, rất thống khoái, mẹ nó thật thống khoái, tư vị làm cảnh sát đúng là dễ chịu a. Nỗi buồn bực của hôm nay, xem như đã tổng được triệt để đi rồi. Lục Trung Bình này thật thê thảm, không biết tối nay có gặp ác mộng hay không.

Từ Vị đang đứng tại cửa, nhìn hắn cười nói:

-Lâm Tiểu ca, người bác học cổ kim, lão hủ thật sự rất bội phục. Nếu người vào triều đường. Bằng khẩu tài cơ trí cùng thủ đoạn của người, muốn phong vương bá tước cũng không phải là không thể.”

Nực cười, lão đùa ta ư, Lâm Văn Vinh cười nói:

- Làm một chút thủ đoạn nhỏ nhoi ta còn có thể nhưng tính đại âm mưu, trước mặt từ tiên sinh, ta còn phải cam bái hạ phong.”

Từ Vị cùng hần hiểu rõ nhau, cứ giả vờ thờ ơ, ha ha cười to: “Lâm tiểu huynh, người thật sự không hề suy nghĩ chuyện gì sao?”

Lâm Văn Vinh lắc đầu nói:

-Từ tiên sinh, việc này sau không cần nói nữa, ta vẫn thích một cuộc sống đơn giản.”

Từ Vị biết khó lòng khuyên nhủ hần, chỉ đành thở dài nói:

-Lão hủ những năm trước, thật là không giống như tiểu huynh đệ nhìn xa trông rộng. Tuổi trẻ lông bông, theo đuổi hư danh giả dự, bỏ phí đi bao năm tháng. Người sống được sáu mươi năm mới đến lúc tỉnh ngộ, tuy đã lớn tuổi mà người vẫn vướng bận trần tục, nên không thể thoát ly được. Ai đã thương ta đầu bạc, lá rụng hoàng hôn mộng ngư tiêu. Lão hủ này cả đời, thật là hồ đồ, hồ đồ lắm.”

Từ Vị nói đến đoạn sau đã cảm khái liên tục. Lâm Văn Vinh trầm nghĩ, không phải là người nào sống cả đời mới hiểu, lão cũng được coi là giỏi, có người cho đến khi chết vẫn còn không hiểu được đạo lý này.

-Con người ai cũng có chí hướng riêng, tiểu huynh không màng danh lợi, lão hủ không dám miễn cưỡng. Nếu có ngày tiểu huynh tới kinh thành, nhất định phải đến nhà lão hủ uống cốc rượu, cũng là để ta và Khanh Liên bày tỏ cảm kích.

Lâm Văn Vinh cười nói:

-Đương nhiên là như vậy. Hôm qua ta có nói với Tô tiểu thư, ngày sau nàng tất nhiên sẽ phải cảm tạ ta, hôm nay không phải là ứng với những lời kia sao?

Từ Vị vuốt râu cười, cảm thấy rất vui mừng. Lâm Văn Vinh đột nhiên nhớ tới một chuyện, nhìn Từ Vị nói:

-Từ tiên sinh, ngài tại kinh thành giao du rộng rãi, có từng gặp qua hay nhìn thấy một nữ tử như vậy, nàng chừng hai mươi tuổi, bộ dáng xinh đẹp, khí độ phi phàm, đại khái cũng là xuất từ danh môn, khuê danh gọi là Tiểu Thanh Tuyền?”

-“Tiểu Thanh Tuyền? ”Từ Vị cau mày suy nghĩ trong chốc lát nói:

-Đây là tiểu thư nhà ai? Lão hủ lại chưa bao giờ nghe qua. vị tiểu thư này cùng Tiểu ca quan hệ ra sao?”

Lâm Văn Vinh nghiêm mặt nói:

“Là thê tử của ta.”

-Tiểu ca đã thành thân rồi ư?

Từ Vị ngạc nhiên nói, rồi lại cười nói:

Với tài của Tiểu ca, Tiểu tiểu thư này định nhiên tài mạo phẩm đức phải hơn người. Chỉ là nếu đã thành thân, tại sao Lâm tiểu huynh ngay cả thân phận thê tử của mình là không biết?”

Hừ, người tưởng ta muốn vậy sao, lão tử bây giờ cũng sắp biến thành hồ đồ rồi, Lâm Văn Vinh bất đắc dĩ lắc đầu, đem diện mạo Tiểu thanh tuyền cẩn thận miêu tả lại một phen, Từ Vị lại vẫn không nhận biết được:

- Trong kinh thành, danh môn vọng tộc rất nhiều, các vị tiểu thư cũng vô số, Tiểu tiểu thư ư, bạn bè ta không ít, chỉ là không biết người tìm người nào?”

Lâm Văn Vinh từ cổ lấy ra ngọc bội mà tiểu thanh tuyền để lại cho mình, đưa cho Từ Vị nói:

-Từ tiên sinh, người có từng thấy qua cái này chưa?

Từ Vị thấy nhiều biết rộng, thấy ngọc thạch này long lanh óng ánh, lưu quang dật thải, cả kinh nói:

-Đây là Hoa Điền Vương a, Lâm tiểu huynh kiếm được bảo vật này ở đâu vậy?”

Lâm Văn Vinh nói:

-Đây là Thanh Tuyền để lại cho ta.

-“Đây là cực phẩm hòa diên chi ngọc, thể gian hiem thấy, ngay cả trong hoàng cung cũng khó có thể nhìn thấy loại bảo bối này. Vị nương tử của Lâm tiểu ca nhất định là người đại phú đại quý a.” Từ Vị thở dài.

Thấy Từ Vị cũng không biết gì về thân phận và lai lịch Tiểu Thanh Tuyền, Lâm Văn Vinh trong lòng hơi thất vọng. Nhưng hân hoan sinh lạc quan, liền cười nói:

-Đã như thế, vậy ta đợi năm sau tự mình tới kinh thành, đi tìm nương tử.

Từ Vị gật đầu nói:

-Lâm tiểu huynh, bằng tài hoa của ngươi, tới kinh thành, tự nhiên sẽ nổi trội hơn người. Ở kinh thành có rất nhiều thứ để học hỏi, lão già ta kiêu ngạo là kẻ học rộng, viết vài bài thơ, vẽ vài bức tranh mà cứ tưởng là xuất sắc lắm rồi. Bằng tài hoa cơ trí của ngươi, đến lúc đó cùng họ đấu trí một phen, để những lão gia hỏa biết được cái gì là thiếu niên anh tài, ha ha, đến lúc đó có kịch hay để xem. Trong kinh hơn nhiều năm không có náo nhiệt như vậy, lão hủ đối với sự giá đáo của tiểu huynh đệ thật sự là rất mong chờ.”

Lâm Văn Vinh nghe xong toát mồ hôi, Từ Vị lão nhân này, cũng là thơ hay vẽ giỏi, chẳng phải cũng là thành viên trong những lão già ư? Tiếp xúc nhiều cùng Từ Văn Trường, hẳn phát hiện ra lão nhân này thập phần thú vị, khi tranh đấu thì sẽ rất tâm ngoan thủ lạt, còn nhắc đến thi thoại thì trở thành hòa ái khả thân. Nói cho cùng, có lẽ chính trị đã làm mai một đi bản sắc thư sinh của lão mới có thể có loại tính cách mâu thuẫn thế này.

Sau khi chia tay Từ Vị, Lâm Văn Vinh không biết đi về nơi đâu, Đại tiểu thư để mình một mình chạy nhông. Ny tử này, cũng không biết bị làm sao, tính tình càng ngày càng cổ quái.

Đi được vài bước đã thấy phía trước có một cỗ xe ngựa dừng lại, nhìn rất quen mắt. Tứ đức, Tiêu phong, Tiểu Thúy mọi người đều đứng ở hai bên xe, thấy hẳn đã đến đều cao hứng bắt đầu kêu to:

-Tam ca, chờ người này giờ, nhanh lên, chúng ta mau quay về Kim Lăng.

133. Chương 131: Kiếp Cá Sắc

- Mọi người vẫn ở đây chứ, sao ko theo Đại tiểu thư về kim lăng vậy?

Tiêu Phong đáp:

- Lâm huynh, đại tiểu thư dặn chúng tôi ở đây chờ huynh đó. Trong lòng Lâm Văn Vinh cảm thấy có chút ảm áp: “Đại tiểu thư này xem ra vẫn còn chút lương tâm, dặn mọi người ở đây chờ mình còn để lại xe ngựa của cô ấy cho mình nữa.” Trước mắt mọi người thì chỉ có hẳn có phẩm hàm cao cấp nhất, nên chiếc xe ngựa kia hẳn đương nhiên hưởng thụ, hẳn liền nhảy lên mã xa, đang định rời đi thì đột nhiên một tiếng thét vừa tức giận pha lẫn chút e thẹn từ sau truyền tới:

- Người hãy xuống mau!

Lâm Văn Vinh giật mình khi nghe giọng nói ấy lại giống tiếng của đại tiểu thư. Hắn nhanh chóng mở tấm rèm và nhìn thấy người đang nhìn mình, không phải là Tiêu Ngọc Nhược thì còn ai?

- Đi xuống, đi xuống, Người mau đi xuống!

Đại tiểu thư không ngờ rằng hẳn lại phong túng đến thế, dám đương nhiên leo lên xe ngựa của nàng trước mặt đám hạ nhân, lửa giận bùng lên trong lòng, giọng nói gấp gáp cuồng nộ.

Lâm Văn Vinh cười ngượng ngáp, bước xuống xe mà trong lòng cảm thấy kì quái: “Sao cô ta lại xuất hiện ở đây, làm mình còn tưởng rằng cô ta có lòng tốt để lại xe cho hạ cấp như mình xài nữa.”

Tiểu thúy nói:

- Tam ca, Đại tiểu thư nói chúng ta cùng nhau đến thì cùng nhau trở về.

Câu nói đó làm cho lòng của hẳn ảm lại: “Cùng nhau đến thì phải cùng nhau đi, không ngờ đại tiểu thư có lòng như vậy, thật không uống công mình giúp Tiêu gia của cô ta nhiều như vậy.”

Vốn tưởng rằng Đại tiểu thư nói những lời quan tâm như vậy, thì sẽ đối xử với hần vui vẻ dễ chịu nhưng xem ra thì ko phải như vậy, trên đường về đại tiểu thư cũng không một lời nói nào với Lâm Văn Vinh, giống như hần ko hề tồn tại vậy. Chính vì vậy nên làm cho đường về trở nên xa xôi hơn

Lần đi Hàng Châu này và sau khi trải qua việc du ngoạn với xem quẻ nhân duyên thì quan hệ hai người rõ ràng đã có bước tiến, đã hòa thuận một chút. Nhưng sau chuyện hôm qua thì tất cả đã quay lại trạng thái trước đây. Lâm Văn Vinh đã mấy lần bắt chuyện với tiểu thư nhưng nàng không hề đoái hoài, hần cảm thấy mất hứng nên đành tiếp tục cưỡi ngựa đi tiếp

Đi đến ranh giới của Chiết Giang và Giang Tô, hai bên rừng núi hiểm trở. Lúc họ đi thì ở đó kẻ mua người bán tấp nập, hôm nay quay về chắc do mưa gió nên người đi lại ít hơn

Trong lòng Lâm Văn Vinh có chút sầu muộn, đang cưỡi ngựa đi về phía trước thì đột nhiên “ầm ầm” từ trên núi có một tảng đá to lớn lăn đến trước mặt bọn họ. Con ngựa đen của hần kinh sợ nên hí một tiếng dài, hai vó trước giơ cao, định quay ngược lại làm hần xem chút là rút xuống ngựa rồi.

Lâm Văn Vinh nhanh chóng giữ lấy yên ngựa, thân thể ép chặt trên mình ngựa, khó khăn lắm mới giữ thăng bằng được. Trong lòng hoảng hốt tim đập loạn xạ: “Mẹ kiếp, sườn núi dốc hay là do đường trơn? Tảng đá to như vậy cũng có thể rút xuống sao?” Mấy người phía sau cũng sợ đến nỗi chảy cả mồ hôi lạnh, nếu tảng đá này rơi trúng mấy người này thì chắc ko xong rồi

- Lâm Tam, người ko sao chứ?

Đại tiểu thư từ trong xe ngựa gấp gáp hỏi vội. Kể từ khi rời khỏi Hàng Châu thì đây là lần đầu tiên cô ta nói chuyện với hần.

Lâm Văn Vinh quay lại cười:

- Không sao, chỉ một chút nữa là bị đá đè chết rồi

“Biết ngay là lại ba hoa mà!” Đại tiểu hần hừ, không thèm nói chuyện với hần nữa. Lâm Văn Vinh quan sát xung quanh: “Không có đường dốc, tảng đá này không biết từ đâu rơi xuống, thật là kì lạ!” Hần còn đang hoài nghi thì lại phát hiện trên đỉnh núi đột nhiên xuất hiện mấy bóng người mặc áo đen bịt mặt, xa xa nhìn thấy ánh đao sang loáng, sát khí đằng đằng, nhìn là biết ngay là muốn ăn cướp rồi.

Đây là lần đầu tiên Lâm Văn Vinh gặp sơn tặc thì trong lòng có chút hưng phấn: “Không biết mấy tên gia hỏa đó muốn cướp tiền hay sắc. Mẹ kiếp, lão gia ta ghét nhất những cái thứ tập kích từ trên núi chặn đường như vậy, một chút chất lượng về kĩ thuật cũng không có”

- Tiểu .. tiểu .. tiểu thư, là sơn tặc!!

Tiểu Thúy mặt mày xanh xao, sợ đến nỗi lời cũng không thể nói rõ ràng được. Tiêu Phong nhanh chóng chạy đến bên cô ta nói:

- Đừng sợ, để huynh ra tiếp mấy tên cướp đó một phen, nhất định sẽ bảo vệ được Tiểu Thúy muội muội chu toàn

“Thúy muội!” Lâm Văn Vinh nghe được thì đầu như muốn nổ tung, toàn thân ớn lạnh: “Quả nhiên là một đôi gian phu dâm phụ!”

Đại tiểu thư mặt mày nhăn nhó, nàng đến đây cả chục lần mà có gặp sơn tặc gì đâu, tại sao hôm nay lại như vậy?

Một tên hô vang một tiếng, thêm mười bóng người nữa xuất hiện hạ thân xuống, nhìn thấy khí thế rất hung hãn. Bây giờ muốn chạy cũng ko kịp, Lâm Văn Vinh liền xuống ngựa, tiện tay cầm lấy 1 cục đá rồi nói với mọi người:

- Trông chừng xe ngựa, đừng để bọn đạo tặc làm đại tiểu thư bị thương

Mấy người đó nhanh chóng đi đến trước xe ngựa, trong đó có một người hét to:

- Núi này do ta giữ, cây cỏ đều là của ta.

- Của người cái con mẹ, đừng có nói nhiều.

Lâm Văn Vinh tức giận hét lên, tay cầm cục đá nhằm hướng tên đó dùng lực ném mạnh, viên đá bay chính xác trúng vào đỉnh đầu của tên thổ phỉ, lập tức xuyên qua như đục một cửa dừa tây, khiến hắn còn không kịp mở miệng la một tiếng. Chúng nhân đều há hốc kinh hãi, bọn cướp không ngờ đối phương lại gan dạ ra tay chớp nhoáng vậy, còn chưa kịp động thủ thì đã mất đi một người rồi. Cả bọn Tứ Đức và Tiêu Phong đều hô lớn một tiếng kinh ngạc, nhưng trong thanh âm lại ẩn chứa cảm giác hưng phấn

Lâm Văn Vinh trên người mang theo rất nhiều bảo bối. Chưa kể đến thân phận cao thủ của hắn, kim độc của Tần Tiên Nhi tặng, súng do Tiểu Thanh Tuyền cho, món nào cũng đủ cho cái đám cướp đó chạy trốn chết. Hắn đang buồn phiền vì không có cơ hội để thử bảo bối, xem ra hôm nay chúng nó tới số rồi.

Một tên phỉ đồ gục ngã, tên trông như là đầu lĩnh thấy được viên đá trong mắt lóe lên ánh lửa phần nộ:

- Mau bắt chúng lại đây.

“Nếu đích thực là đạo tặc thì sẽ nói: ”anh em xông lên.” Sao lại nói bắt chúng lại theo kiểu văn vẻ cầu kì vậy?” Lâm Văn Vinh thấy tên đầu lĩnh của đám cướp có quần một tấm khăn, giọng lại nghe quen quen thì đột nhiên nhận ra: “Mẹ kiếp, trong địa giới thái bình này sao lại ở đây ra một đám đạo tặc. Nguyên lai là cái thằng vương bát họ Đào đến đây gây sự.”

Ngày đó Đào Đông Thành lập mưu “cứu giá ” Tiêu đại tiểu thư, nhưng bị 1 cục đá của Lâm Văn Vinh làm hỏng hết nên tự nhiên nhớ rất rõ. Không trách rằng sao giờ hắn ném đá nữa lại dùng dùng tức giận. Một kẻ đáng người nhỏ nhắn đứng kế bên Đào Đông Thành thì thầm:

- Chỉ bắt trói Lâm Tam, đừng làm khó tiểu thư !

Nghe giọng nói và hình dạng đó đích thị là Đào Uyển Doanh. Lâm Văn Vinh nghe xong lửa giận bùng lên: “Trời ơi, anh em hai người mưu đồ liên kết chặn đánh rồi còn muốn bắt lão tử. Các người tưởng lão tử ta dễ ăn hiếp lắm sao? cái con nhỏ họ Đào còn là quan nhân kiểu gì vậy? Thật là uổng phí cơm gạo nhà nước mà”

- Mang đám người đó lại cả đây.

Đào Đông Thành lớn tiếng ra lệnh. Đào Uyển Doanh liền nói nhẹ nhàng nhắc nhở:

- Ca, muội đã nói chỉ nên bắt Lâm Tam thôi, đừng làm khó Ngọc Nhược tỷ

Trong mắt Đào Đông Thành hiện lên vẻ âm độc:

- Bắt chúng, bắt toàn bộ chúng!

Lâm Văn Vinh nghe hai anh em này tranh cãi liền hiểu ra: “Đào Uyển Doanh có thù với mình nhưng lại có tình cảm tốt với Đại tiểu thư nên chỉ muốn bắt lão tử. Còn Đào Đông Thành đúng là ”Tư Mã Chiêu(1) chỉ tâm, lộ nhân giai tri“(2), chỉ có con bé ngốc nghếch Đào Uyển Dao kia là tin nổi hắn.”

Mười tên đạo tặc cùng nhau xông lên, Lâm Văn Vinh hét lớn:

- Bảo vệ đại tiểu thư

Nói rồi ném hai cục đá đang cầm trên tay ra, lực đạo lẫn độ chính xác đều tuyệt diệu, mấy tên cướp không cách gì tránh khỏi nên lập tức đã có hai người dính đòn.

Đào Đông Thành thấy lính của mình quá vô dụng nên nói:

- Cùng nhau lên đi, cướp đại tiểu thư trước!

Lâm Văn Vinh tuy võ công đầy mình nhưng trời sinh là người lười biếng, nếu có thể ngồi xuống thì hắn tuyệt đối ko đứng dậy. Trên người đã có kim độc và súng lửa, nếu chưa xảy ra biến nghiêm trọng cũng không ngu gì dụng tay dụng chân với bọn chúng.

“Cũng đến lúc luyện bắn súng rồi!” Hắn cười hắc hắc một tiếng, định rút khẩu súng ra. Đột nhiên nghe tiếng hú dài rồi một bóng người nhanh chóng lao đến như gió, bay đến chỗ mấy tên cướp đánh nhau với chúng. Võ công người này đích thực cao cường, một mình đánh cả đám mà vẫn chiếm thế thượng phong, chớp mắt đã đánh gục hai ba tên, làm cho anh em Đào Đông Thành phải biến sắc

Lâm Văn Vinh thấy rất rõ người tương trợ chính là vệ sĩ của Từ Vị — Cao Tù Cao đại ca. “Trời ơi, bảo tiêu đến rồi.” Trong lòng hắn cảm thấy vô cùng hưng phấn: “Nhất định là Từ Vị phái người theo bảo vệ mình, lão già này thật là có tình anh em, không uổng công mình làm mối giúp. Chỉ là bị mất đi một cơ hội tốt để luyện bản súng thôi.”

Cao Tù là cao thủ hộ vệ trong cung, thân thủ đương nhiên ăn đứt đám môn nhân gia tộc Đào Đông Thành. Chỉ vài ba chiêu đã hạ gục phân nửa bọn chúng. Đào Đông Thành thấy tình hình bất lợi nên quay lưng bỏ chạy, Đào Uyển Doanh thì đỡ hơn anh của cô ta nhiều, nhìn về phía Lâm Văn Vinh nói:

- Tôi nhất định phải bắt được tên ác tặc Lâm Văn Vinh.

Đào Đông Thành hồi hã nắm lấy tay Đào Uyển Doanh kéo đi nhưng Lâm Văn Vinh đâu có dễ dàng để họ tẩu thoát: “Mẹ kiếp, các người không phải oai phong lắm sao, mở núi chiếm đất.... Lão già hôm nay nếu để các người trốn thoát thì chữ Lâm của ta cũng viết ngược cho rồi.”

Hắn luôn hành sự rất khó lường, không dựa theo khuôn mẫu nào. Vừa thấy có hội liền chạy theo sau Đào Đông Thành, hét to một tiếng gọi:

- Đào công tử...

Đào Đông Thành nghe gọi thì quay đầu nhìn một cái. Chỉ thấy trước mắt hoa lên, ra là đã bị Lâm Văn Vinh cho một đấm mạnh vào huyệt thái dương. Đào Đông Thành cảm thấy xây xẩm mặt mày, không kịp kêu một tiếng lập tức lăn đùng xuống đất

- Đại ca!

Đào Uyển Doanh thấy anh mình nằm xỉu trên đất thì kêu lên thảm thiết, nắm chặt tay Đào Đông Thành rồi nhìn Lâm Văn Vinh, ánh mắt lộ vẻ phẫn nộ nói:

- Lâm Tam, ngươi muốn gì?

- Con mẹ nó, thật là buồn cười! Đào tiểu thư, ngươi rõ ràng là đến vây đánh ta, giờ còn hỏi ta là sao?

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Nếu cô đã hỏi, ta cũng không ngại nói cô biết. Các người làm cướp cảm thấy xuất chúng sáng khoái lắm mà, làm ta cũng muốn thử làm cường đạo một lần cho biết.

Uyển doanh kinh ngạc hỏi:

- Ngươi ... ngươi muốn cướp gì?

Lâm Văn Vinh nhếch mép cười:

- Ta muốn cướp sắc!!!

(1) Tư Mã Chiêu (211-264), tên tự là Tử Thượng, là con trai của nhà chiến lược quân sự, thừa tướng Tư Mã Ý của Tào Ngụy, trong thời kỳ Tam Quốc của lịch sử Trung Hoa.

Tư Mã Chiêu đã nắm giữ quyền lực trong triều Ngụy, quyền lực trước đó đã được cha mình là Tư Mã Ý truyền thừa và đã được anh trai cả của mình là Tư Mã Sư duy trì. Ông là người đã đánh bại Thục Hán, khiến Lưu Thiện phải đầu hàng, xóa sổ Thục Hán. Sau khi lập nên nhà Tấn, con ông là Tư Mã Viêm (Tấn Vũ Đế) đã phong cha mình là Tấn Văn Đế, với miếu hiệu Thái Tổ.

Khi Tư Mã Chiêu lên nắm binh quyền đã có dã tâm rất lớn, tiêu diệt dần các vây cánh của Tào Mao (hoàng đế nước Ngụy lúc bấy giờ). Thậm chí còn có lần đem gươm lên triều uy hiếp Tào Mao, khiêu khích khiến cho Tào Mao phải có tư tưởng chống đối.

Một hôm, Tào Mao tập hơn các đại thần tâm phúc lại nói: tư mã chiêu chi tâm, lộ nhân giai tri dã. (dã tâm của Tư Mã Chiêu, ai cũng biết được) Ta không thể cứ mãi nhìn như vậy được, ta buộc phải ra tay trước thảo phạt chúng nó thôi.

Mặc dù các cận thần khuyên ngăn nhưng Tào Mao vẫn ko nghe, cuối cùng bị Tư Mã Chiêu sát hại.

Người sau, hay dùng câu nói của Tào Mao để chỉ một dã tâm rất rõ ràng, ai cũng biết.

(2) Tư Mã Chiêu chi tâm, lộ nhân giai tri: Lòng Tư Mã chiêu, ai mà chẳng biết.

134. Chương 132: Trữ Nhạ Diêm Vương, Mạc Nhạ Tam Ca

- Lâm Tam, người dám sao ?

Đào Uyển Doanh vừa sợ nhưng vừa tức nói, thân thể không tự chủ được vội vàng lui ra sau mấy bước.

Từ ngày nàng bị Lâm Tam hạ nhục tại Kim Lăng thành, nàng luôn có cảm giác sợ hãi đối với Lâm Văn Vinh. Trên Tinh Vũ Lâu ở Hàng Châu, cũng lại là tên Lâm Tam này hại ca ca của mình mất cửa hiệu, mất thể diện còn làm bị thương ngón tay của huynh ấy, nàng rất tức giận nên mới tìm Lâm Văn Vinh báo thù

- Người cũng biết ta là ác nhân, có gì mà không dám?

Lâm Văn Vinh cười nói.

“Tiểu nữ này đúng là chưa được giáo dưỡng mà”. Hắn cười ha hả liên hồi, nhằm hướng Đào Uyển Doanh ép lui.

Luận về chuyện đánh nhau, căn bản Đào Uyển Doanh vốn không phải là đối thủ của Lâm Văn Vinh huống chi lại rơi vào tình huống đã nghiêng về một phía như hiện tại. Đào Uyển Doanh kêu lên hai tiếng kinh hãi nhưng vẫn nắm chặt hai tay Đào Đông Thành không chịu buông ra. Lúc này nàng quá khiếp sợ, đã hoàn toàn quên đi võ công quyền cước của mình, biến thành đứa con nít tay chân lóng ngóng.

Lâm Văn Vinh lạnh lùng nhìn nàng:

- Đào tiểu thư, người muốn tự mình chịu trời hay để ta ra tay .

Đào Uyển Doanh đã thấy qua sự cường hãn của hắn, biết rằng hôm nay khó mà trốn thoát nên cắn răng nói:

- Lâm Tam, ta ở lại đây, người phải thả ca ca của ta ra.

Đào Uyển Doanh dẫu có ngàn vạn điều không đúng nhưng đến lúc nguy cấp cũng không nỡ bỏ rơi thân nhân, điểm này cũng rất đáng quý. Đây cũng là ẩn tượng tốt duy nhất mà nàng ta lưu lại cho Lâm Văn Vinh

Lâm Văn Vinh cười lớn:

- Đào tiểu thư, người có tư cách ra điều kiện sao? Nói tới thật là buồn cười, hôm nay không phải là nhà họ Đào các người tính ăn cướp của chúng ta sao, giờ sao lại chuyển thành nàng tới cầu xin ta vậy?

Đào Uyển Doanh cắn răng không nói gì, Lâm Văn Vinh tiến tới mấy bước, nâng cằm nàng lên, bốn cột sờ lên mặt nàng:

- Đào tiểu thư người ngoài cái thân hình ra, còn có chỗ nào nhìn vừa mắt hơn không?

Đào Uyển Doanh nhảy bật ra, vừa sợ vừa tức, mặt nàng đã đỏ lên:

- Lâm Tam, nếu người dám khi phụ ta, dù ta có làm ma cũng không tha cho người.”

- Khi phụ người?

Lâm Văn Vinh cười lớn:

- Thứ cho ta nói thẳng, Đào tiểu thư, với cái dung mạo này, cho dù ta bị mờ heo lấp đầy mắt, ban đêm tắt đèn dầu đi thì cũng không thể nào mò đến chỗ người được.

Đào Uyển Doanh vừa tức vừa xấu hổ nên chửi lớn:

- Người chết đi!

- Ta chết hay không thì cũng không liên quan gì đến người. Ngược lại, người cứ bám lấy ta mãi không buông, không lẽ người thích ta sao? Con mẹ nó, sao ta lại xúi quẩy như vậy, lại bị phong bà nương này nhìn trúng? Sau khi quay về thì nhất định phải đốt thông long, xua bớt tà khí.

Lâm Tam cười nói.

Đào Uyển Doanh sao có thể chịu đựng được sự nhục nhã như vậy. Không để ý đến sự chênh lệch về thực lực giữa hai người, hét lớn một tiếng rồi xông lên. Lúc này nàng cực kỳ phẫn nộ, nào còn có phép tắc gì nữa. Lâm Văn Vinh nhìn theo thể của nàng, dùng tay chặt vào sau cổ nàng, nàng liền hôn mê bất tỉnh ngã xuống.

- Lâm Tam, người giết nàng ta rồi ư?

Một thanh âm lo lắng từ phía sau lưng truyền đến. Lâm Văn Vinh quay đầu lại nhìn, chính là Đại tiểu thư đang bước đến.

- Ta nhìn giống đao phủ lắm à?

Lâm Văn Vinh cười khổ:

- Đại tiểu thư, ấn tượng của ta trong lòng nàng không thể xấu như vậy chứ ?

Đại tiểu thư biết hẳn không có giết người, trong lòng mới thả lỏng chút, trừng mắt nhìn hẳn:

- Hồi nãy người chiếm tiện nghi của người ta như vậy, không phải đao phủ thì cũng là đồ bại hoại, đồ vô sỉ.

Cao Tù bước tới cười nói:

- Cao mỗ tới muộn, khiến cho Lâm công tử và Đại tiểu thư phải lo sợ rồi.

Tiêu Ngọc Nhược hành lễ đáp:

- Tiểu nữ xin cảm tạ sự giúp đỡ của Cao tráng sĩ.

Lâm Văn Vinh cũng tiếp lời:

- Cao đại ca nói lời khách sáo như vậy làm gì. Huynh đến tương cứu, chúng ta cảm kích còn không kịp. Sớm biết trên đường có Cao đại ca theo sau, chúng ta đi cũng bớt lo lắng hơn nhiều.

Cao Tù nói:

- Lâm công tử cũng là cao nhân, cục đá đó ném khá chuẩn, thủ pháp lực đạo đều là nhất lưu, nếu ta không đến thì một người không đủ để đánh lại công tử. Trước khi ta đi, Từ đại nhân đã căn dặn, chỉ có thể âm thầm bảo vệ các vị, nhất thiết không được quấy nhiễu mọi người. Lần này nếu không phải là bọn phỉ đồ điên cuồng ngang ngược, cho dù ta hộ tống các vị một mạch tới Kim Lăng, cũng sẽ không hiện thân.

Thu thập xong bọn phỉ đồ đã trợ giúp Đào gia, giờ vấn đề khó khăn chính là làm sao để xử lý hai anh em họ Đào này.

Đại tiểu thư trầm ngâm một hồi mới nói:

- Đào Đông Thành và Uyển Doanh tiểu thư hai người phải phân ra để đối xử. Đào Đông Thành mấy lần ám toán chúng ta, đương nhiên tội không thể tha thứ. Uyển Doanh tuy là bao che dung túng cho Đào Đông Thành, nói cho cùng cũng là vì huynh đệ tình thâm, với lại cô ấy cũng không làm gì ác, không nên dồn ép quá đáng. Theo ta thấy, tốt nhất nên bắt họ lên quan phủ để theo quốc pháp xử lý. Ta không tin còn có ai dám bao che cho họ.

Lâm Văn Vinh nghe xong nhăn mặt nhíu mày. Đại tiểu thư đúng là bảo thủ không chịu nổi, giao cho quan phủ xử lý ư? Đây là chuyện quan phủ có thể giải quyết sao? Phụ nữ a, đối với chính trị còn thiếu tính miễn cảm. Đây là thiên tính.

Hắn thở dài nói:

- Đại tiểu thư, nàng nói phải phân biệt đối xử với Đào gia huynh muội, ta không có ý kiến. Nhưng giao nộp cho quan phủ, chỉ sợ là có chút khó làm. Cô đã nhìn qua xem đây là đâu chưa?

Đại tiểu thư đáp:

- Đây là khu vực giao giới giữa Giang Tô và Chiết Giang, có nghi vấn gì à?

Lâm Văn Vinh nói:

- Vậy nàng đem hộ nộp lên quan , thì giao cho Giang Tô hay Chiết Giang?

Câu này làm Đại tiểu thư chột tỉnh, Đào Đông Thành gian xảo khôn lường, bọn họ cố ý chọn nơi giao giới giữa hai tỉnh để động thủ, chính là nhìn trúng nơi này hai bên đều không quản, cho dù xảy ra chuyện gì thì hai tỉnh cũng có thể đùn đẩy trách nhiệm. Với thân phận Tô Châu chế tạo của Đào Vũ và thế lực đằng sau lưng hắn ,chuyện này cũng có lẽ sẽ không đơn giản như vậy. Huống gì cái vụ ăn cướp này chỉ có người của Tiêu gia nhìn thấy, thật sự nếu đem lên công đường biện luận, căn bản nói cũng không được rõ ràng. Nghĩ đến đây, Đại tiểu thư cảm thấy cách nghĩ của mình có chút ấu trĩ.

Thấy Lâm Tam mỉm cười , trong lòng Đại tiểu thư thầm nghĩ: “Thì ra hắn sớm đã có tính toán rồi nhưng vẫn cố ý để mình mất mặt”. Khịt mũi một cái, trừng mắt nhìn hắn, cũng không thêm nói gì nữa.

Cao Tù kéo Lâm Văn Vinh sang một bên, hỏi nhỏ:

- Lâm công tử , người thấy chuyện này nên xử trí thế nào?

Lâm Văn Vinh sờ sờ gáy, cười hắc hắc:

- Nơi này núi cao rừng rậm.

Cao Tù giật mình:

- Công tử không được...

Lâm Văn Vinh cười hí hí:

- Vì sao? Có phải Từ đại nhân có gì dặn dò trước khi đi không?

Cao Tù vội vàng nói:

- Đào gia huynh muội đến đây, nhất định có người biết , nếu giải quyết họ như vậy, Tiêu gia sẽ gặp rắc rối lớn.

Lâm Văn Vinh thầm nghĩ , hiện giờ đã gặp không ít rắc rối rồi, dù sao sớm cũng đã không còn nể mặt Đào gia này , không lẽ heo chết rồi mà còn sợ nước sôi sao?

- Nếu anh em họ Đào chết đi, Đào Vũ và thế lực đằng sau ông ta sẽ liều chết phản công, e rằng Kim Lăng này sẽ tanh mùi máu thôi. Từ đại nhân bảo thuộc hạ chuyển lời cho công tử rằng nếu Kim Lăng có song gió gì thì Tiêu gia phải hứng mũi chịu sào. Còn khuyên công tử nên suy nghĩ kĩ lưỡng trước khi hành động.

Cao Tù chấp tay nói.

Từ Vị ở trong quan trường lâu năm , đối với đấu tranh chính trị biết rất rõ , nếu đám người Đào Vũ và Trình Đức hợp lại ra oai, cho dù lão hồ ly Lạc Mẫn cũng có thể ứng phó. Nhưng với địa vị của Tiêu gia , chắc chắn sẽ phải làm bia đỡ đạn, chịu thiệt thòi chỉ là người của tiêu gia. Muốn duy trì quân thế trước mắt, phải giúp Lạc Mẫn một hơi đánh bại triệt để hai người phe Trình Đức, Tiêu gia mới có thể sống sót trong đường tơ kẽ tóc . Điểm này Lâm Văn Vinh đương nhiên là hiểu rất rõ. Lâm Văn Vinh cười ha hả vỗ vai Cao Tù:

- Cao đại ca , ta nói đùa với huynh thôi mà , huynh xem ta là người tàn nhẫn như vậy sao?

Cao Tù nhớ tới thủ đoạn sáng nay hắn thăm vấn Lục Trung Bình , trong lòng cảm thấy ớn lạnh: “người không tàn nhẫn nhưng những cách mà người nghĩ ra lại là tàn nhẫn nhất trên thế giới”.

- Bất quá , huynh cũng biết đấy , con người của ta không dễ bị khi phụ đầu. Tên họ Đào này hai lần ba lượt tìm âm mưu quỷ kế để hãm hại người của Tiêu gia chúng ta. Nếu ta không trút giận thì rất không phải với bản thân , huynh nói xem có đúng không, Cao đại ca ?

Lâm Văn Vinh nói

- Đó cũng là đương nhiên thôi , hảo nam nhi , có oán thì trả oán, có thù thì báo thù.

Cao Tù tán đồng.

Lâm Văn Vinh gật đầu:

- Câu này ta rất thích nghe. Cao đại ca, huynh cho rằng, đối với một nam nhân mà nói khi nào làm chuyện gì thì sung sướng nhất?

Cao Tù suy nghĩ một hồi rồi nói:

- Đi kỹ viện.

Ta xấu mặt, lão Cao này đúng không có truy cầu gì cả, xem ra hắn cũng là một tên chuyên đi kỹ viện, Lâm Văn Vinh nói:

- Cao đại ca quả nhiên là cao kiến, vậy có cách nào để đàn ông suốt đời không đến được kỹ viện, chơi gái cũng không nổi không?

- Thiến hần ư?

Cao Tù thuận miệng nói, sau khi nói xong mới thấy giật mình, Lâm công tử này không lẽ muốn thiến đi Đào công tử? Nên vội vàng khuyên can:

- Lâm công tử, vậy không được, nếu làm vậy thì có khác gì đã giết hắn.

Lâm Văn Vinh bật cười:

- Cao đại ca nói đi đâu vậy, người như ta ngay cả giết gà cũng sợ, huống chi cắt cái thứ đầy máu me như thế, làm sao ta dám làm? Có làm thì cũng làm âm thầm chút, Cao đại ca là võ lâm cao thủ có cách nào cắt đứt bộ phận nào của hắn, khiến tạm thời hắn không thể phát hiện, sau này rồi mới từ từ phát giác, sau đó suốt đời cũng không thể làm đàn ông được không?

Cao Tù khó xử nói:

- Cái này, ta có một pháp môn, nhưng hơi âm độc một chút.

Lâm Văn Vinh nghe hắn nói có cách, trong lòng vui mừng:

- Cao đại ca, huynh nhìn ta giống một người quang minh lỗi lạc không? Đối với kẻ địch, càng độc ác ta càng thích.

Cao Tù cũng thấy không còn cách nào, gập tên công tử kì lạ này, nếu ai dám đo âm hiểm cùng hắn coi như tự mình tìm cái chết rồi, Vậy nên chỉ có thể gật đầu, đáp ứng thi hành thủ pháp.

Lâm Văn Vinh đem Đào Đông Thành đến, quăng xuống đất. Cao Tù nói:

- Khi ta thực hiện thủ pháp, làm sẽ rất đau, sợ tên họ Đào này sẽ tỉnh dậy.

Lâm Văn Vinh mỉm cười:

- Vậy thì tốt.

Hắn từ trong túi lấy ra móng hãn được do Tiểu Thanh Tuyên tặng, do móng hãn được được bao bọc bởi da bò, nên hôm qua trời mưa vẫn không bị ướt.

Cao Tù hành tẩu giang hồ lâu năm, nên nhìn sơ qua đã biết đó là cái gì, trong lòng nghĩ: “Tên công tử này không biết lai lịch thế nào, tùy thân đem theo cũng toàn là bửu bối. Xem ra hắn còn hại dân hại nước hơn Đào Đông Thành.”

Lâm Văn Vinh kêu Tứ Đức đem bình tới, đổ nước sạch vào rồi xả nửa gói móng hãn được, đây là lần đầu tiên hắn giở thủ đoạn, không biết dùng bao nhiêu, thậm chí lè lưỡi. bấy nhiêu đó có thể làm xỉu một con bò nếu cho tên họ Đào kia uống xong, không chừng ba ngày chắc cũng không tỉnh lại.

Lâm Văn Vinh tìm được cây củ nhỏ, tiện tay khuấy khuấy hai cái, nói:

- Được rồi, đây đúng là thuốc thượng đẳng, vật này phải có khi hành tẩu giang hồ để còn thải hoa liệt diễm (hái hoa cửa gái). Với người bình thường ta sẽ không tùy tiện dùng đâu.

Cao Tù mở họng Đào Đông Thành ra, Lâm Văn Vinh ép Đào Đông Thành uống cái chén đó rồi cười:

- Xong, Cao đại ca có thể bắt đầu rồi.

Cao Tù nói:

- Lâm công tử, thủ pháp của ta là độc gia pháp môn, thập phần âm tổn tàn độc làm hỏng hoại gân mạch của hân. Họ Đào này trong vòng một tháng sẽ không phát hiện đâu, sau này mới dần dần phát hiện, nhưng bản thân hân căn bản cũng không thể phát giác là chuyện gì đã xảy ra. Tới lúc đó thì cho dù Đại La kim tiên hạ phạm thì hân cũng không thể trở thành đàn ông được, thủ pháp này người trong đồng đạo cực kỳ khinh bỉ, nên xin công tử giữ bí mật cho ta.

Đây có lẽ là loại thủ pháp phá hỏng kết cấu xương của thân thể, cách này quả nhiên là tuyệt làm một lần là mãi mãi, lão cũng muốn học, Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, nghiêm túc nói:

- Cao đại ca có thể yên tâm, đây là hành động chính nghĩa, không sợ người khác lời ong tiếng ve. Nói cho cùng, chúng ta có thể độc ác hơn tên họ Đào này sao? Đây là ác giả ác báo, chúng ta chỉ là thay trời hành đạo mà thôi.

Cao Tù gật đầu không nói gì, từ trong người móc ra hai cây kim dài, tìm đúng vị trí, nhanh chóng đâm vào háng hân, bụng dưới của Đào Đông Thành từ từ phồng lên, Cao Tù vận đầy khí lực, hây một tiếng vỗ lên bụng dưới của hân. Trên mặt Đào Đông Thành hiện lên thần sắc đau khổ, nhưng sau đó lại ngủ thiếp đi.

Cao Tù lau mồ hôi:

- Xong rồi, tên tiểu tử này e rằng sau 1 tháng nữa sẽ không thể làm nam nhân được nữa rồi.

Lâm Văn Vinh đột nhiên nói:

- Cao đại ca, trên người huynh có mang xuân dược không?

Cao Tù đỏ mặt:

- Công tử cần loại thuốc này để làm gì?

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Ta sợ Đào công tử chơi chưa đã, muốn mời hân uống thêm.

Cao Tù cảm thấy ớn lạnh, gân mạch của cái tên họ Đào này đã gãy vỡ, nếu thêm chút xuân dược, sợ rằng lập tức nổ tung. Lâm công tử này đúng là dám đại thần nhân.

Cao Tù xấu hổ lấy ra một gói dược phấn:

- Cái này đây, chỉ còn một gói “Như Lai đại phạt côn”. Còn “Quan Âm thoát y sam” hôm qua đi kỹ viện dùng hết rồi.

Lâm Văn Vinh tiếp nhận lấy thuốc, bật cười:

- A, Cao đại ca còn hứng thú này sao? Ngày trước chắc là đã sướng đến tận xương rồi, haha!

Đào Đông Thành hôm đó câu kết với Lục Trung Bình, muốn dùng xuân dược này để hủy hoại sự trong trắng của Đại tiểu thư, ai ngờ hôm nay lại bị báo oán. Lâm Văn Vinh cho Đào Đông Thành uống cái gói “Như Lai đại phạt côn”. Ha ha cho người hôn mê ba ngày, và bùng phát ba ngày, gân mạch yếu đuối đã muốn vỡ rồi lại thêm sự uy mãnh của xuân dương, sợ rằng sau nửa tháng thì người đã không còn làm đàn ông được nữa rồi.

Xuân dược quả nhiên cực mạnh, Đào Đông Thành tuy trong hôn mê cũng lập tức có phản ứng. Lâm Văn Vinh nhìn vào háng Đào Đông Thành, khịt mũi khinh thường:

- Mẹ nó, cái đồ chơi của người nhỏ như vậy mà bày đặt làm đàn ông sao?

Hân và Cao Tù làm xong mọi chuyện, nhìn nhau ha hả cười lớn, Cao Tù cảm thấy bản thân mình tiếp xúc với Lâm công tử có mấy tiếng đồng hồ nhưng đã bắt đầu trở nên tà ác hơn.

Đại tiểu thư thấy Lâm Văn Vinh và Cao Tù quay lại, còn Đào Đông Thành nằm thẳng cẳng trên sườn núi, không biết hai người bọn họ đã làm gì, liền hỏi:

- Lâm Tam, người và Cao tráng sĩ đã thương lượng xong biện pháp chưa?

Lâm Văn Vinh gật đầu:

- Với nguyên tắc từ bi bác ái của ta, chúng ta cũng không muốn làm khó Đào công tử, thôi thì để hấn tự sinh tự diệt ở đây.

Đại tiểu thư nhìn hấn với ánh mắt nghi ngờ, tha cho tên họ Đào này dễ dàng vậy sao, đó không phải tác phong của Lâm Văn Vinh. Lâm Văn Vinh mỉm cười:

- Chó có thể cắn người nhưng người không thể cắn chó.

Đại tiểu thư tỏ vẻ khinh thường khịt khịt cái mũi xinh xinh: “Ta còn không biết người là người như thế nào sao, trời sinh không chịu thiệt, người đánh lại không khéo còn dữ dội hơn là chó ấy.” Nghĩ đến thì cất tiếng cười hì hì. Nhìn hấn một cách không có hảo ý, trong lòng có chút tự vị khó nói ra.

Trong lòng bình tĩnh trở lại, thấy Lâm Tam lại không để ý đến Đào công tử, nói đi là đi, điều này thật khiến Đại tiểu thư nghi hoặc.

Mang theo Đào Uyển Doanh bị đánh ngất xỉu đi đường rất phiền toái, án theo ý tứ của Lâm Văn Vinh, đặt cô ta trên lưng ngựa là hợp nhất. Đại tiểu thư cũng có chút cảm tình với Uyển Doanh, kiên trì để Uyển Doanh trong xe ngựa của nàng. Lâm Văn Vinh có chút không an tâm lắm, ai biết con nhỏ đó khi nào tỉnh dậy, rồi sẽ làm những chuyện gì.

Đi hết một tuần trà, ước đoán Đào Uyển Doanh cũng sắp tỉnh lại, Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, nói với Tiêu Ngọc Nhược:

- Đại tiểu thư, hãy giao nha đầu họ Đào đó cho ta, để ta xử lý ả.

Đại tiểu thư thấy hấn cười một cách thâm đặng, vội vàng nói:

- Lâm Tam, ta cảnh cáo người là không được làm cái gì xấu xa đâu nhé.

Lâm Văn Vinh cười:

- Đại tiểu thư, người không tin ta hay không tin vào nhãn quan của chính mình? Ta chính là người do người tự mình tuyển chọn, sao có thể xấu xa được chứ?

Thấy Đại tiểu thư thần sắc nghi hoặc, hấn lại nói:

- Nàng yên tâm đi, Đại tiểu thư. Đào Uyển Doanh này là bé như hạt tiêu, ta không đến nỗi mất tư cách như vậy đâu, Tiểu Thúy theo ta qua đây.

Lâm Văn Vinh bế Đào Uyển Doanh rồi dẫn Tiểu Thúy thuận theo sườn núi trèo lên, trong lùm cây tìm được một thảm cỏ khô, quăng cô bé hạt tiêu này xuống đất rồi nói với Tiểu Thúy:

- Đông Thúy, cởi đồ ra.

Tiểu Thúy giật mình, sắc mặt đỏ bừng xấu hổ:

- Lâm Tam, người vì sao tận bây giờ mới nói thế với ta? Huynh biết ta thích huynh rất nhiều sao? Nhưng giờ đã quá trễ, trễ rồi, ta đã trao cho Phong ca rồi.

Lâm Văn Vinh toàn thân sồn gai ốc: “mẹ nó, quá quyến rũ đúng là kéo theo rắc rối”, hấn chỉ vào Tiểu Thúy và nói:

- Đông Thúy tỷ tỷ, ta bảo tỷ cởi y phục của Đào tiểu thư.

“A ??” Tiểu Thúy kinh ngạc kêu lên một tiếng, không dám nhìn Lâm Tam, vội vàng lóng ngóng đi đi cởi y phục của Đào Uyển Doanh

Lâm Văn Vinh đứng kế bên thúc dục:

- Không cần cởi, phải xé ra, xé phân nửa chừa lại phân nửa, phải dùng lực, phải mạnh bạo.

Tiểu Thúy vừa kinh ngạc vừa xấu hổ cúi y phục Đào Uyển Doanh, cả xé cả kéo, y phục của Đào Uyển Doanh bị rách mất một nửa, ngực lộ ra một phần. Trường sam còn lại nửa kín nửa hở, rách nát trên người nàng.

- Ra sức bầu và cổ, ngực và đùi.

Lâm Văn Vinh lại nói:

- Đặc biệt là đùi, phải làm cho cô ta cảm thấy nhức nhối sau khi tỉnh dậy.

Tiểu Thúy không biết hắn muốn gì, nên cứ làm theo lời hắn bảo, cho đến khi chân của Đào tiểu thư bầm tím rồi mới ngưng.

Thấy gần như xong việc, Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, khi muốn rời khỏi thì cảm thấy chưa giống thật lắm, xem ra vẫn còn thiếu gì đó. Hắn nghĩ nghĩ, quay lại bên cạnh Đào tiểu thư và dùng kim chích vào ngón tay cô ta, nhỏ mấy giọt máu lên người cô ấy.

“Con nhóc kia, ta đối xử với ngươi như vậy là tận tình tận nghĩa rồi, nếu ngươi còn đến khiêu khích ta. Thà chọc Diêm Vương chứ đừng chọc Tam ca này, ác giả ác báo, lần này không hăm dọa ngươi còn nữa mạng thì ngươi còn không biết vương gia có ba con mắt.” Lâm Văn Vinh cười hắc hắc mấy tiếng rồi dẫn Tiểu Thúy xuống núi.

Tiêu Ngọc Nhược thấy hắn lâu như vậy mới xuống, không khỏi nhìn hắn hỏi:

- Không biết ngươi lại có chủ ý quỷ quái gì đây?

Lâm Tam cười:

- Đại tiểu thư, thật oan uổng cho ta, ta thật sự không có làm gì cả, nàng có thể hỏi Tiểu Thúy tỷ tỷ.

Tiểu Thúy đỏ mặt kể lại cho tiểu thư nghe chuyện Văn Vinh kêu nàng làm, Tiêu Ngọc Nhược nghe xong cũng thấy ngượng ngùng, tuy đó là mưu kế nhỏ, nhưng đó quả là rất bậy bạ. Theo cái tính cách ngoan cố của Uyển Doanh, trăm phần trăm sẽ mắc mưu, có lẽ sau khi tỉnh dậy thì cô ta sẽ sợ chết thôi.

Nhưng Lâm Tam không có đụng đến Uyển Doanh, chỉ lợi dụng tâm lý phổ biến của con gái và cũng không thể trách móc hắn, muốn trách thì trách Uyển Doanh, ai không chọc mà chọc ngay tên Lâm Tam xấu xa này. Đại tiểu thư thở dài trong lòng, gờ tay lên ra lệnh cho xe ngựa tiếp tục đi về phía trước

Cao Tù cười ngựa đi bên cạnh Lâm Văn Vinh, kỳ quái nói:

- Lâm công tử, công tử làm gì con nhỏ họ Đào đó, không lẽ cũng cho ăn cái “như lai đại phạt côn” hả ?

Như lai đại phạt côn? Ta thấy dù ai có mạnh mẽ cỡ nào cũng không bằng đại dâm côn của ngươi, Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, còn chưa kịp trả lời thì nghe thấy xa xa trong rừng cây truyền đến giọng hét vang vọng “aaa!!!” nghe giống tiếng con gái, thật thê thảm, thật đáng sợ.

Đại Tiểu thư biết Uyển Doanh đã tỉnh dậy, nghe cô ta kêu thảm thiết như thế, trong lòng cảm thấy bất nhẫn, nhin không được trừng mắt nhìn Lâm Văn Vinh.

Lâm Văn Vinh xòe hai bàn tay ra nói, đành chịu nói:

- Ta vô tội, thật sự vô tội.

Lần này Lâm Văn Vinh cũng có thể coi như là báo thù Đào gia một cách sáng khoái. Mẹ kiếp, cơn tức này kìm nén đã lâu lắm rồi, hôm nay họ Đào này tự tìm đến cửa, không thể trách ta.

Trên đường về Kim Lăng, có Cao Tù hộ vệ ở bên cạnh, quả nhiên rất yên bình, ngay cả muỗi cũng không dám đốt họ lấy một cái.

Thấy Kim Lăng thành ở xa xa, Lâm Văn Vinh mới thở phào. Đi công tác quả là mệt, ở nhà vẫn là tốt hơn, muốn ăn lúc nào thì ăn, muốn ngủ lúc nào thì ngủ, ăn no uống đủ rồi thì chọc ghẹo Nhị tiểu thư, cùng Xảo Xảo nói chuyện, lại triệu tập Lạc Viễn, Thanh Sơn, biểu thiếu gia mấy người mở tiệc trà, sung sướng biết bao.

Khi vào thành đã là quá nửa đêm, đường phố ngóc ngách đều cực kỳ yên tĩnh, Cao Tù nhớ tới lão ca Cao Thủ của hắn, sau khi hẹn ngày gặp lại với Lâm Văn Vinh thì đi thẳng đến tổng đốc nha môn.

Lâm Văn Vinh đi vào Kim Lăng thành, cảm thấy như quay lại địa bàn của mình, cả người đều thở ra thư thái. Đại tiểu thư kêu xe ngựa đi chậm lại, chờ khi Lâm Văn Vinh đi đến cạnh xe ngựa thì từ trong cửa sổ xe nhô đầu ra:

- Lâm Văn Vinh, hôm nay mới quay về, người về nghỉ sớm đi, ngày mai dậy sớm chút, chúng ta thương lượng xem làm thế nào để tiếp nhận các cửa hiệu của Đào gia.

Hôm nay đi một ngày đường, cũng quên chuyện đó rồi, giờ Đại tiểu thư nhắc lại thì Lâm Văn Vinh mới đột nhiên nhớ ra, ôi chao, lần này Tiêu gia giàu rồi. Dù sao cũng đã chẳng nỗ lực gì với Đào gia rồi, cái tên tiểu tử Đào Đông Thành còn nằm trên sườn núi ở lưng chừng trời, mai ta sẽ dẫn người đến tiếp nhận các tiệm của họ Đào, hôm nay quả là một ngày sáng khoái

Lâm Văn Vinh nói với Tiêu Ngọc Nhược một cách vui vẻ:

- Đại tiểu thư, chuyện tiếp nhận các cửa hiệu thì để nói rồi, nhưng đừng quên là cái ván cá cược trên Tỉnh Vũ Lâu đó.

Đại tiểu thư đỏ mặt, hừ một tiếng:

- Ai nhớ đã cá cược gì chứ, ta sớm đã quên rồi.

Nói xong thì hạ rèm xuống và không nhìn hấn nữa.

Ai da, dựa vào chức lớn để ức hiếp người ta sao, ta khinh nàng! Lâm Văn Vinh hừ một tiếng, xe ngựa đã đi vào Tiêu gia. Liền có nha hoàn hạ nhân tới nghênh tiếp.

Lâm Văn Vinh nhức mũi đang muốn đang muốn quay lại cái ổ chó của mình ngủ thì thấy Tiểu Thúy đến nói:

- Tam ca, Đại tiểu thư nói, huynh có áo quần nào chưa giặt thì gom lại đi, ngày mai Đại tiểu thư sẽ sai người đến lấy, rồi đưa cho các bà a hoàn giặt

Lâm Văn Vinh nhìn Đại tiểu thư, lại thấy mặt nàng phớt hồng, nhưng giả vờ như không thấy hấn, đang cùng với mọi người nói chuyện. Được, tiểu nữ này, không phải là cố ý chọc tức ta sao. Lúc đó cá cược thì nói gì ý nhỉ.

Về đến phòng mình, mở cửa bước vào, tình cảnh trước mắt khiến cho người ta phải giật mình. Sáng sủa sạch sẽ, không có chút bụi, giường chiếu cũng thu dọn gọn gàng, trong nhà còn có mùi đàn hương phảng phất, thanh u xuất trần.

135. Chương 133 Tranh Chấp

“Ôi cái tổ của ta! Sao mấy hôm không về mà đã thành thế này rồi?” Lâm Văn Vinh đảo mắt một vòng, chợt thấy trên bàn có để vài cuốn sách tuyển trang. Hấn cầm lên xem, ra là mấy cuốn “Kim Cương kinh”. Hấn không nhịn nổi cười: “Ngoài con nha đầu nhị tiểu thư kia ra còn có ai tụng kinh ở nơi tiêu điều này nữa? Không cần phải nói, căn phòng này chắc chắn là do nàng âm thầm đến quét dọn rồi.”

Tiểu nha đầu này ăn chay niệm phật, thế nên luôn mong Lâm Văn Vinh cũng phải đọc nhiều kinh văn như mình. Ai ngờ Lâm Văn Vinh lại không chút cảm hứng gì với mấy thứ như “Kim Cương kinh” này, nếu là “Ngọc Nữ tâm kinh” thì có lẽ còn có chút hấp dẫn hấn.

Lâm Văn Vinh lặn ra ngủ đến ngày hôm sau. Bây giờ hấn là hồng nhân trong mắt phu nhân, tiểu thư. Mấy việc của bọn làm vườn từ lâu hấn đã không phải động tay vào rồi, trừ phu nhân và hai vị tiểu thư ra, không ai dám sai bảo, tất cả đều tuân theo hấn. Ngủ thì cứ ngủ cho no mắt, tiền thì cứ đếm đến sái tay, đời cũng chỉ mơ đến thế mà thôi.

- Tam ca, tam ca, đại tiểu thư mời huynh đến nghị sự đường để cùng bàn định công việc.

Lâm Văn Vinh mơ mơ màng màng bỗng nghe thấy tiếng “nha hoàn” từ ngoài gọi vào, giọng nói có vẻ quen quen. Hấn vẫn mặc kệ, ngáp ngáp ngáp dài hỏi:

- Tỉ tỉ gì đó ở bên ngoài ời, mấy giờ, à quên, bây giờ là giờ nào rồi?

- Giờ ngọ rồi, hi hi!

“Nha hoàn” bên ngoài đứng cười.

- Trời chưa tối à, thế thì ngủ tiếp.

Lâm Văn Vinh tự lẩm bầm vài câu.

“Nha hoàn” đứng ngoài nghe vậy bèn nóng ruột, đập cửa xông vào, xẵng giọng:

- Lâm Tam, dậy mau!

Lâm Văn Vinh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Ngọc Sương mà cười:

- Nhị tiểu thư, sao hôm nay bỗng dưng cao hứng giả mạo làm nha hoàn thế? Ta chịu không nổi nghe!

Tiêu Ngọc Sương thừa biết hẳn đã nhận ra giọng mình rồi nhưng còn cố tình trêu đùa, mặt nàng đỏ hồng:

- Chàng ấy, tối hôm qua về rồi mà không báo cho thiếp một tiếng, làm thiếp cứ lo nơm nớp cả ngày.

Lâm Văn Vinh đã dậy từ nãy, cười:

- Hôm qua lúc bọn ta quay về, kẻ trên người dưới khắp trong phủ đều biết cả, một việc động trời như thế sao không ai báo cho nàng hay?

Nhị tiểu thư ngượng ngừng đáp:

- Đạo này ngày nào thiếp cũng tụng kinh niệm phật, không cho phép ai khác làm phiền. Hôm qua đến giúp chàng dọn phòng xong thì thiếp đi về, ngồi niệm kinh một lúc thì ngủ mất, không biết là chàng đã về.

“Con nha đầu này quả là ngoan đạo. Nói cho cùng thì đều vì mình cả.” Lâm Văn Vinh cảm động, kéo tay nhị tiểu thư:

- Không phải vội, nếu nàng mệt rồi thì nghỉ ngơi cho khỏe, đừng đọc kinh nữa vậy. Bồ Tát trên trời chỉ hưởng hương khói, cần là cần tiền hương quả chứ không ăn mấy thứ kinh phật này. Ta bỏ chút tiền bố thí và thấp hương, thế là được rồi.

Nhị tiểu thư vội vã đưa tay che miệng hẳn lại:

- Lâm Tam, chớ có nói bừa. Lần trước chàng và tỉ tỉ bình an vô sự đều là nhờ Bồ Tát phù hộ, không được bất kính. Vì mọi người, tụng kinh một tháng có là gì, cho dù phải đọc kinh cả đời thiếp cũng chấp nhận.

Ngửi mùi hương thoang thoảng trên ngón tay nàng, Lâm Văn Vinh giật mình hỏi:

- Nhị tiểu thư, có phải nàng dùng nước hoa không?

Tiêu Ngọc Sương đỏ mặt đáp:

- Thiếp dùng nước hoa hồng của mẫu thân, Lâm Tam, có thơm không?

“Thơm lắm, thơm chết đi được. Ba mẹ con nhà họ Tiêu này lại đều thích nước hoa hồng cơ đấy. Ha ha, thú vị thật.” Lâm Văn Vinh kéo tay nàng mà khen ngợi:

- Thơm, thơm lắm! Nhị tiểu thư, mấy hôm không gặp, trông nàng thon thả đi nhiều.

Tiêu Ngọc Sương gật đầu:

- Mấy hôm nay toàn ăn đồ chay nên gầy đi một chút.

Lâm Văn Vinh dán mắt vào bộ ngực đầy thì của nàng, trông như nụ hoa đang dần bung nở, nghiêm nghị nói:

- Nhị tiểu thư, nàng đang trong thời kỳ phát dục thanh xuân, nhiều chỗ lớn khá nhanh. Chỉ ăn chay thôi là không được, phải kèm theo cá thịt. Thế mới làm cho ngực ... à ... toàn thân lớn nhanh. Nào, đưa ta ôm xem gầy đi mấy cân.

Nhị tiểu thư nhảy phắt ra tránh xa hẳn, mặt mũi tối sầm, xấu hổ đáp:

- Cái đồ nhà chàng chỉ biết ức hiếp ta, thật đáng ghét! Tỉ tỉ nói, nữ nhi bọn thiếp thân thể quý giá như tính mạng, không được để người khác chạm vào.

Lâm Văn Vinh nhớ lại buổi tối hôm đó, lúc sắp đi, hấn trốn trong phòng Tiêu nhị tiểu thư nghe đại tiểu thư dạy cho Ngọc Sương cách nữ tử phòng bọn háo sắc, trong lòng thấy khó chịu vô cùng. Hấn the thé cười:

- Nhị tiểu thư, con dao găm đó mang trên người thì nguy hiểm lắm, hay là đưa cho ta giữ hộ. Con người ta ngay thẳng lắm, không lợi dụng ai bao giờ.

Nhị tiểu thư khẽ ừ một tiếng, hai má lại đỏ ửng, khẽ cúi đầu xuống, nói:

- Lâm Tam, chàng không phải sợ. Con dao găm đó chỉ là vật phòng thân của thiếp, chỉ phòng người ngoài thôi. Con người chàng tuy chẳng ra gì, nhưng thiếp bị người ức hiếp quen rồi, cho dù bị ức hiếp đến chết thiếp cũng không oán trách nữa lời.

Trong lòng Lâm Văn Vinh xúc động ngậm ngùi. “Ai nói con nha đầu này mới mười sáu mười bảy tuổi? Những lời nó nói ra, cho đến một a đầu hai sáu hai bảy tuổi cũng chẳng dám. Lão tử cảm động quá đi mất!”

Tiêu Ngọc Sương tuổi còn trẻ, như một mầm hoa đang nhú. Lâm Văn Vinh giữ thái độ “Vỗ béo rồi thịt”, không trêu ghẹo quá đà nữa, chỉ nói mấy chuyện lật vặt với nàng, thỉnh thoảng lả lơi một chút, quan hệ thế này cũng tốt đẹp.

Lâm Văn Vinh kể những điều mắt thấy tai nghe ở Hàng Châu cho Ngọc Sương nghe. Hấn vốn là cao thủ tán chuyện, giọng điệu lên bổng xuống trầm, tình tiết quanh co lắt léo, nhị tiểu thư ngây dại nghe hấn kể, bỗng kéo tay hấn mà nói:

- Sớm biết vui như vậy thiếp cũng đi. Sáng hôm qua, tỉ tỉ cũng đã phái người về trước để báo cáo lại những việc đã gặp rồi. Lâm Tam, lần này chàng lập công lớn làm mẫu thân khen ngợi không ngớt, nói chàng là trụ cột Tiêu gia, thành công lần này ắt phải phi phạm lắm.

Lâm Văn Vinh nghe xong trong lòng thấy buồn cười, Tiêu gia này toàn đàn bà con gái gánh vác việc nhà, lần này một mình lão tử coi như thành “phụ nam” rồi. Bây giờ hấn lại rất hiếu kỳ về Tiêu phu nhân, nghe đầu Tiêu phu nhân cũng từng là một nhân vật ở kinh thành, đến những người trong Từ văn trường cũng tán thưởng không ngớt, không biết bà ta có những kỳ tích gì.

- Ai da!

Tiêu Ngọc Sương nói chuyện với hấn một lúc bỗng thẳng thốt kêu lên:

- Chết rồi! Lâm Tam, tỉ tỉ còn đang đợi chàng bàn việc. Thiếp gặp chàng rồi lại quên mất. Chàng mau đến nghị sự đường đi.

Nghị sự đường? Lâm Văn Vinh nhớ lại hôm đó vì tức tối chuyện của Ngọc Sương mà tự tiện xông vào nghị sự đường, trong lòng thầm cười. Tiêu Ngọc Sương như đi guốc trong bụng hấn, liền ngại ngùng nhìn hấn và khẽ dặn:

- Chàng phải ăn nói cẩn thận với tỉ tỉ và mẫu thân, đừng lỗ mãng xông vào như lần trước. Chàng không nghe khéo lại bị phạt thì chẳng ai cứu được đâu.

Lâm Văn Vinh cười sang sảng, rời phòng đến Nghị sự đường. Trên đường tới bỗng thấy Quách Vô Thường biểu thiếu gia lâu rồi không gặp. Quách Vô Thường hay đem Tứ Đức cùng mấy tên gia đình người ngựa hào hứng định phi ra ngoài. Thấy Lâm Tam, y lập tức vui vẻ nói:

- Lâm Tam, lần này ngươi làm tốt, quả là hảo hán.

Lâm Văn Vinh không để ý, chỉ thấy bộ dạng lẳng nhăng của Quách Vô Thường không biết là hấn định làm gì, bèn mỉm cười:

- Thiếu gia, bây giờ trời sáng tinh mơ, phòng Diệu Ngọc chưa mở cửa đâu, nếu muốn “giao lưu” thì tranh thủ trời tối một chút.

Quách Vô Thường lúng túng cười:

- Lâm Tam, ta không đi “giao lưu”. Ta đến cửa tiệm Đào gia dạo chút thôi. À không, bây giờ phải nói là cửa tiệm Tiêu gia mới phải, thật hả hê thay. Xem thẳng khốn họ Đào kia còn vênh vang được nữa không.

Hoá ra biểu thiếu gia không đợi nổi, đưa người đi khám xét nhà người ta, Lâm Văn Vinh nghe mà thấy buồn cười, hẳn biết Quách Vô Thường chẳng có chút thiện cảm với Đào Đông Thành, thành thử muốn gấp rút đến thanh toán bọn chó cùng đường kia.

“Không biết! tên họ là Đạlô kia có? dưới là ai củ?u không ? Cái cột thẳng đứng kia thật là không dễ! chỉ là u củ?u nàlô, tôi?i thiêlôu phạlôlô củ?i ỉ?t nhậl?t ba nằlng kỷ' nủ' mớl?i gặlôlô quyêl?t nỏl, ta thườl củ?u sủl vủl cho thân thêlô yêl?u oỉ?t củ?u hằl?n màl cằlô m thằl?y lỏl?ng đỏl?, hằl?c hằl?c!”

Khi Lâm Văn Vinh đến nghị sự đường, đại tiểu thư và Tiêu phu nhân đều đang ở đó, các quản sự khắp nơi của Tiêu gia cũng đang ngồi nghiêm chỉnh về đang đợi hần tới. Tiêu phu nhân trông thấy hần, tươi cười đứng dậy:

- Lâm Tam, người vất vả quá.

Lâm Văn Vinh cười đáp:

- Phu nhân khách khí rồi, ta chỉ là kẻ ở trong nhà, đại tiểu thư mới là người vất vả nhất.

Tiêu Ngọc Nhược nhìn hắc không nói lời nào. Tiêu phu nhân cười nói tiếp:

- Ngọc Nhược đã kể cho ta nghe hết rồi, lần tới Hàng Châu lần này, Tiêu gia chúng ta đoạt lại được vị trí long đầu trong Kim Lăng thương hội và chiếm được cửa hàng của Đào gia, công lao của Lâm Tam là lớn nhất, ta nhất định sẽ trọng thưởng.

- Đầu có, đầu có, phu nhân lại quá lời rồi. Nhờ con mắt tinh đời hơn người của phu nhân và tác phong anh minh nhanh nhạy của đại tiểu thư, chúng ta mới đạt được thành công lớn lao như vậy. Ta chỉ làm được mấy việc nhỏ mà thôi, không đáng là bao.

Lâm Văn Vinh “khiêm tốn” đáp.

Đại tiểu thư nhìn cười nghe hắc tài lạnh, nói với các quản sự trong phòng:

- Lần này công lao của Lâm Tam là lớn nhất, mẫu thân và ta đã quyết định, từ giờ Lâm Tam có thể tự do vào nghỉ sự đường này bàn việc, chứ vì có ý kiến gì không?

Những người ngồi đây đều là họ hàng Tiêu gia, thấy một tên gia đình quèn bỗng đứng lại ngồi ngang hàng với bọn họ, trong lòng thấy không phục. Nhưng chuyện Lâm Tam và đại tiểu thư kịch chiến Đào Đông Thành trên Thanh Vũ lâu đã lan truyền khắp nơi từ lâu, nhất là kỳ tích “du oa tẩy thủ” thật là thần sầu quỷ khốc, khiến bọn họ vô cùng kinh ngạc không ai dám phản đối nữa lời. Hắn tìm chỗ ngồi, nhìn ngó bốn bề thầm nghĩ: “Lão tử coi như là gia nhập hội đồng quản trị của nhà họ Tiêu rồi, không biết khi nào thì được làm chủ tịch đây?”

Đại tiểu thư thấy Lâm Văn Vinh đã ngồi yên, khẽ gât đầu và nói với mọi người:

- Lần này làm sao để tiếp quản cửa hàng Đào gia một cách thuận lợi, ta muốn nghe ý kiến của các vị quân sư.

Các quan sự đều là người nhà họ Tiêu, nhưng Đại tiểu thư bàn việc làm ăn rất chững chạc, chỉ xưng quan sự, không xưng là thúc bá.

Một người đứng dây nói:

- Tiêu Ngọc hiền diết muốn tiếp tay của hàng Đào công tử, chuyện này nhất quyết không được đâu.

Lâm Văn Vinh nhớ lại hôm cứu nhị tiểu thư, chính tên quân sự này xông ra quấy nhiễu, Lâm Văn Vinh còn cãi nhau với hắn một trận. Hình như là em họ của Tiêu lão gia thì phải, còn nhớ phu nhân từng gọi hắn là “tứ đệ”. Quả nhiên Đại tiểu thư nghe xong sắc mặt bỗng đổi, lạnh lùng đáp:

- Có gì mà không được? Tứ thúc nói nghe thử xem?

Tứ thức nói một mạch liên tu bất tận:

- Hiền diệt à, Đào Vũ Đào đại nhân là người đứng đầu các xưởng dệt ở Hàng Châu. Cửa hàng vải của nhà chúng ta làm ăn nhiều năm, cũng có quan hệ thân thích với hàng dệt vải Hàng châu bao nhiêu năm nay, thế có gì là không tốt? Việc kinh doanh của nhà họ Tiêu đều nhờ Đào đại nhân coi sóc, tại sao lại trở mặt với họ? Bây giờ vì việc này, đắc tội với Đào công tử thì không nói làm gì, nhưng nếu đắc tội với Đào đại nhân thì chỉ cần một câu nói của người ta thôi là cửa hàng vải của chúng ta sẽ gặp phải vấn đề sinh tồn lớn, điều này không hề có lợi cho Tiêu gia.

“Sinh tồn? Không có Lâm Tam thì Đào gia đã thôn tính chúng ta từ lâu rồi, còn đâu ra mà bàn chuyện sinh tồn?” Tiêu Ngọc Nhược cắn môi xẵng giọng hỏi:

- Thế theo cao kiến của tứ thúc, phải làm sao cho thoả đây?

Tứ thúc nói:

- Hiền điện à, tứ thúc ta già đời hơn cháu, kiên thức nhiều hơn là phải. Theo thiên kiến của ta, chỉ bằng đem tiệm vải Đào gia trả về cho họ để tỏ rõ thành ý của Tiêu gia và mong muốn hai bên hoà hảo.

“Đúng là thiên cận, thiên cận! Theo ý của lão già này, có khi lão đang mong thông gia với nhà họ Đào, đây là ‘hoà hảo’ đấy.” Lâm Văn Vinh thấy khinh bỉ tên tứ thúc chó má này vô cùng, đúng là chính sách xu nịnh điển hình, còn dám nói ra một cách đường hoàng.

Đại tiểu thư nén giận mà nói:

- Tứ thúc, từ khi Đào gia kinh doanh vải, trên thương trường chúng ta xung đột với họ đâu phải có một hai lần. Tứ thúc nói muốn hoà hảo với Đào gia, nhưng cháu đây xin hỏi lại một câu: Trong tất cả những gì Đào gia làm, đã bao giờ hoà hảo với chúng ta chưa? Lần trước thì ép nhà ta liên doanh với chúng, lần qua Hàng Châu còn cậy vào thân phận là đứng đầu Kim Lăng thương hội để liên kết với Hàng Châu thương hội, hoành hành Tiêu gia. Nếu không có Lâm Tam giúp đỡ thì e rằng lúc này cháu đã...

Đại tiểu thư cắn răng không nói nữa, Lâm Văn Vinh biết ý của cô. “Mấy tên họ hàng của Tiêu gia ngồi nói chuyện không thấy đau lưng, chỉ chờ được cầm tiền, đâu có hiểu được nỗi vất vả của một cô gái yếu đuối như đại tiểu thư khi bôn ba bên ngoài. Lần đó không có lão tử thì Đào Đông Thành đã san bằng Tiêu gia rồi.

Tứ thúc vẫn chờ đại tiểu thư nói tiếp, bỗng Lâm Văn Vinh đứng phắt dậy mà cười:

- Không biết vị quân sự đây quý tính là chi?

Tứ thúc ngạo nhiên đáp:

- Ta xếp thứ tư trong Tiêu gia tộc phổ, người phải gọi ta là Tứ lão gia.

- Hoá ra là họ Tiêu à. Nghe lão gia đây nói một thôi một hồi, tiểu nhân cứ nghĩ ngài họ Đào cơ.

Lâm Văn Vinh cười.

Tiêu tứ lão gia mặt xám lại, tức giận:

- To gan! Đây không phải là chỗ cho người càn rỡ!

Đại tiểu thư thấy Lâm Tam ra mặt, cảm động nhìn hắn, cứng rắn nói với tứ thúc:

- Tứ thúc nói sai rồi, cho phép Lâm Tam vào nghị sự đường này bàn chuyện là quyết định của mẫu thân cháu. Mà chư vị quân sự ở đây đã công nhận rồi, thân phận của anh ta ngang hàng với thúc, nói thế có gì mà không được?

Tên quân sự kia há hốc mồm không phản bác được lời nào. Lão cũng biết Lâm Văn Vinh, bèn nuốt giận không nói gì nữa. Đầu võ mồm thì Lâm Văn Vinh còn phải sợ ai? Hắn lạnh lùng cười đáp:

- Vị Tiêu tứ lão gia này mồm nói là muốn hoà hảo với Đào gia, muốn nghĩ cho Tiêu gia. Tôi cứ nghĩ Tứ lão gia là người của Đào gia cơ, hoá ra chúng ta cũng là người nhà họ Tiêu cả. Một người họ Tiêu, ăn đồ của họ Tiêu, uống nước của họ Tiêu, không những không chịu dốc sức cho họ Tiêu mà ngày đêm còn muốn giúp đỡ cho người khác, thà làm tổn thất cho nhà mình và đi nịnh hót người ngoài thật là làm người ta ngạc nhiên.

Tiêu tứ lão gia diên tiết nói:

- Ta vì nghĩ cho cơ nghiệp nhà họ Tiêu cả, quyết không để cơ nghiệp tổ tông lụn bại trong tay các người.

“Mẹ mày chứ, có thật là họ hàng xa nhà họ Tiêu không hay thấy gia phả mà tìm đến, thấy kẻ sang bắt quàng làm họ, mở miệng là nghĩ cho cơ nghiệp tổ tông nhà họ Tiêu nhưng nhắm nhe tài sản nhà này thì đúng hơn.” Mất Lâm Văn Vinh rùng rục cảm hận: “Cái tên tứ lão gia này, mấy lần ló đầu ra nói tốt cho Đào gia, lần trước suýt nữa liên lụy đến Ngọc Sương và ta. Lần này ai cũng yên lặng thì hẳn lại to mồm nhất. Vô liêm sỉ! Chó má, nhìn mặt tam giác thể kia biết ngay chẳng phải là đồ tốt đẹp gì, chắc chắn là được Đào gia đãi đằng rồi thôn tính tài sản nhà Tiêu gia đây, chạy đâu cho thoát.”

- Nghĩ cho cơ nghiệp Tiêu gia? Tứ lão gia, phu nhân là con dâu của lão thái gia, đại tiểu thư và nhị tiểu thư là cháu ruột của lão thái gia, ngài nghĩ cho Tiêu gia, chẳng nhẽ họ lại cố ý làm khó cho Tiêu gia sao? Trả cửa tiệm lại để biểu thị hoà ý? Câu này nói ra thì dễ quá nhưng khiến Tiêu lão thái gia phải xấu mặt. Đào gia có dã tâm, lúc nào cũng làm khó chúng ta, vụ cưỡng ép làm ăn lần trước, lần đi Hàng Châu, Đào gia đã liên kết Chiết thương như thế nào, khi vũ chúng ta ra sao, toàn bộ Kim Lăng thương hội đều tận mắt trông thấy, ai ai cũng bất bình cho Tiêu gia. Lẽ nào tứ lão gia lại không nghe thấy gì sao? Ai cũng biết Đào gia muốn bóp chết Tiêu gia, thế mà có người lại nói tốt cho Đào gia, lòng người khó đoán, hành vi kì lạ này không biết đằng sau có được lợi lộc gì không nhỉ?

Lâm Văn Vinh nhìn tứ lão gia và nói.

Mấy ngày hôm nay chuyện ở Thanh Vũ lâu truyền đi khắp trong giới làm ăn Kim Lăng, Tiêu gia một thân một mình chống đỡ áp lực từ phía hai thương hội Kim Lăng và Hàng Châu, ai cũng biết điều này. Tuy không nói ra ngoài miệng nhưng các thương nhân đều rất khâm phục sức chống đỡ của Tiêu gia, còn mang thái độ hoan nghênh khi Tiêu gia giữ chức Long đầu ở Kim Lăng thương hội. Ở đây toàn là những người làm ăn, nghe đến chuyện này không ít lần nên đều chú ý đến từng lời nói của Lâm Văn Vinh. Duy chỉ có Tiêu tứ lão gia là nói hộ cho Đào gia khiến ai cũng sinh nghi.

- Người nói láo! Ta có được lợi lộc gì hả?

Tiêu tứ gia đứng phắt dậy, mắt rực lửa, quát:

- Mẹ con Ngọc Nhược yếu đuối cô độc, khó tránh bị người ta lợi dụng, một tên gia đình quèn như người mà cũng được vào trong này ngồi, không phải là người mê hoặc bọn họ thì là tại sao?

- To gan!

Đại tiểu thư còn chưa kịp mở mồm thì đã nghe tiếng Tiêu phu nhân đập bàn đứng lên.

Tiêu phu nhân khuôn mặt lạnh lẽo, nhìn một lượt khắp phòng, tất cả mọi người đều lạnh sống lưng. Tứ lão gia trộm nhìn một cái, cúi đầu xuống không dám nói gì.

Phu nhân lạnh lùng đáp:

- Tiêu gia ta mẹ con cô quả chỉ chuyên tâm làm ăn chứ không muốn gây sự, nhưng nếu có người cho rằng bọn ta sợ thì nhầm rồi. Ta tuy là nữ giới nhưng trước kia cũng từng lên triều đường, quen biết đến lục bộ, từng vái hoàng đế, chưa từng sợ ai. Tiêu gia ta toàn là bậc nữ lưu nhưng không phải là ai cũng bắt nạt được. Hôm nay tại nghị sự đường đây, trước mặt tổ tông, có kẻ dám khi vũ Tiêu gia, ta quyết không nường tay.

Phu nhân vừa dứt lời, già trẻ trong nhà đều không dám lên tiếng. Đại tiểu thư tuy cũng có khí thế nhưng tuổi còn trẻ, uy phong vẫn chưa theo kịp mẫu thân. Phu nhân mặt trầm xuống, nhìn một lượt tất cả mọi người, không ai dám đối thị với bà. Có thể thấy quả là uy phong hơn người.

Lâm Văn Vinh thầm nghĩ: “Tiêu phu nhân có uy thật đấy, nghe lời bà ta nói thì ngày trước bà từng lên triều, không biết thật hay giả. Xem tuổi của bà thì lúc ở kinh thành chắc không quá hai mươi tuổi, làm gì có chuyện từng bái kiến triều đường? Vị Quách tiểu thư này quát không đơn giản.”

Lâm Văn Vinh nhìn đám người không dám hé miệng, trong lòng thấy buồn cười, ai dám bảo đây là xã hội trọng nam khinh nữ, một bọn nam nhân bị mẹ con đại tiểu thư nói cho vài câu mà khiếp đến nỗi không dám ngẩng đầu lên, thật vô vị.

Mấy chục người đều thấy vẻ tự đắc của Lâm Văn Vinh, những nhân vật hấn gặp qua khá nhiều, từ triều đình nhất phẩm đại viên đến quan lại cao cấp địa phương, chưa biết sợ ai. Tiêu phu nhân đang quan sát chung quanh thì hấn thì lại quan sát bà. Tiêu phu nhân tuy ba bảy ba tám tuổi rồi, nhưng da dẻ hồng hào, hai má phúng phính, thân hình duyên dáng, hấp dẫn mê người. Nhìn bà ta trông như một thiếu phụ chưa đầy ba mươi, trong lúc tức giận, mắt phụng mày ngài, khuôn ngực quý phái, hoa quý ung dung, diễm lệ vô ngần, khí chất cực kỳ cao nhã. Tiêu phu nhân mục quang sắc lạnh đảo mắt bốn bề, thấy Lâm Văn Vinh thì bỗng ôn hoà đi bao nhiêu, trên mặt nở nụ cười, khẽ gật đầu tỏ ý khen ngợi.

Phu nhân xẵng giọng:

- Hôm nay trên nghị sự đường, trước mặt liệt tổ liệt tông, có kẻ dám mở mồm nói lời khó nghe, xúc phạm mẹ con ta, xúc phạm Tiêu gia, ta không thể làm ngơ.

Phu nhân vừa dứt lời, tất cả đều đổ dồn ánh mắt vào tứ thúc. Lần đó nhị tiểu thư xông vào nghị sự đường, đến con gái mình Tiêu phu nhân cũng cho ăn roi, huống hồ là một anh em thúc bá họ hàng xa.

Phu nhân nhìn tứ thúc, nghiêm nghị nói:

- Tiêu Tứ Duy, phụ thân ngươi và lão thái gia là đồng tông đồng tộc, ta dựa vào tộc phả mà mời ngươi vào làm quản sự, chỉ mong ngươi nỗ lực là họ hàng mà dốc sức làm việc. Nhưng ngươi thì không biết nghĩ, ngày thường chỉ lo làm bậy, lén lút nhận bạc của người ta, lấy vải thứ phẩm trao với lụa thượng phẩm, làm bại hoại thanh danh nhà ta, ta nỗ lực cha ngươi mà bỏ qua nhiều lần chỉ hy vọng ngươi biết hối cải. Thế nhưng những việc ngươi làm lại càng khiến cho người ta thất vọng, hôm nay lại còn xúc phạm mẹ con ta, xúc phạm tổ tiên Tiêu gia, ta không phạt ngươi, thiên lý nan dung. Hôm nay ta tước chức quản sự của ngươi, phạt đánh một trăm roi, còn gì để nói nữa không?

Tứ thúc mặt mũi trắng bệch, nói lớn:

- Ngươi dám? Ta là người trong họ Tiêu, không ai dám làm thế với ta. Các ngươi không nghe lời ta rồi chịu thiệt thòi, hôm nay Đào đại nhân đến Kim Lăng, hợp tác với ngài mới phải, nếu không thì chẳng còn đường sống đâu...

- Lôi ra ngoài, đánh một trăm roi thật nặng, trục xuất gia môn.

Tiêu phu nhân quát.

Vài tên gia đình sức dài vai rộng xông vào, lôi tứ thúc ra ngoài, không lâu sau đã nghe thấy tiếng kêu la vang trời.

“Hoá ra đúng là một tên phản đồ.” Lâm Văn Vinh lắc đầu. “Tên này làm nhiều điều ác, may mà Tiêu phu nhân cũng nhẫn nhịn chứ nếu là ta thì cho nó ra tương từ lâu rồi.”

Tiêu phu nhân lại nghiêm mặt, nói với mọi người trong phòng:

- Tiêu gia chúng ta đã bị dồn tới chân tường, các vị quản sự hãy nghĩ cách để giúp đỡ Ngọc Nhược tiếp quản cửa hàng vải của Đào gia, những việc khác không cần để ý.

Bà lại nhìn Lâm Văn Vinh cười vui vẻ, khẽ nói:

- Lâm Tam, đi với ta.

Hai người bước vào một căn phòng ở bên cạnh, Tiêu phu nhân mới cười hỏi:

- Lâm Tam, ngươi thấy Ngọc Sương thế nào?

136. Chương 134: Âm Mưu Của Phu Nhân

Lâm Văn Vinh làm bộ cười mấy tiếng:

- Nhị tiểu thư ư? Mọi người đều thấy tiểu thư rất tốt, ngây thơ hoạt bát, xinh đẹp tốt bụng, ai cũng thích.

Thật lòng mà nói, nha hoàn gia đình trong Tiêu phủ mà nghe thấy câu này chắc phải tức hộc máu. Trước khi hấn đến Tiêu phủ, nhị tiểu thư là người như thế nào ai ai cũng rõ. Phu nhân nhìn hấn mỉm cười:

- Ta hỏi người thấy nó thế nào cơ?

- À... phu nhân... ta và nhị tiểu thư... lâu nay quan hệ cũng tốt.

Lâm Văn Vinh hồ đồ đáp, trán lấm tấm mồ hôi: “Phu nhân hỏi thế này chẳng phải là lộ liễu quá sao, ta chưa kịp chuẩn bị gì cả!” Mặt hắn tuy dày như thớt nhưng gặp phải chuyện này thì không biết mở mồm ra sao.

Phu nhân thấy hắn lúng túng thiếu tự nhiên, không nhịn được cười:

- Lâm Tam, lần đầu tiên ta thấy người xấu hổ như thế. Hay là do trước đây ta tầm nhìn chật hẹp?

“Hừ, rõ ràng bà ấy đang chọc ta, thật chẳng ra gì.” Lâm Văn Vinh bực dọc nghĩ. Hắn đâu phải kẻ đơn giản tầm thường, liền cười ha hả:

- Phu nhân, thực ra đây là do người khác hiểu lầm con thôi. Người ta chỉ nhìn bề ngoài thấy con ăn chơi phóng đảng mà đâu có biết bản tính con mềm mỏng lắm và chỉ mong sống yên lành.

Tiêu phu nhân không giữ nổi bộ mặt nghiêm nghị mà phì cười khi nghe những lời này của hắn, hồi lâu mới nói:

- Lâm Tam, từ lâu đã nghe Ngọc Nhược kể người miệng nở ra hoa. Trước đây ta chưa tin hôm nay cũng được tận mắt chứng kiến rồi.

Lâm Văn Vinh thấy bà ta cười như thế trông thật mỹ diệu hơn người. Hắn thầm nghĩ: “Cách ăn nói của ta đương nhiên là bà lần đầu tiên nghe thấy rồi, đây chính là phong cách họ Lâm vô song thiên hạ, ngoài ta ra còn nghe ai nói thế được nữa?”

- Lâm Tam, người là người ở đâu? Trong nhà có những ai?

Tiêu phu nhân lại hỏi.

Nếu nhớ không nhầm thì đây là lần thứ hai phu nhân hỏi rồi. Lần trước khi là một tân đình mới vào phủ, phu nhân cũng xem xét rồi hỏi câu này. Lâm Văn Vinh cười đáp:

- Con là người Kinh Sở. Nhà không đất không ruộng, không người thân thích, chỉ có mình con thôi.

Phu nhân khẽ nói:

- Người cũng đáng thương thật.

Rồi thở dài một tiếng:

- Người tuy đáng thương nhưng Tiêu gia ta cũng chẳng hơn người là mấy.

Lâm Văn Vinh nghe không hiểu, phu nhân nói tiếp:

- Tiêu gia ta mẹ góa con côi, mấy năm nay chuyên tâm làm ăn. Tuy cũng thành đạt nhưng cuối cùng vẫn lâm vào cảnh khó khăn do trong nhà không có đàn ông, ta và Ngọc Nhược đã cố gắng rất nhiều nhưng vẫn làm trò cười cho người khác thôi.

Khuôn mặt phu nhân thoáng buồn. Thời buổi này, thân phận những kẻ làm ăn đều thấp hèn, huống hồ nhà họ Tiêu từ khi lão gia khuất núi, nhà không còn nam giới, không khí gia đình ảm đạm, chỉ dựa vào phụ nữ mà vực dậy. Cho dù phu nhân và đại tiểu thư có tài giỏi thế nào đi nữa mà ở trong trào lưu hiện nay thì cũng không thể không khiến người ta đàm tiếu. Hắn gật gù, thầm nhủ: “Bà nói với tôi cũng vô ích, bà mau đi tìm một ông chồng đi mới phải đạo, không thì cũng kén rể cho đại tiểu thư đi thì hơn, nhị tiểu thư thì cứ để đấy. Họ Lâm ta quyết không đi ở rể, phải rước Ngọc Sương về nhà họ Lâm ta mới phải đạo.”

Phu nhân thở dài một lúc lại ngẩng đầu lên cười:

- Tự dưng lại nói mấy chuyện này mất vui. Thôi ta nói về Ngọc Sương nhé. Lâm Tam, người rất thông minh, con nha đầu Ngọc Sương có chút tình ý với người, điều này ta biết.

Phu nhân nói đến đây bỗng dừng lại, nhìn Lâm Văn Vinh có ý dò xét. Hắn là ai chứ, khôn lỏi đời làm sao dễ dàng bị lung lay bởi mấy lời này cho được. Hắn giả bộ như không nghe thấy, chờ cho phu nhân nói tiếp.

Phu nhân thấy hấn chẳng có phản ứng gì, liền thở dài:

- Ta vốn không tán thành lắm việc này, Ngọc Sương tuổi còn nhỏ, bây giờ chưa phải lúc đề cập việc này. Huống hồ thân phận hai người khác xa nhau quá, nói ra sợ người ta cười.

Lâm Văn Vinh thầm nghĩ: “Thân phận chó gù, bà nói dễ nghe lắm. Đây chỉ là cái cớ cho cái gọi là nhà cao cửa rộng của các người, trong mắt lão tử, thân phận chỉ là cái đĩnh. Ta và nhị tiểu thư thì đã làm sao, cóc ghẻ ăn thịt thiên nga mới là thời thượng. Lão tử không thoát được cái thân gia đình này thì trộm đưa nhị tiểu thư ra ngoài tư tình xem bà còn nói chuyện thân phận nữa hay không.”

Phu nhân thấy sắc mặt hấn khó chịu, dường như đi guốc trong bụng hấn nên cười:

- Người không phải sốt ruột. Đây chỉ là cách nghĩ trước đây của ta thôi. Đã là mẫu thân thì phải suy nghĩ cho con gái, tình cảm này hy vọng người hiểu. Gần đây, trông lời nói cử chỉ của người tuy không đúng phép tắc nhưng cũng có chút tài hoa.

Ngừng một lúc rồi tiếp:

- Những ngày người đến nhà họ Tiêu quả thực đã tận tâm tận lực, vì nhà họ Tiêu mà đóng góp không ít công lao. Đừng nói là xà phòng với nước hoa mà lúc gặp nguy ra tay cứu giúp Ngọc Nhược cũng đủ cho người ta phải cảm kích rồi. Lần đi Hàng Châu lại đánh bại Đào gia, làm rạng mặt Tiêu gia, công lao thật to lớn. Nếu ta còn vô lý ngăn cản thì e hơi ngang ngược và khó nói.

Lâm Văn Vinh mừng thầm nhưng mặt ngoài không gợn chút cảm xúc: “Tiêu phu nhân này nói chuyện dễ nghe chứ không ngông nghênh như Đại tiểu thư, cứ hùng hùng hổ hổ, lại còn dạy Ngọc Sương mấy thứ nữ tử phòng lang thuật, rõ ràng là muốn đề phòng ta, làm ta cứ phải thấp thỏm không yên.”

Tiêu phu nhân nghiêm nghị đáp:

- Nhưng mà..., Ngọc Sương bây giờ còn nhỏ, nhiều chuyện còn chưa phân định rạch ròi. Ta hy vọng có thể thấy nó vô tư mà lớn lên, tự mình chọn lựa. Người đừng nghĩ rằng ta không phản đối thì để người tự do hành động, người cũng không được dùng cách gì mạnh tay quá.

“Tự do à, chỉ sợ bà không cho nàng ấy tự do thôi.” Lâm Văn Vinh thầm nhủ. Thực ra những điều Tiêu phu nhân nói Lâm Văn Vinh cũng sớm nghĩ đến cả rồi. Đối với hấn, tán gái ghét nhất là xử mạnh tay, “Lấy người trước lấy lòng sau” - đây là câu danh ngôn chí lý của hấn. Nhị tiểu thư mới mười sáu tuổi, đang độ tuổi mới biết yêu và cũng là tuổi dễ dụ dỗ nhất. Chỉ cần đối tốt với nhị tiểu thư một chút, nói vài câu ngon ngọt dễ nghe thì đảm bảo con nhà đầu này sống chết cũng phải theo hấn cho bằng được. Đối với tài tán gái của mình, hấn hoàn toàn có đủ tự tin.

Lâm Văn Vinh thở dài một tiếng và cười:

- Phu nhân tốt quá, Lâm Tam cảm kích vô cùng. Nếu không phải phu nhân trẻ trung quá thì con đã đưa phu nhân lên bàn thờ mà thờ phụng quanh năm rồi.

Phu nhân cười duyên đáp:

- Lâm Tam, người đừng giả chiêu dụ dỗ ra để lừa phỉnh ta, ta không dễ cắn câu đâu.

Lâm Văn Vinh thấy phu nhân cười đẹp như hoa, đôi má hây hây, rõ ràng là đã dính công phu võ mông ngựa ở đây rồi, hấn cười thầm “Bà mà không cắn câu mới lạ.”- Vậy ... xin đa tạ phu nhân.

Lâm Văn Vinh nhũn nhặn đáp:

Tiêu phu nhân lắc đầu:

- Người đừng vội cảm ơn. Việc này ta chỉ nói rõ trước cho người nghe thôi. Ý ta muốn nói chắc người cũng phải hiểu rồi, chuyện người và Ngọc Sương, ta không tán thành cũng không phản đối.

Lâm Văn Vinh gật đầu, Tiêu phu nhân tiếp lời:

- Ngọc Sương còn trẻ dại, lớn hơn còn có Ngọc Nhược, chị em chúng nó tình cảm sâu nặng, Ngọc Sương cũng rất nghe lời Ngọc Nhược. Nếu người muốn chuyện của mình với Ngọc Sương có kết quả thì phải nghĩ

cách làm sao qua được cửa Ngọc Nhược đã. Ta chẳng giúp bên nào cả, Ngọc Nhược có thái độ thế nào với chuyện của hai người? Ta cũng không nhúng tay vào được.

Lâm Văn Vinh tự nhủ “Chậc, âm mưu, đây đúng là âm mưu của phu nhân, lòng vòng một hồi thế này hoá ra là giả chiêu Thái Cực thôi thủ.” Bà ta trên danh nghĩa trao quyền chủ động cho đại tiểu thư, muốn cho Lâm Văn Vinh phải vất óc ra mà qua mặt Tiêu Ngọc Nhược, thực chất là để cho Lâm Văn Vinh dốc hết sức lực ra giúp đỡ Tiêu gia.

Nhị tiểu thư thì câu được Lâm Tam, còn đại tiểu thư thì lại quấn chặt nhị tiểu thư. Chiêu này quả là cao, dụng ý cốt lõi là muốn trói chặt một nhân tài như hấn. Bây giờ có thể nói là thành do Đại tiểu thư mà bại cũng là do Đại tiểu thư. Chưa bao giờ Đại tiểu thư lại có tác dụng nổi bật như thế. Tiêu phu nhân này nói một thôi một hồi cũng bằng chưa nói gì, nhưng vẫn bán được một ân huệ lớn, quả nhiên không hổ là người cầm nắm Tiêu gia nhiều năm, lanh trí không để đâu cho hết.

Lâm Văn Vinh vốn khôn lỏi, ngay lập tức đã nhìn thấu sự việc. “Muốn dùng Ngọc Sương để câu ta sao? Ha ha, ai câu ai còn chưa biết. Tuy Đại tiểu thư là khó chơi nhất, nhưng càng lắm thách thức càng hấp dẫn. Ta thích rồi đấy. Mặc kệ cái âm mưu âm miết của bà, chỉ cần là các cô nương thì Lâm Tam ca đây còn sợ ai?”

Phu nhân thấy Lâm Tam mỉm cười, biết là không che giấu nổi một kẻ khôn ngoan thế này đành cười khỏ, thầm nghĩ “Giá như Tiêu gia ta có một nam đỉnh như Lâm Tam hay chỉ bằng một nửa nó cũng được thì ta đâu cần phải tính toán thiệt hơn thế này.”

Phu nhân thở dài:

- Lâm Tam, nghe nói lần này đến Hàng Châu, các người có gặp Văn Trường tiên sinh? Ta còn nghe nói Văn Trường tiên sinh rất hài lòng về người? Không biết dạo này ông ta ra sao?

Lâm Văn Vinh gật đầu, đáp:

- Từ tiên sinh rất khoẻ, còn nhờ con chuyển lời thăm đến phu nhân.

Tiêu phu nhân nhìn ra ngoài cửa sổ, khẽ thở dài, đáp:

- Chẳng mấy khi được Văn Trường tiên sinh quan tâm như vậy. Từ khi chia tay ở kinh thành đã hai mươi năm. Cổ nhân lâu không tương kiến, thời gian cũng thật vô tình.

Lâm Văn Vinh thấy phu nhân cảm khái như vậy, nghĩ thầm: “Chẳng nhẽ phu nhân lại có người tình cũ lưu tại kinh thành? Nhìn kỹ thần tình, mặt thì buồn rầu nhưng ánh mắt vẫn sáng ngời, không giống như đang nhớ nhung ai mà chỉ là hoài cảm thuần túy. Tiêu phu nhân này cũng là người có lắm bí mật đây!”

Lúc hấn đi ra khỏi phòng, Đại tiểu thư đang đi đi lại lại bên ngoài, thấy hấn đi ra sốt ruột hỏi:

- Lâm Tam, mẫu thân nói gì với người?

Lâm Văn Vinh cười đáp:

- Có nói chuyện gì đâu, chỉ nói mấy chuyện dựng vợ gả chồng thôi mà.

Đại tiểu thư sững người một lúc:

- Dựng vợ gả chồng cái gì cơ?

Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Phu nhân nói muốn đem gả nhị tiểu thư cho ta.

Tiêu Ngọc Nhược mặt mũi biết sắc, xằng giọng:

- Đừng có mơ!

“Biết ngay là cô nàng sẽ thế mà!” Lâm Văn Vinh ngại ngùng cười, tuyệt không nói gì, bỗng thấy Tứ Đức hoảng hốt lo sợ chạy vào, hét âm ỉ:

- Tam ca, Đại tiểu thư, hồng rồi, có chuyện rồi.

137. Chương 135: Tiếp Thu

Lâm Văn Vinh cười the thé, đại tiểu thư lườm hắc xém mặt.

Tứ Đức hỏn hển thở không ra hơi, cuống quýt nói:

- Tam ca, Đại tiểu thư, chết rồi! Biểu thiếu gia... biểu thiếu gia bị người ta đánh!

- Cái gì? Bị đánh á?

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên.

“Biểu thiếu gia tuy trắng hoa nhưng cũng không phải là kẻ hay gây chuyện. Huống hồ dựa vào tiền bạc của cả nhà họ Tiêu, ở Kim Lăng tuy chưa phải là nhất nhì nhưng cũng không phải ai cũng dám động vào. Sao bỗng dưng có kẻ dám đánh biểu thiếu gia? Mẹ kiếp, đánh chó phải ngó mặt chủ chứ, không biết Vô Thường biểu thiếu gia được Lâm Tam ca ta đây che chở à?”

Đại tiểu thư cũng cuống lên mà hỏi:

- Ai? Kẻ nào đánh biểu ca?

Lâm Văn Vinh chợt nhớ ra, biểu thiếu gia đưa bọn Tứ Đức đến cửa hàng Đào gia dương oai giễu võ khám xét nhà họ, có khi bị người nhà họ Đào đánh cũng nên.

Tứ Đức vội đáp:

- Chúng tôi và biểu thiếu gia đi nhận lại cửa hàng Đào gia, bỗng gặp Đào lão gia. Bọn họ không nói chẳng rằng liền xông vào đánh chúng tôi, còn bắt biểu thiếu gia đi. Bọn thuộc hạ liều chết chạy ra ngoài để báo tin cho phu nhân và tiểu thư, bây giờ tôi sẽ đi cứu thiếu gia.

“Cứu cái đầu, thằng tiểu tử này chạy trốn thì cứ nói là chạy trốn đi, còn làm bộ, gần bằng lão tử rồi đấy. Nhưng thế cũng có gì là sai, đánh không thắng thì phải chạy mới gọi là thông minh lanh trí, không chạy thì đứng đó ăn đòn chắc?”

Đại tiểu thư nghe xong vội vàng nói:

- Mọi người còn đang ở đây bàn bạc để xếp đặt công việc, biểu ca sao lại nóng nảy đi đâu rồi? Chờ một lát không được hay sao?

- Đào lão gia? Đào Vũ Tô Châu chúc tào đó sao?

Lâm Văn Vinh nói với đại tiểu thư:

- Xem ra Tiêu tứ lão gia nói không sai, tên Đào Vũ này quả nhiên vội vàng vàng tới Kim Lăng, nhưng không biết Đào Đông Thành và cô em nhà họ Đào kia thế nào rồi.

Đại tiểu thư giận điên người:

- Lão già này thật là... Biểu ca tuy có lỗ mãng chút nhưng cửa hàng Đào gia đã thuộc về Tiêu gia chúng ta rồi, biểu ca đến tiếp quản có gì là sai mà Đào Vũ lại tùy tiện đánh người, bắt người như thế? Để ta đi nói lý với lão.

Lâm Văn Vinh hoảng hốt kéo tay cô lại:

- Đại tiểu thư, người có bị điên không? Nói lý với kẻ làm quan ư? Lấy trứng chọi đá, người đi đâu mà nói lý với chúng?

Lâm Văn Vinh không phải là đứa trẻ lên ba, hẳn biết lúc này có nói gì cũng vô ích, đấu với quan thì phải hơn thực lực.

- Lâm Tam, người nói xem phải làm thế nào?

Đại tiểu thư trầm ngâm một hồi. Lâm Tam nói quá đúng, người làm ăn như nàng ta tuy có hàng vạn thủ đoạn nhưng nếu phải đấu với ác nhân thì phải nhờ đến ác nhân cỡ Lâm Tam ra tay.

Biểu thiếu gia tuy lẳng nhăng, nhưng đối với Lâm Văn Vinh thì không tệ bạc chút nào. Huống hồ đó lại là biểu ca của Ngọc Sương, nói thế nào cũng không được để tên họ Đào bắt nạt. “Mẹ kiếp, họ Đào này quan thương làm một, vừa đá bóng vừa thổi còi, đúng là chơi khăm người khác.” Lâm Văn Vinh dặn dò:

- Tứ Đức, mau đến phủ tổng đốc Lạc đại nhân, mời Cao Tù cao đại ca tới và kể lại tất cả. Sau đó nhờ Cao đại ca trình lại với Lạc đại nhân, nói là ta muốn mời ngài đến xem quan viên thủ hạ trong cửa tiệm Đào gia hiếp đáp người lành thế nào.

Đại tiểu thư nghe xong cuống cuống hỏi:

- Lâm Tam, người ăn nói như thế thì Lạc đại nhân sao đến được?

Lâm Văn Vinh cười:

- Ta với Lạc trẻ Lạc già đều là chỗ anh em, ta còn là quý nhân của bọn họ cơ, lão Lạc không đến mời là lạ.

Hắn cười một cách đầy bí ẩn, không ngó ngang tới lời nói của đại tiểu thư nữa mà bảo Tứ Đức:

- Người đi mau đi, tìm bằng được Cao đại ca. Chuyện này mà xong ta bảo đại tiểu thư tăng lương cho người.

- Đa tạ Tam ca, đa tạ đại tiểu thư .

Tứ Đức hớn hờ chạy đi.

Đại tiểu thư trông bộ dạng kỳ bí của hắn, không chịu được bèn nói:

- Ai cho người tùy tiện xếp đặt như thế hả. Càng lúc càng tự do quá trớn.

Đại tiểu thư thấy Lâm Tam sắp xếp thoả đáng, trong lòng cũng thấy nhẹ nhõm, miệng ngoài nói cứng thế thôi để khỏi mất mặt liên xằng giọng một tiếng rồi không nói gì nữa.

Khi Lâm Văn Vinh và Đại tiểu thư đến cửa hàng nhà họ Đào, thấy dân chúng tụ tập ồn ào trước cửa. Biểu thiếu gia Quách Vô Thường bị mấy người họ Đào trói chặt đang chờ đồng âm ỉ. Lâm Văn Vinh đảo mắt một vòng, không thấy huynh muội Đào Đông Thành và Đào Uyển Doanh đâu. Bỗng thấy một người mập mạp mặc quan phục đứng ngay chính giữa, nom hao hao Đào Đông Thành lại đậm vẻ quan uy. Hắn là Tô Châu chức tào Đào Vũ rồi. Bọn hạ nhân Đào gia ra ra vào vào không ngừng, đang đem vải vóc trong cửa hàng khuôn ra xe ngựa bên ngoài.

“Vô sỉ!” Đại tiểu thư chửi chằm: “Tiêu gia còn chưa kịp đến bàn giao với Đào gia. Chúng mang đi bao nhiêu vải vóc thì Tiêu gia sẽ bị thiệt hại bấy nhiêu.” Đại tiểu thư gằn giọng nói:

- Chúng đem hết vải vóc đi, muốn để lại vườn không nhà trống cho Tiêu gia ta đây mà, vô sỉ hết cỡ!

Lâm Văn Vinh gật đầu:

- Tuy bọn chúng làm thế này vô sỉ thật nhưng ta cũng không có cách gì ngăn lại. Vải vóc tuy là một nguồn thu nhập nhưng không phải là thứ quyết yếu nhất, cái đáng giá là đất đai nhà cửa. Đây là tài sản cố định, cũng là chỗ làm ăn của chúng, không có chỗ làm ăn thì nhiều vải vóc đến mấy cũng lụn bại mà thôi.

Đại tiểu thư biết hắn nói có lý, bèn gật đầu đồng ý, thấy bộ dạng thảm hại của Quách Vô Thường, không nén nổi thở dài:

- Biểu ca hành sự quả là có chút lỗ mãng. Lần này chịu thiệt lần sau chắc phải khôn khéo hơn.

- Tôi thấy đây chưa chắc là việc xấu, biết đâu là việc hay. Chúng ta tiếp quản cửa hàng họ Đào, khó tránh khỏi một số xung đột nhỏ. Qua vụ này loạn của biểu ca lần này, ai ai cũng biết tới, xem ra rất có lợi cho Tiêu gia, trong cái rủi có cái may.

Lâm Văn Vinh bình tĩnh phân tích.

Đại tiểu thư lại nghĩ ngợi, quả đúng là có lý thật rồi nhìn hắn không nói gì. Đến lúc hắn không còn kiên nhẫn nữa thì bỗng có người vỗ vai, một giọng nói sang sảng vang lên:

- Lâm công tử, tôi đến đây rồi!

Hắn quay đầu lại, ra là hai huynh đệ Cao Thủ, Cao Tù đang đứng mỉm cười sau lưng mình.

Lâm Văn Vinh cười:

- Làm phiền hai vị Cao đại ca rồi. Tình hình hiện tại chắc hai vị đại ca cũng rõ chứ.

Cao Tù gật đầu đáp:

- Lâm công tử cứ yên tâm, trước khi đi Từ đại nhân đã dặn dò rồi, Đào gia thành lập có văn tự đằng hoàng, lại do Từ đại nhân đích thân làm chứng, Đào gia muốn chối cãi cũng không được.

- Nói như vậy thì hành động của chúng tôi há chẳng phải quá chính nghĩa, quá chính đáng hay sao.

Lâm Văn Vinh cười, trong mắt thoáng hiện lên nét ranh mãnh, hai huynh đệ họ Cao cũng cười phá lên.

Lâm Văn Vinh theo sau đại tiểu thư bước ra, biểu thiếu gia thấy hai người bèn gọi lớn:

- Biểu muội, biểu muội, Mau tới cứu ta! Lâm Tam, cứu ta!

Đại tiểu thư bước tới, hành lễ với Đào Vũ và nói:

- Dân nữ Tiêu Ngọc Nhược bái kiến Đào đại nhân.

Đào Vũ cười nhạt:

- Tiêu đại tiểu thư khí phách hơn người đó, phái người tới lấy cửa tiệm Đào gia ta, còn có coi bản quan ra gì nữa không? Bản quan không dám nhận một lễ của cô.

“Hừ, đồ cầu quan, cậy quyền trong tay để làm ăn buôn bán, còn đòi người ta coi ra gì nữa. Chưa thấy ai vô sỉ như người.” Lâm Văn Vinh nhìn Đào Vũ mập mạp khệ nệ mà thầm cười.

Tiêu đại tiểu thư nghiêm mặt đáp:

- Hà có gì đại nhân lại nói thế? Ngọc Nhược làm ăn nhiều năm, luôn răn bản thân làm đúng phép tắc, mọi hành vi lời nói đều tuân theo luật lệ Đại Hoa, không hay đại nhân nói thế có ý gì.

Đào Vũ lạnh lùng đáp:

- Tiêu đại tiểu thư, hôm nay cô phái người đến đây, luôn miện nói là muốn tiếp quản sản nghiệp tổ tông của họ Đào ta, không biết là dựa vào đâu? Bản quan kinh doanh dệt vải Hàng Châu, nắm bắt công việc của cả một tỉnh, công việc bận rộn thế nào, đâu có thể giao cho cô làm bừa?

Tiêu Ngọc Nhược xẵng giọng đáp:

- Đào đại nhân, việc Tiêu gia tôi tiếp quản cửa hàng vải của Đào gia, giới làm ăn trong Kim Lăng đều đã tỏ tường, chẳng nhẽ đại nhân lại không hay biết? Cuộc gặp mặt hàng năm Kim Lăng - Tô Châu lần trước, Đào công tử đã cá cược với Tiêu gia ta bằng cửa hàng vải nhà Đào gia rồi, tiếc là Đào công tử liên tiếp thua hai trận, đành phải giữ lời mà trao cửa hàng vải cho chúng tôi thôi. Có văn thư của Đào công tử làm chứng, hàng trăm thương khách Kim Lăng, Hàng Châu đều tận mắt chứng kiến tại chỗ, còn có Văn Hoa Các đại học sĩ, hộ bộ thượng thư Từ Vị đại nhân đích thân công chứng, chuyện này không thể bịa đặt. Từ giây phút Đào công tử lập văn thư, cửa hàng này đã thuộc về nhà chúng tôi rồi. Chúng tôi y hẹn tới thu hồi tài sản, hợp tình hợp lý có gì mà sai? Đại nhân tuy đứng đầu phường dệt vải Hàng Châu nhưng cũng không có quyền tùy tiện bắt người, biểu ca tôi không phạm tội cũng không mắc lỗi, đại nhân vì có gì mà lại vô cớ đánh người và bắt giữ biểu ca tôi?

Tiêu Ngọc Nhược tuy giọng nói nhẹ nhàng nhưng khẳng khái hùng hồn, nói năng đâu ra đấy. Người xung quanh nghe nói đây chính là Tiêu đại tiểu thư huyền thoại, thấy cô không sợ uy quyền, lại có phong tư liền có cảm tình ngay với cô. Tự cổ dân không đấu lại với quan hôm nay bỗng dưng lại có đại tiểu thư ngang nhiên nói lý giữa phố, con người gan dạ khí phách thế này làm những người dân thường cảm thấy phấn khởi vô cùng, chờ cho đại tiểu thư nói hết, tất cả mọi người rào rào khen ngợi “Hay!”.

Đào Vũ liếc mắt, nghiêm nghị nói:

- Tiêu đại tiểu thư, vụ cá cược Hàng Châu đó chỉ là có người cố ý hãm hại Đông Thành con ta, việc này còn phải điều tra đã, ta đã báo cáo với Giang Tô đô chỉ huy sứ Trình Đức Trình đại nhân, Trình đại nhân sắp đích thân phái người chất vấn, trả lại sự trong sạch cho Đào gia ta. Vụ cá cược đó không tính.

“Trời ơi, không hổ danh là kẻ làm quan, da dày mười thước, tên Trình Đức đó làm về quân đội còn người thì làm về chính trị, cho dù có bẩm báo lên cấp trên để điều tra thì cũng nên bẩm báo với tổng đốc Giang Tô Lạc Mẫn mới phải, dây với lão Trình Đức đó làm quái gì? Hơn nữa, việc này có quá nhiều người tận mắt trông thấy rồi, nói phủ nhận là phủ nhận ngay được sao? Mẹ kiếp, cầu quan, đúng là cầu quan, thế mà cũng ngang nhiên đường hoàng nói được!” Lâm Văn Vinh chửi thề.

Tiêu đại tiểu thư nghe Đào Vũ ăn nói đổi trắng thay đen, thật giả lẫn lộn, tức đỏ cả mặt, gắt:

- Đào đại nhân nói thế có ý gì? Hay là nghi ngờ nhân lực và trí tuệ của hàng trăm thương khách hai nơi Giang Triết, hay là nghi ngờ công chứng của hộ bộ thượng thư Từ Vị Từ đại nhân? Thế thì xin mời đại nhân gọi lệnh công tử ra đây, cùng tranh luận với Tiêu Ngọc Nhược tôi trước mặt các phụ lão Kim Lăng đang có mặt ở đây.

Lâm Văn Vinh hốt hoảng kéo đại tiểu thư lại:

- Người có bị hồ đồ không vậy. Bây giờ Đào gia có văn tự trong tay, chỉ cần tiếp quản từ Đào gia là được rồi, còn tranh với luận cái gì nữa? Cho dù là Tiêu gia lừa đảo bịp bợm nhưng bọn họ Đào các người cũng chỉ có nước công nhận thôi, Đào Đông Thành làm nhiều việc xấu như thế, lão tử dọa hấn chút xem hấn có dám cản lại ta không?

Đào Vũ đáp:

- Đông Thành con ta hôm qua không may nhiễm cảm, bây giờ đang tĩnh dưỡng trong nhà, đợi khi nào khỏi thì sẽ đối chất với cô cũng không muộn.

“Tĩnh dưỡng? Sợ là đang tĩnh dưỡng trên bụng cô em nào thì đúng hơn.” Lâm Văn Vinh nghĩ tới kiệt tác của mình mà không nhịn được cười.

Đại tiểu thư nói:

- Đào đại nhân, tôi chỉ là nhất giới dân nữ, ngài là mệnh quan triều đình, nên phải hiểu biết nhiều luật lệ hơn tôi mới phải.

Nàng lấy ra một tờ khế ước, chính là tờ giấy có chữ ký dấu vết của Đào Đông Thành ở Tĩnh Vũ lâu:

- Văn tự này chính là do Đào công tử lập ra, trên đó còn có chữ ký và dấu tay của công tử, còn có chữ ký của nhất phẩm đại học sĩ Từ Vị đại nhân, cho thấy ngài đích thân làm chứng. Tờ văn tự này chính là bằng chứng, Đào đại nhân có muốn phủ nhận không?

- Tiêu Ngọc Nhược to gan, người dám lừa bịp bản quan? Từ đại nhân là hiền thần đương triều, địa vị cao quý ra sao, người chỉ là một nữ tử làm sao có thể quen biết đại nhân? Ân tín này có khi là người làm giả cũng nên.

Đào Vũ ngang ngạnh đáp.

- To gan!

Cao Tù bước tới, chỉ vào Đào Vũ mà quát.

- Một tên quan nhãi nhép như người mà dám nghi ngờ ân tín của Từ Vị đại nhân sao? Thật là ếch ngồi đáy giếng.

- Người là ai?

Đào Vũ thấy người này cao to, nhân thần sắc bén, vội quát to.

Cao Tù lấy ra một lệnh bài vàng từ bên hông, giơ lên trước mặt lão:

- Ta là nhất phẩm đại phu hộ vệ trong cung, phụng mệnh bảo vệ Từ Vĩ đại nhân. Ẩn tín này chính là của Từ Vĩ đại nhân, ngài lo có kẻ giở trò nên đặc biệt phái ta đến Kim Lăng làm rõ chuyện này, đồ cầu quan nhà ngươi đến ẩn tín mà còn làm vẻ không biết à, muốn làm phản phải không?

Cao Tù làm hộ vệ trong cung, hàng ngày đều gặp các vương công đại thần, tên Hàng Châu chức tào này đối với hắn chỉ là con tép. Những người thân cận hoàng thượng không phải là quan lại thì cũng là kẻ thân cận với quan lại, hắn luôn miệng chửi Đào Vũ là cầu quan, Đào Vũ tất không dám nói gì. Đại tiểu thư cũng không phí lời với Đào Vũ liền đưa tờ văn tự cho Lâm Văn Vinh. Lâm Văn Vinh đi một vòng trước mặt mọi người ở đó và cầm tờ giấy rũ xoành xoạch:

- Các vị phụ lão hương thân thấy rõ rồi đấy, đây là dấu ấn do chính Đào Đông Thành đích thân ký, chứng minh rằng cửa hàng vải Đào gia phải chuyển nhượng cho Tiêu gia chúng tôi là sự thật. Đại tiểu thư của chúng tôi là người nhân từ đức độ, không muốn cố tình làm khó Đào gia nên mới cho họ thời gian một ngày để chuyển đi, ai ngờ hôm nay Đào gia lại hung hăng như vậy, không những đánh sứ giả Tiêu gia phải đến mà còn chối là không có văn tự này, đến dấu ấn của chính mình cũng không nhận ra hay sao? Đào đại nhân là người làm quan, nhưng tôi xin hỏi chư vị phụ lão hương thân, làm quan thì có thể tùy ý ức hiếp bách tính lương thiện hay sao? Hôm nay ức hiếp Tiêu gia, biết đâu ngày mai ngày mai lại đến lượt Trương gia, Lý gia...? Thế gian này chẳng nhẽ không còn nơi nào có đạo lý nữa sao?

Lâm Văn Vinh nói cứ thật thật giả giả, biểu thiếu gia ăn chơi ngang tàng qua miệng hắn thoát cái bóng chốc biến thành sứ giả nhà họ Tiêu phải tới, là sứ giả của chính nghĩa, hiện thân của dũng cảm. Biểu thiếu gia nghe mà trong lòng thấy hả hê, ngẩng đầu ưỡn ngực mà nói:

- Thả ta ra, mau lên!

Mấy câu cuối của Lâm Văn Vinh có ý chọc ngoáy, muốn xoáy sâu mối quan hệ quan dân, quần chúng lập tức nổ ra một tràng kêu gào:

- Thả người đi! Thả người đi!

Không lâu sau, những tiếng đó toả ra đồng thanh, càng ngày càng quyết liệt. Đại tiểu thư thấy trong số mấy người đang đồng thanh có vài người khá quen mắt, nhìn như gia đình trong phủ Tiêu gia, cô còn nhìn thấy Tiêu Phong với Tứ Đức. Trong số đám người đó thì hai tên này hò hét hăng nhất. Lâm Văn Vinh đánh mắt với nàng, mỉm cười: “Không sai, đây gọi là cò mồi.”

Đào Vũ nhìn dân chúng kích động, mặt mũi xanh như tàu lá, bèn lui vài bước rồi cất giọng:

- Đóng cổng!

- Tổng đốc Giang Tô Lạc đại nhân tới!

Một giọng nói vang lên làm đám đông giật mình. Từ xa một chiếc kiệu nhỏ đựng đưa đi tới.

Lâm Văn Vinh thở dài một tiếng. “Lão hồ ly Lạc Mẫn này lúc nào cũng xuất hiện đúng lúc quan trọng nhất, muốn hù dọa cái mạng ta sao? Chẳng phải nói cũng biết lão già này chắc chắn là rúc trong chỗ tối xem vở kịch này từ nãy rồi. Thấy đại tiểu thư nói một hồi khiến Đào Vũ cảm như hén thì mới lộ đầu ra để tranh thủ.”

Thấy tổng đốc đại nhân tới, đám người bèn yên lặng, Lâm Văn Vinh nháy mắt bảo Tứ Đức lừa đám cò mồi lui xuống. Lạc Mẫn khẽ vác cái bụng phệ bước xuống từ cái kiệu con, ra vẻ nghiêm mặt nhìn bốn bề và nói:

- Bản quan ra khỏi thành làm công chuyện, đi qua đây thấy dân chúng tụ tập, rốt cuộc là có chuyện gì mà lại náo động như thế?

- Hạ quan Đào Vũ xin ra mắt thủ hiến đại nhân.

Đào Vũ thấy tổng đốc đại nhân đích thân giá đáo, vội vàng bước lên bái kiến. Hắn âm thầm câu kết với Thành Đức nhưng cũng biết thừa không chỉ có một tên chức tào nhỏ nhoi như hắn là đặc tội được với Lạc Mẫn.

- Ô, Đào đại nhân cũng ở đây à? Trở về từ Hàng Châu lúc nào vậy? Sao bản phủ chẳng nhận được tin tức gì thế?

Lạc Mẫn giở giọng nhà quan ra để hỏi. Mệnh quan triều đình không có lệnh của thượng cấp mà tự tiện di lý, luận nói về tội thì cũng không phải là nhẹ, nếu mà lão thượng tấu lên trên thì Đào Vũ sẽ bị quở mắng một phen.

Đào Vũ vội cung kính đáp:

- Hạ quan do nhà có việc khẩn mà phải quay lại Kim Lăng, do gấp gáp nên chưa kịp báo cáo, đúng lúc đang định đến phủ đại nhân để bẩm báo thì đã gặp đại nhân ở đây rồi.

Lạc Mẫn “ừ” một tiếng rồi nói:

- Ra là thế. Đào đại nhân trong nhà có việc gấp, điều này cũng châm chước được, bản phủ không truy cứu. Nhưng hôm nay dân chúng lại tụ tập trước cửa phủ của ngươi là có chuyện gì?

Đào Vũ khúm núm đáp:

- À... chỉ là một vài chuyện vặt thôi, hạ quan đã xử lý ổn thoả rồi, không dám phiền đại nhân lo lắng.

- Chuyện vặt vãnh? Đào đại nhân nói nghe nhẹ quá.

Đại tiểu thư cười lạnh nhạt, chậm rãi bước lên trên, cung kính hành lễ với Lạc Mẫn:

- Dân nữ Tiêu Ngọc Nhược, xin ra mắt Lạc đại nhân, xin đại nhân làm chủ cho Tiêu gia của dân nữ và trả lại công bằng cho Tiêu gia.

Lạc Mẫn nhìn Đào Vũ:

- Tiêu tiểu thư sao lại nói thế? Cô là con cháu của Tiêu Các Lão, ai dám bắt nạt cô? Hay là ở đây có sự hiểu lầm gì?

Tiêu Ngọc Nhược cầm văn tự hai tay dâng lên, cung kính đáp:

- Đây là dấu ấn do chính tay Từ Vĩ đại nhân ấn ký, chuyện cá cược cũng là do Từ đại nhân làm chứng, ngài còn đặc biệt phái nhất phẩm hộ vệ trong cung là Cao Tù đại nhân đến Kim Lăng làm chứng việc này. Mời đại nhân xem rõ.

Cao Tù chấp tay nói:

- Bẩm Lạc đại nhân, chính Từ đại nhân chứng kiến việc này và đề bút làm chứng cho vụ cá cược này. Chính vì thế tiểu nhân mới đến đây.

Lạc Mẫn gật đầu, xem ấn tín và ngạc nhiên đáp:

- Đúng là do chính tay Văn Trường tiên sinh đề bút.

Lạc Mẫn xem nội dung trên văn tự, chau mày một lúc rồi kéo Đào Vũ ra bên cạnh, khẽ hỏi:

- Đào đại nhân, đây có đúng là dấu tay của lệnh lang không?

Đào Vũ cắn môi cắn lợi gật đầu:

- Đúng vậy.

Lạc Mẫn thở dài:

- Đào đại nhân, không phải ta nói gì ông đâu nhưng mà lần này là tại lệnh lang hành động xốc nổi rồi, cửa tiệm họ Đào sao lại dễ dàng đem ra cá cược với người ta? Trên này còn có dấu tay, thành chứng có thép rồi.

Đào Vũ cũng thở dài, Đào Đông Thành trẻ tuổi nhưng vốn tính khôn già dặn, tài năng, làm việc luôn khiến cho lão an tâm. Không ngờ lần này lại dây dưa với nhà họ Tiêu. Lão nghĩ mãi mà không hiểu.

Lạc Mẫn tiếp tục đưa đẩy:

- Đào đại nhân, ngài với tôi cùng làm quan một tỉnh, cùng là người trong nghề cả, nếu là ngày thường thì tôi tất sẽ giúp ngài dẹp chuyện này lại, nhưng hổng là ở chỗ lệnh lang chộc giận ai chứ lại đi chộc giận Từ Vị đại nhân. Bây giờ tôi có xé quách tờ văn tự này đi thì vẫn còn Từ Vị đại nhân, Từ Vị đại nhân là nhân vật cỡ nào thì chúng ta đều biết quá rõ. Nói câu khó nghe, chúng ta cùng hợp lại cũng không đo nỗi với ngón út của Từ đại nhân, tôi giúp ngài thế nào được?

Lạc Mẫn nhăn mày nhăn mặt ra vẻ vô đầu bứt tai nhìn như thực tâm lo nghĩ cho Đào gia. Đào Vũ trầm ngâm không nói, tinh thần sa sút, hai người như đều đang phát rầu. Trừ Lâm Văn Vinh, không ai nhìn ra hai kẻ kia miệng thơn thớt da ốt ngăm? Lạc Mẫn thì thầm một hồi với Đào Vũ, mặt Đào Vũ trông vẻ bí hiểm, nhìn đại tiểu thư rồi “hừm” một tiếng, suy nghĩ hồi lâu cuối cùng cũng dứt khoát gật đầu.

Lạc Mẫn bước tới, cười với Tiêu Ngọc Nhược:

- Tiêu đại tiểu thư, trong việc này tất có hiểu lầm, ta đã giải thích tường tận với Đào đại nhân rồi. Nếu đã có Từ Vị đại nhân đích thân làm chứng thì chắc không có gì sai sót rồi. Đào đại nhân đã đồng ý giao lại cửa tiệm cho Đào gia, hy vọng đại tiểu thư ghi nhớ lời chỉ bảo của Đào đại nhân mà làm ăn cho tốt, đừng để đại nhân thất vọng.

- Nếu đã thế, Ngọc Nhược xin cảm tạ quyết định...sáng suốt của Đào đại nhân, đồng thời đa tạ Lạc đại nhân phán xử công bằng.

Đại tiểu thư cười duyên dáng nhỏ nhẹ đáp. Đào Vũ hậm hực một tiếng rồi phất áo đi mất.

Lâm Văn Vinh âm thầm giơ ngón tay cái với lão hồ ly Lạc Mẫn, Lạc Mẫn cũng cười hả hê đáp lại. Lão đặc biệt tới đây là vì việc này, những việc còn lại thì dễ rồi. Đào Vũ đã đi, kẻ ở trong nhà họ Đào cũng không dám ở lại nữa, cả đất cả vãi nhà họ Đào đều thuộc về Tiêu gia. Nói như Lâm Văn Vinh thì lần này đúng là phát tài rồi. Mẹ kiếp, lấy một trăm bà vợ, mỗi người may một trăm bộ quần áo thì đồng vãi vốc này cũng không hết được. Kiểm kê, kiểm hàng, tiếp quản, đại tiểu thư cẩn trọng tỉ mỉ chỉ đạo. Đối với mấy chuyện vặt vãnh này Lâm Văn Vinh tuyệt không chút hứng thú. “Lão tử sinh ra là để làm chủ tịch quản trị.” Hắn nhìn theo bóng đại tiểu thư mà hể hả cười. Bận rộn thì còn hay chứ nhàn rỗi một chút thì hắn lại thấy bức bối khó chịu.

”Thời tiết càng ngày càng lạnh, một tháng nữa là tết rồi. Ăn tết xong phải lên kinh thành tìm Thanh Tuyền, nhị tiểu thư thì có thể đi theo học hỏi, nhưng còn Xảo Xảo thì tính sao? Chẳng nhẽ lại bỏ ở lại Kim Lăng một mình? Thế có bằng giết ta không? Hắn vừa đi vừa nghĩ, chẳng mấy chốc đã đến Thực Vi Thiên mà không hay. Giọng nói vui mừng của Xảo Xảo từ lầu trên vọng xuống:

- Đại ca! Huynh về rồi à?

138. Chương 136

- Đại ca, huynh về rồi à !?

Khuôn mặt Xảo Xảo ngấn ngấn dòng lệ nhớ nhung. Mấy ngày không gặp, trông khuôn mặt vẫn rạng rỡ đáng yêu nhưng dường như hai má đã gầy đi nhiều, đôi mắt ánh lên niềm vui sướng. Hắn kéo tay nàng, gật đầu đáp:

- Ta về từ đêm hôm qua rồi, sáng nay lại xử lý một vài việc, bây giờ mới rảnh rồi. Bảo bối của ta, mấy hôm nay có nhớ ta không?

Hắn vừa nói vừa nhẹ nhàng xoa xoa lòng bàn tay Xảo Xảo, ra chiều lả lơi. Khi ấy tửu lâu đang là lúc cao điểm nên rất đông khách, Lâm Văn Vinh không chút kiêng dè nắm tay Xảo Xảo đùa cợt. Nàng mặt đỏ bừng, ngại ngùng không dám ngẩng đầu, nhưng niềm ngọt ngào trong tim cứ mơn man hiện rõ trên khuôn mặt, nắm tay Lâm Văn Vinh kéo lên lầu bốn, thấy lão Đồng, Thanh Sơn đều có ở đó, Kim Lăng tài nữ Lạc Ngưng cũng đang nhìn mình cười đầy thâm ý.

- Sao hôm nay đến đây đông đủ vậy? Đến nghênh đón ta à, mọi người khách khí quá.

Lâm Văn Vinh mở lời, thấy Lạc Ngưng tủm tỉm cười, tiện thể hỏi thăm:

- Lạc tiểu thư, lâu lắm chúng ta không gặp nhau, dạo này vẫn khỏe chứ?

Lạc Ngưng thầm nghĩ: “Từ hôm nổi nóng đánh Hầu công tử cho đến lúc từ Hàng Châu trở về cũng chưa đến năm sáu hôm, có cần thiết phải giả vờ hỏi han xã giao với mình thế không?” Trong lòng thấy nực cười liền gật đầu:

- Lâm đại ca, dạo này ta sống tốt lắm, nhưng vẫn chưa bằng huynh đâu. Chiến công ở Hàng Châu của Lâm đại ca đã lưu truyền khắp mọi ngõ ngách ở Kim Lăng thành rồi còn lí giải về kim cương, “du oa tẩy thủ”, làm những điều chưa ai từng làm, thần thần kì kì...có khi được người ta ghi lại thành sách cũng nên. Huynh mà đến các hàng trà quán rượu thế nào cũng nghe thấy.

Nàng che miệng cười rồi tiếp:

- Lát nữa phải kể cho chúng tôi nghe đấy nhé, Lâm đại ca.

Xảo Xảo cũng nhìn hấn với con mắt khâm phục. Lâm Văn Vinh trong lòng thấy ngại ngùng. “Có gì đâu, chỉ lợi dụng chút mê tín phong kiến thôi mà, phải phê phán mới đúng chứ.” Hấn cười ha hả đáp:

- Tiếng thơm đồn gần, tiếng xấu đồn xa mà lại. Lạc tiểu thư siêng làm việc thiện, giúp đỡ trẻ mồ côi, những việc này mới đáng lưu truyền.

Lạc Ngưng liền ngại ngùng, không nói gì nữa. Lâm Văn Vinh nhìn Xảo Xảo rồi nói:

- Xảo Xảo, hôm nay mọi người đều đến đông đủ, có phải là đang bàn bạc chuyện gì không?

Đồng Xảo Xảo cười ngọt ngào, ngồi xuống cái ghế cạnh hấn mà nói:

- Đại ca, huynh về rất đúng lúc. Bọn muội đúng là đang bàn việc thì Ngưng tiểu thư cũng có việc tìm tới, thế là tất cả mời tỷ ấy cùng vào nói chuyện.

Lâm Văn Vinh trông cách nói chuyện của Xảo Xảo, tuy trông vẫn ngây thơ ngờ nghệch nhưng đã trưởng thành hơn chút ít. Tuy tạm thời chưa già dặn như Tiêu Ngọc Nhược nhưng Lâm Văn Vinh vẫn cảm thấy yên tâm. Chăm lo từ lâu có thể huấn luyện người ta nhiều nhất. Xảo Xảo từ một nha đầu nhỏ bé đang dần dần trở thành một người quản lý kinh doanh thành công.

- Ô...! Có chuyện gì mà bà chủ Xảo Xảo của chúng ta lại phải mời nhiều người đến thế này hội họp nhỉ?

Lâm Văn Vinh chọc ghẹo, kéo tay Xảo Xảo đặt lên bàn.

Xảo Xảo ngượng ngùng, nắm chặt tay hấn, mặt mũi đỏ bừng:

- Đại ca, huynh cứ chọc ghẹo muội. Rõ ràng huynh mới là ông chủ.

Lạc Ngưng thấy hai người đang đùa với nhau bèn lên tiếng:

- Hai người không phải đùa đấy nữa, một người là ông chủ, một người là bà chủ. Hi hi!

Lâm Văn Vinh vừa thoát được khỏi cái lốt gia đình quèn, cười hả hê:

- Đúng rồi đấy, Lạc tiểu thư chỉ được cái nói trúng tim đen ta thôi.

Xảo Xảo vừa mừng vừa thẹn nhìn Lạc Ngưng, lên tiếng:

- Ngưng tỷ, tỷ cũng cười muội à!

Tuy nói thế nhưng khuôn mặt nàng đỏ bừng lên vì hạnh phúc, ai ai cũng thấy rõ. Mọi người cùng cười ồ lên, Xảo Xảo thẹn thùng cúi đầu, tay nắm chặt Lâm Văn Vinh. Hấn thấy nàng ngượng ngùng không để đầu cho hết bèn tới giải vây:

- Xảo Xảo, muội bảo lần này phải bàn công việc gì thế?

Thấy ánh mắt động viên của Lâm Văn Vinh, Xảo Xảo “ừm” một tiếng, đưa tay lên vén tóc sau tai rồi nghiêm nghị đáp:

- Lần này chúng ta bàn về việc mở rộng từ lâu.

Lâm Văn Vinh chợt nhớ ra rằng lần trước cũng đã từng bàn qua việc này bèn hoan hỷ đáp:

- Xảo Xảo, muội tìm được địa điểm rồi à?

Thấy Xảo Xảo gật đầu, Lâm Văn Vinh vui mừng khôn tả, cười ha hả:

- Nói như vậy thì tức là tửu lâu thứ hai của nhà ta sắp khai trương sao? Xảo Xảo, muội giỏi lắm!

Lạc Ngưng nhìn hẩn cười:

- Lâm đại ca, ông chủ Lâm, huynh nói sai rồi, không phải là tửu lâu thứ hai.

Lâm Văn Vinh thắc mắc:

- Lạc tiểu thư nói vậy là sao?

Lạc Ngưng che miệng khẽ cười:

- Lâm đại ca, sao huynh lại thông minh lâu ngày, hồ đồ bất chợt vậy? Mấy hôm nay Xảo Xảo lôi ta đi tìm địa điểm đẹp ở khắp nơi, cùng lúc chọn được những hai chỗ. Lần này khai trương không phải là cái thứ hai, mà là cả thứ hai và thứ ba. Hai nơi cùng mở một lúc.

“Hai nơi cùng mở à, điềm lành đây!” Lâm Văn Vinh vui mừng nhìn Xảo Xảo:

- Có thật không, Xảo Xảo?

Xảo Xảo ngượng ngừng đáp:

- Đại ca, muội chọn được hai miếng đất, chuyện giá cả xong rồi, chỉ chờ đại ca về quyết định thôi.

Lâm Văn Vinh phát tay:

- Đợi ta làm gì chứ. Tửu lâu này là do muội quản lý, ta không nhúng tay vào, tất cả đều nghe theo tiểu bảo bối của ta.

Xảo Xảo vừa ngạc nhiên vừa xúc động, mặt mũi đỏ bừng, vội trộm nhìn lão Đồng, thấy lão đang nhắm mắt trầm tư như không nghe thấy gì mới yên tâm. “Đại ca tệ quá, những lời thân mật như thế mà cũng nói ra được, nói riêng với nhau không được à?” Nàng càng nghĩ mặt càng đỏ.

Lạc Ngưng đã quá quen với những câu nói giật gân của Lâm Văn Vinh rồi. Thấy hẩn tin tưởng Xảo Xảo như vậy, cô không khỏi âm thầm thở dài một tiếng: “Lâm đại ca thông minh, hiểu biết, lắm mưu nhiều kế, Xảo Xảo có được một người chồng như vậy quả cũng đáng.”

Mặt dày như Lâm Văn Vinh thì chút trò trẻ con này có là gì, hẩn cười the the:

- Xảo Xảo, nói ta nghe hai miếng đất mà muội chọn được ở đâu vậy? Khi nào thì bắt đầu xây dựng? Ta cũng muốn giúp muội bày kế.

Thanh Sơn bỗng xen ngang:

- Đại ca, tỷ tỷ lợi hại cực kỳ, chọn được hai miếng đất. Một cái ở cạnh bến sông Tần, một cái ở miếu Phu Tử, toàn là những chỗ nổi như cồn, cộng lại cũng là một vạn hai ngàn lượng bạc.

“Một vạn hai ngàn lượng? Quả là cự phách, không ngờ một nha đầu yếu đuối như Xảo Xảo lại tài đến thế. Trước đây đúng là đã coi thường bảo bối nhỏ của ta rồi. Nhưng mà hơn một vạn lượng đó thì lấy đâu ra?” Lâm Văn Vinh biết rõ tình hình làm ăn của tửu lâu. Tuy mỗi ngày tiền đều vào như nước nhưng từ khi khai nghiệp tới giờ kiếm được khoảng tám chín ngàn lượng bạc mà muốn một phát mua luôn cả hai miếng đất thì đúng là giật gấu vá vai.

Xảo Xảo như hiểu nỗi băn khoăn của hẩn liền mỉm cười:

- Đại ca, huynh còn nhớ ngày trước làm thế nào mua được tửu lâu này không?

Lâm Văn Vinh gật đầu:

- Sao lại không nhớ, bày chút tiểu xảo rồi trả chút tiền thôi.

Xảo Xảo khẽ nói:

- Muội đem Thực Vi Tiên tử lâu ra đảm bảo và giao hẹn với hai ông chủ kia, trả trước một nửa tiền. Còn một nửa thì sẽ trả lợi nhuận theo tháng, nửa năm là hết.

“Ra thế. Nha đầu này đúng là biết ‘học bài nào xào bài đấy’, khá khen!” Lâm Văn Vinh tự cảm khái nó. Lần trước hẳn bày chút mẹo mới nắm được Thực Vi Tiên này. Lần này Xảo Xảo lại nhờ vào việc làm ăn của hẳn, không dùng mẹo gì mà đem gán Thực Vi Tiên, thực hiện thành công một vụ giao dịch. Mánh khoé này Lâm Văn Vinh chơi nhiều mà thấy cũng không ít, làm ăn khai thác nhà đất còn dễ tiện hơn thế nhiều, “tay không bắt lang trắng”(1) không phải là truyện cổ tích. Nhưng ở cái thời đại này mà khôn khéo và gan dạ như thế thì thật đáng nể, đặc biệt là một nữ tử nhỏ bé như Xảo Xảo mà không kinh doanh nhà đất thì hơi phí.

Lâm Văn Vinh thầm đắc ý. “Ta quả là có mắt nhìn người, lần này Xảo Xảo đã làm một quả quá đẹp. Trong nháy mắt lão tử bỗng chốc trở thành ông chủ lớn của ba quán tử lâu.” Lạc Ngưng nhìn Lâm Văn Vinh một cách đầy thâm ý, mỉm cười :

- Hôm đó ta cùng Xảo Xảo đàm phán với hai ông chủ. Khi Xảo Xảo đưa ra cách này, hai ông chủ kia cũng không dám nhận lời. Nhưng bây giờ Thực Vi Tiên là quán đứng đầu, danh tiếng khắp nơi, Xảo Xảo đem tử lâu ra đảm bảo, lại chấp nhận trả giá cao nên bọn họ mới đồng ý. Lúc đó ta lo lắng vô cùng, không những nợ một khoản lớn mà mỗi tháng tiền lãi phải trả vài trăm lạng, áp lực như vậy, không khéo lại lỗ luôn cả Thực Vi Tiên. Về sau Xảo Xảo nói là đã từng có người áp dụng thành công cách này, ta mới nghĩ không biết ai mà lại nghĩ ra chủ ý điên cuồng đến thế.

“Kẻ điên đó chẳng phải ta hay sao?” Lâm Văn Vinh gượng gạo ho hai tiếng, rồi nói:

- Ồ...Xảo Xảo... Như vậy là trong tay chúng ta có bao nhiêu tiền phải huy động?

Xảo Xảo đáp:

- Nếu đại ca không có ý kiến gì thì muội sẽ lập tức ký văn tự với hai ông chủ kia, trả trước sáu ngàn lạng, số tiền mặt còn lại, trừ đi phần một ngàn lạng đại ca đồng ý tài trợ cho Tái Thi hội thì còn lại ba ngàn lạng.

Nhắc tới Tái Thi hội, Lâm Văn Vinh vỗ trán: “Ái chà, thảo nào Lạc Ngưng lại tìm tới đây, số bạc tài trợ đó vẫn chưa đưa. Bây giờ muốn mở thêm hai quán tử lâu, lại thêm cả Tái Thi hội, mấy việc này dồn lại đúng là một cơ hội quảng cáo lớn đấy. Nói gì thì nói chứ một ngàn lạng này đằng nào cũng phải bỏ ra. Mẹ kiếp, làm ông chủ lớn rồi mà vẫn nghèo tởm tợi. May mà có nước hoa và xà phòng bên Tiêu gia góp vào chứ không thì có là ông chủ cũng bất lực.” Hẳn bấm đốt ngón tay: “Tái thi hội tổ chức cuối tháng, còn hơn hai mươi ngày nữa, hai quán tử lâu này phải sửa sang gấp, phải khai trương trước ngày tổ chức Tái Thi hội. Mẹ nó chứ, bọn tài tử chó chết chúng nó ngón của lão tử những một ngàn lạng, lão tử phải làm quảng cáo, chết cũng phải làm để kiếm lại gấp chục, gấp trăm lần từ chúng mày.”

Lâm Văn Vinh nói ý kiến này với Xảo Xảo, nàng cười đáp:

- Đại ca, muội cũng có ý như thế. Nguyên vật liệu với thợ mộc đã chuẩn bị xong hết từ trước rồi, chỉ chờ một câu ra lệnh của huynh thôi.

“Có Xảo Xảo rồi, làm ông chủ thoải mái thật đấy.” Lâm Văn Vinh gật đầu:

- Vậy thì chúng ta cứ thế mà làm. Phải rồi, Lạc tiểu thư, nàng cứ yên tâm. Số tiền một nghìn lạng tôi đã hứa sẽ không thiếu một xu. Đợi lát nữa bảo Xảo Xảo vào phòng lấy cho. Nhưng nàng cũng đừng quên những yêu cầu của ta đấy nhé. Khử khử, từ tranh, bút, giấy, mực đến từng tờ giấy trong cầu tiêu đầu đầu cũng đều phải có nhãn hiệu Thực Vi Tiên của ta.

Lạc Ngưng thở dài, mặt mũi đỏ hồng:

- Lâm đại ca, ta chưa bao giờ nghi ngờ lời hứa của huynh cả. Hôm nay ta đến đây không phải vì chuyện đó mà là vì nguyên nhân khác, có liên quan tới huynh đấy.

Lâm Văn Vinh hỏi:

- Liên quan tới ta. Là thế, trước giờ chỉ có tiền là liên quan tới ta?

Lạc Ngưng che miệng cười khúc khích:

- Lâm đại ca, ta nói cho huynh nghe một tin tốt.

Nàng chỉ ngón tay lên câu đối treo ở Thực Vi Tiên, mặt mũi rạng rỡ:

- Vế đối của huynh đã có người đối được rồi

(1) từ dùng trong thương trường, bỏ ra ít vốn hoặc không có gì để thu lại rất nhiều lợi nhuận

139. Chương 137: Tam Ca Địch Tuyệt Đối

Lâm Văn Vinh nhìn Lạc Ngưng với con mắt hoài nghi:

- Lạc tiểu thư, hay là nàng đối được? Nhưng không biết là đối được câu nào? Đừng bảo là cả bốn câu đều đối được nghe, nếu thế thì ta phát điên mất.

Lạc Ngưng nghe hắn nói chuyện hài hước, bèn che miệng cười:

- Lâm đại ca nói thế cố ý cười ta chứ gì? Ta mà đối được thì cũng chẳng cần chờ tới tận bây giờ. Có người đối được một trong số những câu đó.

“Hoá ra là bốn câu mới đối được có một. Tốt, tốt! Làm ta giật mình, nếu cả bốn đều bị người ta đối lại thì ta còn ra cái thể thống gì nữa.” Lâm Văn Vinh biết bốn câu đối này tuy đều là những vế tuyệt đối thiên cổ, nhưng càng là tuyệt đối thì càng có người đối càng tuyệt. Thiên hạ rộng lớn, kỳ nhân dị sĩ đâu đâu chả có, đối được hay không chỉ là chuyện sớm muộn. Mà đằng nào bốn câu đối này cũng không phải do hắn viết, có người đối được cũng tốt. “Cùng lắm thì mời lên Phú Quý, Tài Hoa dạo chơi một phen. Đây đúng là một cơ hội đầu cơ lớn. Chỉ cần mời tên tài tử này tới từ lâu, mở một buổi nói chuyện cho một đám tài tử tài nữ, không chỉ thành một giai thoại mà danh tiếng của Thực Vi Tiên càng vang dội khắp chốn, trở thành một thánh địa mà vô số tài tử tài nữ muốn lui tới. Đầu cơ, nhất định phải đầu cơ làm sao cho càng rộng càng tốt.” Nghĩ tới đây, Lâm Văn Vinh lập tức cười hả hê:

- Đối được rồi hả? Thế thì tốt quá. Từ khi Thực Vi Tiên khai trương đến nay chưa mời tài tử tài nữ nào lên Phú Quý, Tài Hoa cả. Chỉ cần vị này thực sự đối được thì Thực Vi Tiên chúng ta sẽ tuyên cáo thiên hạ, không chỉ đem trưng bày đôi câu đối này lên mà còn mời tài tử tài nữ khắp Kim Lăng đến đây gặp gỡ nhau ở Phú Quý, Tài Hoa của Thực Vi Tiên, cùng bàn chuyện thơ ca.

Lạc Ngưng gật đầu đáp:

- Đúng là đối được, nhưng có đến hay không thì tôi cũng không dám nói bừa, về trước là do Lâm đại ca ra, vậy thì về sau cũng nên để huynh bình luận mới phải.

Cô lấy từ trong ống tay áo ra một bức thư, trong đó có một tấm giấy Tuyên Thành(1) trắng tinh và đưa cho Lâm Văn Vinh:

- Mời Lâm đại ca xem.

Lâm Văn Vinh đón lấy tờ giấy, mùi hương xạ u thoang thoảng bay lên. Trên giấy có ghi hai hàng chữ nhỏ:

”Yên duyên diễm diễm yên yển nhãn

Vụ ử ô ốc vụ vật vô” (2)

Hai vế này đối nhau chan chát, bằng trắc rõ ràng. Lâm Văn Vinh nhìn một lúc rồi gật gù:

- Hay! Rất hay!

Xảo Xảo cũng là một tiểu tài nữ, ngẩng mặt lên đọc hai câu đối, cũng gật đầu:

- Đối rất chuẩn! Ý nghĩa tương xứng. Lạc tỷ tỷ, câu này là do vị tài tử nào đối thế?

Lâm Văn Vinh vốn muốn nhân cơ hội này để đầu cơ, vội càng nói:

- Đúng rồi, Lạc tiểu thư, về đối này tuyệt lắm. Không biết vị tài tử này là người ở đâu. Thực Vi Tiên chúng ta nói là làm, nhất định phải mời người đó đến chơi.

Lạc Ngưng đáp:

- Lâm đại ca, không phải ta nhỏ nhen. Vị tài tử này là người ở kinh thành, là sư hữu xưa kia ta theo học chứ không ở Kim Lăng nên ta cũng không có cách nào mời người ta đến được.

Lâm Văn Vinh hơi thất vọng. “Tiền bạc, tổn thất tiền bạc! Nếu vị tài tử này ở kinh thành thì làm sao mà biết đến bốn câu đối này?” Lâm Văn Vinh thất vọng một lúc lại có chút nghi ngờ.

Lạc Ngưng như nhìn thấu suy nghĩ của hắn bèn cười:

- Lâm đại ca, huynh không phải nghi ngờ. Bốn câu đối của huynh từ lâu đã vang danh thiên hạ, không chỉ các tài tử Triết Giang say sưa truyền tụng mà các tài học kinh thành cũng đều nghe tới. Họ đối đáp với nhau làm vui nhưng đến nay vẫn chưa có câu nào hay mà thôi.

“Không ngờ danh tiếng của ta lại vang tới cả kinh thành.” Lâm Văn Vinh “ờ” một tiếng dài rồi nói:

- Lạc tiểu thư này, thế thì nàng có thể cho ta biết quý tính đại danh của vị tài tử đó được không, để ta treo cả tên tuổi người ta lên còn tuyên cáo thiên hạ.

Lạc Ngưng lắc đầu:

- Lâm đại ca, không phải là ta không muốn nói. Mà thực ra vị sư hữu này tính tình giản dị, con người trầm lặng chứ không thích phô trương. Người đã dặn ta trước, sau khi đối được câu này đã nhờ người khác chuyển đến, lúc ta cầm trong tay mới biết.

- Tính tình giản dị?

Lâm Văn Vinh cười.

- Vị tài tử này vượt ngàn dặm đưa thư tới chỉ vì điều này sao? Đối câu đối danh chấn thiên hạ này rồi mà lại nói với ta là giản dị trầm lặng ư? Cũng nực cười.

Lạc Ngưng lắc đầu nói:

- Không phải. Sư hữu của ta đối được về này không phải cố ý không phải để khoa trương. Theo ý nói của người là chỉ giúp đỡ cho người đọc sách trong thiên hạ.

- Giúp đỡ hả?

Lâm Văn Vinh nghi hoặc đáp.

- Nói thế là sao?

- Sư hữu của ta nói, Lâm đại ca treo tứ liên(3) lên mà làm khó thiên hạ, tuy là một giai thoại nhưng cũng có chút giả tạo khoa trương, e là có dụng ý gì khác, có khi là muốn mua danh chuốc tiếng.

Lạc Ngưng vừa nói vừa trộm dò sắc mặt Lâm Văn Vinh, thấy hắn thần thái không đổi, lại giải thích:

- Lâm đại ca, vị sư hữu này của tôi sống thanh cao, tính tình cương trực, đối nhân xử thế đều như vậy. Lời nói có hơi khó nghe một chút, mong đại ca đừng chê trách.

Lâm Văn Vinh vui vẻ cười:

- Chê trách cái gì chứ? Người bạn của nàng nói có sai đâu. Ta làm thế đúng là có dụng ý khác. Nói toạc ra thì chỉ là một chiêu để vẫy khách, vị lão huynh này nói rất chuẩn. Ủ, thế bạn nàng còn nói gì nữa không?

Lạc Ngưng đáp:

- Người ấy nói là khi đối câu này cũng không có dụng ý gì cả, cũng không cần lên Phú Quý, Tài Hoa trên đầu lâu của huynh mà chỉ muốn dập tắt ngạo khí của huynh, cho huynh hết coi thường kẻ đọc sách trong thiên hạ.

Lâm Văn Vinh toát mồ hôi. "Ta ra câu đối này chỉ là để gây sự chú ý mà kiếm tiền, nói thẳng ra là một mảnh tiếp thị, không ngờ lại làm cho tên tài tử này phần nộ đến vậy, lại còn chụp cho ta cái mũ 'coi thường kẻ đọc sách trong thiên hạ' nữa. Chà chà, cóc ngáp phải ruồi(4), khẩu khí của hần không tầm thường, dựa vào hần là có thể thay mặt toàn bộ kẻ đọc sách trong thiên hạ.

- Ô, Lạc tiểu thư, xin mạo muội hỏi một câu, vị bằng hữu của nàng làm nghề gì ở kinh thành?

Lâm Văn Vinh nhún nhường hỏi. "Trông ta chương mắt là đòi dạy bảo, sao giống thầy dạy chính trị thế."

- Người là giáo tập trong học viện Kinh Hoa ở kinh thành, cũng là tế tửu(5) trẻ nhất ở Quốc Tử giám, tên tuổi vang dội kinh thành. Khi ta còn nhỏ, đi học ở kinh thành, ở cùng với người này và được giúp đỡ rất nhiều. Người vừa là bạn vừa là thầy.

Lạc Ngưng nhắc đến vị sư hữu này, mặt tràn đầy khâm phục.

"Thảo nào, hoá ra là giáo thụ trong đại học, cũng là nhà giáo dục học, thấy ta ngạo mạn vậy hần khó chịu là phải." Lâm Văn Vinh chỉ có nước lắc đầu, bỗng dưng nhớ tới lời Lạc Ngưng nói ban nãy bỗng giật thót:

- Lạc tiểu thư, ban nãy nàng nói gì? Nàng ở cùng với người ta ư?

Lạc Ngưng đáp:

- Đúng thế. Ta ở cùng với sư hữu có gì là đâu?

Thấy vẻ mặt kỳ quái của Lâm Văn Vinh, nàng liền biết hần lại hiểu lầm, trong lòng vừa thẹn vừa tức, bực dọc nói:

- Lâm đại ca, huynh nghĩ đi đâu vậy? Vị sư hữu mà ta bảo là nữ cơ mà.

- Hoá ra là nữ à. Ta hiểu sai rồi, xin lỗi, xin lỗi.

Lâm Văn Vinh lúng túng cười hai tiếng rồi lau mồ hôi đang vã ra trên trán. "Con gái con đứa nhà ai mà kiêu căng thế, mình chẳng dây dưa gì đến mà tự nhiên lại bị cô ta coi thường như thế? Câu đối này mà là do Từ Văn Trường đối thì không có gì kỳ lạ, nhưng bây giờ lại là một nữ tử đối được, lại là nữ giáo tập thì thú vị đây.

Đồng Xảo Xảo nghe hai người nói chuyện một thôi một hồi không ngờ cuối cùng vị tài tử này thực chất lại là một nữ tử, liền kinh ngạc đáp:

- Ngưng tỉ tỉ, có thật là vị tỷ tỷ này đối được không? Tài giỏi quá.

Lạc Ngưng gật đầu đáp:

- Chắc chắn là thật rồi. Vị sư hữu này của ta học quán tuyệt thiên hạ, ở kinh thành không ai không biết đến. Lâm đại ca, hôm nào có dịp lên kinh thành thì có thể đến tìm học viện Kinh Hoa mà thăm người.

"Thăm hả? Ta với cô ta thì nói gì với nhau bây giờ? Hay là nói xem bà ta khinh ta thế nào, rồi nhân tiện nói luôn ta kính bà ra sao? Thôi miễn đi, cho dù có là học trò cưng của nữ giáo thụ kia thì nữa thì ta không dám đụng tới, lão tử là kẻ tham lam, không phải là tài tử, chỉ có kiếm tiền thôi."

Lạc Ngưng cười:

- Lâm đại ca, vị tỉ tỉ này còn nói, nếu đại ca có lòng thì người cũng có một vé đối muốn huynh đối lại, đảm bảo khó y như vé đối của huynh, công bằng tuyệt đối. Nếu Lâm đại ca đối được thì sẽ đem trưng bày trên lầu các ở học viện Kinh Hoa, cùng câu đối của đại ca toả sáng bắc nam, thành giai thoại muôn đời.

"Ta thấy, điều kiện này có vẻ hấp dẫn, được treo trên lầu các của đại học thì đúng là danh truyền sử xanh." Lâm Văn Vinh thấy bắt đầu lung lạc, muốn thử sức một phen. Nhưng vị tài nữ đó tài hoa như thế, ra vé đối hần không đơn giản nên hần có phần do dự.

- Đại ca...

Xảo Xảo khẽ kéo tay hần mà nói.

- Chúng ta đừng đối đáp gì nữa. Có Thực Vi Tiên là đủ rồi, cần gì phải toả sáng bắc nam chi nữa!

Lâm Văn Vinh biết Xảo Xảo âm thầm lo nghĩ cho mình, hẩn nắm chặt tay Xảo Xảo mà cười:

- Lạc tiểu thư, về trước là gì nói ta nghe thử.

Lạc Ngưng lấy từ trong tay áo ra một cuộn giấy, gạt đầu đáp:

- Vị tử tử đó của ta đã dặn dò trước rằng Lâm đại ca đồng ý rồi mới được mở ra. Cho nên ta cũng không biết nội dung ra sao.

“Trò gì thế này, có cần phải thần bí thế không? Bà nữ giáo thụ này đúng là cũng biết bày trò.”

Lạc Ngưng mở cuộn giấy ra, thấy trên tấm giấy Tuyên Thành trắng muốt có viết bảy chữ nhỏ, liền sững người. Xảo Xảo vội vàng nhìn vào tờ giấy, thấy trên đó vẫn viết có bảy chữ:

“Yên duyên diễm diễm yên yên nhân.”

Lâm Văn Vinh cũng chờ cả người, đây chính là về đối của hẩn ra sao bỗng trở thành về trên của vị nữ tử kia. Thảo nào cô ta cứ luôn miệng nói là công bằng tuyệt đối, không nói quá chút nào. Câu này vốn là thiên cổ tuyệt đối. Cô ta đã nghĩ ra một câu rất khó, muốn ép Lâm Văn Vinh cũng phải nghĩ. Khó, quả là khó. Hẩn đi đi lại lại hết một tuần trà, Xảo Xảo và Lạc Ngưng căng thẳng nhìn theo hẩn không dám hé miệng nói nửa lời.

- Ha...!

Lâm Văn Vinh bỗng cười một tiếng, cầm lấy bút, sột soạt viết lên bảy chữ lớn sau câu đó. Lạc Ngưng và Xảo Xảo vừa trông đã kinh ngạc thốt lên:

- Tuyệt!.

(1) Giấy Tuyên Thành:

(2) Đây là dạng câu đối vừa đối âm (bằng đối với trắc), đối vần. Tạm dịch nghĩa như sau:

Khói vờn khuôn mặt xinh đẹp, khói làm cho đôi mắt long lanh như có nước

Sương trùm tổ chim, vì sương nên không nhìn thấy gì cả

(3) lại cấp mô tả a khiếm: dạng như câu chó ngáp phải ruồi ở Việt Nam. Cóc ngáp phải ruồi đúng hơn so với câu kia, vì cóc hay ăn ruồi muỗi, ngáp nên vô tình đập phải được coi là may mắn. Chứ chó mà ăn trứng con ruồi có khi nó phun ra không kịp ấy chứ^^.

140. Chương 138: Cầu Thân

Lâm Văn Vinh viết liền bảy chữ là ‘vụ vũ vụ ử vụ ngô ốc’*, có thể đối lại được về đối này đã là rất khó rồi, khó hơn nữa là nó hoàn toàn đồng âm với về kia, không chỉ có vậy, ý cảnh của nó còn cao hơn một bậc.

Lạc Ngưng cảm khái nói:

- Lâm đại ca, về đối này cả thiên hạ chắc chẳng ai có thể so sánh với huynh.

Xảo Xảo dựa sát vào Lâm Văn Vinh, bàn tay nhỏ bé cầm lấy chiếc bút chì của hẩn, trong mắt hiện ra vẻ hạnh phúc.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Lạc tiểu thư, xin nàng đem về đối này chuyển đến tặng sư hữu (viết tắt của sư phụ và bằng hữu) của nàng, ta không cần nàng phải treo nó trang trọng, chỉ mong nàng đừng có tiếp tục suy đoán về người khác một cách hồ đồ như vậy nữa.

Lạc Ngưng gạt đầu:

- Lâm đại ca quả là kỳ nhân kỳ sự, tiểu muội kính ngưỡng không thôi, lời của huynh ta nhất định sẽ chuyển đến nơi.

Mấy người lại tiếp tục đàm thoại, Lạc Ngưng và Xảo Xảo đều hết sức ngạc nhiên với những chuyện của hắc ở Hàng Châu. Lâm Văn Vinh kể lại một loạt tao ngộ gặp phải trên đường, đặc biệt là cuộc đấu với Đào Đông Thành ở trên Tinh Vũ Lâu. Đoạn cổ sự này đã sớm lưu truyền khắp Kim Lăng, Lạc Ngưng và Xảo Xảo đã nghe dân chúng bàn tán mà biết được, nhưng bây giờ nghe hắc kể lại, hai người vẫn cảm thấy kinh hiểm.

Đạo lý của việc rửa tay trong dầu càng làm Lạc Ngưng sợ hãi la lên:

- Vạn vật đều có quy luật, việc này là chuyện đương nhiên, nhưng muốn quen thuộc và nắm bắt được tính chất này thì không hề dễ dàng, Lâm đại ca quả là kiến thức uyên bác. Đào Đông Thành tuy giáo hoạt gian trá nhưng đối với vật lý, hóa học này thì một chút cũng không biết. Đúng rồi, Lâm đại ca, kim cương được người phương Tây mang đến quả thực có mị lực lớn đến vậy sao?

Lâm Văn Vinh mỉm cười, từ trong ngực lấy ra viên kim cương được Tháp Ốc Ni tặng, Xảo Xảo và Lạc Ngưng đều nhất thời ngây ngốc, ngay cả Thanh Sơn và lão Đồng đang nhắm mắt dưỡng thần bên cạnh cũng phải trợn mắt há mồm.

Viên kim cương này trong suốt đến mức có thể nhìn xuyên qua, lại tỏa ra ánh sáng. Trong ánh đèn, nó tỏa ra hào quang rực rỡ lung linh kỳ diệu. Nó tuyệt đối là sát thủ đối với nữ nhân, ngay cả cô gái đậm bạc như Xảo Xảo cũng sững sờ nhìn nó không chớp mắt. Lạc Ngưng là Kim Lăng đệ nhất tài nữ nhưng thấy viên kim cương này, trên mặt nàng cũng lộ ra vẻ ham muốn, trong mắt tràn đầy sự yêu thích.

- Đại ca, cái này được tìm thấy trong đá à? Đệ cũng muốn đi tìm.

Đồng Thanh Sơn gấp gáp hỏi.

Người đến Nam Phi mà đào đi, Lâm Văn Vinh bắt đầu toát mồ hôi hột, không nghĩ rằng kim cương đối với Thanh Sơn cũng hấp dẫn đến vậy, cho viên kim cương này xuất hiện sớm như vậy có chút thất sách a. Trên người hắc hiện tại chỉ có một viên kim cương mà lão bà thì có đến ba bốn người, sức hấp dẫn của kim cương đối với phụ nữ thì không phải suy nghĩ nữa. Nếu Thanh Tuyền, nhị tiểu thư, Xảo Xảo đều tìm hắc mà đòi kim cương thì hắc phải làm sao đây?

- Đại ca, đây là kim cương à? Quả nhiên là cực kỳ đẹp mắt!

Xảo Xảo ngây ngốc nói.

Lâm Văn Vinh gật đầu nói:

- Đúng vậy, cái này được gọi là mã não chi toàn hay còn gọi là toàn thạch. Tại Tây dương nó cũng là thứ rất quý hiếm, trong tay ta chỉ có một viên này.

Lạc Ngưng thở dài: - Quả nhiên là trong suốt vô cùng, cao quý vô cùng. Đại ca đã nói, kim cương vĩnh hằng với thời gian, có thể lưu truyền mãi mãi. Thật sự là đã thu lấy tinh hoa của thiên địa.

Lâm Văn Vinh thấy vẻ mặt cực kỳ yêu thích của Xảo Xảo liền đặt viên kim cương vào tay nàng:

- Bảo bối của ta, viên toàn thạch này đại ca cho muội.

Xảo Xảo sững sờ một chút, mọi người và ngay cả nàng đều cảm thấy bất ngờ, vừa mừng vừa sợ:

- Đại ca, huynh nói gì? Thật sự tặng cho muội sao?

Những lời hắc vừa nói Lạc Ngưng đều nghe rõ ràng, lại nhìn tới viên kim cương phát ra ánh sáng lấp lánh quyến rũ, thần sắc trong mắt nàng cũng hiện lên một tia hâm mộ.

Lâm Văn Vinh gật gù đầu, mỉm cười:

- Đúng vậy, là cho nàng đó.

Xảo Xảo là người con gái đầu tiên tại đây mà hắc thích ở thế giới này, lại si tình như vậy, đem viên kim cương này cho nàng cũng là danh chính ngôn thuận.

Trong mắt Xảo Xảo tràn đầy vẻ sung sướng lẫn kinh ngạc, tay trong tay dựa sát bên người hắc, thở thê:

- Đại ca, huynh thật là tốt!

Nàng cầm viên kim cương trong tay, nhẹ nhàng vuốt ve một phen, trong mắt không ngừng hiện lên thần sắc hâm mộ, tiếp theo cầm viên kim cương bỏ lại vào tay Lâm Văn Vinh, kiên định nói:

- Đại ca, viên kim cương này muối không thể tiếp nhận được.

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao vậy?

Xảo Xảo nhìn hấn, ngượng ngập nói:

- Đại ca, vừa rồi huynh cũng nói huynh chỉ có một viên, muối không thể ích kỷ như vậy. Viên kim cương này nên để cho Thanh Tuyền tỷ tỷ, tỷ ấy xuất thân cao quý, viên kim cương này phối hợp với tỷ ấy là hợp nhất.

Thật là cảm động, không ngờ tại nơi này ta lại tìm được một nha đầu nhu thuận đáng yêu như vậy. Chưa nhập môn mà đã biết suy nghĩ cho đám tỷ muội, thật là một bảo bối chân chính.

Lạc Ngưng thấy Xảo Xảo từ chối như vậy, trong lòng cảm thấy kỳ quái, nhân tiện hỏi:

- Xảo Xảo, Thanh Tuyền tỷ tỷ mà muối nói là ai vậy?

Xảo Xảo ngượng ngập liếc mắt nhìn Lâm Văn Vinh, nhỏ nhẹ trả lời:

- Đó là hồng nhan tri kỷ của đại ca.

Lạc Ngưng liếc mắt ngoáy Lâm Văn Vinh, lạnh nhạt không nói thêm gì nữa.

Lâm Văn Vinh nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Xảo Xảo, thì thầm bên tai nàng:

- Xảo Xảo yêu dấu, nàng không cần phải lo lắng. Sau này sẽ có một lô kim cương mới đến đây, ta sẽ lựa cho Thanh Tuyền tỷ tỷ và Ngọc Sương muội muội mỗi người một viên, cam đoan là không kém hơn viên này. Hiện tại ta tặng nó cho muối còn có một ý nghĩa đặc biệt, muối nhất định phải nhận.

Tháp Ốc Ni đã được Từ Vị an bài đã dẫn theo thợ thủ công của Đại Hoa trở về Hải An sửa chữa thiết giáp thuyền của hấn sau đó rời đi. Lâm Văn Vinh đã thương lượng đầy đủ với Tháp Ốc Ni, việc trao đổi tơ lụa, nước hoa, xà phòng lấy kim cương sẽ do thê tử của Tháp Ốc Ni đảm nhiệm, hiện tại chỉ có những viên kim cương nhỏ, về phương diện nào cũng không thể so sánh với viên này, nếu muốn có thêm những viên thế này chỉ có thể đợi Tháp Ốc Ni trở lại.

Xảo Xảo liếc mắt ngoáy hấn, rút cuộc nhẹ nhàng “vâng” một tiếng, đỏ mặt cúi đầu nắm chặt viên kim cương kia trong lòng bàn tay.

Lâm Văn Vinh quay đầu lại nói với Đồng Nhân Đức:

- Đồng đại thúc, ta có một thỉnh cầu, không biết đại thúc có thể đáp ứng hay không?

Đồng Nhân Đức cười nói:

- Văn Vinh, có việc gì cứ nói thẳng ra, tại sao lại phải khách khí như vậy?

Từ khi Xảo Xảo cùng Lâm Văn Vinh bộc lộ ra mối quan hệ luyến ái, lão đã xếp địa vị của Lâm Văn Vinh từ “Lâm công tử” hạ xuống là “Văn Vinh”.

Lâm Văn Vinh lớn tiếng nói:

- Cháu muốn hướng tới đại thúc cầu thân, thỉnh cầu Đồng đại thúc vui lòng đem Xảo Xảo gả cho cháu. Viên kim cương này coi như như lễ sính lễ.

Xảo Xảo khẽ a một tiếng, sắc mặt ửng hồng giống như lửa đốt, vội vàng cúi đầu, không dám nhìn gã. Bàn tay nhỏ bé nắm chặt viên kim cương, nhu thuận dựa sát vào người Lâm Văn Vinh.

Con gái đã bị người ta quyến rũ, lão Đồng còn có thể nói được gì nữa, lập tức gật đầu mỉm cười:

- Chuyện này đã sớm như vậy rồi, sính lễ này Xảo Xảo đã thu nhận, còn hỏi ta làm gì nữa.

Mọi người đều hân hoan cười rộ lên. Xảo Xảo trong lòng sớm đã bị tràn ngập cảm giác kinh ngạc lẫn hoan hỷ, ngọt ngào, nghe thấy tiếng cười của mọi người, giống như con thỏ nhỏ đang hoảng sợ, lập tức hướng về phía khuê phòng trên lầu của mình chạy tới.

Lâm Văn Vinh nhìn theo tấm lưng yêu kiều của Xảo Xảo, trong lòng cũng hết sức hoan hỷ, quay đầu nhìn Lão Đồng:

- Đại thúc, hết năm nay cháu phải lên kinh thành rồi, hôm nay là cầu thân trước, và sang năm khi cháu từ kinh thành trở về sẽ thành hôn với Xảo Xảo.

Ở trên lầu một tiếng động nhẹ truyền tới, tựa hồ như có vật gì bị rớt trên mặt đất. Lâm Văn Vinh vội vàng chạy lên lầu, liền thấy Xảo Xảo luống cuống chân tay đang thu lượm một tách trà vỡ.

Nhìn thấy hân đi lên, Xảo Xảo rốt cuộc khó có thể kiềm chế tâm tình của chính mình, ô lên một tiếng ngã vào trong lòng hắn, nhẹ nhàng hỏi:

- Đại ca, huynh thật sự phải đi sao?

Lâm Văn Vinh khẳng định vừa rồi những gì mình nói ở dưới lầu nàng đều đã nghe hết, nên trong lòng cả kinh, cả chén trà đang cầm trong tay cũng làm rơi. Lâm Văn Vinh vừa áy náy vừa yêu thương, lập tức ôm lấy thân hình mềm mại của nàng an ủi:

- Nha đầu ngốc, sang năm ta mới phải lên đường, nàng lo lắng làm gì?

Xảo Xảo sống mũi cảm thấy cay cay, nước mắt trào ra, nói:

- Đại ca, muội sợ ...

- Cái gì khiến nàng sợ vậy?

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên hỏi.

- Sợ huynh từ kinh thành trở về sẽ không còn cần muội nữa...

Xảo Xảo nghẹn ngào, nước mắt chảy đầy hai má.

- Nha đầu này, toàn là suy nghĩ viển vông.

Lâm Văn Vinh hôn nhẹ lên mặt nàng, ôn nhu nói:

- Nàng chính là tiểu bảo bối của ta, vừa dịu dàng nhu thuận lại luôn nghe lời, ta yêu thương còn không hết, sao lại không cần nàng được?

Xảo Xảo ngẩng đầu lên:

- Kinh thành có rất nhiều tiểu thư xinh đẹp, những người lọt vào mắt của họ đều rất ít, đại ca tài hoa như vậy, chỉ sợ đến lúc đó huynh không muốn quay về nữa.

- Nha đầu ngốc, nàng lo lắng chuyện này làm gì? Hôm nay ta đã cầu thân với phụ thân nàng, bây giờ nàng đã là lão bà của ta, đợi sau khi ta từ kinh thành trở về, chúng ta sẽ thành thân.

Lâm Văn Vinh lau nước mắt trên mặt nàng:

- Ta đến kinh thành chỉ là vì tìm kiếm Thanh Tuyền, sau khi tìm được nàng, ta sẽ đưa nàng trở về, thành thân với các nàng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Xảo Xảo đỏ bừng, nép sát vào lồng ngực hắn, vâng một tiếng rồi nói:

- Đại ca, mặc kệ chàng có trở lại hay không, Xảo Xảo mãi mãi là người của huynh, sống là người của Lâm gia, chết cũng làm quỷ của Lâm gia, muội vĩnh viễn sẽ chờ đợi huynh.

Lâm Văn Vinh nghe xong vừa cảm động vừa bực mình, vỗ nhẹ lên mông nàng, nói:

- Nhà đầu ngốc nhà ngươi nói linh tinh cái gì vậy cái gì vậy? Nhắc đến quỷ làm gì, đại ca là người bạc tình như vậy sao? Đại ca mặc dù đa tình một chút nhưng luôn luôn giữ vững nguyên tắc người mới vào phòng, người cũ vẫn nằm trên giường, vĩnh viễn không có phụ người đâu.

Xảo Xảo ngượng ngùng vâng một tiếng, tựa đầu vào trong lồng ngực hân thả thễ:

- Đại ca, muội biết sai rồi, đại ca đối xử với Xảo Xảo thật là tốt lắm, Xảo Xảo vĩnh viễn thuộc về huynh.

Xảo Xảo mặc dù thông minh lanh lợi, nhưng vì xuất thân ở tầng lớp dưới trong xã hội, cho nên so sánh với Tiêu nhị tiểu thư, Tiểu Thanh Tuyền, bản thân nàng cũng có một chút mặc cảm sâu xa, nhưng đối với Lâm Văn Vinh thì tình sâu nghĩa nặng, cho nên trong lòng mới lo lắng hân sẽ đi mãi không về.

Lâm Văn Vinh nghe được dục hỏa đại thịnh, nhẹ nhàng nâng cằm của Xảo Xảo lên, nghiêng đầu đưa hôn vào đôi môi nhỏ xinh của nàng. Xảo Xảo trong lòng tràn đầy kích động, ngượng ngùng đón nhận, cả hai người ôm chặt lấy nhau. Lâm Văn Vinh đưa bàn tay vào bên trong áo nàng, nhẹ nhàng chậm rãi vuốt ve như phong mềm mại của nàng ta, phong như của Xảo Xảo quả nhiên đầy đặn, trơn láng mịn màng vô cùng. Xảo Xảo thân thể nhẹ nhàng run lên, nhu thuận tùy ý để cho gã muốn làm gì thì làm.

Cũng may mắn cho nàng bởi vì trời đã vào chiều, vả lại ở bên ngoài còn có lão Đồng, Lạc Ngưng mấy người đang chờ, Lâm Văn Vinh bắt buộc phải đành chỉ bàn tay quý giá của hân rồi an ủi Xảo Xảo một lúc. Trong lòng hân cảm khái thâm nhũ, đối với Xảo Xảo mà nói thì tình huống này quả là may mắn. Nếu không cứ tùy tiện lên kinh thành, nha đầu này có lẽ suy nghĩ vẫn vợ dám nhảy xuống sông Tần Than lắm à.

Lâm Văn Vinh kéo Xảo Xảo đi ra ngoài, tiểu nha đầu này sắc mặt vẫn còn đỏ bừng như trước. Lạc Ngưng chăm chú nhìn hai người bọn họ chúc mừng:

- Cung hỉ Lâm đại ca, cung hỉ Xảo Xảo tiểu muội tử!

Xảo Xảo then thùng:

- Ngưng tỷ tỷ lại trêu ghẹo muội rồi.

Lạc Ngưng thản nhiên cười một tiếng, quay sang Lâm Văn Vinh:

- Lâm đại ca, mai là ngày sinh nhật của tổ mẫu muội, Lâm đại ca nhất định phải đến sớm đấy.

*Tạm dịch: Sương mù nhảy múa trong cái tổ của con cò, sương mù che phủ căn nhà của ta.

141. Chương 139 : Thọ Đản (sinh Nhật)

Lâm Văn Vinh cười nói: ‘Lạc tiểu thư yên tâm, ta nhất định sẽ đến lễ mừng thọ của lão thái thái. Mấy hôm nay không gặp Lạc Viễn, có phải là hân đang bận rộn chuẩn bị không?’

Lạc Ngưng gật đầu đáp: ‘Đại thọ bảy mươi của tổ mẫu, công việc phải chuẩn bị rất nhiều, tiểu đệ bị phụ thân ủy thác làm một số việc, bận rộn đến mức không thoát thân được. Nếu hôm nay ta không phải đưa bức thư tín này cho người bạn thì có lẽ lúc này ta vẫn đang vất vả ở nhà đấy chứ!’

Lâm Văn Vinh cười ha ha nói: ‘Vậy là nhờ có ta ở đây, giúp cho nàng có cơ hội quang minh chính đại mà lưu lại, Lạc tiểu thư có phải là nên cảm tạ ta hay không?’

Lạc Ngưng nhoẻn miệng cười, khẽ đáp: ‘Đại ca, người nói chuyện thật có ý tứ.’

Lâm Văn Vinh thấy nàng mặt trắng má hồng, nhan sắc đẹp như hoa, mắt long lanh như ngọc, thật là mê người, hân chợt dạ nghĩ thầm, tiểu nữ này biết rõ là ta đối với nàng ấy không có hứng thú, mà cứ mỗi lần gặp ta lại ưỡn ẹo, Nói nói cười cười cợt nhả với ta như vậy, không phải là cố ý trêu ghẹo ta đấy sao? Mẹ ơi, định lực của lão tử thực sự là càng ngày càng kém, mới gặp mỹ nữ thôi là đã muốn sụp đổ rồi, thật là tội lỗi, tội lỗi ! .

Sau khi chia tay với Lạc Ngưng, Lâm Văn Vinh tính toán một chút, Lạc Ngưng tỷ đệ với mình có quan hệ rất tốt, lão Lạc này cũng rất tốt với mình, nói gì cũng phải chuẩn bị một phần hậu lễ, hôm trước trao đổi cùng Dữ Thập Ốc Ni có được một ít kim cương. Giờ tặng cho lão thái thái này một viên, tiểu nữ Lạc Ngưng này kiểu gì cũng được lợi, vì lão thái thái nhất định sẽ đem viên kim cương tặng cho cháu gái bảo bối của mình, vậy coi như là gián tiếp thỏa mãn được một tâm nguyện nho nhỏ muốn có được kim cương của Lạc Ngưng.

Mới sáng sớm ngày thứ hai, trong khi Lâm Văn Vinh còn đang ngủ say, Đại tiểu thư đã phái người đến tìm hắn.

Khi hắn đi vào đại sảnh, Biểu thiếu gia và Đại tiểu thư đều đã mặc đồ mới chờ hắn. Đại tiểu thư thấy hắn vẫn mặc áo xanh và đội chiếc mũ của gia đình, nhin không được nhưn mày, nhẹ giọng hỏi : ‘Hôm nay là thọ thần của cao đường (mẹ) Lạc đại nhân, tại sao ngươi không chịu thay bộ đồ mới đi?’

Nguyên lai Đại tiểu thư và Biểu thiếu gia cũng được mời, sao mà ta lại không nghĩ tới nhỉ ? Lâm Văn Vinh vỗ đầu cười ha ha nói : ‘Ta vốn đúng là một tiểu gia đình, dù không thay y phục mới cũng không sao cả. Có Đại tiểu thư là đại biểu, thể hiện hình tượng xinh đẹp động lòng người của Tiêu gia chúng ta vậy là đủ rồi. Nếu ta cũng ăn mặc đẹp lên, chiếm hết oai phong của người, thì rõ ràng là ta có ý bất hảo rồi.’

“Đáng ghét” Đại tiểu thư nghe được, vừa thẹn vừa mừng, nhẹ giọng mắng yêu.

Hôm qua, Biểu thiếu gia vừa được Lâm Tam cứu giúp, thấy hắn được yêu chiều mà vẫn không sinh kiêu ngạo, giữ được bản sắc bình dân, vui vẻ và chất phác như cũ, không ngừng vỗ vai hắn thân mật nói : ‘Lâm Tam. Ngươi khá lắm, bổn thiếu gia quả thực đã không nhìn nhầm ngươi.’

Đại tiểu thư khẽ cười, liếc mắt nhìn Lâm Tam, thầm nghĩ : “người này bản lĩnh giỏi nhất là xấu xa, giả hoạt, cũng chỉ có thể lừa gạt được vị biểu ca này mà thôi”.

Biểu thiếu gia và Lâm Tam cười ngựa, Đại tiểu thư thì ngồi kiệu, ba người cứ thẳng đến Tổng đốc phủ mà đi vào.

Mặc dù Lâm Văn Vinh và tỷ đệ Lạc Ngưng có giao hảo, Lạc Mẫn cũng không phải là không quen biết, nhưng đây là lần đầu tiên hắn đến Tổng đốc phủ. Nhìn từ xa đã thấy trước mắt là một tòa phủ cao lớn, sang trọng, bên ngoài sơn hồng. Hai bên đặt hai con sư tử bằng đá vô cùng uy vũ, ngay trên cửa chính, treo một tấm biển đồng có đề mấy chữ: “Kim Lăng Lạc Phủ”.

Còn cách tòa phủ đệ kia một quãng xa, Đại tiểu thư đã vội vã xuống kiệu, thúc giục hai người : ‘Các người còn không mau mau xuống ngựa.’

Lâm Văn Vinh không hiểu nói : ‘Đại tiểu thư, từ đây đến Tổng đốc phủ còn rất xa mà, xuống ngựa sớm thế làm gì ?’

Đại tiểu thư lườm hắn một cái nói : ‘Ngươi không biết chữ à ? sao không tự nhìn đi !’

Nhìn cái gì ? Lâm Văn Vinh không hiểu, Biểu thiếu gia cũng như lạc trong sương mù.

Đại tiểu thư lộ vẻ bất đắc dĩ nói: ‘Tấm biển treo trước cửa phủ của Lạc đại nhân, chính là do hoàng đế tự tay viết cho đó, tôn quý vô cùng. Những người đi qua đây, văn nhân thì phải xuống kiệu, người học võ phải xuống ngựa, đây là quy củ, chẳng lẽ ngay cả chuyện này ngươi cũng không biết ?’

Lâm Văn Vinh thở ra một tiếng thật dài, không ngờ đích thân hoàng đế chỉ cần khơi khơi viết ra hai chữ lại có thể so sánh với đèn giao thông trên đường phố như thế. Hắn quay đầu nhìn quanh bốn phía, quả nhiên bất kỳ ai đến đây, đều từ xa xa đã xuống ngựa, xuống kiệu, tản bộ mà đến.

Mẹ của tỉnh trưởng đại thọ có khác, quả thực là một đại sự, quan viên lớn nhỏ trong địa giới Giang Tô ai dám không nể mặt? Còn không tranh tiên mang đại lễ dâng lên chứ? Trong lúc Lâm Văn Vinh cùng Đại tiểu thư trò chuyện, thấy quan viên lớn nhỏ đi đi lại lại ở đây, mười người thì đã có đến tám người mang theo gia nhân để bưng đồ lễ thọ, khí thế bừng bừng.

Đại tiểu thư nhẹ giọng đáp : ‘Lâm Tam, việc ngươi ẩu đả với Hậu công tử, toàn là nhờ Lạc đại nhân ra mặt mới làm dịu xuống được, đại nhân với Tiêu gia ta thực sự là có đại ân, chúng ta không thể không báo, quà mừng lễ thọ này không thể xem nhẹ được.’

Đại tiểu thư từ ở chỗ chiếc kiệu mềm lẩy ra một khuôn thọ đào, thọ diện và một hộp quà mừng thọ được bọc rất cẩn thận đưa cho Lâm Văn Vinh nói : ‘Ngươi hãy giữ cho kỹ, nhớ đến khi gặp quân sự giữ cửa thì giao cho hắn.’

Cái hộp này cầm trong tay thì nặng trĩu cả xuống, nhưng nếu so với những gói quà lớn nhỏ người khác mang tới thì thật nhỏ bé. Lâm Văn Vinh không biết trong gói này có bảo bối gì, cười ha ha, rồi đi theo sau

Đại tiểu thư và Biểu thiếu gia, bước đến trước cửa.

Bước tới trước cửa, Đại tiểu thư cung kính đưa lên tấm danh thiếp của mình, người giữ cửa xướng lên một tiếng : ‘Kim Lăng Tiêu gia, hạ thọ đào một khuôn, thọ diện một bộ, nước hoa mười bình, xà phòng một trăm cái, chúc Lão phu nhân phúc như Đông Hải, thọ tựa Nam Sơn.’

Lâm Văn Vinh nghe xong lời xướng, trong lòng giật thót một cái, có nằm mơ hẳn cũng không nghĩ rằng cái bao to nặng trĩu sát đất này lại có đến mười bình nước hoa, xà phòng thơm trăm cục, tính ra cũng đến gần 2000 lạng bạc, hơn nữa trong tình hình thị trường hiếm hoi như hiện nay những thứ đồ này có thể coi như là vô giá, lão Lạc lần này đúng là đại phát tài rồi, chỉ cần bán sang tay một cái cũng có thể kiếm được 3000 lạng bạc, thực là dễ phát tài mà.

Đại tiểu thư đẩy nhẹ hần một cái, Lâm Văn Vinh mới từ cơn kinh ngạc tỉnh trí lại, tính ra lão Lạc người mặc dù gian xảo nhưng cuối cùng cũng là quan tốt, đối xử với ta cũng không tệ, số tiền này nhường cho lão cũng là hợp lý.

Đại tiểu thư nhẹ giọng hỏi : ‘Lâm Tam, người làm sao vậy?’ Lâm Văn Vinh giơ ngón tay cái lên: ‘Đại tiểu thư tinh minh rộng rãi, quả nhiên không hổ với bản sắc của gian thương.’

‘Đáng ghét.’ Đại tiểu thư sắc mặt đỏ lên, hừ nhẹ một tiếng, cất bước đi trước tiến qua cửa.

Quà thọ là nước hoa và xà phòng thơm, lại do đích thân Đại tiểu thư mang đến. Kỳ thực quà lễ thọ lần này, Tiêu Ngọc Nhược cũng đã tốn rất nhiều tâm tư, người khác mang đến không phải là ngọc khí cổ ngoạn, thì cũng là trân bảo, đa phần thì không có gì đặc sắc. Nhưng nước hoa và xà phòng thơm của Tiêu gia lần này, chính là bí quyết độc quyền, nổi danh Giang Triết, thực là có tiền cũng không mua được. Quà lễ thọ lần này không chỉ độc đáo, nổi bật mà còn coi như một lần quảng cáo rộng rãi cho Tiêu gia, đại tiểu thư quả nhiên tinh minh.

Ba người bước qua cửa đã thấy Lạc Mẫn mặt mày hồng hào bước lên tiếp đón nói: ‘Tiêu đại tiểu thư, thứ lỗi cho lão phu đón tiếp chậm trễ.’

Lạc Mẫn là người đứng đầu một tỉnh, quyền cao chức trọng, thân phận vô cùng tôn quý, thế nhưng lần này lại tự mình bước ra nghênh đón, coi như là nể mặt Tiêu gia lắm rồi. Đại tiểu thư được yêu mà sợ nói: ‘Tiểu nữ thiếu đức vô năng, làm sao dám phiền đại nhân dời gót ngọc như vậy được?’

Lạc Viễn đi một bên phía sau Lạc Mẫn, kéo Lâm Văn Vinh cười nói : ‘Đại ca, người cũng đến đây sao?’, rồi quay sang Quách Vô Thường nói : ‘Quách huynh, đã lâu không gặp, huynh cứ tự nhiên như ở nhà nhé.’

Ba người được chào đón tiến vào trong viện, phủ đệ của Lạc Mẫn quả thực rất rộng rãi, trong viện sớm đã đặt đầy bàn, số người trong đó rất đông, đều là quan viên lớn nhỏ các nơi. Họ biết Tiêu gia chỉ là phường con buôn, lại có thể được cha con Tổng đốc đích thân ra đón, thực sự cũng có chút kinh ngạc.

Sự việc sau đó càng khiến cho chúng nhân giật mình, đó là khi Lạc Mẫn dẫn Đại tiểu thư ba người tiến vào chính sảnh. Chính sảnh chỉ có hơn 10 bàn, đều là những nhân vật cực kỳ nổi danh trong tỉnh Giang Tô, Tiêu gia chỉ là một nhà buôn bán, làm thế nào có thể ngồi cùng bàn với bọn họ? Mặc dù, Đại tiểu thư tuy kinh nghiệm trường đời không ít, nhưng những người làm nghề buôn bán luôn bị người khác coi thường, năng với quan trường lại rất ít có dịp tiếp xúc, bây giờ trước mắt bao nhiêu quan lại ngồi chung một bàn với họ, tự nhiên trong lòng không khỏi có chút bối rối.

Lâm Văn Vinh kéo ống tay áo của nàng, nhẹ giọng nói vào bên tai nàng : ‘Đừng sợ, những người này không nuốt trôi được chúng ta đâu.’ Đại tiểu thư nhướn miệng cười, trong lòng bình thản lại rất nhiều, từ từ ngồi xuống.

Lạc Viễn đi đến bên hần nói: ‘Đại ca, người là đại ca của ta, thân phận cũng giống như bình thường, mời người mau mau ngồi xuống đi.’

Lâm Văn Vinh lắc đầu cười nói: ‘Ta chỉ là một gia đình nho nhỏ của Tiêu gia thôi, nơi này làm gì có thân phận? Ta đứng hầu ở bên cạnh Đại tiểu thư là được rồi.’ Nói giỡn sao, một gia đình nho nhỏ như ta, nếu ngồi xuống bên cạnh những người này, không bị những quan lại ở đây ngưu mã phân thân, thì cũng sẽ khiến cho Lạc Mẫn gặp không ít phiền toái. Lâm Văn Vinh là người thông minh, đứng ở phía sau Đại tiểu thư làm người hầu, cái cách giả nai ăn cộp này luôn là lựa chọn mà hắn thích thú nhất.

Trong đại sảnh này, người hần quen biết cũng không ít, Lâm Văn Vinh mới đưa mắt nhìn lại thì đã nhận ra người vừa mới gặp mặt ngày hôm qua, Đào Vũ Đào đại nhân. Đào Vũ là Tô Châu chức tạo, tính ra tối thiểu cũng là cấp phó tỉnh trưởng, đương nhiên được an bài ngồi ở chính sảnh này, hần thỉnh thoảng lại đưa mắt liếc sang Đại tiểu thư, ánh mắt tràn đầy tức giận.

Lại thêm một người quen nữa, cũng đã ném đòn của hần là Hầu công tử. Mấy ngày không gặp, những vết máu bầm trên mặt vì bị đánh cũng đã tan hết, khôi phục lại bộ dạng tiêu sái, ngọc thụ lâm phong ngày trước.

Hầu Dược Bạch trừng mắt hung hăng nhìn Lâm Văn Vinh, cắn chặt hàm răng, nộ hỏa trong mắt như muốn phun ra. Chỉ tiếc hần là một văn nhược thư sinh, cho dù thế nào cũng không dám phát tiết ở chỗ này. Hơn nữa hần đối với vẻ hung hãn của Lâm Văn Vinh, trong lòng đã có tâm lý e sợ.

Lâm Văn Vinh thấy hần phải tự kiềm chế bản thân không dám phát tác, trong lòng không nhịn được, mẹ nó, ta đã không đánh ngươi, ngươi lại còn cả gan muốn đánh ta ư? Hần dùng ánh mắt trừng trừng, hung hãn đáp lại cái liếc mắt của Hầu Dược Bạch, Hầu Dược Bạch sắc mặt trắng bệch, vội vàng cúi đầu xuống. Thấy bộ dạng sợ hãi của hần, Lâm Văn Vinh khinh thường hừ lên một tiếng, mẹ kiếp, tên mặt trắng nhà ngươi ngay cả nữ nhân cũng không bằng.

Nói đến nữ nhân, Lâm Văn Vinh đột nhiên nghĩ đến cô nàng Đào Uyển Doanh kia đã mấy lần vì Hầu Dược Bạch ra mặt. Nàng tuy là một nữ nhân nhưng so với tên họ Hầu này còn có cốt khí hơn. Nhớ hồi đó trên đường ở Hàng Châu, ta đã trêu ghẹo tiểu cô nương này, bây giờ không biết cô nương này giờ thế nào ? Tội quá, tội quá, ta không hề làm chuyện gì hết, không phải lỗi của ta.

Ở giữa đại sảnh kia có một bàn dành cho người quan trọng nhất trong các nhân vật quan trọng được mời, chỉ dành một người ngồi. Người này mặt đen, mày rậm, khí thế kinh người. Lâm Văn Vinh cũng nhận ra kẻ từng có vài lần duyên nợ với mình chính là Trình Thụy Niên đang đứng bên cạnh người này, vậy người này không phải là Trình Đức thì còn ai? Lâm Văn Vinh trong lòng cả kinh tự tìm ra đáp án, trong địa giới Giang Tô này, người có khả năng ngồi vị trí chủ tọa trong bàn tiệc dành riêng cho gia đình Tổng đốc, trừ Trình Đức ra thì còn có ai đủ tư cách đây.

Trình Đức với Lạc Mẫn ở địa bàn này tranh giành đã đến mức ta sống ngươi chết, nhưng tên danh phận hần vẫn là dưới quyền điều động của Lạc Mẫn, bề ngoài thì hai người này đều giữ hòa khí nhưng ai mà không biết hai người này đã sớm ở thế thủy hỏa bất dung rồi.

Khi Lâm Văn Vinh bắt đầu cảm thấy nhàm chán, đột nhiên tiếng cổ nhạc vang trời truyền đến, người phụ trách nghi lễ lớn tiếng xướng lên : ‘Giờ tối đã đến, mời lão phu nhân nhập đường.’

Trong tiếng cổ nhạc, Lạc Ngưng trên người mặc một chiếc áo dài màu hồng, sắc mặt rạng rỡ đỡ một lão thái thái mặt đầy hồng sắc, mặt mũi hiền từ, chậm rãi đi vào. Lạc Mẫn dẫn Lạc Viễn đi theo phía sau hai người. Ba nhân vật lớn nhất của Lạc gia đều xuất hiện trước mắt mọi người.

‘Cung chúc lão phu nhân phúc như Đông Hải, thọ tựa Nam Sơn.’ Người trong đại sảnh tất cả vừa đứng lên vừa xướng to lời chúc.

142. Chương 140 : Tài Nữ Muốn Chiêu Thân?

- Đa tạ chư vị có lòng đến đây, xin mời chư vị mau an tọa.

Mọi người còn chưa kịp nói gì, đã thấy một tên gia nhân hoảng hốt chạy vào kêu:

- Bẩm đại nhân, hoàng thượng ân ban liền chúc thọ...

Lời còn chưa dứt đã nghe thấy trước cửa một thanh âm lạnh lạnh xướng lên:

- Lạc lão phu nhân đại thọ, hoàng thượng chúc mừng, ân ban đông châu(1) mười hạt, hoàng kim trăm lượng, gấm vóc ngàn thất(2).

Một tiểu thái giám áo vàng tay cầm thánh chỉ bước vào trong nhà, toàn bộ Lạc gia vội vàng quỳ xuống hô vang:

- Tạ chủ long ân.

Tên tiểu thái giám kia bước tới trước chánh đường, lớn giọng nói:

- Lần này ban chỉ, hoàng thượng đặc biệt dặn dò, lão thọ tinh tuổi tác đã cao, không cần phải quỳ để tiếp chỉ. Hôm nay lão thái thái thọ bảy mươi tuổi, quả là hồng phúc trời ban. Người là lương đồng của Đại Hoa nên hoàng thượng đích thân viết một tấm thọ liên tặng cho người.

Hoàng đế ban liền là vinh dự cực lớn, mọi người nghe thấy đều hâm mộ không ngớt, Lạc Mẫn hai tay nâng quá đầu, quỳ xuống tiếp lấy thọ liên, đứng dậy mở tấm liên ra, liền thấy ngự bút ánh vàng, đề: “Hạc duyên thiên niên thọ, tùng linh vạn cổ xuân.”

(Đời hạc nghìn năm thọ - Kiếp tùng vạn tuổi xuân)

Lạc Mẫn vội vàng sai người treo bức liên lên rồi tạ ơn tiểu thái giám, mọi người trong sảnh cũng lục đục ngồi xuống. Được hoàng thượng đích thân thưởng ban ngự liên, lão thái thái mặt càng hồng hào, phúc khí càng hưng vượng. Lạc Mẫn đến trước lão thái thái quỳ xuống, cung cung kính kính:

- Hải nhi chúc nương thân sống lâu mạnh khỏe, phúc lộc trường tồn.

Lạc Ngưng, Lạc Viễn hai chị em quỳ xuống phía sau cha, cùng chúc:

- Tôn nhi chúc tổ mẫu trẻ mãi không già, sống thọ ngàn năm.

Lão thái thái vui vẻ gật đầu, cao giọng nói:

- Các con, các cháu mau đứng dậy.

Theo như tục chúc thọ thời cổ, hiếu tử hiền tôn quỳ chúc xong, mới đến lượt quan khách bước tới mừng thọ. Mẫu thân của Lạc Mẫn đại thọ bảy mươi tuổi, quả thực là phúc thọ, bọn muốn vượt mong ngựa sao lại không đến đầy đủ. Việc chúc thọ này cũng phải án theo theo chúc lớn nhỏ mà chúc trước chúc sau. Tên mặt đen Trình Đức là người đứng đầu, bắt đầu đứng lên ca tụng đôi ba câu, Lâm Văn Vinh thấy vậy thì cười thầm. Nghe thấy mọi người đều đã chúc xong, mà tri phủ Kim Lăng Hầu đại nhân lại vẫn ngồi im bất động, Hầu Dực Bạch đứng cạnh trên mặt có nét cười, cũng không biết đang nghĩ gì.

Trên đại sảnh, chỉ có Tiêu gia là vô quan vô chức, Tiêu Ngọc Nhược tự nhiên là người chúc cuối cùng. Đến khi đại tiểu thư tiến lên chúc thọ xong, thấy không còn ai khác, Hầu Dực Bạch mới đứng dậy, bước đến trước mặt lão thái thái cung cung kính kính khom người:

- Dực Bạch cùng gia phụ, cùng chúc lão thọ tinh phúc thọ an khang, trẻ mãi không già.

Người khác chúc thọ đều là đứng tại chỗ, tên tiểu tử này lại bước tới khấu đầu, cái này không cần phải nói, đương nhiên là muốn lấy lòng Lạc Ngưng. Lão thái thái cười nói:

- Tiểu công tử với lệnh tôn thật là quá khách khí rồi, Mẫn nhi sao còn không nhanh ra đỡ Hầu công tử đứng lên.

Lạc Mẫn thay mặt mẫu thân đỡ Hầu Dực Bạch lên:

- Hiền chất mau đứng lên.

Hầu Dực Bạch đứng lên nói:

- Tiểu sinh biết lão thọ tinh thích liên đối, hôm nay là ngày phúc thọ của người, tiểu sinh lớn mật tự thân viết một bức thọ liên, để biểu đạt tấm lòng kính trọng của tiểu sinh.

Mọi người nghe hắn nói xong lớn tiếng khen hay, đều minh bạch dụng ý của Hầu Dực Bạch: “Hầu gia tới chúc cuối cùng, chính là vì muốn tặng liên đối.” Người ở đây vốn phần lớn đều xuất thân nho sĩ, việc thích liên đối là điều dễ hiểu. Lạc gia lão thái thái có vẻ rất hứng thú:

- Nếu như vậy, tiểu công tử mời mau mau viết ra, để cho lão thân được xem qua một lần.

Nghe lão thái thái nói chuyện, tựa hồ cũng là xuất thân từ danh môn, khó trách có thể dạy ra được Lạc Mẫn với Lạc Ngưng có tài học như vậy. Sớm đã có hạ nhân đem giấy lụa bút mực ra, Hầu Dực Bạch hướng tới

lão thái thái thi lễ, sau đó khẽ liếc nhìn Lạc Ngưng, hơi trầm ngâm, đoạn múa bút viết: “Tùng cổ xưng hi tôn thượng thọ; Tự kim dĩ thủy nhạc dư niên.”

(Xưa vốn hiếm hoi, mừng thượng thọ - Nay thêm đầy đặn, phúc trăm năm)

Liên đối này hàm ý chúc thọ bảy mươi tuổi, hết sức hợp đề, lão thái thái nhìn qua gật gật đầu khen:

- Tiểu công tử quả nhiên có học tài, lão thân cảm kích vô cùng.

Lạc Ngưng kể tai lão thái thái nói mấy câu, lão thái thái nghe xong vui vẻ vô cùng:

- Tiểu công tử, lão thân tuy chỉ là thân nữ lưu, nhưng lại rất thích câu đối. Hôm nay công tử đã có nhã hứng này, lão thân cũng tùy tiện đưa ra một câu đối, mời các vị bình phẩm cho.

Lão thọ tinh ra câu đối, đây quả là cơ hội cực tốt để nịnh bợ, mọi người vừa nghe xong đều cảm thấy hối hận bản thân cơ sao lại không có được tâm tư như tên Hầu công tử kia, chịu khó nghe ngóng sở thích của lão thọ tinh chứ.

Lão thái thái suy nghĩ một lúc, mỉm cười:

- Hôm nay chư vị là đến để mừng thọ lão thân, vậy lão thân xin dùng hạc thọ làm đề, xin ra vế đối trước “Hạc linh tần thiêm khai tuần thanh kiện”.

Lão thọ tinh ra thượng liên hơn nữa còn là một hỉ liên, trong sảnh phần lớn là văn quan, thơ văn câu đối đúng là sở trường của bọn họ, nhất thời bọn họ bắt đầu trầm tư suy nghĩ. Hầu Dực Bạch tạo ra cục diện thi câu đối này, vốn là muốn tranh phong quang trước mặt mọi người, hắn cười lạnh liếc nhìn Lâm Văn Vinh, cũng bắt đầu trầm ngâm suy nghĩ. Lâm Văn Vinh thấy tình cảnh này thì thầm buồn cười, cúi người kể tai Quách Vô Thường:

- Thiếu gia, câu này người đối được không?

Biểu thiếu gia lắc đầu:

- Cái trò này trước đây ta chưa có tập qua, nhất thời nghĩ không ra.

Lâm Văn Vinh cười the hé, ghé tai Quách Vô Thường nói mấy câu, biểu thiếu gia nghe xong rất vui vẻ, lập tức đứng dậy nói:

- Lão thọ tinh, tại hạ xin đối.

Hầu Dực Bạch trong lòng cả kinh, nhưng thấy không phải là Lâm Văn Vinh đối, trong lòng chợt nhẹ nhõm, “thanh danh” của Quách Vô Thường hắn biết rõ, đó là điển hình của những tên bị thị ăn hại bất học vô tài, làm sao có thể ra được câu đối nào hay. Thấy ánh mắt mọi người đều tập trung trên người biểu ca mình, đại tiểu thư run rẩy kinh hãi, khẽ giọng hỏi:

- Lâm Tam, người nói với biểu ca ta cái gì đó ?

Lâm Văn Vinh ra vẻ vô tội đáp:

- Ta đâu có nói cái gì đâu, chính là biểu thiếu gia tài hoa trí tuệ, tự mình đối lại đó chứ.

Đại tiểu thư hung hăng trừng mắt nhìn hắn, trong lòng lo lắng, chợt nghe Quách Vô Thường ngâm lên:

- Hạc linh tần thiêm khai tuần thanh kiện; Lộc xa cộng văn bách tuế trường sinh.

(Tuổi hạc thêm cao thêm phần khỏe mạnh - Xe hươu(3) mãi kéo mãi kiếp trường sinh)

Tuyệt vời, mọi người vừa nghe đều cảm thán kêu lên, Hầu Dực Bạch cũng không nghĩ ra Quách Vô Thường lại có thể nhanh trí đến thế, hôm nay tự nhiên bị hắn cướp mất oai phong, trong lòng quả thực hết sức hối hận. Đại tiểu thư đối với biểu ca mình thì biết rất rõ, lại thấy Lâm Tam đứng cạnh đó cười thầm, nàng sao còn không hiểu đó là chủ ý của hắn, bèn trừng mắt nhìn hắn, trên mặt cũng chợt hiện lên nét cười.

Lạc Ngưng trong lòng cũng cảm thấy kỳ quái, chợt thấy Lâm Văn Vinh đứng sau, nàng bèn mỉm cười nói với lão thái thái một câu, lão thái thái liếc nhìn đám người Tiêu gia, gật đầu nói:

- Vị tiểu công tử này đối cực hay, lão thân nghe xong trong lòng hoan hỉ. Hôm nay là ngày chúc thọ, lão thân lại ra một câu đối nữa, mời vị công tử này đối tiếp.

Quách Vô Thường thân xuất phong đầu, trong lòng vui sướng, sớm không còn ngại ngần gì nữa, vội vàng gật đầu nói:

- Thỉnh lão thọ tinh ra đề.

Lâm Văn Vinh cùng đại tiểu thư đều kinh hãi toát mồ hôi: “Tiểu tử này lại không biết chữ chết viết thế nào, một lần phong quang không chịu thôi, lại còn muốn làm thêm lần nữa sao?”

Lão thái thái chậm rãi ngâm:

- Ta ra câu đối thế này: Nhật nguyệt song huy duy nhân giả thọ.

Quách Vô Thường vội đánh mắt nhìn Lâm Văn Vinh cầu cứu, Lâm Văn Vinh nhủ thầm: “Ai bảo người tham lam, lúc này bao nhiêu người dòm ngó như vậy, ta làm sao chỉ cho người chứ?”

Hầu Dực Bạch thấy Quách Vô Thường sắc mặt xám xịt, trong lòng mừng thầm, đang muốn mở miệng, chợt nghe Lâm Văn Vinh bên kia kêu lên:

- Thiếu gia ta xin đối đây ...

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào người Quách Vô Thường, Lâm Văn Vinh đi đến bên cạnh Quách Vô Thường ra vẻ thăm một hồi rồi đọc:

- Nhật nguyệt song huy duy nhân giả thọ, thiếu gia nhà ta đối là: Âm dương hợp đức chân cổ lai hi.

(Nhật nguyệt sáng soi, điều hay còn mãi - Âm dương vẻ vượng, lẽ phải bền lâu)

Quách Vô Thường lên lau mồ hôi lạnh, gật đầu nói:

- Đúng rồi đúng rồi. Nhật nguyệt song huy duy nhân giả thọ, bản thiếu gia đối chính là : Âm dương hợp đức chân cổ lai hi.

Lạc Ngưng liếc nhìn Lâm Văn Vinh, che miệng cười, hiển nhiên đã lần ra đầu mối. Hầu Dực Bạch lại hết sức ảo não, hai lần đều bị Quách Vô Thường cướp được phong đầu, thật là cực kỳ xui xẻo. Lão thái thái gật gật đầu nói:

- Câu đối quả thật là rất chuẩn, tiểu công tử học vấn uyên thâm, lão thân xin cảm tạ hai câu đối này của tiểu công tử.

Bà liếc nhìn Lạc Ngưng đang đứng cạnh, đột nhiên cười nói:

- Ngưng nhi cháu gái ta, từ bé đã thi từ xuất chúng, nhân quang cũng rất cao, hôm nay lão thân mừng thọ, nhân tiện nhường cho Ngưng nhi nhà ta cũng xuất ra một đề, mời các vị thiếu niên công tử tại đây cùng luận bàn một phen, không biết ý các vị ra sao ?

Lão thái thái mặc dù nói tránh ra, nhưng Lâm Văn Vinh trong lòng cả kinh, “Ai da, cái này không phải là có ý lấy thơ để kén rể sao, chà, tặc, tặc không chịu nổi.” Mọi người cũng đều nghe ra được câu nói này có bao hàm ý tứ như vậy, nhất thời ồn ào hẳn lên, nhất là bọn công tử trẻ tuổi. Nếu có thể nhân cơ hội lễ chúc thọ hôm nay đối được, lấy được hảo cảm của lão thái thái với Lạc tiểu thư, hảo sự thành công tự nhiên là đơn giản hơn nhiều. Lạc Ngưng tựa hồ cũng không nghĩ đến tổ mẫu lại đột nhiên đề xuất việc này, hai má đỏ hồng, nhẹn không được nững nịu:

- Nãi nãi ...

Lão thái thái mỉm cười xoa xoa đầu nàng:

- Ngưng nhi, con chỉ cần lo việc ra đề, còn lại tất cả đều có nãi nãi làm chủ cho.

Lời này vừa xuất, trong sảnh âm thanh càng náo nhiệt, mặc dù lão thái thái không lộ ra nét gì, nhưng ý tứ của câu kia đã làm mọi người tưởng tượng vô hạn. Lạc Ngưng vốn còn chưa nghĩ tới việc kén rể, trong lòng vừa thẹn vừa lo lắng, nhẹn không được khẽ liếc nhìn Lâm Văn Vinh.

Lạc Viễn như hiểu được tâm sự của tỷ tỷ, rón rén bước lại gần chỗ Lâm Văn Vinh đứng, nắm chặt cánh tay hắn:

- Đại ca, cầu xin huynh ...

Lâm Văn Vinh cả kinh hỏi:

- Tiểu Lạc, có việc gì ?

Lạc Viễn vẻ mặt xấu hổ đáp:

- Đệ biết mà, đại ca, huynh yên tâm đi, tỷ tỷ của đệ đối với huynh cũng chỉ có chút hứng thú thôi, hai người sợ là không thể kết hợp. Nhưng việc lần này huynh nhất định phải giúp đệ, huynh cũng biết, đám sĩ tử Kim Lăng này tỷ tỷ căn bản là không thêm để ý. Ai ngờ nãi nãi hôm nay vui vẻ nhất thời cao hứng lại hứng chí làm như vậy ...

Lâm Văn Vinh giật mình đại ngộ, hôm nay là ngày đại thọ của lão thọ tinh, lại được hoàng thượng đích thân ban thưởng, cao hứng vô cùng, trong lúc vui vẻ xuất ra mấy câu đối chết tiệt, chỉ sợ nhất thời cao hứng, đem Lạc Ngưng hứa gả cho người ta thì hỉ yến này dám trở thành tang yến lắm. Sau khi Lạc Viễn rời đi, Lâm Văn Vinh còn đang do dự, rốt cuộc giúp hay không giúp đây. Hai người vừa rồi nói chuyện đại tiểu thư đứng cạnh nghe rất rõ, trừng mắt nhìn hắn:

- Lâm Tam, chút nữa ngươi không được lên tiếng.

(1) Đông châu: một loại trân châu ở vùng đông bắc Trung Quốc, thường dùng khảm lên mũ nón của quan lại cấp cao

(2) Thất: 1 thất = 4 trượng

(3) Thọ Tinh cười hươu

143. Chương 141 : Tâm Ý Của Lạc Ngưng.

Lâm Văn Vinh cả kinh hỏi.

- Người ta ở đây là mượn thơ từ kén chồng, người chạy tới tham gia náo nhiệt là tính làm gì?

Đại tiểu thư trợn mắt liếc hắn, trên mặt thoáng ửng hồng, khẽ dọa:

- Ngươi nếu dám mở miệng, ta về báo Tiêu Ngọc Sương vĩnh viễn không thêm để ý đến ngươi nữa, xem ngươi làm sao.

“Ta sợ chắc, thật là một sự uy hiếp ‘nghiêm trọng’!” Lâm Văn Vinh trong lòng thầm buồn cười, trừng phạt của đại tiểu thư thật quá yếu kém: “Nàng ta thực sự nghĩ rằng nói câu này xong thì Ngọc Sương vĩnh viễn không để ý đến ta nữa sao? Tiểu bảo bối của ta mà ta còn không rõ sao, tin nàng mới là lạ. Có điều nhà này đầu nếu thực sự trước mặt Ngọc Sương mà đơm đặt, lại xúi bậy thì cũng phiền phức chút ít a. Trời, một bên là nhờ cậy của Tiểu Lạc, vì huynh đệ, đương nhiên phải xả thân giúp đỡ, nhưng bên kia lại là tỷ tỷ của Ngọc Sương. Vì mĩ nhân, chẳng lẽ buộc phải hi sinh huynh đệ sao?”

Đại tiểu thư thấy hắn hồi lâu không đáp, nhin không được giận mắng:

- Ta nói ngươi có nghe rõ không? Chẳng lẽ ngươi lại ham muốn sắc đẹp của Lạc tiểu thư? Ngươi, ngươi ...

Đại tiểu thư nghiêng răng ken két, ‘hừ’ một tiếng nói tiếp:

- Ngươi đem ta ... Tiêu gia để chỗ nào?

“Oái, cái này với Tiêu gia có quan hệ gì chứ, nói tốt hay xấu cũng là do người tự mình nói, ta làm sao mà trả lời đây?” Hắn chỉ còn biết cười khổ, nhỏ giọng nói:

- Đại tiểu thư, người có điều chưa rõ, hôm nay tổ mẫu nàng ta nói như vậy chính là vì lo lắng cho cháu gái nhưng Lạc tiểu thư chỉ không để nói này, nhân quang nàng rất cao, trong đám Kim Lăng tài tử này chưa chắc nàng thêm để ý đến ai. Bởi vậy, nàng mới tìm cách cự tuyệt đám tài tử này thôi. Ta với vị Lạc tiểu

thư này tuy chỉ là quen biết sơ sơ nhưng nàng ta lại là hảo hữu của Xảo Xảo, ngày đó cũng có giúp đỡ ta. Làm người cũng không nên vong ân phụ nghĩa đúng không? Ta là vì trách nhiệm phải ra tay, vì tình nghĩa mới xuất thủ. Vừa rồi tiểu Lạc nói nàng cũng nghe rõ, ta với Lạc tiểu thư thuộc hai thế giới khác nhau, vốn là không thể cùng nhau được.

Đại tiểu thư trầm tư một lúc rồi hăm hừ:

- Vậy người cũng không được tùy ý đối. Nếu quả có người đối được, người mới được lên đối, còn nếu chẳng có người nào đối được thì không cho người mở miệng.

Ặc, người nghĩ rằng ta là thần đồng sao, cứ muốn đối là đối được chắc. Lâm Văn Vinh cười khổ:

- Đại tiểu thư, ta nếu lên đối một hai câu còn được, chứ sao đối lại hết từng này người chứ?

“Cái này cũng đúng, hần tuy là có chút học vấn, ta lại tưởng hần là trạng nguyên!” Đại tiểu thư cười thầm, cũng không đáp. Trong lúc hai người ở bên này nói chuyện, bên kia Lạc Ngưng lại vô cùng gấp gáp, sau thấy Lạc Viễn bỏ trở lại, liếc nhìn Lâm Văn Vinh, thấy hần trên mặt mỉm cười, trong lòng mới yên ổn một chút.

Nghe nói Lạc đại tiểu thư hình như đang kén chồng, đám thiếu niên ngồi ngoài ùn ùn kéo vào đại sảnh, Lạc Mẫn thấy vậy cười khổ không thôi. Nhưng thấy mẫu thân tâm tình vui vẻ nên không đành lòng làm bà mất hứng, khoát tay một cái, ngồi phịch xuống ghế, đám tài tử công tử này cũng đều ngồi xuống.

- Ngưng nhi, hôm nay các tiểu công tử có học tài của Giang Tô đều có mặt ở đây, con mau mau xuất đề thôi.

Lão thái thái nói xong, nhất thời trong sảnh chợt hoàn toàn yên tĩnh, mọi người đều chờ đợi đề mục đầu tiểu của Lạc tiểu thư.

Lạc Ngưng vừa thẹn vừa sợ, biết không còn đường lùi đành cắn răng, nhìn ao nước trong viện, khẽ ngâm:

- Lục thủy bốn vô ưu, nhân phong trứ diện.

(Nước biếc vốn phẳng lặng, bởi gió mà gợn sóng)

Ý tứ của đề từ này chính là tâm trạng của nàng lúc này, vốn không có ý kén chồng, nào ngờ tổ mẫu vì yêu cháu mà quan tâm, khiến lòng nàng vốn phẳng lặng phải nổi sóng.

Đại tiểu thư nghe xong thì thở một hơi nhẹ nhõm, Lạc tiểu thư quả thực là chưa có ý định đó, Lâm Tam vậy là không nói đối. Nhưng đám sĩ tử, tài tử lại không nghĩ như vậy, nghe thấy Lạc tiểu thư xuất đề, sao lại không vội vàng động não suy nghĩ. Đặc biệt là Hầu Dực Bạch, đối với hần mà nói hôm nay chính là cơ hội trời cho.

Lâm Văn Vinh lại như không có nghe Lạc Ngưng ra đề, mỉm cười nhìn Tiêu Ngọc Nhược:

- Đại tiểu thư, thực ra Lạc tiểu thư lo ngại nhất chính là vị Hầu công tử kia, chúng ta chỉ cần ngăn chặn hần là được rồi.

Lấy bụng ta suy bụng người, đại tiểu thư đương nhiên có thể hiểu được tâm tình của Lạc Ngưng lúc này, nhìn không được cũng bắt đầu lo thay cho Lạc Ngưng. Thấy Hầu Dực Bạch bên kia có vẻ muốn nói, trong lòng quýnh lên, vội huých Lâm Văn Vinh:

- Lâm Tam, mau đối đi ...

Lời vừa ra khỏi miệng thì trong lòng nàng đã hối hận: ‘ta làm lại làm như vậy?’

Lâm Văn Vinh thấy Đại tiểu thư lo lắng như vậy, lại tưởng là phát sinh việc gì, vội vàng đứng lên:

- Lạc tiểu thư, ta muốn đối.

Hần nói xong, nhìn Hầu Dực Bạch đằng xa, thấy tên tiểu tử kia đang ôm đầu khổ sở nghĩ. Đại tiểu thư làm vậy là ý gì đây, muốn hăm hại ta sao? Lâm Văn Vinh liếc nhìn Tiêu Ngọc Nhược, thấy nàng mặt lạnh như tiền, quay đầu nhìn hướng khác, tựa hồ không muốn lí gì đến mình. “Chà, nói ta đứng lên đối cũng là người, giận đối cũng là người, ta biết phải sống ra sao đây?”

Lạc Ngưng thấy Lâm Văn Vinh đứng lên, trong lòng vừa sợ vừa mừng, vội vàng hỏi:

- Lâm công tử, mời người đối.

Lạc Viễn trộm hướng về hắc giơ ngón cái: “đại ca quả nhiên thật tốt.” Lâm Văn Vinh trong lòng không vui lắc lắc đầu:

- Lạc tiểu thư, vừa rồi mọi người ồn ào quá, ta nghe không rõ, nàng có thể đem thượng liên đọc lại một lần không.

Lời vừa nói ra, Đại tiểu thư và Lạc Ngưng suýt tí nữa thì té xỉu. Lạc Viễn và người khác nghe thấy cũng hai mắt tròn trềng. Hắc là kẻ nào vậy chứ, ngay cả thượng liên cũng chưa nghe rõ, đã đứng lên nói mình đối được, rõ ràng là tới đây phá hoại mà, Tiêu gia cũng thật quá bỉ ổi, ngang nhiên cử một tên gia đình nhỏ nhỏ phá hư hảo sự của Lạc tiểu thư, đúng là quá đáng.

Đại tiểu thư trong lòng kinh động, ánh mắt kìm không được ánh lên một tia vừa mừng vừa thẹn, mắt phượng khẽ liếc nhìn hắc, ôn nhu gắt:

- Cái tên này, Lạc tiểu thư người ta xinh đẹp mỹ miều như thế, người lại không thèm để ý đến nàng ấy sao? Đến cả đề mục còn chưa nghe rõ mà người đứng lên đòi đáp cái gì, không phải là muốn làm mất mặt Tiêu gia ta sao?

Nghe đại tiểu thư nói mà Lâm Văn Vinh cả người da gà da vịt nổi cả lên, quân tử không đấu lại nữ nhân, câu này quả thực là rất đúng. Nữ nhân quả thực biến hóa quá nhanh, chuyện là tốt hay xấu đều do ý một mình nàng nói. Còn Lạc Ngưng tức giận đến đỏ ửng vành tai, trước mặt mọi người mà bị mất mặt như vậy, thật sự là khó lòng chịu nổi. Ngày trước, lúc hắc độc ác bình phẩm bức họa của mình, cũng không ác ôn như vậy. Mặt hoa da phấn đành lại, nhìn thẳng hắc, hàm răng nghiến chặt, gần từng tiếng:

- Nếu là như vậy, mời Lâm công tử chú ý nghe cho rõ, tiểu nữ ra thượng liên là: ‘Lục thủy bốn vô ưu, nhân phong trứ diện.’

- À, thượng liên là như vậy à ...

Lâm Văn Vinh trong gấp rút xoay chuyển, ánh mắt hướng ra xa, nhìn qua cánh cửa, thấy đằng xa xa núi non trùng điệp, cười hắc hắc:

- Lạc tiểu thư, ta xin được đối lại: ‘Thanh sơn nguyên bất lão, vi tuyết bạch đầu.’

(núi xanh vốn không già, vì tuyết nên bạc đầu.)

“Hay quá!” Không biết là ai tán thưởng đầu tiên, tiếp theo mọi người khen ngợi ầm ĩ cả lên. Cặp liền đối này bất luận là đối chữ hay đối ý đều cực kỳ hợp cách, nhất là hạ liên không chỉ là ý cảnh ưu mỹ, mà còn ngầm chứa ý truy cầu, thật là một giai tác hiếm có, đúng để đúng cảnh. Không thể ngờ tới một tên gia đình nhỏ bé của Tiêu gia lại có tài hoa như thế, quả thật khiến người ta phải cảm khái. Đến lúc đó có người nói ra, người này chính là kẻ ngày trước tại Hàng Châu Tình Vũ lâu cùng đấu Đào gia, du oa tẩy thủ, kết giao với Từ Vị; gia đình Lâm Tam. Người nghe càng thêm kinh thán, đến cả Văn Trường tiên sinh còn coi trọng hắc như thế, tên gia đình này quả là sâu không thể dò.

Lâm Văn Vinh thuận miệng ngâm lên, lời vừa nói ra đã biết là không ổn rồi: “Vi tuyết bạch đầu, bốn chữ này không phải là làm cho tiểu nữ Lạc Ngưng kia hiểu lầm sao? Con mẹ nó, ta thực là không có ý đó, tất cả chỉ là vô tình làm lầm lỡ, học tài quá cao cũng thật dễ gây họa”. Lúc hắc đi lên xin đối, Đại tiểu thư vì hắc mà trong lòng lo lắng, đến lúc hắc đối xong, câu đối này lại không phải là công nhiên tán tỉnh Lạc tiểu thư sao? Tiêu Ngọc Nhược sắc mặt trắng bệch, quay mặt đi không thèm nhìn gì đến hắc nữa.

Câu đối ý tứ mập mờ kia vừa xuất ra, tức thì khiến Lạc Ngưng dù là người cực kỳ khoáng đạt, cũng không nhịn được đỏ bừng hai má, liếc nhìn Lâm Văn Vinh, không biết nên nói gì.

- Hay, hay, hay!

Người đầu tiên mở miệng cũng là thọ tinh lão thái thái, bà nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Lạc Ngưng, mỉm cười nhìn Lâm Văn Vinh nói:

- Tiểu ca này đối đề cực hay. Ngưng nhi, hôm nay con tiện thể ra nhĩ đề đi, xem các vị công tử tài hoa này có ai có khiến con mãn ý nữa không.

Lạc Ngưng không dám làm trái hảo ý của tổ mẫu, lén liếc mắt nhìn Lâm Văn Vinh, hai má đỏ hồng, nhẹ giọng đáp:

- Dạ!

Lâm Văn Vinh lúc này đứng cũng không được, ngồi cũng không xong, thật là khó xử. Biểu thiếu gia hết sức “trượng nghĩa” khuyên nhủ:

- Lâm Tam, người tiếp tục đối được đề thứ hai, đem Lạc tiểu thư cưới về nhà làm nha đầu. Tài nữ làm nha hoàn, người làm lão gia, muốn làm cái gì thì làm cái đó, cảm giác đó quả thực là cao hứng. Hắc hắc.

Lâm Văn Vinh trên trán đầy mồ hôi: “biểu thiếu gia ý tưởng quá mới mẻ, quá thâm đáng, nhưng mà ta ... thích!!!” Đại tiểu thư giận dữ trừng mắt nhìn Quách Vô Thường, sắc mặt tên thiếu gia này liền biến đổi thê thảm, không dám nói tiếp. Lâm Văn Vinh đang muốn cùng Tiêu Ngọc Nhược nói chuyện, lại nghe nàng khịt mũi ‘hừ’ một tiếng, sau đó quay đầu sang hướng khác.

Lạc Ngưng liếc nhìn Lâm Văn Vinh, trong lòng có chút tư vị khó nói, người này tựa tài mà cũng phi tài, tựa thô lỗ mà lại không thô lỗ, thật khiến người ta không thể hiểu nổi. Nàng thở dài, mắt nhìn ao nước khe ngâm:

- Thu thủy ngân đường uyên ương bỉ dục...

(Nước bạc hồ thu, uyên ương liền cánh.)

Liên đối đầu tiên đối với việc phối ngẫu có chút bài xích, liên đối thứ hai lại thay đổi ý tứ, có lẽ đến cả bản thân Lạc Ngưng cũng không hiểu tâm tình của mình lúc này. Lần này Lâm Văn Vinh không còn dám tùy tiện đối nữa, một lần đã gây chuyện ngoài ý muốn, nếu để bị thêm lần nữa, vậy không phải là giở áo cho người xem lưng hay sao. Dù sao cũng đã giúp một lần rồi, lần này quyết không thấy thỏ chết không thả ửng.

Lạc Ngưng thấy mọi người đều chìm vào suy tư, chỉ có Lâm Văn Vinh vô lo vô nghĩ nhìn trái liếc phải ra vẻ không quan tâm đến việc gì, trong lòng lo lắng, chau mày không nói gì. Lúc đó Hầu Dực Bạch đang trầm tư đột nhiên vỗ tay như điên kêu to:

- Ta đối được rồi, ta đối được rồi, Lạc tiểu thư, ta xin được đối.

Lạc Ngưng khẽ than thầm rồi đáp lời:

- Hầu công tử đối được rồi sao? Xin mời người đối, Lạc Ngưng xin rửa tai cung kính lắng nghe.

Đại tiểu thư này giờ im lặng không nói, thấy Lạc Ngưng thần sắc buồn bã không cam lòng, trong lòng chợt có chút thương xót, ngẩng đầu lên thấy Lâm Văn Vinh ra vẻ vô tư lự, nhất thời không kìm được giận mắng:

- Cái tên xấu xa kia, không phải người muốn ngăn cản tên họ Hầu kia sao? Làm sao lại để hắn lên đối chứ hả.

Lâm Văn Vinh ngoại trừ kinh ngạc thì còn biết nói gì, đối với nữ nhân, vĩnh viễn không thể giảng đạo lý.

144. Chương 142: Tiểu Vương Gia

- Thu thủy ngân đường uyên ương bỉ dục; Bích thủy trường thiên cổ sắt tương giai.

(Nước bạc điện vàng uyên ương liền cánh; Trời cao nước biếc cầm sắt chung đôi.)

Câu đối này do hắn trong lúc vội vàng làm ra, mặc dù đối cũng tương đối chỉnh, nhưng lấy uyên ương đối cầm sắt quả có chút khiến cưỡng(2). Câu đối của hắn chỉ miễn cưỡng coi như đối được mà thôi. Đại tiểu thư thấy Lạc Ngưng nhún mày buồn bực, cảm thấy không đành lòng, nhin không được quay lại hỏi Lâm Văn Vinh:

- Lâm Tam, câu này người có thể đối được không?

Lâm Văn Vinh đối với Lạc Ngưng còn có chút ngần ngại, lần này tính thả tên họ Hầu, nhường cho hắn đối. Nhưng nghe Đại tiểu thư hỏi như vậy, thuận miệng đáp:

- Có thể đối được.

Đại tiểu thư lại hỏi tiếp:

- So với câu đối của hắn thì có hơn không?

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Bản nhân chính là tự học mà thành tài, như thiên mã hành không, không bị câu thúc. Câu đối của hắn sao có thể so sánh với ta chứ.

Đại tiểu thư cắn môi nói:

- Đã như vậy, người lên đối đi, đập tên Hầu công tử kia xuống.

Lâm Văn Vinh cả kinh: “Ta không phải nghe lầm chứ, Đại tiểu thư chẳng lẽ là đang sốt cao sao?” Đại tiểu thư thấy ánh mắt kinh ngạc của hắn, nửa giận nửa thẹn nói:

- Lạc tiểu thư đối với chúng ta có ơn, chúng ta đương nhiên phải báo đáp, đây chính là đạo lý. Nhưng người tuyệt đối không được có ý gì với nàng, nếu mà người dám tơ tưởng đến đó là người có lỗi với Xảo Xảo, với Ngọc Sương, với Tiêu gia chúng ta, có lỗi với ta nữa!

Lâm Văn Vinh nghe xong có chút choáng váng: “Có lỗi với Xảo Xảo và Ngọc Sương thì còn có lý, còn có lỗi với Tiêu gia, với nàng nữa thì nghĩa là sao?” Đại tiểu thư nói xong, gương mặt lập tức đỏ ửng, ‘hừ’ một tiếng không thèm nhìn hắn nữa.

Lại nói, Lạc Ngưng thấy không ai có ý kiến, Lâm Văn Vinh hắn lại đang cùng Tiêu Đại tiểu thư nói chuyện say sưa vui vẻ, trong lòng chán nản, khẽ than một tiếng, đang muốn mở miệng thì chợt nghe thanh âm của Lâm Văn Vinh vang lên:

- Lạc tiểu thư, tại hạ cũng xin đối.

Lạc Ngưng nghe vậy vui mừng không thôi. Hầu Dực Bạch vội vàng chen vào nói:

- Liên đối này là ta đối được trước.

“Phì, uống cho người dám xưng là tài tử, đối câu đối còn phải phân chia trước sau sao, ai đối hay hơn người đó mới có tư cách nói chuyện.” Lâm Văn Vinh mỉm cười:

- Hầu công tử không cần phải lo lắng, đợi nghe câu đối của ta xong hãy nói. Câu của Lạc tiểu thư là “Thu thủy ngân đường uyên ương bỉ dực”, ta đối “Thiên phong ngọc vũ loan phượng hòa minh.”

(Gió trời nhà ngọc, loan phượng hòa ca)

Mọi người vừa nghe đã minh bạch, câu đối này của Lâm Tam, so về ý cảnh thì còn vượt trên Hầu công tử một bậc. Theo vậy mà nói, lần đối này cũng là gia đình Tiêu gia giành phần thắng. Lạc Ngưng vừa thẹn vừa mừng, cảm kích liếc nhìn Lâm Văn Vinh. Hắn đang dương dương đắc ý quay đầu nhìn nàng, ai dè Đại tiểu thư đứng cạnh hắn hằm hừ:

- Đắc ý cái gì, chẳng lẽ đã quên vừa rồi ta mới nói cái gì với người, không được có lỗi với Ngọc Sương.

Lâm Văn Vinh “a a” cười trừ, bên kia Lạc Ngưng nét mặt thẹn thùng, e lệ ra liên đối thứ ba:

- Ngô đồng chi thượng tê song phượng...

(Đôi phượng cùng đậu trên cây ngô đồng)

Câu đối này tựa hồ là tiếp theo câu vừa rồi, mới trước là uyên ương liền cánh, bây giờ lại là phượng đậu ngô đồng. “Chẳng lẽ con bé này thật sự động xuân ý sao?” Lâm Văn Vinh nghi hoặc nhìn Lạc Ngưng. Đại tiểu thư sắc mặt hết sức khó coi, câu đối này của Lạc Ngưng rõ ràng có chút ý tứ, chính là có ý tìm phu quân. Đại tiểu thư nghiêng răng nói:

- Lâm Tam, liên đối này, người không cần phải quản.

- Thế tên Hầu tử công tử kia ta quản hay không quản?

Lâm Văn Vinh hỏi.

Đại tiểu thư đáp:

- Cả hần người cũng không cần phải quản, để ta quản!

Vừa nói xong, Đại tiểu thư liền đứng lên nói:

- Lạc tiểu thư, liên đối này của nàng ta xin đối: “Ngô đồng chi thượng tê song phượng; Hạm đạm hoa gian lập tịnh uyên.”

(Đôi phượng đậu trên cây ngô đồng; Cặp uyên nằm giữa hoa sen thắm.)

- Hay quá, hay quá!

Lâm Văn Vinh vốn là kẻ chỉ sợ thiên hạ không loạn nên hần là người đầu tiên vỗ tay cổ vũ, Đại tiểu thư và Lạc Ngưng hai người đều không hẹn cùng trợn mắt nhìn hần. Người trong sảnh nghe Đại tiểu thư đối, cũng cảm thấy cực kỳ hưng phấn, bởi hoạt cảnh hai vị tài nữ đối đáp nhau trước giờ không phải dễ dàng thấy được. Lạc Ngưng nghe câu đối của Tiêu Ngọc Nhược, trước là kinh ngạc, sau lại xấu hổ bước đến nắm lấy tay Đại tiểu thư:

- Tiêu tỷ tỷ, tỷ cũng tới ghẹo ta nữa sao?

Đánh kẻ chạy đi chứ ai đánh người chạy lại, huống chi Lạc Ngưng đối với Lâm Văn Vinh còn có ơn huệ, Tiêu Đại tiểu thư đành nắm lấy cánh tay nàng cười nói:

- Lạc tiểu thư, ba liên đối đều đã xuất ra, nàng cũng đã tuyển ra được ai rồi chứ.

Lạc Ngưng cười khê một tiếng, không biết vô tình hay cố ý liếc nhìn Lâm Văn Vinh, cười đáp:

- Tất nhiên là đã tuyển được rồi, người mà ta tuyển chính là Tiêu tỷ tỷ đó.

Hai nàng cười nói vui vẻ, bắt đầu đùa giỡn với nhau. Lâm Văn Vinh trông thấy trong lòng cảm khái, mới vừa rồi là thế nước lửa không dung, hiện giờ lại thân thiết thế kia, nữ nhân và lão hổ, quả là hai loài đáng sợ nhất thiên hạ. Lạc Viễn kéo tay dẫn Lâm Văn Vinh tới cạnh lão thái thái, thân thiết nói:

- Nãi nãi, đây là đại ca Lâm Văn Vinh của cháu, huynh ấy cũng có quen biết với phụ thân, rất thân với cháu và tỷ tỷ.

Lâm Văn Vinh cung kính khom người chào hỏi:

- Nãi nãi, hôm nay là ngày đại thọ năm mươi tuổi của người sao?

Lão thái thái bật cười:

- Hải tử này nói bậy bạ gì đó, năm nay ta đã bảy mươi tuổi rồi, sao lại là đại thọ năm mươi chứ.

Lâm Văn Vinh ra vẻ ngạc nhiên:

- Cháu thấy lão nhân gia người phúc trạch đầy người, sức khỏe dồi dào, sắc diện hồng nhuận, hạc phát đồng nhan(2), rõ ràng là một phu nhân năm mươi tuổi, lại quên mất hôm nay chính là ngày đại thọ bảy mươi của người, tội lỗi tội lỗi.

Lạc Viễn đứng bên cạnh nghe thấy, ngẩng đầu xém sắc sủa: “Da mặt đại ca quả thực là hiếm có, cái gì huynh ấy cũng dám nói ra.” Còn lão thái thái thấy hần tuy chỉ là một tên tiểu gia đình, nhưng mặt mũi sáng sủa, tài năng phi phàm, trong lòng hoan hỉ, cười nói:

- Hải tử nhà ngươi thật là biết nói chuyện, ta thấy vừa rồi ngươi cùng với Ngưng nhi đối đáp, cũng rất là thông minh nhanh trí, các người từ nay về sau phải năng qua lại học hỏi lẫn nhau, nghe chưa!

Lạc Ngưng gương mặt đỏ bừng, vội vàng nói:

- Nãi nãi yên tâm, cháu từ nay về sau nhất định sẽ cố gắng theo Lâm đại ca học hỏi nhiều hơn.

Lâm Văn Vinh cảm giác sau lưng có bốn đạo hàn quang xạ tới, tên Hầu Dược Bạch kia thì cũng bình thường thôi, nhưng Đại tiểu thư thì sao lại bốc hỏa đến thế? Cho dù hận, thì cũng để Ngọc Sương hận chứ. Thật là khó hiểu!

Lâm Văn Vinh cười hì hì:

- Hôm nay là ngày đại thọ của lão nhân gia người, cháu xin chúc cho lão nhân gia trẻ mãi không già, bụng khỏe mạnh, răng cứng chắc, ăn uống ngon miệng, cháu trai cưới được hiền thê, cháu gái gả cho lương tể, con cháu đầy đàn, đại phú đại quý, phúc lộc đầy nhà.

Mọi người trong sảnh nghe hẳn chúc xong một tràng, không choáng váng thì cũng toát mồ hôi, vô sỉ gặp qua đã nhiều, nhưng chưa thấy ai vô sỉ như hẳn. Cái tên gia đình của Tiêu gia này cũng không biết là từ hòn đá nào chui ra nữa, nói năng bậy bạ không có chút lễ nghi. Đại tiểu thư nghe xong cũng là vừa tức vừa buồn cười, lại thấy lão thái thái tỏ ra rất vui vẻ, nhin không được lắc đầu cười khổ: “Tên xấu xa này đúng là trời sinh mồm mép trơn tuột, thiên hạ còn ai không bị hẳn gạt đây chứ.”

Lão thái thái nghe xong cười hớn hớ:

- Tốt, tốt, phải thưởng, phải thưởng!

“Á, kim cương ta còn chưa có dâng tặng, lại đã kiếm được ít tiền!” Lâm Văn Vinh trong lòng vui sướng, từ trong người lập tức lấy ra một viên kim cương nhỏ, so với viên tặng cho Xảo Xảo thì chỉ bằng một phần ba, nhưng cũng đã nghe thấy có người kinh hãi kêu to. Viên kim cương này trong suốt rực rỡ, lấp lánh đầy màu sắc kì lạ, nhìn qua đã biết không phải là vật tầm thường. Những người đã biết chuyện ở Tình Vũ lâu, nhất thời giật mình đại ngộ, đây chính là kim cương đến từ Tây Dương trong truyền thuyết đó sao. Quả nhiên quý khốc thần sầu, ngoài sức tưởng tượng.

Lạc Ngưng giật mình che miệng, ngẩn ngơ nhìn viên kim cương tỏa sáng lấp lánh kia: “thật là không nghĩ tới, huynh ấy lại đem kim cương ra làm lễ vật. Mặc dù so ra còn kém viên kim cương hẳn đưa cho Xảo Xảo hôm qua, nhưng cũng là vô cùng quý giá, dù tìm khắp Đại Hoa cũng không tìm ra viên thứ ba”.

Kim cương đối với nữ nhân mà nói đúng là có sức hấp dẫn cực lớn, Lạc Ngưng trong lòng hết sức rối loạn, cả ánh mắt của Đại tiểu thư cũng lộ ra vẻ mê mẩn: “tên Lâm Tam chết tiệt này, lại có thể ra tay phô trương như thế, hẳn trong người có kim cương vậy mà cũng chẳng thấy hẳn tặng ta viên nào!”

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, đem viên kim cương dâng cho lão thái thái rồi cung kính:

- Lão thọ tinh, đây là viên kim cương lần trước tại Hàng Châu cháu lấy được từ người Tây Dương, hôm nay là ngày mừng thọ của người, trong lúc vội vàng không kịp chuẩn bị đằng hoàng, đành lấy tạm viên đá nhỏ này làm quà sinh nhật, lão nhân gia đại đức đại lượng, xin đừng trách cháu chỉ dâng lễ mọn.

Lão thái thái nhận lấy viên kim cương cầm lên xem xét, hết sức vui vẻ:

- Hài tử này, người tặng một phần đại lễ như vậy, lại còn nói cái gì mà lễ mọn. Ngưng nhi, tổ mẫu cũng già rồi, viên kim cương này là tâm ý của Lâm ca, ta đem nó tặng lại cho cháu, cháu phải giữ gìn nó cho tốt, chớ để phụ tâm ý của Lâm ca nhé.

Trời ơi! lão thái thái, người nói vậy không phải là muốn dọa chết người chứ, Lâm Văn Vinh thoáng nhìn lướt qua, đã thấy Đại tiểu thư dùng ánh mắt sát nhân chăm chăm nhìn mình: “Cái này sao lại trách ta chứ, lão thái thái đã bảy tám mươi tuổi, nghĩ gì nói đó, cái này không có liên quan gì đến ta!”

Lạc Ngưng nghe được ý tứ trong lời của lão thái thái, nửa thẹn nửa giận, ngại ngần chưa dám nhận. Nhưng mà quả thực nàng quá thích viên kim cương này, đành im lặng nhận lấy, cầm chặt trong tay, xoay qua xoay lại ngắm nghía. Chiêu này của Lâm Văn Vinh quả thực tổn hao cực kỳ, mọi người đều biết sự tình tại Hàng Châu của hẳn, nên việc một tên gia đình nho nhỏ như hẳn lại có thể đưa ra một viên kim cương cũng không có gì là kì quái. Chỉ là thấy sắc mặt của Tiêu Đại tiểu thư không được tốt, mọi người tuy ngạc nhiên, nhưng cũng chỉ đành trong lòng mà thôi.

“Ài, lão tử luôn luôn đối với bản thân yêu cầu rất thấp, vậy mà đến lúc này toàn đặt vào hoàn cảnh khó xử, thật là không biết nên sống ra sao!” Lâm Văn Vinh đang từng từng nghĩ thâm, chợt nghe ngoài cửa có tiếng người xuống lên:

- Thành vương gia thế tử, Trữ tiểu vương gia giá đáo.

Vừa nghe xong tất cả đều loạn cả lên, mọi người đều thầm thì bàn tán, tựa hồ vị Trữ tiểu vương gia này quả là nhân vật rất đáng quan tâm, đến cả những người này giờ vẫn ngồi yên như Trình Đức, Đào Vũ trên mặt cũng đều lộ nét vui mừng. Lâm Văn Vinh nghe được cái gì mà Vương gia, thế tử thì có điểm nhức đầu: “Rầm chó cái gì chứ, chỉ là ý vào phúc âm tổ tông mà ra vẻ uy phong hiếp người, mẹ nó chứ, ta khinh bỉ người.”

Lạc Mẫn sớm đã bước ra ngoài phủ nghênh đón một người vào, người này khoảng hơn hai mươi tuổi, đầu đội tử kim hà(3), thân mặc áo bào thêu hình rồng vàng uốn lượn, thân hình cao ráo, bước chân nhẹ nhàng phong độ, trên miệng khẽ lộ nét cười, khí chất cao nhã, chỉ nhìn qua là biết không phải kẻ tầm thường.

“Đây là Trữ tiểu vương gia gì đó phải không? Cái gì mà vương tử long tôn, trông quả nhiên là ra vẻ này nọ.” Lâm Văn Vinh đột nhiên nhớ tới ngày tại Bạch Liên giáo gặp chủ tử của Đào Đông Thành: “không lẽ là hắn?” Lâm Văn Vinh vỗ đầu đứng lên.

(1)Nói Hầu Dực Bạch đối miễn cưỡng vì uyên ương là động vật, mà hắn lại đưa đồ vật để đối (cầm sắt — đàn sáo)

(2)Hạc phát đồng nhan: thành ngữ ý là tóc tuy bạc nhưng dung mạo còn trẻ trung

(3) Tử kim hà: 1 loại mũ của nam giới (chỉ thân vương quý tộc mới được dùng)

145. Chương 143 - Tài Nữ Tri Tâm.

Theo lời Lạc Viễn, Lâm Văn Vinh biết phụ thân Ninh Tiểu vương là Thành Vương, còn được biết dưới danh hiệu Hiền Vương, chuyên kết giao người hiền, dị sĩ. Gã

tiểu vương gia này xem ra cũng đã học được chân truyền đó. Lạc Mẫn lên tiếng mời Ninh Tiểu vương an tọa, tiểu vương gia khiêm tốn, vui vẻ nói:

- Trước mặt các vị trưởng bối, văn bối nào dám ngồi mà thưa chuyện! Hôm nay, Tiểu vương đặc biệt đến để chúc thọ lão phu nhân.

Là bậc con cháu nhà vua, Ninh Tiểu vương không tiện quỳ lạy, gã khom mình, vái thật dài, thưa:

- Thế tử của Thành Vương là Triệu Khang Ninh xin kính chào lão phu nhân, chúc lão phu nhân hưởng phúc lộc dài lâu, tuổi thọ sánh ngang trời đất!

Lão phu nhân hân hoan đáp:

- Tiểu vương gia hành đại lễ như vậy, lão thân thật không dám nhận, kính thỉnh tiểu vương gia nhanh chóng an tọa.

Triệu Khang Ninh khiêm tốn nói:

- Xin cảm ơn lão phu nhân.

Gã phát tay, thấy có thủ hạ bưng tới một hộp gấm. Triệu Khang Ninh nâng hai tay, cung kính dâng lão phu nhân, thưa:

- Lần này Khang Ninh xuống Giang Nam, đi vội, gặp đúng dịp thượng thọ lão phu nhân, đã thiếu chuẩn bị chu đáo! Năm rồi, Khang Ninh đi sứ Cao Ly, có được quốc vương Cao Ly ban tặng cho một củ sâm Cao Ly ngàn năm, kính xin dùng làm lễ mọn chúc thọ, chúc lão phu nhân mãi mãi thanh xuân, da mồi tóc bạc, vẫn luôn khang kiện.

Mình nghe đồn nhân sâm Cao Ly danh tiếng số một, hiệu dụng không đơn giản, nghe bảo có thể cứu người chết sống lại, lễ lộc hậu hĩ vậy mà y bảo lễ mọn, cái vị vương gia này thiệt khiêm tốn quá chừng!

Sâm Cao Ly ngàn năm? Cái này vui à nhen! Sâm Cao Ly là cái món đồ chơi nào, trong mớ kiến thức của con người hiện đại Lâm Văn Vinh, gã hiểu quá xá chừng! Má ơi hốt du bà má tui ... hốt du ...! (hốt du là tiếng lóng, không tra ra nghĩa!)

Triệu Khang Ninh diễn một màn đại lễ kiển này, đa số người hiện diện đều đang ăn chén cơm triều đình, họ đương nhiên hiểu cái vị tiểu vương gia này muốn lôi kéo Lạc Mẫn vào phe.

Phụ thân của Triệu Khang Ninh, Thành Vương gia, ngày trước từng có lúc làm Lại bộ Thượng thư, môn sinh ngài trải khắp thiên hạ. Trong số khoảng mười tỉnh lớn của Đại Hoa, đám những vị quan to đầu tỉnh, ba phần mười là môn hạ xuất thân từ cửa nhà ngài, Nhưng Lạc Mẫn không ở trong số đó, mà vùng Giang Nam lại là vựa thóc lớn, ngài

đương nhiên phải tranh thủ kéo cho bằng được Lạc Mẫn vô phe đảng của ngài.

Trông thấy Lạc Ngưng đứng bên Lạc lão phu nhân, Triệu Khang Ninh mắt sáng rực lên, vỗ tay, cười và hỏi:

- Đây có phải là tiểu thư Lạc Ngưng, nàng tài nữ đệ nhất ở Kim Lăng?

Lạc Ngưng lắc đầu, ngượng ngịu trả lời:

- Lạc Ngưng học hành kém cỏi, làm sao dám nhận cái danh đệ nhất đó!

Triệu Khang Ninh cười một thôi, rồi bảo:

- Lạc tiểu thư đã khiêm tốn quá rồi! Cô tài học xuất chúng, danh tiếng vang dội khắp nơi, ở chốn kinh đô, tiểu vương đã ngưỡng mộ từ lâu. Hôm nay được diện kiến, hết như cây cối đón gió mùa xuân, như nắng hạn được cơn mưa rào. ta thật hết sức mừng vui.

Dòm gần, thấy cái vị tiểu vương gia này cũng chẳng ghê gớm chi cho lắm, tụi nó đồn tốt cho hấn làm lão tử đây cũng bị nhầm không ít! Coi lối hấn ăn nói, rõ ràng hấn đã có phần nào để ý tới Lạc Ngưng rồi đa. Nhưng chẳng hiểu Lạc tiểu thư đây có thêm để ý tới hấn không?

Lạc Ngưng cười nụ, đáp:

- Tiểu vương gia, xin ngài xin đừng cười cợt tiểu nữ!

Triệu Khang Ninh lắc đầu, ra hiệu tùy tùng đem đến cho hấn một quyển trục, tươi cười trả lời:

- Tiểu vương đã nói, Lạc tiểu thư nếu không tin, xin xem qua tấm tranh này, thể nào Lạc tiểu thư cũng sẽ rõ!

Hấn mở quyển trục, trải rộng tấm tranh ra, thấy vẽ hình một thiếu nữ yêu kiều, mi thanh mục tú, thân hình yếu điệu, đang đứng dưới gốc một cây anh đào, trên tay thiếu nữ cầm

một quyển sách, nàng đang chăm chú đọc. Nữ tử trong tranh dáng dấp thân thiết tự nhiên, ánh mắt nhu hoà, tuy khoé miệng trầm lặng, nhưng toát ra một phong thái diễm tĩnh. Xem kỹ nét mặt, thấy giống Lạc Ngưng chừng sáu phần.

Lạc Ngưng lấy làm lạ:

- Tiểu vương gia, người trong tranh này có phải là vẽ tiểu nữ không?

Triệu Khang Ninh gật gù, đáp:

- Đúng là Lạc tiểu thư. Bức tranh này do chính tay tiểu vương vẽ hồi ba năm trước đây, dự định khi có dịp gặp mặt sẽ đưa tặng tận tay Lạc tiểu thư, hôm nay cuối cùng cũng được thỏa tâm nguyện!

- Ba năm trước đây? Nói vậy, tiểu vương gia đã có gặp qua tiểu nữ hồi ba năm trước đây sao? - Lạc Ngưng chau mày, nói tiếp - nhưng tiểu nữ có cảm tưởng hồi đó chưa từng được diện kiến tiểu vương gia.

Triệu Khang Ninh cười ha hả, nói:

- Hồi ba năm trước, ở Kinh Hoa học viện, ta ngẫu nhiên may mắn được thoáng thấy Lạc tiểu thư, chỉ tiếc cái hồi đó đứng quá xa, mà không thể đến gần để chào hỏi tiểu thư, đành âm thầm đứng nhìn. Khi Khang Ninh về trở lại phủ, đến tối không sao ngủ được, đã vẽ nên tấm tranh này vào ngay đêm đó!

Một lúc trước khi gã nói xong, Lạc Mẫn dòm Ninh Tiểu vương, đôi hàng lông mày ông khê cau lại, Triệu Khang Ninh bữa nay hảo ý bày trò chúc thọ, tặng quà, ông bây giờ tự nhiên hiểu rõ ý đồ của hấn, thấy hấn không ngừng ton hót con gái mình, lòng ông sao rầu rĩ quá chừng.

Vẽ tấm tranh này hồi ba năm trước, bữa nay mượn có chút thọ, tự tay đem tranh đến tận nhà, cái ý đồ của hần quả thực rất cao minh. Trong lòng Lâm Văn Vinh cảm thán, cái vị tiểu vương gia đúng chẳng phải hạng bị thịt, nghề dụ dỗ gái tơ, hần nhất định thuộc hàng cao thủ đệ nhất hạng! Bắt đầu bằng kể lể một cổ sự tương tự mà hần dựng đứng lên, kiếm chút hảo cảm nơi nữ tử, rồi đưa tặng tranh vẽ, tận tình thể hiện tấm tình si, trước đám đông mà tình bơ phờ bày tâm tình, kể lể bằng giọng tha thiết, tạo ấn tượng thật sâu đậm trong lòng người nghe, thậm chí không dă động gì đến một phút gập gờ mang tương tự dài dài, đem áp dụng vào một nữ tử tầm thường, ả thể nào cũng bị hần lừa đảo! Tên này mình nhất quyết không nên coi thường, Lâm Văn Vinh thầm tự cảnh tỉnh.

Triệu Khang Ninh hai tay dâng tấm tranh, khề khàng nói

- Khang Ninh chẳng có ý gì khác, tâm nguyện mấy năm trường của ta, chỉ cầu mong tiểu thư vui lòng tiếp nhận!

Cao tay dữ a Thiệt là cao a, mỗi chữ mỗi tiếng đều nói vô tình, không ý gì khác, mà hành động thì biểu diễn trùng ngay ý đồ, ta mà là nữ tử, coi như đã bị mũi lòng rồi!

Đại tiểu thư dòm thấy Lâm Văn Vinh vừa lúc lắc cái đầu, vừa cười tủm tỉm, nàng chẳng nhin được, há miệng hỏi gã:

- Ta thấy ngươi lại đã dám rục rịch có ý gì đó Lỡ người ta đích thực là người trong mộng của tiểu vương gia thiệt thì sao?

Coi kìa! Tiểu vương gia tính toán giỏi a, ngay khi hần đã thực tình có vẽ tranh, rồi nỉ non đôi câu tâm sự, liệu có thể làm mũi lòng cô ả Lạc Ngưng hờ hớ này chăng? Đại tiểu thư nàng thiệt ngây thơ quá sức. Lâm Văn Vinh cũng đã có tiếp cận Lạc Ngưng một giai đoạn rồi, ả tiểu nữ này có lý tưởng, có lòng tin, chẳng phải hạng người đam mê phú quý, tầm nhìn của ả đặt lên cao tuyệt đỉnh, chỉ để ý tìm tấm chồng văn tài làm lớn, võ đông vào hạng anh hùng cái thế nơi sa trường, tiểu vương gia hần chỉ dựa vào một tấm tranh cùng đôi ba câu đưa đẩy mà tính giỡn mặt cô ta được sao? Chẳng ra cái giống gì hết!

Lạc Ngưng len lén liếc chừng Lâm Văn Vinh, rồi chậm rãi đáp:

- Cảm ơn tiểu vương gia đã hậu đãi Lạc Ngưng, nhưng bức vẽ này cũng do tiểu vương gia đã hao tâm tổn trí vẽ nên, tiểu nữ xin được tặng lại tiểu vương gia giữ làm kỷ niệm!

Nói lên được câu đó cần một sức học khá cao, khiến người người nghe được, ai nấy đều thông cảm, nhưng Triệu Khang Ninh thần sắc mặt chẳng đổi, chỉ khề thở dài, nói:

- Tâm nguyện nhiều năm của Khang Ninh, hôm nay không đạt được, thật là đáng tiếc, đáng tiếc lắm thôi!

Lâm Văn Vinh quan sát thần thái tên tiểu vương gia này, so với cái người gã tình cờ gặp trong vai chủ tế vụ Bạch Liên giáo, gã đã nắm chắc được cỡ bấy phần là cái nhân vật đó cũng chính là cái thằng tiểu vương gia mang tên Triệu Khang Ninh. Hèn chi, mấy bọn đạo đức gặp hần đều đem lòng ngưỡng ưa thích.

Trong một lúc, Lâm Văn Vinh trầm ngâm, chợt có người kéo nhẹ vào tà áo hần, hần ngược trông, thì ra Lạc Viễn.

Lạc Viễn nhỏ giọng bảo:

- Đại ca, đại ca đi theo đệ, tiểu thư có chuyện muốn nói cùng đại ca.

Lạc Ngưng có chuyện muốn nói với ta? Có chuyện gì để nói kia chứ? Gã ngược nhìn quanh, quả nhiên không thấy Lạc Ngưng đâu cả, mà cũng không biết mọi người cũng đã biến đi đâu hết. Xem ra gã trầm ngâm khá lâu!

Lạc Viễn kéo gã đi vào hậu viện Lạc phủ, đây là chỗ riêng tư, người ngoài không phép lai vãng. Lạc Viễn dẫn Lâm Văn Vinh đi thêm một quãng nữa, rồi nói:

- Đại ca, tiểu thư đang chờ đại ca trong này, đại ca mau vào gặp đi.

Hừm ... Cái tên tiểu Lạc này sao mà ra vẻ bí bí mật mật dữ a, người ngoài không biết, lại bảo ta đang tính cửa tỉ tỉ của người ả!

Lâm Văn Vinh bước vào một khoảnh vườn nhỏ, lúc này mới vào mùa đông, khu vườn trống vắng, hoa hoét đang tàn tạ tiêu điều, nơi góc vườn, có một thân ảnh cô đơn. Gã đưa mắt nhìn kỹ, nhận ra cái nàng tài nữ vừa mới đối đáp ba vế đối liên tiếp, đích thị Lạc Ngưng tiểu thư.

Thần thái Lạc Ngưng lặng lẽ, nàng ngơ ngẩn, xuất thần nhìn những bông hoa tàn tạ còn sót lại, đem so với cái tính cách khoáng đạt suốt ngày nay, thật khác nhau xa.

Lâm Văn Vinh tiến lại gần, khẽ gọi:

- Lạc tiểu thư ...

Lạc Ngưng vừa quày đầu trông thấy gã, nàng hân hoan hỏi:

- Lâm đại ca, vừa đến đây ư?

Lâm Văn Vinh gật đầu, hỏi:

- Lạc tiểu thư, tiểu thư tìm gặp ta, có chuyện gì thế?

Lạc Ngưng ánh mắt vô thần, chăm chú vào mấy bông hoa héo tàn, trầm trầm hỏi :

- Lâm đại ca, huynh thấy bọn nữ tử chúng ta cùng với bách hoa, bên nào diễm lệ, bên nào bền lâu hơn?

Cái chuyện này, chưa thấy nhập đề ông trùm ông xã đâu cả, sao lại đem ra hỏi ngay đầu tiên? Vừa rồi, tranh tài thi thơ, sáng láng lắm kia, sao bây giờ lại ra vẻ u uẩn làm vậy?

Lâm Văn Vinh cũng không biết đầu óc ả này có vấn đề gì không?

- Lâm đại ca, huynh chắc cũng thấy sao ta đang không thành kỳ lạ dữ? - Lạc Ngưng thấy hàng lông mày gã xoắn tít vào nhau, đã đoán ra ý nghĩ của gã, nàng bất giác nhoẻn miệng cười.

Lâm Văn Vinh trịnh trọng, gật đầu, đáp:

- Kỳ quái hết sức, Ta không thể nghĩ có lúc lại gặp gỡ Lạc Ngưng cô, nghe câu hỏi của cô tại cái xó xỉnh này có liên quan gì tới một cái cô nàng lúc nào cũng tươi tắn, hồn nhiên?

Lạc Ngưng ngượng ngùng đáp:

- Đại ca, ai nấy cũng đều sấm cho mình hai bản mặt, ta trước mặt người ngoài thì tươi tắn, hồn nhiên, chẳng cho phép mình được ngượng ngịu ...nhưng nói cho cùng, ta cũng vẫn chỉ là một nữ tử !

- “Nữ tử cùng hoa tươi”, cái đó cùng chung một sự thực, khi nở tràn ra rồi, sau khi đã qua thời điểm đẹp tuyệt vời, mỹ lệ hết sức rồi, cũng giống như khi tàn xuân, bọn ta đều cùng số phận như lá rụng, khi rơi xuống mặt đất rồi, không biết có còn ai nghĩ nhớ tới cái thời khắc bọn ta rực rỡ rạng rỡ?

Giọng Lạc Ngưng cô đơn, trầm lắng, tựa tựa như đang vật vờ trôi về nơi chân trời, mà không biết tự phương nào, Lâm Văn Vinh hoàn toàn không hiểu hết tâm ý trong câu nói của nàng.

Cái màn hý kịch này hay đây, coi chừng mình đang bị ả này dụ dỗ! Trong lòng Lâm Văn Vinh đang gào thét!

Lạc Ngưng cười khúc khích, nói:

- Lâm đại ca, huynh đừng lấy làm lạ, cái ý nghĩ nho nhỏ đó bắt quá chỉ là ta đôi lúc ngẫu nhiên nảy sinh giữa dòng suy tưởng vậy thôi!

- Lạc tiểu thư, cái ý tưởng nho nhỏ đó, có khi làm thay đổi cả cuộc đời tiểu thư không chừng! - Lâm Văn Vinh nghiêm trang nói.

Lạc Ngưng khe khẽ đáp:

- Lâm đại ca, huynh nói không sai đâu, cái ý nghĩ nho nhỏ đó, cũng có khi đã thay đổi thực sự cuộc đời của ta, chỉ là ta nhận ra điều đó quá trễ, ta bị thay đổi vào hồi nào, chính ta giờ cũng không biết nữa!

Lạc Ngưng dòm gã, nở một nụ cười khả ái, nói:

- Đại ca, huynh biết không, vừa rồi tiểu vương gia tán tỉnh ta xong, ta đột nhiên nảy sinh một cảm giác sợ sệt hiem thấy!

- Sợ sệt ... Sợ sệt cái gì kia? - Lâm Văn Vinh thấy thắc mắc.

Lạc Ngưng có vẻ ngượng ngượng, cười, đáp:

- Chẳng dám dối đại ca, ta thưở còn bé đã từng phát thệ, ta sau này tìm chồng, phải là một nam tử đỉnh thiên lập địa (đội trời, đạp đất), không những văn tài vào hàng trạng nguyên, mà còn phải là người vũ dũng xông pha chiến trường tận sát lũ sài lang. Thành ra suốt mấy năm nay, ta ráp tâm nhắm vào mục tiêu đó!

Lâm Văn Vinh âm ừ một tiếng, nghĩ bụng "Cái chí hướng tung hoành của cô, ta đây đã sớm biết rồi!, Lão đệ của cô đã sớm cảnh tỉnh ta!, Ta cũng đã tự răn, ta và mấy cái thứ văn thao vũ lược đó, đừng có nhẹ dạ mon men tới gần chúng.

- Cái vị Triệu Khang Ninh Tiểu vương đó, ta cũng đã có nghe nói, không những văn tài phong nhã, mà võ nghệ cũng không tồi, lại có hảo cảm với ta, nếu theo đúng lý luận vừa rồi, đúng là đối tượng tâm ta hằng tìm kiếm.

Lạc Ngưng ngượng ngừng tiếp:

- Lại nữa, dẫu hấn đã ba năm trường nuôi mộng cùng ta, ta chẳng thấy có một tí ti cảm nghĩ gì tốt về hấn. Chẳng những không phải vì hấn, ngay lúc này, ta hốt nhiên nhận ra rằng, bây giờ, nếu có y chang một nam tử văn thao vũ lược ta hằng mộng tưởng đó hiện ra ngay trước mặt, ta cũng sẽ chẳng chọn y đâu. Cái mà ta sợ nhất, ta chợt vừa phát hiện, là cái mục tiêu mà ta hằng theo đuổi đó, điều bất ngờ, thật sự không phải là cái mà ta mong muốn!

Đổ mồ hôi thiệt! Lâm Văn Vinh minh bạch tâm ý của cô nàng rồi, thể theo mấy câu nói vừa rồi, tục gọi là sự sụp đổ lòng tin, nó tàn nhẫn lắm! Lâm Văn Vinh thầm chia buồn cùng cô ta, tiểu nữ này, cái khoảng cách giữa lý tưởng cùng hiện thực sao mà chúng xa vời, diệu vợi quá đi!

- Lại nghĩ đến chuyện mà Lâm đại ca từng trao đổi với ta, ta có nói muốn đi du lịch thiên hạ, nhưng chính ra chẳng phải không có dịp đi. Du lịch để thưởng ngoạn theo như ước muốn thì tốt, nhưng cái quá trình du lịch chính bản thân chưa hẳn đã là tốt.

Câu nói Lạc Ngưng cũng có chút gì làm gã choáng váng. Tâm tình nữ nhân quả thật khó hiểu, trước có đại tiểu thư, rồi bây giờ lại có Lạc tiểu thư, nữ nhân mà đi học, đọc sách, đúng là đại phiền toái, chỉ có Xảo Xảo của ta là cực ngoan ngoãn thôi!

- Cái này, Lạc tiểu thư, tiểu thư nói ý tứ như vậy, là niềm tin của tiểu thư đã lảng lạng thay đổi rồi, phải vậy không? - Lâm Văn Vinh đang định nói từ tiếp theo, chợt gã thận trọng ngừng lại, ý ban sơ, gã định bảo là quan niệm về phối ngẫu của cô đã thay đổi rồi, nhưng hai từ đó sắp ra đến miệng, gã vội chữa lại là "niềm tin", chỉ vì đã cẩn thận tránh chuyện dụ dỗ con nhà lành, tội trạng đó có bộ lớn a!

Lạc Ngưng khe khẽ thở dài, đáp:

- Đúng đấy ! Lâm đại ca, na ná như thế này này, trong ngay cả ta cũng không nhận thấy kịp, đến giờ, thì đã thay đổi nhiều rồi.

Còn tùy! Nói như cô, cái ả tiểu nữ này có khi không hiểu là cô ta đã nảy sinh tình ý với gã, chuyện này quan trọng đây, Lâm Văn Vinh cẩn thận dò dẫm:

- Lạc tiểu thư, cô chính cô cũng không hiểu cô đang ưa đang thích ai sao?

Lạc Ngưng đỏ ửng mặt mày, nổi giận:

- Lâm đại ca, huynh ăn nói sao kỳ cục! Ta dĩ nhiên biết người ta đang ưa thích là ai chứ!

- A.. , - Lâm Văn Vinh ngoác mồm kêu to lên, - Ta hiểu rồi, Lạc tiểu thư, cô đang ưa thích một gã nào đó, nhưng gã này từ đầu đến cuối là chẳng chung một lý tưởng, thành ra, những niềm tin ngày xưa của cô nó đã sụp đổ cái rụp, phải vậy không?

Lạc Ngưng mặt càng đỏ tợn, chẳng bảo không, mà cũng chẳng bảo có!

Lâm Văn Vinh trong lòng khoái trá, rồi cũng có một nam tử đã khiến ả tiểu nữ này bị sụp đổ ráo trời niềm tin, cái gã nam tử này giỏi thiệt, Lâm Văn Vinh cười ha ha:

- Yêu ai, tới giờ còn toàn là chưa hiểu chưa chắc, cái chuyện tiếng sét ái tình đó, xem ra là chuyện nói lường gạt người đời thôi a!

Lạc Ngưng ngưng chín mang tai, vội vàng nói:

- Lâm đại ca, ta đâu có ưa thích gã đó đâu, chỉ ưa đàm đạo cùng gã thôi!

Lâm Văn Vinh cười ha ha:

- Cũng hết vậy thôi! Lạc tiểu thư, ta có câu này, "Đời người ngắn ngủi, thích làm thì cứ làm, muốn đổi thay, thì cứ đổi thay... Chẳng cưỡng cầu gì hết, cái ta thoả mái nhất, là tự mình sống cho mình!

Lạc Ngưng cùng gã trao đổi một lúc, dường như đã giúp cô trút bỏ một gánh nặng, cô cười hì hì:

- Lâm đại ca, sau khi nói chuyện cùng huynh, ta thấy nhẹ nhõm cả người, còn muốn học hỏi nhiều hơn, ta thật rất thích nói chuyện trao đổi cùng huynh đó.

146. Chương 144 : Vua Đối

Lạc Ngưng đột nhiên vươn bàn tay nhỏ nhắn của mình ra nắm lấy tay hắn hỏi:

- Lâm đại ca, huynh có cảm thấy là ta so với ngày trước đã khác nhiều không?

Bàn tay nàng ướt đầm mồ hôi, dường như có chút run rẩy. Lâm Văn Vinh trong lòng chợt động: "Tiểu nữ này quả thực không đơn giản a, mau như vậy đã học được chiêu chiếm tiện nghi của ta." (Sắc)

Lạc Ngưng tâm tư thuần khiết, tuy bàn tay khẽ run rẩy nhưng tuyệt không có một chút ý dâm tà. Lâm Văn Vinh nắm tay nàng 'lơ đãng' vuốt ve một chút, cảm thấy tay nàng thật mịn màng mềm mại. "Tay của tiểu nữ này cũng mềm mại thật, cũng không biết sau này là kẻ nào may mắn chiếm hữu được đây?" Hắn thầm thở dài, nắm chặt lấy bàn tay của Lạc Ngưng, ra vẻ "thánh khiết":

- Lạc tiểu thư, nhờ ta mang ánh sáng chiếu rọi tới, nàng đã tìm thấy cuộc sống mới của mình, chúc mừng nàng. Vậy chúng ta có thể ôm một cái thật thuần khiết nhé.

Lạc Ngưng cười khanh khách, vội vàng rút tay chạy đi, chưa được vài bước, đột nhiên quay đầu lại cười nói:

- Lâm đại ca, con người huynh mặc dù có điểm xấu xa, nhưng mà, ta thực sự thích nói chuyện cùng huynh.

Nàng nói xong, cười hì hì chạy mất, để lại Lâm Văn Vinh đứng đực tại chỗ: "Người thoả mái, còn lão tử thì lại buồn bực đây, mất toi nửa ngày khai đạo cho một vị tiểu thư, vậy mà một chút tiện nghi cũng không chiếm được, hôm nay làm ăn quả thật lỗ lớn."

Trong vườn muôn hoa đã tàn héo rơi rụng, Lâm Văn Vinh cúi người nhặt một cánh hoa nhỏ, vò nhẹ một cái, nhớ tới lời Lạc Ngưng vừa nói, trong lòng mơ mơ màng màng, mông mông lung lung trầm nghĩ: "Thật không biết nha đầu kia rốt cuộc nghĩ cái gì làm bây giờ mình lại chợt có loại cảm giác bị người bỏ rơi."

Lâm Văn Vinh trong lòng không thoả mái, thông thả quay về đại sảnh, thấy Lạc Ngưng đã đứng bên cạnh lão phu nhân từ lúc nào, đang nhìn hắn mỉm cười. Đại tiểu thư thấy hắn quay về, khẽ giọng hỏi:

- Người mới đi đâu vậy? Sao ta tìm người khắp nơi vẫn không thấy?

Lâm Văn Vinh vốn đã bị Lạc Ngưng làm cho mơ mơ hồ hồ, tâm tình buồn bực, quay mặt nhìn nàng, cười hắc hắc nói:

- Ta đi tiểu, dường như đại tiểu thư người không có tới mao xỉ kiếm phải không?

Đại tiểu thư "phì" một tiếng, hai má đỏ bừng, chỉ trừng mắt nhìn hắn không biết nói gì.

Lúc này Lạc Mẫn đã mời Triệu Khang Trữ ngồi trên bàn chủ vị, cười nói:

- Tiểu vương gia, hôm nay quang lâm hàn xá, Lạc gia cảm thấy hết sức vinh dự, Lạc Mẫn cảm kích vô cùng.

Triệu Khang Trữ cười cười đáp:

- Cái này, cái này... Lạc đại nhân quá nhiệm nhường rồi. Phụ vương thường ở trước mặt ta nhắc nhở, đại nhân quản lý tỉnh Giang Tô, chuyên cần chính trực thương dân, người người tán tụng, còn nói tiểu vương phải tới nhờ đại nhân cố gắng dạy dỗ một phen.

- Thành vương gia quá khen rồi, lão phu thật xấu hổ không dám nhận.

Lạc Mẫn khiêm cung.

Triệu Khang Trữ liếc mắt nhìn quanh, đột nhiên cười:

- Đúng rồi, Lạc đại nhân, mới rồi ta ở ngoài phủ chợt nghe thấy trong phủ có mấy tiếng khen ‘hay’, cũng không biết là tán thưởng cái gì. Tiểu vương rất là tò mò.

Lạc Mẫn đáp:

- Mới vừa rồi ư? Là gia mẫu đưa ra mấy câu đối chúc thọ, mấy vị thiếu niên anh tuấn đa tài đang thi đối với nhau, mọi người đều rất cao hứng.

- Thi câu đối?

Triệu Khang Trữ tựa hồ rất có hứng thú:

- Tiểu vương cũng rất thích việc này, bên người thường mang theo cao thủ ra câu đối. Hôm nay nhân lúc lão thọ tinh đang vui vẻ, chỉ bằng tiểu vương đề ra chút ý kiến, để vị sư phó này cùng các bậc anh tài ở đây luận đàm một phen, chứ vị thấy thế nào?

Mọi người thấy tiểu vương gia cũng thích câu đối như vậy, nhất thời đều đồng ý ầm ĩ cả lên. Lạc Mẫn trong lòng hơi do dự, nhưng thấy mọi người đều có vẻ cực kỳ cao hứng, cũng không tiện ngăn cản. Triệu Khang Trữ mỉm cười nói tiếp:

- Đã là so câu đối, không thể thiếu cá cược được. Như vậy đi, nếu là tiểu vương thua, Khang Trữ sẽ hiến tặng một bức “Phong tuyết quy nhân” của Từ Văn Trường tiên sinh. Nhưng nếu như Lạc đại nhân thiếu may mắn mà thua cuộc, tiểu vương muốn lấy vật cược là...

Triệu Khang Trữ nửa như vô tình, nửa như cố ý quay đầu liếc nhìn Lạc Ngưng trong sảnh, khẽ cười:

- Là xin Lạc tiểu tư đồng ý thu nhận bức họa “Sĩ nữ đồ” mà tiểu vương đã vẽ hồi ba năm về trước. Lạc đại nhân thấy thế nào?

Điều kiện này thoát nghe thì có vẻ như không kể tiểu vương gia thắng hay thua, đều đưa ra một bức họa đồ. Nhưng sự thật lại tuyệt không phải như vậy, Lạc Ngưng vốn đã thắng thần cự tuyệt tiểu vương gia, giờ hẳn lại nhân cơ hội cá cược câu đối này, đem bức họa mà ép nàng phải lấy, rõ ràng là làm khó người ta. Lạc Ngưng thâm ‘hừ’ một tiếng, không nói gì.

Tranh của Từ Vị ngàn vàng cũng khó cầu, người người vừa nghe thấy Trữ vương gia muốn đem bức họa “Phong tuyết quy nhân” của Từ Vị ra cược, nhất thời đều cao hứng, khen hay ầm ĩ cả lên. Lâm Văn Vinh chợt nhớ tới trong tay mình cũng còn một bức “Tây Hồ yên vũ” của lão Từ, lại là tác phẩm mới, trên tranh còn có chữ ký hiếm hoi của Từ Vị, nói chung so với bức “Phong tuyết quy nhân” càng đáng giá hơn.

Lạc Mẫn trong lòng có chút khó xử, Triệu Khang Trữ tuy nói là chỉ đi xem đối chơi thôi, thực chất chính là một trường thi thố, lần này mà thua đối câu thì cũng như là thua mất thể diện của con gái mình vậy.

Triệu Khang Trữ phất tay ra hiệu, trong đám tùy tùng phía sau hẳn chợt có một người trung niên trông như một tú tài bước ra, toàn thân mặc một bộ y phục màu trắng. Vị trung niên này ôm quyền nói:

- Tại hạ là Trầm Bán Sơn, là đại biểu của Bắc phương bảy tỉnh thư hữu đồng minh.

“Ta khinh, đại biểu? Bảy tỉnh thư hữu đồng minh? Là tổ chức gì vậy? Đừng nói là tổ chức của mấy vị hảo hán chặn đường cướp của nhé?” Đại tiểu thư thấy Lâm Tam ngẩn người nhìn, biết hẳn không nhận ra tên Trầm Bán Sơn này, bèn nhỏ giọng giải thích:

- Bắc phương bảy tỉnh thư hữu đồng minh, chính là một tổ chức tự phát, do những người đạt học vị tú tài tụ tập lại lập nên, quy mô cực lớn. Mỗi phen khoa cử ứng thí, chỉ cần Trạng nguyên là người phương Bắc, thì nhất định là người nằm trong bảy tỉnh đồng minh, nên nó còn được gọi là Trạng Nguyên Minh. Trầm Bán Sơn chính là nhân vật đầu lĩnh của Trạng Nguyên Minh, tuy là không phải tú tài, bao năm nay chưa từng đỗ đạt, nhưng hắn được tôn xưng là vua câu đối, Nam Bắc nghe danh, trình độ đối câu đối có thể xưng thiên hạ nhất tuyệt.

“Hử, cái gì mà bảy tỉnh đồng minh, tổng biểu bả tử, nói trắng ra chẳng phải là hội học sinh sao? Chỉ là hội học sinh cao trung (2). Mẹ nó, nghe tên lại tưởng là băng cướp chứ!”

Trầm Bán Sơn hướng xung quanh hành lễ, ngạo nghễ nói:

- Tiểu sinh Trầm Bán Sơn, đại biểu cho tài tử bảy tỉnh miền Bắc, hỏi thăm sức khỏe các vị đồng liêu phương Nam. Hôm nay luận bàn, không hạn chế nhân số, chư vị phương Nam chỉ cần có thể đối được, xin mời trả lời.

Tên Trầm Bán Sơn này thật cao ngạo, mới một câu đã chọc giận đám tài tử phương Nam, Hầu Dực Bạch vừa rồi bị thất thế, lúc này giận dữ đứng lên, ôm quyền đáp:

- Tại hạ Kim Lăng Hầu Dực Bạch, xin ra mắt Trầm tiên sinh. Mời Trầm tiên sinh chỉ giáo.

Trầm Bán Sơn từ từ quay đầu lại hỏi:

- Xin ra mắt Hầu tiểu huynh, không biết Hầu tiểu huynh đã từng đỗ đạt gì chưa?

Hầu Dực Bạch đáp:

- Chính là may mắn được kim bằng đề danh.

Trầm Bán Sơn cười hỏi:

- Hầu tiểu huynh nếu đã nhập triều đình, sao lại không làm quan?

Hầu Dực Bạch hơi trầm ngâm đáp:

- Các lão!

Trầm Bán Sơn cười hắc hắc, ra một câu đối:

- Kì lão tư các lão. (Già lão/ chưa già chưa cáo lão)

Đây chính là một vế đối châm chọc, chính là hững hờ xuất ra, tâm đến ý tuôn. Trầm Bán Sơn này quả là vua câu đối, thông minh miễn tiệp, người thường không thể bì được. Câu này quả thực không dễ đối, đối được là một chuyện, làm sao có thể châm chọc ngược lại Trầm Bán Sơn mới hay. Tài tử phương Nam vừa ra trận đã gặm ngay phải khúc xương to.

Hầu Dực Bạch mặt đỏ như thịt lợn sống, đứng cũng không được, ngồi cũng không xong. Lạc Ngưng tự suy nghĩ trong chốc lát, cũng không có đáp án, nhin không được thâm lo lắng trong lòng: “không phải mới chỉ hiệp đầu đã thua chứ?” Nàng không kìm được trộm nhìn Lâm Văn Vinh, thấy hắn đang nhắm mắt dưỡng thần, trong lòng nhất thời có chút thất vọng.

Lạc Mẫn thấy không ai ứng đáp, đang nhận thua trận này, chợt nghe có người mở miệng hỏi:

- Trầm tiên sinh dường như không phải là tú tài đúng không?

Người vừa đứng lên hỏi là một tên gia đình áo xanh đang đứng cười nham nhở, da dẻ ngăm đen, trông rất khỏe mạnh. Trầm Bán Sơn này nếu xét về câu đối thì là thiên hạ đệ nhất, nhưng chỉ là đi thi bao năm mà bằng vàng lại không thể đề tên, đây chính là nỗi nhục nhã lớn nhất đời hắn. Lâm Văn Vinh mới hỏi, đã chạm ngay vào vết thương lòng của hắn, hắn nghiêng rắng đáp:

- Đúng vậy!

Lâm Văn Vinh đi tới bên cạnh Hầu Dực Bạch, ấn hấn ngồi xuống, nhìn Trầm Bán Sơn cười nói:

- Như vậy thì hay quá. Trầm tiên sinh chính là đại biểu của Bắc phương bảy tỉnh thư hữu đồng minh, ta cũng là đại biểu cho Nam phương tám tỉnh thư hữu tổng hội Tổng đương gia- Tiêu gia viên đình bộ, xin đổi là: ‘Vô tài tổ tú tài’. (Thiếu tài làm tú tài)

- Hay lắm ...

Quách Vô Thường là người đầu tiên đứng lên vỗ tay, mọi người trong sảnh cũng vỗ tay rào rào như sấm dậy. “Vị lão tư các lão; Vô tài tổ tú tài” thật là diệu tuyệt thiên hạ. Đến ngay cả tên Hầu Dực Bạch kia sắc mặt cũng lộ vẻ kích động, lúc này rõ ràng là Lâm Tam vừa cứu hắn một phen.

“Cái gì mà Nam phương tám tỉnh thư hữu tổng hội tổng đương gia Tiêu gia viên đình bộ? Thật là bậy bạ!” Đại tiểu thư vừa mừng vừa sợ, cũng hòa theo mọi người vỗ tay tán thưởng. Lòng cao ngạo của Trầm Bán Sơn giảm hẳn, nói không nên lời, lại thấy tên gia đình này đáng vẻ chảnh chọe, nào có chút phong thái của tài tử, nhện không được hừ một tiếng:

- Chỉ là một tên gia đình nhỏ xiu mà cũng học đòi người ta đổi câu, ta khuyên người một câu, “Nhàn nhân miễn tiến hiền nhân tiến.”

(Người ngoài/gian chớ đến, người hiền đến) – ‘nhàn’ với ‘hiền’ phát âm tiếng Hoa giống nhau.

Lâm Văn Vinh thấy hắn ngang ngược mắt mình là gian nhân, cười hắc hắc hai tiếng đáp:

- Trầm tiên sinh nghi biểu đường đường vì lão thái thái mà đến chúc thọ, chính là “đạo giả vị lai đạo giả lai.”

(Đạo tặc chưa đi, đạo sỹ đi) hoặc (Kẻ trộm chưa đi, kẻ tu đi)

Trầm Bán Sơn nói:

- Gươm đã, gươm đã, vị tiểu huynh này hiểu lầm ý ta rồi, câu của ta là ...

Hắn vung bút viết lên trên giấy: “Hiền nhân miễn tiến nhàn nhân tiến.”

Tuy là đảo ngược vị trí hiền nhân với nhàn (gian) nhân, nhưng cũng vẫn là ngầm châm chọc tên tiểu gia đình nhỏ nhỏ này. Lâm Văn Vinh cũng cười đáp:

- Trầm tiên sinh cũng đã nghe sai câu của ta rồi...

Hắn từ trong người lấy ra một cây bút chì, soạt soạt viết: “Đạo giả vị lai đạo giả lai ...”

Cả hai câu này đều đổi vị trí hai chữ, đều trở thành câu mỉa mai người, kết hợp với nhau như áo trời không có vết, người trong sảnh nghe xong đều cười to, tiếng vỗ tay nổ ra như sấm dậy. Lạc Viễn với Quách Vô Thường đều hứng chí kêu:

- Đại ca, đối rất hay!

- Lâm Tam, đối rất hay!

Thấy tên vua câu đối kia tái mặt hắng giọng, Lâm Văn Vinh cười hì hì:

- Trầm huynh, đối qua đối lại mấy câu mà thôi, chỉ là đùa giỡn một chút, làm gì phải chấp nhất như vậy. Chẳng bằng đêm nay tiểu đệ làm chủ, chúng ta tới bờ Tầm Hoài Hà kiếm mấy cô em, hát bài thập bát mô, so với việc này còn thú vị hơn.

Giữa đại tiệc đầy người thế này mà dám nói những lời dâm đẳng ô uế, cái này rõ ràng là muốn vũ nhục kẻ sĩ mà, Trầm Bán Sơn cả giận mắng:

- Nhược tiểu thư đồng, bắt thức tam đại Hạ Thương Chu.

(Thư đồng hèn kém, chẳng biết Hạ Thương Chu tam đại)

Lâm Văn Vinh cười đáp:

- Tuần tú tài tử, chích độc tứ thư phong nhã tụng.

(Tài tử bảnh bao, chỉ đọc Phong Nhã Tụng tứ thi)

Trầm Bán Sơn thấy hần cũng có chút thực lực, trong lòng từ từ trầm tĩnh lại, chỉ vào một gốc cổ thụ trong viện nói:

- Cây cổ thụ này trong phủ trạch của tổng đốc đại nhân thật đẹp đẽ, ta liền ra một câu, “Thiên niên cổ thụ vi y giá.”

(Giá áo này cây cổ ngàn năm)

Tên thư sinh này đem cây cổ thụ ngàn năm trong phủ tổng đốc đại nhân ví như cái mắc áo, rõ ràng là kiếm chuyện hạ thấp Lạc Mẫn. “Hử, lão Lạc tuy có gian xảo thật, cũng rất giảo hoạt, nhưng tính ra cũng làm cho bách tính rất nhiều việc, chính là một vị quan tốt, so với tên vương gia chủ tử chó chết của người còn tốt hơn nhiều.” Lâm Văn Vinh hừ một tiếng nói:

- “Thiên niên cổ thụ vi y giá”, Trầm tiên sinh quả thực đại tài. Quê hương Giang Nam của ta đều nằm trên hai bờ Trường Giang, ta xin đổi lại tiên sinh một câu, “Vạn lý Trường Giang tổ tảo bồn.” (Bồn tắm đầy sông dài vạn dặm)

Câu đối này coi như là đã lấy lại thể diện cho Lạc Mẫn, lão hồ ly này cười hì hì, không biết nên làm gì. Trầm Bán Sơn ánh mắt đảo quanh, thấy Lạc gia tường hồng ngói xanh, người ngồi trong nhà đều là thư sinh áo vải Giang Nam, tiện miệng nói:

- Phách phá thạch lưu, hồng môn trung hứa đa toan tử.

(Bữa phá thạch lưu, trong cửa hồng sao nhiều kẻ khổ/mầm giống) – chơi chữ ‘toan tử’ vừa có nghĩa là kẻ khổ, vừa có có nghĩa mầm chua.

- Giảo khai ngân hạnh, bạch y lí nhất cá đại nhân.

(Cắn mở ngân hạnh, sau vỏ trắng một vị đại nhân/nhân to) – chơi chữ 2 chữ ‘nhân’ đồng âm khác nghĩa, người và nhân hạt.

Lâm Văn Vinh hề hề đáp, ngậm lấy bạch y của Trầm Bán Sơn so với khổ quần.

Trong sảnh một phen cuồng nhiệt hoan hô, đến lúc này ngay cả Lạc Mẫn cũng không nhịn nổi, vội vàng xoay người nín cười. Lạc Ngưng tiểu ý ẩn hiện nhìn Lâm Văn Vinh, hai má xuất hiện một vầng ửng hồng. Còn Trầm Bán Sơn thấy Lâm Văn Vinh quả thực là thông minh nhanh trí, rốt cuộc không còn dám khinh thường hần, đi qua đi lại mấy bước, trong lòng đang rầu rĩ, chợt thấy trên cái ao bên ngoài có đám vịt con bơi lội, bèn nói:

- Thất áp phù đường, sổ sổ sổ tam song nhất chích.

(Vịt bảy con bơi ao, đếm đếm đếm ba đôi một lẻ) - ba đôi lẻ một = 7.

Lâm Văn Vinh hơi trầm ngâm, lại thấy con vịt đang ngậm một con cá trong miệng, linh cảm chợt đến, đáp lại:

- Xích ngư dược thủy, lượng lượng lượng cửu thốn thập phân.

(Cá một thước quấy nước, đo đo đo chín tấc mười phân) - 10 phân = 1 tấc, 10 tấc = 1 thước.

Trầm Bán Sơn thở dài một tiếng, ôm quyền nói:

- Tiểu huynh đệ thật xuất chúng, Trầm Bán Sơn ta hoàn toàn bái phục. Hôm nay thi đối câu, người thua là ta.

“Tên Trầm Bán Sơn này có thực học, cũng có thanh cao của trí thức, thua là nhận thua, dù thua cũng vẫn quang minh lỗi lạc.” Hần thầm khen ngợi.

Đám tài tử Giang Nam nhất thời nổ ra một trận hoan hô vang dội, tên Lâm Tam này quả thực quá thần kỳ, chỉ bằng thực lực của bản thân đã có thể ngang nhiên đánh bại tổng biểu bả tử Bắc phương bảy tính thư hữu, vua câu đối Trầm Bán Sơn.

Đại tiểu thư khê cần cần môi, trên mặt đầy nét tiểu ý, trông như cánh hoa tháng năm hé nở. Lạc Ngưng trên miệng khê cười, quay sang Lạc Viễn đang đứng cạnh:

- Tiểu đệ, đệ đi hỏi Lâm đại ca xem mấy câu đối này huynh ấy học được từ đâu, ta quyết không tin huynh ấy có thể tự làm được.

Lời còn chưa dứt, nàng đã che miệng cười hì hì.

Trầm Bán Sơn ánh mắt ảm đạm, gật đầu nói:

- Tiểu huynh đệ tài năng ngất trời, Trầm Bán Sơn ta bại tâm phục khẩu phục, mong tiểu huynh đệ vui lòng cho biết quý danh, để cho ta ghi nhớ trong lòng.

Lâm Văn Vinh mồ hôi lạnh toát ra đầy người: “Má ơi, thật là quá thần kỳ. Chẳng lẽ vừa rồi linh hồn của Đỗ Phủ, Lý Bạch nhập vào ta sao, giống như ta vừa uống Viagra vậy, không ngờ có thể đánh bại tên vua câu đối này. Há, lão tử thật quá tài năng mà!”

Hắn tiêu sái vuốt tóc, sửa sang cái nón gia đình của mình, cười ha hả:

- Không dám không dám, tại hạ chính là gia đình của Kim Lăng Tiêu gia, chỉ là một gia đình nhỏ xíu, có cái tên xấu xí là Lâm Tam. Trầm huynh, ta vừa rồi cũng đã có nói, tối nay chúng ta đến bên bờ Tần Hoài Hà ăn uống nhậu nhẹt thỏa thích, tiểu đệ bao tất.

Trầm Bán Sơn cười khổ lắc đầu, lùi lại đứng bên người Triệu Khang Trữ. Tên Trữ tiểu vương gia kia vỗ tay đứng lên cười nói:

- Xuất sắc, quả nhiên là cực kỳ xuất sắc. Người ra câu đối đã hay, mà người đối lại càng xuất sắc, thật không nghĩ tới Kim Lăng Tiêu gia lại có một nhân tài như vậy. Lâm Tam, ta muốn làm quen lại với người.

(1) mao xí: phòng vệ sinh

(2) học sinh cao trung: tương đương PTTH của mình

147. Chương 145: Lâm Tam Tiên Trưởng

- A, tiểu Vương gia vừa rồi là nói với ta sao? Chẳng lẽ tiểu Vương gia trước đây có quen tại hạ ư? Thật là hết sức vinh hạnh.

Triệu Khang Trữ cười:

- Cho dù là trước kia không quen, nhưng sau hôm nay chỉ sợ không ai không biết người đó. Lâm Tam, chỉ thấy qua khả năng đối câu của người, quả nhiên không phải người tầm thường. Ngày sau có thời gian rảnh, bản tiểu vương thật rất muốn cùng người đàm đạo một phen.

- Cảm ơn tiểu Vương gia yêu thương, tiểu Vương gia người là vương tử long tôn, là tinh hoa của quốc gia như mặt trời ban ngày, lại luôn bận bịu việc công. Lâm Tam chỉ là một kẻ dân thường, sao dám cùng người nói chuyện.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc.

Triệu Khang Trữ đương nhiên không hiểu hàm ý trong câu nói của hắn, đưa tay vuốt tóc rồi khê phất tay, tùy tùng lập tức đưa lên một bức họa. Hắn cầm lấy cười nói:

- Lạc đại nhân, hôm nay thi câu đối, bản vương đã thua, đây là bức “Phong tuyết quy nhân” mà bản tiểu vương mấy năm trước đã xin được của Văn Trường tiên sinh, hôm nay xin đem tặng lại cho Lạc đại nhân.

Lạc Mẫn vội ôm quyền từ chối:

- Không dám không dám, hôm nay tỷ thí đối câu chính là do Lâm Tam cùng Trầm tiên sinh đấu nhau, hạ quan nào có liên quan, Lạc mỗ vô công sao có thể thụ lộc?

Triệu Khang Trữ gật đầu:

- Bản tiểu vương đã nói, đương nhiên phải giữ lời. Lâm Tam, vậy ta đem bức “Phong tuyết quy nhân” tặng cho người.

Đưa tiền đương nhiên phải lấy, Lâm Văn Vinh liền nhận lấy bức họa rồi cười hì hì:

- Đa tạ tiểu Vương gia tặng tranh đẹp. Chỉ có điều ta vốn là một kẻ thô lỗ, đối với tranh ảnh không biết thưởng thức. Tiểu Vương gia đã hậu đãi như vậy, tại hạ cũng không dám lấy làm của riêng. Như vậy đi, hôm nay là ngày mừng thọ của Lão thái thái, vậy xin mượn hoa dâng Phật, đem bức ‘Phong tuyết quy nhân’ này làm lễ vật mừng thọ, kính tặng lão Thọ tinh vậy.

Trong đại sảnh chợt có ai cất lên một tiếng kinh thán, Lâm Tam làm chiêu này cực kỳ vi diệu, một tên gia đình nhỏ xú như hắn, sao có thể dám nhận tranh tiểu Vương gia tặng chứ? Lúc này đem tranh chuyển qua tặng lại cho Lão thái thái, cả người cả ta đều có lợi, lưỡng toàn kỳ mỹ.

Lão thái thái cũng là người hiểu biết, bèn mỉm cười:

- Lâm tiểu ca quá khách khí rồi, cái này sao ta có thể nhận chứ?

Lâm Tam nghiêm túc nói:

- Lão Thọ tinh, cái này chính là người nên nhận. Hôm nay ta cùng Trầm huynh đối câu qua lại, là vì hứng thú, nhưng cũng là để chúc thọ người, lão Thọ tinh hồng phúc tề thiên, tranh đẹp tặng Thọ tinh, đó chính là thiên kinh địa nghĩa.

Lạc Ngưng cười thản nhiên:

- Nãi nãi, đây là một phần tâm ý của Lâm đại ca, xin người hãy thu nhận.

Lão thái thái vui mừng đến nỗi cười không ngậm miệng lại được:

- Nếu đã như vậy, ta cũng không khách khí nữa.

Lão phu nhân liền gọi người tới nhận bức danh họa, không khí trong sảnh nhất thời náo nhiệt lên. Hôm nay Trữ Vương gia dẫn người tới chúc thọ, rồi Lâm Tam lại đánh bại Vua Đối Trầm Bán Sơn, đám tài tử phương Nam quả thực hết sức cao hứng.

Đợi mọi người uống xong chén trà, Triệu Khang Trữ thấy mọi người đang vui vẻ, cao hứng bèn nói:

- Hôm nay lại náo nhiệt như vậy, bản tiểu vương ở đây cũng hứng chí lây. Hôm nay ta cũng mang theo bên mình mấy vị sư phó có chút kĩ xảo, chi bằng để ta mời bọn họ ra làm mấy trò nhào lộn, diễn tuồng giúp vui. Lạc đại nhân thấy thế nào?

Lạc Mẫn thấy hắn không đề xuất tỷ thí, trong lòng nhất thời nhẹ nhõm, cười nói:

- Tiểu Vương gia sao lại khách khí như vậy, hạ quan vô cùng cảm kích.

Triệu Khang Trữ khoa tay một cái, liền có vài nghệ nhân chuyên làm các trò tạp kĩ trong giang hồ tiến ra, hình thành nên các đội hình, muốn đu dây có đu dây, muốn đi trên dây có đi trên dây. Chỉ một lúc sau tiếng hoan hô ủng hộ đã vang lên không ngừng, không khí hết sức náo nhiệt, Lão phu nhân thấy vậy đương nhiên trong lòng cũng thấy vui vẻ, ngay cả Lạc Ngưng cũng thích thú lên nhìn bọn họ biểu diễn.

Lâm Văn Vinh thầm gật đầu, tên Triệu Khang Trữ này, rõ ràng là đã có chuẩn bị kĩ càng mà đến, không chỉ mang theo Vua Đối Trầm Bán Sơn, ngay cả đám Sơn Đông mãi võ cũng đem tới không ít, ý định mua chuộc lấy lòng Lạc Mẫn hết sức rõ ràng, cũng không biết lão Lạc này nghĩ thế nào đây.

Triệu Khang Trữ thấy mọi người xem đến nhập thần, trong lòng hết sức mãn ý, lại vung tay lên, đám tạp kĩ liền lui ra. Bên ngoài cửa bỗng có một vị tiên phong đạo cốt bước vào, là một lão đạo râu tóc bạc trắng hết sức phiêu hốt, đối diện với Lão phu nhân thi lễ:

- Bần đạo là Huyền Huyền Tử của Tùng Vân Quán, chúc cho Lão phu nhân phúc thọ song toàn.

Lão phu nhân vội đáp:

- Tiên trưởng mau miễn lễ.

Triệu Khang Trữ lúc này đứng lên giới thiệu:

- Lão phu nhân, vị Huyền Huyền Tử đạo trưởng đây pháp lực cao cường, danh tiếng vang xa, hôm nay bản tiểu vương đặc biệt mời người đến làm chút pháp thuật để chúc thọ Lão phu nhân.

Huyền Huyền Tử râu tóc bạc phơ, thoát trông rất có nét như tiên nhân đắc đạo, Lâm Văn Vinh thầm nhủ: “Mẹ nó chứ, chỉ cần nhuộm cho râu tóc trắng ra là có thể xưng là tiên trưởng sao? Tiên hương hỏa há có thể dễ kiếm thế sao?”

Lão thái thái cũng là người sùng đạo, thấy vị đạo trưởng tiếng tăm lừng lẫy như vậy lại đến đây vì mình chúc thọ, vội vàng đứng dậy đem bánh chúc thọ ra mời thì Huyền Huyền Tử lại nói tiếp:

- Hôm nay là đại thọ của Lão phu nhân, bản đạo không biết tặng gì, thôi thì xin thi triển một ít pháp thuật để cùng chư vị kết mối thiện duyên.

Lão lấy ra một bát nước trong, lại lấy ra ba cây đu đủ vuông dài, nhúng một đầu đu đủ từ từ vào nước cho đến khi nước ngập đến nửa đu đủ, sau đó chụm ba cây đu đủ lại với nhau, mỉm cười nói:

- Mời các vị thí chủ quan sát kỹ.

Lão lấy bát nước trong kia lên, trong ánh mắt chăm chú của mọi người, đem ba cây đu đủ từ từ cắm vào trong bát. Ba cây đu đủ hơi cong lại, Huyền Huyền Tử cấp tốc đi vòng quanh bát nước mấy vòng, miệng niệm chú:

- Thái Thượng Lão Quân, Tam Thanh Đạo Tôn, cấp cấp như lệnh, đứng...

Thật là kì quái, ba cây đu đủ kia gốc đang chụm lại một chỗ, từ từ bắt đầu đứng thẳng lên. Cây đu đủ trong nước lại dựng đứng lên, đây chính là điềm lành, trong đại sảnh nhất thời ‘ong ong’ nổi lên một trận, vị Huyền Huyền Tử này quả nhiên là tiên nhân, pháp lực phi phàm.

Lão phu nhân kích động nói:

- Tiên sư, xin mời an tọa! Người đâu, mau lấy tiên hương hỏa dâng lên tiên sư!

Huyền Huyền Tử râu dài quá rối, nét mặt tươi cười, vừa nhìn trông thật như một vị tiên nhân đắc đạo. Lâm Văn Vinh cười sắc ra một tiếng: “Ta khinh, vị ‘tiên sư’ này so với lão tử cũng chỉ là hạng tôm tép, cái rắm chó gì mà tiên pháp thần công? Nói xin lỗi chứ trình độ kỹ thuật của người quá kém cỏi, làm cho cây đu đủ đứng thẳng trong nước hử, từ mười tuổi lão tử đã không thèm chơi trò này rồi.”

Đại tiểu thư thấy hấn xem thường tôn trưởng như vậy, liếc mắt nhìn hấn, nhỏ giọng nói:

- Tên chết tiệt nhà người cười cái gì, không cẩn thận không thì Tiên trưởng nghe được lại trừng phạt người.

“Ài, thời phong kiến người ta quá mê tín nên mới xuất hiện cái bọn này, tiên sư, tiên trưởng cái rắm ấy. Hấn mà là Tiên trưởng, vậy ta đây chính là Thái Thượng Lão Quân.” Lâm Văn Vinh cười đau cả bụng, nhưng nghĩ đến đạo nghĩa giang hồ, hấn cũng không vạch trần ra. Nói trắng ra, Lâm Văn Vinh từng dùng chiêu rửa tay trong dầu sôi, cùng với trò đu đủ đứng trong nước cũng giống nhau, đều là dùng phương pháp bịp bợm, hấn với Huyền Huyền tử cũng có thể nói là người đồng đạo, mọi người đều là hành tẩu giang hồ kiếm chén cơm ăn, không tố cáo thủ đoạn kiếm cơm của nhau, chính là đạo nghĩa giang hồ.

Triệu Khang Trữ đang mỉm cười, chợt thấy Lâm Tam vẻ mặt quý dị, ánh mắt lộ vẻ khinh miệt, hấn nhin không được khẽ ‘hừ’ một tiếng, mỉm cười nói:

- Lâm Tam, người đối với đạo pháp của Tiên trưởng có điều gì dị nghị vậy?

- Vừa rồi, rất hay, rất hay!

Lâm Văn Vinh cười nói, nhưng trên mặt lại không có một chút vẻ tôn kính nào: “Đều là người trong nghề, không chỉ ra thủ đoạn của người thì thôi, người cũng đừng mong lừa gạt ta.”

Huyền Huyền Tử thấy Lâm Tam áo xanh nón nhỏ, nguyên lai chỉ là một hạ nhân, lão phẩy cây phát trần:

- Đứa nhỏ vô tri, sao lại dám báng bổ Tam Thanh đạo tôn!

Lạc Ngưng thấy Tiên trưởng đối với Lâm Tam có thành kiến như vậy, vội vàng tới cạnh Lâm Văn Vinh nói:

- Lâm đại ca, vị tiên trưởng này sợ là có chút pháp lực, huynh chớ có nên khinh thị đắc tội với ông ấy, coi chừng ông ta thì pháp hại huynh đó.

“Ừm, tiểu nữ này đối với ta cũng không tệ, không uổng công ta đã quan hoài nàng lúc này.” Lâm Văn Vinh bật cười:

- Không sao, lão là Huyền Huyền Tử tiên trưởng, ta đây cũng là Lâm Tam tiên trưởng, mọi người đều là kẻ thấp hươg trong miếu, không ai ngại ai.

Lạc Ngưng mím miệng cười khê:

- Lâm đại ca, huynh nói chuyện thì thật không biết câu nào là thiệt câu nào là giả nữa.

Đại tiểu thư đứng cạnh nghe hai người nói chuyện, ho khan một tiếng:

- Lâm Tam, tiểu Vương gia đang nhìn người kia.

Lạc Ngưng trong lòng kinh hãi, quay đầu nhìn lại, thấy tên tiểu vương gia kia quả nhiên đang mỉm cười nhìn sang bên này. Triệu Khang Trữ nhìn Huyền Huyền Tử tiên trưởng nháy mắt một cái, lão đạo sĩ liền nhìn Lâm Văn Vinh:

- Vị tiểu thí chủ này, người không phải là đối với Tam Thanh đạo tôn có cái gì hoài nghi chứ? Bần đạo xin khuyên tiểu hữu một câu, với đạo hạnh của người, nên nghi chính mình chớ đừng hoài nghi Đạo tôn.

Lâm Văn Vinh khê nhú mảy: “Con mẹ nó chứ, lão tử đã mặc các ngươi làm ăn, chủ tử nhà ngươi lại còn kêu người chủ động tới đây khiêu chiến với ta?” Lâm Văn Vinh hừ một tiếng, quay sang Lạc Ngưng thăm thì mấy câu.

Lạc Ngưng nghi ngờ hỏi:

- Lâm đại ca, huynh muốn lấy nước muối làm gì?

Lâm Văn Vinh cười ha hả đáp:

- Cũng chẳng có gì, ta cũng muốn làm Tiên trưởng một lúc đó mà. Nàng nói Lạc Viễn đi kiếm mấy miếng đậu hũ, chuẩn bị thêm ít nước muối thật mặn, sự tình còn lại, cứ nhìn ta là hiểu hết.

Lạc Ngưng mang theo nghi vấn mà đi, Lâm Văn Vinh quay sang nhìn Huyền Huyền tử, cười nói:

- Tiên trưởng, vừa rồi là người nói với ta sao?

Huyền Huyền Tử phẩy phát trần một cái rồi đáp:

- Đúng vậy!

Lâm Văn Vinh lắc lắc đầu: “Hà tất phải vậy, ta vốn là muốn che giấu cho ngươi, không ngờ tên giả tiên trưởng nhà ngươi lại bị tiểu Vương gia xúi giục, xui xẻo tới kiếm ta gây sự.” Lâm Văn Vinh sải chân bước tới:

- Tại hạ chỉ là một tên gia đình nhỏ xúi, đối với Tam Thanh đạo tôn đương nhiên là vô cùng tôn sùng, đối với đạo trưởng lão nhân gia người cũng là thật lòng khâm phục.

Huyền Huyền Tử tiên trưởng vẻ mặt đắc ý, khê mỉm cười, theo thói quen lại giơ tay vuốt râu. Hắn lại hỏi tiếp:

- Tiên trưởng, cái việc đứng thẳng trong nước, có phải là thần công pháp lực sở trường của người chăng?

Huyền Huyền Tử gật đầu đáp:

- Bần đạo từ nhỏ khổ tu, qua hơn sáu mươi năm, lại mấy lần được Thái Thượng Lão Quân trong mộng điểm hóa, mới có được chút pháp lực này. Thật xấu hổ, xấu hổ!

“Hàng loại hai mà cũng muốn le lói, lão tử đây khinh!” Lâm Văn Vinh vốn định cho hắn một đường lui, vậy mà lão đầu này nhận lệnh của Triệu Khang Trữ trực tiếp tới làm khó hắn, đã vậy hắn cũng phải lộ ra chút ít bản sự cho biết.

- Tu luyện hơn sáu mươi năm đã có được công lực như thế, Tiên trưởng thật là cường hãn.

Lâm Văn Vinh giờ ngón cái lên cười nói.

Lão đạo đang mỉm cười đắc ý, lại nghe tên gia đình kia nói tiếp:

- Tiểu đệ đây khổ luyện mất một tuần trà công phu, hôm nay lớn mật, cũng muốn làm thử tiên pháp dưa đứng trong nước một phen.

Lâm Văn Vinh lời này vừa ra, đã khiến người nghe kinh hãi, pháp lực vừa rồi của tiên trưởng, chính là bọn họ đích thân chứng kiến, tên Lâm Tam này không phải là muốn tìm chết chứ, đại tiểu thư sắc mặt lo lắng, khê đậm đậm chân: “Tên chết tiệt nhà người sao lại lỗ mãng như vậy chứ!”

Huyền Huyền Tử tiên trưởng sắc mặt biến đổi, Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, lấy ra ba cây dưa sạch đầu vuông, hướng xung quanh vuốt cằm nói:

- Mời mọi người cùng xem cho kỹ.

Lâm Văn Vinh bắt chước bộ dạng của Huyền Huyền Tử, chậm rãi nhúng ba cây dưa đầu vuông ấy vào trong nước, đem ba cây dài ngắn giống nhau tụ lại một chỗ. Thấy ba cây dưa có chút nghiêng lên, Lâm Văn Vinh trong lòng căng thẳng:

- Lâu rồi ta không luyện tập, có chút không quen tay.

Hắn cười hắc hắc, bắt chước tên thần côn kia đi vòng quanh bát nước, miệng lẩm bẩm niệm chú:

- Như Lai Phật Tổ, Quan Âm Bồ Tát, Đại Từ Đại Bi chú, mau mau hiển linh, đứng lên cho ta !

Ba cây dưa hơi nghiêng một chút, liền ổn định lại ngay, từ trong nước từ từ đứng thẳng lên. Mọi người nhìn thấy đều tròn tròn mắt, Huyền Huyền Tử khi xuất ra tiên pháp này, đó là do người ta đã khổ tu sáu mươi năm mới được, tên Lâm Tam này đâu có bao nhiêu tuổi, làm sao lại có được công pháp đến bậc này, chẳng lẽ hắn cũng là tiên trưởng? Quái sự hàng năm đều có, riêng năm nay lại đặc biệt nhiều, không nghĩ tới một tên gia đình nhỏ xíu của Tiêu gia thể nhưng lại có tiên pháp, trong đại sảnh bắt đầu ồn ào cả lên.

Lạc Ngưng cùng đại tiểu thư bùm chặt miệng, thật không dám tin tưởng điều đang xảy ra trước mắt. Lạc lão thái thái lại càng kinh hãi hơn:

- Lâm tiểu huynh đệ, người từ đâu mà học được tiên pháp, sao lại giống pháp thuật tiên trưởng như đúc vậy?

Những lời này, không nghi ngờ gì đã làm mất hết mặt mũi của lão đạo, Huyền Huyền Tử sắc mặt chợt trắng chợt đỏ, ‘hừ’ một tiếng nói:

- Chỉ là nhại lại như vẹt mà thôi.

Lâm Văn Vinh vốn là định thấy xong thì lui, chợt nghe câu đó, không nhịn được lắc lắc đầu, vị tiên trưởng tiền bối này thật là chấp mê bất ngộ quá đi. Hắn cười hắc hắc, lạnh giọng nói:

- Đạo trưởng, ta đây vốn không có học qua tiên pháp gì cả, cái này bắt quá chỉ là trò bịp thôi, không biết chút tài lẻ này có nhập được vào pháp nhãn của ngài không?

Huyền Huyền Tử sắc mặt trắng bệch, nói nói gì. Lâm Văn Vinh cười nói:

- Tiên trưởng, tiên pháp của người ta đã học xong. Nhưng mà tại hạ cũng có một tiểu pháp môn, không biết tiên trưởng có học được không?

Huyền Huyền Tử không dám đáp lời, trộm liếc nhìn Triệu Khang Trữ, thấy tiểu vương gia sắc mặt không chút biểu tình cũng không quay đầu lại thì biết mình không còn đường lui đành nghiêng răng nói:

- Vậy người cứ thử làm xem nào.

Động tác của hai người bọn họ đều lọt vào mắt Lâm Văn Vinh. Hắn hừ lạnh: “Mẹ người chứ, muốn hợp lại chơi ta, tên rắm chó tiểu vương gia này quả thực là âm hiểm.”

Lạc Viễn từ bên ngoài vội vàng đi vào, nhìn Lâm Văn Vinh gật gật đầu. Lâm Văn Vinh trong lòng bình tĩnh lại, nhìn lão đạo cười nói:

- Ta hôm nay sẽ biểu diễn một trò, được gọi là “Hỏa thiêu miên tuyến” (đốt cháy sợi chỉ).

Trong lúc nói, Lạc Viễn đã đưa cho hắn một sợi chỉ. Lâm Văn Vinh cầm lấy vuốt ve, tựa hồ như hong khô sợi chỉ. Sau đó hắn để Lạc Viễn cầm lấy một đầu, đầu kia sợi chỉ hắn cầm lấy giờ lên nói:

- Mọi người đều thấy, vật đang nằm trong tay ta, chính là một sợi chỉ bình thường. Mời tiểu vương gia cùng đạo trưởng tra xét một chút.

Triệu Khang Trữ cùng Huyền Huyền Tử cùng sờ thử sợi chỉ, tựa hồ ngoại trừ hơi nóng và ẩm hơn bình thường một chút, cũng không thấy có gì dị thường. Hai người gật gật đầu. Lâm Văn Vinh thu hồi sợi chỉ, cười hắc hắc, nhìn Lạc lão phu nhân:

- Lão thọ tinh, xin người ban cho một đồng tiền.

Nhận lấy đồng tiền lão thái thái thưởng cho, Lâm Văn Vinh lấy sợi chỉ xuyên qua lỗ giữa đồng tiền, đoạn kéo căng ra buộc vào khung sắt, đồng tiền kia lại “trùng hợp” nằm giữa sợi chỉ.

Lâm Văn Vinh gật đầu một cái, đem giá nến tới chỗ lão phu nhân nói:

- Hôm nay là đại thọ của lão thọ tinh, xin lão thọ tinh ban cho chút lửa.

Lão thái thái cười hỏi:

- Lâm tiểu huynh đệ, người muốn đốt sợi chỉ này sao?

- Đúng vậy!

Lâm Văn Vinh đáp.

Lạc Ngưng liếc nhìn Lâm Văn Vinh mỉm cười, liền đỡ tổ mẫu đại nhân đi đến khung sắt, tay cầm giá nến, đốt cả hai đầu sợi chỉ. Việc kỳ quái liền phát sinh, hai đầu sợi chỉ này rõ ràng đã châm lửa, cháy đen thành than, vậy mà lại vẫn không đứt, đồng tiền kia vẫn yên ổn nằm giữa sợi chỉ, lúc động lúc không.

Mọi người vừa thấy đã thất kinh, nếu như vừa rồi làm cây đu đủ đứng thẳng trong nước, người có chút thông minh có thể nghĩ ra được, nhưng lần này đem lửa đốt sợi chỉ thật khiến người ta không thể giải thích được. Lão thái thái giật mình nói:

- Lâm tiểu huynh đệ, chẳng lẽ ngươi lại thực sự là tiên trưởng?

“Lâm Tam tiên trưởng? Hắc hắc, lão thái thái người quá coi trọng ta rồi, mục tiêu của ta làm một tên thần côn(4) mà thôi.” Lâm Văn Vinh mỉm cười không đáp, ra vẻ thần bí mặc trặc nói:

- Để lát nữa sẽ giải thích cho chư vị. Huyền Huyền Tử tiên trưởng, pháp môn này của ta, người có nguyện ý thử một lần chăng?

Lời nói chưa xong, đã thấy hai tên Lạc Viễn cùng Quách Vô Thường cầm hai đầu sợi chỉ cười cười bước đến trước mặt Huyền Huyền Tử. “Há há, hai tên tiểu tử này đó là bọn chỉ sợ thiên hạ không loạn.” Lâm Văn Vinh cười thầm.

Huyền Huyền Tử đương nhiên là biết Lâm Tam đã giở trò tiểu xảo, nhưng lão làm thế nào cũng không nhận ra đó là phương pháp gì. Lão nhìn tới nhìn lui sợi chỉ, ngón tay giật giật mấy cái, muốn cầm lấy sợi chỉ, rồi cuộc đành nhún nhún nói:

- Bần đạo chưa từng học qua tiên pháp này.

- Tiên pháp? Cái này là tiên pháp?

Lâm Văn Vinh cười khanh khách:

- Mời chư vị nhìn xem, ta có giống một người có tiên pháp không?

Mọi người thấy trang phục của hắn, đúng là một tên gia đình nhỏ nhoi, nhìn thế nào cũng không giống người biết tiên pháp, đều mở miệng cười rộ lên. Nói đến lúc này, người nghe đều hiểu rõ, ngay cả Lâm Tam cũng

biết, cái gì tiên pháp, khẳng định là trò ảo thuật của đám giang hồ mãi vô. Chỉ là trò ảo thuật lửa đốt sợi chỉ này, mọi người đều không biết nguyên nhân từ đâu.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Trên thế gian vốn chẳng có cái gì mà tiên pháp cả, bất quá chỉ là một chút đạo lý đơn giản, ví dụ như trò “hỏa thiêu miên tuyến” này, theo lý mà nói không đáng một xu. Mọi người đều biết nước muối chứ? Là loại nước dùng để pha vào đậu hũ, loại nước muối này trên bề mặt có chút vật chất đặc thù. Đem sợi chỉ ngâm trong đó một thời gian rồi dùng lửa sấy khô, lớp vật chất đặc thù trên bề mặt nước sẽ bọc quanh sợi chỉ. Dùng sợi chỉ ấy treo đồng tiền lên, sau đó đốt sợi chỉ, kỳ thực lửa chỉ đốt được bên ngoài sợi chỉ, còn bên trong đã được loại vật chất đặc thù đó bảo vệ, ngăn cách không khí, cho nên không bị đốt cháy. Nếu mọi người không tin, sau này về cứ thử làm mà xem.

Ngồi trong đại sảnh đều là các quan viên công tử, rất ít khi tiếp xúc với đậu hũ, căn bản không biết nước muối mặn đó là vật gì, nghe giải thích xong đều là giật mình đại ngộ. Lạc Ngưng à một tiếng trầm ngâm: “Nguyên lai Lâm đại ca nói tiểu Viễn đi sang tiệm làm đậu hũ bên nhà kiếm nước muối là vì nguyên nhân này. May mà Lạc Viễn đem sợi chỉ kia đi sấy khô, nếu không xem huynh ấy làm sao làm được trò vừa rồi, làm sao có thể gạt được tiểu vương gia với vị đạo trưởng giả mạo kia.” Nàng thấy hắc ra vẻ kỳ kỳ bí bí, nhin không được cười hì hì.

- Lại nói nói đến đứng thẳng trong nước, nguyên tắc lại càng đơn giản, chỉ là mượn lực đẩy của nước, làm mãi rồi quen mà thôi.

Lâm Văn vinh đem nguyên lý của hai loại ảo thuật này nói ra xong, mọi người lúc này mới hiểu ra. Hôm nay nếu không phải tên tiên trưởng rắc chớ này mấy lần khiêu khích, hẳn cũng không muốn làm người tiên phong phá trừ sự mê tín thời phong kiến, dù sao đi nữa nghệ nhân giang hồ đều nhờ những trò này mà sống cả.

Triệu Khang Trữ tiểu vương gia cho dù tu dưỡng rất tốt, nhưng hôm nay lại đem tên giang hồ mại nghệ này nói là tiên trưởng, trên mặt cũng là không chịu nổi, sa sầm nói:

- Huyền Huyền Tử đạo trưởng, ngươi còn muốn nói gì không?

Huyền Huyền Tử sớm đã không còn dáng vẻ tiên phong đạo cốt, sợ tới mức quỳ sụp xuống đất van lạy nói:

- Xin vương gia thứ tội, tiểu vương gia khai ân...

Triệu Khang trữ sắc mặt trắng bệch:

- Bọn chuột nhất vô tri, dám lừa dối bản vương, lời hắc xuống...

- Chậm đã, chậm đã...

Lâm Văn vinh vội vàng ngăn lại, ôm quyền cười nói:

- Khái bẩm tiểu vương gia, hôm nay là đại thọ của lão thái thái, vị đạo trưởng này cũng chỉ là tới chúc phúc góp vui cho lão thọ tinh, giống như lúc nãy biểu diễn xiếc, đều là vì để trợ hứng là tới, xin tiểu vương gia đừng trách cứ.

“Hôm nay nếu không phải là đại thọ của lão thái thái, không nên có huyết quang thì lão tử thêm vào quần việc này, cứ việc trực tiếp lôi ra ngoài chém giết. Trước mặt bản đại tiên lại dám xưng là đại thần, thật không muốn sống nữa rồi.”

Lạc Mẫn cũng không muốn cho tiểu vương gia khó chịu, vội vàng tiếp lời Lâm Văn Vinh:

- Lâm Tam nói rất đúng, vị đạo trưởng này cũng là vì mừng thọ gia mẫu mà đến. Vạn mong tiểu vương gia nể chút mặt mũi của gia mẫu, không cần trách cứ đạo trưởng.

Triệu Khang Trữ thấy vậy cũng hạ hỏa:

- Nếu đã như vậy, tiểu vương cũng không thể quá tự tiện được. Huyền Huyền Tử, từ tay về sau chớ có mà dùng mấy trò ảo thuật che mắt ra vẻ này nọ lừa gạt người đời, nếu không bản vương tuyệt đối không tha, biến mau.

Huyền Huyền Tử bò bằng cả hai tay hai chân lủi mất, trong đại sảnh những tràng cười từng đợt vang lên. Hôm nay Lạc phủ làm lễ mừng thọ thật là cực kỳ thú vị, không chỉ được chứng kiến một màn thi đối câu, còn được biết hai hí pháp xuất sắc nữa.

Triệu Khang Trữ tuy mặt vẫn mỉm cười, nhưng hôm nay thua cả hai trận, quả thật không thể chịu nổi, miễn cưỡng cười gượng, nói nói mấy câu, liền cáo từ mà đi. Đến lúc ăn tiệc mừng thọ, thì cũng đã trễ rồi, nhiệt huyết náo náo một lúc rồi kết thúc.

Lâm Văn Vinh suy nghĩ chuyện Triệu Khang Trữ với Bạch Liên giáo, trong lòng không yên, đang muốn cất bước rời đi, chợt nghe có một âm thanh thánh thót vang lên bên tai:

- Lâm đại ca...

Ngẩng đầu nhìn lại, nguyên lai là Lạc Ngưng đi đến. Lạc Ngưng nhìn hẩn cười khẽ nói:

- Lâm đại ca, có phải huynh lo lắng tiểu vương gia ghi nhớ mối hận với huynh không?

“Cừu hận ta ư, ta với hẩn trước giờ chưa hề tốt đẹp gì với nhau. Ngày đó bị Bạch Liên giáo bắt cóc, tên tiểu vương gia chính là chủ tử đứng đằng sau sai khiến, sớm đã đắc tội vô số lần rồi, hôm nay cũng chỉ là thêm một lần nữa mà thôi.” Lâm Văn Vinh cười hì hì:

- Đúng thế, ta rất sợ, hẩn là hoàng thân quốc thích đó.”

Lạc Ngưng khẽ cắn môi nói:

- Lâm đại ca, huynh chớ sợ, tiểu vương gia này tuy cường hoành, nhưng người có thể chế trụ hẩn rất nhiều, ngay cả cha ta cũng chưa chắc phải sợ hẩn.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc một hồi, không trả lời, Lạc Ngưng đột nhiên nhỏ giọng nói:

- Lâm đại ca, cảm ơn huynh hôm nay đã tặng lễ vật, ta rất thích nó.

- Lễ vật, lễ vật gì vậy? Ta tặng nàng lễ vật lúc nào chứ?

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên hỏi

- Bức “Phong Tuyết Quy Nhân” đó, tổ mẫu đã đem cho ta rồi.

Lạc Ngưng đáp, đoạn cầm cái gì đó giơ lên cười nói:

- Còn có cái này...

Trong tay nàng là một viên đá trong suốt sáng lấp lánh, nguyên là viên kim cương mà Lâm Văn Vinh đem làm lễ vật chúc thọ, “Đây là ta tặng lão thái thái, đâu phải là tại cho nàng chứ.”

Lạc Ngưng tựa hồ nhìn thấy tâm tư của hẩn, bật cười:

- Huynh tặng cho tổ mẫu, tổ mẫu lại tặng cho ta, ta liền coi như là huynh tặng cho ta.

Cái kết luận này hình như quá miễn cưỡng đó, Lâm Văn Vinh lắc đầu cười khổ: “Dù là ta đem tặng, cũng không cần phải vui sướng như vậy chứ.”

- Lâm đại ca, huynh nhất định phải nói cho ta biết, mấy cái tiểu hí pháp đó huynh học được từ đâu vậy?

Lạc Ngưng nhớ tới sự việc li kỳ cổ quái vừa rồi, tò mò hỏi.

- Cái đó hả, lúc trước rảnh rỗi ta có xem qua một quyển kỳ thư, tên là “Mười vạn điều tại sao”, trong đó có rất nhiều cổ sự thú vị.

Lâm Văn Vinh trả lời.

- Mười vạn điều tại sao?

Lạc Ngưng nhún mày:

- Quyển sách đó do ai viết ra, sao ta chưa từng nghe nói qua? Đại ca đọc sách nhiều thật.

Thấy Lạc Ngưng chăm chỉ cầu học, Lâm Văn Vinh quả thực có chút không biết trả lời ra sao, đang muốn chuồn đi tiểu, chợt thấy Quách Vô thường vội vàng đi tới nói:

- Lâm Tam, mau ra ngoài, biểu muội nói có chuyện muốn bàn bạc.

148. Chương 146: Nước Mắt.

Lâm Văn Vinh kỳ quái nói:

- Có lẽ là việc khẩn cấp. Lạc tiểu thư, vậy chúng ta hôm khác nói tiếp, bây giờ ta phải đi gặp Đại tiểu thư thương lượng đại sự.

Lạc Ngưng nén cười:

- Lâm đại ca, vậy huynh đi lo “đại sự” của mình đi. Chỉ là hôm nào huynh có thời gian rảnh, có thể tới giảng giải cho ta về “Mười vạn điều tại sao” không?

- Được, ta nhất định tới giảng cho nàng.

Lâm Văn Vinh lơ đãng nói. Lạc Ngưng mỉm môi cười khê, không nói gì thêm, chỉ nhìn hắn cùng Quách Vô Thường đi mất.

- Kỳ quái thật, Lạc tiểu thư dường như có chút thay đổi.

Biểu thiếu gia đi được mấy bước, lảo đảo một mình.

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên hỏi:

- Thay đổi gì?

Biểu thiếu gia lắc lắc đầu đáp:

- Không rõ lắm, chỉ là trực giác thôi.

“Nghe muốn ới, người với nàng quen thân lắm sao? Còn trực giác!!” Lâm Văn Vinh cười a a một mình, không nói gì. Đại tiểu thư đang ngồi trên kiệu đợi bọn họ, thấy hai người bọn hắn bước đến nhưng không nói gì. Nhỏ giọng ra lệnh:

- Khởi kiệu.

Kiệu gấm khê rung nhẹ rồi ung dung rời đi. Lâm Văn Vinh cười hắc mã đi sau kiệu mà trong lòng cảm thấy kỳ quái: “Không phải là bàn đại sự sao, sao Đại tiểu thư không nói một lời đã đi rồi?” Hắn vỗ vỗ vai Quách Vô Thường hỏi:

- Thiếu gia, Đại tiểu thư không phải là nói có việc muốn cùng ta thương lượng sao?

Biểu thiếu gia cũng ngạc nhiên đáp:

- Đúng thế, mới vừa rồi biểu muội thấy người đang cùng Lạc tiểu thư nói chuyện, liền nhờ ta đi kiếm người, nói là có chuyện quan trọng muốn thương lượng với người. Cụ thể là chuyện gì thì cũng không nói rõ với ta, ta còn tưởng người biết chứ. Đã vậy, người đi hỏi biểu muội thử xem.

“Ta biết cái rắc ấy, hôm nay Đại tiểu thư tâm tư có điểm không giống bình thường. Không biết có phải là đến ‘chu kì hàng tháng’ không? Những lúc này nữ nhân thường rất là khó hiểu, lão tử tránh ra xa xa một chút thì tốt hơn, nàng nếu thật có sự tình trọng yếu gì đó, tự nhiên sẽ tìm ta nói mà thôi.”

Ba người đều im lặng không nói, tiếp tục đi thẳng tới trước. Đi được một lúc, từ trong kiệu đột nhiên truyền ra thanh âm:

- Biểu ca...

Biểu thiếu gia vội vàng ứng tiếng. Đại tiểu thư mới bảo:

- Huynh về trước một bước, bấm cáo với nường thân muội là muội hôm nay có chút mệt mỏi, việc tiếp nhận cửa tiệm Đào gia cứ để các quản sự thương lượng làm việc là được, không cần mọi sự đều phải kiểm muội bấm báo.

Ái dà, thật hiếm khi thấy Đại tiểu thư chủ động nghỉ ngơi không làm việc, xem ra tâm tình hôm nay quả thực không ổn lắm. Biểu thiếu gia hết sức nghe lời, liền thúc ngựa chạy vội đi, so với lúc tới Diệu Ngọc Phường còn có vẻ tích cực hơn.

Tiêu Ngọc Nhược phân phó xong, kiệu chợt dừng lại ven hồ Huyền Vũ. Màn đêm đã vây kín, gió lạnh cùng tiếng sóng vỗ bờ rì rào truyền tới, phía xa xa những chiếc thuyền hoa nhàn du đã treo những chiếc đèn lồng màu đỏ lên, từ xa nhìn lại chỉ thấy những đốm sáng lấp lánh, trông như những vì sao đang lung linh soi sáng giữa trời đêm. Dưới bóng tối ảm đạm, hết thấy mọi vật đều mang vẻ mông lung. Đại tiểu thư đứng trên bờ ngơ ngẩn nhìn hồ nước, không nói một lời.

Thấy Tiêu Ngọc Nhược dừng bước không đi tiếp, Lâm Văn Vinh cũng đành phải xuống ngựa, không khí nhất thời có chút nặng nề. Hắn không đoán được Đại tiểu thư đang suy nghĩ gì, đành ấp úng hỏi:

- Đại tiểu thư, mới rồi có nghe biểu gia nói, nàng có việc muốn cùng ta thương lượng, không biết là việc quan trọng gì?

Đại tiểu thư không quay đầu lại, giọng mơ hồ:

- Thật sao? Vừa rồi thấy người với Lạc tiểu thư nói chuyện hết sức vui vẻ, ta đây cũng không đành lòng phá hỏng niềm vui của các người, đi qua đi lại muốn hỏi câu gì cũng quên mất rồi.

Lâm Văn Vinh sững người: “Này này, cái lý do này người cũng nói ra được sao?” Đại tiểu thư lại tiếp:

- Lâm Tam, người với Lạc tiểu thư quen nhau bao lâu rồi, làm sao lại thân nhau vậy?

“Ặc, muốn kiểm tra hộ khẩu sao?” Lâm Văn Vinh cười nói:

- Đại tiểu thư, nàng đừng nên hiểu lầm, ta cùng Lạc tiểu thư thanh thanh bạch bạch, không hề có liên quan gì nhau, cái này người ta gọi là quân tử chi giao đạm như thủy (1), ta với nàng ấy so với quân tử còn thanh bạch hơn.

“Phì phì, mẹ ơi ta từ lúc nào trở thành quân tử thế, cái chức nghiệp này quá cao thượng đi, không thích hợp với ta.”

Tiêu Ngọc Nhược sớm đã quen nghe hắn ba hoa tự đề cao mình, cả câu chỉ nên tin năm phần thôi, liếc mắt nhìn hắn khẽ nói:

- Ta chỉ là hỏi người với nàng ấy làm sao lại quen nhau thôi, người việc gì phải kể lễ quân tử với không quân tử gì đó, lại nói nếu người đúng là quân tử thì Đào gia chắc toàn Khổng Mạnh thánh nhân hết.

“Lời này thật không sai à, trước giờ ta chưa từng làm quân tử!” Hắn không hề tức giận, mỉm cười:

- Ta với Lạc tiểu thư cũng chỉ là quen biết bình thường thôi, chính là ngày trước ở nhà Xảo Xảo có gặp qua, cũng không có gì đặc biệt.

Sau đó, hắn liền đem mấy điểm cơ bản kể ra, nhưng cũng biết cái gì nên nói cái gì không nên nói, những việc với Lạc Ngưng có thể mang đến hiềm nghi nhất luật bỏ qua, chỉ nói việc cùng nàng xung đột mấy lần thôi. Đại tiểu thư nghe xong, than một tiếng:

- Trên bờ đề, trước mặt bao nhiêu người, Lạc tiểu thư lại là tài nữ danh chấn Kim Lăng, người cũng không chịu ăn nói đàng hoàng.

Tuy là nói như vậy, nhưng vẻ mặt nàng đã thanh thản hơn rất nhiều.

- Đại tiểu thư, nàng cũng biết mà, ta đây là người luôn luôn thiết diện vô tư, cương trực không a dua nịnh hót. Nói đi thì cũng phải nói lại, nếu Lạc tài nữ không chịu tiếp nhận lời phê bình của ta, cũng không thể tính là bằng hữu chính thức của ta được.

Lâm Văn Vinh đại nghĩa lẫm liệt nói, lời nói ra đến cả chính mình nghe cũng cảm thấy tin ba phần, thối da bò không cần đóng thuế, nói mấy câu có làm sao đâu.

Đại tiểu thư ‘hừ’ một tiếng:

- Người đối đãi với Lạc tiểu thư không khách khí như vậy, nhưng ta thấy nàng đối xử với lại người rất là tốt. Mọi chuyện đều nghĩ cho người, ngay cả việc đắc tội với tiểu vương gia cũng là vì người, không biết người đã dùng ác pháp(2) gì nữa.

Lúc Lạc Ngưng với hần trò chuyện, Đại tiểu thư ngồi bên cạnh, có chửi cũng không được. Vả lại, hần cũng cần bản không có ý chửi, lập tức ra vẻ vô tội đáp:

- Nói như vậy, Lạc tiểu thư đã là người như thế, quả đúng là bằng hữu chân chính, gian nan cùng chịu, một tắc không rời...

“Bôm bôm” mấy tiếng vang lên, ra là do gót sen của Đại tiểu thư đá một hòn đá vào hồ nước, giống như vô tình chặn không cho hần nói nữa. Hần thấy Đại tiểu thư sắc mặt khó coi, thầm nghĩ tiểu nữ này làm vậy là vì tức giận cho Ngọc Sương, nàng đối xử với Ngọc Sương quả là rất tốt, bèn cười nói:

- Đại tiểu thư, nàng yên tâm, ta đối với Ngọc Sương là thật tâm, cái vị Lạc tiểu thư kia mất để trên trán, ta với nàng ấy trước giờ không hề có “lai diện”...

- Lai diện nghĩa là sao?

Đại tiểu thư nghi hoặc hỏi.

- À, lai diện, nói đơn giản là thế này, ví dụ giống như ta với nàng lúc này, ta nhìn nàng, nàng nhìn ta, tình tình cảm cảm, cái này kêu là lai diện...

Lâm Văn Vinh vội vàng giải thích từ lai diện, chợt nghe Đại tiểu thư ‘phì’ một tiếng, mặt đỏ tới tận mang tai, nũng nịu nói:

- Cái tên này, nói bậy bạ gì đó, ai thêm cùng người lai diện chứ.

Ách, Lâm Văn Vinh thấy Đại tiểu thư e thẹn chịu không nổi, vội vàng bào chữa:

- Đại tiểu thư chớ nghĩ bậy, cái này chỉ là ví dụ thôi. Ta với Lạc tiểu thư không có lai diện là thực, hơn nữa nàng ta cũng đã từng đích thân nói cho ta nghe, nàng đã thích một người rồi. Ta đây tuy là một người “bác ái”, nhưng trước mắt còn chưa tu luyện đến cảnh giới “lạm ái”, tuyệt sẽ không làm người thứ ba đâu, Đại tiểu thư cứ hết sức yên tâm.

Đại tiểu thư nghe hần nói li kỳ cổ quái, mãi mới hiểu được ý tứ của hần là trong lòng hần đúng là không có ý gì với Lạc tiểu thư. Tiêu Ngọc Nhược suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Vậy người phải cam đoan từ nay về sau, người không được cùng Lạc tiểu thư có chút tình trai gái gì hết...

“Này này, người còn muốn tiến thêm một bước chèn ép ta sao. Người cho dù là tỷ tỷ của Ngọc Sương, nhưng cũng không thể nào mù quáng như vậy. Muốn ép ta cam đoan, ta vì sao phải cam đoan với người chứ?” Lâm Văn Vinh lắc lắc đầu, nghiêm trang đáp:

- Đại tiểu thư, ta nghĩ nàng nói vậy là sai rồi. Ta sở dĩ nói cho nàng biết việc của Lạc tiểu thư, chỉ là muốn thuật lại cho nàng nghe sự thật, chứ cũng không phải là giải thích gì với nàng, mà cũng không việc gì phải giải thích với nàng. Đem một việc tuyệt đối không có bắt ta cam đoan, thật là vô căn cứ, nàng suy nghĩ quá xa rồi đó, cho dù là Tiêu Ngọc Sương, cũng tuyệt không nói như vậy.

Đại tiểu thư nghe thấy vừa thẹn vừa giận, nước mắt vòng quanh:

- Người... Người... Tên xấu xa...

Nàng không nói tiếp được nữa, hai vai run rẩy kịch liệt, hai dòng nước mắt trong suốt chảy dọc hai má rơi xuống. Lâm Văn Vinh vốn là không chịu được thói ngang ngược của nàng, chợt thấy nàng lúc này khóc lên như vậy, thanh âm hết sức nghẹn ngào giống như là bị người ta khi phụ. Nhìn hình dạng nàng khi này đâu còn giống một nữ tử mạnh mẽ cao ngạo kiên cường thường ngày chứ. Lúc nàng khóc lóc tựa hoa (lê) trong mưa, nước mắt tuôn rơi như những hạt sương long lanh vương trên hoa hải đường, tả cũng không hết vẻ kiêu mị động lòng người.

“Mẹ ơi, đến khóc cũng có thể rung động lòng người đến thế, đây không phải là muốn câu mất linh hồn ta sao. Mẹ nó chứ, lão tử đây vốn không phải là Liễu Hạ Huệ (3)!” Lâm Văn Vinh trong lòng đánh thót mấy cái, vội vàng quay mặt đi không dám nhìn nàng nữa. Đại tiểu thư thấy hắn đến nhìn mình một chút cũng không thềm, trong lòng càng bị thương, khóc lóc càng thêm thảm, nghẹn ngào nói:

- Tên xấu xa này, chỉ toàn nói chuyện độc ác với ta như vậy. Ta nói người chuyện đó, chẳng lẽ là muốn làm hại người sao? Người đúng là đồ xấu xa không hiểu tâm ý mà.

Nói đến tính tình của Đại tiểu thư, mặc dù có chút kỳ lạ, nhưng mà tuyệt đối không bao giờ muốn hại mình, điều này Lâm Văn Vinh hoàn toàn có thể xác nhận, chỉ là quá háo thắng, quá cứng đầu thôi. Đại tiểu thư tiếp tục mếu máo:

- Hôm nay trong lúc yến hội, người khiến cho tiểu vương gia khó chịu như thế, là ai vì người mà lo lắng? Cũng là ta... Tiêu gia ta quan tâm đến người như thế, người đúng là tên xấu xa không có lương tâm mà.

“Cái tên này hình như quá dài, hơn nữa nghe cũng không đúng lắm!” Hắn từ trước đến giờ chưa từng thấy Đại tiểu thư khóc loạn lên như vậy, so với hình dạng nữ tử hung hung hăng hăng thường ngày thì không biết là ôn nhu hơn bao nhiêu lần. Nếu mỗi ngày đều thấy nàng khóc lên yếu đuối như vậy, cảm giác quả thật rất không tệ.” Trong lòng vừa nổi lên ý nghĩ này, Lâm Văn Vinh lại giật thót: “Tội lỗi tội lỗi, Đại tiểu thư, ta không phải là trù nàng mỗi ngày đều khóc đâu nha.”

Đại tiểu thư thấy hắn không nói một tiếng, trong lòng càng thêm ảm ức, nghẹn ngào:

- Tên tiểu vương gia kia chỉ hiệp đáp người mấy câu, người chỉ nhìn một chút là được rồi, sao lại còn muốn trêu chọc hắn, trí thông minh thường ngày của người không biết đã đi đâu rồi hả? Đó không phải là người muốn lấy lòng Lạc Ngưng hay sao?

Ặc, nghe câu đầu còn đang hết sức cảm động, thì ngay câu sau đã khiến người ta khóc cười không xong rồi. Đại tiểu thư còn không biết tên Triệu Khang Trữ với Bạch Liên giáo có mối quan hệ ngầm, lại tưởng rằng nếu Tiêu gia không trêu vào hắn, thì hắn cũng không làm khó Tiêu gia. “Đại tiểu thư đáng thương, nàng không biết sự rắc rối trong đó, chúng ta đây sớm đã chọc giận hắn rồi, hắn chính là quyết ý nhắm vào chúng ta đó.” Lâm Văn Vinh cười khổ một tiếng, bất kể là Tiêu gia hay Lâm Tam, từ sau khi xảy ra sự tình với Bạch Liên giáo đã là người trên cùng con thuyền, ai cũng không thoát ra được.

Lâm Văn Vinh đột nhiên nghiêm nghị:

- Đại tiểu thư, đừng khóc nữa, ta có chánh sự muốn nói với nàng.

Đại tiểu thư khựng người một chút, khẽ hỏi:

- Chánh sự gì chứ?

Nói xong mới ý thức được, câu này nói ra không phải là nhận thua sao, hai má ửng hồng, lau nước mắt, hừ mũi một cái, quay đầu đi không thềm nhìn hắn nữa.

Lâm Văn Vinh thở dài:

- Đại tiểu thư, việc này quan hệ trọng đại, ngoại trừ ta với nàng đối với ai cũng không thể hé ra, nàng có làm được không.

Đại tiểu thư thấy trước đây chưa từng thấy thần sắc hắn trịnh trọng như vậy, biết việc này nhất định rất trọng yếu. Nàng cùng Lâm Tam lâu nay đùa đùa giỡn giỡn, khóc khóc cười cười nên cũng hiểu hắn khi gặp chuyện nhỏ thì cứ hì hì hà hà chẳng chịu đằng hoàng, nhưng nếu là việc lớn lại hết sức tỉnh minh không hề bất cẩn. Hắn nếu đã nói là đại sự, thì đúng là đại sự.

- Người muốn nói thì cứ nói, ai chặn miệng người chứ?

Đại tiểu thư hừ một tiếng, trên mặt đỏ hồng từng chập, mới vừa rồi trước mặt hắn khóc lóc ai oán, ngay cả nàng cũng không tin là mình đã làm việc đó.

- Đại tiểu thư, hôm nay nàng cũng đã thấy, không phải là ta chủ động tới trêu chọc tiểu vương gia, mà là tên tiểu vương gia kia bám lấy chúng ta.

Lâm Văn Vinh trầm giọng hỏi:

- Nàng có biết là vì sao không?

Thấy Đại tiểu thư lắc đầu, Lâm Văn Vinh hỏi tiếp:

- Không biết nàng có còn nhớ việc chúng ta bị Bạch Liên giáo bắt cóc mấy ngày không?

Đại tiểu thư liếc mắt nhìn hần đáp:

- Đương nhiên là nhớ, cả đời cũng không bao giờ quên. Đó là tên Đào Đông Thành cầu kết với Bạch Liên giáo, vọng tưởng thôn tính tài sản Tiêu gia ta.

- Đại tiểu thư, việc này không có đơn giản như vậy đâu?

Lâm Văn Vinh cười khở:

- Nàng có nghĩ tới điều này không? Bọn họ bắt cóc nàng cũng là hợp lý, vì sao lại còn tóm luôn cả ta? Nàng có biết trong lúc nàng bị nhốt, ta đã gặp phải cái gì không?

Bạch Liên giáo vì sao lại bắt cóc Lâm Tam, điều này vẫn là câu hỏi trong lòng Đại tiểu thư, nàng vẫn nghĩ là hần cũng không biết chứ không ngờ tới hần so với mình lại biết rõ ràng hơn rất nhiều. Khi Lâm Văn Vinh đem sự việc mấy ngày hôm đó gặp được nói kĩ cho Đại tiểu thư nghe một lần thì nàng càng nghe càng kinh ngạc, sớm quên mất vừa rồi đang cùng hần cãi vã, kinh hãi nói:

- Lâm Tam, bọn chúng hôm đó bắt người theo, chính là vì muốn lấy phối phương(4) trong tay người sao? Như vậy mấy ngày đó người đã phải chịu khổ rất nhiều đúng không? Bọn chúng có ngược đãi người không?

Cuối cùng Đại tiểu thư rốt cuộc cũng có chút lương tâm, Lâm Tam thấy trên mặt còn vương nước mắt, thần tình chăm chú không buông, hiển lộ ra vẻ đẹp khác biệt, nhin không được rung động trong lòng, cười nói:

- Đúng vậy, bọn chúng hung hăng đánh ta, hung hãn đá ta, nếu không nghĩ tới Đại tiểu thư xinh đẹp như hoa, thiên hạ vô song, ta đã sớm đầu hàng rồi.

Đại tiểu thư trợn mắt nhìn hần:

- Cái tên này, người ta đang lo lắng cho người, người lại nói chuyện năng bậy bạ như vậy.

Nàng trầm mặc một lúc, đột nhiên nhìn hần, thẳm thở dài nói tiếp:

- Người từ nay về sau đừng có ngốc như vậy nữa, bọn chúng muốn phối phương, người cứ đưa cho chúng, dù mất đi bao nhiêu cũng được, chỉ cần người còn vẫn là hay nhất.

Lời này nói nghe thật ấm lòng, Lâm Văn Vinh gật gật đầu mỉm cười, thẳm nghĩ: “Nếu giao phối phương thì cũng như đem cái mạng nhỏ này giao vào tay kẻ khác, chỉ có kẻ ngu mới giao ra.”

- Sau đó thì nàng cũng biết rồi, Thanh Tuyền kịp thời xuất hiện cứu được chúng ta.

Lâm Văn Vinh không tiện nói tới Lâm Tiên Nhi, bèn đem tất cả công lao quy hết lên người Tiểu Thanh Tuyền.

Đại tiểu thư thẳm nghĩ một lúc mới hỏi:

- Lâm Tam, chẳng lẽ người hoài nghi tên tiểu vương gia kia...?

- Không phải hoài nghi, mà là khẳng định. Tên Triệu tiểu vương gia này chính là chủ tử đứng sau lưng Đào Đông Thành.

Lâm Văn Vinh nghiêm trang nói.

(1) quân tử chi giao đạm như thủy: quân tử giao lưu trong sáng như nước

(2) ác pháp: biện pháp ác độc

(3) Liễu Hạ Huệ (sinh 720 TCN, mất 621 TCN) tức Triển Cầm , tên Hoạch , tự là Quý , người đất Liễu Hạ , nước Lỗ , thời Xuân Thu , nổi tiếng là một chính nhân quân tử. Truyền thuyết kể rằng ông một hôm dừng chân nghỉ qua đêm trước cổng thành, có một phụ nữ cũng đến trú chân. Trời lạnh người phụ nữ

này bị cảm lạnh rét cóng, Liễu Hạ Huệ liền cởi áo mình ra khoác lên người cô ta rồi ôm vào lòng để cô ta hết lạnh, mà trong lòng không hề có một chút tà tâm. Lại có lần Liễu Hạ Huệ ngồi xe ngựa với đàn bà, đi cả quãng đường dài mà mắt ông chỉ nhìn thẳng chứ không hề liếc ngang lần nào.

(4) Phối phương: Phương pháp điều chế (nước hoa)

149. Chương 147: Ai Đẹp Hơn?

Đại tiểu thư nghi hoặc nhìn hấn, trầm tư thêm một lúc, trong mắt chợt hiện lên nét kinh hãi:

- Chẳng lẽ bọn chúng...

Đại tiểu thư sắc mặt tái nhợt, cắn chặt môi không dám nói tiếp nữa: “Không trách bọn chúng vì sao muốn phối phương của nước hoa, muốn cướp đoạt tài sản Tiêu gia, chính đều là vì muốn tập trung tài lực chuẩn bị để làm đại sự.”

Lâm Văn Vinh gật gật đầu:

- Đại tiểu thư, nàng đoán rất đúng. Ngoại trừ là như vậy, cũng không còn lý do gì khác.

Tiêu Ngọc Nhược nghe hấn nói như vậy, hai hàng lông mày nhíu chặt, trên mặt hiện rõ nét ưu tư. Thấy nàng lo lắng như vậy, hấn liền nở nụ cười an ủi:

- Đại tiểu thư, nàng nên nghĩ theo hướng này, đó là vận khí chúng ta tốt, sự tình trăm năm khó gặp như vậy mà chúng ta cũng trải qua được. Thật khiến người ta hâm mộ còn không kịp đó.

Đôi mắt đẹp của Đại tiểu thư trừng lên, tức tối nhìn hấn:

- Cái tên này, ta đang lo buồn muốn chết, ngươi lại còn đứng đây ăn nói bậy bạ vô trách nhiệm như vậy. Cái việc rắc rối này sao lại dính líu đến Tiêu gia ta kia chứ?

Nói xong, nàng không tự chủ được than một tiếng. Lâm Văn Vinh cười nói:

- Đại tiểu thư, không phải là ta nói bậy bạ hay vô trách nhiệm, cổ nhân từng dạy, phúc thì không phải là họa, đã là họa thì không tránh được. Bây giờ dù có ưu tư buồn bã cũng chẳng có tác dụng, ngược lại còn làm lòng mình càng thêm rối loạn.

Đại tiểu thư liếc nhìn hấn, khe khẽ nói:

- Nói vậy, lần trước người bị bọn Bạch Liên giáo bắt đi, thật ra là do Tiêu gia ta làm liên lụy người. Nếu không phải vì hiền kế cho Tiêu gia ta, người cũng sẽ không bị kẻ khác chú ý đến cũng không bị bắt cóc.

Lâm Văn Vinh cười hì hì:

- Đại tiểu thư, việc này không có quan hệ tới Tiêu gia. Nguyên nhân chủ yếu là do ta quá xuất sắc, bất kể là ta ở chỗ nào chỉ cần người khác đưa mắt liếc thôi là đã nhận ra. Tựa như một gốc cây đại thụ hùng vĩ cứng cáp đứng sừng sững giữa những gốc cây thấp bé trong rừng, vĩnh viễn đều là đích nhắm của mọi người, không thể tránh khỏi bị người đời chú ý với sùng bái. Ta cũng dần dần quen thuộc rồi.

“Phi”, Đại tiểu thư dù đang sầu muộn trăm phần, cũng bị hấn chọc cười: “Cái tên này, da mặt thật quá là dày đi. Mỗi lần cùng hấn nói chuyện, đều là khóc cười không xong, con người này chẳng lẽ trời sinh đã không biết đến ưu sầu sao?”

- Đại tiểu thư, nàng cũng không cần hoảng hốt, Tiêu gia tuy bị cuốn vào trong việc này, nhưng cũng không đến nỗi bị quan như vậy. Cứ như ta thấy, tên tiểu vương gia kia không chỉ muốn riêng Tiêu gia. Giang Nam từ xưa phồn vinh giàu có, Giang Chiết hai vùng buôn bán tấp nập. Kim Lăng, Hàng Châu hai nơi này chỉ cần là nhà buôn có chút thực lực, sợ rằng đều không thoát khỏi mắt hấn. Điều hấn muốn chính là tài lực của Giang Nam, hắc hắc, trong phạm vi rộng lớn vô hạn đó, chúng ta còn phải sợ cái gì chứ? Kẻ khác cũng

đều giống chúng ta, đều ở chung trên một con thuyền. Ở trong tình huống này, có ai tránh được đâu? Đó chính là đạo lý.

Lâm Văn Vinh chậm rãi nói.

Đại tiểu thư ngưng thần trầm tư một lát, đoạn nhẹ nhàng gật đầu:

- Lâm Tam, người nói không sai, họa đã đến, ai cũng không thể ngăn được, lo lắng cũng chỉ vô dụng thôi.

Về mặt nàng hiện lên nét kiên định nói tiếp:

- Mẹ ta nói rất hay, Tiêu gia chúng ta tuy chỉ toàn phụ nữ, nhưng không phải là dễ dàng để kẻ khác khi dễ. Nếu muốn đè ép Tiêu gia ta, ta nguyện cho ngọc nát chứ quyết không làm ngời lạnh.

Lúc Tiêu Ngọc Nhược nói, thần sắc ánh lên nét kiên nghị cương cường, so với lúc Tiêu phu nhân nói lời này thần thái cũng giống bảy tám phần. Quả nhiên là nữ nhân mạnh mẽ đời đời di truyền.

Lâm Văn Vinh trong lòng thầm khen ngợi, Đại tiểu thư quả nhiên có tính cách, hấn ngầm nghĩ rồi trấn an nàng:

- Đại tiểu thư, ngày đó ở Hàng Châu, ta đã nghe Từ đại nhân nói qua, ngày trước khi phu nhân ở kinh thành cũng có rất nhiều bạn cũ, nếu thật sự có việc, ta nghĩ họ cũng không buông tay không quản đâu.

Đại tiểu thư lắc đầu:

- Việc này khi ở Hàng Châu trở về ta cũng đã hỏi qua nương thân, người nói ngày trước ở kinh thành, quen biết mọi người đều chỉ là sơ sơ mà thôi chứ không phải là thân lắm. Huống chi, người rời kinh thành cũng đã nhiều năm, bạn cũ sớm đã không biết đang ở nơi nào. Nếu họa thật sự tới cửa, chúng ta làm sao đem hi vọng phó vào người kẻ khác. Tiêu gia ta tuy đều là phụ nữ, nhưng luôn luôn trung thực kinh doanh, làm người thanh bạch, không thẹn với trời đất, không có việc trái lương tâm, không sợ quỷ gọi cửa. Dù cho phải chết cũng quyết kiên cường mà chết, tuyệt không hèn hạ mà sống.

Hãy, Đại tiểu thư quả thực là quá cương liệt, ta thích! Lâm Văn Vinh ngân nga cười nói:

- Đại tiểu thư, ta là người nhát gan, nàng đừng có hù dọa ta đó. Gì mà quỷ rồi chết chóc, sao lại nói nghiêm trọng như vậy, giống như là sinh li tử biệt vậy.

Đại tiểu thư nhướn miệng cười:

- Nếu không nói nghiêm trọng như vậy, làm sao chế trụ được người. Tiêu gia chúng ta không làm chuyện sai trái, nhưng chưa chắc đúng, ai biết người đã làm bao nhiêu chuyện xấu xa rồi.

Hấn cười ha hả:

- Hiểu được ta, cũng chỉ có Đại tiểu thư. Hôm nay đem chuyện hậu đài này nói cho Đại tiểu thư, rất mong Đại tiểu thư đề cao cảnh giác, chớ để đám người xấu làm hại.

Đại tiểu thư cười khê:

- Ai ta cũng không sợ, chỉ sợ bị tên xấu xa nhà người làm hại.

Lâm Văn Vinh nói:

- Đại tiểu thư đã hiểu ra như vậy, ta cũng không còn lo lắng gì nữa. Lại nói, hôm nay chúng ta đắc tội với tên tiểu vương gia, cũng chưa chắc là việc xấu. Nàng nghĩ lại mà xem, lần náo nhiệt này mọi người ở Kim Lăng đều biết. Cha con Thành vương gia này lại vốn mang danh hiền vương, Đường nhiên muốn giữ chắc chiêu bài này, tuyệt đối không để cho người ta đâm tiểu sau lưng, trên người quyết không thể mang danh xấu. Theo ta thấy, qua chuyện lần này, ngược lại Tiêu gia so với lúc trước bị bọn chúng như hổ đói nhìn mỗi thì còn an toàn hơn.

Hấn trầm tĩnh phân tích tiếp:

- Cho dù bọn chúng nếu thực sự muốn tạo phản đi chăng nữa, đây không phải là việc mà chúng ta có thể quản được. Việc gì đến sẽ đến, lo lắng cũng vô ích, việc chúng ta cần làm là quản lý việc làm ăn, thu bạc vào tay là ổn.

Đại tiểu thư gật gật đầu, nói chuyện cùng hấn, trong lòng nhẹ nhõm rất nhiều, tâm tình cũng dần dần biến chuyển, nhẹ cười:

- Nguyên lai người đã sớm có cái chủ ý quỷ quái này, khó trách lúc này lại phô trương như thế.
- Ta có phô trương sao?

Lâm Văn Vinh kêu oan tận trời:

- Đại tiểu thư, nàng cũng thấy đó, ta đây luôn luôn thi hành chính sách nhất quán, chỉ cần không chọc đến ta, thông thường ta cũng không chủ động gây sự với ai cả.

Đại tiểu thư không nói gì, nhìn những ngọn sóng lăn tăn dập dừ trên mặt hồ, khe khẽ thở dài:

- Nếu nhân thế không có những sự tình phiền não như vậy thì thật tốt biết bao.
- Con người sinh ra chính là để chịu khổ. Mong muốn càng nhiều, đau khổ càng nhiều, không bằng đừng mong muốn điều gì.

Lâm Văn Vinh cảm khái:

- Sinh mạng ngắn ngủi, nếu Đại tiểu thư ngày nào cũng lo lắng buồn phiền về công việc, thì dù sống cả đời cũng không có được điều gì thú vị.

Đại tiểu thư đột nhiên vui vẻ:

- Lâm Tam, người nói xem, vị Lạc tiểu thư kia có xinh đẹp không?

Ặc, nói chuyện đằng hoàng nửa ngày trời cuối cùng thế nào lại quay về vấn đề này chứ. Thấy Đại tiểu thư đang háo hức nhìn mình đầy mong đợi, Lâm Văn Vinh không muốn gạt nàng, gật gật đầu nói:

- Dễ nhìn, hết sức dễ nhìn.

Đại tiểu thư xị mặt, hai má ửng đỏ, ôn nhu hỏi:

- Ta với Lạc tiểu thư, ai xinh đẹp hơn?

Cái vấn đề đầu đầu không có câu trả lời chính xác này, thật là khó hồi đáp. Lâm Văn Vinh cười ha ha đánh trống lảng:

- Dễ nhìn như nhau, dễ nhìn như nhau....

Bình tâm mà nói, Đại tiểu thư và Lạc Ngưng là hai loại nữ tử hoàn toàn khác nhau tuy tướng mạo đều thấp phần xuất sắc. Lạc Ngưng hơn ở vẻ sáng sủa khoáng đạt, vui vẻ hòa nhã. Tiêu Ngọc Nhược lại có phong phạm của một nữ nhân mạnh mẽ, cao ngạo kiên cường, rất khó chinh phục.

Đại tiểu thư nghe hấn nói giảo hoạt như vậy, khe khẽ nhăn mũi, bất mãn nói:

- Uống cho ta vừa rồi nói chuyện đằng hoàng với người, người lại trả lời như vậy! Phải giải thích rõ ràng, người là sợ đắc tội với ta, hay sợ đắc tội với nàng ấy?

“Sặc, ta đâu có phải là lão công của người, giải thích với người làm chi.” Lâm Văn Vinh khó xử hỏi:

- Cái này, Đại tiểu thư, nàng thật sự muốn ta nói thật chăng?
- Đương nhiên rồi, ai hơi đâu mà nghe người nói bậy bạ chứ!?

Tiêu Ngọc Nhược ngượng ngùng đáp.

- Về việc này, thành thực mà nói, khi Lạc tiểu thư cười lên...

Tiêu Ngọc Nhược trong lòng giật đánh thót mấy cái, lại nghe hấn nói tiếp:

- So với Đại tiểu thư xinh đẹp như nhau...

Tiêu Ngọc Nhược ‘ưm’ một tiếng, gương mặt dần dần đỏ hồng lên, hàm răng nghiến chặt, khe nói:

- Cái tên này, chỉ nói lời dễ nghe lừa gạt người ta!

“Sặc, Đại tiểu thư của ta ơi, người chẳng lẽ không nghe thấy câu này và câu vừa nãy là cùng một ý sao, chỉ là thay đổi cách nói, hiệu quả không ngờ lại hoàn toàn bất đồng, tâm trí của nữ nhân quả nhiên không thể hiểu nổi!”

- Chỉ bất quá, khi nàng khóc lên so với Lạc tiểu thư lại đáng yêu hơn.

Lâm Văn Vinh cười nói.

Đại tiểu thư trong lòng giật thót, xấu hổ nói:

- Người nói lại chuyện này làm gì, ta không muốn nghe... Người thấy nàng khóc lúc nào thế?

- Đúng vậy, chính là vì chưa từng thấy Lạc tiểu thư khóc bao giờ, cho nên ta mới nghĩ khi Đại tiểu thư khóc lên so với nàng ấy đáng yêu hơn.

Lâm Văn Vinh cười khà khà.

Đại tiểu thư lúc này mới hiểu ra ý đồ vừa rồi của hắn, mới rồi không nên khóc một hồi trước mặt hắn như vậy, khiến hắn thấy lại coi thường ta. Hai má nàng đỏ bừng, hung hăng nói:

- Mới cùng người nói mấy câu, người đã lại không đành lòng rồi. Việc xảy ra hôm nay, không ai được nhắc lại, biết không.

Tâm tính của Đại tiểu thư càng ngày càng không thể nắm bắt được, nói xong câu này, hai má đã đỏ bừng, trở lại kiêu rồi thẳng đường về Tiêu gia, không thêm nói với hắn câu nào nữa. Nhớ tới lúc vừa rồi bên bờ hồ Đại tiểu thư chợt khóc chợt cười, lại nhìn gương mặt nghiêm cẩn của Đại tiểu thư lúc này, Lâm Văn Vinh đột nhiên có một cảm giác kỳ quái: “Tiểu nữ này có phải là hai người không, sao đổi sắc mặt nhanh đến như vậy.”

Lâm Văn Vinh cũng không quản đến nàng nữa, hôm nay tại nhà lão Lạc hết thi câu đối lại làm thần tiên nên mệt mỏi vô cùng, đang muốn nghỉ ngơi thoải mái một chút thì đột nhiên nghe thấy tiếng nha hoàn Tiểu Thúy kêu ngoài cửa:

- Tam ca, Tam ca...

Lâm Văn Vinh mở cửa ra ngoài, Tiểu Thúy đưa cho hắn một bao vải nói:

- Tam ca, Đại tiểu thư bảo ta mang y phục này tới đưa cho huynh.

Cầm lấy khe nhìn qua, đúng là đám quần áo sau khi từ Hàng Châu trở về đã đưa cho Đại tiểu thư, hôm nay đã được giặt giũ sạch sẽ đưa trở lại, trên quần áo còn mang thêm ít mùi thơm xà phòng nhàn nhạt. Hắn nhận lấy đám quần áo, cảm ơn một tiếng, cười nói:

- Tiểu Thúy, đám quần áo này là do vị tỷ tỷ nào giặt cho ta vậy? Xà bông giặt dùng cũng không ít đâu, cũng phải mất hai lượng bạc đó.

Tiểu Thúy lắc đầu đáp:

- Ta không biết, trước giờ chúng vẫn để ở trong phòng của Đại tiểu thư.

“Để trong phòng của Đại tiểu thư? Ặc, đừng nói là Đại tiểu thư giặt chứ? Tiểu nữ này đổi tính

150. Chương 148 : Hiểm Họa Tiềm Ẩn.

Sau đó vài ngày, đại tiểu thư tựa hồ đã quên sự tình từng phát sinh bên bờ hồ Huyền Vũ, khôi phục lại bản sắc của một nữ nhân mạnh mẽ, cùng các quản sự thương nghị việc tiếp thu các cửa hàng của Đào gia. Nỗi lo lắng mà Trữ tiểu vương gia mang lại, dường như đã không còn ảnh hưởng đến tâm trí nàng nữa.

Lâm Văn Vinh vốn tính tìm cách làm biếng một chút, nào ngờ đại tiểu thư quản hắn rất chặt, việc nhỏ việc lớn đều giao bắt hắn làm, lại còn giải thích quy trình kinh doanh cho hắn. Nhìn bộ dạng của nàng, giống như muốn đem hắn bồi dưỡng thành trụ cột của Tiêu gia.

”Chẳng lẽ muốn ta làm đệ tam trợ thủ chăng? Lâm Văn Vinh thấy vậy trong lòng cười thầm, những lý luận đơn giản trong kinh doanh này hẳn vốn đã thuộc đến không thể thuộc hơn nữa, lại còn cần đại tiểu thư dạy à, hẳn đi dạy cho đại tiểu thư còn có lý. Bất quá đại tiểu thư chiếu cố hẳn như vậy, hẳn thế nào cũng phải để cho người ta chút mặt mũi, bèn ra tạo ra vẻ chăm chú lắng nghe thụ giáo, làm đại tiểu thư cảm thấy hết sức thỏa mãn.

Qua nhiều ngày bận rộn, xưởng làm nước hoa cũng đã đi vào hoạt động mấy ngày rồi mà Lâm Văn Vinh hẳn phải khó khăn lắm mới tới quan sát được một lần. Thấy quy trình sản xuất đều theo đúng ý tưởng của mình đề ra, trong lòng cũng nhẹ nhõm nhiều.

Công nghệ chế tạo xà phòng so với với nước hoa thì đơn giản hơn nên sản xuất với quy mô lớn cũng tiện hơn nhiều, không quá mấy ngày đã hoàn thành. Xà bông này quả thực là thần kỳ, vừa sản xuất ra đã khiến các vị thái thái tiểu thư rất thích thú. Đại tiểu thư rút từ kinh nghiệm lần trước nên giá cả không phải thấp nhưng cũng vẫn là không đủ cầu. Tiêu gia liên tục tung ra nội y, nước hoa, xà bông tại hai vùng Giang Chiết, thu được tiếng vang cực lớn. Nói đến Tiêu gia, ai nấy đều lập tức nghĩ tới nước hoa cùng xà phòng, ngược lại đối với hàng hóa chủ đạo cũ của Tiêu gia là quần áo và vải vóc lại không nghĩ tới. Tiêu gia dường như đã trở thành dành từ chỉ hóa mỹ phẩm và thời trang nữ giới.

Ngày đó vào dịp đại thọ Lạc lão phu nhân, Tiêu gia dấu tài tử, trở hí pháp đã khiến sĩ tử phương Nam hết sức vẻ vang, người người ở Kim Lăng đều biết. Hơn nữa, chuyện xưa trên Hàng Châu Tinh Vũ Lâu còn đó, từ đó về sau ở Kim Lăng tuyệt không ai còn dám coi thường Tiêu gia nữa, uy vọng của Tiêu đại tiểu thư cũng tăng vọt. Tình huống này khiến Tiêu đại tiểu thư lòng tin tăng mạnh, ra sức tiếp nhận, sửa sang lại các cửa hàng của Đào gia thành các cửa hàng chuyên bán nước hoa, xà phòng, nội y phụ nữ. Chỉ trong thời gian ngắn, việc làm ăn của Tiêu gia lên nhanh như điều gặp gió, thanh thế cực thịnh.

Cuộc sống hiện tại mặc dù hết sức thoải mái, nhưng Lâm Văn Vinh trong lòng hiểu rõ, việc làm ăn của Tiêu gia càng tốt, cũng có nghĩa là ngày đi kinh thành cũng càng lúc càng gần. Chỉ còn hơn một tháng nữa là hết năm, qua năm sau sẽ lập tức đi về phương Bắc trực chỉ kinh thành tìm Thanh Tuyền, Ngọc Sương cũng đi theo để cầu học. Việc hẳn lo lắng duy nhất chỉ là Xảo Xảo, nha đầu này ngoan ngoãn đáng yêu mà bỏ nàng ở lại quả thực là không yên tâm chút nào. Mặc dù có bọn Thanh Sơn, Lạc Viễn chiếu cố, Lạc đại nhân cũng đã an bài nhân mã âm thầm bảo hộ nhưng ở Giang Tô cũng không thể một tay che trời. Trình Đức thì như hổ đói rình mỗi bên cạnh nên lão hồ ly này trong nhiều tình huống cũng không thể bảo vệ bản thân. Thanh Sơn với Lạc Viễn thì lo xây dựng nên Hồng Hưng, cùng Hắc Long có Trình Đức làm chỗ dựa có xung đột, làm sao còn có thể bận tâm đến Xảo Xảo được.

Lâm Văn Vinh càng nghĩ càng lo lắng: “Nỵ tử Xảo Xảo này chính là bảo bối trong lòng lão tử, quyết không thể để xảy ra việc gì. Hay nhất là hát ngã tên Trình Đức kia, lúc đó tại thành Kim Lăng không ai dám chọc tới Thanh Sơn, mà Xảo Xảo cũng được an toàn. Lão tử dù ra đi những vẫn có thể kê cao gối mà ngủ.” Nhưng việc hát đồ tên họ Trình đâu phải là dễ dàng, cho dù là Lạc Mẫn cũng không nắm chắc, huống chi sau lưng Trình Đức còn có tên Trữ tiểu vương gia kia làm chỗ dựa.

Hắn ra sức suy tính như vậy, càng ngày lại càng nhớ đến Xảo Xảo, ở Tiêu gia thêm một khắc cũng không chịu nổi nữa, vội vàng nhắm hướng tửu lâu chạy tới. Tới trước cửa tửu lâu, đã thấy Thanh Sơn đang vội vàng ra ngoài, Đồng Thanh Sơn thấy hắn thì khựng người hỏi:

- Đại ca, huynh sao lại tới đây?

”Mấy hôm ở Tiêu gia, công việc ừn ừn bận rộn xoay vòng vòng nên không thể đến tửu lâu. Không biết hai tên tiểu tử Thanh Sơn và Lạc viễn đang bận rộn việc gì?” Lâm Văn Vinh thấy hắn sắc mặt hung hãn, sát khí đằng đằng, bèn cười nói:

- Thanh Sơn, đệ đang tính làm gì vậy, đi đánh nhau à?

Đồng Thanh Sơn đưa tay kéo hắn sang một bên, nhỏ giọng nói:

- Đại ca, huynh tới đúng lúc, đệ cùng tiểu Viễn đang tính tìm huynh thương lượng đây.

- Có chuyện gì?

Lâm Văn Vinh hỏi.

- Tên Ngô Chánh Bồ cùng đám thủ hạ ô hợp của hắn e là không nhẫn nhịn được nữa. Mấy ngày nay chúng vẫn đang điều binh khiển tướng, xem bộ dạng chính là đang muốn động thủ với chúng ta.

Thanh Sơn khẽ nói.

“Thường khi sắp hết năm, đám xã hội đen hoạt động càng càn rỡ, muốn kiếm thêm ít chi phí hoạt động, từ cổ chí kim đều giống nhau.” Hắn gật gù rồi đưa mắt nhìn Thanh Sơn hỏi:

- Vậy người cùng với tiểu Lạc chuẩn bị ra sao rồi?

Đồng Thanh Sơn hung hăng hươ tay lên, chém mạnh xuống:

- Đánh chúng...

Thấy Lâm Văn Vinh mỉm cười, Thanh Sơn vội vàng nói:

- Đại ca, lần này bọn đệ không có lỗ mãng, việc này đệ đã cùng Lạc Viễn thương lượng xong xuôi. Trong thời gian gần đây, Hồng Hưng phát triển cực nhanh, hoàn toàn có đủ thực lực cùng Ngô Chánh Hồ trực diện đấu một trận. Cho dù là đánh không thắng, cũng có thể khiến hắn sống không yên, Lạc Viễn cũng đồng ý với ý kiến của đệ.

Một hắc bang hoành hành nhiều năm và một đám giang hồ vừa quật khởi, cuộc chiến giữa hai băng nhóm khó lòng tránh được, nhưng Lâm Văn Vinh nhìn thấy sau chuyện này nhất định có ẩn tình gì đó. Ngô Chánh Hồ sao lại vội vàng muốn diệt trừ băng nhóm khác, chẳng lẽ là do Trình Đức đứng sau lưng chỉ đạo sao? Nếu là như vậy, chẳng lẽ là Trình Đức tính làm chuyện lớn gì đó? Đặc biệt mấy ngày trước tên Trữ tiểu vương gia sao lại tấu xảo tới Kim Lăng như vậy, bọn chúng đã thương lượng với nhau những gì?

Công việc của Hồng Hưng, Lâm Văn Vinh sớm đã giao cho Lạc Viễn và Thanh Sơn trông coi, dù sao sau lưng Lạc Viễn còn có lão hồ ly giỏi mưu tính kế nên hắn cũng yên tâm, gật đầu nói:

- Thanh Sơn, các đệ đã quyết xong rồi thì cứ đi mà làm, ta vĩnh viễn ủng hộ các đệ. Tuy nhiên các đệ phải nhớ điều này, một khi đã quyết định thì vĩnh viễn không hối hận, hạ thủ phải độc, nhổ cỏ phải nhổ tận gốc, tuyệt đối không được lưu tình. Đệ đem những lời này chuyển lại cho tiểu Lạc, dặn hắn nhất định phải nhớ kỹ.

Đồng Thanh Sơn cười hắc hắc liếm môi đáp:

- Đại ca, đệ nhớ kỹ rồi, bọn đệ xuống tay tuyệt đối không lưu tình.

Lâm Văn Vinh gật gật đầu: “Tên tiểu tử Thanh Sơn này, việc khác không nói, chứ một khi đánh nhau là chỉ muốn lấy mạng người ta, ai mà không sợ. Bọn xã hội đen ô hợp mà lại có loại khí thế như vậy. Có lẽ lần này bọn Thanh Sơn làm náo loạn mà lại có được thu hoạch ngoài ý muốn. Bất kể thế nào, trước khi rời Kim Lăng đi kinh thành, ta nhất định phải nghĩ ra biện pháp giải quyết hiểm họa tiềm ẩn này cho xong thì mới có thể yên tâm đi tìm Thanh Tuyền.”

- Đúng rồi, Thanh Sơn, tỷ tỷ đệ đang ở đâu?

Lâm Văn Vinh thấy mọi việc đã xong, nhất thời nhớ đến chánh sự của mình.

- Đại ca, tỷ tỷ hai ngày nay đang vì việc của tẩu lâu mà phát sầu đó.

Thanh Sơn nhú mày nói.

Lâm Văn Vinh vội vàng hỏi:

- Sao vậy? Có chuyện gì?

- Việc tỷ tỷ mua căn tiểu lâu ở bên bờ sông Tần Hoài Hà xảy ra vấn đề, tỷ tỷ đang vì việc này mà rầu rĩ.

- Hả, có vấn đề gì?

- Chúng ta đã sớm cùng chủ tòa tiểu lâu kia ký khế ước, vốn là theo lời bên kia là vài ngày nữa sẽ giao tiểu lâu lại cho chúng ta tu sửa. Không ngờ mấy ngày trước, tỷ tỷ tới đó thì giọng điệu bên kia lại chột thay đổi, nói là tiểu lâu này bán như vậy thì quá tiện nghi, muốn tỷ tỷ tăng thêm tiền.

Thanh Sơn đem sự việc đại khái nói lại.

Lâm Văn Vinh vừa nghe đã hiểu, biết là tên lão bản kia thấy tiền mờ mắt, muốn ngồi một chỗ tăng giá, bèn cười nói:

- Khế ước kia đã ký rồi phải không?

Đồng Thanh Sơn gật đầu:

- Hôm cùng đại ca thương lượng xong, tỷ tỷ ngay trong đêm cùng tên lão bản kia ký khế ước. Nhưng người này ở Kim Lăng cũng có ác danh, tỷ tỷ cũng không dám quá bức người, nói là sợ người này về sau có thể quay lại trả thù.

“Trả thù? Ta khinh, việc này nghe cũng quá là buồn cười, nhà ta không phải là xã hội đen sao, còn phải sợ ác nhân? Xảo Xảo cũng quá thiện lương đi.” Hắc cười khanh khách:

- Ác nhân? Thanh Sơn, còn có người ác hơn đệ sao?

Thanh Sơn cười hăng hắc:

- Đại ca, đệ hiểu mà. Lúc trước đệ vì lo bị tỷ tỷ trách mắng, bây giờ có đại ca làm chỗ dựa, đệ còn sợ gì nữa. Ngày mai đệ sẽ dẫn huynh đệ tới thu bảo vệ phí.

“Sặc, cái tên Thanh Sơn này quả là quá thực thà, nói ba câu liền thể hiện bản chất.” Lâm Văn Vinh cười vỗ vỗ đầu hắc nói:

- Tên tiểu tử nhà ngươi sao không hiểu biết gì thế, ai đời lại tính thu bảo hộ phí của chính nhà mình sao?

- Đại ca, đệ không hiểu lắm...

Thanh Sơn thành thực nói.

“Sặc, tên tiểu tử nhà ngươi ăn cơm cũng không ít, làm sao lại không hiểu gì vậy chứ?” Hắc vừa bực vừa buồn cười:

- Xảo Xảo đã cùng người ta ký khế ước, tòa tửu lâu kia đã là của chúng ta rồi, đệ tính tới thu phí bảo hộ của ai đó?

Đồng Thanh Sơn vỗ đầu nói:

- Ái dà, sao đệ lại không nghĩ được như thế chứ, đại ca, đệ hiểu rồi, mai đệ sẽ dẫn mấy anh em tới, đem tên tạp chủng kia đá ra ngoài, xem hắc hung hãn như thế nào.

Lâm Văn Vinh gật đầu:

- Vậy mới giống xã hội đen. Ngày mai đệ tới, chính tới nhà của mình, sợ hắc cái gì? Mang theo khế ước, nếu hắc dám từ chối, đệ trực tiếp quăng hắc ra khỏi cửa, cho dù là quan phủ có tới đệ cũng không việc gì phải sợ. Mẹ nó chứ, quả thực không còn thiên lý vương pháp gì mà, lại dám đứng trên địa bàn của xã hội đen mà giỡn mặt.

Thanh Sơn cao cao hứng hứng nhận lệnh mà đi. Lâm Văn Vinh bước lên trên lầu đã thấy Xảo Xảo đang ngồi ở lan can, hàng mi thanh tú khẽ nhúc, chăm chú viết viết, không biết là viết cái gì. Hắc bước tới gần xem thì thấy nàng đang tính toán, chữ viết ngay ngắn chính tề, vừa nhìn nàng đã thấy tâm hồn thoải mái. Thấy nàng râu rĩ, bất đắc dĩ lắc đầu cười cười: “Nha đầu này, thật là quá lương thiện đi.”

Hắc ghé tai Xảo Xảo cười khê bảo:

- Tiểu bảo bối, đang nhớ đến đại ca sao?

Bên tai Xảo Xảo đột nhiên nóng nóng, lại nghe thấy thanh âm quen thuộc đang ở sau lưng mình vang lên thì trong lòng lập tức vui vẻ, vội quay đầu nói:

- Đại ca...!

Lâm Văn Vinh nhìn nàng từ chân lên mặt, cười hì hì nắm tay nàng nói:

- Nha đầu ngốc, có việc khó xử sao lại không nói cho đại ca biết?

Xảo Xảo vừa mừng vừa thẹn hờn dỗi:

- Đại ca, chàng xấu quá đi, chàng ở Tiêu gia bạn biết bao nhiêu là việc, thiếp làm sao có thể khiến chàng lo lắng thêm chứ?

Lâm Văn Vinh cười ha ha:

- Phu thê chúng ta vốn là một thể, nàng nếu không nói ta mới lo lắng. Lần sau có việc mà không nói cho đại ca biết, ta sẽ đánh vào mông nàng đó.

Hắn khi nói đến chữ một thể, ma chường đã sớm nhẹ nhàng đặt lên bờ eo thon thả của Xảo Xảo, bắt đầu vuốt ve

151. Chương 149 : Từ Văn Trường Đến

- Xảo Xảo, nàng nghe ta nói này.

Lâm Văn Vinh nâng người nàng dậy, nhẹ hôn lên môi nàng một cái rồi nói:

- Đối đãi với người khác khoan hậu chính là ưu điểm của nàng, nhưng nếu quá khoan hậu sẽ làm mất đi phép tắc mà trở thành là dung túng cho ác nhân. Đặc biệt là chúng ta bây giờ đang làm ăn, mấy việc ám muội trong việc làm ăn kinh doanh chúng ta sẽ không làm, nhưng cũng tuyệt đối không chịu oan uổng, đưa đầu cho người ta khi phụ được.

Xảo Xảo xấu hổ cười khổ:

- Đại ca, Xảo Xảo biết rồi. Kỳ thật cũng không phải là Xảo Xảo muốn dung túng cho kẻ xấu, chỉ là tên lão bản muốn thu thêm bạc ở bờ sông Tần Hoài. Hà, không biết làm sao lại có quan hệ với công tử con chỉ huy sứ, nên mới dăm huênh hoang như vậy. Thiếp cũng là sợ đại ca gặp phải phiền phức, nên mới lo lắng như vậy.

Lâm Văn Vinh ôm chặt nàng vào lòng nhẹ nhàng trấn an:

- Tiểu bảo bối, nàng yên tâm đi, đại ca có thể sợ cái gì nhưng không hề sợ phiền phức. Từ nay về sau mấy cái việc tung hoành đầu đá này cứ để cho đại ca giải quyết, nàng cứ ngoan ngoãn làm chường quấy là tốt rồi.

Xảo Xảo khẽ ‘vâng’ một tiếng, gương mặt nóng bừng, tựa đầu vào ngực hắn khẽ nói:

- Đại ca, chàng đối với thiếp thật là tốt.

Lâm Văn Vinh cảm thấy có chút xấu hổ: “Nói một hai câu đường mật, tiểu nha đầu này đã thỏa mãn như vậy rồi, thật là dễ dụ.” Nói thật lòng, từ khi tiến vào Tiêu gia, hắn và Xảo Xảo ở chung với nhau không được mấy ngày, mà ny tử này si tâm không đổi, cả ngày nhung nhớ chờ đợi hắn trong khi hắn hết Ngọc Sương rồi đến Thanh Tuyền, còn cả Tần Tiên Nhi nữa. “Ài, đa tình cũng có phiền não của đa tình.” Hắn cười hắc hắc, lại ôm lấy Xảo Xảo vuốt ve, trong mắt chợt hiện lên hình ảnh những gương mặt khác nhau của Ngọc Sương, Thanh Tuyền, Tiên Nhi. “Nếu quả thực đa tình chính là sai lầm, ta đây cũng chỉ đành cam chịu mắc sai lầm vậy!!!” Hắn khó xử nghĩ thầm.

Hai người thân thiết một lúc, Xảo Xảo đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi:

- Đại ca, chàng đã tặng cho Lạc tỷ tỷ một viên kim cương phải không?

Ái dà, lời đồn lại truyền ra như vậy sao. Ta rõ ràng là đưa tặng cho lão thái thái, sao đồn đãi ra lại thành ta tặng cho Lạc Ngưng chứ. Lâm Văn Vinh vội vàng đáp:

- Không có, tuyệt đối không có! Đó chỉ là nhân lễ thọ của Lạc lão thái thái, ta bèn đem tặng cho lão thái thái, còn chuyện ban tặng lại cho Lạc Ngưng thì ta không liên quan.

Xảo Xảo che miệng cười:

- Đại ca, thiếp chỉ hỏi như vậy mà thôi, chàng hoảng hốt như vậy làm gì. Lạc tỷ tỷ mấy hôm trước đến đây bàn bạc với ta về việc tài trợ cho Thi hội, thiếp thấy trên cổ tỷ ấy có đeo một sợi dây chuyền mà mặt dây chuyền là một viên kim cương, không biết là ai tặng cho, trông rất là đẹp. Thiếp còn tưởng là đại ca tặng cho tỷ ấy.

“Dây chuyền kim cương? Má ơi, tiểu nữ Lạc Ngưng này quả có tài, chẳng ngờ lại nghĩ ra ý tưởng như vậy, không lấy cái gì làm mặt dây chuyền, mà lại dùng kim cương, giá trị tuyệt đối là phi phàm.” Lâm Văn Vinh cười nói:

- Viên kim cương đó rất nhỏ, không bằng một phần ba viên ta tặng cho nàng. Để hôm nào ta đi hỏi nàng ta xem làm mặt dây chuyền đó ở đâu, rồi cũng làm cho nàng một mặt dây chuyền, đem viên kim cương này khảm vào. Xảo Xảo bảo bối của ta mà đeo lên liền biến thành tiểu tiên nữ từ trên trời hạ xuống trần, khiến mọi người nhìn đều chảy nước miếng.

Nghe hần mồm miệng ba hoa, gương mặt Xảo Xảo đỏ bừng, thỏ thẻ:

- Đại ca, thiếp sao xinh đẹp như vậy được chứ. Lạc Ngưng tỷ tỷ mới có thể cho là xinh đẹp được.

- Xảo Xảo trong lòng ta là người đẹp nhất.

Hần không hề dối lòng, nhưng thâm tâm lại lén thêm vào những lời này hai chữ: “Một trong.”

Tuy biết rõ là hần ăn nói ngọt ngào lừa gạt mình, Xảo Xảo vẫn cảm thấy vui sướng, tựa vào lồng ngực hần:

- Đại ca, thiếp cũng nghe Ngưng tỷ tỷ kể chuyện tại lễ thọ hôm đó.

- À? Tiểu bảo bối, nàng sao lại không nhớ khi trước ta từng nói với nàng, đừng nghe người khác nói bậy. Lời người ngoài nói nàng nên hạ xuống trăm lần, bởi vì mấy chuyện đó mười phần hết tám chín phần là giả. Lời của ta nói, nàng lại nên tin lên gấp ngàn lần, bởi vì đó đều là mười phần chân thật.

Lâm Văn Vinh cười hăng hắc:

- Không biết vị Lạc tiểu thư này kể thật, hay nói bậy bạ đây?

Xảo Xảo cười khanh khách:

- Ngưng tỷ tỷ tốt với chàng như thế, làm sao lại nói xấu chàng chứ?

“Tốt với ta? Sặc, lấy mắt của ta cả ngàn lượng bạc đi tổ chức Thi hội, là tốt với ta sao? Chẳng qua nha đầu đó là bạn chồn khuê phòng của nàng nên ta cũng coi như không thèm để ý đến vậy. Đợi cho Thi hội thành công xong ta bèn thông báo tiếp tục mở đại hội thời trang, cũng dễ làm thôi!”

- Ngưng tỷ tỷ nói, hôm đó chàng một mình độc đấu với vua đối bầy tính, giành vinh quang cho sĩ tử phương Nam chúng ta, khiến người người kính nể. Lại còn khen chàng anh dũng mưu trí, hữu dũng hữu mưu mà vạch mặt trò lừa gạt của lão đạo kia, quả thực là chí sĩ có thực học chân chính.

Xảo Xảo nhìn hần nói, trong mắt ánh lên tình ý dạt dào.

Lâm Văn Vinh đại nghĩa lăm liết nói:

- Xảo Xảo tiểu bảo bối, nàng cũng biết đó, đại ca của nàng là người luôn luôn khiêm tốn, lại hết sức chân thành với mọi người. Ngưng tỷ tỷ của nàng kể chuyện này, tuy có chút qua loa đại ý, nhưng cũng miễn cưỡng coi như tiếp cận sự thật.

Xảo Xảo cười kể tiếp:

- Ngưng tỷ tỷ còn tán tụng chàng, nói chàng đối với mọi việc có sự giải thích hết sức độc đáo, người ngoài nhìn vào thấy chàng có vẻ trẻ con cứng đầu, nhưng thật ra là có tình có nghĩa.

Lâm Văn Vinh nghe xong thì đột nhiên bảo:

- Xảo Xảo, đem sổ sách lại cho ta xem nào!

- Đại ca, chàng muốn xem sổ sách để làm gì?

Xảo Xảo ngạc nhiên hỏi.

- Ny tử đó trước mặt nàng cứ tăng bốc ta như vậy làm cho nàng cao hứng nên ta phải xem xem, có phải là muốn gạt nàng thêm ngàn lượng bạc nữa không.

Lâm Văn Vinh cười lớn đáp.

Xảo Xảo che miệng cười khanh khách:

- Đại ca, ai lại tệ như chàng nói chứ. Ngưng tỷ tỷ là thực tâm khen ngợi chàng. Tỷ ấy còn nói, chưa quen biết thì thấy chàng ba phần nóng bảy phần lạnh, quen rồi mười phần chân tình. Thiếp cũng là lần đầu nghe nàng tán tụng một người như vậy.

“Cái này quả thực hơi quá lỗ rồi, sao lại miêu tả ta tốt đẹp như vậy chứ, đặc biệt lại ngay trước mặt lão bà nhà ta, không phải là có ý chia rẽ tình cảm gia đình ta đó chứ?” Lâm Văn Vinh nhìn ngấm Xảo Xảo, bao buồn phiền trong lòng đều tan biến, hai người trò chuyện với nhau, làm mấy chuyện du hí thân thân thiết thiết, nhìn ny tử kia vẻ mặt xấu hổ đỏ bừng chịu không nổi, cảm thấy đã vui sướng lâng lâng.

Lúc lão Đồng lên lầu thấy Lâm Văn Vinh đang cùng Xảo Xảo nói chuyện đến lúc cao hứng, lập tức vui mừng rạng rỡ kêu lên:

- Hiền tể...

Lâm Văn Vinh da gà nổi khắp người, cái lối xưng hô này quả thực chưa quen. Lão Đồng nắm chặt lấy tay hắn nói:

- Hiền tể à, nghe nói con trên yến tiệc ở nhà tổng đốc đại nhân hiển lộ thần uy vô địch khiến mấy nhà xung quanh đây đều hết sức hâm mộ. Con bây giờ đã là danh nhân rồi, ai ai cũng nói con có tài năng khoáng thế làm bản nhạc phụ đây cũng hãnh diện lây chút ít.

Vất vả lắm mới có thời gian cùng Xảo Xảo đàm tình thuyết ái, lại bị lão nhạc phụ này tới phá hội. Lâm Văn Vinh vội kéo Xảo Xảo xuống lầu, chợt thấy bên cửa sổ lầu ba có một bóng người thanh thoát, đang nhìn cảnh hồ Huyền Vũ phía xa xăm, trong dáng người có vẻ quen quen. Người đó cất giọng thanh nhã ngâm:

Tiện quân phiêu đẳng nhất hư chu

Lai tác Tần Hoài thập nhật du

Thủy tẩy thiện tâm đô nhân tịnh

Sơn cung thi bút tổng mi sâu

Tuyết trung thừa hưng chân liêu nhĩ

Xuân tấn tư quy khước bãi hưu

Hà nhật ngũ hồ ? Phạm Lễ (Lãi)

Chủng ngư vạn vĩ quát thiên đầu.(1)

(Dịch nghĩa:

Người ham mê phiêu lãng với chiếc thuyền con

Bơi thuyền mười ngày đến được Tần Hoài

Nước biếc rửa cho tâm thiện được thanh tịnh

Non xanh khiến cho bút thơ hết âu sầu

Giữa tuyết trắng gợi hứng bàn chuyện này nọ

Cuối mùa xuân lại nghĩ đến việc lui về nghỉ hưu

Một ngày nào đó sẽ đến Ngũ Hồ học theo/theo hầu Phạm Lễ

(Ngắm) muôn ngàn cá quẫy đuôi tung trời

Hieusol dịch)

“Tên tài tử nhà nào tới đây làm thơ lung tung như vậy?” Lâm Văn Vinh đang muốn cùng Xảo Xảo tiếp tục đàm tình thuyết ái nên cũng chẳng thèm để ý đến. Đang muốn dất tiểu bảo bối tiếp tục xuống lầu, chợt thấy có một người đứng trước mặt mình cười nói:

- Lâm công tử...

Lâm Văn Vinh ngẩng đầu lên nhìn, ra là Nhất phẩm Đới đao hộ vệ Cao Tù. Ngày ấy cùng mình đuổi bắt Đào Vũ, đã mấy ngày không gặp lại hần, hần sao lại chưa quay về bảo vệ Từ Vị chứ? Lâm Văn Vinh ôm quyền mỉm cười:

- Cao đại ca, người sao cũng ở chỗ này? Chưa về Hàng Châu à?

Cao Tù cười đáp:

- Ta vốn vẫn lưu lại ở thành Kim Lăng. Hôm trước, tại yến tiệc mừng thọ lão thái thái, công tử đã ra oai ta đây cũng tự mất chứng kiến.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Xấu hổ xấu hổ, thực lực chẳng ra sao. Cao đại ca muốn tới đây uống rượu? Rất tốt rất tốt, hôm nay hãy để ta mời khách mới được.

Cao Tù từng chứng kiến qua cách hần trừng trị Đào Đông Thành, biết rằng đối với người này không thể dùng lễ thường mà đoán được, liền cười nói:

- Tạ ơn công tử, ta hôm nay tới đây, không phải chỉ đến để uống rượu, mà là có người muốn gặp công tử.

Lâm Văn Vinh chợt nhớ đến thân ảnh nhìn có vài phần quen quen hồi nãy, đột nhiên vỗ đầu: “Ái cha, ta còn đang tự hỏi là ai đến quấy rầy, nguyên lai chính là Từ Vị lão đầu đích thân tới đây.” Hần vội vàng quay đầu nhìn sang bên kia, đã thấy thân ảnh bên cửa sổ kia đã xoay người lại phong nhã mỉm cười, không phải là Từ Vị thì là ai? Từ Vị nhìn hần, chòm râu rung rung mỉm cười:

- Lâm tiểu huynh, mấy hôm nay khỏe không?

Trữ tiểu vương gia vừa đi, lão Từ này đã mò đến đây, Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, tiến lên ôm quyền hành lễ nói:

- Từ tiên sinh, mấy ngày nay ta rất tốt. Còn ngài có khỏe không, phu nhân ngài có được mạnh khỏe không?

Từ Vị biết người mà hần nhắc tới chính là Tô Khanh Liên, lão sống đến từng tuổi này còn bị tên tiểu tử này chọc ghẹo, tự nhiên gương mặt già nua hơi đỏ lên, vội vàng đáp:

- Rất khỏe, rất khỏe, đều là nhờ phúc của Lâm tiểu huynh cả.

Lâm Văn Vinh trong lòng cũng cao hứng: “Lão đầu này đến đây là rất tốt. Từ Văn Trường là ai chứ, tài tử danh chấn thiên hạ, hiện là đệ nhất sủng thần của hoàng đế, trung thần, trọng thần...Nếu có lão hỗ trợ, muốn xử lý tên Trình Đức kia, cũng không phải là việc khó. Ai da, lão Từ này đúng là người cứu nạn mà, nói gì thì nói cũng không để lão đi mất.”

Hần cũng không cần quản lão Từ tới đây là vì mục đích gì, miễn có thể lợi dụng được là tốt rồi. Hần vội vàng nắm lấy bàn tay Xảo Xảo nói:

- Xảo Xảo, mau tới bái kiến Từ Văn Trường tiên sinh kia.

- Văn Trường tiên sinh?

Xảo Xảo kinh hãi, nàng cũng là nữ tử có chút học vấn, thì sao có thể không biết chữ tên tuổi Văn Trường. Thấy lão giả trước mặt thân tình hòa ái, trên mặt mỉm cười, vội vàng hành lễ:

- Dân nữ Đồng Xảo Xảo, xin ra mắt Văn Trường tiên sinh.

Lâm Văn Vinh mỉm cười giới thiệu:

- Văn Trường tiên sinh, đây là Xảo Xảo, chính là nương tử của ta.

Từ Văn Trường ‘à’ một tiếng dài, nháy mắt với hần, cười nói:

- Xảo Xảo cô nương quả nhiên dung mạo như hoa như ngọc, cùng Lâm tiểu ca thật là cực kỳ xứng đôi.

Xảo Xảo nghe đại ca trước mặt người ngoài nói mình là nương tử, vừa mừng vừa thẹn, vội vàng nhu thuận đứng bên cạnh đại ca. Lâm Văn Vinh mời Từ Vị ngồi, đoạn nói:

- Từ tiên sinh, ngài làm sao lại có thời giờ tới Kim Lăng vậy? Sự tình ở Hàng Châu thế nào rồi?

- Xong được một nửa.

Từ Vị nhìn hẩn, cười nói ý vị thâm sâu.

Đây là bài Thứ vận tổng Trương Sơn Nhân quy Bành Thành (Gieo vắn tiễn Trương Sơn Nhân về Bành Thành)- Tô Thức

Nguyên văn tiếng Trung:

-

Dịch thơ (hieusol)

Một thuyền, một gã khoái phiêu du

Mười buổi, Tần Hoài cập bến lưu

Nước biếc ru lòng thêm lắng đọng

Non xanh phóng bút tiết âu sầu

Tuyết rót hứng tràn câu chuyện vắn

Xuân tàn ngấm lại chí hồi hưu

Mơ đến Ngũ Hồ theo Phạm Lãi

Ngắm đàn cá quẫy vọng thiên thu

152. Chương 150: Hảo Hí (trò Hay)

- Văn Trường tiên sinh đã tới Kim Lăng, nên chẳng ở lại đây thêm mấy ngày để ngắm cảnh hồ Huyền Vũ và sông Tần Hoài, chắc chắn rằng chuyến đi này sẽ không hề vô nghĩa đâu. Khả khả! Với phong cảnh tuyệt vời như sông Tần Hoài này, đảm bảo rằng một khách phong lưu như Từ tiên sinh chắc chắn sẽ không thể bỏ qua được.

Từ Vị giả lả vài tiếng rồi nói:

- Lão hủ lần này tới Giang Nam, thời gian gấp gáp. Cảnh vật Tần Hoài tuy đẹp thật nhưng chỉ sợ lão hủ không đủ thời gian để thưởng thức thôi.

Lão ngừng lại, nhìn xung quanh một cái rồi nhỏ giọng thì thầm:

- Không dám dấu tiểu huynh đệ, lúc xử lý vụ Bạch Liên Giáo ở Hàng Châu mấy ngày trước, lão hủ lại có được đầu mối mới, có liên quan đến Kim Lăng. Vạn bất đắc dĩ, lão hủ mới vội vàng vàng chạy tới Kim Lăng.

Lâm Văn Vinh cười ha ha hai tiếng:

- Từ tiên sinh là rường cột nước nhà, lại được hoàng đế coi trọng, phải bốn ba bận rộn khắp nơi cũng là điều không thể tránh khỏi. Phải rồi, Từ tiên sinh, làm sao ông biết ta đang ở đây vậy?

Hắn ta nói lòng vòng cả nửa ngày nhưng tuyệt không hề nhắc đến nửa chữ Bạch Liên giáo, thực là cao minh!

Từ Vị nói:

- Thực Vi Tiên nổi danh khắp hai tỉnh Giang – Chiết, lão hủ lẽ nào lại không biết. Từ lâu này không chỉ kinh doanh tốt mà nghe nói còn treo bốn câu đối tuyệt phẩm thiên hạ. Lão hủ đối với cả hai loại này đều có chút hứng thú, đã tới Kim Lăng làm sao lại không ghé tới Thực Vi Tiên cho được? Đúng là trăm nghe không bằng một thấy, hôm nay vừa đến, quả nhiên cách bố trí rất tinh diệu, phong cách độc đáo rất ấn tượng. Đến đây lại may mắn gặp được tiểu huynh đệ, xem ra như ta cũng có duyên với Thực Vi Tiên a.

Từ Vị đã đi khắp thiên hạ, gặp nhiều hiểu rộng, Thực Vi Tiên đã được lão tán thưởng, cũng coi như xứng với cái tên của mình. Tuy nhiên lão ta nói cái gì mà may mắn, Lâm Văn Vinh căn bản không tin tí nào. Ca ca của Cao Từ là Cao Thủ, làm thủ hạ dưới tay Lạc Mẫn, hiện giờ cũng có phần trách nhiệm trong việc bảo hộ từ lâu. Từ Vị và Lạc Mẫn lại là hảo bằng hữu, lão muốn biết quan hệ thực sự giữa mình và Thực Vi Tiên thực chẳng hề khó khăn. Nói cái gì là xảo ngộ, rõ ràng là cố tình ở đây chờ ta rồi!

- Đặc biệt là bốn câu đối diệu tuyệt thiên hạ, ta tuy tự xưng là Văn Trường, thế mà cũng không đối được, xấu hổ quá, xấu hổ quá.

Từ Vị sắc mặt đầy tiếc nuối nhìn bốn câu đối, trông đáng vẻ giống như là không có khả năng đáp được. Lâm Văn Vinh tự nhiên cảm thấy có chút đắc ý, có thể làm khó Từ Văn Trường, lão tử ta đại khái cũng xem như là thiên hạ đệ nhất nhân rồi.

- Đúng rồi, tiểu huynh đệ à, câu đối “Yên duyên diễm diễm yên yển nhân”, là người nào đối vậy? Không ngờ chính quá. Thiên hạ rộng lớn, quả nhiên nhân tài dị sĩ nhiều vô số a.

(Khói vờn khuôn mặt xinh đẹp, khói làm cho đôi mắt long lanh như có nước)

Cái mà Từ Văn Trường nói, là về đối mà ngày đó Lạc Ngưng đưa tới, Xảo Xảo đã cho treo lên, để hai về cùng một chỗ, coi như bốn câu đối đệ nhất thiên hạ đã chỉ còn ba.

-Ồ, cái đó à? Đó là câu đối của một người bạn tại kinh thành của thiên kim tổng đốc đại nhân Lạc Mẫn, Lạc Ngưng tiểu thư.

Lâm Văn Vinh đáp:

- Nghe nói vị tiểu thư này cũng không đơn giản, là nữ giáo tập trong học viện Kinh Hoa ở kinh thành, còn là Tế tửu ở Quốc Tử giám nữa, danh vọng thực là không nhỏ.

- Bằng hữu của Lạc tiểu thư?

Từ Vị ồ dài một tiếng, lại cười một cách thần bí:

- Hóa ra là nó, cái này thì quả là không ngạc nhiên lắm.

Từ Vị đã đến đây rồi, trong khi Lâm Văn Vinh là một loại đại gian thương, làm sao có thể buông tha cơ hội tốt như vậy, hẳn hướng về Xảo Xảo cười haha nói:

- Xảo Xảo, cho dù có đốt đèn ****g lên cũng không dễ tìm ra được một đại nhân vật như Từ đại nhân đây. Mau đi chuẩn bị giấy bút, nói gì thì nói cũng phải thỉnh đại nhân viết vài chữ đề tự cho Thực Vi Tiên nhé.

Tranh và chữ của Từ Vị nổi tiếng thiên hạ có giá trị ngàn vàng. Xảo Xảo làm sao không hiểu ý tứ của đại ca, liền hoan hỉ đi chuẩn bị giấy bút.

Quan hệ giữa Từ Vị và Lâm Văn Vinh vốn rất tốt đẹp, Tô Khanh Liên lại là do Lâm Văn Vinh mai mối, ghi một vài chữ đương nhiên là hợp lẽ, lão lập tức cười nói:

- Tiểu ca à, người không phải đang làm khó ta đó chứ, đã có bốn câu đối thiên hạ đệ nhất rồi, lão hủ làm sao dám viết gì nữa?

Lâm Văn Vinh mặc kệ lão già giả vờ khiêm nhường, có bạc mà không lấy thì quả thật không phải là phong cách của Lâm mỗ ta đây.

Từ Vị từ chối nhẹ vài câu, thấy bút mực đều đã chuẩn bị đầy đủ, bắt đầu dĩ lắc lắc đầu, cầm bút trầm ngâm trong chốc lát, rồi bắt đầu ngân nga:

Thử địa sanh ca xuân tái tử,

Kinh hoa quan cái hỉ vị hưu.

Điều đỉnh hòa canh quỳnh lâm yến,

Phi thương toái nguyệt tụ văn lâu.

(Dịch nghĩa:

Nơi đây tiếng đàn hát đầy xuân sắc tỏa hương rượu say

Quan lại ở kinh đô cũng chưa từng thấy qua chốn vui như thế

Món ăn như yến tiệc cung đình thơm ngon vừa miệng

Thật là chốn tụ hội của văn nhân tài tử nâng chén cạn trăng.)

Ta té mất! Lão Từ này quả nhiên là một nhân tài, chỉ trong chớp mắt đã có thể phóng bút ra một bài thơ nhỏ. Đặc biệt là hai câu cuối, không chỉ có tán tụng thức ăn ngon mà còn chỉ ra nơi đây đích thực là nơi tụ hội của văn nhân tài tử, chính thực là bút pháp danh gia. Người khác tán tụng câu này thì chưa chắc ai thêm để ý, nhưng Từ Văn Trường là ai chứ? Là thiên hạ đệ nhất tài học, he he. Có thơ đề như thế này, các tài tử trong thiên hạ còn không mau ùn ùn kéo đến, vàng bạc còn không cuộn cuộn đổ vào nhà sao?

- Xảo Xảo, mau treo bài thơ này tại vị trí trang trọng nhất, dễ nhìn thấy nhất. Đây chính là bảo bối của chúng ta, phải để cho thiên hạ tài tử cùng nhau thưởng thức.

Lâm Văn Vinh phấn khích bừng bừng kêu lên.

Từ Vị liên tục chấp tay nói:

- Xấu hổ lắm, xấu hổ lắm, Lâm tiểu ca đã quá khen rồi!

Lừa ép Từ Vị được một bài thơ, Lâm Văn Vinh mới từ từ ngồi xuống, nhàn nhã thưởng trà với lão.

Từ Vị liếc nhìn hẳn:

- Lâm tiểu ca, lúc trước ở Hàng Châu, lão hủ đã biết người tài hoa xuất chúng, không phải người thường. Quả thật không sai, quay lại Kim Lăng, tiểu huynh đệ lại càng nổi tiếng rồi.

Ô! Từ tiên sinh, nguyên do đâu mà ông nói ta như vậy?

Lâm Văn Vinh cảm thấy kỳ quái.

Từ Vị cất cao giọng:

- Tiểu huynh đệ không cần phải khiêm nhường như vậy. Mấy ngày trước đây, tại buổi tiệc của Lạc lão phu nhân, một mình người dựa vào bản lĩnh của mình, đã bại vua câu đối Trầm Bán Sơn, về nào về này đều kinh điển, phi phạm, khiến cho giới tài tử Giang Chiết phải kể say sưa. Chẳng lẽ tiểu huynh đệ lại không biết sao?

- À, có chuyện này à? Ta trước nay không để ý đến những tin đồn thổi xung quanh ta.

Lâm Văn Vinh ngượng ngập.

Từ Vị cười to đáp:

- Tiểu huynh đệ quả nhiên không phải tầm thường, lão hủ thập phần bội phục, bội phục. Bất quá...

Giọng của lão chợt nhỏ lại:

- Tiểu huynh đệ mặc dù coi thanh danh chỉ là thứ bên ngoài, nhưng cũng đã vô ý mắc tội với một số người. Ví như hôm đó, đích thân tiểu vương gia đến dự tiệc mừng thọ, nhưng người lại không nể mặt y. Chẳng lẽ người không sợ đắc tội với tiểu vương gia sao.

- Đại nhân à, ông không dọa ta đó chứ? Lâm Tam ta chỉ là một tên gia đình nhỏ nhỏ, không quyền cũng chẳng thế, cùng lắm cũng chỉ là làm kinh doanh nhỏ nhỏ mà thôi. Còn tiểu vương gia kia là nhân vật cỡ nào? Hoàng tử, long tôn, hoàng thân quốc thích, tầm mắt sâu xa lắm, bụng dạ rộng rãi biết bao nhiêu, ta chỉ là cùng môn nhân của người ta bàn luận một chút kỹ xảo, cùng hỗ trợ cho nhau một chút mà thôi. Người ta sao lại đi so đo với ta chứ.

Lâm Văn Vinh cười ha hả.

- Tiểu huynh đệ thật có tấm lòng rộng mở, lão hủ rất bội phục.

Từ Vị nhìn hần mỉm cười:

- Bất quá có một việc, không biết tiểu huynh đệ đã có nghĩ qua một cách tử tế chưa?

Thấy Lâm Văn Vinh đang chú tâm lắng nghe, Từ Vị nói tiếp:

- Tiểu huynh đệ với Bạch Liên giáo cũng có hiềm khích, ta đối với bọn họ dĩ nhiên cực kỳ căm ghét, triều đình cũng đã mấy lần quyết tâm tiêu diệt. Vì có điều khúc chiết ở bên trong nên đã mấy lần tấn công mà cuối cùng vẫn tay trắng trở về, đó đạo lý gì? Bạch Liên giáo bắt nguồn từ Sơn Đông, thế nhưng tại sao ở Giang Tô này lại lộng hành như vậy? Có phải chăng có nguyên nhân nào đằng sau? Vụ án Bạch Liên ở Hàng Châu, mặc dù liên quan khá rộng, nhưng nói cho cùng vẫn trong phạm vi khống chế. Chỉ là không hiểu tại sao ở Giang Tô lại không thể quản nổi chứ?

Từ Vị nói những lời này tựa như là cho chính mình nghe, nhưng thực sự là cố ý để cho Lâm Văn Vinh nghe thấy. Lâm Văn Vinh cười hắc hắc: “lão Từ này lắm mẹo mực nhỉ? Cố ý câu dẫn ta nói à? Nếu ta không làm gì đó, chẳng hóa ra là phụ tấm thịnh tình của người sao?”

Hần nhướng mày nói:

- Từ đại nhân đã nói vậy, ta ngẫm lại cũng thấy kỳ quái. Vì sao bọn quân phiến loạn ở Giang Tô lại ngang ngược lâu như vậy nhỉ?

Hần kể lại câu chuyện trải qua ngày trước, bỏ đi những chỗ trọng yếu, rồi tiếp lời:

- Hôm đó ta và Tiêu đại tiểu thư bị bọn Bạch Liên giáo bắt đi, thực cũng có nhiều điều đáng nghi ngại. Thứ nhất, quan phủ sau nhiều ngày chưa từng tìm ra được dấu chân của bọn Bạch Liên, thế mà tên Đào công tử có thể dễ dàng tìm ra được? Thứ hai, hần vì sao lại có thể mượn được binh mã của bộ binh và kỵ binh, hơn nữa, lại đúng lúc bọn phi đồ rút lui mà kịp thời lên núi? Thứ ba, kỵ - bộ binh vừa đông, vừa bao vây xung quanh bọn phi, thế mà bọn Bạch Liên không cánh mà bay mất? Với ba điểm nghi vấn này, lúc nào cũng khiến cho tại hạ phải suy nghĩ, đến nay vẫn chưa lý giải được. Mặt khác, ngày đó khi ta bị bắt, từng tiếp xúc với ba kẻ đứng đầu của bọn phi đồ, trong đó có một kẻ chính là người đại nhân tóm được là Lục Trung Bình. Hai kẻ còn lại hình như cỡ tuổi hần, trong đó một kẻ có vẻ là người đứng sau lưng cả bọn, nghe hần nói chuyện đầy khí thế, xuất thân tất phi phạm, thực sự trong đó quả nhiên ẩn chứa nhiều điều huyền diệu. tiểu đệ thực sự không thể nắm rõ được.

Nghe hần nói chuyện nửa kín nửa hở như vậy, Từ Vị cười ha hả đáp:

- Lâm tiểu huynh chính là người thông minh tuyệt đỉnh, làm sao có thể không biết được sự lợi hại trong đó. Chỉ là tiểu huynh đệ không muốn nói ra mà thôi. Cũng được, vậy thì lão hủ đành phải nói luôn ra vậy. Lão lần này đến Giang Nam, việc tham dự Giang Chiết niên hội chỉ là bề ngoài, cực kỳ gấp là chuyện...

Lão giơ cánh tay lên, cười nhẹ rồi ra dấu chém mạnh xuống:

- Diệt Bạch Liên giáo!

- Tốt lắm, tốt lắm!

Lâm Văn Vinh vỗ tay cười nói:

- Đại nhân có lòng nghĩ cho bách tính lê dân, tiểu đệ thật sự ngưỡng mộ.

Từ Vị nghiêm mặt đáp:

- Vụ án ở Hàng Châu, tiểu huynh đệ cũng đã thấy, bọn Bạch Liên giáo này cũng chỉ là một đám quân ô hợp, ngoại trừ giả thần giả quỷ để lừa gạt bách tính, còn chuyện khác cũng chỉ là loại tầm thường, nếu muốn tiêu diệt bọn chúng cũng không phải là quá khó.

- Vậy tại sao năm nào cũng tiêu trừ mà vẫn không diệt hết được?

Lâm Văn Vinh hỏi một câu đầy thâm ý.

Từ Vị gật đầu nói:

- Đây chính là điểm then chốt trong những nghi hoặc mà tiểu huynh đệ mới đề cập đó. Đại Hoa của chúng ta tuy là bậc trung thần lương đồng nhiều vô số nhưng không có nghĩa là bọn gian nịnh tiểu nhân chẳng có ai. Bọn phỉ đồ Bạch Liên này, đúng là có kẻ dụng tâm đứng sau lưng chống đỡ nên mới có thể dễ dàng làm những điều xấu xa tội lỗi như vậy. Hiện nay phương Bắc kẻ thù đang xâm lấn, trong nước thì Bạch Liên tác loạn, đúng là thù trong giặc ngoài. Mùa xuân tới, triều đình sẽ bắt đầu điều binh dẹp loạn phương bắc, bọn Bạch Liên nếu một ngày không trừ, sẽ giống như cái ung nhọt của quốc gia, gây đau đớn toàn thân. Lão hủ lần này đến Giang Nam, trước là tiêu diệt Bạch Liên, sau là chặt đứt ma trảo sau lưng của nó, khiến cho trời đất Đại Hoa trở nên sáng sủa. Lại hiệu triệu toàn bộ nhân dân Đại Hoa, khu trừ giặc loạn, cùng chế ngự người Hồ, xây dựng thiên triều cường thịnh.

Những lời nói này được lão nói ra một cách đầy nhiệt thành, kỹ năng diễn thuyết của Từ Văn Trường quả thật không phải tầm thường.

Quốc gia loạn lạc, cũng chẳng đến lượt Lâm Văn Vinh phải quan tâm, hấn chỉ cần Kim Lăng thái bình, đừng để Xảo Xảo gặp bất kỳ nguy hiểm gì là ổn.

Chỉ là việc này càng ngày càng rắc rối rồi a, tiểu vương gia vừa đi, Từ Vị lại đến, rồi còn lão hồ ly Lạc Mẫn nữa chứ, hắc hắc, quả thật là sắp có trò vui để coi rồi.

Nguyên văn bài thơ:

Dịch thơ:

Chốn này nhạc hát rượu xuân say

Đô thành khôn sánh được điều hay

Hương thơm vị ngọt quỳnh lâm yển

Văn tài tụ hội chuốc thơ bay.

153. Chương 151: Quỷ Biện

Từ Vị trước khi rời khỏi, nghiêm mặt nói:

- Lâm tiểu huynh, lời hôm nay ta nói xuất phát từ đáy lòng, tuyệt không giấu diếm. Tại bên trong vùng Giang Tô này, người có thể tin nhiệm chỉ đếm trên đầu ngón tay, người chính là một trong số hiếm hoi đó. Ngày khác nếu gặp chuyện gì khó khăn, xin nhờ Lâm tiểu huynh ra tay giúp đỡ.

Đây mới chính là mục đích thực sự của Từ Vị tới tìm Lâm Văn Vinh. Như lão đã nói, bên trong địa phận Giang Tô, thế lực Bạch Liên giáo vô cùng ngang ngược, người lão có thể tin nhiệm ngoại trừ Lạc Mẫn thì chính là Lâm Văn Vinh.

Thấy Từ Vị đã nói hết lời, Lâm Văn Vinh cũng không hề mảy may đá động:

- Từ đại nhân, mang binh gây chiến là chuyện mà ta đến một chút cũng không thông nên không dám nhiều lời. Bất quá đại nhân sau khi biết chuyện bọn phi khấu có kẻ chống lưng tự biết giữ bí mật, việc này không cần ta nhắc nhở nữa. Mặt khác, binh lính Giang Tô này e rằng không thể nào dùng được, mong đại nhân hãy tỉ mỉ xem xét tốt xấu.

Ánh mắt Từ Vị chợt lóe lên:

- Tiểu huynh đệ quả nhiên tinh minh vô cùng. Đúng như tiểu huynh đệ nói, lần này đi, lão hủ mang theo binh phù của Hoàng thượng để điều động quân Chiết Giang và Sơn Đông, không dùng đến một binh một tốt của Giang Tô. Ta thực muốn biết rốt cuộc kẻ nào ngầm tác oai tác quái, tư thông với bọn Bạch Liên?

Ngẫm lại một lượt, kẻ ngốc cũng biết rõ chuyện gì đã xảy ra, chính lão đầu người đã biết được rõ ràng nhưng lại giả vờ hồ đồ, Lâm Văn Vinh đã hơi xem thường lão một chút rồi.

Từ Vị cười rồi nói:

- Nói vậy ắt tiểu huynh đệ trong lòng biết rõ chuyện gì đã xảy ra, nhưng cái chính là cần phải có chứng cứ, nhược bằng không có chứng cứ thì lão hủ cho dù tay cầm thánh chỉ thì cũng không làm nên hảo sự gì a!

Lão nói câu này giống như là nói cho mình nghe nhưng lại như muốn đề tỉnh. Lâm Văn Vinh đột nhiên tỉnh ngộ, ai da, tội chứng tội chứng, lão nhân này nói nửa ngày chính là muốn ‘tội chứng’ đây. Chà, lời lão nói quả thực không sai, có câu “thị nữ tam phần lang, thị quan thập phần gian” (nữ ba phần sài lang, quan mười phần gian xảo) thật là rất đúng. Lão trong tay có thánh chỉ, lại có binh mã Hàng Châu và Sơn Đông ở bên, khó trách đảm khí lớn như vậy, rõ ràng chính là đang đợi có đủ tội chứng của những kẻ này để động thủ.

Lâm Văn Vinh trong lòng suy tư, lão Lạc cùng Trình Đức sống chết đối đầu, trong tay nhất định là có tội chứng của Trình Đức. Đến lúc đó lão tử kêu Thanh Sơn tìm mấy tên cầu đạo sĩ giở ít thủ đoạn để cho Từ Vị lão đầu mang theo nhân mã đi bắt người, xem hấn đối phó thế nào. Nghĩ vậy, hấn cảm thấy đắc ý vạn phần, Từ Vị tựa hồ như nhìn thấu suy nghĩ của hấn, hai người liếc mắt nhìn nhau, đồng loạt cười vang cả lên.

Xảo Xảo nhìn sang Từ tiên sinh, lại trông sang đại ca, thâm nghĩ hai người này cười trông thật gian trá.

- Chiều theo chủ của Lâm Văn Vinh, Từ đại nhân hiếm khi đến Tần Hoài một chuyến, tự nhiên nên do tiểu đệ làm chủ, đến Diệu ngọc phường lắng nghe vài tiểu khúc, làm vài hoan sự...

Quan hệ của hấn với lão Từ không tầm thường, từ lúc đầu đã không có quan tâm là cái gì triều đình nhất phẩm, mà như là tình nghĩa huynh đệ vong niên. Đương nhiên, hấn khinh thường không làm như cái tục sự dập đầu kết bái với vãn, làm chuyện này chỉ tổ mất đi phẩm vị nhân tài, thế như là chém đầu gà uống huyết tửu là có thể không sinh cùng ngày cùng tháng nhưng chết cùng năm cùng tháng ư? Nói nhảm, người muốn lão tử nghĩa khí hại chết người sao.

Mối quan hệ đích thực chân chính, cùng sát cánh kề vai, cùng hưởng về quê hương, cùng rong chơi diêu tử, mới thật sự là bằng hữu, so với cái cắt cổ gà uống máu ăn thề thì thân thiết hơn nhiều. Cho nên nói tới bên sông Tần Hoài vui chơi mới là vương đạo.

Từ Vị nghe được thì mồ hôi lạnh vã ra đầm đìa, vội vàng nói rõ còn có công vụ quan trọng phải xử lý, hẹn ngày khác sẽ cùng tiểu huynh đệ hội ngộ, mang theo Cao Tù vội vã đi.

Khi Lâm Văn Vinh rời lầu lầu thì trời đã sập tối, một người đêm đầu chạy tới la to:

- Tam ca, Tam ca, nhanh trở về, Đại tiểu thư đang tìm người khắp nơi.

Lâm Văn Vinh vội vàng ngừng thần nhìn kỹ, thì thấy chính là Tứ Đức, Lâm Văn Vinh lập tức mỉm cười nói:

- Đại tiểu thư tìm ta làm cái gì? Chẳng phải là việc tiếp thụ cửa hàng đã hoàn thành, mọi người tìm ta cùng ăn cơm phải à?

- Không phải, không phải!

Tứ Đức thở không ra hơi, 'hì hục' nói:

- Đại tiểu thư bảo ta tìm người để chuyển cáo rằng người sẽ gặp chuyện, hãy ráng mà tự lo liệu lấy thân.

- Có chuyện gì? Mà ta đã phạm vào chuyện gì chứ?

Lâm Văn Vinh hồ nghi không giải thích được, lão tử không chơi cường bạo lại không lén nhìn tiểu cô nương tắm rửa, vậy thì hà cớ gì ta lại phạm tội cơ chứ?

Tứ Đức từ trong lòng ngực móc ra một phong thư:

- Đại tiểu thư gọi ta nhất định phải nhanh chóng tìm ra người, đưa thư này giao cho người, còn nói người hết thấy phải cẩn thận, nhanh chóng hồi phủ.

Lâm Văn Vinh mở ra, chỉ thấy mặt trước dụng mi bút viết bốn chữ nhỏ rất đẹp: 'Uyển Doanh đã tới.'

Lâm Văn Vinh ngây người một chút, trong lòng thầm than: "Mấy ngày nay lắm chuyện xảy ra, thiếu chút nữa quên mất huynh muội họ Đào. Nữ tử này tới, ta phải làm thế nào? Lão tử đây mọi sự tình đều mềm mỏng, đi đến nơi nào đều biết lý lẽ, chẳng hề sinh sự, há lại sợ quỷ gọi cửa hay sao?"

Lâm Văn Vinh gấp thư lại mỉm cười:

- Người quay về chuyển cáo với đại tiểu thư rằng ta đã biết rồi. Sự tình xong xuôi, ta sẽ lập tức hồi phủ

Tứ Đức gật đầu nói:

- Tam ca, Đại tiểu thư dặn dò người nhất định phải cẩn trọng.

Lâm Văn Vinh gật gù đầu, để cho Tứ Đức trở về.

Lúc này trời đã tối hẳn, Lâm Văn Vinh tìm Lão Lạc thương lượng về việc tìm tội chứng, liền bước theo hướng phủ Tổng đốc. Đi ngang qua con hẻm nhỏ, Lâm Văn Vinh thấy có chút gì đó quen quen, hắn nhớ lại lần trước Đào Đông có dẫn theo vài tên gia nhân bao vây mình ở chỗ này, hắn cười hắc hắc: "Giờ thì ngày đó đã trôi qua, thủ đoạn của Cao Tù dám chắc đã phát sinh hiệu lực, tiểu Đào hiện thời phỏng chừng đang ngồi ở trong nhà tự xử, không biết làm sao mà nó lại biến hóa lớn như thế!"

Đang nghĩ đắc ý, hắn lại không kìm được phải cười 'hồ hớ' rộ lên. Đang muốn đi tiếp chợt nghe một tiếng quát phẫn nộ:

- Dâm tặc, hãy mau nạp mạng!

Thình lình ánh kiếm chói lòa, y như thể một con rắn độc bay nhanh về phía ngực của hắn.

Lâm Văn Vinh bắt đắc dĩ quát:

- Mẹ nó, tại sao trước khi mỗi tiểu nữ thích khách trước khi ám sát đều phải nói một câu như vậy!

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc né tránh lưỡi kiếm, thân thủ nhảy qua này rồi lại nhảy qua nọ trước mặt nữ thích khách, hai tay phóng ra như tia chớp nắm lấy cổ tay của nàng rồi cười nói:

- Ô, đây há không phải là Đào tiểu thư sao, mấy ngày không gặp, sao nữ hiệp khách lại biến thành nữ thích khách thế?

Đào Uyển Doanh mặc nguyên một bộ đồ hắc y, vẻ mặt bùng bùng, sắc diện chuyển thành trắng bệch, trong mắt hiện lên tia quang mang phần nộ, liễu mạng đâm kiếm tới tấp, muốn tiếp tục chém giết. Thế nhưng khí lực Lâm Văn Vinh rất mạnh khiến cho nàng ta không tài nào cử động được.

- Dâm tặc, người hãy giết ta đi!

Đào Uyển Doanh nước mắt lã chã, phần nộ quất.

“Tùy vào người, muốn ta giết người thì không có cửa, tính cách người cương quyết như thế tại sao không tự sát đi?”

Lâm Văn Vinh giả bộ như ngu ngơ hỏi lại:

- Dâm tặc? Đào tiểu thư, dựa vào đâu mà lại nói ra thế?

- Người, người ...

Đào Uyển Doanh nghiêng chặt rằng, nhìn hấn với vẻ đầy sỉ nhục, cười thảm:

- Người là đồ dâm tặc, làm nhục sự thanh bạch của ta. Ta hôm nay quyết sẽ giết chết người sau đó sẽ tự sát để tạ tội với thiên hạ.

‘Ba..’ Một tiếng nhỏ vang lên, do chưởng lực mà Lâm Văn Vinh đánh gãy trường kiếm trong tay nàng, Đào Uyển Doanh ‘a’ lên một tiếng, chỉ nghe Lâm Tam thét lên:

- Đủ rồi!

Một tiếng thét khiến cho không khí ở đây thập phần kinh hãi, trong lòng Đào Uyển Doanh đang muốn liều chết thì bị hấn dọa cho một cái. Lâm Văn Vinh lạnh lùng hừ một tiếng:

- Đào tiểu thư, người cứ luôn miệng nói ta là dâm tặc, vậy xin hỏi ta dâm ở nơi nào?

Dù cho mọi chuyện đều như cô nương này nói, thì chuyện như thế thì làm sao mà một nữ tử có thể mở lời mà kể lại, Đào Uyển Doanh hai mắt đỏ hoe chỉ vào hấn:

- Người, chính người đã đã làm nhục ta, ngày ấy người đã đánh ta bất tỉnh, người, người đã làm chuyện gì? Ta hôm nay quyết cùng người liều mạng...

Lâm Văn Vinh đại nghĩa lẫm liệt đáp:

- Đào tiểu thư, mời người nói cho rõ, rốt cuộc ta đã làm gì? ”

- Người, người đã làm nhục ta, người phải chịu ngàn đao này, ta muốn giết người, ta muốn giết người...

Đào Uyển Doanh đứng khóc hu hu, hận không thể ăn thịt uống máu hấn mới cam tâm.

- Làm nhục?

Lâm Văn Vinh mở to hai mắt, vô tội nhìn Đào Uyển Doanh và nói:

- Chuyện này là như thế nào đây? Đào tiểu thư, người không phải đã có hiểu lầm chứ. Ngày ấy ta ôm thái độ đã ôn hòa với các người. Ta biết lệnh huynh muội hai người là bởi vì sự tình trên lầu Tinh Vũ Hàng Châu đối với chúng ta ghi hận trong lòng. Nhưng lòng dạ của Đại tiểu thư nhà ta phóng khoáng, nàng ta làm sao tính toán so đo với các người, chỉ tưởng sự tình như thế nên xem như xong, không lý tới nữa. Bằng không, cho dù đánh chết hai huynh muội người ngay tại chỗ đó thì người cũng không thể nào làm gì được.

Lâm Văn Vinh miệng ngậm hoa sen, chuyện đen chuyển thành trắng, chẳng may sơ suất từ nào, một tia sơ hở cũng chưa từng lộ ra.

Đào Uyển Doanh thấy hấn vẻ mặt cực kỳ vô tội, không giống như người nói giả dối, trong lòng cảm thấy có chút mơ hồ, một dự cảm không rõ đang dâng lên trong lòng nàng, liền tức giận quát:

- Người nói láo...

Lâm Văn Vinh cười ha ha:

- Ta nói lão ư? Đào tiểu thư, ta Lâm Tam cùng trời đất phát thệ, nếu ngày đó có làm gì hoen ố sự thanh bạch của Đào tiểu thư, thì về sau này sẽ sinh ra con trai giống như hai con gà con.

Đoàn Uyển Doanh nổi giận mắng:

- Người vô sỉ...

Lâm Văn Vinh không chút phật lòng, cười ha hả:

- Đào tiểu thư, ngày đó từ Hàng Châu trở về, chúng ta đi một nhóm nhiều người với Đại tiểu thư cùng một chỗ, đi rất là vội vàng, không dừng nơi nào mà nhân nhả, làm gì có tâm tình nào mà làm nhục người? Đại tiểu thư là loại người thế nào? Đâu phải là loại lang độc, cũng đã từng cùng người kết giao đã lâu. Ta cũng đâu phải là côn trùng rắn rít. Lại nói, ta tuy là người phẩm vị không cao, nhưng tuyệt đối cũng không kém, không phải là loại người thấy sắc đẹp nào cũng ham mê. Người như vậy là ngậm máu phun người, nói ta làm nhục người. Đối với ta danh tiếng vô cùng quan trọng, nếu như người không xin lỗi ta thì ngày mai ta sẽ đến Phủ doãn đánh trống minh oan, cáo trạng Phủ Kim Lăng nữ quan nhân Đào Uyển Doanh làm nhục thanh danh của ta, xin Phủ doãn đại nhân trả lại cho ta sự công đạo.

Nói về đấu võ mồm thì không ai có thể là đối thủ của Lâm Văn Vinh, Đào Uyển Doanh không tin hấn nhưng là Tiêu Ngọc Nhược thì hoàn toàn tin tưởng, Tiêu tiểu thư tuyệt nhiên không phải là loại người dung túng hạ nhân làm chuyện hành hung người.

Chẳng lẽ thật sự không phải hấn ta? Vậy là sau khi ta hôn mê đã bị kẻ khác... điều này không thể được, những lời nói sau đều không thể lọt vào tai nàng, nàng chỉ vào Lâm Tam:

- Người, người nói đều là sự thật sao?

Ta chết mất! Tiểu nữ này quá dễ trêu ghẹo, Lâm Văn Vinh trong lòng như nở hoa nhưng vẻ ngoài vẫn lộ vẻ nghiêm nghị:

- Đào tiểu thư, cô thấy rồi đó, đấu võ mồm người đấu không lại ta, đánh nhau thì lại càng không phải là đối thủ của ta, ta có cần phải nói dối trước mặt người không? Lại nói, ta trời sanh đã không biết đặt điều nói dối.

- Người, người thật sự không có làm...!

Tiếng của Đào Uyển Doanh càng lúc càng run rẩy nhìn hấn với vẻ khẩn trương. Nếu như những gì mà Lâm Tam đã nói thì mọi chuyện không phải do hấn gây ra, chuyện này thật là đáng sợ, sớm biết như thế đã không gây khó dễ cho Lâm Tam. Đào Uyển Doanh mặt không còn một giọt máu, khẽ run rẩy đứng lên...

154. Chương 152: Hèn Hạ? Nhân Hậu?

- Đào tiểu thư, ta sớm đã nói rõ ràng mình bạch. Sau khi người hôn mê, Đại tiểu thư sợ người sau khi tỉnh lại cảm thấy xấu hổ, nên sai người mang người đặt tại một nơi nào đó trong rừng cây, rồi chúng ta rời đi trước. Những chuyện khác, ta không hề biết gì. Ta nói thật, Đại tiểu thư nhà chúng ta lấy ân báo oán, người tốt như vậy ta thực chưa từng thấy qua, ta đối với nàng ấy bội phục sát đất. Người gặp được nàng, xem như đã quá may mắn.

Thấy Đào Uyển Doanh thần sắc không ngừng biến đổi, Lâm Văn Vinh trong lòng cười thầm: “Ác nhân tất có ác nhân trị, tiểu nữ người lần này cuối cùng cũng biết được cảm giác bị người ta khi dễ là như thế nào rồi.”

Trước lúc bọn họ rời khỏi sơn cốc đó, chính đã nghe thấy tiếng thét chói tai khi Đào Uyển Doanh tỉnh lại. Chuyện này chính là do Lâm Văn Vinh tự mình an bài, đương nhiên trong chuyện này còn nhiều chỗ khúc chiết. hấn tự nhiên cũng sẽ không chủ động nói ra, hấn làm bộ kỳ quái hỏi:

- Đào tiểu thư, người luôn miệng nói mình bị ô nhục, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Đào Uyển Doanh cả người run rẩy, lệ rơi như mưa: “Nếu thật sự đúng như lời Lâm Tam đã nói, bọn họ sau khi thả mình ra đã mặc kệ, vậy thì lúc mình tỉnh lại thấy hạ thân có vết máu, chẳng lẽ là do tặc nhân đi ngang qua gây nên?” Sắc mặt nàng trở nên trắng bệch, cũng không dám nghĩ thêm nữa, nếu là như vậy thì nàng tình nguyện muốn Lâm Tam là kẻ vũ nhục mình.

Lâm Văn Vinh làm sao biết được ý nghĩ kỳ quái trong lòng tiểu nữ này, cười hắc hắc:

- Được rồi, Đào tiểu thư, ngày ấy chúng ta mang lệnh huynh đặt ở ven đường, hấn không biết sau này đã như thế nào rồi?

Đào Uyển Doanh lúc này đã có vài phần tin lời hấn nói, cố nhẫn nhịn bi thống nói:

- Ta sau khi tỉnh lại trong rừng, không biết đã xảy ra chuyện gì, vừa kinh vừa sợ, theo đường cũ quay lại, phát hiện ca ca hôn mê bất tỉnh tại ven đường. Về sau gia tướng cứu viện của chúng ta chạy tới, nói là ca ca ta qua một hai ngày hôn mê mới có thể tỉnh lại, rồi đưa bọn ta trở về, nghỉ ngơi tĩnh dưỡng trong khoảng thời gian này.

Lâm Văn Vinh thầm kêu một tiếng, ngày ấy gây mê Đào Đông Thành bằng nửa bao mộng hân được, tiểu tử này không hôn mê mới là lạ, hơn nữa thủ pháp với đặc thù của Cao Tù, Đào Đông Thành nửa cái mạng nhỏ đã mất, đây coi như cũng là báo ứng bởi tội ác của hấn.

- Lâm Tam, ta ngày ấy ở trong rừng tỉnh lại, cả người quần áo rách nát, trên người loang lổ, sợ là...

Đào Uyển Doanh rốt cuộc nhịn không được, khóc òa lên:

-...sợ là đã bị người ta ô nhục rồi!

Đào Uyển Doanh tính cách vốn ngoan cố, thích được những người thân cận chiều chuộng, trải qua một phen này khổ sở không chịu nổi, nàng sớm đã mất đi sự cương liệt. Chuyện này vốn không thể để người khác biết, vẫn khổ sở chôn sâu trong lòng. Hôm nay gặp Lâm Tam rất hiểu lòng người, nàng tựa hồ đã quên mọi hiềm khích trước kia cùng hấn, lại tiếp tục khóc như mưa.

“Quần áo rách nát? Cả người loang lổ vết xanh đen? Hắc hắc, cứ để cho người sợ hãi, chẳng qua là nhỏ vài giọt máu xuống hạ thân người thôi mà. Ai! phổ cập tri thức về vệ sinh sinh lý, thật sự là rất quan trọng.”

- Ôi, ôi, cái này!

Lâm Văn Vinh cố gắng nhịn cười:

- Điều này sao có thể, khi chúng ta rời đi, ở vùng phụ cận không có thấy ai cả.

Hấn dừng lại trong chốc lát, lẩm bầm nói:

- Chẳng lẽ là tiểu phu đón củi ở gần đó? Hay là dã nhân trong núi rừng? Hoặc là, con rắn nhỏ đi ngang qua?

Đào Uyển Doanh rốt cuộc cũng nhịn không được nữa, từ từ gục người xuống, che mặt khóc ròng.

Lão tử có phải là đã có điểm hèn hạ rồi hay không? Thấy tiểu nữ này khóc lóc thương tâm gần chết, Lâm Văn Vinh kiểm điểm lại một chút, lập tức nghĩ: “Tiểu nữ này mấy lần dùng dao muốn giết ta, ta chỉ bắt quá giả giết nàng một lần, điều này chẳng lẽ cũng tính là hèn hạ? Ai, trên thế giới này ai có thể trung hậu nhân từ hơn ta chứ!”

- Đào tiểu thư, người đừng khóc nữa, ta có vài chuyện muốn hỏi người.

Lâm Văn Vinh nhẹ nhàng nói.

Đào Uyển Doanh giờ đã thay đổi, đối với tên gia đình mà ngày trước nhìn đâu cũng thấy không vừa mắt này, trong lòng đã trở nên thân thiết hơn rất nhiều, nàng thốn thức:

- Người hỏi đi.

Lâm Văn Vinh gật gật đầu, cười nói:

- Đào tiểu thư, người như thế nào mà phán đoán mình bị ô nhục vậy? Chẳng lẽ là bởi vì quần áo rách nát, cả người loang lổ? Ai, điều này, ngày đó vì tránh khỏi nghi ngờ, Đại tiểu thư phái mấy nha hoàn chiếu cố đến người, các nàng đã mang người đặt ở giữa núi rừng. Người cũng biết đấy, hành vi của các người ngày đó thật là quá đáng, Đại tiểu thư mặc dù không muốn so đo với các người, nhưng các nha hoàn tỷ tỷ này lại khác, các nàng sẽ không nghĩ như vậy, tội chết có thể miễn tội sống khó tha nên giày vò trên người người đôi chút. Quần áo người bị rách, trên người bị thương, cũng là có thể lí giải được, người nói có đúng hay không?

Đào Uyển Doanh nghĩ kỹ lại, ngày đó tựa như ma xui quỷ khiến mà gây khó khăn cho bọn họ, những nha hoàn này thừa dịp trả thù một chút cũng là có thể hiểu được. Nàng nức nở nói:

- Còn nữa, sau khi ta tỉnh lại, phát hiện...

- Phát hiện cái gì?

Lâm Văn Vinh trong lòng mừng rỡ, khó có thể được nha đầu dã man mạnh mẽ này nhu thuận một lần, đùa giỡn một hồi, coi như là xin lỗi những oan ức Đại tiểu thư đã phải chịu.

Đào Uyển Doanh vừa thẹn vừa khổ, nhưng mà ngoại trừ Lâm Tam cũng không thể nói với ai khác, nàng cắn răng nói:

- Phát hiện hạ thân có vết máu...hu..hu...

Nữ tử này thật sự là gốc ghéech, Lâm Văn Vinh rốt cuộc nhịn không được cười:

- Nguyên lai là chuyện đơn giản như vậy, có vết máu thì có thể nói được cái gì chứ, chẳng lẽ không thể là máu tươi của con chó con mèo sao? Đào tiểu thư, Lâm Tam ta tung hoành sa trường có kinh nghiệm kinh qua hàng trăm nữ nhân. Ta thấy tiểu thư phong thái tự nhiên, tựa hồ không có vẻ như đã bị cái gì ô nhục, người có phải đã nghĩ quá nghiêm trọng rồi không?

- Lâm Tam, người nói là thật ư?

Đào Uyển Doanh ngẩng đầu lên một chút, kinh ngạc:

- Cái gì mà biết qua trăm nữ nhân, người nói là thật sự sao? Người như thế nào có thể nhìn ra được, ngay cả chính ta cũng không nhìn ra.

Nàng sắc mặt đỏ bừng, nói không nổi nữa, chỉ là ánh mắt nhìn Lâm Văn Vinh lại có nhiều điểm hy vọng. Vài lời của Lâm Tam đã làm cho trái tim vốn đã sớm tan vỡ, nay lại có dấu hiệu hoạt động trở lại.

Lão tử kịch liệt yêu cầu mở nữ tử học đường, do bốn công tử đích thân giảng dạy, chuyên thụ về kiến thức phụ khoa, Lâm Văn Vinh trong lòng cảm khái, bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ:

- Đào tiểu thư, người cũng đừng hỏi ta như thế nào có thể nhìn ra, chuyện này kỳ thật đơn giản cực kỳ, người sau khi trở về hãy tìm kiếm mấy bà phụ cao tuổi, lặng lẽ kiểm tra một phen, hết thấy đều có thể sáng tỏ. Cần gì phải ở đây tự hù dọa chính mình chứ.

Đào Uyển Doanh sau khi tỉnh lại, liền tưởng rằng mình đã bị ô nhục, làm sao dám tìm bà phụ để kiểm tra, lúc này nghe hắn nói một phen, ngẫm thấy rất có đạo lý, tâm tư tốt lên vài phần, nhìn hắn buồn bã hỏi:

- Lâm Tam, người thật sự nắm chắc chứ, ta không có bị ô nhục?

Nói nhảm, ta tự mình làm chuyện đó, ta còn không biết hay sao, Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Chẳng cần phải hỏi, cứ trở về kiểm tra là biết ngay, cam đoan trả lại người một thân nữ nhân băng thanh ngọc khiết.

Đào Uyển Doanh môi anh đào mím lại, nước mắt tuôn rơi:

- Lâm Tam, cảm ơn người. Lần này thật sự là ta đã sai lầm mà cáo buộc người, may mắn là người khoan dung độ lượng, ta...ta... cảm kích vô cùng!

Nàng nói xong liền xoay người đi nhanh, chẳng mấy chốc đã tan biến vào màn đêm.

Lâm Văn Vinh nhìn nửa thanh trường kiếm bị gãy nằm trên mặt đất, thở dài: “Ai! tiểu nữ này cũng thật có chút đáng thương, chỉ mong lần này có thể hoàn toàn thay đổi được tính tình nàng.”

Bị Đào Uyển Doanh cản trở, khi tới Lạc phủ thì trời cũng đã tối, hỏi thì được báo là Lạc Mẫn cũng không ở nhà. Lâm Văn Vinh đoán chắc lão hồ ly bị Từ lão đầu lôi kéo đi thương lượng đại sự rồi.

Chính lúc phải thất vọng trở về, đã thấy một nữ tử đi tới, nhìn hần kinh ngạc, vui vẻ nói:

- Lâm đại ca, huynh tới làm gì vậy?

Lâm Văn Vinh trông thấy nàng đeo một thứ đồ trang sức trắng nhỏ, viên kim cương nhỏ bé được chiếu rọi bởi ngọn đèn trở nên lấp lánh rực rỡ, hần liền cười nói:

- Lạc tiểu thư quả nhiên cực kỳ khéo léo, món đồ nạm kim cương, đẹp mắt cực kỳ.

Lạc Ngưng ngưng ngưng cười nói:

- Điều này ta đâu dám mong đến bản sự đó, đây chính là do Lưu Nguyệt Nga tỷ tỷ ở hiệu bán đồ cổ trong thành giúp ta đưa ra chủ ý này, tay nghề nàng thật sự không lời nào diễn tả nổi.

Lưu Nguyệt Nga trong thời gian ở tại Hàng Châu cũng đã giúp đỡ Tiêu gia, Lâm Văn Vinh đối với nàng có chút ấn tượng. Nàng đã có tay nghề tốt như vậy, liệu có thể hay không ta cung cấp kim cương để cho nàng gắn lên những chiếc vòng cổ hay hoa tai, qua năm mang đến kinh thành? Vậy chẳng phải là sẽ tạo nên một làn sóng mới hay sao?

Lạc Ngưng thấy hần trầm tư, nhẹ giọng hỏi:

- Lâm đại ca, người đang suy nghĩ gì vậy?

Lâm Văn Vinh cười nói:

- À, không có gì, vốn là muốn tìm Lạc đại nhân thương lượng chút chuyện, không ngờ đại nhân lại không có trong phủ. Giờ đã trễ thế này, Lạc tiểu thư sao cũng chưa đi nghỉ vậy?

Lạc Ngưng hưng phấn:

- Lâm đại ca, ta đã nhiều ngày nay đang chuẩn bị cho chuyện Tái Thi hội. Vừa mới nghe tin từ học chánh đại nhân, kì thi hội năm nay không chỉ có đông đảo tài tử hai vùng Giang Chiết đến báo danh, mà ngay cả những tài tử đến từ phương bắc cũng tới không ít, đến lúc đó chắc hẳn phải cực kỳ náo nhiệt.

Lâm Văn Vinh đối với loại thơ phú hội này không có hứng thú, hần quan tâm đến chỉ là công việc quảng cáo của hần, lập tức a nhẹ một tiếng, liền không nói nữa. Lạc Ngưng vốn biết tính cách của hần, liền mím cái miệng nhỏ nhắn cười:

- Lâm đại ca yên tâm, mấy tuyên truyền ngữ huynh an bài, ta đều đã chuẩn bị ổn thoả, bảo đảm một ngàn lượng bạc của huynh không có lãng phí đâu.

Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Cái này thật tốt, chính thực là Lạc tiểu thư hiểu được tâm ý của ta.

Lạc Ngưng mỉm cười, đột nhiên nói:

- Lâm đại ca, ta nghe Xảo Xảo nói, sang năm ngươi sẽ tới kinh thành, có phải không?

Lâm Văn Vinh gật đầu:

- Đúng là như vậy, ta muốn đi tìm một người.

Lạc Ngưng cúi mặt xuống:

- Lâm đại ca, người muốn tìm có phải là một nữ tử không? Nàng có đẹp không?

Lâm Văn Vinh nhớ tới hình dáng Tiểu Thanh Tuyền, lần gặp đầu tiên ven hồ Huyền Vũ, những đêm chuyện phiếm nơi tiểu viện tịch tịch, cứu giúp hần trong tay lữ phỉ loạn, một đêm trong động triền miên, tuy là rời xa đã lâu, nhưng lại vẫn như hiển hiện trước mắt. Hần cảm thán, nhẹ nói:

- Quốc sắc thiên hương, tuyệt thế vô song!

Lạc Ngưng nhẹ cắn môi:

- Vậy Lâm đại ca, huynh có còn trở về nữa không?

Lâm Văn Vinh mỉm cười:

- Lạc tiểu thư, không phải Xảo Xảo nha đầu ngốc nhờ nàng tới hỏi ta hay không? Xảo Xảo là thê tử của ta, nàng ấy còn ở nơi này, ta sao có thể không trở lại chứ?

Lạc Ngưng khẽ thở dài:

- Lâm đại ca, kinh thành tuy là cảnh tượng vạn ngàn phần hoa náo nhiệt, nhưng nơi đây còn có rất nhiều người lo lắng quan tâm đến huynh, huynh nhất định phải trở về.

155. Chương 153: Giao Du

Đến tìm Lạc Mẫn mà không gặp nên chẳng cần phải lưu lại nữa, Lâm Văn Vinh chuyển thân rời đi. Lạc Ngưng tiễn hân đến cửa đột nhiên mở miệng hỏi:

- Lâm đại ca ngày mai rảnh rồi không?

- Rảnh rồi?

Lâm Văn Vinh nghi hoặc. Nếu ngày mai Đại Tiểu Thư không có giao cho hân việc gì, thì hân đương nhiên rảnh rồi.

- Lạc tiểu thư, hỏi ta rảnh không là muốn làm gì? Không phải mời ta đi thưởng trà uống rượu chơi đùa đấy chứ?

Lâm Văn Vinh bật cười.

Lạc Ngưng cười đáp:

- Lâm đại ca lại chọc ta rồi, ta thật sự muốn mời người cùng uống trà, chỉ sợ người từ chối không đi. Gần đây ta cùng các huynh đệ tỷ muội ở thư xã đang tích cực chuẩn bị cho Tái thi hội rất là mệt nhọc, thế nên nhân ngày mai đẹp trời, sẽ cùng mọi người xuất du một phen. Tất cả mọi người đều muốn gặp vị cao nhân đã đánh bại Trầm Bán Sơn ngày ấy, ta là thay mặt họ mời người cùng đi.

Giao du? Tiết mục của những tài tử tài nữ này cũng thật phong phú a! Nhất thời Lâm Văn Vinh nhớ tới cuộc sống thời đại học của hân. Có ý tứ, có ý tứ! hân cười cười:

- Lạc tiểu thư, không phải lại muốn ta ủng hộ đấy chứ.

Lạc Ngưng liếc mắt nhìn hân, nhin không được khanh khách cười:

- Lâm đại ca lại nói đầu đầu, lần này giao du thuần túy là để mọi người thư giãn, buông lỏng tâm tình, hoàn toàn không liên quan đến tiền bạc.

Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Xin lỗi a, chỉ là thói quen nghề nghiệp, thói quen nghề nghiệp.

Lạc Ngưng khẽ:

-Nói như vậy, Lâm đại ca người đồng ý đi rồi?

“Việc này, được miễn phí ăn uống, ta thật sự nghĩ không ra bất cứ một lý do gì để cự tuyệt. ”

Lâm Văn Vinh cười nói. Những ngày này phải bận rộn với chuyện Tiêu gia, thập phần phiền nhiễu, đi ra ngoài du ngoạn một phen cũng tốt, dù sao cũng không tốn tiền, 'bất ngoạn bạch bất ngoạn'1/4Rbạch ngoạn thùy bất ngoạn'1/4x

(đại ý là không chơi cái không miễn phí, chơi miễn phí ai lại không chơi)

Lạc Ngưng thấy hần đồng ý, trong lòng cao hứng vô cùng, nhẹ giọng nói:

- Lâm đại ca, cứ như vậy, sáng ngày mai ta sẽ chờ người trước cửa Tiêu phủ. Được rồi, ta vừa rồi quên nói cho người biết, gần đây thi xã của chúng ta đang tiến hành mở rộng, Quách Vô Thường công tử cũng đã gia nhập vào thi xã.

Ta chết mất, ngay cả biểu thiếu gia cũng có thể tham gia vào thi xã ư? Vậy có thể thấy được chất lượng tài tử đang giảm xuống mạnh a! Sinh ý của thư xã này cũng thật thập phần khởi sắc, vừa nhận người vào, vừa thu tiền, chiêu khước trương này quả nhiên hiệu quả.

Vừa trở về phủ, Đại tiểu thư liền hỏi hần:

- Lâm Tam, người ổn cả chứ?

- Cây ngay không sợ chết đứng, ta có thể xảy ra việc gì chứ

Lâm Văn Vinh cười he he.

Đại tiểu thư liếc hần một cái:

- Người mà cũng gọi là cây ngay? Ta nói cho người biết, hôm nay Uyển Doanh tiểu thư tìm tới trước cửa, bồi hồi đứng ngoài mãi, rốt cuộc cũng không tiến vào. Ta phải sai Tứ Đức tìm người, người sau này cũng nên cẩn thận một chút.

- Đại tiểu thư, người còn không rõ ư? Đó là một liên hoàn kế, ta còn sợ nàng không tới tìm ấy chứ.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc.

Đích thực, đối với Đào Uyển Doanh mà nói, đây gọi là kế trong kế. Nàng ta vốn là hoài nghi Lâm Tam phá mất sự trong sạch, hung hăng muốn liều mạng, đến khi Lâm Văn Vinh uốn ba tấc lưỡi nói một hồi, thì việc này hoàn toàn được giải quyết. Ngay cả ai đã giở trò Đào Uyển Doanh cũng không thể tìm ra được, vậy mới gọi là thâm hiểm.

Đây vốn là một sách lược đả kích liên hoàn, hôm nay nếu hần trong lòng cứng rắn một chút, khẳng định là hoàn toàn không rõ sự tình sau này ra sao, bởi Đào Uyển Doanh lại đang quần bách, nếu ngay cả là ai đã làm ô nhục mình cũng không biết e rằng là sẽ nổi điên lên.

Đại tiểu thư nghe hần nói rõ sự tình thì cũng hiểu được, nói đến chỗ sinh lý vệ sinh, Tiêu Ngọc Nhược mặt đỏ bừng, trừng mắt nhìn hần:

- Người sao mà những chuyện như vậy cũng có thể nói đến, thực là trời sinh vô sỉ.

Lâm Văn Vinh nghiêm mặt:

- Ta đây chính là tiến hành phổ cập khoa học tri thức, Đào tiểu thư say này phải cảm tạ ta mới là phải.

Đại tiểu thư hừ một tiếng:

- Người cũng không biết từ đâu có chủ ý xấu xa này, Uyển Doanh là một cô nương tốt, lại bị người làm cho rơi vào tình cảnh như vậy. Ai mà đắc tội với người, xem như đã tự tìm đường chết.

Lâm Văn Vinh lớn tiếng kêu oan:

- Đại tiểu thư, ta đây chính là hoàn toàn vì người mà dẹp chuyện bất bình không có một chút tư tâm, người cũng nên tha thứ cho ta. Huống chi, ta hôm nay đã nhắc nhở cho cô ta, muốn cô ta có thể phát hiện ra được rõ ràng vấn đề trong chuyện này. Xem như ta đã luyện tính tình cho cô ấy, cũng là việc nhân đức.

Tiêu Ngọc Nhược cười nói:

- Ta nói không lại được người. Chuyện xấu lại bị người nói thành chuyện tốt, người cũng thật là đệ nhất. Nếu sau này Uyển Doanh phát hiện ra chuyện này hết thảy là do người gây ra, để xem người làm sao giải thích.

Ta chỉ là dọa nàng, so với nàng đe dọa giết người, còn lương thiện hơn. Lâm Văn Vinh không muốn cùng Đại tiểu thư đôi co tiếp về vấn đề này, liền cười:

- Ngày mai ta muốn xin người nghỉ một hôm.

- Người mới là tốt được vài ngày, đã muốn làm biếng rồi ư, những ngày này người nên cố gắng học tập một chút, tương lai Tiêu gia chúng ta sẽ phụ thuộc vào người.

Đại tiểu thư nhẹ nhàng nói:

Lâm Văn Vinh nghe những lời này phát ra tức thì một thân đổ mồ hôi lạnh, phụ thuộc vào ta, thế là ý tứ gì? Ta mặc dù thích Nhị tiểu thư, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa có nghĩ đến kết hôn, cái gì cũng phụ thuộc vào ta cả. Hắn cười ha ha:

- Trong mấy ngày tới công việc ở phủ lý và xưởng chế tạo không phải là bận rộn lắm, ta cũng muốn đi ra ngoài một phen. Vừa lúc biểu thiếu gia gần đây học vấn tăng mạnh, đã được Kim Lăng thư xã thu nạp làm hội viên, ngày mai thư xã bọn họ có hoạt động giao du, thịnh ý mời thiếu gia, ta sẽ đi cùng để hỗ trợ, cho nên muốn xin Đại tiểu thư cho nghỉ.

Bởi vì thái độ của Đại tiểu thư đối với Lạc Ngưng, không thể nói là do Lạc tài nữ mời, nếu không thì “hoàng nên ba lạc khổ đang, bất thị thi dã thị thi liễu” (bùn dính vào đất quần, không phải phân thì cũng thành phân). Trách nhiệm cứ cho biểu thiếu gia gánh hết, hết thấy đều không liên quan đến ta.

- Kim Lăng thư xã?

Đại tiểu thư nhún mày, nhẹ nhàng nói:

- Vậy Lạc tiểu thư cũng đi à?

- Việc này, hình như không có nghe nói nàng muốn đi.

Lâm Văn Vinh không hề chớp mắt nói, trong lòng lại thêm vào một câu “cũng không có nghe nói nàng không đi”

- Như thế...

Đại tiểu thư nhẹ nhàng gật đầu nói:

- Vậy người hãy đi đi, nhớ kỹ là phải chiếu cố đến biểu ca, đừng để cho hắn bị người khác khi dễ.

Khả năng của Quách Vô Thường, Đại tiểu thư trong lòng rất rõ, hắn có thể gia nhập vào thư xã thanh cao này, đương nhiên đã phải tiêu tốn không ít bạc. Cùng với những Kim Lăng tài tử ở một chỗ, hắn nhất định sẽ bị coi thường, nhưng có Lâm Tam theo cùng dám chắc sẽ không phải thua thiệt.

Lâm Văn Vinh vui vẻ nói:

- Đại tiểu thư người cứ yên tâm đi, chính vì lo lắng điều này, ta mới từ trong trăm mối bận rộn trích ra ít thời gian, đi theo bên người thiếu gia. Hắc hắc, ta xem ai dám khi dễ hắn, đánh chó phải ngó mặt...à, đánh thiếu gia cũng phải nhìn Đại tiểu thư chứ, có phải không?

Đại tiểu thư liếc hắn một cái bật cười:

- Người thật là thích nói bậy.

Nàng nhỏ giọng thở dài:

- Nếu biểu ca có được một nửa tài học đảm lượng của người, mẫu thân cũng sẽ không phải ngày ngày vì biểu ca mà lo lắng. Ai...!

Sáng sớm hôm sau, Lạc Ngưng quả nhiên như đã hẹn chờ ở trước cửa. Hẹn hò nam nữ, lại để cho nữ hài tử phải chờ, thật tội quá tội quá!

Lâm Văn Vinh rửa mặt, mặc vào bộ thanh y tiêu chuẩn của gia đình, sau đó liền nghênh ngang đi tới cửa. Hiện nay thanh y tiêu mạo tại Kim Lăng đang rất phổ biến, gia đình của Tiêu gia đi ở trên đường

lại càng khí phách hơn, Lâm Tam ca danh chấn Kim Lăng, như sấm bên tai, nếu mà không đường hoàng đi lại trên đường cái, thì cũng là không công bằng với tấm thân này.

Biểu thiếu gia hôm nay mặc trường bào màu trắng, phe phẩy chiếc quạt nhỏ, đội chiếc mũ thư sinh với một cái trâm hoa hồng, đích thực là bộ dáng của một tài tử. Tiêu tốn tiền bạc vào nhị lưu đại học quả nhiên cũng đã trở nên phong nhã, Lâm Văn Vinh hắc hắc cười nói:

- Thiếu gia, ta tới rồi.

Quách Vô Thường cùng Lâm Tam chính là có mối quan hệ sâu sắc, hẳn là lão lãnh đạo nhưng cũng không đành lấy những chỗ tốt của lão thuộc hạ, lập tức kéo ống tay Lâm Văn Vinh bảo:

- Lâm Tam, ta vừa mới nghe Lạc tiểu thư nói người cũng được mời, thật là tốt, chúng ta có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Lâm Văn Vinh đương nhiên hiểu được ý tứ của lão lãnh đạo, gật đầu đáp:

- Đúng là như vậy, hôm nay ta nhất định hỗ trợ thiếu gia chu toàn.

Lạc Ngưng từ trong kiệu ngó đầu ra nói:

- Lâm đại ca, huynh đã chuẩn bị xong rồi, chúng ta đi thôi.

Lâm Văn Vinh thấy sắc trời mới lúc rạng đông, trong lòng lấy làm kinh ngạc:

- Lạc tiểu thư, xuất du gì mà sớm như vậy? Chúng ta hay là trước hết hãy tìm một chỗ uống trà rồi hẵng đi.

Lạc Ngưng lắc đầu cười nói:

- Hôm nay có một vị đại nhân vật đã cùng ta đã ước định thời gian, chúng ta thân là hậu sinh văn bối, làm sao có thể đến chậm? Nên đến sớm chờ vị tiên sinh kia mới là đúng đắn.

Đại nhân vật? Lâm Văn Vinh kỳ quái liếc mắt nhìn Lạc Ngưng một cái, tiểu nữ này sao hôm qua đâu có nhắc đến đại nhân vật gì. Trời, tiểu nhân vật như ta, sợ nhất chính là phải gặp cái gì đại nhân vật.

Lạc Ngưng thấy hần lộ vẻ đau khổ, nhin không được cười lên một tiếng, vẫy tay gọi hần, đợi hần tới gần, nàng từ trong kiệu nhỏ lấy ra một thứ đưa cho hần một chiếc hộp rồi nói:

- Lâm đại ca, đây là bánh Bát Bảo mà ta hồi sáng khi thức dậy đã làm, huynh hãy ăn đi.

Trong chiếc hộp có bảy tám khối bánh ngọt, trong đó còn có nửa miếng bánh Lạc Ngưng cắn còn dở. Lạc Ngưng mặt đỏ lên, lấy trở về nửa miếng bánh nắm trong tay.

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên:

- Lạc tiểu thư, đây thực sự là người đã làm?

Lạc Ngưng ngượng ngập nói:

- Ta thuở nhỏ không có mẫu thân, cha lại bận rộn với công việc, chỉ học trộm chút tay nghề, đã khiến đại ca chê cười rồi.

Lâm Văn Vinh lấy một miếng bánh lên cắn một cái, cảm thán nói:

- Không chỉ có hình dáng bắt mắt, hương vị cũng rất tuyệt vời, Lạc tiểu thư, không nghĩ tới nàng ngoài làm thơ, làm món bánh ngọt này cũng rất ngon. Quả nhiên là 'nhập đắc thính đường, hạ đắc trù phòng'* hần trong lòng lại còn thêm một câu: "thượng đích đại sàng". **

Lạc Ngưng nhớ tới ngày ấy cùng hần nói qua về tiêu chuẩn chọn bạn đời 'văn năng nhập tương, vũ năng sa tràng' liền biết hần là cố ý lấy việc này để đùa giỡn, nhin không được mặt đỏ lên, khê nói:

- Lâm đại ca, huynh lại cười ta rồi.

Lâm Văn Vinh ha hả cười, lại nuốt tiếp miếng bánh ngọt lớn vào miệng, Lạc Ngưng thấy thế mỉm cười, vung tay lên, chiếc kiệu nhỏ liền đi trước dẫn đường.

Bởi vì chuyến giao du này là của thư xã, địa điểm Lạc Ngưng cùng với những tài tử tài nữ ước hẹn nằm tại cửa Kim Lăng thư viện. Khi ba người đến nơi, trước cửa đã tụ tập khoảng ba mươi người, nam nữ đều có.

Mọi người vừa thấy bên cạnh kiệu của Lạc Ngưng có một công tử chân đi giày xanh, đầu đội một cái mũ gia đình, liền lập tức tiếng xôn xao bàn tán trời dậy, có mấy nữ tử lần trước đã gặp qua, hoan hô kêu lên:

- Lâm tam ca, Lâm tam ca!

Con người nổi tiếng có khác a! Khắp nơi đều có bao nhiêu ong bướm câu dẫn, Lâm Văn Vinh trong lòng thầm nghĩ, đi tới gần liền ôm quyền cười nói:

- Các vị tiểu thư gọi ta à? Chào mọi người, tại hạ Lâm Tam, ra mắt chư vị đại tỷ.

Người nào mà không biết Lâm Tam, nhìn thấy hấn mặc bộ đồ độc nhất vô nhị này thì cũng đều đoán ra đây chính là tiểu gia đình Lâm Tam gần đây danh tiếng cực thịnh, ngoại trừ những chuyện đã qua, nhìn không ra hấn có bao nhiêu bản lĩnh.

Có mấy vị tiểu thư lần trước đã gặp qua tại thư viện giữ chặt lấy Lâm Tam líu lo nói:

- Lâm Tam ca, nghe nói người một mình đánh bại vua câu đối của bảy tỉnh phía Bắc, người thật lợi hại a!

- Tam ca, tam ca, ‘vị lão tư các lão -vô tài tổ tú tài’,* người như thế nào có thể nghĩ tới? Lúc ấy tâm tình như thế nào? Có cảm giác đã bị vũ nhục hay không? Có phải là vì Giang Nam tài tử chúng ta mà xuất đầu hay không?

- Tam ca, người thay đổi hí pháp là học từ đâu thế? Có thể tại đây giải thích một chút được không?

Lâm Văn Vinh lắc đầu cười khổ, những nữ tử này tập trung tại cùng một chỗ, thi nhau hỏi, cũng không biết làm thế nào.

Ngày đó không nhiều tài tử tham gia yến hội, nên cũng không thấy Lâm Tam đã khuất nhục được Trầm Bán Sơn như thế nào, đều chỉ là nghe kể lại. Hôm nay nhìn gia đình nho nhỏ này, trong mắt có đôi chút tò mò, phần nhiều là khinh thường và ghen ghét.

‘Nhân tính bách thái, giai thị như hà a’ Lâm Văn Vinh nhìn qua thần sắc của tất cả mọi người, trong lòng cảm khái nghĩ. Lạc Ngưng cười nói:

- Lâm đại ca, có một lượng đông đảo người theo sau như thế, trong lòng huynh cảm giác thế nào?

- Chà, xem ra ta lần sau ta sẽ xuất bản tuyển tập thi từ doanh liên, gọi là ‘Lâm Tam dữ doanh liên’, nói không chừng có thể bán được không ít bạc.

Lâm Văn Vinh nói.

Lạc Ngưng bật cười:

- Điều này mà còn cần huynh nghĩ đến ư? Sớm đã có vài người nghĩ tới rồi. Hiện giờ người kể chuyện tại quán trà quán rượu, mang những chuyện xưa của huynh tại Hàng Châu Tình Vũ lâu, tập trung thành những đoạn ngắn, đang ở trà lâu tuyên giảng đó.

Lâm Văn Vinh cười ha hả, có người tuyên truyền miễn phí thật là sướng, đây chính là điều ta rất mong muốn mà.

Lâm Văn Vinh chỉ vào mấy tài tử đang nhìn mình chăm chăm:

- Lạc tiểu thư, vậy mấy vị kia là người nơi nào? Có vẻ không giống Kim Lăng tài tử chúng ta.

Lạc Ngưng gật đầu nói:

- Lâm đại ca nhân lực thật tốt, bởi vì bây giờ cũng sắp tới Kim Lăng Tái thi hội, mấy vị tài tử đó đều là đến từ phương Bắc. Hôm nay cùng với chúng ta giao lưu một phen.

Lâm Văn Vinh a lên một tiếng:

- Không phải là đồng minh của bảy tỉnh phía Bắc đấy chứ? Vậy chẳng phải là tới vì Trầm Bán Sơn tới đây gỡ thế diện à?

Lạc Ngưng gật đầu:

- Những tú tài môn đồ Thư hữu đồng minh của bảy tỉnh phía Bắc cũng đều có thể tham gia. Đại ca, không đối gạt huynh, từ sau khi huynh đánh bại Trầm Bán Sơn, có nhiều tài tử tới tham gia Kim Lăng Tái thi hội hơn, phương Bắc cũng có không ít tinh anh tới rồi. Chỉ sợ chuyện nam bắc chi tranh là không thể tránh khỏi.

- Có cạnh tranh mới có phát triển, như vậy mới tốt.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Tài tử vốn không phân biệt nam bắc, bất quá, kiểu như bảy tỉnh phía bắc tổ chức thành đồng minh, coi như đã tự định ra cho mình một giới hạn, vậy nên mới việc nam bắc tranh đấu.

- Nhưng chúng ta là Kim Lăng thi xã, đứng ra tổ chức hội thơ, cũng không thể quá mất mặt.

Lạc Ngưng nói tiếp:

- Cho nên, ta mới muốn mời đại ca đến làm trấn xã chi bảo của thi xã chúng ta.

‘Trấn xã chi bảo? Trời ạ, lão tử có thể đạt đến danh tiếng này sao?’ Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Tốt lắm, ta đây da mặt rất dày, trở thành bảo bối của nàng, hy vọng sẽ không khiến nàng thất vọng.

Nghe hắn hồ ngôn loạn ngữ, Lạc Ngưng khẽ ‘ừm’ một tiếng, hai má ửng hồng, thẹn thùng không chịu nổi, không dám cùng hắn nói tiếp nữa.

Mấy vị tài tử phương Bắc và tài tử Kim Lăng thư viện, tổng cộng mấy chục người, kéo nhau hướng ra ngoại thành. Lâm Văn Vinh vô luận hành động hay trang phục, bên cạnh bọn họ đều rất khác biệt, tự nhiên thu hút không ít ánh mắt. Dọc theo đường đi có vài tiểu thư lại cứ đi theo bên người hắn, không ngừng mời hắn xem xét hộ mấy bài thơ họ viết, trong mắt thỉnh thoảng xuất hiện vẻ xuân tình.

Lâm Văn Vinh liền đưa những bài thơ này cho biểu thiếu gia, cười nói:

- Học vấn nho nhỏ của ta, đều là do thiếu gia nhà ta dạy cho, mọi người phải nhờ hắn chỉ điểm cho mới phải.

Biểu thiếu gia cầm lấy những bài thơ này, ra vẻ trang nghiêm nói:

- Vị tiểu thư này, câu ‘xuân phong liêu ngã tâm’ không ổn, không bằng thay đổi thành ‘xuân phong phủ ngã hung’.

Lạc Ngưng sớm đã xuống khỏi kiệu, đi tới bên Lâm Văn Vinh cười nói:

- Lâm đại ca, mới có trải qua mấy ngày mà những tiểu thư trong thành Kim Lăng này e rằng đều đã bị mê hoặc bởi tài học của người.

Mê hoặc, ta tình nguyện bị mê hoặc bởi thân thể cường tráng của ta, Lâm Văn Vinh lắc đầu:

- Lạc tiểu thư, nàng nói hôm nay có một vị đại nhân vật đến, không biết vị đại nhân này bao nhiêu tuổi rồi?

Hắn lo lắng nghĩ thầm, chẳng lẽ là Từ Vị? Không có khả năng, lão nhân này bây giờ đang bận rộn với việc tiêu diệt Bạch Liên, rửa sạch quan trường Giang Tô, hành tung thập phần bí mật, làm sao có thể công khai lộ diện đây? Chẳng lẽ cũng giống như ta?

Lạc Ngưng mỉm cười:

- Là ân sư của ta khi học ở kinh thành học viện, cũng là nữ quốc học nổi danh phương Bắc. Trong số tài tử nam bắc, cũng khá nổi tiếng, đối với những người đọc thi thư như chúng ta, thì đây chính là đại nhân vật rồi.

- Nữ quốc học?

Lâm Văn Vinh sửng sốt một chút hỏi:

- Bao nhiêu tuổi rồi? Không phải nữ tể tửu lần trước đưa tới đôi thơ đấy chứ?

Lạc Ngưng lắc đầu đáp:

- Không phải nàng ấy. Lần này là ân sư của ta, đã năm sáu mươi tuổi. Năm nay mới từ kinh thành tới tham gia hội thi thơ Kim Lăng. Hôm qua vừa đến thì hôm nay chúng ta đặc biệt mời sư phụ xuất du.

Lâm Văn Vinh gật gù đầu, kinh thành học viện, đại khái cũng tương đương với đại học Bắc Kinh bây giờ, từ bên trong tu viện triệu đến một lão bà, cũng được xưng là quốc học, chính là đại nhân vật trong mắt Lạc Ngưng các nàng. Quả nhiên thâm bất khả trắc, có cơ hội có thể đưa Nhị tiểu thư vào bên trong đào tạo một phen.

Đoàn người vừa đi vừa nói chuyện, thoát chốc cũng đã đến ngoại thành. Tuy là đầu mùa đông, nhưng vẫn còn đó cảnh non xanh nước biếc, những cánh đồng trải dài vô tận hiện lên trong tầm mắt. Trong làn sương mờ ảo, có mấy người nông dân dậy sớm ra đồng, dáng vẻ như thể nhàn nhã dạo chơi.

Lâm Văn Vinh hít một hơi thật sâu, đi dạo buổi sáng sớm giữa không khí trong lành, thật là sảng khoái a!

Mọi người đi đến trước một cái lều liền dừng lại, chỉ thấy xa xa có hai thân ảnh chậm rãi đi tới, phía trước là một nữ nhân, mặc hoa bào màu trắng, khoảng năm sáu mươi tuổi, sắc mặt nhợt nhạt, thần sắc nghiêm trang, ánh mắt lãnh đạm, tựa như là thấy ai cũng không vừa mắt.

Lạc Ngưng vội vàng chạy tới, cung kính hành lễ:

- Ngưng nhi bái kiến ân sư.

Đây chính là sư phụ của Lạc Ngưng? Giống y chang ‘Diệt Tuyệt sư thái’ a! Chư vị học tử cũng vội bước lên phía trước bái kiến:

- Đệ tử bái kiến Mai đại quốc học.

Nhìn thấy bộ dạng cung kính của các học viên, có thể thấy Mai đại quốc học này thật sự là một vị đại nhân vật. Lâm Văn Vinh vỗ vai Quách Vô Thường hỏi:

- Thiếu gia, người có biết vị Mai đại quốc học này không?

- Việc này, ta không hay qua lại kinh thành, cho nên cũng không biết rõ lắm.

Biểu thiếu gia cũng không hề ngượng ngập nói.

Một vị tiểu thư theo sát bên Lâm Tam liền trả lời:

- Tam ca, vị này là Mai Nghiễn Thu sư phụ, chính là một vị quốc học nổi danh ở kinh thành, nghe nói có rất nhiều tài tử nổi danh đều là từ môn hạ của bà xuất ra, ngay cả những đạt quan quý nhân ở kinh thành, cũng tranh nhau bái bà làm sư phụ đó.

Lâm Văn Vinh ‘ồ’ lên một tiếng, Mai Nghiễn Thu cũng thu nạp những đạt quan quý nhân làm đệ tử, như thế nào lại có bản mặt lạnh lùng vậy, cứ như thể là ta thiếu nợ bà mấy trăm tiền ấy.

Mai Nghiễn Thu nâng Lạc Ngưng dậy nói:

- Tốt lắm, Ngưng nhi, mấy năm không gặp, con ngày càng trở nên xinh đẹp.

Lạc Ngưng ngượng ngùng không biết nói gì, hai má ửng hồng.

Mai Nghiễn Thu gật gù đầu, nói với Lạc Ngưng:

- Ngưng nhi, sau khi người rời kinh thành, ta lại thu đệ tử mới, con cũng nên biết một chút.

Bà hướng về người phía sau gật đầu, trên mặt mỉm cười:

- Con cũng đến gặp Ngưng nhi một lần đi.

Từ phía sau Mai Nghiễn Thu một người đi ra, hướng về Lạc Ngưng hành lễ:

- Tại hạ Triệu Khang Ninh, xin chào Lạc tiểu thư.

Lạc Ngưng thần sắc sững sốt, căn bản là không có nghĩ lại gặp Tiểu vương gia ở đây, mà lại còn bái ân sư của mình làm sư phụ.

Mai Nghiễn Thu nói:

- Tiểu vương gia là người nhân hậu, hiểu biết sâu rộng, tài học xuất chúng, ta tại kinh thành liền thu hần làm đệ tử, các con sau này cũng nên thân cận nhiều một chút.

Những tài tử tài nữ của Kim Lăng thư xã, vừa nghe nói đến vị công tử phong độ anh tuấn xuất hiện trước mắt, chính là Tiểu vương gia, nhất thời âm ỉ lên. Mấy tiểu thư vây lấy Lâm Tam lúc trước bây giờ đều đã tới trước mặt tiểu vương gia. So sánh với gia đình Lâm Tam, thì thân phận Tiểu vương gia hiển nhiên một trời một vực.

Bên người Lâm Tam mới vừa rồi còn ồn ào nhiệt náo, trong nháy mắt đã yên tĩnh hẳn, Lâm Văn Vinh thầm than: "Con mẹ nó, thái tử đẳng quả nhiên cũng có mị lực, cho dù là một cục phân chó mà có dính hai chữ hoàng gia, cũng thơm ngát a!

Biểu thiếu gia bất bình nói:

- Tiểu vương gia có gì là ghê gớm chứ, nói về tướng mạo sao bì kịp ta, còn nói về tài học thì ngay cả so với Lâm Tam cũng còn kém, làm sao bằng một người như lão tử chứ?

Lạc Ngưng đứng ở trước sư phụ, ở lại cũng không phải, rời đi cũng không phải, Triệu Khang Ninh kia thì nhả nhặn tinh tế, nói chuyện một lúc, những tài tử tài nữ chung quanh hoan hô liên tục.

"Mẹ nó, lão tử nghỉ ngơi đã", Lâm Văn Vinh phui một chỗ đất, kéo biểu thiếu gia lại cùng nhau ngồi xuống. Hai gã đều đang buồn bực liền nằm xuống nghỉ ngơi.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, chợt nghe một tràng vỗ tay nhiệt liệt vang lên, Lâm Văn Vinh vừa mở mắt, thì thấy rất nhiều tài tử tài nữ đều tụ lại xung quanh Triệu Khang Ninh và Mai Nghiễn Thu.

Triệu Khang Ninh cười nói:

- Nếu chư vị đồng đạo ưu ái, vậy Khang Ninh cũng xin thử một phen.

Hắn hơi trầm ngâm, nhìn về phía mấy nhân ảnh xa xa, mỉm cười nói:

- Ta ra về đối trên là 'nhất dương dẫn lưỡng cao'.**

Lâm Văn Vinh nhìn theo nhân thần của hắn, nhất thời khí tức nổi lên.

*Dịch thoáng: 'Giỏi việc nước, đảm việc nhà' hay 'đảm đang mọi việc trong ngoài'.

Nhập đắc thính phòng: 'thính phòng' tức là đại sảnh, ý là giỏi các việc bên ngoài

Hạ đắc trù phòng: 'trù phòng' là nhà bếp, ý là làm tốt việc tề gia nội trợ

** Thượng đắc đại sàng : đại sàng là cái giường lớn, làm tốt việc gì không nói chắc ai cũng hiểu...

156. Chương 154: Ý Tưởng Sát Nhân

Nguyên lai là một người nông phụ đi làm sớm, trên cổ đeo một cái bát nước lớn, phía sau kéo theo một cái cuốc, mỗi tay dắt một đứa nhỏ nhọc nhằn đi ra đồng. Hai thằng bé chỉ chừng ba bốn tuổi, ba mẹ con bước nhấp nhô giữa ruộng lúa.

Triệu Khang Ninh đưa ra về 'nhất dương dẫn lưỡng cao', chính là muốn châm biếm người nông phụ cùng hai đứa nhỏ này.

(một con dê dắt hai dê con)

Mai Nghiễn Thu nở nụ cười:

- Tiểu vương gia cũng thật là có hứng thú, lại ra đề từ những kẻ hèn kém này.

Lâm Văn Vinh thuở ấu thơ cũng đã từng được cha mẹ dắt theo như vậy, thấy hình ảnh phía trước cảm thấy vô cùng thân thiết, nên nghe xong những lời này của Mai đại quốc học, trong mắt rục lên lửa giận. Hắn thầm 'hừ' một tiếng, đi tới bên người nông phụ đó nói:

- Đại tẩu, để ta giúp người.

Người nông phụ thấy mọi người cười nhạo mình như thế, sớm đã bị làm cho rung sợ, liền cuống quýt lắc đầu:

- Không dám, đại gia tha mạng.

Nói hai câu liền kéo bọn nhỏ đi nhanh, cái cuốc quệt vào đất, vang lên những tiếng ‘lang đang’. Hai thằng bé còn nhỏ, thấy thế kinh hãi, sợ suýt té sấp lên mặt đất, sợ hãi khóc rống lên. Người nông phụ cũng bị dọa cho rầm rức khóc không ra tiếng, chẳng dám ngẩng mặt nhìn lên.

Triệu Khang Ninh, Mai Nghiễn Thu và chúng tài tử nhìn thấy mẫu tử ba người như thế đồng thời cười to ầm ĩ, Lạc Ngưng nhũn mày bất giác thở dài một tiếng.

Lâm Văn Vinh cắn răng giận dữ, hai bàn tay nắm chặt, sắc mặt đanh lại như thép. Quách Vô Thường thấy thế đi tới bên người hắn:

- Lâm Tam, ngươi hãy bình tĩnh.

Lâm Tam khẽ rít lên:

- Không có việc gì, thiếu gia, chỉ là ta đang muốn giết người đây!

Biểu thiếu gia bị dọa nhảy dựng lên, vội kéo hắn nhanh ra xa:

- Lâm Tam, ngươi nói lung tung cái gì đó, người ta mà nghe được thì... ngươi còn muốn sống nữa không!

Biểu thiếu gia này bình thường thỉnh thoảng làm hắn bức mình, nhưng bây giờ cũng rất hiểu lòng hắn, Lâm Văn Vinh chỉ thở dài, không nói gì.

Lạc Ngưng thấy hắn thần sắc khác thường, vội vàng đi tới quan tâm hỏi:

- Lâm đại ca, huynh không có việc gì chứ?

Lâm Văn Vinh lãnh đạm đáp:

- Ta không có việc gì đâu, Lạc tiểu thư, nàng hãy nhanh trở lại bên kia đi.

Bên kia Mai Nghiễn Thu kêu lên:

- Ngưng nhi, nhanh lại đây, ta có chuyện muốn nói với con.

Lệnh của sư phụ không dám trái, Lạc Ngưng thần tình lo lắng nói nhỏ:

- Lâm đại ca, ta vốn nghĩ là ân sư một mình tới đây, không nghĩ tới Tiểu vương gia kia cũng tới, ta thật không phải cố ý giấu diếm huynh đâu.

Lâm Văn Vinh gật gật đầu:

- Ta biết, chuyện đó không liên quan đến nàng, mau đi đi.

Lạc Ngưng liếc mắt nhìn hắn một cái, rồi mới xoay người cất bước.

Mai Nghiễn Thu thấy Lạc Ngưng trở về, liền giữ chặt lấy tay nàng:

- Ngưng nhi, mới vừa rồi Khang Ninh ra về đối, con có thể đối lại không?

Lạc Ngưng đang lo lắng về Lâm Văn Vinh, làm sao có tâm tư đưa ra câu đối, đành ‘xin lỗi’ rồi đáp:

- Ân sư, con không đối lại được.

Những tài tử tài nữ tới cùng nàng đều đang khổ công suy nghĩ, nhưng vẫn chưa có ai đối đáp được. Triệu Khang Ninh đưa mắt nhìn sang Lâm Văn Vinh cười nói:

- Lâm Tam, ngươi ngày ấy cùng với Trầm Bán Sơn tiên sinh thi đối cũng rất thú vị, tại sao bây giờ lại cũng không có câu trả lời vậy.

Lâm Văn Vinh mặt không đổi sắc đáp:

- Xin lỗi, ta không có hứng thú.

- Lớn mặt, người là người phương nào, sao dám nói chuyện với Tiểu vương gia vô lễ như vậy?

Ân sư của Lạc Ngưng Mai Nghiễn Thu nhú mày, tức giận nói.

Lão bà người kinh nguyệt không điều à! Nếu không phải ta nể mặt Lạc Ngưng thì lão tử đã không khách sáo với người, Lâm Văn Vinh khinh thường cười nhạt:

- Bà là người phương nào, sao dám nói chuyện với ta như vậy?

- Người, người...!

Mai Nghiễn Thu giận đến nói không ra hơi, Lạc Ngưng lo lắng liếc mắt sang nhìn Lâm Văn Vinh, Triệu Khang Ninh liền nói:

- Ân sư xin hãy bớt giận, người này chính là Lâm Tam gia đình Tiêu gia, ngày ấy đã đánh bại Trầm Bán Sơn.

Mai Nghiễn Thu cố nén lửa giận:

- Một gia đình nhỏ nhỏ thì có thể có bản lĩnh gì chứ, Trầm Bán Sơn cũng hơi khiếp nhược đó thôi.

- Đúng vậy, Trầm tiên sinh đích xác không có bản lĩnh, chỉ biết xuất ra chút tài hoa đối đáp. Xem về Mai sư phụ như vậy, lại thu nhận 'đạt quan quý nhân' làm đệ tử, thế gian tôn sùng, tiểu nhân bội phục bội phục.

Lâm Văn Vinh mặt không chút đổi sắc, ngữ khí đầy vẻ châm chọc, ai nghe đều có thể hiểu được.

Trước không nói đến Mai Nghiễn Thu có bản lĩnh hay không, chỉ dựa vào việc bà thu những đệ tử không phú thì quý, hôm nay lại chế nhạo giễu cợt những con người lao động nghèo khổ như vậy, cũng có thể biết được nhân phẩm của bà ta thuộc loại nào. Những đạt quan quý nhân bái làm môn hạ của bà ta, phỏng chừng cũng lấy tiền mua bằng cấp thôi.

Mọi người thấy Lâm Tam và Mai đại quốc học đối đáp, cũng có hơi lo lắng, nhưng phần nhiều là muốn xem náo nhiệt. Lạc Ngưng ở chính giữa, hai bề đều khó, không biết phải làm sao.

Mai Nghiễn Thu ở kinh thành rất được tôn kính, làm gì có khi nào phải chịu đả kích thế này nên tức giận đến xanh mặt:

- Không muốn dài dòng với bọn hạ nhân như người, nếu người có bản lĩnh thì hãy đối lại câu của Khang Ninh thử xem.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Chỉ sợ bọn hạ nhân như ta đối có đúng, thì người thượng đẳng như bà cũng không dám nghe.

Triệu Khang Ninh hằm hừ:

- Nói đùa, sao ân sư lại không dám nghe người đối chứ. Lâm Tam, về trên của ta là 'nhất dương dẫn lưỡng cao', người đối lại xem nào.

Đồ chó cậy thế khinh rẻ người khác! Lâm Văn Vinh lạnh lùng nói:

- Một câu đối vừa không có thâm ý lại cũng không có triết lý, có gì khó đối chứ, ngài hãy nghe cho kỹ đây, ta đối là 'lưỡng trụ cộng nhất tào'.

(Hai con lợn chung một máng lợn)

Triệu Khang Ninh và Mai Nghiễn Thu sắc mặt đột biến, hai người quả thực vừa bị vũ nhục triệt để. Đặc biệt là Triệu Khang Ninh, vương tử long tôn tôn quý lại bị người ta ví với con lợn, làm sao có thể chịu đựng nổi.

Triệu Khang Ninh biến sắc nói:

- Lâm Tam người lớn mặt thật, dám nhục mạ hoàng gia ư!

- Tiểu vương gia, ta vũ nhục hoàng gia lúc nào thế ?

Lâm Văn Vinh lạnh nhạt nhìn hắn.

Triệu Khang Ninh nhất thời cơn giận không thể phát tác được, hắn không thể nói Lâm Tam lãng mạ hắn là lợn, trong khi ý tứ của câu đối này ai ai cũng đều hiểu được. Mai Nghiễn Thu tức giận nói:

- Lâm Tam, ngươi đừng có mà giả biện, hôm nay là ta tận mắt chứng kiến, ngươi vũ nhục Tiểu vương gia, vũ nhục hoàng gia, chính là phạm vào tử tội.

Lâm Văn Vinh cảm thấy giận dữ cùng cực, cười chán chường:

- Vũ nhục hoàng gia? Hay lắm, Mai đại quốc học, hảo bản lãnh. Chỉ tiếc là bà đã thiên vị rồi. Theo ta mà nói, các người mới là người mang lòng phản trắc, làm nhục tới hoàng đế khai quốc Đại Hoa ta, nhục tới căn cơ Đại Hoa ta mới phải.

Mai Nghiễn Thu liền hỏi:

Lâm Tam, ngươi nói vậy là có ý gì?

Lâm Văn Vinh hừ một tiếng nói:

- Nhất dương dẫn lưỡng cao! Một con dê dẫn hai con dê con! Nông phụ đó mang theo con nhỏ khổ cực lao động, từ sáng sớm cho đến tận hoàng hôn, chính là kiếm miếng cơm manh áo bằng chính sức mình, có chỗ nào là kém bà đây? Nếu bà không phải sinh ra trong cảnh sung túc thì ngay cả bằng được một nửa người ta cũng không bằng.

- Người, người...!

Mai Nghiễn Thu nghe hắn nói luyên thuyên, tức giận đến mức cơ hồ muốn té xỉu, Lạc Ngưng vội vàng đỡ ở bên bà, đồng thời liếc mắt nhìn Lâm Văn Vinh cầu cứu.

- Nước phải lấy nông làm gốc, xã tắc phải lấy dân làm rễ, bách tính này đây chính là căn cơ của Đại Hoa chúng ta, bà có bản lãnh gì mà dám miệt thị bọn họ? Mai đại quốc học, bà đến từ kinh thành, những người khác ở trong mắt người đều là những kẻ hạ đẳng. Không sai, đúng lắm, bà rất cao quý. Nhưng con mẹ nó ta không rõ, tám đời tổ tông, mười tám đời tổ tông của Mai đại quốc học nhà bà chẳng lẽ cũng đều sống trong toà thành đó sao? Con mẹ nó nói càn, bọn họ và tổ tông chúng ta cũng giống nhau, đều là những người quê mùa, đều là những người hạ đẳng trong mắt bà. Con mẹ nó ai là người đã phân chia ra kinh thành-hương hạ, cao quý-hạ tiện, tam lục cửu đẳng?

Lâm Văn Vinh giận dữ, đá một cước vào một tảng đá trước mặt, tảng đá vang lên một tiếng 'bang', vỡ thành hai nửa. Mọi người bị khí thế của hắn trấn nhiếp, không dám mở miệng, hơn nữa cũng loáng thoáng hiểu được, những lời của hắn tuy thô tục, nhưng rõ ràng cũng có đạo lý, ngay cả Mai Nghiễn Thu và Triệu Khang Ninh cũng không thể phản bác.

- Bà cười nhạo bọn họ, châm chọc bọn họ, thì cũng chính là cười nhạo chính tổ tông của mình, chính là quên đi gốc gác. Thái tổ hoàng đế khai quốc Đại Hoa ta, cũng xuất thân là nông dân, từng tự mình làm việc đồng áng, lão nhân gia cũng lấy câu 'chúng tự địa, thực tự lực'**** mà tâm đắc. Các người miệt thị dân chúng vũ nhục dân chúng, vậy không phải là nhục mạ thái tổ hoàng đế thì là cái gì? Không phải nhục mạ Đại Hoa ta thì là cái gì? Tiểu vương gia, ngài tuy là vương tử long tôn nhưng lại dám nhục đến tổ tông, nhục đến hoàng đế thánh hiền. Giỏi lắm! Rất cường đại! Lạ gan của ngài so với ta xem ra còn lớn hơn nhiều.

Mọi người nghe hắn chỉ trích một phen nhằm thẳng vào Tiểu vương gia, nhất thời cảm như hén, chuyện xưa của Đại Hoa khai quốc hoàng đế ai ai đều đã biết, từ đứa trẻ chăn trâu đến khai quốc đại đế, chính là một tấm gương để mọi người noi theo. Hôm nay Tiểu vương gia miệt thị nông dân, đó là miệt thị chính tổ tông của mình, không ai có thể phủ nhận. Lâm Tam tuy miệng đầy lời lẽ thô tục, nhưng lời nói chí lý, không thể phản bác, ngày đó Trầm Bán Sơn thua dưới tay hắn, một chút cũng không oan.

Triệu Khang Ninh cả người đổ mồ hôi lạnh, tên Lâm Tam này lời lẽ thật lợi hại, tâm tư nhanh nhạy, nếu nói hắn nhục mạ vương tử long tôn, thì hắn liền nói ta nhục mạ đến thánh hiền hoàng đế, tính như thế nào cũng không được, đành chịu nghe hắn chửi vậy, 'bị vả gãy răng cũng đành nuốt vào bụng'.

Mấy tài tử đến từ phương Bắc, thấy Lâm Tam kiêu ngạo như thế, không chỉ có mắt Tiểu vương gia, ngay cả Mai đại quốc học mà mọi người tôn sùng cũng mắt, trong lòng tức giận vạn phần, lập tức một kẻ bước ra nói:

- Lâm huynh thật lợi hại, ngay trước mặt Mai tiên sinh mà cũng dám ngông cuồng như vậy. Tại hạ tuy bất tài, cũng xin xuất một câu đối: ‘đường tí đường xa, bạo hổ bằng hà, thất phu hà kham ngôn dũng’.

(Bọ ngựa chống xe, tay không bắt hổ, thất phu chỉ tài nói khoác)

Lâm Văn Vinh trừng mắt tức giận:

- Mã nghĩ duyên hoè, tỳ phù hám thụ, ngu giả vọng tự xưng hùng.

(Kiến càng mơ hảo, nhền nhện lay cây, kẻ dốt cần rở dương oai)*

Tài tử đó thấy hấn nháy mắt đã đổi lại, khí thế vượt hấn lên trên, liền không dám nói tiếp nữa. Lâm Văn Vinh hừ một tiếng nói:

- Nếu vị huynh đài này tôn sùng Mai đại tiên sinh như thế, vậy tại hạ cũng có một câu đối, xin mời huynh đài đổi lại cho. Về trên của ta là: ‘kê quan hoa vị phóng’.

(Mào gà chưa nẩy nở)

Tài tử đó cũng có chút tài học, cũng không nghĩ nhiều nói:

- Cầu vĩ thảo tiên sanh.

(Đuôi chó đã sinh sôi)

Lời vừa ra khỏi miệng liền nhận thấy không ổn. Ai da! đây không phải là mắng Mai tiên sinh ư?

Mọi người âm âm cười to, biết Lâm Tam cố ý gài bẫy. Lâm Văn Vinh liền ôm quyền, cười âm hiểm:

- Huynh đài cao kiến, tiểu đệ bội phục bội phục.

Mai Nghiễn Thu vừa tức vừa giận, thân là quốc học mà mọi người đều sùng bái, sao có thể cam tâm bị Lâm Tam mắng như vậy chứ, bà ta phát tay áo nói:

- Lương viên tiết mộc sơn trung, giá hầu tử dã hội đối cứ(cứ).

(Hai vượn chặt cây trong núi, con khỉ kia cũng biết kéo cưa (đôi câu))

- Thất mã hãm thân nê nội, thử súc sanh chẩm đắc xuất đề (đề).

(Đôi ngựa sa thân giữa bùn, lũ súc sinh làm sao gõ móng (xuất đề))

Lâm Văn Vinh ngay lập tức không nhún nhường đáp trả. Chúng tài tử thực sự cảm thấy rung động, Lâm Tam chính là người duy nhất tại đây dám mắng Mai đại tiên sinh. Tên Lâm Tam này bản chất tuy có chút lưu manh, bất quá tài học như thế, mắng ai thì cũng phải chịu vậy.

Lâm Văn Vinh thấy Mai đại quốc học sắc mặt khi trắng khi đỏ, trong lòng không khỏi cảm thấy khoan khoái: “Hôm nay mắng cũng chửi mắng thật thống khoái, đối đáp thật lâm li, không để bà ta còn chút mặt mũi nào, cho bà lão nhà người không còn dám coi trời bằng vung nữa, bà nghĩ rằng trên thế giới này bà là đệ nhất ư?”

Lâm Văn Vinh lạnh lùng nhếch mép cười:

- Trên đời này về tài học uyên bác, ta bội phục nhất chính là Từ Vị Từ đại nhân, vô luận nhân phẩm, khí chất tài học đều vẹn toàn cả. Về phần Mai đại quốc học bà, thứ cho ta nói thẳng, bà có học thêm một trăm năm nữa, cũng không bằng nổi một phần mười của Từ tiên sinh, hai chữ quốc học này, bà cũng đừng nên dùng đến nữa.

Hấn thở dài, cảm thấy rất mệt mỏi, quay qua Quách Vô Thường nói:

- Thiếu gia, đây không phải là nơi phù hợp với chúng ta, chúng ta hãy trở về đi.

157. Chương 155: Dương Niên Đỉnh Phong Niệm Thập Trọng

Lâm Văn Vinh càng nghĩ càng không biết làm sao, rốt cục nhin không được lắc đầu cười khổ: “Quên đi, lão tử cũng phải kể cứu giúp nhân loại, cũng không cần dẫn đường cho lịch sử phát triển, việc này ta đâu quản được? Lỡ đã cạn, tài tử tài nữ các ngươi thích cần thì cứ cần, lão tử cũng không có thời gian bôi tro trát trấu với các ngươi nữa.”

Hắn nói đến là đến, nói đi là đi, cũng không cần chào hỏi bất kỳ ai, dẫn theo biểu thiếu gia hai người định rời đi. Lâm Tam bây giờ ở trong lòng biểu thiếu gia có địa vị như một vị thần, Quách Vô Thường thấy hắn gọi, không hỏi gì nhiều, lập tức chạy theo hắn.

- Lâm đại ca...!

Lạc Ngưng rốt cuộc bắt chấp ân sư ở bên, vén ống quần lên bước tới cạnh hắn, nhìn hắn rưng rưng nước mắt:

- Lâm đại ca, xin lỗi, đều là tại ta không tốt.

- Lạc tiểu thư, ta đã nói rồi, không liên quan gì đến nàng, chỉ là ta có một số việc nhìn không thuận mắt. Ai! Không còn cách nào khác, ta đây trời sinh lại chính trực như vậy!

Lâm Văn Vinh đại nghĩa lẫm nhiên nói:

Lạc Ngưng nghe hắn nói đùa xong, trái với thường lệ nàng chẳng những không cười, ngược lại nước mắt ào ạt tuôn rơi:

- Lâm đại ca, ta biết là huynh hảo tâm không có trách cứ ta, nhưng chuyện này tất cả đều do ta dựng lên, nếu không phải ta lôi kéo huynh tới, cũng sẽ không phát sinh những sự việc như thế này.

Lâm Văn Vinh cười ảo não:

- Không phải thế, là lỗi của ta. Có lẽ ta và các người, căn bản không phải là những kẻ cùng một con đường.

Những lời này khiến cho Lạc Ngưng rất thương tâm, nàng khóc càng to hơn:

- Lâm đại ca, ta biết huynh coi thường ta, ta chỉ toàn mơ mộng viễn vông, cái gì cũng không làm được. Cái gì gọi là tài nữ, kỳ thật căn bản chỉ là hư danh mà thôi, ngoại trừ khiến cho người ta thêm phiền toái, ta chẳng làm được gì cả.

Lâm Văn Vinh cảm khái nói:

- Lạc tiểu thư, ngàn vạn lần không nên xem thường bản thân như vậy. Mỗi người đều có ước mơ, chỉ là cách truy cầu nó khác nhau mà thôi. Nàng ít nhất cũng còn có ước vọng, còn ta ngay cả tư cách nằm mơ cũng đã mất rồi.

Lạc Ngưng rưng rưng nước mắt nhìn hắn nói:

- Lâm đại ca, ngươi nói gì vậy, ta không hiểu.

Lâm Văn Vinh lắc đầu:

- Nàng không cần phải hiểu. Ai, hôm nay thật là mệt, trong lòng lại có chút thương tâm. Lạc tiểu thư, chúng ta ôm một cái thật thuần khiết, xem như an ủi đôi chút.

Lạc Ngưng bị dọa cho nhảy dựng lên, tim đập loạn xạ, vị Lâm đại ca này phương thức tư duy thật quá đặc biệt. Không hiểu hắn làm thế nào mà nói ra như thế.

Lâm Văn Vinh đùa cợt Lạc Ngưng hai câu, cũng không hiểu sao, trong lòng cảm thấy khó chịu, hắn hôm nay thực sự bị phẫn, nhớ tới cuộc sống trước đây của mình, đột nhiên khê thở dài:

- Dương niên đỉnh phong niệm thập trọng, như kim thuận phong tấn thấp hải. Thế sự cũng đều là như thế a...!

(Thuở ấy ngược gió tiểu (xa) mười trọng, hôm nay thuận gió ướm đầm giày (ý nói tiểu ngay trúng chân mình). Cả câu này ví von kiểu anh hùng bị sa cơ thất thế.)

Hắn đột nhiên nói không đầu không đuôi như vậy, hai câu thô lỗ vô cùng làm mọi người đều kinh hãi. Càng khó hiểu được ý tứ hẳn trong câu nói, lại nhìn thần thái của hắn, đúng là vô cùng cô đơn tĩnh mịch, ai nhìn cũng không hiểu. Lạc Ngưng nhìn hắn, tự nghĩ khoảng cách giữa mình và hắn không biết đã xa biết bao nhiêu.

Lạc Ngưng giữ chặt ống tay áo của hắn nhẹ nhàng nói:

- Lâm đại ca, những lời huynh vừa nói mặc dù thô lỗ, nhưng ta cuối cùng cũng đã hiểu ra, so những câu thơ này với bọn chúng ta, trong lòng huynh đúng là ẩn chứa ‘dương xuân bạch tuyết’.

Tri kỷ a, đây mới gọi là con mẹ nó tri kỷ! Lão tử thô lỗ như vậy, mà trong mắt tiểu nữ này lại là dương xuân bạch tuyết, Lâm Văn Vinh cảm động đến muốn khóc.

- Không nên sùng bái ta như vậy, ta đây thập phần không thích thế. Vàng bạc thực sự là đáng tin cậy hơn nhiều.

Hắn hì hì cười nói, tâm tư của hắn phát cũng nhanh, mà thu cũng nhanh, nháy mắt đã trên khuôn mặt không còn thấy vẻ cô độc nữa.

Thấy Lâm Tam thô ngôn thô ngữ, phóng dăng không kiêng kỵ gì như thế, Mai Nghiễn Thu rút cuộc nhin không được, lạnh lùng nói:

- Lâm Tam, ngươi muốn đi là có thể đi ư? Chẳng lẽ ngươi tưởng rằng đáp lại được hai câu đối thì đã là thiên hạ vô địch ư? Người nhục mạ ta, đó chính là nhục mạ tài học thiên hạ, ngày khác nếu ngươi tới kinh thành, nửa bước cũng khó đi đấy.

- Nhục mạ bà chính là nhục mạ tài học thiên hạ? Bà có thể đại biểu được tài học thiên hạ sao?

Lâm Văn Vinh khinh thường:

- Mai tiên sinh, ngươi đã quá đánh giá cao mình rồi đó.

Thấy các tài tử chung quanh đều đang nhìn vào mình, Lâm Văn Vinh cười lạnh:

- Đại biểu tài học thiên hạ, vậy sẽ phải có được bản lĩnh của những học giả thiên hạ, ta cũng biết Văn Trường tiên sinh đã lậu, tuy Văn Trường tiên sinh là đệ nhất học sĩ như vậy, cũng không dám nói mình đại biểu cho thiên hạ tài học. Mai tiên sinh, bà khẩu khí tuy lớn, nhưng học thức thì còn kém quá xa.

Những người trong Kim Lăng thư xã đều đã nghe qua việc ở Hàng Châu Tình Vũ lâu, cũng rõ Lâm Tam quả thật có quen biết với Từ Văn Trường, lời hắn nói hẳn không phải là giả. Từ Văn Trường là nhân vật đẳng cấp thế nào? Đó là đương triều đệ nhất nhân, là tấm gương của những kẻ đọc sách trong thiên hạ, và cũng là thần tượng trong lòng họ. Mai Nghiễn Thu tuy cũng được xưng là tài học, nhưng căn bản là không thể so sánh cấp bậc với Từ Văn Trường.

Thấy Mai Nghiễn Thu sắc mặt trắng bệch, Lâm Văn Vinh ‘hừ’ một tiếng rồi nói:

- Bà nếu không tin, ta hôm nay sẽ ra một câu đối, nếu Mai tiên sinh có thể đối lại, ta xin nhận thua. Ta sẽ tự mình chịu sự trừng phạt của Mai tiên sinh.

Biểu thiếu gia khéo léo chen vào:

- Nếu Mai tiên sinh không đối lại được thì sao?

Lâm Văn Vinh mỉm cười:

- Mai tiên sinh nếu không đối được, yêu cầu của ta cũng rất đơn giản, chỉ xin mời lão nhân gia bà tự mình làm một lão ngư, cây vài mẩu ruộng cho tốt, để hiểu được cuộc sống lao động của những người hạ nhân trong mắt bà như chúng ta đây là như thế nào. Nếu mà ba năm vẫn không đáp được, vậy xin lão nhân gia bà đừng nên bôi nhọ hai từ quốc học này nữa.

Hắn nói xong lời này cực kỳ cuồng vọng, nhưng không ai hoài nghi. Qua những lần giao phong trước, tất cả mọi người đều biết được Lâm Tam này đích xác có chút tài hoa. Ngày đó khuất nhục Trầm Bán Sơn tuyệt đối là bản lĩnh thực thụ, trước kia hắn đều là đối lại câu đối của người khác, hôm nay hắn muốn ra câu đối, không cần phải nói, khẳng định là khó tới cực điểm.

Mai Nghiễn Thu biết hôm nay va phải gạch cứng, trước mặt đông đảo đệ tử như vậy, lùi cũng không được nên đành cắn răng nói:

- Cứ như vậy, xin mời người chỉ giáo cho.

Lạc Ngưng mới vừa cùng Lâm Văn Vinh nói mấy câu, trong lòng cảm thấy thấp thỏm bất an, mắt thấy ân sư của mình và Lâm Văn Vinh như vậy thì càng sợ hãi, vội vàng tới đứng giữa hai người nói:

- Lâm đại ca, huynh ra câu đối, ta thay ân sư đáp lại, nếu đáp không được, vậy ta sẽ thay ân sư bước xuống làm ruộng.

Lâm Văn Vinh mặc dù cảm động trước hành động tri tâm vừa rồi của nàng, nhưng trong chuyện này tuyệt không thể nhún nhường, hần liền cười to:

- Lạc tiểu thư, nàng hiểu lầm rồi, ta mời lệnh sư xuống đồng ruộng không phải là để hại bà hay là hạ nhục bà, chỉ là muốn cho bà thể nghiệm một chút cuộc sống bình dân của chúng ta đây. Ta nói thật, điều này thực sự là một điều tốt cho bà, nếu bà cứ như ngày thường ngênh ngang tự đại, thì ngay cả xách giày cho đại tẩu lúc này cũng không xứng.

Lạc Ngưng đang định nói tiếp, Lâm Văn Vinh thở dài:

- Lạc tiểu thư, mỗi người đều có tự tôn, ta cũng không phải là ngoại lệ. Nàng đối với lệnh sư tôn kính là một chuyện, nhưng nhân phẩm của lệnh sư lại là chuyện khác, nàng không nên nói thêm nữa.

Mai Nghiễn Thu cũng có chút ngạnh khí, lớn tiếng nói:

- Ngưng nhi, con hãy trở về đi, đừng yêu cầu gì hần nữa.

Đứng giữa mọi người, Lạc Ngưng chính là người cảm thấy khó xử nhất, nàng đương nhiên không hy vọng ân sư thua phải xuống ruộng đi cày, lại càng không hy vọng Lâm đại ca thua bị trừng phạt, tiến thoái lưỡng nan, chẳng biết phải làm thế nào.

Lâm Văn Vinh lớn tiếng nói:

- Hôm nay Mai tiên sinh ra câu đối, không hề dùng qua cái gì hồi văn thủ pháp, ta ra cũng giống như vậy, công bằng hay không, mọi người cứ nhìn khắc biết.

Nói xong mấy lời đó, hần từ trong lòng ngực lấy ra một cái bút chì, soạt soạt viết mấy chữ lên tờ giấy trắng. Mọi người nhận lấy xem, thì thấy mặt trước cuống phóng mấy chữ lớn: “kê khuyến quá sương kiều, nhất lộ mai hoa trúc điệp.”

(Gà chó vượt cầu sương, một đường hoa mai lá trúc) - vết chân chó như hình hoa mai, vết chân gà như hình lá trúc

Lạc Ngưng vừa nhìn thoáng qua, mày liền nhíu lại, đây là một câu đối hai ý nghĩa, mai hoa trúc điệp không chỉ là để nói về phong cảnh, mà còn là dấu chân gà chó trong sương, tuy không phải là cái gì thiên cổ tuyệt đối, nhưng cũng rất tuyệt diệu, không dễ đối chút nào. Bất quá cũng đúng như lời Lâm Văn Vinh đã nói, câu đối này không có hý lộng thủ pháp gì để làm khó khăn Mai Nghiễn Thu, có thể nói là công bằng.

Mọi người nhìn thấy thủ pháp Lâm Tam khéo léo như thế, hơn nữa mới vừa rồi biểu diễn một phen trong lòng nhất thời tê tái, Mai tiên sinh trận này e rằng phải chịu thua.

Mai Nghiễn Thu nhìn vào câu đối ngẩn người một lúc lâu, trên mặt khi trắng khi đỏ, câu đối hai nghĩa này, cho dù Từ Vị có tới, cũng vị tất đã có thể đối được, huống chi là bà. Bà cắn răng không nói, sắc mặt hiện lên vẻ buồn bã.

Mọi người nhìn thần sắc bà ta như thế thì cũng biết được kết quả, tự nhiên Mai tiên sinh đã thua. Sau sự việc này, từ nay về sau ở Kim Lăng chắc chắn còn ai dám để Lâm Tam ra câu đối trước.

Biểu thiếu gia khẽ lôi tay áo Lâm Tam, với ánh mắt sùng bái nhìn hần:

- Lâm Tam, công phu đối đáp này người học từ nơi nào thế, có thể dạy ta được không?

Lâm Văn Vinh cười lãnh đạm, ca thán:

- Biểu thiếu gia muốn học? Đương nhiên là có thể từ ngày mai vào lúc sáng sớm, mỗi ngày kinh thư, lịch sử, triết học trăm bộ, mười năm có thể đạt thành.

Biểu thiếu gia lè lưỡi khê đáp:

- Khó như vậy ư, may là Tiêu gia ta có Lâm Tam, mới dùng chưa được mười năm.

Mai Nghiễn Thu đột nhiên lớn tiếng nói:

- Lâm Tam, về trên này của ngươi ta đáp không lại được, chẳng lẽ là ngươi đã sao lại từ đâu đó thiên cổ tuyệt đối? Bắt ta trong chốn lạt phải đối được, thật sự là không công bằng.

Lâm Văn Vinh cười lạnh:

- Bà nói là thiên cổ tuyệt đối, vậy tự nhiên là hiện giờ cũng chưa có ai đối được, có phải thế không?

Mai Nghiễn Thu thấy hấn ánh mắt sắc bén, trong lòng có chút e ngại, nhưng vẫn mạnh mẽ:

- Đương nhiên là chưa ai đối được rồi.

Lâm Văn Vinh cười ha hả, lấy bút chì viết lên mấy chữ: “Yến oanh xuyên tú mạc, bán song ngọc tiền kim toa.”

(Yến oanh xuyên màn thắm, bên song kéo ngọc thoi vàng) - ví cánh chim yến chim oanh như kéo ngọc thoi vàng, kéo với thoi là dụng cụ dệt may của thiếu nữ.

Hấn cười lạnh:

- Mai tiên sinh, bà bảo đó là thiên cổ tuyệt đối nhưng ta lại đối được, bà nói sao đây?

158. Chương 156: Truy Mã Liễu

Triệu Khang Ninh này giờ im lặng đột nhiên hăm hừ nói:

- Lâm Tam, lượt này cho dù ngươi thắng thì đã làm sao? Công phu đối đáp của ngươi quả thật là giỏi, nhưng ngươi lấy sở trường công kích vào sở đoản của ân sư, ngươi không nghĩ như thế là không công bằng ư?

Lâm Văn Vinh hồ hững nhếch mép cười:

- Công bằng? Tiểu vương gia nói hay lắm. Trên thế giới này thực sự có công bằng hay không? Các vị vừa rồi cười cười nói nói nhạo báng đại tẩu đang cần cù làm ruộng, là dựa vào cái gì? Không phải là bởi tự nghĩ thân phận mình là cao nhân nhất đẳng sao! Vậy các vị đã từng có giây phút nào nghĩ đến hai chữ công bằng hay không? Bây giờ mình lâm vào thế bất lợi, liền muốn có công bằng, chuyện tốt trên thế gian này đều để các vị chiếm hết ư!

- Lời lẽ cũng thật sắc bén.

Triệu Khang Ninh hừ nói:

- Ngươi giỏi câu đối, tại đây dùng câu đối để công kích sư phụ.

Vậy hôm nay Bổng vương sẽ vì ân sư mà xuất đầu. Lâm Tam, Bổng vương cũng muốn cùng ngươi đấu một trận, để cho ngươi không phải nói Bổng vương khi dễ ngươi.

“Mẹ nó, đấu không lại ta thì liền xuất ra cái gì thân phận Tiểu Vương gia chó má”. Lâm Văn Vinh hừ một tiếng, lại nghe Tiểu vương gia nói tiếp:

- Mới vừa rồi ngươi cùng ân sư đấu văn, Bổng vương muốn cùng ngươi đấu võ.

Vừa dứt lời, chợt nghe Lạc Ngưng cả kinh nói:

- Không thể...!

Ánh mắt mọi người tất cả liền đổ dồn về phía nàng, Lạc Ngưng sắc mặt đỏ bừng:

- Lâm Tam cùng ân sư so đấu cũng không có chỗ nào bất công. Luận võ tỷ thí, khó tránh khỏi có chút sát thương, chúng ta hôm nay mục đích là đi dạo chơi, không thể để mất sự hứng thú được.

Nàng biết Lâm Văn Vinh có chút tài học, nhưng nói về luận võ, đương nhiên không phải là đối thủ của Tiểu vương gia, tự nhiên là phải ngăn cản lại.

Triệu Khang Ninh cười một hơi dài:

- Lạc tiểu thư hiểu lầm ý tứ Tiểu vương mất rồi. Ta nói đấu võ, không phải là hai người hạ tràng đánh nhau, mà là một loại tỷ thí khác.

Triệu Khang Ninh vung tay lên, lớn tiếng nói:

- Mang tiền lại đây...!

Mấy tên thuộc hạ đi theo bên người hần lập tức dâng lên một cây trường cung màu vàng, Triệu Khang Ninh cầm lấy nơi tay, chỉ về rừng cây phía trước nói:

- Mọi người mọi người đều có thể thấy rõ, phía trước trăm bước có một cây đại thụ. Ta hôm nay sẽ cùng Lâm Tam tỷ thí võ nghệ, hai người cưỡi ngựa bắn tên, ở ngoài trăm bước, bắn trúng cây đại thụ thì thắng, nếu trật sẽ thua.

Mọi người giật mình hiểu ra, thì ra là hần muốn cùng Lâm Văn Vinh tỷ thí tiền thuật. Tiểu vương gia văn tài võ nghệ đều siêu phàm, phần lớn mọi người tại đây cũng đã nghe nói qua. Bọn họ đều là người đọc sách, lúc này thi bắn tên vào đại thụ quả thật chưa từng thấy qua, lập tức lớn tiếng hoan hô, đều mong muốn nhìn thấy tiền thuật bách bộ xuyên dương trong truyền thuyết.

Trăm bước? Lâm Văn Vinh nhìn khoảng cách một chút, đại khái khoảng năm mươi thước. Mẹ nó, biết lão tử chưa từng bắn tên bao giờ, nên liền nghĩ ra chiêu độc này, Lâm Văn Vinh thầm hừ một tiếng.

Triệu Khang Ninh thấy hần mặt lộ vẻ khó xử, liền cười vang nói:

- Lâm Tam, ngươi nhờ sở trường mà thắng được ân sư của ta, ta thân là đệ tử của ân sư, cũng muốn dùng sở trường đánh bại ngươi, ngươi có dám ứng chiến không?

Lâm Văn Vinh lắc đầu nói:

- Tiểu vương gia, tại hạ chỉ là gia đình, ngay cả cưỡi ngựa cũng rất hiếm khi, huống chi là việc bắn tên, kiểu tỷ thí này của ngài quả nhiên rất là công bằng đó.

Triệu Khang Ninh cười nói:

- Ngươi chưa từng bắn tên, vậy cũng được. Ngươi không cần dùng tên, chỉ cần cưỡi ngựa, ở ngoài trăm bước, mặc kệ là dùng đến chiêu số gì, kể cả là ném một hòn đá vào được cây đó, ta cũng chịu thua, ngươi xem thế có được không?

Trong đám người nhất thời nổi lên tiếng xôn xao, ném một hòn đá trúng vào thì cũng tính là Tiểu vương gia thua, Tiểu vương gia này quả nhiên là nhân hậu, bọn họ phụ tử hiển vương đúng là danh bất hư truyền. Những kẻ này đều là những thư sinh trời gà không chặt, làm sao hiểu được mảnh khoé trong đó, ở ngoài trăm bước ném đá trúng vào đại thụ, việc này so với bách bộ xuyên dương còn khó khăn hơn.

“Gian trá”, Lâm Văn Vinh trong lòng thầm mắng một tiếng: “Tiểu vương gia này nói sang việc xuất đầu vì vi sư, không chỉ thể hiện được đạo hiếu, mà ngay cả phương pháp tỷ thí này, bề ngoài thì giống như là đối với Lâm Tam đã nhân nhượng cực kỳ, tỏ rõ thêm sự nhân hậu của hần. Con mẹ nó, so với lão tử còn gian xảo hơn.”

- Lâm Tam, ngươi bắn tên có giỏi không?

Biểu thiếu gia giữ chặt lấy tay áo Lâm Văn Vinh thì thầm:

- Nếu không thì chúng ta đừng đấu nữa.

- Ta không biết bắn.

Lâm Văn Vinh lắc đầu hỏi:

- Thiếu gia, người bắn tên có được không?

Quách Vô Thường lắc đầu nói:

- Nếu là thi bắn nước tiểu, bốn công tử còn có thể tự tin liều mạng này, nhưng loại đấu bắn tên kiểu này, không phải là sở trường của ta.

- Lâm Tam, người định như thế nào?

Triệu Khang Ninh mỉm cười:

- Nếu người bỏ cuộc, ta cũng không gây khó khăn cho người, giao ước giữa người và ân sư sẽ ngay lập tức xoá bỏ. Khả năng đối đầu của người là giỏi nhất, chúng ta cũng đều thừa nhận.

- Vậy nếu không may, ta thắng thì sao?

Lâm Văn Vinh cười hì hì:

- Thì phải thế nào đây?

- Người thắng?

Triệu Khang Ninh nhẹ nhàng mỉm cười:

- Điều này ta còn chưa nghĩ tới. Như vậy đi, nếu người thắng thật, từ nay về sau, ta Triệu Khang Ninh thấy người liền tránh sang đường vòng, nếu tránh không khỏi, sẽ dùng sự lễ đối với người. Ở đây tất cả mọi người có thể làm chứng.

“Muốn bái ta làm thầy, chà, cũng hay đấy”. Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Nếu Tiểu vương gia thành tâm như thế, cũng được, trận này ta sẽ đấu, mặc dù không phải nghi ngờ gì ta chắc chắn sẽ thua, nhưng để thoả mãn lòng hiếu đạo của Tiểu vương gia, ta cũng xin thử một lần.”

Mọi người thấy Lâm Tam đáp ứng, nhất thời ầm ầm hoan hô. Lạc Ngưng đi tới bên người Lâm Văn Vinh, nhẹ nhàng kéo ống tay áo hắn, giọng lo lắng:

- Lâm đại ca, Triệu Khang Ninh này từ nhỏ đã học tiền thuật, huynh không nên sinh cường, nếu không cẩn thận làm bị thương bản thân, sẽ khiến cho Xảo Xảo phải lo lắng.

Lâm Văn Vinh nghiêm chỉnh gật đầu:

- Lạc tiểu thư, điều này nàng cứ yên tâm, ta mặc dù có chút can đảm, nhưng cũng không phải là kẻ ngu ngốc như vậy. Đánh không lại, nhất định sẽ trốn.

Lạc Ngưng lo lắng liếc mắt nhìn hắn một cái, bên kia Triệu Khang Ninh đã sớm sai thuộc hạ mang ra hai con tuần mã một đen một trắng, hướng về Lâm Văn Vinh nói:

- Để cho công bằng, Lâm Tam, tuần mã sẽ do người chọn trước. Con người để lại, Tiểu vương ta sẽ sử dụng.

Hai con tuần mã một đen một trắng này, cao lớn uy vũ anh tuấn bất phàm như nhau, thật khó lựa chọn. Lâm Văn Vinh lấy ra một bình nước hoa từ trong ngực, xoa xoa lên tay phải mấy cái, cười nói:

- Trên tay ngào ngạt hương thơm, lão thiên hỷ phù hộ cho ta chọn được con ngựa tốt.

Biểu thiếu gia lấy làm kỳ quái hỏi:

- Dùng nước hoa có thể chọn được ngựa tốt ư? Ta đây lần sau tới Diệu Ngọc phường cũng sẽ thử một phen.

“Thoa vào món đồ chơi của người thì còn được!” Lâm Văn Vinh ha ha cười, đi tới trước mặt hai con ngựa. Hắn tiếp xúc với người đã nhiều, nhưng với ngựa thì còn rất ít. Hắn tay trái thì sờ con đen, tay phải lại xem xét con trắng, sờ tới sờ lui đầu và thân hai con ngựa mãi, mà vẫn chưa chọn ra được. Hai con ngựa này dưới tay hắn không ngờ lại phản ứng không giống nhau, con hắc mã bên tay trái hoàn toàn yên lặng, con bạch mã bên tay phải thì lại không ngừng hí lên, đầu lắc lư không ngớt, như thể là xung khắc với hắn vậy.

Một tài tử phương Bắc nhìn không được nói:

- Cũng không phải cười vợ, sao phải sờ mó kỹ càng như vậy làm gì?

Lâm Văn Vinh cười hì hì:

- Ô? Không biết vị nhân huynh này khi cưới vợ, phải sờ mó mắt mấy lần? Lẽ nào sờ còn nhiều hơn ta?

Mọi người ai nấy cười ầm ĩ, những tài nữ ở đây cũng đều sắc mặt đỏ bừng, che cái miệng nhỏ nhắn cười rộ lên, tài tử đó mặt đỏ tới tận mang tai, rốt cuộc không dám nói nữa. Nói về khoản đầu võ mồm, hẳn hoàn toàn không phải là đối thủ của Lâm Tam.

Lâm Văn Vinh lại xem xét thêm một hồi, mới chỉ vào con hắc mã nói:

- Da dẻ con ngựa này tương đối khoẻ mạnh, so ra cũng hợp với ta, ta sẽ chọn nó.

Triệu Khang Ninh cười nói:

- Tốt, cứ như thế, Tiểu vương sẽ sử dụng con ngựa trắng này. Lâm Tam, người dùng cái gì, dùng tên hay không?

“Chỉ có người mới dùng tên ấy”, Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, lấy một hòn đá từ trên mặt đất:

- Ta thử cái này xem.

Mọi người thấy hẳn thật muốn dùng đá ném cây, trong lòng đều cảm thấy kỳ quái. Nhưng hẳn xuất ra kỳ chiêu diệu thuật vô số, mọi người sớm đã thấy kỳ quặc nhưng không lạ nữa. Triệu Khang Ninh đến gần con bạch mã vượt nhẹ hai cái, không ngờ con ngựa này lại không dễ bảo chút nào, không ngừng lắc lư cái đầu, khác hẳn với con hắc mã bên người Lâm Văn Vinh vẫn tĩnh lặng.

- Lâm Tam, ai bắn trước đây?

Triệu Khang Ninh tiếp lấy cây trường cung từ tay thuộc hạ hỏi.

- đương nhiên là ngài bắn trước.

Lâm Văn Vinh cười nói, mọi người đều không thể hiểu được ý tứ trong lời này của hắn.

- Tốt!

Triệu Khang Ninh hét vang một tiếng, tay trái nắm lấy cương ngựa, xoay người nhảy lên, hai chân áp vào thân ngựa, con bạch mã nhất thời hí vang lên một trận. Triệu Khang Ninh ngân y ngân bào ngân mã, phong lưu tuấn lãng, một phen tạo dáng thế này, thể hiện được sự oai hùng, anh vũ bất phàm. Những nữ nhân ở đây trong mắt đều lộ vẻ ngưỡng mộ, nhìn chăm chăm vào Tiểu vương gia.

Lâm Văn Vinh ghé tai Quách Vô Thường dặn dò hai câu, biểu thiếu gia nhẹ gật đầu, Lạc Ngưng đứng ở bên người hắn nói:

- Lâm đại ca, huynh và Quách công tử nói cái gì đó?

Lâm Văn Vinh lắc đầu cười nói:

- Ô, ta nói Tiểu vương gia này thật có phong độ, đích thực là một vương tử cưới bạch mã.

Đang khi nói chuyện, Triệu Khang Ninh đang trên con bạch mã liền hướng mọi người ôm quyền, tay phải cầm trường cung, tay trái nắm dây cương, con bạch mã liền từ từ tiến lên, một người một ngựa, uy phong凛凛.

Triệu Khang Ninh giật dây cương, nhắm theo phương hướng đại thụ phóng tới, con bạch mã tựa hồ có chút hung dữ, đầu cứ lắc lư, hẳn cũng không để ý đến lắm, chú ý tập trung vào mục tiêu, giữ thân thể thẳng bằng, thả dây cương ra, đặt tên giường cung hướng về phía trước.

Mọi người thấy hẳn cưới ngựa đặt tên giường cung rất thuận thực, động tác cực kỳ chuẩn xác, nhất thời lớn tiếng hoan hô. Lâm Văn Vinh trong lòng cũng chộn rộn lên: “tiểu tử này, đúng là có chút bản lĩnh.”

Triệu Khang Ninh nhắm đúng mục tiêu, kéo dây cung, hét vang một tiếng, kim vũ tiễn trong nháy mắt phát ra, không ngờ con bạch mã đột nhiên hí lên một tiếng dài, đầu không ngừng lắc lư, hai chân trước nhảy chồm lên cao, mũi tên bắn ra trong sát na đó bị trệch, bay vào bên mé cây đại thụ, làm văng đi lớp vỏ bám, đúng là lệch mất vài phân.

Lúc Triệu Khang Ninh bắn tên, toàn phụ thuộc vào thăng bằng thân thể, con bạch mã đột nhiên nhảy lên, hần không kịp đề phòng, người bị nghiêng rơi xuống. Cuối cùng hần nhờ có công phu xuất sắc, khi mặt sắp tiếp đất, hai chân vội mắc lấy bàn đạp, mới tránh khỏi việc ngã xuống như chó tấp phân. Thế nhưng, nửa mặt cũng đã chạm đất, búi tóc xoã ra, chặt vật không chịu nổi.

- Tiểu vương gia ngã ngựa, mọi người mau đi cứu người mau!

Lâm Văn Vinh trong lòng mừng rỡ, bên kia Quách Vô Thường sớm cũng đã gào to lên.

159. Chương 157: Dương Trường Nhi Khứ

Quách Vô Thường làm cũng thật tốt, hét lên như là sợ thiên hạ không loạn, lập tức làm bình tĩnh những kẻ đang ngơ ngác đứng nhìn. Những người đầu tiên xông lên, tự nhiên là hộ vệ của Tiểu vương gia. Bọn họ đi theo Triệu Khang Ninh đã nhiều năm, đối với bản lãnh trên ngựa của Tiểu Vương gia hiểu rất rõ ràng, bắt quá không thể tưởng tượng được hôm nay sẽ phát sinh chuyện như vậy, đây chính là chuyện phải rơi đầu.

Những người khác vừa thấy Tiểu vương gia ngã ngựa, tâm tình khác nhau, nhưng cũng như nhau đều cùng lao lên, đặc biệt Mai đại quốc học là hoảng hốt bối rối nhất.

Lâm Văn Vinh đưa tay xoa xoa trên quần áo, làm mất đi mùi nước hoa nồng đậm, lại móc ra từ trong ngực một thứ gì đó giống như vậy, cẩn thận kiểm tra xem xét một phen, xác nhận là không nhầm, lúc này mới chậm rãi đi ra phía trước.

Tiểu vương gia sớm đã được tùy tùng kéo đứng lên từ trên mặt đất, chỉ thấy hần bạch y rách rưới, cả người đầy tro bụi, nửa bên mặt dính chút bùn đất, trên tóc còn vương mấy rễ cây khô, bộ dáng cực kỳ thê thảm, đây chẳng lẽ là Tiểu vương gia vừa rồi còn phong lưu tao nhã trên ngựa đó ư?

Triệu Khang Ninh hàm răng cắn chặt, sắc mặt nhợt nhạt, phần nộ nhìn đám nô tài đang quỳ gối trên mặt đất. Hần cho dù công phu hàm dưỡng cao, cũng không thể chịu được sự mất mặt trước bao nhiêu người như vậy, huống chi còn có ý trung nhân ở đây. Để hả giận, hần rút cuộc bất chấp phong độ, một chân giẫm lên người một tên tùy tùng, lớn tiếng nói:

- Cẩu nô tài, ngươi lá gan cũng lớn thật!

- Tiểu vương gia tha mạng, Tiểu vương gia tha mạng, nô tài đáng chết, nô tài đáng chết.

Tên tùy tùng đó sợ đến mức đầu không dám ngẩng lên.

Tiểu vương gia lấy roi ngựa quất vào mặt hần, cả giận quát:

- Cẩu nô tài, ngươi cũng thật ác độc, để ngươi chăm sóc hai con ngựa, mà ngươi lại dám hãm hại chủ. Tới đây, mang tên nô tài này xuống.

- Tiểu vương gia tha mạng, Tiểu vương gia tha mạng, hai con thiên lý mã này, tiểu nhân nuôi dưỡng đã lâu, đều rất là ôn thuận. Hôm nay chắc là do thay đổi địa phương, thủy thổ không hợp, mới sa chân như vậy, xin Tiểu vương gia hãy cho nô tài một cơ hội nữa.

Tên tùy tùng đó liều mạng dập đầu liên tục kêu lên.

Mai Nghiễn Thu nói:

- Hai con ngựa này vốn là ngựa tốt, hần là tên nô tài người bị người khác xúi giục làm chuyện xấu, mới khiến cho Tiểu vương gia bị sa chân.

Bà ta cố tình liếc mắt nhìn Lâm Văn Vinh một cái, ý muốn hướng chuyện này vào Lâm Tam. Thấy Lâm Tam bộ dáng khinh thường, bà liền nói rõ ràng:

- Lâm Tam, có phải ngươi đã giở trò hay không ?

Triệu Khang Ninh hồ nghi liếc mắt nhìn Lâm Tam một cái. Vừa rồi Lâm Tam tiếp xúc qua hai con ngựa, có phải là hần đã giở thủ đoạn gì đó?

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Mai đại quốc học, bà khẩu khí lớn thật, Tiểu vương gia còn chưa mở miệng, bà đã chất vấn ta trước. Bà nói ta gỡ thủ đoạn, xin hỏi là con mắt nào thấy vậy? Ta chọn ngựa, chính mắt mọi người đều nhìn thấy, quang minh chính đại, như thế nào có thể làm những chuyện đáng xấu hổ vậy chứ ?

Hắn nói lời này đại nghĩa bừng bừng, không một chút xấu hổ. Mọi người đã từng thấy hắn chọn ngựa, cũng không có gì dị thường, quả thật đổ lỗi cho hắn cũng không ổn lắm.

Được thể lần tới, đây chính là bản tính của Lâm Văn Vinh, hắn trang trọng nói:

- Cuộc tỷ thí hôm nay, Tiểu vương gia với tấm lòng nhân hậu đã chủ động thử ngựa trước vì thể tiểu đệ cảm kích vô cùng. Nhưng theo như tiểu đệ thấy, thì hiển nhiên là có người muốn làm Tiểu vương gia mất uy tín. Thử nghĩ, nếu là ta cưỡi ngựa trước, mới lên ngựa đã ngã sắp xuống, mọi người nhìn thấy ngoài miệng tuy không nói, nhưng trong lòng hẳn đều hoài nghi nhân phẩm Tiểu vương gia, đây không phải là mất uy tín thì là cái gì?

Triệu Khang Ninh sắc mặt tái xanh, không nói được gì, Lâm Văn Vinh bắt giác thở dài:

- Tiểu vương gia, vương gia quả là người thật thà, cuộc tỷ thí hôm nay, không cần nữa cũng được, để đề phòng bọn tiểu nhân có cơ hội phá hủy thanh danh một đời của người.

Tiểu vương gia một cước đá vào tên tùy tùng nuôi ngựa, cắn răng lớn tiếng nói:

- Lâm Tam, Bồn vương vẫn giữ lời hứa, hôm nay mũi tên này của ta chỉ bắn trúng vào vỏ cây, nếu người có thể kích trúng vào cây đó, thì coi như người thắng.

Lâm Văn Vinh giả nhân giả nghĩa nói:

- Mới vừa rồi lần bắn đó có chút ngoài ý muốn, làm Tiểu vương gia bị ảnh hưởng, không bằng xin mời Tiểu vương gia hãy bắn một lần nữa. Lần này tiểu nhân mời Tiểu vương gia chọn ngựa trước, và vẫn như cũ mời người bắn trước.

Triệu Khang Ninh hừ một tiếng nói:

- Người nghĩ Bồn vương là người nói mà không giữ lời ư ? Lâm Tam, không phải Bồn vương coi thường người, cho dù mũi tên này của ta bắn ra có chút sai lệch, so với người còn hơn gấp trăm lần, người hãy thử xem.

Lâm Văn Vinh tỏ vẻ khó khăn nói:

- Nếu Tiểu vương gia đã có thịnh tình như thế, tiểu nhân đây chỉ có thể miễn cưỡng thử một lần.

Hắn liền kéo con hắc mã, chạt vật leo lên trên, mọi người thấy động tác của hắn vụng về, đều lắc đầu cười thầm, cứ cái kiểu như vậy, mà cũng có thể cùng Tiểu vương gia tỷ thí ư? Lạc Ngưng đi tới bên người hắn nhẹ giọng nói:

- Lâm đại ca, hãy cẩn thận.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc gật đầu nói:

- Chắc là sẽ không ngã đâu.

Trong tất cả mọi người tại đây, ngoại trừ Biểu thiếu gia, cũng chỉ có Lạc tiểu thư là thật lòng quan tâm đến hắn.

Lâm Văn Vinh ở trên ngựa cũng học theo Tiểu vương gia ôm quyền, nhưng người lại không vững, lắc đảo một trận, suýt chút nữa ngã xuống, mọi người nhất thời cười to lên.

Lâm Văn Vinh lơ đãng cười hắc hắc, cầm lấy dây cương, quất roi vào mông ngựa, con hắc mã liền từ từ chạy về phía trước.

Triệu Khang Ninh thấy hắn động tác không thành thạo, trong lòng càng yên tâm, trận này mặc dù mình bắn không tốt, nhưng việc Lâm Tam đánh trúng đại thụ đó, tuyệt đối không có khả năng.

Lâm Văn Vinh cười trên hắc mã, chạy qua lại hai vòng, nhưng vẫn không có dấu hiệu nào là sẽ ra tay, có tài tử không chờ nổi nữa kêu lên:

- Lâm Tam, nhanh lên, nhanh lên !

Tựa hồ như bởi vì bị thúc giục, Lâm Văn Vinh đẩy nhanh tốc độ, chạy mạnh mấy bước, mọi người nghĩ hắn sắp ra tay, vậy mà lại nghe hắn a lên một tiếng, thân thể đột nhiên hướng về phía dưới ngựa, nháy mắt đã không nhìn thấy bóng dáng đâu nữa.

Lạc Ngưng nghĩ hắn bị ngã ngựa, cả kinh kêu lên:

- Lâm đại ca!

Liên vén quần dài, vội vã chạy tới. Chạy chưa được hai bước, chợt nghe “Phanh” “Phanh” hai tiếng nổ, đại thụ và tiểu thụ bên cạnh nó ở phía xa xa, lá cây nhánh cây đồng thời rung động cả lên, khí thế thật là kinh người.

Con hắc mã mà Lâm Văn Vinh đang cưỡi sợ hãi, hí một tiếng dài, hai chân trước chồm lên, hắn vốn là nằm bụng ngựa để cho người ta không nhìn thấy động tác của mình, không ngờ con hắc mã nghe thấy tiếng nổ thì kinh sợ, suýt chút nữa quăng hắn ngã xuống. May mắn là hắn đã sớm chuẩn bị kỹ càng, xoay người một cái xuống ngựa, tay cầm một vật gì đó nhanh chóng bỏ vào trong ngực, chỉ thấy con hắc mã đó nổi cơn điên hướng về phía trước chạy đi.

Con bà nó! Nguy hiểm quá, trên trán hắn toát ra mồ hôi lạnh.

Lạc Ngưng lo lắng, thấy thân ảnh hắn đang đứng tại đó ngăn người, vội vàng chạy tới bên, giữ chặt lấy tay hắn nói:

- Lâm đại ca, huynh làm sao vậy, huynh không nên hù dọa ta.

Lâm Văn Vinh thở một hơi dài, tay phải xoa xoa trán nói:

- Ta không việc gì cả, tự nhiên con hắc mã này lại hốt hoảng!

Lạc Ngưng thấy cổ tay hắn có một quãng than đen, ngay cả trên mặt cũng có mấy điểm ám khói, vội la lên:

- Lâm đại ca, huynh trên tay, trên mặt làm sao vậy?

Lâm Văn Vinh liếc mắt nhìn dấu vết trên tay một cái, bất đắc dĩ cười khổ nói:

- Đồ dùng của người Tây dương, chất lượng cũng chưa hoàn thiện a, may mắn là nó không làm hỏng vẻ bề ngoài của ta!

Lạc Ngưng ngạc nhiên hỏi:

- Đại ca, sự tình về người Tây dương là sao?

Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Ta nói đùa đấy. Lạc tiểu thư, trận này là ai thắng?

Lạc Ngưng chưa kịp nói, chợt nghe bên kia có người kêu lên:

- Bắt trúng rồi, bắt trúng rồi, Lâm Tam bắt trúng rồi.

Mọi người nhìn theo ánh mắt hắn, chỉ thấy trên đại thụ có nhiều vết, mấy chỗ đã bị xuyên qua, một luồng ánh sáng xuyên thấu qua lỗ nhỏ đó. Ngay cả trên tiểu thụ bên cạnh, cũng lỗ hổng chi chít.

Mọi người nhất thời cứng lưỡi, tư thế cưỡi ngựa của Lâm Tam không phải là đẹp mắt, nhưng hắn không chỉ bắn trúng, mà còn làm tan tác mục tiêu, cái này cũng có chút quá khoa trương. Hắn như thế nào mà đánh trúng? Mà dùng cái gì để đánh trúng? Hai tiếng nổ đó là thanh âm gì? Tất cả mọi người đều có những nghi hoặc.

- Chẳng lẽ đây là nhất dương chỉ trong truyền thuyết?

Quách Vô Thường thanh âm đầy vẻ hoảng sợ vang lên, lại còn có chút run rẩy.

Lâm Văn Vinh nghe thấy cười to: ”Hay! Biểu thiếu gia này cũng quá tốt, ta chỉ dạy hắn một câu nói, không nghĩ hắn lại biểu diễn thành như vậy, không học diễn kịch thật là quá đáng tiếc.

- Đa tạ, đa tạ!

Lâm Văn Vinh trên mặt đầy vết đen, chặt vật đi tới giữa mọi người cười nói.

- Lâm Tam, người làm thế nào mà đánh trúng vậy? Chẳng lẽ người thật sự biết nhất dương chỉ?

Triệu Khang Ninh cơ hồ không dám tin vào chính mắt mình, trên đại thụ trước mặt vết tích tựa như bị là hồng y đại pháo oanh tạc, nhưng hồng y đại pháo uy lực so với cái này gấp mười, gấp trăm lần. Huống chi Lâm Tam trên tay không có gì, thần sắc chặt vật, làm gì có cái gì đại pháo?

Nhưng hắn đã nghe võ sư trong nhà nói qua, có một môn thần công tên là nhất dương chỉ, tu luyện đến cực hạn, chỉ phong như đao, chẳng lẽ tên Lâm Tam này là cao nhân ẩn tàng thực lực?

Lâm Văn Vinh ra vẻ thần bí:

- Tiểu vương gia, người từng nói qua, chỉ cần ta đánh trúng, thế nên ta làm thế nào đánh trúng, xin thứ cho ta không thể cho biết được. Cuộc tỷ thí trước mắt, không biết Tiểu vương gia định đoạt như thế nào?

Cuộc tỷ thí này, Lâm Văn Vinh mặc dù cũng bị ngã xuống, thần sắc so với Tiểu vương gia còn thê thảm hơn, nhưng việc hắn kích trúng là sự thật không thể chối cãi. Trên người Lâm Tam này thật có lắm chuyện thần kỳ, Triệu Khang Ninh sớm đã nói trước mặt mọi người, lúc này tự nhiên không thể nuốt lời. Hắn hướng về Mai Nghiễn Thu cúi đầu:

- Đệ tử vô năng, xin ân sư thứ lỗi.

Chỗ nào có Lâm Tam, thì Triệu Khang Ninh đều phải né tránh! Hắn xoay người lên ngựa, hướng phía Lạc Ngưng hai tay nắm chặt:

- Lạc tiểu thư, lòng của Khang Ninh đối với tiểu thư, có trời đất chứng giám. Ngày khác nhàn rỗi, Khang Ninh sẽ trở lại bái phỏng.

Hắn nói xong vung tay lên, trong nháy mắt đã cùng với mấy tên tùy tùng biến mất trước mặt mọi người.

Mai Nghiễn Thu sắc mặt tái nhợt, thân hình không ngừng run rẩy, trong lòng bà thầm nghĩ: “Nếu hôm nay phải xuống đồng cày ruộng, sau này trước mặt các quan lớn quý nhân, làm sao ngẩng đầu lên được, việc này so với giết bà ta còn khổ sở hơn.”

Lạc Ngưng khẽ nói:

- Đại ca, ta nguyện ý thay ân sư ta thực hiện lời hứa.

Lâm Văn Vinh khoát tay một cái, lạnh lùng cười nói:

- Lạc tiểu thư, hôm nay mọi việc chấm dứt ở đây, nếu người như Mai đại quốc học mà xuống ruộng, đó là điều vũ nhục đến ngàn vạn người nông dân, vũ nhục ngàn vạn dân chúng, chỉ mong nàng có thể nói cho bà ta điều đó.

Hắn vừa nói xong, không lưu lại nữa, mang theo Biểu thiếu gia, đi xa khỏi tầm mắt của mọi người. Lạc Ngưng nhìn theo bóng lưng hắn, trong lòng cũng không biết là tư vị gì, bất tri bất giác nước mắt chảy dài.

160. Chương 158: Khuyên Ủy

Hai người cùng nhau bước đi, Lâm Văn Vinh vẫn không nói gì, Biểu thiếu gia thấy Lâm Tam cau mày cũng không dám mở miệng.

Trở lại căn phòng nhỏ của mình, Lâm Văn Vinh ngay cả mặt cũng không rửa, nằm dài trên giường, cảm thấy có cái gì đó vướng mắc trong lòng, rất khó chịu. Hôm nay mắng cũng đã mắng sướng khoái, đánh cũng đã đánh tưng bừng, nhưng hắn vẫn không tìm được một điểm nào có thể an ủi mình. “Mẹ nó, lão tử có đúng là đã tự cho mình là cao thượng hay không?” Hắn trong lòng cười khổ trào phúng chính mình một hồi.

Hắn lục lại trong ngực một hồi, móc ra khẩu súng hai nòng mà Tiểu Thanh Tuyền đã đưa cho mình, mang theo mùi vị của hỏa dược lúc nãy bắn ra, vẫn còn ngửi được mùi nhàn nhạt. Loại súng Tây dương này, công nghệ cực kỳ tinh xảo, khẩu Tiểu Thanh Tuyền đưa cho hắn đây, chính là tinh phẩm trong tinh phẩm, ở vương thất Châu Âu chưa chắc thấy nhiều, với công nghệ hiện tại của Đại Hoa, làm ra hồng y đại pháo cũng đã là rất khó khăn, nói gì đến loại súng này. Hơn nữa xem thần sắc Tiểu vương gia Triệu Khang Ninh giật mình như vậy, hẳn hẳn là cũng chưa từng thấy qua súng. Chẳng lẽ thân phận Thanh Tuyền so với Triệu Khang Ninh còn cao quý hơn?

Hắn trong lòng yên lặng suy nghĩ một hồi, cũng lại xem xét khẩu súng. Hôm nay lần đầu sử dụng nó, thiếu chút nữa trở thành thằng hề, hẳn đối với khả năng bắn súng của chính mình không hề tin tưởng, sợ bắn không chính xác, cho nên mới đặc biệt sử dụng cả hai nòng. Lực giật của súng sau khi bắn thật lớn, nòng thứ nhất bắn trúng, nòng thứ hai ngược lại bị trượt, thật sự là hắn cảm thấy xấu hổ. Bất quá với uy lực này của súng, hẳn càng thêm tự tin, chẳng may gặp phải cái gì chó má cao thủ, trước khẩu súng này đều là thấp thủ hết.

“Thanh Tuyền đối với ta thật tốt a!” Lâm Văn Vinh giờ mới biết dụng tâm của Tiểu Thanh Tuyền, có khẩu súng này nơi tay, hẳn còn sợ ai nữa. Hắn khe khẽ thở dài, nhớ tới những ngày ở cùng với Thanh Tuyền, thời gian tuy là ngắn ngủi, nhưng ấn tượng lại cực kỳ sâu sắc, cũng không biết khi nào mới có thể gặp lại nàng.

Hôm nay hắn cũng không biết làm sao mà trong lòng cứ miên man suy nghĩ, tâm tình trở nên nặng trĩu, nằm trên giường bất tri bất giác đã chìm vào giấc ngủ.

Cũng không biết đã qua bao lâu, ngoài cửa truyền đến mấy tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, Lâm Văn Vinh mở mắt nhìn, thì thấy trời đã tối sẫm, không ngờ lại ngủ say tới như vậy.

Lâm Văn Vinh lắc đầu cười khổ: “Lão tử như thế nào lại trở ngủ giống như con lợn như vậy!” Hắn mở cửa, ngoài cửa vang lên giọng nói dịu dàng của nữ nhân:

- Sao không bật đèn?
- Bởi vì đêm tối thích hợp nhất để suy nghĩ.

Lâm Văn Vinh cười hì hì, lùi lại nhường Đại tiểu thư vào phòng.

- Ba hoa!

Tiêu Ngọc Nhược liếc mắt nhìn hắn một cái, xoay người tìm đá lửa, nhẹ nhàng thắp sáng ngọn đèn dầu trong phòng, ánh sáng vàng của ngọn đèn chiếu lên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của nàng, hiện lên một quang sáng bằng bạc, mê hoặc lòng người.

Lâm Văn Vinh nhìn đến ngây người ngẩn ngơ nói:

- Đại tiểu thư, nàng tới làm gì vậy?

Tiêu Ngọc Nhược không nói gì, thấy vết nhòe đen trên tay trên mặt hắn, nhíu mày nói:

- Người đấy, sao không lau đi? Tro bụi đầy mặt, khó coi muốn chết.

Lâm Văn Vinh lắc đầu cười khổ:

- Tâm mỗi mệ, cử động một chút cũng không muốn.
- Cái gì mà mệ mỗi chữ, ta nghĩ là người lấy cớ để làm biếng đấy thôi.

Đại tiểu thư liếc mắt nhìn hắn một cái, đứng dậy nhẹ nhàng đi ra ngoài phòng mang vào khăn nóng cho hắn, khẽ nói:

- Người lau nhanh đi.

Lâm Văn Vinh lấy chiếc khăn lau chùi cẩn thận hai lượt, mỉm cười:

- Làm phiền Đại tiểu thư phải pha trà rót nước, Lâm Tam vô cùng cảm kích.

Đại tiểu thư liếc mắt nhìn hắn hằm hừ:

- Người cả ngày chỉ thích làm loạn, ở trước mặt ta như thế, ở trước mặt người khác cũng là như thế. Hôm nay người lại đắc tội với Mai Nghiễn Thu tiên bối, người thực sự không biết ảnh hưởng của bà ta ở kinh thành lớn như thế nào rồi. Thật không hay, chúng ta còn chưa tới kinh thành, đã chọc giận một đại nhân vật.

Lâm Văn Vinh liếc nhìn nàng hỏi:

- Nàng đã biết hết rồi?

Đại tiểu thư gật gật đầu:

- Biểu ca trở về đã đem mọi chuyện nói với ta rồi. Tiểu vương gia đó thì không nói tới nữa, hần vốn không có hảo tâm với Tiêu gia ta, người làm cho hần hổ thẹn cũng không phải lần đầu. Chỉ là đệ tử của Mai Nghiễn Thu này, ở trong kinh thành đều là những nhân vật có quyền có thế, người đắc tội với bà ta, vậy sang năm chúng ta tới kinh thành dám chắc sẽ gặp phiền toái. Nói cho cùng, đều là họa do nha đầu Lạc Ngưng đó gây ra.

Lâm Văn Vinh bắt đắc dĩ cười khổ:

- Lạc tiểu thư làm sao?

Đại tiểu thư hừ nói:

- Nếu không phải nàng ta mời, cũng sẽ không phát sinh loại chuyện này. Ta xem là người đã bị nàng ta mê hoặc rồi, hôm qua còn gạt ta nói nàng sẽ không tới nữa.

“Trời, là ta gạt người ư, rõ ràng là người không có hiếu lễ của ta.” Lâm Văn Vinh lắc đầu:

- Cái đó và Lạc tiểu thư không có quan hệ. Với tính cách của ta, chỉ cần gặp được bà già họ Mai này, sớm muộn gì cũng sẽ có chuyện như vậy.

Đại tiểu thư biết hần nói không sai, khẽ than:

- Chúng ta làm việc kinh doanh, trong mắt lão bà này, địa vị ngay cả so với nông phu cũng không bằng. Đây không phải là việc của một nhà hai nhà, mà là quan niệm của Đại Hoa, không phải chỉ bằng một câu hai câu nói của người là có thể thay đổi. Người đấy, bình thường thông minh như quỷ, như thế nào khi gặp việc này, lại không thể nhìn ra vậy.

Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Gặp chuyện bất bình chẳng tha, không làm việc này, ta trong lòng thấy bất an.

Đại tiểu thư buồn bã nói:

- Ta mười ba mười bốn tuổi đã theo mẫu thân lo chuyện kinh doanh, địa vị kinh thương thì khỏi phải nói nữa, lại là cô nữ quả mẫu, bên tẩu khắp nơi, bị biết bao người khinh thường chịu biết bao khi dễ, không thể tính cho hết, nếu là đều giống người như vậy, chúng ta làm sao có thể sống đến ngày hôm nay.

Đại tiểu thư nhớ tới những tháng ngày đau khổ trước kia, trong mắt ngấn lệ, thì thầm:

- Người đó, không thể học lấy một chút nhẫn nhịn ư? Cho dù người dẹp chuyện bất bình thì sao? Là người thắng ư? Mắng người khác thật thống khoái, nhưng người cũng đã làm hỏng luôn hứng thú của bản thân mình. Nhìn hình dáng người bây giờ mà xem, tiêu điều xơ xác, chẳng giống Lâm Tam trước đây chút nào cả? Ta trước đây vì chuyện của Tiêu gia, cả ngày mặt mày ủ dột, trong lòng đau khổ, người đã từng nói với ta, u buồn là một ngày, khoái hoạt cũng là một ngày, làm người tốt nhất phải học cách hưởng thụ. Người đã khuyên giải ta, sao bây giờ đi ngược lại, chính mình lại rơi vào chuyện đó vậy?

Đại tiểu thư nói mấy câu đó khiến Lâm Văn Vinh trong lòng ấm lên, hần liếc mắt nhìn Tiêu Ngọc Nhược một cái:

- Đại tiểu thư, ta còn tưởng rằng nàng tới trách mắng ta, không ngờ nàng lại đến an ủi, ta cảm động tới mức muốn khóc đây.

Tiêu Ngọc Nhược mặt đỏ lên, quát hần:

- Người cảm kích cái gì? Ta chính là tới trách mắng người, để xem người sau này còn dám tùy tiện đắc tội với người khác nữa hay không.

Đại tiểu thư ngoài miệng tuy nói cứng nhưng trong lòng thì mềm, Lâm Văn Vinh cũng hiểu được, thềm cảm động, gật đầu nói:

- Đại tiểu thư, nàng yên tâm, bà già họ Mai làm người không tử tế, ắt gặp trời phạt. Mặt khác, cho dù bà ta có bao nhiêu phú quý đệ tử thì chúng ta cũng chẳng phải là hạng bỏ đi.

Hắn nói đến đây, trong lòng không ngờ lại nhớ tới Hoa phục lão giả ngày ấy gặp ở chùa Hàng Châu Linh Ẩn, đương nhiên gần đây nhất, chính là đương triều đệ nhất nhân Từ Vị lúc này đang ở nơi nào đó tại Kim Lăng. Với giao tình của hắn bây giờ cùng Từ Vị lão đầu, bất luận là kẻ nào muốn động tới Lâm Tam, muốn động tới Tiêu gia, cũng phải cân nhắc thật kỹ càng.

- Lâm Tam, Tiêu gia ta hiện tại đã không còn đường lui nữa rồi. Người đắc tội với nhiều người như vậy, người khác sẽ đều tính toán trên người chúng ta, người không thể buông tay mặc kệ, sau này không được phép rời bỏ chúng ta. Nếu không, ta hóa thành quỷ cũng không buông tha cho người.

Đại tiểu thư nhẹ giọng nói.

“Trời ạ, nếu không có ta, người đã sớm hóa thành quỷ rồi.” Lâm Văn Vinh cười khổ nói:

- Đại tiểu thư, nàng đừng nói nghiêm trọng vậy chứ. Ta cùng với các người giao kèo cũng chỉ có một năm hiệp ước, người không thể nhờ cậy vào ta cả đời a.

- Ai muốn nhờ người cả đời.

Đại tiểu thư nhẹ thốt lên một tiếng:

- Việc gia đình ta, chuyện tốt chuyện xấu đều là từ người mà ra, người nếu không giải quyết cho tốt, đi đâu ta cũng không cho đi. Người muốn có hợp đồng, vậy ta sẽ ký cho người mười năm, trăm năm là ổn.

Nguyên lai là muốn lừa ta làm lại hợp đồng ư, nữ tử này vừa bá đạo lại vừa giảo hoạt, Lâm Văn Vinh ha ha cười, nói lảng sang chuyện khác :

- Đại tiểu thư, cửa hàng của Đào gia như thế nào rồi?

Đại tiểu thư gật gật đầu:

- Cùng các quản sự thương thảo xong hết rồi, đều dựa theo kế hoạch mà tiến hành. Hôm nay người rong chơi, ngày mai không thể cho trốn tiếp, nếu không ta trừ lương của người.

Nói đến trừ lương, ngay cả nàng cũng không nhịn được che cái miệng nhỏ nhắn cười rộ lên.

Nói đến tiền lương, Lâm Văn Vinh nhất thời suy nghĩ, kêu lên:

- Đại tiểu thư, tiền bán nước hoa của chúng ta cũng nên phân ra.

Đại tiểu thư cười nói:

- Yên tâm đi, sao có thể thiếu của người được. Tháng này lợi nhuận nước hoa đạt trên dưới ba vạn lượng, tính cho người một nửa là một vạn năm ngàn hai.

- Còn tốt hơn là chẳng có gì, Đại tiểu thư, nàng có phải là đã làm giả sổ sách không?

- Bị tên vô lại người chọc chết mất.

Đại tiểu thư tức giận hừ một tiếng, tay phất một cái, không cẩn thận làm đổ ngọn đèn trên bàn xuống đất, “ba” một tiếng, ngọn đèn rơi xuống đất rồi tắt đi, trong phòng nhất thời bóng tối bao phủ.

Đại tiểu thư “a” lên sợ hãi, bóng tối đến bất chợt khiến cho nàng không biết làm thế nào.

- Đừng sợ, đừng sợ!

Lâm Văn Vinh nhẹ nhàng giữ chặt lấy nàng:

- Có ta đây.

Trong bóng tối một lúc lâu không nghe Đại tiểu thư nói gì, Lâm Văn Vinh nghe thấy hơi thở nàng tựa hồ có chút khác thường, quay đầu nhìn lại, đã thấy nàng đang nhìn vào mình, ánh mắt long lanh lấp lánh tựa như giọt sương.

Lâm Văn Vinh trong lòng nghi hoặc, vội vàng khê hỏi:

- Đại tiểu thư, nàng không có việc gì chứ?

Đại tiểu thư lắc đầu cười nói:

- Có thể có việc gì, có ngày nào mà không bị tên xấu xa nhà người chọc tức, ta đã sớm quen rồi.

Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Ta và nàng thân thuộc, mới có thể nói chuyện kiểu như vậy, người khác muốn ta nói giỡn, ta cũng không làm đâu.

- Lâm Tam, người hãy nghỉ cho khỏe, ngày mai ta sẽ tới tìm người sớm, không cho người lười biếng.

Đại tiểu thư liền kéo cửa phòng đi ra ngoài. Lâm Văn Vinh đang trong lúc nghi hoặc, đã thấy Đại tiểu thư quay đầu nói:

- Thiếu chút nữa đã quên, đây là thư hồi trả có người đưa đến phủ, nói là gửi cho người.

Nàng từ trong lòng lấy ra một phong thư giao vào tay Lâm Văn Vinh, Lâm Văn Vinh có chút bất ngờ:

- Thư gửi cho ta, là ai viết đây? Ta ở Kim Lăng cũng không có mấy bằng hữu.

Đại tiểu thư nói:

- Người tự xem xong rồi chẳng phải sẽ biết hay sao.

Trong phòng quá tối, Lâm Văn Vinh phải vất vả lục lọi mới tìm được ngọn đèn, nhìn ra bên ngoài, Đại tiểu thư chẳng biết từ khi nào đã đi rồi, sớm không còn thấy bóng dáng nàng đâu nữa.

Hắn mở bì thư lấy ra bức thư, bên trong là một tờ giấy nhỏ trắng tinh, mặt trên có hai hàng chữ nhỏ:

- Đa tạ sự thành thật của ngài, ơn này nguyện kết cỏ ngậm vành* báo đáp.

161. Chương 159: Mặc Bệnh

Trong thành Kim Lăng những nữ tử hẳn biết không nhiều lắm, mà người gửi những bức thư loại như vậy lại càng hiếm. Hắn loé lên một suy nghĩ, chắc không phải là nàng ta chứ? Hắc hắc, cái này rất có ý tứ đây.

Ngày hôm sau, Tiêu Ngọc Nhược quả nhiên tới kêu hắn từ sớm, hai người cùng các quản sự thương nghị công việc sau khi tiếp nhận cửa hàng của Đào gia, làm thế nào có thể khuếch trương lên được.

Quy mô kinh doanh vải vóc của Đào gia cũng chỉ nhỏ hơn Tiêu gia một chút mà thôi, vì thế qua thôn tính này địa vị của Tiêu gia tăng lên nấc lớn, tại Đại Hoa không ai có thể sánh bằng. Đương nhiên, lợi nhuận kinh doanh tơ lụa càng ngày càng ít, hiện tại đối với Tiêu gia không còn là mặt hàng trọng điểm. Thành công của nước hoa và xà phòng khiến cho từ Tiêu phu nhân ở trên, cho tới những hạ nhân Tiêu gia ở dưới, đều mười phần tin tưởng vào tương lai của Tiêu gia.

Nước hoa và xà phòng có thể nói là kinh doanh độc quyền, bây giờ bởi vì nguồn cung có giới hạn nên cũng chỉ mới lưu hành ở phụ cận ba tỉnh Giang Tô, Chiết Giang, An Huy. Đợi sang năm sản lượng tăng lên, sẽ nhanh chóng phát triển khắp hơn mười tỉnh cả nước, đến lúc đó cục diện sẽ càng hoành tráng hơn. Trước tình hình này, Đại tiểu thư lại càng nóng lòng muốn sớm tới kinh thành hơn, Lâm Văn Vinh ở bên thuyết phục mấy lần, nàng mới dờ quyết định, sang năm ngày mồng ba sẽ lên đường vào kinh thành.

Lâm Văn Vinh hiển nhiên cũng không có dị nghị gì, điều duy nhất hắn lo lắng chính là Xảo Xảo và tiểu nữ tử kia.

Khi Đồng Thanh Sơn tới thì Lâm Văn Vinh cùng mấy người nhà Đại tiểu thư đã thương thảo xong, Thanh Sơn hưng phấn giữ chặt lấy hấn nói:

- Đại ca, từ lâu bên sông Tần Hoài, chúng ta đã thu nhận.

Việc này còn cần phải nói sao, các người chính là đám xã hội đen mà. Tên kia sao có thể hơn người được? Lâm Văn Vinh gật gật đầu:

- Có gặp phải phiền toái gì không?

Thanh Sơn nói:

- Có một chút phiền toái nhỏ. Người này không biết nhờ đâu mà cậy vào thế của Trình Thụy Niên. Khi chúng ta tới, hấn rất ngạo mạn, kêu lên nào là Trình công tử thế này, nào là Hắc long hội ra sao. Sau đó Bắc Đẩu giận quá, cầm lấy cái ghế đánh vào chân hấn một cái, tiểu tử đó khiếp sợ quá, không dám chống đối gì nữa, trái lại ngoan ngoãn thu thập đồ vật rời đi.

Xã hội đen chính là làm ăn kiểu này đây. Lâm Văn Vinh ha ha cười nói:

- Vậy các người mấy ngày nay nên đặc biệt chú ý đến động tĩnh của Hắc long hội và Ngô Chánh Hổ, thời điểm cuối năm thường không yên bình. Tất cả mọi người đều hy vọng có một năm mới tốt lành.

Đồng Thanh Sơn hừ hừ nói:

- Ai phá ai còn chưa biết được.

Lâm Văn Vinh nói:

- Tiểu Lạc đâu? Cha hấn mấy ngày nay có nhà không, ta muốn tìm lão có một số việc.

Đồng Thanh Sơn nói:

- Tiểu Lạc hôm nay sợ là không tới được. Lạc tiểu thư hôm qua không biết xảy ra chuyện gì, sau khi trở về khóc cả nửa ngày, ai cũng không khuyên giải được, sau đó lại bị sốt cao, không ngừng nói mê, tới lúc hừng đông vẫn chưa có tỉnh lại. Đúng lúc Lạc đại nhân mấy ngày nay không có ở trong phủ, tiểu Lạc lo lắng cho Lạc tiểu thư nên ở nhà chăm sóc nàng.

Lâm Văn Vinh kinh ngạc:

- Lạc tiểu thư làm sao vậy? Nàng hôm qua không phải vẫn khỏe sao? Như thế nào lại bị bệnh vậy?

Đồng Thanh Sơn nói:

- Tiểu Lạc buổi sáng khi phái người đưa tin tới nói cũng không rõ ràng, đệ cũng không biết được sự tình gì. Bất quá xem dáng vẻ lo lắng của người nhà hấn, đệ nghĩ chắc bệnh cũng không nhẹ. Phải rồi, đại ca, người hôm qua không phải là cùng Lạc tiểu thư đi du ngoạn hay sao? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế? Lạc tiểu thư ngày thường lạc quan vui vẻ như vậy, như thế nào mà hôm nay lại biến thành bộ dạng này?

Lâm Văn Vinh ngẫm nghĩ về thân thái của Lạc Ngưng hôm qua, mối quan tâm của nàng đối với mình không phải là giả, nhưng nàng đối với ân sư tôn trọng cũng là thật. Có lẽ lão thái bà họ Mai kia trách cứ nàng đây, nàng đứng ở giữa mình và ân sư, hai mặt đều khó, cũng có thể hiểu được. Nghĩ vậy, Lâm Văn Vinh thở dài nói:

- Ta đoán là có liên quan đến sư phụ nàng, việc này ta cũng khó nói rõ ràng được.

Đồng Thanh Sơn nói:

- Lạc tiểu thư là một người tốt, ta nếu biết ai khi dễ nàng, đương nhiên không tha thứ cho tên hỗn đản đó, nhất định đánh cho hấn răng rụng đầy đất.

Lâm Văn Vinh gật đầu:

- Ta và người cùng đánh. Ài! chuyện như thế này vẫn không thấy Lạc đại nhân người đâu?

Đồng Thanh Sơn tặc lưỡi một tiếng:

- Tiểu Lạc cũng đã vài ngày nay chưa gặp Lạc đại nhân. Bất quá nghe hắn nói, Lạc đại nhân thường xuyên như vậy. Ngẫm lại cũng phải, lão nhân gia đang là đại quan, bận rộn một chút cũng là hợp tình hợp lý. Nói như Hồng Hưng chúng ta, bây giờ gần ngàn chàng đệ, mỗi ngày ăn uống vui chơi, cũng đã khiến đệ và tiểu Lạc bận rộn nhiều, huống chi là Lạc đại nhân đứng đầu một tỉnh, kẻ hầu hạ đâu chỉ có mấy ngàn, nha dịch, đầy tớ, đều chờ ăn cơm công gia, lão muốn quản lý xem nhiều người như vậy ăn uống có phung phí không, thật không dễ dàng.

Lâm Văn Vinh ha ha cười, “hay cho Đồng Thanh Sơn, lời nói thô nhưng lý lẽ không thô, có đầu óc a.” Hắn nhớ tới bệnh tình Lạc Ngưng, trong lòng cảm thấy rất kỳ quái, hôm qua nàng vẫn là một người xinh đẹp khỏe mạnh, như thế nào nói bệnh là bệnh đây.

Quan hệ của hắn và Lạc Ngưng cũng không tệ, hắn là nên tới thăm nàng một phen, nhưng lại sợ ở Lạc phủ gặp lại Mai lão thái bà đáng ghét, vậy càng gây khó xử cho Lạc Ngưng.

Lâm Văn Vinh do dự trong chốc lát, hướng Thanh Sơn hỏi:

- Xảo Xảo đã thăm qua Lạc tiểu thư chưa?

Thanh Sơn lắc đầu:

- Buổi sáng khi tiểu Lạc sai người đưa tin tới, tỷ tỷ đã tới miếu phu tử để an bài việc tu sửa tử lâu mới, bất quá tỷ ấy nếu biết, dám chắc sẽ lập tức chạy đi.

Lâm Văn Vinh mỉm cười:

- Thanh Sơn, người đi tới Lạc gia giúp ta nghe ngóng một việc, nhìn xem vị sư phụ họ Mai của Lạc tiểu thư có ở tại nhà nàng hay không.

- Được, đệ lập tức đi ngay, đại ca, người và Mai sư phụ có việc gì không ổn sao?

Thanh Sơn ngạc nhiên hỏi.

Lâm Văn Vinh bắt đầu cười:

- Giờ ta nói ra thì rất dài dòng. Người đi thám thính một phen. Mặt khác, cứ để cho tiểu Lạc chăm sóc tỷ tỷ hắn cho tốt, sau đó ta cũng sẽ đi thăm Lạc tiểu thư.

Thấy bóng lưng của Thanh Sơn đã rời xa, Lâm Văn Vinh nhẹ thở dài, suy nghĩ của Lạc Ngưng mặc dù có chút bay bổng không thực tế, nhưng nàng đích xác là một nữ hài tử luôn truy cầu cái tốt đẹp. Nha đầu này không phải bệnh vì chuyện hôm qua đấy chứ, nếu thế thì ta thật là có tội.

Lão Lạc cũng không biết đã chạy đi đâu, vài ngày qua không thấy mặt, thời gian Lâm Văn Vinh ở lại Kim Lăng thì càng ngày càng ngắn, mất một ngày thì ngày đi càng tới gần. Nếu không thể giải quyết được chuyện của Trình Đức, thì nguy hiểm vẫn còn ẩn đằng sau, uy hiếp đến Xảo Xảo, uy hiếp đến gia đình lão Đồng, đây là điều mà Lâm Văn Vinh quyết không cho phép xảy ra.

Trong lòng hắn cũng không ngừng lo lắng, Từ vị lão đầu xuất quỷ nhập thần kia không biết là bận rộn cái gì, diệt Bạch Liên thì không thấy động tĩnh, ở Giang Tô quan trường cũng không có thanh âm, rốt cuộc là trong hồ lô chứa bảo bối gì?

Lâm Văn Vinh có chút tâm phiền ý loạn, một cước đá bay hòn sỏi, rơi xuống cái hồ nhỏ trong vườn, làm nổi lên một vòng sóng lăn tăn, lại nghe một tiếng cười khê khúc khích, một thanh âm dịu dàng truyền vào tai hắn.

- Nhị tiểu thư, nàng có thể ra được rồi đấy.

Lâm Văn Vinh vừa nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp đầy quyến rũ của nàng, trong lòng nhất thời vui hẳn lên. Mấy ngày trước Tiêu Ngọc Sương tiến nhập vào thiện phòng, nói là cầu phúc vài ngày cuối cùng, trong lòng nhất định phải thành tâm, bất luận là ai cũng không được quấy rầy, thế nên mấy ngày nay hắn không gặp nàng. Cho nên lúc này tự nhiên thấy vẻ mặt tươi cười của nàng, làm sao không khiến cho Lâm Văn Vinh vui sướng được chứ.

Tiêu Ngọc Sương bĩu môi nói:

- Thiếp đứng ở cạnh đằng sau chàng cả nửa ngày, cũng không thấy chàng liếc mắt nhìn lấy một cái. Chàng đó, có phải là đang nghĩ đến người khác hay không?

Con mắt của Nhị tiểu thư thật là tinh tường, ta chính đang nghĩ đến Lạc Ngưng, Lâm Văn Vinh đỏ mặt hột: “Ngọc Sương mềm mại nhỏ bé này, có xu hướng trở nên giống như tỷ tỷ nàng rồi!”

- Ta sao có thể nghĩ đến ai khác chứ?

Lâm Văn Vinh mặt cũng không hề nháy cười nói:

- Ta đang lo lắng, mấy ngày rồi không thấy Ngọc Sương, trong lòng mong mỏi không ngừng.

- Lời chàng nói là sự thật ư?

Tiêu Ngọc Sương mặt mày hớn hở nhìn hần, trong mắt hiện lên niềm vui sướng tột cùng, thẹn thùng nói:

- Vậy sao chàng đã nhiều ngày không đến tìm thiếp.

Lâm Văn Vinh lau mồ hôi lạnh trên trán, vẫn là tiểu nha đầu mười sáu mười bảy tuổi này là giỏi nhất a! Hần thấy xung quanh không có người, liền giữ chặt lấy bàn tay nhỏ bé của nàng nói:

- Ta mỗi ngày đều mong muốn gặp nàng, nhưng Đại tiểu thư đã nói, nàng lần này là vài ngày cầu phúc cuối cùng, phải thật sự thành tâm, bất luận kẻ nào cũng không được quấy rầy. Ta cân nhắc một hồi mới hạ một vạn lần quyết tâm, cố nhịn được không đi tìm nàng.

Tiểu cô nương trên mặt đỏ bừng, ngượng ngập nói:

- Người khác tìm thiếp, tự nhiên là quấy nhiễu, chàng đến đi tìm thiếp, thiếp trong lòng rất vui mừng, cầu phúc càng thành tâm. Con người xấu xa của chàng, dám chắc là bên ngoài có ai khác nên quên thiếp rồi.

Chết ta! Tiểu nữ này không phải trốn trong phòng đọc tiểu thuyết tình yêu đấy chứ, những lời câu hồn nhiếp phách như thế cũng có thể nói ra khỏi miệng.

Nhị tiểu thư nhìn hần liếc mắt một cái, buồn bã nói:

- Chàng thật xấu xa, cũng không biết sống vui vẻ ở đâu, thiếp ở trong thiện phòng, mỗi ngày nhớ tới chàng, hành hạ bản thân mình. Thậm chí chàng không nghĩ tới thiếp nhưng thiếp mỗi ngày đều nghĩ về người.

Tiến bộ, những lời nói tình cảm của tiểu nữ này lại tiến bộ rồi! Lâm Văn Vinh trong lòng cảm khái, thử thăm dò:

- Nhị tiểu thư, nàng vừa rồi mới nói cái gì ta bên ngoài có người khác?

Tiêu Ngọc Sương “àì” một tiếng:

- Chàng thật là tồi tệ, ngày đó đã khi dễ ta như vậy, ai biết chàng ở bên ngoài có khi dễ người khác hay không? Không phải là bên ngoài có người khác ư? Thiếp chỉ chịu để duy nhất một người khi phụ, chứ không để bất kì người ngoài nào đâu.

Lâm Văn Vinh đỏ mặt hột, lí luận của tiểu nữ này thật không đơn giản a! Bất quá cũng hơi thực tế.

Nhị tiểu thư tựa đầu vào vai hần nói:

- Tỷ tỷ nói, nam nhân các người luôn nghĩ đến khi dễ đàn bà chúng ta, bảo thiếp phải đề phòng chàng, nhưng mà thiếp phòng ai cũng được chứ không muốn phòng người. Cho dù chàng bên ngoài có người khác, thiếp cũng mỗi ngày nghĩ về chàng, nhớ tới chàng. Mẫu thân nói, lần đầu tiên của đàn bà chúng ta là quý giá nhất, nhất định phải chung thủy cho đến chết, thiếp và chàng đã như vậy, không đi theo người thì còn có thể theo ai đây?

“Ta và nàng là gì đây!” Lâm Văn Vinh trong lòng kêu to: “Chính là vẫn chưa hôn nhau mà! Lôi kéo tay, đánh vào mông, so với dạng này còn kém xa lắm. Bất quá thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng của tiểu nha đầu này, hần cũng không biết nói gì nữa? Đã nói không nên lời thì nên chuyển hóa thành hành động thực tế.

Hắn nhẹ nhàng ôm lấy chiếc eo nhỏ của Nhị tiểu thư, Tiêu Ngọc Sương khẽ rên lên một tiếng, thân hình mềm mại nóng rực tay trong tay tựa vào lòng hắn.

Lâm Văn Vinh nhẹ hôn lên tai nàng, đang muốn tiến từng bước một, đã thấy Tứ Đức từ đâu chạy tới:

- Tam ca, Tam ca, Tổng đốc đại nhân cho mời.

162. Chương 160: Khảm Đảo Tha

Nhị tiểu thư mới vừa cùng hắn gặp lại nhau, trò chuyện hoan hỉ, thấy hắn sắp rời đi, vội vàng giữ chặt lấy, trong lòng không muốn buông ra. Cho lui Tứ Đức rồi, Lâm Văn Vinh mới cười bên tai Ngọc Sương nói:

- Đừng hoảng hốt, chờ ta đi bàn luận về, chúng ta tiếp tục.

- Ai cùng chàng tiếp tục chứ?

Nhị tiểu thư sắc mặt đỏ bừng nói:

- Thiếp chỉ là muốn cùng chàng nói chuyện, chàng lại đã nghĩ đến mấy chuyện xấu xa, khó trách tỷ tỷ nói chàng là người tồi tệ nhất, thật là đúng cực kỳ, hi hi.

Cùng Ngọc Sương hoạt bát đáng yêu nói mấy câu, Lâm Văn Vinh trong lòng thấy phấn chấn hẳn lên. Tới đại sảnh thì nhìn thấy ca ca của Cao Tù, Cao Thủ.

Lâm Văn Vinh liền ôm quyền nói:

- Cao đại ca, đã lâu không gặp, hôm nay làn gió nào thổi người tới đây vậy?

Cao Thủ ôm quyền cười đáp:

- Lâm công tử quá khách khí rồi. Thuộc hạ phụng theo sự sai phái của đại nhân, mời công tử đi nghị sự.

“Lão Lạc tìm ta nghị sự? Tốt, ta còn đang chuẩn bị đi tìm hắn.” Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Gọi ta nghị sự, cứ tùy tiện phái nha dịch tới là được, sao lại phải phiền hà tới Cao đại ca đại giá thân chinh vậy.

Cao Tù, Cao Thủ huynh đệ từng là thị vệ thân cận bên cạnh hoàng đế, địa vị so với nha dịch, tất nhiên là không thể so sánh.

Cao Thủ chỉ cười không nói gì. Cùng hắn đi ra cửa, Cao Thủ đã sớm chuẩn bị ngựa tốt, hai người lên ngựa, hướng ngoài thành chạy đi.

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên nói:

- Cao đại ca, đại nhân không phải ở trong phủ ư? Chúng ta sao lại đi ra ngoài thành vậy.

Cao Thủ nói:

- Đại nhân bận rộn công việc, đã mấy ngày nay không ở trong phủ rồi.

Lâm Văn Vinh gật gù đầu:

- Vậy đại nhân chắc cũng không biết việc Lạc tiểu thư sinh bệnh chứ?

Cao Thủ lấy làm kinh hãi:

- Sinh bệnh? Đại tiểu thư như thế nào lại sinh bệnh? Công tử từ đâu nghe được vậy? Đại nhân chẳng hề hay biết gì cả.

Lâm Văn Vinh thở dài, lão Lạc này thật sự là người làm việc điên cuồng, ngay cả nữ nhi của mình bệnh cũng không hay biết. Lạc Viễn và Lạc Ngưng có người cha như vậy, cũng không biết nên khóc hay là nên cười.

Đi ra khỏi thành đã khá xa, nếu không phải bên cạnh mình là cao thủ tâm phúc của lão Lạc, Lâm Văn Vinh còn tưởng có người muốn đưa mình rời xa đến nơi vắng vẻ để giết người diệt khẩu. Được nửa canh giờ, mới tới một chân núi. Núi này thế rất cao, địa hình nhấp nhô, thật không dễ dàng gì để leo lên. Trên núi từng bách xanh tươi, chim kêu vượn hót, suối nhỏ nước chảy róc rách, nhìn đâu cũng chẳng thấy dấu hiệu của mùa đông.

Lão Lạc chọn địa phương này cũng thật lý tưởng a, non xanh nước biếc, thích hợp với việc gửi nắm xương già, hắc cười hắc hắc:

- Cao đại ca, đại nhân ở chỗ này làm cái gì? Chẳng lẽ là muốn học theo người xưa ẩn thân núi rừng, câu cá cày ruộng phải không?

Cao Thủ cười nói:

- Công tử nói cũng có cái lý, nếu thực có thể ở đây ẩn thân lánh đời, thì cũng là một chuyện tốt, chỉ sợ đại nhân lại không được như vậy.

Lâm Văn Vinh trong lòng suy nghĩ, chiếu theo ý tứ của Cao Thủ, lão Lạc không phải ẩn cư ở chỗ này, vậy tự nhiên là ở đây để tránh tai mắt kẻ khác. Chẳng lẽ là muốn làm đại sự gì, hắc trong lòng vui vẻ, đại sự của Lạc Mẫn còn có thể là cái gì nữa chứ, đơn giản là chuyện trừ Trình Đức, diệt Bạch Liên.

Cao Thủ mang Lâm Văn Vinh theo leo lên vách núi thẳng đứng, may mắn là công phu khá nên Lâm Văn Vinh mới không tốn nhiều sức lực. Lên tới sườn núi thì thấy xung quanh bóng người thấp thoáng, đều mang trang phục Đại Hán, ước khoảng hơn trăm người, ai cũng ánh mắt sáng ngời, vừa nhìn liền biết công phu không tầm thường chút nào.

Bọn họ chính là đi tuần tại các quan khẩu trọng yếu, thấy Cao Thủ trở về, đều hướng về hắc cúi đầu, nhưng lại không nói lời nào. Lâm Văn Vinh nhìn khí thế những người này, thăm dò nói:

- Cao đại ca, mấy huynh đệ này và người giống nhau, khí thế phi phàm, đường đường oai phong, chẳng lẽ cũng là cao thủ từ trong cung đến?

Cao Thủ nghe được câu võ mông ngựa thuận tai này thì cười nói:

- Công tử hảo nhân lực. Nếu công tử đã hỏi đến, ta cũng không giấu diếm nữa, đây đều là những thuộc hạ trong cung trước kia của ta. Lần này theo một vị đại nhân vật tới Kim Lăng.

Đại nhân vật? Thị vệ trong cung? Chẳng lẽ là hoàng đế tới? Lâm Văn Vinh bị dọa đến muốn nhảy lên. Rồi lại tự mình gạt đi, nếu thật sự là hoàng đế đích thân tới, như thế nào mà một chút động tĩnh cũng không có, càng không có khả năng ở tại nơi sườn núi mưa gió này. Người Cao Thủ nói đến hẳn là Từ Vị đây. Từ Vị chính là đệ nhất trọng thần đương triều, lần này tới Giang Nam muốn làm chuyện trọng yếu, vấn đề an toàn là quan trọng. Lạc Mẫn mấy ngày nay hẳn là ở chỗ này cùng Từ Vị bàn luận.

Lâm Văn Vinh theo Cao Thủ xuống núi, thấy trước mắt là mấy gian phòng nhỏ ngay ngắn, Lạc Mẫn với cái bụng to từ trong phòng đi ra, cười nói:

- Lâm công tử giá lâm, Lạc mỗ không đón tiếp từ xa. Nơi đây thô lậu, lại khó nhọc Lâm công tử đường xa tới, mong rằng công tử chớ để trong lòng.

Hừm, lão nhân này bộ dạng quan liêu, thực là dối trá. Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Làm gì có, Lạc đại nhân thân ở trong căn nhà đơn sơ, tấm lòng lo cho thiên hạ, thật là tấm gương cho hậu sinh tiểu bối chúng tôi.

Hai người tung hô nhau một phen, rồi Lạc Mẫn đưa Lâm Văn Vinh vào bên trong. Trong phòng bài trí đơn giản, chỉ có vài ba thứ đồ đạc. Lâm Văn Vinh kỳ quái nói:

- Đại nhân đã nhiều ngày nay ở chỗ này ư? Thực sự là rất đơn sơ.

Lạc Mẫn than thở:

- Không còn cách nào khác, vì nhiệm vụ của triều đình nên hết lòng lo nghĩ, quyết chẳng từ nan. Hoàng thượng giao nhiều việc phải làm lắm, một người không thể nào để ý tránh hết những lỗi lầm được, chỉ có

thể tìm địa phương ít người quấy rầy. Nơi này sơn thanh thủy tú, rất thích hợp mai táng bộ xương già của ta.

Lão nhân này huyền thuyên khoe khoang một hồi, Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Không biết Lạc đại nhân gọi ta tới, có gì sai bảo vậy?

Lạc Mẫn nói:

- Sai bảo thì không dám, Lạc mỗ chỉ muốn mời công tử tới thưởng lượng một chút chuyện.

Lão cười thần bí:

- Mấy ngày trước đây ta gặp lại một vị lão hữu nhắc tới Lâm công tử. Lão hữu đó tán dương công tử không dứt lời, nói người cốt cách thanh cao, tài học kiến thức đều phi phàm, chính là rồng phượng trong loài người, bảo lão hủ cùng người kết giao một phen. Lâm công tử có biết đó là ai không vậy?

- Ồ? Thật có chuyện này ư? Nhưng chẳng biết là vị cao sĩ nào lại coi trọng tại hạ như thế, tại hạ vô cùng xấu hổ, xấu hổ.

Lâm Văn Vinh cũng giả hồ đồ.

Lạc Mẫn mỉm cười:

- Lâm công tử, chúng ta cũng không cần phải đánh đố nhau, đã nhiều ngày ta và Từ Vị đại nhân vẫn ẩn cư, thương nghị chút đại sự, Lâm công tử có hứng thú nghe hay không?

- Nguyên lai là Từ đại nhân lão nhân gia ư? T hất kính thất kính!

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Đại nhân muốn cùng ta nói cái gì đại sự? Tại hạ chỉ là một tiểu nhân vật, nghe xong đại sự này, đại nhân có phải là giết ta diệt khẩu hay không, hắc hắc, chính là không nghe vẫn tốt hơn.

- Lâm công tử lại nói đùa rồi.

Lạc Mẫn cười nói:

- Người là nhân vật được đông đảo quý nhân phù trợ, người nào dám đối địch với người chứ.

Lão cười giật bức màn trên tường, một tấm bản đồ quân sự hiện ra trước mắt Lâm Văn Vinh.

Tấm bản đồ này họa bút đơn giản, nhưng núi sông chú thích rõ ràng, lộ trình cũng có nói tỉ mỉ. Lâm Văn Vinh xem đến gần cả người, lão Lạc và lão Từ, hai ngày nay là ở đây nghiên cứu bản đồ? Hai lão là quan văn, không phải võ tướng, cái này bọn họ xem có thể hiểu sao?

Lạc Mẫn như là nhìn thấu tâm tư của hắn, mỉm cười nói:

- Văn Trường tiên sinh văn thao võ lược không gì không thông, tấm bản đồ này là thủ bút của ngài. Mấy ngày gần đây, ngài triệu tập mấy vị tướng lĩnh quan sát, tìm phương sách đối địch, hạ quan cũng được mời tới đây.

Điều này quả đúng với phán đoán của Lâm Văn Vinh, Từ Vị mấy ngày nay quả nhiên cùng Lạc lão đầu thương lượng việc này.

Lạc Mẫn than vãn:

- Lâm công tử người cũng không phải người ngoài, Văn Trường tiên sinh hôm nay trước khi đi có nói qua, mọi việc không cần phải dấu diếm người, nên lão hủ mới cho biết chi tiết vậy. Bọn Bạch Liên phỉ hoạn này ngày càng hung hăng, đối với Đại Hoa ta uy hiếp thật lớn, đã đến lúc phải loại trừ. Ta tin tưởng Lâm công tử nhất định hiểu rõ, Bạch Liên giáo sở dĩ diệt không dứt là do sau lưng nhất định có đại nhân vật. Hơn nữa, vị đại nhân vật này địa vị không đơn giản, ngoại trừ Bạch Liên giáo ở ngoài, theo như chúng ta biết, hắn cùng với người Hồ phương Bắc cũng có những mối liên hệ.

- Người Hồ?

Lâm Văn Vinh lấy làm kinh hãi: “Mẹ nó, việc lớn đây. Người bên trong gây nội loạn không phải là quá quan trọng, nhưng mà người cầu kế ngoại tộc thì thực là đáng chết.”

Lạc Mẫn trịnh trọng gật đầu:

- Đúng là vậy. Người Hồ sang xuân sẽ tới, đến lúc đó Bạch Liên giáo lại gây họa bên trong, hai mặt giáp công, xã tắc Đại Hoa ta tạm thời không nói, ngay cả dân tộc Đại Hoa cũng là thập phần nguy hiểm a. Lòng người thật là thâm trầm ác độc, vì lợi ích của chính mình, họa loạn đã không nói làm gì, lại còn không tiếc dẫn sói vào nhà, không để ý gì tới dân tộc Đại Hoa ta. Bọn chúng có dã tâm như thế, vì nhân dân của Đại Hoa, chúng ta nhất định phải quyết tâm diệt trừ.

Lâm Văn Vinh không nói gì, chuyện như vậy sách sử viết rất nhiều, hắn cũng không còn thấy lạ nữa.

- Mầm họa Bạch Liên nhất định phải diệt trừ.

Lạc Mẫn khoát tay mạnh một cái nói:

- Mùa đông này, ngay mấy ngày nay, Kỵ doanh của Sơn Đông và Chiết Giang cùng hoạt động, do Từ đại nhân cầm đầu, nhất định phải tiêu diệt Bạch Liên. Chỉ có loại trừ họa loạn bên trong, mới có thể chống đỡ giặc bên ngoài.

Lạc Mẫn ngay cả thời gian và bản đồ cũng tiết lộ cho Lâm Văn Vinh, hiển nhiên là không coi hắn là người ngoài. Lâm Văn Vinh hắc hắc nói:

- Lạc đại nhân, ta không hề nghi ngờ quyết tâm của ngươi và Từ đại nhân, nhưng mà ta có chút chuyện muốn hỏi, vì sao không điều binh lính Giang Tô, hết lần này tới lần khác lại điều binh mã Chiết Giang từ xa tới vậy, tại hạ thật có chút không hiểu.

Lạc Mẫn cười khổ:

- Lâm công tử, ngươi không nên nói đùa lão hủ như vậy. Vì sao không điều binh Giang Tô ngươi còn không rõ ràng lắm ư? Trình Đức tội trạng vô số nhưng đẩy hắn mãi không ngã. Nói đến cũng là do lão hủ vô năng, có lệnh mà không ra được, có binh mà điều không được. Lão hủ thật sự thẹn với Hoàng thượng, thẹn với dân chúng Giang Tô a.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Lạc đại nhân quá khiêm nhường rồi. Theo như ta thấy, đánh ngã Trình Đức, cũng không phải là việc khó, lúc này có một cơ hội cực tốt.

Lạc Mẫn vội vàng hỏi:

- Công tử mau mau nói xem.

Lâm Văn Vinh nói:

- Lạc đại nhân, ngươi và Trình Đức đánh nhau đã nhiều năm, trên tay có thể có những chứng cứ hắn ăn hối lộ chứ?

Lạc Mẫn nói:

- Tất nhiên là có, nếu không phải hắn có chỗ dựa sau lưng, ta đã sớm lật đổ hắn rồi.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, trong mắt hiện ra một tia lạnh lẽo:

- Không lật đổ hắn cũng không sao, trực tiếp chém ngã hắn là được.

163. Chương 161: Kẻ Gian Người Ngay

Trong mắt Lạc Mẫn hiện lên một tia ngạc nhiên, cười nói.

- Nếu có thể đánh bại Trình Đức, vậy cùng lũ đạo tặc đó câu kết có gì là không thể.

Lâm Văn Vinh mỉm cười liếc mắt nhìn Lạc Mẫn:

- Lạc đại nhân, Trình Đức này đã làm rất nhiều việc ác, vì sao ngài mãi vẫn chưa đánh đổ hắn? Theo đạo lý thường mà nói, cho dù phía sau Trình Đức có người, thì sau lưng ngài còn có hoàng đế mà. Người kia quyền thế lớn thế nào, cũng không lớn hơn hoàng đế được. Ngày lễ mừng thọ lão phu nhân, hoàng thượng tự mình ban cho tấm biển, lại an bài đông đảo hộ vệ trong cung bảo vệ ngài an toàn. Theo ta thấy, hoàng đế rất coi trọng ngài. Có thể nào đối với người mà mình coi trọng không ngừng tham tấu tham quan, hoàng đế sao lại chẳng động lòng?

Mắt Lạc Mẫn chợt sáng lên:

- Lâm công tử quả nhiên kiến giải phi phàm. Không dám dấu ngài, Từ đại nhân cũng từng nhắc nhở với ta nguyên nhân trong đó, nhưng chỉ là nói mập mờ, sau đó lão còn đặc biệt đề cập đến tên công tử. Xem ra Văn Trường tiên sinh sớm biết Lâm công tử có thể giải ưu phiền trong lòng ta. Xin công tử mau mau nói tiếp.

Ngất, ta băn khoăn cái lão hồ ly Lạc Mẫn này sao vội vội vàng vàng gọi ta lại. Nguyên lai là Từ Vị đã ngầm chỉ dẫn cho. Từ Vị tất nhiên là có những lời không thể nói rõ ra được, mới nhờ miệng của ta truyền đạt. Lão này cũng thật gian xảo!

Lâm Văn Vinh nói:

- Nếu đã như vậy, Lạc đại nhân đã từng nghĩ kĩ đến nguyên nhân trong đó chưa?

Lạc Mẫn thở dài:

- Người làm quan như chúng ta, sao có thể không quan tâm đến thánh ý? Trình Đức tham nhũng hối lộ làm hỏng kỷ cương phép nước, chứng cứ không thể chối cãi. Nhưng Hoàng thượng lại ra vẻ nhìn nhưng không thấy. Ngay cả những đồng僚 khác cũng cảm thấy kỳ quái. Nếu là vài năm trước, hoàng thượng căn cơ vẫn chưa ổn định, thời cơ chưa tới cho nên chưa động đến Trình Đức, như thế còn có thể nói. Nhưng hôm nay hoàng thượng sớm không sợ chủ tử sau lưng Trình Đức, chính là lúc chặt đứt tay chân của hắn, không hiểu vì sao lại không làm. Huống chi Trình Đức cùng Bạch Liên giáo cấu kết, làm dao động căn cơ Đại Hoa ta, lại không xử hắn, thực sự là không thể giải thích được.

Lâm Văn Vinh rảo vài bước, đột nhiên xoay người nói:

- Lạc đại nhân, ta xem chưa chắc là hoàng đế không vội. Giang sơn này là của người, người quan tâm hơn bất kỳ ai, sao lại có thể lưu lại loại tai họa như Trình Đức? Trước mắt, bên trong có yêu nghiệt, bên ngoài có địch mạnh. Theo ta thấy, hoàng đế không phải không vội, mà là còn vội hơn cả ngài.

Lạc Mẫn nhíu mày cả kinh:

- So với ta còn vội hơn?

Lão bước nhanh vài bước, suy nghĩ cẩn thận một phen, sắc mặt đột nhiên vui vẻ, xoay người lại nói:

- Ta hiểu rồi. Lâm công tử, đúng như ngài nói, hoàng thượng không phải là không muốn làm việc này, mà còn muốn xử Trình Đức hơn bất cứ ai. Chỉ là nếu muốn lật Trình Đức, hoàn toàn không thể bỏ công một ngày là được, nếu ta dùng cách thúc tấu, hiệu quả vô cùng chậm. Cứ kéo dài như thế, đối với triều đình có hại chứ không có lợi. Cho nên hoàng thượng mới kéo dài mãi không làm.

Trong mắt Lạc Mẫn hiện lên nét hưng phấn:

- Ngài muốn ta xuất một đòn dành toàn thắng.

- Cho nên y không luận tội Trình Đức, rồi lại thêm tuyên dương ngài. Mục đích chính là để ngài tiếp tục làm tới.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc nói:

- Nếu ta đoán không sai, thủ đoạn của ngài càng mau lẹ ác liệt, hoàng đế lại càng thích. Tốt nhất một lần giải quyết xong Trình Đức, e rằng Hoàng Đế đến năm mơ cũng thâm nở nụ cười.

- Càng mau lẹ ác liệt càng thích? Hoàng thượng là muốn ta giết...

Lạc Mẫn vỗ trán:

- Ta hiểu rồi. Khó trách Từ tiên sinh không chịu nói rõ cùng ta.

Lạc Mẫn vái Lâm Văn Vinh một cái rồi nói:

- Lâm công tử thật là chỉ một câu đã đánh thức người trong mộng là ta. Lão hủ vô cùng bội phục. Nếu công tử nhập triều, tất nhiên sẽ mau chóng thăng tiến, phong vương bá tướng chỉ là trong tầm tay.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Ta đối với việc làm quan không có gì hứng thú. Chỉ muốn cả đời kiếm đủ tiền xài. Sống một cách thanh thản yên bình là ta hài lòng rồi.

Lạc Mẫn gật đầu:

- Lâm công tử chí hướng cao xa, lão hủ thật sự theo không kịp. Nhưng xin Lâm công tử chỉ bảo ta phương pháp xử Trình Đức.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Từ Vị đại nhân lần này đến Kim Lăng, mang theo người cái gì?

- Thánh chỉ, kim bài cùng với binh phù.

Lạc Mẫn nói:

- Từ đại nhân có những lời không tiện nói. Kỳ thật, có mấy cái thứ đó cũng đủ để xử Trình Đức.

Lâm Văn Vinh cười the thé:

- Từ đại nhân điều động binh mã hai nơi Chiết Giang cùng Sơn Đông, trên tay nắm chắc trọng binh, lại có kim bài. Chỉ cần Lạc đại nhân cung cấp tội chứng, Từ đại nhân sẽ lập tức đi bắt Trình Đức. Dù cho Trình Đức chưởng quản bộ kỵ doanh của Giang Tô thì sao nào? Hắn dám phản kháng, lúc ấy ngay cả cơ cũng không cần, trực tiếp tiêu diệt hắn.

- Nếu hắn không phản kháng thì sao?

Lạc Mẫn vội hỏi

- Không phản kháng?

Lâm Văn Vinh cười âm hiểm:

- Lạc đại nhân, ngài không biết nghĩ ra cách khiến cho hắn phản kháng sao? Ngài nói xem, hoàng đế kiêng kỵ nhất là chuyện gì?

Lạc Mẫn nói:

- Đương nhiên là có người mưu phản.

- Thế là được rồi.

Lâm Văn Vinh vỗ tay nói:

- Trình Đức thân là Giang Tô chỉ huy sứ. Sân nhà hắn hẳn là không nhỏ. Ta thấy Lạc đại nhân thủ hạ kỳ nhân dị sĩ vô số, không chừng tìm kiếm tại hậu viện của hắn kiếm nhiều nhiều một chút, ngài có thể phát hiện vài món đồ hay ho như là kim đao ngọc tỷ gì đó. Võ tướng mà, binh quyền trong tay, ít nhiều cũng làm người nghi ngờ. Nếu thật sự làm được những việc như vậy, ngài nói xem Trình Đức sẽ ngồi đưa tay chịu trói, hay là liều chết phản kháng.

Lạc Mẫn há hốc mồm kinh ngạc: “Vị Lâm công tử này, còn chưa vào quan trường, mà âm hiểm còn hơn cả ta a!”

- Binh mã dưới tay Trình Đức không nhiều lắm, binh lực suy nhược, nói hắn mưu phản, sợ là trong triều cũng chẳng ai chịu tin.

Lạc Mẫn nhíu mày:

- Huống chi nếu thật sự là giết chết hần, ta giải thích cho triều đình cùng hình bộ sao đây?

Những người làm quan, lúc đâm sau lưng thì chuyện gì cũng làm được, nhưng khi đến lúc do dự, còn rút đầu rút cổ hơn bất kỳ ai. Lão Lạc cho dù là một lão hồ ly, cũng không thoát được cái danh lợi quan trường.

Lâm Văn Vinh nói:

- Lạc đại nhân, tin hay không thì chỉ là một chuyện, nhưng chuyện nên làm nhất định phải làm. Ngài bây giờ đã hiểu được vì sao Từ đại nhân không thể nói thẳng với ngài rồi chứ. Ta nghĩ lão hần là còn một lời muốn chuyển đến ngài đó...

- Lời gì?

Lạc Mẫn vội vàng hỏi.

Lâm Văn Vinh đáp:

- Ta nghĩ lúc lão bắt Trình Đức, tất nhiên chỉ muốn chết, không muốn sống!

Hần nhìn Lạc Mẫn một cái liền đổi giọng, cười nói:

- Đại nhân, lời này của ta đều là tùy tiện nói. Ngài nghe thấy là được rồi, cũng vạn lần đừng để trong lòng.

Lạc Mẫn nheo mắt một cái, mỉm cười:

- Điều này ta tự nhiên phải tránh. Chỉ là nếu thực sự xử Trình Đức, ta nên giải thích thế nào với hình bộ?

Lâm Văn Vinh thở dài:

- Người một khi chết đi, cái gì cũng biến mất. Còn về phần hần có tạo phản hay không, có người tin hay không đều chẳng quan trọng. Huống chi, ngài không phải “tìm” ra một cái gì đó ở nhà hần sao? Trong tay còn có chứng cứ hần tham nhũng hối lộ coi thường phép nước.

Lạc Mẫn lắc đầu:

- Lâm công tử, người đối với khả năng thực sự của chủ hần hiểu không sâu. Trình Đức mà chết, chủ tử của hần tuyệt đối sẽ không chịu bỏ qua đâu.

Lâm Văn Vinh đột nhiên nói:

- Lạc đại nhân, ngài đối với việc hoàng đế hậu đãi như thế, có ý kiến gì không?

Những lời này nghe qua tựa như không có đầu có đuôi, Lạc Mẫn hơi sửng sốt. Nhưng lão trải qua quan trường đã lâu, ngay lập tức hiểu được ý tứ thật sự của hần. Trên trán nhất thời mồ hôi túa ra mưa, sắc mặt tái nhợt. Lão trầm mặc một hồi, rốt cục gật đầu: ”

- Công tử, ta hiểu rồi.

Lâm Văn Vinh than dài:

- Lạc đại nhân, chưa chắc đã bị quan như ngài tưởng tượng đâu. Ngài trong tay có bằng chứng Trình Đức tham nhũng ăn hối lộ coi thường phép nước, việc Trình Đức mưu phản cũng có “chứng cứ”. Cho dù có quá tay một chút, cũng chẳng có gì lớn. Tội không đáng chết, nhiều nhất cũng chỉ là mất mũ ô sa. Nhưng mà, ngài nghĩ lại xem, ngài làm chuyện này, ngoài việc tạo phúc cho dân chúng không cần nói, trong lòng ai là người cao hứng nhất? Đương nhiên là vị đứng sau lưng ngài. Cho dù tình thế ép buộc, phải tạm thời phế truất ngài vài năm. Nhưng địa vị của ngài trong mắt ông ta, tuyệt đối không bình thường rồi.

Hần thở dài một hơi:

- Đương nhiên, những việc này đều là ta đoán bừa, vô cùng ấu trĩ. Ngài từng trải triều đường đã lâu, sự đúng sai trong đó, phán đoán so với ta tự nhiên rõ ràng hơn nhiều. Những lời này của ta, ngài coi như một chút tham khảo, không cần để trong lòng.

Những lời này cố nhiên là do Lâm Văn Vinh phỏng đoán. Nhưng những chuyện cũ thế này, trong tiểu thuyết, rồi trong Tivi diễn ra vô số, Lâm Văn Vinh đoán ra cũng không khó khăn lắm. Lạc Mẫn lão luyện quan trường, đối với chuyện này tự nhiên hiểu biết sâu sắc, càng nghĩ càng có đạo lý.

- Cám ơn Lâm công tử chỉ điểm.

Lạc Mẫn than thở nhưng thần sắc kiên định nói:

- Ta biết nên làm như thế nào rồi.

Thấy lão Lạc đồng dạng hùng hồn như thế, Lâm Văn Vinh trong lòng có chút xấu hổ. Những lời vừa rồi, hẳn có chút ít tư tâm. Nhưng Trình Đức này cùng với Bạch Liên giáo cấu kết, quả thật không phải giả. Giải quyết hẳn, coi như là vì dân chúng Giang Tô làm một việc tốt.

- Lạc đại nhân, có lẽ ngài nên hỏi lại Từ tiên sinh một chút.

Lâm Văn Vinh nghiêm mặt nói:

Lạc Mẫn cười nói:

Ta sớm hỏi qua Văn Trường tiên sinh rồi. Y tuy không có nói rõ, nhưng từ ý tứ trong lời nói, cũng có thể đoán ra vài phần. Hoàng thượng đối với ta ân trọng như núi, ban cho ta cấm thực (gắm lựa đồ ăn), che chở tông tộc của ta. Cho dù ta hi sinh tính mạng, cũng nhất định phải hoàn thành chuyện người giao cho. Huống chi, trừ đi Trình Đức chính là vì chăm lo cho hạnh phúc dân chúng. Lạc Mẫn ta có vài phần giáo hoạt, nhưng tự vẫn cũng có chút trung nghĩa. Vì mưu cầu hạnh phúc của dân chúng là việc nên làm.

Lâm Văn Vinh thấy nét mặt lão trong sáng, nói chuyện có vài phần chính khí, thầm nghĩ: " Trước kia quả thật là coi thường lão Lạc rồi, lão này cũng có vài phần khí phách.

Hắn cười nói:

- Lạc đại nhân, ngài làm quan tuy có chút gian xảo, nhưng cũng là một vị quan tốt.

Lạc Mẫn cười ha hả:

- Lâm công tử, ngài nói lời này, ta thích nghe nhất. Làm quan sao có thể không gian, càng là quan tốt, càng phải gian. Ngược lại, Lâm công tử người, có học thức như thế, tâm tư lại kín đáo. Nếu vào quan trường, tự nhiên khiến người ta càng thêm kinh ngạc.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Ta đi làm quan làm gì, đi làm gian nhân sao? Ta bây giờ cũng đủ gian rồi. Bất quá, ta với Lạc đại nhân giống nhau, tuy là gian nhân nhưng lại cũng là người tốt.

Hai người nhìn nhau, trong lòng dấy lên chút cảm giác tri kỷ, nhất thời cười to

164. Chương 162: Tham Vọng

- Cao đại ca, việc Lạc tiểu thư sinh bệnh, phiền người chuyển cáo tới Lạc đại nhân một tiếng, xem coi ông ấy xử trí thế nào.

Cao Thủ gật đầu:

- Điều này là dĩ nhiên. Bất quá ta đối với Lạc đại nhân cũng rõ, thời khắc mấu chốt như thế này, e rằng ngài ấy không dễ dàng rời nơi này đâu.

Cao Thủ là tâm phúc của Lạc Mẫn, những chuyện Lạc Mẫn làm tự nhiên sẽ không giấu diếm hẳn.

Lão Lạc này bề ngoài gian xảo nhưng bản chất cũng rất trung trực, tất nhiên sẽ không để cho việc nhà làm chậm trễ việc nước, Lâm Văn Vinh gật gù đầu thở dài, trong lòng có chút đồng cảm với tỷ đệ Lạc Ngưng: "Có một người cha như vậy, chưa hẳn đã là có phúc a!"

- Được rồi, sao không thấy Cao Thủ đại ca đâu?

Lâm Văn Vinh hỏi.

- À, hần hôm nay hần đã sớm theo Từ đại nhân tới hai nơi giúp điều quân.

Cao Thủ biết quan hệ của hần cùng với Từ Vị, Lạc Mẫn, cho nên cũng không che giấu.

Từ vị cũng không nhàn hạ a! Năm sáu mươi tuổi rồi, vừa mới cưới tiểu thiếp Tô Khanh Liên, còn không có thời gian chàng chàng thiếp thiếp, đoán chừng động phòng cũng không quá vài lần lại chạy đông chạy tây. Làm quan này đúng là lắm phiền toái, không giống ta làm lão bá tánh bình dân tự do tự tại.

Cùng Lạc Mẫn trò chuyện một phen, tâm lý Lâm Văn Vinh yên ổn hẳn. Nhớ tới cốt khí của lão Lạc, trong lòng cảm động cũng muốn giúp hần làm chút gì đó: "Thôi đi, thôi đi! lão già này không có thời gian chiếu cố con gái của mình, ta sẽ đại diện cho lão đi xem xét thế nào.

Hần nghĩ đến là làm, quay đầu ngựa đi thẳng tới nha môn Tổng đốc.

Trời đã tối sẫm, trong Lạc phủ đèn đuốc đã tắt, Lâm Văn Vinh đang muốn đi vào, đột nhiên nhớ tới Mai lão bà kia cũng không biết có ở lại trong Lạc phủ hay không, nếu tùy tiện đi vào chẳng phải là đem tới cho Lạc Ngưng rất nhiều phiền toái sao? Hần chần chờ ngoài cửa trong chốt lát thì gặp phải một chiếc kiệu nhỏ dừng ở cửa Lạc phủ, mấy người nha hoàn đỡ một vị lão thái thái xuống. Không phải ai khác, đó chính là mẫu thân Lạc Mẫn, Lạc lão phu nhân.

Bữa tiệc mừng thọ hôm đó, Lâm Văn Vinh thường xuyên vỗ mông ngựa, tặng cả kim cương, 'Phong Tuyết Quy Nhân' của Từ vị cũng tặng nốt, đối câu thì càng không ai địch được, lão thái thái dù có hoa mắt cũng có thể nhận ra hần, thấy hần đang ở ngay cửa lập tức từ xa gọi lại:

- Kia chẳng phải là Lâm tiểu ca sao? Mau lại đây nói chuyện.

Lâm Văn Vinh xuống ngựa đi đến hành lễ:

- Lâm Tam ra mắt lão phu nhân.

Lạc lão phu nhân ngắm nhìn hần vài lần, gật đầu cười nói:

- Tốt, tốt! Lâm tiểu ca gần đây có khỏe không?

Lâm Văn Vinh mỉm cười đáp:

- Nhờ phúc lão nhân gia người, ăn được nhiều, ngủ rất ngon, rong chơi vui vẻ.

Lão phu nhân nói:

- Lâm tiểu ca nói chuyện thành thực lại có tài học, cũng không biết nha đầu nhà nào hứa hẹn cho người, thật là có phúc khí đó.

- Lão thái thái người nói đùa rồi, ta bắt quá chỉ là một gia đình nho nhỏ của Tiêu gia, không có tiền tài, lại chẳng có quyền thế, có tiểu thư nào thèm để ý đến ta chứ.

Lâm Văn Vinh khiêm nhường nói.

Lão phu nhân lắc đầu:

- Lâm Tiểu ca, anh hùng không sợ xuất thân thấp kém, người chó có đánh giá thấp chính mình. Nhớ tới thượng tổ của ta từng xuất thân là kẻ chăn trâu, sau đi theo thánh tổ hoàng đế chinh chiến thiên hạ, mới được phong hầu. Người hiện tại tuổi vẫn còn trẻ, chỉ cần cố gắng rèn luyện, thành công sau này chỉ là việc sớm muộn thôi.

- Lão phu nhân đúng là hậu nhân danh môn, tiểu tử thất kính, thất kính.

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên nói, khó trách lão thái thái này khí thế phong độ đều hơn người một bậc, nguyên lại là hậu nhân của khai quốc danh tướng, Lạc Mẫn lão đầu vừa lùn vừa béo, không ngờ tổ tiên lại có đẳng cấp vinh dự nhường này.

Lão thái thái giữ chặt tay hần:

- Đó đều là phúc ủa của tổ tiên, lão thân chỉ là được thừa hưởng một chút mà thôi.

Lâm Văn Vinh thấy mấy nha hoàn bên cạnh bà bê lư hương kinh phật, tò mò hỏi:

- Lão thái thái, người đi làm gì vậy?

Lạc lão phu nhân thở dài :

- Nói ra cũng vì Ngưng Nhi đáng thương kia, hôm qua cũng không biết là bị oan khổ gì, sau khi trở về liền khóc lóc như mưa, ta hỏi gì, nó đều không trả lời. Dám chọc Ngưng Nhi của ta bị thương như thế, lão thân nếu tìm được hần, nhất định sẽ cho hần đẹp mặt!

Lão thái thái tuy nói năng cứng rắn, Lâm Văn Vinh nghe thấy trong lòng lại ảm áp, hần bây giờ cái gì cũng không thiếu, chỉ thiếu mỗi tình thân gia đình.

- Ngưng Nhi rất thương tâm, khi ngủ lại còn nói mê. Hai tỷ đệ bọn chúng thuở nhỏ không có mẫu thân, là lão thái bà này tự mình nuôi dưỡng. Nhất là Ngưng Nhi từ bé đã rất mạnh mẽ, không chỉ muốn chiếu cố cho đệ đệ, mà còn muốn chăm lo cho bà già này nữa, lại muốn trút tâm tư miệt mài đọc sách, thật khổ cho nó! Hôm qua lâm bệnh như vậy, ta thấy trong lòng khó chịu. Sáng sớm hôm nay, đến chùa bái lạy trăm vị Bồ Tát, phù hộ Ngưng Nhi của ta sớm khỏe lại.

Lão thái thái nói mà hai hàng nước mắt tuôn rơi.

Lạc Ngưng cũng thật quá hiếu cường, nàng chỉ mới gặp một chút khó khăn sao lại trở bệnh? Lâm Văn Vinh thở dài:

- Lão phu nhân, ta hỏi người việc này, Lạc tiểu thư có vị ân sư tên là Mai Nghiễn Thu, có ở lại trong phủ người hay không?

Lão thái thái gắt giọng:

- Họ Mai kia chính là sự phụ thuở nhỏ của Ngưng Nhi, những tiên sinh khác thì học thức tăng dần theo tuổi tác, họ Mai này thì ngược lại. Vài năm trước càng gây huyền ảo lố bịch, không chú tâm cầu học, chỉ thu nhận phú gia đệ tử, học vấn không chút tiến bộ. Còn xa mới được như Lâm tiểu ca người, bảo ta xem như thế sao lại có thể lưu trong phủ của ta.

Lâm Văn Vinh thầm nghĩ: "Dạy học liên quan chút ít tới vấn đề tiền nong cũng là bình thường, chỉ tiếc họ Mai này chạm vào tự tôn của lão tử. không chinh người thì rất có lỗi với trái tim nhiệt huyết này.

Tiểu ca, ta thấy Ngưng Nhi cùng người giao hảo, đối với người không hề tầm thường, người mau đi xem Ngưng Nhi một chút, cẩn thận khuyên nhủ nó. Ta làm tổ mẫu, chỉ có thể mong đứa cháu yêu này sớm khỏe hơn.

Lão thái thái không nói nhiều lời tay áo Lâm Văn Vinh vào phủ, bước đi rất vội vàng.

Lâm Văn Vinh trong lòng cảm khái, lão gia của Lạc Ngưng có thể không xứng, nhưng vị tổ mẫu này lại khiến cho người ta cực kỳ hâm mộ, có mặt thì mới được, cũng tính như không xử tệ với nha đầu kia.

Theo lão thái thái đi vài bước, Lạc lão phu nhân chỉ vào một tòa tiểu lầu treo nhiều ngọn đèn:

- Đó là tú lầu của Ngưng Nhi, Lâm tiểu ca người mau lên xem nó.

Đây là tú lầu của nữ tử, ta sao có thể nói vào có thể vào, Lâm Văn Vinh do dự trong chốc lát, xoay người nhìn, Lão phu nhân đã đi xa. Lão thái thái này, cứ như là đưa một cô nương tới vậy, ngay cả điểm ấy cũng không cần nhắc tới sao? Có nên đi lên không, Lâm Văn Vinh ở dưới lầu do dự một hồi, cuối cùng cắn răng nhủ: "Do dự không phải là tác phong của lão tử, không phải là vào phòng nữ hài tử sao, sợ cái gì, muốn lên thì cứ lên sao phải cần nhắc, ta hoan nghênh lòng dũng cảm bản thân.

Hần hắc hắc cười hai tiếng bước lên lầu, chính vào lúc đang muốn đẩy cửa, chợt nghe "nha" một tiếng, cửa kia đã bị người khác mở, một bóng hình xinh đẹp tuyệt trần từ trong phòng đi ra.

Lâm Văn Vinh sửng sốt một chút rồi kêu lên:

- Xảo Xảo!

Đồng Xảo Xảo vừa ngẩng đầu lên thấy gương mặt thân quen, nhin không được vừa kinh ngạc vừa vui mừng nói:

- Đại ca, huynh thế nào lại ở chỗ này?

Lâm Văn Vinh chỉ vào trong phòng, khẽ hỏi:

- Lạc tiểu thư ở bên trong sao? Nàng đặc biệt tới chiếc cổ nàng ta à?

Xảo Xảo gật gật đầu, ôn nhu đáp:

- Vừa mới uống thuốc ngủ rồi, Ngưng tỷ tỷ đối đãi với muội như thân chị em, muội lại chiều cổ tỷ ấy là điều phải làm. Đại ca, huynh đến thăm Ngưng tỷ tỷ sao?

Hai nha đầu này tình cảm đúng là chân thành a! Lâm Văn Vinh giữ chặt cánh tay nhỏ bé của nàng, cười nói:

- Nếu không nàng nghĩ ta đến đây làm gì? Lạc tiểu thư bệnh tình như thế nào, có chút chuyển biến tốt nào không?

Xảo Xảo ngồi xuống sát bên hần, lắc lắc đầu than thở:

- Không thấy chuyển biến gì, đại phu nói là tỷ ấy tâm tư lo lắng, âu sầu mà thành bệnh, cần nghỉ ngơi thật tốt.

- Lo âu sinh bệnh?

Lâm Văn Vinh nhíu mày:

- Vậy trước tiên để nàng ấy nghỉ ngơi cho khỏe, những việc vất vả giao cho người khác làm đi.

Xảo Xảo lắc đầu:

- Đại ca, huynh không biết Ngưng tỷ tỷ rồi, tỷ ấy tuy chỉ là người con gái yếu mềm nhưng tham vọng rất cao, thi hội này chính là tỷ ấy một tay quản lý, sao yên tâm để cho người khác được. Trước đây Ngưng tỷ tỷ nếu có chuyện gì khó chịu, chắc chắn tìm ta nói chuyện. Chỉ là không biết lần này bị đả kích gì, chỉ thấy luôn khốc lóc, trong lúc ngủ còn nói mớ. Hồi tỷ ấy, nhưng tỷ ấy cái gì cũng đều không chịu nói. Muội với tỷ ấy từ khi quen biết, chưa từng thấy qua Ngưng tỷ tỷ như vậy.

Thấy ny tử này mặt mày nhăn nhó như một người đang đầy ưu tư, Lâm Văn Vinh nhin không được cười một tiếng, kéo nàng ôm vào trong lòng:

- Nha đầu ngốc, mỗi người đều có tâm sự của riêng mình, cho dù các nàng là tỷ muội tốt, cũng không thể việc gì cũng nói với nàng. Nhưng nếu là tiểu bảo bối nàng, những ngày này đã làm việc quá sức, vẫn còn hơi gầy, cần phải nghỉ ngơi.

- Đại ca...!

Trên mặt Xảo Xảo hiện lên hai áng mây hồng, rúc vào lòng hần:

- Xảo Xảo một chút cũng không mệt, mỗi ngày có việc để làm thì trong lòng muội rất thanh thản. Muội không muốn làm đại ca phiền toái, nhất định vì đại ca trông coi tốt tửu lâu để cho huynh trong lòng không gì lo lắng.

Lâm Văn Vinh véo cái mũi nhỏ rồi nhẹ hôn nhẹ lên đôi môi hồng của nàng, mỉm cười:

- Cái gì mà phiền lụy, không nên nói năng bậy bạ như thế, nàng là tiểu bảo bối của ta, cũng là bà chủ của tửu lâu, nàng không trông coi thì ai?

Xảo Xảo khẽ 'ừm' một tiếng, vô cùng sung sướng vùi mặt vào lòng hần.

Lâm Văn Vinh thấy ny tử này bộ dạng đáng yêu như thế, nào còn nhần nhin nổi nữa, nhẹ nhàng cởi khuy áo trên tiểu y của nàng, hai tay luồn vào trong ngực nàng, dịu dàng vuốt ve. Ngọc nhũ lóng lánh, đầy đặn thật sự là mềm mại, lại thoang thoảng hương thơm, Lâm Văn Vinh siết chặt đôi tay, giày vò ngọc nhũ thành đủ cang hình dạng mê hoặc. Xảo Xảo thở hổn hển, ngượng ngùng không dám thốt nên lời.

Lâm Văn Vinh nhẹ nhàng vuốt ve nhũ đầu hồng hồng, Xảo Xảo tức thì hơi thở nóng hổi, sắc mặt thêm hồng, cả người không còn chút sức lực nào, ngã vào lòng hắn:

- Đại ca, không nên ở chỗ này, Ngưng tỷ tỷ còn ở trong phòng...

Không nói còn tốt, chứ một lời vừa nói ra thì thú huyết của Lâm Văn Vinh càng sôi trào. Trong phòng của người khác, bên trong còn một tiểu nữ đang nằm, bên ngoài lại có một tiểu nữ yêu kiều nhu thuận đáng yêu động lòng người như thế, lại càng thêm kích thích. Tuy biết rằng ý nghĩ này rất giống cảm thú, nhưng con mẹ nó con người không phải từ cảm thú tiến hóa thành sao? Muốn ta ra vẻ thuần khiết thì thượng đế cũng sẽ khinh bỉ ta.

Lâm Văn Vinh hướng Xảo Xảo cười hắc hắc:

- Tiểu bảo bối, chúng ta thử một chút đi!

165. Chương 163: Soa Điểm Nuy Liễu

- Thử cái gì?

Xảo Xảo không chịu được ngượng ngùng hời, nàng cả người bủn rủn vô lực, tay đại ca cứ chậm chậm dịu dàng xoa nắn vuốt ve khắp người nàng, dường như muốn nàng hoàn toàn hoà nhập vào cơ thể chính mình vậy.

Lâm Văn Vinh cởi tiểu y của nàng ra, lộ ra tiết y màu đỏ, thì thầm:

- Thử làm một việc rất thú vị...!

- Đại ca đừng...

Xảo Xảo vội vàng kêu một tiếng, giọng nói trong hơi thở nặng nề mang chút kinh hãi, còn có cả chút ý vị mà ngay cả chính nàng cũng không biết là thứ gì:

- Nơi này là khuê phòng của Ngưng tỷ tỷ mà.

“Không phải là khuê phòng của nàng ta đã chẳng thềm, nam nhân chúng ta không phải đều ham ăn kiêu đó sao!” Lâm Văn Vinh trong lòng ngứa ngáy: “Con mẹ nó, tình vụng trộm chính là một thứ kích thích nhất”. Hắn kéo nhẹ nhẹ một cái, cởi luôn tiết y của Xảo Xảo ra, lộ ra làn da trắng nõn cùng hai kiêu nhũ mềm mại run rẩy vươn cao.

Xảo Xảo khẽ ‘a’ một tiếng kêu lên, trên mặt tựa như có lửa đốt, rúc đầu vào lòng ngực đại ca, không dám nhìn hắn. Không phải lần đầu bị đại ca khi dễ mặc dù nhưng phô bày hết ra trước mặt hắn giống thế này là lần đầu tiên, hưởng chỉ lại ở trong phòng người bạn tốt của mình. Nàng vừa sợ vừa thẹn, trong lòng mơ hồ nổi lên chút cảm giác khó nói, càng không dám ngẩng mặt lên.

Dưới ngọn đèn như mờ như tỏ, da thịt mịn màng của Xảo Xảo tựa hồ càng thêm trắng nõn, hai điểm nhũ châu tiên diễm nhẹ nhàng run rẩy, đôi môi hồng nho nhỏ đang thở hừng hực khẽ mấp mấp, tựa như muốn nói cái gì, cực kỳ mê hoặc.

Trong lòng bùng bùng dục hỏa, hơi thở Lâm Văn Vinh càng lúc càng gấp gáp, hắn khó nhọc nuốt một ngụm nước miếng: “Tiểu bảo bối của ta thực sự mê hoặc chết người a!” Tay hắn tăng thêm lực, siết chặt Xảo Xảo vào lòng. Xảo Xảo thẹn thùng ôm chặt lấy cổ hắn, không dám mở mắt ra, đôi chân nhỏ thon liêu xiêu, đầu gối không biết vô ý hay cố tình tì vào hạ thân Lâm Văn Vinh.

“Khiêu khích, cái này cực kỳ khiêu khích a! Lâm Văn Vinh thầm kêu to: ”Tiểu bảo bối lại khiêu khích ta, hơn nữa lại ở phòng mỹ nữ kia. Tuyệt! cảm giác làm cảm thú này thật là khiến ta chết mất! Lão tử cũng muốn làm cảm thú một chút, ngay trong khuê phòng của Lạc Ngưng ăn thịt Xảo Xảo, ý niệm trong đầu này có sức dụ lực vô cùng.”

Xảo Xảo toàn thân nóng bừng, kiêu nhũ phơi bày hết ra bên ngoài, vùng da thịt trắng nõn trước ngực dần đỏ ửng lên, nàng chưa từng trải qua cảnh này, toàn thân nhẹ nhàng run rẩy:

- Đại ca, huynh đúng là người xấu xa nhất! Lỡ tới lúc Ngưng tỷ tỷ tỉnh dậy, bị tỷ ấy nhìn thấy thì phải làm sao?

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, thì thầm:

- Tiểu bảo bối, nàng nghĩ rằng ta muốn làm cái gì, ta chỉ là có một cái ý nghĩ rất thuần khiết, đó là cùng nàng thử làm một chuyện thú vị.

Xảo Xảo nào dám tiếp chuyện hần nữa, hần nói là thuần khiết, trong mắt Xảo Xảo hần đó là chuyện cả dân phụ cũng không dễ dàng dám làm.

Lâm Văn Vinh nhẹ nhàng vuốt ve trước ngực nàng:

- Tiểu bảo bối, nàng còn nhớ lần trước khi ta vẽ bức họa Đại tiểu thư, nàng đã đưa ra nguyện vọng gì không? Xảo Xảo e thẹn nói:

- Như thế nào lại không nhớ rõ, muội muốn đại ca cũng vì Xảo Xảo mà vẽ một bức.

Lâm Văn Vinh nở nụ cười thần bí.

- Thật sao, đại ca?

Nàng quá đổi vui mừng, không để ý nép chặt bầu ngực thanh xuân vào hần, tiêu nhũ khẽ rung động khiến cho miệng lưỡi Lâm Văn Vinh khô khốc.

Hần gắng sức nhẫn nại cố chịu đựng:

- Đương nhiên là thật, ta phải vẽ cho tiểu bảo bối của ta một bức họa khoáng cổ tuyệt kim, tráng lệ tuyệt luân, để chúng ta vĩnh viễn không bao giờ quên khoáng khắc tuyệt vời này, nhưng mà đêm nay, nàng hết thấy đều phải nghe lời ta đó.

Xảo Xảo không biết đại ca lại có cái chủ ý quái quỷ gì, nhưng trước mặt hần nàng căn bản là không có lòng nào phản kháng, đại ca nói thế nào, thì nàng làm thế đấy.

Lâm Văn Vinh nhanh chóng lấy ra một cuộn giấy trắng:

- Tiểu bảo bối, ta bắt đầu ngay bây giờ, nàng ngồi cho đẹp, không được phép cử động nghe.

- Như vậy?

Xảo Xảo cả kinh nói, nàng hiện tại phơi bày cả bộ ngực trắng mịn, chính là lúc người con gái thẹn thùng nhất, như thế nào có thể vẽ vào tranh chứ.

- Đúng là như thế.

Lâm Văn Vinh hôn lên hai má nàng rồi nói:

- Ta muốn vẽ cho tiểu bảo bối của ta một bức họa tinh tế tuyệt mỹ, chỉ có hai chúng ta có thể thưởng thức bức vẽ tuyệt vời này.

Đồng Xảo Xảo là một người nhu thuận như thế, sao có thể không rõ ý tứ của hần, nhất thời trên mặt rục rỏ, cả người trở nên bần rùn: “Nguyên lai đại ca muốn vẽ hình dáng của ta lúc này, muốn ta để lộ nửa ngực mặc cho chàng thưởng thức ngay tại trong phòng Lạc tỷ tỷ. Thực sự theo lời huynh ấy đúng là khoáng cổ tuyệt kim, tinh xảo tuyệt vời, vĩnh viễn khó có thể quên. Bức họa này cũng chỉ có hai vợ chồng ta có thể thưởng thức.”

- Đại ca...!

Xảo Xảo dấy lên nỗi kinh ngạc pha lẫn thẹn thùng, trong lòng căn bản không nổi lên chút ý niệm phản kháng nào, bờ môi đỏ mọng của nàng khẽ mấp máy, ôn nhu nói:

- Như vậy huynh phải thực hiện mau lên một chút, chứ để Ngưng tỷ tỷ tỉnh dậy...ai nha, ngượng chết mất...!

Nữ tử thời cổ trọng trinh tiết như tính mạng, Xảo Xảo không phải cực kỳ yêu hần, tuyệt sẽ không đáp ứng yêu cầu không thỏa đáng này.

Lâm Văn Vinh hôm nay ý tưởng có chút mờ ám, nhưng thấy Xảo Xảo ôn nhu như thế cũng nảy sinh cảm kích trong lòng, với bức họa này, hẳn cùng Xảo Xảo quả là đã thành một đôi.

Xảo Xảo để lộ bộ ngực trắng nõn, trên mặt thẹn thùng không chịu nổi, trong lòng lại vừa lo lắng Lạc Ngưng tỉnh lại, nỗi ngượng ngùng lẫn với lo âu lúc này khiến cả người như mất đi sức lực, khơi dậy một nỗi tâm tình rất dịu ngọt, hai má dần dần ánh lên xuân sắc.

Lâm Văn Vinh đầy cảm kích, hoàn toàn thỏa mãn, hạ bút như bay, không quá một chốc đã hiện ra một nữ tử xinh đẹp đang hoan hỉ pha lẫn thẹn thùng, như vừa muốn che lại vừa lộ, áo lụa mỏng nửa cởi ra, búi tóc rối bời, bầu ngực điểm lên nhũ châu điểm lệ như tiên, tựa hoa đào hé nở, khơi dậy bao dục vọng. Bức tranh mang vẻ e ấp mỹ lệ, mơ hồ hàm chứa chút âm vị đậm mỹ, thật sự là một tác phẩm phù hợp với tình thú chốn khuê phòng.

Đồng Xảo Xảo như ngồi trên bàn chông, nhưng cũng khó có thể che giấu cảm giác hạnh phúc, đôi mắt muốn nhìn nhưng lại như không, chiếc đầu đáng yêu cúi gằm, màu hoa anh đào bùng lên trên trên đôi má, bộ ngực căng phồng đang phơi bày ra cũng đượm lên sắc hồng, mười ngón tay xinh xinh che lấy bầu ngực, xuyên qua các kẽ ngón tay mơ hồ hiện ra ngọc nhũ mịn màng, phong tình lồ lộ, chính là một bức khuê trung xuân đồ ẩn chứa bao dục tính.

Lâm Văn Vinh nét vẽ cuối cùng vừa xong, ném chiếc bút chỉ đi ‘ba’ một tiếng, Xảo Xảo kêu một tiếng:

- Đại ca!

Nhưng thấy toàn thân chợp nóng bừng, sớm đã bị ôm vào lòng ngực ấm áp.

Lâm Văn Vinh chậm rãi vuốt ve dọc lưng nàng, cảm giác bầu ngực mềm mại của nàng mơn trớn trên người mình mang đến cảm giác ngọt ngào dễ chịu, cuối đầu xuống hôn nhẹ lên bộ ngực trắng hồng của nàng, vội nuốt một ngụm nước miếng:

- Xảo Xảo, chúng ta liền động phòng ở chỗ này đi.

Xảo Xảo bị hấn tác quái, xuân tình đã bốc lên ngùn ngụt, cảm nhận thân hình nóng bỏng của hắn, sớm quên nơi này là đâu, ư hử một tiếng, không dám nói.

Lâm Văn Vinh tình trùng đã lên não, song thủ vuốt xuống tiểu đồn của nàng, đang muốn hoàn thành chuyện tốt, lại nghe bên trong một tiếng kêu kinh hãi:

- Lâm đại ca!

Tiếng nói này tựa như sét đánh bên tai Lâm Văn Vinh, hắn vốn đang ở lúc dục vọng cao trào. Một tiếng này thiếu chút nữa khiến hắn hạ luôn khí giới, bởi hắn nghe rõ đây chính là tiếng của Lạc Ngưng. Chẳng lẽ Lạc Ngưng tỉnh rồi? Ta chết mất, làm cho lão tử sợ tới mức thiếu chút nữa liệt dương, cho dù ta trộm tình, cũng không thể khiến nàng đe dọa như vậy chứ!

Xảo Xảo nhảy ra khỏi lòng hắn, sắc mặt đỏ như, vội vàng sửa lại quần áo, liếc qua hắn một cái, ngượng ngập nói:

- Đại ca, huynh xấu chết thôi, Ngưng tỷ tỷ nhìn thấy rồi, muội phải làm sao bây giờ!

“Ta bị Lạc Ngưng nhìn thấy cũng chẳng sao, Xảo Xảo của ta bị Lạc Ngưng nhìn thấy thật sự phiền toái! Mẹ nó, sau này nhất định phải nghĩ biện pháp tìm đường lui.” Hắn cũng không có một chút ý nghĩ giác ngộ, quay đầu nhìn lại phía sau, thấy cửa phòng im ỉm đóng kín, nào có bóng dáng của Lạc Ngưng ở đâu.

- Vừa rồi rõ ràng nghe được tiếng của Lạc Ngưng, chuyện này là sao vậy?

Lâm Văn Vinh kỳ quái nhìn Xảo Xảo một cái, sắc mặt tiểu ny tử này đỏ bừng:

- Là Ngưng tỷ tỷ lại nói mớ đấy.

Con mẹ nó, nói mớ cũng kêu tên ta? Làm cho lão tử thiếu chút nữa liệt dương? Lâm Văn Vinh thảm xấu hổ, vốn định mặt dày nói chúng ta tiếp tục, nhưng ánh mắt của Xảo Xảo lại chuyển đến bức họa mới hoàn thành đặt ở trên bàn.

Bức tranh đầy vẻ xuân sắc, nữ tử phong tình lại lảng thật sự là mình sao? Xảo Xảo e lệ cúi đầu, nhưng lại kín đáo liếc nhìn. Trong ánh mắt vừa thẹn thùng lại pha lẫn vui sướng: “Đây đúng là một bức khuê thú đồ, chần chẫn trở thành hồi ức ngọt ngào của hai vợ chồng mình.”

Ở trong phòng Lạc Ngưng vẽ cho Xảo Xảo bức xuân khuê đồ, Ngày khác, ở trong phòng Xảo Xảo vẽ cho Ngọc Sương một bức, trong phòng Ngọc Sương vẽ cho Thanh Tuyền một bức. Quá đã, thú huyết sôi trào a!

Trong lòng Lâm Văn Vinh dực vọng đen tối bốc lên ngàn ngút, Xảo Xảo tựa hồ cảm giác được vài phần, nàng thẹn thùng thu hồi họa quyển kia, nắm chặt trong tay, tựa vào lòng Lâm Văn Vinh nói:

- Đại ca, Xảo Xảo là của huynh, huynh muốn vẽ bao nhiêu đều có thể.

“Nếu như có thể trong lúc này động phòng vừa làm vừa vẽ...” Chỉ tượng tượng một chút thôi đã khiến cho Lâm Văn Vinh thấy mình đã có khuynh hướng sắp chảy máu mũi rồi: “Động phòng, động phòng, lão tử muốn động phòng!” Hắn ôm Xảo Xảo vào lòng, lớn tiếng tự nhủ: “Trước khi đến kinh thành nhất định phải giải quyết tiểu ny tử này, không thể để cho tiểu bảo bối của ta lẻ loi ôm giữ phòng trống, càng không thể để cho ‘Nhị ca ca’ một mình giữ phòng không vậy!

Xảo Xảo rúc vào trong lòng hắn thủ thủ:

- Đại ca chúng ta vào xem Ngưng tỷ tỷ đi, nàng ấy vừa rồi không biết mơ cái gì, lại gọi tên huynh.

- Nhất định là giấc mơ về bạch mã vương tử.

Lâm Văn Vinh nghiêm mặt nói.

Xảo Xảo che cái miệng nhỏ nhắn cười khúc khích, liếc mắt nhìn hắn, xuân tình vương trên hai má chưa phai lại nhuộm một sắc đỏ nhàn nhạt, Lâm Văn Vinh thấy được đôi mắt lấp lánh ánh xuân, giữ chặt tay nhỏ bé, thì thầm bên tai nàng:

- Tiểu bảo bối, nàng nói chúng ta động phòng ở đâu mới tốt?

Xảo Xảo nghe được cả người nhũn ra, vội vàng chạy vào nhà, Lâm Văn Vinh bên tai chỉ nghe thấy thanh âm bên lên của nàng:

- Đại ca xấu chết đi được...!

Lâm Văn Vinh cười ha hả, bước theo nàng vào trong phòng. Lạc Ngưng nằm trên giường, hai mắt khép chặt, trán lấm chấm mồ hôi, hai má nhợt nhạt nhuốm màu bệnh tật, cực kỳ hư nhược.

“Chỉ một ngày không gặp, ny tử này như thế nào lại biến thành như vậy!” Lâm Văn Vinh thầm than một tiếng, trong lòng trỗi lên chút thương tiếc, ngay cả tội thiếu chút nữa làm mình liệt dương cũng cảm thấy không cần so đo với nàng nữa.

166. Chương 164 Tân Thì Gian

Bên cạnh bàn trang điểm đặt chiếc bàn to hình vuông, bên trên sắp xếp chính tề văn thư tứ bảo ‘bút mực giấy nghiên’, phía trên còn có một giá sách, chất đầy kinh sử, các loại cuộn giấy nhỏ để thơ viết văn, trên mỗi trang giấy của quyển sách đều mang theo dấu ấn nhàn nhạt, rõ ràng là thường xuyên bị người ta lật qua lật lại, có thể thấy được Lạc Ngưng thực sự chăm học.

Nằm cạnh bên giá sách là một chiếc dao cạo, vuốt thử thì quả là không một chút bụi, cổ phác mà tao nhã.

Khuê phòng đó là đạo phòng tuyến cuối cùng của nữ tử thời xưa, nam tử lạ không tuyệt đối không thể tùy tiện tiến vào. Lâm Văn Vinh cũng không để ý đến tục lệ này, dù sao thì Lạc lão phu nhân cũng để hắn đi lên, “lão tử chỉ phụng chỉ xâm nhập mà.” Hắn lần đầu tiên tiến vào khuê phòng của Lạc Ngưng, nhìn sơ qua thì trong lòng cảm khái: “kinh sử tử tập, cầm kỳ thư họa, Lạc tài nữ này thật sự đều học qua. Danh tiếng tài nữ, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Trong phòng thoang thoảng hương thơm, không phải mùi đàn hương, mà là mùi thơm thân thể trời sinh của con gái, mùi này so với Xảo Xảo khác nhau, là một loại thanh tân khác, thường thức thật thanh thoi ngay ngất.

Vấn hương thức nữ nhân (ngửi mùi nhận nữ nhân), thật sự là không sai, Lâm Văn Vinh thầm thở dài: "Mỗi một nữ tử hương vị đều riêng biệt, cần dựa vào cảm tính mới có thể phát hiện và trải nghiệm qua.

Trong màn che màu hồng, Lạc Ngưng nằm tĩnh lặng trên giường, sắc mặt tái nhợt thoảng lẫn chút hồng, hô hấp khe khẽ lại kéo dài, giống một mỹ nhân đang yên giấc đợi vương tử đến đánh thức.

Lâm Văn Vinh nhìn Lạc Ngưng một cái, thầm nghĩ: "Nha đầu này ngay cả đang ngủ cũng đẹp như vậy, quả nhiên không hổ là Kim Lăng đệ nhất mỹ nữ." Ở trong khuê phòng Lạc Ngưng, trong lòng hắn đột nhiên có ảo giác dường như chính mình là chúa tể nơi này. Đặc biệt mới vừa rồi một phen vụng trộm thân mật với Xảo Xảo, trong lòng hắn vẫn còn kích thích, đối với nơi này có một cảm thụ đặc biệt.

- Ngưng tỷ tỷ thật đáng thương!

Xảo Xảo u buồn thở dài:

- Muội lâm bệnh thì bên mình còn có Lâm đại ca quan tâm, yêu thương. Tỷ ấy bị bệnh thì ngay cả người nói chuyện cũng không có. So với tỷ ấy, muội vẫn còn may mắn hơn nhiều. Đại ca, huynh đối với muội thật tốt!

Lâm Văn Vinh nắm cánh tay nhỏ bé của Xảo Xảo, cũng không biết phải nói gì. Tài học phẩm chất dung mạo của Lạc Ngưng, những trang công tử theo đuổi nàng mang đến sông Tần Hoài có thể ngăn cả dòng nước chảy, xa thì có Hậu Dực Bạch, gần thì có Triệu Khang Ninh. Có thể quả quyết rằng nàng đối với Hậu Dực Bạch không có chút hảo cảm, nhưng Triệu Khang Ninh này văn chương võ nghệ đều phi phàm, vì sao cũng không khơi dậy được sự rung động trong lòng nàng? Nhớ tới ngày chúc thọ lão thái thái, Lạc Ngưng đã nói qua với hắn, Lâm Văn Vinh chỉ đành bất đắc dĩ cười: "tâm tư của nữ nhân, thật sự khó dò a!"

Ánh mắt của hắn xem xét xung quanh, dưới giường của Lạc Ngưng là một đôi tú hoa hài, hai chiếc hài đặt hai bên, có chút tán loạn.

Xảo Xảo nhú mày :

- Là thật, chiếc hài của Ngưng tỷ tỷ, lúc vừa rồi lúc ta mới ra ngoài vẫn gọn gàng, ai di chuyển nó?

Nàng khom người xuống, xếp lại chiếc hài kia.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Không phải chính là gió sao?

Trên giường Lạc Ngưng ư hử một tiếng, thân thể chậm rãi vận vẹo, tựa hồ có dấu hiệu tỉnh lại. Xảo Xảo vui vẻ nói:

- Ngưng tỷ tỷ tỉnh lại rồi.

Đang lúc nói chuyện thì Lạc Ngưng đã từ từ mở hai mắt, nhìn trái phải một vòng, liếc mắt qua Xảo Xảo rồi lại hướng về Lâm Văn Vinh khẽ nói:

- Lâm đại ca, huynh đã đến rồi ư!

Xảo Xảo kinh ngạc, vui vẻ nói:

- Ngưng tỷ tỷ, tỷ tỉnh rồi sao?

Lạc Ngưng trên mặt đỏ lên, ngượng ngập nói :

- Vừa mới tỉnh lại, nghe thấy tiếng muội cùng đại ca trò chuyện.

Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Sáng nay ta biết được Lạc tiểu thư sinh bệnh, đã muốn đến thăm tiểu thư, thế nhưng ta vừa mới tới lại gặp Xảo Xảo cũng ở chỗ này, cùng Xảo Xảo nói hai câu, e là tiếng chúng ta quá lớn, đánh thức Lạc tiểu thư rồi, có lỗi quá, có lỗi quá!

Hắn nói dối ngay cả phác thảo cũng chẳng cần, rõ ràng đã ở trong phòng nàng giờ trò chuyện, nhưng lại nói thành mới đến. Xảo Xảo nghe được trong lòng nháy loạn lên, vội cúi đầu không dám nhìn hắn.

Lạc Ngưng cũng không biết suy nghĩ cái gì, trên mặt nổi lên một áng hồng, khẽ nói:

- Tiếng các người không lớn nên ta cũng không nghe được gì, đâu phải do các người đánh thức, ta ngủ đủ rồi nên tự tỉnh lại thôi.

Xảo Xảo thấy lúc nàng đã tỉnh, sắc mặt hồng hào trở lại, tinh thần sức lực cũng đã tốt lên, vội nói :

- Ngưng tỷ tỷ, người có đói không? Ta đi nấu chút cháo hạt sen mà tỷ thích nhất nhé.

Lạc Ngưng nhẹ nhàng gật đầu:

- Xảo Xảo, thật sự cảm ơn muội!

Đồng Xảo Xảo điềm nhiên mỉm cười:

- Ngưng tỷ tỷ còn khách khí với muội như vậy làm gì. Đại ca, huynh hãy trò chuyện với Ngưng tỷ tỷ, muội đi nấu chút cháo.

Lâm Văn Vinh gật đầu, Xảo Xảo cười với hắn, liền vội vã đi ra ngoài.

- Xảo Xảo thật là một cô nương tốt!

Lạc Ngưng nhìn bóng lưng của Xảo Xảo, khẽ thở dài :

- Lâm đại ca, huynh nhất định phải đối xử với muội ấy thật tốt!

- Đó là tự nhiên!

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Nha đầu này làm người ta yêu thương chết được, ta không tốt với muội ấy thì còn tốt với ai?

Lạc Ngưng thấy hắn đối với Xảo Xảo yêu thương sâu sắc, môi đỏ mọng khẽ nhấp má, trong ánh mắt thoáng hiện vẻ ấm đảm, liền quay đầu lại không nói.

Sau khi Xảo Xảo rời đi, trong phòng liền chỉ còn lại hai người Lâm Văn Vinh cùng Lạc Ngưng. Đây là khuê phòng của Lạc Ngưng, Lâm Văn Vinh ở lại chỗ này có chút không ổn, hướng chỉ hắn bên ngoài còn làm chút chuyện không thể kể cho ai hay, nhất thời không biết nói gì, không khí tức thời trở nên trầm xuống.

Lạc Ngưng thấy vẻ mặt hắn có vẻ xấu hổ, liền chậm rãi nói:

- Lâm đại ca, cảm ơn huynh tới thăm ta, ta còn tưởng rằng huynh nhất định sẽ không tới nữa.

- Ta như thế nào có thể không đến

Lâm Văn Vinh nói tiếp:

- Vừa nghe nói nàng bị bệnh, trong lòng ta rất lo lắng, thế nhưng ban ngày nhiều việc không dứt ra được, giờ mới thừa dịp đến đây. Lạc đại nhân đối đãi với ta không tệ, Lạc Viên lại là huynh đệ của ta, hướng chỉ Lạc tiểu thư cũng vì ta mà bệnh, ta nếu không đến thăm nàng, vậy còn là người sao?

Lạc Ngưng sắc mặt như mây hồng, ôn nhu nói:

- Đại ca nói cái gì? Ngưng Nhi như thế nào vì huynh mà bệnh, ta không hiểu được.

Lâm Văn Vinh than thở:

- Lạc tiểu thư, ta biết nàng tính tình cao ngạo, không muốn thấy ân sư bị người ta đánh bại, nhưng chuyện ta với lệnh sư lúc đó không thể hòa giải. Nói trắng ra là ta với nàng không phải là người cùng một đường. Nàng bởi vậy mà bệnh, quả thật là có chút không đáng.

Lạc Ngưng liếc mắt nhìn hấn. môi đỏ mọng khê hé, buồn bã:

- Lâm đại ca, người nói đúng, ta bởi vậy mà bệnh, quả thật không đáng.

Nàng than thở rồi nhẹ nhàng nói tiếp:

- Bệnh hôm nay, giống như kén tằm rút tơ, lấy đi tất cả khí lực của ta, ta trong lòng trống rỗng, không biết cùng ai nói chuyện mới tốt.

Tâm tư Lạc ngưng tựa hồ rất nặng nề, Lâm Văn Vinh nói:

- Lạc tiểu thư, thứ lỗi cho ta nói thẳng, bằng hữu của nàng quả thật quá ít, ngoại trừ Xảo Xảo, sợ rằng ngay cả người để nói chuyện cũng không có.

Lạc Ngưng nhìn hấn một cái, khê đáp:

- Lâm đại ca sao lại cũng như thế? Huynh trí tuệ hơn người, tài hoa ngút trời, nhưng lại chẳng có mấy người có thể gọi là bằng hữu, e là huynh tâm sự so với ta còn nhiều hơn.

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên nhìn, Lạc Ngưng này sao hiểu rõ ta như thế, Lâm Văn Vinh từ khi tới thế giới này cho tới nay, mặc dù nhìn qua thì thuận buồm xuôi gió bá đạo khoa trương, nhưng có thể nói rằng thật sự không có một người tri kỷ. Với sự trải nghiệm của hấn, e là chỉ có thể làm bạn cùng thượng đế.

Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Lạc tiểu thư, ta và nàng không giống nhau, sự trải nghiệm của ta vô cùng độc đáo. Cho dù là ai cũng không cách nào nghe mà hiểu được, không có mấy bằng hữu cũng là rất bình thường.

Lạc Ngưng ôn nhu nói:

- Đại ca, Ngưng Nhi nguyện ý nghe huynh nói chuyện, huynh có nguyện ý đem tâm sự nói cho ta biết không?

Lạc Ngưng thần sắc kiên định, trên mặt thoáng ửng ánh hồng, dừng cảm nhìn thẳng vào hấn. Lâm Văn Vinh cười khổ: “Nói cho nàng, nói cho nàng như thế nào đây? Nàng không nghĩ ta là người điên mới lạ đó.”

Hấn lắc đầu:

- Mỗi người trong lòng đều có chút bí mật không thể nói cho người khác biết, cái này gọi là ẩn tư (bí mật riêng tư), không thể chia sẻ cùng ai được

Lạc Ngưng thấy hấn uyển chuyển cự tuyệt mình, thần sắc nhất thời buồn bã:

- Đại ca, huynh còn nhớ ngày đó ngao du, huynh đã nói lời gì không?

- Nói cái gì?

Lâm Văn Vinh hỏi.

- Huynh nói, ta và huynh là hai người ở thế giới khác nhau...

Lạc ngưng nước mắt tuôn rơi:

- Chẳng lẽ trong lòng đại ca, thật sự là không thể chịu nổi Ngưng Nhi, ngay cả tư cách cùng đại ca nói chuyện cũng không có sao? Lâm đại ca có biết không, nghe nói những lời này, ta chỉ muốn chết ngay tức khắc.

- Nghiêm khắc mà nói, ta và nàng đúng là hai người ở thế giới khác nhau!

Lâm Văn Vinh bùi ngùi:

- Lạc tiểu thư, nếu nàng ở vào địa vị ta lúc đó, nàng nói thế nào? Ân sư của nàng, bằng hữu của nàng, đối với một người nông phụ yếu đuối không chỗ dựa dẫm lại cười nhạo vũ nhục như vậy, ta nên làm thế nào? Ta là một người chẳng điểm tốt đẹp nào, nhưng chuyện nên làm nhất định sẽ làm. Ta cùng bọn họ vĩnh viễn không thể cùng chung dưới một vòm trời.

Lạc Ngưng nước mắt ướt nhòa, nghẹn ngào:

- Đại ca, ân sư của ta bọn họ thật sự có chỗ không đúng. Nhưng huynh biết ta rồi, Ngưng Nhi cho tới bây giờ không có xem thường bất kì ai. Suy nghĩ tuy có chút hơi phi thực tế, nhưng ta chưa từng có ý hại người, ta hy vọng mỗi người đều tốt lành, huynh vì sao không thể tha thứ cho Ngưng nhi một lần. Ngưng nhi cho tới bây giờ không có làm qua chuyện xấu gì. Đại ca, ta không muốn ta và huynh ở hai thế giới...

Lạc Ngưng nói dồn dập, trên mặt đỏ bừng, lên dẫn tới một trận ho nhẹ.

Lâm Văn Vinh thấy nàng kích động thành ra bộ dạng này, trong lòng cũng không đành, vội vàng vỗ nhẹ lên lưng nàng hai ba cái.

Lạc Ngưng đang yếu nhược như vậy cũng không biết sức mạnh đến từ nơi nào, mạnh mẽ vươn cánh tay ngọc, ôm chặt lấy hắn:

- Đại ca, ta thích huynh, Ngưng nhi thích huynh...!

Lâm Văn Vinh bị dọa cho giật nảy lên: “Nha đầu kia không phải hồ đồ rồi sao, ta sao có thể là đối tượng lý tưởng của nàng ta.”

Lạc Ngưng cả người giống như bị lửa đốt, trên mặt đỏ như máu, nhưng lại ôm chặt tay hắn không rời, thì thầm:

- Đại ca, ta thích huynh!

Lâm Văn Vinh toàn thân ướt đầm mồ hôi lạnh: “Tiểu nữ này không giống nói giỡn a! Hết rồi hết cả rồi, bị tỷ tỷ của huynh đệ chăm rồi, ta cứ xử ra sao với tiểu Lạc đây!

Lạc Ngưng toàn thân mang theo hơi thở nóng hổi, ép chặt lên người hắn, giống như một đám lửa bao vây quanh hắn: “Thân thể của tài nữ đúng không tệ a!” Lâm Văn Vinh kéo thân thể nàng ôm ấp vào lòng:

- Lạc tiểu thư, nàng mau buông ra, chúng ta nói chuyện tử tế nào.

Lạc Ngưng nghe được vừa thẹn vừa tức: “Rõ ràng là người không buông ta ra, nhưng lại bảo ta buông ra, đáng ghét, chết đi!”, Mấy câu nói vừa rồi đã hao phí khí lực cả đời của nàng, giờ phút này nào dám mở miệng, vội vàng lách khỏi lòng hắn, chui tọt vào trong chăn, một câu cũng không dám nói.

Lâm Văn Vinh thấy nàng thần thái ngượng ngùng như thế, nhịn không được ho khan hai tiếng :

- Cái này, Lạc tiểu thư, nàng phải hay không phải đã nhầm lẫn rồi, đừng ngại, mới vừa rồi nàng nói cái gì đó, ta một câu cũng không nhớ rõ.

Lạc Ngưng trong lòng rối loạn cả lên, tức giận đập mạnh chân một cái, thẹn thùng nói:

- Đại ca...

“Ta chết mất, xem ra việc này là sự thật, lão tử thật sự là biết trễ quá!” Lâm Văn Vinh cơ hồ không dám tin tưởng vào lỗ tai mình. Hắn vốn hiểu rõ Lạc Ngưng, nữ tử này tính tình cao ngạo, mắt vượt quá đỉnh đầu, trước đó nói tìm lão công, vẫn có thể nhập triều làm tể tướng, võ có thể chinh chiến chốn sa trường. Hai phương diện này, Lâm Văn Vinh tự vấn mình đều không đạt tới, nàng như thế nào lại có thể coi trọng ta. Tức thì nhớ lại ngày chúc thọ lão thái thái, Lạc Ngưng đã nói qua, nàng hôm đó nói quan điểm chọn chồng của nàng đã thay đổi, thậm chí còn có ý trung nhân, chẳng nhẽ nha đầu kia nói chính là ta?

Lạc Ngưng hồi lâu không nghe thấy hắn lên tiếng, vội nhấc chăn sang một bên, thấy hắn vẻ mặt ngây ngây ngốc ngốc. Vẻ mặt ngạc nhiên tựa như không thể tin được, Lạc Ngưng trong lòng vừa thẹn thùng, lại vừa ngọt ngào, hàm răng trắng xinh khẽ mấp máy:

- Đại ca, huynh tắt đèn đi!

- Tắt đèn?

Lâm Văn Vinh cả kinh nói, ngay cả hắn cũng cảm giác được sự run rẩy trong giọng nói của mình: “Nữ tử này sẽ không thừa dịp bí mật chiếm đoạt ta đi chứ? Ngất, trước giờ chỉ có ta đề nữ nhân, chưa có bị nữ nhân đề, từ sinh lý tới tâm lý, đều chưa chuẩn bị sẵn sàng.

- Đại ca...!

Giọng Lạc Ngưng mang theo sự run rẩy nhẹ nhẹ:

- Huynh dập tắt lửa trên đèn, ta mới dám nói chuyện với huynh.

Trời! nàng sao lá gan nhỏ như vậy, dũng khí vừa nãy đi đâu rồi? Lâm Văn Vinh chỉ đành thối tất đem hỏa đăng kia. Trong khoảnh khắc, cả phòng tối om, hai người lúc đó, ai cũng không nhìn rõ ai.

Lạc Ngưng khẽ nói:

- Lâm đại ca, quân tử bất khí ám sát (quân tử không lợi dụng trong bóng tối), ta tin tưởng huynh là người như thế.

“Quân tử bất khí ám sát? Ta chết mất, thằng ngu mới không biết lợi dụng khi phòng tối mới đúng.” Liền ra vẻ nhân nghĩa nghiêm túc:

- Lạc tiểu thư, nàng cũng biết, ta ghét nhất là quân tử, để đề phòng không cẩn thận lỡ làm tiểu nhân, ta nên đi ra thôi.

Lạc Ngưng vội vàng gọi hần lại:

- Lâm đại ca, huynh thật là...! Ta chỉ muốn nói chút tâm sự cho huynh nghe, huynh chẳng lẽ cũng muốn khi phụ ta? Huynh vừa rồi ở ngoài phòng, khi phụ Xảo Xảo như vậy, chẳng lẽ còn chưa đủ?

Trời, toát mồ hôi! Lâm Văn Vinh cả người lạnh run, nguyên lai vụng trộm bị bắt quả tang, tiểu nữ Lạc Ngưng này đều thấy được. Ta đã hay tú hài kia như thế nào bay sang hai bên. Việc này không thể để cho Xảo Xảo biết, nếu không, sau này còn muốn kích thích, e rằng nữ tử đó có đánh chết cũng không làm theo.

- Điều này, Lạc tiểu thư, nàng không tức giận sao?

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc.

- Dù có tức giận thì cũng phải làm thế nào đây? Đại ca là cái dạng người gì, Ngưng nhi sớm đã rõ ràng, phóng đảng không theo thói thường, không tuân theo khuôn mẫu, thiên hạ này sợ là không có người nào ngăn được huynh, nếu không như vậy, ta sao lại có thể thích...!

Lạc Ngưng càng nói càng nhỏ, những câu sau không nghe rõ ràng.

- Lạc tiểu thư, chuyện tới mức này, nàng không cần nói nữa, nàng vừa nhìn thấy cảnh đó. Là thật, nhưng cũng không là thật. Thật sự, ta là một họa gia, còn có một biệt hiệu gọi là ‘mô mô trảo trảo’*, ta vừa rồi vừa hành động vừa sáng tác, đều là vì muốn hoàn thành một bức họa khoáng cổ tuyệt kim. Nàng cũng tinh thông thư họa, đương nhiên biết vẽ tranh quan trọng nhất là song phương đều phải nhập vào tranh. Để có được hiệu quả tốt nhất, ta với Xảo Xảo chỉ đơn thuần làm một trò chơi vô cùng thú vị, để cho cả hai hòa nhập vào trò chơi. Mục đích cuối cùng, chính là muốn hoàn thành bức tranh tuyệt vời với đó.

Lâm Văn Vinh huyền hoang không chút hổ thẹn.

Lạc Ngưng ngượng ngùng không dám nói: “Bức tranh của huynh cần Xảo Xảo cởi bỏ quần áo, lại còn cần sờ sờ nắn nắn trên thân nàng ta sao? Huynh là người làm chuyện xấu xa cũng không ngại, lại còn làm trong phòng ta, ngượng chết mất! Xảo Xảo đi theo người cũng bị huynh làm hỏng rồi.

- Đại ca!

Lạc Ngưng run giọng nói:

- Huynh chớ nói những lời khinh bạc đó nữa, Ngưng Nhi không chịu được.

- Cái này, Lạc tiểu thư.

Lâm Văn Vinh có điểm oan uống nói:

- Ta còn chưa bắt đầu khinh bạc mà.

Lạc Ngưng ‘ư hử’ một tiếng, xoạt xoạt nhẹ vài cái, lại chui vào chăn. “Nha đầu này, cũng quá thẹn thùng rồi”. Lâm Văn Vinh trong lòng có chút buồn cười.

Đèn cũng tắt rồi, một nữ tử bên lén nằm trên giường, một nam tử mặc danh kỳ diệu** ngồi bên giường, lúc này trong khuê phòng Lạc Ngưng, không khí đã rất mập mờ lại càng thêm hư ảo.

Lâm Văn Vinh cũng hơi khó chịu. “Tiểu nữ nhà người, nếu là theo đuổi ta, phải nhanh nói chuyện đi, chẳng lẽ còn muốn ta mở miệng trước? Đạo lý gì thế này”.

Lâm Văn Vinh rất ủy khuất thầm nghĩ.

- Đại ca, đối diện với huynh, Ngưng nhi có chút lời không dám nói ra, chỉ có tắt đèn đi, trong khi nhìn không thấy huynh, ta mới có thể nói được, đại ca coi như ta lừa dối chính mình, chớ cười nhạo ta nghe.

Lạc Ngưng nhẹ nhàng nói, trong từng câu mang theo sự nhu tình không thể kể nên lời.

- Đại ca còn nhớ lần đầu chúng ta gặp mặt không?

Lạc Ngưng thì thầm thủ thỉ, có lẽ trong bóng tối, nàng mới hoàn toàn mở rộng lòng mình, giọng nói run rẩy mang theo chút tình ý:

- Huynh ngày ấy, ở chốn đông người đối đãi với Xảo Xảo như vậy, Ngưng nhi nhìn vào chỉ cảm thấy người này thật sự rất bất kham, chuyện gì gì cũng đều làm ra được, tuy nhiên tình cảm cũng rất dài lâu, Xảo Xảo có huynh làm bạn, cũng đủ làm cho nữ tử thiên hạ hâm mộ, mặc dù, huynh ngày đó cũng thật là vô lễ!

- Sau đó thấy huynh ra câu đối, ta tự nhiên rất kinh ngạc, nhưng đại ca lại thẳng thắn thừa nhận câu đối đó không phải do mình viết, muội trong lòng tò mò, cảm thấy con người này tuy chẳng có tài học gì nhưng tính tình ngay thẳng chính trực hiếm có.

Trong giọng nói bình tĩnh của Lạc Ngưng mang theo chút vui sướng, tựa hồ lại nhớ tới ngày cảnh đó hai người mới gặp mặt.

- Sau này vì tái thi hội, ta tới cầu huynh, huynh lại một hơi đề xuất qua nhiều yêu cầu, trong lòng ta lúc ấy vừa tức vừa hận, nghĩ rằng huynh là người gian xảo đệ nhất thiên hạ, huynh thật sự rất xa cách, nghĩ lại bốn chữ lễ nghĩa liêm sỉ, huynh còn thiếu hai điểm trong đó.

Nói đến lúc này, Lạc Ngưng cũng phì cười, liếc mắt nhìn hán một cái.

- Huynh lại giảng với ra rất nhiều đạo lý kinh doanh, ta mới nghĩ huynh còn có chút bổn sự. Sau này trên lầu Tình Vũ ở Hàng Châu, chỉ bằng sức chính mình, khuất phục Đào gia, còn nghe nói đại ca bày ra nhiều trò thú vị, ngay cả Từ Văn Trường tiên sinh đối với huynh cũng vài phần kính trọng. Mà học vấn Văn Trường tiên sinh thật sự là thiên hạ đệ nhất, không người nào có thể sánh bằng. Trong lòng ta càng tò mò, mỗi ngày đều trông mong đại ca trở về, thỉnh thoảng cũng đến chỗ Xảo Xảo, có đôi khi nằm mơ cũng mơ gặp được huynh.

Tuy trong bóng đêm nhìn không rõ lắm, Lâm Văn Vinh cũng có thể cảm nhận được sự hạnh phúc pha lẫn thẹn thùng trên mặt Lạc Ngưng: “Ài, mị lực là như thế này đây, không có cách chống đỡ a!”

- Cho đến thọ tiệc của tổ mẫu, đại ca trong bỗng nhiên nổi tiếng. Dùng câu đối đả bại Trầm Bán Sơn, lại bóc trần pháp thuật của tên ngụy đạo sĩ, trong lòng ta vô cùng kinh ngạc hoan hỉ. Tổ mẫu đem viên kim cương đó tặng cho ta, ta liền xem như được đại ca đưa cho ta, trong lòng rất vui sướng, cố ý để cho Lưu tỷ tỷ khảm lên dây chuyền, ta chính là muốn đại ca nhìn thấy.

Lạc Ngưng ngượng ngùng nói không nổi nữa.

Ài, nguyên lại tiểu nữ này một lòng thầm mến ta, Lâm Văn Vinh cười ha hả :

- Lạc tiểu thư, ta không biết nàng nghĩ tốt về ta như thế, ta cũng có rất nhiều khuyết điểm. Ví dụ, có tính thần vì mọi người, không nghĩ đến lợi ích cá nhân, thông cảm với kẻ yếu, quý trọng phụ nữ... Chút khuyết điểm này vẫn chưa sửa đổi được.

Lạc Ngưng e thẹn:

- Đại ca, ta thích nhất nghe huynh nói chuyện, chút khuyết điểm này của huynh, ta cũng muốn có.

Lâm Văn Vinh ha ha cười :

- Nữ tử này, muốn học chút phong vận của ta, khó lắm, khó lắm!

Lạc Ngưng nhẹ nói:

- Đại ca, huynh đã nghe ta nói qua, trước đây phu quân trong lòng ta, nhất định là văn võ toàn tài, là người ở trên mọi người, đó là mộng tưởng thuở nhỏ của ta. Tuy nhiên sau khi gặp huynh, không biết vì sao, trong lòng ta luôn có chút kỳ quái về huynh, huynh không giống với tất cả mọi người, nói chuyện tùy tâm sở dục, lại ở đâu cũng lộ ra học vấn, tài học kiến thức cùng khác mọi người, không có ai có thể so sánh với huynh. Ta cũng không biết là làm sao, lại muốn nghe huynh nói chuyện, muốn gặp huynh, huynh nói với ta chút hồ ngôn loạn ngữ, có lúc làm cho ta hận đến chết được, lúc thì vui mừng khôn xiết.

- Mời huynh đi ngao du, cũng là chủ ý trong lòng ta, vốn muốn cho ân sư gặp huynh. Ai biết lại xảy ra sự tình đó, huynh cùng ân sư huyên náo không thể hồi lại được, ta hối hận không kịp, lại nghe được huynh nói với ta lời đó, ta hận không thể chết mà quên được. Sau khi về đến nhà, trong lòng ta khó chịu, cũng không biết sao, lại thành bộ dạng thế này.

Lạc Ngưng nói xong lời cuối cùng, liền khóc nức nở.

Nghe xong Lạc Ngưng kể lể một phen, Lâm Văn Vinh có chút choáng váng, nguyên lai nữ tử này sinh bệnh, lại thật sự là bởi vì ta! Ai nói nữ tử cổ đại ôn nhu e lệ, các nàng một đã khi yêu, cũng là nhiệt tình như lửa a!

Hắn vốn là một tao nhân, có mỹ nữ tài nữ như Lạc Ngưng theo đuổi, tự nhiên là rất vui mừng. Nói thật lòng, hắn đối với những nữ tử thanh cao không có cảm hứng, nên chưa bao giờ nghĩ đến cùng Lạc Ngưng như thế này. Lạc Ngưng đánh bữa một chiêu, làm hắn thật sự không biết đỡ như thế nào.

Lạc Ngưng vừa nói xong, cũng không dám lên tiếng nữa, đợi hắn mở lời.

Lâm Văn Vinh ho khan một tiếng nói:

- Cái này, Lạc tiểu thư, nàng cũng biết ta không phải người tùy tiện, việc này cần phải suy nghĩ kĩ càng một chút.

Lạc Ngưng khẽ đáp:

- Đại ca, ta đợi huynh, Ngưng nhi đời này, chỉ có mình huynh.

Hai người đều không nói thêm gì nữa, khuê phòng yên tĩnh lại, một hồi thanh âm nhẹ truyền tới, đúng là tiếng bước chân trên cầu thang, tính giờ, hắn là Xảo Xảo đã trở lại.

Lạc Ngưng cả kinh nói :

- Đại ca, chuyện hôm nay ta nói với huynh, huynh ngàn vạn lần không được nói cho Xảo Xảo, bằng không ta, ta, ôi ôi, ngượng chết...!

Trời, không nói cho Xảo Xảo, chẳng phải thành vụng trộm sau lưng Xảo Xảo? Lại còn cùng Lạc tài nữ vụng trộm? Con mẹ nó, việc này càng kích thích a!

Lâm Văn Vinh khó khăn nói:

- Cái này, cái này, Xảo Xảo sớm muộn gì cũng sẽ biết.

Thân thể mềm mại của Lạc Ngưng rung lên, ngượng ngùng không dám ngẩng đầu lên, khẽ:

- Sau này hãy nói cho nàng ta, ừm...

- Nói cái gì?

Âm thanh của Xảo Xảo từ ngoài cửa truyền đến nói:

- Ý, đại ca, Ngưng tỷ tỷ, sao đèn lại tắt rồi?

*mô mô trảo trảo: sờ sờ mó mó~~~

** Mạc danh kì diệu: thành ngữ này dùng nói về những điều kì quái mà không ai giải thích được; một sự việc kì diệu mà không ai diễn giải được.

167. Chương 165: Bao Vây

- Ô, vừa mới có gió thổi qua nên hỏa đăng liền bị tắt, ta định chuẩn bị thắp lại đây.

Lâm Văn Vinh cười nói.

Lạc Ngưng nép người mình nằm xuống, mắc cỡ không dám cất tiếng.

Xảo Xảo đưa bát cháo hạt sen đặt lên trên bàn, mỉm cười:

- Con gió thổi tới thật không đúng lúc, muội vừa mới quay lại liền làm tắt đèn, đại ca huynh cùng với Ngưng tỷ tỷ vừa nói chuyện gì đó?

“Phách” một âm thanh vang lên, Lâm Văn Vinh vừa đánh lửa châm, ngọn đèn lập tức sáng rực lên. Lạc Ngưng sớm khôi phục tư thái bình thường, hai tay nắm chặt mép chăn, mặt hồng lên như diễm phong*, cũng không dám nhìn Xảo Xảo, càng không dám nhìn Lâm Văn Vinh. Nàng vốn sinh ra đã xinh đẹp, qua một phen lâm bệnh trông rất đáng thương, lại thêm đang ai oán lẫn e thẹn, thật làm người ta sinh lòng yêu mến. Lâm Văn Vinh trong lòng nhảy rộn: “Nha đầu này mang nhiều vẻ mê hoặc người ta a! rõ ràng là muốn chiếm đoạt ta mà!”

- Ta cùng Lạc tiểu thư đang nói vài chuyện khá thú vị. Xảo Xảo, cháo thật thơm à, Lạc tiểu thư cần ăn nhiều một chút.

Lâm Văn Vinh liếc mắt nhìn Lạc Ngưng một cái.

Xảo Xảo bưng bát cháo hạt sen đưa đến trước người Lạc Ngưng, đỡ Lạc Ngưng ngồi dậy, thấy mặt nàng ửng hồng, ánh mắt long lanh ôn nhu, bệnh tật dường như khỏi được bảy tám phần, nhất thời kinh ngạc:

- Ngưng tỷ tỷ, người đã khỏe lên nhiều rồi ư?

Lạc Ngưng cố che đi khuôn mặt đỏ bừng, khẽ “ừm” một tiếng:

- Cùng Lâm đại ca nói chuyện một chút, đã tốt hơn nhiều rồi.

Lạc Ngưng thực ra hoàn toàn do tâm bệnh, một khi tâm sự được giải, tự nhiên nhanh chóng khỏe lên. Thân thể nàng đã khôi phục một chút sức lực, thoáng một hơi ăn một chén cháo hạt sen, thấy Lâm Văn Vinh nhìn mình mỉm cười, nhịn không được vẻ mặt lại thêm thẹn thùng, ngập ngừng nói:

- Đại ca, cháo hạt sen này Xảo Xảo nấu ngon vô cùng, huynh cũng ăn đi..

Xảo Xảo cười khách khách:

- Đại ca, huynh nói nhiều thêm chút nữa, Ngưng tỷ tỷ chắc chắn còn có thể ăn được hai chén đó!

- Nha đầu đáng chết, nói lung tung gì đấy?

Lạc Ngưng trong lòng có quỷ, nghe Xảo Xảo nói lời ấy, nhịn không được nàng đưa tay đánh khẽ một cái, ánh mắt nhìn thoáng qua họa quyền để trên bàn, ngạc nhiên hỏi:

- Ủa, họa quyền này ở đâu ra vậy, sao ta chưa từng thấy qua?

Xảo Xảo thành linh tinh ngộ, vừa rồi mới đi ra ngoài, đại ca đặt họa quyền này lên bàn, sao lại để Ngưng tỷ tỷ lại nhìn thấy được. Nàng vội vàng chạy tới, sắc mặt đỏ bừng, giấu họa quyền phía sau mình đáp:

- Cái này do muội vẽ lung tung chơi thôi, không quan hệ tới đại ca.

Toát mồ hôi a! Lóng ngóng che đây thì càng phô ra, Lâm Văn Vinh cũng xấu hổ đỏ mặt lên: “Hai nha đầu này ở cùng một chỗ, lão tử không dần dần cũng biến thành ngu ngốc.” Lúc này trong khuê phòng cực kì tĩnh lặng, hai nữ tử xinh đẹp này, một người sớm tự định là lão bà của hắn, người kia đối với hắn ngầm có tình cảm, nói hắn là chúa tể đích thực của khuê phòng này, một chút cũng không sai. Lâm Văn Vinh nhớ

tới ở bên ngoài cùng Xảo Xảo một phen phong lưu, trong lòng nhin không được thấy buồn cười: “Sớm biết như vậy, lão tử đã quang minh chính đại mà làm luôn rồi, cần gì phải lén lút lút lút.”

Lạc Ngưng sao có thể không biết họa quyền kia là cái gì, liếc mắt nhìn trộm Lâm Văn Vinh một cái, nhất thời vô cùng ngượng ngùng cúi đầu xuống.

Lâm Văn Vinh hết nhìn Xảo Xảo lại nhìn Lạc Ngưng, cảm giác muốn cười to: “Trương Tam bên phòng vẽ Lý Tứ, Lý Tứ trong phòng lại vẽ Vương Ngũ, nếu thật sự được ngay như thế thật là tuyệt vời!”

Hai tiểu ny tử trong lòng có quỷ, nhất thời đều không dám nói chuyện, Lâm Văn Vinh thấy thần thái hai người rất buồn cười, nhưng lại có đôi chút cảm động, những cô nương này đều thật là thuần phác, đáng yêu.

Đợi một lúc lâu, Xảo Xảo rút cuộc ngược đầu lên, nét hồng trên mặt dần dần tan đi. Nàng thấy Lạc Ngưng khôi phục nhanh như thế, trong lòng thật sự vui mừng, nói với Lâm Văn Vinh:

- Đại ca người sau này đến đây thăm non Ngưng tí tí nhiều nhé, như vậy chắc sẽ hồi phục nhanh hơn ít nhiều đó.

- Dừng...!

Lạc Ngưng vội vàng cả kinh kêu lên, thấy hai người đồng thời cùng nhau nhìn thẳng vào mình, nàng trong lòng vừa ngọt ngào vừa lo lắng, đồng thời cũng đứng dậy đi tới, khẽ nói:

- Lâm đại ca nhiều việc phải làm, làm sao tâm tư có thể đặt ở một mình ta, tiểu nữ tử yếu đuối này. Hôm nay gặp mặt, cũng đã thỏa mãn tâm nguyện Lạc Ngưng, nào dám tiếp tục làm phiền đại ca.

“Tâm tư của nữ nhân như thật là khó đoán, nha đầu kia lúc thì lớn mật như vậy lúc lại e lệ”, Lâm Văn Vinh cũng không rõ nàng suy nghĩ cái gì.

Bệnh tình Lạc Ngưng tốt lên rất nhiều, hai nha đầu to nhỏ nói chuyện, bỏ Lâm Văn Vinh qua một bên, hẳn cũng chả biết nên đi hay là nên ở.

Lạc Ngưng giữ chặt tay Xảo Xảo:

- Hảo muội muội, ta một mình ở trong phòng này có chút sợ hãi, muội tối nay hãy ở lại đây, chúng ta cùng nhau tâm sự mấy chuyện riêng tư.

Xảo Xảo nhẹ nhàng ừm một tiếng, cười nói:

- Muội sẽ ở lại bồi tiếp tỷ tỷ.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc: “Xảo Xảo ở lại bồi tiếp Lạc Ngưng, vậy ta có phải ở lại bồi tiếp Xảo Xảo chẳng? ”Thấy hai nữ tử nhan sắc xinh đẹp rạng ngời, miệng cười như hoa, Lâm Văn Vinh trong lòng rối bời, phải chăng lão tử cũng nên ằm luôn cả cô nàng Lạc Ngưng này? Lẽ nào muốn ta làm ngựa giống sao? Không khỏi vất vả quá đó.”

Thấy thời gian không còn sớm nữa, Lâm Văn Vinh chỉ đành cáo từ xuống lầu, Lạc Ngưng yên lặng nhìn hắn, nhưng lại không biết nên nói gì. Trong khi Xảo Xảo tiễn hắn đi xuống, đột nhiên cất tiếng cười nói:

- Đại ca, muội coi ngưng tỷ đối với chàng rất tốt, chàng cần phải nhớ nên thường đến thăm tỷ ấy.

Lâm Văn Vinh thấy chúng quanh không có người, liền ôm lấy tiểu ny tử tới thân ái một chút:

- Muội không muốn đại ca thường xuyên đến thăm muội sao?

- Muốn!

Xảo Xảo rúc vào trong lòng hắn, ôn nhu nói:

- Đại ca, muội mỗi ngày đều muốn thấy huynh, nếu huynh đi luôn tới kinh thành, Xảo Xảo không biết phải sống thế nào đây?

Lâm Văn Vinh thở một hơi dài: “Người xưa nói hồng nhan là mồi chôn anh hùng, lời này một chút cũng không sai. Lão tử chẳng có tham vọng gì lớn, cũng không thích là anh hùng, nhưng chỉ cần được ôm ấp tiểu ny tử Xảo Xảo này thì thật sự là nơi nào cũng không muốn đi, hẳn vỗ vai Xảo Xảo:

- Tiểu bảo bối, ta tới kinh thành tìm Thanh Tuyền tỷ tỷ của nàng rồi chúng ta cùng nhau trở về, sau đó sẽ cưới các nàng.

Xảo Xảo nhẹ nhàng ồm một tiếng, vùi đầu vào sâu trong lòng hắn.

Rời khỏi khuê phòng Lạc Ngưng, Lâm Văn Vinh vẫn suy tưởng về việc này thì từ xa xa một người chạy tới, thiếu chút nữa va vào, nhú mắt nhìn, thì ra là Lạc Viễn.

Lạc Viễn vừa thấy Lâm Văn Vinh, cũng lấy làm kinh hãi, vội vàng hỏi:

- Đại ca, huynh như thế nào lại ở đây?

Lâm Văn Vinh vỗ hai cái lên vai hắn, không nói gì: “Ta bị tỷ tỷ của ngươi chằm rồi, phụ mất hy vọng của ngươi, bất quá, việc này không thể trách ta, con mẹ nó ta cũng bị oan uổng!”

Lâm Văn Vinh nghe nhe răng nhe lợi ra nói:

- Nghe nói Lạc tiểu thư bị bệnh, ta đến thăm nàng. Trông cái bộ dạng người vội vội vàng vàng của ngươi, có việc gì mà gấp như vậy?

Lạc Viễn vội la lên:

- Đại ca, người có biết cha ta ở đâu hay không? Ai da, lo đến chết mất!

Làm cho Lạc Viễn luôn trầm ổn thành bộ dạng này, việc này thật không đơn giản, Lâm Văn Vinh hỏi:

- Sao vậy tiểu Lạc, tìm cha người làm gì?

Lạc viễn đáp:

- Đại ca, huynh không biết đâu, Trình Đức toàn thân mặc khôi giáp đột nhiên đến, nói là có quân vụ khẩn cấp muốn đi gặp cha ta bẩm báo, nhưng lại mang theo binh mã của bộ doanh, kỵ doanh, đã vây quanh phủ trạch này của chúng ta rồi.

- Cái gì!?

Lâm Văn Vinh lấy làm kinh hãi: “Mang binh vây quanh Tổng đốc phủ? Chẳng lẽ Trình Đức thật sự muốn mưu phản? Chà, lão tử tùy tiện nói đôi câu mà họ Trình này, người đã muốn làm phản trước à!”

Hắn bắt mình phải tỉnh táo trở lại: “Ở Giang Tô này trong đó còn có các tỉnh Chiết Giang, Sơn Đông, An Huy, nếu muốn mưu phản không phải dễ dàng như vậy, huống chi binh mã dưới tay Trình Đức vốn không nhiều lắm, mưu phản là tự tìm đường chết. Chắc là Trình Đức nghĩ thấy chút phong phanh gì đó, biết Lạc Mẫn không có trong phủ, mới cố ý đến thăm dò xem?”

Tâm tình hắn bình ổn trở lại, vỗ vỗ bả vai Lạc Viễn:

- Tiểu Lạc không nên hốt hoảng, dưới tay Trình Đức binh mã không nhiều, không dám làm loạn đâu. Hôm nay Lạc đại nhân không ở trong phủ, người chính là người đứng đầu, đừng cảm đi ra ngoài gặp hắn, nói gì thì nói, không đánh được hắn thì cũng phải dọa cho hắn khiếp vía.

Lạc Viễn gật đầu:

- Đại ca nói đúng, ta phải ra ngoài gặp hắn. Đại ca, huynh cũng nên tới áp trận cho ta.

Hai người đi ra, tới cửa lớn đứng nghe ngóng thì thấy ở cửa mấy trăm quân sĩ, đuốc cháy bùng bùng, áo giáp sáng loáng, cờ xí phấp phới, ở phía đằng trước, chính thị là Trình Đức đã có lần gặp mặt. Trình Đức cười trên mình ngựa, thân mang giáp trụ, nét mặt đen xì, trong mắt lấp lóa hung quang.

Lạc Viễn tiến lên ôm quyền chào:

- Tiểu diệt Lạc Viễn xin ra mắt Trình thế thúc, không biết thế thúc quang lâm hàn xa, tiểu chất không thể tiếp đón từ xa, xin thế thúc thứ tội.

Trình Đức nói:

- Lạc Viễn hiền diệt khách sáo rồi, ta chính là có công vụ khẩn cấp cần bẩm báo với Lạc đại nhân, chẳng biết có trong phủ không?

Lạc Viễn đáp:

- Thế thúc tới không khéo rồi, giá phụ đang đêm liền ra ngoài, cũng không biết bao lâu mới có thể trở về, thế thúc nếu có quân vụ, xin mời ngày mai tới nha môn bẩm báo vậy.

Trình Đức nói:

- Quân tình khẩn cấp, không thể chậm trễ một khắc, nếu đại nhân không ở nhà, vậy ta ở đây đợi đại nhân hồi phủ.

Hắn nói xong, liền xoay người xuống ngựa, binh lính cũng tụ lại đằng sau.

Lâm Văn Vinh trong lòng tin chắc: “Trình Đức tuy mang theo binh sĩ khí thế hung hăng, cũng là ngoài hùng hổ bên trong e ngại, xem ra định tới nghe ngóng, cố ý thử Lạc Mẫn.”

Lạc Viễn tiến đến nói:

- Nếu như thế, xin mời thúc vào trong phủ dùng trà.

Trình Đức khoát tay:

- Không cần, trình mỗ xuất thân quân đội, ta ở đây một chút cũng chẳng bị sao đâu.

Đang lúc nói chuyện, sớm có binh sĩ mang tới chiếc ghế lớn, Trình Đức đặt mông ngồi xuống ghế, liền bắt động.

Ta té mất! Trình Đức này ngạo mạn tung hoành¹⁴ không có chủ tử làm chỗ dựa phía sau, hẳn quả quyết không dám thế. Trình Đức tùy tiện đến đây thăm dò, chắc hẳn và chủ tử đằng sau đã nghe ngóng ra điều gì đó. Hôm nay lão Lạc nếu không trở lại, sợ là càng làm bọn chúng thêm cảnh giác.

Lâm Văn Vinh móc ra khẩu súng từ trong ngực, định nhắm vào Trình Đức, trong lòng dao động đôi chút, quả muốn bắn một phát giết hắn, rốt cuộc vẫn nhẫn nhịn được. Nếu thật giết hắn thì tối này Lạc Phủ sẽ máu chảy thành sông. Lão Lạc à, khi người đánh chó, chẳng lẽ lại không nghĩ có thể bị cho cắn lại một cái sao? Lâm Văn Vinh đang suy tư, chợt nghe xa xa truyền đến một tiếng một tiếng quát to:

- To gan, người phương nào dám ở trước Tổng đốc phủ náo loạn!

Xa xa đi tới một đoàn người, đi ở đằng trước là một người, thân mang áo chên vàng, trong tay cầm cương đao lấp lánh, uy phong凛冽, chính là Đái đao thị vệ Cao Thủ. Trong đoàn người, nổi lên một kẻ bụng phê đi ở chính giữa, không phải Lạc Mẫn thì là ai.

168. Chương 166: Tham Thí

“Lạc Mẫn lão đầu, người rốt cục cũng quay về. Về trễ một chút nữa, cả ngôi nhà này của người đều bị người ta hủy đi. Lão hồ ly này, lần nào cũng thích chơi trò huyền bí.” Lâm Văn Vinh gạt mồ hôi trên trán thầm nghĩ.

- Tránh ra...!

Cao Thủ đi ở phía trước quát lớn, một cước đá văng tên binh sĩ chắn trước mặt. Hắn là ngự tiền đái đao thị vệ, là người bên cạnh hoàng đế, đi đứng ngang tàng cũng chẳng có gì là quá, cản đường hắn là tự mình tìm chết.

Binh sĩ do Trình Đức mang đến mặc dù đông đảo, nhưng ai dám sánh về sự bá đạo với đám đái đao thị vệ cao vợi vợi. Vừa thấy khí thế và thân phận của Cao Thủ, trong lòng sợ hãi ba bốn phần.

Bên người Cao Thủ đều là thị vệ trong cung, chưa từng biết sợ ai. Một đám người khí thế hung hăng, long hành hổ bộ, tiến vài bước đã hộ vệ Lạc Mẫn đến trước phủ.

Lạc Mẫn ưỡn cái bụng phê ra, âm trầm nhìn Trình Đức:

- Trình đại nhân, người xô giáp đội mũ, đao thương đều giương, suất lĩnh binh mã, bao vây phủ ta, là có dụng ý gì?

Trình Đức thấy Lạc Mẫn trở lại, vội vàng từ ghế đứng lên, ôm quyền nói:

- Bẩm cáo thủ hiến đại nhân, hạ quan chính là có công vụ khẩn cấp cầu kiến. Trong lúc nhất thời, đi vội vàng, quên không bỏ giáp trụ, mong đại nhân thứ lỗi.

- Thứ lỗi?

Lạc Mẫn lửa giận trùng trùng, lớn tiếng nói:

- Bổng quan là tổng đốc Giang Tô, được hoàng thượng đích thân phái tới cai quản một tỉnh, chưởng quản quân chánh và nhiều chuyện đại sự khác. Người là chỉ huy sứ của Giang Tô, phải chịu quản lý của cấp trên, chịu sự điều khiển của bổng quan. Chưa được cho phép, không được phép tự mình điều động binh mã. Hôm nay, người thân là cấp dưới mà có lệnh không tuân theo, lại đem theo binh mã thủ hạ đao thương sáng lóa bao vây phủ nha của bổng đốc. Bách tính Giang Tô có mắt đều có thể thấy. Bách quan Giang Tô có mắt đều thấy. Người chỉ với một câu ‘vội vàng ra đi’ là có thể giải thích được sao? Người để bổng đốc vào đâu? Để bách quan Giang Tô vào đâu? Để hoàng thượng vào đâu?

Lạc Mẫn trong cơn giận, tiếng cực lớn, uy thế mười phần. Lão thân làm tướng soái, đại quan đứng đầu một tỉnh, khí thế thực không cần phải giả vờ. Binh sĩ dưới trướng Trình Đức thấy lão uy nghiêm như thế, không khỏi có phần quynh quáng.

Những câu này của Lạc Mẫn là lời ngay ý thẳng, lại hàm chứa nhiều học vấn. Lâm Văn Vinh nghe được cười to. Lão hồ ly nhà người, thật là biết diễn xuất, cố ý làm ra hình dáng phẫn nộ như thế, trừ đi sự nghi ngờ trong lòng bọn Trình Đức.

- Cao Thủ đâu?

Lạc Mẫn quát lớn.

- Thuộc hạ có mặt!

Cao Thủ tiến lên đáp.

- Lệnh cho người đem toàn bộ nha dịch trước phủ của ta, tước toàn bộ sổ khí giới của đám binh mã này cho vào kho, chiến mã đưa về chuồng. Đợi ta bẩm với hoàng thượng, rồi mới xử trí.

Lạc Mẫn lớn tiếng phân phó, không ngờ lại là muốn Cao Thủ dẫn theo người, đi tước vũ khí của mấy trăm binh sĩ.

Trình Đức thấy Lạc Mẫn nổi lửa giận bùng bùng như thế, trong lòng ngược lại yên tâm rất nhiều, vội vàng ôm quyền nói:

- Tổng đốc đại nhân bớt giận, hạ quan thật sự là có quân tình khẩn cấp, xin đại nhân thứ lỗi.

Lạc Mẫn gắt giọng:

- Quy củ là quy củ, người cho dù có nhiều lý do hơn nữa, cũng không thể xử sự lỗ mãng như vậy. Hôm nay nếu không xử trí, bổng phủ còn mặt mũi nào đối diện với trăm quan của Giang Tô? Còn uy tín nào để mà nói? Cao Thủ, người còn đợi gì mà không mau mau ra tay?

- Tuân lệnh!

Cao Thủ hét vang một tiếng, mang theo vài chục huynh đệ đồng thời ra tay. Bọn họ đều là hộ vệ cung đình xuất thân, là người bên cạnh hoàng đế, chính là đội quân lang hổ, chưa từng e ngại ai. Binh sĩ bộ doanh, kỵ doanh dưới tay Trình Đức, thấy bọn họ hung hãn tiến tới, cũng gơ đao gươm thương muốn giằng co với họ. Bọn người Cao Thủ mặc kệ, nhảy tới đá liên mấy cước, mấy tên binh sĩ đó ‘oa oa’ kêu thảm thiết mấy tiếng, Trình Đức vội vàng quay đầu lại đưa mắt ra hiệu. Lập tức không còn ai dám phản kháng nữa.

“Đình đình, đang đang”, tiếng đao thương chạm đất thay nhau vang lên. Sắc mặt Lạc Mẫn vẫn như có sương mù bao phủ, thoạt nhìn tự hồ quả thật là tức giận không phải ít. Bị thuộc hạ dẫn người bao vây phủ trách,

chưa có tỉnh nào xảy ra chuyện náo loạn như vậy. Nếu truyền tới tai các tỉnh đồng liêu, thật là không biết mất mặt tới đâu nữa.

Trình Đức lên nhìn sắc mặt của Lạc Mẫn, thấy lão siết chặt hai nắm đấm, khuôn mặt lạnh tanh. Lần này thì tổng đốc đại nhân nổi giận thật sự rồi.

Lạc Mẫn tranh cãi sự được mất trước mắt, Trình Đức ngược lại thấy thoải mái không ít. Nhìn binh mã dưới tay đều vứt bỏ đao thương, lúc này mới hướng tới Lạc Mẫn ôm quyền nói:

- Hạ quan lần nữa xin tổng đốc đại nhân thứ lỗi. Hôm nay thực sự là có quân tình vô cùng khẩn cấp, hạ quan mới thất thổ như thế.

Lạc Mẫn hừ một tiếng:

- Trình đại nhân, việc hôm nay, bổn phủ cứ theo sự thực bẩm báo lên binh bộ, bẩm báo hoàng thượng. Đợi bọn họ định đoạt. Trước mắt, người có quân vụ gì, còn không mau đến bẩm báo đi.

Lạc Mẫn rõ ràng là đang giận điên lên, ngay cả cửa phủ cũng không muốn để cho Trình Đức đi vào, để hắn bẩm báo tại chỗ. Trình Đức và Lạc Mẫn tranh đấu nhiều năm, thấy lão lần này lại giả trò dưng sớ tham tấu cũ, cũng không để ý lắm, liền ôm quyền nói:

- Thuộc hạ thu được tin tức, bọn Bạch Liên giáo đồ chiếm cứ Tế Ninh, gần đây có hành động khác thường, rất có khả năng là sẽ đi vòng vào biên giới tỉnh Giang Tô. Lần trước Bạch Liên giáo quấy nhiễu dân chúng Giang Tô ta, người dân oán giận sôi trào, ảnh hưởng vô cùng lớn. Lần này thuộc hạ có được tin tức, không dám chậm trễ chút nào. Mới ngay trong đêm đi tới, cùng tổng đốc đại nhân thương lượng đối sách.

Lạc Mẫn sắc mặt chuyển biến tốt hơn một chút, nhủ mày:

- Bạch Liên giáo lại có hành động khác thường? Điều này thật kỳ lạ. Lúc này mùa đông lạnh lẽo sắp đến, hàng năm vào giờ này, bọn yêu nhân Bạch Liên giáo đều co lại ở hang ổ nghỉ ngơi dưỡng sức. Năm nay vì sao lại chủ động ra ngoài? Trình đại nhân, tin tức này của người chuẩn xác chứ?

Trình Đức gật đầu:

- Thiên chân vạn xác, do tình báo của bản thân ta có được. Theo thuộc hạ phỏng đoán, điều này chính là bởi vì bọn chúng lương thảo không đủ, khó qua được mùa đông. Vì thế mới đành tiến vào Giang Tô lần nữa, cướp bóc lương tiền.

Lạc Mẫn 'ừm' một tiếng:

- Theo ý của người, chúng ta phải đề phòng như thế nào đây?

Trình Đức sớm có lời đáp, ôm quyền nói:

- Theo ý của thuộc hạ, không bằng đại nhân và thuộc hạ cùng nhau bẩm báo lên triều đình, kể rõ tình hình nơi đây, lấy được lệnh điều động của binh bộ. Thuộc hạ đem đại bộ phận bộ doanh, kỵ doanh, điều tới nơi giáp ranh giữa Sơn Đông và Giang Tô, nghiêm phòng tử thủ, ngăn chặn không để Bạch Liên phỉ đồ vào địa giới Giang Tô ta.

Trình Đức vừa dứt lời, Lâm Văn Vinh liền hiểu được ngay. Đây lại là một chiêu thăm dò. Đem binh lính Giang Tô tới chỗ giao giới, bề ngoài nhìn như phòng ngự Bạch Liên xâm nhập Giang Tô, trên thực tế lại ngăn chặn con đường đi đánh diệt Bạch Liên giáo. Nếu Lạc Mẫn không đồng ý với hành động của Trình Đức, chỉ khiến cho Bạch Liên giáo càng chủ tử sau lưng bọn họ đề cao cảnh giác, làm việc thanh trừ càng thêm khó khăn. Nếu là đồng ý, Trình Đức danh chính ngôn thuận dậu đổ bìm leo, đóng tại nơi giao nhau giữa Giang Tô và Sơn Đông. Chỉ cần để cho đám phỉ Bạch Liên cải trang thành quan quân trốn trong quân Trình Đức, cũng không ai có thể tra ra. Đây thực sự là kế hay. Trình Đức xem ra cũng đánh hơi được mùi vị gì rồi, mới lại thăm dò Lạc Mẫn lần nữa.

Lạc Mẫn trầm ngâm trong chốc lát rồi nói:

- Người nói đúng là có chút đạo lý. Đã như thế, ngày mai bổn quan dâng sớ lên trên, cùng với sớ của người cùng trình báo lên hoàng thượng và binh bộ. Đợi cấp trên phát ra lệnh điều động, điều binh cũng không muộn.

Lạc Mẫn đáp ứng sáng khoái như vậy, làm Trình Đức bất ngờ vô cùng, hẳn cũng là một người hỉ nộ không lộ ra ngoài, lập tức cung kính:

- Thuộc hạ tạ ơn đại nhân. Hôm nay cũng không còn sớm nữa, thuộc hạ xin cáo lui. Ngày mai sẽ đem số điều binh đưa tới phủ nha cho đại nhân.

Trình Đức cũng thật quyết đoán, nói đến là đến, nói đi là đi. Ngựa và đao thương vút đầy trên mặt đất cũng không cần. Mang đám binh mã tay không trở về bộ doanh.

Lạc Viễn tiến lên chào đón:

- Cha, người về vừa kịp. Nếu trở về muộn một chút nữa, nhà chúng ta chắc bị tên họ Trình kia đập phá.

Lạc Mẫn vỗ vai Lạc Viễn, gật đầu:

- Viễn nhi, con vừa rồi đối đáp với Trình Đức, có lý có lẽ độ. Rất tốt! Cha rất vui mừng.

Lạc Viễn cười đáp:

- Đây đều là Lâm đại ca dạy con. Huynh ấy nói, cái gì nên nói thì nói. Không thể chế ngự hẳn cũng phải dọa cho hẳn sợ.

Lạc Mẫn cười ha hả:

- Lâm công tử nói đúng vô cùng. Viễn nhi, con đi theo đúng người rồi.

Lâm Văn Vinh từ trong sân tiến đến, ôm quyền khiêm nhượng nói:

- Đại nhân quá khen. Đây chỉ là động tay động chân một chút mà thôi.

Lạc Mẫn thấy hẳn liền cả kinh, rồi vái dài một cái, nói:

- Nguyên lai Lâm công tử cũng ở đây. Lão hủ xin cảm tạ phần ân đức đã truyền tin này.

Chết mất, cái lão Lạc nhà ngươi! Không có việc gì hành đại lễ thế làm gì, không phải là muốn giảm thọ ta hay sao? Hẳn vội vàng nâng Lạc Mẫn dậy, cười nói:

- Lạc đại nhân, người làm thế này là sao, như buổi trưa không tốt sao?

Lạc Mẫn thở dài một tiếng:

- Ta làm cha, thật sự là không tròn bổn phận vô cùng. Ngưng nhi bệnh thành bộ dạng như vậy mà ta căn bản chẳng biết gì. Nếu không có công tử sai Cao Thủ cho biết, ta đến tận bây giờ vẫn chẳng hay biết gì.

“Ông là vì thăm Lạc tiểu thư mới trở về sao?” Lâm Văn Vinh hơi giật mình. Dựa theo phán đoán của Cao Thủ, lão Lạc này rõ ràng không phải là người vì việc nhà bỏ qua việc nước. Lão đối tính lúc nào vậy kìa?

- Nói ra thật xấu hổ...

Lạc Mẫn xuống giọng nói:

- Là Văn Trường tiền sinh dùng bò câu đưa tin, nói là binh mã của Trình Đức có hành động khác thường, ta mới đang đêm phải trở về. Không nghĩ tới lại gặp lúc y điều binh mã vây kín nha môn tổng đốc của ta. Tên họ Trình này, càng ngày càng quá đáng rồi.

Lâm Văn Vinh gật gật đầu, “Ta biết mà, nguyên lai ngươi không phải vì thăm con gái mà trở về. Nói tới nói lui cũng là vì việc công. Nha đầu Ngưng nhi này đúng là hơi đáng thương. Chẳng lẽ muốn đại ca ta đến yêu thương nâng ta?”

- Đại nhân yên tâm đi. Ta vừa mới thăm qua Lạc tiểu thư. Nàng ấy đã hạ sốt, thân thể đã khỏe dần lên, còn ăn được một chút cháo hạt sen. Xem tinh thần như thế, chắc là khoảng hai ngày nữa là có chuyển biến tốt.

Lâm Văn Vinh an ủi lão Lạc.

Lạc Mẫn xuống sắc, tự nhủ:

- Nha đầu Ngưng nhi này, từ nhỏ đã mạnh mẽ. Ta lúc nào cũng bận rộn công vụ, mấy năm nay không có chăm sóc nó.

Lão khẽ than:

- Lần này, e là lại làm nó tủi thân rồi!

Lâm Văn Vinh không hiểu được ý tứ trong lời nói của lão. Lạc Mẫn cười khổ lắc đầu, cáo lỗi một cái, vội vã đi thăm Lạc Ngưng.

Nhớ tới nha đầu Lạc Ngưng, Lâm Văn Vinh cũng thở dài trong lòng. Hắn bây giờ cũng đã có mấy lão bà, ngoại trừ Xảo Xảo, Ngọc Sương, Thanh Tuyền ra, lại còn có một Tần Tiên Nhi dự khuyết nữa. Vị Lạc tài nữ này tài ba xuất thân danh môn, lại nổi tiếng trong hoạt động xã hội, có lý tưởng, có mục tiêu theo đuổi, yêu thích làm việc thiện, thật khó phục vụ! Nếu thực sự cưới nàng về, chỉ nuôi dưỡng cô Lạc tài nữ này, không biết phải hao phí oan uổng biết bao nhiêu tiền của. Bất quá nha đầu này vóc người thật sự không tồi, cùng một kiểu như Thanh Tuyền, sờ mó mấy cái vô cùng sáng khoái a! Mặc dù tính cách có chút cao ngạo, chẳng nhẽ bằng mỵ lực nam nhân của ta lại không có khả năng chinh phục nàng sao? Lão tử cái gì cũng thiếu, nhưng mà không thiếu mị lực. Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, chăm sóc dạy dỗ Lạc tài nữ này, đúng là một loại công việc rất có tính thách thức.

Hắn quay lại Tiêu gia trong miên man suy nghĩ, đã thấy Tiêu Phong đang ở cửa lo lắng bồi hồi, vừa nhìn thấy hắn trở về, sắc mặt mừng rỡ, tiến tới vội kêu lên:

- Lâm huynh, đại sự không hay, bắt đầu đánh rồi...

169. Chương 167: Tổng Động Viên Gia Đình

Lâm Văn Vinh trấn an Tiêu Phong.

Tiêu phong vội nuốt nước bọt nói:

- Là có người tới xưởng hương thủy của chúng ta đập phá, Tứ Đức lãnh đạo anh em đánh nhau với bọn chúng, Đại tiểu thư cùng phu nhân vừa rồi mới rời đi, phân phó ta lưu lại đợi Lâm huynh.

- Tới xưởng hương thủy phá hoại?

Lâm Văn Vinh cả kinh: “Trời ơi, như thế nào mà ta mới ra ngoài có một ngày, lại xảy sinh ra sự tình lộn xộn thế này. Xưởng hương thủy hoạt động cho tới nay, vẫn chưa từng xuất hiện một chút vấn đề gì. Hôm nay làm sao vậy? Hương thủy chính là mệnh căn của Tiêu gia, con mẹ tên nào dám phá hoại trên đầu cổ ta, lão tử chính là tổ tông của xã hội đen cơ mà!”

- Là đường khẩu nào? Có bao nhiêu người, mấy tên đó mang theo thứ gì, báo quan chưa?

Lâm Văn Vinh vội vàng hỏi, “Đại tiểu thư với phu nhân đều là đàn bà con gái, đi làm được gì, không phải càng thêm loạn sao?”

Hắn như kiến bò chảo nóng, nhưng Tiêu Phong lại không rõ ý tứ trong lời hắn, hỏi lại:

- Lâm huynh, đường khẩu là có ý gì?

Lâm Văn Vinh giữ chặt lấy hắn:

- Đi, đi! Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện, đường khẩu là một câu tục ngữ ở quê ta, chính là hỏi những tên đó là người của bang phái nào.

Tiêu Phong ‘ồ’ một tiếng:

- Đại tiểu thư đã sai người đi báo quan rồi, trước mắt còn chưa biết bọn họ là người của đường khẩu nào, có tới mấy chục người trong tay cầm thiết côn, lại còn có khoải đao.

- Mấy chục người?

“Ồi trời, quy mô này thật không nhỏ”, Lâm Văn Vinh dừng lại một chút, xoay người đối diện với Tiêu Phong:

- Người hết sức mau chóng về phủ tập hợp toàn bộ nam đinh lại, không quan tâm đến bao nhiêu tuổi, cũng đừng để ý đến là cao, trung hay hạ cấp gia đình, chẳng cần biết là đang làm gì, kể cả đang trên giường động phòng, người cũng đều lôi lại đây cho ta. Con mẹ nó, cứ bảo là Lâm Tam ta nói tập trung, trong nửa tuần hương, nếu con mẹ tên nào không đến, thì trực tiếp tới phòng sổ sách nhận tiền rồi rút đi.

- Được...!

Tiêu phong hiểm khi được một phen sảng khoái như vậy, đang muốn chạy đi, lại nghe Lâm Văn Vinh gọi:

- Quay lại!

Tiêu Phong quay đầu liếc mắt nhìn hẩn khó hiểu, Lâm Văn Vinh nói:

- Người dặn dò thêm một chút, lúc anh em trong phủ tập hợp, mỗi người trong tay đều phải mang theo vũ khí, bất cứ đao thương côn bổng phủ việt kiếm kích, phàm là cái gì có thể đánh người thì mang đến cho ta, chúng ta không phải là đi chơi, mà là đi chiến đấu. Tất cả đều phải nhớ rằng ‘vệ ngã tiêu gia, thất phu hữu trách’*

- Vệ ngã Tiêu gia, Thất phu hữu trách!

Tiêu Phong liền kích động hô khẩu hiệu, tung chân chạy nhanh như chớp về phía trong phủ trạch.

Địa vị hiện giờ của Tam ca tại Tiêu gia không hề nhỏ, hẩn đã có thể coi là biểu trưng của Tiêu gia, mơ hồ có thể tính một nửa là lão gia, cũng là niềm vinh dự của giới gia đình tại Kim Lăng.

Hẩn một khi đã nói tất là phải làm được, chưa tới thời gian tàn hai phân nén hương, gia đình lớn nhỏ trong Tiêu phủ tập trung lại, nhiều tới cả trăm người.

Lâm Văn Vinh trước kia chưa thống kê qua số lượng gia đình của Tiêu Gia, lúc này thấy nhiều người như thế, đúng là dọa người ta nhảy dựng lên. Trời ạ, cơ cấu cũng thật là quy mô!

Đa phần gia đình tập trung đều mũ áo xộc xệch, hiển nhiên là bị lôi đến, vũ khí trong tay đều là các dạng, côn bổng cũng có, chổi quét cũng có, còn lại hầu hết là dụng cụ nhà bếp, từ chảo sắt đến cả dao bầu môi thìa, không có một thứ gì mà không đem ra.

Tiêu phong trong tay cũng cầm theo cái bô, Lâm Văn Vinh nhìn thoáng qua chợ rùng mình một cái, giờ ngón cái lên nói:

- Tiêu Phong huynh, huynh thật là tài ghê!

Tiêu Phong ngượng ngịu:

- Vừa rồi chỉ lo triệu tập mọi người, quên mất kiếm vũ khí, cuối cùng chỉ còn mấy món đồ chơi này.

Chúng gia đình ồ lên cười ha hả.

Lâm Văn Vinh cũng bật cười, những ánh mắt đảo qua thì tất cả mọi người đều không nói gì. ‘Người có tên, cây có bóng’, thanh danh Tam ca ở Tiêu gia hay trong giới gia đình Kim Lăng cực thịnh, không ai bì kịp. Có thể nói đến hai trăm năm sau chưa chắc đã có một người như vậy. Sự tích về hẩn đã được những người kể chuyện viết thành giai thoại lưu truyền khắp nơi. Nào là Tình Vũ Lâu trung tảo Đào gian^{1/4}RTiễn đường giang biên tiểu Văn Trường^{1/4}RHào môn yển lý đấu doanh liên^{1/4}RKim Lăng thư viện thuyết lưu niên^{**}. Tất cả đều là những thứ kinh điển, khiến người ta bàn luận thích thú.

Trước kia Tiêu gia do nữ nhân cai quản, những hạ nhân ra ngoài đều không dám ngẩng mặt vì sợ mọi người nhạo báng. Từ sau khi Tam ca tới, cảm giác hoàn toàn ngược lại, bọn gia đình đi trên đường đều ngang tàng ngẩng cao đầu, dễ gì mà được như thế. Thanh danh Tam ca chỉ toàn dựa vào ngoại chiến mà đạt được. Hơn nữa toàn đấu với những danh môn như Đào gia, Ninh tiểu vương gia, kết giao với những kẻ như thiên hạ đệ nhất học sĩ Từ Vị. Đối nội thì kết hợp vững chắc với ba vị thái thái cùng cai quản. Hẩn có thực lực chân chính, đối với mọi người hòa nhã thân ái, chúng đình Tiêu gia trong lòng rất ái mộ, tất nhiên lời nói

rất có trọng lượng. Hôm nay Tam ca hiệu triệu một tiếng, mọi người nào dám chậm trễ, liền nhanh chóng tụ tập lại.

Lâm Văn Vinh hắc một tiếng nói:

- Mọi người hẳn là đều đã biết rồi, có người tới xưởng hương thủy của Tiêu gia ta gây chuyện. Hương thủy này là căn cơ của Tiêu gia ta, có hương thủy, Tiêu gia mới phát đạt, mọi người mới có tiền xài, có cơm ăn. Không có hương thủy, Tiêu gia chúng ta chẳng là cái gì cả, mọi người cũng chỉ có nước đi ăn mày***. Nói trắng ra, chỉ cần đụng tới Tiêu gia, tức là đụng đến tất cả chúng ta, đụng đến chén cơm của tất cả chúng ta. Có người muốn đập bể chén cơm của chúng ta, mọi người nói nên làm sao đây?

- Đánh hẳn!

Tâm tình tất cả một phen bị kích động, xoong chén bình bồn hỗn loạn hưởng ứng một trận. Lâm Văn Vinh vung tay lên, mọi người đều dừng lại, Lâm Văn Vinh lớn tiếng nói:

- Ta cũng không nói lời thừa nữa, mọi người xem ánh mắt ta mà hành động, ta nói đánh, mọi người phải cùng nhau đồng loạt động thủ, toàn lực đánh bọn vương bát đố. Con mẹ nó là ai thì cũng đập vãi ra quần cho ta! Lâm tam ca ta là người thế nào, tin chắc mọi người đã biết, tuyệt sẽ không để cho huynh đệ của mình chịu thiệt thòi, nếu có kẻ nào dám đâm dao sau lưng, huynh đệ ta hãy đá ngược lại hẳn, đừng nói ta không để cho hắn thể diện. Mọi người hãy nhớ rằng, vệ ngã Tiêu gia, thất phu hữu trách!

- Vệ ngã Tiêu gia, thất phu hữu trách!

Cả trăm người hào hùng cùng nhau vô vang

Lâm Văn Vinh vung tay lên, cùng với Tiêu Phong hai người đi ở đằng trước, mang theo trăm gia đình, cầm theo đủ các dụng cụ hương thủy xưởng hương thủy chạy đến, người đi trên đường, thấy một trăm người áo xanh mũ nhỏ, đứng là gia đình, khí thế hùng hãn tiến lên phía trước, đều ồ lên những tiếng kinh ngạc: “Thời đại này thật sự là đổi thay rồi, ngay cả gia đình cũng dám diễu hành trên đường.”

Phân xưởng sản xuất hương thủy là do Lâm Văn Vinh tự thân lựa chọn, là một căn nhà cũ trong thành của Tiêu gia, cách Tiêu gia không xa lắm, xuyên qua vài cái hẻm nhỏ là đến. Xưởng hương thủy và xà phong đặt ở trong viện. Lúc vừa thành lập xưởng xà phòng thơm, Lâm Tam lo lắng đến vấn đề an toàn, liền đặc biệt cho Tứ Đức chọn mười tráng đinh từ Tiêu gia, làm một đội bảo vệ Tiêu Gia ở tại phân xưởng làm hương thủy, chính là để phòng có người tới gây chuyện.

Lúc hẳn mang theo nhân mã tới xưởng hương thủy. Chỉ thấy cửa chính phân xưởng đóng chặt, cửa ra vào vậy chặt bởi bốn năm mươi hắc y nhân ở trước cửa lớn tiếng chế nhạo, lại có vài tên dùng một khúc gỗ lớn định phá cửa chính.

Trời ơi, đúng là con mẹ nó định công thành chiến rồi! Lâm Văn Vinh bùng lên lửa giận: “Ông nội người chứ, xã hội đen muốn bắt nạt ông trùm, con ‘đen’ ăn cả ‘đen’ sao?”

Những Hắc y nhân này trong tay cầm côn gỗ gậy sắt quần áo giống nhau, rõ ràng có chuẩn bị mà đến. Cửa chính phân xưởng đóng chặt, Lâm Văn Vinh trong lòng lo lắng, Đại tiểu thư và phu nhân đâu?

- Tam ca, Đại tiểu thư và phu nhân chỉ sợ là bị vây ở bên trong rồi, chúng ta đã sớm báo quan, như thế nào mà bây giờ còn không có người đến.

Tiêu Phong có chút khấn trương quay qua Lâm Văn Vinh nói. Hẳn là một thanh niên lương thiện, cho dù có chút nhiệt huyết, nhưng đối mặt với đội ngũ bốn năm mươi tên đánh nhau chuyên nghiệp khó tránh khỏi nôn nóng.

- Báo quan?

Tin được vào cảnh sát thì lợn nái đều leo cây được rồi! Lâm Văn Vinh cười lạnh vài tiếng, quay về phía mọi người:

- Mọi người không phải sợ, chúng ta nhân số hơn bọn chúng gấp đôi, hai người tấp một, xem ai đánh lại được chúng ta. Tối nay hãy biểu hiện thật xuất sắc, ta sẽ trình Đại tiểu thư thăng cấp tăng lương. Vệ ngã tiêu gia! thất phu hữu trách!

- Vệ ngã tiêu gia! Rthất phu hữu trách!

Mọi người cùng nhau đồng thanh hô vang.

Lâm Văn Vinh vung tay lên, dũng mãnh hướng về trong đám người đó vọt tới, thân thủ lực đạo của hắn vô cùng mạnh mẽ, nào ai có thể sánh được, tay vung chân đá mấy cái liền đánh ngã mấy người. Gia đình Tiêu gia nhân số đông đảo với đủ loại khí giới, có cả chiêng trống âm ỉ theo sau lưng hắn, khí thế vô cùng to lớn, sự đột kích ấy làm những hắc y nhân nhất thời khó có thể phản ứng lại, liền bị phân tán thành hai hoặc ba nhóm, cả trăm gia đình tiêu gia trong nháy mắt vây quanh trước cửa.

Lâm Văn Vinh chính là muốn cái hiệu quả này, một trăm người đã đoạt lại cửa chính, đứng vào thế bất bại, việc còn lại chỉ là từ từ thu thập cái đám tạp chủng này.

- Người, các người là bọn quái nào?

Một người đứng đầu Hắc y nhân phần nộ quát.

- Ta là tên quái nào ư? Con mẹ ngươi mới là tên quái nào?

Lâm Văn Vinh một cước đá bay tảng đá trước cửa, trong đám hắc y nhân liền vang lên một tiếng kêu thảm thiết, ngã lăn ra đất.

- Lâm Tam, Lâm Tam, là người sao?

Âm thanh lo lắng của Đại tiểu thư từ bên trong truyền đến.

- Là ta...

Lâm Văn Vinh lớn tiếng nói:

- Đại tiểu thư, nàng có việc gì không, phu nhân có ở bên trong không? Các người đều ổn cả chứ.

- Ta và nương thân đều không có việc gì.

Đại tiểu thư trong âm thành có chút khẩn trương lại còn có chút kích động:

- Chỉ là Tứ Đức bị bọn họ đánh ...

- Tam ca, báo thù cho ta!

Tiếng kêu thảm thiết của Tứ Đức từ bên trong vọng ra.

- Cạch” một tiếng, cửa chính của xưởng đã mở, Đại tiểu thư từ bên trong bước ra, những gia đình Tiêu gia một phen mừng rỡ, vội vàng kêu lên:

- Đại tiểu thư ...!

Tiêu Ngọc Nhược khẽ gật đầu nói:

- Mọi người cực khổ rồi.

Nàng đi tới bên người Lâm Văn Vinh, thấp giọng:

- Người xuống tay chớ nặng quá, đừng vướng vào nhân mạng. Nếu là người bị bắt, đến lúc đó xem ai mang cơm cho người?

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Tiêu gia nhiều người như vậy, nghĩ việc đưa cơm tù có cái gì mà khó. Nhưng thật ra nàng và phu nhân không biết rằng, sao dám đến một nơi nguy hiểm như thế này, không muốn giữ mạng nữa à?

Đại tiểu thư hít một hơi nói:

- Lúc này thì sao còn nghĩ đến được điều này, phân xưởng này là mệnh căn của chúng ta, cho dù mất mạng, cũng phải giữ gìn nó. Nếu không sao có thể đối mặt với liệt tổ liệt tông Tiêu gia ta, cũng có lỗi với cả người. Ta đã báo quan rồi, tuy nhiên lại chẳng có ai đến, may mắn là người sớm trở lại, nếu tới chậm chút nữa, còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì?

Lâm Văn Vinh trong lòng thầm xấu hổ, tại trì hoãn lâu ở bên Lạc Ngưng, bằng không đã sớm quay về, cũng sẽ không để cho Đại tiểu thư và Phu nhân phải lo âu sợ hãi.

Lâm Văn Vinh gật gật đầu:

- Nơi này đã có ta, nằng đi về đi, sự tình sau này, có thể sẽ có chút bạo lực, nằng không nên xem.

Tiêu Ngọc Nhược liếc mắt nhìn hắc y nhân giận dữ, ôn nhu nói:

-Giờ có người khác dám cười trên đầu chúng ta, ta nếu lại ngăn người sẽ làm cho người khó xử. Người nên tự bảo trọng một chút, chớ nên sinh cường, cận thận đề phòng kẻ xấu.

Thấy Đại tiểu thư quay trở lại trong xưởng, Lâm Văn Vinh liền yên lòng. Tiêu Phong và Tứ Đức giao tình rất trọng, nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của hắc y nhân liền hỏi:

- Lâm huynh, chúng ta phải làm như thế nào?

Lâm Văn Vinh không nói gì, chậm rãi tiến lên vài bước, hướng tới tên hắc y nhân cầm đầu kia nhếch miệng nói:

- Con mẹ ngươi là ai đây?

Lâm Văn Vinh giờ đây tại trong thành Kim Lăng đại danh鼎鼎 là “bố già” của Hồng Hưng, trên thì làm bạn quan cao, dưới thì thân quen tam giáo cửu lưu, ngoài cười nói nhưng bụng lạnh tanh, nhìn có vài phần khí thế, lão đại của bọn hắc y nhân kia vội vàng lùi lại mất bước:

- Là ta phá đó thì làm sao? Người dám chống lại Hắc Long hội chúng ta sao?

- Hắc Long hội?

Lâm Văn Vinh lông mày dẫn ra: ”Tốt lắm, tốt lắm, ta còn chưa tới tìm các người, người lại tìm đến. Hôm nay chủ tử của người Trình Đức nhảy đến đối đầu với Lạc Mẫn, người lại chạy đến đối đầu với Tiêu gia, phía sau là ai thao túng, nhìn thoáng qua cũng đã rõ rồi!

- Hắc Long Hội thật sao? Người là lão đại Ngô Chánh Hổ?

Lâm Văn Vinh trong nụ cười có chứa chút âm trầm.

- Làm sao có thể? Người là ai mà dám đối nghịch với Hắc Long hội ta!

Lão đại hắc y nhân thấy Lâm Văn Vinh khí thế bức nhân, khẩu khí bất giác cũng hạ xuống.

- Ta tên là Lâm Tam, chủ tử của người không cùng người nói qua sao?

Lâm Văn Vinh nhếch môi nở một nụ cười, trong ngữ khí có chút âm hiểm không nói lên lời.

- Lâm Tam, người chính là Lâm Tam?

Hắc y lão đại kinh hãi nói.

Lâm Văn Vinh tát mạnh vào mặt hắc:

- Lâm Tam mà người cũng có thể gọi sao?

Nhân mã của Hắc Long hội đồng thời kinh hô, xoạt xoạt xoạt đều xông tới vây quanh, đám gia đình Tiêu gia cũng đi tới trước vài bước, hai đội nhân mã cứ như vậy giằng co, không ai dám động thủ trước.

Hắc y nhân bị ăn đòn kia sao sánh được với Lâm Tam kiêu dũng trong truyền thuyết.

Lâm Văn Vinh tự hồ không thấy hình dạng bạt kiếm dương cung của hai bên, ”bốp” tát thêm một cái nữa:

- Vừa rồi là tên nào đánh huynh đệ Tiêu gia ta, toàn bộ bước ra đây cho ta!

Hắc y lão đại kia bị ăn hai cái tát không thể né được, lập tức hiểu được thân thủ của mình và người ta sai tới một vạn tám ngàn dặm.

- Người, người, Lâm Tam! người và Hắc Long hội chúng ta đối nghịch, chúng ta sẽ không tha ...!

“Bốp” Lâm Văn Vinh lại tung ra một cái tát:

- Ta hỏi lại một lần nữa, người nào vừa với động thủ, bắt nạt huynh đệ Tiêu gia ta!

Bọn người Hắc Long hội choáng váng, chúng ta rõ ràng là xã hội đen, vậy mà nào mà tên Lâm Tam này so với chúng ta còn hắc ám hơn.

Trong phân xưởng Tứ Đức nghe thấy Tam ca như vậy liền tự mình xuất đầu, cảm động khóc ồ ồ:

- Tam ca, chính là tên cẩu tạp chủng này sai người đánh ta đó...

- Người, người ... sự việc hôm nay không phải là do chúng ta gây ra, là do các người khơi mào...!

Hắc y nhân vội vàng nói.

Ồ, người dám đổi trắng thay đen ư!

Lâm Văn Vinh trong lòng lạnh tanh nhếch mép cười.

Tên đầu lĩnh Hắc Long hội vội vàng nói:

- Hôm nay trong hội chúng ta có một vị huynh đệ mất tích ở gần đây, chúng ta phụng mệnh tới gần đây tìm kiếm. Lúc tìm đến nơi này, người của người không cho chúng ta tiến vào, sau đó sinh ra xung đột, mục đích thật sự của chúng ta, cũng chỉ là muốn vào trong lục soát...

Tiến vào... lục soát? Nghe đến danh từ đó, Lâm Văn Vinh máu nóng sôi trào: “Trời đất, không học cái gì hay mà học đòi làm tiểu quỷ tử ư?”

Hắn không nhẫn nại nổi nữa, lợm lấy một cục đá nhắm vào tên kia ném tới.

* bảo vệ tiêu gia ta, ai cũng có trách nhiệm - học lõm câu Thiên hạ hưng vong, thất phu hữu trách

***: nguyên văn: mọi người chỉ có nước ở lỗ/ trần truồng~~

170. Chương 168: Loạn Liễu (Rối Loạn)

Tiêu phong vừa nhìn thấy Lâm Văn Vinh động thủ, lập tức quát lớn:

- Các huynh đệ, đánh lui chó này ...!

Thấy Tam ca chiến đấu kiêu dũng như thế, một quyền phóng ra liền đã hạ gục thủ lĩnh đối phương, chúng gia đình Tiêu gia lập tức trở nên sục sôi:

- Đánh...!

Hơn trăm gia đình cùng nhau hô vang, cầm trong tay đủ các loại khí giới, nhắm vào phía bang chúng Hắc Long bang.

Đã lâu lắm rồi không được quần đả như vậy, trong lòng Lâm Văn Vinh vô cùng sướng khoái, hét lớn:

- Các huynh đệ, tên cẩu tạp chủng nào dám chống cự, đánh cho hắn thừa sống thiếu chết, để hắn tởm tới già, Tiêu gia ta không dễ bị coi thường, đã có Đại tiểu thư và phu nhân làm chủ, mọi người tiến lên...!

Lời nói của hắn có sức kích động vô cùng lớn, khiến cho đám gia đình Tiêu gia nhiệt huyết dâng trào. Làm hạ nhân thì cả ngày đi theo hầu hạ người khác, khó có được một lần cơ hội bộc phát, lần này mới được quang minh chính đại đánh người. Mỗi lời nói đều tiếp thêm phần hăng hái, nhìn kỹ lại phu nhân và Đại tiểu thư sao thân thiết, còn có Tam ca đánh thân lãnh đạo. Dựa vào một trận đánh này dứt khoát danh chấn lưu truyền, xem ở Kim Lăng còn có ai dám khi dễ Tiêu gia chúng ta.

Lâm Văn Vinh tự nhiên là lao lên dẫn đầu, mặc dù các huynh đệ Tiêu gia vừa nhiệt huyết lại đoàn kết, nhưng cực kỳ thiếu kinh nghiệm chiến đấu, bởi vậy Lâm Văn Vinh cần dọn sạch đường, tạo sự tin tưởng cho họ, nên hắn đều nhắm vào tên cầm đầu của Hắc Long hội và những tên ngưỡng ngạnh nhất.

Trong lòng hấn nộ hỏa bùng bùng, xuống tay quyết không lưu tình, tung ra hai ba chiêu, đối thủ không bị hạ dưới tay hấn thì cũng gục dưới chân hấn, đi theo phía sau đã có gia đình chuẩn bị sẵn sàng triệt hạ luôn đám chó cùng đường, tự nhiên rất chóng vánh.

Lâm Văn Vinh một hơi đánh ngã hơn mười tên ngoan cường của Hắc Long hội, không ai có thể địch lại, ngược lại khí thế của Tiêu gia càng thịnh, Tiêu Phong vừa cầm cái bô nện lên người một tên, lại vừa gân cổ hò hét:

- Các huynh đệ dừng cho bọn ô hợp này chạy thoát...!

Một mình Tam ca tiêu diệt một nửa Hắc Long hội, cả những tên hung hăng ngoan cố còn lưu lại hồi nãy cũng đều chen chân chôn cổ chuồn đi.

Gia đình Tiêu gia người đông thể mạnh, bốn năm người tập một, làm sao có tên nào lại chạy thoát. Chỉ một lúc, toàn viện vang lên tiếng sói tru quỷ khóc, chúng gia đình khua vang xoong chảo, sắc mặt hưng phấn đỏ bừng, ùa theo sau Tam ca, đánh nhau như vậy thật sáng khoái!

Lâm Văn Vinh định đem nộ hỏa trong lòng phát tiết một trận, thấy xa xa đánh đến một đội nhân mã tiến tới, e rằng quá hai trăm người, tất cả đều quần đen áo đen, tên đầu lĩnh chính là Ngô Chánh Hổ của Hắc Long hội.

- Ai dám đối địch với Hắc Long hội ta!

Ngô Chánh Hổ vội lớn tiếng hét vang, hai trăm người phía sau cũng liền hô to.

Mẹ nó, xã hội đen lại càn rỡ như vậy, thành Kim Lăng này xem ra đúng là rối loạn thật rồi! Đánh nhau như vậy nửa ngày trời cũng không có thấy phủ nha phái người nào tới, khăng định lại là trò quỷ của Trình Đức.

Lâm Văn Vinh vung tay lên, chúng gia đình Tiêu gia đều lui về trong viện, lại nghe sau lưng Ngô Chánh Hổ có tiếng người huyền não, một âm thanh oai nghiêm vang lên:

- Hạ gục Hắc Long hội, kết liễu Ngô Chánh Hổ, các huynh đệ, tiến lên...!

Trời đất, tên tiểu tử Thanh Sơn này thật là biết chọn thời điểm a! Lâm Văn Vinh trong lòng mừng rỡ: “Mẹ nó, loạn cũng loạn rồi, hôm nay có cơ hội tiêu diệt Ngô Chánh Hổ, như vậy cũng là chặt đứt một cánh tay của Trình Đức.”

Đồng Thanh Sơn cùng Bắc Đẩu vọt lên đầu tiên, phía sau hai ba trăm huynh đệ của Hồng Hưng, hai đội nhân mã trong ngõ mở cuộc chém giết. ‘Cái này mới đúng là xã hội đen thanh toán nhau!’ Lâm Văn Vinh trước đây nghĩ tới trận chiến này thì rất cuot đã xuất hiện rồi, hơn nữa so với trong tưởng tượng còn ác liệt gấp bội phần.

Gần đây Hồng Hưng khí thế cao ngút trời, hôm nay lại đặc biệt vì Ngô Chánh Hổ mà đến, kể cả lực lượng lẫn khí thế đều trên người một bậc. Lâm Văn Vinh nhìn mà trong lòng sảng khoái vô cùng, diệt trừ Ngô Chánh Hổ, rồi diệt trừ Trình Đức, trong thành Kim Lăng này còn có ai dám bắt nạt bọn Xảo Xảo và lão Đồng nữa.

Gia đình Tiêu gia đã sớm lui vào trong xướng làm nước hoa, Đại tiểu thư đang lo lắng vội giữ chặt Lâm Văn Vinh nhìn chăm chú, khẽ nói:

- Người sao rồi, có bị thương không?

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Ngày đó ta bị vây trong Bạch Liên giáo, giết địch cũng như lấy đồ trong túi, hôm nay chỉ một chút hỗn loạn nhỏ, sao có khả năng làm ta bị thương?

Đại tiểu thư liếc mắt nhìn hấn bật cười, sảng giọng:

- Người lại thích huênh hoang, chúng là tiểu hỗn hỗn, ta xem người chính là đại hỗn hỗn. Dám dẫn gia đình Tiêu gia đi đánh nhau, để xen ta trừng phạt người như thế nào?

- Ấy, Đại tiểu thư, ta đánh nhau đều là vì Tiêu gia mà, không chỉ như thế, qua sự kiện ứng phó đột phá lần này, tình đoàn kết Tiêu gia chúng ta tăng lên một bậc, cho dù ta không có công lao, ta cũng có chút khổ lao a!

Lâm Văn Vinh cười nói.

- Tam ca, tam ca...!

Tứ Đức trên đầu được quần bằng như như một con gấu mèo, tập tễnh đi tới nói:

- May là người tới kịp thời, bằng không xướng làm nước hoa này e rằng bị phá hủy trong tay những tên này rồi.

Lâm Văn Vinh vỗ vai hắn:

- Tứ Đức, làm tốt lắm, Tam ca cũng nở mặt rồi. Đại tiểu thư nói trở về luận công ban thưởng, sẽ không bạc đãi huynh đệ.

- Tạ ơn Đại tiểu thư!

Mọi người Tiêu gia chộn rộn cả đêm, chính là chờ những lời này.

Tiêu phu nhân tiến đến sau Lâm Tam, vẫn còn lo lắng vô cùng, trên khuôn mặt xinh đẹp còn vương vài nét ưu phiền, Đại tiểu thư kéo tay áo Lâm Văn Vinh:

- Việc hôm nay nhất định có người sai khiến, nương thân hiện rất lo lắng, người có biện pháp gì không?

“Biện pháp? Ta không phải còn đang suy nghĩ sao?” Lâm Văn Vinh đi tới bên người Tiêu phu nhân, mỉm cười nói:

- Phu nhân, người có phải lo lắng vì việc hôm nay?

Tiêu phu nhân liếc mắt nhìn hắn, than vãn:

- Lâm Tam, người khổ cực rồi, hôm nay nếu không phải người kịp thời cứu giúp, sợ là Tiêu gia ta đã hết rồi.

- Phu nhân, người nói những lời này làm gì, đều là những việc ta nên làm.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc: ”Ngọc Sương là lão bà của ta, người chính là nhạc mẫu của ta, có kẻ khi dễ người, ta là hiền tế tự nhiên cần hết sức phụng sự. Huống chi xướng này còn có một nửa của ta, dù công hay tư, ta đều không có lý do né tránh.

- Lâm Tam, theo cách nhìn của người, những người này địa vị thế nào? Sao lại ngang tàng như thế, trong thành Kim Lăng trắng trợn vào nhà cướp bóc, chẳng lẽ họ không sợ quan sai bắt tội bọn họ sao?

Phu nhân cảm hận nói:

- Thật là vô pháp vô thiên!

Lâm Văn Vinh nghiêm mặt:

- Phu nhân, có một câu nói xưa là biết lòng quân tử, chứ không rõ dạ tiểu nhân. Theo như ta thấy, việc hôm nay chính là có tiểu nhân cố ý làm loạn, muốn phá hoại căn cơ Tiêu gia ta.

Tiêu phu nhân liếc mắt nhìn hắn, than vãn:

- Ta làm sao lại chẳng biết, những ngày gần đây, vận mệnh Tiêu gia ta hỗn loạn, đầu tiên là kinh doanh không tốt vì mấy người Đào gia. Sau lại có vụ Ngọc Nhược bị bắt, trải qua gian khổ mới có thể an toàn trở về. Lại đến chuyến đi Hàng Châu, bị người ta làm khó dễ. Trải qua mấy lượt phong ba, nhưng mỗi lần đều có thể gặp dữ hóa lành, thậm chí là địa vị nâng lên. Ngày nay, Tiêu gia ta tại Kim Lăng thanh danh cường thịnh, ngang với thời Lão thái gia còn ở trên đời, Lâm Tam, công của người vô cùng lớn.

Chà, người vô duyên vô cớ lại nâng địa vị ta cao như vậy, không phải lại muốn chơi trò giữ chân lôi kéo ta à! Lâm Văn Vinh nhìn trộm phu nhân một cái, thấy bà đôi mi thanh tú đã dần ra, hai má như bạch ngọc có thoang thoang chút phấn hồng. Khi mỉm cười hai lúm đồng tiền duyên dáng ẩn hiện, lúc nói chuyện môi anh đào hé nở, đôi ngực căng tròn mềm mại khê pháp phồng, mang một vẻ quyến rũ không thể diễn tả bằng

lời. Quả là một nữ nhân thành thực cao nhã , sức hấp dẫn từ vẻ điềm đạm trang nghiêm, những tiểu cô nương chưa chín không thể sánh được.

“Phu nhân đúng là thật là xinh đẹp trời sinh a!” Lâm Văn Vinh nhìn đến ngây người ngẩn ngơ, Đại tiểu thư vội vàng kéo tay áo hắn hỏi:

- Lâm Tam, người làm sao vậy, mẫu thân cùng người nói chuyện gì thế?

- À ờ...

Lâm Văn Vinh mới khôi phục tinh thần, vội hỏi

- Phu nhân nói cái gì?

171. Chương 169 - Báo Quân Ân

- Người thật là...! Mẫu thân cùng người nói chuyện mà người cũng không nghe cho tử tế, chẳng biết đang nghĩ cái gì.

Lâm Văn Vinh cười khổ:

- Đại tiểu thư, như thế cũng không trách ta được. Phu nhân với nàng cùng đứng ở một chỗ, giống như một đôi tỷ muội xinh đẹp mỹ lệ, làm ai nhìn thấy cũng phải ngây ngốc ngẩn ngơ.

- Lâm Tam, người nói năng hồ đồ gì đó!?

Phu nhân trên mặt thoáng đỏ ửng lên, bất đắc dĩ cười nói:

- Người cũng bẻm mép lắm, những hạ nhân khác đã sớm nói qua trước mặt ta. Sau này không cho phép nói mấy lời này nữa.

Tiêu phu nhân thấu tình đạt lý, dịu dàng rộng lượng, thủ tiết nhiều năm không hề có lời ong tiếng ve, giữ người cực kỳ thanh bạch. Tuy bà tiếp xúc Lâm Văn Vinh không nhiều lắm, những cũng biết tính khí của hắn. Đùa vài câu vui vẻ, nghe xong rồi thôi, cũng không coi là thật.

Tiêu Ngọc Nhược cười nói:

- Nương thân thời trẻ sớm đã nổi tiếng xinh đẹp, còn cần người tới lấy lòng sao. Ta xem ra người sợ mẫu thân trách phạt, nên mới cố ý nói tốt để tránh tội.

Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Người hiểu ta chỉ có Đại tiểu thư, chẳng biết vừa rồi phu nhân nói điều chi?

Tiêu phu nhân nghiêm mặt nói:

- Tai họa hôm nay, tuy là có tiểu nhân làm hại nhưng cũng không thể không cảnh tỉnh chúng ta. Tiêu gia gần đây tiếng tăm quá thịnh, rất dễ làm người ta đố kỵ. Lâm Tam, Ngọc Nhược, sau này làm việc thì nhất định phải tỉ mỉ cẩn thận, chớ để bị người ta lợi dụng.

Lâm Văn Vinh trầm nghĩ: “Người ta chính là nhắm vào Tiêu gia, bà có cẩn thận, cũng không tránh được.”

Tiêu phu nhân than vãn:

- Lần này may mắn Lâm Tam tới kịp thời, mới không biến thành đại họa, chỉ là lâu dài cứ như vậy càng làm người ta lo lắng. Nhất là sau ngày hai người tới kinh thành, ở trong thành Kim Lăng này vạn nhất có biến hóa gì, ta chạy đi đâu tìm người thương nghị?

Đây cũng là vấn đề Lâm Văn Vinh đang lo lắng, thần sắc cũng trở nên buồn bã. Phu nhân chỉ đành thở dài, khẽ nói:

- Tiêu gia chúng ta, cuối cùng vẫn thiếu một nam tử đảm đương a!

Ánh mắt của Tiêu phu nhân tựa như vô tình nhưng hữu ý dừng trên người Lâm Văn Vinh, hần trong lòng nhảy rộn lên: “Lời này của phu nhân có ý tứ gì? Phải chăng là muốn đem Nhị tiểu thư gả cho ta? Có chuyện gì bà cứ nói thẳng đi, tính toán che giấu cái gì, phải biết rằng Tam ca ta rất được nhiều nơi chào đón, bà không nhanh tay, ta sẽ bị người khác cướp đi.”

Hần nghĩ tới Xảo Xảo, chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, âm thanh dừng ở trước cửa xướng, một giọng nữ lo lắng vang lên:

- Ngọc Nhược tỷ tỷ, người có ở bên trong không?

Âm thanh này có vài phần quen thuộc, Lâm Văn Vinh còn đang nghi hoặc thì đã thấy Đại tiểu thư nhượng mày nói:

- Sao lại giống như tiếng Uyển Doanh nhỉ, nàng ta thế nào lại tới đây?

Khó trách có vài phần quen tai, chẳng phải là tiếng của tiểu nữ Đào Uyển Doanh sao? Tiểu nữ này chẳng đang chịu nhiều tổn thương lắm mà? Sao lại tới đây vào lúc này?

Bên ngoài hai bang phái đang đánh nhau, Đại tiểu thư cũng không dám tùy ý mới cửa, liền nhẹ nhàng kêu lên:

- Là vị tiểu thư nào ngoài đó?

- Ngọc Nhược tỷ tỷ, là ta! Uyển Doanh!

Quả nhiên là tiếng của Đào Uyển Doanh truyền đến, lo lắng nói:

- Trên đường xảy ra chút việc ngoài ý muốn nên ta mới tới chậm một chút, Ngọc Nhược tỷ tỷ đừng lo.

- Là Uyển Doanh mang theo người nha môn đến rồi!

Đại tiểu thư vui vẻ nói.

Lâm Văn Vinh ‘ồ’ một tiếng, tiểu nữ họ Đào này khôi phục năng lực rất là nhanh a! Mới đó lại trở về nha môn làm việc, chỉ có hiệu suất này của bọn cảnh sát các người thật sự là quá thấp, lão tử giải quyết xong chuyện này rồi, bây giờ cần các người tới làm gì?

Đại tiểu thư sai người mở cửa, đã thấy Đào Uyển Doanh một thân công phục đỏ chót, nhanh như chớp lên vào.

Tiêu Ngọc Nhược thấy nàng chỉ đi một mình, ngạc nhiên hỏi:

- Uyển Doanh tiểu thư, như thế nào lại chỉ có một mình người đến?

Đào Uyển Doanh thở gấp vài hơi rồi nói:

- Ngọc Nhược tỷ tỷ, chúng ta nhận được tin tức của người liền lập tức chạy tới, nào biết vừa ra khỏi nha môn, liền gặp phải tin nói rằng: ‘Chỉ huy sứ ở tiền phương thao luyện binh mã, đường đi toàn bộ bị phong tỏa’, chúng ta thế nào cũng không đến được, cũng may nhà ta cũng với Trình đại nhân có giao tình, đại nhân mới ân chuẩn một mình ta đi qua, những người khác đều phải ở lại chỗ cũ.

Quả nhiên là Trình Đức ở sau lưng giở trò, Lâm Văn Vinh thầm hừ một tiếng trong lòng: “Tối hôm nay phong ba thay nhau nổi lên, đầu tiên là Trình Đức mang binh vây Tổng Đốc nha môn, sau lại là Hắc Long hội quây rối Tiêu gia, những điều này đều là thăm dò của bọn hắn.”

Lúc này trước mặt tuy đã bình yên, nhưng ngoài kia hai phái đang máu chảy đầu rơi, ai thắng ai thua còn chưa phân rõ ràng. Đại tiểu thư thấy Đào Uyển Doanh không để ý đến an nguy bản thân mà một mình đến đây cứu trợ, trong lòng cũng cảm kích, sớm đã quên ngày ấy Đào Uyển Doanh theo Đào Đông Thành giở trò cướp đường, giữ chặt tay nàng nói:

- Uyển Doanh muội người không lý đến an nguy đến đây tương cứu, trên dưới Tiêu gia ta vô cùng biết ơn.

Đào Uyển Doanh lắc đầu nói:

- Ngọc Nhược tỷ tỷ, người chớ nói như vậy, muội xấu hổ vô cùng. Ngày ấy cùng với ca ca đối xử với người như vậy, người không trách ta sao?

Đại tiểu thư biết nàng kể về việc cướp đường, liền mỉm cười lắc đầu:

- Chuyện đã qua lâu như vậy, còn nói làm gì, huống chi người lúc ấy cũng không có ý làm hại ta, ta nào còn có thể trách tội người.

Đào Uyển Doanh mắt đỏ hoe:

- Ngọc Nhược tỷ tỷ, ta bây giờ càng nghĩ càng nhận ra ngày đó có lỗi ghê gớm, cũng không biết là như thế nào lại bị ma quỷ xui khiến, làm những việc ác độc như thế, bây giờ dường như có báo ứng. Từ ngày ấy sau khi các người thả ta cùng với ca ca, đại ca hành vi vàng ngày càng cổ quái, cả ngày ở nhà cẩu gắt, vứt đồ vật lung tung, đối với hạ nhân thì vừa chửi bới vừa đánh, đối với ta cũng lăng mạ chửi rủa, như là biến đổi thành người khác. Phụ thân cũng quản không được huynh ấy, mà cả ta cũng tưởng chính mình ngày đó bị người làm ô uế rồi...

Nước mắt nàng lăn lăn, nói không nổi nữa. Lâm Văn Vinh nghe xong mấy câu nói đó mặt mày hớn hở: “Ta ngất mất! Theo lời Đào Uyển Doanh thì Đào Đông Thành kia khẳng định là gầy rồi, nói không chừng lại đang ngầm chuẩn bị châm thêu hoa, học theo Đông Phương Bất Bại. Đối với ác nhân chính là phải như vậy, chiêu này của Cao đại ca quả nhiên lợi hại, lão tử thật là tài giỏi quá!”

Đại tiểu thư thấy nàng rơi lệ, biết Đào Uyển Doanh đang nghĩ lại những tao ngộ của mình, trong lòng không nỡ liền khẽ nói:

- Uyển Doanh muội muội, muội chớ lo lắng, không có chuyện gì đâu, chỉ là có người tác quái thôi.

- Khụ, khụ...

Lâm Văn Vinh vội vàng ho khan hai tiếng, đề phòng Đại tiểu thư nói lộ manh mối. Đại tiểu thư nhin cười, liếc hắt trách móc: “Đồ ác nhân nhà người, dọa một nữ tử thanh bạch thành bộ dạng như thế này, người đắc ý cũng đủ chưa!”

Lâm Văn Vinh thấy trong mắt Đại tiểu thư có ý đùa cợt, trong lòng thầm than: “Tiểu nữ người, thật giỏi quên vết thương lòng, nếu nhân gia không bồi hai tiếng, người xem chừng muốn đem ta ra bán, thiện tâm này đã trải ra quá mấy lần rồi.”

Đào Uyển Doanh quay qua Đại tiểu thư nói nhỏ:

- Ngọc Nhược tỷ tỷ, ta tìm một nha hoàn già trong nhà kiểm chứng qua rồi, ta không có bị người ta khi dễ, chắc là ngày ấy các người đem thả ta đặt ở rừng, trên người có chút thương tích cho nên mới có cảm giác như thế, tỷ tỷ, tiểu muội biết ơn không kể xiết.

Lâm Văn Vinh nhĩ lực cực tốt, tai đã sớm nghe hết những lời nàng nói, trong lòng rộn ràng nổi nhạc: “Trêu đùa thiếu nữ thật sự là chuyện khiến người ta khoái trá.”

Đại tiểu thư bật cười:

- Có cái gì mà cần tạ ơn hay không tạ ơn, điều này đều là chủ ý của Lâm Tam, hẳn nói cái gì mà oan gia nên giải không nên kết. Chúng ta cùng các người lại không có thâm cừ đại hận gì nên lẽ nào lại muốn hại chết, vì vậy mới đem thả các người ra rồi chúng ta liền đi thẳng về Kim Lăng.

Đào Uyển Doanh thấy Lâm Tam, khuôn mặt liền đỏ bừng tràn đầy vẻ xấu hổ. Ngày đó nàng ở ngoài đường thiếu chút nữa bắt Lâm Tam nhận tội vũ nhục, lúc này nghĩ đến, trong lòng có chút bối rối. Dẫu sao nàng cũng là một nữ tử nên cũng chẳng dễ gì để có thể nhận cái tội này, mấp máy môi cả nửa ngày trời mới mới cúi đầu nói:

- Người... vẫn khỏe chứ!

Lâm Văn Vinh cười ha hả, nói với vẻ thâm ý:

- Nhờ phúc của Đào tiểu thư, ta gần đây vẫn tốt, không biết Đào tiểu thư mấy ngày gần đây có khỏe không?

Đào Uyển Doanh cắn môi:

- Ta nhiều ngày nay đã khỏe rồi, chuyện ngày đó, đa tạ người, nếu không ta...

Mắt nàng đỏ hoe liền nói không nổi nữa.

Giở trò làm hiện trường giả lại có thể dọa nàng ta thành ra vậy, tiểu nữ này về sau không biết có chứng sợ động phòng không? Ai da, cái này có điểm phải xin lỗi lão công của nàng rồi!

- Đào tiểu thư khách khí rồi, khuyết điểm của ta là luôn lấy việc trợ giúp người khác làm niềm vui mà, chỉ cần hiểu lầm hóa giải, tất cả mọi người bình an vô sự là được, cần gì tạ ơn với không tạ ơn.

Lâm Văn Vinh cười ha hả.

Đào Uyển Doanh không dám nói chuyện với hắn nữa, quay qua Tiêu Ngọc Nhược:

- Ngọc Nhược tỷ tỷ, lúc này bên ngoài người hai bang đánh nhau, các người nên đợi họ đi đã. Hôm nay có ta ở chỗ này, bọn họ nhất định không dám làm gì tỷ đâu.

“Xã hội đen mà không dám đánh cảnh sát? Nha đầu nhà ngươi quá ngây thơ rồi, Bất quá Đào Vũ cùng Trình Đức cùng một bọn, Ngô Chánh Hổ hẳn không dám động vào Đào Uyển Doanh.”

Đại tiểu thư hướng về Lâm Văn Vinh hỏi:

- Lâm Tam, việc này, người xem phải làm gì bây giờ?

Lâm Văn Vinh thấy Đồng Thanh Sơn cùng Lý Bắc Đầu suất lĩnh nhân mã cùng Hắc Long hội quân chiến, mặc dù Hồng Hưng chiếm thế thượng phong, nhưng trong thời gian ngắn e cũng không thể kết liễu được. Đào Uyển Doanh lại vừa mang đến một tin tức trọng yếu, binh mã của Trình Đức cánh đó không xa, phải mau chóng giải quyết việc nơi đây mới được.

Nghĩ như vậy, Lâm Văn Vinh nghiêm mặt nói:

- Đào tiểu thư, nàng tới thật đúng lúc, hôm nay bọn hắc y nhân tới Tiêu gia ta làm loạn chính là Hắc Long hội gì đó, nàng cần phải làm chứng cho chúng ta.

Uyển Doanh gật đầu:

- Hắc Long hội, Ngô Chánh Hổ ta biết.

‘Người biết là tốt rồi’, Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Đại tiểu thư, bang hội bên ngoài ngăn cản nhân mã của Hắc Long hội cũng không biết là nghĩa sĩ ở nơi nào, lát nữa gặp mặt cũng nên cảm tạ tử tế một phen.

Đào Uyển Doanh nói:

- Đó cũng chẳng phải là nghĩa sĩ gì, chỉ là một bang phái trong thành, tên là Hồng Hưng, cùng với Hắc Long hội chính là cùng một loại người.

“Choáng, Hồng Hưng cùng với Hắc Long hội sao có thể cùng một loại được?” Lâm Văn Vinh trừng mắt nhìn nàng một cái:

- Đào tiểu thư, đừng nói tặc trách như thế, ta xem nghĩa sĩ bang này mỗi người đều trung can nghĩa đảm, uy vũ bất phạm, như vậy sao có thể so sánh họ cùng với Hắc Long hội, bọn họ vừa rồi tương trợ Tiêu gia chúng ta lúc nguy nan, Tiêu gia ta nên xuất lực mới là phải.

Đại tiểu thư liếc mắt nhìn hắn rất có thâm ý, nói:

- Vậy theo ý người, chúng ta phải làm thế nào?

Lâm Văn Vinh nói:

- Lúc này Hắc Long hội bị ép vào thế hạ phong, chính là lúc ‘kinh cung chi diệu’*, chúng ta trong trạch viện này còn có hơn một trăm huynh đệ, không bằng cùng nhau lao ra trợ uy cho những nghĩa sĩ này.

- Không thể!

Đào Uyển Doanh cả kinh:

- Hai toán nhân mã này, đều là mối họa của thành Kim Lăng, chúng ta nếu tùy tiện ra ngoài trợ giúp Hồng Hưng, nếu bọn chúng lại có ác tâm, như vậy chẳng phải là dẫn sói cắn gà nhà sao?

“Dẫn sói cắn gà nhà? Choáng, con sói lớn nhất đang đứng ở trước mặt người, người còn phải chạy đi đâu lo lắng.” hần cười ‘ha ha’ hai tiếng:

- Đào tiểu thư, việc này không thể chậm trễ được, nếu là Hắc Long hội đánh thắng, chúng ta có thể gặp nguy hiểm.

Đào Uyển Doanh thấy hần trong mắt có ý cười mình, nhin không được lại nghĩ ngày đó buộc hần thừa nhận vũ nhục mình, vội vàng cúi đầu, không dám cùng hần nói chuyện nữa.

Đại tiểu thư nhíu mày:

- Tiêu gia chúng ta, đánh nhau thì sao có thể làm đối thủ của bọn chúng, vạn nhất là ai đó bị thương, vấn đề này có thể lớn lắm.

Lâm Văn Vinh lắc đầu:

- Đại tiểu thư, yên tâm đi, Hắc Long hội lúc này đã sức cùng lực kiệt, sao còn dám cùng chúng ta dây dưa, chúng ta lao ra ngoài la hét hù dọa, không cần động thủ thì bọn chúng sẽ nhanh chóng bỏ chạy thôi.

Nghe cũng có chút đạo lý, Đại tiểu thư cắn răng nói:

- Lâm Tam, cứ như thế, làm theo như người đã nói. Hắc Long hội không phải người tốt, Hồng Hưng hần là có thể tin cậy!

Thấy Đại tiểu thư nói chur chém đinh chặt sắt, Lâm Văn Vinh cũng có chút kinh ngạc, tiểu nữ này sao có thể dám chắc thế? Không phải cũng từng làm xã hội đen à?

Đại tiểu thư liếc mắt nhìn hần một cái, đôi má bừng lên hai áng mây hồng, ngượng ngập nói:

- Sững người ra đó làm gì? Lãnh đạo cái Hồng Hưng kia chính là đệ đệ của Xảo Xảo, người tưởng ta không nhìn ra được sao? Những người này dám chắc đều do người gọi đến, hừ, dấu diếm ta nhiều việc như vậy, quay về ta sẽ tra xét người thật kỹ càng.

“Tiểu nữ này không ngốc a!” Lâm Văn Vinh ướm dẫm mồ hôi lạnh, vội vàng gọi Tiêu Phong tới:

- Kêu các huynh đệ chuẩn bị, mọi người cùng nhau đi ra ngoài chém giết, đánh cho lũ chó Hắc Long Hội tơi bời!

Chúng đình Tiêu gia mới vừa rồi chém giết đã phát nghiệm, lúc này lại có thể đánh chó cùng đường quả là trò hay, sao nhiệt huyết có thể không sôi trào, lập tức đều kích động đứng lên.

Lâm Văn Vinh mở cửa, đang muốn lao ra trước tiên, Đào Uyển Doanh liền kéo tay áo hần lại.

- Đào tiểu thư, người thế này là ý gì?

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên hỏi.

- Cẩm quân thành tín chi đức, đương hàm thảo kết hoàn dĩ báo chi. **

Đào Uyển Doanh nhẹ nhàng nói xong, lệ làng lách người vượt lên phía trước Lâm Văn Vinh, xông ra ngoài.

* kinh cung chi điều: Kinh: sợ hãi. Cung: cây cung. Chi: hư tự. Điều: con chim.

Kinh cung chi điều là con chim sợ cây cung.

Khi một con chim đã bị cây cung bắn cho một lần bị thương tích rồi, sau đó gặp lại cây cung hay gặp một cành cây cong cong giống hình cây cung thì nó hoảng sợ, liền bay tránh xa chỗ khác.

172. Chương 170 - Phế Bỏ

Đào Uyển Doanh duyên dáng hét to một tiếng, thân như cánh én, nhẹ nhàng xông ra ngoài trước tiên. Gia đình Tiêu gia theo sau Tam ca, khua chiêng gõ trống, cũng liền lao ra.

Hắc Long hội cùng Hồng Hưng đang liều mạng chém giết lẫn nhau, chợt nghe chiêng trống vang trời, cửa sắt công tường mở toan, gia đình của Tiêu gia trong tay cầm hung khí, khí thế hùng hổ ủa ra, miệng hô to khẩu hiệu: “Hạ gục Hắc Long hội, hạ gục Hắc Long hội!”

Ngô Chánh hổ cùng thủ hạ của hắn chấn động, ứng phó với một Hồng Hưng, bọn chúng lực bất tòng tâm, sớm đã nhìn thấy thất bại, không nghĩ đến gia đình Tiêu gia lại xen vào, chủ động đến tấn công mạnh mẽ đến thế, hành động này khiến Hắc Long hội không còn có thể chống chọi thêm, thế bại đã thành.

Lâm Văn Vinh vọt lên phía trên cùng, dễ dàng đánh ngã mấy tên lâu la Hắc Long hội, Đào Uyển Doanh cẩn thận hộ vệ ở bên hắn, chiêu thức của nàng còn giỏi hơn Lâm Văn Vinh, tuy là chỉ múa may hoa lệ, nhưng để ứng phó với mấy tên Hắc Long hội này thì tự nhiên là có thừa.

— Ta đây là công sai của Kim Lăng phủ, các người là lũ tội đồ nơi nào? Lớn mật như thế, dám đánh người ở đây?

Đào Uyển Doanh đánh ngã hai tên bang chúng Hắc Long hội, thần thái uy phong凛冽, nhưng thủy chung vẫn không rời Lâm Văn Vinh, vững vàng hộ vệ cho hắn.

Lâm Văn Vinh ‘a a’ cười, tiểu nữ này cũng quá ngây thơ rồi, nếu bằng vài tiếng hò hét có thể giải quyết được vấn đề, thì con mẹ nó cần gì xã hội đen nữa!

Ngô Chánh Hổ thấy thân ảnh của Đào Uyển Doanh, liền có chút do dự, lại thấy Tiêu gia tiến tới hung mãnh, Hồng Hưng cũng mãnh liệt truy kích, đã biết hôm nay mọi việc hỏng rồi, liền cắn răng phát tay quát to:

— Lui, mau rút lui...!

Hắn vừa nói xong, liền xoay người bỏ trốn, động tác rất là mau lẹ. Bang chúng Hắc Long hội còn lưu lại chứng kiến thấy lão quay đầu lui mất, vội vàng hưởng ứng lời hiệu triệu của hắn, theo đường đó tháo chạy.

Đêm nay chính là cơ hội tốt tiêu diệt Hắc Long hội, Đồng Thanh Sơn như thế nào có thể bỏ qua, vội vàng hô vang:

— Đạp đổ Hắc Long Hội, hạ gục Ngô Chánh Hổ, các huynh đệ, xông lên...!

Hồng Hưng sĩ khí đang vượng, lời này như tiếp thêm khí thế cho bọn họ, mấy trăm người liền đuổi theo Ngô Chánh Hổ truy sát. Đồng Thanh Sơn cùng Lý Bắc Đẩu đều vọt lên phía trên, vây chặt lấy Ngô Chánh Hổ, không cho hắn dễ dàng thoát thân.

Trận đánh tối nay, Hắc Long hội hoàn toàn thất bại. Hồng Hưng tuyệt đối không cho chúng có cơ hội ‘Đồng Sơn tái khởi’, cánh tay này của Trình Đức xem như hoàn toàn bị chặt gãy rồi. Phải nói đây cũng là món đại lễ Trình Đức dâng cho, hắn đã lầm lẫn khi coi thường lực lượng của Tiêu gia, coi thường thực lực của Lâm Tam, Hắc Long hội thất bại, có lẽ cũng chính là bước thất bại đầu tiên của Trình Đức.

Lâm Văn Vinh thấy Đồng Thanh Sơn và Lý Bắc Đẩu vây lấy Ngô Chánh Hổ không tha, ép hắn tiến vào một góc, nhưng Ngô Chánh Hổ này cũng thật là cường hãn, một người đấu hai cũng không thấy rơi vào thế hạ phong. Nếu không bắt được Ngô Chánh Hổ, sau này Trình Đức tới cứu, muốn diệt trừ hắn lại khó khăn.

Lâm Văn Vinh trong lòng lo lắng, muốn đến giúp Thanh Sơn một tay, lại thấy Đào Uyển Doanh theo sát bên người mình, một bước cũng không rời.

Lâm Văn Vinh cười khổ:

— Đào tiểu thư, nàng là công sai, hắn là còn chuyện trọng yếu cần đi làm, lại theo ta làm gì?

Đào Uyển Doanh nghiêm mặt nói:

— Lúc này hiện trường hỗn loạn, ta bảo hộ bên người người, người có thể sẽ an toàn hơn nhiều.

“Nàng bảo vệ ta? Ặc!” Lâm Văn Vinh bất đắc dĩ nói:

— Đào tiểu thư, ta và nàng cũng đã quá chiều, thẳng thắn mà nói, cho dù có mười người như nàng cùng lên cũng không đánh lại ta, bây giờ lại nói là muốn bảo vệ ta, cái này có phải là quá khoa trương không? Nàng phải chăng là có ý đồ gì đó với ta? Ta là người đứng đắn nghiêm chỉnh đấy.

Đào Uyển Doanh vừa thẹn vừa giận:

— Ai có ý đồ với người? Ta đây là báo ân, ngày ấy nếu không có người nói cho ta sự thật, chỉ e là tới lúc này Đào Uyển Doanh không còn ở nhân thế rồi. Người đối xử tử tế với ta, Uyển Doanh ghi tạc trong tim, ta tuy là một nữ tử nhưng ân tình này không thể không báo. Hôm nay nguy hiểm như vậy, người tuy là võ nghệ vạm vỡ cao cường, nhưng sao có thể khắp nơi đề phòng tiểu nhân ám toán, có ta bảo vệ bên người, đương nhiên có nhiều phần chắc hơn, mặc kệ người coi ta như thế nào, ân tình này không báo, ta cả đời cũng không thể an tâm.

Choáng, tiểu nữ này trở thành que kẻo dẻo rồi, không thể vứt bỏ được sao? Làm sao để nàng ta khỏi mù quáng đây? Lâm Văn Vinh bất đắc dĩ nói:

— Thịnh tình của tiểu thư, Lâm Tam ta xin tâm lĩnh, chỉ là cái ân tình mà nàng nói đều do ta tiện tay giúp thôi, ta là kẻ rất thích tương trợ người khác nên cũng không cần hồi báo đáp gì cả, không cần nàng bảo vệ, hay là nàng nhanh vào nói chuyện cùng với Đại tiểu thư đi.

Đào Uyển Doanh tính khí vô cùng quật cường, quay đầu đi, làm bộ như không hề nghe thấy hắn nói, cũng không chịu dời đi nửa bước.

Đây là chuyện quái gì thế này, ‘đã thấy qua ép mua chứ chưa bao giờ thấy ép bán’, chẳng nhẽ muốn lão tử ra tay sát thủ sao? Chỉ sợ chuyện này, ngay cả tính mệnh của tiểu nữ nhà người cũng không còn, Lâm Văn Vinh nói:

— Đào tiểu thư, nàng muốn hộ vệ ta tới khi nào?

Đào Uyển Doanh sững sốt một chút, trầm tư thật lâu sau mới lắc đầu nói:

— Ta còn chưa nghĩ đến.

Lâm Văn Vinh tức mình nói tục:

— Đào tiểu thư, ta muốn đi nhà xí, nàng có muốn đi không?

Đào Uyển Doanh liền đỏ mặt, nhìn hắn một cái, cắn răng nói:

— Người đi, ta cũng đi...

Ngất, lão tử bị người đánh bại rồi, Lâm Văn Vinh ôm đầu rống lên giận dữ:

— Vạn lần xin nàng, Đào tiểu thư, xin nàng buông ta ta đi, ta không chịu nổi sự hành hạ của nàng nữa. Ta không cần nàng bảo vệ, nàng đi bảo vệ người khác đi. Được rồi, nàng không phải thích Hầu Dực Bạch công tử sao. Nàng đi bảo vệ hắn đó, hắn sức trời gà không chặt, đồng cảnh nhỏ bé yếu đuối chính là có thể thỏa mãn sự ái hộ của nàng, các người sài lang nữ mạo, rất là tương xứng.

Khuôn mặt xinh đẹp của Uyển Doanh đỏ bừng, vội nói:

— Người nói hồ đồ cái gì đó, ai nói ta thích Hầu công tử chứ?

— Tất cả đều biết a!

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

— Không tin nàng có thể đi hỏi Lạc tiểu thư, còn có Đại tiểu thư các nàng, xem ta có lừa nàng không.

Đào Uyển Doanh than nhẹ:

— Người nói như thế thì ta cũng hồ đồ rồi. Ta nghe các tỷ muội nói, thích một người, đó là luôn nghĩ đến hắn nhớ đến hắn. Ta tuy thỉnh thoảng có nghĩ đến Hầu công tử nhưng cũng chưa từng cùng hắn nói chuyện nhiều, bàn tới hai chữ tương tư thì có vẻ cao xa quá, Ngọc Nhược tỷ tỷ sao lại có thể kết luận ta thích Hầu Công tử?

“Toát mồ hôi! Ta làm gì có thời gian dạy nàng tình yêu là thế nào!”, thấy thời gian đang lúc khẩn cấp. Lâm Văn Vinh cắn răng: “Tiểu nữ, là người ép ta, lần này lão tử sẽ đánh nàng ngất đi đem đặt ở ven đường cho người ta chiếm chút tiện nghi nhỏ.”

Đào Uyển Doanh liếc mắt nhìn hắn, đột nhiên bật cười:

- Lâm Tam, người như ngươi, có lúc rất đáng ghét, đôi khi tựa hồ không phải thế. Người có thể kiên trì thế này, ta cũng không làm khó cho người nữa. Hôm nay khi mọi việc xong, ta sẽ không đề cập đến hai chữ hộ vệ nữa, người xem có tốt hơn không?

_ Chặn Ngô Chánh Hổ lại!

Tiếng hô giận dữ của Thanh Sơn truyền đến, Lâm Văn Vinh nghe được nhìn lại, đã thấy trên tay Ngô Chánh Hổ dính vài vết thương, hung tính đại phát, hai mắt đỏ rực, tính liều mạng đột phá khỏi vòng vây bên ngoài của Hồng Hưng, Ngô Chánh Hổ này lãnh đạo hơn ngàn người Hắc Long hội, hai tay vung vẩy chém giết, lúc này hung tính đại phát, dũng mãnh vô cùng, liền đá thương vài huynh đệ đã thành danh của Hồng Hưng, mắt thấy gần như thoát khỏi vòng vây.

Không có thời gian nói chuyện nhạt nhẽo cùng tiểu nữ người nữa, Lâm Văn Vinh đuổi theo vài bước, chặn trước người Ngô Chánh Hổ, cười lạnh nói:

_ Vậy là thế nào, người nghĩ đánh cướp Tiêu gia chúng ta xong là có thể chạy sao?

Ngô Chánh Hổ song chỉ đỏ rực liếc mắt nhìn vào hắn:

_ Người là Lâm Tam?

Lâm Văn Vinh mỉm cười:

_ Nhân lực của người cũng không tệ, chỉ tiếc là lại nảy ra ý kiến ngu ngốc đụng lằm chỗ rồi.

Đang khi nói chuyện thì Đồng Thanh Sơn và Lý Bắc Đẩu đã tới vây quanh, Đào Uyển Doanh cũng đứng ở bên người Lâm Văn Vinh. Ngô Chánh Hổ giận dữ quát:

_ Các người nhiều người như thế đối phó một mình ta, còn có thể coi là anh hùng hảo hán cái gì.

_ Người muốn làm anh hùng hảo hán? Tốt thôi!

Lâm Văn Vinh cười nói:

_ Ta kính trọng nhất anh hùng hảo hán, đừng nói ta không cho người một cơ hội, người muốn quần ẩu hay là chọn đơn đấu?

_ Quần ẩu là sao? - Ngô Chánh Hổ vội nói

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

_ Quần ẩu tức là chúng ta đánh một mình người.

_ Người...

Ngô Chánh Hổ tức giận hỏi:

_ Vậy đơn đấu là sao?”

_ Đơn đấu tức là một mình người đánh một đám chúng ta!

Lâm Văn Vinh thoải mái nói, gia đình Tiêu gia cùng huynh đệ Hồng Hưng đường vây quanh đều cười ha hả, Đào Uyển Doanh cũng không nhịn được bật cười.

Ánh mắt Ngô Chánh Hổ lóe lên một tia ác liệt, thừa dịp mọi người không phòng bị, đao trong tay lao tới, nhắm vào Lâm Văn Vinh,

Lâm Văn Vinh lạnh lùng cười, đang lúc muốn động thủ, lại nghe một tiếng “a” thê thảm, Ngô Chánh Hổ kia bị người ta một cước đá ngã lăn ra, đao trong tay rơi trên mặt đất.

Đào Uyển Doanh nét mặt như sương lạnh, tức giận nói:

— Ngô Chánh Hổ, có bốn cô nương ở đây, người còn muốn vung đao giết người?

Ngô Chánh hổ quyết xuống tay, kinh lực rất lớn, vốn định đánh lén đắc thủ, đầu gối Đào Uyển Doanh luôn cảnh giác với hắn, hắn vừa động dậy, Đào Uyển Doanh liền tung một cước cực mạnh vào chân hắn. Ngô Chánh Hổ trọng thương, vốn đã suy nhược không trụ được, một chiêu này lại dùng toàn bộ lực đao, sau khi ngã lăn ra đất, thở hổn hển, trên trán mồ hôi túa ra ướt đầm.

— Công phu không tồi!

Lâm Văn Vinh cười hì hì ôm quyền nói:

— Tạ ơn Đào tiểu thư cứu mạng, như vậy chúng ta hòa rồi nhé!

Ngô Chánh Hổ vốn đã kiệt lực, biết tìm đâu ra cơ hội đánh chó cùng đường như vậy, những kẻ cùng theo Tứ Đức thấy tên đầu xỏ ở đây, sao còn nhịn nổi, cao giọng nói:

— Các huynh đệ, đây chính là tên cầm đầu đã bắt nạt Tiêu gia chúng ta, mọi người đánh đi...!

Việc quần áo này chính là chuyện mọi người am hiểu nhất. Tất cả hô vang, hướng về Ngô Chánh Hổ tay đâm chân đá, tiếng kêu la rên rĩ vang lên không ngớt bên tai.

Phải nên như thế mới được, đơn đả độc đấu làm cái gì, chủ nghĩa anh hùng đúng là hại chết người ta, quần áo mới chính là vương đạo. Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, lớn tiếng nói:

— Mọi người không nên đánh nữa, đánh chết người là không tốt đâu. Nhân tiện nói một câu, muốn đánh cho đã mà không chết thì cứ nhắm vào mặt và thắt lưng...

— Đánh vào mặt và thắt lưng...!

Trong đám người cũng không biết là ai vừa nói câu đó, mọi người lập tức hiểu ra ý nghĩa lời nói của Tam ca, nhắm thẳng vào hai chỗ này mà xuống tay, Lâm Văn Vinh rùng mình: “tiểu tử Ngô Chánh Hổ này xem như bị phế rồi!”

Cái tên mới vừa rồi kêu gào quay về phía Lâm Văn Vinh giở ngón cái lên, Lâm Văn Vinh khinh bỉ nhìn hắn một cái: “Thanh Sơn người đứng là đồ súc sinh, cứ thích rống lên, nhưng mà ... ta thích!”

173. Chương 171: Ngã Hận Tử Nhĩ Liễu

Lăn trong đám người là vài nhân vật cốt cán của Hồng Hưng, hạ thủ vô cùng tàn nhẫn, cứ nhắm vào hai chân Ngô Chánh Hổ đánh thật mạnh, Ngô Chánh Hổ kêu la thảm thiết động thấu tận trời xanh, Lâm Văn Vinh thậm chí còn nghe được tiếng xương gãy răng rắc.

- Ài! Xem ra Hắc Long hội thật sự là khơi dậy nổi căm phẫn của người dân a! Đào tiểu thư, nàng cũng thấy đấy, ta đã nhắc nhở mọi người không nên sử dụng bạo lực, nhưng họ Ngô này chúc bao oán hận cho bá tánh, không ngăn được!

Thấy Ngô Chánh Hổ hít vào thì nhiều, thở ra lại ít, tuy không chết cũng chẳng khác bao nhiêu, Lâm Văn Vinh liền giả nhân giả nghĩa nói.

Đào Uyển Doanh liếc mắt nhìn hắn, không nói gì, Đồng Thanh Sơn thấy Ngô Chánh Hổ hoàn toàn không thể cứu chữa được nữa, liền hướng về Lâm Văn Vinh gật gật đầu, rồi vung tay lên, người ngựa Hồng Hưng lập tức vô thanh vô tức rời đi.

Lực lượng của Hồng Hưng vừa biến mất khỏi tầm nhìn, thì từ xa đã nghe một hồi rầm rộ truyền đến, một đội binh mã kị doanh ở đằng xa tiến tới. Cầm đầu chính là Trình Thụy Niên, công tử của Trình Đức.

“Cứu giá tới rồi, nhưng mà lại là quá muộn!” Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, quay về phía mấy người bọn Tiêu Phong nháy mắt, gia đình Tiêu gia nhanh chóng lui vào công xưởng, chỉ còn một người tay chân đứt gãy, đang xùi bọt mép vẫn nằm chỗ cũ, chính là Ngô Chánh Hổ, cho dù may mắn không chết nhưng cũng thành phế nhân rồi.

Trình Thụy Niên thống lĩnh người ngựa tiến tới gần, quanh đó sớm đã không còn một bóng người, nhìn thấy đó đây đầy huyết tích của đám hắc y nhân, còn có một người sống dở chết dở là Ngô Chánh Hổ, Trình Thụy Niên sắc mặt trắng bệch, cưỡi ngựa qua lại hai lượt, không cam lòng nhìn chung quanh, hung hăng giơ tay lên nói:

- Chúng ta đi...!

Hai tên quân sĩ tiến tới khiêng Ngô Chánh Hổ lên, đoàn người liền nhanh chóng rút lui.

Đại tiểu thư ở trong phân xưởng, thấy sự tình một cách rõ ràng rành mạch, nhìn thấy đám nhân mã đó rút lui, lúc này mới thở phào một hơi dài, liếc mắt qua Lâm Văn Vinh:

- Lúc này chúng ta nên làm gì bây giờ? Có nên trở về không?

Lâm Văn Vinh lắc đầu, Trình Thụy Niên vừa mới rút, bên ngoài tình thế hoàn toàn chưa ổn định, hấn trầm tư một lát mới nói:

- Phái người nào lanh lẹ ra ngoài nghe ngóng một phen đã, nếu xung quanh không có ai thì chúng ta về phủ cũng không muộn.

Đây là sách lược rất lão luyện, Tiêu phu nhân cũng gật đầu:

- Lâm Tam nói có lý, hãy chờ một lát hãy đi. Ngọc Nhược, tuy việc hôm nay đột nhiên phát sinh, nhưng trong phủ ta ứng biến thích đáng. Tiêu Phong, Tứ Đức mọi người đều có công, công của Lâm Tam lớn nhất, sau khi hồi phủ cần trọng thưởng xứng đáng.

- Phu nhân khen quá lời rồi.

Lâm Văn Vinh cười hì hì:

- Ta cùng với Tiêu gia tựa như cá với nước, cùng hít thở, chung vận mệnh, không ai bỏ ai được. Đây đều là điều ta nên làm mà.

Đại tiểu thư mỉm cười nhìn hấn:

- Người như ngươi, bớt nói những lời xu nịnh đi, ngươi có chủ ý gì, đừng tưởng ta không biết.

Ta có chủ ý gì? Hắc hắc! Lời này mà nói về Nhị tiểu thư cũng không sai lắm đâu, ngươi miễn cho đi, dẫu sao cũng chưa chắc đã đúng như ý ngươi đâu.

Đào Uyển Doanh giữ chặt tay Đại tiểu thư:

- Ngọc Nhược tỷ tỷ, nơi này hấn là không còn rắc rối gì nữa, ta cũng nên đi thôi. Hôm nay chúng ta hộ vệ bất lực, để tỷ tỷ phải chịu kinh hãi, tỷ chớ bực bội nghe.

Trong cảnh khốn cùng như thế, Đào Uyển Doanh một mình tới cứu trợ, tuy cũng không làm được bao nhiêu nhưng rất có thành ý. Đại tiểu thư trong lòng cảm kích, giữ chặt tay nàng nói:

- Uyển Doanh muội muội, hôm nay đa tạ muội, chuyện trước kia cứ để nó qua đi, không nên suy nghĩ nhiều, từ này về sau chúng ta vẫn là tỷ muội tốt, sau này cứ qua lại với nhau, đừng nên xa lạ nữa.

Đào Uyển Doanh cũng không biết tại sao, trong lòng tựa hồ rất ảm ức, nghe được những lời này liền 'oa' một tiếng gục vào lòng Đại tiểu thư nức nở:

- Ngọc Nhược tỷ tỷ, ta... ta... ta cảm ơn người...

Nàng vốn vẫn tưởng rằng mình đã ô uế, không còn lạc thú để tồn tại nữa. Sau mới được Lâm Văn Vinh thức tỉnh, tìm một nha hoàn già có chút kinh nghiệm kiểm tra một phen, mới biết được rằng mình nghĩ sai, vừa mừng vừa sợ, tâm tình đang đề nén trông phút chốc lại bay cao. Biến cố lớn lao ấy nào ai có thể tưởng tượng nổi. Nàng năm lần bảy lượt đã muốn nói ra, nghe được Đại tiểu thư nói những lời này làm nàng cảm thấy vô cùng ảm áp, Đào Uyển Doanh nhớ tới lúc trước gặp cảnh ngộ đó, không thể nhịn nổi nữa, lập tức ôm lấy Ngọc Nhược khóc rống lên.

"Tao ngộ của Tiêu gia ta, so với muội nào có tốt hơn?" Đại tiểu thư thấy nàng khóc, trong lòng cũng thâm sinh bi thương, nước mắt cứ tuôn rơi, hai nữ tử ôm nhau khóc mãi không thôi.

“Trời ă! có chuyện gì đâu mà các người lại khóc, sự tình trước mắt còn chưa có được giải quyết mà.” Lâm Văn Vinh thấy thế rất không thoải mái, nhin không được ho khan hai tiếng rồi nói:

- Đại tiểu thư, chúng ta nên bàn chính sự trước đã.

Đại tiểu thư vội vàng lau nước mắt, ngược ngùng nhìn hấn, lại quay qua Uyển Doanh nói:

- Hảo muội muội, hôm nay muội hãy về trước đi, đợi qua mấy ngày, bình yên rồi, chúng ta lại chuyện trò tiếp.

Đào Uyển Doanh khẽ “ừm” một tiếng, vội lau nước mắt, rồi đi ra ngoài cửa, nàng xoay người lên ngựa, nhìn Lâm Văn Vinh nói:

- Lâm Tam, ân đức của người, ta vĩnh viễn ghi tạc trong lòng.

Nàng cắn răng nói xong, liền thúc ngựa phóng đi, không quá một khắc thời gian biết mất trong tầm nhìn của mọi người.

“Tiểu nữ này tính tình dường như thay đổi không ít a!” Lâm Văn Vinh nhìn bóng lưng Uyển Doanh thầm nghĩ.

Đại tiểu thư liếc mắt nhìn hấn, than vãn:

- Xem chuyện tốt người làm đó, một nữ tử tốt như thế lại bị người dọa thành bộ dạng này.

“Đại tiểu thư, sự đồng cảm của nàng hơi quá rồi nha, nói chuyện phải có lương tâm, trước kia khi vị Đào tiểu thư này tác quái, sao nàng không nói nàng ta là nữ tử tốt”.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Hôm nay nàng xem nàng ta thay đổi biến thành một người con gái tốt, còn trong lòng nàng ta lại thành ác nhân sao? Đạo lý này nói thế nào cũng không thông a! Lại nói, không phải ta giúp đỡ thì nàng ấy sao trở nên nhu thuận như vậy? Chữa bệnh cho nàng ta, lại không lấy tiền, đã là tiện nghi cho nàng ta rồi.

Đại tiểu thư nhìn hấn cười nói:

- Được lắm, coi như ta nói không lại người. Hôm nay người lại lập công lớn, muốn ta thưởng cho người như thế nào?

- Thôi miễn đi, chuyện như vậy ta làm mỗi ngày, đã thành thói quen rồi, nếu thật sự muốn tính thì nàng không thưởng nổi đâu.

Lâm Văn Vinh lắc đầu cự tuyệt.

Từ chế tác nước hoa xà phòng thơm, cho tới “Tình Vũ Lâu Hàng Châu ngăn cơn sóng dữ”, rõ ràng đều là công lao của Lâm Tam, Tiêu Ngọc Nhược thế nào lại không biết. Có thể nói dựa vào công sức Lâm Tam đóng góp cho Tiêu Gia, mà muốn khen thưởng thì thật sự không biết thưởng cái gì mới được.

Nhưng mà ” tâm địa lang sói” của Lâm Văn Vinh. Đại tiểu thư biết rất rõ ràng, nàng nhìn hấn, buồn bã nói:

- Tiêu gia ta có thể cải tử hoàn sinh, nói ra đều là công lao của người, nhưng chẳng biết người còn có thể lưu lại Tiêu gia ta bao lâu?

Vấn đề này thật sự rất khó trả lời, với bản sự của Lâm Tam tuyệt không có khả năng cả đời ở lại Tiêu gia. Đại tiểu thư trong ngữ khí có chút gì như bị ruồng bỏ, Lâm Văn Vinh cũng chỉ thở dài, sánh vai chiến đấu cùng nàng trong thời gian dài, mặc dù có chút khắc khải, nhưng trong chiến đấu kết thành tình hữu nghị thâm sâu.

- Chuyện tương lai không ai nói trước được, nhưng mà Đại tiểu thư cứ yên tâm, sau này cho dù ta có rời Tiêu gia, cũng là người đi nhưng tâm không đi, có gì khó khăn cứ tìm ta. Nàng cũng biết, con người ta rất thần kỳ, cơ bản là không có chuyện ta giải quyết không được.

Lâm Văn Vinh mặt dày ba hoa.

- Thế nào mà người đi tâm không đi, nói như vậy thật khó nghe.

Đại tiểu thư nghe hần trên ghẹo, tâm tình cũng tốt lên đôi chút:

- Lời của người nói, mười câu có tới chín câu gạt người. Ta không tin người, sợ là chân trước bước khỏi Tiêu gia, chân sau đã sớm quên sạch chúng ta rồi.

Lâm Văn Vinh cười ha hả vài tiếng, không cùng nàng tiếp tục dây dưa nói về đề tài này nữa, nghiêm mặt nói:

- Đại tiểu thư, nhìn tình thế đêm nay, e rằng ở Kim Lăng sẽ có chuyện lớn xảy ra, công xưởng này là căn cơ của chúng ta, chúng ta còn phải phái người bảo vệ ngăn ngừa tại họa mới phải.

- Phải nên như thế!

Tiêu Ngọc Nhược nhượng mày nói.

- Chọn trong đám gia đình Tiêu gia ta vài người trung thành có khả năng, đóng tại công xưởng này, ta liền mời võ sư đến chỉ dạy, nơi này tuyệt không thể để xảy ra chút rắc rối gì.

Ý nghĩ này cũng tựa như lời phu nhân vừa nói. Tiêu phu nhân tự nhiên rất tán thành, giục Đại tiểu thư hãy sớm thực hiện. Lâm Văn Vinh trong lòng sớm có tính toán, nào nước hoa rồi xà phòng thơm đều là sản phẩm của bản thân hần, sau này là căn cơ để phát tài, chỉ có thể giao cho người của hần mới yên tâm. Những người trung kiên, chỉ bằng để một tay Hồng Hưng hội bồi dưỡng. Để Thanh Sơn chọn vài người trung thành, những huynh đệ giỏi chiến đấu gia nhập. Hồng Hưng cũng là của ta, Tiêu gia cũng là của ta, lão tử đem xã hội đen cùng thương hội câu kết hỗ trợ nhau, xem ai sau này còn dám tới khiêu khích trên đầu lão tử.

- Nhị tiểu thư tới, Nhị tiểu thư tới...!

Ngoài cửa vang lên tiếng huyền oán, một chiếc xe ngựa dừng tại trước cửa công xưởng, Tiêu Ngọc Sương vội vàng xuống xe lại kêu lên:

- Lâm Tam, Lâm Tam, chàng ở đâu...?

Đại tiểu thư vội vàng tiến lên đón nàng, cả kinh nói:

- Ngọc Sương, muội sao lại đến, bên ngoài không bình yên, muội đến làm gì?

Nhị tiểu thư ngã vào lòng tỷ tỷ, gấp gáp nói:

- Tỷ tỷ, Lâm Tam... Lâm Tam ở đâu?

Tiêu Ngọc Nhược trù mến vỗ vai nàng:

- Muội hỏi hần làm gì?

Tiêu Ngọc Sương ngấn đầy nước mắt:

- Tỷ tỷ, Lâm Tam dẫn theo người ra ngoài đánh nhau rồi, khi ta nhận được tin thì không biết bọn họ ở nơi nào. Hần là kẻ ngày thường chỉ biết khi phụ muội, giờ đánh nhau ở đâu vạn nhất bị thương thì làm sao bây giờ? Tên xấu xa này, không biết muội lo lắng muốn chết, tỷ tỷ người mau cứu hần, tỷ tỷ...

“Khi phụ nàng? Ta kém như vậy sao?” Lâm Văn Vinh toát mồ hôi, thấy tiểu nha đầu khóc như hoa (lê) trong mưa, cảm thấy vô cùng xúc động.

Thấy Ngọc Sương đối với Lâm Tam thật sự là một mảnh thâm tình, Đại tiểu thư khe khẽ thở dài, vẻ mặt có chút buồn bã. Thấy Lâm Tam đang núp ở góc phòng cười trộm, nàng cũng không biết cơn tức giận từ đâu bùng lên, nghiêng răng nói:

- Người đắc ý lắm sao? Lâm Tam, ta hận người đến chết!

-Lâm Tam?

Nhị tiểu thư kinh ngạc, vội vàng đưa mắt nhìn lại, Lâm Văn Vinh tiêu sái nhắc chiếc mũ nhỏ, vẫy vẫy tay, hớn hờ gọi:

- Hi, Nhị tiểu thư, ta ở chỗ này...

- Lâm Tam...!

Nhị tiểu thư vừa mừng vừa kinh ngạc, bàn tay nhỏ bé giữ chặt chiếc miệng anh đào, ngơ ngác nhìn hấn mấy lượt, nước mắt tuôn rơi:

- Chàng là cái kẻ xấu xa, xấu chết đi được...!

Đại tiểu thư trong mắt tóe lửa, hung hăng trừng mắt nhìn Lâm Tam, nhẹ nhàng vỗ vai muội muội:

- Kẻ này thật là xấu xa, Ngọc Sương đừng sợ, sau này tỷ cùng muội thu thập hấn...!

174. Chương 172: Du Quả

- Tỷ tỷ, người nói thật chứ?

Tiêu Ngọc Sương kinh hãi.*****

- Chuyện này thật tốt, hấn là tên xấu xa đáng chết, một mình muội đánh không lại hấn, nhưng mà hai người chúng ta chung lòng hợp sức trừng trị hấn, để xem hấn còn dám khi dễ muội nữa không, xem hấn còn dám ra ngoài bắt nạt phụ nữ trẻ em nữa không? Hừm, chúng ta sẽ không nhường nhịn để hấn làm tới nữa!

Má Đại tiểu thư đỏ ửng, vỗ nhẹ hai cái lên mặt muội muội, e thẹn nói:

- Nha đầu đáng chết, nói bậy bạ gì đó, lời này sao có thể nói lung tung.

Tiêu Ngọc Sương hướng về Lâm Tam nhú nhú cái mũi, trong nước mắt dường như ẩn chứa nỗi hân hoan, cực kì khả ái. Lâm Văn Vinh cười ha hả: “Hai nữ nhân này cùng nhau quản ta? Đây là điều buồn cười nhất mà bốn công tử từng nghe được.”

Tiêu phu nhân tiến đến kéo tay Nhị tiểu thư cười nói:

- Cái con nhỏ này, nói chuyện không biết ý tứ gì cả, đợi tới khi con tới kinh thành, xem con phải chịu đựng ra sao?

- Nương thân!

Nhìn thấy mẫu thân, Nhị tiểu thư nhất thời thẹn thùng một hồi, nhẹ nhàng yêu kiều rúc vào lòng Tiêu phu nhân. Trên khuôn mặt xinh đẹp Tiêu phu nhân hiện rõ nét vui tươi, ôm lấy hai đứa con gái vào lòng, rúc rích nhỏ to trò chuyện.

Cả ba người đều là những đại tiểu thư mỹ nhân tuyệt sắc ở Kim Lăng, lại có cùng chung một dòng máu nên vô cùng giống nhau, đứng chung một chỗ tựa như ba tỷ muội do một mẹ sinh ra. Hai tỷ muội tựa vào lòng mẫu thân làm nũng, đôi môi hồng nhỏ nhắn xinh đẹp Tiêu phu nhân hé mở, bộ ngực đầy đặn phập phồng, ba người kết lại như một bức tranh vẽ tiên nữ, tươi đẹp tự nhiên không vương chút giả tạo, thật sự là mỹ cảnh chốn bồng lai.

Nhìn ba khuôn mặt mỹ lệ giống nhau, hoặc thành thực đẹp đẽ, hoặc cao nhã thanh lệ, hoặc ngây thơ thánh khiết, trong lòng Lâm Văn Vinh đột nhiên dâng lên niềm xúc động lâng lâng. Những sự vật xinh đẹp khó có thể giữ được lâu dài, thấy ba mẹ con bộ dạng vui vẻ, càng ngăn ngủi hiềm có, cả đời khó thấy được vài lần. Ba nữ tử tuyệt sắc kia trước mặt ngoại nhân cao quý kiêu ngạo, nhưng nào ai có thể hiểu đằng sau các nàng lại yếu đuối và chịu nhiều chua xót như thế nào?

Ài, đều là do thiếu nam nhân mà gây ra! Cái chỗ trống này, chỉ có lão tử tạm thời bù vào. Thật không có cách nào, ai bảo Lâm Tam ta là cường nhân của Tiêu gia làm chi!

Thấy ba người Đại tiểu thư phong vận mê người, Lâm Tam thuần túy cố kìm nén để thưởng thức, lau nước miếng ở mép, đang muốn tiếp tục ngắm nghía vẻ đẹp mê hoặc ở trước mắt thì Tứ Đức ở đâu đến làm hỏng:

- Tam ca, vết thương trên người ta đau đớn vô cùng, người nhiều chủ ý, có cách thức gì hiệu quả nhanh một chút không?

Phiến phức lớn nhất là đang chăm chú say sưa thì có người phá đám, dù là huynh đệ cũng không được, Lâm Văn Vinh hắc hắc nói:

- Cách thức hữu hiệu à? Cái này ta có, người quay về lấy chút nước đá của đồng tử, xoa khắp toàn thân trên dưới, ta bảo đảm với người sáng mai ngủ dậy thì thần thanh khí sảng,

Lâm Tam ca là loại người nào chứ, chính là một thần tiên, Tứ Đức đối với hắn chưa từng hoài nghi, vội vàng hẹn Tiêu Phong đi tìm nước tiểu của đồng tử.

Sau một phen huyền não, lúc này trời cũng đã khuya. Thấy bên ngoài không có gì dị thường nữa, Tiêu phu nhân dẫn hai vị tiểu thư lên xe ngựa, chúng gia đình hộ vệ ở bên, rầm rầm rộ rộ quay lại về gia viên.

Ẩn thân theo Lạc Mẫn ra ngoại thành, lại đến tú lâu của Lạc Ngưng, thẳng đến xưởng nước hoa xà phòng, lượng hoạt động trong ngày hôm nay thật quá nhiều, Lâm Văn Vinh dường như kiệt sức, mệt mỏi rũ thúi sau cùng đội ngũ, không nhận được ngáp dài.

- Hi hi...

Một tiếng cười khanh khách đột nhiên vang lên bên tai, trợn mắt lên nhìn, đã thấy Nhị tiểu thư miệng cười như hoa, nhẹ nhàng hoạt bát đứng ở trước mắt.

- Nhị tiểu thư, nàng sao lại không ở trên xe?

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên hỏi.

Tiêu Ngọc Sương kéo tay hắn, ngượng ngập nói:

- Thiếp nói với tỷ tỷ, ngồi xe có chút mệt mỏi, muốn xuống xe đi lại, tỷ tỷ liền đáp ứng.

Ồ, thì ra là thế, Lâm Văn nhìn về đội ngũ phía trước, chỉ thấy rèm xe ngựa len lén nhấc lên một chút, một đôi mắt sáng ngời nhìn thẳng vào hai người, thấy Lâm Tam nhìn lại liền vội vàng buông xuống.

- Nàng nhớ tới ta sao?

Nhìn thấy đội ngũ phía trước rẽ vào một góc khuất không thể nhìn thấy hai người, Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, kéo Ngọc Sương ôm vào lòng thì thầm.

Nhị tiểu thư lại càng hoảng sợ, vội vàng nhìn về phía trước, thấy xe ngựa của tỷ tỷ cùng mẫu thân đã chuyển qua góc khuất, trong lòng mới yên ổn lại, e thẹn nói:

- Chàng là người xấu, lại khi phụ thiếp, sáng ngày hôm nay, vốn định cùng chàng vui vẻ nói chuyện, chàng lại vội vàng vàng đi mất, đợi đến tối quay lại cũng không hề thấy bóng dáng đâu, lại nghe chàng hùng hổ dẫn theo người ra ngoài đánh nhau. Chàng phải hay không phải cố ý muốn thiếp lo lắng, vạn nhất bị thương ở đâu, không phải là muốn thiếp chết theo sao?

“Thật là cảm động quá đi!” Lâm Văn Vinh đưa tay tiến vào, xuyên qua tiểu y, đặt lên bờ eo mềm mại nhạy cảm của nàng nhẹ nhàng mò mẫm:

- Tiểu bảo bối, nàng yên tâm đi, ta bản lĩnh cao cường như thế, ai cũng không thể gây thương tổn ta nổi đâu!

Hắn nói bằng cái giọng thiết tha, động tác ở tay càng không thêm giấu diếm. Nhị tiểu thư chỉ là một nha đầu mới mười sáu tuổi nào phải đối thủ của hắn, lập tức hô hấp càng lúc càng dồn dập, chiếc miệng nhỏ hừng hực không ngừng mấp máy:

- Chàng là đồ xấu xa, thích nhất là khoe khoang, chàng thì có bản lĩnh đánh đám gì? Chỉ đối phó nổi với Uy Vũ tướng quân của thiếp, lại còn thích nhất chính là khi phụ thiếp!

Nàng nói đồng thời nhớ lại chuyện cũ khi hai người mới gặp, ngữ khí phát ra ôn nhu, khuôn mặt nhỏ nhắn kiều diễm nép chặt vào trong ngực của hắn, nghe tim hắn đập rộn ràng, mặc hai tay của hắn ve vuốt ở eo của mình, mặt đỏ ửng tới tận mang tai.

“Trời, nha đầu này còn tưởng ta chỉ đánh được chó không đánh được người!” Thấy nàng bộ dạng ôn nhu dịu dàng, Lâm Văn Vinh trong lòng thương mến cùng cực, không cùng nàng trò chuyện nữa, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve.

Lúc này đêm khuya tĩnh lặng, hai người đứng trong một góc tối, Lâm Văn Vinh trong lòng bùng bùng hỏa nhiệt, hai tay vuốt dọc theo bờ eo Ngọc Sương lên phía trên, thì thầm:

- Tiểu bảo bối, để cho ta kiểm tra thân thể của nàng, thuận tiện giúp cho nàng nẩy nở thêm một chút?

- Cái gì nẩy nở ...a...không nên, không nên ở chỗ này!

Tiểu nha đầu còn đang nghi hoặc về danh từ mới của hắn, đã thấy hai bàn tay nóng hổi của hắn, nhấc tiểu y của nàng lên, trực tiếp vuốt ve trên đôi ngực mịn màng.

Góc khuất này, tuy không có ai đến, nhưng rốt cuộc vẫn là ngoài đường, trái tim Tiêu Ngọc Sương như hươu con chạy loạn, thân thể mềm mại khẽ run rẩy, ép sát vào trong lòng hắn, mặc cỡ không dám ngắt đầu lên, chỉ thủ thủ bên tai hắn:

- Đồ xấu xa...!

Ngọc nữ thanh tân mềm mại mới nhú, không ngừng biến ảo thành đủ loại hình dạng trong tay Lâm Văn Vinh, hắn cười hắc hắc:

- Không sai, qua hai năm sau, nhất định sẽ nẩy nở, càng thêm tuyệt vời.

Nhị tiểu thư mặt nóng như lửa đốt, tựa đầu trong lòng hắn ngượng ngập nói:

- Chàng là người xấu toàn đem thiếp ra làm trò đùa, chúng ta như vậy, có phải đã là vợ chồng rồi không?

- Đó là đương nhiên!

Lâm Văn Vinh dày mặt cười nói, dụ dỗ thiếu nữ vốn là trò vui của hắn.

- Nơi này của ta bao giờ mới có thể to như tỷ tỷ?

Tiểu nha đầu nhìn hắn hồi lâu, rốt cuộc cũng mở miệng, vô cùng thẹn thùng hỏi:

- Ồ, của Đại tiểu thư thật sự rất lớn sao?

Lâm Văn Vinh cả người toát mồ hôi lạnh, cũng may Nhị tiểu thư gặp được ta là kẻ sĩ có đạo háo sắc mà không dâm, bằng không thì Đại tiểu thư chắc phải mắc ghen, khẳng định sẽ bị hỏi thêm cả chu vi kích thước.

- So với thiếp đúng là lớn hơn nhiều.

Nhị tiểu thư e thẹn nói:

- Bất quá, lại không to bằng mẫu thân.

‘Bộp’, Lâm Văn Vinh va đầu vào tường! Tiểu bảo bối của ta thật là bạo dạn, lời này nói cho ta nghe còn được, chứ tùy tiện nói năng lung tung với người khác, sẽ hủy đi sự thanh bạch của phụ nhân. Ta là người chính trực, luôn luôn không dám vượt quá giới hạn, Chỉ là nói rồi không thể lấy lại. Chẳng lẽ ba mẹ con này thường xuyên chơi trò so xem ai lớn ai nhỏ sao? Trò này nghe thật sự rất thú a!

Trong lòng hắn suy tưởng lung tung, tuy nhiên hai tay vẫn nhẹ nhàng xoa nắn, theo kiểu muốn giúp cho Nhị tiểu thư nhanh chóng nẩy nở, Nhị tiểu thư thân thể vừa uống éo mê man, đôi mắt long lanh như nước, bờ môi đỏ mọng run rẩy, thẹn thùng nói:

- Lâm Tam, chàng muốn cùng ta làm cái việc sinh con để cái sao?

“Sinh con! Ngất! Chỉ là sờ mó vài cái so với cái việc sinh đẻ cách nhau một vạn tám ngàn dặm. Trời ơi! nghe Nhị tiểu thư nói, sao lão tử lại có một cảm giác như mang tội lớn ấy? Nào phải là đứa bé gái nữa!” Hỏa dục toàn thân của Lâm Văn Vinh như rơi vào hố băng: “Sự ngu muội không biết đã hại chết bao nhiêu người, phải khẩn thiết yêu cầu triều đình Đại Hoa mở khóa dạy vệ sinh sinh lý, đối với thiếu nữ vừa tròn mười hai tuổi phải tiến hành xóa mù.

Đại tiểu thư e thẹn cúi đầu, khẽ nói:

- Tỷ tỷ nói, nếu có người cùng ta tiếp xúc thân thể như vậy, tất nhiên là muốn khi dễ thiếp, bảo thiếp cầm dao đâm hắn.

Vừa rồi dục hỏa thiêu thân, mãi lợi dụng mà quên mất điều này, Lâm Văn Vinh vội vàng lục lọi một hồi trên người Nhị tiểu thư, làm Tiêu Ngọc Sương cười khanh khách, nói nhỏ:

- Cái đồ xấu xa chàng đó, thiếp tới gặp chàng là đã chịu cho chàng tùy ý rồi, cầm theo thanh đao đó làm cái gì?

Lâm Văn Vinh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, Đại tiểu thư cũng không biết đưa ra cái chủ ý thối tha làm gì nữa! Đã hại ta cùng với tiểu bảo bối đang thân mật mà cũng phải lo lắng đề phòng.

Nhị tiểu thư giữ chặt lấy hân:

- Thiếp mỗi ngày không gặp được chàng thì trong lòng luôn suốt ruột, cùng chàng nói chuyện, để cho chàng khi dễ, mới có thể vui vẻ. Tỷ tỷ nói, nếu thích ai đó, mới thành bộ dạng này. Vừa rồi thân thiết như thế, cũng chỉ có cùng tương công mới có thể, nhưng bây giờ bị kẻ xấu xa người khi phụ hết rồi, chàng lại muốn cùng sinh con nữa...

- Cái này, cái này! Tiểu bảo bối, nàng nghe ta nói, nguyên lý sinh con không phải đơn giản như vậy đâu.

Lâm Văn Vinh trên trán lấm đốm mồ hôi: " Ở thời này, đêm trước khi nữ nhân động phòng, họa may mới có thể được mẫu thân truyền thụ chút ít kiến thức mơ mơ hồ hồ, bây giờ muốn ta giải thích cho tiểu cô nương nguyên lý sinh con, thật sự là quá khó khăn!"

Ài, nói rõ ràng dễ hiểu chút thôi, Lâm Văn Vinh cười hắc hắc vài tiếng:

- Cái này, sinh con là do hai bên nam nữ cùng nhau hoàn thành, nói đơn giản một chút, trên người nam nhân có một thứ gọi là 'bả bính' (tự hiểu đi ^ ^), nữ nhân có một vật gọi là 'lậu động', chỉ có đem bả bính lấp vào lậu động, nam nữ mới có thể kết hợp sinh ra con cái.

Nhị tiểu thư cái hiểu cái không, ngượng ngập nói:

- Cái gì mà 'lậu động' 'bả bính', chàng giải thích khó hiểu như vậy, làm sao thiếp có thể hiểu được?

Lâm Văn Vinh lo sợ nàng hỏi đến " bả bính của chàng ở đâu?", liền ôm nàng vào lòng, cười nói:

- Không hiểu cũng chẳng sao, sau này đến lúc chúng ta sinh con là nàng có thể hiểu được rồi."

Nhị tiểu thư khe khẽ 'ừ' một tiếng, liền cười tươi như hoa, rúc vào lòng ngực hân bất động, hai người lại thân mật trò chuyện. Lâm Văn Vinh bất giác trở thành kẻ lương thiện, ngoại trừ xoa xoa nắn nắn, hân cơ bản không làm gì quá.

Lúc trở lại Tiêu gia, Đại tiểu thư đợi ở giữ cửa, thấy Ngọc Sương đang nắm chặt tay Lâm Văn Vinh, Đại tiểu thư trừng mắt nhìn hân:

- Người sau này dám khi dễ Ngọc Sương, ta chết cho người xem!

"Sao lại có cái liên quan kỳ quái như vậy, không thể hiểu nổi!" Lâm Văn Vinh bất đắc dĩ cười trừ, hôm nay hân cũng mệt mỏi lắm rồi, quay trở lại phòng lên giường liền lăn ra ngủ.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, đột nhiên cảm giác có chút khác thường, hân liền mở to mắt, vừa nhìn thấy tình cảnh trước mắt lập tức lông tóc toàn thân dựng đứng lên.

***** Kinh hỉ : từ ghép kinh ngạc + hoan hỉ từ nay mọi người quen với từ mới này nhé để khỏi phải viết cái dòng dài loằng ngoằng vừa kinh ngạc vừa vui mừng gì gì đó .

175. Chương 173: Điểm Bạt

Bên cửa sổ, một cái bóng gầy gò, toàn thân mặc đồ đen y như là cương thi sống lại, mờ ảo đứng bất động tại chỗ.

Cả người Lâm Văn Vinh lông tóc dựng đứng, mắt trợn trừng, hoảng sợ lui lại một bước thất thanh hét lên. Hắn vốn tự cho mình can đảm hơn người, nhưng đối mặt với tình cảnh trước mắt cũng kinh hãi suýt không thở nổi.

- Ai? Người nào đó...?

Giọng nói Lâm Văn Vinh mang chút run rẩy, mình mẩy ớn lạnh, mồ hôi túa ra khắp người, vội vàng hét to một tiếng nữa để có thêm chút can đảm.

Bóng đen như cương thi tựa như nghe thấy, từ từ chuyển động, một giọng nói khàn khàn truyền đến:

- Người tỉnh rồi à?

“Té ra là người nói được”, nghe thấy cương thi mở miệng, Lâm Văn Vinh cũng nhẹ nhõm trong lòng, chỉ cần là người, lão tử liền không có sợ. Do bóng tối che kín nên không rõ hình dạng người nọ, nhưng âm thanh này ngược lại có vài phần quen thuộc, Lâm Văn Vinh ngập ngừng một chút rồi nói :

- Người, người là ai?

Bóng đen khàn khàn cười nói:

- Như thế nào, mới cách xa có vài ngày, người đã nhận không ra sao?

Hắn đành đi tới vài bước, ngoài cửa sổ ánh trăng sáng tỏ xuyên qua song cửa, chiếu lên mặt người kia, đập vào mắt Lâm Văn Vinh là hốc mắt trống rỗng.

- Ngươi, Ngươi đại thúc?

Lâm Văn Vinh giật mình nói, cơ hồ không dám tin vào con mắt mình.

Lão Ngụy mỉm cười:

- Cuối cùng người còn có chút trí nhớ, chưa quên mất ta.

Ngụy đại thúc này như thế nào học được kiểu xuất quỷ nhập thần thế, bước đi chẳng vang một tiếng động? Lâm Văn Vinh lau mồ hôi lạnh trên trán, lần trước lúc gặp lại Thanh Tuyền cũng bị dọa cho hết hồn như thế này, nhưng mà lần đó tuy hoảng sợ nhưng sau lại kinh ngạc vì sắc đẹp của nàng. Lần này ngoài trừ hoảng sợ thì chỉ còn hoảng sợ, người với người thật sự là không thể so sánh a!

- Ngụy đại thúc, người đùa cợt đúng là khiến người ta thật sự kinh hãi a, đổi lại là người nhát gan, có thể sớm đã bị dọa chết khiếp rồi.

Lâm Văn Vinh mỉm cười nói một hơi dài, lão Ngụy là ân nhân cứu mạng của hắn, cũng là người thân thứ nhất của hắn ở thế giới này, gặp lại tự nhiên là vô cùng thân thiết.

Ngụy lão đầu cười vài tiếng :

- Lâm Văn Vinh, lá gan của người không nhỏ như vậy chứ, ta thấy những chuyện người làm, đều là rất can đảm!

- Đâu có, đâu có, ta là người trời sinh nhát gan mà. Ngụy đại thúc, mấy ngày nay người đi đâu, trở về Kim Lăng khi nào thế?

Lâm Văn Vinh trở nên thoải mái, mời Ngụy đại thúc ngồi xuống.

Ánh trăng lơ mơ chiếu vào mặt Ngụy đại thúc, hai gò má của lão đầy nếp nhăn tái nhợt thật sự kinh người, ánh mắt trống rỗng làm người ta e ngại khi nhìn vào, nhưng lại khiến Lâm Văn Vinh cảm thấy rất thân thiết.

- Chỉ mới đến Kim Lăng đêm nay, nhớ tới người làm việc ở Tiêu gia, muốn đến gặp người. Người thấp đèn lên đi, tối om không ánh sáng thế này, không chừng bộ mặt của ta dọa người chết khiếp đó.

Ngụy đại thúc cười nói.

Lão nhân này cuối cùng còn có chút lương tâm. Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Không đốt đèn hay không cũng không sao cả, ta cứ như vậy bồi tiếp đại thúc trò chuyện, trong lòng rất thống khoái.

Ngụy đại thúc hàng năm sống trong đêm đối với bóng tối sớm quen rồi, nghe Lâm Văn Vinh nói xong, trong lòng có chút cảm động: “Người thanh niên này, mặc dù hơi nịnh hót nhưng đối đãi với người ta cũng rất thẳng thắn.” Lão thở dài nói:

- Ta lần này chỉ đi qua Kim Lăng, đến xem người thế nào rồi phải đi liền.

Lâm Văn Vinh lấy làm kinh hãi:

- Đại thúc vừa mới về, như thế nào lại muốn rời đi. Đại thúc, người yên tâm, ta hiện tại buôn bán có lời chút bạc, bảo đảm cho người dưỡng lão tuyệt không có vấn đề gì, đại thúc không cần lo lắng cho ta.

Ngụy lão đầu ha hả cười to, trong lòng vô cùng vui mừng, giữ Lâm Văn Vinh nói:

- Văn Vinh, ta cả đời không con không cái, tới lúc tuổi già lại quen được người, coi như là có duyên phận rồi.

Lão Ngụy tính cách cổ quái, Lâm Văn Vinh cùng hắn ở chung đã sớm biết. Nghe hắn nói mấy lời này, Lâm Văn Vinh cũng thở dài:

- Ngụy đại thúc, con người của ta mặc dù da mặt có dày đôi chút, nhưng rất coi trọng hai chữ ân nghĩa. Thúc là ân nhân cứu mạng của ta, đối đãi với ta như con cháu, ta nếu không báo đáp người thì còn coi là người sao? Đại thúc người yên tâm, ta cũng lời không ít bạc, tới lúc ta lấy vài lão bà, sinh vài đứa con trai, rồi chọn một đứa cháu, cho theo họ Ngụy, người thấy có được không?

Dựa theo ý nghĩ của Lâm Văn Vinh, Ngụy lão đầu có ân cứu mạng, báo đáp hắn là đương nhiên, mình có tới vài lão bà, con mình cũng có thể sinh một đống, cho một đứa nhận họ Ngụy thì đã là cái gì đâu.

Thân phận Lão Ngụy vốn đã gian khổ nhiều năm, sớm thấy qua mọi thế thái nhân tình, vài năm trước, những kẻ a dua nịnh nọt lão đếm còn không hết. Chỉ là Lâm Văn Vinh không giống thế, không cần biết thân phận lão đang ở vào tình trạng nào, vẫn đối với lão trọng hậu như trước, làm lão lúc này rất cảm động, môi ngập ngừng vài cái, rốt cuộc cũng phát tiếng cười nói:

- Tốt! Tốt! Văn Vinh, ta quả nhiên không có nhìn nhầm người, có đạo đức, có kiến thức, có mưu kế, quả nhiên là một người kế vị tốt nhất.

Lâm Văn Vinh thấy lão nói chuyện cổ quái, không nhịn được bật cười :

- Ngụy đại thúc, người không nên khen ta, những cái đó là khuyết điểm mà ta ghét nhất.

Lão Ngụy giơ ngón tay cái lên nói:

- Quên mất một điều là da mặt người rất dày , ha ha ha....!

Một già một trẻ thoải mái cười to, Lâm Văn Vinh dường như nhớ lại buổi đầu đến thế giới này, mỗi ngày cũng cùng Ngụy lão đầu nói chuyện trời đất thật tiêu điều tự tại, chỉ là hôm nay thế sự biến đổi nhiều rồi, hắn dần dần thay đổi chính mình, dần dần hòa nhập vào cuộc sống này, sao chẳng khiến hắn cảm khái.

Ngụy đại thúc nói:

- Văn Vinh, việc người làm ở Tiêu gia ta đều nghe nói rồi, đánh bại âm mưu của kẻ khác, giúp Tiêu gia cải tử hồi sinh, hiện tại còn là bằng hữu của Từ Vị. Tốt lắm! so với tướng tượng của ta, còn thông minh hơn gấp trăm lần.

Lâm Văn Vinh ngượng ngùng :

- Đại thúc, những điều này đều là người ta thổi phồng lên đó, ta không giỏi như thế đâu. Nhiều lắm so với tưởng tượng của người thông minh hơn mười lần thôi.

Lão Ngụy nghe hẳn tự châm biếm mình, cảm thấy thân thiết bội phần, cười to:

- Mặc kệ là ai thổi phồng, cũng không kể là thông minh hơn bao nhiêu, tóm lại, người tại Tiêu gia làm rất tốt, đây là điều mọi người đều biết, vị chủ tử kia cũng chú ý tới người rất lâu rồi.

- Chủ tử, chủ tử nào?

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên hỏi.

Lão Ngụy đưa mắt nhìn hẳn đầy ngụ ý thâm sâu:

- Vị chủ tử này, ta cùng người nói qua rồi.

Lâm Văn Vinh chợt hiểu ra, chẳng phải đại thúc đã từng muốn ta làm nhi tử gì đó của một ông chủ lớn sao, lão tử hiện tại ở Tiêu gia cũng là ông chủ rất lớn rồi, chủ tử gì đó kia, ta việc gì phải theo hẳn chứ!

Ngụy lão đầu tự hồ nhìn thấu suy nghĩ của hẳn, khe khẽ thở dài:

- Văn Vinh, mỗi người đều không có cách nào lựa chọn vận mệnh của chính mình, người bây giờ là người trong cuộc, muốn thoát thân tuyệt không có khả năng đâu, người biết ta tại sao để người tới Tiêu gia không?

- Không biết!

Lâm Văn Vinh thành thật lắc đầu.

Ngụy lão đầu nhìn hẳn cười:

- Tiêu gia đâu phải là nơi bình thường đâu, đối với vị chủ tử kia có ý nghĩa không tầm thường chút nào. Tiêu phu nhân người đã gặp qua chứ?

“Nói thừa, lão tử hiện là thành viên trong hội đồng quản sự của Tiêu gia, Tiêu phu nhân ta có thể chưa thấy qua sao, nhưng mà những lời này người phải nói lại, địa vị như ta ngày nay, phải là Tiêu phu nhân tới gặp ta mới phải, hắc hắc.” Lâm Văn Vinh trong lòng thì nghĩ như thế, bề ngoài thì gật đầu.

Lão Ngụy nói tiếp:

- Thấy hình dáng Tiêu phu nhân bây giờ, người hẳn biết được nàng ta thời trẻ xinh đẹp động lòng người như thế nào rồi chứ?

Thế nào mà lại nói tới Tiêu phu nhân? Chẳng nhẽ chủ tử kia cùng với Tiêu phu nhân có chuyện quái quỷ gì đó sao? Tiêu phu nhân nhìn trong sạch tao nhã, chẳng lẽ năm đó cũng là một nhân vật phong lưu? Ngất, lão Ngụy người là đồ quái quỷ, thế không phải hủy mất hình tượng đẹp đẽ của phu nhân trong lòng ta sao?

Lão Ngụy tự nhiên không biết ý nghĩ trong lòng hẳn, thở dài nói:

- Năm đó trong kinh thành, Quách tiểu thư mới mười sáu, đã như hoa như ngọc khiến cho nguyệt thẹn hoa nhường, cầm kỳ thư họa loại nào cũng tinh thông, tài mạo song toàn ở kinh thành vào hàng nhất nhì, cũng không biết làm say mê bao nhiêu công tử tài giỏi đẹp trai. Vị chủ tử kia vừa thấy Quách tiểu thư liền kinh ngạc trước vẻ đẹp trời sinh, tuổi ngài tuy so với Quách tiểu thư lớn hơn rất nhiều, nhưng vẫn lưu luyến mãi không thôi.

Nói về chuyện cũ, trên mặt Ngụy lão dường như đắm chìm về quá khứ. Lâm Văn Vinh nghe chuyện về phu nhân, đột nhiên nghĩ đến Đại tiểu thư, nha đầu Tiêu Ngọc Nhược kia, cũng chỉ kể thừa được từ mẫu thân tám phần y bát. Bao nhiêu năm nữa mới có thể có người như thế!?

- Vị chủ tử này vì phải làm đại sự, mưu sĩ dưới tay phải khuyên can, ngài dẫu không đành lòng cũng phải dứt bỏ điều ấp ủ trong lòng, toàn lực ứng phó với đại sự. Ngày đó cục diện trong kinh hỗn loạn, chỉ trì hoãn có một chút thì Quách tiểu thư đã được hứa gả cho công tử của Tiêu Các lão. Ngày đó họ mới thành thân xong, hai ngày sau liền rời khỏi kinh thành, đợi tới khi vị chủ tử của ta biết tin thì Quách tiểu thư đã thành Tiêu phu nhân, ở xa tận Giang Nam rồi.

Lão Ngụy giọng khàn khàn nói:

- Vị chủ tử này cũng là thật tâm yêu mến Quách tiểu thư, thấy nàng gả cho người khác, tự nhiên đau xót không nguôi. Quách tiểu thư đã thành sự nhưng nhớ trong lòng ngài, cho nên ta nói, người làm tốt việc trợ giúp Tiêu gia, đối với người có lợi ích rất lớn đó .

Toát mồ hôi, ta cần bản là không có ý nghĩ đó, muốn lợi ích đó làm gì? Lâm Văn Vinh cười nói:

- Nói như vậy là Quách tiểu thư nghi tình biệt luyện sao? Vị chủ tử kia coi như cũng thật si tình.

Ngụy lão đầu nói:

- Không thể nói là nghi tình biệt luyện, bởi vì chủ tử cùng Quách tiểu thư chỉ là bạn thơ ca, tuổi hai người cách biệt rất lớn, Quách tiểu thư chưa bao giờ nghĩ tới điều đó. Nói lại coi như vị chủ tử đơn phương yêu mến Quách tiểu thư, ngài hằng tưởng đợi đến lúc đại sự được sắp đặt xong sẽ đến cầu hôn, nào nghĩ đến là đã bỏ lỡ cơ hội như vậy.

Nói đến nửa ngày, nguyên lại là tương tự đơn phương a! Lâm Văn Vinh khinh thường thầm nghĩ: “Lão tử cũng đang thầm mến Lý Gia Hân mà, hắc hắc!”

- Cái này, Ngụy đại thúc, người rốt cuộc đề cập tới làm gì? Như thế nào lại biết nhiều chuyện bên trong như vậy?

Lâm Văn Vinh trực tiếp hỏi.

- Nếu có cơ hội , người tự nhiên sẽ rõ!

Lão Ngụy cười đáp:

- Lúc này chỉ cần người ghi nhớ một việc, người giúp Tiêu gia càng nhiều thì đối với tương lai người càng có lợi.

Cái này không cần người nói, Ngọc Thương bây giờ là lão bà của ta, không giúp cũng phải giúp.

- Văn Vinh, người với Từ Vị giao tình như thế nào?

Lão Ngụy đột nhiên hỏi.

- Ồ, cũng không tệ lắm. Không chỉ có thế, bà vợ bé của ông ta còn là do ta mai mối nữa.

Ngụy đại thúc gật đầu nói:

- Giao hảo với Từ Vị cũng giúp ích rất nhiều cho người, tương lai tới kinh thành, điều này cũng hữu dụng.

Lâm Văn Vinh gật đầu, lão nói tiếp:

- Ta nói những điều này, người có ghi nhớ không?

Lâm Văn Vinh cười:

- đương nhiên ghi nhớ rồi, Ngụy đại thúc, ta vẫn đang làm như vậy mà.

Lão Ngụy nói với ngụ ý thâm sâu:

- Tốt, tốt lắm, Văn Vinh người nhất định phải nhìn xa, phải nhớ kỹ rằng đối thủ của người không phải ở đây, mà là tại kinh thành.

Đối thủ? Kinh thành ? Đó là ý tứ gì chứ? Lâm Văn Vinh cảm thấy nghi ngờ, lão Ngụy lại đứng dậy cười nói:

- Hôm nay đến gặp người, coi như cũng đã giảng giải thêm ít nhiều sự việc , còn lại nghĩ thế nào là việc của người, ta phải đi rồi.

Ông ta vỗ vỗ vào vai Lâm Văn Vinh rồi lập tức đi ra ngoài, nháy mắt đã ra khỏi phòng nhảy lên tường cao, biến mất dưới ánh trăng.

176. Chương 174: Lạc Tiểu Thư Sắp Kén Chồng U?

Lâm Văn Vinh nhìn bóng Ngụy đại thúc ngậy ra. Xem ra lai lịch của lão Ngụy thật không đơn giản, không chỉ có tài bay lên bay xuống xem tường cao như không, mà lại còn quen thuộc cả những nhân vật trong kinh thành. Chắc không phải là một nhân vật tầm thường.

Ngẫm lại cẩn thận những điều lão Ngụy nói, chỗ nào cũng đầy huyền cơ, không có điều gì rõ ràng. Vì nghĩa trợ giúp Tiêu gia, kết giao Từ Vị, những điều này có thể hiểu, nhưng lão bảo cái gì mà đối thủ tại kinh thành làm cho người ta phải lo lắng? Ta trong kinh thành ngay cả một con châu chấu cũng còn không biết, vậy thì ai lại là đối thủ của ta chứ? Cái lão mù này, nói chuyện lúc nấp cũng úp úp mở mở.

Lâm Văn Vinh suy nghĩ một hồi cũng không hiểu, đành dẹp mọi chuyện qua một bên. Dù sao sớm muộn gì cũng phải lên kinh đô rồi, đến lúc đó sẽ biết thôi. Hôm nay chạy đông chạy tây, vừa là cưỡi ngựa vừa là đánh nhau, hần một lần quay ra, mơ mơ màng màng ngã mình lên giường chìm vào giấc mộng đẹp.

Ngủ một giấc thẳng đến tận trưa hôm sau, cũng không có ai đến quấy rầy. Mấy hôm trước Đại tiểu thư đều gọi hần dậy từ sớm bàn công chuyện, hôm nay lại ngoại lệ, nghĩ ra chắc là do Đại tiểu thư thông cảm cho sự mệt nhọc của hần.

Nướng một giấc thật là thoải mái, Lâm Văn Vinh vươn vai, đứng dậy ra vườn tản bộ một vòng. Đám a hoàn ngang qua trên đường, thấy Tam ca xuất hiện, đều vội vã đến hành lễ với hần:

- Tam ca dậy sớm a.

Có mấy đứa hầu có chút sắc đẹp, còn lớn gan nháy mắt đùa tình với hần. Lâm Văn Vinh cùng bọn họ trêu đùa một lúc, nhanh chóng cảm thấy tinh thần sảng khoái sinh lực tràn đầy.

Những này nhàn nhã như vậy chẳng mấy chốc trôi qua, được vài hôm là đến cuối năm rồi. Qua năm mới, lên phía bắc đến kinh thành, ở đó lại phải bắt đầu tay trắng xây dựng từ con số không. Lâm Văn Vinh cảm khái một lúc, quả hiếm khi có được khoảng thời gian nhàn nhã như thế này, tản bộ từ từ trong vườn.

Hiện đang là lúc trời đổ lạnh, trăm hoa héo úa, lá rụng khắp nơi trên mặt đất, trong vườn nhìn thập phần tiêu điều. Lâm Văn Vinh đi được vài bước, chợt cảm thấy tê nhạt vô vị.

Xuân thiên bất thị độc thư thiên

Hạ nhật viêm viêm chánh thụ miên

Thu cao khí sảng đông hựu chí

Yếu tưởng độc thư đãi minh niên

[Tạm dịch nghĩa:

Ngày xuân không phải lúc đọc sách,

Sang hè nóng hực chỉ hợp ngủ,

Vào thu trời trong đông lại đến,

Đọc sách thôi đành đợi sang năm.]

Tiếng ai đọc thơ vang vọng lọt vào tai Lâm Văn Vinh. Choáng a! Bài thơ này làm thật là tài tình quá sức, tính ra cả năm trời bốn mùa không có lúc nào nên cầm sách học hết a!

Hần nhìn theo hướng âm thanh phát ra, đã thấy Biểu thiếu gia tay phải chắp sau lưng, tay trái cầm một cuốn sách, đang gật gù đắc ý, đi đi lại lại. Cái bài thơ hay ho này, rõ là từ miệng hần mà ra.

- Thiếu gia, dậy sớm thế? Còn chưa đến giờ cơm trưa mà, người sao không chợp mắt thêm chút nữa?

Lâm Văn Vinh đi tới cười nói.

Biểu thiếu gia vừa thấy Lâm Tam, lập tức mừng rỡ, nắm lấy tay hần nói:

- Lâm Tam, Lâm Tam, thấy thế nào? Người cảm thấy thế nào?

- Cái gì mà thấy thế nào ?

Lâm Văn Vinh kì quái hỏi.

- Bài thơ lúc nãy đó, chính là bài thơ ta vừa đọc đó, người thấy thế nào?

Biểu thiếu gia hỏi, mặt mày hớn hở.

- Chỉ có ba chữ “Vô cùng hay”!

Lâm Văn Vinh bật ngón tay cái lên nói:

- Trình độ của thiếu gia mà nói, bài thơ này không thua gì thiên cổ tuyệt cú. Chẳng biết thiếu gia từ đâu trộm..., à, từ đâu nghe được?

Quách Vô Thường đắc ý dương dương nói:

- Cái gì mà nghe được, nói ra sợ người chết đó. Chính là do ta tự sáng tác ra. Hôm qua ở hội thi thơ, ta làm bài thơ này để báo danh, được duyệt tại chỗ.

Hội thi thơ? Oa, không nói ra thì quên mất. Con bé Lạc Ngưng đó lấy bạc của ta để làm hội thi thơ, chẳng phải tới cuối tháng sẽ long trọng khai mạc còn gì. Hắn liếc Biểu thiếu gia một cái rồi nói:

- Sao lại thế chứ? Hội thi thơ mà còn phải đến báo danh sao? Ta cứ tưởng muốn tới là tới chứ?

Biểu thiếu gia ngắt lời nói:

- Làm gì có chuyện đó được? Hội thi thơ là một trường hội họp long trọng văn học cấp cao các tỉnh Giang Chiết. Còn có cả các đại tài tử từ kinh thành đến, tất cả đều phải làm tại chỗ một bài thơ nhỏ mới có thể tham gia. Mấy tên vô danh tiểu tốt sao có thể nói muốn vào là vào được? Bài thơ này chính là ta hôm qua làm ở hội thi. Thế nào? Có phong phạm của đại gia đấy chứ?

Cái loại thơ cóc ghẻ này, Lâm Tam ta chỉ cần tè là ra được mười bài! Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, cũng không đủ kích hắn, chỉ bảo:

- Đúng rồi, thiếu gia. Đêm qua ở phủ có chuyện lớn, người có biết không?

Quách Vô Thường gật gật đầu nói:

- Sáng nay về phủ, có nghe đám Tứ Đức nói rồi. Cái thằng Tứ Đức này, bị người ta đánh đến mức đó, thật là thảm quá. Mẹ nó chứ, hôm qua may là ta không có ở đó, chứ ta mà có mặt, bảo đảm cho cái bọn chó má đó có nhìn lên trời cũng không thấy đường.

Biểu thiếu gia Nói so với lão tử ta còn hay hơn nhiều, Lâm Văn Vinh bật ngón tay cái lên khen rồi nói:

- À, ra là như vậy. Biểu thiếu gia, người đêm qua không có ở trong phủ à?

Quách Vô Thường cười gian xảo, ngó nghiêng tứ phía, rồi nhỏ giọng nói:

- Lâm Tam, ta với người là quan hệ lâu năm rồi, cũng không có gì phải giấu giếm người. Đêm qua ở Diêu Ngọc Phường ta gặp một người bạn cũ, lại tìm thêm một cô em. Cả hai người cùng tham gia hầu hạ ta, nói là muốn cho ta thưởng thức cảm giác hay ho khác thường. Ta liền liêu mạng ở lại một đêm. Chắc chắn, cái cảm giác đó, con mẹ nó còn hơn làm thần tiên nữa a!

Toát mồ hôi a. Hóa ra là người một chọi hai, quả là một đôi gian phu dâm phụ! Lão tử khinh bỉ người, khinh bỉ từ đỉnh đầu khinh bỉ đến “thằng hai”!

- Lâm Tam, lúc chiều tối hôm qua, lúc ở chỗ báo danh, còn nghe được một tin tức tốt.

Biểu thiếu gia cười hắc hắc nói:

- Nghe nói, lần thi thơ này không phải là một hội thi thơ đơn giản như vậy đâu nghe?

- Không phải chỉ là một cái hội thi thơ thông thường hay sao?

Lâm Văn Vinh cười hỏi:

- Chẳng lẽ còn có hội thi ca, hội thi nhảy?

- Chuyện đó thì không phải. Hội thi thơ này tổ chức hàng năm. Nhưng không năm nào hay ho bằng năm nay.

Biểu thiếu gia cực kỳ thần bí quay tứ phía nhìn ngó, rồi mới kể vào tai Lâm Văn Vinh thì thào:

- Hôm qua, ta bỏ ra hai lượng rưỡi bạc, mới mua được một tin tức tuyệt mật bên trong. Nghe nói hội thi thơ năm nay không chỉ là một cái hội thi thơ đơn giản, mà là Kim Lăng đệ nhất tài nữ Lạc Ngưng tiểu thư, sẽ nhân cái hội thi thơ này để kén chồng đó.

- Kén chồng?

Lâm Văn Vinh kinh ngạc. Không phải chứ! Con bé năm hôm qua vừa mới tỏ tình với ta, sao lại xoay người một cái thành ra kén chồng rồi?

- Chính xác tuyệt đối!

Biểu thiếu gia quả quyết:

- Tin tức này đã sớm lưu truyền từ trong nội bộ Kim Lăng học xã truyền ra, tất cả mọi người đều đang bàn tán chuyện này đó. Người nghĩ coi, Lạc tiểu thư là ai? Không chỉ có gương mặt đẹp như hoa, tài học lại càng là đệ nhất Kim Lăng chúng ta. Ngoài ra còn là thiên kim tiểu thư của tổng đốc Lạc đại nhân. Ai mà lấy được nàng, như là lấy được con búp bê bằng vàng đó. Những công tử có hy vọng, đều đã sớm “bế quan luyện thơ” rồi, tranh thủ trong kỳ thi thơ chiếm giải nhất, ôm mỹ nhân vinh quy đó.

Thấy Lâm Văn Vinh không tin, Biểu thiếu gia nóng nảy nói:

- Người không tin sao? Người có biết Hậu Dục Bạch không? Chính là người bị người phá đó, có phải là đạo này không thấy mặt mũi đâu không?

Hôm đó xong, quả là Lâm Văn Vinh không thấy hấn xuất hiện nữa, nên gật đầu.

Biểu thiếu gia đắc ý nói:

- Vậy thì đúng rồi, ta cho người biết, hấn đã sớm ở trong nhà, cửa lớn không qua cửa bé ít lại, mỗi ngày khổ công học thơ, đầu treo lên xà nhà, đùi cầm dao chích cho tỉnh ngủ không gà gật, chính là vì muốn rước Lạc tiểu thư về dinh đó.

Biểu thiếu gia nói như cái mũi có mắt vậy, cứ như hấn đang tận mắt nhìn thấy việc mình đang kể vậy. Nếu trên thế giới này có một người có khả năng thuyết phục người khác giỏi hơn ta, thì nếu không phải là Biểu thiếu gia thì chẳng còn ai nữa. Tiểu tử này không làm nghề viết nhật báo, quả là phí cái tài của hấn quá!

Lâm Văn Vinh ha ha nói:

- Thiếu gia, nếu Lạc tiểu thư quả thực kén chồng qua thơ phú, người đã có cơ hội rồi đó.

Biểu thiếu gia chánh nghĩa điềm nhiên nói:

- Ta với hai vị biểu muội một mảnh trung tình, sao lại vì vụ này mà ba tình hai ý đây? Lần này đi báo danh, ta thuần túy là vì có mục đích ôm nghiên bút học hỏi mà thôi, còn chuyện kia..., à, Lâm Tam, người nói ta thật có hy vọng sao?

- Đi thi có hy vọng, không đi thi một điểm hy vọng cũng không có.

Lâm Văn Vinh thuyết phục đáp.

- Cái này đúng là như vậy.

Biểu thiếu gia gật đầu:

- Lâm tam, người đối với doanh liên(câu đối) rất giỏi, còn đối với làm thơ thì sao? So với ta có giỏi hơn không? À, ý ta không phải là người sao chép học lõm lại.

Ặc, làm thơ với làm tình giống nhau, đều phải có cảm hứng, lão tử không phải thể loại đó. Lâm Văn Vinh lắc đầu, Biểu thiếu gia tiếc nuối nói:

- Đáng tiếc, đáng tiếc, không có Lâm Tam người làm bạn, ta dù có được xưng làm thi trung thánh thủ, ở cái tái thi hội này sợ là cũng sẽ thấy tịch mịch lắm.

Lâm Văn Vinh đỏ mề hôi hột, người mà là thi trung thánh thủ á, cái dáng vẻ vô sỉ của Biểu thiếu gia người rất giống phong phạm của ta năm xưa đó!

- Tam ca, Tam ca ...!

Giọng Tứ Đức xa xa truyền đến, Lâm Văn Vinh cùng Biểu thiếu gia vừa ngẩng đầu, đã thấy Tứ Đức trong tay cầm một cái bát rượu thật to, cẩn thận đi tới.

Thấy trên mặt hấn có chỗ bầm xanh sưng vù, Biểu thiếu gia nói:

- Tứ Đức, sau này có ai dám gây sự với người, người cứ nói danh hào của Vô Thường ta ra, tiện thể cả Lâm Tam nữa, ta bảo đảm người vô sự.

Tứ Đức cung kính nói:

- Tạ ơn thiếu gia.

Lâm Văn Vinh thấy hấn cầm cái bát rượu đó trong long ngực như cầm bảo bối, không nhịn được cười hỏi:

- Người cầm cái gì vậy, quý giá lắm sao?

Tứ Đức sùng kính liếc mắt nhìn hấn nói:

- Tam ca quả nhiên kiến thức bao la, phương pháp của người đêm qua nói ra, ta về làm thử, đau đớn quả nhiên giảm nhiều. Cho nên hôm nay vừa sáng sớm, ta đã đi lòng.

- Lòng cái gì?

Lâm Văn Vinh tò mò hỏi.

- Nước tiểu đồng tử chứa vào cái bát rượu này.

Tứ Đức đáp.

Lâm Văn Vinh cùng Thiếu gia lui liền mấy bước, trên mặt lộ rõ hoảng sợ. Nước tiểu đồng tử ư? Trên thế giới này còn có đồng nam sao? Tứ Đức dường như không để ý tới thái độ của họ, nói:

- Tam ca, Thiếu gia, ta vừa rồi ra ngoài, nghe nói cái thi hội tháng này bắt đầu rồi.

Biểu thiếu gia che mũi nói:

- À, có nghe nói. Thiếu gia ta cũng có tham dự đó.

- Chúc mừng thiếu gia!

Tứ Đức vội vàng nịnh hót nói:

- Ta mới rồi nghe nói, năm nay tái thi hội náo nhiệt bất thường, không chỉ có Giang Chiết tài tử các tỉnh, ngay cả các công tử kinh thành cũng đều tới rồi đó. Cảnh tượng này quả là nhiều năm hiếm thấy.

Hiếm thấy cái đầu á, người tới càng nhiều, ta càng lãng phí bạc nhiều, ặc, coi ta là Bồ Tát sao? Lâm Văn Vinh thấy Tứ Đức ôm chặt lấy bát nước tiểu, thấy cũng buồn cười, nói:

- Tài tử tới nhiều vậy, cũng chỉ là ngâm thơ thôi, cùng lắm là giúp cho sinh ý của các tiểu thư bên sông Tần Hoài khá khẩm hơn thôi, chứ liên quan gì tới ta đâu ?

- Tam ca có điều không rõ, qua nhiều nơi tìm hiểu, rốt cục có một cái tin cực kỳ tốt.

Tứ Đức thần bí nói:

- Nghe nói, tài nữ Lạc tiểu thư, quyết kén chồng rồi.

177. Chương 175: Hách Tử Nhĩ (dọa Chết Người)

- Người đang đi tìm nước tiểu đồng tử, sao còn có thể nghe ngóng được tin tức trọng yếu này?

Tứ Đức cười nhỉnh:

- Tin tức này đã truyền ra khắp thành Kim Lăng, ta vừa mới nghe được liền nhanh chóng quay lại báo tin cho Tam ca và thiếu gia. Theo ta nghĩ chuyện này có thực chứ không phải là không, Tam ca cùng thiếu gia tài hoa xuất chúng, cái thế vô song, có hai vị xuất mã thì cướp được Lạc tiểu thư kia chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?

Biểu thiếu gia nghiêm trang lắc đầu nói:

- Ta thuần túy chỉ tương trợ nâng đỡ lẫn nhau, ta tham gia mấy thịnh hội này trên tinh thần học hỏi, người không nên nghĩ sai về ta như thế.

Sự việc này dĩ nhiên sẽ làm thành Kim Lăng náo loạn, ai cũng biết rồi à? Choáng, tiểu ny tử Lạc Ngưng này muốn đùa ta sao? Không giống a, lúc đó nàng ôm ta rất chặt, hơn nữa với mị lực của ta thì ai vướng vào rồi còn thoát ra được sao? Bà nương nhà người thật tà môn mà!

“Cái đùa đến tận tay lại không muốn, lúc người khác thu về thì lại động tâm, nam nhân đều là như vậy cả. Lão tử là nam nhân chân chính, đương nhiên cũng không ngoại lệ.” Lâm Văn Vinh trong lòng có chút khó chịu liền vội vàng tìm lý do để tự an ủi mình, đang muốn ra ngoài thì đã thấy Tiêu Phong thở hổn hển chạy tới:

- Lâm huynh, Lâm huynh, không hay rồi, không hay rồi!

“Lại có chuyện gì không hay?” Lâm Văn Vinh tức giận nói:

- Tiêu Phong huynh, gặp chuyện không nên hoảng hốt, thánh nhân đã dạy rồi mà.

Tiêu Phong đứng vững lại, thở dốc mấy hơi rồi nói:

- Lâm huynh, Trình đại nhân phái binh mã tới bắt người.

- Trình đại nhân, Trình Đức?

Lâm Văn Vinh cảm thấy kinh ngạc:

- Bắt người? Bắt ai?

Tiêu Phong vội đáp:

- Bọn chúng nói Tiêu gia chúng ta tham gia đánh nhau trong thành, muốn bắt chúng ta về thẩm vấn. Lúc này Trình công tử dẫn theo nhân mã chờ ở đại sảnh rồi, Đại tiểu thư đang cãi lý cùng bọn chúng.

- Trình công tử? Trình Thụy Niên? Là hắc dẫn nhân mã tới ư?

Lâm Văn Vinh gât giọng hỏi.

- Chính là hắc!

Tiêu Phong cảm hận nói:

- Đại tiểu thư sai ta tìm Tam ca, kêu người ngàn vạn lần không nên ra mặt, hết thấy đã có nàng xử trí, có chuyện gì đợi qua hôm nay rồi hãy tính.

Do nàng ta xử trí? Tiểu nữ ngọc ngà này tưởng chuyện này dễ dàng giải quyết vậy sao? Mẹ nó, Trình Thụy Niên này rõ ràng là tới gây sự mà, lão tử hôm nay tâm tình đang khó chịu, phải đi gặp hắc.

- Tứ Đức, mang nước tiểu đồng tử của người theo, Tiêu Phong huynh, chúng ta đi.

Tứ Đức lấy đồng tử niện trên mặt đất bẻ ở trên tay, Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, dẫn theo hai người tới thẳng đại sảnh.

Biểu thiếu gia vội vã đặt sách vở sang một bên, ba chân bốn cẳng chạy theo bọn họ, lớn tiếng nói:

- Lâm Tam, muốn đi đánh nhau sao? Ta đi theo người, người bảo vệ ta nhé.

“Nhà người thật sự là vô sỉ, lão tử khinh bỉ người”, Lâm Văn Vinh giơ ngón giữa lên với biểu thiếu gia. Hắn trong lòng có chút cân nhắc, liền kéo Tứ Đức lại, dặn dò vài câu bên tai hắn. Tứ Đức nghe được rồi rít găt đầu:

- Tam ca, chuyện này huynh giao cho ta là tìm đúng người rồi, ta nhất định làm thật thỏa đáng.

Hai người đồng thời bật cười ha hả.

Từ xa tiến lại gần đại sảnh, đã nghe thấy tiếng cười lạnh của một nam tử truyền lại:

- Tiêu đại tiểu thư, đêm qua đám hạ nhân Tiêu gia các người tham dự ẩu đả trong thành, chính là có người tận mắt nhìn thấy, nàng sao có thể phủ nhận được?

Đại tiểu thư nói:

- Trình công tử, ta cũng đã nói đi nói lại nhiều lần. Đêm qua là có người muốn xâm nhập trang viên của Tiêu gia, phá hư xưởng của Tiêu gia ta, Tiêu gia ta bởi vì bảo vệ gia sản nên mới ra sức chống lại bọn trộm cướp, hơn nữa có công sai ở Kim Lăng phủ là Đào Uyển Doanh tiểu thư ở đây chính mắt nhìn thấy. Nói cho cùng, Tiêu gia ta cũng là tự vệ bắt đắc dĩ, sao nói là ẩu đả?

Trình Thụy Niên hừ một tiếng:

- Nàng nói tự vệ thì đó là tự vệ sao? Tự tập đánh nhau, đánh kẻ khác đến tàn phế, có người tận mắt nhìn thấy. Nàng hôm nay dù có muốn狡辯 cũng không được, nếu Đại tiểu thư không muốn giao phạm nhân ra, tại hạ nhả nhận không được nữa phải đành phải đắc tội thôi. Người đâu, đưa Đại tiểu thư về nha môn Đô chỉ huy sứ.

- Chậm đã, chậm đã!

Lâm Văn Vinh cười hì hì, khoan thai tiến vào đại sảnh, nhìn thoáng qua bốn phía xung quanh, ngạc nhiên nói:

- Oaa, nhiều người như vậy, thật náo nhiệt a!

Đại tiểu thư thấy hắn tiến đến thì thần sắc rối lên, vội vàng đánh mắt cho hắn. Lâm Văn Vinh liền làm bộ như không thấy, hắn liếc mắt nhìn Trình Thụy Niên, thấy tiểu tử này dẫn theo mười thân binh đứng ở trong đại sảnh Tiêu gia điều võ dương oai, cùng một bộ dạng kiêu căng ngạo mạn.

Thấy Lâm Văn Vinh, Trình Thụy Niên mũi hừ một tiếng nói:

- Lâm Tam, người còn nhận ra ta không?

- Đúng gần quá, nhìn không rõ!

Lâm Văn Vinh cười ha ha hai tiếng, lùi vài bước đứng lại bên cạnh Đại tiểu thư rồi nói:

- Vị công tử này trời sinh cao lớn mạnh mẽ anh vũ bất phàm như thế, nhìn lại có vài phần quen mặt, không biết là đại gia nhà ai a!

- Lớn mặt!

Một gã thân binh bên cạnh Trình Thụy Niên quát lớn:

- Đây là công tử của Đô chỉ huy sứ Trình Đức đại nhân, Trình Thụy Niên thiếu gia, một gia đình nhỏ nhỏ thì làm gì có chỗ cho người mở miệng ở đây, còn không lăn qua một bên.

Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Ta mới nói thế nào mà lại quen mặt như vậy, té ra là Trình công tử! Thất kính thất kính, mấy ngày gần đây không thấy Trình công tử tới Diêu Ngọc phường, tiểu đệ đang muốn cùng huynh giao lưu nhiều hơn.

Nói đến Diêu Ngọc Phường, càng khơi dậy thù mới hận cũ của Trình Thụy Niên, trên mặt hắn hiện lên một cái nhìn hung hiểm:

- Lâm Tam, ta hôm nay không nói những lời thừa với ngươi. Tiêu gia hôm qua tham gia ẩu đả trong thành, ngươi lại là tên đầu sỏ trong đó, bay đâu, đem Đại tiểu thư cùng Lâm Tam về nhà môn.

Lâm Văn Vinh cả kinh:

- Đánh nhau, cái này ở đâu nói vậy. Chúng ta đều là lương dân mà, việc hôm qua, nói rõ ra là Tiêu gia ta gặp phải một trường kiếp nạn, huynh xem coi mấy vị huynh đệ này của chúng ta nè...

Lâm Văn Vinh chỉ tay vào Tứ Đức, Tứ Đức phối hợp ăn ý đưa đầu ra, bao nhiêu vết thương hiện ra rõ ràng:

- Bọn tặc nhân đó tiến vào nhà Tiêu gia chúng ta mà không hề nói gì, gặp vật đập vỡ, gặp người chém giết, vị huynh đệ này thiếu chút nữa đã mất mạng rồi. Tài vật của Tiêu gia ta hư hại nghiêm trọng, tổn thất cả vạn lượng bạc, đang lo không có chỗ nào kêu oan. Trình công tử sao lại chỉ hươu nói ngựa*. Bảo Tiêu gia ta đánh nhau thật sự là oan tày trời mà!

Trình Thụy Niên cười lạnh:

- Ngươi nói vụ ẩu đả đó là oan uổng cho ngươi sao? Ta có nhân chứng ở đây, bay đâu, mang nhân chứng...

Trong khi hắn đang nói, có một tên gia hỏa cầm nhòm mày gian mắt chuột cấp tốc tiến vào, nịnh hót nói:

- Tiểu nhân là Trần Tiểu Tùng xin ra mắt Trình công tử.

Trình Thụy Niên gật đầu:

- Trần Tiểu Tùng, ngươi đem việc hôm qua nhìn thấy lặp lại lần nữa với mọi người ở đây, nhất định phải nói thật.

Nhân chứng Trần Tiểu Tùng gật đầu, chưa kịp nói chuyện, đã thấy ngón tay Tứ Đức run rẩy chỉ vào hắn, trong mắt lóe lên lửa giận ngút trời, muốn há miệng nói nhưng lại không cất nên lời, tức giận tới mức thân thể run bần bật, lão đảo lui về phía sau.

Lâm Văn Vinh nhanh tay nhanh mắt, vội vàng giữ lấy hắn:

- Tứ Đức, Tứ Đức ngươi làm sao vậy? Ngươi là huynh đệ tốt của ta, ngươi rốt cục làm sao vậy, ngươi không thể chết được nghe!

- Là hắn, chính là hắn ...

Tứ Đức chậm rãi mở mắt ra, sắc mặt trắng bệch, hung hăng nhìn nhân chứng kia, trong mắt ngập tràn phần nộ, lớn tiếng nói:

- Tam ca, Đại tiểu thư, đem qua đúng là người này xông vào Tiêu gia ta đập phá cướp bóc. Ta bị ở đây, ở đây, còn ở đây...

Tứ Đức chỉ lên trên người mình mình, bị thống nói:

- ...toàn là do hắn đánh, hắn còn vung đao chém ta, chút nữa kết liễu luôn tính mệnh của ta. Hắn là đồ không có lương tâm, thực sự là cầm thú, đã hại Tiêu gia ta còn muốn giết ta, ta liều mạng với ngươi...

Trong mắt Tứ Đức ứa ra vài giọt nước mắt giả dối, Lâm Văn Vinh âm thầm giơ ngón tay cái lên, trên mặt cũng hiện lên vẻ bi thống, vội vàng giữ lấy hắn:

- Huynh đệ chớ nên vội vàng, chúng ta nhất định sẽ thu thập hắn. Tiêu Phong, mau tới Kim Lăng phủ nha báo quan, hãy nói chúng ta thấy được bọn cướp mang đao thương đánh vào Tiêu phủ hôm qua. Tứ Đức, ngươi vẽ sơ lại theo trí nhớ của ngươi, sau đó đưa lại cho họa sư trong phủ, để hắn đi giao cho quan phủ truy nã. Tên trộm cấp giết người nhà ngươi, thiên đường có lối không đi, địa ngục không cửa cứ vào, xem ngươi hôm nay còn chạy trốn nơi đâu.

Nhân chứng kia còn chưa kịp nói câu nào liền bị trút một thau nước thải lên đầu, nào đâu còn nhìn được, vội bào chữa:

- Ngươi nói bậy bạ, ta không có giết người. Chém người của ngươi là Long ca, hôm qua hắn dẫn quân xông vào, ta ở bên ngoài ngăn người thoát ra, căn bản là chưa tiến vào Tiêu gia.

- A...!

Lâm Văn Vinh, Tứ Đức, Tiêu Phong, biểu thiếu gia cùng nhau kêu lên:

- Chém người là Long ca, người phụ trách chặn đường tháo chạy. Hiểu rồi...! Vậy Long ca kia chạy đi đâu rồi?

- Long ca ở phủ Trình đại nhân...

Nhân chứng kia đang muốn nói nữa thì bị Trình Thụy Niên họ hung hăng cắt ngang. Trình Thụy Niên lửa giận bừng bừng nhìn nhân chứng:

- Trần Tiểu Tùng, người nói bậy bạ cái gì đó.

- A, đã rõ rồi!

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, nói với Trình Thụy Niên:

- Trình công tử, chúng ta hiểu rồi, người hiểu chưa?

Trình Thụy Niên sắc mặt xám ngắt không cất nổi lời nào. Đại tiểu thư cũng nhìn ra chút điểm cốt yếu, nhìn Trình Thụy Niên cười lạnh:

- Trình công tử, đây chính là nhân chứng mà người mang đến sao? Thật là khéo, nhân chứng người tìm cũng là hung thủ đêm qua xông vào Tiêu gia ta, là chính hần tự thừa nhận, người đầu...

Đại tiểu thư khẽ hô một tiếng, Tiêu Phong, Tứ Đức mấy người vội vàng nói:

- Ở đây!

Tiêu Ngọc Nhược lạnh lùng hừ một cái, ngọc chỉ thanh tú duỗi ra, một ngón tay chỉ vào Trần Tiểu Tùng nói:

- Bắt tên tặc tử này, giải lên Kim Lăng phủ tra xét.

Tứ Đức lúc này đã sớm không còn bộ dạng thương tật nữa, tràn đầy sinh lực cùng mấy người Tiêu Phong đang muốn xông lên, lại nghe Trình Thụy Niên quát:

- To gan, ta xem các người ai dám?

*Diễn cổ: Triệu Cao chỉ con hươu bắt Nhị thế Hồ Hợi bảo là ngựa, ý nói đổi trắng thay đen

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Trình công tử, con người của ta trời sinh nhát gan, người đừng dọa ta a!

Đại tiểu thư gương đôi mi thanh tú, yêu kiều cất giọng:

- Trình công tử, hôm nay là người dẫn nhân chứng tới phủ của ta bắt người, buộc tội Tiêu gia ta tham dự ẩu đả. Nhưng mới vừa rồi ai ai cũng đã thấy, nhân chứng này của người chính miệng thừa nhận hần chính là tặc nhân đêm qua tham dự vây công Tiêu gia ta, chúng ta bắt hần có gì không thể? Chẳng lẽ Trình công tử cũng muốn bao che phải không? Trình công tử khí thế hùng hổ, bao che tư đảng, tiêu gia ta tuy là nhỏ yếu nhưng cũng không thể để người khi dễ, giờ ta với người cùng lên gặp quan.

- Đúng sai còn phức tạp, hiện tại không phải đơn giản nói mấy câu có thể nói rõ ràng được, trên công đường tự có phán quyết, các người cùng ta đi một chuyến trở về nha môn Đô Chỉ huy sứ trình bày cho kĩ càng.

Trình Thụy Niên gắt giọng.

Hần đánh mắt cho thân binh phía sau, mấy thân binh liền tiến lên muốn bắt lấy hai người Đại tiểu thư cùng Lâm Văn Vinh. Đại tiểu thư dù cho có muốn vãn đạo lý, thế nhưng Trình Thụy Niên này là cố ý tới bắt bớ nào chịu nghe nàng nói lời phải chăng, nàng vừa sợ vừa giận, đang muốn thét lên thì đã thấy Lâm Tam kéo tay áo mình mỉm cười.

Tiêu Ngọc Nhược nhìn hẩn một cái, trong lòng liền bình tĩnh trở lại, cũng không giãy dụa, mấy thân binh kia như hổ như sói, mắt thấy sắp chạm được vào vật áo Đại tiểu thư, chợt nghe Lâm Văn Vinh vỗ bàn, quát lớn:

- Trình Thụy Niên, người thật to gan...!

Một tiếng quát này của hẩn hàm chứa nội lực như một tiếng hồng vang trời, Trình Thụy Niên chấn động sắc mặt tại nhột, đặt móng ngồi phịch xuống ghế.

- Lâm Tam... người... người muốn làm cái gì?

Thấy mặt Lâm Văn Vinh thoáng hiện nụ cười lạnh tanh, Trình Thụy Niên một trận mơ hồ, lặp ba lặp bập nói.

- Ta muốn làm gì? Là ta đang hỏi người muốn làm gì mới đúng!

Lâm Văn Vinh cười âm trầm:

- Người mang theo binh đinh xâm phạm Tiêu phủ bắt người, chẳng lẽ là muốn mưu phản phải không?

Lời này nói ra cũng khiến mấy kẻ ngu độn sợ tới đứng ngồi không yên. Mấy đinh binh kia vốn đã chuẩn bị sẵn sàng vội vàng dừng mọi hành động, quay mặt nhìn nhau không dám tiến tới dù một bước.

- Mưu phản? Trình Thụy Niên kinh hãi, tim đập thình thịch, không dám đặt móng ngồi nữa, nhào ra khỏi ghế, lắp bắp nói:

- Cái gì mà mưu phản, Lâm Tam, người... người thật to gan...!

Lâm Tam cười hắc hắc:

- Trình Thụy Niên, Trình đại công tử của ta, ta nói người mưu phản, người cho là ta vu oan cho người sao?

Mọi người trong sảnh sợ tới mức ai cũng không dám cất tiếng, thật sự là Lâm Văn Vinh thổi phồng quá mức dọa khiếp người. Làm ai nấy đều chịu không nổi, Trình Thụy Niên sắc mặt tái nhợt:

- Lâm Tam, người không nên ngậm máu phun người, liệu hồn ta bắt người đi gặp quan.

Lâm Văn Vinh khinh thường khịt mũi nhạo báng:

- Gặp quan? Cuối cùng Trình đại công tử người còn có chút trí nhớ, còn biết mình không phải là quan. Nói trắng ra là... hắc hắc... Trình đại công tử, mặc dù Đô chỉ huy sứ đại nhân là lão gia của người, nhưng người chớ quên thân phận của mình, không có quan chức lại không có công danh, cũng giống với ta đều chỉ là bình dân mà thôi.

- Hắc hắc, cùng giới bình dân, lại mang theo binh mã triều đình, tự ý vào phủ người cướp bóc bắt người, giết người cướp của. Hơn nữa không phải là người bình thường, là hậu nhân của Tiêu các lão. Tiêu các lão là hạng người nào? Đó chính là Văn Đức tiên sinh được Hoàng đế thụ phong, tẩm biển do chính tay người ngự bút còn treo ở đại môn Tiêu gia, vô số người tôn sùng kính ngưỡng, nào ai dám ở trước phủ của lão nhân gia làm càn? Nhưng mà hôm nay chúng ta đã thấy rồi, Trình đại công tử, người ngang nhiên xem thường hoàng đế, dẫn theo binh mã tận cửa đòi chém giết. Hắc hắc, giết người thật là sáng khoái a! Công nhiên đối nghịch với hoàng đế, nói người không phải mưu phản thì quả thực là không còn thiên lý. Hắc hắc, người giỏi lắm, rất kiêu ngạo, so với ta còn ngạo mạn hơn bội phần!

Những lời này nói xong thì trán Tứ Đức, Tiêu Phong đầm mồ hôi lạnh, Tam ca từ một hành động bắt người nho nhỏ, trích kinh dẫn sử trôi chảy lưu loát, đem chuyện vớ vẩn của Trình Thụy Niên tới giá treo cổ vì tội mưu phản, thật sự là tài năng ngút trời. Đại tiểu thư nhìn hẩn một cái, thâm thở thở dài: “Với khẩu tài của người này, không đi làm ngoại giao với các nước, thật sự là lãng phí rồi.”

Biểu thiếu gia nghe được hoàn toàn thỏa lòng, hướng Lâm Tam giơ ngón tay cái lên nói:

- Lâm Tam, người quả là thánh thật!

“Lão tử là thần gian trá mà!” Lâm Văn Vinh cười âm thầm.

Trình Thụy Niên nghe được cả người toát mồ hôi lạnh đầm đìa, như thế nào cũng không nghĩ ra tới bất vại người mà bị thổi phồng lên như vậy, việc này nếu phụ thân biết được, phải thế nào đây?

- Lâm Tam, mồm miệng người thật lợi hại...

Trình Thụy Niên cắn răng nói:

- Binh đình này là gia nhân của ta, không phải là binh mã.

- Gia nhân cũng đội mũ mặc giáp, chẳng lẽ là tự nuôi dưỡng tư binh?

Con người Lâm Văn Vinh mở lớn hơn nữa:

- Như thế càng không thể chấp nhận được rồi, Trình đại công tử, con đường người chuẩn bị đi tới thật đen tối. Ài...! Sớm quay đầu lại đi, trời phạt phù hộ người!

Nói đến đầu vô mồm, thiên hạ có người nào là đối thủ của Lâm Văn Vinh, Trình Thụy Niên lau mồ hôi lạnh, vội vàng giải thích:

- Cũng không phải, cũng không phải, bọn họ là binh mã bộ doanh, ta chỉ là mượn tạm thời mà thôi.

Trình Thụy Niên gấp gấp biện hộ, sớm đã không còn nói năng mạch lạc nữa.

- Binh mã bộ doanh, điều động tạm thời, chà, hiểu rồi...

Lâm Văn Vinh cười lạnh nói:

- Trình đại công tử, hãy uốn lưỡi bảy lần rồi hãy nói, cho dù Tiêu gia ta thật sự tham gia việc dùng vũ khí đánh nhau cũng không tới phiên nha môn Đô chỉ huy sứ của người quản, ấy là việc của địa phương, không phải là quân vụ. Phải là Kim Lăng phủ nha, hoặc nha môn Tổng đốc phủ tới làm mới phải, Đô Chỉ Huy Sứ chỉ chưởng quản quân vụ của tỉnh không thể xen vào, đều phải do Tổng Đốc đại nhân điều khiển. Đây là quy củ của triều đình, chính là vì phòng ngừa có người nắm trong tay binh quyền mưu phản. Hôm nay người không chỉ có tự ý điều động kỵ doanh bộ doanh, còn can thiệp vào sự vụ của địa phương, lại xông vào Tiêu gia khiêu khích hoàng uy. Chắc chắn, nếu truyền tới binh bộ, truyền tới ngự sử, truyền tới tai hoàng đế... Ài, đây chính là phạm vào tội đại kỵ a! Trình công tử, không phải ta cố ý nói người, nhưng dã tâm của người thật sự là cũng quá lớn!

Lâm Văn Vinh than thở, mặt đầy vẻ đồng tình, vỗ vỗ bả vai Trình Thụy Niên:

- Trình huynh, chớ sợ a!

“Mẹ nó, đã dọa thì phải dọa chết người!” Lâm Văn Vinh hắc hắc cười âm hiểm, đem bô nước tiểu đổ lên thân người khác thật sự là dã a! Đánh vào nhục thể để tiêu diệt địch nhân cố nhiên sáng khoái, nhưng đánh vào tâm linh để hủy diệt địch nhân mới là cảnh giới chí cao, lão tử chính là theo phương hướng này mà tiến. Bất quá việc hôm nay cũng vô cùng kỳ quái, với sự xảo quyết của Trình Đức kia như thế nào lại phái chính con mình làm một chuyện không đáng? Không chừng là tên tiểu tử họ Trình này gạt lão gia của mình lên chạy đến gỡ chút thể diện.

Trình Thụy Niên sắc mặt trắng bệch, một câu cũng không nói lên lời, hẳn vốn là kẻ chẳng ra gì, ngay cả cái tên bị phé Đào Đông Thành kia cũng còn thua xa, ngày ấy ở Diêu Ngọc Phường vì Tần Tiên Nhi tranh phong giành gái, Lâm Văn Vinh đã nắm chắc về hắn rồi.

Đại tiểu thư kéo tay áo hắn, nhẹ nhàng nói:

- Người là loại người cứ thích lý sự bậy bạ, thật dọa khiếp người mà.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Đại tiểu thư, dĩ nhiên phải hù dọa rồi. Các đảng phái trong triều đấu đá so với việc này này càng lợi hại hơn trăm lần vạn lần. Mượn chuyện hôm nay mà nói, Trình tiểu tử vô cớ bắt người tại gia môn ta chỉ là việc nhỏ nhoi thôi, nhưng nếu rơi vào tay lão hồ ly có dụng tâm, hẳn tất nhiên đem việc này phóng to ra vô hạn, bay lên tầm quốc gia dân tộc, theo kiểu như ta mới vừa rồi thổi phồng lên. Cứ theo hướng đó truyền lên trên sẽ trở thành một sự kiện không đơn giản, hoàng đế trên cao theo đó đó sẽ phán đoán rằng tự ý điều binh, xen vào việc triều chính, coi thường hoàng quyền, chắc chắn... thêm thắt bao nhiêu điều mà chẳng

được? Ta nói cho nàng biết, hoàng đế chỉ tin toàn những lời bịa đặt của những kẻ gièm pha như vậy, cho nên lừa dối hoàng đế là việc dễ dàng nhất.

Đại tiểu thư che miệng cười, hai gò má ửng hồng, ánh mắt dịu dàng, nói khẽ:

- Còn nói ai là lão hồ ly, ta xem người đúng là tiểu hồ ly, người nếu đi lừa hoàng đế thì chẳng ai có thể sánh được với người.

Đại tiểu thư thần thái vô cùng kiều mỹ, Lâm Văn Vinh trong lòng nhảy rộn lên: “Lão tử là tiểu hồ ly, nàng là tiểu hồ ly tinh, tỷ muội các nàng quả là rất mê hoặc người ta!”

- Người nhìn ta cái gì!

Đại tiểu thư nhẹ gắt một tiếng, mặt đỏ tới mang tai, cúi đầu thì thầm:

- Không sợ người khác nhìn thấy sao!

- Hắc hắc, lừa dối hoàng đế thì ta không có hứng thú, chứ lừa mấy công chúa phi tần là được...!

Lâm Văn Vinh trêu chọc.

Đại tiểu thư biến sắc, nét kiều mỹ đều chạy dấu mất, quay đầu đi nói:

- Người là đồ hạ lưu, đừng mong ta nói chuyện cùng người nữa!

“Nha đầu này trở mặt còn nhanh hơn lật sách a!” Lâm Văn Vinh cười ha hả, vừa cùng Đại tiểu thư trêu chọc vài câu, mà Trình Thụy Niên vẫn bối rối đứng ở đó, chạy cũng không được, ở cũng không được.

“Mẹ nó, còn chờ ta giữ người lại ăn cơm trưa sao?” Lâm Văn Vinh đang muốn kêu Trình Thụy Niên mau lần đi, đột nhiên ngoài phủ chiêng trống vang trời! Một gia đình chạy tới sắc mặt đầy vẻ hoan hỉ lẫn kinh ngạc, kêu to:

- Đại tiểu thư, Tam ca, đại hỉ, đại hỉ a!

Vẻ mặt Đại tiểu thư mới khôi phục bình thường đôi chút lại lập tức đỏ bừng lên, gắt nhẹ một tiếng:

- Tên nô tài nhà người không được nói thế, ai thèm cùng hấn đại hỉ?

Lâm Văn Vinh xấu hổ cười trừ:

- Đại hỉ cái gì, lúc đại hỉ còn chưa tới đâu!

Gia đình kia thở hồng hộc nói:

- Tam ca, thật sự là việc đáng vui mừng, người phủ doãn đại nhân với tổng đốc đại nhân cùng tới Tiêu gia chúng ta tặng biển.

“Tặng biển? Ta choáng!” Lâm Văn Vinh một cước đá vào mông hấn cười nói:

- Tặng biển cái gì, lần sau nói cho rõ một chút, là tặng hoành phi mới đúng.

- Đúng đúng đúng, tặng hoành phi, tặng hoành phi...

Gia đình kia vội vàng sửa lời nói.

Đại tiểu thư vẫn nghi hoặc chưa hiểu, nhìn Lâm Văn Vinh một cái, tựa như là hỏi hấn nhưng lại tựa như là tự nhủ:

- Hầu đại nhân cùng Lạc đại nhân tặng hoành phi cho chúng ta ư? Đây là vì có gì?

Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Người ta không nói với ta, mà ta cho dù biết cũng không nói cho nàng.

Đại tiểu thư ‘hừ’ một tiếng, còn chưa kịp đáp trả thì từ trong sân tiếng nhạc vang lên, một đoàn nhân mã đi đến. Người đi đầu là lão sư gia từ Phủ tổng đốc của Lạc Mẫn, đã gặp qua khi Thực Vi Tiên khai trương, bên cạnh hấn còn có tên tiểu tử Lạc viễn, đang cười hì hì chấp tay hướng về phía Lâm Văn Vinh.

Cầm đầu Kim Lăng phủ là một tiểu nữ, phía sau mang theo một đám công sai, có vài người nhìn quen mặt, Lâm Văn Vinh nhìn kỹ mấy lần liền bật cười: “Mấy vị này không phải là đã đánh nhau với ta vào buổi sáng hôm đến Hàng Châu sao? Hôm nay sao lại chủ động đến cửa vậy?” Tiểu nữ kia nhìn Lâm Văn Vinh mỉm cười, nét mặt mang theo ba phần đùa cợt.

Ái dà, tiểu nữ họ Đào này như thế nào lại tới nữa? Hôm qua chẳng phải đã nói hết rồi sao? Lâm Văn Vinh còn chưa nghĩ ra thì đã nghe Đại tiểu thư nói:

- Uyển Doanh muội muội, đây là chuyện gì vậy?

Đào Uyển Doanh mỉm cười:

- Ngọc Nhược tỷ tỷ, đừng có hỏi ta trước, tỷ chuẩn bị đón bức hoành phi này đi.

178. Chương 176: Ngoa Trá (tổng Tiền)

Đại tiểu thư không muốn cùng hắn nói chuyện nữa, liếc nhìn hắn một cái, ngón tay thon dài chỉ chỉ về phía hắn, rồi lại chỉ chỉ về phía bức hoành phi của Kim Lăng phủ nha, ý tứ là ‘người tới vén nó lên đi.’

Nha đầu này còn biết thủ ngữ nữa à, Lâm Văn Vinh cười hắc hắc một tiếng: “Tưởng rằng chỉ có mình nàng biết sao, lão tử là chuyên gia trò này mà.” Hắn liền bắt chước bộ dạng của nàng, lấy tay chỉ chỉ Đại tiểu thư, rồi chỉ về phía bức hoành phi của Tổng đốc phủ, ý là ‘nàng đi mà vén’.

Thấy hắn bắt chước kiểu nói của mình, Tiêu Ngọc Nhược không khỏi mặt mũi đỏ bừng, vừa thẹn vừa giận hung hăng dậm chân: “Đồ ngốc, tức chết đi được!”

- Đào tiểu thư, ta tới vén nó lên đây, nàng thấy được không?

Lâm Văn Vinh cười hi hi nói:

Đào Uyển Doanh khẽ gật đầu:

- Cái này là tặng cho người mà, đương nhiên người phải tới vén lên mới được.

Trong tiếng cười lớn ha hả, Lâm Văn Vinh cùng Đại tiểu thư đồng thời giật tám nghìn hồng xuống, tám chữ lớn màu vàng trên hai bức hoành đập vào mắt mọi người: “Trung trực thành tín, trí dũng song toàn.”

“Ôi, là ai tán dương ta như vậy, làm sao ta tiếp thụ nổi đây!” Lâm Văn Vinh ha hả cười lớn. Đào Uyển Doanh hướng về phía Tiêu Ngọc Nhược nói:

- Ngọc Nhược tỷ tỷ, hôm qua chuyện Tiêu gia ra sức kháng tặc, ta đã bẩm báo lại cho Hầu đại nhân, Hầu đại nhân rất là mừng rỡ liền bẩm báo lại cho Tổng đốc đại nhân. Hai vị đại nhân đối với nỗ lực bảo vệ an bình trong Kim Lăng thành của Tiêu gia hết sức tán thưởng, nên đặc biệt ban tặng cho Tiêu gia bức hoành này. Để biểu lộ ý tán dương đối với Tiêu gia.

“Trung trực thành tín ư? Hắc hắc, bốn chữ này chắc chắn là do cô nàng này nghĩ ra rồi, nàng ta vẫn còn nhớ tới chuyện đó. Hai bức hoành phi này hoàn toàn là vớ vẩn, phỏng chừng là lão Lạc biết việc đêm qua nên nghĩ ra một phương pháp để chấn danh cho Tiêu gia mà thôi. Khó trách lão đầu này lại có lòng như vậy, thực không uống công ta đã chỉ điểm lão.” Lâm Văn Vinh gật đầu cười, nói với Uyển Doanh:

- Đào tiểu thư đã có lòng. Ta thay mặt Đại tiểu thư cảm tạ nàng.

Sư gia của Lạc phủ tiếp tục nói:

- Như lời Đào tiểu thư đã nói, Lạc đại nhân đối với hành vi dám nghĩ dám làm, uy dũng chống giặc của Tiêu gia đều hết sức tán thưởng. Không chỉ như vậy, ngày ấy trong tiệc chúc thọ của Lạc lão phu nhân, Tiêu gia còn đánh bại vua câu đối của bảy tỉnh miền Bắc, đem lại vinh quang vẻ vang cho sĩ tử Giang Nam ta, đại nhân cũng cực kỳ hân thưởng. Hôm nay đặc biệt trao tặng hoành phi là để biểu thị ý cảm tạ.

Lạc Viễn cũng chấp tay, cười hi hi:

- Chính là như vậy. Đại tiểu thư, Lâm đại ca, tiểu đệ trước tiên xin chúc mừng hai vị!

Đại tiểu thư đáp lễ nói:

- Cám ơn Lạc công tử, Uyển Doanh tiểu thư. Hai vị đại nhân đã hậu ái Tiêu gia như vậy, Ngọc Nhược cảm kích vô vàn!

Sớm đã có hạ nhân dâng lên hồng bao* lên, Đại tiểu thư tự tay thưởng cho hạ nhân trao tặng hoành phi của hai phủ.

Lâm Văn Vinh thấy tên tiểu tử Lạc Viễn vẻ mặt tươi cười hí hửng, thầm nhủ: “Chiêu này của cha người thật là đúng đắn. Chặn được miệng lưỡi của tên Trình Thụy Niên, khiến cho hắn uất ức mà không thể nói gì được. Bất quá tỷ tỷ của người tự nhiên chiêu thân, sao lại không cho ta biết một tiếng. Hại ta hôm qua tự nhiên biến thành thằng hề.”

Kim Lăng phủ doãn, Giang Tô tổng đốc đối với việc hôm qua đã ra kết luận, đều là thuộc về nỗ lực tự vệ anh dũng kháng tặc, khiến Trình Thụy Niên càng lộ ra vẻ khó xử. Cảm thấy hôm nay tới đây đã là một sai lầm lớn, giờ đứng đây cho mọi người nhìn ngó mà mà không biết phải mở miệng thế nào, đành phải đứng im ở đó, sắc mặt buồn bực chẳng nói được một câu.

Lạc Viễn ra vẻ vừa mới thấy bộ dạng Trình Thụy Niên, cả kinh kêu lên:

- Ô, đây không phải là Thụy Niên huynh ư, huynh sao lại ở đây? Chẳng lẽ cũng là chúc mừng?

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Trình công tử tới tạo phản...

- Chỉ là tới thăm thôi, tới thăm thôi.

(nguyên văn Hán Việt: tạo phóng đọc theo tiếng trung cũng gần giống chữ tạo phản)

Đầu Trình Thụy Niên toát mồ hôi lạnh, vội vàng cướp lời Lâm Văn Vinh.

- A, tới thăm hỏi? Thụy Niên huynh từ lúc nào đã có giao tình với Tiêu gia vậy? Tiểu đệ thật tình mới lần đầu nghe nói đó.

Lạc Viễn vừa cười vừa nói.

- Vốn là không có, nhưng hôm nay đã tới một lần rồi, coi như là đã có giao tình, ngài thấy có phải không, Trình công tử?

Lâm Văn Vinh cười thần bí.

Dưới tình huống này thì Trình Thụy Niên còn có thể nói gì được, lập tức gật đầu lia lịa. Lâm Văn Vinh cười:

- Ta cùng với Trình công tử vẫn là bằng hữu cũ, tại Diệu Ngọc Phường đã cùng nhau uống hoa tửu. Hôm nay hắn tới đây cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là gần đây túng thiếu nên muốn tới mượn ít tiền thôi, có phải không vậy Trình công tử?

- Đúng đó, đúng đó.

Trình Thụy Niên gật đầu đáp:

- Gần đây thiếu tiền, ta tới là để mượn Lâm huynh ít tiền. Trước mặt tiền đã tới tay, tại hạ cũng không ở lại thêm nữa, xin cáo từ vậy.

Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Trình huynh hà tất phải khách khí như vậy, chúng ta đã có giao tình cùng nhau uống hoa tửu, sao còn phải khách sáo như thế. Hơn nữa, năm vạn lượng bạc tới tay công tử, ta cũng chỉ đứng giữa làm người bảo đảm thôi, công tử mượn của Đại tiểu thư thì phải tạ ơn Đại tiểu thư mới phải chứ.

Năm vạn lượng bạc? tất cả mọi người có mặt tại trường đều âm thầm thở ra một luồng lạnh khí, thực là một con số quá lớn, Trình công tử sao lại tới đây mượn nhiều bạc như vậy làm gì? Hơn nữa, làm sao Tiêu Đại tiểu thư lại đồng ý? Những người thông minh đều đã nhìn ra được ở đây có chút ẩn tình.

Nghe thấy Lâm Văn Vinh mở miệng ra là định tổng tiền năm vạn lượng. Trình Thụy Niên cả kinh biến sắc, giận dữ hét:

- Người định...

- Ta định thế nào?

Lâm Văn Vinh âm trầm nói:

- Chẳng lẽ Trình công tử không phải ghé thăm sao?" Hắn cố ý phát âm lớ lớ giữa chữ Phóng (ghé thăm) và chữ Phản (tạo phản), tuy người khác nghe xong không nhận ra điều gì nhưng Trình Thụy Niên thì giật mình lo sợ: "Tên tiểu tử này là muốn lấy mạng ta a, bây giờ toàn bộ nhân chứng đều có mặt ở đây, mới vừa rồi lại còn hùng hùng hổ hổ đến đây bắt người cũng đã bị chúng nhân tận mắt nhìn thấy, hơn nữa còn có kẻ thù không đội trời chung Lạc Viễn này nữa, vạn nhất bị vạch trần, như vậy thì đúng thật là bị úp cái sọt lớn rồi."

Trình Thụy Niên trong mắt tóe lửa, hạ giọng nói nhỏ, chỉ để hai người mới có thể nghe được:

- Lâm Tam, người định tổng tiền à?

- Tổng tiền?

Lâm Văn Vinh cười quỷ dị:

- Cái này là ở đâu ra vậy? Tại hạ làm sao dám ép buộc Trình đại công tử, hôm nay công tử tới đây là để "tạo phản" mà, hắc hắc...

Trình Thụy Niên hận không thể lao đến cắn chết tên tiểu nhân này, hắn cố hết sức đè nén lửa giận trong lòng xuống, cắn răng đáp:

- Tốt, cứ coi như vậy đi, Trình mỗ cảm tạ Đại tiểu thư, năm vạn lượng này, ta nhất định sẽ kịp thời trả lại.

Hắn bưng bưng lửa giận, không đợi mọi người đáp lời, liền vội vã đem thủ hạ nhân đi ra cửa. Lâm Văn Vinh cười to:

- Từ từ đã, Trình công tử cần gì phải ra đi vội vàng như vậy?

Trình Thụy Niên quay đầu trợn mắt hung dữ nhìn hắn:

- Còn có chuyện gì nữa?

Lâm Văn Vinh ra vẻ mặt mày hiền lành, nói:

- Trình công tử à, không phải là ta đã nói rồi sao, làm người cần phải có trước có sau một chút. Mượn của Đại tiểu thư năm vạn lượng bạc, tối thiểu cũng phải có cái giấy nợ chứ. Đại tiểu thư là người thiện lương chánh trực, năm vạn lượng này cho mượn rất thoải mái, nhưng chúng ta cũng phải biết tự giác chứ nhỉ?

Trình Thụy Niên tức muốn bể phổi: "Người tổng tiền ta năm vạn lượng, lại còn muốn ta viết giấy nợ sao? Trên đời còn có thiên lý hay không? Nhưng mà giờ đã bị tên Lâm Tam này nắm thóp rồi, sự việc hôm nay đã âm ỷ đến mức này, thiết thời cũng đành chịu, đợi ngày sau sẽ tìm cách gỡ gạc." Hắn suy nghĩ như vậy, một câu cũng không thềm nói, lập tức lấy bút ra, xoát xoát viết giấy nợ năm vạn lượng bạc, ký luôn tên mình rồi phất tay áo bỏ đi.

Lâm Văn Vinh cầm tờ văn tự trong tay, ngó phải ngó trái một hồi, trong lòng thầm kêu sướng khoái: "Con mẹ ngươi còn chưa phải là ác nhân đâu, lão tử đây còn ác hơn ngươi!"

Đại tiểu thư tới gần hắn, nói nhỏ:

- Người đó, tổng tiền cả công tử của Đô chỉ huy sứ đại nhân, ngươi không sợ hắn trả thù sao?

Lâm Văn Vinh cả kinh nói:

- Đại tiểu thư, sao nàng lại nói chuyện này cùng ta làm gì?

“Người thật là một tên ngốc không nhìn được lòng tốt của người ta!” Tiêu Ngọc Nhược vừa tức vừa thẹn, xoay người phất tay áo rời đi, Lâm Tam cười, nắm tay áo nàng kéo lại:

- Đừng nóng mà, ta chỉ đùa với nàng một chút thôi, ta không phải là thường như thế với nàng sao?

Đại tiểu thư nói:

- Ta có lòng tốt nói chuyện với người, người lại đi trêu chọc ta, sau này ta còn tin người mới là lạ đó.

Lâm Văn Vinh thở dài nói:

- Tên Trình Đức này, xem như là đã triệt để nhìn thấu chúng ta rồi, hôm nay Trình Thụy Niên tới đây, sợ rằng mới chỉ là bắt đầu.

Nghe hắn bắt đầu nói tới chính sự, Đại tiểu thư cũng không làm mình làm máy với hắn nữa, đôi mi thanh tú nhíu lại:

- Vậy sao người còn đứng chạp với Trình Thụy Niên như vậy?

Lâm Văn Vinh cười khổ nói:

- Đại tiểu thư của ta ơi, sao nàng vẫn còn chưa minh bạch? Cho dù ta không đứng chạp với tên họ Trình đó, Trình Đức có thể bỏ qua cho chúng ta không? Tiêu gia chúng ta bây giờ là miếng xương trong thịt, cái gai trong mắt bọn chúng, muốn lập tức loại trừ đi ngay đó.

Đại tiểu thư khe khẽ thở dài:

- Số kiếp Tiêu gia sao lại khổ như vậy, không biết vì sao lại chọc vào nhân vật lợi hại như thế.

- Mộc tú vu lâm, phong tất tối chi*. Nước hoa, xà phòng của chúng ta sinh ý tốt như vậy, bọn họ thêm đến đồ mắt, lôi kéo không được, dĩ nhiên là phải tìm cách phá đi thôi.

Lâm Văn Vinh bình tĩnh nói tiếp:

- Dù sao thì cũng đã thành thế nước lửa rồi, trước sau gì cũng bị hắn hại, chi bằng ta hại hắn trước đi.

Có binh mã của Từ Vị trong tay, Lạc Mẫn chắc chắn sẽ rất nhanh chóng động thủ với Trình Đức, Lâm Văn Vinh chẳng có gì mà phải sợ cả, hắn cười hắc hắc, cầm tờ giấy nợ trong tay vẩy vẩy: “Có tờ giấy này rồi, lão tử mấy ngày sau không ngừng sai Tứ Đức mang người tới trước cửa nhà các người đòi nợ, người mà không trả, lão tử sẽ tới quan phủ đánh trống kêu oan, lão hồ ly Lạc Mẫn phỏng chừng thích nhất là xem cảnh này, khiến cho cả cái thành Kim Lăng này ai cũng biết này, để coi lão cầu người sẽ như thế nào.”

Đại tiểu thư kêu người treo hai bức hoành lên, Tiêu gia mọi người tất nhiên đều vui mừng hơn hớn, đặc biệt là bọn gia đình đêm qua đi theo Tam ca, không chỉ được đánh nhau thoải mái, lại còn được Phủ doãn đại nhân và Tổng đốc đại nhân đích thân tặng hoành phi, quả thật là vinh hiển ngàn đời. ‘Đã đi chơi gái, lại còn được dựng đền thờ’, tam ca quả thật là tấm gương đương thời.

Đào Uyển Doanh liếc mắt nhìn Lâm Văn Vinh, bước tới trước mặt hắn, rụt rè nói:

- Lâm Tam, ta có chuyện muốn hỏi thăm người.

- Đào tiểu thư, nàng ... thật là khách khí a! Giúp người vốn là điều hạnh phúc, có cái gì thì cứ nói thẳng ra đi.

Lâm Văn Vinh sau khi chơi ác Trình Thụy Niên, tâm lý rất thoải mái, thấy tiểu nữ Đào Uyển Doanh cũng thuận mắt hơn rất nhiều.

- Ta nói người đừng tức giận.

Đào Uyển Doanh dè dặt nhìn hắn rồi thấp giọng nói.

- Uyển Doanh tiểu thư à, nàng từ khi nào trở nên khách khí như vậy chứ, trước kia có phải là thế đâu.

Lâm Văn Vinh cười ha hả đáp.

Nghe hần nhắc tới lúc trước, Đào Uyển Doanh trên mặt cũng có chút xấu hổ, cắn môi hỏi nhỏ:

- Vậy người nói cho ta biết, người có phải là đã động thủ động cước trên người ca ca ta không?

*Hồng bao: bao lì xì đỏ

**cây cao trong rừng, gió tắt thổi gãy: cây cao gió cả

179. Chương 177: Hảo Lâm Tam (Người Tốt Lâm Tam)

- Ca ca của nàng? Động thủ động cước? Uyển Doanh tiểu thư à, nàng căn cứ vào đâu mà nói vậy? Ta trong mắt nàng là loại người như vậy sao? Nàng xem, lưng ta lúc nào cũng thẳng đứng, ánh mắt ta lúc nào cũng chính trực, ta sao lại là cái loại người đó được?

Lâm Văn Vinh mở to mắt vẻ vô tội:

- Ta là Tiểu Thông(họ) nằm với Đậu Hủ mà!

- Tiểu Thông với Đậu Hủ là sao?

Đào Uyển Doanh không hiểu, hỏi lại:

- Ý huynh là gì vậy?

- Hẹ xanh nằm với đậu hủ trắng, chính là hai thứ trần trụi nằm kề nhau, một thanh hai bạch, chẳng phải là rất trong sạch sao!

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc.

Sắc mặt Đào Uyển Doanh đỏ bừng, xấu hổ cúi đầu xuống:

- Lâm Tam, sao huynh lại còn đùa được? Không phải huynh luôn là một người thành thật sao?

“Người thành thật?” Lâm Văn Vinh trán lấm tấm mồ hôi: “Trước kia đối với nàng ta đánh đánh chửi chửi thì nàng cho là thành thật, giờ nói chuyện ngọt ngào với nàng, chẳng lẽ ngược lại trở thành kẻ dâm dăng sao? Nghe nói có một loại người có sở thích ngược ngạo, chẳng lẽ chính là nàng ta? Ái chà, chẳng lẽ roi da lại thích hợp với cô nàng này à!”

Lâm Văn Vinh cười to ba tiếng:

- Đào tiểu thư, ta vẫn là Lâm Tam trước kia thôi, chỉ là bây giờ ta với nàng tâm trạng đã thay đổi, cho nên cách nhìn cũng khác nhau. Thôi được rồi, Đào tiểu thư, nàng nói ca ca nàng bị làm sao? Cái gì mà động thủ cước, mau nói ta nghe, xem có thể giúp nàng được gì không?

Đào Uyển Doanh khẽ thở dài, nói nhỏ:

- Việc này phải bắt đầu từ ngày hôm đó, à, chính là ngày mà huynh thả chúng ta đi đó.

Nàng liếc mắt nhìn Lâm Văn Vinh một cái, đột nhiên cắt ngang sang chuyện khác:

- Lâm Tam, việc xảy ra hôm đó thực sự là huynh không trách ta chứ?

- Không trách đâu!

Lâm Văn Vinh nói với vẻ vô cùng độ lượng:

- Nàng chỉ là nhất thời tức giận nên mới xúc động mạnh, điều này có thể giải thích được, là con người ai mà chẳng còn một chút dã tính. Hơn nữa, chẳng phải nàng cũng đã bị trừng phạt, phải khóc thật nhiều rồi đó sao.

Đào Uyển Doanh hai mắt rưng rưng lệ:

- Lâm Tam, cảm ơn huynh. Ta thật sự không nghĩ, huynh lại là người tốt như vậy. Ta tổ chức đánh cướp huynh, huynh không trách mắng mà còn có lòng nhân từ diễn giải cho ta, Lâm Tam, huynh đúng là người tốt nhất thiên hạ đó!

Lâm Văn Vinh toàn thân nổi da gà, với những lời nói ngốc nghếch kia, nha đầu này mà nhận thứ hai thì thiên hạ không ai dám nhận thứ nhất a! Cho rằng ta là người tốt, lần trước trên đường tới Hàng Châu đã đánh vào cặp mông xinh đẹp của nàng, sao nàng không nghĩ tới? Ài, nha đầu này quả thật có sở thích bạo ngược rồi.

- Dĩ nhiên rồi.

Lâm Văn Vinh không hề thấy xấu hổ nói lớn:

- Nên nhớ là ta còn có biệt hiệu là ‘Thành thật tiểu lang quân’, cho dù một đêm có phải làm lang quân bảy lần chẳng nữa cũng không hề hư tổn cái thanh danh đó đâu.

Đào Uyển Doanh nghe hần lại bắt đầu nói hươu nói vượn, nhin không được khê cười:

- Huynh đó, tới giờ vẫn không biết khiêm nhường tí nào cả.

Đào Uyển Doanh tuy khuôn mặt so với đại tiểu thư thì kém hơn nhưng lại hơn ở cặp mông nảy nở hơn, Lâm Văn Vinh nhìn lướt qua, thầm nghĩ: “Không biết nha đầu này có ăn chất kích thích để phát triển lên không sao toàn thân chỗ nào cao ra cao, chỗ nào cằn lồm ra lồm, chính thực là loại ”trên tấn công dưới phòng thủ”, rất là khiêu khích a, thực là tiện nghi cho tên Hầu công tử kia rồi.

Thấy cô nàng này sắp trò chuyện quá xa rồi, Lâm Văn Vinh vội vàng quay lại chủ đề chính:

- À, Đào tiểu thư, chúng ta vẫn phải nói một chút chánh sự, ca ca của nàng rốt cục là bị sao vậy?

Đào Uyển Doanh cũng không biết tại sao mình lại đi lạc đề xa như vậy, xấu hổ đành khê cười rồi nói:

- Ngày đó lúc ta tỉnh dậy, đi một vòng quay trở về thì thấy ca ca. Lúc đó hần nằm ở bên sườn núi, cả người nóng hổi, lại còn hôn mê bất tỉnh, ta cũng không biết huynh ấy bị làm sao nữa, hơn nữa lúc ấy ta còn đang sợ chính mình bị...

Nàng trên mặt đỏ bừng, cúi đầu nói tiếp:

- ... Huynh biết rồi đó. Ta tưởng rằng chính mình cũng gặp nạn, lại thấy hình dạng của ca ca như vậy, gọi mãi mà không tỉnh lại, trong lòng vô cùng sợ hãi, nhin không được liền khóc ồ lên. Đúng lúc đó có gia tướng của ca ca kéo tới cứu viện, mới dùng nước lạnh để lay tỉnh ca ca...

“Bị trúng mông hần được, dĩ nhiên phải dùng nước lạnh rồi”, Lâm Văn Vinh ra vẻ đồng tình:

- Ái dà, vậy thì Đào công tử không phải là toàn thân ướt mềm rồi sao? Sao lại để như vậy, dễ bị cảm mạo lắm đó. Ai, đó là lỗi của ta a!

Đào Uyển Doanh vội vàng nói:

- Huynh không nên hiểu lầm, ta không phải trách huynh đâu, lúc đó chúng ta ở vào thế đối lập, huynh đánh ca ca ta, không thể tránh khỏi được. Hơn nữa huynh đã có lòng tốt thả ca ca, việc này đã không thể trách huynh nữa rồi.

“Tiểu nữ này càng ngày càng thay đổi tính nết, ha ha”, Lâm Văn Vinh cười thâm rồi nói:

- Rồi sau đó thế nào?

Đào Uyển Doanh đỏ bừng mặt, nói lí nhí:

- Lúc ca ca tỉnh lại thì chẳng biết gì cả, tựa hồ như không còn nhận thức nữa, thấy ai cũng ôm chăm lấy, lại còn nói linh tinh với ta...

Lâm Văn Vinh tự nhiên biết hần nói linh tinh này là nói cái gì rồi, à lên một tiếng, nghe Đào Uyển Doanh nói tiếp:

- Sau đó, có một tên gia tướng nói với ta rằng, huynh ấy là muốn nữ nhân...

Nói đến đây, mặt nàng lại đỏ bừng lên, rồi cầm nín hắt.

Lâm Văn Vinh gật đầu nói:

- Ra là như vậy. Nhưng sao lệnh huynh lại biến thành bộ dạng này vậy hả, ta lúc đó chỉ là đánh hắt bất tỉnh rồi để hắt tại bên đường sau đó bỏ đi, chẳng lẽ hắt bị đâm xà cần phải sao?

Đào Uyển Doanh cố nén ngượng ngập nói tiếp:

- Ta cũng không biết. Sau đó chúng ta dẫn huynh ấy tới ngay một tiểu trấn rồi tìm một chốn phong nguyệt, kết quả là...

- Hắt thế nào?

Nghe tới đoạn cao trào, Lâm Văn Vinh không hề xấu hổ hỏi tiếp.

Đào Uyển Doanh then thùng lấy hai tay bưng mặt:

- Huynh ấy cùng với mấy nữ tử không biết liêm sỉ vui vui thú thú, mãi đến tận sáng sớm hôm sau.

- Mấy nữ tử? Có bao nhiêu người? Nàng nói cụ thể xem.

Lâm Văn Vinh muốn biết được công hiệu cực đại của thuốc, càng nghe càng kinh sợ, vội vàng hỏi thêm.

- Hình như là bốn năm người gì đó, toàn là loại đàn bà không biết lễ nghĩa liêm sỉ.

Đào Uyển Doanh thấp giọng.

Ôi mẹ ơi, Như Lai Đại Phật Côn mạnh như vậy sao? Cái tên tiểu trùng như Đào Đông Thành mà cũng có thể tiếp được bốn năm nàng, sung sướng đến cực đỉnh ư? Hơn được một nửa của lão tử ta rồi, còn gì là thiên lý nữa đây. Cái tên đại dâm côn Cao Tử này, có loại thuốc tốt như vậy mà cũng không biết cho ta một vài cân, lần sau nhất định ta phải bắt hắt mang cho ta một ít để dùng sau này. Bất quá, tiểu nhi của Đào Đông Thành gân mạch đã đứt, lại còn bị hành hạ một phen như vậy, ôi trời, làm sao mà chịu nổi nữa, huống chi cơ thể hắt lại yếu ớt như ốc sên vậy, chắc là xong đời rồi!

- Này, Đào tiểu thư, nàng cũng biết, con người ta luôn thành tín chánh trực, ta đối với lệnh huynh của nàng cũng không hề động tay chân gì cả? Huống chi lệnh huynh lại hành hạ nữ tử nhà người ta như cầm thú vậy, làm sao chúng ta động tay chân mà có thể thành ra như vậy được, ta thấy chính là trong lòng hắt ẩn tàng suy nghĩ không hay nên mới bộc phát ra hành động như thế thôi.

Lâm Văn Vinh nói ra những lời đầy chính nghĩa, nhưng trong lòng dĩ nhiên như đang khai hoa.

- Ta cũng không biết nữa.

Đào Uyển Doanh khẽ thở dài:

- Bất quá, sau ngày hôm đó, ca ca liền thay đổi hoàn toàn, mỗi ngày đều phải làm cái việc phong nguyệt đó, khí sắc ngày càng tệ hại, sau cùng thì không thể đi được, phải kêu bọn nữ tử đến tận cửa, không quá thời gian uống một chén trà nhỏ liền bị huynh ấy đuổi ra ngoài, tính tình càng ngày càng cuồng bạo, không ngừng ném vỡ đồ vật. Ta và phụ thân, ai khuyên hắt cũng không nghe, thân thể càng ngày càng ốm yếu, chẳng còn một chút tinh thần nào cả.

Đào Uyển Doanh nói đến đây lại bắt đầu thút thít khóc, Lâm Văn Vinh nghe được liền thấy thật sảng khoái: “Tiểu tử họ Đào này sắp được cầm kim thoa hoa*, cũng là quá tiện nghi cho người rồi.”

- Phụ thân vì việc này mà buồn đến bạc tóc, vẫn chưa thể gương dấy, trước đây chưa từng có tâm tư như vậy. Vốn là có quan hệ rất tốt đẹp với Trình Đức - Trình đại nhân, nhưng gần đây cũng trở nên lạnh nhạt rồi.

Đào Uyển Doanh nghẹn ngào khóc:

- Lâm Tam, huynh là người thông minh như vậy, có cách nào có thể cứu được ca ca ta không. Ta thực sự không muốn ca ca và phụ thân ta biến thành như vậy. Huynh có thể cứu bọn họ được không?

Cứu hần ư? Ngất, đã cố tình chơi hần, làm sao ta cứu được đây? Chẳng lẽ lại tiến hành một ca phẫu thuật thay đổi, lấy của chó đổi cho hần? Thành thật mà nói, do ca ca của nàng tự gây ra thôi, thay cái của chó vào ư, khi đó còn là làm nhục cho những con chó thông minh nữa kìa.

- Đào tiểu thư, ta đối với nàng có sự đồng cảm tao ngộ thâm sâu, chỉ là chuyện này ta không thể giúp được rồi. Ài, lệnh huynh cũng là thông minh cả đời, hồ đồ một khắc, hi vọng hần sớm ngày quay đầu lại, tự mình cứu mình thôi.

Lâm Văn Vinh cười giả lả nói.

Đào Uyển Doanh ừ nhẹ một tiếng, nói:

- Cám ơn huynh, Lâm Tam, huynh là người tốt nhất thiên hạ. Việc này ta vẫn để mãi trong lòng, không biết tâm sự với ai, hôm nay chia sẻ được với huynh, trong lòng cảm thấy thật sự thoải mái.

Đào Uyển Doanh thần sắc ảm đạm rời đi, Lâm Văn Vinh thở ra một hơi thật dài: “thủ đoạn của lão tử thật càng ngày càng phong phú a!”

Lạc Viễn đi tới, vỗ vai Lâm Văn Vinh, cười thần bí nói:

- Đại ca, tiểu đệ đối với huynh thực là bội phục à!

- Bội phục cái gì?

Lâm Văn Vinh khó hiểu hỏi.

Lạc Viễn nhìn về phía Đào Uyển Doanh vừa đi, cười đáp:

- Vị Đào Tiểu thư này, gặp huynh vừa khóc lại vừa cười, ta thấy rằng nàng ta tám chín phần là yêu thích đại ca rồi đó.

“Choáng, đây quả thực là lời nói buồn cười nhất mà ta từng nghe được đó, tiểu nữ này mà thích được ta thì quả thật ông trời không có mắt, trời đất đổi màu. Bất quá, tiểu Lạc à, tỷ tỷ của huynh thích ta thì lại là thật đó.” Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, cũng không ngạc nhiên nói:

- Ta và Đào tiểu thư đó không phải như đệ nghĩ đâu, chỉ là có chút hiểu lầm, nhưng cũng đã giải quyết xong rồi. À phải, tỷ tỷ của đệ thế nào rồi?

Lạc Viễn hưng phấn nói:

- Huynh còn không nói, thật là may mắn. Đại ca, hôm qua sau khi huynh ghé thăm, đã thấy tỷ ấy và Xảo Xảo cùng trò chuyện, tinh thần của tỷ đã trở nên rất tốt, vừa nói lại còn cười đùa vui vẻ, cho tới sáng nay đã thật sự khỏe rồi. Nếu không sớm biết rằng tỷ tỷ chẳng hề để huynh trong mắt, đệ còn tưởng rằng là do huynh giúp cho tỷ ấy hồi phục đó chứ.”

“Không để ta trong mắt?” Lâm Văn Vinh bất đắc dĩ liếc hần một cái: “Tên tiểu tử nhà người đánh giá đại ca ta quá thấp rồi đó, chỉ cần ta muốn, trên thế gian này không có vị cô nương nào có thể thoát khỏi tay ta. Nhưng thật không biết Lạc Ngưng nói thật hay đùa, đã chọn ta sao còn muốn kén rể đây?”

Hần cười hì hì thần bí nhìn Lạc Viễn hỏi:

- Tiểu Lạc, mấy ngày gần đây đệ có nghe được tin đồn gì về tỷ tỷ của đệ không?

Lạc Viễn hơi sững sờ:

- Không có, mấy ngày nay đệ đều ở trong phủ, chẳng nghe được điều gì cả. Đại ca, có chuyện gì vậy?

Ài, mấy cái chuyện này chắc chỉ là tin đồn vớ vẩn bấy bạ, tiểu Lạc làm sao biết được. Hần đương nhiên không định trước mặt tiểu Lạc lại nói linh tinh về tỷ tỷ của hần, đành cười trừ vài tiếng cho qua chuyện.

Tiến các lộ nhân mã ra về, đại tiểu thư có vẻ mệt mỏi, liền đi thẳng về phòng nghỉ ngơi. Lâm Văn Vinh vừa định rời đi, chợt thấy từ xa đi tới hai người, người đi đầu đang vuốt ve bộ râu dài, trông thấy hần từ xa đã cười lớn:

- Lâm tiểu huynh, lâu quá không gặp a!

Lâm Văn Vinh vừa nhìn thấy bộ dáng người này, nhất thời trong lòng mừng rỡ: “Tối rồi tối rồi, đại sự cuối cùng cũng tới rồi, con mẹ nó, Trình Đức, ta coi người còn có thể kiêu ngạo được bao lâu nữa.” Hắn cười ha ha tiến đến nghênh tiếp:

- Ai da, Từ đại nhân của ta, ta nhớ người muốn chết luôn đó!

180. Chương 178: Tham Mưu Tướng Quân

- Lâm tiểu huynh đệ đừng khách sáo như vậy, coi chừng giết lão phu chết mất.

Lâm Văn Vinh cười ha hả, buông lão ra. Thấy bộ dạng đầy vẻ phong trần của lão, tựa hồ như vừa đi đường xa tới. Người đi theo phía sau lão chính là Cao Từ mà hắn vừa nhớ tới. Cao Từ trong tay vẫn còn cầm roi ngựa, có lẽ là hắn đã đi gấp rút không ngừng nghỉ. Lâm Văn Vinh ôm quyền nói:

- Cao đại ca, đã lâu không gặp huynh vẫn khỏe chứ!

Cao Từ với hắn vốn quan hệ đã lâu nên vội vàng đáp lễ:

- Cảm ơn Lâm công tử đã nhớ đến ta. mấy ngày nay đi theo Từ đại nhân, tất cả tạm gọi là bình an.

Lâm Văn Vinh liền dẫn hai người đưa vào đại sảnh, mời an tọa rồi cũng ngồi xuống bên cạnh, không hề tỏ ra mình là người ngoài. Liền có nha hoàn dâng trà mời khách, Từ Vị hợp một ngụm trà thơm rồi cười nói:

- Lâm tiểu huynh, mới vừa rồi ta ở bên ngoài thấy có người đóng trống giương cờ đưa hoành phi đến. Danh vọng của Tiêu gia ngày càng cao rồi a!

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, Từ Vị vốn không phải là người ngoài, hắn cũng không cần che giấu với lão làm gì, liền kể chuyện đêm qua và sự tình sáng hôm nay cho lão nghe. Từ Văn Trường nghe xong vuốt râu cười to:

- Hóa ra là thế. Trình Đức đụng đến tay tiểu huynh đệ đây coi như tự rước oan uổng vào thân rồi. Tội nghiệp hắn quá.

Hai người nói vài câu, Lâm Văn Vinh hỏi:

- Từ đại nhân hôm nay ngài đặc biệt tìm ta phải chăng là có việc cần bàn?

Từ Vị gật đầu đáp:

- Đúng là hôm nay ta đặc biệt tới tìm tiểu huynh đệ đây có chút việc, tiện thể cũng thăm viếng một chút người bạn đã nhiều năm không gặp là Quách tiểu thư.

“Thực sự là tìm phu nhân trước, rồi thuận tiện ghé thăm ta thì có. Lão đầu ngươi, ở trước mặt ta còn ra vẻ giả dối, ta khinh!” Lâm Văn Vinh cười to vài tiếng:

- Sao tiên sinh không nói sớm, để ta đi bẩm báo phu nhân ngay.

Từ Vị cản hắn lại:

- Không cần phiền đến tiểu huynh đệ, vừa rồi ở cổng chính ta đã báo qua cho gia nhân rồi. Nếu không làm sao chúng ta có thể vào đến tận đại sảnh đây mà ngồi uống trà với tiểu huynh đệ.

Điều này cũng đúng, nếu không thông báo thì bọn họ sao có thể vào đến được đây. Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, chợt nghe ngoài cửa vọng vào một hồi tiếng ngọc bội kêu leng keng, kèm theo đó là tiếng bước chân nhẹ nhàng nhưng có chút gì đó vội vàng truyền vào tai mọi người. Tiếp nữa là thanh âm mừng rỡ của Tiêu phu nhân:

- Văn Trường tiên sinh, Văn Trường tiên sinh, ngài ở đâu?

Nghe vậy ba người vội vàng đứng dậy khỏi ghế, Từ Vị cười sang sảng nói:

- Quách tiểu thư, Từ mỗ đang ở đây.

Tiêu phu nhân vội vàng đi đến, cẩn thận quan sát Từ Vị vài lượt, cuối cùng mừng rỡ nói:

- Từ tiên sinh, quả thật đúng là Từ tiên sinh rồi. Tiểu nữ Quách Quân Di xin ra mắt Từ tiên sinh.

Nguyên lai khuê danh của phu nhân là Quách Quân Di, một cái tên thật là hay.

Thấy Tiêu phu nhân cúi lạy, Từ Vị vội vàng giơ tay nâng nhẹ, miệng nói:

- Quách tiểu thư sao lại khách sáo như vậy. Lâm tiểu huynh mau đỡ Quách tiểu thư dậy.

Lâm Văn Vinh bước qua, nâng Tiêu phu nhân dậy rồi cười nói:

- Đúng đó, phu nhân, người và Văn Trường tiên sinh là bạn cũ lâu ngày gặp lại. Nếu làm đại lễ yết kiến như vậy thì có vẻ xa cách quá. Sợ rằng Từ tiên sinh cũng sẽ thấy không thoải mái đó.

Từ Vị cười to nói:

- Lâm tiểu huynh thật là hiểu sâu sắc tâm ý của ta.

Tiêu phu nhân liền ngừng lại không bái lạy nữa, liếc mắt nhìn Lâm Văn Vinh một cái: “Người thực biết cách làm cho người khác vừa lòng a!”

Sau khi chủ khách đã lần lượt ngồi vào chỗ của mình, Từ Vị nhìn Tiêu phu nhân, giọng cảm thán mở lời:

- Từ lúc chia tay nhau ở chốn kinh kỳ, thấm thoát mới đó đã ròng rã hai mươi năm. Lão hủ từ lúc chưa tới bốn mươi nay đã quá lục tuần, trở thành cây khô lá mục. Còn Tiêu phu nhân dung nhan vẫn như xưa, phong thái cũng không hề thay đổi.

Tiêu phu nhân cũng than thở:

- Phong thái làm sao mà còn như trước. Văn Trường tiên sinh cứ chê cười ta thôi. Quả thật là thế sự có buông tha ai bao giờ, năm ấy khi rời kinh thành, tiểu nữ tử chỉ mới vừa đôi tám. Hôm nay nháy mắt đã con cháu đầy nhà. Quả thật thời gian như vết dao vô tình, nào có đợi ai.

Từ Vị vuốt râu, gật nhẹ nói:

- Lúc trước khi tiểu thư đôi tám xuân xanh, tài học đã nổi khắp kinh thành, danh chấn chốn nữ lưu, khiến cho tiên hoàng nghe danh tiểu thư cũng phải tự mình triệu kiến nhập triều. Chuyện đó đã trở thành một giai thoại được lưu truyền khắp bốn phương. Nhớ lại những chuyện cũ mà cứ ngỡ như là mới hôm qua. Từ đạo ở kinh thành đến hôm nay gặp lại tại Giang Nam đã hai mươi năm, làm sao mà ta không cảm khái.

Lâm Văn Vinh thấy phu nhân và Từ Văn Trường đều đang vụn vặt xúc động bồi hồi, trong lòng có chút bức bối: “Các người mới có lý biệt chừng đó thôi, nếu biết được chuyện của ta, các người sẽ còn nói được gì đây. Chỉ tiếc rằng chuyện của ta quả thật không thể tỏ bày cùng ai được, chỉ có thể giấu thật sâu trong lòng mà thôi”.

Tiêu phu nhân cười nói:

- Năm xưa bọn học trò chúng ta tại kinh thành đối với Từ tiên sinh vô cùng kính ngưỡng, đều lấy ngài làm tấm gương, hôm nay đã hơn mấy chục năm trôi qua, danh tiếng của Từ tiên sinh còn lẫy lừng hơn xưa, ngày càng vang xa khắp thiên hạ, không ai không biết, thật sự là điều đáng mừng.

Từ Vị lắc đầu, trên mặt chợt hiện một thoáng bi ai:

- Đừng đề cập tới cái hư danh đó, tất cả chỉ là hai chữ danh lợi đối gạt người mà thôi. Văn Trường cho đến từng này tuổi rồi mới ngộ ra đạo lý này. Danh lợi, hai chữ tựa như mây bay nơi chân trời, trông thì rất đẹp, nhưng cũng là thứ làm hại con người, cũng chỉ hai chữ đó thôi mà đã khiến cho bao mối hạnh phúc nhân duyên phải tan vỡ.

Tiêu phu nhân nghe lão nói có chút kỳ quái trong lòng, còn Lâm Văn Vinh thì biết lão đầu này đang lúc cảm khái bột phát. Lão chỉ vì lợi ích cá nhân của mình mà đã rời bỏ Tô Khanh Liên đến gần cả đời, tới lúc về già mới hiểu ra thì cuộc sống còn lại có lẽ chẳng còn được bao lâu nữa.

Tiêu phu nhân không rõ hàm ý của lão, liền cười nói:

- Văn Trường tiên sinh mấy năm nay có khỏe không, tẩu phu nhân và các công tử, tiểu thư vẫn bình an cả chứ?

Tuổi Tiêu phu nhân chắc chắn là phải thua Từ Văn Trường ít nhất là hai mươi năm, làm sao lại xưng là tẩu phu nhân được? Thực là người đọc sách, có nhiều cái không hiểu được.

Từ Vị nói:

- Nội tử đã qua đời nhiều năm trước rồi, khuyển tử đã thành gia lập thất, về phần tiểu nữ, ài, không nói tới thì tốt hơn!

Tiêu phu nhân nhợt nhạt thần sắc:

- Tẩu phu nhân không ngờ đã đi về cõi tiên rồi ư? Người phụ nữ hiền lương, thực đức như vậy, ông trời thật không có mắt mà. À, Từ tiên sinh, ngài vừa nói Chỉ nhi bị làm sao?

Tiêu phu nhân trên mặt thấp thoáng nở nụ cười:

- Ta nhớ lại năm đó rời kinh thành, nó vẫn chỉ mới là một tiểu nha đầu mười tuổi, hôm nay cũng không biết đã như thế nào rồi? Phu quân của nó là người ở đâu?

Từ Vị lắc đầu cười khổ:

- Con bé Chỉ nhi này, ài... không nhắc tới cũng được. Quách tiểu thư nếu có lúc nào đi tới kinh thành thì giúp ta khuyên bảo nó, nó lúc nhỏ hay ở chung với nàng, nàng nói có khi nó còn nghe lời.

Nữ nhi của lão Từ? Lâm Văn Vinh nhớ mang máng đã được nghe qua một lần, hình như là một người rất giỏi. Lúc này thấy bộ mặt Từ Vị đầy vẻ sầu bi, hiển nhiên có điều ẩn ý khó nói ra. Tiểu nha đầu này của lão Từ ương bướng vậy sao? Lão mà cũng không thể quản được được nàng cơ à?

Tiêu phu nhân liền cùng Từ Vị nói chuyện về những năm tháng xưa tại kinh thành ...nào là vị công tử này về ở ẩn, xây một trang viên lớn nhất tỉnh; vị tiểu thư kia đã cưới ai, đổi qua họ gì; vị tiên sư nọ mất như thế nào, hoàng thượng đã truy phong danh hiệu gì...

Tiêu phu nhân thể hiện một bộ mặt mà Lâm Văn Vinh chưa bao giờ thấy, nói chuyện với Từ Vị, đương triều đệ nhất nhân hoàn toàn không ngập ngừng chút nào, cũng chẳng rơi vào vị thế thấp kém. Qua đó mơ hồ có thể thấy được phong thái lúc còn trẻ của bà.

Lâm Văn Vinh chợt nhớ tới Ngụy lão đầu đã từng nói qua, năm xưa hình như có một đại nhân vật đã thâm quyền luyến Tiêu phu nhân. Nghe hai người nói chuyện một hồi lâu, cứ bàn về công tử tiểu thư nọ kia thôi, nhưng không biết người đó là ai nữa.

Lâm Văn Vinh không muốn nghe nữa, liền kéo Cao Tù ra ngoài nói:

- Cao đại ca, đệ kể cho huynh nghe một tin tốt lành.

Cao Tù mỉm cười:

- Tin tốt lành gì đó? Công tử không cần khách sáo như vậy, có cái gì cứ nói thẳng, chúng ta cũng không phải là lần đầu nói chuyện với nhau mà.

Lâm Văn Vinh gơ ngón tay cái lên nói:

- Cao đại ca thật là sáng khoái, không cần nói nhiều cũng có thể hiểu ý người khác. Tiểu đệ thực sự bội phục.

Hắn cười hì hì, kể lại chuyện Đào Đông Thành cho Cao Tù nghe, Cao Tù ha hả cười lớn:

- Cao minh, thật sự là cao minh! Tên tiểu tử này coi như là thành phế nhân rồi, “vĩnh thủy bất hủ” bốn chữ này coi như dành riêng cho hắn rồi. Công tử quả thật cao tay.

Lâm Văn Vinh lắc đầu nói:

- Đệ không xứng đâu, Cao đại ca mới thực sự là người cao tay. Cao đại ca dùng Như Lai đại phật côn, quả không hổ là thiên hạ đệ nhất dâm dược. Cái loại tiểu trùng như Đào Đông Thành mà cũng trở nên uy mãnh vô cùng, quả thật là một loại thuốc tốt a!

Cao Tù đắc ý dương dương tự đắc:

- Đó là tất nhiên thôi, Như Lai đại phật côn luyện chế rất kỳ công, lại còn dùng rất nhiều dược liệu trân quý như “Cẩu kỷ đương quy”, “Tàng hồng hoa”, “Hổ tiên lộc tiên hùng tiên” “ $\frac{1}{4}R$ ” “Thống thống vãng lý diện gia đoái”... ngay cả thái giám mà ăn phải cũng có thể dài ra ba phần đó!

“Có cả ‘Tàng hồng hoa’ ư? Trời ơi, người nghĩ rằng để trị bệnh phụ khoa sao chứ?” Lâm Văn Vinh nghe hẳn nói một tràng, trong lòng cười thầm nói nhỏ:

- Dùng nhiều dược liệu như vậy sao? Quả nhiên là một loại thuốc tốt, khiến cho người ta nghe xong nhiệt huyết sôi trào, tâm thần rúng động. Không biết Cao đại ca có thể cho đệ vài cân được không, tiểu đệ giữ để phòng thân.

“Vài cân?” Cao Tù hít vào một hơi khí lạnh: “Vị Lâm công tử này quả thật là một tay bắt phàm a, người khác muốn một chút cũng còn không được, hẳn mở miệng ra là xin vài cân, còn nói cái gì là dùng để phòng thân, nghĩa là làm sao?”

Cao Tù vỗ vỗ vai hắn, nhìn ngó xung quanh vài lần, thấy không có ai nhìn, mới nhẹ nhàng nói:

- Tiểu huynh đệ, không phải là ca ca tiếc với đệ, đệ còn trẻ như vậy, vui chơi có chừng mực, làm sao lại phí phạm thân thể mình như vậy? Chúng ta nam nhân có thể có nhiều mặt chưa tốt, riêng mặt này phải ra dáng đàn ông một chút chứ.

” Trời, cái này cũng cần người nói sao”, Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Cao đại ca, huynh yên tâm, tiểu đệ trời sinh khác thường, thực lực siêu quần, người ta đã tặng cho ngoại hiệu “Nữ nhân khắc tinh, nam nhân vô địch”. Nói một đêm bảy lần là đệ còn hơi khiêm nhường đó, bình quân tám chín lần thì đệ mới có thể ngủ ngon được. Khi trước có lúc nhàn rỗi, ngày ngày đem trống ra gõ chơi, ba ngày phải thay một mặt trống, mà mỗi ngày chỉ gõ khoảng hai canh giờ thôi. ” Đỉnh đỉnh dục lập ” bốn chữ đó chính là nói về ta đó.

Cao Tù bị dọa một hơi, lúc lâu sau mới nói:

- Tiểu huynh đệ lợi hại như vậy, còn muốn cái này trợ giúp làm gì nữa?

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Đây là đệ đề phòng vạn nhất phải dùng đến thôi. Huynh cũng thấy đó, đệ về mọi phương diện đều rất mạnh mẽ, khẳng định là có nhiều kẻ ghen ghét. Nếu sau này gặp phải sự tình như dụng tên Đào Đông Thành đó, chắc chắn đệ sẽ không nói chuyện tốt như vậy đâu. Cho một chút dâm dược, lại thả mấy con chó điên vào chung phòng, hắc hắc...

Cao Tù cả người đầy mồ hôi lạnh, nhớ tới lúc hắn thẩm vấn Lục Trung Bình, chỉ cần vài câu dọa dẫm về cái kia đã khiến tên họ Lục ngoan ngoãn đầu hàng. Cao Tù vội vã lấy trong ngực áo ra một cái túi nhỏ màu trắng, đưa cho Lâm Văn Vinh:

- Tiểu huynh đệ, đừng nói gì với ai nhé, đây là tất cả những gì ta còn, chỉ có bấy nhiêu đấy thôi.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, cầm trong tay còn chưa kịp cất vào trong áo, đã nghe giọng nói Đại tiểu thư truyền đến:

- Lâm Tam, người cầm cái gì trong tay đó?

- Phấn thoa mặt.

Lâm Văn Vinh sắc mặt bình tĩnh đáp. “Tiểu nữ này, không phải đã lui về nghỉ ngơi rồi mà, sao lại còn quay trở ra, thiếu chút nữa là bị nàng ta bắt gặp rồi”.

- Phấn thoa mặt gì? Đưa ta xem nào!.

Đại tiểu thư mỉm cười bước tới, đưa tay ra như thể sắp lấy cái túi nhỏ.

“Trời đất, ta có muốn thì nàng cũng không thể lấy được”, Lâm Văn Vinh liền cất túi thuốc vào trong ngực áo, cười nói:

- Phấn thoa mặt là phấn thoa mặt, Đại tiểu thư muốn lấy làm gì?

Cao Tù đứng bên cạnh, đầu đỏ đầy mồ hôi lạnh: “Vị Lâm công tử này quả thật quá cường hãn, không phục không được”.

- Lén lén lút lút, vừa nhìn đã biết là mấy thứ đồ không tốt lành gì rồi.

Đại tiểu thư hừ nhẹ một tiếng, cười nhẹ liếc mắt nhìn hắn:

- Ta nghe bọn hạ nhân bẩm báo rằng có Từ tiên sinh đến, ta liền tới ngay, người sao không đi nói chuyện với đại nhân?

- Phu nhân và Từ tiên sinh đang nói chuyện ngày xưa, còn ta và Cao đại ca đang nói chuyện...

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc.

Cao Tù vội vàng chen vào:

- Phải đó, phải đó, ta và Lâm công tử đang nói chuyện phiếm, đúng lúc Đại tiểu thư vừa tới.

Đại tiểu thư nghe nói mẩu thân và Từ tiên sinh đang nói chuyện, cũng không vội đi vào, liền đứng ở trong hoa viên nói vài câu với Cao Tù, tựa hồ có chút không yên tâm, mấy lần liếc nhìn Lâm Văn Vinh, miệng mấp máy như muốn nói điều gì đó rồi lại thôi.

Cao Tù cũng là người cơ trí, biết Tiêu Đại tiểu thư và Lâm công tử có việc quan trọng cần bàn, liền vội cáo lỗi nói:

- Ta vào trong phục vụ Từ đại nhân, nhị vị từ từ nói chuyện nhé.

Thấy Cao Tù vào trong nhà, Lâm Văn Vinh cười cười hỏi:

- Đại tiểu thư, có phải nàng muốn nói chuyện gì với ta không?

Tiêu Ngọc Nhược gật gật đầu, trầm tư một lúc lâu mới lên tiếng:

- Lâm Tam, người có nghe nói đến sự kiện đó không?

- Sự kiện nào? Về cái gì?

Lâm Văn Vinh nghi hoặc nói:

- Đại tiểu thư, có thể nói rõ hơn một chút được không?

- Đồ ngốc!

Đại tiểu thư hừ nhẹ một tiếng, nói:

- Chính là việc Lạc tiểu thư muốn chiêu thân, người đã biết chưa?

“Trời đất, đây là lần thứ ba trong hôm nay có người nhắc đến việc này, thế mà tên Tiểu Lạc kia chẳng biết cái gì cả, con bà nó thật tà môn mà!” Lâm Văn Vinh gật đầu nói:

- Ta có nghe Biểu thiếu gia và Tứ Đức bọn họ nói qua.

Tiêu Ngọc Nhược cắn răng nói nhỏ:

- Thế, người định làm thế nào?

- Làm thế nào là sao?

Lâm Văn Vinh nói:

- Việc này có quan hệ gì với ta đâu?

Đại tiểu thư thấy thái độ kiên quyết của hắn, khuôn mặt thấp thoáng vài nét hân hoan:

- Cũng đúng, đối với người không có quan hệ gì cả, chúng ta không cần quan tới hi vọng của nàng ấy.

“Làm sao mà Đại tiểu thư lại có bộ dạng cao hứng như vậy chứ. Lạc tiểu thư có làm gì đắc tội với nàng đâu, sao nàng lại còn mong người ta tới cưới Lạc Ngưng đi là thế nào?” Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Nhưng thật ra, việc này hôm nay ta đã hỏi qua Tiểu Lạc, hắn cũng không biết thực hư chuyện này.

- Thật không?

Đại tiểu thư gật đầu:

- Chắc cũng không phải là sự thật. Ta cũng chỉ mới vừa trở về phòng, nghe được mấy đứa nha hoàn tán chuyện với nhau nên mới biết chuyện này thôi.

Bọn gia đình và nha hoàn trong phủ cũng đã biết rồi à! Câu chuyện này đã trở thành đề tài sốt dẻo rồi đây. Không có lửa sao có khói, chẳng biết việc này là ai truyền ra đầu tiên, có dụng ý gì không đây. Bệnh tình nha đầu Lạc Ngưng này còn chưa lành hẳn, lại lan truyền tin đồn như thế này thì quả thật là đáng thương, khiến cho lão tử xót xa lắm đó.

- Lâm Tam...!

Đại tiểu thư cúi đầu nói nhỏ:

- Nếu việc này là thật, người có đi tới Tái thi hội không?

Nàng nhẹ nhàng hỏi một câu, nhưng vẫn không nghe thấy hắn đáp lời, liền lặp lại một lần nữa, vẫn không thấy hắn phản ứng gì cả. Ngẩng đầu nhìn lên thì đã thấy Lâm Tam đứng ngơ ngẩn nhìn mấy bụi hoa tàn úa trong vườn, không biết là đang suy nghĩ cái gì mà đến câu hỏi của mình dường như cũng không hề nghe thấy.

- Lâm Tam, Lâm Tam...!!

Đại tiểu thư cắn chặt răng kêu lên vài tiếng, Lâm Văn Vinh mới giật mình tỉnh lại, vội vàng hỏi:

- Sao, Đại tiểu thư nói gì?

Thanh âm của Tiêu Ngọc Nhược vừa phát ra đã trở nên thật nhỏ, lại gấp khi hắn dường như đang thất thần, hiển nhiên là sẽ không thể nghe được lời nói của nàng. Đại tiểu thư hừ nhẹ một tiếng, trên mặt phủ đầy sương lạnh, lập tức quay đầu lại, cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn hắn một cái.

“Ôi thiên địa ơi, khi không lại ngơ ngẩn xuất thần như vậy chứ, mà làm sao lại đắc tội với lão bà bà này vậy? Dù sao thì cũng không phải mới đắc tội một hai lần, lực miễn dịch của Đại tiểu thư cũng đã được tăng cường rồi, cũng chẳng sao”. Hắn cười hắc hắc, cũng không thèm quay qua Đại tiểu thư bồi tội, hai người đứng yên trong vườn không nói một câu, không khí dường như trở nên ngột ngạt hơn.

- Lâm Tam...

Hai người chột giật mình, đột nhiên nhìn thấy Tiêu phu nhân tươi cười đi tới, nhìn Lâm Văn Vinh, phát tay nói:

- Người đi theo ta một chút.

Đại tiểu thư sững sốt một chút, khẽ hỏi:

- Mẫu thân à, người gọi hắn làm gì đó?

Tiêu phu nhân mỉm cười:

- Ta có một chút việc muốn giao cho hắn. Ngọc Nhược, con đi hầu chuyện Từ tiên sinh đi, học thêm một chút kiến thức, sang năm vào kinh thành thì cũng có thể ứng dụng được.

Tiêu Ngọc Nhược vâng lời bước đi, chỉ là trước khi đi cũng không quên trừng mắt nhìn hấn một cái. Về mặt này trong mắt Lâm Văn Vinh, thật sự là rất buồn cười. “Đại tiểu thư rõ ràng đầu võ mồm còn thua cả tiểu nha đầu, nhưng quả thật cũng có chút điểm khả ái a”. Lâm Văn Vinh cười hắc, thấy Tiêu phu nhân nhìn mình vậy, liền đi theo bà ta.

Có lẽ, vì gặp lại cổ nhân nên hôm nay trên mặt Tiêu phu nhân tràn đầy nét tươi vui. Hai gò má trắng mịn như ngọc lại phơn phớt một chút ánh hồng, trông không giống một phụ nhân thành thực, ai nhìn thấy có lẽ cũng ngỡ là một thiếu nữ tuổi xuân thì. Thân hình nẩy nở ẩn hiện dưới lớp váy áo mỏng màu tím nhạt, mái tóc óng ả được búi lên cao, để lộ ra chiếc cổ thon thon trắng nõn, chẳng khác nào một khối ngọc mềm mại được tráng bởi một lớp men trắng muốt bên ngoài.

Lâm Văn Vinh đi theo phía sau phu nhân, ngửi thấy mùi hương hoa hồng thoang thoảng trên người bà, lại thấy gót sen nhẹ nhàng cất bước, hoa dung tươi rói, trong lòng liền nhịn không được cảm thán: “Vị Quách tiểu thư này, năm xưa về nhà Tiêu gia dường như không được thoải mái lắm. Từ Vị chỉ là một người bạn cũ mà lại có thể khiến cho Quách tiểu thư cao hứng như vậy, đủ thấy được cảnh ngộ của bà trong những năm qua thế nào rồi. ”

Lâm Văn Vinh nhẹ nhàng hỏi:

- Phu nhân, người đang nhớ kinh thành à?

Tiêu phu nhân sững sốt một chút, cước bộ đi chậm lại, liếc nhìn hấn một cái rồi cười nói:

- Nhớ cái gì? Chỉ nhớ tới ngày ấy quả là vô âu vô lo, trong lòng cảm thấy bồi hồi thôi. Kinh thành dĩ nhiên là tốt rồi, nhưng Giang Nam cũng tốt vậy. Người ở đâu thì cũng giống nhau, sao phải buồn lo làm gì.

Bà ngừng một chút rồi cười nói:

- Lâm Tam, nhãn lực của người thật chính xác, khó trách Văn Trường tiên sinh lại coi trọng người như vậy.

- Có lẽ đối với việc nhìn người này, Văn Trường tiên sinh coi là điều kỳ diệu, còn đối với ta mà nói, cũng chỉ như đơn giản như việc ăn ngủ mà thôi.

Lâm Văn Vinh tủm tỉm cười.

- Da mặt người dày quá!

Phu nhân vừa cười vừa đẩy cửa phòng, dẫn hấn đi vào một gian sương phòng yên tĩnh, bày biện đơn giản, duy chỉ có một điều đáng chú ý là bức tranh nữ nhân ở giữa phòng. Lâm Văn Vinh cẩn thận nhìn kỹ, về thần thái, về phong vận, so với Tiêu phu nhân có tám chín phần giống nhau.

- Đây có phải là muội muội của phu nhân không? Nhìn tuổi so với phu nhân có vẻ không khác biệt lắm.

Lâm Văn Vinh không hề xấu hổ nhận xét.

Công phu vượt mông ngựa thật là lộ liễu, Tiêu phu nhân nghe được vừa buồn cười vừa thích thú, nhịn không được liền cười duyên:

- Lâm Tam, người lại nói bậy gì đó. Đó là khi ta mười sáu tuổi thì đã nhờ họa sư vẽ lại đó.

Lâm Văn Vinh thở dài, nói với một giọng đầy vẻ không tin:

- Phu nhân à, người có thể cho ta biết được không, làm sao mà hai mươi năm đã trôi qua mà người vẫn có thể giữ mãi nét thanh xuân mỹ mạo như vậy được? Phương pháp này nếu được bán ra bên ngoài, Tiêu gia của chúng ta lại có thêm một tài sản quý nữa rồi.

Tiêu phu nhân thật sự không thể chịu nổi nữa, liền cố nén cười nói:

- Mấy lời nói của người không có lấy câu nào là thật, nếu còn nói linh tinh nữa, ta sẽ phạt người đó.

Với tác phong trước đây của Tiêu phu nhân, hôm nay có thể chịu đựng hấn như vậy, cũng đã là quá khai ân với hấn rồi.

- Lâm Tam, người có biết vì sao ta gọi người đến không?

Bắt đầu nói vào đề chính, Tiêu phu nhân liền khôi phục vẻ mặt nghiêm chỉnh, hướng mắt nhìn Lâm Văn Vinh.

- Cái này, chẳng lẽ là tăng lương cho ta? Phu nhân à, hảo ý này thật là hay a, tăng sơ sơ lên chừng mười lần là được rồi.

Lâm Văn Vinh mở to hai mắt nói:

- Đồ ba hoa

Phu nhân cười to:

- Thật ra hôm nay ta tìm người vì Từ tiên sinh muốn mượn người mấy ngày.

“Mượn ta mấy ngày ư? Ôi trời, mấy câu này có ý nghĩa rất lớn a”, Lâm Văn Vinh nghiêm mặt nói:

- Phu nhân, ý của người là Từ tiên sinh định mượn tạm ta mấy ngày, có phải không vậy?

- Đúng là như vậy, Từ tiên sinh mượn người ít bữa, xong việc liền trả người về thôi.

Phu nhân gật đầu nói.

“Phản đối, phản đối, bà không thể cho mượn ta như vậy chứ!” Lâm Văn Vinh có chút uất hận trong lòng, “Hay là ta mượn tạm bà mấy ngày được không!?”

- À, Từ tiên sinh có nói rằng muốn mượn ta làm gì không?

Lâm Văn Vinh nói. “Lúc này còn có thể làm gì, phỏng chừng là đối phó với Bạch Liên giáo và Trình Đức mà thôi, có thể thấy là coi trọng ta quá rồi”.

- Cái này ông ấy không nói với ta.

Phu nhân trầm tư một chút:

- Bất quá người đã hiểu về Từ đại nhân, người sẽ không bắt người làm cái gì đáng xấu hổ, huống chi người cũng không phải là dạng người đó.

“Câu nói sau thực làm ta cảm động quá”, Lâm Văn Vinh cười hắc hắc.

Tiêu phu nhân mỉm cười nói tiếp:

- Lâm Tam, công trạng của người đối với Tiêu gia, ta đều ghi tạc trong lòng. Có thể nói rằng nếu không có người thì Tiêu gia của ta đã không thể tồn tại được. Về điểm này thì ta và Ngọc Nhược đều rất hiểu rõ, người hãy yên tâm, đợi được đến lúc hợp lý, ta chắc chắn sẽ trọng thưởng cho người.

“Lại nữa rồi, phu nhân so với Đại tiểu thư còn giảo hoạt hơn a. Đại tiểu thư dù tốt xấu gì thì cũng có lúc thể hiện chân tình, còn Tiêu phu nhân này, ngoại trừ tung hỏa mù ra, chưa từng thấy cái gì chân thật cả, muốn chơi ta ư, lão tử lấy tiểu nha đầu của bà, tới lúc gạo nấu thành cơm, xem bà lúc đó còn ra vẻ gì được nữa”.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, lại giả lả cười, nói:

- Tạ phu nhân tưởng thưởng.

- Địa vị người tại Tiêu gia hiện nay có thể nói là độc nhất vô nhị, mà thực sự đúng là như vậy. Từ tiên sinh khi nhắc đến chuyện này, ta cũng không dám tùy tiện đáp ứng, nên muốn cùng người thương lượng một chút, lấy ý kiến của người là chính.

Phu nhân mỉm cười, trên mặt thoáng hiện ra hai má lúm đồng tiền.

“Có lúm đồng tiền thật là hay a, lão tử trên đầu cũng có hai cái xoáy đây”, Lâm Văn Vinh hắc hắc cười, “cái gì mà không dám tùy tiện đáp ứng, cùng ta thương lượng, nói ra thì nghe thật là thuận tai a. Muốn lung lạc ta ư, ha ha, ta chính là tổ tông của trò này đây”.

Lâm Văn Vinh trên mặt hiện ra nụ cười thật thuần khiết:

- Cái này, phu nhân à, nếu ta không đáp ứng, vậy thì sẽ có hậu quả như thế nào?

Tiêu phu nhân sững sốt một chút, miễn cưỡng nói:

- Cái này, đương nhiên không có gì cả, ta sẽ thay mặt người giải thích với Từ đại nhân. Thành thật mà nói, Lâm Tam à, triều đình hiện nay không biết bao nhiêu người mong muốn được trợ giúp cho Từ đại nhân, nhưng ông ấy chưa bao giờ chấp nhận ai cả. Hôm nay, hết lần này đến lần khác, ông ấy có lời đối với người như vậy, người cũng không nên lo lắng quá, chắc chắn đối với người trong tương lai sẽ có nhiều điều tốt lành.

- Ồ...

Lâm Văn Vinh kéo dài giọng nói:

- Hiểu rồi, nguyên lai là đối với ta cũng có chỗ tốt. Có thể do ta là người vừa thiện lương vừa trung thành, cho nên ai cũng đối tốt với ta, không có ích gì cho mọi người ta sẽ không đi làm đâu.

- Dĩ nhiên là đối với Tiêu gia của ta cũng có ích lợi chứ.

Phu nhân vội vàng nói:

- Qua năm sau người sẽ cùng Ngọc Nhược lên kinh thành. Bây giờ người là đại biểu cho Tiêu gia chúng ta giúp đỡ Từ tiên sinh, đến lúc phải vào kinh thành, tự nhiên người cũng sẽ biết nhiều hơn, dĩ nhiên về mặt kinh doanh của Tiêu gia cũng sẽ có điều kiện thuận lợi, vậy không phải là lương toàn kỳ mỹ sao?

- Nguyên lai là thế.

Lâm Văn Vinh gật gật đầu, nhìn Tiêu phu nhân cười nói:

- Phu nhân, ta thực sự thích bộ dạng chân thật của người đó.

Tiêu phu nhân sững sốt một chút:

- Tại sao vậy?

- Bởi vì, khi người nói thật như vậy, thực sự rất giống lúc mười sáu tuổi.

Lâm Văn Vinh mỉm cười.

Tiêu phu nhân sắc mặt đỏ bừng, hai chữ “to gan” còn chưa kịp thốt ra khỏi miệng, Lâm Văn Vinh đã ha hả cười to, rồi đẩy cửa ra ngoài.

Tiêu phu nhân ngơ ngẩn mất nửa ngày, đột nhiên bật cười thành tiếng, cũng đã biết Lâm Tam vốn là một kẻ thông minh, mình vốn hao tổn tâm tư như vậy, lại còn vòng vo đầu tâm trí với hắn, cũng rất khổ cực, cuối cùng phải trực tiếp nói thẳng ra. Thủ đoạn như vậy, không những bị hắn vạch trần, lại còn bị hắn coi thường nữa.

Đùa giỡn với Tiêu phu nhân một chút, Lâm Văn Vinh trong lòng sáng khoái, “cứ thành thật nói rõ với ta, lão tử vì Ngọc Sương, tự nhiên biết phải làm thế nào. Nhược bằng không thành thật, muốn đầu trí với ta à, hóa ra coi người khác là ngu sao. Bà mặc dù có hai cô con gái, nhưng nói về cơ trí, ở trước mặt ta thì bà vẫn chỉ là một tiểu nha đầu mà thôi”.

Ngửa mặt lên trời cười ba tiếng, đi vào trong vườn đã thấy Từ Vị tươi cười bước tới:

- Lâm tiểu huynh đàm đạo với Quách tiểu thư như thế nào rồi?

“Quách tiểu thư, Quách tiểu thư cái gì chứ, người ta đã sớm gả cho người khác rồi, phải gọi là Tiêu phu nhân mới là đúng chứ, lão thật là phóng đảng quá đi”. Tức giận đối với Tiêu phu nhân đổ dồn qua người lão Từ ngây ngô này, Lâm Văn Vinh cũng không khách khí, gật đầu nói:

- Đàm đạo, đã nói qua rồi, chỉ là...

- Chỉ là cái gì vậy?

Từ Vị vội vàng nói:

- Lâm tiểu huynh, không đối gạt người, lão hủ đang rất cần người hiền, thập phần mong mỗi tiểu ca ra tay hỗ trợ lão phu một chút công sức.

Lâm Văn Vinh vỗ vỗ vai lão nói:

- Từ đại nhân của ta ơi, Từ lão ca à, ngài nhờ phu nhân nói chuyện với ta, thì cũng phải nói rõ chuyện gì chứ. Nếu chỉ là đến lầu hoa nghe vài khúc nhạc, tiểu đệ sẵn sàng tuân mệnh, tuyệt không hề sai lời.

Từ Vị xấu hổ cười nói:

- Như vậy là lão hủ đã sơ sót rồi, thật sự là việc này vô cùng cơ mật, không thể nhờ Quách tiểu thư chuyển lời được. Thành thật mà nói, với sự thông minh tài trí của tiểu huynh, tâm tư này của lão hủ cần phải giải thích nữa sao?

- Nay, Từ đại nhân, ngài không nói thì làm sao mà ta biết đó là chuyện gì?

“Ra vẻ hồ đồ một chút, dù sao cũng là lão cần ta mà”.

Từ Vị mỉm cười, nói nhỏ vào tai Lâm Văn Vinh:

- Lão phu muốn mời tiểu huynh đệ cùng ta tiêu diệt Bạch Liên giáo.

Lâm Văn Vinh trong lòng giật thót, mặc dù hắn có thể đoán được tám chín phần mười, nhưng khi nghe lão nói, cảm giác cũng có đôi chút khác lạ: “Chiến đấu à, cái việc này lão tử chưa từng thử qua. Nghĩ lại thì cũng thật sự có chút kích thích”. Hắn trầm ngâm một chút rồi nói:

- Cái này, Từ đại nhân, ngài có tin nhầm người không, ta chỉ là một gia đình nhỏ nhoi, không quyền cũng không chức, dựa vào đâu để tranh đấu đây?

- Đừng lo! Đừng lo!

Từ Vị cười nói, lão lấy trong ngực ra một tờ sắc chỉ:

- Tờ sắc lệnh này chính là đã đáp ứng mong muốn của lão phu để tiểu huynh đệ trở thành tham mưu tướng quân cho ta đó.

181. Chương 179: Mạc Thác Liễu (sờ Nhầm A!)

Tham mưu tướng quân? Tham mưu tướng quân là chức vụ gì vậy? Lâm Văn Vinh chần chừ trong một lúc rồi nói:

- Không dám dối gạt Từ đại nhân, chiến tranh là nơi đầy dẫy chết chóc, mà tiểu đệ trời sinh đã nhát gan rồi, có cái mạng nhỏ nên rất sợ mất, làm sao mà ra chiến trường được?

Từ Vị ha hả cười lớn:

- Lâm tiểu huynh đệ quả nhiên là người thẳng thắng. Không dám nói dối người, lão hủ thật ra cũng sợ chết chứ. Bất quá lần này diệt trừ Bạch Liên Giáo, chúng ta đã có ưu thế tuyệt đối, hơn nữa người là tham mưu tướng quân, căn bản không cần ra sa trường chém giết, chỉ cần tại doanh trại bày mưu tính kế. Mặt khác, ta sẽ phái Cao Tù hộ vệ bên thân người, cho dù tiểu huynh có đi bất cứ đâu cũng nửa bước cũng không rời.

Thân thủ của Cao Tù thì hắn đã thấy rồi, thị vệ bên cạnh hoàng đế, công phu làm sao có thể kém được? Nói như vậy có khác nào là hưởng thụ kiểu đế vương đâu, Từ Vị lão đầu này thật là tổn không ít tâm tư a! Lâm Văn Vinh ra vẻ miễn cưỡng đáp:

- Từ tiên sinh à, trong quân đội của ngài chắc chắn có nhiều kỳ nhân dị sĩ, sao lại còn lôi kéo ta làm gì? Tiểu đệ căn bản là chưa từng ra chiến trường, thấy đại đao vung lên là trong lòng liền sợ hãi, thấy máu tươi thì đầu óc choáng váng, cùng đi chỉ e là chẳng giúp được gì cả đâu.

Từ Vị lắc đầu nghiêm mặt nói:

- Tiểu huynh đệ quá khiêm nhường rồi. Bản lĩnh của đệ, lão hủ đã tận mắt chứng kiến, thiên văn địa lý, vật lý kỹ thuật, các khoa đều thông thạo, lão hủ bội phục vạn phần. Cho dù chưa từng ra trận thì sao chứ? Tướng sĩ trong quân có ai chưa từng trải qua lần đầu ra trận? Lúc này trong tay lão hủ tuy có tinh binh,

dùng tướng, nhưng khổ là không có mưu sĩ, chỉ bằng vào sức một mình lão hủ, dẫu có lao tâm khổ tứ cũng e rằng chưa thể chu toàn hết mọi việc, bởi vậy liền đặc biệt mời tiểu huynh đệ làm tham mưu tướng quân cho ta, hỗ trợ ta bày mưu tính kế.

Nghe lão nói như vậy, Lâm Văn Vinh trong lòng thấy yên tâm hơn, không gặp nguy hiểm gì, lại có thể ra chiến trường, cũng thật là kích thích. Bất quá việc này cũng có quan hệ đến tính mạng, không thể bất cẩn được, hắn nghĩ ngợi một chút, rồi nói:

- Từ tiên sinh, vậy dưới tay ngài có bao nhiêu binh mã vậy?

Từ Vị giơ năm ngón tay ra trước mặt hắn, lắc lắc, miệng cười đầy đắc ý.

- Năm mươi vạn?

Lâm Văn Vinh lại càng thêm hoảng sợ, trời ơi, quy mô thật là khủng khiếp a, tùy tiện đứng tè một bãi cũng có thể khiến Kim Lăng thành ngập lụt rồi.

Từ Vị thiếu chút nữa là té xỉu, vội vàng lắc đầu:

- Không phải, chỉ là năm vạn quân thôi. Bộ binh bốn vạn, kỵ binh một vạn, thần cơ* doanh năm ngàn quân.

Năm vạn? Lâm Văn Vinh lau mồ hôi lạnh trên trán, cảm thấy có chút không hay. Đã xem tiểu thuyết nhiều lần rồi. Đánh hay không thì cũng là đại chiến cấp trăm vạn, tiêu diệt một bọn Bạch Liên giáo, chỉ với năm vạn quân thôi à. Vậy hóa ra ngậm cười mà chết ư? Bất quá Từ lão đầu giơ năm ngón tay như vậy cũng thật là hay ho, làm ai thấy cũng nghĩ là năm mươi vạn .

- Vậy Bạch Liên giáo có bao nhiêu nhân mã?

Lâm Văn Vinh lại hỏi.

Từ Vị lại giơ năm ngón tay ra lắc lắc, lần này Lâm Văn Vinh cẩn thận hơn, nói thẳng:

- Năm vạn à?

Từ Vị suýt chút nữa thì cắn phải lưỡi mình, lão bây giờ đã có chút hoài nghi đưa Lâm Tam lên làm tham mưu tướng quân cho mình, không biết là đúng hay là một sai lầm lớn không nữa. Tiểu tử này đúng là một chút kiến thức quân sự cũng không có, ta đây là tiểu trừ Bạch Liên giáo, nếu là năm vạn đấu với năm vạn thì còn gọi là diệt trừ cái rắm gì nữa đây.

- Năm ngàn quân!

Từ Vị đỏ bừng mặt nói.

- Chỉ có năm ngàn thôi à ?

Lâm Văn Vinh tựa hồ như không tin vào tai mình, ngẩn người tự nhủ:

- Năm ngàn người, đánh còn chưa sướng tay mà.

Từ Vị bị Lâm Tam nói hai câu, một chút hứng thú cũng không có, đây là chiến tranh, sẽ có người chết, không phải chỉ là chuyện giữa tiểu hài tử và gia gia nữa. Lão thở dài nói:

- Bọn Bạch Liên giáo này chiếm cứ trọn vùng Sơn Đông, nghe nói có mấy vạn bang chúng, thực tế có thể có khả năng chiến đấu chỉ có khoảng năm ngàn người, hơn nữa đều là chưa từng trải qua huấn luyện trong quân ngũ, lực chiến đấu không thể so sánh cùng với kỵ - bộ binh của ta. Chúng ta có năm vạn quân đối đầu với năm ngàn người, mười đấu một, chắc chắn phải giành phần thắng.

Lâm Văn Vinh lắc đầu nói:

- Từ tiên sinh à, nếu là chiến tranh chỉ cần so sánh về quân số mà nói thì cũng chẳng cần đánh làm gì nữa, chỉ cần phái người đến cùng đếm là được. Chiến tranh chính là phải có thiên thời địa lợi nhân hòa, lấy ít thắng nhiều trong binh sử nhiều không kể xiết, vạn lần không khinh thường được đâu!

Hai câu này nói xong thì mới đúng là có chút đáng vẽ của một tham mưu tướng quân, Từ Vị trong lòng cũng có đôi chút an tâm, gật đầu:

- Lời này của huynh đệ rất chính xác, lão hủ đúng là có đôi chút lo lắng, nên lần này muốn mời tiểu huynh đệ cùng đồng hành với ta. Có bộ binh, kỵ binh của ta, còn có thần cơ doanh, nếu lần này đánh mà không thắng thì lão không còn mặt mũi nào gặp lại các vị phụ lão vùng Giang Chiết nữa.

- Thần cơ doanh?

Lâm Văn Vinh đột nhiên thấy hứng thú:

- Vậy có hồng y đại pháo không?

Từ Vị gật đầu nói:

- Thần cơ doanh này, ngoại trừ có cung mạnh, nổ bén ra, còn có hồng y đại pháo đã được cải tiến một chút rồi. Nói tới việc cải tiến hồng y đại pháo này, còn phải cảm tạ Lâm tiểu huynh đó.

-Ồ? Từ đâu mà đại nhân lại nói vậy?

Vừa nghe rằng có sự trợ giúp của hỏa pháo, Lâm Văn Vinh nhất thời thích thú, như lời Từ Vị nói, năm vạn quân đầu năm ngàn người, lại còn có hồng y đại pháo oạch tạch điên cuồng, đánh mà không thắng thì quả thật, thà là đập đầu vào đầu hủ mà chết quách cho rồi.

- Huynh đệ còn nhớ cái người Pháp Lan Tây tên Tháp Ốc Ni không? Là bọn bị Đào Đông Thành bắt được đó?

Từ Vị hỏi.

Nói thừa, làm sao mà ta không nhớ rõ Tháp Ốc Ni được? Lão tiểu tử đó còn nói lần sau khi tới Đại Hoa, sẽ dẫn hai tiểu mỹ nhân Pháp Lan Tây đến chung, còn muốn giao cho ta độc quyền kinh doanh toàn thạch*. Ngược lại, Tháp Ốc Ni cũng lấy độc quyền kinh doanh nước hoa, xà phòng tại châu Âu, việc mua bán lá trà và tơ lụa hẳn cũng đã quan tâm đến. Như vậy tính ra thì, Lâm Tam ca ta được coi là Ấu Ấm mật dịch đệ nhất nhân, con đường tơ lụa trên biển này chính là do ta tạo ra, hắc hắc, tên của ta mà không được lưu vào sử xanh thì quả là không có thiên lý a.

Lâm Văn Vinh gật đầu nói:

- Vẫn nhớ chứ, vị lão huynh kỳ quái như vậy làm sao quên được. À, Tháp Ốc Ni đó giờ còn lưu lại Hải An không? Thiết giáp thuyền của bọn họ đã tu sửa xong chưa, có trở về Pháp Lan Tây không?

Từ Vị cười nói:

- Lần trước tiểu huynh đệ bảo ta đi tìm vài xảo tượng công, tới Hải An trợ giúp người Pháp sửa thuyền, ta đã chọn mười công tượng giỏi nhất thần cơ doanh đi tới Hải An với bọn họ, Đúng là không thấy không biết, vừa nhìn là đã giật thót lên, những chiếc thiết giáp thuyền của người nước ngoài cứng rắn vô bì, hơn nữa kết cấu lại xảo diệu, thích hợp cho việc làm thuyền viễn dương. Hỏa pháo trên thuyền của họ so sánh với của Đại Hoa ta, vô luận là độ chính xác, hay hỏa lực đều mạnh hơn không ít. Các công tượng ở đây mười ngày, xem xét hết kết cấu của hỏa pháo rồi mới về. Sau đó cải tạo lại hỏa pháo của Đại Hoa ta, khó khăn lắm uy lực mới bằng đại pháo của Tây Dương.

Nguyên lai là như thế, ta nói lão cho người đến, chính là muốn cho các người học được kỹ thuật đường thủy của bọn Tây Dương, xúc tiến giúp ngành công nghiệp của Đại Hoa phát triển hơn. Xem ra cuối cùng cũng có chút thu hoạch. Lâm Văn Vinh gật đầu hỏi:

- Vậy ngài đối với thiết giáp thuyền của người Tây Dương, có ý kiến gì không?

Từ Vị thở dài:

- Những thợ thủ công này chính là những tinh anh của thần cơ doanh của ta, nhưng bọn họ đối với thiết giáp thuyền chẳng có hiểu biết gì cả. Dựa theo suy luận của bọn họ, lớp vỏ sắt của thiết giáp thuyền không phải là do thợ rèn tạo ra, không biết là bọn Tây Dương làm cách nào chế tạo ra được?

Lâm Văn Vinh thở dài nãy nê, người ta đang trong thời đại cơ giới còn chúng ta vẫn trong thời đại thủ công, công nghiệp cơ bản vẫn còn quá nhiều chênh lệch, không thể ngày một ngày hai vượt qua được. Con đường

này đã chỉ cho Từ Vị rồi, việc ta nên làm thì đã làm rồi, còn học được hay không thì phải hoàn toàn dựa vào bản thân các người.

Từ Văn Trường thấy Lâm Tam chẳng biết vì sao đột nhiên mặt mày trở nên ngơ ngẩn, trong lòng thấy khó hiểu, vội vàng nói:

- Lâm tiểu huynh, lần tiểu trừ này có bằng lòng giúp ta một tay không?

Từ Văn Trường đã đem bí mật quân sự trọng đại như vậy nói cho hắn nghe mà không hề che dấu tí gì, rõ ràng vô cùng tín nhiệm hắn. Tại cái thế giới này, nếu nói rằng còn có người liều mạng hơn Lâm Văn Vinh thì quả thật, trừ Từ Vị chẳng có ai khác.

Thôi đi, thôi đi! Giúp lão cũng chính là giúp ta vậy, tiêu diệt Bạch Liên, thanh trừ nội loạn. Cứ để Từ Vị chế tạo hỏa pháo cho tốt một chút, mùa xuân năm sau tiến lên phương Bắc, pháo nổ đùng đùng, oanh tạc người Hồ là xong. Một cỗ pháo trong tay, thiên hạ vô ưu, bất kể người Hồ là cái loại gì, bắt bọn họ phải cong đuôi bò về cố gia mà kêu khổ.

Đã có chủ ý rồi, Lâm Văn Vinh cười nói:

- Từ tiên sinh, làm tham mưu tướng quân cho ngài tự nhiên là không có vấn đề gì rồi. Bất quá ngài cũng biết, ta và Trình Đức có mối thù sâu nặng. Nếu ta mà đi, bọn họ sẽ trả thù Tiêu gia, lại còn tiểu lâu của ta không có ai chiếu cố nữa, ta rất lo lắng đó.

Từ Vị cười nói:

- Về điểm này thì người yên tâm, Lạc lão đệ đã sớm có dự tính. Trình Đức kia không phải đã chủ động xin đem bộ - kỵ binh đến biên cảnh hai tỉnh hay sao!? Ta liền đáp ứng ý nguyện của hắn, điều binh mã của hắn đi, để xem coi hắn có chịu đi hay không.

Đều do lão hồ ly mà ra a! Lâm Văn Vinh âm thầm thở dài, Từ Vị chính là lợi dụng tâm lý Trình Đức mà ‘tương kế tựu kế’. Đưa binh mã Giang Tô đến biên giới hai tỉnh là liền rơi vào quyền quản lý cùng với năm vạn đại quân của Từ Vị. Nếu như không chịu rời khỏi Kim Lăng, Từ Vị càng thêm tiện tay diệt trừ Bạch Liên Giáo. Đồng thời có đại quân của lão ở gần bên, Trình Đức nào dám ‘khinh cử vong động’.

- Còn về Tiêu Gia cùng với Tiểu lâu của người, không chỉ có cao thủ của Lạc lão đệ mà ta cũng điều chỉnh binh cường tướng âm thầm bảo vệ. Có đại quân của ta kề cận, tin rằng Trình Đức không có cái gan công khai đẩy binh, tiểu huynh đệ cứ yên tâm mà đi.

Từ Vị lại bổ sung thêm.

Từ Văn Trường thành tâm đến vậy, Lâm Văn Vinh còn có gì để nói nữa, lập tức ôm quyền nói:

- Được, nếu như Văn Trường tiên sinh đã coi trọng Lâm Tam như vậy, ta nếu tiếp tục chối từ thì quá kiêu ngạo rồi. Vậy xin Từ tiên sinh nói lại với phu nhân, cái việc này ta tiếp nhận, giống như lúc trước giúp Từ tiên sinh đánh đám lật lật.

Từ Vị ha ha cười nói:

- Được huynh đệ nguyện ý giúp ta một tay, lão hủ cảm kích vô cùng. Đã như thế, ngày mai xin mời huynh đệ chuẩn bị một chút, sáng sớm hôm sau nữa chúng ta liền xuất phát.

Hai người ước hẹn địa điểm và thời gian gặp gỡ, Từ Văn Trường lại sai Cao Tù đi bẩm báo Tiêu phu nhân, rồi mới rời đi.

Trời vừa sập tối, Lâm Văn Vinh nghĩ tới sắp phải ra chiến trường, trong lòng vừa có lo lắng lại có chút hưng phấn, đi đi lại lại trong phòng của mình, một lát sau vẫn chưa ổn định lại được.

” Đi xem Xảo Xảo đã”. Hắn tự nhủ. Cái này dù sao cũng là ra chiến trường, vẫn phải có việc bàn giao lại, Xảo Xảo là thê tử chính thức của hắn, thế nào cũng phải có cái để nói.

Lúc chạy tới Thực Vi Tiên thì trời cũng đã tối mịt. Hắn lặng lẽ đi lên lầu, nhìn thấy trong phòng của Xảo Xảo ánh đèn sáng tỏ, cũng không biết nha đầu kia đang làm những gì.

Hắn trong lòng dấy lên một tình cảm dịu ngọt, ấm áp lan tỏa khắp tim gan, lén lén lút lút tiến vào trong phòng. Liền thấy một người con gái đang quay lưng lại với mình, dưới ánh đèn chăm chú làm cái gì đó.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc một tiếng, nhẹ nhàng như mèo mò đến gần rồi đột nhiên hai tay ôm chầm lấy vòng eo thon nhỏ, khẽ cười nói:

- Bảo bối ngoan, có phải nhớ ta không hả.

Lâm Văn Vinh khi sờ vào chỗ eo lưng của người con gái đó liền hiểu là không đúng rồi, Hắn là loại người nào, chính là cao thủ sờ sờ mó mó, vừa thò tay vào, liền có cảm giác không giống như Xảo Xảo. Người con gái này nơi vòng eo mịn màng, lại có cảm giác tươi trẻ, đàn hồi, so với Xảo Xảo còn nhỏ gọn hơn vài phần.

Ái dà, không hay rồi, sờ nhầm người rồi, trong đầu hắn xoay chuyển như chóp, nhưng bàn tay vẫn ở lại trên thân người con gái ấy nhẹ nhàng vuốt ve vài cái, mở miệng cười nói:

- Xảo Xảo, chẳng lẽ không phải đại ca đây sao?

Đây chính là pháp môn đã được thử nghiệm và ứng dụng, mỗi người nam nhân đều hiểu. Đã gọi tên sai thì vờ nhầm người, hoàn toàn không tìm ra sơ hở.

Người con gái đó quay người lại, ánh mắt sâu sắc nhìn hắn khẽ nói:

- Đại ca, là muội, Ngưng nhi!

Lâm Văn Vinh cả kinh lùi đến ba bước, ra vẻ hoảng sợ:

- Lạc tiểu thư, sao lại là nàng?

Lạc Ngưng thấy hắn lùi ra xa khỏi thân, tựa hồ coi mình như mãnh thú, hồng thủy không bằng, nhin không được cần môi khẽ nói:

- Lâm đại ca, huynh đến tìm Xảo Xảo phải không?

- Đúng vậy. Vừa rồi thật là vô ý, lỡ ôm nhầm mất.

Nét mặt Lâm Văn Vinh vẫn bình thản không một chút đỏ, chậm rãi giải thích.

Lạc Ngưng sắc mặt ửng hồng, hai tay không biết giấu vào đâu, vội vàng cúi gầm mặt xuống, không nói gì nữa.

“Tiểu nữ, mau nói nào. Nói người nguyện ý để ta sờ đi.” Lâm Văn Vinh vô sỉ thảm kêu lên. Biểu hiện của Lạc Ngưng đêm qua khiến hắn có điểm phát nhiệt, bất quá hôm nay có tin đồn Lạc tiểu thư muốn chọn rể, lại làm hắn có cảm giác bị lừa, tâm tình khó tránh khỏi chút biến thái.

Cuối cùng Lâm Văn Vinh vẫn phải thất vọng, da mặt Lạc Ngưng sao có thể dày đến độ này. Cúi thấp đầu, một câu cũng không dám nói. Tiểu nữ Xảo Xảo kia cũng không hiểu biến đi nơi nào nữa, trong nhất thời, hai người đều không ai nói lời nào. Không khí trong phòng có phần quỷ dị vô cùng.

Lâm Văn Vinh cũng không hiểu nên nói cái gì, thấy Lạc Ngưng trong tay cầm một khối hồng hồng đính bạc như tơ của tấm vải, vừa rồi chính là đang thêu lên trên cái gì đó.

- Lạc tiểu thư, tú hoa ở đâu vậy!

Lâm Văn Vinh tự cho là tìm được đề tài lấp vào chỗ trống, liền không ngại mặt dày cười nói.

Lạc Ngưng kêu lên một tiếng, liền vội mang tấm vải hồng giấu ra sau lưng, nàng vốn là ngưng ngừng không chịu nổi, thêm việc này nữa khiến sắc mặt càng đỏ như hỏa thiêu, khuôn mặt nhỏ nhắn bừng bừng. Cứ như động một cái nữa là sẽ ứa nước mắt.

Lâm Văn Vinh cẩn thận nghĩ lại, đột nhiên hiểu ra: “Ái dà, lão tử thật là thiếu hiểu biết, cái đó chết người nha, đó là nội y của con gái mặc, chẳng trách hình sao lại kỳ quái đến thế. Cũng không hiểu là dây cột phía sau hay lại là phía trước đây.

Cuối cùng thêm chuyện này nữa đã khiến cả hai trong người hoàn toàn nóng lên, đến thế này rồi, Lâm Văn Vinh cũng là heo chết không sợ nước sôi, hắc hắc cười gượng vài tiếng nói:

- Cái này, Lạc tiểu thư, loại quần áo này bất lợi đối với sự phát triển, nẩy nở của thân thể, dễ dàng làm cho bộ phận xệ xuống. Tiêu gia chúng ta gần đây vừa đưa ra một loại nội y nữ tử mới, vừa khoa học lại tốt cho cơ thể, sớm mai ta mang cho nàng tám, mười bộ, cứ việc thường xuyên thay đổi không sao đâu.

- Đại ca.....

Lạc Ngưng thế nào lại chịu được nghe hần ba hoa, ngại ngùng kêu lên một tiếng, vội vàng cúi gằm đầu xuống tới ngực. Lâm Văn Vinh thuận thế nhìn tới. chỉ thấy nàng ta khẽ cắn môi lại, sắc mặt như ánh lửa, cái cổ trắng ngần cũng phơn phớt hồng, bộ ngực đầy đặn phập phồng, trong nhịp đập thoáng hiện lên hai chấm nhỏ vươn cao, cứ như sắp bức áo vươn ra.

- Lạc tiểu thư...

Lâm Văn Vinh khó khăn nuốt nước bọt một cái, lời đến miệng nói mãi mới thành câu:

- Tại sao nàng lại ở chỗ này vậy?

Lạc Ngưng khẽ “ừm” một tiếng :

- Hôm nay cảm thấy khỏe lên nhiều , không muốn ở nhà một mình, nên cùng Xảo Xảo tới đây, ai ngờ lại gặp được đại ca.

Ồ, thì ra là thế, Lâm Văn Vinh muốn hỏi việc chiêu thân, nhưng suy nghĩ lại, như thế không phải là lão tử tự mình thưởng hoa sao, rõ ràng là tiểu nữ này theo đuổi mình, làm nam nhân cũng phải giữ điểm tôn nghiêm mới được.

- Nàng đã khỏe hẳn chưa vậy? Còn bị sốt nữa hay không? Đã ăn uống được chưa?

Lâm Văn Vinh hỏi một mạch.

Lạc Ngưng trên mặt cũng bớt đỏ đi nhiều, ngẩng đầu lên cười ngọt ngào:

- Thật sự tốt nhiều rồi, hôm nay Xảo Xảo vì muội làm rất nhiều món ngon, đại ca sau này thực là có phúc về đường ăn uống rồi.

Tay nghề của Xảo Xảo không cần phải nói, chỉ là tại sao con bé này không thấy đau vậy cà, ta đến cả nửa ngày mà vẫn không thấy xuất hiện chấm sóc ‘lão công’. Lại nghe Lạc Ngưng mở miệng hỏi:

- Lâm đại ca, tái thi hội, huynh có tham gia không?

Lâm Văn Vinh giật mình, ta còn chưa hỏi tới, cô nàng ngược lại chủ động khơi ra. Hần tười cười nói :

- Cái thi hội đó, là của bọn tài tử, tài nữ các nàng mà. Ta chỉ phụ trách đưa tiền tài trợ là được. Đến lúc đó, đến hay không đều thế cả.

Lạc Ngưng thần sắc trắng bệch:

- Đại ca, chúng ta ngày đó không phải đã thỏa thuận rồi sao, huynh nhất định phải tham gia mà.

Lâm Văn Vinh cười trừ, ngày đó Lạc Ngưng bảo hần tham gia tái thi hội, hần còn tưởng là nói đùa, cùng lắm cũng chỉ là ăn ăn, uống uống, không có tác dụng nhiều lắm. Huống chi đối với hần, tái thi hội vốn không có nhiều hứng thú, Lâm Văn Vinh bắt đắc dĩ nói:

- Lạc tiểu thư, ta tham gia cũng vô dụng thôi, căn bản ta đối với việc này không có hứng thú, có khi còn khiến kẻ khác chê cười.

Lạc Ngưng cắn chặt răng nhìn hần nói:

- Đại ca, huynh nhất định phải tới, nhất định phải tới nhé, nếu không, Ngưng nhi...

Khóe mắt nàng đã đầm lệ, có điều gì đó không nói ra được nữa.

Tái thi hội trọng yếu vậy sao, chẳng lẽ cái chuyện chiêu thân là sự thật sao? Nhưng tại sao nha đầu kia lại không nói thẳng với ta, thật sự là cũng không rõ ràng gì. Thấy đáng về thương tâm của Lạc Ngưng, Lâm Văn Vinh nhin không được thở dài:

- Lạc tiểu thư, nàng còn có chuyện gì muốn nói với ta hay không?

Lạc Ngưng nước mắt lưng tròng ngược nhìn hấn:

- Đại ca, những lời Ngưng nhi nói với huynh đêm qua đều là sự thật, huynh nhất định phải tin muội.

Lâm Văn Vinh gật đầu nói:

- Ta biết, nhưng do ta có chuyện khẩn cấp, ngày mốt sẽ xuất phát rồi đi, cũng không biết khi tái thi hội diễn ra ta có kịp trở về không.

Bây giờ hấn đã là tham mưu tướng quân của Từ Vị rồi, mang đại sự quân vụ trên người, tiểu trư Bạch Liên không biết phải chiến đấu bao lâu, làm sao có thời gian để về quan tâm tới tái thi hội.

Lạc Ngưng nghe vậy sắc mặt thê thảm, ngơ ngẩn nhìn hấn nói:

- Đại ca, huynh phải rời khỏi Kim Lăng à?

Lâm Văn Vinh gật đầu:

- Đúng vậy, ta có chút chuyện trọng yếu cần phải làm.

- Vậy chừng nào thì huynh trở về?

Lạc Ngưng nhẹ giọng hỏi.

- Cái này, ta cũng không biết rõ nữa.

Lâm Văn Vinh hơi do dự. Chiến tranh làm sao mà nói chính xác được.

- Có thể là năm ba ngày, có thể là ...

- Đại ca, kỳ Tái thi hội này huynh nhất định phải tới mới được...

Lạc Ngưng ngắt lời hấn, nước mắt lại tuôn ra, vạt áo trước ngực liền bị làm ướt đầm.

Nhất định phải đến à? Tiểu nữ này cũng thật là bá đạo. Lâm Văn Vinh không thể tránh nhìn Lạc Ngưng một cái, đã thấy gương mặt nàng đầm lệ, nước mắt chảy dài xuống chiếc cổ trắng ngần, khóc không ra tiếng nhưng tràn đầy thương cảm thanh khiết.

Lâm Văn Vinh không thể nhin nổi được nữa rồi. Tiểu nữ này khóc làm cho lòng ta mềm ra, thôi thôi. Cùng lắm thì đến lúc đó xin Từ Vị cho trở về, đành vậy, ai bảo lão tử dính phải mỹ nhân kếp. Bản thân hấn có chút khinh bỉ chính mình, cười nói:

- Được rồi, được rồi, đừng khóc nữa, ta đáp ứng nàng, đến lúc đó nhất định quay về là được.

- Thật sao...!

Lạc Ngưng lại bắt đầu cao hứng, sắc mặt đang tái nhợt bỗng hồng hào hấn lên, đầu lông mi dài rung động, vẫn còn vương vài giọt lệ ướt, dưới ngọn đèn mờ ảo ánh lên như ngọc, lóe ra tia sáng mê người.

- Nếu mà ta không đáp ứng thì còn không bị nước mắt của nàng dim chết à?

Lâm Văn Vinh cười nói.

Lạc Ngưng trên mặt ửng hồng, đôi mắt long lanh như nước hồ biên biếc, liếc nhìn Lâm Văn Vinh rồi nói nhỏ:

- Lâm đại ca, huynh đối với muội thật tốt!

Ôi trời ơi, đây là câu nói mà Xảo Xảo hay nói nhất, nha đầu Lạc Ngưng kia học được từ lúc nào vậy kìa.

- Đại ca, hôm nay là đông nguyệt thứ 13, còn 17 ngày nữa là tới tái thi hội, đến lúc đó huynh nhất định phải trở về, Ngưng nhi ở bên bờ Huyền Vũ chờ huynh.

Lạc Ngưng bấm ngón tay tính, vẻ mặt này mới là đáng điệu của tài nữ danh chấn Kim lăng.

Xong rồi, xong rồi! Nhược điểm lớn nhất của lão tử rốt cuộc bị bại lộ rồi, nhất định là có địch nhân chơi mỹ nhân kế với lão tử đây, ta nhất định không thể không đầu hàng. Lâm Văn Vinh không nhịn được ca thán, nhìn vào tiết y Lạc Ngưng đang cầm trên tay, phía trên có thêu hình như là một đôi chim gù đó.

Lạc Ngưng thấy ánh mắt của hắn chăm chú trên tiết y, không nhịn được mím chặt răng lại, sắc mặt đỏ bừng. Nàng đã hao tổn bao tâm huyết, hai tay nhè nhẹ run lên, giữ miết lấy tiết y ở trên tay, mặc cho hắn soi mói, tại nơi lồng ngực cảm thấy trái tim mình đang đập thình thịch.

- Lạc tiểu thư, đôi chim này là do nàng thêu hả? Thật là đẹp mắt a!

Lâm Văn Vinh mở to hai mắt nói, ra vẻ rất thuần khiết.

- Lâm đại ca, không phải là chim, mà là uyên ương, a...

Vừa mới dứt lời, nàng chợt nhận ra...

182. Chương 180: Khinh Thải Giải Ngữ Hoa

Thấy Lạc Ngưng phản ứng mạnh như vậy, Lâm Văn Vinh nhịn không được cười thâm: “cô nàng này đem qua lá gan còn lớn thế, hôm nay làm sao lại thẹn thùng như vậy.” Hắn mím môi cố nén cười, thở dài nói:

- Lạc tiểu thư, nàng tưởng rằng ta là người rất hay khinh bạc phải không?

Lạc Ngưng thấy hắn nói như vậy, nhịn không được liền ngơ ngẩn cả người, cuối cùng cố lấy dũng khí ngẩng đầu nhìn hắn nhẹ nhàng nói:

- Lâm đại ca, không phải mà...

Lâm Văn Vinh nhếch môi lắc đầu:

- Nhưng thật ra nếu Lạc tiểu thư nghĩ như vậy thì ta sẽ rất là cao hứng đó.

- Tại sao vậy?

Lạc Ngưng lấy làm kỳ quái hỏi.

- Bởi vì trên thế giới này hầu như ai ai cũng là chính nhân quân tử, nhưng nếu đời thiếu những kẻ thích khinh bạc như ta, chẳng phải là vô nghĩa lắm sao.

Lâm Văn Vinh cười nói tiếp:

- Ta chính là loại người này, lấy ánh sáng chói lòa, vĩ đại của giới quân tử để tồn tại, dấu cho chỉ là chiếc lá xanh để tôn lên vẻ đẹp của hoa hồng thì ta cũng cảm thấy rất vĩ đại.

Lạc Ngưng khẽ cắn nhẹ đôi môi đỏ mọng, trên mặt nổi lên ánh hồng:

- Không phải vậy, đại ca mới là một chính nhân quân tử, không hề che dấu ý nghĩ của mình, trong lòng cho dù là tốt hay xấu cũng thể hiện rõ ra bên ngoài, so với bọn ngụy quân tử thì tốt hơn rất nhiều. Huynh nào phải lá xanh, chỉ những kẻ không hiểu được huynh mới là đám lá xanh.

- Ai!

Lâm Văn Vinh khẽ than:

- Khuyết điểm này ta đã che dấu kỹ như vậy rồi, không ngờ lại bị Lạc tiểu thư nhìn ra, làm người không nên quá thành thật a!

Lạc Ngưng ngẩn ngơ nhìn hắn:

- Đại ca, huynh lúc nào cũng nói chuyện rất khác người, nhưng luôn làm mọi người thích, huynh nói xem Ngưng nhi bị làm sao vậy?

Mắt nàng ánh lên những tia sáng rạng ngời mê ly, dưới bóng đèn mờ mờ ảo ảo thật khiến cho người ta động tâm.

- Đại ca, huynh có thể ôm muội được không?

Lạc Ngưng cố dùng hết dũng khí, khe khẽ mấp máy đôi môi nói, vẻ ngượng ngùng trên mặt như mặt trời sắp lặn về phía tây rồi. Nàng nhẹ khép mắt, bờ mi rung rung, vừa như muốn nhìn hắn nhưng lại không dám nhìn.

- Cái này... không ... quá ... tốt a...

Lâm Văn Vinh ngại ngùng nói:

- Ta luôn giữ nghiêm lễ giáo... thôi được rồi, thì ôm một chút, nhưng đừng nên ôm chặt quá, ta sợ sẽ làm nàng bị làm đau đó...

- Đáng ghét...

Trên mặt Lạc Ngưng ửng lên từng đám mây hồng, trỏ ngực đập thành thịch, nhẹ nhẹ nói:

- Đại ca, Xảo Xảo vẫn còn trên lầu đó...

Những lời này quả thật lại còn kích thích hơn nữa. Ngọn lửa cầm thú trong lòng Lâm Văn Vinh đã bốc lên hừng hực, liền nhẹ nhàng ôm xiết nàng vào lòng, Lạc Ngưng run rẩy, cả người nóng như than hồng, dịu dàng ngã vào lồng ngực hắn.

Thấy vị tài nữ danh chấn Kim Lăng đang nép chặt vào người mình, đôi mi khép chặt, sắc mặt đỏ bừng, mềm mại như ngọc, xuân tâm của Lâm Văn Vinh liền nhanh chóng trở dậy, hai tay ghì chặt vào lưng nàng, đang muốn tranh thủ lợi dụng một chút, chợt từ trên lầu vọng xuống một tiếng kêu thanh thoát:

- Ngưng tỷ tỷ, tỷ đang ở đâu vậy?

Ai da, thiếu chút nữa là quên tiểu bảo bối Xảo Xảo của ta rồi, ngày mai đã ra trận rồi, đêm nay hắn là phải nóng bỏng với nàng ta một phen, Lạc Ngưng này đến sau thì vẫn còn phải xếp hàng. Hắn liền cố gắng đè nén lòng hươu dạ vượn đang trở dậy, vỗ nhẹ vào cánh tay nhỏ nhắn của Lạc Ngưng, khẽ nói:

- Lạc tiểu thư, nàng sao vậy?

- A, đại ca...

Lạc Ngưng đang vô cùng ngượng ngùng nên không hề nghe thấy tiếng Xảo Xảo gọi nàng, lúc này nghe hắn kêu lên, nhất thời lại giật mình, nhin không được liền mở mắt ra, đã thấy hắn đang đứng trước mặt mỉm cười nhìn mình. Lạc Ngưng kêu lên một tiếng rồi vội vàng dụi đầu vào ngực hắn.

Lâm Văn Vinh thở dài nói:

- Lạc tiểu thư, nàng hãy nghỉ ngơi ở đây đi, ta đi gặp Xảo Xảo một chút.

Nếu là ngày thường hắn đã không bỏ qua, có cơ hội là chiếm ngay tiện nghi của người ta, hôm nay lại thay đổi phong cách. Lạc Ngưng trong lòng đau xót, liền bất chấp ngại ngần ngẩng đầu lên, thấy hắn thần sắc trong sáng, vẻ mặt kiên định, dường như tỏ ra không hề quyến luyến một chút nào hình dáng của mình.

- Đại ca, có phải huynh rất chán ghét Ngưng nhi?

Lạc Ngưng thấy hắn không có phản ứng gì với mình, trong lòng đau khổ, chiếc miệng nhỏ mím chặt lại, nước mắt chảy dài, thân thể mềm mại đang nằm trong lồng ngực của hắn rung động, bộ ngực đầy đặn lại vô thức chà sát vào lồng ngực của hắn.

Cơ mặt của Lâm Văn Vinh giật giật mấy cái, rồi nở một nụ cười gượng gạo:

- Làm gì có, chỉ là con người ta trời sinh chính trực, uy vũ bất khuất, gặp nữ sắc cũng không có tà niệm mà thôi.

Lạc Ngưng nghe vậy ngay lập tức ngừng khóc, cười khúc khích:

- Đại ca, nghe huynh nói y như là thầy tu trong chùa, ai mà tin huynh thì không phải kẻ si cũng là kẻ ngốc.

Nàng vốn trời sinh mỹ lệ vô cùng, bây giờ lại đang cười cười nói nói, môi hồng răng trắng, mặt như hoa đào, nhìn còn rực rỡ hơn cả hoa, Lâm Văn Vinh trong lòng kích động vô cùng.

Nhưng nghĩ lại tối nay phải dành cho Xảo Xảo, hắn liền cắn răng, kìm nén cổ dục vọng đang bùng bùng trong lòng xuống.

- Đại ca, trên người huynh có mang theo vật gì mà cứng quá vậy?

Lạc Ngưng đang đứng rất gần hắn, cảm giác hạ thân có một vật cứng ngắt chạm vào mình, vừa thô vừa nóng, nhịn không được liền nghi hoặc hỏi.

- À, là đùi trống thôi, gần đây ta đang luyện tập gõ trống mà. Nàng xem, nó còn có thể động đây đó.

Lâm Văn Vinh sắc mặt vẫn điềm nhiên bình tĩnh đáp.

Lạc Ngưng nào phải là một tiểu nữ hài như Tiêu nhị tiểu thư, nàng rốt cuộc cũng là một cô gái đã trưởng thành, lúc đầu thì chưa nghĩ ra, sau một hồi suy đoán thì cũng biết được là cái gì, nhịn không được liền cả kinh kêu lên một tiếng, lùi lại mấy bước, hai tay ôm lấy mặt, không thốt nổi lời nào.

Mặt Lâm Văn Vinh cũng thoáng đỏ lên, hắc hắc cười khan hai tiếng:

- Cái này là ngoài ý muốn, ngoài ý muốn thôi, ta bình thường không phải như thế đâu.

Lạc Ngưng làm sao còn dám nghe hắn nói chuyện, chỉ cúi đầu khẽ ư ử một tiếng..

Vị tiểu thư này lại trở nên xấu hổ như vậy, hắn làm sao có thể đứng yên được, lập tức kêu lên:

- Lạc tiểu thư, ta đi kiếm Xảo Xảo rồi còn thu xếp quần áo, nàng hãy sớm đi nghỉ nhé.

Lạc Ngưng hai má đỏ hồng, căn bản là không dám nhìn hắn, nghe tiếng bước chân hắn lên lầu, qua một lúc lâu mới dám mở mắt ra lại, đã thấy trước mắt không còn bóng người. Chợt nhớ tới câu nói của hắn trước khi lên lầu: “Kêu ta đi nghỉ sớm, ý đại ca là gì vậy?”

Lâm Văn Vinh rời khỏi phòng, trong lòng vẫn còn một trận dao động, cô nàng này thân thể thật là mềm mại a, chạm vào tựa như tơ lụa, cặp mông săn chắc, đầy đặn không trách được Lâm nhị ca sao lại không thành thật như thế.

Nhớ tới Xảo Xảo đang tắm rửa trên lầu, hắn trong lòng như bốc lửa, lặng lẽ bước lên, đã thấy trong phòng có ánh đèn sáng tỏ, cửa phòng không khép, một bóng người xinh đẹp vô ngần đang ngồi tắm trong bồn gỗ, ngọc thủ nhẹ nhàng khỏa từng hóp nước lên cơ thể mình, còn không phải là Xảo Xảo thì là ai nữa đây.

Lâm Văn Vinh nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, Xảo Xảo nghe tiếng mở cửa cũng không quay đầu lại, cười nói:

- Ngưng tỷ, tỷ thêu cặp uyên ương đến xuất thần như thế, muội kêu cũng không nghe thấy, chẳng biết công tử ca nhà ai mà lại có phúc khí như thế.

Xảo Xảo xoay lưng về phía cửa, mái tóc dài được buộc cao lên, búi tóc được cài một chiếc trâm, làm lộ ra tấm lưng ong với làn da sáng trong như ngọc, dưới ánh sáng đèn lại càng trở nên rực rỡ.

Lâm Văn Vinh liền không một tiếng động bước tới phía sau lưng nàng, cười hắc hắc vô cùng dâm dăng, ôn nhu nói:

- Nữ thí chủ, ta mang quần áo tới cho nàng đây.

Bất chợt nghe thấy thanh âm của một nam tử, Xảo Xảo chợt ý thức lại, hét lên một tiếng kinh hãi, nhưng nhận ra giọng nói ấy vô cùng quen thuộc, đột nhiên quay lại, hoan hỉ kêu lên:

- Đại ca...!

Nàng vừa quay lại, thân thể đang ngâm trong bồn mang theo làn bọt nước sáng lóa, trước mắt Lâm Văn Vinh chợt hóa thành một màn bạc chói lòa, đôi ngọc nhũ trắng như tuyết, nửa ẩn nửa hiện ở trong làn nước, so với lộ hẳn ra hoàn toàn còn mê người hơn.

Lâm Văn Vinh làm sao bỏ qua cơ hội tốt này cho được, nhìn chăm chăm vào bộ ngực mịn màng của Xảo Xảo, nuốt một ngụm nước miếng, liền nói:

- Bảo bối a, ta đến thăm nàng đây.

Xảo Xảo lúc này mới nhận ra tình trạng lỏa thể của mình, vội vàng kêu lên một tiếng rồi thụt người xuống nước, chỉ lộ đầu ra ngoài, e thẹn nói:

- Đại ca, đừng nhìn mà...

Sao lại không nhìn cho được? Hai con người của Lâm Văn Vinh đóng đinh vào cơ thể nàng, ra vẻ nghiêm trang nói:

- Ta chưa thấy gì, Xảo Xảo, nàng mặc quần áo vào chưa vậy?

Thấy đại ca lộ vẻ vô lại như vậy, Xảo Xảo ngượng ngùng núp trong bồn tắm không dám thò đầu ra nữa. Lâm Văn Vinh nào còn kiềm chế được nữa, đêm nay chính vì nàng mới tới mà. Hắn cười hắc hắc, đến bên cạnh nàng, hai tay đưa vào trong nước, chậm rãi đề lên đôi vai thon mịn của nàng, dịu dàng nói:

- Bảo bối à, chẳng lẽ đại ca không thể nhìn được sao?

Đôi tay hắn mang theo một loại ma lực kỳ dị, Xảo Xảo bủn rủn cả người, thỏ thẻ:

- Đại ca...

- Ài...

Lâm Văn Vinh khe khẽ than:

- Xảo Xảo à, nàng có biết ngày mai ta sẽ phải rời khỏi Kim Lăng không?

- Cái gì?

Xảo Xảo kinh hãi, quên mất mình đang ở đâu, lập tức đứng lên khỏi bồn tắm.

Một thân hình thiếu nữ mỹ miều như một tòa thiên nhiên tinh khiết, hoàn toàn hiện ra trước mặt Lâm Văn Vinh. Mái tóc như mây vấn cao thành búi vòng cung, sống động mà lại đẹp mắt...

Đôi mắt xinh đẹp sáng ngời như chìm trong làn hơi mỏng, còn vương vài giọt nước đọng lại, tươi đẹp động lòng người. Hai bên gò má ánh lên như phấn hồng, chiếc miệng anh đào nhỏ nhắn phả ra hơi thở như lan huệ, bộ ngực căng tròn phập phồng, run lên dồn dập vì kích động. Hai tòa nhũ phong đầy đặn vươn thẳng, hai đỉnh phấn hồng tươi sáng theo hô hấp của nàng nhẹ nhàng rung động, thật làm người ta mê mẩn tâm thần. Đôi chân thon dài vươn thẳng, trên đó vẫn còn vương đọng làn sương mờ ảo, xuân sắc vô tận, thu gọn vào tầm mắt.

“Tuyệt đẹp, tuyệt đẹp a!” Lâm Văn Vinh ngây ngốc nhìn cơ thể hoàn mỹ của nàng, trong lòng không cảm được tiếng cảm thán: “Ông trời đối đãi với ta thật không bạc, trước có Thanh Tuyền, giờ là Xảo Xảo, có các nàng, cả đời ta quả không uổng phí.

Xảo Xảo vừa thẹn vừa bối rối, liền lại vội vàng thụt người vào trong nước che nửa thân xuân, nhưng vẫn nắm chặt tay Lâm Văn Vinh:

- Đại ca, còn chưa tới lúc vào kinh, huynh phải đi đâu vậy? Huynh không còn cần Xảo Xảo nữa sao?

Thấy lệ châu đã đầm nhòa trong mắt nàng, Lâm Văn Vinh không chịu nổi nữa đành cười khổ: “Con bé đại dột này, cũng chưa tới lúc đó mà đã suy nghĩ lung tung.” Hắn cười ha ha, ghé lại gần bên tai nàng dịu dàng nói:

- Nha đầu ngốc, nàng xem thân sắc mê mẩn của đại ca thế này, làm sao mà không cần nàng cho được đây?

- Đại ca...

Xảo Xảo vừa kinh ngạc vừa vui mừng, nhưng nước mắt vẫn tuôn rơi, nức nở nói:

- Huynh muốn đi đâu, muội sẽ cùng đi với huynh.

- Nha đầu ngọc, đại ca là đi làm một chuyện trọng yếu, là để giúp cho tiểu bảo bối của ta sau này không phải âu lo gì nữa.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Nàng đi theo cũng không giúp được gì, chỉ bằng ở nhà trông coi tiểu lâu của chúng ta cẩn thận, đợi đại ca trở về sẽ lại cùng nàng yêu thương nồng thắm.

Đôi mắt Xảo Xảo rưng rưng lệ, cắn chặt hàm răng ngọc, dứt khoát đứng lên khỏi bồn tắm, thân hình xinh đẹp ngạo nhân liền hoàn toàn hiện ra trước mắt hắn. Khuôn mặt nàng nóng bỏng như lửa, đỉnh ngọc nhũ rung động, trong mắt lộ ra một tia nhìn thâm tình như biển cả:

- Đại ca, muốn Xảo Xảo không?

Lâm Văn Vinh ‘xoạt’ một cái đã ôm ngang thân thể tiểu ny tử này, Xảo Xảo kêu một tiếng kinh hãi, hai chân khép chặt, hai tay che ở giữa đùi, gương mặt đỏ bừng như lửa đốt. Toàn thân trên dưới của nàng đều lóng lánh nước, nhất thời làm toàn bộ thân thể hai người ướt sũng. Thân hình mềm mại như không xương của Xảo Xảo dựa sát vào lòng Lâm Văn Vinh, gương mặt mỹ lệ thồn thức áp trên lồng ngực hắn, khe khẽ run rẩy, làn da non mịn sáng trong như ngọc, ánh lên màu hồng dụ nhân.

Lâm Văn Vinh mỉm cười, lấy từ bên người ra một chiếc khăn tắm, nhẹ nhàng trùm lên ngọc thể mỹ lệ linh lung của nàng,.

- Đại ca...

Xảo Xảo cả kinh hỏi:

- Huynh không muốn muội sao?

- Nha đầu ngọc.

Lâm Văn Vinh nhẹ nhàng vuốt chiếc mũi nhỏ nhắn của nàng, cười nói:

- Đương nhiên là muốn rồi, bất quá nàng là bảo bối của đại ca, đại ca làm sao có thể khiến nàng chịu ủy khuất được.

Hắn lấy ra bộ y phục màu hồng nhạt mà Lạc Ngưng đã chuẩn bị cho Xảo Xảo, khoác chiếc áo dài lên vai nàng, mỉm cười nói khẽ vào tai Xảo Xảo đôi câu.

Xảo Xảo cắn chặt đôi môi, trên mặt ánh lên nét hồng, lệ hoa trong mắt lóe lên, dụi đầu vào ngực hắn:

- Đại ca, huynh đối với muội thật là tốt.

“Xấu hổ quá đi, con bé này thật quá dễ lừa mà!” Lâm Văn Vinh tự khinh bỉ mình một chút.

Xảo Xảo nghe xong sự phân phó của hắn, gót sen nhẹ nhàng bước ra, mặt hoa đỏ rực, tìm trong tủ được hai cặp nệm hồng to, đưa cho hắn. Lâm Văn Vinh liền nhẹ nhàng thấp cặp nệm lên, tiếng lửa cháy lách tách nhẹ nhàng vang lên, ánh sáng dịu nhạt liền chiếu lên khuôn mặt kiều diễm của Xảo Xảo.

Lâm Văn Vinh kéo Xảo Xảo lại, hai người liền quỳ trước ngọn nến, chỉ nghe hắn lớn tiếng nói:

- Ta Lâm Văn Vinh trước trời phát ra lời thề, đời này kiếp này mãi đối đãi tốt với Xảo Xảo, chăm sóc Xảo Xảo, nếu không tuân theo lời thề, thiên lôi đánh xuống, không thể tử tế ...

Xảo Xảo vội vàng bịt miệng hắn lại, ôn nhu nói:

- Đại ca, không cần thề như vậy. Cho dù huynh có đối đãi thế nào với Xảo Xảo, muội cũng không oán không hận đâu.

Hai người hướng về đôi nệm lay hai cái, rồi lại lay nhau một cái, vậy đại lễ liền coi như xong rồi. Xảo Xảo vừa mừng lại vừa thẹn, nghi thức mặc dù đơn giản, nhưng có trời đất làm chứng, kiếp này mình là người của đại ca rồi. Nàng vốn tưởng đêm nay sẽ tự mình trao cho đại ca, nào biết đại ca lại trọng tình trọng nghĩa như thế, nàng lại tranh trước với Tiểu Thanh Tuyền cùng với hắn bái thiên địa, điều này làm sao chẳng khiến nàng vui mừng, ba lạy này, dù là chết cũng đáng rồi.

Lâm Văn Vinh hôn trên người nàng một cái, nhẹ nhàng nói:

- Tiểu bảo bối, việc hôm nay làm có vội vã một chút, ủy khuất nàng rồi. Đợi khi tìm được Thanh Tuyền rồi, ta lại phong phong quang quang đón các nàng quá môn.

Xảo Xảo nép mình ở trong ngực hắn, ngượng ngùng nói:

- Đại ca, huynh đối với muội tình thâm ý trọng, Xảo Xảo nguyện ý đời đời kiếp kiếp hầu hạ đại ca.

Hai tay Lâm Văn Vinh liền cởi bỏ chiếc khăn tắm ra khỏi người nàng, nhẹ nhàng vuốt ve chiếc lưng bóng loáng, cơ thể mềm mại vừa mới được tắm rửa xong còn vương một chút hương hoa thoang thoảng, thật là thấm vào lòng người.

Khuôn mặt Xảo Xảo đỏ lên, chiếc miệng anh đào nhỏ nhắn khê hé ra. Một luồng hương lan thơm ngát xộc vào trong mũi Lâm Văn Vinh, càng làm hắn hỏa dục dâng trào như thủy triều. Bàn tay hắn sống sượng miết theo chiếc lưng nhu nhuyễn, chậm chạp trượt xuống, bóp nhẹ một cái, xiết chặt lên mỹ đồn thơm tho trơn nhẵn của Xảo Xảo.

- A...!

Xảo Xảo duyên dáng kêu lên, đầu mày khê nhíu lại, hàm răng trắng sáng đều đặn cắn chặt bờ môi nhỏ tươi thắm. Hương sen khê tỏa ra từ hơi thở dồn dập. Trên khuôn mặt nàng hiện lên áng mây hồng mơ màng, mắt khép lại như sợi tơ, mở mà như nhắm. Xuân ý nồng nàn tràn ngập trong cơ thể dâng lên. Lại cảm thấy bàn tay kia ở trên tiểu đồn của mình nhẹ nhàng xoa nắn, luồng lửa nhiệt như xuyên qua da thịt truyền vào trong cơ thể. Xảo Xảo toàn thân trên dưới như bị lửa thiêu đốt, chiếc eo thon nhỏ tựa như không chịu nổi những cái âu yếm đã bất giác vận vẹo. Từ trong cổ họng vô thức phát ra tiếng rên rỉ, giống như giấy giụa, càng giống như khiêu khích.

Hai người sau khi bá thiên địa thì đã chính thức trở thành vợ chồng, Lâm Văn Vinh cũng không còn cố kỵ nữa, một tay đặt tại kiều đồn xinh đẹp của nàng, tay kia thu về, hai ngón tay chụm lại, liền nâng chiếc cằm xinh đẹp của Xảo Xảo lên.

Xảo Xảo ngẩng mặt lên, thấy ánh mắt thiêu đốt của hắn, mặt mũi nóng rang, môi nhỏ đỏ mọng như anh đào khe khê mấy máy, tự như muốn nói lòng mình đã không còn nhẫn chịu nổi nữa rồi. Đối diện với mỹ cảnh như thế, Lâm Văn Vinh nào còn nhịn được, cúi đầu xuống hôn lên hai cánh môi hồng xinh đẹp.

Trong miệng tiểu ny tử còn vương theo hương hoa nhàn nhạt, thật là dụ hoặc mê người. Lâm Văn Vinh tham lam nút hai cánh môi mềm mại như hoa của nàng, chỉ thấy vừa nhu nhuyễn mà lại trơn mịn, hắn sớm là tay lạnh nghề, đẩy hàm răng ngọc cắn chặt mở ra, tìm ra đầu lưỡi e lệ kia mút lấy, vài tia nước ngọt ngào thơm ngát, từng chút từng chút một thấm vào tận tâm can.

Một tay của hắn dùng sức, len vào giữ hai nhánh hương đồn nhu nhuyễn đang khép chặt kia, Trong mũi Xảo Xảo khê rên một tiếng, chiếc cổ thon dài vươn lên cao, liễu mạng quấn lấy đầu lưỡi của đại ca, hơi thở nóng bỏng phả vào mặt hắn, thân thể càng trở nên nóng bỏng, nàng đã sớm quên cả tránh né, cánh tay thon thả quấn chặt thân thể của đại ca, đắm chìm trong mỹ cảnh hoan du của đôi nam nữ.

- Tiểu bảo bối, bá thiên địa xong rồi, tiếp theo chúng ta phải thực hiện cho hết nhé ?

Lâm Văn Vinh kéo thân thể Xảo Xảo ép chặt vào ngực mình, đưa đầu lưỡi tới bên tai nóng bỏng của nàng khê thổi một hơi. Xảo Xảo ‘a’ một tiếng, giống như bị một dòng điện xuyên qua toàn thân, thân hình yêu kiều tê dại, toàn thân căng cứng, không nói nên lời.

- Đại ca...

Xảo Xảo dùng tới nghị lực lớn nhất khống chế bản thân, không dám nhìn hắn, nhẹ giọng nói:

- Lạc Ngưng tỷ vẫn còn ở dưới đó.

“Thật là hảo tỷ muội a! Động phòng rồi mà vẫn còn có thể nghĩ đến nàng được.” Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, nói nhỏ bên tai nàng:

- Không sao, nếu nàng ấy đi lên, chúng ta sẽ cùng nhau động phòng luôn?

Xảo Xảo sợ hãi kêu lên một tiếng, ngọc thủ nhỏ nhắn ôm chặt hai gò má đỏ bừng:

- Đại ca, huynh thật là đáng ghét, ai muốn động phòng với huynh chứ...

Nói đến hai chữ động phòng, nàng dường như bủn rủn cả người, thanh âm có chút run rẩy, liền quay người lại bước vào phòng trong.

Rõ ràng là đang dẫn đường rồi, Lâm Văn Vinh nếu mà nhìn không ra thì làm sao sau này còn làm ăn được. Cười hắc hắc vài tiếng. Lâm Văn Vinh vén rèm bước vào theo, miệng thì kêu lên:

- Sư thái, lão nạp tới rồi...

Trong phòng chính là chỗ ở Xảo Xảo cố ý chuẩn bị cho Lâm Văn Vinh, chỉ là hẳn rất ít khi ở lại, lúc Lạc Ngưng tới đây, nơi đây liền là khuê phòng của Xảo Xảo, cũng chính là không gian riêng tư của nàng cùng đại ca, đêm nay cũng sẽ chứng kiến thời khắc quan trọng nhất trong cuộc đời của nàng.

Lâm Văn Vinh ngâm nga một bài hát dậm dật bước vào trong phòng, một cổ u hương ngào ngạt, nhẹ nhàng bay vào mũi hắn. Mùi hương này tươi trẻ đậm nhả, mang theo chút mùi vị thiếu nữ sau khi tắm gội, làm hắn không nhịn được hít hà mấy cái, hỏa tâm liền tăng lên mấy phần. Một làn đàn hương chậm rãi bốc lên, khói xanh phơ phất, khung cảnh u nhã càng tăng thêm phần quyền rũ.

Chiếc màn hồng nhẹ nhàng rũ xuống, bao phủ lên giường hoa ẩm áp, thơm nồng. Trên giường, gối đệm sạch sẽ như mới, không nhiễm chút bụi. Một thân hình xinh tươi sớm đã chui vào trong chăn, bộ ngực căng tròn đang rung động kịch liệt, làm cho mảnh chăn lụa mềm mại cũng không giữ lại nổi, thậm chí có thể in lên hai khối tròn rõ ràng.

Đôi chân nhỏ của tiểu ny tử khấn trương cong trớn, làm chiếc chăn lụa đang đắp khê lật qua, hé ra những tia xuân sắc như ẩn như hiện, một đôi chân thon thả lộ ra ngoài, như một khối ngọc tinh xảo mê người. Xảo Xảo sớm đã ngượng ngùng dùng chăn mềm che gương mặt lại. Mái tóc như mây buông thả trên gối ngọc, ngọc thủ trắng nõn không tỳ vết nắm chặt mép chăn, một nửa tiểu đồn thấp thoáng hiện ra ngoài, trơn mịn như ngọc thạch.

Nhìn hình dạng của chiếc chăn lụa mềm mại trên giường hoa kia, có thể tưởng tượng được đỉnh đồi cao đang phập phồng, thân hình quý dị uốn lượn của Xảo Xảo thướt tha nhu nhuyễn cỡ nào.

Màn hồng, chăn gấm, dưới lớp lụa mềm thân hình thiếu nữ mềm mại đang run rẩy, chính là loại thuốc kích thích tốt nhất. Lâm Văn Vinh vội vàng nuốt nước bọt khe khẽ gạt chăn ra, ôn nhu nói:

- Tiểu bảo bối, ta tới đây...

- Đại ca...

Xảo xảo kêu lên một tiếng duyên dáng, liền nhắm chặt đôi mắt, hai tay đang cố che chắn hai chân, cả người run rẩy, phô bày lỏa thể hoàn mỹ của mình trước mặt hắn.

Tiểu mỹ nhân trước mắt, mặt trắng như phấn, ngọc thể lộ mỗ, một thân hình mềm mại trắng nõn, khi sương trắng tuyết. Phong loan mỹ cảnh này không tài nào dùng lời tả hết, ngọc phong ngạo nghễ run rẩy vươn cao, đỉnh núi đỏ hồng xinh đẹp kiều diễm, ánh lên tia sáng dụ người, chấn nhiếp hồn phách, một cặp chân thon lảng mịn, nhu nhuyễn quăn lầy, như muốn che lấp ánh xuân quang cuối cùng kia. Làn da mịn màng trắng hồng, trên người còn tỏa ra hương thơm tươi mát thoang thoảng, cực kỳ quyền rũ, dụ nhân.

Nơi này chính là khuê phòng của mình, cũng là căn phòng hạnh phúc của mình và đại ca, cảm thụ được ánh mắt như lửa của đại ca xâm chiếm, Xảo Xảo hít thở dồn dập, khuôn mặt say đắm kia càng thêm phần lộng lẫy.

Lâm Văn Vinh cũng thở gấp, hai tay nhẹ nhàng vuốt ve đôi chân thon thả sẵn chắc kia, từ tốn tiến tới bên trong đùi trên của nàng. Cảm giác trơn mịn nhẵn nhụa như ngọc, nhất thời truyền khắp đầy lòng, mang theo hương thơm nồng đậm, làm người ta chìm đắm mê hoặc.

- A, đại ca...

Đôi mắt đẹp của Xảo Xảo khép hờ, cảm thụ bàn tay lửa nóng kia đè lên đôi tay nhỏ bé của mình, đang muốn mở ra phòng tuyến cuối cùng, nàng nắm chặt lấy chiếc gối uyên ương kia, không nhịn được khe khẽ

mấp mấp, phần dưới cơ thể mỹ diệu tuyệt luân như ý thức được nảy lên, phát ra tiếng rên rĩ động lòng người. Nàng giống như nhảy vào đồng lửa, toàn thân nóng bỏng, một dòng suối ấm theo dòng chảy ra, thấm ướt giữa hai chân.

Lâm Văn Vinh hôn lên cái miệng nhỏ nhắn sáng bóng của nàng, la cà trên phong đỉnh nàng một trận, mặc cho tiên nữ trong tay hình dạng biến ảo, nhuộm một tầng màu nhan sắc tú lệ.

Thân thể mềm mại của Xảo Xảo run rẩy, đôi mắt xinh đẹp thiếu chút nữa phụt ra lửa, thân thể khe khẽ cong lên, gắt gao ứng đón với động tác của đại ca, miệng liên tục hỏn hển, xuân tình thiêu đốt, sớm làm nàng buông xuôi tất cả.

- Đại ca...

Xảo Xảo kêu lên một tiếng kinh hãi, nhưng hai tay Lâm Văn Vinh đã đem nàng lật lại xoay lưng về phía hắn, hai ma thủ kia nhào nặn dày vò trên cặp tiểu đồn nhu nhuyễn trơn mịn của nàng.

Nữ tử thuần khiết kia này làm sao mà chịu nổi những hành động số sàng như thế, trên mặt Xảo Xảo giống như lửa, nằm co quắp trên giường, Lâm Văn Vinh vuốt dọc lên cổ đồn, xiết nàng vào lòng:

- Bảo bối, ta tới đây...

Khe khẽ ưỡn lên, Lâm Văn Vinh liền tiến vào thân thể mềm mại của nàng, một đóa hoa nhỏ sáng bóng, nở rộ ở trên khăn tay trắng sáng.

Xảo Xảo ừ nhẹ một tiếng, trên mặt hiện lên nét thống khổ kèm theo tia hạnh phúc, dựa sát vào lồng ngực đại ca, rơi nước mắt đầy hạnh diện:

- Đại ca, Xảo Xảo mãi mãi là của huynh...!

183. Chương 181: Khiêu Đậu

Nàng cực kỳ thỏa mãn nằm ỉ ỏi trong lòng Lâm Văn Vinh, thân thể mềm mại trắng nõn vẫn còn vương lại chút xuân sắc sau cơn hoan lạc, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vẫn nép vào lồng ngực hắn, thổn thức những lời yêu thương nồng thắm:

- Đại ca, Xảo Xảo là nữ nhân hạnh phúc nhất trên đời này

Lâm Văn Vinh xiết chặt tấm thân nàng vỗ về, để mặc đôi gò đồi mềm mại kia tì sát lên ngực, mỉm cười nói:

- Tiểu bảo bối, vừa rồi mới chỉ là bắt đầu, cuộc sống tốt đẹp còn ở tương lai, đợi đến khi nàng chín mười tuổi, răng cở cũng rụng sạch trơn, lúc đó hãy lặp lại những lời này, mới chân chính là hạnh phúc.

Xảo Xảo cười sung sướng, chui rúc vào trong lòng hắn thả thê:

- Đại ca, mọi thứ thích nhất được nghe huynh nói chuyện.

“Thật là dư thừa, mấy ai không thích những lời đường mật chứ?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Xảo Xảo lại lại bừng lên ánh hồng, cười tươi như hoa nở, bầu ngực căng tròn non tơ ép đến phía trước, cơ thể đầy đặn, quyến rũ ấy nhẹ nhàng chà xát vào da thịt hắn, làm dục hỏa vừa mới nguội lạnh lại từ từ bùng phát.

Xảo Xảo đang cùng hắn thân mật trò chuyện thì cảm giác hỏa nhiệt của hắn chợt dâng lên, nàng khẽ thốt một tiếng, vội vàng vùi khuôn mặt đỏ bừng vào sâu trong hắn.

Lâm Văn Vinh cười khan hai tiếng, kề vào vành tai nóng bỏng của Xảo Xảo, thì thầm:

- Tiểu bảo bối, cảm giác mới vừa rồi thế nào, có được thoải mái không?

Xảo Xảo khẽ ư hử một tiếng, không dám ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn ngượng ngùng, cất giọng lí nhí nói:

- Đại ca, huynh thật xấu quá đi, vừa rồi trêu đùa muội như vậy, thật là xấu hổ chết mà!

Lâm Văn Vinh cười ha ha, dịu dàng vuốt ve nhào nặn trên phần đồn của nàng, đôi mắt lim dim mơ màng tận hưởng:

- Tiểu bảo bối, như vậy đâu phải là trêu đùa? Đó là niềm vui sướng tột đỉnh của phu thê nơi khuê phòng, là tâm sinh lý bình thường của mọi người, ngay cả những thánh nhân cũng đều thích việc này mà.

Xảo Xảo nghe Lâm Văn Vinh hồ ngôn loạn ngữ một hồi thì càng e thẹn, chỉ biết xiết chặt lấy hắn. Hắn là người nàng thương yêu nhất thì nói gì nàng cũng đều thích thú.

Lâm Văn Vinh thò tay vào trong áo lấy ra một quyển sách nhỏ màu mè, rồi chậm rãi mở ra xem, chính là Song Tu Xuân Cung mà Ngụy lão đầu đưa cho.

- Đại ca, Huynh xem cái gì vậy?

Xảo Xảo vươn chiếc đầu bé nhỏ lên hỏi.

Lâm Văn Vinh cười khắc hắc:

- Ta đang xem một quyển sách hay, hắc hắc ... ngày đó muội đã thấy qua rồi.

Xảo Xảo liếc mắt coi trộm thì thấy trên quyển sách kia có hai hình người nhỏ lỏa thể, nàng kêu lên một tiếng yêu kiều rồi vội vàng vùi mặt trốn đi, không dám ngẩng đầu lên. Quyển sách nhỏ này nàng đúng là đã thấy qua, cũng là lần đại ca giở trò xấu, giờ nhìn lại, vẫn cảm thấy e lệ dị thường.

Lâm Văn Vinh biết tiểu bảo bối này da mặt mỏng, khẳng định sẽ không dám cùng hắn nghiên cứu quyển sách viết tay màu vàng này: “Ài, phải vất vả nhiều hơn, xem ra chỉ có cách là khi mình học xong, sau đó sẽ cùng tiểu bảo bối trải nghiệm một phen vậy.”

Xảo Xảo che hai gò má nói:

- Đại ca, huynh sau này đừng xem cái này nữa, ngược chết đi được!

Lâm Văn Vinh thở dài nói:

- Tiểu bảo bối, muội cũng biết đại ca vốn là người siêng năng học hỏi, đối với tri thức mới tràn đầy khát vọng, giống như khát vọng đối với tiểu bảo bối vậy, vừa say mê chân thành, lại yêu mến không thôi.

Những lời ngọt ngào của hắn đối với Xảo Xảo chính là độc dược chí mạng. Xảo Xảo hoan hỉ mà ôm chặt lấy hắn, đôi mắt mỹ lệ long lanh, nước mắt như sắp tuôn rơi.

- Cổ nhân có nói, học học nữa học mãi, như hôm nay khám phá những tri thức mới mà bản thân không hiểu biết, chúng ta mãi dậm chân tại chỗ sao? Đương nhiên phải hấp thụ nó như hấp thụ chất dinh dưỡng vậy.

Hắn nói lưu loát trơn tru, bèn lật sách ra xem, rồi kiên nhẫn hướng dẫn Xảo Xảo:

- Hôm nay, giữ đêm tối cảm xúc đang dâng trào, đã thế chúng ta lại cùng tự nhiên nằm đây, cho nên hãy cùng nhau nghiên cứu học vấn này nhé. Ài, đã lâu không có xem lại, thật không quen lắm, hôm nay chỉ dùng mãi một loại tư thế, thất bại quá!

Xảo Xảo trên mặt đỏ bừng, càng dán mặt sâu vào lồng ngực hắn, cả người nóng bừng như lửa đốt, dịu dàng nói:

- Đại ca, huynh muốn xem thì cứ xem đi.

Nàng che đôi gò má lại, thẹn thùng nói tiếp:

- Huynh muốn hí lộng thế nào, Xảo Xảo đều thuận theo.

Đêm nay quả thật tốt hơn những lần trước, Lâm Văn Vinh nghiêng người đè lên người nàng, hôn nhẹ lên cái miệng nhỏ của nàng một cái, cười hì hì:

- Tiểu bảo bối, tư thế vừa rồi của chúng ta gọi là ‘Thiên phụ’, vẫn còn tư thế hay hơn nữa ...

Xảo Xảo bị hấn đè lên người, cho đến hôm nay nàng mới trở thành một tân phụ*, toàn thân trên dưới đều vô cùng mẫn cảm, hai người lại tình ý nồng đậm, một phen tiếp xúc lửa thể, càng khơi dậy hỏa dục lên cao, cái miệng anh đào đỏ tươi khê mấp mấp, thở hổn hển gấp gáp, run rẩy nói:

- Đại ca, Xảo Xảo vĩnh viễn là của huynh ...

Đối diện với tiểu ny tử nhu thuận đáng yêu như thế, Lâm Văn Vinh còn có thể nói gì, hấn vẫn triền miên thường thức đôi môi anh đào của tiểu ny tử, đôi tay cũng thành thực dị thường, ôm chặt nàng trong lòng, âu yếm vuốt ve. Xảo Xảo hơi thở đang nặng nhọc khó khăn, đợi nửa ngày không thấy động tĩnh gì, mở mắt ra ngó, đã thấy đại ca mỉm cười nhìn mình, Lâm Văn Vinh vuốt ve mái tóc nàng một cách yêu thương, dịu dàng khê nói vào tai nàng:

- Nha đầu lém lỉnh, hôm nay là lần đầu tiên của muội, đại ca là dạng người không biết thương hoa tiếc ngọc thế sao?

- Đại ca...

Xảo Xảo vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, những giọt nước mắt hân hoan ngập tràn nơi khóe mắt, trên khuôn mặt lại hiện ra niềm hạnh phúc vô bờ, nàng cảm thấy mình được gả cho phu quân tốt nhất thiên hạ.

“Tiểu ny tử này thật sự là dễ thỏa mãn a!” Lâm Văn Vinh trong lòng cảm thán một tiếng, Xảo Xảo vừa mới trải qua lần đầu hoan lạc trở thành nữ nhân, như thế nào có thể tiếp nhận đợt “nghiên cứu học vấn” khác, cùng nàng nói chuyện cũng là gia tăng chút tình thú khuê phòng. Hấn tuy là ở đâu cũng mồm miệng ba hoa, nhưng đối với cô gái này thương yêu từ tận đáy lòng.

Lâm Văn Vinh mỉm cười, ôm Xảo Xảo vào lòng, mơn trớn phía sau ngọc thoỉ lảng mịn mà chiếm chút tiện nghi. Hai người thủ thủ những lời ngọt ngào tri tâm, làm cho tiểu ny tử này vừa thẹn vừa ngọt ngào, càng thêm si mê quấn chặt lấy hấn như hoa giải ngữ, tình nồng ý đậm.

Nghe những lời nói dịu dàng của Xảo Xảo bên tai, Lâm Văn Vinh có loại cảm giác vô cùng thỏa mãn ung dung. Đời người còn cần gì nữa? Đây mới chính là vui sướng giản dị nhất, đây mới là hạnh phúc trân quý đầy đủ nhất. Hấn thậm chí dài rời hôn nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Xảo Xảo, trong tim dâng trào tình ý vô hạn, một đêm mê hoặc ôn nhu như thế, tự nhiên là không đủ với đạo làm người.

Sáng hôm sau, Xảo Xảo tuy thể vẫn dậy từ rất sớm, ngồi trước bàn trang điểm mà gương mặt vẫn còn chút ngượng ngùng, mặc y phục vào rồi từ tốn chải mái tóc dài óng mượt. Từ ngày hôm nay trở đi, nàng thật sự trở thành thiếu phụ rồi. Trên mặt nàng nở một nụ cười e thẹn, đôi mày dài mềm mại, hai má nhuốm hồng, đôi mắt long lanh như nước xuân, ánh mắt dịu dàng trong trẻo còn vương chút xuân tình vẫn chưa tan. Chỉ sau một đêm, tâm lý sinh lý của Xảo Xảo đã đổi khác, vốn đã mê hoặc, nay lại vài phần thêm vài phần thành thực quyến rũ. Mi mịch còn nồng đậm nét xuân sắc, đặc biệt kích động lòng người, so với tiểu ny tử non nớt trước đó, hoàn toàn là hai dáng vẻ khác nhau.

Lâm Văn Vinh nhìn thân thể khêu gợi mỹ diệu ẩn giấu sau chiếc áo, bộ ngực nhô cao, kiêu đồn nhấp nhô uốn lượn, còn phảng phất hương vị nồng nàn đêm qua. Tưởng tượng thân thể ôn nhu mềm mại sau lớp áo thì hấn nhịn không được nuốt nước miếng: “Tiểu bảo bối của ta, như thế nào trong một đêm lại có phong vận mê người như thế ? Lão tử chỉ vun tưới một lần mà kết quả thật sự kinh người a!”

Xảo Xảo tựa hồ cảm giác được cái nhìn chăm chú của hấn, quay lại mỉm cười:

- Đại ca, huynh tỉnh rồi?

Môi nàng đánh lên chút son đỏ, tươi sáng mê hoặc, đường cong uốn lượn trên thân thể thật sự mỹ diệu. “Mới đêm qua cùng ta nồng thắm như thế, nha đầu này không phải là dẫn dụ ta nữa sao? Không biết rằng sáng sớm là lúc mà dương khí thịnh nhất à?” Lâm Văn Vinh đi tới phía sau Xảo Xảo, ôm lấy chiếc eo thanh mảnh, khê cười nói:

- Bảo bối, muội cực kì xinh đẹp a!

Xảo Xảo cùng hấn đã thành phu thê, nhưn nghe những lời tình thoại nóng bỏng của hấn, trong lòng vẫn kinh ngạc hân hoa, lại vừa ngượng ngùng:

- Đại ca sao sớm thế đã tỉnh rồi, không ngủ thêm đi.

Lâm Văn Vinh đưa tay tiến vào trong tiểu y của nàng, vuốt ve hương nhũ mềm mại kia nhẹ nhàng ấn một cái:

- Ta muốn nhìn thấy tiểu bảo bối.

Xảo Xảo khẽ a một tiếng, cả người yếu ớt. Nàng đã thôi không còn là xử nữ không hiểu thế sự, trận phong tình vô hạn đêm qua đã sớm nhóm lên ngọn lửa trong lòng nàng, lúc này lại là sáng sớm sau tân hôn, đối diện với hai tay tác quái của đại ca, nàng nào còn sức lực hoàn thủ. Xảo Xảo thở hổn hển, mùi hương thơm ngát xộc vào mũi Lâm Văn Vinh:

- Đại ca ... không nên ... A, hình như Ngưng tỷ tỷ sớm đã dậy rồi, nàng ta sẽ chê cười muội đó...a....

Lâm Văn Vinh vốn là dương khí dâng cao, đang muốn cùng tiểu bảo bối làm chút vận động sáng sớm, nghe được lời ấy của Xảo Xảo thì lúc này mới nhớ tới Lạc Ngưng ở dưới lầu. “Chào ôi, tiểu nữ kia hóa ra đêm qua nghỉ ở dưới lầu sao? Như thế khổ cho nàng rồi, lão tử làm chính sự, hỏa lực lại luôn luôn cường hãn, nàng ta không chừng có thể cảm nhận được sàn nhà chấn động.”

- Muội làm sao biết nàng ấy dậy rồi?

Lâm Văn Vinh dừng bàn tay đang tác quái lại, cười nói:

- Chẳng lẽ lại có xuyên thấu nhãn phải không?

Xảo Xảo nghiêng người đưa tay lấy trường sam, ôn nhu giúp hắn mặc vào, dịu dàng nói:

- Muội cùng Ngưng tỷ tỷ quen biết nhiều năm, tự nhiên biết thói quen của nhau rồi, nàng mỗi ngày đều dậy sớm viết viết vẽ vẽ, khi nào tâm tình không tốt còn đánh đàn nữa. Muội vừa rồi nghe được tiếng tiếng nàng đi trên cầu thang, vốn nghĩ đi ra gặp nàng, nhưng là...

Nàng hơi đỏ mặt, nói không hết ý, Lâm Văn Vinh cũng hiểu ra: “Tiểu ny tử này then thùng, trong khuê phòng của hảo hữu làm việc không đứng đắn, nay lại cùng đại ca ân ái ái ái, làm tân nương, tự nhiên cảm thấy e then rồi. Hắn kéo cánh tay nhỏ bé của nàng, âu yếm vuốt ve mái tóc nàng, cười nói:

- Có gì mà phải ngượng, chúng ta sinh ra để cho nhau, có mai mối cho phép, không việc gì phải ngại ai hết.

“Cái gì mà có mai mối cho phép, đại ca nói khó nghe chết đi được!” Xảo Xảo mặt đỏ như huyết ngọc, khẽ nắm lấy tay đại ca, đôi mắt đẹp bắt giác nhìn hắn, nhưng lọt vào trong mắt Lâm Văn Vinh thì ý vị hoàn toàn biến đổi, hắn chỉ nhìn thấy hai chữ... khiêu khích!

Trong lúc hai người âu âu yếm yếm, Xảo Xảo giúp hắn thay y phục, lại chu đáo vuốt phẳng những nếp nhăn. Lâm Văn Vinh đang muốn lôi kéo trêu chọc nàng lần nữa, bỗng nghe một tiếng đàn khẽ vang lên, một thanh âm u uất của nữ tử từ đâu vọng đến, nhẹ nhàng truyền vào tai hắn:

”Quyển tẫn sầu vân, dạ tân sơ tẩy.

Ám trần bất khởi, tô nhuận lãng ba địa.

Liền lộ trọng lai, phảng phật đăng tiền sự.

Tình như thủy, tiểu lâu huân bị, xuân mộng ca sinh lý.”

(Thí đăng dạ sơ tình - Ngô Văn Anh (Tổng từ))

Hội đèn rằm sau cơn mưa

Mây sầu tan đi, hằng nga tắm đêm sáng rọi

Bụi trần vẫn vương, quần quít giăng mắc nhân gian

Dưới ánh đèn rằm, con đường mơ màng dĩ vãng

Tình như nước, ngập lầu xuân, trong mộng hát tên ai...

(hieusol)

Một khúc khuê trung oán, vang lên dịu dặt u sầu, như chìm sâu trong nỗi khổ đau vô bờ, lại tựa lời than thở bên tai, khiến người ta mơ hồ có thể thấy hai dòng nước mắt chảy dài đang trên gương mặt nàng. Xảo Xảo khẽ nói:

- Ngưng tỷ tỷ sao lại hát khúc này?

Lâm Văn Vinh cả kinh hỏi:

- Đây chính là Lạc Ngưng hát ư?

Xảo Xảo gật đầu, kéo tay hắn nói:

- Đại ca, Ngưng tỷ tỷ tựa hồ có rất nhiều tâm sự, chúng ta xuống trò chuyện với nàng ấy đi.

“Không có tâm sự mới lạ đó, nếu là nàng xem ta trên giường với Lạc Ngưng, khẳng định là nàng chịu không nổi đâu!” Lâm Văn Vinh thảm thở dài: “Cô nàng Lạc Ngưng này cũng thật là, không có việc gì lại nghe người ta hú hí trên giường. Giờ thì hay ho rồi, đúng là tự chuốc lấy khó chịu. Nhưng nói cho cùng thì ta cũng có phần trách nhiệm, chỉ tại năng lực quá xuất chúng, nam nhân quá mạnh mẽ cũng là một cái tội a!”

Xảo Xảo kéo tay hắn, cả hai cùng xuống lầu.

Lạc Ngưng ngồi ngay ngắn đối mặt với song cửa, cây đàn đặt trên đầu gối, mười ngón tay xinh xinh khẽ lướt trên dây đàn, đôi mắt trong vắt như làn nước mùa thu đang có một tầng sương mờ bao phủ, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần mang theo một chút đau thương, lẳng lặng nhìn ra phía xa xa ngoài cửa sổ.

Lâm Văn Vinh tự nhiên hiểu được tâm sự của nàng, chỉ là việc này không thể trách được, Xảo Xảo và hắn là phu thê, hai người sớm muộn cũng sẽ có ngày này, đêm qua bất quá là làm trước thời hạn, hơn nữa lại có điểm hơi lớn tiếng, không may Lạc Ngưng ở đây lại nghe thấy hết mà thôi.

- Ngưng tỷ tỷ ...

Xảo Xảo sắc mặt đỏ bừng khẽ kêu lên, thân thể mềm mại của Lạc Ngưng liền chấn động, chậm rãi xoay người lại, phản chiếu trong cái nhìn đầu tiên của nàng là mái tóc vấn cao của Xảo Xảo.

Nàng đưa ánh mắt đầy phức tạp liếc nhìn Lâm Văn Vinh rồi mở đôi môi đỏ tươi nhẹ nhàng nói:

- Xảo Xảo muội muội, chúc mừng!

Xảo Xảo ầm ừ một tiếng, mặt đỏ tận tai, tay ngọc rũ xuống, nhịn không được bước nhanh tới hai bước nắm lấy tay nàng, khẽ gắt:

- Ngưng tỷ tỷ, tỷ cũng giấu cợt ta ư!

Nàng trở nên bẽn lẽn, mi mục như hoa, dung nhan càng trở nên xinh đẹp, trên gương mặt mang theo vui sướng xen lẫn ngượng ngùng, từ trong khóe mắt vô ý tỏa ra nét xuân sắc nồng đậm. Trong một đêm ngắn ngủi, từ một thiếu nữ non nớt trở thành một thiếu phụ rạn rở quyến rũ, chuyển biến này làm Lạc Ngưng vốn quen thuộc với nàng cũng phải chấn động: “Với bộ dạng quyến rũ mà thanh khiết này của Xảo Xảo, chinh phục bất kì nam nhân nào nào có gì khó, nhìn ánh mắt mơ màng say đắm của Lâm Văn Vinh thì biết.”

Lạc Ngưng cười khổ một tiếng, ánh mắt trộm liếc qua Lâm Văn Vinh một cái, đầy thâm ý nói:

- Ta đâu có giấu cợt, trông thấy đáng vẻ hạnh phúc hân hoan của Xảo Xảo muội muội, ta hâm mộ còn không kịp nữa là.

Xảo Xảo không rõ ý tứ trong lời nói của nàng, nhưng vừa rồi nghe khúc hát vừa rồi, liền biết vị Ngưng tỷ tỷ này có tâm sự, lập tức nắm tay nàng, nén nỗi e thẹn nói:

- Tỷ tỷ, người vừa xinh đẹp, lại được tôn là tài nữ, cần gì phải hâm mộ người khác? Chỉ cần tỷ ra nói một tiếng, những đấng lang quân tốt ở Kim Lăng cả thấy đều đợi tỷ tỷ chọn lựa, e là tỷ phải chọn đến hoa mắt mới thôi.

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn hạnh phúc của người tỷ muội chốn khuê phòng, Lạc Ngưng môi mấp máy vài cái, muốn nói chuyện gì đó, cuối cùng không dám mở miệng.

“Cô nàng này vẫn còn quá thiếu dũng khí a, nếu đổi lại là ta, ta liền kéo Xảo Xảo lớn tiếng nói, ‘ta đều không thích tất cả bọn họ, ta thích lão công của nàng, ta muốn cùng nàng tranh đoạt lão công.’ Như vậy cũng hơi làm khó Xảo Xảo tiểu bảo bối của ta. Nhưng với tính cách của tiểu bảo bối, nàng tất nhiên sẽ không cùng với Lạc Ngưng giành giựt, khẳng định sẽ nói: ‘Ngưng tỷ tỷ nếu tỷ thích đại ca, không bằng chúng ta cùng nhau chiếm hữu chàng, một mình ta không chịu nổi chàng, chàng hôm qua hết lần này đến lần khác hành hạ ta đến nửa đêm, ô ô, ngượng chết được. Chúng ta hai người thờ chung một chồng, thành một giai thoại đồng sàng cộng chẩm, tỷ xem có tốt không.’” Lâm Văn Vinh trên mặt đầy xuân quang, mới nghĩ đến một chút, lập tức lại cả kinh: “Ta ngất, nếu tiểu nữ Lạc Ngưng này theo ta, ta chẳng phải là ngủ với Xảo Xảo một ngày, tiếp theo ngủ với Lạc Ngưng một ngày? Thật sự khó a! Chi bằng ba người ba người cùng chung một giường thì hay hơn...!” Hắn nhếch miệng cười dâm dăng, nhìn lại thì thấy Lạc Ngưng cùng Xảo Xảo đều đang kinh ngạc.

- Đại ca, huynh cười gì vậy?

Xảo Xảo thấy đại ca thủy chung không nói lời nào, kỳ quái hỏi.

- Cùng nhau ngủ ..à.. thi hội, ta nói chính là thi hội, tới lúc đó Lạc tiểu thư nhất định có giai tể, sẽ hài lòng thỏa mãn thôi.

Lâm Văn Vinh tìm cách cứu vãn đến toát mồ hôi lạnh: “May mà ta thông minh, nếu không lộn xộn hết cả.”

Xảo Xảo vui vẻ nói:

- Đại ca nói thật đúng, thi hội này vô số tài tử, Ngưng tỷ tỷ nhất định có thể thỏa mãn mong ước rồi, tiểu muội chờ tin tốt lành của tỷ.

Nghe Lâm Văn Vinh nhắc tới thi hội, Lạc Ngưng nhất thời nhớ đến việc hắn đã đáp ứng đêm qua, trong lòng cũng cảm thấy tốt hơn rất nhiều. Nàng kéo tay Xảo Xảo, ánh mắt dừng lại trên người Lâm Văn Vinh, khuôn mặt chợt đỏ ửng, khẽ cắn môi môi hồng, ngượng ngùng nói:

- Lâm đại ca, lời huynh nói qua với Ngưng Nhi, Ngưng nhi vẫn ghi tạc trong lòng.

- Đại ca, huynh nói gì với Ngưng tỷ tỷ, mà nàng luôn ghi nhớ trong lòng vậy?

Xảo Xảo nghịch ngợm cười nói.

Lâm Văn Vinh đành đặc cười:

- Ô, không có gì, chỉ là dặn nàng ấy sớm ngủ ngon thôi.

Nhắc đến ngủ ngon, Lạc Ngưng tựa như là nhớ tới cái gì, trong miệng nhẹ ‘ô’ một tiếng, trên mặt lại như có thêm ánh lửa. “Quả nhiên là bị tiểu nữ này nghe thấy rồi, mẹ nó, lão tử ta đã lớn tiếng quá rồi!” Lâm Văn Vinh hắc hắc cười thầm, Xảo Xảo căn bản là không nghĩ tới Lạc Ngưng lại nghe lén hảo sự của mình, thấy Lạc Ngưng e thẹn không chịu nổi, nàng nhin không được hỏi:

- Ngưng tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy?

Lạc Ngưng nào dám ngẩng đầu lên, trên mặt đỏ rực, vội vàng nói:

- Ô không có gì, Lâm đại ca, huynh đêm qua có ngủ ngon không?

“Vấn đề này tựa hồ không phải chuyện nàng nên hỏi chứ.” Lâm Văn Vinh khó xử nhìn Xảo Xảo một cái, khẽ cười nói:

- Tiểu bảo bối, nàng đêm qua có ngủ ngon không?

- A..!

Cả hai nữ tử đồng thời kinh hãi kêu lên, mặt đỏ quá mang tai, Xảo Xảo rúc vào lòng Lâm Văn Vinh, cũng không dám ngẩng đầu lên. gương mặt Lạc Ngưng đỏ rực, không biết lấy dũng khí từ đâu, tiểu thủ vươn ra, trong lúc Xảo Xảo không nhìn thấy mà len lén véo vào lưng Lâm Văn Vinh một cái, tay nàng nhỏ bé ấm áp, mịn màng còn mang theo một chút run rẩy, đúng là làm tiêu tán hồn phách, xương cốt toàn thân Lâm Văn Vinh đều trở nên nhũn ra.

“Quá lắm rồi, quá lắm rồi, tiểu nương tử của ta còn ở bên cạnh mà nàng lại công khai khiêu khích ta như thế ? Sao bây giờ lại có dạng nữ tử như thế? Nhưng lão tử ta là người đứng đắn, tốt xấu gì cũng phải đợi tiểu nương tử của ta đi đã rồi hãy làm chứ.”

Không khí trong phòng tràn đầy vẻ thẹn thùng lẫn sự mê hoặc, đối với Lâm Văn Vinh mà nói càng kích thích: “Trộm tình, chưa kể còn là trộm tình trước mặt tiểu thê tử, nam nhân nào cũng không thể chịu được a!”

Lạc Ngưng cũng tự mình cảm nhận được loại không khí này, thân thể mềm mại run rẩy, cả người mềm nhũn, liền muốn ngã vào lòng hắn.

- Đại ca, đại ca...

Dưới lầu đột nhiên truyền đến một trận hô hoán, tức thì làm hai người nữ tử đang chìm trong mê đắm chộp bừng tỉnh. Lạc Ngưng sắc mặt đỏ bừng, lập tức đứng thẳng lên, vội vàng nói:

- Đại ca, ta trở về trước.

Nàng không dám để Xảo Xảo nhìn thấy sắc mặt của mình, đôi chân uyển chuyển khẽ xoay lại, chạy vội xuống lầu.

184. Chương 182 Giác Mộng Quái Lạ

Đồng Xảo Xảo nhìn theo bóng dáng dần khuất xa của Lạc Ngưng, chau mày nói:

- Ngưng tỷ tỷ hôm nay vô cùng khác lạ, vừa rồi còn ẩn chứa bao tâm sự, sao trong phút chốc đã đổi khác rồi.

Lâm Văn Vinh cười ha hả, nắm lấy bàn tay của nàng rồi nói:

- Có gì đâu khác lạ, nữ nhân ấy mà, mỗi tháng luôn có vài ngày như vậy, nó đã trở thành tập quán rồi.

Đồng Thanh Sơn tràn đầy hưng phấn đứng ở dưới lầu, nhìn thấy Lâm Văn Vinh, liền phấn khích nói:

- Đại ca, huynh quả nhiên ở đây, đệ vừa rồi nghe phụ thân nói, huynh cả đêm không trở về, ta cũng chẳng tin lắm, đại ca sao có thể là người tùy tiện như vậy.

Toát cả mồ hôi hột, câu cuối cùng của người, ta rất tán thành, Lâm Văn Vinh cười hắc hắc nói:

- Thanh Sơn, cả đêm hôm qua làm gì không về, lúc ta đến không hề trông thấy người.

Đồng Thanh Sơn cười ngượng ngập, hạ thấp giọng nói:

- Đại ca, người biết không, nghe nói cái tên họ Ngô kia cho đến bây giờ còn chưa tỉnh lại, tương lai cho dù có tỉnh đi nữa cũng chỉ có thể là một người ngớ ngẩn. Tên tiểu tử này coi như hoàn toàn bị phế rồi.

“Ngất, cái này ta lại có thể không biết sao, đều là mấy tên tiểu tử các ngươi ban cho.” Lâm Văn Vinh gật đầu nói:

- Ta đã nghe rồi... ài... ta là người lương thiện, luôn luôn không chủ trương sử dụng thủ đoạn bạo lực, phát triển hòa bình là phương ngôn của chúng ta. Họ Ngô kia tuy nói lúc bình thường hoành hành bá đạo không việc ác nào không làm, nhưng thân thể cũng do phụ mẫu sinh thành, rơi vào tình trạng như thế này, thật sự làm cho người ta đau lòng. Thanh Sơn, ngày mai đệ cho gia đình hắn hai chục lượng bạc an ủi họ nhé. Tốt xấu gì cũng là đồng đạo, chúng ta phải giúp đỡ mới có đạo nghĩa.

Đồng Thanh Sơn đưa ngón tay cái lên tán thưởng:

- Đại ca quả nhiên nhân nghĩa, chúng ta luôn luôn kế thừa tôn chỉ hòa bình phát triển nên được sự ca ngợi tán dương toàn thể mọi người trong thành Kim Lăng.

Cả hai đồng thanh cười ha hả, Thanh Sơn đắc ý nói tiếp:

- Đêm qua các huynh đệ đã biết tin, trong lòng cao hứng nên nghĩ đến việc tìm đại ca ra ngoài vui vẻ. Vậy mà tới Tiêu gia, bọn họ lại nói đại ca đi rồi, đệ không thể làm gì khác hơn là cùng tiểu Lạc dẫn huynh đệ đến sông Tần Hoài bao nhiêu chiếc hoa thuyền, uống chút hảo tửu, rồi ca hát say sưa, lại...

Khuôn mặt anh tuấn của Thanh Sơn đỏ bừng lên, ngượng ngịu lúng túng. Lâm Văn Vinh liền tỉnh ngộ: “Tiểu tử này, không phải say rượu bị người ta lấy mất thân đồng nam sao?” Xảo Xảo nhũn đôi mi thanh tú nhẹ giọng nói:

- Thanh Sơn, đệ như thế nào có thể ra ngoài lêu lổng như vậy! Đại ca, chàng phải chỉ bảo Thanh Sơn a.

“Nỵ tử này, lại làm nũng a, vừa trở thành tân nương đã muốn lão công quản giáo cứu tử rồi.” Lâm Văn Vinh cười ha ha hai tiếng:

- Thanh Sơn đã lớn rồi, hẳn tự biết mình làm gì, nàng không nên xem hấn như tiểu hài tử. Hơn nữa, ta phỏng đoán đêm qua Thanh Sơn cũng chỉ uống rượu mà thôi, sẽ không gây chuyện gì đâu. Đệ nói xem đúng hay không hả, Thanh Sơn?

Hắn vừa nói xong vừa nháy mắt với Thanh Sơn, Thanh Sơn vội vàng cười tiếp lời:

- Sao có thể như thế được? Đệ hôm qua chỉ uống rượu say thôi, cùng tiểu Lạc và vài người ở trên hoa thuyền, ngủ thật là ngon lành.

“Ta ngắt, ta ở chỗ này bồi tiếp tỷ tỷ của hai người các người, các người lại ở ngoài phong lưu khoái lạc, làm sao xứng đáng với sự khổ cực bồi dưỡng của ta? Chuyện tốt như thế cũng không thừa phần ta.”

Đồng Thanh Sơn nhìn lướt qua Xảo Xảo, đột nhiên kinh ngạc nói:

- Ai dà, tỷ tỷ, tỷ có vẻ thay đổi rồi.

Xảo Xảo vội vàng hỏi:

- Thay đổi à, thay đổi thế nào?

Đồng Thanh Sơn xoa đầu gật gù:

- Không thể nói, hình như càng lúc càng đẹp hơn, đại ca, huynh có động tay động chân gì đó với tỷ tỷ hay không, nếu không thì sau một đêm không gặp, tỷ ấy lại trở nên xinh đẹp như vậy.

Hắn đột nhiên chợt hiểu ra chỉ vào hai người nói:

- A.. hiểu rồi, huynh có phải đã làm tỷ phu của ta?

Mặt Đồng Xảo Xảo đỏ bừng, e thẹn không thể tả xiết, gất gỏng:

- Tên nhóc này, nói năng bậy bạ gì thế?

Tiểu hài tử này thật quá thẳng thắn, Lâm Văn Vinh cười ha ha, kéo tay Xảo Xảo:

- Thanh Sơn, đệ yên tâm, sau này tỷ tỷ của đệ sẽ càng trở nên đẹp hơn nữa.

Đồng Thanh Sơn mặc dù cảm thấy bất ngờ, nhưng nhìn khuôn mặt tươi cười rạng rỡ vô cùng hạnh phúc của tỷ tỷ thì trong lòng cũng cảm thấy xúc động, nắm chặt tay Lâm Văn Vinh kích động nói:

- Đại ca, cảm ơn huynh, nhà chúng ta có ngày hôm nay, đều là do huynh ban cho.

Xảo Xảo cũng ôm chặt lấy cánh tay Lâm Văn Vinh, hấn vỗ về bờ vai nàng, ôn nhu nói:

- Chúng ta bây giờ đều là người một nhà, còn nói những lời khách sáo làm gì.

Xảo Xảo nhìn đại ca tràn đầy thâm ý, khẽ ừm một tiếng, cười ngọt ngào, nhào vào lòng đại ca.

- Thanh Sơn, ta ngày mai rời khỏi Kim Lăng, chuyện ở tửu lâu này cùng Hồng Hưng, đệ cùng với tiểu Lạc cần cần thận ứng phó.

Lâm Văn Vinh nghiêm mặt nói:

- Đừng tưởng rằng Ngô Chánh Hồ ngã rồi thì chúng ta không phải lo lắng nữa, đừng quên sau lưng bọn họ còn có Trình Đức. Vì sự tồn tại của Hắc Long Hội, Hồng Hưng trở thành mục tiêu rõ ràng, sự chú ý của bọn Trình Đức khẳng định là chuyển toàn bộ lên người đệ và tiểu Lạc, các người nhất định cần phải chú ý.

Đồng Thanh Sơn gật đầu:

- Đại ca, huynh muốn đi đâu ? Sao trước kia đệ chưa từng nghe huynh nhắc đến?

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Ta đi làm một đại sự, rất kích thích mà cũng vô cùng thú vị.

Thanh Sơn lập tức trở nên háo hức:

- Đại ca, việc thú vị gì vậy, có thể dẫn ta đi theo hay không? Ta đem theo các huynh đệ hộ giá cho huynh?

“Ra chiến trường mang theo xã hội đen? Toát cả mồ hôi, ý tưởng này thật sáng tạo a, không biết Từ lão đầu kia nghĩ gì.” Hắc cười hắc hắc nói:

- Ta cũng là đáp ứng giúp người khác một chút việc, nếu mang các người theo, còn ra thể thống gì nữa?

Đồng Thanh Sơn ngượng ngừng cười ha hả, Lâm Văn Vinh cười an ủi:

- Tiểu tử người nên nghỉ ngơi đi, cùng với tiểu Lạc ở nhà canh phòng Trình Đức, bảo vệ tốt tỷ tỷ của người cùng tửu lâu, đỡ cho ta một mối lo phía sau, đó đã là giúp ta nhất rồi.

Đồng Thanh Sơn đáp ứng:

- Đại ca, đệ đã hiểu, Trình Đức kia hiện tại chắc chắn xem chúng ta như cái gai trong vào mắt, bất quá chúng ta cũng không sợ hãi. Trình Đức đối đầu với Lạc đại nhân, hắc nếu muốn động thủ với chúng ta, cũng phải suy đi nghĩ lại kỹ càng.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Không sai, Trình Đức hiện tại không dám công khai động thủ, nhưng cũng phải phòng hắc đánh lén, các người cẩn thận nhiều hơn là được. Tên gian tặc Trình Đức này cũng chẳng nhớn như được bao ngày nữa.

Xảo Xảo rúc trong lòng hắc, nghe hai người bọn họ nói chuyện, tuy nghe không hiểu bao nhiêu, trong lòng cũng cảm thấy rất là ngọt ngào. Phu tướng phụ tùy đại loại là như thế này đấy.

Lâm Văn Vinh mang theo Xảo Xảo xuống lầu bái kiến lão Đồng. Mọi người trong lòng đều hiểu rõ, tân nữ tể làm đại lễ với lão trượng nhân, Lão Đồng đương nhiên nhận lấy, vỗ vỗ bả vai Lâm Văn Vinh:

- Văn Vinh à, ta chỉ có một đứa con gái, nha đầu kia tính tình thật thà, dễ bị người khác khi phụ, người cần phải đối đãi nó thật tốt.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Nhạc phụ đại nhân yên tâm, con nhất định đối đãi Xảo Xảo thật tốt. Những ngày gần đây có nhiều việc xảy ra nên mới để nàng chịu ủy khuất. Đợi sang năm từ kinh thành trở về, con nhất định phong phong quang quang đón Xảo Xảo quá môn.

Lão Đồng cao hứng nói:

- Tốt tốt, để Xảo Xảo sớm vì Lâm gia người sinh vài tiểu hài tử, ta cũng an lòng.

- Phụ thân...

Xảo Xảo khẽ kêu một tiếng, trên mặt đỏ hồng, núp sau lưng đại ca.

Sau tân hôn phải cùng Xảo Xảo ly biệt, trong lòng Lâm Văn Vinh có chút không đành, nhưng vì sự bình yên lâu dài, cũng chỉ có thể tạm thời ly khai. Đến chính ngọ, Xảo Xảo chuẩn bị mọi vật dụng cho vào một túi lớn, hắc nhìn rồi cười khổ nói:

- Tiểu bảo bối, đại ca phải đi hành quân, không phải du lịch, mang một cái bao to như vậy, ta đứng còn không được, mang lên ngựa chỗ cũng không được đâu.

Xảo Xảo đưa mắt nhìn cái bao chật ních, mặt tỏ vẻ buồn rầu nói:

- Vậy phải làm sao bây giờ? Đây đều là những vật đại ca thường dùng, quần áo giày dép mới để thay đổi hàng ngày, khăn lau áo choàng dùng tắm rửa buổi tối, hai bánh xà phòng thơm, ba cái thủy đại, tấm chăn trải giường hai cái, còn có chút rượu chữa thương, cao dán ...

Lâm Văn Vinh toàn thân toát mồ hôi lạnh: “Ta ngất, cả cao dán cũng có nữa, đây là thu thập hành lý để chuyển nhà! Tiểu ny tử này, thật là quá yêu thương lão tử.”

- Tiểu bảo bối...

Lâm Văn Vinh từ phía sau vòng tay ôm lấy chiếc eo thon nhỏ nhắn của Xảo Xảo, đôi tay nhẹ nhàng vuốt ve tiểu phúc láng mịn quyến rũ của nàng, dịu dàng nói:

- Ta mang theo hai bộ y phục là đủ, không nên phô trương như vậy. Ta chỉ là hán tử thô lỗ, đâu phải hạng công tử danh gia vọng tộc quen sống trong nhung lụa.

Xảo Xảo đột nhiên xoay người ôm chặt lấy hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn dán chặt vào ngực hắn, nước mắt tuôn rơi lã chã nức nở:

- Đại ca, người nhất định trở về sớm nhé, mọi một khắc cũng không thể sống thiếu huynh.

“Ài, tiểu ny tử, sao có thể như thế được. Mới chỉ là đi vài ngày, đến lúc tới kinh thành, nàng chẳng phải không còn mạng hay sao?” Lâm Văn Vinh vỗ nhẹ lên kiềng đồn của nàng, rồi thủ thủ vào bên tai nàng:

- Tiểu bảo bối, mau nghe lời đi, đại ca sớm quay về thôi. Sau đó chúng ta làm một chút chuyện ...a... chính là giống như việc vui sướng đêm qua, tiểu bảo bối của ta sinh cho ta mấy đứa nhóc, chẳng phải là vô cùng tuyệt vời sao....

Xảo Xảo nào chịu được sự quấy rối liên tục như vậy! Nghe hắn nói mấy câu toàn thân đã trở nên nóng bỏng, mềm mại nép vào trong lòng hắn, đôi môi hồng hé mở, hô hấp liên tục, để mặc cho song thủ hắn tự do tác quái, tùy tâm sở dục

Khi Lâm Văn Vinh rời khỏi tử lâu, cả thân thể đều bay bổng: “Hoan ái giữa thanh thiên bạch nhật thật là sáng khoái a.” Trong khuê phòng Xảo Xảo, không có ai quấy rầy, tiểu ny tử này đẹp bỏ đi sự ngượng ngùng, hết lần này đến lần khác “thỏa mãn” hắn. Lại một lần nữa cùng nhau trải nghiệm qua cảm giác hoan lạc tốt cùng đêm qua. Tưởng tượng lại cảnh tiểu ny tử uyển chuyển rên xiết trên thân mình, bộ dạng ‘khắc ý thừa hoan’* trong lòng hắn nhin không được lại nóng bừng bừng. Nếu thêm lần nữa thì hắn dám chắc, sáng mai đến đi cũng không nổi. “Ai, tới quân ngũ cũng giống như vào chùa hòa thượng, nếu lại muốn hưởng thụ ôn nhu như vậy, thật là si tâm vọng tưởng.”

Tiểu ny tử bị hắn “hành hạ” chiếm tiệm nghi đã thiếp đi tỉnh dưỡng, hắn len lén trở dậy rời tử lâu, lúc trở lại Tiêu gia thì đã xế chiều.

Lâm Văn Vinh không ngừng thúc ngựa phóng đến gọi Tứ Đức, Tiêu Phong, Thúc bá mấy người lại rồi cẩn thận bàn giao công việc về nước hoa, xà phòng thơm tránh xảy ra vấn đề sau khi hắn ly khai. Hiện tại công xưởng vận hành bình thường, hết thấy đều có phương pháp tiến hành, hắn mới yên lòng.

- Được rồi, Đại tiểu thư đã đi đâu? Sao cả ngày không thấy nàng?

Cuối cùng hắn kéo Tứ Đức lại hỏi nhỏ.

Tứ Đức kỳ quái hỏi:

- Một ngày không gặp? Không phải a, ta vừa rồi còn vào bẩm báo với người về tiến độ công xưởng, người còn hỏi ta, sao một ngày rồi không thấy Tam ca?

“Toát cả mồ hôi a, tiểu nữ này không ngờ chủ động hỏi thăm ta? Đoán chừng lại muốn tra hỏi ta xem có lười biếng hay không.” Lâm Văn Vinh nét mặt ửng hồng, hôm nay cả ngày đều ở tử lâu, buổi chiều còn cùng Xảo Xảo ân ái ái ái, ‘hoạt động thể lực’ khá nhiều, cái gì mà ‘một ngày không thấy Đại tiểu thư...’ kia thật là dối trá.”

- Tam ca, có muốn ta bấm báo với Đại tiểu thư một tiếng rằng huynh đã trở về không?

Tứ Đức vừa nói vừa quan sát biểu tình của hắn.

- Cái này, không cần đâu

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Chớ quên nguyên tắc làm người của ta, khiêm tốn, nhất định cần khiêm tốn.

Chỉ bảo mấy người này, hắn cũng thấy mệt mỏi. Theo ước định với Từ Vị, sáng sớm ngày mai Cao Tù đến mời hắn, sau đó hai người ra khỏi thành. Lâm Văn Vinh đem cái bao Xảo Xảo thu xếp ra kiểm lại một chút, họa sách, mông hân được, như lai phật côn, súng ống, trâm độc Tần Tiên Nhi tặng, đó đều là pháp bảo hộ thân, không thể thiếu. Đem đồ vật này gói gắm xong, đang ngồi nhâm chán lại nghĩ có nên hay không trêu chọc đi trêu chọc Đại tiểu thư. Thì hắn đã thấy hai cánh tay nhỏ mềm mại ấm áp, nhẹ nhàng che trước mắt mình, một âm thanh êm ái vang lên bên tai:

- Đoán xem ta là ai, chỉ có một cơ hội thôi a.

- A Hoa ?!!!

Lâm Văn Vinh kinh ngạc hỏi.

Trên lưng hắn bị một bàn tay nhỏ bé hung hăng cấu véo, tiểu nữ tử đó phần nộ nói:

- A Hoa là ai? Lại cho người một cơ hội nữa.

- Như Ngọc!!?

Tiểu nữ tựa như bùng nổ, tay giữ chặt da thịt trên lưng hắn không buông, hung ác nói:

- Như Ngọc là con hồ ly tinh nào, bổn tiểu thư cho người một cơ hội cuối cùng.

- Gia Hân?

- Dương Nhị?

- Phù Dung?!

Tiểu nữ kia hét lên một tiếng, cả người run rẩy, buông tay nhỏ bé đang che mắt hắn ra, ôm mặt khóc âm lên. “Nha đầu này không mà chịu được hù dọa a!” Lâm Văn Vinh hắc hắc cười nói:

- Nhị tiểu thư, mau ngừng khóc, ta chỉ muốn trêu nàng một chút thôi.

Tiêu Ngọc Sương thấy hắn nói ra tên mình, trong lòng ủy khuất, nhìn không được đánh khê lên lưng hắn một cái, khóc ồ ồ nói:

- Chàng đúng là kẻ nhẫn tâm, ngay cả thiếp còn không nghĩ ra, làm sao lại đối xử với ta thế ?

Nữa rồi nữa rồi lại nữa rồi, con bé này không phải là cả ngày trốn trong phòng đọc tiểu thuyết tình yêu a. Nếu không thế nào mở miệng ra khiến cho người ta chết lặng, Lâm Văn Vinh vươn tay ôm nàng vào lòng cười nói:

- Quên nàng? Quên mất nàng thì thà quên luôn bản thân ta còn hơn.

Tiêu Ngọc Sương nghe lời nói ngọt ngào của hắn, tim đập thành thịch, sắc mặt đỏ bừng, khó khăn lắm mới ngừng khóc, trừng mắt nhìn hắn, chu cái miệng nhỏ nhắn hỏi:

- Vậy chàng tại sao kêu tên nhiều nữ nhân vậy, hết lần này tới lần khác cũng không gọi tên thiếp?

- Đây chỉ là ta đùa với nàng thôi mà!

Lâm Văn Vinh nghiêm mặt nói:

- Quên ai còn có thể chứ sao lại quên tiểu Ngọc Sương của ta được, đôi tay nàng vừa nhỏ nhắn vừa mềm mại lại trắng trẻo, ánh mắt thuần khiết sáng ngời, nàng chính là Nhị tiểu thư độc nhất vô nhị cái thế vô song, ta thế nào lại có thể không nhận ra nàng chứ?

- Thiếp chính là thích nghe chàng nói những lời như vậy đó.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Ngọc Sương đỏ bừng lên, nàng nhẹ nhàng tiếp:

- Chàng nói những lời dễ nghe đó chỉ để đánh lừa thiếp thôi.

- Cái này, Nhị tiểu thư, nàng cũng biết mà.

Lâm Văn Vinh nghiêm mặt nói:

- Con người của ta luôn luôn chính trực, cho tới bây giờ chưa từng nói những lời lừa dối, những lời vừa rồi phát xuất tận đáy lòng, nàng không tin? Ta có thể phát thệ, nói ra lời thề ước rất độc ...

Nhị tiểu thư trên mặt đỏ ửng, tấm thân bé nhỏ rúc vào lòng hắn, ngón tay mềm mại chặn trên môi hắn ngăn cản:

- Không cần thề, thiếp vĩnh viễn tin tưởng chàng.

Mặt mũi nàng tuy có chút non nớt, nhưng thân thể đã phát dục thành thực, cái đáng to thật to, cái đáng nở thật nở, giống như một quả táo xanh mề hoặc bao người.

Lâm Văn Vinh hôm nay cùng với Xảo Xảo nồng nhiệt vui vẻ, lúc này lại ôm ấp Nhị tiểu thư, tự nhiên dương khí cực thịnh, xiết chặt thân thể mềm mại của nàng, vuốt ve âu yếm tấm lưng mịn màng của nàng, khẽ cười hỏi:

- Nhị tiểu thư, sao nàng lại tới đây?

Tiêu Ngọc sương cảm giác được hai bàn tay hắn đang trên lưng của mình lướt dần xuống dưới, hướng tới chân ngọc của nàng, nhin không được yêu kiều kêu lên một tiếng thối lùi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng nói:

- Cái tên sắc lang bại hoại chàng đó!

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, Nhị tiểu thư chậm rãi đi đến bên người hắn, ngồi xuống ngay bên cạnh, ngượng ngập nói:

- Ta nghe mẫu thân nói, ngày mai chàng ra ngoài làm việc, có phải không?

Lâm Văn Vinh gật đầu nói:

- Đúng thế, có thể phải đi nhiều ngày, nàng là vì chuyện này mà tới gặp ta sao?

Nhị tiểu thư trên mặt tỏ vẻ buồn rầu, khẽ gật đầu:

- Phải trở về sớm nhé, chớ có trì hoãn ở bên ngoài, thiếp...

Nàng lặng lẽ cúi đầu nhẹ giọng nói:

- Thiếp sẽ nhớ chàng rất nhiều

Mặt nàng biểu lộ vẻ ngượng ngùng, ánh mắt lại tràn đầy thành ý.

- Ta cũng sẽ nhớ đến nàng

Hắn mỉm cười:

- Cô bé ngoan, nàng hãy ngồi gần ta, hai người chúng ta cùng nhau trò chuyện thân mật nhé.

Nhị tiểu thư ừ nhẹ một tiếng, uyển chuyển đến sát hắn thêm một chút, Lâm Văn Vinh lắc đầu nói:

- Không được, vẫn còn cách xa quá, ta để nàng thử cảm giác ngồi trên chiếc ghế ba chân của ta.

Hắn vỗ vỗ lên hai chân nói:

- Ngồi ở đây này

Tiêu Ngọc Sương trên mặt như có đám mây hồng, nhìn hắn một cái nhỏ giọng hừm nói:

- Bại hoại.

Tuy nói vậy nhưng nàng vẫn đi tới, trên mặt ửng hồng ngồi lên hai chân hắn. Nhị tiểu thư tuổi tuy còn nhỏ, cả người cũng đã khá nẩy nở, tiểu kiều đồn nhu nhuyễn của nàng đặt lên người hắn, Lâm Văn Vinh lập tức hừ nhẹ một tiếng thoải mái: “Nha đầu này da thịt thật là nhẵn nhụi a!”

- Rõ ràng là chỉ là hai chân ghế, sao lại nói là ba chân?

Tiêu Ngọc Sương ôm lấy hắn, thân thể bé nhỏ rúc vào lòng hắn, cái miệng hừ nhẹ một tiếng hỏi.

- Cái này, lập tức sẽ thành ba cái chân

Lâm Văn Vinh hắc hắc cười dâm, Nhị tiểu thư còn đang nghi hoặc, đã cảm giác được giữa hai chân hắn nóng lên, quả nhiên chân thứ ba nhô ra ngoài.

- A...

Tiêu Ngọc Sương kinh hô một tiếng, từ trên đùi hắn phóng vọt ra ngoài, bàn tay nhỏ bé đưa lên che lấy đôi gò má đã ửng hồng vì ngượng ngịu:

- Xấu xa xấu xa đại xấu xa, lại khi phụ ta.

- Cái này không thể trách ta, ai bảo Ngọc Sương ngoan ngoãn của ta, sinh ra đã đẹp như vậy.

Da mặt Lâm Văn Vinh dày càng dày thêm, thiên hạ vô địch, kéo Nhị tiểu thư trở lại trên đùi mình, nói lảng sang chuyện khác:

- Nàng hôm nay đặc biệt đến thăm ta sao?

Nghe hắn nói đến vấn đề chính, sự ngượng ngùng trong lòng Tiêu Ngọc Sương đã vơi bớt đi. Nàng gật đầu nói:

- Không phải đặc biệt vì chàng mà tới thì vì ai? Vậy mà tìm từ đêm qua cho tới hôm nay, ngay cả cái bóng của cũng không thấy. Chàng là đồ nhẵn tâm, cũng không biết là đã đến nơi nào phong lưu khoái hoạt. Có lúc nào nhớ tới thiếp đâu?

Tiểu nữ này bắt đầu từ lúc nào lời lẽ trở nên u oán vậy, “ba cái chân” của Lâm Văn Vinh đồng thời tiếp xúc với tiểu kiều đồn của nàng, hắn cười hi hi nói:

- Lúc nào ta đã đi phong lưu khoái hoạt chứ, bắt qua là đi giải quyết chút vấn đề thông thường thôi.

Tiêu Ngọc Sương dưới sự trêu ghẹo của hắn, sắc mặt đỏ bừng như lửa đốt, liếc mắt nhìn hắn buồn bã nói:

- Chàng nói sao thì là thế đó, dù sao ta đời này đã nhất định là theo chàng rồi, đừng mơ tưởng rời bỏ được thiếp. Hừm, nếu chàng dám khi phụ ta, thiếp liền để cho tỷ tỷ thu thập. Tỷ tỷ nói rồi, người chàng sợ nhất là tỷ ấy.

“Toát mồ hôi, có lời này sao? Đại tiểu thư, ta thấy quá đáng rồi đó nha.” Lâm Văn Vinh vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của nàng, khinh bạc nói:

- Ta hiện tại lại khi phụ nàng, nàng đi nói với tỷ tỷ của mình sao?

- Đáng ghét!

Nhị tiểu thư mặt xinh xinh như đoá anh đào chớm nụ, tiểu đồn xinh đẹp ở trên chân hắn ép xuống một chút, tay nhỏ bé liên tục đập lên ngực hắn, miệng hừ một tiếng:

- Đợi khi phụ xong rồi, thiếp phải đi nói cho tỷ tỷ.

“Hắc hắc, nha đầu này thật là ‘khẩu thị tâm phi’, e rằng cố ý khiêu khích ta. Bà nội nó, thành thực hơn so với tuổi, cừ non dâng đến tận miệng sói, lão tử lại chỉ có thể nhìn không thể ăn! Bực mình quá! Nhị tiểu thư tuổi còn quá nhỏ, không nên đắm chìm quá sớm vào chuyện nam nữ, phải đợi đến khi thời cơ chín muồi mới thưởng thức, mùi vị mới là tuyệt diệu nhất. Bất quá, cùng với quả táo xanh này trêu đùa khiêu khích một chút, tiểu muội muội này ta xem chín mà chưa chín, càng có tư vị.”

- Bại hoại!

Nhị tiểu thư thấy khoe miệng hân nhều nước miếng lại thêm với kiểu cười dâm dăng của hân, nhin không được ngượng ngùng “hừ” một tiếng. Nàng đưa tiểu thủ bé nhỏ, từ trên cổ lấy xuống một khối ngọc thạch, đặt vào trong tay Lâm Văn Vinh:

- Cái này, chàng đeo vào!

- Đây là cái gì?

Lâm Văn Vinh kỳ quái hỏi, ngọc thạch này trắng sáng trong suốt, cầm trên tay ấm áp, còn mang theo mùi hương nhàn nhạt trên người của tiểu ny tử.

- Đây là ngọc phù hộ thân thiếp mang trên người từ nhỏ, là mẫu thân cho thiếp cùng tỷ tỷ. Ngày mai chàng phải đi xa, ngọc phù này đeo trên người sẽ phù hộ chàng bình an, sớm ngày trở lại

Nhị tiểu thư nhìn hân, dịu dàng nói.

- Cái này còn chưa cần đâu, ta phúc lớn mạng lớn, cái gì cũng không sợ.

Lâm Văn Vinh cầm bàn tay nhỏ bé của nàng nói.

-Không được.

Tiêu Ngọc Sương bĩu môi:

- Chàng nhất định phải đeo nó, nhìn thấy nó cũng như nhìn thấy thiếp vậy.

“Nha đầu này thật bá đạo mà!” Lâm Văn Vinh bất đắc dĩ lắc đầu, để Tiêu Ngọc Sương mang ngọc phù đeo lên trên cổ mình. Nhị tiểu thư cầm ngọc phù đeo vào, ánh mắt liếc qua, đã thấy trên cổ hân lộ ra một khoảng ngọc thạch trong suốt, nhìn màu sắc chất liệu, đều rất phi phàm.

Trong mắt nàng nổi lên một mảng sương mù, chu cái miệng nhỏ, ủy khuất nói:

- Bại hoại, khó trách không muốn ngọc phù của ta, nguyên lai sớm đã có người tặng cho rồi, ngọc thạch này là ai tặng cho? Nói mau, đó là của Dương Nhị hay Phù Dung gì đó phải không?

“Ta ghét, lời này không thể nói lung tung, nếu đồn ra, ta cùng với nhị vị tỷ tỷ hoàn toàn trong sạch như đậu hũ a!” Lâm Văn Vinh hắc hắc cười nói:

- Không phải là các nàng, tuyệt đối không phải cááyc nàng. Phải nói là, tặng cho ta viên ngọc này chính là tỷ tỷ của nàng.

- Nói lằng nhằng, tỷ tỷ không thể tặng chàng vật này.

Nhị tiểu thư hừm nói.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Ta không phải nói Đại tiểu thư, người tặng cho ta ngọc thạch này, nàng tương lai sau khi quá môn, cũng phải gọi là tỷ tỷ.

Nói tới quá môn, Nhị tiểu thư nhất thời khuôn mặt như đám mây hồng, giấu đầu vào trong lòng ngực hân, nhẹ giọng nói:

- Đồ bại hoại, cũng không biết là đã câu dẫn bao nhiêu nữ tử, chỉ là thiếp cũng bị giam hãm trong số đó không thể tự mình thoát ra. Vị tỷ tỷ này tặng cho chàng ngọc thạch trân quý như vậy thì đối với chàng thật là tình thâm ý trọng, chớ có phụ lòng người ta đó

- Cô bé ngoan của ta đối với ta thật tốt a!

Lâm Văn Vinh hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nói nhỏ:

- Yên tâm đi, tương lai nàng quá môn, ta nhất định đối xử ngang nhau, nàng cũng biết, ta rất là bác ái mà.

Sau khi khó nhọc thông tình đạt lý cho Nhị tiểu thư một hồi lâu, Lâm Văn Vinh tự nhiên cao hứng vạn phần, ôm nàng nói những lời ngọt ngào làm cho nha đầu này ngoan ngoãn vâng lời. Điều duy nhất tiếc nuối

là, tuy chiếm đủ tiện nghi thân thể, trông bộ dạng của tiểu nha đầu này sẵn sàng được hái xuống nhưng nhớ tới tuổi của nàng, hắn chỉ đành đem tâm áp chế.

Suốt cả đêm, Lâm Văn Vinh có giấc mộng đẹp rất kỳ quái, mơ thấy hắn cùng Thanh Tuyền, Xảo Xảo, còn có Nhị tiểu thư đang bãi đường thành thân. Đột nhiên có một nữ tử xông vào, nói rõ ràng muốn đưa người con gái bị ép hôn về, người cướp đoạt không phải ai khác, chính là tân lang họ Lâm. Hắn cố gắng nhìn rõ khuôn mặt nữ tử đó, nhưng mơ mơ hồ hồ, như thế nào cũng nhìn không rõ ràng lắm.

Hắn giật dũ, đứng thẳng người lại, cũng từ trong mơ tỉnh lại, toàn thân ướt đẫm mồ hôi lạnh, vẫn chẳng biết nữ tử đó là thần thành phương nào. Hít một hơi, nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, phương đông đã hiện ra một tia sáng bình minh, thời gian xuất phát rút cuộc đã đến rồi.

185. Chương 183: Tích Biệt

Sau khi gói ghém hành trang cẩn thận, liếc mắt nhìn lại phòng nhỏ của mình lần nữa, Lâm Văn Vinh xoay người ra cửa. Mới vừa đi được vài bước, đã thấy phía trước mặt một bóng dáng yêu kiều đang tiến đến. Chính là Tiêu đại tiểu thư với khuôn mặt không chút biểu tình, nhìn hắn khẽ hừ một tiếng.

- A, Đại tiểu thư, thức dậy sớm như vậy? Khổ cực, khổ cực rồi!

Lâm Văn Vinh hì hì cười, đi đến gật đầu chào hỏi.

Đại tiểu thư liếc nhìn túi hành lí của hắn, gắt giọng nói:

- Người không phải thức dậy còn sớm hơn ta? Hôm qua cũng không biết đi lêu lổng nơi nào? Ta định cùng người nói chuyện mà tìm hoài không thấy.

- Bận lắm.

Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Đại tiểu thư có chuyện gì cần thì cứ nói. Bây giờ nói với ta cũng là được mà, ta cam đoan sẽ rửa tai lắng nghe.

Đại tiểu thư nhìn hắn thờ dãi, khẽ nói:

- Người phải đi bây giờ ư?

Lâm Văn Vinh mỉm cười:

- Nàng đã biết rồi sao?

Đại tiểu thư gật đầu:

- Chuyện quan trọng như vậy, ta có thể nào không biết? Hôm qua mẫu thân đã nói với ta, ta đi tìm người nhưng không thấy. Người ... cái tên hỗn đản này lại không biết rong chơi chốn nào.

“Chà, biệt tích nơi nào đâu, ta chỉ đi động phòng, làm một việc đứng đắn, nghiêm chỉnh thôi mà!” Trong lòng đang nghĩ ngợi, lại nghe Đại tiểu thư dịu dàng nói:

- Người thu xếp đồ đạc rồi à, đã chuẩn bị mọi thứ đầy đủ chưa? Đừng quên mang theo những vật dụng cần thiết. Trời đang lạnh giá, nhớ đem theo vài bộ quần áo ấm, kéo bị chết rét đó.

Lâm Văn Vinh thấy nàng quan tâm quá hóa sợ:

- Thu xếp rồi, thu xếp rồi, đa tạ Đại tiểu thư quan tâm!

Đại tiểu thư đưa mắt nhìn hắn, bất đắc dĩ nói:

- Ở bên ngoài làm việc không thể so với ở nhà, mọi thứ đều không nằm trong tay người. Người tính tình hoạt bát lại ham vui, thích nói nhiều, nhưng khi ra ngoài cần phải kiềm nén lại, chớ có hề một chút lại trêu chọc người khác. Mặc dù Từ tiên sinh coi trọng người, người cũng phải khiêm cần một chút, hãy bỏ qua nếu

thấy cho qua được. Nếu gặp sự tình nghiêm trọng, không nên cùng người khác tranh chấp, phải biết nhẫn nại. Đã bước ra ngoài, đừng mong phú quý vinh hoa, bình an mới là phúc phận. Người phải nhất nhất ghi nhớ, chớ để chúng ta lo lắng.

Nghe được những lời này thật ấm lòng, hần tuy trước đó chưa để tâm, nay gật đầu nói:

- Tạ Đại tiểu thư quan tâm, ta đã biết.

- Sau khi xong việc trở về sớm. Ở nhà nhiều việc, vừa lo công xưởng vừa lo cửa hàng, một mình ta không kham hết.

Đại tiểu thư buồn bã nói. Nàng chỉ biết là Từ Vị muốn dẫn Lâm Văn đi làm việc chứ không biết hần là muốn đi làm cái gì.

“Ta ra chiến trường chứ đi nơi nào.” Lâm Văn cười khổ nói:

- Ta sẽ tận lực làm xong công việc kia để sớm quay lại. Công xưởng nàng cứ phân phó cho bọn Tứ Đức, Tiêu Phong là được. Nếu có người dám không nghe nàng nói, khi trở về ta sẽ thu thập bọn họ.

Đại tiểu thư nghe hần nói vừa bực mình vừa buồn cười, trừng mắt nhìn hần:

- Người mới chính là người không nghe lời, muốn thu thập thì trước tiên ta thu thập người đã.

- Thu thập ta? Đại tiểu thư dám không?

Lâm Văn đưa mặt dày cười nói.

Đại tiểu thư trong lòng run lên, da mặt ửng đỏ giận tái, hừm nói:

- Người.. người không nói được vài câu đứng đắn, nghiêm chỉnh thì còn lâu ta mới tha cho người. Ta tha con mèo con chó, cũng sẽ không tha người.

“Đó là ta không tha người thì có.” Lâm Văn cười hì hì:

- Đại tiểu thư, cùng nàng ở chung một thời gian, cũng thấy nàng kể ra cũng không tệ. Càng lúc càng xinh đẹp, hơn nữa lại có năng lực như vậy, đôi khi lại còn biết thương người nữa...Đương nhiên, khuyết điểm cũng có, tỷ như cái điểm lớn nhất là sắc mặt luôn lạnh lùng, dễ nóng giận, bất quá, miễn cưỡng thì có thể tiếp nhận được.

Nghe nói câu phía trước, Tiêu Ngọc Nhược đỏ mặt ngượng ngùng, rồi tới câu phía sau thì vẻ mặt nàng liền cực kỳ khó coi, nghiến răng giận dữ:

- Người... cái tên hỗn đản này, một ngày không làm chuyện xấu, liền bất an đúng không?

- Thôi ...thôi, chỉ đùa một chút mà.

Lâm Văn cười nói, ngược nhìn lên trời rồi nói nhỏ:

- Hiện tại không còn sớm, e là Cao Tù đại ca đã tới rồi, ta phải đi.

Hần vừa nói thế, Đại tiểu thư đã thôi tức giận nữa, gật đầu, nhẹ giọng nói:

- Ta tiễn người ra ngoài.

Hai người tới đại sảnh, quả nhiên đã thấy Cao Tù cùng Nhị tiểu thư đứng đợi. Lâm Văn ôm lấy quyền thủ của Cao Tù rồi nở nụ cười nhìn Tiêu Ngọc Thương, dịu dàng nói:

- Ngày hôm qua không phải đã nói sao, hôm nay không cần tiễn đưa đâu.

Nhị tiểu thư khoe mắt đỏ hồng, thút thít:

- Thiếp chỉ muốn nhìn chàng một chút thôi mà.

Lâm Văn mỉm cười, trước mặt Đại tiểu thư cùng Cao Tù, tự nhiên ko thể chạy tới an ủi chỉ đành cười nói:

- Biết rồi, ta nhất định sẽ sớm trở về.

Đại tiểu thư hướng Cao Tù hành lễ nói:

- Cao tráng sĩ, Lâm Tam dọc đường đi theo ngài, xin hãy lưu tâm đến hần. Người này bản tính thành thật, chỉ là ngôn từ bất thiện thôi, cúi mong tráng sĩ chiếu cố cho hần, Tiêu gia ta trên dưới cảm kích vô cùng.

Cao tù toát cả người mồ hôi lạnh: “Bản tính thành thật, ngôn từ bất thiện? Đây là nói về Lâm Tam à?” Nhưng Đại tiểu thư đã nói như vậy, không nhận cũng phải nhận, gật đầu nói:

- Xin hai vị tiểu thư yên tâm, ta cùng với Lâm huynh đệ luôn cùng chí hướng, nhất định sẽ chiếu cố đến nhau.

Đại tiểu thư cảm kích cười rồi nắm tay tiểu muội của mình tiễn hai người khởi hành.

Nhìn Lâm Tam chuyển thân lên ngựa, Nhị tiểu thư trong lòng đau xót, chạy đến bên hần:

- Chàng nếu dám không nhớ tới thiếp, cẩn thận không thì thiếp cũng... không để ý tới chàng nữa.

“Hắc, con bé này đang uy hiếp ta, thật sự là uy hiếp a!” Lâm Văn Vinh nháy mắt với nàng mấy cái nói:

- Yên tâm, ta sẽ luôn nhớ các người.

Đại tiểu thư nghe hần nói “các người” thì sắc mặt tự nhiên có chút ngượng ngùng, liếc mắt nhìn hần một cái mà không nói gì.

Khi Lâm Văn Vinh cùng Cao Tù đã yên vị trên lưng ngựa rồi quay lại nhìn về tỷ muội hai người nói:

- Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư, bên ngoài trời lạnh, các nàng mau trở về nghỉ ngơi đi, ta sẽ sớm quay lại thôi.

Hần cùng với Cao Tù thúc ngựa đi được một đoạn, xoay người nhìn lại, hai thân ảnh diễm lệ yêu kiều đó vẫn đứng trước cửa như cũ, đôi mắt nhìn với theo hai người.

Cao Tù cười nói:

- Lâm huynh đệ, Tiêu gia nhị vị tiểu thư với người thật thâm tình, lão ca ta hâm mộ ghê gớm.

Lâm Văn Vinh thở dài như có vẻ “ủy khuất”:

- Ta đã rất cố gắng đè nén mị lực của ta, hiện tại nhìn lại, ta đã thất bại hoàn toàn rồi.

Cao tù ha hả cười to: “Vị lâm huynh đệ ...này nói chuyện quả nhiên kinh thiên địa quỷ khiếp thần.”

Hai người vung roi giục ngựa đi ra khỏi thành, chỉ chốc lát sau đã tới chân núi Tử Kim, Cao Tù đột nhiên dừng lại, phóng xuống ngựa cười nói:

- Lão đệ, chúng ta ở chỗ này nghỉ ngơi một chút.

“Nghỉ ngơi một chút?” Lâm Văn Vinh cả kinh, lúc này mới vừa mới ra khỏi thành đã nghỉ chân ngay. Hần còn đang nghi hoặc thì bỗng nghe tiếng huyền cầm nhẹ nhàng vang lên, một giọng hát ngân nga từ xa vọng lại, êm ả truyền đến bên tai:

Hát tặng người đi, trường đình yên tĩnh

Bóng đã khuất lòng còn lưu luyến

Ngựa buồn hí thảm dưới rừng cây, mái chèo vẫn khua theo sóng biếc.*

Rõ ràng là thanh âm của nữ nhân, Lâm Văn Vinh vội vàng phóng mắt nhìn ra xa, chợt thấy một bóng hồng nơi trường đình bên chân núi Tử Kim, thân hình mảnh mai, yếu điệu như tiên nữ, tựa gần mà xa, đứng là tiếng ca từ trường đình này vọng lại. Mặc dù không thấy rõ diện mạo người con gái ấy, hần cũng biết là ai rồi. “Nha đầu kia thật là có tâm, trời còn chưa sáng, đã không quản khổ sở vượt qua đường đêm nguy hiểm giữa thời tiết giá băng này, leo lên Tử Kim sơn chỉ hát một khúc tống hành tiễn mình. Ngày xưa có Bá Nha cùng Tử Kỳ, bây giờ là Lâm Tam cùng Lạc Ngưng, nếu là truyện này đồn ra, bảo đảm sẽ là một đoạn giai thoại đây.”

Hần bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ, ngẫm lại trước kia cùng nàng gặp gỡ, tình cảnh lúc đó thật sự là kỳ quái, rõ ràng không có khả năng dây dưa cùng nhau. Chẳng lẽ đây là duyên phận hay sao?

Phòng vắng thẩn thờ, lầu cao mù mịt

Tà dương tiễn biệt sóng trôi xa

Sầu chia ly vô tận vô cùng, hồn dôi khắp chân trời góc biển...

*

Lạc ngưng từ từ hạ giọng ngâm, mang theo tâm tình ai oán bi thương, trong lòng giống như đã lâu không được giải bày. Lâm Văn Vinh thở dài nói:

- Cao đại ca, là huynh nói cho Lạc tiểu thư, chúng ta sẽ đi qua nơi này sao?

Cao tù cười nói:

- Lạc tiểu thư biết được tin đệ đi xa, nói là cùng người có tình tri âm, hôm nay muốn tổng biệt một đoạn đường. Ta bất quá không thể làm gì khác hơn là đáp ứng. Trời đêm rất lạnh, trên núi Tử Kim hoang vu không bóng người, nàng chỉ là người con gái yếu đuối, cũng không biết như thế nào leo tới tận đây.

“Hay cho tình tri âm, hảo Lạc Ngưng!” Lâm Văn Vinh thở một hơi dài: “Nha đầu này, muốn cho ta cắn rút cả đời ư!”

- Cao đại ca, huynh nói một người sống cả đời là vì cái gì?

Lâm Văn Vinh nhìn thân ảnh tuyệt đẹp của Lạc Ngưng, khẽ cất giọng hỏi.

Trên mặt hẩn hiem tĩnh, sâu lắng, Cao Tù bình thường chỉ thấy hẩn hi hà hà, còn bộ dáng đứng đắn, nghiêm chỉnh lần đầu mới thấy qua. Ánh mắt trầm tư nhìn Lâm Văn Vinh, thầm nghĩ: “Ta không phải nhìn lầm rồi sao, có phải là Lâm huynh đệ không?”

- Ta cũng không biết nói sao cho rõ ràng, một người cả đời có cơm ăn có áo mặc, có người thân yêu thương, khiến cho bọn họ hạnh phúc, như vậy chắc là đủ rồi.

Cao tù do dự một chút nói.

- Cao đại ca, nói hay lắm!

Lâm Văn Vinh cười to nói:

- Làm cho người thích mình luôn luôn vui vẻ, mới là chuyện nam nhân chúng ta phải nên làm. Vậy huynh hãy nói tiếp, một nam nhân, lấy bao nhiêu thê tử là tốt?

- Còn phải nghĩ sao?

Nói đến đây, Cao Tù rất cao hứng:

- Chỉ cần đệ hứng thú, hai người cùng yêu thương lẫn nhau, đệ muốn bao nhiêu thì cưới về bấy nhiêu, cưới về để ở nhà, cho dù ngày nào cũng không thể ngắm nghía, yêu thương hết, vẫn còn hơn trăm lần so với nàng ấy đi theo kẻ khác.

“Ta choáng, Cao đại ca lời này thật thô lỗ, bất quá lại là tiếng lòng nam nhân, thật sự là đúng đắn quá!” Lâm Văn Vinh cười ha hả, ngưng thần vọng nhìn theo bóng hình Lạc Ngưng phía xa xa, mặc kệ nàng có nghe được không, hai tay chụm lại bên miệng la lớn:

- Lạc tiểu thư, nàng hãy bảo trọng, ta nhất định sớm quay lại!

Tiếng ca Lạc ngưng dừng lại một chút rồi dịu dàng vang lên một giai điệu sâu bi, tựa là có muôn ngàn tâm sự muốn giải bày.

Lâm Văn Vinh biết lúc này mà còn do dự, hôm nay e là thật sự không rời bước, đành nổi ác tâm, không trông về phía nàng nữa, nhìn Cao Tù gương tay nói:

- Cao đại ca, chúng ta đi!

Cao tù đáp ứng một tiếng, đồng thời ra roi. Hai người hai ngựa lao nhanh như thiểm điện, phi vút đi trong ánh sáng bình minh, nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng.

* Đạp Toa Hành - Tổ Tịch Ly Ca (Yến Thù - Tống từ)

Tổ tịch ly ca, trường đình biệt yến

Hương trần dĩ cách do hồi diện

Cư nhân thất mã ánh lâm tề, hành nhân khứ trạo y ba chuyển

Họa các hồn tiêu¹/₄Rly lâu mục đoạn

Tà dương chính tổng bình ba viễn

Vô cùng vô tận thị ly sầu¹/₄Rthiên nhai địa giác tâm tư biến.

Dịch nghĩa:

Khúc hát tiễn người đi xa, yến tiệc chia tay nơi trường đình

Dấu hương đã xa rồi mà khuôn mặt còn đoái trông theo

Con ngựa của người ở lại hí lên dưới bóng rừng cây, người đi vẫn khua chèo theo sóng nước.

Nơi chốn khuê các hồn ngẩn ngơ, trên lầu cao mắt đã mờ mịt

Ánh tà dương đưa tiễn những con sóng lặng đi xa

Nỗi sầu chia ly thật vô cùng vô tận, tâm tư trải khắp chân trời góc bể.

Dịch từ:

Hát tặng người đi, trường đình yến tiễn

Bóng đã khuất lòng còn lưu luyến

Ngựa buồn hí thảm dưới rừng cây, mái chèo vẫn khua theo sóng biếc

Phòng vắng thẩn thờ, lầu cao mù mịt

Tà dương tiễn biệt sóng trôi xa

Sầu chia ly vô tận vô cùng, hồn dôi khắp chân trời góc biển...

186. Chương 184: Chỉnh Quân

Hai người ra khỏi Kim Lăng thành, sau khi định phương hướng, vung roi khoái mã nhắm thẳng hướng tây bắc mà lao đi. Chưa đến hai canh giờ thì rời khỏi Giang Tô, tiến tới biên giới An Huy.

Lâm Văn Vinh vốn không rành địa hình lại thấy Cao Tù không nói một tiếng nào liền vội vàng thúc ngựa chạy lên song song với hắn, lớn tiếng hỏi:

- Cao đại ca, chúng ta phải đi đâu đây?

Cao Tù ghìm cương, giảm tốc độ rồi mỉm cười nói:

- Nãy giờ đi nhanh quá nên ta đã quên mất chuyện giải thích cho Lâm huynh đệ biết. Chúng ta sẽ tới Trừ châu trước, ở đó có một lộ nhân mã đang chờ chúng ta.

- Trừ châu?

Lâm Văn Vinh thật ra cũng biết chỗ này. Trừ châu cách Kim Lăng thành vài trăm dặm, nằm kế Phụng Dương, Thiên Trường, ở bên cửa đông thành An Huy, cách Giang Tô một con sông, là nơi vị trí địa lý thập phần trọng yếu.

- Chúng ta đi Trừ châu làm cái gì? Từ tiên sinh cũng ở đấy sao?

Lâm Văn Vinh nhú mày hỏi

Cao Tù nói:

- Từ đại nhân không ở Trừ châu, để lời nhắn lại rằng do quân tình khẩn cấp, ngài đã tới vùng phụ cận của Trừ Châu, giao phó cho ta dẫn Lâm huynh đệ đến Trừ Châu trước. Tại nơi đó cùng tụ hợp binh mã, từ Trừ Châu cùng một lộ hội quân tại Túc Châu.

Lâm Văn Vinh làm tham mưu tướng quân cho Từ Vị, vốn tưởng là sẽ đi theo bên cạnh lão ta. Vậy mà lão già này đã biến đi đâu mất, xem ra tiền tuyến quân tình thật là khẩn cấp. Bất quá, tâm lý lẫn sinh lý hiện giờ của hắn cũng chưa sẵn sàng để ra tiền tuyến. Nên tới Trừ châu trước cùng đại quân hội hợp, làm quen một chút với hào khí binh mã cũng tốt.

Lâm Văn Vinh gật đầu nói:

- Như thế cũng được. Cao đại ca, Trừ châu có bao nhiêu nhân mã trú ngụ? Từ đại nhân đã an bài như thế nào?

Cao Tù lắc đầu nói:

- Ta cũng không rõ lắm. Chỉ nghe nói có quan binh Chiết Giang, quan binh Sơn Đông. Để che dấu tai mắt kẻ khác, bộ kỵ Chiết Giang lưỡng đạo sẽ mượn đường từ An Huy để tới Sơn Đông. Ngoài ra còn có quân sĩ Thần cơ doanh. Ta chỉ là phụ trách an toàn cho đại nhân, chuyện bày binh bố trận đã có Từ đại nhân lo lắng, ta muốn quản cũng không quản được.

Lâm Văn Vinh nghe nói có ba đạo nhân mã, binh sĩ hẳn là không ít, thoát nhìn thì có vẻ an toàn. Mấy vạn binh sĩ đồng thời thao luyện, hẳn còn chưa thấy bao giờ nên thầm nghĩ chắc sẽ rất náo nhiệt nên có chút nôn nóng:

- Nếu như vậy, chúng ta cũng nên nhanh chóng cùng đại quân hội hợp.

Cao Tù cười nói:

- Không vội, không vội, trước khi chúng ta tới đây, Từ tiên sinh còn nói mấy câu, nhờ ta chuyển cáo với Lâm huynh đệ.

- Lão Từ ...à... Từ đại nhân nói cái gì?

Lâm Văn Vinh kỳ quái hỏi.

- Đại nhân nói, Lâm huynh đệ hãy nhanh chóng làm quen với sự vụ trong quân để sớm ngày nhận chức tham mưu tướng quân.

“Đương nhiên là ta muốn làm cho nhanh rồi, ta còn lo lắng hơn lão Từ người, ở nhà đang có mấy lão bà đang chờ an ủi đấy!”

- Đại nhân còn nói...

Cao Tù bình thản nói tiếp:

- Binh sĩ Trừ châu, là cấp cho huynh Lâm huynh đệ. Mong đệ chấn chỉnh quân đội thật tốt, sau đó dẫn tới tiền tuyến.

“Chấn chỉnh quân đội?” Lâm Văn Vinh thầm thấy kỳ quái: “Ta chỉ là một tham mưu tướng quân nho nhỏ, không có thực quyền, hai chữ tướng quân cũng chỉ là tăng bốc mà thôi, sao có thể chấn chỉnh quân đội chứ? Lão Từ sao lại có chủ ý này?” Hắn nghi hoặc nhìn Cao từ:

- Cao đại ca, người không nghe lầm chứ, ta không có quan chức, lại không có kinh nghiệm tòng quân, Từ đại nhân sao lại để cho ta chấn chỉnh quân đội ?

Cao Tù lắc đầu cười nói:

- Ta nghe rất rõ ràng, sao lại sai được, đại nhân thật sự phân phó đệ tới Trừ châu chỉnh đốn quân kỷ.

“Mấy vạn quân đang đồn trú ở Trừ châu, nhưng lại muốn một gia đình như ta đi chấn chỉnh quân đội sẵn sàng chiến đấu, đây không phải là khó ta sao? Lão thấy thoải mái nhưng ta không thoải mái a!”

Cao Tù thấy hấn do dự, liền cười cười:

- Lâm huynh đệ, người không nên lo lắng quá. Ta tin vào nhân quang của Từ tiên sinh, lão gia tuyệt không nhìn lầm người, người nhất định có khả năng.

“Ngay cả Cao Tù cũng nói vậy, chẳng lẽ ta còn không tin vào bản thân sao? Chỉ là mấy vạn người thôi, chưa thấy móng lợn sao biết lợn chạy? Lão tử phải đi thử một phen, chấn chỉnh người ta - Nói cách khác, Từ Vị giao cho ta chấn chỉnh mấy vạn người lạ này, lão nhân này thật sự tin tưởng mình a!”

Hấn ha ha cười nói:

- Nếu đã vậy, ta cứ thử xem sao! Với thiên kiến của ta, việc chấn chỉnh quân tuy khó nhưng hoàn toàn có thể làm được. Cao đại ca, huynh biết trên thế giới này việc gì là khó nhất không?

Cao Tù lắc đầu hiểu kỳ nói:

- Là chuyện gì?

Lâm Văn Vinh cười thần bí:

- Nếu Cao đại ca người lấy mười mấy lão bà, huynh sẽ biết việc khó khăn nhất là việc gì.

Cao Tù sửng sốt, tiếp đó hốt nhiên tỉnh ngộ, giơ ngón tay cái lên:

- Cao kiến, Lâm huynh đệ quả là cao kiến!

Hai người nhìn nhau, cùng phát ra tiếng cười đậm đặng của đám nam nhân.

Đường tới Trừ Châu, nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, còn có Cao Tù hộ vệ bên mình nên Lâm Văn Vinh không chút lo lắng, chỉ tập trung suy nghĩ xem khi đến Trừ châu chấn chỉnh quân, phải làm ra dáng dấp quan lại thế nào, phải dùng thủ đoạn gì để thể hiện uy phong mới có thể khiến binh lính trở nên hưng phấn? Trước mấy vạn người thể hiện huy phong, cảm giác hết sức thống khoái a!

Lúc tới Trừ châu thì trời chiều đã ngã về tây. Ngôi cổ thành như tắm trong ánh hoàng hôn, an bình tĩnh lặng, không lộ chút dáng dấp là nơi đồn trú của đại quân. Trong tường tượng Lâm Văn Vinh, nơi đồn trú của mấy vạn đại quân ít nhất cũng phải đao thương sáng lóa, đèn đuốc khắp nơi, chiến mã hí vang, tiếng xung trận liên miên. Nhưng nhìn thấy không khí ảm đạm tiêu điều thế này, hấn không dám liên tưởng tình cảnh trước mặt với mấy vạn đại quân.

- Cao đại ca, chúng ta không đi nhầm đường chứ?

Lâm Văn Vinh nghi hoặc hỏi.

- Làm sao nhầm được, đường này ta đã đi bốn năm lần.

Cao Tù chỉ vào hai chữ trên cửa thành cười nói:

- Người xem, đây không là Trừ châu sao?

Lâm Văn Vinh từ xa nhìn lại, thấy trên cửa thành quả nhiên có hai chữ lớn “Trừ châu” màu đỏ tươi, bên dưới còn một hàng chữ nhỏ “Âu Dương Vinh Thúc chí minh.”

- Âu Dương Vinh Thúc là gì vậy?

Lâm Văn Vinh kỳ quái hỏi.

- Người này a, trước đây ta có nghe Từ đại nhân đề cập qua một lần. Hình như là một tướng quân của tiền triều, gọi là Âu Dương Tu, làm tri phủ ở Trừ Châu. Nghe nói người này thích uống rượu, có hòa thượng trên núi Lang Gia vì muốn lấy lòng hấn, nên đặc ý xây một cái đình Túy Ông. Ở trên núi Tây Phong ngoài thành Trừ châu còn có một cái Phong Nhạc đình, nghe nói cũng chính là nó.

Cao Tù lắc đầu nói, có thể trước mặt Lâm công tử nói ra một chút học vấn, tự nhiên có chút đắc ý.

Lâm Văn Vinh gật đầu: “Âu Dương Vinh Thúc thì ta không biết, nếu nói Âu Dương Tu ta cũng chẳng rành. Bọn đọc sách này làm việc gì cũng muốn trêu người”

- Cao đại ca, người nói trong thành có đại quân trú đóng, ta nhìn mãi mà cũng không thấy giống a.

Lâm Văn Vinh cùng Cao Tù cười ngựa tiến vào thành, đánh giá chung quanh thì thấy thành Trừ Châu này cũng ngũ đại cửu viễn*, lại nằm ở vị trí hết sức trọng yếu. Dù so ra thì có vẻ hơi kém Kim lăng về vẻ phồn hoa, nhưng cũng có cửa hiệu tửu lâu cao vút, thanh lâu trà quán tập nập, rất là nhộn nhịp.

- Nơi này, đáng lẽ phải nơi này phải có binh mã đóng quân chứ!

Cao Tù không thấy bóng dáng một binh sĩ nào xuất hiện trên đường lớn, trong lòng cũng có chút khó hiểu:

- Từ đại nhân nói rõ ràng là mời đệ tới chấn chỉnh binh lính Trừ châu, sao lại không thấy bóng dáng binh mã đâu thế này?

Hai người hỏi mấy người dân qua đường, nhưng không một ai biết nơi đại quân đồn trú. “Thật là gặp quỷ mà, mấy vạn binh mã, nhỏ nước bọt cũng thành mưa, đánh cái rắm cũng thành sấm, sao lại tự dưng biến mất? Chẳng lẽ Từ Vị muốn trêu ta.”

- Cao đại ca, Từ đại nhân không nói đệ tới đây tìm ai sao? Chúng ta cứ đi loạn hỏi lung tung cũng không phải là biện pháp tốt.

Hắn lo lắng hỏi.

- Từ đại nhân có nói, khi đến Trừ Châu chỉ cần quan sát kỹ càng, tự nhiên sẽ thấy.

Cao Tù lau mồ hôi lạnh, đối với Từ Vị thì hắn có niềm tin mù quáng. Từ đại nhân chưa nói, hắn sao dám làm.

“Quan sát? Quan sát cái rắm, thành Trừ Châu này là nơi phồn hoa, nhìn bốn phía cũng không thấy một bóng dáng của quan binh, chẳng lẽ quan binh trốn trong kỹ viện ăn chơi? Từ lão đầu này, định đánh đổ ta sao?”

- Tránh ra, tránh ra

Hai người còn đang chăm chú đánh giá, chợt nghe mấy tiếng quát truyền đến. Từ xa có hai con chiến mã chạy tới nhanh như tên bay. Chỉ trong chốc lát, người đi đường như gặp quỷ hồn lập tức vội vàng né tránh.

Cao Tù mừng rỡ, kéo kéo ống tay áo Lâm Văn Vinh mà nói:

- Lâm huynh đệ, người xem, đây ko phải là quan binh hay sao?

Lâm Văn Vinh từ xa nhìn lại, thấy trên mấy con chiến mã đang phi tới, quả nhiên có binh sĩ mặc quân phục Đại Hoa. Nhưng nhìn bộ dáng hồng hách, hẳn là binh sĩ do Từ Vị thống lĩnh, nhưng không biết là của tỉnh nào.

- Bọn họ đi gấp gấp như vậy, không phải là có quân tình khẩn cấp gì chứ?

Cao Tù kỳ quái hỏi.

- Phải không?

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Ta thấy bọn họ đang vội vàng chạy tới Lệ Hương viện, chẳng lẽ muốn tới thanh lâu để đưa tin cho các vị tỷ tỷ sao?

Hai người còn đang nói chuyện, mấy con chiến mã nọ quả nhiên dừng trước Lệ Hương viện, một lão nương mặt trát đầy phấn chạy ra tiếp đón, miệng cười tươi rói:

- Triệu tướng quân, phó tướng quân, ai nha, các ngài sao giờ mới tới, tiểu Ngọc các nàng đợi đã lâu.

Tên đi ở phía trước sắc mặt đen đen, bộ dáng có vẻ như là tên cầm đầu, vừa cười vừa sờ mó trên người lão nương :

- Thật sao, tiểu Ngọc chẳng lẽ đêm qua còn chưa biết sự lợi hại của ta? Sớm nhớ nhưng vậy sao? Ma ma, đêm nay người cùng nàng bồi tiếp ta đi, bốn tướng quân đảm bảo người sướng muốn chết, khoái hoạt như thần tiên.

Mấy binh sĩ theo sau quan quân nhất thời cười dâm tiếu, tú bà nọ làm bộ bên lên, tiến lên đón đỡ tiếp đón.

“Ôi trời, không ngờ ta lại nói đúng, bọn chúng muốn vào viện hồi báo công tác. Chỉ là dám mặc quân trang vô kỷ viện thì lá gan của chúng cũng to lắm a!” Lâm Văn Vinh cười khở nhìn Cao Tù:

- Cao đại ca, có đúng là một trong mấy vạn đại quân mà chúng ta phải tìm không?

Cao Tù bối rối:

- Chắc là đúng rồi. Lâm huynh đệ, người xem nên làm gì bây giờ?

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Thanh lâu mà, đây là “đại sự” khoái lạc nhất mà nam nhân ai cũng thích! Cao đại ca, ta làm chủ, chúng ta cùng vào kỹ viện luôn.

187. Chương 185: Nan Đề

- Lâm huynh đệ, không được đâu, ngàn lần không được. Đại Hoa quân ngũ chúng tôi có phép tắc đàng hoàng, nếu quân sĩ dám tự tiện ra ngoài rượu chè, cờ bạc, gái gú, nhẹ thì trừ lương, nặng thì chém đầu.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Cao đại ca, huynh sợ ai trách phạt hay sợ rơi đầu? Ta thấy vị tướng quân vừa rồi có e ngại chút nào đâu?

Cao Tù xấu hổ cười, nếu là ngày thường, du hí thanh lâu hẳn cũng là một tay hảo thủ, nhưng lúc này thì không giống ngày xưa. Bây giờ trên người mặc quân phục, lại phải hành quân đánh trận, quân kỷ phải tuân thủ nghiêm ngặt, nếu không thì còn đánh đắm gì nữa.

Lâm Văn Vinh thấy Cao Tù không nói lời nào, biết lòng hấn do dự liền cười hăng hắc, cười ngựa đi về hướng Lệ Hương viện. Lâm Văn Vinh tuy chỉ là một chức tham mưu tướng quân nhỏ mọn, nhưng Từ Vị đã hạ lệnh cho hấn nắm quyền chính quân. Binh mã ở Trừ Châu này, về lý mà nói thì đều dưới ách Lâm Văn Vinh cả. Cao Tù gánh vác việc bảo vệ an toàn cho Lâm Văn Vinh, thấy hấn dẫn đầu đi tới thanh lâu cũng chỉ đành dắt ngựa đi theo.

Mụ tú bà nọ lại thấy có hai vị khách quan dẫn ngựa lại, đi đầu là một vị tuổi còn trẻ, da dẻ khỏe mạnh, tướng mạo phong độ, theo sau là một vị cao lớn khôi ngô, trông như cận vệ. Mụ kinh nghiệm nhiều năm, đã sớm luyện thành hỏa nhãn kim tinh, mắt sáng ngời, mông ngừng nguẩy đi ra chào đón:

- Ái chà chà, hai vị đại gia tới rồi đây à.

Lâm Văn Vinh bật cười, vỗ đét một cái lên bộ mông vĩ đại của mụ:

- Nay bà chị, chẳng lẽ bà chị biết bọn này sao?

Mụ tú bà ồm ồm một hồi, mắt lúng liếng nói:

- Trước kia chưa thấy nhưng chẳng phải bây giờ là quen rồi sao? Trông hình dáng tướng mạo hai vị thế này, đúng là quý nhân. Hôm nay lại giá đáo quán nhỏ này, quả là rồng đến nhà tôm.

Lâm Văn Vinh lại càng cười to, lấy hai lượng bạc vụn đặt lên bộ ngực trắng bóng của mụ:

- Bà chị này cái miệng ngọt quá. Ta thích!

Hấn quay phía sau chỉ Cao Tù nói.

- Vị đại ca này của ta mới thực là đại quý nhân, bà chị liệu mà phục vụ đàng hoàng nghe chưa.

Mụ tú bà thấy Cao Tù vóc người khôi ngô, tráng kiện, liền ép bộ ngực trắng nõn nà sát vào người hấn. Miệng tươi cười, nũng nịu:

- Đại gia ơi, ngài cao to thật đấy.

Cao Tù chạm nhẹ trên lưng mụ tú bà một chút, tay đã vỗ mông mụ nói:

- Đại muội tử, ta không chỉ có cao lớn, mà còn rất trắng kiện nữa đấy, có muốn thử cho biết không?

- Ủi cha, đại gia, ngài thật là xấu xa.

Mụ tú bà ra vẻ ngượng ngập nói, thân thể đã dính sát trên người Cao Tù.

“Hóa ra lão Cao này là một kẻ hám gái đây.” Thấy hai người đong đưa liếc mắt trước mặt, Lâm Văn Vinh ha hả cười.

Mụ tú bà cao giọng gọi:

- Các em lầu trên, lầu dưới đâu rồi, mau xuống đây chào hai vị lão gia một câu nào.

Vừa nói xong liền có quy nô dẫn đường hai người đi vào trong. Cao Tù quay đầu lại nói:

- Đại muội tử, lát nữa nàng tới bồi tiếp ta đấy nhé.

Mụ tú bà dẩu mỏ, bĩu môi nói:

- Đại gia, chỉ sợ lát nữa ngài lại gặp mấy cô nương trẻ trung xinh đẹp rồi lại quên mất nô gia ta thôi.

Lâm Văn Vinh nghe thấy mà nổi cả da gà : ‘hay cho cái đôi gian phu dâm phụ. Chưa gì đã câu dẫn nhau rồi’. Hắn vỗ vai Cao Tù, nói:

- Cao đại ca quả là lợi hại. Theo như kinh nghiệm trăng hoa bốn bể của tiểu đệ thì, đi dạo thanh lâu khó ăn nhất chính là tú bà. Mụ này mong hơi to nhưng được cái gợi tình lắm, không ngờ đại ca chỉ ba xạo có vài câu là có thể xong chuyện, tiểu đệ bội phục vô cùng. Xem ra đúng là đại ca rất có tình ý với vị cô nương hơi nhiều tuổi này.

Cao Tù đã quen tính hắn, bèn cười giả lả nói:

- Không dối gạt Lâm huynh đệ người, lão ca ta thích loại phụ nữ nhiều tuổi một chút, đặc biệt loại bốn năm tuổi . Người ta hay nói, ba mươi không bằng bốn mươi, năm mươi mới đúng hời cực lắm. Đàn bà thế này mới có kinh nghiệm phong phú, biết cưng chiều người ta, biết hầu hạ cho các đại gia thật thoải mái, bọn tiểu hồ ly sao sánh được.

Hắn với Lâm Văn Vinh cùng một giuộc cả, hôm nay lại cùng đi ghẹo gái, quả là thân thiết, nói chuyện không cần phải nề hà ý tứ gì tất.

A ha ha!

Hai người cùng cười phá lên, tiếng ồn ào vang đến tận đại sảnh. Bây giờ là lúc trời vừa tối, trong đại sảnh đã chật kín khách khứa đủ loại, đủ dạng đang ôm ấp các mỹ nữ, vừa uống rượu vừa trêu chọc, những bộ ngực trắng trẻo chốc chốc lại lộ ra dụ hoặc, các loại dâm ngôn đang ngửi phun ra bất tận, không khí thật là nóng bỏng.

Vừa mới tiến vào sân, Cao Tù còn bẽn lèn, đợi cho hai người tìm được một chỗ ưng ý ngồi xuống, hắn mới thoải mái một chút, liền như cá gặp nước tung tẩy nhìn ngó khắp nơi. Hắn đột nhiên kéo tay áo Lâm Văn Vinh nói:

- Lâm huynh đệ, người xem đằng kia kìa.

Lâm Văn Vinh nhìn theo ánh mắt hắn liền thấy mấy tên binh sĩ vừa mới gặp ban nãy đang ngồi xuống, cách bàn hai người không xa, mỗi tên ôm một phần đầu, đang sờ sờ, mó mó. Những bàn tay hộ pháp đã khéo léo luồn hẳn vào trong ngực các nàng. Chúng lớn tiếng cười đùa như chỗ không người, khôỉ giáp đã cởi một nửa, vụt sang bên cạnh.

Quả không hổ danh quan binh, công nhận là hào phóng. Cao Tù nhìn Lâm Văn Vinh nói:

- Lâm huynh đệ, đệ xem làm sao bây giờ?

Lâm Văn Vinh lắc đầu nói:

- Cứ chờ chút đã, mấy gã này làm càn như thế, sau lưng chắc dựa dẫm vào kẻ có quyền, để xem đây là binh lính tỉnh nào đã rồi hãy nói. Nếu đằng sau chúng quả có kẻ tai to mặt lớn thì chúng ta đừng gây sự, cứ mau mau tránh xa đi đã.

Hắn nói mấy lời này, ý tứ thật rõ ràng, nếu mấy người này ý thế quan to thì bàng quan không đụng vào. Nếu những lời này mà gặp người chánh trực nghe xong, tất nhiên sẽ khinh thường ko thêm qua lại với với hắn nữa. Tuy nhiên Cao Tù lại là người từ trong cung ra, những chuyện nhơ nhớp, bẩn thỉu có chuyện gì mà chưa từng gặp, lập tức giơ ngón tay cái lên nói:

- Lâm huynh đệ đây quả không còn gì phải chê, thông minh hơn người, khó trách Từ tiên sinh coi trọng người như thế.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Cao đại ca, rõ ràng là cái gan đệ nhỏ, vào mắt huynh sao thoát nhiên lại biến thành thông minh vậy?

Cao Tù nghiêm mặt nói:

- Lâm huynh đệ, ta vốn từ trong cung ra, những chuyện tranh giành quyền thế đều gặp đến nhàm rồi. Những kẻ chánh trực hay là giả hoạt, ta cũng từng diện kiến không ít. Ai cũng bảo người tốt không thọ mệnh, người xấu sống ngàn năm, tựa hồ là một thiết luật của Đại Hoa chúng ta, nhưng mà chẳng ai chịu ngẫm lại, tại sao người tốt phải đoản mệnh? Theo ta thấy thì, chính là bởi vì bọn họ quá chánh trực, chánh trực nên chuyện gì cũng không tránh né, không biết hoặc là không thêm giở âm mưu quỷ kế, bị người khác chơi là khó tránh khỏi. những người này chỉ là bọn một sách bú tí mẹ, ý nghĩ ngây thơ không chịu nổi, người thực lực không bằng người khác, còn không chịu rút lui, thế chẳng phải là chờ người khác tới chém đầu à. Muốn làm người tốt, trước hết phải học cách bảo vệ chính mình. Lâm huynh đệ, người quả là người thông minh thực thụ, đối đãi gian nhân, đệ chỉ có cách gian hơn hắn thì mới có thể thắng hắn.

‘Ồi...tri kỷ a!’Ta cứ nghĩ rằng lão Cao này chỉ biết có đánh đấm với trêu gái, không ngờ rằng trong lối suy nghĩ cũng có chỗ thâm sâu’. Lâm Văn Vinh nâng chén nói:

-Cao đại ca, vì lời này của đại ca, tri kỷ biết nhau. Tiểu đệ kính đại ca một chén.

Hai người nâng chén uống một hơi cạn sạch, Cao Tù tỉ mỉ chọn lựa hai nàng tới, bồi tiếp ở bên hai người. Trừ Châu thành phần hoa không thể so sánh với Kim Lăng, chất lượng kĩ nữ cũng kém xa cả dặm, Lâm Văn Vinh nhà có vợ đẹp, còn có mấy nàng thiếp nhỏ, ai nấy cũng đều là tuyệt sắc, xem lại thì những dung chi tục phấn ở đây sao có thể so sánh được.

Lả lơi vài câu với nàng phần đầu kia, hắn đột nhiên chỉ mấy tên lính bàn bên, nói:

- Ấy, Cao đại ca, mấy vị tướng quân này trông quen mặt quá, hình như là gặp ở đâu rồi.

Cao Tù đang cùng nữ nhân bên cạnh hát thập bát mặc, nghe thấy lời Lâm Văn Vinh, cả người đàn ra một lúc rồi mới phản ứng, làm bộ nhìn bàn bên đó rồi ngạc nhiên:

- Còn không phải à, mấy vị tướng quân này công nhận là trông rất quen.

Cô nàng bên cạnh Lâm Văn Vinh không ngừng vuốt ve lưng hắn, ông ọ nói:

- Công tử à, không lẽ chàng cũng là người từ kinh thành tới?

Kinh thành? Lâm Văn Vinh sững sốt một chút. vội ứng tiếng:

- A..., đúng vậy, đúng vậy! Chẳng lẽ mấy vị tướng quân này cũng là kinh thành tới?

Ả phần đầu nọ đang ngồi cạnh Cao Tù cũng vuốt ve hắn vài cái, lả lơi cười nói:

- Quả nhiên không hổ là từ kinh thành tới, thảo nào đại gia lại tráng kiện như thế.

“Tráng kiện với kinh thành có liên quan đến nhau à?” Lâm Văn Vinh cười khổ, lại nghe ả tiếp lời:

- Mấy vị tướng quân đến từ kinh thành hình như tên là ... là Thần... hay cái gì mà... Quan gì gì ấy.

- Thần Cơ doanh?

Cao Tù vội vàng nói.

- Đúng thế, chính là Thần Cơ Doanh, không ngờ đại gia đây không những tráng kiện mà còn thông minh nữa.

Diêu tỷ phóng khoáng cười nói:

- Vị Triệu tướng quân kia, nghe nói là bách hộ đại nhân trong Thần Cơ doanh. Hành quân đến tận đây, đã đợi mấy ngày rồi .

Một bách hộ trưởng nhỏ mọn mà cũng dám công khai mặc binh giáp đến dạo nhà thổ ư? Cấp trên của hắn đâu rồi, thiên hộ đâu?

Lâm Văn Vinh thắc mắc hỏi:

- Ô, hóa ra là bách hộ đại nhân. Tỷ tỷ này, tiểu đệ vốn đến đây thăm thú, sao lại có lính Thần Cơ ở đây? Hay là sắp có đánh nhau?

- Đánh nhau? Đánh đấm gì?

Nàng phấn đầu tươi cười tiếp lời:

- Nghe vị bách hộ đại nhân nói, bọn họ tổng cộng có mấy trăm người, thì đi đâu để mà đánh? Nhưng công tử đã đến đây rồi, thì cùng tỷ tỷ chiến đấu một hồi mới gọi là thật.

Nàng phấn đầu này cười lộ lên một hồi, lại càng nhích sát lại gần Lâm Văn Vinh.

Lâm Văn Vinh ha ha cười to vài tiếng, một tay vuốt má cô nàng, trong lòng lại thấy càng khó hiểu. Sao có mỗi vài trăm người, cứ để ta đây thống binh, không được đến vài vạn binh mã thì lão Từ cũng không dám qua mặt ta.

Muốn hỏi thêm vài câu nữa, rốt cuộc hai ả phấn đầu cũng chỉ biết có thế. Nhưng hắn và Cao Tù có cùng một suy nghĩ: ‘Trừ Châu bây giờ quả thật không có đại quân trú đóng. Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, trong lòng nghi hoặc vô cùng.’

Thấy bàn bên kia Triệu bách hộ và một kỹ nữ đang vui đùa sung sướng, Lâm Văn Vinh nháy mắt với Cao Tù, Cao Tù gật đầu. Lâm Văn Vinh đi tới, vỗ vai Triệu bách hộ mà cười:

- Triệu tướng quân, sao mà trùng hợp vậy?

Triệu tướng quân đang ở bên mỹ nhân hưởng thụ thoải mái, nghe người ta kêu mình bèn quay đầu lại, thấy một thanh niên đang nheo mắt nhìn mình cười cười. Hắn nghi hoặc một hồi, hỏi:

- Người là...

- Sao thế, không nhớ ra tại hạ sao? Kinh thành... bát đại hồ đồng...

Lâm Văn Vinh làm bộ nhắc nhở hắn.

.

Nhắc đến bát đại hồ đồng, Triệu tướng quân hai mắt sáng bừng:

- Ô... người là... người là kẻ đó...

- Tiểu đệ họ Lâm...- Lâm Văn Vinh chấp tay nói - cũng là thường khách bát đại hồ đồng.

- Hóa ra đúng là người à, Lâm công tử.

Triệu tướng quân ra vẻ chợt nhớ ra, suy nghĩ mãi một lúc cũng không ra rốt cuộc cái thằng Lâm công tử này là ma ở phương nào - Sao công tử cũng tới Trừ Châu này?

- Ô... tiểu đệ vân du thiên hạ, hôm nay tới Trừ Châu này, bệnh cũ tái phát, vốn định vào đây uống chén hoa tửu, nhưng không ngờ gặp Triệu tướng quân, đúng là hạnh ngộ! Hạnh ngộ!!!

Lúc này, Cao Tù đứng sau Lâm Văn Vinh, tuyệt không hé miệng, hai mắt lấp lánh hữu thần, soi khắp bốn bề, vừa nhìn biết ngay là hộ vệ của Lâm Văn Vinh. Triệu tướng quân nọ tuy là một bách hộ, nhưng là xuất

thân kinh kỳ Thần Cơ doanh, nhãn quang cũng có vài phần, thấy Cao Tù bộ dáng cao lớn khôi ngô đàng đàng sát khí, liền âm thầm đánh giá, vị Lâm công tử này không biết là địa vị gì, mà hộ vệ lại dũng mãnh như rồng vậy.

Triệu tướng quân mời Lâm Văn Vinh ngồi xuống, Cao Tù liền đứng ở phía sau hắn. Mọi người nói chuyện được mấy câu, Lâm Văn Vinh không thông thuộc đất kinh thành, chỗ nào ko biết đều do Cao Tù chỉ bảo. Cao Tù là hộ vệ trong hoàng cung, đất và người kinh thành đều rõ như lòng bàn tay. Hoàng cung có bao nhiêu cửa, hoàng đế cưng nhất vị phi tần nào, thượng thư phủ đệ ở nơi nào, sử bộ lại bộ tả thị lang đêm qua lưu túc ở nhà nào trong bát đại hồ đồng. Tiểu thư nhà tuần sát ngự sử gia bị ai làm lớn bụng, mọi tin tức trong nhà ngoài ngõ đều kể vanh vách.

Nói xong mấy câu, Triệu tướng quân nọ tự nhiên tin tưởng không thể nghi ngờ, Lâm công tử này quả nhiên từ kinh thành tới, chỉ tiếc chính mình mắt kém, nên không nhớ ra là đã gặp ở đâu. Nhưng mà Lâm công tử này da thịt ngăm đen, chắc không phải con cháu nhà quan lại quyền quý, hắn nhìn một hồi rồi thấy yên tâm trở lại.

Vị Triệu tướng quân này tên là Triệu Lương Ngọc, chính là một bách hộ của Thần Cơ doanh kinh kỳ, lần này dẫn theo hai trăm người còn áp tải hai đại pháo thần cơ lên tiền tuyến Tế Ninh. Hôm nay cùng hắn đến đây có mấy người tổng kỳ dưới tay hắn. Lâm Văn Vinh nghe xong có chút thất vọng. Dưới tay tên Triệu Lương Ngọc này chỉ có hai trăm người thôi á? Thống binh ư? Có mà thống cái đình.

Triệu Lương Ngọc cùng Lâm Văn Vinh hàn huyên vài câu, tự cho là cũng quen biết, lại còn cho rằng «quen biết» Lâm công tử ở bát đại hồ đồng, liền không đề phòng nữa. Hắn lại ôm chầm lấy cô nàng bên cạnh mà trêu ghẹo. Cao Tù nhìn thấy đàn ông âm thầm lắc đầu, Thần Cơ doanh cũng là ngự lâm quân kinh kỳ, sao lại dễ dấn mất nét thế này.

- Đây... Triệu tướng quân, nhìn người hai mắt hữu thần, hổ hổ sinh uy, vừa nhìn dễ biết xuất thân danh môn, cũng không biết tiền bối tướng quân là ai?

Lâm Văn Vinh ha ha cười nói.

- Đương kim binh bộ thị lang Thiết đại nhân, là cậu họ xa của ta.

Triệu Lương Ngọc ngạo nghễ, nói.

- Ô... hóa ra là họ hàng xa nhà Thiết đại nhân, thất kính thất kính.

Lâm Văn Vinh hì hì ha ha cười nói. «Thảo nào giờ này còn làm bách hộ, hóa ra là tại ông cậu ở xa quá.»

- Chẳng hay Lâm công tử làm gì ở Kinh thành? Hình như có nghe công tử nhắc tới bát đại hồ đồng. Tại hạ lại quên mất.

Triệu Lương Ngọc hỏi dò Lâm Văn Vinh.

- À... nhà tại hạ có mở tiệm vải, buôn bán nhỏ thôi.

Lâm Văn Vinh ra vẻ thành thật đáp.

Triệu Lương Ngọc nghe xong lời này càng yên trí hơn, trở mặt khinh miệt nói:

- Hóa ra là dân buôn bán, thế này cũng khó trách.

“Mẹ kiếp, ông đây buôn bán quang minh chính đại kiếm tiền hợp pháp, còn hơn gấp trăm lần cái loại cầm quân quỹ đi chơi nhà thổ như mày trăm lần.”

- Triệu tướng quân, ngài mặc binh giáp tới chỗ này gió trăng, có chút không tiện chăng?

Lâm Văn Vinh mỉm cười nói.

- Có gì không tiện, tướng sĩ Thần Cơ doanh ta xông pha tắm máu nơi tiền tuyến, tới thanh lâu có gì đặc biệt?

Triệu Lương Ngọc đỉnh đạc nói, mắt lườm Lâm Văn Vinh. «Cái đồ tiểu tử nhà người lắm chuyện quá rồi đấy.»

- À... thế... tướng quân đây không có thưởng cấp quản lý sao?

Lâm Văn Vinh cười :

- Sao tại hạ nghe nói có một vị nhân vật thiên đại sẽ tới Trừ Châu, dẫn dắt các ngài đi tới thắng lợi huy hoàng?

- Đại nhân vật cái mẹ nó, chỉ là một thằng tham mưu tướng quân nhãi nhép nào đó, cũng không biết từ nơi nào mọc ra, chỉ e là còn chưa từng trông thấy một hòn đất nơi chiến trường, mà dám làm thống binh? Làm huynh đệ chúng ta ở chỗ này đợi suốt mấy ngày.

Triệu Lương Ngọc bắt mồm lớn tiếng kêu lên, mấy tên tổng kỳ dưới tay hắn cũng lớn tiếng nói:

- Có mỗi cái thằng tham mưu tướng quân khỉ gù đó, còn không bằng cái ngón chân út của Triệu tướng quân chúng ta. Hắn thì thống binh đếch gì. Phải giao chức thống binh cho Triệu tướng quân mới phải đạo.

Thấy mấy người này lớn tiếng hò hét, Lâm Văn Vinh kéo Cao Tù bên người nhỏ giọng nói:

- Cao đại ca, vị binh bộ thị lang đại nhân này, Từ tiên sinh xử lý được ko?

Cao Tù cười nói:

- Một binh bộ thị lang vợ vắn, sao có thể so với Từ tiên sinh. Huống chi thằng nhãi này chỉ là bách hộ, chắc quan hệ của nó với Thiết đại nhân cũng chả ra gì đâu.

Triệu Lương Ngọc thấy Lâm Văn Vinh cùng Cao Tù hai người thì thâm to nhỏ, nhớ tới câu hỏi vừa rồi, sắc mặt biến đổi nói:

- Người là ai, tại sao biết có người tới Trừ Châu?

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Tại hạ bắt tài, chỉ là một tên tham mưu tướng quân nhỏ mọn.

- Tham mưu tướng quân?

Mấy kẻ đang ngồi sắc mặt đại biến, hắn nói như vậy, chẳng phải là vị thống binh đến Trừ Châu hay sao? Mấy tên tổng kỳ trong lòng càng kêu khổ. Mỗi lúc này nói xấu tham mưu đại nhân xong, Triệu bách hộ thì còn có Binh bộ thị lang làm chỗ dựa, còn bản thân mình thì làm gì có phúc như thế?

Triệu Lương Ngọc rút cuộc cũng chỉ là bách hộ, hoảng hốt một hồi, trấn tĩnh nói:

- Nói có sách mách có chứng, người có sắc lệnh không?

Cao Tù hừ lớn một tiếng nói:

- Sắc lệnh của Từ đại nguyên soái sao có thể dễ dàng đem cho một tướng quân nhỏ mọn như người tra xét, cứ chờ khi nào tập hợp binh sĩ lại tất có người tuyên đọc.

Triệu Lương Ngọc liền không dám lên tiếng, hắn xuất thân từ quân đội, ắt phải biết đến đạo lý lệnh hành cấm chỉ, tuy tên tham mưu tướng quân này không có chức vị gì nhưng cũng có quyền thống binh. Nếu đụng phải hắn, hắn ra một câu quân lệnh trăm đầu mình thì chả ai dám kêu oan hộ.

Lâm Văn Vinh âm trầm cười nói:

- Triệu bách hộ, người đã biết tội?

Mồ hôi lạnh tuôn lã chã trên trán Triệu Lương Ngọc, không dám trả lời nửa câu. Lâm Văn Vinh hắc hắc nói:

- Cao đại ca, theo điều luật của Đại Hoa, quân trung hiệp kỹ, xúc phạm thượng cấp thì phải làm sao?

- Theo luật chặt đầu! - Cao Tù nói như đinh đóng cột.

Triệu Lương Ngọc cùng mấy người tổng kỳ nọ sợ hãi vội vàng quỳ xuống nói:

- Thỉnh lăm tướng quân khai ân. Mạt tướng chờ đợi tướng quân đã lâu, thấy người chưa đến, nhất thời hồ đồ, mới đến gió trăng chỗ này, mong rằng Lăm tướng quân nể mặt binh bộ thị lang Thiết đại nhân, tha cho tiểu nhân một mạng.

- Quấy nhiễu thanh dân bách tính. Mặc quân phục tới thanh lâu, trong hai điều này, chỉ phạm một đã là tử tội rồi.

Lâm Văn Vinh thở dài nói:

- Triệu bách hộ, thế này chẳng phải là làm khó cho ta lắm sao?

Triệu Lương Ngọc nghe khẩu khí của hần hình như có thể thương lượng đường sống, vội vàng dập đầu nói:

- Mạt tướng nhất thời hồ đồ, mong Lăm tướng quân khoan thứ mạt tướng một lần, lần sau không dám... nữa.

Lâm Văn Vinh hừ một tiếng nói:

- Nếu như thế thì ta tước binh giáp của ngươi đã. Về doanh trại xử lý sau.

Cao Tù theo lời, ra lệnh mấy người tự mình cởi khôi giáp cầm trên tay. Chỉ mặc đồ ngắn ở trong. Triệu Lương Ngọc thấy vị tham mưu mới đến, tựa hồ có chút sợ hãi ông cậu họ xa Binh bộ thị lang Thiết đại nhân của mình. Trong lòng coi như là đã an định trở lại, có con bài này, hần sẽ không sợ.

Mọi người thấy mấy vị tướng quân đang ồn ào bát nháo bỗng dưng im bật, lại còn cởi bỏ sạch khôi giáp, không hiểu xảy ra chuyện gì, đợi cho đoàn người rời khỏi Lệ Hương viện mới bắt đầu lao xao bàn tán.

Lâm Văn Vinh lệnh mấy người tổng kỳ đi dắt ngựa, chỉ chừa lại Triệu Lương Ngọc:

- Triệu bách hộ, số binh mã dưới tay ngươi hiện đang đóng tại đâu?

Triệu Lương Ngọc thấy hần khách khí với mình, trong lòng yên ổn rất nhiều, đáp:

- Bẩm tướng quân, hai trăm lính của tại hạ đều đang đóng dưới Lạng Gia Sơn.

Lâm Văn Vinh gật đầu:

- Trong thành trừ châu này chỉ có các binh sĩ Thần Cơ doanh các ngươi thôi sao? Về lý mà nói, hần là cũng có binh mã Sơn Đông và Triết Giang nữa chứ, cũng ở đó nốt à?

Theo lời tướng quân nói, Sơn Đông và Triết Giang mỗi nơi có một bách hộ, thống lĩnh hai sở bách hộ, đóng tại Lạng Gia sơn, cách Thần Cơ doanh không xa.

Triệu Lang Ngọc đáp.

‘Sơn Đông cùng Chiết Giang mỗi bên có hơn hai trăm người? Như vậy tính ra thành Trừ Châu tính cả Thần Cơ doanh, tổng cộng chừng hơn sáu trăm quân sĩ. Khó trách không thấy có động tĩnh gì hết, lão già Từ Vị này chơi ta a, còn tưởng rằng có thiên quân vạn mã để cho ta thống lĩnh, ai ngờ có chút binh lính cón con này, ai dám xung phong trên chiến trường, thế mà lại còn muốn ta thống binh, thống cái đầu á.’ Hần buồn bực thâm nghĩ, cái sự thống binh hần tưởng tượng ra quả thực khác nhiều. Bốn trăm lính Triết Giang với Sơn Đông này làm gì vậy? Không phải là cũng đi nhà thổ đấy chứ.

Biết được sự thật, Lâm Văn Vinh thấy chán nản hần, nói chuyện cũng mất cả tinh thần. Lão tử ta xem ra vẫn còn ngây thơ quá, ta biết ngay là cái lão già Từ Vị này sẽ không dễ dàng tin tưởng năng lực ta như vậy mà, lão giao cho ta sáu trăm người này, có lẽ là muốn cho ta thử. Hừ, muốn quan sát ta thì cứ nói sớm đi, làm cái trò rắc rối này làm gì. Nhưng mà, nói đi nói lại, nếu Từ Vị lỗ mãng đem mấy vạn nhân mã trao cho hần thì lão cũng chẳng đáng để được giúp đỡ nữa rồi. Nghĩ như thế, trong lòng hần thấy khá hơn nhiều.

- Người ngựa Triết Giang có nhiệm vụ vận tống lương thảo lên tiền tuyến, còn người của Sơn Đông thì đến để tiếp ứng. Gộp lại tuy có 400 người nhưng đều là tàn binh thừa sót ở các nơi gộp lại. - Triệu Lương Ngọc nói.

Vận lương thảo? Lâm Văn Vinh trợn mắt. ‘Bình mã chưa tới, lương thảo đã đi, không gì đơn giản hơn thế. Lão Từ này bỗng dưng chỉ dùng bốn trăm người vận lương thảo, lại còn là bọn bị thải ra? Không đùa đấy chứ, nếu như Bạch Liên giáo biết được tin này thì đời xong toàn tập rồi.’

- Là lương thảo gì vậy ?

Lâm Văn Vinh trấn tĩnh hỏi.

- Hiện tại hàn đông sắp đến, những thứ được vận tổng đều là cỏ khô bổ sung cho chiến mã. Đại quân vận chuyển lương thảo phía trước đã sớm đi rồi. Bây giờ chỉ bổ sung thêm chút ít thôi , có hay không đều được cả.

Triệu Lương Ngọc nói, cuối cùng giải trừ nghi hoặc trong lòng Lâm Văn Vinh. Thảo nào mà lão Từ này lại có thể yên tâm giao «trọng trách» cho hắn.

Nói như thế thì những kẻ chôn chân ở Trừ Châu chờ đợi tham mưu tướng quân Lâm Tam các hạ đây là một đội quân ô hợp kiêm lính tạp chính gốc, tổng cộng hơn sáu trăm người. Lâm Văn Vinh cười khở, cái lão họ Từ này đúng là ra đề khó cho ta rồi.

188. Chương 186: Tuần Tra Ba Trại

Lâm Văn Vinh cùng Cao Tù theo Triệu Lương Ngọc và nhóm kỳ tổng giục ngựa chạy một hơi tới dưới chân núi Lang Gia. Nhìn xa xa đã thấy vài căn lều có bóng người loáng thoáng trong ánh lửa bập bùng, quang cảnh thật phần nào náo nhiệt.

- Bách hộ đại nhân, doanh trại của người thật náo nhiệt, xem ra cuộc sống ngoài giờ của các huynh đệ rất phong phú a!

Lâm Văn Vinh hi hi cười nói.

Triệu bách hộ xấu hổ cười khan hai tiếng, cũng không biết trả lời thế nào cho phải lẽ. Chưa đi tới gần doanh trại, đã nghe thấy bên tai có tiếng ồn ào không dứt, lại còn nghe tiếng xúc xắc kêu lanh canh, rồi tiếng một số binh sĩ lớn tiếng la hét:

- Mở, mở, nhất nhị tam, sáu điểm, nhỏ, nhà cái thua hết!

Cao Tù ở trong cung đã lâu, cùng bọn thị vệ đánh bạc là chuyện thường, nhưng lúc này đang ở quân trung, dám công nhiên mở sòng đánh bạc, bọn tướng sĩ này kể ra cũng thuộc loại to gan lớn mật.

Lâm Văn Vinh nheo mắt nói:

- Triệu bách hộ, đây là cái thanh âm gì vậy?

Triệu Lương Ngọc trên mặt đỏ bừng, lí nhí nói:

- Bẩm tướng quân, thuộc hạ không biết. Có lẽ là tướng sĩ hành quân nhằm chán mới bày trò đùa nghịch.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, thầm nghĩ: “Quan thì đi ra ngoài kiếm gái, binh thì trong doanh trại đánh bạc, thần cơ doanh này thật sự là thượng bất chính hạ tắc loạn, nhậu nhẹt gái gú bài bạc, món gì cũng chơi hết”.

Mọi người xuống ngựa, chỉ thấy chính giữa của doanh khu đặt hai khẩu thần cơ đại pháo. Một tên lính đang nằm ngủ ở trên xe ngựa bên cạnh, ngay cả có người đến gần cũng không biết.

Lâm Văn Vinh cẩn thận xem xét hai khẩu đại pháo được đúc bằng sắt. Thấy nòng pháo dài và dày, chưa từng có dấu vết bắn, hắn nhớ lại lời Từ Vị nói, liền biết đây chính là khẩu đại pháo cải tiến. Vuốt ve nòng pháo lạnh như băng, Lâm Văn Vinh cảm thấy hăng hái tăng lên nhiều: ” Hỏa pháo này uy lực không biết như thế nào, không cần nói nhiều lời, lão tử phải tự mình đem hai khẩu pháo này bắn thử xem sao”.

Triệu Lương Ngọc thấy vị tân tham mưu tướng quân đại nhân chăm chú nhìn hai khẩu hỏa pháo mà mình vận chuyển đến, tựa hồ cảm thấy rất hứng thú, bèn ngạo nghễ nói:

- Hai khẩu hỏa pháo này chính là do thợ bậc nhất của thần cơ doanh mới nghiên cứu chế tạo ra, chưa từng được kinh qua sử dụng. Nghe nói đại pháo uy lực rất lớn, xạ kích tinh chuẩn, lần này đưa ra tiền tuyến, bảo đảm làm cho bọn yêu nhân Bạch Liên giáo chết không có chỗ chôn.

“Xạ kích tinh chuẩn ư? Hỏa pháo có tinh chuẩn tới đâu mà đưa vào tay bọn binh lính đầu hủ các người cũng biến thành đồ trang sức hết”, Lâm Văn Vinh khinh thường cười cười:

- Ô, thật vậy sao? Ngày mai ta phải kiểm tra thử xem hỏa pháo uy lực ra sao. Không dỗi gạt gì Triệu Bách hộ, ta còn chưa thấy qua pháo bắn bao giờ.

Lâm Văn Vinh mang theo Cao Tù vào trong một doanh trướng, chỉ thấy hai mươi binh lính vây quanh một cái bàn nhỏ, đang hỉ hủ đặt tiền.

Lâm Văn Vinh nhìn Cao Tù nháy mắt. Cao Tù liền tiến lên phía trước, giơ tay giữ cái chén đồ xúc xắc, lớn tiếng nói:

- Ai dám cùng ta làm một ván?

Mọi người thấy hán thân thể cao lớn, thần thái dọa người, nhưng trên người không đeo binh giáp, cũng không biết là nơi nào tới. Mấy binh sĩ lớn tiếng kêu lên:

- Tên tiểu tử to gan, nơi này chính là Thần cơ doanh trọng, ai cho phép người tự tiện chạy vào.”

Triệu Lương Ngọc vội vàng nói:

- Không được vô lễ! Hai vị này là tân thống binh quan tham mưu tướng quân Lâm đại nhân và tùy tùng đại nhân của người, các người còn không mau bái kiến?

Mấy tên quân sĩ nọ sợ đến choáng váng, vội vàng cúi cung hành lễ, bái kiến hai người. Lâm Văn Vinh cười nói:

- Không sao, không sao, nếu chư vị huynh đệ thích đồ xúc xắc, ta để cho vị Cao đại ca này cùng chư vị chơi một trận cho thống khoái. Bất quá, nếu các người thua thì trừng phạt là không thể tránh khỏi.

Mọi người thấy tân tham mưu tướng quân đại nhân lên tiếng, ai cũng cảm như hén, vĩnh tai lắng nghe:

- Như vậy đi, hôm nay mọi huynh đệ ở trong trướng đều tham gia đồ xúc xắc, mọi người đều có phần, mỗi người lên cùng Cao đại ca đây đồ một ván. Nếu đồ thắng, chuyện đánh bạc hôm nay sẽ không tra cứu nữa. Còn nếu là đồ thua...

Lâm tướng quân cười hắc hắc nói tiếp:

...thì phải chịu quân luật, phạt năm mươi roi, thiếu một cũng không được. Ô, phải rồi, mời Bách hộ đại nhân đích thân động thủ trách phạt.

Nói vừa dứt lời, mọi người trong trướng nhất thời rì rầm. Theo Đại Hoa quân lệ, trong quân đánh bạc là trọng tội, cho dù chém đầu cũng không phải là quá đáng. Bất quá, bình thường binh sĩ Thần cơ doanh hết sức kiêu ngạo phóng túng, cho nên chuyện quân kỷ không để vào đâu. Giờ vị tân tham mưu tướng quân này mới xuất hiện đã muốn chỉnh huấn quân kỷ, làm cho bọn họ trong lòng không khỏi có chút e ngại sợ hãi.

Lâm Văn Vinh vốn dĩ đã đoán được tâm tư bọn họ, hào phóng cười nói:

- Các vị huynh đệ không cần lo lắng, phương pháp của ta chẳng phải rất công bình sao. Vì mọi người thích đồ, ta mới có phương thức như thế. Nếu đồ thắng, tự nhiên là người có bản lĩnh, bốn tướng quân không có chuyện gì để nói, nhưng nếu thua thì phải chịu phạt, đã là một binh sĩ thì phải dám làm dám chịu.

Chúng nhân trầm mặc suy nghĩ, đã đồ bạc thì thắng thua là chuyện bình thường, huống chi vị tướng quân đại nhân này đã cho họ cơ hội, chỉ bằng cứ thử vận khí mình một phen xem sao. Lập tức có mấy người can đảm, tiến lên trước muốn cùng Cao Tù tỷ thí.

Ngờ đâu Cao Tù chính là cao thủ trong giới đồ bạc, lại mang một thân võ công cao cường, chỉ âm thầm sử dụng chút công phu là mọi chuyện dễ như trở bàn tay, muốn đại thì ra đại, cần tiểu thì có tiểu. Đám quân sĩ tầm thường này sao là đối thủ hán được, cứ lần lượt chịu thua. Hơn hai mươi người trong trướng, đảo mắt một cái thì thấy mọi người đều bị thua hết cả.

Lâm Văn Vinh đảo mắt nhìn quanh, thấy đám quân sĩ cúi đầu ủ rũ,, lớn tiếng nói:

- Còn có ai muốn lên đồ nữa?

Binh sĩ thấy Cao Tù đại triền thần uy, sao còn dám làm càn, ai ai cũng cầm miệng, không dám nói lời nào.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Cơ hội ta đã cấp cho mọi người. Bốn tướng quân luật lệ triệt để tuân thủ. Chỉ cần ai có thể đồ thắng vị Cao đại ca này, thì bất cứ khi nào muốn, bất cứ ở đâu, ngay cả trên chiến trường mà khai cuộc, bốn tướng quân cũng không có chút ý kiến. Bất quá nếu mà đã thua, phải chịu đòn là là việc không thể bỏ qua.

Hắn cười hắc hắc, quay lại nhìn Triệu Lương Ngọc nói:

- Bách hộ đại nhân, hơn mười vị huynh đệ này, mời người chấp hình đi. Đánh gãy năm cây roi chắc là đủ.

Mọi người nghe vậy hít một hơi lạnh, vị tham mưu tướng quân đại nhân này nói chuyện hi hi ha ha, nảo ngờ xuống tay cũng rất độc ác. Năm mươi đại trượng đánh xuống, chắc sẽ khiến họ nằm liệt giường năm bữa nửa tháng ko chừng, huống chi đây lại là quân quy, không kẻ nào oán thán được. Hôm nay gặp phải vị tướng quân này, cũng chỉ có thể tính là bọn họ xui xẻo mà thôi.

Lâm tướng quân hạ lệnh cho Triệu bách hộ, đánh gãy năm cây roi mới ngừng. Triệu Lương Ngọc chính mình còn như cá nằm trên thớt, nào dám chậm trễ, lập tức xuống tay, dùng hết sức mình thi hành hình phạt. Bọn binh sĩ dám ngang nhiên trong quân doanh mở sòng, vốn đều là thân tín của Triệu Lương Ngọc, hôm nay lại phải chịu ăn gậy do Triệu bách hộ đánh không thương tiếc, trong lòng tự nhiên vạn phần khó chịu.

Nghe bên ngoài trống kêu rên, Cao Tù lo lắng nói:

- Lâm huynh đệ, xử phạt nhiều người một lúc như vậy, liệu có gây ra nổi loạn không?

- Nổi loạn gì chứ?

Lâm Văn Vinh cười khở lắc đầu, tiếp theo thở dài:

- Cao đại ca, ta thật ra không sợ bọn họ dám nổi loạn. Bọn họ mà nổi loạn, vậy thì xem ra còn có chút quân nhân huyết tính, chỉ sợ bọn họ ngay cả dũng khí nổi loạn cũng còn không có a!

Cao Tù suy xét lời hắn nói, quả nhiên thấy rất có lý. Quân sĩ Thần cơ doanh bình thường xúc phạm bá đạo, nhìn có vẻ hung hãn, trên thực tế đều chỉ là bất nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh, muốn nói tới quân nhân huyết tính, thật sự là thiếu đi vài phần. Vị Lâm huynh đệ này ánh mắt quả nhiên độc đáo, nhìn vấn đề từ một chuyện nhỏ mà hiểu ngay toàn cục, khó trách Từ đại nhân xem trọng hắn như thế.

Một lát sau, Triệu Lương Ngọc cả người mồ hôi đầm đìa đi vào báo lại:

- Bốn tướng quân, hai mươi người, đã toàn bộ hành hình xong, đánh gãy năm cây roi, mời tướng quân ra kiểm tra.

Sau hắn lập tức có kỳ tổng đưa năm cây gậy gãy đưa lên, mặt trước còn dính một chút vết máu.

Lâm Văn Vinh xoa xoa tay, âm hiểm cười nói:

- Hảo, Triệu bách hộ quả nhiên là một hảo hán. Truyền lệnh xuống, sau này phạm tại trung quân mà khai sòng đồ bác, cứ coi chuyện này làm gương. Nghe bốn tướng quân dụ lệnh, sáng sớm ngày mai, Thần cơ doanh tiến hành thao luyện, xạ kích bằng đạn thật. Bốn tướng quân muốn tự mình kiểm nghiệm một phen.

Mấy người vâng dạ nhận lệnh, đám kỳ tổng lập tức cả đêm lo đi thông báo các nơi. Lâm Văn Vinh kéo Triệu Lương Ngọc ra nói:

- Triệu bách hộ, Chiết Giang cùng Sơn Đông binh mã nọ trú chân ở đâu, người dẫn bốn tướng quân tới dò xét một phen.

Triệu Lương Ngọc đối với vị tướng quân hi hi ha ha bắt đầu đã có cái nhìn khác. Người này làm việc như bão gió chớp giật, thủ đoạn độc ác, tuyệt không phải là người dễ trêu vào.

Thần cơ doanh trại nằm ở phía xa bên trái, cách một dặm chính là doanh trại của hai trăm binh mã Chiết Giang, cách một dặm nữa là doanh trại của Sơn Đông binh mã. Ba lộ nhân mã hỗ trợ lẫn nhau, hình thành thế chân vạc.

Triệu Lương Ngọc dẫn Lâm Văn Vinh cùng Cao Tù đến Chiết Giang doanh trại, ở đây không có ồn ào như tại Thần cơ doanh, trong doanh đèn đuốc sáng rực, xe chở lương thảo tích trữ ở giữa trại, thỉnh thoảng có binh sĩ canh gác qua lại.

Lâm Văn Vinh cẩn thận đánh giá đám binh lính. Quả nhiên ai già thì rất già, trẻ thì quá trẻ, tư chất rất yếu kém, đều là hàng thải qua các cuộc tuyển mộ Triệu Lương Ngọc quả không nói láo,.

Hai trăm nhân mã Chiết Giang, do một vị bách hộ soái lĩnh, tên là Đổ Tu Nguyên. Đổ Tu Nguyên biết được quan thống binh Lâm tướng quân đến, vội vàng từ trong doanh đi ra nghênh đón. Vị Đổ bách hộ này mặt mày nghiêm chỉnh, hai mắt lấp lánh tinh quang, thấy Lâm Văn Vinh liền ôm quyền nói:

- Mạt tướng Đổ Tu Nguyên, bái kiến Lâm tướng quân.

- Bách hộ đại nhân mau nói, Bổng tướng quân hôm nay lần đầu tiên tới bộ sở người, vì sao bộ trung im lặng như thế, không thấy người ngựa canh phòng, chẳng lẽ trong trại binh sĩ đều đã ngon giấc hay sao?

Lâm Văn Vinh cười hỏi.

- Tướng quân hiểu lầm rồi.

Đổ Tu Nguyên vội vàng nói:

- Thuộc hạ không an bài phòng vệ, chỉ là bởi vì dưới tay có hai trăm người, đều là lão binh cùng một ít tân binh mới nhập ngũ, già nhất đã bốn năm mươi, mà trẻ nhất mới chỉ mười bốn mười lăm, rất là tạp nham, lai chưa kinh qua huấn luyện. Nếu bày binh bố trận, sẽ làm địch nhân chú ý biết được tình hình, trong tình huống như vậy, thật là bất trí.

-Ồ?

Lâm Văn Vinh cảm thấy hứng thú liếc mắt nhìn Đổ Tu Nguyên một cái, vị không có râu mép lão huynh này tựa hồ cũng có chút bản sự:

- Vậy người tính thế nào?

Đổ Tu Nguyên nói:

- Để tránh bại lộ, không bằng âm thầm ẩn dấu. Chúng ta tuy là nhược binh, nhưng cũng có thể chiến đấu. Tướng quân đại nhân mời ngài xem

Hắn vỗ tay ba cái, doanh trung rầm rập xuất hiện sáu bảy mươi quân sĩ, tuy là già trẻ khác nhau, nhưng thể cách có vẻ mạnh hơn. Bọn họ chia làm hai tầng, trường thương bên ngoài, tri đao ở bên trong, hình thành một đội hình hộ vệ.

Đổ Tu Nguyên nói tiếp:

- Đây là thuộc hạ từ trong hai trăm người chọn lựa ra tinh nhuệ, âm thầm giấu bọn họ ở doanh trung hộ vệ, so với công khai binh lính, thực lực mạnh hơn không ít.

Nguyên lai là nội mạnh ngoại yếu, vị Đổ Tu Nguyên này có chút ý tứ, chỉ cần nhìn hần triệu binh, đội hình rất tốt, nhưng cá thể bên trong lại có phần khiếm khuyết. Lâm Văn Vinh hít một tiếng nói:

- Đổ bách hộ, chủ ý này của người rất tốt. Nhưng binh mã dưới tay người, thiếu luyện tập, vẫn còn có khiếm khuyết.

Hắn đi tới trước người một binh sĩ cầm thương, hai tay lôi kéo, binh sĩ nọ đứng thẳng không yên, liền nghiêng người ngã xuống.

Thủ hạ của Triệu Lương Ngọc tuy thuộc Thần cơ doanh, nhưng tổ chất binh lính so với Chiết Giang binh sĩ khoẻ hơn nhiều lần, thấy Chiết Giang binh mã quá yếu ớt, hắn nhin không được cười ha hả.

Lâm Văn Vinh hung hăng trừng mắt liếc hắt một cái, “Người có cái gì buồn cười, chờ buổi sáng ngày mai Thần cơ doanh nghiệm pháo, lão tử cho người biết nào là buồn cười”. Đỗ Tu Nguyên trên mặt đỏ bừng, không biết nên nói như thế nào, Giang Nam bình sĩ hình thể cùng sức khỏe đều là không bằng binh lính phương bắc, huống chi đây chỉ là tàn binh còn lại.

Thấy Đỗ Tu Nguyên bộ dáng vẻ tựa hồ là người có mưu lược, nhưng lại không giỏi luyện binh, Lâm Văn Vinh gật đầu, vỗ vai Đỗ Tu Nguyên nói:

-Đỗ đại ca không nên lo lắng, luyện binh nhất thời chưa được cũng không sao, mưu lược là sở trường của người, người dụng hảo mưu kế là được. Ta thấy người có dáng vẻ người đọc sách, gia đình người làm cái gì?

Đỗ Tu Nguyên nói:

- Bẩm tướng quân, quê ta ở Hàng Châu, cả nhà làm kinh thương. Chỉ là tới đời ta, ta đối với việc quân ngũ có hứng thú, liền xin vào quân trung.

- Buôn bán ư?

Lâm Văn Vinh vừa nghe liền cảm thấy hứng thú, khó trách Đỗ Tu Nguyên này có vài phần mưu lược, vô thương bất gian, gia nhập quân đội chưa chắc là chuyện xấu:

- Chúng ta đồng nghiệp rồi, ta tại Kim Lăng cũng là người buôn bán, lần này Từ đại nhân kéo ta tới tạm thời làm việc ở đây thôi.

Vòng vo một vòng trong doanh Chiết Giang, binh sĩ dưới tay Đỗ Tu Nguyên, năng lực từng người tuy là không mạnh, nhưng về trận pháp phương diện thì có chút thành thực, nhìn liền biết được Đỗ Tu Nguyên đã bỏ ra không ít công phu.

Nhân tiện Lâm Văn Vinh liền dẫn theo hai vị bách hộ, tiến thẳng tới Sơn Đông doanh trại. Xa xa còn chưa thấy Sơn Đông doanh, đã nghe thấy tiếng chém giết một trận kinh thiên, mơ hồ nghe thấy tiếng vó ngựa rầm rập, Lâm Văn Vinh lấy làm kinh hãi nói:

-Đây là chuyện gì? Chẳng lẽ có đánh nhau rồi ư?

Đỗ Tu Nguyên ở bên cạnh nói:

-Lâm tướng quân người có điều không biết, Sơn Đông thống binh Hồ Bất Quy bách hộ, mỗi ngày đều luyện binh như vậy. Buổi sáng luyện, buổi tối, ban đêm cũng luyện. Chỉ là muốn dựa vào sức mạnh, ra chiến trường sợ không làm nên chuyện gì.

Đỗ Tu Nguyên nói lý có vài phần khinh thường, xem ra hẳn cùng Hồ Bất Quy tựa hồ không cùng phương hướng.

Lâm Văn Vinh mấy người còn chưa đến gần Sơn Đông doanh, từ ven đường xuất hiện mấy người binh sĩ nói:

- Người phương nào đang đem chạy vào quân doanh ta?

Cao Tù lớn tiếng nói:

- Nhanh đi bắt báo bách hộ đại nhân của người, tham mưu tướng quân Lâm đại nhân tuần đêm tới.

Mấy người binh sĩ nọ lập tức cử một người đi báo tin, còn lại mấy người nhìn chằm chằm bọn Lâm Văn Vinh, tựa hồ bọn họ là quân địch.

Lâm Văn Vinh thấy mấy binh sĩ cũng chỉ khoảng mười bốn mười lăm tuổi, mà đã có chút bộ dáng thành thực vững chắc, luận về tổ chất, so với Chiết Giang quân sĩ mạnh hơn nhiều. Hắn gật đầu nói:

- Đây mấy vị tiểu huynh đệ, các người nhập quân lâu chưa?

Một đầu mục thiếu niên quân sĩ lớn tiếng nói:

- Chớ có dò xét quân tình của ta.

Lâm Văn Vinh ha ha cười lớn, tiểu tử này thực có quân kỷ. Hắn nhướn mắt nhìn về phía doanh lý, chỉ thấy cát bụi cuộn cuộn, đèn đuốc sáng ngời, có hai đạo binh mã đang tập luyện chém giết, ở bên kia thì có một đội đang đâm đá mãnh liệt, luyện tập với người gỗ. Tuy là tàn binh giống nhau, nhưng rất hung hãn. Cứ từ mấy người lính gác này có thể nhìn ra, Hồ Bất Quy, là một hảo thủ luyện binh đây.

Còn đang tự hỏi thì xa xa đi tới một người râu ria rậm rạp, chừng bốn mươi tuổi, khuôn mặt ngăm đen, bước đi vừa nhanh vừa vội, người còn chưa dừng, đã nghe một thanh âm thô hào truyền đến:

- Vị nào là Lâm tướng quân?

Lâm Văn Vinh cười cười tiến lên nói:

- Tiểu đệ Lâm Tam, vị này khí vũ hiên ngang, anh vũ phi phàm chẳng lẽ chính là Hồ Bất Quy tướng quân?

Hồ Bất Quy thấy tướng quân trước mắt này ước chừng hai mươi, khuôn mặt luôn tươi cười, không có thần sắc trịnh trọng, lại còn mở miệng là võ mông ngựa, trong lòng nhất thời có chút coi thường, lại thấy Triệu Lương Ngọc cùng Đỗ Tu Nguyên đều đi theo bên người hắn, thân phận chắc không sai, lập tức ôm quyền nghiêm mặt nói:

- Hồ Bất Quy ra mắt Lâm tướng quân.

- Hồ đại ca không nên khách khí, huynh đệ hôm nay vừa mới đến Trừ Châu, liền vội tới đây. Mạo muội quá vậy, mong Hồ đại ca đừng nên trách cứ.

Lâm Văn Vinh cười nói.

“Người là thượng cấp, đến doanh lý ta xem xét đó là chuyện đương nhiên, còn muốn giả thần giả quỷ nói cái gì quá vậy, người này rất giả dối”, Hồ Bất Quy có chút khinh bỉ Lâm tướng quân này, lớn tiếng đáp:

- Lâm tướng quân quá khách khí rồi. Xin đi theo ta.

Hai người đi qua mấy người thiếu niên quân sĩ, Lâm Văn Vinh nhìn thiếu niên lúc trước quát bảo mình ngưng lại, nhìn kỹ một lượt rồi nói:

-Tiểu huynh đệ, người tên là gì?

Thiếu niên nọ tưởng mình lúc trước nói năng đắc tội hắn, trên mặt có chút sợ hãi, nhưng rồi biến mất ngay, ngạo nghễ nói:

-Ta gọi là...

Hồ Bất Quy không rõ ý tứ Lâm tướng quân, nhưng thấy vẻ mặt thiếu niên kia, trực giác biết là không ổn, vội vàng nói:

- Lâm tướng quân, binh sĩ dưới tay ta đều là phụng mệnh lệnh làm việc, bọn họ có gì sai sót, muốn truy cứu trách tội, tướng quân cứ đem Hồ mỗ ta ra mà hỏi tội.

Hồ Bất Quy này mặc dù lỗ mãng, đối đãi với binh sĩ dưới tay rất trượng nghĩa, Lâm Văn Vinh cười nói:

-Hồ đại ca nói gì vậy, ai muốn trách phạt người hồi nào. Vị tiểu huynh đệ này cơ trí dũng cảm, tận trung nhiệm vụ, xứng đáng được khen thưởng, đâu lại muốn trách phạt.

Hồ Bất Quy thấy mặt vị tướng quân này cứ tươi cười, cũng mơ hồ không rõ hắn nói thật hay giả, vội vàng lùi tên kia về phía doanh lý. Ở phía trước, quân dung chỉnh tề, đao thương sáng ngời, đề phòng cẩn mật, so với Thần cơ doanh và

Chiết Giang doanh đối lập hẳn. Sơn Đông cũng chỉ có hai trăm hào nhân, mặc dù tuổi không đồng đều, nhưng thân hình thể chất rõ ràng so với Giang Nam binh sĩ cường tráng hơn hẳn. Hồ Bất Quy rõ là hảo thủ luyện binh, trong một thời gian ngắn, có thể đem tàn binh cùng đám lính non nớt luyện ra bộ dáng mạnh mẽ khí thế, quả là không dễ dàng.

Hai đội nhân mã theo lệnh của Hồ Bất Quy ban đêm đang luyện tập chém giết, mã thuật thuần thục, đao pháp sắc bén, nhìn rất có quy mô. Lâm Văn Vinh ngạc nhiên nói:

- Hồ tướng quân, nhóm binh mã này, người huấn luyện rất lâu rồi sao.

Hồ Bất Quy nói:

- Chỉ chừng một tháng.

Chừng một tháng mà có thể luyện thành nhân mã như vậy, Hồ Bất Quy này thật là có bản lĩnh, chỉ là nhìn hấn bốn mươi tuổi, bản lĩnh như thế, tại sao chỉ làm một cái bách phu trưởng nho nhỏ thôi chứ?

- Hồ đại ca, thế người nói xem, Giang Nam binh sĩ cùng Tề Lỗ huynh đệ, thật sự sao có chênh lệch lớn như vậy ?

Lâm Văn Vinh đầy thâm ý hỏi.

Hồ Bất Quy nói:

- Giang Nam binh sĩ đa phần mỏng manh, thân thể tương đối yếu nhược so với quân sĩ phương bắc, liên quan tới yếu tố địa lí một chút. Nhưng đó không phải là nhân tố quyết định, nếu đưa Giang Nam binh sĩ giao cho ta cải tạo, ta có thể làm bọn họ cùng Tề Lỗ binh sĩ ta biến thành giống nhau, hảo hán mạnh mẽ như hổ sói. Kinh nghiệm hành quân qua nhiều năm chứng minh, không có tàn binh, chỉ có bệnh binh.

Hắn mắng chửi gián tiếp nhằm vào Đỗ Tu Nguyên, Đỗ Tu Nguyên đỏ mặt nói:

- Người lời này nói thật dễ nghe, người chỉ chuyên chú luyện binh lính đơn độc, không chịu học hợp kích chiến thuật, không diễn luyện trận thế, ra chiến trường e là sẽ gặp nhiều hậu quả tai hại.

- Nhìn binh sĩ dưới tay người đi, ngay cả một con kiến còn giết không chết, định đem võ công mèo cào ra lòe thiên hạ, xài ở chiến trường được à?

Hồ Bất Quy phản bác.

Hai người kia một Chiết Giang, một Sơn Đông, vốn đã không hợp nhau, cũng không biết như thế nào lại thành tranh cãi nhau suốt. Bất quá về phương diện tranh luận, thật ra làm cho Lâm Văn Vinh trong lòng vui mừng, hắn bản thân đối với trò nịnh nọt bợ đỡ, có chút am hiểu, cho nên khinh bỉ bọn võ mông ngựa, Đỗ Tu Nguyên cùng Hồ Bất Quy này thắng thắng tranh đấu, chính là thứ hắn cần.

Thấy hai vị bách hộ tranh luận không ngớt, Lâm Văn Vinh cười nói:

- Hai vị không cần tranh luận, đúng lúc buổi sáng ngày mai, ta sẽ cùng thân cơ doanh thử pháo, không bằng chúng ta thuận tay đại diễn tập thật sự. Đến lúc đó hai vị đem binh mã, tróc đối chém giết một phen, ganh đua cao thấp là được.

“Hảo chủ ý”, hai vị bách hộ không hề có ý kiến, liền hẹn ngày mai buổi sáng đồng thời thao luyện.

Lâm Văn Vinh thấy quân sĩ dưới tay Hồ Bất Quy, tổ chất quả thật vượt trội người khác, đổi tên rậm râu này liền phá lệ, tò mò kéo hắn nói:

- Hồ đại ca, ta thấy người luyện binh, thao binh đều có phương pháp, sao tới bây giờ còn làm một bách hộ nho nhỏ ? Ít ra cũng phải là thiên hộ hay vệ chỉ huy sứ chứ?

Hồ Bất Quy liếc mắt cẩn thận nhìn hắn một cái, không biết có nên trả lời hay không . Lâm Văn Vinh ha ha cười nói:

- Ta chưa chi đã nói chuyện thân mật thế, Hồ đại ca đối với ta có thể chưa quen thuộc, con người của ta luôn luôn chánh trực thành thật, khiêm nhường học hỏi, Từ đại nhân nhìn trúng ta điểm này, mới để cho ta tới Trừ Châu thống binh. Ta cùng với Hồ đại ca tuy là sơ kiến, nhưng con người của ta có một khuyết điểm, chính là chịu không được người tài bị ủy khuất, lúc này mới mạo muội hỏi, muốn vì đại ca nói vài câu bất bình.

Hồ Bất Quy thấy hắn khoắc lác, trong lòng buồn cười, bất quá hắn là người sáng khoái, lại là sự thật, nhân tiện nói:

- Không đối gạt gì Lâm tướng quân, ta là Tề Trữ nhân sĩ.

- Tề Trữ?

Lâm Văn Vinh nhú mày, vậy ko phải chính là quê hương của Bạch Liên giáo sao? hấn tiếp theo hỏi: “Hồ đại ca có phải là bị Bạch Liên giáo làm cho liên lụy?”

Hồ Bất Quy gật đầu:

- Bạch Liên giáo quỷ kế ngu dân, chuyện ác gì cũng làm, ta đối bọn họ cũng rất là khinh bỉ. Ta nguyên trước kia ở phương bắc kháng cự người Hồ, lĩnh chức thiên hộ, nhưng có bọn Bạch Liên giáo, triều đình đối với tất cả Tề Trữ tướng lãnh đều không tín nhiệm, ta liền bị giáng cấp, cho xuống làm chức bách hộ.

Khó trách Hồ Bất Quy lãnh binh thật có nghề, nguyên lai là từng kháng cự người Hồ, lại từng làm qua thiên hộ. Lâm Văn Vinh lắc đầu nói:

- Triều đình thật là hồ đồ, trung thần cùng gian thần sao có thể căn cứ ở quê quán mà phân biệt? Bọn người trên triều kia cũng chỉ dùng mộng để suy nghĩ hay sao?

Hấn nói lời này tuy thô, nhưng lại hợp khẩu vị Hồ Bất Quy, hấn đối với Lâm tướng quân này, quan niệm trong nháy mắt liền thay đổi, cười nói:

- Nguyên lai Lâm tướng quân cũng giống tính ta. Bạch Liên giáo tuy ác, nhưng đều là ô hợp, không khó đối phó, địch nhân chánh thức của Đại Hoa chúng ta chính là bọn du mục người Hồ phía Bắc. Ta tuy là xuất thân Tề Trữ, nhưng tổ tiên đều sống ở phương bắc, cha ta chết thảm do vó ngựa bọn người Hồ, cùng người Hồ có huyết hải thâm cừ, bất cộng đái thiên. Ta nguyên danh tên là Hồ Thủ Tín, sau khi nhập ngũ kháng Hồ mới sửa lại tên là Hồ Bất Quy, ngụ ý người Hồ mà tới, ta sẽ làm chúng không quay về được.

Nguyên lai Hồ Bất Quy là do hấn sửa tên, Lâm Văn Vinh cười gơ ngón tay cái lên nói:

- Hồ đại ca có hùng tâm tráng chí như thế, tiểu đệ thật sự bội phục. Đại ca yên tâm, ta cùng với lão Từ giao tình không ít, có cơ hội nhất định nói cho người. Nhìn nhân tài chịu ủy khúc, ta trong lòng cảm thấy khó chịu.

Hồ Bất Quy thấy hấn trực tiếp gọi Từ Nguyên soái là lão Từ, âm thầm kinh hãi, tham mưu tướng quân Lâm đại nhân cũng không biết là cái gì đó, nói chuyện khẩu khí thật to lớn, chẳng lẽ hấn thật sự cùng Từ Nguyên soái có giao tình thâm hậu?

Lâm Văn Vinh vừa tới Trừ Châu, đã một hơi tuần tra ba doanh trại, cảm thấy rất mệt mỏi. Trong ba doanh binh mã, ngoại trừ Thần cơ doanh đến từ kinh kỳ kỷ luật bết bát, may sao hai doanh còn lại cơ hồ có khác hơn, cuối cùng làm cho hấn trong lòng có chút thoải mái.

Lần đầu tiên ngủ tại quân trung, nghe tiếng bước chân binh sĩ tuần tra bên ngoài thỉnh thoảng đi qua, hấn thật lâu sau vẫn chưa thể ngủ. Nhân sinh thật sự là kỳ diệu, từ khi tiến vào Tiêu gia, sau một khắc đời hấn thay đổi vô cùng, làm rất nhiều chuyện lạ, quen biết rất nhiều người, hôm nay nằm đây một gia đình nho nhỏ lại có thân phận thống lĩnh mấy ngàn binh mã tiến lên chiến tuyến. Chuyện này đồn ra ngoài có ai mà tin được.

Hấn thở dài một hơi, trước mắt hiện lên rất nhiều khuôn mặt. Thanh Tuyền ở nơi nào? Nàng có biết hay không ta đã bị lôi kéo làm binh sĩ? Xảo Xảo nha đầu kia đã ngủ chưa, nàng chắc đang suy nghĩ về ta. Nhị tiểu thư phỏng chừng lại đang niệm kinh cầu khẩn cho ta, Lạc Ngưng nha đầu nọ có đúng hay không mỗi ngày mong chờ ta trở về? Còn Đại tiểu thư, bây giờ không nhìn thấy nàng, mỗi ngày không còn cảnh bắt hòa, nháo nhào cùng nàng, thực có chút không quen...

Nghĩ đến là muốn về, tưởng tượng ra thân ảnh những nữ tử đó cùng hấn nói chuyện, Lâm Văn Vinh chính mình nhịn không được nở nụ cười, kiếm được nhiều như vậy lão bà tốt như vậy, lão tử thật sự là có tài a.

Hấn đang ngủ nửa tỉnh nửa mê chợt nghe một thanh âm ôn nhu nhẹ nhàng, khe khẽ vang lên bên tai :

-Công tử, công tử...

Hấn mơ mơ màng màng xoay người, đang muốn tiếp tục ngủ say, bỗng nhiên chợt tỉnh ,ta là đang ở quân trung, nơi này đâu có nữ tử mà nói với ta.

Cả kinh một trận , cơn buồn ngủ tan biến, liền ngồi dậy trên giường, đã thấy ngồi bên giường một nữ tử, phong tình vạn chủng nhìn hấn mỉm cười.

- Tiên nhi!!?

Lâm Văn Vinh chần động, khẽ kêu lên một tiếng.

189. Chương 187: Tiên Nhi Quật Cường

Nữ tử ngồi bên cạnh nọ mảy đẹp như vẽ, sắc mặt mỉm cười, toát ra vẻ yêu kiều, còn không phải là Tần Tiên Nhi thông minh xinh đẹp sao?

- Công tử, chàng tỉnh chưa ?

Tần Tiên Nhi nhìn hắn, nhoẻn miệng cười nói.

“Bị nha đầu nguời hù vài tiếng làm sao không tỉnh được?”, Lâm Văn Vinh ngồi dậy cười nói:

- Tiên Nhi, sao nàng lại tới đây ?

Nói xong lời này, hắn cảm thấy toát mồ hôi lạnh, chuyện nửa đêm có người xông vào phòng hắn như thế này không phải lần đầu, trước tiên là Tiểu Thanh Tuyền, sau đó là lão Ngụy, hôm nay lại là Tần Tiên Nhi. Không ngờ là lão Ngụy cùng Tần Tiên Nhi các nàng giống nhau, đều là tuyệt đỉnh cao thủ, bởi thế, bọn họ muốn lấy mạng ta, tựa như chặt một quả dưa, hết sức dễ dàng. Nhưng trong ba người này, một là lão bà của ta, một thì sắp sửa trở thành lão bà, còn lại lão Ngụy đối với ta không xấu, cho nên lão tử mới có thể an ổn sống sót cho tới hôm nay.

Nghĩ tới đây, hắn nhất thời nhớ tới Cao Tù, người này không phải được xưng là hộ vệ cho Hoàng đế sao, thế nào mà bị người xông vào, một chút cũng không biết? Hắn chẳng phải là cao thủ sao ? Cũng may mắn là Tiên Nhi, nếu thay bằng kẻ khác, lão tử chắc đã phải chịu một đao rồi.

- Tiên Nhi mấy ngày này ở Trừ Châu.

Tần Tiên Nhi mỉm cười nói:

- Tối nay nhìn thấy công tử xuất hiện, thiếp trong lòng kinh hãi, liền kiểm xem công tử ở chỗ nào, rồi chạy tới để gặp.

Tần Tiên Nhi nói mấy câu nhỏ nhẹ, Lâm Văn Vinh càng nghe càng kinh hãi, biết ta ở đâu rồi tới thăm, sao lại dễ dàng như thế? Trời ạ, thế này lão tử có chết mấy trăm lần cũng không biết vì sao.

Hắn thấy hơi lo lắng trong lòng, nắm tay Tiên nhi :

- Vậy nàng vào bằng cách nào, nơi này ở đâu cũng là có quân sĩ canh giữ mà.

Tần Tiên Nhi ngượng ngùng cười đáp:

- Thủ vệ của chàng ở đây thật nghiêm ngặt, ta phải thay đổi thân y trang phục một chút mới vào được.

Lâm Văn Vinh lúc này mới nhìn kĩ, Tần Tiên Nhi mặc trên người một loại khôi giáp nhẹ, thì ra nàng ta giả dạng binh lính để đột nhập.

Tần Tiên Nhi cười cười nói tiếp:

- Kỳ thật, với võ công của thiếp, tiến vào quân trung cũng không quá khó, bắt quả chàng bên cạnh trưởng còn có một hộ vệ võ nghệ không tồi, thiếp không muốn chàng gặp phiền toái, nên thay đổi quần áo để vào.

Nàng nói hộ vệ kia, hắn là Cao Tù rồi, Lâm Văn Vinh trong lòng cuối cùng cảm thấy thoải mái, nghe nàng nói không muốn gây phiền phức cho mình, hắn trong lòng cảm thấy ấm áp, kéo nàng cười nói:

- Nàng mặc khôi giáp quá nặng đi, để ta giúp nàng cởi ra.

Tần Tiên Nhi sắc mặt đỏ bừng nhẹ giọng nói:

- Công tử, chàng xấu xa quá đi.

Trong lúc nói chuyện, nhẹ nhàng cởi khô giáp trên người lộ ra một thân thể lả lướt đầy đặn .

Lâm Văn Vinh vốn là đêm dài nhàm chán, lúc này đột nhiên ở đâu dâng tới một đại mỹ nhân, trong lòng phấn khởi , lập tức thì thầm bên tai nàng nói :

- Tiên Nhi, ngồi mệt mỏi quá, chúng ta nằm xuống nói tiếp.

Tần Tiên Nhi “ư” một tiếng, cúi đầu lộ ra cái cổ thon dài trắng trẻo, mặt mày đỏ bừng:

- Công tử, người suốt ngày chọc ghẹo Tiên Nhi thôi.

Ngày ấy ở Hàng Châu Long tuyến thôn, hai người cùng chung chăn gối, chàng chàng thiếp thiếp, ngoại trừ việc điên đảo loạn phượng ra, cái gì cũng đã làm, lúc này so với chuyện trước kia, cũng không tính là khinh bạc.

Lâm Văn Vinh kéo nàng nằm xuống, Tần Tiên Nhi thân thể run rẩy, nép mình vào lòng hắn. Giường trong quân cực nhỏ, hai người nằm cùng một chỗ, quả thực rất dạn dĩ hoặc.

Lâm Văn Vinh dịu dàng hôn nhẹ lên tai của Tiên Nhi, nói:

- Oa, Tiên Nhi, giường quá nhỏ , làm khó cho nàng rồi, chi bằng, nàng nằm trên người ta đi? Hoặc là, ta nằm trên người nàng vậy?

Bàn tay nhỏ nhắn của Tần Tiên Nhi đặt trước ngực hắn khẽ đập vài cái, ngượng ngập nói:

- Công tử, người đừng có làm ầu, không phải thiếp không muốn trao cho chàng, chỉ sợ công tử không muốn thôi.

Lâm Văn Vinh nhất thời nhớ tới si tình chi cổ trên người nàng, đó là chỉ có thể nhìn không thể ăn mỹ nhân, ai dè, cũng không biết lúc nào mới tìm được biện pháp giải được si tình cổ. Không thể ăn nhưng không thể sờ sao ? Lâm Văn Vinh từ từ luồn tay dưới áo trong của nàng, đặt tay lên song nhũ mềm mại của nàng, vuốt ve một trận, than thở:

- Xin lỗi, Tiên Nhi, ta phải kiểm tra nàng. Mỗi lần cùng nàng tại một chỗ, nhìn thấy nàng dung nhan xinh đẹp, vóc người cực chuẩn thể này, trong đầu ta sinh ra chút ý niệm xấu xa, muốn ôm ấp nàng, sờ mó nàng, muốn chiếm tiện nghi của nàng...

Cảm giác sáng khoái mềm mại từ tay nhất thời truyền vào lòng, hắn rên rỉ một tiếng vô sỉ nói:

- Xin hỏi nàng có thể hay không tha thứ ta ?

Tần Tiên Nhi thấy hắn ngôn ngữ vô sỉ, hành động vô lại, một đôi bàn tay to tại thân mình mò mẫm, không ngừng khuỷa khoắng trên thân người nàng, trong lòng lại không có một điểm tức giận, ngược lại vui mừng, khẽ cắn môi thẹn thùng nói:

- Thiếp tự nhận thức chàng từ ngày đầu tiên, để biết công tử là dạng người gì, nhưng thiếp thích công tử.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, chậm rãi vuốt ve tại làn da thịt mềm mại mịn màng trên tiểu phúc, nói nhỏ:

- Trong Bạch Liên giáo, ngoài nàng có thể dễ dàng xông vào quân trung ta như vậy, còn có ai không?

Sắc mặt Tần Tiên Nhi rực lên như lửa, bờ ngực đầy đặn ép sát vào cánh tay hắn, nói hỏn hển:

- Ngoài thiếp ra, chỉ có sư phó, a, công tử, không muốn...

Nghe xong lời này, Lâm Văn Vinh mới yên lòng, hai tay vuốt ve cặp đùi tròn chắc và thon dài của nàng , dần dần hướng về phía tiểu khố. Tần Tiên Nhi kêu to một tiếng duyên dáng, chân ngọc kẹp chặt hai tay hắn, liếc mắt nhìn hắn một cái, mặt đỏ như gấc, khẽ thở dài:

- Thiếp đến tìm công tử, đó là nhớ công tử, một ngày như một năm, hôm nay bị chàng khinh bạc như vậy, Tiên Nhi cũng vô oán vô hối.

Trên cổ khiết bạch bóng loáng của nàng dần dần đỏ ửng, nhẹ nhàng khẽ tách chân ngọc, nhắm con mắt, để cho Lâm đại nhân thám hiểm.

Lâm Văn Vinh liền kéo ôm nàng trong ngực, khe khẽ hôn lên trán nàng nhẹ nhàng nói :

- Nha đầu ngốc, ta từ khi nào biến thành người không thể kìm nén chứ?

Nếu người không có cái gì si tình chi cổ, ta là người kìm nén được mới lạ!

Tần Tiên Nhi khuôn mặt vui vẻ, mở to mắt, hôn nhẹ hấn, mỉm cười nói :

- Tạ công tử thương tiếc Tiên Nhi, công tử, chàng thật tốt.

Lâm Văn Vinh khụ khụ hai tiếng, che dấu vẻ khốn khổ của mình, nói:

- Tiên Nhi, người thế nào lại ở Trừ Châu ?

Tần Tiên Nhi thở dài đáp:

- Chúng ta một mực nghĩ biện pháp cứu Lục sư huynh, thiếp ở lại Hàng Châu, vẫn chưa từng quay lại.

- Các người muốn cứu Lục Trung Bình ư?

Lâm Văn Vinh thiếu chút nữa cười ra tiếng, nha đầu này đại khái còn không biết cái tên họ Lục đã bị ta hù cho vỡ mặt.

Tần Tiên Nhi gật đầu đáp:

- Không sai, sư phó muốn chúng ta nhất định phải cứu Lục sư huynh. Nhưng là hấn bị Từ Vị giam tại trọng lao, chúng ta đợi hồi lâu cũng không có biện pháp, hôm qua nghe nói Sơn Đông quan binh có hành động khác thường, đại quân quá cảnh tại Trừ Châu, chúng ta liền đến nơi đây, nghĩ biện pháp dò xét một phen. Chiều hôm nay thiếp mới nghe ngóng xong tin tức, Chiết Giang cùng Sơn Đông mấy vạn binh mã đã bao vây Tế Trữ , sợ là muốn đem Bạch Liên giáo phá hủy toàn bộ.

“Các người có tin tức quá chậm đấy,” xem ra Từ Vị giữ bí mật toàn bộ công tác thập phần thận trọng, lúc này đây Bạch Liên giáo khó có thể thoát được.

Tần Tiên Nhi thấy hấn trầm tư, liền dán mặt tại trong ngực hấn đạo:

- Công tử, chàng không phải ở Tiêu gia sao, như thế nào lại ra quân doanh?

Lâm Văn Vinh có chút hơi khó xử, Tiên Nhi thuộc Bạch Liên giáo, là đối tượng hấn phải tiêu diệt, hấn đại biểu cho quan binh, chánh nghĩa hóa thân, chẳng lẽ thành một chánh một tà ? Chẳng lẽ cùng Tiên Nhi thành thế đối lập? Việc này không ổn, Tiên Nhi xinh đẹp như vậy, dám chắc không phải tà ác. Hấn thở dài đáp:

- Việc này nói ra dài lắm, nàng trước tiên nói xem nàng làm như thế nào mà tìm được ta?

Tần Tiên Nhi nhìn hấn liếc mắt một cái cười nói:

- Chàng đã quên xuất thân của thiếp ư?

Lâm Văn Vinh chợt loé lên ý nghĩ, hỏi:

- Lệ Hương viện ?

Tần Nhi gật đầu:

- Thanh lâu hai tỉnh Tô, Chiết đại bộ phận là tai mắt của chúng ta, chiều hôm nay tin tức Tế Trữ bị đại quân vây khốn, thiếp đang muốn xuất phát, lại nhìn thấy chàng vào Lệ Hương viện.

Lâm Văn Vinh toát mồ hôi, có lấy Tiên Nhi làm vợ nhất định phải cẩn thận a, bằng không sau này chơi bởi thanh lâu lúc nào cũng có thể bị phát hiện.

- Tiên Nhi, ta tới Lệ hương viện có công việc, nàng biết đấy, ta luôn luôn là người đứng đắn.

Lâm Văn Vinh hắc hắc cười nói.

Tần Tiên Nhi che miệng nhỏ cười mỉm:

- Thiếp tự nhiên biết công tử là loại người gì, nữ tử bên người chàng, người nào không phải là quốc sắc thiên hương, như thế nào để ý thanh lâu tỷ muội được chứ?

- Cũng không hấn, ngày trước ta đi Diệu Ngọc Phường, không phải ở đó có hoa khôi coi trọng ta sao?

Lâm Văn Vinh nắm bàn tay nhỏ bé của nàng, nhìn nàng cười nói.

Nghe hần nhắc tới chuyện cũ, Tần Tiên Nhi vừa thẹn vừa mừng, nói nhỏ:

- Thiếp lúc đó bị chàng nhìn thấy, không biết chàng sử dụng pháp thuật gì gạt ta, mà làm cho ta say mê chàng không rút ra được.

Trong số nữ tử cùng Lâm Văn Vinh từng có quan hệ mập mờ, hần nhớ tới Tần Tiên Nhi ít nhất, giờ thấy nàng si mê mình như thế, hần nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nghiêm chỉnh nói:

- Tiên Nhi, nàng lần này không nên về Tể Trữ.

- Vì sao ?

Tần Tiên Nhi nhìn hần liếc mắt một cái, buồn bã hỏi.

Lâm Văn Vinh thở dài:

- Nàng thấy được không, ta hiện trong người, mang theo quân doanh, kẻ dưới tay cũng có mấy ngàn quân sĩ.

Tần Tiên Nhi gật đầu, Lâm Văn Vinh nói tiếp:

- Ta chỉ là bộ đội hậu phương. Phía trước còn có tinh duệ bộ doanh, kỵ doanh, còn có thần cơ doanh, hơn mười vạn đại quân đã tới Tể Trữ tầng tầng vây quanh, lần này triều đình hạ quyết tâm muốn diệt trừ Bạch Liên giáo các người đó, nàng bây giờ trở về, đó là tìm tử lộ a.

Tần Tiên Nhi trong mắt lóe lệ quang đạo:

- Công tử, là chàng lo lắng cho thiếp sao ?

- Đương nhiên lo lắng, Tiên Nhi, đây là chiến tranh, không có thể đùa, ta không muốn chứng kiến nàng bị tổn thương gì, bằng không, ta sẽ đau lòng cả đời.

Tần Tiên Nhi ngả vào lòng hần, thất thanh khóc rống lên:

- Công tử, cảm ơn chàng, có những lời này, Tiên Nhi có chết cũng cam lòng.

- Bảo bối, đừng khóc, nghe ta nói, đừng trở về a.

Lâm Văn Vinh an ủi.

Tần Tiên Nhi nằm tại trong lòng hần, lắc đầu nói:

- Không được, sư phó còn ở nơi này, lão nhân gia dưỡng dục thiếp nhiều năm, đối với thiếp ân trọng như núi, thiếp không thể để mặc lão nhân gia không đoái hoài tới nữa. Công tử, chàng không cần lo lắng cho thiếp, chàng cũng biết, thiếp võ công rất cao cường, không ai dễ thương được thiếp đâu.

Lâm Văn Vinh vội vàng tại trên vai nàng vỗ về một chút nói:

- Nha đầu ngốc, lần này chúng ta có hơn mười khẩu thần cơ đại pháo cuồng oanh mang theo, nàng võ công cho dù tốt cũng không đỡ được. Đại pháo của chúng ta rất lợi hại, so với đại pháo trên người ta còn lợi hại hơn.

Tần Tiên Nhi khóc như mưa, trên mặt lại mang theo nụ cười ngọt ngào, vừa sụt sùi vừa cười nói:

- Có lời này của công tử, Tiên Nhi có chết cũng không tiếc. Nhưng thiếp tuyệt không thể bỏ mặc ân sư, không có lão nhân gia, hôm nay không có Tiên Nhi.

“Ta phải làm sao đây ?”, thấy Tiên Nhi ương ngạnh như thế, Lâm Văn Vinh dày mặt dùng mỹ nam kế tiếp tục khuyên nhủ:

- Nàng cũng biết, ta lần này làm quan quân, nàng là Bạch Liên giáo, một khi đối lập, chúng ta chính là địch. Vạn nhất tại chiến trường thấy nhau, vậy làm sao bây giờ ? Mặc dù đang trên giường ta thích động thủ với nàng, nhưng tới chiến trường rồi, ta làm sao mà động thủ với nàng được chứ? Tiên Nhi, nàng không phải

muốn mạng ta sao, dứt khoát nàng một kiếm giết ta được rồi, một kiếm giết không chết thì hai kiếm, hai kiếm không được thì ba kiếm ...

Tần Tiên Nhi sợ đến xanh mặt che miệng hắt, cả kinh nói:

- Công tử, chớ có nói bậy. Tiên Nhi dù mất tánh mạng, cũng tuyệt không thể hại chàng. Cho dù trên chiến trường, Tiên Nhi tình nguyện chết dưới vạn pháo, cũng tuyệt không rút kiếm với công tử.

Nàng ôm chặt lấy Lâm Văn Vinh, ôn nhu mà kiên định nói:

- Công tử, chàng là tánh mạng của Tiên Nhi. Không có chàng, Tiên Nhi cũng không muốn sống.

Nha đầu kia, thật sự là cứng đầu a, Lâm Văn Vinh bất đắc dĩ thở dài, Tần Tiên Nhi mặc dù mặt ngoài ôn nhu, trầm ý trầm thuận, thật ra cực kỳ có chủ kiến, Lâm Văn Vinh từng lãnh giáo qua. Chuyện hắt vừa nói qua, đã xài hết miệng lưỡi, mà nha đầu kia vẫn hạ quyết tâm, mặc hắt như thế nào khuyến cũng vô dụng.

- Tiên Nhi, nàng chính là muốn tính mạng ta a.

Lâm Văn Vinh vuốt mái tóc nàng ôn nhu nói.

Tần Tiên Nhi nước mắt dính đầy vạt áo hắt, ôm chặt lấy Lâm Văn Vinh nói:

- Công tử, chàng có thể hay không ôm Tiên Nhi một cái, ôm chặt một chút ?

Lâm Văn Vinh ôm chặt lấy thân hình mềm mại của nữ tử đáng thương này trong ngực thật lâu, vuốt ve cái lưng mịn màng của nàng, nhớ tới nàng cô khổ vận mệnh, nhớ tới nàng một khối tình si, trong lòng cảm động vô cùng, ôm thân thể nhu nhược vô cốt nàng lúc này mà không có một tia dục vọng mọc lên.

Lão tử cảnh giới vừa tăng lên thật sao, ta nhìn Tiên Nhi ngủ say trong lồng ngực, mắt đẹp tuyệt, khoe miệng có chút nhếch lên, lông mi thật dài còn dính một giọt nước mắt trong suốt, đôi mi thanh tú có chút lay động, trong lúc ngủ mơ tựa hồ còn có chút tâm sự. Hắt nhìn không được thở dài thật sâu, ôm thân thể Tiên Nhi sát vào trong lòng, nắm thật chặt, trong lòng đột nhiên sinh ra vài phần cảm giác bất an.

- Tiên Nhi, nàng nhất định không thể có gì! Ta nhất định sẽ không để cho nàng bị tổn thương !

Hắt hôn nhẹ một chút lên trên trán Tần Tiên Nhi, kiên định nói. Hai người tại trên giường hẹp tiến vào mộng đẹp.

Nửa đêm cô tịch, hắt trên người có chút lạnh, phảng phất thấy thiếu cái gì, vội vàng mở mắt, nhưng chỉ thấy ánh trăng ngoài cửa chiếu vào, ánh tại trên giường, nhưng không còn thấy bóng của Tiên Nhi nữa. Trên gối tản mát ra một mùi thơm nhàn nhạt, một vài cọng tóc dài còn vướng lại chứng minh hắt đêm qua không phải mộng cảnh vì nhung nhớ.

Một mảnh giấy nhỏ rơi xuống từ đầu giường, ở mặt trên, có một hàng chữ nhỏ viết bằng bút kẻ lông mày, ”thiếp thà chết, không thể gây cho chàng một chút thương tích.”

Lâm Văn Vinh cầm chặt mảnh giấy trầm mặc thật lâu. Tiên Nhi đã đi ! Nha đầu ngốc nghếch này, thật là!

Hắt đột nhiên tâm phiền ý loạn, nhìn lúc đó đã qua canh tư, hàm răng cắn chặt, lớn tiếng hô:

- Cao Tù, tập hợp, toàn bộ tập hợp.

190. Chương 188 Đả Pháo

- Lâm huynh đệ, chuyện gì vậy?

Lâm Văn Vinh trầm giọng nói:

- Kêu Triệu Lương Ngọc thống lĩnh thần cơ doanh, Đỗ Tu Nguyên dẫn Chiết Giang lương hộ, Hồ Bất Quy suất lĩnh nhóm Sơn Đông, cùng khẩn cấp tập hợp tại nơi trú quân của thần cơ doanh, không được nhầm lẫn.

Cao Tù thấy hần thần sắc nghiêm trang, nghĩ rằng có quân tình khẩn cấp, không dám chậm trễ, lập tức ra ngoài lên tiếng truyền lệnh.

Lâm Văn Vinh đứng dậy, đi tới đi lui trong trướng, nhớ lại chuyện của Tần Tiên Nhi, trong lòng có chút khó chịu. Tần Tiên Nhi phải bảo hộ sư phó của nàng, như vậy khó tránh khỏi phải gặp nhau ở chiến trường. Dù công phu, đao kiếm căn bản khó có thể gây thương tổn được nàng, may ra chỉ có pháo binh mới có khả năng, cũng không biết thần cơ đại pháo rốt cuộc cải tiến tới uy lực như thế nào. Ta ngất mất, chắc là biết sẽ cùng Tiên Nhi giao đấu, lão già Từ Vị kia mới kêu mang cả đại pháo đã cải tiến tới đây.

Bên ngoài vang lên tiếng ồn ào, hiển nhiên Cao Tù đã ra lệnh cho thần cơ doanh, quân sĩ trong doanh trại vội vàng tập hợp, thấy trời còn chưa sáng, cảm giác oán giận tự nhiên khó tránh khỏi.

Lâm Văn Vinh ngủ đêm trong Thần cơ doanh trại, đối với phòng vệ của Triệu Lương Ngọc mười phần bất mãn, nếu không có Tiên Nhi kịp thời nhắc nhở, có ngày người xông vào trong doanh trại ám sát Lâm tướng quân hần cũng không phải việc khó khăn gì.

Ra lệnh tập hợp khẩn cấp, tổ chức binh mã tam doanh lập tức thể hiện ra. Hồ Bất Quy cùng Sơn Đông doanh được thông tri cuối cùng, nhưng lại tới sớm nhất. Bọn họ quân dung chỉnh tề, đao thương sáng ngời, mặc dù binh sĩ cao thấp gầy béo không đồng nhất, thần sắc không tốt, nhưng trông dáng vẻ của mỗi binh sĩ rất cường hãn, không coi sinh tử ra gì, bất cứ ai cũng không thể xem thường bọn họ.

Tên Hồ Thủ Tín rậm râu quả nhiên không hổ đã từng cùng người Hồ chiến đấu được thắng tới thiên hộ, đúng là cao nhân hạng nhất trong luyện binh thuật.

Đỗ Tu Nguyên cùng Chiết Giang doanh tới thứ hai, đội ngũ tự nhiên so ra kém Hồ Thủ Tín, nhưng lộ tuyến hành quân bọn hần với phòng vệ rất tinh tế.

Ngược lại thần cơ doanh tuy ở gần nhất nhưng rất lè mề, tên rậm râu cùng Đỗ Tu Nguyên đã chỉ huy thao luyện một lần, Triệu Lương Ngọc mới đưa nhân mã thần cơ doanh tập hợp xong. Thấy Lâm Văn Vinh mặt lạnh, trực giác của Triệu Bách hồ liên mạch bảo không hay rồi, nhưng thấy Lâm tướng quân không nói một lời, hần cũng không dám tùy tiện nói gì cả.

Lâm Văn Vinh được Cao Tù trợ giúp mặc vào một thân khôi giáp, chân mang giày chiến, trên đầu đội chiếc mũ rất góc cạnh, khuôn mặt oai phong凛冽, khí thế cường hãn. Khôi giáp trên người hần không biết là làm bằng thứ gì, thập phần mềm nhẹ. Nếu là binh thường, hần nhất định nghiên cứu kỹ lưỡng một phen, nhưng hôm nay trong lòng đang khó chịu. Mặt hần u ám như than, không lộ ra chút tâm tư nào.

Ba vị bách hộ thấy sắc mặt Lâm tướng quân không tốt, lại khẩn cấp tập hợp lệnh như thế, trong lòng cũng thấy chút không yên, chẳng biết có chuyện gì to tát phía trước xảy ra ko.

Lâm Văn Vinh đứng trên cao, đưa mắt nhìn bốn phía, chỉ thấy tam doanh binh lính phía trước, quân dung Hồ Bất Quy là hùng tráng nhất, Đỗ Tu Nguyên xếp sau, thần cơ doanh thì lại là một khối hổ lốn. Thần cơ doanh chính là ngự lâm quân ở kinh kỳ, binh viên đều là tuyển chọn kỹ lưỡng, so với hai đám tàn binh của Hồ Đồ, tổ chức thân thể mạnh hơn mấy lần, chỉ là dáng vẻ yếu đuối quá, làm cho người ta không dám tin rằng đây là ngự lâm quân.

Lâm Văn Vinh lạnh lùng cười, chậm chậm leo lên đài, lớn tiếng nói:

- Có thể có người không nhận ra huynh đệ ta, ta gọi là Lâm Tam, chính là Từ nguyên soái chỉ định làm tham mưu tướng quân, lần này phụng lệnh Nguyên soái tới Trừ Châu chinh quân bị chiến. Đêm qua hần là đã có huynh đệ nhớ kỹ tên ta.

Chuyện đêm qua đã truyền lưu ra, Lâm tướng quân trừng phạt hơn hai mươi tướng sĩ thần cơ doanh, đánh gãy cả năm cây roi, hôm nay lại thấy tham mưu tướng quân chưa tới hai mươi tuổi lại thống lĩnh sáu bảy trăm người, quân sĩ trong lòng còn ngạc nhiên hơn.

- Các huynh đệ có lẽ kỳ quái, Lâm mô ta tuổi còn trẻ, vì sao có thể làm chức thống binh. Kỳ thật, bốn tướng quân chính mình cũng không giải thích được. Ta từng hướng Từ Nguyên soái hỏi han, Từ đại nhân nói rằng Lâm mô ta không có sở trường gì, nhưng lại có ba ưu điểm: nghĩa khí, mưu trí và ngoan độc.

Lâm Văn Vinh mắt thần đảo qua, trên mặt thoáng hiện một nét cười :

- Ta suy nghĩ tỉ mỉ lại một chút, Từ đại nhân quả nhiên không hổ là thiên hạ đệ nhất tài học, ba điểm này khái quát chính xác cực kỳ. Đám huynh đệ hỗn tạp của ta trước kia tại Kim Lăng, bây giờ cũng có vài phần danh khí, huynh đệ ai có hứng thú thì có thể đi nghe ngóng, xem Lâm Tam ta là dạng người gì? Xem ta đối đãi huynh đệ của mình như thế nào? Các người nếu hiểu rõ điểm này, thì sẽ biết ta vì sao phải để hai chữ nghĩa khí đặt đầu.

Ba vị bách hộ nghe Lâm tướng quân này diễn giảng nửa chính nửa tà, nhin không được đưa mắt nhìn nhau : vị Lâm tướng quân này nói chuyện thật hỗn loạn quái dị. Chỉ có Cao Tù cùng Lâm Văn Vinh tiếp xúc đã lâu nên không lấy làm kì quái.

- Hôm nay làm binh sĩ, chúng ta sẽ không phân biệt nam bắc, già trẻ, tất cả đều là huynh đệ tỷ muội, nhất định phải ái hộ nhau. Ra chiến trường bảo vệ huynh đệ, chính là bảo vệ chính mình. Ai đó mà dám đánh lén sau lưng, Lâm mỗ ta thủ đoạn dành cho chúng có rất nhiều, nói Lâm mỗ ta ác độc, có thể có người không tin, ta chỉ nói một câu, ai đó có ý đồ gì, cứ thử xem.

Lâm Văn Vinh nghe nhếch miệng, đằng đằng sát khí nói. Cao Tù cầm lấy một thanh cương đao, ‘choang’ một tiếng gãy làm hai đoạn, làm xong khe khẽ phất tay, thấy chúng nhân không người nào không kinh hãi. Mấy lời này nói ra làm mọi người rung động kinh hãi, ngay cả nháo nháo hò hét ồn ào nhất là quân sĩ của thần cơ doanh mà nhất thời cũng cầm miệng không một tiếng động.

- Mọi người dưới tay ta, ta không có yêu cầu gì nhiều, chỉ có hai điểm rất đơn giản. Một là người phải luyện binh lính bản lãnh cho tốt, ta không mong mọi người có sức đập nát tảng đá lớn, đó là lời vô nghĩa, ta chỉ cần các người luyện bản lãnh cơ bản nhất. Bản lãnh cơ bản nhất gồm những gì ? Nói đơn giản, một đao chém xuống phải tàn độc, một thương đâm ra phải trầm ổn, một pháo bắn ra phải chính xác. Các người không phải vì ta mà luyện, mà chính là để các người tại chiến trường có bản lãnh bảo vệ tánh mạng của chính mình. Cao đại ca, người biểu diễn cho mọi người xem một chút!

Lâm Văn Vinh quát to.

Cao Tù lấy ra một khúc gỗ nửa thước cắm trên mặt đất, một tiếng quát nhẹ, ánh đao lóe lóe, thanh gỗ liền từ từ đứt ra làm đôi. Chúng binh sĩ nhìn thấy ngay người ngẩn ngơ, công phu này nếu luyện thành, ra chiến trường là thật là lợi hại.

Lâm Văn Vinh thấy Cao Tù một chiêu chấn động mọi người, rất là vừa lòng, hấn mặc dù có vô số chủng loại phương pháp luyện binh, nhưng chỉ là điều kiện thứ yếu, cần nhất là làm cái gì để rèn luyện tư tưởng của binh sĩ, cái gì tạo thuốc súng, hoả thương, luyện binh công nghệ cao, trình độ cường quốc, mấy thứ này nói rất dễ nghe, nhưng thật ra toàn là lời nói nhảm. Nhận binh khí là một chuyện, nhưng luyện cầm gươm múa thương mới là quan trọng, đây chính là đạo lý sinh tồn duy nhất trên chiến trường, không có con đường thứ hai có thể đi.

- Điểm thứ hai cũng đơn giản, phải thực hành khẩu lệnh. Lệnh ban ra, đã là kẻ dưới tay ta, ta bảo người xông lên chém giết người phải chém giết, bảo người chạy trốn người mau chạy trốn, bảo người vô thanh lâu, người dù là thái giám, cũng phải lòi ra tiểu huynh đệ ra cho ta.

Lâm Văn Vinh thanh âm chắc nịch rõ ràng, lớn tiếng nói.

Dưới đài ba doanh binh sĩ đồng thời tuôn ra một trận cười to, vị tướng quân thật sự thô lỗ, bắt quá ta thích.

- Ta sẽ không đem tánh mạng huynh đệ cười đùa, trên chiến trường, nếu phải đánh giết thì không nói. Bất quá, khi ta bảo các người chạy, các người phải liều mạng mà chạy, nếu mà người chạy chậm , ta sẽ - con mẹ nó, không cần bốn tướng quân phải động thủ, người sớm bị người khác giết rồi.

Dưới đài lại vang lên một trận tiếng cười, chỉ nghe Lâm tướng quân tiếp tục nói:

- Ta ra lệnh các người chạy mau, các người không nên có gì do dự, tất cả trách nhiệm bốn tướng quân một mình gánh chịu. Hành tẩu giang hồ, chữ đạo để hai bên, chữ nghĩa nằm ở giữa. Tánh mạng các huynh đệ có cùng giá trị giống nhau cả, đều rất quý giá, ta tuyệt sẽ không để cho các huynh đệ hy sinh vô ích.

Tam doanh quân sĩ đều là xuất thân nghèo khổ, nghe xong lời này của Lâm tướng quân, nhất thời nhiệt huyết sôi trào lớn tiếng hoan hô, thâm tâm cảm thấy vị tướng quân này cùng người khác bất đồng, yêu binh như con.

Ba vị Bách hộ liếc mắt nhìn nhau một cái, những lời tuyên ngôn binh sĩ vừa nói ra, có thể làm cho người ta vì hấn bán mạng, tham mưu tướng quân thật không đơn giản.

- Để xúc tiến tinh thần huấn luyện của các huynh đệ, ta tuyên bố mấy điều quân quy mới.

Lâm Văn Vinh lớn tiếng:

- Từ hôm nay, thần cơ doanh, Chiết Giang hai hai hộ, Sơn Đông hai hộ hợp lại một chỗ thao luyện. Mỗi sáng sớm, mọi huynh đệ sẽ có điểm tâm, nhưng bữa trưa chỉ có chín trong mười huynh đệ mới có thể hưởng dụng. Bữa tối thì chỉ có tám phần huynh đệ có thể dùng tối. Sẽ có kiểm tra sau mỗi lần huấn luyện, sau khi qua được mới có thể dùng cơm. Về phần các huynh đệ không qua được thì phải chịu đói, chờ đợi ngày sau luyện cho tốt.

Lời vừa nói ra, mọi người ồn ào, quả thực điều lệnh ma quỷ, như vậy mà chấp hành, không phải người người đều phải liều mạng để lọt vào 9/10 8/10 kia sao? Hồ Bất Quy cùng Đỗ Tu Nguyên vội vàng nói:

- Lâm tướng quân..

Lâm Văn Vinh khoát khoát tay:

- Mấy vị không cần nhiều lời. Chúng ta đội ngũ vốn đã mỏng manh, một chút khổ cực như vậy không chịu được, không dùng phương pháp mạnh, sợ là vừa ra tiền tuyến, đã sụp đổ rồi.

Lâm Văn Vinh xuất chủ ý quái dị này, kỳ thật, chính là chế độ đào thải hiện đại tại các xí nghiệp, hấn bắt buộc phương pháp này, đem vào quân đội tạo thành một phương pháp huấn luyện đào thải, mặc dù thoát nhìn có hơi quá khích, nhưng với đội ngũ hiện tại như vậy, còn có thể có biện pháp gì tốt hơn sao?

Sau đó, do đêm qua đã thống nhất Sơn Đông doanh cùng Chiết Giang doanh diễn luyện. Hồ Bất Quy tỉ mỉ lựa chọn bốn mươi tinh kỵ sẽ tập tấn công, Đỗ Tu Nguyên cùng Chiết Giang doanh sẽ tập thủ.

Theo Lâm Văn Vinh cũng như người khác nghĩ, kẻ dưới tay Hồ Bất Quy binh cường mã tráng, binh sĩ chiến lực mạnh hơn bên Đỗ Tu Nguyên mấy lần, Chiết Giang doanh hẳn là rất nhanh chịu bại.

Nhưng sự thật cũng ko hiển nhiên như thế. Đỗ Tu Nguyên điều khiển trận hình đối phó kỵ binh huấn luyện của Hồ Bất Quy rất có hiệu quả, mặc dù kẻ dưới tay hấn binh sĩ thể nhược thua đối thủ, nhưng hấn bày ra trận hình cô đọng, phía trước ngã xuống, phía sau đã nhanh chóng có bổ xung đi lên, bảo trì trận hình đầy đủ, làm hạn chế kỵ binh Hồ Bất Quy tại một không gian nhỏ hẹp, không cho hấn có thể phi ngựa tiến lên, không thể nghi ngờ đây chính là khuyết điểm của kỵ binh. Chiết Giang doanh cũng cùng Hồ Bất Quy kỵ binh giằng co gần nửa canh giờ, lúc đó chiến lực bắt đầu thể hiện yếu kém khác nhau, liền bị bốn mươi tinh kỵ đánh tan.

Là một người hiện đại, Lâm Văn Vinh đối với chiến trận mà nói vốn là mờ mịt, nhưng thấy một trận tỷ thí hôm nay, thế mới biết trận đồ đích xác có chút ảo diệu, cổ nhân truyền lưu đến nay, hẳn là có đạo lý. Có phát hiện này, hấn đối với Đỗ Tu Nguyên cùng Hồ Bất Quy có chút nhận thức, biết hai người một văn một vũ, một người tinh luyện binh, một người tinh luyện trận, thật sự là 1 bộ trời sanh.

Kế tiếp đó là thần cơ doanh diễn luyện. Binh sĩ của Lâm Văn Vinh vâng lệnh đã xây ở xa xa hai hai đụn đất, cách nhau chừng ba mươi mét, ở đằng xa là thần cơ đại pháo đang canh chỉnh để nã pháo, nhằm vào phía sau gò đất.

Nạp đạn cho thần cơ đại pháo cực kỳ rắc rối, hơn nữa đạn pháo cũng chỉ là một khối cầu sắt, không phải là loại đời sau có các mảnh ghém bắn ra tung toé, sức sát thương vẫn còn kém lắm. Lâm Văn Vinh trong lòng hồi hộp, lớn tiếng nói:

- Thần cơ đại pháo là pháo hạng một, nhất định phải nhắm cho chuẩn, không thể hụt được.

Triệu Lương Ngọc vội vàng nói:

- Mạt tướng thân là thần cơ doanh thống lĩnh, đệ nhất pháo này sẽ do mạt tướng tự mình thao tác.

Lâm Văn Vinh gật đầu, liền đứng ở phía sau hấn, nhìn hấn thao tác.

Triệu Lương Ngọc điều chỉnh pháo, lực bắn độ cao, khoảng cách... , cảm thấy không còn sai sót, liền dẫn hỏa vào ngòi nổ, mọi người vội vàng bịt tai, chờ một tiếng nổ thật to.

Lâm Văn Vinh đợi cả nửa ngày, nhưng lại không nghe thấy động tĩnh, trong lòng nghi hoặc, không thể nào, đệ nhất pháo thành pháo thổi sao? Con mẹ nó, mới mở hàng mà xui xẻo vậy sao?

Đang muốn kêu Triệu Lương Ngọc lại kiểm tra một phen, thì nghe một tiếng kêu nhỏ truyền đến. Tiếp theo là một tiếng nổ, xa xa một màn sương khói bụi bốc lên, đạn pháo kia đã nổ, nhưng cách gò đất chừng 100-200 mét hơn.

- Triệu bách hộ, đây là chuyện gì?

Lâm Văn Vinh âm trầm nghiêm mặt hỏi.

Triệu Lương Ngọc toát ra mồ hôi lạnh, thần cơ đại pháo vừa mới cải tiến, khả năng ngắm chính xác đã nâng cao rất nhiều, nhưng hần cho tới bây giờ vẫn chưa thử qua, hôm nay đệ nhất pháo bắn ra như thế này, khó trách Lâm tướng quân tức giận. Nhớ lại hôm qua du hí thanh lâu bị tóm, tâm tham mưu tướng quân còn chưa có tính sổ, sợ là sẽ gom hai việc này đồng thời tính toán luôn thì xong đời hần.

Lâm Văn Vinh trong lòng bập bùng như lửa, hần muốn đại pháo thử nghiệm phải chuẩn xác, trong lòng kỳ thật là có tư tâm. Sau mấy ngày này, nếu thật sự ra chiến trường, dám chắc sẽ gặp Tần Tiên Nhi.

Lão tử yêu thương nha đầu này vô cùng, sao có thể nã pháo bắn trúng nàng chứ? Cho nên hần bây giờ nhất định phải đem pháo này chuẩn bị cho tốt. Chỉ cần do hần chỉ huy, tuyệt không thể để bắn trúng Tiên Nhi, đó chính là mục đích lớn nhất khi hần luyện pháo. Về phần bọn Bạch Liên giáo chúng , oanh chết cũng không liên quan chuyện của ta, ai bảo các người tham gia hoạt động phản cách mạng, đến chết mà còn cứng đầu.

Thấy Triệu Lương Ngọc ngu ngốc quá. Lâm Văn Vinh hừ một tiếng, bước lên một gò đất, lớn tiếng quát:

- Con mẹ nó, bây giờ ta đứng ở chỗ này, người bắn vào phía sau gò đất kia cho ta, đánh trúng thì người là anh hùng, nếu không may bắn trúng ta, vậy người chính là mưu sát thượng cấp đại quan, Từ Nguyên soái bẩm báo Hoàng thượng, bắt cả nhà người, tru di cửu tộc!

Triệu Lương Ngọc khiếp đảm, vội vàng nói:

- Lâm tướng quân, làm sao được, pháo hỏa không có mắt, nếu làm thương tổn thân thể ngàn vàng của ngài, mặt tướng không có khả năng chịu trách nhiệm.

Lâm Văn Vinh liếc mắt nhìn hần một cái nói:

- Triệu bách hộ, nghe ý tứ người, thân thể ta so với người quý giá hơn, có đúng hay không ?

Triệu Lương Ngọc vội vàng gật đầu đáp:

- Đúng, đúng ! Ngài chính là thống binh đứng đầu, tự nhiên so với ta quý hơn nhiều lắm.

Lâm Văn Vinh gật đầu nói:

- Như thế cũng tốt, nếu ta so với người quý hơn, Triệu bách hộ, vậy phiền người đứng ở chỗ ta đang đứng, ta đi canh pháo thử xem.

Triệu Lương Ngọc gần như sợ đến tê liệt, để Lâm tướng quân lấy mình làm bia ư? Hần tự mình để xạ kích thì quả thực chính là tự sát rồi.

- Đúng yên, được rồi, đây là quân lệnh, không được lộn xộn, nếu không ta thật sự không biết là phải bắn ở đâu đấy!

Lâm Văn Vinh hắc hắc âm hiểm cười. Ngày hôm qua tội người còn chưa có xử trị, hôm nay lại bắn pháo không chính xác, hãy coi lão tử xử người, ở đó mà tưởng người có thể thoát.

Lâm Văn Vinh trở lại doanh trại, chỉ thấy Triệu Lương Ngọc nọ cả người run run, đứng ở gò đất một cử động cũng không dám. Hần nhìn thần cơ doanh chúng tướng đang xem xét, liếc mắt một cái, lớn tiếng nói:

- Tại thần cơ doanh lý, ai là người tinh thông thần cơ đại pháo nhất?

Chúng tướng sĩ ánh mắt ai cũng hướng về một người, đó là một hán tử chừng 30 tuổi, mọi người nhìn hẳn đều kính nể, hiển nhiên hán tử này rất có chút uy vọng.

Hán tử kia nhìn Lâm Văn Vinh ôm quyền đáp:

- Bẩm cáo tướng quân, tiểu nhân Lý Thánh, từng tham dự quá trình cải tạo thần cơ đại pháo.

- Ồ?

Lâm Văn Vinh mừng rỡ nói:

- Người đã tới Hải An, đã thấy thiết giáp thuyền của Pháp chưa?

Lý Thánh cung kính đáp:

- Đúng vậy. Từ đại nhân có nhắc cho ta về Lâm tướng quân, nói đại pháo cải tiến, đều là ban tặng cho Lâm tướng quân.

- Hảo, hảo, người tới bắn 1 pháo thử xem.

Lâm Văn Vinh mừng rỡ nói:

Lý Thánh gật đầu tuân lệnh, đi lên trạm pháo, không nhanh không chậm bình tĩnh ngắm nghía chỉnh sửa, điểm hỏa, chỉ nghe “Ầm” một tiếng nổ, đạn pháo không lệch một chút rơi ở phía sau gò đất nọ. Lúc nghe tiếng pháo, Triệu Lương Ngọc sợ đèn xanh mặt, bất tỉnh nằm trên gò đất.

Lâm Văn Vinh ha ha cười to:

- Hảo, bốn tướng quân ra lệnh, tấn thăng Lý Thánh làm thần cơ doanh thống lĩnh, lĩnh trăm hộ, hôm nay báo cho Từ đại soái biết.

Lý Thánh thủ nghề xuất chúng, tại thần cơ doanh lý uy vọng cực cao, Lâm Văn Vinh ra lệnh này, ngoại trừ Triệu Lương Ngọc cùng mấy người thân tín, những người khác đều đứng lên hoan hô.

Đỗ Tu Nguyên cùng Hồ Bất Quy vốn xem thường cái tên bất học vô thuật Triệu bách hộ kia, giờ thấy Lâm Văn Vinh hành động nhanh nhạy chớp giắt, trong lòng thật là cao hứng, lập tức xông tới, hướng Lý Thánh chúc mừng.

Lâm Văn Vinh nhìn Đỗ Hồ hai người liếc mắt một cái, chỉnh sắc nói:

- Đỗ đại ca, Hồ đại ca, việc huấn binh này, ta toàn quyền giao cho nhị vị, Hồ đại ca phụ trách huấn luyện thể chất, Đỗ đại ca phụ trách trận pháp diễn luyện. Hy vọng các người không nên tranh chấp, học tập ưu điểm lẫn nhau, chân thành hợp tác, dẫn dắt sau bảy trăm huynh đệ này, không cần đòi hỏi bọn họ phải giết bao nhiêu địch nhân, tối thiểu khi đem bọn họ ra chiến trường, có thể có bản lĩnh chạy trốn là tốt lắm rồi.

Đỗ Tu Nguyên cùng Hồ Bất Quy đều là người có bản lĩnh, trong quân doanh cũng không quen quan hệ tốt đẹp lắm với nhau, cũng chỉ là do học thuật khác nhau mà thôi, chứ không phải khinh bỉ người kia. Giờ nghe Lâm Văn Vinh nói tuy là đơn giản, nhưng cũng rất thành khẩn, liền đồng thời ôm quyền nói:

- Thỉnh Lâm tướng quân yên tâm, chúng ta nhất định đem hết toàn lực.

Lâm Văn Vinh thở dài nói:

- Như thế rất tốt, kỳ thật, không phải bốn tướng quân không muốn tự mình luyện binh, thật sự còn có chuyện trọng yếu muốn làm.

Hắn trên mặt hiện ra trạng thái buồn buồn, toát ra một bộ dáng yêu nước yêu dân. Đỗ Hồ hai người thấy vậy lại sanh ra kính nể.

Cao Tù nhỏ giọng nhẹ nhàng hỏi:

- Lâm huynh đệ, người có chuyện gì trọng yếu?

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Ngủ nghỉ ăn uống du hí thanh lâu tắm rửa, còn không trọng yếu hơn luyện binh sao?

Cao Tù sững sốt một chút, tiếp theo liền cười ha hả, vị Lâm huynh đệ này thật sự là thiên hạ đệ nhất diệu nhân.

Từ Vị mệnh lệnh đã đến, Trừ Châu nhân mã lập tức lên đường, tiến về biên giới Lỗ Hoàn. Lâm Văn Vinh ánh mắt ngưng thần nhìn về phương xa, từ phương hướng Túc Châu, Từ Châu chiến hỏa tiền tuyến đã bắt đầu được thiêu đốt.

Chẳng lẽ ta thật sự muốn cùng Tiên Nhi tranh đấu nơi sa trường ư? Hẳn khe khẽ thở dài, trong lòng cảm thấy mờ mịt không yên.

191. Chương 189 - Tập Kích

Sáu bảy trăm người kéo xe chở lương thảo cùng hai khẩu đại pháo, tốc độ đã rất chậm, hơn nữa Lâm tướng quân cố ý trì hoãn thời gian, dọc đường đi lâu lâu lại dừng, cứ nửa ngày hành quân nửa ngày luyện binh, cuộc sống nhàn nhã như du ngoạn.

Đỗ Tu Nguyên và Hồ Bất Quy cứ theo lệnh mà làm, đem mấy trăm quân sĩ này luyện thành tinh binh. Hai người có chút cứng đầu, luyện binh cũng như luyện trận hình, chẳng ai chịu kém ai, cho nên bọn họ thi hành chế độ luyện tập đào tạo rất nghiêm khắc. Ngày đầu tiên, quả nhiên có tám phần binh sĩ không nuốt nổi cơm tối. Ngày thứ hai, mọi người tập luyện rõ ràng có phần nhiệt tình hơn. Đến ngày thứ ba, hai trăm hộ lính nhìn nhau mừng rỡ, giờ ngón cái xưng tán thưởng Lâm tướng quân biết cách luyện binh, thật là một tấm gương tiêu biểu.

Nhưng thật ra Lâm Văn Vinh có ý khác. “Lão tử luyện binh không phải vì giết địch, mà vì địch nhân có xông lên, ta đánh không lại thì còn biết chạy trốn. Yên tâm đem nhân mã giao cho hai người Hồ Bất Quy cùng Đỗ Tu Nguyên thì chính mình ung dung thoải mái tiêu điều tự tại...”

Đoàn quân cứ tiến được một lúc lại dừng, sau Phương Dương, lên phía bắc Túc Châu, năm ngày sau đó mới tới Từ Châu. Đến Từ Châu lại được tin Từ Vị đem qua đã nhỏ lẻ đi trước tới Phong Huyền. Bất đắc dĩ, Lâm Văn Vinh phải suất lĩnh nhân mã tiếp tục tiến về phía trước, vừa đi vừa tham quan.

- Bắt đầu từ hôm qua, Từ Đại Soái thống lĩnh địa kỵ doanh và bộ doanh Chiết Giang, Sơn Đông, phía bắc từ Vạn Thành, Trữ Dương, Tứ Thủy, phía Nam từ Định Đào, Đằng Châu, Sơn Đình. Nam Bắc hai phương đồng thời giáp công, áp chế toàn bộ nhân mã của Bạch Liên giáo ở Cự Dã, Tế Trữ, Trâu Thành, hình thành thế bao vây. Từ đại nhân vừa phát lệnh, ngày mai chúng ta đưa quân tới Phong Huyền, cùng Soái doanh của người hội hợp.

Hồ Bất Quy chỉ trở trên tấm địa đồ tác chiến, tỉ mỉ diễn thuyết. Hẳn xuất thân là tướng quen việc dã chiến. Đối với địa hình đồ giải rất là quen thuộc, nên hẳn giảng giải tình thế trước mắt cho Lâm Văn Vinh, Lý Thánh, Đỗ Tu Nguyên ba người.

Lâm Văn Vinh dẫn ba đạo nhân mã, lúc này đã đến Phái Huyền, cách doanh trại của Từ Vị ở Phong Huyền không quá sáu mươi dặm lộ trình. Đối với việc học tập địa đồ, hẳn chẳng hề có chút hứng thú. Nghe Hồ Bất Quy giảng giải một hồi, hẳn không ngừng ngáp ngáp.

Đỗ Tu Nguyên nói:

- Chúng ta cách trưởng doanh của Từ Đại Soái gần năm sáu mươi dặm lộ trình, sáng sớm ngày mai hành quân tới đại doanh, nhanh chóng giao lương thảo đại pháo cho Từ đại nhân, nhiệm vụ chúng ta xem như đã hoàn thành.

Hồ Bất Quy lại nói:

- Xem tình thế lúc này, đại quân hôm qua vừa tới gần, Bạch Liên giáo ngay cả chống cự cũng không kịp. Đợi được ngày mai chúng ta đưa lương thảo đến, Từ Đại Soái sợ là đã tới Tế Trữ tiêu diệt hang ổ của Bạch Liên giáo. Binh sĩ ta đã nhiều ngày khổ cực thao luyện, lại chưa được một lần ra chiến trường, thật sự là không thú vị tí nào.

Lâm Văn Vinh vỗ vỗ vai Hồ Bất Quy, cười nói:

- Hồ đại ca, loại tâm tình này của ngươi, ta có thể hiểu được. Nhưng chiến tranh là một mất một còn, họ là huynh đệ của chúng ta, ai đó bị thương ta cũng không vui, cứ bình an như thế này mới thật là tốt. Tốt nhất là vĩnh viễn không phải đụng tới vũ khí, mọi người cùng thanh thoi trở về đón năm mới.

Lâm tướng quân làm việc tuy rất khéo léo, nhưng mấy câu nói đó lại không có chút chí hướng nào, Hồ Bất Quy bất đắc dĩ lắc đầu. Trong lòng có chút thất vọng.

- Ba vị đại ca, nghe ta dặn, trại doanh này dựa theo đội hình ngày thường Đỗ Tu Nguyên đại ca diễn luyện mà đóng quân, đồng thời tăng cường thủ vệ, nhất là các vị tướng quân ngoài doanh, phải tăng cường tuần tra, dù sao nơi này đã nằm ở chiến khu, phòng bị kỹ cho an tâm. Vạn nhất có tin hiệu nguy hiểm dù là nhỏ nhất, an nguy của tướng lĩnh phải coi trọng. A, ha ha, cứ như vậy mà làm. - Lâm Văn Vinh nghiêm trang nói.

“Nói thẳng là ngươi sợ chết đi, viện nhiều lý do như vậy làm gì!” Hồ Bất Quy hừ một tiếng, trong mắt hiện lên vài phần khinh miệt.

Nhưng Đỗ Tu Nguyên lại gật gù tán thành rồi nói:

- Lời của Lâm tướng quân quả không sai, nơi đây đã là căn cứ của Bạch Liên giáo, lại nằm ngay cạnh hồ Vi Sơn, Bạch Liên tặc phải quen thuộc địa hình, nếu nương theo bóng đêm mà đánh lén, chúng ta thật khó lòng phòng bị.

“Đỗ Tu Nguyên mặc dù chỉ đoán mò, nhưng quả có triển vọng. Hồ Bất Quy tính cách thẳng thắn, nên bị đẩy từ Thiên Hộ xuống còn Bách Hộ, tính tình cũng không thu liễm được bao nhiêu. Bất quá có bản tính cũng là có tính cách, chứ như ta...” Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, “Mang theo nhân mã an an ổn ổn lẫn trốn.”

Phái Huyền nằm ven hồ Vi Sơn, lúc này đã là đêm tối, mặt trời chiều ngả về phía Tây, một chút tia sáng màu vàng thả xuống giữa hồ, mặt nước nhẹ nhẹ gợn sóng, kim quang lấp lánh, rực rỡ đến mê người.

Đó thật là Vi Sơn hồ sao? Quả nhiên cảnh quang của Vi Sơn hồ mỹ lệ dị thường! Đứng bên hồ, đón từng làn gió mát mơn man thổi tới, Lâm Văn Vinh thoải mái thở ra một hơi dài, đột nhiên nhớ tới một bài dân ca quen thuộc, liền mở miệng ngâm:

- Vi sơn hồ ánh kim quang điểm diệu
Đóa đóa bạch vân hảo tượng vân nhi phiêu?

Dịch nghĩa: “Ôi hồ Vi Sơn, ráng vàng rực rỡ, mây trắng giăng giăng nhìn tựa... đám mây bay” (hieu sol)

Vừa mới ngâm một vài câu, bên kia truyền đến một trận cười to. Tướng sĩ thao luyện ở thao trường nghe xong câu hát kì lạ của hắn, nhin không được phải bật cười.

Lâm tướng quân rất nghĩa khí, không nói chuyện dư thừa, đối với các huynh đệ lại thành khẩn, mỗi ngày cùng ăn, cùng ngủ, cùng tắm rửa với toàn quân, đã có tiếng yêu binh như con. Tuy nói rằng chế độ đào thải có điểm quá khắc nghiệt, nhưng trải qua mấy ngày huấn luyện gần đây, mỗi binh sĩ đều có thể cảm thấy bản thân tiến bộ rõ rệt. Kể từ đó, ngược lại, bọn họ trở nên nhiệt tình tham gia huấn luyện, đối với chế độ đào thải, cũng không chống đối gì nhiều.

- Cười đi, cười đi, ai có bản lĩnh ca một bài cho ta nghe xem. Ta nghĩ mấy tên trời đánh các ngươi chắc hẳn cũng hay lui tới thanh lâu hát ca bài Thập Bát Mô chứ gì, hà hà... - Lâm Văn Vinh dậm dậm cười nói.

Nghe tướng quân vui đùa với mình, bên kia binh sĩ càng la to, nhất thời hào khí vô cùng sôi nổi. Lâm Văn Vinh đã chấp nhận đề nghị của Hồ Bất Quy, đem binh sĩ Chiết Giang và Sơn Đông trộn lẫn vào theo tỉ lệ 1:1, hỗn hợp huấn luyện, hiệu quả cực kỳ xuất sắc, trong đám người vừa cười nói này, Chiết Giang tú tài binh sĩ cũng có, Sơn Đông đại hán lực lưỡng cũng không ít.

Lâm Văn Vinh thấy viên chỉ huy huấn luyện, cũng là người thiếu niên binh sĩ ngày ấy, ban đêm tuần doanh đã ngăn cản mình, liền cười nói:

- Ngươi là Hứa Chấn, có phải không?

- Bẩm tướng quân, tiểu nhân đúng là Hứa Chấn. - Hứa Chấn tuy mới khoảng mười bốn mười lăm tuổi, là tiểu binh, nhưng đã làm tổng kỳ, có thể thống lĩnh một nhóm nhiều hơn so với các nhóm luyện binh khác, dám chắc là có chút bản lĩnh.

Lâm Văn Vinh vỗ vai hắn nói:

- Tốt tốt, Hứa Chấn, người tuổi còn trẻ đã có tài năng như thế, sau này tất nhiên tiền đồ không thể đoán được. Người chỉ huy mọi người tập luyện rất giỏi, được rồi, bổn tướng quân sẽ tiến cử người với Từ đại nguyên soái để người thống lĩnh bách hộ, thiên hộ.

Hứa Chấn thấy vị tướng quân tuổi còn trẻ mà tầm lòng rộng lớn, hòa ái với người, trong lòng rất là kích động, lớn tiếng nói:

- Đa tạ ân huệ tài bồi của tướng quân.

Lâm Văn Vinh hài lòng gật gù đầu, thầm nghĩ ra chiến trường, chiến tranh không phải sở trường lão tử, nhưng bồi dưỡng vài người tài cũng dễ như trở bàn tay. Thủ hạ của hắn khoảng ba trăm hộ, đều có người có tài, Hứa Chấn này cũng là rồng ẩn mình, nhất định gặp Từ Vị sẽ làm việc tốt, tiến cử một phen.

Cao Tù đi theo phía sau Lâm Văn Vinh, thấy hắn mặt lộ vẻ đắc ý, nhin không được cười nói:

- Lâm huynh đệ, coi tâm trạng hôm nay của người rất tốt, rất là hăng hái.

Lâm Văn Vinh cười ha hả nói:

- Cao đại ca, Vi Sơn hồ này cảnh quang sơn sắc, rất tuyệt vời, chi bằng chúng ta kiếm thuyền nhỏ đi xem đi.

Cao Tù thấy hắn vô cùng cao hứng, cũng không ngăn trở, liền tìm một thuyền nhỏ ở vùng quanh đó. Hồ Bất Quy thấy hai người bọn họ muốn ra hồ, vội vàng nói:

- Lâm tướng quân, lúc này sắc trời đã tối, hồ Vi Sơn sợ là không an toàn, vạn nhất tắc khẩu ẩn núp, có thể gặp phiền toái.

Về mặt Lâm Văn Vinh tràn đầy khí thế đáp lại:

- Hồ đại ca, người hiểu lầm. Ta lần này du ngoạn trên hồ chính là muốn điều tra căn cứ của tắc khẩu. Ta hoài nghi... - Hai người hắn đảo qua đảo lại, cười hề hề thần bí nói - Trong hồ có dấu tắc nhân.

Hồ Bất Quy nghe hắn tán phét lung tung, có chút khinh thường nói:

- Lâm tướng quân, người có điều không biết... Lúc này đã đến tiết Hàn Đông, tắc khẩu nếu là núp trong Vi Sơn hồ, tất nhiên là tử lộ.

- Hả, đây là nguyên nhân gì? - Lâm Văn Vinh tỏ vẻ kỳ quái nói.

- Tướng quân, mời nhìn!

Hồ Bất Quy đưa một ngón tay chỉ về phía hồ rậm rạp lau sậy ở xa xa, lớn tiếng nói:

- Mặt tướng sanh ra bên hồ Vi Sơn, đối với địa hình nơi đây hiểu rõ như lòng bàn tay. Vi Sơn hồ diện tích hơn mười dặm, lau sậy tươi tốt, rất thích hợp để ẩn nấp, điều này không sai. Nhưng lúc này đang tiết Hàn Đông, lau sậy đều khô héo, nếu tắc khẩu trốn ở Vi Sơn hồ, chỉ cần ta đốt trụi đám lau sậy, ngay lập tức bọn chúng sẽ không còn chỗ ẩn thân. Cho dù hỏa thiêu không thể đốt sạch toàn bộ, nhưng chỉ cần đại quân của chúng ta tràn phủ tại đây, chưa đầy một tháng, khi tuyết bắt đầu rơi nhiều, trốn trong hồ, bọn tắc khẩu sẽ hết lương, không có áo ấm, chẳng cần đại quân thanh trừ, bọn họ cũng không chịu nổi qua mùa đông năm nay. Cho nên, mặt tướng cho rằng, bọn họ tuyệt sẽ không ngu xuẩn tự tìm tử lộ mà vào.

“Hồ Bất Quy nói nghe có vẻ rất có lý. Hic hic, ta định ngồi hoa thuyền thưởng ngoạn một phen, lão Hồ lại đem ra nhiều lý do như vậy.” Lâm Văn Vinh nghiêm mặt nói:

- Những lời của Hồ đại ca vô cùng hữu lý. Chỉ có điều, người đây là theo lẽ thường mà nghĩ, Bạch Liên tắc giáo hoạt gian trá, có lẽ đang muốn lợi dụng kiểu suy nghĩ đó của Hồ đại ca người, tại hồ này đánh nhanh rút gọn, nói không chừng sẽ khiến chúng ta không kịp trở tay ứng phó.

Hồ Bất Quy do dự một chút, Lâm tướng quân nói tựa hồ cũng có chút đạo lý, hắn gật đầu nói:

- Vậy mặt tướng đi cùng tướng quân.

Lâm Văn Vinh thấy thần thái kiên quyết của hấn, khó có thể cự tuyệt, liền mỉm cười gật đầu. Ba người lên thuyền nhỏ, hướng xa xa chèo đi. Hồ Bất Quy tuy bản tính lỗ mãng, nhưng cũng có một thân thủy tính, thuyền nhỏ do hấn điều khiển, lướt đi rất nhẹ nhàng. Cao Tù mặc dù võ nghệ cao cường, nhưng là con mèo sợ nước (không biết bơi), chỉ có thể chăm chú đứng ở bên cạnh Lâm Văn Vinh.

Mặt hồ xa xa, sắc trời như tan ra dưới làn nước êm ả, tà dương đã hạ xuống, hồ nước ánh lên một màu đỏ rực. Một cơn gió nhẹ thổi qua, lau sậy khe khẽ theo gió phiêu vũ, phát ra một trận lung lay trong gió, như trẻ con đang nức nở. Vài con thủy điều vỗ cánh bay, thấp thoáng ẩn hiện trong đám lau sậy, biến mất không thấy bóng dáng. Trên mặt hồ, ngoại trừ thuyền nhỏ của bọn họ, không còn có người khác, nhẹ nhàng lặn tẩn trên mặt nước, tiếng vang âm âm tựa như từ nơi xa truyền đến. Lạc Hà cô vụ lý *, Vi Sơn Hồ giống như một thiếu nữ ngây thơ e thẹn.

Lâm Văn Vinh miễn cưỡng chịu khổ, hành quân nhiều ngày đã cảm thấy kiệt sức không chịu nổi, hôm nay chèo thuyền dạo hồ, xem như trong lòng thư giãn đôi chút. Thấy Cao Tù hết nhìn đông tới nhìn tây, không ngừng quan sát, Lâm Văn Vinh cười nói:

- Cao đại ca, trong tình cảnh này, người muốn làm chuyện gì nhất?

- Uống rượu, phiêu kỹ (vui cùng kỹ nữ)! - Cao Tù chẳng chút ngần ngại trả lời.

Đang ở trên hoa thuyền, Hồ Bất Quy cũng ha hả cười sáng khoái:

- Cao tráng sĩ thật là người thẳng thắn!

“Ấc, hai kẻ thô nhân các người, cảnh sắc đẹp đẽ như thế, không thể nghĩ được cái gì cao thượng hay sao? Uyên ương tắm rửa là được rồi, phiêu cái gì kỹ nữ?” Lâm Văn Vinh bất đắc dĩ lắc đầu, “Lão tử so với hai tiểu tử này còn có điểm văn minh hơn.”

Sắc trời bắt đầu tối, ba người chèo thuyền nhỏ thật xa. Tới gần một chỗ lau sậy rậm rạp, Hồ Bất Quy cẩn thận tìm kiếm mọi hướng, chung quanh không một tiếng động, yên tĩnh vô cùng, ngay cả bóng chim cũng không có. Hấn tỉ mỉ lắng nghe âm thanh vang vọng, lắc đầu nói:

- Lâm tướng quân, đám lau sậy này không có ai.

“Hắc, ta đương nhiên biết không có người, lão tử chính là muốn đi đến xem phong cảnh, chứ không phải tìm người.” Hấn lắc đầu, đang định mở miệng nói chuyện. Đột nhiên, bên tai truyền đến một tiếng vang khe khẽ. Âm thanh này tựa hồ cách đây khá xa, nhưng Lâm Văn Vinh công phu không tệ, nhĩ lực cũng khá, tuy xa nhưng hấn lại nghe rất rõ ràng.

- Cao đại ca, người nghe được thanh âm gì không? - Lâm Văn Vinh hướng về phía Cao Tù hỏi.

Cao Tù gật đầu nói:

- Hình như là tiếng gạt nước, cách chúng ta một ít lộ trình.

Ba người đưa mắt quan sát chung quanh, không thấy tung tích chiếc thuyền nào, nhưng âm thanh càng ngày càng rõ, càng lúc càng lớn, không giống chỉ một chiếc thuyền, mà như là ngàn vạn tiếng chèo đồng loạt quạt trên mặt nước.

Xa xa, bọn thủy điều đang an giấc bay lên từ đám lau sậy, tiếng đập cánh xào xạc làm náo động cả một vùng.

- Mau nhìn! - Hồ Bất Quy quát to một tiếng.

Lâm Văn Vinh nhìn theo hướng ngón tay hấn. Chỉ thấy xa xa cách chừng mấy trăm trượng, trong đám lau sậy, đột nhiên xuất hiện vô số thuyền nhỏ. Trên mỗi thuyền nhỏ đều có hơn mười người, tay cầm cương đao, đàng đàng sát khí. Lâm Văn Vinh chỉ vừa nhìn sơ qua, thuyền nhỏ cũng được trăm chiếc, như vậy ít ra có cả ngàn người.

- Hồ đại ca, chúng ta lần này tiêu rồi. Từ tiên sinh có đem thủy quân không? - Lâm Văn Vinh giọng run rẩy hỏi.

- Chắc là có, nhưng đều là thuyền lớn, tuyệt không phải loại nhỏ như thế này. Những người này nhìn như là... - Hắn như vừa được mở mắt, tỉnh ngộ nói - Bạch Liên giáo, đây là Bạch Liên giáo!

“Ặc, lão tiểu tử ngươi biết chậm quá.” Lâm Văn Vinh hung hăng nuốt nước miếng.

- Lâm huynh đệ, chúng ta làm sao bây giờ? - Cao Tù vội vàng nói.

- Chạy trốn! - Lâm tướng quân trả lời dứt khoát - Hồ đại ca, ngươi còn lo lắng làm gì, mau chèo thuyền đi chứ!

Hồ Bất Quy lúc này mới tỉnh ra, tay cầm hai mái chèo quay đầu chèo ngược lại, miệng lại ha ha cười to nói:

- Lâm tướng quân thần cơ diệu toán. Bạch Liên giáo quả nhiên phục trong hồ, mặt tướng bội phục vạn phần.

Hắn càng cười càng cao hứng, quay đầu lại nhìn thoáng qua, hưng phấn phun một bãi nước bọt lên mặt hồ:

- Bà nội nó , đang lo tìm không được đàn thỏ té cờ, không ngờ bọn chúng dâng tận miệng, binh sĩ ta rốt cục cũng được động tay chân, hôm nay, ta sẽ quét sạch cả lũ.

- Con mẹ ngươi - Lâm Văn Vinh rốt cục cũng nhịn không được, tặng cho hắn một cước vào mông - Ngươi ở đó mà chậm chạp, đừng nói quét sạch bọn họ, chúng ta sắp bị họ luân phiên cưỡng gian rồi đây này.

Hồ Bất Quy đắc ý, nhìn Lâm Văn Vinh “Tiên kiến chi minh” (thấy trước sự việc) kính nể vạn phần, không thêm để ý, lại ha ha cười, phía trên liền tăng tốc, thuyền nhỏ phóng về phía bờ.

Lâm Văn Vinh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy mấy trăm thuyền nhỏ cũng tăng tốc, đang vun vút hướng về phía bọn họ vọt tới.

“Mẹ nó,” hắn ảo não vỗ đầu, “Lão tử dạo hồ du ngoạn chỉ là thuận miệng nói một chút mà thôi, nào biết đầu bọn Bạch Liên giáo đã ẩn núp sẵn ở đó, hơn nữa gần cả ngàn người, không phải muốn đoạt mệnh ta sao?”

Ba người chèo thuyền nhỏ cập vào bờ, Lâm Văn Vinh phóng nhanh xuống trước, hét lớn một tiếng nói:

- Đỗ Tu Nguyên, chuẩn bị tiếp chiến. Lý Thánh, ngắm chuẩn pháo, hướng vào mặt hồ, chuẩn bị xạ kích!

- Xông lên!

Thuyền nhỏ Bạch Liên quân phía sau bọn họ đột nhiên gầm lên một tiếng kinh thiên động địa, mấy trăm chiếc thuyền nhỏ đồng thời lao về phía trước tấn công, Lâm Văn Vinh ba người vừa mới lên bờ, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy xa xa hàng loạt đầu người đen một mảnh, trực hướng trên bờ vọt tới.

Đỗ Tu Nguyên thở hồng hộc chạy tới, mấy trăm danh thần cơ doanh binh sĩ vội vã lập thành đội hình, tay cầm cung tiễn ngắm phía mặt hồ.

- Lâm tướng quân, đây là địch nhân ở đâu ra? Sao lại đông như thế! - Đỗ Tu Nguyên vội vàng hỏi.

Lâm Văn Vinh biến sắc hắng giọng, “Mẹ kiếp, đây là hạt đậu mọc từ tảng đá à, hôm nay nếu lão tử không nổi hứng dạo hồ, sợ thật sự bị người kẻ dao tận cổ còn không biết.”

- Lâm tướng quân thần cơ diệu toán, địch nhân tập kích đã nằm trong dự tính.

Hồ Bất Quy thập phần bội phục Lâm tướng quân, nhìn bề ngoài có vẻ lơ đãng, thật ra lại chứa huyền cơ. Hắn vung đại thủ lên nói:

- Binh sĩ đâu, chuẩn bị đao thương!

Trong thời khắc mấu chốt, tác dụng mấy ngày khổ luyện đã có kết quả, chúng binh sĩ rầm rập dựa theo đội hình thao luyện thường ngày kết nhóm, khẩn trương nhìn mặt hồ.

“Mẹ kiếp, đều là tân binh dẫn tử a,” Lâm Văn Vinh nhìn kẻ dưới tay mình sáu bảy trăm hào nhân mã, đại bộ phận đều là thiếu niên binh lần đầu tiên nhập ngũ, vẻ mặt còn mang theo một chút ngây thơ, tuy là đội hình nghiêm chỉnh, nhưng trong mắt nhịn không được ánh lên đôi chút sợ hãi.

- Hồ đại ca, có phải người cầu cứu chưa? - Lâm Văn Vinh lớn tiếng nói.

- Bẩm tướng quân, vừa phát hiện địch nhân tập kích, thuộc hạ đã pháí khoái mã chạy sáu mươi dặm đến chỗ Từ Đại Soái cầu cứu. - Đổ Tu Nguyên vội vàng trả lời.

Lâm Văn Vinh gật đầu, Đổ Tu Nguyên làm việc ổn thỏa, làm cho hắn rất yên tâm. Hồ Bất Quy nhìn Bạch Liên quân vọt tới, liếc qua một lượt, sắc mặt nghiêm túc nói:

- Lâm tướng quân, Bạch Liên quân đội ngũ chỉnh tề, tuyệt không ô hợp, xem ra là quân tinh nhuệ đấy.

“Tinh nhuệ?” Lâm Văn Vinh thiếu chút nữa té xỉu, lão tử chỉ là thống lĩnh mấy trăm hào tào binh, đi đưa lương thảo, các người đem tinh nhuệ tìm ta làm cái gì, muốn gì thì tới mà tìm lão Từ kia. Con mẹ nó, bắt nạt chúng ta binh dân tử chúng ta thì còn gì là anh hùng.

- Cao đại ca, lâm trận bỏ chạy là tội gì? - Lâm Văn Vinh lặng lẽ hỏi.

- Trảm tại chỗ! - Cao Từ nhỏ giọng nói.

“Mẹ nó, đứa nào đưa ra quy củ bắt nhân như vậy, còn có thiên lý hay không? Ta không thèm để ý, nếu không thắng nổi, lão tử nhất định phải suất lĩnh các huynh đệ chạy trốn chết.”

- Lâm tướng quân, chúng ta chỉ là vận chiến mã lương thảo tào binh, nhân số lại ít, Bạch Liên quân tinh nhuệ sao lại tìm chúng ta vậy. Hơn nữa lại còn ẩn nấp trong hồ cũng không ít thời gian? - Đổ Tu Nguyên nhú mày hỏi, hắn gặp chuyện không hoảng hốt, thien dụng trận mưu, thật là một quân sư tài năng.

Lâm Văn Vinh đang chăm chú xem Lý Thánh điều chỉnh góc độ đại pháo, nghe vậy liền thầm nghĩ: “Ta sao biết được?” Nửa chừng, hắn đột nhiên nhớ tới điều gì đó, sắc mặt biến đổi:

- Thần ky đại pháo, bọn họ muốn cướp thần ky đại pháo!

Đổ Tu Nguyên cả kinh, đương nhiên tỉnh ngộ:

- Nơi đây nằm ven hồ, sau khi bọn họ đoạt pháo xong chính là dùng thuyền vận chuyển?

- Sợ không phải vận chuyển đơn giản như vậy...?? - Lâm Văn Vinh lắc đầu nói - Vị trí nơi này rất gần Soái doanh của Từ đại nhân, chỉ chừng năm sáu mươi dặm, bọn chúng nếu là muốn tấn công, sẽ phóng pháo oanh tạc Soái doanh.

- Mục tiêu của bọn họ là Từ đại nhân?

Cao Từ, Đổ Tu Nguyên, Hồ Bất Quy đang đứng bên cạnh Lâm Văn Vinh, ba người hoảng kinh nhảy dựng lên. Suy đoán này cực kỳ táo bạo, cũng chỉ có Lâm tướng quân thiên tư tuyệt đỉnh bậc này, mới có thể dám lớn mật luận đàm như thế. Nhưng suy nghĩ cẩn thận tinh tế, cũng rất hợp tình hợp lý.

Hồ Bất Quy nguyên vốn có chút xem thường vị tướng quân trẻ tuổi suốt ngày nói cười hi ha này, nhưng nghe mấy câu nói đó của hắn, câu nào cũng nói trúng trọng tâm vấn đề, bản lãnh Lâm tướng quân tuyệt không phải là giả dối. Hắn liền cung kính ôm quyền, thành thật nói:

- Lâm tướng quân, Hồ Bất Quy ta đối với người tâm phục khẩu phục, Hồ mỗ nguyện chết vì tướng quân.

Lâm Văn Vinh bật cười ha hả, nâng hắn đứng dậy, nhìn chúng tướng sĩ lớn tiếng nói:

- Các huynh đệ chớ có bối rối, đây chính là mưu kế Từ đại nhân đã an bài sẵn, cố tình đánh lừa bọn Bạch Liên quân, Từ đại nhân đích thân thống lĩnh mấy vạn nhân mã, sau nửa canh giờ sẽ cùng hợp công, khi đó sẽ quét sạch bọn chúng. Chúng ta chỉ cần kiên trì cố thủ nửa canh giờ! Thần ky doanh ta có đại pháo, pháo đạn ngàn viên, để cho bọn chúng nếm mùi lợi hại của thần ky đại pháo. Lý Thánh!

Thấy Bạch Liên quân đã tiến vào trong phạm vi hỏa pháo xạ kích, Lâm Văn Vinh quát to một tiếng:

- Phóng pháo!

Lý Thánh đã canh chỉnh đại pháo vào góc độ tốt, nghe Lâm tướng quân ra lệnh, đột cùng lúc hai ngòi nổ, pháo đạn phóng lên cao, mang theo những điểm sáng ồ ồ vang lớn trong không trung, rơi trúng vào hai chiếc thuyền đang tới. Trong tiếng nổ “rầm” của hỏa pháo, thuyền gỗ bể tan tành, hơn hai mươi Bạch Liên quân hồn phi phách tán.

- Bắn tốt lắm! - Lý Thánh bắn trúng một pháo, đề cao sỹ khí, tam doanh tướng sĩ đồng thời đứng lên hoan hô, không hoảng e sợ khi đối địch liền tan thành mây khói.

Lý Thánh sau đó liên tiếp bắn pháo, đạn bay vèo vèo, nháy mắt hủy hơn mười thuyền nhỏ Bạch Liên quân. Đồng thời thần kỵ doanh phóng ra hơn trăm mũi tiễn, lại có chừng mười Bạch Liên phỉ khẩu rơi xuống nước. Một vòng pháo tiễn bắn ra, Bạch Liên quân chưa kịp lên bờ, đã tổn thất hết hai thành. Tam doanh tướng sĩ tràn đầy nhiệt tình cao hứng, hận không thể lập tức phi ra trận, cùng địch quyết tử một phen.

- Các huynh đệ, cơ hội kiến công lập nghiệp tới rồi. Chỉ cần kiên thủ nửa canh giờ, các người chính là bách hộ, thiên hộ, vạn hộ, các người sẽ có vô số mỹ nữ xinh tươi, còn chờ cái gì, theo ta xông lên! - Lâm Văn Vinh lớn tiếng nói khích.

Phương pháp cổ động của Lâm tướng quân thật trần trụi nhưng cũng thật hiệu quả, chúng tướng sĩ phần lớn mười lăm mười sáu tuổi, huyết khí phương cương, chưa từng nghe những điều như vậy, cả người thú huyết đã sớm sôi trào. Thấy trong tay Lâm tướng quân cầm hai vũ khí ngắn là ống đồng và anh vũ dũng mãnh xông lên phía trước, mọi người lập tức ủng hộ, giống như một đám mãnh hổ hạ sơn, hướng về phía địch nhân phóng tới.

- Lâm tướng quân, người là thủ lĩnh, không thể dễ dàng tấn công hãm trận. - Hồ Bất Quy tiến lên vài bước, kéo Lâm Văn Vinh, nắm chặt ống tay áo hấn nói.

“Ừc, tiểu tử người cuối cùng cũng biết cản ta, nếu không lão tử chỉ có thể liều mình xông lên.”

- Buông ta ra, buông ta ra. - Lâm Văn Vinh lui ra sau mấy bước, nét mặt tràn đầy vẻ khẳng khái - Các huynh đệ cản ta, quốc gia cản ta, Đại Hoa cản ta!

- Hảo hán tử! - Hồ Bất Quy nhiệt lệ đầy mặt, đẩy hấn lùi lại vài bước, vung tay lên nói - Các huynh đệ theo ta xông lên!

Thân hình hấn khô ngô hùng tráng tựa như một ngọn núi lao ra.

192. Chương 190 - Nhiên Thiêu Địch Thú Huyết

” Lâm huynh đệ, trên chiến trường, người dùng đoản binh khí này e rằng không xứng tài, hay là sử dụng cái này đi.” Cao Tù ở bên cạnh chàng vội vã đưa cho Lâm Văn Vinh một thanh cương đao sáng chói.

Hắc, người cho là ta thật sự muốn tấn công vào trận địa hắc, ta có thực lòng muốn như vậy chăng? Lâm Văn Vinh cười hắc hắc: “Cao đại ca, mau thu hồi cương đao về, tiểu đệ không muốn tiếp xúc loại hung khí này.”

Cao Tù thấy trên mặt hấn tràn đầy tiểu ý, dường như không có một chút mảy may e ngại, không nhịn được khâm phục nói: “Đại địch trước mắt, Lâm huynh đệ lại có thể bình tĩnh, không hoảng hốt như thế, Cao mỗ thật vô cùng bội phục.”

Trong lúc hai người còn đang nói chuyện, Bạch Liên Quân lại bị pháo hỏa của Lý Thánh bắn vỡ tung vài chiếc thuyền nhỏ. Nhưng thuyền của bọn chúng có rất nhiều, đã có hơn mười chiếc thuyền nhỏ cập bờ trước mặt. Mấy trăm tên Bạch Liên Quân đồng thời xông đến phía trước.

Bản thân Hồ Bất Quy đã trải qua trăm trận, sớm đã lệnh cho các binh sĩ chuẩn bị trận thế để ” thét dài“, nhắm chuẩn thời cơ tấn công quân địch, hét lớn một tiếng: ”Bắn tên !”

Thần cơ doanh bắn tên bay lả tả như châu chấu, hướng về bọn Bạch Liên Quân trước mặt đang phóng tới. Thần cơ doanh khổ luyện những ngày qua rốt cục đã có kết quả, thỉnh thoảng có vài tên Bạch Liên Quân trúng tên ngã xuống đất, kêu thảm thiết, thê lương bên tai không dứt.

Năm lượt mưa tên qua đi, bọn Bạch Liên Quân đi đầu, thương vong trầm trọng. Nhưng trong hồ những chiếc thuyền nhỏ vẫn như cũ cuộn cuộn không ngừng lao về phía trước. Lần này bọn chúng đã thông minh hơn, hơn mười thuyền còn lại phân tán đi từ các phương hướng tiến công, hiển nhiên là muốn phân tán hỏa lực của quan binh. Bạch Liên Quân thương vong đã gần đến ba phần, nhưng số còn lại so với nhân số của

quan binh vẫn đông hơn, đồng thời bọn chúng tiến công càng thêm điên cuồng dũng mãnh, tốc độ di chuyển mãnh liệt hơn, đại pháo của thần cơ doanh đã rất khó có hiệu quả như trước.

Lâm Văn Vinh dưới sự hộ vệ của Cao Tù, cách trung tâm hồ một khoảng cách, hẩn cẩn thận quan sát một hồi, mới tìm thấy ở giữa hồ có một chiếc thuyền nhỏ, nhân số chỉ có bốn năm người, trong bộ dạng như là chỉ huy của Bạch Liên Quân.

“Cao đại ca, mắt ta không tốt, người giúp ta nhìn xem. trên thuyền nọ có nữ tử hay không?” Lâm Văn Vinh hướng về phía Cao Tù hỏi.

Cao Tù cũng chú ý đến chiếc thuyền nhỏ, hẩn chăm chú quan sát một hồi, lắc lắc đầu nói: “Dường như không có thân ảnh nữ tử, Lâm huynh đệ, người muốn tìm nữ tử để làm gì?”

Nói nhảm, hỏi nữ tử để làm gì, đương nhiên là làm vợ. Biết được Tiên Nhi không ở trên thuyền, Lâm Văn Vinh thở ra một hơi thật dài, hô lớn về phía Lý Thánh: ”

Mau nhắm chuẩn chiếc thuyền đó cho ta. Hai khẩu pháo nhất loạt bắn, nhất định phải nhắm trúng nó, đánh chìm nó!”

“Vâng, tướng quân!” Lý Thánh hét lớn một tiếng, nhanh chóng di chuyển khẩu pháo, nhắm vào tào thuyền nhỏ mà Lâm tướng quân chỉ định, “Ầm ầm” hai tiếng pháo nổ. Chỉ tiếc thuyền nhỏ của bọn phi tặc di chuyển cực nhanh, nhĩ

pháo vừa rồi tất cả đều rơi vào khoảng không.

Hắc, bọn người kia so với lão tử còn giảo hoạt hơn. Lâm Văn Vinh móc hỏa thương trong người ra. Ngắm vào mấy người nọ trên thuyền đằng xa. Chỉ tiếc khoảng cách khá xa, hỏa thương tạm thời không có tác dụng. Cao Tù thấy hẩn vừa móc ra 1 đoản vũ khí thần bí, cảm thấy nghi ngờ vội hỏi: “Lâm huynh đệ, đây là loại binh khí gì.”

“Một loại ám khí thiên hạ vô địch!” Lâm Văn Vinh cười hắc hắc nói. Hẩn chuẩn bị đạn dược kỹ càng, cẩn thận kiểm tra một lúc, sau đó thu hồi bỏ vào trong người.

Cao Tù tỏ vẻ nghi hoặc không giải thích được, còn đang khó hiểu, chưa kịp nói, lại nghe phía trước Hồ Bất Quy lớn tiếng hô: “Địch quân đã lên bờ, các huynh đệ chuẩn bị -”

Lâm Văn Vinh nghe vậy, vội vàng nhìn về phía âm thanh vừa phát ra. Sau khi phải trả giá bằng thương vong cực lớn, những chiếc thuyền nhỏ của Bạch Liên Quân rốt cục đã tiến lại gần bờ. Quân sĩ như thủy triều dũng mãnh xông đi lên. Trên đỉnh đầu mỗi binh sĩ đều quấn lấy một miếng vải màu trắng, động tác mau lẹ, thần sắc uy dũng, vừa xem đã biết tuyệt không phải hạng người thường.

Trời ơi, ai thiết kế trang phục cho bọn Bạch Liên Giáo thế này, muốn hóa trang thành người A-Rập à? Lâm Văn Vinh vội vàng đi tới trước người Hồ Bất Quy hỏi: “Hồ đại ca, thế nào lại như vậy?”

Hồ Bất Quy trên mặt vô cùng nghiêm túc nói: “Lâm tướng quân, đây là Bạch Liên Quân tinh nhuệ, cuộc chiến hôm nay sẽ không dễ dàng. Nhưng ba quân tướng sĩ cũng không sợ bọn chúng, hôm nay tất nhiên sẽ cùng bọn chúng huyết chiến một trận, tuyệt không lùi bước.”

Ái chà, đừng, tuyệt không đánh tới giọt máu cuối cùng, đánh không thắng thì bỏ chạy, đây mới là người đại trí, về phần thần cơ đại pháo, vừa nặng lại vừa lại khó coi, có đánh mất thì cũng có sao, cùng lắm thì bảo lão Từ mau dời đi, Bạch Liên Quân còn có thể bắn trúng sao?

Hẩn còn đang miên man suy nghĩ, chợt nghe Đỗ Tu Nguyên hét lớn một tiếng: “Đổi trận -”

Sau loạt mưa tên trôi qua, Bạch Liên Quân liều chết vọt tới phía trước quan quân, những mũi tên của thần cơ doanh không đạt hiệu quả nữa, trường thương binh sĩ bộ doanh lập thành hàng phòng vệ thứ nhất che chắn.

Hồ Bất Quy xuất trường đao chỉ lên cao, hét lớn một tiếng: “Chúng binh sĩ, cùng ta xông lên -” Hẩn tay cầm trường đao lao lên phía trước, tiện tay chém hai tên phi quân, trên mặt râu ria dựng đứng, trông như là hắc diện Trương Phi, khí thế bức nhân, vô cùng uy phong. Theo phía sau hẩn chính là thiếu niên Hứa Chấn, hẩn tuy còn trẻ tuổi, trên tay, trường đao cũng không chịu thua kém, nháy mắt đã trảm mấy tên

Bạch Liên Quân. Đi theo phía sau bọn họ là tinh binh do Hồ Bất Quy đặc biệt huấn luyện, lấy Sơn Đông binh làm trụ cột, hỗn hợp với binh sĩ xuất sắc của Chiết Giang, hai người chia làm một tổ, phối hợp với nhau, nhân mã tam doanh của Lâm Văn Vinh chiến đấu quả thật hung hãn.

Hai quân giao chiến với nhau, đao thương chạm vào nhau tiếng vang ầm ầm, tướng sĩ hai bên la hét đồng thời vọt vào mang tai, không gian ở giữa còn kèm theo vài tiếng kêu thê lương thảm thiết, một binh sĩ thiếu niên của Chiết Giang cùng một Bạch Liên phi quân đồng thời té xuống, máu tươi chảy xuống ròng ròng, nhiễm hồng cả bờ sông. Nhìn binh sĩ đồng đội vừa ngã xuống, cũng chỉ là một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, hôm qua còn cùng đùa đùa với các huynh đệ, nháy mắt đã ngã xuống dưới đao kiếm, trên mặt còn lộ vẻ hoảng sợ mà không cam lòng, hấn đường như như phát điên, khắp trong mắt đầy máu đỏ, a..... quát to một tiếng, đại khai sát giới, trường đao trong tay hét thảy không để ý hướng đối thủ đánh tới, nhắm bọn phi quân chém giết, nháy mắt liền đã bị đối thủ chém ngã trên mặt đất.

Cuộc chiến tay đôi tàn khốc rốt cục đã bắt đầu, một bên quan phủ tạp quân cùng Bạch Liên Giáo tinh duệ, không ai biết sẽ phát sinh điều gì. Những tiểu binh này sắp trải qua những kinh nghiệm sinh tử một mất một còn, một khi ngã xuống sẽ vĩnh viễn không thể đứng dậy, còn sống sẽ trở thành phượng hoàng ở cõi niết bàn*.

Diễn tích: Phượng hoàng sinh ra từ đồng tro tàn:

Phượng Hoàng là một con chim trong thần thoại hội tụ những đặc điểm đẹp nhất ở tất cả các loài chim. Phượng Hoàng tồn tại trong truyền thuyết ở rất nhiều nền văn hóa, từ Á sang Âu, nhưng khởi nguồn có lẽ là từ Ai Cập.

Theo thần thoại Ai Cập thì Phượng Hoàng là một con chim lửa thần có bộ lông tuyệt đẹp với hai màu vàng và đỏ rực rỡ.

Phượng Hoàng sống rất lâu, từ 500 đến 1461 năm. Đến cuối chu kỳ sống, Phượng Hoàng tự xây tổ cho mình trên một nhánh cây quế rồi chui vào đó và bùng cháy dữ dội đến khi chỉ còn là tro bụi. Và từ đồng tro tàn ấy một con Phượng Hoàng mới bước ra. Con Phượng Hoàng mới này thu gom tất cả tàn tro của Phượng Hoàng cũ vào một quả trứng làm bằng nhựa cây và mang đến để ở thành phố mặt trời (Heliopolis). Phượng Hoàng có thể tự chữa lành những vết thương của mình do kẻ thù gây ra, do đó nó gần như là bất tử và bất khả xâm phạm - biểu tượng của lửa và thần thánh. Nước mắt phượng hoàng còn có thể chữa lành mọi vết thương.

Phượng Hoàng có thể tự đốt cháy mình thành tro tàn trong ngọn lửa đỏ rực để rồi từ đó tái sinh, sống một đời sống mới, hoàn toàn khác, hoàn toàn thay đổi. Hãy sống như Phượng Hoàng, cháy hết mình, sống hết mình, yêu hết mình để rồi khi tất cả chỉ còn là tro tàn, hãy đứng dậy, tái sinh để trở thành một con người mới hoàn toàn để có thể tiếp tục sống, tiếp tục yêu thương như chưa bao giờ biết thế nào là sự đau khổ.

Lâm Văn Vinh lần đầu tiên trải qua sự chém giết một cách chân thật như vậy, trước kia mặc dù có cùng với Hồng Hưng đánh đấm qua, nhưng chỉ giống như một đám quần áo hỗn loạn, sao có thể so với tình cảnh chân thật trước mắt thật là mãnh liệt. Tuy rằng hấn từ lâu sớm đã toan tính, một khi đánh không lại sẽ chạy trốn, nhưng hấn từ trước cho đến nay chưa bao giờ thiếu nhiệt huyết, nhìn thấy tình cảnh oai hùng mãnh liệt, vô cùng bị tráng cảm trước mắt, hấn có một loại cảm giác như đã hòa nhập vào, phảng phất cho đến thời khắc này. Hấn chân chính hòa nhập vào vị trí người chỉ huy quân đội. Nếu là hôm nay chạy trốn, quả thật căn bản không xứng làm người.

Nhìn vào những gương mặt trẻ tuổi còn non nớt, nhìn thân hình bọn họ từ từ ngã xuống, thấy trên người bọn họ đầm đìa máu tươi, trong lòng Lâm Văn Vinh phảng phất có một ngọn lửa thật lớn thiêu đốt tâm can, huyết mạch hấn căng phồng. Đột nhiên muốn lớn tiếng hô lên.

Hấn đang ngậm chặt môi, đột nhiên hỏi: “Cao đại ca, người cảm thấy con người của ta thế nào?”

Cao Tù hơi sững sốt, không biết hấn tại sao lại đột nhiên hỏi vấn đề này, nhưng thấy hai mắt hấn đỏ vằn, cả người như ngọn đuốc bùng cháy, nhin không được gờ ngón cái nói: “Lâm huynh đệ, người là người đặc biệt nhất mà ta thấy.”

Lâm Văn Vinh cười ha ha : “Cao đại ca, nói rất hay. Hôm nay ta có một ít sự tình nhờ người giao cho các nương tử của ta . Ta có một nương tử tại kinh thành. Tên là Tiểu Thanh Tuyền, tại Kim Lăng còn có một tiểu thê tử tên là Xảo Xảo, còn có Tiêu gia Nhị tiểu thư cũng cùng ta có mối quan hệ, hôm nay nếu ta hy sinh anh dũng, xin người hãy chuyển cáo các nàng, hãy vĩnh viễn nhớ đến ta.”

Cao Tù lớn tiếng nói: “Lâm huynh đệ. Người đang khoẻ mạnh sao lại nói chuyện như thế này. Người muốn làm gì?”

“Làm cái gì?” Lâm Văn Vinh cười hắc hắc: “Chưa thấy qua lão gia muốn giết người sao?”

Hắn đem áo khoác vứt sang một bên, trường đao nắm chặt trong tay, cả người đằng đằng sát khí, lớn tiếng hô: “Các huynh đệ. Theo sát ta a, nếu ai dám lui về phía sau một bước, thì sẽ làm cháu nội ta”

Mọi người sửng sốt một lúc, chỉ thấy Lâm tướng quân nhanh chóng lao lên phía trước, dũng mãnh hướng về phía Bạch Liên Giáo chém giết. Cao Tù là người đầu tiên phục hồi lại tinh thần, quát to một tiếng : “Sát a”, liền nhanh chóng phóng theo sau Lâm Văn Vinh.

Lâm Văn Vinh cùng Cao Tù giết địch trước tiên, nghênh tiếp đối đầu hai tên Bạch Liên binh sĩ, hắn vung tay lên. Trường đao mang theo một trận kinh phong, liền chém đứt cổ hai người đang sống sờ sờ, từ cổ một tia máu tươi bắn vọt lên cao, tung tóe rơi vào trên chiến bào hắn .

Nhìn thấy máu đỏ tươi của kẻ địch càng làm tăng thêm nhiệt huyết của Lâm Văn Vinh, cả người hắn run rẩy, đã thấy trước mắt một thiếu niên quân sĩ, một thương đâm thủng lồng ngực địch nhân, chính bản thân lại bị địch quân một đao đâm thủng bụng, máu tươi cùng ruột bắn ra. “A” Lâm Văn Vinh quát to một tiếng, trường đao hươ lên, thừa cơ hội tập kích chém tên địch quân thành hai đoạn.

Hồ Bất Quy cùng với thủ hạ, chúng tướng sĩ thấy Lâm tướng quân dũng mãnh như thế, nhất thời hưng phấn, chiến lực tăng gấp bội lần, tuy rằng tân quân là các tiểu binh lần đầu tiên ra chiến trường, nhưng cũng cùng địch quân chém giết khó phân thắng bại, song phương thương vong vô số kể. Sau một hồi trôi qua, máu tươi tung tóe khắp nơi trên mặt đất, đem nguyên một vùng Vi Sơn hồ nhuộm hồng.

Thủ hạ Lâm Văn Vinh đều là tiểu tân binh ốm yếu, mặc dù trải qua huấn luyện, rốt cuộc lần đầu ra chiến trường, kiên thủ nửa canh giờ, đã hao tổn hơn phân nửa. Nhìn các thân thể còn non trẻ lần lượt ngã xuống, nhìn bọn họ không cam lòng, hai mắt cùng khuôn mặt thống khổ, Lâm Văn Vinh cả người run rẩy kịch liệt, hàng loạt nhiệt huyết đã hiện lên mặt, hắn hiểu được tự mình gần như sắp nổ tung, một luồng nhiệt huyết thiêu đốt là thú huyết, làm cho hắn không nhớ tới bất cứ chuyện gì, chỉ có một ý niệm trong đầu - sát!

“Ta nguyện rửa tổ tông người ” Lâm Văn Vinh gào lên một tiếng kinh thiên động địa, hai mắt như ngập đầy máu, trường đao huy vũ lia lịa, nháy mắt đã chém chết mấy tên tặc phi. Nội lực hắn mạnh mẽ, trường đao vung mạnh, tiến nhập bên trong địch quân, hung mãnh vô cùng, không có ai có thể sánh được. Cả người Cao Tù dính đầy máu tươi của địch nhân, trung dũng hộ vệ bên người hắn, hai người như Sát Thần hạ giới, tiến nhập trận địa địch quân, quét sạch mọi chướng ngại. Trên chiến trường quyết chiến, vô nghệ kỹ xảo đều mất tác dụng, chỉ dựa vào sức mạnh tinh thần cùng với nỗ lực toàn thân.

Bọn Bạch Liên Quân tinh duệ, hiển nhiên không có nghĩ đến một đội tạp quân già yếu bệnh tật, cũng có thực lực chiến đấu mạnh mẽ như thế, song phương đang giao quyết liệt, chợt nghe trong đám Bạch Liên giáo truyền ra một tiếng hét lớn, một thân ảnh cao lớn uy mãnh phóng vọt lên không trung, lớn tiếng hô: “Ta là Bạch Liên giáo đệ nhất dũng sĩ, ai dám cùng ta đánh một trận.”

“Đánh lão mẫu của ngươi.” Hai mắt của Lâm Văn Vinh đỏ ngầu hét lớn, hắn móc ra trong lòng ngực hỏa thương, căn bản không cần ngắm chuẩn, bằng cảm giác thuận thể hỏa thương bắn ra, “Phanh” một tiếng nổ lớn, chỉ thấy đệ nhất dũng sĩ trước ngực hiện ra một đóa huyết hoa thật to, “Ầm” bỗng nhiên thân thể hắn từ không trung rơi xuống đất.

Tướng sĩ hai bên cơ hồ không dám tin vào mắt mình, đệ nhất dũng sĩ còn chưa tranh tài được một hiệp, cứ như thế đã bị giết.

“Mạnh tướng quân đã chết.” Bạch Liên Quân mất đi chủ soái, nhất thời lâm vào khủng hoảng, mỗi người trên mặt đều toát ra vẻ kinh hãi. Lâm Văn Vinh hơi sửng sốt, lão tử tùy tiện bắn ra một phát, tên tướng quân kia đã đi đời.

Hồ Bất Quy thấy Lâm tướng quân một hỏa thương bắn chết chủ soái của địch nhân, trong lòng mừng rỡ vô cùng, hét lớn: “Lâm tướng quân thần dũng, bắn chết chủ soái địch. Địch quân tất bại, quân ta tất thắng, xông lên !”

Chúng quân sĩ nhìn lại Lâm tướng quân, chỉ thấy hãn tay phải hỏa thương tay trái đao, cả người máu tươi nhiễm hồng chiến bào, đứng sừng sững ở đó như một pho tượng chiến thần.

“Hãy đốt thú huyết của các ngươi đi, vì các huynh đệ hi sinh mà báo thù.” Lâm Văn Vinh gào lên, thanh âm chứa đầy khát vọng vô cùng mãnh liệt lại chứa đầy mùi vụ lạnh khốc.

“Báo thù.” Tinh thần quan binh phấn chấn, bọn họ giống như mãnh hổ hạ sơn, điên cuồng hướng Bạch Liên Quân đánh tới. Địch quân như rắn bị mất đầu, quan binh sĩ khí đang lên cao, Bạch Liên Quân dấu chí tiêu táng, nhanh chóng bại trận, biến thành oan hồn dưới đao tam doanh binh sĩ.

“Lâm tướng quân, viện binh chúng ta tới rồi.” Đỗ Tu Nguyên cả người đầy máu tươi, sắc mặt hớn hở chạy lại nói.

“Tới thì sao, chẳng lẽ còn muốn lão tử xếp hàng hoan nghênh phải không.” Lâm Văn Vinh ném trường đao cắm lên mặt đất, trong mắt không có nửa ti sắc vui mừng. Trải qua một hồi quyết sát, tam doanh binh lính, sáu bảy trăm nhân mã, số người còn sống sót, chỉ chưa tới bốn trăm. Đem lão nhược tàn binh nghênh tiếp một ngàn địch nhân tinh duệ, còn trong tình huống bị đánh lén, không chỉ có toàn địch nhân bị đánh gục lại còn giết chủ tướng, thương vong chỉ hơn ba trăm người, có thể nói là một thắng lợi huy hoàng.

Nhưng trên mặt Lâm Văn Vinh không có một vẻ thỏa mãn, mà trong mắt hãn, là khuôn mặt của hơn ba trăm huynh đệ bỏ mình. Bọn họ tuổi còn trẻ như thế, còn chưa nhắm nháp qua tư vị nhân sinh, mà đã an nghỉ nghìn thu.

Phía trước truyền đến tiếng khóc thút thít cùng một trận tiếng máng phẫn nộ, Lâm Văn Vinh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Hứa Chấn cả người đầy máu, đang ở cúi đầu quệt nước mắt, Hồ Bất Quy đang ở bên cạnh hãn máng lớn: “Có cái gì phải khóc, chưa biết chiến tranh là gì sao, không sợ hi sinh, nên vì các huynh đệ giết địch báo thù, lần sau quyết giết thật nhiều địch nhân là được.”

Lâm Văn Vinh đi tới nói: “Tiểu Hứa, làm sao vậy?”

Hứa Chấn rưng rưng nói: “Lâm tướng quân, tổng kỳ huynh đệ của ta, tất cả đều chết hết , ô ô.

Hứa Chấn rút cuộc chỉ là một đứa nhỏ mười bốn mười lăm tuổi, tổng kỳ gần năm sáu mươi người, như vậy đã chết trận hết, làm sao hãn lại không bi thương được.

“Ngươi là tướng sĩ vì quốc gia chinh chiến, khóc lóc than thở, còn ra thể thống gì?” Hồ Bất Quy mắng.

“Khóc, khóc sao lại trách? Người nào nói tướng sĩ không được phép khóc, lão tử cũng muốn, phải khóc, có sao?” Lâm Văn Vinh rống lớn, đôi mắt đỏ hồng lên.

Chúng tướng sĩ thấy Lâm tướng quân hai mắt rưng rưng, cũng nhịn không được bi thương, trận chiến khốc liệt đêm nay, biến bọn họ từ tân nhân thành lão binh.

Lâm Văn Vinh khịt mũi đau xót, lớn tiếng lớn: “Đỗ Tu Nguyên, Đỗ Tu Nguyên.”

“Có mặt tướng !” Đỗ Tu Nguyên vội vàng nói.

“Thu cất các di hài huynh đệ bỏ mình, đầy đủ hoàn chỉnh, một cọng tóc cũng không có thể thiếu, nếu không nghe, quân pháp xử trí.” Lâm Văn Vinh quát lớn. Đỗ Tu Nguyên vội vàng đáp ứng, lĩnh mệnh đi.

Hồ Bất Quy đi tới nói: “Lâm tướng quân, cứu viện của chúng ta kỵ doanh phó tướng quân Địch Thương Hải, đã dẫn đầu năm ngàn nhân mã chạy lại đây.”

Lời còn chưa dứt, liền nghe xa xa truyền đến một trận vó ngựa dồn dập, hàng hà kỵ binh đã vọt tiến đến. Ngay tại trước mặt tướng quân da mặt trắng bệch, thần sắc ngang ngược khinh người, ghìm cương ngựa hỏi: “Là các ngươi cầu viện sao?”

Nhìn sắc mặt hần đường như khó chịu, tựa như lão tử thiếu nợ hần mấy trăm lượng bạc, Lâm Văn Vinh hừ một tiếng không nói gì. Hồ Bất Quy nói: “Bẩm cáo tướng quân, quân ta mới cùng Bạch Liên Quân tinh duệ mấy ngàn người kịch chiến, đã quét sạch phủ quân, lúc này đang kiểm tra chiến quả.”

“Đã quét sạch? Dựa vào đám tàn binh phế vật vận chuyển lương thảo các người?” Địch Thương Hải cùng quân sĩ phía sau hần đồng loạt cười lớn.

193. Chương 191 - Không Ai Được Sỉ Nhục Huỳnh Đế Của Ta

Hồ Bất Quy sắc mặt đại biến, đang chuẩn bị phát tác liền bị một người kéo tay áo, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Lâm tướng quân sắc mặt không biến đổi lắc đầu, không nói một tiếng nào quay đầu bước đi. Hồ Bất Quy tức tối hừ một tiếng, vội đi theo phía sau Lâm Văn Vinh.

Địch Thương Hải thấy hai kẻ trước mắt dám mặc kệ mình, quát lớn:

- Lá gan các người cực to a, dám bất kính đối với bốn tướng quân, hai người tên gọi là gì?

Lâm Văn Vinh cũng không quay đầu lại, tiếp tục đi lên phía trước, một gã thiên hộ, thủ hạ dưới quyền của Địch Thương Hải, giận dữ ra roi vọt ngựa chạy lên, hướng hai người quát xuống:

- Lũ các người thật to gan lớn mật, tướng quân ta cùng người nói chuyện..

- Nói con mẹ người a!

Lâm Văn Vinh quay đầu lại đột ngột, kéo tên thiên hộ đó xuống ngựa, đánh một quyền cực mạnh lên mặt kẻ đó. Lúc này Lâm Tam hần đã nổi cơn thịnh nộ, quyền phong ào ào, tên thiên hộ kêu thảm một tiếng, trên mặt đã nở đầy huyết hoa. Lâm Văn Vinh một cước đá hần bay ra ngoài, trong mắt hiện lên một tia hung quang. Chiêu thức ấy quả thực ngoài dự liệu mọi người, kỵ doanh nhân mã nhất thời tao động đứng lên, Địch Thương Hải nổi giận hét to:

- Phế vật người thực to gan bạo phổi, dám đánh thiên hộ thuộc hạ của ta. Người đâu, bắt hần cho ta!

Lâm Văn Vinh lúc này đã quay trở lại bên người bọn Lý Thánh. Hồ Bất Quy cắn răng nói:

- Cầu tạp chủng này, vũ nhục tướng sĩ của ta, ta hận muốn một đao kết liễu hần.

Lâm Văn Vinh sắc mặt đanh thép, lạnh lùng cười nói:

- Lý đại ca, chuyển pháo khẩu, quay về phía kỵ doanh, bắn cho ta hai pháo.

Lệnh vừa ban ra, không chỉ có Lý Thánh, mà ngay cả Hồ Bất Quy đang nói ko ngớt cũng sững lại hoảng kinh. Lý Thánh vội vàng nói:

- Lâm tướng quân, vạn lần không thể, nếu bị tố cáo, chúng ta không che dấu được đâu.

Lâm Văn Vinh cười lạnh nói:

- Lý đại ca, ta bảo người bắn thì người bắn, tất cả tội lỗi trách nhiệm, một mình ta gánh chịu.

Hồ Bất Quy sắc mặt đỏ bừng nói chen vào:

- Lâm tướng quân, ta kính nể người nhất, việc khai pháo bọn cầu tặc này tính cả phần lão Hồ ta nữa.

Cao Tù lên tiếng:

- Tên họ Địch này bất quá chỉ là một tên kỵ doanh thiên tướng quân nho nhỏ, không có gì to tát, bắn vài pháo để cho chúng mở mang kiến thức cũng chẳng sao đâu.

Cao Tù hần là hộ vệ thân cận của hoàng đế, đã gặp qua không biết bao nhiêu quan lại cao cấp lớn nhỏ, vì vậy tên Địch Thương Hải này tự nhiên không coi ra gì cả.

Lý Thánh cắn răng, chỉnh pháo khẩu nhắm ngay vào chỗ kỵ doanh, cẩn thận ngắm cho chuẩn xác, bắn liền hai pháo. Pháo đạn reo reo, nổ mạnh phía trước kỵ doanh, cách Địch Thương Hải không quá mấy trượng,

ngựa của hắn hoảng sợ, lồng lộn nhảy lên, thiếu chút nữa quăng hắn xuống đất. Kỵ doanh binh lính đang muốn chạy tới bắt Lâm Văn Vinh, bị pháo bắn tới, đàn ngựa nhất thời lồng lên, khó khăn lắm bọn chúng mới trụ vững không té ngã.

- Con chó người to gan, dám khai pháo với kỵ doanh của ta.

Địch Thương Hải tức giận trùng trùng nói:

- Hôm nay nếu không giáo huấn đám phế vật các ngươi một chút, ta sẽ...

Hắn còn đang nói, đã thấy xa xa tiến tới một đội quân sĩ, quần áo rách nát, cả người đầy vết thương, bọn họ hai người một tổ khiêng di thể tướng sĩ bỏ mình. chậm rãi đặt trước đại doanh. Đám quân sĩ sống sót, khuôn mặt ngăm đen, vết máu loang lổ, ngay cả đội hình cũng lộn xộn, thật giống như tàn binh.

Nhìn những tướng sĩ bỏ mình, cả người không còn toàn vẹn, người gãy chân, kẻ đứt đầu, ruột gan phèo phổi bầy nhầy, có người dính lên người địch nhân đến chết cũng khó tách. Tướng sĩ chết trận, phần lớn chỉ mới mười lăm sáu tuổi xuân xanh, trên mặt còn có chút ngây thơ, khờ khạo lẫn với nét thống khổ không cam lòng, thực như một cây kim đâm vào trong lòng mọi người.

Đám binh mã vận tống lương thảo này cũng chỉ có sáu bảy trăm người mà trong một đêm đã bỏ mình một nửa. Nhìn cảnh thảm thiết trước mắt, kỵ doanh tướng lãnh đều bị kinh hãi.

- Bẩm cáo tướng quân, quân ta hi sinh ba trăm linh ba người, trọng thương bảy mươi năm người.

Đỗ Tu Nguyên sắc mặt trầm trọng ôm quyền báo cáo.

Lâm Văn Vinh nghiêng răng, nhìn Địch Thương Hải lạnh lùng nói:

- Ngươi họ Địch ư?

Địch Thương Hải không biết hắn hỏi có ý gì, ngạo nghễ đáp:

- Bổng tướng quân đúng là họ Địch ...

- Quỳ xuống !

Lâm Văn Vinh đột nhiên quát lớn.

Địch Thương Hải sửng sốt, không hiểu hắn đang quát ai. Lâm Văn Vinh móc ra hỏa thương, phanh một tiếng vang lớn trước ngựa Địch Thương Hải, một trận bụi đất lập tức bốc lên trên chỗ đó. Lâm Văn Vinh đằng đằng sát khí nói:

- Lão tử bảo ngươi quỳ xuống!

Hắn vừa mới đánh nhau, cả người thấm đầy máu tươi, khuôn mặt dữ tợn, nhìn thực như là một sát thần.

- Quỳ xuống !

Ba doanh binh lính còn sống, tay vùng cương đao, giờ cao trường thương, không để ý trên người máu tươi ròng ròng, trợn tròn mắt, quay nhìn kỵ doanh đồng thời hét to. Tiếng vang to lớn, làm cho kỵ doanh chúng tướng càng hoảng sợ. Những binh sĩ này hôm qua tân binh, hôm nay đã thành sát thần, đối mặt địch nhân đông hơn, bọn họ không hề lui bước, người nào không có vết máu đầy mặt, vết thương khắp nơi, còn phải sợ gì ai nữa? Huyết tính kích phát làm cho bọn họ đã quên đau đớn trên người, vốn không chịu nổi, nhưng dưới kinh thiên huyết chiến, sát khí bùng bốc cao lên như lũ cuốn, làm cho kỵ doanh năm ngàn tướng sĩ kinh hãi run sợ trong lòng.

Địch Thương Hải hoảng hốt, vội vàng lui lại mấy bước nói:

- Các ngươi muốn làm cái gì? Ta chính là kỵ doanh phó tướng, thống suất năm ngàn binh mã.

Lâm Văn Vinh nào coi hắn ra gì, phi thân vài bước tiến lên, một cước đá Địch Thương Hải xuống ngựa, hung hăng nói:

- Lão tử bảo ngươi quỳ xuống!

- Quỳ xuống!

Cao Tù đi theo bên người Lâm Văn Vinh, hét lớn một tiếng, một cước đá vào đầu gối Địch Thương Hải. Địch Thương Hải kêu thảm một tiếng, liền ngã quỵ xuống.

Kỵ doanh quân lập tức có phản ứng, dày đặc vây quanh hai người hô to:

- Bắt, toàn bộ bắt hết!

- Vì Lâm tướng quân, xông lên !

Hồ Bất Quy, Đỗ Tu Nguyên đồng thời hô to, ba trăm tàn binh còn sống mắt đỏ bừng, cả người tuôn ra sát khí kinh thiên, như một cổ gió lốc vô địch, nháy mắt tiến thẳng vào vòng vây của kỵ binh, bảo hộ Lâm tướng quân ở chính giữa. Đêm qua một hồi huyết chiến kẻ vai sát cánh làm cho tướng sĩ vốn còn có chút xích mích hoàn toàn như hòa vào một, mặc kệ người là Chiết Giang Sơn Đông hay là thần cơ doanh, đều là sinh tử tương thác giao tình. Vị Lâm tướng quân này giờ như là chiến thần trong lòng bọn họ.

Lâm Văn Vinh bị vây quanh nhưng không thèm để ý, một cước đá ngã Địch Thương Hải lăn trên mặt đất, hung hăng dẫm trên mặt hắn, âm hiểm cười nói:

- Người ra lệnh kỵ doanh toàn bộ xuống ngựa mau!

- Lớn mật, các người muốn tạo phản phải không?

mấy tên thiên hộ kỵ doanh đoàn đoàn vây quanh ba trăm tàn binh, quát lớn.

Cao Tù giờ kim bài sáng ngời, hét to:

- Câm cái mõm thôi các người lại, lão tử chính là ngự tứ nhất đẳng hộ vệ Cao Tù. Phụng mệnh bảo vệ Lâm tướng quân, ai dám cùng ta động thủ? Không sợ lão tử đến xét nhà thì phóng ngựa ra đây!

Thân phận sáng ngời này của hắn khiến đám kỵ doanh binh tướng liền không dám nói tiếp nữa. Cung đình hộ vệ là loại gì, mỗi người đều biết. Vị tướng quân họ Lâm kia có nhất đẳng hộ vệ hộ giá, vậy thân phận tất nhiên không đơn giản.

Địch Thương Hải Bị dẫm nát dưới chân hét lớn:

- Người vũ nhục cấp trên, ta muốn làm người...

- Đạp mông mẹ mày!

Lâm Văn Vinh hét lớn một tiếng ,lại đá một cước trầm trọng lên người họ Địch, quát:

- Kỵ doanh tướng sĩ, toàn bộ theo lệnh lão tử xuống ngựa.

Kỵ doanh chúng thấy vị tướng quân trẻ tuổi như nổi điên, cho dù ai cũng không sợ, khiến toàn bộ bọn chúng đều âm thầm kinh hãi. Với lại lúc này chỉ huy rơi vào trong tay hắn, cũng chỉ có thể làm theo mà thôi, năm ngàn người liền hạ mã.

Lâm Văn Vinh hét lớn một tiếng nói:

- Các người nhìn đây. Hãy nhớ kỹ mặt ta, ta là tham mưu tướng quân Lâm Tam dưới trướng Từ Vị, sau này thấy mặt, đừng nói không nhận ra ta.

- Tên trướng thối họ Địch này dám vũ nhục những huynh đệ vì quốc quên mình của ta, lão tử hôm nay nếu không xử hắn, quả là bất công với vô số huynh đệ có linh thiêng trên trời. Hãy nhìn đi, bảy trăm huynh đệ của ta, huyết chiến Bạch Liên mấy ngàn tinh duệ, mà giết địch hơn ngàn, đánh chết Bạch Liên đệ nhất dũng sĩ Mộng Đô. Vô số huynh đệ hi sinh ở chỗ này phần lớn mới mười mấy tuổi, mới mười mấy tuổi a!

Lâm Văn Vinh « a » quát to một tiếng, hai mắt đỏ bừng, giống như một khối thuốc nổ chuẩn bị bộc phát, hung hăng đá một cước vào mặt Địch Thương Hải :

- Huynh đệ của lão tử , người nào không phải anh hùng hào kiệt, tên chó chết như người lại dám vũ nhục sao ? Con mẹ nó, sinh ra loại người như người thực là uổng phí, để lão tử chặt người...

Lâm Văn Vinh nổi điên, rút trường đao, định chém tới mặt Địch Thương Hải. Cao Tù vội vàng liều chết ôm lấy hấn nói:

- Lâm huynh đệ, người tỉnh táo một chút đi!

Tam doanh tàn binh nhiệt lệ tuôn trào. Tình cảnh huyết chiến đêm qua hiện lên rõ ràng trước mặt, bọn họ đều ngẩng cao đầu, ánh mắt vô cùng sùng kính nhìn vị tướng quân trẻ đầy oai vệ kia.

Đám kỵ doanh vừa nghe hấn nói đánh chết Bạch Liên đệ nhất dũng sĩ Mộng Đô, đều nhất thời chấn động. Mộng Đô cùng bọn tướng tá của hấn đều là tinh nhuệ, chiến lực cường hãn, chính là Bạch Liên quân hổ lang chi sư, không ngờ tới đêm qua cũng bị thua ở tay của binh sĩ già yếu này, ngay tánh mạng cũng không còn, sao bọn chúng không kinh hãi.

Khó trách tướng quân trẻ tuổi này cũng cường hãn như thế, giết được Mộng Đô thì còn có thể là kẻ yếu sao? Cho dù là hấn chém Địch tướng quân, cũng tuyệt không có mấy người dám phản đối nữa. Trong quân đội, cho tới bây giờ đều thích sùng bái kẻ mạnh, kỵ doanh chúng tướng sĩ đối với đám tướng sĩ trải qua huyết chiến sinh tử này chợt có một chút ghen tị. Những cái xác của binh lính tử trận nằm trên mặt đất kia giờ đây trong mắt chúng đã thành những quân nhân anh hùng hi sinh vì Đại Hoa.

- Hồ Bất Quy!

Lâm Văn Vinh vút trường đao một bên, quát lớn.

- Có mặt tướng!

- Vả vào miệng tên chó họ Địch này, sau đó chặt đứt hai chân hấn, cho hấn xem, ai mới là phế vật. Ai cũng không có thể khi dễ huynh đệ của Lâm Tam ta!

Lâm Văn Vinh quệt nước mắt, thanh âm trầm thấp ngân vang, truyền đi thật xa. Từ chỗ tam doanh tàn binh phát ra một trận hoan hô kinh thiên động địa, còn kỵ doanh binh sĩ thì câm như hến, không người nào dám phản đối.

- Đắc lệnh!

Hồ Bất Quy lấy một cây đại bản đao đi lên, nhìn Địch Thương Hải như một con mòng béo nằm đó. Có thể đánh thượng cấp, cảm giác này thật sự là sướng khoái không thể tả.

Lâm Văn Vinh rút bội đao trên người Cao Tù, xoát một tiếng chặt đầu con ngựa Địch Thương Hải cỡi, một cổ máu tươi phun trào ra:

- Làm nhục tướng sĩ của ta, trăm mã người, lần sau tái phạm, lấy mạng chó người.

Kỵ doanh nhân mã tuy nhiều, nhưng lại không một người dám ra lên tiếng, vị tướng quân trẻ tuổi có thể chém Mộng Đô này quả thật là một anh hùng, ai có thể cùng hấn so sánh ?

Lâm Văn Vinh nhìn đám huynh đệ bỏ mình, quì xuống. Hồ Bất Quy, Cao Tù, Đỗ Tu Nguyên, Lý Thánh cùng với tướng sĩ còn lại cũng theo Lâm tướng quân quỳ xuống. Nhất thời không khí trở nên cực kỳ trang nghiêm, ngay cả chiến mã cũng không dám cựa quậy kêu một tiếng.

Cung kính khấu lễ xong, Lâm Văn Vinh đứng dậy, hét lớn một tiếng :

- Lý Thánh, Hồ Bất Quy, Đỗ Tu Nguyên!

- Có mặt tướng!

Ba người đồng thời lớn tiếng đáp.

- Tiến đưa các huynh đệ một đoạn đường.

Lâm Văn Vinh cắn răng nói.

Bốn người nâng di thể của một binh sĩ, giơ lên cao quá đầu, chậm rãi đi đầu, đám tàn binh đi theo phía sau của bọn họ, chậm rãi di động. Năm ngàn kỵ doanh quân sĩ bình dung tề chỉnh, nhìn đội ngũ rách nát mà lại đoàn kết kia, đột nhiên có một loại cảm giác kỳ quái , tựa như đội ngũ trông có vẻ nhu nhược này lại là quân đội không thể đánh bại được.

194. Chương 192: Không Dám Vượt Lên

Lâm Văn Vinh tiếp nhận từ trong tay Hứa Chấn một vò rượu, hấn chậm rãi nghiêng nó đổ xuống đất. Nhìn dòng nước rượu trong suốt từ từ thấm vào đất, hấn cắn chặt răng, nội tâm chua xót, nhất thời quỳ xuống trên mặt đất, giống như một đứa nhỏ khóc lớn lên.

Xa xa, kỵ doanh quan binh lặng lẽ đứng nhìn, thấy ba trăm tướng sĩ khóc rống, ai cũng không dám mở miệng, mấy tên thiên hộ nghiêm trang dẫn đầu năm ngàn quân sĩ ôm quyền cúi đầu, bày tỏ lòng tôn kính đối với các dũng sĩ.

Lâm Văn Vinh ngửa đầu, uống ừng ực chút rượu ngon còn lại trong vò, choang một tiếng ném cái vò thẳng xuống trên mặt đất, tiếng vang trong trẻo truyền ra thật xa.

- Đứng lên, tất cả đều đứng lên!

Hấn xoa xoa gương mặt, lớn tiếng la lên.

Tam doanh tàn binh nghe Lâm tướng quân hét to, lập tức tất cả đều vội vàng đứng dậy. Ánh mắt Lâm Văn Vinh quét qua người bọn họ, quát lớn:

- Các người mau đứng thẳng dậy cho ta, nghiêm chỉnh như một pho tượng.

Tiếng gió vi vu thổi qua, ba trăm tàn binh người người ưỡn ngực thẳng tắp, đầu ngẩng cao, trong mắt lóe lên một sự kiên định.

- Những huynh đệ của chúng ta đã mất đi, thế nhưng bọn họ đã chết một cách vinh dự, bọn họ cho tới bây giờ chưa hề ngã xuống, luôn sống mãi một cách vẻ vang trong lòng chúng ta. Không phân biệt Chiết Giang Sơn Đông, không phân biệt lão ấu, bọn họ đều là những anh hùng của Đại Hoa. Binh sĩ của Lâm Tam ta, không có một người hèn nhất, các người nhớ kĩ cho ta, thà chết đứng, chứ không được sống quì. (sống vinh còn hơn chết nhục)

- Thà chết đứng, chứ không được sống quì!

Ba trăm người đồng thời hét lớn, thanh âm hùng tráng, khí thế như cầu vồng, vừa bi tráng mà lại rung động lòng người.

Hồ Bất Quy, Đỗ Tu Nguyên, Lý Thánh mấy người không quản gió lạnh, đem lại từ chân núi xa xa một tảng đá lớn, đặt ở trước mộ chúng tướng sĩ. Công xảo tượng của Thần cơ doanh hai tay run rẩy, nhiệt lệ ròng ròng đem các tên tuổi quen thuộc, tinh tể khắc vào tảng đá lớn. Lâm Văn Vinh ngoài mặt không chút thay đổi, nhìn tên tuổi của các tướng sĩ tuổi trẻ, nhưng trong lòng hấn lại cảm thấy rất khó chịu.

- Trời ạ !

Hấn hét lớn, một đao bổ vào cây đại thụ bên cạnh, rắc rắc một tiếng nhỏ, đại thụ chậm rãi ngã đổ xuống. Tất cả tướng sĩ đều nhìn tướng quân trẻ tuổi của bọn họ, thẫm nhủ, có một tướng quân hữu tình hữu nghĩa như vậy, có chết cũng đáng.

Kỵ doanh mấy người thiên hộ chậm rãi đi tới, nhìn Lâm Văn Vinh ôm quyền nói:

- Lâm tướng quân, xin cho phép chúng ta hướng tới các huynh đệ đã thác tử bày tỏ lòng thành kính.

Lâm Văn Vinh ôm quyền đáp lễ:

- Cảm ơn.

Người dẫn đầu nhóm thiên hộ đó chợt than thở:

- Lâm tướng quân dũng mãnh vô địch, trung can nghĩa đảm, thật sự là tấm gương sáng cho bọn ta. Ta cùng với chư vị huynh đệ đều kính nể vạn phần. Việc này vốn không nên nhắc tới, nhưng hôm nay chúng ta là theo Dịch tướng quân đến đây cứu viện quý quân. Giờ đây Dịch tướng quân bị cắt đứt hai chân hôn mê chưa tỉnh, việc này chúng ta nên hướng đại soái bẩm báo như thế nào đây.

Thấy mấy người thiên hộ thần thái vô cùng khấn thiết, cũng không phải là loại người chuyên làm ác. Lâm Văn Vinh liền ôm quyền nói:

- Chư vị xin yên tâm, hôm nay chuyện chính là do Lâm Tam ta một người gây nên, các huynh đệ thủ hạ dưới quyền không quan hệ gì, cũng tuyệt sẽ không làm khó các vị. Trước mặt Từ đại nhân, ta tự trình bày nguyên ủy, Lâm Tam ta không có yêu cầu gì khác, chỉ hy vọng các vị huynh trưởng kể lại việc hôm nay thật chi tiết, bẩm báo lên Từ đại soái.

- Lâm tướng quân thật là người có nghĩa khí ngất trời, chúng ta khâm phục vạn phần.

Thấy Lâm tướng quân qui tất cả tội trạng vào mình, mấy vị thiên hộ càng ngưỡng mộ, đồng thời hướng Lâm Văn Vinh ôm quyền hành lễ.

Lúc này ba trăm binh sĩ bên Lâm Văn Vinh đã mất khả năng tái chiến, để phòng ngừa lại bị tấn công bất ngờ, kỵ doanh năm ngàn nhân mã liền đồn trú ở đây, chờ đợi sáng sớm cùng bọn họ đồng thời chạy tới Phong Huyền, hội hợp với Từ đại soái.

Thấy thân ảnh mấy người thiên hộ rời đi, Đỗ Tu Nguyên lo lắng nói:

- Lâm tướng quân, kỵ doanh phó tướng Địch Thương Hải chính là môn sinh của binh bộ thị lang Thiết đại nhân. Hôm nay đánh hấn như vậy, ăn nói với Từ đại soái như thế nào cho phải ? Có thể có phiền toái gì không?

- Đánh hấn thì sao, theo ý của lão Hồ ta, chặt chân hấn là còn nhẹ. Nếu tính cả lão Hồ ta một phần, lão tử sẽ chém cái đầu chó của hấn, hấn còn dám sao trăng cái gì. Đỗ toan nhào người, đọc chút thi thư thành ra nhất gan sợ chuyện.

Hồ Bất Quy ra vẻ khinh thường nói.

Đỗ Tu Nguyên tuy là văn nhược, nhưng đêm qua đánh trận không chỉ có chỉ huy ra lệnh, cũng xông lên phía trước chém giết, nghe vậy sắc mặt đỏ bừng:

- Đại hồ tử, người nói bậy bạ gì đó, ta nơi nào sợ chuyện? Dễ chỉ có người muốn bảo vệ tướng quân sao, nếu thật có người muốn hại tướng quân, Đỗ Tu Nguyên ta sẽ liều tánh mạng, bảo vệ tướng quân.

- Người quá cẩn trọng tỉ mỉ, làm sao có thể làm nên đại sự?

Hồ Bất Quy nói.

- Người làm việc lỗ mãng như thế, sao mà thành công việc lớn chứ?

Đỗ Tu Nguyên phản bác không chút do dự.

Lâm Văn Vinh vắng mặt một khắc, hai người này lại cãi nhau, hấn bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ, hai vị tướng này tuy là tuyệt phối, nhưng lại cũng là một đôi oan gia.

Cao Tù đêm qua cùng Lâm Văn Vinh sanh tử kề vai tác chiến, lại cũng đã cùng nhau tới thanh lâu, cùng nhau vận chuyển pháo, cảm tình tự nhiên cũng không tầm thường, nghe hai kia tranh cãi, nhin không được cười nói:

- Hai vị lão đệ yên tâm đi, Lâm huynh đệ là nhân vật ra sao, theo ý của ta, thiên hạ không ai có thể so với hấn ? Cho tới bây giờ cũng chỉ có hấn hại người mà thôi, chứ không ai có thể hại hấn.

Mẹ nó, đây là lời gì chứ, ta xấu như vậy sao ? Chỉ là ngẫu nhiên hại người một chút mà thôi.

Ba trăm huynh đệ đã nhập thổ vi an, sau khi xử lý hậu sự ổn thỏa, sắc trời đã mờ mờ sáng, Lâm Văn Vinh cũng không có một chút ngủ, đứng yên ở bên hồ một lời không nói. Đỗ Tu Nguyên mọi người đứng ở phía sau hấn, nhìn bóng lưng vị tướng quân trẻ tuổi trầm tư kia, ai cũng không dám thốt một tiếng nào.

Cao Tù do dự hồi lâu, rốt cục mở miệng nói:

- Lâm huynh đệ, người làm sao vậy, thực không giống như bình thường.

Lâm Văn Vinh quay đầu lại cười nói:

- Cao đại ca, ta vẫn còn là ta, chỉ là đêm qua xảy ra chuyện khiến trong lòng không thoải mái mà thôi.

Hồ Bất Quy cười thần bí nói:

- Lâm tướng quân, người chẳng lẽ còn đang lo lắng chuyện Dịch Thương Hải ? Nói thật, đêm qua lúc ta đập tên trướng thối họ Dịch kia, ta đã cắm thêm vài cây đinh lên cây roi, hắn đã bị ta đánh nát hết xương, cả đời này sẽ không đứng lên nổi. Mẹ kiếp, hắn dám vũ nhục huynh đệ của chúng ta, nhìn hắn sau này làm sao hại người.

Lâm Văn Vinh chưa hỏi gì, mà Hồ Bất Quy đã tự khai ra, thế nhưng Đỗ Tu Nguyên, kẻ hay coi thường hắn, lại giờ ngón cái nói:

- Lão Hồ, chuyện này người xử lý rất tuyệt.

- Đó là đương nhiên. Hôm nay được động tay chân thật là thống khoái. Lão Hồ ta cả đời còn chưa có làm chuyện nào thống khoái như vậy.

Hồ Bất Quy dương dương đắc ý.

Lâm Văn Vinh mỉm cười nói:

- Hồ đại ca, người cùng Đỗ đại ca sau này không nên tranh cãi lẫn nhau, các người hai người một văn một vũ, chính là một cặp trời sanh. Hãy phối hợp cho tốt, mở mang đất đai, kiến công lập nghiệp, thành một gia thoại bất hủ. Lý đại ca, thần cơ doanh hỏa khí còn có thể cải tiến thêm được nữa, người cũng nên ra sức nghiên cứu. Hôm nay tới gặp Từ đại nhân, ta sẽ xin chức vụ cao hơn cho các người, dựa vào thành tích giết Mộng Đô, tấn thăng lên thiên hộ tuyệt không vấn đề.

Ba người vội vàng ôm quyền nói:

- Tạ tướng quân tài bồi.

Lâm Văn Vinh khe khẽ thở dài:

- Trong trận đánh đêm qua, huynh đệ chúng ta thương vong thảm trọng, nhưng lửa không thể thiêu chết phương hoàng. Các huynh đệ sống sót đều là tinh anh, các người sau này cần phải đối đãi bọn họ thật tốt. Còn có Hứa Chấn, cũng là một tài năng trẻ, nhất định phải bồi dưỡng hắn phát triển.

Hồ Bất Quy gật đầu, cảm thán nói:

- Trận này chúng ta tuy thắng, nhưng lại là thảm thắng, Bạch Liên phủ quân thực hung hãn. Nhưng chúng ta đều là Đại Hoa tử dân, nói cho cùng, là chúng ta Đại Hoa chém giết lẫn nhau. tuy có thắng, trong lòng ta cũng không thoải mái. Tiến ra phương bắc khu trừ giặc hồ là giấc mộng hơn nhiều năm nay của lão Hồ ta, cũng không biết năm nào tháng nào mới có thể hoàn thành tâm nguyện.

Hồ Bất Quy bản thân là người Tể Trữ, Bạch Liên quân đêm qua bị tiêu diệt, đại bộ phận có thể tính là đồng hương của hắn, thế nên hắn trong lòng khó tránh khỏi có chút cảm hoài.

- Ta đột nhiên có ý nghĩ.

Đỗ Tu Nguyên đột nhiên mở miệng nói, trên mặt mang theo một chút hưng phấn:

- Lâm tướng quân, người thiên tư thông minh, trí kế vô kể, chính là thống soái trời sanh, các huynh đệ đối với người thật sự yêu mến. Có thể hay không thỉnh Từ đại soái hướng Hoàng thượng ban một thánh chỉ, giao cho người dẫn chúng ta lên phương bắc kháng kích người Hồ. Tướng quân yêu binh như con, có tài thống lãnh binh sĩ, mọi người đều đã thấy qua, chỉ cần người lãnh binh, chúng ta huynh đệ trong lòng nguyện luôn đi theo. Đến lúc đó, bảo vệ biên cương, chém giết Hồ lỗ, huynh đệ chúng ta vì Đại Hoa lập một sự nghiệp huy hoàng.

- Đúng vậy.

Lý Thánh cùng Hồ Bất Quy tinh thần phấn chấn hô to hưởng ứng:

- Có Lâm tướng quân thần cơ diệu toán, kỳ mưu lương sách, diệt người Hồ tất nhiên sẽ dễ như trở bàn tay. Xin Lâm tướng quân hãy dẫn chúng ta đi.

Lâm Văn Vinh thì lại hoảng sợ trong lòng, con bà nó, thần cơ diệu toán cái chó gì, ta hôm bữa là ‘rùa’ thôi, muốn bắt ta ra chiến trường đánh người Hồ, ta hy sinh thì la chuyện nhỏ, nếu làm chết nhiều huynh đệ, quả thực chính là tội không thể thứ đó a. Hắn chỉnh lại sắc diện, vội vàng nói:

- Nay, chuyện chiến tranh, ta không có hứng thú. Huống chi ra chiến trường khó tránh khỏi việc sinh tử, nếu là mỗi ngày thấy huynh đệ bỏ mình, so với giết ta còn khó chịu hơn. Chư vị đại ca nếu là thật tâm bỏ qua cho ta, chuyện này chớ có nhắc lại. Các người đều có bản lĩnh, ta sẽ tiến cử trước mặt Từ đại nhân, sau này tất nhiên tiền đồ vô lượng, các huynh đệ, sau này sẽ nhờ các người chiếu cố cho ta đó.

Mọi người nghe hắn nói có vẻ muốn quy ẩn, nhất thời kinh hãi, vội vàng tìm cách an ủi, chỉ có Cao Từ thì trầm nghĩ: Đánh Bạch Liên giáo thì người lúc đầu ra vẻ bên lên, sau chém giết thành thần. Khi thời khắc đến, chắc chắn sẽ có người tìm biện pháp bắt người tiếp tục lãnh binh mà thôi.

Lâm Văn Vinh cùng đám huynh đệ đồng sanh cộng tử, tình cảm trở nên sâu đậm. Hắn cùng bốn người bên hồ nói chuyện phiếm, nghe Hồ Bất Quy kể về một chút chuyện xưa kháng kích người Hồ, với kinh nghiệm huyết chiến đêm qua của hắn mà nói, cả người máu huyết không khỏi lại một trận sôi trào.

Đội ngũ sáng sớm nhỏ lều, hướng về phía Phong Huyền hành quân. Lâm Văn Vinh và ba doanh binh sĩ quần áo tuy rách nát, thương binh khắp nơi, nhưng người nào cũng ngẩng đầu ưỡn ngực bước đi, trên mặt tràn đầy tự tin. Ai ai nhìn thấy cũng không dám tin rằng đội ngũ này đêm qua chỉ là một đám tạp binh.

Hơn bảy mươi huynh đệ trọng thương, vốn là nằm trên xe ngựa, nhưng xe ngựa dần xóc cực kỳ khiến họ thống khổ không chịu nổi. Lâm Văn Vinh thấy thế không đành lòng, xoay người xuống ngựa, nhắc một gã bị trọng thương lên cáng, cùng Cao Từ một trước một sau, khiêng đi.

Huynh đệ bị trọng thương nọ vừa hoảng sợ, vừa cảm động, giãi dựa nói:

- Thuộc hạ đáng chết, sao dám để tướng quân làm vậy chứ?

Lâm Văn Vinh nổi giận nói:

- Nói linh tinh gì đây, người là huynh đệ của Lâm Tam ta, ta khiêng người đi thi sao? Người còn nói nữa, ta vớt người xuống đất bây giờ.

Tên quân sĩ đó đột nhiên khóc lớn:

- Tướng quân đối đãi với ta như thế, thật ơn sâu nghĩa nặng. Tánh mạng này của ta, sẽ giao cho tướng quân.

- Tiểu tử người thật lắm lời !

Lâm Văn Vinh len lén chùi khóe mắt nói.

Hồ Bất Quy thấy Lâm tướng quân hành động như vậy, liền tỉnh ngộ, vội vàng xoay người xuống ngựa, lệnh cho mọi người khiêng các huynh đệ trọng thương trên cáng, tập tễnh bước đi, tam doanh tướng sĩ giờ đây tình cảm ngày càng gắn bó thân thiết.

Mấy vị thiên hộ thống binh kỵ doanh đang đi phía sau, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, thâm tâm cảm động, liền vung tay lên nói:

- Toàn quân xuống ngựa, kỵ binh biến thành bộ binh, cùng chư vị huynh đệ đồng hành!

- Đồng hành!

Năm ngàn kỵ binh đồng thời rống lên, thấy đám tàn binh phía trước, bọn họ như phảng phất nhìn thấy bóng dáng của mình, nhiệt lệ tuôn trào trong tim, mỗi người đều cam tâm tình nguyện xuống ngựa, đi phía sau đám tàn binh, một bước cũng không dám vượt lên.

195. Chương 193: Một Phong Gia Thư

Từ Phái huyền về Phong Huyền tuy chỉ hơn mười dặm lộ trình, nhưng lại đi mất hai ba canh giờ. Tới gần đại doanh Từ Vị, còn hơn mười dặm khoảng cách thì mọi người chợt nghe vài tiếng pháo, phía trước vọt tới hơn mười tinh kỵ. Dẫn đầu là một lão giả râu tóc bạc phơ, chính là đại soái Từ Vị lãnh binh thảo phạt Bạch Liên quân. Đám người đi theo phía sau ông ta giáp trụ chỉnh tề, đằng đằng sát khí, hẳn là đều là những đại tướng dưới trướng Từ Vị.

Từ Vị cùng mọi người xuống ngựa từ xa, vội vã đi tới, hai tay ôm quyền nói:

- Lâm tiểu huynh đệ, lâu nay vẫn mạnh giỏi chứ?

Vài ngày không gặp, Từ lão đầu tựa hồ tiêu tụy một chút, xem ra thảo phạt kì này ko phải dễ dàng gì. Lâm Văn Vinh lắc đầu nói:

- Từ tiên sinh, người xem đám huynh đệ của ta ở phía sau như thế, ta còn có thể mạnh giỏi được sao? Ta cực kì không khỏe, rất không khỏe.

Từ Vị thấy binh sĩ dưới tay hần quần áo rách nát, không người nào không có vết thương, khắp nơi có thể thấy được dấu vết huyết chiến đêm qua. Ông ta vung tay lên một cái, đám quan binh tiến theo sau tới nơi liền lập tức y lệnh, đem quân sĩ trọng thương về doanh trung cứu trị.

Từ Vị thở dài, hướng Lâm Văn Vinh cười khổ nói:

- Lâm tiểu huynh, cuộc chiến đêm qua thật sự nằm ngoài dự liệu của lão hủ. Vì Sơn hồ này ta vốn đã ra lệnh cho thủy sư bố phòng nghiêm mật chu đáo, không nghĩ rằng tặc khẩu có thể vượt qua phòng tuyến, thật là giáo hoạt.

Chu đáo bố phòng nghiêm mật? Ta khinh, mấy trăm thuyền nhỏ, mấy ngàn nhân mã, phóng trên mặt hồ, đâu đâu cũng đầy rẫy đầu người, dày đặc như kiến, ngay cả người mù cũng có thể nhìn rõ ràng, không biết thủy quân của lão Từ người canh phòng ra sao?

Lâm Văn Vinh trong lòng tràn đầy lửa giận, nhưng thấy lão nhân này thần sắc tiêu tụy, tóc tựa hồ đều bạc trắng, không còn chút sắc, trong lòng cũng không thể phát tác, đành hừ một tiếng không nói nữa.

Các đại tướng đi theo sau Từ Vị thấy Từ đại soái tự mình xuất doanh nghênh đón một tham mưu tướng quân nhỏ bé mới có khoảng hơn hai mươi tuổi, đều có chút giật mình.

Từ Vị kéo Lâm Văn Vinh, xoay người đối mặt chúng tướng nói:

- Lại đây, lại đây! Ta giới thiệu cho mọi người biết. Vị này là người ta thường xuyên nhắc tới, tham mưu tướng quân Lâm Tam huynh đệ, hẳn học thức can đảm đều là phi phạm, lão hủ rất bội phục, mấy lần mời mọc hẳn mới đáp ứng, lần này đến là chuyên trách trợ trận cho quân ta.

Chúng tướng thấy Từ đại soái khen ngợi tham mưu tướng quân, cũng rất phối hợp ra vẻ quan tâm, mọi người đều ôm quyền nói:

- Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu!

Ngưỡng mộ đã lâu con mẹ nó, Lâm Văn Vinh hẳn vẫn tự biết mình biết ta. Đám tướng lĩnh ở đây mỗi người từng mang binh hùng tướng mạnh chinh chiến đã lâu, đâu chịu dễ dàng phục người, trong miệng họ nói ngưỡng mộ đã lâu, thực tế sợ là ngay mặt mũi của hắn còn chưa từng thấy.

Từ Vị đem chúng tướng lĩnh nhất nhất giới thiệu cho Lâm Văn Vinh biết. Lâm Văn Vinh trí nhớ rất tốt, chỉ chốc lát đã nhớ mặt hết mấy người này, trong mấy vị đại tướng, người hắn chú ý nhất chính là kỵ doanh thống lĩnh Đông Thành, cũng bởi vì tên Dịch Thương Hải đêm qua bị hắn cắt đứt đuôi và miệng kia chính là phó tướng của Đông Thành. Mấy vị đại tướng này đều là người cao cao tại thượng, thấy một tên tham mưu tướng quân nho nhỏ như hắn được Từ đại soái trọng thị, tự nhiên có chút không phục, nét mặt khó tránh khỏi cao ngạo vài phần.

Lâm Văn Vinh nhận biết lòng người như thành tinh, đương nhiên hiểu được tâm tư mấy người này, hắn lạnh lùng cười, vung tay ra phía sau kêu mấy người Hồ Bất Quy:

- Dem lên đây!

Hồ Bất Quy cùng Đỗ Tu Nguyên hai người hùng hổ bước vào, khiêng một thi thể vút trước mặt mọi người. Thi thể này diện mục dữ tợn, ngực còn thủng một lỗ to bằng nắm tay trẻ con, nhìn thật khiến người hoảng sợ.

- Mạnh Đô? Là Bạch Liên đệ nhất dũng sĩ Mạnh Đô!

Mấy vị đại tướng đã từng giao thủ cùng Mạnh Đô đồng thời kêu to lên, trên mặt hiện ra vẻ kinh hãi.

-Ồ! Đây chính là Mạnh Đô được xưng danh mãnh hổ đó ư ?

Từ Vị liếc mắt nhìn thi thể nọ một cái thốt lên.

- Bẩm đại soái, đúng là người này. Hắn chính là người Duyện Châu, trời sanh thần lực, đã từng vào rừng Cảnh Dương săn bắt mãnh hổ, được xưng là Bạch Liên đệ nhất dũng sĩ. Đại quân ta mấy ngày trước đây mới cùng người này giao chiến, hắn từng làm khó dễ mấy vị đại tướng dưới quyền ta. Không ngờ tới hôm nay đã nằm thẳng cẳng trước mặt thế này.

Nói với Từ Vị là một vị tả lộ tướng quân, Lâm Văn Vinh nhớ tên hắn gọi là Tá Tông Hữu.

Tá Tông Hữu nọ hướng Lâm Văn Vinh ôm quyền hỏi:

- Lâm huynh đệ, đêm qua đó là tên này suất quân đánh lên sao?

Hắn vốn thần sắc cũng có chút ngạo mạn, nhưng lúc này thấy thi thể Mạnh Đô liền thay đổi rất nhiều, trong giọng nói mơ hồ có chút ý tôn kính.

Binh nhân khó tránh khỏi có vài phần ngạo khí, đây là chuyện rất ư bình thường, Lâm Văn Vinh gật đầu đáp:

- Đúng là người này. Đêm qua hắn đem mấy ngàn Bạch Liên tinh duệ, từ trong Vi Sơn hồ đánh lên doanh trại ta, nhưng bị ta phát hiện, trải qua một phen huyết chiến mới giết được người này.

Mấy người đại tướng bên người Từ Vị đều đã nghe qua danh Mạnh Đô, có người còn từng cùng hắn giao thủ, biết Mạnh Đô cực kì lợi hại. Dưới tay Mạnh Đô đều là tinh nhuệ quân trung thành nhất của Bạch Liên giáo, không sợ chết, sớm có hung danh. Không ngờ rằng gặp một đội vận lương thảo tạp quân, bị chúng tập kích, không chỉ lấy ít đánh nhiều, mà cả một ngàn tinh duệ bị tiêu diệt gọn, thật sự khiến mọi người không dám tin.

Tá Tông Hữu, trên mặt lộ ra vài phần kính nể:

- Lâm huynh đệ dụng binh như thần, quả nhiên không giống người phàm, tá mỗ bội phục. Nhưng không biết Mạnh Đô bị thương bởi loại lợi khí gì vậy? Coi thương thế này, ta đánh trận nhiều năm rồi, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa thấy qua.

-Ồ, đây là gia truyền tuyệt học Nhất Dương Chỉ, chỉ là tiểu đệ tu luyện quá độ, uy lực lớn một chút, tới hôm qua chiến đấu nhìn không rõ lắm, ta không nghĩ là làm vết thương to như vậy, dọa mọi người, thật sự là không có ý như thế.

Lâm Văn Vinh mặt không đổi sắc nói.

Cao Tù nghe hắn ba hoa, trong lòng cười thầm, cái gì Nhất Dương Chỉ, rõ ràng là dùng ám khí, Lâm lão đệ da mặt dày này cũng thích thói phóng đại a.

Mọi người nghe được âm thầm cắn lưỡi, tham mưu tướng quân này quả nhiên cao thâm không thể lường.

Lâm Văn Vinh chỉ vào Hồ Bất Quy, Đỗ Tu Nguyên, Lý Thánh ba người nói:

- Từ đại nhân, đêm qua huyết chiến, ba vị bách hộ đại ca tấn công phía trước, công lao đầy mình, ta nghĩ, nên ban thưởng cho bọn họ.

Từ Vị ha ha cười to nói:

- Đúng như thế ! Cuộc chiến đêm qua, không chỉ tiêu diệt toàn bộ Bạch Liên giáo tinh duệ, còn giết được cả Mạnh Đô, thực là chiến thắng oanh liệt của quân ta, khiến quân tâm đại chấn. Lâm huynh đệ suất lĩnh một đội nhược binh, lập ra chiến tích huy hoàng, xin thưởng công là chuyện hiển nhiên. Truyền lệnh ta, Lâm huynh đệ đã trình báo công lao của ba vị này, vậy mỗi người tấn thăng hai cấp, lĩnh thiên hộ, ngày mai liền điều nhân mã cho họ, những người khác tấn thăng một bậc, luận công ban thưởng.

- Tạ đại soái !

Hồ Đồ Lý ba người mừng rỡ quá, vội vàng ôm quyền hành lễ nói.

- Lâm huynh đệ à, người thực đã tặng cho ta một đại đại lễ a.

Từ Vị kéo Lâm Văn Vinh từ đại doanh dạo bước đi, mặt đầy cảm khái nói. Mấy ngày nay Từ Vị đại quân tuy áp chế Bạch Liên giáo tại Tể Trữ, nhưng Bạch liên quân nhờ địa hình quen thuộc, cũng không cùng quan binh chính diện giao phong, cho nên đã qua vài ngày, vẫn chưa thu được kết quả.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Không cần khách khí. Lúc này, nếu ta là Bạch Liên quân, ta cũng sẽ không cùng quan binh lấy cứng đối cứng. Bất quá nếu muốn chúng ta tóm gọn Bạch liên quân, không cần mỗi ngày giao chiến, chỉ cần từ từ tiến gần, đem vòng vây thu nhỏ lại, để cho bọn chúng không còn không gian hoạt động, tiếp theo công chiếm Tể Trữ, chiếm ổ của chúng, đoạn tuyệt đường lui, đợi cho mùa đông tới, tuyết rơi xuống, Bạch Liên quân tất nhiên đại bại.

Từ Vị cực kì vui vẻ nói:

- Lâm huynh đệ, ý nghĩ này cùng tính toán của lão phu không hện mà gặp, ta thật đã tìm đúng người làm tham mưu tướng quân rồi.

Khi Lâm Văn Vinh đi theo phía sau Từ Vị trở lại đại doanh, chỉ thấy xa xa vô số căn lều trải tận chân trời, đếm không hết. Một đội tướng sĩ đang khắc khổ thao luyện, nhiều đội tinh binh thường xuyên tại trường trung đi qua tuần tra, phòng thủ cực kỳ nghiêm mật, chu đáo.

Thấy mấy vạn tinh binh, đao thương sáng ngời, quân dung tề chỉnh, Lâm Văn Vinh nhin không được gạt đầu, Từ Vị lão đầu, nhìn gầy yếu văn tĩnh, không nghĩ tới cũng có bản thống lĩnh quân binh, cái danh thiên hạ đệ nhất quả không làm người thất vọng.

Từ Vị dẫn hần đi vào một tòa trường phòng, cười nói:

- Lâm huynh đệ, người cả đêm qua huyết chiến, hôm nay thắng trường, người không cần đi, ở đây nghỉ ngơi cho khỏe. Đồ đạc tại đại trường đơn sơ, người chớ để bụng nhé.

Nói nhảm, ta để bụng cái gì, người có thể cho ta một cái biệt thự sao? Lâm Văn Vinh bất đắc dĩ thầm nghĩ, nói với Từ Vị:

- Từ đại nhân, doanh lý huynh đệ của ta an trí như thế nào ?

Từ Vị giơ ngón tay cái lên:

- Lâm tiểu huynh quả nhiên là người chí tình chí nghĩa. Người hãy yên tâm, những tướng sĩ này đều là những người lập được công lớn, ta tuyệt sẽ không bạc đãi họ, đại doanh lý đồ tốt nhất đều đem cho bọn họ.

Lâm Văn Vinh lúc này mới yên tâm, hần làm người mặc dù kiêu ngạo giảo hoạt, nhưng đối đãi với huynh đệ đồng sanh cộng tử không hề giả dối. Từ Vị nói:

- Lâm huynh đệ, người quan tâm tướng sĩ dưới tay như thế, lại tuyệt đỉnh tài hoa, không bằng sau này lưu lại quân trung, huynh đệ tất nhiên vui mừng vạn phần. Lão hủ nhất định hướng Hoàng thượng tiến cử người.

Lâm Văn Vinh hoảng sợ, chết mất, lão nhân người chẳng hiểu ý muốn của ta gì cả? Ta tại Tiêu gia đấu Đại tiểu thư, len lén trộm Nhị tiểu thư, phong lưu khoái hoạt như thế, tư vị đó người có thể cảm thụ sao ? Ài, cũng tại lão Từ người không cùng chí hướng với ta mà thôi!

- Chuyện này để về sau hãy nói đi.

Lâm Văn Vinh ngáp dài lên tiếng. Hôm qua hấn huyết chiến, một đêm không ngủ, đã mất máu rồi lại rơi lệ bị thương, sáng nay đi năm sáu mươi dặm đường, thực đã hoàn toàn kiệt sức.

Thấy Lâm huynh đệ mệt mỏi như thế, Từ Vị bất đắc dĩ lắc đầu, đang muốn rời đi, đột nhiên nhớ tới cái gì, từ trong ngực móc ra một phong thư nói:

- Lão hủ suýt nữa quên một chuyện, Lâm tiểu huynh, nơi này có một phong gia thư cho người.

- Gia thư ?

Lâm Văn Vinh trừng mắt, có người viết gia thư cho ta ư? Là Xảo Xảo chăng? Không có khả năng! Cô nàng căn bản là không biết ta đi làm gì, nàng tuy là có ngàn vạn tư niệm, nhưng thư làm sao tới Từ Vị được.

- Từ tiên sinh, người không phải nhầm sao? Ta rời Kim Lăng không tới mười ngày, gia trung lão bà đều không biết ta đi nơi nào, làm sao có cái gì gia thư chứ?

Lâm Văn Vinh hồ nghi hỏi.

- Sao có thể sai được!

Từ Vị cười đưa thư giao cho hấn trên tay:

- Lâm tiểu huynh nhìn đi sẽ biết.

Lão nhân này, thần thần bí bí, làm trò mèo gì đây. Nhìn bóng lưng Từ Vị biến mất Lâm Văn Vinh sửng sốt một hồi lâu, ánh mắt mới đưa tới bức thư.

196. Chương 194: Thư Của Đại Tiểu Thư

Hấn đem bức thư nọ lật qua lật lại mấy lần, nhưng bên ngoài không thấy một chữ, cũng không biết là ai gửi tới. Vội vã xé bao thư, liền ngửi thấy một mùi thơm ngát truyền đến, hấn vốn thính mũi, hít hà vài cái, liền nhận ra được chút mùi nước hoa hoa hồng.

Trên tờ giấy trắng tinh chỉ có viết vài hàng ít ỏi, hấn đảo con mắt, đọc những hàng chữ nhỏ thanh tao uyển chuyển:

“Người xuất môn bên ngoài, không có tin tức gì, làm cho muội muội ta sầu nhớ, đã mấy lần tìm ta, kêu ta viết thư cho người. Tiểu hài đồng đó lo lắng cho người, kêu người ăn uống đầy đủ, trời lạnh nhớ mặc đồ ấm, ăn chín uống chín, gặp người lạ thì không nên cùng người tranh chấp, không trêu chọc các nữ tử trẻ tuổi! Các sự việc lớn nhỏ ở nhà đều tốt đẹp cả, người cứ yên tâm tương trợ Từ tiên sinh, không cần lo lắng gì. Hành tẩu bên ngoài, an toàn là trên hết, mọi việc không thể theo cảm tính nhất thời, phải minh xét cẩn thận, không cầu phát đạt, chỉ cầu bình yên trở về. Nếu tín thư này người đọc được, liền mau viết trả lời, để Ngọc Sương buông tâm tư, chớ có viết nhiều, chọc ta tâm phiền. Ta viết chỉ vì Ngọc Sương yêu cầu, chứ việc này với ta không quan hệ. Người nếu trong lòng có nàng, hãy quan tâm chăm sóc chính mình, sớm trở về. Nếu mà quên, ta có biến thành quỷ cũng không buông tha người! Nhớ lấy !”

Lâm Văn Vinh đọc thư này tới lui mấy lần, bức thư này nội dung kỳ quái, có vẻ như quan tâm mà lại như tức giận cái gì đó, làm cho người ta không biết hiểu sao cho phải. Bất quá chỉ thấy được một điều, thư này là do Đại tiểu thư viết, thật nằm ngoài dự tính, cũng không biết nàng làm sao đưa đến tay Từ Vị được, khó trách Từ lão đầu nói là một phong “Gia thư”.

Thư viết quái dị, nhưng cũng phù hợp với tính tình Đại tiểu thư, Lâm Văn Vinh phảng phất nhìn thấy Tiêu Ngọc Nhược nhăn mặt nhíu mày, bộ dáng tức giận, không cần nghĩ cũng biết, nha đầu kia dám chắc là tràn đầy bất mãn với mình. Cùng Đại tiểu thư ở chung, đúng là có chút cảm tình, mấy ngày không thấy nàng ta, nhớ lại, hấn trong lòng cảm khái liền kiểm giấy, móc ra bút chì, rồi không chút nghĩ ngợi, xoát xoát xoát viết vài hàng:

- Đại tiểu thư. Ta nhớ người. Nhị tiểu thư. Ta nhớ người. Phu nhân, ta cũng nhớ người.

Thư này chính là hợp ý Đại tiểu thư, ngôn từ phải ít, chủ đề rõ ràng, thể hiện rõ tình cảm của hân. Cũng không biết thêm gì, hân đành nhét nó vào phong bì, gọi một tên binh sĩ đứng ngoài trưởng vào, kêu hân giao cho đại soái gửi về Kim Lăng Tiêu gia.

Viết xong thư, Lâm Văn Vinh đã vốn cực kì mệt mỏi, ngáp dài vài cái rồi nằm thẳng cẳng lên giường ngủ say.

Sáng sớm hôm sau, quân trung thao luyện ồn ào, Lâm Văn Vinh mới tỉnh dậy nổi, nhớ tới chuyện hôm qua, trán nhất thời mồ hôi lạnh, vội kêu tên lính đã truyền lệnh đêm qua vào nói:

- Mau, nhanh đi bẩm báo tại trưởng của đại soái, thu hồi bức thư hôm qua cho ta.

Truyền lệnh binh chỉ một chốc đã trở lại, ôm quyền nói:

- Bẩm tướng quân, đại soái hôm qua đã kêu khoái mã chạy sáu trăm dặm liên tục để gửi thư về Kim Lăng, lúc này không thể đuổi theo kịp.

Chết ta rồi, Lâm Văn Vinh một chút xíu nhảy dựng lên, lão Từ ơi, chuyện khác thì không có gì tích cực, đưa tin sao lại nhanh chóng như thế, không phải là muốn hại ta sao chứ? Nhớ tới nội dung thư hôm qua, trong lòng hân rất là hối hận, cũng không biết hôm qua nghĩ gì mà lại viết kỳ quái như vậy, nhớ Nhị tiểu thư còn được, nhớ Đại tiểu thư cũng tạm ổn, nhưng nhớ phu nhân, mẹ nó sẽ xảy ra chuyện gì a? Thư này Đại tiểu thư không được đọc, Nhị tiểu thư không được đọc, phu nhân càng không được đọc, rơi vào tay các nàng, cũng không biết sẽ phản ứng thế nào lúc lão tử trở về, có khi bị các nàng lột da mất.

Đang bất đắc dĩ nghĩ ngợi, đã thấy Cao Từ từ phía ngoài tiến vào, cười hỏi:

- Lâm huynh đệ, đêm qua ngủ ngon không?

- Không nên nói tới, vốn ngủ rất ngon, ai ngờ tối qua đã làm một chuyện hồ đồ, làm bây giờ hối hận.

Lâm Văn Vinh cười khổ đáp.

Cao Từ lắc đầu, tỏ vẻ không tin, nói:

- Lâm huynh đệ người thông minh cơ trí, sao lại có thể làm cái gì hồ đồ chứ, người quá khiêm nhượng đấy thôi.

Hồ đồ hay không hồ đồ, ngày sau tự biết, Lâm Văn Vinh thở dài nói:

- Cao đại ca, người có ý trung nhân chưa ?

- Ý trung nhân?

Cao Từ ngạc nhiên nói:

- Phải có bọn họ làm cái gì ? Ồ, Lâm huynh đệ, người chẳng lẽ là muốn lão bà? Nói như vậy cũng tốt, ngày mai ta liền dẫn người xuất doanh một chuyến, thăm quan mấy thanh lâu phụ cận một phen, tiêu trừ hết toàn bộ phiền não của người.

Lâm Văn Vinh âm thầm đổ mồ hôi lạnh, vội vàng nói:

- Cao đại ca, gái lầu xanh sao có thể cùng ý trung nhân so sánh với nhau được chứ?

Cao Từ gật đầu nói:

- Điều này cũng đúng, nhưng tìm kiếm nữ tử tâm đầu ý hợp rất là lao lực và mất thời gian, tìm các cô em lầu xanh tha hồ tự do khoái hoạt lại nhanh chóng. Ta thích nhất là Điều tỷ.

Thật sự là không có cùng chí hướng a! Nhìn thấy giờ không còn sớm, Từ Vị hân đã triệu tập tướng lĩnh tại đại trưởng, hân vội vàng mặc binh giáp, đã thấy Hồ Bất Quý, Lý Thánh, Đỗ Tu Nguyên ba người mặc khôi giáp mới tinh, uy phong lẫm lẫm đi đến, hướng hân ôm quyền nói:

- Tham kiến tướng quân!

Lâm Văn Vinh hì hì liền ôm quyền nói:

- Ba vị thiên hộ đại nhân dậy sớm a!

Ba người vừa được thăng thiên hộ, trên mặt tràn đầy vẻ vui mừng, vừa sáng sớm liền tới thỉnh an Lâm tướng quân.

Hồ Bất Quy mặt đen đỏ lên nói:

- Tạ tướng quân tài bồi. Ta thẻ đi theo tướng quân!

- Thẻ đi theo tướng quân!

Đỗ Tu Nguyên cùng Lý Thánh cũng đồng thời ôm quyền, trên mặt thần sắc vô cùng kiên định hô to đồng dạc.

Lâm Văn Vinh tự biết sẽ không ở lâu trong quân, nhưng cùng mấy trăm tướng sĩ này có tình cảm thâm hậu, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biện pháp dứt bỏ, đành cười cười nói:

- Ba vị thiên hộ, cảm giác thăng quan tấn tước như thế nào?

Đỗ Tu Nguyên cười khổ nói:

- Nếu là không có tướng quân chỉ dẫn, dẫu có lên vạn hộ, cũng không thú vị gì.

Thấy mấy người này ngôn từ khấn thiết, Lâm Văn Vinh cũng không biết nói cái gì cho tốt, liền lảng đi, nói đại soái thăng trưởng, mang theo Cao Tù xuất môn bước đi. Từ Vị soái trưởng nằm ở giữa đại doanh, khi Lâm Văn Vinh đi vào thì mọi người đã tụ tập đông đủ, quân trung kỷ luật nghiêm minh, mọi người thấy Lâm Văn Vinh đều hơi gật đầu, nhưng không người nào dám thốt một câu từ nào.

Lâm Văn Vinh chỉ là một tham mưu tướng quân, vô chức vô phẩm, vào soái doanh cũng không biết nên đi nơi nào, ngồi đâu, đành phải tự đứng vào hàng cuối cùng. Cao Tù là hộ vệ tùy thân của hắn, cũng mặc kệ ánh mắt của mọi người, đứng đặc biệt ở phía sau Lâm Văn Vinh. Chúng tướng thấy tham mưu tướng quân vào trưởng nghị sự còn dẫn theo hộ vệ, đều kinh ngạc không hiểu, nhưng thấy đại soái mỉm cười không nói, nên cũng không một người nào dám hỏi hay thốt lời nào.

Thấy mọi người đã đến đông đủ, Từ Vị gật đầu, lớn tiếng nói:

- Có ai có đại sự muốn báo cáo?

Kỵ doanh thống lĩnh Đông Thành nộ đột nhiên tiến lên nói:

- Bẩm cáo đại soái, kỵ doanh phó tướng Địch Thương Hải của thuộc hạ phụng lệnh đi cứu viện cho Lâm tướng quân. Hôm qua trở về, hai chân bị người đánh cho tàn phế, miệng lưỡi bị người hành hạ, thỉnh đại soái làm chủ cho thuộc hạ.

- Ô, có chuyện này sao ?

Từ Vị neho mắt nói:

- Địch Thương Hải chính là kỵ doanh phó tướng, thống lĩnh năm ngàn nhân mã, ai dám đánh hắn chứ? Không muốn sống sao?

Lâm Văn Vinh rời hàng, ôm quyền nói:

- Bẩm cáo đại soái, chuyện này do tại hạ gây nên.

- Xin hỏi Lâm tướng quân, Địch tướng quân phụng mệnh đi cứu người, người vì sao phải hạ lệnh biến hắn thành bộ dáng thế kia chứ? Người chỉ là tham mưu tướng quân, làm gì có quyền trừng phạt kỵ doanh phó tướng của ta?

Đông Thành nộ thanh nói.

Mẹ kiếp, việc này ai cũng biết nguyên ủy, chẳng lẽ tên họ Địch là cháu chắt của người hay sao, mà người cứ o bế hắn mãi thế? Lâm Văn Vinh hừ một tiếng nói:

- Cây đều có rễ, mọi việc đều có nguyên nhân. Lâm mỗ ta chánh trực đường hoàng, không ai có thể khi dễ ta. Kỵ doanh phó tướng Địch Thương Hải, đến cứu quân ta chậm chạp, ta đành chịu, nhưng khi hắn đối

mặt với quan binh huyết chiến trở về, khẩu xuất ô ngôn, nhục mạ các tướng sĩ tử trận, rất là lếu láo, người người tức giận, làm sứt giảm tinh thần của ba quân tướng sĩ ta. Chỉ cắt đứt hai chân của hấn chính là tiện nghi cho hấn rồi đó.

Lâm Văn Vinh đem chuyện đêm qua kể một lần. Cuối cùng nói:

- Việc này có quan trọng tướng sĩ của ta làm chứng, lại có kỵ doanh quan binh cũng tận mắt nhìn thấy, thử hỏi các vị tướng quân, nếu người là ta, người sẽ làm như thế nào?

Chư tướng trong trường đều là người cầm binh, vừa nghe Dịch Thương Hải dám nhục mạ tướng sĩ tử trận, đã sớm lên tiếng mắng chửi. Tả lộ tiên phong tướng quân Tá Tông Hữu há mồm mắng:

- Đáng đời, lão tử đã sớm không quen nhìn tên Dịch Thương Hải. Hấn ý là môn sinh của Thiết thị lang dám hoành hành bá đạo, nhục mạ tướng sĩ tử trận, vào tay lão tử thì một đao chém hấn rồi. Lâm huynh đệ, người làm việc này cực tốt, đại khoái lòng người.

Từ Vị mặt không chút thay đổi nói:

- Đông Thành, Lâm Tam có lời nào giả dối không?

Đông Thành cắn răng nói:

- Dịch tướng quân mặc dù không đúng, nhưng Lâm Tam chỉ là một tham mưu tướng quân nho nhỏ, sao có thể xử tội kỵ doanh phó tướng ? Thỉnh đại soái nghiêm minh quân kỷ.

Từ Vị gật đầu nói:

- Nghiêm minh quân kỷ ư? Đông tướng quân nói lời ấy, rất hợp ý bổn soái. Dịch Thương Hải vũ nhục tướng sĩ tử trận, làm nguội lạnh lòng ba quân, theo lệ chặt đầu. Nhưng niệm tình hấn giờ đã tàn tật, ta tha cho hấn một mạng, bãi chức phó tướng của hấn, cho về quê.

Lão Từ công chánh a, Lâm Văn Vinh gật đầu, lại nghe Từ Vị nói tiếp:

- Tham mưu tướng quân Lâm Tam, tự động hành hình, cũng phải bị phạt, theo luật trượng hình khó tránh khỏi.

Lâm Văn Vinh thiếu một chút nữa nhảy dựng lên, mẹ nó, lão Từ, người mà đánh mông ta thì lão tử sẽ quay đầu đi bỏ mặc toàn bộ a.

Từ Vị mỉm cười lại nói:

- Nhưng việc này do lỗi của Dịch Thương Hải trước tiên, Lâm Tam vì bảo vệ quân tâm, phần nộ mà ra tay, có phần tha thứ được. Hấn lãnh quân độc chiến gần ngàn tinh nhuệ quân của Bạch Liên giáo, lại chém chết Mạnh Đô, chính là chiến công đầu tiên của quân ta. Một tội một công, đem ra so sánh, bổn soái liền không thưởng hấn, cũng không phạt hấn. Chư vị tướng quân thấy thế nào?

- Đại soái anh minh, chấp pháp như sơn!

Chúng tướng đồng thời ôm quyền nói. Lâm tướng quân đem quân chống cự tinh nhuệ quân của địch nhân, nộ trăm đệ nhất dũng sĩ Bạch Liên giáo, chính là đại kỳ công, thế nên chặt chân một phó tướng miệng đầy phân, có đáng là bao? Tuy nói là lấy công chuộc tội, nhưng mọi người đều hiểu rõ ràng, công này đương nhiên vượt xa tội, tự nhiên có người vì hấn mà bất bình.

Từ Vị cười nói:

- Lâm Tam, người có dị nghị không?

- Từ đại soái anh minh thần vũ, thanh chánh cương liêm, tiểu tướng bội phục vạn phần.

Lâm Văn Vinh đáp.

- Người chớ nói dễ dàng, chặt chân phó tướng, kỵ doanh năm ngàn nhân mã không người thống lĩnh, đâu là có thể như vậy xong việc ?

Từ Vị vỗ trát gổ lên án, lớn tiếng nói:

- Lâm Tam nghe lệnh!

- Tiểu tướng ở đây !

- Người đánh kỵ doanh phó tướng, mấy ngàn nhân mã giờ không người thống lĩnh, đây là tội của người. Bổng soái liền phạt người lĩnh năm ngàn tinh kỵ này, hợp với nhân mã còn lại của người, lại cho thêm năm ngàn bộ doanh, thần cơ doanh binh sĩ cho người điều khiển. Người soái lĩnh một vạn tinh binh, làm Hữu lộ tiên phong tướng, trực tiến Tể Trữ, người có bằng lòng hay không?

- Cái này!

Một vạn nhân mã ư? Hữu lộ tiên phong ư? Lâm tướng quân có chút bị sốc, giật mình thốt lên.

197. Chương 195: Phiên Toái

Trong quân không có đại tướng, thì Lâm Tam làm tiên phong ư? Những lời Từ Vị nói chạy qua chạy lại trong đầu Lâm Văn Vinh, trong lòng hẩn nhất thời khó chịu. Mẹ nó, lão Từ sao không sai ta đi tiên phong tán gái chứ? Lão tử tài này cao cường hơn nhiều.

- Nay, Từ đại soái, không tốt đâu, tiểu đệ tài học thô thiển, lại chưa từng có kinh nghiệm, ngoại trừ lớn lên cũng đi qua vài nơi, những chuyện khác không có gì đáng kể. Chức hữu lộ tiên phong này xin giao cho người khác đi thôi, ta an an ổn ổn làm tham mưu tướng quân là được rồi.

Lâm Văn Vinh khiêm tốn nói.

Từ Vị mỉm cười không nói, nhưng Tá Tông Hữu nọ đã lên tiếng :

- Ài, Lâm huynh đệ không nên quá khiêm tốn. Người ta nói tài không đợi tuổi, người tuy là mới gia nhập quân đội, nhưng đã đánh một trận cực kì đẹp mắt, còn chém được Mạnh Đồ, công lao này ai có thể so được ? Nói cái gì tài học sơ thiển, rõ ràng là tài trí địch ngàn quân. Bọn chó chết Bạch Liên giáo này, bây giờ phỏng chừng vừa nghe tới đại danh Lâm huynh đệ, hai chân sẽ run run mà ngã mất, chức Hữu lộ thống lĩnh người không làm, còn có ai làm được chứ?

Khụ khụ, Lâm Văn Vinh giả ho hai tiếng, Tá Tông Hữu này cũng nịnh hay a, mấy câu nói đó nghe trong lòng thoải mái phết. Từ Vị cười nói:

- Tá tướng quân nói lời ấy cũng như lão phu suy nghĩ. Lâm huynh đệ, nói về chiến tích công lao, nói về tướng sĩ trung thành, mấy ai so được cùng người chứ, chức Hữu lộ tiên phong này nhất định phải là người lãnh ấn a.

Ồ, ta luôn luôn rất khiêm nhường, lão Từ lại còn kêu người khác không làm được, không phải cố ý làm cho ta bị người khác đổ kỵ sao chứ? Lâm tướng quân bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Nếu như thế, tiểu tướng chỉ có thể tuân mệnh. Tiểu đệ tuổi còn trẻ, lại không có bao nhiêu kinh nghiệm thống lĩnh binh sĩ, thỉnh chư vị tướng quân sau này chiếu cố chỉ giáo tận tình, Lâm mỗ ta cảm kích vô cùng.

- Hảo, cứ định như thế.

Từ Vị cười to nói:

- Chúng tướng nghe lệnh!

- Có mặt tướng!

- Sau bữa sáng hôm nay, đại quân liền nhổ trại hành quân, ba ngày sau công chiếm Tể Trữ, đội nhân mã nào đã hạ Tể Trữ trước, ta sẽ hướng Hoàng thượng xin ban thưởng cho!

- Đắc lệnh!

Khi chúng tướng lui khỏi doanh trướng, Từ Vị lưu một mình Lâm Văn Vinh ở lại, cười nói:

- Lâm tiểu huynh, hữu lộ quân của ta đã có thể giao cho người là ta an tâm rồi. Lão phu chờ tin tức khái hoàn của người.

Lâm Văn Vinh cười khổ nói:

- Từ tiên sinh, người đã sớm định sẵn. Gạt ta tới làm tham mưu tướng quân gì chứ, nguyên lai là muốn ta mang binh chiến đấu, vụ làm ăn này vừa khó nuốt, vừa không có lời gì cả, thật sự là làm khó ta.

Khó nuốt và không có lời? Chúc Hữu lộ tướng quân chính là thêm khát của bao nhiêu người, cầu cũng không được. Tiểu tử người được tiện nghi còn muốn mặc cả nữa sao? Từ Vị trong lòng vô cùng bất bình, lắc đầu nói:

- Tiểu huynh đệ nói gì vậy. Ta vốn thỉnh người tới, đó là muốn người trợ lực cho ta một chút. Phái người đi Trừ Châu. giao cho tàn binh, cũng là muốn cho người trước tiên tích lũy một chút kinh nghiệm. Chỉ là ta không nghĩ tới trong thời gian đó, lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, cũng không nghĩ tới tiểu huynh đệ người có thể trở thành uy như thế, tiêu diệt Mạnh Đô cùng thuộc hạ mấy ngàn nhân mã. Công lao này, trong số mười vạn đại quân của ta, người là đệ nhất công thần, đệ nhất dũng sĩ đó.

Đệ nhất công thần kiêm đệ nhất dũng sĩ? Xấu hổ xấu hổ, nếu không có hỏa thương, lão tử cùng các huynh đệ sợ đã sớm bị treo cổ rồi, nhắc đến thực muốn cảm tạ Thanh Tuyền hảo lão bà của ta.

- Sợ là người còn không biết, chuyện đêm trước người nổi nóng giận dữ vì huynh đệ tử trận mà ra tay, đã sớm truyền khắp quân trung. Mọi người khen ngợi người có tài điều binh, yêu binh như con, lúc này thanh vọng người như mặt trời giữa trưa, không người thứ hai có thể so sánh. Nếu không phải người làm Tiên phong tướng quân, sợ là mấy vạn tướng sĩ đều sẽ không tha ta, lão hủ tự nhiên phải biết làm gì.

- Đây, thanh vọng và chiến tranh là hai sự việc khác nhau hoàn toàn. Không đối gạt Từ tiên sinh, chuyện ta đoán tiên cơ, đều là ăn may thôi. Ta chỉ sợ làm hỏng đại sự của Từ tiên sinh.

Lâm Văn Vinh khiêm tốn nói.

Từ Vị cất tiếng cười to:

- Kỳ ngộ sẽ không tìm những người không có chuẩn bị, Lâm tiểu huynh, chỉ cần có thể đánh thắng, quản cái gì ăn may hay không, chỉ cần người có thủ đoạn, người chính là anh hùng.

Lâm Văn Vinh bắt đầu dĩ lắc đầu, việc này càng ngày càng loạn a. Lão tử tại Tiêu gia làm gia đình tha hồ tự do tự tại, hôm nay tới quân trung mặc dù có rất nhiều huynh đệ đầy nhiệt huyết, nhưng trách nhiệm đè trên vai, không làm không xong. Đại tiểu thư, ta chợt nhớ Tiêu gia, nhớ người a, Lâm Tam ngựa mặt lên trời thở dài.

Từ Vị dường như xem thấu tâm tư hẩn, nghiêm chỉnh nói:

- Tiểu huynh đệ, không gạt người, ta kêu người tới tòng quân, một là vì ta cần có tham mưu chi sĩ trong quân, về phương diện khác cũng là nghĩ cho người. Người tại Tiêu gia làm gia đình, tuy là tự do, nhưng mỗi ngày làm những việc nhỏ nhặt, cùng Tiêu đại tiểu thư, Lạc tiểu thư, Xảo Xảo cô nương vui đùa, thực không có chí khí, cũng khiến cho người ngoài cười chê.

Ta ngã mất. Ta chỉ tự do tự tại sinh sống thoải mái mà thôi, việc câu dẫn con gái nhà lành chỉ là việc phụ, lão Từ người nói lạc đề quá.

- Người có tài như thế, cơ trí có một không hai thiên hạ, nếu là cả ngày vui đùa ăn chơi thì không lâu sau, sợ là ngay cả chí tiến thủ đều cũng mất hết. Đại Hoa nam nhi ta, sống làm người tài, chết làm hùng quỷ, lão hủ thật sự không đành lòng nhìn tiểu huynh đệ hao mòn tài năng, thế mới mất tâm tư, mời người lại quân trung giúp ta.

Từ Vị hao hết miệng lưỡi du thuyết, chỉ thấy Lâm tiểu huynh mặt dường như không chút thay đổi, tựa hồ căn bản là không có nghe.

Tiểu huynh đệ này thật sự là hết sức cổ quái, Từ Vị thảm than một tiếng:

- Kỳ thật, ta thỉnh người tới quân trung, còn có một chút lý do. Người tại quân trung lăn lộn một thời gian, trong tay sẽ có binh quyền, sau này cùng Tiêu đại tiểu thư tiến kinh, sẽ có ích vô cùng.

Cái gì sống làm người tài chết làm quỷ hùng, lão tử không cao thượng như vậy. Nhưng mà nói tới chuyện lên kinh thành, lý do này còn miễn cưỡng cường chấp nhận được. Bất quá nói như thế, Từ Vị cũng là vì nghĩ cho hần, đối với hần không hề có ý xấu.

Lâm Văn Vinh gật đầu nói:

- Nói như vậy, tiểu đệ thật sự hảo cảm tạ Từ tiên sinh. Bất quá chúng ta trước tiên cần thỏa thuận trước, lần sau không thể thăng quan tiếp cho ta nữa, ta có chứng sợ làm quan to.

Từ Vị trầm nghĩ, còn có thể thăng quan cho người sao, người cũng đã làm hữu lộ tiên phong, thăng quan nữa chắc cũng chỉ còn cách mời người làm đại soái.

- Được rồi, Từ tiên sinh, ngày hôm qua chuyện đưa tin, còn phải đa tạ người nữa.

Lâm Văn Vinh giả bộ cười nói, hận không đánh đập được lão Từ một phen. Chánh sự thì không vội, chuyện linh tinh lại nhiệt tình, lão tử khi trở về, cũng không biết sẽ bị hành hạ như thế nào nữa đây?

- Lâm huynh đệ lập kỳ công, lão hủ làm chút việc nhỏ là đương nhiên. Thư nọ mấy ngày trước đây Cao Thủ tự mình đưa tới, Tiêu đại tiểu thư vì muốn gửi, đầu tiên là tìm Lạc Ngưng, chỉ là nàng ta cũng không biết chúng ta đi về đâu. Sau Tiêu tiểu thư tìm được Lạc mẫn, năn nỉ hần đem thư đưa đến tay ta. Người cũng biết, chúng ta hành tung phải tuyệt đối giữ bí mật, trừ Lạc mẫn, hai con hần cũng không ngoại lệ. Nhưng Tiêu đại tiểu thư mỗi ngày khổ sở muốn nhờ, về mặt đầy quan hoài, Lạc mẫn cũng không làm gì được, chỉ đành kêu Cao Thủ chuyển thư này đem tới.

Từ Vị than thở.

Nguyên lai phong thư này còn có một đoạn lai lịch như vậy, Tiêu Ngọc Nhược cô nàng này, bình thường thích làm mặt lạnh, tới lúc thời khắc mấu chốt cũng rất trọng nghĩa. Nàng ta đối với Lạc Ngưng vốn có thành kiến, vì việc này mà phải đi cầu Lạc Ngưng, lại cầu xin cả Lạc mẫn nữa. Ngẫm lại khuôn mặt quan hoài sầu bi của Đại tiểu thư, ngẫm lại nội dung thư, Lâm Văn Vinh đột nhiên có chút cảm động. Sớm biết như thế, hôm qua thư nọ phải viết tràng giang đại hải, ai ngờ nhất thời cao hứng đại phát, viết bậy bạ ba bốn câu gì đó, hồi hận, thật sự là hồi hận.

- Lâm tiểu huynh, người đối với Tiêu gia chí nghĩa chí tính, Tiêu đại tiểu thư đối với người cũng là có tình có nghĩa, lão hủ hâm mộ cực kỳ. Người chớ có phụ người ta đó !

Từ Vị cười nói.

Phụ bạc? Ta phụ bạc ai? Trở về ta sẽ không cùng Đại tiểu thư tranh cãi, hảo hảo cùng nàng nói chuyện, cũng là đền đáp cho tấm lòng quan tâm của tiểu ny tử này.

Lâm Văn Vinh ra khỏi đại tướng, đã có mấy người tới chúc mừng. Đỗ Tu Nguyên mọi người tự nhiên không cần nhắc tới, ngay cả mấy thiên hộ dưới tay Dịch Thương Hải cũng lại tham kiến, bọn họ lúc này đều nằm dưới trướng của Hữu tiên phong Lâm đại tướng quân, ngoài ra hôm qua còn tận mắt nhìn thấy Lâm tướng quân vừa dũng mãnh oai hùng, vừa nghĩa khí, chúng tướng vô cùng tâm phục và ngưỡng mộ.

Từ Vị lần này không nói láo, cấp Lâm Văn Vinh năm ngàn bộ doanh cùng kỵ doanh binh sĩ, đều là tinh binh, so với binh sĩ lúc trước vận lương thảo hoàn toàn khác nhau. Lâm Văn Vinh sai Đỗ Tu Nguyên đem quân trung huynh đệ trộn lẫn với ba trăm binh lính cũ của mình, rồi qua đó nhấn nhủ tôn chỉ của Lâm tướng quân hần.

Lâm tướng quân giết Mạnh Đô, nổi điên đánh Dịch Thương Hải chuyện này đã truyền khắp quân doanh, các binh lính vận chuyển lương thảo từ tàn binh thành tinh binh truyền bá không có gì tốt hơn, mấy vạn tướng sĩ nhất thời tâm sinh sung sướng kính ngưỡng, làm cho Hữu tiên phong Lâm đại tướng quân thanh danh đạt cực đỉnh.

Đỗ Tu Nguyên, Hồ Bất Quy, Lý Thánh mấy người đều thành thiên hộ, việc Lâm tướng quân một đêm đạt chức đại tướng quân Hữu tiên phong, càng làm cho bọn họ hưng phấn dị thường, trong khoảng thời gian ngắn huấn luyện nhiệt tình, lập chí tiêu phải rèn luyện binh sĩ có khả năng một địch mười mới thỏa.

Trước đây nghĩ tới việc thống binh, giờ Lâm Văn Vinh một mình thống lĩnh mấy vạn nhân mã uy phong khí thế. Nhưng tới hôm nay, hần lại không còn hăng hái như lúc đầu, nhìn quân kỳ, đao thương sáng ngời,

mấy vạn tướng sĩ nghiêm chỉnh, lại nhớ tới huyết chiến đêm đó, Lâm Văn Vinh kêu mấy người thiên hộ lại, nghiêm chỉnh nói:

- Luyện binh thuật tuyệt không thể lười biếng, tất cả phải chuẩn bị tốt, các người nghiêm khắc chấp hành các phương pháp thao luyện. Ta không muốn gặp lại cuộc chiến Phái Huyền vừa rồi.

Hồ Bất Quy mấy người gật đầu, kỳ doanh mấy tướng lãnh tận mắt thấy thảm trạng của tướng sĩ chết trận đêm đó, đối với việc rèn luyện tinh binh này cũng nhất trí đồng ý.

Nhìn mấy vạn nhân mã thao luyện, giáo tràng tiếng đao thương chan chất, khói bụi cuộn cuộn, Lâm Văn Vinh nhìn không được cười nói:

- Thiết tướng lão tử sau này có thể làm sinh ý trong quân đội, cho thuê quân sĩ chắc sẽ lời to.

Cao Tù đi theo phía sau hẳn, cả người nổi da gà. Chiến tranh nằm trước mắt mà vị tiểu huynh đệ này còn nghĩ tới việc sinh ý.

Từ Vị hạ lệnh, ba ngày sau xuống Tể Trữ, nam bắc hai phương đại quân cùng tiến quân, làm chiến thuật vây quanh tầng tầng lớp lớp, khiến quân tinh nhuệ của Bạch Liên quân mất đường lui, không thể không lùi co cụm lại trong thành Tể Trữ.

Lâm Văn Vinh suất lĩnh hữu lộ quân, truyền đạt tôn chỉ của Lâm tướng quân, binh sĩ phải chăm chỉ rèn luyện thể chất cũng như tài nghệ, bất kể sớm muộn gì cũng luyện binh, ban đêm đi đường, nghỉ ngơi đứng giờ giấc, quả thật là tiêu điều tự tại tại hành quân.

Chỉ là càng đến gần Tể Trữ, Lâm Văn Vinh trong lòng càng thấp thỏm không yên, mấy ngày nay đánh nhau, tả lộ quân cùng trung lộ quân liên tục truyền đến tin tức, Bạch Liên quân đều đại bại, bắt buộc phải trở về thành Tể Trữ. Chỉ là hẳn nghe ngóng như thế nào, cũng không bắt được tin tức gì về Tiên Nhi, chẳng lẽ nàng còn ở trong Tể Trữ thành? Nếu như vậy thì phiền toái đây.

198. Chương 196 Công Thủ Diễn Luyện

- Bẩm tướng quân, hai mươi dặm phía trước, đã là thành Tể Trữ. Tả lộ cùng trung lộ hai lộ đại quân, đã vây kín hai cửa Bắc và Đông thành Tể Trữ, thủy sư cũng đã phong bế cửa Nam phòng ngừa bọn chúng chạy theo đường Vi Sơn hồ, ba đạo nhân mã đã giao tranh cùng thủ thành Bạch Liên quân. Bọn họ chỉ đợi chúng ta tới nơi, vây nốt cửa Tây, là coi như có thể hoàn toàn bao vây Bạch Liên quân ở trong thành không thể động đây.

Thành Tể Trữ nằm nương bên hồ Vi Sơn, ở phía cực Bắc của hồ, hiện giờ đã có thủy sư phong tỏa, Bạch Liên quân tự nhiên không còn đường đào tẩu. Lâm Văn Vinh cười lạnh nói:

- Thủy sư phong tỏa? Có thể tin hay không? Ngày trước chúng ta ở Phái Huyền, khi đó chẳng phải cũng nói là đã phong tỏa sao, rốt cuộc bọn chuột nhất Bạch Liên giáo cũng dọc theo mặt hồ mà đến, thần không biết quỷ không hay đánh lên chúng ta.

Đỗ Tu Nguyên đi bên cạnh hẳn nói:

- Tướng quân có điều không biết, từ ngày Phái Huyền bị đánh lén, Từ đại soái đã triệt để tra xét Vi Sơn hồ kỹ càng, thay thế một đồ đốc khác. Lúc này bảo đảm tặc khấu không có khả năng bỏ chạy bằng đường thủy được nữa.

Nguyên lai lão Từ đã lo liệu việc việc này, làm sao ta lại không biết, xem ra lần trước lão nhân này quả thật không phải cố ý đem ta ra chỗ nguy hiểm, Lâm Văn Vinh gật đầu nói:

- Nếu như thế, phân phó các huynh đệ giảm bớt tốc độ, cứ năm dặm đóng trại nghỉ ngơi, sau mười dặm đốt lửa nấu nướng, mọi người đi chậm một chút.

Hồ Bất Quy cả kinh nói:

- Tướng quân, sao làm thế được. Lúc này ba lộ đại quân đang công thành, đều chờ chúng ta tới để bao vây mà.

- Bao vây? Bao vây cóc khô.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Bao vây xong rồi sao ? Công thành chiến ư?

Hồ Bất Quy nghi hoặc hỏi:

- Chẳng lẽ không công thành chiến?

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Hồ đại ca, ta tuy chưa từng tới Tế Trữ, nhưng Bạch Liên giáo đã đóng chiếm Tế Trữ nhiều năm nay, nếu thành này mà có thể dễ dàng công hạ, chẳng lẽ Từ đại suất còn phải tự thân suất lĩnh mười vạn đại quân thảo phạt sao?

Hồ Bất Quy là người Tế Trữ, gật đầu nói:

- Tướng quân nói rất đúng, Bạch Liên giáo chiếm cứ Tế Trữ nhiều năm, đã xây dựng tu bổ thành Tế Trữ rất vững vàng. Thành trì chắc chắn, dễ thủ khó công. Huống hồ đây lại là cứ điểm cuối cùng của Bạch Liên giáo, tất cả tinh nhuệ đều tụ tập trong thành, tuyệt sẽ không dễ dàng thất thủ, nếu là muốn ngạnh chiến công thành, nhất định sẽ gặp phải chống cự cực kỳ mạnh mẽ. Quân ta tất nhiên sẽ tổn thất trầm trọng.

Đỗ Tu Nguyên cười nói:

- Lão Hồ, người lần này phân tích thật ra rất có lý. Xem ra gần đây học hỏi sáng tỏ không ít.

Hồ Bất Quy đắc ý nói:

- Đó là tự nhiên, đi theo Lâm tướng quân, có thể không thông minh lên sao?

Lâm Văn Vinh cười mắng:

- Các người giỏi võ mông ngựa lắm. Mau giảm tốc độ hành quân, để cho các huynh đệ ăn no uống đủ, nghỉ ngơi cho mạnh khỏe.

Đỗ Tu Nguyên vẫn cẩn thận hỏi:

- Phía trước ba lộ nhân mã đều cũng đang đợi chúng ta tới để bao vây Tế Trữ, vì sao tướng quân lại muốn các huynh đệ giảm tốc độ lại?

Hồ Bất Quy cũng nói:

- Tướng quân, chẳng lẽ người đã quên, Từ đại soái có nói qua, ai đó nếu công nhập thành Tế Trữ trước tiên, thì sẽ được Từ đại soái trước mặt hoàng thượng xin thưởng công cho.

Xin thưởng công? Lão tử hoàn toàn không quan tâm, bất quá Hồ Bất Quy, Đỗ Tu Nguyên mấy người bọn họ cần phải lập chiến công mới có thể tấn thăng, Lâm Văn Vinh cười nói:

- Đỗ đại ca, ta lại hỏi người một vấn đề. Nếu người là chỉ huy đứng đầu quân thủ thành Tế Trữ, thấy ba mặt đều có đại quân vây công, chỉ có phía Tây không có động tĩnh, người sẽ có cảm tưởng gì?

Đỗ Tu Nguyên tỉnh tể tự hỏi một hồi, mới nói:

- Nếu là ta tất nhiên không dám khinh thường, không có động tĩnh không có nghĩa không có nguy hiểm. Ngược lại, càng không động tĩnh, càng cần phải đề cao cảnh giác, ta nếu là chỉ huy, tất nhiên sẽ để dành quân lực, cảnh giác phía Tây. Oh, ta hiểu được ý tứ của tướng quân rồi, chúng ta ở phía Tây, chỉ bao vây mà không đánh, không chỉ có giảm bớt hy sinh quân ta, lại làm cho địch nhân khắp nơi bị bó buộc, không dám đem tất cả binh lực ra ba mặt còn lại.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Người mới chỉ nói đúng một nửa. Chúng ta chỉ vây mà không đánh, đối với Bạch Liên quân mà nói, sẽ tạo ra một áp lực thật lớn, tâm lý đầu tiên sẽ bối rối, chiến lực tự nhiên yếu đi. Đương nhiên, huynh đệ ba lộ còn lại có thể đối với chúng ta có chút oán hận, nhưng một vạn huynh đệ chúng ta, có một nửa là kỵ binh không thích hợp công thành, mặt khác năm ngàn bộ doanh nếu đem đi công thành, Bạch Liên quân tất nhiên sẽ phải điều động quân ra phòng ngự, mặc dù có phá thành, quân ta cũng sẽ thương vong thảm trọng. Loại sinh ý này, không có lời gì cả. Không bằng chúng ta chỉ canh giữ cửa Tây, thỉnh thoảng lại tổ chức diễn luyện công thủ, để cho đám tặc khấu không dám coi thường vọng động, như vậy cũng có thể làm giảm bớt áp lực cho ba mặt còn lại. Khổ tâm của chúng ta, cũng không phải ai có thể giải thích.

- Công thủ diễn luyện?

Đỗ Tu Nguyên nói:

- Công thủ diễn luyện ra sao ?

Lâm Văn Vinh cười thần bí, không có đáp lại, nhưng Hồ Bất Quy lại nói:

- Vây vạn nhất nếu địch quân lựa chọn phá vòng vây thì sao?

- Phá vòng vây thì tốt a.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Chúng ta còn có năm ngàn kỵ binh chưa có sử dụng, chuyện lấy nhàn đối khổ, tĩnh chế động như vậy, ta muốn mỗi ngày đều làm. Bọn chúng nếu có gan đột phá vòng vây, kỵ binh bao vây, bộ binh công thành, cả hai không chậm trễ. Hắc hắc, như vậy việc vào thành trước tiên, không trả là phần của huynh đệ chúng ta sao?

Đỗ Tu Nguyên lúc này mới lĩnh ngộ triệt để, Lâm tướng quân quả nhiên có cách tiếp cận vấn đề sâu xa a, thật sự là diệu kế.

Theo lệnh của Lâm Văn Vinh, hữu lộ binh mã cứ tà tà mà hành quân, chỉ có hai mươi dặm lộ trình, mà phải tới buổi trưa mới đến, lúc này từ chỗ ba đạo nhân mã kia, trống trận đang thỉnh thỉnh, tiếng hô hoán công thành vang khắp nơi. Nhìn từ xa, thành Tây Trữ quả nhiên chắc chắn dị thường, quân thủ thành Bạch Liên binh mã đầu cột lụa trắng, tay cầm đao thương cùng với quan binh công thành bắc thang chiến đấu kịch liệt. Đám Bạch Liên binh mã này đã được huấn luyện rất tốt, mặc dù chỉ có một vạn người, nhưng dựa vào thế thành cao tường hiểm, có thể ngang nhiên đẩy lui quan binh công thành

Lâm Văn Vinh nhớ tới lúc ở quân doanh Từ Vị có nói qua, rằng Bạch Liên giáo chỉ có chừng năm ngàn nhân mã, tất cả đều là bọn ô hợp, hiện tại mà nói, hoàn toàn ko chính xác chút nào, Bạch Liên giáo binh mã đông đúc, sợ là còn nhiều hơn một vạn người, hơn nữa cũng không phải là loại ô hợp, không biết bọn chúng đưa binh mã tới từ nơi nào nữa.

Bạch Liên thủ quân thấy Tây lộ đại quân tới, lập tức khẩn trương, mấy ngàn quân sĩ căng thẳng đứng ở trên tường thành, không dám nghỉ ngơi.

Lâm Văn Vinh kêu người đem tới một bộ bàn ghế, cầm một chén trà nhỏ, tiêu dao ngồi ở ghế, uống vài ngụm, đối mặt với cửa Tây Tây Trữ ngáp dài vài cái, đột nhiên lớn tiếng kêu lên:

- Lý Thánh, Lý Thánh đâu...

- Có mặt tướng!

Lý Thánh vội vàng đáp.

Lâm Văn Vinh nói:

- Giao người nắm khẩu thần vũ đại pháo, ngấm vào nóc cửa Tây thành, nã vài lượt cho ta, thông báo cho bọn chuột nhất biết, hữu lộ đại quân thần dũng vô địch của ta đã tới.

Thần vũ đại pháo trong lần thanh trừ Bạch Liên này có tác dụng vô cùng. Lúc trước thần cơ doanh chỉ có mười khẩu hỏa pháo nhưng như thế thì không đủ, Từ Vị lại kiếm từ An Huy Sơn Đông điều thêm hai mươi khẩu đại pháo mới cải tiến xong, đem tới đây. Hồi ở Phong Huyền, hữu lộ quân của Lâm Văn Vinh được

phân cho năm khẩu, tả lộ quân Tá Tông Hữu cũng được năm khẩu. Chỉ có Đông Thành suất lĩnh trung lộ quân, do vì kỵ binh rất nhiều, Từ Vị liền cấp cho hai mươi trọng pháo, để bọn họ dùng để công thành.

Lý Thánh điều chỉnh pháo khẩu, nhắm ngay nóc cửa tây thành Tế Trữ rồi oanh tạc một hồi. Sau một hồi nổ pháo, cửa Tây thành khói bụi mù mịt bốc lên, Bạch Liên quân bị trúng pháo vội vàng đi xuống chân thành. Lâm Văn Vinh nháy mắt với Hồ Bất Quy, Hồ Bất Quy xoay người xuống ngựa, lớn tiếng nói:

- Binh sĩ, theo ta xông lên!

Phía sau hần mấy ngàn tinh kỵ cùng ba ngàn bộ binh, hô một tiếng kinh thiên, đồng thời chạy theo phía sau hần. Thủ thành Bạch Liên quân vội vàng phóng tới một trận mưa tên, nhưng chỉ rơi xuống đất một quãng xa, không thể gây thương tổn được nửa phần quan binh. Hồ Bất Quy đang vội tới, đột nhiên vung bàn tay lên, chúng tướng sĩ phía sau liền dừng lại, trận hình biến đổi, kỵ binh cùng bộ binh không lao về phía trước tấn công nữa mà bày trận diễn luyện công thủ.

Thủ thành Bạch Liên quân không dám nghỉ ngơi, khẩn trương nhìn quan quân cử động, sau một thời gian, trước mắt đã thấy quan binh chấm dứt thao luyện, quân đội tề chỉnh quay về doanh trại. Thủ quân mới vừa thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên lại nghe một trận pháo nổ kinh thiên, là thần vũ đại pháo lại gầm rống, bắn sục tiếp một mảnh cửa thành. Đợi khi dừng pháo, Đỗ Tu Nguyên suất lĩnh một cánh nhân mã khác xông lên, nhưng cũng học như Hồ Bất Quy, đi được nửa đường, lại biến trận thành thao luyện.

Bạch Liên quân không biết làm sao, nhưng cũng không thể nghỉ ngơi, bởi vì ai cũng không dám chắc, khi nào cái thao luyện này biến thành công thành thật sự, trong khoảng thời gian ngắn, trên thành Bạch Liên quân sĩ cực kỳ căng thẳng.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, lão tử pháo đạn đầy đủ, kêu Lý Thánh ngày đêm không ngừng oanh tạc, cho người không thể nghỉ ngơi. Mấy vạn tướng sĩ chia làm ba, luân phiên tiến lên thao luyện, xem người có sợ hay không, thủ hay không thủ. Mẹ kiếp, đừng nói ta ý nhiều người, lão tử chính là bất nạt người, vậy thì sao?

Hồ Bất Quy đi trở về, xuống ngựa cười nói:

- Tướng quân quả nhiên thần cơ diệu toán, chúng ta cứ thật thật giả giả, không bị thương người nào, bọn chuột nhắt Bạch Liên giáo nọ đang căng thẳng, sợ là đã tè hết ra cả quần rồi.

Ba mặt còn lại tiếng pháo cũng âm âm, tiếng chém giết càng phát ra kịch liệt, hiển nhiên đều đã tiến vào giai đoạn công kích.

- Bẩm cáo tướng quân, trung lộ quân thống suất Đông Thành tướng quân phái người truyền lời, yêu cầu chúng ta phối hợp bọn họ công thành!

Một tên lính truyền lệnh chạy vào cấp báo.

- Hồi bẩm Đông tướng quân, nói quân ta đang tiến hành công thành diễn luyện.

Lâm Văn Vinh nói.

Thấy tên truyền lệnh vội vàng bước đi, Hồ Bất Quy cười nói:

- Hôm qua ta mới biết, tên Địch Thương Hải bị chúng ta cắt đứt kia, nguyên lai là nà tiểu cữu tử của họ Đông. Địch Thương Hải muối muối, chính là tiểu thiếp được Đông Thành sủng ái nhất trong ba lão bà của hần.

Thật là tiểu cữu tử? Thì sao nào, không ngờ đoán mò cũng trúng, Đông Thành vì Địch Thương Hải mà ra mặt, quả nhiên là có quan hệ a với nhau. Lâm Văn Vinh nhìn về hướng trung lộ quân vài lần, chỉ thấy hai mươi đại pháo, hướng về Tế Trữ thành cùng lúc khai hỏa, hỏa quang chói lòa mắt, sau tiếng nổ bụi đất cuộn cuộn bốc lên đem cả thành chìm trong khói bụi. Hỏa lực của tên họ Đông này quả thật cường đại a, nếu mà nhắm vào ta, lão tử công phu dù có tốt tới đâu, chắc cũng phải hi sinh thôi.

Một vạn binh mã như thể tới tới lui lui thao luyện mấy lần, Bạch Liên binh sĩ thủ thành càng ngày càng khẩn trương, cũng không dám ngừng nghỉ một chút nào. Nghe ba mặt truyền tới tiếng pháo cùng tiếng chém giết hỗn loạn, Hồ Bất Quy lo lắng vội la lên:

- Tướng quân, thành Tể Trữ sợ là sắp bị phá tới nơi. Chúng ta nếu còn không công thành, sẽ bị người khác đoạt công đầu...

Lời còn chưa dứt, đã nghe một trận kêu hô kinh thiên, cửa Tây Tể Trữ mở rộng ra, một đội nhân mã cường hãn rầm rập xông ra.

199. Chương 197: Chàng Giết Sư Phó Của Ta

Lâm Văn Vinh vui vẻ nói, vội vàng đứng lên trên ghế, nhìn về phía xa xa.

Hắn thấy đoàn nhân mã này rất đông đúc, sợ rằng cũng phải vài ngàn người, đại bộ phận là kỵ binh, chiến mã thì mạnh mẽ, kỵ sĩ thì thần thái cường hãn, đằng đằng sát khí, vừa nhìn liền nhận thấy không phải là loại tầm thường. Lâm Văn Vinh nhìn ngó cẩn thận vài lần đoàn nhân mã kia, rồi quay lại hỏi Cao Tù cùng Hồ Bất Quy:

- Hai vị đại ca, mau nhìn giúp ta, xem trong đám này có nữ tử hay không?

Cao Tù cùng Hồ Bất Quy quan sát một hồi, rồi lắc đầu nói:

- Không thấy bóng nữ tử.

Lâm Văn Vinh gật đầu nói:

- Hảo, Lý Thánh, bắn cho ta!

Các khẩu pháo đồng thời khai hỏa, nháy mắt đã tiêu diệt hơn mười kỵ binh. Chỉ là đám kỵ binh rất là cường hãn, cũng chỉ trong nháy mắt đã vọt lên trước thêm mấy trượng. Lâm Văn Vinh cười lạnh, đang muốn tiếp tục khai pháo, đột nhiên từ trong trận kỵ binh, hai ba trăm bộ binh lao ra trước, đầu quấn khăn trắng, nửa thân trên thì để trần, trước ngực có vẽ 1 đồ hình kì quái hình đầu người, trận thế như vậy thật dọa người.

- Bạch Liên thánh mẫu, bảo hộ trung đồ, đao thương bất nhập, đằng vân giá vũ (đạp mây cưỡi gió).

Đám Bạch Liên bộ binh này trong trang phục quỷ dị, trong tay cầm một thanh trảm đao thật to, vừa la khẩu hiệu, vừa vọt tới. Mấy tên quan binh liền phóng tên, khi bắn trúng những người này, tuy là ghim lên thân thể, nhưng tựa hồ bọn Bạch Liên tử sĩ này không có cảm giác, trên mặt không thấy điểm đau đớn nào, vẫn đứng mảnh dẻ thường lao về phía trước. Chúng quan quân trên mặt hiện ra vẻ kinh hãi, trên thế giới còn có loại người không biết đau đớn ư? Chẳng lẽ thật sự như lời bọn chúng hô, đao thương bất nhập?

Hừm, chỉ là cảm tử quân của Bạch Liên giáo. Mẹ kiếp, lão tử ghét nhất bị giả thần giả quỷ, Lâm Văn Vinh nhướn mày, hắn còn lâu mới tin vào cái gì đao thương bất nhập, chắc là đã sử dụng một loại thuốc gì để cắt cơn đau rồi. Tuy hắn không tin nhưng những người khác lại tin, những thứ thần thánh rất dễ xâm nhập lòng người, tướng sĩ dưới tay trước mắt bị cảnh này làm cho hoang mang, cần phải phá tà thuật.

Lâm Văn Vinh móc hỏa thương từ trong ngực ra, dùng dùng hai phát, hai tên yêu nhân giả thần giả quỷ liền ngã xuống. Một phát trúng ngực một tên, tên còn lại thì đầu nổ hoa. Chúng tướng sĩ thấy yêu nhân ngã xuống, nhất thời phát ra một trận hoan hô. Cao Tù động tác cũng không chậm, xoát một tiếng, thi triển thân hình, nhanh như thiểm điện đột nhập vào giữa đám yêu nhân, cường đao loé ra loang loáng, nháy mắt đã chém đứt cổ hơn mười tên. Lâm Văn Vinh lớn tiếng nói:

- Các huynh đệ chớ có sợ hãi, đây là yêu nhân giả thần giả quỷ. Bằng mọi giá phải bắn tên vào mắt bọn chúng!

Hồ Bất Quy tay cầm cường cung, pắc một tiếng vang nhỏ, ghim vào trán một tên nọ, tên xuyên qua đầu, yêu nhân ngay cả kêu lên một tiếng cũng không kịp, liền ngã xuống đất chết.

- Bắn vào đầu bọn chúng!

Chúng quan binh bỗng nhiên bình tĩnh, chuyển hướng cung tên. chỉ nhằm vào mắt cùng đầu mà bắn, đội cảm tử quân Bạch Liên giáo liền lần lượt ngã xuống. Chúng tướng sĩ bài trừ được lòng sợ hãi, sĩ khí nâng

cao, chỉ chốc đã giết sách 200 người dưới đợt mưa tên. Sau đợt tấn công này, Lý Thánh đang tạm ngừng bắn pháo, bỗng có hơn ngàn kỵ binh liền lao về phía trước tấn công, nhìn điệu bộ, xem ra là muốn mở một đường máu. Tên đầu lĩnh kỵ binh người hắc diện khoát mi, nhìn có vài phần thái thế. Hồ Bất Quy cả kinh nói:

- Tướng quân mau nhìn, người kia chính là Bạch Liên giáo thánh vương Lục Khảm Ly.

Bạch Liên giáo thánh vương ? Cũng họ Lục ? Lâm Văn Vinh tâm tư thay đổi thật nhanh. Chẳng lẽ tên Lục Trung Bình kia là con của hắn ? Mẹ nó, hèn chi khó trách sư phó Tiên Nhi nhắc nhở nàng nhất định phải cứu Lục Trung Bình ra. Cũng không biết sư phó Tiên Nhi lai lịch ra sao. Nếu thánh vương cũng chọn cướp đường máu mà chạy, thành Tể Trữ trước mắt rõ ràng đã sắp bị phá, chỉ là lúc này vẫn không thấy Tiên Nhi, thật sự là làm ta lo muốn chết.

- Ngắm vào tên thánh vương cho ta, bắn!

Lâm Văn Vinh hét lớn, tìm không thấy Tiên Nhi, hắn nổi giận dưng dưng, liền trút giận vào tên Thánh vương Lục Khảm Ly kia. Lý Thánh quả nhiên danh bất hư truyền, năm khẩu đại pháo nhắm về phía Lục Khảm Ly, đảo mắt đã tiêu diệt hơn trăm kỵ binh Bạch Liên, chỉ là tên Lục Khảm Ly chung quanh có binh sĩ trung tâm hộ chủ, mấy lần hi sinh tánh mạng bảo hộ hắn, nên hắn tạm thời bình an.

- Cung thủ chuẩn bị!

Thấy kỵ binh tuy bỏ lại hơn hai trăm thi thể, nhưng đã tới gần trước trận quan quân, Lý Thánh rời hỏa pháo, lớn tiếng ra lệnh. Thần cơ doanh hỏa tiễn cùng cung nỏ liền đồng loạt bắn về phía đám Bạch Liên kỵ binh còn sót lại, thế là thêm ba bốn trăm tên nữa bị ngã ngựa. Chỉ có thánh vương Lục Khảm Ly, được chúng hộ vệ đem huyết nhục ra ngăn cản, mới may mắn sống sót. Đối mặt với năm trăm kỵ sĩ còn lại, Hồ Bất Quy hưng phấn, liếm môi, liền ôm quyền nói:

- Lâm tướng quân, mặt tướng xin được ra đánh !

- Mặt tướng xin được ra đánh !

Mấy vị thiên hộ kỵ doanh đồng thời ôm quyền nói. Mẹ nó, năm ngàn người đánh năm trăm người, nếu là ta, lão tử cũng xin ra đánh, Lâm Văn Vinh cười hắc hắc nói:

- Nếu như thế, Hồ đại ca, các vị thiên hộ đại ca, mỗi người suất lĩnh một ngàn tinh kỵ, ra bắt tên Lục Khảm Ly này, người đầu tiên tóm hắn, ta sẽ vì người đó mà báo công.

- Tuân lệnh !

Chúng thiên hộ hưng phấn lĩnh mệnh, bắt Bạch Liên thánh vương Lục Khảm Ly là chuyện gì, mỗi người đều rõ ràng vô cùng, lúc này lại là mười địch một, người nào mà không hưng phấn dị thường mới lạ. Năm ngàn tinh kỵ xông ra, tiếng vó ngựa chấn động mặt đất, một trận bụi đất cuộn cuộn nổi lên, nháy mắt đã bao phủ năm trăm Bạch Liên quân trong biển người. Lâm Văn Vinh nhàn nhã uống trà, mặc kệ, bất kể là ai bắt được Bạch Liên thánh vương, công lao đều cũng phải có phần hữu lộ tiên phong Lâm Đại tướng quân, đây là hiển nhiên a. Ai, lập công nhiều, chẳng lẽ thật sự muốn chiếm chức Nguyên soái của Từ Vị sao ? Ý nghĩ này không được thành thật a.

Lâm Văn Vinh nhìn Đỗ Tu Nguyên nói:

- Đỗ đại ca, thủ lĩnh đầu não của Bạch Liên giáo, chẳng lẽ chỉ có một thánh vương sao, có bắt được hắn, cũng không cảm thấy thỏa mãn.

Đỗ Tu Nguyên đang nhìn Hồ Bất Quy cùng Bạch Liên thánh vương cận vệ chiến đấu xa xa, cười nói:

- Lục Khảm Ly nguyên là một vị kiêu hùng Sơn Đông, thế lực khổng lồ, sau lại nghe lời kinh nhân du thuyết, cùng Bạch Liên giáo thánh mẫu tạo ra Bạch Liên giáo. Đầu não mà nói, ngoại trừ hắn, cũng chỉ có vị thánh mẫu kia.

Bạch Liên thánh vương cùng Bạch Liên thánh mẫu? Bọn họ không biết có phải là một đôi ? Chẳng lẽ Bạch Liên cái gì thánh mẫu, chính là sư phó Tiên Nhi?

Còn đang trong lúc nói chuyện đã thấy Hồ Bất Quy một đao chém chết ngựa Lục Khảm Ly, Bạch Liên thánh vương rơi xuống mặt đất gãy dựa hai ba cái, trên mặt đầy vẻ hoảng sợ. Hồ Bất Quy phi ngựa tới, chân vừa chạm đất, đâm một quả vào đỉnh đầu Lục Khảm Ly, quát to:

- Lục Khảm Ly đã bị ta bắt, bọn Bạch Liên phỉ ngiệp bọn ngươi, còn không mau chịu trối.

Lâm Văn Vinh đứng dậy cười dài nói:

- Hảo, hảo, Hồ đại ca lập công lớn, chúng ta lần này lại có danh tiếng thật lớn.

Đỗ Tu Nguyên cung kính nói:

- Bẩm tướng quân, lúc này Lục Khảm Ly đã bị ta bắt, Tây thành đã mất cường binh, mặt tướng thỉnh cầu công thành ! Đại phá Tể Trữ, tái lập tân công cho quân ta.

- Hảo, được phép!

Lâm Văn Vinh lớn tiếng nói.

Đỗ Tu Nguyên huýt sáo dài một tiếng nói:

- Các huynh đệ, Bạch Liên giáo Lục Khảm Ly đã bị đại quân ta bắt được, mau phá thành Tể Trữ, đại quân ta sẽ lập công lớn. Mau chiếm thành Tể Trữ, để còn về ăn Tết, mọi người xông lên!

Năm ngàn bộ binh tựa như thủy triều tràn về phía thành xông tới, mỗi người trên mặt đều rất hưng phấn. Tây thành không còn thủ quân, phá thành cũng dễ như trở bàn tay. Lâm Văn Vinh dương dương đắc ý, nhảy lên chiến mã, đang muốn tiến lên đốc chiến, chợt nghe một tiếng kêu nhỏ, trong thành nhảy ra một nữ tử, bay cao mấy trượng, chân ko chạm đất, như một tiên tử đạp mây mà bay. Nữ tử này nhìn không rõ bao nhiêu tuổi, hạnh nhân đào kiếm, sanh đắc vũ mị cực kỳ, trước sau nảy nở, thân hình ra vẻ thành thực, vừa nhìn đã thấy giống như một quả mật đào.

Lâm Văn Vinh sững sốt một chút, đây là yêu quái nơi đâu, xinh đẹp như vậy gây tai họa cho nam nhân? Nhìn nàng di chuyển, hoàn toàn không tuân theo các qui tắc của trọng lực, hấn quay đầu nhìn Cao Tù nói:

- Cao đại ca, có đúng đây chính là khinh công trong truyền thuyết?

Cao Tù trịnh trọng gật đầu:

- Đúng vậy. Lâm huynh đệ, nữ tử này công lực siêu tuyệt, sợ là cực kì khó đối phó, ta cũng không phải đối thủ.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc nói:

- Không phải là đối thủ của nàng cũng không phải sợ, chúng ta còn có hỏa pháo, hỏa tiễn cùng nổ cứng mà, sợ nàng cái gì.

Chuyện nhỏ, biết khinh công thì sao, hấn quay về phía sau vung tay lên nói:

- Lý Thánh, ngấm vào nữ tử, hỏa tiễn nổ cứng đại pháo, đồng thời bắn cho ta!

Lý Thánh nhận lệnh, mấy ngàn mũi cường nỏ hỏa tiễn, liền đồng loạt hướng về phía nữ tử kia. Nữ tử nọ cho dù có tinh thông vạn môn võ nghệ, đối mặt với cơn mưa tên như châu chấu, cũng vô phương hoàn thủ, bị mưa tên làm cho phải cuống quít lui về phía sau. Lý Thánh điều chỉnh năm khẩu đại pháo, bang bang vài tiếng, đạn pháo rít lên trong không trung bay đi. Nữ tử nọ suýt nữa bị hỏa tiễn đốt quần áo, nhất thời cũng cực kỳ chật vật.

Lâm Văn Vinh hắc hắc âm hiểm cười, võ lâm cao thủ thì sao, còn là xinh đẹp võ lâm cao thủ, nói cho cùng, lão tử cũng là nửa cao thủ, nhưng không kiêu ngạo giống người như vậy, cái gì mà cười mây, sợ người khác không biết người là cao thủ sao, lão tử lấy pháo bắn người vài phát, coi người còn có thể cao ngạo như thế nữa không.

Hỏa tiễn, nổ cứng cùng hỏa pháo liên tiếp tấn công, nữ tử nọ cuối cùng không chống cự nổi, sau vài tiếng pháo nổ, nữ cao thủ xinh đẹp thắm kêu một tiếng, liền rơi xuống đất.

Đỗ Tu Nguyên suất lĩnh đại quân, điên cuồng tràn về phía cửa thành, trong chớp mắt đã xông vào thành nội.

- Tế Trữ thành đã bị phá, Tế Trữ thành đã bị phá!

Lâm Văn Vinh dẫn đầu mấy ngàn tướng sĩ đồng loạt hô to, Bạch Liên quân còn đang chống cự kinh hãi khiếp đảm, chỉ nháy mắt đã bị thu thập.

- Sư phó ...

Từ cửa tây đột nhiên lao ra một nữ tử tuổi còn trẻ, chạy như điên về phía nữ cao thủ.

-Tiên Nhi ...

Lâm Văn Vinh một chút xíu nhảy dựng lên, tiểu bảo bối, người rớt cục đã xuất hiện.

- Tướng quân, nữ tặc này có muốn bắn hay không? - Lý Thánh nói.

- Bắn cái đầu người a, đây là lão bà của ta.

Lâm Văn Vinh tức tối mắng chửi một tiếng, rồi phi chiến mã, hướng về phía Tần Tiên Nhi chạy tới.

Sắp tới gần, hần phi thân xuống ngựa, đã thấy Tần Tiên Nhi tóc tai rối bời, dung nhan tiều tụy, gương mặt dính đầy nước mắt, vẻ mặt si ngốc ngây ngô, quì trên mặt đất, ngơ ngác nhìn cái mỹ nữ cao thủ bị dính đạn pháo.

- Tiên Nhi, Tiên Nhi ...

Lâm Văn Vinh khe khẽ kêu lên. Tần Tiên Nhi quay đầu, ngơ ngác nhìn hần, trên mặt vừa hiện lên một tia vui mừng, rồi nước mắt tức thì chảy ròng ròng, hai tay ôm mặt nói:

- Công tử, chàng giết sư phó của ta rồi.

200. Chương 198: Mắc Lừa

Lâm Văn Vinh vội vàng bào chữa, trong lòng lại thầm kêu to không xong: “Ai dà, vị mỹ nữ cao thủ này hóa ra là sư phụ của Tiên Nhi. Mấy cỗ pháo của lão tử ta bắn sao mà gọn ghẽ quá chừng. Sướng thì cũng sướng thật, nhưng mà thành ra có lỗi với Tiên Nhi quá. Mà nói cho cùng, cũng phải trách cái vị mỹ nữ cao thủ này, công phu luyện kiếm gì mà chưa kịp đánh đắm cái nào, chỉ hai phát pháo đã bị bắn té nhào dễ dàng như thế.”

Hần ra vẻ nghiêm nghị nói:

- Tiên Nhi, ta và nàng hai người vốn là một. Sư phụ của nàng cũng chính là sư phụ của ta, ta làm sao có thể lấy pháo bắn người? Trong chuyện này chắc chắn có điều ngoắc ngoéo!!!

Tần Tiên Nhi ngẩn ngẩn ngơ ngơ, cũng chẳng biết có nghe rõ lời hần nói hay không, nước mắt cứ không ngừng tuôn rơi.

Lâm Văn Vinh bước tới trước vài bước, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng. Tần Tiên Nhi nấc lên một tiếng, ngã vào lòng hần khóc òa lên:

- Công tử, thiếp phải làm sao bây giờ. Sư phụ không còn, thiếp phải làm sao đây hu...hu.....

Lâm Văn Vinh đại nghĩa lẫm lẫm lên tiếng:

- Đương nhiên là ta chiếu cố nàng suốt đời suốt kiếp rồi. Tiên Nhi, nàng cũng biết mà, người ta yêu nhất chính là nàng. Đúng rồi, sư phụ của nàng có phải là Thánh Mẫu của Bạch Liên Giáo không?

Tần Tiên Nhi gật gật đầu:

- Đúng thế, thiếp từ nhỏ đã cùng sư phụ nương tựa nhau mà sống. Người từng chăm sóc thiếp chẳng khác cha mẹ ruột, dạy thiếp đọc sách, học chữ, lại còn truyền thụ võ nghệ. Ở trong Bạch Liên Giáo này, nếu không có người chiếu cố thiếp, Tiên Nhi e là đã sớm bị người khác lãng nhục rồi.

Lâm Văn Vinh nhớ lại cái tên Lục Trung Bình lúc nào cũng ngập ngừng Tiên Nhi, trong lòng cực kỳ sáng khoái: “Mẹ nó, dám có ý đồ với Tiên Nhi của ta, lão tử cho người chết không chỗ chôn thân.”

Lâm Văn Vinh gật gật đầu:

- Ủ, Tiên Nhi, nàng yên tâm. Cái tên Lục Trung Bình đó ta đã thu thập xong lâu rồi. Từ nay về sau cũng sẽ chẳng còn ai dám quấy rầy nàng nữa. Chẳng qua cái tên Lục Trung Bình kia lại là nhi tử của sư phụ nàng. Sư phụ nàng thấy hấn yêu thích nàng, chẳng lẽ lại không giúp đỡ cho con trai mình hay sao?

Nói đến đây, hấn không kiềm được, liếc nhìn vị nữ cao thủ đang té nằm trên đất. Chỉ thấy thân hình đầy đặn của nàng ta thấp thoáng dưới lớp váy áo, nhấp nhô quyến rũ. Hai má tuy trắng bệch, nhưng gương mặt trái xoan lại cực kỳ xinh đẹp, da thịt nõn nà, mịn màng trắng hồng, dáng nằm ngang buông thả trên mặt đất như một một đường cong lung linh, phảng phất tựa một điểm phụ đang yên giấc, trong lúc vô ý lộ ra dáng vẻ biếng nhác một cách yêu kiều, vô cùng đáng yêu, cực kỳ dụ nhân.

“Ta choáng, vị thánh mẫu này cũng không biết niên kỷ được bao nhiêu rồi. Sao mà dáng vẻ vẫn như một tiểu cô nương vậy. Ngay cả chết mà cũng đẹp đến thế kia!” Tim Lâm Văn Vinh đập thình thịch vài cái, vội vàng thu ánh mắt từ trên người nàng ta về.

- Công tử không được nói bậy. Ai nói Lục sư huynh là con trai của sư phụ ta?

Tần Tiên Nhi dẫu môi lên nói.

- Hấn không phải là con trai của sư phụ nàng ư?

Lâm Văn Vinh lấy làm kỳ quái:

- Lục Khảm Ly là Thánh Vương của Bạch Liên Giáo, Lục Trung Bình là con trai y. Sư phụ của nàng là Thánh Mẫu của Bạch Liên Giáo. Chẳng lẽ không phải là mẹ của Lục Trung Bình? Thánh Vương và Thánh Mẫu phải là một đôi mới phải chứ?

Mặt ngọc của Tần Tiên Nhi thoáng hồng:

- Cái gì mà một đôi, ở đâu ra cái chuyện khó nghe như chàng nói? Sư phụ của thiếp tuy được xưng là Thánh Mẫu Bạch Liên, nhưng chưa từng lấy chồng, tự dưng sao lại có con trai? Người vì sự phát triển Bạch Liên giáo, có ý mượn lực lượng của Lục Khảm Ly, mới giả bộ xưng phụ thê với Thánh Vương, tuy nhiên chưa từng ở chung một chỗ. Lục sư huynh là con trai của thê thiếp Thánh Vương. Sư phụ của ta vì muốn củng cố quan hệ với Thánh Vương mới thu Lục sư huynh làm đồ đệ.

Tần Tiên Nhi nói một hơi, Lâm Văn Vinh mới hiểu rõ hóa ra bên trong còn có nội tình như thế. Nếu nói vậy, sư phụ của Tiên Nhi mới là đầu não của Bạch Liên Giáo: “Thiên linh linh, địa linh linh, may là mấy khẩu pháo đó của lão tử bắn quá chuẩn, mới khiến tên đại đầu đẳng của Bạch Liên Giáo xong đời.”

Trong lúc hai người nói chuyện, đại quân hữu lộ của Lâm Văn Vinh đã chém giết vào tận trong thành, hoàn toàn chiếm lĩnh được Tế Ninh. Tướng sĩ đi qua thấy đại tướng quân ôm một cô gái mỹ lệ đều lấy làm kinh ngạc nhìn ngắm bọn họ. Tần Tiên Nhi xấu hổ, sắc mặt đỏ bừng, khẽ nói:

- Công tử, mau buông thiếp ra.

- Buông nàng ra để làm gì, Tiên Nhi là bảo bối của ta, ta muốn ôm lúc nào thì ôm lúc đó chứ.

Lâm Văn Vinh mặt dày nói, lại càng siết chặt thân thể nàng ta vào lòng.

- Lâm huynh đệ, ta theo đại quân vào thành trước đây.

Cao Từ từ xa nháy mắt ra hiệu, lớn tiếng nhấn một câu. Cao Từ và Lý Thánh dẫn quân Thần Cơ doanh đang chuẩn bị tiến vào thành. Đây cũng là đội nhân mã cuối cùng của quân hữu lộ, còn ba mặt kia vẫn chém giết kịch liệt. Bất quá, thành Tế Ninh đã bị phá, giải quyết đám dư nghiệt còn lại của Bạch Liên Giáo cũng chỉ còn là vấn đề thời gian.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Cao đại ca, các người mau tiến vào đi. Ở đây chỉ cần một mình ta cũng giải quyết được rồi.

Cao Tù và Lý Thánh cười hô hô mấy tiếng rồi dẫn người ngựa vào thành.

Tần Tiên Nhi nhìn đội ngũ quan quân tiến vào thành, thở dài thườn thượt:

- Thiếp đã sống bao năm ở Tế Ninh này. Không ngờ, hôm nay thành lại bị phá, ngay cả sư phụ ở bên cạnh cũng ...

Nàng nói đến đó, lại bắt đầu khóc rầm rức. Lâm Văn Vinh có thể hiểu tâm tình của nàng ta: Nàng từ nhỏ đã là một cô nhi, lớn lên cùng sư phụ. Hôm nay thành bị phá, nhà không còn, sư phụ cũng đã mất. Có thể tưởng tượng ra sự buồn bã thê lương trong lòng nàng.

- Tiên Nhi, nàng cũng phải biết. Mấy ngày hôm nay, ngày nào ta cũng lo lắng cho nàng. Ta không muốn gặp nàng trên chiến trường, vì thế mới dẫn binh đi rề rà. Hôm nay đến Tế Ninh thành lại vậy không đánh, chính là lo lắng cho nàng. Hỏa pháo của quan quân rất mãnh liệt, cực kỳ nguy hiểm, sợ là làm bị thương nàng thì ta hối hận cả đời.

Lâm Văn Vinh ngọt ngào dỗ dành.

- Thiếp biết công tử đối với thiếp rất tốt...

Tần Tiên Nhi ôm hân khóc rầm rức:

- Hôm nay cửa Tây bị vây, nhưng không thấy công thành. Sư phụ nói đó là âm mưu của chàng. Nói người lĩnh quân này giáo trá vô sỉ, là cố ý muốn phá rối lòng quân chúng ta. Chỉ có thiếp mới biết, đó là công tử yêu thương Tiên Nhi, không muốn thiếp bị thương.

“Toát mồ hôi a! Sư phụ của Tiên Nhi tệ quá đi. Bà ta sao có thể lại lấy dạ của tiểu nhân mà đo lòng quân tử như vậy. Nếu người nào cũng nhìn ta ra tốt lành giống Tiên Nhi, thế thì hay biết bao nhiêu!”

- Rồi sau thì sao? Sau đó vì sao các người lại xông ra?

Lâm Văn Vinh hỏi lại.

Tần Tiên Nhi nói:

- Sau khi bị vây cả bốn mặt, sư phụ kiên trì muốn thủ thành. Thánh Vương lại muốn phá vây. Bọn họ bắt đồng cực lớn, nhưng binh mã của Bạch Liên Giáo đều trung thành với Thánh Vương, sư phụ muốn không chế cũng không còn biện pháp...

Nói đến đó, Lâm Văn Vinh đột nhiên chen vào:

- Đúng rồi, Bạch Liên Giáo các người ở đâu ra bao nhiêu binh mã được huấn luyện chính quy như thế?

Tần Tiên Nhi thở dài đáp:

- Bạch Liên Giáo bọn ta tích trữ mấy chục năm. Từ trước đến nay luôn có người giúp bọn ta luyện binh. Lần này, nếu không phải là quan quân vòng qua Giang Tô, từ phía An Huy và Sơn Đông giáp công. Đột nhiên tập kích bao vây bọn ta, Bạch Liên đâu có dễ dàng bị phá như vậy?

- Có người giúp Bạch Liên Giáo luyện binh ư?

Lâm Văn Vinh vừa nghe đã hiểu ra ngay: “Ta choáng, khó trách chiến lực của Bạch Liên Giáo không tầm thường. Khiến lão tử suýt chút nữa mất mạng. Còn như người giúp là ai, ngay cả Lâm Văn Vinh cũng có thể đoán ra mấy phần. Hai lão hồ ly Từ Vị và Lạc Mẫn chắc chắn đã biết rõ không ai bằng.”

- Vậy thì, sau đó Bạch Liên Thánh Vương gì đó đã chọn đường phá vây chạy ra?

Lâm Văn Vinh hỏi tiếp.

Tần Tiên Nhi gật gật đầu:

- Sư phụ khổ sở khuyên cáo mà không thành. Thánh Vương muốn làm theo ý mình, sư phụ cũng chỉ còn cách đáp ứng. Nhưng chọn đường phá vây lại xảy ra mâu thuẫn. Sư phụ kiến nghị từ ba phía kia, chọn một phương đột phá. Người nói, các phương hướng kia tấn công tuy mạnh, nhưng cũng chỉ ra quan quân các hướng đó không có bảo lưu lực lượng, có thể thử phá vây được. Chỉ là tướng lĩnh cửa Tây, túc trí đa mưu, vây mà không đánh, hiểu rõ tâm lý chiến, lại dùng khỏe đánh mệt. Vì thế phá vây cửa Tây là vô cùng không nên.

Lâm Văn Vinh gật gật đầu: “Vị sư phụ của Tiên Nhi thực là cực kỳ hiểu rõ ý đồ của ta, cũng có thể coi là một nữ Gia Cát. Chỉ đáng tiếc, gương mặt như hoa kia lại bị mấy khẩu pháo của lão tử oanh tạc. Bỏn tướng quân thủ đoạn cay độc hủy hương diệt hoa e là sắp đương danh thiên hạ rồi.”

- Vậy vị đại vương Bạch Liên lại nghĩ thế nào?

Lâm Văn Vinh hỏi.

Tần Tiên Nhi nghe thấy hấn đổi Thánh Vương thành đại vương, cực kỳ quái dị, muốn cười nhưng lại thấy không phải lúc, nói:

- Cách nghĩ của Thánh Vương lại hoàn toàn tương phản. Ngài nói chàng vây mà không đánh là khiếp đảm, cũng có khả năng là có sự ngăn cách với các lộ quân khác, cố ý muốn để bọn họ thương vong nhiều hơn. Vì thế mới chọn đột phá từ cửa Tây, ngược lại đánh chàng không kịp trở tay, có thể đoạt được kỳ công.

“Nghĩ hay thật, có sáng ý a!” Lâm Văn Vinh cười ha hả: “Tên Thánh Vương này chắc chắn là có được mật báo gì đó, biết ta và thống soái Đông Thành của quân trung lộ có hiềm khích, vì thế mới đoán như vậy. Khơi khơi lại tiện cho ta, đã bắn chết được thủ lĩnh của bọn giặc, lại phá được Tế Ninh.”

- Vậy sư phụ của nàng biết cửa Tây là không thể, lại thấy Thánh Vương của các người bị ta bắt, vì sao lại vẫn từ cửa Tây xông ra như vậy?

Lâm Văn Vinh trong lòng bắt đầu nghi hoặc, âm thầm cảm thấy chuyện này không đơn giản, dường như đã sơ xuất điều gì.

- Thiếp cũng không biết.

Tần Tiên Nhi buồn bã trả lời:

- Thiếp nói với sư phụ, công tử người tuyệt đối sẽ không làm hại sư phụ của thiếp, mới vừa nói xong đã thấy sư phụ xông ra. Ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ còn biết đi theo. Ai ngờ vừa mới ra khỏi cửa đã thấy sư phụ, người...

Tần Tiên Nhi ghen ngào không cất nên lời nổi nữa.

Lâm Văn Vinh vội vàng ôm vai nàng, an ủi:

- Tiên Nhi, đừng khóc. Đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn. Ta sẽ lập tức kiểm tra triệt để xem rốt cuộc là quân rùa đen nào đã bắn phát pháo đó? Ta rõ ràng là đã ra lệnh bọn họ nhìn thấy nữ nhân thì không được bắn pháo rồi mà.

Tần Tiên Nhi bây giờ đã không còn chỗ ở, thấy hấn yêu thương mình như vậy, cảm kích đến nước mắt lưng tròng, nhào vào lòng hấn nói:

- Công tử đối với Tiên Nhi đại ân, đại đức. Tiên Nhi dầu có thịt nát xương tan cũng sẽ báo đáp ơn này.

Lâm Văn Vinh vội nhả nâng cằm nàng lên, mắt híp lại, đầy vẻ háo sắc:

- Tan xương nát thịt làm gì. Ngày nào cũng cùng ăn, cùng uống, cùng ngủ với ta là được rồi.

Tần Tiên Nhi vừa xấu hổ vừa hân hoan, vốn muốn nhào vào lòng hấn làm nũng một phen. Nhưng lập tức nhớ tới di hải của sư phụ vẫn còn ở bên cạnh, không dám vượt quá thân phận mà đùa với tình lang:

- Công tử, sư phụ người ...

Thấy thần sắc thê thảm của Tần Tiên Nhi, Lâm tướng quân vỗ ngực, chánh khí lẫm lẫm nói:

- Tiên Nhi, ngày sau của chúng ta còn dài. Hôm nay, trước tiên tạm thời không nên ôm ấp nữa vậy, chôn cất sớ phụ của nàng cho đền hoàng đã.

Tần Tiên Nhi nước mắt rưng rưng gật đầu. Lâm Văn Vinh bước lên trên ôm thân thể của vị nữ cao thủ xinh đẹp. Vừa mới chạm đến người nàng ta, liền cảm thấy da thịt mịn màng, nõn nà vẫn còn chút hơi ấm khiến người ta vô cùng thoải mái, chỉ hận không sờ thêm vài lượt nữa.

“Chết rồi mà còn dụ người như thế, thật chẳng còn thiên lý gì nữa!” Hắn cười hắc hắc, vừa chuẩn bị ôm bà ta lên. Đột nhiên nhớ đến tình huống xông ra một cách kỳ quái của vị nữ cao thủ này, trong đầu chợt lóe lên:

- Hồngбет, mắc lừa rồi ...

Hắn phản ứng cực nhanh, lập tức lôi khẩu súng trong ngực áo ra, liền cảm giác thân trước chợt lạnh ngắt. Một ngọn chủy thủ nhọn hoắt đã dí sát vào trước ngực.

201. Chương 199: Vũ Khí Thần Bí Của Lâm Tướng Quân

Tần Tiên Nhi kêu lên một tiếng kinh ngạc mừng rỡ.

- Người chưa chết?

“Ta choáng, cô ta chưa chết, ta chết chắc rồi.” Tâm lý Lâm Văn Vinh vội vàng xoay chuyển, chớp mắt, cười nói:

- Tiên Nhi, đừng kêu linh tinh. Vị tiên tử này trẻ đẹp như thế sao mà là sớ phụ được, rõ ràng là tỷ tỷ.

Một giọng cười nhu mì của con gái vang lên:

- Nha đầu ngốc, sớ phụ còn chưa thấy con lấy chồng. Sao có thể chết dễ dàng như thế được.

Cô nàng nhún nhún thanh chủy thủ vào trước ngực của Lâm Văn Vinh, cười nói:

- Đây chính là vị Lâm tướng quân sao. Quả nhiên là anh hùng thiếu niên a! Khó trách Tiên Nhi nhà ta si mê người như thế.

Cảm giác chủy thủ trước ngực truyền tới từng cơn ớn lạnh, chỉ sợ là không để ý một chút là đâm xuyên qua tim. Lâm Văn Vinh trong lòng tự rửa thầm bản thân quá sợ hãi: “Mẹ nó, vừa là tên giặc đầu sỏ, vừa là cao thủ. Có đâu tiêu tòng dễ dàng thế? Sớm biết như vậy, sau khi bắn ngã vị nữ cao thủ này, rồi để bọn Lý Thánh nhắm thân thể bà ta bắn thêm trăm phát, lại để chiến mã của kỵ binh đạp vụn lần. Cuối cùng cho bộ binh cùng đạp lên, cho thi thể cô ta nát bét thành mấy chục vụn mảnh.

Lúc này có uống thuốc hồi hận cũng không còn kịp. Lâm Văn Vinh cầm khẩu súng trong tay dè dè vào huyết thái dương của vị cao thủ xinh đẹp, cười nói:

- Ủy, vị tỷ tỷ này, người tỉnh rồi à?

Vị cao thủ xinh đẹp cười khúc khích, bộ ngực run run, làm thành một làn sóng nhấp nhô tuyệt vời, như chứa sức nóng vô cùng từ trên thân người nàng phát ra. Chủy thủ trong bàn tay ngọc của cô ta hơi nhún vào:

- Vị tiểu đệ đệ này, người dùng cái ám khí gì thế, sao mà cứng ngắc thế. Tỷ tỷ ta có chút chịu không nổi a!

- Tiểu đệ đệ?

Lâm Văn Vinh kinh ngạc nói:

- Cái cách gọi thật là gọi lên nhiều sự tưởng tượng. Tỷ tỷ, ám khí của ta có thể làm toàn thân nàng tê liệt đó. Cũng không biết là nàng có bảo bối gì để thu cái ám khí này của ta không vậy?

Tần Tiên Nhi thấy đoản đao trong tay sớ phụ chích vào trước người công tử, hai ống ám khí thần bí trong tay công tử kề vào đầu sớ phụ. Hai người không chế lẫn nhau, tạo nên một thế chết.

- Công tử, sư phụ, các người không được đánh...

Tần Tiên Nhi gấp rút la lên. Bao nhiêu niềm vui khi thấy sư phụ chưa chết đã thành số không. Hai người này chính là cừu địch sinh tử. Tổn thất người nào cũng khiến nàng thương tâm muốn chết.

- Nha đầu ngốc, tên tiểu tử này mềm mết trơn tuột, chỗ nào cũng lừa bịp con. Uống cho một cốc si tình con dành cho hắn.

Vị cao thủ mỹ nữ nhìn Tần Tiên Nhi thở dài nói.

- Úi, tỷ tỷ, người không thể phỉ báng ta như thế a. Ta và Tiên Nhi hai người yêu nhau, tình trao ý hợp. Tuy là ở với nhau nhiều ngày vẫn không làm loạn. Ngay cả Liễu Hạ Huệ cũng chẳng so được với ta, làm gì có lừa dối hồi nào. Mà thực là tỷ tỷ nàng cố ý giả bộ trúng đạn, dắt Tiên Nhi xông ra theo. Người rõ ràng biết ta sẽ không thương hại đến Tiên Nhi một cọng lông, vì thế mới lợi dụng tâm si tình của ta. Muốn thừa cơ ta không phòng bị bắt ta, đúng hay không?

Lâm Văn Vinh đại nghĩa lẫm lẫm nói.

- Lâm tướng quân tiểu đệ đệ, người thật là hiểu ta.

Vị cao thủ mỹ nữ cười khúc khích nói.

“Tiểu đệ đệ?” Lâm Văn Vinh toát mồ hôi khắp người. Vị sư phụ của Tiên Nhi rốt cuộc là bao nhiêu tuổi rồi. Sao mà đáng vẻ khuynh quốc nghiêng thành thế này. Còn may là lão tử ý chí vững vàng, nếu không chắc bị cô ta mê hoặc lâu rồi.

Tần Tiên Nhi thấy hai người giằng co không buông, trong lòng sốt ruột, bất ngờ quỳ xuống nói:

- Sư phụ, xin người buông tha công tử đi. Chàng trọng tình trọng nghĩa, đối với Tiên Nhi có ân như núi. Tiên Nhi dù có bị chàng lừa cũng cam tâm tình nguyện...

Vị cao thủ mỹ nữ thấy tâm tình của đệ tử như thế, nhin không được, thở dài:

- Nha đầu ngốc, nam nhân trên thế gian này, đều là vô tình vô nghĩa. Con đối đãi với hắn như thế, ngày sau hắn bỏ rơi ngươi như rơm rác. Như thế chẳng phải là muốn lấy mạng của con sao? Mà nói lại, lúc này, giờ này, cho dù là ta có muốn buông tha y, y cũng đã vị tất bỏ qua cho ta .

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc nói:

- Mỹ nữ tỷ tỷ người có thể yên tâm. Người như ta ngoại trừ quá thành thật ra, cũng không có khuyết điểm gì khác. Chỉ cần nàng có thể thu cây đao trong tay lại, ta tự nhiên cũng sẽ thu hồi ám khí rồi.

- Như vậy thì quá tốt!

Vị mỹ nữ cười yêu kiều:

- Vậy ta đếm đến ba, ta và người cùng buông vũ khí. Người thấy được không?

- Vừa hợp ý ta.

Lâm Văn Vinh cười thành khẩn.

- Một...

- Hai...

- Ba...

Chữ “ba” vừa dứt, Lâm Văn Vinh liền hung hăng dí khẩu súng tới trước. Lại cảm thấy trước ngực càng lạnh lẽo hơn. Cuối đầu liếc qua, lại thấy cây chủy thủ đỏ rạch đứt áo khoác của mình, dí sát vào lớp da trước ngực.

- Ha...ha...ha...ha... tỷ tỷ, người quá...gian trá đi!

Lâm Văn Vinh cười dài, khẩu súng trong tay nắm càng chặt hơn.

- Cũng vậy, cũng vậy thôi mà. Lâm tướng quân tiểu đệ đệ. Người vô sỉ có tính cách, ta thực càng lúc càng thích người rồi.

Vị cao thủ mỹ nữ cười duyên rũ, thân thể uốn nhẹ. Thân hình đầy đặn như bốc lửa phừng phừng, trên mặt nàng ta thoảng có nét xấu hổ đỏ hồng. Đôi mắt toát ra vô số ánh nhìn mê hoặc, tựa như dáng vẻ thiếu phụ phong tình sắc sảo mặn mà.

Nhịp tim Lâm Văn Vinh đập gấp từng cơn. Hắn đã tự biết từ sớm, vị nữ nhân này tuyệt đối không phải là thích hắn, đó là mị thuật. Ngày đó, ở Diệu Ngọc phường, Tiên Nhi cũng đã từng thi triển qua. Chỉ là hôm này lại đổi thành cô ta, một diễm phụ thành thực, uy lực tăng mấy lần: “Mẹ nó, khó trách cái tên Bạch Liên thánh vương gì đó ở trên người cô ta mà không chiếm được chút tiện nghi nào, lại cam tâm tình nguyện để cho cô ta sai bảo ngằn ấy năm. Chỉ cần cô ta phóng điện như thế, tên nam nhân đó sao không chết được.”

- Ài, chúng ta cứ giằng co kiểu này cũng thật không phải. Chẳng thà chúng ta cầm cái gì ám khí đều giao cho Tiên Nhi cầm. Nàng là thân nhân của cả hai chúng ta. Sư phụ tỷ tỷ, nàng thấy thế nào?

Lâm Văn Vinh rộng lượng nói.

- Chỉ cần người không giở trò, ta cũng không có ý kiến.

Vị mỹ nữ cao thủ cười duyên, lần này không dùng mị thuật, Lâm tướng quân lại nhìn đến lửa lòng phừng lên: “Mẹ nói, chưa thấy qua gái đẹp hay sao, càng sống càng giống hồi xưa.” Trong lòng hắn bực dọc khinh bỉ bản thân, nhìn lại cô ta, cảm thấy cũng bình thường nhiều.

Quan sát cẩn thận vị mỹ nữ này, tuy là nét cười như hoa, nhưng gương mặt lại trắng bệch, thân thể còn run nhè nhẹ. Lâm Văn Vinh bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Mấy phát pháo đó tuy chưa bắn chết vị mỹ nữ này, nhưng cũng đã trọng thương cô ta. Mẹ nó, ta nói sao cô ta lại khách khí với ta như thế, lại còn chơi trò chửi thủ với ta. Hóa ra là không còn sức lực rồi. Có phát hiện như thế, trong lòng hắn cam đảm lên rất nhiều.

Tiên Nhi nghe thấy hai người hắn đạt thành hiệp nghị, trong lòng tự nhiên vui vẻ, bước đến bên hai người, cất giọng nói:

- Công tử, sư phụ, Tiên Nhi đắc tội.

Bàn tay ngọc của nàng ta nhẹ đưa ra, một tay cầm đao, một tay cầm súng, rồi thu hung khí của hai người vào trong tay.

Vị cao thủ mỹ nữ đó tự hồ cũng mất đi chút sức lực cuối cùng, nhũn người té ra sau. Tiên Nhi vội vàng đỡ cô ta, hoảng sợ kêu lên:

- Sư phụ, người sao rồi?

Vị cao thủ mỹ nữ cười thảm:

- Vừa rồi cái hỏa pháo đó uy lực cực lớn, chấn động đến nội phủ. Phải tịnh dưỡng vài ngày mới khỏe lại được.

Quả nhiên là như thế, thật là cơ hội trời cho. Trong lòng Lâm Văn Vinh cực kỳ vui mừng, ngấm vịn sức lên tay, chợt nghe vị cao thủ mỹ nữ đó cười nói:

- Lâm tướng quân, Lâm công tử. Người có phải là đang muốn một chương giết chết ta phải không?

- Đâu có đâu? Ta đang nghĩ đến chuyện đi đâu tìm một tiệm thuốc để trị thương cho tỷ tỷ đây!

Lâm Văn Vinh mặt đầy chính khí nói.

Tiên Nhi đối với thói quen của vị công tử này cũng hiểu đôi ba phần, nhìn hắn nước mắt tuôn rơi, nói:

- Công tử, Bạch Liên Giáo của thiếp đã phá xong rồi. Tâm huyết bao năm của sư phụ đã bị hủy hoại trong phút giây. Người đừng làm khó người, bỏ qua người được không?

“Choáng, ta bây giờ bộ không bỏ qua được sao? Có Tiên Nhi ở đây, ta muốn động thủ, cũng phải tính tới tính lui a!” Lâm Văn Vinh gật gật đầu nói:

- Người Hồ ở phương bắc xâm lấn, uy hiếp con dân Đại Hoa ta. Mục đích của quan binh chính là trừ nội loạn Bạch Liên Giáo. Năm tới là tập trung binh chống lại người Hồ. Chỉ cần sư phụ tỷ tỷ không gây họa nữa, ta coi như chưa từng thấy qua tỷ tỷ.

Vị cao thủ mỹ nữ cười thầm:

- Tâm huyết hai mươi năm huyễn trong chốc lát. Khiến cho sư tỷ trong môn phái cười nhạo An Bích Như ta. Ông trời sao mà ác như vậy, vì sao lại lần nữa đối đãi với ta như thế?

Hóa ra vị cao thủ mỹ nữ này tên là An Bích Như. Cái tên này thực là vô cùng thanh nhã, Lâm Văn Vinh thầm nghĩ. Lại thấy Tiên Nhi và An Bích Như ôm nhau, bộ dạng vô cùng thân mật.

“Thành Tế Ninh phá rồi, Bạch Liên Giáo cũng diệt rồi. Trận này cũng coi như là đánh xong, chỉ là Tiên Nhi phải làm sao đây.” Lâm Văn Vinh thở dài trong lòng: “Chẳng lẽ nàng lại muốn theo sư phụ bỏ đi.”

Đang suy nghĩ, đột nhiên nghe một tiếng rít dài phá không vút tới.

- Đây là tiếng gì vậy?

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên hỏi.

An Bích Như cười duyên rũ đáp:

- Sao? Lâm tướng quân chưa từng nghe qua sao? Vừa rồi người còn đem cái đồ đó bắn ta đó.

- Hỏa pháo?

Lâm Văn Vinh nhảy dựng lên nói. Trong lúc nói, đạn pháo đã nổ cách ba người vài trượng. Biển nơi đó nổ tung thành một cái hồ cực lớn. Sức nóng từ vụ nổ vả vào mặt.

“Mẹ nó, là ai đang bắn pháo? Chẳng biết bổn tướng quân còn đang ở đây sao?” Trong lòng hấn tức giận bất bình. Lại nghe Tần Tiên Nhi nói:

- Công tử, hỏa pháo của đám quan quân này sao lại nhắm người mà bắn thế?

- À, không có gì, đó là lựu đạn. Yên tâm, sẽ không có ...

Còn chưa nói xong, lại nghe vù vù rít dài. Mấy viên đạn pháo đặc ruột rớt xung quanh ba người. Bụi khói dấy lên bắn vào đầy đầu, mặt của Lâm Văn Vinh. Cái này không phải là lựu đạn, là có người cố ý nhắm ta mà bắn. Lâm Văn Vinh thình lình tỉnh ra. Tiếng pháo vang lên rầm rầm, mang theo tiếng rít chói tai, chớp mắt vùi ba người trong khói bụi.

Lâm Văn Vinh đưa mắt nhìn ra xa, thấy quân trung lộ của Đông Thành. Hai mươi khẩu pháo cùng gầm lên, ánh hồng chói mắt. Pháo đạn của quân Đông Thành đang hướng về ba người mà bay tới, chớp mắt liền đốt xung quanh thành một biển lửa.

- Bị đâm lén rồi!!!

- Đông Thành, ta rửa tổ tông tám đời nhà ngươi!!!

Lâm tướng quân hai mắt đỏ au, nhảy lên lớn tiếng chửi. Chỉ là trong tiếng pháo rầm rầm, còn có ai nghe được tiếng hắn nói.

- Công tử, chúng ta làm sao đây?

Tần Tiên Nhi gấp rút hỏi. An Bích Như đang bị trọng thương trên người, xung quanh lại toàn là lửa pháo, đi một bước lớp lớp nguy cơ.

Lâm Văn Vinh nghiêng rằng, ngắm cái hồ của viên pháo đầu tiên gây ra, nhảy vào nói:

- Tiên Nhi, mau nhảy xuống.

Tần Tiên Nhi đối với hắn vô cùng tín nhiệm, nghe xong cũng không nghĩ gì, ôm An Bích Như nhảy liền xuống. Đến lúc này còn không buông được sư phụ của nàng. “Nha đầu này quả nhiên tình sâu nghĩa nặng!” Lâm Văn Vinh thở dài.

Cái hố lớn mà viên pháo đó gây ra, chứa ba người cực kỳ chật chội. An Bích Như ngo ngoay ngồi xuống. Ba người ngồi sát vào nhau, Lâm Văn Vinh ngồi ngay giữa.

Hỏa pháo càng lúc càng mạnh. Một trăm trượng xung quanh đã hố lỗ chỗ. Sức nóng tấp vào khiến gương mặt ba người đỏ bừng. Đạn pháo nổ xung quanh, khói bụi cuộn cuộn. Nhưng cái hố đạn mà ba người núp lại chẳng có viên đạn nào bắn trúng.

- Công tử, chúng ta sẽ không chết như thế này chứ?

Tần Tiên Nhi dựa vào lòng hắn, thở thẽ nói, gương mặt đỏ bừng nóng hừng hực.

Lâm Văn Vinh lén lén đưa tay tiến vào trong nội y của nàng ta. Bàn tay to của hắn vuốt vuốt trước ngực mấy cái rồi nói:

- Không đâu, chúng ta không chết được.

“Sư phụ còn đang ở bên, chàng không ngờ lại lớn mật như vậy.” Tần Tiên Nhi sợ đến nhảy dựng lên. Chỉ vì ba người áp vào nhau quá sát, nàng không thể động đậy được, chỉ còn biết đỏ mặt tía tai để cho hắn làm loạn. An Bích Như quay lưng với hai người, thân thể xinh đẹp dán chặt vào người Lâm Văn Vinh. Bờ hông căng tròn ngồi nhẹ lên, vừa khéo ngồi lên vùng giữa hai chân Lâm Văn Vinh khiến hắn muốn nghẹt thở: “Mẹ nó, lão tử bị mỹ nữ bao bọc mất rồi. Cái mùi vị này thật là mẹ nó kỳ diệu.”

- Lâm tướng quân, con người người thật là vô cùng âm hiểm.

An Bích Như cười khúc khích, trong tiếng lại lẫn chút tức giận.

- Âm hiểm?

Lâm Văn Vinh đang vuốt ve trên bờ ngực của Tiên Nhi, nghe thấy chộp sững người:

- Sư phụ tỷ tỷ, trước mắt chúng ta đang cùng hội cùng thuyền. Ta lại chẳng làm gì người, sao lại bảo là âm hiểm.

- Người không âm hiểm?

Vị cao thủ mỹ nữ hừ một tiếng, nói:

- Chúng ta đã nói đem binh khí giao vào tay Tiên Nhi. Người lại giấu trong người một món binh khí. Đó không gọi là âm hiểm sao?

- Binh khí? Không có a?

Lâm Văn Vinh sững sốt nói không nên lời. Súng thì còn trên tay của Tiên Nhi, phong châm thì trước ngực, đâu ra còn binh khí.

- Cái vật cứng cứng của người, chống vào ta là cái gì?

Giọng An Bích Như vẫn kiêu mị như cũ, nhưng pha lẫn sự tức giận khó giấu. Thân thể đẩy về phía sau, vừa đụng ngay món binh khí đó.

- Công tử, là cái gì ...

Tần Tiên Nhi thở hổn hển, liều mạng cắn môi, tránh bị sư phụ phát hiện có kẻ xấu đang làm ác.

- À, chỉ là một món binh khí trời sinh. Gặp chuyện thì không kiểm soát được, sẽ tự nhiên phát triển hình thành.

Lâm Văn Vinh mặt dày cũng phải đỏ lên nói.

Trong lòng Tần Tiên Nhi kỳ quái, muốn sờ thử món binh khí đó. Lâm Văn Vinh sợ đến nhảy dựng lên, vội vàng vuốt ve lên trên ngực của Tiên Nhi, nói:

- Tiên Nhi, nàng có nghe qua lý thuyết về lỗ đạn chưa?

Tiên Nhi hô lên một tiếng yêu kiều, toàn thân mềm nhũn ngã vào trong lòng hắn, chiếc miệng nhỏ nhắn hé mở. Vị mỹ nữ cao thủ vội vàng hỏi:

- Tiên Nhi, con sao rồi?

Tần Tiên Nhi xấu hổ vô cùng, không dám nhìn sư phụ, hấp tấp hỏi:

- Cái gì mà lý thuyết lỗ đạn? Tiên Nhi chưa từng nghe qua.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Cái lý thuyết lỗ đạn này, nói ra cũng đơn giản. Chính là bắn pháo mà nói, có người đã làm qua thống kê. Hai viên đạn pháo, xác suất rơi vào cùng một chỗ, sẽ không thể vượt quá một phần vạn. Nói như thế, chúng ta trốn ở trong đây, là an toàn.

An Bích Như cười nói:

- Lâm tướng quân. Lời này của người nói dường như cũng có lý. Xem ra, chúng ta sẽ không táng thân dưới hỏa pháo rồi.

- Đó là tự nhiên ...

Lâm Văn Vinh cười nói. Còn chưa dứt lời, liền nghe một tiếng rít chói tai vang lên, một viên đạn đặc ruột nhắm ba người bay tới.

- Hồngбет, chạy...

Lâm Văn Vinh sợ đến hồn phi phách tán. ‘Huây’ một tiếng ôm hai người, dùng hết sức lực từ trong hố nhảy lên, phóng về phía trước. Tự ý thức lấy thân thể che hai người con gái.

‘Đùng’ một tiếng lớn. Cái hố chỗ ba người vừa trú bị nổ tung lên. Sau lưng Lâm Văn Vinh như bị một chùy nặng đánh trúng.

- Công tử...

Tiên Nhi kinh hoàng hét lên, vội vã ôm hắn vào trong lòng, nước mắt rơi lả tả. An Bích Như cắn răng, nhưng lại không nói gì.

“Một phần vạn đó, vậy mà cũng để lão tử ta gặp cho được”. Lâm tướng quân rên lên một tiếng, trước mắt đen kịt rồi cũng không còn biết cái gì nữa.

202. Chương 200: Trói Lại? Bái Đường?

Mấy ngàn con khoái mã phóng nhanh lại, ra khỏi phía tây thành Tế Ninh, hướng thẳng tới chỗ Lâm Văn Vinh lưu lại lúc trước. Vọt lên trên cùng là đám người Cao Tù, Hồ Bất Quy. Đại quân tiến vào thành, mọi người đều tưởng rằng chiến sự đã kết thúc, ai ngờ rằng sau lưng đột nhiên bắn pháo, chơi lên Lâm tướng quân. Thấy thân ảnh Lâm tướng quân biến mất trong khói súng trùng trùng, bọn Cao Tù và Hồ Bất Quy hai mắt đỏ rực, thúc ngựa lao tới như phát điên.

Sau khi pháo bắn, trong cát bụi khắp nơi sắc mùi khói súng, lửa đạn bùng bùng thiêu đốt, quân sĩ hai bên chết trận lúc trước, lại trải qua hỏa pháo bắn phá, di hài tán loạn khắp nơi. Chúng nhân quan sát cả bốn phía cũng đâu còn có thể tìm thấy bóng hình Lâm tướng quân đâu.

- Lâm huynh đệ, Lâm huynh đệ...

Cao Tù lớn tiếng hô hoán, âm thanh vừa bi sảng lại vừa thê lương, hấn trong lòng ảo não vô cùng: “Nếu chẳng phải mình nhất thời sơ ý, Lâm huynh đệ làm sao gặp kiếp nạn này.”

- Lâm tướng quân...

Mấy ngàn binh sinh cùng nhau hô to, nhảy xuống ngựa, cẩn thận tìm kiếm khắp nơi trên trận địa khói lửa, hy vọng có thể phát hiện tung tích của Lâm tướng quân.

- Nhìn này, đây là là mũ trụ của Lâm tướng quân...

- Đây là bội đao của Lâm tướng quân...

Một tiếng kinh hô truyền đến, Đỗ Tu Nguyên đưa tay cầm lấy mũ trụ và chiến đao, tỉ mỉ đánh giá một phen, mặt mang vẻ đau thương, đưa cho Cao Tù nói:

- Cao đại ca, người xem xem, những thứ này là vật phẩm của tướng quân phải không?

- Lâm huynh đệ a...!

Cao Tù nhận lấy hai thứ, ‘xup’ một tiếng quỳ trên mặt đất, kêu lớn:

- Là lão Cao ta có lỗi với đệ a!

Đỗ Tu Nguyên vừa nhìn thấy thần thái của hắn, liền biết đó thật sự là đồ của Lâm tướng quân, hắn nghiêng răng run rẩy nói:

- Điều tại ta, tại sao ta lại tự tiện tiến quân vào thành, chỉ để lại mình tướng quân bên ngoài. Đông Thành, cái trên Vương bát dẫn nhà ngươi...!

- Lên ngựa!!!

Hồ Bất Quy gầm lên một tiếng, dậm chân lên ngựa, vừa ngồi lên yên, mấy ngàn tinh kỵ xoay người lên theo. Khôi giáp đập vào yên ngựa, phát ra một tràng âm thanh leng keng.

Hồ Bất Quy vung đại đao, nhiệt lệ tràn đầy khóe mắt, giận dữ gầm lên:

- Giết Đông Thành, báo thù cho Lâm Tướng Quân!

- Giết Đông Thành, báo thù cho Lâm tướng quân...!

Mấy nghìn tinh binh giờ cao chiến đao, nhiệt huyết sôi trào, ngàn ngựa hí vang, vang vọng tiếng bi thương, sát thanh kinh thiên động địa.

Hồ Bất Quy ghì cương, con ngựa hí lên một tiếng, liền nhảy dựng lên, đập liên mấy cái. Hồ Bất Quy mắt đỏ bừng cảm giận :

- Đỗ Tu Nguyên, nếu ngươi vẫn còn là đấng nam nhi, ngươi hãy đi theo ta.

Đỗ Tu Nguyên hai má cũng đỏ bừng, hắc một tiếng, xoay người lên ngựa:

- Đại Hồ tử, đi...!

Lý Thánh hét lên một tiếng:

- Hai vị đại ca, còn ta nữa...

- Giết chết Đông Thành, vì Lâm tướng quân báo thù!

Ba vị thiên hộ cùng Cao Tù lửa giận bốc lên tới đỉnh đầu. Mang theo hơn vạn nhân mã đại quân hữu lộ, vút bỏ thành Tế Ninh trống không, hướng thẳng doanh trường trung lộ quân của Đông Thành chuẩn bị chém giết.

Hữu lộ quân này bởi vì được Lâm tướng quân anh minh chỉ huy, trận đánh hôm nay bắt được thánh vương của Bạch Liên giáo cực kỳ dễ dàng, lại không phí sức chút sức lực nào chiếm được thành Tế Ninh, hơn nữa trước đó còn có thể chém chết Bạch Liên giáo đệ nhất dũng sĩ, thật sự có thể nói chiến công hiển hách, kinh động ba quân.

Lâm tướng quân liệu việc trong trường, cười đùa mà diệt cường địch tan thành mây khói, hẳn sớm đã là chiến thần và cũng là thần tượng trong lòng các tướng sĩ. Hôm nay khi phá thành, đại quân vốn đã toàn bộ vào thành, đang lúc đợi tướng quân kiểm duyệt. Vậy mà ngoài thành đột nhiên vạn pháo cùng nổ, vô số tướng sĩ chính mắt nhìn thấy thân hình Lâm tướng quân bao phủ trong biển lửa, chiến thần dũng mãnh vô địch lại chết trong âm mưu oán toán của người ta, điều này làm sao khiến họ không bị phẫn.

Mấy vị thiên bộ dẫn đầu, mấy vạn binh mã tràn đầy nộ hỏa, hướng thẳng doanh trường Đông Thanh vọt tới. Thanh thế ấy, quy mô ấy, khiến người ta tim đập chân run.

Quan quân trung lộ thấy mấy vạn binh mã hữu lộ tiến tới, vội vàng xoay đầu pháo, hướng về mấy vạn binh mã hữu lộ quân, nghiêm trận chờ đợi. Đông Thành đứng trên đài cao quát lớn:

- Các người làm cái gì? Muốn tạo phản sao?

- Đông Thành, người là đồ chó cái được nuôi, dám bắn pháo sau lưng, mưu hại Lâm tướng quân, hôm nay lão tử phải lấy cái mạng chó của người, báo thù cho Lâm tướng quân.

Hồ Bất Quy cả mặt đỏ phừng, mắt như tết ra, gầm lớn:

- Các huynh đệ, xông lên...

Địa vị của Lâm tướng quân trong hữu lộ quân chính là thần, chúng tướng sĩ nghĩ vậy đều hô hoán, hành động cảm phần chính đáng, cùng nhau quát to một tiếng:

- Xông lên...

Mấy vạn tướng sĩ như thủy triều, kết trận hướng tới đại trường của trung lộ quân lao tới.

- Tạo phản, muốn tạo phản sao? Đông Thành tim đập chân run, không hề nghĩ tới một tên Lâm Tam lại có sức hiệu triệu như thế, hần vội vàng hét:

- Thần cơ doanh, bắn pháo!

Chứng kiến hai lộ đại quân muốn giao tranh một trường đại chiến, thì một đạo binh mã vừa tiến tới, đột nhiên một tiếng hét lớn truyền đến:

- Tất cả dừng tay cho ta!

Đám người Cao Tù quay đầu nhìn lại, xa xa mấy trăm nhân mã tiến tới, ngựa phi như bay. Vọt lên phía trên cùng, vẻ mặt đầy giận dữ, chính là Đại Nguyên Soái Từ Vị của lần chinh phạt Bạch Liên giáo lần này.

Từ Vị được tin thành Tế Ninh bị phá, trong lòng vạn phần vui mừng, vội vàng từ hậu phương tức tốc chạy tới, vậy mà thấy tình hình hữu lộ quân và trung lộ quân đụng độ nội chiến, nhất thời không biết xảy ra chuyện gì, dưới cơn thịnh nộ, râu tóc như dựng lên, vô cùng uy nghiêm, thể ngựa phi nhanh, đảo mắt đã đến trước trận hai quân.

- Từ đại nhân!

Cao Tù vội vàng xuống ngựa, phóng tới trước người Từ Vị, quỳ xuống khóc ròng:

- Thuộc hạ đáng chết, thuộc hạ đáng chết!

- Cao Tù, người thế này là sao, đứng lên nói chuyện ...

Từ vị vội nói. Cao Tù này là hộ vệ bên người Hoàng Đế, tính tính cao ngạo cương liệt chừng nào, chưa từng chảy nước mắt trước mặt người khác, hôm nay lại ảo não chán nản như thế, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

-Thuộc hạ đáng chết. Thuộc hạ không thể bảo vệ tốt Lâm huynh đệ, để hần bị gian nhân làm hại, xin Đại nhân bào thù cho Lâm huynh đệ.

Cao Tù khóc rống lên. Hần những ngày qua cùng với Lâm Văn Vinh đồng hành cùng ăn ở, trải qua sinh tử, tình cảm sâu sắc vô cùng, sớm đã coi hần là thân huynh đệ của mình. Hôm nay lại do mình không cẩn thận, để cho Lâm huynh đệ mất mạng, bảo sao không hối hận muốn chết.

- Lâm huynh đệ làm sao rồi?

Từ Vị cả kinh thiếu chút nữa ngã xuống ngựa, thủ hạ thị vệ vội vàng đỡ lấy lão, chậm rãi đưa lão xuống ngựa.

Từ Vị sắc mặt tái nhợt, thần tình nghiêm trọng vô cùng, lớn tiếng nói:

- Lâm tiểu huynh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Cao Tù, người mau mau nói đi.

Ngón tay của Cao Tù vờ vờ chỉ về hướng tới Đông Thành, cả giận nói:

- Là tên chó má Đông Thành, thừa dịp đại quân của ta vào thành, khi Lâm Tướng Quân ở lại phía sau, lấy việc công trả thù riêng. Trọng pháo oanh kích, Lâm huynh đệ hấn...

- Lâm huynh đệ làm sao rồi?

Từ Vị tức giận hỏi.

- Vạn pháo vang lên, chúng ta đều thấy Lâm Huynh đệ xương cốt không còn ...

Cao Tù gào khóc. Cao Tù là người ngay thẳng hào sảng, hôm nay trước mặt mọi người khóc gào như thế. Có thể thấy được tình cảm thâm hậu với Lâm tướng quân.

- Xin đại nhân làm chủ cho chúng ta, chém chết Đông Thành, báo thù cho Lâm tướng quân!

Đỗ Tu Nguyên, Hồ Bất Quy, Lý Thánh ba người nước mắt lã chã, thân đeo giáp quỳ xuống nói.

- Xin đại nhân làm cho chúng ta, chém chết Đông Thành báo thù cho Lâm tướng quân.

Mấy vạn tướng sĩ hữu lộ quân cùng nhau quỳ phục trên đất, hướng tới đại soái kỳ cầu xin.

Từ Vị sắc mặt như thép lạnh, 'keng' một tiếng ném lệnh bài hành quân trên mặt đất, giận dữ nói:

- Đông Thành, ngươi thật lớn gan!

Đông Thành vội vàng quỳ trên mặt đất:

- Đại soái quyết không thể nghe lời bừa bãi của một phía. Ta cùng Lâm tướng quân là thủ lĩnh hai lộ quân, có thể nào lại đi hại Lâm tướng quân chứ?

Từ Vị trong mặt lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, lớn tiếng quát:

- Chẳng lẽ vạn pháo cùng oanh kích này không phải do ngươi làm?

Đông Thành đập đầu nói:

- Bẩm đại soái, vạn pháo này thật sự là do mặt tướng ra lệnh bắn ra, nhưng tuyệt đối không phải nhằm vào Lâm tướng quân.

- Ngươi nói cái gì?

Cao Tù, Hồ Bất Quy, Đỗ Tu Nguyên 'xoạt' một tiếng muốn lao tới, nhưng bị Từ Vị quát dừng lại. Từ Vị nói:

- Vậy ngươi nhằm vào ai?

- Mặt tướng thấy hữu lộ đại quân công nhập Tế Ninh. Trong lòng rất vui mừng, đang muốn giữ lấy trung môn, lại thấy cửa phía Tây một nữ tử lao ra. Được thám tử bẩm báo, nữ tử này không phải ai khác chính là Thánh Mẫu của Bạch Liên giáo, nhưng lúc này lúc này hữu lộ quân đã vào thành, quân của ta cách Bạch Liên thánh mẫu rất xa, không kịp đến chém giết, không không muốn để tên cầm đầu đạo tặc này lọt lưới, mặt tướng mới hạ lệnh vạn pháo cùng oanh kích. Khi mặt tướng phát pháo, không hề thấy Lâm tướng quân. Nếu nói có tội là quá phóng đại, chứ thực ra không hề có chút ác tâm gia hại.

Đông Thành biện hộ.

- Đồ chó má. Ngươi dám lừa gạt đại soái.

Cao Tù giọng giận dữ nói:

- Khi ở ngoài thành, trừ Lâm tướng quân, không hề có người khác. Bạch Liên thánh mẫu vừa lao ra, đã bị đạo pháo của Thần Cơ doanh ta bắn chết, lại còn cần ngươi đến bắn pháo. Người chính là tên vương bát đản rắm tâm hại Lâm tướng quân, vì báo thù cho tiểu chủ tử của ngươi, tướng sĩ ba quân người nào chẳng biết.

Đông Thành nói:

- Chỉ là lời nói bừa một phía. Hai quân giao chiến, tình huống xoay chuyển vạn lối. Khi ta khai pháo, chỉ thấy đầu sở Bạch Liên, không hề thấy Lâm tướng quân.

Từ Vị lạnh giọng hừ nói:

- Đông Thành, người xuất lĩnh chính là trung lộ đại quân, chẳng lẽ người có thiên lý nhãn, từng giây từng phút chăm chăm vào hữu lộ đại quân? Người nói bắn pháo vào Bạch Liên thánh mẫu, nhưng chúng tướng sĩ đều thấy, Bạch Liên thánh mẫu kia trước khi người bắn pháo đã bị Lâm tướng quân hạ gục, há cần người tới bắn pháo? Ngược lại pháo của người bắn Lâm tướng quân, chính là mọi người dương mắt nhìn thấy, người còn gì để nói nữa?

Đông Thành nói:

- Tất cả đều là lời nói của quân sĩ hữu lộ, lời nói một bên, sao có thể dễ dàng tin được?

Từ Vị giọng giận dữ:

- To gan, sự thật bày ra đó, người còn dám giả biện. Bay đâu, lột khỏi giáp của hần, đợi bẩm rõ với hoàng thượng, rồi hãy định đoạt!

Thấy quân sĩ áp giải Đông Thành đi, đám người Hồ Bất Quy ôm quyền nói:

- Tạ đại soái.

Từ Vị hỏi:

- Lâm huynh đệ bỏ mạng ở đâu? Mau dẫn ta đi xem xét.

Đám người Cao Tù vội vàng dẫn Từ Vị tới cửa tây ngoài thành, Từ Văn Trường tỉ mỉ tìm kiếm trái phải trước sau một phen, nhìn kỹ hố đạn do đạn pháo bắn ra, hỏi:

- Có từng phát hiện ra di thể của Lâm huynh đệ chưa?

Đỗ Tu Nguyên đáp:

- Bẩm đại soái, lúc đó pháo bắn mãnh liệt, di hài của Lâm tướng quân e rằng tan nát, tìm không được nữa rồi.

Từ Vị cười lạnh lạnh nói:

- Chớ hoảng, chớ hoảng, xung quanh vẫn chưa thấy thi hài lưu lại của Lâm tướng quân, bất quả chỉ là một chiếc mũ giáp, một cái bội đao, còn lại không bằng có rõ ràng. Theo ta thấy, Lâm tướng quân vẫn chưa bị giết.

- Từ đại nhân, người nói thật sao?

Cao Tù nhảy dựng lên, đám người Hồ Bất Quy cũng hiện lên thần sắc không thể tin được.

Từ Vị mỉm cười:

- Các người đã ở cùng Lâm tướng quân một thời gian chẳng lẽ còn không biết bản lĩnh của hần? Với sự thông minh cơ trí của hần, sao có thể dễ dàng gặp điều bất trắc? Lúc này nhất định hần có việc gì đó không tiện hiện thân, đợi mấy ngày nữa ắt sẽ bình yên trở về.

Chúng tướng đều vui mừng, Từ Vị chính là thiên hạ đệ nhất học sĩ, lão nói Lâm tướng quân vẫn còn sống, độ tin cậy tự nhiên cực cao. Nhất thời tin tức tốt lành đã truyền khắp hữu lộ đại quân, làm mỗi tướng sĩ đều mặt nở miệng cười, mong Lâm tướng quân sớm ngày trở lại.

- Bà nội nó...!

Hồ Bất Quy một cước đã bay mấy khối đá lớn, cười nói:

- Ta chỉ biết rằng, Lâm tướng quân anh minh thần vũ, hiệp nghĩa cái thế, nếu người dễ dàng bị gian nhân hãm hại như thế thì không còn thiên lý nữa rồi.

Từ Vị cười lớn:

- Hôm nay thành Tế Ninh bị phá, Bạch Liên giáo đã tan tác, Lâm tướng quân suất lĩnh hữu lộ đại quân công lao to lớn. Chém chết Bạch Liên đệ nhất dũng sĩ, bắt sống tên đầu sỏ Lục Khảm Lý, bắn pháo hạ

Bạch Liên thánh mẫu, công phá thành Tế Ninh đầu tiên, công lao này không thể xiết, chư vị tướng sĩ đều cùng Lâm tướng quân liều mạng mới đạt được. Bốn soái y theo lời hứa trước đây, lập tức tước thưởng. Lý Thánh, Đỗ Tu Nguyên, Hồ Bất Quy tiến lên trước nghe phong thưởng!

- Mạt tướng có mặt!

- Các người theo Lâm tướng quân tiểu phỉ có công. Hôm nay liền thăng ba người làm chỉ huy sứ, thống lĩnh năm nghìn quân, trực thuộc dưới doanh trướng của bốn soái. Binh sĩ tướng lĩnh còn lại, đều được thăng lên một bậc, kẻ có công riêng sẽ được thưởng sau. Bốn soái lập tức tâu lên trên, báo tin thắng trận cho hoàng thượng.

Từ Vị lớn tiếng tuyên bố.

Tướng thưởng mức này nằm ngoài dự liệu của mấy người kia. Dù sao lần tiểu phỉ này, công lao của hữu lộ quân ai ai cũng đều thấy, phong thưởng mấy người này, tướng sĩ đều tuân phục. Ba vị thiên hộ nhìn nhau một cái, ngấm lại mấy người mình theo Lâm tướng quân chinh chiến, không tới nửa tháng ngắn ngủi liền từ bách hộ thăng lên vạn hộ. Tuy nói bên trong cũng có chút công mình dũng mãnh giết địch, nhưng công lao lớn nhất đều do Lâm tướng quân mang đến cho.

Ba người cùng nhau ôm quyền:

- Tạ Nguyên soái phong thưởng, mấy người chúng ta hổ thẹn chẳng dám nhận. Lâm tướng quân một ngày không về, chúng ta không có lòng nào lãnh thưởng.

Từ Vị than:

- Ba vị không cần lo lắng. Lâm tướng quân cát nhân thiên tướng, tự nhiên sẽ không xảy ra điều gì không may. Nếu hấn ở đây tất nhiên cũng hy vọng thấy ba vị nhận phong thưởng, vì Đại Hoa ta tái lập tân công. Các người chớ phụ lòng khổ tâm của hấn mới đúng.

Đỗ Tu Nguyên cắn răng nói:

- Nếu như thế, xin nguyên soái cho chúng ta thời gian ba ngày. Trong vòng ba ngày này, huynh đệ chúng ta muốn tìm từng góc ngách của thành Tế Ninh, tìm kiếm Lâm tướng quân. Ba ngày sau, bất luận có tìm được không, sẽ về lại trướng của đại soái.

Từ Vị gật gật đầu:

- Tốt, có tình có nghĩa đúng là một đấng nam nhi, chính nên như thế. Bốn soái cho phép! Ba ngày sau đại quân khởi hành, ta đợi tin tốt của ba vị.

- Tạ đại soái!

Ba người cùng nhau ôm quyền nói.

Lâm Văn Vinh sinh tử chưa rõ, Cao Tù cũng không biết nên thế nào mới tốt. Từ Vị kéo hấn qua một bên thì thầm:

- Tên Đông Thành này là kỹ doanh chỉ huy sứ, thuộc quyền của Đô đốc phủ, ta cũng không thể dễ dàng trừng phạt hấn. Cần báo cho binh bộ và hoàng thượng mới có thể xử trí. Đông Thành cùng binh bộ thị lang quan hệ thân thiết, vụ án này nếu tới binh bộ, cũng không biết tới năm nào mới có thể kết thúc, cho nên Đông Thành mới chẳng hề sợ hãi.

Cao Tù cũng chẳng phải là một tên lơ mãng, suy nghĩ một chút nói:

- Đại nhân, chuyện này có điều cổ quái, dù là Đông Thành cầm hận Lâm huynh đệ vạn phần, cũng không thể liều mạng bỏ qua phản ứng của mọi người, dùng pháo bắn trọng thần có công.

Trong mắt Từ Vị lóe lên hàn quang:

- Họ mẹ của tên Đông Thành chính là xuất phát từ bên phủ Thành vương gia.

Cao Tù liền hiểu ra:

- Chẳng trách, nguyên lai thứ chó má này chịu sự sai bảo của người ta!

Từ Vị than:

- Ta dùng gã Đông Thành này, cũng rất là thận trọng, để hấn truyền ra chút tin tức giả ra ngoài. Chỉ là ta thật sự không nghĩ đến hấn dám ngông cuồng như thế, ta nhất thời không cẩn thận, lại để hấn làm hại Lâm huynh đệ.

Cao Tù lúc này mới hiểu được, nguyên lai còn có huyền cơ như thế. Từ Vị bùi ngùi nói:

- Xảy ra việc ngày hôm nay, lão hủ thật khó chối tội. Nếu không thu thập được gã Đông Thành này, ta cũng không xứng với Lâm huynh đệ.

Ánh mắt Cao Tù lóe lên:

- Thuộc hạ hiểu rồi. Chỉ là...làm thế sẽ không liên lụy tới đại nhân chứ?

Từ Vị nói:

- Vì Lâm huynh đệ làm chút việc, nào đâu có gì liên lụy. Chớ để hấn quay lại, thấy được Đông Thành còn tiêu dao ngoài pháp luật, hấn e trong lòng sẽ nguội lạnh đi mất. Tên kỵ doanh chỉ huy sứ này, trên đường áp giải gặp được quân sĩ trung thành với Lâm tướng quân ám toán, thì sự cũng đã rồi. Ta cùng lắm là bị Hoàng thượng trách mắng hai câu, nhưng so với công lao tiêu diệt Bạch Liên giáo này, chuyện kia cũng chẳng là cái thá gì. Chút tổn thất này không đáng nhắc tới.

Cao Tù vui mừng:

- Thuộc hạ thay mặt Lâm huynh đệ tạ ơn đại nhân!

Từ Vị lắc đầu:

- Nên là ta cảm ơn Lâm tiểu huynh mới đúng. Trận đánh Bạch Liên này, hoàn toàn là do hấn đánh hạ, nếu luận về công lao, hấn mới là chân chính là đệ nhất. Giải quyết được Bạch Liên giáo rồi, lúc này đại sự Giang Tô cũng nên làm thôi, ta còn muốn cùng hấn bàn mưu tính kế, nhưng lại không biết giờ hấn ở nơi nào.

Cao Tù cũng nói:

- Lâm huynh đệ này, không biết mị lực từ đâu ra, đồng hành cùng hấn mấy ngày, đột nhiên không thấy hấn, trong lòng cũng có nhớ mong!

Đêm hôm đó, chợt truyền đến một tin tức, kỵ doanh chỉ huy sứ Đào Đông Thành đại nhân trên đường áp tải, khi đến Phong Huyện, bị một mũi tên bắn xuyên qua trán mà chết, chỉ biết hoài nghi là do những binh sĩ trung thành với Lâm tướng quân gây ra.

Lúc xảy ra chuyện, Hồ Bất Quy, Đỗ Tu Nguyên đám chúng tướng hữu lộ quân đang cùng Từ đại soái bàn việc lui binh, đều có người làm chứng không có mặt tại hiện trường, nhân chứng lại là Từ đại soái. Hồ, Đỗ mấy vị tướng quân nghe được việc này, ai nấy đều vô cùng kinh hãi.

Lâm Văn Vinh chỉ cảm giác thân thể nhẹ bồng bênh, giống như dập dềnh trên sóng gió, khi thì bị quăng lên đỉnh núi, khi như bị ném xuống đáy cốc. Trong lòng đang trong cơn kinh hãi, chợt thấy một nữ nhân xinh đẹp ở bên người, dịu dàng lau mồ hôi trên trán cho hấn, ngượng ngùng nói:

- Tướng công...

Cô gái này mi mục như vẽ, nét cười đầm thắm, cách hấn như gần mà lại xa, hấn nhìn thấy thật thân thân thiết thiết, vội vàng đưa tay kéo nàng lại:

- Thanh Tuyền!

Vừa đưa tay ra nhưng chẳng nắm được gì, khuôn mặt nữ tử kia chớp mắt đã biến mất không thấy đâu, hấn từ trên giường lật mình ngồi dậy, trên trán mồ hôi đổ cuộn cuộn, từ trong giấc mộng đẹp tỉnh lại.

- Công tử, chàng tỉnh rồi ư?

Giọng Tần Tiên Nhi vừa hoan hỉ vừa kinh ngạc vang lên bên tai hắn, một cánh tay nõn nà như ngó sen, từ từ đưa đến, nhẹ nhàng quấn quanh cổ hắn.

Thân thể bên cạnh mịn màng mềm mại, lại giống như một ngọn lửa thiêu đốt, rúc vào lòng hắn. Song nhũ nhô cao láng mịn như mỡ đông. Từ từ cọ sát vào lòng ngực hắn, thoang thoảng một mùi u hương, nữ tử kia ‘ừ ừ’ một tiếng, cực kì động tình.

Lâm Văn Vinh vừa duỗi xuống phía dưới, liền vuốt ve trên đôi chân ngọc thon dài của nàng. Đang muốn xoa nắn một phen, chợt tỉnh người hắn, hắn cùng với Tiên Nhi lại toàn thân lỏa lồ ngủ cùng nhau. Nhớ tới tình cổ trên người Tiên Nhi, lông tóc toàn thân hắn dựng đứng lên.

“Không hay!” Lâm Văn Vinh kêu thảm một tiếng, vội vàng dùng chăn che thân thể mình lại, hai mặt tròn tròn:

- Tiên Nhi, rốt cục nàng muốn làm gì với ta?

Sắc mặt Tần Tiên Nhi đỏ lên, ngượng ngùng nói:

- Công tử, chàng xấu chết được, ta còn có thể làm gì với chàng chứ?

Hết rồi, hết rồi, Tiên Nhi vẫn luôn có lòng mong muốn ta, không tiếc thủ đoạn chiếm lấy nhục thể của ta để đạt tới mục đích độc chiếm ta. Lão tử trong lúc ngủ mơ mơ màng màng, sự thanh bạch tất nhiên bị làm hỏng rồi, bằng không như thế nào lại trần truồng ngủ cùng nàng một chỗ chứ. Hết rồi, nhị tiểu thư, Thanh Tuyền, Xảo Xảo ta không thể đem tính mạng của các nàng giao vào tay Tiên Nhi a!

Bộ dạng khóc không ra nước mắt của hắn, làm Lâm Tiên Nhi cũng có chút buồn cười, nhin không được kéo tay hắn nói:

- Công tử, chàng làm sao vậy?

- Tiên Nhi, nàng nói thật đi, khi ta ngủ, nàng tàn phá ta mấy lần rồi?

Lâm Văn Vinh cúi đầu ừ ừ nói.

- Tàn phá, thiếp tàn phá chàng làm cái gì?

Tần Tiên Nhi kỳ quái nói, lập tức khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, chậm rãi nhích thân thể kề sát hắn nói:

- Công tử xả thân cứu ta, Tiên nhi cảm kích còn không kịp, làm sao lại tàn phá chàng?

”Không hề tàn phá? Trong lòng Lâm Văn Vinh lóe lên một tia hi vọng, cẩn thận kiểm tra bên người, nhưng không nhìn ra chút dấu vết nào. Trời ơi, thượng đế người quá không công bằng rồi, vì sao nam nhân lại không có màng sinh lý kia chứ? Lão tử bây giờ có bị người ta cưỡng bạo hay không cũng chẳng biết, vấn đề này quá nghiêm trọng, liên quan đến hạnh phúc cả đời của ta a!

- Tiên Nhi, hai người chúng ta như thế nào lại ngủ cùng một chỗ vậy? Ấy, nàng chớ hiểu lầm, mặc dù ta rất muốn ngủ với nàng. Nhưng nàng cũng biết, một người hôn mê, tự nhiên khi tỉnh lại phát hiện một nữ tử khóa thân nằm cùng một chỗ, bất kỳ người nào cũng cảm thấy kỳ quái. Nàng có thể nói cho ta hay không, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nàng có cưỡng bạo... à...à...có phát sinh sự tình đặc biệt gì với ta không?

Tần Tiên Nhi then thùng cúi đầu nói:

- Công tử, Tiên Nhi sẽ vĩnh viễn không làm hại chàng. Chàng xả thân cứu thiếp cùng sư phụ, thiếp đời đời kiếp kiếp làm trâu làm ngựa, cũng khó báo đáp chàng. Sư phụ nói, chàng vì cứu ta tự nguyện hi sinh tính mệnh, thiếp tất nhiên xếp vị trí thứ nhất trong lòng chàng.

”Toát mồ hôi a, sao hiểu lầm lớn như vậy? Chỉ có mình nàng đổi lại là Xảo Xảo, Thanh Tuyền Ngọc Sương, Đại tiểu thư... ầy ầy, ta vì sao lại nhớ tới Đại tiểu thư chứ? Đổi lại bất kỳ nữ tử nào trong đó, ta cũng vứt bỏ tính mạng mà cứu hết, không phải bởi vì ta đưa ai đó xếp hạng nhất, mà bởi vì ta quá bác ái thôi!

- Tiên Nhi, nàng không phải báo đáp ta, lại thừa cơ ta hôn mê, làm ... cái đó với ta chứ?

Giọng Lâm Văn Vinh run rẩy, khẩn trương nhìn Tiên Nhi: “Thật sự bực mình con mẹ nó, nếu đổi lại là bất kỳ một nam nhân nào khác đều điên cuồng vì diễm phúc này, nhưng lão tử lại không thể tiêu thụ nổi.”

- Đáng ghét ...

Sắc mặt Tần Tiên Nhi như ráng chiều:

- Tiên Nhi là người tùy tiện như vậy sao?

Toát mồ hôi, cởi bỏ hết y phục chui vào chăn nằm với ta, quả nhiên cùng dạng giống như ta!

“Không phải là người tùy tiện”. Tần Tiên Nhi nói làm hấn trong lòng an ủi lớn, đồng thời có chút bi ai, chuyện của Tiên Nhi bao giờ mới có thể giải quyết đây? Thành Tuyền cũng chẳng biết có biện pháp hay không?

Tần Tiên Nhi tựa hồ hiểu được ý nghĩ trong lòng hấn, lặng lẽ thở dài:

- Công tử, chàng đối với ta tình thâm nghĩa trọng, việc chàng không vui, Tiên Nhi vĩnh viễn sẽ không làm. Hôm ấy khi chàng hôn mê, ta cùng sư phụ mạo hiểm vượt hỏa pháo đưa chàng tới đây. Sư phụ nói, đàn ông tình thâm nghĩa trọng như chàng hiếm có. Liền bắt ta cùng chàng làm lễ chu công....

- Sư phụ của nàng?

Lâm Văn Vinh kinh hãi nói: “Mẹ nó, có dạng sư phụ như thế sao, muốn đồ đệ thừa cơ nam nhân hôn mê, còn có vương pháp nữa không?”

Tần Tiên Nhi gật gật đầu, ngượng ngùng nói:

- Sư phụ cũng vì muốn tốt cho ta. Người nói sau khi cùng ta làm lễ phu thê rồi, chàng sẽ một lòng đối đãi với ta, vĩnh viễn sẽ không còn nghĩ đến người nữ tử thứ hai nữa.

Quả nhiên là một độc kế, Lâm Văn Vinh coi như hiểu rõ rồi: “tính cách rối loạn bát nháo của Tiên Nhi đều là học theo sư phụ của nàng. An Bích Như này hại người không ít a!”

- Thiếp yêu công tử, nhưng không muốn công tử sống không vui vẻ. Sư phụ ép gấp, thiếp liền mỗi ngày đều khóa thân thể này. Ngủ cùng với công tử, khéo che mắt sư phụ. Nhưng Tiên Nhi tuyệt chẳng phải nữ nhân không biết liêm sỉ...

Tần Tiên Nhi khóc thút thít.

“Nữ tử ngốc nghếch này, lỡ thể ở một chỗ là để qua mặt sư phụ ư!” Lâm Văn Vinh trong lòng buồn cười, kéo tay nàng nói:

- Ta sao lại không tin nàng. Trong lòng ta, nàng đã sớm là thê tử của ta rồi.

Tần Tiên Nhi kinh ngạc pha lẫn hân hoan nói:

- Công tử nói thật chứ?

- Có trời đất chứng giám.

Lâm Văn Vinh lớn tiếng nói.

Tần Tiên Nhi chùi vệt nước mắt loàn ra trên mặt, vui mừng vô hạn, thân thể mềm mại cọ xát trên người hấn. Giọng nói mang theo chút hơi run run, bên tai của hấn thủ thủ:

- Tướng công...

Một tiếng này vừa êm ái vừa có ma lực, làm lòng hấn vô cùng sướng khoái, hai người vốn khóa thân ôm nhau, dưới sự khiêu khích này, sinh ra sự ham muốn như thiêu đốt: “Không thể được a, không thể được a! Hấn lại một lần nữa tự cảnh cáo mình.”

Tần Tiên Nhi được hứa hẹn, khoái hoạt vô vùng. Chậm rãi đứng lên, da thịt nàng như mỡ đông, láng mịn như ngọc, ánh lên một tầng nhu quang nhàn nhạt. Bầu ngực đầy đặn, chân ngọc thon dài, kiều đồn nhô cao, liền như một nữ thần tạc ngọc, nhất nhất hiện ra trước mắt hấn, Tần Tiên Nhi chậm rãi choàng tấm váy dài lên thân thể mỹ diệu lung linh, mới xoay người cười nói:

- Tướng công, thiếp có đẹp không?

Tròng mắt Lâm Văn Vinh trợn trừng như muốn rót ra ngoài, vội vàng nuốt một ngụm nước bọt nói:

- Đẹp, cực kì đẹp...!

Tần Tiên Nhi cười duyên:

- Vậy mỗi ngày thân thể thiếp đều dành cho tướng công ngắm nhìn.

“Yêu tinh này, biết rõ ta không thể ăn được nàng, lại còn cố ý mê hoặc ta, thật là quá bi ai rồi.”

- Tướng công, thiếp biết chàng đang nghĩ cái gì.

Tần Tiên Nhi cười hì hì tiến tới gần hắn, hôn lên mặt hắn một cái nói:

- Nếu tướng công có một ngày không cách nào nhìn được, mà muốn thiếp, vậy việc không liên quan đến thiếp đâu nhé.

“Tiểu nương bì, ta không muốn nàng, cũng có vạn thủ đoạn, roi da, nhỏ sáp, ngựa gỗ... nàng chọn cái nào?”
Lâm Văn Vinh suy nghĩ dăm dăng, hận tới ngứa răng, yêu tinh nhà trời giáng xuống này bên tai hắn cười nhẹ rên khẽ, rõ ràng là muốn câu dẫn hắn.

Lúc này Lâm Văn Vinh mới chú ý đến, chỗ hai người bọn hắn tọa lạc lại là trên một tiền thuyền nhỏ, bên ngoài thuyền đến tiếng gió thổi vi vu qua cổ nước, dường như vô cùng tĩnh mịch.

- Tiên Nhi, chúng ta ở chỗ nào thế này?

Lâm Văn Vinh giẫy dụa muốn đứng lên, trên người còn có chút đau đớn, bất quá cắn chặt răng, cũng có thể chịu được.

Tần Tiên Nhi vội vàng đỡ lấy hắn, nhẹ giọng nói:

- Tướng công, thương thế của chàng chưa khỏi, còn phải nghỉ ngơi mấy ngày nữa. Lúc này, chúng ta đang ở trên Vi Sơn hồ.

- Vi Sơn hồ?

Lâm Văn Vinh sửng sốt:

- Vậy đại quân triều đình lui rồi sao?

Tần Tiên Nhi đáp:

- Bọn họ tựa hồ một mực muốn tìm bằng được chàng, đến tận trưa hôm qua mới lui đi, bất quá thủy sư ở Vi Sơn hồ sớm đã lui rồi, chúng ta cũng đã qua mấy ngày ở trên hồ rồi.

- Vẫn luôn tìm ta? Xem ra những tên gia hỏa này còn có chút thông minh, biết bốn tướng quân vẫn còn chút sức lực mà không chết. Nếu thay ta làm thịt thứ chó má Đông Thành kia, vậy càng thêm sáng khoái.

Giữa lúc hai người đang nói chuyện, ngoài khoang một người vén rèm đi vào, thân khoác một tấm áo hoa vải thô, ăn mặc như một ngư cô, lại không hề che dấu những đường cong thành thực đầy sức sống muốn bốc lửa, trên mặt nàng mang theo một nụ cười quyến rũ, chậm bước bước tới, như một phong cảnh man diệu, chấn động lòng người.

- Ấy, tỷ tỷ, giữ vãn minh một chút có được không, ta còn chưa mặc quần áo mà.

Lâm Văn Vinh trong lòng kinh hãi, vội vàng sờ soạt tìm khẩu súng ở bên. Bà nội nó, làm sao quên mất nữ nhân này, lão tử mấy ngày trước còn dùng đại pháo bắn cô ta mà.

An Bích Như khanh khách cười duyên:

- Không mặc y phục có gì đặc biệt hơn người, y phục của người là ta và Tiên Nhi cởi ra mà. Lại nói, người và Tiên Nhi cả ngày ở trong khoang thuyền, sao lại chưa từng mặc y phục vào?

“Toát mồ hôi, đây thật sự là sự phụ của Tiên Nhi sao, so với lão tử còn phóng khoáng hơn a!”

Lâm Văn Vinh giờ khẩu súng trong tay lên:

- Sự phụ tử tử, người cũng biết, trong tay ta là một loại ám khí rất lợi hại, ta đề nghị người để ý đến ý kiến của ta!

An Bích Như cười nói:

- Ta tự nhiên là biết, Mạnh Đô chính là chết dưới ám khí này. Bất quá, ta nếu muốn giết người, e là mấy ngày nay người đã sớm chết tới mấy trăm lần rồi.

Lời này một chút cũng không sai, Lâm Văn Vinh chán nản thở dài, thu khẩu súng lại nói:

- Tốt rồi, chúng ta giảng hòa.

An Bích Như cười nói:

- Đệ đệ yêu quý, như thế mới tốt chứ, người suất quân diệt Bạch Liên giáo của ta, lại dùng pháo bắn ta, ta cũng không tính toán với người, người cần gì như lòng dạ tiểu kê, thật thiếu tính nam nhi.

Tần Tiên Nhi kéo tay hắn nói:

- Tướng công, những ngày này sự phụ tử thương cho chàng, hao phí rất nhiều tinh lực. Chàng không nên hiểu lầm người.

“Hiểu lầm? Hiểu lầm cái rắm, nhìn bộ dạng của vị tử tử này, cô ta giống một người sợ hiểu lầm sao?”

Lâm Văn Vinh cả kinh nói:

- Tử tử, y phục của ta thật sự do người cởi sao?

An Bích Như cười khúc khích, đôi mắt mỹ lệ long lanh lưu chuyển, giọng nói quyến rũ:

- Phải thì sao? Tiểu đệ đệ, nhìn thế nào, người cũng không giống một người hay thẹn thùng a.

Thẹn thùng. Lão tử thẹn thùng cái rắm, ta là lo lắng một đồng bảo bối của ta bị người cưỡng đoạt hết, lão tử chắc chắn thiệt hại lắm rồi. Hắn nhìn xung quanh một cái, thấy mấy thư mỏng hắn được, họa sách nhỏ, kim bài, như lai đại phật còn đều đặt ở bên người, mới yên tâm trở lại.

An Bích Như nhìn hắn một cái, cầm trong tay hai cây nến đỏ và một sợi thừng lớn, chậm rãi đi tới.

Lâm Văn Vinh nhìn không hiểu, hỏi:

- Tử tử, người thế này là muốn làm gì?

- Người nói xem?

An Bích Như cười thần bí?

“Trời lại? Nhỏ sấp? Nữ vương?” Lâm Văn Vinh sợ nhũn người, kêu to một tiếng:

- Không nên...

Hắn trọng thương chưa lành, thân thể còn chưa khỏe hẳn, giãy dụa vài cái đã ho một trận.

Tiên Nhi vội vàng ôm lấy hắn nói:

- Tướng công, chàng làm sao rồi?

An Bích Như thấy bộ dạng của hắn như thế, không nhịn được, cười khanh khách, hai đỉnh song phong trước ngực đập chồm như muốn xuyên qua lớp y phục mỏng manh:

- Lâm tướng quân, người ngày đó xuất quân vây công Bạch Liên giáo của ta, chẳng phải cũng rất đặc ý sao? Như thế nào hôm nay nhìn thấy hai cây nến đỏ, một đoạn giây thừng, lại sợ hãi thành bộ dạng như vậy.

Lâm Văn Vinh than thở:

- Chiến tranh thuộc về chiến tranh, đó là chiến sự của hai quân, so ra thì chúng ta mỗi người một thân phận khác biệt, thậm chí nếu phải liều mạng người sống ta chết, vậy cũng đành cam tâm tình nguyện. Chỉ là

hôm nay ngồi thuyền trôi nổi trên mặt hồ, lại là vừa cùng trải qua hoạn nạn sinh tử, giá như chúng ta đều cởi bỏ hết sự phiền toái trong lòng, thì tình cảnh sẽ tuyệt vời biết bao. Tỷ tỷ, người lại vô duyên vô cớ nhắc đến những chuyện không hay đó, thật sự là không còn chút hứng thú. Sớm biết như thế, ngày đó trong vạn pháo, chúng ta cũng bị bắn chết là được, khỏi phải lại gây thêm bao điều cãi vã thế này.

An Bích Như sững sốt một chút, đây vốn là cừu gia tướng quân trẻ tuổi, cơ trí ngoan cường khỏi cần nói nữa, nhưng một người tuổi trẻ mà trong lòng đã mang những mâu thuẫn, tang thương và cung sáng suốt như thế thật hiếm có.

- Sư phụ, người thế này là làm sao?

Tần Tiên Nhi cũng lấy làm kỳ quái hỏi.

- Nha đầu gốc nghiệt, ta làm như vậy là vì tốt cho con thôi.

An Bích Như mỉm cười nói:

- Con đã nhiều ngày cùng chung chăn gối với hần, tưởng có thể qua mặt được sư phụ sao? Mấy ngày hần hôn mê đó, ta cũng không bức bách con, đến hôm nay hần đã tỉnh lại rồi, hai người làm chuyện tốt này đi, tối nay hoàn thành động phòng, ngày sau cũng không còn gì phải lo lắng nữa.

“Động phòng ư?” Lâm Văn Vinh cả kinh nói:

- Tỷ tỷ, ta tuổi còn trẻ, thân thể còn chưa phát dục thành thực, vô luận sinh lý lẫn tâm lý vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng, người có thể bỏ qua cho ta được không?

An Bích Như hướng tới hần đánh giá trên dưới một phen, nhoẻn miệng cười duyên:

- Còn nhỏ, chỗ nào còn nhỏ? Ta còn chưa thấy từng thấy qua người lớn tới như thế nào. Nhìn người mang một vẻ phóng đảng, sợ là sớm đã phá thân đồng nam, còn e ngại động phòng sao?

Lâm Văn Vinh triệt để bị đánh bại rồi, gặp phải kẻ mạnh, chưa từng gặp được kẻ mạnh thế này, vị sư phụ tỷ tỷ này như đã dò ở kiếp trước của Lâm Văn Vinh, cũng tuyệt đối là kinh thế hãi tục. Khó trách Tiên Nhi là một tiểu yêu nữ, nguyên lai sư phụ của nàng là một đại yêu nữ, cùng một mạch truyền lại.

An Bích Như thấp sáng hai cây nến, ánh nến nhạt nhạt lan tỏa lên khuôn mặt như ngọc của nàng, càng tăng thêm phần quyến rũ. Nàng hướng tới Lâm Văn Vinh nói:

- Thế nào, Lâm công tử, tự người đến, hay cần ta dùng sức trối người lôi tới?

Nhìn vào cuộn thừng lớn trong tay nàng, Lâm tướng quân phảng phất thấy hình dáng mình bị nữ ma đầu này trối lại nhỏ nhắn: “Lão tử cả đời tán gái, nằm mơ cũng chẳng nghĩ đến, hôm nay bị người bức ép bái đường, con mẹ nó thật sự quá ngoài ý liệu.”

- Tỷ tỷ, chuyện đến thế này, ta cũng không lừa gạt người nữa. Ngoài Tiên Nhi ra, ta lại còn có mấy nàng nương tử, cùng bọn họ ân ái phi thường, nhưng đều chưa từng bái đường.

- Ta biết.

Trên mặt An Bích Như hiện lên một tia cười quỷ quyệt.

- Người và Tiên Nhi bái đường trước tiên, cũng không phải là không thể, dù sao người cũng đã từng động phòng qua, Tiên Nhi lại là hoàng hoa tử nữ. Đêm nay như vậy là tiện nghi cho người rồi. Người thấy thế nào?

Nàng nắm trong tay cuộn thừng lớn, chậm rãi nhìn Lâm Văn Vinh ở bên giường, nét cười mỹ diệu trên khuôn mặt càng thêm vẻ mê hoặc.

“Ông trời ơi, cô chơi khăm ta à. Tưởng ta không biết tình cổ trên người Tiên Nhi sao. Mặc dù nhìn ra cô rất thương yêu Tiên Nhi, nhưng cô tạo niềm vui sướng của Tiên Nhi trên sự đau khổ của ta, thật sự ngang với làm việc đại ác a!”

- Không được, chiếc thuyền này quá nhỏ, năng lực của ta lại quá lớn, còn tỷ tỷ người ở trên thuyền, ta lại là người hay thẹn thùng, sao có thể động phòng như thế?

Thấy nàng ta từng bước từng bước tiếp cận, Lâm Văn Vinh vội vàng nói. Hiềm nỗi trọng thương trên người chưa lành, một chút lực đạo cũng không có.

- Không sao, không sao!

An Bích Như nói:

- Các người ở trong khoang thuyền động phòng. Ta ở bên ngoài trông coi, xem Tiên Nhi yêu thương người, âu cũng là chút trò vui.

Ngồi bên ngoài nghe trò vui? Vô địch rồi, An Bích Như này thật sự là một Hồ nữ, yêu nữ, ma nữ, có cá tính quá a!

Tần Tiên Nhi thấy sư phụ từng bước ép buộc. Trên mặt không nhịn được ửng lên một mảng hồng, quỳ xuống hướng tới An Bích Như nói:

- Sư phụ, con cùng tướng công hai bên yêu thương nhau. Bái đường hay không cũng chẳng mấy khác biệt. Cả đời này của con, sống là người của tướng công, chết cũng là quỷ của tướng công. Xin sư phụ đừng nên ép tướng công nữa.

- Nha đầu ngốc...

An Bích Như vội vàng nâng nàng dậy, khẽ nói:

- Con cần gì phải khổ như thế.

- Sư phụ...

Tiên Nhi nhào vào lòng sư phụ khóc lóc, dường như chỉ có nàng mới hiểu được khổ sở trong lòng mình.

“Bỏ đi, bỏ đi, làm lão tử cảm động quá đi mất!” Lâm Văn Vinh ngồi dậy nói:

- Nương tử, chúng ta bài đường vậy.

An Bích Như liếc hần một cái, mặt đỏ ửng, cười khanh khách:

- Mau mặc y phục vào đi, trần truồng như vậy, khó coi chết.

Lâm Văn Vinh liếc mắt lên thân thể của mình: “Ta ngất, chẳng phải chỉ lộ ra cái tay thôi sao, bộ phận trọng yếu còn chưa lộ ra, đã dọa cô ta như thế, người chẳng phải rất tàn ác hay sao?”

Tần Tiên Nhi phục thị giúp hần mặc y phục vào, thân thể hần còn rất yếu ớt, Tần Tiên Nhi nhìn thấy đau lòng một trận, đột nhiên ôm lấy hần nói:

- Tướng công, thiếp đời, kiếp kiếp nguyện hầu hạ chàng.

An Bích Như thấy hai cái miệng nhỏ chàng chàng, thiếp thiếp, rõ ràng trong khoang này thật sự không phải chỗ của nàng, liền quăng cho Lâm Văn Vinh một cái nhìn mê hồn rồi khanh khách cười mà đi ra.

“Đăng phụ! Muốn câu dẫn ta à? Không có cửa đâu!” Trong lòng Lâm Văn Vinh nhảy lên mấy cái, vội thu ánh mắt đang lưu trên ngực sư phụ tỷ tỷ lại. Hần với Xảo Xảo đã bái qua một hồi thiên địa, kinh nghiệm phong phú, sau khi cùng Tiên Nhi tam bái, đại lễ đã xong, chính thức kết làm phu thê.

Tiên Nhi thỏa mãn tâm nguyện, hoan hỉ xen lẫn kinh ngạc, nhào vào lòng hần thủ thi:

- Tướng công, hôm nay chính là ngày vui nhất trong đời Tiên Nhi.

- Nha đầu ngốc, đây chỉ mới là bắt đầu, những ngày tháng sau này còn nhiều nữa.

Lâm Văn Vinh thốt lên, một câu này đã trải qua khảo nghiệm lâu đời, dù nàng là cây sắt cũng phải nở hoa thôi.

Tần Tiên Nhi khẽ ‘ừ’ một tiếng, hạnh phúc rúc vào lòng hần.

Lâm Văn Vinh trọng thương hôn mê liền mấy ngày, hôm nay vừa tỉnh lại, lại cùng Tiên Nhi bái đường, trong lòng lao xao, khẽ nói:

- Tiên Nhi, nàng đỡ ta đi ra ngoài coi xét một chút.

Tiên Nhi cười ngọt ngào, đưa tay lấy một chiếc trường bào khoác lên người hắn, lúc này mới đỡ hắn ra ngoài cửa khoang.

Ánh trăng tinh khiết man mác phủ lên mặt hồ, dập dờn như một tầng ánh bạc nhàn nhạt. Dưới cơn gió nhẹ, lớp lớp sóng xa cuộn tới đập vào đáy thuyền, liên tục ra. Nước hồ nhẹ vỗ về vào mạn thuyền, vang lên từng cơn rì rào khe khẽ, chiếc thuyền con giữa từng đợt sóng dật dìu có hơi bập bênh chao đảo, tựa như một chiếc nôi đang đong đưa.

Mặt hồ rộng lớn vô ngần, màn đêm lẫn vào trong sắc nước, một con thuyền nhỏ tĩnh lặng lững lờ trên mặt hồ, càng tăng thêm vài phần cô tịch.

An Bích Như ngồi ở đầu thuyền, cũng không biết đang nghĩ cái gì, nhìn thấy hai người phu thê hắn đi ra, liền khẽ mỉm cười, xem như là chào hỏi.

Tần Tiên Nhi đỡ Lâm Văn Vinh ngồi xuống bên cạnh sư phụ, ba người ngồi cùng nhau, đồng thời cảm thấy thiên địa trở nên tĩnh mịch hẳn.

Nhìn vào sắc trời in lên mặt nước phía xa xa, Lâm Văn Vinh thở ra một hơi dài:

- Cuộc sống tươi đẹp như thế, mà ta cả đời cứ phiêu diêu, hạnh phúc đang ở trước mắt người, mà người lại luôn không nhìn thấy...

Tiên Nhi ép chặt vào lòng hắn nói:

- Tướng công, đây là do chàng đang phổ nhạc sao?

- Coi như thế đi.

Lâm Văn Vinh cười ha hả.

An Bích Như nói:

- Lâm công tử, người còn trẻ tuổi, sao đã nhiều cảm khái như thế?

Lâm Văn Vinh khẽ cười:

- Ta tuổi nhỏ vô tri, làm chút tân từ thi phú diễn tả nỗi âu sầu, vậy có gì không thể?

Tần Tiên Nhi mỉm cười dịu dàng, lại nhớ tới lần đầu gặp hắn ở Diệu Ngọc Phường, hết thấy cũng phảng phất tựa như ngày hôm qua.

An Bích Như cười rộn lên, nhìn hắn một cách quyến rũ:

- Người còn thiếu niên nhưng đã lộ ra cái vẻ này, ta nếu không thấy người làm những chuyện xấu xa, không chừng cũng sẽ chiếm lấy người??

- Người cũng thế, tỷ tỷ.

Lâm Văn Vinh môi khẽ động một nụ cười nhìn nàng, chỉ thấy vị sư phụ tỷ tỷ này, búi tóc giắt ngang một chiếc kim thoa, dưới trăng lấp lánh lung linh, vóc người cân đối, trước nở sau cong, sau lớp áo thô cực kì bốc lửa, một đôi đôi chân thon dài chắc nịch, khẽ khẽ đá nhẹ vào thành thuyền, mi mục long lanh lưu chuyển, tựa như một tiểu hài tử vô tư, lại giống như một thiếu phụ bất cần đời, dưới ánh trăng đang nhìn hắn tươi cười mê hoặc, kiều diễm không thể kể xiết.

Trái tim Lâm Văn Vinh đập rộn ràng, “vị tỷ tỷ này rõ ràng là khảo nghiệm ta mà!” hắn liền hướng về phía Tiên Nhi nở một nụ cười, chỉ thấy thê tử mới cưới của mình cũng kiều diễm như hoa, đang hướng về mình nở một nụ hàm tiếu, trên má ẩn hiện hai lúm đồng tiền duyên dáng, yêu kiều.

Dưới trăng thưởng mỹ nhân, càng thưởng càng tiêu hồn, hắn khẽ thở dài.

- Sư phụ tỷ tỷ, Tiên Nhi lão bà, vậy Tể Ninh là nhà của các nàng sao?

Lâm Văn Vinh nhìn về phương bắc, khẽ hỏi.

- Nhà?

An Bích Như nhìn hẩn một cái, lắc đầu:

- Ta chỉ có một mình, đâu cũng không phải là nhà.

Tiên Nhi dịu dàng nói:

- Công tử, Tiên Nhi khi còn nhỏ theo sư phụ tới Tế Ninh, đêm đầu tiên cũng cùng sư phụ dong thuyền trên hồ Vi Sơn, ngủ trên thuyền con. Nếu nói đến nhà, Vi Sơn hồ này là nhà của thiếp.

- Nha đầu ngốc!

An Bích Như yêu thương vuốt mái tóc nàng:

- Con hôm nay đã gả cho người ta rồi, có tướng công thương yêu con, đâu còn phiêu bạt theo sư phụ như trước kia, thật đã làm khổ con rồi.

Tiên Nhi vội vàng kéo tay An Bích Như nói:

- Sư phụ, nhà của Tiên Nhi cũng là nhà của người, chúng ta vĩnh viễn không chia lìa. Tướng công là người tốt, tuyệt sẽ không đối xử tệ bạc với người. Có phải hay không, tướng công?

- Đúng đấy tỷ tỷ, thêm người cũng chỉ thêm đôi đũa thôi, trong nhà ta lại có nhiều đũa lắm.

Lâm Văn Vinh cười nói. “Vị sư phụ tỷ tỷ này cũng chẳng phải để ngắm chơi, trông nhà coi vườn cũng chẳng sao, nuôi ai chẳng là nuôi a!”

An Bích Như khẽ cười, đôi chân dài mạnh mẽ khẽ gõ nhịp lên mạn thuyền, tiếng ‘thùm thụp’ vang lên như đập vào trong lòng Lâm tướng quân.

- Ta cũng chẳng có nhà!

Lâm Văn Vinh than thở, ánh mắt sâu thẳm, cũng không biết đã lạc ở nơi nào. Gió lạnh thổi lại, hẩn trọng thương mới lành, thân thể hơi run lên, bất giác nhích sát lại gần Tiên Nhi. Tần Tiên Nhi từ khi biết hẩn tới nay, chỉ thấy hẩn lúc nào cũng mặt mũi tươi cười, khinh đời ngạo thế, há từng gặp qua bộ dáng nhu nhược thể này của hẩn. Trong lòng nàng đột nhiên sinh cảm động, ôm chặt lấy hẩn, dịu dàng nói:

- Tướng công, chớ sợ, Tiên Nhi ở đây! Tiên Nhi vĩnh viễn bảo hộ chàng!

Lâm Văn Vinh cười khổ, ta khi nào yếu nhược tới dạng này rồi, mi mắt chớp chớp, ngã vào trong lòng Tiên Nhi, trong thâm tâm vô cùng bình thản:

- Tiên Nhi, ta muốn hát...

Tiên Nhi nhẹ nhàng ve vuốt tóc hẩn nói:

- Tướng công, chàng hát đi, thiếp nghe đây...

”Chỉ có mẹ tốt nhất trên đời

Có mẹ, đưa con bé bỏng được cưng chiều như bảo vật...”*

Lâm Văn Vinh thì thì thào thào, âm lượng lại dần dần nhỏ đi, đến lúc hoàn toàn không nghe thấy nữa...

An Bích Như nghe được không nhịn nổi bật cười, tên gia hỏa này rốt cuộc chỉ có vài tuổi, nàng đang muốn trêu chọc hẩn vài câu, quay đầu nhìn lại, thấy kẻ cất tiếng hát bài ca kia mang theo nụ cười ngọt ngào, đã lặng lẽ tiến vào giấc mộng đẹp.

An Bích Như nhìn chăm chú vào khuôn mặt Lâm công tử, ngây ngốc sững sờ một hồi lâu, không nói một lời nào.

Tần Tiên Nhi ôm chặt hẩn vào trong lòng, một tay dịu dàng vuốt ve trên mặt trượng phu, một tay lại che đôi môi mím chặt, nước mắt tuôn rơi:

- Sư phụ, con thật sự yêu thương tướng công, trong lòng chàng có rất nhiều đau khổ, nhưng con không có cách nào chia sẻ với chàng. Con phải giải tình cổ kia, để tướng công vĩnh viễn vui vẻ. Sư phụ, còn có cách nào hay không? Xin người giúp con!

Tần Tiên Nhi nước mắt như mưa lăn chã rơi.

- Si nhi, si nhi!

An Bích Như khẽ khàng vuốt mái tóc nàng, than nhẹ một tiếng. Tần Tiên Nhi ôm tướng công đang ngủ say, nước mắt lăn dài trên má, rúc vào lòng sư phụ...

203. Chương 201: Đại, Tiểu Ma Nữ

Trải qua một đêm nghỉ ngơi an tĩnh, sức lực của hắn đã khôi phục rất nhiều, ngồi dậy đưa mắt nhìn bốn phía thì đã thấy một thân người xinh đẹp đang tựa ở bên giường, đôi mắt yêu kiều long lanh nhìn hắn mỉm cười.

- Oaaa...

Lâm Văn Vinh kêu to một tiếng, nhích vào phía trong giường nói :

- Tỷ tỷ, người muốn làm cái gì?

- Tỉnh rồi à?

An Bích Như tựa như không nghe thấy lời hắn, kéo góc chăn đắp cho hắn, mỉm cười :

- Ta còn có thể làm gì, là trị thương cho người đó.

- Trị thương cũng chẳng cần mới sáng sớm đã trông coi bên giường a, sẽ dọa chết người ta đấy tỷ tỷ !

Lâm Văn Vinh thở ra.

- Lá gan của người nhỏ như vậy sao? Nói đùa thôi! Bây giờ mới là thật... nằm sấp xuống!

Trong tay An Bích Như kẹp hai cây ngân châm, mỉm cười hạ lệnh, cây châm dưới ánh mặt trời lóe lên ánh sáng rực rỡ lấp lánh chói mắt.

- Nằm sấp xuống làm gì? Nam nhân trong khi làm chính sự sao phải nằm sấp... đầu hàng, đầu hàng a, sợ người rồi...

Thấy vị sư phụ tỷ tỷ giơ cao ngân châm làm bộ muốn đâm tới, Lâm tướng quân thành thành khẩn khẩn chọn hướng, xoay người, đưa ra cái lưng trơn nhẵn cho An Bích Như,

An Bích Như sắc mặt trịnh trọng, hạ thủ như bay, trong nháy mắt, vô số ngân châm đã cắm trên lưng hắn.

Ngân châm kia nhìn có vẻ lạnh lẽo, sau khi đâm vào người, lại cảm thấy một cỗ hỏa nhiệt, dẫn máu lưu thông khắp người hắn, toàn thân tự nhiên thư thái, thương thế lại tốt lên mấy phần.

Bàn tay của An Bích Như khe khẽ vỗ lên lưng của hắn, cảm giác thật mềm mại láng mịn, khiến cho các tế bào thần kinh toàn thân được một dịp nhộn nhạo, Lâm Văn Vinh thoát mái 'hừ' một tiếng, mọi lỗ chân lông như thông thoáng hẳn, mặt lộ vẻ hài lòng.

An Bích Như lại nghĩ hắn đau đớn, nói:

- Kêu cái gì, nếu chẳng phải Tiên Nhi xin ta, ta chẳng tốn công phụ giúp cho người, phí công phí sức. Đã vậy lại còn đưa luôn đồ đệ cho người, ta làm vụ làm ăn này, thật quá lỗ vốn.

- Không lỗ, không lỗ!

Lâm Văn Vinh nằm sấp trên giường, thoải mái than dài, cười nói:

- Tiên Nhi là nương tử của ta, người là sư phụ tỷ tỷ, ta nuôi các người cả đời, mọi người ở cùng một chỗ vui vẻ, khoái khoái hoạt hoạt, không có việc gì thì uống trà chơi ghép hình. Thật là thoải mái a!

An Bích Như khanh khách cười một chặp, trên mặt hiện lên một tia mê hoặc, khẽ vuốt ve trên lưng hần. Giọng nói mang theo sự dụ hoặc vô hạn:

- Đệ đệ yêu quý, người thật sự muốn nuôi ta cả đời sao, ái dà, ta thật cảm kích người...!

Lâm Văn Vinh lông tóc toàn thân đều dựng ngược lên, vị sư phụ tỷ tỷ này rốt cuộc bao nhiêu tuổi rồi. Sao lại mê người như một tiểu cô nương vậy?

- Không cần cảm kích, không cần cảm kích. Nên làm thôi, ái dà...

Giữ lúc nói chuyện, lại cảm thấy trên lưng nhói đau, chính là An Bích Như nắm ngăm châm đâm sâu vào một ít.

Lâm Văn Vinh cả người bủn rủn, mồ hôi trên trán đổ cuồn cuồn:

- Tỷ tỷ, người sẽ không tính làm hại ta chứ? Hết rồi, sớm biết thế đêm qua đã động phòng với Tiên Nhi, không để cho nàng chưa được thưởng thức tiên cảnh nhân gian mà đã làm thân quả phụ.

An Bích Như cười sáng sặc:

- Học trò đệ đệ, những chủ ý quái quỷ của người. Chớ cho rằng ta không rõ. Ở trước mặt ta, người nên thành thật một chút, mấy ngày trước ta không giết người, cũng không có nghĩa sau này ta không giết người, nếu người không phải với Tiên Nhi, ta cho người một đao thành vạn đoạn, bẻ xương, đốt tro, người phải nhớ cho kỹ. Tỷ tỷ ra tay, sẽ không lưu tình đâu...

- A a a...

Lâm Văn Vinh gào to một tiếng, ngọc thủ của An Bích Như khẽ vung ra, liên tục cắm hai chiếc kim châm vào huyệt đạo của hần, nàng ra sức rất nhiều, trên trán đã thấy mồ hôi ẩn hiện.

Sau cơn đau nhức, Lâm Văn Vinh cả người lại càng dễ chịu, trọng thương tựa hồ tốt lên bảy tám phần, hần ngạc nhiên nói:

- Sư phụ tỷ tỷ, không nghĩ tới người còn có thể xem bệnh a, cái mạng nhỏ này của ta coi như là do người cứu rồi, kể ra ta thật sự phải cảm tạ tỷ.

An Bích Như lau mồ hôi mỉm cười, thần tình quyến rũ vô cùng:

- Người bớt mồm mép với ta đi, coi ta dễ lừa giống Tiên Nhi sao? Nếu không phải thấy người hôm đó vứt bỏ sinh tử cứu ta, ta đã sớm giết người rồi.

Lâm Văn Vinh sững sốt một chút: “Cũng đúng a, lão tử với vị tỷ tỷ này, lẽ ra là địch nhân liều mạng sống chết mới phải, thế nào mà hôm nay quan hệ lại thành kỳ quái như vậy, nàng cũng không giết ta, thật sự là một mớ hỗn độn mạc danh kỳ diệu.”

An Bích Như rút ngân châm trên người hần ra, nói:

- Qua hai ngày sau, người có thể khỏi hần rồi. Cứu cái xác thối nhà người, thật sự phí của ta không ít khí lực.

Lâm Văn Vinh ngơ ngẩn hỏi:

- Tỷ tỷ, ngày đó ta thật sự chết rồi sao?

Hần tự mình cũng cảm thấy kỳ quái, hôm đó giữa vạn pháo, hần ý thức được đã che trên mình hai sư đồ nàng, đạn pháo nổ sau lưng hần, trong tiềm thức của hần, thời khắc đó, hần đã chết rồi.

An Bích Như thấy thần sắc trống rỗng của hần, cũng nhớ tới sự việc ngày ấy, cười nói:

- Sinh tử cũng chỉ trong khoảnh khắc. Ta vốn không nghĩ cứu mạng cừu gia người, kẻ hèn hạ vô sỉ như người, nếu là sống đến hết đời, cũng không biết sẽ hại thêm bao nhiêu người nữa, nhưng Tiên Nhi khổ sở cầu xin như thế, ta cũng chẳng thể trái ý nó. Đó là tạo hóa cho người.

“Toát mồ hôi a, ta có xấu như vậy sao, ngược lại tổ chức Bạch Liên giáo của người, công nhiên lừa gạt dân chúng, làm phản cách mạng, tai họa dân chúng chính là người mới đúng.” Lâm Văn Vinh cười khổ nói:

- Tỷ tỷ, người cứu ta thì cũng cứu rồi, còn nói xấu ta làm gì. Ta là một người xấu không hề sai, bất quá Bạch Liên giáo của người nói ra cũng chẳng phải tử tế gì, chúng ta tám lạng nửa cân, chẳng ai cần đề cao ai.

An Bích Như không nhịn được, cất tiếng cười giòn giã, thân thể đầy đặn, đường cong tròn trịa chập chờn rung động, liền giống như một cánh hoa đong đưa, khiến cho con người ta phải hoa mắt chóng mặt, Lâm Văn Vinh vội vàng chuyển ánh mắt đi: “Mẹ nó, vị tỷ tỷ này rốt cuộc là yêu tinh gì biến thành, to tới mức dọa chết người.”

An Bích Như thật khó khăn mới nhịn được cười, nói :

Đệ đệ yêu quý, người nói không sai, ta dựng lên Bạch Liên giáo, chính là để làm chuyện xấu, làm càng nhiều chuyện xấu càng tốt. Trên thế giới này người tốt nhiều rồi, ta không làm người xấu, thì làm sao lộ ra vẻ cao thượng của bọn chúng.

“Lý luận này rất giống ta a”, Lâm Văn Vinh gờ ngón cái nói:

- Nghĩ điều chẳng ai tưởng tới, làm người xấu cũng có thể đường đường chính chính như thế, tỷ tỷ thật là cân nhắc chẳng kém đấng tu mi, tiểu đệ bội phục vạn phần.

An Bích Như đưa mắt nhìn hắn, vẻ mặt thay đổi, u oán nói:

- Chỉ là, tâm nguyện của ta, lại bị Lâm tướng quân tiểu đệ đệ người phá hỏng hết chuyện tốt, người nói ta nên sống thế nào mới được?

- Sư phụ tỷ tỷ nói đùa rồi, ta chỉ bất quá bắn vài phát pháo, hù dọa các người mà thôi, thật sự muốn tìm người để nói, người nên tìm hoàng đế lão nhi mới phải.

Lâm Văn Vinh len lén nhích lên gần bên trên. Nơi đó có khẩu súng của hắn. “Tỷ tỷ này thay đổi khó lường, trong miệng gọi ca ca, sau lưng chửi gia hỏa, vẫn nên cảnh giác chút thì tốt hơn.”

- Việc này bị người phá hỏng. Ta tìm hoàng đế cũng vô dụng.

An Bích Như phong tình vô hạn nhìn hắn tủm tỉm cười nói:

- Kể khơi mào thì phải giải quyết chứ, việc là do người làm hỏng, vậy người còn phải tới giúp ta.

- Ấy, tỷ tỷ, ta trinh trọng thanh minh a, ta đối với những việc tạo phản gì đó không hề thích thú, người ngàn lần vạn lần chớ tìm ta. Người nếu có ý nghĩ đó, không bằng giết ta cho thống khoái.

Lâm Văn Vinh vội nói.

- Ha...ha...

An Bích Như yêu kiều cười với hắn:

- Người biết rõ ta yêu thương Tiên Nhi, sẽ không giết người. Còn muốn làm ra bộ dạng này, nói người không xấu, trên thế giới này chẳng còn ai xấu nữa.

- Bất quá ...

Ngữ khí của nàng thay đổi:

- Ta không giết người. Cũng không có nghĩa ta không có thủ đoạn khác. Nếu Tiên Nhi thích người như thế, vậy ta chặt đứt chân người, để người đời đời kiếp kiếp ở bên cạnh nó. Xem những hồng nhan tri kỷ kia, đến lúc đó có còn muốn người hay không, ha...ha..Có sợ không, hử tiểu đệ đệ?

“Ta ngất, thế này quá độc ác. Quả nhiên không hổ là thánh mẫu của Bạch Liên giáo”, Lâm Văn Vinh hắc hắc nói:

- Tỷ tỷ, gan ta nhỏ, người chớ nên dọa ta, Tiên Nhi, Tiên Nhi, mau vào xem lão công...

An Bích Như cười khan vài tiếng, cắt đứt lời hắn:

- Lâm tướng quân, người thật không có bản lĩnh. Thấy nha đầu Tiên Nhi kia đối với người một mảnh si tâm, mới đem nó ra ép ta.

- Sao có thể nói như vậy được?

Lâm Văn Vinh khẽ than nói:

- Tỷ tỷ người là sư phụ của Tiên Nhi, Tiên Nhi lại là nương tử của ta, chúng ta vốn là người cùng một nhà, còn nói cái gì ép với không ép ...Tiên Nhi, mau vào dâng trà cho sư phụ tỷ tỷ ...

An Bích Như trong mắt lóe lên một tia quỷ dị, lạnh lùng nói:

- Ta bao năm khổ cực gây dựng Bạch Liên giáo, nhưng tâm huyết của ta lại bị người hủy trong một ngày, sao có thể tha cho người được, người không giúp ta thì thôi, người không giúp ta, ta sẽ...

- Tiên Nhi

Lâm Văn Vinh lớn tiếng hô, Tiên Nhi trong bộ quần áo vải thô vội vã từ ngoài khoang vén rèm bước vào, nhìn hẩn một cái, vừa vui mừng vừa kinh ngạc nói:

- Tướng công, chàng tỉnh rồi ư?

- Đúng vậy, đúng vậy, tỉnh từ rất sớm rồi, vẫn luôn nhớ tới nàng, Tiên Nhi lão bà tốt, nàng hôm nay thật đẹp, ta muốn ôm nàng ngủ.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc nói.

Tần Tiên Nhi nay là gái có chồng, tuy vẫn là hoàng hoa xử nữ, trang phục lại đã thay đổi, mái tóc dài cuốn lên, một bên còn thắt nút hoa. Trên khuôn mặt ngọc trắng nõn còn mang theo hơi chút ửng đỏ, ánh mắt long lanh như nước mùa thu, nụ cười tràn ngập niềm hạnh phúc, vóc người thon dài như cây liễu mỏng manh yêu kiều, trước nở sau cong, uốn lượn mỹ miều. Nàng vốn quốc sắc thiên hương, tuy thay đổi y phục ngư dân bình thường thô dã, nhưng chỉ càng tôn thêm vẻ xinh đẹp kinh tâm động phách.

Lâm Văn Vinh cũng không dời nổi mắt, ngây ngốc nói:

- Tiên Nhi, đêm này chúng ta động phòng thôi, ta dù chết trên thân nàng, cũng cam tâm tình nguyện.

Tần Tiên Nhi sắc mặt đỏ ửng, vội vàng cúi đầu, e thẹn nói:

- Tướng công, chàng đáng ghét chết đi được, sư phụ còn ở đây, chàng không thể đợi chút nữa hãy nói sao.

Nghe tướng công nói những lời này, trong lòng nàng mừng rỡ vô cùng, lại có chút kiêu ngạo, mi mục hàm tình, ánh mắt thâm sâu chăm chú lên mình tướng công.

Thấy đồ đệ của mình bị người ta cuỗm mất rồi, An Bích Như chỉ đành tươi cười, duyên dáng nói :

- Lâm tướng quân, người thật sự có biện pháp.

- Đâu có, đâu có, cũng như nhau thôi, sư phụ tỷ tỷ cũng có biện pháp ác độc,* làm trong lòng người ta sợ hãi a!

Hẩn cố ý lập lờ hai chữ ‘ác độc’ và ‘rất nhiều’,* hai từ phát âm không rõ ràng, Tần Tiên Nhi nghe không ra hẩn nói cái gì, nhưng trong lòng An Bích Như lại hiểu rõ.

- Tướng công, chàng và sư phụ nói những gì, thiếp nghe chàng gọi thiếp tới mấy lần vậy?

Tần Tiên Nhi đi tới bên người hẩn ngồi xuống hầu hạ hẩn.

-Ồ, Chẳng có gì, sư phụ tỷ tỷ kể chuyện ma cho ta, ta nghe được thì trong lòng rất là e sợ, nàng cũng biết, con người ta lá gan nhỏ, nghe chuyện không khỏi có chút kinh hãi. Tiên Nhi, sau khi thân thể ta thụ thương, càng ngày càng yếu, không chịu được chút khiếp sợ rồi... Lâm tướng quân nói chuyện, trong ngữ điệu lại pha chút thâm trầm.

Tần Tiên Nhi nhớ tới hình dáng đêm qua của hẩn, nhẹn không được hai mắt rưng rưng nói:

- Tướng công, chàng đừng sợ, có Tiên Nhi ở đây. Tiên Nhi theo sư phụ học rất nhiều công phu, đời đời kiếp kiếp bảo vệ chàng. Nếu có ai dám hại chàng, thiếp nhất định liều mạng với hẩn.

- Tiên Nhi lão bà, nàng thật là quá tốt!

Lâm Văn Vinh cảm kích đến rơi lệ ôm lấy Tiên Nhi, cố nặn ra vài giọt nước mắt, sau lưng nàng lại len lén nhe răng cười với An Bích Như.

An Bích Như bắt đầu dĩ cười khổ: "Tên gia hỏa này, dùng đến cả thủ đoạn của trẻ con, mà nàng cũng không có biện pháp làm gì được hắn. Nàng trải qua bao chuyện, bình thường nghĩ gì làm nấy, không e dè gì cả. Nhưng đối mặt với Lâm tướng quân có tính cách hèn hạ này, dù có giở ra bao nhiêu trò, nhất thời cũng không có cách khống chế được hắn. Nhớ tới mặt yếu đuối của hắn đêm qua, nàng không nhịn được trở nên nghi hoặc, đây chính là quan binh đại tướng vạch kế hoạch trong trường đánh Bạch Liên giáo của ta sao?"

Tần Tiên Nhi ôm tướng công vào lòng, gạt nước mắt nói:

- Tướng công, chàng đói bụng chưa? Tiên Nhi nấu cho chàng canh cá tươi. Là ta và sự phụ đêm qua xuống hồ tự mình bắt được, còn tươi nguyên, ta đem lên cho chàng nhé!

- Các nàng tự mình bắt được?

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên nói, liếc mắt lên người hai sự đồ này một cái: "Bà nội nó, lão tử đêm qua sao ngủ sớm như thế, sự phụ tỷ tỷ và Tiên Nhi biểu diễn đồ tắm lão tử không được xem, thật là đáng tiếc."

- Là Tiên Nhi lo lắng cho sức khỏe của người nên mới đặc biệt xuống hồ bắt cá, người chớ phụ lòng nó. "Ta xem người bám lấy nàng ta thế nào đây?"

An Bích Như nhìn Tiên Nhi, trên mặt tràn đầy vẻ quan tâm.

- Bé cưng đáng yêu, đợi thương thế của ta khỏi rồi. Chúng ta cùng nhau xuống hồ tắm rửa chơi đùa, có được không?

Lâm Văn Vinh mỉm cười, thối nhẹ vào bên tai nàng.

Tần Tiên Nhi cả người nhũn ra, ừ một tiếng, nhu hòa cười vài tiếng rồi bước ra ngoài bưng canh cá.

- Người thật là gian trá, lừa gạt Tiên Nhi như thế. Làm nó toàn tâm toàn ý hết lòng với người.

An Bích Như hừ giọng.

- Tỷ tỷ, hai bên yêu nhau là thế này đây, người đã nghe qua chưa?

Lâm Văn Vinh cười hi hi nói:

- Kể ra, vẫn là tỷ tỷ dạy thật tốt, tiểu Tiên Nhi của ta mới có thể dịu dàng chu đáo như thế, tiểu sinh tạ ơn tỷ tỷ.

Thật không biết da mặt kẻ này sao lại dày thế, An Bích Như bắt đầu dĩ cười khổ, nàng vốn cùng Tiên Nhi yên ổn ở bên nhau, chỉ là hôm nay tên gia hỏa này từ trên trời giáng xuống, xen vào giữa cuộc sống của hai người, hoàn toàn làm rối loạn trạng thái của hai người nàng, tương lai còn không biết sẽ phát sinh việc gì nữa.

- Tỷ tỷ, người bao nhiêu tuổi rồi?

- Ba mươi và A, người hỏi cái này làm gì? Muốn tìm chết sao?

Chân mày An Bích Như dựng đứng lên, lớn tiếng giận dữ. Nàng vừa rồi đang nghĩ mấy vấn đề, vừa nghe có người hỏi, liền vô ý đáp lời, thiếu chút nữa lộ mất cơ mặt, sao chẳng cảm tức?

"Tuổi của nữ nhân quả nhiên là bí mật a!" Lâm Văn Vinh thừa loạn hành sự thiếu chút nữa thành công, cười hắc hắc hai tiếng nói:

- Tỷ tỷ chớ có lừa ta, trông người quốc sắc thiên hương, vóc người thon thả cân xứng. Ta đoán người khoảng hai mươi mốt, so với ta lớn hơn một tuổi.

- Đệ đệ yêu quý...

An Bích Như trên mặt hiện lên một nụ cười quỷ dị, nhẹ nhàng nhích sát hắn, thân thể mềm mại dán vào người hắn, hơi thở gấp gáp, tiếng cười dòn tan đã vang bên tai:

- Chơi chút trò mới hơn đi, loại này chỉ có thể lừa được Tiên Nhi, chứ có dùng trước mặt ta.

Hai người kề sát nhau, Lâm Văn Vinh có thể nhìn thấy gò má sáng bóng như ngọc của nàng, bầu ngực đầy đặn vươn cao khe khẽ phập phồng, như sóng nước chập chờn, trên người thoang thoảng một trận u hương, khác với Tiên Nhi, từ thân nàng có một mùi vị mê hoặc đặc biệt của nữ nhân thành thực.

Hai người càng lúc càng sát vào nhau, khoảng cách gần như chỉ còn đủ chèn một tờ giấy mỏng, trên người nữ tử thành thực này truyền đến một cảm giác nóng bỏng, sôi sục làm Lâm Văn Vinh nhận không được nuốt nước bọt:

- Tỷ tỷ, ngươi muốn làm gì? Ta đã kết hôn rồi, ngươi không nên tiến tới, ta sẽ hét lên đó.... Aaaaaaaaaaaaa....

Tiên Nhi nghe được tiếng kêu thảm của tướng công, vội vã vén rèm chạy vào, chỉ thấy trong tay sư phụ còn nắm một chiếc ngâm châm, trên mặt còn đọng một nụ cười:

- Tiên Nhi, ta lại cho hấn một châm, đã dùng chút sức, không qua một ngày, hấn có thể khỏi hẳn rồi.

Tần Tiên Nhi hoan hỉ vừa kinh ngạc nói:

- Thật thế sao, sư phụ?

An Bích Như mỉm cười gật đầu:

- Đương nhiên là thật rồi, sư phụ đã khi nào lừa con chưa?

- Tướng công, chàng có nghe thấy không? Ngày mai chàng có thể khỏi hẳn rồi.

Tần Tiên Nhi nước mắt tuôn rơi, quá đổi vui mừng mà rơi lệ.

Lâm Văn Vinh hận tới ngứa ngáy chân răng: “Nữ nhân ác độc, ngươi cấm ngân châm chỗ nào chẳng được, sao lại phải cấm vào móng lão tử?”

- Tướng công, chàng làm sao vậy?

Tiên Nhi thấy tướng công trên mặt đầy vẻ sầu khổ, vội vàng hỏi.

- Không sao cả, Tiên Nhi, là ta quá vui sướng. Tiên Nhi nàng đến thật quá tốt, thật quá tốt...

Lâm Văn Vinh cố ép hỏa nộ trong lòng, bi phẫn nói.

- Tướng công, uống canh đi, uống canh rồi sẽ càng nhanh khỏe hơn.

Tiên Nhi múc một thìa canh cá, thổi nhẹ mấy hơi, đưa tới miệng tướng công. Canh cá vào miệng thật là mỹ vị vô cùng, tâm tình tồi tệ của Lâm tướng quân cũng khôi phục rất nhiều, hung hăng nhìn An Bích Như đang cố nén nụ cười.

- Tướng công, mùi vị thế nào?

Tiên Nhi vội vã hỏi.

- Mùi vị cực ngon, Tiên Nhi nàng thật giỏi, tối này chúng ta chơi một trò mới nhé. Ấy, sư phụ tỷ tỷ, cũng uống canh đi. Tiên Nhi, cho ta một miếng, lại cho sư phụ một miếng ...Tỷ tỷ, ngươi có ý kiến gì không? Như vậy tốt rồi, Tiên Nhi, cho sư phụ một miếng, lại cho ta một miếng...

An Bích Như cười khanh khách, xoay một tiếng, ngân châm trong tay bay ra, đâm lút vào khoang thuyền bầy phần:

- Tiên Nhi, ngươi thấy chiêu này của sư phụ thế nào?

Lâm Văn Vinh lập tức ngoan ngoãn cúi đầu uống canh, không dám nói gì nữa.

Trên thuyền cuộc sống trôi qua thật là quái dị, Lâm Văn Vinh cùng Tiên Nhi chàng chàng, thiếp thiếp, An Bích Như kia ở một bên lại rộng rộng rãi rãi hân thưởng, không chút giả tạo.

Lâm Văn Vinh kéo tay Tiên Nhi, thì thầm:

- Tiên Nhi, sư phụ của nàng không bệnh tâm lý gì chứ?

Tần Tiên Nhi cười nói:

- Tướng công, chàng chớ nói lung tung. Sư phụ trước tới nay tính cách ương bướng như thế. Thỉnh thoảng người cầm đầu lâu người ta trong tay mà nâng niu, nụ cười lại càng xinh đẹp.

Thiệt vã mồ hôi, chính là toát mồ hôi! Tiên Nhi là tiểu ma nữ, sư phụ là Đại ma nữ, đại, tiểu ma nữ tụ họp.

Lâm Văn Vinh không muốn thấy An Bích Như, Tiên Nhi đỡ hấn đi vài bước. Dần dần, sức lực trên người tốt lên, hấn tự nhiên thoát khỏi nâng đỡ, thật sự có thể tự do đi lại rồi. Trời thần ơi, cắm châm vào móng cũng thần kỳ như thế ư?

- Là chân khí trong cơ thể người tự mình khôi phục. Ta chỉ thuận thế ra sức mà thôi.

An Bích Như tựa hồ nhìn thấy tâm tư của hấn, cười nói.

Đối với sư phụ tỷ tỷ, trong lòng Lâm Văn Vinh quả thật kính hãi. Chỉ dám cung kính từ xa như đối với quỷ thần.

- Sư phụ, tướng công đã khỏi, lúc này đã hết tháng, chúng ta ngày mai chúng ta lên bờ mua chút vật dụng được không?

Tiên Nhi nói.

Hết tháng? Lâm Văn Vinh trong lòng rùng mình, vội vàng kéo tay nàng nói:

- Tiên Nhi, hôm nay là ngày bao nhiêu rồi?

- Ngày hai mươi tám tháng mười một. Làm sao vậy tướng công?

Tần Tiên Nhi lấy làm lạ hỏi.

“Hai mươi tám tháng mười một?” Lâm Văn Vinh có hơi nhảy dựng lên, nói to:

- Vào bờ, vào bờ, mau vào bờ!

Tiên Nhi vội hỏi:

Tướng công. Xảy ra chuyện gì?

- Có cái chuyện này... đợi ta đi làm việc này đã....

Lâm Văn Vinh gấp đến độ toàn thân vã đầy mồ hôi. Lại không biết giải thích thế nào với Tiên Nhi. Máu hoạn thư của Tiên Nhi hấn biết rõ, tuy nói lúc này thành vợ chồng rồi, nhưng sát khí trên người nàng tuyệt không dễ mất đi!

- Tướng công, chúng ta ở trên thuyền này, mấy ngày nay cuộc sống vui vẻ không tốt sao? Chàng đã chán ghét Tiên Nhi sao?

Tần Tiên Nhi rơi nước mắt nói.

Nói đến liền đến ngay, chiều này của Tiên Nhi, trước kia có thể mặc kệ, nhưng lúc này hai người đã là phu thê, tự nhiên không thể không quan tâm, Lâm Văn Vinh vội vàng ôm chiếc eo nhỏ của nàng nói:

- Cục cưng yêu dấu, lúc này tạm thời không có cách nào giải thích, đợi xong việc rồi, tướng công sẽ kể lại tỉ mỉ với nàng, có được hay không?

An Bích Như cười nói:

- Bộ dạng của người vội vã như vậy, e là đi giải cứu cô nàng thân thiết nào rồi? Tiên Nhi, nếu hấn không nói, con chớ có cho hấn lên bờ.

Nỗi căm hận này của Lâm Văn Vinh so với nước Vi Sơn hồ còn sâu hơn, thật muốn rút khẩu súng, bắn một phát giết luôn cô ta.

Tần Tiên Nhi len lén nhìn trộm tướng công một cái, thấy hấn không nói một lời, sắc mặt đen kịt, liền âu yếm nói:

- Tướng công, sư phụ đùa với chàng đó. Chàng chớ lo lắng, chúng ta sẽ vào bờ thôi

Ở trong thuyền nhỏ phiêu bạt trên Vi Sơn hồ mấy ngày, trôi trôi nổi nổi đã tới gần bờ. Lâm Văn Vinh liếc mắt nhìn qua, chỗ cập thuyền này, cũng chính là Bái huyện, nơi ngày đó mình suất lĩnh lương thảo binh sĩ kịch chiến với quân tinh nhuệ của Bạch Liên giáo. Mấy ngày qua, nơi này đã không còn thấy vết tích chiến trường, chỉ có vài bóng thủy điều cô tịch, lượn trên mặt hồ khe khẽ kêu lên.

Lâm Văn Vinh nóng ruột, cũng không để ý thân thể mình vừa mới mạnh lại, đầu thuyền còn đang lay động, hắn đã nhảy khỏi chiếc thuyền con, vội vã đi được vài bước, đột nhiên thấy có chút không đúng, liền vội vàng quay đầu nhìn lại, đã thấy Tiên Nhi cản chặt môi hồng, trong mắt rưng rưng, đang lặng lẽ nhìn hắn.

Lâm Văn Vinh sững người nói:

- Tiên Nhi nàng còn ngăn ra làm gì, chúng ta đi...

- Chàng muốn dắt ta theo cùng ư? Tướng công...

Tần Tiên Nhi nhào vào lòng hắn như một con én bay về tổ, rầm rứt khóc:

- Chàng đi vội vàng như vậy, thiếp còn tưởng chàng không muốn thiếp nữa chứ...!

“Toát mồ hôi a, nha đầu này quá mẫn cảm rồi, một việc nho nhỏ cũng có thể làm nàng nghĩ nhiều như thế.” Nghĩ lại cùng Tần Tiên Nhi ở chung tới nay, nha đầu này ầm ập dịu dàng động lòng người, cho tới giờ không biết cự tuyệt hắn, Lâm Văn Vinh nắm chặt bàn tay nhỏ bé trắng nõn như ngọc, cười nói:

- Nha đầu ngốc, chúng ta đã là vợ chồng rồi, đương nhiên là ta đi đâu, nàng sẽ theo tới đó chứ.

- Tướng công, Tiên Nhi vĩnh viễn là cái bóng của chàng!

Tần Tiên Nhi rúc vào lòng hắn oa oa nói.

“Lão tử cảm động đến chết mất!”, Lâm Văn Vinh lau vệt nước mắt trên mặt nàng, ôm lấy cái cơ thể mềm mại không xương ấy vào lòng:

- Bé cưng ngoan, chúng ta lần này trở về Kim Lăng.

Tần Tiên Nhi ừ một tiếng, quay đầu nhìn lại, không nỡ chia xa nói:

- Vậy sư phụ làm sao bây giờ?

Sư phụ? Để cho cô ta thích chơi đầu thì đi! Nữ nhân dám đâm châm vào móng lão tử, cô ta là người đầu tiên, con mẹ cô quá giỏi rồi.

- Đi Kim Lăng? Hay a!

An Bích Như khẽ điểm chân, phiêu diêu như không mang chút bụi trần lướt tới, nhẹ hé môi đào cười với Lâm Văn Vinh:

- Lâm công tử, người đã nói muốn nuôi ta cả đời, chẳng lẽ người quên rồi?

*Nguyên văn tiếng trung:

hén dú (ngoan độc) : ác độc

hén duo (ngạn đa) : rất nhiều

Lâm Tam cố ý đọc lờ lờ giữa 2 chữ này, vì cách phát âm cũng gần giống nhau để trêu tức An Bích Như

204. Chương 202: Trên Đường Trở Về

Tiên Nhi nín chặt cánh tay của hấn nói:

- Tướng công, sứ phụ theo chúng ta cùng về Kim Lăng, có được không?

Lâm Văn Vinh cười giả lả:

- Sứ phụ tỷ tỷ cùng chúng ta tới Kim Lăng? Ấy dà, như vậy quá tốt rồi, ta đương nhiên hai tay, hai chân, năm chỉ đều tán thành. Bất quá, sứ phụ tỷ tỷ, chúng ta trên đường về Kim Lăng, người chớ kể lại chuyện ma cho ta nhé, gan của ta đã bị dọa hổng rồi, thật sự không chịu được sự dày vò như vậy của người đâu!

An Bích Như liếc hấn một cái, cười nói:

- Chỉ cần người không giả thần giả quỷ, ta tự nhiên cũng sẽ không hù dọa người.

Hai người đều là trong lời có thâm ý, Tần Tiên Nhi nghe được cũng mơ hồ, nhưng thấy sứ phụ và tướng công của mình cùng đi, trong lòng tự nhiên vui sướng, không tính truy cứu nữa.

Bái Huyện này chính là nơi Lâm Văn Vinh đánh trận đầu tiên, ngày đó hơn ba trăm tướng sĩ tử chiến tại đây, hôm nay trở về đất cũ, tự nhiên không thể ngăn được cú đầu tưởng niệm một chút.

Lâm Văn Vinh dập đầu với bia mộ, An Bích Như nhìn thấy chữ khắc trên bia đá, trong miệng lại hừ một tiếng. Nhưng cũng khó trách, những tướng sĩ này đối với Lâm Văn Vinh mà nói là huynh đệ, đối với An Bích Như thì lại là địch nhân, nàng phản ứng như thế có thể lý giải được.

- Sứ phụ tỷ tỷ, các người ngày đó phái người đánh lên ta, là vì có gì?

Lâm Văn Vinh nhớ lại nghi vấn luôn bồi hồi trong lòng, liền mở miệng hỏi.

An Bích Như mỉm cười nói:

- Lâm tướng quân, người là người thông minh, còn không đoán ra sao?

Lâm Văn Vinh thử dò xét:

- Là vì hỏa pháo kia?

An Bích Như gật đầu nói:

- Đúng một nửa thôi.

Hôm này vật đổi sao dời, hai địch nhân ngày trước đứng cùng với nhau, thảo luận chiến thuật mỗi bên. Đường như có chút hương vị cởi bỏ ân oán.

- Lấy hỏa pháo, nhanh chóng tiến thêm mười dặm, nã vào Từ đại nhân?

Lâm Văn Vinh đoán.

An Bích Như kinh dị nhìn hấn một cái, khẽ than dài:

- Người thật ra cũng có chút kiến thức. Mạnh Đô và Lục Khảm Ly thua trong tay người cũng chẳng oan uổng.

Lâm Văn Vinh hung hăng nói:

- Đều là chủ ý của ta, dám coi ta như trái hồng thối. Ta không thu thập bọn chúng, vậy không còn thiên lý nữa.

An Bích Như cười khanh khách:

- Ta nhìn rõ toàn cục, nhưng không nhìn ra một tên tướng quân vận lương nhỏ nhỏ như người, Bạch Liên giáo bại trên tay người, xem ra cũng là ông trời đã an bài.

Bạch Liên giáo là do An Bích Như một tay lập nên, hôm nay thất bại, trên mặt nàng mặc dù có chút cảm khái, nhưng không thấy có bao nhiêu bi phẫn. Việc này vẫn là điều Lâm Văn Vinh cảm thấy nghi hoặc: “Vị An tỷ tỷ này, sẽ không khoáng đạt như vậy chứ.”

Tiên Nhi kéo ống tay áo hắn nói:

- Tướng công, việc đánh lén ngày ấy. Trước khi xảy ra Tiên Nhi cũng không biết, sau khi Mạnh Đô thất bại, sư phụ mới nói với thiếp, chàng đừng trách thiếp được không?

An Bích Như cười nói:

- Nha đầu ngốc, ta không nói với con. Chính là sợ con làm hỏng đại sự của ta. Hắn nếu vì việc này mà trách con, người này cũng không đáng để con phó thác chung thân nữa.

“Ngất, cô nói thiếu một câu thì chết à.” Lâm Văn Vinh hung hăng trừng mắt nhìn An Bích Như, nhưng cô ta lại coi như chẳng nhìn thấy, ánh mắt sâu xa, cũng không biết lại nghĩ ra chủ ý gì.

Tần Tiên Nhi trước mộ cũng vái lạy nói:

- Chư vị đại ca, Tiên Nhi và các người tuy là địch nhân, nhưng chư vị bảo vệ tướng công của ta, vậy cũng là ân nhân của ta, ta nên phải vái lạy ở đây.

Tin tức đại quân triều đình tiêu diệt Bạch Liên giáo, sớm đã truyền khắp mấy tỉnh xung quanh. Bái Huyện này ở phía nam của Tế Ninh, chịu mối họa Bạch Liên giáo nhiều năm, nay thấy Bạch Liên đã được trừ, bách tính chạy đi loan báo cho nhau, pháo hoa được phóng lên liên hồi. Lâm Văn Vinh đi trên đường, thấy khung cảnh náo nhiệt, trong lòng nhịn không được khê thở dài. An Bích Như thân là đầu sỏ của Bạch Liên giáo, nhìn thấy quang cảnh này nhưng sắc mặt vẫn bình tĩnh, cũng không biết nghĩ cái gì.

Tìm người nghe ngóng một chút, mới biết đại quân của Từ Vị mấy ngày trước đây đã ngang qua Bái Huyện, tiến vào địa phận Giang Tô rồi. Bạch Liên giáo đã bị tiêu diệt, cả Giang Tô đều biết, đại quân cũng không cần che dấu tung tích nữa. Nhớ tới việc Từ Vị nói qua, Lâm Văn Vinh trong lòng nhịn không được nhảy loạn lên: “Giải quyết Bạch Liên rồi, bước tiếp theo phải giải quyết Trình Đức. Cũng không biết Lạc Mẫn và Từ Vị bọn họ có biện pháp gì. Trình Đức kia có phát hiện ra sẽ động thủ với hắn chưa. Kim Lăng biến thành thế nào rồi?” Vừa nghĩ như thế, hắn càng đứng ngồi không yên, hận không thể lấp thêm cánh bay về Kim Lăng, xem Xảo Xảo và Tiêu gia bọn họ thế nào.

Tiên Nhi hiểu được tâm tình của hắn, kéo tay hắn, nhẹ nhàng nói:

- Tướng công, chàng trọng thương mới lành, chớ có quá lo lắng, chúng ta tìm khoái mã, sẽ sớm về Kim Lăng thôi.

Từ Bái Huyện tới Kim Lăng, còn có vài trăm dặm đường. Lâm Văn Vinh lòng nóng như lửa, một khắc cũng không chịu trì hoãn, liền muốn cưỡi ngựa trực tiếp chạy về. Nhưng An Bích Như và Tần Tiên Nhi đều không đồng ý, hắn lúc này trọng thương mới lành, cần phải an dưỡng, không thể vận động mạnh, hai người sư đồ không để ý sự phản đối của hắn, thuê một cái xe ngựa, ép hắn đi lên, chậm rãi tiến về Kim Lăng.

Lâm Văn Vinh trọng thương, căn bản là không có đường phản kháng, chỉ đành mặc cho hai người an bài. An Bích Như nhìn bộ dạng phiền muộn không vui của hắn, nhịn không được nói:

- Đệ đệ bướng bỉnh, người tức giận với ai chứ, Tiên Nhi là vì yêu thương người, mới chiếu cố đến người như thế. Đối lại là ta, người sống hay chết, có liên quan gì với ta?

Tiên Nhi lại nhẹ nhàng khoác trường bào lên thân hắn:

- Sư phụ, đến lúc châm cứu cho tướng công rồi.

Lâm Văn Vinh trọng thương, toàn dựa vào thuật châm huyết thần kỳ này mới có thể nhanh chóng bình phục như vậy. An Bích Như mỗi ngày châm cứu ba lần cho hắn, liền trong mấy ngày, cơ thể hắn mới có thể hồi phục cực nhanh.

Trước mặt hai nữ nữ cỡi ra y phục, Lâm Văn Vinh ngược lại chẳng để ý, dù sao một người là lão bà của mình, một là thầy thuốc riêng, dù nhìn thấy cũng chẳng có gì. Nhưng thấy sư phụ tỷ tỷ trên mặt đeo nụ cười mê hoặc, tay cầm ngân châm nhắm vào hắn, hắn nhịn không được cả người run rẩy: “Mẹ nó, lần này không phải muốn cắm vào mông nữa chứ.”

- Lâm tướng quân, chuẩn bị sẵn sàng chứ?

An Bích Như cười thần bí, gương mặt đầy nét quyến rũ, làm Lâm tướng quân sợ đến lông tóc dựng lên.

- Tiên Nhi...

Lâm Văn Vinh nắm tay thê tử :

- Khi sư phụ tỷ tỷ phóng châm, nàng không được đi đâu nhé! Nhất định coi ta thật kĩ!

Tiên Nhi không biết diễn cổ giữa hấn và sư phụ, nghe hấn nói châm cứu thành phóng châm, trong lòng thầm buồn cười, vuốt nhẹ mái tóc hấn nói:

- Tướng công, chớ có sợ, ta ở đây, thủ pháp châm cứu của sư phụ rất giỏi, một chút cũng không đau...

“Đau hay không đau đều cảm lên người ta. Nàng có biết không, móng ta đến giờ vẫn còn nhức đấy.” Lâm Văn Vinh toàn thân run rẩy, tiếp nhận sự trị liệu của cừu địch ngày trước.

An Bích Như cũng không làm khó hấn nữa, thủ pháp nhẹ hơn rất nhiều, ngân châm đều vừa lực mà đâm vào, Lâm Văn Vinh trên người vừa nóng vừa nhức. Nhưng cũng vô cùng thoải mái. Tiên Nhi sợ hấn thật sự đau đớn, liền vươn bàn tay nhỏ bé, nhẹ nhàng xoa bóp trên lưng hấn.

Bàn tay nhỏ vừa mềm mại lại nóng ấm, chậm rãi di chuyển trên lưng hấn, như có một dòng điện kích thích truyền thẳng vào tâm can hấn:

- Hừm...

Lâm Văn Vinh thoải mái kêu to một tiếng:

- Bảo bối, xuống thấp chút nữa. Lại xuống thấp chút nữa. đừng sức, đừng dừng lại...

Tần Tiên Nhi nghe hấn hô hoán quái dị, cảm không được, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, thẹn thùng không dám di chuyển, Lâm Văn Vinh nắm được bàn tay nhỏ bé đang chuyển động qua lại trên người hấn. Kêu lên khác thường:

- Bảo bối, không phải chỗ đó, đi xuống, lại xuống chút...

Bàn tay nhỏ bé kia vừa sờ tới móng hấn, một tiếng cười phóng tưng vang lên:

- Là nơi này sao?

- Đúng... á..... á...

Lâm Văn Vinh kêu to một tiếng, vừa rồi nghe giọng nói dường như không phải, bị dọa tới mức thiếu chút nữa ngất, vội vàng quay đầu, chỉ thấy trên tay An Bích Như cầm một cây ngân châm, môi cười mà tựa như không, đại thủ của mình lại đang nắm tay của sư phụ tỷ tỷ kéo xuống dưới.

Trời ơi. Lâm Văn Vinh bị dọa phát run, tức thì buông tay nàng ra, sắc mặt biến thành trắng bệch, thiếu chút nữa thành ‘bãi liêu ô long’, tự mình đâm mình một châm.

- Sao không muốn nữa ư?

An Bích Như cười lạnh.

Tần Tiên Nhi cười khanh khách, gương mặt đỏ bừng nghiêm nghị nói:

- Tướng công, sư phụ cẩn thận châm cứu cho chàng, chàng nhớ làm loạn. Những lời chàng nói vừa nãy, làm Tiên Nhi nghe thấy cũng ngượng ngùng.

Mặt Lâm Văn Vinh đỏ lên một chút, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng:

- Vậy sự phò của nàng tùy tiện châm. Tiên Nhi, ta xem chỉ tay cho nàng nhé.

Tần Tiên Nhi khước môi cong duyên dáng nói:

- Tướng công, chàng còn có bản lĩnh này a, sao trước kia thiếp chưa từng thấy chàng thi triển qua?

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Bản lĩnh của ta còn nhiều, sao có thể dễ dàng thi triển hết, cục cưng bé nhỏ, nàng theo ta rất có phúc đó.

An Bích Như đang thi châm cũng cười khúc khích, nói:

- Đệ đệ yêu quý, từ khi thấy người, ta mới biết, chuyện tốt Bạch Liên giáo ta đã làm so với trò lừa bịp của người, còn kém rất xa a!

Lâm Văn Vinh làm bộ không nghe được lời của cô ta, nắm bàn tay nhỏ bé của Tiên Nhi, làm ra vẻ xem xét cẩn thận một phen, không ngừng vuốt ve xoa nắn, làm Tàn Tiên Nhi mặt đỏ tận mang tai, mới nói:

- Tiên Nhi, tướng tốt, tướng tốt!

- Tốt thế nào?

Tiên Nhi vui mừng hỏi.

- Nàng xem, bàn tay mỗi người đều có ba đường, chia ra gọi là đường sự nghiệp, đường tình yêu, và đường sinh mệnh.

Tiên Nhi thuận theo hướng tay hấn chỉ nhìn lại, quả nhiên, trong lòng bàn tay có ba đường đỏ mờ.

- Đường sinh mệnh của nàng dày lại vững chắc tươi tốt, đường tình yêu mạnh mẽ tiến về phía trước, đường sự nghiệp có trắc trở, nhưng rồi cũng nhanh chóng thuận lợi, nhất là, ở chỗ này, đúng, chính là ở chỗ này, gốc của ba đường tụ về một gốc, điều này ngụ ý việc quan trọng nhất trong cuộc đời của nàng xảy ra rồi.

- Là việc gì quan trọng nhất đã xảy ra?

Tiên Nhi nhìn hấn một cái đầy vẻ thâm tình.

- Đó là người quan trọng nhất trong cuộc đời nàng đã xuất hiện, người này anh minh thần vũ, cao lớn dũng mãnh, đẹp trai đa tình, ngọc thụ lâm phong.

Lâm Văn Vinh lớn giọng không biết ngượng nói tiếp:

- Từ sau khi người này xuất hiện, cuộc đời của nàng, sinh mệnh của nàng, tình yêu của nàng phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, tại đó hội ngộ làm một thể, trường thịnh mà không suy. Người này xuất hiện, như một đạo cầu vồng vắt ngang trời, chiếu sáng cuộc đời nàng. Từ đó về sau nàng ăn ngon, ngủ yên, trượng phu lại càng tốt, vượng phu diệu tử, đại phú đại quý, trăm con ngàn cháu, hạnh phúc đầy nhà...chắc chắn, bàn tay nhỏ bé của cục cưng của ta, thật sự là mềm mại a, mỗi ngày sờ một ngàn lần cũng không đủ...

Phía trước nghe còn có chút cảm động, phía sau lại hèn mọn, Tàn Tiên Nhi vội vàng rút tay lại, e thẹn nói:

- Tướng công, chàng xấu chết được. Sư phụ, người sao không để chàng xem đi?

Toát mồ hôi, nghe những lời này làm Lâm Văn Vinh toàn thân nổi da gà, ta và nàng là phu thê, sờ sờ mó mó vốn hợp tình, hợp lý, hợp pháp, muốn sư phụ nàng tới làm cái gì.

- Lâm tướng quân, vậy người xem coi, chỉ tay của ta như thế nào?

Bàn tay sáng bóng như ngó sen của An Bích Như duỗi ngay trước mặt hấn, giữa bàn tay mềm mại đang vậy vậy, một luồng ánh bạc chói mắt lóe lên, cẩn thận nhìn lại, giữa ngón tay nhỏ nhắn như cọng hành, lại mang theo một cây ngân châm lóe sáng.

Trời ơi, Lâm Văn Vinh vội vàng rút đầu lại: “Ta với lão bà tán tỉnh, cô lại tới uy hiếp ta, không còn thiên lý nữa à.”

- Lâm tướng quân quả nhiên kiến thức rộng lớn không giống người thường, mới vừa rồi giải tướng tay của Tiên Nhi thật hay, vậy phiền người cũng giải cho ta một cái.

An Bích Như khanh khách cười, giọng điệu ngọt mật nhưng lại tựa như vô ý lộ ra đầu châm kín đáo. Không biết còn tướng là tình nhân làm nũng, chỉ có Lâm Văn Vinh là tướng tận vị tỷ tỷ này đáng sợ cỡ nào.

- Cái này, chỉ tay của người gọi là ba đường gai đâm, là một loại tướng kém. Trong tay người gấn gải nhọn, tuy bề ngoài nhìn thì phong mang rộng rãi, khí thế ép người, chỉ là mũi nhọn này lại mắc kẹt hướng tiến tới của ba đường vận mệnh, chính là thứ phá tướng, chính là đại hung. Bởi vì cái này, những năm tháng phía trước của người thập phần đau khổ, chẳng có gia thất, chẳng có con trai, ba nghiệp đều là bất thành. Đề nghị tỷ tỷ mau chóng ném hung khí đi, sớm ngày quay lại chánh đạo.

Lâm Văn Vinh lắc đầu, làm ra vẻ phán quyết.

Những câu này nửa thật nửa giả, An Bích Như nghe được cũng ra một chút, lập tức lớn tiếng cười khanh khách, nàng càng cười càng hăng, tựa như không ngừng được, gò má như ngọc đỏ bừng, đôi môi đỏ mọng kiêu diễm dòn dập thở dốc, vai thơm rung động nhẹ nhẹ, song phong trước ngực nàng run rẩy kịch liệt, tán ra từng làn sóng hoa mắt, hai khối bạch thổ linh động tựa như, lúc nào cũng có thể đột phá sự bó buộc của y sam mà vọt ra.

“Bà nội nó, không phải là đồ giả đấy chứ”, trái tim nhỏ thót một nhịp, Lâm tướng quân vội nuốt nước bọt, chuyển ánh mắt đến bên người kiều thê, nhích lại gần bên nàng hôn một cái: “cực cưng, cái của nàng ta với cái của nàng, thật lớn a!”

- Tướng công ...

Tần Tiên Nhi thân thể mềm nhũn, hơi thở gấp vài nhịp

- Đừng như thế, sư phụ còn ở trên xe đó.

An Bích Như vô vùng khổ cực mới dứt cười cơn được nói:

- Lâm tướng quân, Bạch Liên giáo của ta đối nghịch với người, thật sự là đại đại bất trí. Chỉ bằng vào người hé miệng, cũng được như trăm vạn đại quân. Tiên Nhi gặp được một phu quân như người, mặc dù là phúc phận, nhưng ta càng lo lắng cho nó. Sau này nó bị người khi phụ, sợ là khổ sở cũng không nói được ra miệng.

“Trời a! Ta dám khẳng định sẽ không khi phụ nàng, lão bà của ta, ta yêu thương còn không kịp nữa là...”
Lâm Văn Vinh cười hắc hắc nói:

- Sư phụ tỷ tỷ xin hãy yên tâm, cả đời ta sẽ yêu thương bảo vệ Tiên Nhi, để người vĩnh viễn không thấy có ngày nàng kể khổ.

Tần Tiên Nhi cười ngọt ngào, rúc vào lòng tướng quân. An Bích Như khẽ khẽ thở dài, cũng không nói gì, trong xe ngựa tĩnh mịch, thẳng tiến Kim Lăng gấp gấp chạy về.

Vì chiếu cổ Lâm tướng quân trọng thương mới lành, xe ngựa đi cực chậm, Tiên Nhi ngay cả một chút va chạm cũng không để cho hắn phải chịu. Trên đường trở về, cũng không biết trải qua bao lâu, Lâm Văn Vinh đang mơ màng ngủ, chợt nghe Tiên Nhi yêu kiều hô lên:

- Tướng công, Kim Lăng, chúng ta tới Kim Lăng rồi!

205. Chương 203: Hai Vị Phu Nhân

Lâm Văn Vinh từ trong xe ngựa vội vàng thò đầu ra, lúc này chỉ còn cách Kim Lăng khoảng hơn mười dặm. Trong màn đêm mờ mờ, bức tường thành Kim Lăng nguy nga sừng sững, đăng hỏa tuần đêm chậm rãi qua lại, Kim Lăng đắm mình trong một màn không khí an lành. Tuy chỉ mới vừa rời xa nửa tháng, trong lòng hắn lại cảm giác tựa hồ đã xa cách lâu lắm. Xảo Xảo, Đại tiểu thư, các nàng có khỏe không ?

Tần Tiên Nhi cũng là thăm lại chốn cũ, trước kia nàng thân là một môn đồ Bạch Liên giáo trà trộn vào kỹ viện, hôm nay lại đi theo phu quân trở về nơi xưa, cảm giác tự nhiên khác biệt. Nhớ tới những chuyện xảy ra ngày ấy, trong lòng nàng vừa cảm khái vừa vui mừng, giữ chặt tay Lâm Văn Vinh, ánh mắt mơ hồ như tơ, đôi môi đỏ mọng mấp máy, thì thầm bên tai hắn :

- Tướng công, sau khi Tiên Nhi rời đi, chàng có từng quay lại Diệu Ngọc phường không ?

- Không có, tuyệt đối không có ...!

Lâm Văn Vinh thẳng thừng phủ nhận, gương mặt đầy vẻ nghiêm trang nói :

- Tiên Nhi, nàng biết đó, ta đi tới Diệu Ngọc Phường chỉ vì nàng, nàng đã đi rồi, ta còn tới làm cái gì, đám nữ nhân tầm thường ấy nào sánh được với hảo lão bà Tiên Nhi của ta chứ ?

Tần Tiên Nhi che miệng cười khê:

- Nếu là có thể so với thiếp, chàng liền tới sao ?

“Khụ, khụ, nha đầu này thật sự toàn chọn lời hiểm a!” Lâm Văn Vinh còn chưa nói, An Bích Như đã bật cười :

- Tiên Nhi, người cần phải giữ tướng công này của người cho cẩn thận. Ta coi bộ hần chẳng thoát khỏi mấy mỹ nhân trẻ đẹp đâu, người đừng có mà nuông chiều hần. À, mà này, Lâm tướng quân, nghe nói có một vị cô gái tên là Tiểu Thanh Tuyền đối với người cũng rất tốt, có phải thế không ?

Nghe nhắc tới tên Tiểu Thanh Tuyền, Tiên Nhi nghiêng đầu đi, miệng lầm bầm, gất khê một tiếng. Lâm Văn Vinh liếc nhìn An Bích Như: “Bà cô này, không phải là không biết tính nết của Tiên Nhi, vậy mà hết lần này tới lần khác đổ dầu vào lửa.”

Lâm Văn Vinh giữ chặt Tiên Nhi cười nói :

- Đúng vậy, quan hệ giữa Thanh Tuyền với ta rất tốt. Tiên Nhi, các nàng cũng là tỷ muội thân thiết sau này, không nên cứ đòi đánh đánh giết giết, cần quan tâm lẫn nhau, rõ chưa ?

- Cô nàng đó, thiếp nhìn thấy đã chán ghét, cùng cô ta làm tỷ muội cái gì ? Giết luôn cô ta thì hay hơn!

Tần Tiên Nhi quay đầu đi, miệng khê lầm bầm, rất cẩn thận len lén liếc trộm trượng phu một cái.

Tiên Nhi đối với hần gọi dạ bảo vâng, chứ còn đối với người khác chắc chắn chẳng có thái độ tốt lành gì, Lâm Văn Vinh cười khê: “Ný tử này với Thanh Tuyền không biết làm sao như xung khắc không hợp, gặp nhau là gây sự.”

Tần Tiên Nhi nhớ tới một chuyện, trên mặt đột nhiên đỏ lên, siết chặt hần vào lòng, thì thầm bên tai:

- Tướng công, chàng với con hồ ly họ Tiêu đó có từng làm qua... làm qua chuyện đó chưa?

- Chuyện đó? Chuyện đó là việc gì ?

Lâm Văn Vinh lấy làm khó hiểu hỏi.

- Đáng ghét !

Gương mặt nhỏ nhắn của Tần Tiên Nhi phủ một lớp sương đỏ hồng, khê đánh hai cái vào ngực hần:

- Tướng công, chàng xấu xa như thế mà còn có thể không biết à? Thiếp muốn hỏi, chàng có cùng cô ta hoan hảo hay không! Ừ, tướng công, chàng hư chết đi được !

“Toát mồ hôi! sao lại hỏi ta vấn đề khó khăn này, ta là người hay bẽn lèn như vậy, thật không biết lấy lời nào để trả lời đây!” Lâm Văn Vinh nhẹ nhàng vuốt ve trước ngực nàng, cười dâm dật :

- Hoan hảo thì sao? Từng có thử qua như thế, nàng cũng biết, ta luôn muốn hoàn thiện chuyện ấy mà, bắt quá chỉ cùng Thanh Tuyền nếm thử một tư thế, thật sự rất tiếc nuối, lần sau có thời gian nhất định phải tiếp tục cùng nàng ta giao lưu đôi chút. A... Tiên Nhi, sao lại cắn ta...

Tần Tiên Nhi nhe hàm răng đều đặn nhẹ nhàng cắn ở trước ngực hần một cái:

- Không cần phải nói ra chuyện của chàng với cô ta, nói thêm nữa, thiếp chịu không nổi đâu. Nếu thiếp giết chết cô ta, tướng công chắc phải khổ tâm lắm đây.

Quả là một vấn đề nan giải, cũng không biết lúc nào mới có thể tháo bỏ đây, không thể để hai lão bà của ta đánh nhau suốt ngày được ! Dựa vào công phu của hai nàng, lão tử nếu có xây Vạn Lý Trường Thành, hai nàng cũng có thể dư sức chuyển cho ta cả khối gạch đá đó, nam nhân muốn trái ôm phải ấp cũng khó quá a!

- Tướng công, lần sau, chàng trước khi sủng hạnh hồ ly kia, thiếp thân nhất định đi trước một bước.

Hàm răng nhỏ trắng bóng của Tiên Nhi cắn nhẹ lên bờ môi đỏ mọng nói.

- Vì sao?

Lâm Văn Vinh kinh hãi lùi lại hỏi, hắn không thể ngu tới mức nghĩ rằng Tiên Nhi muốn tham gia trò chơi trò một vua hai hậu.

- Hừ, chẳng vì sao cả ! Thiếp chỉ không muốn bị con hồ ly kia giành phần trước!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Tiên Nhi đỏ bừng, giữa đôi mày hiện lên một làn xuân ý nồng đậm, e thẹn nói :

- Tướng công, lần sau chàng phải cùng với Tiên Nhi trước tiên, sau mới sủng hạnh hồ ly kia , được không ?

- Cái này, không hay lắm...

Lâm Văn Vinh thầm run lạnh: “Nha đầu này lại dám đưa ra chủ ý này a, Nàng cùng với Thanh Tuyền chẳng lẽ là oan nghiệt, mới phải tính kế này với nàng ta?”

- Tướng công...!

Hơi thở Tần Tiên Nhi dồn dập, hương thơm như lan, đôi tay bé bỏng ghì chặt cổ hắn, bộ ngực đầy đặn nhẹ nhàng áp vào lòng hắn :

- Tiên Nhi so ra đâu có kém gì con hồ ly kia? Cô ta có gì, Tiên Nhi đều có, cái cô ta không biết, Tiên Nhi cũng biết. Ngày sau Tiên Nhi nhất định phục vụ tướng công thoải mái, so với hồ ly tinh kia giỏi hơn gấp trăm lần. Chàng đáp ứng cho Tiên Nhi được không? Tốt nhất Tiên Nhi chẳng cần giết cô ta, chỉ gieo cỏ trùng lên người ả, mỗi ngày nuôi cỏ trùng chơi đùa...

Gáy Lâm Văn Vinh toát đầy mồ hôi lạnh: “Nha đầu này chỉ luôn tâm niệm muốn đối phó Thanh Tuyền thôi!” Trên mặt Tần Tiên Nhi hiện lên một nét kiêu mị ướn ắt, môi mọng khê nhếch, nhẹ nhàng ghé đến gần cổ hắn hôn lên, trong lòng Lâm tướng quân liên tưởng giống như mấy trăm con kiến cùng nhau bò qua, ngứa ngáy khó chịu, hắn xoa nắn kiêu đồn đầy đặn của Tần Tiên Nhi, long trụ căng cứng trong lớp quần áo, thành hình đồn biện thiên nhiên. Đang vuốt ve thoải mái, lại thấy An Bình Như trở mắt nhìn hai người, trên gương mặt nở nụ cười mê hoặc, trong mắt hiện lên tia quang mang đặc ý.

- Đây, sư phụ tỷ tỷ, người đừng nên dòm chuyện riêng tư của người ta như thế, mà sao lại cũng không đỏ mặt lên chút nào vậy.

Lâm Văn Vinh lập tức cảnh tỉnh, đem Tần Tiên Nhi đang động tình ấy ôm xiết vào lòng, choàng lên thân thể nàng, không chút khách khí nói.

- Ta thật không nên ?

An Bích Như cười khanh khách, trên mặt hiện lên chút phóng túng:

- Lâm tướng quân, những lời này của người dùng rất mới mẻ, nô gia thích. Tiên Nhi là đồ đệ của ta, người cùng nàng ấy càng thân mật, ta lại càng thích. Ta nhìn một cái lại có làm sao, không bớt của người một miếng thịt. Ta là một nữ tử còn không ngại, người là nam nhân lại thiếu tự nhiên sao?

Nàng vừa nói lại hướng Tiên Nhi cười nói :

- Nha đầu khờ khạo, sau này có chuyện gì không hiểu cứ việc tới hỏi sư phụ, chớ để tên hư hỏng này khi phụ con, sư phụ dạy con chút chiêu số, chắc chắn cho hắn nếm mùi lợi hại, ngày ngày cùng con điên đảo loạn phượng, mỗi đêm đều không thể rời ra một khắc nào.

Tần Tiên Nhi ừm một tiếng, sắc mặt nóng lên, từ trong lòng tướng quân lại chui vào lòng An Bích Như :

- Sư phụ, người cũng giữu cột con...

An Bích Như ở bên tai Tần Tiên Nhi thì thầm vài câu, trên mặt Tần Tiên Nhi chợt đỏ bừng giống như muốn nóng chảy ra, An Bích Như dò xét trên dưới người Lâm Văn Vinh một phen. Mỗi bộ vị dừng lại đôi chút, cười rúc rích.

Không còn từ gì để diễn tả nữa, vị An tỷ tỷ này đã không phân lí lẽ, chạy măn cũng chẳng kị. Thậm chí thông đồng với đồ đệ, đem lão tử ra luận. Cường đại, thật sự quá cường đại rồi.

Nhìn vào hai người sư đồ cười tươi mỹ miều, quyến rũ tựa như nhau, Lâm Văn Vinh đột nhiên có loại cảm giác sợ hãi : "Vấn đề của Tiên Nhi không lớn lắm, nhưng là vị sư phụ hồi môn này lại là chuyện to tác đây, bị bà ta chinh hai ngày, chắc thiên hạ sẽ đại loạn.

- Lâm tướng quân, người nếu đã cùng Tiêu Thanh Tuyền kia có quan hệ thân mật như thế, nghĩ chắc cũng đã gặp qua sư phó của cô ta rồi. Khách khách... trông như thế nào, có đẹp không ?

An Bích Như đột nhiên cười nói.

- Chưa từng thấy, miễn bình luận !

Lâm Văn Vinh không biết nàng có ý tứ gì, vội vàng há miệng phủ nhận. Cùng nữ nhân kỳ quái này nói mấy câu, hẳn luôn có một loại cảm giác dẫn lửa tự đốt thân.

- Chưa thấy qua mà người đã trộm mắt đồ đệ của người ta ư? Khách khách... có ý vị, chuyện này rất có ý vị. Tiểu đệ đệ, ta thật sự càng ngày càng thích người rồi, không thể nói gì nữa người quả thật là anh tuấn bất phàm nghe!

An Bích Như cười nghiêng ngả khôngthốt thêm lời nào, thân thể như cành hoa rung loạn, đôi ngọc nhũ nhô cao rung động phập phồng, ánh mắt khiêu gợi mê người.

- Tiên Nhi, Nàng bảo hộ ta một chút đi, Nếu không thế, ta sẽ bị một loài xà mỹ nhân ăn mất.

Lâm Văn Vinh than vãn.

Tần Tiên Nhi vội vàng giữ chặt tay hắn :

- Tướng công, sư phụ nói giỡn với chàng thôi. Tính người vốn như vậy, ta từ nhỏ đã quen rồi, chàng sau nay cũng sẽ từ từ quen thuộc thôi.

"Vẫn còn sau này nữa chứ, mặc dù Lâm mỗ ta tung hoành trong bể tình hơn mười năm chưa bao giờ thất thủ, nhưng đối mặt với vị tỷ tỷ hào phóng này, lại không có một điểm nắm chắc. Lão tử lần này coi như gặp khắc tinh rồi."

- Lão gia, nhị vị phu nhân, tới thành Kim Lăng rồi.

Gã đánh xe chất phác thành kính nói.

- Người nói cái gì?

Lâm Văn Vinh còn chưa mở miệng, An Bích Như mới vừa rồi vẫn còn vũ mị nói cười, giờ lại trở mặt tức giận, vươn tay mò đường, gắt giọng.

Gã phu xe kia bị dọa cho giật mình, vội vàng nói :

- Phu nhân...

- Ta giết người...

An Bích Như vung tú chưởng, muốn tung về phía trước.

- Con mẹ người chứ, còn muốn tạo phản phải không ?

Lâm Văn Vinh trong lòng mừng rỡ, nắm chặt tay An Bích Như, nghiêm mặt nói :

La hét cái gì ? Thứ mồm mép bại gia người. Trước mặt bốn lão gia, còn có chỗ gia nhân giúp việc như người xen vào ư? Không biết lớn nhỏ, một chút quy củ cũng không hiểu sao?

An Bích Như sững sốt một chút, Lâm Văn Vinh đã nhã nhặn nói với gã phu xe:

- Vị đại thúc này, tính tình nàng ta ngộ ngược không hiểu việc, ta hôm nay trở về sẽ dạy dỗ nàng ấy cẩn thận. A, đã tới Kim Lăng Thành rồi ? Thật thích a, mới đi hai ngày ! Xe ngựa này vững vàng giống như đi kiệu, lần sau sẽ còn chiếu cố sinh ý của người, xa phí tổng cộng bao nhiêu bạc.?

Gã phu xe kia vội vàng nói :

- Bẩm lão gia và hai vị phu nhân, tổng cộng là mười lượng bạc.

- Đây là hai mươi lượng bạc, là bốn lão gia và phu nhân thưởng cho người, cầm cho chắc, sớm trở về đi !

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc móc tiền trả, cùng Tiên Nhi ba người xuống ngựa, nhìn gã phu xe kia quay đầu mà đi.

- Về nhà thật tốt a !

Đứng ở dưới thành Kim Lăng, nhìn lên tường thành cao cao. Lâm Văn Vinh thoải mái duỗi lưng, tuy đêm đã khuya, trong lòng hắn thậm chí hưng phấn hơn. Tiên Nhi tựa vào trong lòng hắn, đầu mày dần ra cười nhẹ, cũng vạn phần vui sướng.

An Bích Như hừ một tiếng :

- Mới vừa rồi giáo huấn ta, người rất đặc ý có phải không ?

- Không dám, không dám, được người dung thứ, có lúc lại dung thứ người, đại thúc này chỉ là hiểu nhầm mà thôi, sự phụ tử tỷ cũng không cần so đo cặn kẽ nữa. Ai bảo nàng tươi trẻ xinh đẹp vậy làm chi, ta nếu là già hơn hai mươi tuổi, nhất định sẽ cùng nàng kết hợp thành một cặp. Tiên Nhi, chúng ta đi mau.

An Bích Như sững sốt nửa ngày trời mới hiểu rõ ý tứ trong lời nói của hắn, “tiểu tử này nguyên lai là xiên xỏ ta.” Nàng cắn răng, tức giận nói :

- Họ Lâm kia, có gan người đừng chạy...

- Có gan người đừng theo a...

Lâm Văn Vinh đi tuốt đằng trước lớn tiếng nói.

An Bích Như đuổi theo vài bước, dần dần bình tĩnh trở lại, nhìn bóng người phía trước ngậy ngốc một lát, đột nhiên che cái miệng nhỏ nhắn cười khe khẽ, trong lòng chợt thanh hòa trở lại.

- Tướng công, sự phụ e là bị chàng chọc tức rồi!

Tần Tiên Nhi hi hi cười nói. Hai người đã tới dưới thành, xa xa ở chỗ trường đình tiền biệt, tuy là đêm khuya, nhưng vẫn còn một bóng người đứng ở đó.

Tần Tiên Nhi thị lực rất tốt, nhìn trong trường đình kia chính giữa đứng một bóng người cô gái không ngừng nhìn ra xa, tựa như oán phụ trong chốn thâm khuê, đang đợi phu nhân chinh chiến trở về.

Tần Tiên Nhi đối với người phụ nhân này cũng đã từng tương hội tâm tư sâu sắc, nhin không được thở dài nói :

- Đây không biết là nương tử nhà ai si tình như vậy, nam tử này cũng quá vô tình vô nghĩa!

- Dù sao cũng không phải nương tử nhà ta...

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, lời còn chưa dứt, liền nghe trong trường đình truyền đến một trận hô hoán :

- Tam ca, Tam ca...

206. Chương 204: Tiêu Gia Không Phải Là Nhà Ta

- Tam ca, Tam ca, người đã trở về rồi...

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Tứ Đức, đã muộn thế này không ở trong nhà mà ngủ, chạy đến nơi này làm cái gì, còn muốn ngắm cảnh sao?

Tứ Đức vội nói:

- Tam ca, không phải ta muốn đến, là Đại tiểu thư dẫn chúng ta tới.

- Đại tiểu thư?

Lâm Văn Vinh sững sốt một chút:

- Ở nơi nào?

Tứ Đức chỉ vào cô gái nơi trường đình nói:

- Kia không phải là Đại tiểu thư sao !

Lâm Văn Vinh ngưng thần nhìn lại, người con gái đứng trong trường đình, dáng vẻ thướt tha, đứng tựa như ngọc, đúng là Tiêu đại tiểu thư? Trong đêm tối nhìn khuôn mặt nàng mơ mơ hồ hồ, thân hình có chút gầy gò, đang hướng nơi này với cái nhìn sâu thẳm, dường như hơi run rẩy, ánh mắt long lanh.

Giọng Tứ Đức nói:

- Đại tiểu thư mấy ngày này cũng không biết làm sao, nói là tâm tình không tốt, mỗi ngày hết bận, đều muốn tới nơi này trông, luôn đợi đến sáng mới trở về. Cũng không biết là nàng nhìn cái gì, hỏi Thúy tỷ tỷ, nàng cũng không biết.

“Mỗi ngày đều đến trông? Không phải đợi ta chứ, hắc hắc...” Lâm Văn Vinh trong lòng trơ tráo, kéo Tiên Nhi nói:

- Đại tiểu thư ở bên kia chờ, chúng ta đi qua xem nhé.

An Bích Như sớm chạy tới bên cạnh, cười nói:

- Đó là Tiêu đại tiểu thư sao? Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, ta thật sự muốn xem mặt quá chừng.

Sự suy tàn của Bạch Liên giáo, đó là bắt đầu từ việc tốt bất cớ Tiêu đại tiểu thư bị Lâm Tam phá hỏng. An Bích Như tự nhiên là muốn xem Tiêu Ngọc Nhược kia có bộ dạng thế nào?

Lâm Văn Vinh nhìn nàng một cái:

- Sư phụ tỷ tỷ, xem thì cứ xem, chớ có động thù a!

An Bích Như cười khanh khách, quỵn rũ nói:

- Sao nào? Người khó chịu à? Tiên Nhi của ta còn ở đây, người mau như vậy bắt đầu bảo vệ người khác, đúng là không có một chút lương tâm, uống cho Tiên Nhi thương yêu người.

Đối với vị An tỷ tỷ này, Lâm Văn Vinh thật sự vô phương vô pháp, nói với nàng thì vào tai nọ là ra tai kia, hần thì thầm với Tiên Nhi:

- Vị sư phụ này của nàng rất là quý dị, nàng nên cách cô ta xa một chút thì tốt. Nàng bị làm hỏng, ta đau lòng chết mất.

Tần Tiên Nhi nghe hần xúi bẩy, cũng chưa nói gì, cười duyên một cái, xem như trả lời.

Cùng hai vị nữ nhân trên chốc một trận, đang muốn đi tụ họp với Tiêu Ngọc Nhược, đã thấy nàng nhìn bên này vài lần. Đột nhiên dậm chân một cái, xoay người ra khỏi trường đình, vội vàng lên tiểu kiệu, yêu kiều gất lên một tiếng:

- Về phủ.

Giọng nàng không lớn, nhưng lại chính để mấy người nghe thấy, trong giọng nói tựa hồ mang theo chút tức giận, tiểu kiệu được nâng lên, vội vã.

Lâm Văn Vinh nhìn được ngẩn người, khó hiểu nói:

- Đại tiểu thư không phải tới đợi ta à!

Tứ Đức nghi hoặc nói:

- Ta cũng không biết, Đại tiểu thư đã nhiều ngày nay đều ở đây chờ đợi. Chưa bao giờ trở về sớm như vậy. Hôm nay còn chưa tới canh ba, nàng sao đi rồi?

Lâm Văn Vinh cũng chẳng thích đi quản chút việc này: “Lão tử khổ khổ sở sở đi chiến trận, thiếu chút nữa là bị vạn pháo bắn chết, thập tử nhất sinh mới trở về, không phải là đến xem sắc mặt của nàng. Giờ đã trở

về rồi, vậy phải mau qua Tiêu phu nhân trình báo công việc xong, lại đem Tiên Nhi và An tỷ y an trí một chỗ mới là phải đạo.”

Lập tức Tứ Đức ở phía trước dẫn đường, Lâm Văn Vinh mang theo hai vị mỹ nữ theo sau, thẳng tiến Tiêu gia mà đi. Tiểu khiếu của Đại tiểu thư chạy ở phía trước, giống như khó chịu với bọn họ, càng ngày càng rời xa.

Lâm Văn Vinh lại chẳng thêm để ý. Khó khăn lắm mới trở về được Kim Lăng, tâm tình tự nhiên tốt không cần phải nói, cùng Đại tiểu thư mâu thuẫn âm ỉ cũng không phải một lần hai lần, nên chẳng thấy có gì nghiêm trọng.

Kim Lăng là thị trấn trọng yếu của Giang Nam, địa linh nhân kiệt, sản vật phong phú, sự phồn hoa có thể so bì với Kinh Thành. Lúc này đã rất muộn rồi, nhà hát quán rượu vẫn như trước đèn đuốc sáng trưng, rực rỡ hoa lệ, cảnh tượng thật náo nhiệt.

“Ồ Kim Lăng vẫn là thoải mái a!” Thấy đèn đuốc sáng rực, Lâm Văn Vinh hít thở một hơi dài, trong lòng khoái hoạt nói không lên lời.

Tần Tiên Nhi thăm lại chốn cũ, tự nhiên tâm sinh hoài niệm, dựa sát vào bên người tướng công nửa bước không rời, An Bích Như thấy màn đêm phồn hoa của Kim Lăng, nhìn không được khê than:

- Thằng cảnh Kim Lăng bao năm cũng không đổi, đích thực là một đô thị thịnh vượng!

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Tỷ tỷ, người mới chút niên kỷ, nào đâu nhiều cảm khái như thế, chẳng lẽ là học ta trở nên nói lời ảo não như vậy.

Đôi mắt mỹ lệ của An Bích Như liếc hần một cái, hàm hừ:

- Cho người giễu cợt, sau này gom lại thu thập người. Đến lúc đó Tiên Nhi cũng không bảo vệ được người.

- Sư phụ...

Tiên Nhi ra vẻ đáng thương nhìn An Như một cái, gương mặt đầy cầu khẩn,

An Bích Như cười nói:

- Giỏi lắm, giỏi lắm, nha đầu người, vừa mới thành thân đã liền trở mặt rồi. Nếu muốn ta tha hần, trước hết quần tướng công của người cho tốt. Hôm nay tâm tình ta tốt hơn, nếu là ngày thường, hai sư đồ chúng ta cùng nhau tiến lên, làm thịt tên tiểu tử này...khách khách...

Nàng nói đến sau này, rồi bật cười lên duyên dáng, gương mặt thoáng hồng lên, khoe mắt lóe lè những tia nhìn mê hoặc, ánh mắt như sóng nước lưu chuyển dập dềnh, say đắm lòng người, làm tim người ta nhảy lên nhanh hơn rất nhiều.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Các người không làm thịt ta, vậy ta tất nhiên phải làm thịt các người a, Tiên Nhi nàng không có ý kiến chứ.

Tiên Nhi cười hi hi, An Bích Như nhìn hần một cái, trong tiếng cười mang theo cả sự phóng túng:

- Tiểu đệ đệ, vậy chúng ta thử làm thịt nhé...

Tứ Đức nghe được âm thầm lè lưỡi. Vị tiểu nương tử này của Tam Ca mỹ lệ vô cùng, lão sư của nương tử lại có sức mê hoặc phi thường, nghe ba người hần xưng hô kỳ quái, tỷ tỷ, sư phụ, nương tử hô loạn cả lên: ”Hoàn toàn loạn rồi, Tam ca không phải muốn chơi đùa, già trẻ ăn cả chứ? Lợi hại!

- Tam ca, chúng ta đi mau một chút thôi, huynh đệ trong nhà nóng lòng mong người trở về, nói không chừng Đại tiểu thư mang theo một đoàn người hoan nghênh đó.

Tứ Đức từng bừng hờn hờ nói.

- Không cần long trọng như vậy, tám nam tám nữ, chiêm trống pháo hoa, lại bày đội ngũ hoành nghênh là được, người như ta cũng không coi trọng lắm đâu.

Lâm Văn Vinh cười nói.

- Người đặc ý như vậy, ta nếu là Đại tiểu thư kia, sớm đem người đuổi khỏi Tiêu gia, làm cái gì mà đội ngũ hoan nghênh, người nằm mơ rồi à.

An Bích Như nói. Cùng vị tỷ tỷ này đùa bốn quen rồi, thấy lạ không lạ, Lâm Văn Vinh cười hắc hắc liền không nói lời nào, một chốc lát liền tới trước cửa Tiêu gia.

Nói ra cũng kỳ quái, mới vừa rồi còn thấy Đại tiểu thư vào nhà, trong chớp mắt Tiêu Gia lại đóng cửa im lìm. Ngay cả bóng người gác đêm cũng không thấy

Lâm Văn Vinh nghi hoặc liếc mắt nhìn xung quanh, hoàn toàn không có gì khác thường, đây là xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ không biết Lâm tam ca trở về sao? Lạ thật !

Tần Tiên Nhi cười nói:

- Tướng công, đó là cả đoàn hoan nghênh chàng nói sao? Thiếp rất thiếu thấy bóng người đó.

- À, cái này, có thể mọi người biết ta trở về quá vui mừng xúc động, nhất thời quên mở cửa. Có thể lý giải, có thể lý giải.

Lâm Văn Vinh chen vào hai tiếng cười ha ha, đánh mắt với Tứ Đức.

Tứ Đức vội bước lên phía trước, đập vòng cửa lớn tiếng nói:

- Là ai đang trực, mau mở cửa, Tam ra về rồi, mau mở cửa.

Bên trong cửa lớn yên lặng không một tiếng động, đợi một lúc không ai mở cửa, Tứ Đức đang muốn lại đập cửa. Lại nghe bên một giọng nữ nhân từ bên trong truyền ra:

- Tứ Đức, một mình ngươi tiến vào, ta có một số việc dặn dò ngươi.

Tứ Đức vội vàng đáp lời. Cửa lớn kia liền hé ra, tiếp theo liền cách một tiếng đóng lại.

Lâm Văn Vinh sửng sốt một chút, mới vừa rồi âm thanh kia hẳn nghe rõ ràng rành rành, đúng là lời Đại tiểu thư. “Nàng kêu Tứ Đức trở về, lại để một mình ta bên ngoài hứng gió lạnh, việc này tính thế nào? Ngất, lão tử còn là người bị thương, cô nàng này có thể nào đối với ta như vậy.”

An Bích Như nhìn hắn một cái, cười khanh khách nói:

- Lâm tướng quân, Tiêu đại tiểu thư tựa hồ đối với ngươi rất có ý tứ. Tiêu gia này đối với người kém như thế, không bằng ngươi theo ta đi, ta trọng chấn Bạch liên giáo, cho người làm tiểu Thánh vương, bao cho ngươi tha hồ thưởng hoa uống rượu.

Mẹ nó, quả nhiên là nữ thổ phỉ trứ danh. Thậm chí muốn bao dưỡng lão tử. Người nghĩ rằng lão tử là người tùy tiện như vậy sao. Lâm Văn Vinh khinh thường cười cười, ánh mắt tại bộ ngực nữ thổ phỉ quét qua một trận, xông lên giết địch.

Tần Tiên Nhi nhìn cái cửa lớn tối đen như mực kia, mặt hiện lên vẻ giận giữ, tiểu quyền nắm chắc, mày liễu dựng lên nói:

- Nha đầu họ Tiêu này quá không biết đối xử người tài, tướng công nhà ta khổ khổ sở sở giúp đỡ cô ta, thiếu chút nữa ngay cả vứt bỏ cả tính mạng, nàng lại đối đãi khó dễ như thế. Hừ, nếu có một ngày rơi vào tay ta, cho cô ta đẹp mặt ra sao.

- Chỉ sợ có người không nỡ, Tiên Nhi, tướng công của con là người thương hương tiếc ngọc, hẳn đang muốn nhanh chóng dụ dỗ vị Đại tiểu thư này.

An yêu nữ chỉ sợ thiên hạ không loạn nói.

Lâm Văn Vinh lại chẳng lý tới nàng, đang muốn tự mình tiến lên gõ cửa, lại khẽ nghe vang lên một tiếng ‘cọt kẹt’, cửa lớn lại hé mở, Tứ Đức mặt mang một vẻ mặt bối rối đi ra, nhìn hắn e rè lên tiếng:

- Tam ca...

- Làm sao vậy Tứ Đức?

Trực giác Lâm Văn Vinh có chút không tốt.

Tứ Đức về mặt đau khổ nói:

- Đại tiểu thư bảo ta nói cho người điều này, nàng nói, nàng nói...

Thấy Tứ Đức ấp a ấp úng, Lâm Văn Vinh không nhìn được nói:

- Có cái gì người cứ nói ra, Đại tiểu thư nói cái gì?

Tứ Đức khó khăn nhìn Tần Tiên Nhi và An Bích Như nói:

- Đại tiểu thư nói, đêm khuya đường vắng, Tiêu gia ta không có cách gì tiếp đãi nữ khách, xin mời hai vị tiểu thư mau mau quay lại, nàng sẽ cùng mọi người ra đóng Tam ca trở về.

“Ngất, đây là lời gì, không để lại mặt mũi nữa hay sao, lão tử chỉ là trong lòng vội vàng về báo cáo, mới vội vã mang theo Tiên Nhi tới, tiểu nữ người lại đóng cửa để ta ngoài trời lạnh.” Khuôn mặt xinh đẹp Tần Tiên Nhi lập tức thay đổi, trong tay cũng không biết lôi từ nơi nào ra một thanh đoản kiếm.

Tứ Đức sợ đến mức “a” một tiếng liên tục lùi lại mấy bước.

Tần Tiên Nhi đằng đằng sát khí nói:

- Con bé này muốn chống lại lão thiên à! Dám nói với tướng công ta như vậy, cô nãi nãi này phải lấy tính mạng của người.

Đoản kiếm của nàng vung lên, kiếm hoa ‘xoạt xoạt xoạt’ phát ra, ánh mắt rừng rực, liền muốn xông vào đại sát, Lâm Văn Vinh hoảng sợ nhảy lên, vội vàng giữ chặt nàng:

- Tiên nhi, nàng muốn làm gì?

Tần Tiên Nhi tức giận:

- Con bé này làm nhục tướng công thiếp, thiếp há có thể dung thứ cho nó, không lấy đi tính mạng của nó, khó tiêu mối hận trong lòng.

“Toát mồ hôi, nha đầu này cũng thật cường hãn”, Lâm Văn Vinh vội vàng giữ tay nàng nói:

- Nàng giết cô ta làm gì? Cô ta tính tình như thế, đối xử với người lúc thì ôn nhu như nước, khi thì càn tào rảo máng, ương bướng như cục đá, không cần so đo cùng cô ta.

Cái miệng nhỏ nhắn Tần Tiên Nhi lẩm bẩm, hai mắt rừng rực:

-Tướng công chàng ngăn cản ta như vậy, lại vì nàng ta mà nói tốt, không phải thật sự cùng ny tử này có chút tình ý đấy chứ?

An Bích Như nói tiếp:

- Ta xem tám chín phần mười như thế, tên gia đình người lại lén lút với Đại tiểu thư, khó trách người muốn bảo vệ nàng ta như thế, nguyên lai bên trong có có sự tình thú vị như vậy...khách khách...hay, cực kỳ hay...!

Hai sư đồ này một xướng một họa, Lâm Văn Vinh ngượng ngùng đỏ mặt, hấn lên lút với tiểu thư không giả, bất quá không phải là vị Đại tiểu thư mặc danh kỳ diệu trước mắt này, mà là Nhị tiểu thư mới thành niên, ngày đó từng thiếu chút nữa bị Tần Tiên Nhi đem nàng hủy dưới kiếm.

Tiêu đại tiểu thư cũng không biết là thần kinh có vấn đề không, làm mọi chuyện rồi tung rồi mù. Lâm Văn Vinh vốn đã mệt mỏi không chịu nổi, lại không có lòng nào cùng nàng dây dưa. Ở Tiêu gia trải qua đủ việc, cũng có khoái hoạt, cũng có thất ý. Trong lòng hắn cũng không biết có tư vị gì, trầm mặc thật lâu sau, bùi ngùi thở dài:

- Tiêu phủ này, dù sao cũng không phải là nhà ta a!

Nói vừa xong, lại không lưu lại, kéo Tần Tiên Nhi, xoay người rời đi.

Tần Tiên Nhi vừa thấy qua tâm trạng hân hoan của tướng công, mà chỉ vì một câu nói của Đại tiểu thư, trong nháy mắt hân liền trở nên ảo não như thế, lòng nàng đau đớn vô cùng. Tay vung lên, đoản kiếm kia liền bay như thoi đưa, găm chặt vào cửa lớn của Tiêu gia.

- Tam ca, người đừng đi a...Đại tiểu thư, không hay rồi, Tam ca đi rồi...

Tứ Đức hét lên một tiếng kinh hãi, vội vàng kêu lên, vội vàng gấp gáp, hai chân cuốn vào nhau, thiếu chút nữa ngã sấp xuống mặt đất.

Cửa lớn của Tiêu gia cấp tốc mở ra, Tiêu Ngọc Nhược vội chạy ra, lớn tiếng kêu:

- Lâm Tam, Lâm Tam, người đi đâu đó, người quay lại, người mau quay lại...

Lâm Tam tựa như là không có nghe nàng hô hoán, đem hai nữ tử mê lệ kia rời bước, cũng không hề ngoái đầu lại. Thân ảnh hân rất nhanh, qua đường vượt ngõ, nháy mắt liền không thấy bóng dáng.

- ...người mau trở về cho ta, trở về...

Thấy hân kiên quyết bỏ đi. Đại tiểu thư gấp đến độ dậm chân, liều mạng kêu gào, lệ tràn khóe mắt, nhưng thanh âm lại dần dần nhỏ đi:

- Ai nói đây không phải nhà người chứ, người khẳng khẳng ngoan cố! Ta ghét người chết mất...

Nàng cảm giận bị phẫn, hung hăng ném quyển sách nhỏ vẫn nắm trong tay khi ra ngoài, một trận gió nhẹ thổi qua, từng giấy quyển sách kia 'xoạt xoạt' lật ra, hình vẽ trên sách sống động như thật, in vào mắt đại tiểu thư, đúng là bản họa sách khi Lâm Tam nhập phủ bị Đại tiểu thư tịch thu.

Đại tiểu thư cắn chặt răng, nước nử cúi người nhặt quyển sách nhỏ lên, nhẹ nhàng lau đi bụi đất trên bề mặt, nhìn bức tranh chính mình trên sách, đôi mi thanh tú khẽ nhú lại, nàng không nói một lời, dường như lại ngẩn ngơ.

Lâm Văn Vinh cảm khái, bước đi như bay, nghe Đại tiểu thư la lên ở đằng sau, cũng chẳng muốn quay đầu lại. Tần Tiên Nhi yên lặng đi theo bên người hân, thấy hân thần sắc cô đơn, lòng đau như cắt, nhẹ nhàng giữ chặt ống tay áo hân, khẽ hỏi nhỏ:

- Tướng công, chúng ta đi đâu vậy?

Lâm Văn Vinh dừng chân lại nhìn, hân đi vội một phen, cũng không có phân biệt phương hướng, lại bắt tri bất giác đi tới bên hồ Huyền Vũ. Chỗ đang đứng lúc này chính là bên bờ, nơi lần đầu cùng Tiêu Thành Tuyền gặp gỡ, tiếp đó là bao cố sự theo nhau mà đến, làm cho cuộc sống của hân hoàn toàn thay đổi.

- Ài...!

Nhìn nước hồ dập dề, Lâm Văn Vinh nhin không được buộc miệng thở dài: "lão tử bị vận mệnh trói buộc rồi."

Tần Tiên Nhi nép mình vào bên người hân, dịu dàng nói:

- Tướng công, Tiêu đại tiểu thư này độc ác như thế, chúng ta không nghĩ tới cô ta làm gì nữa. Tiên Nhi kể cho chàng một truyện cười nhé.

- Bé cũng biết kể truyện cười ư?

Lâm Văn Vinh cảm thấy rất hứng thú:

- Ồ, nàng kể cho ta nghe coi...

Tần Tiên Nhi mỉm cười:

- Có một ngày, rùa cùng thỏ chạy đua. Thỏ rất nhanh chạy ở phía trước, rùa chỉ có thể chậm chạp bò đằng sau. Ở trên đường, nó thấy một con ốc sên bò rất chậm, liền nói: "Người lên đây, ta công người." Sau đó, ốc sên leo lên trên mai rùa. Một lát sau, rùa lại thấy một con kiến chậm rãi bò, cũng nói với nó, người cũng

lên đi. Con kiến đi lên đằng sau, nhìn lên trên thấy ốc sên, liền chào hỏi nó. Tướng công chàng biết, ốc sên nói có gì không?

- Không đoán được.

Lâm Văn Vinh lắc đầu nói.

- Tiểu đệ đệ, người sao trở nên ngu dốt thế. Ốc sên kia nói: ‘người giữ cho chắc nhé, còn rùa này chạy nhanh lắm’, khách khách...

An Bích Như cười nói tiếp.

”Ta toát mồ hôi a, hai nữ nhân này theo ta chơi đùa, đầu óc thay đổi thật nhanh, thấy mặt Tiên Nhi ân cần mà lại dịu dàng, hấn trong lòng sinh cảm động, ôm lấy eo thanh mảnh, dụi đầu vào trên mái tóc mượt mà của nàng :

- Tiên Nhi, lão bà xinh đẹp của ta, nàng thật tốt...

Tần Tiên Nhi cảm giác tay của trượng phu ở trên đùi trên ngực mình sờ nắn loạn lên, trong lòng rung động, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên, thở hổn hển nói:

- Tướng công, không muốn đâu, sư phụ còn ở bên cạnh mà...

Lâm Văn Vinh ngẩng đầu lên, bất mãn nhìn An Bích Như một cái:

- Sư phụ tỷ tỷ, ta và nương tử muốn làm chút chính sự, có thể xin cô tạm thời tránh xa một chút được không.

- Cái tên này, quá mất hứng, mới vừa rồi còn phiền muộn như thế, Tiên Nhi an ủi người một phen, người liền người vội chiếm tiện nghi của nó, thật sự là thiếu tình thú.

An Bích Như chẳng thềm để ý.

- Nè, tỷ tỷ, ta hôm nay tâm tình không tốt, cô chớ chọc ta a! Nếu không cẩn thận ta lại đem ra lột trần cô ra. Ta chính là việc gì cũng đều làm ra được.

Lâm Văn Vinh vô cùng hung hăng nói.

An Bích Như hừ một tiếng, khinh thường nói:

- Coi xem chút đức tính của người, mới vừa rồi đối mặt Đại tiểu thư kia, sao không thấy người kiêu ngạo như vậy, bây giờ gặp ta liền tỏ ra lợi hại được ngay. Hừ, người cho rằng ta sợ người sao. Có bản lĩnh người hãy thử coi, xem người có thể làm được cái gì, lại xem ai đem ai lột ra nào?

Nàng nói đến sau này, trên mặt nổi lên tia cười quỷ dị, toàn thân trên dưới đánh giá hấn một phen, tựa hồ sớm định ăn hấn rồi.

“Mẹ nó, hôm nay cũng không biết là đi vào cái ta vận gì, hai lần liền thua bởi tay nữ nhân.” Lâm Văn Vinh thành thật cảm miệng, Tìm bên bờ một chỗ đất sạch sẽ, đặt móng ngồi xuống. Tần Tiên Nhi nép bên người hấn nói:

- Tướng công chúng ta tối này ở nơi nào, chàng trọng thương mới khỏi, cần nghỉ ngơi tốt mới đúng.

Tiêu gia kia Tiêu gia không về được rồi, hấn cũng không có mặt dày đem khuya đem hai nữ nhân về chiếm vị trí của Xảo Xảo như vậy, nghĩ tới nghĩ lui, hấn đột nhiên vỗ tay nói:

- Tiên Nhi, các nàng ở Diệu Ngọc Phường có thuyền hoa đúng không?

Tần Tiên Nhi gật đầu:

- Đúng là có, tướng công chàng muốn làm gì?

Lâm Văn Vinh hắc hắc cười nói:

- Dứt khoát chúng ta đi tìm một chiếc thuyền hoa, rồi hai người chúng ta... à, ba người chúng ta, chúng ta ngao du trong đêm trên hồ Huyền Vũ, khuya thì lại ngủ. Chắc chắn, đêm dạo hồ Huyền Vũ! Nhân thưởng giai nhân! Thật là tiêu điều tự tại!—

Tần Tiên Nhi vỗ tay cười:

- Hay, tướng công, đã có hứng thú như vậy, vậy, thiếp liền bồi tướng công cùng đi. Sự phụ, chúng ta ba người nghỉ trên hoa thuyền tốt nhất. Người trước tiên giúp ta chiếu cố tướng công một chút, con phải đi an bài.

Tiên Nhi tính tình hấp tấp, nở nụ cười với trượng phu, vội vàng đi tìm thuyền hoa, An Bích Như cười nói:

- Con bé này, vì lấy lòng tướng công, ngay cả sự phụ cũng sai bảo. Ta khổ khổ cực cực thành lập cơ nghiệp, nhưng lại thành đồ chơi nó dân tặng cho người. Lâm công tử, Lâm tướng quân, khả năng của người thật lớn a...!

- Ô, cái này, ta cũng có chút ngoài ý muốn.

Lâm Văn Vinh cảm thán:

- Nguyên lai ta còn tưởng phải nuôi dưỡng Tiên Nhi đáng yêu của ta. Nhưng không nghĩ tới, nàng so với ta còn nhiều tiền hơn, ta xem như nhặt được kim nguyên bảo rồi.

- Đó là tự nhiên.

An Bích Như ngạo nghễ đáp:

- Bạch Liên giáo ta kinh doanh nhiều năm, hôm nay mặc dù đã thất bại, nơi kiếm tiền bạc cũng không bằng lúc trước. Nhưng chỉ bằng thu nhập của thanh lâu hạng nhất này, cũng đủ để cho Tiên Nhi vinh hoa phú quý mười đời, người nếu bạc đãi nó, ta tuyệt đối không buông tha người.

“Ngất, ta cũng không phải ăn bám, lão tử so với cô cũng không thiếu bạc, còn cần cô tới dài dòng.” Lâm Văn Vinh cười hắc hắc hai tiếng, làm bộ không nghe thấy nàng nói.

- Tiểu đệ đệ, người vội vã chạy về Kim Lăng như vậy, ngay cả tính mạng cũng không đoái hoài, mà vị Tiêu đại tiểu thư đóng cửa không cho vào sao? Nha đầu này cũng quá vô tình rồi.

An Bích Như thấy hắn không nói, lại chuyên chọn ra những thứ hắn không thích nói.

- Không bằng ta dùng chút thủ đoạn, cướp cô ta về, người dùng cứ việc dùng sức mạnh với cô ta...khách khách...tỷ tỷ thủ đoạn nhiều, bảo đảm biến cô ta từ liệt nữ biến thành đấng phụ, người muốn thế nào liền thế đó. Đợi đem cô ta chơi đùa chán chê rồi, lại đem thứ rách nát đó ném đi, tỷ tỷ lại cho người hoa mới, đều là hoàng hoa khuê nữ danh môn đại tộc, những tiểu thư này bình hường cao ngạo thanh khiết, đều bị người đâm chọt biến thành rách nát...khách khách...đệ đệ...người có thích hay không?

An Bích Như trong mắt phóng túng, xuân ý nồng đậm, trên mặt lóe ra vẻ cười quyến rũ, miệng anh đào khẽ hé mở, nhưng trong ngôn từ lại không làm người ta chết ngất thì không thôi. Lâm Văn Vinh nghe được cả người toát hết mồ hôi lạnh: “Vị tỷ tỷ lẳng lơ mê người này, thật sự là nữ nhân sao?”

- Khách khách, người không cần lo lắng Tiên Nhi, những nữ nhân này đều chỉ là chơi đùa thôi, cũng không phải là lấy về nhà. Ta cam đoan Tiên Nhi sẽ không ghen, hơn nữa lại rất vui mừng xem người hành hạ nha đầu kia. Người muốn đâm loạn ra sao, Tiên Nhi đều rất nhu thuận phối hợp với người, ta lấy danh nghĩa sự phụ bảo chứng.

Không phục không được, Lâm Văn Vinh cảm thán nói:

- Sự phụ tỷ tỷ, trên thế giới này không có nữ nhân nào sánh được về sự tà dị với cô!

-Thật sao? Ta thích tà dị.

Trong mắt An Bích Như ánh lên rực rỡ mê người, cái lưỡi nhỏ đỏ như lửa nhẹ nhàng liếm đôi môi tươi sáng đỏ mọng, chiếc cằm láng mịn như tuyết ngọc khẽ nhếch lên, mặt cười như hoa xuân tươi đẹp chậm rãi hướng mắt về hắn. Lâm Văn Vinh có thể cảm thấy hơi thở nóng hổi thơm tho của nàng nhẹ nhàng phả vào trên mặt mình, hai má thiêu đốt nóng bỏng.

- Dừng, dừng...tỷ tỷ, cô có chuyện gì thì cứ nói nhé, chỗ hù dọa ta nữa.

Lâm Văn Vinh cười khở nói, tiểu đệ nơi hạ thân giờ lên đứng thẳng như cột cờ, bức bối khó chịu.

- Tiểu đệ đệ, người thật là người thông minh, tiền vốn cũng hùng hậu.

Nàng liếc mắt nhìn đứng quân hấn một cái, trong mắt hiện lên một tia mỉa mai:

- Khách khách...Tiên Nhi nhà ta có phúc khí rồi... người muốn phá trừ tình cớ yêu trên người Tiên Nhi không?

Nghe tới câu cuối cùng, hai tiểu đệ đệ đồng thời chọc lên, Lâm Văn Vinh trong lòng nhảy lên hai cái, đối với vị sư phụ này hẳn hiểu rất rõ ràng, tuyệt sẽ không để cho mình chiếm được tiện nghi.

- Sư phụ tỷ tỷ, sáng khoái chút, mau nói điều kiện đi!

Lâm Văn Vinh chính nghĩa lắm nhiên nói.

-Tiểu bại hoại...

An tỷ tỷ ngón tay ngọc khe khẽ điểm lên trán hấn một chút:

- Đã biết người thông minh, tỷ tỷ cho người làm chút chuyện chiếm tiện nghi, người muốn hay không?

-Ài, ta là người rất chính trực, chuyện chiếm tiện nghi chỉ là ngẫu nhiên mạo phạm một chút... tỷ tỷ không ngại nói ra nghe xem? muốn ta làm chuyện thương thiên hại lý gì?

- Đối với người mà nói, sẽ không thương thiên hại lý, nhưng lại rất kích thích, thật sự rất kích thích...

An Bích Như khẽ liếm đôi môi đỏ mọng, mỉa mai như tơ nói.

“Mẹ ơi, lại kích thích nào không kém so với sự kích thích khi cô câu dẫn lão công của đồ đệ à?”, Lâm Văn Vinh nén lòng nuốt nước miếng.

- Tướng công, sư phụ, lên thuyền thôi ...

Âm thanh của Tần Tiên Nhi từ xa xa vọng lại, một chiếc thuyền hoa chậm rãi tiến lại bên bờ, Tiên Nhi ở trên đầu thuyền vẫy tay, mỉm cười.

207. Chương 205 - Tái Thi Hội

Sớm hôm sau mở mắt tỉnh lại, trời đã sáng toả, ánh dương rực rỡ chiếu qua cửa sổ hoa thuyền, trải dài trên mặt đất làm thành những sắc vàng lốm đốm trên sàn, trông thật đẹp mắt. Trên giường, phu thê hai người ôm ấp, tắm mình trong ánh nắng, toàn thân nhẹ nhàng ấm áp, không biết lời nào để diễn tả sự thư thái này.

- Một ngày mới a!

Lâm Văn Vinh hô to một tiếng, miệng cười rạng rỡ, duỗi duỗi lưng, cổ lắc qua lắc lại, chần ở trên người chảy xuống.

Tần Tiên Nhi dựa vào lòng hấn ‘ư hư’ một tiếng, đôi mi dài nhẹ rung lên, chậm rãi mở mắt, gương mặt nóng rực đang đỏ ửng khe mỉm cười, cánh tay trắng như tuyết vươn ra, gấp gấp ôm lấy cổ hấn, hơi thở như lan:

- Tướng công, lúc này còn sớm, ngủ tiếp một chút nhé.

Lâm Văn Vinh sờ nắn tiêu nhũ của nàng một chút, cười nói:

-nhất thiên chi kế tại vu thầnnhất mạc tiên nhi tự khiếu xuân. Không ngủ nữa, đi tắm nắng nào.

- Đáng ghét...

Tần Tiên nhi đỏ mặt duyên dáng kêu một tiếng, giữa mi lại lộ ra kinh hãi :

- Tướng công, chàng không có việc gì chứ?”

“Đương nhiên không sao, ta có thể có việc gì!” Lâm Văn Vinh vui vẻ trả lời .

” Tướng công, ta thích nhất ở chàng là không úy kị gì hết” Tần Tiên Nhi hi hi cười nói.

Lâm Văn Vinh nói vào tai nàng :

- Tiểu thê tử(ngoan nào), ta đưa nàng đi tìm Xảo Xảo có được không? Hai tỷ muội các người buổi tối cùng nhau phục vụ lão công.”

“Xấu chết được...” Tần Tiên Nhi mặt đỏ tới tận mang tai, không dám nói chuyện. Nàng không muốn cùng ở một chỗ với nữ tử khác. Nhưng đối với Xảo Xảo không chút oán giận, có lẽ là do tính tình Xảo Xảo ôn nhu đáng yêu, hợp với sở thích của nàng.

Tiên Nhi cùng trượng phu đùa giỡn một trận, thấy hần tinh thần rất tốt, dường như đã hoàn toàn biến đổi so với con người chán nản đêm qua, lòng cũng thấy nhẹ nhõm, nhu thuận hầu hạ hần thay quần áo tắm rửa.

Lâm Văn Vinh xem xét xung quanh thuyền hoa quý phái này một lượt, gật gật đầu nhận xét: “Tiên Nhi, món hồi môn này của nàng thật quá hào phóng. Đợi qua mấy ngày, ta nhàn rỗi rồi, mua ít nhà ở Kim Lăng, chúng ta ở mấy cái, còn lại đem cho thuê, đẩy giá phòng Kim Lăng lên cao, chúng ta ngồi kiếm lời to.”

Tần Tiên Nhi cười đáp :

- Tướng công, chàng có nhiều bạc như vậy sao?”

Nha đầu này, dám xem thường ta, hắc hắc, Lâm Văn Vinh cười hai tiếng. Trên hương đồn mềm mại của nàng hung hăng bóp một cái nói: “Lão công của nàng đây có rất rất nhiều bạc, chỉ bất quá bây giờ còn tồn ở Tiêu gia, qua mấy ngày ta sẽ bắt đầu mua phòng. Sau đó cưới mấy lão bà, sinh nhiều oa oa, làm thần tiên Tiêu Dao.”

Tần Tiên Nhi hừ một tiếng:

- Chàng muốn lấy bao nhiêu lão bà ? Ta sẽ không để cho các nàng ấy vào cửa.”

Vào hay không vào cửa cũng không phải thuận theo nàng. Phu thê hai người trêu đùa một trận, bước ra ngoài, đã thấy An Bích Như đứng ở đầu thuyền, tay cầm một thanh bảo kiếm, đón gió huy vũ, như long như giao (thường luồng). Kiếm thế lăng lệ, dồn dập sinh ra gió

Lâm Văn Vinh vỗ tay cười nói:

- Tuyệt diệu, tuyệt diệu, tỷ tỷ quả nhiên luyện đến hoàn mỹ.

An Bích Như thu kiếm tĩnh khí, thấy nụ cười đậm đặng trên mặt hần, liền biết ngay hần không có ý tử tế gì, cũng cười đáp:

- Ta luyện kiếm nhưng lại không thể so với tiểu đệ đệ luyện “tiện” a. Người mới chân chính là hảo tiện, tối tiện, nhân tiện nhân ái đích tiện. Ha ha...

Với tỷ tỷ này thật sự không còn gì để nói nữa, Tần Tiên Nhi che miệng cười, hỏi:

- Tướng công, chàng không phải nói đi về Kim Lăng có chút việc gấp sao? Là muốn làm cái gì vậy?

Nói xong, Lâm Văn Vinh nhất thời nhớ tới, hôm nay chính là ngày hội thi thơ khai mạc a, chính mình đáp ứng Lạc Ngưng phải tham gia. Nhưng không biết hội thi thơ tổ chức ở nơi nào. Việc tài trợ cũng là do Xảo Xảo đi giúp Lạc Ngưng làm, hần căn bản là không có xen tay vào.

“Nói các nàng không tin.” Lâm Văn Vinh than thở nói: “Kỳ thật ta trở về Kim Lăng là vì tham gia hội thi thơ mà về.”

” Phì.” Tần Tiên Nhi và An Bích Như đồng thời cười duyên một tiếng, Tiên Nhi còn tốt, chứ An Bích Như kia đã sớm không nhịn được nói:

- Hội thi thơ? Tiểu đệ đệ ngươi còn có nhã hứng nhường này? Không phải là tỷ tỷ xem thường ngươi, nhưng ngươi sẽ làm thơ gì?

Lão tử trời sinh đã dâm thấp, Lâm Văn Vinh hắc một tiếng, vẻ mặt đau khổ nói:

- Ta cũng không biết nữa, nhưng là có người buộc ta tới, đáp ứng người ta, không thể thất tín, đây là lập trường căn bản của ta.

“Tướng công, người chàng đáp ứng đó là nữ tử, phải không? Bằng không, chàng cũng không liều mạng chạy về.” Tần Tiên Nhi bĩu môi nói.

Vẫn là Tiên Nhi hiểu rõ ta a, không hổ là diệu nhân nhi cùng ta ngủ vài ngày, Lâm Văn Vinh ha ha đáp lời:

- Cái này sau sẽ nói cho nàng vậy. Lúc này ta phải đi ngay, Tiên Nhi, nàng đi cùng với ta nhé?

Tần Tiên Nhi khẽ cắn môi đỏ mọng, giận dỗi nói:

- Chàng đi gặp mặt thân tình, ta đi làm cái gì, không phải khiến tướng công mất hứng sao? Ta hôm nay cũng có việc phải làm. Chàng ở bên ngoài tầm hoan tác lạc, chơi đùa cũng đành thôi, chớ có mang nữ tử đó về nhà. Ngưỡng cửa Lâm gia chúng ta cao, không phải nữ tử nhà nào cũng có thể đặt chân vào.”

Toát mồ hôi a, quả nhiên có kỳ sự liền có kỳ đồ, phong cách mạnh mẽ hết như nhau. Tiên Nhi không hề quần lấy mình, Lâm Văn Vinh trong lòng có chút kỳ quái, nha đầu này chủ động đề xuất không đi theo, rõ ràng không phải là phong cách của nàng, rốt cuộc có sự tình gì mà so với lão công còn trọng yếu hơn?

Đưa thuyền hoa lại gần bờ, Lâm Văn Vinh nhảy xuống thuyền, cùng sư đồ Tiên Nhi chia ra. Đi thẳng tới khi hai vị mỹ nhân không thấy bóng nữa, mới âm thầm gặt đầu. Lần này trở về, lập tức bảo Xảo Xảo mua mấy biệt thự tốt ở Kim Lăng, phòng không cần nhiều, một cái là đủ rồi, phân chia lão bà và nhi tử ở, miễn cưỡng cưỡng cùng đủ à.

Ngày thứ ba sau khi cùng Xảo Xảo tân hôn, liền ly khai Kim Lăng, nháo một cái đã hơn nửa tháng qua đi, cũng chưa gửi cho Xảo Xảo một phong thư. Hôm qua, sau khi quay về, bị đả kích lại ôm ấp Tiên Nhi cả đêm, ngẫm nghĩ, cũng không phải với ny tử Xảo Xảo. Hắn trong lòng áy náy, liền hướng thẳng tiểu lâu bước đi.

Không nhìn không biết, vừa nhìn là bị dọa đến nhảy dựng lên, đi trên đường, hai bên dán rất nhiều biểu ngữ, phía dưới đều gắn ấn ký “Thực Vi Tiên” quả nhiên giống như hần hình hung trước đây, cáo thị không đầu không có.

Khách sạn hai bên chứa đầy tài tử ở các nơi đến, không chỉ ăn ở đông nghẹt, nghe nói ngay cả sinh ý bên sông Tần Hoài cũng tăng vọt gấp đôi, những lão bản sớm đã cười như hoa nở rồi, thật ứng với câu nói cũ phồn vinh xương thịnh. Tới tới lui lui trên đường, đều là các sắc các dạng tài tử. Ở mấy ngày cũng có, vừa mới từ bên ngoài đến cũng có, thỉnh thoảng vang lên âm thanh kinh ngạc bàn bệ cũ gặp nhau, huynh đài hiền đệ. Chi hồ giả dã, lời đàm luận tất nhiên nói về thơ ca, nhất thời trong thành Kim Lăng, khắp nơi vang lên tiếng thơ văn.

Hội thi thơ Kim Lăng này lại có mị lực lớn như thế sao? Giang Triết mấy tỉnh hai bờ Trường Giang, và thậm chí cả tài tử kinh thành, phàm là biết vài chữ, cũng đều tới. Không khí thật sự đã quá cường điệu rồi.

Hắn trong lòng nghi hoặc một chút liền cười hắc hắc, người đến càng nhiều càng tốt. Cáo thị thế công của lão tử không phải là trò đùa, gia điểm thứ hai ở Kim Lăng lập tức cần phải khai nghiệp rồi, qua vài ngày cùng Xảo Xảo hợp kế, lại tới kinh thành mở mấy chi nhánh, tìm được Thanh Tuyền, giải được tình cổ của Tiên Nhi, thực hiện giấc mộng mọi người đoàn tụ tại kinh thành.

Dương dương đắc ý đi về phía trước, vậy mà tới tít lâu rồi, cái bóng của Xảo Xảo cũng hoàn toàn không thấy, ngay cả Đồng Thanh Sơn cùng nhạc phụ đại nhân cũng không biết là chạy đi đâu rồi. Hỏi mấy hỏa kế trong điểm mới biết, vì năm nay nhân số tham gia hội thi thơ đông đảo, những thứ tài trợ cần chuẩn bị cũng tăng thêm không ít, bắt đầu từ hôm qua mấy người Xảo Xảo đều tới hội thi thơ an bài rồi.

Nguyên lai là như vậy a, Lâm Văn Vinh trong lòng thở dài một hơi. Cái hội thi thơ này cũng có thể chiêu phong dẫn điệp, hấp dẫn nhiều người như vậy, những tài tử này cũng đủ phong tao rồi.

Lâm Văn Vinh đối với thi từ thịnh hội này cũng không có bao nhiêu hứng thú. Nếu không phải nghĩ đến một mảnh chân tâm của Lạc Ngưng, hắn chẳng muốn đi lần này. Bất quá, hôm nay nếu đã trở lại rồi, như thế nào cũng đi xem xem, sẽ phải làm thơ hay không lại là chuyện khác, đã nói từ lâu, nghiêm túc tham dự mà!

Hắn đi xuống lầu, lại không biết đi đến nơi nào... Thi hội này cuối cùng tổ chức nơi nào vậy ta? Cho tới nay, hắn đều chỉ biết là sẽ có việc này, nhưng lại không biết văn học thịnh hội cử hành ở nơi nào, nghĩ lại thật sự là xấu hổ.

Đang muốn tóm lấy một người hỏi, chợt nghe thấy một tiếng cồng vang lên, phía trước đi tới hai đội công nhân, mỗi nhóm có hơn năm mươi người, giơ cao các loại biển. Đi kề bên nhau, bộ dạng thật là đẹp mắt. Đi tuốt đằng trước là một nha dịch gõ cồng lớn một cái, cao giọng xướng:

- Văn đàn Thịnh sự, hoa lạc Kim Lăng, Kim Lăng tái thi hội, dự mần đại hoa triều. Giang Tô tổng đốc Lạc đại nhân, Kim Lăng phủ doãn Hầu đại nhân, hoan nghênh tài tử các nơi đại giá quang lâm.

Nhóm công nhân này người mặc công phục lửa hồng, đội ngũ lại dài, nhìn thật là phô trương. Trong lòng Lâm Văn Vinh thầm buồn cười, chẳng phải là làm cái hội thi thơ sao, lão Lạc này sao lại tuyên dương chỉ sợ người khác không biết, hắn nhiều loạn cũng đủ rồi. Công nhân này nhiều hơn mấy trăm người, nhìn đội ngũ màu sắc tươi sáng, hắn đột nhiên nhớ tới Đào Uyển Doanh kia, khung cảnh náo nhiệt như vậy, sao lại không thấy nàng tới? Không phải là ước hội cùng Hầu công tử đi rồi chứ?

“Ấy, lão huynh...” Lâm Văn Vinh giữ chặt một gia đình đi qua, bộ đồ tiểu sam màu lam này nhìn đã thân thiết, bọn gia đình luôn tập trung bàn tán cùng phát tán tin tức, cho nên hắn mới lựa chọn một người như vậy: “Tiểu đệ Lâm Tam, muốn hỏi một chút...”

“Cái gì...” Gia đình kia khinh thường nhìn hắn một cái, khinh bỉ nói: “Với bộ dạng của ngươi, đầu thai kiếp khác cũng chưa sánh kịp, lại còn muốn mạo xưng thần tượng Lâm tam ca của giới gia đình Kim Lăng chúng ta sao? Tháng trước lão tử ở Tiêu gia gặp qua Tam ca, còn cùng hắn uống rượu, hắn trời sinh anh tư tuấn tú, tiểu tử ngươi có thể bắt chước sao...”

“Ồ, đúng đúng. Tam ca kia anh vũ cao lớn, ngọc thụ lâm phong, sao ta có thể giả mạo, tiểu đệ nói nhầm rồi, ta tên là Tam Lâm, muốn hỏi vị lão huynh một chút, hội thi thơ này lai lịch như thế nào, sao lại náo nhiệt như vậy a!” Lâm Văn Vinh khiêm nhường đáp lại.

Gia đình kia hài lòng gật gật đầu, vỗ bả vai hắn nói: “Ngươi vừa mới tới Kim Lăng phải không?”

“Đúng thế, đúng thế, lão huynh quả nhiên mục quang tinh tường, nhìn thật thấu triệt.” Lâm Văn Vinh giơ ngón cái lên.

“Tất nhiên, ta từng cùng Tam Ca uống rượu mà.” Gia đình vô cùng đắc ý tiếp lời:

- Kim Lăng chúng ta, từ xưa tới nay là bảo vật của trời, địa linh nhân kiệt, Kim Lăng đệ nhất tài nữ Lạc tiểu thư và Lâm Tam ca của chúng ta, chính là hai đóa kỳ hoa trong đó.

Lâm Văn Vinh vội vàng ngắt lời hắn :

- Lão huynh, phiền người tập trung một chút vào chuyện hội thi thơ. Như thế nào lại có nhiều tài tử tham gia thế?

“Đại kinh tiểu quái!” Gia đình liếc mắt nhìn hắn nói:

- Lạc Ngưng tiểu thư, không chỉ là Kim Lăng đệ nhất tài nữ, còn là Kim Lăng đệ nhất mỹ nữ, đồng thời chính là thiên kim của Giang Tô tổng đốc Lạc đại nhân, xuất thân phú quý, trời sinh xinh đẹp như hoa, nàng muốn chọn rể, tài tử toàn thiên hạ này, còn không điên cuồng lao vào như ong thấy mật a!”

“Ý người nói rằng, Lạc tiểu thư có thể muốn mượn hội thi thơ kén rể?” Lâm Văn Vinh hỏi, tin tức này trước khi lý khai đã nghe qua, lúc đó còn chưa chắc chắn.

“Không phải có thể, mà là nhất định, ngay cáo thị cũng ra rồi, trong thành Kim Lăng chẳng ai không biết.” Gia đình nói.

Cáo thị ra rồi? Thi thơ kén rể? Ta ngắt, cái này rất khó. Lão tử muốn cũng không được, nha đầu Lạc Ngưng kia nhãn quang vốn cao, lão Lạc còn đưa ra loại ý tưởng tệ hại này, hai cha con nhà này một trên đỉnh một biến thái.

“Vậy cáo thị kia nói cái gì vậy?” Nhớ tới trước lúc tòng quân, cảnh Lạc Ngưng tiễn đưa hắn trên đỉnh núi, hắn trong lòng lại sôi lên, vội vàng hỏi.

“Cáo thị nói, Lạc tiểu thư đang lúc tuổi hoa đôi mươi, yêu thích thi từ, đối với học sĩ thiên hạ có chút tôn sùng. Nguyên nhờ vào cơ hội hội thi thơ Kim Lăng này, vì Lạc tiểu thư chọn một lương phối. Chỉ cần tuổi tác tương đương, tự nhận kẻ sĩ có học, đều có thể báo danh tham gia. Cho nên mới có tình hình tài tử khắp thiên hạ tìm đến... Ồ, tiểu tử người không phải cũng tham gia hội thi thơ chứ!” Gia đình hỏi lại.

“Đâu có đâu có, tiểu đệ ngay cả chữ cũng không biết mấy nét, tham gia hội thi thơ này không phải mất mặt sao?” Lâm Văn Vinh vội vàng nói.

“Thế cũng tốt. Hội thi thơ này tiếp đãi đều là tài tử từ các nơi, người muốn đi báo danh, cam đoan là làm người ta cười đến rụng răng. Người biết vị hôn phu này của Lạc tiểu thư kiểm tra sao không? Lạc tiểu thư đưa ra ba điều kiện, một phải tài hoa quán thế, hai phải hợp ý nàng, còn phải nàng ra đề kiểm tra. Đáp được rồi, mới có thể cùng nàng song đối. Người làm được sao, người?” Gia đình khinh thường hỏi hần.

Thân làm nam nhân, có cái gì không làm được? Lâm Văn Vinh ha ha cười hai tiếng, vỗ bả vai gia đình kia nói:

- Cám ơn lão huynh, ngày khác để tam ca mời người uống rượu.”

Đã nghe rõ ràng sự tình này, Lâm Văn Vinh trong lòng có nghi hoặc, nhưng cũng không nhất thiết phải đau đầu nhức óc, đi về phía trước vài bước, liền thấy một tấm biển trên viết hàng chữ to; “Nơi tiếp đãi hội thi thơ.” Mấy người bộ dạng như là sư gia đang ngồi thẳng nhìn về phía trước, thấy hần tới, vội vàng đứng dậy nói :

- Mời công tử trao số thứ tự và danh thiếp!

“Số thứ tự và danh thiếp? Số thứ tự gì?” Lâm Văn Vinh nghi hoặc. Sư phụ kia bèn giải thích: “Ồ, chính là số thứ tự lúc ngài vượt qua vòng sơ khảo người ta phát cho ngài đấy ạ. Xin mời đưa ra cho chúng tôi xem qua .”

Sơ khảo? Ngất! Ta con mẹ nó khi nào từng qua sơ khảo, tiểu nha đầu Lạc Ngưng kia không có nói qua. Vừa thấy hần không đưa ra số thứ tự, sư phụ kia sắc mặt liền thay đổi:

- Lại là một kẻ muốn lừa gạt vượt qua kiểm tra, cút đi cút đi, đại gia không có thời gian phục vụ người...

Ta ngất, người ăn của lão tử uống của lão tử, thái độ còn ác liệt như vậy, lão tử khai trừ người, hần đang muốn phát tác, bên cạnh đã có một người ngấm ngấm giữ chặt hần nói:

- Huynh dài, muốn số không, muốn số không? Mười lượng bạc một cái, giá thấp nhất toàn thành, giá cả hợp lý, già trẻ đều không lừa gạt.”

Lâm Văn Vinh thoáng sửng sốt, lập tức minh bạch. Đây là tổ chức phe vé trong truyền thuyết a, mặc cho người muốn phiếu khó khăn cỡ nào, bọn họ cũng có thể làm ra. Người nọ thấy hần do dự, liền tiếp:

- Huynh dài, ta phải tự bỏ tiền ra thuê một nhóm tú tài, mỗi người làm mấy bài thơ để quá quan, còn phải đả thông các mối quan hệ, giá tiền này rất hợp lý rồi. Mỗi ngày có mấy trăm tài tử vào thành, không phải ai ai cũng có thể thông qua, loại này có nhu cầu rất cao, ngài nắm chắc lấy, hội thi thơ lập tức sẽ bắt đầu, nếu ngài đến muộn một chút, Lạc tiểu thư kia có thể đã ngã vào lòng người khác mất rồi.

Câu nói cuối cùng của hần mẹ nọ mới là mấu chốt, Lâm Văn Vinh bản thân vốn là đại phe vé, cần rằng nói: “Ba lượng bạc, không cần kỳ kèo.”

Người nọ miễn cưỡng trả lời:

- Được, người sảng khoái như vậy, thì ba lượng.

Lâm Văn Vinh tiếp nhận tờ số kia, là một cái dạng thẻ mời, mặt trên cùng thấy được tiêu chí, đó là ấn ký của Thực Vi Tiên, không giống như làm giả.

Hắc hắc, không sai, in rất tinh vi, Lâm Văn Vinh móc tiền ra rồi đi về phía trước, lại bị một người giữ chặt, lén lút nói:

- Huynh dài, muốn số không, muốn số không, giá thấp nhất toàn thành, một lượng bạc một cái, tám tiền cũng được...

Ta ngất à, Lâm Văn Vinh hét lớn, xoay người tìm người kia, nào còn thấy bóng dáng.

Hôm nay xuất sư bất lợi, còn chưa đến nơi đã bị người ta chém một đao, trong lòng khó chịu, mặt âm trầm đi tới nơi tiếp đãi.

Vẫn là hai sư gia kia, dường như căn bản không thấy hắn, tiếp nhận tờ sổ trong tay hắn, nhìn thoáng qua, cười lấy lòng:

- Giấy sổ không sai, mời công tử cho danh thiếp, ta đăng ký cho ngài!

Danh thiếp cái rắm, Lâm Văn Vinh móc bút chì ra viết hai chữ, nói:

- Đây là tên ta, là người bản địa.

“Tam Lâm?Ồ, nguyên lai là Tam công tử, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, đây là sổ thứ tự hội thi thơ của ngài, cùng với danh tính của ngài là nhất nhất đối ứng, mời ngài thu nhận.” Con mẹ ngươi, cái này cũng có thể ngưỡng mộ đã lâu, thu sổ thứ tự vào trong lòng, cũng chẳng thèm liếc mắt một cái, liền xông thẳng vào.

“Chậm đã, chậm đã...” Sư gia kia vội vàng ngăn hắn lại, cười nói:

- Lâm Tam công tử, dựa theo quy củ của đại hội, xin mời ngài thực hiện thủ tục...

“Thủ tục? Thủ tục gì?” Lâm Văn Vinh khó hiểu hỏi lại.

“À...” sư phụ chỉ ngón tay ra sau người hắn. Lâm Văn Vinh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy nơi đó dựng một bảng to:

- Người tham gia mời trả phí trà nước năm lượng.

Ngất, cướp tiền à, Lâm Văn Vinh nhảy dựng lên, xoay người nói: “Thế là sao? Hội thi thơ không phải có Thực Vi Tiên tài trợ à? Sao lại muốn thu tiền, còn có vương pháp nữa không?”

Sư phụ cười lạnh:

- Tài trợ hay không tài trợ chúng ta không biết, nhưng đây là tương quan nhân sĩ định ra quy củ, ngài muốn tham gia hội thi thơ này không được làm ngược lại, chúng ta chỉ phụ trách thu ngân, chuyện khác, ngài có thể tự hỏi tương quan nhân sĩ.

Không còn gì để nói rồi, tiểu nha đầu Lạc Ngưng này móc tiền cũng là một cao thủ, hắc hắc, nàng hôm nay bóc lột của ta tám lượng bạc, ngày sau ta nhất định bắt nàng trả lại gấp nhiều lần.

“Cầm đi, không cần trả tiền thừa.” Lâm Văn Vinh cổ tay rung lên, một thỏi bạc trắng tinh rơi vào tay sư phụ, hắn liền tiêu sái đi thẳng về phía trước.

Nhị vị sư gia nhìn tiền trong tay rồi ngẩng mặt nhìn nhau, một thỏi này của người năm lượng, còn trả lại cái rắm a.

208. Chương 206 - Bôi Tửu Tráng Hoài

Vào bên trong, đã thấy nơi này nguyên lai gần sát với sông Tần Hoài, dựng mấy dãy trường đình dài dọc bờ sông, chia thành mấy đoạn.

Lâm Văn Vinh vừa tiến lại liền có gã sai vặt dẫn hắn vào trong trường đình, dâng trà cùng bánh bột rồi khom người cáo lui. Chiêu đãi không tệ, Lâm Văn Vinh âm thầm hừ một tiếng, cầm một cái bánh nhắm nháp.

Trường đình này dựa vào sông mà làm, toàn bộ dựng bằng trúc, sông Tần Hoài sóng nước chiếu sáng long lanh, thuyền nhỏ qua lại như thoi đưa, phong cảnh thật mê người. Ngồi trong đình, ánh sáng phản chiếu trên mặt nước, gió nhẹ mơn man thật là thanh tĩnh.

Trong đình này sớm tụ tập bốn năm chục tài tử, ai nấy thần thái bay bổng, khí thế phi phàm, tự cảm thấy mình có triển vọng.

Lâm Văn Vinh cúi lấy một một tài tử có vẻ thật thà ở bên cạnh, hỏi: “Huynh đài, hội thi thơ này sẽ so tài thế nào?”

“Huynh đài người không biết quy tắc của hội thi thơ sao?” Tài tử kia nhìn hẩn kỳ quái, nói: “Chuyện này thật là buồn cười.”

“Là vì, tiểu đệ văn tài không thành, chỉ vào học hỏi một phen, đối với quy tắc gì đó cũng không để ý, xin huynh đài chỉ dẫn một phen, tại hạ Tam Lâm, còn chưa thỉnh giáo quý tính đại danh.” Lâm Văn Vinh vội đáp.

“Tại hạ Yến Thăng Hồi. Nguyên lai là Tam huynh.” Yến Thăng Hồi gật đầu nói: “Quy tắc này cũng đơn giản, mười người một tổ, tùy theo đề thi rút được, trong khoảng một tuần trà, mười người đồng thời làm đề thi, mỗi tổ sẽ có hai người được thăng cấp, sau khi thi văn, người tự cảm thấy không bằng có thể rời khỏi, nếu có người tranh cử, sẽ có ba vị tiên sinh danh tiếng phán quyết. Để thực thi công bằng, mỗi người trong ba vị đều gơ thẻ, cả ba vị đều đồng ý thì người tranh cử mới có thể lên cấp. người được lên cấp liền có thể lên hoa thuyền ra giữa sông Tần Hoài. Nơi đó mới chính thức là chốn tài tử danh tiếng tụ tập.”

Cuộc tuyển chọn lớn và ủy ban bình chọn? Lâm Văn Vinh có chút hiểu ra. Vụ này tương đương mỗi khu chọn ra trước vài người, sau đó tiến vào tụ họp cuối cùng, ta ngắt, đây chính là phong cách chọn người tài điển hình, quả nhiên đơn giản thực dụng. Mười người làm cùng đề, so tài cũng công bằng, không giả dối được.

“Người bị rút còn có thể nhập tổ mười người có cơ hội thi lại. Bất quá nếu lại bị đào thải thì bắt buộc phải rút lui.” Yến Thăng Hồi lại nói.

Cái này là thi lại, nha đầu Lạc Ngưng này quá giỏi rồi, loại hoa chiêu này cũng nghĩ đến được. Lâm Văn Vinh gật gù: “Thế này cũng công bình. Ồ, Yến huynh, người vượt qua sao?”

Yến Thăng Hồi cười khổ đáp: “Không nói dối Tam huynh, ta ở vòng đầu phát huy thất thường, danh xếp thứ ba trên mười, mất đi tư cách tấn cấp lần một, lúc này đang đợi cơ hội cuối cùng đây.”

Thứ ba trên mười? Thứ hạng này thật quá thương tâm. Lâm Văn Vinh bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Yến huynh, chớ lo âu như thế, tin rằng vòng sau người nhất định sẽ lên cấp.”

Lâm Văn Vinh cùng Yến Thăng Hồi kia hàn huyên trong chốc lát, đối với phép tắc sau khi lên cấp hẩn cũng không rõ ràng mấy, nhưng cửa trước mắt mới là quan trọng nhất.

Lâm Văn Vinh cười thầm vài tiếng, hội thi thơ này làm phô trương như thế, nha đầu Lạc Ngưng này, cũng có chút thiên phú đầu cơ.

Quả nhiên giống như Lâm Văn Vinh hình dung, vật phẩm dùng trong trường đình này, thậm chí cả bàn ghế, đều không ngoại lệ gắn lên ấn ký của Thực Vi Tiên. Chúng tài tử bị đào thải còn được nhận vật kỷ niệm đặc biệt của đại hội là một chiếc dù bằng giấy dầu do Thực Vi Tiên tài trợ.

Theo như vấn đề của chính mình, nếu có bị đào thải ở cuộc tuyển chọn, đối với Lâm Văn Vinh cũng chẳng sao, Lạc Ngưng chỉ nói muốn hẩn tham gia chứ không nói muốn hẩn lên cấp, cứ tận tâm tận ý là được. Hẩn ngồi nơi này nhàn nhả uống mấy chén trà, ngủ gật một chút, mắt thấy chúng tài tử trước mắt đều tương đương nhau cả, có lên cấp hay đào thải cũng chẳng thể xét là nhân tài hay không, cùng Yến Thăng Hồi chờ cho tới lúc đủ đội mười người.

Trong mười người phái ra một người rút đề thi của tổ, lão huynh rút đề thi kia khẩn trương đầu đầy mồ hôi, thiếu chút nữa đi cũng không xong. Lâm Văn Vinh nhìn thấy âm thầm lắc đầu, tổ chất tâm lý thế kia mà cũng tới tham gia tuyển nhân tài sao?

Hẩn nhớ tới một chuyện, vỗ vỗ Yến Thăng Hồi ở phía trước hỏi: “Yến huynh, nghe nói Kim Lăng đệ nhất tài tử Hầu Dược Bạch cũng tới tham gia thi tài, chẳng biết có thật hay không?”

Yến Thăng Hồi gật đầu đáp: “Tự nhiên là thật, Hầu công tử đối với Lạc tiểu thư một mực si tình, cơ hội bậc này nào có thể bỏ qua, hẩn cũng là nhân tuyển hàng đầu của ngôi vị đầu bảng hội thi thơ lần này. Bất

quá, Hầu công tử và chúng ta không ở một khu, với khả năng của hần thì việc thuận lợi thăng cấp không phải là vấn đề.”

Sớm nghe Hầu Dực Bạch này đóng cửa khổ học, chẳng biết học được chút bản lĩnh gì, cũng dám tới đoạt khôi. Hần lại nghe Yên Thăng Hồi lắc đầu nói: “Bất quá, ta không xem trọng Hầu công tử.”

“Ồ, là vì sao?” Lâm Văn Vinh kỳ quái hỏi.

“Hội thi thơ lần này, vì Lạc tiểu thư muốn chiêu thân, có thể nói tài tử khắp thiên hạ tụ tập, Hầu công tử mặc dù thân là Kim Lăng đệ nhất tài tử, nhưng thiên hạ rộng lớn, anh kiệt bao nhiêu, không kể mấy tỉnh Giang Chiết, mà cả tài tử kinh thành cũng đếm không xuể, hần vị tất có thể thắng. Nghe nói thể tử của Thành vương gia là Triệu Khang Ninh tiểu vương gia đối Lạc tiểu thư một tấm chân tình, hần cũng tham gia hội thi thơ này, có hần tham gia, việc Hầu công tử đoạt khôi càng thêm ít hi vọng.” Yên Thăng Hồi nói.

Tiểu tử Triệu Khang Ninh này cũng tới, Ta ngất, vậy có thể náo nhiệt rồi, hần thấy ta thì phải làm lễ sư đồ, hắc hắc. Bất quá lão Lạc làm ra trận thế lớn như vậy, đem ánh mắt mọi người tụ tập tới nơi này, rốt cuộc là muốn làm gì đây? hần liếc mắt xung quanh một lượt, trong đầu đột nhiên lóe lên một ý niệm, sắc mặt biến đổi mạnh mẽ, ai dà, lão Lạc này muốn động thủ rồi.

Nảy ra ý nghĩ này, trong lòng hần vừa hưng phấn lại vừa lo lắng. lão Lạc còn theo người trong thiên hạ bày ra trò đùa a, lấy nữ nhân hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người rồi ngằm mài dao, mẹ nó, thật sự là cái gì cũng dám làm a.

Yên Thăng Hồi nhìn người rút thăm, hơi khản trương nói: “Tam huynh, ta giờ chỉ còn một cơ hội này thôi, chẳng biết có thể qua được hay không.”

Lâm Văn Vinh vỗ vỗ vai hần, bảo: “Thoải mái một chút, Yên huynh, cái gì đáng là của người sẽ là của người, ai cũng không tranh được. Nếu chẳng phải của người thì muốn tranh cũng không tranh được.”

Đang khi nói chuyện, lão huynh rút thăm đã lấy xong đề, run run rẩy rẩy dùng ngón tay mở ra, thanh âm phát run thì thầm: “Dĩ xuân hạ nhị quý vi... vi... vi đề, tố... tố... tố nhất thất tuyệt!”

Ta ngất, người đọc trôi chảy chút được không? Lâm Văn Vinh âm thầm lắc đầu, “Lấy xuân hạ làm đề, làm ra một bài thơ thất tuyệt”, trò đùa này đối với hần mà nói cũng khá khó khăn, bất quá cũng không phải là dạng cao không với tới như trong tưởng tượng.

Đề vừa xuất ra, mười vị tài tử đã nhanh chóng hành động, xưa có câu “Thất bộ thành thi”, mặc dù khoa trường một chút, nhưng nếu chỉ trong một thời gian uống hết chén trà nhỏ làm ra bài thơ cũng không phải là chuyện dễ dàng.

” Có rồi, có rồi, ta có rồi” - Yên Thăng Hồi là người đầu tiên kêu lớn. Tài tử khác nghe được trong lòng kinh ngạc, tâm lý sợ không vượt qua được kỳ kiểm tra, càng chảy mồ hôi đầy đầu.

“Người âm ỉ cái gì?” Một giọng nói nữ nhân truyền tới, nghe có chút quen tai, Lâm Văn Vinh ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một nữ trung niên đang ngồi trên vị trí giám khảo, mặt đầy vẻ giận dữ nhìn tới nơi này. Ngất! Sao lại là bà ta? Lâm Văn Vinh thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Ngất! Sao lại là bà ta? Lâm Văn Vinh thiếu chút nữa nhào dựng lên.

“Ôi, đây không phải là Mai đại quốc học sao? Người như thế nào không trở lại kinh thành a, gần đây khỏe không, có xuống đồng cày ruộng hay không?” Lâm Văn Vinh trong đầu ý niệm vội chuyển, trên miệng lại là môi cười mặt không cười. Mẹ nó, hôm nay thật sự quá bất lợi rồi, bị “lừa gạt” không nói, chạm trán với giám khảo lại là nữ nhân biến thái này! Ta ngất, Lạc tiểu thư, điều này không thể trách ta.

Mai Nghiễn Thu đảm nhận một trạm giám khảo này sớm đã mệt mỏi. Trước đó căn bản không chú ý tới Lâm Tam, mắt thấy người này đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, sợ đến mức từ ghế đứng lên, cả kinh nói: “Người, người muốn làm gì?”

“Làm gì ư?” Lâm Văn Vinh cười đáp: “Người không biết sao, đến tham gia hội thi thơ a, này giám khảo, đợi chút nữa nhớ chiếu cố một chút nha.”

Nghe nói hần đến tham gia hội thi thơ, Mai Nghiêm Thu tâm khí cường kiện một chút, ngạo nghễ nói: “Vậy phải xem người có bản lĩnh hay không.”

“Bản lĩnh của ta Mai đại quốc học không biết sao?” Lâm Văn Vinh nheo mắt, chậm rãi vươn một ngón tay, cười nói: “Tay này của ta kêu là Nhất dương chỉ, chính là tuyệt học gia truyền, Mai tiên sinh ngày đó cũng tận mắt nhìn thấy rồi, hắc hắc.”

Mai Nghiêm Thu sắc mặt trắng bệch, đặt mông ngồi vào ghế không dám nói gì, Yên Thăng Hồi giữ chặt Lâm Văn Vinh, mặt đầy sùng bái hỏi: “Tam huynh, người cũng biết Mai tiên sinh?”

“Biết một chút, bà ấy đối với ta ấn tượng ghi khắc rất sâu.” Lâm Văn Vinh ha ha nói, phảng phất nhìn sang Mai Nghiễn Thu một thoáng.

“Đã đến giờ!”, một vị giám khảo hô to, các tài tử nhất thời mồ hôi đầy mặt, một tổ này đều là bị đảo thải ở vòng một, chờ được phục hồi, sớm đã có áp lực trong lòng, vừa nghe đến giờ, có mấy người đứng còn không yên, Lâm Văn Vinh chọn tổ này cũng là cố ý chiếm tiện nghi.

“Người nếu làm thơ xong, vậy ngâm nghe xem”, một giám khảo nói với Yên Thăng Hồi.

”Vâng, lấy xuân hạ làm đề, học sinh làm chính là:

Qua phù úng thủy lương tiêu thử

Ngẫu điệp bàn băng thúy tước hàn

Tà thạch cận giai xuyên duẩn mật

Tiểu trì thư điệp xuất hà đoàn.”

Yên Thăng Hồi trán đầy mồ hôi, vội vàng ngâm.

(Dịch nghĩa - ko chắc chính xác 100%)

Quả dưa thả trong vò nước mát xua đi cái nóng

Ngó sen ngâm trong chén băng xanh tỏa ra hơi lạnh

Đá tảng bên thềm rêu phong giăng phủ

Sen trong ao nhỏ đã nở một vùng hoa.

Dịch thơ:

Dưa ngâm nước mát xua nóng bức

Ngó thả băng xanh hơi lạnh lan

Bên thềm đá cũ mờ rêu phủ

Ao nhỏ mùa sen đã nở tràn

hieusol dịch)

“Thơ hay thơ hay!” Yên Thăng Hồi vừa ngâm xong, giám khảo còn chưa nói, Lâm Văn Vinh đã vỗ tay cười khen.

Yên Thăng Hồi cảm kích nhìn vị Tam huynh mới vừa quen không lâu, hần tự mình biết rõ, bài thơ thất luật này cũng chỉ có từ ngữ thông thuận, đối vẫn cẩn thận, miễn cưỡng tính vào loại hàng trung, cách thơ hay còn xa lắm.

Mấy giám khảo kia gật gật đầu, thương nghị một lúc, đồng thời nâng thẻ: “Thông qua, thăng cấp!”

Yên Thăng Hồi hưng phấn kêu một tiếng, ôm lấy Lâm Văn Vinh nói: “Tam huynh, ta lên cấp rồi, lên cấp rồi.”

Lâm Văn Vinh a a cười nói: “Chúc mừng Yên huynh.”

Mấy giám khảo liếc mắt bốn phía, lại hô: “Còn ai làm được nữa? Mau mau báo ra.”

Những người còn lại sắc mặt khó khăn, chẳng ai dám mở miệng. Giám khảo thấy thế liên tục lắc đầu: “Nếu không có ai, chúng ta liền...”

Ngất, mấy tên này, dứt khoát bình thường thời gian đọc sách đều đi tán gái cả, ngay đến ta cũng không bằng a, Lâm Văn Vinh cười hắc hắc nói: “Chậm đã, chậm đã, nếu không người nào làm được, tiểu sinh bất tài, làm một bài thơ, xin mời các vị lão sư bình luận.

Lương hồi thúy đàm băng nhập xỉ,

Xỉ thẩm thanh tuyên lộ nhật hàn.

Hương hảo miểu phong thanh như lữ

Chỉ song minh nguyệt thính minh thiên.”

(Dịch nghĩa - không đảm bảo đúng 100%

Hơi lạnh kéo về hồ xanh thẳm, băng đóng vào răng

Răng thẩm đắm hơi nước tinh khiết giá rét ban ngày

Làn hương tỏa lan trong cơn gió xa thanh tao như tơ trời

Bên song cửa trắng sáng, nghe tiếng ve sầu rả rích.

Dịch thơ:

Khí lạnh tràn hồ, băng lạnh răng

Răng thẩm hơi sương ngày rét căm

Hương mùa lan tỏa ngàn tơ gió

Vẳng tiếng ve sầu bên song trắng

hieusol dịch)

“Thơ hay, thơ hay!” Yên Thăng Hồi được dịp báo đáp, lớn tiếng kêu khen.

Lâm Văn Vinh mỉm cười, quay về Mai Nghiễn Thu làm bộ đưa ngón tay: “Mai đại quốc học, cái này của ta kêu là Nhất dương chỉ, tuyệt học gia truyền, rất là lợi hại a...”

Sắc mặt Mai Nghiễn Thu liền biến đổi, run rẩy nâng thẻ bài trong tay lên...

Trong một chiếc hoa thuyền lớn trên sông Tần Hoài, Lạc Ngưng nắm lấy lan can, mắt nhìn qua thuyền bên cạnh chúng tài tử đi lại như thoi đưa, than khẽ:

”Độc tự mặc băng lan

Thu giang yên vũ lộ trung hàn

Phong thanh sạ khởi nhân vị hoàn!”

Một mình lặng lẽ tựa hiên mây

Sông thu sương khói lạnh thân gầy

Gió thổi tới bởi, người chưa thấy! (hieusol dịch)

Nàng khe khẽ ho hai tiếng, vội vàng lấy khăn tay che miệng nhỏ, trên mặt một mảng đỏ bừng. Đồng Xảo Xảo từ trong phòng đi ra, vội vàng vỗ nhẹ lên lưng nàng nói: “Ngưng tỷ tỷ, sao người lại ra ngoài, mấy ngày nay người vất vả quá độ, đại phu nhắc người phải nghỉ ngơi thật tốt.”

Ta là do vất vả quá độ. Lạc Ngưng cười khổ một tiếng, giữ chặt tay nàng hỏi: “Xảo Xảo, Lâm đại ca đáp ứng ta hôm nay nhất định trở về, người nói xem, hắn có gạt ta hay không?”

Xảo Xảo khẽ vỗ tay Lạc Ngưng nói: “Tỷ tỷ, người yên tâm đi, đại ca nếu đáp ứng người trở về, chàng nhất định sẽ về. Đại ca từ trước tới giờ chưa thất tín với ai cả.”

Lạc Ngưng khẽ ho hai tiếng, nhìn Xảo Xảo, trên mặt toát lên vẻ hâm mộ nói: “Lâm đại ca là tướng công của người, người tự nhiên yêu thương hẳn.”

Xảo Xảo hi hi cười nói: “Ngưng tỷ tỷ, đại ca vội vàng trở về làm gì, chàng vốn thích dạo chơi tứ xứ, lúc này nếu quay lại rồi, phòng chừng cũng đang ở ngồi ở trường đình uống trà với người ta, xem hội thi thơ náo nhiệt. Ngưng tỷ tỷ, người nói thử xem, như những tài tử này, tài học tốt, rất nhiều người nhìn tuấn tú lạnh lợi, thật ra tỷ thích người nào? Nếu được thì để Lạc đại nhân làm mai cho người.”

Lạc Ngưng sắc mặt ửng hồng, cả chiếc cổ cũng đỏ bừng, khẽ nói: “Muội muội tốt, chúng ta làm tỷ muội cả đời, có được không?”

“Được chứ, đương nhiên được.” Xảo Xảo cười ngọt ngào, “Bất quá, người trước tiên uống thuốc đã, rồi nghỉ ngơi thật tốt một phen. Nếu không tới lúc người xuất trường, chúng tài tử không phải muốn thấy một một bệnh mỹ nhân đáng thương chứ?”

Lạc Ngưng nhìn mặt nước sông yên tĩnh, nhẹ giọng than vãn: “Nếu hôm nay hẳn không trở lại, ta sống không có hứng thú gì!” Xảo Xảo nghe vậy thời sững sờ, kêu lên: “Tỷ tỷ...”

Chỉ thấy đôi mắt Lạc Ngưng bỗng bình lệ hoa, ngơ ngẩn nhìn phương xa, thân thể yếu đuối trong gió cô khổ không chỗ nương tựa, làm cho người ta tràn đầy thương tiếc ...

” Không cần đưa thẻ nữa...” Lâm Văn Vinh đột nhiên vung tay kêu lên.

“Vì sao?” Một vị giám khảo kêu lớn.

“Cái này chẳng đơn giản sao?”, Lâm Văn Vinh cười nói: ”Dựa theo quy tắc, mỗi tổ có hai người tự động tấn cấp. Trong mười người chúng ta, chỉ có ta và Yến huynh làm được thơ, không phải tự động lên cấp rồi sao? Các vị lão sư, thẻ bài này không cần nâng lên nữa, tiểu sinh rất sợ bị đả kích vào sự tự tin mà ta không dễ dàng mới kiến lập được.

Hai vị giám khảo gật gật đầu mỉm cười: “Người khiêm nhường thế rất tốt, người mặc dù là lên cấp rồi, thẻ bài này chúng ta vẫn muốn nâng...”

Hai người đồng thời lật bài: “Lên cấp” - “Lên cấp”.

Mai Nghiễn Thu chẳng dặng dưng, cắn răng nâng thẻ bài: “Lên cấp”.

Nhìn ba vị giám khảo nhất trí nâng thẻ bài, Yến Thăng Hồi hưng phấn kêu lên: “Lên cấp, Tam huynh, người cũng thăng cấp rồi.”

Lâm Văn Vinh ha ha cười nói: “Yến huynh, không nên quá kích động, đây vốn là việc đã dự tính trước.” Yến Thăng Hồi vốn đã để ý suy xét nhưng không thể nói toẹt ra rằng cuộc bình chọn này căn bản là vô dụng, hẳn ôm quyền nói: “Tam huynh thông thả nhàn nhã, trí kế hơn người, Yến mỗ bội phục, bội phục.”

Những kẻ khác thấy hai người dễ dàng vượt qua như vậy thì ảo não muốn chết, sớm biết như thế, chẳng cần thơ vớ vẩn gì, cũng không sợ mất mặt, cứ ngậm trước nói sau, nhất thời do dự khiến người khác chiếm tiện nghi.

Cửa thứ nhất xem như vượt qua rồi, Lâm Văn Vinh cùng Yến Thăng Hồi lên hoa thuyền, thẳng tiến sông Tân Hoài. Những tài tử qua cửa thứ nhất chia nhau lên hai hoa thuyền, trên mỗi thuyền đều có sáu mươi người, đó là tinh anh của cuộc tuyển chọn.

Những tài tử lọt qua cửa thứ nhất chia nhau lên hai hoa thuyền, trên mỗi thuyền đều có sáu mươi người, đều là tinh anh của cuộc tuyển chọn.

Hoa thuyền này so sánh với hoa thuyền đêm qua ở cùng Tiên Nhi thì không bằng, nhưng cũng có vẻ hào hoa dị thường, bút mực giấy nghiên, cầm kỳ thư họa, cần gì đều có. Mấy người tài danh ngồi ở trên đài,

nhẹ gảy đàn cầm, đau buồn thê lương hát lên tiểu khúc, dưới đài chúng tài từ gõ phách hát theo, ứng thanh cao giọng, đích xác có chút không khí văn sĩ tụ tập.

“Chư vị công tử!” Một người bộ dạng nhân vật chấp sự đứng lên nói: “Hội thi thơ năm nay chính là dịp vui vẻ uống rượu làm thơ, chúng ta có thể tụ họp một nơi chính là duyên phận của trời, liền xin mời chư vị cùng uống một chén để cảm tạ duyên gặp nhau, mời...”

“Mời...” Chư vị tài từ một hơi cạn sạch, trông rất khí thế.

Quan chấp sự kia lại nói: “Chư vị nếu thông qua cửa thứ nhất, vậy đều là kẻ có học vấn, hôm nay cửa thứ hai cũng thật đơn giản. Chúng ta hơn năm mươi người liền phân thành năm tổ, mỗi tổ phân biệt bằng tửu lệnh. Tửu lệnh này là đối từ một chữ lên nhiều chữ, ai đối không được liền xin mời lùi qua một bên uống cạn chén, người còn lại tiếp tục, ai kiên trì tới cuối cùng là người thắng.”

Lâm Văn Vinh nghe hiểu đại khái, trong lòng thầm cảm thấy mới mẻ, cách này có ý tứ. Mười người làm tửu lệnh, một chữ đối lên nhiều chữ, nói là so tài hoa, không bằng là nói so cơ trí, so tửu lượng.

Hắn bưng chén trà, tìm một chỗ gần khoang thuyền ngồi xuống. Nhìn trên dòng sông đã thấy có hai hai hoa thuyền bơi ở bên, cũng không biết Lạc Ngưng ở trên thuyền nào. Đang nhàn nhã vô sự, bỗng thấy xa xa chèo đến một chiếc thuyền nhỏ, trên thuyền có một trung niên hán tử đen đúa cao lớn và một người mặt trắng không râu đang tụ ở một chỗ, nói nhỏ gì đó.

Ta ngắt, lão tử không gặp quỷ chứ. Hắn cẩn thận dụi dụi mắt, “A” to một tiếng, ném chén trà trong tay đi, lớn tiếng kêu: “Đỗ đại ca, Hồ đại ca...”

Chiếc thuyền kia cách rất xa, ban đầu còn không nghe thấy hắn hô hoán, đợi tới lúc đến gần mới nghe tiếng kêu. Hai người trên thuyền theo giọng kêu trông lại, vừa nhìn thấy bóng dáng Lâm Văn Vinh, hai người sững sốt một chút, lập tức mừng rỡ. Hồ Bất Quy chính là hán tử cao năm xích, lệ rơi đầy mắt, lớn tiếng gọi: “Lâm tướng quân, Lâm tướng quân, người vẫn còn sống, con mẹ nó chứ, người vẫn còn sống oa oa oa oa...”

Lâm Văn Vinh ha ha cười to, quệt mũi một cái, thân thể phóng ra định nhảy xuống sông. Yến Thăng Hồi liền giữ chặt hắn lại hỏi: “Tam huynh, người muốn làm gì?”

Lâm Văn Vinh đáp: “Ta có mấy huynh đệ sinh tử ở bên kia, ta muốn qua gặp bọn họ, bà nội ơi, ta tưởng bọn họ chết rồi.”

Yến Thăng Hồi nói: “Nếu huynh đệ thấy mặt rồi, người cũng bớt phần lo lắng, lúc này tháng mười hai mùa đông lạnh lẽo, nếu người bơi qua, không chừng lại bị phong hàn thì chẳng đáng a. Đợi cho hội thi thơ chấm dứt, người cùng bọn họ uống thật thống khoái, như vậy chẳng lẽ không tốt sao?”

Cũng phải a, lão tử vội như vậy làm gì, Lâm Văn Vinh cười ngượng ngùng, vẫy mạnh tay với hai người kia. Hồ Bất Quy và Đỗ Tu Nguyên xem hiểu ý tứ của hắn, vội dừng chiếc thuyền nhỏ đang bơi đến nơi này lại, quay về phía hắn ra sức vẫy tay. Hai người trên thuyền nhảy căng lên, hươ tay múa chân gào thét biểu hiện vẻ hưng phấn.

Lâm Văn Vinh trong lòng vui mừng, khi đến lượt làm tửu lệnh, hắn nôn nóng tìm một tổ mười người, đều là người không quen biết, hắn cũng không ngại, nâng cốc cộng ly uống liền hai chén rượu, lòng không ngừng được nổi thống khoái.

Mọi người không biết tên cuồng nhân này từ nơi nào tới, một lời không nói uống liền hai chung, đều cùng âm thầm lè lưỡi.

Dù sao mọi người không ai biết ai, so uống rượu so đấu trí, lão tử còn chưa sợ ai, Lâm Văn Vinh hai mắt hồng lên, mặt không ngừng kiềm hãm vẻ kích động.

“Mời!” Người thứ nhất uống hết một chén, bắt đầu một lệnh.

“Mời!” người thứ hai nói tiếp, uống hết chén.

“Phong hoa!” Người thứ ba lên tiếng.

“Uống cạn!” Người thứ tư nói.

Lúc tới lượt Lâm Văn Vinh, hắn đã sớm uống hai chung, người trước đó ra câu “Nguyệt trung luyện tình thâm” (Tình sâu dưới trăng rằm), hắn ha ha cười to nói: “Mộng lý tâm ý trường (Ý thăm trong mộng đẹp), người uống, ta cũng uống...”

Vòng thứ nhất mười người đều uống hết nhưng không ai bị loại, Lâm Văn Vinh khen ngợi luôn mồm, cũng không quản ai là ai, đều nâng ly cạn chén.

Vòng thứ hai liền bắt đầu bằng sáu chữ:

“Túy ý dịch hiển phong quang” (Men say gợi thêm nguồn sống)

“Tửu hương mặc thuyết bi lương” (Hương rượu chẳng nói chuyện buồn) - hieusol dịch.

Câu từ càng dài, độ khó càng lớn, hết vòng này liền có bốn người bị loại. Đến lượt Lâm Văn Vinh, một tài tử ngâm: “Phong hoa tuyệt đại thuần tửu mỹ nhân thần tiên.” (Phong hoa tuyệt đại, rượu ngon mỹ nữ bên môi).

Lâm Văn Vinh cười to đáp: “Đồng bì thiết cốt liệt mã tướng quân trận tiền” (Xương đồng da sắt, ngựa tài tướng quân trước trận - hieusol dịch), tiếp đó ngửa cổ, rượu mạnh liền như nước rót vào họng, hắn ngay cả sắc mặt đều không biến đổi. Mấy vị tài tử thấy hắn hào khí như vậy, tuyệt không phải bộ dạng thư sinh nhu nhược, trong lòng đều kính nể không thôi.

Đợi tới vòng ba, không còn ai đối câu với hắn, Lâm Văn Vinh hai mắt ửng đỏ, thân thể lay động, nhưng lại không ngã, hô lên:

”Huynh đệ bốn thủ túc, hào khí hoàn ngọc vũ, thùy nhân tiểu ngã sa trường túy!

Binh giáp hoài tráng chí, bôi tửu tế kiệt hùng, thỉnh quân tái ẩm tam bách bôi!”

(Huynh đệ tình anh em, hào khí trùm vũ trụ, ai dám cười ta say chiến trận!

Binh giáp nuôi tráng chí, chén rượu tế anh hùng, mời người uống thêm ba trăm chung! - hieusol dịch).

Một câu này ai có thể tiếp được? Mọi người sớm bại trận, nhìn khuôn mặt của hắn, tràn đầy hăm mộ cùng kính ngưỡng. Lâm Văn Vinh thấy chẳng có người tiếp tục, trong lòng cảm giác không thống khoái, nâng hai chén rượu mời qua trái phải uống cạn, lại như thấy chưa đã, liền đem chén ném xuống đất, cảm bầu rượu thống khoái uống ừng ực, hai giòng rượu trong suốt từ khóe miệng hắn chảy xuống.

Chúng nhân đều ngây người ngẩn ngơ, đây đều là những thư sinh đọc thi thơ, chưa từng gặp qua nhân vật cuồng phóng như vậy, nhưng thấy hắn uống rượu làm thơ đều phóng đảng không kiềm chế, mơ hồ có một cổ sát khí vọt lên, liền không khỏi kinh tâm.

Bên kia Yến Thăng Hồi sớm đã bại lui ra, đã có bảy tám phần tửu ý, thấy bộ dạng Lâm Văn Vinh, nhất thời kêu lên: “Tam huynh uống hay lắm, nhân sinh đều hãy giống như ngươi, nửa tỉnh nửa say, để lòng tiêu diêu, mang rượu đến...”

Hắn một tay nắm bầu rượu, học bộ dạng Lâm Văn Vinh, nốc rượu ừng ực, còn chưa uống được mấy hơi đã phịch một tiếng, say ngã lộn trên mặt đất.

209. Chương 207 - Tứ Luân Tái Thi (thi Thơ Bốn Vòng)

“Coong...”. Vẫn là vị quan chấp sự kia đánh thanh la, lớn tiếng thông báo: “Năm tổ đầu tiên thi tửu lệnh quyết phân thắng bại. Chư vị công tử mượn rượu nói lên chí hướng, ngâm thơ bộc bạch nỗi niềm, quả thật là một việc vui lớn, xin mời các vị mở lòng uống thoải mái.”

Tửu lệnh này nhìn tưởng như đơn giản, thực tế lại không phải vậy, một - phải có tửu lượng, hai - phải có tài học, mỗi lệnh làm một bài thơ, sau mỗi một vòng, người kiên trì tới cuối cùng ít nhất cũng làm bốn năm bài thơ, Lâm Văn Vinh ngớ ngạ ngớ ngẩn, hồn nhiên chưa phát giác ra làm thơ khó thế nào, chỉ cảm thấy trong lòng cực kỳ thống khoái, nghĩ cái gì nói cái đó. Cho đến khi đạt được vị trí đầu tiên của tổ mình, trong lòng mới thanh tịnh một chút, nhưng vẫn cảm thấy thống khoái không thôi.

Dựa theo quy trình, mỗi tổ thi tử lệnh lấy được một người, liền có thể tiến vào vòng sau rồi. Những người còn lại mất đi tư cách tiến vào thuyền chủ, mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng trên hoa thuyền này, đồng dạng có sự xác định ai hay ai tốt ngay từ vòng thi đầu, đồng dạng có thể kết bạn thơ, trở thành hội thi thơ chân chính. Chư vị tài tử cũng không cần đi thăng cấp, lại có rượu ngon đồ nhắm tốt ở đây, mọi người đều mở tâm lòng, thơ hay tứ đẹp xuất ra bất tận.

Quan chấp sự đưa người thắng ở năm tổ qua một bên, cung kính ôm quyền nói: “Chúc mừng chư vị tài tử, hôm nay chiến thắng vòng này, chư vị liền có thể tiến vào hoa thuyền Lạc tiểu thư, cùng Lạc tiểu thư trao đổi về thi từ ca phú. Nếu được Lạc tiểu thư coi trọng, liền có thể ôm được mỹ nhân mà về, cơ hội thành công ngay trong tầm tay!”

Lâm Văn Vinh đã có năm sáu thành men say, cười nói: “Làm chút thi từ liền có thể nhanh chóng thành công? Chuyện này cũng rất thú vị a.” Mấy vị tài tử khác nghe lời của hắn ra vẻ coi thường, đều tức giận nhìn hắn, nhưng thấy trên mặt hắn hơi say, cũng không muốn cùng hắn so đo.

Quan chấp sự quan lại nói: “Năm vị tài tử ở thuyền bên kia đều đã thuận lợi tấn cấp. Trừ Hầu Dực Bạch công tử của Kim Lăng chúng ta ra, còn có Triệu tiểu vương gia, ngoài ra còn có tài tử nổi danh nhất trong kinh đô là Ngô Tuyết Am. Thuyền chúng ta, chư vị mặc dù không có danh đầu lớn như bọn họ, nhưng ta thấy chư vị tài học khí thế cũng đều phi phàm, vị tất không thắng được bọn họ. Đợi một chút liền sẽ có người đến tiếp chư vị lên hoa thuyền chính giữa kia, chúc các vị công tử may mắn!”

Lâm Văn Vinh đang ngập trong men say, chẳng muốn quản những người khác là ai nữa. Dưới tình huống này đã vào thập cường, vậy cũng coi như là một thắng lợi vừa vừa rồi.

Yến Thăng Hồi say ngã quay ra đất xiêu xiêu vẹo vẹo đi tới, kéo tay hắn nói: “Tam huynh, ngu huynh vô năng, không thể tiếp tục đi cùng ngươi một đoạn đường nữa, ngươi nhất định phải ghim Lạc tiểu thư lấy về nhà. Cho những người đọc sách vô quyền vô thế chúng ta chút chí khí!”

Yến Thăng Hồi này chính trực vô cùng, Lâm Văn Vinh trong lòng máy động, không bằng đem hắn đề cử cho Từ Vị cũng coi như một phen cơ duyên quen biết của hai người. Hắn cười ha hả vỗ vỗ bả vai Yến Thăng Hồi nói: “Yến huynh, chờ tin tức tốt của ta.”

Đang khi trò chuyện, chiếc hoa thuyền mọi người ngồi đã trôi tới gần hoa thuyền của Lạc Ngưng, trên hoa thuyền kia chiêng trống cùng vang lên. Pháo hoa rung trời, giữa hai thuyền nổi bằng chiếc cầu cong, bên trên trải thảm, mời các tài tử tiến vào trong thuyền.

Đa phần các tài tử còn lại đều là những người đọc sách thành thật, thấy quang cảnh này thời hâm mộ mãi không thôi, cùng vỗ tay hoan hô, vì tài tử mình quen biết mà khích lệ.

Trên chiếc thuyền này, Lâm Văn Vinh ngoại trừ Yến Thăng Hồi ra không biết ai khác, nhưng chín người cùng tổ tử lệnh với hắn đều khâm phục hào khí của hắn, đưa tay vẫy vẫy động viên: “Tam huynh, nhất định phải thủ thắng trở về”. Lâm Văn Vinh mỉm cười vẫy tay, liền theo sau mọi người lên thuyền.

Chiếc thuyền hoa của Lạc Ngưng quả nhiên khí phái vạn phần, hiên cao gác rộng, hành lang chạm ngọc, cài hồng treo lục, giăng đèn kết hoa náo nhiệt phi thường. Năm vị tài tử trên chiếc thuyền kia đã ở một chỗ chờ bọn họ rồi. Lâm Văn Vinh nhìn lướt qua, quả nhiên thấy tiểu vương gia Triệu Khang Trữ mặt mỉm cười đứng đầu năm vị, nhưng mắt không nhìn ngang, ngay cả năm người mới đến cũng không ngó một cái. Đằng sau hắn là một nam nhi trẻ tuổi miệng cười mồm mỉm nhìn cũng rất tuấn tú, phe phẩy chiếc quạt đầy vẻ phong lưu, đang cùng tiểu vương gia nói gì đấy, tựa hồ không để người khác vào trong mắt.

Hầu Dực Bạch đã lâu không thấy hiện đứng ở vị trí thứ ba, cõi lòng đầy đắc ý, nhìn chòng chọc vào hai vị trước mặt, dường như coi bọn họ là hai đối thủ lớn nhất. Những người còn lại đều không ở trong mắt hắn.

Lâm Văn Vinh đi sau chót hàng năm người, bọn ba người Triệu Khang Ninh đều không chú ý, mười người chia làm hai đội, song song bước đi.

Vừa vào cửa chính, đã thấy trước hai đội dựng một bức bình phong, chiếc cửa nhỏ giữa bình phong chỉ có thể vừa cho từng người một tiến vào, hai đội tài tử sóng bước mà tới, lại không biết ai nên vào trước mới thỏa đáng.

Cái này kêu là “nhập quan”, chính là một đạo chưởng ngại cố ý khảo nghiệm các tài tử. Cửa này tuy nhỏ, ai vào trước ai vào sau vốn không quan hệ, nhưng chúng tài tử tâm cao khí ngạo sẽ không dễ dàng nhường nhau, tất phải tranh đấu một phen.

Triệu Khang Ninh đứng đầu đội kia cười nói:

”Nhân tiên nhất diện tường

Môn tại tường trung ương

Ngã nhược tiên bất nhập

Hoàng cầu mạc kị tường.”

Trước mặt một bức tường

Cánh cửa nằm giữa tường

Ta mà không vào trước

Chó vàng chó trèo tường - hieusol dịch.

Tài tử dẫn đầu đội Lâm Văn Vinh sắc mặt biến đổi, Triệu Khang Ninh này đang mượn thơ chửi người, ý tứ là nếu có người dám vào trước hắn, vậy đó là chó vàng trèo tường. Tài tử đầu lĩnh kia kiêng kị quyền thế của Triệu Khang Ninh, chịu lời chửi mắng cũng không dám lên tiếng, Triệu Khang Ninh khinh thường cười cợt, liền muốn bước qua cửa mà vào.

“Chậm đã, chậm đã.” Lâm Văn Vinh đi nhanh lên phía trên, cười nói: “Tiểu vương gia, còn nhận ra ta không?”

Triệu Khang Ninh liếc mắt quét qua hắn, sắc mặt lập tức biến đổi: “Người, người, người không phải đã chết giữa vạn pháo rồi sao?”

Sắc mặt Lâm Văn Vinh chợt đành lại. Mẹ nó, lão tử tự hỏi Đỗ Thăng kia tại sao lại có gan chó lớn như thế, nguyên lai tên Vương Bát Đản người ở phía sau chống lưng. Hắn âm trầm cười nói: “Tiểu vương gia, người hy vọng ta chết sao? Hắc hắc, Lâm mỗ ta có chín cái mạng, kẻ nào đó dùng chút thủ đoạn liền lấy được sao?”

Lâm Văn Vinh lại ha ha cười, lớn tiếng ngâm:

”Kỵ tường tiện kỵ tường

Bất học nhĩ xương cuồng

Vị tăng sư tiên nhập

Hồi gia giáo nhĩ nương!”

Trèo tường thì trèo tường

Người vô học ngông cuồng

Sư phụ còn chưa nhập

Về nhà dạy mẹ người - hieusol dịch.

Triệu Khang Ninh từng nói qua, nếu gặp lại Lâm Tam tất dùng lễ sư đồ tiếp đãi, lão sư chưa vào, hắn há có thể vào? Lâm Tam này bất kể thơ dở thơ tồi, dù ngay cả lão nương của hắn cũng muốn dạy dỗ, vẫn là chiếm phần đạo lý. Triệu Khang Ninh sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, nhưng lời hắn nói ngày ấy có rất nhiều người ở đây chứng kiến, thế nào cũng không giảo biện được.

Lâm Văn Vinh hừ thầm một tiếng, đang muốn bước vào, bỗng nghe nam tử tuần tú phía sau Triệu Khang Ninh cất tiếng: “Chậm đã!”

Lâm Văn Vinh hừ thầm một tiếng, đang muốn bước vào, bỗng nghe nam tử tuần tú phía sau Triệu Khang Ninh cất tiếng: “Chậm đã.”

Lâm Văn Vinh quay đầu nhìn lại, nam tử kia ôm quyền nói: “Tại hạ Ngô Tuyết Am ở kinh thành, chẳng biết các hạ là...”

“Ngô Tuyết Am?” Lâm Văn Vinh nhướng mày đáp: “Chưa từng nghe qua! Tại hạ phỉ hiệu là Lâm Tam.”

“Người là Lâm Tam?” Ngô Tuyết Am cả kinh, nhìn qua Triệu Khang Ninh, thấy hắn không nói, liền lạnh lùng mở miệng: “Tên nhãi nhép ngươi cần rõ quá mức, tiểu vương gia há là người mà tiểu dân nhà ngươi có thể dạy dỗ?”

Lâm Văn Vinh hắc hắc cười nói: “Ta có thể dạy dỗ hay không, người nói không tính, để tiểu vương gia tự mình mở lời mới tính. Tiểu vương gia, người nói đúng không?”

Triệu Khang Ninh cắn chặt răng, tức tối thầm chửi bới tên Đỗ Thăng chết dẫm kia, còn nói đem Lâm Văn Vinh bắn chết trong vạn pháo, vương gia yên tâm, vậy mà hôm nay Đông Thành làm ác quỷ, Lâm Tam vẫn sống sờ sờ đứng trước mặt mình.

Triệu Khang Ninh một câu cũng không đáp, Lâm Văn Vinh lại cười sang sảng nói:

”Nhất phiên sảo lai chích vi tườngĩ¼R

Nhượng nhĩ tam xích hựu hà phương?

Trường thành vạn lý kim do tại

Bất kiến đương niên Tần Thủy Hoàng.”

Một phen âm ỉ chỉ vì tường

Nhường người ba thước có sao chẳng

Vạn lý trường thành còn trơ đó

Nào đâu bóng cũ Tần Thủy Hoàng! - hieusol dịch.

Ngô Tuyết Am Ngô huynh phải không, cửa vào này tương đồng với văn đạo (đạo học văn chương), dù bước vào nhưng vẫn không thể hiểu được văn đạo, người có đọc nhiều thi thư cũng vô dụng mà thôi. Cửa này liền nhường người vào trước.

Lời vừa nói xong, hắn liền hì hì cười lùi lại mở nắm cửa kia ra. Ngô Tuyết Am nhìn sang Triệu Khang Ninh, chẳng biết làm thế nào. Ninh tiểu vương gia cắn răng, ôm quyền nói: “Lâm tiên sinh, mời người đi trước.”

Lâm Văn Vinh mỉm cười, nói với tài tử đầu lĩnh kia: “Huynh đài, chúng ta vào thôi.”

“Ngưng tỷ tỷ, mười danh nhân tài tử mới được chọn kia lập tức sẽ vào, tỷ mau đi xem một chút.” Xảo Xảo nói với Lạc Ngưng đang ngồi ngắm người trước gương.

Lạc Ngưng lắc đầu: “Đi xem bọn họ làm gì, đều là trò hề gia gia an bài, không quan hệ với ta. Vậy mà thành ra ta lừa gạt tất cả mọi người, khiến cho Lâm đại ca hiểu nhầm ta. Hắn hôm nay cũng không chịu tới, nhất định là tức giận ta, Xảo Xảo người nói ta nên làm thế nào bây giờ?”

Xảo Xảo nhìn Lạc Nhưng từ trên xuống dưới, khe khẽ đôi môi đỏ mọng nói: “Ngưng tỷ tỷ, người để ý đại ca như vậy, chẳng lẽ là...”

Lạc Ngưng vội vàng bảo: “Xảo Xảo, người đừng hiểu lầm, ta với Lâm đại ca chỉ là hảo hữu tương đắc, việc khác vốn chưa đề cập đến...” Nói tới đây, mặt nàng đã đỏ lên, phải lừa dối tỷ muội trong khuê phòng của mình, tư vị này thật không phải sự khó chịu bình thường.

Xảo Xảo khẽ than thở: “Đại ca tuy bên ngoài tinh minh, đối với tâm tư nữ tử lại hồ đồ...”

Lạc Ngưng hừ giọng nói: “Hắn chẳng phải hồ đồ, trong lòng hắn rõ ràng, mặt ngoài lại ra vẻ hồ đồ, vô cùng đáng giận, vô cùng đáng hận.”

Xảo Xảo lắc đầu khẽ cười: “Chẳng quản chàng hồ đồ thật hay hồ đồ giả, nhưng đều là khắc tinh đối với nữ tử chúng ta. Muội khi lần đầu gặp được đại ca, mỗi ngày đều thích nghe chàng nói chuyện. Chàng chẳng nói lời nghiêm chỉnh vẫn khiến người ta rất thích, mỗi ngày trong lòng đều nghĩ đến chàng, lo lắng cho chàng, phải gặp mặt chàng mới ngủ ngon. Ngưng tỷ tỷ, người có phải là cảm thấy như thế?”

“Đúng là vậy — a, không phải, không phải.” Lạc Ngưng vội vàng phủ nhận, sắc mặt đỏ bừng, nhin không được khe khẽ cúi đầu.

Xảo Xảo trong lòng có chút chua xót, cố nén không cho nước mắt chảy ra, nói: “Ngưng tỷ tỷ, người lo lắng cho đại ca như vậy, đại ca nếu biết được, trong lòng nhất định rất cao hứng, ngay cả phải bỏ đi tính mạng cũng muốn trở về.”

Lạc Ngưng nghe trong lời nói của nàng có chút ghen ngào, vội vàng ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trong mắt nha đầu kia ẩn chứa lệ châu, nhưng lại liều mạng cắn răng không cho rơi xuống, Lạc Ngưng vội vàng hỏi: “Xảo Xảo, người sao lại như thế?”

Xảo Xảo thở dài nói: “Con người đại ca, hại người không ít. Ngưng tỷ tỷ, người nếu quả thật thích chàng, muội liền nói chuyện cẩn thận với chàng, chàng miệng cứng lòng mềm, sẽ gánh vác đền bù tâm nguyện của người.”

Lạc Ngưng không dám bàn tiếp nữa, ghé vào bên tai Xảo Xảo khẽ thầm thì vài câu, Xảo Xảo a một tiếng, hai tay nhỏ bé che trên mặt, xấu hổ thốt lên: “Ngưng tỷ tỷ, người xấu lắm, có thể nào lại nghe lén như vậy? Ta ghét đại ca chết đi thôi.”

Lạc Ngưng trong lòng vừa chua xót vừa đau khổ, tức giận nói: “Ồ trong khuê phòng của ta làm nhiều ác sự như vậy, đại ca này thật là người xấu nhất trên đời.”

Đây là cảnh trí cuối cùng? Lâm Văn Vinh tiến vào chính giữa hoa thuyền, liền cẩn thận đánh giá tình cảnh trước mắt, đèn tường treo cao rực rỡ như tranh, những quan lớn danh sĩ nổi tiếng trong thành Kim Lăng sớm đã ngồi đầy, giữa phòng đặt một chiếc lò than thật lớn, lửa hồng từ than hâm nóng mỹ tửu, nha hoàn phụ việc không ngừng đi tới đi lui, cực kỳ náo nhiệt.

Sớm có sự gia hô: “Thập cường tài tử của hội thi thơ Kim Lăng đã chọn ra, xin mời chư vị tài tử ngồi xuống...”

Tiếng cửa mở xoạch một tiếng. Ánh mắt mọi người liền hướng về phía cửa nhìn lại, vị tài tử đầu lĩnh đi trước kia nào đã từng gặp qua cảnh danh lưu vân tập (người nổi danh tụ họp một chỗ), thấy ánh mắt mọi người đều tụ vào nơi này, hai tay không tự giác run lên nhẹ nhẹ. Lâm Văn Vinh đi ở vị trí thứ năm, đối với loại cảnh trí này ngược lại chẳng có gì sợ hãi, trước đây cũng chẳng biết trải qua biết bao nhiêu dịp, trên chiến trường lần này lại luyện được một lá gan hổ, phải là người khác sợ hấn mới đúng.

“Lâm huynh đệ, Lâm huynh đệ...”, Lâm Văn Vinh nghe được tiếng hô hào rất to của một nữ tử, quay đầu nhìn lại, đã thấy kia chính là người ngày trước ở Hàng Châu vì nghĩa tương trợ Tiêu gia - Lưu Nguyệt Nga. Lúc này nàng đang hướng về phía này ra sức vẫy tay, so với mình xem ra nàng còn muốn cao hứng hơn.

” Lưu đại tỷ!”, Lâm Văn Vinh vẫy tay hô lên, nhẹ mỉm cười. Nếu Lưu gia được mời, Tiêu gia tự nhiên cũng phải có người đến.

Hắn đang dò xét chung quanh một phen, lại nghe một người hô: “Lâm Tam, Lâm Tam.” Quét mắt nhìn lại, đã thấy ở vị trí thứ hai, biểu thiếu gia đang ngồi trên ghế liều mạng vẫy tay về phía mình, trên mặt biểu tình hưng phấn không lời nào tả xiết.

Lâm Văn Vinh mạnh tay cười, hướng tới bên hắn đi lại, hỏi: “Thiếu gia, người sao lại ở đây, người không phải cũng tham gia hội thi thơ này sao?”

Quách Vô Thường ảo não nói: “Đừng nhắc tới nữa, ta cho giám khảo của một khu trăm lượng bạc, khó khăn lắm mới lên được hoa thuyền, vậy mà vòng thứ nhất làm tửu lệnh đã thất bại, Ài, sớm biết thế cứ theo bên người người, thế nào cũng có thể lọt vào mười tên đầu tiên.”

Lâm Văn Vinh cười ha ha, cùng biểu thiếu gia này nói chuyện tựa như lại quay về cuộc sống trước kia, chỉ là lúc này Tiên nhi đã thành thê tử của mình, Đại tiểu thư với mình lại dần dần xa cách, nhân sinh quả nhiên là biến hóa vô thường a.

“Lâm Tam, nghe nói tối qua ngươi khiến cho Ngọc Nhược biểu muội tức giận?” Quách Vô Thường tới gần hẳn, len lén hỏi.

” Không có, chỉ là tính cách không hợp, tạm thời tách ra, để cho mọi người cùng tỉnh táo trở lại.” Lâm Văn Vinh cười nói.

Quách Vô Thường khe khẽ thở dài: “Phải nói tính cách của biểu muội cũng quá mạnh mẽ, bất kể ai nàng cũng dám giáo huấn, nghĩ tới người cống hiến cho Tiêu gia chúng ta công lao to lớn như thế, lại cùng người xảy ra chuyện như vậy, còn không biết sẽ có hậu quả gì. Biểu muội làm sao lại hồ đồ thế chứ?”

Lâm Văn Vinh khe khẽ thở dài: “Không nói việc này nữa. Nhị tiểu thư thế nào rồi?”

Quách Vô Thường đáp: “Ngọc Sương biểu muội mỗi ngày đều mong ngóng người trở về, nhưng người về lại cùng Ngọc Nhược âm ỉ. Đại biểu muội không thể làm gì khác liền bảo người trong nhà trước tiên đành dấu diếm nàng. Ài, Ngọc Sương đáng thương, mỗi ngày đều vẽ lịch tính thời gian, lại không biết người ở ngay bên ngoài cửa lớn, sao mọi chuyện lại trở nên như thế này chứ?”

Lâm Văn Vinh trong lòng nổi lên chút chua xót, nhìn chỗ ngồi bên cạnh Quách Vô Thường. Biểu thiếu gia tự nhiên hiểu rõ tâm tư của hắn, liền bảo: “Đây là vị trí của Ngọc Nhược biểu muội, nàng từng nói là muốn tới, không biết như thế nào đến lúc này rồi còn chưa thấy bóng nàng. Chúng ta cũng không biết người tiến vào thập cường của hội thi thơ, nếu biết, ta đã sớm đem Tứ Đức, Tiêu Phòng tất cả mọi người trong phủ đều gọi tới trợ uy cho người.”

Biểu thiếu gia tuy bất học vô thuật, mấy câu đó lại là lời nói thật làm ấm lòng. Lâm Văn Vinh vỗ vỗ vai hắn mỉm cười, ánh mắt hướng vị trí bên cạnh hắn liếc qua, im lặng thở dài, cũng không biết là làm sao lại xảy ra cảnh không thể giải quyết như thế.

“Lâm Tam, ngươi cố gắng nhiều hơn, đem Kim Lăng tài nữ lấy về nhà, bưng trà đưa nước giặt áo nấu cơm, hành hạ thật tốt, ai bảo nàng xem nhẹ nam nhân chúng ta.” Biểu thiếu gia tức giận bất bình nói.

Lâm Văn Vinh ha ha cười, còn chưa nói, chợt nghe có người hét lớn: “Đại ca, đại ca”. Âm thanh kích động của Đồng Thanh Sơn từ bên cạnh truyền đến, quay đầu nhìn lại, đã thấy Thanh Sơn và Lạc Viễn đang chạy vội đến bên này.

Lâm Văn Vinh tiến lên nghênh tiếp, hỏi: “Thanh Sơn, Tiểu Lạc, các người khỏe không?”

Đồng Thanh Sơn ôm lấy cánh tay hắn nói: “Đại ca, tỷ phụ, người đã trở về.”

Lâm Văn Vinh gật đầu: “Thanh Sơn, Xảo Xảo đâu? Tại sao không thấy nàng?”

Thanh Sơn đáp: “Tỷ tỷ ở trong phòng giúp đỡ Lạc tiểu thư, Lạc tiểu thư mấy ngày nay vất vả quá độ, có chút ngã bệnh rồi.” Nha đầu Lạc Ngưng kia lại bị bệnh? Ài, nữ nhân đều như vậy, mỗi khi nhiều tâm sự liền dễ dàng sinh bệnh.

Lạc Viễn hỏi: “Đại ca, người những ngày này đi làm cái gì, da sạm đi không ít.”

Lâm Văn Vinh cười nói: “Đi làm một việc rất quan trọng, Tiểu Lạc, tỷ tỷ người thế nào?”

Lạc Viễn lắc đầu trả lời: “Không được tốt lắm, cả ngày nhúu mặt cau mày, cha ta cũng thật là, lại không biết con mắt tỷ tỷ sánh với trời cao, còn làm cái gì hội thi thơ chiêu thân thế này, rất là tục khí.”

Thanh Sơn tiếp lời: “Đúng như thế, Lạc tiểu thư là nhân vật tựa thiên tiên, không phải những kẻ bản cùng này có thể so với. Tỷ phụ, ta xem người không bằng dùng chút sức mạnh, đánh bại bọn người kia, đem Lạc tiểu thư cũng lấy về nhà, cùng làm tỷ phụ của Tiểu Lạc.”

Lâm Văn Vinh ha ha cười to, Thanh Sơn cái tên ghé con này nói chuyện luôn luôn thẳng thừng như vậy. Ba người đang cười nói, lại nghe một vị sư gia hô lên: “Xin mời mười vị tài tử ngồi lên trước đài.”

Lâm Văn Vinh đi tới trước đài tìm ghế trống để ngồi, vừa nhìn xuống dưới đã thấy dưới đài ánh mắt của danh sĩ Kim Lăng đều rơi lên thân mười tài tử, trên đài, thu hút ánh mắt nhất đương nhiên phải kể đến Triệu Khang Ninh, Ngô Tuyết Am cùng Hầu Dược Bạch. Về phần “thớt ngựa đen” Lâm Văn Vinh này duy chỉ có bốn người biểu thiếu gia, Lưu Nguyệt Nga coi trọng hẳn, kẻ khác tự nhiên cho rằng vị này nhiều nhất chỉ là phụ cho vui.

Sư gia kia đi lên trên đài, lớn tiếng nói: “Hội thi thơ Kim Lăng so tài đấu thơ bây giờ bắt đầu. nhân sĩ Kim Lăng hiện diện ở đây trừ chư vị danh lưu ra, còn có Giang Tô Tổng đốc đại nhân, Đô chỉ huy sứ Trình đại nhân, Giang Tô Học chính Đồng đại nhân cùng chư vị quan viên địa phương.”

Lâm Văn Vinh liếc mắt một cái, quả nhiên thấy Lạc Mẫn ngồi trên đài cao phía xa, đang quay về phía mình mỉm cười, bên cạnh lão là Trình Đức, khuôn mặt đen đúa trượng ra, nhìn không ra biểu tình.

Sư gia kia lại lớn tiếng: “Cuộc thi đấu thơ này thực hiện như sau: mười lấy sáu, sáu chọn bốn, bốn tuyển hai, hai người đua tranh, tổng cộng bốn vòng đào thải.” Cách an bài này rất có đạo lý, chính là văn vô đệ nhị vô đệ nhất, loại đấu thơ này chọn lấy tam giáp (ba người đứng đầu) không có ý nghĩa gì, chỉ có đệ nhất mới là mục tiêu mọi người theo đuổi.

“Vòng thứ nhất xin mời Học chính Đồng đại nhân ra đề.” Sư gia lớn tiếng nói, chúng nhân ứng lời khen tốt.

Vị Học chính đại nhân kia đứng lên ôm quyền hướng bốn phía nói: “Hôm nay tài tử tụ tập chính là thịnh sự của thi đàn, lão hủ liền phao chuyên dẫn ngọc (ném gạch tìm ngọc) làm đề thơ. Mai lan trúc cúc tứ quân tử, hoa mai đứng đầu, xin mời chư vị công tử làm thơ Trong tuyết vịnh mai vậy.”

Mọi người trong sảnh đều có chút tài học, vừa nghe nói đề vòng thứ nhất là Trong tuyết vịnh mai, liền âm thầm hô khó. Bởi vì thơ vịnh mai từ xưa tới nay nhiều không kể xiết, đưa ra một tên bài đều là kinh điển, kinh điển dĩ nhiên là khó vượt qua, nếu muốn trong khoảng thời gian ngắn làm ra bài thơ hay vịnh mai, thật sự là quá khó khăn.

Chúng tài tử nghĩ ngợi một lúc, Kim Lăng tài tử Hầu Dược Bạch kia là người đầu tiên đứng lên nói: “Đệ tử Hầu Dược Bạch, bài vịnh mai như sau:

”Noãn kinh mai, tiên truyện phương chí, dạ lai vạn bảo xuân tùy.

Tàn đông tuyết, tái ngộ hòa khí, dĩ thị danh viên giai lệ.”

Nụ mai ấm, tỏa hương thơm đến, vào đêm nở rộ theo xuân

Tuyết cuối đông, tái ngộ khí lạnh, tỏ bày vườn xanh mỹ lệ. - hieusol dịch.

Hay! Hầu Dược Bạch vừa mới ngâm xong, trong đám người liền nổ ra tiếng khen hay. Hầu công tử này là người đầu tiên ngâm thơ, lại là người Kim Lăng, chúng nhân tự nhiên muốn tạo cho thể diện rồi.

Tiểu vương gia không cam lòng yếu thế liền đứng lên.

Tiểu vương gia không cam lòng yếu thế liền đứng lên nói: “Đệ tử Triệu Khang Ninh cũng làm bài vịnh mai sau:

Xuân hàn tỏa

Vu đình viện

Mai hoa kỷ thụ oán đông phong

Thanh nhị vị thổ ám hương viễn.”

Giá xuân lan

Giăng đình viện,

Cành hoa mai nhỏ oán gió đông

Nhụy thơm chưa nở tỏa hương thắm - hieusol dịch.

Hay! Lần này lại là tên mặt đen Trình Đức kêu lên đầu tiên, Lạc Mẫn ở bên âm thầm buồn cười, cái tên mặt đen người ngay cả mấy chữ đầy đều không nhận ra hết, nào đâu rõ ràng được ý tứ trong đó.

Tài tử kinh thành Ngô Tuyết Am sớm đã có kế sách trong lòng, là người thứ ba đứng lên: "Học sinh kinh thành Ngô Tuyết Am, bài thơ vịnh mai sau:

Thiên hiềm tuyết thương bạch

Tín thủ tú mai hoa

Lai niên đông nhật đáo

Tái dữ nhất xứ khai."

Trời hiềm tuyết đầu bạc

Tiền tay dẹt hoa mai

Năm sau ngày đông đến

Một vùng hoa mơ phai - hieusol dịch.

Ba người đầu tiên quả nhiên tài danh, vịnh tuyết vịnh mai đều dễ như trở bàn tay, tuy chưa thể xưng là tác phẩm tuyệt thế nhưng cũng đã là vần thơ thượng đẳng. Đám còn lại nhìn ba người này làm thơ liền có chút tự ti mặc cảm. Sáu tài tử sau, chỉ có ba kẻ nổi gót ngâm thơ hoa mai, nhưng vẫn kém thua ba người trước. Còn lại ba tài tử chưa có câu nào, không cần phải nói, tất nhiên là sớm bị đào thải rồi.

Lâm Văn Vinh tỏ ra khiêm nhường, hần uống nhiều rượu rồi, ở trên đài này cũng có chút lim dim, miệng ngáp liên hồi. Mọi người nhìn thấy không nhịn được cười, tài tử này nếu không có tài kinh thế, vậy hẳn nhiên là có bệnh kinh thế.

Đám người Đồng Thanh Sơn và biểu thiếu gia thấy vậy âm thầm lo lắng, đây là cuộc thi loại trực tiếp a, không nói chuyện gì khác, cho dù người chẳng thể làm thiên cổ tuyệt cú cũng phải ngâm ra một bài thơ vịnh mai a.

Chín người kia đã thi xong, cuối cùng tới Lâm Văn Vinh. Hần nhìn chỗ ngồi bên cạnh biểu thiếu gia một cái, vẫn là trống trơn như hồi nãy, trong lòng ngậm thở dài, chuyển thân đứng lên.

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ." Lạc Viễn thở hồng hộc chạy vào phòng Lạc Ngưng lớn tiếng nói: "Tin tốt, tin tốt..."

Lạc Ngưng nhìn dung nhan trong gương, lặng yên thở dài, tựa như không nghe thấy lời hần, còn Xảo Xảo lại hỏi: "Lạc Viễn, tin tốt gì?"

"Lâm đại ca, Lâm đại ca hần..."

"Lâm đại ca làm sao rồi?" Chiếc gương nhỏ trên tay Lạc Ngưng rơi xuống đất choang một tiếng, hai nữ tử đồng thời vội kêu lên: "Đại ca, hần làm sao rồi?"

"Đại ca hần tham gia hội thi thơ, còn tiến vào thập cường!" Lạc Viễn lớn tiếng nói.

"Đại ca!" Hai nữ tử đồng thời kinh hô một tiếng, nước mắt rơi xuống, nâng đỡ nhau vội vàng đi ra bên ngoài.

Mới đi đến trước lầu gác, đã nghe thấy tiếng Lâm Văn Vinh nói: "Chuyện ngâm thơ hoa mai này, ta thật ra không..."

"Đại ca..." Nghe được mấy lời ấy, Lạc Ngưng liền ngã ngửa ra đằng sau, hôn mê bất tỉnh.

"Ngưng tỷ tỷ, người sao thế?" Xảo Xảo cả kinh vội ôm lấy nàng, tay ấn vào huyệt nhân trung khẽ day.

Lạc Ngưng thở dài một hơi, chậm chậm mở mắt yếu đuối nói: "Xảo Xảo, đại ca, đại ca hần thua rồi sao?"

Xảo Xảo còn chưa kịp lắc đầu, liền nghe bên ngoài có người đứng lên tuyên bố: "Không ngâm được thơ, vậy người mau mau lui xuống, đừng làm trở ngại người khác tỷ thí."

Triệu Khang Ninh cùng Ngô Tuyết Am thấy Lâm Tam ngay vòng thứ nhất đã tỏ ra sợ chết khiếp như thế, trên mặt nhất thời hiện ra vài phần khinh miệt,. Chỉ có Hầu Được Bạch trong lòng nghi hoặc, hẳn biết Lâm Tam không thể nào dễ dàng nhận thua người ta như vậy, hay nói cách khác là, cho tới bây giờ Lâm Tam chưa từng bại.

Lâm Văn Vinh nhìn qua mấy người đang gào rống lên kia, cười nói: “Ta không ngâm được bài thơ hoa mai, nhưng thế không có nghĩa ta không vịnh ra thơ mai.”

Hắn đưa chén rượu trong tay uống một hơi cạn sạch, chậm rãi bước vài bước mang theo chút men say, đọc lên:

”Vạn lĩnh Thiên sơn huê bạch thủ

Thiên tứ yên chi khinh mặt tai

Diêu vấn lan trúc xuân hà tại

Ngọc cốt băng cơ ám hương lai.”

Dịch nghĩa - Không đảm bảo đúng 100%.

Vạn đỉnh núi của dãy Thiên sơn đều trắng xóa

Ấy là trời ban phần để điểm tô lên má

Khẽ hỏi lan trúc mùa xuân ở nơi đâu

Mà có làn hương âm thầm tỏa ra từ vóc ngọc da băng.

Dịch thơ:

Thiên sơn vạn đỉnh tuyết trắng xóa

Ấy trời ban phần điểm khuôn nga

Sẽ hỏi trúc lan xuân đâu tá

Mà hương thầm đượm một vóc ngà - hieusol dịch.

“Hay!” Lần này lại là Lạc Viễn, Thanh Sơn, Quách Vô Thường mấy người dẫn đầu hô lên, trong sảnh đều là kẻ biết thưởng thức, nhất thời tiếng khen hay vang lên không ngớt.

Vị Học chính đại nhân kia gật đầu: “Từ xa tới gần, ẩn dụ rất hay, cả bài không nhắc mai cùng tuyết, nhưng là trong tuyết có mai. Quả nhiên có thực tài. Thiên vịnh mai này vị tài tử đây làm tốt nhất.”

Triệu Khang Ninh cùng Ngô Tuyết Am sắc mặt đều trở nên khó coi, không nghĩ rằng trận thứ nhất lại nhường cho Lâm Tam chiếm tiên cơ. Hai người chẳng ai còn dám có lòng khinh thị, Triệu Khang Ninh nhớ tới mấy câu đối kinh điển của hắn, càng thêm tự mắng mình ngu xuẩn, người ra được câu đối như thế sao có thể không làm thơ được chứ? Chỉ có Hầu Được Bạch đã quen với khả năng đột xuất của Lâm Tam - làm ra không biết bao nhiêu việc ngoài ý liệu rồi.

Lạc Ngưng trốn ở sau rèm khe khẽ vỗ ngực, sáng giọng: “Tên đại ca này, dọa chết người ta rồi, không để ý tới hắn nữa.”

Xảo Xảo phì cười ra tiếng, nói nhỏ: “Không để ý tới hắn? Đợi lát nữa đi nhanh nhất tới gặp chàng, không biết là ai đây?”

Lạc Ngưng xấu hổ bảo: “Hắn là tướng công của muội, muội tự nhiên là nói tốt cho hắn, ngày ấy khi động phòng sao không thấy muội trêu người khác?”

Hai nữ tử cười khanh khách, Xảo Xảo nói: “Ngưng tỷ tỷ, đại ca đối với thể loại thơ này là kém cỏi nhất, hôm nay làm bài thơ kia hẳn không dễ dàng, cố ý đứng đầu trận thứ nhất, việc này có thể đều là vì tỷ. Tỷ có thể yên tâm rồi, không cần ngắt nữa.”

“Đáng ghét!” Lạc Ngưng khuôn mặt phớt hồng, nhỏ giọng nói: “Xảo Xảo, người đừng hiểu lầm, ta và đại ca không, không...” Nàng tự mình xấu hổ không nói tiếp được nữa, hơn nữa, nói chẳng có chuyện gì, đến cả kẻ ngốc cũng không thể tin được.

Xảo Xảo cười nói: “Ngưng tỷ tỷ, nếu người có tâm tư như thế thì nên sớm nói với ta, ta ở phía trung gian sẽ bớt đi phần rắc rối, cũng để người bớt chịu cảnh cô khổ. Đại ca chàng ấy, tỷ không biết sao, phạm ai đối với chàng tốt một chút, chàng liền sẽ đối tốt với người ấy gấp trăm lần.”

Lạc Ngưng khẽ ừ một tiếng, không dám nói nữa, Xảo Xảo nhẹ thở dài, trong lòng lại có chút chua xót.

Trận thứ nhất này - mười lấy sáu - xem như hoàn thành rồi. Lâm Văn Vinh đạt bài vị đệ nhất, Triệu Khang Ninh, Ngô Tuyết Am, Hầu Dực Bạch cùng hai vị tài tử còn lại tiến vào lục cường.

Mọi người chứng kiến tên tiểu tử nhìn không lọt mắt bỗng nhiên trở thành một thớt ngựa đen phi thẳng vào ngôi đầu bảng, tự nhiên đều có chút kinh ngạc, liền hỏi han khắp nơi về danh tánh của hắn. Đến lúc nghe ra người này chính là nhân vật đánh bại vua đối trong bữa tiệc tại Lạc phủ - gia đình Lâm Tam của Tiêu phủ, nhất thời đều kinh ngạc dị thường, gia đình này thật có tài a. Một gia đình nho nhỏ có thể tiến vào lục cường hội thi thơ Kim Lăng, sao không khiến người ta dụi mắt mà nhìn.

Vòng thứ hai - sáu lấy bốn, hai vị tài tử bên cạnh Lâm Văn Vinh, vòng thứ nhất là miễn cưỡng qua cửa, nhìn kẻ khác trở tài, trong lòng nhất thời sinh ra chán nản, tự nhận tài học quả thực so ra kém bốn người ở trên.

Lâm Văn Vinh thấy sắc mặt hai người, hiểu được tâm tư của bọn họ, liền cười nói: “Hai vị huynh đài chớ có chán nản, bài thơ từ này nếu luận, chỉ là hai chữ ”náo loạn“, nếu đem so đo đến cùng sẽ lòi ra cái kém.”

Hai tài tử kia thấy hắn mặt say tâm không say, lại cùng người gần gũi như thế, trong lòng thật sự kính nể, liền ôm quyền cười với hắn, đem rượu ngon trước mặt một hơi uống cạn, tự cảm thấy tâm tình cũng thêm phần ổn định.

Sư gia to tiếng xướng lên: “Vòng thứ hai này chỉ có bốn vị tài tử tấn cấp, xin mời Giang Tô Chỉ huy sứ Trình Đức đại nhân ra đề.”

Vị Trình Đức mặt đen kia đứng lên lớn tiếng nói: “Trình mỗ ta sinh ra trong quân ngũ, là người thô lậu, đối với thi từ không quá tinh thông. Hôm nay việc xuất đề này là làm khó ta rồi, ta thấy trên thuyền có rượu ngon đồ nhắm tốt, thật là thịnh soạn, vậy liền lấy rượu làm đề.”

Chư vị tài tử hiểu rõ, Đô chỉ huy sứ đại nhân ra đề Rượu lại là đề tài rộng lớn, thỏa sức phát huy, làm tốt hay không tốt tùy theo ý cảnh.

Lần này lại là tiểu vương gia Triệu Khang Ninh đứng dậy trước tiên nói: ”Đệ tử Triệu Khang Ninh, uống rượu làm thơ:

Đối tửu bất giác miên

Lạc hoa triêm thanh y

Túy khởi khán khê nguyệt

Điểu hoàn nhân diệc hi.”

Uống rượu bỗng ngủ quên

Hoa rơi phủ áo xuân

Men say trông dòng nguyệt

Chim cùng người lằng lằng - hieusol dịch (Không đảm bảo đúng 100%).

Triệu Khang Ninh uống rượu làm thơ quả có chút ý vị. Nói ban đêm đến tuổi hoa uống rượu chính là việc hay, cũng coi là không tệ.

Đến lượt Hầu Dực Bạch đứng lên...

Đến lượt Hầu Dực Bạch đứng lên nói: "Đệ tử cũng uống rượu làm một bài thơ:

Dục trích lê hoa tân tổ tửu

Tần Hoài yên ba vũ bất lưu

Hiếu trang kính tiền thính phong khởi

Bán già kiễm lai thị ly sầu"

Dịch nghĩa - Không đảm bảo đúng 100%

Muốn ngắt hoa lê để làm rượu mới

Mà khói sóng Tần Hoài mưa mãi không dứt

Ngồi trang điểm bên gương buổi sớm nghe gió thổi về

Che nửa khuôn mặt giấu đi nỗi sầu chia ly.

Dịch thơ:

Muốn ngắt hoa lê ngâm rượu mới

Khói sóng Tần Hoài mưa không ngơi

Bên gương buổi sớm nghe gió nổi

Khuôn ngọc còn che sầu chưa vơi - hieusol dịch.

Đây chính là một bài thơ khuê oán (nỗi ai oán phòng khuê), ý tứ không tầm thường, so với bài của Triệu Khang Ninh còn muốn hơn vài phần.

Ngô Tuyết Am mỉm cười, lớn tiếng ngâm:

"Phi vũ xuy bình cận hoàng hôn

Khinh y man vũ tổ tục trần

Ngọc tiêu xuy đoạn thả cộng tửu

U hiên tọa ẩn nguyệt chiếu hồn."

Dịch nghĩa - Không đảm bảo đúng 100%

Mưa bay thổi tung cây cỏ lúc hoàng hôn

Áo mỏng múa lên man điệu làm sạch bụi trần

Sáo ngọc thổi xong đem bẻ, ta lại cùng uống rượu

Ngồi âm thầm nơi hiên tối, bóng nguyệt chiếu lên hồn.

Dịch thơ:

Mưa đổ rơi bởi bóng hoàng hôn

Áo mỏng tung bay rũ bụi trần

Sáo ngọc bẻ rồi ta uống rượu

Hiên mê ngồi lặng nguyệt soi hồn - hieusol dịch.

Học chính đại nhân và Lạc Mẫn cùng nhau gật đầu, luận khí thế, luận ý cảnh, trong ba người đầu tiên, Ngô Tuyết Am này tốt nhất.

Ánh mắt mọi người liền rơi lên người Lâm Văn Vinh, gia đình này có lắm chuyện thần kỳ, không ai biết hẳn sẽ làm ra cái gì. Lâm Văn Vinh đứng dậy cười nói: "Vị tiểu ca kia, lấy giùm ta ít giấy."

Sớm có tên giúp việc ân cần đưa giấy bút lên, Lâm Văn Vinh lại đem bút lông nghiên mực quẳng qua một bên, lấy ra bút chì xoạt xoạt viết ra mấy chữ: “Thanh minh thì tiết vũ phân phân lộ thượng hành nhân dục đoạn hồn tá vấn tửu gia hà xử hữu mục đồng diêu chỉ hạnh hoa thôn.”

Đợi tên giúp việc mang tờ giấy treo lên, mọi người đều tò mò đánh giá, rất nhiều kẻ nhẹ giọng ngâm nga.

Lạc Ngưng gạt rèm qua, len lén nhìn mảnh giấy viết kia, nhướn mày suy tư một lúc lâu, đột nhiên vỗ tay một cái vui vẻ nói: “Ta biết rồi, đại ca lần này lại thắng.”

Xảo Xảo nghi hoặc hỏi: “Đại ca thắng? Sao muội không nhìn ra?”

Lạc Ngưng ở bên tai khẽ nói vài câu, Xảo Xảo nhìn kỹ càng, có thể như thế sao? Lập tức trong lòng mừng rỡ nói: “Đại ca lại thích đùa bốn những điều kỳ kỳ cổ quái, đem mỗi chữ người khác.”

Lâm Văn Vinh dò xét một vòng, ánh mắt rơi trên người Ngô Tuyết Am, vừa cười vừa nói: “Ngô công tử, người là tài tử kinh thành, có thể giúp ta một chuyện không, đem bài viết này ngâm lên một lần.”

Ngô Tuyết Am khinh thường đáp: “Chuyện này có đáng gì.

Thanh minh thì tiết vũ

Phân phân lộ thượng hành

Nhân dục đoạn hồn!

Tá vấn tửu gia

Hà xử hữu mục đồng?

Diêu chỉ hạnh hoa thôn!

Dịch thơ - Không đảm bảo đúng 100%.

Thời tiết Thanh minh mưa

Người người đi trên đường

Lòng dạ như không hồn

Ghé hỏi nơi quán rượu

Chồn nào có mục đồng?

Chỉ tới Hạnh Hoa thôn - hieusol dịch.

Bài thơ này của người cũng có chút ý vị, nhưng không thể so với bài của ta.”

Lâm Văn Vinh cười lớn bảo: “Không hiểu được thơ, lại tự mình cảm thấy thơ bình thường.”

Hắn lấy bút chì điểm vài nét chấm phẩy chia bài thơ trên giấy ra, cười nói với biểu thiếu gia: “Quách thiếu gia, xin mời người tới đọc một lần.”

Quách thiếu gia thấy Lâm Tam nhắc đến tên mình, dương dương đắc ý đứng lên ngâm:

”Thanh minh thì tiết vũ phân phân

Lộ thượng hành nhân dục đoạn hồn

Tá vấn tửu gia hà xử hữu

Mục đồng diêu chỉ hạnh hoa thôn”

Dịch thơ - Không đảm bảo đúng 100%.

Thời tiết Thanh minh mưa rơi tuôn

Người đi mong mỏi đến mất hồn

Hỏi rằng quán rượu nơi đâu đấy?

Mục đồng tay chỉ: Hạnh Hoa thôn - hieusol dịch.

Mọi người trong đại sảnh đều sửng sốt một phen, tiếp đó tiếng vỗ tay trào dâng như thủy triều. Nguyên lai bài thơ này lại là một đoạn thơ, chia câu khác nhau liền thành hai bài thơ hoàn toàn khác biệt, càng tuyệt hơn là cả hai bài thơ đều rất có ý vị, không phải thơ bình phàm. Như thế, thơ Ngô Tuyết Am đem so cùng dĩ nhiên liền kém hơn.

Ngô Tuyết Am bị một phen mất mặt, sắc mặt đỏ lên như gan lợn, một lúc lâu sau mới mở miệng: “Chút thủ đoạn nhỏ, không phải người đọc sách như ta thêm làm ra.”

Lâm Văn Vinh ha ha cười nói:

”Ngã dục đấu thi nhất bách thiên

Kim Lăng thị thượng tửu gia miên

Thiên tử hô lai bất thượng thuyền

Tự xưng thần thị tửu trung tiên!

Dịch thơ - Không đảm bảo đúng 100%.

Ta một bồ thơ cả trăm bài

Quán rượu Kim Lăng ngủ lại say

Hoàng đế gọi đến chẳng đi gặp

Tự xưng thần là tửu tiên đây! - hieusol dịch.

Thơ uống rượu này ta ngâm liền trăm bài có gì mà khó? Chỉ là ta không thêm dùng thủ đoạn này thắng người.” Lời này chỉ có Lâm Văn Vinh tự mình rõ ràng, người khác nghe đều không hiểu.

Mọi người thấy hần thuận miệng ngâm lên đều là lời đẹp ý hay, nào còn có thể không phục. Bọn biểu thiếu gia sớm đã vỗ bàn rầm rầm, Lâm Tam này quả thực là phúc của Tiêu gia a. Một vòng tỉ thí này, Lâm Văn Vinh không thẹn là người nắm giữ ngôi đầu.

Lạc Ngưng hưng phấn đến mức khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, đôi mi cười tít thành một đóa hoa, Xảo Xảo bắt chước theo giọng nàng nói: “Ta với đại ca thật sự không, không có gì...”

“Nha đầu xấu xa nhà người, giễu cợt ta như vậy.” Lạc Ngưng đánh nhẹ lên người Xảo Xảo mấy cái, khoe mắt tràn đầy mỉa ý.

Xảo Xảo khe khẽ thở dài nói: “Ngưng tỷ tỷ, người chớ có nghĩ sai, đại ca là tướng công của ta, người muốn vào nhà ta, trước tiên phải qua một cửa của tiểu muội này.”

Lạc Ngưng mặc đồ tới cổ, nhẹ giọng nói: “Ai muốn vào... Muội muội tốt, ta đã quên người cùng đại ca ở khuê phòng ta làm những chuyện tốt kia, người hãy khoan dung cho tỷ tỷ, được không?”

Vòng thứ ba - bốn chọn hai - chính là vòng quan trọng nhất nhì, thông qua biểu hiện hai vòng trước, Lâm Văn Vinh thể áp đảo mọi người, sớm đã từ “ngựa đen” trở thành nhân tuyển “nóng” nhất. Tiến vào vòng này trừ Lâm Văn Vinh còn ba vị tài tử nữa.

Sư gia lớn tiếng: “Vòng thi thơ thứ ba bắt đầu, vòng này xin mời Tổng đốc đại nhân ra đề.”

Lạc Mẫn chậm rãi đứng lên, vỗ cái bụng to phát biểu: “Hội thi thơ hôm nay, các vị tài tử anh kiệt hiển lộ hết vẻ phong lưu, quả nhiên đặc sắc dị thường. Bản phủ thân là Tổng đốc Giang Tô, đứng đầu một tỉnh, chứng kiến hội thi lần này nổi lên nhiều nhân tài như thế, tự nhiên cảm thấy vui mừng sâu sắc. Vừa lúc tiểu nữ Lạc Ngưng tuổi đến đôi mươi, lại thích thi từ, lão tử cũng muốn mượn ngọn gió đông của hội thi thơ này, vì tiểu nữ tìm một nhân tuyển tốt để làm thỏa tâm nguyện bao năm của ta.”

Mọi người thấy Lạc Mẫn không ra đề, ngược lại đầu tiên nhắc tới sự tình Lạc tiểu thư kén chồng, nhất thời đều trở nên hưng phấn. Đây chính là điểm đáng xem nhất của hội thi thơ lần này, một truyền thuyết tài tử giai nhân sẽ theo đó sinh ra, tuy đại bộ phận tài tử chỉ có thể xem náo nhiệt, nhưng có thể tự mình trải qua một thịnh sự như thế chẳng phải là may mắn sao?

Lạc Mẫn nói tiếp: “Tiểu nữ chọn rổ tiêu chuẩn có hai, một - phải tài hoa xuất chúng không như người thường, hai - phải được tiểu nữ nhìn trúng, còn phải kinh qua khảo hạch tiểu nữ tự mình đề xuất, mới tính là vượt qua kiểm tra. Về phần tiểu nữ phẩm mạo như thế nào, lão hủ cũng không cần nói nhiều nữa, các vị hương thân phụ lão trong thành Kim Lăng đều có thể làm chứng.”

” Ấy, Lạc đại nhân, phiền người mau ra đề khảo hạch đi, ta có chút đói bụng rồi.” Lâm Văn Vinh cười cười ngắt lời Lạc lão đầu đang thao thao bất tuyệt, dẫn tới một tràng cười của mọi người.

” Đại ca từ trước tới giờ đều xấu như vậy...”, Lạc Ngưng ở sau rèm nhìn Lâm Văn Vinh, ngượng ngùng đỏ mặt nói.

Lạc Mẫn lại nói: “Tốt, nếu như thế, lão hủ sẽ không làm chậm trễ thời gian của quý vị. Vậy liền ra đề. Đề của ta là thể loại thơ nối tiếp thơ, đọc xuôi ngược đều được, theo chủ đề xuân hạ thu đông. Mỗi câu ngâm một mùa. Lão hủ ngâm câu đầu tiên: Oanh đề ngạn liễu lộng xuân tình dạ nguyệt minh (Oanh ca cảnh liễu rạng xuân tình đêm sáng trăng). Xin mời chư vị tài tử nối tiếp.”

Chúng tài tử nghe xong câu thơ thấy đều biến sắc.

Chúng tài tử nghe xong câu thơ thấy đều biến sắc. Nguyên lai câu thơ này không chỉ có ngâm vịnh xuôi ngược về mùa xuân, mà mười chữ kia còn bao hàm một bài thơ thất ngôn tuyệt cú, tách ra ngâm xuôi ngược sẽ thành:

Oanh đề ngạn liễu lộng xuân tình

Liễu lộng xuân tình dạ nguyệt minh

Minh nguyệt dạ tình xuân lộng liễu

Tình xuân lộng liễu ngạn đề oanh.

Dịch thơ - Không đảm bảo đúng 100%.

Oanh ca cảnh liễu rạng xuân tình

Liễu rạng xuân tình đêm sáng trăng

Trăng sáng đêm tình xuân rạng liễu

Tình xuân rạng liễu oanh ca cảnh (Nếu theo đúng nguyên bản - luật phải là: Tình xuân rạng liễu cảnh ca oanh - nhưng không thể do vô nghĩa - hieusol dịch).

Lâm Văn Vinh cũng thầm là lười. Lạc lão đầu này, ra một câu thơ, bên trong còn làm nhiều bẫy móc như vậy, ngắt, rõ ràng là không muốn người ta đáp được mà, lão tử sẽ không cho người được như nguyên.

Tiếp theo câu của Lạc Mẫn chính là câu vịnh mùa hè. Nhưng quả thật quá khó khăn, Ngô Tuyết Am và Triệu Khang Ninh nhìn nhau không dám đáp lời, Lạc Mẫn này quả không hổ là tài trạng nguyên a.

Tổng đốc đại nhân đưa mắt nhìn một lượt, cười nói: “Bốn vị công tử, có thể tiếp được chăng?” Thấy không có người trả lời, lão lại hỏi lần nữa, trên mặt tiểu ý càng đậm.

Ở sau đài, Xảo Xảo vội la lên: “Lạc đại nhân ra đề khó như vậy, chẳng lẽ không muốn chọn rể cho tỷ tỷ?”

Lạc Ngưng cũng hung hăng dậm chân: “Phụ thân đang làm gì thế không biết? Rõ ràng ta không nguyện ý kén chồng, người lại kiên quyết bắt ta tới, hôm nay khó khăn lắm đại ca mới tiến vào được tứ cường, người lại ra đề mục như vậy làm khó dễ đại ca, thật sự là hận chết đi được.”

Xảo Xảo thề lưỡi đáng yêu, trong lòng cười thầm, Lạc đại nhân không chỉ làm khó một mình đại ca, người sao không đi mà nói.

Lạc Ngưng khe khẽ thở dài, bảo: “Xảo Xảo, kỳ thực việc này cũng không phải đơn giản như vậy, ngày lễ thượng thọ của tổ mẫu ta khi trước, Ninh tiểu vương gia kia cũng nhờ người trực tiếp tới nhà cầu thân...”

“Cầu thân?” Xảo Xảo cả kinh hỏi: “Vậy tỷ tỷ người có đáp ứng hay không?”

Lạc Ngưng cười khỏ nhìn nàng, nói: “Nha đầu ngọc, nếu đáp ứng rồi, còn có việc chiêu thân này không?”

Xảo Xảo gật đầu đáp: “Ta hiểu rõ rồi. Nguyên lai đại nhân mượn hội thi thơ chọn rể để cự tuyệt tiểu vương gia.”

Lạc Ngưng khẽ nói: “Chọn rể chỉ là một phương diện, phía sau còn có rất nhiều việc nữa, đó là sự liệu định và hy vọng của phụ thân, cũng không phải chuyện mà nữ tử chúng ta có thể quản. Khi phụ thân đem tin kén rể công bố ra ngoài, ta còn không biết, dựa vào ý tứ của ta, ta tuyệt không muốn làm chuyện nhảm chán này, nhưng phụ thân cũng có nỗi lo lắng của người, cuối cùng người cũng đáp ứng ta, việc kén rể này nhất định là phải người ta chọn mới được”.

“Muội rõ rồi, cho nên tỷ mới muốn đại ca nhất định phải tới tham gia hội thi thơ này, có tài học hay không, trúng ý hay không trúng ý, đều là do người định đoạt.” Xảo Xảo chợt hiểu ra.

Lạc Ngưng ngượng ngùng gật đầu, không dám nói thêm gì nữa.

“Không biết công tử nào có thể tiếp tục câu trên?” Lạc Mẫn mỉm cười hỏi lại lần nữa.

Người trong sảnh đối mặt nhìn nhau, nguyên lai còn nghĩ bốn chọn hai có thể xảy ra một phen kịch chiến liều mạng, nào đâu biết rằng một đề này của Tổng đốc đại nhân liền làm tất cả tài tử khó có thể trụ được, không chỉ Ninh tiểu vương gia, Ngô Tuyết Am không có phản ứng, ngay cả Lâm Tam kinh người kia cũng trầm mặt. Như thế chẳng phải là không ai có thể tiến lên bước nào sao?

“Đại ca, mau lên!” Lạc Viễn và Thanh Sơn thấy vậy âm thầm lo lắng, không ngừng ra dấu.

Nhìn bộ dáng Lạc Mẫn bụng to âm thầm đắc ý, Lâm Văn Vinh nhin cười không được, thấy trong đại sảnh cực kỳ yên tĩnh, hần liền đứng dậy cười nói: “Lạc đại nhân, tại hạ muốn ngâm một bài thơ.”

Mọi người trong sảnh thấy có kẻ đứng lên, nhất thời liền náo động, hơn nữa là Lâm Tam “ngựa đen” một đường thẳng tiến vượt quan, càng thêm trở nên hưng phấn, nhưng vừa nghe hần muốn ngâm thơ, lại đều có chút thất vọng, đây là thơ nói nhau, người ngâm thơ làm cái gì? Không tiếp được câu thơ của Lạc đại nhân, vậy cuộc tỉ thí này cũng không cần tiến hành nữa.

Ngô Tuyết Am vòng trước mắt mặt, đối với Lâm Văn Vinh có ân oán, nghe thấy lời này của hần, nhin không được cười lạnh: “Đây là thơ tiếp thơ, người ngâm một bài thơ có tác dụng gì?”

Lâm Văn Vinh cười dài ba tiếng nói: “Có tác dụng hay không, người nghe xong sẽ biết.”

Lạc Mẫn đưa mắt nhìn Lâm Văn Vinh, cười nói: “Lâm công tử, thơ hay ho thế nào mà khiến công tử có nhã hứng như thế? Xin mời vịnh nghe xem.”

Lâm Văn Vinh gật gật đầu lớn tiếng ngâm:

”Hương liên bách thủy động phong lương

Thủy động phong lương nhật nguyệt trường

Trường nguyệt nhật lương phong động thủy

Lương phong động thủy bách liên hương.”

Dịch thơ- Không đảm bảo đúng 100%.

Sen thơm nước biếc động gió lay

Nước động gió lay nhật nguyệt này

Này nguyệt nhật lay gió động nước

Lay gió động nước biếc hương sen - hieusol dịch.

Mọi người trong sảnh còn chưa hiểu rõ, sắc mặt Ngô Tuyết Am đã đại biến. Triệu Khang Ninh cùng Hầu Dực Bạch chợt hiểu ra, thần sắc đều lộ vẻ không thể tin được.

Lạc Ngưng yên lặng ngâm hai lần, đột nhiên hét lớn: “Lâm đại ca thắng rồi.”

“Xuyt!” Xảo Xảo giơ ngón trở lên, ý bảo hai người đang nghe lén, đừng để cho người ta biết. Nàng đối với bản lĩnh của đại ca đã biết qua, dù lạ cũng không thấy lạ nữa, nghe vậy cũng không hỏi nhiều, cười hì hì nói: “Ngưng tỷ tỷ, lần này người yên tâm rồi, ta sớm đã nói qua, đại ca từ trước đến giờ không làm ai thất vọng.”

Lạc Mẫn vỗ tay cười nói: “Hay, hay, Lâm công tử quả nhiên tài học phi phàm, một cửa này liền chỉ có người thông qua.”

Ngoài trừ vài người ra, những kẻ khác đều là không hiểu rõ bí ẩn trong đó, một công tử dưới đài đứng lên hỏi: “Lạc đại nhân, trận này vì sao Lâm Tam thắng? Đệ tử chưa hiểu rõ lắm.”

Lạc Mẫn cười bảo: “Vậy ta liền vì mọi người giải thích một phen. Lão hủ đưa ra một câu vịnh xuân, câu thứ hai ngâm ứng với hạ, Lâm công tử ngâm bài thơ này đúng là từ câu thơ xuôi ngược nối tiếp mà thành, câu vịnh sau của hắn chính là: Hương liên bích thủy động phong lương nhật nguyệt trường” (Sen thơm nước biếc động gió lay nhật nguyệt này).

Mọi người suy nghĩ kỹ càng một lúc mới hiểu được, trong chốc lát tiếng vỗ tay rộ lên dài mãi không ngừng. Lạc Mẫn ra đề này rõ ràng rất khó khăn, gia đình Lâm Tam kia có thể đáp lại, thật tài năng không tồi.

Lâm Văn Vinh đứng dậy vái chào lại, cười nói: “Ngẫu nhiên thôi, đa tạ đa tạ.”

Thơ xuân hạ thu đông này vốn là bốn câu, hiện chỉ có xuân hạ không có thu đông, ba người kia lại chẳng tiếp được, thật sự có chút tiếc nuối. Lâm Văn Vinh thấy Lạc Mẫn ánh mắt đảo quanh, không ngừng phóng tới phía mình. Chẳng lẽ lão đầu này muốn bắt ta đối tiếp cả thu đông, ta ngất, đừng có đùa ta nữa, hắn vội vàng lớn tiếng hỏi: “Lạc đại nhân, trận này là ai thắng?”

Thơ tiếp nối chỉ có một mình hắn đáp được, ai thắng ai thua đã rõ ràng, vốn là bốn chọn hai quyết đấu, nhưng chỉ có một, cuộc thi tài lớn này xem như kết thúc rồi. Để Lâm Tam hạ hết các cửa, tự nhiên có người không phục.

Lạc Mẫn vừa muốn trả lời, đã thấy Trình Đức kia đứng dậy lên tiếng: “Chậm đã, Lạc đại nhân, chư vị đại nhân, nói là bốn trận tỉ thí, như thế nào mới thi ba vòng đã muốn kết thúc, theo hạ quan xem ra, để cho công bình, hay là thi lại một vòng cho thỏa đáng, cũng để chúng ta cùng chư vị tài tử một phen mãn nhãn, chư vị nói có phải không?”

Mọi người vốn không muốn thấy hội thi thơ đặc sắc vội vàng chấm dứt như thế, đều âm âm hưởng ứng khen phải. Lạc Ngưng ở sau đài dậm chân bực tức: “Những người này, sao có thể nói không giữ lời.”

Lạc Mẫn nhìn sang Lâm Văn Vinh như muốn hỏi ý kiến của hắn. Lâm Văn Vinh trong lòng thầm mắng, lão đầu nhà người, ngay cả hạnh phúc của nữ nhi người cũng không màng sao? Còn giả vờ hỏi ta làm gì.

Triệu Khang Ninh nháy mắt ra dấu với tài tử kinh thành Ngô Tuyết Am, Ngô Tuyết Am liền đứng dậy nói: “Tạ Trình đại nhân và các vị đại nhân cho ba người đệ tử một cơ hội, đệ tử muốn đại diện cho tiểu vương gia cùng Hầu huynh, hướng tới Lâm công tử thỉnh giáo một phen.”

Hầu Dực Bạch vừa muốn cất lời, Triệu Khang Ninh hung hăng trừng mắt nhìn hắn. Hầu công tử e ngại quyền thế của tiểu vương gia liền không dám mở miệng, dĩ nhiên liền bị Ngô Tuyết Am kia đại biểu rồi.

Lâm Văn Vinh hắc hắc cười: “Ngô công tử nói hay lắm, việc đấu thơ này vốn cực kì công bằng, lúc này vòng cuối chư vị huynh đài khiêm nhượng, nhường tiểu khả thắng, Ngô công tử đã mất đi cơ hội, như thế nào lại muốn thỉnh giáo chứ?”

Ba kẻ kia bị thua là mọi người tận mắt nhìn thấy, Lâm Văn Vinh vừa hỏi như thế, Ngô Tuyết Am nhất thời á khẩu. Người xem bên dưới trở nên nóng nảy, hét lên: “Thi lại một vòng, thi lại một vòng...”

Lâm Văn Vinh cười nói: “Bất quá, mọi người thanh thế nhiệt liệt như vậy, Ngô huynh lại thành tâm như thế, tiểu khả nếu không đồng ý, vậy cũng quá bất cận nhân tình rồi. Dù sao quy củ chỉ là quy củ, cũng chẳng phải không sửa được. Không bằng như vậy đi, tại hạ tại hạ đưa ra một phương pháp trung hòa, Ngô huynh người tự mình rót trà, đưa tới trên tay tiểu khả, gọi một tiếng Lâm tiên sinh, chúng ta liền thi lại một vòng cũng không có gì là không thể.”

Biện pháp này là muốn ép Ngô Tuyết Am nhận thua báỉ sư, cho dù trận cuối cùng hấn có thể lật ngược tình thế, nhưng lễ tôn sư này đã cử hành, như thế thắng cũng bằng không thắng. Người đọc sách cực kỳ thanh cao, lúc này lại là hai bên đấu thơ dưới con mắt trừng trừng của mọi người, Ngô Tuyết Am sao nguyện thấp hơn kẻ khác một cái đầu, hừ một tiếng nhưng chẳng nói lời nào.

Người đọc sách cực kỳ thanh cao, lúc này lại là hai bên đấu thơ dưới con mắt trừng trừng của mọi người, Ngô Tuyết Am sao nguyện thấp hơn kẻ khác một cái đầu, hừ một tiếng nhưng chẳng nói lời nào.

Người xem ở dưới có vẻ không vui, Lạc Viễn dẫn đầu hô: “Châm trà, châm trà.”

Dưới đài không khí nhiệt liệt, Lạc Mẫn vuốt râu mỉm cười, Trình Đức mặt đen không nói lời nào. Triệu Khang Ninh đánh mắt ra dấu với Ngô Tuyết Am, Ngô Tuyết Am bất đắc dĩ cắn răng đứng dậy châm trà, đưa tới trước người Lâm Văn Vinh nói: “Lâm tiên sinh, xin mời dùng trà.”

Lâm Văn Vinh ngồi ì trên ghế không buồn đứng dậy, nhận lấy chén trà, tựa như lão học giả gật đầu mỉm cười: “Trẻ nhỏ dễ dạy, trẻ nhỏ dễ dạy a!”

Sư gia kia lớn tiếng nói: “Đây là vòng cuối cùng, hai vị tài tử đua tranh, tự do chọn đề.”

Ngô Tuyết Am cắn phẫn cắn răng, vung mạnh tay lên nói: “Không cần, ta chỉ ra một bài thơ, lấy thời gian uống một chén trà nhỏ hạn định, mời Lâm tiên sinh đối lại một bài, nếu hấn đối được xem như ta thua.”

Người xem thấy đến lúc tối quan trọng này, vị tài tử kinh thành xem ra đã bị chọc giận đến triệt để, trò hay sắp diễn ra rồi, sớm đã nhin cả hô hấp, nghe hấn ra đề.

Ngô Tuyết Am chậm rãi đi vài bước trong sảnh, nghĩ tới tao ngộ chịu nhục ngày hôm nay, trong lòng càng thêm căm phẫn, lớn tiếng nói:

”Hữu mộc dã thị kỳ

Vô mộc dã thị kỳ

Khứ điệu kỳ biên mộc

Gia khiếm tiện thị khi

Long du tiềm thủy tạo hà hí

Hổ lạc bình dương bị khuyển khi”

Dịch thơ - Theo lối thơ chiết tự - không đảm bảo đúng 100%.

Có gỗ (mộc 𣎵) cũng là Kỳ (quân cờ 𣎵)

Không gỗ (mộc 𣎵) cũng là Kỳ (ấy, thế 𣎵)

Bỏ gỗ (mộc 𣎵) ra khỏi Kỳ (quân cờ 𣎵)

Thêm khiếm (thiếu 𠂇) thành khinh khi (khi 𠂇)

Rồng trời lặn nước gặp tôm bôn

Hổ xuống bình nguyên bị chó khi - hieusol dịch.

Đây là sự miêu tả chân thật tâm tình của hấn hôm nay, hấn vốn nức tiếng tài tử kinh thành, nhận lời mời tham gia hội thi thơ Kim Lăng, vốn tưởng rằng sẽ vô cùng phong quang, vậy mà trước thì đọc sai thơ, sau lại phải báỉ sư trước mặt mọi người. Đối với dạng tâm cao khí ngạo như hấn, theo như danh tiếng bên ngoài của người đọc sách mà nói, thật sự là khó có thể chịu đựng được.

Lời của Ngô Tuyết Am vừa dứt, trong sảnh liền có kẻ lớn tiếng kêu hay. Bài thơ này của hấn tuy là âm thầm mắng chửi người, nhưng cũng có cơ trí lớn, quả nhiên không hổ là tài tử kinh thành, đích xác có chút học vấn. Lâm Văn Vinh liếc nhìn xuống dưới sảnh, thấy ánh mắt những người đang cổ vũ không ngừng len lén nhìn trộm Triệu Khang Ninh, hiển nhiên đều theo ám hiệu của tiểu vương gia này. Mẹ nó, muốn chơi

trò với ta sao, khi lão tử dùng chiêu này, người còn đang vọc bùn vàng (cứt) cùng nước tiểu, Lâm Văn Vinh lạnh lùng cười.

Ngô Tuyết Am được mọi người ủng hộ, cảm giác việc chịu “vũ nhục” lúc trước giảm đi vài phần, đảm khí trở dậy mạnh mẽ, lớn tiếng nói: “Lâm công tử, trời gian đến rồi, người có đối lại được không?”

Lâm Văn Vinh ha ha cười nói: “Chỉ là đấu thơ mà thôi, đơn giản là giải trí, Ngô huynh cũng không cần quá để ý, bài thơ này ta liền không đối nữa.”

Ngô Tuyết Am vui mừng hỏi lại: “Tại sao? chẳng lẽ Lâm huynh người nhận thua rồi phải không? Chuyện này xem cũng đáng ngạc nhiên rồi?”

“Nhận thua?” Lâm Văn Vinh hừ lạnh một tiếng: “Ngô huynh, không nói gạt người, trong từ điển của ta, chưa bao giờ có hai từ ‘nhận thua’, chẳng qua ta sợ là đối lại bài thơ này làm người khó có thể chịu được.”

Triệu Khang Ninh đứng lên mở miệng: “Lâm Tam, chớ có nói lời thừa, mau mau ngâm ra bài thơ người làm, nếu người đối không lại, hãy tự động lui qua một bên.”

Lâm Văn Vinh con mắt trợn trừng, phần nộ nói: “Lâm Tam là cái tên mà người gọi được sao? Tiểu vương gia, chẳng lẽ người đã quên lời hứa ngày đó?”

Triệu Khang Ninh sắc mặt đỏ bừng, cảm hận cắn răng nói: “Vậy mời Lâm tiên sinh mau đối thơ.”

Bọn họ vừa trao đổi, trong sảnh có vài người biết được đầu đuôi, còn lại đa số mọi người không biết vì sao, nhưng thấy tiểu vương gia bị Lâm Tam quát mắng cũng không dám mở miệng chống lại, trong lòng đều vạn phần kỳ dị.

Lâm Văn Vinh ha ha cười: “Nếu Ngô huynh cùng tiểu vương gia có thịnh tình như thế, vậy tiểu khả liền thử một phen, bài thơ kia của Ngô huynh cực kỳ thú vị, vừa là cái gì rồng với hổ a, lại vừa là cái gì tôm với cẩu, thật sự là rất uy mãnh. Tưởng chừng như kinh thành tài tử các người mới là long hổ, Giang Nam sĩ tử chúng ta trong mắt người đều là tôm nhỏ vô dụng. Như thế là quá coi thường tài tử Giang Nam chúng ta đấy.”

Bài thơ kia của Ngô Tuyết Am vốn chỉ châm chọc một mình Lâm Văn Vinh, vậy mà hắn lại mở rộng vô hạn, biến thành chọc ngoáy tới tài tử Giang Nam, mọi người trong sảnh phần lớn đều là sĩ tử Giang Nam, lúc này Lâm Tam nghiêm nhiên đã đại biểu cho tài tử Giang Nam. Ngô công tử kia thầm mắng, nhất thời “bùn vàng” rơi vào trong quần, không phải phân thì cũng là cứt.

Ngô Tuyết Am khi mở miệng làm thơ, căn bản chưa từng nghĩ tới Lâm Tam lại giảo hoạt như thế, đảo mắt liền đem tài tử Giang Nam tiến đến trong trận doanh của hắn, mình thật sự đã mắc phải sai lầm lớn, Ngô công tử len lén lau cái trán đầy mồ hôi lạnh, không dám nói lời nào.

Lâm Văn Vinh hắc hắc cười nói: “Nếu Ngô công tử xem thường tài tử Giang Nam ta như vậy, ta đây cũng không khách khí nữa, hôm nay chúng ta ở trên sông Tần Hoài này, tại hạ liền mượn dòng nước chảy nhập đề:

”Hữu thủy dã thị kê

Vô thủy dã thị hề

Khứ điệu kê biên thủy

Gia điệu tiện thị kê

Đắc ý miêu nhi hùng quá hồ

Thoát mao phượng hoàng - bất như kê.”

Dịch thơ - Theo lối thơ chiết tự - không đảm bảo đúng 100%.

Có nước (thủy ㄅㄨˇ) thì là kê (khe ㄎㄟ)

Không nước (thủy ㄅㄨˇ) lại là hề (đưa ở ㄏㄟ)

Lấy nước (thủy ㄅㄨˇ) ra khỏi kê (khe ㄎㄟ)

Thêm điều (chim é,x) thành con gà (kê é•)

Mèo con đặc ý oai hơn hổ

Phượng hoàng rụng lông - chẳng bằng gà - hieusol dịch.

“Hay, hay!” Tiếng vỗ tay trong sảnh vang lên như sấm truyền khắp sông Tần Hoài. Đây đều là do chân tâm mọi người phát ra. Vòng tranh đua cuối cùng này, Lâm Văn Vinh phong độ ung dung, chẳng những không e ngại tài tử kinh thành Ngô Tuyết Am, còn đem hấn ra nhục mạ, chiến thắng rực rỡ. Ngô Tuyết Am vẻ mặt trắng bệnh, Triệu Khang Ninh sắc mặt xanh đen, không nói lên lời.

Lâm Văn Vinh quét mồ hôi lạnh trên trán, mẹ nó, làm chút bài thơ khỉ gió, so với một trường chiến đấu trước kia còn mệt hơn, vì tiểu nữ Lạc Ngưng, bốn tài tử lần này phí sức thật lớn a.

Lạc Mẫn vỗ tay cười nói: “Hay, hay, hay, hội thi thơ này bốn vòng hoàn toàn chấm dứt, Lâm công tử tài hoa phi phạm, vẻ vang chiếm ngôi vị đứng đầu, chính là niềm trông mong của mọi người.”

Lâm Văn Vinh trong lòng thật ra lại rất bình tĩnh, ngoại trừ việc đoạt hạng nhất ngoài ý liệu ra, còn lại đều nằm trong dự liệu, không có gì kinh hỉ cả.

Quách Vô Thường đang vì Lâm Tam nhảy cẫng lên hoan hô, lại có một gia đình Tiêu phủ vội vàng đi tới nói gì đấy bên tai biểu thiếu gia, Quách Vô Thường cả kinh, chén trà trong tay liền rơi xuống đất.

“Lạc đại nhân, xin hỏi Lạc tiểu thư đối với Lâm công tử của chúng ta có cái nhìn như thế nào?” Một người đứng lên hô to, mọi người cười ầm lên, la hét ầm ĩ trong sảnh, đây vốn là phần quan trọng hàng đầu của hội thi thơ lần này, há có thể bỏ qua?”

“Cái này...” Lạc Mẫn vuốt râu nói: “Việc tuyên thân, cuối cùng còn phải do tiểu nữ quyết định. Người đâu, mau mời tiểu thư!”

Lạc Mẫn vừa dứt lời, liền thấy sau màn một tiểu nha hoàn đi ra, trong tay cầm một bức trướng phù dung (màn ngủ), tay kia là chiếc khăn gấm thêu đôi uyên ương, đi tới trước người Lâm Văn Vinh, vén áo thi lễ, mỉm cười cất tiếng: “Mời Lâm công tử xem qua, hai món đồ này chính là tiểu thư nhà ta tặng công tử, xin mời công tử nhân hai món này làm một bài thơ.”

Ý tứ gì đây, Lâm Văn Vinh nhìn phù dung trướng cùng khăn uyên ương, phảng phất nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của tiểu nữ Lạc Ngưng kia trốn ở sau màn len lén hướng về mình đánh giá. Hấn nở nụ cười, trái tim thỉnh thoảng nhảy loạn lên, tiểu nữ này có ý tứ a, kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra được, nàng đối với ta biểu hiện rõ ràng ra rồi, như thế nào còn muốn ta nổi lòng dâm dục a, nữ tử này, da mặt so với ta còn mỏng hơn nhiều lắm.

Hấn lúc này hứng thú đang nồng, mấy giòng dâm thi tự nhiên tuôn trào, lấy ra giấy bút xoay xoay xoay viết lên mấy chữ, còn chưa viết xong chợt thấy biểu thiếu gia vẻ mặt lo lắng tiến lại, ghé vào tai hấn nói hai câu.

“Cái gì?” Lâm Văn Vinh cả kinh, liền quẳng giấy bút, phóng ra ngoài khoang thuyền chạy đi.

210. Chương 208 - Ngô Kiếp

Xảo Xảo từ đằng sau tấm rèm vội vàng bước ra, duyên dáng kêu lên. Nhưng Lâm Tam đã sớm gấp gấp mang theo Quách Vô Thường chạy ra ngoài, ngay cả tiếng nàng cũng không hề nghe thấy.

“Ngưng tỷ tỷ, phải làm sao bây giờ? Chẳng biết đại ca gặp chuyện gì gấp, đã vội đi rồi, chuyện nơi này còn chưa xong mà.” Xảo Xảo chạy vào trong phòng, len lén liếc nhìn Lạc Ngưng hỏi.

Lạc Ngưng giống như không nghe thấy nàng nói, thần tình ngây ngốc, sắc mặt trắng bệch, cũng không biết suy nghĩ cái gì. Nha hoàn kia vội vã trở lại, đem mảnh giấy Lâm Văn Vinh viết trước khi đi trao cho Lạc Ngưng: “Tiểu thư, đây là của Lâm công tử lưu lại.”

Lạc Ngưng vội vàng cầm lấy tờ giấy, chỉ thấy nét chữ tựa như rồng bay phượng múa, mạnh mẽ có lực, một bài thơ nhỏ với hai câu vừa mới viết xong:

Phù dung tác trướng cấm trùng trùng

Bỉ dực hòa minh ngọc lộ trung.

Lạc Ngưng cắn chặt răng, mắt đỏ hoe, cầm cây bút lên, ghi thêm vào hai câu thơ:

Nhân đạo dao trì xuân tự hải

Nguyệt minh phi hạ nhất song hồng.

Dịch thơ - Không đảm bảo chính xác 100%.

Phù dung làm trướng gấm giảng giảng

Uyên ương cùng hót đón sương tan

Khung cảnh dao trì xuân tựa biển

Đôi chim về giữa ánh trăng lan - hieusol dịch.

Bài thơ này xem như đã kết hợp cả phù dung trướng lẫn khăn uyên ương rồi, Lạc Ngưng vứt bút đi, nhìn vào mấy câu thơ kia một thoáng, đột nhiên phục trên bàn, cất tiếng khóc òa...

Mọi người đang ở trong sảnh, thấy Lạc tiểu thư đưa hai vật phẩm đến, đều đã nhìn ra Lạc tiểu thư đối với Lâm Tam có mối cảm tình, đang nghĩ sẽ diễn ra một câu chuyện tài tử giai nhân mỹ lệ, vậy mà Lâm Tam vừa mới đoạt khôi kia lại bỏ rơi Lạc tiểu thư, vội vàng vàng chạy đi, thật sự khiến người ta phải kinh ngạc. Nhất thời mọi người bối rối nghị luận, chẳng biết xảy ra chuyện gì.

Lạc Mẫn đứng dậy, ha ha cười nói: “Chư vị không cần ngạc nhiên. Thái độ của tiểu nữ đối với Lâm công tử, nghĩ rằng tất cả mọi người đều nhìn thấy rồi, trong nhà Lâm công tử tạm thời có việc gấp phải xử lý mới phải vội vàng rời đi, cũng không biết được nguyên do. Ngày sau lão phu tất sẽ đem kết quả chuyện này báo cho chư vị hương thân phụ lão biết. Lúc này hội thi thơ mọi việc đã xong, lại gặp hứng đèn hoa rực rỡ, hôm nay chúng ta liền ở đây trên sông Tần Hoài uống rượu ngon thật thỏa thích không say không về. Tiểu vương gia, Trình đại nhân, chư vị đại nhân, cần phải cho lão phu một chút mặt mũi a.”

Mọi người thấy Tổng đốc đại nhân tự mình đứng ra giải thích, nghĩ rằng đích xác như thế, liền đều cởi bỏ tấm lòng, dù sao việc náo nhiệt hôm nay đã xem xong, còn lại là thưởng thức mỹ cảnh của Tần Hoài, nhất thời không khí trong khoang lại trở nên tưng bừng, Triệu Khang Ninh cùng Trình Đức đánh mắt ra dấu, hai người cũng ngồi xuống.

Lâm Văn Vinh vội vàng đi ra ngoài khoang, biểu thiếu gia theo sau hắn, lo lắng nói: “Lâm Tam, cô mẫu cùng Ngọc Nhược biểu muội đều xảy ra chuyện, thế này phải làm sao thì tốt?”

Lâm Văn Vinh đáp: “Thiếu gia người đừng vội, đem sự việc nói rõ ràng cho ta nghe xem.”

Biểu thiếu gia gật đầu nói: “Hội thi thơ hôm nay Lạc đại nhân và Phủ doãn đại nhân đặt biệt phát thiếp mới, các danh môn vọng tộc ở Kim Lăng đều nhận được lời mời, Tiêu gia chúng ta cũng không ngoại lệ. Ta bởi vì cuộc thi liền sớm ra khỏi nhà, cô mẫu cùng biểu muội nói là một chút sau mới đến. Nhưng đợi hồi lâu vẫn chẳng thấy bóng người. Trong lòng ta đang buồn bực, mới rồi có hạ nhân đến báo lại, nói có người ở trong thành tìm được xe ngựa của cô mẫu và biểu muội, còn hai người họ thì không thấy bóng dáng đâu, nhìn bộ dạng sợ là bị người ta bắt đi rồi. Lâm Tam, thế này phải làm sao bây giờ? Người nhất định phải nghĩ biện pháp cứu giúp biểu muội và cô mẫu a.”

Lâm Văn Vinh nghe vậy, lửa nóng trong đầu liền bốc lên, mẹ nó. Đây là chuyện gì a, ta mới vài ngày không ở nhà, hai người đã bị người ta bắt đi rồi. Bắt mất Đại tiểu thư không tính, ngay cả phu nhân cũng bắt nữa, hai người này mà đi, Tiêu gia bằng như tiêu tan. Kể nào đó với Tiêu gia có cừ oán như thế nào đây?

“Khi Đại tiểu thư cùng phu nhân ra ngoài, chẳng lẽ không mang hạ nhân theo?” Lâm Văn Vinh hỏi.

“Mang theo Tiêu Phong và Tiểu Thúy, nhưng hai người bị người ta đánh hôn mê bất tỉnh, sau khi tỉnh lại không nhớ ra gì cả. Lâm Tam, người nói đây là ai có oán cừu với chúng ta a? Làm việc độc ác như vậy!”

Đánh hôn mê? Lâm Văn Vinh sững sốt một chút, nếu có người trả thù, tỷ như Bạch Liên giáo kia, nhất định gặp người là giết, sẽ không lưu lại người sống, kẻ ác này lại đánh hôn mê hai người Tiêu Phong, là dụng ý gì? Hắn vốn đang nghĩ có phải Triệu Khang Ninh cùng Trình Đức làm nên hay không, nhưng với người như Từ Vị, tính kế tất nhiên chu toàn, bọn người Trình Đức nhất định sớm đã bị Từ Vị âm thầm giám thị, sẽ không cho bọn hắn cơ hội như vậy. Như thế, đây là tặc nhân nơi nào gây ác?

Hai người ở đầu thuyền nói chuyện, hoa thuyền này vốn nằm trên sông Tần Hoài, sớm đã bơi xa giữa giòng, đợi hồi lâu ngay cả con dò nhỏ cũng không nhìn thấy.

Lâm Văn Vinh nhớ tới chuyện ban đêm gặp được Đỗ Tu Nguyên cùng Hồ Bất Quy, đột nhiên tỉnh ngộ, ôi chao, Từ Vị và Lạc Mẫn hai cái lão hồ ly này, sợ là sắp động thủ với Trình Đức, hơn nữa là ngay tối nay. Lúc này mặt nước sông Tần Hoài hẳn là sớm đã bị phong tỏa rồi.

Nghĩ như thế, trong lòng càng trở nên lo lắng, mẹ nó, không ra khỏi sông Tần Hoài, chạy đi đâu tìm hai người Tiêu Đại tiểu thư? Hai nữ tử yếu đuối, tươi tắn như hoa như ngọc, rơi vào tay tặc nhân, qua tối này còn không tìm được người, vậy cái gì hoàng hoa khuê nữ thôi cũng xong rồi. Tiêu Ngọc Nhược tiểu nữ này cũng thật là, vô duyên vô cớ tự nhiên náo loạn cả lên, đợi gặp lại, lão tử sẽ chăm sóc cái móng nàng thật cẩn thận, cho nàng nhớ thật lâu.

“Thuyền, thuyền, Lâm Tam, có thuyền tới.” Biểu thiếu gia đột nhiên chỉ ra xa xa, kêu to lên.

Lâm Văn Vinh vội vàng theo hướng ngón tay hắn nhìn lại, lúc này đèn hoa rực rỡ mới được thắp lên, mặt nước sương mù mờ mờ, xa xa bơi lại một chiếc thuyền gỗ, Hai người trên thuyền đang vẫy tay với Lâm Văn Vinh.

“Hồ đại ca, Đỗ đại ca?” Lâm Văn Vinh vừa thấy cái bóng hai người, liền cao hứng kêu lên.

Hai người Hồ Bất Quy tăng tốc bơi thuyền không tới một phút liền tới dưới hoa thuyền, không đợi một chiếc thuyền đình ổn, Lâm Văn Vinh thả người nhảy xuống, hạ thân giữa thuyền nhỏ. Hai người Hồ Bất Quy, Đỗ Tu Nguyên đỡ lấy cánh tay hắn, nói lớn: “Lâm tướng quân, chúng ta nhớ người chết được.”

Lâm Văn Vinh kích động đáp: “Hai vị đại ca, ta cũng nhớ các người a, các huynh đệ khỏe không?”

Hồ Bất Quy ha ha cười: “Chúng ta rất khỏe, đều ẩn tàng chung quanh đây, tối nay chuẩn bị làm chút đại sự.”

Quả nhiên không ngoài sở liệu, Lâm Văn Vinh âm thầm gật đầu, lúc này hắn đã không ở trong quân, Hồ Bất Quy ngay cả việc cơ mật bậc này đều nói thẳng cho biết, đây là tình nghĩa cùng tín nhiệm trong lúc sinh tử, người khác không thể so cùng.

Đỗ Tu Nguyên nén nước mắt nói: “Lâm tướng quân, ngày ấy tên Vương bát dẫn Đông Thành bắn pháo sau lưng người, các huynh đệ đều đã cho rằng người... Sau đó hơn vạn huynh đệ quân cánh phải ta liền đi tìm Đông Thành kia liều mạng, nếu không có Từ đại nhân ngăn cản, chúng ta đã đem họ Đông kia chém rồi...”

Hồ Bất Quy nói: “Không chém hắn thì sao? Ta phái Hứa Chân mai phục trên đường, chỉ một mũi tên bắn trúng đầu lâu của hắn, cũng coi như tiện nghi cho tên Vương bát dẫn này.”

Lâm Văn Vinh ôm lấy tay hai người, cảm kích nói: “Hai vị đại ca, Lâm mỗ cảm tạ vô cùng.”

“Lâm tướng quân, ngày ấy ở trong vạn pháo, người như thế nào thoát vây chứ? Chúng ta thấy hỏa pháo mãnh liệt liền đều cho rằng người không thể sống sót.” Đỗ Tu Nguyên than thở nói.

“Ài”, Hồ Bất Quy cắt ngang hắn nói: “Lâm tướng quân phúc lớn mạng lớn, sẽ không dễ dàng bị gian nhân làm hại như vậy. lão Hồ ta sớm đã biết. Thế nào, không khoái lác chứ?”

Lâm Văn Vinh than thở: “Chuyện này trải qua lắm điều phức tạp, một lời khó nói hết, đợi ngày sau sẽ kể lại chi tiết cùng hai vị đại ca.”

Hồ Bất Quy gật gật đầu nói: “Đúng vậy, Ngày còn dài, Lâm tướng quân, Từ đại nhân và các huynh đệ đang chờ người, chúng ta mau đi gặp họ.”

Lâm Văn Vinh gật đầu, đón Quách Vô Thường lên thuyền, Hồ Bất Quy khua chèo. Thuyền nhỏ thẳng tiến phía trước bơi đi.

Thuyền nhỏ thẳng tiến phía trước bơi đi. Tới gần bờ, đã thấy trên bến đèn đuốc sáng choang, đúng là Từ Vị mang theo mấy ngàn nhân mã tự mình nghênh tiếp.

“Lâm Tam, cuối cùng cũng gặp lại người rồi!” Còn chưa cập bờ, giọng Từ Vị đã từ xa xa truyền tới. Biểu thiếu gia lần đầu tiên nhìn thấy tấm gương của người đọc sách trong thiên hạ - Từ Văn Trường, tay liền run lên, hai chân có chút run rẩy.

Lâm Văn Vinh ôm quyền đáp: “Khiến Từ tiên sinh lo lắng rồi.”

Thuyền đã bơi tới bên bờ, mấy người nhảy xuống thuyền, Từ Vị giữ chặt tay Lâm Văn Vinh nói: “Không phải lo lắng, lão hủ là thành tâm thành ý hướng tới Lâm huynh đệ người cảm ơn. Chiến thắng Bạch Liên giáo lần này, Lâm huynh đệ công lao to lớn người người đều biết. Người đề bạt mấy vị thiên hộ này, cũng đều là các tướng trung lương có công lao có bản lĩnh. Người vừa lập công lại vừa ‘trồng’ người, lão hủ có thể nào không cảm tạ?”

Lâm Văn Vinh cười ha ha, lão đầu này đánh giá ta rất cao, bất quá nói vài lời ơn huệ hay ho có tác dụng gì, không bằng phát chút bạc thưởng mới thực tế hơn.

Từ Vị nhìn hẩn từ trên xuống dưới, thật lâu mới nói: “Lâm tiểu huynh, ngày ấy trong vạn pháo, người không bị thương tổn gì. Nếu là vì lão hủ sơ suất, dẫn đến tổn thương của huynh đệ, lão hủ cả đời sẽ không được bình an a.”

“Chuyện này, ta cũng không có tổn thương gì, chỉ là bị đại pháo làm choáng đầu hoa mắt, buổi tối ngủ không yên, còn mơ thấy ác mộng, có đôi khi thổ chút huyết, còn lại coi như bình thường. Đại phu nói, dùng nhiều đồ bổ, nghỉ ngơi bồi dưỡng ba mươi năm sẽ trở lại bình thường thôi mà.”

Từ Vị nghe hẩn ba hoa cũng không so đo, mỉm cười nói: “Lâm huynh đệ vì xả tắc Đại Hoa ta, cù cung tận tụy, không tiếc thân vào nơi nguy hiểm, dốc sức đấu thắng Bạch Liên thánh mẫu, đánh gục trong hỏa pháo, tinh thần bậc này, khí khái bậc này thật sự khiến ba quân tướng sĩ ta đều noi theo, lão hủ nhất định báo với hoàng thượng, thưởng thêm thật trọng hậu.”

Lão đầu này cố ý mỉa mai ta đây, dù da mặt Lâm Văn Vinh cực kỳ dày cũng nhịn không được có chút nóng lên, Bất quá Từ Vị làm bộ thật tình chẳng biết, hẩn cũng làm bộ hồ đồ, ha ha cười hai tiếng nói: “Từ đại nhân, người chuẩn bị hôm nay động thủ sao?”

“Không sai, ta ở Giang Nam mấy ngày này, trong kinh có rất nhiều sự vụ đợi làm. Việc ở Giang Tô này chính là chuyện cuối cùng ta làm ở Giang Nam, xử trí xong rồi, ta liền hồi kinh báo cáo”. Từ Vị nhìn Lâm Văn Vinh: “Lâm huynh đệ, việc đêm nay, nếu đổi lại là người thì nên làm thế nào mới ổn.”

Ngất, trò chính trị người là tay tổ, còn hỏi ta, không phải là cố ý chơi ta sao. Lâm Văn Vinh cười nói: “Loại việc này tiểu đệ cũng không am hiểu, lẽ tất nhiên Từ tiên sinh tinh thông nhất rồi, đơn giản là tội chứng rõ ràng, hạ thủ tàn nhẫn mà thôi. Từ tiên sinh nhất định sớm an bài tốt đẹp cả rồi, đâu còn cần ta ở bên hoa tay múa chân.”

Từ Vị gạt đầu than vãn: “Lâm huynh đệ quả là người thông minh trời sinh. Tội chúng đã sáng tỏ, hạ thủ phải tàn nhẫn, đó là bí quyết thành công khuynh loát quan trường, rất nhiều người lăn lộn cả đời cũng không nắm được yếu quyết này, tiểu huynh đệ người một lời nói ra trọng điểm, người nếu làm quan, thiên hạ sợ rằng không ai là đối thủ của người.”

Lại nghe lão lừa bịp, Lâm Văn Vinh nói: “Việc đêm nay, tiểu khả liền chờ tin tức tốt của tiên sinh. Ồ, còn có một chuyện, tiên sinh nếu muốn động thủ, tất nhiên sớm bắt đầu giảm thị bọn người Trình Đức, chẳng biết bọn họ hôm nay có điểm dị thường nào chẳng, có bắt bớ ai chẳng?”

Từ Vị chậm rãi lắc đầu: “Ta đích xác âm thầm giám thị Trình Đức và thuộc hạ, bất quá hôm nay chưa thấy hẩn có hành động gì khác lạ. Sao vậy? Lâm tiểu huynh hỏi điều này là sao?”

Lâm Văn Vinh đem chuyện Tiêu phu nhân và Đại tiểu thư bị người bắt mất báo cho Từ Vị, Từ Vị cả kinh nói: “Lại có chuyện này, người phương nào gan lớn tày trời vậy? Ngay cả Quách tiểu thư cũng dám bắt đi? Không sợ tru di cửu tộc sao?”

Bất mất Tiêu phu nhân phải bị tru di cửu tộc? Nói giỡn sao! Lâm Văn Vinh lắc đầu, bấm ngón tay tính toán, có oán cừu với Tiêu gia, chỉ có hai phe nhân mã. Một là bọn người Ninh tiểu vương gia nhiều lần ép buộc, còn lại chính là Bạch Liên giáo. Bọn người Triệu Khang Ninh, Trình Đức ở dưới tầm mắt của Từ Vị, tự nhiên không làm được trò gì, mà phe kia - Bạch Liên giáo sớm đã tan thành mây khói, chỉ còn lại hai “dư đảng” xinh đẹp rực rỡ.

Dư đảng? Lâm Văn Vinh sửng sốt một chút, tức thời nhớ tới mẫu nữ Đại tiểu thư gặp đủ loại kiếp nạn, trong lòng giật mình hiểu rõ được một chuyện, liền lớn tiếng nói: “Từ tiên sinh, xin cho ta một thót khoái mã.”

Từ Vị thấy hấn vẻ mặt lo lắng tựa như biết được điều gì, cũng không dám chậm trễ, vội vàng hạ lệnh: “Chuẩn bị cho Lâm tướng quân một thót khoái mã, Hồ Bất Quy, người suất lĩnh một ngàn tinh kỵ, nghe theo chỉ huy của Lâm tướng quân, nhất định phải đưa Tiêu phu nhân hoàn hảo không tổn hao cứu ra.”

Lâm Văn Vinh sớm đã không nghe được lão an bài cái gì, khoái mã vừa đến, hấn ngay cả Quách Vô Thường cũng không quản, xoay người nhảy lên lưng ngựa hét lớn một tiếng, roi ngựa vung lên, liền như tên rời khỏi cung, hướng tới bên hồ Huyền Vũ chạy thẳng.

Hồ Bất Quy suất lĩnh một ngàn tinh kỵ theo sát phía sau hấn, từng trận vó ngựa phá tan sự yên tĩnh của thành Kim Lăng.

Tới bên hồ Huyền Vũ, Lâm Văn Vinh xoay người xuống ngựa, chỉ thấy trên hồ sóng nước mênh mang, nào đâu bóng dáng du thuyền.

“Tiên Nhi, Tiên Nhi!” Lâm Văn Vinh quay về phía mặt hồ gọi lớn.

Mấy loài chim nước đậu trong bụi rậm vỗ cánh phành phạch bay lên, mặt hồ càng hiện rõ trống trải yên tĩnh, hoa thuyền của Tiên Nhi không biết trốn ở nơi nào.

“Lâm tướng quân!” Hồ Bất Quy suất lĩnh một ngàn kỵ binh chạy vội tới, vội vàng xuống ngựa, lớn tiếng nói: “Mặt tướng nghe theo sự điều động của tướng quân.”

Lâm Văn Vinh phát tay ra lệnh: “Hồ đại ca, người chỉ huy các huynh đệ chèo thuyền nhỏ ra hồ Huyền Vũ tìm một chiếc thuyền hoa, nếu là trên thuyền có người, hãy nói...”

Lời còn chưa dứt, Hồ Bất Quy chỉ tay vào mặt hồ hỏi: “Tướng quân, là chiếc này sao?”

Lâm Văn Vinh vừa ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy giữa mặt hồ chậm rãi bơi tới một chiếc hoa thuyền thật lớn, trên đầu thuyền, một nữ tử mi mục như vẽ đang đứng nhìn lên bờ mỉm cười

211. Chương 209 - Tổ Nam Nhân Chân Nan (làm Nam Nhi Thật Khó)

Thuyền tới bên bờ, nữ tử kia nhìn Lâm Văn Vinh mỉm cười cất lời: “Tiểu đệ đệ, là người gọi ta sao?”

“Sư phụ tỷ tỷ, đã khuya thế này còn chưa ngủ à? Tiểu đệ nào dám quấy nhiễu ngài thanh tu a! Ta là gọi Tiên Nhi đến, lão công trở về sao không thấy nàng ra nghênh đón a?” Lâm Văn Vinh không biết hồ thẹn đáp.

An Bích Như khúc khích cười duyên diễm lệ như hoa, hồ mị liếc mắt nhìn hấn: “Tiên Nhi à? Nó ban ngày nói muốn đi tìm tướng công, ta với nó liền phân khai, một mình trở lại đây. Thế nào, người không thấy nó sao? Tiểu bại hoại, sợ là người biết nàng vắng mặt, cố ý làm chuyện xấu, trở về tìm tỷ tỷ, hi hi...”

An Bích Như khẽ vuốt lọn tóc bên tai, bộ ngực sữa vươn thẳng, ánh mắt lưu chuyển nhìn quanh đầy vẻ quyến rũ, tựa như lãng ba tiên tử mỹ lệ không tả nổi.

Nghìn kỵ binh Hồ Bất Quy suất lĩnh đều là nam tử tráng niên, chưa từng gặp qua vưu vật động nhân như thế, nhất thời hai mắt đăm đăm, bị nữ tử này mê hoặc tâm thần.

Mặt trời của ta, người muốn đùa giỡn tiểu đệ ta sao? Lâm Văn Vinh khinh bỉ nhìn bốn phía, thấy binh sĩ theo mình đều một dạng thất hồn lạc phách, trong lòng rất bất mãn.

Thật là con mẹ nó không có định lực, hắn đưa ánh mắt từ trên thân thể tuyệt vời của sư phụ tỷ tỷ trở về, đánh mắt ra dẫu với Hồ Bất Quy: “Tỷ tỷ không nên nói giỡn nữa. Tiêu đệ không có ý đó, cũng không có gan đó. Tối nay trăng sáng trời cao, thích hợp làm chút việc vui vẻ, ta là muốn gọi Tiên Nhi đi ra ngoài ngắm trăng, Tiên Nhi, Tiên Nhi...”

Hắn bước từng bước một chuẩn bị lên thuyền, An Bích Như liền chuyển thân đứng chắn trước mặt hắn, hai người đi quá nhanh, thiếu chút nữa đụng vào nhau.

Bộ ngựa sữa đầy đặn của An tỷ tỷ nhô cao, nàng nháy mắt với hắn cười nói: “Đệ đệ, Tiên Nhi trước mắt chưa trở về. Người phải đi nơi khác tìm nàng, trên thuyền này chỉ có một mình ta, nếu người bước lên, chúng ta cô nam quả nữ có chút bất tiện, hay là đợi Tiên Nhi trở về hãy lên thuyền, đến lúc đó tỷ tỷ hoan nghênh người vô cùng.”

Chống lại ta? Ngực to là không đủ a. Lâm Văn Vinh phần hận đem ánh mắt dán trước ngực nàng thu về, gật gật đầu nói: “Tỷ tỷ nói có lý, chúng ta cô nam quả nữ quả thật không tiện lắm. Bất quá nếu là quần nam quả nữ (nhiều nam một nữ), vậy không thành vấn đề rồi, Hồ Bất Quy, vị này là sư phụ của lão bà ta, cũng là tỷ tỷ của ta, người để các huynh đệ trông coi nàng, không ai được làm thương tổn nàng. A, đao kiếm binh thường không thương tổn được sư phụ tỷ tỷ này của ta đâu.”

Lời vừa thốt ra, hắn liền lách qua An Bích Như thẳng tiến lên thuyền.

An Bích Như cấp tốc di động vài bước, kỵ binh cũng tiến đến phía sau Hồ Bất Quy, gương cung tên nhắm thẳng vào người An Bích Như.

Lâm Văn Vinh vẫy vẫy tay phía sau, ý bảo mọi người thả lỏng xuống, hắn nhìn An Bích Như cười khổ nói: “Sư phụ tỷ tỷ, hà tất phải như thế này! Chúng ta bây giờ có thể hòa hợp ở chung là việc không dễ dàng mới có được, chớ nên vì một chút chuyện không hợp mà phá hỏng hòa khí. Tiên Nhi là đồ đệ của nàng, lại là lão bà của ta. Ta yêu thương nàng ấy còn không kịp, sao lại hại nàng ấy, ngài yên tâm đem hết thầy giao cho ta đi.”

Hắn nói xong, khe khẽ thở dài, liền vòng qua An Bích Như đi vào bên trong.

An Bích Như thân hình khê động, lại muốn ngăn cản, nhưng thấy ánh mắt kiên quyết, liền do dự một chút rồi bất đắc dĩ cười lắc đầu: “Bỏ đi, hai phu thê các người chơi đùa, ta chen vào làm gì, bất quá tính cách của Tiên Nhi người cũng biết, chớ dọa nó sợ, nếu không ta không tha cho người”.

Ta dọa nàng ấy sợ? Cho ta xin, công phu hai sư đồ các người, ba người như ta cũng không thắng được, ta làm sao khi phụ nàng. Bất quá chơi chút thủ đoạn với nàng thì có thể.

Hắn trước tiên hướng giữa thuyền bước tới nhưng lại không thấy bóng người, nhìn quanh thấy trong khoang thuyền mơ hồ có ánh đèn xuyên đến, hắn theo thang mà xuống, liền nghe bên trong có một nữ tử đang nói.

“Là sao? Hiềm thức ăn này không ngon sao? Từ sáng tới đêm nhất quyết không ăn một hạt cơm uống một giọt nước sao? Đại tiểu thư, người là mỹ nhân có tiếng, nếu nhịn đói tới gãy gò, không biết có bao nhiêu người đau lòng vì người a, ha ha.”

Nghe được thanh âm này, Lâm Văn Vinh trong lòng vui vẻ, A di đà Phật, bỏ tất phù hộ, quả nhiên là tiểu nha đầu Tiên Nhi này làm chuyện tốt. Trước kia nói Tiên Nhi là yêu nữ hắn không tin, qua hôm nay, ai nói nàng không phải yêu nữ, hắn là người đầu tiên không tin.

Lâm Văn Vinh nhìn vào bên trong thăm dò, chỉ thấy Đại tiểu thư và phu nhân bị giấy thùng trói chặt, ngồi ở một chỗ ẩm thấp, vẻ mặt có chút kiệt sức, bất quá tinh thần vẫn tốt, thoạt nhìn không có vẻ bị hành hạ gì. Tiên Nhi cũng đang ngồi trên ghế, giữa bàn còn đặt một chén trà xanh bốc lên hơi nóng. Chiếc miệng nhỏ đỏ tươi của nữ tử kia khẽ nhấp một ngụm trà, nhìn hai người trước mắt, trên mặt hiện lên ý cười.

“Yêu nữ, người muốn giết cứ giết, Tiêu Ngọc Nhược ta há có thể sợ người?” Âm thanh giận giữ của Đại tiểu thư truyền đến.

“Giết người, người cho rằng ta không dám sao? Số người bỏn cô nương giết cũng đủ chất đầy hồ Huyền Vũ này rồi.” Tầm Tiên Nhi lấy ra một chủy thủ sắc bén, soạt một tiếng cắm ở trên thanh ván thuyền sát mặt Đại tiểu thư, cười lạnh: “Muốn giết người có gì mà khó, bất quá...”

Nàng đột nhiên cười mê hoặc: “Nếu cho người chết dễ dàng như vậy cũng không thú vị lắm, lại quá tiện nghi cho người rồi. Tiêu đại tiểu thư người không phải rất thanh cao sao, rất cao ngạo sao? Hôm nay ta liền lột sạch quần áo của người, xem người cao ngạo như thế nào, ha ha...”

Tần Tiên Nhi nói xong liền muốn ra tay, Đại tiểu thư vừa thẹn vừa giận hét lên: “Yêu nữ, người muốn làm gì?”

Lâm Văn Vinh nghe được mấy lời ấy, gáy toát đầy mồ hôi lạnh, quả nhiên không thẹn là lão bà của ta a, hành sự xuất kỳ bất ý quỷ thần khó dò, có chút phong thái. Bất quá nếu muốn lột quần áo Đại tiểu thư, cái này thật là làm khó cho ta rồi, bây giờ nhảy vào giải cứu, hay là đợi lột trần ra rồi hãy bàn? Vạn nhất nàng lột trần Đại tiểu thư xong lại muốn lột phu nhân thì làm sao bây giờ, lão tử là người đứng đắn, đến lúc đó thì phải nhìn hay không nhìn?”

Dù sao cũng là hai nữ nhân đánh nhau, lại là loại cởi quần cởi áo này, hẳn trong lòng nôn nao, ngược lại không vội nữa, để cho các nàng ầm ĩ lên, lúc máu chốt lão tử như thiên thần giáng lâm, như vậy mới thể hiện giá trị của ta.

“Cô nương chậm đã!” Thanh âm Tiêu phu nhân vội cất lên nói: “Xin nghe ta một lời.”

“Tần Tiên Nhi cười hì hì: ”Phu nhân, người nói ta dừng, ta liền dừng sao?”

Nàng xoạt một tiếng xé bỏ ống tay áo của Đại tiểu thư, để lộ ra cổ tay trong suốt như tuyết của Tiêu Ngọc Nhược. Đại tiểu thư cả kinh kêu “a” một tiếng.

Tần Tiên Nhi hừ giọng nói: “Người kêu cái gì? Không phải chỉ xé bỏ một tay áo của người sao? Lại không có nam nhân nào ở đây cả.”

“Nam nhân ở đây? Trên thuyền này, nam nhân duy nhất là tướng công của ta, người dù để hấn liếc qua, cũng là vinh hạnh của người, đâu có mất tiện nghi gì.”

Nha đầu Tiên Nhi này thật sự là vô địch rồi. Lâm Văn Vinh bất đắc dĩ cười khổ, trong lòng cũng có chút cảm động, tạm thời không nói Tiên Nhi làm như vậy là đúng hay sai, nhưng nàng lúc nào cũng mang tâm lý bảo vệ lợi ích của mình. Phần thâm tình này khiến cho người ta không cách nào trách nàng. Nam nhân, nửa người dưới đều là động vật, nữ tử dạng này yêu thương còn không kịp, như thế nào lại có thể la mắng nàng.

“Vị cô nương này, nếu ta nhớ không nhầm, ta cùng Ngọc Nhược đều không nhận ra người, Tiêu gia ta cùng người không có oán cừu gì, không biết hôm nay bắt trói chúng ta rốt cuộc là vì sao? Nếu vì tiền tài, Tiêu gia ta cũng có chút của cải. Chỉ cần trong khả năng của ta, chúng ta tuyệt không tiếc.”

“Tiền bạc? Tiêu gia của người có nhiều tiền bạc sao?” Tần Tiên Nhi cười, nếu muốn nói tới bạc, tiền của Bạch Liên giáo nàng còn dư đủ cho nàng cùng sư phụ hưởng dụng cả mười đời.

“Tiền bạc của Tiêu gia người là người kiếm được sao? Nếu không phải có người tổn hao tất cả tinh lực giúp đỡ Tiêu gia người, bằng vào hai người, dù đập vỡ đầu, có thể kiếm được bao nhiêu bạc? Tiêu gia người không biết trân trọng người tài, hôm nay bốn cô nương trói các người lại không vì vàng bạc, không vì nhà cửa, chỉ muốn đòi một chút công bằng.”

“Đòi công bằng?” Tiêu phu nhân cả kinh nói: “Cô nương nguyên cố gì lại nói vậy? Tiêu gia ta như thế nào đắc tội với người?”

“Hỏi nàng ta ấy.” Ngó tay nhỏ nhắn của Tần Tiên Nhi chỉ chỉ vào Tiêu Ngọc Nhược, cười duyên nói: “Tiêu đại tiểu thư, đoạn hồng tuyến bị chém đứt người đã buộc lại chưa?”

“Là người?” Tần Tiên Nhi sắc mặt biến đổi, cả giận nói: “Người là yêu nữ Bạch Liên giáo?”

Tần Tiên Nhi cười lạnh đáp: “Là ta thì thế nào? Yêu nữ thì yêu nữ, tóm lại so với người vong ân bội nghĩa nhà người còn hơn gấp trăm lần. Hôm nay ta thay tướng công ta giáo huấn người một chút.”

“Tướng công của người?” Đại tiểu thư nhớ tới chuyến đi Hàng Châu trên thuyền Tô Khanh Liên, yêu nữ này cùng Lâm Tam đầu mày cuối mắt với nhau cùng rơi xuống nước, trong lòng đau đớn, cảm hận nói: “Hắn là

tướng công của người sao? Nói dễ nghe như thế, không biết là hồ mị ở đâu đến, câu dẫn không thành liền tự xưng là thê tử của người ta, nữ tử vô sỉ như người ta mới thấy lần đầu.”

Tần Tiên Nhi cười lên khanh khách: “Tức giận như vậy làm gì? Ta với tướng công chính là sư phụ làm mai, đại lễ ba lạy, thật sự thành vợ chồng, ta làm nương tử, câu dẫn tướng công của mình, có gì không thể? Nhưng không biết nữ tử nhà ai vô sỉ như kia, cầm hồng tuyến trói tướng công ta, chắc chắn, ta thật sự bội phục da mặt nàng ấy a.”

“Người, người...” Tiêu Ngọc Nhược vừa thẹn vừa giận nói: “Đồ hồ ly nhà người, hẳn chỉ có quan hệ với Xảo Xảo và Thanh Tuyền hai người, người ở nơi nào tự xưng thê tử nữ nhân tới lừa gạt?”

Tần Tiên Nhi lạnh lùng cười: “Xảo Xảo muội muội là nương tử của tướng công không phải chuyện giả, ta là lớn, nàng ta là nhỏ, hồ mị chết tiệt Tiêu Thanh Tuyền kia tính làm cái gì, ả cũng giống như người, lau giày cho tướng công ta cũng không xứng!”

Toát mồ hôi a, nha đầu Tiên Nhi này, ngay cả lớn nhỏ cũng phân chia tốt đẹp rồi, điểm này nàng thật ra đã đề cập qua. Bất quá muốn nói lớn thật sự, vậy phải là Thanh Tuyền nhập môn sớm nhất, Xảo Xảo thứ hai, cuối cùng mới là nàng a, nàng ngược lại không biết khiêm nhường, tự cho mình là lớn. Lâm Văn Vinh thầm cười không thôi.

Tiêu phu nhân hỏi: “Ngọc Nhược, các người đang nói ai?” Tiêu Ngọc Nhược cắn răng đáp: “Còn có thể là ai, tên đáng ghét nhất thiên hạ đó! Yêu nữ nhà người, có bản lĩnh thì thả ta ra..”

“Sao nào, muốn đánh nhau sao? Bỏ cô nương phụng bồi.” Tần Tiên Nhi hừ lạnh một tiếng, chủ thủ chợt lóe, cắt đứt dây thừng trên tay Đại tiểu thư. Nàng ta võ công cao cường, tự nhiên không e ngại một nữ tử yếu đuối như Đại tiểu thư thoát khỏi lòng bàn tay nàng.

“Ngọc Nhược, người thế này là sao?” Phu nhân vội kêu lên.

Đại tiểu thư như không nghe thấy lời mắng thân, quay về phía Tần Tiên Nhi nói: “Yêu nữ, ngày ấy người bắt ta, hại ta thiếu chút nữa thì chết, hôm nay lại vũ nhục ta như vậy, ta, ta không muốn sống nữa.” Nàng càng nghĩ, trong lòng liền dâng lên nỗi ủy khuất, nhất thời lệ châu đã đầy khóe mắt, liền ôm một bình hoa bên cạnh ném lên người Tần Tiên Nhi.

Tần Tiên Nhi chuyển thân nhảy qua, ống tay áo cuộn lên, nói: “Tốt, bỏ cô nương hôm nay không cần dùng võ nghệ tiếp người chơi đùa, xem ai lợi hại!”

Thật sự muốn đánh a, Lâm Văn Vinh trong lòng một trận kinh ngạc, năm nay phổ biến con gái dã man sao? Động chút là phải đánh nhau? Tiên Nhi không cần nói, ngay cả Đại tiểu thư luôn luôn dịu dàng thanh cao cũng không ngại đối mặt quyền cước, mẹ nó, thời đại bất đồng, hoàn toàn vượt quá năng lực tưởng tượng của ta.

Hắn len lén nhìn lại, đã thấy Đại tiểu thư tay ngọc nhẹ vung lên, bộ ngực pháp phòng kịch liệt, kích động không nói ra lời. Bàn tay nhỏ bé của Tần Tiên Nhi chống trên eo, vóc người tuyệt đẹp đứng thẳng, khóe miệng cười lạnh nhìn Tiêu Ngọc Nhược. Hai nữ tử đều xinh đẹp như nhau, trên gò má tựa bạch ngọc nổi lên một mảng hồng. Cả hai đứng cùng một chỗ tựa đóa hoa sen sinh đôi, xinh đẹp rực rỡ không phân hơn kém.

Bà nội nó, Lâm Văn Vinh thở dài, hai tiểu nữ này ngay cả đánh nhau cũng dụ người như thế a, lão tử rốt cuộc tiếp tục nhìn lén hay là nhảy ra ngoài làm anh hùng cứu hai mỹ nhân đây?

Đang khi hắn tự hỏi mình, chợt cảm thấy bên tai nóng lên, một làn hương thơm như lan xạ bay vào mũi. Một giọng nữ tử hồ mị vang lên: “Đệ đệ, người trốn ở đây xem cái gì?”

Âm thanh này không lớn không nhỏ nhưng tất cả mọi người bên trong khoang đều có thể nghe được, Lâm Văn Vinh bị dọa đến nhảy dựng, thấy ẩn nấu không được nữa đành phải ngoan ngoãn đứng lên, âm thầm cắn răng cảm hận, hồ ly tinh này, chuyên môn hại lão tử.

” Ta cái gì cũng không thấy, hai vị cứ tiếp tục, đánh nhau xong rồi hãy gọi ta.”

“Ta cái gì cũng không thấy, hai vị cứ tiếp tục, đánh xong rồi hãy gọi ta.” Hắn liền chuyển thân muốn chạy. Tình hình trước mắt thật sự là rắc rối, An tử tử này cố ý để cho lão tử xấu mặt đây mà. Hắn trong lòng

muốn thối lui, nhưng con mắt lại hung hăng quét qua trước ngực An tử tử.

Tần Tiên Nhi vừa xoay người nhìn thấy Lâm Văn Vinh liền như một trận gió cuốn lấy, dịu dàng hỏi: “Tướng công, chàng đã trở về?”

Đại tiểu thư thấy hắn, quanh mắt đỏ lên, nhưng vẫn kiên cường đứng lại, nắm chặt tay nhìn hắn nói: “Người, người, nguyên lai là người để nàng ấy bắt ta sao, ta, ta hận chết người...” Nàng rút cuộc không cất lời tiếp được, vội quay đầu không cho hắn nhìn thấy lệ hoa ở khóe mắt.

Mẹ nó, không ai oan uổng bằng lão tử mà, bắt quả Tiên Nhi là lão bà của ta, chuyện nàng làm ta phải gánh vác. Hắn thở dài không nói gì.

” Tướng công, chàng xem, Đại tiểu thư họ Tiêu được ta mời tới, thuận tiện đem cả Tiêu phu nhân cùng mời tới. Đại tiểu thư họ Tiêu này hôm qua đối đãi với chàng như thế, hôm nay ta định...”

“...phải báo thù cho chàng.” Tần Tiên Nhi ôm lấy cánh tay hắn lạnh giọng.

Lâm Văn Vinh cười khổ một tiếng, thật sự là mời đến sao? Nàng là báo thù cho ta sao? Nàng làm khó cho ta thì có. “Tiên Nhi, thả họ ra đi.” Hắn bắt đầu dĩ nói.

“Thả ra? Tại sao? Tướng công, nữ nhân này hôm qua đối với chàng như vậy, ta không thả.” Tần Tiên Nhi bĩu môi đáp.

“Thả ra!” Lâm Văn Vinh trong lòng phiền muộn, nghiêm mặt bảo.

“Không thả! Muốn thả chẳng tự mình đi mà thả!” Tần Tiên Nhi đôi mắt ửng đỏ, xoạt một tiếng liền xông ra ngoài, nhanh đến mức ngay cả An Bích Như cũng thiếu điều bị nàng đụng ngã.

Nha đầu này, thật sự là phiền phức muốn chết a. Lâm Văn Vinh đi tới nói: “Phu nhân bị sợ hãi rồi, việc hôm nay là ngoài ý muốn, ta sẽ phái người đưa hai vị trở về.”

Tiêu phu nhân còn chưa mở miệng, Đại tiểu thư đã cười lạnh: “Ngoài ý muốn, thật sự là rất ngoài ý muốn a. Yêu nữ này bắt cóc chúng ta, nguyên lai lại là nương tử của người, nương tử, ha ha.”

Đại tiểu thư nước mắt tuôn rơi, nào đâu thấy nụ cười. Mẹ nó, lão tử đã gây ra thì đành chuốc lấy, đây là sự tình không thể tận lòng cả hai bên, thật là phiền não con mẹ nó, phiền triệt để phiền. Lâm Văn Vinh vẫy tay nói: “Tùy nàng nghĩ sao thì nghĩ, dù sao con mẹ nó ta cho tới bây giờ vẫn không phải người tốt!”

Đại tiểu thư thấy hình dạng của hắn, nhin không được nước mắt tuôn rơi như mưa, xông mạnh ra ngoài thốt lên: “Ta hận người, hận người.”

Lâm Văn Vinh nắm chặt ống tay áo nàng, rít lên: “Người hận ta, hận ta vì cái gì, ta làm cái mẹ gì, người hận ta cái gì?”

“Ta cứ hận, hận chết người!” Đại tiểu thư ngoạm mạnh một cái thật sâu trên tay hắn, nước mắt rớt như mưa chạy ra ngoài.

Nhìn vết răng rướm máu kia, Lâm Văn Vinh cười khổ nói: “Tử tử, người xem đủ chưa? Đủ rồi thì đi ra ngoài giúp ta, ta hôm nay đủ phiền não rồi.”

An Bích Như thâm sâu ý vị nhìn hắn, than vãn: “Làm nam nhân cũng thật là khó!”

Trời ơi, biết nàng một thời gian dài, chỉ có câu này là dễ nghe nhất, hắn cười cảm kích, nếu không phải cố kỵ Tiêu phu nhân còn ở bên cạnh, hắn thật muốn ôm sư phụ tử tử này này vào lòng hôn đắm thiết.

Lâm Văn Vinh đi tới phía trước, đem dây thừng trói phu nhân cởi ra, Tiêu phu nhân lo lắng nói: “Lâm Tam, người với Ngọc Nhược cuối cùng xảy ra chuyện gì? Hôm qua nhiễu loạn đến không thể thu xếp như vậy, hôm nay lại thêm chuyện này, người mau theo ta về phủ.”

Lâm Văn Vinh thở dài: “Phu nhân, ta và Đại tiểu thư tính cách bất hòa, nên tạm thời tách ra cho tỉnh táo một chút, đối với hai bên đều có lợi.”

Tiêu phu nhân cười bảo: “Người tuổi trẻ các người, gì mà tính cách bất hòa, nói lấy cớ làm người ta buồn cười. Ta năm đó khi cùng lão gia thành hôn đều không quen biết, lấy rồi không phải cũng là tương kính như tân sao? Các người nói với nhau vài câu tốt lành, vậy có hiểu lầm gì đều có thể giải quyết cả.”

Toát mồ hôi, chuyện này và chuyện kia có thể so sánh sao? Không phải là việc giống nhau! Lâm Văn Vinh cười nói: “Cho nên phu nhân mới có thể vĩnh viễn xinh đẹp như khi còn trẻ a, không người nào có thể so cùng!”

“Lắm lời!” Tiêu phu nhân lắc đầu cười, đi tới vài bước: “Người nếu bây giờ không muốn trở về, vậy hãy đợi qua mấy ngày, ta lại phái người đến mời người. Được rồi, vừa nãy nữ tử kia là nương tử của người sao?”

“Đúng vậy.” Lâm Văn Vinh không chút do dự đáp.

Tiêu phu nhân thở dài không nói, uyển chuyển đi ra ngoài. Xuống dưới thuyền, đã thấy Hồ Bất Quy kiểm tới hai chiếc tiểu kiệu, vội vàng bẩm báo: “Lâm tướng quân, Tiêu đại tiểu thư đã lên kiệu rồi.”

Đại tiểu thư hạ rèm xuống, bên trong không có một chút động tĩnh, chắc đang ở trong kiệu rơi lệ. Lâm Văn Vinh bất đắc dĩ lắc đầu, người khóc cái gì? Người đáng khóc nhất chính là ta.

Tiêu phu nhân vào kiệu xong, nhìn lại quan binh bên ngoài gật đầu mỉm cười nói: “Làm phiền các vị tướng quân rồi.”

Vẫn là phu nhân có phong phạm đại gia a, Lâm Văn Vinh than thở. Đột nhiên hắn nhớ tới lời Từ Vị bảo rằng ai bắt Tiêu phu nhân sẽ bị tru di cửu tộc, trong lòng nhất thời kinh hãi, là Tiên Nhi bắt phu nhân, mà Tiên Nhi lại là lão bà của ta, trời đất, nếu lão Từ biết chân tướng, vậy không phải ngay cả lão tử cũng bị giết sao? Nói đùa!

Lâm Văn Vinh dặn dò với Hồ Bất Quy: “Hồ đại ca, người trở về bẩm báo Từ đại nhân, việc hôm nay chính là hiểu lầm.”

“Quả thật là hiểu lầm, ta cùng Ngọc Nhược chỉ tới bên hồ du ngoạn.” Phu nhân mỉm cười nhìn Lâm Văn Vinh.

Lâm Văn Vinh giơ ngón tay cái. Phu nhân đúng là phu nhân, thấu hiểu nhân tình, khen ngợi một cái! Chỉ mong ngày nào đó Đại tiểu thư cũng được như phu nhân vậy.

Nhìn nhuyền kiệu của Đại tiểu thư cùng Tiêu phu nhân rời đi. Lâm Văn Vinh vừa quay đầu lại, thiếu chút nữa chạm vào một thân thể mềm mại phong mãn.

“Tỷ tỷ, người là họ mèo sao, đi đường không gây tiếng động?” Lâm Văn Vinh con tim nhảy lên, phập phà phập phồng nói, thân mình tiến về phía trước dán sát vào, gần dính với bộ ngực tỷ tỷ kia.

An Bích Như cười khanh khách thối lui mấy bước nói: “Ta đến xem xem, phu nhân cùng tiểu thư, người rốt cuộc thích vị nào a?”

“Tỷ tỷ chớ đùa.” Lâm Văn Vinh nghiêm túc bảo: “Ta rất thanh bạch, so với bông tuyết còn muốn trắng hơn.”

An Bích Như sắc mặt biết đổi, lạnh lùng nói: “Thanh bạch? Ta xem người vì điểm thanh bạch ấy, ngay cả nương tử của chính mình cũng quên sao? Người nói xem, Tiên Nhi nào có bất công với người? Hôm nay nó vì người, lôi kéo ta cùng bắt mẩu nữ hai người, lại cố ý đem các nàng an trí ở trên thuyền, cho người dễ dàng tìm đến, đây là vì sao?”

“Vì sao?” Lâm Văn Vinh mù mờ không hiểu hỏi lại.

“Người a, thật uống tự khoe khoang thông minh hơn người.” An Bích Như khê dí ngón tay vào trán hắn nói: “Tiên Nhi thấy người hôm qua khổ muộn, trong lòng lo lắng. Hôm nay liền cố ý đem bắt hai người này lại, vừa để cho người xem nàng treu đùa bọn họ, vừa để giải khai tâm sự của người, giúp người khỏi vì Tiêu gia mà phiền não, người tại sao lại không hiểu thế?”

Toát mồ hôi, giải pháp này thật kỳ lạ. Lâm Văn Vinh bước ra, vội tìm một vòng, đã thấy Tiên Nhi ngồi ở đầu thuyền, hai hàng chân ngọc thon dài thả ra ngoài thuyền đang dùng sức vẩy đập, cái miệng nhỏ nhắn cong lên, đang hừ hừ cái gì.

“Ý, đây là tiên tử nơi nào hạ xuống phạm trần?” Lâm Văn Vinh kinh ngạc hỏi.

Tần Tiên Nhi sắc mặt vui vẻ, nhưng lại hừ một tiếng, nghiêng đầu qua. Lâm Văn Vinh ngồi bên người nàng cười bảo: “Tiên tử mỹ lệ, nói vài câu a.”

“Không nói!” Tiên Nhi dầm dề.

“Không nói, vậy ta sẽ cưỡng bạo ôm tiên tử, lại đây, ngoan nào, ca ca ôm một cái...”

“Đáng ghét, ta cưỡng bạo ôm chàng.” Tiên Nhi xoay người lại ôm chặt eo hắn, mặt dán vào ngực hắn, thân thể mềm mại run rẩy kịch liệt.

Nàng ngẩng đầu lên, lệ hoa thấm đầy hai má. “Ng ngoan ngoan, đừng khóc nữa, tướng công yêu nàng mà!” Lâm Văn Vinh khẽ vỗ vai nàng ôn nhu.

“Vậy mà ngươi lại ở trước mặt nữ nhân kia mắng ta? Tướng công, Tiên Nhi trong lòng khó chịu, hu hu...”

Lâm Văn Vinh dịu dàng vuốt ve khuôn mặt của nàng, lau đi nước mắt dính trên mặt, nhẹ nhàng nói: “Nha đầu ngốc, chính vì yêu thương nàng mới mắng nàng a, chúng ta là vợ chồng, càng tỏ vẻ càng thân mật càng thích thú. Nàng xem, Tiêu đại tiểu thư kia muốn ta mắng, ta còn không mắng! Tại sao vậy, vì nàng ta không đủ tư cách, so với bảo bối Tiên Nhi của ta còn kém mấy bậc!”

Cũng chỉ có Tiên Nhi nha đầu si ngốc này mới có thể tin lời hắn. Tiên Nhi ngược khuôn mặt dầm nước mắt, ngẩng đầu hỏi: “Tướng công, chàng nói thật sao?”

“Thật!” Lâm Văn Vinh nghiêm mặt đáp: “So với vàng bạc còn thật hơn.”

Tần Tiên Nhi mỉm cười qua làn nước mắt, nhào vào trong lòng ngực hắn nói: “Tướng công, chàng thật tốt! Vậy chàng sau này lại tận tình chiều Tiên Nhi, đánh Tiên Nhi cũng có thể được.”

Toát mồ hôi a, yêu cầu này quá đặc biệt rồi, Lâm Văn Vinh khinh bạc nâng chiếc cằm mượt mà của nàng lên, hôn nhẹ vào chiếc miệng anh đào của nàng, cười nói: “Ng ngoan ngoan thế này ta làm sao bỏ được chứ! Mỗi tuần chỉ đánh một lần là tốt rồi.”

“Đáng ghét!” Tần Tiên Nhi rúc vào lòng trượng phu làm nũng, đột nhiên cất lời: “Tướng công, chàng có thích Đại tiểu thư kia hay không?”

“Không có, tuyệt đối không có! Đây là lời chân thật, chân thật giống như ta mới vừa rồi đã nói với nàng.” Lâm Văn Vinh lập tức nghiêm trang trả lời.

“Ừ!” Tần Tiên Nhi nhẹ nhàng gật đầu: “Như vậy ta yên tâm rồi. Tướng công, sau này chàng sẽ cưới nàng ta nhé!”

“Cái gì?” Lâm Văn Vinh thiếu chút nữa từ mũi thuyền ngã cắm đầu xuống nước, chẳng lẽ ta thật sự già rồi, tại sao hiện tại ý nghĩ của nữ hài tử này, lão tử hoàn toàn chẳng hiểu gì cả!

“Việc này không được đâu, ta là người rất rất chân thật à, không có cảm tình tuyệt đối không rước vào nhà, nếu làm như vậy làm sao đối mặt với nàng, làm sao đối mặt với Xảo Xảo, như thế nào đối mặt với Thanh Tuyền, như thế nào đối mặt với những người khác đây?”

Tần Tiên Nhi thấy hình dáng trợn mắt há mồm của hắn, nhin không được khúc khích cười rộ lên, lại ở trong ngực hắn giả bộ bên lên một trận nói: “Tướng công, ta muốn chàng cưới Tiêu đại tiểu thư này về để hành hạ nàng ấy. Chàng cưới nàng ấy làm thiếp, liền bảo nàng ấy đến phòng ta, không cho chàng động phòng với nàng ấy. Ta mỗi ngày sẽ nghĩ biện pháp sai khiến nàng ấy, ha ha, đúng là rất thú vị phải không?”

Thú vị, thật sự là thú vị! Lâm Văn Vinh mặt mũi trắng bệch. Nha đầu này có ý nghĩ như thế, hắn là không chỉ một ngày hai ngày rồi, nàng chẳng phải là chuẩn bị đem Xảo Xảo, Thanh Tuyền, Nhị tiểu thư đều đối đãi như thế chứ, còn không bằng muốn giết người a.

Tiên Nhi nhìn thấy sắc mặt của hắn, cố gắng nhin không cho mình cười lên. Ánh mắt Lâm Văn Vinh rơi trên mặt Tiên Nhi, thấy tiểu nữ tử này nhin cười đến khổ cực, lúc này mới giật mình hiểu ra, nữ tử này là cố ý đem ta ra làm trò đùa.

“Giỏi a, vậy ta liền trước tiên sai khiến nàng, Tiên Nhi, cởi xiêm y ra!” Tiên Nhi cười duyên, phu thê hai người náo nhiệt một trận, lửa tình nóng dần.

“Thế nào, hòa hảo như ban đầu rồi a?” An Bích Như từ mặt sau đi tới, ngồi bên người Lâm Văn Vinh, cười hỏi.

“Sư phụ!” Tiên Nhi sắc mặt đỏ lên, vội vàng từ trong lòng tướng công ngồi dậy.

“Lâm tướng quân, tiểu đệ đệ, miệng mồm của người thật sự là không còn lời nào để tả nữa. Nữ tử thiên hạ gặp phải người đều tựa như ngộ phải ma chướng, tìm không ra mấy người có thể thoát được lòng bàn tay người.” An Bích Như than văn.

“Tỷ tỷ, nghe lén không phải thói quen tốt.” Lâm Văn Vinh nở nụ cười, đem ta ví von như kẻ sát thủ nữ nhân, không biết tỷ tỷ nàng có thể thoát được ma chướng của ta hay không.

An Bích Như mỉm cười không nói gì.

Lâm Văn Vinh ngáp một cái, mở miệng: “Tiên Nhi, ta muốn ôm chặt nàng!”

“Ừ!”

Tỷ tỷ, ta muốn ôm chặt nàng!”

“Ừ!”

Lâm Văn Vinh tay trái ôm Tiên Nhi, tay phải vừa muốn vòng qua eo thon của An Bích Như, chỉ thấy An tỷ tỷ cười hi hi, trong lòng bàn tay hiện ra một mũi kim nhọn lạnh lẽo, ra vẻ muốn đâm vào.

Sắc mặt Lâm Văn Vinh lập tức thay đổi, rút tay lại, nghiêm chỉnh nói: “Nhầm chỗ, nhầm chỗ, thiếu chút nữa ôm sai rồi. Tỷ tỷ, ta đây chỉ là thói quen ăn nói cùng thói quen động tác, cũng không đại biểu là ta thật sự sẽ ôm nàng. Nàng xem không phải ta đã hỏi ý kiến nàng trước sao?”

An Bích Như ném cho hắn một cái nhìn mê hoặc, Lâm tướng quân trong lòng lại biến lạnh. Khó trách Tiên Nhi không hề trách ta khinh bạc sư phụ của nàng, nguyên lai trên thế giới này, nam nhân có thể khinh bạc An tỷ tỷ còn chưa sinh ra a.

Hắn đang suy nghĩ, chợt nghe xa xa trên sông Tần Hoài truyền đến một tiếng nổ lớn, một chiếc hỏa tiễn phóng vút lên cao, Lâm Văn Vinh sắc mặt biến đổi: “Động thủ rồi, cuối cùng cũng động thủ rồi...”

212. Chương 210: Bị Nữ Tử Cường Hôn

Lúc này, tại Tần Hoài, đám tài tử tham gia hội thi đấu giờ không còn vì cầu công danh lợi lộc hay mua bán gì nữa, nên ai ai cũng tiêu sái cùng nhau nâng chén, hào khí trào dâng.

Lạc Mẫn cười nói với Trình Đức và Triệu Khang: “Vương gia, Trình đại nhân, hội thi năm nay đích thực náo nhiệt, không chỉ có các tài tử đến nhiều như vậy mà ngay cả tiểu Vương gia cũng đại giá quang lâm. Kim Lăng thật sự lấy làm vinh hạnh.”

Triệu Khang Ninh hừ một tiếng: “Ta đích thực là đến xem náo nhiệt, lại còn muốn xem Lạc đại nhân người chiều hiền tể nữa a!”

Thật không? Lạc mẫn cười ha ha: “Việc này chỉ có thể đứng ngoài nhìn chứ không thể xen vào được, lão hủ cũng không thể. Bọn trẻ muốn tự bản thân tìm hiểu, thì cứ để bọn chúng làm.”

Trình Đức nói: “Hạ quan lo việc quân nhiều năm, đối với việc thi phú không có hứng thú gì lắm, chỉ là hôm nay vội tới để cùng với tiểu Vương gia và Lạc đại nhân gặp mặt mà thôi.”

Cao Thủ trấn thủ ở phía ngoài đã quay về, Lạc Mẫn thông thả gạt gù, mắt lóe lên một vẻ trầm tĩnh khó hiểu, cười nói với Trình Đức: “Trình đại nhân, về việc quân, ta có nghe nói, hôm qua từ kinh thành truyền đến tin tức, Từ Vị đại nguyên soái thân chinh thống lĩnh mười vạn đại quân, bọn loạn đảng Bạch Liên giáo căn cứ tại Sơn Đông toàn bộ đã bị tiêu diệt. Từ đại nhân bắt phụ tử Bạch Liên giáo, pháo nổ Bạch Liên thánh mẫu, Bạch Liên giáo đã bị tiêu diệt hoàn toàn sau nhiều năm làm loạn, thật sự là một việc đại khoái

trong lòng a. Nghe nói là Hoàng Thượng đã ghi công, sẽ báo hỉ cho quan viên các tỉnh biết, chi ý sẽ được truyền tới Giang Tô trong nay mai.”

Trình Đức và Triệu Khang Ninh liếc mắt nhìn nhau, trong mắt hiện lên một tia giận dữ lẫn không cam lòng. Trình Đức gật đầu nói: “Đúng vậy, Bạch Liên giáo đã làm loạn nhiều năm nay giờ đã bị tiêu diệt. Đáng tiếc, Giang Tô với Sơn Đông gần trong gang tấc mà lần này ta không kịp đưa binh Giang Tô qua đó lập công. Thật sự có chút tiếc nuối.”

Lạc Mẫn lắc đầu cười nói: “Trình đại nhân không cần khiêm nhường. Tiêu diệt Bạch Liên mỗi người đều có công lao, nếu không có người phái người bảo vệ cho biên giới Lỗ Tô, thì Bạch Liên giáo đã xâm nhập Giang Tô rồi? Công lao này của người cũng không phải nhỏ.”

Hai người họ đối thoại không lớn lắm, nên người khác đều nghe không rõ. Chỉ có Triệu Khang Ninh ngồi ở giữa cười nói: “Nhị vị đại nhân không cần quá khiêm nhường, đây là các tỉnh hợp lực mới có kết quả như vậy, nói về công lao, hai vị đại nhân đều không thiếu được. Đến khi Hoàng Thượng ban chỉ ý xuống, ta thấy các vị đều sẽ được ban thưởng thôi.”

Ba người cười ha hả, ai cũng đều có tâm tư riêng, nhưng cũng chỉ có bản thân họ là rõ.

“Bẩm đại nhân, Hoàng Thượng cho đem thiệp báo hỉ về việc tiêu diệt Bạch liên giáo đến.” Một nha dịch đi vào bẩm báo với Lạc Mẫn.

“A, vừa nói là có ngay. Hôm nay tái thi hội thật sự là có nhiều việc đáng kinh hãi! ” Lạc Mẫn mừng rỡ, nói với Trình Đức: “Trình đại nhân, chúng ta liền cùng đi nhận báo hỉ nào.”

Trình Đức thông thả gật đầu. Hai người họ liền khởi hành ra ngoài, chỉ có tiểu vương gia ở tại quan trường Giang Tô này không cần phải đích thân nghênh đón báo hỉ. Nhìn theo bóng dáng Lạc Mẫn, trong mắt Triệu Khang Ninh chợt hiện lên một tia hàn quang.

Lạc Mẫn cùng Trình Đức đi vào sương phòng, chỉ thấy trong phòng trống trơn, chẳng lẽ khâm sai truyền báo hỉ ở nơi này sao? Trình Đức nghi hoặc hỏi: “Lạc đại nhân. Khâm sai đại nhân ở nơi nào?”

“Khâm sai đại nhân? Ồ, lập tức ra ngay.” Lạc Mẫn vừa cười nói, vừa không ngừng che dấu trong mắt sát khí.

Trực giác của Trình Đức khiến hắn cảm thấy có chuyện không ổn lắm, lớn tiếng nói: “Lạc đại nhân, khâm sai đại nhân ở nơi nào? Người dẫn hạ quan tới nơi này là có ý gì?”

“Trình Đức, ngươi có biết tội không?” Một tiếng hét lớn truyền đến, từ phía sau đi ra một người, tóc hoa râm, khí thế uy nghiêm, đúng là Sơn Đông dẹp loạn Bạch Liên Từ Vị đại soái.

“Từ đại nhân? Người, người thế nào mà lại ở chỗ này?” Trình Đức kinh hãi vội vã lui lại mấy bước, kinh hoảng ra mặt, đồng thời một tay rời xuống bội đao ở bên hông.

Phía sau hắn chớp nhoáng đồng thời hiện ra thân ảnh Cao Tù và một đại đao hộ vệ, kẹp Trình Đức vào giữa.

Trình Đức tay vẫn nắm lấy bội đao, lớn gan nói: “Từ đại nhân, ngươi muốn điều gì, hạ quan phạm vào tội gì?”

“Ngươi lợi dụng chức quyền, tự tiện dụng binh, cấu kết Bạch Liên, có ý đồ tạo phản, chẳng lẽ những tội danh này không đủ sao?” Từ Vị cười lạnh nói.

“Nói bậy! Ta dụng binh bao nhiêu năm nay, đối với triều đình trung thành sánh với nhật nguyệt, như thế nào mà có thể mưu phản? Các ngươi không được ngậm máu phun người!” Trình Đức lớn gan hét lớn: “Các ngươi cuồng ngôn loạn ngữ, kết tội vô cớ, ta sẽ kiện lên binh bộ, kiện tới vương gia, trước mặt hoàng thượng tố cáo các ngươi.”

“Chớ có giả bộ.” Từ vị quát to: “Tội tình này của ngươi, Lạc đại nhân sớm đã thu thập chứng cứ như núi, hôm nay đều nằm trong tay lão phu. Người cấu kết với loạn đảng Bạch Liên, phái trưởng tử Trình Thụy đến Bạch Liên đưa tin, hôm nay hắn rơi vào tay ta, thu được một lá thư do đích thân ngươi viết và đóng ấn tín. Trình Thụy khai rằng, là người phái hắn đưa tin, cho ta biết ngày đại quân tiến đến. Người còn dám

không thừa nhận? Không chỉ có vậy, nửa canh giờ trước, lão phu đích thân chỉ huy quân sĩ tìm trong phủ trạch của ngươi, ở hậu hoa viên tàng trữ kim đao ngọc tử. Trình Đức, ngươi muốn tạo phản phải không?”

“Không có khả năng đó..” Trình Đức hét lớn: “Đó là do các ngươi vu hãm ta. Ta không có tàng trữ kim đao ngọc tử gì cả, lá thư đó cũng không phải do ta viết...” Hắn chợt dừng lại, như nhớ ra điều gì đó, không dám nói tiếp.

“Vậy là ai viết?” Từ Vị lạnh lùng cười: “Bằng chứng như núi, ngươi còn muốn狡辯. Người đâu, đem Trình Thụy ra đây!”

Hai binh sĩ giải Trình Thụy đến. Trình công tử hai tay sung vù, cả người xanh lè, sắc mặt trắng bệch, hiển nhiên là đã trải qua nghiêm hình, miệng bị nhét vải bố, vừa nhìn thấy Trình Đức liền ô ô ô kêu to lên, khổ nỗi không thể mở miệng, chỉ đành liều mạng giãy dụa.

“Trình Đức, hôm nay nhân chứng vật chứng đều có, ngươi còn có gì để nói?” Từ vị lạnh lùng nói, vẻ mặt uy nghiêm, toát ra một khí thế bất phàm.

Trình Đức kêu thảm: “Lạc Mẫn, ngươi với Từ Vị liên thủ mưu hại ta, ta trước mặt hoàng thượng sẽ tố cáo ngươi, sẽ tố cáo các người.”

Lạc Mẫn hừ một tiếng: “Trình Đức, ngươi đi theo chủ tử ngươi làm ác đã nhiều năm, ta sự tình gì cũng rõ ràng. Nhà ngươi quả nhiên tưởng rằng không ai có khả năng trừng trị ngươi sao? Hôm nay chủ tử của ngươi cũng không thể nào cứu được ngươi đâu.”

Từ Vị móc ra một đạo mật hàm đọc lên: “Giang Tô chỉ huy sứ Trình Đức bất chấp vương pháp, cấu kết với phản nghịch, ý muốn mưu phản, lập tức xử tử, khâm thử!”

“Không, không thể nào. ngươi giả mạo thánh chỉ, ngươi đại nghịch bất đạo, ta tố cáo ngươi lên Vương gia...” Trình Đức nổi điên lên quát to, rút mạnh bội đao ra nhào lên, không ngừng múa may, sắc diện trên mặt thấp thoáng chút thê lương.

Từ Vị liếc mắt nhìn Cao Tù, Cao Tù tay cầm cương đao cứ chậm rãi bước về phía Trình Đức.

Trình Đức trên mặt tràn đầy sợ hãi, a lên một tiếng vọt về phía trước chém một đao. Hắn là Giang Tô chỉ huy sứ, cũng là xuất thân võ phu, múa đao có vài phần khí lực, nhưng đối với Cao Tù mà nói còn kém quá xa.

Cao Tù nhẹ nhàng một đao kèm chế thế tới của hắn, thuận thế đẩy mạnh, dùng lực uốn một cái, cương đao đã gác trên cổ Trình Đức, đang muốn thuận tay kết liễu hắn, chợt nghe bên ngoài hô lớn: “Cháy thuyền. Cháy thuyền!”

Lâm Văn Vinh ngơ ngác nhìn hỏa tiễn rít khe bay lên không, nhìn tàn lửa rơi xuống mà trong lòng dấy lên cảm giác bất an.

Tần Tiên Nhân thấy thần sắc hắn không ổn, vội hỏi: “Tướng công, ngươi nói cái gì? Cái gì động thủ?”

An Bích Như thần sắc thâm sâu liếc mắt nhìn hắn nói: “Tiêu diệt Bạch Liên giáo ta xong, Từ Vị từng bước chính là muốn chinh sửa lại quan trường Giang Tô này. Hôm nay, chính là việc đó.”

Lâm Văn Vinh lấy làm kinh hãi. An tử tử này quả thật không đơn giản, chỉ bằng một câu nói, là có thể đoán ra tối nay sẽ có người động thủ với Trình Đức, tuyệt đối không thể xem thường nàng. Hắn nhìn không được nhìn An Bích Như mà cẩn thận đánh giá. Trước kia chỉ thấy An tử tử đầy phong tình, không nhìn ra nàng ta có thể thấu triệt phân tích tình thế như vậy, còn nhớ ngày đó công phá Tế Ninh thành, nếu không phải do Bạch Liên thánh vương Lục Khảm Li không nghe nàng ta khuyên bảo, thì Tế Ninh không thể dễ dàng bị công phá như vậy? Vị An tử tử này, nhìn phong tao vạn phần, nhưng thực tế cũng là nhân vật cơ trí hơn người, một câu giải thích này đủ để qua mặt rất nhiều nam tử.

“Nhìn ta cái gì? Có ý gì đây? ” An Bích Như cười, mái tóc bồng bênh bên tai, vạn phần phong tình ẩn hiện, nàng thì thầm bên tai hắn: “Tiểu đệ đệ, muốn ta yêu ngươi thì để khi nào Tiên Nhân không có mặt ở đây, ta sẽ cho ngươi toại nguyện. Hì hì, nam nhân thường có hoài bão to lớn, đạo trưởng ta rất muốn biết!”

Yêu tình này thật sự là thấu hiểu tâm lý nam nhân, làm cho người ta có cảm giác không có được, rồi lại lộ vẻ thân tình. Lâm Văn Vinh âm thầm cảm rằng, không nhìn hình dáng nàng ta, khe khẽ thở dài nói: “Tỷ tỷ, ta đến bây giờ mới phát hiện, ngày đó ta dễ dàng hạ thành Tể Ninh, thật sự là may mắn. Nếu mà Bạch Liên quân nghe lời người, thì khó mà thua được.”

An Bích Như nhớ tới chuyện cũ, cười khổ nói: “Bây giờ nói điều này còn có tác dụng gì. Ta hai mươi năm nay mới gặp sự kiện này, thành bại cách nhau gang tấc. Bất quá người cũng không kém a, không đánh ngay mà hừ hừ thật thật, thừa dịp quân ta phân tâm liền lộng giả thành chân, thật sự giỏi hoạt. Tiểu bại hoại, phá hoại chuyện tốt của ta, ta hận người, hi hi -”

Lâm Văn Vinh rung mình, hồ ly tinh này học cách Đại tiểu thư nói chuyện, không phải là cố ý chê cười ta sao?

Tiên Nhân ỷ ôi bên người hắn nói: “Tướng công, người với sư phó không cần hơn thua, bây giờ chúng ta ba người cùng một chỗ, có phải tốt không? Ta với sư phó, đều do tướng công người chiếu cố cả đời.”

Trời, Tiên Nhân nha đầu kia, không phải là cố ý trêu đùa ta đó chứ, nàng không biết ta với sư phó nàng có nhiều sự việc không thể nói ra sao? Không chừng phát sinh ra chuyện không kiểm chế được, đến lúc đó lão công biến thành sư công, người khóc không kịp đó.

“Đã là hổ thì dù sao cũng là hổ. Tiểu đệ đệ, người tin hay không cũng không cần phải nói, các người lần này làm việc, đích thị trăm cái tính nhưng vẫn sót một.” An Bích Như cười nói.

Lâm Văn Vinh nhớ tới Xảo Xảo và Lạc Ngưng còn ở trên thuyền, sắc mặt chợt biến đổi, vùng đứng lên, phóng thẳng tới thuyền.

“Tướng công, chàng làm cái gì vậy?” Tiên Nhân giật mình nhảy dựng lên, kêu to.

“Ta có việc phải đi, Tiên Nhân, nàng với sư phó tỷ tỷ ở trên thuyền chờ ta.” Lâm Văn Vinh không quay đầu lại mà gấp gấp nói.

May mắn là khoái mã được Hồ Bất Quy lưu lại ở ngay bên mạn thuyền, Lâm Văn Vinh nắm lấy cương ngựa, vừa mới leo lên ngựa bất giác có một thân thể mềm mại nhẹ nhàng vọt lên phía sau, ngồi sát sau lưng hắn, một bộ phong nhũ đầy đặn áp sát vào người.

“Tướng công, thiếp với chàng cùng đi, thiếp bảo vệ chàng.” Tần Tiên Nhân hai má áp sát vào lưng hắn, đầy thâm tình thủ thỉ.

Nha đầu này, Lâm Văn Vinh nhìn không được cười lên một tiếng, muốn giám sát ta đây mà. Hắn tâm trạng đang lo lắng nên cũng không bảo nàng xuống, thúc ngựa vội vã chạy đi.

An Bích Như nhìn thân ảnh hai tiểu phu thê này rời đi, nhẹ nhàng lắc đầu, khe khẽ thở dài, ánh mắt phiêu phiêu nhìn xuống mặt nước, không biết suy nghĩ điều gì.

Chạy vội một lèo tới biên giới Tần Than, nơi này đã bị quân của Từ Vị phong tỏa, ngoại bất xuất nội bất nhập. Những tướng sĩ này đều đã cùng Lâm Văn Vinh tiến quân đến đây, cho nên đại bộ phận đều biết hắn, vừa thấy Lâm Văn Vinh nhất thời hô lên: “Lâm tướng quân, Lâm tướng quân đã trở lại.”

Trong doanh trại xuất hiện một thiên hộ tuổi còn trẻ vui mừng bước nhanh tới: “Lâm tướng quân, Lâm tướng quân, người thật sự còn sống.”

Lâm Văn Vinh với Tần Tiên Nhân xuống ngựa vỗ vai hắn mà nói: “Hứa Chấn, tiểu tử người ở đây à, vài ngày không gặp đã là thiên hộ rồi. Ta xem người với Hồ đại ca thật là giống nhau, được phong thiên hộ chỉ trong vài ngày.”

Ngày đó hắn bị Đông Thành cố ý hại, đám bộ hạ vì hắn báo thù, Hồ Bất Quy phái Hứa Chấn ẩn trên đường áp giải Đông Thành, một tiễn lấy cái mạng chó của hắn. Lâm Văn Vinh tự nhiên là cảm tạ Hứa Chấn một phen.

Hứa Chấn cảm kích nói: “Lâm tướng quân, ngày đó là người đề bạt ta, Hứa Chấn ta mới có ngày hôm nay, đối với lão nhân gia, chỉ cần người ra lệnh một tiếng, Hứa Chấn có rơi đầu cũng không sợ.”

Ngày mới đầu quân, Hứa Chấn còn non nớt, trải qua chinh chiến huấn luyện, đứa nhỏ này hết ngây thơ, trở thành một gã quân nhân đích thực.

Lâm Văn Vinh cười ha ha: “Về sau hãy nói. Hứa Chấn, người lấy thuyền của người, đưa ta ra thuyền lớn.”

Hứa Chấn vội hỏi: “Lâm tướng quân, hôm nay Từ đại soái hạ lệnh, không cho tiến lên thượng nguồn, sợ là có đại sự. Phía trước rất là nguy hiểm, người không nên mạo hiểm.”

“Tiểu tử người đã từng trải qua chiến trận thảm khốc giống như ta, còn nói cái gì là nguy hiểm với mạo hiểm.” Lâm Văn Vinh cười nói: “Nhanh đi chuẩn bị tiểu thuyền, đã muộn rồi, ta lo là phát sinh sự cố.”

Hứa Chấn hiểu ý tứ cười lên, vội vàng đi xuống an bài, Tàn Tiên Nhân tựa vào bên người hắn, thân nhiên cười nói: “Tướng công, binh sĩ dưới tay chàng đích thực rất trung thành.”

Lâm Văn Vinh lắc đầu than nhẹ, đây đều là dùng tánh mạng để đổi lấy giao tình đó, có thể nào mà không trung thành chứ?

Hứa Chấn phụ trách phong tỏa mặt nước, dưới tay khoải thuyền tự nhiên là rất nhiều, hắn tìm thuyền tốt cho Lâm Văn Vinh, đích thân đưa vợ chồng tướng quân ra hoa thuyền của Lạc Ngưng.

Vừa mới đi một đoạn đường, Hứa Chấn đột nhiên cả kinh nói: “Tướng quân, người xem kìa, thuyền cháy kìa...”

“Cái gì?” Lâm Văn Vinh kinh hãi, nhìn ra, chỉ thấy hoa thuyền của Lạc Ngưng với hai du thuyền nhỏ bên cạnh đều toát ra khói đen, đúng là đang bị cháy. Thuyền mà bị cháy, mẹ nó, đương nhiên là có người cố ý phát hỏa, tối nay nhất định là không yên tĩnh a.

Lâm Văn Vinh hét lớn một tiếng: “Chạy, chúng ta chạy tới đó mau.”

“Nơi nào bị cháy?” Từ vị thống lĩnh hơn mười vạn đại quân, nghe nói thuyền cháy, trong lòng hơi kinh hãi, nhưng vẫn không hoảng loạn, lớn tiếng hướng ra bên ngoài quát lên.

“Bẩm cáo hai vị đại nhân, hai du thuyền bên cạnh thuyền ta đột nhiên phát hỏa. Mọi người hết hoảng, tình thế hỗn loạn, xin đại nhân định đoạt.”

Lạc Mẫn hừ một tiếng: “Trình Đức, nguyên là người sớm đã có an bài.”

Trình Đức ha hả cười nói: “Lạc đại nhân, Trình mỗ ta xuất thân quân ngũ, làm việc lúc nào cũng cẩn thận. người phô trương việc chiêu thân cho thiên kim, tuy nói thị là ái nữ của người, nhưng cũng làm cho ta sinh nghi. Hạ quan đề phòng một tay, cũng là việc nên làm. Nếu không thấy ta đi ra, lửa sẽ lập lúc từ khuê phòng con gái người mà phát ra.”

Lạc Mẫn còn chưa nói gì, đột nhiên vang lên một tiếng động lớn, cửa sổ bị phá tung, hai bóng đen phá cửa sổ mà vào, cương đao như sấm sét, nhắm vào Lạc Mẫn với Từ Vị hai người mà chém tới.

“Bảo vệ nhị vị đại nhân!” Cao Tù chính là thị vệ đứng đầu trong cung, có biến vẫn không hoảng, cương đao vẫn đặt ở trên cổ Trình Đức, lớn tiếng kêu lên. Hộ vệ dưới trướng lập tức bảo vệ trước mặt hai vị đại nhân, hai thích khách chần chờ một khắc, liền nhắm hướng Cao Tù công tới, mục đích tự nhiên là muốn cứu Trình Đức.

“Chém Trình Đức!” Lạc Mẫn lớn tiếng kêu lên.

“Chém Trình Đức!” Cao Tù hét lớn một tiếng, cương đao vung lên chém thẳng xuống, Trình Đức đầu lia khỏi thân trong nháy mắt, máu văng ra mấy thước.

Hai thích khách nọ không thể tưởng được rằng trong thời khắc nguy hiểm như thế, Lạc Mẫn vẫn không chút để ý đến an nguy của bản thân, vượt qua chức quyền, quyết tâm trảm Trình Đức. Mắt thấy Trình Đức thi thể phân ly đầu một nơi mình một ngã, hai gã thích khách sửng sốt. Cao Tù trảm một người, đao đã vấy máu, đàng đàng sát khí, nhoáng một phát, một đao đã chém giết một tên thích khách, các hộ vệ khác cũng xông lên, vây quanh tên thích khách còn lại.

“Tức tốc cứu hỏa, hộ vệ Lạc tiểu thư cho chu toàn, phái người khống chế tiểu vương gia!” Từ Vị vội la lên.

Lạc Mẫn cười nói: “Từ đại nhân, không cần lo lắng quá mức tới tiểu nữ ở đó, có Cao Thủ bảo vệ, nó không thể chết được đâu.”

Từ Vị gật gật đầu nói: “Việc phóng hỏa này, sợ rằng không phải do Trình Đức sắp đặt. Hôm nay người thừa dịp chém Trình Đức, cố nhiên là loại trừ hậu hoạn, nhưng binh bộ sợ rằng sẽ gây khó dễ.”

Lâm Văn Vinh lo lắng nhìn, thấy hoa thuyền của Lạc Ngưng đích thực là đang cháy. Trong lòng dấy lên sự thương xót, nhất thời nhớ tới Lạc Ngưng và Xảo Xảo đang ở sương phòng, trong lòng khẩn trương, mắt hồng lên nói: “Nhanh tới hoa thuyền -”

Tiên Nhân thấy hấn lo lắng như thế, nắm chặt tay hấn mà nói: “Tướng công đừng nóng vội. Thiếp sẽ tương trợ chàng

Tần Tiên Nhân đứng ở đầu thuyền, dưới chân dụng công, huy động toàn bộ công lực đẩy tiểu thuyền vọt lên phía trước.

Trời ạ, ta như thế nào lại không nghĩ tới việc này chứ, An tử tử thường hay dùng chiêu này trên thuyền mà, lão tử cũng có công phu a. Hấn nóng lòng tiến lên giữ chặt bàn tay nhỏ bé của Tiên Nhân: “Lão bà, ta cũng tương trợ nàng.”

Tần Tiên Nhân cười ngọt ngào, giữ chặt bàn tay của tướng công, hai người cùng vận công. Lâm Văn Vinh một thân công lực cũng không vừa, vợ chồng hợp lực đẩy tiểu thuyền trong nháy mắt tăng tốc không ít. Hứa Chấn với mấy vị quân sĩ ở phía sau thấy vậy âm thầm toát mồ hôi, tướng quân và phu nhân không cần vật gì cũng có thể đẩy hoa thuyền đi, thật là thần nhân.

Đỗ Tu Nguyên sớm thống lĩnh mấy ngàn binh leo lên tiểu thuyền, giờ cao đuốc, chiếu sáng mặt nước như ban ngày, ba chiếc thuyền lớn bị đoàn đoàn lớp lớp vây quanh. Tái tử trên hai chiếc thuyền đã tập trung lại một chỗ, quân sĩ nhanh chóng tiến sát thuyền lớn dùng nước cứu hỏa.

Ngồi ở trên hoa thuyền của Lạc Ngưng đều là Kim Lăng danh môn vọng tộc quyền quý, thấy trước mắt vừa là đao thương vừa là lửa cháy, hầu hết cũng kinh hoàng một lúc. Triệu Khang Ninh ngồi ở bên trong, vẫn bất động, khóe miệng khẽ cười, trên mặt hiện lên một tia đắc ý, ánh mắt thảnh thơi hướng trên khuê phòng của Lạc Ngưng đánh giá một phen.

Đợi cho tiểu thuyền gần sát mạn thuyền, Lâm Văn Vinh đang muốn bước lên, Tần Tiên Nhân giữ hấn lại, nói: “Tướng công, chậm đã!”

Lâm Văn Vinh quay đầu lại khó hiểu nhìn nàng, Tiên Nhân lấy trong áo ra một ít đồ hóa trang, thay đổi dung mạo, ngượng ngập nói: “Thiếp ngày trước ở Diệu Ngọc Phường vì đại kế của giáo phái mà chịu thiệt thòi chu toàn cho mọi người, Kim Lăng nhiều người đã biết mặt ta. Giờ thiếp với tướng công đã thành thân, nếu bọn họ nhận ra thiếp, nhất định trêu chọc tướng công gây phiền toái.”

Nha đầu này thực là rất chu toàn, Lâm Văn Vinh mỉm cười, thấy nàng đã thay hóa trang xong, liền nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng mà bước lên.

Lâm Văn Vinh vì lo lắng an nguy của Xảo Xảo hai người, vội vã hướng tới đám người đang đứng hỗn loạn, ánh mắt tìm kiếm kỹ càng, vẫn không thấy bóng dáng của Lạc Ngưng với Xảo Xảo.

“Tướng công, chàng xem!” Tiên Nhân chỉ ngón tay, vội kêu lên.

Lâm Văn Vinh ngẩng đầu nhìn theo, đã thấy sương phòng lửa cháy bùng bùng, bao trùm cả cửa sổ. Có hai bóng đen đang dọc theo sương phòng bí mật rời đi, hai người này hành động cực kỳ bí mật thận trọng, nếu không có Tiên Nhân thấy, người khác rất khó phát hiện.

Mẹ nó, quả nhiên là có người giở trò quỷ, Lâm Văn Vinh kêu một tiếng, mang theo Tiên Nhân nhấm trên lầu phóng đi. Bỗng vang lên một tiếng động nhỏ, một khối gỗ cháy rớt xuống thiếu chút nữa là làm cho quần áo hấn dính lửa.

Tiên Nhân thấy tướng công liều mạng như thế, vội vàng bảo vệ trước người hấn. Lâm Văn Vinh ngẩng đầu nhìn lại, thấy hai bóng đen đã bị một đại hán lực lưỡng ngăn lại, ba người đứng cùng một chỗ, Lâm Văn Vinh thấy người ngăn hai tên đó đích thị là Cao Thủ.

“Đại ca, đại ca!” Từ sương phòng đột nhiên truyền đến mấy tiếng gọi duyên dáng.

Lâm Văn Vinh quay đầu lại, thấy Xảo Xảo đang đứng trước cửa sổ, vẫy tay, kích động nhắm hướng mình mà gọi.

“Xảo Xảo, chờ ta!” Lâm Văn Vinh hô lớn, lúc này nhìn thấy Xảo Xảo không sao cả, trong lòng hẳn liền yên ổn lại, bước về phía nàng ta.

Tiên Nhân cùng hẳn hai người đang muốn tiếp tục lên lầu, thì thấy Lạc Mẫn cùng Từ Vị hai người từ một sương phòng khác đi ra, nói: “Tiểu huynh đệ, không nên gấp gáp, ta sớm đã phái hộ vệ bảo vệ hai vị cô nương rồi, các nàng không có nguy hiểm gì đâu, người ngàn vạn lần không nên mạo hiểm, cứ an tâm mà chờ ở đây.”

Không vội? Đó là lão bà của ta, các người đương nhiên là không vội. Hai lão hồ ly các người ở đây thì không sao rồi, còn các nàng thì ai biết sẽ xảy ra cái gì bất chắc, lại còn bảo ta không vội ư? Hẳn đảo mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy Triệu Khang Ninh ngồi ở ghế trên, trên tay bưng một chén trà nhỏ, nhàn nhã thưởng thức, vẻ mặt cười cười, cực kỳ tự đắc.

“Nàng dọa hẳn một phen đi.” Lâm Văn Vinh thì thầm bên tai Tiên Nhân vài câu, Tiên Nhân cười nhẹ, bẻ một cành trúc thành hai đoạn, nhẹ nhàng bắn ra, liền nghe một tiếng vang nhỏ, ghế ngồi của Triệu Khang gãy thành hai đoạn. Tiểu vương gia ngã ngồi trên mặt đất, chén trà nóng đổ hắt vào người khiến hẳn kêu thảm một tiếng, người lại bị đám người đang hỗn loạn chạy tới lui đạp trúng.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, thừa dịp hỗn loạn cùng Tiên Nhân lên lầu, chỉ thấy Cao Thủ thống lãnh hơn mười hộ vệ, vây quanh lấy thích khách. Mẹ nó, nguyên lai đã tiềm tàng mấy tên này, may mắn là lão Lạc đã an bài, bằng không hôm nay việc này đã không có cách nào giải quyết cho tốt. Thích khách này võ nghệ không kém, tuy bị vây khốn, nhưng vẫn ương ngạnh giao đấu, không hề sợ hãi.

Lâm Văn Vinh cười ha hả: “Các người không biết gì cả à, chủ tử các người đã bị bắt, còn ở nơi này phản kháng làm gì.”

Thích khách tuy là đã kinh qua huấn luyện, nhưng bản năng cũng làm cho bọn họ lơ đãng hướng ánh mắt nhìn về phía Triệu Khang Ninh.

Quả nhiên là tên chó này. Lâm Văn Vinh bưng bưng lửa giận trong lòng, hôm nay tình thế đại loạn, sao không để Tiên Nhân bắn thần châm, thừa dịp hẳn không phòng bị, lấy mạng tên chó này, ý tưởng điên cuồng này nảy ra trong đầu hẳn. Không thể phủ nhận rằng ý nghĩ này rất hấp dẫn, nhưng có Từ Vị với Lạc Mẫn hai người ở đây thực phiền toái rất lớn.

Hẳn hậm hực đè nén ý nghĩ trong lòng, bên này Tiên Nhân cũng không nhàn rồi, điểm chỉ liên tục làm cho mấy gã thích khách khốn đốn, thân hình dừng lại, bị cao thủ nắm được cơ hội bắt lấy.

“Xảo Xảo, Xảo Xảo!” Lâm Văn Vinh nhảy vào khuê phòng của Lạc Ngưng. Xảo Xảo trong mắt đầm lệ, trên mặt mỉm cười, nhảy vào trong lòng hẳn tấm tức khóc: “Đại ca, đại ca, chàng đã đến rồi!”

“Bảo bối, nàng là bảo bối của ta, đương nhiên là ta tới rồi.” Lâm Văn Vinh bên tai nàng nhẹ nhàng nói, đồng thời liếc mắt trộm nhìn Tiên Nhân. Chỉ thấy tiểu nha đầu này khuôn mặt tươi cười nhìn Xảo Xảo, tĩnh lặng một cách thần kỳ. Xem ra tâm tình của Tiên Nhân đối với Xảo Xảo thật sự rất tốt, duyên phận lão tử may mắn làm sao!

“Xảo Xảo, trên lầu bốc cháy, như vậy rất nguy hiểm, các người sao lại không xuống lầu?” Lâm Văn Vinh hỏi.

“Không phải ta không muốn đi xuống, nhưng mà Ngưng tỷ tỷ ...” Xảo Xảo nói đến đây, dừng lại một chút, trộm nhìn phía trước giường: “Tỷ tỷ nhất định là đợi người lại, nàng mới bằng lòng xuống lầu.”

Lâm Văn Vinh liếc mắt nhìn theo ánh mắt nàng, chỉ thấy nha đầu Lạc Ngưng đang ngồi ở mép giường, trên mặt đầy nước mắt, vẻ mặt ngây ngốc nhìn hẳn không nói một lời.

Lâm Văn Vinh bị ánh mắt này của nàng làm cho có chút sợ hãi, tiểu nữ này bị làm sao vậy, sẽ không tìm ta liều mạng đó chứ? Ta thật sự là có việc gấp, không thể trần trừ được? Hẳn trong lòng có chút áy náy, cố nén bất an trong lòng, đi tới trước mặt nàng, nhẹ giọng hỏi: “Lạc tiểu thư, người, người không việc gì chứ?”

Một trận nhuyễn ngọc ôn hương nhào mạnh vào lòng hắn, thân thể mềm mại, đầy đặn, nóng như lửa của Lạc Ngưng áp sát vào ngực hắn, hai tay quàng quanh cổ hắn, đôi môi anh đào mềm mại bao trùm lấy môi hắn, một cổ lan xạ bao trùm lấy tâm tư hắn, làm cho hắn hoa mắt, tâm thần mê muội.

Trong lúc tỉnh tỉnh mê mê, Lâm Văn Vinh trong đầu oanh một tiếng, mẹ nó, hôm nay lão tử đã bị nữ tử này cưỡng hôn rồi sao?

213. Chương 211: Nàng Là Người Của Ta

- Đại ca, người cùng tỷ tỷ đã xảy ra chuyện gì ? Ta thấy nàng tựa hồ có chút khác biệt, giờ đưa cho người khăn tay và mảnh lụa, người cần phải giữ cho tốt nhé.

Tên tiểu Lạc này thật sự là chậm hiểu mà, trái tim của tỷ tỷ người đã bị ta bắt giữ rồi, sao người lại không hề nhìn ra chứ? Lâm Văn Vinh ha ha cười hai tiếng:

- Yên tâm, nhất định giữ thật tốt, mỗi ngày còn sẽ lấy ra nhìn ngắm một lần nữa.

Từ Vị mang theo Cao Tù đi đến, Cao Tù từ xa xa nhìn thấy Lâm Văn Vinh, trong lòng liền mừng rỡ, từ ngày chia tay ở Tế Ninh, hắn tưởng rằng Lâm huynh đệ đã táng thân trong hỏa pháo, hôm nay gặp lại hắn, tự nhiên thân thiết dị thường, cũng không để ý đến lễ số, hướng tới hắn vẫy mạnh tay, hô cao:

- Lâm huynh đệ, Lâm huynh đệ!

Lâm Văn Vinh hì hì cười, ôm quyền nói:

- Cao đại ca, ta vẫn khỏe.

Triệu Khang Ninh thấy Từ Vị tiến đến, sắc mặt biến đổi, giọng giận dữ :

- Từ đại nhân, tiểu vương muốn một câu giải thích của người.

Từ Vị nhìn thấy Triệu Khang Ninh, trên mặt kinh hãi một trận, vội vàng chạy tới nói:

- Đây không phải Ninh tiểu vương gia sao, thất kính, thất kính, không nghĩ tới trên sông Tần Hoài thành Kim Lăng còn có thể thấy ngài a.

Triệu Khang Ninh khoát tay, cười lạnh:

- Từ đại nhân, tiểu vương cũng không nghĩ tới có thể gặp được ngài ở chỗ này, thật sự là ngoài ý muốn, ngoài ý muốn.

Từ Vị cười híp mắt nói:

- Lão hủ tiêu diệt Bạch Liên xong, lại phụng chỉ tới Giang Tô. Chính là nhận ý chỉ của Hoàng Thượng mà làm việc, tận tâm tận lực không nề hà! Không biết tiểu vương gia cũng tới Giang Nam là vì sao ? Chẳng lẽ cũng là tới làm công sai ?

Đấu trí cùng với thiên hạ đệ nhất học sĩ Từ Vị, Triệu Khang Ninh còn lâu mới bằng được, chậm chạp nói :

- Ô, là ta phụng mệnh của phụ vương, tới Giang Nam thăm vài vị cố nhân. Từ đại nhân, cái khác không nói, Khang Ninh có một chuyện không rõ, xin đại nhân mách bảo.

Lúc này mọi người trong sảnh đều đã được sơ tán xong, những người có danh tiếng ở Kim Lăng đều đã di chuyển ra ngoài hoa thuyền. Trên chiếc thuyền lớn này chỉ còn lại binh lính đang dập lửa và mấy người. Lâm Văn Vinh cười bê ghế ngồi ở một bên, xem vị đại nhân này bày trò.

Từ Vị mỉm cười gật đầu:

- Không có gì, tiểu vương gia cứ nói.

Sắc mặt Triệu Khang Ninh đỏ bừng nói:

- Từ đại nhân, vậy Giang Tô chỉ huy sứ Trình Đức Trình đại nhân, phạm vào tội gì mà các người lại muốn đem hắn giết tại chỗ ? Hắn là quan lớn triều đình. Chấp chưởng binh lính của một tỉnh, phạm vào tội gì, đều phải báo lên binh bộ tra xét mới có thể định tội. Các người làm thế này. Rốt cuộc là muốn làm gì?

Từ Vị nhìn Triệu Khang Ninh một cái đầy thâm ý:

- Tin tức của tiểu vương gia thật nhanh chóng. Nếu tiểu vương gia đã hỏi tới, lão hủ cũng không dám dấu diếm. Giang Tô chỉ huy sứ Trình Đức dối trên lừa dưới, coi thường phép nước chưa nói, lại tự tiện điều binh, tư thông với Bạch Liên, ngầm chứa Kim Dao Ngọc Tỷ, ý đồ mưu phản, ta đã bắt được tội chứng rõ ràng. Ta phụng ý chỉ, vì việc điều chỉnh lại quan trường của Giang Tô mà đến, giết Trình Đức, chính là thuận theo ý trời và lòng người, có gì không thể.

Triệu Khang Ninh nóng nảy đi vài bước trong khoang, vỗ mạnh một bên bàn, lạnh lùng nói:

- Từ đại nhân, Trình Đức là một viên quan lớn có phẩm hạng của triều đình, không phải người nói mưu phản là mưu phản, dù có chứng cứ vững chắc, trước tiên cũng phải bẩm báo lên binh bộ xử trí. Người giết một viên quan lớn như thế, coi mạng người như cỏ rác, thừa lại với binh bộ như thế nào, thừa lại với hoàng thượng như thế nào.

Lạc Mẫn ở bên cạnh cười ha ha nói:

- Tiểu vương gia chớ có nóng. Việc chém Trình Đức, chính là do lão hủ hạ lệnh. Lúc ấy việc quá khẩn cấp, Trình Đức rút binh khí muốn ám sát ta cùng Từ đại nhân, lại có đồng bọn đột nhiên xông vào ý đồ cứu người, dưới tình hình đó, lão hủ chỉ có thể hạ lệnh chém chết, vì phòng ngừa tên giặc này chạy thoát. Việc sau này, lão phu sẽ tự mình hướng tới hoàng thượng và các vị đại nhân ở binh bộ bẩm báo rõ ràng sự tình. Tất cả tội của Trình Đức đều có chứng cứ vững vàng, hắn không thể chối được. Triều đình có giáng tội xuống, lão hủ một mình gánh chịu. Nếu hoàng thượng và các vị đại nhân kết luận Trình Đức vô tội, lão phu nguyện ý một mạng đền một mạng.

Nói đến về sau, trên mặt Lạc Mẫn nổi lên một vẻ ngạo nghễ, không thấy chút sợ hãi nào, tỷ đệ Lạc Ngưng cùng Lạc Viễn sắc mặt quỳnh lên, đồng thời hô to:

- Phụ thân!

Lạc Mẫn cười xua tay, ngăn hai người, nói:

- Ngưng nhi, Viễn nhi. Cha tự biết mình đang làm cái gì, cả đời người, muốn làm chút chuyện theo ý mình thật sự quá khó, lần này cha làm cực kỳ thống khoái, có thể vì Đại Hoa diệt trừ tên giặc này, ta dù có bỏ mạng cũng không sao. Hai người chớ có lo lắng cho ta.

Lạc Ngưng rưng rưng nước mắt giữ chặt ống tay áo ông ta, nức nở nói :

- Phụ thân!

Lão Lạc này, quả thật là có vài phần khí thế a! Nhớ tới ông ta vì thu thuế dân để tu bổ thủy lợi, đã làm nên đủ các loại chuyện, Lâm Văn Vinh trong lòng thở dài. Lão đầu này thực là một vị quan tốt, dân chúng Giang Tô gặp được một vị tổng đốc đại nhân như thế này, cũng coi như là có phúc rồi.

- Giỏi, giỏi...!

Triệu Khang Ninh tức giận tới mức nói không lên lời, nhìn Lạc Ngưng ở bên Lạc Mẫn khóc như mưa, thù mới hận cũ của hắn đồng thời nổi lên, ném mạnh chén trà xuống đất tức giận cười:

- Lạc đại nhân, người mồm mép giỏi lắm. Chỉ mong trước mặt các vị đại nhân trong triều, người còn có thể nhân nhả như thế. Từ đại nhân, người bao che cho Lạc Mẫn, mượn việc công làm chuyện tư, ta nhất định hướng tới hoàng thượng, hướng tới phụ vương, hướng tới chư vị đại thần bẩm báo chi tiết, để xem các người sau này thế nào. Hừ, cáo từ !

Từ Vị chính là công thần hàng đầu khi hoàng đế đăng cơ, càng là danh thần đệ nhất đương triều, đệ nhất danh sĩ đương thời, tuổi tuy đã lớn nhưng cái ngạo cốt thư sinh lại không đổi. Thấy Triệu Khang Ninh ở trước mặt mình buông thả như thế, Từ Vị ha ha cười to nói:

- Tiểu vương gia, lão thần kiêu ngạo mà nói to rằng, muốn ở trước mặt ta mà lớn lối, người còn chưa đủ tư cách, dù là Thành Vương gia tới, cũng phải nghĩ cẩn thận mới có thể cùng lão thần nói chuyện. Nói tới hai mươi năm trước, phụ thân người so với người còn lợi hại hơn, còn tiểu vương gia người hôm nay thì — ài ! Đi cẩn thận, không tiến!

Triệu Khang Ninh nghiêng răng ken két, cả người muốn run lên, rầm một tiếng đá gãy then cửa, mang theo bọn hộ vệ cướp đường mà đi. Hai người Lạc Mẫn cùng Từ Vị liếc mắt nhìn nhau, thích thú cười to.

Lâm Văn Vinh vỗ tay hai ba cái, đi tới phía trước cười nói:

- Hai vị đại nhân, mắng chửi rất hay, cái thứ tiểu vương gia gì đó lần này không bị mắng chết cũng bị dọa chết, tiểu đệ còn phải học tập hai vị nhiều lắm.

Từ Vị giữ chặt tay hất nói:

- Tiểu huynh đệ, người không cần phải chê trọc chúng ta nữa. Nếu luận về bản lĩnh mắng người chính người, đương thời, không một ai có thể vượt qua người.

- Quá khen, quá khen.

Lâm Văn Vinh không biết thẹn nói lớn:

- Ta cũng là học tập từ Từ tiên sinh mà thôi.

Từ Vị cười ha ha, vỗ tay sảng khoái nói:

- Lạc lão đệ. Việc ngày hôm nay, làm thật là vô cùng thống khoái, lão hủ nói không thành lời phải mượn người hai chén rượu nhạt uống. Nhanh nhanh, mau đem nữ nhi hồng thượng hạng kia của người lên đi, chúng ta cùng với Lâm tiểu huynh đệ ba người mở lòng uống thật thoải mái, không say không về.

- Say cũng không về...!

Lo lắng chứa chất trong lòng Lạc Mẫn được giải khai, ha ha cất tiếng cười to, dẫn tới một trận ho kịch liệt.

Tỷ đệ Lạc Ngưng sớm đã đi chuẩn bị nữ nhi hồng đưa lên. Từ Vị thấy trên phong điều cửa vò rượu dán một tờ giấy màu đỏ. Trên mặt viết một hàng chữ nhỏ:

- Mừng con gái Ngưng Nhi đầy tháng!

Từ Vị vui mừng nói:

- Quả nhiên là nữ nhi hồng đã cất hai mươi năm, Lâm tiểu huynh, hôm nay chúng ta có khẩu phúc rồi.

Lạc Mẫn hảo sảng nói:

- Đó là tự nhiên. Đây là khi Ngưng Nhi đầy tháng vì nó mà chuẩn bị, vốn tưởng đợi tới khi nó lập gia đình mới mở ra. Bất quá, hôm nay thật sự là thống khoái, chúng ta liền cố bỏ tấm lòng, uống thỏa thích một phen.

Từ Vị cười ha ha, nhìn Lạc Ngưng và Lâm Văn Vinh đầy thâm ý nói:

- Hôm nay chính là lúc Lạc tiểu thư đính ước, rượu này mở ra cũng không phải là sai, uống cũng sảng khoái. Lạc lão đệ, người có phúc lắm đó.

Lạc Mẫn thoải mái cười to, Lạc Ngưng nhìn trộm Lâm Văn Vinh một cái, ngượng ngùng bối rối cúi đầu xuống.

Trên hoa thuyền vốn đã không có người khác, thế lửa đã bị dập tắt hòa toàn, cửa sổ lại bị đốt toang hoang cả ra, ánh trăng xuyên qua nhàn nhạt rải xuống, chiếu trên thân ba người hai già một trẻ.

Ba người già trẻ ngồi trên mặt đất, vứt bỏ chén nhỏ, nâng chén lớn, uống thật thoải mái. Một vầng trăng khuyết rơi vào trong chén, hình thành một hình phản chiếu thật đẹp đẽ, sinh động.

Ba người nâng chén rượu lớn uống một hơi cạn sạch, sảng khoái lau khóe miệng, Từ Vị lớn tiếng nói:

- Lâm tiểu huynh, người là tiểu bằng hữu của chúng ta, tuổi tuy nhỏ, nhưng khả năng lại không nhỏ. Lão hủ xông pha cả đời, khâm phục không quá hai ba người mà thôi, người là một trong số đó.

Lạc Mẫn ha ha cười:

- Hay cho một cái tiểu bằng hữu, cách xưng hô này có ý tứ, nào, tiểu bằng hữu, vì tình tương ngộ, chúng ta liền uống cạn một chén lớn nào!

Lâm Văn Vinh giơ cao chén lớn nói:

- Tiểu đệ chúc hai vị lão bằng hữu mỗi ngày đều vui vẻ như vậy, cạn!

Nhật tầm khai tâm giai bất dịch

Vị tri thân thị mộng trung nhân.

(Ngày lại vui say hồn mê mãi

Chẳng biết mình đang tỉnh hay mơ - hieusol dịch.)

- Tiểu bằng hữu lời này rất có thâm ý a, bội phục, bội phục, cạn!

Lạc Mẫn cười sang sảng, ba người đều rót rượu vào bụng.

Lạc Mẫn cùng Từ Vị tuy râu tóc đã bạc, nhưng đều là bản sắc thư sinh, uống rượu bằng chén lớn sớm đã men say mông lung. Trong tiếng cười lớn, Từ Vị đem chén rượu ném xuống đất, tay cầm đũa trúc, chậm rãi gõ nhị, khẽ hát:

Oa giác hư danh

Dăng đầu vi lợi

Toán lai trừ chẩm kiền mang

Sự giai tiền định

Thùy nhược hựu thùy cường.

(Giành giật hư danh

Mãi mê hão lợi

Nhìn ra nặng nợ một đời

Sự đều tiền định

Mạnh yếu kể chi ai. - hieusol dịch.)

Lạc Mẫn gõ nhạc hòa cùng, hai người đồng thời hát:

Thả sấn nhàn thân vị lão

Tu phóng ta

Ta tử sơ cuồng.

Bách niên lý hồn nhiên thị túy

Tam vạn lục thiên trường

Tam vạn lục thiên trường

Tam vạn lục thiên trường...

(Nhân độ thân nhàn chưa lão

Phóng túng ta

Thả chút cuồng ngông

Trăm năm say ngất chẳng cau mày

Ba vạn sáu ngàn ngày

Ba vạn sáu ngàn ngày

Ba vạn sáu ngàn ngày... - hieusol dịch.)

Hai người hòa ca, dần dần ngâm nga, sau đó mặt đầy thể lương, mắt lấp lánh lệ. Hai người họ từ lúc còn trẻ làm quan đến giờ, ngồi ở ngôi trên, nhìn thì phong quang, nhưng trong đó bao nhiêu cay đắng bao nhiêu nước mắt, chỉ có bọn họ mới tự biết.

Lâm Văn Vinh trước kia chưa bao giờ gặp qua tâm cảnh của người đọc sách, trong con mắt say sưa mông lung, nhìn lại chỉ thấy ánh trăng rải trên người hai vị lão nhân râu tóc bạc trắng. Hai lão đầu năm sáu chục tuổi mắt nổi lệ quang, gõ nhạc mà hát, tình cảnh vô vùng bi thương và thê lương.

Tâm tư của hắn cũng bị chút cảm nhiễm, nhớ tới tao ngộ của mình, trong lòng nổi lên chút bi thương, đứng phắt dậy, cao giọng hát :

Thiên hạ phong vân xuất ngã bối

Nhất nhập giang hồ tuế nguyệt thôi

Trần thế như triều nhân như thủy

Bất thắng nhân sinh nhất tràng túy

Bất thắng nhân sinh nhất tràng túy a...

(Thiên hạ phong vân xuất ta đây

Giữa chốn giang hồ tuế nguyệt trôi

Trần thế như triều, người tựa nước

Chẳng lại kiếp đời một cơn say

Chẳng lại kiếp đời một cơn say a - hieusol dịch.)

Hắn đưa chén lớn một ngụm uống sạch, sắc mặt đỏ lên, xoảng một tiếng, ném mạnh bát rượu xuống đất, cất tiếng cười to, nhưng nước mắt lại bất tri bất giác rơi xuống.

Trong nhất thời, già thì khóc, trẻ lại cười, hoặc khóc hoặc cười, ba người say thành một đoàn túy lúy với nhau.

214. Chương 212: Tiễn Biệt

Ngày hôm sau tỉnh lại, đầu đau như muốn vỡ tung. Vừa mở mắt, đã thấy mình nằm ở trên thuyền hoa của Tiên Nhi, tiểu nha đầu Xảo Xảo ở bên cạnh, bàn tay nhỏ nhắn áp lên người hắn, ngủ say sưa, khuôn mặt đỏ hồng còn mang theo một nụ cười ngọt ngào.

Lâm Văn Vinh đưa tay vuốt nhẹ lên mặt nàng, cười nói :

- Dậy dậy...bảo bối, trời sáng rồi...

Xảo Xảo mơ mơ màng màng ‘ừm’ một tiếng, mở mắt đã thấy đại ca đang mỉm cười với mình, lập tức vui vẻ nói:

- Đại ca, huynh tỉnh rồi ư? Tiên Nhi tỷ tỷ, tới mau, đại ca tỉnh rồi...

Tần Tiên Nhi vén rèm bước vào, nhìn Lâm Văn Vinh hân hoan cười:

- Tướng công, chàng coi như đã tỉnh rồi. Đêm qua, chàng say tới mức hồ đồ, làm chúng ta bận túi bụi, đưa chàng trở lại đây không dễ dàng a! Nào, trước tiên hãy uống chén canh đã rượu đã...

Lâm Văn Vinh nhận chén thuốc, cầu nhàu giữa cổ trút vào, một mùi vị cay nồng sộc lên làm hấn cuống quýt ho khan, Xảo Xảo vội vàng vỗ nhẹ lên vai hấn, đau lòng nói:

- Đại ca, uống chậm một chút, đây là canh dã rượu, không phải là nữ nhi hồng...Đêm qua chàng uống như thế, sao lại không say cho được.

Tiên Nhi nấu cho hấn canh dã rượu này thật khác biệt so với các loại khác, mùi vị rất kì quái, nhưng hiệu quả lại thần kỳ. Ho khan một trận, hơi rượu cả người tựa hồ trong nháy mắt liền bay biến không dấu vết, Lâm Văn Vinh cầm cái chén kia cẩn thận ngửi một chút, ngạc nhiên hỏi:

- Tiên Nhi, đây là canh gì, sao lại linh nghiệm như vậy?

Tiên Nhi cười thần bí đáp:

- Đây là độc môn bí kíp của sư phụ, người nói không thể kể lại cho chàng, nếu không chàng nhất định sẽ nhờ canh thuốc này ra mắt.

“Chiêu gì lại có khả năng lớn như vậy?” Lâm Văn Vinh trong lòng buồn bực, xảo Xảo khẽ nói:

- Đại ca, đêm qua muội nghe sư phụ của Tiên Nhi tỷ tỷ tìm người đào giun, nói là muốn làm thuốc, cũng không biết có phải là làm cái này hay không nữa?

Mặt mày Lâm Văn Vinh trắng bệch:” Trời đông giá rét đào giun? Trò đó mà cũng tìm được sao? yêu tinh này, có ý chơi ta đây.” Hấn cố nhịn để nước trong ruột khỏi trào ra, cắn chặt răng nói:

- Tiên Nhi, An tỷ tỷ đâu? Có phải đang luyện công hay không? Ta có một số việc muốn hỏi cô ta một chút. Nàng chớ ngăn cản ta a, nàng ngăn cản ta cũng phải tìm bằng được cô ta, cái trò cho người ta uống giun là sao...

Tần Tiên Nhi buồn bã, khẽ lắc đầu:

- Tướng công, hôm nay chàng muốn tìm sư phụ e là không được nữa rồi. Sáng nay người đã rời khỏi Kim Lăng, cưỡi ngựa tới kinh thành rồi.

“Đi rồi? Chạy thật mau a ! Trước mắt sắp hết năm rồi. An tỷ tỷ nóng lòng muốn chạy đến kinh thành làm gì?” Lâm Văn Vinh ngăn người hỏi:

- Tiên Nhi, trước kia sư phụ của nàng ở kinh thành có người thân thiết nào hã? Kêu cô ta tới đoàn tụ ư?

Tần Tiên Nhi vừa bực mình vừa buồn cười nói:

- Tướng công, chàng nói lung tung cái gì đó. Sư phụ sao có thể là loại người này? Người nói có chuyện hệ trọng muốn làm, thiếp cũng không dám ngăn cản.

Lâm Văn Vinh đứng lên thở dài :

- Thế thật là đáng tiếc. Vốn tưởng giữ cô ta ở lại qua năm. Ta thấy nàng ta ăn uống có chút xú, thêm hai cái đĩa cũng chẳng mất bao tiền.

Vì sư phụ rời đi, trong mắt Tần Tiên Nhi sớm đã long lanh nước mắt, nhưng nghe hấn nói một phen lại phì cười một tiếng:

- Tướng công, chàng thật đáng ghét ! Chẳng biết có bao nhiêu người nguyện ý dâng lên gia tài bạc vạn cung dưỡng sư phụ cả đời. Sư phó đều chẳng thèm ngó lại lấy một cái, bị chàng nói như thế thật không chịu nổi.

Lâm Văn Vinh ‘a a’ cười, hấn vốn muốn đùa giỡn mấy lời này, chỉ vì không muốn thấy Tiên Nhi bị thương. Thấy nàng cười ra tiếng, mục đích đạt được rồi, liền cười cười không đáp lời.

Tần Tiên Nhi lấy ra một phong thư từ trong tay áo:

- Tướng công, đây là thư của sư phụ để lại cho chàng?

- Gửi cho ta?

Lâm Văn Vinh lấy làm kỳ quái: ”An tỷ tỷ này đi thì cứ đi, chà...còn vô duyên vô cớ lưu thư lại cho ta làm gì.

“Tiểu đệ đệ, nghe nói ta đi, có phải rất vui vẻ hay không? Khách khách, tỷ tỷ ở kinh thành không có cái gì chỗ thân thiết xưa kia đâu. Muốn nói thân thiết, cũng chỉ có người mới lần đầu tiên kết thân, những người khác còn chưa lọt vào mắt ta, người chớ nên chưa gì đã ghen tương bừa bãi.”

“Toát mồ hôi!” trên trán Lâm Văn Vinh mồ hôi lạnh ẩn hiện: “Yêu nữ này chẳng lẽ là con sâu trong bụng ta, ngay cái này cũng có thể đoán được.”

“...Người ấy à, nhìn thì như cái gì cũng có vẻ không thêm để ý, thực ra lại lúc nào cũng tinh minh. Đêm qua ta kể cho phu nhân Xảo Xảo của người là ta muốn dùng giun làm canh, nghĩ thế nào nàng ta nhất định sẽ nói cho người biết. Hi hi, ta rất muốn thấy bộ dáng bây giờ của người a! Người tiêu diệt Bạch Liên của ta, ta chinh người một chút, cũng coi như công bằng rồi, người vạn lần đừng tính toán nữa, ta sợ người nã đại pháo bắn ta lắm.”

“Đại pháo thật ra là có, nhưng tuyệt không dễ gì mà bắn ra”, Lâm Văn Vinh ha hả cười, trong lòng thầm ớn lạnh: “An tỷ tỷ này thật sự là người tinh tường, rất hiểu rõ tâm lý hần.”

“...Kinh thành cùng Kim Lăng cách nhau ngàn dặm, chẳng biết đến khi nào mới có thể gặp lại, người chớ có quên việc đáp ứng ta nhé, mau đến kinh thành nhanh một chút. Tỷ tỷ sẽ bồi thường cho người chút, cho người ôm ấp một tý nghe. Không cho tiểu bại hoại người chiếm chút tiện nghi, người sẽ không ra sức. Người đúng là loại người lúc nào cũng làm việc biếng nhác chậm chạp. Đương nhiên, nếu làm tốt, sẽ có thưởng thêm...Khách khách, không biết Tiên Nhi nhìn thấy phong thư này, có thể rất vui hay không nhỉ? Bảo trọng!”

Lâm Văn Vinh xem xong bức thư, mặt mày trang trọng, nói với Xảo Xảo:

- Xảo Xảo, mau mang nến đến đây.

Xảo Xảo ừm một tiếng, đem lửa đến. Lâm Văn Vinh đem bức thư kia đốt thành một bó đuốc, mới thở dài một hơi: “Yêu tinh này, rõ ràng muốn hại ta, đốt tội chứng này, xem cô còn còn trò gì nữa.”

Tần Tiên Nhi lấy làm kì quái hỏi:

- Tướng công, sư phụ nói cái gì vậy?

- An tỷ tỷ nói rằng muốn để ta đi làm một chuyện rất trọng yếu, còn hứa trọng thưởng cho ta, nhưng ta là loại mưu cầu lợi lộc này sao? Trong thư này có chút bí mật, không thể để cho người khác thấy được, hai nàng dù là nương tử của ta, ta cũng không thể đem nó nói cho các nàng biết, nếu không sẽ phụ lòng An tỷ tỷ, phụ lòng phụ lão Kim Lăng, phụ lòng dân tộc Đại Hoa ta.

Lâm Văn Vinh cười lòng đầy ” bi thảm ” nói.

Hắn đem tâm tư nói thành chính đạo, nghĩa khí lẫm lẫm, Xảo Xảo thấy hắn vẻ mặt kiên định, khẽ rúc vào lòng hắn:

- Đại ca, huynh muốn làm việc gì, Xảo Xảo đều sẽ ủng hộ chàng.

Tần Tiên Nhi cũng không cam lòng chịu kém, rúc vào bên phía kia:

- Tướng công, thiếp sẽ là cái bóng của chàng, chàng làm cái gì, Tiên Nhi đều muốn theo chàng.

- Thật...chứ...?

Lâm Văn Vinh kéo dài giọng nói:

- Như thế rất tốt! Hai vị nương tử, hôm nay ánh dương tươi sáng, chúng ta không bằng ở lại trên giường, chúng ta nghiên cứu một chút trò chơi rất kích thích nhé...xin đừng dùng loại ánh mắt đó nhìn ta. Về bản chất mà nói, đây là một trò chơi rất là cao thượng, giống như nhân phẩm của ta. Vô số tiền nhân ném thử qua, làm một chút các nàng sẽ biết thôi...

Trong hai nàng, Xảo Xảo là người thê tử chân chính của hắn, sớm đã trải qua chuyện vợ chồng, nha đầu Tiên Nhi kia mỗi ngày cũng cùng chung chăn gối với hắn, đối với tính khí của hắn cũng hiểu rõ ba phần. Thấy mắt hắn chiếu ra âm quang, nào đâu còn không biết hắn nói cái gì nữa, hai cô gái đồng thời khẽ gất một tiếng, mặt đỏ bừng, vùng vẫy thoát khỏi ngực hắn, tay nắm tay chạy ra ngoài.

“Tình cảm của hai nàng thật tốt a!”, Lâm Văn Vinh nhìn đến ngay người, trong lòng mừng rỡ: ‘ chỉ còn phải đợi một ngày may mắn nữa thôi.’

Từ Vị hoàn tất công việc ở Kim Lăng, hôm nay phải trở lại kinh thành. Sớm sáng An tỷ tỷ đi rồi, lúc này lão Tử lại muốn về kinh, cũng không biết làm sao nữa. Trong lòng Lâm Văn Vinh nảy sinh cảm giác, hẳn với kinh thành càng ngày càng có duyên phận.

Tiến Từ Vị tới ngoài thành Kim Lăng. Từ lão đầu chấp tay cười nói:

- Lâm tiểu huynh đệ, tới Giang Nam lần này, có thể quen biết với người, thật sự là một may mắn lớn, vô cùng sáng khoái, nhưng ngàn dặm cũng phải tới trường đình, thiên hạ không có tiệc nào không tàn, lúc này chúng ta tạm thời chia cách, lão hủ tại kinh thành chờ tiểu huynh giá lâm.

- Từ đại nhân, ta làm việc rất thâm lặng, tới kinh thành, chớ có nên tuyên dương ta. Ta sợ nhất là cái chuyện này.

Lâm Văn Vinh hi hi ha ha nói.

- Hiểu rồi, thâm lặng, nhất định phải thâm lặng...

Từ Vị cười ha hả, nhưng nhìn xa lại thấy một chiếc kiệu nhỏ của Tiêu phủ vội vã đi đến.

Kiệu dừng ở trước mặt hai người, Tiêu phu nhân từ trong kiệu nói vọng ra:

- Văn Trường tiên sinh, người sao đi vội vàng như vậy, không ở Kim Lăng được mấy ngày, để cho ta làm trọn tình địa chủ.

Từ Vị nói:

- Quách tiểu thư quá khách khí rồi. Văn Trường ở lại Giang Nam đã lâu, việc trong triều đang đợi, thật sự không thể trì hoãn, mỗi lần sau tiểu thư trở lại kinh thành, lão hủ sẽ hội hợp bằng hữu cùng tiểu thư.

Lão dừng một chút, do dự nói:

- Có một việc, lão hủ phải chuyển cáo cho Quách tiểu thư...

- Tiên sinh xin cứ chỉ giáo.

Phu nhân nghiêm mặt đáp.

- Quách tiểu thư, Triệu tiên sinh ngài...mấy năm nay vẫn luôn nhớ tới nàng, mong tiểu thư rảnh rỗi có thể ghé trở lại kinh thành.

Từ Vị ấp a ấp úng nói.

- Triệu tiên sinh?

Tiêu phu nhân khẽ vuốt tóc, hồ hờn cười:

- Thế sự như nước chảy, Văn Trường tiên sinh không đề cập tới, ta ngược lại sớm đã quên mất. Triệu tiên sinh tâm niệm làm quân vương, thật sự rất ái tài, vậy xin Văn Trường tiên sinh thay ta chuyển tới Triệu tiên sinh lời cảm kích.

Liên tưởng tới lời lão Ngụy mù, Lâm Văn Vinh trong lòng mơ hồ có thể hiểu được, Triệu tiên sinh này chính là đại nhân vật vật luôn có hảo cảm với Tiêu phu nhân.

Từ Vị không biết nói gì, thở dài một tiếng, chào từ biệt lên ngựa, người người rầm rầm rộ rộ, hướng về kinh thành thẳng tiến. Bọn người Hồ Bất Quy, Đỗ Tu Nguyên từ xa xa vẫy tay với Lâm Văn Vinh. Bọn họ cũng biết Lâm tướng quân năm sau sẽ tới kinh thành, dù sao đến lúc đó muốn tụ họp, nên cũng không buồn chán làm gì.

Lâm Văn Vinh nhìn mọi người đi xa, thở một hơi dài:

- Đi rồi, đi rồi, đều đi rồi. Hôm qua còn uống rượu ca hát, hôm nay lại vội vã chia ly, việc nhân sinh thật là biến đổi vô thường.

Phu nhân nhìn Lâm Văn Vinh cười nói:

- Lâm Tam, chớ có cảm thán nữa. Ta tới hỏi người, chừng nào thì cùng ta về Tiêu gia?

- Về Tiêu gia? Về làm cái gì?

Lâm Văn Vinh khổ sở than.

- Trở về thành thân...

Tiêu phu nhân mỉm cười, rực rỡ như đóa hoa đào, làm rạng ngời cả chốn trường đình này.

215. Chương 213: Khuyên Giải

Lâm Văn Vinh kinh ngạc nói:

- Phu nhân nói đùa rồi, ta còn nhỏ tuổi, không phải lúc lo cho việc này, qua tám năm hay mười năm nữa lại thảo luận lại vấn đề này cũng không lâu lắm đâu.

Phu nhân nghe hần ba hoa, nhin không được bật cười:

- Lâm Tam, người chớ để ta khó chịu với người. Trước kia ta lo lắng Ngọc sương tuổi còn nhỏ, không hiểu tình cảm nam nữ, lo lắng nó đi nhầm đường bị lừa gạt, nên mới nói với người như vậy. Nhưng tới ngày nay, tình cảm của nó đối với người không hề ít đi, ngược lại ngày càng nồng nhiệt. Mấy ngày nay người rời đi, nó mỗi ngày đều nhớ đến người, vì người cầu phúc, ta thấy ánh mắt nó mà mãi nhớ trong lòng. Hải tử này đã thật thành tâm thành ý, không giống với hành động bông bột ngây thơ, đối với người quả là tình thâm ý trọng. Mà người lại giỏi giang như thế, không chỉ có giúp Tiêu gia ta thoát khỏi khốn cảnh, ở dưới tay Từ tiên sinh cũng thăng tiến nhanh chóng. Giữa người và Ngọc sương, ta cuối cùng cũng tìm không được lý do nào xen vào. Ta là mẹ của Ngọc Sương, dĩ nhiên hi vọng thấy nó hạnh phúc cả đời. Nó nếu đã vừa mắt với người, ta cũng không muốn ngăn cản, đã như thế, không bằng đem chuyện này làm sáng tỏ, người thấy thế nào?

‘Phu nhân thật sự là người thạo đời a!’ Lâm Văn Vinh cười nói:

- Phu nhân, chuyện này là ý của người, hay là ý của Nhị tiểu thư?

Tiêu phu nhân nói:

- Là ý của ta, bất quá Ngọc Sương tất nhiên sẽ không phản đối. Tâm tư của nha đầu này, thân làm nương thân tự nhiên hiểu rõ. Nếu là nó nghe được tin này, nhất định sẽ cao hứng tới mức nhảy cồm lên.

Lâm Văn Vinh lắc đầu, đi vài bước, ngắt một cây cỏ dại ven đường hỏi:

- Phu nhân, người xem đây là cái gì?

Tiêu phu nhân lấy làm kỳ quái nhìn hần:

- Đây là cỏ dại, Lâm Tam, người hỏi cái này là có ý tứ gì?

Lâm Văn Vinh đáp:

- Một gốc cỏ dại tàn héo, nếu muốn khôi phục sức sống, không phải chỉ có ánh sáng tươi nước là đủ. Tới giữa mùa đông, nó muốn lười biếng, muốn nghỉ ngơi một chút, cho nên lựa chọn để trở nên úa tàn như vậy. Phu nhân, bà là người thông minh, tất nhiên hiểu được ý của ta, có phải không?

Tiêu phu nhân nhíu mày trầm tư một chập, bùi ngùi than thở:

- Lâm Tam, người không phải chỉ là một cọng cỏ, người là một gốc đại thụ che trời. Tuy là giữa mùa đông, như chỉ cần gốc rễ vẫn còn, tới mùa xuân ấm áp hoa nở, sẽ có ngày cành lá tươi tốt. Ta hiểu được ý tứ của người. Người mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi có đúng hay không?

Lâm Văn Vinh cười cười, không hề nói gì.

Tiêu phu nhân tiếp lời:

- Lâm Tam, người mệt mỏi có thể nghỉ ngơi, nghỉ bao lâu cũng chẳng sao. Ta chỉ hi vọng, người đừng bỏ rơi Tiêu gia chúng ta.

- Phu nhân nói đùa rồi, sản nghiệp Tiêu gia lớn mạnh, hẳn là ta phải cầu các người đừng vứt bỏ ta mới phải.

Lâm Văn Vinh cười hì hì.

Tiêu phu nhân lườm hắn một cái:

- Người mời vừa rồi nói về cây cỏ, thật là người ta cảm khái. Người cùng là một nam tử thẳng thắn, chỗ nào cũng khác người. Lúc này sao lại đi châm biếm ta? Ta so với bất kỳ kẻ nào đều rõ ràng hơn. Tiêu gia nếu không có người tương trợ, sớm đã tàn lụi làm đồ chơi cho người khác, chứ đừng nói tới việc phát triển hưng thịnh nữa. Lâm Tam, không nói dối người, ta đáp ứng chuyện giữa người và Ngọc Sương, đó là hi vọng người có thể vĩnh viễn ở lại Tiêu gia chúng ta.

‘Đây mới là lời nói thật’, Lâm Văn Vinh nhìn Tiêu phu nhân một cái.

Phu nhân khẽ nhắc quần dài, chậm rãi đi về phía trước hai bước, nhìn cảnh sông núi phía xa, khẽ than vãn:

- Lâm Văn Vinh, người cũng thấy rồi đó, Tiêu gia ta hơn mười năm trở lại đây, hoàn toàn không có nam nhi trai tráng, toàn do ta và Ngọc Nhược vất vả chống đỡ. Phụ nữ làm việc dù có chút thành quả, nhưng cũng có vô số người xem chúng ta như chỉ đùa chơi. Ta cùng Ngọc Nhược đều là người cứng cỏi, từng đã phát lời thệ, tuyệt không cho bất kỳ người nào xem thường Tiêu gia chúng ta, cho nên mới đào tạo Ngọc Nhược tính cách ngang bướng không chịu cúi đầu. Nó mười ba tuổi, đã theo ta xông pha nam bắc, học tập cách kinh doanh. Tình tình nó quyết liệt hơn dịu dàng, thích giữ thể diện, tuyệt không cho phép người khác coi thường nó. Cho nên người cảm thấy nó vô cùng bá đạo. Nhưng ta hiểu nữ nhi ta sinh ra, đứa nhỏ này nội tâm yếu đuối, rất nhiều khi có đau khổ cũng không nói ra lời. Ta hy vọng người không so đo với nó, giúp nó nhiều hơn. Chúng ta ba người cô nữ quả mẫu, phải đối mặt với ánh mắt mỉa mai của giới kinh doanh, bên trong thật sự là lấm đấng cay. Làm một người nam nhân, người sẽ không hiểu nỗi đau.

Phu nhân đã long lanh nước mắt, dịu dàng nói tiếp:

- Hơn mười năm lại đây, Tiêu gia ta chịu đựng người khác mỉa mai cười nhạo, chỉ vì thiếu nam nhi chống đỡ. Không nói dối người, ta thủ tiết nhiều năm, thấy qua vô số sự tình, nhiều người mong muốn tài sản nhan sắc của ta, hết sức lấy lòng ta. Ta nếu có tâm tư này, chỉ cần nói nhỏ ra một câu, trong thiên hạ thiếu gì người đứng ra coi sóc cho mẹ con ta. Nhưng ta...Quách Di Quân, không phải nữ nhân tùy tiện như thế, ta đã gắn bó với Tiêu gia này, tuyệt sẽ không vì vinh hoa phú quý mà làm việc thất tiết kia. Lâm Tam, ta dày mặt nói với người điều này, người muốn cười cứ cười đi, ta chịu người ta mỉa mai quen rồi, sớm đã không thêm để ý nữa.

Thấy gương mặt đau khổ của phu nhân, hai hàng nước mắt tuôn trào, như hoa lê trong mưa mong manh đáng thương, nhưng lại càng thêm phần xinh đẹp. Lâm Văn Vinh trầm ngâm: “Ta còn có thể cười được sao, không có đồng tình khóc to hai tiếng xem như đã là kiên cường rồi, bà nắm đúng mạch môn mềm lòng của ta rồi.

- Tiêu gia ta muốn thay đổi hiện trạng, cần phải có một nam nhân gánh vác, hơn nữa không thể là kẻ tầm thường, mà còn phải có dũng có mưu, dám đảm đương, có thể vì cô nữ quả mẫu chúng ta mà chống đỡ sóng gió, người này là ai đây chứ?

Phu nhân nhìn hắn khe khẽ cười, hai má thấm đẫm nước mắt, tựa như hoa đào nở rộ sau cơn mưa, diễm lệ không tì vết.

- Cái này, ta cũng không rõ lắm, có dũng có mưu, dám đảm đương, đại đa số nam tử trong thiên hạ đều có nhưng phẩm đức này? Phu nhân tùy tiện chọn lựa một người là được rồi.

Lâm Văn Vinh láu lỉnh nói.

Đôi mắt đẹp của phu nhân hung hãn nhìn hắn:

- Nếu nam tử trong thiên hạ đều có phẩm tính như thế, vậy mỗi người trên đời này dới có thức ăn, lạnh có áo mặc, đường không nhạt của rơi, đêm không cần đóng cửa... Nói với người mấy câu, người lại ra về hồ đồ, thật là bực mình.

Phu nhân hừ một tiếng, quay đầu đi, không để ý tới hắn, bộ ngực đầy đặn phập phồng, trông như một thiếu nữ hoài xuân tức giận.

Lâm Văn Vinh cười ‘ ha ha ’ hai tiếng:

- Phu nhân, người cũng biết, ta vốn là người khiêm tốn, chẳng lẽ người vừa nói mấy ưu điểm này, ta liền trực tiếp tiến lên nhận kẻ vừa được nói tới chính là ta sao? Cho ta xin, khiêm nhường chẳng lẽ cũng là sai sao?

Phu nhân chậm rãi quay người lại, ánh mắt lưu chuyển, khóe mắt còn vương chút lệ châu, nhưng nụ cười đã hiện trên gương mặt:

- Nói về khiêm tốn, dù là nói hết đến người trong thiên hạ, cũng không đến lượt người. Phải nói, trên dưới Tiêu gia ta, đều nên cảm tạ nha đầu Ngọc Sương kia, nếu không có nó trong lúc vô ý đề cử người, Tiêu gia ta cũng không biết loạn lạc thành dạng gì rồi.

Nhớ tới lần đầu gặp Nhị tiểu thư, nha đầu kia thả chó hành hung, bộ dạng điêu ngoa, Lâm Văn Vinh nhìn không được cười một tiếng, than thở:

- Tiêu gia, có nhân quang nhất, đúng là nên tính Nhị tiểu thư. Phu nhân, không phải ta nói người, người cùng Đại tiểu thư, đều phải học tập nàng mới đúng.

Tiêu phu nhân che cái miệng nhỏ nhắn, khẽ nở nụ cười:

- Thứ nhà người, nói mấy câu, người quả nhiên “khiêm tốn ” rồi.

Trên mặt bà nở nụ cười rạng rỡ, nhìn Lâm Văn Vinh:

- Lâm Tam, người năm nay bao nhiêu tuổi rồi

- Mười sáu, vừa mới thành niên, có sao vậy?

Lâm Văn Vinh đưa ra cái mặt già nua ra nói.

Phu nhân cười khanh khách, như hờn như giận liếc nhìn hắn:

- Ba hoa...Nếu người mười sáu, ta đây cũng mới hai mươi.

Lâm Văn Vinh trợn trừng mắt, chính đại quang minh đánh giá bà từ trên xuống dưới một phen, liền nuốt mấy ngụm nước miếng, lớn giọng nói:

- Sao nào, phu nhân chẳng lẽ người không phải hai mươi tuổi ư? Trời ơi, không còn có thiên lý nữa, người rõ ràng như cùng tuổi với Đại tiểu thư a.

Phu nhân nhìn hắn khẽ thở dài :

- Người mở miệng ra, nếu là tới một ngày nói người mê hoặc tất cả đàn bà con gái trong thiên hạ, ta cũng sẽ không lấy làm kì lạ. Chỉ là ta lại không hiểu, nhìn dáng vẻ của người không quá hai mươi tuổi, nhưng ta cùng người nói chuyện, còn khó đối phó hơn gấp bội so với bất kì lão hồ ly nào, cũng không biết người học được từ đâu vậy. Nghe nói, hôm qua người vượt qua bốn cửa, giành được ngôi đệ nhất hội thi thơ Kim Lăng. Ngay cả thiên kim Lạc tiểu thư của Tổng đốc đại nhân, cũng tặng người khăn yên ương, muốn cùng người thành đôi thành lứa, người sao chẳng một chút nghiêm chỉnh? Tài hoa tuyệt luân, lại phóng đảng không kiêng dè, nam nhi giống như người trong thiên hạ , e là tìm không ra người thứ hai.

- Phu nhân...

Lâm Văn Vinh tới gần bên nàng nghiêm mặt nói :

- Cuộc sống nếu quá nghiêm chỉnh, vậy còn có ý nghĩa gì nữa. Giống như người vậy, vì Tiêu lão gia đáng cay giữ trình tiết, nhìn như đứng đắn, nhưng là việc kém thú vị nhất trong cuộc sống. Người là một người bình thường, nên theo đuổi hạnh phúc của chính mình, vì tấm bài trình tiết vô dụng treo ở trên cao, người

vứt bỏ hết niềm vui. Trong cái nhìn của ta, người quá đứng đắn, đứng đắn làm người ta vô cách nào tiếp nhận được.

- Người, người...

Nghe được lời nói kinh thế hãi tục của hắn, phu nhân vô cùng kinh hãi, trên mặt vừa kinh hãi xen lẫn tức giận, bộ ngực phập phồng dồn dập, chỉ vào hắn nói:

- Người sao lại có thể nói ra lời như thế?

- Ta nói sai sao?

Lâm Văn Vinh giang hai tay ra, giọng vô tội:

- Mỗi người đều có quyền theo đuổi hạnh phúc của mình, ta cho tới bây giờ đều là như thế, cũng làm như thế, có sai sao? Nếu như truy cầu hạnh phúc cũng là một loại sai lầm, vậy ta đây tình nguyện mắc thêm nhiều lỗi lầm nữa.

Nghe hắn nói kỳ quái, Tiêu phu nhân tức giận nhìn hắn một cái, vội vã lên kiệu, phẫn nộ quát:

- Về phủ...

Lâm Văn Vinh nhìn bóng Tiêu phu nhân xa dần, bất đắc dĩ lắc đầu: “Ta có làm gì đâu, chỉ là cùng bà lý luận tìm ra một chút định nghĩa về hạnh phúc mà thôi, bà cho dù không muốn hạnh phúc chẳng nữa, cũng cần phải tức giận đến thế sao?”

Tiêu phu nhân vừa đi xa liền nhớ lại: “Ta đi chuyến này không phải là muốn khuyên giải Lâm Tam về phủ sao, sao cùng hắn nói hai câu, ta lại không chịu được lời nói hoang đường của hắn mà bỏ đi? Lực sát thương của kẻ này thật lớn, vừa mới nói chuyện một phen, cũng chẳng biết là ta khuyên hắn hay là hắn khuyên ta nữa.

Bà cười khổ một cái, kêu dừng kiệu, vén rèm nhìn ra ngoài, chỉ thấy Lâm Tam đang cười ngựa, so với bà còn nhanh hơn, hai ba khắc sau chỉ còn bóng lưng mờ mờ dần dần khuất xa, trong chớp lát biến mất trong tầm mắt của bà...

216. Chương 214: Nhớ Chàng!

Qua liền mấy ngày, không có việc gì quấy nhiễu hắn, cuộc sống Lâm Văn Vinh thật tiêu điều tự tại. Những ngày cuối năm càng lúc càng đến gần trong tầm mắt, khoảng thời gian khoái hoạt qua một ngày lại ngắn thêm. Thường nhật tại tửu lâu làm một chương quỹ nhân hạ, nhắm lúc Xảo Xảo kiểm sổ sách, tránh lúc đông khách chiếm tiện nghi một phen, khiến cho ny tử này mặt đỏ tới mang tai, hồng hển thở gấp. Tối ban đêm, thì cùng hai vị nương tử ngủ trên hoa thuyền, làm chút chuyện phu thê. Sao chẳng tiêu điều! Hắn cùng Xảo Xảo đang là hạnh phúc tận hồn, lại nghĩ tới qua năm phải tới kinh thành, trong lòng càng bùng lên niềm thương yêu đối với nàng, mỗi ngày đều muốn cùng nàng ngọt ngào ân ái một phen.

Tửu lâu thứ hai của chuỗi cửa hiệu Thực Vi Tiên đã khai trương rồi, cửa hiệu thứ ba cũng đang trang hoàng tu sửa. Lâm Văn Vinh dựa theo đề nghị của Thanh Sơn, đặt tên cửa hiệu thứ hai là ‘Thái Hảo Cật’, cái tên này đúng là đại tục, bất quá, nhưng đại tục tức là đại nhã, Lâm Văn Vinh buôn bán nhiều năm nên hiểu đạo lý này rất sâu sắc.

Khi “Thái hảo cật” khai nghiệp, Lạc Mẫn đích thân tới dự, đề bút tại chỗ một phen, đủ bán mặt mũi Lâm Văn Vinh. Trước mắt lão vẫn là tổng đốc Giang Tô, bất quá quan trường Giang Tô đều biết tiền đồ của Lạc đại nhân không được tốt.

Án tử của Trình Đức có dính lúu cực rộng, mấy ngày trước, Tô Châu chức tạo Đào Vũ bị phế bỏ mũ ô sa, lý do là kết đảng kiếm tư lợi. Lâm Văn Vinh nhớ tới tên Đào Đông Thành bị mình phế kia, trong lòng sáng khoái từng cơn. Nhưng nghĩ về tiểu nữ Đào Uyển Doanh thì cũng không tránh khỏi ngậm ngùi. Tự cho là nàng với Hầu công tử hắn là phối thành một đôi rồi, hắn cũng chẳng muốn quan tâm nữa.

Vì chuyện giết Trình Đức, trong triều cũng đang ầm ỹ sôi sục, phỏng chừng không quá mấy ngày nữa liền sẽ có thánh chỉ truyền tới, hung cát của lão Lạc khó liệu. Lâm Văn Vinh thấy thần sắc lão bay bổng, ngay cả nếp nhăn giữa mày cũng giảm đi rất nhiều, biết được lão đầu này là thật sự thoát tục, trong lòng cũng có vài phần bội phục.

“Lâm huynh đệ, lễ mọn này của ta, đáng ra không nên gây ra phiền toái cho người mới phải.” Thấy Lâm Văn Vinh sai người nhận lấy bức tranh thủy mặc vẽ núi non, Lạc Mẫn nói đầy ý nghĩa thâm sâu.

Lâm Văn Vinh cười ha ha:

- Lạc đại nhân, người đã nói qua, họa phúc chính là do trời định, chúng ta đều là phàm nhân, sao có thể chăm lo mọi việc chu toàn được.

Hắn hạ giọng:

- Việc ngày đó người làm, kẻ khác không hiểu, nhưng vị ở trên Kim Loan điện kia lại biết biết rõ, huống chi còn có Từ đại học sĩ dàn xếp từ bên trong. Ngài đây là chỉ mắc cạn nhất thời, rồi có thể đổi lại mười năm thăng tiến. Lạc đại nhân, tiểu đệ nên nói chúc mừng ngài mới phải.

Lạc Mẫn cười to:

- Tiểu huynh đệ cởi bỏ điều chứa chất trong lòng ta, lão hủ cảm kích vô cùng. Người là người có phúc, nếu ta có gì ngoài ý muốn, một nam một nữ của ta còn xin người để ý nhiều hơn mới được.

Nói tới nữ nhi, Lâm Văn Vinh lúc này mới chú ý tới, Lạc Viễn đang cùng Thanh Sơn túm lại một chỗ ồn ào, lại chẳng thấy bóng Lạc tài nữ. Nhớ tới lời đã nói ngày đó trên hoa thuyền, hắn tránh không được một trận đau đầu, chẳng lẽ phải giương cờ giống trống theo đuổi Lạc Ngưng, vậy Xảo Xảo, Tiên Nhi rồi còn Nhị tiểu thư thì làm sao? Không thể bên trọng bên khinh a!

Lạc Mẫn thấy hắn đưa mắt liếc nhìn xung quanh, nhin không được cười nói:

- Chớ tìm nữa, đây là thư Ngưng Nhi bảo ta đưa cho người. Ta đúng là già rồi, chẳng nghĩ rằng còn phải làm người đưa thư của nữ nhi cho các người, thật sự là càng sống càng tụt hậu...ha ha...!

“Để cha nàng giúp đưa thư tình? Đánh chết ta cũng không dám. Lạc tài nữ này quá tài rồi. Bất quá cũng chỉ có tác động vào lão Lạc như vậy mới có thể khai sáng cho cha già, chỉ có nàng mới dám làm như vậy đó!”

- Thế nào, không dám mở trước mặt ta a? Cái này cũng đúng, lời của tiểu nhi nữ các người, làm lão nhân gia ta đây, sao tiện nghe lén.

Lạc Mẫn cười nói, ra một bộ dáng của lão bất tử.

- Ha ha, làm sao thế được?

Lâm Văn Vinh cao giọng nói. Mở phong thư kia ra, mặt trên chỉ có một hàng chữ nhỏ xinh xắn súc tích: “Đại ca, nhớ huynh! Nhớ huynh! Nhớ huynh!!!”

Trong lòng Lâm Văn Vinh cảm thấy thật ảm áp:

“Nha đầu kia đúng là cam đảm, nhớ ta còn giấu ta? Xem ra lần này là thật sự muốn ta chủ động rồi.” Thấy ánh mắt cười cợt của lão Lạc, Lâm Văn Vinh dù là từng trải qua chốn sa trường, cũng nhin không được đỏ mặt một trận, chính khí lấm lấm nói:

- À, Lạc tiểu thư chúc ta khai nghiệp may mắn, kinh doanh phát đạt, tặng ta mười hai lạng bạc tiền mừng, nói là ở chỗ đại nhân. Đại nhân, cái hồng bao này người mang đến rồi chứ?

Tiên Nhi đi theo cạnh hắn, biết được là thư của Lạc Ngưng sau khi liếc mắt xem hết tất cả, thấy tướng công đầy trách nhiệm lên Lạc đại nhân, thâm hừ một tiếng.

Lạc Mẫn giơ ngón cái với Lâm Văn Vinh, ý tứ là: “Tiểu tử nhà người...can đảm!”

Tiêu gia cũng tới chúc mừng, hai chuôi trân châu, ngàn lạng bạc, đúng là một phần đại lễ cực kỳ trọng hậu, không ai bì được. Tiêu gia vẫn không biết mấy từ lâu này đều là sản nghiệp của Lâm Tam, nhưng

biết Đổng Xảo Xảo khai nghiệp, khẳng định là có quan hệ với Lâm Tam. Chỉ bằng điểm này đem tặng đại lễ, cũng thật có thành tâm. Trong lòng Lâm Văn Vinh cảm khái: "Sớm biết là như thế, thật hối hận vì những việc trước kia—"

Đầu tiên là đắc tội với Đại tiểu thư, ngày tiền Từ Vị, phu nhân cũng đại nộ mà về, đã nghĩ rằng duyên phận với Tiêu gia đến đó là tận rồi. Chỉ là phải nghĩ biện pháp nào để trộm lấy Nhị tiểu thư từ tỷ tỷ và mẫu thân của nàng cho đúng đắn thôi.

Tiêu gia đưa qua mừng tới, lại là hai người Tứ Đức và Tiêu Phong. Bọn chúng thấy được Lâm Văn Vinh, trong lòng đại hỉ, vội vàng lao tới:

- Tam ca, tam ca...

- Hai tiểu tử các người, gần đây sống thế nào?

Lâm Văn Vinh cười nói.

Hai người cùng thở dài :

- Tam ca, khi nào huynh trở về Tiêu phủ?

- Làm sao vậy?

Lâm Văn Vinh lấy làm kỳ quái hỏi:

- Trong phủ xảy ra việc gì?

Dựa theo đạo lý mà nói, Bạch Liên giáo bị diệt rồi, Trình Đức cũng đã bị chém, Triệu Khang Ninh lui thủ trở về kinh thành, tất cả gia nghiệp của Tiêu gia đều phải thuận buồm xuôi gió, chính nên hơn hở hưởng tới cảnh giàu sang mới đúng.

- Trong phủ tuy là không có việc gì lớn, nhưng tình hình có chút bất ổn. Phu nhân không quản công việc nữa, mà tính tình của Đại tiểu thư gần đây đặc biệt không tốt, không tha cho người khác làm sai dù một việc nhỏ, Nhị tiểu thư lại sống ẩn dật, mỗi ngày đều hướng Phật. Tam ca, chúng ta đều nhớ huynh!

Mắt Tứ Đức đỏ lên nói.

"Đại tiểu thư này! Lâm Văn Vinh nhịn không được sự tức giận trong lòng, sáng nghiệp để giữ nghiệp khó, nàng không biết khoan dung như vậy, chẳng lẽ là muốn sản nghiệp của lão tử mất sạch mới được ư?"

Hắn áp chế nộ khí, hiện tại đang ở tình trạng chia cắt với Tiêu gia, việc này cũng chẳng muốn đi quản nữa.

- Đại ca...

Hoan ái qua đi, trên mặt Xảo Xảo nổi lên một tầng đỏ ửng, vẻ thỏa mãn biểu lộ trong mắt, nếp thân hình mỹ lệ mềm mại không xương nép sát vào lòng hắn, âm ừ hai tiếng, thở hổn hển nói:

- Xảo Xảo là người hạnh phúc nhất thiên hạ!

Lâm Văn Vinh nhẹ nhàng vuốt ve thân hình đầy đặn của nàng, xoa nắn ngọc nhũ như một khối mỡ đông mịn màng, khiến cho hắn thoải mái rên một tiếng, 'đồ đặc' căng phồng trong nội thể thần bí của ái thê, nhẹ nhàng tách ra tiểu đôn của nàng, cười dâm dật:

- Bảo bối, chúng ta lại một lần nữa nhé. Những lần vừa rồi, có thể giúp nàng sinh hai con trai, bây giờ chúng ta lại chế tạo bốn đứa luôn nhé. Đêm nay ta bảo đảm không dày vò nàng, chỉ làm vài ba lần là được rồi.

- Đại ca...

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Xảo xảo ngượng tới đỏ bừng, rúc sát vào lòng hắn, làm vợ chồng với đại ca mấy ngày rồi, mỗi lần nghe thấy lời mạn nong của trưởng phu, nàng lại e thẹn giống như khi còn con gái. Chính là loại ngượng ngùng của tiểu cô nương này khiến cho Lâm Văn Vinh cảm thấy kích thích bội phần, mỗi ngày nếu không yêu thương nàng thật tốt mấy lần, vậy đó là không phải với bản thân rồi.

- Đại ca, chàng với Tiên Nhi tỷ tỷ vì sao không ở cùng phòng? Hại thiếp ngày hôm qua vì vậy bị tỷ ấy chê cười.

Xảo Xảo khẽ nói, lời vừa phát ra, lại cảm thấy ‘hung khí’ kia trong cơ thể lại phình lên hai phần, nàng ‘ư hử’ một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn như bốc lửa, nhiệt tình như thiêu đốt.

- Nàng ấy cười nàng thế nào?

Lâm Văn Vinh cười hì hì nói:

- Không phải là thừa dịp ta khi ta với tiểu bảo bối hoan ái, len len tới nhìn một chút chứ? Không có gì ghê gớm cả, sau này nàng cũng nhìn lại nàng ấy là được rồi.

- A...

Xảo Xảo che hai gò má, không dám nhìn trượng phu:

- Đại ca, chàng chớ nói thế...ngượng chết đi. Tiên Nhi tỷ tỷ sao lại xấu như thế, nhìn lên mà không nói, còn muốn chen len giường chúng ta, ư, đại ca...

Lâm Văn Vinh ghé bên tai nàng, nhẹ nhàng thổi một hơi:

- Tiểu bảo bối, không phải sợ, về sau tướng công cũng sẽ chinh nàng ta như vậy, làm hai người nàng không ai cười được ai, bảo bối, chúng ta lại lần nữa nhé...

Xảo Xảo e thẹn ừ một tiếng, nép sát vào lòng đại ca, đưa tay vuốt ve lưng hắn, nhưng lại vô ý muốn chạm vào một bàn tay nhỏ bé láng mịn như mỡ đông, lập tức kêu to ‘a’ một tiếng, lại nghe âm thanh kiều mỹ của con gái vang lên:

- Xảo Xảo muội muội, em vừa rồi tại ở trước mặt tướng công sắp đặt cho ta phải không?

- Tiên Nhi tỷ tỷ...Xảo Xảo hét lên kinh hãi, chỉ thấy sắc mặt Tần Tiên Nhi đỏ ửng, toàn thân trên dưới không chút vải, ôm chặt lấy eo trượng phu, bộ ngực chậm rãi cọ sát.

- Tướng công, thích không?

Trong mắt Tần Tiên Nhi hiện lên một tia quyến rũ, cố che giấu sự đau buồn trong lòng, khẽ nói:

- Đây là sư phụ dạy, người nói, nếu muốn chàng yêu thương thiếp, phải nguyện vì chàng làm bất kỳ việc gì.

”An tỷ tỷ này cũng thật là, sao có thể dạy...chiêu thuật hay ho như vậy, một thức sao đủ, không đem bảy tám...mười chiêu ra dạy đồ đệ luôn? Hắn nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Tiên Nhi nói:

- Bé ngoan, nỗi khổ của nàng, tướng công biết. Đợi ta lên kinh, nhất định vì nàng giải tình cổ kia, tới lúc đó chúng ta sẽ làm vợ chồng chân chính.

- Tướng công...

Tần Tiên Nhi áp chặt má lên lưng hắn, thút thít khóc:

- Có một câu này của chàng, Tiên Nhi chết cũng mãn nguyện rồi.

Thân nàng uống eo trên lưng trượng phu vài cái, dịu dàng nói:

- Tướng công, vậy chàng yêu thương Xảo Xảo thật tốt đi, trong những tương hảo của chàng, thiếp vừa ý muội ấy nhất. Chàng với muội không phân biệt lẫn nhau, chàng yêu thương muội ấy, cũng là yêu tương thiếp. Tướng công, thiếp muốn xem hai người hoan hảo, sư phụ còn dạy ta rất nhiều...

“Yêu cầu này quá khó xử cho ta!” Lâm Văn Vinh mặt mày hớn hởi, Xảo Xảo vốn đã vô cùng ngượng nghịu càng không chịu nổi, khẽ thốt lên:

- Tiên Nhi tỷ tỷ...người...ta...

- Tiểu bảo bối, đây là Tiên Nhi tỷ tỷ ép ta, ta cũng không muốn, nhưng ta là người đứng đắn...ồ...một chiêu này cũng là An tỷ tỷ dạy sao? Lần sau có thể mời cô ta dạy ta luôn...

- Đại ca xấu xa, Tiên Nhi tỷ tỷ xấu xa...

Biết khó thoát ma thủ, Xảo Xảo mị nhân như tợ, e lệ chu đôi môi đỏ mọng lên...

Tuy giữa mùa đông giá lạnh, nhưng dưới trướng hoa ấm nồng, màn hồng bay bay, vợ chồng ba người cùng nhau hưởng thụ lạc thú tột cùng...

217. Chương 215: Mất Tích

Chiếc thuyền hoa này được Lâm Văn Vinh đặt tên là Hạnh Phúc, dù sao cũng là của hồi môn của Tiên Nhi, từ này về sau cũng tính là của họ Lâm rồi, nhưng hắn không hề có chút ý định muốn ăn đồ có sẵn.

Mấy ngày trước dặn dò Xảo Xảo chọn được một toà nhà lớn trong thành Kim Lăng, là chốn cũ của một người cáo lão về ở ẩn. Cầu nhỏ nước trôi, đình viện lầu gác, rất có ý vị. Lâm Văn Vinh mang theo hai vị nương tử tới xem qua, trong lòng rất vừa ý, liền chọn nó. Dù sao bây giờ cũng có tiền rồi, đang hủ bại nhất định phải hủ bại tiếp, đã có tiền thì phải xài, tiêu hết rồi lại kiếm, đây là tín ngưỡng Lâm Văn Vinh luôn kiên trì. Tuy nói còn mấy ngày nữa hết năm rồi, qua năm liền phải tiến kinh, nhưng Kim Lăng là chốn căn cơ, lại là nơi phát tích của hắn, lưu lại quá nhiều hồi ức, không mua một toà nhà lớn thật có lỗi với bản thân, không phải với mấy lão bà.

Sau khi đã chọn toà nhà này, nghe được một tin tức nhỏ của Lạc Viễn nói: ‘Lạc tài nữ đã đi len lén đi xem toà nhà rồi, cũng phải nở một nụ cười trên gương mặt, xem ra cũng rất là vừa ý.’ Lâm Văn Vinh nghe được toàn thân toát mồ hôi hột, cô nàng này còn chưa bước qua cửa, đã quan tâm đến cuộc sống sau này rồi, hơi nóng lòng rồi a!

Bất quá, hắn thích ở lại trên thuyền, nơi này thanh tịnh không người quấy rầy, cả thuyền chỉ có ba người bọn họ, muốn gì thì làm đó. Nghĩ tới lúc cùng lão bà ‘yêu thương’, cả thuyền rung động, quả là một việc làm người ta vui sướng biết nhường nào, đó là vinh quang của nam nhân! Lại nói, khóa thân nằm tấm nệm cũng thật thích thú, đáng tiếc hai lão bà mặc dù cùng bồi hỷ hắn ngủ trên một cái giường, nhưng loại việc kinh thể hải tục này, đánh chết các nàng cũng sẽ không làm.

“Cuộc sống thật tươi đẹp a!” Lâm Văn Vinh quay về phía hồ nước hét lớn một tiếng, một tầng sóng nước lăn tăn gợn trên mặt hồ, mang theo chút hơi lạnh, cảnh vật chốn xa xa mờ ảo trong tầm mắt. Hắn đang cời trần cảm thú cái lạnh mùa đông, trong lòng cực kỳ thư sướng.

Cuộc sống thoải mái như vậy không còn được mấy ngày, sẽ lập tức lên kinh. Hắn chẳng muốn suy nghĩ nơi đó sẽ có việc gì đợi mình, tiện thể bắt đầu tập luyện. Hắn không biết sử dụng kiếm thuật như An tử tỷ, phương pháp rèn luyện khó tránh khỏi hơi sơ khai, đuổi đuổi tay chân, uốn uốn éo éo, như thể mấy bài thể dục phát vào ngày thứ bảy.

- Lâm Tam, Lâm Tam...

Vừa mới tập xong một vài động tác, bỗng nghe tiếng hô hoán từ trên hồ vọng lại.

“Ta không phải nghe lầm chứ, sớm thế này mà có ai kêu ta?” Hắn lắc lắc đầu, đang có nhã hứng cao, tiếp tục quảng bá cho mấy bài thể dục rèn luyện sức khỏe kia.

- Lâm Tam, Lâm Tam...

Âm thanh càng lúc càng gấp gáp, trong đó có cả một tiếng kêu của một nữ nhân quen thuộc. “Lần này không lầm rồi, thật sự là có người tìm ta. ”

Tiếng gọi kia lại càng gần, Lâm Văn Vinh đưa mắt nhìn, chỉ thấy trên mặt nước một chiếc thuyền nhỏ bơi lại. Tiêu phu nhân mang theo mấy nha hoàn hạ nhân, đang vội vã tiến tới.

- Phu nhân, là người gọi ta sao?

Lâm Văn Vinh lớn tiếng hô.

Tiêu phu nhân nghe giọng của hắn, vội vàng nhìn qua, thấy trên con thuyền kia một người đang đứng, không phải là Lâm tam chứ còn là ai nữa, trên mặt lập tức vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, nói với thuyền phu:

- Chèo nhanh, chèo nhanh!

Thuyền nhỏ cập sát thuyền hoa, Lâm Văn Vinh cười nói:

- Phu nhân, sao người lại tới nơi này tìm ta?

Tiêu phu nhân lau mồ hôi trên trán, vội la lên:

- Tìm được người thật khó, Lâm Tam, Ngọc Sương có tới nơi này tìm người không?

“Nhị tiểu thư? Ta tuy là muốn trộm nàng đến, nhưng còn chưa kịp động thủ, bà đã tìm tới cửa”, hần lắc đầu nói:

- Không có, mấy ngày nay ta còn chưa gặp Nhị tiểu thư. Phu nhân, Nhị tiểu thư sao rồi?

Tiêu phu nhân than thở:

- Hôm qua có mấy nha hoàn lấu tấu bàn chuyện riêng về người, còn nói người và Ngọc Nhược xảy ra mâu thuẫn, người bị Ngọc Nhược đuổi. Lại vừa khéo bị nha đầu Ngọc Sương kia nghe thấy. Người cũng biết, nó còn không biết người đã trở về, việc này chúng ta vẫn giấu nó, chợt nghe được những điều này, nó chịu không được tìm Ngọc Nhược âm ỉ một phen. Sáng sớm hôm nay đã trốn khỏi phủ, không biết là đi đâu rồi.

“Đáng chết!” Lâm Văn Vinh hừ một tiếng, Nhị tiểu thư đối với mình mặc dù rất dịu dàng, nhưng nàng cũng là một cô gái có cá tính, ngày đó có cả Uy Vũ tướng quân lẫn Trấn Viễn tướng quân, chắn chắn là không để người khác khi phụng. Lần này Đại tiểu thư lừa dối nàng, nàng không làm loạn lên mới lạ đó.

- Phu nhân, trước khi Nhị tiểu thư ra ngoài, trong phủ chẳng lẽ không ai nhìn thấy sao?

Lâm Văn Vinh vội vàng hỏi, liền nhảy lên trên thuyền của Tiêu phu nhân.

- Người...người có thể trước tiên mặc y phục vào đã được không!

Tiêu phu nhân đỏ bừng mặt. Thấy thân trên của hần để trần, lộ ra cơ thể rắn chắc. Tiêu phu nhân là một nữ nhân trung trinh, ngày ấy miệng hần không chút e dè nói cái gì phải theo đuổi hạnh phúc, đã làm cho nàng phải phát tay áo bỏ đi. Hôm nay thấy y phục hần lại không tử tế, thật sự là người vô pháp vô thiên. Tiêu phu nhân cười khở một trận, đối với Lâm Tam này, tuyệt không thể mỗi ngày đều chỉnh phép tắc, chỉ có việc hần nghĩ không ra chứ không có việc hần không dám làm.

Chẳng phải chỉ là không mặc y phục sao, cái này cũng có thể kinh lớn hãi nhỏ, Lâm Văn Vinh bắt đắc dĩ gật đầu.

Tần Tiên Nhi và Xảo Xảo nghe có người kêu la, sớm đã ra khỏi khoang, thấy tướng công vội vàng ra đi, Tần Tiên Nhi nhảy xuống chiếc thuyền nhỏ, dịu dàng khoác một chiếc áo dày lên người hần, cười duyên dáng:

- Tướng công, chàng đi đi, về sớm một chút!

Nha đầu này, từ đêm qua ba người hoang đàng một phen, tính khí hình như bình hòa hơn một chút. Trong lòng Lâm Văn Vinh đại hỉ, không nghĩ rằng việc kia còn có tác dụng này a! Từ đây về sau phải làm nhiều hơn mới được, hần nói bên tai Tiên Nhi:

- Bé cưng, ta sẽ sớm trở về, nàng và Xảo Xảo tắm rửa sạch sẽ chờ ta nghe!

Tần Tiên Nhi khẽ gắt một tiếng, mặt đỏ tới mang tai, ngượng ngùng nhảy lên thuyền lớn. Tiêu Phu nhân thấy hai người hần ân ái ngọt ngào, nhớ tới việc con gái mình, khẽ thở dài:

- Hôm nay khi Ngọc Sương đi, những kẻ trông cửa tưởng rằng nó muốn ra ngoài làm việc gì đó, nào đâu biết đề phòng nó? Ta cũng nghĩ rằng nó hần là tới tìm người, chỉ là hành tung người bất định, nó lại không biết rất nhiều việc, đi đâu để tìm người đây? Nha đầu này tuổi còn rất nhỏ, vừa từng trải qua việc đáng sợ, lần ra ngoài này vạn nhất là gặp phải người xấu thì làm sao bây giờ?

Tiêu phu nhân nói tới đây, đã rơi nước mắt. Mấy lần gần đây tiếp xúc với phu nhân, nước mắt của Tiêu phu nhân nhiều hơn lên, đáng vẻ tươi cười trước kia đã ít đi rất nhiều, Lâm Văn Vinh an ủi:

- Phu nhân chớ có hoảng, Nhị tiểu thư thông minh cơ trí, lại mới đi mấy canh giờ, sẽ không xảy ra chuyện gì lớn đâu. Nàng ấy biết ta ở Kim Lăng, chắc chắn cũng không rời khỏi đây, sẽ ở lại trong thành tìm ta.

Phu nhân là do quan tâm quá thành loạn, nghe hấn phân tích một phen, nhất thời cảm thấy rất có đạo lý, khó được như hấn ở thời khắc khẩn cấp như vậy còn có thể giữ được đầu óc tỉnh táo, trong lòng càng đánh giá cao hấn thêm vài phần:

- Lâm Tam, phân tích của người rất đúng. Ta và Ngọc Nhược chia nhau ra, ta tới tìm người, Ngọc Nhược thì dẫn theo gia nhân tìm xung quanh rồi

Khi hai người đang nói chuyện, chiếc thuyền đã tiến gần bờ, Lâm Văn Vinh nhảy lên trước tiên, phu nhân kéo váy áo đi tới đầu thuyền, Lâm Văn Vinh liền chìa tay ra, nắm lấy tay bà đỡ lên bờ.

Khuôn mặt Tiêu phu nhân liền đỏ lên, thầm tức giận, nhưng lại thấy ánh mắt hấn cực kỳ trong sáng, tình không có chút ý phóng túng nào, liền cũng ngậm miệng không nói nữa. Lâm Văn Vinh bình tĩnh nói:

- Phu nhân, những chỗ ngày thường Nhị tiểu thư thích đi, người đều phái người đi rồi chứ?

Tiêu phu nhân lườm hấn một cái: ‘Cái này còn cần người nói ư?’ Bà gật đầu:

- Phàm là nơi chốn nào ngày thường nó thích, ta đều phái người tìm qua, nhưng vẫn không có kết quả gì.

Lâm Văn Vinh nói:

- Nếu như thế, chúng ta liền chia tay ở đây, phân nhau ra tìm, Kim Lăng thành này lớn thế nào, cho dù đem Kim Lăng đào lên ba thước, ta cũng phải tìm được Ngọc Sương.

Hấn lúc này dưới sự cấp bách, cũng không xưng hô Nhị tiểu thư nữa, phu nhân nghe được ngược lại cảm thấy hấn rất thật lòng.

Tách khỏi Tiêu phu nhân, hấn cẩn thận nghĩ lại quá trình cùng Nhị tiểu thư quen biết tới này, đính ước của hai người là ở trong Tiêu phủ, nói chuyện tình ái, sờ sờ mó mó cũng phần lớn diễn ra ở Tiêu phủ, nếu nói tới chỗ quen thuộc của hai người ở trong thành, cũng chỉ có một cái Tê Hà tự thôi. Ngày đó hấn cùng Đại tiểu thư bị Bạch Liên giáo bắt cóc, Nhị tiểu thư cả ngày ăn chay niệm phật cầu phúc cho hai người hấn, chỗ kia có ý nghĩa rất đặc biệt.

Mặc kệ phu nhân có phái người tìm qua hay chưa, hấn liền tới thẳng Tê Hà tự. Lúc này còn sớm, bên trong Tê Hà tự không có mấy hương khách, chỉ có vài vị sư sãi đang quét lá thừa thừa thớt thớt, trông thật là thanh tịnh.

Hỏi mấy đại hòa thượng có một nữ thí chủ xinh đẹp tới hay không, mọi người đều lắc đầu, duy chỉ có một tiểu hòa thượng bảo có một vị nữ thí chủ đi về phía Đại Hùng bảo điện, hoa dung nguyệt mạo trời sinh, cực kỳ xinh đẹp.

“Mẹ nó, tuổi nhỏ như vậy, đã nhận ra nữ thí chủ xinh đẹp rồi, lớn lên khẳng định là hoa hòa thượng!” Lâm Văn Vinh vừa cảm kích lại khinh miệt, vội vàng chạy tới Đại Hùng bảo điện.

Đại Hùng bảo điện này gồm một chính điện và hai điện phụ, hấn tới thẳng trong chính điện, lại không có một ai. Hấn hành lễ trước tượng bồ tát uy nghiêm một cái, rồi từ tiền điện tìm tới hậu điện. Đừng nói nữ thí chủ, ngay cả con chuột cái cũng chẳng thấy một con.

Trong lòng đang âm thầm tức giận thì nghe thấy ở tiền điện truyền đến tiếng bước chân khe khẽ lại gấp gấp nhẹ nhàng đến, tựa hồ như là của một nữ nhân.

Cô gái kia tiến vào điện, cẩn thận tìm kiếm trước sau một phen, chẳng phát hiện được gì, nhin không được khe thở dài, quỳ lên cái đệm trước người Bồ tát:

- Quan Thế Âm bồ tát cứu khổ cứu nạn, cầu lão nhân gia người phù hộ muội muội bình an vô sự, đệ tử nguyện lấy tính mạng đổi lấy sự chu toàn của muội ấy, chỉ cần muội muội có thể bình yên trở về, con sẽ không đi nhớ tới kẻ đáng ghét kia nữa...hu...hu...

- Đại tiểu thư...

Lâm Văn Vinh trốn ở hậu điện, kinh ngạc khe hô một tiếng.

218. Chương 216: Chán Ghét Người!

Mấy ngày không gặp, Đại tiểu thư tựa hồ gầy đi rất nhiều, ánh mắt mang chút bi thương, mặt ngọc còn vương vẻ âu sầu, vẫn còn đỏ đáng vẻ thon thả nhưng dường như mất đi vài phần cao ngạo, lại thêm chút u oán, so với ngày trước lại có một phong vận mê người khác.

Đại tiểu thư vừa rời bái Bồ Tát, ngôn ngữ tuy chỉ có vài câu đơn giản, nhưng lọt vào tai Lâm Văn Vinh lại không tầm thường chút nào. “Nàng nhưng nhớ người xấu kia, ngoại trừ ta Lâm Tam ta xấu xa vô cùng này, còn có ai có thể giành được vinh dự đặc biệt đó nữa? Nghe giọng điệu của nàng, tựa hồ đối với ta có điểm gì đó?” Tim hần nhất thời thành thịch thịch thịch:” Ngoài ý muốn...thật ngoài quá ý muốn, dễ mất mạng quá!”

- Ai?

Trong đại điện trống trải, giọng Lâm Văn Vinh tuy nhỏ, rơi vào tai Đại tiểu thư lại rõ ràng vô cùng. Nàng vốn không nghĩ hậu điện có người, trong lòng lấy làm kinh hãi, vội vàng quát lên.

Lâm Văn Vinh thầm kêu khổ, sợ cái gì thì cái đó đến, đây không phải là cố ý chĩnh người sao? Hần cười xấu hổ đi ra, vẫy tay với Ngọc Nhược nói:

- Chào, Đại tiểu thư nàng khỏe chứ? Nhị tiểu thư khỏe chứ? Phu nhân khỏe chứ? Phúc bá khỏe chứ? Các huynh đệ không phủ đều khỏe cả chứ?

- Là người?

Thấy từ hậu điện đi ra chính là người vừa nhớ tới trước mặt Bồ Tát, Tiêu Ngọc Nhược vừa kinh ngạc vừa thẹn thùng, nghĩ tới lời vừa rồi nói rất có khả năng không chút nào rơi khỏi tai hần, Đại tiểu thư có loại cảm giác muốn ngất, trong trong hoảng loạn khó dùng lời nói được.

- Không phải ta, là Bồ Tát, là Bồ Tát đang nói.

Lâm Văn Vinh cười khan hai tiếng, nói bổ sung:

- Đại tiểu thư yên tâm, ta cái gì cũng không nghe thấy.

- Là người, là người...chính là người...Là người cố ý...

Đại tiểu thư trong lòng đau khổ, nhìn vào cái tên đáng ghét này, trong lòng không biết là cảm giác gì, mọi cảm giác lẫn lộn. Nước mắt lã chã rơi cuống, nói trong tiếng khóc:

- Là người cố ý trốn ở nơi này nhìn ta chê cười!

Tiêu nữ này quá quật cường rồi, ta còn chưa tập thành thói quen nghe chuyện riêng tư của người khác. Thấy Đại tiểu thư khóc tới thê thảm, Lâm Văn Vinh cũng không biết nên nói cái gì, nếu là trước hôm nay cái gì cũng đều không biết liền bỏ đi được. Hết lần này đến lần khác không đúng lúc, nghe được điều không nên nghe, lại bị Đại tiểu thư phát hiện nữa, việc này thật khó làm. Hần cũng chưa chuẩn bị tốt tâm lý, chỉ đành chậm rãi tiến tới khẽ nói:

- Nàng chớ khóc nữa, ta thật sự không cố ý. Là phu nhân sáng sớm tới tìm ta, nói không thấy Nhị tiểu thư, mới tới nơi này xem xét. Biết đâu ta tìm ở chỗ này, nàng cũng tìm bên ngoài. Đây chỉ là xảo hợp ngẫu nhiên, việc chỉ đơn giản như vậy thôi. Về phần những lời nàng nói kia, ta một câu cũng không nghe thấy!

- Người thật sự cái gì cũng chưa từng nghe thấy ư?

Đại tiểu thư hừ một tiếng. Nhìn vào hần, nước mắt đã ào ạt tuôn rơi, còn khóc nhiều hơn cả lúc vừa rồi. Tựa hồ nếu hần thật sự không nghe được gì ngược lại càng ủy khuất.

- Không có, không có...tuyệt đối không có...

Lâm Văn Vinh vội vàng nói:

- Cho dù là nghe được. Ta cũng khẳng định sẽ quên hết, ta lấy danh dự đảm bảo.

Nhìn vào cái tên Lâm Văn Vinh vừa quen thuộc lại vừa xa lạ này. Đại tiểu thư nhin không được, nhào tới phía trước, giơ nắm tay lên, giận dữ đâm vào lòng ngực hắn, lớn tiếng khóc rống:

- Ta gọi sao ngươi không nghe, gọi sao ngươi không nghe... gọi sao ngươi không nghe...tên xấu xa nhà ngươi này, muốn khi phụ ta chết, ngươi mới cam tâm ư..!?

Vô địch rồi, muốn ta nói là nghe không thấy là nàng, muốn ta nghe thấy vẫn là nàng, trả lời thế nào đều là sai. Còn phải chịu một trận nắm đâm của nàng, ta dễ chịu lắm sao?

Nước mắt đại tiểu thư như mưa mùa hạ, nắm đâm nện lên người hắn so với gãi ngứa chả khác gì nhau.

“Té ra nha đầu này thật sự hơi thích ta!” Lâm Văn Vinh hơi ngẩn ra, chẳng biết nên mừng hay nên lo. Hồi tưởng lại những chuyện trước kia cùng với Đại tiểu thư. Cũng thật sự có những cảm xúc tự thâm tâm không thể nào bày tỏ ra được. Chỉ bất quá ấn tượng đầu tiên của Đại tiểu thư lưu lại về hắn là ti bỉ vô sỉ, ấn tượng đầu tiên của Đại tiểu thư trong hắn cũng là kẻ ở trên cao không gần thực tế. hai người nhìn nhau không thuận mắt, giống như là oan gia tranh đấu, ai cũng không chịu phục ai, hắn đơn giản chẳng nghĩ tới Đại tiểu thư sẽ có hảo cảm với mình. Nếu không phải hôm nay vô tâm nghe được, với tình trạng của mình và Đại tiểu thư thì cả đời này cũng sẽ không nghĩ tới phương diện này. Cho nên nói, ấn tượng đầu tiên thật sự rất quan trọng a!

Hắn khẽ thở một tiếng, có chút cảm giác phiền não của hạnh phúc. Đại tiểu thư thấy vẻ mặt cổ quái của hắn, càng sốt ruột xấu hổ, chẳng biết nên thế nào mới tốt.

Lâm Văn Vinh nghĩ thông suốt những điều này, lại nghĩ đến cách đối xử Đại tiểu thư, lập tức sảng tỏ mọi cảm giác. Nguyên lai những hành vi của tiểu nữ này không phải là không có đạo lý, mà là vô cùng đúng ‘ đạo lý’.

Hắn liền phát huy hoàn toàn tinh thần nhân tiện nhân ái, hắc hắc cười nói:

- Đại tiểu thư, ta thật sự không nghe được a! Nếu không, nàng nói lại một lần, ta cam đoan một chữ cũng nhớ không sót.

Trên mặt đại tiểu thư đỏ rần lên, vội vã lau đi lệ châu nơi khóe mắt, hằm hừ:

- Ngươi nằm mơ đi, không nghe thấy là tốt nhất, có quỷ mới hi vọng ngươi nghe thấy!

Nghe hắn nói tựa hồ trong lời có ý, thần tình Đại tiểu thư hoảng loạn vô cùng, cũng không dám nhìn hắn, tim đập thình thịch, mặt mày nóng bừng.

Nhớ tới mọi chuyện xảy ra cùng với Đại tiểu thư, Lâm Văn Vinh khẽ thở dài, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng:

- Được rồi, không cần lo lắng nữa, việc cũng đã đủ rồi lung tung rồi, chúng ta nói hết mọi chuyện trong lòng nhé.

Bàn tay Tiêu Ngọc Nhược thật ấm áp, một chút mồ hôi rịn ra, nắm ở trong tay, giống như một khối ngọc trong nước ấm, nhu hòa vô cùng, lóng mịn vô cùng.

Bị hắn nắm lấy bàn tay, Đại tiểu thư chỉ cảm thấy trái tim của mình muốn nhảy ra, thân hình khe khẽ rung động, muốn giãy ra khỏi hắn, lại dùng không ra sức. Nàng phảng phất nghe được tiếng trống ngực của mình, trong âm thanh mang theo chút run rẩy, cố nhịn sự ngượng ngùng, ngẩn thẳng mặt lên nói:

- Nói? Nói cái gì? Ngươi...Ngươi muốn làm gì? Chưa thấy người nào xấu như ngươi...

Tim nàng càng nhảy càng nhanh, sớm đã nói không ra, trên khuôn mặt như phấn, nhuộm một vàng đỏ nồng nàn, cảm giác như lửa thiêu làm toàn thân mất đi sức lực. Nói xong một câu lắp ba lắp bắp, tự mình cũng không biết nói gì, càng không chút khí lực nào để nói, nàng vội vàng cúi thấp đầu xuống, không dám để hắn nhìn thấy khuôn mặt đang bừng bừng của nàng.

- Ta không ở nhà, nàng chớ nên trách phạt hạ nhân, sáng nghiệp dễ giữ nghiệp khó, phải đối đãi với bọn họ tốt một chút, người ta mới có thể toàn tâm toàn ý ra sức cho nàng, chớ nên tức giận bừa bãi.

Lâm Văn Vinh lơ đãng nói.

Đại tiểu thư khẽ hé môi ra, muốn phản bác, nhìn thấy mặt hắn nghiêm chỉnh, lại không mở miệng nữa. Khuôn mặt nàng giống như muốn nhỏ ra nước, khẽ cắn đôi môi đỏ mọng. Trong mũi nhẹ nhàng ư hử một tiếng, lập tức tựa hồ lại giống như không phục, ngẩng đầu lên nói:

- Ta đâu có đối không tốt với bọn họ? Chỉ là thời gian này trong lòng bất ổn, mới hơi quá khát khe, ta cũng không làm cái gì sai, nhưng người này lại đi tố cáo với người!

Mây như vẽ, mắt tựa nước xuân, khi cất lời hai má đỏ bừng, bộ ngực phập phồng, tươi sáng như hoa đào tháng ba, thêm vẻ mặt uất ức không còn như một nữ tử mạnh mẽ hay cáu gắt ở thương trường, thậm chí hiện ra hết thảy phong tình của người con gái đang e thẹn.

Lâm Văn Vinh nhìn đến ngẩn ngơ: "Đại tiểu thư nếu mỗi ngày đều nhu tình như thế này, vậy sẽ là một mỹ cảnh a!

- Nhìn cái gì mà nhìn!

Tiêu Ngọc Nhược trong lòng thẹn thùng không chịu nổi. Muốn ra vẻ tôn nghiêm, cố dùng hết sức nhưng không sao ngăn mặt lên được, bàn tay nhỏ bé bị nắm lấy, khan trương đầy mồ hôi:

- Ta, ta phải đi tìm Ngọc Sương...

Đại tiểu thư vội vàng cúi đầu xuống, giọng nhỏ như muỗi kêu.

- Chúng ta cùng đi nhé.

Lâm Văn Vinh nói. Nhớ tới Ngọc Sương. Trong lòng hắn cũng trở nên gấp gáp. Nơi này không tìm được tiểu ny tử kia, chẳng lẽ nàng thật sự xảy ra chuyện gì rồi hay sao?

Thấy vẻ lo lắng trên mặt Lâm Tam, Đại tiểu thư nghĩ tới quan hệ giữa mình và hắn, rồi nhớ lại quan hệ giữa muội muội với hắn, trong lòng nàng khó xử, cũng không biết như thế nào cho phải.

- Ai muốn đi cùng người, không biết xấu hổ.

Nghe hắn nói chuyện, Đại tiểu thư khẽ run lên. Một tư vị ngọt ngào trôi lên trong lòng, nói lời trái với lòng.

Nàng dùng hết sức mới rút bàn tay ra khỏi hắn, trên mặt sáng bừng, nào có dũng khí nhìn hắn, khẽ nói:

- Ta đi tìm Ngọc Sương, người...người chờ đi theo ta, ta chán ghét người...!

"Chán ghét thì chán ghét, không chán ghét mới là lạ đó!" Lâm Văn Vinh nhìn Đại tiểu thư, cười ha hả.

Đại tiểu thư phảng phất như bị hắn nhìn thấy tâm sự, thân hình yếu điệu xoay lại, hướng thẳng bên ngoài đại điện chạy đi, bước chân vô cùng cấp bách, tựa hồ ở nơi này đợi thêm một khắc, liền sẽ nguy hiểm hơn một phần.

"Nhà đầu này, chạy thật nhanh." Lâm Văn Vinh bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn bóng dáng yêu kiều chập chờn của Đại tiểu thư, trong lòng cũng không biết là tư vị gì. "Nhân sinh thật sự là kỳ diệu a!" Ngày hôm qua còn đang oán giận bữa bãi. Hôm nay lại nghe được lời thật lòng của nàng, tuy chưa phải nằm mộng về hắn nhưng cũng đã nảy sinh những cảm xúc không sao nói rõ được.

- Đại tiểu thư, đi nhầm hướng rồi.

Thấy Tiêu Ngọc nhược vội vàng đi về phía trong chùa, hiện nhiên là dưới tâm tình kích động căn bản không nhận rõ phương hướng, Lâm Văn Vinh cười ồ lên.

- Ai cần người lo!

Trên mặt Đại tiểu thư nóng rần lên, dừng bước lại, thấy quả nhiên là do quá bối rối đã đi ngược chiều, hậm hực dậm chân, gương mặt xinh đẹp như ráng chiều, chuyển hướng chạy ra ngoài chùa. Đi tới chỗ không xa Lâm Văn Vinh, nàng len len liếc hắn một cái, yêu kiều hừ một tiếng:

- Người này thật là đáng ghét!

Nàng như hồn như oán, có chút tức giận kèm theo ba phần thẹn thùng, Lâm Văn Vinh nhìn đến gần người, trong lòng rung động: "Đại tiểu thư này thật khiến người ta tiêu hồn phách tán, so với An tỷ tỷ còn hơn ba phần!"

Tiêu Ngọc Nhược thấy mắt hấn rục lên như ánh đuốc, nào dám nán ná thêm, cũng không quay đầu lại chạy thẳng ra ngoài, chỉ là tâm tình không còn bình lặng lại được nữa rồi.

"Thật sự là đến sớm chẳng bằng đến đúng lúc a!" Thấy Tiêu Ngọc Nhược ra khỏi cửa miếu. Lâm Văn Vinh quay người lại bất đắc dĩ cười khổ. Quyên một đỉnh bạc làm hương hỏa, bái lạy Bồ Tát với sự thành kính chưa từng có trước đây: "Cảm tạ các vị Bồ Tát đại tiên khăng khải tương trợ, chờ ta từ kinh thành trở về, nhất định sẽ giát vàng đắp tượng lại cho các vị."

Hắn đang lo lắng về Tiêu Ngọc Sương, cẩn thận tìm kiếm bên trong Tê Hà tự một lượt nữa, gặp người là hỏi, cũng y như trước không thấy được bóng dáng của Nhị tiểu thư. Tư vị mông mông lung lung cùng Đại tiểu thư vốn thật là khoan khoái, nhưng không tìm được Ngọc Sương, tâm tình của hắn cũng không thể khá lên được.

Ra khỏi chùa, Đại tiểu thư sớm đã không biết đi đâu rồi, nghĩ tới tâm trạng nha đầu đó lúc này e là đã rồi thành một mớ tơ vò, nào còn có thể an tâm tìm kiếm Ngọc Sương? Đã làm khó nàng rồi!

Đang nghĩ đến việc trở về triệu tập Thanh Sơn và Lạc Viễn phát động huynh đệ trong Hồng Hưng đào ba tác đất cũng phải tìm được Ngọc Sương, hắn đã lang thang tới bên hồ Tê Hà tự. Lần trước bị bắt cóc trở về, ở chỗ này đang muốn thân thiết với Nhị tiểu thư, đã bị Đại tiểu thư bắt tại trận, lúc đó hận Đại tiểu thư tới ngứa răng. Bây giờ nghĩ lại, nơi này có bao điều tư vị, cũng có biết bao hoài niệm.

Mặt hồ tĩnh lặng, trong vắt tới tận đáy. Ánh mắt hắn vừa tùy ý phóng tới, liền thấy một công tử thiếu niên ngồi bên hồ. Lưng quay về phía mình nhìn không rõ dung mạo. Vóc dáng không cao, mặc chiếc áo bào lam nhạt, hai bờ vai gầy gò mong manh, lộ ra chiếc cổ thon dài trắng nõn nà, cái tai sáng bóng tựa như ngọc.

Thân hình này nhìn có chút quen thuộc. còn công tử ca nhà ai nhìn tuấn tú như thế chứ? Lâm Văn Vinh đưa mắt nhìn kỹ một cái, trong lòng tức thời đại hỉ, không một tiếng động liền lặng lẽ tiến tới, khẽ nói:

- Nữ thí chủ, bần tăng mang trà tới cho nàng.
- Không cần, không cần, hòa thượng ở đâu lại đến quấy rầy bốn tiểu ...

Thanh âm của thiếu niên công tử kia thánh thót, vừa nói được một nửa, chợt cảm giác có điều khác thường, vội vàng xoay người lại, thấy ngay khuôn mặt mà nàng sớm tối mong mỏi, một mảng hơi nước mỏng đã che mờ đôi mắt:

- Lâm Tam, thật sự là chàng ư...!?
- Nữ thí chủ, đúng là bần tăng. Ừ da...nữ thí chủ, nàng đánh lão nạp bị thương rồi...!

Nhị tiểu thư nhào vào lòng hắn, liều mạng đâm thùi thùi vào ngực hắn, lệ hoa rơi đầy hai má:

- Đáng ghét, đáng ghét...Kẻ xấu xa đáng ghét chàng...hu hu...ai bảo chàng không đi tới tìm ta, thiếp đánh chết chàng, sau đó cùng chết luôn với chàng...

Cái ngực này của hắn mới vừa rồi ở trong miếu gặp phải Đại tiểu thư đập bừa, bây giờ lại bị Nhị tiểu thư đánh loạn, khóc cười cũng chẳng xong: "Duyên phận của ta với hai người tỷ muội này thật sự có chút kỳ diệu!"

Ôm chặt Nhị tiểu thư trong lòng. Nha đầu này khóc tới thiên sầu địa thảm. Nước mắt thấm ướt vạt áo hai người, Nhị tiểu thư lại càng khóc càng lợi hai, như thác nước Trường Giang, khóc tới cơ hồ muốn ngắt đi.

"Sao phải khổ thế, Lâm Văn Vinh thầm thở dài, đây là lão tử tự làm tự chịu, thật làm khổ Ngọc Sương rồi!" Hắn nhẹ nhàng vỗ lên lưng Ngọc Sương mấy cái, khẽ nói:

- Nhị tiểu thư, đừng khóc nữa, nàng khóc thì lòng ta chịu không nổi!

Nhị tiểu thư khịt mũi một cái nói:

- Ta cứ khóc , cứ khóc, cái đồ không có lương tâm không chịu chết đi. Chàng ở bên ngoài phong lưu khoái hoạt thật là sung sướng, nào đâu nhớ tới thiếp, thiếp có khóc đến chết chàng cũng có quan tâm đâu!

- Ta làm sao không nhớ tới nàng chứ? Ta mỗi sáng nhớ, tối nhớ, khi ăn cơm nhớ, khi ngủ cũng nhớ .

Lời nói ngon ngọt không cần ngẫm nghĩ, mở miệng là tuôn ra, hần khê thở dài, nói:

- Ài, nhị tiểu thư, nàng không biết, lần này ta đi cứu tử nhất sinh, thiếu chút nữa không còn sống sót trở về nữa .

Nhị tiểu thư quả nhiên bị một chiêu này của hần làm bay biến hết tinh lực, bị dọa tới không dám khóc nữa, ôm chặt lấy hần hỏi:

- Lâm Tam, chàng bị làm sao rồi, có phải là có người khi phụ chàng không? Nói cho thiếp, thiếp sẽ mang Trấn Viễn tướng quân đi thu thập hần, xem ai còn dám khi phụ chàng không?

Lâm Văn Vinh khóc cười cũng không xong, trong lòng lại càng thêm cảm động, ôm lấy nàng:

- Nàng không cần lo lắng, những người khi phụ ta, sớm đã bị ta giết chết rồi. Sau này ai dám khi phụ nàng, nàng cũng nói với ta, bây giờ trên tay ta có nhiều người, đánh hần xương tan cốt nát cũng không thành vấn đề.

- Ba hoa!

Nghe ngữ khí của hần thoải mái, Nhị tiểu thư cũng ngót nước mắt mỉm cười:

- Nếu nói đến khi phụ thiếp thì kể đầu tiên chính là chàng, chàng tự đánh chết mình đi.

Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Sao có thể chứ, ta yêu nàng còn không kịp. Làm sao nỡ khi phụ Nhị tiểu thư chứ?

- Chàng tự nói xem, chàng trở về Kim Lăng bao nhiêu ngày rồi mà chưa từng tới gặp thiếp. Ưổng công thiếp mỗi ngày vì chàng ở trong phòng cầu phúc , người trong phủ đều nói thiếp đổi tính rồi đó!

Tiêu Ngọc Sương mắt nổi lệ hoa, ầm ực nói.

“Ngẫm lại cũng đúng, một tiểu nha đầu mười sáu mười bảy, trước đây hoạt bát, thích làm chuyện ác, từ sau khi gặp mình, lại trở nên đa sầu đa cảm, tính ra là mình là kẻ gây ra.” Nghĩ vậy, Lâm Văn Vinh nghiêm mặt nói:

- Ngọc Sương, nàng sau này không nên tự tạo áp lực với mình, nàng thích cái gì thì làm cái nấy, ta chính là thích tiểu nha đầu vô sầu vô ưu trước kia.

Tiêu Ngọc Sương cười ngượng ngùng, hằm hừ:

- Chỉ cần chàng không khi dễ thiếp, thiếp chính là Ngọc Sương kia. Chàng nói đi, chàng khi nào mới không khi dễ ta nữa?’

Thấy mắt nàng rưng rưng nhưng nụ cười đã ở trên gương mặt, hàm răng trắng bóc, ánh mắt sáng ngời, tuy còn nhỏ tuổi nhưng diễm lệ phi phàm, vẻ mặt thiết tha, mang một phong vị khác hẳn Đại tiểu thư, Lâm Văn Vinh trong lòng ngứa ngáy, cười hắc hắc:

- Ta đây khi dễ nàng cả đời, nàng có nguyện ý không?

Tiêu Ngọc Sương vừa kinh ngạc vừa hân hoan nhìn hần, siết chặt cổ hần:

- Đây là chàng nói, sau này chúng ta khi dễ nhau, ai cũng không cho phép rời xa.

Nàng ngơ ngẩn nhìn hần, đột nhiên mở miệng hỏi:

- Lâm Tam, chàng dẫn thiếp trốn đi...

Lâm Văn Vinh đỏ mặt hỏi, “nha đầu kia sao lại nảy sinh ý niệm ngu ngốc như thế, bỏ trốn chẳng nhẽ lại rất thời thượng sao?” Hần cười nói:

- Bỏ trốn chẳng phải là hành vi đứng đắn, chúng ta trước mắt chẳng nên bỏ đi.

Nói như vậy không có một chút giả dối, Tiêu phu nhân sớm đã thông qua chuyện hai người, chỉ bất quá lúc này đang có chiến tranh lạnh với Tiêu gia, cho nên việc này mới nói sau.

- Ai nói không được?

Nhị tiểu thư bĩu môi nói:

- Chàng đã gây sự với tỷ tỷ như vậy, tỷ ấy còn không cho chàng bước vào cửa, làm sao mà đồng ý chuyện của chúng ta?

- Nàng biết gì chứ? Khách khách...Nhị tiểu thư, kỳ thật chuyện này không phức tạp như nàng tưởng đâu.

Nhị tiểu thư hừ nói:

- Nghe tỷ tỷ nói, chàng mang hai nữ nhân trở về, tỷ tỷ lo lắng cho thiếp, mới bắt chàng đứng ngoài cửa, phải hay không?

Về chuyện này, Lâm Văn Vinh vốn cũng không có định dấu diếm nàng, gật đầu nói:

- Ngọc Sương, không dối gạt nàng, lúc này tại Kim Lăng ta đã có hai hồng nhan tri kỷ, ta tuyệt sẽ không rời các nàng ấy, tựa như tuyệt không rời nàng.

Tiêu nhị tiểu thư cắn môi, sứt sứt nói:

- Chàng bại hoại lưu tình khắp nơi, người ta sớm biết. Chỉ đáng hận là thiếp sao lại thích chàng. Chàng muốn thế nào, thiếp còn có thể ngăn chàng sao? Người ta vì chàng, ngay cả gia đình cũng bỏ qua, chàng dám không cần thiếp, thiếp sẽ chết cho chàng xem.

- Nào có, nào có, sao lại thế được?

Lâm Văn Vinh cười ha ha, nhìn Nhị tiểu thư ở trong lòng, nói:

- Được rồi, nàng sao lại mặc trang phục này. Lại tới đây? Đại tiểu thư mới rồi tới tìm nàng, nàng thấy chứ?

Ngọc Sương cắn lên tay hấn một cái, hằm hừ:

- Chàng bây giờ mới hỏi ta chuyện này, ta bực mình, không nói cho chàng.

- Ta muốn cưới nàng về nhà, nàng có nguyện ý không?

Nhị tiểu thư đỏ bừng mặt, cúi đầu nói:

- Bây giờ ư? Người ta còn muốn tới kinh thành cầu học. Nếu không, chúng ta cũng thành thân được rồi?

Nàng ngẩng đầu lên, thấy mặt hấn lộ ra nụ cười, nhất thời khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng nói:

- Lâm Tam bại hoại, khi dễ thiếp như vậy. Tương lai thiếp nhất định phải khi dễ chàng lại.

Cùng với nha đầu ngây thơ trong sáng hàn huyên đôi câu, thoải mái chẳng còn ưu tư, Lâm Văn Vinh thật vui vẻ.

Nhị tiểu thư nói tiếp:

- Hôm qua thiếp nghe được từ bọn nha hoàn, mới biết được tin chàng trở về. Bực bội tỷ tỷ vẫn gạt thiếp, còn nghĩ chàng bị bắt đứng ngoài cửa, tìm tỷ ấy tranh cãi. Tâm tình tỷ tỷ tựa hồ cũng rất xấu, tỷ ấy có chút kích động khi nói chuyện với thiếp. Người ta nhất thời ầm ỨC nên mới nghĩ đến việc ra ngoài tìm chàng.

Kể lại tình hình đêm qua, trên mặt Ngọc Sương lại thêm vẻ ủy khuất:

- Lúc ấy trời tối, thiếp lại chẳng biết đi đâu, đành phải đợi sáng nay mới trốn ra ngoài tìm chàng. Thiếp phải thay đổi trang phục để tránh tai mắt kẻ khác. Nhưng không biết chàng trốn đâu, tìm mãi mà chẳng thấy nên nhớ tới nơi này. Thiếp nghĩ: 'bốn tiểu thư một mực chờ ở đây, xem chàng có thể tìm ta không'. Chàng ba ngày không tới, ta chờ ở đây ba ngày, nếu chàng là kẻ không có lương tâm, vĩnh viễn không nhớ thiếp, thiếp sống không còn ý nghĩa, vậy thì chết đi còn tốt hơn.

Nha đầu kia cũng có tính cố chấp giống tỷ tỷ nàng, Lâm Văn Vinh vừa buồn cười lại cảm động, vỗ vỗ lên hai má trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng:

- Cái gì mà chết, sau này không cho phép nói lời thế này, nàng còn nhỏ tuổi, còn chưa hưởng qua những tư vị của hạnh phúc mà. Sau này nàng sẽ trở thành ... một cô gái hạnh phúc nhất cõi đời...!

"một trong..." hai chữ này để trong lòng, không thể nói ra ngoài miệng.

Nhị tiểu thư cố sức ôm lấy hân, hân hừ:

- Chàng nói dễ nghe, vậy hai vị tỷ tỷ kia hiển nhiên cũng đã bị chàng lừa gạt rồi.

Nàng tựa đầu vào ngực Lâm Tam, cười ngọt ngào, dịu dàng nói:

- Bất quá, cuối cùng chàng còn có chút lương tâm, biết tới đây tìm thiếp, còn có thể nhận ra thiếp. Mới vừa rồi tỷ tỷ tới tìm, thiếp cố ý né tránh. Mà đáng về tỷ ấy lúc tới đây cũng thật kỳ quái, giống y như lúc thiếp tưởng nhớ chàng, cũng không biết phải làm sao. Thiếp lúc ấy trong lòng không đành lòng, thiếu chút nữa gọi tỷ, nhưng lại nghĩ chuyện tỷ ấy đối đãi với chàng, thiếp lại nhẫn nại. Lâm Tam, thiếp biết tỷ tỷ làm vậy khiến chàng chịu ức, dám chắc khó chịu trong lòng. Ngay cả thiếp cũng chịu không nổi. Nhưng tỷ tỷ nàng cũng là muốn tốt cho thiếp thôi. Thiếp thay tỷ ấy bồi tội, chàng tha thứ cho tỷ ấy được không?

"Tha thứ? Bây giờ vấn đề này còn phức tạp hơn nữa kia!" Hân cười ha hả:

- Ta là người hay quên, ngủ một giấc tỉnh lại quên sạch. Nàng không biết sao hả Nhị tiểu thư?

- Ta sao lại biết được? Lại không có ngủ cùng chàng? Hừ...đáng ghét!

Nhị tiểu thư nắm hân một cái, làm nũng trong lòng hân.

Ngẫm lại đã rước được hai lão bà về nhà, nha đầu Ngọc Sương qua cửa cũng là chuyện sớm muộn, mấy nàng chắc phải cần mở một hội nghị liên tịch. Hân ghé miệng thì thào vào chiếc tai nhỏ xinh như ngọc kia:

- Hai vị tỷ tỷ của nàng đều ở một nơi tuyệt lắm, đó có một con thuyền lớn, cũng chỉ có mấy người chúng ta thôi, ai cũng không thấy chúng ta, muốn làm cái gì thì làm cái đó. Ta cũng hai vị tỷ tỷ của nàng, mỗi ngày đều làm mấy chuyện rất thú vị. Nàng có muốn đi xem không? Ta dẫn nàng đi được hay không?

- Được...hay không?

Tâm trí của tiểu nha đầu vừa nghĩ tới việc ấy, tiếp đó như nhớ ra điều gì, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, vội vàng chối từ:

- Chàng chưa cưới chính thức, thiếp đi tới đó làm gì? Lại muốn làm chuyện xấu có phải không?

"Toát mồ hôi a! Ta còn lúc càng giống một con sói lớn rồi!" Lâm Văn Vinh cười ha ha hai tiếng, giờ ngón cái nói:

- Nhị tiểu thư, tính cảnh giác của nàng thật cao. Hôm nay không đi, vậy ngày sau đi.

Nhị tiểu thư giữ chặt tay hân nói:

- Chàng trước đây nói thiếp phải học chút bản lĩnh để trợ giúp mẫu thân, trợ giúp tỷ tỷ. Chàng vắng mặt nhiều ngày, ta đã bắt đầu rất cố gắng học tập. không chỉ học chút thi thoại mà còn học phương pháp tính toán. Khi tới kinh thành, thiếp còn muốn bái danh sư. Bốn tiểu thư không tin, chuyện người khác có thể làm thì Tiêu Ngọc Sương này làm không nổi?

Về mặt nàng cương quyết, trong mắt bắn ra tia nhìn kiên định, trông có chút giống Tiêu Phu nhân, cũng thấy cả bóng dáng của Đại tiểu thư. Lâm Văn Vinh than thào: "Nha đầu kia trưởng thành đã có chủ kiến rồi". Chỉ mong kinh thành có thể khiến nàng tạ tội nguyên.

- Lâm Tam, tới kinh thành, nếu thiếp bận học tập không quan tâm được tới chàng. Chàng chớ trách thiếp, có được không?

Tiêu Ngọc Sương dựa vào người hân nhẹ nhàng nói.

"Nha đầu kia cũng cũng đã bắt đầu đề phòng ta rồi" Lâm Văn Vinh ôm nàng vào lòng cười nói:

- Nàng càng chăm chỉ học tập, ta lại càng cao hứng. Nàng nếu học không tốt, ta sẽ đánh mông nàng.

- Bại hoại!

Đôi mắt của Ngọc Sương chớp ướt át, cảm thấy một luồng nhiệt đặt lên kiêu đồn của mình, ‘ư hử’ một tiếng, ngượng ngùng ỉ ôi trong lòng hần.

Ôm ấp nhị tiểu thư, đột nhiên nhớ lại tình cảnh cùng Đại tiểu thư trong đại điện sáng nay, trong lòng Lâm Văn Vinh nhất thời trỗi lên những cảm xúc lâng lâng, vốn nghĩ chỉ trộm một tiểu thư, vậy mà không ngờ lại hoàn thành nhiệm vụ quá mỹ mãn, giờ thì chẳng biết phải làm sao cho tốt? Mà Đại tiểu thư cũng đúng là một đóa hoa a! Thật nan giải!

Thân hình mỹ miều mềm mại kia nhẹ nhàng ngọc ngậy trong lòng hần, hần khẽ nhếch mép cười, những suy tư liền bay biến...

219. Chương 217: Đại Tiểu Thư Đỏ Mặt

Nhị tiểu thư ngồi trên xe ngựa, dựa vào người Lâm Văn Vinh, tò mò hỏi.

- Tới một nơi hay lắm, nàng nhất định sẽ thích.

Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Hôm nay nàng gặt phu nhân với Đại tiểu thư trốn đến đây, mấy người đó chắc chắn lúc này sẽ lo lắng không yên. Sau khi ta đưa nàng đến chỗ kia sẽ đưa trở về nhà ngay, có được hay không?

Nhị tiểu thư “vâng” một tiếng, nói:

- Vậy, còn chàng, sao không trở về?

- Ta chỉ du ngoạn bên ngoài dăm ba ngày thôi. Ngày tháng trước kia quá mệt mỏi, nhân tiện lúc này nghỉ ngơi. Đẳng nào qua năm chúng ta sẽ cùng nhau tiền kinh.

Lâm Văn Vinh đáp, quan hệ của hần và Đại tiểu thư bây giờ khá mập mờ, lại có chút hồ đồ, trở về bây giờ sẽ là một vấn đề khó khăn.

Nhị tiểu thư nhu thuận ‘ừm’ một tiếng, ỉ ôi trong lòng hần:

- Thiếp nghe lời chàng. Vậy sau khi đến nơi kia thì chàng hộ tống thiếp trở về nghe. Nhưng mà, chàng mỗi ngày đều phải đến thăm thiếp, thiếp còn nhiều vấn đề muốn hỏi chàng. Nếu chàng không chịu ở bên thiếp thì...thiếp sẽ...thiếp sẽ mỗi ngày chờ đợi chàng cho đến khi chàng chịu đến thăm thiếp thì thôi...

Lâm Văn Vinh bật cười: ‘Nha đầu thật sự uy hiếp ‘kinh người’ a!’

Nhị tiểu thư hừ một tiếng, nhéo vào ngực hần một cái, liếc mắt nhìn hần với vẻ hoan hỉ lẫn chút thẹn thùng, ngẩn khuôn mặt nhỏ nhắn lên say đắm nhìn Lâm Văn Vinh với một ánh mắt mê người, thì thầm:

- Chàng là đồ xấu xa, bỏ nhà đi lâu như vậy, mà chỉ gửi có một bức thư về nhà, mà cũng chỉ có vài ba chữ, trên cái thứ giấy bỏ đi không dùng được, thật là tức chết mà!

“Cuộn giấy đó không dùng được ư? Ta đâu có tiết kiệm đến như vậy?” Lâm Văn Vinh lấy làm kì quái, cầm lấy mảnh giấy trên tay Ngọc Sương xem xét, chỉ thấy trên đó có mấy chữ như phượng múa rồng bay: “Nhị tiểu thư, ta nhớ nàng!”

Ngày đó tới Phong huyện, nhận được phong thư của Đại tiểu thư, hần trong đêm viết ngay một bức thư hồi âm, nhờ người của Từ Vị chuyển về lập tức. Hần dĩ nhiên còn nhớ chắc chắn rằng bức thư đó rõ ràng có ba câu, nêu rõ tên của ba người, chẳng hiểu như thế nào chỉ có một câu tới tay Nhị tiểu thư?

- Nhị tiểu thư, ai gửi mấy chữ này cho nàng?

Lâm Văn Vinh lấy làm kỳ quái hỏi.

- Đương nhiên là do tỷ tỷ đưa cho thiếp. Tỷ ấy nói là chàng gửi thư cho thiếp làm thiếp mừng muốn chết, ai dè chỉ có vài chữ thôi. Chàng đúng là kẻ độc ác mà!

Mặt Nhị tiểu thư đỏ hồng, giữ chặt mảnh giấy nhỏ ấy trước ngực, dựa vào lòng hần, nũng nịu nói:

- Chỉ có mấy chữ này đây mà làm thiếp ngày nào cũng nằm mơ tới chàng, đáng ghét!

Lâm Văn Vinh đã hiểu rõ ra, dĩ nhiên là Đại tiểu thư thấy lời lẽ trong bức thư không hay ho, nên cắt bức thư thành ba mảnh chia cho từng người, chỉ khổ là hình dạng mấy mảnh thư hơi kém một chút. Nhưng hợp lại thì cũng không khác là bao nhiêu: “Choáng, ta thật không ngờ tới điểm này, Đại tiểu thư thật quá tài mà!” Lâm Văn Vinh hận không cười dài ba tiếng: “Đại tiểu thư thật hiểu lòng người a! Chỉ bất quá không biết Tiêu phu nhân có nhận được mảnh giấy kia không. Chẳng lẽ bị Đại tiểu thư giữ luôn? Cái đó cũng chính là tội chứng a!”

Cổ xe ngựa đi được một chút, Lâm Văn Vinh vén rèm lên xem, vô ý nhìn thoáng qua ra bên ngoài, thấy bên dưới chân núi nơi Tê Hà tự có ngôi miếu tranh, một hình bóng của nữ nhân ẩn ẩn hiện hiện, giống như là một nữ tu sĩ.

Nhị tiểu thư ngạc nhiên hỏi:

- Làm sao vậy?

Lâm Văn Vinh đáp:

- Nhìn bộ ngực kia...ồ...không phải...trông thật quen mắt. Nhị tiểu thư, nàng ở đây đợi ta một chút, ta xuống xem xét rồi sẽ lập tức quay về.

Tiêu Ngọc Sương nhẹ nhàng gật đầu.

Lâm Văn Vinh nhảy xuống xe ngựa, tiến tới ngôi mái tranh đơn sơ kia, đi một vòng, liền thấy một cô gái trong chiếc áo lam nhạt, mái tóc vấn cao thanh tú, đội một chiếc mũ ni cô nhỏ nhỏ, như là một nữ cư sĩ

Lâm Văn Vinh vừa nhìn thấy khuôn mặt của cô gái này liền kinh hãi, khẽ thốt lên:

- Đào tiểu thư, có phải nàng không?

Đào tiểu thư vừa nhìn thấy hấn, buột miệng khẽ ‘a’ một tiếng, mặt liền đỏ bừng, tay đánh rơi quyển kinh xuống đất, lập tức đứng lên, hân hoan nói:

- Lâm Tam...Lâm thí chủ, sao lại là người?

Thấy nữ nhân âu sầu trước mắt, Lâm Văn Vinh không thể ngờ được lại tương ngộ nàng tại nơi này. Thân hình đầy đặn mỹ miều của nàng vẫn khuất sau lớp áo bào dài rộng thùng thình, nhưng vẫn không che hết vẻ đẹp vô ngần kia. Nhớ tới tính cách mạnh mẽ xưa kia của cô gái này, Lâm Văn Vinh chìm trong nghi hoặc:

- Đào tiểu thư, sao nàng lại tới nơi này? Mà ở đây làm gì?

Đào Uyển Doanh nhẹ nhàng ừm một tiếng, bình tĩnh nghiêm trang nói:

- Ta đã ở đây nhiều ngày rồi, đang chờ cắt tóc quy y.

“Cắt tóc quy y? Nhà đầu này như một đóa hoa rực rỡ như thế kia sao lại muốn xuất gia cửa phật, chẳng lẽ là do gây sự với Hầu công tử?”

Hấn vội vàng khuyên giải:

- Đào tiểu thư, nàng đang trong tuổi hoa tươi đẹp, sao lại nghĩ tới chuyện xuất gia? Có phải lại cãi nhau với Hầu công tử không? Ài, các người còn trẻ tuổi, gây gổ là chuyện thường thôi, không nên cố chấp quá sẽ làm hối hận cả đời đó.

Đào Uyển Doanh lắc đầu nói:

- Lâm thí...Lâm Tam, đừng nói bậy bạ, ta đâu có một điểm quan hệ gì với Hầu công tử đâu.

“Không có một chút quan hệ?” Lâm Văn Vinh hồ nghi nhìn nàng một cái, cười nói:

- Đào tiểu thư, chuyện của nàng với Hầu công tử thì mọi người đều đã biết. Lúc này Lạc tiểu thư đã thực sự cự tuyệt Hầu công tử, nàng đáng lẽ phải vui vẻ cùng hấn hợp thành một đôi mới đúng, làm sao lại một mình chạy đến nơi này tu hành thế này?

- Nói bậy...

Mi mảy Đào Uyển Doanh dựng lên, trong mắt lộ ra những tia nhìn giận dữ, mờ hồ thấy được hình ảnh của cô gái ngang bướng trước kia:

- Ta tuy có chút kính phục Hầu công tử, nhưng không phải tới mức như người tưởng đâu. Đã trải qua biết bao chuyện, ta với hắn không thể thành đôi được, người ngàn vạn lần không được ngộ nhận mới phải chứ.

Thấy giọng điệu của Đào Uyển Doanh quyết liệt, không giống như giả dối, Lâm Văn Vinh đành nói:

- Được rồi, được rồi! Ta không nói nữa, mắt công nương lại tức giận rút đao chém tới nữa.

Nghe hắn nhắc lại chuyện cũ trêu chọc mình, Đào Uyển Doanh đỏ mặt:

- Lâm Tam, sao ngươi lại tới nơi này? Trong kí ức của ta thì ngươi không phải là loại thờ phật tín thần mà.

- Ta tới đây để làm một chuyện trọng yếu. Mà này Đào tiểu thư, sao nàng lại muốn xuất gia?

Đào Uyển Doanh khẽ thở dài:

- Nhà ta gần đây xảy ra nhiều chuyện. Phụ thân bị cách chức, ca ca thì ra thế, gia cảnh loạn lạc, sớm đã mất hết phần thịnh rồi. Ta biết đây là do ông trời trừng phạt Đào gia, vì những việc sai trái mà cha và ca ca đã làm. Vốn định cầu đại sư trong miếu quy y giúp, nhưng bọn họ từ chối vì Tê Hà tự không nhận nữ đệ tử. Ta cầu khẩn mãi nên mới cho ra đây lập một miếu tranh tu hành, hi vọng rằng phụ thân và đại ca sẽ giảm bớt tội nghiệt.

Nàng nói về chuyện phụ thân và ca ca, Lâm Văn Vinh cũng không thoát khỏi liên hệ, nhưng mà so với chuyện ác mà bọn chúng làm thì hắn cũng chẳng áy náy gì trong lòng, gật gật đầu:

- Đào tiểu thư thực là một người con hiếu thuận. Chỉ là ta thấy nàng mặt mày thanh tú, vàng trắng sáng lạng. Chứng tỏ rằng nghiệp hồng trần còn chưa dứt, nên việc xuất gia xem chừng sẽ không đâu.

Đào Uyển Doanh phì cười:

- Người không phải là đại sư mà cũng đòi xem tướng ư? Ta mà không thể xuất gia thì chính là do cái mỏ quạ đen của ngươi gây ra, sẽ không tha cho ngươi!

Lâm Văn Vinh tuy đã tương giao với nàng vài lần nhưng kể ra cũng không phải thân thuộc lắm, bất quá chỉ thấy cô bé hạt tiêu mạnh mẽ lại bỏ cõi trần xuất gia tu hành, trong lòng cảm thấy không thanh thản nên mới đùa giỡn với nàng đôi câu. Thấy nàng trong lớp áo bào rộng thùng thình, chẳng biết nên nói cái gì nữa.

Đào Uyển Doanh buồn bã nói:

- Được rồi, còn quyền chúc người độc chiếm khôi thu ở Tái thi hội nữa. Người bây giờ được người người kính ngưỡng, muốn cái gì là có cái đấy rồi...

Chỉ là đùa vui thôi, nói thật ra, ta trời sinh rất反感 với mấy cái tài tử danh sĩ đó.

Lâm Văn Vinh cười nói.

Đào Uyển Doanh liếc nhìn hắn:

- Vậy ngươi thật sự sẽ thành thân với Lạc Ngưng tỷ tỷ?

- Cái này...hắn là phải thế.

Lâm Văn Vinh mỉm cười, thầm nghĩ: " đã lâu rồi không gặp nha đầu Lạc Ngưng này, phải nghĩ cách gặp gỡ nàng ta mới được."

Đào Uyển Doanh nhẹ gập đầu:

- Ta đây trước tiên chúc các người trăm năm hòa hợp. Người cũng là một kẻ rất giỏi việc thu phục lòng người, Lạc Ngưng tỷ tỷ thật sự tài mạo song toàn. Các người là một cặp đôi hoàn hảo, được ông trời tác hợp.

- Đào tiểu thư, nàng không cần phải nói ta mấy điều dễ nghe kia. Nơi này sinh hoạt cực khổ, nàng nên bỏ chút thời gian ra ngoài hoạt động, tâm tình sẽ tự nhiên tốt hơn. Ta phỏng chừng chỉ vài ngày nữa thôi, nàng sẽ ko nghĩ tới việc xuất gia nữa.

Đào Uyển Doanh trừng mắt:

- Nếu người còn làm dao động tâm cảnh của ta, ta mới không nghe người đó.

Lâm Văn Vinh cười ha hả, xoay người bỏ đi, Đào Uyển Doanh bỗng ngây ngốc:

- Lâm Tam, người phải đi ư...?

Nghe thanh âm nàng tựa như có chút lưu luyến, Lâm Văn Vinh bỗng trầm thở dài, cũng khó trách nàng, nghĩ nàng sống trong miếu tranh, có thể cùng nàng nói chuyện liệu có mấy người, một nữ tử còn trẻ tuổi quy y cửa Phật, những năm sắp tới, thật sự là tàn khốc.

- Ta không xuất gia, đương nhiên là đi rồi.

Lâm Văn Vinh quay đầu lại, liền thấy nét ảm đạm trong đôi mắt Uyển Thanh, vội vàng cười trừ:

- Bất quá nàng cũng đừng có hoảng, ta còn ở Kim Lăng nghỉ ngơi mấy ngày, không biết chừng, sẽ quay lại nói chuyện phiếm với nàng, còn có Lạc tiểu thư Đại tiểu thư nữa, ta sẽ chuyển cáo tin tức của nàng, chắc các nàng cũng sẽ đến gặp mặt. Đến lúc đó nàng nói chuyện đôi câu, tâm tình sẽ tốt hơn.

Đào Uyển Doanh không nói gì, cười khổ.

Quay trở lại xe ngựa, Nhị tiểu thư đang dựa lên thành xe lim dim ngủ, Lâm Văn Vinh bóp mũi nàng cười :

- Tỉnh Tỉnh, tiểu tử.

Nhị tiểu thư mở mắt nhìn hắn, khuôn mặt có chút đỏ lên, nhanh nhẹn giữ lấy tay hắn, giọng giận dỗi:

- Đi ra khỏi nhà vào sáng sớm, đêm qua lại không được ngủ ngon, ngồi đợi thì ngủ một chút. Chàng cùng bằng hữu nói chuyện xong rồi hả?

- Xong rồi.

So sánh với Đào Uyển Doanh, Nhị tiểu thư xem như may mắn hơn, Lâm Văn Vinh đem nàng tựa vào ngực mình, thâm tình nói:

- Nàng ngủ tiếp đi, ta sẽ ôm nàng.

Xe ngựa tiến vào trong thành, dừng lại trước một toà nhà lớn, Nhị tiểu thư xuống xe liếc mắt đánh giá hồng môn, tò mò hỏi:

- Lâm Tam, đây là nhà của ai, nó còn lớn hơn nhà của chúng ta.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc nói:

- Đây là Lâm phủ. Sau này, nàng cũng có phần trong phủ này.

Lâm phủ? Nhị tiểu thư ngây người, nhanh chóng hiểu ra, vừa kinh ngạc vừa vui vẻ nói:

- Lâm Tam, chàng nói thật phải không?

- Dĩ nhiên, Kim Lăng sau này chính là nhà ta.

Lâm Văn Vinh cười nói.

Nhị tiểu thư cười duyên sớm đã tiến vào trong, chỉ thấy trạch tử kiến trúc tinh mỹ, phóng khoáng, đình đài lầu các, suối chảy róc rách cầu nhỏ bắc ngang, quy mô lẫn kích thước so với Tiêu gia còn muốn hoành tráng hơn rất nhiều.

Nhị tiểu thư hưng phấn ôm chặt tay Lâm Văn Vinh, sắc mặt đỏ bừng nói:

- Lâm Tam, chàng sẽ thành thân với thiếp ở đây sao?

- Đó là đương nhiên.

Lâm Văn Vinh nói:

- Ngôi nhà này rộng như vậy. Không cưới lão bà ở đây, thì thật là đáng tiếc. Đến lúc đó ta sẽ xây một khu chuyên môn nuôi chó thật lớn, cho nàng huấn luyện cái gì mà Lang Cầu Tàng Ngao (giống câu Ngoạ hổ tàng long viết theo 1 thứ tự khác)

Nhị tiểu thư nghe được lộ vẻ mừng rỡ, chôn trong lòng ngực hấn e lệ nói:

- Tốt, chờ thiếp tại kinh thành học thành. Thiếp liền là nương tử của chàng.

“Oa ha ha ha, còn phải nói, không chỉ có nàng, còn có mấy hảo lão bà đang chờ nữa!” Lâm Văn Vinh ngửa mặt lên trời cười dài, “lão tử may mắn mua được căn nhà lớn, cưới tám lão bà mười nương tử dễ dàng cực kỳ.”

Cùng Nhị tiểu thư lớn vồn trong sân Lâm phủ một phen. Chàng chàng thiếp thiếp, chiếm chút tiện nghi, tâm tình cũng hứng phấn cực kì. Tính tình Ngọc Sương có vài nét tiểu hài tử, vừa đòi hấn vừa la hét chiếm phòng, Lâm Văn Vinh cười trộm vài tiếng. “Chiếm phòng làm gì, mọi người ở cùng nhau không tuyệt hơn sao? Ăn cùng mâm, ngủ cùng giường, thân mật không khoảng cách.”

Vui vẻ bồi tiếp Nhị tiểu thư một ngày. Coi như bồi thường mấy ngày trạm trễ gặp nàng. Cho đến khi đèn ***g thấp lên. Mới kéo Nhị tiểu thư đang quyến luyến trở về.

Mấy ngày không cố về Tiêu phủ, đứng trước cửa có chút không quen. Nhìn cửa lớn Tiêu phủ, Lâm Văn Vinh bất đắc dĩ lắc đầu. “Cuối Nhị tiểu thư, Đại tiểu thư tâm tình cũng lấy luôn. Trên thế giới này so sánh được với lão tử chỉ có gia đình của họ Ngưu? (là con bò đực của Ngưu Lang nhờ vào lời khuyên của nó Ngưu Lang lấy trộm quần áo của Chức Nữ nhờ thế lấy được vợ đẹp, còn tên Lâm Tam này còn cao tay hơn lấy đi nhiều thứ vượt xa quần áo) Tiêu gia này, chẳng lẽ trời chuẩn bị cho ta chăng?”

Tiêu phu nhân nhận được tin từ hạ nhân, vội vã đi về phía đại môn, liếc mắt một cái đã thấy con gái đứng trước cửa, lập tức kinh hô một tiếng nói:

- Ngọc Sương, con cuối cùng đã trở về —

Nhị tiểu thư hốc mắt đỏ lên, nhào vào lòng Phu nhân nũng nịu nói:

- Nương thân, con chỉ ra ngoài chơi thôi, người không nên lo lắng.

- Nha đầu người —

Tiêu phu nhân tròng mắt đỏ lên, hất đầu lên kiêu đồn của nàng, hét cả giận nói:

- Lén đi ra ngoài cũng không đánh tiếng cho gia nhân một tiếng, làm ta cùng tỷ tỷ người vợ vàng như muốn chết.

Nhị tiểu thư khuôn mặt đỏ lên, thè lưỡi, ôm lấy vai nương thân, quay đầu hướng Lâm Tam làm mặt quỷ.

“Phu nhân cũng thích đánh vào mông Ngọc Sương?... Chắc là sướng tay lắm đây.” Lâm Văn Vinh hắc hắc cười dâm hai tiếng, nhìn Nhị tiểu thư nháy mắt mấy cái, Nhị tiểu thư mắc cỡ chui vào lòng mẫu thân, lí nhí hai tiếng:

- Nương thân, hấn khi phụ ta -

- Lâm Tam, người đã tới!

Nghe nữ nhân của mình trong lòng làm nũng, Tiêu phu nhân mỉm cười, khiến cho Lâm Tam đứng ở cửa sững sờ, liền mở miệng hô.

- Phu nhân có gì phân phó

Lâm Văn Vinh đi lại gần nói.

Tiêu phu nhân tròng mắt vuốt ve làn tóc nữ nhi, trong mắt hiện lên quang mang nhu hoà, gật đầu:

- Lâm Tam, Ngọc Sương nhờ vào người. Nó tuổi còn nhỏ, tính tình còn chưa định hình, người cần chỉ bảo nhiều hơn. Ta cùng Ngọc Nhược chiều cố nó từ nhỏ, bây giờ tâm tư nó toàn bộ đặt vào người, nói không được, phiền người quan tâm đến nó nhiều nhiều.

Phu nhân nói đã rõ ràng, Lâm Văn Vinh nhảy dựng lên, cũng chỉ có thể ngơ ngẩn ngẩn ửng ửng. Việc của Nhị tiểu thư là chắc chắn, Phu nhân lại dặn dò ngay trước mặt Nhị tiểu thư, chính là để hấn chối từ không được. Lâm Văn Vinh trong lòng cười khở, Phu nhân trên mặt tràn đầy thiện ý mà lại ẩn tàng mưu mô (tương tự Miệng Lam mô bụng một bồ ... kim châm), “đây là ý kiên quyết lú kéo ta với Tiêu gia a.”

Nhị tiểu thư nghe ý tứ trong câu nói của nương thân, trái tim trong ***g ngực đập thành thịch, không dám nói gì, giấu mặt trong lòng mẫu thân, cả đầu cũng chẳng dám ngước lên.

- Ngọc Sương—

Một tiếng kinh hô, Đại tiểu thư từ trong phủ vọt đến, đi thẳng đến chỗ Nhị tiểu thư, áo choàng rơi xuống đất cũng không quan tâm.

- Tỷ tỷ —

Nhị tiểu thư cũng một tiếng kêu to, đầu đã lọt vào trong lòng Đại tiểu thư.

Tiêu Ngọc Nhược nhanh ôm lấy muối muối, lau đi ngọc châu nơi khoé mắt:

- Muối muối tốt, hôm qua tỷ tỷ không đúng, không nên trách muối, tỷ xin lỗi, muối chớ có trách tỷ được hay không?

Tiêu Ngọc Sương cười khúc khích nói:

- Tỷ tỷ, muối nào đâu dám trách tỷ, muối chỉ là trộm đi chơi thôi!

Đại tiểu thư ừ một tiếng, đã thấy Lâm Tam ở kia nhìn mình mỉm cười, mặt nhất thời lại đỏ lên, tâm lý cũng gấp gấp hơn, cả người phát hoả, kéo tay Nhị tiểu thư hỏi:

- Ngọc Sương, cả ngày hôm nay muối ở đâu? Sao lại cùng hấn... cùng Lâm Tam ở đây?

Tiêu Ngọc Sương then thùng nói:

- Muối gặp hấn ở Tê Hà Tự gặp nhau. Tỷ tỷ, lúc tỷ đi qua muối cũng thấy.

- Thật sao?

Tiêu Ngọc Nhược chấn động, khuôn mặt cúi xuống đỏ bừng, trái tim nhảy lên, “nếu Ngọc Sương cũng ở chỗ đó vậy chuyện của mình cùng Lâm Tam, chẳng phải đều bị nàng nghe thấy?”

- Nhưng, khi đó muối nghĩ là phải đi gặp hấn trước, cho nên không dám chạy ra cùng người nói chuyện. Tỷ tỷ sẽ không trách muối chứ.

Nhị tiểu thư giả thích một lúc, làm Đại tiểu thư trong lòng an tâm 5 phần, vội hỏi:

- Muối nha đầu ngốc, nói vớ vẩn gì thế, người là thân muối muối của ta, mặc kệ có chuyện gì, tỷ tỷ đều sẽ không trách người.

Nói đến đây, nàng trộm nhìn Lâm Tam một cái, liền thấy hấn cười thầm đưa mắt đánh giá hai tỷ muối nàng, mục quang phát hoả, Đại tiểu thư đầu vầng mắt hoa, vội cúi đầu. Nắm chặt tay nhỏ của Ngọc Sương.

Trước mặt Lâm Văn Vinh là hai tỉ muối kiều diễm như hoa, một người thuần khiết đáng yêu, một người thành thực ngượng ngùng, tuy là cùng một mẫu thân, nhưng phong vận lại hoàn toàn khác nhau.

Đại tiểu thư mặt càng ngày càng đỏ. Hấn như mở cờ trong bụng, “lão tử là gia đình của nhà này thật không oan uống, bên trái có Đại tiểu thư bên phải có Nhị tiểu thư, nói nói cười cười. Sờ Sờ Mớ Mớ. Ai có thể so sánh với ta? Cảm tạ lão Ngụy, cảm tạ lão Từ, cảm tạ lão Lạc. Cảm tạ phu nhân -”

Chính lúc đang đắc ý, đã thấy Nhị tiểu thư quay về phía mình lấy tay ngoắc ngoắc. Bực mình nói:

- Nhìn cái gì, người mau tới —

Lâm Văn Vinh lồm lồm tiến lại nói:

- Nhị tiểu thư, có việc gì?

Đôi mắt đẹp Tiêu Ngọc Sương nhìn hấn một lúc, trong mắt mang theo mấy điểm ngưng ngừng, quay về phía Phu nhân cùng Đại tiểu thư nói:

- Mẫu thân, tỷ tỷ, từ nay về sau chúng ta là người một nhà, mọi người không nên rời xa nhau có được hay không?

Phu nhân dịu hiền nhìn nữ nhi, khanh khách cười nói:

- Đúng, đúng, đương nhiên là như thế, Ngọc Sương nói không sai.

Nhị tiểu thư vang một tiếng, má hồng đỏ ửng, giữ chặt bàn tay Tiêu Ngọc Nhược nói:

- Tỷ tỷ, hấn là một tên hồ đồ, ngày ấy hấn cố ý trêu tức tỷ, tỷ cũng không cần so đo với hấn. Sau này chúng ta đều sống cùng nhau, không cho hấn chọc giận tỷ nữa, có được hay không?

Tiêu Ngọc Nhược không biết phải nói thế nào mới tốt, buổi sáng mới bị hấn nắm tay, lúc này thấy hấn tâm lý không bình ổn lại loạn lên, bây giờ nghe ý tứ của muội muội, không phải tốt cũng chẳng phải xấu, chỉ còn biết cúi đầu không nói lên lời, nào đâu còn hình dáng nữ nhân hung dữ mạnh mẽ khi thường.

(Hình dáng Lâm Tam tả Đại tiểu thư khi bình thường trong bản convert có 4 chữ “Lôi Lệ Phong Hành” là chiêu thứ 5 trong Phong thần cước : Cước chiêu của Nhíp Phong (Phong Vân) “nhanh như gió, gấp như điện” chẳng biết có liên hệ gì không hắc hắc)

Phu nhân cùng Ngọc Sương thấy bộ dạng của Đại tiểu thư, tâm lý sinh ra kì quái, Tiêu phu nhân nói:

- Ngọc Nhược, con làm sao vậy, không thoải mái chỗ nào ư?

- Ah, ta nghĩ Đại tiểu thư thấy Nhị tiểu thư quay về trong lòng cao hứng, mới có bộ dạng như vậy, đúng không nào, Đại tiểu thư?

Lâm Văn Vinh “đầy nhân tính” hướng Đại tiểu thư nói.

Đại tiểu thư vừa thẹn vừa giận liếc xéo hấn một vãi, gò má một tầng đỏ ửng, thấy ánh mắt trong sáng của hấn, vội vàng nói nhỏ:

- Đúng vậy, muội muội, người trở về tốt lắm, sau này chúng ta người một nhà, vun đắp cuộc sống vui vẻ, vĩnh viễn không lìa xa.

Tiêu Ngọc Sương khẽ vang một tiếng, nhỏ giọng nói:

- Tỷ Tỷ, Lâm Tam cũng là người nhà ta, vậy hấn cũng vĩnh viễn không phân khai ư?

Đại tiểu thư trộm liếc hấn một cái, nhẹ giọng:

- Hấn thích ở thì ở, còn ai dám đuổi hấn đi chứ!

Nhị Tiểu thư cười khanh khách duyên dáng kéo tay tỷ tỷ ra nói:

- Thế nhé, Lâm Tam người cùng tỷ tỷ móc tay -

-Tốt A !

Lâm Văn Vinh không chút do dự đáp ứng, sắc mặt theo đó cũng trở lên nghiêm chỉnh.

- Không muốn —

Đại tiểu thư thanh âm như muỗi kêu, anh đào nở trên khuôn mặt, trống ngực đập thành thịch, xoay người muốn chạy.

Ngọc Sương kéo tay nàng lại, giữ chặt lấy, cười nói:

- Tỷ tỷ, người nếu tha thứ cho Lâm Tam, cùng hấn ngoắc tay đi mà!

“Đúng a, ngoắc tay một cái, hay nhiều cái cũng tốt”, Lâm Văn Vinh trong lòng ngứa ngáy không đợi được, Đại tiểu thư thủy chung không dám ngăn đầu. Tựa có tựa không, Nhị tiểu thư kéo ngón tay nàng, cùng đại thủ của Lâm Tam đồng thời chạm vào nhau.

Đại tiểu thư vội vã thu hồi tay ngọc, hung hăng trừng mắt nhìn hắn, sắc mặt như bị đốt đến phát hỏa, giữ chặt Ngọc Sương nói:

- Muội Muội, không cần lo lắng cho hắn, chúng ta đi vào thôi.

- Kì quái, Ngọc Nhược hôm nay làm sao vậy, đỏ mặt lại lợi hại như vậy? Có chút không đúng a!

Tiêu phu nhân nhìn hai thân ảnh của nữ nhi nói. Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, “đừng hỏi ta, ta cũng không biết, thật sự không biết!”

220. Chương 218 : Năm Bức Hoạ Đỉnh Ước

Phu nhân tự nói với bản thân, trên mặt đầy vẻ nghi hoặc.

- Mặt Đại tiểu thư đỏ ư? Sao ta lại không thấy như vậy nhỉ.

Lâm Văn Vinh nhìn Phu nhân một cách kì quái, cười nói:

- Có lẽ hôm nay lạnh quá. Nhưng mà theo ta thấy, sắc mặt Phu nhân vẫn rất hồng hào, tựa như là...

- Tựa như cái gì?

Phu nhân hỏi.

- Tựa như tiểu cô nương mười tám tuổi! Ài, khuyết điểm duy nhất của ta chính là thành thật, và cũng thích lời nói thật. Phu nhân chớ có trách ta nghe.

Lâm Văn Vinh than vãn.

Tiêu phu nhân che miệng cười khúc khích, thân hình thành thực đầy đặn kia rung lên từng cơn, cười đến nỗi gập cả người xuống.

- Phu nhân sao lại cười?

Lâm Văn Vinh nghiêm mặt hỏi.

Tiêu phu nhân vất vả lắm mới nhìn cười được, vuốt lại y phụ, mặt đỏ hồng lên:

- Lâm Tam, nhà ngươi là cái kẻ chẳng bao giờ đứng đắn được. Theo ta thấy, nữ nhân đối phó được với ngươi, còn chưa có sinh ra. Ta phải dặn dò kĩ lưỡng Ngọc Sương một phen, đề phòng nó bị ngươi ăn mất mà còn quay lại cảm tạ ơn đức của ngươi.

” Phu nhân xem ra đã nhìn thấu ta rồi!” Lâm Văn Vinh cười ha hả, xem như đã đáp lời.

Tiêu phu nhân thấy hắn không không làm loạn nữa, liền nói:

- Lâm Tam, ngươi bây giờ vẫn chưa muốn chở về sao? Mấy ngày nữa là hết năm, tất cả mọi người đều nhớ người.

Lâm Văn Vinh lắc đầu nói:

- Phu nhân, người đã quên điều ta cùng người kí kết trước kia sao? Mấy ngày này cứ coi như ta nghỉ phép đi. Bận rộn quanh năm rồi, cũng nên nghỉ ngơi chút ít chứ. Sau này lên kinh thành, Ta sẽ đi cùng Đại tiểu thư.

Phu nhân thấy thái độ kiên quyết của hắn, đành phải gập đầu:

- Nếu người đã kiên trì như thế, ta cũng không miễn cưỡng. Con bé Ngọc Nhược này muốn đi sớm, mừng ba tháng giêng sẽ xuất phát, đến lúc đó người nhất định không được quên nghe.

Đại tiểu thư đã sớm định ngày đi, Lâm Văn Vinh biết tính cách của nàng, vì sự nghiệp có thể bất chấp tính mạng, là tháng tết thì đã sao? Hắn cười khổ nói:

- Mừng ba thì mừng ba, Đại tiểu thư là nữ nhân mà vẫn rời đi được, ta còn phải suy nghĩ gì nữa?

Phu nhân mỉm cười gật đầu:

- Vậy khổ cực cho người rồi. Đến lúc đó người phải giúp nó thật tốt, Tiêu gia chúng ta đều đặt cả vào người.

“Lời này nói ra, thật có học vấn a!” Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Nói đi đâu vậy phu nhân, chúng ta bây giờ là người một nhà, làm sao mà không giúp đỡ nhau cho được, người nói có đúng không?

Tiêu phu nhân biết hần đáp trả mình việc ràng buộc hần ngay trước mặt Ngọc Sương, nhin không được bật cười duyên dáng:

- Người á, nhờ người chiếu cố Ngọc Sương. Người rõ ràng đã chiếm được tiện nghi lớn, vậy mà còn ra vẻ âm ỉc. Chẳng lẽ trời sinh Tiêu gia ta thiếu nợ người không bằng.

Phu nhân khẽ cười, mi mắt đỏ hồng, thân thể rung lên nhẹ nhẹ, thùy mị quyến rũ. Phong vận một phen động lòng người, nhịp tim Lâm Văn Vinh như chậm lại: “Cực cương, tỷ đang hấp dẫn ta a! Rõ ràng là đang kiểm tra định lực của ta mà.”

- Hần biết rõ bản chất mình là “Ngồi lâu tất loạn”. Không dám ngây ngốc ở đây nữa, cáo lỗi chạy cho nhanh. Từ biệt Phu nhân, quay đầu bước đi.

Hôm nay cùng Đại tiểu thư ngoắc tay một phen, lại cùng Nhị tiểu thư chàng chàng thiếp thiếp, thu hoạch đã ngoài ý muốn rồi. Trong lòng hần lâng lâng, trên mặt đầy vẻ xuân phong, ngâm nga một khúc hát trở về thuyền. Trên hoa thuyền rất yên ắng. Hai tiểu tử Lạc Viễn và Thanh Sơn đang từ thuyền bước xuống, thấy hần trở về, cười hì hì bước lên chào đón:

- Đại ca. Huynh về rồi đó hả?

Lâm Văn Vinh tìm một vòng, không thấy Tiên Nhi với Xảo Xảo đâu, trong lòng kỳ quái, hỏi hai tên kia:

- Các người sao lại ở chỗ này? Tiên Nhi cùng Xảo Xảo đâu? Thời gian không còn sớm, phải về nhà đi ngủ rồi chứ.

Lạc Viễn , Thanh Sơn trời không sợ đất không sợ nhưng cũng chào thua câu nói của hần, gíu ngón cái ra, trong lòng ca ngợi một tiếng.

Lạc Viễn nhướn mày mở to mắt nói:

- Đại ca, hôm nay e rằng huynh phải chẵn đơn gối chiếu rồi, tỷ tỷ ta đã mời hai vị phu nhân của huynh đến bàn luận. Các nàng nói chuyện rất hợp nên tỷ tỷ nghỉ lại ở trên lầu, tỷ tỷ phái ta cùng Thanh Sơn ở chỗ này chờ, chuyển cáo cho đại ca một tiếng, đại ca chờ lấy làm kì quái nha!

Lạc Ngưng mời Tiên nhi cùng Xảo Xảo bàn luận? Ba nữ hài tử thì nói chuyện gì? Chẳng lẽ thảo luận đưa ra ý kiến làm thế nào để hầu hạ tướng công? Về khoản này, nói ra thì dài, lên mới phải thành lập hạng mục chuyên môn rồi tiến hành luận chứng. Điều quái lạ là với tính tình của Tiên Nhi, như thế nào mà nàng lại yên ổn cùng ở một chỗ với Lạc Ngưng, đây mới là chuyện lạ!

- À, Tiểu Lạc, tỷ tỷ ngươi có nói mời Xảo Xảo các nàng đến có chuyện gì không? Thuyền ta lại lớn như vậy, không có các nàng, ta ở một mình cũng hơi sợ.

Lâm Văn Vinh cười ha hả, mặt dày nói.

- Ta cũng không biết tỷ tỷ cùng nhị vị phu nhân nói gì. Nhưng thấy bộ dạng của Xảo Xảo tỷ, hình như có nhiều ý kiến hay với đại ca.

Lạc Viễn thần bí nói.

“Xảo Xảo tiểu bảo bối của ta cũng có ý kiến ư?” Lâm Văn Vinh suy nghĩ một chút, nhất định nha đầu Lạc Ngưng đã giảng giải gì đó, các nàng mới “Chung một kẻ thù” như thế. Xem ra, Lạc Ngưng nha đầu không thể đợi nữa, quyết tóm lấy hai lão bà cùng nàng cùng quay lại uy hiếp ta. Như vậy khó khăn rồi!

Đồng Thanh Sơn thấy hần mặt nhăn mày nhí, liền nói:

- Đại ca, có khó khăn gì? Hồng Hưng chúng ta mấy ngàn huynh đệ, có cái gì mà không giải quyết được chứ?

Lật đổ Trình Đức, đập tan Hắc Long hội, đệ nhất bang phái Kim Lăng thành chính là Hồng Hưng, Thanh Sơn vô cùng tự tin khi nói ra lời này.

Lâm Văn Vinh lắc đầu, quay sang Lạc Viễn nói:

- Tiểu Lạc, sự việc lần này phụ thân đệ phản ứng ra sao? Thánh chỉ lúc nào xuống tới?

Sự kiện về Lạc Mẫn, triều đình được một phen nhiệt náo, sớm đã có người nói phải phạt nặng Lạc Mẫn làm nghiêm. Nếu không có Từ Vị làm trung gian, e là chuyện lớn không hay đã xảy ra rồi.

Lạc Viễn buồn bã nói:

- Thánh chỉ vẫn chưa tới. Xem tình hình này, nhẹ nhất sợ là bãi quan.

Lâm Văn Vinh vỗ vai hắn, quan tâm nói:

- Tiểu Lạc, đại ca không phải người xấu nhưng cũng chẳng thể gọi là người tốt. Đối với cha ngươi, ta có mấy phần nể phục, tại thời đại này, người vừa có lý tưởng vừa có thiện tâm, một mực giữ mình làm một vị quan tốt, thật không có nhiều!”

Lạc Viễn cố kìm nước mắt, cười nói:

- Đại ca, đệ hiểu. Mặc kệ như thế nào, đệ cùng tỷ tỷ vĩnh viễn sẽ ở cùng với cha một nơi.

Hiện tại ta tạm thời không giúp gì được lão Lạc, lên đến kinh thành chắc sẽ có biện pháp. Lâm Văn Vinh nghĩ thoáng, cười ha hả:

- Không nói việc này nữa. Nói chuyện nào hay ho đi. Tiểu Lạc, chuyện ta và tỷ tỷ, đệ đã biết chưa?

Lạc Ngưng nha đầu đã sớm muốn ta dặt về, nên mới vương cái tâm bệnh này. Ài, lại bắt ta xuất tuyệt chiêu. Lâm Văn Vinh bất đắc dĩ lắc đầu cười mỉm.

Lạc Viễn nghe hắn nói đến tỷ tỷ, gơ ngón tay cái lên nói:

- Đại ca, nói thật đệ phục huynh sát đất. Nhân quang của Tỷ tỷ trước kia là sao? Thấy ai cũng lãnh đạm không để ý, con mắt nhìn người trên trời, nói cái gì tuyết lang quân văn võ song toàn, dọa tài tử bốn phương chạy sạch. Bỗng nhiên gặp đại ca huynh, chẳng hiểu thế nào dùng một cái đã bị huynh chế phục? Đại ca, người nhanh nhanh dạy đệ cùng Thanh Sơn đi, chúng ta rất là hâm mộ đó.

Thanh Sơn hai mắt bừng sáng. Chảy nước miếng ròng ròng, gật đầu lia lịa. Nhìn ánh mắt lang sói của hai tên tiểu tử, Lâm Văn Vinh ha hả cười lớn: “Mùa xuân đến chưa nhỉ? Sao lão tử lại nghe được đã nghe được tiếng xuân vang vọng rồi!”

Hắn cười hắc hắc:

- Các ngươi là huynh đệ, đại ca dạy các ngươi vài tuyệt chiêu. Thanh Sơn ta không phải nói. Tiểu Lạc, ta sẽ làm tỷ phu của đệ, có nguyện ý h không?

Lạc Viên lắc đầu nói:

- Đại ca, việc này huynh hỏi tỷ tỷ ta mới phải, chủ ý này là của tỷ mà, hỏi ta không có tác dụng. Hắc hắc...

- Đệ cùng đi bẻ hoa với ta.

Lâm Văn Vinh cười vỗ vai hắn:

- Đệ đã nói như vậy, coi như đệ không có ý kiến gì.

- Đệ còn có thể có ý kiến sao. Các người tình chàng ý thiếp, thông đồng với nhau không biết bao nhiêu ngày nay, lại còn kéo cha đệ làm cầu nối, còn coi đệ là cái gì chứ?

Lạc Viễn ra vẻ ầm ỹ nói:

Ra là tiểu tử này cũng biết nhiều thứ, Lâm Văn Vinh cười dài ba tiếng, quát to:

- Đem giấy đến đây.

Hai lão bà đều không có ở đây, Thanh Sơn tạm thời làm công việc của thư đồng, chạy khắp thuyền kiếm giấy. Lâm Văn Vinh suy nghĩ kĩ càng, từ trong áo lấy ra bút chì, hồi tưởng lại sự việc xảy ra giữa mình với Lạc Ngưng. Từng hồi kí ức hiện lên trong đầu, bút chì đưa trên giấy, nét vẽ như có thần giúp sức, chẳng bao lâu, bức hoạ màu nhiệm đầy sống động trông như thật hiện ra.

Dung nhan của một cô gái xinh đẹp, trên lầu đang ngược nhìn bốn liễn đối ở trên cao, mặt nở khê mỉm cười, chăm chú suy tư. Bên cạnh là một gã thanh niên phóng đảng chẳng kị gì, cùng hai thiếu niên khác đang vung quền múa may. Cô gái này mắt mày thanh tú, gương mặt rạng ngời, xinh đẹp dị thường.

Thanh Sơn tỉ mỉ xem xét bức vẽ, lập tức kinh ngạc:

- Đại ca, đây là tửu lâu của chúng ta, Ah, ta hiểu rồi, đây là tình cảnh lần đầu người cùng Lạc tiểu thư gặp mặt, người viết ra bốn vế thiên cổ tuyệt đối.

Lạc Viễn cũng trầm gật đầu, ngày đó đại ca đưa ra bốn câu đối này, đã cùng mình hai huynh đệ uống rượu bày trò, hồn nhiên bàn về chuyện của tỷ tỷ. Vậy mà tới hôm nay, đại ca lại chân chính trở thành tỷ phu mình, duyên phận này quả thật sự là kỳ diệu không tưởng được.

Lâm Văn Vinh mỉm cười không đáp, tiếp tục vung bút vẽ bức hoạ thứ hai.

Một thanh niên đứng trên bục giảng, mày kiếm mắt hổ, vẻ mặt lạnh lùng, khuôn mặt các tài tử tài nữ dưới đài kinh hãi. Lạc Ngưng ở chính giữa, ngẩng đầu ngơ ngác, nhẹ nghiêng răng ngà, đầu mày khê nhú, bộ dạng buồn rầu.

Lạc Viễn vỗ tay nói:

- Đại ca, cái này là việc huynh cùng tỷ tỷ tại Kim Lăng thư viện giảng học. Ta đã sớm nghe người ta kháo nhau chuyện thần kỳ này. Nghĩ lại đây đích thị là lần đầu tỷ tỷ bị huynh hấp dẫn. Hay lắm, hay lắm, huynh nhất định dạy ta nhiều hơn nha.

Bức hoạ thứ ba chính là vẽ cảnh trên đê, nữ tử nhìn dân phu lao động khổ cực, ẩn vẻ ưu tư, đề bút bị hồng, bên cạnh là một gia đình áo xanh nhìn tiểu thư lắc đầu, gương mặt đầy vẻ hối hận.

Cảnh này không cần phải nói, chính là điển cố làm nhiệt náo Kim Lăng, gia đình tức giận đánh tài tử. Lâm Văn Vinh nhớ đến cảnh ở trên đê, nhìn không được cười rộ lên, Lạc tài nữ bị ta đả kích mấy lần nên mới khắc sâu hình ảnh của ta như vậy

Bức hoạ thứ tư là cảnh trên hoa thuyền, một thanh niên tay cầm bầu rượu mặt đỏ bừng bừng, mỉm cười mà đọc thơ đối câu, đặc biệt nổi bật. Một vị tiểu thư đứng sau rèm che, tay cầm khăn tay bằng gấm, sắc mặt đỏ hồng, nôn nóng bất an.

Thanh Sơn hét lớn:

- Cái này thì đệ hiểu, là lúc Lạc tiểu thư trao khăn phù dung. Đại ca, Lạc tiểu thư trong tranh vẽ thật giống.

Lâm Văn Vinh vẫn trầm ngâm, tiếp tục múa bút vẽ bức hoạ thứ năm, phía trước là nam thanh niên trẻ tuổi, tay cầm một dải lụa hồng, vòng qua phía sau cô gái có thân hình yếu diệu duyên dáng, tuy chỉ là nét phác thảo nhưng nhìn xa trông rất giống Lạc tiểu thư, nhìn gần lại là khuôn mặt bị che đi một nửa chỉ lộ ra chiếc má hồng, nhìn không rõ là ai.

Một vẽ mạch ra năm bức tranh, Lâm Văn Vinh thở ra một hơi dài, lại tỉ mỉ quan sát một phen, rất là hài lòng.

Lạc Viễn ảo não vỗ đầu mình một cái nói:

- Đại ca, huynh đào đâu ra những cái này vậy? Đệ bình thường sao chẳng nghĩ tới nhỉ? Với những ý tưởng kì diệu như thế thì cô gái nào mà chẳng động tâm. Đại ca, đệ thật phục huynh!

Lâm Văn Vinh tủm tỉm cười, gật đầu nói:

- Thanh Sơn, Tiểu Lạc. Còn có một việc trông cậy vào các người.

- Đại ca, muốn chúng ta làm cái gì?

Thanh Sơn lớn tiếng nói:

- Mấy ngàn huynh đệ sẵn sàng đợi huynh phân phó.

Lâm Văn Vinh ha ha cười:

- Không cần dùng nhiều người như vậy đâu, bảy tám trăm người là đủ.

Hắn dẫn dò hai người bạn Thanh Sơn vài câu, Thanh Sơn mắt sáng ngời, lớn tiếng nói:

- Đỉnh, quá đỉnh, nếu như vậy, Lạc tiểu thư không muốn cũng phải biểu lộ thôi. Chà, Tiểu Lạc, ta sẽ chờ uống rượu mừng của tỷ tỷ đệ.

Lạc Viễn cười khỏ:

- Đại ca, hành động này có lẽ hơi quá rồi, bớt rùm beng đi được không? Đệ sợ tỷ tỷ sẽ chết vì then đó.

Làm lớn quá ư? Tỷ tỷ người can tâm làm mấy việc nhỏ sao? Còn khiến cả Kim Lăng tưởng nàng theo đuổi ta. Hiện tại ta mà làm như vậy rồi, sợ rằng trong mơ nàng cũng mỉm cười nữa.

- Không phải lo! Hết thấy đều nằm trong bàn tay ta.

Lâm Văn Vinh cười thần bí, đầy tin tưởng nói.

Lạc Viễn chỉ còn biết gật đầu, cười nói:” Đại ca, chúng ta sẽ làm nguyên cả đêm, cam đoan người và tỷ tỷ sẽ vừa lòng. Nhưng mà chúng ta không ở đây thì huynh sẽ làm gì?”

Lâm Văn Vinh nhún vai nói:” Uống uống rượu, yên yên giấc. Việc này cũng trọng yếu mà, có người làm việc cho mình. Ài, công việc không phân lớn nhỏ tốt xấu, mà chỉ là người làm khác nhau.

Thanh Sơn cười ha hả, cầm năm bức họa, cùng Lạc Viễn rời đi.

Tâm tình Lâm Văn Vinh khó mà yên ổn, nghĩ về Tiên Nhi Xảo Xảo hai người đều đang ở chỗ Lạc Ngưng. Hai nàng đều đã qua cửa trước rồi, không thể phân biệt đối xử. Hắn liền rút bút chì ra, mỗi người vẽ một bức.

Vẽ Xảo Xảo vào lúc động phòng hoa chúc. Vẽ mặt tiểu nha đầu này rạng ngời, đầu hơi cúi xuống ngưỡng ngừng thổi tắt cặp nến. Còn bức họa về Tiên Nhi là cảnh vào những ngày bị pháo bắn trúng đường thương trên hồ Vi Sơn, lúc hai người tình chàng ý thiếp. Những kỷ niệm này thật vô cùng ý nghĩa, tuyệt đối tin rằng sẽ không dẫn tới chiến tranh giữa ba cô gái.

Thăng tay đặc ý vẽ, thấy các nàng mỗi người mỗi vẽ, trong lòng hắn tịch tịch chịu không thấu, hận không bay được đến lầu của Lạc Ngưng ngay lập lúc.

- Tiên nhi tỷ tỷ, đêm qua ngủ ngon chứ?

Lạc Ngưng mới tắm xong, từ trong phòng chạy ra nắm lấy tay Tần Tiên Nhi, gò má ửng hồng hỏi.

Tần Tiên Nhi nghe được một tiếng tỷ tỷ liền thấy vui vẻ, sáng khoái gật đầu, nói:

- Ngủ rất ngon, Lạc tiểu thư, xin hỏi muội có được phiên bản độc nhất của tào khúc “Bình Sa Lạc Nhạn” này ở đâu? Ta coi nguyên cả đêm không rời mắt.

Nàng nhẹ nhàng vuốt ve quyển sách hơi cũ nát, ánh mắt lộ ra vẻ yêu thích vô cùng.

Lạc Ngưng thấy nàng thích thú không muốn rời tay, trong lòng vui mừng, ngưỡng ngừng nói:

-Tiên nhi tỷ tỷ, tối qua chúng ta mới vui vẻ như thế, sao lại nói lời khách khí vậy, tỷ cứ gọi thăng muội là Ngưng Nhi là được.

Lạc Ngưng là có danh tài nữ, cầm kỳ thi họa cái gì cũng thông, xuất thân của Tần Tiên Nhi lại càng phi phàm, tuy vận mệnh trải qua nhiều trắc trở nhưng kiến thức lẫn học vấn lại không thua kém Lạc Ngưng. Đêm qua Lạc Ngưng mời nàng cùng Xảo Xảo đàm luận, cũng thật là khoan khoái.

Tần Tiên Nhi thấy Lạc Ngưng muốn lấy lòng mình mà vẫn chưa thấu rõ tâm tư của nàng, liền mỉm cười nói:

- Muội là thiên kim của Tổng đốc đại nhân, bình dân tầm thường nào dám tùy tiện xưng hô tên nàng...

Vẻ mặt Lạc Ngưng quỳnh quáng lên, Tần Tiên Nhi thản nhiên mỉm cười, nói:

- Nhưng mà nàng rất thành tâm, công tư phân minh, một tiếng này ta xin gọi. Ngưng Nhi muội muội, phiên bản “Bình sa lạc nhật” ở đâu ra vậy? Cổ khúc điển tịch sớm đã bị thất truyền, bản còn lưu truyền này quả là độc nhất, có giá trị liên thành.

Lạc Ngưng gật đầu nói:

- Phiên bản duy nhất này được một hảo hữu tri giao thân tặng vào những năm muội ở kinh thành cầu học có một người bạn giao hảo không nhạt tặng. Tỷ tỷ là người thích đánh đàn, chính là bạn tri âm của Ngưng Nhi. Vật này đã bên Ngưng Nhi rất lâu mà không dùng đến, ta liền đem hoa dâng phật, tặng cho tỷ tỷ, hy vọng tỷ tỷ chớ có từ chối.

Tần Tiên Nhi trong lòng liền sáng như gương, nhìn nàng cười khúc khích:

- Ngưng Nhi muội muội, muội quả là khôn khéo. Đêm qua lấy sách quý ra dụ tỷ, hại ta bỏ rơi tướng công, lưu lại cùng muội đàm luận. Hôm nay lại hào phóng tặng sách này cho tỷ, tỷ có thể nói, trong lòng muội hẳn đang muốn cái gì đó.

- Cái này, Ngưng Nhi là thật tâm kết thân với tỷ tỷ, thấy tỷ tỷ thích khúc nhạc này mới đem tặng, đâu phải ý hấn.

Lạc Ngưng má ngọc đỏ hồng. Không dám nói ra rõ ràng, lời lẽ ngập ngừng, trong lòng hận đại ca gần chết.

- Thật không phải ý hấn ư?

Tần Tiên Nhi trong lòng chua xót, cố làm ra vẻ không biết gì hỏi.

- Được rồi, Tiên Nhi tỷ tỷ, tỷ lại làm khó Ngưng tỷ tỷ rồi.

Xảo Xảo cười hì hì từ phòng trong đi tới, trên mặt điểm điểm nét hồng:

- Tâm sự Ngưng tỷ tỷ thì cả Kim Lăng đều biết. Sao chúng ta lại cũng không biết được... hì hì...

- Ny tử đáng chết...

Lạc Ngưng còn chưa cảm nhận rõ được về Tần Tiên Nhi, nhưng đối với Xảo Xảo thì không chút khách khí, đuổi đánh chạy náo loạn. Các nàng đêm qua ở lại tâm sự trong khuê phòng Lạc Ngưng, Xảo Xảo chính là người thuần khiết đáng yêu nhất.

Hai nữ nhân kia đều thích nàng, thỉnh thoảng cùng nàng làm loạn lên. Xảo Xảo ngủ muộn, lại phải chịu “đầy dọa”, tự nhiên là dậy sau cùng.

Tần Tiên Nhi mỉm cười giữ lấy tay Xảo Xảo:

- Muội nói thế, là hơi muộn rồi. Nếu tướng công thấy, e là đánh vào mông muội đó...

Nàng nói đến đây bật cười khúc khích. Mấy đám mây hồng ứng lên trên khuôn mặt Xảo Xảo. Hai nàng trên thuyền cùng Lâm Văn Vinh mỗi ngày ân ái, ba người gần nhau không còn khoảng cách, nói ra vài lời tình thú càng làm tăng thêm sự thú vị cho phu thê.

- Đánh vào cái mông nào...

Lạc Ngưng ngạc nhiên hỏi, nhưng mới nói nửa câu đã đỏ mặt, rõ là đã hiểu mấy vừa rồi.

- Tướng công cũng không biết là đang làm cái gì, mà không nhớ đến ta?

Tần Tiên Nhi bĩu môi nói. Nàng cùng Lâm Văn Vinh mỗi ngày đều chung chăn gối, nhưng bởi vì một thân tình cổ, nên chỉ dừng lại ở giai đoạn vuốt ve, trong lòng vẫn còn cảm thấy chưa vẹn toàn.

- Đại ca đương nhiên nhớ đến tỷ rồi. Tỷ không thấy mỗi ngày huynh ấy đều thích chạm vào ngực tỷ sao... hì hì...

Xảo Xảo bật cười, ny tử này thông minh lém lỉnh, hiểu quá rõ tâm tư Lạc Ngưng, cho Lạc tài nữ đi theo đại ca dám chắc là nhảy căng lên ngay. Nàng cùng đại ca làm cái chuyện xấu xa kia cũng bị người ta cũng nhìn thấy, nghe thấy hết rồi, nên cũng chẳng có cổ kị gì nữa.

Lạc Ngưng xấu hổ cúi đầu không có dám nhìn hai người. Tần Tiên Nhi nhìn gò má hồng của Lạc Ngưng, trong lòng chua xót, bỗng nhiên nói:

- Ngưng Nhi muội muội thật sự thích tướng công ư?

Câu hỏi này, đúng là làm Lạc Ngưng khó mà trả lời, trên mặt nóng rần, cả nửa ngày mới cắn răng nói ‘Vâng’ một tiếng nghe như muỗi kêu, khí lực của nàng dường như tiêu biến sạch.

Trong mắt Tần Tiên Nhi hiện lên vẻ kì dị, nắm chặt tay nàng nói:

- Vậy chúng ta giờ là tỷ muội tốt của nhau rồi. Muội yên tâm, tướng công nhất định sẽ đối xử tốt với muội, chỉ cần muội thực muốn theo chàng, tỷ vĩnh viễn không có làm hại muội.

Lạc Ngưng cùng Xảo Xảo đều không có rõ ý tứ của nàng, Tần Tiên Nhi giống như vừa giải quyết xong một vấn đề lớn, thư thả cười nói:

- Ngưng Nhi muội muội, hôm qua làm phiền muội một ngày, hôm nay tỷ tỷ mời, chúng ta ra Huyền Vũ hồ chơi. Tướng công cũng ở đó, tin rằng hẳn mà thấy muội sẽ rất cao hứng.

Lạc Ngưng trái tim đập mạnh hai cái, đang muốn đáp ứng, bỗng một tiểu nha hoàn vội vàng chạy vào kêu:

- Tiểu thư, không hay rồi, không hay rồi...

Tần Tiên Nhi xuất thân phi phàm, tự nhiên biết phải tránh đi, kéo tay Xảo Xảo muốn đi ra, Lạc Ngưng sớm đã giữ chặt tay nàng:

- Tỷ tỷ, từ nay về sau chúng ta là người nhà, tỷ và Xảo Xảo chờ cùng muội ra ngoài xem có việc gì.

Tần Tiên Nhi biết nữ tử này muốn lấy lòng mình, đều là vì tướng công, liền không từ chối, mỉm cười gật đầu.

Lạc Ngưng nhìn nha hoàn nói:

- Có chuyện gì mà người hoảng hốt như vậy?

Nha hoàn nói:

- Tiểu thư, ngoài phủ dán rất nhiều bức họa, trong đó có vẽ một người, chính là vẽ tiểu thư ...

- Tranh vẽ?

Lạc Ngưng lấy làm kì quái hỏi:

- Vậy còn có cái gì trong đó nữa?

Nha hoàn khẽ nói:

- Còn có một người khác trên bức họa, chính là Lâm công tử!

- Đại ca/ Tướng công?

Ba cô gái đồng thời kêu lên.

Lạc Ngưng dường như nhớ tới điều gì, trong lòng vui vẻ, lén lút liếc nhìn Tần Tiên Nhi, cố ra vẻ bình tâm:

- Kể nào rảnh rồi thế, đi vẽ ta với đại ca như vậy? Chúng ta phải nhanh đi xem cói.

Nói xong cũng không thể che giấu được vẻ vui mừng, bỏ mặc tỷ muội gọi đằng sau, vén váy nhấc chân chạy như bay xuống lầu hướng ra phía cửa.

Tần Tiên Nhi cùng Xảo Xảo nhìn nhau, cũng không rõ vì sao Lạc tiểu thư tao nhã lại kích động như thế.

Lạc Ngưng mở cửa, vừa mới bước ra, liền nghe bên ngoài một trận hô hoán:

- Lạc tiểu thư đến, Lạc tiểu thư đến rồi...

Nàng nhìn lại, trước mặt là mấy trăm dân chúng vây quanh, nhìn nàng cười hoan hỉ. Bốn phía, dán đầy tranh của mình cùng đại ca, lại gần đám người đang vây quanh một bức họa chỉ chỗ, loáng thoáng nghe được tiếng bàn luận về “Tái thi hội” “tuyển chồng” “trời ghép một đôi”....

- Ô, Lạc tiểu thư...

Thanh âm nhỏ nhỏ từ trên lầu đối diện vang tới. Lạc Ngưng ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy bên trà lầu đối diện có một người đang cười hì hì, vẻ mặt gian xảo hi ha, đang vẫy tay gọi nàng.

“Lâm đại ca xấu xa, cười thật đáng ghét, ghét quá đi!” Lạc Ngưng vội cúi đầu xuống, trong lòng vừa mừng vừa hoảng.

Ta chẳng nhẽ đã đích thân cầm đầu tới mà vẫn chưa ưng thuận ư? tiểu nữ này sao chỉ nhìn thoáng qua rồi cúi đầu thế kia? Lâm Văn Vinh đánh giá lại mình từ trên xuống dưới, không có chỗ nào có vấn đề mà, đây đều đã qua sự thẩm duyệt tử tế của bọn Lạc Viễn Thanh Sơn, đi ra ngoài làm công chuyện cũng không kỉ lưỡng như thế. Phải dùng bốn chữ “Ngọc thụ lâm phong” để hình dung, sao có thể để lão tử ảm ức được.

- Tiểu thư, tiểu thư, nàng nhìn mau...

Nha hoàn đi theo bên người Lạc Ngưng đột nhiên hô hoán lên. Lạc Ngưng vội quay đầu lại, chỉ thấy trên trà lầu một bức tranh thật dài đang mở ra, từ năm bức họa hợp thành.

Đội khán giả rõ hết nội dung năm bức họa. Lạc Ngưng vẫn còn ngây người ngẩn ngơ, gương mặt vừa mừng rỡ vừa kinh ngạc, đồ bưng bưng. Bức họa kia vẽ mình, có ung dung, có kiêu ngạo, lại cũng có ngượng ngùng, đại cũng thật là kém chẳng hề quan tâm gì tới bộ dạng của ta hết. Thi xã nói đạo lý, trên đề giảng dân sinh, thi hội ngạo quần hùng. Đó cũng là những trình tự gặp gỡ của mình và đại ca, cũng là quá trình bị xiêu lòng, mặc dù chẳng nói một lời, nhưng còn hơn vạn chữ ngàn câu.

Nhất là bức họa cuối cùng, lựa hồng quần quanh người cô gái, vừa giống như chính mình, lại như không có vẽ diện mục, khẳng định đại ca cố ý. Lạc Ngưng trong lòng then thùng vô hạn, không nghĩ Lâm Văn Vinh lại dùng loại phương thức này thỏa tâm nguyện nàng, khắp Kim Lăng dám chắc mọi người đều biết.

- Tỷ tỷ, thế nào? vừa với tâm nguyện của tỷ chưa?

Lạc Viễn cười hì hì chạy tới.

Lạc Ngưng cắn răng, bỗng nhiên xoay người, vội vàng bỏ chạy vào trong nhà, Lạc Viễn cũng chạy theo, đại môn Lạc phủ lập tức khép lại.

”Đi, đi mất rồi, mọi người trên lầu quýnh quáng lên, chứng kiến cách tỏ tình này, hoàn toàn không tìm thấy hai chữ chữ ‘thất bại’, mà chẳng lẽ hôm nay tay không về thuyền ư?

- Lạc tiểu thư, Lạc tiểu thư...

Lâm Văn Vinh vội vàng lớn tiếng hô. Vốn nghĩ chỉ là thỏa mãn trước một chút cho viễn vọng của Lạc Ngưng, định biểu diễn một màn đẹp mắt, vậy mà tiểu nữ này không cho tí mặt mũi nào, xoay người bỏ đi, thật là thảm bại.

- Đại ca, chiều này hình như không linh a!

Thanh Sơn nghi hoặc nói, miệng hần như bị bắt ngậm muối vậy.

- Cái này rất có khả năng Lạc tiểu thư quá kích động. Đệ tưởng tượng, nếu đệ chợt gặp phải cảnh này, đệ hần sẽ làm gì?

Lâm Văn Vinh hắc hắc cười hai tiếng, lau mồ hôi hột trên trán.

Thanh Sơn liên tưởng, nói:

- Có lẽ sẽ ngất mất!

- Đúng là như thế!

Lâm Văn Vinh vỗ tay, thấy được chút an ủi từ Thanh Sơn:

- Ta đoán lúc Lạc tiểu thư tỉnh táo lại một chút, tâm tình sẽ đỡ kích động. Để chờ xem, nàng lập tức sẽ quay lại, ta cam đoan mà!

Hai người đợi trong chốc lát, cửa lớn Lạc phủ đóng chặt, đừng nói là người, mà ngay cả con gián cũng không bò ra, mọi người xung quanh nhất thời bàn tán lung tung.

- Đại ca, làm sao bây giờ? Có cần triệu tập huynh đệ ulla vào không?

Lâm Văn Vinh thiếu chút nữa té từ trên lầu xuống: " Tiểu tử này, chém người quá điên mất rồi. Muốn chém cả lão bà của ta sao? Hắn bắt đết dĩ cười khở, không nói câu nào, bỗng thấy cửa Lạc phủ mở , mấy nha hoàn gia nhân đi ra, cẩn thận quán lại bức hoạ lớn, rồi sau đó đem vào trong.

"Đây là kiểu gì?" Lâm Văn Vinh không hiểu, Thanh Sơn càng như lọt vào mây mù:

- Đại ca, đệ xuống tìm Tiểu Lạc xem.

- Tìm Tiểu Lạc làm gì? Cũng chẳng được gì! Tìm hai huynh đệ nhanh nhẹn, trèo tường vào trong xem coi có chuyện gì!

Lâm Văn Vinh nghiêm mặt nói.

Thanh Sơn cười ha ha xuống lầu, cửa lớn của Lạc phủ lại mở ra, Lạc Viễn xuất hiện, theo sau một nhóm gia đình đem bức hoạ lớn giờ lên cao.

Bốn bức hoạ đầu tiên đều không có biến hoá gì, chỉ duy có bức thứ năm, nhìn có sự khác biệt. Cô gái bị quán quanh bởi dải lụa hồng trước kia thì diện mạo không rõ ràng, bây giờ lại được điểm thêm vài nét bút mới, chiếc khăn hồng che nửa khuôn mặt hơi nhích lên, mắt phượng mày ngài, chiếc miệng anh đào, trên khuôn mặt mặt trái xoan cũng có chút đỏ hồng, chính xác là Lạc Ngưng tiểu thư.

Thành công rồi! Lâm Văn Vinh mừng rỡ, vội vàng xuống lầu. Mọi người xung quanh thấy chuyện này, lẽ nào còn không biết Lạc tiểu thư đã ưng thuận lời tỏ tình này, ngày trước là tài tử giai nhân ở Tái Thi Hội, hôm nay cuối cùng cây cũng kết trái, coi như đạt được sở vọng của mọi người. Dân chúng xung quanh nhất thời lớn tiếng reo vang.

- Tỷ phu, cung hỉ, cung hỉ!

Lạc Viễn nhanh nhẩu nói.

- Cùng vui, cùng vui!

Lâm Văn Vinh mặt dày cười nói

- À, sao không thấy tỷ tỷ đệ.

Lạc Viễn đành nói:

- Tỷ tỷ vẽ xong, vừa thấy đã vừa hợp với ý của huynh, thì trốn lên tú lâu rồi.

- Là... sao...

Lâm Văn Vinh nói:

- Thẹn thùng cái gì nữa, đệ xem ta có xấu hổ gì đâu.

Lạc Viễn Thanh Sơn liền tắc tiếng.

- Hừ. Tướng công mặt dày thật!

Tiên Nhi thấy cảnh này, trong lòng chua xót, đứng lặng bên Xảo Xảo.

- Ai nói lão công mặt dày thế.

Thanh âm Lâm Văn Vinh vang lên bên tai nàng.

- Tướng công.. Tán Tiên Nhi vui mừng vội vàng quay lại.

- Nói xấu sau lưng lão công, đáng đánh vào mông.

Lâm Văn Vinh cười hì hì mon mem bên kiệu đồn Tiên Nhi, năm ngón tay nhẹ bóp một cái. Tay khác dúi vào tay nàng một bức họa.

Tiên Nhi đỏ bừng mặt, vội vàng mở ra, trên giấy vẽ hai người đang trong tình cảnh “ngượng ngùng” ở trên chiếc thuyền câu, đại thủ tướng công đang làm loạn trên thân mình. Tiên Nhi “a” một tiếng, cả người phát nhiệt, nhanh chóng thu lại bức họa. Trái tim đập loạn, vừa vui vừa ngượng. Cảm giác ảm ức trước đó đã sớm bay lên chín tầng mây rồi.

- Tiểu bảo bối, tặng nàng cái này, nàng nhất định sẽ thích.

Lâm Văn Vinh nháy mắt với Xảo Xảo, đưa cho nàng một bức họa.

Xảo Xảo mở ra, liền thấy nền đỏ bập bùng, bầu không khí lung linh, một cô gái thướt tha trong bộ đồ đỏ, lộ ra đôi tay trắng như sương tuyết, ôm lấy cổ đại ca. Đùi ngọc thon dài kẹp lấy eo đại ca, ánh mắt mê ly, đang cùng đại ca ân ái triền miên, cũng là tình cảnh động phòng ngày đó.

- Đại Ca...

Xảo Xảo thu bức tranh lại, mắt phốt hồng, cả người mềm nhũn trong lòng đại ca.

“Quả là bàn tay tốt, đi khắp thiên hạ không phải âu sầu a!” Lâm Văn Vinh hận không hét vang cười lớn được, sau này cứ cười mỗi lão bà, là mình ra tay vẽ một bức “hảo họa”, cất giấu thật kỹ. Đây chính là nghệ thuật, so với mấy bức vẽ trước kia còn tình thú hơn nhiều!

- À, Lạc tiểu thư ở đâu?

Lâm Văn Vinh vội không nhìn thấy má hai lão bà đang đỏ bừng, nghiêm trang nói.

- Ngưng tỷ tỷ ở trên lầu!

Xảo Xảo trả lời nhanh.

- Chúng ta lên gặp nàng thôi, hôm nay nhân lúc tất cả mọi người đều ở đây, chúng ta cùng mở hội.

- Mở hội gì?

Tần Tiên Nhi trên mặt vẫn còn đỏ, ngược đầu lên nói.

- Mở một cái gia đình hội nghị, an bài một chút phân phối hoặc liên hợp cùng giải quyết vấn đề, tiện thể cho tỷ muội các nàng kể mấy chuyện xưa!

Lâm Văn Vinh nghiêm túc nói.

- Kể chuyện xưa? Có chuyện xưa gì sao?

Xảo Xảo trong vòng tay đại ca, định bước lên lầu của Lạc Ngưng, đồng thời tò mò hỏi lại.

- Về cố sự hoà thượng đánh trống trong miếu!

- Aaaaa...

Hai nàng đỏ bừng mặt, đồng thời thối lui một bước, đẩy hấn lên:

- Đại ca/ Tướng công, chàng cứ đi tìm Ngưng Nhi, chúng thiếp đi không tiện.

“Còn nói lời này, mọi người đi cùng nhau mới tiện.” Lâm Văn Vinh leo lên tú lầu của Lạc Ngưng, tuy có vẻ an tĩnh, nhưng lại nghe thấy tiếng hô hấp dồn dập: “Nha đầu này, như thế nào lại then thùng như thế, vừa đó cụng đầu bỏ chạy sao?”

- Lạc tiểu thư, Ngưng Nhi, nữ thí chủ...

Lạc Ngưng tránh tại khuê phòng, tim đập loạn xạ, miễn cưỡng kêu một tiếng:

- Lâm đại ca...

Rồi chẳng dám nói tiếp nữa.

Lâm Văn Vinh tiến đến thư phòng Lạc Ngưng, thấy Kim Lăng tài nữ đang ngồi trên ghế, thân hình yếu điệu, xiêm y thướt tha, trên mặt như thoa một lớp phấn hồng tựa nụ hoa anh đào e ấp, trong mắt như nước hồ thu ánh lên vẻ long lanh nhu hòa, khiến lòng người mê mẩn.

- Lạc tiểu thư, ta ngày đêm nghĩ biện pháp tìm cách để toàn Kim Lăng biết, mà không phải là phương cách gây phản cảm cho nàng. Thật sự là ăn không ngon, ngủ không yên, thân thể cứ tiêu tụy đi. Mãi đến đêm qua, mới nghĩ ra phương pháp này. Nếu nàng trách ta tới muộn, cứ đánh ta thật mạnh. Cho dù có chết trong đau đớn, ta cũng không kêu một tiếng.

Lâm đại ca giữ chặt đôi tay của Lạc tài nữ, vô cùng chân thành nói.

Lạc Ngưng ngượng ngùng ửng tiếng, đánh nhẹ lên ngực hấn:

- Đại ca, cảm ơn chàng quý trọng Ngưng Nhi. Ngưng Nhi xin làm thân khuyển mã, báo đáp cho chàng đến chết!

221. Chương 219 Thánh Chỉ

“Ài, cô gái này thật là quá si tình rồi, đến cả ta cũng bị làm cho cảm động!” Ôm Lạc tài nữ trong ngực, Lâm Văn Vinh nhẹ nhàng vỗ vào vai nàng nói :

- Được rồi, chuyện này không cần nói nữa, sau này chúng ta cùng quan tâm, yêu thương lẫn nhau, cố gắng phấn đấu, cùng nhau tiến bộ, sinh con đẻ cái, làm cho Đại Hoa phồn thịnh.

Lạc Ngưng nghe hấn nói, trong lòng khẽ giật mình, gương mặt nhỏ đỏ bừng, ngượng ngùng nói :

- Lâm đại ca, người thật là xấu xa!

Sợ hấn còn nói ra những chuyện bất nhã khác, Lạc Ngưng vội nói nhanh:

- Hôm qua lưu lại Xảo Xảo và Tiên Nhi tỷ tỷ ở chỗ này, đại ca người không trách ta chứ? Ta chỉ muốn cùng các nàng ấy vui vẻ trò chuyện mà thôi.

- Chỉ nói chuyện đơn giản vậy thôi sao?

Lâm Văn Vinh cười cười nói:

- Vậy xem ra là ta đã suy nghĩ quá phức tạp rồi.

Lạc Ngưng thấy ánh mắt hấn như cười như không, chăm chú nhìn mình, tâm sự trong lòng không giấu được, kêu lên một tiếng, che hai má nói:

- Là Ngưng nhi thấy đại ca nhiều ngày không có động tĩnh, trong lòng lo lắng lại không dám trực tiếp đi tìm huynh, không thể làm gì khác hơn là tìm Xảo Xảo và Tiên Nhi tỷ tỷ nói chuyện, khiến huynh lo sợ mà nhanh lên một chút, cũng là để huynh nhớ đến chuyện của ta. Nếu không, như huynh đi mất, cũng không biết phải đợi đến bao giờ.

Nha đầu này thật là hiểu ta, Lâm Văn Vinh cười hăng hắc :

- Thì ra là như vậy à, hiểu rồi! Ngưng nhi! Nàng cùng Xảo Xảo, Tiên Nhi bọn họ nói chuyện gì vậy? Ta thấy bọn họ với nàng cũng không tệ nhỉ.

Lạc Ngưng đánh lên người hấn một cái, hơi sáng giọng :

- Huynh cố ý trêu chọc ta, ta không nói cho huynh biết.

- Nàng không nói ta cũng biết, dám chắc là cầm mấy thứ đồ vật đi hối lộ cho các cô ấy, ái chà, chủ ý này quả thực là không tệ đâu.

Lâm Văn Vinh đoán đại nói.

Lạc Ngưng bị hấn nói đúng tâm sự, trên mặt nóng như bị lửa thiêu, dùng sức nhéo mấy cái lên lưng hấn, hằm hừ:

- Làm gì có chuyện đó, là Tiên Nhi tỷ tỷ các nàng ấy là người tốt, mới cùng ta vui vẻ ở chung thôi.

Lâm Văn Vinh biết nha đầu này da mặt rất mỏng, trước giờ cũng không thường đùa giỡn nàng, bây giờ hai người trò chuyện, chọc ghẹo qua lại cũng thấy rất vui vẻ.

Ước nguyện của Lạc Ngưng đã được đáp ứng, trong lòng mừng rỡ vạn phần, lần lượt tiếp nhận từ Lâm Văn Vinh năm bức họa nguyên đồ, chăm chú xem xét, trên mặt đỏ hồng tràn đầy vẻ hạnh phúc.

- Đại ca, trong cả đời này của Ngưng nhi, lễ vật này nhận được lần này đúng là vượt quá cả mong đợi, thực sự là rất trân quý. Người làm thế nào lại nghĩ đến việc vẽ những bức họa này?

Lạc Ngưng vội vã đọc những dòng chữ nhỏ, nhìn tranh lại nghĩ đến cảnh tượng ngày đó hai người cùng trải qua họa phúc, cảm xúc về ký ức ngày đó hiện cả lên trên nét mặt.

"À, ta phải khổ tâm suy nghĩ ba ngày ba đêm, không ăn không uống. Vất óc suy tính mới nảy ra được chủ ý này, cuối cùng cũng không phụ lòng Lạc tiểu thư đã ủy thác. Lúc này chắc trên dưới toàn thành Kim Lăng đều đã biết chuyện giữa ta và Ngưng nhi, là do bốn công tử chủ động cầu thân. Lạc tiểu thư e ấp đồng tình. Hắc hắc, ngày mai ở đình trà, quán rượu sẽ có người kể chuyện thuật lại đoạn giai thoại này,

Tái thi hội khăn duyên ương ước hẹn

Năm bức họa đồ định chuyện chung thân.'

Lâm Văn Vinh nghiêm trang nói.

"Đại ca..." Lạc Ngưng nghe được vừa thẹn vừa mừng. Vội ôm chặt hấn, đem khuôn mặt thanh tú giấu vào vai hấn, nhẹ nhàng nói : "Cám ơn chàng, Ngưng nhi sẽ vĩnh viễn hầu hạ, yêu thương chàng."

"Hi hi..." Một tiếng cười của nữ tử từ phía sau truyền đến: "Chúc mừng tâm nguyện Ngưng tỷ tỷ trở thành sự thật. Đêm qua chúng ta lưu lại đây cũng xứng đáng." Xảo Xảo vừa cười vừa đi đến, trên mặt nở nụ cười vui sướng. Hôm qua vừa là giao hảo thân thiết chốn khuê phòng, giờ lại thành bạn chung phòng cả đời, trong lòng nàng tự nhiên cao hứng.

Tần Tiên Nhi đi theo phía sau Xảo Xảo. Trên mặt như cười như không khiến Lạc Ngưng cũng không biết làm sao. Nàng vốn có chút e ngại Tần Tiên Nhi, lại thấy nụ cười thần bí của nàng, nhin không được mặt đỏ lên, vội vã chạy đến đón, nàng nói : "Tiên Nhi tỷ tỷ, các người đến rồi."

Tần Tiên Nhi cười nói: "Ngưng nhi muội muội không ngại chúng ta quấy rầy chuyện tốt của muội với tướng công à." Nàng nói như thể thấy hết mọi chuyện, Lạc Ngưng xấu hổ vội vàng cúi đầu, không thốt nên lời.

Tiên Nhi cười khanh khách, bước đến nắm chặt tay nàng: "Muội muội không nên xấu hổ, thẹn thùng như thế. Sau này chúng ta là người một nhà, cùng nhau hầu hạ tướng công, chung sống cuộc sống chị em vui vẻ. Không tin muội cứ hỏi Xảo Xảo, tướng công thích nhất là chúng ta đồng thời cùng nhau hầu hạ người đó..."

Tiên Nhi to gan lớn mật, vừa nói vừa liếc yêu Lâm Văn Vinh một cái trong mắt tràn đầy ý khiêu khích, dẫn dụ. Tưởng tượng đến cảnh cùng Xảo Xảo và Lạc Ngưng trong khuê phòng loan phụng đảo điên, Lâm Văn Vinh hắc hắc cười đậm đàng, liếc mắt ra dấu với Xảo Xảo.

Lạc Ngưng không biết phong cách của Tần Tiên Nhi, kỳ quái liếc mắt nhìn qua Xảo Xảo, nhẹ giọng nói : 'Xảo Xảo đại ca thực sự thích chúng ta đồng thời cùng nhau hầu hạ sao? Như thế nào là hầu hạ?'

Xảo Xảo mặt đỏ như say rượu, vội vàng nắm bàn tay nhỏ bé của Lạc Ngưng: "Ngưng tỷ tỷ, Tiên nhi tỷ tỷ thật là hư hỏng, chúng ta đừng để tâm đến tỷ ấy."

Lạc Ngưng nghi vấn không biết hấn đã ra dấu hiệu gì, trong lòng có chút lo lắng, lại thấy trong tay Tiên Nhi và Xảo Xảo mỗi người cầm một bức họa quyền, liền nhíu mày hỏi : "Xảo Xảo trong tay muội là cái gì? Là họa quyền của đại ca vẽ cho muội phải không? Cho ta xem qua được không?"

Xảo Xảo sắc mặt đỏ bừng, vội vàng đem họa quyền đó giấu ra phía sau, Tần Tiên Nhi mặt cũng hồng lên, cười khanh khách nói : 'Ngưng nhi muội muội, thực ra muội muốn xem không phải là không được. Bất quá,

không phải lúc này mà phải để sau mới được, chờ đến khi muối vào chung phòng với chúng ta, muốn nhìn bao nhiêu thì tùy thích, tướng công chuyên vẽ những bức họa như thế này đây, ha ha, có phải không tướng công?”

“Đó là,... đó là ... dám làm việc nghĩa. Lạc tiểu thư, bảo đảm ngày mai ta vẽ cho nàng một bức lớn hơn, xuất sắc hơn, cam đoan nàng trong lòng sẽ vui sướng vô cùng.” Lâm Văn Vinh vừa tán dương vừa liếc mắt ra dấu với Tiên Nhi, nha đầu này thật là hiểu rõ lòng ta.

Xảo Xảo thấy Tiên Nhi cùng đại ca trò chuyện rất ăn ý, sớm đã xấu hổ đến mức không dám nghe nữa, kéo Lạc Ngưng nói : “Ngưng tỷ tỷ, chúng ta đi chào hỏi lão phu nhân thôi. Đại ca, chàng có đi không?”

Hôm nay một phen huyên náo rất lớn, nói cả thành Kim Lăng ai ai cũng biết cũng không quá lời, Lạc Mẫn và Lạc lão phu nhân dám chắc cũng biết rồi. Hai người đó đến bây giờ còn chưa thấy đến, tự nhiên là đã mặc nhiên đồng ý rồi. Cuốn đi con gái nhà người ta, thì như thế nào cũng phải trả lại chút công đạo chứ, có hai lão nhân gia ân chuẩn, Lạc tài nữ này mới có thể chính thức xách gói theo mình về làm nương tử.

Lạc Ngưng kéo Xảo Xảo đi xuống dưới lầu, bước đi mà vẫn hướng mắt ngượng ngùng nhìn về phía Lâm Văn Vinh, vẻ chờ đợi hiện rõ trong ánh mắt.

Lâm Văn Vinh cười ha hả, đang định đi theo, nhưng Tiên Nhi lại giữ vai hấn lại, khẽ gọi : “Tướng công....”

Thấy vẻ mặt Tiên Nhi đau khổ, đáng thương, trong mắt đã không giấu được nước mắt, Lâm Văn Vinh cả kinh hỏi: “Tiên Nhi làm sao vậy?”

Tần Tiên Nhi trong lòng nổi lên một trận chua xót, liền nhào vào lòng Lâm Văn Vinh, rầm rứt khóc, nhẹ giọng nói : “Tướng công, người thực sự rất thích Lạc tiểu thư đúng không?”

Lâm Văn Vinh biết rõ Tiên Nhi tính cách hay ghen như hũ giấm, trước có Xảo Xảo giờ lại có Lạc Ngưng, nha đầu này trong lòng chắc chắn có nhiều ủy khuất lắm đây. Hấn vội vàng cầm bàn tay nhỏ bé của Tiên Nhi an ủi: “Tiên Nhi, có phải trong lòng nàng rất khó chịu hay không? Khó chịu thì cứ khóc lớn lên đi, lão công vẫn yêu thương nàng mà.”

Tiên Nhi nhẹ giọng “ừm” một tiếng: “Tướng công, nếu chàng thực sự thích Lạc tiểu thư, thì hãy sớm định ngày đón nàng về nhà, thiếp...” Nàng kê miệng nhỏ nhắn đến bên tai Lâm Văn Vinh nhẹ nhàng nói mấy câu, trên mặt đỏ bừng lên.

Nghe nàng nói xong, Lâm Văn Vinh nhất thời ngây dại, trầm mặc một lúc lâu sau mới nói : “Tiên Nhi, chuyện này thế nào được?”

Tần Tiên Nhi sắc mặt sầm sầm, vội kêu lên : “Tướng công, chẳng lẽ chàng không tin thiếp? Thiếp đã nói qua, chỉ cần Lạc tiểu thư đối đãi thật tình với chàng, thiếp tuyệt sẽ không hại nàng.” Trên mặt nàng tự nhiên như được xoa một lớp phấn hồng, thẹn thùng cúi đầu nói: “Tướng công, chẳng lẽ chàng không muốn cùng Tiên Nhi chính thức trở thành vợ chồng? Thiếp vốn định đợi cho con hồ ly tinh Tiểu Thanh Tuyền để truyền tình cổ lên người ả, để cho ả phải hầu hạ hai vợ chồng chúng ta. Chỉ có điều mấy ngày gần đây thiếp cùng tướng công ở chung, trong lòng vui mừng nhưng không trọn vẹn, không được cùng chàng chính thức trở thành vợ chồng, trong lòng thiếp cảm thấy rất áy náy. Nay Lạc tiểu thư đối đãi với chàng tình ý thâm thiết, thiếp cũng không đành lòng cự tuyệt nàng, để thiếp giải thích cho nàng ấy hiểu rõ mọi chuyện. Thiếp tin chắc nàng ấy sẽ đáp ứng, dù sao thiếp cũng sẽ không hại nàng ấy. Tướng công, chàng có đồng ý với thiếp hay không?”

Lâm Văn Vinh đỏ mặt hời hợt rùng rùng. Ta còn tưởng nha đầu Tiên Nhi này nói chuyện tốt lành gì, thì ra là có chủ ý này. Nghĩ lại quan hệ của Tiên Nhi và Thanh Tuyền, quả nhiên là nàng muốn đem tình cổ chuyển lên người của người ta. Dù sao cũng tuyệt không thể chuyển sang Thanh Tuyền hay Lạc Ngưng được, việc chuyển mối họa này có quan hệ mật thiết với nàng. Để cho nàng vĩnh viễn không nổi sát tâm thì cần phải có người tốt đến cỡ nào. Đi đâu mà tìm được người như thế chứ?

An tỷ tỷ? Trong đầu Lâm Văn Vinh lóe lên một tia sáng, thiếu chút nữa nhảy dựng lên, trong lòng như có hàng trăm con trâu chạy qua. Ta hiểu rõ rồi, đây là một giải thích hợp lý nhưng chỉ không ngờ lại chọn người như vậy, ả này (An tỷ tỷ) đúng là hồ ly tinh mang bộ dạng con người mà, ha ha, đúng là không thể ngờ được. Như ta cùng với Tiên Nhi quan hệ, ngay lập tức đem đám hỏa của ta yểm hoạn đi. A di đà phật,

a di đà phật, ta chỉ là vô tình nhớ đến, tuyên đối không có ý bất lương, các vị Bồ Tát hiểu rõ ta mà, ta luôn là một người thành thật.

Trong lòng hần ngứa ngáy như bị mèo cào, vội tự áp chế tâm tình rối loạn trong lòng, nhẹ nhàng vuốt ve bờ vai của Tiên Nhi an ủi nói : “Nha đầu ngốc, không phải tướng công đã nói qua sao, đối với vấn đề về tình cổ này, tới kinh thành ta sẽ nghĩ biện pháp giải quyết. Ta cũng mong cùng nàng trở thành vợ chồng thực thụ, bất quá việc này không gấp được, cũng không thể đem sự thống khổ của mình chuyển sang người khác được phải không? Nàng tưởng rằng tướng công là người chỉ tham cầu chuyện ái ân hay sao? Ta luôn cho rằng tinh thần so với thân thể trọng yếu hơn rất nhiều, có một câu nói như thế nào ấy nhỉ, không phải tình cảm hai người muốn dài lâu thì cũng phải bắt đầu từ chuyện sờ sờ mó mó sao? Tiểu yêu nữ, tới nay chúng ta sẽ thí nghiệm pháp môn mới, cam đoan nàng không thể tưởng tượng được, hắc hắc, chuyện này đến sự phụ nàng cũng không thể dạy cho nàng được đâu...”

Hần ở bên tai của Tiên Nhi nhẹ nhàng nói một câu, Tiên Nhi “ai da” một tiếng, có cảm giác như tiểu đồn của nàng được ai mò mẫm, cả người như nhũn ra, sắc mặt như chân trời lúc mặt trời mọc.

Nha hoàn đưa Lâm Văn Vinh đi vào phòng của Lạc lão thái thái, đã thấy Xảo Xảo và Lạc Ngưng hai người ngồi hai bên lão thái thái, bình thản chuyện trò. Hai nha đầu, một kiều mỹ, một then thùng ngồi chung một chỗ giống như song sinh tỷ muội, vẻ sinh đẹp không bút mực nào tả xiết.

Có một việc ngoài ý liệu của hần là Lạc Mẫn cũng ngồi bên cạnh mẫu thân, cùng lão thái thái trò chuyện. Giải quyết xong chuyện Bạch Liên Giáo và Trình Đức, Giang Tô từ này sẽ không có chuyện gì nữa, giờ hần là người đợi tội nên cùng người thân trò chuyện rất thanh nhàn.

Lâm Văn Vinh biết tâm tư của Lạc tiểu thư, cười hì hì chấp tay hướng đến lão thái thái hành lễ nói: “Lão thái thái, con vội đến vấn an người, thân thể người có được an khang không? Ăn uống được chứ? Lạc đại nhân, ngài cũng khỏe chứ.”

Lão thái thái gật đầu cười nói : ‘Lâm tiểu ca, người đến thật đúng lúc, ta và hai nha đầu này đang nói đến người. Nghe nói người đã làm mấy bức họa tặng cho Ngưng nhi nhà ta có phải thế không?’

Lâm Văn Vinh giả vờ húng hắng hai tiếng nói : “Bức vẽ không đẹp, chỉ là vẽ vớ vẩn, mong lão thái thái xem qua cũng đừng chê cười.”

Lão phu nhân nhìn hần từ trên xuống dưới để đánh giá hần một phen, ánh mắt lại dừng một chút ở đứa cháu gái đang đỏ mặt đến mang tai, gật đầu nói: “Vào ngày mừng thọ của ta, ta đã biết tiểu ca đây không phải là người tầm thường, quả nhiên không lầm, Tái thi hội lần này người lại đoạt được ngôi đầu, tiền đồ sau này càng không thể tưởng tượng. Ngưng nhi của chúng ta cũng rất là có mắt chọn người, chỉ nhìn một cái đã chọn trúng người, quả nhiên là không lầm lẫn...”

“Bà nội...” Lạc Ngưng nghe bà nội trêu chọc mình, nhin không được duyên dáng kêu to một tiếng, liếc mắt nhìn Lâm Văn Vinh một cái, rồi cúi đầu giấu đi nụ cười ngượng ngùng trên mặt.

Lạc lão phu nhân cười nói : ‘Nha đầu ngốc, chuyện này có gì mà then thùng chứ, chúng ta là phụ nữ, cả đời cũng không dễ tìm được một lang quân như ý đâu, đã gặp rồi thì phải nhân chớp bắt lấy, nếu không sẽ phải hối hận cả đời. Nhớ lại năm đó, ta đường đường là một quận chúa được hoàng thượng ngự phong, thân phận tôn quý như thế nào, trong khi gia gia con chỉ là một thư sinh nghèo không một xu dính túi, thấy ta là xấu hổ trốn tránh tránh. Ta nhất thời tức giận, liền trực tiếp nhảy trèo cầu vào hần, nên giờ này mới có người cha của hai tỷ muội người đó.’

Nghe Lạc lão thái thái kể chuyện bày đại trận Long môn bắt chồng, Xảo Xảo che miệng cười khê, Lạc Mẫn vẻ mặt xấu hổ, Lâm Văn Vinh thì tức cười cố nén, thầm nghĩ nha đầu Lạc Ngưng này đúng cảm như thế thì ra là do di truyền.

Lão thái thái nhắc đến chuyện cũ, vẫn lộ ra vẻ hạnh phúc, gọi Lâm Văn Vinh đến nói: “Lâm tiểu ca, cả đời ta chỉ có một đứa cháu gái bảo bối này, từ nhỏ đã ham thích đọc sách, thấu hiểu tình lý thế sự. Ánh mắt vốn nhìn cao trên trời (ý nói rất kén chọn), đến tận tuổi này vẫn còn chưa tìm được nhà tốt để gửi gắm, khiến cho bà lão già đây phải lo lắng cho nó, không ngờ nó đã sớm chọn trúng người. Nay nha đầu tiểu quý, chỉ giỏi lừa gạt bà lão này và cha nó...” Lão phu nhân âu yếm vuốt ve mái tóc của Lạc Ngưng, rồi cầm bàn tay nhỏ bé của nàng đặt vào tay Lâm Văn Vinh: “Con gái lớn không thể giữ trong nhà, Lâm tiểu ca, hôm

nay ta giao Ngưng nhi cho người, người phải chăm sóc nó cho tốt, chớ để nó phải buồn khổ, chăm sóc nó, yêu thương nó, quan tâm đến nó...”

Nghe lời dặn dò dài dòng của bà, trong lòng Lạc Ngưng run lên một hồi. Đưa mắt liếc trộm Lâm Văn Vinh, bàn tay nhỏ bé căng thẳng nắm chặt lại, trong bàn tay hần hơi khê cựa quậy.

Nha đầu này, không đợi được nữa rồi, đáng tiếc ta bây giờ chưa thể làm nốt công phu thành thân bằng không cũng đã sớm thực hiện tâm nguyện này cho nàng rồi. Lâm Văn Vinh cười ha hả: “Đa tạ bà nội đã coi trọng, con nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Ngưng nhi để nàng có thể vui vẻ hạnh phúc trọn cả đời.”

Lạc Mẫn đứng lên, vỗ vai hần, nói với ngụ ý sâu sắc: “Lâm tiểu huynh đệ, ta giao Ngưng nhi cho người. Người phải chăm sóc nó cho tốt nhé.”

Lạc lão trên mặt có chút buồn rầu, lo lắng. Lâm Văn Vinh biết tâm sự trong lòng hần, cũng không nói lời nào chỉ trịnh trọng gật đầu, hai người hiểu ý nhau cùng cười.

“Chúc mừng Ngưng tỷ tỷ, đại ca là tướng công tốt nhất trên đời.” Xảo Xảo giữ chặt tay Lạc Ngưng, khê thì thầm bên tai nàng.

Lạc Ngưng ngượng ngùng ừ một tiếng, còn chưa kịp nói chuyện, đã nghe từ bên ngoài cửa truyền vào một tiếng hô: “Thánh chỉ đến. Giang Tô tổng đốc Lạc Mẫn tiếp chỉ.”

Thân thể Lạc Mẫn khê rung lên, hai tay có chút run rẩy, hần vội vàng tự ức chế khích động trong lòng, chỉnh sửa lại quan phục muốn đi ra ngoài, Lạc lão thái thái nghiêm sắc mặt nói: “Mẫn nhi, cứ ở chỗ này bày hương án tiếp chỉ.”

Lạc Mẫn đưa mắt nhìn mẫu thân rồi vội ứng tiếng đồng ý. Lâm Văn Vinh kéo Xảo Xảo lánh vào trong phòng.

Đợi khi hương án được bày ra, một nội thị mặt trắng không râu cất bước đi vào, cao giọng nói: “Giang Tô tổng đốc Lạc Mẫn tiếp chỉ.”

“Tội thần Lạc Mẫn, cung nghinh thánh chỉ.” Lạc Mẫn dập đầu quỳ xuống hô. Lạc lão thái thái được Lạc Ngưng nâng đỡ, cũng muốn quỳ xuống tiếp chỉ.

Tên nội thị đến tuyên chỉ thấy vậy vội nói: “Lão phu nhân xin dừng. Hoàng thượng đã đặc biệt dặn dò qua, lão phu nhận là hậu nhân của khai quốc công thần, được ngự phong là quận chúa, lại được phong là nhất phẩm phu nhân, công lao ba đời, tiếp chỉ không cần quỳ lạy.”

“Lão thân tạ hoàng thượng ân điển.” Lão thái thái đứng thẳng người nói lời tạ ơn. Bà thân phận tôn quý, xét về vai vế, đương kim hoàng thượng phải gọi bà một tiếng cô cô.

“Xét thấy Giang Tô tổng đốc Lạc Mẫn, tự tiện bắt giữ Giang Tô đô chỉ huy sứ Trình Đức, lại tự tiện thi hành án tử chém người, đây là hành động coi thường triều đình, lớn gan làm càn, phạm vào đại tội. Cho dù đã trình lên tội chứng của Trình Đức, tất cả bằng chứng cũng đều xác thực, Trình Đức tham ô, phạm pháp, hãm hại dân chúng đã tra xét là sự thật. Lạc Mẫn tuy lập công nhưng công không thể bù tội nhiều loạn pháp kỷ, lạm dụng tư hình, theo luật phải phát phối sung quân. Nhưng niệm tình Lạc Mẫn là người có lòng trung thành, đảm nhiệm chức vụ trọng đại, tác phong nhanh nhẹn, có công hỗ trợ tiêu diệt Bạch Liên Giáo. Nay hạ thánh chỉ, cách chức Tổng đốc của Lạc Mẫn, đầy đến Sơn Đông làm huyện thừa Tế Ninh, cả nhà phải đi theo, lập tức nhận lệnh.”

Nội thị đến đây hạ giọng đọc tiếp: “Lạc lão phu nhân được phong nhất phẩm, trung trinh hiếu nghĩa, là khuôn mẫu trên đời. Tội con không liên quan đến mẹ, ban cho trân châu ba mươi viên, bạc trắng ngàn lượng, nhanh chóng hồi kinh, an hưởng tuổi già. Khâm thủ”

Lâm Văn Vinh ở phía sau nghe được rất rõ ràng, hoàng đế này đày Lạc Mẫn nhưng lại khen thưởng cho Lạc lão phu nhân, chuyện bên trong thật là vi diệu a. Tế Ninh đó vốn là thị trấn quan trọng của Bạch Liên Giáo, mới chiếm được không lâu, hoàng đế đày Lạc Mẫn đi làm một huyện thừa nho nhỏ, thực sự là một chuyện khó xử. Đưa lão phu nhân về kinh là thể hiện rõ ràng ý ban thưởng.

Lạc Mẫn vẫn quỳ dưới đất, cao giọng hô: “Tội thần Lạc Mẫn tạ Hoàng thượng ân điển.” Lúc ngẩng đầu lên, trong mắt đã rơm rớm nước mắt, lão vừa đứng lên hai tay tiếp nhận thánh chỉ, lại hướng về phía Lạc

lão phu nhân quỳ xuống, vừa khóc vừa nói: “Hài nhi bất hiếu, không thể ở bên hầu hạ mẫu thân, xin mẫu thân trách phạt.”

Lão phu nhân vỗ bàn lớn tiếng nói: “Dưới chân nam nhi có hoàng kim, Mẫn nhi tuyệt đối không được tùy tiện quỳ dưới đất, hãy mau đứng lên. Hoàng thượng thưởng phạt công minh, người làm chuyện không đúng thì phải gánh chịu. Nếu người không thẹn với lương tâm, thì hãy uốn ngược thẳng người, vì hoàng thượng làm cho tốt phận sự, cho xứng đáng với dân chúng, cho xứng đáng với triều đình. Lạc gia ta nhiều đời không có nam nhi yếu đuối, mẹ đây tuổi đã cao, cũng không muốn thấy bộ dạng quỵ lụy yếu đuối của con như vậy.”

Lạc Mẫn tuy tuổi đời không còn nhỏ nhưng nghe mẫu thân giáo huấn cũng không dám lên tiếng, vội vàng đứng lên, đến bên cạnh Lạc lão phu nhân. Lạc Ngưng hai mắt rưng rưng, cũng không dám để nước mắt rơi xuống, chỉ có thể len lén cúi đầu.

Lâm Văn Vinh nhìn thấy cũng âm thầm gật đầu, không trách nữ nhân của Lạc gia mỗi người đều rất có triển vọng, có một Lạc lão thái thái như vậy ở đây, muốn có người tâm thường cũng rất khó.

Sau khi nhận xong thánh chỉ, Lạc Mẫn không dám chậm trễ liền lên đường đến Tế Ninh, Lâm Văn Vinh trong lòng cảm khái, Lão Lạc đi, ta cũng muốn đi, thành Kim Lăng này chỉ còn có một mình Xảo Xảo trợ trợ không người giúp, trái tim lão tử đau đớn đến chết được.

Hắn kéo Xảo Xảo, ôm chặt vào trong lòng, ôn nhu nói: “Xảo Xảo, chờ khi ta ổn định ở kinh thành, ta sẽ đón nàng đến. Sau đó chúng ta sẽ mở ra chi nhánh cửa tiệm ở kinh thành, mở một lúc mười tám cửa tiệm để cho nàng làm bà chủ, một bà chủ xinh đẹp nhất của ta...”

“Đại ca” Xảo Xảo cảm động kêu lên một tiếng, ngã người vào lòng hắn.

222. Chương 220: Âm Dạm

Lạc Mẫn ngẩn mặt nhìn bầu trời u ám, buồn bã thở dài, rồi nhẹ nhàng đi đến phía trước. Bước chân già nua và chậm chạp dẫm lên những đám hoa cỏ sớm đã héo khô làm vang lên những tiếng xào xạc. Một cành cây khô ven đường đong đưa phát ra những tiếng u u trong gió lạnh, như một cánh tay trên bộ xương khô gầy, vung vẩy về phía chân trời. Thật là một cảnh tượng tiêu điều, u ám.

Bắt đầu từ cái ngày Lạc Mẫn nhận được thánh chỉ lưu đầy đến Tế Ninh, trên dưới Lạc phủ đã bắt đầu thu thập hành lý. Đến sáng sớm nay, tiền Lạc lão phu nhân lên xe ngựa hồi kinh, Lạc Mẫn tựa như một đứa trẻ bị bỏ rơi, chỉ trong một đêm mà dường như già đi đến mấy tuổi, vẻ mặt vô cùng buồn bã, chán nản. Nhưng chỉ có thời khắc trước khi Lạc lão phu nhân lên đường, lão mới để rơi hai giọt lệ, hiển lộ ra một cách rõ ràng tâm trạng cô đơn của lão.

Thánh chỉ của Đại Hoa hoàng đế, từng câu từng chữ rất rõ ràng, nghiêm khắc, nên Lạc Mẫn phải lập tức lên đường đến Tế Ninh. Cũng vì thánh chỉ đã truyền ra rất rõ ràng là cả nhà họ Lạc phải cùng đời đi, nên cả Lạc Ngưng và Lạc Viên cũng đều phải theo cha. Đối với hai tỷ đệ này mà nói, họ có cảm tình rất sâu sắc với thành Kim Lăng, có thể hiểu được cảm giác bị thương của họ khi phải lìa xa. Lúc này đã rất gần đến năm mới mà Hoàng đế cũng không để cho gia đình bọn họ được ăn một cái tết ở Kim Lăng, xem ra cũng có chút nhẫn tâm.

Tế Ninh xa xôi, Lạc Mẫn lại là tội quan bị giáng chức, mọi chuyện trong nhất thời đều chưa thể an trí ổn thỏa. Một huyện thừa nhỏ nhoi, điều kiện tất nhiên không được tốt đẹp như trước đây. Lạc Mẫn cũng không dám đưa mẹ già đi theo cùng mình. Huống chi, Hoàng đế đã hạ thánh chỉ, đặc biệt cử hoàng cung hộ vệ đưa Lạc lão phu nhân về kinh thành để chăm sóc, điều này cũng giúp cho lão bớt phần lo lắng. Chỉ có điều, năm hết tết đến, người khác thì cả nhà đoàn viên, Lạc gia lại phải cốt nhục chia lìa, cảm giác thê thảm trong lòng là chuyện không thể tránh khỏi. Nhưng thật ra người kiên cường nhất lại là Lạc lão phu nhân, người không hề hoang mang hoảng hốt, trước khi đi còn dặn dò Lạc Mẫn ba chữ: “cần - ổn - nhẫn.” Chỉ là ba chữ ngắn ngủi nhưng lại bao hàm vô số kỳ vọng và chờ mong, khiến cho Lâm Văn Vinh cũng phải sinh lòng kính nể.

Lạc Mẫn làm quan đã nhiều năm, sớm hiểu rõ đạo lý làm bạn với vua như làm bạn với hổ, đã sớm chuẩn bị đối mặt với tình cảnh này, nhưng tâm trạng cũng rất khó chịu, thê lương, không cần phải nói ra thì Lâm Văn Vinh cũng có thể cảm nhận được một cách sâu sắc. Thấy lão tóc bạc bay bay, vẻ mặt bi thảm, âu sầu. Hắn cũng không biết phải an ủi lão như thế nào, chỉ có thể bắt đầu đi lắc đầu. Ăn chén cơm của Hoàng đế thì người phải chịu được tính cách hỉ nộ vô thường của lão ta, tốt nhất là tùy thời mà có sự chuẩn bị sẵn sàng mà thôi.

- Đúng vậy, tuyết sắp rơi rồi. Không có tuyết thì sao gọi là mùa đông được. Đây là quy luật của ông trời, có muốn cũng chẳng dừng được.

Lâm Văn Vinh nói:

- Làm người ai cũng giống như nhau mà thôi, không có vĩnh viễn hoan lạc mà phải trải qua vô số cuộc chia ly. Con người một khi sinh ra trên đời này liền lập tức phải hứng chịu những nỗi khổ này. Những tang thương của đời người cho dù là Hoàng đế lão tử cũng không có cách nào thay đổi được.

Lạc Mẫn chăm chú nhìn Lâm Văn Vinh thật lâu rồi nói:

-Tiểu huynh đệ, nghe người nói chuyện, ta có cảm giác như giữa hai chúng ta, người còn lớn tuổi hơn cả ta nữa. Mà những lời người nói ra thì hoàn toàn chân thật, không hề có chút giả tạo. Chuyện này khiến ta cảm thấy thực sự là kỳ quái.

Lạc Ngưng và Lâm Văn Vinh đã đính ước, theo lý lão với Lâm Văn Vinh có quan hệ là cha vợ - con rể. Giờ lại dùng ba chữ 'Tiểu huynh đệ' này quả thực là không phân lớn nhỏ, chỉ có điều trong lòng hai người đều cảm thấy thoải mái với cách xưng hô này, điều đó càng chứng minh mối quan hệ mật thiết giữa hai người.

Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Tất cả điều này đều phải do suy nghĩ mà ra, chuyện này với tuổi tác lớn nhỏ không có quan hệ gì hết.

Lạc Mẫn bắt đầu đi lắc đầu:

- Chuyện người, chuyện người, không có người thì có chuyện hay không? Người hãy mở mang đầu óc một chút, đừng suy nghĩ nhiều nữa, còn có cả một cuộc sống tốt đẹp đang chờ người hưởng thụ đó.

“Mở mang đầu óc? Trong thế giới này có chuyện gì mà ta còn chưa thấy qua sao?” Lâm Văn Vinh chỉ cười ha ha mấy tiếng, ôm quyền hướng đến Lạc Mẫn mà bái:

- Tiểu tử đã thụ giáo rồi.

Xe ngựa lộc cộc, lộc cộc chậm rãi lăn bánh tiến lên, Lạc Mẫn và Lâm Văn Vinh đi bộ phía trước, Lạc Viễn và Lạc Ngưng hai bên hai người chậm chậm theo phía sau. Lạc tài nữ nhìn Lâm Văn Vinh, mắt phượng rưng rưng, nhưng cố gắng kiên cường không để giọt lệ nào rơi xuống.

Gia sản của Lạc Mẫn không nhiều lắm, một chiếc xe ngựa chở đầy sách vở, ngoài ra còn có một rương quần áo và những đồ vật nữ nhân của Lạc Ngưng, còn có vài bức tranh vẽ. Từ đây nhìn vào có thể dễ dàng thấy được đồ đạc của lão, tóm tắt trong bốn chữ 'gió lùa lạnh tay'.

“Lão Lạc đúng là một thanh quan a!” Lâm Văn Vinh cảm thán một tiếng, tuy không đến mức có người dân đứng hai bên đường tiễn đưa, cũng không có Vạn dân tán che đầu*, nhưng lại nghĩ đến lão Lạc nhân cơ hội này để tự giấu mình, tự bảo vệ danh tiếng thanh quan, quả thực đúng là nhân tài, cũng đúng là người thông minh. Lâm Văn Vinh cũng không khỏi gơ ngón tay cái lên tán thưởng.

- Lạc đại nhân, thánh chỉ này của Hoàng đế đến thật vội vã, hơn nữa lại vô cùng không thấu tình đạt lý, tựa như có ý muốn nhanh chóng bưng mắt người ta. Theo lý mà nói, dù người có phạm lỗi lầm lớn như thế nào nhưng đối với hoàng đế quả thật là rất trung thành, hoàng đế lão gia tự nhiên là hiểu rõ hơn bất cứ ai hết. Chỉ cần không phải là loại hoàng đế hồ đồ, ngu ngốc thì sẽ tuyệt đối không làm ra loại chuyện gây tổn thương đến trung thần như thế này, huống chi còn có Từ tiên sinh ở bên cạnh bảo vệ mà cũng không thể giúp người thoát tội, lại còn bắt người cả nhà phải dời đi trước khi tết đến, ta xem trong chuyện này có chút ẩn tình nào đó.

Lâm Văn Vinh và Lạc Mẫn đi một đoạn mà thấy vẻ mặt lão vẫn buồn bực như cũ nên mở lời an ủi.

Lạc Mẫn lắc đầu, cười khổ nói:

- Lòng của thiên tử, không người nào có thể suy đoán được. Chuyện người nói tuy có chút đạo lý nhưng cũng chỉ là suy đoán mà thôi. Người ngoài vĩnh viễn sẽ không biết Hoàng đế suy nghĩ cái gì, đó là phép “vương giả quân người”. Ta cũng vốn tưởng rằng cảnh giới của mình đã đạt đến mức cao siêu, tuy không thể nói là đạt đến cảnh giới “bất dĩ vật hỷ, bất dĩ kỷ bi” (tóm lại là: không vui không buồn) nhưng cũng có thể tự nhận là có thể bình thản tiếp nhận mọi chuyện. Cho tới hôm nay bị nhục, mới là lúc lão phu nhận ra, Lạc Mẫn ta cũng chỉ là một người bình thường, trong lòng cũng có chán nản, phiền muộn, oán giận, để đạt đến cái đạo bình thản còn cách quá xa a!

Cái gì mà “bất dĩ vật hỷ, bất dĩ kỷ bi,” Lâm Văn Vinh cười nhạt: “Người còn ăn loại ngũ cốc, tất sẽ có cao hứng, sẽ có bi thương, sẽ có đắc ý, sẽ có cô đơn. Đây đều là chuyện thường tình trong đời người, là những tình cảm cơ bản nhất của mỗi con người, nếu ngay cả chuyện này cũng không có thì có còn là một con người bình thường nữa hay không? Là một tảng đá thì giống hơn a! Bất dĩ vật hỷ, bất dĩ kỷ bi cũng chỉ là chút nhàn ý mà thường dân chẳng mơ tưởng đến.”

Lâm Văn Vinh gật đầu nói:

- Lạc đại nhân, ngài có ý nghĩ này cũng là tự nhiên thôi, chúng ta là người bình thường, bị bế tắc thì tự nhiên sẽ nảy sinh cảm thụ này. Nhưng mà cử động của Hoàng đế, cho đến bây giờ vẫn còn chưa rõ ràng, đúng như lời ngài nói, kẻ làm tôi vốn là chẳng nên cố gắng tìm hiểu lão nhân gia.

Lâm Văn Vinh lấy ra cây bút chì, nhẹ vung tay phác nên một mảnh đồ hình nói:

- Đại nhân, mời xem. Đây là Kim Lăng còn đây là Tế Ninh. Từ đây đi lên phương Bắc chính là kinh thành. Ngài nói thử xem, Kim Lăng đến kinh thành gần hay từ Tế Ninh đến kinh thành gần hơn.

Lời này có thâm ý rất lớn, Lạc Mẫn nghe được liền cất tiếng cười dài:

- Lời người nói thực ra chỉ là để an ủi ta, nếu sự thật đúng như người nói, ta có đi Tế Ninh làm một huyện thừa nho nhỏ cũng rất xứng đáng phải không.

Lâm Văn Vinh tủm tỉm cười, lại nhìn con đường phía trước, cũng không đành lắc đầu: “nói người ta có thâm ý mà trong lòng lão tử cũng vậy.”

Lạc Mẫn trầm trầm liếc nhìn hắn một cái, than thở:

- Vì Ngưng Nhi mà nói, từ đáy lòng ta không hy vọng người lên kinh thành, nơi đó vương tôn, quý tộc rất nhiều, nhưng nguy cơ cũng trùng trùng khắp nơi. Một chút sơ sẩy là sẽ lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục, so với Kim Lăng thật nguy hiểm hơn rất nhiều. Một mảnh chân tình của Ngưng nhi dành cho người, người mà có mệnh hệ nào, chỉ sợ nó sẽ không chịu tiếp tục sống nữa.

Lâm Văn Vinh nhìn lại bên mình, bắt gặp ánh mắt Lạc Ngưng, chỉ thấy khuôn mặt nàng đang tái đi vì gió lạnh có chút ửng hồng, đôi môi mím chặt lại, trong mắt còn ngấn ngấn hai giọt lệ. Nàng nhìn hắn mỉm cười, rồi vội nép mình vào bên người hắn.

Lạc Mẫn thở dài một hơi:

- Nam nhi chí tại bốn phương, nếu cứ trói chân người ở Kim Lăng, không chỉ đáng tiếc cho một nhân tài như người, mà ngay cả Ngưng nhi cũng đương nhiên sẽ không cam lòng. Nếu đã như vậy, cố giữ người chỉ làm cho hai bên khó xử. Cũng may là người có quý nhân giúp đỡ, cho dù là đến kinh thành, cũng hẵn là có thể gặp hiểm hóa may, vượt qua khó khăn, trong lòng ta cũng có chút yên tâm.

Nghe hắn nói đến quý nhân gì đó, Lâm Văn Vinh rốt cuộc nhịn không được hỏi:

- Lạc đại nhân, giờ sắp đến lúc chúng ta chia tay rồi, ngài có thể tiết lộ một chút cho ta biết quý nhân giúp đỡ ta là ai được không? Để ta khỏi phải nghi thần nghi quỷ. Nếu biết chỗ chống lưng của mình to lớn, ta đến kinh thành rồi chuyện gì cũng không cần phải sợ, có thể biết đường mà cầu cứu khi cần thiết. Ta thích nhất là như vậy đó.

Lạc Mẫn cười ha hả nói:

- Quý nhân? Từ Vị Từ tiên sinh còn không phải là quý nhân sao? Còn không phải là chỗ chống lưng rất vững chắc sao?

Lâm Văn Vinh cười khở: “lão già này lại lừa ta, đã sắp làm cha vợ của ta mà cũng không chịu nói thật với ta.”

Lạc Mẫn biết hắn đang suy nghĩ gì, vỗ vai hắn nói:

- Không phải ta không muốn nói với ngươi, với quan hệ của ngươi với Ngưng nhi, nếu có thể nói được thì ta đã nói ra cho rồi. Nhưng mà ngươi có thể yên tâm đi, có mấy vị quý nhân này giúp đỡ, đến kinh thành, ngươi cứ phóng tay mà làm...nói đi cũng phải nói lại, cho dù không có quý nhân phù trợ, với tính cách của ngươi, sợ rằng cũng chẳng ai có thể làm gì được ngươi.

- Đừng nói như vậy chứ, ta luôn hướng thiện lánh ác a.

Lâm Văn Vinh nghiêm mặt nói. “Lâm mỗ ta có kinh lịch độc nhất vô nhị, nói hắn phải chịu ảm ức là chuyện hoàn toàn không có khả năng, chết ở kinh thành thì còn có thể, chứ bất tất phải quy lụy trước mặt người.”

Lạc Mẫn gật đầu cười to, lại hỏi tiếp:

- Bao giờ ngươi sẽ lên kinh?

- Xem chừng cũng phải qua mấy ngày nữa, còn phải hẹn ngày với đám người Tiêu gia đại tiểu thư nữa.

Lâm Văn Vinh đáp.

Lạc Mẫn liếc mắt nhìn Lạc Ngưng một cái :

- Mấy ngày nữa là hết năm rồi, có muốn đi cũng mất vài ngày để chuẩn bị, như thế cũng tốt. Sau khi ngươi ổn định ở kinh thành, ta sẽ thu xếp để Ngưng nhi và tiểu Viễn bọn họ đến kinh thành để thăm bà nội. Đến lúc đó, ngươi cần phải chiếu cố tỷ muội chúng cho tốt.

Chuyện này ngươi còn phải nói sao, một người là lão bà chưa cưới của ta, một người là em vợ kiêm huynh đệ, tự nhiên là ta phải chiếu cố tốt cho bọn họ rồi.

- Tổng đốc Giang Tô mới nhậm chức là bạn đồng liêu ngày trước của ta, cùng với Văn Trường tiên sinh và ta đều có quan hệ tốt. Sau khi ta đi, hắn sẽ quan tâm đến Tiêu gia và sản nghiệp làm ăn của ngươi. Ta nghĩ Từ đại nhân đương nhiên cũng đã dặn dò hắn rồi, ngươi cứ yên tâm.

Lạc Mẫn lại cẩn thận dặn dò.

Chuyện này Lâm Văn Vinh vốn không quá lo lắng, Hoàng đế cất chức và đầy Lạc Mẫn đi nhưng tuyệt đối sẽ không đem Giang Tô giao cho người lạ, đương nhiên là người do Từ Vị đề cử. Còn lão đầu Từ Vị, Tân tổng đốc đối với Tiêu gia và sản nghiệp của mình chắc chắn sẽ chiếu cố rồi.

Lão Lạc trở thành cha vợ của ta thì đúng là quan hệ có khác, cho dù là việc nhỏ này cũng đều ghi nhớ trong lòng. Lâm Văn Vinh gật gật đầu, vài bông tuyết nhẹ như bông rơi như mưa xuống mặt hắn, tạo nên một cảm giác lạnh lẽo. Hắn đưa tay chùi nhẹ một cái, đám bông tuyết đều tan biến mất.

- Đó là tuyết a, cuối cùng cũng đã rơi rồi.

Lạc Mẫn than thở. Bông tuyết rơi lất phất, đọng lên cả râu, tóc của lão Lạc, ngay cả vùng tóc ở hai bên thái dương lão cũng vương đầy tuyết trắng xóa.

Lạc Ngưng vội vàng choàng lên vai cha già một tấm trường bào nữa, lại dịu dàng vuốt thẳng quần áo cho Lâm Văn Vinh, nhìn hắn đăm đăm, chan chứa tình cảm vô cùng, nước mắt bắt đầu rơm rớm.

- Các con muốn từ biệt gì thì nói đi.

Đã tới bên trường đình nơi ngày trước tiễn Từ Vị, lão Lạc nhìn hai con và mấy người Lâm Văn Vinh, nhin không được vẻ mặt buồn bã. Xoay người bước đi vài bước, ngồi lên xe ngựa, khuất mất sau lớp rèm che.

Bên kia, Lạc Viễn và Thanh Sơn nói được mấy câu thì hai gã thanh niên đã khóc òa lên. Bọn họ cùng nhau lập ra Hồng Hưng, trải qua sinh tử, chiến đấu mà kết thành tình bạn vô cùng sâu sắc. Hôm nay tự nhiên gặp phải chuyện chia ly này, đương nhiên là khó chấp nhận được.

Lâm Văn Vinh vỗ vai hai người nói:

- Hai tên tiểu tử này khóc lóc cái gì. Từ Kim Lăng đến Tế Ninh, đi ngựa chỉ mất có một ngày. Thanh Sơn, người mà nhớ Tiểu Lạc thì dẫn bọn anh em đi thăm hử, thuận tiện thì gầy dựng một phân hội của Hồng Hưng ở Sơn Đông, đặt ở Tế Ninh thì có gì mà không được chứ?

Thanh Sơn vỗ đầu, đột nhiên tỉnh ngộ:

- Đúng rồi, tại sao ta không nghĩ đến chuyện này chứ nhỉ? Tiểu Lạc, chúng ta không cần khóc nữa, người đến Tế Ninh xây dựng cơ sở, ta sẽ thống lĩnh các huynh đệ đến đó sau để phụ giúp người.

Lạc Viễn cười ha hả, trong lòng cảm động, ôm chặt Lâm Văn Vinh nói:

- Đại ca, cảm ơn huynh đã chiếu cố đệ như vậy. Không có huynh thì đệ sẽ không có được như ngày nay.
- Ta không có dạy người cái gì hết, ăn uống, ca hát, trêu gái, đánh bạc là người tự biết, bắt cóc tống tiền đều là người tự học. Ta không hề có liên quan a.

Lâm Văn Vinh nghiêm mặt nói, làm cả ba người cùng cười vang lên. Bông tuyết menh menh mang mang cứ thế rơi xuống, đọng cả lên trên thân mấy người bọn họ.

Lạc Viễn thấy Lâm Văn Vinh liếc mắt nhìn Lạc Ngưng bên cạnh, liền nháy mắt nói:

- Tỷ tỷ, tỷ phụ, thời giờ quý báu, các người hãy nói chuyện đi, đệ không quấy rầy các người nữa.

Nói xong liền cùng Thanh Sơn bước đi ra xa một đoạn, để lại hai người, cố ý để cho Lâm Văn Vinh và Lạc Ngưng nói chuyện riêng tư.

Mặt Lạc Ngưng đỏ lên, hừ một tiếng:

- Tiểu Viễn này, nói chuyện không biết lớn nhỏ gì hết.

- Sao vậy, hử nói không đúng sao?

Lâm Văn Vinh cầm bàn tay của nàng thấy lạnh toát như băng liền áp vào trong ngực mình, dịu dàng vuốt ve mấy cái nói:

- Nàng không muốn trò chuyện với ta sao?

Lạc Ngưng liếc mắt nhìn trộm Xảo Xảo đang đứng ở trong trường đình một cái, thấy nàng hướng về hai người vẫy vẫy tay. Nàng âm thầm cắn răng, mặt đỏ lên, không kiềm chế được nữa nhào vào trong lòng hử khóc lóc thê thảm:

- Đại ca, Ngưng nhi không muốn xa huynh...

Lạc Ngưng vừa mới đính ước cùng hử, còn mơ ước đến những ngày tháng sắp tới cùng hử chàng chàng, thiếp thiếp, mỹ cảnh ngọt ngào, không ngờ một đạo thánh chỉ đã phá tan giấc mộng đẹp của nàng, còn chưa thể ở bên nhau đã phải chia ly, thử hỏi làm sao nàng có thể chịu được?

Lâm Văn Vinh thở dài một tiếng, hử cùng Lạc tài nữ thường xa nhau là nhiều, gần nhau thì ít, vui vẻ ở chung với nhau cũng chẳng được mấy ngày, phần lớn thời gian đều là khi phụ người ta, nghĩ lại trong lòng cũng có chút áy náy. Hử nhẹ nhàng vỗ vỗ vào vai của nàng, gượng cười nói:

- Tiểu Ngưng nhi, mau nín đi, để người khác thấy tài nữ danh chấn Kim Lăng khóc thành bộ dạng thế này, không khéo người ta lại nghĩ là ta khi phụ nàng đó.

Lạc Ngưng ứ một tiếng, đánh nhẹ vào ngực hử nói:

- Chính là huynh khi phụ ta, chính huynh khi dễ muội... Ngay từ lần đầu gặp nhau, huynh đã bắt đầu khi dễ ta, hại ta ăn uống không ngon, đầu óc không ngừng nhớ huynh, trong lòng cũng không thể suy nghĩ gì khác được nữa. Đáng hận nhất là huynh chưa đành hoàng nói chuyện với muội được mấy câu đã phải phân ly rồi. Đại ca, huynh nói đi, số mạng của muội sao mà khổ như thế chứ? Muội chỉ mong được như Xảo Xảo mấy nàng đó, mỗi ngày đều được ở bên đại ca, nghe huynh nói chuyện, vĩnh viễn không muốn lìa xa...

“Yêu cầu này rất đơn giản mà, cùng lắm chỉ cần chờ ta từ kinh thành trở về là có thể thực hiện được, lúc đó mấy cô gái này có muốn rời ta mà đi cũng không được a. Mẹ nó, ta tu dưỡng như thế nào mà bác ái thành thói quen mất rồi, kiểu này thật sự là yếm mạng mất.”

Thấy Lạc Ngưng khóc lóc thương tâm, hấn ở bên tai nàng nhẹ nhàng nói:

- Ngưng nhi, trước kia nàng không phải đã nói qua, nàng muốn tìm phu quân văn có thể đứng đầu trăm quan, võ có thể ra sa trường giết địch sao? Nàng xem ta thế nào, có thỏa mãn yêu cầu của nàng chưa?

Lạc Ngưng khúc khích cười, như hoa lê nở dưới mưa, ngừng đầu liếc mắt nhìn hấn một cái rồi lại dụi đầu vào ngực hấn nói:

- Đại ca, đó là trước đây Ngưng nhi không hiểu chuyện, mới có ý nghĩ ngây thơ, khờ khạo như vậy. Đại ca, huynh văn tài phong lưu, không người nào có thể sánh được, chỉ cần nghe huynh nói chuyện còn hơn theo người khác học mười năm. Cho dù võ nghệ không có thì đã sao, Ngưng nhi yêu thích chính là con người của huynh, cho dù huynh không có gì hết, muội cũng muốn đi theo huynh, được ở với huynh thì muội cả đời không hề hối hận.

Lâm Văn Vinh nghiêm chỉnh nói:

- Ngưng nhi, kỳ thật đối với yêu cầu lang quân văn võ song toàn của nàng, ta hoàn toàn đáp ứng đó. Chuyện đến bây giờ, ta cũng không thể không nói thật, Lâm đại ca đứng trước mặt nàng kỳ thật là một Đại tướng quân từng chinh chiến sa trường, từng đi theo Từ Vị nguyên soái đánh dẹp Bạch Liên Giáo, làm hữu lộ nguyên soái thống lĩnh mười vạn quân binh, đem mấy vạn người cùng giao chiến với địch ở tiền tuyến Tế Ninh. Thống lĩnh huynh đệ, thủ hạ, giết chết Bạch Liên Giáo đệ nhất dũng sỹ, bắt sống được Bạch Liên Thánh Vương, cắt tay một cái là lấy được thành Tế Ninh, địch nhân nghe đến tên ta là kinh hồn táng đảm, ta liếc mắt một cái là vắt chân lên cổ bỏ chạy. Mọi người đều gọi ta là Bách thắng Lâm tướng quân, can thương vô địch, tuyệt không hề khoát lác.

Lạc Ngưng ngơ ngác nhìn hấn cả nửa ngày, đột nhiên lấy tay áo che miệng cười nói:

- Đại ca, huynh nói những lời này để lừa gạt trẻ con sao, nếu không phải hàng ngày thường nghe huynh nói đùa, muội đương nhiên là tưởng huynh nói thật rồi đó. Đại ca, lời trước kia ta nói là còn trẻ con, chỉ là còn nhỏ tuổi nên nói hồ đồ như thế, Ngưng nhi từ trước đến giờ cũng tưởng đó là mục đích theo đuổi của mình. Cho đến khi gặp đại ca, muội mới biết được mình nông cạn đến mức nào, mới thấy người như đại ca mới chính là người đại trí tuệ, cho dù không ra đến chiến trường thì cũng là anh hùng trong mắt Ngưng nhi.

“Tại sao ta nói lời dối trá thì ai cũng tin mà lời nói thật thì ngược lại mọi người không chịu tin ta nhỉ? Nhân phẩm của ta không có vấn đề gì chứ.” Lâm Văn Vinh bất đắc dĩ lắc đầu. Về mặt giống khóc hơn là cười.

Lạc Ngưng cười khanh khách, liếc mắt nhìn quanh một cái, thấy không có người chú ý đến mình, nhón chân vươn người lên như chuồn chuồn điểm nước, lướt qua mặt hấn một nụ hôn, sắc mặt nhất thời đỏ như ráng chiều, rồi liền xoay người rời đi.

Lâm Văn Vinh nhớ ngày ấy trên thuyền hoa, nha đầu này rất cứng miệng, hôm nay có thể thỏa được ước nguyện của nàng - khiến ta phải chủ động rồi. Hấn cười hắc hắc một tiếng, trở tay kéo Lạc tiểu thư vào trong lòng, tìm đúng đôi môi anh đào mềm mại của nàng, hung hăng hôn lên, cuốn lấy cái lưỡi nhỏ của nàng, tận hưởng hương vị ngọt ngào, thanh tân, nhất thời quên cả thời gian.

- Đại ca, nhất định phải nhớ Ngưng nhi nhé. Đợi khi phụ thân ổn định xong, thiếp sẽ đến kinh thành tìm huynh. Hãy đợi thiếp...

Ba cha con Lạc Mẫn ngồi trên xe ngựa, từ từ chuyển động đi xa, Lâm Văn Vinh vẫn còn hồi tưởng lại những lời tình tứ của Lạc Ngưng thì thầm bên tai.

- Ngưng nhi, chúng ta hẹn gặp ở kinh thành.

Hấn quay về phía xe ngựa chậm rãi vẫy tay, trên mặt đất tuyết rơi trắng từng mảng, những bông tuyết bay bay rơi xuống người hấn, hấn mà còn đứng yên một chút nữa không chừng sẽ hóa thành một người tuyết thôi.

* theo lệ thanh quan mà phải chuyển đi nơi khác sẽ được người dân dùng Vạn dân tán che đầu biểu thị lòng dân tôn kính - có nhắc đến trong Lộc Đình Ký của Kim Dung

223. Chương 221 : Tiến Kinh

Tiết xuân mang theo không khí giá lạnh làm tuyết đóng băng trên đường thành từng tảng băng lớn lồi lõm, khiến xe ngựa đi qua lắc lư không yên, mỗi khi bánh xe nghiêng qua lớp băng lại phát ra các tiếng “tí tách” sắc lạnh nghe thật động tâm. Trong không gian vẫn còn tràn ngập mùi thuốc pháo nhàn nhạt. Khắp nơi đều treo đèn lồng, to có nhỏ có, đủ loại kiểu cách, hình dạng khác nhau, cái gần cái xa, mỗi chiếc đều tỏa ra ánh sáng dịu dịu trông thật là đẹp mắt.

Đâu đâu cũng thấy người qua lại tấp nập, đó là mấy nha hoàn tay gơ cao đèn lồng bước đi gấp gáp trong gió đông lạnh lẽo, kia là nàng tiểu thư cúi đầu cười e ấp bước nhanh như sợ bị người khác nhìn thấy dung nhan. Hay là vị công tử tiêu sái phe phẩy quạt giấy du xuân, nhàn nhã nhìn ngắm phong cảnh. “Ba mươi đốt đuốc, mười lăm thấp đèn” câu nói xưa thật sự chính xác. Tiết xuân đã qua được nửa tháng rồi, bây giờ đã gần tới Nguyên tiêu nhưng không khí đón xuân vẫn còn khắp nơi, đâu đâu cũng đèn đuốc như cầu mong cho một năm mới hưng thịnh.

Trên con sông chảy quanh thành, các tảng băng đã bắt đầu tan, nước sông ào ạt chảy về xuôi mang theo vô số hoa đăng đủ loại hình dạng, nào là hoa sen, nào là mẫu đơn trôi trên mặt nước, trông thật là mỹ lệ. Đây chính là “Lễ hoa đăng” lưu truyền rất rộng rãi ở phương bắc. Trong truyền thuyết, hàng năm trong lễ Nguyên tiêu đầu mùa xuân, những tiểu thư chốn khuê phòng đem tâm nguyện của mình viết trên giấy, rồi đặt trong hoa đăng, thả chúng trôi đi xuôi theo dòng nước. Nếu được tài tử có lòng nhặt lên, ấy là người hữu duyên. “Hoa thần” trong truyền thuyết, sẽ phù hộ cho công tử tiểu thư nhờ hoa đăng mà kết duyên trăm năm hòa hợp gắn kết với nhau. Truyền thuyết này lưu truyền cả trăm năm, cũng thật sự đã kết hợp cho mấy đôi lứa có duyên với nhau. Để rồi tết hoa đăng cùng với hội đèn Nguyên tiêu liền trở thành đặc trưng của tết Nguyên tiêu của người phương bắc. Nguyên tiêu năm nay tới sớm, băng ở trên sông chỉ vừa tan. Không khí còn đang rất giá lạnh, nhưng bên bờ sông các công tử chờ vớt hoa đăng vẫn rất đông đúc, tấp nập như muốn làm tắc nghẽn dòng nước.

Một thằng nhóc mười hai tuổi mình mặc áo gấm, trong tay cầm một cây gậy trúc thật dài, một đầu gậy treo một cái móc sắt nhỏ nhỏ, gơ lên gơ xuống hai ba cái liền câu được một cái hoa đăng, dẫn tới một trận than thở cùng hăm dọa của các tài tử hai bên bờ sông. Những công tử này, đại đa số là tay không mà đến, mà cho dù nắm công cụ trong tay, cũng không có chuẩn bị chu toàn như vậy. Nhìn thấy tiểu ca này dù mới mười hai tuổi, đã không ngừng nhặt hoa đăng của các tiểu thư thả từ thượng du. Trong lòng chỉ có bội phục tới bội phục.

- Đây là tiểu công tử nhà ai, thật là nhìn xa trông rộng biết bao.

Một cỗ xe ngựa lớn từ xa đang chậm chạp lắc lư đi tới. Hai thớt ngựa kéo xe không ngừng thở ra hơi nóng, tuy là một nhọc nhưng vẫn mang dáng vẻ hùng dũng phi phàm. Thùng xe phía sau rất lớn, bên ngoài bao phủ chút bụi đất, vừa nhìn liền biết từ phương xa mà đến. Xe ngựa rung lắc một trận, chợt trong xe vọng ra một tiếng kêu khê của con gái:

- Này, người làm gì đó, dè lên ta rồi.

Một tiếng nói nam nhân vang lên:

- Ài, thật là xấu hổ, tại xe ngựa lắc quá chứ ta không phải cố ý. Ồ, cái mềm mềm này là cái gì? Oa, bên này cũng có một cái...!

- Người... đi xuống cho ta!

Trong khoang xe, tiếng hai nữ nhân hô lên.

Rèm xe vội vàng kéo ra, một thanh niên nước da khỏe mạnh mặt đang tươi cười bị hai cánh tay nhỏ bé đẩy xuống xe. Sửa lại chiếc áo xanh cùng chiếc mũ nhỏ, cười hắc hắc:

- Xấu hổ cái gì ! Chỉ là không cẩn thận thôi mà, mặc dù các nàng rất đẹp, cũng không cần phải bá đạo như vậy chứ? Xuống thì xuống, dù sao ngồi xe cũng mệt mỏi rồi, đi hai ba bước rèn luyện chút cũng tốt.

Xe ngựa đi tới không xa đột nhiên dừng lại. Chàng trai đi theo bên cạnh ngáp dài một cái, nhìn đám người đông đúc hai bên sông, nhất thời bị dọa nhảy dựng lên:

- Ta choáng.... đang làm cái gì ở đây vậy? Đền tối lửa mờ, mọi người cùng nhau đánh cá ư?

Rèm trên cửa sổ xe ngựa bị nâng lên, lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, trên mặt mang theo một nụ cười ngọt ngào, chăm chú đánh giá đám người trước mặt một phen, tò mò hỏi:

- Tỷ tỷ, người trong kinh thành sao lại kỳ quá vậy? Khí trời lạnh lẽo lại là đêm tối, họn họ vây quanh bên sông làm gì? Ấy, trên sông có rất nhiều hoa đăng nữa, thật là đẹp mắt.

Cô gái kia cũng lộ đầu ra ngoài cửa sổ, mặt ngọc như phấn miệng nhỏ đỏ tươi, ánh mắt long lanh, trông thật quyến rũ. Nàng nhìn ngắm mọi người một phen, mới cất tiếng nói:

- Ô, hôm nay là tết nguyên tiêu sao? Chúng ta đi mấy ngày như vậy, ngay cả thời khắc tốt đẹp thế này cũng quên mất. Đây đại khái là lễ hoa đăng trong truyền thuyết. Truyền thuyết kể rằng chỉ cần nữ nhân chưa lập gia đình, từ thượng du con sông thả hoa đăng, viết tâm nguyện của mình lên đó, nếu ở phía dưới có công tử có tình ý nhất được, đó là được hoa thần làm mai, ông trời tác hợp đã định có thể đầu bạc răng long, giàu sang phú quý.

Thiếu nữ vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ nói:

- Thật thế sao?

Nàng len lén đánh giá nam nhân đi bên xe ngựa một cái, khẽ nói:

- Vậy ta cũng đi thả hoa đăng một phen, kêu tên xấu xa kia nhất lên được rồi.

Cô gái xinh đẹp lớn tuổi hơn phì cười :

- Còn muốn hấn nhất cái gì, muội đã cùng hấn đã trăm năm hòa hợp rồi, lại còn muốn bày ra nhiều trò rối tung rối mù mua vào nhiều phiền nhiễu nữa.

Thiếu nữ ‘ứ’ một tiếng, mặt đỏ tới mang tai, trong xe ngựa cùng tỷ tỷ âm ỉ một trận. Người đi bên xe nghe được cuộc trò chuyện này, lập tức giật mình hiểu ra:

- Té ra những người này vứt hoa đăng là do thế. Khó trách ai nấy đều chăm chú đến hai mắt cũng phát sáng như vậy. Bất qua dạng hoạt động này, đối với việc rèn luyện cho những công tử, tiểu thư chân tay vô dụng này, ngược lại có chút lợi ích”.

Hắn liếc mắt bốn phía, thấy một tiểu ca mười một mười hai tuổi động tác nhanh nhẹn, không đầy một chốc liền đã móc lên bốn năm cái đèn, kéo ra cuộn giấy trong đen nhìn một cái, liền “hừ” một tiếng vứt hoa đăng kia sang một bên. Hoa đăng bị vứt bỏ ngày một nhiều, đó chính là tấm lòng của những tiểu thư xinh đẹp đa tình, những công tử vây quanh thềm thường đến độ nuốt nước miếng.

- “Ta ngất, nhỏ như vậy cũng tới câu hoa đăng, còn có thiên lý hay không? Chút xíu tuổi, thứ lông kia còn chưa dài, cũng muốn chơi chút phong lưu xấu xa. Thật sự là táng tận lương tâm á ”.

Hắn hung hăng nhổ nước bọt, cười hì hì đi lên phía trước, trên mặt lộ vẻ cười hòa ái:

- Đệ đệ yêu quý, người giỏi quá! Oa, thật là phi thường, nhỏ như vậy mà đã biết lấy hoa đăng chơi rồi. Ta có thể cùng người chơi được không?

Những công tử xung quanh thấy một gia đình tiến lên ra vẻ thân cận, nhất thời trong lòng nảy sinh cảm giác khinh bỉ:

- Đây là hạ nhân nhà ai không hiểu lễ phép như thế, chưa nói đến lễ nghĩa liêm sỉ, ngay cả đứa nhỏ cũng đến lừa gạt.

- Tỷ tỷ, hấn lại đi làm chuyện xấu rồi, người cũng mặc kệ hấn đi?

Thiếu nữ trong khoang xe nâng rèm nhìn thoáng qua, hằm hừ.

Vị tỷ tỷ cười nói:

- Hắn không phải là người làm chuyện xấu xa chẳng phải chỉ một hai lần sao? Chẳng lẽ lần nào cũng quản đến? Nhà chúng ta nếu muốn tìm một người có thể quản quả thật quá khó khăn!

- Muội thấy là tỷ tỷ không muốn quản hắn thì có. Tên xấu xa này, trên đường từ Kim Lăng tới kinh thành, mỗi ngày đều phải nghĩ cách làm chút chuyện xấu. Nếu không ai quản, hắn còn không biết muốn làm đến chuyện xấu gì?

Tỷ tỷ kia bật cười khanh khách:

- Chuyện xấu? Hắn một ngày khi làm chút ác sự trên người muội, tỷ thấy thật ra muội rất thích đó, đừng tưởng rằng ta ngủ thì cái gì cũng không nhìn thấy.

- Tỷ tỷ...!!!

Muội muội ngượng ngùng nhào vào lòng tỷ tỷ, không dám nói tiếp nữa. Tỷ tỷ không chịu được nheo mũi nàng một cái nói:

- Muội đây à, mới nhỏ tuổi như vậy đã mặc hắn mỗi ngày làm chuyện xấu trên người rồi tương lai vậy phải làm sao chứ? Tỷ không phải cho muội một chiếc tiểu đao phòng thân sao. Hắn nếu lại muốn khi phụ muội, muội cứ lấy đao đâm hắn. Mà chớ có nói là tỷ dạy đó, tên này rất thích trả thù tỷ a.

Hai người, một tỷ một muội này tại trong khoang xe đua giỡn, bên kia kẻ nọ sớm đã mặt dày nhích tới gần đùa nhỏ:

- Thế nào? Tiểu đệ đệ, ngươi có đáp ứng không? Ồ, ngươi không nói gì. Ta cứ coi như ngươi đáp ứng rồi. À, đây là một lượng bạc, chỉ cần ngươi móc lên mười cái hoa đăng, một lượng bạc này sẽ là của ngươi rồi.

Thằng nhỏ hừ một tiếng, không nói gì.

- Có cá tính a, ta thích!

Hắn cười hắc hắc, cầm lấy đỉnh bạc sáng loáng, giơ giơ trước mắt tiểu hài kia, híp mắt cười nói:

- Nhìn thấy chưa, đây là bạc sáng loáng a, mười cái hoa đăng là một lượng bạc, tính ra cũng nhiều a!

Tiểu hài từ kia liếc nhìn hắn khinh miệt, từ trong lòng ngực móc ra một thỏi kim nguyên bảo, chừng hơn bốn năm lạng, cong cong đầu ngón út với hắn nói:

- Hừ, đây là năm lượng bạc, chỉ cần ngươi móc lên một cái hoa đăng, bạc này liền coi như bốn công tử thưởng cho ngươi.

Người quay xung quanh xem, nổ ra một trận cười ha hả.

- Ta ghét, so với ta còn ghê gớm hơn? Kinh thành quả nhiên thật khác biệt a! Ngay cả tiểu hài tử đều ghê gớm như vậy.

Hắn da mặt rất dày, đối với sự cười nhạo của mọi người cũng chẳng phật lòng, giơ ngón cái lên nói:

- Đệ đệ yêu quý, quả nhiên có cá tính, ta thích. Không bằng chúng ta kết giao bằng hữu nhé, ta gọi là Lâm tam, ngươi tên là gì?

- Lâm Tam?

Thằng nhỏ kia nhú nhú mày, lắc đầu nói:

- Tên này thật khó nghe, tục không chịu nổi, ngươi dùng tên này, học văn chắc cũng chẳng đi tới đâu.

Tiểu gia hoa này một bộ dáng tiểu đại nhân, nói nửa ngày trời, nhưng không nói ra tên. Lâm Văn Vinh chẳng để bụng cười ha ha nói:

- Đúng vậy, tên này của ta là người khác đặt cho, hỗn loạn lung tung ô ử không chịu nổi. Không biết tiểu đệ đệ người có tên cao nhã như thế nào a?

Tiểu hài cảnh giác nhìn hắn một cái nói:

- Người hỏi tên ta làm gì? hừ, tới gần ta, mười tên thì có tới tám tên chủ ý xấu xa rồi. Nhìn người tai dơi mặt chuột, không giống thứ tốt đẹp gì, chẳng lẽ là muốn dụ dỗ ta sao? Nói cho người biết, thiếu gia ta không dễ ăn đầu! Ta ba tuổi có thể giết mèo, năm tuổi có thể giết báo, trước đó vài ngày vừa mới làm thịt một mãnh hổ, người muốn dụ dỗ ta ư? Cân thận ta cho một đám là không ai nhận ra người nữa đó!

Hắn vươn nằm đám nhỏ huơ huơ, một bộ dạng ta đây là nam tử cơ bắp.

Lâm Văn Vinh sững sốt nửa ngày trời:

- Ta choáng, rốt cục gặp được một người so với lão tử còn không biết xấu hổ hơn, mới nhỏ tuổi như thế, rất có triển vọng, tiền đồ rộng lớn a.

Hắn cười gian hai tiếng, nói:

- Đệ đệ yêu quý, quả nhiên là lợi hại! Giỏi, giỏi, ta không hỏi tên của người nữa. Người nói xem, người móc nhiều hoa đăng làm cái gì, chẳng lẽ là thật sự muốn tìm vài vị tỷ tỷ làm vợ sao?

Tiểu tử kia chép một tiếng khinh thường nói:

- Tìm vợ? Tìm vợ làm cái gì? Người tưởng rằng mỗi người đều như người à, ngày ngày nghĩ tới vợ!

Mọi người cười ầm lên, Lâm Văn Vinh toát mồ hôi hột, tiểu tử này thật sự là nhìn một cái đúng luôn a, lão tử tới kinh thành chính là tìm vợ mà tới. Tỷ muội kia nghe Lâm Văn Vinh cùng tiểu hài tử này trò chuyện, chịu không nổi trong khoang che miệng cười khê:

- Người chuyên làm chuyện xấu, chỉ ít có người có thể dọa được người rồi.

- Nếu không phải là tìm vợ? Vậy người móc hoa đăng của người ta làm gì?

Mọi người vây quanh xem nghe hắn nói chuyện, rốt cục có người không nhịn được mở miệng hỏi.

- Hoa đăng nay làm cũng chẳng có chút ý tứ tử tế gì?

Tiểu hài tử đáp:

- Ta móc lên bốn năm mươi cái đèn kia, chính là những “diễm tử ân ân ái ái” của những tiểu thư thư, khó coi chết được. Muốn tìm bánh nướng hợp khẩu vị, mà chẳng tìm ra.

Vô số công tử ngã xuống đất! Đúng là một thằng nhỏ trời đánh. Móc hoa đăng này chính là vì tìm bánh nướng. Còn muốn đem diễm tử của các tiểu thư tiện tay vứt bỏ, thật sự là tán tận lương tâm a.

Lâm Văn Vinh ha ha cười to, hắn đối với cái gì diễm tử vốn chẳng thích thú gì. Tiểu hài tử này lại vô cùng thú vị, làm người ta không nhịn được cười. Tiểu hài tử kia thấy ánh mắt thù địch xung quanh, không chút ngại nào, kéo ống tay áo Lâm Văn Vinh nói:

- Lâm Tam, người cũng không tệ lắm.

- Cái gì không tệ?

Lâm Văn Vinh kỳ quái hỏi. Tiểu hài tử nghiêm trang nói:

- Những người này đều là muốn câu hoa đăng tìm tiểu thư, thật sự vô vùng dung tục, cũng rất nóng cạn. Nhìn người thân phận mặc dù thấp kém, nhưng lại không giống với bọn họ, không tới tìm hoa đăng, cũng không cười ta. Nhân phẩm hoàn không tệ. Vậy ta liền nói chưa người biết tên của ta, bốn thiếu gia là Lý Vũ Lăng, sau này ở kinh thành nếu có người khi dễ người. Người cứ nói tên ta, ta đảm bảo không một ai dám động vào tóc gáy của người.

“Lão thiên a, bốc phét dừng như vậy chứ”? Lâm Văn Vinh trộm cười, cũng chẳng có đáp lại, bắt quá hắn nghe câu phía trước. ngược lại lòng có biết chút gì đó, hài tử này không đơn giản như vậy. Chỉ thấy Lý Vũ Lăng này mạnh mẽ tôn quý, đồng tử đen nhanh, con mắt lấp lánh thật là cơ trí đáng yêu. Nhớ tới lý do kỳ lạ hắn móc hoa đăng. Lâm Văn Vinh nhịn không được cười nói:

- Đệ đệ yêu quý, người móc hoa đăng này vì diễm tâm ư? có phải là sự thật hay không?

Lý Vũ Lăng hừ một tiếng:

- Ta ngày hôm qua nghe người ta nói về hội hoa đăng này, liền hỏi gia gia đăng hội là cái gì. Lão đầu tử này lúc ấy đang bận, ta quấy rầy hắn vài cái, hắn liền nói vì ứng phó với quý đối, nên các tiểu thư làm chút bánh bột hiển cho thần sông. Hừ, lão đầu tử ngay cả ta cũng dám lừa gạt. Hôm khác ta phải cùng hắn thư hùng một trận trên ngựa, cho hắn biết lợi hại của ta.

“Vô đối rồi !” Lâm Văn Vinh nghe được một trận mồ hôi hột, tiểu gia hoa này ở trong nhà không chừng là bá vương, ngay cả gia gia cũng không để vào mắt.

- Mau nhìn xem, mau nhìn xem, Hoa thần đăng?

Một trận hô hào từ thượng du truyền tới.

- Hoa thần đăng, hoa thần đăng?

Nhưng công tử hai bên bờ cũng đồng thời hô lên kinh ngạc, trong âm thanh hưng phấn mang theo sự kích động. Hai vị tiểu thư trốn trong xe nghe được tiếng hô hào, cũng không nhịn được nhìn ra bên ngoài.

- Hoa thần đăng, hoa thần đăng là cái gì?

Lâm Văn Vinh nhìn Lý Vũ Lăng, kỳ quái nói.

- Người hỏi ta, ta làm sao mà biết, ta chỉ là một tiểu hài a.

Lý Vũ Lăng khinh miệt trở mặt.

- Ta ngất, gặp phải tên rần mặt rồi.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, liền cũng nhìn về phía thượng du, chỉ thấy trên mặt nước ở thượng du, chậm rãi trôi tới một cái hoa đăng. Hoa đăng kia nhô cao, làm thành một hình mỹ nữ, thần tình đẹp đẽ, trên mặt mang nụ cười, dây lưng phát phơ, sóng động như thật. Hoa đăng mỹ nữ này toàn thân trên dưới toả ra một ánh sáng vàng nhạt nhạt, chung quanh còn có hơn mười đoá hoa đăng nhỏ tạo thành hình hoa sen, nhìn xa xa, tưởng như là tiên tử nổi trong hoa sen.

Đây là hoa thần đăng sao? Lâm Văn Vinh nhìn thấy cũng âm thầm lấy làm kỳ, không nói tới cách tạo hình hoa thần đăng, để cho một người trên đèn lồng nổi trên sông nước, mà không nghiêng ngã, đó là nan đề rất lớn rồi, không phải người bình thường có thể làm được.

- Cái gì hoa thần đăng, xem ta móc nó lên như thế nào đây.

Lý Vũ Lăng khinh thường nói.

Mọi người hai bên bờ sông sớm đã bị vẻ tráng lệ huy hoàng của hoa thần đăng hấp dẫn, có không ít người quỳ trên mặt đất bài lạy. Chỉ có Lý Vũ Lăng cùng Lâm Văn Vinh hai người không sợ trời không sợ đất, dù sao cũng là đèn do tiểu thư thả ở thượng du, móc lên xem xem rồi hãy nói.

Lý Vũ Lăng đứng ở chỗ này, chính là chỗ hẹp nhất của dòng sông, chính là nơi móc đèn tốt nhất. Hắn vươn sào trúc, nhìn chuẩn phương hướng hoa thần đăng kia đang trôi tới, dùng sức móc một cái, Hoa thần đăng này tuy cao lại ở trong nước lại thật là vững chắc mà Lý Vũ Lăng sức nhỏ nên hoa thần đăng khẽ nghiêng một chút nhưng chẳng bị câu lại. Lâm Văn Vinh tinh mắt nhanh tay, đón lấy sào trúc kia dùng sức lôi kéo, mới đưa được hoa đăng mỹ nữ này móc lại.

Đợi cho hoa đăng này ở trên bờ rồi, Lâm Văn Vinh cẩn thận đánh giá đáy hoa đăng, chỉ thấy phía dưới là một cái giá hình tròn cố định chỗ ngồi của đèn, trên giá đỡ buộc mười cái bánh xe gỗ, có thể tùy cho nước chảy vào bất kỳ phương hướng nào. Hoa đăng này khi từ thượng du trôi xuống, bánh xe liền quay theo hướng nước chảy, cho nên muốn câu đèn này tới, kỳ thực chính là phải thay đổi phương hướng của bánh xe, sức lực tự nhiên phải lớn.

Mấy móc này thiết kế thật là xảo diệu, Lâm Văn Vinh nhìn cũng không nhịn được gật đầu, kinh thành quả nhiên là có nhiều người tài a.

Mọi người thấy hoa thần đăng cũng bị móc lên, liền đều xúm lại. Đại tiểu thư và Nhị tiểu thư tránh ở trong xe cũng không nhịn được nhẹ nhàng bước đến, đứng ở bên người Lâm Văn Vinh. Hai nữ tử này thân

hình thướt tha, xinh đẹp dị thường, so với tiên tử trong tranh vẽ còn phải đẹp hơn vài phần. Mọi người vây quanh nhìn thấy, nhất thời trơ mắt há mồm. Ngay cả tên nhóc Lý Vũ Lăng cũng có chút ngẩn người.

“Ngất, lão bà của ta các người cũng có thể nhìn sao”, Lâm Văn Vinh trong lòng không thoải mái, đem hai vị tiểu thư che ở đằng sau. Ho nhẹ một tiếng nói:

- Đệ đệ, người chuẩn bị làm gì hoa đăng này bây giờ?

Lý Vũ Lăng dụi dụi mắt nói:

- Hai vị tỷ tỷ này thật sự xinh đẹp. Lâm Tam, đây là nương tử của người sao?

Câu này hỏi thật hay, Lâm Văn Vinh cười ha hả nói:

- Cũng không sai biệt nhiều lắm.

Tiêu Ngọc Sương ‘ư hử’ một tiếng mặt đỏ quá tai, Đại tiểu thư lại hung hăng nhéo vào bên hông của hắn.

- Lâm Tam, vẻ mặt của người sao cổ quái vậy?

Lý Vũ Lăng nói.

“Nói thừa, bị tiểu nữ này chấp hành hình phạt, xác thịt lão tử đau đớn, trên mặt còn muốn cười bồi sao. Có thể không cổ quái hay không chứ?”. Hắn ha ha nói:

- Lý đệ đệ, chớ nói thừa nữa, mau xem xem trong đèn này có bánh bột không. Ta cũng có chút đói bụng rồi. Ăn uống đầy đủ, về nhà bồi tiếp lão bà đi ngủ.

- Người muốn chết rồi, lời gì cũng dám nói?

Đại tiểu thư tăng sức trên tay, sắc mặt đỏ như sương khói ở chân trời, bên tai hắn nhẹ nhàng nói. Hơi thở thơm như lan, làm trong lòng Lâm Văn Vinh dương dương.

Lý Vũ Lăng gật gật đầu, kiểm tra trong hoa thần đăng kia một phen. Bánh bột tự nhiên là không có, lại tìm thấy một cái cuộn giấy thật sự. Tiểu quỷ này tự nhiên là thất vọng, ngay cả cuộn giấy kia cũng không thèm nhìn, ném cho Lâm Văn Vinh nói:

- Đèn này là do người câu về, thư của tiểu thư thư người ta, tự nhiên cũng chỉ có người xem thôi.

Cảm giác da thịt trên lưng đau nhức một trận, Lâm Văn Vinh cười khổ nói:

- Đại tiểu thư, ta đây chỉ là vô tâm, nàng không nên ghen tức bừa bãi. Nếu không, cho nàng xem nhé, ta không nhìn, dù sao nhìn cũng uống công.

Tiêu Ngọc Nhược sắc mặt đỏ rực, len len nhìn muội muội một cái, vội vàng hừ nói:

- Ghen tức lung tung? là do người thích nói càn, Ngọc Sương, chúng ta không cần để ý tới hắn, làm cho hắn đắc ý.

Tiêu Ngọc Sương ừm một tiếng, kỳ quái nói:

- Tỷ tỷ, người làm sao vậy? Sắc mặt rất đỏ nhé.

-Thật sao?

Đại tiểu thư che khuôn mặt, trong lòng nhảy lên:

- Có thể là do gió thôi. Dù sao đều là Lâm Tam làm hại, chúng ta không để ý tới hắn là được rồi.

Lý Vũ Lăng nhìn cuộn giấy trên tay Lâm Tam, người này biểu tình trên mặt vừa ngọt ngào lại vừa thống khổ, nhìn không được nói:

- Lâm Tam, người cuối cùng xem hay không xem, không xem sớm quảng đi một chút, phòng ngừa lão bà của người ghen tức.

Nhìn vào tiếng lão bà này, không cùng tiểu đồ vật người so đo nữa, hắn cười hắc hắc, mở cuộn giấy ram chỉ thấy bên trên viết hàng chữ nhỏ: ”long long longi¼Rhà thì lai dẫn phượngĩ¼x

Đây là câu thơ nối liền, chỉ có nửa câu, người xem như lọt vào trong sương mù. Lý Vũ Lăng nhích đầu nhỏ lại gần nhìn lướt qua, cười khẩy nói:

- Cái gì long rồi phượng, đây là tiểu thư nhà nào, rất là tự đại.

Có đạo lý, những tiểu thư này lòng so với trời cao, cả ngày dệt giấc mộng đẹp, giống với Ngưng Nhi trước kia. Bất quá may mắn là ta dùng mị lực vô biên chinh phục được Lạc tài nữ, nếu không nàng còn không biết phải đau khổ tới khi nào.

-Trùng trùng trùng, chuyên tổ chiết phượng long !

Lâm Văn Vinh ha ha cười, viết lên mấy chữ, liền giống như miêu tả chính mình

Lý Vũ Lăng người nhỏ nhưng là trí lớn, gật đầu nói:

- Lâm Tam, câu sau thật hay. “Rồng chinh phục phượng”, không kể làm gì, “trùng (sâu bọ) chinh phục phượng”, vậy mới là bản lĩnh.

Lâm Văn Vinh đem tờ giấy kia về lại bên trong đèn, hai người liền đem hoa thần đăng thả xuống sông, nhìn đăng thần mỹ nữ tiếp tục trôi xuống hạ du, Lý Vũ Lăng cười nói:

- Lâm Tam, ngươi là người không tệ, đợi vào thành rồi, bổn thiếu gia mời người uống trà, bây giờ ta phải về cưới ngựa rồi, ngày khác gặp lại.

”Cưới ngựa? Đèn tối lửa mờ đi cưới ngựa? già trẻ nhà này đều là người điên phải không?

Lý Vũ Lăng đã đi xa, hần vẫn còn sững sờ.

- Kinh thành quả nhiên là khác biệt a, nhìn đâu cũng đều là người tài.

Khi quay trở lại trên xe, Ngọc Sương cười nói:

- Vậy trên hoa đăng viết cái gì, làm cho người trì hoãn một thời gian dài như vậy? Tỷ tỷ, là hỏi như vậy sao?

” Nha đầu đáng chết !” Sắc mặt Đại tiểu thư đỏ lên, vội vàng quay đầu đi.

Lâm Văn Vinh vuốt nhẹ vào lòng bàn tay Đại tiểu thư một cái, nghiêm mặt nói:

- Không có gì, là hoa thần chúc phúc cho chúng ta.?

- Chúc phúc cái gì?

Đại tiểu thư khẽ nói.

- Chúc phúc chúng ta trăm năm hoa hợp, sớm sinh quý tử !

Lâm Văn Vinh cười hi hi.

Hai người nữ tử đồng thời khẽ phì một tiếng. Nhị tiểu thư tưởng rằng là nói chính mình còn Đại tiểu thư trong lòng có quỷ, sắc mặt đỏ bừng, vội la lên:

- Cùng người nói được vài câu, lại không hề nghiêm chỉnh. Phạt người đi bộ vào thành.

Nhưng thật ra chẳng cần đi vào thành nữa, trong khi mấy người nói chuyện, xe ngựa đã từ từ đi tới dưới tường thành, Lâm Văn Vinh đứng ở trên cang xe, nhìn cửa thành màu đỏ, trên cửa có hai chữ to màu đỏ tươi, trong lòng kích động:

-Thanh Tuyền, ta tới rồi !

224. Chương 222 - Đăng Hội

Đăng hội Nguyên Tiêu, nghe nói là từ khai quốc hoàng đế của Đại Sở là Hạng Vũ lưu truyền. Khi Hán Sở tranh bá, truyền thuyết Ngọc Đế sai Hỏa Đức Tinh Quân ngày mười lăm giữa tháng hỏa thiêu kinh thành. Hoàng Đế Đại Sở Hạng Vũ nằm mộng biết được, liền dẫn quần thần cùng dân chúng cung nghênh Tinh

quân, khổ sở cầu khẩn. Hỏa Đức Tinh Quân không đành lòng làm sinh linh đồ thán, lại sợ vi phạm luật trời. Đang lúc trái phải đều khó, có một trí giả hiến một kế sách. Màn đêm buông xuống, trong ngoài kinh thành, từ hoàng cung đến định viện của dân chúng, đều giương đèn đốt đuốc. một mảng sáng rực, so với ban ngày không giống. Ánh lửa thấu tới tận trời, quả nhiên giống như thiên hỏa giáng lâm, lửa được Ngọc Đế. Về sau, mỗi lần gặp ngày mười lăm tháng đầu tiên của năm, kinh thành liền đốt hết đèn đuốc, để nhằm kỷ niệm, đó là nguyên nhân thường dâng vào Nguyên Tiêu. Hậu nhân vì hiểu kính Hỏa Đức Tinh Quân, liền dùng bột gạo nếp nặn thành viên tròn để cúng phụng thần linh, giống như trân châu, phương Nam gọi là “Thang viên”, phương Bắc quen gọi là “Nguyên Tiêu”.

Tết Nguyên Tiêu, đúng là đầu xuân một năm mới, lúc vạn vật hồi sinh, sau khi “ngủ” suốt một mùa đông, mọi người liền bắt đầu ra ngoài hoạt động, so với lễ hội đầu năm náo nhiệt hơn. Bất quá ngày mười lăm không ra cửa, dựa theo phong tục tập quán của Đại Hoa, tới nay chính là khi ăn tết Nguyên Tiêu, ăn xong Nguyên Tiêu có thể xuất hành đi xa.

Xe ngựa của Lâm Văn Vinh cùng hai vị tiểu thư vào thành, Đại tiểu thư nhìn thẳng cảnh bên ngoài, khe khẽ thở dài: “Xuất phát từ mùng ba, thẳng đến hôm này, chúng ta cũng đi được mười mấy ngày đêm, bất tri bất giác tới tận tết Nguyên Tiêu.

Người khác trong tiết Nguyên Tiêu đều về nhà đoàn viên, quây quần bên nhau, bọn họ lại từ mùng bốn đầu năm liền đi xa, thật sự là khổ cực.

Nhị tiểu thư lần đầu tiên đi xa, hốc mắt đỏ ửng nói: “Tỷ tỷ, ta có chút nhớ tới mẫu thân rồi. Không biết người một mình ở trong nhà có làm chút gì, có ăn tết Nguyên Tiêu hay không?”

Nghe hai vị tiểu thư nhắc đến, Lâm Văn Vinh cũng có chút cảm thấy buồn bã, không biết ný tử Xảo Xảo kia lúc này đang làm gì? Không biết có phải đang nhìn vào chén canh trắng trong mà sững sờ, nước mắt rơi vào trong chén không? Nghĩ lại khi tiễn biệt, ný tử kia cũng ở trong lòng ngực mình khóc ngất đi. Lâm Văn Vinh nhin không được trong lòng đau xót, có nường tử thì sẽ có lo lắng, lời này một chút không phải là giả. May mắn là Tiên Nhi nhận được tin tức của An tỷ tỷ. Đi tới kinh thành, bằng không còn không biết lúc này náo loạn thành cảnh gì nữa.

“Đại tiểu thư, tới nay chúng ta có chỗ ăn Nguyên tiêu hay không? Ta có chút đói bụng.” Dứt bỏ suy nghĩ trong lòng, Lâm Văn Vinh cười hì hì nói, thức tỉnh cho hai tỷ muội,

“Chỉ biết ăn!” Đại tiểu thư khẽ sảng giọng: “Tối chi nhánh ở kinh thành, còn có thể thiếu phần của người sao?”

Xe ngựa đi được vài bước, cũng không đi được nữa. Vừa vặn gặp phải tết Nguyên Tiêu, ở kinh thành nhà nhà hộ hộ đều ra ngoài thưởng hoa đăng. Đường đi đông đúc không thể tả, đừng nói chi đến xe ngựa, ngay cả người đi đường muốn lọt qua cũng thật là khó khăn.

Ngọc Sương tuổi còn nhỏ, nghĩ về nường thân trong nhà một chốc lát, mắt nhìn bên ngoài thấy khung cảnh náo nhiệt, nhất thời gạt bỏ ưu phiền trong lòng, gạt nước mắt nói: “Tỷ tỷ, nếu xe ngựa không thể đi được, không bằng chúng ta xuống xe đi bộ. Hôm nay là lễ hoa đăng Nguyên Tiêu. Bên ngoài rất là náo nhiệt, chúng ta cũng đi ra xem xem.”

Đại tiểu thư vô cùng thận trọng, Tiêu gia ở Kim Lăng không ai dám đụng chạm, song nơi này là kinh thành. Mặc dù ai cũng không biết Tiêu gia, nhưng mà cẩn thận một chút vẫn tốt.

Thấy đại tiểu thư khẽ lắc đầu, Nhị tiểu thư ôm lấy cánh tay của Ngọc Nhược làm nũng: “Tỷ tỷ, khó mà gặp được ngày lễ hội hoa đăng tốt như hôm nay, chúng ta ra ngoài chơi đi!”

Nha đầu này! Đại tiểu thư bất đắc dĩ thở dài, nhìn Lâm Tam một cái, trưng cầu ký kiến của hần, nàng nói: “Người thấy thế nào?”

Lâm Văn Vinh cười khổ nói: “Lúc này xe ngựa nửa bước khó đi, không muốn xuống xe cũng phải xuống, thỏa mãn nguyện vọng của Nhị tiểu thư đi.”

Ngọc Sương nhìn hần cười ngọt ngào, môi đỏ mọng khe mỉm, nếu không phải là tỷ tỷ còn ở bên cạnh, sớm đã nhào tới ôm lấy cổ hần mà hôn rồi. Đại tiểu thư bất đắc dĩ nói: “Vậy cũng được. Bất quá kinh thành không phải là Kim Lăng, chúng ta hành sự nhất định phải cẩn thận, nhất là người!” Đại tiểu thư trừng mắt

nhìn hẩn một cái, trong mắt có chút quở trách, nói tiếp: “Bên ngoài nhiều người, ba người chúng ta đi cùng một chỗ, không được phân tán.”

Ba người đi cùng một chỗ? Đây là kiểu đi như thế nào? Ta còn chưa thử qua. Lâm Văn Vinh cười ha ha, nâng rèm nhảy xuống xem, phóng mắt nhìn xung quanh.

Một vầng sáng bạc từ phương Đông mọc lên, mặt đất ở kinh thành như là được phủ thêm một tấm lụa mỏng trắng bạc. Bên trong thành giao thông tấp nập, chung quanh đều là hoa đăng, người đến người đi, như thủy triều mãnh liệt. Trên tay mỗi người đều cầm một chiếc hoa đăng nhỏ. Còn có những công tử tiểu thư nhà phú quý, tiền hô hậu ủng mang theo hơn mười người hầu, khiêng hoa đăng lớn nhỏ không giống nhau đi khoe khoang, làm đường đi đông đúc, nước cũng không lọt.

Hai bên đường lớn, lầu gác cao cao, lồng đèn treo cao. Đèn kéo quân, đèn thỏ ngọc, đèn hồ lô, đèn dưa hấu, đèn mèo con, đèn hải tử, đèn khổng tước khai bình, đèn Tử Nha Phong Thần, mỗi cái đều có hình giống thật, tựa như trăm hoa đua sắc, đủ loại trạng thái, đẹp không thể tả. Những người đi đường tranh nhau nhìn ngắm, chỉ chỉ chỗ chỗ vào các loại hoa đăng, khắp nơi đều cười nói vui vẻ, cực kỳ náo nhiệt. Không khí từng bừng, so với lễ trừ tịch, chỉ có hơn chứ không kém.

Lâm Văn Vinh đại khái đưa mắt nhìn một cái, liền không ngừng lắc đầu, bất kể triều đại nào, kinh thành đều là nhiều người nhất, đây chính là kim khoa ngọc luật (những điều không thể thay đổi) rồi.

Hai người tỷ muội xuống xe, cũng nhìn về phía trước. Nhị tiểu thư tuổi còn nhỏ, nhìn thấy khung cảnh náo nhiệt này, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vì hưng phấn nói: “Lâm Tam, đây chính là hội hoa đăng kinh thành sao? So với hoa đăng trên sông Tần Hoài của chúng ta còn náo nhiệt hơn rất nhiều a.”

Đại tiểu thư tuy là đi rất nhiều nơi, nhưng khung cảnh náo nhiệt như tối nay cũng lại là lần đầu tiên nhìn thấy, đưa mắt nhìn bốn phía vài lần, thở dài thật sâu nói: “Thùy gia kiến nguyệt năng nhàn tọai¼Rà xử văn đăng bất khán lai¼x

(Nhà ai vọng nguyệt ngồi nhàn nhã, chẳng quản hoa đèn xa chốn nao)

Trước kia ở Kim Lăng, mỗi năm vào thời điểm này cũng sẽ thưởng hoa đăng, khi ta còn nhỏ, nương thân từng dẫn ta xem vài lần. Lúc đó còn tưởng rằng Giang Nam là nơi phồn hoa nhất thiên hạ. Hôm nay tới kinh thành, thấy đăng tiết này, mới biết rằng tầm mắt của ta trước kia thật là vô cùng hạn hẹp.”

“Nhiều người cũng không có nghĩa là phồn hoa, ta còn hoài niệm Kim Lăng nhiều một chút.” Lâm Văn Vinh mỉm cười, biểu tình đầy vẻ thâm ý.

Một trận sóng người mãnh liệt xô về phía trước, trong đám người này hai vị tiểu thư cả kinh khuôn mặt thất sắc, Lâm Văn Vinh hai tay vươn ra, che chở cho hai nàng, cười nói: “Đừng sợ, nhiều người chính là như thế đấy. Huống chi nhị vị tiểu thư lại hoa dung nguyệt mạo, ai gặp cũng yêu. Không tụ lại mới là không bình thường. đợi chút nữa ta cũng chen vào, cho các nàng báo thù.”

Nhị tiểu thư cười khanh khách, đại tiểu thư khẽ nói: ” Chớ có gây chuyện, chúng ta mới đến kinh thành, hết thấy đều phải cẩn thận mới được. Lâm Tam, nơi này nhiều người. Người giữ chặt Ngọc Sương, chúng ta nhất định phải đi cùng một chỗ, ngàn vạn lần không được phân tán.”

“Mau nhìn.” Nhị tiểu thư thét lên một tiếng kinh ngạc. ngón tay thon nhỏ chỉ về phía xa, trong mắt ánh lên tia hứng phấn.

Đại tiểu thư và Lâm Văn Vinh thuận thế nhìn lại. Chỉ thấy phía xa dựng lên đài cao, đang treo một tòa đăng thành thẳng đứng, nguy nga huy hoàng, cùng mặt trăng tỏa sáng. Hùng vĩ hoa lệ trông như cửa núi, xa xa thấp thoáng như ngọn hải đăng lấp lánh, một cảnh tượng hùng vĩ, làm cho người ta hoa mắt chóng mặt.

Đăng thành ở trung tâm treo một tòa cửu liên bảo đăng, đèn màu rực rỡ, trăm hoa đua nở.

“Đó chính là quan đăng sao?” Đại tiểu thư khẽ giọng nói.

“Cái gì gọi là quan đăng?” Lâm Văn Vinh tò mò hỏi, nói đến những điều này, hẩn chính là như một tiểu bạch kiếm ngây ngô.

Đại tiểu thư nhìn hẩn một cái cười nói: “Nguyên lai người cũng có khi không biết, ta còn tưởng rằng trên đời này khôngn việc gì có thể làm khó được người chứ.”

Tiểu nữ này mượn cơ hội để đả kích báo thù, Lâm Văn Vinh cười hắc hắc: “Việc trong trời đất, nếu có thể biết bảy tám phần đã là vạn hạnh rồi.”

“Khoác lác.” Đại tiểu thư che miệng cười khê, trên mặt nổi lên một ánh hồng nhạt: ”Cái gọi là quan đẳng. Kỳ thật chính là do quan phủ xuất tiền làm đèn lồng.

Hội đèn hàng năm, trên thực tế cũng chính là một đảng hội của nhà lớn có tiền mới có thể, tầng lớp này bỏ tiền tài làm đèn, quan phủ cũng không ngoại lệ. Cái này gọi là cùng dân chia vui. Đèn làm càng lớn càng đẹp, đó cũng có ý rằng thân phận hẩn càng cao.”

Nguyên lai là như vậy a, chính là một đám người ngu xuẩn lắm tiền ném bạc mua vui. Lâm Văn Vinh khinh bỉ một phen. Lúc này người Hồ xâm lấn tới nơi, triều đình không phí tiền trên đao thương, ngược lại lãng phí tại những chỗ này, thật sự làm cho người ta cảm khái.

Nhị tiểu thư sớm không nhẫn nại được, dịu dàng nói: “Tỷ tỷ, Lâm Tam, chúng ta đi tới phía trước một chút, cũng mua vài cái hoa đăng xem xem đi.” Nàng nói xong, liền giữ chặt Lâm Văn Vinh muốn đi tới phía trước, Đại tiểu thư bất đắc dĩ cười khổ, ở bên tai Lâm Văn Vinh nói: “Nhớ cho kỹ, nhất định đi cùng một chỗ, không thể tách ra.”

Lâm Văn Vinh trong lòng nóng lên, tiểu nữ này không phải là ám thị gì đó chứ, hẩn cười hắc hắc, gật đầu nói: ” Nhớ kỹ rồi, vĩnh viễn ở cùng một chỗ, đánh chết cũng không tách ra.”

Tiêu Ngọc Nhược sắc mặt một trận đỏ bừng, khê nói: “Không biết người nói lung tung cái gì, không muốn để ý tới người nữa, Ngọc Sương chúng ta đi.”

Trên đường người đi rất nhiều, đông đúc không thể tả. Hai nữ tử đi ở phía trước, Lâm Văn Vinh có thể nào yên tâm được, vội bước tới trước vài bước, một tay nắm chặt tay nhỏ bé của Ngọc Sương, nhị tiểu thư cười ngọt ngào với hẩn.

Thấy Đại tiểu thư mắt không nhìn nghiêng, Lâm Văn Vinh chẳng muốn suy nghĩ nhiều, đại thủ đuổi ra, mò tới ngọc thủ của Tiêu Ngọc Nhược.

Đại tiểu thư ánh mắt đang nhìn trên hoa đăng phía trước, trên mặt lại một mảng đỏ hồng, tiểu thủ khê run rẩy, khấn trương thấm đầy mồ hôi. Lâm Văn Vinh giữ chặt tiểu thủ của nàng, nàng khấn trương nhìn sang Ngọc Sương, thấy nàng không phát hiện chút nào, lại nhịn không được trừng mắt nhìn Lâm Văn Vinh, tiểu thủ khê giẫy dụa.

Lâm Văn Vinh nghiêm mặt nói: “Nắm chắc rồi, chớ để lạc mất. Tách ra rồi có thể không dễ dàng tìm lại đâu.”

Hận chết người, Đại tiểu thư ngậm cắn chặt hàm răng trắng, rốt cuộc không dám nói, cũng không dám giẫy dụa nữa.

Xảy ra việc này, ta thật sự không phải cố ý. Lâm Văn Vinh nắm bàn tay nhỏ của Đại tiểu thư, trong lòng cũng có chút run lên.

Từ mồ hôi trong lòng bàn tay của đại tiểu thư, hẩn có thể thấy được tâm tình Tiêu Ngọc Nhược khấn trương và kích động, Nàng xem như là đại di tử sao? Hình như không phải rồi. kéo tay nhị tiểu thư, lại kéo tay của đại tiểu thư. Cuối cùng ai là đại di tử, ai là tiểu di tử, thật sự khó chia rõ ràng. Rối loạn thì cũng rối loạn rồi, cũng chẳng cần để ý rõ ràng nữa. Dù sao cũng như trong nỗi rồi, hẩn cười hắc hắc, ở trong lòng bàn tay đại tiểu thư chà xát một cái, trong lòng đắc ý nói không nên lời.

” Đoàn đoàn” . Vài tiếng pháo hoa bắn lên trời thành chùm sáng rực rỡ, giữa tiếng nổ mạnh, biến thành những hình màu sắc sắc sỡ lóa mắt, mọi người ngửa cổ nhìn, tiếng hoan hô, không dứt bên tai. Phóng mắt nhìn lại, khắp nơi đều là hoa đăng màu sắc rực sáng, những đóa hoa xinh đẹp, tranh hương đấu sắc.

” Hứa nguyện thụ !” (cây cầu phúc) Ngọc Sương lôi kéo hai người đi ở phía trước, đột nhiên yêu kiều hô to.

“Hứa nguyện thụ?” Lâm Văn Vinh sửng sốt một chút, lúc này cũng có trò đó rồi ?

Theo phương hướng nhị tiểu thư chỉ nhìn đến, chỉ thấy đường cái phía trước, một gốc cây bạch quả cao lớn vươn lên tận trời, nhìn thân cây và cành lá kia, sợ là có hơn một nghìn năm rồi. Trên cây treo các loại đèn nhỏ tinh mỹ, giữa các cành quấn đầy các dải băng đủ màu sắc, rực rỡ xen lẫn nhau, mỹ lệ phi thường.

Bạch quả ngàn năm chính là điểm đại cát đại lợi, trong truyền thuyết dưới tàng cây bạch quả cầu khẩn những điều mong ước có thể thành sự thật. Dưới tàng cây sớm đã đông đúc các nữ tử muôn màu muôn vẻ, đem tâm nguyện trong bao hương quần vào dải băng, hai bên buộc vào đá hoa. Ném lên chạc cây ở trên cao .

Thấy nơi này đều là nữ tử tập trung lại, đám người này cũng tương đối thoải mái, nhị tiểu thư lập tức thoát khỏi đại thủ của Lâm Văn Vinh. Kéo tỷ tỷ nói: “Tỷ tỷ, chúng ta đi cầu nguyện. Đại phôi đản, người hãy ở chỗ này đợi chúng ta, không cho phép tới.”

Ta ngắt, ta không đi, ai bảo hộ các nàng? Vạn nhất gặp phải quần nữ sắc lang thì làm sao? Hắn đại nghĩa lắm thiên thâm nghĩ, phát huy tinh thần da mặt dày, đi theo phía sau hai vị tiểu thư, trà trộn vào giữa đám nữ tử này.

Đại tiểu thư khuôn mặt đỏ ửng, giảng đạo lý với người này, vô luận như thế nào cũng không thể thực hiện được, vậy cứ kệ hắn thôi.

Đám tiểu thư đang cầu nguyện, đối với gia đình áo xanh mũ nhỏ này căn bản chẳng thèm nhìn một cái, có lẽ trong mắt các nàng, hạ nhân này đều không tính là một nam nhân. Chỉ là các nàng không biết, hạ nhân này có lẽ là gia đình ngạo mạn nhất trong sử sách, vụng trộm một đôi hoa tỷ muội tiểu thư, thật sự ở trong giới gia đình người người sùng bái hâm mộ.

Người vô sỉ vô vị, Lâm Văn Vinh ánh mắt khê quét qua, chỉ thấy trong túi hương của những tiểu thư viết các dạng tâm nguyện.”

“Cầu lang quân như ý!”

“Mong Trương công tử nhà bên sớm trở lại !”

“Cầu Binh Bộ Thị Lang nhận ta làm thiếp thứ mười tám!”

Lâm Văn Vinh nhìn thấy chảy mồ hôi hột, cảm giác sâu sắc việc đi nhầm chỗ.

Ngọc Sương ở bên tai tỷ tỷ khê nói vái câu, trộm nhìn trên mặt Lâm Văn Vinh một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, tìm túi hương, đem tâm nguyện của mình vào.

Đại tiểu thư trầm mặc trong chốc lát. Cũng viết tâm nguyện của mình vào, buộc vào một đầu khác. Cánh tay nhỏ của Ngọc Sương ném nhẹ. Túi hương chứa tâm nguyện của hai người tỷ muội liền văng vàng móc ở trên cành cây.

“Ném trúng rồi, ném trúng rồi.” Nhị tiểu thư hưng phấn nhảy cẫng lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy mừng vui. Đại tiểu thư ánh mắt nhu hòa, khê bật cười. Ánh trắng, đăng hỏa, pháo hoa, chiếu rọi trên khuôn mặt như hoa của hai người tỷ muội, lướt lên những đường cong lả lướt của các nàng, thân hình mềm mại xinh đẹp vô cùng, kiều mỵ động lòng người không nói nên lời.

Giỏi cho tiểu di tử! Ném thật chuẩn!

Lâm Văn Vinh cười ha ha, đi lên phía trước nói: “Chúc mừng, chúc mừng. Nhị tiểu thư cầu tâm nguyện gì a.”

Ngọc Sương yêu kiều nói: “Ngươi đừng hỏi, hỏi sẽ không linh nữa.”

Lâm Văn Vinh ghé lại gần tai nàng nhỏ giọng nói: “Có phải hay không là sớm cho Lâm gia nói đôi tông đường, khai chi tán nghiệp a? Nàng không nói ta cũng biết rồi.”

Nhị tiểu thư khê kêu một tiếng, mắc cỡ trốn sau lưng tỷ tỷ. Đại tiểu thư lườm hắn một cái nói: “Chớ có khi dễ Ngọc Sương?”

“Đại tiểu thư cầu nguyện cái gì a? Ồ, coi như ta chưa nói —”

Tiểu thư hừ khê nói :” Mỗi ngày nói chuyện với người mấy câu, ta nhận thấy tức giận phải thêm mấy phần.” Lâm Văn Vinh cùng đại tiểu thư mỗi ngày liền là trộm sờ sờ mó mó vài phần như vậy, lại thân thiết vài phần, hẳn sớm thành thói quen rồi, huống chi bên cạnh còn có Ngọc Sương, cái này so với việc công khai hành động với đại tiểu thư còn kích thích hơn, nam nhân chẳng phải là thích như thế sao?

“Chư vị tiểu thư, mua đèn sao?” Cái hay nhất của Nguyên tiêu là hoa đăng, hai mươi lượng một cái, đảm bảo mong ước của người sẽ thành, mộng đẹp đặc ý.”

Bên cạnh có mấy người bán đèn lớn tiếng rao. Lúc trước hứa hẹn tâm nguyện của các nữ tử, sớm đã đều mua mấy cái hoa đăng nắm trong tay, nhìn vào cũng là người đẹp so với hoa.

Hai mươi lượng bạc một cái? Mẹ nó, người sao không đi mà ngắm, làm người phải có đạo đức ! Lâm Văn Vinh xuất thân gian thương, đối với mấy tên bán rong rất khinh bỉ, đáng tiếc nhị tiểu thư lại rất thích, sớm đã đi tới phía trước nói: “Đây là đèn song ngư sao?”

“Đúng thế, đúng thế. Tiểu thư đèn song ngư này đó là điển cố tương nhu dĩ mật, mua về tặng cho người trong lòng đúng là thích hợp.” Mấy tên bán rong kia thấy nữ tử trẻ tuổi đều nói cùng cách, cơ hồ trăm lần trăm trúng. Ngọc Sương ngượng ngùng nhìn Lâm Văn Vinh một cái, không dám nói gì.

Nếu nương tử đã thích, lão tử cũng chẳng thể làm gì khác hơn là quay đầu lại lấy tiền mà trả thôi, Lâm Văn Vinh đi tới phía trước, chỉ vào một cái đèn song ngư lớn nhất nói: “Cái này, cái lớn nhất, bao nhiêu bạc?”

“Năm mươi lượng bạc!” tên bán rong kia thừa dịp tối nay sinh ý tốt, ngồi không mà lên giá.

Mẹ nó, có thể mua nửa bình nước hoa rồi. Lâm Văn Vinh móc ngân phiếu ra nói:

”Ài, một trăm lượng. Nếu người dám kiếm bạc của ta. Ta sẽ phá quán của người! Nhị tiểu thư có thích hay không?”

Tên bán rong kia nghe được âm thầm tắc lưỡi, ta nếu kiếm bạc của người. Ta chính là thằng ngu. Cũng không biết đây là gia đình nhà ai, dám câu dẫn tiểu thư, gan thật lớn, khí phách thật to.

Ngọc Sương khê gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, trong mắt nhu tình như nước. dịu dàng nói: ”Lâm Tam, cảm ơn người, chúng ta liền làm ngư nhân tương nhu dĩ mật, vĩnh viễn ở cùng một chỗ.

Nàng chọn lấy mấy chữ nhỏ. Khẽ viết thành hàng chữ: “Tại thiên nguyện vi bỉ dục điều” (Trên trời nguyện làm chim liền cánh) Viết xong, liền kêu khê một tiếng, đem những dòng chữ nhỏ đưa cho Lâm Tam, ngượng ngùng vội vàng chạy mất.

Ta dày dạn khinh nghiệm với thê tử rồi, còn sợ gì ngượng ngùng, Lâm Văn Vinh cười lấy ra bút chì, ở mặt sau nối liền một hàng: “tại địa vĩnh kết liên lý chi” (Dưới đất mãi mãi cây liền cành). Thắp nến trong đèn lên. trong chốc lát đốt lên, Nhị tiểu cùng hẳn cùng nhau nâng song ngư. Hoa đăng kia liền chậm rãi bay lên, hướng thẳng không trung bay đi. Ngọc Sương hưng phấn mặt đỏ bừng, giữ chặt tay hẳn ngọt ngào thương yêu. vui sướng nói không nên lời.

Đại tiểu thư nhìn hai người khê thở dài, Lâm Văn Vinh cười hì hì nói: ”Đại tiểu thư, nàng thích chiếc đèn nào, ta cũng mua tặng nàng. Ngân phiếu trên lưng quá nặng, thật sự là phiền toái, cũng tốt vì ta bớt chút gánh nặng a.

Nhị tiểu thư cũng nói: “Tỷ tỷ, người cũng chọn một cái đi. Đại phiêu đảm, người không thể hậu thử bạc bì (nhất bên trọng nhất bên khinh), cũng phải tặng tỷ tỷ một cái đèn.”

Toát mồ hôi a, nhị tiểu thư. Thành ngữ “hậu thử bạc bì” không phải là dùng như thế, sẽ khiến cho người khác hiểu lầm. Hẳn suy nghĩ lung tung, cũng có chút đặc ý. Liền giữ chặt tay nhị tiểu thư nhẹ nhàng vuốt ve.

Đại tiểu thư hai má như ráng chiều, hừ một tiếng nói: “Nương thân đem ngân phiếu đều đặt ở trên người người. Người liền vung tay vung chân tiêu tiền cầu thả. cẩn thận ta báo cho nương thân trừng trị người.” Đại tiểu thư bây giờ học thông minh rồi, biết mình không có biện pháp nắm lấy Lâm Tam, liền đem hết thấy trách nhiệm dồn đẩy lên người phu nhân, coi như là một cái tiền bộ không lớn không nhỏ đi.

Lâm Văn Vinh cười ha ha: “Ngân phiếu này là do ta gian gian khổ khổ kiếm được, tuyệt không hề dùng tới tiền công, nàng cứ yên tâm chọn đèn đi.”

Trên mặt đại tiểu thư có chút đỏ lên, đi tới chỗ bán đèn ở đằng trước, cẩn thận chọn lựa hoa đăng, uyên ương đăng, Quan Âm đăng, nhìn mỗi thứ một cái, nhưng lại không biết chọn cái nào thì tốt.

Lâm Văn Vinh cầm lấy một cái đèn nói: “Hay chọn cái này nhé, cái này tốt.”

Tiêu Ngọc Nhược nhìn hoa đăng trong tay nàng, lại là Nguyệt Lão hồng tuyến đăng, cao cao tại thượng. Từ mi thiện mục chính là Nguyệt Lão đem hồng tuyến buộc trên mắt cá chân một đôi nam nữ trẻ tuổi, đang vuốt râu mỉm cười.

Trái tim Tiêu Ngọc Nhược đập thành thịch, len lén liếc hắt một cái, lại vội vàng quay đầu lại. Nhớ tới ngày ấy ở trên thuyền, bị Tần Tiên Nhi chém đứt hồng tuyến cơ hồ làm mình đau sót không muốn sống, hốc mắt nàng có chút ướt ướt, cắn chặt hàm răng trắng như ngọc, nhìn Ngọc Sương một cái, không nói lời nào.

Lâm Văn Vinh cũng chẳng muốn quản đại tiểu thư nghĩ thế nào, đem hồng tuyến đăng nhắc lên nói: “Ông chủ, bao nhiêu tiền.”

Lão bản thấy hắt hắt là khách hàng lớn, liền nói: “Mới vừa rồi khách quan đã mua một cây đèn rồi, giá đèn này liền tính rẻ một chút, năm mươi lượng bạc. Đây là bán lỗ vốn rồi.”

” Cái gì?” Lâm Văn Vinh trợn trừng mắt nói: “Năm mươi lượng bạc?”

Tiểu phiếm lão bản dọa nhảy dựng lên: “Cái này, khách quan, còn có thể thương lượng, nếu không, lại lại rẻ đi mười hai lượng bạc, người xem thế nào?”

“Ngất, đèn tốt thế này sao chỉ có năm mươi lượng bạc?” Lâm Văn Vinh tức giận nói :” Nếu người không tăng lên một trăm lượng, ta tuyệt đối không mua.”

Lão bản sưng sốt nửa ngày trời lắp ba lắp bắp nói :” Một trăm Lượng bạc ?”

“Dài dòng lê thê, làm sao có thể làm buôn bán lớn?” Lâm Văn Vinh lấy ngân phiếu cho hắt, lấy hồng tuyến đăng kia, đưa cho Tiêu Ngọc Nhược, hì hì cười nói:” Tặng cho nàng đây.”

Người khác nghe không hiểu rõ cách mặc cả kỳ quái của hắt, Tiêu Ngọc Nhược trong lòng lại rõ ràng. Buồn cười không thôi, nhưng lại cười không ra, trong mắt tụ lại một tầng hơi nước, nhẹ nhàng nói: “Cám ơn người, ta rất thích.”

Nàng từ trong lòng lấy ra một đoạn hồng tuyến đứt, chính là thứ ngày đó bị Tiên Nhi chém đứt, Đại tiểu thư sắc mặt đỏ rực, len lén nhìn hắt một cái, hai tay hơi run rẩy, đem hồng tuyến quấn vào hai người trên hoa đăng.

“Tỷ tỷ thế này là sao?” Nhị tiểu thư không hiểu vội hỏi.

“Đây là một câu chuyện cũ buồn thảm, đợi sau này gạo nấu thành cơm rồi, ta sẽ nói cho nàng biết.” Lâm Văn Vinh cười hắc hắc.

Đại tiểu thư chọn lấy mấy chữ nhỏ, không biết là viết cái gì, chán chừ thật lâu sau, đặt bút lại là: “Tương tư như hồng trần-”

Đây là đợi ta tới viết tiếp sao? Nhị tiểu thư còn bên cạnh nữa! Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, đang muốn tiến lên chấp bút, ánh mắt đảo qua xa xa, nhất thời “rắc” một tiếng, bút chì trong tay rơi trên mặt đất.

Lâm Văn Vinh như trúng sét đánh, ngây ngốc đứng ở nơi nào đó, mãi không thể nhúc nhích.

225. Chương 223 - Phương Tung Yếu Yếu

Đằng xa, trong đám người đang đùa dỡn vui vẻ, một nữ tử áo vàng, lụa mỏng che mặt, nhẹ nhàng thông thả, tuy trong đám ngàn vạn người, nhưng lại đang dấp vẩn mềm mại , đẹp không nói lên lời, trong đám đông không một ai có thể lại gần bên người nàng.

Bút chì trong tay Lâm Văn Vinh rơi trên mặt đất, trong đầu trống rỗng, nghĩ tới vô số tình cảnh gặp phải, nhưng khi chính thức tới, lại nhanh như thế, hắn cũng có chút ứng phó không kịp. Ngây ngốc chăm chú nhìn hình bóng của nàng, tuy là không thấy rõ khuôn mặt, nhưng thân hình xa la kia lại có chút thân thiết, hắn nhin không được trong lòng nhảy cẫng lên: “Thanh Tuyền, thật sự là nàng sao?”

“Người làm sao rồi?” Đại tiểu thư tay cầm những dòng chữ nhỏ, nhẹ nhàng hỏi.

Lâm Văn Vinh nhất thời tỉnh lại, ta ngốc rồi? Sao thấy Thanh Tuyền cũng không mở miệng. Hắn cũng bắt chặp hai người tỷ muội trước mắt, phóng chân chạy tới nơi nữ tử kia, trong miệng hô to: “Thanh Tuyền, Thanh Tuyền, ta ở chỗ này -”

Đại tiểu thư cầm hồng tuyết quần lên, liếc trộm hắn, vốn trong lòng có chút kinh hãi, đợi tới lúc nghe tới hắn hô lên tên nữ tử, lại như bị người điểm trúng huyệt đạo, ngây ngốc như đứng ở nơi nào, nói không nên lời.

Nàng và Lâm Tam cùng nhau bị bắt, tự nhiên biết hắn trong miệng hô hào Thanh Tuyền là ai, cũng biết hắn đi tới Kinh thành là vì Thanh Tuyền tiểu thư. Lâm Tam tuy chưa bao giờ nói cẩn thận về bị tiểu thư này, nhưng từ trong ngôn ngữ của hắn, Tiêu Ngọc Nhược liền có thể suy đoán, vị Thanh Tuyền tiểu thư này ở trong tâm tưởng của hắn chiếm địa vị cực lớn, có ơn cứu mạng, lại có tình ân ái, nói là quan trọng nhất cũng không quá đáng.

Chỉ là vừa mới tới kinh thành, ngay cả chân cũng chưa được nghỉ ngơi, đang chờ hắn cùng nhau thả đèn lồng hồng tuyết này, hắn lại gặp được người quan trọng nhất trong lòng. Chẳng lẽ đây đều là thiên ý? Nhớ tới cảnh tượng lần trước ở trên thuyền của Tô Khanh Liên bị Tần Tiên Nhi chém đứt hồng tuyết, Đại tiểu thư nhin không được, mắt nổi ánh lệ, đây là vận mệnh của ta sao?

Trước kia ở Kim Lăng còn chưa biết, đến kinh thành rồi. Bỗng nhiên gặp nữ tử này, Lâm Văn Vinh mới đột nhiên mãnh liệt nhận ra, Thanh Tuyền lại chiếm vị trí quan trọng trong lòng mình như thế, ngay cả chính mình cũng không nhận thấy được.

Hắn lớn tiếng hô hào, chạy tới nữ tử rất giống Thanh Tuyền kia. Chỉ là hai người cách nhau cực xa, ở giữa người qua lại như nước, đèn như thủy triều, nói cười vui vẻ không ngừng, hắn vừa mới hét ra khỏi miệng, liền bị bao phù trong tiếng ồn ào, cách mấy trượng đều không nghe thấy tiếng của hắn.

Hắn dùng sức tách đám người ra. Không ngừng hô hoán, dùng sức tiến về đám đông phía trước. Vừa mới kéo một người ra. Liền lại nhanh chóng bị người khác lấp vào, dòng người này tạo thành chuỗi không thể cắt đứt, giống như tường người không ngừng tăng cường đàn hồi, đem hắn và nữ tử kia tách ra xa, không thể tụ họp. Người đẩy người, người chen người, dù có là Đại La Kim Tiên hạ phàm trần. Cũng không có biện pháp.

Tiểu Thanh Tuyền tay áo phất phơ, cước bộ nhẹ nhàng, cũng không quanh đầu lại đi về phía trước, không biể nàng làm cách nào, mọi người lại không cách nào tới gần nàng, đảo mắt liền bị bao phủ trong đám người, rốt cuộc cũng không nhìn thấy tung tích.

Ta thật ngốc, Lâm Văn Vinh bị ép trong đám người, trong lòng giống như có một vòng lửa thiêu đốt, hắn sớm chẳng còn biết đã hô bao nhiêu tiếng, chẳng biết gạt bao nhiêu người, nhìn bóng lưng mỹ diệu của Thanh Tuyền biến mất trong đám người, hắn dùng khí lực toàn thân, hét lên một tiếng thê lương: “Thanh Tuyền -” âm thanh xuất ra, nhưng lại chỉ có chính mình nghe được, kêu một hồi lâu, tiếng cũng đã khàn đi.

Đứng ở trong đám đông, nhìn điểm điểm hoa đăng sáng loáng, tiếng cười không dứt trong đám đông, hắn ngây như con gà gồ, có một loại cảm giác không thể tin được: “Vừa mới nhìn thấy đúng là Thanh Tuyền sao? Ta không phải hoa mắt chứ? Dễ dàng như thế liền gặp được Thanh Tuyền? Lại dễ dàng như thế mất đi tung tích của nàng? Ta ngốc thật -”

Trông đợi đã lâu, chợt thấy Thanh Tuyền liền kinh hãi, gần trong gang tấc, cảm giác được rồi lại mất, đồng thời nổi lên trong lòng, đó dù là sắt thép kim cương cũng chẳng chịu được. Lâm Văn Vinh hai tay nắm chặt, đứng trên con đường dài, đối diện với dòng người qua lại, kêu lớn ” A—— a ——”, âm thanh khàn khàn như tiếng la nghe chói tai, lại xuất ra sự bi thương cùng đau khổ.

Đèn chiếu bên đường, dòng người như nước, có người cười vui, có người đau buồn, Lâm Văn Vinh ngây ngốc sững sờ nửa ngày, trong lòng lạnh tới đáy, Hắn vốn là loại gặp việc không nổi giận, nhưng chỉ xích thiên

nhai (gần lại xa), cảm giác chột được lại mất, là loại làm tan nát cõi lòng nhất, mặc dù hẳn là người mỗi ngày cười từ miệng cho đến tận trong lòng, cũng khó có thể tiếp nhận.

“Lâm Tam, Lâm Tam —” Lâm Văn Vinh đang sững sờ chột nghe một trận hô yêu kiều rơi vào trong tai mình, âm thanh này trong dòng người âm ỉ cực kỳ nhỏ bé, nếu không phải là khoảng cách gần, hẳn căn bản là không nghe thấy.

”Đại tiểu thư, nhị tiểu thư -” Lâm Văn Vinh nghe âm thanh này, trong lòng cả kinh, ái chà, mới vừa rồi chỉ lo tới Thanh Tuyền, quên mất các nàng.

Hắn vội vàng ngẩng đầu nhìn về phía sau, đã thấy trong đám người không xa, Ngọc Nhược nắm chặt Ngọc Sương sắc mặt đỏ bừng, lo lắng nhìn về bên này, mấy người mặt cười cợt ô trọc đang từ từ tiến tới gần các nàng, trên mặt Ngọc Sương tỏ vẻ hoảng sợ, Ngọc Nhược mặt tràn đầy vẻ kiên định, hai người tỷ muội dắt díu nhau đi về phía trước, trong tay còn cầm hồng tuyến hoa đăng chưa kịp phóng.

Mẹ nó chứ, Lâm Văn Vinh lửa trong lòng cực thịnh, chen mạnh vai quay lại, hai ba cái liền tới bên người hai tỷ muội. Ngọc Sương nhìn thấy hắn, duyên dáng khóc một tiếng tiến vào trong lòng hắn, cũng không muốn buông ra. Đại tiểu thư cắn răng không nói lời nào, nắm chặt hoa đăng trong tay, không chịu buông ra. Hoa đăng trong khi hai người chạy trong đám đông, cánh đã sớm toán loạn, chỉ là hồng tuyến quấn vào đôi nam nữ kia vẫn chặt chẽ dựa vào một chỗ.

“Hai vị tiểu nương tử, các nàng là tiểu thư nhà ai a ?” Mấy tên tiểu hỗn hỗn chậm rãi tới gần vây quanh, đám đông xung quanh thấy đám tiểu hỗn tử này, liền như gặp phải quỷ lập tức tản ra, chừa lại một khoảng đất trống.

“Đại tiểu thư nàng có hoảng sợ không?” Lâm Văn Vinh đưa hai nữ tử che ở sau người, mặt không chút thay đổi nói.

“Nếu người không đi, chúng ta sẽ không sợ.” Tiêu Ngọc Nhược nhẹ nhàng nói.”

“Nhớ kỹ rồi, vĩnh viễn ở cùng một chỗ, đánh chết cũng không tách ra.” Lâm Văn Vinh đột nhiên nhớ tới khi xuống ngựa, chính mình cùng hai nữ tử nói qua lời này, lúc ấy hì hì hà hà, không hề nghĩ tới phải nuốt lời, vậy mà gặp được Thanh Tiễn, đầu tiên tách khỏi các nàng, lại là chính mình.

“Xin lỗi, lần này là ta sai.” Lâm Văn Vinh áy náy, cùng đại tiểu thư quen biết một thời gian dài như vậy đây là lần đầu tiên hắn có cảm giác xấu hổ.

Đại tiểu thư khẽ ừ một tiếng, trên mặt thoáng ửng hồng, nhỏ giọng nói: “Lúc này làm sao bây giờ? Chúng ta mới tới kinh thành, hay là đừng có gây chuyện.”

Tình thế trước mắt, là ta muốn gây chuyện sao? Là chuyện muốn gây với ta à, lòng hắn đối với đại tiểu thư còn áy náy, cười khổ nói: “Ta sẽ cố hết sức.”

Tâm tình của hắn hôm nay vô cùng không tốt, liếc mắt đánh giá bốn phía, nhặt lên hai cây gậy gỗ rơi trên mặt đất, không phí chút sức hung hăng đồng thời ném đi, hai cây gậy gỗ kia cùng lúc vang lên tiếng gậy. Hắn là người trải qua chiến trường, mấy tên hỗn hỗn này đâu thêm để trong mắt, mắt trở nên lạnh lẽo, hung quan ẩn hiện, sát khí sinh ra.

Mấy tên hỗn hỗn kia đang vây lấy trong lòng cả kinh, trong đó một tên dáng vẻ đầu lĩnh vội hỏi:”Người, người muốn làm gì? Ta, chúng ta chính là ở phủ Thiết Thị Lang.”

Lâm Văn Vinh hừ một tiếng, sát khí đằng đằng nói: “Bình bộ Thiết Thị Lang? Hừ hừ, như vậy rất tốt, thứ chó má, nếu không phải Từ đại nhân không cho ta gây chuyện, tối nay ta nhất định phế bỏ lũ tạp chủng các ngươi,”

“Từ, từ đại nhân?” Tên đầu lĩnh bộ dạng hỗn hỗn kia lập bấp vài cái nói :” Từ đại nhân nào?”

Lâm Văn Vinh đem một đoạn gậy trong tay vứt đi, nện đống vào người tên đầu lĩnh kia, cả giận nói: ”Người lớn gan? Dám hỏi như vậy? Khi ta cùng Từ đại nhân tiêu diệt Bạch Liên, vậy có thứ chó má các ngươi nói chuyện?

Người có danh, cây có bóng, Từ Vị là thiên hạ đệ nhất học sĩ, đệ nhất sủng thần của hoàng đế, lại tự mình chỉ huy tiêu diệt Bạch Liên, lúc này danh tiếng đang thịnh, trong kinh không ai có thể địch được. Mấy tên hỗn hỗn này dựa vào người đằng sau, bình thường quen hoành hành, thực tế chỉ là bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh, thấy gia đình trước mắt đầy sát khí, lại nghe hắn nói tới Từ đại nhân, trong lòng nhất thời có trực giác, nếu chọc giận người trước mắt, sợ rằng chính mình ngay cả chết thể nào đều không biết.

” Còn không mau cút đi .” Lâm Văn Vinh nổi giận gầm lên một tiếng, mấy tên hỗn hỗn đưa mắt nhìn nhau, vội vàng chạy đi mất. Vốn là một chỗ trống không, trong nháy mắt lại đầy người, phảng phất giống như vừa rồi không phát sinh chuyện gì.

Nhị tiểu thư nhìn hắn, trong mắt hiện lên trợn trợn nhu tình nói :“Đại phiêu dân, người mới vừa rồi nói thật sao ? người thật sự cùng Từ đại nhân cùng nhau ra chiến trường, giết Bạch Liên rồi?”

Lâm Văn Vinh kéo bàn tay nhỏ bé của nàng qua, hi hi cười nói: “Giả đấy, ta lừa gạt bọn gia hỏa kia.”

“Bại hoại gạt người.” Nhị tiểu thư khẽ gắt một tiếng, giữ chặt tay hắn, cũng chẳng chịu buông ra.”

Lâm Văn Vinh quay đầu nhìn lại, thấy đại tiểu thư nhìn hồng tuyến đang tán loạn trong tay sững sờ, vội vàng hỏi: “Đại tiểu thư yên tâm, ta nhất định sẽ làm hồng tuyến đang này hoàn chỉnh không chút tổn hại bay lên trời, nàng tin tưởng ta đi.”

Tiêu Ngọc Nhược khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng vuốt ve hoa đang trong tay, ôn nhu nói:

“Mới vừa rồi, người thật sự nhìn thấy Tiêu tiểu thư sao?”

Lâm Văn Vinh gật đầu, thần sắc buồn bã, than vãn :” Ta thấy nàng, nhưng nàng lại không thấy ta. Nhân sinh vô thường như thế, vô tình gặp được lại trong vô tình mất đi.

Đại tiểu thư dịu dàng an ủi: “Đừng ngã lòng như thế, không giống người trước đây. Nghĩ ở một góc độ khác, người mới tới kinh thành, liền có may mắn gặp được Tiêu tiểu thư, đây không phải là một khởi đầu tốt sao? Chỉ cần người cố gắng tìm, cuối cùng cũng có ngày sum họp.”

“Ta cũng nghĩ như thế.” Lâm Văn Vinh cười ha ha “Đại tiểu thư, nếu nàng mỗi ngày đều nói chuyện ôn nhu như thế, vậy ta có thể có phúc rồi.”

“Mồm miệng lém lỉnh”. Đại tiểu thư trên mặt đỏ lên, khẽ sặc giọng.

Hai tiếng ” Đoàn đoàn ” liên thanh vang lên, xa xa pháo hoa vọt lên trời bay múa, trong vòng hoa lửa màu bạc, một cặp liên hoa đang thật lớn, từ một tửu lâu từ từ bay lên không, chậm rãi múa lượn, hai cặp liên hoa đỏ hồng dật dờ trong không trung, ánh sáng lấp lánh muôn phần, sáng chói rực rỡ.

Một nữ tử áo vàng phất phới đứng trên đỉnh lâu, da thịt trắng hơn tuyết, đôi mắt đẹp khẽ động lại, nhìn vào liên hoa nở rộ, đột nhiên mấy giọt nước mắt trong suốt rơi xuống, liền như tiên tử giáng trần, xinh đẹp không thể sánh được.

226. Chương 224 - Kiếm Bóng Tìm Hình

Lâm Văn Vinh cùng hai vị tiểu thư nhìn liên đăng (đèn hoa sen) nhẹ bay, ba người đứng lặng lẽ, liền như viên đất chìm nhập vào trong biển người, chẳng ai thấy rõ tung tích của họ.

Giương mắt nhìn vàng sáng lấp lánh như ngọc giữa không trung, nữ tử đứng trên đỉnh lâu khe khẽ thở dài, ánh mắt vô ý đảo qua đám người ồn ã vui đùa, nhưng chẳng chú ý đến ba hòn đất giữa biển người ngàn vạn.

Quầng mắt lệ quang long lạnh, nữ tử điểm nhẹ bàn chân, trong nháy mắt hóa thành chim hồng mỹ lệ bay dưới bóng nguyệt, biến mất giữa màn đêm mênh mông.

Nhìn đôi liên hoa đang kia từ từ bay quá đỉnh đầu, Tiêu Ngọc Sương mừng rỡ vỗ tay nói: “Không biết là tiểu thư nhà ai phóng hoa đăng, thật sự đẹp mắt. Chắc rằng vị tỷ tỷ này nhất định đang tương tư về tình lang rồi.”

Liên hoa đăng càng bay càng cao, phảng phất như có ngàn vạn hương hoa tỏa ra, khiến người ta mắt hoa hôn mê, trở thành cảnh quan đẹp nhất trong hội hoa đăng. Vô số si nam oán nữ hai tay chấp lại, thành kính cúng bái, thần sắc cực kỳ thành tín.

Trong cõi u minh tựa hồ như có một cỗ lực lượng kêu gọi chính mình, ánh mắt Lâm Văn Vinh đưa tới đỉnh lầu kia, chỉ thấy ánh trăng sáng trên không, muôn dặm bàng bạc, chốn kia mệnh mông trông trải, nào đâu thấy bóng người.

“Người đang nhìn cái gì?” Đại tiểu thư thấy hắn sững sờ, vội nhẹ giọng hỏi.

“Từ lâu kia, ta muốn đi xem sao” Lâm Văn Vinh kiên định nói.

Đại tiểu thư ừ một tiếng: “Từ lâu? Cũng vừa hay, đi đường nhiều ngày như vậy rồi, rốt cục đã tới kinh thành, chúng ta liền đến chỗ nào đó hưởng dụng tử tế một phen, coi như chúc mừng. Cho phép người uống chút rượu, nhưng không được gây chuyện.”

Lâm Văn Vinh cười ha ha, cách quản lý của Đại tiểu thư càng ngày càng thêm nhân tính, có tiền đồ đây.

Mấy người thấy từ lâu kia tọa lạc chính giữa đường, vị trí địa lý cực tốt, cao chừng năm sáu tầng, khí thế hùng vĩ, lồng lộng huy hoàng, là tòa từ lâu phồn hoa nhất trên đường lớn này.

Lâm Văn Vinh nắm hai vị tiểu thư, thật vất vả mới chen được tới trước từ lâu, chỉ thấy từ lâu kia từ trên xuống dưới, khắp nơi treo các loại hoa đăng lớn nhỏ khác nhau, chính giữa là một tấm biển vàng, trên đề bốn chữ to “Vân Lai Tiên Cảnh”.

Trời à, quán ăn cũng lấy tên như vậy? Thật sự là phong nhã quá mức rồi.

Lâm Văn Vinh cười ha ha, Đại tiểu thư kéo hắn, chỉ vào mấy chữ nhỏ trên hoành phi nói: “Người xem.”

Mới rồi chỉ thấy mấy chữ to kim quang lấp lóe mà lại bỏ qua mấy chữ nhỏ ở góc. Được đại tiểu thư nhắc nhở, hắn ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy dưới hoành phi kia còn đề mấy chữ nhỏ “Từ Vị đề”.

Từ lâu này cũng được Từ lão đầu đề tự? Quả nhiên rất phong nhã, vậy càng phải đi xem rồi, Lâm Văn Vinh gật đầu cười nói: “Hai vị tiểu thư, chúng ta ở chỗ này ăn uống thôi.”

Ba người đang muốn lên lầu, lại có một tiểu nhị khuôn mặt tươi cười ngăn họ lại: “Chư vị khách quan, thật không khéo. Tối nay Vân Lai Tiên Cảnh của chúng ta được người bao trọn rồi, không thể tiếp đãi khách. Mời các vị đi tìm chỗ khác vậy, thật xin lỗi, thật sự xin lỗi!”

Từ lâu bị người bao hết, đây cũng là chuyện thường, huống chi một ngày lễ lớn như hội hoa đăng này càng không phải nói nữa. Thái độ của tiểu nhị này cũng không tệ, Đại tiểu thư gật gật đầu muốn rời đi, Lâm Văn Vinh trong lòng còn vướng mắc tới người thả liên hoa đăng trên đỉnh lầu, trong lòng luôn có chút không cam chịu, phảng phất như nếu bỏ qua nơi này, sẽ bỏ qua rất nhiều thứ.

“Vị huynh đệ này, thật sự là không lên được sao? Hai vị tiểu thư nhà ta từ xa đến, đặc biệt tới nơi đây thưởng đăng, đó là vì ngưỡng mộ danh tiếng của Vân Lai Tiên Cảnh, lúc này ba chỗ ngồi cũng không nặn ra được sao?” Lâm Văn Vinh hỏi.

Tiểu nhị kia tỏ vẻ khó khăn: “Vị lão huynh này, không nói dối người, hôm nay Vân Lai Tiên Cảnh chúng ta là do các công tử tiểu thư của Kinh Hoa học viện bao để thưởng đăng và đoán mê đăng. Bọn họ đã dặn dò rồi, không muốn những người rảnh rỗi quấy rầy, tính khí của các công tử tiểu thư đó đều khó hầu hạ, lão huynh người không nên muốn làm khó ta nữa.”

“Kinh Hoa học viện?” Nhị tiểu thư cả kinh, lập tức hưng phấn giữ chặt tay Tiêu Ngọc Nhược hỏi: “Tỷ tỷ, Kinh Hoa học viện này chẳng lẽ chính là nơi ta muốn xin học phải không?”

Đại tiểu thư gật đầu nói: “Trong kinh thành nghĩ rằng chỉ có một Kinh Hoa học viện, hẳn là đúng rồi.”

Ngọc Sương nhất thời trở nên hưng phấn, Tiêu phu nhân cho phép nàng tới kinh thành cầu học, liên hệ cho nàng Kinh Hoa học viện này. Lâm Văn Vinh cũng sững sốt một chút, Kinh Hoa học viện? Đây chẳng phải đại học trong truyền thuyết sao? Bọn quái quỷ này hẳn có rất nhiều tiền, vừa ra tay đã bao cả một từ lâu lớn như thế.

Ba người vốn có thể tùy tiện tìm một quán rượu để giải quyết vấn đề cơm nước, nhưng bây giờ nghe đến tên Kinh Hoa học viện, Nhị tiểu thư lòng tràn đầy mong đợi, Lâm Văn Vinh cũng có nỗi lo nghĩ, muốn lên lầu xem sao. Đang khi mấy người đang chần chừ, bên ngoài đi tới một vị công tử thân mặc áo hoa, mang theo hai gã sai vặt lên thẳng trên lầu.

Tiểu nhị kia vội vàng tiến lên chào hỏi: “Điền công tử, ngài tới rồi? Các vị công tử tiểu thư đều chờ ở bên trên.”

Thanh niên kêu là Điền công tử này phong lưu lỗi lạc, tiêu sái bất phàm, gật đầu ừ một tiếng nói: “Chỉ Tiểu thư và Điệp công tử đã tới chưa?”

Tiểu nhị vội vàng đáp: “Hai vị ấy còn chưa đến, bất quá các công tử tiểu thư khác sớm đã tới rồi.”

Điền công tử ừ một tiếng, đang muốn đi lên lầu, khi ngang qua bên người hai vị tiểu thư, vô ý liếc qua một cái, nhất thời trong mắt sáng lên, cước bộ dừng lại, vuốt lại y phục vài cái, xoay người lại tiêu sái hành lễ nói: “Xin hỏi hai vị tiểu thư cũng là tới tham gia hội hoa đăng của Kinh Hoa học viện sao? trước đây ta thế nào chưa hề gặp qua hai vị?”

Mắt hắn hiện nét cười, sắc mặt ân cần, phong độ khí thế đều là bất phàm, ánh mắt hòa nhã hạ xuống trên mặt hai vị tiểu thư, làm cho người ta vừa thấy đã sinh ra hảo cảm. Những kẻ khác tự nhiên đều bị hắn bỏ rơi ra ngoài.

Xinh đẹp luôn luôn là tốt a, khắp nơi đều có người chào hỏi. Lâm Văn Vinh trong lòng khinh bỉ, nhưng lại không làm gì được, cũng không thể tiến lên đánh bẹp tên khỉ gió dám mạo muội đặt câu hỏi này xuống đất.

Đại tiểu thư vui vẻ cười đáp: “Công tử quá thủ lễ rồi, tỷ muội chúng ta không phải là người kinh thành mà mới ở xa đến, từ lâu nghe đại danh của Vân Lai Tiên Cảnh, hôm nay lại vừa gặp Tết nguyên tiêu, liền muốn đến xem hội hoa đăng náo nhiệt.”

Điền công tử ồ dài một tiếng, ân cần nói: “Nguyên lai là vậy, hai vị tiểu thư xinh đẹp như thế, tựa tiên tử thoát trần, không biết là từ đâu đến, chẳng lẽ là Hằng Nga trong cung trăng hạ phàm?”

Nhị tiểu thư tuổi còn nhỏ, nghe vị công tử này trước mặt mọi người tán tụng hai nàng, trên mặt không khỏi nóng lên, ngượng ngùng cúi đầu.

Ngất, da mặt so với lão tử còn dày hơn a. Lâm Văn Vinh hừ một tiếng, lão bà của ta cần người tới khen đẹp sao. Ngọc Sương len lén kéo tay hắn, khuôn mặt tươi cười hé ra, ôn nhu nói: “Tên xấu xa, ta vẫn thích người khen ta xinh đẹp.”

Đại tiểu thư cười thản nhiên: “Công tử khen sai rồi, ngu tỷ muội từ Kim Lăng đến.”

Điền công tử kia cả kinh: “Nguyên lai là Giang Nam giai lệ (tươi đẹp), khó trách tươi trẻ thoát tục, tướng mạo bất phàm như thế. Hai vị tiểu thư vì sao không lên lầu ngắm hoa đăng?”

“Ồ, hai vị tiểu thư của ta vừa muốn lên lầu ngắm hoa đăng, chỉ là vị huynh đệ này nói, tòa tửu lâu này đã bị người cùng đồng bạn bao rồi, cho nên chúng ta mới không lên.” Lâm Văn Vinh hì hì cười nói.

Điền công tử kia vốn muốn cùng hai vị tiểu thư nói chuyện, nhưng thấy lúc này một tên gia đình tiến đến xen miệng vào, cắt đứt lời nói của tiểu thư, nhin không được nhượng mảy, thầm nghĩ tên hạ nhân này thật không có quy củ.

Nhưng thấy hai vị tiểu thư người ta không có nói gì, hắn cũng không tiện phát tác, chỉ đành cười xấu hổ: “Đường đột! thật sự đường đột với giai nhân a! Chuyện này tất nhiên có chút hiểu lầm, tại hạ Điền Văn Kính, cùng chư vị hảo hữu của Kinh Hoa học viện hẹn tối nay đến đây thưởng đăng, mới bao hết tửu lâu này, một là tránh được người khác quấy rầy, hai là đoán đăng mê (câu đố trong đèn), chơi đùa vui vẻ. Dựa theo quy củ của chúng ta, người nào đoán được đăng mê đều có thể lên lầu thưởng đăng, không nghĩ tới bởi vậy làm phiền hai vị tiểu thư, thật sự lỗi quá lỗi quá. Tại hạ hướng tới hai vị tiểu thư bồi tội, cũng xin mời hai vị tiểu thư lên lầu cùng thưởng hoa đăng.”

Đại tiểu thư nhìn Lâm Văn Vinh một cái, tuy không biết hắn vì sao phải lên Vân Lai Tiên Cảnh, nhưng nếu hắn muốn vậy tự nhiên là có đạo lý, huống chi muội muội cũng muốn lên gặp những tài tử tài nữ của Kinh Hoa học viện một phen, liền mỉm cười nói: “Nguyên lai là phải đoán đăng mê mới được lên lầu? Vậy

cũng không trách được. Hai tỷ muội chúng ta mạo muội quấy rầy đã là không nên, càng không thể phá hoại quy củ, vậy xin mời Điền công tử lấy một hoa đăng đem lại, tiểu nữ tử đoán thử một phen.”

“Thì ra tiểu thư còn là tài nữ, thất kính thất kính.” Điền công tử kia trong mắt hiện lên một tia sáng, trên mặt càng phát ra nụ cười sốt sắng: “Mê đăng này cũng chỉ là chơi thôi, tùy tiện làm ra, tiểu thư không cần để ý. Không bằng hôm nay do Điền mỗ làm chủ, xin mời hai vị tiểu thư cùng tiến lên lầu, thưởng thức cảnh đẹp hoa đăng và mừng năm mới thịnh vượng.”

Đại tiểu thư mỉm cười không nói gì, Lâm Văn Vinh đưa tay kéo mấy tràng hoa đăng treo lơ lửng bên cạnh lại, trong lòng nghĩ thầm: “Năm mới thịnh vượng? Nói y như thật vậy. Ai mà tin nổi người thì ngày mai liền quay lại thành năm cũ mất.”

Vị Điền công tử kia thấy Đại tiểu thư thái độ kiên quyết, bất đắc dĩ gạt đầu, chỉ vào các loại hoa đăng treo trên lầu, ân cần cười nói: “Vậy xin mời tiểu thư chọn một cái.”

Đại tiểu thư quay về Ngọc Sương phát tay nói: “Muội muội thay ta chọn nhé.”

Nhị tiểu thư gạt đầu, ngón tay nhỏ nhắn duỗi ra, chỉ vào một chiếc hồ điệp đăng (đèn bướm bướm) nói: “Vậy thì cái này.”

Tiểu nhị của từ lâu vội vàng giơ sào trúc lấy đèn kia xuống, Điền công tử hai tay đưa tới trong tay Đại tiểu thư ân cần nói: “Xin mời hai vị tiểu thư mở mê diện (lời gợi ý).”

Đại tiểu thư gạt đầu, lấy ra mảnh giấy trong đèn kia đưa cho tiểu nhị, tiểu nhị lại chuyển cho Điền công tử.

Điền công tử nhìn mê diện sững sốt một chút thì thầm: “Tiểu thư, đây là một câu đố. Ngộ thủy tắc thanh, ngộ hỏa tắc minh (Gặp nước thì xong, gặp lửa thì sáng). Hãy đoán một chữ.”

Cái loại đề mục lòng vòng này là thứ Lâm Văn Vinh am hiểu nhất, hần tính toán trong chốc lát đã có đáp án. Nhìn lại Đại tiểu thư đôi mi thanh tú khẽ nhú, suy nghĩ trong một thoáng, liền nhắc tiểu nhị từ lâu kia dâng lên một mảnh giấy nhỏ đặt ngay ngắn trên bàn, viết lên đó một chữ nhỏ đẹp đẽ - “Đăng”.

227. Chương 225 - Đăng Mê (câu Đố Trong Đèn Lòng)

“Hay!” Điền công tử khẽ đập chiếc quạt nhỏ vào lòng bàn tay, trên mặt tràn đầy nét cười: “Tiểu thư dung nhan tuyệt lệ tựa tiên nữ hóa thân, lại tài hoa như thế, Điền mỗ bội phục bội phục, hai vị tiểu thư mời mau lên lầu.”

Lâm Văn Vinh giơ ngón cái với Đại tiểu thư, Tiêu Ngọc Nhược sắc mặt khẽ đỏ liếc nhìn hần, kéo tay muội muội nói: “Ngọc Sương chúng ta lên xem.”

Điền công tử kia liền đi trước dẫn hai vị tiểu thư lên lầu, thỉnh thoảng nói vài câu cùng hai nàng, tư thái lịch thiệp, ngôn từ lễ độ, nói nửa ngày trời nhưng vẫn cẩn trọng nghi lễ, không hỏi danh tính tiểu thư, thật sự là phong độ thông dong, khiến người ta sinh lòng hảo cảm.

Với thân phận của Lâm Văn Vinh, tự nhiên chỉ có thể đi ở cuối cùng, hần lơ đãng cười cười, theo phía sau mấy người.

Lên trên lầu rồi, bên trong đã thấy tiếng người ồn ào, tiếng khen hay, cười duyên không dứt bên tai.

Lâm Văn Vinh ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Văn Lai Tiên Cảnh này cảnh trí u nhã, bố trí đơn giản mà phóng khoáng, nơi nơi treo đèn kết hoa sáng rực, thật là tao nhã. Trong sảnh đặt rất nhiều bàn thấp vây thành hình tròn, từng cặp đôi cặp ba vị tiểu thư công tử ngồi ở trước chiếu, viết chữ ra viết chữ, làm thơ ra làm thơ, gảy đàn ra gảy đàn, thật là náo nhiệt.

Thấy Điền công tử đến, mấy vị tài tử trẻ tuổi bước lại ôm quyền nói: “Điền huynh, người sao đến muộn thế, phải phạt rượu, phạt ba chén rượu.”

Điền Văn Kính vái chào đáp: “Vừa rồi có chút việc trì hoãn nên tới trễ, chư vị đồng liêu chờ lạ.”

Những nữ tử vốn đang cười đùa ồn ã đều ngừng lại, đi tới mỉm cười hành lễ. Trong đó một nữ tử thấy hai tỷ muội Tiêu gia ở bên cạnh Điền công tử, nhất thời cả kinh hỏi: “Điền công tử, tỷ tỷ muội muội này là người tìm thấy ở nơi nào, xinh đẹp như vậy, hi hi...”

Điền Văn Kính gật đầu cười: “Hai vị tiểu thư đây từ Kim Lăng tới. Không chỉ tướng mạo xinh đẹp, tài học cũng hơn người một bậc, Điền mỗ bội phục vạn phần a.” Hắn mỉm cười nhìn Đại tiểu thư nói: “Ồ, Điền mỗ đường đột, còn chưa thỉnh giáo tôn tính phước danh của hai vị tiểu thư.”

Điền công tử này thật ra cố tình, chỗ riêng tư không hỏi danh tính, tới đây đông đảo mọi người mới mở miệng hỏi, lời nói tự nhiên nhưng làm người ta không cự tuyệt được.

Đại tiểu thư vốn xuất thân chốn thương trường nên chẳng ngại ngần gì, gật đầu lên tiếng: “Tiểu nữ họ Tiêu, gọi là Ngọc Nhược, đây là gia muội Ngọc Sương, mới từ Kim Lăng đến. Vì kính ngưỡng mỹ danh của Văn Lai Tiên Cảnh nên mạo muội quấy rầy, xin các vị công tử tiểu thư thứ lỗi.”

Điền công tử nói: “Tiêu tiểu thư chớ khách khí, nàng là chính đại quang minh lên lầu.” Hắn đem việc mê đảng vừa rồi kể lại. Mọi người đều tán tụng khiến Đại tiểu thư có chút ngượng ngùng.

Lâm Văn Vinh lên lầu này với mục đích tìm kiếm một phen, nhưng thấy trên lầu không có thang dẫn lên đỉnh lầu, lòng hắn thoáng chút thất vọng.

Trong không khí truyền đến một làn hương thơm hoa lan nhàn nhạt, mọi người không ai để ý. Lâm Văn Vinh lại hết sức miễn cưỡng. Nước hoa hương hoa lan này là do chính hắn làm ra, tự nhiên rất quen thuộc, trong lầu này dùng nước hoa chỉ có hai người Đại tiểu thư và Nhị tiểu thư, vả lại hai tỷ muội nàng cùng Tiêu phu nhân đều cùng thích nước hoa mân côi, chỉ độc nhất vô nhị Thanh Tuyền dùng nước hoa hương lan.

Hắn dùng sức hít ngửi vài lần, trong lòng mừng rỡ, vội vàng bắt đầu tìm xung quanh.

Trên lầu này trống trải, mỗi người đều thấy rõ ràng. Lâm Văn Vinh chậm rãi tới gần bên cửa sổ, mùi thơm kia tựa như từ đỉnh lầu truyền đến. Hắn tự mình đi xung quanh đánh giá, chỉ thấy ánh trăng như nước, vô cùng tĩnh mịch, chẳng tìm đâu ra hình bóng Thanh Tuyền. Nhớ tới đôi liên hoa đằng kia, Lâm Văn Vinh ngây ngốc sững sờ một lúc lâu, nguyên lai Thanh Tuyền thật sự đã tới.

Điền công tử cực kỳ ân cần đem một loạt các công tử tiểu thư của Kinh Hoa học viện giới thiệu từng người cho Đại tiểu thư biết. Đại tiểu thư nghỉ ngày sau khi kinh doanh ở kinh thành, đây đều là nguồn nhân lực quý giá, liền mỉm cười ra mắt.

Điền công tử thấy vị Tiêu đại tiểu thư tới từ Kim Lăng này hòa nhã hiền lễ, xinh đẹp phóng khoáng, trong lòng càng cao hứng, cười nói: “Tiêu tiểu thư, mấy vị đây đều là những tài tử giai nhân có tiếng của Kinh Hoa học viện, có cả giáo tập đọc thi thư, có đệ tử tài hoa xuất chúng, trong đó còn có vài vị được vào triều đường nghe nghị chính, là trụ cột tương lai của Đại Hoa ta. Ngoài ra còn hai vị chưa đến chính là tài tử giai nhân danh chấn Kinh Hoa, thanh danh cực thịnh hiếm ai sánh bằng, đợi chút nữa ta lại giới thiệu bọn họ cùng nàng.”

Vị Điền công tử này lần đầu gặp mặt đã nhiệt tâm như thế, Đại tiểu thư cũng có chút bối rối, gật đầu cảm ơn: “Thấy Điền công tử học vấn đầy bụng, là người khiêm hòa, rất có phong phạm, không biết là công tử nhà ai?”

Một người đứng bên cạnh tên là Dư Hàng Địa công tử cười nói: “Tiêu đại tiểu thư nàng không biết sao, vị Điền Văn Kính Điền huynh này của chúng ta chính là công tử của Công Bộ thượng thư Điền đại nhân, là hậu nhân của danh môn.”

“Ồ?” Tiểu thư thốt lên ngạc nhiên: “Nguyên lai là công tử của Điền đại nhân, tiểu nữ tử có mắt không thấy núi Thái Sơn rồi.”

Điền Văn Kính vội vàng khiêm nhường đáp: “Tiêu tiểu thư nói đùa rồi. Gia phụ thường dạy Văn Kính làm người phải khiêm cẩn, không thể ỷ thế dọa người, không thể bắt nạt kẻ yếu, Văn Kính luôn luôn tuân theo lời dạy dỗ của lão nhân gia, làm người khiêm tốn, làm người khiêm tốn, vạn sự chỉ cần khiêm tốn.” Hắn trên mặt khiêm cung, trong mắt lại hiện lên vẻ hơi tự mãn.

Lâm Văn Vinh tuy lòng còn mắc mứu với Thanh Tuyền, chỉ là nghe Điền công tử nói, cũng nhin không được cười trộm. Khiêm tốn? Tiểu tử ngươi quả nhiên khiêm tốn, so với ta còn khiêm tốn hơn.

Đại tiểu thư mỉm cười, cũng chẳng tỏ vẻ xúc động như trong tưởng tượng của Điền Văn Kính, điều này làm Điền công tử có chút thất vọng, nhưng lại càng cảm thấy hứng thú.

Thấy Lâm Văn Vinh tâm tư chán nản không nói một lời, Đại tiểu thư lặng lẽ đi tới, kéo ống tay áo hắn nhẹ giọng hỏi: “Ngươi làm sao vậy?”

Lâm Văn Vinh ngẩng đầu cười đáp: “Không có gì, chỉ là đói bụng chút thôi. Đại tiểu thư, chúng ta ăn tối đi, hôm nay nàng mời khách!”

Đại tiểu thư khẽ gắt một tiếng: “Ngươi muốn ăn thì ăn đi, còn ai có thể trói buộc ngươi được chứ.”

Trước khi lên lầu, vị “khiêm tốn” công tử kia nói hôm nay do hắn làm chủ, biết công tử này muốn lấy lòng Đại tiểu thư, đã có kẻ ngốc lãnh nợ làm chủ, Lâm Văn Vinh cũng không khách khí, chọn ngay vài món đắt tiền.

Đại tiểu thư biết hôm nay tâm tình hắn không tốt liền cầm lấy bầu rượu, đem mỹ tửu đổ ra một nửa rồi mới đưa cho hắn, bảo: “Hôm nay không cho phép uống nhiều, cẩn thận gặp chuyện.”

Bên kia Điền công tử thấy Tiêu đại tiểu thư đối với một hạ nhân khách khí như thế, có chút sững sờ, tên Dư Hàng công tử bên cạnh hắn để ý thấy vậy, nhún vai xoay chuyển, trong lòng tính kế.

Dư Hàng đứng dậy, khẽ vỗ bàn lên giọng: “Các vị, nếu Diệp công tử cùng Chỉ Tình tiểu thư chưa đến, chúng ta trước tiên kiếm chút vui vẻ thôi. Hôm nay ngày mười lăm giữa tháng, chính là lúc thưởng hoa đăng, đoán đăng mê. Tiểu đệ bất tài, liền mượn ngói dẫn ngọc ra một câu đố, cùng các vị đoán một lần. câu đố của ta là: ‘Thỉ phẩm giai nhượng miêu học bộ’ (Lợn rót rượu ngon, mèo bắt chước), chính là đoán một sự vật trong sảnh.”

Lời vừa nói ra, trong sảnh mọi người đều cười ha hả, tên gia đình Tiêu gia kia đang nâng mỹ tửu rót vào chén muốn thưởng thức, Dư Hàng công tử liền chọn lấy điển cố này, ý rõ ràng là đoán một sự vật trong sảnh, chính là cố ý làm nhục hạ nhân Tiêu gia.

Thấy câu đố của mình được mọi người tán thưởng, Dư Hàng nâng trường bào, đắc ý ôm quyền bốn phía, cười nói: “Đa tạ, đa tạ.” Hắn hình thể cao gầy, làm ra động tác này nhìn như khỉ vãi chào, khiến mọi người không nhin được cười.

Câu đố này không cần đoán, mọi người cũng biết là nói ai. Khi chúng nhân hi hi ha ha, khuôn mặt nhỏ nhắn của Đại tiểu thư nổi cơn tức giận, đang muốn đứng dậy, Lâm Văn Vinh liền giữ chặt tay nàng nói: “Để ta, việc này là ta am hiểu nhất.”

Nhị tiểu thư nghe được những người này vũ nhục Lâm Tam, sớm đã lửa giận ngút trời, gắt gao giữ chặt tay Lâm Tam nói: “Tên xấu xa này, hãy giáo huấn bọn họ cho tử tế vào.”

Lâm Văn Vinh khẽ vuốt bàn tay nhỏ bé của nàng một chút, đứng dậy cười dài nói: “Vị này là Dư Hàng Dư công tử phải không, tên hay, khí thế hay. Mới vừa rồi ngài đưa ra câu đố, tại hạ ngu xuẩn, nghe mà không hiểu.”

Dư Hàng cười khinh miệt: “Khả năng của ngươi tất nghe không hiểu. Một hạ nhân thô鄙, vượt mặt chủ nhân, trước mặt chủ tử còn có chỗ cho ngươi ngồi sao?”

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc: “Ta ngồi hay không ngồi, cũng chẳng phải là ngươi định đoạt, Dư công tử tài cao, câu đố kia của ngươi ta đoán không ra. Bất qua ta cũng có mê đăng, không biết Dư công tử có thể đoán ra không. Đăng mê kia của ngươi là ‘Thỉ phẩm giai nhượng miêu học bộ’ (Lợn rót rượu ngon, mèo bắt chước), câu đố này của ta gọi là: ‘Viên thư tàn tí khuyến tác ập’ (Vượn đưa tay gậy, chó vãi chào), cùng với câu kia của ngài tương ứng, cũng là đoán sự vật trong sảnh này.”

Mọi người sững sờ, Tiêu gia hai vị tiểu thư lại cười phì ra một tiếng nhỏ. Một câu chữ trả lại một câu chữ. Câu này của Lâm Tam thật quá hay!

Tài tử kêu là Dư Hàng kia mặt đỏ bừng, không nói ra lời. Các công tử tiểu thư Kinh Hoa học viện đưa mắt nhìn nhau, không ai dám cười ra tiếng. Không nghĩ tới Tiêu gia không chỉ có tiểu thư đầy tài hoa, ngay cả một người gia đình cũng cơ trí như thế, thật sự chẳng thể coi thường.

Lâm Văn Vinh đi trở về bên ghế của mình, Đại tiểu thư khẽ gắt: “Lại làm càn”, trên mặt lại cười thành một đóa hoa.

Điền Văn Kính này giờ lạnh lùng nhìn khung cảnh trước mắt trầm mặc không nói, liền cười lên: “Vừa rồi chỉ là trò đùa nho nhỏ, chứ vị không nên để ý. Hôm nay là thường đẳng đoán câu đố, vậy chúng ta liền từ trong sảnh này bắt đầu treo đèn lồng lên thôi. Mọi người nhìn thấy tua ngọc dưới đèn lồng này không, màu sắc khác nhau đại biểu cho độ khó khác nhau. Có cam, đỏ, xanh ba loại màu. Màu cam là khó nhất, đó là câu đố do Chỉ Tình tiểu thư tự mình đưa ra, độ khó chỉ cần nghĩ là biết.”

Vừa nghe rằng do Chỉ Tình tiểu thư tự mình ra câu đố, mọi người trong sảnh liền lộ ra vẻ hưng phấn, trong đó lại mang theo thần sắc e ngại. Lâm Văn Vinh không biết vị Chỉ Tình tiểu thư này là ai, liền kéo Ngọc Nhược hỏi: “Đại tiểu thư, Chỉ Tình tiểu thư này là lão hồ sao? Tại sao nhiều người biến sắc như vậy?”

Đại tiểu thư không nói gì, Ngọc Nhược lại cười đáp: “Ta biết rồi, nhất định vị Chỉ Tình tỷ tỷ tài học hơn người, tất cả mọi người đều không đáp được đề mục nàng xuất ra, nên đối với nàng vừa kính lại vừa sợ. Hừ, ngay cả một đề mục một nữ tử đưa ra cũng không đoán được, những người này thật không có lá gan, vẫn là tên xấu xa nguoi có bản lĩnh.”

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, ghé bên tai nàng khẽ nói: “Vậy không bằng nàng cũng ra mấy câu đố, ta đoán một cái. Đoán trúng rồi, liền phạt nàng bị ta hôn một cái, đoán không trúng thì ta bị nàng phạt hôn một cái, thế nào?”

Nhị tiểu thư khẽ phì một tiếng, Đại tiểu thư nghe được vào tai cũng mặt mũi đỏ bừng. Ba người ở trước người khác phải làm bộ nghiêm trang, ngoài khấn trương ra còn có chút kích thích.

“Để chơi đùa nào nhiệt một chút, nếu ai đoán không trúng, vậy liền phạt một chén rượu. Mà nếu có người đoán trúng câu đố của Chỉ Tình tiểu thư, đợi khi nàng đến liền mời Chỉ Tình tiểu thư cùng người đó uống một chén, chứ vị thấy thế nào?”

Mọi người âm âm kêu hay, mặt mày thần sắc háo hức muốn thử, xem ra Chỉ Tình tiểu thư kia mị lực không nhỏ. Đại tiểu thư thân ở trong đám người, muốn ngăn cản cũng không kịp nữa rồi.

Điền Văn Kính trước tiên hạ xuống một đèn lồng có tua hồng, giao cho một chấp sự, chấp sự kia lấy ra câu đố đọc lên: “Nhân vô tín bất lập (Người không có niềm tin không thể đứng vững). Đoán một chữ.”

Điền Văn Kính cười nói: “Như thế xem ra ta đã chọn câu đơn giản nhất rồi, đó là từ ‘Ngôn’ (è¬ - Nói, lời nói, chữ. Đoán từ theo lối chiết tự, chữ chữ Tín ㊦ không có phần đứng thẳng - ở đầu chữ thành ra chữ Ngôn è¬¬). Chúng nhân cùng vỗ tay khen ngợi, hùa theo không dứt.”

Lâm Văn Vinh nghe vậy thəm cười, con mẹ nó câu đố đơn giản như thế, một đứa nhỏ mười tuổi cũng giải được.

Tiếp theo liền đến Dư Hàng kia, Dư Hàng tự mình trèo lên thang, hạ xuống tiếp một cái đèn lồng tua đỏ, mở ra câu đố là “Nhất khẩu giáo điệu ngư vĩ ba” (Một miệng ngoạm hết cả đuôi trâu).

Đề này có chút khó khăn, Dư Hàng nghĩ nửa ngày trời, đang mặt mũi nhăn nhó, bên này Nhị tiểu thư khẽ cười nói: “Thật ra không phải là chữ ‘Cáo’ sao?” (Chữ Cáo 𪛗 ‘ có cái mồm/chữ Khẩu 𪛗 ở dưới rồi đến chữ Ngư 𪛗).

Nhị tiểu thư giọng tuy nhỏ, lại rơi vào tai mọi người, Dư Hàng mặt mũi đỏ lên, các vị tài tử tài nữ thấy Nhị tiểu thư mắt ngọc mày ngài, cực kỳ xinh đẹp, liền đều ríu rít vỗ tay.

Lâm Văn Vinh hướng tới nàng giơ ngón cái lên, quả nhiên không hổ là lão bà của ta a, thâm sâu được chân truyền của ta. Ngọc Nhược mặt đẹp đỏ bừng, trốn ở trong lòng tỷ tỷ không dám ngăn đầu lên.

Tiếp theo liền đến lượt Ngọc Nhược đoán câu đố. Nàng trước ba đèn lồng tua màu cam, đỏ, xanh lại có chút suy nghĩ, khẽ giọng hỏi Lâm Văn Vinh: “Lâm Tam, ta chọn cái nào thì tốt?”

Văn Kính thấy Đại tiểu thư chần chừ, liền cười nói: “Tiêu tiểu thư, nàng hãy chọn đèn lồng tua đỏ đi. Nàng tài học xuất chúng, tua đỏ này khó đánh ngã được nàng. Cùng lắm tại hạ và nàng cùng nhau đoán câu đỏ là được.”

Đại tiểu thư nghe vậy sắc mặt biến đổi, cùng đoán một câu đỏ. Đèn công tử này mới vừa rồi lịch thiệp lễ độ, chỉ là những lời hiện tại gần như khinh bạc rồi. Nàng thế nào chịu được, nhin không được hừ một tiếng.

Điền Văn Kính kia đang đắc ý, lời vừa ra khỏi miệng liền biết mình phạm sai lầm lớn, vội vàng nói: “Tiêu đại tiểu thư đừng vội hiểu lầm, ý tại hạ không phải là... như thế.”

Trong mắt kẻ lưu manh không bỏ sót một hạt cát, Lâm Văn Vinh là nhân vật nào, thiên hạ há từng có người hấn sợ qua? Mắt thấy Đại tiểu thư bị đùa bỡn trước mắt mình, sao có thể nhin không nói, vậy không bằng hấn trực tiếp lên lầu nhảy xuống quách cho xong.

Lâm Văn Vinh xoay một cái đứng lên. Con mẹ ngươi, lão tử không không thu thập ngươi, ngươi sẽ chẳng biết mông của Tam ca không được sờ.

Đại tiểu thư thấy thần sắc của hấn liền biết tên này muốn gây giông tố rồi, vội vàng kéo hấn lại, về mặt ánh mắt cầu khẩn nhìn hấn, ý bảo không nên dính vào. Lâm Văn Vinh hừ lạnh: “Hấn khi dễ nàng chính là khi dễ ta. Nàng ngồi yên đấy, đừng nói gì cả.”

Thấy hấn bá đạo như thế, Tiêu Ngọc Nhược trong lòng vừa ủy khuất, lại có chút ngọt ngào. Nhưng lại không dám nói thêm, kéo muội muội cùng ngồi xuống, xem hấn trừng trị người ra sao.

“Tiêu tiểu thư đừng vội hiểu lầm, vừa rồi tại hạ chỉ là nói lời quan tâm, không hề có ý...”, Điền Văn Kính trong lòng hối hận vô hạn, đang muốn hướng tới Tiêu tiểu thư giải thích, đã thấy gia đình Tiêu gia kia hì hì đứng lên, miệng cười mặt không cười nói: “Vị này là Điền Nhân Kính công tử đúng không?”

Điền Văn Kính ở trước mặt hạ nhân chẳng thể nhẫn nhịn, sắc mặt nghiêm lại, trả lời: “Ta là Điền Văn Kính, không phải Điền Nhân Kính.”

”Ồ, xin lỗi, nhớ nhầm rồi. Gần đây bận rộn đi lại vội vã, thiếu ngủ nghiêm trọng, trí nhớ suy giảm, Điền Nhân Kính...Ồ, Điền Văn Kính công tử chớ nên trách cứ.” Lâm Văn Vinh hai tay giang ra, hì hì cười ngăn trước người hấn.

“Ngươi muốn làm gì?” Vì thấy hấn là gia nhân của Tiêu gia, Điền Văn Kính do muốn giữ lại ấn tượng tốt, chỉ đành cố nhin không phát tác.

“Chẳng làm gì cả, Đèn công tử không phải muốn cùng tiểu thư nhà ta đoán một câu đỏ sao? Tại hạ chịu sự ủy thác của tiểu thư, liền tới khảo sát Đèn công tử một phen, xem xem ngài có đủ tư cách hay không.” Lâm Văn Vinh sắc mặt một mực nghiêm chỉnh, nói ra lời lại khiến người ngồi đầy ở đây đều kinh hãi.

Cho dù Đèn công tử nói sai trước, nhưng chỉ vì chuyện này, Tiêu tiểu thư cũng phá một gia đình nho nhỏ tới khảo sát Đèn công tử, không phải là quá không để ai trong mắt sao? Một gia đình nho nhỏ có thể có tài năng gì?

Điền Văn Kính nhìn sang Tiêu đại tiểu thư, thấy nàng mỉm cười không nói, không phủ nhận lời nói của gia đình này, vậy là thừa nhận rồi. Điền Văn Kính thân là giáo tập của Kinh Hoa học viện, vừa là công tử của Công Bộ thượng thư Điền đại nhân, vốn có danh tài, hôm nay bị khinh thị như vậy, lại còn ở trước mặt nữ tử lọt vào mắt xanh của mình, có thể nào không làm hấn bốc lửa ba trượng.

Thấy Điền Nhân Kính sắc mặt xám lạnh, Lâm Văn Vinh liên tục cười lạnh. Mẹ nó, dám ở trước mặt ta đùa bỡn Đại tiểu thư, thật người sống thiếu biết điều rồi. Đại tiểu thư là nhân vật nào, ngoại trừ Tam ca ta, ai cũng không được đùa giỡn.

“Thế nào, sợ rồi à?” Lâm Văn Vinh cười hì hì hỏi.

Điền Văn Kính hừ lạnh nói: “Một gia đình nho nhỏ nhà ngươi có tư cách gì cùng ta giải câu đỏ? Hơn nữa, đèn lồng tua đỏ kia, bốn công tử cũng không thêm đoán cùng ngươi, ngược lại ngươi có thể cùng hạ nhân nhà ta giao lưu một chút.”

“Ha ha...”, chúng nhân của Kinh Hoa học viện lớn giọng cười lên, hạ nhân này của Tiêu gia cũng thật là gan lớn trùm trời, dám khiêu chiến Điền công tử.

Lâm Văn Vinh nhún vai hồ hững nói: “Vốn ta cũng không thêm đoán câu đố với người, bắt quá người lại muốn cùng tiểu thư nhà ta giải đố. Mà tiểu thư nhà ta tài hoa cái thế, thiên hạ vô song, há kẻ nào cũng có thể tiếp xúc với nàng? Bất đắc dĩ, tại hạ không thể làm gì khác hơn là tiên phong, nếu người thắng ta rồi mới có thể có tư cách cùng tiểu thư nhà ta nói chuyện, cái này gọi là công bình. Còn về vấn đề chọn đèn lồng màu gì, Điền công tử nói rất đúng, đèn lồng tua xanh không may mắn, chúng ta không chọn. Muốn chọn phải chọn cẩn thận chút, miễn miễn cưỡng cưỡng, tua màu cam kia nhìn đẹp mắt, vậy chọn chiếc ấy đi.”

“To gan!” Dư Hàng kia nhảy dựng lên nói: “Đèn lồng màu chanh chính do Chỉ Tình tiểu thư ra đề, trên đời này có thể có mấy người giải được? Người thật sự là thứ không biết tốt xấu.”

Lâm Văn Vinh sắc mặt biến đổi, cười lạnh nói: “Thật hay, thật hay, ngay cả Từ Vị Từ đại nhân cũng không dám nói ta chẳng biết tốt xấu, tên khỉ vãi chào nhà người ngược lại có đảm lượng như thế.”

Nhắc tới Từ Vị, mọi người đều sững sốt, một gia đình nho nhỏ như hần, như thế nào biết thiên hạ đệ nhất học sĩ? Nhất định là giả mạo.

Điền Văn Kính thấy hần nước da đặc biệt, tuy là quần áo vải xanh nhưng lại chẳng chút khúm núm, eo lưng thẳng tắp, căn bản chẳng có chỗ nào nhìn ra là một hạ nhân, trong lòng ngược lại có chút chần chờ.

Tên của lão Từ đưa ra thật có tác dụng a, Lâm Văn Vinh trong lòng trộm cười, đèn lồng màu cam này hần cũng không nắm chắc phần đoán trúng, bắt quá nhìn đám người không một ai dám đoán câu đố màu cam, cũng biết bọn chúng không tự tin. Nếu chỉ đi đoán đèn lồng màu đỏ độ khó hạng trung kia, dựa vào khả năng của Điền Văn Kính, tất nhiên sẽ đoán trúng vài câu. Như thế không bằng đi đoán đèn lồng màu cam độ khó cao nhất, dù sao chân không chẳng sợ xuyên qua hài. Cùng lắm mọi người đều đoán không trúng, ta cũng chẳng tổn thất gì.

Điền Văn Kính do dự một lúc lâu, mới nói: “Được, nếu người đã có đảm lượng như thế, ta liền cùng người đoán một lần. Để phòng có người nói ta bắt nạt người, ta liền cho người cơ hội chọn lại một lần, đèn tua màu đỏ cùng màu cam, người tùy tiện chọn đi.”

”Màu cam, ta đã sớm chọn rồi, Càng khó ta càng thích.” Lâm Văn Vinh cười đáp.

Điền Văn Kính nhìn sang Tiêu đại tiểu thư, đoạn cắn răng: “Màu cam thì màu cam. Hai chúng ta cùng đoán, ai đoán trúng trước là thắng.”

Lâm Văn Vinh thấy hình dáng hần khấn trương như thế, cười sang sảng, lớn tiếng: “Chính nên như thế.”

Đặng mê của Chỉ Tình tiểu thư treo lên cả thấy có bốn đề. Chọn Như Ý Cát Tường làm đề. Tuy chỉ có bốn đề, nhưng mỗi năm đều là đề khó đoán nhất, đoán trúng chỉ có vài người, nên mọi người đều hình thành tâm lý sợ hãi, phàm là đèn lồng của Chỉ Tình tiểu thư, không ai dám hái.

Không nghĩ tới hôm nay nhờ Tiêu tiểu thư từ Kim Lăng tới, Điền công tử muốn hái đèn lồng, mọi người trở nên khấn trương, lại cảm thấy kích thích.

Chấp sự được mọi người chọn ra kia liền chậm rãi gỡ đèn lồng tua màu cam xuống, rút ra một cuộn giấy, lớn tiếng đọc: “Ba đề đầu chính là đoán một chữ. Đề đầu tiên là - Kính trung nhân! (Người trong gương)”.

Lời vừa dứt, Điền Văn Kính kia liền nhăn mày nhíu mặt, suy nghĩ thật kỹ.

Lâm Văn Vinh vừa nghe, sững sốt một chút, lập tức cười rộ lên. Mẹ nó, đây chẳng phải chính là xoay chuyển trí não sao? Chơi cái trò này với ta, còn ai có thể so sánh cùng ta.

Đại tiểu thư thấy hần vừa sững sờ lại vừa cười, tâm lý nàng khấn trương đến lòng bàn tay tràn đầy mồ hôi, không biết hần làm thế nào đây.

Lâm Văn Vinh lấy ra bút chì, viết bốn chữ nhỏ, lại cười với Điền Văn Kính nói: “Điền công tử, đoán ra chưa? Cơ hội vòng thứ nhất này ta cho người đoán trước, đáp được mau đáp đi, ngàn vạn lần không nên khách khí với ta a”.

Điền Văn Kính khẩn trương mồ hôi đầy đầu, không dám tiếp chuyện hần, rất sợ mở miệng bị rối loạn tâm thần.

Lâm Văn Vinh đưa tờ giấy có chữ viết cho chấp sự, bảo: “Đọc bốn chữ này một lần.”

Chấp sự kia không biết ý hần là gì, chỉ đành cầm lấy cuộn giấy đọc to: “Xuất Nhập Bình An, đây là ý gì, chẳng lẽ là đáp án của người?”

Lâm Văn Vinh ha ha cười nói: “Chớ vội chớ vội, chữ thứ hai trong bốn chữ này, người đọc lại một lần nữa.”

Chấp sự kia chỉ đành đọc: “Chữ thứ hai là, Xuất Nhập Bình An lại Nhập!”

Lâm Văn Vinh vỗ tay nói: “Chính xác, Nhập của Xuất Nhập Bình An, đó là lời giải.”

Mọi người trong sảnh sững sốt một chút, không lâu sau có kẻ phản ứng, câu đố này chẳng lẽ chính là chữ “Nhập”? (Chữ Nhập 𠂔 hình dáng tương tự chữ Nhân 𠂔, chỉ thêm cái gạch nhỏ phía trên. “Kính trung nhân - người trong gương” là chữ có hình phản chiếu giống chữ Nhân).

“Lâm Tam, người thật lợi hại!” Tiêu Ngọc Nhược mặt đầy vẻ cười, chuyển thân đứng dậy dùng sức vỗ tay. Đại tiểu thư cũng cười cười với hần, khẽ gật đầu.

Cám ơn thầy dạy Vật lý, cám ơn thầy dạy Số học, làm ta hiểu được định lý ảnh ảo và phản chiếu, Lâm Văn Vinh nước mắt lộp độp chảy xuống.

Điền Văn Kính không nghĩ tới một gia đình nho nhỏ lại đoán trúng câu đố đầu tiên, trong lòng lo lắng, vội la lên: “Đề thứ hai, mau đọc đề thứ hai!”

Chấp sự kia cũng sốt ruột, vội vàng gỡ câu đố tiếp theo, là bốn chữ “Hoa tiền liễu bạn” (Trước hoa bên liễu).

Điền Văn Kính trên trán mồ hôi ròng ròng, Lâm Văn Vinh cười lạnh khinh miệt, chỉ bằng điểm tố chất tâm lý này, người đã thua rồi.”

“Mang giấy lại!” Lâm Văn Vinh mỉm cười, nhẹ nói. Điền Văn Kính kia kinh hãi nhìn hần, chẳng lẽ hần lại đoán ra rồi sao?

“Không cần khẩn trương, lau chút mồ hôi mà thôi.” Lâm Văn Vinh cười ha ha, nhận lấy hai nếp giấy trắng chấp sự đưa cho, một tờ lau tay, còn ở tờ kia lại viết lên bốn chữ.

Mọi người nhìn tới, bốn chữ kia chính là “Nguyên tiêu giai tiết!”

“Là ý tứ gì?” Chấp sự kia hỏi.

“Nhìn chữ thứ tư!” Lâm Văn Vinh cười hì hì trả lời.

“Tiết!” Chấp sự kia tức thì sắc mặt trắng bệch, mọi người cũng hiểu được, một trận này gia đình Tiêu gia lại thắng.

(Phần trên của chữ Hoa 𠂔 và phần bên của chữ Liễu 𠂔 ghép thành chữ Tiết 𠂔).

Điền Văn Kính không dám kêu đề nữa, hần lúc này hiểu ra, khó trách gia đình Tiêu gia dám kiêu ngạo như thế, nói về bản lĩnh đoán câu đố, người này quả thực có tài năng, không ai dám đoán đấng mê của Chỉ Tình tiểu thư, hần lại như lấy đồ trong túi, sao không khiến người khiếp sợ. Một tên gia đình mà đã có bản lĩnh như thế, Tiêu đại tiểu thư này lại còn như thế nào? Chẳng lẽ là một nhân vật tương tự Chỉ Tình tiểu thư?

”Điền thiếu gia, còn muốn kêu đề nữa không? Chấp sự kia len lén hỏi Điền Văn Kính.

Điền Văn Kính còn chưa nói, trong sảnh sớm đã có người kêu gọi: “Tiêu đại tiểu thư, bảo gia nhân này của người đem cả bốn đề đoán hết đi. Chỉ Tình tiểu thư hàng năm ra bốn đề, chưa bao giờ có ai đoán trúng toàn bộ, hôm nay hãy để gia nhân này của người thử vận khí đi.”

Đại tiểu thư nhìn sang Lâm Văn Vinh, cũng không biết nên như thế nào mới tốt, cái tên thích danh tiếng này đoán trúng hai đề, rơi vào cảnh lúng túng dờ dờ ương ương, xem người kết thúc thế nào. Tuy nghĩ như thế, nhưng nụ cười trên mặt nàng có ngăn cũng không ngăn lại được.

Toát mồ hôi, làm như lão tử là đứng đường bán nghệ sao, người nói đoán là đoán à, không có chút lợi ích ai cố gắng làm việc vô nghĩa làm gì? Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, đang muốn đi xuống, Tiêu Ngọc Sương đã loạt xoạt chạy đến bên người hắn, hai má đỏ lên, nhẹ giọng nói: “Tên xấu xa này, người lại đoán hai cái trên đi. Cùng lắm người ta cho người hôn một chút là được.”

Nha đầu này, lấy sắc dụ dỗ a, lão tử “ăn” luôn “món” này. Lâm Văn Vinh ở bên tai nàng khinh bạc: “Hôn ở đâu a? Chỗ bình thường ta không hôn, hắc hắc.”

“Đáng ghét!” Ngọc sương sắc mặt đỏ bừng, chạy đến bên tỷ tỷ trốn trong lòng nàng không dám ra.

Lâm Văn Vinh ha ha cười nói: “Tốt, vì một sứ mạng quan trọng vĩ đại, ta sẽ lại đoán, mọi người đừng nên chê cười.”

“Hay!” Lần này lại là chúng nhân Kinh Hoa học viện chút động khen hay, người dám khiêu chiến Chỉ Tình tiểu thư, cho đến đầu năm nay không gặp nhiều lắm a.

Chấp sự kia vội vàng hạ đèn lồng tua màu cam kế tiếp, cung kính đọc: “Đề thứ ba chính là câu đố một chữ.”

Hắn lấy ra cuộn giấy, mọi người đều cả kinh, chỉ thấy trên giấy trắng sạch sẽ không có chữ nào.

Mọi người quay mặt nhìn nhau? Đây là ý tứ gì? không phải là Chỉ Tình tiểu thư nhầm rồi chứ.

Chấp sự kia cũng không dám nhiều lời, chỉ đành nhìn Lâm Văn Vinh, hi vọng hắn mở lời.

Hé ra giấy trắng? Lâm Văn Vinh trong lòng giật mình, cô nàng kia lại chơi trò này à? Hắn vội bước đi vài bước, chậm rãi dạo trong sảnh. Mọi người thấy hắn không nói lời nào, tất cả đều im lặng, sợ quấy rầy suy nghĩ của hắn.

Lâm Văn Vinh không cho rằng đây là câu đố viết nhầm, đầu năm nay thật lắm người thích ra vẽ huyền bí, không lẽ vị Chỉ Tình tiểu thư này là một người thích chơi câu đố không chữ sao?

Câu đố không có chữ? Trong đầu hắn lóe lên một ý niệm, cao hứng thiếu chút nữa nhảy dựng lên, trời a, đây chẳng phải là câu đố không chữ sao? Hắn lấy ra bút chì, xoạt xoạt xoạt xoạt, rồng bay phượng múa viết lên bốn chữ to.

228. Chương 226 - Hoa Đăng Hồng Tuyền

Đăng mê không chữ này, mọi người ngay cả câu đố cũng chẳng nhìn ra, càng không dám nói là nhầm câu đố. Mọi người thấy hắn đề bút, chỉ biết chắc chắn có đáp án, mắt thấy ba đăng mê của Chỉ Tình tiểu thư cũng bị phá rồi, mọi người nhất thời trở nên hưng phấn.

Lâm Văn Vinh đưa tờ giấy viết cho chấp sự, nói: “Lại mời người đọc một lần”.

Chấp sự kia cầm lấy, đọc lớn: “Mê - Đồ - Tri - Phản.”

Mọi người nghe bốn chữ này của hắn, nhưng lại không hiểu được ý tứ là sao. Lần này viên chấp sự cũng khôn ra, vội hỏi: “Xin cho biết lần này là đoán chữ thứ mấy?”

Lâm Văn Vinh ha ha cười đáp: “Chữ thứ nhất, đó là một câu đố không chữ.”

Chấp sự kia không chút nghĩ ngợi, liền lớn tiếng tuyên bố: “Nguồn gốc câu đố là, chữ Mê trong Mê đồ tri phản (Lạc đường quay lại).”

Chúng nhân đều bàn luận, không nghĩ ra tại sao lại là chữ “Mê”.

Đại tiểu thư thấy Lâm Văn Vinh hình dáng đặc ý phơi phới tựa gió xuân, trong lòng buồn cười, liền đi tới giữ ống tay áo hắn nói: “Đừng rườm rà nữa, mau nói người như thế nào đoán ra.”

Lâm Văn Vinh cười hì hì: “Ta nói ra rồi, nàng cũng hôn ta một cái?”

Đại tiểu thư trái tim đập mạnh, sắc mặt trở nên nghiêm chỉnh: “Cứ thích nói năng lung tung, người có nói hay không, ta cũng chẳng muốn quẩn người nữa.”

Nha đầu này da mặt thật là non a, Lâm Văn Vinh ha ha cười to lên tiếng: “Chư vị ở trong lòng nhất định kỳ quái câu trả lời vì sao lại là chữ Mê trong Mê - Đồ - Tri -Phản. Kỳ thực nói ra không đáng một đồng, chỉ cần mọi người hiểu được câu đố này, vậy cũng là đoán ra câu trả lời rồi.”

Một tài tử kêu lên: “Vị lão huynh này, người không phải nói nhầm chứ. Đoán đặng mê, cái nào chẳng phải là hiểu câu đố mới có thể đoán ra câu trả lời?”

Lão tử thích nói nhầm, người quản được sao, Lâm Văn Vinh ha ha cười bảo: ”Huynh dài nói cực kỳ đúng. Vị Chỉ cái gì đó tiểu thư này, ra đặng mê phần lớn khó khăn ở phần trình bày câu đố. Mượn một đề này mà nói, trương ra giấy trắng không một chữ, cho dù ai cũng không đoán ra ý tứ của nàng. Vậy giấy trắng này là ý gì? Đây chính là vị tiểu thư đưa ra một chữ Mê (è→) - câu đố) Trong câu đố này không có chữ nào. Chữ Mê bỏ đi chữ Ngôn bên cạnh, chẳng phải là chữ Mê (è• - lằm, lặc, lờ mờ...) trong Mê - Đồ - Tri - Phản sao?

[Chú giải: Có 2 chữ Mê, một là Mê è→) câu đố) có ẩn chữ Ngôn (è→ chữ) bên trong. Vì câu đố không có chữ, ta bỏ chữ Ngôn trong Mê (è→) câu đố) ra, thành chữ Mê Mê (è• - lằm, lặc, lờ mờ...)].

Chúng nhân giật mình hiểu ra, nguyên lai chữ Mê này là đoán như thế. Đem câu trả lời nói ra thì cực kỳ đơn giản, cũng không cần bao nhiêu học vấn, thậm chí mọi người đều nghĩ rằng mình có thể đoán trúng. Nhưng khi thân ở trong cuộc, tư duy liền bị bó buộc khó có thể phát huy, cho nên mới có niềm vui thú “Liễu ám hoa minh” (tia sáng cuối đường hầm) này, hạ nhân của Tiêu gia quả nhiên cơ trí hơn người, khó trách hẳn tuyên bố trước tiên muốn kiểm tra Điền Văn Kính một chút, dựa vào mấy lần biểu hiện của hắn, hẳn thật sự có tư cách đó.

“Huynh dài, vậy liền mời người mau đoán đặng mê thứ tư của Chỉ Tình tiểu tư đi. Năm nay nhất định phải phá được câu đố của Chỉ Tình tiểu thư, vì nam tử chúng ta giành tiếng nói.” Một công tử của Kinh Hoa học viện kêu lớn. Bốn câu đố phá ba, chỉ cần cố thêm một chút, vậy thần thoại đặng mê vô địch của Chỉ Tình tiểu thư liền bị phá vỡ hoàn toàn rồi, sao có thể khiến người ta không khỏi hưng phấn.

Lâm Văn Vinh thấy thế khẽ mỉm cười, vị Chỉ Tình tiểu thư này cuối cùng là thần thánh phương nào? Một đám công tử lòng kiêu hãnh thấu trời cũng cam chịu thần phục nàng, chuyện này thật kỳ quái.

Chấp sự kia gỡ xuống chiếc đèn lồng tua màu cam cuối cùng, nói: “Bẩm cáo công tử, Chỉ Tình tiểu thư đưa ra đặng mê, ba cái là đoán chữ, một cái là đoán vật. Chiếc đèn lồng cuối cùng này chính là ứng với đoán vật.” Thấy Lâm Văn Vinh biểu hiện xuất chúng bất phàm, gã cũng khôn ngoan đưa thân phận hẳn tăng lên, gọi là “công tử”.

Lâm Văn Vinh bất đắc dĩ cười đáp: “Đoán vật thì đoán vật vậy, dù ta đoán không ra, tin rằng các vị công tử tiểu thư cũng sẽ không trách ta.”

Mọi người đều đặt kỳ vọng lên trên người hắn, nghe vậy liền cuống quýt gật đầu, cho dù câu đố cuối cùng này đoán không ra, bằng vào khả năng liên tục phá ba ván của hắn. làm giáo tập của Kinh Hoa học viện cũng dư sức rồi.

Chấp sự lấy ra cuộn giấy cuối cùng, đọc:

“Ngồi cũng là ngồi, đứng cũng là ngồi, đi cũng là ngồi, nằm cũng là ngồi.”

“Ngồi cũng là đứng, đứng cũng là đứng, đi cũng là đứng, nằm cũng là đứng.”

” Ngồi cũng là đi, đứng cũng là đi, đi cũng là đi, nằm cũng là đi.”

” Ngồi cũng là nằm, đứng cũng là nằm, đi cũng là nằm, nằm cũng là nằm.”

“Ồ, Chỉ Tình tiểu thư viết rõ, mỗi câu đoán một loại động vật, cộng lại là bốn loại, đoán trúng hai loại coi như là phá được câu đố.”

Tiểu nữ này chơi trò gian trá, Lâm Văn Vinh hừ một tiếng, một cái đặng mê phải đoán bốn thứ, coi lão tử là kẻ ngu à, rất không thành thật rồi.

Mọi người trong sảnh đều bàn luận, đua nhau đoán bốn thứ này là vật gì.

Lâm Văn Vinh trong lòng khinh thường, cũng chẳng muốn đoán nữa, chậm rãi đi trở về bên người Tiêu gia tỷ muội, nhẹ giọng hỏi: “Hai vị tiểu thư ăn có no không?”

Ngọc Sương cười rằng: “Chúng ta có thể ăn bao nhiêu, thật ra người luôn kêu đói, kêu người ăn no mới đúng.”

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc: “Ta đã sớm no rồi, đợi ở nơi này cũng không có ý tứ gì, chúng ta mau xuống lầu đi thôi.”

Đại tiểu thư tưởng rằng hắn đoán không trúng câu trả lời cuối cùng này, liền gật đầu: “Như thế cũng tốt, người đã đoán được ba lần, cũng coi như được rồi.”

Nhị tiểu thư cười ngọt ngào: “Tên xấu xa, người thật có bản lĩnh. Dứt khoát ta không đi Kinh Hoa học viện nữa, vì người ở nhà dạy ta cũng tốt lắm rồi, đảm bảo so với mấy tiên sinh kia dạy phải hơn nhiều lắm.”

Lâm Văn Vinh trên mặt nổi lên nụ cười đậm đặc, hắc hắc gật đầu nói: “Như thế rất tốt, trong tay ta có nắm giữ Bảo Phác Tử trường sinh thuật, Kim Bình Mai, Đăng Thảo hòa thượng (các dame thư nổi tiếng TQ), cũng đủ dạy nàng ba năm năm rồi, chúng ta dành thời gian nghiên cứu một chút.”

Hai vị tiểu thư mặc dù không biết Bảo Phác Tử trường sinh thuật, Kim Bình Mai, Đăng Thảo hòa thượng trong lời nói của hắn là học vấn gì, nhưng cùng hắn ở một chỗ thời gian dài, chỉ nhìn nụ cười trên mặt hắn, cũng biết hắn nghĩ gì, nhất thời gò má hai người đều đỏ lên, đồng thời khẽ gất một tiếng.

Bàn tay nhỏ của Ngọc Sương nhéo lên chỗ thịt mềm bên hông hắn, e thẹn gắt: “Người sau này còn nói những lời lung tung, cẩn thận ta không để ý tới người, còn kêu tỷ tỷ cũng không để ý tới người.”

Oa ha ha ha, Lâm Văn Vinh nhún vai cười to, hai nàng càng ngượng ngùng không chịu nổi, trong nhất thời không khí thật ôn nhu và ấm áp, Khiến cả nhóm người bên cạnh cũng muốn nóng lên theo. Đại tiểu thư vốn muốn hỏi hắn lên Vân Lai Tiên Cảnh này làm gì, nhưng thấy hắn cười vui tươi, đã mất đi ít nhiều vẻ chán nản, liền yên lòng lại, đứng dậy hướng về bọn người Điền Văn Kính nói lời từ biệt.

Mọi người đang trao qua đổi lại đua tranh đoán câu đố náo nhiệt, thấy Đại tiểu thư dẫn theo hạ nhân thông minh cơ trí kia muốn đi, đều sững sốt. Điền Văn Kính vội vàng giữ lại nói: “Tiểu thư, Kinh Hoa học viện ta còn có hai vị yếu nhân chưa đến đây, bọn họ kiến thức rộng lớn, học vấn phi phàm, chính là tài tử giai nhân số một số hai của Đại Hoa. Đợi bọn họ tới, ta sẽ giới thiệu với các nàng một phen. Sau đó tiễn nàng đi cũng không trễ mà.”

Đại tiểu thư lắc đầu mỉm cười: “Mạo muội quấy rầy đã không nên rồi, lại quấy nhiễu lâu như thế, tiểu nữ tử thật sự cảm thấy có lỗi. Hai người tỷ muội ta mới tới kinh thành, còn nhiều chuyện chưa làm, lúc này không còn sớm nữa, chúng ta phải về nhà an bài một chút mới được. Gia nhân này của ta không biết lễ phép, đắc tội với các công tử tiểu thư, xin chớ trách.”

Điền Văn Kính thấy Đại tiểu thư đã quyết ý đi, tự biết không cố giữ được. Hắn tối nay lúc đầu biểu hiện cực tốt, sau lại đắc ý quên hết tất cả lễ độ, đoán câu đố lại thua một hạ nhân của người ta, trong lòng quả thật có chút thất ý, chỉ đành gượng cười vài tiếng.

Người trong đại sảnh nguyên đối với Lâm Văn Vinh ôm hi vọng cực lớn, nhưng thấy hắn lúc này phải đi, đều tưởng rằng câu đố cười cùng hắn cũng đoán không ra, đều có chút thất vọng.

Vị công tử mới vừa rời mấy lần cổ vũ Lâm Văn Vinh, khen hắn giỏi hay đi tới lên tiếng: “Vị huynh đài này, tại hạ Phương Như Xuyên, ở nơi này xin kính lễ. Mới vừa rồi huynh đài liên tục đoán ba câu đố, học vấn phi phàm, câu đố cuối cùng này vì sao lại không đoán nữa? Chẳng lẽ thật sự đoán không ra sao? Thế này thật đáng tiếc. Nếu người có thể đoán trúng cả bốn cái, vậy người có thể trong một đêm nổi danh rồi.”

Phá giải đặng mê của tiểu thư gì đó là có thể nổi danh sao? Lâm Văn Vinh nhin không được có chút lắc đầu, thấy Phương Như Xuyên này thần thái hòa ái, không giống lúc trước cao ngạo, liền chỉ cười cười, chẳng nói đúng, cũng chẳng nói không đúng.

Điền Văn Kính nhìn thấy hình dáng cười cợt của Lâm Văn Vinh, trong lòng cảm phần, không nhin được hừ một tiếng nói: “Đoán không ra cũng tốt, nếu Chỉ Tinh tiểu thư biết đặng mê của nàng bị một tên hạ nhân đoán ra, sợ rằng cũng sẽ không cao hứng.”

Nhị tiểu thư thấy hấn hạ thấp Lâm Tam, trong lòng giận dữ, mở miệng mắng: “Người ngay cả một hạ nhân đều không bằng! Lâm Tam, chúng ta đi, không để ý tới hấn.”

Đại tiểu thư cười cười không nói gì. Ngọc Sương hừ một tiếng, kéo Lâm Văn Vinh đi xuống lầu.

“Nhị tiểu thư, làm gì tức giận như vậy, mồm ở trên người họ, mặc cho bọn họ nói đi, chẳng mất miếng thịt nào đâu.” Lâm Văn Vinh chẳng thèm để ý, cười nói.

Hừ, người so với bọn hấn học vấn cao hơn, ai dám khi dễ người, ta sẽ không buông tha cho hấn. Hơn nữa, đợi qua hai năm chúng ta thành thân, người chính là của ta, chính là...” Nhị tiểu thư mặt đỏ bừng, mấy câu sau không nói nên, Lâm Văn Vinh kỳ quái hỏi: “Là gì của nàng?”

“Là tướng công của ta!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngọc Sương đỏ lên nhẹ giọng nói, bộ ngực sữa dùng sức ưỡn lên, ngượng ngùng mà lại kiên định.

Đại tiểu thư nghe hai người nói chuyện, cũng có chút nóng lên, nhin không được nhẹ nhàng lôi kéo cánh tay nhỏ của muội muội: “Quý nha đầu, nói chuyện cũng không biết ngượng.”

Ha ha, Lâm Văn Vinh nghe được, hoa lòng nở rộ, tựa như ăn được vài cân viagra tinh thần, xuống thang được một nửa, đột nhiên xoay người hô: “Cái gì gì Phương Như Xuyên huynh, người tới đây một chút.”

Phương Như Xuyên sững sốt một chút, vội cất tiếng: “Huynh đài, người gọi ta sao?”

Lâm Văn Vinh gật đầu, tìm giấy bút viết lên bốn chữ, cười nói: “Câu trả lời cuối cùng ở đây, người muốn xem tới mà lấy.”

Phương Như Xuyên mừng rỡ, vội vàng chạy tới, Lâm Văn Vinh đưa mảnh giấy nọ vào tay hấn, trong tiếng cười ha ha kéo hai vị tiểu thư xuống lầu mà đi.

Phương Như Xuyên nhìn mấy chữ kia, ngây ngốc sững sờ hồi lâu mới nhảy dựng kêu lên: “Huynh đài đoán trúng rồi, quả nhiên đoán trúng rồi, người phá được bốn đẳng mê của Chỉ Tình tiểu thư rồi.”

Mọi người vội vàng tới vây quanh, chỉ thấy bên trên viết bốn chữ “Cóc, ngựa, cá, rắn.”

“Chỉ Tình tiểu thư và Điệp công tử đến rồi...” Không biết là ai hô lên một tiếng, mọi người vội ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên thấy hai người một nam một nữ phong độ phi phàm đang bước lên lầu.

Điền Văn Kính thở dài, tiến lên nghênh đón nói: “Hai vị à, các người đã tới muộn rồi.”

Dòng người xem đăng hội vẫn cuộn cuộn như cũ, nhưng cũng không so được với sự đông đúc khi đang náo nhiệt, Lâm Văn Vinh cùng hai vị tiểu thư xuống dưới lầu, chỉ nghe bên trên truyền đến một trận ồn ào, hấn không nhin được lắc đầu, đoán mấy cái đẳng mê cũng làm các người vui như thế, xem ra sinh hoạt về đêm của những công tử tiểu thư này vẫn còn quá nghèo nàn a.

Đại tiểu thư kỳ quái hỏi: “Người vừa mới rồi viết mấy chữ gì? Thật sự đoán trúng rồi sao?”

Lâm Văn Vinh đem mấy chữ đọc một lượt, cười nói: “Ta cũng không biết đoán trúng hay không, dù sao cũng là đoán mò thôi.”

Đại tiểu thư nghe bốn chữ này, liền đã biết rằng hấn thật sự phá giải bốn câu đố mà vẫn còn làm ra bộ dạng không có gì cả, vừa buồn cười lại tức giận nói: “Đoán trúng là đoán trúng, người cứ thích làm ra vẻ thần bí. Có phải muốn làm cho vị Chỉ Tình tiểu thư thông minh lanh lợi kia nhớ tới người hay không?”

Lâm Văn Vinh cả người chấn động nói: “Đại tiểu thư, điều này bị nàng nhìn ra rồi, cũng tốt, làm cho nàng nhớ hoài nhớ mãi...”

“Nói năng lung tung, đáng ghét chết đi được.” Đại tiểu thư len lén nhìn Ngọc Sương, khề hừ giọng.

Nhị tiểu thư lại cực kỳ cao hứng, ôm lấy cánh tay hấn bảo: “Ta đã biết mà. Tên xấu xa, người là mạnh nhất!”

Bộ ngực nhô cao của nàng nhẹ nhàng chà sát vài cái, Lâm Văn Vinh cười ha hả, không hề chớp mắt nói: “Mạnh, đúng là rất mạnh, sau này nàng sẽ biết.”

Nhị tiểu thư hai má ửng đỏ, nhưng lại dừng cảm ngắc đầu nhìn hấn, cười quyến rũ, thần thái kia tức thì mơ hồ có chút bóng dáng của Tiêu phu nhân.

Chi nhánh của Tiêu gia tại kinh thành là sản nghiệp khi Tiêu lão thái gia còn tại thế để lại. Hai tòa Tứ Hợp viện lớn nằm ở trên cửa ngõ bốn con đường, cũng chính là chỗ phồn hoa của kinh thành. Kinh thành phồn thịnh quả nhiên không giống bình thường, giờ này tuy đã là ban đêm, trên đường người đi lại vẫn như trước liên miên không dứt.

Khi Đại tiểu thư dừng xe ngựa ở trước cửa hàng, sớm đã có quân sự xuất lĩnh nhân viên nghênh đón. Thấy Tiêu Ngọc Nhược xuống xe, mọi người đều chen lên chào Đại tiểu thư.

Dựa theo tập tục truyền thống của Đại Hoa, chào hỏi đầu năm dù lúc nào cũng không coi là muộn. Đại tiểu thư đưa mắt ra đầu, Lâm Văn Vinh sớm đã chuẩn bị phong bao tiền đỏ phân phát cho đám nhân viên, năm mới tốt lành, được tặng bao lì xì màu đỏ may mắn.

Quản lý chi nhánh kinh thành là một vị đại tỷ lanh lợi, chồng họ Tống, mọi người đều gọi nàng là Tống tẩu. Theo lời Đại tiểu thư nói, Tống tẩu này khi còn trẻ chính là tiểu nha đầu sai bảo ngoài phòng của Tiêu phu nhân, cũng coi là người trong nhà.

Tống tẩu giữ chặt Đại tiểu thư hỏi thăm rồi rít, nói đến Tiêu phu nhân đã gạt không hết nước mắt. Quay quần nói chuyện, Tống tẩu tự mình dâng lên thang viên, đưa tới tay hai vị tiểu thư thưa rằng: “Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư, các người lặn lội đường xa, bây giờ lại là lễ Tết, nô tỳ không chăm sóc chu toàn. Thang viên này cũng không biết hợp với khẩu vị của hai người không.”

Đại tiểu thư nâng chén khê nếm một ngụm, cười bảo: “Tống tẩu, đây là liên dung bát bảo thang viên (chè bột nếp bọc hạt sen) a, khó nghĩ người còn nhớ được mẫu thân thích món này, mùi vị rất ngon.”

Tẩu tống nghe Đại tiểu thư khích lệ, trong lòng vui mừng. Nhị tiểu thư nghe nói là mẫu thân thích liên dung bát bảo, cũng không nhịn được nếm vài miếng.

Đại tiểu thư đưa một chén vào tay Lâm Văn Vinh nói: “Người chẳng phải hỏi đêm nay có thể ăn Nguyên Tiêu hay không sao? Mau nếm đi, đây chính là thang viên chính tông của Kim Lăng chúng ta.”

Lâm Văn Vinh múc một viên thang cho vào miệng, hạt sen bao bên trong bột nếp nóng bỏng, hấn vội ho vài tiếng, vội vàng nhổ lại vào bát, trên mặt đã đỏ bừng.

Đại tiểu thư cười khanh khách nói: “Ai ăn tranh của người chứ, người lại tham ăn như thế.”

Dựa theo quy củ, Đại tiểu thư và Nhị tiểu thư chưa dùng xong, hạ nhân như Lâm Tam không được phép ăn trước, thấy Đại tiểu thư đối xử với Lâm Tam thân mật gần gũi, Tống tẩu nhìn vậy ngạc nhiên, nhưng cũng nhịn không nói ra.

Ăn Tết Nguyên Tiêu tượng trưng cho một năm viên mãn, Đại tiểu thư cùng Nhị tiểu thư sắc mặt mỗi một, các nàng đi đường vất vả hơn mười ngày, dù là mang theo cá tính kiên cường của mẫu thân, cũng đã mệt mỏi không chịu nổi, mắt thấy đã tới nơi, tự nhiên muốn đi an giấc.

Tống tẩu cung kính nói: “Đại tiểu thư, nội viện này là chuyên chuẩn bị cho hai người, nha hoàn bà hầu đều đã chuẩn bị tốt, người cùng Nhị tiểu thư hãy sớm an giấc đi.”

Đại tiểu thư ừ một tiếng, kéo Ngọc Sương đứng dậy đi vào trong, đi được vài bước đột nhiên quay đầu lại hỏi: “Tống tẩu, chỗ ở của Lâm Tam người đã an bài chưa?”

Tống tẩu vội vàng thưa: “An bài thỏa đáng rồi, chính ở ngoại trạch gần nội viện.”

Đại tiểu thư trầm tư một lúc, khê nói: “Hấn là người quan trọng nhất Tiêu gia ta, ta còn rất nhiều việc phải cùng hấn thương lượng, để hấn cùng đến ở trong nội viện của chúng ta cho thuận tiện một chút. Còn nữa, có nam tử ở đó, trong lòng ta cũng an tâm. Đây, còn ăn sao, nói người đó.”

Lâm Văn Vinh đem viên thang cuối cùng nuốt xuống. Hơi nóng làm hấn há miệng hà hơi vài cái, lấy tay phẩy phẩy rồi mới hỏn hển lên tiếng: “Biết, biết là nói ta. Đại tiểu thư nói đi. Ta nghe đây.”

Tiêu Ngọc Nhược buồn cười nhìn hấn, người này bụng không biết sao to thế, học vấn không nhỏ, ăn cũng không ít: “Kêu người tới ở trong nội viện, người có nguyện ý hay không?”

“Bảo hộ hai vị tiểu thư sao? Việc này là ta giỏi nhất.” Lâm Văn Vinh cười hắc hắc.

Trên mặt Đại tiểu thư đỏ lên, trừng mắt nhìn hắn, xoay người đi. Nhị tiểu thư len lén vẫy tay với hắn, Lâm Văn Vinh nhanh nhẹn đuổi kịp.

Điểm đặc sắc nhất của Tứ Hợp viện ở kinh thành là bốn bể vuông vắn, chia thành hai phần đối nhau, ở giữa trồng một đài hoa, đơn giản phóng khoáng, ngói xanh phơi bày. Thật là thanh tao nhã nhặn.

Trong một khoảng thời gian, nơi này chính là nhà của mình rồi, Lâm Văn Vinh đưa mắt đánh giá xung quanh, trong lòng có chút cảm xúc. Đại tiểu thư cũng có ý nghĩ đồng dạng, nhện không được liền nhìn hắn một cái. Tiêu Ngọc Sương đợi đến sau ngày mười lăm liền sẽ tới Kinh Hoa học viện, cảm giác về mái nhà tự nhiên không mạnh mẽ như hai người kia.

Đại tiểu thư chọn một sương phòng ở phương nam, đây gọi là ở phương nam nhìn về phương bắc. Ngược lại Lâm Văn Vinh khi chọn chỗ, hắn không chút do dự chọn phòng phía bắc, ngồi phương bắc hướng về phương nam.

Thấy tỷ muội Tiêu gia sắc mặt mệt mỏi, Lâm Văn Vinh liền bảo: “Đi đường lâu như vậy, chịu đựng gió bụi, hai vị tiểu thư thoải mái tắm rửa, sớm đi nghỉ đi.”

Đại tiểu thư gật đầu khẽ ừ một tiếng, đang muốn đi về phòng. Nhưng lại cảm thấy được có chút không đúng, vội vàng hỏi: “Vậy người thì làm gì?”

Lâm Văn Vinh chính khí đầy mặt đáp: “Hai vị tiểu thư tắm rửa thay ý phục. Ta đương nhiên là ở ngoài cảnh giới, phòng ngừa bọn tiểu tặc nhòm trộm, chỉ cần có Lâm Tam ta đây, cho dù là ai cũng không tiến vào được.”

Người khác không đến, sợ là chỉ có người có thể tiến vào. Đại tiểu thư sắc mặt đỏ bừng, có chút cảm giác dẫn sói vào nhà, đưa mắt nhìn một cái, không dám nói chuyện. Ngọc Sương mặt mày ngượng ngùng, khẽ ừ ừ nói: “Tên xấu xa, ta với tỷ tỷ cùng tắm rửa, không cho phép người tiến đến. Nếu không, ta sẽ để nương thân phạt người.”

Lâm Văn Vinh xương đầu mềm nhũn, Nhị tiểu thư tuổi tuy nhỏ, nhưng nói về bản lĩnh câu dẫn ta, cũng là đệ nhất lưu. Ta nếu thật sự tiến vào, vậy cũng không tệ a, là ny tử người khơi lửa lên.

Hai vị tiểu thư trút bỏ quần áo, ngâm mình trong thùng gỗ, hơi nước thấm ướt hai gò má, cả người liền dễ chịu đến mềm ra.

Đại tiểu thư da như tuyết ngọc, trong trắng mờ ảo, ở giữa làn hơi nước nhìn tựa một bức tượng ngọc mỹ nhân khỏa thân.

Ánh mắt của Ngọc Sương quanh quanh trên ngực tỷ tỷ một trận, trong mắt hiện lên một tia hâm mộ, đột nhiên khơi dậy dũng khí, nhích đến gần bên Đại tiểu thư, không nhịn được thẹn thùng nói vài câu. Tiêu Ngọc Nhược nghe được sắc mặt đỏ bừng, cất giọng tức giận: “Tên bại hoại này, lại dám làm như thế với người, ta đi tìm hắn liều mạng.”

Nhị tiểu thư sắc mặt đỏ bừng khẽ nói: “Không phải thế, hắn nói xoa bóp là vì xúc tiến sự nảy nở của muội, còn nói tương lai của ta sẽ còn lớn hơn so với tỷ tỷ.”

Đại tiểu thư nghe không nổi nữa, sắc mặt đỏ như máu, ngọc thủ thon thả trong thùng đập mạnh một cái, bọt nước văng tứ phía, nàng hung hăng nói: “Tức chết ta rồi, cái đồ xấu xa này, đồ không có lương tâm.”

Nhị tiểu thư ừm một tiếng: “Hắn chính là xấu như thế, tỷ tỷ, mới vừa rồi hắn nói ở bên ngoài trông coi cho chúng ta, nhưng sao lại chẳng thấy động tĩnh, chẳng lẽ là trốn ở nơi nào đó nhìn lên.”

Đại tiểu thư a một tiếng kêu kinh hãi, vội vàng đưa hai tay che trước ngực, nhớ tới “hạnh kiểm xấu xa” của người kia, nhìn trộm - hắn tuyệt đối chính là hạng nhất. Đại tiểu thư khẩn trương đánh giá bốn phía, cửa chính, cửa sổ, nóc nhà trên trời, khắp nơi đều quan sát cẩn thận, chẳng thấy bóng dáng ghét kia đâu cả.

Lâm Văn Vinh đưa tai dán vào bên cửa sổ chăm chú nghe, nường mảy, bắt đặc dĩ lác đầu, Đại tiểu thư, nường coi thường ta rồi, cái việc nhìn lên chẳng thú vị này, Lâm Tam ta như thế nào lại làm, trộm lấy trái tim mới chính là vương đạo.

Hắn ngáp một cái, đang muốn về phòng ngủ nơi tử tế một giấc, đột nhiên nhìn thấy một chiếc hoa đăng hồng tuyền (đèn lồng tua đỏ) đặt ở một góc, nhìn không được lắc đầu khê than, cầm chiếc đèn kia lên đi vào phòng.

Hai người tử muội cười đùa ồn ã tắm rửa xong, khi đẩy cửa đi ra, đã thấy trong phòng Lâm Tam đèn đuốc sáng trưng, cũng không biết tên xấu xa kia đã làm ra cái gì.

Đại tiểu thư khê nói: “Ngọc Sương, người đi xem xem đồ xấu xa kia làm gì, đã muộn như thế này còn không buồn ngủ, chẳng phải muốn cho thân thể đổ gục hay sao?”

Nhị tiểu thư ừ một tiếng, rón rén như mèo đi tối, nhìn xuyên qua cửa sổ, chỉ thấy Lâm Tam ôm một chiếc hoa đăng, đang bận rộn không ngừng. Nàng không thấy rõ ràng, cũng không dám quấy rầy hắn, liền nhẹ chân rón rén trở lại bên người tử tỷ, khê nói bên tai nàng vài câu.

Đại tiểu thư nhướng mày: “Cứ để cho tên bại hoại đó làm loạn, chúng ta an giấc thôi.”

Cũng không biết lên giường đã bao lâu, Đại tiểu thư tâm thần không thanh thản, thế nào cũng không nhắm mắt được, liền khoác áo dài đẩy cửa đi ra.

Trăng cao giữa trời, màn đêm như nước, chỉ còn nửa canh giờ nữa, Nguyên Tiêu sẽ qua đi. Trong phòng đối diện đèn đuốc tắt hết, không thấy một tia động tĩnh, hẳn là tên xấu xa kia cũng đang ngủ rồi.

Sớm như vậy đã ngủ, đúng là lợn! Đại tiểu thư ảo não không chịu được, chân nhỏ nhấc lên, đang muốn trở về phòng, đã thấy ở góc tường dựng một chiếc thang gỗ.

Theo hướng thang nhìn lên, Đại tiểu thư che miệng nhỏ, ngạc nhiên lẫn vui mừng, nước mắt tách tách rơi xuống.

Ở trên mái nhà, một chiếc hoa đăng to lớn chậm rãi bay bổng, hướng lên không trung. Tua hồng chiếc đèn quần vào mắt cá chân của hai hình nhân nhỏ bé, lấp lánh chiếu sáng trong ánh đèn màu cam.

Lâm Tam nằm trên nóc nhà, hai mắt khê nhắm, hô hấp đều đều, ánh trăng chiếu trên mặt hắn, khóe miệng có thể thấy rõ ràng nước giải chảy xuống, đúng là đã ngủ say.

229. Chương 227 : Kẻ Xấu

- “Ngủ sớm dậy sớm thân thể khỏe mạnh, thể nhân học ta sẽ vui vẻ tiêu diêu...”, Lâm Văn Vinh ngâm nga một tiểu khúc rời khỏi giường, đêm qua tuy khốn đốn, nhưng ngủ một giấc xong thấy thoải mái hơn nhiều. Khi đi ra khỏi cửa, đã thấy trong phòng đối diện trống trơn không một bóng người, hai vị tiểu thư đã dậy từ sớm, chẳng biết đi đâu.

Đang vô cùng buồn chán làm bài thể dục buổi sáng, một khuôn mặt nhỏ đỏ bừng vì lạnh của một tiểu nha hoàn chạy đến kêu lên:

- Tam ca, Tam ca...

Lâm Văn Vinh nhận ra nàng, đây là nha đầu mà đêm qua Tổng tẩu phân phối cho Đại tiểu thư sai khiến, tên là Hoàn Nhi, trông thật yêu kiều nhỏ nhắn đáng yêu.

- Hoàn Nhi muội muội, việc gì thế? Ấy, trên đầu muội còn có con gián, để ta tới bắt ra cho muội.

Lâm Văn Vinh ra vẻ cả kinh nói. Hoàn Nhi bị dọa kêu “a” một tiếng, nhảy đến bên người hắn ôm lấy cánh tay, kêu lên:

- Tam ca, ở đâu, ở đâu ?

- Tam ca ở đây này !

Lâm Văn Vinh cười hì hì nói, sáng sớm thức dậy trên ghẹo tiểu cô nương, con mẹ nó cuộc đời thật đẹp. Hoàn Nhi biết được trò của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, buông cánh tay hắn, nói lí nhí:

- Tam ca, Đại tiểu thư để muội đến xem, nói nếu là huynh thức dậy rồi, thì mời huynh đi dùng bữa sáng.

Lâm Văn Vinh ngáp một cái:

- Vậy về báo lại với Đại tiểu thư, ta còn chưa có thức dậy nhé. Đêm qua vội vội vàng vàng đi ngủ, thật sự rất vội, ngay cả tắm đều chưa được sạch. Đợi chút nữa nhất định phải tắm rửa cẩn thận một phen, sau đó lại ngủ thêm một giấc thật thoải mái. Hoàn Nhi muội muội, ta thấy muội trông không nhỏ, năm nay mười mấy rồi.

- Mười sáu, sắp mười bảy rồi.

Hoàn Nhi khẽ nói.

- Như vậy a, tuổi nhỏ thế sao? Xem ra ta đoán không sai nhiều lắm. Hoàn Nhi, chút nữa tới giúp ta cạo lưng nhé.

“A”, tiểu nha đầu cả kinh chạy mất như một cơn gió, Lâm Văn Vinh cười dài ba tiếng, nếu như không phải vì phải tìm kiếm Thanh Tuyền, lão tử mỗi ngày đều trêu chọc nha hoàn, ôm ấp lão bà như vậy. Thật quá tiêu dao tự tại a!

Hắn tới kinh thành là vì làm hai việc. Một là giúp đỡ Đại tiểu thư chuẩn bị kinh doanh ở đây, còn lại là tìm kiếm Thanh Tuyền. Đêm qua lại gặp giấc mơ đó, làm trong lòng hắn tăng thêm nhiều tự tin, ngẫu nhiên đều có thể gặp, chuyên tâm tìm kiếm chẳng lẽ còn không thấy sao?

Đi đường vất vả, đêm qua lại ngủ ngon lành, sáng sớm lại còn tắm rửa sạch sẽ. Ở trong nội viện này đều là nữ tử, muốn cô nương nhà người ta mang nước tắm cho, hắn thực sự có chút không hay. Không dễ dàng mới đổ đầy nước nóng vào chiếc thùng gỗ lớn. Vừa cầm lấy xà phòng, cởi quần áo chui vào trong thùng, một cảm giác ấm áp truyền đến, thấm vào lông tóc làm toàn thân hắn thoải mái không thể diễn tả nổi. Toàn thân thư thái, hắn hít một hơi, hai tay khe khẽ đập, dùng sức khỏa vài cái, trong miệng rên hừ hừ: “ta bơi, ta bơi, ta bơi bơi bơi!”

Đang thoải mái ngâm nước, lại nghe bên ngoài vọng đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, một giọng nữ nhân từ ngoài vọng vào:

- Người ở trong phòng à? Làm cái gì đó. Sao không ra dùng bữa?

“Sao ngay cả tên cũng không xưng? Nếu không phải quen với nàng rồi, ta chẳng biết nàng nói người nào”. Hắn vùi đầu vào trong nước một lát. Mới ngẩng đầu lên hít một hơi, lắc lắc nước ở trên đầu, cười phóng túng:

- Đại tiểu thư, ta đang tắm rửa, nàng ngàn vạn lần không nên tiến vào a! Nếu không người ta gọi là phi lễ đó.

Tiêu Ngọc Nhược ở bên ngoài nghe được buồn cười, tắm rửa sớm thế này ư? người này trước tới giờ nói chuyện không có nghiêm chỉnh, câu này cũng đối gậy. “Tin người mới là lạ” Đại tiểu thư trầm trầm:

- Người làm cái gì đó, mau ra đi, nếu không ta sẽ tiến vào đó.

- Ta cảnh báo nàng, không nên tiến vào, nếu không tự gánh lấy hậu quả đó.

Lời nói của Lâm Tam nghe có chút gì đó nghiêm trọng, Đại tiểu thư tự nhiên không tin, thấy hắn không ra, tính ương ngạnh nổi lên, cũng không nghĩ tới liền đẩy cửa mà vào.

- A...

Hai người đồng thời hét chói tai. Lâm Văn Vinh ngồi ở trong thùng, tóc còn ướt sũng nước, chỉ thấy Đại tiểu thư hùng hổ tiến vào, trong tay cầm cái khay gỗ, trong khay đặt mấy cái bánh bao cùng một bát cháo bốc khói nghi ngút, hiển nhiên là chuẩn bị cho hắn.

- Đại tiểu thư, thân đồng nam của ta bị nàng thấy rồi, nàng phải có trách nhiệm với ta a!

Lâm Văn Vinh cười hi hi nói.

- Người, người... người làm sao không mặc y phục.

Tiêu Nhược vừa thẹn vừa giận , vội vàng quay đầu đi. “Toát mồ hôi, mặc quần áo sao mà tắm đây”. Lâm Văn Vinh cười hắc hắc :

- Không phải ta đã nói qua sao? Đang tắm rửa mà! Nàng thế nào lại không tin? Thế này để xem nàng chịu trách nhiệm với ta thế nào?

Đại tiểu thư vội vàng lui khỏi phòng, hai gò má giống như bị lửa thiêu, nhìn bữa sáng tinh mỹ, nhịn không được lại thẹn thùng lẫn tức giận hừ một tiếng. Tắm sạch sẽ xong, toàn thân dễ chịu, vì thế phần chần chừ hơn nhiều, Lâm Văn Vinh đẩy cửa ra, chỉ thấy Đại tiểu thư ngồi ngây ngốc ở trước cửa, hai mắt vô thần, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

- Quên đi, coi như ta không may, bị nàng thấy hết rồi, coi như chấp nhận chịu thiệt, không truy cứu nàng nữa. Nàng cũng đừng mặt mũi sâu khổ, nên làm cái gì thì hãy đi làm đi!

Lâm Văn Vinh rộng lượng nói.

- Đáng ghét!

Đại tiểu thư hừ một cái, tức cũng không phải, cười cũng không phải, người này so với đêm qua sao thành một kẻ khác rồi. Thấy hấn đưa tay vào trong khay dò dẫm, nàng vội nói :

- Đừng dùng nữa, thức ăn đều nguội cả rồi, ta gọi bọn chúng hâm lại một chút

Lâm Văn Vinh gật gật đầu :

- Vẫn là Đại tiểu thư yêu thương ta a !

- Ai yêu thương người chứ !

Đại tiểu thư hừ nhẹ một tiếng, hai má có chút đỏ lên :

- Đã lười biếng, lại còn muốn ta tới phục vụ người. Để người khác thấy được, không sinh ra đàm tiếu mới lạ đó!

- Đàm tiếu? Đàm tiếu cái gì? Đại tiểu thư lại sợ mấy cái đàm tiếu đó sao?

Lâm Văn Vinh mỉm cười, giống như chẳng để ý nói:

- Đàm tiếu chính là những người rảnh rỗi làm ra, trên thế giới này, ta không sợ nhất chính là đàm tiếu.

Đại tiểu thư thấy trong mắt hấn giống cười mà không phải cười, trong lòng có chút hoảng hốt, vội vã cúi đầu xuống, không dám nhìn vào hấn.

- Người... người đã chà đạp ta!

Trong mắt Tiêu Ngọc Nhược đã ướt ươn ướt, hơi ẩm ướt lại có chút cảm động, nhẹ nhàng nói:

- Hoa đăng hôm qua...để đâu rồi ? ta muốn xem!

- Vứt rồi, tới đây thì vứt rồi.

Lâm Văn Vinh cười hì hì :

- Một chiếc đèn hồng, có gì mà hay.

Mũi Đại tiểu thư cay cay, cắn chặt hàm răng trắng, cúi đầu thút thít:

- Đồ nói dối, người chính là đồ lừa dối, đồ lừa dối chuyên lừa gạt ta!

Dựa theo kế hoạch của Đại tiểu thư, lần này đến kinh thành chủ yếu là vì bán nước hoa và xà phòng. Tiêu phu nhân tuy là xuất thân ở kinh thành, nhưng nàng rời kinh nhiều năm, người quen chẳng còn một ai, Tiêu gia ở kinh thành hoàn toàn vô danh, chỉ biết được mấy người quý nhân quan lại thôi. Tiêu Ngọc Nhược khi tới, liền muốn làm lại tất cả.

Sản nghiệp của Tiêu gia ở Kim Lăng to lớn, căn cơ hùng mạnh, muốn làm việc gì thì nhất hô bách ứng. Kinh thành chẳng thể so với Kim Lăng, dưới chân thiên tử ngọa hổ tàng long, trước sau đều là hoàng thân quốc thích, vương công quý tộc. Tiêu gia tuy kinh doanh nhiều năm ở đây, nhưng phần lớn là bán quần áo,

lúc này muốn kinh doanh phần sá, chưa tính tới độ hấp dẫn không tầm thường của nước hoa và xà phòng. Vậy chỉ có thể làm lại từ đầu, có thể nói cùng tồn tại cả cơ hội lẫn thách thức.

Đại tiểu thư nhú chặt hai mày, Tổng tẩu ngồi bên cạnh không dám nói gì, sợ rằng quấy rầy suy tưởng của nàng. Nhị tiểu thư ngồi ở bên người Lâm Văn Vinh, mặt mày hớn hở nhìn hần. Nàng qua năm nay đã mười bảy rồi, lớn hơn một tuổi, Theo lời dặn dò của phu nhân, việc của Tiêu gia cũng muốn nàng tham gia thương nghị.

- Lâm Tam, người đã biết bước đầu tiên chúng ta phải đi thế nào chưa? Là đi bài phỏng các vị bạn cũ của mẫu thân, hay là dựa vào những người Tổng tẩu quen biết, làm từng bước từng bước.

Đại tiểu thư dò hỏi. Vấn đề này đối với Lâm Văn Vinh mà nói, thật sự nhỏ như cái bát cơm sáng, hần đã trải nghiệm qua biết bao nhiêu lần. Chính là quảng cáo rùm trời ầm ầm, không ngừng tiếp thị sản phẩm. Làm cho người ta nhớ kỹ nó, sử dụng nó, vậy coi như là thành công. Nhưng ở cái thời đại này, nhằm vào đám người sử dụng nước hoa và xà phòng, phát quà như thế nào, truyền bá rộng rãi như thế nào, cũng lại cần cần thận chú ý. Những tiểu thư thái thái này không thích những lời ngon ngọt mời gọi, đều là những nữ tử tao nhã, tiếp thị cũng phải cần kỹ xảo khéo léo.

Ngọc Sương thấy tỷ tỷ hai mi nhú chặt, Lâm Tam lại mặt mày tươi cười, đối với hần hiểu rõ, nhất định là có diệu pháp rồi, liền khê đẩy vai hần một cái nói:

- Có phương pháp gì chàng hãy nói nhanh đi, đừng làm tỷ tỷ lo lắng.

Lâm Văn Vinh trầm trầm nói:

- Đêm qua nàng đáp ứng ta, đoán được mê đăng liền được hôn, làm sao lại chạy đi trước.

Nhị tiểu thư khê gắt một cái, sắc mặt đỏ bừng, không dám nói nữa. Lâm Văn Vinh cười ha hả, đứng lên nói:

- Đại tiểu thư, nàng đề xuất hai loại phương thức đều có đạo lý, đều có thể đi thử một lần. Không kể cái gì tốt xấu, có thể làm thử mới biết, về phần có hiệu quả hay không, lúc khác hãy nói.

Đại tiểu thư bất mãn sảng giọng :

- Người có ý tưởng gì cứ nói, toàn thích làm khó ta, liệu hồn, ta sẽ mách với nương thân.

Lâm Văn Vinh toát mồ hôi, Đại tiểu thư không có chiêu nào nữa rồi, lại dùng phu nhân ép ta, hần hắc hắc cười nói:

- Đại tiểu thư đưa ra thủ đoạn này tuy có thể làm, nhưng lại phải nhìn sắc mặt người khác làm việc, quá không ổn thỏa. Tiền lãi của nước hoa và xà phòng thơm này là của chúng ta, vẫn phải tự mình làm chủ mới đúng.

- Thế nào tự mình làm chủ ?

Đại tiểu thư nói.

- Vô cùng đơn giản ! Chúng ta chủ động đưa ra, dùng quảng cáo, làm triển lãm, tiếp thị sản phẩm, với sức hút của nước hoa và xà phòng thơm, muốn cho oanh động cũng chẳng phải khó.

Thấy ánh mắt trầm tư của Đại tiểu thư , Lâm Văn Vinh tiếp tục nói :

- Sản phẩm này của chúng ta chủ yếu tiêu thụ cho đối tượng, là những tiểu thư thái thái trong kinh. Muốn hấp dẫn ánh mắt của các nàng, vậy phải có khẩu vị của các nàng, theo như ta thấy, không bằng làm phẩm hương hội.

- Phẩm hương hội? phẩm hương hội cái gì?

Mọi người trong phòng cùng nhau hỏi.

- Các vị nghĩ xem, nếu là đem nước hoa và hoa đặt cùng nhau, vậy có hiệu quả gì ?

Lâm Văn Vinh gợi ý.

- So sánh hương thơm!

Đại tiểu thư vỗ tay, trên mặt vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ. Lâm Văn Vinh nói vanh vách :

- Đại tiểu thư quả nhiên là băng tuyết thông minh, mới chút đã rõ a! Tiểu sinh bội phục bội phục.

Đại tiểu thư nhìn hẩn một cái đầy quyến rũ, hàm hừ:

- Đừng vội giấu ta, ý tứ này của ngươi ta đại khái hiểu được rồi. Nhưng là như thế nào để các vị tiểu thư thái thái có thể tới xem phẩm hương hội của chúng ta.

- Mùa xuân hàng năm, các loại các dạng thưởng hoa hội xuất hiện nhiều không đếm hết, những tiểu thư thái thái đều đi xem, muốn tìm một cái cơ hội làm phẩm hương hội, cũng chẳng phải là quá khó? Tiếp thị tại chỗ, dùng thư tặng quà, vừa lịch sự lại ý tưởng mới mẻ, hiệu quả sẽ vang dội. Nhớ kỹ, cơ hội vĩnh viễn chỉ tới với ai có chuẩn bị .

Lâm Văn Vinh cười nói. Tiêu Ngọc Nhược khẽ gật đầu, Nhị tiểu thư cũng vui vẻ ra mặt, khẽ nói với Lâm Văn Vinh:

- Lâm Tam, ngươi ra đây một chút.

Nói xong liền chạy nhanh ra khỏi phòng. Lâm Văn Vinh cũng mặc kệ ánh mắt kinh ngạc của Đại tiểu thư, vội vàng chạy theo ra ngoài. Nhị tiểu thư trốn ở chậu hoa vẫy tay với hẩn. Thấy hẩn đến, không chịu nổi mặt đỏ như trái đào, mắt phượng khép hờ, âm thanh run rẩy:

- Người xấu, hôn thiếp một cái!

230. Chương 228: Tiên Tử Và Cường Nữ

“Nha đầu, không ngờ dám đưa ra loại yêu cầu này, chẳng phải bức ta phạm sai lầm sao”. Lâm Văn Vinh cảm nhận được “khổ vì tình” là sao. Ngọc Sương thấy hẩn chần chừ không quyết, tưởng rằng hẩn lo lắng bị người ta nhìn thấy, không nhận được lâu bầu, sắc mặt hớp hồn nói:

- Quỷ nhất gan! Người ta không sợ, ngươi sợ cái gì, ư...

Một cái ôm mạnh mẽ kéo nàng vào trong lòng, chiếc miệng nhỏ đỏ tươi bị ép chặt, một đôi bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve tác quái trên lưng nàng, nàng thở hổn hển, khẽ ừ một tiếng, cả người nóng như lửa, bỗng nhiên như muốn hòa tan vào trong hẩn

- U...

Lâm Văn Vinh hít một hơi thật dài, còn cần phải tăng cường khả năng nín chịu hơn a, mới hai mươi mấy phút không kiên trì nổi rồi, bất kể cái gì cũng được phải chịu hơn một giờ chứ. Nhị tiểu thư liếc mắt bốn phía, ư hử một tiếng nép vào lòng hẩn, nhẹ nhàng vuốt ve ngực hẩn nói:

- Người xấu, chàng làm chuyện xấu như vậy, nếu để cho tỷ tỷ nhìn thấy thì làm sao bây giờ? thiếp chính là đáp ứng tỷ ấy, không thể để cho chàng lại tùy ý khi phụ, nếu tỷ ấy biết được, thiếp chẳng phải xấu hổ chết mất.

“Nha đầu này, sự chủ động của vừa rồi đã chạy đâu mất”. Lâm Văn Vinh cười nói:

- Nàng sợ cái gì, chúng ta thế này gọi là hai bên tình nguyện, nàng ấy muốn nhìn cứ để cho nhìn thoải mái thôi.

Nhị tiểu thư đối với hẩn không có biện pháp gì, đồ bưng mặt mặc kệ hẩn làm gì thì làm. Cùng Tiêu Ngọc Sương chàng chàng thiếp thiếp một phen, khi trở về trong phòng, Đại tiểu thư và Tống tẩu đã gần như bàn bạc xong, Tiêu Ngọc Nhược đang viết cái gì đó. Nhìn thoáng quá khuôn mặt nhỏ nhắn phớt hồng của Ngọc Sương, Đại tiểu thư không chịu được, sẵn giọng :

- Các ngươi làm cái gì lâu thế mới quay lại? Ta và Tống tẩu bàn bạc chút biện pháp, người đến xem như thế nào?

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Ta với Nhị tiểu thư ra ngoài giao lưu miệng lưỡi một phen... vậy cái phương án gì đó nàng cùng Tổng tẩu định liệu được rồi, ta rất yên tâm.

Tổng tẩu không hiểu nổi quan hệ giữa Lâm Tam và Đại tiểu thư, nói chuyện tùy ý như thế. Tiêu Ngọc Nhược nhìn hẩn nghi ngờ, khẽ nói:

- Người đừng hoàn toàn trút bỏ trách nhiệm. Nếu việc này làm sai lầm đổ bể, không kiếm được tiền, Tiêu gia ta lỗ vốn cũng chính là người lỗ vốn đó.

- Đại tiểu thư làm việc thì ta yên tâm rồi!

Lâm Văn Vinh cười nói, Tiêu Ngọc Nhược giận dữ trừng mắt nhìn hẩn một cái. Việc kinh doanh, Lâm Văn Vinh vốn chẳng muốn quan tâm, cũng như từ lâu đều giao cho Xảo Xảo. Nước hoa và xà phòng, Đại tiểu thư so với hẩn còn tận tâm hơn. Bản thân hẩn chỉ phụ trách đưa ra chủ ý, dù sao ý tưởng của hẩn đều là chủ ý đáng tiền, chỉ cần thực hiện tốt, cơ bản sẽ không thất bại. Về phân an bài cụ thể ra sao, phải nhờ vào Đại tiểu thư rồi. Dù sao nàng là một thân nữ nhi, đối với thói quen tính tình của các thái thái tiểu thư đều rõ ràng, nếu ép một đại lão gia xen vào, ngược lại sẽ làm ra thứ rối tung, trái với sự mong muốn.

Đại tiểu thư biết hẩn vốn lưỡi biếng, nhưng cũng không cách gì bắt ép hẩn, nhớ đến khung cảnh ấm áp tới qua, trong lòng nổi lên một mảng nhu tình, cũng không muốn đi ép hẩn làm việc không thích.

Lâm Văn Vinh nhớ tới ước định cùng Thanh Tuyền, trong lòng cấp bách, giữ chặt Tổng tẩu nói:

- Tổng tẩu, người quen thuộc mọi nơi trong kinh thành, xin hỏi Ngọc Phật tự ở đâu?

- Ngọc Phật tự ?

Tổng tẩu nhíu mày nói :

- Là bảo điện của nơi nào? Ta ở kinh thành hai mươi năm nhưng chưa từng nghe qua.

Lâm Văn Vinh sửng sốt một chút. Ngày đó khi ly biệt, Thanh Tuyền đã nói rõ ràng là mừng bảy tháng bảy, gặp mặt ở trước Ngọc Phật tự, nàng sẽ không lừa gạt mình. Vì sao Tổng tẩu ở trong kinh nhiều năm, lại không biết Ngọc Phật tự này chứ? Hẩn vốn nghĩ trước tiên đến bên ngoài Ngọc Phật tự tìm một phen, vậy mà bị đánh một cái choáng váng. Một người ở lâu trong kinh thành như Tổng tẩu cũng không biết Ngọc Phật tự ở nơi nào, vậy ta phải đi đâu tìm kiếm Thanh Tuyền?

Tổng tẩu nói:

- Lâm huynh đệ, người muốn đi thắp hương sao? Trong kinh còn có nhiều ngôi tự tên tuổi nổi danh hơn nhiều: Đại tướng quốc tự. Tiểu tướng quốc tự. Tịnh Đàm tự...đều là những chùa nổi tiếng, hương khói rất thịnh. Mỗi lần trước sau mười lăm giữa tháng, các vị đại quan hiển hách đều muốn đi thắp hương cầu phạt. Người đi cầu khẩn, khăng định rất là linh nghiệm.

Lâm Văn Vinh lắc đầu:

- Tổng tẩu, ta chỉ muốn đến Ngọc Phật tự. Người thật sự chưa từng nghe qua tên Ngọc Phật tự sao?"

Tổng tẩu đáp:

- Ta ở kinh thành chừng đây năm, chỗ lớn nhỏ đều đến rồi, quả thật chưa từng nghe qua tên của Ngọc Phật tự.

Đại tiểu thư thấy hình dáng ngơ ngẩn ngẩn của hẩn, cũng không biết hẩn hỏi vì mục đích gì, chỉ là thấy đáng vẻ vô thần của hẩn, trong lòng mơ hồ cảm thấy khó chịu, liền dịu dàng hỏi :

- Có phải người nhớ lầm rồi hay không?

- Dù là chết đi, ta cũng sẽ không nhớ nhầm.

Lâm Văn Vinh kiên định nói. Nhìn thấy giọng điệu như chém đinh chặt sắt của hẩn, đã biết chỗ này đối với hẩn vô cùng quan trọng. Đại tiểu thư khẽ nói:

- Người chó có hoảng lên, kinh thành lớn như vậy, Tổng tẩu cũng không thể nơi nào cũng biết, ta kêu nhiều người đi nghe ngóng một chút, chắc chắn tìm được cho người chó kia.

Lâm Văn Vinh cười khở một cái nói :

- Cám ơn nàng, Đại tiểu thư.

Tiêu Ngọc Nhược sửng sốt một chút, buồn bã nói :

- Người cảm ơn ta như vậy, ta ngược lại có chút không quen, sau này chó nói những lời như thế, nghe không thoải mái.

Tổng tẩu nhíu chặt mày trầm mặc, nửa ngày mới nói :

- Lâm tiểu ca, người nói, chẳng lẽ là Ngọa Phật tự?

- Ngọa Phật tự?

Lâm Văn Vinh vội vàng hỏi:

- Cũng chẳng quan tâm cái gì Ngọc Phật Ngọa Phật nữa, chỉ cần là Phật tự, người hãy mau nói ra đi.

Tổng tẩu gật đầu đáp:

- Ngọa Phật tự này nằm ở ngoại ô thành bắc, hơn hai mươi năm trước cũng có một thời hương khói thịnh vượng, chỉ là mấy năm nay sớm suy bại rồi. Cũng không biết người nói đến có phải là nơi này hay không.

Lâm Văn Vinh mừng rỡ, chẳng quản nó là cái gì Phật, chỉ cần là Phật tự, vậy thì có hi vọng rồi. Hắn vội vàng hướng Tổng tẩu vái một cái:

- Tạ ơn Tổng tẩu, đại ân đại đức của người, tiểu đệ ngày sau sẽ báo đáp.

Lời vừa dứt, thân hình vội vàng chạy ra cửa, đảo mắt biến mất trong đám người náo nhiệt.

- Lâm Tam huynh đệ này thật là rất nóng lòng, cũng không biết tìm Ngọc Phật tự kia làm cái gì, chẳng lẽ là gặp mấy cô nương thân thiết.

Tổng tẩu cười nói.

Đại tiểu thư quay đầu đi, hàm hừ:

- Chó để ý tới hắn, hắn dù có dụ dỗ tất cả nữ tử trong thiên hạ đem về nhà, cũng kệ hắn đi.

Tổng tẩu ngẩng đầu nhìn bầu trời u ám, lo lắng nói:

- Nhìn sắc trời này, hôm nay e là sắp mưa. Lâm huynh đệ một mình ra ngoài, nếu gặp mưa có thể không hay.

Lời vừa dứt, đã thấy Đại tiểu thư cầm chiếc ô vội vã chạy ra ngoài. Chỉ là biến người mệnh mông, nào đâu còn có thể tìm thấy bóng dáng Lâm Tam, Đại tiểu thư đứng trên đường lớn, nhìn dòng người xuôi nam ngược bắc, nhất thời có chút ngẩn ngơ...

Lâm Văn Vinh hào hứng phóng ra cửa, định rõ phương hướng, thẳng tiến thành bắc mà đi. Kinh thành phồn hoa. Bán rong sai vặt, biểu diễn nhào lộn tạp kỹ...làm cho người ta hoa cả mắt. Trên đường lớn người đi người lại, đông đúc rộn rịp rầm rập, tiếng quát tháo, tiếng kêu hét không dứt bên tai, cực kỳ náo nhiệt.

Lâm Văn Vinh lòng nhớ tới Ngọc Phật tự, đối với thắng cảnh của kinh thành cũng không có lòng thưởng thức, tìm với người hỏi rõ vị trí của Ngọa Phật tự, vội vã hướng thẳng ngoại ô đi tới.

Ở Kinh thành rộng lớn này. Đi hơn nửa canh giờ, người ngoài đường dần dần thưa thớt rất nhiều, vừa tới ngoại ô. Vừa đi một đoạn, đã thấy đường phía trước dần trở nên gập ghềnh. Ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy trước mắt đột nhiên một vách núi sừng sững. Vách núi này e phải cao vài trăm trượng, dựng ngược lên, bốn phía trống không, không có chỗ nào để đặt chân trèo lên. Trên đỉnh núi mây mù bao phủ, khói lam vờn quanh. Mơ hồ thấy đỉnh đài lâu gác, mái xanh nhô ra, giống như trong tiên cảnh.

Dưới chân vách núi, một ngôi chùa hoang phế, cửa gỗ mục nát, rêu phủ đầy đất, khắp nơi đổ nát, chẳng còn dấu vết con người. Tường vách phòng ốc trong chùa này phần lớn đều sụp đổ, chỉ có chính điện, còn được che hơn nửa nóc nhà.

Lâm Văn Vinh vừa nhìn thấy trong lòng liên tục kích động, đây chính là Ngọc Phật tự sao? Có đúng là Ngọc Phật tự trong lời nói của Thanh Tuyền không?

Hắn đi tới gần. Chỉ thấy bên trong chùa tường cao sụp đổ, nóc nhà cũng hư nát lộ ra bầu trời. Một pho tượng phật di lạc bằng đá hoa cương thật lớn, cũng phải to tới mười hai trượng. Cao tới tám trượng, chất phác thu hút, mỉm cười nằm trên mặt đất. Dưới gió thổi mưa sa, góc cạnh trên thân ngoại phật bằng đá này đã bị mài nhẵn, hiện hết ra vẻ nhu hòa.

Trước tượng phật đặt một cái tháp hương thật lớn, vẫn còn lưu lại chút dấu vết hương khói, tuy trải qua mưa gió nhưng lại không mất đi khí thế, dựa vào đó có thể thấy tình hình hương hoa thịnh vượng năm đó.

Lâm Văn Vinh ở trong đại điện tới tới lui lui dò xét một phen, ngoại trừ tượng phật như núi ra, thì hoàn toàn trống không, tường vách của Ngoại Phật tự này đều đã sụp đổ, chỉ có chính điện là bảo tồn tốt một chút. Xuyên qua chính điện, sau chùa cũng là một rừng cây rất lớn, cây cối cao lớn, cành cây sù sì, tuy là vừa qua năm mới, cánh lá héo úa, nhưng chẳng thấy tiêu điều.

Ngôi chùa này kết cấu đơn giản, trước sau có vật sống nào, liếc mắt một cái liền có thể thấy hết. Lâm Văn Vinh tìm kiếm trước sau một phen, ngay cả một cái quỹ ảnh cũng chẳng thấy.

Hắn chẳng nản lòng tìm kiếm xung quanh một vòng, chỉ thấy ngọn núi này bốn phía thẳng đứng, vách đá bóng loáng, không mấy chỗ có thể đặt chân, ba mặt đều là nước, chỉ trước mặt Ngoại Phật tự này là bình địa, cũng không biết phi vũ lâu các ở trên tuyết phong này là ai làm nên, lại như thế nào leo lên được.

Sớm hết một vòng, nhưng nhớ tới mảnh rừng mới đi ngang qua, chẳng nói tới Thanh Tuyền, ngay cả một con thỏ còn không tìm thấy. Hắn lau cái trán đầy mồ hôi, liền nằm dài lên mặt cỏ khô, tứ chi duỗi thẳng, thở hổn hển từng hơi lớn.

Nơi này cuối cùng có phải là Ngọc Phật tự không? Thanh Tuyền, Thanh Tuyền ở đâu? Hắn mông lung nằm thẳng cẳng, tâm tư cũng không biết bay đi tới tận đâu, con mắt dần dần nhắm lại. Không biết nằm bao lâu, trong mơ hồ, tựa hồ như có chút ẩm ướt trên mặt. “Mưa xuống rồi!” Trong lòng hắn than thở, mở mắt ra, thất thểu tiến về phía trước, nhất thời mắt tròn xoe.

Trên ngọn cây kia, một nữ tử áo trắng phát phơ thân hình yếu điệu, gót sen điểm nhẹ, đạp lên cành lá, giống như tiên tử trong mây từ hư vô thăm thăm bay qua, không nhiễm chút bụi của thế tục.

Gặp quỷ rồi sao? Hay là thấy thần tiên? Nhất thời cơn buồn ngủ của Lâm Văn Vinh tan biến, xoay một cái ngồi dậy, cao giọng hò hét:

- Ê, ê...

Nữ tử kia tựa như không nghe thấy hắn kêu gọi, phảng phất như làn khói nhẹ lướt về phía trước không ngừng, thân hình vô cùng mỹ diệu, nhưng chẳng phải Tiêu Thanh Tuyền.

L

âm Văn Vinh vốn đã tuyệt vọng ở Ngoại phật tự này, như thấy ở đây đột nhiên xuất hiện một cô gái, trong lòng nổi lên vài phần hi vọng, theo sau nàng hô to:

- Tiểu thư, tiên tử, mỹ nữ ...

Mặc cho hắn kêu dứt họng, nữ tử kia vẫn chẳng quay đầu, thân hình yếu điệu đảo mắt liền biết mất trong tầm mắt của hắn, Lâm Văn Vinh đuổi theo vài bước, thở hổn hển, kêu khản cả giọng, giày cũng rơi mất. “Mẹ nó, chẳng lẽ nghĩ rằng mình chính là tiên tử thật sự à, ta ghét nhất người khác bay trước mặt, nếu mà có tên lửa, lão tử đã sớm bắn một phát cho người rụng xuống rồi.” Cơn tức giận của Lâm Văn Vinh trỗi dậy, sinh ra tức giận nhất giây vải của mình bị rơi trên mặt đất lên, hung hăng ném về hướng tiên tử kia... “ném không trúng cũng phải dọa người một chút!”

Tiên tử tựa như cảm giác được cái gì đó, ổng tay áo dài phất một cái, quay phất đầu lại, quét mắt liếc hẳn.

Trong lòng Lâm Văn Vinh nhảy vọt lên một cái. Cước bộ lại ngơ ngẩn dừng lại. Nữ tử này mắt phượng mày ngài, da trắng môi đỏ, hai má hoàn mỹ không tỳ vết trong suốt như ngọc, mang theo một nụ cười lãnh đạm, đứng trên ngọn cây cao nhất, váy dài phất phơ, mơ hồ như tiên tử thánh khiết cao quý trên chín tầng mây, không mang một chút bụi trần, phảng phất dù người ta chỉ nhìn một cái cũng là tội lỗi.

“Quái lạ, đây chẳng lẽ lại chính là tiên nữ. Đẹp không nói nên lời.” Ngay cả loại người mạnh mẽ như Lâm Văn Vinh, trước mặt cô gái này cũng sinh ra cảm giác thua kém. Hắn lập tức tỉnh lại: “ta ngất, cô gái nào mà chẳng phải lấy một nam nhân? Ta sợ nàng chắc!” Hắn xúc phạm chẳng kiêng dè, khi ngẩng đầu lên, nữ nhân kia như một làn khói trần, biến mất trước mặt hắn.

Lâm Văn Vinh dùng sức lắc đầu, làm cho mình tỉnh táo một chút, đây không phải năm mơ chứ, tiên tử giáng trần? Trong rừng cây tìm kiếm một phen. Nhưng nào đâu có thể kiếm được bóng của tiên tử.

Hắn hít dài một hơi, việc hôm nay hoàn toàn là tà môn, ta rõ ràng là đến tìm Thanh Tuyền, làm sao lại xuất hiện một tiên tử, hoàn mỹ đến nỗi mất cả thiên lương? Nhìn không ra tuổi của tiên tử. Nàng với Thanh Tuyền có quan hệ hay không? Tỷ tỷ? Muội muội? Chẳng lẽ Ngọa Phật tử này chính là Ngọc Phật trong lời của Thanh Tuyền.

Một loạt các vấn đề sâu chuỗi với nhau nảy lên, hắn cũng có chút váng đầu hoa mắt, dùng sức day day hai bên huyệt thái dương:

- Thanh Tuyền à Thanh Tuyền, nàng đưa cho lão công của mình nhiều điều bí ẩn thế làm gì a?

Một phen kinh diễm này, hắn sớm chẳng còn chút buồn ngủ. Ngẩng đầu lên nhìn bầu trời mênh mông, từng đợt tia chớp đột nhiên làm bầu trời trắng lóa lên từng đợt. Từng giọt nước rơi lên trên mặt, lạnh lẽo làm cho hắn tỉnh táo hẳn lên, tiếp theo một trận mưa lớn sầm sập đổ xuống.

Ngọa Phật tử đồ nát đã không còn chịu nổi. Tường đổ vách sập, duy nhất có thể che mưa ngăn gió chính là một mảnh tường còn chưa sụp đổ trong chính điện. Lâm Văn Vinh hai tay che đầu, vội vàng chạy tới chính điện, trong lúc vô ý ngẩng đầu, chỉ thấy Ngọa Phật hiện rõ bên ngoài kia, ở tia chớp chiếu rọi lại lóe lên một chút ngọc quang sáng rực làm hắn hoa mắt.

“Ngọa Phật...Ngọc Phật...!” Hắn vỗ tay, nhảy cẫng lên, mẹ nó, Ngọa Phật tử này nguyên lai thật sự là Ngọc Phật tử a! Khối đá thiên nhiên điêu khắc phật nằm này kỳ thực chính là một khối ngọc thô chưa được khai phá. Trong ngày bình thường nhìn không ra, gặp được ánh nắng mãnh liệt, mới có thể hiện ra đặc tính của ngọc thạch. Ngọc phật tử này, chính là Ngọc Phật tử trong lời của Thanh Tuyền, nhất định là không sai rồi.

Có được phát hiện này, trong lòng hắn hưng phấn không thể biểu hiện thành lời, kêu dài một tiếng “aaaa”, muốn áp cả sấm sét kia, hận không ôm được cái bụng to của phật Di Lặc thân thiết một trận. Xác định được đây là Ngọc Phật tử, hắn trong lòng kích động, vội tăng tốc, đã tới dưới mái hiên đại điện, đang muốn qua cửa, lại nghe bên trong một tiếng con gái vọng ra:

- Bên ngoài là ai?

Hắn dừng bước lại một chút, ở cái chỗ rách nát này cũng có người tới ư? Chẳng lẽ là tiên tử vừa bay kia? Chẳng lẽ là tiên tử trong khi bay bị mưa làm ướt, đang trốn ở trong thay xiêm y? Oa ha ha ha! Trong lòng hắn đắc ý vài tiếng, kêu một tiếng khác thường:

- Nữ thí chủ, ta mang trà tới cho nàng...

“phanh!” tuy nhiên lại là một hòn đá từ bên trong ném ra, Lâm Văn Vinh bị dọa nhảy dựng lên, vội vàng tránh ra nói:

- Tiên tử là ta, chúng ta vừa rồi gặp qua nhau, ta còn đuổi theo nàng một đoạn đường mà.

Cô gái bên trong trầm mặc nửa ngày mới nói:

- Cái gì nữ thí chủ, tiên tử? người chẳng lẽ là hòa thượng trong miếu này?...không đúng...Ngọc phật tử này đã đồ nát nhiều năm, ở đâu ra hòa thượng? Người, người làm cái gì? Giọng nữ tử kia có chút sợ hãi, tức

thì bình tĩnh trở lại.

- Ngọc Phật tự?

Lâm Văn Vinh khẽ chấn động, cô gái này nói đây là Ngọc Phật tự? Đây thật sự là Ngọc Phật tự? Mẹ nó, trên thế giới này, còn có người thông minh hơn ta sao? Hắn cười ha ha vài tiếng, liền tập trung vào cô gái ở trong miếu. Nếu vị ở bên trong này thật sự là tiên tử kia, dù là hai Lâm Tam cũng chẳng đánh nổi nàng, vậy y mới có thể an bình nói chuyện với mình như vậy. Như thế cũng kỳ quái, cô gái bên trong này là ai. Hắn nghĩ nhiều như thế, nhưng đều chỉ là việc trong nháy mắt, nghe giọng nữ tử kia trong trẻo, nghĩ tuổi cũng không lớn, hắn cười hắc hắc một tiếng nói:

- Tiểu thư ở bên trong không phải sợ, ta tên gọi là Lâm Tam, là một người rất rất tốt, hôm nay tới nơi này vì tìm một vị bằng hữu, ta sẽ không khi phụ nàng.

Cô gái kia bình tĩnh đáp:

Nguyên lại là Lâm công tử, tiểu nữ đã thất lễ rồi. Tiểu nữ hôm nay cùng những người bạn tốt đến đây vẽ tranh, khi thấy khí trời âm u với đến nơi này tránh né, lúc này những người bạn của ta đi tìm củi khô đốt lửa, lập tức sẽ trở về.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Như thế rất tốt, mưa càng ngày càng lớn, dưới mái hiên cũng không tránh được bao lâu, tại hạ cũng tiến vào trú một chút!

Bước chân của hắn vừa muốn tiến vào, chỉ nghe cô gái kia nói:

- Không thể!

- Có gì không thể?

Lâm Văn Vinh hỏi. Đang muốn tiếp tục đi vào, lại một viên đá bay tới, ném trước chân hắn. Lâm Văn Vinh bất đắc dĩ nói:

- Tiểu thư, nàng thế này là làm gì? Muốn đánh nhau sao? Nàng không thể là đối thủ của ta đâu.

Nữ tử kia hừ một tiếng nói:

- Không nhất định vậy, người xem xem ở trước ngươi là cái gì?

Lâm Văn Vinh ngẩng đầu vừa nhìn, nhất thời hít một ngụm khí lạnh, chỉ thấy trong góc kia lộ ra một chiếc nõ, mũi tên bên trên, đang âm thầm nhắm vào mình.

Hắn là người trải qua binh nghiệp. Ở trong thần cơ doanh của Lý Thánh gặp qua trò chơi này, đây gọi là liên hoàn nõ, nhiều nhất mỗi lần bắn được năm tên, liên hoàn phóng ra, uy lực thật lớn, ngày đó chiến Bạch Liên đệ nhất dũng sĩ, chiến nõ liên hoàn này phát huy tác dụng quan trọng, hắn như thế nào không nhận ra. Cô gái trong điện cầm chính là liên hoa nõ bắn rất nhanh. Thích hợp nữ nhân mang theo phòng thân.

Cả ngày bắn nhận lại bị nhận mỗ mù mắt, trong Ngọc Phật tự ở nơi hoang dã ngoại ô này, lại gặp một nữ nhân đã man, hắn thầm kêu xui xẻo, hừ nói:

- Tiểu thư, nàng ngay cả liên hoàn nõ trong thần cơ doanh đều có thể lấy được. Nghĩ cũng không phải là người tầm thường.

- Người cũng biết liên hoàn nõ?

Nữ tử trong điện cười nói:

- Tam công tử ngược lại cũng kiến thức bất phàm. Tiểu nữ tử thật không có ý uy hiếp, Nghe cách dùng lời lẽ của công tử, cũng là người đọc sách sao?

- Không phải!

Lâm Văn Vinh lập tức đáp lại, hắn đứng dưới mái hiên, nước mưa hắt vào, làm ướt nửa người hắn. Rất là khó chịu. Bỗng vào cổng phu hiện tại của hắn, chỉ cần tìm đúng vị trí của nữ tử kia, giải quyết nàng cũng

không phải là việc gì khó. Vấn đề mấu chốt là. Hấn lấy lí do gì giải quyết nàng? Chẳng lẽ là vì nàng không cho Lâm Văn đi vào tránh mưa? Nói ra đúng là khiến người ta chết cười!

- Công tử cũng vui tính nhỉ!

Cô gái nói nói:

Tiểu nữ một mình ở trong điện, nếu là công tử cũng bước vào. Khó trách khỏi người ta nói ra nói vào. Mặc dù hai người chúng ta trong sạch, lời đồn đại chẳng lọt vào tai những bậc tài trí, nhưng người sống trên đời, nếu chút coi thường, chẳng bằng tự mình tránh đi. công tử nói đúng hay không?

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Tiểu thư vừa rồi không phải nói, còn có bạn tốt của mình sắp quay lại sao? Đây không thể tính là cô nam quả nữ. Lại nói miếu này cũng không phải nhà nàng mở ra, chỉ vì nàng muốn tránh mưa, lại muốn người khác ở bên ngoài chịu gió lạnh nước băng, chẳng phải có chút không thỏa đáng sao?

Không thấy rõ phản ứng trên mặt của cô gái, chỉ nghe nàng trầm mặc nửa ngày than vãn:

- Tam công tử nói thật đúng. Chỉ tiếc sự đời gian nan, nữ nhi thân ở địa vị yếu kém, nếu không học bảo vệ chính mình. Đối với công tử mà nói, có thể bởi vì không kịp tránh mưa thì vương trọng bệnh một lần, nhưng mà đối với nữ nhân mà nói, một lần không cẩn thận e là sẽ phá hỏng cả đời. Bền nặng bền nhẹ, công tử tự nhiên có thể nhận ra.

Nha đầu này thật sự là miếng lưỡi sắc sảo a! Lâm Văn Vinh cười ha ha nói:

- chẳng phải là tránh mưa sao? Chẳng lẽ tiểu thư thật sự vì một việc mạc danh kỳ diệu, muốn bắt chết một người không quen biết, ưu tú phi thường, thiện lương phi thường, đẹp trai phi thường sao? Ta muốn tới thử một lần!”

Hấn trên miệng nói thử, nhưng lại len lén lùi lại, nhặt tảng đá bên chân, hướng trong đại điện ném vào. ”Oooooong ^^” một tiếng khê vang lên, một mũi tên nhỏ trúng vào cột gỗ bên cạnh, đâm và ba phân, lông vũ đuôi mũi tên còn mang theo chút rung động ong ong.

Lâm Văn Vinh sợ toát mồ hôi, cô gái này thật sự bắn a! Nữ nhân dám hướng vào Tam ca ta khai pháo, người là người đầu tiên...can đảm!

- Tam công tử chớ kiểm tra tính nhẫn nại của tiểu nữ, đối với ta mà nói, trong sạch nặng hơn tính mạng! Nếu làm công tử bị thương nhưng có thể bảo vệ danh tiếng trong sách của ta, tiểu nữ tử nguyện một mạng đền một mạng, tự thắt cổ trước mặt mọi người. Nữ tử kia nói chém đinh chặt sắt.

- Hay, tiểu thư, nàng rất có cá tính! Xin hỏi nàng đã thành thân hay chưa?

Lâm Văn Vinh cắn răng nói.

Nữ tử bên trong không đáp lời, Lâm Văn Vinh cười hắc hắc nói:

- Ta đoán là còn chưa có. Dựa vào cá tính của tiểu thư, hẳn là có rất nhiều công tử theo đuổi? có thể tính thêm ta hay không?

Trong âm thanh nữ tử mang theo vẻ giận giữ nói:

- Xin công tử tự trọng!

- Theo đuổi nàng, rồi vứt bỏ, mục tiêu này của ta cũng không biết có thể đạt tới hay không?” Lâm Văn Vinh giống như lằm bằm, nhưng đủ phát ra âm thanh đủ lớn để cho người trong điện nghe thấy.

ông...ông...ông...ông...

Chỉ thấy mấy mũi tên nhỏ liên tiếp phóng ta chính giữa cửa, khi cô gái kia nâng nỏ lên, chỉ thấy một cái bóng xấu xa mờ mờ lung lung biết mất trong làn mưa phía trước, ngay cả khuôn mặt cũng không nhìn rõ. Một giọng cười từ trong mưa truyền đến:

- Tiểu thư, chớ để cho ta gặp lại nàng nhé, nếu không, ta nhất định thực hiện lời hứa của mình.

231. Chương 229 - Xảo Ngộ

Từ lúc rời Ngọc Phật tự trở về, tâm tình Lâm Văn Vinh đã tốt hơn rất nhiều so với trước. Tuy không tìm được Thanh Thanh Tuyền, nhưng ít ra cũng biết được Ngọc Phật tự chính là Ngọc Phật tự, Thanh Tuyền chính xác là không có lừa gạt mình. Bây giờ, mặc dù cuộc hẹn ngày mồng bảy tháng bảy vẫn còn xa, nhưng chỉ cần mình nỗ lực biết đâu sẽ sớm gặp lại Thanh Tuyền không chừng.

Đại tiểu thư thấy hần toàn thân ướt đầm lập cập chạy về, nhưng về mặt lại hớn hử, trông hoàn toàn tương phản, nhin không được bèn hỏi hần:

-Đi về mắc mưa sao lại cao hứng đến như vậy? Có phải Ngọc Phật tự là nơi mà người muốn tìm không?

Lâm Văn Vinh gật gật đầu, cười nói:

-Nói ra cũng thật sự cảm ơn Tổng tẩu, không có bà, ta cũng không biết tìm tới khi nào nữa?

Đại tiểu thư khẽ ‘ừm’ lên một tiếng, nhỏ giọng hỏi:

- Người tìm đến địa phương đó có phải là vì tìm kiếm Thanh Tuyền tiểu thư không? Có tìm được nàng chưa?

Lâm Văn Vinh than thở:

- Hiện tại vẫn chưa có tìm ra, nhưng thế nào cũng có một ngày ta sẽ tìm được nàng. Nàng cũng biết, trên đời này không chuyện gì mà Lâm Tam ta không hoàn thành được.

-Khoát lác!

Đại tiểu thư hắng lên một tiếng: "Thanh Tuyền tiểu thư đối đãi người tình thâm ý trọng, người tìm được nàng rồi cần phải đối đãi nàng ta cho tốt, một người con gái sinh trên đời, gặp được người chân thành đó là vận may của tạo hóa, đừng có làm tổn thương nàng!"

Lâm Văn Vinh đưa mắt nhìn Nhược Ngọc từ trên xuống dưới một lượt, cười ha ha:

- Đại tiểu thư, có phải cái này là do nàng nói ra không? Có vẻ không giống với trước kia nhiều lắm.

Tiêu Ngược Ngọc trừng hần một cái, cũng không muốn cãi tiếp nữa, khẽ nói:

- Lát nữa người vào thay quần áo ướt đi, ta đi gọi Tổng tẩu nấu một ít canh gừng, chớ để bị nhiễm lạnh. Ngày mai trời sáng, ta cùng với Tổng tẩu đi hái phởng mấy Đại gia ở Kinh, người dẫn Ngọc Sương đến Kinh Hoa học viện, mẫu thân có giao tình với nơi đó tốt lắm. Người đưa nàng đến đó liền mau trở về. Nhớ kỹ điều này, nhất thiết không được gây chuyện thị phi.

- Nhất thiết không được gây chuyện thị phi.

Những lời này đã trở thành câu dặn dò của miệng của Đại tiểu thư mỗi khi hần đi ra ngoài, cũng là nhắc nhở hằng ngày. Hần không đi khơi chuyện thị phi, thị phi cứ quyết gây chuyện với hần, đã thành thông lệ, mọi người đều quen với việc này.

Nghe Đại tiểu thư nói xong, Lâm Văn Vinh đột nhiên tỉnh ngộ, ngày mai chính là ngày mười bảy tháng giêng. Kinh Hoa học viện sẽ khai giảng, Nhị tiểu thư tính ra cũng là “sinh viên Đại học” , thật sự đáng mừng.

Ăn cơm chiều rồi tắm nước nóng đã giúp hần xua tan cái lạnh do trận mưa đem lại, khôi phục hoàn toàn sinh lực. Lúc này, Đại tiểu thư lúc này còn trong đại sảnh cùng Tổng tẩu chuẩn bị lễ phẩm để ngày mai đi hái phởng, giờ đi gặp Nhị tiểu thư là thông minh nhất. Nghĩ vậy, hần bèn lén lút đi tới trước phòng Ngọc Sương, nhẹ nhàng vỗ nhẹ lên song cửa gọi :

- Nhị tiểu thư, Nhị tiểu thư ...

Giọng nói của Ngọc Sương truyền đến:

- Chàng nhanh vào đi, cửa không đóng.

Kêu ồ lên một tiếng rồi đẩy cửa đi vào. Dưới ánh đèn ấm áp trong phòng, Nhị tiểu thư đang bận bận bịu bịu đóng gói quần áo, đồ dùng linh tinh vào trong rương, kể cả mấy món đồ tinh xảo có vẻ là cái mà tiểu nữ này thích nhất, cuối cùng chính là bộ văn phòng tứ bảo. Ngay cả nước hoa lẫn xà phòng thơm cũng được đóng gói lại, dường như là muốn đi xa. Nhìn thấy cảnh tượng quen thuộc này, Lâm Văn Vinh thần thờ nhớ tới cái đêm trước khi hắn chuẩn bị đi đăng ký học đại học, mẹ hắn từng giúp hắn thu xếp hành lý, làm cho tâm hồn hắn vốn vừa trôi dạt liền có một chút bình lặng trở lại, trong lòng cực kỳ ấm áp, đi tới bên Ngọc Sương nói:

- Thu dọn nhiều thứ vậy? Nhưng đừng bỏ quên thứ gì đó.

Nhị tiểu thư sáng giọng:

- Người nghĩ ta là người à, lúc nào cũng quên trước quên sau! Mấy thứ này đều là vật thiết yếu, tất cả đều không thể thiếu được.

Nàng xoay người, giữ chặt bàn tay hắn hừ:

- Hôm nay rõ ràng sắc trời đen kịt, vậy mà ra đường mà cũng không mang theo dù, người mà lâm bệnh thì làm sao bây giờ?

"Nha đầu kia quả là có chút tiềm chất của một lão bà quản gia." Lâm Văn Vinh cười nhéo mũi nàng một cái rồi liếc mắt vào trong rương dòm ngó một phen, nói:

- Nàng mang nhiều đồ như vậy, thật sự là muốn đi sao? Chúng ta lần này lên kinh, nàng cứ nên qua mười ngày nửa tháng là về một lần, chúng ta sẽ sắp xếp lại xem thứ gì không cần mang theo, không phải sẽ tiện hơn nhiều không?

Thấy Ngọc Sương ừ ừ dọn lại một chút ít đồ vật, hắn trong lòng có cảm giác đưa đưa bé đến trường, mặc dù đứng trước mình chính là lão bà ngầm ước định của hắn.

Nhị tiểu thư liếc mắt nhìn hắn một cái, kiên quyết lắc đầu:

- Không được! thiếp lần này đến học viện chính là hết lòng cầu học bản lãnh, nếu cứ mười ngày nửa tháng về một lần, thì đâu còn chú tâm học tập được nữa? Hơn nữa, có gã bắt lương chàng ở đây, ta sợ trở về rồi không muốn đi nữa. Người xấu, chàng cùng tỷ tỷ đều phải đáp ứng cho thiếp, sau khi ta nhập học, các người không được nhìn ta, phải để ta dành trọn tâm tư vào việc học. Người đã nói, ta bây giờ tuổi còn nhỏ, còn có thể học rất nhiều thứ, sau này có thể giúp đỡ được cho tỷ tỷ, giúp đỡ được cho người. Lâm tam, người đáp ứng cho ta có được không.

Lâm Văn Vinh sững sốt một lát, nha đầu kia tâm trí khá là kiên định, trước kia thật đã xem thường nàng a! Thiếu chút nữa đã bồi dưỡng nàng thành một bình hoa.

- Ngọc Sương, chúng ta ngồi xuống nói chuyện một chút.

Hắn gật gật đầu, trước đó chưa từng có một vẻ chăm chú nói:

- Chuyện là nếu đưa người đến Kinh Hoa học viện, không biết người sẽ học môn gì?

Nhị tiểu thư khẽ mỉm cười nói:

- Ta định đi học một chút thi từ này, hội họa này, ta thấy người mấy chuyện này biết không ít, chờ ta học xong tương lai nhất định sẽ đánh bại người.

Lâm Văn Vinh cười khổ:

- Người học cái này làm gì? Chẳng lẽ thi từ hội họa có thể giúp ích cho Đại tiểu thư, có thể giúp ích cho ta sao? Một người là Lạc nữ nhân tài ba làm thơ đã đủ cho ta hưởng thụ rồi, người nếu lại tiếp tục học môn này nữa, sau này chúng ta trong nhà chỉ có thể nghe thấy hai nữ nhân tài tử cùng nhau đối thơ, lão công ta chỉ còn đối?i với?i các người mãi— kính nhi viễn chi thôi.

Nhị tiểu thư cười khách khách nói:

- Ta là một người con gái, nếu không học thi từ vậy ta có thể học cái gì đây?

Lâm Văn Vinh suy nghĩ một chút rồi nói:

- Ở đây có cái gì là gọi là toán học hay không, người nên học tính toán sổ sách, sau này gia sản của lão công lớn lên, người sẽ làm kế toán trưởng, phụ trách sổ sách cho Lâm gia.

- Cái gì là kế toán trưởng?

Ngọc Sương giương mắt ngây thơ hỏi

- À, cái chức kế toán trưởng này, chính là, chính là người tổng quản sổ sách đó.

Hắn giải thích loạn lên

Nhị tiểu thư cong môi cười duyên:

- Tốt lắm, sau này ta sẽ là người tổng quản sổ sách cho người, hi hi!

Lời này nghe không được tự nhiên, hắn thấy chính mình cũng không nhịn được cười nói :

- Tuy nói vậy, nhưng ta cũng chưa từng biết qua Kinh Hoa học viện, không biết nơi này có phải cũng chỉ là chỗ để học qua cái gì thi từ hội họa? Chẳng biết có chuyên khoa thuật số toán pháp hay không nữa?

Ngọc Sương gật đầu khê cười nói:

- người đã quá xem thường Kinh Hoa học viện rồi. Cái này chính là học viện cao cấp nhất Đại Hoa ta, không chỉ có giáo sư dạy về toán pháp số học, mà còn bồi dưỡng cả võ tướng mưu lược. Về phần người nói chính là thi từ hội họa, vậy không cần nói nữa. Chỉ cần người nguyện ý, đều có thể lựa chọn bất kỳ môn nào trong đó để học cũng được”

Lâm Văn Vinh trong lòng cũng lấy làm ngạc nhiên: "Nói như vậy, Kinh Hoa học viện chính là một trường đại học tổng hợp à. Không chỉ có văn học viện, lý học viện, lại còn có ban huấn luyện quân sự, thật là đã xem thường chỗ này rồi.

- Vậy người cuối cùng chọn học cái gì?

Lâm Văn Vinh cười hỏi, đừng có chọn khoa quân sự học à nha, chẳng lẽ Lâm gia ta còn muốn có một nữ tướng quân trong nhà?

Nhị tiểu thư mỉm cười. Từ trong một túi nhỏ nhỏ màu hồng mới tinh, lấy ra một vật tinh xảo lung linh, đưa lên lắc lắc. Những hạt châu bên trên vật này va vào nhau kêu lách tách. Nàng nói:

- Hi hi, Lâm Tam, người có nhận ra đây là cái gì không?

Lâm Văn Vinh cười lên ha ha nói:

- Cục cưng, nguyên lai nàng đã sớm chuẩn bị, chúng ta thấy người thông minh lanh lợi, sau này chính là kế toán trưởng của Lâm gia ta. Đều là nhờ cả vào nàng.

- Đáng ghét, chỉ toàn là nói hư nói vượn.

Nhị tiểu thư khuôn mặt ửng hồng, ngón tay nhẹ nhàng kéo những hạt châu trên bàn phím kêu cách cách. Ngọc Sương nói:

- Cái đồ vật này. Ta là từ người khác nhìn thấy cách sử dụng kể lại, nghe nói rất hữu ích trong việc tính toán sổ sách, thật là vất vả mới tìm được một cái. Nhưng lại không có người sử dụng được. Không biết các vị tiên sinh ở Kinh Hoa học viện có thể dạy cách sử dụng hay không?”

- Bọn họ sẽ không nhưng lão công người thì có a! Đây chính là bàn toán mà!

Lâm Văn Vinh cười hi hi, tiếp nhận bàn toán tinh xảo nọ, nhẹ nhàng kéo vài cái nói:

- Ba nhỏ hơn năm trừ hai, bốn nhỏ hơn năm nhớ một...

Ngọc Sương kinh ngạc há hốc miệng:

- Người xấu, người, người học được cái này từ nơi nào vậy? Ta thấy cả Kim Lăng sử dụng được bàn toán này cũng không có mấy người! Người trong miệng niệm cái bí quyết gì gì đó... thì ra người mới chính là kế toán trưởng!"

Hả, ta mà là kế toán trưởng, bất quả chỉ là đã học qua hồi học tiểu học mà thôi. Nhưng thấy vẻ mặt kinh ngạc của Ngọc Sương, trong lòng hắn cũng có một chút kỳ— quái?i, thì ra ở thời đại này, bàn toán tuy đã xuất hiện, nhưng vẫn còn chưa được phổ cập, khẩu quyết dùng bàn toán vẫn chưa có người tổng hợp, vậy ở Kinh Hoa học viện không biết có cao nhân nào không! Số học này chính là mẹ của trăm khoa, là nền tảng của khoa học tự nhiên, nếu số học không phát triển thì tiến bộ khoa học kỹ thuật không cần phải nói đến.

Hắn không nhịn được gãi gãi đầu một cách khó khăn, ta có nên hay không giao cho Ngọc Sương khẩu quyết dùng bàn toán, như vậy nàng sẽ trở thành đệ nhất Toán học gia của Đại Hoa, cũng tính là vì Lâm Gia tranh quang. Nhưng nhìn thấy bàn tay thanh tú nhỏ bé của Ngọc Sương, tâm tư hắn bỗng nhiên lắng xuống, quên đi, chỉ tội cho lão bà của mình, lại phải nhận trách nhiệm nặng nề dạy lại cho người khác, chỉ bằng sau này đến Kinh Hoa học viện tìm người nói chuyện, dạy lại khẩu quyết này, cũng chính mình vì môn số học của Đại Hoa cống hiến.

Ngọc Sương nhào vào lòng ngực hắn, nhẹ nhàng nói:

- Ngày mai người tiễn ta đến Kinh Hoa học viện sau đó đừng tìm đến ta nữa. Ta học bản sự không thành, quyết sẽ không rời thư viện.

- Ủng hộ, tuyệt đối ủng hộ!

Lâm Văn Vinh vỗ vỗ vai nàng nói:

- Vì sự tiến bộ của lão bà, ta luôn ủng hộ cả năm chi!

Nhị tiểu thư khẽ vang một tiếng, đột nhiên ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao là năm chi?

Hắn cười ha ha vài tiếng, không thèm hồi đáp, Nhị tiểu thư than thở:

-Người ở bên ngoài phong lưu khoái lạc, cùng các vị tỷ tỷ vui vẻ với nhau, chỉ có một mình ta bên trong khổ học, nghĩ đến là như dao cắt, nếu ta nhớ đến người, cũng không biết làm sao bây giờ?

- Đơn giản thôi, ta sẽ vẽ một bức tự họa, cam đoan là tiêu sái anh tuấn, ngọc thụ lâm phong, người mỗi ngày đặt ở dưới gối, sau khi ăn xong cứ lấy ra xem, có thể giải quyết nỗi tương tư.

- Ai muốn nhìn người?

Nhị tiểu thư hai má đỏ hồng, lại nhẹ giọng nói:

- Vậy người hãy vẽ cả ta vào trong đó, như vậy chúng ta vĩnh viễn không rời bước.

Kể từ khi đến được thế giới này, Lâm Văn Vinh chưa bao giờ nghĩ tới chính mình một ngày có thể đặt chân lên khuôn viên trường Đại học một lần nữa, chính tại trước cổng Kinh Hoa học viện, hắn cảm thấy như thể mình đang trở về lúc còn đang học đại học.

Kinh Hoa đại học chính là học viện đệ nhất Đại Hoa, nằm ngoài cổng thành nam, tương đối xa hoàng cung nội viện. Học viện chia làm ba khoa thơ văn, thuật số, quân luận, chiêu mộ đệ tử đều là nhân tài xuất chúng khắp nơi, nghe nói là phải trải qua nhiều cuộc khảo hạch khắt khe.

"Khảo hạch?" Lâm Văn Vinh liếc mắt nhìn Nhị tiểu thư đang đi bên cạnh mình, bất giác lắc đầu, vào Đại Học bằng cửa hậu, xưa nay đều có a!

Đại Hoa thời này, trọng văn khinh võ, học sinh vào Kinh Hoa học viện, đa số đều là bá tử học thi từ, một khi được tiến cử vào triều, công danh tất sẽ thành đạt, đều là nhân vật đứng đầu. Nói về học tập quân luận, nhân số tương đối ít. Nếu không là con nhà quan võ, cũng là quân sĩ đã lập nhiều quân công, đứng là một lực lượng không thể xem thường

Yếu nhất chính là môn thuật số mà Nhị tiểu thư đang tính học, không binh không quyền, không chỉ có tại kinh đô học viện mà phóng mắt ra khắp Đại Hoa cũng không có nơi trọng dụng. Vì vậy, số người ghi danh học toán pháp thuật số cực kỳ ít, mười phần cũng không có đến một phần. So với Lâm Văn Vinh “học giỏi toán lý hóa, đi khắp thế giới còn không sợ” thì quả là khác xa.

Đang cùng Nhị tiểu thư đến báo danh, Lâm Văn Vinh nhìn lên bảng hồng ghi danh người học thuật số, thấy lác đác trên bảng chỉ có vài người, nhìn không được lác đác, cái này gọi là gì a, một chút hào quang đâm thì diễm từ phong hoa tuyết nguyệt có thể làm Đại Hoa quốc phú dân cường à? Mẹ bà nó đúng là nói nhảm. Hắn miễn cưỡng cũng có thể xem là một gã tài tử nửa mùa thô bỉ, lại có thể được xưng là tài tử. Đúng là cực kỳ hổ thẹn!

Nhị tiểu thư xem ra cũng rất hưng phấn, nàng đang ở tuổi mười bảy, chính là tuổi rất ưa náo nhiệt, nơi này lại là học viện tối cao của Đại Hoa. Hưng phấn hòa lẫn kiêu ngạo, tâm tình thật giống như lúc Lâm Văn Vinh trước khi vào đại học.

Môn thuật số mà Nhị tiểu thư đang tính học này, số người ghi danh rất ít. Giảng đường là một tiểu viện bên trong, chỉ có khoảng chừng bốn năm mươi người. Nữ nhân cũng không quá mười người. Nhị tiểu thư vừa vào, tự nhiên không khí xao động cả lên.

Ngọc Sương bối rối đưa mắt nhìn Lâm Văn Vinh, thấy hắn đang nhìn mình mỉm cười, trong lòng nàng bỗng cảm thấy an tâm, quyến luyến nhìn Lâm Văn Vinh một cái, rồi đi đến chỗ ngồi của mình.

Theo ước định với Nhị tiểu thư, sau khi nàng vào thư viện, Lâm Văn Vinh ỉu xiu rời đi, không thể quấy rầy việc học tập của Ngọc Sương, đương nhiên đối với cái loại khắc khổ tinh thần này, hắn thật sự là tán thành sâu sắc.

Nhìn Ngọc Sương mỉm cười một chút, Lâm Văn Vinh bước đi nhanh hơn, muốn đi ra ngoài tiểu viện, nhưng bên ngoài, lại có hai người vội vã đi vào. Người đi trước là một nữ tử, đang cuối đầu trầm tư, vội vàng đi tới mà không nhìn phía trước, thiếu chút nữa đã đụng phải gã

Lâm Văn Vinh vội vàng lắc mình tránh qua, nha đầu kia, đang đi đầu thai hay sao vậy? May mắn gặp phải ta thân thủ như chim yến, phản ứng mau lẹ, nếu không người sẽ biến thành ‘ôm đầu phi yến’ rồi

Gã nam tử phía sau nữ nhân nọ thấy nàng thiếu chút nữa đụng phải người khác, vội vàng tiến lên nói :

- Từ tiểu thư, người như thế nào rồi, có bị thương không?

Ta biết chắc câu hỏi này đúng là nói ầu, ta và nàng ngay cả da vẫn còn chưa chạm phải, nhưng người lại gào lên hỏi là có bị gì không? Hắn bắt đấm dĩ lác đác cười khổ, chỉ thấy gã nam tử hỏi câu này khoảng chừng hơn hai mươi tuổi, người mặt áo trắng, thân thon dài, mặt ngọc môi đỏ, mũi mào anh tuấn, so với Phan An còn có vài phần đẹp hơn.

Đối với loại người như thế, Lâm Văn Vinh sinh ra là đã không thấy thích rồi, hắn cũng không thèm nhìn cô gái kia một cái, xoay người bước đi.

- Chậm đã!

Gã nam tử đẹp trai quát khê một tiếng:

- Người thiếu chút nữa đụng ngã Từ tiểu thư rồi, vậy mà sao lại không có một chút ý định xin lỗi vậy?

Rõ ràng là chính tiểu nữ này xuyết nữa đụng phải ta, sao giờ lại biến ta thành kẻ gây họa vậy? Lâm Văn Vinh thâm thở dài, nhớ lại lời dặn dò của Đại tiểu thư “chớ đừng có sinh chuyện”, hắn chậm rãi quay đầu, cười hì hì nói “Ồ, chút xíu nữa là đụng ngã nàng rồi? Vị tiểu thư này, thật sự xin lỗi người nha!”

Vị tiểu thư này dường như vừa mới khôi phục lại thần trí, nhú mày nói:

- Diệp huynh, vừa rồi có chuyện gì xảy ra vậy?

Lâm Văn Vinh vã mồ hôi, nha đầu kia đang suy nghĩ cái gì mà mắt hồn như vậy, chút nữa đụng phải người ta vậy mà cũng không biết, may mắn cho người là thời đại này chưa có xe hơi! Bất quá, âm thanh nàng nói nghe có chút quen tai, tựa như là đã nghe qua ở nơi nào đó.

Gã công tử đẹp trai nói:

- Ồ, Từ tiểu thư, cũng không có gì lớn. Chính là lúc mới vừa rồi, vị huynh đài này chút nữa đụng phải nàng, ta vừa gọi hấn lại xin lỗi nàng.

Lời này con mẹ nó đúng là ăn nói ngang ngược! Đối lại trước kia Lâm Văn Vinh nhất định là đã sớm bạt thương múa kiếm rồi, chính là bây giờ khác với ngày xưa, Ngọc Sương còn muốn đọc sách ở chỗ này, Đại tiểu thư vừa lại nhắc nhở qua, vì sự an toàn của hai tỷ muội, ta nhin!

Vị Từ tiểu thư kia thông dong lắt đầu nói:

- Không cần thiết, Diệp huynh, vừa rồi ta đang suy nghĩ một số chuyện, lại đi vội vàng, chút nữa đụng nhầm vị công tử này, tính ra ta cũng có nửa phần lỗi.

- Vị tiểu thư có giọng nói quen quen này, nói chuyện cũng khá dễ nghe, chủ động thừa nhận nửa phần trách nhiệm, tuy nhiên trách nhiệm trăm phần trăm ắt hẳn là phải thuộc về nàng chứ.

Diệp công tử gật đầu nói:

- Từ tiểu đối nhân khoan hậu như vậy, thật là tấm gương của toàn thể giáo sư và học sinh của Kinh Hoa học viện ta, Diệp mỗ vạn phần bội phục.

Từ tiểu thư hử hững không nói gì.

Lâm Văn Vinh khinh bỉ lắt đầu, nịnh quá, người thật là nịnh quá, da mặt so với lão tử còn dày hơn. Hấn cũng hờ hững đưa mắt nhìn Từ tiểu thư một cái. Đang định rời đi, lại nghe Diệp công tử nói:

- Đây vị huynh đài, người là học sinh của học viện này chăng? Đang học tập thuật số phải không? Ta trước kia như chưa từng gặp người qua bao giờ? Từ tiểu thư đã từng gặp qua người này chưa?

Diệp công tử này mặc dù nói chuyện khiêm cung lễ nghĩa, nhưng giọng điệu có phần kiêu căng kinh người. Lâm Văn Vinh tự an ủi chính mình, nói:

- Tại hạ không phải sinh viên của thư viện, ta hôm nay đưa tiểu thư nhà ta đến đây học tập thuật số, nàng là người của Kim Lăng Tiêu gia.

- Là tiểu thư của Tiêu gia sao?

Từ tiểu thư kinh ngạc hỏi:

- Có phải người từ Kim Lăng tới không?”

“iêu gia nổi danh đến như vậy sao? Ngay cả kinh thành đều biết?” Lâm Văn Vinh làm bộ khiêm tốn nói:

- Tại hạ đúng là từ Kim Lăng.

Mới vừa bị Diệp công tử này hùng hổ bức trả lời, tuy là tự kiểm chế không bột phát, Nhưng hấn cùng vị Từ tiểu thư này nói chuyện, cũng không hề ngược đầu nhìn nàng một cái, làm ra vẻ đối hai người này cương quyết kháng nghị- ta thề sẽ không nhìn người!

- Vậy các người có biết Kim Lăng tài tử Lạc Ngưng tiểu thư không?

Từ tiểu thư hỏi

- Lạc tiểu thư?

Lâm Văn Vinh gật đầu nói:

- Ta biết, ta biết, rất thân, ta và nàng rất thân.

Diệp công tử cười nói:

- Lạc Ngưng tiểu thư là thiên kim của tiền nhiệm Tổng đốc Giang Tô, thân phận cao quý, người là một kẻ hạ nhân, làm sao cùng nàng quen biết được.

- Ha ha ha ha...

Lâm Văn Vinh cố nén cười nói:

- Hạ nhân à? Hạ bao nhiêu chứ? Vì sao Lạc tiểu thư không coi ta là hạ nhân? Bằng chính công lao động của mình, bằng chính hai bàn tay kiếm cơm ăn, vì sao không là nhất đẳng? Vị công tử này chia con người ra thành ba sáu chín đẳng, vậy thật có thấy chúng sinh đều là phật giới bình đẳng, ta đề nghị người đi đến Ngọc Phật tự tại thành bắc tích chút công đức đi.

Diệp công tử không ngờ một gã hạ nhân lại nói được lời như vậy. Sững sốt một chút, lập tức lắc đầu nói:

- Có phân ra ba sáu chín đẳng hay không cũng không do người định đoạt. Cũng không do ta định đoạt, mà chính là do nhân tâm. Ta cũng không cùng người tranh cãi. Miễn cho việc đánh mất thân phận.

Lâm Văn Vinh lắc đầu không nói, người này ta thấy đúng là không tốt mà, hôm nay vì mặt mũi Đại tiểu thư, không rảnh cùng người tranh luận, ta phải tránh thôi!

ấn đưa chân như muốn rời đi, Từ tiểu thư từ từ nhướn lông mi lên, nhẹ nhàng bước vài bước nói:

- Ngọc Phật tự? Công tử biết Ngọc Phật tự sao?

Nàng bước vài bước chặn trước mặt Lâm Văn Vinh, lúc Lâm Văn Vinh ngược đầu nhìn lên lập tức rúng động

Chỉ thấy vị tiểu thư này khoảng hơn hai mươi tuổi, thân hình yếu điệu, da trắng môi hồng, mắt hạnh cảm đào, trên mặt tuy không cười, nhưng đã có một hình dáng bình đạm không thể nói nên lời, đang đứng trước mặt Lâm Văn Vinh. Lâm Văn Vinh có chút ngẩn người, ngoại trừ kinh ngạc vì vẻ đẹp của nàng, hẳn còn kinh ngạc về khí chất trên người vị nữ tử này, đây là một chút tự tin hòa lẫn vẻ bình thản, thật là một loại vẻ đẹp chân chính.

Bị Lâm Văn Vinh nhìn thẳng như vậy, Từ tiểu thư cũng không nổi giận, từ từ nói:

- Công tử có thể nói cho tiểu nữ biết người làm sao biết được Ngọc Phật tự không?

- Hơ, cái này...

Lâm Văn Vinh trong lòng dâng lên một cảm giác bất ổn, vội vàng lui hai bước nói:

- Người nào sống ở kinh thành lâu năm ắt hẳn phải biết Ngọc Phật tự chứ? Ta cũng là chính nghe một vị đại tỷ nói về chỗ này.

Từ tiểu thư khẽ lắc đầu nói:

- Thế nhân chỉ biết Ngọc Phật tự, lại không biết Ngọc Phật tự! Vậy Ngọc Phật tự cũng chính là Ngọc Phật tự trong kinh thành mấy ai biết được.

- Tiểu thư, mọi người đều có cặp mắt à, đâu chỉ mình người là biết quan sát.

Lâm Văn Vinh nói

Từ tiểu thư khẽ gật đầu nói:

- Công tử quả nhiên nhân quang sắc bén. Vậy xin hỏi công tử người hôm qua có đến Ngọc Phật tự không?
”

- Hôm qua? Hôm qua trời vốn mưa rất to, ta đến Ngọc Phật tự để làm chi!

Lâm Văn Vinh làm vẻ nghiêm chỉnh, trong mắt toát lên nét kiên định

Từ tiểu thư nhìn thẳng vào mắt hắn , một lúc sao mới nói:

- Người biết một người trong khi nói dối, con người sẽ ra sao không?

- Không biết, con người ta không một chút loạn động à!

Lâm Văn Vinh nói nghiêm túc

Từ tiểu thư lạnh nhạt à lên một tiếng, mặt không thay đổi nói:

- Theo đuổi người, sau đó bỏ rơi người, đôi? chi? nh la?— mu?c đi?ch cu?a ta. Công tử, có thể hay không mời người nói lại những lời này một lần nữa?

Từng đợt mồ hôi lạnh thay nhau rơi xuống, bộ dạng Lâm Văn Vinh như đang trải qua nhiều cuộc khảo nghiệm kéo dài của hắc học giả, cũng không biết như nào là tốt nữa.

232. Chương 230 - Kỳ Nữ Tử

Hắn cười liên ba tiếng, trong đầu một loạt ý nghĩ thoáng qua. Chỉ cần căn cứ vào câu nói này, thì nhận ra tiểu nữ đối diện này là ai. Bên ngoài cổ miếu đồ nát mà có thể gặp lại, cũng không biết là may hay rủi. Hắn cười thêm vài tiếng rồi nói:

- Đây vị tiểu thư, chúng ta đều là người không quen biết, nói những lời này xem ra không thích hợp cho lắm, ta không thể mở miệng được a, người nên tìm người hữu duyên mà phó thác đi. Tại hạ còn có việc gấp trong người, không tiện ở lâu, cáo từ, cáo từ...

Nói xong, hắn vã mồ hôi lạnh xoay người vội vàng bước ra ngoài, không dám chậm một giây.

Từ tiểu thư than:

- Nói hay không nói đều giống như nhau mà thôi. Ta vốn không muốn làm cái việc ngớ ngẩn này, chỉ là không nghĩ ra được là kẻ khinh cuồng cùng ta nói chuyện lại đúng là người của Kim Lăng Tiêu gia, thật là làm ta thất vọng.

Hả, lão tử lần này cũng vì thể diện của Tiêu gia, việc này thật đã làm mẹ hắn nổi giận. Hắn dừng bước, quay lại nhìn Từ tiểu thư, cười hi hi nói:

- Thật muốn ta lặp lại à? Vậy tốt ...Theo đuổi người, sau đó bỏ rơi người, đó chính là mục tiêu của ta.

Diệp công tử sắc mặt biến đổi nói:

- To gan, người là ai mà lại vô lễ, dám như thế nhạo báng Từ tiểu thư, thật là đáng chết.

Lâm Văn Vinh xòe hai tay nói một cách vô tội:

- Vị công tử này, người có nghe chẳng, không phải là ta nguyện ý, mà là Từ tiểu thư kêu ta lặp lại thôi, vậy thì ta lặp lại. Xin hỏi có chỗ nào sai vậy?

Gã công tử họ Diệp không nói lên lời, Từ tiểu thư mỉm cười nói:

- Có chút nhanh trí! Xin hỏi vị Tam công tử, Tiêu gia tiểu thư hiện cũng đến kinh thành chẳng? Ta từ thuở nhỏ đã được Tiêu phu nhân chiếu cố, lại vừa nghe phụ thân đại nhân nhắc đến tên Đại tiểu thư, nhưng vẫn vô duyên gặp gỡ. Nếu nàng đang ở kinh thành, ta cũng muốn cùng nàng ta gặp mặt.

Nàng gọi Tam công tử, đó là đã tự nhận mình chính là cô gái ngày hôm qua trú mưa tại Ngọa Phật tự.

Chuyện đã rõ ràng, Lâm Văn Vinh cũng không sợ xỏ chân vào giày, gật đầu nói:

- Cám ơn tiểu thư đã quan tâm. Hai vị tiểu thư nhà ta đã đến kinh thành, tâm ý của Từ tiểu thư ta sẽ nhất định truyền đạt. Không biết lệnh tôn của Từ tiểu thư là ai.

- Gia phụ cũng chỉ là một thư nhân bình thường mà thôi, không cần đề cập tới cũng được.

Từ tiểu thư lãnh đạm nói:

- Thật tình, khi Tiêu phu nhân rời thành thì ta còn là trẻ nhỏ chưa biết đến thế sự, không nghĩ rằng đảo mắt đã được hai mươi năm, không biết lão nhân gia giờ có khỏe không?

“Lão nhân gia?” Tiêu phu nhân trẻ tuổi xinh đẹp vậy mà từ miệng Từ tiểu thư lại thành lão nhân gia, thật là đáng đánh. Lâm Văn Vinh liếc Từ tiểu thư một cái.

Trước kia hẳn chỉ chú ý khuôn mặt vị Từ tiểu thư, lúc này hẳn lại lưu ý trang phục của nàng. Thấy nàng vận bộ quần áo màu lam nhạt trông rất phù hợp, thân hình quyến rũ, sắc mặt điềm tĩnh, trên đầu một búi tóc cao cao, tùy ý cài một cây ngọc trầm, trông đơn giản tự nhiên.

Chẳng lẽ vị Từ tiểu thư này đã kết hôn rồi? Lâm Văn Vinh trong lòng sửng sốt một chút, nhớ ngày hôm qua ngoài miếu đã hỏi nàng có thành thân chưa, nàng không trả lời, hôm nay nhìn thấy búi tóc này. Trong lòng càng thêm nghi hoặc. Tuy nhiên, nữ tử này trông thật thanh nhã, nghe cách mà nàng nói chuyện lại tựa như đã qua tuổi đôi mươi, đã thành thân thì cũng không có gì là kỳ quái.

Điều duy nhất không thể giải thích được chính là vị Diệp công tử này cả ngày đi bên cạnh nữ tử đã thành thân, không sợ người ta đàm tiếu sao? Theo cách mà Từ tiểu thư hôm qua xuất ngôn thì nàng xem ra rất tôn trọng chính danh tiếng của bản thân mình. “Theo đuổi người, rồi bỏ rơi người.” nhớ lại những lời hào ngôn tráng ngữ hôm qua. Lâm Văn Vinh bất đắc dĩ lắc đầu, xuất sư bất lợi a!

- Phu nhân vẫn còn xinh đẹp không khác khi xưa. Thật lòng vô cùng cảm ơn tiểu thư đã quan tâm.

Lâm Văn Vinh áp chế nghi vấn trong lòng đáp lời.

Từ tiểu thư gật gù đầu, cùng Diệp công tử tiến về phía trước vài bước, đột nhiên nhớ lại cái gì đó, quay đầu lại hỏi:

- Vị Tam công tử này, người là người của Tiêu gia. Vậy có phải hôm hội đăng mười lăm tháng giêng, tại “Vân Lai Tiên Cảnh” xem câu đố hội đăng không lẽ là người?

- Xem câu đố hội đăng? Ồ, nàng nói hẳn à, hẳn họ Lâm, lớn lên anh tuấn tiêu sái, tài khí bức người, so với vị Diệp công tử này còn muốn hơn mười lần!

Lâm Văn Vinh cười nói.

Từ tiểu thư mỉm cười:

- Ta tự mình ra câu đố đơn giản, nguyên muốn để cho học viên của học viện đoán, cũng chỉ có chút tâm thường cho họ đỡ than thở, lại không nghĩ ra rằng gia nhân của Tiêu gia có thể giải được, thật là có chút ngoài ý muốn.

“Đơn giản? Tiểu nữ này cố ý khi dễ ta chắc? Rốt cuộc không biết nha đầu họ Từ này có địa vị gì, trong tay có cái liên hoàn nô cải tiến, có thể cùng Lạc Ngưng thân thiết, lại còn nhận biết được Tiêu phu nhân, không biết nàng ta là cấp bậc gì nữa?”

Diệp công tử cười nói:

- Lúc nàng viết những câu đố đó, ta cũng có mặt, trong lòng hoài nghi tại sao năm nay tiểu thư lại ra những câu đố lại đơn giản vậy, không nghĩ được nguyên do là người dành cho các huynh đệ tỷ muội trong học viện. Tiểu thư tâm tư tinh tế, Diệp mỗ tự nhận không bằng.

“Không còn gì có thể nói được cả! Hai người này đang hợp nhau đả kích ta à.”

Từ tiểu thư tiếp tục bước đi, trong lúc vượt qua Lâm Văn Vinh, đột nhiên lãnh đạm nói:

- Tam công tử, làm người mà tự tin thì cũng tốt, nhưng chớ có quá kiêu ngạo, hành động và lời nói giống hôm qua, tiểu nữ hy vọng vĩnh viễn không nghe lại nữa!

Nàng bước đi khinh khoái, lướt qua bên người hắn.

Lâm Văn Vinh sửng sốt một chút đột nhiên mỉm cười:

- Từ tiểu thư, xin hỏi người đã thành thân chưa?

Từ tiểu thư tựa như không nghe thấy hắn nói, sớm đã bước qua cánh cổng, Diệp công tử đột nhiên quay đầu lại nói:

- Chớ có hỏi điều không nên hỏi.

Lâm Văn Vinh cười ha ha vài tiếng, nhìn về bóng dáng Từ tiểu thư, hét lên:

- Từ tiểu thư, chuyện hôm qua ta đã nói, bây giờ vẫn còn hữu hiệu như cũ.

Từ tiểu thư dừng bước, bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Cuộc đời vốn vô sự, hà cớ lại tự phiền nhiễu.

Nàng không thèm để ý đến lời lẽ diên hùng của vị Tam công tử này, đang muốn bước nhanh vào lớp học, bỗng nhiên thấy lao ra một người thiếu niên khoảng mười sáu mười bảy tuổi nói:

- Từ tiên sinh, không tốt rồi, trời sinh dị tượng.

- Trình Đại Vị, có chuyện gì thế? Cái gì là trời sinh dị tượng?

Từ tiểu thư ngạc nhiên hỏi

- Từ tiên sinh, người xem...

Trình Đại Vị dẫn Từ tiểu thư cùng Diệp công tử vào trong viện, chỉ thấy vô số con kiến tập trung đông đúc trên mặt đất hình thành một chữ Thiên thật to. Mặc dù con kiến này không ngừng di chuyển, nhưng đều di chuyển dọc theo chữ Thiên. Trình Đại Vị đảo mắt một cái rồi nói:

- Kiến đi thành đoàn, trời sinh dị tượng! Từ tiên sinh, cái này làm thế nào để giải thích đây?

Sau Trình Đại Vị, một nhóm sinh viên học thuật số đều cùng chạy đến nhìn cảnh đàn kiến đang tụ họp. Ai cũng lấy làm ngạc nhiên.

Lâm Văn Vinh đang tính rời đi, nghe thấy trong viện có nhiều tiếng hô hoán, nhin không được đi vòng trở lại. Tỉ mỉ quan sát lộ tuyến đàn kiến đang di chuyển, lại nhìn tiểu tử quý đầu quý não Trình Đại Vị kia, Lâm Văn Vinh không nhịn cười một tiếng: “tiểu tử này, ắt hẳn đang giở trò! “

Diệp công tử nhìn tình hình trước mắt, nhướng mày nói:

- Những con kiến này không biết vì sao lại tự động tập hợp lại, không lẽ đây là điềm trời?

Từ tiểu thư lắc đầu nói:

- Trên đời không có chuyện gì mà không có căn nguyên, vạn vật đều có đạo lý của nó, những con kiến này quần tụ ắt hẳn phải có một nguyên nhân đặc thù nào đó. Không phải là điềm báo trời phán. Tốt nhất là điều tra tỉ mỉ một phen.

Từ tiểu thư kéo ống quần dài, chậm rãi ngồi xuống, cẩn thận quan sát lộ trình của đàn kiến, trên mặt lộ vẻ chăm chú trông rất mỹ lệ.

Lâm Văn Vinh trong lòng lấy làm khâm phục, một người con gái yếu đuối như vậy lại có thể kiên trì khám phá kiến thức, thật là khác thường a.

Từ tiểu thư quan sát một phen, rồi bao một mảnh khăn lụa lên ngón tay thon thả, vuốt lên trên mặt đất vài cái. Một vài con kiến theo mảnh khăn tay của nàng bò lên, thân thể nàng khẽ run rẩy một chút, trên mặt hiện lên vẻ khẩn trương. Con gái trời sinh sợ chuột và kiến, nàng cũng không ngoại lệ, mím chặt môi, khuôn mặt xuất hiện một màu đỏ nhạt. Cẩn thận né tránh con kiến, tiếp tục dùng khăn tay chà xuống đất.

Chà một vài cái, trên mặt nàng xuất hiện vẻ ngạc nhiên. Thu lại tấm khăn tay, cười nói:

- Hôm nay vị đồng học nào mang theo mật ong tới?

Một học sinh nói:

- Con thấy Trình đại vị đem theo mật ong, cũng không biết là muốn làm cái gì.

Từ tiểu thư cười nhìn Trình Đại Vị:

- Đem mật ong lại cho ta nhìn xem thử?

Trình Đại Vị cười một cách ngượng ngáp, lấy ra một bình mật nhỏ, Từ tiểu thư bọc một que gỗ bằng cái khăn tay nọ, lấy một ít mật trong bình, sau đó viết lên mặt đất chữ “Thiên”. Thật là lạ, chỉ một chút sau, trên mặt chữ mà Từ tiểu thư mới viết cũng dày đặc một đám kiến, điem quá lại hiện lên.

Mọi người đều kinh ngạc, Từ tiểu thư gật đầu cười nói:

- Trình Đại Vị, rõ là người làm chuyện tốt nha?

Trình Đại Vị cúi đầu, ngượng ngùng cười hì hì:

- Từ tiên sinh, thì người đã nói, để cho chúng tôi cẩn thận quan sát sự vật xung quanh, nếu có phát hiện điều gì mới sẽ cho mọi người cùng thưởng thức. Lần trước người giảng ví dụ về hạt giống nảy mầm có thể nâng lên tảng đá lớn, ta cũng tự mình kiểm chứng qua, nguyên lai là có thể làm được.

Từ tiểu thư mỉm cười nói:

- Chuyện hạt giống nảy mầm này, ta cũng là nghe người ta kể lại. Tại thành Hàng Châu, Bạch Liên giáo từng dùng thủ thuật này để lừa bịp dân chúng, lại bị khám phá bởi một vị dị sĩ, chúng dân mới tránh được khó khăn. Thiên sinh vạn vật, tự nhiên là có ý nghĩa của nó, chỉ cần mọi người quan sát nhiều hơn, suy nghĩ tỉ mỉ là có thể tìm thấy được quy luật. Tựa như lần này đường mật tập hợp bầy kiến, nếu không có Trình Đại Vị quan sát cẩn thận, mọi người cũng không thể học được điều này. Cho nên nói, chuyện vạn vật chi lý, phương pháp tính toán, đều không phải là môn học vô dụng, trái lại, nó lại gần gũi với chúng ta, cùng với thi từ liên phú giống nhau, đều là báu vật của Đại Hoa, khuyết một thứ đều không được.

Học sinh học thuật số, đều vì hứng thú mà tìm học, nghe Từ tiểu thư nói xong, đồng thời hoan hô nhiệt liệt. Lâm Văn Vinh đứng sau mọi người, nhìn thấy Nhị tiểu thư trong đám đông khuôn mặt đỏ bừng đầy hưng phấn, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác xúc động nhẹ nhàng. Ngày ấy xem câu đố hội đặng, đã biết được Từ tiểu thư tài hoa nổi bật, hôm nay lại thấy một mặt nữa bất phàm của nàng. Không cần nói thêm, chỉ cần một lần diễn thuyết này, Từ tiểu thư thật xứng với ba chữ “Kỳ nữ tử”.

Từ tiểu thư đợi cho mọi người im lặng rồi cười nói:

- Trình Đại Vị hôm nay đến đây để cho chúng ta học tập kiến thức mới, tuy nhiên lại làm chậm trễ thời gian học tập của mọi người, nên phải chịu trừng phạt nho nhỏ một chút. Trình Đại Vị, người đối với việc sử dụng bàn toán có chút thích thú phải không?

Trình Đại Vị gật đầu nói:

- Từ tiên sinh người muốn ta học tập thứ này sao?

Từ tiểu thư cười nói:

- Không chỉ là muốn người học tập, mà còn muốn người có thể tổng kết một chút khẩu quyết đơn giản, có thể để cho mọi người cùng đồng thời học, vậy mới học toán tốt được. Người quan sát tỉ mỉ, ý nghĩ phóng khoáng, tin tưởng nhất định sẽ làm được.

Gã thiếu niên Trình Đại Vị này trong mắt hiện lên một tia cảm kích, lớn tiếng nói:

- Từ tiên sinh, con cảm ơn người đã tin tưởng.

Từ tiểu thư mỉm cười gật đầu, nhìn thấy trong nhóm sinh viên có một cô gái xinh đẹp tuổi còn nhỏ, tức thời giật mình:

- Em có đúng hay không chính là Nhị tiểu thư của Tiêu gia?

Ngọc Sương ngượng ngập nói:

- Từ tiên sinh, ta là Ngọc Sương.

Từ tiểu thư mừng rỡ giữ chặt tay nàng:

-Muội muội ngoan, cuối cùng đã tới, chúng ta chút nữa nói chuyện nha.

Nhóm học sinh học thuật số hân hoan đi vào trong nhà, chỉ còn Trình Đại Vị đứng đó khổ sở suy tư. Lâm Văn Vinh vỗ vỗ vai hắn:

- Tiểu huynh đệ, nghĩ gì vậy?

Trình Đại Vị giật bắn mình. Ngẩng đầu nhìn người xa lạ, tức thì kỳ quái nói:

- Người là ai? Ta biết người sao?

Lâm Văn Vinh cười hi hi nói:

- Người không biết ta, nhưng người nhất định sẽ nhớ đến ta. Ta có một vài câu kỳ quái không thể hiểu được. Không biết người có thể giải thích cho ta được không.

Trình Đại Vị cảm thấy bối rối, chợt nghe người xa lạ trước mặt thì thầm:

- Một hạ năm nhớ bốn, hai hạ năm nhớ ba... tám thối một thành năm nhớ ba, chín thối một thành năm nhớ bốn! Thế nào, nhớ kỹ chưa?

Trình Đại Vị vừa nghe liền cảm thấy sững sờ, cảm giác như ra hiểu được cái gì đó, âm thanh ngạc nhiên vui mừng cùng một chút rung rung nói:

- Đây có phải là phương pháp dùng bàn tính không. Không đúng, không đúng. Chín chín nhớ một tiến một sao lại có thể xem là mười được?

Lâm Văn Vinh lắc đầu nói:

-Ta cũng không biết đây là cái gì. Ta đọc lại một lần nữa, người nhớ kỹ, trở về nghiên cứu cho tốt, có lẽ sẽ hoàn thành nhiệm vụ của Từ tiểu thư giao cho không chừng.

Trình Đại Vị không dám nói tiếp, lắng nghe lời Lâm Văn Vinh đọc lại một lần nữa, một chữ cũng không dám bỏ sót. Lâm Văn Vinh cười hi hi vỗ vai hắn nói:

- Tiểu Trình, cố gắng cho tốt, tất sẽ có triển vọng.

Nhìn Trình Đại Vị vẫn còn ngây ngốc đọc khẩu quyết, Lâm Văn Vinh cũng không đi quản hắn. Để mở hội hột đi ra khỏi viện. Phương pháp dùng bàn tính này là chuyện lúc trước còn học tiểu học, bây giờ cũng có một vài câu đã quên, bất quá, Trình Đại Vị này thông minh lanh lợi, suy đoán vài câu cũng không phải là việc gì khó. Dù sao hôm nay làm được chuyện tốt, hắn trong lòng khoan khoái, khẽ cất khúc hát bước ra ngoài cửa Kinh Hoa học viện. Xa xa nhìn thấy hai người đối diện đi tới, không ngờ lại là người quen biết.

Hai người này thấy hắn đều sững sờ, trong đó một người như cơn lốc lao lên, hân hoan nói:

- Lâm tướng quân, Lâm tướng quân. Người cũng đến đây à.

Lâm Văn Vinh cảm thấy ngoài ý muốn, vỗ vai hắn nói:

- Hứa Chấn, người tại sao cũng có mặt tại đây? Ồ, Lý Vũ Lăng công tử, chúng ta lại gặp nhau nha.

Nguyên lai người cùng đi với Hứa Chấn, cũng là tên tiểu hài tử Lý Vũ Lăng mà hôm mười lăm tháng giêng tại hoa đăng bên hồ lúc vào thành đã gặp qua.

Lý Vũ Lăng ngạc nhiên nói:

- Lâm Tam, tại sao người cũng ở chỗ này? Có phải có người ăn hiếp người, người đến chỗ này tìm ta? Tại sao không báo tên Lý Vũ Lăng ta ra?

Lâm Văn Vinh không biết nên khóc hay nên cười, Hứa Chấn kích động nói:

- Lâm Tướng Quân, không chỉ có ta mà còn có Lý Thánh, Đỗ đại ca, Hồ đại ca đều ở chỗ này, đều do Từ soái đề cử chúng ta đến đây học tập.

Học tập? Liền nhớ lại Kinh Hoa học viện này còn có một khoa quân luận, Từ Vị phái những người này đến học tập, xem như đã có một chút coi trọng bọn họ.

233. Chương 231: Cự Bất Tòng Quân

- Đùng đánh nữa, đùng đánh nữa!

Lâm Văn Vinh nhảy ra khỏi vòng chiến, chấp tay cười hì hì nói:

- Lý tiểu tướng quân võ nghệ siêu quần, tại hạ không phải là đối thủ, thật là bội phục, bội phục!

Gia tộc Lý Vũ Lăng bất phàm, võ nghệ siêu quần lại càng không phải là giả nhưng khi quá chiêu với cái gã “cao thủ nửa vời ” này hẳn mới nhận ra rằng thực lực của mình còn lâu mới bằng được. Lâm Văn Vinh cùng hắn giao thủ mấy hiệp tịnh không hoàn thủ, chính là mặc cho hắn điên cuồng tấn công để phát tiết nộ khí trong lòng.

Lý Vũ Lăng niên kỷ tuy nhỏ nhưng tuyệt đối không phải là kẻ ngu ngốc, đột nhiên hiểu chuyện gì đang xảy ra, vội vã dừng tay lại, trong mắt ánh lên tia nhìn cảm kích, ôm quyền khể nói:

- Lâm tướng quân, cảm ơn người!

Lâm Văn Vinh nắm lấy hai vai gã:

- Không cần phải cảm ơn ta, hoa đăng lần sau nhớ kêu ta là được, ta nhất định phải tìm hiểu vị thiên kim tiểu thư đó!

Lại nói mấy ngày hôm trước tương hội cùng người còn chưa được biết danh tính, thật sự là phiền lòng quá mà!

Lý Vũ Lăng nói:

- Điều này, trong kinh thành chỉ cần nêu đích danh Lý Vũ Lăng ta ra, bất kỳ kẻ nào cũng phải để cho ta vài phần mặt mũi. E rằng kẻ dám khi dễ Lý gia còn chưa có sinh ra đâu!

Lâm Văn Vinh ha ha cười to, với những chiến công hiển hách trong quân đội, danh tiếng vang dội khắp Đại Hoa, tiểu tử này đích xác có tư cách cuồng vọng a!

Bọn họ hai người tại giáo trường so tài một phen náo nhiệt, thực hấp dẫn ánh mắt của bao người. Hứa Chấn thấy hai người cười cười nói nói, sâu trong lòng cũng thầm bội phục, cái gã Lâm tướng quân này giống như là một khối nam châm, bất kể người nào gần hắn cũng đều bị hắn hấp dẫn, thật khó mà cưỡng lại được.

“Thật là mệt với cái gã Lý Vũ Lăng tiểu ma đầu này!” Lâm Văn Vinh lúc này liếc nhìn gã, nhếch miệng đứng lên:

- Tiểu tử này xuống tay thật chẳng biết nặng nhẹ, ta hảo tâm hảo ý cho người mở rộng tầm mắt mà người cứ nhắm chỗ yếu hại mà công kích a.

Phải biết Lý Vũ Lăng tuy tuổi nhỏ nhưng thực ra lại rất có thực tài. Hôm nay lão tử ta cố ý nhường hắn, sau này chú ý bồi dưỡng nhất định sẽ xuất hiện một viên mãnh tướng, cũng coi như là không uổng phí một phen công phu! Lâm Văn Vinh tự an ủi.

Khi Lý Thánh, Đỗ Tu Nguyên, Hồ Bất Quy ba người được Hứa Chấn bẩm báo, trốn ở xa để xem Lâm tướng quân dạy Lý Vũ Lăng, thấy bộ dáng nhịn đau của hắn vội vã đi tới, bụng muốn cười nhưng lại phải cố nén trụ.

Thấy ba người đi tới trước mặt, Lâm Văn Vinh ôm quyền cười hì hì:

- Chư vị đại ca đã lâu không thấy a, tiểu đệ thật khâm phục cái tuổi già của các vị, chúc các vị vạn niên du khoái, sanh hoạt hạnh phúc a!

Bốn người nắm tay nhau bật cười ha hả. Hồ Bất Quy nói:

- Lâm tướng quân, chúng ta mới vừa rồi tại giáo trường đã chứng kiến Lý Vũ Lăng cùng người kích đấu kịch liệt, thật sự là “long tranh hổ đấu, khí tượng vạn thiên ” a!

Lâm Văn Vinh cười ha ha, dù hắn cố ý nhận thua cho Lý Vũ Lăng nhưng cũng nghĩ không ra có điều gì không ổn, chỉ là mấy vị đại ca này, thân là tướng quân đều là giết địch vô số, lại từng cùng từ từ địa mà ra.

Lúc này mọi người cố ý cùng hấn trâu đùa một phen, tình cảm thực sự là thân mật, dù có tranh cãi cũng không so đo.

- Các vị đại ca thấy Kinh Hoa học viện thế nào, cũng nên học hỏi những điều mới mẻ một chút nhĩ!

Lâm Văn Vinh cười nói.

Hồ Bất Quy lắc đầu than thở:

- Lão Hồ ta từ nhỏ sinh ra đã chán ghét học đường, các vị tiên sinh dạy dỗ ta cũng đã phải thay đổi không biết bao nhiêu lần, không ngờ đến tuổi này lại thích đi học, thật là không hiểu được mà!

Đỗ Tu Nguyên nói:

- Điều này cũng thật dễ hiểu, lão Hồ người thời gian vui chơi trong thanh lâu so với thời gian đi học đích xác là hơn vô số lần, đương nhiên là học đường không thể so sánh với thanh lâu được rồi!

Mọi người ha ha cười to, Hồ Bất Quy mặt đỏ lên một chút nhưng cũng không phản bác.

Lý Thánh hướng Lâm Văn Vinh cười nói:

- Lâm tướng quân không biết đó thôi, khi Hồ đại ca tiến kinh, vì sống chung trong thanh lâu nên đã có giao tình với một kỹ nữ, thậm chí đã chuẩn bị bạc để có thể chuộc thân cho vị tỷ tỷ này.

Trời đất, lão Hồ này nguyên lai cũng thật phong lưu a, vì phụ nữ mà dám liều mạng đó. Hồ Bất Quy có chút không vui, nhìn Lâm Văn Vinh nói:

- Lâm tướng quân, không phải là người cũng đến theo học ở học viện này đấy chứ? Thế thì tốt, người sẽ hướng dẫn mấy huynh đệ bọn ta học hành cho tốt, mai hậu ra chiến trường còn đánh cho lũ Hồ cầu phải tè ra quần chứ!

Lâm Văn Vinh cười cười nói:

- Hồ đại ca, hôm nay ta tiến cử người đến học viện chứ không phải đến đây để học tập đâu !

Một số nghe vậy liền sững sốt, Đỗ Tu Nguyên nói:

- Lâm tướng quân, vì sao vậy? Từ đại nhân đã chuẩn bị sẵn sàng, hữu lộ quân chúng ta mấy vạn huynh đệ cũng đã tề tựu, chỉ cần người đến sẽ tiến ra chiến trường giết người Hồ lập quân công cho thoả những ngày phải chờ đợi, lẽ nào người từ bỏ?

Lâm Văn Vinh cười cười nói:

- Chư vị đại ca, với thân phận địa vị của ta, sao liên quan được việc quốc gia đại sự chứ?

Lời vừa nói ra, mọi người tức thì ngây ngốc. Vốn dĩ bọn họ nghĩ Lâm Văn Vinh được đề bạt, lại với kinh lịch huyết chiến của hắn thì trong một thời gian ngắn thôi cũng có thể được phong thưởng cả vạn hộ nhân khẩu, nên đối với Lâm tướng quân thực sự là cảm kích từ nội tâm chứ chưa bao giờ nghĩ tới chuyện thân phận của hắn. Bởi Lâm tướng quân không giống với bọn chúng, gã không có quân tịch hơn nữa đối với việc quân ngũ hiển nhiên không có hứng thú, cho nên mới mấy lần từ chối hảo ý của Từ Đại nhân. Nếu hắn không muốn thì thực sự bất luận là ai cũng không thể ép buộc hắn được. Lâm tướng quân có thừa dũng khí, lại chính trực liêm khiết bọn chúng đều đã biết qua, chỉ là không hiểu hắn lúc này vì sao lại tiêu cực như vậy.

Bọn họ mấy người hai mặt nhìn nhau mà thực ra chẳng biết nói gì cho tốt, Lâm Văn Vinh cười nói:

- Ta vốn là kẻ không có chí lớn, lại không có hy vọng xa xôi là kiến công lập nghiệp gì đó, mọi người không nên kỳ vọng quá lớn như vậy sẽ tốt hơn.

Vài người trao đổi ánh mắt cho nhau, cá tính của Lâm tướng quân thật đặc biệt và bọn họ đều đã được thấy qua, bình thường thì hi hi ha ha cùng người khác đùa giỡn, nhưng ở thời khắc quyết định lại là kẻ không nhiều lời, muốn thuyết phục được hắn xem ra phai tốn thời gian, phải có cơ duyên, thậm chí phải đợi Từ Vị tự thân xuất mã mới được.

Hồ Bất Quy thực sự muốn lôi kéo Lâm Văn Vinh ở lại cùng bọn họ, liền cùng hắn hướng tới học đường để xem xét một phen. Học viện quân sự này quy mô cũng thật là rộng lớn, chính giữa là một sa bàn cực lớn. Lâm Văn Vinh nhìn thoáng qua chiếc sa bàn này liền kinh ngạc một phen, chỉ thấy núi non, đường sá, sông hồ liền mạch, đều dựa theo cùng một tỉ lệ, ngay cả các thành lâu cũng được mô tả một cách hết sức chân thật, tinh xảo dị thường, độ cao chiều dài cũng vô cùng chuẩn xác, so với sa bàn quân sự mà kiếp trước Lâm Văn Vinh đã xem qua, thì chiếc sa bàn này tuy có hơi thô liễu hơn một chút, nhưng là ở thời đại này mà được như vậy cũng có thể xem như là một thành tựu vĩ đại rồi.

Đỗ Tu Nguyên thấy Lâm Văn Vinh nét mặt ngơ ngẩn, liền cười nói:

- Lâm tướng quân, người thấy sao?

Lâm Văn Vinh gật đầu nói:

- Đồ đại ca, cái sa bàn này do ai chế tạo ra vậy?

Đỗ Tu Nguyên không giấu được vẻ mặt hâm mộ, nói:

- Lâm tướng quân, nói ra chưa chắc người đã tin, cũng là làm cho một đấng nam nhi như ta cảm thấy xấu hổ, sa bàn này là do một vị nữ tiên sinh trong học viện chế tạo ra. Vị nữ tiên sinh này không chỉ biết có cầm kỳ thi họa, thuật số mà ngay cả binh pháp cũng tinh thông vô cùng. Nghe nói ngay cả Lý thái lão tướng quân cũng thường phải tới nàng thỉnh giáo. Chiếc sa bàn này là do nữ tiên sinh đó khổ tâm nghiên cứu chế tạo, lần đầu tiên nhìn thấy ta cũng không khỏi kinh hãi vạn phần.

Lý Thánh chen vào, nói:

- Ngay cả thần cơ doanh địa của ta cũng được vị nữ tiên sinh này cải tạo, kết cấu càng thêm khéo léo, uy lực cũng theo đó mà tăng lên vô cùng. Ta thân tuy là nam tử nhưng đối với vị nữ tiên sinh đó cũng kính nể vô cùng.

Nữ tiên sinh! Sa bàn ! Liên hoàn nô ! Không cần nói cũng biết là ai rồi, nha đầu này bản lãnh cũng thật kinh người a ! Mẹ ơi, lão tử muốn thu hồi mấy câu nói kia e là quá khó đây!

Vài người muốn nói chuyện với Lý Vũ Lăng nhưng hắn khước từ, lại kéo theo một lão nhân râu tóc bạc trắng, ăn thái uy nghiêm đang bước tới.

Hồ Bất Quy đang chờ người, thấy lão nhân này tức thì biến sắc, vội ôm quyền cung kính nói:

- Tham kiến Lý lão tướng quân!

Lý lão tướng quân? Chẳng lẽ đây là trụ cột của Đại Hoa, Lý lão thái gia? Lâm Văn Vinh ngẩng đầu nhìn lướt qua, chỉ thấy lão nhân này râu bạc tóc bạc, vầng trán và khoé mắt tràn đầy nếp nhăn, nhưng vẻ mặt toả hồng quang, tinh thần sáng láng, nhìn xa trông rộng, khí thế như hổ tạo nên một loại khí chất uy nghiêm.

Lý Vũ Lăng cười hì hì nói :

- Gia gia, vị này chính là Lâm Tam, kẻ không hề biết đến đại danh của người, không tin người cứ hỏi hắn thì biết không phải là con nói khoác.

Trời đất, tiểu tử này thật đúng là không có lương tâm a, ta giúp đỡ người như vậy mà người lại đem gia trưởng ra định trả thù ta hả. Lâm Văn Vinh vội vàng chấp tay nói:

- Vị này khuôn mặt đường chính, uy thế bất phàm, chẳng hay chính là người đã làm cho người Hồ khiếp đảm, Lý thái lão tướng quân?

Lý thái lão tướng quân liếc mắt đánh giá hắn từ đầu tới chân một cái, đột nhiên cất tiếng:

- Người chính là kẻ mà Từ Vị đã nhắc tới, Lâm Tam? Ta thấy người tướng mạo bình thường, nhìn không ra có chút bản lãnh nào, sao có khả năng suất lĩnh đại quân đánh bại Bạch Liên giáo?

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Lý tướng quân, đúng là như vậy, bản lĩnh không phải nhìn là thấy, cùng với tướng mạo thật cũng chẳng có quan hệ gì. Vì vậy dù Phan An có tuyệt thế dung mạo cũng không thể hơn được tướng quân, mình đồng da sắt, uy thế tựa như báo như cọp, mới là hào kiệt thời nay.

Lý thái lão tướng quân vuốt râu mỉm cười nói :

- Đem lão phu so sánh với Phan An cũng chỉ có người mới nghĩ ra được, ta lại hỏi người, đối với bộ binh quan trọng nhất là gì?

Lâm Văn Vinh hì hì cười nói:

- Lão tướng quân, vấn đề này có thể không trả lời được không? Tại hạ học vấn thô thiển, cho dù có hồi đáp cũng chưa chắc có thể làm cho người vừa lòng a.

Lý thái lão nghiêm mặt nói:

- Hãy trả lời ta, nói nhảm như vậy làm gì?

” Lão nhân này thật trực tính a”

Lâm Văn Vinh đang muốn ba hoa một chút liền bị chặn họng, thần tình ngượng ngùng nở nụ cười đáp:

- Đạo dùng binh, quan trọng nhất là đức hạnh, không có đức tất mất lòng quân. Phải quan tâm tới binh sĩ, nghiêm khắc nhưng khoan dung, thu phục nhân tâm thì quân lệnh mới dễ thi hành.

Lý thái lão cười cười nói:

- Người nói thật đơn giản, làm thế nào để thu phục lòng người cũng là một đại học vấn, người có thể nói rõ cho ta nghe.

- Đúng là đơn giản!

Lâm Văn Vinh lại khoa trương nói:

- Cùng ăn, cùng ở, cùng đi, đối đãi với mọi người như thể tay chân, khó khăn thì đi trước, hưởng thụ thì đi sau, quý trọng sinh mạng của mọi người, rút chạy cũng phải có nghệ thuật.

Nghe được câu sau, Hồ Bất Quy rút cục không nhịn được nở nụ cười, vị Lâm tướng quân này có nhiều quan điểm thật kinh người a. Lý thái gia ngạc nhiên nói:

- Nghệ thuật chạy trốn ư, điều này là có ý gì ?

- Bảo tồn lực lượng, không hy sinh vô ích, quyền đầu thu về cũng là để chuẩn bị đánh ra-

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Đôi khi việc chạy trốn là lựa duy nhất.

Lý thái gia trừng mắt nhìn hắn, nói:

- Nếu người là kẻ dưới tướng ta, chỉ riêng câu này cũng đủ để đem chém người rồi.

Lão Lý thái gia này thân kinh bách chiến, cả đời trên yên ngựa, chỉ một cái trừng mắt cũng có uy thế khiếp người. Ngay cả Hồ Bất Quy cũng yên lặng không dám nói, cả cái tên Lý Vũ Lăng ưa náo nhiệt cũng ko dám hé răng. Chỉ có Lâm Văn Vinh vốn chẳng có tí hãi sợ nào, hắn cười nói:

- Lý tướng quân với ta cũng giống nhau cả thôi, người vì Đại hoa, ta lại vì

huynh đệ của mình, xuất phát điểm khác nhau nên phương thức xử lý tự nhiên cũng khác nhau.

Mọi người thấy hắn cùng với Lý lão tướng quân tranh cãi, trong lòng lo lắng không yên. Hồ Bất Quy len lén kéo áo hắn, Lâm Văn Vinh lắc đầu. Lý thái gia đột nhiên cười nói:

- Nhà ngươi tuổi còn trẻ mà đã suy nghĩ được như vậy, đúng là hiếm có, hiếm có. Từ Vị trước mặt ta một lòng muốn tiến cử người, hôm nay gặp mặt người quả thật cũng làm cho ta ngạc nhiên không ít. Vậy thế này đi, người về dưới trướng làm tham tướng cho ta, có bản lĩnh gì cứ mang ra hết. Nếu người làm tốt ta sẽ thăng người làm thống soái, quyền lực chỉ kém có mình ta.

Hồ Bất Quy mừng rỡ, nguyên lai Lý lão thái gia chất vấn cũng chính là khảo nghiệm Lâm tướng quân. Trở thành tham tướng của Lý thái lão tướng quân cũng là giấc mộng của vô số tướng sĩ Đại Hoa, việc đó cũng giống như lập được vô số quân công hay nhận được vô số vinh dự vậy. Lý thái lão tướng quân trực tiếp trao cho Lâm tướng quân chức tham tướng của lão, còn nói rõ ràng rất coi trọng hắn, tuy nói bên trong hắn được Từ Vị tiến cử nhưng những biểu hiện của hắn mới thực sự khiến Lý lão xem trọng.

Đỗ Tu Nguyên thấy Lâm Văn Vinh ngẩn người, vội vàng kéo hắn nói:

- Lâm tướng quân, Lâm tướng quân...

- Hả?

Lâm Văn Vinh đột nhiên bừng tỉnh, thấy Lý thái lão tướng quân đang nhìn mình, hắn cười khổ một tiếng nói:

- Tạ ơn Lý tướng quân đã hậu ái, chỉ là tại hạ kiến thức nông cạn, lại không có ý định theo nghiệp binh đao, e là sẽ làm cho lão nhân gia người thất vọng đó.

- Cái gì?

Lý thái lão tướng quân hừ lạnh :

- Chẳng lẽ ngươi không nguyện ý? Tại sao ngươi muốn làm thống suất hữu lộ quân của Từ Vị mà không muốn làm tham tướng cho ta. Nói cho ngươi hay, đánh người Hồ với việc tiêu diệt Bạch Liên giáo vốn không phải là cùng một sự việc. Người Hồ nếu so với Bạch Liên giáo thì hung hãn gấp bội, nói về sự phá hoại của chúng thì chẳng có mấy ai sánh được đâu!

Thấy Lý lão tướng quân râu tóc dựng đứng cả lên toát ra khí thế uy nghiêm, Lý Vũ Lăng cũng vội vàng kéo tay áo hắn nói:

- Lâm Tam, rất khó để được gia gia coi trọng như ngươi, ngươi nên nhận lời đi, chính ta cũng đã tiến cử ngươi với gia gia đó.

Lâm Văn Vinh dở khóc dở cười, tại lúc nào lại trở nên như vậy. Ngay cả một vị tướng trụ cột của Đại Hoa cũng muốn mời ta gia nhập quân đội, nếu từ chối ắt hẳn sẽ làm cho lão nhân gia này tức chết đây.

Lâm Văn Vinh chỉnh sắc nói:

- Lý tướng quân, ta đối với việc quân quốc không hề có hứng thú, cũng không có ý định tòng quân. Lần này tiến kinh chính là có việc khác phải làm, mong Lý lão tướng quân thứ lỗi.

- Hồ đồ! Quốc gia hưng vong thất phu hữu trách. Ngươi thân là nam nhi vai năm thước, sao không một ngựa xông pha kiến công lập nghiệp, mà lại có suy nghĩ tầm thường như vậy chứ? Chẳng lẽ có chuyện gì có thể quan trọng hơn sự an nguy của Đại Hoa ta?

Lý lão cả giận nói.

Lâm Văn Vinh lẽ nào không hiểu được hảo ý của lão, có điều ta đây còn phải tìm lão bà cho nên không thể nhận lời được. Hắn cũng tự biết lần trước mình cũng Từ Vị đánh bại Bạch Liên giáo cũng là ngoài ý muốn, lần này là đánh người Hồ nên không thể như vậy. Trước đánh Bạch Liên giáo là mười đánh một, còn đây là sinh tử huyết chiến không thể dùng các thủ đoạn đó được. Nếu chẳng may mình chết trận thì thật là hay ho, trên thế giới này tự nhiên sẽ có rất nhiều quả phụ, lại làm phiền hà đến các huynh đệ, thật là muôn chết cũng hết được tội mà.

Chúng nhân đều không hiểu tâm tình của hắn. Thấy hắn một mực lắc đầu từ chối, Lý lão thái gia thất vọng than thở:

- Từ Vị thật sự có con mắt nhìn người, nhưng lần này e rằng cũng đã thất bại mất rồi, đáng tiếc, đáng tiếc thay!

234. Chương 232: Lão Bà Là Công Chúa

Nhìn Lý Thái Lão gia phát tay áo bỏ đi, những người đứng đó thực không biết nói gì cho phải. Lý Vũ Lăng mở miệng nói:

- Lâm Tam, thật sự ngươi không muốn tòng quân ư? Cho dù ta không tán thành quan điểm nhưng cũng vô cùng bội phục dũng khí của ngươi. Người được gia gia ta nói chuyện như vậy thật sự không có nhiều đâu.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Điều ta nói là đúng nên lão tướng quân mới tôn trọng, tuy lúc này ta không muốn tòng quân, nhưng thể đạo vô thường, biến hoá đa đoan, chưa biết chừng có ngày chúng ta lại là huynh đệ sát cánh vào sinh ra tử, điều này thật không dám nói trước.

Hồ Bất Quy vội vàng gạt đầu:

- Đúng vậy, đúng vậy. Lâm tướng quân hành sự quý thần khó lường, không phải những kẻ thô thiển như ta có thể hiểu được, tương lai biết đâu sẽ có ngày làm cho huynh đệ chúng ta kinh hãi một phen.

Nghe Lâm tướng quân cự tuyệt việc tòng quân, mọi người trong lòng có chút thất vọng. Theo lời Lâm tướng quân, thể đạo vô thường, vạn vật luôn biến đổi, nên nếu có một ngày thấy hân trở về thì cũng là việc có thể lắm.

Tâm trạng mọi người bỗng trở nên thoải mái, trong lúc nói chuyện cứ xưng huynh gọi đệ thật tình cảm, tưởng như không có gì vui thú bằng. Lý Vũ Lăng tuy tuổi còn nhỏ nhưng là lớn lên trong quân trung, đối với mấy người bọn họ tự nhiên trở nên thân thiết, không hề e ngại gì.

Lâm Văn Vinh hỏi Hồ Bất Quy về tình huống sau khi trở về kinh, ba người sắc diện đặc ý, nguyên lai Từ Vị đối với công lớn của hữu lộ quân thực sự rất coi trọng, đại quân lúc trở lại kinh thành, Từ Đại tự mình tấu trình lên hoàng thượng, Hồ Bất Quy sau khi được triệu kiến liền được lĩnh vạn hộ phong thưởng.

Không chỉ có thế, Từ Vị còn tiến cử ba người bọn họ thành gia tướng dưới trướng Đại Hoa Đại Nguyên Soái Lý Thái Lão tướng quân, được cử ra tiền tuyến đánh nhau với người Hồ, tái lập quân công, uy danh càng thêm hiển hách.

Lâm Văn Vinh gật gật đầu, Từ Vị quả thật là một chí sĩ hiếm có, không cầu cho bản thân, không tham công, tiêu diệt Bạch Liên giáo, chốn quan trường lại là mưu quyền bậc nhất. Trong cuộc chiến chống giặc Hồ, lão là người đức cao vọng trọng không kém so với Lý Thái Lão tướng quân. Hồ Bất Quy là kẻ trí dũng song toàn, chỉ có đi theo Lý Thái Lão bắc thượng kháng giặc Hồ mới là đúng người đúng việc.

Nói chuyện một lát, Hồ Bất Quy than thở:

- Nói đến kháng giặc Hồ, tuy rằng ta có lòng tin tất thắng, nhưng không thể không thừa nhận Hồ tặc người cao ngựa lớn, thân thể trường kiện, lại thiện chiến trên lưng ngựa cho nên muốn đánh bại chúng thực không dễ chút nào...

Đại Hoa có thể thắng được chính là ở mưu lược của người chỉ huy đã ngăn địch bên ngoài vu quốc môn (cửa khẩu). Chỉ là những năm gần đây triều đình trọng văn khinh võ, Đại Hoa đang lúc phồn vinh, việc khoe khoang trống rỗng đã trở thành thông lệ, nhà quyền quý đua nhau học ca từ thư hoạ. Lúc thực sự xảy ra việc binh đao, dẫu tìm khắp nơi cũng tuyển không ra được mấy người, bởi vậy càng khó để tìm được một võ tướng có tài. Hậu quả là phải cắt đất nhượng thành, hàng năm bắt triều cống để dẹp loạn người Hồ, giữ cho Đại Hoa an bình tạm thời. Mẹ kiếp, lũ người này đúng là óc lợn mà. Người Hồ đã tâm lang sói chẳng lẽ không có ai nhìn ra? Uất ức, thật uất ức con mẹ nó mà!

Nói đến đây Hồ Bất Quy tức giận đập bàn, vẻ mặt thập phần phẫn nộ.

Thấy Lâm Văn Vinh kinh ngạc, Đỗ Tu Nguyên biết gã không phải người trong triều nên đương nhiên không biết việc quân quốc, liền thở dài nói:

- Lâm tướng quân đừng để tâm đến sự thất lễ trong lời nói của Hồ đại ca. Mấy tháng trước, Từ đại nhân đã đề xuất chuyện xuất binh đánh người Hồ nhưng có người đề xuất cắt đất cầu hoà, thật sự làm cho người ta cảm thấy coi khinh mà. Cũng may Từ đại nhân với Lý Thái Lão tướng quân cực lực phản đối, lại cùng hoàng

để bệ hạ quyết tâm mùa xuân này xuất binh, cùng Hồ tặc quyết một trận sinh tử. Chỉ tiếc là Đại Hoa cuộc sống an hưởng đã nhiều năm, văn tài cực thịnh, tài từ đại nho không biết bao nhiêu mà kể, chỉ có võ tướng là ít cực kỳ. Đại quân viễn chinh, ngoại trừ Lý lão tướng quân, trong đám văn quan võ tướng trong triều thực chẳng có lấy một kẻ hữu dụng. Tình cảnh này chỉ có cách thỉnh Lý thái lão tướng quân xuất ẩn mà thôi. Người đã vào cái tuổi xưa nay hiếm mà vẫn phải làm đại tướng xuất chinh, thật khiến lòng người cảm thán không thôi.

Nói đến đây, mọi người liền một trận thương cảm, ngay cả một kẻ nhỏ tuổi như Lý Vũ Lăng cũng phải lắc đầu.

Thịnh thế hưng văn, loạn thế hưng võ, đó cũng là quy luật phát triển tự nhiên của xã hội, không thời đại nào lại không gặp phải. Lâm Văn Vinh đảo đôi mắt sáng ngời, cười nói:

- Cái này không cần phải lo lắng, Đại Hoa lịch sử đã lâu, tuyệt không phải không có người tài, giống như tiềm long, chưa được phát hiện ra mà thôi. Giang sơn rộng lớn thiếu gì nhân tài, lúc nguy cấp quan đầu, tự sẽ có anh hùng hảo hán xuất hiện ra tay thôi.

Hồ Bất Quy nói thêm:

- Tuy nói là như vậy, nhưng nhìn lão tướng quân tuổi cao như vậy còn muốn ngàn dặm xuất chinh, trong lòng huynh đệ thực sự thấy bất an, Lâm tướng quân, chẳng lẽ người không có chút lo lắng nào nữa ư?

Nói cả nửa ngày trời, bọn họ hoàn toàn là tìm cách lay động tâm tư của mình a, Lâm Văn Vinh cười nói:

- Việc này ta đã nói nhiều lần rồi, kế hoạch của ta không thể bị thay đổi được. À, đúng rồi, các người nói là Từ tiên sinh, chẳng lẽ chính là vị nữ tiên sinh Từ tiểu thư kia?

Đỗ Tu Nguyên ngạc nhiên nói:

- Đúng là như vậy, chẳng lẽ Lâm tướng quân đã có gặp qua? Thật tốt quá, các người đều là những người tài hoa, nói chuyện ắt hẳn vô cùng cao hứng, thậm chí còn có thể là tri kỷ nữa!

Tri kỷ? Trời đất, hẳn cảm thấy như tử địch thì đúng hơn. Hồ Bất Quy lại gật đầu:

- Từ tiên sinh bác học đa tài, thiên văn địa lý, thuật số lịch pháp không gì không biết, trước kia ta còn không tin tưởng, tới nay được Lý lão tướng quân thường xuyên chỉ dạy binh pháp, lại thường thấy Lý lão thỉnh giáo nàng ấy, Hồ mỗ thực là tâm phục khẩu phục, có thể tôn nàng là Đại Hoa đệ nhất kỳ nữ cũng không có gì quá đáng.

Thấy bọn họ tán tụng Từ tiểu thư, Lý Vũ Lăng cười nói:

- Còn phải đợi các người nói nữa hay sao, Từ cô cô thực là tài hoa, tại kinh thành có người nào không biết, người nào không hiểu chứ?

Cô cô? Lâm Văn Vinh thấy kì quái một chút, Từ tiểu thư không lẽ lại là con gái họ Lý, rõ ràng là không đúng mà. Một người họ Từ, một người họ Lý chả có gì liên quan, sao cái tên họ Lý này lại gọi là cô cô?

Gã liền kéo tay Đỗ Tu Nguyên:

- Đỗ đại ca, Từ tiên sinh với Lý lão tướng quân có quan hệ thế nào vậy?

Đỗ Tu Nguyên thở dài đáp:

- Người không ở trong quân đội, không trách không biết quan hệ sâu xa của bọn họ. Lý, Từ hai nhà tương giao cực kỳ thân mật, Từ tiểu thư thừa nhỏ chính là được hứa gả cho Nhị công tử của Lý thái lão tướng quân. Chỉ là lão tướng quân thường phải phòng thủ biên quan, cách kinh thành quá xa, Lý nhị công tử luôn theo cha nên Từ tiểu thư thậm chí còn chưa kịp gặp mặt, lại đột ngột hy sinh trên chiến trường. Lý gia đời đời trung liệt, hai vị công tử đã vì nước hy sinh, Hoàng thượng biết tình hình Lý lão, phải hạ đến 18 đạo thánh chỉ mới đưa được lão từ biên quan về kinh dưỡng lão.

Nguyên lai là như vậy, Lâm Văn Vinh thở dài, vị Từ tiểu thư này là người vợ chưa quá môn của Lý Thái, nên không muốn đề cập đến vấn đề thành thân, bởi căn bản là không có gì đáng để trả lời. Cũng khó trách

nàng ấy búi tóc kiểu phụ nhân, rồi còn cái vị Diệp công tử kia vẫn như cũ, theo sát không rời. Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu cũng là điều hoàn toàn bình thường.

- Lâm Tam, người thấy cô ta thế nào?

Lý Vũ Lăng nói:

- Ta có cảm giác nếu hai người đàm luận thì ắt hẳn vô cùng tương đắc đó.

- Tiểu hỏa tử, nam nhân cảm giác thường là sai đó.

Lâm Văn Vinh ha ha cười vỗ vai Lý Vũ Lăng. Hồ Bất Quy đứng bên cạnh thấy thế cũng bật cười.

Từ biệt mấy người từ Kinh Hoa học viện, sắc trời cũng đã dần tối, cũng không rõ Đại tiểu thư tới bãi phóng vị bằng hữu phụ nhân đã trở về chưa. Lâm Văn Vinh lúc này nhàn rỗi vô sự, liền đi dạo xung quanh Kinh Hoa học viện.

Kinh Hoa học viện đúng là không hổ danh tiếng. Trước mặt là một cái hồ sâu, có cái tên rất dễ nghe là “Bích Ba đầm”, hoàn cảnh u nhã, phong cảnh mê người. Bên bờ hồ gió mát lồng lộng, tuy có hơi lạnh nhưng cũng làm cho con người cảm thấy thanh tĩnh.

Lâm Văn Vinh tìm một chỗ sạch sẽ bên dưới một gốc cây liễu khô đặt mông ngồi xuống. Mặt hồ sóng gợn lặn tẩn, hơi nước man mát, làm cho hắn cảm thấy có chút lạc thần.

” Đến khi nào mới tìm được Thanh Tuyền đây? chẳng lẽ cứ phải chờ đợi như thế này sao? Đợi được bảy ngày bảy tháng không? Còn Xảo Xảo thì phải làm sao bây giờ. Nàng đang ở Kim Lăng ngày đêm mong đợi ta trở về!” Nghĩ đến đây gã thấy trong lòng có chút phiền muộn, liền nhặt một mẩu đá ném vào mặt hồ. ” Phốc ” một tiếng vang nhỏ kéo theo tầng tầng lớp lớp sóng gợn hướng xung quanh mà tỏa ra.

- Người nào đó?

Cách đó không xa truyền đến một tiếng kêu khẽ.

Lâm Văn Vinh giật mình sửng sốt, ngẩng đầu nhìn lên, thấy cách đó không xa trên một nhánh cây có một bóng người, dường như là một nữ tử. Thân hình mảnh dẻ cùng khuôn mặt gần như bị tán cây che hết, khiến cho Lâm Văn Vinh nhất thời không nhìn ra. Âm thanh bất ngờ làm hắn bừng tỉnh nhưng rồi lại im lặng, có lẽ nữ tử kia đang suy nghĩ có nên nói chuyện với gã hay không.

- Cái hồ này không phải là của nhà ả, có ném cục đá xuống cũng không phải hét lên như thế chứ?

Lâm Văn Vinh tâm tình rất không tốt, hừm một tiếng rồi ngoác miệng:

- Không phải là người !

Nữ tử nghe hắn nói như vậy, liền ngưng thần suy nghĩ, mở miệng nói:

- Thì ra là người a?

Thấy rõ khuôn mặt khả ái sau bóng cây, chính là vị Từ tiểu thư kia. Tính cả lần gặp nhau trong miếu hôm qua thì đã là lần gặp gỡ thứ ba của hai người trong hai ngày nay rồi.

- Nhân sinh hà xử bất tương phùng, hắc hắc, Từ tiểu thư, chúng ta đúng là duyên phận sâu dày đó!

Khi bị nàng phát hiện, hắn liền vừa nói vừa từ từ đi tới.

Từ tiểu thư liếc ánh mắt cảnh giác tới hắn, kinh ngạc nói:

- Là người theo dõi ta tới đây?

- Theo dõi? Lão tử mà phải cần dùng chiêu này sao?

Lâm Văn Vinh nhún vai đáp:

- Ta nói không phải liệu nàng có tin được không? Coi như ta theo dõi nàng đi, cũng thật là tốt, ta chính là kẻ chuyên cướp đoạt tiền tài lẫn nhan sắc đó.

Từ tiểu thư nhíu mày nói:

- Ăn nói khinh bạc, là người muốn chết.

Trong tay nàng chợt xuất hiện một chiếc liên hoàn nổ:

- Hôm qua ta đã cảnh cáo ngươi, nhưng xem ra ngươi là kẻ không biết hối cải?

Cô nàng này, đi đâu cũng mang vũ khí phòng thân theo a, Lâm Văn Vinh cười cười nói:

- Hối cải, hối cải cái gì? Ta đây một không trộm hai không cắp, liệu có cần phải hối cải không. Từ tiểu thư à, nàng tuy mang liên hoàn nổ phòng thân, nhưng ta hỏi nàng, liệu Lý Thành đại ca đã nói qua với nàng rằng liên hoàn nổ không phải tên nào cũng trúng đích chưa?

- Người biết Lý Thành?

Từ tiểu thư kì quái nói:

- Liên hoàn nổ uy lực mạnh mẽ, thích hợp cho cả kỵ binh lẫn bộ binh tác chiến, không có chủng binh khí nào có thể so bì về sức mạnh, ...a..

”Phanh” một tiếng nổ lớn vang lên, một cột nước lớn bắn lên trên mặt hồ, từng xoáy nước xuất hiện rồi chậm rãi tản ra, không khí xung quanh tràn ngập mùi hỏa khí.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc một tiếng, thủ chương xoè ra vẫy vẫy, nói:

- Nàng đã thấy chưa, tuyệt chiêu này của ta gọi là Nhất dương chỉ, so với Liên hoàn nổ của nàng mạnh hơn không chỉ trăm lần, chẳng qua là ta nhường nhịn không muốn so đo với nàng mà thôi.

Từ tiểu thư mới rồi nghe tiếng nổ cực lớn, sợ đến suýt chết, hai tay vẫn bịt chặt lỗ tai, thấy hấn trước mặt mình cứ dương dương tự đắc, nhin không được cười khúc khích nói:

- Súng là súng, cái gì mà nhất dương chỉ của người chứ, chỉ giỏi lừa bịp người khác chứ đừng mơ lừa gạt được ta.

- Nàng biết súng a?

Lâm Văn Vinh kinh hãi nói, vật này Thanh Tuyền đưa cho hấn, chính hấn cũng có thể khẳng định là vô cùng quý giá, cực ít người biết, vậy mà vị Từ tiểu thư này có thể nói ra danh tự, bảo sao hấn không kinh hãi cho được.

- Súng này do thương nhân Tây dương mang đến, trong cung từng có một vị truyền giáo người Anh cho ta xem qua, lại được chứng kiến uy lực khủng khiếp của nó, chỉ là bằng vào kĩ thuật của Đại Hoa vô phương chế tạo được.

- Giáo sĩ truyền giáo người Anh?

Lâm Văn Vinh lại một phen kinh hãi, từng bước từng bước tiến tới trước mặt nàng, lớn tiếng nói:

- Tên của ông ta là gì?

Từ tiểu thư vội vàng thối lui, liên hoàn nổ trong tay dương lên, nói:

- Người định làm gì?

Mẹ ơi, lão tử hành động thật thô lỗ quá, Lâm Văn Vinh khân trương nói:

- Xin hỏi Từ tiểu thư, tên của vị giáo sĩ truyền giáo này có phải là Thích Tổ Ước khắc hay không?

Từ tiểu thư kinh ngạc nhìn hấn nói:

- Làm sao người biết? Ước Khắc giáo sĩ đã quay về nước Anh, chẳng lẽ vật trong tay người chính là

Cảm ơn trời đất a, Lâm Văn Vinh hận không ngừng mặt khóc rống lên được, cuối cùng cũng có thể tìm được người, cho dù chỉ là một chút manh mối thôi nhưng như vậy là quá tốt rồi.

Gã vội vã chỉnh sửa tư thế của mình, vẻ mặt cũng trở nên hết sức hoà ái, nói:

- Từ tiểu thư, nàng có biết chuyện giáo sỹ Ước Khắc đem cây súng này làm quà tặng không.

- Trong tay người chính là súng, lại đi hỏi chuyện người ta cho người như thế nào ư?

Từ tiểu thư lắc đầu hừm một tiếng nói:

- Cầm súng uy hiếp một nữ tử, dầu chỉ là phô trương nhưng cũng làm cho ta thấy lo sợ đó.

Người cảm thấy lo sợ? Nếu không phải người chia liên hoàn nỗ về ta thì lão tử có chia súng về người hay không hả? Lâm Văn Vinh trong lòng vô cùng căm tức, nhưng trên mặt lại nở một nụ cười mê người, nói:

- Từ tiểu thư hiểu lầm rồi, cây súng này ta được một vị bằng hữu tặng cho, đáng tiếc sau này chúng ta lại ly tán, hiện tại còn không biết người ở nơi nào cho nên mới định hỏi nàng có biết một vị tên là Tiểu Thanh Tuyền tiểu thư không?

Từ tiểu thư lắc đầu đáp:

- Người có chắc là Tiểu Thanh Tuyền? Ta thực sự không biết, về chuyện súng này được Ước Khắc đem tặng lại ta cũng chưa từng nghe nói qua.

Chết ta mất, cô nàng này đúng là không biết chuyện gì hết. Nụ cười trên khuôn mặt Lâm Văn Vinh bỗng trở nên cứng ngắt:

- Từ tiểu thư, nàng nói vị Ước Khắc truyền giáo sỹ là nàng đã gặp ở trong cung phải không?

Lần này thì Từ tiểu thư cũng cuối cùng cũng gật đầu. Lâm Văn Vinh cảm thấy hơi bị sốc. Trong cung ư? Thanh Tuyền lẽ nào là người ở trong cung chứ? Cung nữ? Không giống, nàng lớn lên lại xinh đẹp như vậy, lẽ nào lão hoàng đế lại bỏ qua? Phi tần ư? Lúc lão bà cùng ta song tu vẫn còn là hoàng hoa khuê nữ, phi tần cũng không đúng!

Thân ở trong cung, không phải cung nữ, cũng không phải phi tần chẳng lẽ là...bỗng tim gã nhảy mạnh một cái, cả kinh suýt chút nữa thì nhảy dựng lên.

Công chúa? Trời ạ, lão bà của ta chính là công chúa, ta đây cũng chính là phò mã? Thực là không dám tưởng, ngẫm lại Thanh Tuyền phong tư tuyệt thế, lại toát ra một thứ khí chất không giống người khác, nghĩ kỹ, khả năng này cũng là rất lớn. Nếu đúng là như thế này, lão tử phải cảm tạ ông trời, cảm tạ Tiêu gia, cảm tạ Bách Liên giáo, là bọn họ liên thủ tặng cho ta một lão bà là công chúa, ha ha ha!

Hắn bên này mộng đẹp, bên kia Từ tiểu thư cũng bị mê hoặc, chỉ thấy tên hạ nhân của Tiêu gia vẻ mặt biến đổi khó lường, lúc thì kinh ngạc, khi thì mừng rỡ, lúc lại dâm dật, lúc lại trầm tư, đúng là không thể hiểu nổi.

- Lâm Tam, người làm sao vậy?

Từ tiểu thư thấy bộ dạng si ngốc của gã, nhin không được nhú mày lên tiếng.

- A, Từ tiểu thư đang nói chuyện với ta mà, tốt lắm, tốt lắm, hắc hắc!

Lâm Văn Vinh từ trong suy nghĩ đã tỉnh táo lại, lúc này chỉ là vô đoán, phải gặp Thanh Tuyền trước, nếu không cũng chỉ là suy đoán thôi.

Cho dù có công phu da mặt sâu dày, gã cũng không thể không hướng tới bản thân mình mà kính ngưỡng một phen, gã cười hắc hắc vài tiếng rồi mới nói:

- Từ tiểu thư, nàng đối với chuyện trong cung chắc hẳn là rất quen thuộc đúng không? Nàng hãy nói cho ta biết đương kim hoàng đế có bao nhiêu vị công chúa?

Từ tiểu thư nói:

- Việc này không cần phải quen thuộc mới biết, chỉ cần là con dân Đại Hoa thì đều biết chẳng lẽ người lại không biết, không lẽ người lại không phải người Đại Hoa?

Nói ta từ sao Hoả tới có được không? Lâm Văn Vinh cười khan:

- Chủ yếu là vì ở cạnh nàng đầu óc ta bỗng trở nên hồ đồ. Xin hỏi đương kim hoàng đế có bao nhiêu công chúa, niên kỷ bao nhiêu?

Từ tiểu thư cẩn thận đánh giá, thấy vẻ mặt vội vàng của hắn không giống làm bộ, trong lòng thấy kì quái, không lẽ người này mới từ dưới đất chui lên, chuyện gì cũng không biết.

- Đương kim hoàng thượng có hai vị công chúa. Đại công chúa đã bốn mươi tuổi, nhị công chúa mới vừa hai mươi.

Tứ tuần thì khẳng định không phải lão bà nhà ta, không lẽ Thanh Tuyền là nhị công chúa. Hai chị em cách nhau tới hai mươi tuổi, không hiểu lão hoàng thượng thế nào lại sinh được ?

Từ tiểu thư dường như nhìn thấu nghi vấn trong lòng hắn, cũng hiểu rằng hắn đối với việc trong cung một chút cũng không biết, liền tùy ý mở miệng nói:

- Đương kim hoàng thượng yêu nước thương dân, vất vả lâu ngày, chỉ cưới có năm vị phi tần, tất cả đều là trước lúc đăng cơ. Giữa hai vị công chúa còn có một vị hoàng tử, chỉ là hai mươi năm trước đây trong lúc hoàng thượng tại triều thì hoàng tử đột nhiên mất, dù sau đó nhị công chúa sinh ra nhưng hoàng thượng vì tang con mà thương tâm thống khổ không thôi, dù hai mươi năm đã trôi qua cũng không có cách nào quên được.

Nguyên lai như vậy. Hoàng đế hơn ba mươi tuổi đăng cơ, là lúc tuổi tráng niên, lẽ nào lại không sinh thêm một người con nào. Chẳng lẽ do không hoạt động quá lâu mà “máu mủn” hổng hết rồi, thực là cổ quái mà!

Lâm Văn Vinh nghi hoặc không thôi, cứ cho là Hoàng đế hơn ba mươi tuổi, là lúc tinh lực dồi dào, hai mươi năm thời gian không sinh một trăm thì cũng phải đến tám mươi người con chứ!

- Xin hỏi Từ tiểu thư một tiếng, vị tiểu công chúa này đã đính hôn với ai chưa?

Lâm Văn Vinh nghiêm mặt hỏi.

- Người hỏi vấn đề này làm gì, chẳng lẽ người

Từ tiểu thư cười nói:

- Nhị công chúa là người thích cuộc sống đạm bạc, ưa thanh tĩnh và rất ít ra ngoài, cả năm cũng hiếm có người thấy mặt, về phần có hay không chuyện hứa thân, ta cũng không rõ ràng lắm, cũng chỉ nghe đồn mà thôi.

Lâm Văn Vinh chỉ nghe nửa câu đầu, nửa câu sau cũng chỉ làm bộ nghe cho có, ” thích cuộc sống đạm bạc, ưa thanh tĩnh” ư, điểm này Thanh Tuyền có chút giống, nhưng bằng vào điểm này có thể phán đoán lão bà của ta là công chúa không? Xem ra ta phải tiến cung một chuyến, cùng nhị công chúa “giao lưu” một chuyến mới được.

Thấy vị Tam công tử này vẻ mặt trầm tư, Từ tiểu thư nói:

- Người có chuyện gì muốn hỏi ta nữa không?

- Cơ bản là không có, cảm ơn Từ tiên sinh đã giải đáp nghi vấn trong lòng ta, hôm nào thuận tiện ta mời nàng ăn cơm.

Lâm Văn Vinh hi hi cười nói.

Từ tiểu thư lắc đầu nói:

- Nhưng người còn chưa giải thích cho ta biết vì sao người biết Lý Thành, người có biết Hồ Bất Quy, Đỗ Tu Nguyên bọn họ hay không?

- Đương nhiên là có biết, dù sao mọi người trên đường cũng đã biết nhau rồi.

Từ tiểu thư gật đầu nói:

- Tam Lâm, Lâm Tam, người mà bọn họ thường hay nhắc đến chính là Lâm tướng quân!

- Thật không dám nhận, cái gì mà tướng quân chứ, ta chỉ là một tiểu gia đình nhỏ nhoi của Tiêu gia, nhờ Tiêu gia kiếm miếng cơm mà thôi!

Lâm Văn Vinh cười hi hi nói.

Từ tiểu thư cẩn thận quan sát hần một lát, đoạn chỉnh sắc nói:

- Nói như vậy, ngày hội hoa đăng cùng ngắm đèn lồng đó cũng là người? Hạt giống nảy mầm đó, cả việc du oa tẩy thủ cũng là người? Ta nghe phụ thân nói chuyện, vốn dĩ đối với người rất là kính nể, duy chỉ có việc hôm qua khiến ta thật sự rất khó có hảo cảm với người. Làm việc ác thì dùng danh tự giả, làm việc chính sự thì dùng đại danh, đúng là kẻ giả dối mà.

Đại danh? Chẳng lẽ nàng cho rằng Lâm Tam là đại danh của ta? Tiểu thư nàng thật có ý tứ đó a, hần cười to nói:

- Từ tiểu thư, nàng làm ta nghi ngờ chính bản thân mình. nhưng mà thật sự, như nàng nói, nếu ngày hôm qua ta không làm ác như vậy, nàng đối với ta hẳn là có hảo cảm đúng không?

Từ tiểu thư sững sốt một chút, không nghĩ rằng mình chỉ vô tâm nói một câu, đã bị đối phương đoán được tâm trạng, gã Lâm Tam này đúng là phản ứng nhanh nhẹn mà.

- Từ tiểu thư nàng đại khái chỉ toàn gặp những bậc quân tử đường đường, gặp loại tà nhân như ta rõ ràng không thói quen, nhưng thật ra trong cái ác cảm của nàng chính là còn không ít hảo cảm. Đây cũng chỉ là cảm giác, nàng phải nhớ cho kĩ. Hơn nữa cho đến bây giờ ta vẫn chưa khi nào nhận mình là người tốt, làm người tốt có được sống lâu hơn không?

Tuy biết gã nói quanh nhưng Từ tiểu thư quả thật cũng không biết phản bác như thế nào. Lâm Văn Vinh cất súng trong ngực áo, lại cười hi hi nói:

- A, tiện đây xin hỏi nàng một câu, Từ tiểu thư nhắc đến lệnh tôn, không biết lão nhân gia là vị nào, liệu ta có thể gặp được người không?

- Phụ thân ta là đệ nhất thư sinh, tên không đề cập tới cũng được, khi nào người cùng phụ thân ta gặp nhau thì tự sẽ biết.

Từ tiểu thư thần sắc lạnh nhạt đáp.

Đệ nhất thư sinh? Họ Từ? Lâm Văn Vinh sắc mặt biến đổi, ngạc nhiên nói:

- Nàng là nha đầu của lão Từ?

Mẹ nó, lão tử đầu bị heo đá hay sao? Họ Từ, là kẻ bắt phạm, lại hiểu rất rõ chuyện Lâm Tam, ngoại trừ con gái của lão Từ ra thì còn có thể là ai nữa?

Hắn ta vô lại như vậy đúng là không cần biết lễ số, Từ tiểu thư tuy có lòng căm tức nhưng không biết phát tác thế nào, đành gật đầu.

Lâm Văn Vinh ngoác miệng cười, liếc mắt đánh giá một cái, đoạn nói:

- Ai da, ai da, tiểu thư của Từ gia đúng là hơn người đó a, thông minh tài mạo hơn người. Không đánh nhau không nhận ra nhau, sớm biết như thế này, ngày hôm qua mọi người cùng nhau tránh mưa, nhận họ nhận hàng nhĩ.

Từ tiểu thư dẫn công phu hàm dưỡng có cao, nghe hần nói những lời này cũng không khỏi nộ khí xung thiên. Thấy Từ tiểu thư nắm chặt tay, gã làm bộ như không thấy, cười hắc hắc nói:

- Lại nói, phụ thân người thành thân với di nương người cũng là một tay ta môi giới đó. Được rồi, Từ nha đầu, người tên thực là gì?

Thấy hần kiêu ngạo như thế, Từ tiểu thư muốn cắn cho hần mấy cái, chỉ là nghe hần nhắc đến di nương của mình nên không dám không đáp, cắn răng nói:

- Ta tên là Từ Chỉ Tình!

235. Chương 233:đả Thủ Thương

Lâm Văn Vinh gật đầu cười nói.

Từ Chỉ Tình lắc đầu cười khế, người này nói chuyện cổ quái, loạn xạ cả lên, nghe hẳn nói chuyện so với nói đùa cũng không khác bao nhiêu.

- Chỉ Tình nghe ta nói a, hãy quay về nói với cha ngươi, đợi thêm vài ngày có thời gian rảnh rồi ta sẽ đến bái phỏng, chắc chắn Từ đại nhân sẽ vô cùng hoan nghênh đó. À, còn có Tô di của nàng nữa chứ, tốt lắm, đợi ta vào kinh họ nhất định sẽ mở tiệc hôn lễ để cảm ơn ta vì đã mối mai cho họ. Tiếc là ta chưa tìm cho nàng được một mối như ý, thôi thì nàng đành tự mình tìm lấy một mối vậy, ha ha!

Nghe miệng hẳn xưng Chỉ Tình cực kì thân thiết, đằng sau lại kèm theo một vấn đề quan trọng, chính là tự hẳn đã chiếm không ít tiện nghi rồi. Từ tiểu thư hừ nhẹ một tiếng rồi thở dài, ánh mắt bình thản cúi xuống, sắc mặt ung dung làm như không nghe thấy hẳn hồ ngôn loạn ngữ, gật đầu nói:

- Lâm thế huynh đã nói vậy, ta nhất định sẽ chuyển lời tới di nương và phụ thân.

Thực là không hổ danh nữ nhi của Từ Vị, đích thực là có chút khí phách, Lâm Văn Vinh cười ha ha hai tiếng:

- Từ tiểu thư, nếu có thời gian rảnh có thể tới Tiêu gia tìm ta, ta lúc nào cũng chào đón nàng, à, không phải, Đại tiểu thư lúc nào cũng chào đón nàng. Ta thấy Đại tiểu thư và nàng đều mong sớm gặp nhau, có lẽ giữa hai người sẽ có rất nhiều điều để nói đó.

Hàng lông mi dài của Từ Chỉ Tình chợt rung lên, đột nhiên nàng mở miệng nói:

- Lâm thế huynh, Chỉ Tình có một điều muốn nhờ huynh, không biết huynh có thể đáp ứng không?

Cô nàng này yêu cầu ta? Lâm Văn Vinh liếc mắt quan sát nàng một lát, Từ tiểu thư này mắt hạnh má đào, da trắng môi hồng, eo lưng nhỏ nhắn, thân hình đầy đặn, tuy mới hai mươi tuổi nhưng lại có phong vị rất thuần thực.

- Tiểu thư yêu cầu ta điều gì, nói thế nào nhỉ, nếu là việc đơn giản ta sẽ đáp ứng, nếu việc đó không đơn giản thì ta không đáp ứng.

Hắn cười mị mị nói.

- Đơn giản cực kỳ!

Từ Chỉ Tình thần nhiên nói:

- Muốn mượn khẩu súng của huynh xem một lát.

Mượn súng của ta? Trên thân ta đang có hai cái, không biết là nàng muốn mượn cái nào! Hắn cười hắc hắc, sắc mặt nghiêm túc nói:

- Việc này đối với tiểu thư mà nói thì thực là dễ dàng, nhưng với ta lại không đơn giản như vậy. Súng này là do một người bằng hữu của ta tặng ta để phòng thân nên nó cũng giống như tính mạng ta vậy. Tuy vậy ta với tiểu thư cũng tính là hữu duyên, nên cũng có thể yên tâm giao tính mạng của mình vào tay nàng đúng không?

- Lâm thế huynh nói cũng có lý.

Từ Chỉ Tình gật đầu đưa liên hoàn nỏ vào tay hẳn nói:

- Liên hoàn nỏ này đã được cải tiến thành công, cũng là vật tùy thân của ta, cũng là vật để phòng thân. Để biểu thị thành ý của ta, ta với huynh cùng trao đổi, coi như một mạng đổi một mạng, huynh nghĩ thế nào?

Từ Chỉ Tình sắc mặt ngưng trọng, không giống như đang cười đùa. Lâm Văn Vinh liếc liên hoàn nỏ một cái, cười nói:

- Cái này chẳng lẽ chính là trong truyền thuyết gì đó - sinh tử trao nhau, chết không hối hận? Chúng ta cũng mới chỉ thấy nhau qua vài lần. Hình như là sự việc này đã tiến triển quá nhanh rồi

Từ Chỉ Tình mắt phượng khê khếp, ý coi như không nghe thấy hần nói lung tung gì. Lâm Văn Vinh vui vẻ thu lấy, tay đưa súng cho nàng, hần cười ha ha nói:

- Cho nàng xem cũng vô dụng, vật này vượt ngoài khả năng chế tạo của Đại Hoa ta, e là không thể bắt chước được.

Vừa nhận súng, tay Từ Chỉ Tình chợt trầm xuống, đôi mi thanh tú hơi nhú lại, nói:

- Năm xưa lần đầu tiên ta nhìn thấy súng này cũng chỉ là đứng từ xa mà nhìn, chưa từng thấy tận mắt, không tưởng có thể cầm trong tay, nó thật là nặng!

- Không phải năm xưa nàng cũng đã từng nghiên cứu qua đó chứ?

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên nói.

Từ tiểu thư thản nhiên cười đáp:

- Ý ta không phải như vậy, huynh có thể cho ta mượn súng này về xem không?

Thật là một cô nàng giáo hoạt, Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, may mà lão tử đã tháo đạn được ra, bằng không rơi vào tay nàng rồi chuyện gì xảy ra còn chưa biết đâu.

Từ Chỉ Tình chăm chú quan sát khẩu súng một cách tỉ mỉ, đoạn lắc đầu nói:

- Công nghệ của Tây dương quả thực tinh tế vô cùng. Lỗ khoan và nòng súng đều cực kỳ tinh xảo, trình độ hơn hẳn Đại Hoa ta một bậc, muốn sao chép cũng không thể được.

- Lâm thế huynh, huynh có thể bắn lại một phát được không? Ta muốn quan sát tình hình khi súng phóng ra, phát súng vừa rồi quá nhanh ta không thể thấy rõ.

- Cái này ... không phải là việc hay đâu, nổ súng trước mặt tiểu thư, thực không đáng để xem, với lại ta cũng không muốn như thế!

Từ tiểu thư thấy ánh mắt hần gian xảo vô cùng, liền đề cao cảnh giác nói:

- Chỉ là bắn súng thôi, có gì mà không đáng xem chứ?

Lâm Văn Vinh ha ha cười hai tiếng, nói:

- Vậy nàng hi vọng ta bắn súng bằng tay trái hay tay phải?

Từ Chỉ Tình chỉ cảm thấy vẻ mặt quái dị không nói nên lời của hần, rồi lại không hiểu vấn đề là ở chỗ nào, suy tư cả nửa ngày vẫn không nghĩ ra được, đành nói:

- Lâm thế huynh, huynh quen dùng tay nào thì cứ tùy tiện dùng tay đó đi!

Lâm Văn Vinh nghiêm túc nói:

- Loại này kỹ thuật rất khó, kỳ thực cả hai tay ta đều không quen. Bất quá nếu Từ tiểu thư yêu cầu, ta đây sẽ thử làm xem, trước mặt tiểu thư xinh đẹp mà đựng đến súng đạn e là có chỗ bất nhã!

Hần liếc mắt nhìn cười, cho đạn vào súng, nhắm vào một cây liễu bên bờ hồ, chỉ nghe “phanh” một tiếng vang lớn, trên cây nhất thời xuất hiện một vết đạn sâu hoắm.

Buông đôi tay nhỏ bé đang bịt lỗ tai, Từ Chỉ Tình nghiêm mặt nói:

- Công nghệ của Tây dương quả thật phi phàm, chỉ bằng khí thế này cũng đủ làm khiếp sợ địch nhân rồi, súng này đúng là uy lực cực lớn.

Lâm Văn Vinh lắc đầu nói:

- Từ tiểu thư, để làm ra vật này không phải tay chân khéo léo là được, mà là một loại công nghệ gia công cực kỳ cao cấp, nếu chỉ dựa vào nhân thủ thì không thể làm ra. Không biết Từ đại nhân cùng nàng có nói chuyện qua với gã người Pháp Tháp Ốc Ni đó không? Lý Thánh đã xem xét thiết giáp thuyền của Tháp Ốc Ni thì biết, thuyền được tạo từ các tấm thép lớn, trên thuyền có hỏa pháo, nếu so về tay nghề thợ khéo không thôi cũng hơn hẳn Đại Hoa ta. Tuy bọn chúng mới chỉ ở ngưỡng cửa của một công nghệ hiện đại

nhưng nếu Đại Hoa ta cứ tự phong tự mãn, đợi cho đến khi Tây dương chính thức bước vào thời kì cơ giới, ví dụ tàu thuyền có thể di chuyển mà không cần đến sức gió, chỉ dựa vào nhiệt năng hoán đổi thành cơ năng mà thúc đẩy các bánh xe lớn khiến nó tiến lên. Chúng ta so sánh với chúng thì thực là chênh lệch quá lớn, cho dù nàng không tin hay cho rằng ta nói khoác để dọa người thì cũng sẽ có một ngày nàng thấy được sự thật, lúc đó e là hối hận cũng đã muộn rồi.

Từ Chỉ Tình vốn là người thông minh tuyệt đỉnh, vậy mà nghe xong những lời này cũng thấy giật mình, trầm tư nói:

- Nhiệt năng có thể chuyển hoá thành cơ năng? Đó là đạo lý gì, liệu một ngày nào đó Tây dương có thể đạt được điều đó không?

- Ngay như khẩu súng này thôi, làm thế nào để đạn có thể từ đó mà bay ra, Từ tiểu thư nàng cũng không cách nào hiểu được!

Từ Chỉ Tình chăm chú suy nghĩ một hồi mới nói:

- Ta cũng đã từng nghiên cứu qua, là do hoả dược nổ mạnh ép cho đạn bắn ra!

Lâm Văn Vinh cười khổ nói:

- Nàng chỉ biết cái vẻ bề ngoài mà không hiểu bản chất của nó, đây cũng chính là một kiểu chuyển hoá năng lượng, hoả dược nổ mạnh sinh ra nhiệt lượng lớn và chuyển hoá thành cơ năng thúc đẩy viên đạn bắn đi - ta nói thế nàng có thể hiểu được không?

Thấy Từ tiểu thư không giấu nổi vẻ ngạc nhiên trong đôi mắt mở to, Lâm Văn Vinh bất đắc dĩ cười khổ. Lão tử có phát minh ra điều này đâu, chẳng qua chính nàng muốn tìm hiểu, chỉ sợ càng nói nàng càng không hiểu đó thôi.

- Không nói nữa, không nói nữa, dù ta có nói mãi nàng cũng không thể hiểu được ý tứ trong đó đâu.

Lâm Văn Vinh mất hứng xua tay, biểu thị ý không muốn nói chuyện nữa, xoay người hướng tới phía xa xa mà đi tới. Thực sự trong thời đại này có thể kiếm đâu ra một người hiểu được những gì hắn nói đây?

- Nhiệt năng, cơ năng? Rốt cuộc là cái gì ?

Từ Chỉ Tình nhú mày suy nghĩ, chợt thấy Lâm Tam đã đi xa, vòng vo một hồi lại quay lại đây, sắc mặt có chút xấu hổ hỏi:

- Từ tiểu thư, hỏi nàng một việc được không?

- Là chuyện gì thế?

- Làm thế nào để đến được hoàng cung?

Từ Chỉ Tình chần chờ hồi lâu, mới cười nói:

- Huynh tìm hoàng cung làm cái gì? Đó đâu phải là nơi huynh có thể tùy tiện ra vào chứ? Chỉ sợ huynh chưa tới gần đã bị người ta bắt rồi ấy chứ.

- Ta muốn đi tham quan một chuyến, nhân tiện tìm người luôn.

Lâm Văn Vinh hắc hắc cười nói.

- Người thật quá mộng mơ rồi đó, nhị công chúa chính là vương chi kiều nữ, quý phái bẩm sinh, mỗi ngày số lượng phú gia công tử muốn cầu kiến nàng, không có một ngàn cũng có tám trăm, người đừng quá mơ mộng hão huyền vậy chứ.

Nhớ tới Lâm Tam lúc trước nói đến chuyện này thực sự có chút kì lạ, Từ Chỉ Tình nhin không được muốn cười. Nghe hắn nói có vẻ khờ dại nhưng với dáng vẻ của hắn thực nhìn không ra khờ dại ở chỗ nào.

Lâm Văn Vinh cười hì hì nói:

- Từ tiểu thư, nàng ngàn vạn lần không nên quan tâm tới ta như vậy, e là có người hiểu lầm đó.

Từ Chỉ Tình lạnh nhạt nói:

- Cảm ơn Lâm thế huynh quan tâm, ta nói chuyện với mọi người đều như vậy nhưng chưa thấy có hiểu lầm bao giờ.

“Chỉ một thoáng đã đổi sắc mặt, thực là có cá tính, lại dám chọc giận ta, ta sẽ có cách theo đuổi ngươi, sau đó sẽ lại bỏ mặc ngươi cho ngươi hối hận cả đời, sự trừng phạt này thực là ác độc lắm!” Trên mặt hắn liền nở nụ cười thâm tà đắc ý, Từ tiểu thư dường như đã đoán trúng vài phần ý nghĩ trong lòng hắn, lắc đầu hừ một tiếng, không nói chuyện với hắn nữa.

Tới hoàng cung ngắm nhìn một hồi đúng là một giấc mơ lớn của đời người, Lâm Văn Vinh đối với mục đích của đời mình, nếu đã muốn làm thì sẽ làm một cách tốt nhất để đạt được. Hắn đứng bồi hồi trước cổng thành, nhìn cung điện nổi thành tầng tầng lớp lớp, không có cái nào không tinh mỹ dị thường.

Hoàng cung nội viện không phải là Tiêu gia đại viện, không phải hắn không muốn tiến vào, chỉ là lúc này bên ngoài thành phòng vệ nghiêm, muốn tiến một bước e cũng vô cùng khó khăn. Lâm Văn Vinh lúc này kỳ thực cực kỳ bình tĩnh, bởi hắn không phải là kẻ ngu. Cho dù Thanh Tuyền thực sự có ở trong cung, chỉ riêng nội viện này, phòng ốc cũng có đến mấy ngàn mấy vạn gian, biết đâu mà tìm nàng. Cho nên việc này cần phải suy nghĩ cẩn thận.

Đứng nhìn hoàng cung ở nơi xa, hắn phảng phất như thấy thân ảnh của Thanh Tuyền ở đó, nha đầu này không biết có phải đang nghĩ đến ta không.

Hắn cười hắc hắc, bỗng một cỗ kiệu nhỏ hạ xuống bên cạnh, trong kiệu lộ ra một khuôn mặt yêu kiều, liền đó là tiếng kinh hô:

- Lâm Tam, sao ngươi lại ở chỗ này?

- Đại tiểu thư, là ta cố tình tới đón nàng đó!

Lâm Văn Vinh hi hi cười.

Tiêu Ngọc Nhược đỏ mặt lên, liếc hắn một cái nói:

- Lại bịa chuyện rồi, ta đến đây bái phỏng một vị cố hữu của mẫu thân, cũng chỉ là nhất thời mà đến, ngươi làm sao biết mà đón ta? Ngươi ở đây làm chuyện gì xấu thì có!

Hắn ha ha cười hai tiếng, thấy sắc trời đã tối, liền theo cỗ kiệu của Đại tiểu thư hồi phủ. Tiếp đó hắn đem chuyện đưa Ngọc Sương tới học viện nói qua với Đại tiểu thư một lần. Nghe được vị thiên kim tiểu thư của Từ Vị ở tại học viện này dạy bảo, Đại tiểu thư gật đầu nói:

- Có vị tỷ tỷ của Từ gia chiếu cố cho Ngọc Sương, ta thấy an tâm rất nhiều, đợi qua mấy ngày nhất định chúng ta sẽ đến phủ Từ đại nhân bái phỏng một phen, lúc đó sẽ cùng Từ tỷ tỷ nói chuyện tốt, ngươi xem có được không?

- Tốt, đương nhiên là tốt!

Lâm Văn Vinh cười đáp:

- Đại tiểu thư, việc ngày hôm nay có thu hoạch gì không đó?

Tiêu Ngọc Nhược khẽ thở dài, nhẹ giọng nói:

- Mẫu thân đã xa kinh thành nhiều năm, những người bạn cũ sớm đã trở nên xa cách, hôm nay tự nhiên tới bái phỏng, người ta không làm mặt lạnh mới lạ đó, làm gì có gì tốt mà bảo là thu hoạch chứ?

Xa mặt cách lòng, cái đạo lý này không phải lần đầu tiên nàng mới thấy chứ. Thấy Đại tiểu thư sắc mặt có vài phần thê lương, Lâm Văn Vinh an ủi nói:

- Sự đời vốn là như thế, việc càng khó, nàng cố gắng làm cho tốt, thì thành quả càng đáng tự hào. Chủ yếu là phải tin tưởng chính bản thân mình, cho dù nàng không tin bản thân mình thì cũng phải tin ta. Ta là người như thế nào, ta là Lâm Tam đó a!

- Thật đáng ghét, ta đã bao giờ không tin vào chính mình chưa? Ngươi đúng là đồ mặt dày!

Đại tiểu thư hừ một tiếng, nói:

- Qua mấy ngày nữa tại Tướng Quốc Tự cử hành hoả hội, đối với chúng ta là cơ hội cực tốt, mấy ngày nay người không được lười biếng, phải ở cạnh ta làm việc cho tốt.

- Cuộc sống của ta bị nàng khai thác quá rồi đó, ta không giúp nàng, liệu nàng có ăn thịt được ta không?

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Nói lại, tiền bạc chúng ta buôn bán lời cũng không ít, lúc nào tính toán sổ sách cho ta nhìn một cái a, đừng có bôi đen khoản tiền bạc của ta là được!

- Người suốt ngày chỉ nghĩ tới tiền bạc, ngay ngày mai, tới tiền trang rút tiền của người, rồi ôm lấy mà ngủ cho ngon!

Đại tiểu thư thấy vẻ mặt tươi cười của hắn, trong lòng tức giận không hết, bực tức nói.

Thấy có cơ hội tốt, Lâm Văn Vinh liền giả quỷ, tựa đầu vào bên kiệu, nói nhỏ:

- Nàng thật là tốt, ta ôm chặt nàng cũng giống như đang ôm bạc của ta.

Đại tiểu thư trong lòng chợt nhảy lên vài cái, cúi đầu không nhìn hắn, nhẹ giọng nói:

- Đồ vô sỉ! Ta không phải là Ngọc Sương, chỉ có nó mới dễ dàng tin vào chuyện ma quỷ của người!

Lâm Văn Vinh lén cầm tay nàng, vuốt ve bàn tay một chút, Đại tiểu thư vội rút tay về, sắc mặt đỏ bừng, nhỏ giọng nói:

- Người làm cái gì vậy, có người nhìn thấy bây giờ! Đừng tưởng ta giống như Ngọc Sương dễ dàng để người khi dễ!

Lâm Văn Vinh muốn đùa giỡn nàng một chút, liền cười nói:

- Nói đến Ngọc Sương, ta thực cảm thấy nhớ khi nàng ấy đi học tại học viện. Giờ trong nội viện chỉ có ta với Đại tiểu thư, cô nam quả nữ, ta chợt thấy sợ, ài..!

Đại tiểu thư nghe hắn nói, liền hoảng hốt kêu lên:

- Người, người muốn làm gì? Nếu người dám khi dễ ta, ta sẽ nói cho mẫu thân!

- Chỉ có nàng khi dễ ta đó thôi!

Lâm Văn Vinh hi hi cười nói:

- Chẳng lẽ ta cũng đi nói cho mẫu thân nàng cái hảo ý đó chứ, ta đây chính là người đứng đắn!

Tiêu Ngọc Nhược cúi đầu không dám nghe hắn nói nữa, tức giận liếc hắn một cái:

- Người đừng tưởng ta là loại nữ tử tùy tiện, nếu người có ý bậy bạ với ta, ta sẽ ..."

- Thôi được rồi, được rồi!

Lâm Văn Vinh cười khê nói:

- Không cần uy hiếp ta như vậy, ta chỉ đùa nàng một chút, nàng tưởng là thật ư? Nữ tử xung quanh ta còn nhiều mà, nếu nàng muốn gần gũi ta e là phải xếp hàng đợi ba tháng đó!

Đại tiểu thư buông rèm, bên trong kiệu lớn tiếng nói:

- Mang kiệu đi nhanh một chút! Tổng tẩu, phân phó cho mọi người biết, tối nay không cần đợi Lâm Tam, ai có chuyện gì muốn nói với hắn cũng phải đợi ba tháng nữa!

Đại tiểu thư quả nhiên nói được thì làm được, đêm nay liền không có ai tới tìm hắn bắt chuyện. Lâm Văn Vinh cũng không thèm để ý, không là có, ghét là yêu, không yêu không ghét mới là lạ đó.

Hắn đang mơ màng ngủ trên giường, chợt nghe một tiếng động khẽ, cửa phòng đã mở ra.

Đại tiểu thư rốt cuộc không nhịn được a, hắn trong lòng vui mừng một trận, thân thể chợt bồn chồn, chợt thấy người đi vào liền cả kinh nói:

- Người, người muốn làm gì, không nên lại đây, ta thấy thật khiếm nhã !

236. Chương 234: giao Hoán Điều Kiện (trao Đổi Điều Kiện)

- Sao thế, sợ ta ăn thịt người à? Vậy người thử kêu lớn lên xem có ai đến cứu người không?

Đoản kiếm trong tay nữ tử kia lay động một chút, cười cười tiến lên, đôi mắt đẹp trong veo nhìn hấn.

Nhìn thanh đoản kiếm lấp lánh trên tay nàng, Lâm Văn Vinh trong lòng liền nổi lên một trận buồn bực, thế quái nào mà nữ tử này lại tới đây, nửa đêm xông vào phòng hấn chứ? Thực là chơi khó lão tử mà!

- Ài, nàng lại chuẩn bị dùng sức mạnh cường bức ta hả dù sao nàng cũng là sư phó của Tiên nhi, ta sẽ không phản kháng đâu, chỉ sợ nàng có ý khác, chứ ngàn vạn lần không nên “khởi động” như vậy chứ!

An Bích Như khuôn mặt thanh tú đỏ hồng, cười khanh khách nói:

- Tiểu đệ đệ, mấy ngày không gặp da mặt đệ tựa như càng ngày càng dày đó. Không hiểu sao ngày đó tỉnh từ thang lại không có tác dụng với người, nếu không lần này tỷ tỷ đã chuẩn bị cho người một thứ đồ vật, đảm bảo người nghe đến tên sẽ thích!

Nhắc tới chuyện tỉnh từ thang, Lâm Văn Vinh trong lòng liền có chút bi thương, ả hồ ly tinh này, sẽ có một ngày lão tử cho người biết thế nào là nửa say nửa tỉnh, ham muốn đến chết. Nghĩ đến đó liền cười ha ha nói:

- Đâu có, đâu có, không có An tỷ tỷ ở bên trò chuyện, tiểu đệ đệ của ta buồn bực không thôi, không cách nào dỗ dành hấn được. Tỷ tỷ, đã lâu không gặp nàng, ta cũng thực sự nhớ nàng, lần này gặp nhất định phải ôm một cái!

Thấy hấn muốn làm thật đến nơi, An Bích Như hì hì cười, rung rung đoản kiếm trong tay nói:

- Giỏi lắm, người không sợ sao?

- Ai da, nàng cầm đao kiếm trong tay làm gì, muốn làm ta chóng mặt chết hay sao. Trăng còn chưa lên cao, động đao kiếm thực là không hay tí nào, mau mau bỏ đi rồi có gì lên giường ta hãy nói!

Lâm Văn Vinh cười nói.

An Bích Như tha thướt tự nhiên ngồi xuống, liếc mắt đánh giá sự bài biện trong phòng, lắc đầu nói:

- Ta không thể hiểu sao Tiêu gia lại đối đãi với người như thế này, thực sự là rất keo kiệt đó, ngay cả một a hoàn hầu hạ gối chăn cũng không có. Tiểu đệ đệ, sau này theo ta đi, tỷ tỷ đảm bảo sẽ đối đãi người vô cùng đặc biệt. Ngay cả Tiêu gia phu nhân và các vị tiểu thư cũng đem về cho người đùa nghịch một phen.

Thật hết chỗ nói, vị tỷ tỷ này thật sự là đệ nhất nữ cường nhân mà! Lão tử tới Tiêu gia thật sướng không hết, có phòng riêng như thế này, ngày ngày có thể đùa giỡn các tiểu thư, nghĩ trên đời còn gì thú vị bằng chứ!

Lâm Văn Vinh ha ha cười, nhồm người dậy, đứng trước mặt nàng nói:

- Tỷ tỷ, người làm sao tìm được chỗ ta chứ? Ài, đừng có đe dọa ta như vậy chứ, cắt nó đi rồi có gì từ từ nói.

An Bích Như cười kiêu mị, nói:

- Tìm người thực không phải dễ, nhưng người không phải là Hoàng đế lão nhi ở trong cung, tất ta có cả trăm nghìn cách tìm ra người.

Nàng nói mà thanh đoản kiếm vẫn nằm trên tay.

Chúng ta thân cô nam quả nữ trong phòng riêng, nếu để người tùy tiện khi dễ ta, có phải ta mang tiếng oan không?

Lâm Văn Vinh toát mồ hôi, khi dễ ư? Nếu nàng để cho ta khi dễ thì lão tử phải hướng tới nàng mà kêu to vạn tuế rồi ấy chứ. Nói về những nữ tử khiến ta đau đầu nhất, thì vị An tỷ tỷ này chính là một trong số đó rồi.

- Tỷ tỷ, cách người đối xử với ta có phải là thói quen không đó, nàng có thể thu về một chút không, đừng làm tiểu đệ của ta sợ chứ.

Lâm Văn Vinh nhẹ nhàng nói, trên mặt rõ ràng hiện ra vẻ khản thiết.

- Kiếm này là để phòng thân, người có cần thiết phải lo lắng thế không. Ngày đó ở ngoại thành Tế Trữ, người uy phong lẫm lẫm như vậy, sao hôm nay lại rút đầu rút cổ như thế, người có phải là nam nhân không? Ồ...

Lâm Văn Vinh nâng khẩu súng lên ngang ngực, cảm thấy mình tự tin lên vài phần, bèn nhìn lướt qua thân thể nàng một lượt. Gã nuốt nước bọt đánh ực một cái, nói:

- Chúng ta đánh hay thương lượng đây, tỷ tỷ? Mặc dù nàng thân mang tuyệt kỹ, nhưng ta đây cũng mang theo hai loại can thương, trong đó có một loại chuyên trị phụ nữ, lợi hại vô cùng. Hôm nay, nàng không phải là Bạch Liên giáo Thánh mẫu, ta không phải là Lâm tướng quân, chúng ta hai người, một là sư phó của Tiên Nhi, một là tướng công của nàng, đều là người thân của nàng cả, có chuyện gì thì nên thương lượng, không nên động tí là chém chém giết giết. Mọi người cùng nhau nói chuyện tâm tình, hưởng thụ cuộc sống một chút, không phải là một việc tốt hay sao?

An Bích Như khuôn miệng nhỏ nhắn bật cười khúc khích một tiếng, đôi mắt mê người liếc hần hợt một cái, nói:

- Ta biết người sẽ nói những lời này, vậy người có biết hảo kiếm của ta là cái gì chẳng?

Ngọc thủ dịu dàng xoay một cái, một âm thanh va chạm vang lên, thanh tiểu kiếm liền tách thành hai đoạn, thì ra là hai đoạn kiếm gãy giả làm tiểu kiếm.

Bà mẹ nó, tính đem đồ giả ra hý lộng ta ư, nếu lão tử không đưa khẩu súng này ra, e là bị ả hồ ly tinh này dọa tới chết rồi.

- Ta cũng chỉ đùa một chút thôi, hơn tháng không gặp, tỷ tỷ khiến ta tưởng nhầm một nàng gà mái tới thăm, kêu tục tục với ta chứ.

An Bích Như bộ ngực mơn mớn khẽ rung, trên mặt hiện lên vài tia đỏ ửng kì dị, nở nụ cười liếc hần hợt một cái:

- Còn không cất súng của người đi, người đối xử với ta như vậy à?

- Vì nàng mà giương súng lên dù chỉ một lát, e là cũng ít có cơ hội lắm!

Lâm Văn Vinh hì hì cười nói. Thấy ả hồ ly tinh dường như có chút thẹn thùng, gã liền nhớ tới lời Tiên Nhi, sư phó của nàng vẫn giữ tấm thân thanh khiết, hẳn chỉ có thể dò xét bề ngoài mà thôi.

- Trên cái thế giới này, người làm cho An Bích Như thấy sợ hãi cũng chỉ có tiểu đệ đệ thôi đó!

Hồ ly tinh mỉm cười nói.

- Quá khen, quá khen!

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, hai người minh tranh ám đấu, thật sự là kì phùng địch thủ, tương ngộ lương tài. Gã là một kẻ thông minh sáng sủa, An tỷ tỷ tranh đấu cùng hắn, tuy bản tính không lùi bước bao giờ, cũng phải nảy sinh cảm giác rằng trên đời muốn tìm được một kẻ có thể chế trụ cái gã Lâm Tam này thực không dễ dàng a.

- Sư phó tỷ tỷ, nàng sao lại biết ta tới mà tìm? Ta còn đang chuẩn bị đi tìm nàng đó.

Thấy An Bích Như dáng vẻ như cười mà không phải cười, hắn liền nghiêm trang nói.

- Tìm ta làm gì chứ? Chẳng qua muốn tìm Tiên Nhi thì có, nói thật dễ nghe quá!

An Bích Như nói:

- Hôm nay ta có việc ở bên ngoài, chợt thấy cổ kiệu của Tiêu Đại tiểu thư, lại thấy người bên cạnh nên liền đi theo một chuyến. Không ngờ người vẫn tưởng ta có ý bất hảo, lại chĩa súng vào ta, không hiểu lương tâm của người để đầu mất rồi?

- Thuận đường đến xem ta, xem ra ta và nàng rất là thân thuộc nhỉ?

Lâm Văn Vinh ha ha cười nói:

- Vậy phải đa tạ tỷ tỷ rồi, tiểu đệ thực là cảm kích vô cùng. Mấy ngày hôm trước tới kinh thành liền tìm cách liên lạc với Tiên Nhi, chỉ là quá vội vàng nên không kịp lưu lại địa chỉ của ta. Ài, được rồi, Tiên Nhi bây giờ ra sao, có cùng nàng tới đây không?

An Bích Như mỉm cười nói:

- Tiên Nhi mang trên mình một nhiệm vụ trọng yếu phải làm. Thế nào, có phải người rất muốn gặp nàng không? Ta cũng có thể thay nàng gặp người vậy.

Chết mất! Người thay lão bà của ta đến thăm ta, liệu người có thể thay lão bà ta làm nốt cái công tác đặc biệt kia nữa không? Tiên Nhi tâm ý toàn bộ dành cho ta, nếu biết ta tới kinh thành thế nào cũng tìm mọi cách tới gặp ta, sao một khoảng thời gian dài như vậy vẫn không thấy bóng dáng của nàng đâu? Thực cổ quái, có lẽ yêu nữ đã gạt Tiên Nhi của ta rồi. Chắc chắn đã phái Tiên Nhi làm việc thật xa, mẹ kiếp, dám chia rẽ ta với lão bà, người hung hăng quá rồi đó.

An Bích Như thấy thần tình hắn đột nhiên loé lên, tựa hồ đã đoán được suy nghĩ trong lòng hắn, lắc đầu cười nói:

- Người yên tâm đi, Tiên Nhi từ nhỏ đã do ta nuôi dạy, tình cảm sâu đậm tự nhiên không cần phải nói, do đó ta tuyệt đối không làm hại nó. Tiên Nhi thực sự quan tâm đến người, vì sao vẫn không cùng người động phòng, sống cuộc sống vợ chồng thật sự chứ? Nha đầu kia có lẽ vì chuyện thế sự nên lúc nào cũng buồn phiền không vui, nếu người yêu thương nàng, tất phải hiểu được tâm tư của nàng mới đúng.

Chuyện này đối với Lâm Văn Vinh mà nói thực sự giống như tâm bệnh. Vốn tính tới kinh thành để tìm Thanh Tuyền, hỏi nàng rồi chắc chắn sẽ có biện pháp. Chỉ là tình thế lúc này, Thanh Tuyền thực sự là công chúa của Đại Hoa, muốn gặp cũng không biết phải chờ đợi đến bao giờ, cho nên thêm vấn đề của Tiên Nhi lại càng làm hắn khó nghĩ.

Nghĩ tới đây, chợt nhớ có lần tại Kim Lăng, An Bích Như cũng đã từng nói qua, trong lòng chợt nảy ra một tia hi vọng, nhìn nàng nói:

- Tỷ tỷ, ta đã gọi nàng là sư phụ rồi đó, tâm tư của Tiên Nhi nàng cũng có thể hiểu được, chỉ là trên người nàng có mang tình cổ, không biết phải giải khai thế nào. Nhờ tỷ tỷ nghĩ ra biện pháp giúp ta, “tiểu đệ” của đệ nhất định sẽ lấy thân mình báo đáp.

- Tiểu đệ của đệ?

An Bích Như hi hi cười nói:

- Chủ ý của người thật không tồi đó. Yếu quyết để giải tình cổ, ta với người cũng đã nói qua, chỉ cần người đối xử tốt với Tiên Nhi suốt đời là được. Bây giờ nếu người cùng ai động phòng thực sự là có chút phiền toái, hơn nữa nha đầu Tiên Nhi cũng sẽ đau lòng.

ều chỉ có như vậy, ta còn ở đây nhiều lời với người làm gì. Mẹ kiếp, nói chuyện với yêu nữ này thực sự là bức mình quá mà. Đừng tưởng người là sư phụ của Tiên Nhi mà ta phải bó tay, chọc giận lão tử là không xong, để xem người xử sự thế nào đây - nghĩ đoạn tay cầm súng tiến lên, gương mặt như cười mà không phải cười, nói:

- Việc thực thú vị, ta đã lớn như vậy mà chưa biết việc đó như thế nào, hay là ta cùng nàng thưởng thức một chút tư vị của nó đi?

An Bích Như biến sắc, trong lòng suy nghĩ mông lung, đột nhiên thở dài than khê:

- Lâm huynh đệ, việc đó thực sự ta cũng không biết phải làm thế nào. Si tình chi cổ chính là mình chứng cho tình yêu của Miêu nữ, nó giống như một loại ma thuật, thực sự làm cho người mang nó phải chịu rất nhiều khổ sở, cho nên không thể dễ dàng trừ bỏ đi được.

Vị An tỷ tỷ mà Lâm Văn Vinh kể từ khi quen biết tới nay, xưng hô như vậy mới là lần đầu, thấy sắc mặt nàng vô cùng nghiêm túc, Lâm Văn Vinh trong lòng chợt nhói lên. Trời ơi, rút cuộc tình cổ là cái giống gì mà chỉ có thể mang mà không thể giải, không phải là thứ đồ hại chết người sao?

- Tiên Nhi tuổi còn nhỏ, thân thể bị thương sinh ra thống hận nam nhân trong thiên hạ đa thê đa thiếp, liền năn nỉ ta hạ cổ trùng. Ta cũng đã khuyên trở nhiều, chỉ có điều nha đầu này tính tình quật cường, cho dù ta có nói thế nào cũng không thể quên đi cái ý niệm đó trong đầu. Ta trong một lúc tâm tư rối loạn bất ổn, đã nghe theo lời hạ cổ trùng lên người nó. Vốn nghĩ Tiên Nhi dung mạo tuyệt thế, trong thiên hạ không thiếu người sẵn sàng chết vì nó, trước mặt nó làm gì còn nghĩ đến người đàn bà nào khác. Thế nhưng không hiểu sao khi gặp gỡ một kẻ kì quái như ngươi, Tiên Nhi nha đầu gốc liền rối loạn phương hướng. Nếu ngươi là kẻ chung tình thì thực là quá tốt. Chỉ có điều, ngươi lại có quá nhiều hồng nhan tri kỉ. Tiên Nhi thực sự quá yêu ngươi, đã phá bỏ lời thề cũ, nhưng ngặt nỗi việc mang tình cổ trong người, mang thì dễ nhưng không dễ giải khai, nếu không đã không gọi là si tình chi cổ.

An Bích Như sâu kín nói, ánh mắt mang theo gợn sóng nhẹ nhẹ, ngữ khí buồn bã, tựa hồ đã nhắc đến chuyện cũ trong lòng nàng.

Lâm Văn Vinh cũng đã hiểu được, nói tình cổ hạ dễ dàng khó giải khai, nhưng không nói là không thể, nói cách khác là còn có hi vọng.

- Tỷ tỷ, đừng trêu đùa ta nữa, có biện pháp gì cứ nói thẳng ra, ta còn phải chờ Tiên Nhi sinh con cho ta nữa kia! Nàng ấy thân thể cân đối, hông nở eo thon, bẩm sinh đã thích hợp với việc sinh con, tỷ tỷ phải nhanh chóng nghĩ ra biện pháp giúp chúng ta mới được.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc nói.

An Bích Như cười khúc khích, liếc mắt một cái nói:

- Ngươi thật là, những lời như thế sao cứ tùy tiện nói ra, nếu là người khác nghe ngươi nói chuyện thế này, e là ngươi sẽ bị đánh cho một trận đó.

Ặc, nếu ngồi trước mặt ta là người khác, ta đã sớm xong việc từ lâu rồi, đâu phải nhai nhăng mãi thế này.

An tỷ tỷ đôi mắt như hồ thu, gương mặt có chút ửng đỏ, thở nhẹ nói:

- Hạ cổ trùng là ta, đương nhiên ta có biện pháp giải khai, chỉ là biện pháp đó thực sự làm khó cho ta, cần phải tốn rất nhiều công sức, vì thế ta muốn huynh đệ giúp ta một việc.

Lâm Văn Vinh nói:

- Điều này ta hiểu, An tỷ tỷ tìm đến ta nhất định là có mục đích, thiên hạ không có cái gì là miễn phí hoàn toàn cả, chẳng qua là trao đổi điều kiện mà thôi.

An Bích Như thần nhiên cười:

- Lâm huynh đệ quả nhiên rất thông minh, nói chuyện với ngươi thật tiết kiệm hơi sức. Bất quá trong việc này, mười phần thì chín phần là vì trao đổi điều kiện, một phần là vì muốn nói chuyện với ngươi, hi hi..

Chết mất, ngươi cũng định trêu ghẹo ta à. Lâm Văn Vinh điềm nhiên nhún vai nói:

- Hãy thành thật với nhau nhé, cuối cùng thì An tiểu thư muốn gì ở ta? Ta tự hỏi, ngoại trừ đẹp trai cao lớn, hiểu biết rộng, sống chân tình, khiêm nhường cẩn thận, thực không biết có ưu điểm nào khiến An tiểu thư đặc biệt coi trọng ta như vậy?

An Bích Như liếc mắt nhìn sâu kín về phía hắn, nói:

- Tiểu đệ đệ, đừng tưởng một tiếng An tiểu thư có thể khiến ta giúp ngươi, ta vẫn muốn ngươi gọi ta là An tỷ tỷ.

Ta mà nghe lời ngươi thì đã đi làm quỷ từ lâu rồi. Lâm Văn Vinh cười nói:

- An tiểu thư, nàng nói không đúng rồi, chúng ta đây là trao đổi điều kiện, không thể nói ai nợ ai được, so với việc buôn bán không có gì khác, chỉ là có thêm vài điểm tốt mà thôi. Nào hãy nói điều kiện của nàng xem, ta có thể làm được hay không làm được.

An Bích Như thấy hần thần sắc thâm sâu, không giống như làm bộ, chần chờ một lát, cười nói:

- Ta biết ngươi, tự nhiên cũng nắm chắc ngươi có năng lực làm được, hơn nữa lại là người am hiểu nhất nữa.

Là người am hiểu nhất? Chỉ có các bộ phận trên thân thể ta là ta hiểu rõ nhất, chỉ là không biết có đúng không.

- Lâm huynh đệ, hãy để ta kể cho ngươi một thiên cổ sự, nghe xong chuyện này tự nhiên ngươi sẽ hiểu.

An Bích Như thở nhẹ nói.

- Trước đây có một vị đại sư nổi danh thiên hạ, người thu nhận hai đệ tử. Cả hai vị đệ tử đều là nữ tử, bộ dáng xinh đẹp tựa thiên tiên, cầm kỳ thư họa, cưỡi ngựa bắn cung, võ nghệ đã vào hàng siêu quần bạt tụy. Thiếu niên anh kiệt trong thiên hạ đều bị hai nàng thu hút. Sư phụ hai nàng lại là một vị đệ nhất đại sư, uy vọng khôn cùng, mọi người đều vô cùng kính ngưỡng, đối với tỷ muội hai người đều vô cùng thương yêu dạy dỗ, chưa bao giờ thiên vị ai. Sư tỷ muội hai người tình cảm vô cùng thâm thiết. Đột nhiên có một ngày, có người nói vị sư tỷ chính là một người trong hoàng tộc, huyết mạch cao quý, thanh khiết vô bì. Vị sư muội lại xuất thân là Miêu nữ, bề ngoài phóng đãng. Từ ngày xuất hiện lời đồn đại, vị sư phụ liền dần thay đổi thái độ, coi trọng vị sư tỷ hơn, đem người đó trực tiếp dạy dỗ riêng. Người sư muội không hiểu chuyện, thấy sư phụ không hề dạy mình liền hướng tới vị sư tỷ chất vấn, lại bị vị sư tỷ sử dụng thủ đoạn khiến sư phụ nghe thấy. Sư phụ liền trút giận lên đầu vị sư muội, lại không truyền dạy gì nữa. Lúc lâm chung người giao sư môn vào tay sư tỷ, dặn dò phò tá một người lên làm hoàng đế, cho đến khi đoạt được hoàng vị.

An Bích Như thần tình an tĩnh, ngữ khí ảm đạm chìm trong hồi ức xa xưa khiến Lâm Văn Vinh không biết nói thế nào. Vừa nghe mở đầu chuyện, hần liền biết đây chính là An Bích Như đang kể lại thân thế của mình.

- Nếu là tỷ thí công bình, bại dưới tay sư tỷ thì vị sư muội kia cũng không có gì để nói. Chỉ hiềm sư phụ đã có thành kiến nên mất đi sự công bằng. Vị sư muội xuất thân là Miêu nữ, nhưng cũng là đệ nhất đẳng, gặp chuyện này liền vô cùng đau khổ. Thấy sư phụ đối với mình kỳ thị như vậy, trong lòng vô cùng thê lương, liền trước linh đường sư phụ lập lời thề, nhất định sẽ đánh bại sư tỷ, đòi lại công đạo. Trước linh đường khi đó có rất nhiều người, hai vị sư tỷ muội lại cùng tâm ý vô cùng cao ngạo, chỉ một lời bất hoà liền đại chiến một hồi. Hai người thuở nhỏ ở chung, võ nghệ vốn không phân được cao thấp, đấu qua đấu lại vẫn không ai đắc thủ. Vậy mà có kẻ nhân lúc vị sư muội không phòng bị, âm thầm phóng ám tiễn, khiến vị sư tỷ may mắn thắng nửa chiêu. Vị sư muội giận dữ mang thương thế xuống núi, từ đó hoàn toàn đối lập với vị sư tỷ. Người mà vị sư tỷ năm đó phò tá chính là Nhị vương gia nên vị sư muội liền quay sang giúp Tam hoàng tử của hoàng đế. Hai người đã âm thầm đánh lẫn nhau, cũng chưa ai chiếm được tiện nghi. Chỉ là Thành vương gia nóng nảy tự phụ, thời khắc mấu chốt lại không nghe lời khuyên giải, bị người phản công đến nỗi cuối cùng mất hết. Vị sư muội không cam lòng thất bại như vậy, liền tổ chức ra Bạch Liên giáo với ý đồ đồng sơn tái khởi...

Nói đến đây, An Bích Như liếc mắt nhìn Lâm Văn Vinh một chút, trên mặt hiện rõ vẻ phức tạp khó phân biệt, nhỏ giọng nói:

- Dựa theo tính tình của người đó, bằng vào những gì ngươi gây ra, chắc chắn sẽ không bỏ qua. Vậy mà ngươi lại là tướng công của Tiên Nhi, không lẽ đó lại là vận mệnh?

Hít một hơi thật dài, lại không biết nói gì cho tốt. Lâm Văn Vinh nghe xong đã hiểu đại khái. Nguyên lai An Bích Như tranh vị với sư tỷ thất bại, liền mượn Triệu Khang Trữ để đánh bại sư tỷ, vậy mà Thành vương gia lại thất bại, bất đắc chí liền tổ chức ra Bạch Liên giáo để chống lại sư tỷ, rồi lại hồ đồ để cơ nghiệp bị huỷ trong tay chính mình. Tính ra tự mình làm khổ mình a.

- An tiểu thư, sự tình quá khứ đã trôi qua nhiều năm như vậy, nàng phải nghĩ thông rồi chứ. Nàng với sư tỷ chỉ là lập trường bất đồng mà thôi, chưa thể nói là kết thành thâm cừ đại hận.

Lâm Văn Vinh khuyên giải.

An Bích Như buồn bã cười, trong mắt đầy lệ quang:

- Không cừu hận ư? Mấy năm nay phiêu dạt khắp nơi, bốn biển là nhà, chịu đựng nhục nhã rồi cuộc là vì cái gì? Một kẻ xuất thân cao quý, liền có thể như tiên nữ cao cao tại thượng, còn một Miêu nữ lại là hạng đê tiện như yêu nhân sao? Chẳng lẽ Miêu nữ trời sinh đã là hạ tiện?

Lâm Văn Vinh cũng không biết nói thế nào cho phải. An Bích Như đơn giản là trong tâm ghen ghét, đã nhiều năm trôi qua như vậy mà cừu hận chẳng những không giảm mà càng ngày lại càng sâu. Chỉ bằng hai chữ ghen ghét thì không đủ để giải thích được, điều này có lẽ là do mâu thuẫn giai cấp mà hai người là đại biểu mà thôi. Nghĩ đến đây liền hiểu ra, không còn cảm thấy kì quái nữa.

- Đừng khóc nữa mà, hãy nghe ta giải thích, đây đâu phải là lỗi của nàng.

Lâm Văn Vinh móc trong ngực ra một chiếc khăn tay vừa muốn đưa cho nàng, chợt nhớ đây là vật của Thanh Tuyền lưu lại cho mình, liền vội vã cất đi.

An Bích Như thẳng thốt một tiếng, đoạt lấy chiếc khăn tay, lau lau nước mắt rồi cười nói:

- Người thật là, tâm địa hẹp hòi quá, ngay cả khăn tay cũng không muốn đưa cho ta, giờ đã thấm nước mắt của ta rồi thì phải làm sao?

Trời ạ, đây là tín vật đính ước của ta với Thanh Tuyền, lão tử bình thường không nỡ dùng một chút, ả hồ ly tinh này thực là không biết tốt xấu.

An Bích Như thấy sắc mặt bất hảo của hắn, hít một hơi dài nói:

- Ta cùng với ả đấu nhau hai mươi năm, lần lượt thất bại rồi lại lần lượt đứng lên, chưa bao giờ sợ hãi, bất kể thế nào kiếp này nhất định phải đánh bại ả, nhất định!

Thấy ánh mắt nàng nhìn mình, khoé miệng mỉm cười, Lâm Văn Vinh lại càng hoảng sợ, vội vàng nói:

- An tử tử, người nhìn ta làm gì, không phải muốn ta đánh bại người đó chứ? Tha cho ta, tha cho ta đi, ta còn phải cùng Tiên Nhi động phòng sinh con nữa!

An Bích Như cười khanh khách nói:

- Có ta ở đây, người còn sợ cái gì?"

Mẹ kiếp, đúng là ta chỉ sợ có nàng thôi, nếu không có nàng thì thế giới này thực an bình quá!

- Người nghĩ rằng ta bảo người đi đấu võ chăng? Mặc dù người có ám khí lợi hại, có thể đánh lén từ xa, nhưng cũng chưa chắc có thể giết chết kẻ đó!

An Bích Như hì hì cười, ngón tay dứ dứ trên mũi hắn, nói:

- Ngốc nghếch! Ta đâu có ngốc như vậy, vẫn biết là người ngốc nhưng không ngờ lại ngốc đến thế này!

Nàng vừa rồi mới khóc, trên hàng lông mi dài còn vương chút lệ, mặt cười ửng đỏ, thân hình rung rinh khiến bộ ngực cao vút như nảy lên, ngón tay cong cong làm duyên, giống như tình nhân làm nũng, thật sự quyến rũ chết người.

Mẹ ơi, nàng thật quá hấp dẫn, lão tử không chịu nổi nữa, giờ cũng không thể rút lui, hay là lão tử cùng nàng luyện võ trên giường, việc tới kinh thành tạm thời không bàn nữa. Lâm Văn Vinh không ỷ kị gì, dò xét thân hình nàng, hắc hắc cười khan vài tiếng, lại không nói gì.

- Đánh bại một người, có rất nhiều phương thức, bằng võ nghệ cũng chỉ là một loại trong đó, mặc dù đơn giản trực tiếp nhưng lại mất đi không ít niềm vui thú.

An Bích Như mỉm cười nói:

- Ngoài ra còn có rất nhiều phương thức để vận dụng, tỷ như trí mưu, tỷ như tài học, tỷ như ... hi hi, tự người tưởng tượng ra đi.

"Không phải muốn ta bán thân sao?" Lâm Văn Vinh kiên định lắc đầu nói:

- Ta cảnh cáo nàng không nên dùng cách này chủ yếu bởi ta là một người ngay thẳng, nói những lời này trước mặt chẳng khác nào vũ nhục ta, sau này còn mặt mũi nào? Ồ, ta chỉ thuận tiện nói thôi, ngàn vạn lần đừng nên hiểu lầm đó. Nên nhớ, ta là một người chính trực!

- Vậy còn đẹp nghiêng nước nghiêng thành thì sao?

An Bích Như nói.

- Ta biết, nàng ấy đẹp như vậy khiến cho ta muốn khuynh thành khuynh quốc quá đi thôi, ta thích sự thành thực của nàng, thích cái thất lung của nàng, hắc hắc, An tử tử không nên hiểu lầm, ý ta không phải như vậy, ý ta là nàng ấy là người thành thực, ta chỉ thương hoa tiếc ngọc chút thôi.

An tử tử phát cáu, trừng mắt nhìn hần nói:

- Người đừng có hối hận a. Vị sư tử này, xinh đẹp như thường nga, tựa tiên tử xuất thế, trên đời này chưa từng có nam nhân nào khiến nàng phải để trong mắt, người liệu có cái bản sự đó không?

- Thường nga? Tiên tử?

Lâm Văn Vinh sững sốt một chút, đột nhiên nhớ tới ngày ấy bên ngoài Ngọc Phật tự đã gặp một thần tiên tử tử, mẹ ơi, không phải là nàng ấy chứ?

237. Chương 235: Đại Tiểu Thư Mất Tích

Nếu đúng như nàng nói, việc này quả thực có chút kích thích, lão tử có nên hay không lo lắng một chút đây? Tim trong ngực hần bắt đầu đập nhanh, sững sốt một hồi lâu, An Bích Như thấy vẻ mặt hần như vậy, liền cười nói:

- Đúng vậy, nghe nói đến người đẹp có phải người đã động tâm tư? Thực hiếm có nam nhân nào lại không bị cám dỗ đó.

Lâm Văn Vinh làm bộ không nghe thấy lời châm chọc của nàng, hiếu kỳ hỏi:

- Vậy, xin hỏi An tiểu thư, vị tiên tử này đang ở nơi nào, làm thế nào để gặp được nàng?

- Muốn gặp nàng, hi hi, trên đời này nam nhân muốn gặp nàng có thể xếp hàng từ kinh thành về tới Kim Lăng đó, nhưng những người có thể nhìn thấy chân diện mục của nàng, liệu có mấy người?

An Bích Như lắc đầu, mỉm cười liếc mắt nhìn hần một cái, đoạn nói:

- Đương nhiên, người là một ngoại lệ, chỉ cần người đáp ứng điều kiện này, người muốn gặp nàng bao nhiêu lần thì tùy ý. Việc làm thế nào để đánh bại nàng thì phải trông chờ vào bản lĩnh của người, tốt nhất là không để lộ mục đích, nếu không chắc chắn người sẽ bị nàng giết đó, hi hi!

Lâm Văn Vinh nghe đến đây mồ hôi lạnh túa ra, vừa rồi chỉ chú ý đến vấn đề kích thích kia mà quên đi nguy hiểm, may mà ả hồ ly tinh này nhắc nhở mình.

Hần hi hi cười, đang muốn trả lời thì An Bích Như nhướng mày, nhẹ giọng nói:

- Có người đến!

Lâm Văn Vinh ngưng thần nghe ngóng, phía hành lang truyền lại tiếng bước chân, nghe như của một nữ tử. Nữ tử này dường như cố tình nhẹ nhàng, nếu không cẩn thận nghe ngóng, tất không thể biết được.

- Là ai đó?

An Bích Như đôi mắt khẽ chuyển, trên mặt xuất hiện một tia giả hoạt, đột nhiên mở miệng hỏi.

Nữ tử bên ngoài cửa sổ sững sốt một chút, tựa hồ không nghĩ đến có thanh âm nữ tử từ bên trong truyền ra. Nàng khẽ cắn môi, tức giận nói:

- Người là ai?

- Hi hi, ta là một người thân thiết của Lâm Tam!

An Bích Như cười dụ hoặc nhìn Lâm Văn Vinh một cái.

- Người điên ư?

Lâm Văn Vinh lại càng hoảng sợ, vội vàng kéo An tử tử, bàn tay vội vàng bịt cái miệng anh đào của nàng lại:

- Bà ngoại ơi, bà hại ta thế đủ chưa, đây là Đại tiểu thư đó. Cẩn thận nàng ấy xé xác cả ta lẫn người... nhìn cái gì vậy, như thế này chưa đủ à?

An Bích Như trong mắt lộ vẻ phức tạp, hàng lông mi run run, khuôn mặt hồng lên, đôi môi anh đào toả ra một làn hương như lan như xạ, truyền vào lỗ mũi hắn.

- Nàng ấy yêu người phải không? Vậy tốt lắm, nếu người đáp ứng ta liền bỏ qua, nếu không đáp ứng thì ta sẽ...cứu mạng a, Đại tiểu thư cứu!

Ta sợ nàng rồi, Lâm Văn Vinh bàn tay to lớn bịt chặt miệng nàng, hung hăng kéo thân thể nàng áp sát vào tường. Hai người liền dính lại một chỗ.

- Ta cảnh cáo người đó, nếu ta không muốn làm gì thì không ai có thể ép buộc được ta, người đừng tự thị thông minh tự tác, con mẹ nó, việc gì ta cũng có thể làm được đó.

Hai mắt hắn giống như cuồng phong nuốt chửng lấy nàng, lại giống như hung thần ác sát.

An tử tử cái miệng nhỏ nhắn thở gấp, hơi thở thơm tho toả ra tay hắn, nhưng vẫn nằm trong lòng hắn. Lâm Văn Vinh để nàng đứng lại trên đôi chân thon dài, hai thân thể vẫn dính sát, bốn mắt nhìn nhau.

An Bích Như giãy dụa vài cái, trong mắt toát ra một tia hoảng sợ, bộ ngực đầy đặn phập phồng. Đối với sự tình loại này nàng không khác gì mấy tiểu nha đầu, vội la lên:

- Người, người định làm gì, không được lỗ mãng!

Mẹ ơi, người tưởng ta muốn sao, Lâm Văn Vinh đối với vị An tử tử này, mị thuật cũng đã biết qua, thấy nàng tỏ vẻ đau đớn, bộ dáng hoàn toàn vô lực liền đẩy nàng ra phía trước, nhìn hàng lông mi dài trên gương mặt nàng xinh đẹp của nàng, cười lạnh nói:

- Người không biết ta đang làm gì à

Bàn tay to lớn lập tức đặt lên ngực nàng.

- Người có biết đây là chuyện gì không?

An Bích Như sắc mặt đại biến, muốn động thủ. Lâm Văn Vinh so với nàng lại nhanh hơn, liền nghiêng người áp sát tránh độc thủ của nàng, đôi tay vừa hay lại ghi chặt lấy ngực nàng.

Một tiếng động nhẹ vang lên, Lâm Văn Vinh trong lòng nhất thời cảm thán. Bộ ngực cao vút đầy đặn này, tuy là cách một lớp quần áo nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự mềm mại co giãn, tựa hồ như muốn đem bàn tay hắn ném trở lại vậy.

An Bích Như võ công cao hơn hắn nhiều, nhưng nàng không ngờ gã tiểu đệ đệ luôn ôn nhu văn nhã này đột nhiên làm khó dễ, hơn nữa đang hi hi cười nói bỗng xuống tay bất ngờ, chỉ hơi sưng sốt một chút đã nằm trong tay hắn rồi.

Khuôn mặt nàng trắng bệch, giận dữ hừ một tiếng nói:

- Người dám khinh bạc ta, ta nhất định sẽ giết người, ưm....

Lâm Văn Vinh song thủ kéo tay nàng lên cao, cả người hắn đè lên người nàng, nhìn vào gương mặt như hoa như ngọc của nàng, cả giận nói:

- Tiên Nhi cả ngày miệng nói muốn giết người, cũng là do người dạy mà ra, nếu người thích giết người như thế, ta đây trước hết giết người đã.

Hắn trợn mắt mà nhìn, trong mắt như có ngọn lửa bùng lên. An Bích Như bộ ngực phập phồng, hơi thở nặng nề, trong mắt sự xấu hổ lẫn giận dữ cùng phun trào. Hai người trừng mắt, người nhìn ta ta nhìn người, không bên nào nhượng bộ bên nào.

Hai người thân thể dính chặt một chỗ, có thể nghe thấy hơi thở dồn dập của nhau, hơi nóng toả ra làm cho trống ngực gấp gáp thêm mấy lần.

Đại tiểu thư đứng ở ngoài cửa không thấy động tĩnh gì, bèn lên tiếng:

- Người là ai? Nói mau, người sao có thể ở trong phòng của Lâm Tam?

Trong phòng hai người vẫn quấn lấy nhau một chỗ, Lâm Văn Vinh còn cảm nhận được trước bộ ngực mềm mại nhu nộn nổi lên hai điểm. Nhìn gương mặt thanh khiết như bạch ngọc đang dần dần chuyển sang hồng, không khí nhất thời tràn ngập ý vị khó tả. Một trận hương thơm từ thân thể con gái toả vào mũi hắn, khiến trống ngực hắn lại gia tốc thêm vô số lần nữa.

Hai người đều đỏ mặt, chỗ tiếp xúc trên đùi vừa khéo bên cao bên thấp cùng một chỗ. An tỷ tỷ vóc người thon dài, lại là người tập võ, đôi chân mười phần săn chắc quấn lấy hắn. Sự tiếp xúc này đúng là làm cho người ta bị mê hoặc, Lâm Văn Vinh nhích một chút trên đùi nàng, thoải mái hừ nhẹ một tiếng.

An Bích Như gương mặt đỏ bừng, trên mũi xuất hiện những giọt mồ hôi nhàn nhạt, ánh mắt mờ mờ, khoé miệng anh đào hé mở:

- Người không nên làm như vậy, ta là sư phụ của Tiên Nhi...

Vừa nghe thấy câu nói này, Lâm Văn Vinh trong mũi như có lửa, cả người hừng hực, nuốt nước bọt một cái nói:

- Người là sư phụ của Tiên Nhi, còn ta là tướng công của nàng.

- Ừm...

An Bích Như sắc mặt hồng vượng, trong lòng sinh ra một tư vị kỳ quái, một cảm giác chưa từng có đối với nàng. Mặc dù nàng võ công cao cường nhưng mồ hôi lúc này tuôn chảy không ngừng, thân thể lại như dán với Lâm Văn Vinh tại chỗ đó, nhất thời trong lòng sinh ra một loại cảm giác không bình thường.

Lâm Văn Vinh trong mắt bắn ra ngọn lửa hừng hực, chân hắn bị khoá chặt bởi đôi chân ngọc của nàng. Thân thể hắn chậm rãi nhích về trước, lại càng áp sát nàng. Một vật nóng bỏng dính chặt vào tiểu phúc của nàng, dường như muốn đốt cháy quần áo để tiến vào chỗ mềm mại kia.

“Không...không nên!” An Bích Như tựa hồ như đã quên mất mình là một người con gái biết võ công, thân thể mềm mại vô lực, gập giọng kêu nhỏ. Đôi mắt nàng chớp nhẹ, bộ ngực cao cao nhấp nhô tạo thành một làn sóng tuyệt vời, hương thơm như lan từ cái miệng nhỏ nhắn theo hơi thở nóng bỏng phả vào mặt hắn.

Nàng đã chịu khuất phục rồi, Lâm Văn Vinh trong lòng thầm kêu một tiếng. Ả hờ ly tình này thực thơm ngon như mật đào, hai chân vẫn ghì chặt lấy hắn, phước câu bên dưới truyền đến cái cảm giác căng căng mềm mềm, giống như đậu hủ vừa mới ra lò, tuy là cách một lớp quần áo nhưng cái cảm giác mềm mại yếu ớt này đúng là kích thích đến cực điểm. Lại nói, người bảo ta không nên làm, tướng ta là thiện nam tín nữ sao, ta càng phải làm đến cùng mới thôi. Hắn hơi ngẩng đầu, hai người đồng thời cất một tiếng thở dài nặng nề.

An Bích Như tim như muốn nhảy ra ngoài, đột nhiên đánh vào vai hắn một quyền, thở gấp nói:

- Người không được khi dễ ta, không được khi dễ ta...

Phản ứng của nàng lúc này rõ ràng không còn cái vẻ gì là Bạch Liên Giáo Thánh mẫu mà chỉ là một nữ tử bình thường bị áp bức, hai tay nắm thành quyền, buông xuôi hạ xuống.

Ôi trời, ta đang làm cái gì thế này! Thấy An Bích Như khoé mắt vẫn còn vương nước mắt, Lâm Văn Vinh chợt thanh tỉnh lại rất nhiều, lão tử đây không thích giở trò cường bạo.

- Lâm Tam có bên trong không, mở cửa cho ta vào ...

Lâm Văn Vinh cả kinh nói:

- Không nên vào...

Hắn với An Bích Như vội vàng phân khai, An tỷ tỷ hừ nhẹ một tiếng, lại ôm lấy cổ hắn một chút, cười quyến rũ nói:

- Sao bây giờ, có dám tiếp tục không?

Nói rồi nàng ta la lớn.

- Tha cho ta, mặc kệ ngươi muốn làm gì, thả ta ra, thả ta ra, cứu mạng a, cường bạo a.

Hắn còn chưa kịp lên tiếng, đã thấy một tiếng động nhẹ, cửa phòng đã mở ra, Đại tiểu thư tay bưng mâm đồ ăn sáng đang nhẹ nhàng bước đến, chợt thấy quang cảnh trong phòng, nhất thời sắc mặt trắng bệch, ngơ ngác sững sờ, cảm giác như đất dưới chân đang sụt xuống.

- Đây, đây, Đại tiểu thư, chuyện không phải như nàng nghĩ đâu - thả ta ra, thả ta ra mau, Đại tiểu thư, là ta bị ép buộc đó.

Xoảng một tiếng, mâm thức ăn rơi khỏi tay Tiêu Ngọc Nhược, chén bát lẫn đồ ăn thành một đồng vung vãi trên mặt đất, nàng ngơ ngác nhìn Lâm Văn Vinh một cái, nước mắt đã trào ra, đột nhiên xoay người chạy mất.

- Đại tiểu thư, Đại tiểu thư...

Lâm Văn Vinh vội kêu lên, nhưng Tiêu Ngọc Nhược tính tình cố chấp đâu thèm nghe lời hắn, chỉ vài cái chớp mắt đã không còn thấy bóng người.

An Bích Như cười hi hi buông đôi tay khỏi cổ hắn, cười nói:

- Hay lắm, nàng đã đi rồi, chúng ta lại tiếp tục chứ?

Lâm Văn Vinh hừ một tiếng, không quản đến nàng, định chạy đi tìm Đại tiểu thư, An Bích Như vội vàng kéo hắn lại nói:

- Ngươi muốn đi đâu?

Lâm Văn Vinh lạnh lùng nói:

- Buông cái tay ngươi ra, nếu không ta không cam đoan sẽ không làm gì ngươi đâu!

An Bích Như thấy hắn bình thường chỗ nào cũng hi hi ha ha, chứ đã thấy bộ dáng lạnh như băng của hắn như thế bao giờ. Lúc này nàng nghĩ tới tình cảnh hồi nãy, lại nhớ đến tiểu đệ đệ của hắn, trong lòng đột nhiên sinh ra sợ hãi, vội vàng buông tay hắn ra, nói nhỏ:

- Ngươi hung hăng như vậy làm cái gì, là tự nàng ấy bỏ đi, ta đâu có đuổi nàng ấy.

Mẹ kiếp, chuyện này còn không phải do ả yêu tinh nhà ngươi gây ra sao, lời này cũng có thể nói ra được à. Thôi quên đi, quên đi, lão tử quản không được ngươi, lại cũng không muốn quản, hắn trong lòng phiền muộn nghĩ. Lại nghĩ đến nha đầu Tiêu Ngọc Nhược hành động hồ đồ xuẩn ngốc, không tìm hiểu rõ mọi chuyện nên dễ dàng mắc lừa An Bích Như. Nghĩ đến đây liền bước qua một bên nhường lối, ý muốn tống khứ ả đi cho rồi.

An Bích Như thấy hắn mời đi, đột nhiên khe khẽ thở dài nói:

- Thôi, thôi, ta chính là Miêu nữ dê tiện, lại sử dụng thủ đoạn của yêu nữ, bị ngươi khinh bạc như vậy cũng đúng. Ngươi hãy đi tìm Tiêu đại tiểu thư của ngươi đi.

Khi nàng nói chuyện, ánh mắt nhẹ nhàng quan sát hắn, chỉ thấy hắn tựa hồ không nghe thấy lời nói của mình, cước bộ vẫn cực nhanh chỉ hai ba bước đã ra khỏi cửa chạy đi.

Hắn đã đi rồi sao? An Bích Như ngây ngốc cả nửa ngày, đột nhiên gương mặt ửng đỏ, cười hi hi nói:

- Tiểu bại hoại, cứng hay mềm đều không ăn, chiếm tiện nghi rồi bỏ chạy, thật sự là hảo tính cách!

Lâm Văn Vinh bước ra ngoài, tới phòng Đại tiểu thư tìm một phen nhưng cũng không thấy có một bóng người, đang tìm Đại tiểu thư chợt thấy một tiểu a hoàn đi đến, bèn kéo lại nói:

- Tiểu muội, người thấy Đại tiểu thư đâu không.

- Đại tiểu thư?

Tiểu a hoàn kì quái nói:

- Mới vừa rồi không phải mang đồ ăn đến cho huynh sao? Đại tiểu thư biết huynh đêm qua không ăn gì, đã đặc biệt dặn dò nhà bếp làm cho huynh vài món, vốn định bảo ta mang tới cho huynh, sau lại thấy lo lắng nên tự mình mang tới, huynh đã gặp nàng chưa?

- Ôi chào, có thể nàng ấy đi nhầm đường rồi!

Lâm Văn Vinh xấu hổ cười nói, trong lòng cũng nổi lên chút ảm áp. Nha đầu kia trước mặt ta luôn mang bộ mặt nghiêm trang, không ngờ lại quan tâm đến ta như vậy. Lão tử đêm nay bị An hồ ly tinh hấp dẫn, thiếu chút nữa không giữ được mình, thật muốn xin lỗi Đại tiểu thư, sau này nhất định sẽ sửa đổi. Lại nói, đối mặt với hồ ly tinh hấp dẫn như vậy mà ta có thể nhẫn nại không làm loạn, thử hỏi trên đời này có mấy ai làm được? Xem ra Liễu Hạ Huệ so với lão tử cũng không bằng!

Nơi này ngoài tiểu a hoàn, tuyệt không thấy bóng dáng Đại tiểu thư. Hắn vội ra ngoài hỏi đám tiểu nhị, có người thấy Đại tiểu thư mới vừa rồi vội vã xuất môn đi, chỉ là sắc trời vẫn tối, không ai biết nàng đi về phương nào.

Lâm Văn Vinh lòng nóng như lửa, đây là kinh thành chứ không phải Kim Lăng, trời lại tối đâu dễ tìm người, nàng cũng đâu có quen biết nhiều nơi này, không hiểu còn chỗ nào có thể lui tới đây?

Tổng tẩu vội vàng đi tới, trong lòng cũng rất lo lắng, nhìn Lâm Văn Vinh một cái nói:

- Lâm huynh đệ, có lẽ ta không nên hỏi, quan hệ giữa đệ với Đại tiểu thư dường như không phải bình thường?

Lâm Văn Vinh khẽ cười khan hai tiếng, cũng không biết có nên thừa nhận hay không. Tổng tẩu thở dài nói:

- Lâm huynh đệ, không phải là ta dạy bảo người, Đại tiểu thư đối với người quan tâm vô cùng, tình cảm đậm sâu, đến cả ta nhìn vào cũng phải hâm mộ đó.

Thấy hắn ánh mắt nghi hoặc, Tổng tẩu bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Vốn Đại tiểu thư không muốn ta nói ra, chỉ là nếu ta không nói thì người vĩnh viễn không biết Đại tiểu thư đối với người thực sự có hảo ý. Hôm nay tối kinh thành bãi phỏng quan lão gia môn, vốn là định cho người đi cùng, nhưng Đại tiểu thư nói người tính tình cao ngạo, nếu phải nhìn sắc mặt lão nhân gia mà hành động thì trong lòng không thoải mái, sợ người phải chịu uỷ khuất nên mới nhờ ta đưa nàng đi, còn người hộ tống Nhị tiểu thư. Bên ngoài thành gặp người, chúng ta tuy đều nhìn thấy người, lại thấy người ngăn người ra đó nhưng Đại tiểu thư không cho chúng ta quấy rầy mà phải ở đây chờ người. Nàng lại lo lắng cho người không biết quy củ, xâm phạm hoàng cung cấm địa mà mắc họa cho nên đặc biệt dặn dò ta cầm tiền đút lót quan binh hộ thành, người mới được thanh thoi mà bước đi như thế. Tối qua nàng ấy tức giận người nhưng lại dặn dò ta phải mang thêm áo ấm cho người, lại nói tính cách người rất tùy tiện, nếu không chiếu cố người chỉ sợ quanh năm người vẫn cái bộ dáng đó. Mặc dù nàng không nói với người, nhưng lại lo lắng người đói bụng, lén đến phòng bếp dặn dò trù tử làm chút đồ ăn mang đến cho người. Ta ở tại Tiêu gia hơn mười năm, hầu hạ cả phu nhân lẫn Đại tiểu thư, nhưng chưa từng thấy qua Đại tiểu thư đối với ai tốt như vậy, người cũng thật là, có phúc mà không biết hưởng.

” Chẳng trách nàng ta không chịu nổi khi nhìn thấy bộ dạng của ta khi đó” Lâm Văn Vinh sống mũi hơi cay, vội vã đứng lên nói:

- Yên tâm, dù chết ta cũng phải tìm Ngọc Nhược trở về!

238. Chương 236 : Lạc Thủy

Lâm Văn Vinh dừng lại trên con đường lạnh lẽo, phóng mắt nhìn xung quanh, nhưng mắt đầy nước mờ mịt, không biết nên chạy đi đâu để tìm tung tích của Ngọc Nhược bây giờ.

Chuyện tìm kiếm thể này hần cũng đã từng trải qua một lần. Ngày đó tại Hàng Châu, Đại tiểu thư vì tìm cách giải thể nhân duyên, đã ở lại trong chùa Linh Ẩn cả ngày. Lòng thành kính không ai có thể bì được, nhưng chính chính vì vậy mà chìm vào ngõ cụt. May mắn Lâm Văn Vinh linh hoạt ứng biến, diệu ngữ giải thể mê kia, khiến tâm tình Đại tiểu thư được giải phóng. Hôm nay hồi tưởng lại chuyện thể nhân duyên, tựa hồ như chính là nói về hai người, những điều ẩn tàng trong đó cũng trở thành sự thật, chẳng lẽ đúng là có thiên ý?

Lâm Văn Vinh cảm khái một trận, trong lòng lại càng thêm lo lắng. Ở cùng Đại tiểu thư lâu như vậy, đối với tính tình của nàng cũng đã hiểu quá sâu. Nha đầu này tính tình cương liệt, tuyệt không chịu nhún nhường. Lần này nàng phần nộ rồi đi, đây là kinh thành cuộc sống xa lạ, dưới thương tâm thất vọng, ai cũng không dám cam đoan nàng sẽ làm ra chuyện gì.

Nếu Đại tiểu thư thật sự xảy ra chuyện gì, ta làm gì còn mặt mũi đi gặp Ngọc Sương với Tiêu phu nhân?

Hần suy nghĩ một chút, tâm tư lại chuyển đến trên người An Bích Như, tao hồ ly này đúng là chuyên vì gây sự mà đến — đến là làm hỏng việc, đến cửa cũng không kịp đóng lại, đây chẳng phải là bày rõ chỗ Đại tiểu thư tới kịp sao? Mẹ nó, nếu không phải nể à là sư phó của Tiên Nhi, ta sớm đã một thương chọc người chết rồi.

— “Đại thúc, người có thấy một vị tiểu thư rất cao, toàn thân mặc váy sen, trông rất xinh đẹp, đi qua nơi này không? À, tiểu thư kia thoát nhìn với ta rất xứng đôi —”

Hần liếc mắt nhìn khắp bốn phía, không biết đi hướng nào. Liên bệnh gấp uống thuốc bừa, tóm một lão đầu hơn năm mươi tuổi đi qua bên cạnh để hỏi.

— “Đồ điên! Xứng với người, trong cái lò nung phía trước có khô! ”

Lão đầu liếc hần một cái, khinh khỉnh nói.

Con bà nó, ở kinh thành cũng có loại người như vậy ư? Nhìn theo vị đại thúc đi xa, hần âm thầm dựng ngón giữa lên. Hần liền hỏi thêm vài người nữa, không thêm đáp không biết liền bị nhìn ánh mắt khinh thường.

Nói ra cũng thật kỳ quái, bình thường cùng Đại tiểu thư hi hi ha ha, cãi nhau ầm ĩ, làm nhiều lúc cũng không thoải, hôm nay nàng vừa đi, mình lại trong lòng cảm thấy thiếu gì đó, Mẹ nó đây là bệnh chung của nam nhân — hèn mòn!

Mưa còn chưa có chiều hướng dừng lại, không khí càng ngày càng lạnh. Lại nghĩ mình ở đây nge ngóng gặp được bao con mắt lạnh lùng như vậy, Đại tiểu thư một thân nữ tử, sức trời gà không chặt, đi một mình trong đêm. Lại dưới thương tâm, nếu gặp phải kẻ xấu thì phải làm sao đây.

— “Đại tiểu thư, Tiêu Ngọc Nhược, nàng ở đâu ..?”

Hần tâm trạng bồn chồn, hai tay làm loa hét lớn mặc cho ánh mắt kỳ quái nhìn theo của mọi người, vừa đi vừa lớn tiếng la lên.

Đi tới một con đường, giọng nói cũng khản rồi, lại thấy người đi đường cũng ít dần. Xung quanh là một khoảng trống rộng, nào có thấy bóng dáng Đại tiểu thư?

Lau nước mưa hắt lên mặt, nhất thời lo lắng trong lòng lại thêm một phần. Con đường này dẫn tới đi tới Kinh Hoa học viện. Đại tiểu thư tại kinh thành không quen biết nhiều, chỗ duy nhất nàng có thể tới chính nơi ở của Nhị tiểu thư tại học viện. Không còn cách nào khác, chỉ có ngựa chết coi như ngựa sống, cứ tới Kinh hoa học viện xem xem đã. Rồi hần nói, trong học viện còn có bọn người Hồ Bất Quy, Đỗ Tu Nguyên, cùng lắm kêu bọn họ kiếm thêm mấy vị huynh đệ hỗ trợ. điều động mấy vạn binh mã, dưới tay họ, dẫu có lật tung cả kinh thành cũng phải tìm cho được Đại tiểu thư.

Con đường này hần đã đi qua trước đó không lâu, không nghĩ phải lại quay trở lại sớm như vậy. Hần không khỏi trong lòng cười khổ. Nhìn quanh chỉ thấy màn sương khói mênh mang, không thấy một bóng người. cũng không trì hoãn thêm. Đang định theo đại môn của học viện tiến vào, bất chợt bên hồ truyền đến một tiếng động, tựa như tiếng một vật rơi xuống nước.

Trong lòng hần nhảy lên một chút, vội vàng chạy tới nơi phát ra thanh âm. Phía xa, nơi ánh đèn chiếu rọi tới, thấy rõ cảnh trước mắt khiến tâm thần hần như bị xé ra.

Trên mặt nước gần bờ hồ, một tảng sóng gợn đang dần tản ra, trên mặt nước lại có búi tóc dài của nữ tử đang dập dềnh trôi nổi theo sóng nước.

-“Đại tiểu thư!”

hắn quát to một tiếng, lồng ngực như bị xé toang, ánh mắt rưng rưng vọt tới bên hồ. Hắn vội vã cởi bỏ quần áo ấm lao xuống nước.

Nước hồ lạnh băng như muốn đông cứng da thịt, nhưng trong lòng hắn so với nước hồ còn lạnh hơn nhiều. Hắn hướng tới búi tóc kia bơi đi, lớn tiếng nói:

-“Đại tiểu thư, Đại tiểu thư, nàng ở đâu, nàng không thể chết được a...”

Hắn vốn dĩ là giao long dưới nước, nhất là trong lòng đang lo lắng lại càng bơi nhanh hơn. Chỉ vài lần sải tay đã tới nơi có búi tóc kia, đưa tay nắm lấy dưới nước. Bỗng hắn có cảm giác có điều gì đó không đúng, dưới nước trống rỗng, nào có thấy thân ảnh Đại tiểu thư đâu. Hắn vội vàng nhìn lại búi tóc trong mình, vào tay nhẽ bỗng, thì ra chỉ là nắm cỏ rồi mà thôi.

Hắn sững sờ một hồi lâu. Bỗng một trận gió lạnh thổi tới làm lông tóc trên người hắn dựng đứng hết cả lên. Lạnh thấu xương, mẹ kiếp, không biết là ai a, nửa đêm canh ba, nhàn rỗi không có việc gì làm hay sao mà đi ném thứ này để chơi? Hắn trong lòng phẫn hận, rồi lại có chút bi thương, thì thầm nghĩ:

-” Nha đầu ngốc, nàng ở nơi nào đây?”

Đang muốn quay lại bờ, trong lòng hắn chợt động. Không đúng a, rõ ràng là có người ném cục đá vào trong nước, như thế nào xung quanh lại không thấy một bóng người? Là ai làm?

Hắn hung hăng lau những hạt nước trên mặt, hai tay khua nước vài cái, bước vài bước, lớn tiếng nói:

-“Đại tiểu thư, ta biết nàng ở chỗ này, nàng hãy ra đi, chuyện không phải như nàng tưởng tượng đâu, mau ra đây!”

Hắn hô liên vài tiếng, trong rừng cây bên hồ vẫn vô cùng tĩnh lặng, chỉ nghe tiếng hạt mưa nhỏ tí tách rơi trên lá cây, nhưng vẫn không thấy một bóng người.

Mẹ kiếp, chuyện âm ỉ này, oan uổng chết lão tử rồi, bảo ta biết chạy đi đâu tìm Đại tiểu thư đây? Hắn thất vọng lắc đầu, hướng tới bờ bơi đến. Bơi đến gần bờ, chưa kịp bước lên, đã thấy bên cạnh một thân ảnh yêu kiều lao ra, trong tay cầm một cành mai đã khô héo đánh tới tấp lên đầu hắn, vừa khóc vừa nói:

-“Đánh chết người, đánh chết người, đánh chết cái thứ xấu xa khi phụ người—”

Cành cây này đánh lên trên đầu phát đau, chỉ là nghe thấy âm thanh này hắn nghe như thể tiếng nhạc tiên, trong lòng liền như nở hoa, Đôi chút đau đớn kia không để ý:

-“Đại tiểu thư, thì ra nàng đúng là ở chỗ này”

Tiêu Ngọc Nhược nghe hắn nói chuyện, liền oa một tiếng khóc lớn lên, hung hăng đẩy hắn xuống nước, vừa khóc vừa nói:

- “Người đi xuống mau, ta không muốn thấy người, ta hận chết người...”

Thấy nàng tâm tình kích động, Lâm Văn Vinh trong lòng cũng không nói nhiều, khua tay vài cái đã bơi ra xa xa, đoạn lại nổi lên mặt nước nói:

-“Đại tiểu thư, ta ở chỗ này cùng nàng nói chuyện đã được chưa?”

Đại tiểu thư che cái miệng nhỏ nhắn, nước mắt như mưa, đến nỗi cúi mặt xuống đất mà khóc, đầu còn để ý mà nói chuyện cùng hắn nữa.

Chợt nhớ lại những gì đã trải qua, từ khi mới gặp nàng đã muốn trách phạt mình, tới say này nghiên cứu chế ra nội y, nước hoa, tại Bạch Liên giáo cùng nhau trải qua sinh tử, nơi Tô đề điệu giải nhân duyên, rồi lời nói nhỏ nhẹ sâu xa khi hắn nhập quân đội, tất cả những điều trải qua như những thước phim quay chậm từ từ hiện ra trong đầu Lâm Văn Vinh

-” Nha đầu kia đối với ta thật sự là có thâm tình a!”

Hắn thở dài, bình thường hắn là kẻ lắm lời nhưng bây giờ không hiểu từ ngữ chạy đi đâu hết, thấy Tiêu Ngọc Nhược khóc thống thiết, hắn không biết cách an ủi thế nào cho tốt:

-“Đại tiểu thư, nàng đừng có khóc nữa, ta thấy hơi lạnh”

Tiêu Ngọc Nhược từ khi quen biết hắn đến nay đã có trải qua đủ thứ, từng bước đi vào hố bẫy không cách nào kiềm chế. Nghe thấy hắn mở miệng nói chuyện, nàng muốn cười rồi nhưng lại bất tri bất giác khóc khẽ nói:

- ” Cho người đông cứng lại mà chết mới tốt, ta ta cũng không muốn sống nữa...!”

Lâm Văn Vinh cười thầm:

-“Không đóng băng chết cho phiền toái, ta liền chết ngay đây.”

Hắn nói xong, liền như một tảng đá buộc chặt, dần dần chìm sâu vào nước. Từ cằm đến đầu mũi, rồi đến cái trán, từ từ biến mất, cuối cùng đến cả một sợi tóc cũng không còn thấy nữa.

-” Vậy người đi chết đi!”

Đại tiểu thư phẫn hận kiểm một cục đá nhỏ ném xuống nước, hoa nước bắn lên, hoa nước kia cũng chong vào cùng một chỗ Lâm Văn Vinh, dần dần biến mất.

Tiêu Ngọc Nhược không nhìn thấy hắn, cũng mặc kệ, hu hu khóc hai tiếng, , uỷ khuất trong lòng cũng đã vơi nhiều, tâm tình đã dần bình phục, chợt phát hiện tình hình có gì đó không đúng.

Mưa phùn vẫn rải trên mặt hồ, hồ nước vẫn bình lặng như gương, không thấy một bóng nước nào nổi lên. Lâm Tam giống như đã hòa vào mưa xuân, rơi vào trong nước, liền không thấy nữa.

Đại tiểu thư trong lòng cuống cuống hoảng hốt, nhớ tới việc làm bình thường của hắn, hôm nay hình như có gì đó không giống. Chẳng lẽ chỉ vì mình nói mấy câu khiến hắn thương tâm đến vậy, không lẽ hắn đã ...

Đại tiểu thư không dám tưởng tượng tiếp, cũng không dám khóc, thanh âm run run nói:

-“Này...”

Mặt hồ vẫn tĩnh lặng, tịnh không thấy một chút tiếng động nào, một tiếng này của nàng nhẹ như mưa xuân, vang lên trong trẻo rồi vọng trở lại, vẫn không có chút tạp âm nào.

-” Này, người ở đâu...”

Nàng trong lòng bối rối một trận, cao giọng hô to, Trong hồ an tĩnh, chỉ có tiếng mưa phùn xào xào rơi vào trong tai nàng. Vẫn rõ ràng như thế.

Thấy thời gian cứ càng ngày càng dài, nàng nhất thời luống cuống, vội vàng lớn tiếng nói:

- “Lâm Tam, người ở đâu, người mà không ra ta cũng không thèm để ý tới người nữa, mau ra đây ...”

Mặt nước im lặng như chết, nàng chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở của chính mình, sắc mặt nhất thời trắng bệch, đôi môi mỏng đỏ run nhè nhẹ, nước mắt lăn lăn rơi xuống:

-” Lâm Tam, chàng thật ngốc nghếch, chàng thật ngốc nghếch, ta hận chết chàng, chàng chết rồi ta cũng chẳng thiết sống nữa...”

Nàng vừa nói xong, hai mắt nhắm lại, liền tới bên hồ nhảy xuống

239. Chương 237 : Ngọt Ngào

“Ừm” một tiếng vang lên , trong nước một bóng người mạnh mẽ hiện ra, vừa kịp tiếp lấy thân hình rơi xuống của nàng, đưa nàng ôm vào trong lòng.

Đại tiểu thư hoảng sợ kêu lên một tiếng, chỉ cảm thấy thân thể đã nằm gọn trong lòng ngực ướt sũng, nhưng lòng ngực kia lại nóng bỏng.

Lâm Văn Vinh ôm lấy nàng đi tới bên bờ, cười hì hì nói:

- “Đại tiểu thư, ta xuống nước bắt mấy con cá, nàng định theo ta làm cái gì?”

Đại tiểu thư ngơ ngác một hồi, bỗng khóc òa lên một tiếng, nắm tay nện mạnh vào ngực hấn nói:

-“Người là kẻ bại hoại, đồ đáng chết, ta hận người, hận người, ta gọi người còn người hù dọa ta, ta không muốn sống nữa, hu hu...”

Lâm Văn Vinh ôm chặt lấy nàng dựa vào thân cây, nhẹ nhàng nói:

-“Đại tiểu thư, nàng hãy nhìn ta đi ...”

Tiêu Ngọc Nhược ngẩng đầu liếc hấn một cái, thấy hấn ánh mắt lấp lánh nhìn mình, trong mắt như loé lên một ngọn lửa, không hiểu sao trong lòng bỗng run lên, vội kêu lên:

-“Nhìn người làm cái gì, ta không thèm nhìn người, xem người làm được gì...”

Nhìn khuôn mặt từ từ tới gần mình, Đại tiểu thư cả người run rẩy dữ dội, trái tim nhảy loạn lên, tuy là lồng ngực hấn ẩm ướt nhưng trong người nàng như phát nhiệt:

- ” Người, người không nên...”

Một đôi môi lớn nóng bỏng bao trùm lấy cái miệng anh đào bé nhỏ của nàng, hai đôi môi chạm nhau mang theo cái lạnh của hồ nước, lại làm đầu nàng vang lên một tiếng, trái tim như muốn nhảy ra ngoài, tri giác nhất thời mất đi vài phần.

” Người...ừm... bại hoại...”

Đại tiểu thư nước mắt đã chảy rơi xuống, liều mạng dẩy dụa, muốn thoát khỏi hấn song lại bị vòng tay rắn chắc giữ chặt, một chút cũng không thể động dấy.

Cảm thấy thân thể ướt sũng của hấn dính sát vào thân thể mềm mại của mình, cả người nàng bừng bừng nóng lên. Nhớ tới tất cả những chuyện xưa cùng hấn, Đại tiểu thư trong lòng mềm nhũn, nước mắt chảy càng nhanh hơn, lại ôm chặt lấy eo lưng hấn, cũng không chịu buông ra nữa...

Nếm từng chút hương vị ngọt ngào của người con gái xinh đẹp trong lòng, Lâm Văn Vinh đã sớm không thèm nghĩ tới chuyện khác nữa,... càng ôm chặt lấy thân thể nhu nhược vào lòng. Hấn muốn dùng thân thể ấm áp sưởi ấm cho nàng. Tuy là giữa mùa đông, hai người giống như hai khối lửa thiêu đốt, hoà tan vào nhau.

Cảm giác được người ngọc trong lòng vẫn còn chưa hiểu nộ hôn, Lâm Văn Vinh dẫn đường chiếc lưới nhỏ của nàng và mình quấn lấy nhau, thưởng thức hương vị thuần khiết trong miệng nàng. Nước mắt dính đầy gương mặt hai người, Tiêu Ngọc Nhược cũng không trở lại được thời khắc băng lãnh nữa, trong lòng như phiêu đảng trong mây. Khi lên khi xuống, mừng tủi đan xen. Nàng ngượng ngùng lúng túng đắp lại nộ hôn hấn, một loại cảm giác ngọt ngào chưa từng biết tới tràn ngập trong lòng, tuy cả người ướt sũng, nhưng lại có một loại cảm giác kì quái, hi vọng thời gian dừng lại ở khoảng khắc này.

Một nộ hôn ướt át kiểu Pháp này Lâm Văn Vinh tuyên cáo kết thúc toàn thắng. Dưới thủ pháp không ngừng không hết của hấn, đừng nói là Đại tiểu thư là một nữ tử yếu đuối, ngay cả loại hồ ly như An tỷ tỷ cũng còn không đỡ được.

Chậm rãi như vẫn lưu luyến không muốn rời đôi môi đỏ mọng mềm mại của Đại tiểu thư, Lâm Văn Vinh vẫn chưa muốn dừng liếm môi nói:

-“Hương vị tuyệt vời, Đại tiểu thư, mỹ vị này sau này không thể cho ai thưởng thức nữa .”

Tiêu Ngọc Nhược ngượng ngùng mặt đỏ bừng, dụi vào trong ngực hấn không dám ngẩng đầu lên, hung hăng đâm lên ngực hấn nói:

-“Chàng cái đồ đáng chết này, sinh là để khi phụ ta, ta hận chàng !”

-” Ài, không có yêu, đâu ra hận, Đại tiểu thư đây là yêu quá sâu, mới có hận ghi lòng, ta hiểu rất rõ.”

Lâm Văn Vinh nghiêm mặt nói.

Đại tiểu thư trong lòng ngọt ngào vừa cay đắng, chợt nhớ tới đêm nay trong phòng hắt ánh sáng cảnh hắt cùng với nữ nhân kia trong lòng vẫn còn âm ứ, càng tức giận không phát tiết ra được, bất giác nước mắt lại tuôn rơi:

-“Chàng chiếm được tiện nghi, lại nói những lời lạnh lùng, khi cùng nữ nhân kia thân mật, cũng không biết đã nói bao nhiêu lời dối trá, bây giờ lại lấy ra lừa ta.”

Ngất, hóa ra nha đầu còn chưa quên chuyện kia a. Lâm Văn Vinh cũng biết Đại tiểu thư tính tình quật cường, nhưng cũng không thể ở lúc này chạm vào điều không may của nàng, liền ha ha cười nói:

-“Đại tiểu thư, nàng đã hiểu lầm lớn rồi. Ta cùng với vị tỷ tỷ kia thực sự là trong sạch. Chúng ta chỉ là tình huống trùng hợp, xảy ra chuyện đụng chạm, lại đúng lúc nàng thấy được mà thôi. Kỳ thực là trùng hợp trong trùng hợp, giữa ta và tỷ tỷ ấy vốn chẳng có chuyện gì. Ta có thể đem danh dự ra mà cam đoan, chuyện giữa ta và An tỷ tỷ chưa xảy ra chuyện bừa bãi gì, danh dự của ta, nàng hoàn toàn có thể tin tưởng.”

Đại tiểu thư hừ một tiếng, hung hăng cấu mạnh lên tay hấn nói:

-“Chàng nói chỉ là do vô tình, tưởng ta là người mù sao? Chàng cùng nàng ta ôm ôm ấp ấp, chính mắt ta trông thấy, đó là trong sạch thật sao? Nếu nói như cách của chàng, hai ta lúc này cũng thực sự là rất trong sạch đó.”

Toát mồ hôi, nha đầu này đúng là dân buôn bán, từ một suy ra ba, chỉ một chút sơ hở đã tìm ra điểm mấu chốt. Lâm Văn Vinh hít một hơi dài, nói:

-“Ài, , ta đã sớm nói nói đó là một sự hiểu lầm. Nàng cũng không nghĩ xem, nếu ta thật sự cùng nàng ta làm những chuyện bừa bãi thì ngay cả chốt cửa cũng không cài vào ư, lại để cửa mở cho nàng tới bắt sao. Ta mỗi lần đều rất cẩn thận — à, không phải, cái loại việc này ta vẫn luôn phản đối, phi thường phản đối.”

Đại tiểu thư hung hăng trừng mắt nhìn hấn nói:

-” Chàng khắp nơi trên hoa ghẹo nguyệt, đã có Xảo Xảo với Ngọc Sương vẫn chưa đủ, còn định trên chóc bao nhiêu nữ tử nữa mới đủ đây?”

“Ài” Lâm Văn Vinh khẽ thở dài:

- ” Không đối gạt nàng, Đại tiểu thư, bác ái vẫn là khuyết điểm lớn nhất của ta, ta chính là đang sửa chữa khuyết điểm này đó. Tranh thủ để nó bớt bác ái đi một chút. Bất quá nói đi cũng phải nói lại, nếu ta không bác ái như vậy, vĩnh viễn e sẽ không hiểu được tâm tư của Đại tiểu thư. Ài, mất đi một người bầu bạn như Đại tiểu thư là một điều nuối tiếc nhất trong cuộc đời ta a!”

Tiêu Ngọc Nhược bị những lời đường mật của hấn hạ gục, sắc mặt đỏ bừng, nói nhỏ:

-“Miệng lưỡi trơn bóng, không thềm để ý tới người.”

Lâm Văn Vinh thầm nắm chặt nắm tay, lau mồ hôi lạnh trên trán, không dễ chút nào a, phải chuyển chủ đề nói chuyện thôi. Nhiều mây sẽ chuyển thành mưa mát. Nha đầu này hoàn toàn không giống với Ngọc Sương, có chủ kiến, có ý chí, sẽ không tùy ý nghiêng về phía ai, muốn thay đổi nàng không phải dễ a.

Hấn nhìn thấy cái cuộn bị ném ở một bên, đêm nay có thể thuận lợi tìm thấy đại tiểu thư, thứ đồ chơi này công lao to lớn, hấn nhất lấy nó kia lên cười nói :

- “Đại tiểu thư, cái này là nàng ném xuống hồ sao ?”

Tiêu Ngọc Nhược khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, vội dành nói:

-” Không phải ta ném đâu”

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên nói:

-“Không nàng ném sao? Vậy chẳng lẽ đồ là Nguyệt lão cố ý ném cho ta, để ta tìm được nàng hay sao? Đại tiểu thư, chúng ta phải cúi đầu bái tạ Nguyệt lão công công đó.”

Nghe miệng lưỡi trơn tru của hấn, Tiêu Ngọc Nhược nhớ lại tại Linh Ẩn tự, chính nàng cũng đã cúi đầu bái tạ với hấn, nhất thời hai gò má nóng rực lên, ngượng ngập nói:

- " Ai thèm cùng chàng bá lạy chứ, muốn bá chàng bá một mình đi !"

Lâm Văn Vinh lúc này thực sự đang quỳ trên mặt đất, Đại tiểu thư nhớ tới tình cảnh đêm hắt thả Hồng tuyết trắng, nhất thời trong lòng nhu tình dâng lên, khẽ sát bên hắt quỳ xuống.

Tiêu Ngọc Nhược tối nay vừa buồn lại vui, lại tình cờ gặp mưa bên ngoài, quần áo đã ẩm ướt hết nhưng trong lòng tràn ngập một cảm giác ngọt ngào khó tả. Lâm Văn Vinh thì bị một phen hoảng sợ, lại gặp một phen kinh hãi, còn xuống hồ nước lạnh tắm rửa một phen, dưới một phen dày vò này, cũng là có chút khốn đốn.

Hỏi Đại tiểu thư làm sao nàng tới được chỗ này, Tiêu Ngọc Nhược hốt mắt ửng đỏ, sống mũi cay cay, nhìn hắt nói:

-“Còn không phải tên đáng chết chàng tác quái sao, cùng với hồ ly kia làm ra cảnh chọc tức ta ? Lúc bỏ chạy ra ngoài lại không biết phương hướng nào mà đi, trời thì tối đen, lại gặp đúng phải trời mưa, đói lạnh gặp nhau, cũng không biết phải nên đi đâu.. Nhớ tới Ngọc Sương ở chỗ này định đến tìm nó nói chuyện. Chỉ là đi tới trước cửa, lại không biết phải nói với nó như thế nào. Chẳng lẽ lại nói chàng để ý con hồ ly khác, muốn vứt bỏ chúng ta ...”

Nói đến đây, đôi mắt ửng đỏ, bất mãn liếc hắt một cái.

Thì ra là như vậy a, Lâm Văn Vinh lúc này mới sáng tỏ, vội vàng nói:

-“Các nàng là trái tim của ta, là cuộc sống của ta, là ba phần tư cuộc đời của ta, lẽ nào ta vứt bỏ các nàng được?”

Lời như vậy suýt suýt tới cực hạn, Đại tiểu thư kiêu ngạo mà lại ngượng ngùng nào có thể chịu được, hai gò má như ửng hồng, đôi mắt đẹp long lanh nhìn hắt một cái, hơi chút cúi đầu, phong tình vạn chủng :

-“Đáng ghét, khó nghe chết đi được, lặp lại mấy lần liền không chính xác nữa, chàng nhớ kỹ được rồi ”

Toát mồ hôi, nói một lần mà nàng đã không chịu nổi, liệu có thể nói được bao nhiêu lần nữa đây? Phụ nữ đúng là động vật nói không ứng với lòng nhất mà. Hắt a a cười không nói gì. Đại tiểu thư đột nhiên buồn bã nói:

-“Lâm Tam, chúng ta làm như vậy liệu có lỗi với Ngọc Sương hay không? Ta luôn cảm giác như vừa chiếm đoạt cái gì đó của nó, thật quá có lỗi với nó!”

-” Sao lại so sánh như thế được?”

Lâm Văn Vinh ngừ khí nghiêm trang nói:

-” Ta không phải là đồ vật, à , hừ, hừ, không thể đem ta ra so sánh với đồ vật được. Nàng phải nghĩ thế này, món đồ tốt, phải là cùng mọi người hưởng chung, nhất là món đồ phi thường tốt, Nhị tiểu thư thích chơi, nàng cũng thích chơi, đơn giản là mọi người cùng nhau chơi. Ba người cùng chơi không trở ngại tới nàng, cũng chẳng trở ngại tới nàng ấy, đây chẳng phải được sao ?”

-“Cái gì mà ba người cùng nhau chơi? Nói bậy”

Đại tiểu thư đỏ ửng khuôn mặt, khẽ gắt nói.

-” Ài, Nhị tiểu thư nhất định hiểu được nỗi khổ trong lòng nàng. Cũng giống như nàng hiểu nàng ta, Sau này nàng ấy không rời khỏi nàng, nàng cũng không rời khỏi nàng ta, các nàng đều không rời khỏi ta, chúng ta ba bên yêu nhau, đây là việc tốt đẹp nhường nào a.”

Lâm Văn Vinh tràn đầy mộng tưởng nói:

Đại tiểu thư vò lên tay hắt một cái , gắt giọng :

-” Chàng nghĩ tuy thật đẹp, còn một cửa mẫu thân kia, ta xem chàng thông qua như thế nào ?”

Oa ha ha ha, Lâm Văn Vinh kiêu ngạo cười nói:

-“Đại tiểu thư, trên thế giới này có con sông nào Lâm Tam ta chưa qua ? Nàng chờ tin tức tốt lành của ta đi.”

Tiêu Ngọc Nhược liếc mắt nhìn hắn một cái, đột nhiên ngượng ngập nói:

- “Lâm Tam, sau này chàng không nên gọi ta là Đại tiểu thư nữa.”

Lâm Văn Vinh cả kinh nói:

-” Không gọi Đại tiểu thư? Chẳng lẽ gọi là bảo bối của lòng ta? A, chủ ý thật không tệ.”

Đại tiểu thư đánh hắn một cái, mặt đỏ bừng sẵn giọng

-” Cái gì mà bảo bối trong lòng chứ —muốn dọa chết người ta sao, chẳng lẽ chàng không còn cách xưng hô nào khác ư? Không phải chàng không biết khuê danh của ta đó chứ?”

Ài, vẫn cứ gọi Đại tiểu thư là tốt rồi, không chỉ có kích thích, còn có cảm thành thành công , hắn cười khê :

- “Như vậy đi, trước mặt người khác ta gọi nàng là Đại tiểu thư, khi không có người Ngọc Nhược yêu dấu, thế nào?”

-” Nói năng diên khùng, ta không thềm nói chuyện với chàng.”

Đại tiểu thư mắc cỡ vội vã bỏ chạy, Lâm Văn Vinh ha ha cười nói:

-“Nữ bồ tát, phía trước có yêu quái, bản tăng sẽ dẫn đường cho người!”

240. Chương 238 : Đến Thăm

Hai người huyên náo một trận, nhưng lại chưa bao giờ được giải thoát vui vẻ như vậy. Đại tiểu thư được thoả tâm nguyện, liền mặc cho hắn nắm bàn tay nho bé trở về. Dù sao lúc này bầu trời tối đen, không ai nhìn thấy rõ. Nhìn Đại tiểu thư tươi cười ngọt ngào Lâm Văn Vinh bất đắc dĩ có chút cảm thán, lão tử trong tình trường còn phải lịch duyệt hơn a, nếu bỏ lỡ Ngọc Nhược, vậy đúng là phải hối tiếc trọn đời.

Khi hai người trở lại phủ, đám người Tống tẩu vẫn đang lo lắng chờ đợi. Đại tiểu thư hai má ửng đỏ, có chút lúng túng. Cũng may tất cả mọi người đều không biết có chuyện gì. Huống chi làm gì có chuyện hạ nhân trách cứ chủ tử, vì thế chuyện này liền dễ dàng bị che dấu rồi lãng quên.

Tống tẩu thấy Đại tiểu thư cả người ửng đỏ, đau lòng nói :

-“Đại tiểu thư, hãy đi tắm rồi thay quần áo, bên ngoài trời lạnh cần thận kéo nhiễm phong hàn.”

Đại tiểu thư ừm một tiếng, liếc mắt nhìn Lâm Tam nói nhỏ:

-“Chàng nhanh đi tắm rửa đi.”

-” Cùng tắm ...”

Lâm Văn Vinh thừa dịp mọi người không để ý, liền nói bằng khẩu hình. Đại tiểu thư giận dữ liếc hắn một cái, khuôn mặt đỏ bừng vội vã bỏ đi.

Cùng tắm đương nhiên chỉ có thể là lời nói đùa. Đại tiểu thư trong phòng có a hoàn hầu hạ, hắn không thể đem cả chủ tử nàng đều làm. Đại tiểu thư tâm tình vừa mới phục hồi, hắn đành phải đè nén vài ngày, không thể để nàng lại mượn cớ để gây chuyện.

Hai ngày tiếp theo, quả nhiên hắn thu cái đuôi sói của mình lại. Mỗi ngày hắn cùng Đại tiểu thư bàn chuyện thưởng hoa hội, đề xuất chủ ý nói chút lời trêu đùa, thuận tiện thì lại ôm ấp hôn hít, nhất thời vô cùng vui vẻ. An Bích Như kể từ sau cái đêm ầm ĩ đó tới này chưa từng xuất hiện, Lâm Văn Vinh đâm lo cho Tiên Nhi. Nhưng lại nghĩ tới quan hệ thân mật giữa hai sư đồ bọn họ, liền không lo lắng nữa.

Cuộc sống của hắn tuy khoái hoạt, nhưng trong lòng hắn càng ngày càng nhớ đến Xảo Xảo, lại còn Lạc tài nữ xa tận Tế Trữ, việc của Thanh Tuyền thì tự nhiên thành tâm bệnh của hắn, giống như một khối đá đè lên lòng. Thanh Tuyền nếu đích thực là công chúa của Đại Hoa, muốn gặp nàng chỉ có cách vào cung mới được. Nhưng làm thế nào mới có thể vào cung đây?

Nhớ lại lời nói đùa khi chia tay với Thanh Tuyền, nếu không tìm được nàng, hắn sẽ dán khắp kinh thành bức họa của nàng. Tuy là nói giỡn một chút nhưng cũng không là hoàn toàn lời trống rỗng như vậy. Hắn

thừa lúc rảnh rỗi, nhớ lại hình dáng của Thanh Tuyền, bút đưa lả lướt mang nữ tử nhưng nhớ trong lòng vẽ ra, cuối cùng một người con gái sống động như thật cũng hiện lên trong tranh.

Buổi sáng ngày hôm đó, mọi việc cũng đã gần như xong. Đại tiểu thư cùng Tổng tẩu đem sổ thu chi ra kiểm tra, chính nàng cũng tự mình tính toán lại.

Tiêu Ngọc Nhược mấy ngày nay cùng hắn gần gũi, âu âu yếm yếm, tình thâm tựa bể. Thấy bộ dáng uể oải của hắn, nhớ tới mấy ngày nay hắn siêng năng giống như đối tính tình. Lại biết hắn không thích làm việc cầm bút, liền ôn nhu cười nói:

-“Chàng không phải là muốn đi bái phỏng Từ tiên sinh sao? Đợi xong việc hôm nay, ngày mai chúng ta liền tới Từ phủ bái phỏng một phen. Hơn nữa đã tới kinh thành rồi mà không có tới gặp Từ tiên sinh, thật sự là thất lễ vô cùng.”

Lâm Văn Vinh gật gật đầu, nghĩ Ngọc Nhược nghĩ cho mình như vậy, hắn không ý tứ mà nhàn nhã đi dạo khắp nơi. Liền nhích lại gần bên người Đại tiểu thư nhìn nàng viết sổ sách. Chỉ thấy Đại tiểu thư cổ tay xinh khê nhấc lên, chữ nhỏ phong nhã, đang chấm chấm lên sổ sách, sau đó tính toán. Không nhìn không biết, nhìn vài lần rồi, Lâm Văn Vinh liền nhíu mày lại.

Nguyên lai cửa hàng đó lưu giữ tài khoản theo kiểu “Trù Mã” không chỉ phiên toái mà tính toán cũng phức tạp. Thấy bàn tay nhỏ mềm mại của Tiêu Ngọc Nhược không ngừng ghi chép tính toán, Lâm Văn Vinh nhận không được lắc đầu, cứ tính thế này không biết đến năm nào mới xong, cái kháng không nói, đôi tay nhỏ Đại tiểu thư cứ hành hạ như vậy, tuyệt đối không chịu được a !

Hắn thở dài nói:

-“Đại tiểu thư, mọi người đều tính toán như thế này sao?”

Tiêu Ngọc Nhược quyết rũ hờn trách:

-“Đúng vậy, từ thời tổ tông đến nay .vẫn luôn tính toán như thế này, có cái gì không đúng sao? Chàng thật là, cứ thích điều kì lạ khác thường .”

Lâm Văn Vinh để bút trên giấy, vạch một vòng giống như chữ “O”, hỏi:

-” Kí hiệu này, Đại tiểu thư có biết không?”

Ngọc Nhược lắc đầu nói:

-” Đây là cái gì? Trông thật kỳ quái!”

Lâm Văn Vinh ngừng bút thở dài, xem ra chữ số Ả rập còn chưa truyền tới đây a. Kiếp trước mình là kẻ tri thức phong phú, nhất là phương diện số học, tự nhiên cũng biết chữ số Ả rập truyền bá vào Trung Hoa từ thế kỉ 14, nhưng kiểu đếm “Trù mã ” vẫn tồn tại, chữ số Ả rập không có chỗ vận dụng, phải đến năm trăm năm sau mới được dần vận dụng, nghĩa là đã chậm so với châu Âu gần sáu trăm năm.

Mẹ nó, sáu trăm năm ư, cũng chính là sáu trăm năm khoa học kỹ thuật của Trung Hoa kém xa so với châu Âu, liệu có liên quan tới phương pháp tính toán hay không? Đây chính là cơ sở a!

Hắn đi tới đi lui bên cạnh Đại tiểu thư vài bước, càng nghĩ càng thấy rất có đạo lý. Chẳng có gì phải nghi ngờ, chữ số Ả rập được sử dụng rộng rãi trong tính toán, vừa đơn giản lại hữu hiệu, đối với sự tiến bộ của cả xã hội không cần nói cũng biết.

Hắn vỗ tay lớn một cái, đúng rồi sao không nghĩ ra nhỉ, chữ số Ả rập vừa đơn giản vừa dễ sử dụng, là yếu tố cơ bản của khoa học, so với kĩ thuật chế tạo hỏa dược hay đại pháo còn hữu dụng hơn hơn. Tin rằng với trí tuệ sáng suốt của con người Đại Hoa, lại có phương pháp tính toán đơn giản hữu hiệu, có vượt qua Châu Âu cũng đâu phải chỉ là mộng đẹp!

Hắn càng nghĩ càng hưng phấn, đoạt lấy cây bút trong tay Tiêu Ngọc Nhược, mỉm cười nói:

- “Đại tiểu thư, không cần bận rộn như vậy nữa. Ta sẽ dạy nàng một phương pháp tính toán đơn giản hữu hiệu vô cùng, đảm bảo so với cách này của nàng lợi ích hơn nhiều.”

Hắn viết lên giấy 10 chữ số Ả rập, cùng với bốn cách tính cơ bản. Dem ý nghĩa trong đó của từng loại giải thích thật rõ ràng cho Đại tiểu thư nghe. Tiêu Ngọc Nhược là kẻ buôn bán, đối với việc chữ số trời sanh miễn cảm, nghe xong một hồi cảm thấy vô cùng hứng thú, cười nói:

-” Chàng từ nơi nào học được cái này, nghe tựa hồ như đơn giản đi không ít a!”

Lâm Văn Vinh ha ha cười nói:

-“Thiên cơ không thể tiết lộ, bất quá nếu nàng đáp ứng để ta hôn một cái, ta sẽ tiết lộ cho nàng chưa biết chừng.”

Tiêu Ngọc Nhược liếc hắn một cái, e thẹn nói:

-” Nói chuyện cùng chàng chẳng có mấy câu , đã lại không nghiêm chỉnh rồi. Chàng nếu muốn hôn, liền đi tìm con hồ ly họ An kia đi . ”

Toát mồ hôi, nha đầu này thù dai thật. Hắn da mặt dày vô cùng, hắc hắc cười hai tiếng, đang muốn Bá vương giương cung , lại thấy Hoàn Nhi mặt nhỏ nhắn đỏ bừng bừng chạy tới :

-” Đại tiểu thư, Tam ca, hộ bộ thượng thư Từ Vị đại nhân cùng phu nhân và tiểu thư tới thăm.”

Ta ngất, đang tính đi bái phỏng lão Từ, không nghĩ rằng lão đầu tử này đã tới trước rồi. còn mang theo phu nhân và tiểu thư, phu nhân chính thị là Tô Khanh Liên, còn tiểu thư không biết có phải Từ Chỉ Tình không? Cô nàng này không phải vì ta mà tới đây chứ, lão tử đang trong gia đoạn cấm dục, muốn thực hiện lời hứa ngày đó e là khó khăn a.

Hắn cau mày nghĩ ngợi, bên kia Đại tiểu thư lại vô cùng mừng rỡ:

-” Mau mau mời vào!”

Đang khi nói chuyện, ngoài cửa truyền đến một trận cười sảng khoái:

-“Tiêu đại tiểu thư, Lâm tiểu huynh đệ, lão hủ không mời mà tới, hai vị chớ lấy làm kỳ quái a.”

Ngoài cửa lần lượt ba người tiến vào. Người đi đầu gương mặt gầy gò, tinh thần quắc thước, đúng là thiên hạ đệ nhất học sĩ Từ Vị. Bên cạnh đó là vị bạch phát hồng nhan danh vang Hàng Châu Tô Khanh Liên. Phía sau là, đúng là Từ Chỉ Tình tiểu thư kiến thức phi phàm.

Đại tiểu thư vội đứng dậy nghênh tiếp, cung kính hành lễ nói:

-“Tiểu nữ Tiêu Ngọc Nhược bái kiến Từ đại nhân, phu nhân và tiểu thư.”

Từ Vị ha ha cười, nâng nàng dậy nói:

-“Đại tiểu thư sao lại khách khí vậy, ngày trước tại Kim Lăng, lão hủ còn mang nợ Quách Tiểu thư đã chiếu cố đó.”

Tô Khanh Liên ngày đó tại Hàng Châu cũng là do hai người mai mối mà nên duyên, trong lòng tự nhiên cảm kích, cũng cười nói:

-“Tướng công nói đúng đó, ta cùng với tướng công có thể có ngày hôm nay, đều là do Lâm công tử với Đại tiểu thư ban cho, Khanh Liên nhớ mãi không quên.”

Từ Chỉ Tình kéo Tiêu Ngọc Nhược lại nói:

-“Vị này có phải là Tiêu gia muội muội không? Quả nhiên xinh đẹp đoan trang, nghi biểu vạn thiên, ta đã muốn gặp muội nói chuyện từ lâu, chỉ là bận quá nhiều việc, muội muội chớ có trách tội nhé.”

Đại tiểu thư vội vàng nói:

-“Tỷ tỷ sao lại nói vậy. Ngọc Nhược mới tới kinh thành, vốn nên đến bái phỏng Từ đại nhân với tỷ tỷ mới phải, chỉ là sự vụ chưa xong, đang chuẩn bị ngày mai sang phủ bái phỏng, cũng không nghĩ tới Từ đại nhân lại tới trước, vẫn bối thực là xấu hổ thay.”

Lâm Văn Vinh nghe bọn họ chau chuốt câu từ sách vở, tính lão Đại đã không quen, ôm quyền hì hì cười nói: “Từ tiên sinh, đã lâu không gặp, người khoẻ không? Tô tỷ tỷ, tỷ khoẻ không? Từ tiểu thư, nàng vẫn tốt a!”

Từ Chỉ Tình làm như không nghe hắn nói, tiếp tục cùng Tiêu Ngọc Nhược nói chuyện, từ khi vào nhà nàng chưa từng liếc mắt nhìn qua Lâm Văn Vinh một cái, khiến hắn trong lòng phát ức. Mẹ nó, ngày ấy bắn súng xem như công toi, lãng phí đạn dược.

Trong hai người nữ tử, Từ Chỉ Tình lớn hơn Ngọc Nhược sáu tuổi, đều là người thông minh xinh đẹp, mới nói mấy câu đã kêu tỷ tỷ muội muội thân thiết vô cùng. Lâm Văn Vinh nghe được đành lắc đầu, đàn bà phụ nữ tình nghĩa đến thật dễ dàng a.

Hắn quay đầu nhìn Tô Khanh Liên một cái, cười nói:

–“Tô tỷ tỷ, mấy ngày không gặp tỷ càng ngày càng trẻ đẹp ra rồi, nhất định là do công Từ đại nhân vun trồng tưới tắm người rồi, ta phải chúc mừng nhị vị mới được, không biết mai tui tạ ơn lúc nào mới mời ta đây, ha ha!”

Hắn chính là kẻ mai mối Từ Tô hai người, lại quen biết như thế, cười nói hết sức tự nhiên. Bên kia hai vị tiểu thư nghe được, mặt đỏ tới mang tai, thẹn thùng vô sỉ.

Tô Khanh Liên là người lặn lội hồng trần, nghe hắn nói nửa chấy nửa mận, nhịn không được hai má đỏ ửng lên, thẹn thùng nói:

–“Lâm công tử đừng vội giấu cột ta. Khanh Liên có ngày hôm nay cũng đều do công tử ban tặng. Hôm nay đến đây cũng chính là để tạ ơn làm mai của người đó.”

Từ Vị đứng bên cạnh vuốt râu mỉm cười phụ họa:

– “Đúng thế, Lâm tiểu huynh là đại ân nhân của chúng ta đó.”

Từ lão đầu so với lúc ở Kim Lăng khí sắc đã tốt lên không ít a. Xem ra Tô tỷ tỷ cũng người khéo nuôi. Hắn xấu xa nở nụ cười, kéo Từ Vị lại khẽ nói:

–“Từ tiên sinh, rượu làm mai kia uống muộn chút cũng không sao, thật ra ta đang có một việc quan trọng cần nhờ người giúp đỡ.”

Từ Vị ngạc nhiên nói:

–” Để Lâm tiểu huynh phải mở miệng nhờ, ta làm sao từ chối được, cứ nói đi, chỉ cần Từ mỗ có thể làm được quyết không từ chối.”

Lâm Văn Vinh hắc hắc cười, khẽ nói:

–“Ta muốn vào cung!”

241. Chương 239 : Hoa Tra

Từ Vị hoảng sợ liếc mắt nhìn hắn một cái nói:

– ” Lâm tiểu huynh sao lại có ý nghĩ này? Không phải người cùng mấy vị nương tử ở chung xảy ra bất hoà khiến người không hài lòng hoặc các nàng không làm cho người hài lòng đó chứ?”

Mẹ nó, chẳng phải chỉ là vào cung thôi sao, làm sao kéo cả chuyện lão bà của ta vào. Lâm Văn Vinh hắc hắc cười nói:

–“Từ đại nhân nói đi đâu xa xôi vậy, ta với mấy lão bà ở chung, hàng đêm mọi người cùng nhường nhịn nhau, sao lại xảy ra bất hoà được. Từ đại nhân tưởng tượng hơi nhiều rồi!”

Từ Vị ngạc nhiên nói:

-”Nói như thế cũng là kỳ quái, người cuộc sống mỹ mãn, vợ chồng hoà thuận, vì sao lại phải tiến cung? Phải biết trong cung chấp sự có cả trăm cả ngàn, người tuy biết được thiên địa, đầy bụng tài hoa, nhưng người cái nhiều lại không nhiều, cái thiếu lại không thiếu, người tịnh thân vào cung chỉ bằng ở bên ngoài tiêu dao khoái hoạt thì hơn. Huống chi người tịnh thân, nương tử của người ở bên ngoài này phải sắp xếp sao đây?

Tịnh thân? Lâm Văn Vinh kinh hãi liếc mắt nhìn Từ Vị một cái. Ta nói tiến cung, lão nhân này lại nghĩ ta muốn làm thái giám. Ngất, hắn trong đầu cả ngày không hiểu suy nghĩ gì, hạn hẹp không chịu nổi! Là nam nhân bất cứ điều gì cũng có thể làm nhưng tuyệt không làm thái giám.

Hắn hắc hắc cười khan hai tiếng nói:

- “Từ tiên sinh, người lại nói đi đâu rồi, ta tuổi xuân đương thịnh, nhu cầu tràn trề, cuộc sống vợ chồng hoà thuận mỹ mãn, sao lại tự nhiên đi làm thái giám?”

Từ Vị chợt hiểu ra, ha ha cười to hai tiếng nói:

-“Thì ra là như vậy, đúng là lão phu hiểu lầm tiểu huynh đệ rồi, tội quá tội quá. Nguyên lai Lâm tiểu huynh là muốn tiến cung làm quan, như vậy lão phu sẽ có biện pháp. Bất quá ta cũng kỳ quái, Lâm tiểu huynh chiến công hiển hách, trước kia lão phu thay mặt hoàng đế thỉnh mời nhưng đều bị người từ chối, sao lại thay đổi suy nghĩ từ khi nào vậy?”

Lâm Văn Vinh dở khóc dở cười, lão Từ này thông minh một đời, thế quái nào nhất thời lại hồ đồ thế chứ. Ta và hắn nói muốn vào cung, hắn không cho ta làm thái giám thì cũng nghĩ ta muốn làm quan. Mẹ kiếp, ngoại trừ hai điểm này không còn lý do nào khác ư, ta muốn lên vào cung trộm công chúa không được sao?

Hắn than thở:

-“Từ tiên sinh lại hiểu lầm nữa rồi, tiểu đệ tiến cung không phải làm thái giám, cũng không phải muốn làm quan. Nói như vậy đi, chẳng qua muốn tại hoàng cung nội viện tìm một người thôi.”

Từ Vị nghi hoặc nhìn hắn một cái, nhưng lại kiên định lắc đầu nói:

- “Lâm tiểu huynh, việc này vạn lần không thể. Hoàng cung nội viện chính là chỗ ở của công chúa, phi tần. Ngoại trừ Hoàng thượng là nam nhân ra, còn lại đều là cung nữ hoặc các chấp sự đã tịnh thân, người khác tuyệt không có khả năng tiến vào. Nếu người chấp nhận tịnh thân thì việc này còn có thể, ngoài ra thì không có cách nào a.”

Lâm Văn Vinh cười khổ:

- “Cũng chính vì việc khó khăn thế này nên mới phải thỉnh Từ đại nhân hỗ trợ a. Nếu một dao chém phăng đi rồi làm thái giám thì đâu cần khiến Từ đại học sĩ ngài phải lo lắng chứ.”

Từ Vị thấy bộ dáng hắn quyết tâm như vậy, biết hắn quả thực là muốn vào hoàng cung nội viện. Tuy không biết người hắn cần tìm là ai, chỉ cần biết vì vậy mà hắn bất chấp mọi nguy hiểm cũng có thể hiểu được người đó quan trọng với hắn như thế nào.

Từ Vị chau mày, sắc mặt ngưng trọng, cũng không nói chuyện với hắn nữa, liền chậm rãi bước vào trong.

Lâm Văn Vinh cũng biết việc này khó khăn thế nào, thấy lão Từ suy nghĩ. Hắn cũng an tĩnh trở lại, im lặng chờ đợi kết quả. Bên kia Tô Khanh Liên cùng Tiêu, Từ hai vị tiểu thư đang nói chuyện, mấy người đang riu rít một trận, thấy hai người đến đột nhiên im lặng, cũng ngạc nhiên nhìn bọn họ một cái.

Từ Vị suy nghĩ một trận, nhưng dường như vẫn không khó khăn lắc đầu nói:

-“Lâm tiểu huynh, nam tử đột nhập nội cung là việc mất đầu rồi tru di cửu tộc đó. Với ân điển của người đối với gia đình lão phu, lão phu vì người mạo hiểm không có gì không thể, nhưng vạn nhất người vẫn bị phát hiện thì sự hi sinh của chúng ta e là không đáng a.”

Lão Từ nói rất thành khẩn, Lâm Văn Vinh trầm nghĩ. Hắn cũng biết lời đó không giả, nhịn không được thở dài nói:

- “Từ tiên sinh đã nói như vậy, thật sự không có cách nào ư?”

Từ Vị thấy vẻ mặt hắn thất vọng, liền cười nói:

-“Tiểu huynh đệ, không nên bi quan sớm như vậy, biện pháp không phải là không có, chỉ không biết người có chịu làm hay không thôi!”

-“Có biện pháp sao?”

Lâm Văn Vinh hưng phấn nói:

- “Vì Thanh Tuyền, trên đời này không có việc gì ta không dám làm.”

Từ Vị mỉm cười nói:

-“Việc này nói là dễ dàng, nhưng thực ra lại vô cùng khó khăn. Hậu cung tuy là nơi nghiêm cấm nam tử xông vào, nhưng chỉ cần có người nói một câu, người liền có thể chính đại quang minh đi vào.”

-“Người muốn nói đến hoàng đế?”

Lâm Văn Vinh kinh ngạc nói:

Từ Vị gật đầu nói:

-“Lâm tiểu huynh quả thực rất thông minh. Hoàng thượng chính là chủ của hậu cung, chỉ cần người lên tiếng cho người đi vào, liền theo đó người có thể đường hoàng ra vào mà không ai dám ngăn cản người.”

Ngất, lão tử này nói chuyện không dựa vào sách. Hậu cung chính là nơi ở của hoàng đế, hoàng uy nặng như trời, kẻ nào dám to gan vào nhà Hoàng đế mà đi dạo? Cho dù ta đi nói chuyện với lão hoàng đế, Bạch Liên Giáo kia là dựa vào Lâm Tam ta mới diệt được cho người, hẳn cũng nhiều nhất là phong thưởng đại tướng quân, mấy viên ngọc trai vài lượng hoàng kim, nếu muốn vào hậu cung của hắn dạo chơi đơn giản là si tâm vọng tưởng.

Từ Vị là lão nhân đã thành tinh, chỉ thoáng chớp đã nhìn thấu tâm tư hắn, cười nói:

-“Tiểu huynh đệ không nên lo lắng như vậy. Người trước mặt hoàng thượng vốn không phải là kẻ vô danh, lần này tiêu diệt Bạch Liên người lại đệ nhất đại công thần. Hơn nữa người có công mà không kiêu ngạo, không muốn được phong thưởng, ngay tên cũng không muốn để hoàng thượng thấy. Hoàng thượng ngoại trừ ngạc nhiên, đối với người lại càng vô cùng tán thưởng, nói người có phong phạm của bậc ẩn sĩ, thanh túng ngạo cốt, đối với người ẩn tượng rất tốt a.”

Lão Tử này vỗ mông ngựa, lão tử thật sự thích nghe. Hắn ha ha cười hai tiếng đáp:

- “Từ tiên sinh, những lời dễ nghe này lưu lại ngày sau hãy nói, giờ ta chỉ quan tâm làm cách nào có thể vào cung thôi.”

Từ Vị nói:

-“Lâm tiểu huynh chớ có hoảng, ta nói như vậy cũng chính là vì việc này. Lúc này người trước mặt hoàng thượng đã có lời tán dương rất tốt, chỉ cần người bày cho Đại Hoa ta vài món đại sự, đến lúc đó nếu lão hủ dẫn tiền, người hãy đột nhiên xuất hiện trước mặt hoàng thượng. Hoàng thượng thấy người nghi biểu đường đường, học thức siêu quần, nhất định mặt rồng vui vẻ, đối với người vui mừng vô cùng, lúc đó đừng nói vào hậu cung tìm một người, thậm chí muốn gả công chúa cho người, người cũng sẵn sàng đồng ý.”

Ngất ta mắt, ta muốn chính là công chúa. Nếu Thanh Tuyền là công chúa thì ... Hắn trong lòng một trận vui vẻ, thấy Từ Vị ánh mắt loé ra, bộ dáng giống như gian kế thành công, nhin không được liếc mắt nhìn Từ vị đánh giá lại một lượt từ đầu đến chân, gật đầu cười nói:

-“Nguyên lai là như thế, ta hiểu rồi, Từ tiên sinh hôm nay đến, cũng chính là có việc phải làm hả?”

Từ Vị thấy ý đồ của mình bị hắn nhìn thấu, xấu hổ cười cười nói:

-“Đâu có, đâu có, ta hôm nay tới đây là vì cùng tiểu huynh và Đại tiểu thư tán gẫu chuyện cũ, còn lại đều là nhân tiện mà thôi.”

Hay cho cái sự nhân tiện của lão, lão tử đây là thằng ngu sao, Lâm Văn Vinh hắc hắc cười vài tiếng, nói:

-“Từ tiên sinh, quan hệ của chúng ta là lão bằng hữu rồi, có việc gì cứ nói thẳng ra, mọi người đều còn có thể thương lượng mà.”

Từ Vị gật đầu cười nói:

-“Tiểu huynh đệ là người sáng suốt, vậy lão hủ cũng không nói vòng vo nữa. Mấy hôm trước lão hủ có tới phủ Lý tướng quân bái phỏng, giữa bàn tiệc bàn về việc quân. Lão tướng quân đối với những bằng hữu của người như Hồ Bất Quy, Đỗ Tu Nguyên, Lý Thánh, Hứa Chấn đều vô cùng tán thưởng, nhưng ngược lại tiểu huynh đệ thân là thống lĩnh lại hơi chút bị che khuất.”

Lâm Văn Vinh khoát khoát tay, cắt ngang lời Từ Vị nói:

-“Từ tiên sinh, chức thống soái đã là quá khứ. Lúc này ta chỉ là một kẻ tục nhân hàng ngày cùng Đại tiểu thư làm việc, rất là vui vẻ. Lão tướng quân nói như thế nào, vậy để mặc kệ hắn đi.”

Từ Vị xấu hổ nói:

-“Tuy là nói như vậy, nhưng thực tế lão hủ chính là người tiến cử người với Lý lão tướng quân. Lý tướng quân lại vừa tự mình khảo nghiệm người, nói người là kẻ có học thức, lại vô cùng can đảm. Duy chỉ có điều người là kẻ chỉ quan tâm tới bản thân, không chịu vì nước vì dân mà ra sức. Lão hủ với tiểu huynh quen biết đã lâu, cũng không nhìn ra Lâm huynh đệ là người như vậy, không hiểu rõ cuộc tiểu huynh suy nghĩ như thế nào?”

Quả nhiên là vì việc này a, Lý thái lão kia quả thực việc nhỏ xé ra to rồi. Mỗi người đều có ý nghĩ, chí hướng riêng, cưỡng bách còn ý nghĩa gì nữa.

-” Từ tiên sinh, ngài cũng đã biết, ta sống tại Tiêu gia vô cùng khoái hoạt. Nếu không vì lời mời lần trước của người, cái gì mà quân quốc đại sự ta cần bản chẳng để lên đầu. Mặc dù thắng trận, thành thật mà nói cũng là do vận khí. Ta tự cũng biết mình có bao nhiêu cân lượng, xông pha nơi chiến trường là hại mình hại người, không bằng nhìn rõ bản thân, thành thành thật thật làm những việc nắm chắc trong tay mới là tốt.”

Lâm Văn Vinh đang ba hoa bỗng nghe tiếng nữ tử than thở:

-“Thế gian có rất nhiều kẻ tự tư tự lợi, vì tư lợi bản thân mà quên đi việc nước, lại còn tìm lý lẽ lệch lạc, từ ngữ huênh hoang, thực đáng buồn cười. Ngọc Nhược muội muội, muội có ghét loại người như vậy không?”

Người nói chuyện chính là Từ Chỉ Tình. Nàng lúc này đang cùng Đại tiểu thư nói chuyện, chỉ là âm thanh hơi lớn, lại vừa đúng lúc Lâm Văn Vinh dứt lời, lại như cố ý nói cho người nào đó nghe thấy.

Từ Vị tò mò liếc mắt nhìn nữ nhi của mình một cái, trên mặt hiện lên một tia cười thần bí.

Cô nàng này cố ý chỉ trích ta sao, Lâm Văn Vinh nhìn Từ Chỉ Tình một cái, hắc hắc cười nói:

-” Vậy theo Từ tiểu thư, thế nhìn, người như thế nào mới là kẻ thông minh đây?”

Từ Chỉ Tình cố làm ra vẻ ngạc nhiên nhìn hắn một chút, cười nói:

-”Ồ, ta cùng Ngọc Nhược nói chuyện, không nghĩ mọi người đều nghe thấy được. Ta vừa rồi chỉ là giấu cợt những loại người tự tư tự lợi. mà những kẻ có chút học thức, có chút kiến thức, thì tuyệt sẽ không phải là người tài hoa mà trí mọn, mưu tính cho nước cho dân, mới chính là mộng tưởng cả đời của họ. Ngược lại những kẻ nửa vời, thích nói chơi chút từ ngữ tránh trách nhiệm, thực ra đối với bản lĩnh của mình không có lòng tin, nói cho tới cùng là ích kỷ vô cùng.

-“Từ tiểu thư quả nhiên là người đại trí tuệ.”

Lâm Văn Vinh trên mặt hiện lên một tia trào phúng, vỗ tay cười nói:

-” Nhưng không biết Từ tiểu thư cho rằng như thế nào mới là người có học thức, có kiến thức? Là những kẻ suốt ngày chỉ biết hô hào trên miệng ta muốn lên tiền tuyến, ta muốn đánh người Hồ sao ? Hừ, cái khẩu hiệu này cũng đủ vang đấy , nếu là như thế, ta liền không hỏi nữa, ta với Từ tiểu thư không phải người cùng đường.”

242. Chương 240 - Phần Thanh (bi Phần)

Lâm Văn Vinh hì hì cười đáp: “Là nói ta, chẳng lẽ không thể sao!”

Từ Chỉ Tình bất lực lắc đầu, hần quả thực da mặt quá dày.

Lâm Văn Vinh không thêm lý tới nàng, mỉm cười chỉ vào Tiêu Ngọc Nhược mà rằng: “Không nói ta, hãy nói tới Đại tiểu thư của chúng ta, đó chính là một người có học thức, có kiến thức tuyệt vời đó!”

“Ta?” Tiêu Ngọc Nhược mặt nóng bừng, lúng túng liếc hần nói: “Người đừng nói bậy, làm trò cười cho mọi người ở đây!”

Lâm Văn Vinh ha ha cười nói: “Không phải ta nói bừa, Từ tiểu thư không phải đang hỏi thế nào là có học thức, có kiến thức sao? Chỉ cần nói tới Đại tiểu thư đây làm ví dụ thôi, học thức, kiến thức không phải là như vậy thì là gì. Theo ta, có học thức, có kiến thức thực ra là rất nhiều người. Không chỉ có Đại tiểu thư, cho dù một người nông dân chân lấm tay bùn, một người bán đậu hủ trên đường hay một thợ rèn đang quai búa, hay bất kì một người dân lương thiện bình thường của Đại Hoa đều là có học thức và kiến thức vô cùng.”

Lời vừa nói ra, không chỉ có Đại tiểu thư, cả Tô Khanh Liên cũng cảm thấy hứng thú. Những lời hần nói thật đáng suy nghĩ a, Từ Chỉ Tình thầm nghĩ.

Từ Vị tự nhiên biết Từ Chỉ Tình cố ý nhằm vào Lâm Tam, chỉ là xem hai người trẻ tuổi tranh luận thực là hứng thú. Đợi đến khi hần nói đến dân chúng bình thường, lão càng hứng thú vội la lên: “Lâm tiểu huynh có cao kiến gì, mau nói cho ta nghe.”

Nhìn Từ Chỉ Tình nhú mày, Lâm Văn Vinh lắc đầu, hần cười mũi khinh thường đáp: “Điều ta nói hết sức bình thường, chỉ sợ người như Từ tiểu thư không hiểu nổi mà thôi.”

Không ngờ Từ Chỉ Tình thản nhiên gật đầu: “Thực sự là cao kiến.”

Lâm Văn Vinh ha ha cười to, thanh âm mang theo chút tự mãn: “Từ tiểu thư không nên để ý, đó là điều bình thường mà thôi. Phóng mắt tìm trên đời này thực sự có mấy người có thể lý giải được lời nói của ta?”

“Thường dân Đại Hoa ta, vô luận là người nông dân, người bán rong hay người thợ rèn, cuộc sống tuy đạm bạc kham khổ, nhưng cũng là tự hai bàn tay mình đường hoàng làm ra, còn quang vinh hơn so với nhiều người ở đế đô. Những con người này có lẽ không biết chữ, chắc cũng không biết đến thi phú, lại càng không hiểu chuyện quân quốc đại sự. Bọn họ chỉ biết nộp đủ thuế, đời này qua đời khác, việc làm của bọn họ hết thấy đều là vì quốc gia. Họ nộp đủ thuế, là nền tảng để xây dựng một quốc gia hùng mạnh. Họ âm thầm xây dựng đất nước, nuôi sống con người bằng vô số hạt mồ hôi đã đổ xuống. Chính họ là người cho nàng thức ăn, dạy cho nàng kiến thức đó.”

“Bọn họ không hiểu quân quốc đại sự, lại không bao giờ hào ngôn tráng ngữ, càng không phải mỗi lúc lại kêu ca phàn nàn. Kẻ thì ra làm quan, kẻ xông pha nơi chiến trường giết địch, nhưng không có bọn họ thì làm sao có Đại Hoa, lấy đâu ra các vị đại quan trong triều, nguyên soái đại tướng cũng không có nốt. Xin hỏi Từ tiểu thư, nàng dám nói bọn họ không có học thức, không có kiến thức sao?”

Thấy Từ Chỉ Tình cắn răng không đáp, Lâm Văn Vinh hừ lạnh một tiếng, nổi giận nói: “Theo ta, nhưng kẻ mà nàng cho là học giả, trí giả đều là chó má hết! Chỉ có hàng ngàn hàng vạn bình dân mới là đại học vấn, đại trí tuệ. Tuy bọn họ giấu mình trong cái vỏ bọc thô lậu, ngu độn, nhưng thử hỏi có kẻ nào trên đời này có thể sánh bằng họ?”

Từ Chỉ Tình sắc mặt trắng bệch, không nói được lời nào. Lâm Văn Vinh tâm hỏa bốc lên, cười lạnh nói: “Thuế đất từ đâu mà ra, không lẽ từ trong đất sinh ra. Đó đều là mồ hôi nước mắt a. Quan lại muốn điều gì, dân chúng đều đáp ứng điều đó. Nhưng hãy nhìn xem, những kẻ có học thức, có kiến thức tại đế đô này đã làm được gì? Tụ tập thơ phú, thưởng thức rượu ngon, cầm bản đồ nói rằng giang sơn ngàn dặm, đất rộng người đông, còn không phải đứng đầu thế giới sao? Đầu-đầu-đầu cái mẹ gì mà đầu chứ!”

Hần sắc mặt hơi hồng lên, tay vỗ mạnh lên mặt bàn, hung hăng nói: “Bắt dân chúng nộp thuế ăn uống vui chơi, ngay cả thuế nhà thổ cũng là vì việc công. Đối với dân chúng thì tác oai tác quái, đối với địch nhân thì co đầu rút cổ chịu nhục, khi địch nhân đánh tới thì học vấn đâu, kiến thức đâu sao không thấy? Chưa

hết, ta còn muốn hỏi vì sao địch nhân lại đánh tới? Tại sao dám giết người của ta? Đại Hoa hàng năm thuế thu cả ức vạn đi đâu hết? Không phải ăn nhiều mà biến thành chó hết cả đấy chứ? Chỉ vón vện hơn mười vạn người Hồ mà có thể phá hủy trường thành, thẳng tiến tới Trung Nguyên? Cái gì mà quốc gia kiến thiết, quốc phòng kiến thiết, thử hỏi có mấy kẻ nghĩ tới? Người Hồ đánh đến tận nơi có thấy đại học vấn đại kiến thức đâu, biến đâu hết con mẹ nó rồi, không phải là bị chó ăn mất rồi chứ?”

Hắn đầy miệng thô tục, nước miếng văng ra, nhưng mắt chữ thật là thống khoái.

Từ Chỉ Tình sắc mặt xanh như tàu lá, không nói được lời nào. Nàng thân là nữ tử kiêu ngạo thấu trời, có ai dám nói lời thô tục trước mặt nàng? Làm sao có thể bị người khác giáo huấn một trận như vậy? Mắt thấy Lâm Tam miệng lưỡi thối tha, thô lỗ cực kỳ, hốc mắt đã ẩn hiện nước mắt, nếu không phải nhờ tính cách kiên cường, sợ rằng nàng đã sớm bật khóc từ lâu rồi.

Tiêu Ngọc Nhược thấy bộ dáng bưng bưng tức giận của hắn, trong lòng vô cùng cảm động, muốn cười lại muốn khóc. Nàng vội kéo tay áo hắn nói: “Đừng nói nữa, Từ tỷ tỷ bị chàng làm cho khóc bây giờ.”

Muốn khóc thì cứ khóc đi, lão tử sợ người hay sao. Dù sao nàng cũng được một bài học thấm thía, hắn chậm rãi bước vài bước, chốc chốc lại dặc ý nhìn Từ Chỉ Tình, kéo tay Đại tiểu thư lại ôn nhu cười hỏi: “Ta nói điều này, nàng có hiểu không?”

Đại tiểu thư ánh mắt liếc nhìn hắn, đáp: “Có gì mà không hiểu chứ, đâu phải lần đầu nghe người hồ ngôn loạn ngữ, rồi lại phải lo lắng cho người nữa? Dù sao những phiền toái người gây ra, mình ta gánh lấy cũng được.”

Mẹ kiếp, làm ta cảm động quá, muốn lột hết quần áo ta ra sao? Hắn trong lòng kích động, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng, cười nói: “Ta có câu thơ muốn tặng nàng, chỉ có điều nàng còn trẻ con không nên nghe.”

“Ta sợ chàng rồi đó, ai mà thêm nghe thơ của chàng chứ? Lại còn cái gì mà trẻ con không nên nghe, khó nghe muốn chết.” Đại tiểu thư ánh mắt tha thiết liếc hắn, trên mặt thoáng chút thẹn thùng.

Lâm Văn Vinh hì hì cười, nhìn nàng, nhẹ nhàng ngâm:

”Tử sanh khế khoát

Dữ tử thành thuyết

Chấp tử chi thủ

Dữ tử giai lão.

Thơ hay, thơ hay, mẹ nó thơ quá hay a!”

(Mặc kệ tử sinh

Cùng nhau thề hẹn

Nắm chặt tay nhau

Bên nhau suốt kiếp - hieusol dịch).

Quả thực là trẻ con không nên nghe! Đại tiểu thư trong lòng bối rối, nắm chặt lấy tay hắn, đưa ngón tay cấu hắn thật đau, môi mím lại, đầu vai run rẩy thở nhẹ đáp: “Hay cái gì chứ, chàng đúng là thích hại người, gạt người ta tốn bao nhiêu nước mắt lại còn gọi người khác ra xem khiến ta bị chê cười, cho chàng chết đi, ta hận chàng ...”

” Hận dài, hận dai, hận cả đời, hay lắm đó.” Lâm Văn Vinh hì hì cười nói.

” Mộng tưởng hơi sớm đó!” Đại tiểu thư muốn rơi lệ, nói nhỏ: “Cuộc đời này, nếu chàng dám khi phụ ta, ta sẽ không tha cho chàng.”

Hai người tay trong tay, nhất thời tâm ý tương thông, tình ý miên man, hạnh phúc ngọt ngào dâng đầy trong tim. Bên kia Từ gia ba người vẫn còn ngây ra, hiển nhiên vừa rồi vô cùng chấn kinh.

“Nói hay lắm!” một người lên tiếng, là Hàng Châu danh linh (danh ca) Tô Khanh Liên. Tô Khanh Liên đã từng nếm trải hồng trần, đã từng biết qua bao sự hưng suy, vui buồn ly hợp, tình cảm hay suy nghĩ thực sự đều rất sâu sắc.

Nàng đứng dậy, chậm rãi vỗ tay, cười nói: “Lâm công tử, hôm nay ta nghe thực sự sướng khoái. Chỉ là Đại Hoa trải qua mấy trăm năm dường như đã quên mất điều này, thực là khiến người ta cảm khái vạn phần. Cái gì gọi là đại học vấn, đại kiến thức chứ, thử hỏi từ nói đến làm có được mấy người? Chẳng qua là mượn lấy danh tiếng mà thôi.”

Từ Vị lắc đầu than thở: “Lâm huynh đệ, lão hủ sống đã sáu mươi năm, làm quan cũng đã bốn mươi năm, nhưng xét về khía cạnh nhìn xa trông rộng, cũng còn xa mới theo kịp người a!”

Lâm Văn Vinh ha ha cười nói: “Từ tiên sinh không cần khiêm tốn như vậy. Ta từ khi sinh ra đến giờ mới lần đầu thấy bị phần, bản tính ta thích khắp nơi ba hoa huyên náo, Từ tiên sinh chớ nên chê cười.”

Từ Vị cất tiếng cười to: “Bi phần! Từ này dùng thật hay, lão hủ hận đã tiêu phí không biết bao nhiêu năm, vẫn chưa một lần có thể bi phần như vậy! Nếu Đại Hoa ta có nhiều người trong lòng bi phần như vậy, thử hỏi người Hồ có dám đến tận đây khi dễ chúng ta không?”

Thấy Từ Chỉ Tình sắc mặt trắng bệch, vẫn ngơ ngác không nói gì, Lâm Văn Vinh trong lòng cũng lấy làm kỳ. Nếu một người con gái bình thường, nghe những lời hấn nói thì đã sớm bỏ chạy rồi, nha đầu kia sắc mặt dù không tốt nhưng vẫn kiên cường ở lại, thực sự không tầm thường a.

“Từ tiên sinh, ngài đương nhiên có thể hiểu, nhưng e là lệnh thiên kim không hiểu được lòng ta, ta thực sự đã đắc tội với nàng rồi.” Lâm Văn Vinh cười khổ nói.

Từ Vị ha ha cười: “Như thế hoá ra lại hay. Lâm tiểu huynh có nhớ chuyện tại Hàng Châu ta đã từng nói với người chứ? Cho đến nay ta vẫn bội phục hai người, trong đó một người là người, người còn lại chính là nha đầu kia đó. Không phải ta nói quá, Chỉ nhi thuở nhỏ thông minh lanh lợi, ba tuổi đã biết đọc, sáu tuổi xuất khẩu thành chương. Kỳ quái hơn, không chỉ có ham mê văn học, đối với thiên văn địa lý cũng cực kỳ hứng thú. Nó đã bỏ ra năm năm liên tục quan sát từng ngôi sao, cuối cùng vẽ nên Tinh Tượng đồ (bản đồ sao), chỉ xét về phương diện biến hoá ảo diệu, so với thực tế đại khái không kém bao nhiêu.”

Ái chà, thiên văn học gia? Lợi hại a! Từ Vị thấy vẻ mặt kinh ngạc của Lâm Tam, nhin không được đắc ý nói: “Nha đầu kia sở học uyên bác, biết rằng trước khi trời mưa, chim én sẽ bay thấp, cá sẽ nổi lên mặt nước, lại hiểu rõ hệ thống sông ngòi, thiết kế hệ thống đê điều chống lại dòng chảy. Lạc Mẫn tại Giang Tô đắp đê trị thủy sông Trường Giang chính là làm theo phương án của nó. Mặt khác đối với vật lý học, số học cũng tường tận. Lợi hại nhất chính là đối với binh pháp cực kỳ am hiểu, năm năm trước đã đi theo Lý lão tướng quân tại tiền tuyến đánh nhau với người Hồ, học hỏi được vô số kinh nghiệm thực chiến. Đối với binh pháp, trận pháp ngay cả Lý Thái cũng cam bái hạ phong.”

Toát mồ hôi a, cô nàng này chẳng phải là thiên văn học gia, vật lý học gia, thủy lợi học gia, số học gia, binh pháp gia hay sao? Thực sự là toàn tài a, hấn nhin không được liếc mắt nhìn Từ Chỉ Tình một cái, chỉ thấy Từ tiểu thư sắc mặt ảm đạm, tâm tư không biết đã để nơi nào, khoé miệng hơi hướng lên, biểu thị rằng đây là một cô gái vô cùng cứng cỏi bất khuất.

Ài, ta lại xem nàng ta tựa một người đơn giản a, hấn bắt đắc dĩ lắc đầu, lại nghe Từ Vị than thở: “Nói đến Chỉ nhi, trước khi người xuất hiện, nói rằng nó là thiên hạ đệ nhất nhân cũng không quá đáng, chỉ tiếc ta trong phút hồ đồ đã làm hại cả đời nó a!”

Từ Vị mắt lấp lánh lệ quang, thống khổ lắc đầu, Lâm Văn Vinh cả kinh hỏi: “Từ tiên sinh, sao ngài lại nói như vậy?”

Từ Vị thở dài: “Bởi vì Chỉ nhi thông minh lanh lợi, học vấn hơn người, tiểu huynh đệ, người thử nghĩ xem, trong thiên hạ có mấy người có thể xứng với nó?”

Điều này cũng đúng, nếu xét về học vấn, nàng quả thực là đệ nhất quốc bảo, huống chi nàng còn là đại mỹ nhân quốc sắc thiên hương, tìm một người đàn ông xứng với nàng thực là khó a.”

Từ Vị lắc đầu, hồi hận nói: “Khi Chỉ nhi ở nhà, từ khi mới mười tuổi đến nay, số công tử muốn cầu thân cứ kéo dài không dứt. Đáng tiếc Chỉ nhi tâm tại trời cao, muốn tìm nam tử của mình trong đám rồng

phượng trên trời, đâu còn để ý tới những phàm phu tục tử thông thường nữa. Trách ta trong lúc say rượu cao hứng quá đỗi, đã định việc chung thân cho Chỉ nhi, hại đến cả đời nó.”

Lâm Văn Vinh nhú mày, theo như lão Từ nói, Từ Chỉ Tình được hứa gả cho Lý gia vốn không phải là ý nguyện sao? Chẳng lẽ chuyện này còn có điểm gì khúc mắc nữa? Ôi chà, lão tử nhiều chuyện quá, bắt quá lại là bản tính nam nhân, đâu có nhiều chuyện một chút cũng không có gì đáng trách.”

Hắn ha ha cười, ra vẻ nghi hoặc nói: “Vô tình định việc chung thân? Đây là ý gì? Ta thấy Từ tiểu thư vẫn tóc kiêu phụ nữ có chồng, tựa hồ đã được gả cho người ta rồi chứ.”

Từ Vị trừng mắt liếc hắn một cái, thầm nghĩ tiểu tử xảo quyệt, đã hiểu rồi còn giả bộ hồ đồ. Sự việc của nữ nhi lão, ở kinh thành ai ai cũng biết, lẽ nào hắn lại không biết? Lão thở dài nói: “Kinh thành mọi người đều biết, chúng ta đã hứa gả Chỉ nhi cho nhị công tử của Lý gia. Việc này là sự thật, mặc dù Chỉ nhi chưa bao giờ oán giận ta, nhưng nếu nói rằng ta đã hại đến đời nó thì quả thật cũng không oan. Trưởng tử của ta thành hôn, lúc đó Chỉ nhi mới 12 tuổi, năm ấy biên cương chưa xảy ra chiến sự, Lý thái lão liền trở lại kinh thành. Ta cùng lão đã nhiều năm không gặp, hơn nữa trưởng tử thành gia thất, trong lòng cao hứng, lại bắt đực dĩ phải uống nhiều, liền cùng lão nói chuyện chung thân của con gái ta. Người kia là con út của Lý lão, chỉ hơn Chỉ nhi ba tuổi, nhưng cũng đã có thể xông lên trước trận tuyến tiêu diệt kẻ thù. Ta trong lúc hơi rượu xông lên, lại nghe lời xúi bẩy xung quanh, liền hồ đồ hứa gả Chỉ nhi cho đứa con thứ hai ấy của lão.”

Lâm Văn Vinh toát mồ hôi hột, Từ Chỉ Tình đương nhiên là người cực kỳ có chủ kiến, chỉ vì đây là chủ ý của Từ Vị, nàng không thể nào thoái thác được. Thực không thể ngờ, người nổi danh thiên hạ đệ nhất học sĩ cũng có lúc hồ đồ như vậy.

Lâm Văn Vinh vỗ vỗ lên vai lão an ủi: “Lão Từ, ta rất thông cảm cho tâm trạng của lão!”

Từ Vị vô cùng ảo não: “Chỉ nhi trời sinh lạnh lợi, tuy chỉ mới mười hai tuổi, nhưng chuyện đời sớm đã hiểu biết, đâu dễ dàng cam tâm bị hứa gả cho một người xa lạ như vậy? Có điều nó là một đứa nhỏ hiếu thuận, trước mặt ta không hề nhắc tới để giữ thể diện cho ta. Cho đến sau này, khi Lý gia nhị công tử hi sinh, Chỉ nhi vẫn tự mình một mực chung tình, làm quả phụ thờ phụng hôn phu. Hồ thẹn thay cho Từ Vị ta tự nhận một đời thông minh, vậy mà đã làm hại cả đời con gái ta, liệu trên thế gian này còn có kẻ nào hồ đồ hơn không?”

Hồ đồ, quả nhiên là kẻ hồ đồ a! Lâm Văn Vinh âm thầm lắc đầu, lại nghe Từ Vị nói: “Chỉ nhi thông minh lạnh lợi, nếu chỉ tranh luận không thôi, thế gian làm gì có nam tử nào bì được. Đương nhiên, ngoại trừ người!”

243. Chương 241: Truyền Thụ

Đại tiểu thư thấy hai người Từ Vị và Lâm Tam nói chuyện, lại thấy sắc mặt Từ tiểu thư thê thảm, liền kéo tay nàng:

- Từ tỷ tỷ, Tô cô cô, Lâm Tam kia mở mồm là đáng ghét. Chúng ta không nghe hắn nói bậy nữa. Đi, chúng ta vào đây, ta có mấy món cho các người hay lắm.

Lâm Văn Vinh biết Đại tiểu thư muốn tặng nước hoa, nhin không được cười ha hả, Đại tiểu thư hai má đỏ bừng, trừng mắt nhìn hắn, tay cầm lấy quyển sổ, liền kéo hai nữ tử đi vào nội viện.

- Lâm tiểu huynh, Lâm tiểu huynh, người nghe ta nói với người không?

Giọng nói của Từ Vị vang lên bên tai.

- À, ha ha..... có nghe được, có nghe ... mà cái gì, cái gì cơ...

Hắn cười ha hả:

- Từ tiên sinh, việc này sau hãy nói lại, ngài trước tiên nhìn bức họa này, người biết vị nữ nhân này không?

Hắn lôi từ trong lòng ngực ra bức họa, đưa cho Từ Vị. Lão Từ cầm lấy, chỉ thấy bức họa này bút pháp độc đáo, vẽ một người nữ tử phát phơ như tiên nữ, thần thái, dung mạo đều là tuyệt sắc. Lão nhìn kỹ một hồi, cau mày nói:

- Tựa hồ có chút ấn tượng, lại không rõ gặp qua ở đâu.

Lâm Văn Vinh mừng rỡ, nắm cánh tay hắn nói:

- Từ tiên sinh nghĩ kỹ lại xem, có đúng đã gặp qua ở trong hoàng cung hay không?

Từ Vị lắc đầu:

- Chỉ là nhìn thấy có chút mơ hồ có ấn tượng, về phần có hay không gặp qua, ta cũng không dám khẳng định.

Lâm Văn Vinh nói:

- Vậy Từ tiên sinh đã gặp qua nhị công chúa của đương kim hoàng thượng chưa?

Từ Vị cười khổ:

- Nhị công chúa ư? Có gặp qua khi nàng còn nhỏ, nhưng hơn mười năm trở lại đây, nàng sống ẩn dật, nếu có người diện kiến qua e rằng cũng chỉ có hoàng thượng. Ta rất quen thuộc trưởng công chúa, nhưng trưởng công chúa cũng chẳng gặp nhị công chúa được mấy lần. Cái này dính dáng đến một đoạn bí sự khi hoàng thượng đăng cơ, tốt hơn không đề cập đến.

Lâm Văn Vinh hỏi tiếp:

- Vậy Từ tiên sinh coi lại lần nữa, vị tiểu thư này cùng trưởng công chúa hoặc là hoàng thượng trông có giống không?

Từ Vị nhìn thoáng qua, cười nói:

- Lâm tiểu huynh, người hỏi ta nhiều như vậy, chẳng lẽ trong bức họa của người là nhị công chúa sao?

Lâm Văn Vinh gật gù nói:

- Ta cũng không rõ, chỉ là có chút hoài nghi mà thôi. Nếu thật sự là nhị công chúa, vậy nàng cùng hoàng đế hoặc là trưởng công chúa hẳn điểm tương đồng.

Từ Vị lắc đầu nói:

- Tướng mạo con người tuy nhận được từ cha mẹ, nhưng so với cha mẹ cũng khác biệt rất nhiều. Chỉ bằng vào tướng mạo phán định quan hệ máu mủ, thật sự vô cùng thiếu sót rồi. Dòng máu hoàng gia càng là như thế, công chúa tất cả các triều trước dung mạo tuyệt không phải là khó coi, đây là vì sao? Bởi thân làm hoàng đế, tự có một cỗ khí chất uy nghiêm, nhân tướng tuyệt sẽ không quá kém, mà thân là phi tần thì nhan sắc càng mỹ lệ, bởi vậy sinh ra công chúa tập hợp ưu điểm của phụ mẫu, phần lớn đều xinh đẹp lạ thường, bởi vì về uy nghiêm hoàng đế thường không thích hợp xuất hiện tại trên người nữ nhi, cho nên tuyệt đại đa số các công chúa được di truyền mỹ mạo từ mẫu thân. Nói về trưởng công chúa, nàng được thừa hưởng vẻ đẹp của mẫu thân, nhị công chúa cũng như thế, hai vị công chúa này lại là chị em khác mẹ, không giống nhau cũng là bình thường.

Lâm Văn Vinh nhất thời có chút thất vọng, nếu tướng mạo Thanh Tuyền giống trưởng công chúa hoặc hoàng đế, vậy phán đoán tốt hơn rồi, hết lần này đến lần khác lão Từ đưa ra lý luận ” Công chúa hoàng gia thừa hưởng vẻ đẹp của mẫu thân”, xem ra bằng vào hình dáng muốn biết thân phận của Thanh Tuyền thật là khó khăn, chẳng lẽ muốn ta làm chút công lao để đợi hoàng đế kia khai kim khẩu, mới cho lão tử vào cung?

Thấy không khám phá được gì từ lão Từ, Lâm Văn Vinh càng thất vọng nhiều hơn: “Thanh Tuyền à, Thanh Tuyền, nàng rốt cuộc có phải là công chúa hay không đây?”

Hai người còn tán gẫu đôi chút, Lâm Văn Vinh luôn né tránh mấy chuyện cố hữu vớ vẩn gì đó của lão như tông quân, một hồi lại nói về biên cương xa xăm, chốc lát lại nói quân đội ta cường đại, rồi xé ra chuyện biên giới. Từ Vị buồn bực vô cùng, cùng với tiểu từ này nói chuyện nửa ngày trời, cũng chẳng biết rõ là hắn

rất cục là muốn đi, hay là không muốn đi, Đệ nhất học sĩ gặp phải đệ nhất gian xảo, cũng là chẳng có cách nào a!

Lúc Lâm Văn Vinh cùng lão Từ vào nội viện, chỉ thấy Tô Khanh Liên cùng Từ Chỉ Tình mỗi người cầm một bình nước hoa, đang hiếu kỳ dùng thử, sắc mặt Từ tiểu thư tựa hồ tươi tắn hơn nhiều, vậy chút nước hoa trong suốt như ngọc trên cổ tay, nhẹ nhàng ngửi qua, trên mặt hiện ra nét vui mừng nói:

- Quả nhiên là thơm mà không nồng, đẹp mà không tục. Hảo muội muội, đây thật là vật tốt, ta rất thích, nhưng có còn chẳng, ta lại muốn một bình hoa lan.

“Toát mồ hôi, cầm trong tay một bình hoa hồng, lại còn muốn một bình hoa lan, nha đầu này rốt cuộc thích cái gì điều hòa a? Chẳng lẽ là khi thì thanh khiết, khi thì lẳng lơ? Kỳ nữ quả nhiên là sở thích khác biệt, rất hợp sở thích của ta a!”

Tô Khanh Liên liền mỉm cười:

Chỉ Tình, nước hoa này tại Hàng Châu muốn cướp đi— cũng không được, giá cả được đẩy lên mấy lần, một bình nhỏ như vậy đã tới ba trăm lượng bạc, các vị tiểu thư, thái thái ở kinh thành cũng đã bắt đầu truyền tai, chỉ là số lượng quá ít và cũng hiếm người biết, ai ai cũng coi nó như thứ trân quý. Con vừa mở miệng ra là mấy trăm lượng bạc đó.

Từ Chỉ Tình cười nói:

- Di nương, con tự nhiên là biết. Lần đầu tiên cùng Ngọc Nhược muội muội gặp mặt mà nàng hào phóng như thế, con muốn thêm một bình thôi thì sẽ chẳng tiếc đâu. Lại nói, Ngọc Nhược muội muội là người thông minh, nàng ấy muốn chúng ta quảng cáo thay đó a.

Đại tiểu thư thấy một cô gái thanh cao như Từ Chỉ Tình cũng yêu thích nước hoa, tự nhiên rất hoan hỉ:

- Không sao, không sao, Ta sẽ lại tặng Từ tỷ tỷ và Tô cô cô mỗi người một bình hoa lan. Chúng đều là do bí pháp Lâm Tam nhà chúng ta chế ra, không thể tìm được ở nơi nào khác.

Từ tiểu thư nhìn Lâm Tam một cái, thốt nhiên khe khẽ ‘a’ một tiếng, Lâm Văn Vinh vuốt vuốt mũi: “Ta còn nghĩ rằng nàng nghe xong nước hoa là do ta chế tác, sẽ đem hai bình này trả lại cho Đại tiểu thư chứ. Cứ theo giá chợ đen, cái này có thể sáu trăm lượng bạc a!”

Trong khi đang suy tư, đã thấy Từ Chỉ Tình cầm sổ sách của Đại tiểu thư, chậm rãi đi tới nói:

- Lâm.. Lâm công tử, ta có việc muốn thỉnh giáo một chút.

Từ Vị thấy nữ nhi trò chuyện cùng Lâm Tam, lập tức cười ha hả:

- Hai người các người kiến thức đều phi phàm, nên nói chuyện với nhau nhiều hơn mới phải. Đại tiểu thư, lão hủ hôm nay lưu lại quý phủ, xin một chén rượu nhạt. Khanh Liên, đi lấy đàn lại đây, bữa nay lão hủ tâm tình rất tốt, chúng ta hãy hát một tiểu khúc, cùng Đại tiểu thư, Lâm tiểu huynh chung vui...

“Ta ngất, ta phải cùng con gái của lão nói chuyện còn lão lại ca hát nhảy múa, lại có rượu ngon mỹ vị. Ta thì xuất lực lão lại hưởng thụ, còn có thiên lý hay không?” Lâm Văn Vinh bật cười ha hả:

- A, Từ tiểu thư, thỉnh giáo sao? Đợi một chút, ta cũng muốn nghe Tô tiểu thư đánh đàn. Ài, nói lại, ta cũng thích đàm tình (nói chuyện tình cảm), nhưng lại nói không hay lắm, không nên nói thì hơn.

Từ Chỉ Tình thân nhiên gật gù:

- Ta vốn là muốn thỉnh giáo Lâm Công tử một chút về mấy chữ số Arab, nếu như người không rảnh, vậy thì quên đi.

Lâm Văn Vinh kinh hãi nói:

- Nàng cũng biết chữ số Arab à?

Trong mắt Từ Chỉ Tình hiện lên vẻ lém lỉnh:

- Hay là trước hết nghe Tô di nương đánh đàn, Lâm công tử không phải rất thích sao?

“Ngất, nha đầu này hoàn toàn là trả thù, lão tử hôm nay sẽ cùng ngươi đàm tình.” Hắc cười hắc hắc nói:

Đã như thế quên đi— vậy... Ài, ta vốn cùng muốn cùng Từ tiểu thư thảo luận một chút phương pháp tính toán bằng chữ số Arab...Ài, đàm tình, đàm tình.

Hai người đều có quỷ trong lòng, âm thầm giao đấu, chính là so kiên nhẫn xem ai đầu hàng trước. Đi được vài bước, Lâm Văn Vinh nhớ tới chuyện muốn đem chữ số Arab truyền bá tại thế giới này, đây tuy là một môn cơ sở, nhưng nếu thực hiện tốt, tuyệt đối sẽ rất lợi dân lợi nước, có lẽ từ nay về sau Đại hoa bắt đầu đuổi theo bước tiến Châu Âu.

Lão tử sẽ không tạo đại pháo, không muốn chế thuốc súng, nhưng số học cùng khoa học tự nhiên là cơ sở, ta nếu là truyền bá đi, đó là chuyện tạo phúc thiên thu vạn đại. Bỏ đi, bỏ đi, ta nên làm anh hùng vô danh. Từ Chỉ Tình này có kiên trì có nghị lực, lại biết chữ số Arab, ta cần gì phải hờn dỗi, mà lỡ mất một cơ hội.

Nghĩ tới đây, hắc đột nhiên dừng bước, nghiêm túc nói:

- Từ tiểu thư, ta cũng không muốn tranh cãi với nàng nữa. Chúng ta hãy nói chuyện đằng hoàng với nhau, mặc kệ nàng xem ta thế nào, cho là ta nói bậy cũng được, coi ta bất học vô thuật cũng được, ta muốn nói, chữ số Arab là cơ sở phương pháp tính toán, là một phát minh cực kỳ vĩ đại. Không có nó, sẽ không có người Tây dương hùng mạnh. Nắm giữ nó, Đại Hoa ta cũng có thể tiến vào thời đại hoàn toàn mới.

Từ Chỉ Tình thấy thần thái hắc nghiêm túc vô cùng, khác hẳn với con người vừa giận dỗi vừa rồi, nhin không được than thở:

- Người như ngươi sao có thể nói dối là dối, chữ số Arab này là người Tây Dương truyền tới, ở bên kia duyên hải từng có ghi lại. Ta cũng là xem được một chút ghi lại trên tạp thư phiên dịch ở chỗ Ước Khắc truyền giáo sĩ. Hôm nay ở trên sổ sách của Đại tiểu thư thấy người dùng chữ số Arab tính toán, trong lòng tò mò nên mới hỏi. Chữ số Arab thật sự có lợi hại như ngươi nói đến không?

- Lợi hại hay không, nói bằng lời chẳng có giá trị. Thế này đi, nàng đưa ra đề toán, chúng ta đồng thời tính toán, dùng sự thật chứng minh.

Lâm Văn Vinh nói.

Như vậy đích xác công bằng, Từ Chỉ Tình gật đầu, suy nghĩ một chút nói:

- Vậy ta liền ra một đề, một bàn cờ ngang 5 dọc 2 tổng cộng 10 ô, ô thứ nhất đặt 1 lượng bạc, ô thứ hai đặt 2 lượng bạc, ô thứ ba đặt 4 lượng, cứ như thế, muốn đem toàn bộ ô đặt đầy, tổng cộng bao nhiêu lượng bạc?

Thấy Từ tiểu thư lấy bút tính toán, Lâm Văn Vinh tính thầm một chút rồi cười nói:

- Không cần phải tính nữa, một ngàn không trăm hai mươi ba (1023) lượng.

Đề mục này là chính mình đưa ra, dám chắc hắc không cách nào gian lận, Từ tiểu thư kinh ngạc:

- Người làm sao mà tính ra, chẳng lẽ đó là dùng chữ số Arab tính toán.

Lâm Văn Vinh mỉm cười:

- Ta bây giờ không thể nói cho nàng, chờ nàng học xong cách dùng chữ số Arab, công thức này nàng tự mình rút ra thôi,. Từ tiểu thư, nàng học vấn rộng lớn, có thể cho ta biết phương pháp tính toán các người sử dụng hiện tại, nàng thấy có tiện không?

Từ Chỉ Tình suy nghĩ một chút nói:

- Trước kia không cảm thấy phức tạp, chỉ là chứng kiến người tính số, xem ra ta phải xem xét lại vấn đề rồi.

Lâm Văn Vinh nói:

- Ta nói cho nàng biết, vô luận là thiên văn hay tính lịch, hay là tính toán công trình, chữ số Arab đều là phương cách tính toán hữu dụng nhất. Nếu như nàng muốn học, ta sẽ đem cách tính này dạy cho nàng. Ta cũng không hi vọng nàng có thể nghĩ tốt về ta, chỉ hi vọng nàng học tốt những thứ này đem đi truyền thụ, giúp cho càng thêm nhiều người ứng dụng số học vào các công trình, mọi người cùng nghiên cứu, đem số học này phát dương quang đại, có thể nói, đem chúng viết thành sách tiếp tục lưu truyền, có được như thế,

ta sẽ hoàn toàn hài lòng... Nàng xem ta làm thế nào? Có phải nghĩ ta rất vĩ đại hay không? Ta nói cho nàng hay, ta ngàn vạn lần không muốn người ta sùng bái, ta sợ sẽ xảy ra nhiều vấn đề lắm.

Từ Chỉ Tình lắc đầu cười nói:

- Người như ngươi, vừa mới nghĩ người có chút đứng đắn, người lại thay đổi. Ta sẽ nhớ kỹ mấy lời ngươi nói, đây thực sự là điều ta muốn làm.

Lâm Văn Vinh quyết tâm phải đem phương pháp này lưu truyền rộng rãi, đối mặt học sinh Từ Chỉ Tình này, hẳn bắt đầu giảng giải vô cùng cẩn thận. Đáng tiếc hẳn chưa làm qua thầy giáo, giảng về số học tiểu học, cũng có chút cảm giác hơi bối rối. Cũng may là hẳn giỏi khoa múa múa mép, liếng thoàng, cũng ứng biến trôi chảy.

Từ Chỉ Tình này quả nhiên thông minh vô cùng, mấy cái chữ số Arab này nàng sớm quen thuộc rồi, hẳn giảng một lần tứ tắc vận toán (bốn phép tính cơ sở của số học $+-*/$), nàng liền lý giải được ngay, làm cho Lâm Văn Vinh cũng âm thầm tặc lưỡi: “Nha đầu này so với ta lúc học tiểu học thông minh hơn a!”

Thấy nàng học tốt như thế, Lâm Văn Vinh chưa giảng xong một đã tiếp qua hai, cái gì phép tính số mũ cũng đem hết ra dạy nàng, nàng hiểu hay không hiểu, thì cứ dạy trước nói sau: “Tình huống này, lão tử chỉ có thể dạy cưỡng ép, nếu muốn hiểu thì nàng sau khi học, từ từ đi mà nghiên cứu.”

Giảng tới nửa canh giờ,, Lâm Văn Vinh miệng lưỡi đều khô khốc, Từ Chỉ Tình kia than thở:

- Cái chữ số Arab này quả nhiên tinh diệu, có những phương pháp tính toán này, công nghệ của Đại Hoa ta nhất định tiến xa hơn.

Lâm Văn Vinh gật gật đầu nói:

- Từ tiểu thư, nàng nhớ được bao nhiêu?

Từ Chỉ Tình hơi đỏ mặt, cúi đầu khẽ nói:

- Ta mới nhớ được chín phần, chỉ có một phần cuối cùng về số mũ còn chưa hiểu được.

Toát mồ hôi, quả nhiên là thiên tài a, giảng lại lần nữa ta phải cho nàng chứng minh định lý Pitago, đủ rồi đủ rồi, lão tử hoàn thành nhiệm vụ rồi, cái khác nàng nên dựa vào sự linh hội của chính mình thôi.

Hắn cùng với Từ Chỉ Tình cũng gặp qua vài lần, thấy nàng đỏ mặt như vậy là lần đầu tiên, trong lòng không nhịn được cười, giữ vẻ mặt nghiêm nghị thở dài nói:

- Ài, cũng cứ thế đã, trong số học sinh ta dạy, nàng là linh ngộ chậm nhất đó.

Từ Chỉ Tình cũng không phải là người dễ bị lừa bịp như vậy. Ngắc đầu cười nói:

- Người như ngươi nói dối cũng không đỏ mặt. Bất quá, ta ngược lại tò mò, người như ngươi cũng không tính là thông minh, không biết học vấn về cái chữ số Arab này, người học được từ nơi nào?

“Ngắt, ta không đủ thông minh, là con mắt nào của nàng nhìn thấy?” Lâm Văn Vinh tức giận đáp:

- Đợi đến ngày nàng hiểu được ta đủ thông minh, ta lại nói cho nàng. Ta đói rồi, đi ăn cơm thôi.

Từ Chỉ Tình sửng sốt một chút, tức thì cười khúc khích, thân thể mềm mại yêu kiều rung lên từng cơn, một chốc lại gặp cả người xuống.....

244. Chương 242: Tin Của Thanh Tuyền

Từ Chỉ Tình lại không giống hai người bọn họ, sớm đã trốn trong phòng nghiên cứu phương pháp tính toán chữ số Arab mới học, lại lúi lẻo Lâm Văn Vinh hỏi mấy vấn đề, chỉ là vấn đề nêu ra lại càng lúc lại càng thêm khó khăn, càng thêm sâu sắc.

Lâm Văn Vinh kinh hãi nhưng cũng vài phần bội phục, có một cô gái siêng năng cần mẫn đi đầu, cơ sở số học này hẳn là có thể rất nhanh phổ cập tới khắp chốn ở Đại Hoa.

Từ Chỉ Tình này là một cô gái cực kì phóng khoáng, tự nhiên ở cùng một chỗ với hắn, tình không chút rụt rè, Lâm Văn Vinh ngứa ngáy quấy rối, muốn cùng nói vài câu ngoài đề, nhưng đều bị nàng nhẹ nhàng chối từ, tựa hồ ngoài học vấn ra, không hứng thú gì mấy chuyện khác của hắn.

Ba người nhà lão Từ ở lại chỗ này tới hoàng hôn rồi mới không đành lòng rời đi, đợi đến khi thấy đỉnh tiểu kiều kia đã đi xa xa, Lâm Văn Vinh mới than một hơi dài:

- Lão đầu này, coi như là đi rồi.

Đại tiểu thư mim cười liếc hắn một cái:

- Xem người kia, lại dám nói những lời như thế. Từ đại nhân là một đại nhân vật, người khác có mời cũng không lại, người sao lại thấy người như thấy ôn thân.

Lâm Văn Vinh cười ha hả :

- Ta không phải là phiền lão Từ, chỉ là vị tiểu thư kia, có vẻ không thích nói chuyện với ta lắm, ta thấy có chút phiền.

Đại tiểu thư buồn cười nói:

- Người xem coi người quán lấy Từ tỷ tỷ người ta hỏi mấy việc gì đâu. Cái gì mà trứng có trước hay gà có trước, là trứng nở ra gà trước, hay là gà đẻ ra trứng. Lộn lộn làm sao mới có thể lớn nhanh. Phì, toàn mấy thứ lộn xộn bát nháo...

Lâm Văn Vinh không chút đỏ mặt:

- Đều là tri thức khoa học, không hiểu thì ta hỏi thôi, sao lại không chứ?

Đại tiểu thư bật cười:

- Hỏi người là cái gì, đi hỏi người chính là tự người đặt người lên cao, người chớ tưởng người khác như đồ ngọc. Mà nói lại, Từ tiểu thư chính là dạng này. Với học thức của nàng, khó mà tìm được một người vừa tầm mắt dưới gầm trời này

“Ngất, ta không tin, qua việc hôm nay, cô ta sẽ không còn dám nhìn ta với ánh mắt trước kia nữa! Chỉ là Tam ca không muốn làm kẻ đầu tàu thôi.”

Nói một hồi, Đại tiểu thư đột nhiên khe khẽ kéo hắn nói:

- Lâm Tam, ta hỏi người một chuyện, người nhất định phải thành thật trả lời ta.... Lúc ở Kim Lăng, Từ tiên sinh nói là mời người đi giúp đỡ ngài làm việc, có phải là kêu người tòng quân diệt trừ Bạch Liên giáo không?

Lâm Văn Vinh sững sốt một chút, lấy làm kì quái hỏi:

- Nàng sao lại hỏi tới việc này? Ngày đó ta thật sự là đi làm việc, không hề lười biếng.

Khóe mắt Đại tiểu thư đỏ lên, đánh hắn một cái:

- Đáng ghét, ai đùa với người chứ, chỉ muốn người nói thật thôi.

Việc này cũng đã trôi qua, không cần giấu diếm nàng nữa. Lâm Văn Vinh gật đầu cười nói :

- Đúng vậy, đó là Từ lão đầu kéo ta đi đánh trận, thiếu chút nữa ngay cả cái mạng này cũng đã mất rồi. Nếu không có Tiên nhi cứu giúp, e rằng ta bây giờ không nhìn thấy nàng nữa. Nhưng mà, tốt xấu gì thì cũng đã diệt trừ hoàn toàn lũ vương bát Bạch Liên giáo... Ý, Đại tiểu thư, sao nàng khóc?

Tiêu Ngọc Nhược vội vàng lau nước mắt:

- Ngày ấy, ta ở ngoài thành chờ người trở về, lúc đó vết thương của người khỏi chưa?

Lâm Văn Vinh gật gật đầu:

- Ừm, ngày đó vết thương còn chưa ổn, chỉ là vì đáp ứng Lạc tiểu thư nên mới chạy về tham gia Tái thi hội nọ, đành bất đắc dĩ cả đêm lẫn ngày chạy về.

- Bị thương như vậy rồi mà còn nghĩ tới nàng ta ư?

Đại tiểu thư vừa đau đớn lại tức giận nói:

- Người có phải vì nàng ấy mà không tiếc cả tính mạng không?

Thấy nước mắt Đại tiểu thư càng lúc càng lăn chảy, thậm chí có khuynh hướng không dừng lại được, Lâm Văn Vinh vội vàng nói:

- Đây là sao, đang lúc tốt đẹp làm sao lại nói đến chuyện ngày đó? Ta không phải vẫn tốt hay sao, so với trước đây càng cường tráng hơn, không tin thì nàng ôm thử xem.

Đại tiểu thư cố gắng cắn chặt môi, nước mắt rưng rưng nhìn hắn, dịu dàng nói:

- Người hận ta lắm phải không? Ngày đó ta đối xử với người như thế.

Đột nhiên nước mắt nàng lại càng tuôn như mưa:

- Ta biết, người nhất định hận ta, khi người trọng thương như lại đóng cửa không cho vào. Nhưng mà ta thật sự không biết. Trong suốt những ngày đó ta luôn hi vọng được thấy người, buổi tối mỗi ngày đều ra ngoài thành đợi, thật khó khăn lắm mới nhìn thấy người trở về, trong lòng đang cao hứng thì lại thấy người dẫn theo hai cô gái... Ta... ta buồn bực, cái gì đều không biết nữa, vì thế mới... Mà cũng phải nói lại, tên chết bầm nhà người, đã làm cho ta khóc lóc suốt mấy ngày... tự làm tự chịu đi.

“Toát mồ hôi, ra là vì chuyện này a! Ghen tuông đúng là nhược điểm của con gái, nhưng mà không ghen cũng đâu còn ý nghĩa.” hắn hi ha nói:

- Sao có thể oán nàng, nàng không biết đâu...Ngày đó ta bị thương, bị nàng nhốt bên ngoài, Tiên nhi đối với ta rất tốt, ngày nào cũng nhân sâm, tổ yến không ngơi miệng. Buổi tối lại có người bồi tiếp ngủ, khoái hoạt tiêu dao tựa thần tiên.

Đại tiểu thư mặt đỏ lên, hăm hừ:

- Nhân sâm tổ yến, trong nhà cũng còn nhiều mà, người muốn nhiều ít bao nhiêu lại chẳng có? Muốn nói đến bồi tiếp người ngủ...phì, trong lòng người không có chút tâm tư nào yên lành, lại còn tìm cơ hội muốn khi phụ ta, ta là nữ nhân tùy tiện thế sao?

Lâm Văn Vinh hiểu rõ tính tình của Tiêu Ngọc Nhược, nha đầu này là điển hình của miệng mềm lòng, chỉ cần bỏ chút công phu, chắc chắn nàng sẽ mềm như cục bông, hắn cười hắc hắc nói:

- Không nói chuyện này nữa, ta coi hôm nay khi Tô tỷ tỷ và Từ tiểu thư ra về, nàng lại còn tặng các nàng ấy chút đồ vật, là cái gì vậy? Còn muốn thần thần bí bí gạt ta và lão Từ nữa.

Khuôn mặt thanh tú của Đại tiểu thư chợt hồng lên:

- Người hỏi cái này làm gì? Ta sẽ không nói cho người biết.

Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Không phải chính là vài món nội y sao? Cái đó có gì mà thần bí?

Đại tiểu thư cả kinh nói:

- Người sao lại có thể biết được, chẳng lẽ người trốn ở nơi nào nhìn lén, người....cái tên đáng chết này...

Tiểu quyền của nàng như gió, đập liên hồi, Lâm Văn Vinh mỉm cười bắt lấy bàn tay nhỏ bé của nàng nói:

- Cái này còn cần phải nghĩ, thấy mấy người các nàng lén lén lút lút, là biết nàng tặng cái gì rồi. Vóc dáng Từ tiểu thư thật sự không khác biệt với Đại tiểu thư lắm. Chỉ là Tô tỷ tỷ mặc nội y này vào, cũng không biết bộ dạng thế nào, chắc chắn, tiện nghi cho lão Từ rồi... tối nay muốn hát ‘nhất thủ xuân giang hoa nguyệt dạ’ rồi.

Nghe thấy miệng hắn ba hoa, Đại tiểu thư sớm đã mắc cỡ, dùng tiểu quyền giáo huấn hắn, Lâm Văn Vinh chỉ hỉ ha hả, hai người thành một đám huyền ảo. Đại tiểu thư vui mừng, nhưng lại nhào vào lòng hắn khóc thốn thức, tâm tình phức tạp vô cùng. Không biết là cay đắng hay ngọt ngào.

- Tam Ca, Tam Ca...

Hai người đang tình cảm nồng ấm, lại nghe bên ngoài truyền đến một trận hô hoán, Hoàn Nhi thở hồn hển chạy vào nội viện. Vừa thấy hai người đứng ôm nhau, sợ đến hết lên một tiếng, vội vàng quay đầu đi, lấp bắp nói:

- Ta cái gì cũng không thấy, ta cái gì cũng không thấy.

Lâm Văn Vinh giả bộ làm ra vẻ mặt hung ác nói:

- Thật sự cái gì cũng chưa thấy ư? Con người của ta giỏi nhất là giết người diệt khẩu. Nói, người chọn tiền gian hậu sát, hay là tiền sát hậu gian, hay là vừa gian vừa sát.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoàn Nhi đỏ bừng, rồi lại cười khúc khích một tiếng nói:

- Tam ca sẽ không đâu, Tam ca là người tốt, ta không sợ...

Toát mồ hôi, lão tử làm người xấu như vậy không thành công? Đại tiểu thư đỏ mặt bấm vào lưng hắn một cái, sẵn giọng:

- Lại còn nói hươu nói vượn, Hoàn Nhi, xảy ra chuyện gì?

Hoàn Nhi đợi tâm tình đang khẩn trương thư thái một chút nói:

- Đại tiểu thư có người đưa tin cho Tam ca.

- Đưa tin cho ta?

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên nói:

- Ta hình như không có người quen ở trong kinh thành mà.

Tiêu Ngọc Nhược hừ nhẹ:

- Ai mà biết được, người cũng giấu diếm không ít việc mà.

Nàng trong khi nói chuyện, lại thò tay ra trước cầm lấy phong thư trong tay Hoàn Nhi. Bức thư kia rất mỏng, cầm vào thì thoảng thoảng mùi hương nhẹ nhàng, dường như là thủ bút của nữ nhân. Đại tiểu thư giống cười mà không cười liếc mắt nhìn hắn một cái. Lâm Văn Vinh hắc hắc cười khan hai tiếng, trong lòng lại nghi hoặc: “Ta ở kinh thành biết được vài nhân vật, cái này là ai đưa đến? Tiên Nhi? An tỷ tỷ?”

Tiêu Ngọc Nhược tiếp nhận phong thư cũng không mở ra, đưa vào tay hắn nói:

- Mau xem nhanh một chút đi, chớ để chậm trễ chính sự của người.

Lâm Văn Vinh mở thư ra, khẽ liếc qua một cái, lập tức biến sắc, kinh ngạc nói:

- Thanh Tuyền...

Thanh Tuyền không chỉ là ân nhân cứu mạng chung của hai người, lại là thê tử đầu tiên của Lâm Tam, Đại tiểu thư vội vàng đi đến nhìn lên trên lá thư, chỉ thấy mặt trên viết vài chữ: “Muốn biết chuyện của Thanh Tuyền, tới hoa lâm ở thành Bắc. Nhanh lên!”

Trong lòng Lâm Văn Vinh vô cùng kích động, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Hoàn Nhi :

- Hoàn Nhi, người đâu, người đưa tin này đâu?

Bàn tay Hoàn Nhi bị hắn nắm đến phát đau, khuôn mặt xinh xắn đỏ lên, vội vàng liếc mắt nhìn Đại tiểu thư cầu cứu. Tiêu Ngọc Nhược vội vàng cầm tay hắn nói:

- Người chớ hoảng, từ từ nghe Hoàn Nhi nói, mau buông tay ra.

Lâm Văn Vinh sắc mặt lo lắng, buông tay Hoàn Nhi ra nói:

- Người đưa tin kia đâu?

Hoàn Nhi lắc đầu nói:

- Ta không biết, sau khi Từ tiên sinh vừa rời đi, ta đang phụ giúp ở trong cửa hàng thì đột nhiên cảm thấy hơi chóng mặt, nhưng trong chốc lát liền tỉnh táo lại, thấy trên bàn có thêm một phong thư, trên thư ghi rõ gửi cho Tam Ca, ta liền vội vàng mang đến.

Lâm Văn Vinh chau mày, nói như vậy, ngay cả người đưa tin Hoàn Nhi cũng không thấy sao? Mẹ nó, là ai thất đức như vậy, đưa tin mà ngay cả mặt cũng giấu diếm, không biết lão tử lo lắng sao?

Đại tiểu thư hiểu được tâm tình của hắn, an ủi :

- Người không nên hoảng, trước tiên nhìn xem đây có đúng là bút tích của Thanh Tuyền tiểu thư không?

Khi Lâm Văn Vinh cùng Tiêu Thành Tuyền ở Kim Lăng, mỗi đêm đều hàn huyên trò chuyện, sớm đã quen thuộc với nét chữ của nàng, liền lắc đầu nói:

- Đây không phải là chữ viết của Thanh Tuyền, nhưng bút họa này mềm mại nhẹ nhàng, đúng là thủ bút của nữ nhân.

Đại tiểu thư gật đầu:

- Xem ý của tin tức, người nếu muốn biết việc của Tiểu tiểu thư, cần phải đi đến hoa lâm ở thành Bắc một chuyến. Hoàn Nhi, ở thành bắc này có hoa lâm sao?

Hoàn Nhi gật đầu nói:

- Đúng là có, cách nơi đây hơn mười dặm lộ trình, có một vùng rừng hoa rất lớn.

Lâm Văn Vinh nghe vậy, đem lá thư kia giấu kín trong áo, liền phóng ra ngoài, Đại tiểu thư vội vàng giữ lấy hắn nói:

- Người muốn đi đâu?

- Còn có thể đi đâu? Đương nhiên là đến thành bắc rồi.

Lâm Văn Vinh lòng nóng nảy nói.

Đại tiểu thư than thở:

- Tin này không đầu không cuối, đã không xưng tên, lại không chú thích, nếu là có người giả mạo Thanh Tuyền đưa tin cho người, vậy phải làm sao? Tại sao nói đến Thanh Tuyền thì sự thông minh sáng suốt bình thường của người đều không thấy đâu? Chẳng nhẽ Tiểu tiểu thư này thật sự có mê lực lớn như vậy?

Lâm Văn Vinh kiên định lắc đầu nói:

- Không còn lựa chọn nào khác, Thanh Tuyền là thê tử của ta, cho dù là núi đao biển lửa, ta cũng phải đi.

- Người...

Đại tiểu thư thấy hắn quật cường như thế, vừa lo âu vừa nóng nảy, hăm hừ:

- Ta cũng không phải là không cho người đi, chỉ là phải cho người an bài chu toàn, đảm bảo không có bất trắc gì.

Lâm Văn Vinh cười khổ nói:

- Sợ là không còn kịp nữa rồi, trên bức thư này rõ ràng viết rất vội vàng, nếu đến chậm, e là ta phải hối hận cả đời. Đại tiểu thư, các nàng ở nhà chờ ta.

Hắn vừa nói xong, liền không do dự, phóng ra ngoài, bóng dáng nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

- Đi đi, đi đi... đi rồi người đừng có về nữa...

Đại tiểu thư hung hăng dậm chân, khóc lóc hét lên:

- Người là cái thứ người luôn gây rối loạn lòng ta.

Hoàn Nhi thấy đại tiểu thư cùng Tam ca ầm ĩ, ngoan ngoãn đứng ở xa xa không dám nhúc nhích.

Đại tiểu thư khóc lóc một hồi, đột nhiên xoay người vào nhà, khoác áo choàng vào, nhấc chân chạy ra ngoài. Hoàn Nhi lại càng hoảng sợ, vội vàng ngăn cản nàng :

- Đại tiểu thư, người làm cái gì vậy?

Tiêu Ngọc Nhược khe khẽ thở dài:

- Tên đáng chết đó trời sinh tính ương bướng, ta không đi theo xem thì đâu có thể yên tâm được.

Hoàn Nhi vội la lên:

- Đại tiểu thư, lúc này trời đã tối rồi, đường tới thành bắc rất khó đi, trước đây còn có phải tắc làm loạn, người sao có thể đi được.

Đại tiểu thư cắn răng nói:

- Không đi được, cũng phải đi, nếu ta chết rồi, người nói cho tên bại hoại kia, ta hận hấn cả đời.

Đại tiểu thư nhanh chóng xông ra ngoài, Hoàn Nhi lại ngơ ngẩn ngẩn, Tam Ca và Đại tiểu thư thế này là sao? Một chốc ngọt ngào như đường mật, lúc sau lại thành oan gia truyền kiếp, thật sự làm cho người ta xem không hiểu.

Hoa lâm ở thành Bắc cách cửa hàng của Tiêu gia khoảng mười dặm lộ trình, đường không dài nhưng gập ghềnh khó đi, trong lòng Lâm Văn Vinh đang nóng vội, vội vã phóng đi, chỉ mất nửa canh giờ đã tới.

Khu hoa lâm này có diện tích rất lớn, e phải hơn mười mẫu. Có một cây cổ thụ sù sì to lớn, những lá già đã rụng gần hết, mầm non mới lú nhú lên, cành cây duỗi ra trên không như ngón tay giương ra. Gió lạnh đầu xuân khua xào xạc theo những cành cây trụi lá đang nhao nhao hưởng ứng, càng làm khu rừng này đặc biệt cô tịch.

Lâm Văn Vinh đi tới bìa rừng, chỉ thấy bốn phía trống trải, không nhìn thấy một bóng người, trong lòng nghi hoặc, nhìn không được giữa cổ la lớn:

- Thanh Tuyền, Thanh Tuyền, nàng ở đâu...

Hắn liên tiếp kêu vài tiếng, khu rừng vẫn yên lặng, không lời nào đáp lại, người ước hẹn hắn kia cũng không thấy bóng dáng, trong rừng rậm rạp âm u, nhưng hắn cũng không quan tâm, tra tra xét xét trong ngoài một vòng, nhưng cuối cùng vẫn không có gì.

- Là vị nào ước hẹn Lâm mỗ ta đến đây, mời mau chóng ra gặp mặt.

Hắn la lớn, trong lòng càng trở nên lo lắng. Nhưng vẫn như cũ không thấy động tĩnh gì, hắn không cam lòng chờ đợi đang muốn lại hô lên, lại nghe một giọng nói nhu hòa của nữ nhân truyền đến nói:

- Người gọi là Lâm Văn Vinh?

Âm thanh kia dịu dàng điềm tĩnh, như tiếng nói từ trên trời, nhẹ nhàng từ phía sau hắn vọng lại. Lâm Văn Vinh quay người, liền thấy một bóng hình tuyệt đẹp đứng trên ngọn cây kia, toàn thân áo trắng, váy dài phất phơ, tóc xòa bay bay, một chiếc khăn trắng muốt che khuất khuôn mặt của nàng.

245. Chương 243: Đánh Ngã Tiên Tử

Lâm Văn Vinh cả kinh kêu lên. Đứng trên ngọn cây trước mặt là một hình dáng rất quen mắt, ngày ấy đã thấy qua ở bên ngoài Ngọc Phật tự, còn đuổi theo nàng một đoạn, lúc này nàng tuy dùng khăn mỏng che mặt, nhưng đường nét của thân hình tuyệt mỹ kia cũng đã ghi tạc sâu vào trong lòng rồi.

- Thần tiên tỷ tỷ, là nàng tìm ta sao?

Thấy một nữ tử thần bí, xinh đẹp như thế tìm đến chính mình, sự lo lắng sợ hãi trong lòng Lâm Văn Vinh giảm đi rất nhiều, sớm biết gặp mặt cùng thần tiên tỷ tỷ, lão tử dùng một chiếc xe ngựa mà tới, giữ được nhiều sức hơn.

- Cái gì mà thần tiên tỷ tỷ? Người biết ta sao?

Người con gái kia khẽ gật đầu nói, tuy không thấy rõ vẻ mặt của nàng, nhưng bằng vào tri giác của Lâm Văn Vinh, vị ti tử này tất nhiên đang mỉm cười. “Thấy Lâm tam ca ta rồi còn không mỉm cười sao? không mới là chuyện lạ đó.”

- Thế nào, tỷ tỷ, nàng không nhận ra ta ư?

Lâm Văn Vinh bắt đầu phát huy công phu da mặt dày, tinh thần vốn có của hắn, nghiêm mặt đi về phía trước vài bước, cười nói :

- Đêm hôm đó, bên Ngọc Phật tự, chúng ta từng có ước hẹn, lúc ấy nàng bay trên trời, ta đuổi theo dưới mặt đất đuổi theo, ta chạy, nàng bay...

Nữ tử kia túm mi khẽ nhíu lại, ngưng thần tự hỏi một chút, lại lắc đầu nói :

- Có sao? Ta cũng không nhớ ra, nhưng mà với dáng vẻ như người thì ta có thấy rồi thì e là cũng không nhớ nổi.

“Ta ngất, lão tử trông đẹp trai thế này, ngay cả ta cũng không nhớ ra, nàng làm sao mà trả lời với trời đất, đối đáp với phụ mẫu? Đầu óc mỹ nữ không sáng suốt lắm, xem ra thật sự là chân lý.”

Trong lòng hắn khó chịu, thấy nữ tử kia đứng trên ngọn cây thể hiện dáng vẻ thoải mái, càng vô cùng tức giận, hận không tìm được cái ná bắn cô ta rụng xuống. Nhưng thấy thân hình nàng yếu đuối, phong tư trác tuyệt, lại có chút ngửa ngác tay chân. Làm ra vẻ cười nói :

- Nhớ không ra cũng không quan trọng, sau hôm nay nàng sợ là muốn quên cũng không quên được. Xin hỏi vị tỷ tỷ này, nàng tên là gì, nhà ở nơi đâu, năm nay bao nhiêu tuổi? Nàng đặc biệt tìm đến ta sao?

Nữ nhân gật đầu nói :

- Nếu người gọi là Lâm Văn Vinh, vậy là ta đến tìm người.

Lâm Văn Vinh chậm rãi đến thêm hai bước :

- Tiểu đệ đệ chính là Lâm Văn Vinh, xin hỏi tỷ tỷ, thê tử của ta ở đâu?

- Thê tử của người?

Thần tiên tỷ tỷ nhíu mày :

- Ai là thê tử của người?

Lâm Văn Vinh lấy ra từ trong lòng ngực là thư kia, vẩy nhẹ trong gió hai cái:

- Lời này chẳng lẽ không phải tỷ tỷ nàng viết sao..” Muốn biết chuyện về Thanh Tuyền, tới hoa lâm thành Bắc. Nhanh lên!”

- Lá thư đó chính là ta viết .

Thần tiên tỷ tỷ gật đầu thừa nhận.

- Tốt lắm! Tốt lắm!

Lâm Văn Vinh vỗ tay cười nói :

- Thanh Tuyền là nương tử của ta, ta cùng với nàng khổ biệt nhiều ngày, lần này đến kinh, đó vì tìm nàng ta mà tới. Tỷ tỷ quả nhiên là nhân vật thần tiên cứu khổ cứu nạn, giúp phu thê ta đoàn tụ, tiểu đệ đệ cảm kích vô cùng, ngày sau nhất định mua chút kẹo mừng báo đáp tỷ tỷ.

Thần tiên tỷ tỷ khẽ nhíu mày nói :

- Thành Tuyền khi nào thành nương tử của người, người không nên nói năng lung tung. Người và nàng không có mai mối, làm sao lại được phép lấy nhau. Nàng và người vốn không liên quan, sao có thể là nương tử của người chứ?

Lâm Văn Vinh chậm rãi bước vài bước, trên mặt hiện lên một nụ cười thành thật:

- Nghe những lời ấy của tỷ tỷ, nhất định là chưa từng biết qua chuyện yêu đương... không cần trợn mắt nhìn ta, rõ là nàng chưa kết hôn. Chỉ bằng một câu nói đó, liền biết nàng không có kinh nghiệm tình yêu. Có một câu nói hay, hai bên yêu nhau đã là dài lâu, lại há còn so đo sớm sớm muộn muộn. Tình cảm của ta cùng với Thanh Tuyền sâu nặng, có thanh từng làm mai, trời đất làm chứng, chân chính yêu nhau, sớm đã phu thê ân ái. Như thế nào lại không có liên hệ? Ta gọi nàng ta là nương tử, sao có thể sai chứ?

Nữ nhân kia nhẹ nhàng than thở:

- Người tuy trời sinh giỏi miệng lưỡi, chỉ là những lời này. Nói đến tất cả đều là vô dụng. Việc người và nàng, không có gì hơn là một đoạn tình duyên lằm lặc, đương nhiên không thể là thật. Hôm nay ta vì chuyện này mà đến, giải quyết chút chuyện nhi nữ của các người.

Mẹ nó, cái gì mà đoạn duyên lằm lặc, cho người mặt mũi, người còn thật sự cho mình là tiên nữ rồi, Lâm Văn Vinh nổi giận mà nhếch mép cười nói :

- Xin hỏi tỷ tỷ, người là gì của Thanh Tuyền.

- Ta là người thân nhất của nàng.

Thần tiên tỷ tỷ mỉm cười nói :

- Ta đã nói thì nàng tuyệt đối sẽ không chống lại.

- Ha ha ha ha...

Lâm Văn Vinh cười dài :

- Vậy xin hỏi lại tỷ tỷ một câu, nàng nói những câu này là ý của chính nàng, hay là ý của Thanh Tuyền.

Người nữ tử kia điểm nhẹ chân, xuyên qua vài cái cây, đứng phía trên cao trước mặt Lâm Văn Vinh nói :

- Ý của ta chính là ý của Thanh Tuyền.

“Mẹ nó, muốn ta ngược lên nhìn người, nằm mơ đi.” Hắn một là không làm mà đã nhúng tay vào thì không xong không thôi. Hắn bèn thoải mái nằm dài trên mặt đất, ngất một cọng cỏ khô ngậm vào miệng, nheo mắt ngó vị thần tiên tỷ tỷ kia. Nữ nhân kia sững sốt một chút, lập tức hiểu được ý của hắn, thầm mỉm cười. Đối với hành động tức giận trẻ con của hắn cũng có chút tán thưởng.

- Vị thần tiên này, nàng có nói cái gì ta đều sẽ không tin đâu. Ta có lòng tin với lão bà của mình. Nếu nàng muốn chia rẽ tình cảm giữa chúng ta thì hãy quên đi. Có chuyện gì, nàng kêu Thanh Tuyền nói trực tiếp với ta.

Tiên tử khe khẽ cười nói :

- Người xem ra được lắm...

Ngón tay mảnh khảnh của nàng liền xòe ra, một trận kinh phong đánh tới bên người Lâm Văn Vinh, cây đại thụ phía sau hắn, khẽ vang lên một tiếng “rắc rắc”, thân cây cao vươn tới tận trời kia liền cắt thành hai đoạn, Nữ tử mỉm cười nói :

- Người không sợ chết sao...

Lời còn chưa dứt, liền nghe tiếng động lớn “đoàng đoàng” vang lên, cây đại thụ dưới chân nàng lắc lư dữ dội, hiển nhiên là lung lay muốn đổ. Sắc mặt tiên tử đại biến, mũi chân vội điểm, thân như cánh chim hồng mỵ lệ kinh hãi vọt đi, vượt qua ngọn cây, thân thể mềm mại kia mới đứng vững.

- Người dùng loại ám gì ?

Trái tim tiên tử run rẩy, khẽ nhú mào, tò mò nhìn hắn. Ám khí này uy lực thật lớn, nàng lại không có chút nào đề phòng đối với Lâm Văn Vinh, càng không nghĩ đến hắn cũng có ám khí lợi hại như thế. Nhất thời trong lúc không cẩn thận, thiếu chút nữa bị thua trên tay hắn.

Lâm Văn Vinh nghe được trong lòng mừng rỡ, Thanh Tuyền quả nhiên là lão bà tốt của ta. Lén tặng khẩu súng cho ta, ngay tiên tử này cũng không biết. Hắn nghĩ thông suốt, trong lòng cao hứng, đắc ý cười nói :

- Tỷ tỷ, ta rất sợ chết, nhưng ta không tin nàng không sợ chết.

Tiên tử thấy bộ dạng hần hả hê như thế, cũng thầm thấy buồn cười, khẽ gật đầu :

- Ngược lại có chút xem thường người rồi. Nhưng mà ám khí này của người tuy lợi hại, cũng chỉ có thể đánh lên, lúc này ta có đề phòng rồi, người muốn thương tổn ta cũng vô cùng khó khăn.

Lòng bàn tay Lâm Văn Vinh đầy mồ hôi, nhưng trên mặt làm ra một bộ cười lạnh, kiêu ngạo nói :

- Tỷ tỷ đã có tự tin như thế, vậy không ngại liền thử lại xem...

Tiên tử cũng không nói lời nào, trong tay lại hiện ra một cây ngân châm, so với ngón tay mảnh khảnh của nàng còn muốn dài hơn vài phân, trong bóng tối nổi lên ngân quang lấp lánh. Lâm Văn Vinh nhìn thấy chợt rung mình: “Mẹ nó, không phải chứ, so với món đồ chơi của An hồ ly tính còn dài hơn, lão tử sợ nhất là đả châm.”

- Oa ha ha ha... Tỷ tỷ, thành thật mà nói, người là người thân của Thanh Tuyền, ta là lão công của nàng, hai người chúng ta đánh đánh giết giết, chỉ sợ Thanh Tuyền biết được thương tâm, hơn nữa nàng là cao thủ có hạng, ta lại là thư sinh trời gà không chặt. Nàng sao lại có lòng khi phụ ta? Không bằng hôm nay chúng ta trước tiên dừng tay, để lại thông tin địa chỉ, ngày sau trước mặt Thanh Tuyền vui vẻ họp mặt hữu nghị, như vậy không phải là mọi người đều tốt sao.

Thấy ngân châm loang loáng kia, trên trán Lâm Văn Vinh mồ hôi ẩn hiện, khung cảnh An tỷ tỷ đả châm còn lơ mơ lại hiện lên trước mắt. Thần tiên tỷ tỷ này cũng chơi châm, chẳng lẽ nàng là sư tỷ kia trong lời An tỷ tỷ.

Nữ nhân khe khẽ thở dài nói :

- Lâm Văn Vinh, ta và người không quen biết, hôm nay đối đãi với người như thế, chính là trăm lần bất đắc dĩ, duyên phận của người cùng Thanh Tuyền, như trăng dưới nước, hoa trong gương, tuyệt không có khả năng. Một châm này phóng xuống, sẽ không thương tổn tới tính mạng của người, nhưng có thể làm người quên chuyện giữa người và Thanh Tuyền, người chớ có trách ta.

Lâm Văn Vinh nghe được kinh sợ, đây là cái trò đùa gì? Nước vong tình ư? Quên đi Thanh Tuyền? Con mẹ người không bằng giết ta.

Thấy tiên tử kia nhẹ nhàng di động, đảo mắt đã tới trước người, Lâm Văn Vinh vươn mạnh tay ra kêu lên :

- Chậm đã...

Tiên tử không ngừng cước bộ, nhân thần khó dò, nói nhỏ :

- Có lời gì, người nói đi...

Lâm Văn Vinh cắn răng nói :

- Nếu người muốn cho ta quên chuyện của Thanh Tuyền, vậy có thể hay không trước khi ta quên mất cho ta biết một chút. Lão bà Thanh Tuyền của ta, nàng rốt cuộc là ai? Có phải là nhị công chúa trong truyền thuyết của Đại Hoa hay không?

Nữ nhân kia liếc hần một cái, không đáp phải, cũng chẳng đáp không, buồn bã nói :

- Nhất nhập hần môn thâm tự hải^{1/4}Rtòng thử tiêu lang thị lộ nhân*. Duyên phận của người và Thanh Tuyền đã hết, từ nay gặp nhau cũng không biết, giữ lại phiền não, hỏi việc ngày trước còn có ích gì nữa.

* Dịch nghĩa: Một lần qua cửa nhà quyền quý thâm sâu như biển, tiêu lang về sau chỉ như kẻ qua đường.

Lời vừa buông xuống, nàng phóng chân nhanh, như tiên tử hạ phàm bay xuống, ngân châm trong tay vội phi ra, một luồng hương thoang thoảng tỏa ra, liền nhắm cổ hần phóng tới.

”Mẹ nó, nói đánh là đánh, một chút phong phạm của cao thủ cũng chẳng có, coi lão tử là thứ thổi rửa rồi sao. Hần cũng cực kỳ tức giận hét lớn một tiếng :

- Xem thương, trái một thương, phải một thương, trên một thương, dưới một thương...

”Đoàng” một tiếng nổ lớn vang lên, khẩu súng trong tay Lâm Văn Vinh nhả đạn, viên đạn vừa bắt ra làm cho bụi bay mù mịt. Thần tiên tỷ tỷ kia sớm đã chú ý đến âm khí của hắn, nghe thấy tiếng vang liền thầm cười lạnh, không cần suy nghĩ, liền nghiêng người tránh sang một bên, thân hình vừa di chuyển, chợt thấy một chùm phong châm đen kịt rào rào bay tới trước mặt mình, mũi châm lơ lơ, ánh lên lạnh lẽo, nhiều như lông trâu ngọc trời.

Thứ này so với súng ống càng khó phòng bị hơn, luận về võ công, thần tiên tỷ tỷ dư sức trêu đùa mấy lần với Lâm Văn Vinh, chỉ là không nghĩ hắn là người xảo trá như thế, hỏa khí trên người hắn, lại là cố ý bại lộ, sát chiêu chân chính lại là âm khí phi châm này. Tình thế cấp bách, nàng liền vung tay lên, lấy tấm bạch y ra như bức tường dày, chắn trước thân mình.

Phong châm này có hàng ngàn vạn, tuy là công lực thần tiên tỷ tỷ khiến người ta run sợ, nhưng vẫn có sót một vài cây châm, ghim trúng trên mấy ngón tay nhỏ nhắn xinh xắn. Nàng hừ nhẹ một tiếng, thân hình chợt run lên, liền nhanh chóng lùi lại mấy bước, thân hình yêu kiều khe khe run rẩy, bầu ngực phập phồng.

Toàn thân Lâm Văn Vinh sớm đã ướt sũng, trên thân không còn chút khí lực, trong lòng lại kích động vô cùng: ”Đánh ngã rồi, lão tử đánh ngã tiên tử rồi. Nhìn thân thể mềm mại kia của thần tiên tỷ tỷ run rẩy, hắn hận không thể cười dài ba cái.

”Mẹ ơi, nhìn nàng còn đả châm ta được nữa không. Lần này đến lượt Tam ca đả châm nàng.”Uất khí trong lòng Lâm Văn Vinh được cởi ra, tay cầm khẩu súng, quay qua tiên nữ mắc nạn kia mỉm cười.

246. Chương 244: Bị Trúng Châm

Nhìn bầu ngực tiên tử dồn dập phập phồng, trong lòng Lâm Văn Vinh nổi lên niềm vui sướng không nói lên lời, nụ cười trên mặt càng trở nên đậm đặc, thông thả đi đến bên cạnh, cười nói:

- Tỷ tỷ, một châm này mùi vị thế nào? Nàng muốn đả châm ta, sao lại để ta làm trước vậy?

- Hèn hạ...

Trầm mặc một lúc lâu, thần tiên tỷ tỷ kia mới khẽ lắc đầu, trong mắt hiện lên một tia khinh miệt nói:

- Người dùng thủ đoạn này, thật là cực kỳ âm hiểm xảo trá, tách người và Thanh Tuyền ra, càng vô cùng chính xác.

Trong lòng nàng cũng có chút hối hận, biết vậy vừa rồi dùng phi châm phóng vào động mạch sau của hắn, tuy có thể thương tổn tới tánh mạng hắn, nhưng còn tốt hơn so với rơi vào tay hắn như bây giờ. Châm này để có thể làm người ta mất đi một phần trí nhớ, phải đâm chuẩn vào mấy huyết vị sau não. Nếu là đánh vào chỗ khác, căn bản không có lấy chút tác dụng nào. Đó cũng là nguyên nhân nàng xuống tay cẩn thận.

“Mẹ nó, là thần tiên thì lão tử sợ người sao, Tam ca ta là loại người chuyên hành hạ thần tiên mà.” Lâm Văn Vinh cười ha hả, vỗ tay chậm rãi đi tới vài bước, trên mặt hiện lên chút bốn cợt:

- Hèn hạ, thì ra tỷ tỷ cũng biết từ này à? Ta còn tưởng đây là từ người khác chuyên dùng để hình dung ta, không nghĩ tới tỷ tỷ cũng biết rất rõ, xem ra chúng ta có chút mối liên hệ ngôn ngữ.

Nữ tử lắc đầu nói:

- Ta chính đại quang minh khuyên người, đó là muốn người quên đi Thanh Tuyền, những cũng chưa từng thương tổn người nửa phần, chỉ là người cố ý dùng hỏa khí kia đánh lừa ta, lại dùng độc châm vô hình đả thương ta, vô luận thế nào. Cũng không thể nói quang minh chính đại.

- Hay cho một người quang minh chính đại.

Lâm Văn Vinh ngửa mặt lên trời cười to:

- Quả nhiên là rất hay ho! Vị tiên tử này, nàng quang minh chính đại ước hẹn ta đến tận đây. Quang minh chính đại dùng võ công uy hiếp ta, quang minh chính đại lấy châm đâm ta, quang minh chính đại bức bách phu thê ta phân ly. Nàng hành động thật hay, chẳng có chút nào không quang minh với chính đại... mẹ nó thật cao thượng, Nhưng mà ta, võ nghệ không luyện được vài ngày, ở trước mặt nàng tựa như là một con

kiến, nàng dùng châm đâm ta, ta đành đứng ngó, nàng vùng kiếm giết ta, ta cũng chỉ biết nhìn. Chỉ cần ta phản kháng, bằng vào hỏa khí hay là ám khí. Trong mắt nàng liền nhất định là hèn hạ. Hèn hạ hai từ này dùng rất đúng, con mẹ nó ta thật thích ...

Trong mắt hắn hơi có vẻ cười cợt, chậm rãi đi đến phía nàng, trên mặt như cười như không, cũng không biết có vẻ gì, nữ nhân kia nghe hắn mĩa mai một hồi, khe khẽ thở dài nói:

- Nếu là cô gái bình thường, ta tuyệt không can thiệp, chỉ là việc liên quan đến Thanh Tuyền, ta chỉ có thể làm như vậy. Người oán giận ta cũng vô dụng, chỉ tại trời xanh thích trêu người thôi. So với thiên hạ thương sinh, hi sinh một mình người cũng chẳng có gì phải tính toán.

“Ngất, nói còn hay hơn hát, luôn miệng nói là vì thiên hạ thương sinh, kỳ thật nói thẳng ra là vì bộ da phô ra trên mặt các người, muốn cho vạn chúng kính ngưỡng người, sùng bái người, cuối cùng còn giả tạo rằng nguyện hi sinh một người vì hạnh phúc của kẻ khác.” Hắn khoát tay khinh bỉ nói:

- Tiên tử tỷ tỷ, tặng người một câu, đừng trang Bĩ¹⁴Rtrang B nổ tan nát!

Tiên tử tuy không biết rõ trang B* là gì, nhưng nhìn vẻ mặt hắn, cũng có thể đoán ra vài phần, May mà nàng hàm dưỡng rất tốt nên cũng không nói lời nào, cắn chặt hàm răng ngà từ từ tụ khí, lại thấy ngón tay đốn đau nhưng vô cùng, cả người tựa hồ đều không có sức lực. Nàng nhẹ lắc đầu, tấm lụa che mặt khẽ phất phơ, khẽ nói:

- Hôm nay đã xem thường người rồi, châm kia của người là dùng loại độc gì mà bá đạo như thế?

Lâm Văn Vinh chăm chăm nhìn thẳng vào nàng, tuy không thấy khuôn mặt sau tấm lụa mỏng, nhưng hắn tuyệt đối tin tưởng Tiên Nhi, tiên tử này dĩ nhiên trúng kịch độc. Hắn cười hắc hắc, trên mặt hiện lên vẻ dâm tà:

- Không độc không độc, lúc bình thường ta dùng để giết mấy con muỗi ở nhà thôi. Tên khoa học của nó gọi là gì nhỉ? A, đúng rồi... gọi là kỳ dâm hợp hoan tán. Chà, kỳ dâm hợp hoan tán này là cái ý tứ gì, ta vẫn chưa hoàn toàn rõ ràng. Tiên tử, nàng bác học đa tài, học phú ngũ xa, có thể giải thích cho tiểu đệ đệ một chút được không? Tên này nghe ra tựa hồ có rất sức tượng tượng.

Nữ tử kia nhìn ngón tay của mình nhanh chóng trương lên chuyển thành màu đen, cả bàn tay xinh xắn dần dần thâm lại, cắn chặt hàm răng ngà, hừ nói:

- Cái gì mà kỳ dâm hợp hoan tán, chớ có gạt ta, Đây rõ ràng là kịch độc do người ta điều chế, e là nhiều dạng độc tổ phối hợp thành. Ta đoán rằng cũng không phải do người chế ra, ám khí này nhất định là người khác tặng người.

Tiên tử này cũng thật sự có chút kiến thức, nhưng mà cho dù nàng biết thì có thể làm gì đây, chẳng lẽ nàng còn có thể tự mình giải độc được không? Khi Tiên nhi tặng phong châm từng nói qua, độc được này chính là nàng tự tay mình phối thành, người trúng phải bị mất mạng, nếu mình không đưa ra giải được, không quá ba canh giờ, vị thần tiên tỷ tỷ này sẽ bị độc phát vong mạng. Mẹ ơi, nàng ta rốt cuộc là thân nhân của Thanh Tuyền, nếu ta dùng độc giết nàng, phải ăn nói thế nào với Thanh Tuyền? Nếu phải thả nàng ta, lão tử càng không cam lòng.

Trong lòng hắn khó xử, nhưng trên mặt không hề biểu hiện, hắn đem lấp đạn vào súng, nhắm ngay người nàng, cười nói:

- Tỷ tỷ, giờ nàng đã nhìn ra rồi, ta đây cũng không gạt nàng nữa. Đây là kịch độc, người trúng phải lập tức chết, trước đây, ta dùng nó độc chết rất nhiều chuột rồi... không cần trừng mắt nhìn ta, hành động của nàng so với đám chuột đâu có tốt hơn, Ài đáng tiếc cho một vị thần tiên tỷ tỷ xinh đẹp, lại chết dưới chất độc này ở đây, thật sự làm ta thương tâm a!

Hắn chậm rãi đi đến, cận thận quan sát động tĩnh của nàng, thấy cánh tay ngọc trắng mịn của nàng hiện lên một vết đen, biết độc tính kia đã phát tác, trong lòng cũng bàng hoàng: “Cứu hay không cứu nàng đây? Thanh Tuyền lão bà tốt của ta à, thật là cho ta một vấn đề nan giải!”

Thần tiên tỷ tỷ kia mặc dù ra vẻ bình tĩnh, chỉ là thân hình run rẩy kia lại bán đứng nàng, Lâm Văn Vinh vô cùng cận trọng tới gần, cười nói:

- Tỷ tỷ, nàng như thế nào không nói? Mới vừa rồi không phải là rất uy phong sao...

Hắn đột nhiên vươn tay, nhanh chóng tới gần trước mặt nàng, hạ xuống kéo khăn che mặt của nàng ra, nữ tử kia sắc mặt trắng bệch, nhưng cũng không thể động đậy. Nữ nhân này quả thật nhìn không ra tuổi, mũi ngọc mây ngài, da dẻ trắng hơn tuyết, đôi môi đỏ mọng, hàng mi dài không ngừng run lên, tựa như dải núi phủ tuyết nơi xa xa, thân như liễu rủ trước gió, trong lúc phần nộ cả thân hình run bần bật, thực sự tuyệt đẹp, tuyệt đẹp!

“Đây là thần tiên tỷ tỷ ngày đó nhìn thấy sao, quả nhiên là tuyệt sắc!” Nhìn thấy mặt tiên xinh đẹp, thân hình mềm mại đầy đặn mà thon thả, Lâm Văn Vinh không khỏi ngẩn người: “Mẹ ơi. Thật sự là đẹp quá giới hạn, có thể sánh ngang cùng với Thanh Tuyền của lão tử.”

- Người, người muốn làm gì?

Tiên tử vừa then vừa giận, ngậm chàm trong tay giật giật, chửi mắng hắn. Dung nhan của nàng mỹ lệ, khí chất thoát tục, ngay cả lời chửi mắng cũng tự nhiên mang một vẻ đẹp chẳng tầm thường.

- Tỷ tỷ, nàng thật sự xinh đẹp!

Lâm Văn Vinh hì hì cười nói:

- Ta sờ mó một chút, nàng đừng ngại nhé...nàng có ngại ta cũng coi như không nhìn thấy a!

Cơ hội vuốt ve tiên nữ không có gặp nhiều lắm. Hắn nói được thì làm được, cầm khăn che mặt trên tay, đại thủ lại duỗi ra, chạm vào bên má láng mịn, bàn tay cảm thấy thật êm dịu. Cảm giác êm ái theo đầu ngón tay truyền đến, tuy chỉ chạm nhẹ nhẹ nhưng cảm giác tuyệt vời chưa từng thấy, cứ giống như sờ vào trong chiếc bánh kem. Nếu có thể hôn lên một chút, vậy còn không sướng chết được cả—

Thần tiên tỷ tỷ tung hoành hồ hết nhiều năm, ai trông thấy nàng phải phải cung cung kính kính, nhìn nhiều hơn một chút cũng sẽ có cảm giác ô uế thiên nhan, hôm nay lại không chỉ bị hắn hạ khăn che mặt xuống, rồi còn bị hắn vuốt ve lên mặt, trở nên bị phẫn, phun ra một ngụm máu tươi. Chửi mắng hắn:

- Tên dâm tặc người, dám làm ô uế ta. Ta cho kiếp này của ngươi không được chết tử tế!

“Ta ngất, chảy máu rồi còn không sợ, thật sự là lợi hại.” Lâm Văn Vinh thấy tình hình như vậy, tiên tử tỷ tỷ này đều là có thể nói không thể động đậy, xem ra kịch độc này quả thật hữu hiệu, trong lòng yên tâm rất nhiều, cười ha hả:

- Không nên thế, không nên thế! Tỷ tỷ hiểu lầm rồi, ta không phải là dâm tặc, đây đều là thủ pháp xoa bóp thượng thừa, gặp người bình thường cũng không dùng đâu. Theo phản ứng của tỷ tỷ nàng mà xem ra, thật sự rất có hiệu quả... thấy rõ hiệu quả nàng nghĩ ta là dâm tặc nữa.

Tiên tử kia thấy sắc mặt của hắn tựa hồ lạnh nhạt đi rất nhiều, cũng không động thủ động được nữa, vừa muốn mở miệng, đã thấy hắn nghiêm sắc mặt nói:

- Vị tiên tử này, chơi đùa cùng đã không ít rồi. Mấy lời vừa rồi nàng đừng tưởng ta nói giỡn.

Lúc hắn nhìn lại tiên tử kia, trong mắt không có chút dâm sắc nào, thanh âm to rõ ràng rất nhiều:

- Ta cùng với Thanh Tuyền là phu thê chết cũng không chia lìa, mặc kệ nàng dùng thủ đoạn gì, cũng không tách rời chúng ta được. Nàng tuy là thân nhân của Thanh Tuyền, nhưng nếu ngăn trở phu thê cùng ta đoàn tụ, đó là địch nhân của ta. Lâm Văn Vinh ta cho tới nay chỉ có một thủ đoạn đối với địch nhân... cho dù nàng là tiên nữ trên trời, lão tử cũng chẳng thêm liếc mắt nhiều hơn một cái.

Hắn lùi lại một bước, nhắm khẩu súng vào nữ nhân kia, trên mặt hiện lên một nụ cười thần bí nói:

- Thần tiên tỷ tỷ, đừng tưởng rằng ta sẽ không giết người. Ta đếm ba tiếng, nàng nói cho ta biết Thanh Tuyền ở nơi nào. Đương nhiên, nàng có thể lựa chọn cắn lưỡi tự vẫn, lựa chọn này rất ngoan cường, nhưng ta cũng có biện pháp ngoan cường hơn đáp trả. Tiên tử xinh đẹp thế này, nếu treo xác lên cửa trên cửa thành cũng không biết sẽ chấn động thế nào, thật sự rất đáng trông đợi a!

Tiên tử cắn răng, không nói gì.

- Ba...

Không động tĩnh.

- Hai...

Vẫn như cũ không có chuyển biến gì. “Con mẹ nó, nàng nghĩ rằng lão tử không dám động thủ à!” Mặt hắn hiện lên vẻ tàn độc, ngón tay bóp vào cò súng...

- Lâm Tam, Lâm Tam, người ở đâu...

Một tiếng kêu thê lương xé rách bầu trời đêm, vang đến tai Lâm Văn Vinh, một cô gái ở đằng xa vội vã chạy tới.

- Đại tiểu thư!

Lâm Văn Vinh cả kinh: “sao nàng lại tới đây?” Lập tức nhớ lại mình vừa bắn hai phát súng ở chỗ này, nếu nàng theo sát phía sau mình, hai tiếng nổ lớn kia khẳng định là thu hút nàng tới.

- Lâm Tam...

Tiêu Ngọc Nhược đã thấy hắn, đôi mắt liền ướt nhoe lao thẳng tới. Trong rừng này toàn là gò đồi, chỗ cao chỗ thấp. Đại tiểu thư chạy gấp, chỉ một lúc đã ngã nhào lên mặt đất.

- Đại tiểu thư...

Lâm Văn Vinh kinh hãi kêu một tiếng một tiếng, đưa mắt nhìn lại nữ nhân kia, chỉ thấy sắc mặt nàng lạnh như băng, tựa như là cái gì cũng không thấy.

Trong lòng hắn yên ổn một chút, Đại tiểu thư sớm đã ngoan cường đứng lên, nhảy tới vài bước nhỏ, lao tới bên người hắn, bỗng nhiên nhìn thấy đột biến phía sau hắn, kêu lên một tiếng thê thảm:

- Cẩn thận...

Tiên tử kia nhần nhục chịu đựng, gắng gượng một chút sức lực cuối cùng, phóng ra một chiếc ngân châm trong lúc Lâm Văn Vinh không chú ý. Ngân châm như mũi tên rời cung, lao vun vút về phía hắn.

Ánh mắt Tiêu Ngọc Nhược hiện lên vẻ nhu tình như nước mênh mang, nhào về phía trước, lấy thân mình che cho hắn, một tầng sương khói mông lung che mờ đôi mắt:

- Lâm Tam, người phải nhớ mãi ta, nếu không ta sẽ hận người cả đời.

Cùng lúc Đại tiểu thư kêu lên, Lâm Văn Vinh đã ý thức được chuyện không hay rồi, vốn là nắm chắc một trận thắng trong tay, bị Đại tiểu thư phá hỏng ngoài ý muốn: “mẹ nó, lão tử thật là xui xẻo!” Chỉ là thấy Ngọc Nhược xả thân hộ vệ mình, trước mắt hắn đột nhiên hiện lên hình ảnh trong lúc ở Tiêu gia tại Kim Lăng, Ngọc Sương vì mình liều chết ngăn một kiếm của Lục Trung Bình. Tự nhiên sống mũi cay cay, hắn xoay ngược thân mình, ôm Đại tiểu thư vào lòng, hai người đồng thời nhảy lên, hắn cũng không quay đầu lại, ‘đoàng’ một tiếng, bắn một phát về phía sau.

Trong một tiếng nổ lớn, cái cây lớn sau chỗ thần tiên tỷ tỷ đổ sập xuống. Đại tiểu thư ở dưới, Lâm Văn Vinh ở trên, hai người đồng thời ngã xuống trên mặt đất.

Lâm Văn Vinh nhăn nhó, mồ hôi ròng ròng trên trán, móng đau nhức, ngân châm kia đã cắm vào nửa đoạn.

Hình dạng Thanh Tuyền lại không ngừng thoát hiện lên ở mắt hắn: “Hết rồi, hết rồi, lão tử trúng trâm rồi, lại còn trúng ngay móng nữa. Thanh Tuyền, chẳng lẽ ta thật sự phải quên nàng sao? Mẹ nó, đả châm cũng có thể mất trí nhớ, con bà nó ông trời không công bằng.”

- Lâm Tam, Lâm Tam, người thế nào rồi?

Thấy thảm trạng của Lâm Văn Vinh, Đại tiểu thư sắc, mặt trắng bệch, cũng bắt chập đau đớn, ôm hắn vào lòng vội vàng nói.

Lâm Văn Vinh tái nhợt, ý nghĩ mơ mơ màng màng, nhớ tới những việc đã qua, cũng không biết là đau đớn hay là sợ hãi, lập tức toàn thân cảm thấy lạnh ngắt, buồn bã nhìn Tiêu Ngọc Nhược:

- Đại tiểu thư, nàng ôm chặt ta một chút, ta sợ ta phải quên mất nàng.

Nước mắt Đại tiểu thư lăn chã rơi xuống:

- Người sao lại nói những lời này, ta biết người sẽ vĩnh viễn không quên ta.

Lâm Văn Vinh thở dài:

- Chậm rồi, ta đã trúng một châm của con ả kia, không chỉ có nàng, cả Thanh Tuyền, Ngọc Sương, Ngưng Nhi, Xảo Xảo, Tiên Nhi, An tỷ tỷ, Tiêu phu nhân, tên mấy người này e là cũng nhớ không nổi nữa.

Hắn càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, lại trở nên kinh hãi: “Mẹ nó, theo lý thuyết, ta trúng châm này, hẳn là không nhớ nổi những người này mới đúng. Sao ta lại nhớ rõ ràng, ngay cả phu nhân cũng nghĩ tới, nào đâu có quên, rõ ràng là càng nhớ càng rõ.”

Vừa nghĩ như thế, trên mông hắn cũng bắt giắc đau đớn, từ trong lòng Đại tiểu thư đứng lên cầu nhàu, quay về phía thần tiên tỷ tỷ nằm nhìn lại, chỉ thấy nơi đó cây đổ cành gãy, hoàn toàn trống không, ngay cả một quỹ ảnh cũng tìm không thấy.

.....

*trangB hình như là tiếng lóng của người TQ, mình cũng chưa hiểu là gì, bạn nào biết có thể góp ý được ko.

247. Chương 245: Không Đành Lòng Phải Nén Lại Ở Phút Cuối

Đại tiểu thư vội vàng đỡ lấy hắn, giọng quan tâm:

- Chớ nên lỗ mãng, trên người người có thương tích đó.

Mồ hôi chảy ra đầy trán Lâm Văn Vinh, hắn cắn răng nói:

- Con ả này, cái đau một châm này, ngày sau ta nhất định dùng châm đáp trả.

Nước mắt của Đại tiểu thư lăn chã tuôn rơi, bực mình nói:

- Bị như thế này rồi, người còn muốn đâm châm gì nữa? Kêu người an bài cho ổn thỏa mà người lại khẳng khái sinh cường. Người muốn ta tức chết người mới cam tâm sao?

Nhớ tới việc Đại tiểu thư mới vừa rồi liều mạng cứu mình, trong lòng hắn cảm động, không thêm để ý mấy lời ngoài miệng của nàng, nhếch môi tủm tỉm cười:

- Chẳng phải chỉ trúng một châm thôi sao, không chết người được đâu.

Trong lúc nói chuyện hắn đưa tay mò lên trên chỗ mông bị trúng ngân châm lạnh như băng kia, châm này đã cắm vào phân nữa. Tiên tử kia phóng châm lúc sức tàn lực kiệt, tuy trúng người nhưng đâm không quá sâu.

- Đại tiểu thư, Thanh Tuyền, Xảo Xảo phu nhân ...

Hắn lại đem tên những cô gái quen biết ra niệm một lần nữa, vẫn vô cùng nhớ rõ ràng như cũ, đâu có chứng mất trí nhớ. Choáng, chẳng lẽ là châm này hiệu quả chậm, ta về nhà mới quên bọn họ? Nghĩ ngợi một chút rồi lại tự mình phủ nhận, có chút thời gian trì hoãn này thì lão tử có thể viết toàn bộ thành một bản tóm tắt dự trữ những chuyện trước kia với các nàng cho chính mình xem. Cho dù mất đi trí nhớ cũng không có gì. Tiên tử này sẽ không phạm phải sai lầm sơ đẳng như thế.

Giải thích duy nhất chính là phải đâm đúng chỗ mới mất trí nhớ. Cho nên tiên tử tỷ tỷ mới phải tới gần bên người mình để cố gắng làm ổn thỏa, nếu không với công lực của nàng, từ xa phóng tới thì lão tử cũng không cách gì né tránh.

Càng nghĩ càng có đạo lý, nỗi sợ hãi mất trí nhớ lập tức giảm đi rất nhiều, ngay cả cái mông cũng không thấy đau nữa, thấy Đại tiểu thư khóc như mưa, nhịn không được nói:

- Không phải để nàng ở nhà chờ sao? Sao lại tới đây?

Đại tiểu thư tức giận nói:

- Còn nói nữa, người một mình tới chỗ này, địch ta lại không rõ, không phải cố ý làm ta lo lắng sao? Ta phải theo sau người xem mới đến nơi, đã nghe được hai tiếng vang lớn, lại thấy nữ nhân kia muốn giết người...

Lâm Văn Vinh thầm thở dài: “Thật đúng là thiên ý a! Nếu không phải Đại tiểu thư hấp tấp xông vào, ta cũng sẽ không nhận một châm này. Nàng quá quan tâm sinh loạn, đêm tối mịt mờ như thế mà một cô gái yếu đuối lại một mình đi xa đến vậy chỉ vì lo cho sự an nguy của mình, sao lại nhẫn tâm trách cứ nàng cho được. Nói ngược lại, nếu nàng không xuất hiện, hôm nay nói không chừng bắn chết thần tiên tỷ tỷ này, tuy là nhất thời khoái hoạt, chỉ là ngày sau gặp Thanh Tuyền phải giải thích thế nào, Đại tiểu thư ngẫu nhiên tới không chừng lại có tác dụng lớn.”

Nghĩ tới đây, hần cười ha hả:

- Không việc gì, nàng xem ta không phải hoàn toàn khỏe sao, ngoại trừ móng bị trúng một châm, còn lại trên người đều hoàn hảo không tổn hao gì.

Đại tiểu thư xem xét người hần một chút, dịu dàng nói:

- Người thật sự không việc gì ư? Châm kia ở... ở trên người người, có đau không?

“Toát mồ hôi, có thể không đau sao?” hần thở dài:

- Nghiêm chỉnh mà nói, chỉ đau một chút thôi, nhưng mà ta nhìn không thấy vết thương, không có cách nào rút châm ra. Thụ thương ở vị trí bất nhã như thế, lại không thể làm phiền Đại tiểu thư. Ài, ta lại phải tiếp tục nhẫn nhịn, trở về cửa hàng rồi hãy nói... nàng không cần lo lắng, tốt nhất là ta đau đến chết, không việc gì đâu.

Tiêu Ngọc Nhược đỏ bừng mặt, cắn chặt răng ngà thỏ thề nói:

- Ta, ta sẽ giúp người...

Nàng tuy đã yêu thích Lâm Tam từ lâu, mấy ngày nay chơi đùa huyền ảo, thâm tình vô cùng. Nhưng Đại tiểu thư là một nữ nhân giữ tiết lễ rất cẩn thận. Mỗi ngày hai người dù ở chung nhà, nàng tuyệt đối không chịu vượt quá giới hạn. Lúc này nếu nàng vì Lâm Tam nhổ châm, thật sự phải có dũng khí rất lớn.

- Cái này không tốt lắm đâu, thân thể Đại tiểu thư đáng giá ngàn vàng, sao lại có thể làm cho ta việc như vậy, ta chỉ còn có thể cố gắng mà trở về.

Lâm Văn Vinh hờn hử nói.

Đại tiểu thư liếc nhìn hần:

- Giả vờ đứng đắn, khinh ta không biết người muốn cái gì sao?

Vẻ mặt nàng rực rỡ như ráng chiều, trong lòng vô cùng ngượng ngùng, nhìn thấy vẻ “thống khổ” trên mặt Lâm Tam, liền khẽ cắn môi, bàn tay nhỏ bé run rẩy, tiến tới bên móng hần.

Bàn tay nhỏ bé ầm ập mềm mại kia chạm vào, Lâm Văn Vinh liền thoải mái rên một tiếng: “tay Đại tiểu thư thật là mềm mại tiêu hồn a, nếu có thể nắm lấy phía sau, lại nắm lấy phía trước... Bà nội ơi, không biết là sung sướng đến như thế nào?”

- Qua trái một chút...qua trái nữa đi, hướng xuống, a... Hần nhịn không nổi, đột nhiên nắm lấy bàn tay Đại tiểu thư.

Đại tiểu thư vừa then vừa giận, đánh khẽ vào tay hần, gắt giọng:

- Người kêu cái gì, châm kia rõ ràng đâm bên phải, người lại để ta sang bên trái sờ cái gì?

Vẻ mặt Lâm Văn Vinh đau khổ nói:

- Đại tiểu thư, ta nhìn không thấy a! Sờ phải sờ trái cũng là do nàng định đoạt, nàng phụ trách rút châm ra mà. Ài, cho nàng chiếm tiện nghi, nàng lại còn trách mắng ta...

- Đáng ghét...

Đại tiểu thư then thùng liếc nhìn hắn, chạm được vào ngân châm kia, nhưng vẫn còn chút do dự không dám rút ra.

Lâm Văn Vinh tuy là trêu ghẹo Đại tiểu thư trong lòng dương dương, nhưng là có một cây châm cắm trên móng thủy chung là khó chịu, nhịn không được nói:

- Đại tiểu thư, không nên do dự... Nếu không, nàng trước vuốt ve một chút hãy rút ra.

“Người đừng nằm mơ!” Đại tiểu thư trong lúc đang chần chừ thấy miệng lưỡi hắn liếng thoắng không đứng đắn, liền hung hăng ra sức rút ngân châm kia. Đại tiểu thư lăm tấm mồ hôi, hít một hơi dài, ân cần nói:

- Người sao rồi, còn đau không?

Lâm Văn Vinh xoay người cầm lấy ngân châm kia trong tay, chỉ thấy ngân châm kia trong suốt nhìn xuyên thấu, cũng không dính một chút máu nào, cầm thấy lạnh ngắt, cũng không biết là cái gì chế thành. Ngân châm này dường như giống hệt như ngân châm của An Bích Như, Lâm Văn Vinh nhớ tới An tỷ tỷ từng nói qua, người mà nàng nhất định tự mình đánh bại chính là vị tiên tử này? Thế thật thú vị, tính ra, đêm nay lão tử đã thắng trước một trận.

Thấy hắn ngưng thần ngẫm nghĩ, Tiêu Nhược biết hắn không còn trở ngại lớn gì nữa, trong lòng thoải mái một chút, hỏi:

- Lâm Tam, nữ nhân này là ai thế? Người sao lại đánh nhau cùng cô ta, Thanh Tuyền tiểu thư ở đâu?

Lâm Văn Vinh cười khổ:

- Nói ra nàng không tin, cô gái này này là thân nhân của Thanh Tuyền, nàng ta lại ngăn trở ta và Thanh Tuyền. Còn về phần Thanh Tuyền ở đâu, ta cũng không biết.

Đại tiểu thư cả kinh:

- Ngăn cản người và Tiêu tiểu thư, vậy phải là sao bây giờ, nếu Tiêu tiểu thư nghe theo ý của nàng ta, có thể phiền toái đó.

Lâm Văn Vinh hi hi cười, nhìn đại tiểu thư nói:

- Sao thế? Nàng không ghen sao?

Tiêu Ngọc Nhược hừ một tiếng, lườm hắn:

- Người trêu chọc nữ nhân khác chẳng phải chỉ một vài người, ta nếu mỗi người đều ghen, sợ là đã sớm chết rồi .

Tuy nói như thế, nhưng trong lời nói cũng lộ ra nỗi khổ sở của nàng, Lâm Văn Vinh than thở:

- Ta cũng không có biện pháp, không ngờ ta lại có lực hấp dẫn đến như vậy—

Tiêu Ngọc Nhược sớm đã lãnh giáo da mặt của hắn, nghe vậy cũng không tranh cãi cùng hắn nữa, nghiêm mặt nói:

- Vậy người chuẩn bị làm gì bây giờ.

Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Rất đơn giản, ăn ngon, uống ngọt, ngủ kĩ, kiên trì tìm cho được Thanh Tuyền.

Đại tiểu thư nói khẽ:

- Nhưng là có người ngăn trở các người, lại còn là thân nhân của Thanh Tuyền, vậy...

Lâm Văn Vinh xua tay nói:

- Càng có người ngăn trở, càng rõ ràng ràng lòng dạ Thanh Tuyền luôn nhớ về ta, bằng không bọn họ sẽ không vội ngăn cản như thế. Lão bà của ta, ai cũng không đoạt được đâu.

“Người chỉ an ủi chính mình”, Đại tiểu thư trầm nghĩ, chỉ là nàng với Lâm Tam tình cảm nồng đậm, đối với Tiêu Thanh Tuyền lại có lòng cảm động thành kính, khi nói chuyện cũng không có sự cảnh giác mãnh liệt giống như với Tần Tiên Nhi.

Lâm Văn Vinh nhớ tới tiên tử thân trúng kịch độc vừa đào tẩu kia, nếu là trên người không có giải dược, cũng không biết có thể sống được không. Nhưng lúc này có muốn cứu nàng cũng tìm không có cách nào, đơn giản không nghĩ tới nàng nữa, vì Thành Tuyền, lão tử nguyện ý làm bất cứ chuyện gì.

Trong khu rừng này vừa mới trải qua một trận chiến, mùi hỏa dược đã phai nhạt rất nhiều, cành lá lả tả rơi đầy mặt đất, mông Lâm Văn Vinh có thương tích, cũng không vội trở về, chậm rãi nằm xuống mặt đất, thở ra một hơi dài.

Tiêu Ngọc Nhược thấy hắn không nói, cũng lẳng lặng ngồi bên người hắn, hai tay bó quanh đùi, nhìn lên bầu trời sao trầm mặc không nói.

Nhìn những đường nét mỹ lệ của nàng, nhu hòa tú mỹ tuyệt trần, Lâm Văn Vinh vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve bờ eo nàng nói nhỏ:

- Ngọc Nhược...

- Ừm?

Đại tiểu thư mũi khẽ ồm một tiếng, đỏ bừng mặt quay đầu nhìn lại, thấy hắn nhìn mình tha thiết, những cảm xúc nhu tình bùng lên trong lòng, giống như bị ngàn lưới nhện cuốn lấy khó có thể tự thoát ra, dịu dàng hỏi:

- Người muốn nói gì?

Lâm Văn Vinh thở dài nói:

- Về sau gặp phải những chuyện thế này, không nên hấp tấp hành động, cần phải tin tưởng ta, ta nhất định có thể xử lý tốt.

Đại tiểu thư bướng bỉnh quen rồi, vốn định phản bác, nhưng thấy vẻ mặt hắn trịnh trọng nên cũng thôi, chỉ nhẹ nhàng ừ một tiếng than thở:

- Vậy người cũng phải đáp ứng ta, sau này chớ có dễ dàng mạo hiểm như vậy.

Chuyện đời người ai có thể dự đoán trước? Hắn a a cười nói:

- Ta đáp ứng nàng, sau này sẽ không dễ dàng gặp nạn, nếu phạm vào, chịu nàng phạt đâm ta một châm vào mông.

Đại tiểu thư ngượng ngùng đánh hắn một quyền:

- Nói năng lung tung.

Lâm Văn Vinh vươn tay ra, ôm chặt nàng vào lòng, nơi này trăng thanh gió mát, không có một bóng người, hai người lại trong tư thế nồng ấm như vậy, Đại tiểu thư trong lòng nhảy gấp, run rẩy nói:

- Bại hoại, người... người muốn làm gì? Người còn có thương tích đó.

- Vết thương ở trên mông thôi không cần phải lo.

Hắn cười hắc hắc, đè Ngọc Nhược xuống, đường cong tuyệt mỹ trên thân hình nàng mang lại cảm giác thật êm ái, cùng với sự run rẩy lo sợ đáng yêu kia kia làm cho lòng hắn rung động không thôi, hắn nhận không được nhẹ nhẹ lướt môi khắp người Đại tiểu thư:

- Bóng đêm tốt lành như thế, chúng ta nếu không làm cái gì, phẳng phải là phụ ý tốt của trời cao sao?

Đại tiểu thư run rẩy, hơi thở như hoa lan:

- Người, người chớ nên khi phụ ta, ta méc mẩu thân, ư...

Chỉ là bàn tay nóng như lửa kia nhẹ nhàng tiến tới trường sam của nàng, trườn lên trên đôi ngực cao ngất đầy đặn của nàng, cảm giác êm ái mềm mại kia làm Lâm Văn Vinh phải thầm than thở: “Bà nội ơi, Đại tiểu thư đúng là Đại tiểu thư a, so với An tỷ tỷ còn lớn hơn. ”

Tiêu Ngọc Nhược khẽ la lên, đỏ từ mặt tới tận cổ, chỉ cảm thấy bàn tay hần thông thả xoa nắn thân thể mềm mại của mình, thân thể nàng liền giống như trứng phải ma chú, mềm oặt xuống, mặt như lửa đốt, ý niệm trong đầu lại không thể trỗi dậy phản kháng, cảm giác một trận hơi lạnh truyền tới, nhưng đại thủ của Lâm Văn Vinh liền tiến vào trong tiểu y của nàng, lấp đầy khoảng trống đó.

- Uuuu...

Miệng Đại tiểu thư khẽ rên, nàng thở hổn hển mất mớ màng như tơ, đôi môi đỏ mọng hé ra nói:

- Lâm Tam, dừng!

- Ngoan, không phải sợ, ta chỉ kiểm tra thân thể cho nàng thôi.

Lâm Văn Vinh nuốt nước miếng một cái nói. Hai tay tuy thế lại trượt xuống, ngón tay hoạt động, vuốt ve da thịt láng mịn như bơ của nàng, một trận u hương thoảng vào lỗ mũi, làm dục vọng hần tăng cao, một tay ôm eo lưng nhỏ nhắn của Đại tiểu thư, tay kia tự bên hông nhẹ nhàng đi xuống, tới bờ mông nảy nở kia xoa nắn.

Vóc dáng đại tiểu thư đúng là mỹ diệu tuyệt đỉnh, chỉ một cái chạm đã có thể cảm thấy kiều đồn của nàng căng chặt rất giàu tính đàn hồi, càng trơn mượt hơn như xa tanh, bàn tay cứ nắn bóp không ngừng, ôm nàng vào lòng, hai tay phủ lên trên kiều đồn nhô cao của nàng, chậm rãi nhào nặn một trận. Đôi môi hồng nhuận của đại tiểu thư khẽ hé ra, chiếc miệng nhỏ thở ra hương thơm như hoa lan, khuôn mặt thẹn thùng vô hạn, ánh mắt bị phủ bởi một tầng sương mù, ngây dại nhìn hần: “thôi rồi, thôi rồi, ta cùng hần dây dưa không rõ ràng đúng là nghiệt duyên, hận hần rồi lại nhớ hần, ngay cả chết vì hần cũng cam tâm tình nguyện, hần nếu muốn làm gì ta thì cứ để cho hần làm đi, cho dù có bị mẫu thân đánh chết, ta cũng không oán hận gì.”

Cảm giác bàn tay nóng như lửa kia chậm rãi xâm nhập vào giữa cặp đùi đang kẹp chặt của mình, tim nàng đập mạnh lên, bộ ngực không ngừng nhấp nhô kịch liệt, mắt nhắm lại, đôi mắt chớp chớp, hàng mi dài run rẩy một trận, hai giọt nước mắt long lanh ứa ra.

“Oan gia...!” trong lòng nàng thầm than một tiếng, đang lúc khổ sở và xấu hổ để chờ cái khoảnh khắc thần thánh đó đến, không ngờ lại nghe thấy Lâm Tam hì hì cười, dừng mọi động tác lại mà lẳng lặng nhìn nàng.

Đại tiểu thư ngượng ngùng che lấy đôi mắt, khẽ nói:

- Đồ xấu xa nhà người, đang làm gì đó?

Lâm Văn Vinh khẽ thở dài một tiếng, ôm nàng vào trong lòng rồi nói:

- Ta thiếu chút nữa thì đã quên mất nguyên tắc, ài, kỳ thực ta thật sự không phải người tùy tiện.

- Tùy tiện cái đầu người!

Đại tiểu thư vừa thẹn vừa tức lại vừa khổ sở, trong lòng mơ hồ còn có chút thất vọng, oán hận đánh mạnh một quyền vào vai hần nói:

- Người dày vò đủ người ta rồi, lại nói ra những lời lạnh lùng vô trách nhiệm như thế, cái tên đáng chết nhà người...

Nói đến câu sau, trong lòng nàng nổi lên trăm thứ cảm xúc lẫn lộn, nằm phủ trong ngực hần mà bật khóc thút thít.

Nếu không phải là vì hôm nay bị trúng một châm này, lão tử sao có thể hiền lành mà dừng cương trước vực thê được? Mẹ nó, thân tiên tỷ tỷ, nếu không thể đâm lại tí một châm, thật sự khó hã được một hận trong lòng ta. Thấy đáng vẻ khóc lóc của Đại tiểu thư, Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, chính khí bùng bùng nói:

- Ài, ta cùng đại tiểu thư tương giao, quý ở chỗ hiểu lòng nhau, nếu việc này Đại tiểu thư nếu là không muốn thì thôi vậy, ta đã có Thanh Tuyền, Xảo Xảo, còn có Tiên Nhi, có chút nhu cầu cũng có thể giải quyết rất tốt rồi.

- Người chết đi!

Đại tiểu thư nghe hấn hồ ngôn loạn ngữ, gương mặt ửng lên tựa mây hồng, hung hăng véo vào hông hấn một cái, lén liếc mắt nhìn lên, nhịn không được lại nói:

- Người ta đâu có nói không nguyện ý, chỉ là...

- Chỉ là làm sao?

Lâm Văn Vinh tò mò hỏi.

- Việc này nếu không thừa rõ ràng với mẫu thân, ta sao có thể cùng người, cùng người như thế...Tên đáng chết nhà người, ta hận chết người.

Đại tiểu thư hai tay che mặt, không ngờ ngọn lửa nóng bừng trên mặt đã làm bàn tay thon nhỏ của nàng cũng đỏ bừng theo rồi.

Lâm Văn Vinh cười ha hả, trong lòng thống khoái vô cùng, Đại tiểu thư trời sinh độc lập mạnh mẽ, tuy đã cùng hấn tranh cãi rất nhiều, nhưng như vậy thì càng làm tăng thêm khoái cảm chinh phục, nếu nàng quá nhu thuận, ngược lại lại mất đi loại mùi vị này, cứ để nàng giữ cái tính nết này thì vẫn tốt hơn. Đợi tới lúc thừa rõ ràng với phu nhân, tính tình Đại tiểu thư cũng đã được rèn rũa bớt đi tương đối rồi. Khi thời cơ chín muồi đem đại tiểu thư, nhị tiểu thư đồng thời đem vào phòng, ném lên giường, bên trên một người, bên dưới một người, bên trái một người, bên phải một người, mẹ nó, nghĩ đến là đã không chịu được rồi. Mắt hấn ánh lên dăm quang nhìn đại tiểu thư, trong lòng là một giấc hoang lương mỹ mộng, nước rãi trong miệng không khỏi tí tách chảy xuống...

Một châm này của thần tiên tỷ tỷ, mặc dù không tạo thành hậu quả gì nghiêm trọng, tiểu đệ đệ vẫn cao ngất ngưỡng như trước, chỉ là sau mộng thật sự đau đớn thấu tim, chắc chắn khiến hấn nằm trên giường không làm được gì hai ngày là ít. Nghĩ lại lúc đối mặt với dáng vẻ vừa cam chịu vừa miễn cưỡng của đại tiểu thư, bộ ngực lộ ra một nửa, ngọc thể nằm ngay trước mắt, bản thân không ngờ lại thành ngụy quân tử, nhất thời muốn dấm ngực khóc to, con bà lão thiên chứ, cố ý chơi ta a.

Trong hai ngày này, đều là do nha hoàn Hoàn Nhi của đại tiểu thư chăm sóc cho hấn. Loại thương tích ở mộng này, vị trí rất là bất nhã, theo ý của Đại tiểu thư, vốn là muốn thuê một người hầu mỗi ngày đắp thuốc cho hấn. Lâm Văn Vinh nghe được thì giận dữ vô cùng, mộng của lão tử ngoại trừ nữ nhân, ai cũng không thể sờ vào. Đại tiểu thư vừa buồn cười vừa tức giận, chỉ đành phái nha hoàn tùy thân của mình tới chăm sóc cho hấn. Tiểu cô nương Hoàn Nhi này vừa mới trưởng thành, nào đã từng trải qua chuyện như thế này, nàng đỏ bừng mặt đồng ý, nhưng ngay cửa cũng không dám tiến vào, nhắm chặt mắt dán thuốc cao, có vài lần còn thiếu chút nữa thì từ mộng lại dán lên mặt hấn. Lâm Văn Vinh lại chẳng hề để ý, chẳng phải chỉ là dán thuốc cao vào mộng thôi sao, có cái gì ghê gớm chứ, nếu cần thì ngày mai ta cũng giúp cô dán, dán cái nào là chuẩn cái đó.

Thật sự đúng với sự ước đoán của hấn, cây châm này tựa như thật sự là đã đâm sai chỗ, không chỉ không làm hấn mất trí nhớ, ngược lại còn làm hấn mỗi ngày đem tên mấy nữ tỳ niệm cả trăm lần. Còn về phần Hoàn Nhi, nghe hấn kêu tên Tiểu phu nhân, cũng nhìn không được sinh lòng thương cảm hỏi: “Tam ca, có phải huynh từ nhỏ đã mất đi mẫu thân, nếu không thế nào nhớ phu nhân như thế?” Thật là làm hấn đỏ khóc đỏ cười.

Hội trường hoa chùa Đại Tướng Quốc sắp bắt đầu, đại tiểu thư mấy ngày nay bận rộn vô cùng. Lúc đến thăm hấn, ngồi không được một lát là đã liền lại bị người khác gọi đi, khiến trong lòng Lâm Văn Vinh không thể chịu được. Trải qua chuyện đêm đó, đại tiểu thư cứ thấy hấn là lại xấu hổ, tựa như nhớ lại cái bộ dạng mình hở nửa bộ ngực ra ngoài, tùy cho hấn nhào nặn, trước mặt người khác thì muốn làm ra vẻ chu đáo tỉ mỉ, nhưng lại rất sợ để mấy người bọn Tổng tẩu nhìn ra manh mối gì đó. Chỉ là trong đôi mắt kia lộ ra sự quan tâm và mê đắm, nửa như ngăn lại được, nửa như chẳng thể, làm Lâm Văn Vinh nhìn thấy mà không khỏi thâm buồn cười. Tấn gái là như thế này a, nửa che nửa lộ, như thế mới khiến đôi phương thêm muốn.

Hai ngày tĩnh dưỡng này, hần cần thận suy nghĩ một chút về lai lịch của tiên tử kia. Nếu nàng thật sự là sư tỷ của An Hồ Ly, như vậy sẽ có rất nhiều phiền phức. Chưa cần nói đến võ công cùng năng lực của thần tiên tỷ tỷ, chỉ với ảnh hưởng lớn lao của nàng với Thanh Tuyền là đã có thể khiến hần vô cùng khó khăn rồi. Nếu tiên tử này đã độc phát thân vong, Thanh Tuyền có thể oán hận mình cả đời, nếu nàng ta không bị độc phát, càng sẽ cố tìm trăm phương cản trở ta với Thanh Tuyền, việc này đúng là hai đều đều khó, như thế nào đều cũng không tốt. Lúc này, người có thể thương lượng cũng chỉ có hồ ly tinh An Bích Như mà thôi. Nhưng từ sau đêm lén lút va chạm với đại tiểu thư, An Bích Như tựa như một làn khói nhẹ thoáng qua giữa chốn hồng trần, vô thanh vô tức biến mất trước mắt hần, ngay cả chạy đi đâu để tìm nàng đều không biết. Ài, thật khó, hần trước nay chưa từng giống như bây giờ, chỉ nhớ đến con hồ ly lẳng lơ kia.

Trong kinh thành hương khói thịnh nhất không đâu hơn chùa Tướng Quốc nổi danh thiên hạ, điện đài to lớn tráng lệ, có thể nói là “kim bích huy hoàng, vân hà thất dung”. Trong chùa cao tăng giảng kinh, danh tăng tụ tập, nơi đây đồng thời có cả vạn người giao dịch buôn bán, những trò giải trí cực kỳ hưng thịnh, văn nhân mặc khách tới lui không dứt, có bài thơ rằng:

Đại tướng quốc tự thiên hạ hùng

Thiên thế phiêu miểu lãng hư không.

Tam kiên ca xuy đăng hỏa thượng,

Ngũ bách anh man yên vân trung.

Chùa Tướng Quốc nổi danh Đại Hoa đệ nhất tự, tự nhiên là danh bất hư truyền. Năm nay chính nguyệt (trăng rằm tháng một) tới muộn, lúc này đã vào cuối đông, gió xuân dần ầm ập, dương liễu đã bắt đầu đâm chồi, đúng là thời tiết cực tốt cho vạn vật lấy lại sức sống. Mỗi năm có một lần thưởng hoa hội được cử hành ngay trong chùa Tướng Quốc, thời gian này hàng năm các tài tử các tiểu thư vốn nằm lì trong phòng suốt cả mùa đông đều ra ngoài, mượn tiếng thưởng hoa mà thực ra là đến đây thưởng nhân. Đây là buổi thịnh hội đầu tiên trong mùa xuân, cũng có một cái tên thú vị, Thưởng Xuân hội.

” Thưởng Xuân hội? Tên hay thật!” Lâm Tam bẻ một nhánh dương mai mới mọc bên đường, mỉm cười đưa cho tiểu nha hoàn Hoàn Nhi. Lai lịch của Thưởng Xuân hội này Lâm Văn Vinh chẳng biết gì, chỉ là nghe xong Hoàn Nhi giảng giải, rồi lại từ dưới núi nhìn lên Tướng Quốc tự xa xôi trước mắt, đã thấy du khách nhiều như như làn sóng, thi nữ như họa, hai chữ thưởng xuân này quả nhiên danh bất hư truyền.

- Cảm ơn Tam ca!

Hoàn Nhi then thùng mỉm cười, đang muốn nhận lấy nhánh liễu kia thì đã thấy Lâm Văn Vinh cười hì hì một cái, đem nhánh liễu non duy nhất hái xuống và cười nói:

- Có điều, Hoàn Nhi, mùa xuân của nàng còn chưa đến, đừng có vội vàng gọi xuân đó nha.

- Tam ca, huynh đáng ghét!

Hoàn Nhi gắt lên:

- Đại tiểu thư dặn dò huynh nên sớm tới chùa một chút mà huynh lại lười biếng như vậy, nếu làm chậm trễ chính sự ở Thưởng Hoa hội này, đại tiểu thư sẽ không tha cho huynh đâu.

- Không chậm trễ được.

Lâm Văn Vinh cười chỉ vào phía trước nói:

- Nàng xem, kia không phải là bọn Tống tẩu sao?

Hoàn Nhi đi đến phía trước nhìn ngó xem, chỉ thấy Tống tẩu dẫn theo tiểu nhị trong điểm, mỗi người đều có một xấp giấy xong tay trong tay, đang nhét vào tay các tiểu thư phu nhân đi qua. Gần đó sớm đã có không ít phu nhân, tiểu thư dừng lại, vừa xem mảnh giấy trong tay vừa xì xầm nghị luận.

- Tam ca, bọn họ cầm cái gì trong tay thế?

Hoàn Nhi hiểu kỳ hời.

- Cái này à, nó được gọi là truyền đơn, là một loại phương thức để thúc đẩy tiêu thụ, phàm là các tiểu thư cùng phu nhân cầm được truyền đơn đều có thể tới cửa hàng tạm thời của Tiêu gia trong chùa Tướng Quốc, miễn phí dùng thử nước hoa.

Lâm Văn Vinh cười nói. Cái loại phương pháp thúc đẩy tiêu thụ cũ kỹ của hậu thế này trong thời đại này lại cực kì không đơn giản. Cái tên nước hoa, đại đa số mọi người đều chưa nghe qua, lại thấy thử đoạn thúc đẩy tiêu thụ mới mẻ như thế, mọi người đều cao hứng mà đi thử một lần, nhất thời trước rạp dựng tạm của Tiêu gia, tắc đến một giọt nước cũng không lọt qua được.

- Hoàn Nhi, đây không phải là Thường Hoa hội sao, hoa đâu, hoa ở chỗ nào?

Lâm Văn Vinh kỳ quái nhìn sang hai bên, chỉ thấy bóng người, chẳng thấy sắc hoa.

Hoàn Nhi khúc khích cười duyên dáng:

- Tướng Quốc tự, Thường Hoa hội, hoa đương nhiên là ở trong chùa rồi. Tam ca, hội thường hoa này rất náo nhiệt, đợi một chút huynh tiến vào trong xem sẽ biết liền...

- Tránh ra, tránh ra ...

Mấy tiếng hét lớn ngắt đứt lời giới thiệu của Hoàn Nhi, dưới chân núi có một đội binh lính hộ vệ mấy chiếc kiệu trần không mui chạy như bay tới.

Mấy chiếc kiệu cứ trước sau mà đi, cách nhau chỉ chừng mấy trượng, ánh mắt Lâm Văn Vinh vừa quét qua, nhìn thấy hai chiếc kiệu ở giữa, sắc mặt lập tức đại biến.

248. Chương 246 - Tiếp Thị

Trong đoàn ấy, ba chiếc kiệu đầu vô cùng bắt mắt, Lâm Văn Vinh ánh mắt hiem hóc, liếc mắt liền nhìn thấy một nữ tử ngồi ngay ngắn trên chiếc kiệu thứ hai.

Nữ tử này môi đỏ da trắng, thân hình thuần tha, nhãn thần phiêu lãng tứ xứ, đôi mắt đẹp càng thêm phần rực rỡ, vừa tình tứ vừa thẹn thùng, chẳng thấy đâu vẻ hung dữ cay độc, trông kiều mỵ vô cùng. Nàng liếc mắt nhìn bốn phía, trên mặt hiện lên nụ cười nhu mỹ, cực kỳ mê hoặc. Nữ tử này không phải ai khác, chính là An tỷ tỷ nhiều ngày không gặp. Nhiều ngày không thấy, An tỷ tỷ tựa hồ thay đổi bộ dạng, mái tóc vấn cao, cài một chiếc thoa vàng lấp lánh đích xác là long phượng kim thoa, bên tai đeo hai viên mã não xanh thắm bọc vàng, bầu ngực đầy đặn, eo thon chân dài, thân ảnh lả lướt, mười phần phong vận, làm người ta nhìn đến mê mẩn.

Ngồi trên chiếc nhuyễn kiệu đi sau nàng là một công tử còn trẻ, phong lưu lỗi lạc, tiêu sái bất phàm, nhìn đám người trước mặt nhẹ mím cười, bộ dạng kia Lâm Văn Vinh cũng không xa lạ gì, chính là thế tử Thành vương Triệu Khang Ninh từng mấy lần tương đấu ở Kim Lăng.

Có Triệu Khang Ninh ở đây, vậy ngồi trên cỗ kiệu đầu tiên chính là lão gia của hắn - Thành vương gia sao?

Lâm Văn Vinh vội vàng giương mắt nhìn tới, chỉ thấy một khuôn mặt rất đặc trưng, một trung niên nam tử mắt to mày rậm đang ngồi trên kiệu, mình mặc cẩm y hoàng bào, khí thế phi phàm, không cần phải nói, đây chính là hiền vương danh xưng là Thành vương gia rồi. Thành vương gia này quả nhiên không hổ được ông trời ưu đãi, quý tộc quốc gia, thân hình khôi ngô, ánh mắt sắc bén, tuy trên môi mang nụ cười, nhưng xung quanh không ai dám nhìn thẳng vào hắn, uy nghiêm mười phần.

Con bà nó chứ, hồ ly tinh này cuối cùng cũng xuất hiện rồi, Lâm Văn Vinh trước tiên trong lòng kinh hãi một lúc, lập tức lại nổi lên sự mê hoặc không hiểu. An Bích Như phải dựa tay Thành vương gia đối phó sự tỷ của nàng, điểm này đã sớm biết. Chỉ là từ lúc Bạch Liên giáo bị tiêu diệt, nàng mất đi chỗ dung thân. Muốn lại giúp đỡ cho Thành vương gia cũng có lòng mà không đủ lực. Một khi mất đi thế lực, nàng hoàn toàn không còn giá trị gì đối với Thành vương gia, không có sức ảnh hưởng đến hắn, sao còn điều khiển được ai. Lâm Văn Vinh cùng An Bích Như ở cùng nhau một đoạn thời gian, biết An tỷ tỷ tuyệt đối sẽ không chịu thua thiệt người khác, nàng trước mắt mình cho tới bây giờ không hề cập tới Thành vương gia,

mấy hôm trước càng muốn cầu mình đi đối phó với sự tỷ của nàng, như thế nào mới mấy ngày không thấy, nàng lại đi cùng Thành vương gia rồi? Chẳng lẽ bọn họ vốn là chỗ thân tình cũ.

Hắn nghĩ tới nghĩ lui vẫn không rõ, chỉ là nhìn An Bích Như tươi cười quyến rũ, trong lòng có chút tư vị không thoải mái.

Nhóm phụ tử Triệu Khang Ninh mấy trăm người, trước có binh lính mở đường, sau có chư quan hộ vệ, hùng hùng hổ hổ hướng trên núi đi lên, uy thế mười phần, dẫn dụ mọi người dừng chân đứng xem, hoan hô không ngớt.

“Nhìn xem, là Ninh tiểu vương gia a.” Hoàn Nhi nhìn thấy Triệu Khang Ninh, vỗ bàn tay nhỏ hưng phấn nói, khuôn mặt nhỏ nhắn kích động đỏ bừng.

Triệu Khang Ninh kia ở trên nhuyển kiệu mỉm cười vẫy tay chào hỏi chúng nhân xung quanh đang hò hét hoan hô. Hắn trời sinh phong lưu lỗi lạc, nghiễm nhiên đường đường, lại là trưởng tử hoàng tộc, gia thế hiển hách, tự nhiên có vô số nữ tử đi theo như vịt. Thấy tiểu vương gia phất tay chào hỏi, trong đám người nhất thời vang lên một trận hô hào lạnh lạnh, phân lớn là nữ tử tuổi đương xuân, mộng tưởng cất cánh biến thành phượng hoàng. Thấy được thần tượng, sao có thể không trở nên điên cuồng?

Nhìn bộ dạng Hoàn Nhi si si ngốc ngốc, Lâm Văn Vinh âm thầm lắc đầu, cười hỏi: “Hoàn Nhi, nàng cảm thấy Tiểu vương gia này rất tốt sao?”

Hoàn Nhi lắc đầu đáp: “Muội cũng không biết hắn có tốt hay không, tuy nhiên Tiểu vương gia bộ dạng tuấn tú, ngọc thụ lâm phong, lại là vương gia thế tử, người khác nào có thể sánh được? Nghe nói hoàng thượng của chúng ta không có con trai, muốn cho Tiểu vương gia kế thừa ngôi báu nữa. Nhân vật phong lưu như vậy, lại quyền quý như thế, mọi người đương nhiên đều nói hắn tốt rồi.”

Kế thừa ngôi báu? Lâm Văn Vinh trong lòng hừ một tiếng, Tiểu vương gia này bề ngoài tuấn lãng, bên trong chỉ toàn mảnh khoe, nếu hắn được làm hoàng đế thì thật không phải là phúc của dân chúng. Bất quá, từ thái độ của Từ Vị đối với Triệu Khang Ninh mà xem, tựa hồ nhìn không ra lão hoàng đế có ý tứ muốn hắn kế vị, nếu không phụ tử Triệu Khang Ninh như thế nào cầu kết Bạch Liên giáo mưu phản, mà Từ Vị lại trăm phương ngàn kế tước giảm vây cánh của bọn họ? Việc nối dõi này, quá nữa là do có người cố ý đặt điều mê hoặc làm ra. Bất quá chuyện chốn triều chính sâu xa vô cùng, há dân chúng bình thường có thể hiểu được?

Nhìn đám người Thành vương gia hướng lên núi, thân ảnh An tỷ tỷ dần dần đi xa, Lâm Văn Vinh cười, lại hỏi: “Hoàn Nhi, nếu Tam ca ta cùng Tiểu vương gia đứng chung một chỗ, nàng sẽ thích người nào hơn?”

Hoàn Nhi đỏ mặt nói: “Tam ca, huynh thật xấu a, sao có thể hỏi người ta chuyện này.” Nàng suy nghĩ một chút liền đáp: “Tiểu vương này nhìn đẹp mắt, chỉ là cách chúng ta quá xa, cho dù bây giờ nhìn rất tốt, nhưng tri nhân tri diện bất tri tâm, cũng không biết hắn rốt cuộc như thế nào, sao có thể so với Tam ca? Tam ca mặc dù trông không giống Tiểu vương gia anh tuấn tiêu sái như thế, nhưng là người thân thiết hòa ái, mặc dù đôi khi có chút xấu xa, ta trong lòng lại rất thích...”

Nàng các nói âm thanh càng nhỏ, ra dáng thiếu nữ hoài xuân. Lâm Văn Vinh tức giận bất bình, mẹ nó, tên Tiểu vương gia chó mà này nhìn so với ta đẹp trai hơn sao. Con mắt gì vậy a, hắn chỉ là trắng hơn ta một chút. Như lão tử đây gọi là khỏe mạnh, vô số người hâm mộ không kịp, trăm phương ngàn kế muốn nhuộm thành nước da như ta.

Lâm Văn Vinh có ý muốn tìm An tỷ tỷ nói mấy câu, chỉ là hắn thấy An Bích Như cùng Thành vương gia đi gần như vậy, cũng không biết hai người họ có quan hệ đến mức nào, nếu hai người quan hệ tốt, tự mình lại tìm nàng, chẳng phải là vô nghĩa sao, nói không chừng còn bại lộ mục tiêu, rước lấy khó chịu vào người, vì thế tốt hơn nên xem xét cho kỹ đã.

Trước chùa Tượng Quốc hương khói nghi ngút, du khách như sóng trào, các công tử hô bạn gọi bè, tiểu thư nhu mì e lệ vô hạn qua lại tấp nập thật là náo nhiệt.

Thưởng hoa hội còn chưa bắt đầu, Phẩm hương hội của Tiêu gia lại mở màn trước một bước, tựa như lửa cháy lan nhanh. Nữ tử trời sinh thích đẹp, vừa mới qua mùa đông, các phu nhân tiểu thư nghe nói có một

sản phẩm mới là “Phấn hương” (phấn trang điểm) đặc biệt, liền muốn đến thử một lần, lại vừa vặn gặp gian hàng tạm của Tiêu gia trước chùa Tướng Quốc, có thể nói là rất tiện lợi, chỉ trong chốc lát hiện ra một đội xếp hàng dài dằng dặc. Trong hàng đều là tiểu thư xinh đẹp nhỏ tuổi, nhất thời hấp dẫn vô số ánh mắt, các công tử đi chơi xuân tùm năm tùm ba xung quanh, chẳng cần đi đâu, chỉ đứng xem náo nhiệt.

Không chỉ có thế, thông tin còn truyền khắp chốn rằng Tiêu gia Đại tiểu thư tới từ Kim Lăng, xinh đẹp không ai sánh kịp, Phấn hương hội hôm nay do nàng tự mình chủ trì, mỹ nữ cùng nước hoa, càng thêm tương hợp, càng điên cuồng dẫn dụ mọi người.

Phấn hương hội này thao tác thật ra rất đơn giản, đó là mỗi dạng nước hoa phối hợp với một đóa hoa tương ứng, để đem trực tiếp tiến hành đối chiếu so sánh mùi thơm của hoa với nước hoa, đồng thời lời cuốn biết bao người, lại có giá cả hợp lý.

Đại tiểu thư cầm trong tay một bình nước hoa hoa lan, đang mỉm cười hướng mọi người giới thiệu: “Nước hoa này chính do một vị tiên sinh thông minh tuyệt đỉnh của Tiêu gia ta lấy tinh hoa của trăm loại hoa, trải qua chín chín tám mốt lần cẩn thận lên men chế tạo thành. Mùi thơm bền bỉ, lưu giữ lâu dài, có thể nói là hoa trung chi vương, hương giới chí tôn, căn cứ theo sự khác biệt của các loại hoa, có thể phân ra các loại khác nhau, tỷ như bình nước hoa hương hoa lan trong tay ta, hương thơm đậm nhả, thấm vào tận tâm can, thích hợp với các vị tiểu thư đậm bạc mà ưu nhã sử dụng. Lại nói tới nước hoa mân côi này, nhiệt tình phóng khoáng, hương thơm nồng đậm, thích hợp các vị tiểu thư hoạt bát sôi động sử dụng, còn có nước hoa nhài này...”

Đại tiểu thư vừa nói vừa đem bình nước hoa mở ra, một mùi hương thơm nhàn nhạt liền như hòa vào gió xuân, thấm vào mũi mọi người, quả thật là cao quý u nhã, đích thực hương trung chi vương.

“Căn cứ vào sở thích khác nhau của mọi người, các loại nước hoa cũng chia ra loại hương đậm, hương nhạt, hương thâm kín. Các vị phu nhân cùng tiểu thư có thể tùy theo sở thích của mình chọn để dùng, các loại hoa khác nhau thì mùi thơm khác nhau, hơn nữa cách thức sử dụng chỉ cần nhẹ nhàng quét qua một chút liền có thể giữ lại hương thơm hai ngày.” Đại tiểu thư nhẹ nhàng vung tay, liền có các nha hoàn đưa các loại cánh hoa đi tới.

“Tiêu tiểu thư, đây là ý gì?” Một vị tiểu thư kỳ quái hỏi.

Tiêu Ngọc Nhược mỉm cười: “Trăm nghe không bằng mắt thấy. Tiểu muội đã tắm nước hoa lên các loại cánh hoa tương ứng phát đến tay chư vị tỷ muội, mời chư vị so sánh mùi nước hoa với cánh hoa một phen, hiệu quả ra sao, liếc qua là rõ ràng.”

Các vị tiểu thư đều gật đầu, phương pháp này hay, đơn giản lại trực tiếp, không hề chơi mách khéo.

Nha hoàn đem các loại cánh hoa khác nhau phát đến tay các vị phu nhân tiểu thư, chư vị nữ tử dựa theo sở thích của mình chọn các loại hoa, đặt nhẹ nhàng ở chóp mũi, nhất thời một loại hương thơm khác biệt xông vào mũi. Tuy là từ hoa tạo ra, so với hoa càng thơm hơn, làm cho người ta vừa ngửi thấy đã khó bỏ qua.

“Tiêu tiểu thư, nước hoa này bao nhiêu lượng bạc một bình?” Một vị tiểu thư nắm chặt bình nước hoa mân côi, vuốt ve yêu quý không nỡ buông tay, trong mắt hiện lên vẻ thích thú nồng đậm, vội vàng hỏi.

Tiêu đại tiểu thư mỉm cười đáp: “Nước hoa này chỉ Tiêu gia ta mới có thể chế ra, thu thập cánh hoa khó khăn dị thường, chế tạo càng không dễ dàng, mỗi tháng sản lượng rất ít, chúng ta tại Kim Lăng cùng Hàng Châu đều bán giới hạn, trước mắt ở kinh thành dự trữ cực ít, giá cả còn chưa xác định, cho nên Thường hoa hội lần này, chúng ta cũng không bán nước hoa, chỉ là làm cuộc giới thiệu đơn giản.”

Vừa nghe nói không bàn, vẻ mặt các phu nhân tiểu thư nhất thời thoáng hiện lên chút thất vọng, một vài nữ tử đem cánh hoa tắm nước hoa cẩn thận nắm chắc trong tay như sợ nó rơi xuống.

Đại tiểu thư nhìn thấy cười thầm, thầm nghĩ tên xấu xa kia không biết như thế nào nghĩ ra trò này, hẳn quả thực rất hiểu rõ tâm lý nữ tử, lợi dụng triệt để, cố ý nói rõ hôm nay không bán là để kích thích sự thèm muốn của mọi người, cho mọi người biết nước hoa này thật sự trân quý.

“Tuy nhiên, hôm nay gặp lúc kinh thành hưng vượng, lại là đại hội thưởng hoa, chúng tôi liền vì mọi người trợ hứng, chuẩn bị một nghìn phần quà, đều là các loại nước hoa, mời mọi người xem...”

Đại tiểu thư vừa dứt lời, liền có hai nha hoàn đem một chiếc khay lớn lấp lánh ra, trong khay đặt một loạt bình thủy tinh nho nhỏ cỡ nắm tay trẻ con, mỗi bình đều chứa non nửa nước hoa, tuy là không nhiều lắm nhưng đủ để làm mọi người ngạc nhiên thích thú.

Chúng nữ tử nhất thời lên tiếng kinh hô, nghìn phần quả tặng, thật là bạo tay quá mức a, không nói nước hoa kia, chỉ riêng bình thủy tinh nhỏ tinh xảo này giá trị phải đến một lượng bạc rồi.

Đám người kêu lên kinh hãi, Tiêu gia này thật sự là quá bạo tay, sáng hôm nay chỉ riêng trả cho việc quảng cáo này đã tốn cả hai nghìn lượng bạc, thật khiến người ta phải lè lưỡi.

Thời đại này lòng người phần lớn thuần phác, mọi người há từng gặp qua thủ đoạn như thế, nhất thời hò hét huyên náo, ai nấy đều hơn hớn đi lấy tặng phẩm. Đại tiểu thư nói: “Trước hết mời chư vị tỷ muội đăng ký danh sách, sau đó liền có thể lĩnh tặng phẩm, cảm ơn mọi người đã ủng hộ Tiêu gia ta.”

Khung cảnh sôi trào này, Lâm Văn Vinh tại lưng núi thấy rõ, nhin không được trong lòng đắc ý, trên thế giới ai không tham chút tiện nghi nhỏ, nhất là đối với nữ nhân, điều này rất gây chú ý. Một lượng bạc liền có thể biến các nàng trở thành tiếp thị viên tốt nhất, hơn nữa lại là những người rất trung thực này, phí tổn làm sinh ý quả rất đáng giá.

Hai ngàn lượng bạc thúc đẩy buôn bán, trước ẻm sau thả, cố ý không bán, lại bạo tay tặng quà, thật sự là bước khởi đầu rực rỡ. Muốn không được người ta khen ngợi cũng khó, thanh danh Tiêu gia vọt lên tận trời, hai nghìn lượng bạc này ăn lời lại trăm lần. Hắn đã tính toán ổn thỏa, tuyệt không thể nhầm lẫn - luận về việc buôn bán, trên thế giới này có ai có thể sánh với hắn chứ?

Tiếp theo là tuyên truyền xà phòng thơm, nhờ tiền lệ nước hoa, lần này không cần tốn nhiều miệng lưỡi, liếc mắt một cái là rõ ràng ngay. Có sự kiện lúc đầu an bài rồi, mọi người liền dễ dàng tiếp thụ phát minh vĩ đại này.

Trong khoảng thời gian ngắn, đội ngũ lĩnh tặng phẩm từ trên núi xa xa xếp hàng, nhìn thật hoành tráng, may là Tiêu gia dựng rạp đúng chỗ, cách cửa chính chùa Tướng Quốc một đoạn, nếu không phải thế, cửa vào Thường hoa hội ngoài kia hẳn đã bị sập mất.

Bên này đang náo nhiệt, chợt nghe truyền đến giọng mấy nữ tử kinh hô: “Là Từ tiểu thư, Từ tiểu thư của Kinh Hoa học viện đã tới.”

Tiêu Ngọc Nhược vội ngừng đầu nhìn lại, chỉ thấy Từ tiểu thư mặt đầy nét cười, nhẹ nhàng nhanh nhẹn đi tới, phía sau có mấy giáo tập của Kinh Hoa học viện đi theo, trong đó còn có Điền Văn Kinh lần trước gặp ở “Vân Lai Tiên Cảnh.”

”Từ tỷ tỷ, người sao lại tới đây, Đại tiểu thư vội vàng tới nghênh đón, dịu dàng hỏi.

Từ Chỉ Tình cười nói: “Nước hoa kia ta dùng thật thích, Tô di nương cũng yêu thích không rời tay, cố ý bảo ta tới đây cảm ơn muội. Ta nhận quà của muội tốt như vậy, có thể nào không giúp người một chút? Tỷ tỷ ta ở kinh thành có chút thể diện, dĩ nhiên vì người lôi kéo ít tỷ muội đến.”

Nàng nói cực kỳ tự tin, nhưng không phải là nói khoác, mọi người vây quanh thấy Từ Chỉ Tình đến đều kinh hô. Từ Chỉ Tình cầm kì thi họa, thiên văn địa lý, lịch số toán học không gì không tinh thông, lại có dung mạo tuyệt thế, được xưng là Đại Hoa đệ nhất kỳ nữ, sức ảnh hưởng tự nhiên vô cùng lớn, nàng đứng ở đâu liền là chiêu bài sống ở đấy.

Đại tiểu thư trong lòng cảm kích, kéo tay nàng cười nói: “Nếu như thế, tiểu muội nên cảm ơn ân đức của tỷ tỷ rồi, cũng cảm ơn Tô tiểu thư hậu ái.”

Từ Chỉ Tình gật đầu cười, nhìn vào đoàn người lĩnh tặng phẩm đông đúc, than thở: “Nước hoa này thật sự cực kỳ mỹ diệu, Tô di nương dùng trên người một chút, ngay cả phụ thân cũng khen không ngớt miệng. Tiêu gia muội muội, nước hoa này thật sự là Lâm Tam phát minh sao... Ôi, như thế nào không thấy Lâm Tam?”

Đại tiểu thư nhìn xung quanh, tên đáng chết kia thế nào mà lúc này rồi còn chưa tới, không phải là trên đường lại nhìn thấy tiểu thư gì đó, hay là đi gây chuyện? Làm người ta bực chết đi!

Nàng biết Lâm Văn Vinh trọng thương mới khỏi, sáng sớm khi đi liền dặn dò hần muộn chút hãy đến, vốn chỉ là lời khách sáo, trong lòng vẫn hy vọng hần sớm tới giúp đỡ bên cạnh mình, vậy mà kẻ này việc khác thì không nghe, những lời lười biếng lại ghi tạc trong lòng, mặt trời lên cao ba sào rồi, còn không thấy bóng người.

” Hần à?” Đại tiểu thư bất đắc dĩ thở dài: “Chúng ta không ai có thể quản được hần, tới giờ này còn chưa tới, để xem tiểu thư nhà ai gặp phải tai ương rồi.”

Từ Chỉ Tình nghe được cười khanh khách: “Muội muội, người nói như vậy, Lâm Tam hình như là bá vương trong nhà các người rồi, ta cũng không tin muội tinh minh như thế lại không quản chế được hần?”

Diệp công tử đi theo phía sau Từ Chỉ Tình hiếu kỳ hỏi: “Từ tiểu thư, các người nói Lâm Tam, là vị nào? Nước hoa này là do hần tạo ra sao?”

“Đâu chỉ nước hoa.” Đại tiểu thư khe khẽ thở dài, ghé vào bên tai Từ Chỉ Tình nói: “Ngay cả nội y kỳ quái ta tặng cho tỷ với Tô tiểu thư, cũng là do Lâm Tam phát minh.”

“Lời này có thật không?” Từ Chỉ Tình sắc mặt đỏ bừng hỏi.

Đại tiểu thư gật đầu, Từ Chỉ Tình sững sốt hồi lâu, mới thốt lên: “Khó trách phụ thân nói người này khó nhìn thấu nhất, hần học trộm người ta chữ số Ả Rập, nước hoa và nội y này cũng không biết là sao chép từ nơi nào?”

Câu hỏi của Diệp công tử kia, hai vị tiểu thư không trả lời, hần cũng không chút xấu hổ, phong độ uyển chuyển lên tiếng: “Vị này là Tiêu đại tiểu thư sao, tại hạ Diệp Vũ Xuyên ra mắt Đại tiểu thư. Nghe Điền Văn Kính huynh nhắc tới Đại tiểu thư mấy lần, hôm nay vừa gặp, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Điền Văn Kính đứng ở phía sau Từ tiểu thư và Diệp công tử, sớm chú ý Đại tiểu thư từ lâu, lúc này thấy nàng rảnh rồi, liền đi lên cười nói: “Văn Kính ra mắt Đại tiểu thư. Từ đăng hội ngày đó từ biệt cũng đã mấy ngày, Đại tiểu thư vẫn khỏe?”

Đại tiểu thư mỉm cười đáp lễ: “Cảm ơn Điền công tử quan tâm, tiểu nữ mọi việc đều tốt.”

Điền Văn Kính liếc mắt xem xét xung quanh, Tiêu gia nhân thủ đông đúc, khung cảnh linh tưng phẩm phía trước cũng gọn gàng có hàng lối, liền ân cần nói :” Đại tiểu thư lúc này có rảnh rồi không? hôm nay chính là Thượng hoa hội một năm một lần của chùa Tướng Quốc, quý nhân trong kinh đến thưởng hoa rất nhiều, bỏ qua cơ hội này thật sự đáng tiếc, tiểu sinh nguyện vì Đại tiểu thư dẫn đường, cùng đi thưởng hoa.”

Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, Từ Chỉ Tình và Diệp công tử đều nhìn ra tâm ý của Điền Văn Kính. Đại tiểu thư vẫn chưa đáp lời hần, quay đầu nhìn Từ Chỉ Tình cười hỏi: “Từ tỷ tỷ, mọi người hôm nay vì thưởng hoa mà đến sao?”

Từ Chỉ Tình cười đáp: “Xem như thế đi.”

Diệp Vũ Xuyên xen mồm vào nói:” “Không thể đơn giản như vậy, Từ tiểu thư tự mình trồng vài gốc hoa, cần phải giới thiệu ở hội thưởng hoa này chứ.”

Đại tiểu thư kinh hỉ hỏi: “Thật sao, tỷ tỷ?”

Từ Chỉ Tình cười thản nhiên: “Ta trồng hoa chỉ là hứng thú, lần giới thiệu này cũng chưa nhắc tới, chỉ đơn giản là tìm mấy người đồng đạo, trao đổi một chút kinh nghiệm. Hảo muội muội người nếu rảnh rồi, liền cùng chúng ta vào xem nhé. Hội hoa năm nay hần rất náo nhiệt.”

Đại tiểu thư thở dài trả lời: “Tỷ tỷ, ta cũng muốn đi cùng mọi người, chỉ là Lâm Tam nhà ta lại chẳng biết chạy chơi ở đâu, chờ hần hồi lâu không tới, thật tức chết được.” Nàng nói lời này cực kỳ xảo diệu, bất động thanh sắc liền cự tuyệt hảo ý của Điền Văn Kính.

Điền công tử thật sự không biết rõ, việc mời đại tiểu thư đi thưởng hoa cùng chuyện Lâm Tam kia không tới lại có liên quan gì? Chỉ là với lá gan của hần, sợ là nằm mơ cũng không nghĩ ra tên gia đình Lâm Tam kia gan lớn trùm trời, không chỉ vụng trộm với Tiêu gia nhị tiểu thư, mà ngay cả Đại tiểu thư trước mắt đây cũng là vật trong tay hần.

Diệp Vũ Xuyên nghe được hai chữ Lâm Tam này, luôn cảm thấy có chút quen thuộc, lại không nhớ nổi nghe được ở đâu, nhin không được hỏi: “Tiêu tiểu thư, người nói Lâm Tam, rốt cuộc là người phương nào?”

Điền Văn Kính tức giận nói: “Diệp huynh, Lâm Tam đó là người ngày ấy đoán trúng câu đố trên đèn của Từ tiểu thư, nghe ý tứ của Tiêu đại tiểu thư, nước hoa xà phòng thơm này cũng từ hắn mà ra.”

Diệp Vũ Xuyên vỗ tay: “Ta nhớ ra rồi, Từ tiểu thư, ngày ấy ở ở cửa học viện cãi nhau chính là Lâm Tam sao? Hắn còn dùng tên giả là Tam Lâm, nguyên lai là tiểu tử này, quả nhiên rất xảo trá.”

Từ Chỉ Tình lắc đầu cười khẽ, không nói lời nào. Đại tiểu thư hừ một tiếng nói: “Lâm Tam nhà chúng ta tuy bình thường thích quấy rối không câu nệ tiểu tiết, nhưng là người quang minh lỗi lạc, hắn dùng tên giả tất nhiên là có nguyên nhân. Có khi là do người ta khi phụ hắn, bắt đắ dĩ hắn mới làm vậy.”

Diệp Vũ Xuyên và Điền Văn Kính thấy Đại tiểu thư bảo vệ Lâm Tam như thế, trong lòng tuy kỳ quái, chỉ là nghĩ nằng che chở cho hắn nên cũng không quan tâm.

Từ Chỉ Tình tò mò nhìn Đại tiểu thư, cười nói: “Nếu như thế, chúng ta liền đi vào, Tiêu gia muội muội, đợi Lâm Tam tới, ngươi nhất định phải vào xem a.”

Nhìn đội ngũ lính phần thưởng thật dài, Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, lão tử sau này kiếm tiền từ nơi này ra a. Hắn tiến lên núi vài bước, lại nhìn thấy mấy người Triệu Khang Ninh xuống kiệu, đang đi vào trong chùa Tướng Quốc.

An tỷ tỷ kia đi bên người Thành vương gia, vương gia kia cũng không biết nói câu đùa vui gì, An Bích Như hồ ly tinh vũ mị liếc vương gia một cái, nhất thời yêu kiều cười rộ lên khanh khách, mặt đẹp như trái đào, ngực nở mông đầy, toàn thân xinh đẹp run rẩy, cực kỳ quyến rũ, cực kỳ mê người.

“Hồ ly lăng lợ.” Lâm Văn Vinh tức giận bắt bình, nuốt nước miếng một cái: “Khi câu dẫn lão tử, sao không thấy người thể hiện như thế?”

“Tam ca, huynh nói cái gì, cái gì hồ ly lăng lợ? Cái gì biểu hiện?” Hoàn Nhi đi bên cạnh hắn dịu dàng hỏi.

Lâm Văn Vinh đỏ mặt, hắc hắc cười: “À, không có gì. Ta nói là, dáng điệu Hoàn Nhi muội muội thể này có tiềm chất trở thành tiểu hồ ly tinh a, phải cố vũ một chút.”

“Phi...” Hoàn Nhi yêu kiều kêu lên một tiếng, sắc mặt như ráng chiều, vội vàng chạy về phía trước mấy bước.

Lâm Văn Vinh cười ha hả, đang muốn đuổi theo, con mắt liếc qua, đã thấy An tỷ tỷ kia ở cửa chùa khẽ quay đầu lại, ánh mắt hướng thẳng tới bên này, trên khuôn mặt tươi cười nằng toát ra nét quyến rũ mê người...

249. Chương 247 - Thưởng Hoa

“Người bị trọng thương, nhận chút chiếu cố là lẽ tất nhiên.” Lâm Văn Vinh hì hì cười, liếc mắt đánh giá Tiêu Ngọc Nhược từ trên xuống dưới, thành thật khen ngợi: “Đại tiểu thư nằng hôm nay thật là xinh đẹp.”

Tiêu Ngọc Nhược nghe thế trong lòng vui mừng, trên mặt sinh ra mê man nói: “Muốn người tới dùng miếng lưỡi tru để đón khách, lại tới muộn như vậy, mới vừa rồi Từ tỷ tỷ mời ta vào thưởng hoa. Thấy người không đến, ta cũng đành từ chối.”

Đại tiểu thư vốn là một người làm việc điên cuồng, ngày thường bận rộn kinh doanh, tuyệt sẽ không có thời gian nhớ tới mấy chuyện rảnh rỗi. Nhưng hôm nay không giống trước kia, giờ nằng trong tim đã có người để nương tựa vào, lại là một nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp, trước lễ hội thưởng hoa ngày rằm tự nhiên trong lòng không khỏi hướng đến. Hơn nữa hôm nay tiếp thị rất thành công, dù là tự thưởng cho mình an nhàn một chút, vào thưởng thức một phen thì có sao?

Trong lòng nằng có ý nghĩ này, nhưng ngượng ngùng không dám nói ra, thấy Lâm Tam trên mặt cười đùa không đứng đắn, nhin không được thầm hừ một tiếng: “Tên đáng chết, lúc như thế này, sự nhanh nhẹn hàng ngày biến đi đâu mất rồi?”

Lâm Văn Vinh nhăn nhó thế nào, thấy Đại tiểu thư vẻ mặt e thẹn không tự nhiên, ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn vào trong chùa Tướng Quốc, sao còn không rõ, trong lòng lại âm thầm buồn cười. Thật sự là tiết xuân đến rồi, ngay cả Đại tiểu thư cũng bắt đầu nổi dạ hoài xuân.

Hắn cười ha ha một tiếng, hô lên: “Tổng tẩu, việc phát tặng phẩm này tỷ hỗ trợ trông coi nhé, ta cùng Đại tiểu thư vào chùa một chút... Đừng nên hiểu lầm, chúng ta là vào xem xem có khách hàng lớn nào có thể giao tiếp chiếm chút cảm tình. Ài, sự kiện thưởng hoa hay ho như thế, ta lại một lòng nghĩ đến làm việc, thật sự là trung thành đức độ, mẫu mực làm gương a.”

“Đi đi.” Tổng tẩu cười nói: “Nơi này đã có ta trông coi là được rồi, người cùng Đại tiểu thư chơi đùa vui vẻ một phen. Máy ngày nay bận rộn quá nhiều năng lực rồi.”

Phẩm hương hội, Lâm Văn Vinh chỉ phụ trách xuất ra chủ ý, động chút miệng lưỡi. Mặc dù nội dung có đầy đủ kỹ thuật, nhưng những việc phiền toái còn lại toàn do Đại tiểu thư và Tổng tẩu an bài. Tiếp thị đại quy mô như thế, lại không có kinh nghiệm, việc cần chuẩn bị rất nhiều, thật sự là làm cho Đại tiểu thư bận rộn không chịu được.

Tiêu Ngọc Nhược trên mặt đỏ lên, mạnh miệng: “Là tên Lâm Tam này lừa dối, ta mới không muốn đi... ờ, người không nên lôi kéo ta.”

Tổng tẩu nhìn theo bóng hai người, nhin không được lắc đầu mỉm cười, chỉ mong Lâm Tam cùng Đại tiểu thư có kết quả tốt.

Hai người đi vào cổng lớn chùa Tướng Quốc, liền cảm giác một làn hơi ấm áp ập vào mặt. Trong chùa du khách qua lại, vui vẻ náo động, so với ngoài chùa còn náo nhiệt hơn vài phần, Lâm Văn Vinh trong lòng kỳ quái, Thưởng hoa hội của chùa Tướng Quốc này có sức hấp dẫn lớn vậy sao, như thế nào có cảm giác người trong toàn kinh thành đều tới đây?”

Nhìn Đại tiểu thư khuôn mặt thoáng ửng hồng, Lâm Văn Vinh cười nói: “Trong chùa này chẳng lẽ có lò lửa sao, như thế nào so với bên ngoài lại ấm hơn?”

Đại tiểu thư buồn cười nhìn hắn, đáp: “Người bình thường tinh minh vô cùng, việc gì cũng đều hiểu được rõ ràng, như thế nào ngay cả chuyện này cũng không biết? Phía sau núi chùa Tướng Quốc có một dòng suối nước nóng lớn, khí hậu dễ chịu, bốn mùa như xuân. Hoa viên kia ở trong chùa nhận được nước từ suối nước nóng, vào đầu mùa xuân liền có trăm hoa nở rộ, tạo thành kỳ quan, đó là lai lịch của Thưởng hoa hội trong chùa Tướng Quốc. Bằng không, thời tiết thế này người chạy đi đâu thưởng thức cảnh đẹp đây.”

Nguyên lai là như vậy a, Lâm Văn Vinh hắc hắc cười hai tiếng, khó trách Thưởng hoa hội này lôi cuốn mọi người đến thế, nguyên lai nơi này là kinh thành đệ nhất xuân, bất quá suối nước nóng kia lại rơi vào trong miếu hòa thượng, thật là phí của trời a, nếu là rơi vào đại viện của Tiêu gia, lão tử liền phát minh ra bộ bikini cùng mẫu quần hình chữ Đinh (ä,? - giống chữ T), mỗi ngày cùng hai vị tiểu thư uyên ương giỡn nước, tuyệt biết chừng nào.

Chùa Tướng Quốc lịch sử lâu đời, tồn tại nhiều năm, đặc biệt nhờ khí hậu của suối nước nóng, hoa viên trong chùa càng nổi tiếng thiên hạ.

Hai người từ khi quen biết tới nay chưa từng có thời gian ở chung với nhau thoải mái như thế, chậm rãi bước vào chùa, thoải mái tự do, nói chút lời làm cho Đại tiểu thư sợ hãi nhảy dựng lên, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trong lòng kinh hãi muốn mắng hắn, trong mắt bắn ra lại toàn là nhu tình như nước.

Hai người cười cười nói nói đi tới hoa viên sau chùa. Còn chưa đến gần đã có một trận hàn hương thấm vào tận tâm can nhẹ nhàng bay tới.

Lâm Văn Vinh ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một chiếc cửa hình vòm ở trước mắt, chính giữa phía trên cửa có hai chữ to: Mai Viên (vườn mai).

Đại tiểu thư thấy hắn sưng sờ, liền cười nói: “Lại không biết sao? Vườn trong chùa Tướng Quốc này dựa vào loại hoa mà phân ra, nổi tiếng nhất chính là Mai viên, Đào viên, Lan viên và Mẫu Đơn viên. Đây mới là vườn thứ nhất.

Mai đứng đầu Tứ quân tử (Mai, lan, cúc, trúc - tượng trưng bốn mùa), có nhũ danh cao khiết, chính là loài mà văn nhân mặc khách thường hoa lựa chọn đầu tiên. Bước qua cửa, hai người liền ngập vào trong một biển hoa mai bát ngát.

Trên đầu hoa mai giăng tỏa, chi chít nơi nơi, đỏ như lửa, trắng như tuyết, khắp chốn đều tràn hương hoa, màu sắc rực rỡ, đẹp đến ngoài sức tưởng tượng. Trong vườn tiếng người tung bừng hớn hởi, bóng mỹ nhân qua lại như thoi đưa vô cùng náo nhiệt.

Đại tiểu thư trên mặt tràn đầy vui vẻ, kinh hỉ kêu một tiếng, thân thể mềm mại quay lại, liền vội vàng nhảy vào trong một tràng hoa rụng, bóng mai hoa điểm xuyết trên gò má xinh đẹp, vô cùng kiều mị.

Đại tiểu thư ngày thường chăm chú nghiêm túc, thật khó lộ ra hình dạng tiểu nữ hài tươi cười đáng yêu như vậy. Lâm Văn Vinh trong lòng nóng lên, nhanh chóng đi tới cười nói: “Đại tiểu thư, nàng có hứng thú như vậy, không bằng chúng ta chơi trò hái hoa nhé?”

“Chơi hái hoa là sao?” Đại tiểu thư dừng bước, kỳ quái hỏi.

“Trò hái hoa này nói ra rất đơn giản a, nhìn thấy cành mai trên cao nhất kia không? Hoặc ta ôm lấy nàng đem cành hoa kia hái xuống, hoặc là nàng ôm lấy ta hái xuống. Thế nào, có đúng là cực kỳ đơn giản hay không?”

”Ồ bại hoại nhà ngươi, cả ngày trong đầu óc không có ý niệm nào khác sao? Đại tiểu thư ngượng ngùng hừ một tiếng, trên mặt hiện lên một mảng đỏ ửng. Mỗi ngày nghe hắn nói bấy sớm đã có lực miễn dịch rồi, càng thành tập quán, một ngày không nghe hắn nói chuyện lại thấy không quen.

Đại tiểu thư nâng niu một gốc mai trước mặt, thấy cây mai kia khô héo, uốn uốn lượn lượn xoay quanh mà lên, trên cánh hoa màu hồng điểm mấy giọt nước nhỏ, đúng là mới được mưa móc, điểm lệ phi thường. Nàng nhin không được vươn tay ra ngắt cành hoa mai nắm trong tay, khe khẽ ngậm:

”Chiết mai phùng dịch sử

Kí dữ Lũng Đầu nhân

Giang Nam vô sở hữu

Liêu kí nhất chi xuân.” (Lục Khải - Tống thi).

Dịch nghĩa:

Bẻ một nhành mai, đi gặp người truyền thư

Gửi cho người ở Lũng Đầu.

Ở Giang Nam không có

Tặng tạm một cành xuân.

(Ngày đầu xuân, Lục Khải từ Giang Nam gửi một cành mai tặng bạn là Phạm Ngạc ở Trường An có kèm theo bài thơ)

Dịch thơ:

Bẻ nhành mai chuyển trạm

Gửi Lũng Đầu bạn thân

Giang Nam thời không có

Xin tặng một cành xuân. - hieusol TTV dịch.

“Cảm động, cảm động, thật là cảm động”. Lâm Văn Vinh vỗ tay cười nói: ”Đại tiểu thư đây là nhớ về Kim Lăng sao? Mấy ngày nay khí trời ẩm áp rồi, liền hãy đưa phu nhân tới kinh thành, giải quyết một phen nhớ mong của Đại tiểu thư là được.

Đại tiểu thư liếc mắt nhìn hắn, cười nói: “Tùy tiện làm ra, cái gì mà thơ hay, người chỉ được tài nói ngược. Người bảo thơ hay, vậy người cũng làm một bài thơ hoa mai nghe xem.”

“Hoa mai à, nói thật hay, ta không chỉ làm thơ hoa mai, còn có thể làm thơ hoa hạnh nữa, nàng tin hay không tin?” Lâm Văn Vinh cười nói.

“Người ấy à, thứ gì không am hiểu, chứ khoác lác là thiên hạ đệ nhất.” Đại tiểu thư che miệng cười, thân như cành hoa run rẩy quyến rũ xinh đẹp, hơn cả muôn ngàn đóa hoa nở đầy vườn.

Thấy nàng mặt đẹp như quả đào, bộ dạng xuân ý nồng đậm, Lâm Văn Vinh trong lòng nóng lên, kéo bàn tay nhỏ bé của nàng, nhích gần tới bên tai nàng quấy rối cười rằng:

”Nhân hà (hà¹/₄0nhi đắc ngẫu (ngẫu)

Hữu hạnh (hạnh) bất tu môi (mai)

Đại tiểu thư, bài thơ này có hay không?”

(Chơi chữ đồng âm khác nghĩa.

Nghĩa 1:

Có duyên thành giai ngẫu

Khỏi cày đến mối mai.

Nghĩa 2:

Hoa sen thời có ngó

Được hạnh chẳng cần mai - hieusol TTV dịch).

Đồ họa này, Đại tiểu thư trong lòng ngọt ngào, khẽ ừ một tiếng, vội vàng cúi đầu, trên mặt đỏ hồng, ngay cả mai đỏ đầu cành kia cũng không so bì được.

“Tiêu gia muội muội, Tiêu gia muội muội...” Một giọng nữ tử vang lên, Đại tiểu thư cả kinh, vội vàng đẩy bàn tay Lâm Văn ra.

Dưới tàng hoa mai hiện ra một thân ảnh xinh đẹp, kéo Tiêu Ngọc Nhược cười hỏi: “Thế nào, đợi được Lâm Văn kia của người rồi à?”

Tiêu Ngọc Nhược trên mặt một mảng ngưng ngưng, cũng không biết tình hình của hai người bọn họ vừa rồi có bị nàng nhìn thấy hay không, vội vàng cất giọng: “Từ tỷ tỷ, người nói gì ta nghe không rõ.”

Từ Chỉ Tình này không biết từ nơi nào xuất hiện, phá hỏng đoạn tình cảm của lão tử cùng Đại tiểu thư, Lâm Văn Vinh trong lòng tức giận, chỉ là thấy nàng cùng Đại tiểu thư nói chuyện bộ dạng thật thân thiết, cũng không tiện phát tác, chỉ đành nhẫn nhịn.

“Từ tiểu thư, các người đều dạo chơi tới hoa viên này sao?” Tiêu Ngọc Nhược trong lòng có điều ám muội, liền mở miệng hỏi, thay đổi sự chú ý của Từ Chỉ Tình.

“Ta cũng vừa mới đến, Diệp huynh cùng Điền huynh thấy Mai viên này tinh tế u nhã, đang ở bên kia đấu thơ. Ta nghe không thích liền tới đây tìm người nói chuyện.” Từ Chỉ Tình thản nhiên cười đáp.

Lâm Văn Vinh nghe được cũng thấy kỳ quái, Từ Chỉ Tình này không phải là thông hiểu toàn diện sao? Như thế nào nghe vị Diệp huynh cùng Điền huynh kia ngâm thơ lại không cảm thấy thú vị?

Đang nói chuyện, Diệp Vũ Xuyên cùng Điền Văn Kính đã đi tới. Điền Văn Kính trông thấy Đại tiểu thư, vội vàng lại gần cười nói: “Tiêu đại tiểu thư tới vừa đúng lúc, ta cùng Diệp huynh đấu thơ hoa mai, xin mời Đại tiểu thư phê bình giùm nhé.”

Đại tiểu thư nhướng mày, không biết nói gì mới ổn. Lâm Văn Vinh trong lòng hiểu được, cuộc đấu thơ này, rõ ràng là muốn phô trương trước mặt Đại tiểu thư đây.

”Đông phong tài hữu hựu tây phong

Quần mộc sơn trung diệp diệp không

Chích hữu mai hoa xuy bất tấn

Y nhiên tân bạch bão tân hồng.”

Gió tây nhường chỗ ngọn gió đông

Núi non cây lá rụng hư không

Duy chỉ hoa mai kia bất tử

Vẫn trắng thanh tân ủ sắc hồng. - hieusol TTV dịch.

“Đây là bài thơ Điền mới mới làm, xin mời Đại tiểu thư bình phẩm một phen.” Điền Văn Kính không đợi Đại tiểu thư đáp lời, liền vội đem bài thơ kia ngâm lên, tha thiết nhìn Đại tiểu thư, trông đợi một tia tán thưởng.

Diệp Vũ Xuyên cũng nhìn sang Từ Chỉ Tình, cười đọc:

”Chúng hương quốc lý nhân lai khứ

Hoa tín phong trung điệu đảo huyền

Canh hỉ thủy quang tương ánh phát

Hoành tà sơ ảnh thác ba lai.”

Khách thơ tìm đến chốn muôn hương

Bay liệng chim trời đón gió thơm

Ánh nước thêm mừng hoa soi thắm

Bóng mùa xiên rọi sóng đưa vương (hieusol TTV dịch, ko đảm bảo đúng 100%).

Lâm Văn Vinh quan sát thần sắc hai vị công tử, họ Điền rõ ràng theo đuổi Đại tiểu thư, họ Diệp cũng có ý với Từ Chỉ Tình. Tốt thôi, chẳng là gì đối với lão tử. Haha ha cười hai tiếng: “Cả hai bài đều đầy cảm xúc, phải thưởng uống rượu, cảm động, cảm động đến chảy nước a!”

Điền công tử ngày đó bị tổn hại dưới tay hắn, nghe vậy nhất thời trừng mắt hung hăng liếc hắn một cái, Diệp công tử rõ ràng cao cơ hơn một bậc, chỉ thản nhiên nhìn lướt qua qua hắn, mỉm cười không nói.

Đại tiểu thư cười cười lên tiếng: “Hai vị công tử tài cao, tiểu nữ tự nhận không bằng. Bài thơ này không dám bình.” Nàng một câu liền từ chối, Điền Văn Kính trong mắt hiện lên một tia thất vọng sâu sắc, Diệp Vũ Xuyên lại đem ánh mắt hi vọng nhìn về phía Từ tiểu thư.

Nói chung hai vị công tử làm thơ thường mai đều ổn cả, Từ Chỉ Tình loại tài nữ này hẳn nên tán thưởng mới đúng, vậy mà nàng lại nhẹ lắc đầu nói: “Điền huynh, Diệp huynh, bài thơ này của các người chẳng phải là làm không hay, luận về tả cảnh, hai bài thơ này có thể xưng là nhất tuyệt. Chỉ là cổ nhân có dạy rằng, văn để tải đạo, thơ nói chí hướng, hai bài thơ này ứng cảnh mà làm, luận về ý cảnh còn kém một chút.”

Nguyên lai như thế, Lâm Văn Vinh gật đầu, vị Từ tiểu thư này có “chiều sâu”, đương nhiên cũng thích người sâu sắc, đáng tiếc a, lão tử lại tạo ra một chút chiều sâu, vậy không ở trên “chiều sâu” của nàng sao, Lâm Văn Vinh hắc hắc cười, dò xét trên người Từ tiểu thư một vòng, mắt nổi dâm quang.

Từ Chỉ Tình nói chuyện thẳng thắn, hai vị công tử kia lại không thấy buồn phiền, chỉ thành thật chấp tay nói: Cảm ơn Từ tiểu thư chỉ điểm, Vũ Xuyên/ Văn Kính nhận được lợi ích không ít.”

Tiêu Ngọc Nhược thấy hai vị công tử tôn trọng như thế, liền cười tinh quái nói: “Từ tỷ tỷ, người đã có hứng thú, vậy không bằng cùng làm một bài thơ hoa mai, để tiểu muội được kiến thức một chút, thế nào là cảnh sắc và ý cảnh cùng đạt?”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Điền Văn Kính vỗ tay đi đến bên cạnh Đại tiểu thư nói: “Lời của Tiêu tiểu thư chính là sở nguyện trong lòng Văn Kính.”

Nguyên, nguyên, nguyên cái đầu mẹ người á, thấy tên họ Điền kia thân cận Đại tiểu thư như thế, Lâm Văn Vinh trong lòng tức giận, chuyển thân chắn ở trước người Đại tiểu thư, quay về Điền Văn Kính miệng cười

mặt không cười, mở miệng: “Sở nguyện của Điều huynh cũng như sở nguyện của ta... Điều huynh mấy ngày không gặp người có khỏe không, tiểu đệ đệ của người khỏe không? Lão phu phân và nhị di thái cũng đều khỏe cả chứ?”

Tên quỷ quái này cũng biết ghen, Đại tiểu thư trong lòng vừa ngọt ngào vừa buồn cười, lại ngoan ngoãn trốn sau lưng hắn, mặc hắn tự mình ngăn gió che mưa, trong lòng nhu tình muôn mối.

Điều Văn Kính hừ một tiếng, chẳng thèm đáp lại lời hắn. Từ Chỉ Tình nhẹ đi tới vài bước, chậm rãi ngâm:

”Định định trụ thiên nhai

Y y hướng vật hoa

Hàn mai tối kham hận

Thường tác khứ niên hoa.”

Thân ngụ chốn chân trời

Lòng hướng về muôn nơi

Hàn mai cam tuyết hận

Mãi hoa năm ngoái thôi (hieusol TTV dịch, ko đảm bảo đúng 100%).

Mấy câu này cảnh sắc u ám, nhưng lại mượn vật thể hiện nỗi đau. Sánh với hoàn cảnh của Từ Chỉ Tình (việc chồng hồ sắp cưới bị chết, phải làm góa phụ chưa chồng ấy - hieusol) lại rất thích hợp.

Bảy bước thành thơ, nha đầu này thật sự là có vài phần tài năng a, nghĩ đến lúc nàng học chữ số Ả rập tư duy suy tính mau lẹ, Lâm Văn Vinh bất đắc dĩ thừa nhận, trên thế giới này thật sự có thiên tài tồn tại.

“Thơ hay!” Điều công tử cùng Diệp công tử đồng thời kêu lên, nét mặt đầy vẻ kính nể, Tiêu Ngọc Nhược kéo tay Từ Chỉ Tình nói: “Tỷ tỷ thông thiên hiểu địa, đầy bụng kinh luân, như núi cao làm người ta ngưỡng mộ, thật sự khiến tiểu muội bội phục không thôi.”

Từ Chỉ Tình thở dài nói: “Để muội muội chê cười rồi. Chuyện thi từ này chính là trò vui thời hưng thịnh, chỉ làm vui người vui mình, nếu mà phát triển ở trong thời loạn, đó là họa nước hại dân a.”

“Nói rất hay!” Lâm Văn Vinh giơ ngón tay cái lên khen. Quan điểm của nha đầu này cũng giống ta a, hắn đột nhiên nhớ tới lúc biện luận với Thanh Tuyên trong lần gặp đầu tiên, xướng ca mà phát triển trong thời loạn, không phải tội của dân, cũng là lỗi của nước.

Ý tứ của Từ tiểu thư, Diệp, Điều nhị vị công tử tất nhiên nghe ra, bọn họ không dám phản bác Từ tiểu thư, nhưng thấy Lâm Tam lên tiếng, rốt cuộc cũng nhịn không được, Điều Văn Kính trừng mắt liếc Lâm Văn Vinh, hừ nói: “Nơi đây người không có phận xen miệng vào, còn không mau lẹ qua một bên.”

Lâm Văn Vinh còn chưa đáp lời, Đại tiểu thư đã tức giận lên tiếng: “Điều công tử, Lâm Tam nhà ta mở miệng cũng không tới lượt người xen vào.”

Điều công tử sững sốt, Đại tiểu thư trên mặt cũng đỏ ửng, nhìn Lâm Tam đang ở đối diện mình mỉm cười, liền vươn bàn tay nhỏ bé tới trên tay hắn hung hăng véo một cái.

Từ Chỉ Tình tò mò nhìn Lâm Văn Vinh, cười nói: “Nguyên lai như thế, Tiêu gia muội muội, nhân quang của người thật độc đáo. Lâm Tam, người ngoại trừ tính toán khó hiểu, lại có thủ đoạn như thế, thật đã coi thường người.”

Ngất, lão tử thủ đoạn còn nhiều, người có muốn mỗi dạng đều ném thử một chút hay không, Lâm Văn Vinh trong lòng thầm tức giận, chỉ là Đại tiểu thư một phen bảo vệ, làm cho hắn sáng khoái từ đầu tới chân rồi.

Điều Văn Kính kia sắc mặt biến đổi, bất chấp phong độ, phát tay áo rời đi, Diệp Vũ Xuyên lôi kéo cũng không dừng lại. Họ Diệp bất đắc dĩ nhìn Từ Chỉ Tình, nói: “Từ tiểu thư, Điều huynh hắn...”

Từ Chỉ Tình lơ đãng cười: “Đi cũng đi rồi, Điều huynh cùng người so đo như vậy, cũng không phải điều quân tử làm, bất quá...”, Nàng nhìn Lâm Văn Vinh, cười nói: “Lâm Tam, Tiêu đại tiểu thư chiếu cố người

như vậy, người cũng nên có chút biểu hiện nào đó chứ? Không làm khó người, hôm nay đã vịnh hoa mai, vậy người cũng nên làm một bài, coi như là cảm ơn Tiêu gia muội muội đã chiếu cố.”

“Làm thơ chảy nước? Ta không hiểu biết lắm.” Lâm Văn Vinh khiêm tốn nói, Đại tiểu thư ngược lại trừng mắt liếc hần, người vì Lạc Ngưng tiểu yêu tinh kia mà đoạt khỏi hội thơ Kim Lăng, làm cho ta một bài liền không được? Không công bằng!

Từ Chỉ Tình không nói lời nào, mỉm cười nhìn Đại tiểu thư, xem nàng xử trí ra sao. Tiêu Ngọc Nhược trong lòng nổi cơn tức giận, trên mặt cũng nổi lên một ráng mây đỏ, hung hăng dậm chân hừ một tiếng.

Ài, đây chính là cọp mẹ ghen yêu a, Lâm Văn Vinh hì hì cười, chỉ vào Từ tiểu thư và Tiêu Ngọc Nhược, cười ngâm:

”Phóng nhân giai mỹ nữ

Liên bộ ngọc nhan hà...”

Diệp Vũ Xuyên thiếu chút nữa cười ra tiếng. Đây là thơ à, ngu dốt dần dần, cũng không biết tiểu tử này trước kia thế nào mà giải được đặng mê của Từ tiểu thư. Đại tiểu thư trong lòng rối tung lên, tên bại hoại này không phải đột nhiên biến thành ngớ ngẩn chứ.

“Hong thần tai biên lộ...”

Lâm Văn Vinh chỉ vào khuôn mặt nhỏ nhắn hồng rạng của Đại tiểu thư và Từ Chỉ Tình, mỉm cười ngâm tiếp: “Điểm điểm thị mai hoa”

Toàn bài:

Chiêm ngưỡng đàn mỹ nữ

Khuôn ngọc rạng chân sen

Má ửng sương môi thắm

Một vùng hoa mai chen (hieusol TTV dịch, ko đảm bảo đúng 100% - Chú giải thêm: 3 câu đầu tưởng là miêu tả người đẹp 1 cách phóng dăng, câu cuối mới hóa ra là tả hoa mai, ví hoa như mỹ nữ).

Đồ đáng chết, lại thích đùa bốn huyền hư, hừ chết người ta rồi. Đại tiểu thư trên mặt thẹn thùng, trong lòng lại kinh hãi. Bài thơ này, ba câu đầu đều là rác rưởi, câu cuối cùng lại đem rác rưởi biến thành vàng, thật sự là nét họa bút điểm nhãn tuyệt đỉnh (ví như tích vẽ mắt cho rồng).

Từ Chỉ Tình cười thản nhiên, bài thơ này mặc dù có chút ý tứ, nhưng bất quá cũng chỉ là sáng tác đùa vui, so với cảnh giới “thi dĩ ngôn chí” (dùng thơ chuyển tải chí hướng) còn cách rất xa, Lâm Tam chỉ có bản lĩnh thế này sao?”

Nhìn thấy nàng khoe miệng khê cười, Lâm Văn Vinh tự nhiên biết bị người ta khinh bỉ rồi, con mẹ nó, ta mà lòng dục nổi lên đến chảy nước thì mười người như người cũng sẽ không chịu nổi, một ngày nào đó người sẽ biết. Hần cũng không giải thích, quay về Đại tiểu thư ra dấu thắng lợi, lén quăng tới một nụ hôn gió.

Từ Chỉ Tình tuy là nữ tử nhưng lại rất có phong thái đại tướng, thái độ xử thế lạnh nhạt, ngay cả nam tử cũng phải học tập theo nàng. Một Điền Văn Kính đi rồi, còn lại hai nam hai nữ, Lâm Văn Vinh thành thành thật thật đi tới bên người Đại tiểu thư, nhớ tới Tiêu Ngọc Nhược vừa rồi tình ý như vậy, nhịn không được ghé tai nàng nói nhỏ: “Đại tiểu thư, đợi tối trở về, ta sẽ cho nàng một bài thơ chảy nước, hắc hắc.”

Trong vườn khách thưởng hoa liên miên bất tuyệt, Đại tiểu thư và Từ Chỉ Tình căn bản không bị chuyện Điền Văn Kính làm ảnh hưởng, hai người tay trong tay, dạo chơi hết Mai viên tới Đào viên, trông như một đôi tỷ muội ruột thịt.

Dạo Đào viên được vài bước, hai nữ tử đang nói chuyện, lại nghe ngoài vườn truyền tới một trận cười to, chúng nhân xúm theo một thân ảnh khôi ngô đang chậm rãi đi đến.

“Thành vương”, Từ Chỉ Tình nhướng mày, nhẹ giọng nói. Lâm Văn Vinh vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy người này mày dài mắt to, dáng người hùng vĩ, đúng là Thành vương gia mới vừa gặp qua.

250. Chương 248 - Thành Vương

“Tham kiến vương gia.” Dân chúng cùng quan viên trong vườn thưởng hoa nghe Thành vương đến, nhất thời sợ hãi bất an, đồng thời quỳ xuống bái lạy.

Thành vương gia là anh em cùng mẹ với đương kim hoàng đế, dưới một người trên vạn người, thân phận tôn quý nhường nào, trăm quan gặp hẳn đều phải hành lễ, nói chi đến bách tính phổ thông.

Diệp Vũ Xuyên đi theo bên cạnh Từ tiểu thư vội vàng quỳ xuống, Từ Chỉ Tình thoáng cau mày, nàng tuy tài học hơn người, luận về thân phận cũng là nữ nhi của Từ Vị, nhưng sự phân biệt tôn ti này ngay cả nàng cũng không thể không tuân thủ. Từ tiểu thư khê thở dài, bắt đầu quỳ xuống.

Lâm Văn Vinh thầm hừ một tiếng, mẹ nó, cái gì chó má vương gia, chẳng phải cũng cha sinh mẹ đẻ sao? Kêu lão tử hướng về người khấu đầu, không có cửa đâu. Hắn bình thường tuy hì hì hà hà, nhưng gặp chuyện lại không bao giờ hàm hồ, phải thế nào thì sẽ là thế ấy, gặp Thành vương, nói không bái là không bái.

Đại tiểu thư thấy tất cả mọi người quỳ xuống nghênh đón, chỉ có Lâm Tam này lại giữ vẻ kiêu ngạo, đứng thẳng tại chỗ, chẳng làm động tác gì, trong lòng quýnh lên, vội vã kéo hắn một cái, khê nhắc: “Cái tên này, thấy vương gia cũng không dập đầu, không muốn sống nữa sao?”

Lâm Văn Vinh cười nói: “Nam nhi dưới (đầu) gối có hoàng kim! Nhân sinh trong thiên hạ quỳ trời quỳ đất quỳ phụ mẫu, Thành vương này không thuộc số đó, ta dựa vào cái gì phải quỳ hắn?”

Đại tiểu thư sừng sốt, người tốt cuộc có phải sống tại thế giới này hay không, loại lời đại nghịch bất đạo cũng dám nói ra khỏi miệng? May mắn là gặp ta, nếu để người khác nghe được, đầu còn mạng nữa? Tên đáng chết này bình thường thì ra vẻ đạo đức, lúc thế này lại khoe khoang sự ngang bướng.

Từ Chỉ Tình kinh dị liếc mắt nhìn hắn, người này lại còn có ngạo cốt như thế, thật hiếm có, cũng không uổng công một thân nam nhi ngay thẳng. Chỉ là nghĩ đến hắn cự tuyệt ý tốt của Lý Thái, cự tuyệt vì nước mà ra sức, hơn nữa có tính cách hoàn toàn khác lạ, thật làm người ta nhìn không ra.

Thấy Đại tiểu thư thần sắc lo lắng, Lâm Văn Vinh cảm thấy thở dài, không quyền không thế thật là khó a, ta với Thành vương gia này rõ ràng là không cùng đường, lại còn phải hướng đến hắn dập đầu. Nghĩ đến quyền thế, trong lòng hắn đột nhiên máy động, ngày đó bên ngoài chùa Linh Ẩn ở Hàng Châu, từng gặp một hoa phục lão giả tặng mình một kim bài kỳ quái, nói là đem kim bài này đến bất kỳ nha môn nào ở kinh thành đều có thể tìm hắn. Nhìn thân phận khí thế của hắn, cả người lộ ra khí chất quý phái, ngay cả Từ Vị cũng còn xa mới bì kịp hắn, hẳn phải là một vị đại quyền quý. Nhưng mình đến kinh thành cả ngày bận tới mắt, nhất thời quên mất việc này.

Tâm tư của hắn nhanh chóng quay ngược trở lại, hắn đưa mắt quét lên trên người Từ Chỉ Tình, trong lòng chợt máy động, Từ tiểu thư kiến thức rộng lớn, có thể nhận ra vật này. Nghĩ tới đây, hắn đưa tay vào trong lòng cầm lấy kim bài năng trịch kia đang muốn đưa ra, đã thấy Thành vương mỉm cười nhắc tay, lớn tiếng nói: “Mời chư vị mau mau đứng lên, hôm nay bốn vương chính là vì thưởng hoa mà tới, chỉ xem hoa thơm cảnh đẹp, cùng dân chúng vui, chút nghi lễ này hãy miễn đi thôi.”

“Vương gia anh minh.” Mọi người hành lễ đứng dậy, ôm quyền cung kính. Chỗ Đào viên này rộng lớn, nhân số lại nhiều, Lâm Văn Vinh đứng trong vườn khuất sau một thân cây, cũng không ai lưu ý tới hắn căn bản chưa từng quỳ xuống.

Bên người Thành vương trăm quan xúm xít, thế tử Triệu Khang Ninh đang đi bên cạnh hắn, nhưng hồ ly tinh An tỷ tỷ kia chẳng biết chạy đi đâu rồi, nhìn không thấy bóng nàng.

Hoa đào vốn tháng ba mới nở, tuy nhiên chùa Tướng Quốc được cái lợi của suối nước nóng, mới làm cho hoa đào rạng ngời nở trước thời hạn, thật sự là hiện tượng dị thường bậc nhất. Trong vườn hoa rơi rụng, sắc trắng đỏ tương phản, cực kỳ mỹ lệ, nhìn tựa như chốn đào viên tiên cảnh chân chính.

Đám người Thành vương chậm rãi đi vào trong vườn, phía trước có một tăng nhân chùa Tướng Quốc giảng giải, phục vụ ân cần chu đáo, e sợ làm chậm trễ vị vương gia này.

Triệu Khang Ninh ánh mắt ác hiểm, đi vài bước liền nhìn thấy Tiêu đại tiểu thư và Lâm Văn Vinh đang đứng ở dưới một tàng hoa đào. Hắn sững sốt một chút, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc, khóe miệng hiện lên một tia cười lạnh, liền ghé vào bên tai phụ thân khẽ nói hai câu.

Thành vương khẽ a một tiếng, hỏ mục chớp lên, liền đưa mắt nhìn sang chỗ hai người đứng.

Thành vương này quả thật có vài phần khí thế, ánh mắt kia bức tới như có lực ép, khiến người khác không dám nhìn vào hắn.

Đại tiểu thư khẽ cắn môi đỏ mọng, nhưng cũng kiên cường uỡn ngực ngẩng đầu, không chịu tỏ vẻ khiếm nhục. Lâm Văn Vinh thì chẳng sao cả, dù sao lão tử nhìn người cũng không phải lần đầu tiên nữa, còn phải sợ người sao. Hắn quay về phía Thành vương mỉm cười, trông thật thản nhiên.

Thành vương bước chân như hổ, chậm rãi hướng về bên này đi tới: “Đây không phải Chỉ Tình tiểu thư sao? Hôm nay cũng tới thưởng hoa à?”

Từ Chỉ Tình nhẹ nhàng lễ cất tiếng: “Chỉ Tình ra mắt vương gia. Hôm nay là Thượng hoa thịnh hội của chùa Tướng Quốc, tiểu nữ cũng tới đây tụ họp náo nhiệt, không ngờ lại gặp vương gia, thật sự may mắn vô cùng.”

Thành vương cười vang nói: “Cái gì mà may mắn vô cùng, Chỉ Tình tiểu thư quá khách khí rồi. Bẩm vương cùng phụ thân người tương giao nhiều năm, cũng là lão bằng hữu, mắt thấy Chỉ Tình tiểu thư khôn lớn giỏi giang, cũng thật vì lão bằng hữu mà vui mừng a.”

Từ Chỉ Tình mỉm cười không nói, Thành vương cười hai tiếng, ánh mắt quét qua, rơi vào trên người Lâm Văn Vinh cùng Đại tiểu thư, trầm ngâm một tiếng, hỏi: “Hai vị này là...”

Đại tiểu thư cắn răng, hành lễ đáp: “Kim Lăng Tiêu gia Tiêu Ngọc Nhục, bái kiến Thành vương gia.”

Thành vương ồ một tiếng, cười nói: “Kim Lăng Tiêu gia? Nguyên lai là hậu nhân của Tiêu lão quan, Tiêu tiểu thư mời mau miễn lễ.” Ánh mắt hắn rơi vào trên người Lâm Văn Vinh: “Xem vị tiểu ca này thần khí sáng láng, nghiễm nhiên đường đường, phải chăng tiểu ca chính là Lâm Tam?”

Lâm Văn Vinh cười hi hi: “Vị này khí thế phi phàm, vạn dân kính ngưỡng, chính là Thành vương gia sao? Tiểu đệ Lâm Tam ra mắt Thành vương gia, chúc vương gia thiên thu vạn tải, nhất thống giang hồ.”

Triệu Khang Ninh thần sắc biến đổi, liền muốn phát tác, Thành vương lại khẽ lắc đầu ngăn hắn lại, cười to: “Có ý tứ, Lâm Tam quả nhiên danh bất hư truyền, vô cùng có ý tứ, bốn vương tuy thân ở trong kinh, cũng nghe nhắc đến rất nhiều cổ sự của người tại Kim Lăng. Chế tác nước hoa, xà phòng, tiền đồng hỏa thiêu, thật sự là người khéo léo a.”

” Xấu hổ xấu hổ.” Lâm Văn Vinh cười nói: “Đấy chỉ là chút trò nhỏ, giả thần giả quỷ, không dám lộ ra, nào bằng được với vương gia lão nhân gia người ngày tính vạn mưu, vì giang sơn xã tắc ngày đêm ”vất vả“, tại hạ đối với hùng tâm tráng chí của vương gia quả thật kính ngưỡng không thôi.”

Thành vương mỉm cười đi vài bước tới trước mặt hắn, vô cùng thân thiết kéo tay hắn nói: “Lâm Tam người cũng không cần quá khiêm nhường, người công lao to lớn, tuy là chưa từng báo với triều đình, bốn vương lại biết rõ. Nhân tài như người chính là trời giáng điềm lành, là phúc khí của Đại Hoa. Khang Ninh tuổi trẻ thiếu kinh nghiệm, trước đây có chỗ không phải, người cũng không nên so đo với hắn, bốn vương thay mặt hắn hướng về người bồi lỗi.”

Thành vương này nói xong lại thật sự hướng Lâm Tam hành lễ. Mọi người thấy hắn một vương gia cao quý lại hướng về một hạ nhân hành lễ, hành động đối xử trân trọng, thiện đãi lương tài bậc này, làm mọi người càng gia tăng hảo cảm.

Thủ đoạn thật hay a, thấy Thành vương biểu tình thành thật, nếu không biết sự tồi tệ đằng sau hắn, Lâm Văn Vinh nói không chừng liền đi theo hắn luôn rồi. Loại người như Thành vương, không phải đại thiện thì là đại ác, tuyệt không có khả năng đi con đường ở giữa. Lâm Văn Vinh trong lòng không nhịn được cảm

thán một tiếng, Thành vương này không hổ là bậc hùng tài đương thời, có tầm nhìn, có khí phách, vì thành đại sự không nệ tiểu tiết, xứng đáng với hai chữ kiêu hùng.

” Vương gia sao lại nói thế.” Lâm Văn Vinh cười hì hì nâng hân dậy, nhưng lại cố ý giả bộ tay chân lỏng ngóng, đợi cho hân hành lễ xong rồi mới hành động, chiếm trước tiện nghi của Vương gia này: “Ta cùng với tiểu vương gia tương giao rất tốt, tại Kim Lăng còn cùng nhau ganh đua, làm thơ chế từ, hân có chỗ nào không phải? Tiểu vương gia là rồng phượng trong đám người, vương gia có hổ tử như vậy thật sự là khiến người ta hâm mộ a.”

Thành vương gia sớm đã biết được bản lĩnh của kẻ trước mắt này, Chuyện thất bại ở Giang Nam có thể nói hoàn toàn là do Lâm Tam này mà nên, cướp tiền Tiêu gia là bị hân phá hư, Thương hội Giang Triết cũng bị hủy trong tay hân, Bạch Liên giáo càng là hân tự tay tiêu diệt, “vừa lúa” Giang Nam của mình bị Lâm Tam này hủy diệt gần như không còn. Nhưng càng như thế, càng nói càng rõ người trước mắt mình là nhân tài lớn, nếu có thể lung lạc thu phục được hân giúp sức, dù buông mất Giang Nam cũng không có gì đáng tiếc.

Hân là người làm đại sự, tầm mắt cao xa, thông minh sâu sắc, tâm tư không lộ ra ngoài, kéo tay Lâm Văn Vinh cười nói: “Như thế tốt rồi, Khang Ninh tuổi còn trẻ, có rất nhiều chuyện còn cần phải hướng người thỉnh giáo, sau này còn phiền Lâm tiểu ca chỉ giáo cho hân nhiều hơn mới phải.”

Trong khi nói chuyện, hân vung đại thủ lên, liền có mấy tùy tùng nâng mâm lễ vật dâng lên: “Nghe đại danh Lâm tiên sinh đã lâu, hôm nay sơ kiến, lúc đến vội vàng, bốn vương chưa chuẩn bị vật gì, chút lễ mọn không đáng kể này xin Lâm tiên sinh vui lòng tiếp nhận.”

Hân động ánh mắt, tùy tùng kia liền cầm khăn hồng trùm trên mâm giật ra, nhất thời kim quang lấp lánh làm mọi người phải tránh mắt qua một bên, nguyên lai là vàng lá sáng lấp lánh, trong mâm này phải có đến hơn hai trăm lượng.

Từ Lâm Tam, Lâm tiểu ca tới Lâm tiên sinh, cách xưng hô của Thành vương thay rồi lại đổi, đem thân phận của Lâm Văn Vinh liên tục đề cao đến tột cùng. Ngay cả Thành vương bậc con trời này cũng xưng hô một tiếng Lâm tiên sinh, thân phận Lâm Văn Vinh tức thời liền tăng lên mấy bậc.

Diệp Vũ Xuyên đi theo bên người Từ tiểu thư ngạc nhiên nhìn Lâm Văn Vinh. Thành vương này cầu hiền như khát nước, với mỹ danh Thành vương, nhân quang của hân tuyệt sẽ không kém, thấy hân hậu đãi Lâm Tam như thế, Lâm Tam này chẳng lẽ thật sự có tài tuyệt thế?

Từ Chỉ Tình tuy đã nghe nói qua chút sự tích của Lâm Tam, nhưng cũng từ người ngoài kể mà biết, chữ số Ả Rập kia biết là Lâm Tam học trộm mà có, đối với bản lĩnh của hân chưa từng chính thức thấy qua. Giờ nhìn Thành Vương như thế, trong lòng nhất thời cảm thấy thú vị, ánh mắt liền rơi vào trên người Lâm Văn Vinh, muốn xem hân ứng biến thế nào.

Trong đám người, lo lắng nhất chính là Tiêu Ngọc Nhược, mặc kệ Lâm Tam có hay không có bản lĩnh, hân bây giờ đã là trụ cột của Tiêu gia, Thành vương vừa gặp Lâm Tam liền đưa ra lễ trọng như thế, có thể thấy được là trọng thị hân như thế nào, nếu Lâm Tam bị dụ hoặc đi theo hân, Tiêu gia ta liền hoàn toàn xong rồi.

Nàng trong lòng lo lắng vội len lén kéo tay áo Lâm Tam, ánh mắt rưng rưng, tràn đầy sự mong đợi.

251. Chương 249 - Ngang Ngạnh

- Ô, vương gia, thế này là làm sao, có phải là mang vàng lá ra phơi chẳng? Hoàng kim rực rỡ thật sự làm người ta chói mắt, tập quán này thật tốt a.

Thành vương thấy hân không thêm để ý, lần cười nói:

- Lâm tiểu ca chớ hiểu lầm, người là ẩn sĩ cao nhân, đối với vàng bạc này tự nhiên không có hứng thú, đây chỉ là một chút tâm ý mà thôi, còn mong tiểu ca người chớ chê trách.

Lâm Văn Vinh cười đáp:

- Vương gia đề cao rồi, ta sao có thể là cái gì ẩn sĩ, vàng bạc thì ai mà không thích, ai mà không yêu, Lâm Tam ta là tục nhân, thấy tục vật này dĩ nhiên càng vui mừng, chỉ là vương gia vô cớ tặng ta đại lễ, ta trong lòng xôn xang, muốn nhận cũng không dám nhận.

Thành vương trong mắt tinh quang chợt lóe, nhìn thẳng vào hắn nói:

- Tiểu ca nhanh mồm nhanh miệng, thật làm bổn vương yêu thích. Lời thật nói thẳng, dưới trướng bổn vương đang thiếu một người như Lâm tiểu ca vậy, thiếu niên anh tuấn có tài học có đảm lược, bổn vương mạo muội mời Tiểu ca tới phủ của ta trợ giúp bổn vương, ngày sau tất có hậu báo.

Thành vương này quả nhiên là nhân vật lợi hại, trước mặt mọi người chiêu dụ nhân tài, hứa tặng hậu lộc, làm người động lòng. Cho dù là cầu tài không thành cũng nên được ý đồ, thẳng được tiếng tăm, tự nhiên có vô số kỳ nhân dị sĩ tới cửa, cực kì hiệu quả.

Lâm Văn Vinh lắc đầu dạo vài bước, cười nhẹ trả lời:

- Cái gì tài thấp tài cao, Vương gia quá đề cao tiểu đệ rồi, ta chỉ là một gia đình nho nhỏ, tầm mình trong ánh sáng của phu nhân chiếu xuống, trong sự quan tâm yêu thương của Đại tiểu thư, trưởng thành cứng cáp mạnh khỏe, mỗi ngày trồng hoa chăm cây, nhàn rỗi vô sự, yên ổn tựa núi xanh, thật sự vô cùng tiêu dao khoái hoạt. Ngoài ra, ta cái gì đều không nên thân, vương gia nói ta thiếu niên anh tuấn, giúp đỡ phụ tá gì đây cũng là đàn gảy tai trâu, xin lỗi xin lỗi. Ô, vàng lá này ta chỉ sờ một chút mà không nhận được không? Tốt rồi tốt rồi, mời vị đại ca mau thu trở về đi.

Thành vương chẳng phải là nhân vật đơn giản gì, sắc mặt không đổi, ánh mắt lại trở nên sắc bén, nhìn Lâm Văn Vinh một cái, lại chuyển tới trên người Đại tiểu thư, nói:

- Lâm tiểu ca, ngươi không còn lo lắng gì sao...? Ô, Tiêu tiểu thư, các ngươi bây giờ đang kinh doanh ở kinh thành sao?

Thấy Đại tiểu thư gật đầu, hắn mỉm cười vuốt cằm:

- Như thế rất tốt, rất tốt.

Lâm Văn Vinh sắc mặt biến đổi, người khác không nghe ra ý tứ trong lời nói của Thành vương, hắn lại nghe hiểu rõ ràng, đây là dùng Tiêu gia uy hiếp ta à. Mẹ nó, kiêu hùng đúng là kiêu hùng, chỉ cần được việc bắt kẻ thù đoạn, mềm không được sẽ cứng, Lâm Văn Vinh trong lòng thầm hận, lão tử nếu sợ người, ta sẽ đem hai chữ Lâm Tam viết ngược lại.

- Không cần lo lắng.

Lâm Văn Vinh ngắt xuống một cành hoa đào, đặt ở bên mũi khẽ ngửi một hơi, ngạo nghễ mỉm cười:

- Việc ta muốn làm, người có ngăn ta vẫn muốn làm, việc ta không muốn làm, ai cũng không ép buộc được. Vương gia, hoa đào thật đẹp à, tặng người một cành nhé?

- To gan!

Triệu Khang Ninh đứng ở bên cạnh Thành vương không nhận được nữa, thần sắc biến đổi, tức giận quát:

- Trước mặt phụ vương ta, sao cho phép người kiêu ngạo như thế, người đâu bắt hắn...

Lâm Văn Vinh ha ha cười nói:

- Phụ vương người là phụ vương người, có liên quan gì đến ta? Lâm mỗ ta một không cầu quan, hai không cầu tài, người bắt ta - người dựa vào cái gì bắt ta? Đây là đất dưới chân thiên tử, tiểu vương gia mặc dù thân phận rất cao quý, nhưng cũng không phải là đứng cao nhất, trên đầu ba thước có thần linh, trên kim điện còn có hoàng thượng, bắt hay không bắt ta là do vương pháp định đoạt, là hoàng đế định đoạt, chứ không phải tiểu vương gia người định đoạt.

Thành vương hàm dưỡng quả thực cực cao, hô liên hai tiếng: “Tốt, tốt!” trong mắt lại thoáng hiện lên vẻ thê lương.

Lâm Văn Vinh sờ sờ kim bài trong lòng ngực, mẹ nó, lão tử lại có thể sợ người sao. Cũng không phải hôm nay mới bắt đầu cùng người trở mặt, trước đây lão tử lúc không có tên tuổi còn chưa sợ người, hiện tại chẳng lẽ càng sống càng kém sao? Lão bà của ta là công chúa, bên trái ta có Từ Vị hộ giá, bên phải còn có lão đầu gặp ở chùa Linh Ẩn tiềm phục, lão tử sợ người quái gì.

Lâm Văn Vinh ha ha cười, tay bẻ hai cành đào nhẹ nhàng múa lên, chân bước đi, cao giọng hát:

”Đào hoa ỏ lý đào hoa am

Đào hoa am hạ đào hoa tiên

Đào hoa tiên nhân chủng đào thụ

Hựu trích đào hoa mai tửu tiến.

Tửu tỉnh chích tại hoa tiên tọaĩ¼R

Tửu túy hoàn lai hoa hạ miênĩ¼:

Bán tỉnh bán túy nhật phục nhậtĩ¼R

Hoa lạc hoa khai niên phục niênĩ¼—

Đăn nguyện lão tử hoa tửu gianĩ¼R

Bất nguyện cú cung xa mã tiền...”

Dịch nghĩa:

Trong thôn hoa đào có am hoa

Dưới am hoa đào có tiên hoa

Tiên hoa chăm trồng cội hoa đào

Lại hái hoa đào đổi lấy rượu

Tỉnh rượu đến ngồi cạnh gốc hoa

Khi say thời nằm dưới hoa ngủ

Nửa tỉnh nửa say ngày qua ngày

Hoa tàn hoa nở năm nối năm

Chỉ nguyện già chết giữa rượu hoa

Chẳng mong cúi luồn trước xa mã...

Dịch thơ:

Ở thôn đào có am hoa

Trong am một vị tiên hoa thuở nào

Tiên hoa trồng cội hoa đào

Lại đem hoa hái đổi bầu rượu thơm

Tỉnh cơn ngồi cạnh gốc hương

Say thời nằm dưới cội đơm ngủ vui

Tỉnh say ngày lại qua ngày

Hoa tàn hoa nở năm tày nối năm

Nguyện cùng hoa rượu chết nằm

Chẳng mong khom gối trước dầm ngựa xe...

(hieusol TTV dịch, trích bài thơ “Đào hoa am ca” * của Đường Dần (1470 - 1523), tức Đường Bá Hổ - nhà thơ nổi tiếng đời nhà Minh, hiệu là Lục Như cư sỹ, Đào hoa am chủ, tự xưng là Minh triều Giang Nam đệ nhất phong lưu tài tử).

Mọi người nghe hẳn hát lên bài thơ điên cuồng này, thảm than văn hay, nhưng đều sợ quyền thế của Thành vương, không dám phát ra một lời.

Từ Chỉ Tình nhìn theo bóng lưng Lâm Văn Vinh, hẳn ngay cả Thành vương còn không sợ, ai muốn cưỡng bách hẳn ra chiến trường là tự chuốc lấy nhục. Kẻ này chẳng biết là tính tình kiêu gì, một mặt thanh cao đậm bạc, một mặt dâm dăng hạ lưu, thật sự không nhìn ra hẳn rốt cuộc là dạng người thế nào.

“Lâm Tam...” Đại tiểu thư lệ nóng đầy mắt khê kêu một tiếng, tên đáng chết này, chốc lát không hề nghiêm chỉnh, chốc lát lại quá mức nghiêm chỉnh, luôn gạt người ta rơi nước mắt.

Thành vương hàm dưỡng dù tốt, đối mặt Lâm Tam ngựa bất kham này cũng không nghĩ ra biện pháp, chẳng lẽ thật sự muốn trước mặt mọi người bắt giữ Lâm Tam? Vậy danh tiếng tốt đẹp mình gian gian khổ khổ tạo lập nên liền hoàn toàn bị hủy hết trong phút chốc.

- An giáo chủ đâu?

Thành vương trầm mặc hồi lâu, trong mắt hiện lên sát khí nồng đậm, mở miệng hỏi.

Triệu Khang Ninh vội vàng đáp:

- Bẩm phụ vương, An giáo chủ nói là gặp được cố nhân muốn đi gặp mặt, cũng không biết là nàng đi đâu?

Thành vương hừ một tiếng:

- An Bích Như và Lâm Tam này có mối thù diệt giáo, thế đã thành sinh tử, sợ rằng không dung tha cho Lâm Tam, việc này liền giao cho nàng đi làm vậy.

Trong vườn náo nhiệt ồn ào, trên gác chuông của chùa Tướng Quốc lại có người đang xem náo nhiệt.

Một vị hoa phục lão giả ngồi ngay ngắn trên ghế, mày bén mắt tinh, khi thế mạnh mẽ. Đứng bên cạnh hẳn là một thanh niên phong thái tuấn lãng, thần sắc thật là cung kính.

Lão giả ánh mắt quét qua, thấu sự bối rối của Thành Vương vào mắt, nhin không được mỉm cười nói:

- Thú vị, thú vị, thật sự thú vị, hôm nay vốn định đi thưởng hoa, không ngờ còn có thể chứng kiến trò hay như vậy. Tiểu tử này mấy tháng không gặp, lại vẫn còn thú vị thế này, ngay cả Thành vương cũng dám đắc tội, thật trời sinh có vài phần cốt cách cứng cỏi. Ngày đó ở ngoài chùa Linh Ẩn, ta vẫn còn xem thường sự can đảm của hẳn rồi.

Thanh niên nhìn thoáng qua bóng lưng Lâm Văn Vinh, cung kính cất lời hỏi:

- Đây chính là người ngài kể đã gặp ngoài chùa Linh Ẩn ạ?

Lão giả gật đầu, nhìn qua thanh niên, trong mắt nổi lên một tia thần quang đáp:

- Tiểu tử này tuy luôn hi hi ha ha không hề đứng đắn, nhưng cực kì có chủ kiến, cũng cực kì có thủ đoạn. Người là Trạng nguyên, so sánh với hẳn, không kém về khả năng, tuy nhiên vẫn còn thiếu chút tầm nhìn a.

Thanh niên kia nhẹ cúi đầu không dám nói, chẳng thấy ra biểu tình trên mặt.

Ở phía sau hai người là một kẻ hai mắt bất động, rõ là một lão đầu mù lòa, lẳng lặng đứng đó, tựa hồ chẳng nghe thấy gì.

Lâm Văn Vinh đi cực nhanh, vài bước liền ra khỏi Đào viên, nhớ tới vừa rồi bộ dáng say mê xúc cảm kia tựa hồ rất có cốt cách Đường Dần, nhất định là phong lưu lỗi lạc, anh tuấn bất phàm, chính giữa lúc đang

đắc ý, lại vỗ mạnh vào đầu, Ái chà, lão tử tiêu sái quá đà rồi, Đại tiểu thư còn đang ở trong vườn đợi nữa mà.

Vừa muốn quay lại, lại nghe phía sau truyền đến một trận hô hoán:

- Lâm Tam, Lâm Tam...

Hắn quay đầu nhìn lại, là Từ Chỉ Tình vội vã đuổi tới, Đại tiểu thư nhắc quần dài chạy theo phía sau, Diệp Vũ Xuyên kia nửa bước không rời đi sát bên cạnh Từ Chỉ Tình.

Lâm Văn Vinh tiến lên ha ha hỏi:

- Hai vị tiểu thư, đây là làm sao?

Đại tiểu thư đôi mắt đẹp nhìn hắn chan chứa, nhẹ gắt:

- Cái tên này, đùa bỡn với vật báu liền mặc kệ ta rồi, coi xem hôm nay trở về ta thu thập người thế nào.

Nàng xinh đẹp tươi hồng, giữa mi mỉm cười, trong mắt ôn nhu như có thể chảy ra nước.

Từ Chỉ Tình cười nói:

- Lâm Tam, vừa rồi bài thơ người ngâm là người tự làm sao?

Lại tới nói chuyện với lão tử rồi, là ta làm thì thế nào, chỉ bằng vào một bài thơ, nàng lại có thể coi trọng ta sao? Lâm Văn Vinh cười ha ha, tựa hồ cố ý đối nghịch cùng nàng, đáp:

- Từ tiểu thư đánh giá ta quá cao rồi, bài thơ hay như vậy ta nào có thể làm ra, đây là ta sao chép. Ta quá lắm chỉ có thể làm chút cảnh sắc nhàn nhạt, cách cảnh giới kia cả một vạn tám ngàn dặm.

Từ Chỉ Tình nghe hắn thoải mái thừa nhận bài thơ này là sao chép, dĩ nhiên ngẩn người, tên này sao thành thật vậy? Sao có thể thẳng thắn thừa nhận? Đợi khi nghe đến câu sau của hắn, lại không nhịn được phì cười, nguyên lai Lâm Tam này lòng mang oán hận.

Đại tiểu thư nghe hắn nói xong, cũng bất chấp Từ tiểu thư ở đây, chủ động kéo tay hắn, ngượng ngập nói:

- Lâm Tam, ta thật sự thích người.

Lâm Văn Vinh nghe thế cả người toát mồ hôi, lão tử thành thật một lần là có thể đổi lấy sự chủ động bày tỏ của Đại tiểu thư, ta phải thành thật một trăm lần, vậy Đại tiểu thư có thể hay không hô to: “Quan nhân, ta muốn” đây?

Thấy Từ Chỉ Tình thần sắc nghi hoặc, Lâm Văn Vinh nhớ tới khối kim bài giấu trong lòng kia, đang tính có nên lấy ra cho nhà đầu bác học đa tài này đánh giá một phen hay không, lại nghe phía sau truyền đến một tràng hoan hô:

- Kỳ hoa, kỳ hoa a...

Kỳ hoa cái gì, liên quan gì tới việc của ta? Hắn đang muốn mở lời, Đại tiểu thư lại kéo tay hắn, hiểu kỳ nói:

- Lâm Tam, chúng ta cũng qua xem đi.

- Đúng vậy, qua xem xem.

Từ Chỉ Tình mỉm cười thần bí.

Cười xảo quyệt như vậy nhất định có âm mưu, Lâm Văn Vinh lắc đầu:

- Không xem, Đại tiểu thư, ta muốn tới nhà xí, nàng có đi không, cùng đi nhé!

- Đáng ghét, đáng ghét!

Tiêu Ngọc Nhược thấy hắn vì Tiêu gia mà tình nguyện đắc tội với Thành vương, vốn thâm tình kích động, đang muốn cùng hắn tình tự triu mến một phen, vậy mà hắn lại nói lời thô tục, đem không khí đẹp để đó phá hư hoàn toàn, không nhịn được mặt ngọc đỏ bừng lườm hắn một cái.

Ngang ngạnh và thô tục, không biết thế nào mới chính thức là Lâm Tam. Từ Chỉ Tình khe khẽ thở dài nói:

- Thường hoa như thường nhân, tìm một gốc cây kỳ dị, không giống các loại khác quả thật rất khó khăn, là tiên hoa hay cỏ độc, phải thử qua mới biết được.

252. Chương 250 - Trạng Nguyên

Diệp Vũ Xuyên thấy Lâm Văn Vinh cướp lấy sự chú ý, trong lòng không cam, trừng mắt nhìn hắn nói: “Từ tiểu thư, thường hoa cũng cần có lòng mới được, nếu Lâm Tam không muốn đi, chúng ta tự mình đi vậy.”

Tiêu Ngọc Nhược thấy mọi người khen ngợi hay ho như vậy, lại xuất phát từ Lan viên, nhin không được cất tiếng: “Mai lan trúc cúc tứ quân tử, ta lại thích nhất hoa lan, Lâm Tam chúng ta đi xem nhé?”

Nàng không phải thích nhất hoa mân côi sao? Ngay cả nước hoa trên người đều là hương mân côi nhiệt tình phóng khoáng, như thế nào lại cùng hoa lan u nhã kín đáo dây dưa quan hệ nữa? Chẳng lẽ Đại tiểu thư có hai bộ mặt, dưới giường đệm nhã, trên giường phóng khoáng? Nếu vậy, đây chính là cực phẩm a, lão tử có phúc rồi. Hắn liền liếc mắt đánh giá trên trên dưới dưới Đại tiểu thư, ánh mắt cũng như côi lòng đều hiện vẻ dâm dăng lộ lộ.

Tiêu Ngọc Nhược vội kéo tay hắn, nói: “Có đi hay không? Mọi người đang chờ người.”

Toát mồ hôi, từ lúc nào ta thành đại ca dẫn đầu rồi, thật ưu ái đến kinh hãi a, hắn cười đáp: “Được rồi, ta không đi nhà xí nữa, lại đi thưởng hoa lan.”

Hai vị tiểu thư nghe được cả người liền cảm giác không tự nhiên, vốn thưởng lan là chuyện tốt lại bị hắn đặt ngang với việc đi nhà xí, dĩ nhiên thấy khó nghe.

Đối với hoa lan, Lâm Văn Vinh không hề xa lạ, kiếp trước khi làm giám đốc tiêu thụ, khách hàng thích nhiều chủng loại đa dạng, có Song Phi (chim liền cánh), có Bằng Hỏa, có tảo nhã... các loại tùy thích. Trong đó đặc biệt nhất là một chậu hoa lan tuyệt đối trân quý, giá trị không thể đo đếm, dùng để tặng người mà không gây nên chú ý, thật sự là một cách tặng quà bí ẩn.

Tiến vào Lan viên, đã thấy trong vườn bố trí tinh xảo, khắp nơi hoa lan nở rộ.

Hoa lan này cùng các loại hoa khác không giống nhau, hoa nở tỏa làn u hương sâu kín, nếu hòa cùng với mùi hương nồng đậm của hoa khác, căn bản sẽ không ngửi được mùi thơm hoa lan. Trong vườn ngoài hoa lan chỉ có cỏ xanh, hương hoa man mác nơi nơi, xem ra bài trí Lan viên tuyệt đối là người yêu lan hiểu lan.

Đại tiểu thư vào trong vườn ngó đông nhìn tây, thấy hoa lan xinh đẹp liền tiện tay vuốt ve một phen. Lâm Văn Vinh thầm buồn cười, nha đầu kia tuy thành thực vững vàng, chỉ là ở trong vườn hoa lại cực kỳ non nớt đáng yêu giống như một em bé. Người yêu lan không hề vuốt ve hoa lan, chỉ đứng xa mà nhìn, không thể đùa vọc, đó là đạo lý.

“Đại tiểu thư, nàng thật sự thích hoa lan sao?” Lâm Văn Vinh cười hỏi.

Tiêu Ngọc Nhược nghiêm chỉnh gật đầu: “Tất nhiên, trước kia trong phòng ta còn trồng một chậu nữa.” Lâm Văn Vinh chợt hiểu ra, hoa lan này không giống hoa mai hoa đào phải trồng bên ngoài, chỉ cần một cái chậu nhỏ đặt trong phòng, thỉnh thoảng tưới nước liền sống được, cho nên Đại tiểu thư liền cũng thành người “yêu lan”.

Lâm Văn Vinh lắc đầu cười, cũng không nói thêm lời nào, nhớ tới nha đầu kia cả ngày bận rộn việc của Tiêu gia, nào đâu thời gian đùa vui hoa hoa cỏ cỏ. Một nữ hài tử như đóa hoa lại khổ cực như thế này, hắn không cười nhạo nàng mà cực kỳ ôn nhu kéo tay nàng, bảo: “Nếu nàng thực sự thích hoa lan, sau này mỗi ngày ta cùng nàng trồng, lại giảng cho nàng tập tính của chúng, để nàng trồng ra loại hoa lan đẹp nhất thế giới.”

Đại tiểu thư có thể cảm nhận được tâm tình của hắn, trong lòng kích động, hận không thể nhào vào lòng hắn khóc một hồi, chỉ là lúc này đông người hỗn tạp, đành phải khẽ ừ một tiếng, đại biểu cho thiên ngôn vạn ngữ.

“Kỳ hoa đâu, kỳ hoa ở nơi nào?” Từ Chỉ Tình thấy hai người bộ dạng tình chàng ý thiếp, liền cười mở miệng hỏi.

Bên kia một vòng vây công tử tiểu thư đang chỉ vào một bồn lan ở giữa chỉ chỉ trỏ trỏ. Cạnh bồn hoa lan, một công tử phong tư tuấn lãng đang đứng nhìn mọi người, cười nói: “Đây là bồn hoa lan mới nhất của tiểu đệ, cũng không biết tên của nó, lại càng không biết đánh giá thế nào, hôm nay vừa may gặp được Thường hoa hội của chùa Tướng Quốc, liền muốn đến đây tìm kiếm tri âm cùng thưởng đóa kỳ hoa này.”

Lâm Văn Vinh nhìn thoáng qua, liền muốn cười lên, chỉ thấy hoa lan kia ở giữa cánh chia làm hai, giống như bàn tay trắng xòe ra, bên dưới lại kết vào một mối. Đây cũng là kỳ hoa? Ngất, vậy lão tử cũng có thể làm kỳ nhân rồi.

Đại tiểu thư này “yêu” hoa lan như thế, tự nhiên không nhận ra đây là loại gì, liền kéo tay Lâm Tam.

Thấy hấn trên mặt mỉm cười, nàng nhin không được, hỏi: “Người biết giống lan này sao?”

Từ Chỉ Tình cũng đang tự hỏi, nghe được lời ấy, liền cất tiếng: “Lâm Tam, người cũng biết thưởng lan à?”

Lâm Văn Vinh vẩy vẩy tay ý bảo không biết, Từ tiểu thư mỉm cười nói: “Đại Hoa ta chính là nơi phát nguyên ra hoa lan, lịch sử tài bồi đã lâu, bởi vì dáng hoa ưu mỹ, u hương tràn nơi nơi, khiến người cực kỳ yêu thích, đánh giá hoa lan có thể từ bốn phương diện ”hương, sắc, tư, hình” (hương thơm, màu sắc, cốt cách, dáng vẻ).

Đại tiểu thư ồ một tiếng cười: “Từ tỷ tỷ, người hiểu biết thật nhiều.”

Từ Chỉ Tình mỉm cười nói: “Hiểu biết nhiều thì sao chứ, chỉ là bỏ phí theo năm tháng, năm nào cũng như năm nào, nói đến lại xấu hổ.”

Lâm Văn Vinh nghe nàng nói một hồi, không nhin được mở miệng: “Từ tiểu thư là cao thủ trong nghề lan, tại hạ bội phục bội phục, không rõ tiểu thư có biết gốc lan này tên là gì?”

Từ Chỉ Tình cẩn thận nhìn hoa lan kia, nói khẽ: “Hoa lan này ứng với ”hình” trong tứ thưởng, nghĩ rằng tên của nó cũng theo hình dạng mà ra, chỉ tiếc là hoa lan này mới được vun trồng, ta cũng chưa từng gặp qua, không biết tên của nó.”

Công tử kia thông dong cầm hoa lan trong tay, nhìn sang Lâm Văn Vinh, trong mắt bắn ra tia lạ thường, cười nói: “Vị huynh đài này dường như biết được tên hoa, xin mời chỉ giáo một phen.”

Ta ngất, tên quái này nghe lén ta nói chuyện? Lâm Văn Vinh liếc nhìn công tử kia, chỉ thấy người nọ mày kiếm mắt sao, một thân bạch sam, trêm mặt lộ vẻ cười hòa ái, trông rất tiêu sái tuấn đạt, chung quanh không ít tiểu thư đều len lén nhìn trộm đánh giá trên người hấn.

“Ồ mặt trắng!” Lâm Văn Vinh thầm mắng một tiếng, đối với ai da trắng hơn hấn, ba chữ này hoàn toàn xứng đáng.

“Loại này a, gọi là Kiếm lan.” Lâm Văn Vinh cười đáp: “Ngoại trừ điểm đặc thù của cánh hoa, hoàn toàn chẳng có gì đáng xem.”

“Kiếm lan? quả nhiên hoa như kỳ danh.” Công tử kia cười nói: “Cảm ơn vị huynh đệ đây chỉ giáo, tại hạ còn một gốc lan, chính là loại hi hữu, muốn mời huynh đài tiện thể đánh giá một phen.”

Tùy tùng của hấn mang lại hộp gấm. cẩn thận lấy ra một chậu hoa lan, chỉ thấy hoa kia lá cây thon thả như liễu rủ miên man, thân cành mềm mại, trắng tựa bạch ngọc, trên thân nở rộ bốn đóa hoa nhỏ tinh khôi như tuyết. Hoa vừa lấy ra, liền có một làn thanh hương nhàn nhạt từ trên cành lá thoảng lại.

Cây lan này vừa xuất ra nhất thời hấp dẫn ánh mắt mọi người trong sân, bởi vì cây lan thật sự đẹp đẽ, trắng nõn mà lại trong suốt, làm ai cũng muốn chạm vào nó một chút, rồi lại không nỡ xuống tay.

Đại tiểu thư trong lòng si mê, nắm chặt tay Lâm Văn Vinh hỏi: “Lâm Tam, đây là hoa gì? Người cũng có thể dạy ta trồng sao?”

Lâm Văn Vinh cũng âm thầm giật mình, con mẹ nó, hoa đẹp đều để cho chó ăn rồi. Loại này là hoa lan cực phẩm, cho dù để tới đời sau cũng là trân phẩm ngàn vàng không bán, chẳng biết tiểu tử trước mắt này từ

nơi đâu lấy ra. Nghe Ngọc Nhưặc nói, hần cười vỗ vỗ tay nàng: “Nàng yêu tâm, trên đời này không có việc gì ta không làm được.”

“Khoác lác.” Đại tiểu thư cười nụ.

Từ Chỉ Tình than thở: “Đây chính là Đại Tuyết Tổ rồi.”

Công tử kia nhìn sang Từ Chỉ Tình, nói: “Tiểu thư cũng là cao nhân a, tiểu thư đã biết tên, vậy có biết xuất xứ từ đâu không?”

Từ Chỉ Tình thật sự có bản lĩnh, Lâm Văn Vinh âm thầm bội phục, Đại Tuyết Tổ này chính là loại hoa lan cực kỳ trân quý, trên đời rất ít người biết, cũng chính là loại lan được các đấng “quân tử” yêu thích nhất. Lâm Văn Vinh bởi vì đem nó đi làm quà tặng, giá cả đắt đỏ cho nên trí nhớ khắc sâu cực kì.

Từ Chỉ Tình lắc đầu: “Đó là ta ngẫu nhiên có cơ hội từ miệng một vị trông hoa ở Vân Nam nghe hần miêu tả hình dáng loại hoa lan này, cũng chưa bao giờ gặp qua, đối với lai lịch của nó càng không biết.”

Ngẫu nhiên miêu tả nàng đều có thể nhớ kĩ, Lâm Văn Vinh thầm run sợ. Vị công tử kia quay sang Lâm Văn Vinh nói: “Vị huynh đài này tựa hồ rất tâm đắc, không biết có thể giảng giải cho ta một phen chăng?”

Tên mặt trắng này luôn nhắm vào ta làm gì, Lâm Văn Vinh nhìn lại công tử kia, cười nói: “Đại Tuyết Tổ này, chính là danh hoa có nguồn gốc từ phương nam mây khói (Vân Nam), sống nhiều ở Vô Lượng sơn, giữa tháng nở hoa, rễ nó ở trong tuyết, hưởng thụ ánh sáng mặt trời rực rỡ chiếu vào, cho nên sinh ra trắng nõn trong suốt, cực kỳ khiến người yêu thích, chính là cực phẩm trong loài lan.”

Vị công tử kia khẽ gật đầu: “Huynh đài hiểu rộng nhớ sâu, đến nguồn gốc của Đại Tuyết Tổ cũng biết, làm người ta phải bội phục.”

Lâm Văn Vinh đáp: “Chút kiến thức ấy của ta có gì đáng kể, ngược lại lão huynh người không đơn giản a. Đại Tuyết Tổ này sinh ở trong tuyết, nếu là từ trong băng tuyết đào ra, ba ngày sau liền khô héo mà chết. Từ Vân Nam tới kinh thành xa gần ngàn dặm, hoa lan này lại có thể bảo tồn hoàn hảo như thế, nhất định là trên đường có băng tuyết bảo vệ, hơn nữa muốn trong mấy ngày tới nơi cũng không phải người thường có thể làm được, lão huynh tất nhiên chẳng phải là nhân vật đơn giản gì.”

Từ Chỉ Tình nghe hần nói ra lai lịch cây hoa này đã có chút ngạc nhiên, đợi nghe được hần diễn giải, càng thêm kinh ngạc, Lâm Văn Vinh tư duy kín đáo, phản ứng mau lẹ, khó trách ngày ấy tiêu diệt Bạch Liên giáo hần chiếm công đầu, Thành vương trăm cách muốn thu nạp hần nhưng cũng phí công vô ích.

“Chê cười, chê cười rồi.” Công tử kia ôm quyền cười nói “Tại hạ Tô Mộ Bạch, ra mắt hai vị tiểu thư, ra mắt huynh đài.”

“Tô Mộ Bạch? Tên này nghe thật quen tai.” Đại tiểu thư khẽ nói.

Lâm Văn Vinh hi hi bên tai nàng: “Vậy tên ta đây, nàng nghe có quen không?”

“Đáng ghét chết đi thôi.” Đại tiểu thư cấu vào lòng bàn tay hần một cái, vừa quẩy rũ vừa say đắm sáng giọng.

Từ Chỉ Tình vốn trầm mặc cũng cả kinh thốt lên: “Tô Mộ Bạch, người là tân khoa trạng nguyên Tô Mộ Bạch công tử?”

253. Chương 251 - Ngắm Thưởng Vườn Mẫu Đơn.

- Đúng rồi, đúng rồi.

Tiêu Ngọc Nhưặc cũng một phen kinh ngạc, trên mặt lộ ra nét vui mừng:

- Ta vẫn còn nhớ, khoa thi cử vào mùa xuân năm đó, người đứng đầu trên bảng công bố tân khoa không phải chính là Tô Mộ Bạch Tô công tử đây sao? Lúc đó Hoàng Thượng còn truyền chỉ toàn quốc dâng bằng vàng, hơn mười tỉnh đều nhận được thông cáo.

Tô Mộ Bạch cung tay thủ lễ, mỉm cười không nói, xem như là thừa nhận.

Trạng Nguyên trên bảng vàng, đây chính là ước mơ của tất cả người đọc sách trong thiên hạ, mà nay vị công tử như ngọc đang đứng trước mặt lại còn là thần tượng tân khoa Trạng Nguyên, hỏi sao không khiến người ta giật mình? Ngay cả gương mặt luôn tỏ ra đậm bạc kia cũng không nén khỏi liếc nhìn Tô Mộ Bạch một cái.

“Trạng Nguyên thôi, làm như ngon lắm?” Lâm Văn Vinh thầm nói: “Tính ra lão tử trong kỳ thi đại học cũng là Trạng Nguyên. Nói lại chứ, mang danh tài tử Trạng Nguyên của đại học Bắc Kinh mà khi về đến nhà cũng phải đi bán thịt đó, còn cái tên gia hỏa nhà người thì cũng ở trong vườn này bán hoa lan thôi, còn ra vẻ phong nhã, coi bộ cũng chẳng tốt hơn được bao nhiêu.

- Trạng Nguyên a, té ra ngài chính là Trạng Nguyên. Ta lớn đến chừng này, chưa bao giờ được thấy qua Trạng Nguyên. Khoẻ không, khoẻ không, hân hạnh, ngưỡng mộ đã lâu!

Lâm Văn Vinh “nhiệt tình” nắm chặt tay của Tô Mộ Bạch nói.

Tô Mộ Bạch phong độ nhẹ nhàng, gật đầu cười nói:

- Tiểu sinh tài học thô lậu, chỉ nhờ ơn hoàng thượng hậu ái, mới được danh vị đứng đầu tân khoa trên kim điện, thật rất lấy làm xấu hổ. Hôm nay gặp được huynh đài đây luận về hoa lan, tiểu sinh trong lòng hết sức kính phục, sau này nếu có cơ hội, lúc đó sẽ thỉnh huynh đài chỉ giáo nhiều hơn.

Nghe ra là tới để hiến hoa lan, chính là tân khoa Trạng Nguyên lang Tô Mộ Bạch, khuôn viên trong vườn nhất thời ồn ào hẳn lên. Nếu nói đến người trong Vương tộc khiến cho người ta kính sợ, thì Trạng Nguyên lại làm cho người người trong thiên hạ kính ngưỡng, đặc biệt là đám nữ nhân danh giá trong dịp thưởng hoa du xuân này. Gặp lại được vị Trạng Nguyên lang có thể nói là tiêu sái bất phàm, trái tim đều không khỏi đập mạnh, đa số đều lộ ra dáng vẻ nhất kiến chung tình (vừa nhìn thấy đã yêu).

- Đa tạ các vị đã hậu ái!

Trạng Nguyên Tô Mộ Bạch trong lúc này trở thành kẻ được người ta mến mộ nhất, mỉm cười cúi chào bốn phía, từ khí chất đến phong độ đều thuộc vào đệ nhất đẳng, thật khiến người ta sinh ra hảo cảm.

Lâm Văn Vinh thấy vậy mà không khỏi lắc đầu, hoa lan vốn dĩ thích hợp với cảnh u tĩnh, bây giờ bị Trạng Nguyên lang này đảo lộn hết, từ một vườn hoa lan u nhã biến thành nơi đào hoa sáng lạn, thật là đã làm mất đi cái danh u nhã của lan.

Nhìn thấy hai vị tiểu thư đối với vị Trạng Nguyên lang này hết sức coi trọng, Lâm Văn Vinh kéo Tiêu Ngọc Nhược đến gần hỏi:

- Đại tiểu thư, thì Trạng Nguyên này không biết có phải là rất khó không? Ta cũng muốn đi một lần rồi quay trở về phong quang, phong quang... à, chỗ báo danh ở đâu vậy? Lệ phí báo danh bao nhiêu? Trước khi thi có cần phải vô lớp huấn luyện nào không?

Tiêu Ngọc Nhược vừa tức vừa buồn cười:

- Người thật là, nói tầm bậy tầm bạ gì đó? Người tưởng đậu Trạng Nguyên giống như con nít đùa trong nhà à, thi cử dễ dàng vậy sao? Khoa cử cứ ba năm mở một lần, đầu tiên các thí sinh phải qua thi Viện, nếu có tài năng trúng tuyển thì gọi là Tú Tài. Chỉ là quan ải Tú Tài này thôi, cũng đã làm khó không biết bao nhiêu người đọc sách trong thiên hạ rồi. Rất nhiều người cả đời thi cử, cũng không đậu được Tú Tài. Nhưng chỉ có hai hạng thứ đầu trúng tuyển Tú Tài mới có thể tham gia thi Hương. Thi Hương ba năm một lần, chính là do các tỉnh tự hành ra đề khảo thi, qua được cửa này thì gọi là Cử Nhân, người đứng đầu thi Hương thì được gọi là Giải Nguyên. Chỉ có những Cử Nhân có tài mới có thể tham gia thi Hội, gồm khoảng một trăm người gọi là Cống Sinh, người đoạt giải đầu gọi là Hội Nguyên. Cuối cùng mới đến thi Điện, do tự thân Hoàng Thượng ra câu hỏi, tuyển ra Tam Giáp, phần còn lại là Tiến Sĩ. Vị Tô Mộ Bạch này chính là được trúng Tam Nguyên, sau đó lại do tự thân Hoàng Thượng đề bạt trở thành Trạng Nguyên đứng đầu khoa cử, cũng có nghĩa là đứng thứ nhất trên hàng vạn người, người nói đi vậy có khó hay không?

“Đồ mồ hôi, phải qua liên tiếp bốn cửa, xem ra thật có chút khó khăn!” Lâm Văn Vinh cười phá lên ha hả, đại tiểu thư liếc mắt nhìn gã, chăm chú tỉ mỉ đánh giá một lúc, đoạn nói:

- Bất quá, người như người nếu chịu sửa đổi tính tình, chịu khó đọc sách, với tài trí thông minh của người, kiếm vị trí trong Tam Nguyên cũng không phải chuyện khó khăn gì.

“Lời này ta thích!” Lâm Văn Vinh cười hắc hắc.

Từ Chỉ Tình nghe đại tiểu thư giảng giải cho Lâm Tam hiểu những điều tổng quát căn bản, trong lòng cảm thấy càng kỳ quái: “Tên này không biết có phải từ trên trời rơi xuống hay không, ngay cả chế độ thi cử ra sao mà cũng không biết, vậy học vấn của gã từ đâu mà có được?”

Nhìn thấy Lâm Tam nghe đến xuất thần, Từ Chỉ Tình cười bổ sung thêm:

- Cái vị Tô Trọng Nguyên này không nói đến việc được kim khâu của Hoàng Thượng điểm trúng, mà còn có việc càng lợi hại hơn nữa. Lịch sử trong giới Trọng Nguyên sau khi được khâm điểm, đều là được đưa đến các nơi làm quan, rèn luyện thời gian sau này mới xét lại để thăng chức, chỉ có Tô Trọng Nguyên này là được Hoàng Thượng ra ơn để mắt xanh tới, chính là trực tiếp được lưu lại ở Học Bộ, thường làm bạn bên trái phải Hoàng Đế, là kẻ thân cận, sớm tối theo sát bên ngài.

- Nếu nói như vậy, Tô Mộ Bạch này xem ra là đại hồng nhân số một bên cạnh Hoàng Đế rồi, tên tiểu tử này phát đạt lắm!

Lâm Văn Vinh gật đầu nói.

Tô Mộ Bạch sau một lúc hàn huyên cùng những người khác, đoạn bước tới cười nói:

- Thẹn quá, thẹn quá, tiểu sinh cũng không nghĩ tới hiện trường có thể xảy ra như vậy, đã làm nhị vị tiểu thư chờ lâu. Ta thấy nhị vị tiểu thư đàm luận đều tỏ ra kiến thức phi phàm, nhưng lại vẫn chưa biết tôn tính đại danh của nhị vị?

Từ Chỉ Tình cất tiếng cười hào phóng:

- Ta gọi là Từ Chỉ Tình, còn vị này chính là Kim Lăng đại tiểu thư.

Tô Mộ Bạch kinh ngạc:

- Từ Chỉ Tình? Ái nữ của Văn Trường tiên sinh, vậy còn không phải là thủ tịch Kinh Hoa Học Viện giáo tập Từ Chỉ Tình Từ tiên sinh đây sao?

Từ Chỉ Tình vui vẻ cười một tiếng, coi như đáp lại, Tô Mộ Bạch vội vàng thi lễ thật sâu:

- Đại danh của Từ tiên sinh, tiểu sinh từ lâu đã ngưỡng mộ, hôm nay được gặp, càng giống như tiên nhân xuống trần, khiến người ngưỡng mộ không thôi.

“Cái tên cáo con này cũng biết võ mông ngựa đấy chứ!” Lâm Văn Vinh cười thầm, nhưng cũng không thể phủ nhận, Tô Trọng Nguyên này cẩn trọng khiêm cung, lễ số đầy đủ, khiến người ta không thể bắt bẻ vào đâu được, trong lòng của gã cũng cảm thấy ganh tị, nhìn tên này không thuận mắt, cả đám người ở trong vườn này cũng không khỏi nổi buồn phiền trong lòng.

Thấy khu vườn trở nên ồn ào, Từ Chỉ Tình không khỏi nhú mày, nói với Tô Mộ Bạch:

- Tô Trọng Nguyên, hai bồn kỳ hoa lan này, có phải là do ngài tự tay trồng lấy?

Tô Mộ Bạch nói:

- Chê cười, chê cười, hai bồn kỳ hoa đó đều được người ta tặng cho. Hôm nay đem đến đây là muốn tìm người biết lan để ngắm thưởng. Có thể gặp gỡ Từ tiểu thư và vị huynh đài đây, thật là tam sinh hữu hạnh.

Lâm Văn Vinh nghe gã mỗi câu mỗi chữ là “tiểu sinh”, nghe thật không quen, liền ngáp một cái rồi nói:

- Đại tiểu thư, cũng không có nhiều kỳ hoa để thưởng thức, ta muốn đi nhà cầu.

Hai vị tiểu thư cùng lúc trừng mắt nhìn gã, Từ Chỉ Tình nói:

- Vừa rồi ngắm hai bồn lan, thật sự rất diễm lệ, tiểu nữ bắt tài, nhưng cũng có tìm được một bồn hoa lan...

Giọng nói vang lên thật trong trẻo. Diệp Vũ Xuyên là người này giờ đứng kế bên Từ Chỉ Tình không lên tiếng, lùi lại chỗ có rèm che kín, mỉm cười nói:

- Tiêu tiểu thư, Tô Trọng Nguyên, mời xem...

Ánh mắt mọi người đều hướng về đó, chỉ thấy sau khi cái rèm được mở ra, trước mặt là một bồn hoa lan tinh xảo, sắc hoa phân nửa là màu trắng, lại có màu hồng và tím đan xen điểm bên trên, khoảng phần cuối hơi cuộn lên, nhìn vào liền có cảm tưởng như một con hồ điệp đang giang cánh bay lượn.

Tô Mộ Bạch chăm chú nhìn ngắm hoa lan hồi lâu, chắc lưỡi nghi hoặc nói:

- Thiên hạ lan phẩm đều có thể từ đặc tính để suy ra. Duy chỉ có loại hoa này, như lan như điệp, mỹ lệ khó tìm, không biết được là điệp trong lan, hay là lan trong điệp? Tiêu tiểu thư lan tâm huệ chất, thật không biết đã từ nơi đâu mà tìm được loại cực phẩm trong lan này?

“Tô Trọng Nguyên này yếu kém mà ngoài miệng lại nói cho hay. Chẳng biết là có nhận hay không nhận ra hoa lan này, này giờ chẳng qua là cố gắng khoa trương một phen, còn nói cái gì mà ‘điệp trong hoa, hoa trong điệp’. Ta nghi lắm, nói thẳng ra là người không biết, không nhận ra, mẹ nó chứ, toàn nói lời dư thừa.” Lâm Văn Vinh hừ lạnh một tiếng, cười nhạt không nói.

Từ Chỉ Tình cười nói:

- Tô Trọng Nguyên đã quá khen. Vậy không biết Trọng Nguyên có biết danh tự của hoa lan này không?

Tô Mộ Bạch trầm ngâm hồi lâu, lắc đầu đáp:

- Tiểu sinh cũng tự nhận là người thích lan, chỉ là chưa từng nghe thấy cây kỳ lan này, đành lắng nghe các vị nói vậy. Vị huynh đài này, không biết người có cao kiến gì không?

Gã mỉm cười ngó Lâm Văn Vinh, trong mắt thoáng như lộ ra một tia quang mang ma quái khó hiểu.

Hoa lan này Lâm Văn Vinh cũng có biết qua, chỉ bất quá có việc gã không hiểu rõ. Cái cây này rõ ràng là loại phẩm lai ghép biến dị. Chẳng lẽ có người tài năng vĩ đại đã lai giống trồng ra. Người này kể như quá là thiên tài rồi!

Từ Chỉ Tình tựa hồ đã sớm biết là Tô Trọng Nguyên sẽ đoán không ra, liền mỉm cười ngó Lâm Văn Vinh:

- Lâm Tam, người có thể nói ra được danh tự của loài hoa lan này không?

Mẹ kiếp, tên đó thì kêu là Tô Trọng Nguyên, còn lão tử thì kêu Lâm Tam. Người không thể kêu ta một tiếng là Lâm ca ca hả? Có cái gì đó mà gã đối với tên Trọng Nguyên này không có cảm tình, nghe vậy cười nói:

- Nó được kêu là Hồ Điệp Hoa, còn gọi là Điệp Hoa, chính là loại chủng phẩm hoa lan biến dị, hoa này từ cánh hoa, nhụy hoa, viền hoa, toàn bộ thành dạng răng cưa, giống như cánh hồ điệp bay múa, tên gọi trước là ‘Điệp Hoa’. Giờ cánh hoa điệp của cây này đã ra gần được thành thành rồi, chính ra đúng với tên gọi là ‘Toàn Điệp Biện’, cũng là cực phẩm chi lan.

Tô Mộ Bạch kinh dị liếc mắt nhìn vào gã, tên Lâm Tam này đúng là vừa có năng lực lẫn kiến thức, thật là đã vượt quá xa với dự liệu của gã. Đại tiểu thư kinh ngạc vui mừng nhìn gã, đôi môi đỏ mọng khẽ mở, như muốn nói cái gì đó, đi đến bên cạnh, ngượng ngùng cười một tiếng, căng thẳng nắm chặt tay của gã, như một khắc cũng không chịu buông ra.

Lâm Văn Vinh trong lòng thâm đắc ý: “Mẹ kiếp, lan viên cái gì mà cả khu cũng chỉ có vài cây kỳ hoa, hôm nay may mắn là gặp được ta, nếu bằng không chắc chắn có người nào có thể nhận ra được, chuyện này mà truyền ra ngoài không phải là để người ta cười đến chết sao.”

Ngó thấy cái bộ dạng đầy đắc ý của gã, Từ Chỉ Tình cũng vui vẻ cười hỏi:

- Lâm Tam, người nói đây gọi là Điệp Hoa?

Từ tiểu thư che miệng cười, nhìn gã cười một lúc rồi thôi, cũng không nói thêm gì. Điệp Vũ Xuyên cười nói:

- Lâm Tam, người có thể nhận ra hai cây lan trước đương nhiên là không tệ, chỉ là cây này người đã sai quá xa. Cây kỳ phẩm hoa lan này, chính là Từ tiểu thư tự tay lai giống trồng ra, cũng chưa có đặt tên, người kêu nó là Điệp Hoa, không phải là đã sai rồi còn gì?

“Trời ơi là trời!” Lâm Văn Vinh trong lòng ngầm kêu không ổn: “Té ra Diệp Hoa này đúng là do Từ Chỉ Tình tự tay trồng ra, vẫn còn chưa có cái tên, việc này rõ ràng là cô nàng này đùa giỡn với ta mà, không có danh tự mà lại để ta thi đoán.”

Nhìn thấy đã kích được tính kiêu ngạo của Lâm Văn Vinh, lấy lại chút vốn cho mình, trên mặt Từ Chỉ Tình cũng lộ ra một chút tươi cười:

- Lâm Tam, kiến thức của ngươi không tệ, trừ tên gọi ra, còn tất cả đều đúng như ngươi đã nói.

Nhìn bộ dạng tức giận không phục của Lâm Văn Vinh, nàng nhin cười nói:

- Hoa lan này cũng là gần đây ta mới thành công vun trồng ra được, trước đó vẫn chưa kịp đặt tên. Giờ đây ngươi kêu nó là Diệp Hoa, danh tự này xem ra nghe cũng có chút thanh nhã, vậy tốt, ta bây giờ dùng cái danh tự này của ngươi, từ nay gọi nó là Diệp Hoa.

Thấy cái bộ dáng như chiếm được tiện nghi của nàng, Lâm Văn Vinh không khỏi lắc đầu: “Phụ nữ mà thông minh, thật đúng là phiền toái a!”

Ba cây kỳ lan, thì đã để Lâm Văn Vinh nhận ra hai cây rươi, nhưng vịTrạng Nguyên Tô Mộ Bạch này lại tỏ ra không hề có chút phật ý, mấy người đang cùng trò chuyện, thì một tên tiểu tử bước đến bên cạnh Tô Mộ Bạch, thì thầm vài câu.

Sắc mặt Tô Trạng Nguyên liền biến đổi, đưa mắt nhìn Lâm Văn Vinh một lúc thật lâu, sau khi bình tĩnh trở lại, ân cần cười nói:

- Hôm nay cùng nhị vị tiểu thư tương ngộ, lại có thể quen biết được Lâm huynh Diệp huynh đây đều là những cao nhân, tiểu sinh thật vô cùng vinh hạnh. Ở gần cuối khu vườn này, chính là tới mẫu đơn quốc sắc thiên hương, không thể không xem. Còn có một vị trưởng giả cao sang tôn quý biết được tiểu sinh quen với mấy vị thiếu niên tuần kiết, liền nhân với ta mời chư vị cùng tới ngắm thưởng mẫu đơn, vậy cũng mong nhị vị tiểu thư cùng nhị vị huynh đài đây đừng nên chối từ.

“Gì nữa, ngắm tới ngắm lui này giờ mà vẫn còn chưa đủ à!” Lâm Văn Vinh đang định mượn cớ đau bụng, thì Đại tiểu thư đã vội nín chặt gã lại, ghé sát tai gã nói:

- Ngươi đã từng đắc tội với Thành Vương, tuy ở trong triều có Từ tiên sinh giúp ngươi, nhưng cũng chỉ là thế lực đơn bạc, Tô Trạng Nguyên này đã có thịnh tình với ngươi, thì ngươi cũng nên cùng gã giao hảo một phen, được gã ở bên Hoàng Thượng giúp ngươi nói vài câu, thì Thành Vương cũng không có cách nào để bắt bẻ ngươi được.

Đại tiểu thư xem ra cũng có lòng vì hấn mà lo lắng, nhưng sự việc ở trong triều, lý lẽ đâu phải giản đơn như vậy thôi. Lâm Văn Vinh cười khổ một tiếng, cũng không muốn cùng nàng tranh luận, rồi cũng theo sát phía sau mọi người, tiến vào trong vườn mẫu đơn.

Vườn mẫu đơn chính là một cái hoa viên rất to lớn ở trong Tượng Quốc tự, ở chính giữa có một lầu các nhỏ hai tầng, rèm che đều được làm bằng trúc, dường như có người nào đó đang ở bên trong ngắm hoa.

- “Quốc sắc thiên hương, hoa trung chi vương”, đây là lời tán dương của thế nhân đối với mẫu đơn. Tượng Quốc tự được trời hậu đãi, đầu xuân mẫu đơn nở rộ, thật đúng là nhất đại kỳ cảnh. Vừa bước vào vườn, liền ngửi thấy mùi hương nồng nàn đưa tới, trước mắt cả vụn cây mẫu đơn đua nở, tầng tầng lớp lớp, khiến cho người ta hoa cả mắt, nhìn hoài không chán. Mẫu đơn được coi là vua của trăm hoa, đoá hoa tiên diễm, bảy màu đua nở: hồng, vàng, trắng, phấn...hợp lại một khu, khi thì rực rỡ, như tiên tử đăng vân, khi thì e thẹn, như yếu điệu thực nữ. Kim Quan Mặc Ngọc, Ngân Hồng Xảo Đối...tranh nhau khoe sắc, muôn vạn đáng vẽ.

Mọi người vào tới bên trong vườn đều tỏ ra kinh ngạc một phen, đối với sự quốc sắc thiên hương của mẫu đơn hết lời tán dương. Duy chỉ có Lâm Văn Vinh tâm tình không được cao hứng, mẫu đơn này tuy là mỹ lệ vô cùng, nhưng sinh mệnh lực yếu ớt, mềm mại vô cùng, chỉ có điểm tốt là đem đến sức sống, đến khi nở ra thì hương thơm nồng nàn. Cứ theo cách nói của Lâm Văn Vinh, thì trừ nhìn cho đẹp ra, còn lại thật không có gì đặc biệt.

- Người như ngươi, tính cách trời sinh thật chẳng giống ai!

Đại tiểu thư nhìn cái bộ dáng ương ương của gã, không nén được cười sằng giọng nói:

- Người khác nhìn thấy hoa mẫu đơn, thì tất cả đều có cảm xúc với vẻ đẹp của nó, duy chỉ có người thì lại cố gắng tránh xa thôi.

- À, người có tính cách là phải giống vậy à!

Lâm Văn Vinh nhổ một gốc Cầu Vĩ thảo dưới đất lên, thổi hơi lên lớp lông nhung mượt của đoá hoa, đưa lên miệng cắn nhẹ, cười nói:

- Hãy coi Cầu Vĩ thảo (cỏ đuôi chó) này, cũng còn kiên cường hơn so với mẫu đơn.

Đại tiểu thư không thèm nói lại, lại nghe một giọng cười lớn từ trong lầu các truyền ra:

- Mộ Bạch, ta kêu người mời người đó, đã có đến chưa?

Thanh âm cách không xa, tựa như có vẻ hơi già, lại như có chút quen tai, nhưng nhất thời không nhớ đã gặp qua ở đâu.

Tô Mộ Bạch vội vàng khom người vòng tay đáp:

- Mộ Bạch đã đưa chư vị công tử và tiểu thư tới rồi.

Tô Mộ Bạch là tân khoa Trạng Nguyên. Sao lại đối với người trong lầu các lại tỏ ra tôn kính như vậy, chẳng phải khu vườn lớn này chỉ có một người thôi sao? Lâm Văn Vinh kéo Từ Chỉ Tình lại hỏi:

- Từ tiểu thư, nàng trên thông thiên văn, dưới thông địa lý, ở giữa biết không khí, cái vị đang ở trong đình có phải là thần tiên không?

Từ Chỉ Tình cười nói:

- Ta giờ không ở trong triều, làm sao biết được mọi chuyện, người nếu muốn biết, thì tự mình đi tới đó vén cái rèm lên ngó vào là sẽ biết thôi.

Lâm Văn Vinh trợn tròn mắt lên:

- Coi như ta không có hỏi.

Người ở trong lầu các như đang đánh giá mọi người, như nhớ đến chuyện gì đó thở dài nói:

- Tiêu gia đại tiểu thư, người hãy lại gần đây một chút, để ta nhìn xem.

Tiêu Ngọc Nhược sững sốt một hồi, thân phận người ở trong đình còn chưa biết, tự dừng lại kêu ta đơn độc đi tới coi mặt? Nàng liền đưa ánh mắt cầu cứu ngó Lâm Văn Vinh, Lâm Văn Vinh trong lòng xoay chuyển nhanh chóng: “Người này rõ ràng là không phải giàu sang cũng là kẻ quyền quý, ông ta kêu đại tiểu thư đi tới, thật cũng không biết chủ ý đang tính làm cái gì.”

Nhìn thấy ánh mắt cầu khẩn của đại tiểu thư, gã cười hì hì nói:

- Đừng sợ, có ta ở đây.

Dứt lời, gã không quản người khác nghĩ về bản thân ra sao, liền kéo đại tiểu thư hướng phía trước đình đi tới.

Tô mộ Bạch gấp gấp tiến lên phía trước cản Lâm Văn Vinh lại rồi nói:

- Lâm huynh, vị lão gia đây chỉ truyền gọi đơn độc Tiêu tiểu thư.

“Truyền gọi, truyền gọi cái rắm à, lão bà của ta đâu phải là thứ để hần truyền gọi là tới.” Lâm Văn Vinh tay cầm Cầu Vĩ thảo, lắc nhẹ đong đưa lên xuống, cười nói:

- Đơn độc truyền gọi, ta không nghe thấy a, ta và đại tiểu thư vĩnh viễn đi đứng đều cùng một chỗ.

Tiêu Ngọc Nhược trong lòng kích động, hồi hộp nắm chặt tay gã, lại nghe lão già trong đình cười nói:

- Gã muốn tới thì cứ để gã tới đây. Lâm Tam, người và Tiêu tiểu thư hãy cùng lại đây.

“Choáng, lão tử đã làm gì mà nổi danh thế? Ngay vị lão đại này tự nhiên cũng biết được danh tự của ta.” Lâm Văn Vinh nắm lấy bàn tay nhỏ của đại tiểu thư, nói nhỏ:

- Nàng xem, ông ta sao biết được bọn ta vậy? À, Đại tiểu thư, không phải là nàng định thừa dịp mời vị này tạm thời làm người bảo vệ bọn ta sao? Ai chà, nàng quá nóng lòng rồi.

- Đáng ghét!

Tiêu Ngọc Nhược bực mình lên tiếng, nghe vài câu ngon ngọt của hắn, trong lòng cũng bình tĩnh lại rất nhiều, liền cùng gã cất bước nhắm phía trước đi tới.

Hai người tới còn cách trước đình không xa, liền có người cản lại, tiến lui cũng không được. Tiêu Ngọc Nhược đang đứng ở đó, chợt cảm thấy ánh mắt người đó giống như tra xét, tựa như xuyên qua lớp rèm, không ngừng dò xét ở trên người của mình, khiến nàng nhất thời không được thoải mái.

Đứng ở chỗ thiếu thốn này, Lâm Văn Vinh chẳng hề nguyện ý, đang định lên tiếng, lại nghe thanh âm phía sau rèm than nhẹ nói:

- Thật quả là rất giống, mỗi một nét đều như được khắc ra.

“Vậy là ý gì đây? Ông ta đang tưởng tượng Đại tiểu thư là ai vậy? Không phải là phu nhân chứ? Choáng, sao phải dấu mặt ở trong đó, chẳng lẽ phu nhân và lão có qua lại?” Ánh mắt Lâm Văn Vinh tập trung hướng về phía sau rèm muốn nhìn mặt người đó, nhưng căn bản không sao nhìn rõ được diện mạo kẻ kia.

Đại tiểu thư nghe vậy nhất thời cũng mơ hồ, người đó trầm mặc một hồi lâu rồi nói:

- Tiêu tiểu thư, mẫu thân của người khỏe chứ?

Quả nhiên là quen biết cũ. Lâm Văn Vinh trong lòng thầm cười hắc hắc: “Với phong vận của phu nhân thì nhìn ra được, lúc trẻ nhất định cũng là một nhân vật phong lưu a!”

Tiêu Ngọc Nhược nghe người đó hỏi thăm đến mẫu thân, liền nghiêng mình đáp:

- Mẫu thân vẫn khỏe, xin hỏi ngài là...

Người đó thở dài một tiếng nói:

- Quách tiểu thư là một vị cố nhân mà ta đã quen hai mươi năm trước. Nhiều năm không gặp, không tưởng được nữ nhi của nàng sinh ra lại xinh đẹp vô ngần đến như vậy.

Đại tiểu thư không biết quan hệ giữa ông ta và mẫu thân. Không dám xen lời, người đó đột nhiên lớn tiếng nói:

- Người đâu, mang ghế mời Tiêu tiểu thư ngồi.

Vừa nói xong, liền có một tên tùy tùng lưng hùm vai gấu, nhanh chóng đưa ra cái ghế bằng cẩm, khom người đặt xuống rồi lui ra phía sau Tiêu Ngọc Nhược.

Đại tiểu thư liếc mắt nhìn xung quang, chỉ thấy vô luận là Từ Chỉ Tình, hay Tô Mộ Bạch, đều đang khom người người đứng đó, duy chỉ có bản thân được thí cho ngồi, trong lòng một phen thấp thỏm, gấp gáp nói:

- Vị trưởng bối này...

Người đó cười nói:

- Kêu người ngồi, người cứ ngồi đi. Người con cháu của cố nhân, cũng không cần để ý chút lễ nghi đó.

- Vị trưởng bối này, ta cũng là người trong nhà cố nhân của ngài, không biết là có thể cũng cấp cho ta một chỗ ngồi không? Không dám nói dấu ngài, ngắm hoa nhiều quá người cũng thấy mệt mỏi.

Lâm Văn Vinh hi hi cười một tiếng, mặt dạn mày dày nói.

Tô Mộ Bạch nghe gã nói xong, trong lòng thầm hít một hơi lạnh: “Cái tên tiểu tử này thật là cái gì cũng dám nói, chẳng biết trong đầu gã nghĩ cái gì đây?”

Người trong đình cười nói:

- Người ngắm hoa bị mệt, với ta chẳng có liên quan gì, người muốn được ngồi, thì cũng nên tỏ ra bản sự, hôm nay có Từ nha đầu, Tô Trang Nguyên, còn có Lâm Tam người, tất cả đều cùng ở đây, ta nghĩ lại cũng muốn kiểm tra cái người một phen, trả lời hay, ta sẽ thưởng các người một chỗ ngồi.

- Ta phản đối...

Thanh âm người đó vừa dứt, Lâm Văn Vinh đã lớn tiếng kêu lên.

Tô Mộ Bạch liếc mắt nhìn Lâm Văn Vinh một cái, nhìn cái dáng vẻ ngạo mạn không kiêng kỵ gì của gã, không nén nổi thẳm vuốt mồ hôi trên trán: “Cái tên này rốt cục là loại gì đây, làm vậy không sợ chết sao?” Thốt lời vô tri, nói mà không biết ngưng, buông lời không sợ chết, gã tự nhận tuyệt không phải là đối thủ của Lâm Tam.

Từ Chỉ Tình nghe người trong đình kêu mình là Từ nha đầu vô cùng thân thiết, liền xem lại bản thân không biết đã từng có vị trưởng bối nào giống như vậy chưa, trong lòng tự nhiên nghi hoặc, kể đó nghe Lâm Tam lên tiếng phản đối, trong lòng càng thêm buồn cười, chỉ cần có tên này ở đâu, là nơi đó không sợ tịch mịch.

- Người phản đối cái gì?

Người ở trong đình cũng tỏ ra hết sức nhần nại không can, ông ta bình thường uy nghi trên cao, những người gặp được không có người nào không tỏ ra sợ hãi rụt rè trước mặt ông ta, hôm nay cùng cái tên tiểu tử này nói chuyện vài câu, tựa hồ từ sâu trong tâm hồn muốn được cùng gã ở ngoài thoải mái đàm luận, trong lòng thật là sáng khoái. Thấy gã dám ngắt ngang lời mình nói, nổi hứng trong lòng không có chút nào là muốn trách tội, phác giác có chút thú vị, nên mở miệng hỏi.

- Vị trưởng bối này, người muốn kiểm tra bọn ta chuyện gì đây? Nhưng thật ra cũng không cần phải thế, ngồi xuống đã... Ồ, cái mông này, cái mông là ở trên mình ta, ta muốn ngồi là ngồi, không cần phải qua cuộc thi của người mới được thưởng cho.

Lâm Văn Vinh hi hi cười một tiếng, cũng không để ai phân phó, liền đặt mông ngồi lên trên mặt cỏ.

Mọi người trong vườn đều há mồm tròn mắt, vô luận là Diệp Vũ Xuyên, Tô Mộ Bạch, cũng như Từ Chỉ Tình, đều không biết phải hình dung cái tên Lâm Tam này ra sao. Nếu nói đến không biết tới lễ số, không hiểu tốt xấu, Lâm Tam mà ở ngôi đệ nhị, thì thiên hạ không ai dám nhận đệ nhất.

Người trong đình cũng một phen sửng sốt, qua một hồi lâu, rồi mới cất tiếng cười to nói:

- Cái tên tiểu tử nhà ngươi, trẫm...thật là hết cách! bỏ đi, bỏ đi, nói đến lý luận méo mó, thiên hạ này không một ai có thể so với ngươi. Bất quá, ở trước mặt ta, chưa từng có một ai tùy tiện dám tới đây mà ngồi...

“Không được tới đây ngồi vậy tới đâu ngồi? Chẳng lẽ chỉ có mình ngươi được ngồi à!” Lâm Văn Vinh kỳ lạ nói thẳm.

Người đó sau khi tự hỏi, cười nói:

-Ngươi ở Kim Lăng, sự việc xảy ra ở Sơn Đông ít nhiều ta đều rõ ràng, không cho ngươi được cái gì, hiện tại cũng không nên nói chuyện đã qua... Cũng được, cũng được... ngươi đã ở trước mặt ta ngồi xuống đất của khu vườn này, khu vườn Tướng Quốc tự này, bây giờ ta đem tặng cho ngươi.

Lâm Văn Vinh nghe vậy sững người mơ hồ, Tô Mộ Bạch lại tỏ ra chấn động một phen, lão gia tử đã khai kim khẩu, như vậy Tướng Quốc tự hoa viên về sau phải đổi thành họ Lâm rồi.

254. Chương 252: Chọn Cỏ Làm Hoa Khôi

- Ngươi cái tên này còn sững ra đó làm gì, còn không mau tạ ơn.

- Tạ ơn, tạ ơn cái gì.

Lâm Văn Vinh lấy làm kì quái hỏi, đối với sự tình này gã không có chút khái niệm, một câu nói ban cho cả một khu vườn. Với cái thể loại sự việc như vậy, thì cũng thấy vài tình tiết trên TV, nhưng họ Lâm gã và người ta vô quan, gã căn bản về phương diện này không thấu hiểu.

Từ Chỉ Tình tức giận có dư nhưng lại buồn cười, tên này lúc thì thông minh khiến cho người ta hận đến không được đưa gã lên miệng cắn một cái, đến lúc ngu xuẩn thì lại hận không được đi tới đá gã một cước, tóm lại nói một câu: không đánh, gã sẽ không nhớ dai.

Tô Mộ Bạch đương nhiên cũng sẽ không nói rõ, cái vị ở trong đình thưởng thức Lâm Tam tự nhiên là có đạo lý của nó, sự việc này gã thật không có khả năng để can thiệp vào.

Lão già đó tựa hồ như thích thú cái loại nhân vật hồ đồ trong lót thông minh như Lâm Văn Vinh vậy, cũng không nói rõ việc này, chuyển sang chuyện khác nói:

- Từ nha đầu, Tô Mộ Bạch, còn có chỗ ngồi đó của Lâm Tam, hôm nay ta đã nói muốn kiểm tra các người một phen, đương nhiên không thể nói rồi mà không tính. Vẫn là câu nói đó, đáp thật hay tỏ ra có tài được ban ghế ngồi.

Tô Mộ Bạch chính là đương triều Trạng Nguyên lang, được đích thân Hoàng Thượng đề bút lựa chọn, tự nhiên không ngại bị ông ta khảo, liền khom người ôm quyền hồi đáp:

- Thỉnh Hoàng... lão gia ra đề.

Lão gia trong đình trầm ngâm nửa ngày, cười nói:

- Hôm nay để ghi nhớ việc ở trong vườn mẫu đơn ngắm hoa, các người hãy nói xem, trong khu vườn đầy hoa cỏ này, hoa nào được xem là Hoa Khôi trong hoa?

“Hoa Khôi?!” Lâm Văn Vinh nhất thời nhớ lại chuyện cũ ngày đó bên bờ sông Tần Hoài cùng Tiên Nhi, trên mặt không nén nổi hiện lên một nụ cười: “An hồ ly đó cũng không nắm được Tiên nhi đang ở nơi nào, tới kinh thành này cũng được mấy hôm rồi, mà vẫn còn chưa có thấy được mặt nàng.”

Nghe xong đề mục đó, Tô Mộ Bạch suy nghĩ hồi lâu rồi nói:

- Theo Mộ Bạch thấy được, vua của loài hoa không có gì xứng hơn cực phẩm mẫu đơn ‘Tuý Nhan Hồng’. Tuý Nhan Hồng này mềm mại yêu kiều, nở rộ thành đóa lớn, ví như thịnh thế của quốc gia, màu sắc thuần chính, ngụ ý sâu xa, tượng trưng cho Đại Hoa ta hưng thịnh rực rỡ, giang sơn vững bền vạn năm, chính là phúc lành được trời ban xuống. Đây chính là nước trong xanh cuộn sóng, đất màu mỡ tốt lành, ngưng tụ từ tinh khí núi non, tạo nên hạt mầm thủy tú. Hiên ngang đến từ viễn cổ, đẹp tươi cùng tuế nguyệt điểm trang, lớn lên giữa ngàn loài cây cỏ, ganh đua diễm lệ với trăm hoa, ngược gọi Lạc thần (thần sông Lạc) là bạn tốt, cúi nhìn phát phối một nhánh cây.

Lâm Văn Vinh nghe được từ gót chân lên trên trán đều tối mù, nói với Tiêu Ngọc Nhược:

- Đại tiểu thư, gã Trạng Nguyên này nói cái gì vậy, ta nghe sao không hiểu. Ai, xem ra ta đã bị lạc hậu rồi, nếu nàng biết thì có thể phiên dịch một chút không?

Đại tiểu thư thật ra cũng bác học đa tài, cười nói:

- Tô Trạng Nguyên này quả nhiên danh bất hư truyền, gã vừa dẫn chứng “Mẫu Đơn Hoa Thần Phú”, nói về phẩm đức cao thượng của ‘Tuý Nhan Hồng’, lại lịch bất phạm. Chỉ nội trong khoảng thời gian như vậy, mà có thể dùng kinh điển để dẫn chứng mà ung dung nói chuyện, chức trạng nguyên rơi vào gã cũng thật xứng đáng.

“Té ra là luận văn miêu tả nghị luận” Lâm Văn Vinh trong lòng bức tức: “Ngất, tính giờ trò con nít quỷ quái gì vậy, đọc vài câu làm cho ra vẻ để lão tử nghe chẳng hiểu một chút gì, vậy mà có thể được chức Trạng Nguyên sao? Ta mà đi tới viết vài cái phương trình tích phân, bảo đảm bất cứ là ai trong các người cũng không thể nhận ra được, như vậy ta không phải còn nổi hơn cái tên kêu là Trạng Nguyên kia sao?”

Mọi người nghe xong Tô Mộ Bạch nói qua một lượt, tất cả đều thâm gật đầu, học vấn của Tô Trạng Nguyên quả nhiên danh bất hư truyền...duy chỉ có Lâm Văn Vinh là kẻ hết sức ngoại lệ. Nếu mà gã biết được cái

khu vườn này đã thuộc về của mình, nghe xong vài câu kinh điển cổ của Tô Mộ Bạch, sợ rằng đã sớm cầm chổi quét hẳn ra khỏi chỗ này rồi.

Lão già trong đình cười nói:

- Rất tốt, Tô Mộ Bạch. Người tài hoa xác thực phi phàm, xem ra chọn người là Trạng Nguyên cũng không sai. Người đâu, ban ghế!

Tô Mộ Bạch vội vàng ôm quyền cảm tạ, trên mặt lộ một vẻ khiêm tốn, đợi tên tùy tùng đó mang cái ghế cẩm tới, hẩn cẩn thận đặt nửa cái mông lên bên mép ghế, xem như là đã ngồi xuống, không giống như Lâm Tam ngồi thật vững vàng ở phía xa. Lâm Văn Vinh nhìn thấy vậy trong lòng thầm buồn cười: "Làm Trạng Nguyên như vậy, run rẩy nơm nớp, thật không có ý nghĩa gì, không giống Lâm Tam ta thật quá thoải mái.

- Từ nha đầu, tới lượt người.

Lão già quét mắt nhìn qua Từ Chỉ Tình, nhẹ gật đầu nói.

Từ Chỉ Tình nhẹ nhàng thi lễ, tại chính giữa chậm rãi đi vài bước, trải qua một lúc, khẽ mở đôi môi hồng nói:

- Hoa khôi trong các loài hoa này...thật là bách vô nhất thị... (trăm không có một)

Mọi người trong vườn lập tức sững sốt, tại khu vườn chứa đầy mẫu đơn kiều diễm sinh động này, trong mắt của Từ tiểu thư lại là cả trăm không có một ư? Nhãn quang của nàng thật sự là quá cao rồi.

Tô Mộ Bạch nhíu mày nói:

- Theo như ý của tiểu thư, mẫu đơn trong khu vườn này không có bách hoa chi vương, nếu là vậy thì hoa nào mới là có thể?

Từ Chỉ Tình khẽ cười một tiếng không nói năng gì, chỉ có Lâm Tam cười hi hi bàn tay nắm lại rồi đưa ngón cái lên nói:

- Cao kiến, cao kiến, ta giờ mới biết là Từ tiểu thư thích cái gì.

Lão già trong đình cũng tỏ ra nghi hoặc khó hiểu, nhưng ông ta biết rõ là từ nha đầu này thật có năng lực, Từ Chỉ Tình thật ra đã từng trải qua chiến trường cùng với người Hồ, đấu mưu lược thật đúng là nữ tử lợi hại, có thể coi là cân quắc không thua đấng tu mi, lời nàng ta nói tuyệt không chỉ đơn giản như vậy.

- Lâm Tam, nghe ý tứ của người, người dường như hiểu được lời nói của Từ nha đầu phải không?

Lão già đầy vẻ hứng thú hỏi.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Đoán ra một chút, cũng không biết là có đúng hay không, dù sao con người của ta không học thức không kiến thức, đoán mò cũng vô phương.

Từ Chỉ Tình tủm tỉm cười, nhìn gã một cái nói:

- Cái tên này, đoán sai thì ta cũng không quản.

Lão già cất tiếng cười to, nghe thanh âm đó dường như thật sự vui vẻ:

- Các người đám tiểu bằng hữu này, luôn thích đánh đố gây khó, ta nếu trả lại hai mươi tuổi, thì cũng có thể cùng các người đùa bốn một phen. Lâm Tam, người nói ra xem, bốn chữ 'bách vô nhất thị' này của Từ nha đầu là có ý gì.

Lâm Văn Vinh cười hi hi:

- Đại tiểu thư, ta đoán một chữ để nàng đoán, bách vô nhất thị, đoán một chữ. Đoán trúng được thì cũng giải ra câu đố khó của Từ tiểu thư.

Tiêu Ngọc Nhược suy nghĩ một lúc, đột nhiên bật cười:

- Ta đã biết rồi, bách vô nhất thị, cũng là một chữ ‘bách’. *Thì ra Từ tỷ tỷ thật thích bách mẫu đơn này a! Trong khu vườn này màu trắng càng nhiều càng đẹp, cũng giống như tới được ‘Chiến Phong Kiều’ ở Lạc Dương vậy, ngụ ý của tỷ tỷ là chọn ‘Chiến Phong Kiều’ làm bách hoa chi vương, có phải không?

(* Chữ bách ‘𦵑’^{3/4}, bỏ đi dấu ngang trên đầu- chữ nhất ‘一’, sẽ thành chữ bạch ‘𦵑’^{1/2})

Từ Chỉ Tình gật đầu cười nói:

- Tiêu gia muội muội quả thật là thông minh lanh lợi.

Tiêu Ngọc Nhược xấu hổ cười một tiếng, Lâm Văn Vinh trong lòng thầm nói một câu với mình: “Lý nào, lý nào, phải là Lâm Văn Vinh nhà bọn ta thông minh chứ.”

Từ Chỉ Tình nhìn Lâm Văn Vinh một cái, trong mắt hiện lên một tia kỳ vọng: “Tên này tuy hi hi ha ha không có đứng đắn, nhưng mỗi lần ở chỗ mấu chốt đều hành xử khiến người ta đều phải không ngờ. Vừa rồi dùng mẹo vòng vo để đổ một chữ, tên này lại có thể thoải mái hiểu được, quả thật là thông minh cơ trí, không đơn giản! Chẳng giống như Trạng Nguyên Tô Mộ Bạch đó, không giải được ý trong đó, lại gấp gáp biểu hiện, tự lộ cái yếu.

Lão già gật đầu:

- Từ nha đầu quả nhiên có chút đạo hạnh, người cho rằng bách mẫu đơn này là vua của loài hoa, đó lại là vì sao?

Từ Chỉ Tình trầm ngâm một lúc rồi nói:

- ‘Quốc sắc triều hàm tử, thiên hương dạ nhiễm y’^{**}. Quốc sắc thiên hương bốn chữ này, thiên hạ đều dành cho sự kiều diễm hoa lệ của mẫu đơn. Tô Trạng Nguyên chung tình với ‘Tuý Nhan Hồng’, cũng chính bởi vì hắn đang có đại hỷ chi sắc, ví diễm lành cho quốc gia. ‘Chiến Phong Kiều’ này cũng là bằng thanh ngọc khiết, không chút pha tạp, cũng là phong cách chân chính của lãnh tụ các loài. Lý lẽ của hoa như thế, lý lẽ của quốc gia cũng như thế. Nếu con người theo lẽ ấy, học theo ‘Chiến Phong Kiều’ này, thanh bạch rõ ràng, dùng chân hỏa tôi luyện, chứ vì tư dục khiến lòng nhiễm bụi, xử sự công bình, trị quốc hưng bang, cũng chỉ có như thế, mới có thể thấy gương mặt say nồng^{***} ở khắp nơi, khiến trời giáng diễm lành, ban ân cho con dân Đại Hoa ta.

(**Thơ của Lý Chính Phong đời Đường,

Dịch nghĩa:

Người quốc sắc ban mai hay say rượu (ý nói hoa đỏ)

Mùi thiên hương đêm nhuộm áo khăn (nói về hương thơm)

Nhưng lời nói này của Từ Chỉ Tình cũng lấy hoa vào đề, nói tới con người rồi đến quốc gia, ngụ ý không thể nói là không sâu sắc, so với luận hoa đơn thuần của Tô Mộ Bạch, thật là cao hơn một bậc. Lâm Văn Vinh nhìn Từ Chỉ Tình một cái: “Nha đầu này, quả thật là rất có học tài, vài lời nói trích dẫn kinh điển lại trình bày đơn sơ dễ hiểu, so với Tô Trạng Nguyên cao hơn nhiều, tối thiểu lão tử còn có thể nghe hiểu rõ ràng hơn đôi chút. Có lý tưởng, có chí khí, không đơn giản!

Lão già trong đình thở dài nói:

- Từ nha đầu, nếu người không phải là thân nữ nhi, vị trí của cha người, nhất định là sẽ để người thừa kế. Thật đáng tiếc, Từ Vị tuy là có một trai một gái, nhưng đứa con trai dững mảnh có thừa, trí mưu lại không. Còn lại một người thì trí có thể gánh thiên hạ, nhưng lại là một thân nữ nhi, đáng tiếc, thật đáng tiếc!

Lão già dùng liên tục hai câu đáng tiếc, trong lời nói biểu lộ nỗi cảm khái. Ở cái thời đại trọng nam khinh nữ này, có được kiến thức như Từ Chỉ Tình, chưa kể tới giới nữ lưu, cho dù giữa đám nam nhi, cũng là phượng mao lân giác, tìm không được mấy người.

Lâm Văn Vinh len lén hỏi nhỏ:

- Đại tiểu thư, đây có phải đang hỏi đến phương diện quốc sách không? Ở trên kim điện, tuyển bạt Trạng Nguyên, có phải là cũng hỏi mấy vấn đề này phải không?

Tiêu Ngọc Nhược cười nói:

- Ta chưa từng đi thi Trạng Nguyên qua, làm sao mà biết được? Chỉ là vấn đề hỏi đáp ở trên kim điện, đều là do Hoàng Thượng trực tiếp đưa ra vấn khảo, giống như Từ tỷ tỷ đây lấy hoa nhắc người rồi lại qua đến chính sự, đừng nói không có, trước giờ cũng tuyệt chưa có thấy qua. Với học vấn của Từ tỷ tỷ đây, thi với mười tên Trạng Nguyên, cũng vẫn còn dư sức.

Lâm Văn Vinh mỉm cười, gã mặc dù đối với hoa mẫu đơn nhìn không thuận mắt, qua lời lẽ của Từ Chỉ Tình cũng chỉ mang tính chất không tương chủ quan hơi nhiều, nhưng nàng nghĩ ra được như vậy, coi như cũng không đơn giản, trí hướng của nàng thật đáng kính.

Mọi người trong vườn nhất thời trầm mặc hồi lâu, cuối cùng lão già cũng mở miệng nói:

- Người đầu, mang ghế cho Từ tiểu thư ngồi, đặt nơi phía bên trái của Tô Trạng Nguyên.

Trong mọi người ở đây chỉ có mình Lâm Văn Vinh có vẻ không hiểu, quay qua Tiêu Ngọc Nhược hỏi:

- Đại tiểu thư, vì sao lại để Từ tiểu thư ngồi phía bên trái của Tô Mộ Bạch vậy?

Đối với mấy câu hỏi tò mò trẻ con ngu ngốc này, Đại tiểu thư thật không biết khóc hay cười, đánh thì không nổi, lại không nổi chữ mắng, cũng không biết như thế nào đầu óc giống như bị quỷ ám, tâm trí cứ bị cái tên ngu ngốc này làm loạn lên.

- Cái kiểu cách an bài như thế, chính là dĩ tả vi đại (lấy bên trái là lớn), dĩ tả vi tôn (bên trái là được tôn trọng hơn)... Lâm Tam, ta có một vấn đề rất nghiêm túc muốn hỏi người, người thật ra đã từng đọc sách chưa?

Lâm Văn Vinh xấu hổ khuôn mặt đỏ lên, tự dưng bị đại tiểu thư khi dễ như vậy, thật là tức chết, mấy loại qui củ cổ xưa này, ở kiếp trước của hắn sớm đã không được thịnh hành rồi, có lý nào mà gã nhớ được.

Đại tiểu thư khó khi nào mà thấy gã đỏ mặt, liền cười nói:

- Từ ngày mai trở đi, ta sẽ đốc thúc người đọc sách, ban ngày đọc Khổng Mạnh, tối đọc thi kinh, cố gắng chừng ba năm sau, lúc đó để cho người đứng trong Tam Nguyên rồi quay lại.

"Ban ngày đọc Khổng Mạnh tối đọc thi kinh? Ta ngắt, như vậy chẳng khác nào nằm mơ giữa ban ngày, buổi tối thì còn đùa được một chút. Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Tốt đó tốt đó, vậy là đại tiểu thư cả ngày lẫn đêm đều có thể đốc thúc ta a, nhất định kẻ sát bên, xa một giây cũng không được.

Đại tiểu thư đỏ mặt, trừng mắt nhìn gã, mộng tưởng đứng trong Tam Nguyên thật vĩ đại, lại bị cái tên dâm đảng này vừa làm chết từ trong trứng nước.

Từ Chỉ Tình cũng không chối từ, theo lời ngồi xuống bên trái của Tô Trạng Nguyên, Tô Mộ Bạch trước đó đã biết tài học vang danh của Từ Chỉ Tình, nên khi thấy nàng chiếm được thượng phong, cũng không có lấy làm xấu hổ lắm. Dù sao thanh danh của Từ tiểu thư thiên hạ đều biết, lần này bại trong tay nàng, nói ra cũng chẳng quá đáng. Ngược lại lão già ở trong đình, ngó Tô Trạng Nguyên một cái, khe thở dài, nhân thần nhấp nháy, cũng không biết là đang nghĩ gì.

Lão đầu mù đứng phía sau ông ta, nhẹ giọng nói:

- Chúa công, Tô thiếu gia cũng chỉ là kinh nghiệm chưa đủ, cho dù nhất thời thất bại cũng chẳng phải việc lớn, sau này rèn luyện thêm vẫn có thể trọng dụng được.

Lão già trong mắt hiện lên một tia quang mang kỳ dị, nói:

- Tiểu Ngụy Tử, Lâm Tam đó là do người tiến cử, người vì sao lại nói những lời tốt cho Tô Mộ Bạch vậy?

Tiểu Ngụy Tử sắc mặt không đổi:

- Chúa công, tiến cử ai cũng không đáng ngại, chỉ cần sự việc đó có lợi cho Đại Hoa ta thì nô tài sẽ để trong đầu, nô tài cũng tuyệt không phản đối.

Lão già trên mặt u ám chợt loé sáng, hồi lâu mới nói:

- Tiểu Ngụy Tử, sự trung tâm của người ta thật rất hiểu, cặp mắt đỏ của người cũng vì ta mà bị mất đi, năm đó nếu không nhờ người liều mạng cứu trợ, ta sợ rằng đã không còn ở trên thế gian này nữa. Việc này ngay cả đám trụ cột Từ Vị, Lý Thái cũng không được rõ ràng. Chỉ có người mới được biết, bao nhiêu năm qua thật làm khổ cho người.

Tiểu Ngụy Tử vội vàng quỳ xuống, cả kinh nói:

- Nô tài không dám. Mạng của nô tài là do Chúa công ban cho, vì Chúa công, cho dù nô tài tan thân nát thịt, cũng không chút oán than.

- Người đứng lên đi.

Lão già lạnh nhạt cất tiếng nói, ánh mắt nhìn về phương xa, trên mặt loé lên một tia âm độc, lạnh lùng nói:

- Tên đó âm hiểm xảo trá, cắt đoạn huyết mạch của ta, khiến ta bị tuyệt tử tôn, nếu không phải năm đó ta ở trước mặt Phụ Hoàng phát ra lời thề độc, ta thật nhất định sẽ khiến hắn phải ném trái tư vị tuyệt tử tuyệt tôn đó.

Lão đầu mù Tiểu Ngụy Tử đứng lên, một tiếng cũng không dám phát ra. Lão già lại nói:

- Phụ Hoàng bắt ta phát thề, những năm còn sống tuyệt không được đụng đến hắn, chỉ vì lão nhân gia không có cách nào biết được, ta lại bị cái tên súc sanh đó hại ra thê thảm như vậy, không thể có người nối dõi. Đã hai mươi năm qua, hắn tại triều làm nhiều hành vi trái lẽ, ta nhẫn nhịn không nói, hiện tại đã đến lúc cần phải thanh toán tất cả. Phụ Hoàng không cho ta động thủ, chẳng lẽ ta không thể mượn tay người khác...?!

Ông ta đưa tay vỗ lên mặt bàn, toàn thân phát ra sát khí lẫn liệt, không nén nổi tức giận nói:

- Ta cũng muốn hắn phải ném trái cái loại tư vị như đó, ta tuyệt đối không buông tha cho gã!

Cơn kích động kịch liệt nổi lên khiến Lão gia ho khan, Tiểu Ngụy Tử vội vàng đi lên phía trước đưa thuốc cho ông ta, sau khi Lão già dùng nước ấm uống vào, cơn ho giảm bớt rất nhiều, trên mặt chỉ còn xuất hiện một chút màu trắng yếu ớt, nhắm mắt trầm tư một hồi rồi thở ra nói: ”

- Từ khi ngồi lên vị trí này, đã được hai mươi năm, cũng chỉ nói chuyện được với người thôi, còn Từ Vị, Lý Thái bọn họ, theo ta cũng được ba bốn mươi năm, lại dần dần không hiểu được là ta đang suy nghĩ điều gì.

Ông ta trầm mặc một lúc, nhìn đám người ở trong vườn một cái, đột nhiên nói:

- Người đề cử tên Lâm Tam này, thật hay, thật hay, tài học không sâu nhưng có tầm nhìn rộng lớn, lại có đầy đủ thực dụng, thật là một nhân tài hữu dụng, so với bản thân của ta nếu được bỏ công bồi dưỡng, một điểm cũng chẳng kém. Gã ở Kim Lăng bảo vệ được Than Tử, tại Sơn Đông tiêu diệt được Bạch Liên, lập công lớn nhưng lại không tham công, những điều này ta đều nhớ kỹ trong lòng. Hôm nay thưởng gã cái vườn này, tuy nhìn có đẹp mắt, nhưng lại chẳng có công dụng gì nhiều, chỉ như cho một trái đào thôi cũng không khiến người khác ganh tỵ, cũng tránh được vài tên ngự sử trong triều chỉ trích ta phân phong không đúng.

Lão đầu mù biết được hiện tại không phải lúc mình lên tiếng, nên ngậm miệng không nói, quả nhiên, lão già trong mắt ánh lên một tia nhìn kỳ vọng nói:

- Chỉ cần gã làm tốt, ta sẽ tìm cơ hội cho gã một sự công bình. Cơ hội của mỗi người đều giống nhau, thêm một phân cũng không nhiều, bớt một phân cũng không ít.

Lâm Văn Vinh nhìn thấy Tô Trọng Nguyên và Từ tiểu thư đều vào chỗ ngồi, lão già phía trong rèm cũng không lên tiếng, trải qua một hồi, cũng không thấy động tĩnh, đang lúc muốn mở miệng hỏi lại nghe thanh âm cười nói của lão già truyền lại:

- Lâm Tam, người thật muốn ngồi trên đất như vậy, hay là muốn được ngồi ở trên? Bây giờ đã tới lượt người đó, trong khu vườn bách hoa này, hoa nào mới được xem là hoa đứng đầu?

Ở trong ba người, duy chỉ còn có Lâm Tam là chưa lên tiếng. Phần nhiều người trong khu vườn này, ngoại trừ một số ít, còn lại mọi người đều không minh bạch, vì lý do gì lão già lại giống như có vẻ đề cao Lâm Tam quá độ như vậy? Trong sự biện luận của ba người, một là thiên kim của Từ đại học sĩ, nói đến học vấn, so với Từ Vị còn có phần trội hơn, còn một người là tân khoa Trạng Nguyên lang, học vấn thì không cần phải nhiều lời. Còn lại là Lâm Tam là gia đình của Tiêu gia, xét đến gốc căn, có đáng để lão già đưa gã ra cùng hai người kia bàn luận chẳng?

Lâm Văn Vinh cũng thấy kỳ quái, lão đại này thật quá xem trọng ta rồi, ta và ông ta không quen biết, làm gì mà cứ muốn cho ta lên tiếng.

Thấy gã do dự, lão già đó cười nói:

- Sao đây, ngươi thật không muốn, hay là không dám?

Lâm Văn Vinh cười hì hì:

- Không phải ta không dám, chỉ sợ là ta dám nói, lại có người không dám nghe.

Gã trên mặt mỉm cười, lời này thốt ra thật là kinh nhân, lão già nhỏ giọng nói với Tiểu Ngụy Tử đang đứng phía sau mình:

- Ngươi tuyển chọn cái tên tiểu tử này, ta chỉ sợ tương lai không có người nào trị được gã.

Lão đầu mù khẽ cắn môi:

- Nếu có người có thể kiềm chế được gã, vậy cũng không đáng được nô tài tuyển chọn lên cho ngài...Chúa công, thử hỏi khắp thiên hạ này, ai lại có thể kiềm chế được ngài?

Với cái cách so sánh hết sức xảo diệu này, lão già nghe xong thì tự hiểu ra rõ ràng, cười nhẹ một tiếng, không cùng Tiểu Ngụy Tử trò chuyện nữa, chỉ lớn tiếng nói:

- Lâm Tam, có cái gì mà lại không dám nghe, ngươi có gì thì cứ nói hết ra.

Lâm Văn Vinh cất tiếng cười hắc hắc:

- Vị trưởng bối này, ngài nói là từ trong trăm hoa ở cái khu vườn này, chọn ra loại hoa đứng đầu, có đúng vậy không?

- Đúng vậy.

Lão già đáp lại.

- Nếu nói như vậy, hoa hoa cỏ cỏ ở trong khu vườn này, ta có quyền chọn cây nào cũng được?

- Rất đúng, chỉ cần ngươi nói ra được lý do, hoa cỏ trong khu vườn này ngươi có quyền chọn.

Lão già tỏ ra có nhiều hứng thú nhìn vào gã.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Vậy thì thật rất tốt.

Gã lắc lắc trong tay cọng cỏ cầu vĩ ba:

- Ta chọn cái này.

Tô Trạng Nguyên thiếu chút nữa là từ trên té xuống, ngó vào cái cây có lông mao mượt mà trong tay của Lâm Văn Vinh, nói hoa không phải hoa, nói cỏ cũng không biết là loại cỏ gì. Gã trầm mặc hồi lâu, cuối cùng cũng không thể nhịn được nên mở miệng hỏi:

- Lâm huynh, ngươi không phải đang đùa chứ?

Lâm Văn Vinh gật gật đầu nói:

- Chính là nó đó, ngoài nó ra ta không chọn.

Đại tiểu thư vốn tưởng là gã sẽ chọn hoa lan. Dù sao gã đối với hoa lan cũng rất quen thuộc, nhưng thấy gã chọn cái quá không thuận mắt, thậm chí cái mà người người thấy ghét đó là hoa cầu vĩ, nhất thời lắc lắc đầu, buồn cười nói:

- Tên xấu xa. Hại ta không có một lần đoán được trong đầu gã đang nghĩ gì.

Từ Chỉ Tình nhìn vào Lâm Văn Vinh một cái, trong mắt ánh lên một tia hứng thú, cười nói với Đại tiểu thư:

- Trong gia đình nhà muội có cái tên này, tương lai sợ gì mà không được. Tiêu muội muội, tỷ tỷ ở đây chúc mừng người trước.

- Cái gì không được ở đây?

Đại tiểu thư nghe xong trong lòng vui vẻ, trên mặt lại lộ một vẻ ngượng ngùng:

E là không tránh được rối loạn cả lên rồi, tỷ tỷ, cái tên này xấu chết được!

Lão già trong đình được sinh trong gia đình đại phú quý, bình thường hoa thảo nhìn thấy toàn là thứ cao cấp, thứ nào mà không phải diễm lệ tuyệt đỉnh? Hôm nay nhìn thấy trong tay Lâm Tam là cọng cỏ không thuận mắt, nhất thời ngạc nhiên nói:

- Lâm Tam, đây là cái gì?

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Cái này, được kêu là Hoa Cầu Vĩ, tất cả đều có thấy được một ít lông mượt mà ở đây, đó là đoá hoa của nó đã nở, nhìn rất bình thường, thậm chí làm mọi người chán ghét. Sao lại vậy, nó quá khó coi?

Quả nhiên quá khó coi, người trong sân ngó qua một cái rùng mình. Lão già cười nói:

- Vậy là người chọn cây hoa cầu vĩ là hoa khô của các loài phải không? Quả nhiên là ngoài ý tưởng người ta.

Mọi người trong vườn đều nhin không được cất lên tiếng cười, cái cây hoa cầu vĩ này mà có thể đem so với mẫu đơn sắc nước hương trời kia à? Kể ngu cũng biết là không được mà.

Sắc mặt Lâm Văn Vinh không đổi, Từ Chỉ Tình tò mò nhìn vào gã, ‘ngũ bất kinh nhân tử bất huy’, cái tên này, thật ra là đang muốn làm trò quỷ gì vậy?

(Câu nói kinh điển của Đỗ Phủ: câu chữ không kinh người thì chết cũng không thôi)

- Mẫu đơn yêu diễm loạn nhân tâm, nhất quốc như cuồng bất tích kim.

(mẫu đơn đẹp dễ làm loạn lòng người, một quốc gia mà cuồng loạn thì không thể giàu có)

Lâm Văn Vinh chậm rãi đọc ra, mỉm cười hái một đoá khiết bạch như ngọc chính là “Chiến Phong Kiều” xuống, đưa lên mũi ngửi nhẹ một cái, cười nói:

- Đẹp, thơm, quốc sắc thiên hương bốn chữ chữ quả nhiên danh bất hư truyền. A, ta đột nhiên rất muốn đọc một bài thơ, ‘Nhất tùng quốc sắc hoa, thập hộ trung nhân phú, gia gia tập vi tục, nhân nhân mê vu ngộ’. Tô Trọng Nguyên, người được Hoàng Thượng ngự bút khâm điểm thành Trọng Nguyên, không biết có thể vì bọn ta một lần mà giải thích bài thơ này lại có ý tứ gì?

(Một khóm hoa quốc sắc

Thuế mười hộ dân thường

Nhà nhà đã quen lệ

Người người chẳng tỏ tường)

Tô Mộ Bạch sắc mặt biến đổi, ý tứ bài thơ này gã nghe xong đương nhiên là biết rõ, ý nói là người dân trong nước say mê với mẫu đơn, gần như là si mê, được ẩn ngay trong câu đầu bài thơ.

Lâm Văn Vinh thở dài một hơi nói:

- Mẫu đơn này nhìn quả thật là đẹp, đẹp mắt nên khiến người ta không đành lòng tiếp xúc chạm vào... Vậy thì ngoài nhìn cho đẹp ra, nó còn có thể làm được cái gì? Nó mềm yếu dễ gãy, người cần phải che chở tử tế, lỡ không cẩn thận, nó sẽ không xong, người xem...

Gã đem đoá mẫu đơn mỹ lệ đó đặt trên mặt đất, nhẹ nhàng đá một cái, cánh hoa đó liền không chịu nổi nát vụn ra, thật là khó nhìn.

- Lâm huynh, người làm vậy là sao?

Tô Mộ Bạch nhú mày nói:

- Ta là loại người thích hoa, cũng tự nhận là yêu hoa, cái cách chà đạp cành hoa như vậy, thật sự là tội nghiệp quá.

- Tô Trọng Nguyên nói thật hay!

Lâm Văn Vinh giơ ngón tay cái lên:

- Người quả thật là người thương hoa, tiếc hoa, yêu hoa. Chỉ là...

Gã chuyển giọng, cất tiếng cười lớn nói:

- Ta xin hỏi Tô Trọng Nguyên một câu, người thích cái gì của hoa, yêu cái gì của hoa...?

Tô Mộ Bạch nghĩ tới cái gì đó, sắc mặt biến đổi, Lâm Văn Vinh cười vang nói:

- Để ta thử Trọng Nguyên lang trả lời nhé. Cái người thích là sự mỹ lệ, yêu chính là sắc nước hương trời, cỏ cây vĩ ba này người có thích nó, có yêu nó không? Nói đúng hơn là người thích đẹp yêu đẹp, còn nếu nói người thích hoa yêu hoa, điều này chắc là sai rồi, Trọng Nguyên lang, ta nói có đúng không?

Lời nói thật sắc bén. Tô Mộ Bạch có muốn lên tiếng cũng không được, Từ Chỉ Tình cũng chỉ nhìn với vẻ thích thú.

- Yêu cái đẹp thật ra không có sai, chỉ là ta muốn hỏi lại một câu, trên thế giới này, thật ra là mẫu đơn nhiều, hay cỏ cây vĩ ba nhiều? Các người đều che chở cho mẫu đơn cao quý, yêu nó, nâng niu nó, chỉ là hàng ngàn hàng vạn cỏ cây vĩ ba thì ai quản? Ai quản? Mẹ nó ai quản?

Lâm Văn Vinh đá mạnh hai cái vào đoá mẫu đơn đó, giận dữ trách mắng.

Đại tiểu thư vội vàng nhẹ nhẹ lùi gã, mỹ mục bực bội liếc gã một cái, khẽ nói:

- Người, đừng có ăn nói thô tục như vậy.

-Ồ, tao nhã, tao nhã.

Lâm Văn Vinh không nhịn được cười một tiếng, nhìn Từ Chỉ Tình một cái:

- Từ tiểu thư, bạch mẫu đơn thanh lệ cao ngạo thật là xuất trần không nhiễm bụi, lạnh tỵ các loài... Rất hay, lời nói này rất có đạo lý! Chỉ là ta muốn hỏi một câu, nàng nói bạch mẫu đơn này lãnh đạo những loài nào? Là thực dược, cúc hoa hay là quân tử lan? Sai rồi, sai rồi, tất cả sai rồi, chúng nó cũng là lãnh đạo, lãnh đạo của các người, như vậy một đám cỏ cây vĩ ba chính là bọn ta, là cỏ cây vĩ ba không đáng một xu. Gặp thời thịnh thế thân này còn không sao, còn nếu thân ở loạn thế, người muốn quăng bỏ mẫu đơn trước, hay là muốn quăng bỏ cỏ cây vĩ ba trước, Từ tiểu thư, người có thể cấp cho ta một câu đáp án?

Từ Chỉ Tình khẽ cắn môi, không dám nói ra. Ánh mắt người ở trong đình loé lên, nhìn vào Lâm Văn Vinh đầy hứng trí, khẽ nhếch môi mỉm cười.

- Thật ra, cũng không cần đáp án của người.

Lâm Văn Vinh hai tay vuốt một cái, nhún vai cười nói:

- Cỏ cây vĩ ba này thì xấu xí, thô tục, đi ở trên đường, người nhìn thấy nó cũng đều muốn đạp cho nó chết. chỉ là người có thể đạp chết được nó không?

Lâm Văn Vinh cười nhẹ một tiếng, đem cọng cỏ nhỏ đó để trên đất, đạp mạnh lên vài cước, rồi lại cầm lên, thì thấy cọng cỏ nhỏ này gốc rễ vẫn y nguyên, thon dài thẳng đứng:

- Bọn ta giống gốc thảo này, sinh mệnh lực thật hết sức kiên cường, nó căn bản không cần tới sự che chở của người, trong thời loạn thế, mẫu đơn có thể chỉ một đêm là sẽ điêu tàn, chỉ có gốc cỏ này mới có thể trường tồn vạn năm. Nước chảy đá mòn, nhưng có mòn được vàng không, rốt cuộc thì là ai đã từ bỏ ai, nàng có thể rõ ràng chưa, Từ tiểu thư? Nói vậy có điểm khó nghe, chỉ cần một nhúm lửa đem đốt hết khu vườn này, người hãy xem còn lại ai sẽ tồn tại ở nơi tro tàn này? Ai mới thật sự là bất tử phượng hoàng thiêu không chết? Vậy là ai chân chính mới thật là hoa khôi các loài? Từ tiểu thư, nàng có hiểu rõ là ta nói cái gì không?

Từ Chỉ Tình khẽ cắn môi, khuôn mặt đỏ lên, bàn tay nhỏ nắm chặt, liếc mắt nhìn gã một cái, lại không lên tiếng nói gì.

Lâm Văn Vinh cười hi hi một tiếng, xua tay nói:

- Không nói nữa, không nói nữa, nói rõ ràng quá cũng không có ý nghĩa, dù sao mọi người cũng đã rõ ràng. Cái vị ở trong đình, ta nói cũng một rồi, người cho ta một cái ghế nha.

Lão già trong đình nhìn lão đầu mù một cái thâm sâu đầy ý vị, cười nói:

- Để cho gã một chỗ ngồi tương xứng, Tiểu Ngụy Tử, theo như người, nên để gã ngồi bên trái Tô Mộ Bạch hay là bên phải.

- Chúa công anh minh.

Tiểu Ngụy Tử sắc mặt không đổi cung kính đáp lại.

- Người đâu, ban ghế cho Lâm Tam, ở bên phía trái Từ tiểu thư.

Lão già bật cười lớn tiếng phân phó, trên khuôn mặt thường yên tĩnh không dao động của lão đầu mù, hiện ra một nét cười ý vị thâm sâu...

255. Chương 253 - Nàng Họ Tiểu

Tô Mộ Bạch trên mặt tuy tươi cười, chỉ là nét cười trên mặt hết sức miễn cưỡng, trong ánh mắt lấp lánh nhìn vào Lâm Tam, cũng không rõ là đang nghĩ những gì.

Nhìn Lâm Tam ngồi bên trái Từ Chỉ Tình, Lão già cười nhìn gã một cái, nói với lão đầu mù:

- Tiểu Ngụy Tử, người nói Lâm Tam này thật ra là thông minh, hay là hồ đồ?

Lão đầu mù cả kinh đáp:

- Nô tài không biết.

Lão già mỉm cười nói:

- Nếu nói gã thông minh, thì không ai phủ nhận. Nhưng nếu là người thông minh, lại nhiều lần đoán không ra ta là ai, người nói xem việc này lại là sao?

Tiểu Ngụy Tử trong lòng trống đánh huỳnh huych, không dám đáp lại.

- Nếu thật không biết thật, thì vậy cũng không đáng sợ. Sợ là sợ một số kẻ thông minh nhưng lại giả hồ đồ, tâm tư này...

Lão già cười nhưng lại như không, trong miệng hừ nhẹ một tiếng.

Tiểu Ngụy Tử vội vàng nói:

- Chủ Tử minh giám. Nô tài nhận thấy Lâm Tam tuyệt không có vẻ che giấu. Nô tài tại Kim Lăng từng cùng gã tiếp xúc nhiều ngày, người này có lúc thì hết sức thông minh, hiểu biết nhiều việc nghe chưa từng nghe, thấy chưa từng thấy. Nhưng có những việc lại thật quá hồ đồ, như là đối với quan chế của Đại Hoa ta, nhân tình, lễ nghi, tất cả đều hết sức ngỡ ngàng. Ngay cả nô tài có lúc cũng không rõ ràng, người này thật ra là thông minh, hay là hồ đồ.

- Là thông minh hay là hồ đồ?

Lão giả sau khi khê nói lại câu đó, thì lập tức cười to nói:

- Tiểu tử này thật cũng có ý tứ nghe, là thông minh là hồ đồ lại thật khiến người không phân biệt được. Bỏ đi, bỏ đi, khó có thể gặp được một tiểu tử lý thú như vậy. Nếu mà lập tức có thể hiểu được liền, thì cũng không có vui, vậy cứ để gã tiếp tục hồ đồ đi.

- Chủ tử thánh minh.

Tiểu Ngụy Tử cung kính đáp lại, trên người tỏa ra từng lớp mồ hôi lạnh. Vị Chủ Tử hỉ nộ vô thường này, những lời nói vừa rồi tựa hồ như có ý, lại dường như vô ý, ai cũng khó mà suy đoán ra được tâm lý của ông ta đang nghĩ gì. Nếu ông ta thật sự nghi ngờ đến Lâm Tam, vậy coi như tất cả đều xong.

- Mộ Bạch lần này coi như được một chút giáo huấn.

Lão giả nhìn Tô Trọng Nguyên đang trầm mặc ít nói một cái, thở dài nói:

- Như vậy cũng tốt. Để gã tưởng được làm Trọng Nguyên rồi thì đầy dắc ý, cho gã thấy được một điều là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.

Thấy Chủ Tử lại nhắc đến Tô Mộ Bạch, lão đầu mù liền tự động ngậm miệng, quả nhiên, lão giả đó lại hỏi:

- Tiểu Ngụy Tử, Tô Mộ Bạch này tuy là có tài làm Trọng Nguyên, chỉ là chưa được trải qua rèn luyện, lưu lại học bộ cũng chỉ là việc tạm thời, không nên để lâu. Theo như người thấy, ta nên giao gã việc gì cho thỏa đáng?

Tiểu Ngụy Tử khom người nói:

- Nô tài không biết. Tài học kiến thức của Tô Trọng Nguyên ở trong thiên hạ thật là ít có, lại được Chủ tử ngài tự thân bồi dưỡng ra, đến đâu cũng đều có thể gánh được trọng nhiệm, chỉ là đại tài của quốc gia, nô tài không dám tự mình suy đoán.

Chủ Tử nhìn ông ta một cái đầy thâm ý, khê thở dài một tiếng. Ở trong đình đi vài bước, nhìn lên đám mây trắng đang bay, thở dài nói:

- Tiểu Ngụy Tử, ngươi không cần lo lắng, có gì thì cứ nói ra đi, ta sẽ không trách ngươi đâu. Ngươi là lão nhân đã theo ta gần năm mươi năm rồi, nếu ngay cả ngươi cũng không dám nói lời thật, còn ai dám cùng ta nói lời thẳng thắn?

Tiểu Ngụy Tử trầm mặc đến nửa ngày, mới chậm rãi đáp:

- Theo nô tài thấy được, Đại Hoa ta cần không phải là một vị Trọng Nguyên, mà là...

Lời sau còn chưa kịp nói xong, lão giả sắc mặt biến đổi, hừ lớn một tiếng. Lão đầu mù vội vàng thở mạnh một tiếng quỳ xuống xin tội:

- Nô tài đáng chết, nô tài đáng chết. Xin Chủ Tử thứ tội.

Lão giả trên mặt không ngừng biến đổi, trầm mặc hồi lâu, rồi mới lên tiếng:

- Chuyện này là do ta để ngươi nói, nên ngươi lại có tội gì? Mau đứng dậy đi.

Tiểu Ngụy Tử đối với vị Chủ Tử hiểu biết rất sâu, quỳ phục dưới đất, không dám động dậy, lão giả thấy ông ta cố chấp, nên cũng không nói lại nữa, trầm ngâm một lúc, nói:

- Tô Mộ Bạch này cần phải tăng thêm rèn luyện, để ở vị trí cao, ta sợ gã tiềm nhiễm thói hư quan trường, để ở Học Bộ e rằng về lâu dài tính gã trở nên kiêu ngạo, xem ra muốn làm cho tốt thật khó.

Ông ta như là đang cùng lão đầu mù thương lượng, chỉ là Tiểu Ngụy Tử trong lòng tự rõ, lời này chỉ là Chủ tử tự nói với mình, ông ta chắc chắn đã có sự an bày ổn thỏa rồi.

Thật là không sai, lão giả đó dạo vài bước, trầm giọng nói:

- Hơn một tháng nữa, Đại Hoa ta chuẩn bị sắp xếp ra quân, cùng đám Hồ nhân quyết một phen tử chiến. Trước mắt trong triều không lương tướng, đơn độc chỉ có Lý Thái một người, cho dù có ba đầu sáu tay cũng

khó chống được tám phương. Tô Mộ Bạch không những có tài làm Trạng Nguyên, cũng có nghiên cứu binh pháp trận mưu, tính ra cũng có chút thành tựu. Ta chuẩn bị đưa gã sắp đặt ở trong đại quân, để gã kiến thức được nhiều hơn, đồng thời làm phụ tá Lý Thái cho tốt, đem sự việc dùng binh nghiên cứu cho thấu triệt. Tiểu Ngụy Tử, người thấy như thế nào?

Tiểu Ngụy Tử trong lòng run lên, quả nhiên là được Thiên tử tự thân dạy dỗ, nên trời sinh đã được ưu ái. Tô Mộ Bạch cho dù hôm nay nhất thời thất ý trong việc luận bàn quốc sách, cũng không thể lay động được căn cơ của gã trong lòng của Chủ tử, Tô Mộ Bạch vẫn chiếm vị trí đệ nhất. Để Tô Mộ Bạch nhập quân, nói là phụ tá Lý Thái, kỳ thật là để hắn tích lũy kinh nghiệm, thậm chí dần dần nắm giữ binh quyền, đây mới là dụng ý bên trong, không cần nói ra cũng rõ.

Thấy Tiểu Ngụy Tử không dám đáp lại, lão giả đó nói:

- Người chớ có nghĩ là ta thiên vị một bên, ta vừa rồi có nói qua, cơ hội là bình đẳng, nếu Lâm Tam nguyện ý gia nhập quân đội làm phụ tá Lý Thái, ta cũng sẽ không bạc đãi gã. Gã cùng Tô Mộ Bạch, ai lập được đại công, người đó là anh hùng, Vạn lý giang sơn của Đại Hoa ta, tuyệt đối không thể để rơi vào tay kẻ vô dụng.

“Nhập quân? Tiểu tử này có thể nguyện ý sao?” Tiểu Ngụy Tử bất đắc dĩ lắc đầu, lần trước để Từ Vị giao hảo với Lâm Tam, giúp đỡ Từ Vị tiêu diệt Bạch Liên giáo, đã phải tốn một phen miệng lưỡi, lại còn là cuộc mua bán không lỗ vốn lấy mười đánh một. Lần này đối phó với Hồ nhân chính là đao thật thương thật, so với tiêu diệt Bạch Liên giáo là một trời một vực, tiểu tử này nguyện ý đi sao?

Lão giả đưa mắt nhìn mấy người trong vườn, ánh mắt dừng lại trên người Tiêu Ngọc Nhược, trầm mặc hồi lâu rồi thở dài, hững hờ ngạo nghễ đưa tay xua xua:

- Hôm nay có chút hơi mệt, tới đây được rồi.

Vừa dứt lời, ông ta liền phát tay, bước ra khỏi đình viện, đám hộ vệ liền vội vàng đi theo hộ vệ xung quanh.

Lâm Văn Vinh ngồi ở bên ngoài một hồi, nghe bên trong không có chút động tĩnh nào, dần dần mất nhẫn nại. Đang định đứng lên, chợt nhìn thấy nét mặt tím tím của Từ tiểu thư, có vẻ tươi cười đang ân cần nhìn mình.

- Từ tiểu thư, tuy là ta không phải là rất dễ ý, chỉ là ta dù sao cũng còn là một nam nhân chưa có kết hôn, nên vẫn còn mang sự ngượng ngùng vô cùng, cái cách người nhìn ta như vậy, thật làm danh dự của ta tổn thất rất rất lớn, khẩn mong tiểu thư tự trọng.

Lâm Văn Vinh lời ngay nghĩa chính nói.

Từ Chỉ Tình cắn cắn môi, cố nén cười nói:

- Cái tên nhà ngươi, mới vừa rồi còn dả kích châm biếm ta, cách nhìn của ta và ngươi không giống nhau, chẳng lẽ ta ngó ngươi hai cái, vậy là chọc đến ngươi sao?

“Còn chưa thật sự chọc đến”, Lâm Văn Vinh hắc hắc cười một tiếng, đang muốn nói thì đột nhiên thấy hiên rèm cửa vén lên, từ trong đình lộ ra một cái kiệu nhỏ bằng tre, được khiên lên rồi đi luôn, ngay cả bóng của lão giả ra sao cũng không thấy được.

Vậy là đi sao? Lâm Văn Vinh ngơ ngẩn cả người, đây là thần tiên ở lộ nào, tới thần bí, đi vội vã thật là khiến người không hiểu được.

Tô Mộ Bạch đó thấy người ở trong đình bỏ đi hết, cũng vội vàng vòng tay ôm quyền hướng Từ Chỉ Tình nói:

- Từ tiểu thư Mộ Bạch cáo từ đi trước.

Từ Chỉ Tình khẽ gật đầu, Tô Trạng Nguyên liếc Lâm Văn Vinh một cái, rồi vội vã rời đi.

- Đại tiểu thư, người thật không nhận người đó là ai sao?

Lâm Văn Vinh nói:

- Ta thấy ông ta luôn quyến luyến nhắc đến phu nhân, phu nhân chẳng lẽ không có kể qua với đại tiểu thư ư?

Tiêu Ngọc Nhược lắc đầu:

- Nương thân luôn rất ít nói đến chuyện ở kinh thành với ta, vị quý nhân này là ai, ta căn bản thật là không biết.

“Cái tên này đúng là ngốc thật hay là giả ngốc?” Từ Chỉ Tình nghi hoặc liếc nhìn Lâm Tam một cái, không nhìn được lắc đầu mỉm cười, cái tên gia hỏa này thật là quá cổ quái.

- Từ tỷ tỷ, người có phải là nhận biết cái vị trưởng giả đó phải không?

Đại tiểu thư nhìn thấy bộ dạng Từ Chỉ Tình đang khê cười, nên vội vàng hỏi.

Từ tiểu thư cười cười gật đầu nói:

- Xem như là có chút nhận biết, Tiêu gia muội muội, muội hôm nay gặp được quý nhân rồi.

- Quý nhân?

Tiêu Ngọc Nhược nắm lấy Từ Chỉ Tình, gấp gấp hỏi:

- Tỷ tỷ, là quý nhân gì, xin người nói rõ ràng một chút?

Thấy Lâm Tam đang vánh tai lên nghe lén. Từ tiểu thư mỉm môi cười, nhẹ nhàng nói:

- Quý nhân thì là quý nhân. Thân phận của ông ta, ta không dám nói... gan bọn người không phải là lớn lắm hay sao, cứ đi tới hỏi ông ta chẳng phải là biết được liền?

Đại tiểu thư cười ngược ngừng, chính đang định nói, chợt thấy xa xa một đám hoà thượng lớn nhỏ đang đi tới, người đi đầu thân khoác áo cà sa màu đỏ, dáng vẻ xem ra cũng giống một cao tăng đắc đạo. Đám người đi tới trước mặt ba người thì dừng lại, cao tăng khom người niệm phật hiệu, rồi cười nói:

- Lão nạp Tuệ Không, đang là chủ trì bốn tự, xin chào các vị thí chủ.

- Tuệ Không thiện sư?

Từ Chỉ Tình vội vàng hai tay chấp lại, mặt cung kính nói:

- Đệ tử Từ Chỉ Tình, xin chào ra mắt đại sư. Gia phụ Từ Vị từng được đại sư chỉ điểm kỳ nghệ, nhiều năm chẳng quên, tiểu nữ thay mặt gia phụ cảm tạ ân đức của đại sư.

Cao tăng mỉm cười nói:

- Tiểu đàn việt chính là thiên kim của Văn Trường tiên sinh? Thât kính thât kính! Một chút kỹ xảo lại thật đã làm Văn Trường tiên sinh bận lòng. Xin hỏi Từ tiểu thư, ở đây vị nào là Lâm Tam Lâm thí chủ?

“Tôi tìm ta?” Lâm Văn Vinh sững sốt, dừng nói là vì ngắt mấy đoá mẫu đơn trong vườn này mà bắt ta bởi thường tiền à! Ngắt, muốn lấy tiền của kẻ khoá sắt này? Không có cửa đâu?

Gã cười hắc hắc một tiếng:

- Hoà thượng đại sư, bọn người muốn tìm Lâm Tam? À, ta mới thấy hắc vừa ra khỏi cửa, hình như là đi cầu tiêu rồi... Đại sư, người tìm hắc làm gì? Hắc cái gì cũng không có làm qua, ta có thể làm chứng cho hắc.

Cao tăng nhìn gã khê mỉm cười:

- Thật không đúng lúc, ta chỉ tới để chuyển lời của người ta.

Truyền lời? Lâm Văn Vinh trong lòng ngạc nhiên, tìm đại hoà thượng truyền lời, chẳng lẽ là Bồ Tát muốn tìm ta? Choáng, gặp tà rồi.

- Cái đó, đại sư, là người nào muốn chuyển lời cho Lâm Tam? À, ta là Lâm Nhị ca ca của Lâm Tam, chuyển lời cho ta cũng giống nhau.

Lâm Văn Vinh hi hi cười nói.

Đại sư khẽ gật đầu một cái nói:

- Như vậy cũng được. Vậy Lâm thí chủ chuyển lời dùm, có một vị nữ thí chủ, cô ta nói cô ta họ Tiểu!
- Là họ gì?

Lâm Văn Vinh giống như là dưới mông bị châm chích vào, nhảy dựng người lên hỏi.

256. Chương 254 - Đỉnh Phong Kinh Diễm

- Nàng nói nàng họ Tiểu.

Lão hoà thượng mỉm cười rồi khôi phục lại bình thường.

Nhịp tim Lâm Văn Vinh nhảy loạn, lại nói có khi nào là ngẫu nhiên cùng âm? Gã đưa tay lấy từ trong người ra cây bút, trên tay vẽ vài nét, rồi vội đưa đại sư coi, cẩn thận hỏi lại:

- Đại sư, nàng họ Tiểu? Hay là họ Tiêu?

Cao tăng mỉm cười lắc đầu:

- Cái này, nữ thí chủ cũng không có nói rõ.

“Không có nói rõ!” Lâm Văn Vinh nhất thời lạnh hết nửa người, nghi hoặc hỏi:

- Vậy xin hỏi đại sư lần nữa, trông đáng vẻ nàng cao thấp ra sao?
- Vị thí chủ đó mang mạng che mặt, nhìn không rõ dung mạo, lão nạp cũng không biết rõ cao bao nhiêu. Hơn nữa, trong mắt người xuất gia như ta, chúng sanh đều bình đẳng, hồng nhan hay bộ xương khô cũng đều giống nhau, thật là không có phân chia ra cao thấp.

Đại hoà thượng nói.

“Hồng nhan với bộ xương đều giống nhau ư?” Lâm Văn Vinh hắc hắc cười một tiếng, chỉ vào Từ Chỉ Tĩnh hỏi:

- Đại sư, vậy là người nhìn ta với Từ tiểu thư cũng hấp dẫn như nhau hả?

Lão hòa thượng mỉm cười liếc nhìn hai người một cái, gật đầu đáp:

- Người khác nhìn có lẽ là khác biệt, nhưng ở trong mắt lão tăng ta, hai người các ngươi cũng cùng một dạng. Ngay cả quý khách vừa mới rời đi, cũng không khác biệt gì so với các người.

Quý khách vừa mới rời đi? Lão hoà trong lời nói tựa như còn có ý. Với thân phận trụ trì Tướng Quốc Tự của đại sư, lại tự mình chạy tới đây để chuyển lời, còn không phải là không quái lạ, Lâm Văn Vinh lần trước đã trải qua bị lừa một lần chịu thiệt thòi, tự nhiên là phải cẩn thận từng chút, cố dè nén kích động trong lòng, hỏi:

- Vậy xin hỏi đại sư, Tiểu tiểu thư nàng có nói gì thêm không?

Cao tăng gật đầu nói:

- Tiểu tiểu thư nói, nàng hiện ở suối nước nóng phía sau núi chờ người.
- Suối nước nóng sau núi?

Từ Chỉ không nén được cau mày một cái, mở miệng hỏi:

- Đại sư, theo tiểu nữ biết được, suối nước nóng này của Tướng Quốc Tự không cho phép ngoại nhân tới, vị Tiểu tiểu thư đó sao lại có thể tới được?
- Đúng vậy, đúng vậy.

Lâm Văn Vinh cười nói, đưa ánh mắt tán thưởng nhìn Từ tiểu thư: “không được nàng đề tỉnh, ta vẫn chưa nghĩ tới điểm đó.” Tướng Quốc Tự có thể được địa vị cao sừng như hiện nay, nguyên nhân lớn nhất chính là vì có được sự tồn tại suối nước nóng trong lành. Tạo nên khí hậu thích hợp với con người, bốn mùa như

xuân. Vậy mới có thể vào lúc thời tiết đầu xuân mà tổ chức hội thưởng hoa, hấp dẫn được vô số du khách tới lui. Nếu để cho người ngoài tùy tiện ra vào suối nước nóng ấy, vậy không khỏi sẽ bị loạn thành một đồng bát nháo a!

- A Di Đà Phật.

Lão hoà thượng niệm phật một câu, cười nói:

- Lời của Từ tiểu thư rất đúng. Suối nước nóng ấy thật rất trân quý, lại còn nằm ở trên đỉnh núi cao chót vót, ngay cả tăng nhân trong tự này cũng khó mà lên được. Du khách bình thường đương nhiên là càng khó mà tới gần được. Nhưng vị tiểu thư này có ấn chứng của vị cổ nhân của lão nạp, không giấu gì cái vị. Suối nước nóng của chùa này chính là vị cổ nhân này phát hiện ra đầu tiên rồi bỏ thêm công khai thác. Hậu nhân của người tới cầu giúp, lão nạp sao có thể cự tuyệt?

“Là bằng hữu của lão hoà thượng? Là nam hay nữ đây?” Lâm Văn Vinh vẫn còn có nghi vấn, lại thấy lão hoà thượng nghiêm mặt nói:

- Lâm thí chủ yên tâm, lão hữu đó của ta là người chánh trực. Vị Tiểu tiểu thư này nếu đã là hậu nhân của ngài, tuyệt sẽ không gây thương hại đến người. Lão nạp dám lấy danh nghĩa của Tướng Quốc Tự ra bảo đảm.

“Bảo đảm? Bảo đảm cái rắm, nếu tiểu mệnh của ta bị người ta hại xong rồi, thì người lấy cái gì để bảo đảm?” Gã lúc này ngược lại không lo lắng tiên tử đó quay lại đánh, với độc tính của phong châm đó, lúc này tiên tử cho dù không chết, sợ rằng của đã mất nửa cái mạng rồi, còn hơi sức đâu mà tới ngậm mình trong cái suối ấm đó. Thật thần bí! Chẳng lẽ thật đúng là Thanh Tuyền tìm ta? Tim gã đập vừa nhanh lại vừa rạo rức, lại càng tăng thêm nghi hoặc.

Đại tiểu thư nhớ tới sự việc tối hôm đó, trong lòng hoảng sợ, kéo kéo tay áo của gã hỏi:

- Người có phải lại muốn đi?

Chuyện này có thể không đi sao? Lão hoà thượng nói nữ tử đó họ Tiểu, cho dù nàng không phải là Thanh Tuyền, vậy chắc cũng biết được Thanh Tuyền ở chỗ nào. Nói lại, coi lão hoà thượng này mặt mày hiền từ, ngay cả Từ Chỉ Tình cũng tôn trọng ông ta như vậy, xem ra cũng không có gì xấu. Chỉ cần đối với mình không có ác ý, cứ đi xem thử như thế nào?

Đại tiểu thư thấy gã gật đầu, không nén được hừ một tiếng, chỉ là thật sự tìm không ra lý do để cản trở gã.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Nàng cứ yên tâm, lần này ta sẽ cẩn thận để ý, tuyệt sẽ không để xảy ra chuyện giống lần trước. Hay là, nàng với ta cùng đi tới đó.

Đại tiểu thư chỉ hừ một tiếng không có nói lại, Từ Chỉ Tình tuy là không biết thật ra đã phát sinh chuyện gì, nhưng thấy thần tình hai người, liền cười nói:

- Tiều gia muội muội không cần lo lắng. Lão thiền sư thật sự là cao tăng có đạo hạnh, rất giỏi việc đánh giá con người, nhìn người rất chính xác. Ngài nói Tiểu tiểu thư đối với Lâm Tam không có ác ý, vậy chắc là sẽ không sai. Năm đó sau khi gia mẫu qua đời, gia phụ tới Tướng Quốc Tự làm Phật sự, lão thiền sư có đàm luận cùng gia phụ, vui miệng có nói gia phụ khoảng mười năm sau lại gặp được một đoạn nhân duyên. Lúc đầu gia phụ không tin, chỉ là mấy ngày trước không phải là đã gặp được Tô di nương sao?

“Lão hoà thượng biết đoán mệnh?” Lâm Văn Vinh vội vàng nói:

- Lão thiền sư, cao tăng đại ca, người thật sự là biết đoán mệnh hả? Đoán có đúng không? Làm ơn giúp tiểu đệ coi dùm một quẻ, ta muốn hỏi về sự nghiệp, tài vận, tình duyên, sanh mệnh, còn có, ta chừng nào thì tìm được Thanh Tuyền, xin cao tăng giúp giải cho một quẻ.

Từ Chỉ Tình buồn cười liếc mắt nhìn gã, tên này thật tối sỗ trường là biết lựa gây chọc rần, người ta nói một câu, gã liền có thể liên tưởng tới mười câu khác nhau không liên hệ gì.

Lão hoà thượng vuốt râu cười lớn:

- Mệnh vận chính là thiên số, trong cõi u minh đã sớm được chú định, lại có người thật có thể biết được thiên cơ, tính được mệnh vận ư? Mấy lời nói như không đó, không tin cũng được. Lâm thí chủ chỉ cần tùy theo tâm tư của mình là đủ, người nghĩ việc gì nên làm thì cứ làm, tự nhiên sẽ có thu hoạch, đừng để người khác ảnh hưởng.

Lão hoà thượng lời nói tựa như có thiên cơ, chỉ là cái kiểu nói này ai ai cũng đều có thể nói, Lâm Văn Vinh cũng chẳng để ý, gật gật đầu nói:

- Nếu đã là thế, vậy ta sẽ tới đó xem sao. Xin hỏi đại sư, suối nước nóng đó ở chỗ nào của hậu sơn?

Lão hoà thượng gật đầu mỉm cười, quay ra phía sau nói với một tiểu hoà thượng:

- Ngộ Tĩnh, người hãy đưa Lâm thí chủ tới đó đi.

Đại tiểu thư biết là cản gã không được, thở ra một hơi, nhìn gã nói:

- Vạn sự đều cẩn thận, đừng có để giống như lần trước, trúng mai phục của người ta.

Lâm Văn Vinh hi hi cười một tiếng, gật đầu liên liên, thầm nói: “trúng mai phục cái rắm, lần trước nếu không phải là tại nàng làm hỏng việc tốt, tiên tử sớm đã bị ta đánh ngã rồi. Nhưng mà lần này khẳng định không phải là tiên tử truy tìm tới rồi, nàng ta nếu thật sự muốn đánh ta thì chẳng cần nói, không cần phải phí hơi như vậy, trực tiếp ở trên đường mai phục, hoặc là phóng phi tiễn, vậy là lão tử đủ tiêu rồi.”

Mấy lời nói này đương nhiên là sẽ không để cho đại tiểu thư biết, gã kéo cái tên tiểu hoà thượng gọi Ngộ Tĩnh đó, vội vàng nhắm hậu sơn của Tướng Quốc Tự đi tới. Chuyển qua vài góc quẹo, rồi không thấy bóng dáng nữa.

Đại tiểu thư nhìn theo thân ảnh của gã biến mất, đứng ngẩn ở đó hồi lâu, rồi buồn bã thở dài. Từ Chỉ Tình nắm lấy tay nàng nói:

- Tiêu gia muội muội, chuyện gì mà hẩn phải đi vậy?

Tiêu Ngọc Nhược trong lòng chua xót, khẽ nói:

- Đi gặp nương tử của gã?

- Nương tử?

Từ tiểu thư cau mày:

- Hẩn đã thành thân rồi sao? Phụ thân tại sao lại chẳng có nói với ta.

- Ai mà biết được gã đã thành thân hay chưa?

Đại tiểu thư bực tức nói:

- Hồng nhan tri kỷ của gã cũng chẳng biết là có bao nhiêu nữa. Bản thân cái tên xấu xa này chắc cũng chẳng biết rõ được con số chính xác, sợ rằng phải đem cả đầu ngón tay cộng ngón chân mới có thể đếm cho hết được.

Từ Chỉ Tình buột miệng cười một tiếng. Có vẻ nhiều hứng thú liếc nhìn Tiêu Ngọc Nhược. Đại tiểu thư hơi đỏ mặt, khẽ nói:

- Tỷ tỷ, người cười cái gì vậy?

Từ tiểu thư nghiêm mặt nói:

- Tiêu muội muội, muội có tin tưởng lời nói của tỷ tỷ không?

Đại tiểu thư khe khẽ gật đầu:

- Từ tỷ tỷ học vấn hiểu biết hơn người, tiểu muội hết sức bội phục, sao có thể không tin lời nói của người?

Từ Chỉ Tình kéo Tiêu Ngọc Nhược theo nhẹ đi vài bước, cười nói:

- Vậy tỷ tỷ hỏi người vài câu hỏi, người nên hồi đáp thật lòng.

Đại tiểu thư gật gật đầu. Từ Chỉ Tình mỉm cười nhìn nàng ta nói:

- Tiêu muội muội có thật là thích cái tên Lâm Tam đó?

Mặt Tiêu Ngọc Nhược phủ lớp mây hồng. Do dự một lúc, rốt cuộc cũng dũng cảm gật đầu, khẽ ừm một tiếng.

Từ Chỉ Tình khẽ mỉm cười, nói:

- Tiêu gia muội muội, nam nữ thích nhau, chính là đạo lý thiên kinh địa nghĩa, không cần phải quá xấu hổ.

Tiêu Ngọc Nhược khe khẽ ừm một tiếng, trong mắt hiện lên vẻ dịu dàng, nhỏ giọng nói:

- Tuy là nói như vậy, chỉ là cái tên xấu đó cả ngày chẳng có lúc nghiêm túc, vừa không cầu công danh, cũng không muốn làm quan, ta sợ khó qua cửa ải của nường thân.

Từ Chỉ Tình nắm lấy ta nàng, cười xong nói:

- Nam nữ thích nhau, đâu có liên quan gì tới thân phận địa vị. Hoàng Đế còn có thể cưới dân nữ, Công Chúa cũng có thể lấy tên bán thịt. Lâm Tam này tuy là cả ngày hi hi ha ha, nhưng với khả năng của hắn, muốn xin làm một chức quan cũng chẳng là việc khó, điều này tuyệt không thành vấn đề. Tiêu phu nhân tinh minh như vậy, tuyệt sẽ không vì vậy mà phản đối việc của các người.

Nghe Từ Chỉ Tình thuyết giảng như vậy, trong lòng đại tiểu thư như uống một liều thuốc định tâm, tử tế suy nghĩ một chút, phát giác ra trong lời nói của nàng hình như còn có điều chưa nói hết, liền hỏi:

- Tỷ tỷ, ý của người là cái khó khăn giữa ta và hắn, chẳng phải là vì thân phận địa vị, mà vấn đề là ở hắn?

Từ Chỉ Tình tỏ ra không thừa nhận, cũng chẳng phủ nhận, tủm tủm cười:

- Tiêu gia muội muội, tuy là thời gian bọn ta tiếp xúc không lâu, nhưng ta cũng có thể nhìn ra được muội là nữ nhân rất có chủ kiến, ngộ sự trầm ổn, tính tình cương liệt, tuyệt sẽ không dễ dàng nghe theo người khác. Nói một cách khác, muội không giống như mấy cô gái, muội có năng lực độc lập, không muốn sống ỷ lại vào nam nhân.

Điểm này thì nói đúng, đại tiểu thư ra làm ăn từ nhỏ, sớm đã được nuôi dưỡng thành tính cách ương bướng, nếu chẳng vì gặp phải Lâm Tam, sợ rằng chẳng có thể nhìn ra vẻ dịu dàng ẩn giấu của nàng. Nhìn thấy Từ Chỉ Tình khe cau mày, Tiêu Ngọc Nhược vội vàng hỏi:

- Tỷ tỷ, cái này chẳng lẽ là có vấn đề gì? Xin tỷ tỷ nói rõ.

Từ Chỉ Tình gật đầu đáp:

- Không sai, vấn đề chính là chỗ đó. Với dạng người như ngươi có tài hoa, có ngoại hình, lại thuộc nữ tử độc lập, thế gian thật cũng khó kiếm, cho nên nhân quang của muội muội đương nhiên phải cao. Nếu là nam tử tầm thường gặp được muội muội, tất nhiên là toàn tâm toàn ý đối đãi với muội, tuyệt sẽ không còn tâm tư để đi chọc ghẹo cô gái khác. Thử hỏi, nữ tử thế gian, có ai mà không mong tướng công của mình vĩnh viễn duy nhất chỉ yêu riêng mình, nhất là dạng nữ nhân xuất sắc như muội muội? Trời sinh tên Lâm Tam này có tính phong lưu, hồng nhan tri kỷ nhiều không kể xiết, đã có muội rồi, lại còn muốn chọc ghẹo người khác, trong lòng muội chẳng lẽ lại cam chịu?

Đại tiểu thư than khẽ một tiếng:

- Không cam chịu thì còn biết làm sao, chỉ cần tên xấu xa đó nếu dám bỏ rơi ta, ta sẽ chết liền cho hắn thấy.

Từ Chỉ Tình cười nói:

- Muội muội chớ có nói bậy bạ, muội còn trẻ, còn chưa cùng hắn ân ái triền miên, sao lại nói lời chết sống để làm gì?

Trên mặt Tiêu Ngọc Nhược như nổi trận gió thu, gắt giọng nói:

- Cái gì mà ân ái triền miên, tỷ tỷ vậy mà còn ghẹo muội nữa. Chỉ là tên đó trời sinh tính phong lưu, muội còn có biện pháp gì đây?

Từ Chỉ Tình thần bí cười một tiếng, nói:

- Muội muội chớ có coi nhẹ bản thân, với dáng vẻ mê người này của muội, tưởng muốn nắm được tim của hân, để hân yêu mình người duy nhất, tuyệt đối chẳng phải là chuyện khó.

Nàng ghé đầu xuống, bắt đầu thì thầm bên tai của đại tiểu thư...

Nói đến hậu sơn, lộ trình từ Tướng Quốc Tự cũng phải đi qua vài con đường, tiểu hoà thượng đưa gã ra khỏi cửa, Lâm Văn Vinh gấp rút vượt lên vài bước cười nói:

- Vị đại sư này, người gọi là Ngô Tịnh phải không?

Tiểu sa di đáp:

- Ngô Tịnh đúng là tiểu tăng.

Lâm Văn Vinh đưa mắt đánh giá trên trên dưới dưới gã, đưa ngón tay cái lên khoa tán (khen không thật lòng) nói:

- Gân cốt tốt, tướng mạo tốt, quả nhiên là cao tăng có đạo hạnh. Ngô Tịnh đại sư, người quen thân với Tuệ Không đại sư lắm phải không?

Ngô Tịnh đáp:

- Tuệ Không chính là sư tổ của tiểu tăng, tiểu tăng trước giờ vẫn theo sư tổ tu hành Phật học, không rời nửa bước.

Lâm Văn Vinh hắc hắc cười một tiếng, hai bàn tay chấp lại nói:

- Vậy phải chúc mừng đại sư rồi, vậy ngài là đối tượng được lão thiền sư bồi dưỡng làm người kế thừa rồi.

Tiểu hoà thượng này cao lắm là mới mười sáu mười bảy tuổi, sư tổ có chết, sư phụ có chết, rồi lại còn hơn trăm vị sư huynh chết luôn, vậy mới tới phiên gã kế thừa. Đây là thủ thuật của Lâm Tam trước hết cứ ca tụng lấy lòng, chẳng cần để ý người có lọt tai hay không, vô mônng ngựa trước cái đã.

Ngô Tịnh vội vàng cất tiếng niệm Phật, liền miệng nói không dám không dám.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Đại sư không nên khiêm nhường. Chỉ xem Tuệ Không thiền sư cả ngày để ngài ở bên cạnh, không phải là muốn bồi dưỡng thì còn là gì? Người xem lại coi ông ta đối với những người khác có như vậy không? Không có a!

Tiểu hoà thượng Ngô Tịnh từ nhỏ ở trong chùa đến lớn, tư tưởng thuần khiết, sao có thể chịu được cái dạng dụ hoặc này. Thuận theo lời của gã nghĩ lại, tựa hồ đúng là như vậy. Sư tổ đối với bản thân coi trọng hơn ngoài: "... trừ phi thật là vậy... A Di Đà Phật!" trên mặt cũng không nén được lộ ra nét vui mừng.

"Lão tử phải chăng là có điểm quá xấu xa." Lâm Văn Vinh hắc hắc cười một tiếng, nói tiếp:

- Hôm nay vào lúc vị Tiểu tiểu thư tìm tới Tuệ Không thiền sư, đại sư có đó không? Ai, ta với Tiểu tiểu thư đã lâu không gặp, cũng không biết nàng lớn lên dáng vẻ thay đổi ra sao? Là cao lên hay là thấp xuống, là mập hay là ốm đấy nữa?

Tiểu hoà thượng trầm tư một lúc nói:

- Nữ thí chủ đó mang mạng che mặt, tiểu tăng nhìn cũng không rõ, nhưng nhìn qua dáng vẻ của nàng, nhất định là một nữ nhân rất đẹp.

-Ồ, phải không?

Lâm Văn Vinh giọng không đổi nói:

- Vậy vóc người của nàng đẹp không? Có đặc trưng khác thường hay không?

- Đặc trưng khác thường?

Tiểu hoà thượng nhắc lại từng câu từng chữ, bắt đầu nhớ kĩ lại, đột nhiên vỗ tay nói:

- Lâm thí chủ, ta nhớ lại rồi... nàng rất lớn...

- Nàng rất lớn? Cái gì rất lớn?

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên hỏi.

Tiểu hoà thượng đưa hai tay lên ngực tìm cách diễn đạt so sánh:

- Chỗ này rất lớn."

- Chỗ đó rất lớn?

Lâm Văn Vinh ý thức đưa mắt liếc nhìn xuống ngực một cái, lập tức hiểu rõ được ý tứ của hắn, nhất thời cả người đỏ mặt hỏi: "Mẹ nó, thì ra là tên tiểu hoà thượng háo sắc, hết chuyện lại nhìn ngực người ta. Nếu thật đúng là Thanh Tuyền của ta, người mà dám lên nhìn lão bà của ta, lão tử móc mắt của người ra cho chó. Mẹ kiếp, Tuệ Không này cả ngày ở đây dạy cái gì vậy, sao để đám tiểu hoà thượng thủ hạ dưới tay hắn toàn là lũ háo sắc, Tuệ Không đó không phải là cũng cùng dạng háo sắc chứ? A Di Đà Phật, Phật Tổ phù hộ. "

- Lâm thí chủ, ngài bị sao vậy?

Tiểu hoà thượng thấy thần sắc gã hung ác, vội vàng hỏi.

-Ồ, không có gì, người mỗi ngày đều như vậy, nhìn chăm chăm vào ngực của nữ thí chủ hả?

Mắt Lâm Văn Vinh ánh lên vẻ hung ác, ngoài cười trong không cười hỏi.

Ngộ Tịnh khuôn đỏ mặt, vội niệm Phật hiệu nói:

- Không phải không phải, ta chưa từng nhìn lên nữ thí chủ. Sư tổ nói qua, nữ nhân cũng giống như bộ xương khô, ta nhìn thấy nữ nhân cũng như nhìn thấy khô lâu, A Di Đà Phật, nhìn thấy khô lâu rồi.

Lâm Văn Vinh nghe xong buồn cười, tiểu hoà thượng này mới mười sáu mười bảy tuổi, đang ở tuổi cập kê, khó tránh khỏi mê luyến khi gặp gỡ con gái. Chỉ là người nếu dám tơ tưởng đến Thanh Tuyền của ta, không cần biết người là hoà thượng hay là heo đực, lão tử đều cắt người thành trăm mảnh.

Tiểu hoà thượng không dám nói gì nữa, vội vã đưa Lâm Văn Vinh đi nhanh, không lâu đã tới được lưng chừng núi, suối nước nóng lại ở trên đỉnh núi, địa thế quá dốc, hết sức khó trèo.

Ngộ Tịnh chấp hai tay lại, niệm Phật hiệu xong nói:

- Lâm thí chủ, Tiểu tiểu thư đang ở trên đỉnh núi. Đoạn lộ trình còn lại, tiểu tăng thật không thể lên được nữa, xin lão nhân gia ngài tự mình lên thôi.

Lâm Văn Vinh ngược đầu nhìn lên, chỉ thấy đường lên chỉ có một con đường nhỏ quanh co, tất cả bậc thang được làm thô sơ dựng đứng, uốn lượn vòng quanh ngọn núi, chỉ đủ cho một người qua lại. Nếu chặn lối nhỏ này lại, vậy thì không ai có thể lên núi được.

Tiểu hoà thượng nói xong liền vội vàng rời đi, Lâm Văn Vinh suy nghĩ một chút: "Nếu là tiên tử đó lại tới đây báo thù, căn bản không cần phải mời mình phải leo lên suối nước nóng trên núi, mà cũng không phải mời tới nói chuyện yêu đương, tại sao phải tới một nơi hay ho như thế này. Nếu là lời nói của Thanh Tuyền, lại vì sao phải phiền phức lòng vòng vậy?" Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ là đoán không ra là người nào, liền đem bảo bối trên người ngâm kiểm tra lại một phen, xác nhận không vấn đề gì, rồi mới dọc theo con đường nhỏ, chậm chậm đi lên.

Đạo lộ này thật hẹp, gập ghềnh uốn lượn, khi thì phải bám vào nham thạch mà lên, khi thì phải leo qua vách đá, lại phải cẩn thận từng chút đề phòng có người đánh lên, suốt chặng đường đi lên hết sức mệt mỏi, đi hết nửa canh giờ mới nhìn thấy được đỉnh núi.

Ở lối vào đỉnh núi, một khối đá thiên nhiên lớn chìm sâu trong đất, Lâm Văn Vinh hai tay dùng sức, leo qua tảng đá đó, cả người cũng hơi mệt mỏi, liền đặt mông ngồi lên trên tảng đá.

Mặt trời cũng đã ngã về tây, ngồi trên đỉnh núi nhìn về phương xa, núi non trùng điệp, mây hồng nổi đuôi, trong lòng thật đầy hứng thú.

Nhưng mà hắn không phải tới đây để ngắm cảnh, nghĩ tới Tiểu tiểu thư thần bí đó đang còn ở đó chờ đợi, trong lòng hắn nhất thời trở nên gấp gáp, len lén từ phía sau tảng đá thò đầu lên, nhìn ra bên ngoài.

Đỉnh núi này hết sức rộng lớn, bốn phía nham thạch dựng đứng lờm chờm, trập trùng kỳ lạ, duy chỉ ở giữa đỉnh núi lại có một cái hồ nước thật lớn. Một dòng suối nước nóng bốc lên từng luồng từng luồng nhiệt khí, tỏa ra bốn phía tạo thành một màn hơi nước mờ ảo giữa không trung, như mờ như tỏ, đầy vẻ thần bí.

Trên đỉnh núi này, ngoài đá là suối nước nóng, chẳng thấy bóng dáng của ai, Lâm Văn Vinh quan sát tỉ mỉ một phen, xung quanh vẫn tĩnh lặng như cũ. Trong lòng gã liên nghĩ gấp: “Không phải chứ, chẳng lẽ là lão hoà thượng đó gạt ta?”

Gã đang trầm nghĩ ngợi, chợt nghe tiếng khua nước lách tách từ mặt hồ vọng lại, một bóng hình mỹ diệu lung linh hiện lên trong làn nước, mái tóc dài tung lên, bắn ra những giọt nước trong vắt mang theo luồng nhiệt khí. Giữa màn hơi nước bốc lên ngùn ngụt, nàng tựa như là một đoá sen trắng mỹ lệ, đang nở rộ trong ánh chiều tà...

257. Chương 255: Thỉnh Ta Chinh Phục Nàng Ấy

Nữ tử này mặc một tiểu y bó sát người, mỏng như cánh ve, khoác bên ngoài một chiếc khăn lụa mong manh, tay sen chân ngọc, ngực đầy mông nở, những đường cong mỹ miều lung linh, da thịt láng mịn như lụa, phẳng phất như muốn tan chảy thành nước. Mặt nàng tinh khiết như ngọc, mang một chiếc yếm đỏ, ánh mắt long lanh tựa sóng nước lăn tăn, giống như thẹn thùng của xử nữ, lại phẳng phất vẻ quyến rũ của thiếu phụ. Khi chậm rãi bước đi, hai đôi chân ngọc thon dài mà mạnh mẽ như muốn bay nhảy, lại thêm vẻ xuân sắc như ẩn như hiện, thật yếu diệu thướt tha, phong tình vạn chủng—

“Bà nội ơi!” Lâm Văn Vinh nhìn chòng chọc vào nữ nhân ấy không chớp mắt, trong lòng ngứa ngáy nhột nhột: “Cũng đã là sư phụ của người ta rồi, mà vẫn giữ được vóc dáng tuyệt mỹ thế sao, cũng không biết là đường như thế nào, vậy thì không phải lột trần ra sẽ làm ta phát cuồng sao.”

Nữ tử kia liếc nhìn qua tảng đá bên phía này, một mảnh lụa mỏng che thân làm mông mông lung lung lộ ra bộ ngực sáng bóng như ngọc, nửa che nửa hở, làm khơi dậy bao dục vọng— Ánh mắt nàng long lanh, đôi mi dài run rẩy, cười nói:

- Tiểu đệ đệ, nếu đã tới rồi sao còn trốn ở nơi đó không ra? Thế nào, sợ tỷ tỷ ăn mất người sao?

“Không phải sợ nàng ăn ta, là sợ ta ăn nàng.” Lâm Văn Vinh nhảy ra từ sau tảng đá, cười hì hì nói:

- Tỷ tỷ, da thịt vóc dáng của người... chắc chắc... không thể chê được, nàng bảo dưỡng như thế nào vậy? Tiểu đệ có thể sờ một cái được không?

An Bích Như khẽ dờn gót sen, trên mặt thoáng hiện lên một nụ cười quyến rũ, yêu kiều gắt gỏng:

- Tên tiểu bại hoại người đã chiếm tiện nghi của ta. Người ta ở chỗ này tắm rửa thay quần áo, người sao lại xông vào nhìn lén, chẳng lẽ không biết đạo lý nam nữ thụ bất thân sao?

Ngất, rõ ràng là nàng biết ta phải đến nơi này, mới cố ý trút bỏ ý phục xuống nước tắm rửa, còn bày ra tình trạng mê hoặc nửa che nửa lộ câu dẫn ta, nàng nghĩ rằng ta không biết ư?

Hắn ha hả cười lớn, đi đến gần hai bước, ánh mắt thèm thuồng quét qua trên người An Bích Như. An Bích Như lại làm ra vẻ kinh hãi, vội vàng lùi lại, giống như chú thỏ nhỏ hoảng sợ, hai tay ôm lấy ngực. Toàn thân nàng khe khẽ run rẩy, đôi chân thon dài khép chặt, đôi mắt to xinh đẹp sợ hãi tuyệt vọng, lộ vẻ khiếp nhược đáng thương, dường như thật yếu đuối mong manh trước ngọn gió.

“Ồ ily lẳng lơ!” Ngọn lửa trong lòng Lâm Văn Vinh bốc lên bùng bùng: “cô ả lẳng lơ này nào đâu có sợ hãi, rõ ràng là muốn dẫn dụ khuynh hướng bạo lực của nam nhân, muốn làm người ta hung hăng tới tàn phá nàng, hành hạ nàng à!”

Hắn cười hắc hắc, đưa tay kéo An Bích Như lại, tiểu đồn của An Bích Như kia nhún nhảy, cười duyên lách người qua, trong mắt lộ ra vẻ hóm hỉnh. Môi đỏ mọng chúm chím, miệng sen khê mở, giọng quyến rũ:

- Tiểu bại hoại, ngươi muốn làm gì, muốn lợi dụng của tỷ tỷ sao? Chớ quên rằng, ta là sư phụ của Tiên Nhi.

Sư phụ? Có dạng sư phụ như thế sao? Có sư phụ câu dẫn nữ tể của đồ đệ sao? Coi lão tử là một tên mặt trắng chắc, đối diện với một vưu vật động lòng người như vậy. Ta nếu lại chẳng động tâm, vậy phải nghĩ tới việc đi khám nam khoa rồi.

Hắn hung hăng nuốt nước bọt, cười nói:

- Đã muốn làm kỹ nữ, lại muốn lập đài tượng niệm... Tỷ tỷ, dáng vẻ vô sỉ của nàng rất có phong phạm của ta năm đó, khó trách ta càng nhìn nàng càng thấy thân thiết, thì ra chúng ta là người cùng một đường a!

An Bích Như đột nhiên ngừng lần tránh, đứng ở một chỗ không nhúc nhích nhìn hắn.

Ma quỷ của Lâm Văn Vinh đang sờ loạn bốn phía, mặt thấy sắp sờ tới ngực nàng, nhưng thấy vẻ mặt ngăn ngại của nàng thì lại dừng sờ, vội vàng dừng tay, hai tay chỉ cách nhũ phong của nàng một xích, thậm chí có thể cảm nhận được đỉnh ngũ láng mịn truyền đến hơi nóng hừng hực.

“Trời, không phải là khảo nghiệm định lực của ta sao?!” Ánh mắt hắn đảo một vòng trước ngực của an tỷ tỷ, mới ra vẻ ngạc nhiên nói:

- Được rồi, sư phụ tỷ tỷ, người thế này là làm sao, sao lại bất động thể, hại tiểu đệ thiếu chút nữa làm bậy rồi.

Trên mặt An Bích Như hiện lên một màu đỏ kỳ dị, nhìn hắn khê khê nói:

- Tiểu đệ đệ, câu nói vừa rồi, là lời nói thật của ngươi sao?

- Câu nào?

Lâm Văn Vinh không chút do dự giả bộ hồ đồ, con mắt mở to vô tội.

- Ngươi ấy à, toàn thích giả bộ hồ đồ.

Ngón tay nhỏ nhắn của An Bích Như điểm lên đầu hắn, mỉm cười nói:

- Ngươi mới nói ta cái gì, đã muốn làm cái gì, lại muốn dựng đài tượng niệm ư?

An Bích Như hừ nhẹ một tiếng, nhưng lại nhìn thẳng vào mắt hắn hỏi.

- A, ha ha, cái này sao, thật miệng nói đùa thôi, tỷ tỷ làm sao có thể như cái thứ đó chứ, tỷ tỷ so với loại đó còn xinh đẹp hơn nhiều. Tiểu đệ tùy tiện nói thôi, người đừng coi là thật, nếu có là thật cũng chẳng phải là ta.

Hắn chẳng biết liêm sỉ cười ha hả.

- Khi không cho ngươi nói, ngươi lại nói năng bậy bạ, khi thật sự muốn ngươi nói, thì không dám nói, ngươi chỉ có tâm tư nhỏ nhen như vậy sao?

An Bích Như mỉm cười, bộ ngực ưỡn lên phía trước, Lâm Văn Vinh vội thu tay về.

An Bích Như cười khanh khách, nhìn hắn một cái giống như thị uy, ánh mắt nhẹ lay động, tựa như đang cười nhạo tên gia hỏa có sắc tâm lại không có sắc dâm.

”Mẹ nó, lão tử lúc này vừa mới nói ‘làm kỹ nữ lại muốn lập đài tượng niệm’, nàng tự khinh bỉ mình một chút, với vóc dáng của một người đàn bà thành thực như vậy, cho dù là sư phụ của Tiên Nhi thì sao nào? Cũng chẳng phải là một nữ nhân tịch mịch mà thôi? Ta là một nam nhân như lang như hổ, sờ mó nàng một chút có sao? Chẳng thiếu đi một miếng thịt, Phật tổ cũng không trách ta.

Hắn tìm ra lý do, đang muốn lại vươn ma quỷ ra, An tỷ tỷ lại lùi nhanh vài bước, không để cho hắn có cơ hội, tùm tùm cười:

- Kỳ thật, ta thấy tiểu đệ đệ ngươi nói cực kỳ đúng, người sống trên thế giới này, ai lại chẳng đạo mạo trang nghiêm? Thân phận cao quý như Hoàng đế, như Thành vương, người nào lại chẳng mặt ra vẻ quân tử,

một mặt cũng như căn bã của xã hội? Vì sao người khác làm trò đó, ta không làm được? Tỷ tỷ chính là đã muốn lập bia tưởng niệm, lại muốn làm...

Mặt nàng đỏ hồng một mảnh, cũng không dám nói khỏi miệng.

- Làm cái gì?

Lâm Văn Vinh cười cợt nói.

- Làm kỹ nữ!

An Bích Như khê hé miệng sen, như thẹn như hờn nói. Nàng tuy là phóng túng, không câu nệ tiểu tiết, nhưng cũng là một nữ tử xinh đẹp tuyệt trần, nói ra hai chữ này, trong lòng cũng có chút ngượng ngùng, lại có cảm giác buồn thả, nhịn không được hai gò má ửng đỏ, trong mắt long lanh sóng nước liếc nhìn hắn, con ngươi ướt ướt, ngượng ngùng đến mê người, không biết lời nào để diễn tả.

Thấy dáng vẻ quấy rầy thẹn thùng của nàng, Lâm Văn Vinh nhịn không được: “Bà nội ơi, nghe mỹ nữ nói tục thật là khoái trá a! Nhưng mà dạng yêu tinh An tỷ tỷ tới thanh lâu làm tiểu thư thái thái thật đáng tiếc, nếu làm một tiểu yêu tinh riêng của Lâm mỗ ta, đề nghị này quả là không tệ.”

Trong lòng hắn ngứa ngáy khó chịu, nhưng lại bất tri bất giác cầm tay nàng nói:

- Tỷ tỷ, ta hiểu rõ tâm sự của nàng, trên đời này thiên hình vạn dạng loại người. Bản tính chân thật, thật sự thần phác thiện lương chẳng có mấy người. Tỷ tỷ mặc dù làm việc lập dị, mới lạ, chuốc lấy sự chỉ trích của người khắp nơi, chỉ là ta lại có thể lý giải tâm tình của tỷ tỷ.

An Bích Như nhìn hắn một cái, trong mắt hiện lên một mảng sương mờ mờ, chợt lách khỏi ma trảo của hắn, nhanh khách cười duyên đáng:

- Con người người, liền có thành tâm tới chiếm tiện nghi ta sao? Ăn nói đường hoàng như vậy, ta mà tin người mới là lạ.

”Hồ ly lăng lơ này...! Lâm Văn Vinh thầm bực bội, người không thể ngốc một chút được sao, chẳng phải dễ dàng mới nắm được tay nhỏ nhắn của nàng, nàng chớp mắt lại đem ta vứt bỏ rồi. Nhưng mà phải nói, bàn của An tỷ tỷ vừa lăng mịn lại mềm mại, tựa như bánh kem vừa mới ra lò. So với Tiên nhi cũng chẳng chịu kém. Nếu có một ngày, ta tay trái cầm Tiên Nhi, tay phải nắm An hồ ly tinh... chắc chắc... tư vị đó, bay bổng chết mất thôi!

Hắn đang ôm giấc mộng đẹp, An Bích Như lại cách hắn xa xa, trên mặt cười mà như không. Mảnh lụa mỏng kia bị gió nhẹ thổi bay, lộ ra làn da trắng sáng với đôi chân thon dài như bạch ngọc, Lâm Văn Vinh ho khan hai tiếng:

- Được rồi, tỷ tỷ, nói việc chính đi. Vậy vị Tiểu tiểu thư chính là nàng sao? Nàng đưa ta đến nơi đây, là vì việc gì? Không phải là cho ta xem nàng tắm rửa, thay xiêm y chứ?

- Coi người nói kia? Tỷ tỷ là người tùy tiện như vậy sao?

Đôi mắt biếc của An Bích Như nhẹ liếc qua, nhìn hắn trách móc:

- Là ta ở nơi này chờ người, mãi chẳng thấy người đến, chiếc hồ này nước xuân xanh biếc, ôn nhuận như ngọc, ta nhất thời ngứa ngáy trong lòng, liền đi xuống giỡn nước một phen, nào đâu nghĩ đến có tên dâm đảng này cố ý trốn sau tảng đá nhìn trộm người ta tắm rửa. Ta chưa tìm người tính sổ, người lại đến trách móc ta, đúng là tiểu bại hoại không biết lòng người tốt.

“Con hồ ly này nói nửa ngày trời nhưng toàn tránh né vấn đề mấu chốt.” Đấu tâm nhãn với An tỷ tỷ, hắn còn chưa từng chiếm được thượng phong, Lâm Văn Vinh bất đắc dĩ nói:

- Tỷ tỷ, việc giỡn nước không đề cập tới cũng được, dù sao việc này trong lòng chúng ta đều biết rõ, tiểu đệ ta đã sai lại thêm sai do sinh ra mang một đôi mắt sáng ngời có thần, mà tỷ tỷ sai lại càng sai vì trời sinh mỹ lệ như tiên nữ, vóc dáng ma quỷ, chúng ta tám lạng nửa cân, một người muốn đánh một người muốn chịu, chẳng ai chê cười ai.

Hắn cười hắc hắc:

- Ta cùng với tỷ tỷ mà nói, đều trốn tránh cái chuyện này. Người che mặt mạo xưng tiểu thư họ Tiểu dẫn ta tới đây, chính là tỷ tỷ sao? Tỷ tỷ vì sao nảy ra chủ ý này? Tiểu đệ nghĩ cả trăm lần cũng không hiểu rõ.

An Bích Như giống nhu căn bản không nghe được lời hắn nói, nhẹ nhàng ngồi ở bên bờ suối, vương đôi chân thon khê đá lăn nước ấm trong hồ, hai tay vắt nước trên mái tóc, động tác uyển chuyển tự nhiên, tràn ngập mỹ cảm, dường như chẳng nghe thấy những lời hắn nói, căn bản không để ý tới.

- Ê, tỷ tỷ, ta đang nói chuyện với nàng đó, cho ta chút thể diện đi.

Lâm Văn Vinh hoàn toàn bá phục con hồ ly xinh đẹp này, ở trước mặt nàng tựa hồ có bao nhiêu bản lĩnh cũng không xuất ra được, hết lần này đến lần khác, đánh cũng không thắng, chửi cũng không hơn. Nghĩ lại trước kia gặp được cô gái nào mình cũng có thể biến đổi, thật không ngờ lại gặp kẻ mà mình chẳng làm được gì, thậm chí còn có thể cải tạo mình, trong lòng ngược lại có một tư vị thật riêng biệt.

- Không dùng cách này với người, người sẽ đến sao?

An Bích Như lặng lẽ nói, nhưng lại giống như một oán phụ chốn khuê phòng:

- Đêm hôm đó người làm hại người ta, dễ dàng bỏ qua vậy sao? Khinh bạc cũng đã khinh bạc rồi, vì sao Tiêu gia đại tiểu thư kia vừa đến, người lại bỏ rơi không quan tâm ta nữa? Mấy ngày nay ngay cả một lời hỏi thăm đến ta cũng không có? Mặc cho người chiếm tiện nghi của An Bích Như ta vậy sao? Ta không dùng cách này tìm người, người sẽ chủ động tìm ta sao? Người đúng là một tên tiểu oan gia xấu xa thậm tệ mà!

Nàng như hờn như oán, người ngoài nghe được nhất định nghĩ Lâm Văn Vinh bạc tình phụ nghĩa, chỉ là Lâm Mỗ ta tự mình biết được, căn bản không có việc ngược đời đó. Nếu muốn nói ai oán, có Tiên Nhi, có Đại tiểu thư... nhưng thế nào cũng không đến lượt con hồ ly này. Mỗi bước đi của lão tử, e là An tỷ tỷ cũng nắm trong tay. Nói ta vứt bỏ nàng, vậy đó là chuyện nực cười nhất trên đời... Cho tới bây giờ chưa nắm được, bỏ rơi thế nào?

- Sư phụ tỷ tỷ, nàng biết Thanh Tuyền sao?

Lâm Văn Vinh chẳng muốn nghe nàng dài dòng, ngắt lời nàng, mở miệng hỏi thẳng.

Con người An Bích Như chuyển động, cười thần bí nói:

- Thanh Tuyền? Thanh Tuyền là ai? Ta không biết...

Lâm Văn Vinh hừ một tiếng, chậm rãi đi với bước, mặt mày nghiêm túc nói:

- An tỷ tỷ, trước mặt người ngay không nói lời gian, nàng hôm nay mượn tên Thanh Tuyền để khiến ta phải tới, rốt cuộc là vì chuyện gì? Nàng sao lại biết được Thanh Tuyền?

- Đúng là đồ đầu gối không hiểu phong tình.

An Bích Như khẽ sảng giọng, trêm mắt hiện lên một nụ cười quyền rũ:

- Thì ra nàng ta gọi là Thanh Tuyền a! Ta chỉ biết nàng ta họ Tiểu. Tiểu Thanh Tuyền, ừm, cái tên này không tệ, có ý cảnh.

Thấy nàng đọc ra tên của Thanh Tuyền, trong lòng Lâm Văn Vinh quỳnh lên, liền nắm cánh tay An Bích Như hỏi:

- Nàng biết Thanh Tuyền ư, Thanh Tuyền ở đâu? Mau nói cho ta!

An Bích Như nhú mày, khẽ gắt:

- Tên bại hoại người, đùa bỡn ta rồi.

Lâm Văn Vinh vội vàng buông cánh nàng, sốt ruột nói:

- Tỷ tỷ, nàng thật sự gặp qua Thanh Tuyền sao? Nàng ta ở nơi nào?

An Bích Như lắc đầu :

- Tiểu bại hoại người, nóng lòng làm cái gì? Ta hảo tâm hảo ý tới gặp người, đổi lại người đối xử với ta như vậy sao?

“Hồ ly lăng lơ này, rõ ràng là tự ô nhiễm vũ khí còn than nặng.” Lâm Văn Vinh sốt ruột, nhưng lại không thể thúc dục, An Bích Như thấy hắn gấp gấp đến độ như con kiến bò trên chảo nóng, mới mở miệng nói:

- Ta không biết Thanh Tuyền của người, cũng không biết nàng ở nơi nào, nhưng mà ta lại biết thân phận của nàng ta?

- Thân phận của nàng?

Trải tìm Lâm Văn Vinh nhảy vài cái, chẳng lẽ An Bích Như biết Thanh Tuyền là công chúa? Nàng thân cận bên Thành vương, có chút tin tức nội bộ cũng không biết chừng.

- Tỷ tỷ, Thanh Tuyền có phải là công chúa của hoàng đế hay không?

Lâm Văn Vinh hạ giọng, thần bí hề hề hỏi

- Công chúa cái gì?

An Bích Như lắc đầu :

- Cái này ta không biết. Ngược lại Tiên Nhi... bỏ đi, không nên nói cái này.

Ánh mắt An Bích Như lưu chuyển, đổi luôn cả đề tài nói:

- Vị Tiểu Thanh Tuyền này thật sự là nương tử của người ư?

Thanh Tuyền không phải là công chúa? Thấy An Bích Như cũng không biết, Lâm Văn Vinh lại mờ mịt:

- Thanh Tuyền là nương tử của ta, có trời đất làm chứng, thanh từng làm mai. Ta cùng nàng tình đầu ý hợp ân ái triều miên, ở Kim Lăng cũng hẹn ước trăm năm.

- Hẹn ước trăm năm?

An Bích Như khanh khách cười duyên, trên mặt đầy vẻ thần bí nói:

- Nàng cùng người có hẹn ước trăm năm? Đồ đệ của Ninh tiên tử cùng người định ước trăm năm ư? Cái này thật là thú vị!

- Cái gì thú vị? Cái gì Ninh tiên tử? Tỷ tỷ, nàng chớ nhử ta nữa, có gì trực tiếp nói ra.

Lâm Văn Vinh vội vàng nói, trong lòng hắn nhớ tới tiên nữ trúng độc đêm đó, sẽ không phải là Ninh tiên tử chứ?

- Ta cứ như người đó, người có thể làm gì? Nói tới cô gái khác người liền thương tâm chú ý như vậy, người chẳng có chút lương tâm.

Thấy trên trán Lâm Văn Vinh nổi gân xanh, An Bích Như cười hì hì nói:

- Người không nên vội. Ta vốn nghe Tiên Nhi nói qua có vị Tiểu tiểu thư như vậy, nói ra còn là sư tỷ của Tiên Nhi, mấy ngày trước ta vừa nghe thấy, liền hỏi Tiên Nhi, không nghĩ tới vị Tiểu tiểu thư này, lại là ý trung nhân của người.

“Sư tỷ của Tiên Nhi ư?” Nhớ tới đêm đó An Bích Như từng nói qua, lập tức liền hiểu rõ: “Chẳng trách Tiên Nhi thù địch Thanh Tuyền, thì ra sư phụ của Thanh Tuyền cũng là sư tỷ mà An tỷ tỷ luôn thù địch.”

An Bích Như gật gật đầu, đưa mắt nhìn hắn một cái:

- Cuối cùng người còn không quá ngớ ngẩn, ta cùng sư tỷ là kẻ thù cả đời, Tiên Nhi tự nhiên cũng không thuận mắt với Thanh Tuyền kia của người. Việc đã bày ra trước mắt rồi, muốn Tiên Nhi hay là muốn Thanh Tuyền, người tự chọn đi.

Việc này thật sự khó khăn rồi, hắn vốn tưởng rằng Tiên Nhi đơn thuần chỉ là ghen, kế hoạch là sau khi tìm thấy Thanh Tuyền, khuyên bảo Tiên Nhi cùng Thanh Tuyền đối đãi với nhau thật tốt, nào đâu biết trắng

bên trong còn có nhiều cơ quan như vậy. Chẳng còn chỉ là ghen nữa, chính là ân oán sư môn, khiến các nàng yên bình sống chung đã khó, huống chi còn có xúi bẩy từ phía An tỷ tỷ, gây mưa gọi gió.

Nói tới An tỷ tỷ, trong đầu hần nhớ tới tiên tử trúng châm ngày ấy, nghe khẩu khí nàng ta nói về Thanh Tuyền, dám chắc là sư phụ của Thanh Tuyền, cũng chính là Ninh tiên tử trong lời của An tỷ tỷ. Mẹ nó, sự việc càng ngày càng phiền toái rồi, Ninh tiên tử kia bị mình đả thương, cũng chẳng khác gì chết một nửa, đến lúc đó nếu Thanh Tuyền trách tội, ta phải trình bày thế nào?

Nghĩ tới nghĩ lui cũng chẳng giúp được gì nhiều, Tiên Nhi cùng Thanh Tuyền đã là việc khó khăn lớn rồi, không ngờ đứng sau lưng các nàng còn có hai nữ nhân đẹp không tưởng tượng nổi, một là hồ ly chuyên câu dẫn người ta, một là tiên tử làm người không dám mạo phạm. Lão tử cũng quá thần kỳ, cưới được hai lão bà tốt chẳng cần nói, còn nửa mua nửa tặng được hai sư phó cường hãn, trên cái thế giới này còn có ai quý dị hơn ta không?”

- Có thể muốn cả hai được không?

Hần dày mặt nói:

- An tỷ tỷ, nàng cũng biết, ta cùng Thanh Tuyền chính là đôi bên yêu nhau, với Tiên Nhi lại ân ái vô cùng, rũ bỏ một người nào ta cũng không nỡ.

- Cả hai đều muốn?

An Bích Như hầm hừ, khinh miệt nói:

- Người muốn vẹn cả đôi đường ư? Tiên Nhi của ta sắc nước hương trời, cho phép người nạp nàng khác làm thiếp đã là tiện nghi rất lớn cho người rồi, người lại còn muốn đem cừu nhân của ta BỎ vào trong phòng, cứ nằm mơ đi.

Nạp nàng ấy làm thiếp? Còn chưa có chính thức bái đường, người đã định rõ danh phận cho ta rồi, Tiên Nhi là thế, Đại tiểu thư, Xảo Xảo các nàng đều là thiếp? Lâm Văn Vinh hừ một tiếng, thầm nghĩ, người nếu chộc giận lão tử, ta lấy các nàng về làm đại lão bà, lại hạ xuân được lên An hồ ly nhà người, cho người đi làm tiểu thiếp, phục vụ những lão bà của ta, cho người nếm thử tư vị làm thiếp.

Thấy vẻ tức giận trên mặt hần, ánh mắt An Bích Như lưu chuyển, hạ giọng nói:

- Nhưng mà việc này cũng có thể thương lượng...

- Thương lượng như thế nào?

Lâm Văn Vinh hỏi.

- Ngày ấy đã nói với người, Bạch Liên giáo của ta bị hủy trong tay người, ta mất đi vốn liếng để tiếp tục tranh đấu với sư tỷ, cho nên người phải...

Nàng nhìn Lâm Văn Vinh một cái, che miệng cười khê.

- Đánh đổi thân xác?!

Lâm Văn Vinh giật mình hỏi.

- Người muốn vẹn toàn mà!

An Bích Như bật cười liếc nhìn hần:

- Vẫn là câu nói kia, mộng tưởng của ta đã mất, liền muốn người hoàn lại cho ta. Ta muốn người đánh bại nàng ta, muốn cho nàng ta thất bại tâm phục khẩu phục.

- Không cần nữa.

Lâm Văn Vinh tiêu sái phát phát tay, cười nói:

- Nếu muốn nói đánh bại tiên tử gì đó kia, ta đã sớm làm xong rồi.

- Làm xong rồi? Làm xong như thế nào?

An Bích Như kinh nhác hỏi.

An Bích Như đem tình hình ngày ấy kể ra một lượt, An Bích Như nghe được đầu tiên là sững sờ, tiếp đó duyên dáng cười khanh khách, gập cả thân mình.

Tầm lụa trên người nàng vốn mỏng như cánh ve, một cái khom lưng này, càng làm chân ngọc khép chặt, bầu ngực phập phồng, rãnh ngực sâu thẳm, mồn mồn trắng như tuyết, lánh mịn mê người, đôi trường túc thon dài đầy đặn sung mãn, nếu bị nàng kẹp một cái... chắc chắc... yêu nữ thật sự thuần phác a! Y phục thiếu thốn trong suốt như thế! Mắt hấn nổi đậm quang, nhìn trên dưới một vòng, An tỷ tỷ vuơ vạt động lòng người như vậy cũng đỏ mặt lên, vội vàng rời xa hấn vài bước.

- Thật to, thật tròn... à à, An tỷ tỷ, Vị ta gặp được chính là Ninh tiên tử ư? Ta như thế có tính là đánh bại nàng ta không?

Hấn thu ánh mắt ở trước ngực yêu nữ lại, nghiêm trang hỏi.

- Có dung mạo cùng khí chất như vậy thiên hạ còn có ai? Tự nhiên tiên tử kia của người là sư tỷ của ta rồi.

An Bích Như cười nói:

- Sợ rằng cô ta nằm mơ cũng không nghĩ ra, cô ta trên giang hồ chưa từng gặp quả địch thủ, bị hạ dưới âm mưu quỷ kế của người... Khách khách, tiểu đệ đệ, người thật sự có trình độ. Nhưng mà người cũng quá coi thương vị sư tỷ này của ta rồi, tài trí của cô ta quán tuyệt thiên hạ, nào có thể dễ dàng bị người chế phục? Một chút độc châm có thể hại cô ta sao?

- Nói như thế, nàng ta không chết được?

Lâm Văn Vinh quan tâm hỏi.

- Người nói sao?

An Bích Như hỏi ngược lại:

- Nếu chút xíu độc châm có thể làm khó cô ta, cô ta có thể là Ninh tiên tử lừng danh thiên hạ, vạn người kính ngưỡng sao?

“Mặc kệ nàng ta là cái gì tiên tử, chỉ cần không chết được là tốt rồi, cuối cùng có thể ăn nói với Thanh Tuyền rồi!” hấn vội vàng lau mồ hôi lạnh trên trán, cười nói:

- Thế là tốt, thế là tốt! Nếu nàng ta chết rồi, ta làm sao ăn nói lão bà Thanh Tuyền đây.

An Bích Như mỉm cười nhìn hấn, nhẹ nhàng gạt mái tóc bên tai nói:

- Cho nên mới nói, mục đích của chúng ta giống nhau, tiểu đệ đệ, cái này người sẽ không cự tuyệt ta chứ? Khách khách, người nếu thật sự làm được việc này, ta liền khuyên bảo Tiên Nhi làm lành với Thanh Tuyền, khiến người hưởng hết diễm phúc nhân gian.

- Đòi hỏi này thật ra không lớn lao gì cho lắm, dù sao nàng cũng không biết Thanh Tuyền ở đâu. Nhưng mà võ công của tiên tử này ta tự mình thấy qua, muốn đánh bại nàng ta, thật sự không dễ dàng đâu, với công phu hiện tại của ta, muốn đánh bại nàng ta, sợ là còn phải luyện vài tháng mới được, Ài, thật đau đầu!

Lâm Văn Vinh lớn giọng chẳng biết thẹn.

An Bích Như lắc đầu cười khổ:

- Với công phu mèo ba cẳng của người, dù luyện mười năm cũng chẳng phải là đối thủ của cô ta.

Nàng mỉm cười nói:

- Không hạn chế ở võ công, hạ gục nàng ta ở phương diện gì cũng được, nhưng nhất định phải để nàng hoàn toàn phục tùng. Ta muốn cho tiên tử cao quý này xem, An Bích Như còn mạnh hơn cô ta.

Nàng nở một nụ cười quyến rũ, trong mắt hiện lên một ánh nhìn kỳ dị:

- Con đường ta đã chuẩn bị tốt cho người rồi, còn lại phải xem người đó... chinh phục ả, đánh bại ả, tiểu đệ đệ, có thủ đoạn gì cứ dùng hết ra đi.

258. Chương 256: Diễn Binh Sa Trường

- Đã sắp đặt sẵn mọi chuyện rồi ư? Sao lại phải chuẩn bị như vậy?

Lâm Văn Vinh không hiểu được liền hỏi.

An Bích Như lườm hắn một cái, khề cười:

- Nói người là người thông minh, có đôi khi lại thật hồ đồ. Nếu không vì người, ta hôm nay xuất đầu lộ diện làm cái gì?

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, ánh mắt xấu xa lướt qua người nàng vài lượt:

- Tỷ tỷ, ý của người là chuyện này của tỷ cùng Thành Vương hả? Hắn không phải là người yêu thích của người sao? Sao lại chuẩn bị cho ta chứ?

An Bích Như duyên dáng cười vài tiếng, đưa ánh mắt mê hoặc với hắn, sáng giọng:

- Đúng vậy, hắn là người ta yêu thích. Hi hi... tiểu đệ đệ, chẳng lẽ ngươi ghen rồi ư?

Ghen thì chưa hẳn, nhưng mà trong lòng có chút không thoải mái, nhìn thấy một quả đào chín bị một lão khỉ già hái đi, nếu không chút ý nghĩ căm phẫn, hắn còn coi là nam nhân sao?

An Bích Như hình như nhìn rõ tâm sự của hắn, lên một mảng mây hồng xinh đẹp lướt lên khuôn mặt, trong mặt hiện lên vẻ tinh quái, cười nói:

- Hi hi, quả thật là ghen rồi, tiểu đệ đệ, ngươi yên tâm đi, Thành Vương này tuy có nhiều thèm muốn đối với ta, nhưng An Bích Như ta nhiều năm sống nay đây mai đó, thấy qua nam nhân như hắn còn nhiều hơn lông tóc trên người, sao có thể dễ dàng cho người ta chiếm tiện nghi như vậy? Hơn nữa thế gian này nam nhân toàn là lũ bạc tình bội nghĩa, lại có người nào có thể xứng đáng làm người yêu thích của ta.

Thần sắc nàng kiêu ngạo, căn bản không để nam nhân thiên hạ trong mắt, nhưng mà cũng phải nói lại, với tư sắc dung mạo lẫn học vấn khi chất của nàng, thiên hạ to lớn nhưng có thể xứng đáng làm nam nhân của nàng, thật sự là tìm không ra mấy ai.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, trên thế gian này mặc dù có nhiều việc gà rơi vào miệng sói, nhưng cũng lắm hoa nhài phải cấm bãi cứt trâu, nàng tự cho mình là dạng siêu nhân nhất đẳng, tự nhiên là tìm không được lang quân tốt rồi.

- Tiểu đệ đệ, ngươi hôm nay tại đào viên cùng Thành Vương kết bái, tự nhiên sẽ lọt vào mắt những ai có tâm tư, huồng hồ ngươi tiêu diệt Bạch Liên giáo lại lập công đầu...

Đôi mắt mỹ lệ của An Bích Như khề liếc Lâm Văn Vinh một cái, hiện lên vẻ u oán:

- Ngươi đã có bốn sự, lại không sợ quyền uy, nhất định sẽ làm Từ Vị và những người khác càng thêm coi trọng, kỳ ngộ của ngươi lập tức sẽ tới. Càng tới gần hoàng đình, liền càng tới gần sự tử của ta, ta lại công nhiên hiện thân trước mắt Thành Vương, càng khiến cho hắn cảnh giác, mà ngươi đã thành tử địch của Thành vương, lại là đối tượng đề cử trọng điểm của Từ Vị... Hi hi. Tiểu bại hoại, ngươi hiểu chưa?

“Thì ra con hồ ly tinh này đã sớm đoán chắc ta sẽ cùng với nàng hợp tác, đem chuyện này an bài viên mãn như thế, thật sự là suy tính tốt!” Lâm Văn Vinh cười nói:

- Tuy nói như vậy, nhưng người đừng quên, tiên tử kia còn trong tay ta, ta mà có thể nào cùng cô ta giao hảo thì mưu kế này sợ là không thể thực hiện được.

- Hi...hi...

An Bích Như bật cười rung cả người. Những đường cong mê hoặc trước nở sau đây thật là tuyệt mỹ, khiến người ta nhìn đến run rẩy, hoa cả mắt.

- Tiểu đệ đệ, ngươi quá không hiểu rồi đây gọi là nhân sĩ chính đạo. Sự tử của ta bị tôn là tiên tử trên trời, trăm người sùng bái, vạn người kính ngưỡng. Cả ngày hô khẩu hiệu, nào là vì bách tính bình dân, hết lòng vì nhân gian chính nghĩa, sao lại vì chút ân oán riêng tư không đáng để ý đến mà vứt bỏ niềm tin vào đại nghĩa cả đời của ả? Như thế chẳng phải là thể nhân cười chê ư, khiến thành danh của ả bị hao tổn? Loại

việc làm tổn hại đến thể diện ả tuyệt đối sẽ không làm, đó là trong lòng ả có vạn điều, chỉ một điều không như ý muốn. Nhưng chỉ cần người thể hiện xuất sắc, cô ta sẽ phải đứng cùng một bên với người, vì cái gọi là chính nghĩa cùng với niềm tin chung, cô ta có thể hy sinh hạnh phúc của người khác, cũng phải duy trì thể diện của ả, với người một chút điểm quan hệ nhỏ nhỏ này thì tính toán làm gì?

“Cái này cũng đúng, xem thử đoạn làm việc của An tỷ tỷ, giao hoạt độc đoán, tùy tâm sở dục, có thể tượng tượng năng hoàn toàn đối lập với phong cách của tiên tử.” Lâm Văn Vinh trong lòng tin vài phần, cười nói:

- Chỉ mong được như nàng nghĩ.

- Không chỉ như thế, Thành Vương đối với người động sát tâm, còn ủy thác ta tự mình ra mặt... Người nghĩ lại đi, sư tỷ của ta nếu biết ta công nhiên làm ác, lạm sát kẻ vô tội, với tâm địa ” từ bi vô bi” của ả, ả sẽ thế nào?

Trên mặt An Bích Như hiện lên một nụ cười giảo hoạt, tựa như vô ý lộ ra cả chiếc yếm mỏng gợi cảm trên người, thật sự phải nói là phong tình vạn chủng.

- Tỷ tỷ, y phục trên người tỷ thật đẹp mắt, lại còn có hơi thiếu vật liệu một chút...

Lâm Văn Vinh lim dim mắt nói, thấy An Bích Như tủm tỉm cười, ngân quang trong tay thoáng hiện, thần sắc hân hạnh tức nghiêng mình lại:

- Nếu Ninh tiên tử biết nàng làm việc ác, cô ta tự nhiên sẽ ngăn cản... Mà ta đã từng làm bị thương cô ta, cô ta ngược lại muốn bảo vệ ta sao?

- Đại để là như thế... hi hi... cái này phải xem bản lĩnh của người rồi.

An Bích Như mỉm cười nói.

Nghĩ về những hậu quả tiền nhân, An tỷ tỷ công nhiên lộ diện bên người Thành Vương, thì ra sớm có âm mưu, đúng là tâm cơ của hồ ly tinh, thật sự không thể xem thường.

- Ta dù cho đều đã an bài tốt những việc đó, nhưng mị lực của sư tỷ ta thiên hạ điều biết rõ, mỗi hành động mỗi lời nói của ả, mỗi cái nhăn mặt, mỗi nụ cười của ả, không có nam nhân nào có thể kháng cự được, tỷ tỷ của ta còn sợ người sẽ phản trắc sao,, cho nên, hi hi ...

Trên mặt nàng hiện một mảng hồng, ánh mắt long lanh, chiếc lưỡi nhỏ nhẹ liếm lên đôi môi đỏ mọng, nở nụ cười quyến rũ nói:

- Người hiện tại đã rõ ràng tỷ tỷ hôm nay biến thành bộ dạng như vậy có dụng ý thật sự là gì chưa? Tiện nghi cho tiểu bại hoại nhà người rồi.

- Thì ra tỷ tỷ sợ ta trúng mỹ nhân kế của Ninh tiên tử, mới có ý thành như vậy để khảo nghiệm ta ư? Sớm biết như thế, ta đã lớn mật một chút, lại lớn mật thêm chút nữa. Tỷ tỷ, tỷ khảo nghiệm ta một phen, cảm giác như thế nào a?

Lâm Văn Vinh cười nói.

An Bích Như khẽ cười một tiếng:

- Chỉ tạm được thôi. Phải biết rằng, ta cũng chưa dùng thủ đoạn gì, dù có dùng cũng chỉ là mị thuật bên ngoài, sư tỷ kia của ta thật sự là mị thuật chân chính từ bên trong, chưa kể đến lời nói, chỉ một nụ cười, một cái chau mày liền có thể cướp đi hồn phách của nam nhân. Hi hi... đến lúc đó người bị ả chiếm tiện nghi, cũng đừng trách ta không có đề tỉnh người nha.

An Bích Như trong lúc đang nói chuyện, gót xen vẫn thoăn thoắt, đến bên bờ hồ lấy một chiếc trường bào thanh khiết khoác lên người, che phủ đôi chân ngọc trắng như tuyết kia, nhưng thân hình vẫn tha thướt, những đường cong kia vẫn uốn lượn mỹ miều, vẫn mang một vẻ hấp dẫn riêng biệt.

“Mẹ ơi, hồ ly rắc rối này cũng không biết còn có hay không những sư tỷ sư muội khác nữa, tốt nhất là để cho hồ ly này mỗi ngày đều khảo nghiệm ta như vậy, thế thật là sướng khoái!” hân thâm than một trận, ánh mắt phóng đảng.

An Bích Như vấn mái tóc thanh tú lên cuộn thành búi, lúc này mới cười nói:

- Tốt rồi, hôm nay không còn sớm nữa, người cũng nên đi đi... Người chỉ cần về muộn chút, Tiêu đại trùng (con cộp họ Tiêu) sẽ ra ụ đó.

“Tiêu đại trùng?” Lâm Văn Vinh nghe được sững sốt, rồi bật cười:

- Tỷ tỷ, tỷ muốn đi liền sao? Ài, tiểu đệ còn muốn cùng tỷ ở trong chiếc ao trong vạt này chơi đùa một phen, tỷ sao nở đi rồi?

- Đúng là tên gia hỏa có tặc tâm không có tặc đảm.

An Bích Như một lời nhẹ nhàng nói ra bản chất của hắn, đứng bên tảng đá lớn cười nói:

- Không cùng người dây dưa nữa, lưu lại đây thêm một lát e rằng ta không nở rời đi. Hi hi... tiểu đệ đệ, người chờ ta đến “ám sát” người nhé...

Nhón chân một cái, thân như chim hồng, váy áo phát phơ, mái tóc bồng bênh, nhẹ nhàng bay xuống, đảo mắt một cái đã không thấy bóng dáng đâu.

An hồ ly này nói đi là đi, rất là kiên quyết, hình như không có một chút lưu luyến. Đứng trên vách đá, ngấm tịch dương buông xuống, trong lòng Lâm Văn Vinh nổi lên một loại cảm giác kỳ quái, cùng với việc của Thanh Tuyền, dẫn tới An tỷ tỷ cùng Ninh tiên tử. Giờ lại cùng Thành Vương và hoàng đình có mắc mớ, so với suy tính ban đầu của hắn thật sự là càng ngày càng xa. Việc nam nữ thích nhau, lại rơi vào ân oán môn phái và quốc sự triều chính, con đường này thật sự khó đi a!

Lúc về tới nhà, Tiêu đại trùng lại không ở trong phòng, hỏi Tổng tẩu thì biết Từ tiểu thư muốn nói chuyện với Đại tiểu thư, tối nay sẽ nghỉ tại Từ gia, không quay lại.

Biết Đại tiểu thư bao lâu như vậy, đây là lần đầu nàng không về vào buổi tối. Đối mặt với đình viện yên tĩnh trống trơn, hắn có chút cảm giác cô đơn, cùng Đại tiểu thư tán gẫu đã thành thói, nhất thời không thấy nàng, thật có chút không quen. Ngẫm lại An tỷ tỷ cấp cho Đại tiểu thư tên hiệu là Tiêu đại trùng, chợp thấy buồn cười, lại có chút ảm áp, nhà có vợ danh giá chắc gì không phải là phúc.

Tiêu đại trùng vắng mặt, ngày hôm sau hắn thức dậy sớm hơn, Tổng tẩu thấy hắn hiếm khi nào tới hỗ trợ trong điểm, trong lòng cũng thầm ngạc nhiên, như thế nào Đại tiểu thư đi rồi thì Lâm Tam này ngược lại tự giác như thế.

Bận rộn một hồi, đang nghĩ An tỷ tỷ lúc nào mới tới chơi trò ám sát, lại nghe ngoài cửa truyền đến một trận cười lớn:

- Lâm công tử, Lâm công tử...

Lâm Văn Vinh vội vàng ra cửa xem, đã thấy Hồ Bất Quy mang theo Đỗ Tu Nguyên, mấy người bọn Lý Thánh, cả cháu ruột của Lý Thái là Lý Vũ Lăng, mọi người ngồi trên ngựa, đứng là cùng nhau tới bái phỏng, trong tay Hứa Chấn còn nắm một con ngựa không, cũng không biết là chuẩn bị cho ai.

Lâm Văn Vinh mỉm cười tiến lên nghênh đón:

- Hồ đại ca, Đỗ đại ca, các người thế nào lại rảnh rỗi đến đây, mau vào bên trong ngồi, Hoàn Nhi, dâng trà... Tối trong phòng Đại tiểu thư mang ra đây trà mới, mấy vị này đều là huynh đệ sống chết của ta, không được chậm trễ.

Mấy người xoay người xuống ngựa, Lý Vũ Lăng thấy hắn chỉ huy tự nhiên, căn bản không giống bộ dạng một hạ nhân, ánh mắt lưu chuyển, cười nói:

- Lâm Tam, thì ra người tại Tiêu gia sống thoải mái thế, ngay tú phòng Đại tiểu thư cũng có thể tùy tiện đi vào, khó trách không muốn ra chiến trường nữa.

Bọn Đỗ Tu Nguyên xấu xa cười to một trận, Lâm Văn Vinh hắc hắc hai tiếng, hắn vốn không coi mình là người ngoài, đợi tới ngày cưới về cả hai vị tiểu thư Tiêu gia, Tiêu gia này là hồi môn của hai tỷ muội Ngọc Nhược, đến lúc đó Tiêu gia chắc chắn đổi thành họ Lâm rồi.

Hồ Bất Quy khà ồ cười vài tiếng, kéo tay hắn nói:

- Lâm tướng quân, nào còn thời gian mà uống trà, đi mau đi mau, mau cùng ta đi...

Gã vừa nói ra, liền kéo hấn đi ra ngoài.

Lâm Văn Vinh vội hỏi:

- Hồ đại ca, đây là để làm gì?

Đỗ Tu Nguyên theo bên cạnh thần bí đáp:

- Đợi một chút huynh sẽ biết.

Mấy người liên thủ, đưa hấn lên con ngựa mang theo đẩy đi, Lâm Văn Vinh cười hì hì, thì ra mấy tên tiểu tử này sớm đã có âm mưu, vì tìm ta mà tới.

Thấy hấn đã ngồi trên tuấn mã, Lý Vũ Lăng hô to một tiếng, vung roi quất lên mình con bạch mã, bụi bốc mịt trời, người đi hai bên đường nghiêng người né tránh.

Ta choáng, đúng là ác thiếu gia điển hình, Lâm Văn Vinh ha hả cười lớn, giục ngựa đi theo, những người khác liền theo sau hấn.

Phóng thẳng ra khỏi cửa thành, đi hơn mười dặm lộ trình, bên tai liền nghe được phía trước tiếng chém giết liên tục, Lâm Văn Vinh vương đầu ra ngó, chỉ thấy phía trước bụi đất bốc lên từng trận, sát thanh rung trời, cũng không biết đang làm cái trò gì.

Lại đi được thêm vài dặm, tiếng kêu hò chém giết càng lúc càng lớn, càng lúc càng ầm ĩ. Ở đằng trước, trên mặt Lý Vũ Lăng hiện ra vẻ mừng rỡ, càng vội thúc ngựa, rào rào vài tiếng vọt đi không thấy bóng dáng đâu nữa,

- Lâm tướng quân, người xem...

Hồ Bất Quy đi sau Lâm Văn Vinh, thúc ngựa tiến tới vài bước, cùng hấn sóng đôi, chỉ vào quang cảnh phía trước bật cười kêu lên.

Nhìn theo hướng ngón tay hấn, đã thấy phía trước là một sa trường thật lớn, nhìn không thấy giới hạn ở đâu. Trên sa trường bụi bốc lên cuộn buồm, vô số binh sĩ cầm đao thương trong tay, dựa theo chức trách chia làm các đội khác nhau đang chiến đấu.

Gần nhất chính là bộ doanh, một người chỉ huy giống như thống lĩnh, tay cầm lá cờ nhỏ không ngừng phát qua lại thao luyện binh lính, y theo kỳ ngữ của hấn mà kết các trận khác nhau, hoặc theo chữ trường mâu, hoặc là theo hình tròn, mấy vạn binh lính động tác nhanh nhẹn cấp tốc, khiến bụi bay ngập trời, ánh vàng cả nửa đường chân trời. Những binh sĩ này cường tráng mạnh mẽ, động tác thuần thục lại mau lẹ, trên mặt tràn đầy sát khí, vừa nhìn liền biết chính là tinh binh cường tướng. Trận hình càng lúc càng đổi phức tạp, theo kỳ ngữ không ngừng biến hóa, sau cùng lại chuyển thành chia đội hình bao vây tiêu diệt. Lâm Văn Vinh nhìn cũng hoa cả mắt.

Ở phía xa xa là đội kỵ binh, mấy vạn chiến mã cùng nhau hí lên, tiếng vó ngựa sầm sập như sấm mùa xuân rền vang, nện xuống chiến trường, đất rung núi chuyển, đỉnh tai nhức óc, đội kỵ binh có trăm người gom thành một đội, thao luyện trên ngựa, chiến đấu với các người giả trên mặt đất, đao thương câu xoa, binh khí đa dạng, nhằm vào chỗ yếu hại của người cò, xông lên chém giết.

Trận ở xa nhất, cũng là hỗn hợp bộ binh và kỵ binh, ước tính cỡ tới mấy vạn người, bộ binh đột kích phía trước, khiêng thang vượt màn lửa, tiến tới bức tường thành được dựng lên trên sa trường, thì ra là đang thao diễn công thành chiến.

Ở giữa nhóm công thành là một đài cao, một người tướng lĩnh trẻ tuổi đội mũ mặc giáp, uy phong凛凛, đang hò hét chỉ huy. Trông động tác cùng dáng vẻ thật là thuần thục và tự tin, chỉ là trên sa trường bụi đất mù mịt, không nhìn thấy rõ khuôn mặt vị tướng đó. Binh sĩ công thành hò reo rung trời, bắc thang lên thành, tranh nhau leo thang dây, vượt tường thành vào chém giết. Trên một thành cao xa xa thấy đứng vài nhóm người đang ung dung quan sát binh lính thao luyện đây về hứng thú.

- Lâm tướng quân, người nghĩ thế nào?

Trên mặt Đỗ Tu Nguyên đầy vẻ hưng phấn, lớn tiếng nói.

Lâm Văn Vinh mỉm cười:

- Đồ đại ca, đây là sa trường diễn binh trong lời kể đấy sao? Quả nhiên uy vũ hùng tráng, khí thế đáng ngưỡng mộ.

Đỗ Tu Nguyên gật đầu đáp:

- Đúng là sa trường diễn binh. Ta tổng quân bao năm như vậy, diễn binh quy mô lớn như thế cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua, đây đều là những sư đoàn tinh nhuệ của Đại Hoa. Ngày sau đánh lại người Hồ, những nam nhân rắn rỏi bất khuất này là chủ lực của Đại Hoa ta. Thanh thế này, khí thế này, nếu Đại Hoa ta không thắng, vậy không còn thiên lý nữa.

Đỗ Tu Nguyên nói một phen, hai người Lý Thành, Hứa Chấn liên tục gật đầu, có thể làm Đỗ Tu Nguyên luôn luôn trầm ổn phải kích động như thế, mấy vạn binh mã đang diễn tập này quả thật vô cùng có sức rung động.

Lâm Văn Vinh không nói lời nào, hẳn tuy chưa từng giao thủ với người Hồ, nhưng kiếp trước xem qua tiểu thuyết cùng TiVi, đối phó với người Hồ như vậy là xong ư? Diễn tập không phải là thực chiến, hiện tại khí thế to lớn, đủ thứ hoa hòe, cũng chỉ là hoa quyền tú thối, mặc dù đẹp mắt nhưng chưa chắc đã thực dụng. Trên chiến trường vạn biến, ngay trong một khắc có thể quyết định thắng thua, nếu một hồi diễn binh đại quy mô như thế này là có thể dự đoán thành bại của chiến sự, thế còn cần gì nữa.

Hồ Bất Quy thấy được quang cảnh hoành tráng trước mắt, nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt, Đỗ Tu Nguyên chưa bao giờ lại kích động như thế. Hắn tại phương Bắc cũng đã giao tranh với người Hồ, biết rõ người Hồ cường hãn và hung tàn, chỉ là bởi vì vướng vào việc Bạch Liên giáo gây loạn, mới trở lại Sơn Đông lãnh binh, tự nhiên sẽ phải lên tiếng cuối cùng.

Lâm Văn Vinh mỉm cười liếc mắt nhìn hần hỏi:

- Hồ đại ca, huynh đối với cuộc diễn binh này có cái nhìn thế nào?

Hồ Bất Quy gật gù đầu đáp:

- Binh cường mã tráng, có thể đánh với người Hồ một trận.

Lâm Văn Vinh mỉm cười, lão Hồ nói thật là uyển chuyển, không chừng là sợ phát run trước sự hăng hái của tướng sĩ này. Quang cảnh to lớn trước mắt như vậy, chỉ có thể khó khăn lắm mới có đủ năng lực đánh với người Hồ một trận, xem ra sức chiến đấu của người Hồ thật sự là mạnh mẽ.

Hứa Chấn dù sao cũng còn trẻ, chưa tới hai mươi tuổi, nghe xong liền có chút mất nhuệ khí, không phục nói:

- Hồ trưởng quân, người Hồ mà người nói thật sự cường hãn như vậy sao? Trước mắt đều là những sư đoàn tinh nhuệ của Đại Hoa ta, chỉ là có thể cùng với người Hồ đánh một trận thôi ư?

Hồ Bất Quy dù cho gặp việc trái ngược, nhưng cực kỳ chú ý tới tâm trạng của huynh đệ thủ hạ, thấy Hứa Chấn trên mặt lộ ra vẻ tức giận không phục, liền uể oải thở dài, vỗ vỗ bả vai hắn:

- Hứa tiểu tử, ta trước khi gặp được người Hồ, cũng có ý nghĩ như ngươi, nhưng sự thật hơn ngàn lời nói, binh sĩ Đại Hoa trước mắt chúng ta so với người Hồ quả thật là còn kém một bậc.

Bọn người Đỗ Tu Nguyên cũng đã lăn lộn trên chiến trường, chỉ là chưa từng chạm trán với người Hồ, tuy nghe người Hồ tan bạo hung hãn, nhưng thấy kẻ không sợ chết như Hồ Bất Quy nói về người Hồ với đầy vẻ lo âu, trong lòng nhất thời nảy sinh chút bất an.

Lâm Văn Vinh chăm chú quan sát từng sắc mặt, thấy rõ biểu tình của mọi người, mỉm cười nói:

- Hồ đại ca nói không sai, người Hồ kia chính là dân tộc du mục sống trên lưng ngựa, là những kẻ gan góc, không ở cố định. Luôn phải phiêu bạt nên không những rèn luyện kỹ năng cưỡi ngựa mà cũng phải tăng cường khả năng cảm ứng nguy cơ, cho nên mới có được lực chiến đấu cường hãn, không ngại sinh tử. Quân sĩ Đại Hoa ta mấy năm nay vui say thoải mái, khi khai chiến thất bại cũng là lẽ dĩ nhiên. Đó gọi là quen hoạn nạn sẽ sống, mãi an nhàn dễ chết. Theo chiến sự mà nói, quân dân Đại Hoa ta vì nổi hổ thẹn sau sẽ mạnh dần lên, qua từng bước rèn luyện phát triển, dần dần gai góc. Không quá bao ngày sẽ có thể tương

đương người Hồ, cười ngựa bắn tên, chém bọn chúng rớt khỏi lưng ngựa. Nghĩ lại Đại Hoa ta đứng chót vót trên cao ngàn năm, từng chịu cả trăm lần ô nhục, nhưng chúng ta nào có sợ ai, các vị huynh để không nên đánh giá mình quá thấp.

Lâm tướng quân bình thường hỉ hỉ hả hả, cần nói đến chính sự thì cũng rất có lý lẽ, Hồ Bất Quy âm thầm gờ ngón cái lên, cũng những lời như vậy, từ trong miệng lão Hồ nói ra thì dao động quân tâm, từ trong miệng Lâm tướng quân lại kích lệ lòng người.

Mấy người đều là tướng lĩnh cầm quân dưới tay Lâm tướng quân, đối với năng lực thâm sâu của Lâm tướng quân đều biết, nghe hắn giảng giải như thế, nhất thời khôi phục vài phần tin tưởng, trên mặt cũng lộ ra nét cười.

Lâm Văn Vinh gật đầu nói:

- Hồ đại ca, Đỗ đại ca, các huynh hôm nay tới tìm ta chỉ để xem diễn binh sao?

Hồ Bất Quy cùng Đỗ Tuy Nguyên liếc mắt cho nhau một cái, đồng thời gật đầu, ánh mắt chờ đợi đặt lên người Lâm Văn Vinh.

Thấy thần sắc của bọn hắn, Lâm Văn Vinh nào còn không biết ý tứ, mỉm cười nói:

- Trước tiên những điều khác chưa cần phải nói. Ba vị đại ca, còn có Hứa Chấn, các người cũng là thiên hộ, cũng là thủ hạ dưới tay Lý Thái tướng quân, sao lại không tham dự việc diễn binh này?

Hồ Bất Quy nói:

- Lâm tướng quân, người có điều chưa biết, đại quân chúng ta trước lúc lên đường, ngày ngày đều ở giáo trường thao luyện. Hôm nay chính là đợt diễn binh đầu tiên khi khai xuân, hoàng thượng cùng chư vị vương quân đại thần đều tới xem xét, vốn chúng ta cũng muốn tham gia, chỉ là hoàng thượng lúc trước phái một người phụ tá cho Lý tướng quân, Lý tướng quân là vì muốn kiểm tra năng lực của người này, mới đặc biệt cử hành thực binh thao luyện, nhân mã chiến sĩ đều do vị tướng quân phụ tá này tuyển chọn, Lý tướng quân không xen vào, kết quả ...

Trên mặt Hồ Bất Quy lộ ra nét bối rối, không dám nói tới.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Kết quả... cuối cùng các người không được chọn.

Hồ Bất Quy đỏ mặt, nhưng lại cương nghị ôm quyền quỳ gối xuống, mấy người Đỗ Tu Nguyên cũng quỳ theo trên mặt đất, cùng nhau kêu lên:

- Mặt tướng ngu độn, làm mất mặt tướng quân, xin tướng quân trách phạt.

Lâm Văn Vinh cả kinh, vội vàng nâng mấy người dậy nói:

- Các vị đại ca mau mau mời đứng lên, các người làm thế này là sao?

Đợi mấy người đứng lên, Hồ Bất Quy thở dài nói:

- Lâm tướng quân mấy ngày qua không ở trong quân nên có điều không biết. bữa trước phụ tá tướng quân khi tuyển chọn tướng lĩnh tham gia diễn tập, liền bắt mấy vị thiên hộ, vạn hộ chúng ta tham gia một cuộc kiểm tra.

- Kiểm tra?

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên :

- Trong quân còn có kiểm tra ư? Ta mới lần đầu nghe thấy.

Hồ Bất Quy ảo não nói:

- Ai nói không có nào? Biết lão Hồ ta cả đời sống với cây đao, lại bắt đi cầm bút, làm sao mà dùng cho ổn được? Kết quả qua một hồi, mấy người huynh đệ chúng ta, chỉ có Đỗ huynh đi qua cửa, sau đó Đỗ huynh

đệ thấy mấy người chúng ta không đủ tư cách qua, thì giận dữ gây khó dễ với phụ tá tướng quân, kết quả cũng chẳng ra sao, hấn cũng mất luôn tư cách...

Nói đến đây, hấn cũng liếc mắt cảm kích nhìn Đỗ Tu Nguyên một cái, hai người bọn họ ngày trước gặp mặt là gây nhau, nhưng đều là những hán tử mạnh mẽ trọng nghĩa khí,

- Đây là cái trứng con mẹ gì chứ, mấy vị đại ca bản lĩnh thể hiện ở sa trường, có quan hệ gì tới khảo thí.

Lâm Văn Vinh cũng rất tức giận, hấn hiểu rõ hơn bất kì ai năng lực mấy vị tướng lĩnh dưới tay này, đều trưởng thành với tay đao chân thương, không phải là thứ dễ mai một.

Hấn hừ mạnh một tiếng :

- Hứa Chấn, người nói xem kiểm tra cái gì, tên trứng chim nào nghĩ ra cái chủ ý này?

Hứa Chấn vội vàng khom người :

- Bẩm tướng quân, là kiểm tra binh pháp.

- Kiểm tra binh pháp?

Lâm Văn Vinh sửng sốt:

- Ông trời ơi, cái trò này con mẹ tên nào mà hiểu được, kiêu lão tử tới kiểm tra cũng chỉ ăn trứng ngỗng, Hơn nữa tình thế trên chiến trường thiên biến vạn hóa chỉ trong chốc lát, binh pháp thuần thuật cũng gần khôn nổi binh biến khôn lường a!

Đỗ Tu Nguyên cười khỏ một tiếng nói:

- Kiểm tra binh pháp này vốn chiếu theo sách, Hồ đại ca bọn họ xuất thân từ quân đội, dựa vào kinh nghiệm thực tế để trả lời, khác biệt lớn so với binh thư, liền bị phán là không hợp cách.

- Nói năng bậy bạ!

Lâm Văn Vinh hừ một tiếng:

- Vị phụ tá tướng quân này ở đâu ra? Kiểm tra, kiểm tra, kiểm tra... lại rằng hơi tới tra xét quân doanh, chẳng lẽ hấn là mấy tên trạng nguyên quen được khảo thí?

259. Chương 257: Hảo Đại Nhất Điều Xà

Bọn người Hồ Bất Quy thấy Lâm tướng quân tức giận, khí thế thật bất phàm, trong lòng có chút e sợ, đều câm như hến không nói lời nào.

Nói về việc binh pháp, Lâm Văn Vinh tuy không tinh thông, nhưng mà đạo lý nào thì cũng phải lấy bốn biển làm chuẩn... nếu nói đọc thuộc lòng vài thiên binh pháp là có thể làm tướng quân đánh thắng trận, vậy người đọc binh thư trong thiên hạ chẳng phải đều là tướng quân bách chiến bách thắng ư.

Trong mấy người thì duy nhất Đỗ Tu Nguyên vượt qua cuộc kiểm tra. Tâm tình Lâm Văn Vinh bình tĩnh lại đôi chút liền hỏi hấn:

- Đỗ đại ca, huynh nghĩ như thế nào về việc kiểm tra binh pháp này?

Đỗ Tu Nguyên lắc đầu nói :

- Binh pháp phải kết hợp với thực chiến mới có ý nghĩa thực sự. Lần khảo sát này tuy mới lạ, nhưng chỉ chiếu theo sách vở, không đủ linh hoạt, chỉ cần nhớ kĩ câu chữ trong binh thư là có thể vượt qua. Nhóm Hồ đại ca hàng năm chinh chiến, kinh nghiệm thực chiến phong phú, đưa ra nhiều đáp án cho cái đề mục kia, nhưng khác biệt rất lớn so với binh thư nên bị cho là không hợp cách.

Lâm Văn Vinh gật đầu, gã không nói lời nào, ánh mắt ở phương xa, yên lặng suy tính gì đó.

Từ xa xa một con ngựa trắng tiến tới, thì ra Lý Vũ Lăng quay trở lại, hấn đã đi một chuyến khá xa, đã xuyên qua cả thảo trường, trên người nhuộm vàng màu cát bụi, nhưng vẻ mặt hồ hởi hưng phấn không thôi.

- Tiểu Lý tử, chuyện gì mà cao hứng như vậy?

Lâm Văn Vinh cười hỏi.

Lý Vũ Lăng ghì chặt yên rồi nhảy xuống, cười hì hì:

- Lâm Tam, ta vừa mới nói với ông nội rồi, ông đặc biệt cho phép ta tham gia thao diễn trong quân, nhưng mà Hồ đại ca và Lý đại ca các huynh lại phải chờ đợi rồi...

Lâm Văn Vinh nghi hoặc nhìn mấy người Hồ Bất Quy phía sau, Đỗ Tuy Nguyên mở miệng cười:

- Việc là như thế này, mấy ngày nay chúng ta bị loại ra ngoài cuộc diễn binh, trong lòng thật sự buồn bực, đang muốn tìm tới Lâm tướng quân, tuy nhiên bất ngờ lại bị tiểu tử này ngăn cản.

-Ồ, hần ngăn cản các người làm gì?

Thấy Lý Vũ Lăng mạnh mẽ có phẩm cách, con người đen nhánh đảo qua đảo lại, Lâm Văn Vinh nhin không được cũng thấy nảy sinh lòng yêu thích, vỗ đầu tiểu Lý tử hỏi.

Hồ Bất Quy đình đặc nói:

- Còn có thể làm cái gì? Tiểu tử này nói khoác, hần nói rằng chỉ cần lôi kéo Lâm tướng quân ra đây, hần sẽ có biện pháp để chúng ta tham gia diễn binh. Nhưng bây giờ Lâm tướng quân đã tới, mà việc tên tiểu tử đáp ứng không thấy đâu.

Ngất, ta đến là có thể cho các người tham gia diễn tập ư? Lão tử không phải là hoàng đế, kim khẩu mở ra là chuyện gì đều có thể làm được, tiểu tử này nói khoác chẳng thể nào đáng tin rồi.

Mấy người mắt hổ nhìn chăm chăm vào Lý Vũ Lăng, đối với sự thất tín của hần cảm thấy vô cùng bất mãn, Lý Vũ Lăng đắc ý cười một tiếng:

- Các người gấp cái gì, đợt diễn binh này chỉ vừa mới bắt đầu, cơ hội vẫn còn. Huynh trông coi, ta không phải cũng có thể tham gia rồi sao? Các người cứ đợi trong chốt lát, tự nhiên sẽ có người mời các người tham gia... hắc hắc, đến lúc đó nếu lời hứa của ta được thực hiện, mấy người các người đều đã đáp ứng tiểu gia cũng không được chọn chỗ khác, tám con phố lớn tìm cho ta một cái sân lớn nhất, chọn phần đầu đẹp nhất tới phục vụ ta uống rượu là được.

Bọn người Hồ Bất Quy, Hứa Chân đều khinh thường hừ một tiếng, không tin lời hần nói nữa. Lâm Văn Vinh a a cười: “Trong tám con phố lớn tìm phần đầu, tiểu tử này khẩu khí không nhỏ a! Chỉ sợ người đi rồi, cái thân đồng tử nho nhỏ của người khó có thể bảo toàn.” Nhưng mà Lý Vũ Lăng cũng là hậu nhân bậc trung lương, lại hào sảng đáng yêu, thật sự làm người ta vui thích.

Mấy người đều coi những lời vừa rồi của Lý Vũ Lăng là trò đùa, không coi là việc nghiêm túc, nhưng nhìn ra cảnh chiến đấu sa trường thật sự cảm thấy hồ hởi. Chợt nghe một trận vó ngựa vọng đến, đưa mắt nhìn lại thì thấy mấy con khoái mã xuyên qua thảo trường làm cát bụi bay mù mịt, vượt cả trận địa của bộ binh phóng vội tới nơi này.

Hồ Bất Quy là kẻ nóng lòng nhất, nhìn thoáng quá liền lập tức hưng phấn kêu lên:

- Là Lý Thái tướng quân tới.

Ngồi ngay ngắn trên con ngựa phía trước một vị lão tướng quân uy phong hùng tráng, mũ đồng giáp sắc, tay cầm trường thương, phi ngựa như bay nhanh chóng tới nơi này, đúng là Lý Thái Đại tướng quân ngày ấy đã từng chữa rửa Lâm Văn Vinh.

“Lão đầu này đến làm gì? Ta và lão không phải đã cắt đứt quan hệ rồi sao?” Nhìn sang bên cạnh thấy trên khuôn mặt Lý Vũ Lăng lộ ra cụ cười đắc ý, Lâm Văn Vinh cảm thấy vô cùng nghi hoặc.

Bên người Lý Thái lại có một bạch mã tuần tú, ngồi trên lưng là một vị nữ kỵ sĩ che mặt bằng một chiếc khăn lụa trắng không thể nhìn rõ, nhưng thân hình kia thật sự yếu diệu trang nhã, kỵ thuật không kém lắm, chỉ là trên tấm lụa trắng bị phủ một lớp cát bụi dày đặc.

- Tiểu tử Lâm tam xin ra mắt Lý tướng quân, Lý tướng quân lâu rồi không gặp a.

Thấy Lý Thái xuống ngựa rồi, Lâm Văn Vinh tiến lên nghênh đón.

Lý Thái nhìn hẩn một cái, sắc mặt nghiêm trang hừ một tiếng :

- Trên sa trường, quân kỷ nghiêm túc, không được ồn ào, người cứ hỉ hỉ hã hã như vậy thì thành thể thống gì, còn ra dáng vẻ của một quân sĩ ư.

Lão trải qua sa trường đã lâu, toàn thân tự có một cỗ khí thế sát nhân uy nghiêm, sắc mặt nghiêm trang, càng làm lòng người kinh hãi.

“Ta cũng không phải là binh lính nữa lão đầu mà.” Trong lòng Lâm Văn Vinh thầm kêu một tiếng, dở khóc dở cười, Lý lão tướng quân này đại khái đã quen thống lĩnh quân mã, nhìn thấy mọi người đều coi như thủ hạ dưới tay. Lâm Văn Vinh tuy mồm miệng ba hoa, nhưng đối với đại danh tướng máu lạnh này thì tôn kính tự đáy lòng, nghe lời quở trách của lão thì gật gật đầu không dám phản bác. Thấy thế bọn người Hồ Bất Quy âm thầm lấy làm lạ: “Trời sinh vật này chế ngự vật kia, Lâm tướng quân không sợ trời không sợ đất, cả Từ Vị đại nhân cũng không trấn áp được, tại trước mặt Lý tướng quân cũng nhu thuận như thế.”

- Ra mắt tướng quân.

Bọn người Hồ Bất Quy đều là tướng lĩnh thủ hạ của Lý Thái, thấy thống suất không dám tùy tiện như Lâm Văn Vinh, đông loạt ôm quyền cung kính.

Lý Thái gật đầu, tay giữ bộ đao, ánh mắt nhìn vào người Lâm Văn Vinh :

- Lâm Tam, nghe nói người chủ động xin tự nguyện gia nhập quân đội, muốn tham gia diễn binh ở thao trường, có phải thế không?

- Cái gì?

Lâm Văn Vinh há hốc: “Ngất, ta nói lúc nào, ta nào phải thất nghiệp rảnh rồi, tham gia quân diễn cái gì, lão đùa ta sao?”

Bọn người Hồ Bất Quy đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo là nhất tề mừng rỡ nhìn Lâm Văn Vinh. Thì ra Lâm tướng quân còn giấu chiêu này, tên gia hỏa giỏi quá, hẩn thật trầm tĩnh tỉnh táo a, quả là không thấy một chút điểm sơ hở nào.

- Lão tướng quân, ta nói khi nào, ngài có nghe nhầm không?

Lâm Văn Vinh vội vàng kêu lên.

Lý Thái uy nghiêm nói:

- Nói vậy, lão phu sao lại có thể nghe nhầm, là Vũ Lăng vừa rồi mới tự mình bẩm báo, nói người tự ý dẫn quân tham dự diễn binh cùng diễn luyện thực chiến. Ta mới vội vã chạy tới, người chẳng lẽ lại hỏi lại? Đây là trong quân, tuyệt không nói đùa.

Lâm Văn Vinh kinh hãi nhìn Lý Vũ Lăng một cái, đã thấy tên tiểu tử kia dương dương đắc ý liếc mắt nhìn bọn người Hồ Bất Quy, vẻ mặt có bao nhiêu thần khí liền lộ ra hết.

Bọn người Đỗ Tuy Nguyên cuối cùng cũng biết dụng ý của Lý Vũ Lăng đối với Lâm Văn Vinh, đây là một chiêu đuổi vịt leo cột, thúc heo nái leo cây, thật sự dùng quá khéo léo, Lý tiểu tử tuổi còn trẻ, đã có tài năng cơ mưu thế, thật sự là hổ tử dòng dõi nhà tướng, danh bất hư truyền.

Lâm Văn Vinh hung hăng trừng mắt nhìn Lý Vũ Lăng: “khó trách Lý tiểu tử nói chỉ cần ta đến, hẩn liền có biện pháp cho bọn người Hồ Bất Quy tham gia diễn luyện, thì ra đem ta ra làm mồi nhử.”

Lý Thái thấy hẩn do dự không quyết, liền lớn tiếng nói:

- Trong quân một khắc có thể tổn hại đến vận mệnh đất nước. Lâm Tam, người nói mau, rốt cuộc là người quyết định thế nào?

Lão vô cùng uy nghiêm, cố ý tăng thêm áp lực, buộc hẩn vâng lời.

“Chết rồi, một điểm chuẩn bị đều không có, lại là diễn luyện thực chiến. Đây không phải rõ ràng là ngàm chơi ta sao.” Nhìn ánh mắt van xin của bọn người Hồ Bất Quy, Lâm Văn Vinh khẽ cắn răng: “Mẹ kiếp, Lâm Tam ta sợ ai chứ!” Trong mắt hắn hiện lên vẻ ngoan độc, hừ nói:

- Được, ta tham gia.

Lý Thái lộ ra chút tiểu ý nhưng kịp thời giấu đi, nói với người cô gái đi theo bên cạnh:

- Chỉ Tình nha đầu, phân phó hai người bọn họ ra sao, con tới nói đi.

“Chỉ Tình nha đầu? Ta ngắt, khó trách nhìn quen mắt thế, thì ra là Từ nha đầu, dáng nhỏ nhắn đó mà che mặt, khoác lên người mã giáp ta sẽ không nhận ra nàng sao?” Hắn cười hì hì liền ôm quyền nói:

- Thì ra là Từ tiểu thư... chắc chắn, đúng là không nhìn ra, nàng giấu mặt đi còn đẹp hơn so với để lộ ra nhiều.

- Nói vậy.

Lý Vũ Lăng phản bác :

- Từ cô cô không che mặt thì đẹp gấp trăm lần.

Hắn nói chân thành, không hề để ý tới phản ứng trên mặt Lâm Tam lúc đó. Bọn người Hồ Bất Quy cố sức nhịn cười, thật sự là quả báo rất nhanh, Lý tiểu tử này vừa rồi mới ám toán Lâm tướng quân, đảo mắt liền bị hắn đá trở lại.

Trong lúc mọi người nói chuyện thì tiếng cười nổ rộ khắp nơi, Chỉ Tình hừ một tiếng rồi mỉm cười:

- Hôm nay diễn binh giữa bão cát lớn, tiểu nữ thể chất gầy yếu mới che mặt đi, Lâm tướng quân chớ lạ. Tuy là ngài chủ động yêu cầu gia nhập, chỉ có binh mã trên sa trường thì ngài không thể tự điều động, nhưng những người khác thì ngài có thể chọn lựa.

Bọn người Hồ Bất Quy tức thì hoa tay múa chân cười hắc hắc, đối với Lý Vũ Lăng cảm kích không biểu lộ thành lời, lời mời dẫn hắn tới chơi tám phở lớn coi như đã định. Lý Vũ Lăng cũng bắn khoăn dòm ngó Lâm Văn Vinh, hắn là thành viên không chính thức nên chỉ có Lâm tướng quân gật đầu, mới có khả năng làm quân lính.

Lâm Văn Vinh khẽ thời dài, vẻ mặt khổ não :

- Tinh binh cường tướng tinh thông binh pháp, cũng đã bị vị phụ tá tướng quân đại nhân kia chọn mất, ta không thể làm gì hơn là lựa chọn bọn dã tướng quân tự học thành tài này. Ài, thật sự không công bằng mà... à, thuận tiện hỏi một câu, Từ tiểu thư, vị phụ tá kia tiến hành kiểm tra trong quân, Từ tiểu thư nàng thấy thế nào?

Từ Chỉ Tình khẽ lắc đầu:

- Ta cũng là hôm qua mới biết, mới chỉ nhìn thoáng qua thôi.

Lâm Văn Vinh cười hì hì:

- Không biết nếu Từ tiểu thư tới kiểm tra, kết quả sẽ như thế nào?

Từ Chỉ Tình tự tin nói:

- Binh pháp Tôn tử, Lục Thao ta đều đọc thuộc, nếu là đặt mấy câu hỏi đó, Chỉ Tình tự tin không người nào có thể làm khó.

Lâm Văn Vinh giơ ngón tay cái lên:

- Oa, Nói như vậy, Từ tiểu thư thuộc lòng binh thư, bác học đa tài, tới chiến trường tự nhiên là thiên hạ đệ nhất danh tướng rồi.

Từ Chỉ Tình thông minh tuyệt đỉnh, sao có thể chẳng biết tâm tư của hắn, cười nói:

- Binh pháp, từ trong thực chiến chuyển thành sách vở, là do tổ tông tâm huyết viết ra, có giá trị tham khảo rất lớn.

Nàng bắt chợt dừng lại rồi nói tiếp:

- Nhưng thời thế biến chuyển, hoàn cảnh thay đổi, binh pháp cũng phải tùy theo tình hình mà điều chỉnh biến hóa, không thể mù quáng tin vào sách vở, học vẹt rồi làm.

Lời này nói ra, bọn người Hồ Bất Quy nghe được nhất thời thanh thản. Lý Thái là lão soái trải sa trường đã lâu, đối với vận dụng binh pháp tự thị không cần nói, hần nhìn Lâm Văn Vinh một cái, đầy thâm ý hỏi:

- Lâm Tam, theo người xem, binh pháp với thực chiến, có liên quan thế nào?

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Binh pháp là kết tinh trí tuệ của tổ tông lưu lại, quý giá vô cùng, cũng là minh họa tốt nhất cho bọn hậu sinh chúng ta học tập. Chúng ta cần học binh pháp không sai, nhưng mà phương pháp ứng dụng tóm lại là có khác biệt lớn, binh pháp không như đọc sách, thi trạng nguyên, tả kim cổ, nó là một lý luận thâm ảo. Binh giả, quỷ đạo, thời gian thay đổi, địa điểm biến chuyển, chiến pháp cũng phải thay đổi tương ứng. Trên đời cho tới bây giờ, không có binh pháp sai, chỉ là người dùng sai thời cơ. Nói đơn giản một chút, giống như chúng ta đọc sách viết chữ, ai ai cũng đều biết, nhưng có thể làm ra thiên cổ tuyệt cú thì không có mấy người làm được. Binh pháp này mọi người đều có thể học, muốn nói kiểm tra thì bọn họ cũng chắc chắn đạt điểm tuyệt đối, nhưng tự cổ chí kim, được mấy ai có thể thành nhất đại danh tướng. Binh pháp chỉ là cơ sở, có thể thâm nhập nghiên cứu, không thể chỉ đem ra bàn luận đúng hay sai. Dem binh pháp dùng vào thực chiến, vừa đánh vừa học, vừa học vừa đánh. Chỉ có dung hợp thông suốt mới là kẻ vô địch thực sự.

Lý Thái vuốt râu gật đầu, trong mắt hiện lên vẻ tán thưởng, nhưng cũng mau chóng biến mất, khôi phục thần sắc nghiêm trang:

- Kiểm tra binh pháp này, chính là do thiên tướng quân trong trường của ta vì chọn lựa tướng lĩnh diễn binh mới đặc biệt đề ra. Lần diễn luyện này là do hần làm chủ, bốn soái không nhúng tay vào, người nhiều lời cũng vô ích, cũng chỉ là chút công phu miệng lưỡi. Thực chiến diễn binh này, có bản lĩnh thì người đánh bại hần trên chiến trường.

Đã lỡ mở đầu, lùi bước thì không được, Lâm Văn Vinh cũng không biết viên thiên tướng quân phụ tá của Lý Thái là ai. Lại đến gần thực chiến, qua một hồi chuyện chuyện trò trò này là đánh nhau gần như thực sự. Tim hần đập thình thịch, nhưng cũng càng cảm thấy kích thích.

Bọn người Hồ Bất Quy sớm đã phóng đi thay đổi khôi giáp. Lý Thái nhìn Lâm Văn Vinh một cái, trong mắt lộ ra vẻ kỳ vọng:

- Lâm Tam, trận đánh này người đánh tốt, sẽ có chỗ tốt cho người.

Lý Thái tuy cũng hần nói qua mấy câu, nhưng mỗi lần đều nghiêm túc, chưa từng cười bỡn, hòa ái như vậy thật là hiếm thấy.

Lâm Văn Vinh lắc lắc đầu, vẻ mặt thản nhiên nói:

- Chỗ tốt ra sao ta cũng không muốn ... Ngài không cần nghĩ ngợi nữa, Lâm Tam ta rất hiếm khi không tham lam, cần phải nói thật là tới thời điểm nào đó nhất định sẽ làm. Lão tướng quân, ta nói thật với ngài, Lâm mỗ ta không có tham vọng gì lớn, ở mọi nơi chỉ mong vui vẻ, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa đầu hàng khi gặp việc khó. Hôm nay sở dĩ tới nơi đây là do ta không muốn nhìn thấy bọn Hồ đại ca, Lý đại ca bị mai một. Bọn họ có dũng có mưu thật đúng là trang nam tử kiên cường, lại có hùng tâm tráng chí vì quốc gia, nếu bọn họ mai một đi. Lâm Tam ta lừa gạt được bao nhiêu tiền, có lấy bao nhiêu lão bà thì trong lòng cũng khó yên ổn.

Từ Chỉ Tình nghe thấy cũng có chút cảm động lại hơi buồn cười, người này cũng không biết thế nào mà có được bản lĩnh này, rõ ràng là hào ngôn tráng ngữ động lòng người, tuy nhiên ở câu cuối cùng lại làm cho người ta phì cười.

Lý Thái từng trải sương gió, sớm đã luyện thành mắt lửa người vàng, mà thấy thần sắc của hần thì rốt cuộc cũng khẽ bật cười: “Từ Vị nói không sai, Lâm Tam này chính là kẻ bên ngoài ác, bên trong lại âm áp. Bỏ qua vẻ vô lại trên người hần, và lớp vỏ hoa hòe hoa sói, hần chính là một hảo hán thật sự.”

Lý Thái cười nói:

- Tên tiểu tử nhà người coi ta là lão hồ đồ sao? Ai là vàng, ai là cát, lão phu tự nhiên nhìn một hai lần là rõ, ngươi cứ yên tâm đi. Hôm nay kêu ngươi đánh cho tốt, thể hiện chút bản lĩnh, tự nhiên phải có chỗ tốt cho ngươi.

- Chỗ tốt cái gì? Một vạn lượng bạc sao.

Máu tham của hắc trối dậy, trên mặt Lâm Tam theo thói quen nổi lên một tia cười hèn mọn, Từ Chỉ Tình nhìn thấy liền lắc đầu: “Tên Lâm Tam kia mới vừa rồi nhất định là hồn mới lìa khỏi xác, trước mắt này mới là thật.”

Lý Thái tuy chẳng từng đùa cợt, nhưng khi nghe hắc nói xong cũng vui thích: “tiểu tử này thật sự là có tính cách.”

- Tiền bạc cái gì?

Lý Thái nghiêm nghiêm mặt nói:

- Còn trọng yếu hơn tiền bạc, ngươi xem ở kia là ai...

Lão tướng quân chỉ ra xa xa, Lâm Văn nhìn theo hướng ngón tay về nơi xa nhất diễn ra thao luyện tiến công lên tường thành, đầy cờ vàng bay tán loạn, trên cờ là con vật dài ngoằng đang vung nanh múa vuốt.

- Một con rắn thật to!

Lâm Văn Vinh giật mình nói.

Mọi người nghe hắc nói, nhất thời trợn mắt há mồm không nói được gì. Bọn người Hồ Bất Quy liếc mắt nhìn nhau: “Đầu óc Lâm tướng quân không phải bị thối rửa rồi đấy chứ.” Từ Chỉ Tình nắm chặt bàn tay nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, thân thể mềm mại khẽ rung lên, cổ sức nhẹn cười.

Ngay cả Lý Thái kia vô cùng trầm tĩnh, trên trán cũng nổi cả gân xanh, mồ hôi lạnh chảy xuống ròng ròng, giọng lắp bắp:

- Lâm Tam... ngươi nói cái gì đó?

- Một con kim xà thật lớn...

Lâm Văn Vinh gật đầu, nói một cách hiển nhiên.

- Hết rồi, hôm nay trận này không thắng rồi.

Lý Vũ Lăng cúi đầu ủ rũ nói, vướng vào chủ soái thế này, nói có thể đánh thắng thì không còn thiên lý nữa rồi.

- Ngươi, không thể không biết đến nước này...

Lý Thái than thở:

- Lão phu sống đến sáu mươi năm nay, có thể đem biển Kim long thành Kim xà, Lâm Tam, ngươi có thể xưng là đệ nhất nhất từ cổ chí kim.

- Kim Long...?

Lâm Văn Vinh há hốc kinh ngạc, nhìn lại thật kỹ càng, thì ra lá cờ kia phát phơ trong gió, làm cho long trảo kia bị gạt vào một góc, nếu không nhìn kỹ thì chỉ thấy đó là một con rắn lớn.

“Lão tử đúng là không biết thật!” Lâm Văn Vinh lau mồ hôi lạnh trên trán:

- Kim long kỳ xuất hiện, vậy trên thành lâu chính là... hoàng đế?

Lâm Văn Vinh cả kinh, nhảy dựng lên hét lớn.

Mọi người thở ra một hơi: “Cuối cùng hài tử này không quên mất đường về nhà a! Còn biết Kim Long này chính là tượng trưng cho đế vương, chỉ mong hắc lần sau lại không đem hắc nhận thành ‘một con rắn thật to’ nữa.

Trong lòng Lâm Văn Vinh rộn ràng: “Nếu đúng là là hoàng đế, chẳng phải có tới tám mươi phần trăm có thể là lão trượng nhân của ta?”

Kim Long kỳ pháp phối, loan giá hiện lên trên đỉnh thành lâu, vô số thị vệ tùy tùng đứng xung quanh, vây kín lấy ngự giá. Binh lính đang thao luyện trên sa trường, vô luận là đang đứng, đang chạy, đang nằm, đang gãi, đều chuyển người đứng dậy, tiếp theo là mấy vạn người đồng thời quỳ xuống dập đầu:

- Khấu kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.

“Mấy vạn người đồng thời quỳ xuống hô vạn tuế, chắc chắc, quang cảnh này chưa từng thấy qua a!” Lâm Văn Vinh nhảy xuống bên ngựa, trong khi những người khác đều hướng tới hoàng đế bái lạy, hắn mở to hai mắt nhìn vào hoàng đế trên long ỷ, hai bên cách nhau khá xa, chỉ có thể mơ mơ hồ hồ nhìn thấy một người đầu đội thiên quan, thân ảnh mang trên người long bào màu vàng, tuy nhiên không thấy rõ khuôn mặt, cũng không biết lão hoàng đế trượng nhân dáng vẻ ra sao, có giống với Thanh Tuyền không.

Trong lòng đang mơ thấy mộng đẹp, đã thấy bọn người Lý Thái cùng Từ Chỉ Tình đang quỳ đều đã đứng lên, chắc cho là hoàng đế đã hô bình thân, Lâm Văn Vinh làm ra bộ dạng vỗ vỗ bụi đất trên đầu gối, Từ Chỉ Tình ngẩng đầu lên, ngọc nhan tuy bị trong một tấm lụa mỏng che mắt, nhưng cũng lộ ra vẻ mặt cười mà như không, phảng phất đã nhìn thấy cái gì.

- Cái này người rõ rồi chứ.

Lý Thái gật đầu nói với Lâm Văn Vinh:

- Hôm nay chỉ cần người biểu hiện tốt một phen, làm cho Hoàng Thượng nhớ đến người, sau này tiền trình không thể ước lượng được.

Lâm Văn Vinh nhớ lại trước đó vài ngày tìm Từ Vị nói qua, muốn vào cung tìm Thanh Tuyền hoàn toàn không có cách gì, chỉ có chờ hoàng đế mở kim khẩu mới có thể. Đang lo như thế nào mới gặp được hoàng đế, không tưởng hôm nay ngẫu nhiên lại có một cơ hội gặp mặt như vậy, thật sự là chọn ngày chẳng bằng gặp trúng ngày, vì Thanh Tuyền, trận đánh hôm nay không thể không đánh.

Lý Thái phải mau chóng kiến giá, chuyện còn lại do Từ Chỉ Tình tới an bài, Từ Chỉ Tình học vấn cao thâm, từng trải qua vô số trận chiến cùng người Hồ mưu đấu, chính là anh hùng cân quốc chân chính, không chỉ vì trên danh nghĩa là con dâu của Lý Thái, mà còn là quân sư của mười vạn tướng sĩ bắc chinh.

- Từ tiểu thư, trận này hôm nay phải đánh như thế nào? Có cái gì ước thúc không?

Lâm Văn Vinh nghiêm chỉnh hỏi. Tâm tình hắn bây giờ đã từ ‘ta đành phải đánh’ chuyển thành ‘ta muốn đánh’, khi nói chuyện ít đi vài phần đùa cợt, thêm chút nghiêm chỉnh.

- Song phương đều có nghìn người, hạn chế ba trận, có đủ mọi thứ cần cho thực chiến, không luận thủ đoạn, không luận mưu kế, chỉ luận kết quả.

Từ Chỉ Tình trong mắt phóng ra vẻ nhìn trấn định, thản nhiên nói.

Bọn người Hồ Bất Quy sớm đã thay đổi khôi giáp, uy phong lẫm liệt suất lĩnh binh mã chạy tới, Lâm Văn Vinh gật gù đầu: “Tiếp cận thực chiến bất luận thủ đoạn, hai điểm này thật tốt quá, đánh nhau chính là dựa vào điều này.”

Đối diện với mấy ngàn người binh cường mã tráng dưới tay, Lâm Văn Vinh vui mừng thực sự từ đáy lòng, mỗi người đều mạnh mẽ giống như lũ nghé con, lão Hồ và lão Đỗ luyện binh lính của lão tử không sai a! Nơi đây đại bộ phận đều quen mặt, đều là lão binh theo hắn chinh chiến Sơn Đông, trong đó còn có rất nhiều đệ nhất dũng sĩ thời tiêu trừ Bạch Liên giáo, may mắn sống sót sau một đêm huyết chiến, thực sự là tinh nhuệ, trung thành, sức chiến đấu đều không cần phải bàn luận.

Lâm Văn Vinh bóp khớp bàn tay vài cái, trong lòng nổi lên chút kích thích, ổn định lại tâm tình, đối mặt với huynh đệ sinh tử, không cần những lời dư thừa, hắn mỉm cười nói:

- Ta gọi là Lâm Tam, có ai quên ta không?

Mấy ngàn binh sĩ nổi lên một trận cười thiện ý. Ngày đó là quân hỗn loạn kém cỏi, sáng nay đã thành tinh nhuệ trong tinh nhuệ, nhìn thấy Lâm tướng quân khôi hài hóm hỉnh lại dũng mãnh ngoan cường một lần

nữa đứng ở trước mắt, rất nhiều người nhất thời nhớ lại ngày đó cùng nhau sinh tử, cùng chung hoạn nạn, trong mắt đã thấy ước ước.

Lâm Văn Vinh phát phát tay, tựa như tình cờ nói:

- Đã chuẩn bị tốt chưa?

- Sát...!

Mấy ngàn binh sĩ đồng thanh cất tiếng hô vang mạnh mẽ, kinh động đến cả đất trời.

260. Chương 258: Bạch Bào Tiểu Tướng

Trên thành lâu tinh kỳ phấp phới, tầng tầng lớp lớp thị vệ cung nữ vây quanh, canh phòng nghiêm ngặt. Gần tường thành đặt một loan giá ở trên cao, màn trướng lộng lên trong gió. Chính giữa là một long ỷ (ngai vàng) thật lớn được lót tơ vàng, các mặt được chạm trổ những con kim long rực rỡ đang giơ nanh múa vuốt, khí thế phi phàm với nhiều hình dạng khác nhau.

Trên ngai vàng là một lão giả thần thái uy nghiêm, nhưng mặt mày rất nhợt nhạt, mặc một bộ long bào thêu ngũ trảo kim long. Trên mặt mỉm cười nhưng ánh mắt lại toát ra vẻ lạnh lùng, chẳng giận mà uy, đưa mắt nhìn khắp nơi nhưng chẳng có kẻ nào dám ngẩng mặt lên ngược nhìn.

- Tham kiến Hoàng thượng. Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế...

Quần thần đứng dưới đài thoáng thấy vẻ uy nghiêm của Hoàng đế, đều sợ hãi không nói một lời, đồng loạt quỳ xuống đất thi lễ, chẳng ai dám ngược nhìn một cái, đều e sợ làm ô uế thiên nhan.

Nhìn quần thần quỳ phục trên mặt đất, sắc mặt Hoàng đế vẫn không đổi, gật đầu nói:

- Các khanh hãy bình thân.

- Tạ ơn Hoàng thượng.

Quần thần vội vàng khấu đầu rồi đứng dậy.

Người đứng đầu dãy quần thần bên trái chính là Thành Vương mà ngày đó Lâm Văn Vinh tình cờ gặp tại đào viên. Thành Vương này còn có phần khôi ngô hơn cả Hoàng đế, trên mặt luôn mỉm cười, so sánh với uy nghiêm của Hoàng đế thì lại có vẻ hòa ái dễ gần. Đứng đầu dãy bá quan bên phải là Hộ bộ Thượng thư Từ Vị, với địa vị của lão trong lòng Hoàng đế, lại đứng ở chỗ này nên ai ai cũng phải vọng ngưỡng, chẳng dám coi thường.

Thấy mọi người lộ ra vẻ nghi hoặc, Hoàng đế lại mỉm cười, cất giọng nói:

- Nghe nói mẫu đơn chùa Tướng Quốc đang vào mùa nở rộ, hôm qua có mở hội thưởng hoa. Trẫm vì bận việc quốc sự trong cung nên không tìm được thời gian ghé thăm. Các vị ái khanh đều đến thưởng thức rồi chứ.

Mọi người quay mặt nhìn nhau, không dám lên tiếng, hôm nay rõ ràng là đến sa trường xem duyệt binh, sao Hoàng thượng mở miệng không đề cập tới binh sự, mà lại nói tới hội thưởng hoa kia trước tiên? Hội thưởng hoa chùa Tướng Quốc mặc dù nổi tiếng nhưng cũng chẳng cần phải đề cập ở trong triều, Hoàng đế có ý gì đây?

- Từ ái khanh, khanh là thiên hạ đệ nhất học sĩ, văn tài phong lưu, khanh có ghé qua hội thưởng hoa kia không?

Thấy chư vị đại nhân không ai lên tiếng, Hoàng đế liền hỏi Từ Vị.

Từ Vị vội vàng đi ra khỏi hàng, khom người đáp:

- Hôm trước thần cùng Lý lão tướng quân uống rượu đàm đạo, say khướt cả đêm, nên cũng chưa có thời gian tới hội thưởng hoa, trong lòng cũng thật tiếc nuối. Nhưng mà vì thần nghe nói, hôm qua Thành Vương gia đã tới chùa Tướng Quốc thưởng hoa luận phạt, chung vui với dân chúng, được bá tánh ca tụng khắp nơi.

- Ồ...

Hoàng đế ngạc nhiên nhìn Thành Vương một cái, cười hỏi:

- Vương huynh có hứng thú thế sao, hội thưởng hoa Tướng Quốc tự ra sao? Có trò gì hay không?

Thành Vương kính cẩn đáp:

- Bẩm Hoàng thượng, hôm qua mẫu đơn trong chùa Tướng Quốc nở rộ, khoe sắc muôn nơi, hương tỏa vạn dặm, đẹp không tả xiết. Bách tính an cư cùng nhau thưởng xuân. Đúng là trời giáng điềm lành cho Đại Hoa ta, dự báo long thể Hoàng thượng ngày càng khang kiện, giang sơn vạn năm mãi trường tồn, Đại Hoa ta mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an.

Hoàng đế khẽ ho khan một tiếng, mặt mày thêm nhợt nhạt, gật đầu:

- Long thể khang kiện? Rất tốt, rất tốt! Chiều theo lời Vương huynh nói thì sự kiện trăm hoa đua nở này thật sự là một chuyện đại hỷ.

Chúng thần tức thời tuân ra muôn vạn lời hay ý đẹp, a dua nịnh nọt, ca tụng công đức. Từ Vị nghe được liền nhíu mày, còn Thành vương kia chỉ mỉm cười, bình thản chẳng nói lời nào.

Nghe mọi người không ngớt buông lời hoa mỹ nhưng sắc mặt của Hoàng đế cũng không đổi, nói tiếp:

- Đã lâu ta không tới chùa Tướng Quốc. Trước khi lên ngôi trăm đã từng gặp thích khách làm bị thương ở nơi này. May mắn được thần linh trợ giúp mới có thể bình yên vô sự, sau này phụ Hoàng đường bệnh trong chùa, truyền thánh chỉ trao trăm kế thừa ngôi báu. Nói ra, chùa Tướng Quốc cũng coi như là đất lành của trăm.

Hoàng đế tựa như tự sự với chính mình. Thành Vương cúi đầu không nói, sắc mặt bình tĩnh giống như là chuyện xưa đó không dính dáng gì với hắn.

- Chùa Tướng Quốc địa linh nhân kiệt, lại là nơi tụng giảng Phật pháp, tự nhiên được thần linh chiếu cố, bảo hộ trước mọi thiên tai. Trụ trì đại sư là Tuệ Không thiền sư đã tu hành lâu năm, đạo hành cao thâm. Năm xưa khi phụ Hoàng về trời cũng được làm lễ, tụng kinh Phật tại nơi này. Phụ Hoàng khi còn sống dặn dò ta phải chăm lo con dân, đối đãi tử tế với chúng sinh, không ngờ mới tính nhầm một cái mà đã thấy được hơn hai mươi năm rồi. Trăm vẫn còn nhớ được tiếng cười của người vắng vắng ngay trước mắt. Vương huynh, ngày sau nếu có thời gian rảnh rỗi, trăm và huynh cùng làm lễ Phật tưởng kính dâng tới phụ Hoàng, để cho đám tử tôn của ta thấy được chút lòng thành.

Hoàng đế như căn dặn Thành Vương.

Ánh mắt Thành Vương chớp lóe lên, cung kính khom người tâu:

- Thần đệ luôn kính cẩn tôn trọng nhớ lời thánh dụ. Dù Thần đệ và hòa thượng cùng một phụ Hoàng, nhưng đối với thánh nhan thật lòng ái mộ không thôi.

Mọi người nghe Hoàng thượng nhắc lại chuyện xưa, vừa là chuyện gặp phải thích khách, rồi lại việc kế thừa ngôi báu, nhất thời đã có chút kinh hãi. Lại nghe lão nhắc đến sự kiện Tiên Hoàng về trời rồi muốn làm lễ Phật ở chùa Tướng Quốc, thì càng thêm run sợ. Tâm tư đế vương thật khó lường, tuyệt sẽ không nói những điều vô dụng, lời này nhất định là có thâm ý. Chỉ là không hiểu Hoàng đế nhắc lại đến chuyện này là có ý tứ gì? Muốn nói điều chi?

Chúng thần tuy là những kẻ rất giỏi đoán tâm tư của Hoàng đế nhưng đối diện với những lời mê hoặc như vừa rồi, nghĩ tới nát óc vẫn chưa hiểu được nguyên nhân. Trừ một số ít người, không ai có thể lý giải những tư vị trong đó.

Hoàng đế tựa như bưng tỉnh lại:

- Đây là do trăm nhớ tới phụ Hoàng cảm khái mà nói, mọi người nghe rồi cũng quên đi.

Sắc mặt lão lập tức biến chuyển, nghiêm trang nói:

- Hôm nay chính là lúc đại quân của Lý Thái diễn binh. Đại Hoa ta bị người Hồ gây rối nhiều năm, lần này Lý Thái viễn chinh là vì đánh bại cường địch một lần và mãi mãi. Hôm nay trong chùa Tướng Quốc trời

giáng diêm lạnh, Đại Hoa ta có trăm vạn hùng sư, kim qua thiết mã, tất có thể dũng mãnh xông pha, huyết chiến diệt địch kiến lập kì tích muôn đời, bảo vệ giang sơn Đại Hoa ta vạn năm mãi trường tồn.

- Kim qua thiết mã, dũng mãnh xông pha, kiến công lập nghiệp, giang sơn trường tồn...!

Quần thần đồng thời hô vang.

Trong mắt Hoàng đế ánh lên vẻ lãnh khốc, cao giọng:

- Lý Thái, điểm binh sa trường hôm nay, khanh an bài như thế nào rồi?

Vừa mới giục ngựa chạy tới Lý Thái vội vàng bước xuống tâu:

- Bẩm Hoàng thượng hôm nay điểm binh sa trường chính là kiểm nghiệm thực chiến, do hai vị trưởng quân đối mặt chiến đấu, không tính thủ đoạn, chẳng kể mưu kế, phân thắng bại sau ba cuộc.

- Ồ...

Hoàng đế mỉm cười:

- Phân định thắng thua sau ba cuộc ư? Cũng có chút hứng thú. Hai người đó đều là tướng lĩnh thủ hạ của khanh sao?

- Bẩm Hoàng Thượng, có một người trong đó chính là Hoàng thượng cấp cho thần làm phó tướng lúc trước.

Lý Thái ôm quyền đứng thẳng đáp lời. râu tóc lão bạc phơ, mắt hổ mở to, mười phần khí thế, tuy tuổi tác đã cao nhưng không ai dám khinh thường.

Trên mặt Hoàng đế hiện lên vẻ tươi cười, gật đầu nói:

- Là hần à? Như thế rất tốt, Lý lão tướng quân lao khổ công cao, là đại trung lương từ đời trước, tuổi như thế còn muốn đánh trận lập công mới cho Đại Hoa ta. Trẫm tuy cảm thấy vui mừng, nhưng cũng rất áy náy. Nếu có những người trẻ tuổi có thể phụ tá cho tướng quân, chia sẻ chút trách nhiệm giúp cho tướng quân đỡ vài phần vất vả, khanh cứ để cho chúng làm. Đây cũng là một chút tâm ý muốn đền đáp của ta đối với tướng quân, mong rằng lão tướng quân đối đãi tốt với hần.

- Cảm tạ hậu ái của Hoàng thượng.

Lý Thái ôm quyền cảm kích.

- Vậy còn một người khác nữa? Cũng là tướng lĩnh trong quân của khanh sao?

Hoàng đế hỏi tiếp.

- Người kia ư?

Lý Thái hơi trầm ngâm rồi lắc đầu đáp:

- Hần cũng không phải là thủ hạ của lão thần, chính là do Từ Vị đại nhân tự mình đề cử, nhưng mà tính ra cũng không phải là người ngoài.

Hoàng đế liếc nhìn Từ Vị. Từ Vị vội vàng khấn tấu:

- Bẩm Hoàng thượng, khi thần ở Sơn Đông tiêu diệt Bạch Liên giáo, người này là thủ hạ thống lĩnh hữu lộ đại quân, coi sóc lương thảo. Đã từng giết chết Bạch Liên đệ nhất dũng sĩ trên Vi Sơn Hồ, bắt giữ Bạch Liên thánh vương Lục Khảm Lý mà không mất một cọng tóc, hạ được thành Tế Ninh. Luận công lao tiêu diệt Bạch Liên giáo, hần đứng đầu.

Hoàng đế gật đầu:

- Người nói như vậy thì ta đoán ra rồi. Hần chính là người khanh nói, vị anh hùng vô danh lập đại công mà không tham thưởng, chẳng cầu công danh ư? Nếu đúng là hần, trẫm ngược lại càng phải hậu đãi hần nhiều hơn.

- Đúng là người này.

Từ Vị kinh cẩn đáp:

- Người này tính cách khác biệt kẻ thường, tuy có tài năng tuyệt thế, bề ngoài lại gian hoạt, bất kể tiếng người đời, luôn thích vui chơi giữa trốn phong trần, ứng với câu nói xưa ” đại ẩn ẩn vu thị *”. Nhưng hần rất có kiến giải đối với binh sự, có thể nói lời nào cũng kinh người, mà lại không muốn tòng quân. Lần ngày là vi thần phải dùng thủ đoạn, mời ái tôn của Lý lão tướng quân giữ chút mảnh lời mới lời được hần tới đây. Hôm nay kẻ này sẽ dùng thực binh đối kháng lại với bên kia.

(* Hàm nghĩa: Những ẩn sĩ ngoài chốn hồng trần, chưa chắc đã là một ẩn sĩ chân chính)

Những người ở trong chốn hồng trần, nhưng không bị hồng trần ảnh hưởng, đó mới thật là ẩn sĩ)

Nếu là Lâm Văn Vinh ở đây, nghe được hết thấy đều do Từ Vị an bài, sợ là đã sớm gào lên như sấm rền: “lão già nhà ngươi, lại chơi ngăm ta một vố.”

Từ Vị là dạng nhân vật gì? Tài học không ai dám sánh, tầm nhìn cũng vào loại lão luyện ngoan độc. Nghe hần đề cử vị “kỳ nhân” như vậy, quần thần đều bắt đầu bàn luận sôi nổi, ngay cả Thành Vương kia vốn trầm ổn thế cũng mở to hai mắt, sáng rực cả lên, không biết suy nghĩ điều gì.

Hoàng đế cười lớn:

- Nghe khanh nói, người này đúng là đại tài rồi! Hần ở đây ư? Trẫm muốn xem hần là thần thánh phương nào.

Trong lúc nói, Hoàng đế ngồi dậy đi xuống long tháp, nhanh chóng bước đến bên trên tường thành, toàn bộ nội thị trong cung vội vàng chạy theo lão, loan giá cũng di chuyển về phía trước, chúng thần liền theo sau Hoàng đế tới bên bờ thành, tranh nhau dòm ngó dung mạo vị kỳ nhân kia.

- Lão thần bạo gan thỉnh cầu Hoàng thượng một việc.

Từ vị lách người qua ngăn trước thánh giá, khom mình tâu

Hoàng đế liền nói:

- Từ ái khanh, người muốn làm trẫm mất hứng sao? Có chuyện gì, mau nói ra đi.

Từ Vị cười khổ tâu:

- Không phải là vi thần muốn làm Hoàng thượng mất hứng, chỉ là vị kỳ nhân này làm việc không câu nệ tiểu tiết, phong cách cực kì lớn mật, trong thiên hạ gần như không có việc gì hần không dám làm. Đợi lát nữa thực binh đối chiến, lão thần không dám cam đoan hần sẽ không làm ra việc gì. Với hần, tất cả đều có thể, xảy ra chuyện gì cũng đều là bình thường. Lão hủ đặc biệt xin Hoàng thượng cùng chư vị đồng liêu chú ý việc này, chớ nên trách cứ hần.

Hoàng đế cười một cái đầy ý tứ, lời ẩn trong lời:

- Việc này đã tính là gì, phạm là kỳ nhân thì tất có hành động kỳ quái, hôm nay lính thực đánh thực, đã là đánh cận thân (giáp lá cà) thì chẳng có chuyện gì không thể cả, khắp nơi đều có việc ngoài ý muốn, mặc kệ hần có làm ra chuyện gì, trẫm đều xá miễn cho hần vô tội.

Hoàng đế tựa hồ đối với vị kỳ nhân này rất có hứng thú, nói vừa xong liền ngay tức khắc đến gần bên tường thành, nhìn về phía trước.

Đằng xa kia ước chừng có hơn một ngàn quân lính, binh cường mã tráng, khí thế mạnh mẽ, Hoàng đế liếc nhìn qua một hồi, chỉ vào một người trong trận nói:

- Từ ái khách, Bạch bào tiểu tướng trong trận kia chính là danh hùng vô danh, kỳ nhân mà khanh nói sao?

- Bạch bào tiểu tướng?

Từ Vị cũng sững sốt đôi chút: “Từ lúc nào lại có thêm kẻ mặc áo bào trắng nào vậy?” Lão vội vàng bước tới gần Hoàng đế, nhìn về phía xa chỉ thấy trong đội quân mới lập kia, ở giữa đám khôi giáp vàng chói lại có một người khoác áo bào trắng chạy qua lại, khí thế bừng bừng, rất là oai phong.

Mặc dù không thấy rõ tướng mạo của người nọ, nhưng nhìn cái bộ dạng không nghiêm chỉnh kia thì chẳng cần đoán cũng biết là ai. Hay cho bạch bào tiểu tướng Lâm Tam, Từ Vị thẳm buồn cười, trong lòng càng cảm thấy mong đợi.

- Người biết đối thủ của người là ai không?

Từ tiểu thư thấy Lâm Tam khí thế phi phàm, trong lòng cũng có chút chấn động, lập tức hỏi.

- Trận này gặp đâu đánh đó, đối thủ là ai tính không quan trọng, ta tin tưởng các huynh đệ thủ hạ của ta.

Lâm Văn Vinh đại nghĩa lắm liệt nói, ngay sau đó lại thần bí nở một nụ cười:

- Ài, Từ tiểu thư, lời này nàng chớ nên cho là thật a! Đây chỉ là mấy lời hình thức thôi, đi qua đi lại dương oai, hô hào khẩu hiệu mà thôi... Tên gia hỏa đối diện kia là ai, sao lại không biết sống chết như vậy nhỉ?

Phong cách của hắn thay đổi liên tục, khiến người ta chẳng thể hiểu nổi, Từ tiểu thư thẳm tức cười, không lên chiến trường thật không biết kẻ nào mới là không biết sống chết là gì.

- Người đối diện kia là vị phụ tá tướng quân mà ngày trước Hoàng đế phái đến trong trường Lý tướng quân làm phó tướng. Ta cũng là hôm qua mới gặp qua, nói đến, người cũng quen biết đó.

Từ Chỉ Tình mỉm cười thần bí đáp.

- Ta cũng quen biết ư?

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên:

- Không phải là cái tên trạng nguyên gì gì đó chứ?

Từ Chỉ Tình gật gật đầu:

- Đúng là Tô trạng nguyên, người chớ có xem thường hắn, hắn thuộc lâu binh thư, trận pháp thuần thực, trong lòng có ngàn vạn mưu kế. Những ngày gần đây trong quân thao luyện trận hình có bài có bản, Lý tướng quân cũng khen hắn luyện trận đúng cách.

“Thật sự là Tô trạng nguyên? Mẹ kiếp, tên gia hỏa kia thật có lắm khả năng, chơi bút chơi gậy đều biết, quả đúng là văn võ toàn tài.” Lâm Văn Vinh mỉm cười:

- Cám ơn tiểu thư đã cung cấp cho ta tin tức trọng yếu như vậy. Nhưng mà hắn gặp phải ta, đúng là hắn xui xẻo rồi. Lâm Tam ta lúc đánh nhau tại Sơn Đông đã được huynh đệ thủ hạ tặng một danh hiệu, đó là tâm hữu thiên thiên kết, nhật dụng vạn vạn sáo*. À, mấy chữ ‘nhật dụng vạn vạn sáo’** đó, nàng có hiểu không, Từ tiểu thư?”

(*ý chỉ trong lòng có rất nhiều mưu kế, ngày dùng cả vạn vạn cái cũng không hết)

(**‘sáo’ còn là ‘sáo’ trong ‘an toàn sáo’, nghĩa là bao cao su)

Từ Chỉ Tình thấy trên mặt hắn lộ ra nét cười đậm đàng, đã biết chẳng phải lời tốt đẹp gì, đưa mắt lườm hắn một cái, coi như chẳng nghe thấy hắn nói bỏ qua luôn.

- Xin tướng quân ra lệnh!

Hồ Bất Quy đi tới lớn tiếng nói. Lâm Văn Vinh gật gật đầu, liếc mắt nhìn lên người mình một cái, chúng huynh đệ thủ hạ đều ăn mặc uy phong lắm liệt, vậy mà trang phục của hắn còn chưa chỉnh tề.

- Người không cần mặc khôi giáp sao?

Thấy binh mã thủ hạ của Lâm Tam tập hợp đầy đủ hết, chỉ có duy nhất tên thống soái ăn mặc không chút nghiêm chỉnh, Từ Chỉ Tình không nén nổi nhún mày, nhẹ giọng hỏi.

- Ta không có khôi giáp.

Lâm Văn Vinh cười hì hì, xoay người lại quát:

- Hứa Chấn, mang chiến bào của ta lại đây.

- Tuân lệnh!

Hứa Chấn thúc ngựa tiến lên, kìm cương ngựa, hai tay cung kính đưa lên một bộ trang phục, Từ tiểu thư liếc qua một cái, đã thấy một chiếc áo bào trắng, cùng với một chiếc quạt lông chim rách nát không biết tìm từ nơi nào tới.

Lâm Văn Vinh khoác chiếc áo bào kia lên, lắc mình một cái, liền tạo ra tiếng gió phàn phật rất là uy phong. Hắn tay cầm quạt lông phe phẩy vài cái, bộ dạng tiên phong đạo cốt nói:

- Từ tiểu thư, nàng xem bộ trang phục trên người ta thế nào? Có phải giống như Thường Sơn chi long (chỉ Thường Sơn Triệu Tử Long), Gia Cát chi Lượng (chỉ Gia Cát Lượng), giống như hiền thần ứng mộng nữa đúng không?”

- Cái gì mà Thường Sơn chi Long, Gia Cát chi Lượng, hiền thần ứng mộng?

Từ tiểu thư khẽ lắc đầu, người này nói chuyện kỳ lạ cổ quái, khiến người nghe mà không hiểu. Lâm Văn Vinh nước da vốn rất đen, mặc vào bộ trang phục bạch bào tiểu tướng này, cũng như trên tro than rắc lên chút tuyết trắng, nhìn cực kỳ bắt mắt. Từ Chỉ Tình cố nhịn cười nói:

- Người chuẩn bị xong chưa?

“Toát mồ hôi, Lâm Văn Vinh lúc này mới nhớ lại rằng thế giới này không có Triệu Vân và Gia Cát Lượng, càng không có ”Thuyết Đường truyện“* cùng Tiết Nhân Quý**, tự nhiên không ai nhận ra trang phục này, khó trách mới vừa rồi khi dặn Hứa Chấn đi làm, hắn tỏ ra chẳng hiểu mô tê gì. Mẹ kiếp, lão tử vốn chuẩn bị diễn một trò thú vị ”bạch bào tiểu tướng” và ” ứng mộng hiền thần”, lần này lại thành trò cười, pha trò diễn này quá thất bại, con bà nó chứ.

(*bộ truyện nói về những anh hùng đời Tùy Đường)

**Tiết Lễ, tự Nhân Quý, 614-683, danh tướng đường triều, một nhà quân sự, chính trị nổi tiếng)

Lúc này cũng chẳng cần quan tâm nhiều làm gì, Lâm Văn Vinh đi quanh một vòng trước trận thế của mấy ngàn tướng sĩ, ánh mắt quét qua, thấy trên mặt chúng binh đều đầy vẻ chờ mong. Lâm Văn Vinh khẽ phe phẩy quạt, mỉm cười nói:

- Chư vị huynh đệ, biết chúng ta bây giờ phải làm gì không?

- Diễn binh!

Mọi người tề thanh đáp lại

- Hí...

Một con ngựa đen phía trước Lâm Văn Vinh nhảy vọt lên, thì ra là hắn một đao đâm thẳng vào hông con ngựa, con ngựa đen hí dài một tiếng, tiếng hí át hết thanh âm của mọi người, Lâm Văn Vinh mắt lộ hung quang, gằn giọng lớn tiếng quát:

- Ta chưa nghe rõ, nói lại lần nữa!

- Diễn binh!

Mọi người lại tề thanh hét lên.

- Hí...

Lại một tiếng hí vang kinh hãi, tiếp đó một luồng huyết quang bắn ra, vọt cao vài thước, tiếng ngựa hí dừng lại, đầu của chiến mã kia cùng thân thể sau khoảnh khắc đã phân khai, lại là do Lâm tướng quân giờ đao chém đứt, huyết khí bùng bùng.

- Diễn tập? Đây là diễn tập sao?

Lâm Văn Vinh cầm trường đao trong tay, trên đao máu nhỏ xuống tí tách, hai mắt hắn đỏ ngầu, đặng đặng sát khí:

- Trong từ điển của quân nhân không có hai chữ diễn tập, đây là chiến tranh, là người chết ta sống, hiểu chưa?

Nhìn thấy máu đỏ, những lão binh đã từng trải qua huyết chiến sau nháy mắt đã bình tĩnh, toàn thân máu huyết sôi trào, nhất thời hiểu được ý tứ của Lâm tướng quân. Ánh mắt Lâm Văn Vinh vẫn điềm tĩnh, mặt không chút biểu cảm:

- Ta hỏi lại một lần nữa, chúng ta phải làm cái gì?

- Người chết ta sống!

Mọi người rút trường đao ra khỏi vỏ, trong nháy mắt phát ra một luồng sát khí kinh thiên.

Mấy người Đỗ Tu Nguyên phía sau Lâm Văn Vinh nhìn mà run rẩy không thôi, suy diễn như rằng đây là thực chiến tuy là không sai, nhưng dù sao đây cũng là diễn tập, nếu theo cách đánh này của Lâm tướng quân, thật sự muốn liều mạng rồi.

Chỉ có Hồ Bất Quy cùng Lý Vũ Lăng nhìn mà thanh thoi thoải mái, Lý Vũ Lăng toàn thân nhiệt huyết sôi trào:

- Đánh con bà nó!

Hồ Bất Quy mở to miệng, liếm liếm môi khô nói:

- Được rồi, chính là muốn đánh như vậy, binh lính là trong chiến đấu mà ra, không phải ngày thường cứ luyện hoa quyền tú cước mà được đâu.

Đỗ Tu Nguyên lo lắng:

- Hồ đại ca, theo cách đánh của Lâm tướng quân, liệu có xảy ra chuyện gì không?

Hồ Bất Quy lắc đầu:

- Sợ cái quái gì, trong toàn quân ngoại trừ Lâm tướng quân, binh khí trong tay những người khác đều là bằng gỗ, cùng lắm là gãy tay gãy chân, ăn vài gậy phết phủ xuất huyết, không chết được mấy người đâu. Người Hồ sức chiến đấu cường hãn, nguyên nhân rất lớn là tộc người bọn chúng thượng võ, sùng bái người mạnh, nội bộ tranh đấu không ngừng, nên mới có thực lực ngày hôm nay.

Đỗ Tu Nguyên nói lại:

- Lần này liều mạng chém giết, cho dù không chết mấy người, nhưng thương tổn cũng sẽ tăng lên rất nhiều, có thể khiến cho quân sĩ đối phương phản đối không? Đừng quên, bên trên còn có Hoàng thượng cùng các vị đại nhân chăm chú theo dõi nữa

Hồ Bất Quy trợn trừng mắt:

- Đồ một sách, sao người càng sống càng thụt lùi thế, đây là thực chiến, không phải diễn tập, ta bội phục Lâm tướng quân chính là ở điểm này, trong từ điển quân nhân không có hai chữ diễn tập. Người Hồ có vì Hoàng thượng và các vị đại nhân ở bên cạnh nhìn chăm chăm mà hạ thủ lưu tình với người không? Để ta nói cho mà nghe, đây là lên lớp cho binh sĩ đối phương, trải qua trận đánh này, tương lai bọn họ chống lại người Hồ mới có thể chảy ít máu hơn.

Lâm Văn Vinh nghe được tranh luận của hai người phía sau, nhưng lại một lời cũng không nói, đem trường đao dính máu vứt cho Hứa Chấn, có chút buồn bã nói:

- Đem con chiến mã này mai táng cho tử tế!

Nhìn thấy một màn này Từ Chỉ Tĩnh trợn mắt há mồm, người này biến hóa cũng quá nhanh, mới vừa rồi còn đang hi hi ha ha, sau nháy mắt đã liền gươm đao chém xuống, mắt cũng chẳng chớp đến một cái, cái gì gọi là dũng cảm? Là cái này sao?

Không diễn tập mà là thực chiến, đây là một loại tư tưởng quân sự hoàn toàn bất đồng, mang theo sắc thái công lợi chủ nghĩa* cường liệt, lại vô cùng thực dụng, khiến người ta tâm kinh đảm chiến, rồi lại nhiệt huyết dâng trào. Hẳn tại Sơn đông chính là đánh trận như thế này sao? Từ Chỉ Tĩnh đã hiểu ra ít nhiều.

(*công lợi chủ nghĩa: hiệu quả và lợi ích là trên hết)

Mọi việc đều đã chuẩn bị xong, thấy Từ Chỉ Tình giục ngựa đi về phía xa, Lâm Văn Vinh trang nghiêm nói với Lý Thánh:

- Lý đại ca, thứ ta bảo huynh chuẩn bị, huynh làm xong chưa đó?

Lý Thánh nói:

- Vừa rồi thời gian gấp gáp, ta tìm được không nhiều lắm, bắt quá cỏ khô kia thì có thừa!

Hắn thuận tay chỉ, chỉ thấy bốn phía chất đầy cỏ kho:

- Đây là lương thực cho chiến mã trong mấy ngày diễn tập gần đây, ít nhất dùng cũng được ba ngày.

Lâm Văn Vinh cúi người xuống ghé sát bên tai hắn nói vài câu, Lý Thánh cả kinh:

- Cái, cái này sao có thể làm chứ?

Trong mắt Lâm Văn Vinh lóe ra một cái nhìn kiên định, tàn nhẫn nói:

- Thực chiến, cái gì cũng có thể xảy ra. Lý đại ca, huynh theo lời ta nói mà làm đi!

Lý Thánh lĩnh mệnh đi luôn, Lâm Văn Vinh chỉnh binh hoàn tất liền cho binh sĩ xếp hàng chờ lệnh.

Lâm tướng quân đang muốn phát lệnh, chợt nghe phía đối diện có một tiếng pháo vang lên, tiếp đó là một trận hò hét kinh thiên, vô số binh mã giờ cao đao thương, như thù triều trào tới.

“Mẹ kiếp, tới rồi đây!” Lâm Văn Vinh nhìn thoáng qua, trong lòng thầm chửi mắng, ngay sau đó cảm thấy không đúng, ánh mắt chẳng thể tin nổi, đưa ngón tay ra đếm từng người từng người, đếm được mấy người rồi thật sự đếm không nổi nữa, vứt mạnh quạt lông xuống, nhảy dựng lên giận giữ hét:

- Thao diễn cái còn bà nó, trùng kế rồi, đây nào phải là một nghìn người? Rõ ràng là năm nghìn người mà!

261. Chương 259 : Thủ Thắng

Từ Vị cũng nghi hoặc không giải thích được, liếc mắt nhìn Lý Thái một cái, lão tướng quân từng trải phong sương trên mặt không chút biểu tình nào, trầm giọng nói : “Hết thấy đều gần giống với thực chiến, có xuất hiện cái gì ngoài ý muốn cũng là bình thường, chiến tranh thì không nói đến điều kiện. Điểm này, Tô Mộ Bạch làm tốt lắm, Lâm Tam e rằng phải thua rồi.”

Từ Chỉ Tình cắn răng, mới vừa rồi chính nàng nói cho Lâm Tam, Song phương mỗi bên có một nghìn người tham chiến, vậy mà trong nháy mắt, Tô Mộ Bạch lại biến ra số nhân mã gấp năm lần, Tóm lại, tuy là bắt nguồn tự sự vô tâm, nhưng cũng là nàng báo sai tin tức, hãm Lâm Tam vào hiểm cảnh, trong lòng nàng có chút hoảng hốt, trận này Lâm Tam có khả năng kiên trì vượt qua không?

Hoàng đế nghe mấy người nói chuyện, nhất thời vô cùng hứng thú nói: “A, Từ ái khanh, Lý ái khanh, theo lời các người nói, số binh mã thay đổi này, đúng là do Tô Mộ Bạch làm ra? Các người đều không biết ?”

Lý Thái ôm quyền nói : “Bẩm báo hoàng thượng, đạo dùng binh giả, thật khôn lường, hành động này của Tô Mộ Bạch chính là hợp với đạo dùng binh, cũng là ngoài ý liệu mọi người, trường thực chiến này, e là sẽ rất nào nhiệt.”

Hoàng đế trên mặt lộ ra chút cười, gật đầu nói : “Kể thành đại sự, không câu nệ tiểu tiết, kỳ chiêu này của Tô Mộ Bạch, cũng coi như không uống công trầm một phen khổ tâm đưa hấn sắp đặt đến bên lão tướng quân học tập. Tốt lắm, Từ ái khanh, người cho rằng Tô Mộ Bạch cùng kỳ nhân mà người để cử, ai giỏi ai kém.”

Từ Vị suy tư một trận , ôm quyền nói : “Bẩm hoàng thượng, Tô trạng nguyên dụng binh thần kỳ, đích xác có chỗ ngoài dự đoán, nhưng người vì thần đề cử này, cũng không phải là nhân vật dễ dàng bị đánh bại như vậy, trận này e là đánh thật sự.”

“Muốn đánh phải đánh thật mới tốt.” Hoàng đế cười to nói, trong mắt lộ ra một tia cười thần bí: “Chư vị ái khanh, hôm nay diễn binh lại có tình hình ngoài ý muốn, để chúng ta tận mắt nhìn thấy sức mạnh thực sự của Đại Hoa ta, chính là trăm năm khó gặp, chúng ta ở chỗ này bình tĩnh mà xem kỳ biến đi.” Chúng thần thấy hoàng đế hứng thú dâng cao, cũng liền ăm ăm hưởng ứng, ánh mắt hướng tới trong giáo trường.

Từ Vị lo lắng nhìn ra xa, chỉ thấy xa xa năm nghìn binh mã của Tô Mộ Bạch trận hình ổn định, đan xen dày đặc, như thủy triều tràn tới hướng đối diện, Lâm Tam tuy là bị vây vào thế kém, nhưng trong quân kỷ luật nghiêm chỉnh, không chút manh động, trong lòng hắn hiện lên chút hy vọng, Lâm tiểu huynh người cũng đừng làm cho ta thất vọng a.

Lý Thái thấy Chỉ Tình đầy mặt sầu lo, liền nói : “Chỉ Tình nha đầu, người xem trận này, là Tô Mộ Bạch thắng, hay là Lâm Tam thắng .”

Từ Chỉ Tình trầm mặc không nói, một lúc lâu sau mới thờ dãi nói : “Ai thắng ai bại, Chỉ Tình không dám đoán bừa, ta chỉ biết một điểm , đó là Tô Mộ Bạch dù có thắng cũng nhất định là thắng thảm.”

Từ Vị liếc mắt nhìn chỉ tình, gật đầu cười nói : “Chỉ nhi, người đem Lâm Tam này ra nhìn thấy rồi. Người này làm việc làm người không theo một gương mẫu nào, tất thấy đều có thể ngoài dự đoán của mọi người.” Hắn chuyển hướng sang Lý Thái nói : “Lý lão tướng quân, hay chúng ta cùng đánh cá đi, trận hôm nay, nếu là Lâm Tam thắng, ta liền mời người tới nhà ta uống ba ngày.”

Lý Thái còn chưa trả lời, hoàng đế đã nghe được thích thú, cười nói : “Từ ái khanh, nghe người nói như thế, chẳng lẽ người đối với vị kỳ nhân tự mình đề cử cũng không tin tưởng, chuyển sang ưa thích Tô Mộ Bạch nếu không thì sao lại chịu bỏ tiền mua rượu ?”

Từ Vị lắc đầu nói : “Không phải vậy, không phải vậy. Lão thần cũng muốn bán ra chỗ rượu tích trữ này đi. Nếu là Lâm Tam thắng, ta xin đứng ra làm chủ. Mời chư vị đồng liêu uống mười ngày mười đêm, cũng là cam tâm tình nguyện.

Hoàng Đế cười nói: ” Cái này thật thú vị, Từ ái khanh, lần này người làm chủ, cũng tính cho trăm một phần, ta từ lâu cũng muốn tới nhà người thưởng thức nữ nhi hồng lâu năm của khanh.”

Một câu nói ra mọi người đều cười to, Từ Chỉ Tình cũng đỏ bừng mặt, Từ Vị cất kỹ nữ nhi hồng, đó là vì nữ nhi này, đáng tiếc Từ Chỉ Tình hồng nhan bạc mệnh, còn chưa quá môn, chưa thấy mặt hôn phu thì vị hôn phu đó đã tử chiến tại sa trường rồi, nữ nhi hồng này đến bây giờ còn chưa mở ra.

Hoàng đế nói những câu này là cố ý trêu chọc nữ quân sư, mọi người nghe được đều vui vẻ, chỉ có Lý Thái lắc đầu thờ dãi. Làm trì hoãn việc chung thân của Chỉ Tình, quả thật là lỗi của Lý gia, hắn nhìn Từ Chỉ Tình một cái, than thở :” Chỉ nhi, nếu người có người nào đúng với ý thích, đề xuất với bá bá, bá bá vì người làm mai. Người là khuê nữ của Từ gia, cũng khuê nữ của Lý Thái ta. Chúng ta nhất định phải làm đám cưới thật lớn, gả người đi.”

Từ Chỉ Tình sắc mặt ửng đỏ, tự nhiên cười nói : “Tạ Hoàng thượng cùng Lý bá bá hậu ái. Chỉ Tình mê đắm vạn vật, đối với chuyện nữ nhi cũng không chút lưu luyến. Rượu ngon của Từ gia ta, xin mời chư vị uống thoải mái.”

“Mau nhìn—” Từ Vị đang tập trung tinh thần nhìn sa trường đằng xa, đột nhiên phát ra một tiếng kêu kinh hãi, thu hút ánh mắt của mọi người chuyển hướng ra giáo trường nhìn lại. Chỉ thấy quân kỳ trong ba quân của Lâm Tam lay động, bóng người qua lại, Lâm Tam bắt đầu hành động.

Nghe được lời nói của Lâm Văn Vinh, Hồ Bất Quy cùng Đỗ Tu Nguyên nghênh đầu lên nhìn lại, chỉ thấy trên giá trường cát bụi dập dờn, một đám người dày đặc, trong tiếng ngựa hí vang, vô số người trào đến như thủy triều, nhanh chóng vọt tới hướng đối phương.

“Con bà nó, ít nhất cũng là năm ngàn người.” Hồ Bất Quy nhếch miệng nói, trong mắt hiện lên vẻ hưng phấn : “Lần này có thể có thể đánh rồi, tên trạng nguyên kia còn có thể chơi chiêu này, thật sự không phải là kẻ ngu ngốc.”

Lý Vũ Lăng là lần đầu tiên nhìn thấy khung cảnh to lớn vậy, hắn tuy còn trẻ tuổi nhưng cũng là xuất thân từ gia tộc cầm quân, thấy tình hình trước mắt, trường đao trong tay vung lên, tuần mà cũng hí vang, hưng phấn kêu to : “đánh a, đánh cho thỏa thích”

Hai cái tên này đều là kẻ cuồng chiến tranh a, Đỗ Tu Nguyên cười khỏ một tiếng, hần am hiểu mưu lược gặp chuyện trầm tĩnh, tỉnh táo, thấy đối thủ trước mắt gấp năm lần mình, thế tới hung hãn, khí thế mãnh liệt, lo lắng nhìn Lâm Văn Vinh một cái, nói khẽ : “Tướng quân, làm sao bây giờ?”

Con bà nó, tên họ Tô này thoát nhìn thì lịch sự tao nhã, không nghĩ tới vẫn còn là một cao thủ ám đấu a, Lâm Văn Vinh nuốt nước miếng một cái, thẩm ướm cổ họng khô khốc, hỏi : “Đỗ đại ca, nếu cùng bọn họ liều mạng đánh bữa tới, chúng ta có bao nhiêu phần thắng ?”

Đỗ Tu Nguyên cùng Hồ Bất Quy ngày thường đều đều đối diện nhân mã cùng nhau luyện binh, đối với bọn hần sức chiến đấu hiểu biết rất rõ ràng, nghe vậy trầm tư nói : “Dùng một địch hai các huynh đệ thắng dễ dàng, dùng một địch ba , sợ là không được.”

“Lấy một địch ba cũng không vấn đề gì.” Hồ Bất Quy lại cương ngạnh nói : “Lâm tướng quân, những người dưới tay ta tuyệt không sợ chết.”

Hồ bất Quy này giống với dạng phần tử hiếu chiến, Lâm Văn Vinh tự nhiên không dám tin nghe lời hần nói, nhưng thật ra so với lời Đỗ Tu Nguyên gần như nhau, Lâm Văn Vinh ngày đó đề nghị chế độ đào thải kẻ yếu, luôn luôn được Đỗ Tu Nguyên cùng Hồ Bất Quy trung thực chấp hành, cái này gần như thủ đoạn tàn khốc bất cận nhân tình, đối với việc tăng cường sức chiến đấu của quân sĩ có tác dụng cực lớn, lấy một địch hai, tuyệt không phải nói vô căn cứ, nhưng quân sĩ đối diện cũng là tinh nhuệ của Đại Hoa, tuyệt không thể có chút khinh thường.

Trong lúc mấy người đang trầm tư, Lâm Văn Vinh phóng mắt nhìn lại, chỉ thấy ngăm nhìn nhân mã của Tô Mộ Bạch, kỳ binh ít nhất năm ngàn, tuần mã hí vang, trường đao vung cao, lao đến tấn công vào kẻ địch phía trước. Đội hình tụ hợp không phân tán, có sức tập trung, hiển nhiên là thao luyện đã lâu, trận hình thuần thực, phía sau là vô số trường mâu bộ doanh, theo sau kỵ binh, đội đoàn nghiêm cẩn, sĩ khí mạnh mẽ, hiển nhiên là không dễ sánh được. Kỵ binh cùng bộ doanh lúc đó, cách nhau hơn mười trượng, đây cũng là đội hình tiêu chuẩn kỵ - bộ hợp đồng tác chiến.

Thấy mấy ngàn kỵ binh đối phương xung kích phía trước, Lâm văn Vinh khẽ cắn môi, mẹ kiếp, may mắn lão tử cũng là lão tổ tông chơi thủ đoạn, sớm bảo Lý Thánh chuẩn bị đồ vật, bằng không lúc này đây thật sự là bị họ Tô này diệt mất cũng còn không biết.

“Lý Thánh —” Lâm Văn Vinh quát lớn.

“Có mặt tướng —” Lý Thánh thở hồng hộc chạy tới, vẻ mặt vừa hưng phấn vừa kích động, theo sau hần cũng là mấy trăm nhân mã, kéo theo hơn mười chiếc xe lớn, trên xe chứa đầy cỏ khô, đúng là lương thực chuẩn bị cho chiến mã.

“Lý đại ca, ta không nói lời thừa nữa, vinh dự sinh tử của mấy ngàn huynh đệ ta, giờ ở trong tay người.” Lâm Văn Vinh hơi trầm ngâm nói, Hồ Bất Quy cùng Đỗ Tu Nguyên đưa mắt nhìn nhau, Lâm tướng quân thế này là có ý tứ gì ? Chẳng nhẽ trận này muốn cho thần cơ doanh xung sát.

Lý Thánh khom người nói : “Tướng quân tính toán không hề sai sót, phòng ngừa cẩn thận, mặt tướng tâm phục, khẩu phục.”

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, cũng không giải thích, sắc mặt nghiêm chỉnh, quát lớn : “Thần cơ doanh ở đâu?”

Mấy trăm cung thủ ra khỏi hàng, kết thành đội hình chiến đấu, cầm trong tay cung cứng, xếp thành hàng lối trước trận, hai mắt sáng rực, chính là đối kháng với mấy nghìn kỵ binh đối thủ xung kích phía trước.

Hồ Bất Quy cùng Đỗ Tuy Nguyên sắc mặt đồng thời đại biến, mấy trăm xạ thủ này, có thể nào ngăn cản hơn ngàn kỵ binh quân đang xung kích? Lâm tướng quân chẳng lẽ điên mất rồi.

“Lâm tướng quân —” Hồ Bất Quy nóng lòng muốn nói, Lâm Văn Vinh vung tay lên nói : “Nghiêm chỉnh chấp hành, nghe lệnh chỉ huy, tiến thủ chuẩn bị.”

Hơn trăm tiễn thủ dương cung lấp tên,nhìn kỵ binh kia tiến tới như gió, đảo mắt đã tiến vào phạm vi cung tên bắn tới, Lâm Văn Vinh hét lớn một tiếng : “Bắn tên.”

Mấy trăm mũi tên bay tán loạn như cào cào, hướng đến kỵ binh đang xung kích bắn tới. Cung tiễn dùng trong trận chiến diễn tập này, đầu tên đều đã bị bịt lại thức sự là có sức bắn ra thì có nhưng không có đầu nhọn nên lực sát thương bị hạn chế rất lớn, binh sĩ thần cơ doanh trong quân của Lý Thánh đều là thần tiễn thủ trăm người có một, trận mưa tên này độ chính xác cực cao, có đến một nửa bắn trúng mắt tuần mã đang phi tới, mấy trăm chiến mã cùng nhau hí lên một tiếng, đau đớn, bốn chân mềm nhũn, ngã trên mặt đất, hơn mười kỵ sĩ trên ngựa ngã theo, tiếng rên rỉ vang lên không dứt.

“Đánh tốt lắm.” Lý Vũ Lăng hô to một tiếng, hưng phấn kêu lên. Hắn lần đầu thấy khung cảnh thực chiến, lại vẫn còn tính trẻ con, tự nhiên cao hứng vô cùng, bọn người Đỗ Tu Nguyên và Hồ Bất Quy lại vẫn như cũ lo lắng trùng trùng, phương pháp bắn mắt ngựa này, là Hồ Bất Quy học được từ người Hồ, hơn nữa thần cơ doanh thật sự là thần tiễn thủ, mặc dù hiệu quả không sai, nhưng đối phương chỉ ít có một ngàn năm trăm kỵ binh, thiệt hại mấy trăm, không thể gây thương tổn đến gân cốt, ngược lại càng kích thích sát khí của bọn họ.

Quả không ngoài dự đoán, kỵ binh đối phương bị thất bại một trận, giống như phát ra hung tính, càng vội chạy đến chém giết, trong khi chạy đội hình thay đổi, từ ngang biến dọc, làm cho xạ thủ mất đi mục tiêu, cung tiễn của thần cơ doanh nhất thời mất đi uy lực, đợi đến khi mưa tên bắn xong một trận nữa, kỵ binh đối phương thiệt hại đã giảm hẳn.

“Xông lên —” những kỵ binh phía trước hùng tráng hô cao, ngựa lao như bay, bỗng dọc biến thành ngang, như thủy triều hung mãnh tràn vào.

“Thần cơ doanh lùi ra sau, Lý Thánh —” Lâm Văn Vinh hét lớn một tiếng, hạ lệnh.

“Nhận lệnh” Lý Thánh sớm suất lĩnh binh sĩ thủ hạ chuẩn bị thỏa đáng chỉ chờ mệnh lệnh, nghe Lâm tướng quân ra lệnh, mấy trăm binh sĩ thần cơ doanh thúc ngựa, nhanh chóng lùi lương thảo trên xe ngựa xuống, trong nháy mắt đã dựng trước kỵ binh đối thủ một đạo bình phong bằng cỏ khô.

Lương thảo vừa mới ném xuống xong, kỵ binh đối thủ đã trùng sát tới, Lý Thánh hốt hoảng hét lên một tiếng : “Lui, mau lui.”

Mấy trăm kỵ binh trong ba quân của Lâm Tam quả thật theo chấp hành nghiêm lệnh, vừa nghe tướng quân hạ lệnh lui lại, liền phi lên chiến mã, thúc ngựa chạy như điên, tư thế tuy thuần thực vô cùng, nhưng lại là dùng trong chạy trốn, thực sự khiến người cảm thấy đáng tiếc.

Trên thành lâu hoàng đế cùng chúng thần tử cũng nhìn rõ ràng rành mạch tình hình trước mắt, Lâm Tam này cũng không trụ lại được rồi, một lượt mưa tên qua đi, liền vội vàng lui lại, chỉ dựa vào lương thảo xe ngựa chắn ở phía trước, là có thể chôn đờ thiết kỵ thế như chẻ tre của Tô Mộ Bạch sao ? thật sự quá ngây thơ rồi.

Ánh mắt mọi người đều dồn lên người Từ Vị, Tự Vị đại học sĩ học thức siêu phàm, nhân quang độc đáo, chỉ là hôm nay mất đi cái nhìn, cực lực đề cử tới hoàng thượng nhân vật bất thành khi như vậy, thực sự khiến người ta thất vọng.

“Lý ái khanh, Tô Mộ Bạch trận này dùng binh thế nào? Có sơ sót gì không?” Ánh mắt hoàng đế nhìn vào trên chiến trường hai bên giao chiến, nhưng hỏi Lý Thái ở bên.

Lý Thái lắc đầu nói : “Tô Mộ Bạch lần này dùng binh, là binh thư chiến pháp điển hình, kỵ xung bộ tùy (kỵ binh lên trước bộ binh theo sau), ứng dụng thật là không sai, trận hình kỵ binh biến hóa mau lẹ, xung kích mạnh mẽ, bộ doanh tốc độ cũng không sai, chỉ là -”

Trên tường thành này, hiểu binh pháp tác chiến, thực sự không có mấy người, Lý Thái là Đại Hoa đệ nhất danh tướng, trải qua hàng ngàn trận đánh, kinh nghiệm phong phú bao nhiêu, hắn nói tự nhiên là không có sai.

Hoàng đế nghe hắn tán dương Tô Mộ Bạch, có chút gật đầu, lại nghe hắn thay đổi ngữ khí, liền cười nói : “Lão tướng quân, chỉ điểm một hậu sinh văn bối, nhưng lại khách khí như vậy làm gì, có gì hãy cứ nói hết ra.”

Lý Thái ngừng nhìn nói : “Duy nhất không đủ, cũng là cự ly giữa kỵ binh cùng bộ doanh, hiềm nỗi duy trì khoảng cách xa một chút. Theo như binh thư mà xem, cự ly này cũng tính là đúng, nhưng theo kinh

nghiệm thực chiến của lão thần mà xem, điều này có điểm không ổn rất lớn. Thí dụ như là tác chiến trên bình nguyên, kỵ doanh và bộ doanh liên kết với nhau gần một chút, để ngừa bị kỵ binh địch chặt đứt, Từ nha đầu, người xem thế nào ?”

Hoàng đế mỉm cười nhìn Từ Chỉ Tình một cái, Từ tiểu thư khom người nói : “Ý kiến của Lý bá bá, Chỉ Tình vô cùng tán thành, cuộc chiến hôm nay, e là sinh ra chuyển biến ngược.”

Hoàng đế gật gật đầu: “Nói về Tô Mộ Bạch xong rồi, lại nói về vị kỳ nhân Từ ái khanh đề cử. Lý ái khanh, người nghĩ hẳn biểu hiện thế nào ?”

Lý thái nhìn ra xa ở đồng cỏ ngăn trở trước kỵ binh một cái, lắc đầu nói : “Lâm Tam người này làm việc, lão thần nhìn không ra, đồng cỏ ngăn binh này, cũng không phải binh pháp trên quyển binh thư nào, nhưng từ tình thế chiến trường mà xem, có một điểm có thể khẳng định —”

“Việc gì có thể khẳng định?” Hoàng đế nghe lão tướng quân phân tích cuộc chiến, nhưng lại nghe tới thích thú, vội vàng hỏi.

Lý Thái cười nói : “Từ nha đầu, tới người nói đi.” Ánh mắt chúng thần đều dồn cả vào người Chỉ Tình, ngay cả Thành vương kia vẫn trầm mặc ít nói, cũng lắng tai nghe lời nói của Chỉ Tình.

Từ tiểu thư mỉm cười nói : “Trong chiến sự thường xuyên xảy ra, đồng cỏ khô ngăn binh này của Lâm Tam, chưa đánh đã chạy, chỉ có hai khả năng.”

Hoàng đế cười khở nói : “Từ nha đầu, người không nên ngăn sự hứng thú của trẫm, Nữ nhi hồng kia của nhà người, trẫm sẽ cho người tiếp tục bảo quản là được rồi.”

Mọi người cười to, Từ Chỉ Tình sắc mặt đỏ lên, khẽ nói : “Nếu không phải là Lâm Tam này vô năng, thì chắc chắn là dùng yếu nhược đối địch tất có dự mưu phía sau.”

Dự mưu phía sau? Mọi người kinh nghi một trận, lương thảo này có thể có cái gì lợi hại, huống chi toàn quân Lâm Tam đã lui lại, chẳng lẽ trong đó có giấu người?

“Oành — Oành —” Hai tiếng nổ lớn kinh thiên vang lên, đất rung núi chuyển, tường thành trên mặt đất đều rung động, loan trưởng quả hoàng đế cũng lay động khẽ một trận

“Người nào khai pháo ? hộ giá, mau hộ giá —” Chúng thần kinh hãi thành một đoàn, cao giọng kêu lên, mấy hộ vệ thị tùng vội vàng vây lấy bên người hoàng đế, che hẳn ở bên trong,

Chỉ có Từ Vị , Lý thái là những người đứng yên không hoảng hốt, Hoàng đế cười nói :” Hộ giá cái gì? đây là thực binh giao chiến, bắn hai quả pháo không phải bình thường sao?” Hắn đưa mắt nhìn lại, đã thấy đối diện một mảng hỏa quang , binh mã Lâm Tam ở nơi nào cũng nhìn không thấy.

Kỵ binh của Tô Mộ Bạch thế tới cực nhanh, nháy mắt đã đến trước xe lương thảo, thấy quân sĩ Lâm Tam vút xe mà đi, chúng binh sĩ kỵ doanh trong mắt hiện lên một tia khinh miệt, thế ngựa không ngừng, trực tiếp đâm lương thảo ngăn trở kia phá ra , mấy ngàn nhân mã dừng mãi vọt qua, xe đẩy cỏ khô bị phá ra tán loạn khắp nơi, hình thành một đội hình dàn trải kéo dài, cảnh tượng thật là hoành tráng, trong chớp mắt, kỵ binh liền đột phá phòng tuyến cỏ khô, thẳng tới trong ba quân của Lâm Tam.

“Oành —” một tiếng thê lương tiếng thét thất thanh đột nhiên vang lên, một viên đạn pháo to lớn bắn đến trước mắt, rồi rơi trên đồng cỏ khô sau lưng kỵ binh, đồng cỏ khô trong nháy mắt thiêu đốt.

Ngàn kỵ binh của Tô Mộ Bạch nhất thời toàn thân toát ra mồ hôi lạnh, đây là diễn binh không phải là thực chiến, Lâm Tam dám khai pháo, chẳng lẽ hẳn điên rồi ?

Suy nghĩ chưa xong, lại nổi lên một trận nổ kinh thiên, cũng là đồng cỏ khô kia nổ ra, một thanh âm tiếng nổ kịch liệt vang lên, tựa như là pháo bắn không ngừng, sóng nhiệt cuộn cuộn thổi đến mặt, trong sát na, đồng cỏ khô vừa nổ mạnh vừa kịch liệt thiêu đốt, hình thành một biển lửa thật dài, đem bộ binh cùng kỵ binh trong nháy mắt chia thành hai đoạn.

Thuốc nổ ! Thiên hộ của kỵ binh thoáng chốc đã hiểu được đạo lý trong đó, trong đồng cỏ khô này cất giấu tầng tầng thuốc nổ, Lâm Tam cố ý đem đám cỏ khô này vút bỏ, là vì làm cho người khác tự mình mất cảnh

giác, sau đó dùng hỏa pháo châm lửa cho thuốc nổ, mẹ kiếp, đây còn là diễn tập sao ? Lâm Tam, đây là giết người đó!

Sóng nhiệt rừng rực truyền đến, chiến mã xung phong phía trước cảm nhận được thể lửa cuộn cuộn phía sau, nhất thời cùng hí lên, bốn vó tung ra, liều mạng chạy về phía trước, đây vốn là chiến mã huấn luyện thuần thực, trong ngày thường đề cương một cái, liền có thể thu phóng tự nhiên, nhưng hôm nay đối mặt với biển lửa hừng hực phía sau, mặc cho kỵ sĩ lôi đứt dây cương, cũng không ngừng được thể ngựa, mấy ngàn con tuần mã, phát điên phóng về phía trước.

Mười mấy thốt chiến mã đi đầu vọt lên phía trước, đi được vài bước, đột nhiên trùng móng xuống, chân trước uốn cong, đầu ngựa hạ xuống, ngã cắm đầu về phía trước, mười mấy tên kỵ binh bay ra ngoài, ngã mạnh trên mặt đất.

“Bán mã tác!” (xem DDSL để biết thêm chi tiết ^ ^) tên thiên hộ trong lòng kinh hãi, thật sự sợ người ngựa phía sau lại tới, hần nâng trường đao lên, liền mạng kéo cương ngựa, hét lớn : “Ngừng tiến tới, ngừng tiến tới, phía trước là bán mã tác.”

Hơn ngàn kỵ sĩ tự nhiên biết sự lợi hại của bán mã tác, nhưng đối diện với thể lửa thiêu đốt phía sau, chiến mã bình thường cực kì dễ sai bảo đã sớm nổi cơn điên, mấy trăm thốt chiến mã đồng thời phóng về phía trước, vướng phải bán mã tác liền ngã xuống, tuần mã phía sau cũng ngừng không được thể ngựa, nhảy lên trên cao, lại đâm nát người đồng bạn phía trước, liền tiếp ngã quỵ trên mặt đất, miễn cưỡng kéo cương tuần mã, nhưng lại khiến cuồng tính bộc phát, hí lên một tiếng, chân trước dựng lên cao, thẳng đứng so với mặt đất, đem đám kỵ binh ngày thường sống chết nương tựa vào nhau, hất mạnh ra ngoài, trong khoảnh khắc người ngã ngựa lật, tiếng kêu la khắp nơi, khung cảnh cực kỳ thảm liệt.

Đỗ Tu Nguyên nhìn tình hình trước mắt, trong lòng có chút không đành lòng, dù sao đây đều là huynh đệ của mình, mặc dù không tới mức bỏ mạng, nhưng dạng thương thế nghiêm trọng này, không dưỡng thương cả tháng, sợ là không khôi phục được.

Lâm Văn Vinh cũng hiểu rõ tâm tình của hắn, ra tay thế này hắn làm sao có thể chịu được ? Nhưng đây là thực chiến, hôm nay chính mình đã hạ thủ lưu tình rồi, nếu không như thế, đám kỵ binh trong trường này, phía trước có dây thừng, sau có lửa mạnh, đã thành mục tiêu sống cho thần tiễn thủ, nếu muốn diệt bọn hắn, dễ như trở bàn tay.

Hắn vỗ vỗ bả vai Đỗ Tu Nguyên, cười khổ nói : “Đỗ đại ca, huynh nên coi chúng ta đang là người Hồ, bởi như thế, tâm lý cũng cảm thấy tốt hơn, những huynh đệ này bây giờ bị thương, nhưng lại nhận được kinh nghiệm giáo huấn, ngày sau thật sự gặp người Hồ hung hãn, có thể chảy ít máu hơn, huynh nói có đúng hay không ?”

Đỗ Tu Nguyên cười sang sảng nói :” Lâm tướng quân nói đúng cực kỳ, bây giờ chúng ta làm ác nhân, cho bọn hắn một chút giáo huấn, Đỗ mỗ tự nhận đọc thuộc binh thư, nhưng nếu nói về mưu lược, cũng không phải là đối thủ của người, trong cổ khô này dấu thuốc nổ, cũng chỉ có Lâm tướng quân người dám làm, chỉ là chúng ta hôm nay lại ở trước hoàng thượng nổ pháo, là đại bất kính, không chừng sẽ rước lấy rắc rối.”

Lâm Văn Vinh lắc đầu nói : “Cái này ta nói không được, dù sao ta cứ đánh như vậy, không phải muốn xem ta bị đối thủ đem ra làm bánh bao thịt quét sạch sao?”

Đỗ Tu Nguyên tư duy tỉ mỉ, có hỏi chút nhưng cũng là xuất ra từ sự quan tâm thật sự, hắn bắt đầu gật đầu, lại nói : “Bắn pháo cũng đã bắn rồi, nhưng mặt tướng vẫn có một chuyện lo lắng.”

Lâm Văn Vinh cười nói : “Huynh chẳng lẽ muốn hỏi, ta bắn pháo, Tô Mộ Bạch có thể hay không cũng cho chúng ta vài phát pháo ?”

“Đúng là như thế.” Đỗ Tu Nguyên gật gật đầu nói : “Giờ chúng ta là người khởi xướng, hắn sẽ không nương tay.”

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc nói : “Ta đây chính là đánh bạc, cá là hắn không dám khai pháo. Chúng ta dùng pháo nhưng cũng chỉ là đốt cỏ, tới tận bây giờ, ta còn chưa cùng bọn họ thực sự phạm qua, hắn là kẻ đọc sách, lại muốn làm quan, không giống chúng ta không có chút cổ kị nào như vậy, nếu là hắn thật sự dám khai pháo, chúng ta liền với một ngàn năm trăm kỵ binh của hắn cùng nhau xông đời, hắn tất nhiên đành

được thắng lợi, hấn lăm sát người vô tội, coi binh lính như cỏ rác, thanh danh này truyền ra ngoài, như thế nào có thể lãnh binh, như thế nào có thể làm quan ? Huynh nếu là hấn, huynh có dám hay không?”

Đây là nhân tính a, Đỗ Tu Nguyên bất đắc dĩ thở dài, Lâm tướng quân nhìn người, chính là luôn nhắm đến chỗ yếu hại của đối phương, chỉ dựa vào điểm này, đếm khắp ở trên triều và trong dân gian, lại có người nào có thể so sánh với hấn,

262. Chương 260: Kỳ Binh

Bộ doanh phía sau kỵ binh, thấy trước mắt đường đi bị chia cách, phía trước tinh kỵ lại trùng mai phục, bộ doanh thiên hộ nhất thời khẩn trương, mang theo thủ hạ nhân mã liều mạng phóng tới phía trước. Bọn họ biết rõ, chỉ có hội hợp cùng kỵ binh phía trước mới có thể thay đổi cục diện thảm bại sắp tới.

Đại quân Lý Thái trước khi xuất phát vẫn ở tại giáo trường thao luyện diễn tập. Đa số lương thảo trong trường là cỏ khô dành cho chiến mã trong nhiều ngày, chuẩn bị cực kỳ dồi dào. Được Lâm tướng quân lợi dụng để dùng, một phát pháo đốt lên, hỏa thế kia càng ngày càng vượng đem mấy ngàn bộ binh ngăn trở bên ngoài vòng lửa dữ, có thể dễ dàng dập tắt được sao?

” Con mẹ nó. Cái này mới được gọi là chiến tranh chứ .” Trong mắt Hồ Bất Quy hung tính đại phát, cũng bất chấp đối thủ cũng là tinh nhuệ của Đại Hoa, trường đao nâng lên, cao giọng hét :” Các huynh đệ, xông lên—”

Thủ hạ của hấn là năm trăm kỵ binh như một trận gió lốc, hướng về phía trước cuốn tới. Đây đều là do Hồ Bất Quy tỉ mỉ chọn ra đích thực là hồ lang chi sư, trải qua đại chiến thử thách, hung mãnh bưu hấn không phải là nói quá, lấy một địch ba cũng không phải là nói phét.

Thủ hạ Tô Mộ Bạch cũng là kỵ binh tinh nhuệ của Đại Hoa. Chỉ là hôm nay bị vây chặt, chưa giao thủ cũng đã tổn hại gần một nửa nhân mã, lại là binh lính mệt mỏi, lòng người hoảng sợ, sức chiến đấu đại giảm. Mặc dù thiên hộ đang chỉ huy phía dưới liều chết ngoan cường kháng cự, nhưng cũng không phải là đối thủ của Hồ Bất Quy. Hồ Bất Quy dĩ đại cật lao*, sĩ khí đang vượng , năm trăm kỵ binh xông vào, liền như gió cuốn mây bay, đao chém thương gạt. Đem kỵ binh đối phương gạt rơi xuống ngựa , tuy là thương chẳng có đầu, đao không có mũi nhọn , nhưng kỵ binh giao chiến, bị gạt xuống ngựa chính là thất bại.

(Chú thích: Dĩ cật lao : Nghĩa đen của kẻ này là lấy nhân hạ chọi với nhọc mệt, tức là dùng mưu kế để không mệt sức mình mà xử trí với quân địch bị nhọc mệt, hay bị mình làm cho mệt.)

Cháu ruột của Lý Thái là Lý Vũ Lăng tuổi tuy còn nhỏ nhưng cũng ngoan cường theo sát phía sau Hồ Bất Quy cùng Hứa Chấn. Vọt lên thứ ba, tiến tới trận địa địch đâm chém, trong nháy mắt hai người tung hoành, uy mãnh dị thường, tướng môn hổ tử quả nhiên danh bất hư truyền.

Hồ Bất Quy bên này chiến đấu với kỵ doanh gần đến hồi kết, Đỗ Tu Nguyên đưa mắt chuyển hướng đến bộ doanh đối diện, nhất thời cả kinh nói: “Lâm tướng quân, quân địch sắp xuyên qua hỏa trường rồi.”

Lương thảo thiêu đốt cực kì mãnh liệt. Ba nghìn bộ binh căn bản không thể dập tắt, chỉ là ngăn lửa lớn hai bên, ở giữa hình thành một thông đạo không rộng lắm, mấy nghìn nhân mã từ đó xuyên qua, tới trợ giúp kỵ doanh.

Lâm Văn Vinh liếc mắt nhìn phía xa xa , thấy mấy ngàn bộ binh đao thương sáng ngời, sóng người cuộn cuộn, giống như một dòng nước đen cuốn về đối phương đánh tới. Hấn cười hắc hắc, quạt lông trong tay phe phẩy :” Binh gấp năm lần có thể công thành. Hôm nay là tác chiến trên bình nguyên, Tô Mộ Bạch tuy là chủ công, nhưng tại sao lại cần phải dùng binh gấp năm lần ! Trạng nguyên huynh này quả là rất cẩn thận.

Đỗ Tu Nguyên thấy hấn mặt mày tươi cười, thật nhẹ nhàng thoải mái, tựa hồ một chút cũng không nóng nảy, cũng không biết hấn có cái chủ ý gì. Nhưng thấy bộ binh đối phương càng tụ càng nhiều, đại bộ phận vượt qua vòng lửa, tập kết đội hình, chính là kết đội công tới phía trước.

Không thể không thừa nhận, Tô Mộ Bạch này dùng binh, nhất cử nhất động đều hàm chứa đạo của binh thư một cách thâm sâu. Ba ngàn bộ binh trước mắt trận hình chặt chẽ, tiến có thể công, lùi có thể thủ,

lĩnh hội thấu đáo đạo dùng binh, xem ra trạng nguyên huynh đối với binh thư đích xác cũng khổ công một phen.

“Đỗ đại ca, huynh giúp ta xem xem, bộ binh Tô Mộ Bạch đã tới chưa?” Lâm Văn Vinh mỉm cười nói.

Đỗ Tu Nguyên ngưng mắt nhìn ra xa nói : “Bẩm cáo tướng quân, ba nghìn nhân mã đã qua một nửa.”

Lâm Văn Vinh gật gật đầu, Hồ Bất Quy suất lĩnh kỵ binh, nhìn thoáng qua, chỉ thấy song phương kịch chiến đã gần đến hồi kết, kỵ binh đối thủ phần lớn đã bị gạt xuống ngựa, chỉ còn thừa mấy tên còn đang liều mạng giãy dụa. Giữa trường chiến mã náo loạn, chạy chốn tứ xứ, vô cùng hỗn độn.

Lâm tướng quân giương lông mày, hét lớn một tiếng : “Đỗ Tu Nguyên đâu?”

Tới rồi, tới rồi, cuối cùng cũng tới rồi. Đỗ Tu Nguyên trong lòng căng thẳng, vội vàng ôm quyền lớn tiếng nói : “Mặt tướng ở đây!”

”Người suất lĩnh bốn trăm bộ doanh, hiệp trợ Hồ Bất Quy chinh đồn lại ngựa của kỵ doanh đối phương. Chỉ cần là còn thở, ngựa không gãy chân, tất cả đều thu thập lại cho ta, tụ tập tại chính diện địch quân, giao cho Lý Thánh xử lý.

“Tuân lệnh.” Đỗ Tu Nguyên hưng phấn đáp. Mặc dù không biết Lâm tướng quân muốn chiến mã này làm cái gì, nhưng nhìn hần mi gian có ý cười, bản năng Đỗ Tu Nguyên có một loại trực giác, Lâm tướng quân sớm đã có chủ ý rồi.

Bốn trăm tướng sĩ bộ binh dành sức sẵn sàng hành động. Dưới sự chỉ huy của Đỗ Tu Nguyên, cấp tốc chạy tới hướng kỵ binh giao chiến. Ghi nhớ lời dặn dò của Lâm tướng quân, bốn trăm binh sĩ thấy giữa trường chiến mã tán loạn liền liều mạng tiến lên tóm lấy dây cương. Những chiến mã này bị ánh lửa làm cho sợ hãi, sinh ra bất an cùng cực, vất vả lắm mới đưa chúng đồng thời tập trung lại, mỗi người đều nắm trong tay hai thốt chiến mã, người hét ngựa hí, náo nhiệt phi thường.

Hồ Bất Quý nói dùng một địch ba, tuyệt không phải giả. Trong chớp mắt, tàn dư của kỵ binh đối phương chỉ còn lại có một người chủ tướng kia thôi. Hồ Bất Quý một đao đánh lên người thiên hộ đầu lĩnh của đối phương, đem hần ngã xuống ngựa, thiên hộ kia trên mặt đất lăn một vòng, lại trợn mắt tức giận đứng lên, vô cùng không phục.

Hồ Bất Quý ha hả cười to nói : “Lưu Quốc Hiên, ngươi phục hay là không phục.”

Lưu Quốc Hiên mắt hồ mở to nói : “Dùng pháo đánh lén, chút âm mưu quỷ kế lừa đảo. Lưu Quốc Hiên ta không phục, có bản lĩnh cùng ta đao thật thương thật chém giết một hồi.”

Hồ Bất Quý cười lạnh nói : “Các ngươi năm nghìn vây áp chúng ta một nghìn, ngươi cũng có khí phách cùng nói ta âm mưu quỷ kế sao? Nếu hôm nay bị gạt xuống ngựa là ta, ngươi còn có thể nói cái gì âm mưu quỷ kế không?”

Trên mặt Lưu Quốc Hiên hiện lên một tia xấu hổ, không nói gì nữa. Lâm Văn Vinh nhìn thấy liền lắc đầu, hần tử ngay thẳng này quá ngay thẳng rồi, ở chiến trường không thể giăng giải dững mãnh chính trực, mọi người đều quang minh lỗi lạc. Nói ra thật là dễ nghe, nhưng có thể dựa vào đó mà đánh nhau sao?

“Bẩm tướng quân, kỵ binh quân địch đã bị quét sạch, xin tướng quân hạ lệnh.” Hồ Bất Quý thúc ngựa chạy tới, hưng phấn báo cáo.

Lâm Văn Vinh gật gật đầu, đã thấy từ xa Lý Thánh cũng thúc ngựa chạy lại, báo cáo : “Bẩm tướng quân, thần cơ doanh của ta đã chuẩn bị thỏa đáng, chỉ chờ tướng quân ra lệnh một tiếng.”

Lâm Văn Vinh mỉm cười, gật đầu ra hiệu, Hồ Bất Quý hiểu kỳ nói :” Lý Thánh, tướng quân bảo người đi làm gì vậy?”

Hôm nay, Lý Thánh một phát pháo bắn trúng giữa đồng lương thảo, không sai một phân một ly nào, chính là công đầu, trong lòng đang đắc ý, nghe được câu hỏi của Hồ Bất Quý, liền cười nói :” Thiên cơ bất khả lộ, người muốn hỏi, hãy đi hỏi Lâm tướng quân.”

Hần đối với Lâm tướng quân không thể đơn giản dùng hai chữ bội phục mà hình dung được. Đây quả thật là thần, phòng ngừa cẩn thận, đoán trước diễn biến. Trước lúc điều binh khiển tướng, đã tự mình an bài

chuẩn bị rất nhiều thứ hữu dụng, lúc này mỗi thứ đều có thể dùng tới rồi. Lý Thánh mặc dù đối với Lâm tướng quân vạn phần kính ngưỡng, chỉ là hắn không nghĩ ra, Lâm tướng quân đề phòng cái gì căn bản không đề cập đến, cho dù địch nhân chỉ có một ngàn binh mã, Lâm tướng quân cũng dám chắc cũng sẽ như vậy dùng tới những thứ đồ chơi này. Nguyên tắc của Lâm tướng quân chính là, có thể nằm thì tuyệt đối không ngồi, có thủ đoạn thì cứ đem ra dùng hết, đơn giản thế nào thì làm thế ấy!

Lâm Văn Vinh phóng mắt nhìn lại, chỉ thấy phía trước Đỗ Tu Nguyên cùng chúng tướng sĩ thủ hạ chung lòng hợp lực, đã tụ tập được tám trăm thớt ngựa đang cùng đợi hắn ra lệnh

Lâm tướng quân cười hắc hắc. Xoay người lên ngựa, áo bào quét qua, quạt lông phe phẩy, lại có một loại khí chất tiêu sái dị thường :” Hồ đại ca! Lý đại ca! Chúng ta cùng Đỗ đại ca hội họp thôi.” Lời vừa thoát ra, roi ngựa vút lên, hắn phóng ngựa dẫn đầu, xông lên phía trước, chạy tới đám người Đỗ Tu Nguyên.

“Bộ binh của Tô Mộ Bạch đã qua tuyến lửa, vẫn có ưu thế áp đảo. Lý ái khanh, người xem trận đánh tiếp theo sẽ thế nào?” Hoàng đế trầm mi nhìn ra phương xa, mặt mang nét cười khê, trong mắt thần quang lấp lóe, không ai có thể đoán được hắn đang suy nghĩ gì.

“Bình lực chiếm ưu thế, chưa chắc chiếm lợi về tình thế. Trận này Lâm Tam, chỉ tổn không tới trăm người, liền làm tổn hại tới một ngàn năm tinh kỵ của Tô Mộ Bạch, có thể nói là đại thắng. Thanh thế đang cường thịnh, hơn nữa Lâm Tam này dụng binh khó đoán, không ai thấy được hậu chước của hắn ở đâu. Tô Mộ Bạch kia nếu muốn gỡ lại một ván, sợ là cũng không phải dễ dàng như vậy.” Lý Thái nhìn xa trông rộng, đem chiến sự xem rõ ràng rành mạch, mọi người nghe hắn nói, đều khe khẽ gật đầu. Từ Vị trong lòng cảm thán, Lâm Tam này thật sự là kỳ nhân kỳ mưu, làm kẻ khác kinh hãi vô cùng.

” Dù vậy —” Lý Thái lời nói vừa chuyển, lại mang theo chút bức mình nói :“Tiểu tử này vô pháp vô thiên, trước mặt hoàng thượng cũng công nhiên bắn pháo, lại đem lương thảo của hơn mười nghìn chiến mã đại quân làm đước , thật sự làm người ta phiền não. Nếu không phải đã từng nói chiến tranh không cần phải để ý, lão thần nhất định phải làm nghiêm khắc với hắn.”

Mọi người không dám đáp lời, Lý thái rõ ràng đang trách cứ Lâm Tam, ý tứ ngầm thực sự, người thông minh đều nhìn ra, đây là vuốt đuôi tâm tình của hoàng thượng, bào chữa cho Lâm Tam.

Hoàng đế mỉm cười nói: “Nếu trận đánh hôm nay, hắn đánh thắng, trăm liền khoan thứ cho hắn, nhưng nếu hắn thua, lại đốt mất lương thảo của trăm, hắc hắc, lão tướng quân, sẽ giao cho người nghiêm trị .”

“Hoàng Thượng thánh minh” Từ Vị liền phản ứng trước hết, vội vàng ôm quyền nói. Hoàng đế ha ha cười vài tiếng, lại nghe Từ Vị nói: “Tuy vậy, thật có một chuyện thần không rõ.”

“Nói!”

Từ Vị dừng lại một chút, len lén nhìn qua sắc mặt của hoàng đế, nói khê :” Hôm nay hai bên diễn võ, Tô Mộ Bạch lại tự tiện điều binh, cái này, cái này, thật sự không hợp tình hợp lý.”

“Không phải vậy, không phải vậy.” Lý Thái lắc đầu nói:” Từ lão đệ, người thực tình không hiểu. Diễn binh hôm nay chính là lão phu vì Tô Mộ Bạch mà sắp đặt. Sớm đã nói rõ, hắn thống suất ra trên trận này, hôm nay mấy vạn binh mã ở giáo trường, trừ số của Lâm Tam, còn lại đều tùy ý hắn điều động. Hiện tại tụ tập năm nghìn binh mã, cũng không vượt quá quyền hạn. Trên thực tế, nếu hắn muốn, hơn vạn binh mã còn thừa đều có thể sử dụng, Tô Mộ Bạch khổ đọc binh thư, rất có cái nhìn bài binh bố trận, có thể tùy cơ ứng biến, dùng binh gấp năm lần làm chủ công, chỉnh hợp tỷ lệ binh lính. Đại Hoa ta cùng người Hồ giao chiến, chính là hành động lão luyện thành thực, lấy đại chiến diễn luyện, dù có rất nhiều hạn chế, nhưng cũng xứng đáng gọi là nhân tài có thể đào tạo. Trận đánh hôm nay cũng rất đáng ca ngợi, nếu không gặp phải Lâm Tam, thủ thắng là chuyện không cần phải bàn.

Lý Thái không hổ là bậc lương đồng quốc gia (trụ cột), trung thành thẳng thắn, nói chuyện đúng trọng tâm, không lệch về Tô Mộ Bạch, lại không giúp Lâm Tam, một lời này nói ra mọi người đều gật đầu.

Hoàng đế cười to nói : “Thì ra Lâm Tam vô tình phải diễn vai người Hồ một hồi, đã ủy khuất cho hắn rồi. Có một Tô Mộ Bạch, lại còn có một người càng thêm thần kỳ chính là Lâm Tam, nước có anh tài, lại là thiếu niên anh tuấn, đây là phúc của Đại Hoa ta.”

Quay đi quay lại, ba nghìn bộ binh đối diện đã toàn bộ vượt qua tuyến lửa, mặt sau còn có năm trăm kỵ binh, là đội dự bị của Tô Mộ Bạch. Hơn ba nghìn người, một màn đen kịt, hướng thẳng vào quân Lâm Tam xông tới.

Tô Mộ Bạch cười trên ngựa, nhìn trận hình của Lâm Tam ở xa xa. Bốn trăm bộ binh đứng ở ngoài cùng, phía sau là năm trăm tinh kỵ, trong nền tro bụi mờ mịt kia hiện ra một phiến khôi giáp, một thân mang áo bào trắng trà trộn trong đó, nhìn bộ dạng đó, không phải Lâm Tam thì còn là ai nữa. Không phải do Lâm Tam quá xuất chúng, thật ra là trên thân hắn mặc áo bào trắng, trong tay một quạt lông nhỏ, vô cùng lẻo loét, muốn không nhìn thấy hắn cũng rất khó khăn.

“Cung thủ đâu ?” Tô Mộ Bạch trầm giọng hỏi.

Sớm có thần tiễn thủ trong thần cơ doanh, cung tiễn nhắm chuẩn Lâm Tam, chỉ là lúc này khoảng cách hai quân khá xa, tiểu tướng áo bào trắng kia lại tựa như hồ điệp xuyên hoa. Trại quân trung không ngừng qua lại, nào đâu ngắm chuẩn được hắn.

(hồ điệp xuyên hoa= Bướm bướm trong bụi hoa)

Nhìn khoảng trống giữa hai quân là một khu đất bằng phẳng, trên khuôn mặt âm trầm của Tô Mộ Bạch rốt cuộc cũng hiện lên vẻ tươi cười. Mới vừa rồi bị Lâm Tam dùng thủ đoạn đoạt mất tiên cơ thắng một trận, thật sự là có khổ mà khó nói. Lúc này ta vẫn hơn người gấp mấy lần, xem người còn có thủ đoạn gì nào?

Hai tay Lâm Văn Vinh xoa xoa mày, dưới háng hắc mã chạy qua chạy lại, nhìn kĩ một trận nói :” Ý, tại sao nhìn không thấy Tô Mộ Bạch trạng nguyên kiêm thống suất ?”

Hồ Bất Quy cười nói :” Nếu để người nhìn thấy, hắn sẽ thành bia sống cho thần tiễn thủ, thống suất trong quân không dễ dàng lộ diện.”

Ngất, quả nhiên cùng một dạng giả hoạt như ta, tiểu tướng áo bào trắng khẽ phe phẩy quạt lông, bộ dạng tiên phong đạo cốt, cột nải cười nói :” Có lý, có lý. Khó trách không thấy mặt tiểu tử kia, các vị đại ca, đã chuẩn bị tốt chưa ?”

Chúng tướng cùng nhau kêu lên đáp lại, tiểu tướng áo bào trắng cười hì hì, song thủ bắc lên miêng, mở to thanh quản hét lớn : “Tô tướng quân, Tô tướng quân, người còn ở đó không? Trả lời đi, chúng ta trước tiên nói chuyện phiếm một chút, rồi lại đánh —”

Hắn nội lực không kém, trung khí mười phần, âm thanh truyền đi thật xa, Tô Mộ Bạch trong quân nhìn ra, chỉ thấy tiểu tướng áo bào trắng trấn định tự nhiên, trên mặt mang theo nụ cười hòa ái, quạt lông không ngừng phe phẩy, có sự mạnh mẽ không nói lên lời.

“Tướng quân , Lâm Tam vừa quát tới, có cần trả lời hắn không?” Một tướng quân tham mưu bên người Tô Mộ Bạch nhẹ giọng nói

Tô Mộ Bạch lắc đầu :” Hai quân đối mặt với nhau, kẻ mạnh sẽ thắng. Lúc này giữa ta và hắn là một khu đất trống trải. Đã mất lương thảo, chiêu cũ của hắn khó có thể dùng lại, vì thế hắn dùng kế nghi binh, sợ là ngầm tụ tập âm mưu. Truyền tướng lệnh của ta , ba ngàn bộ binh từ đội dọc biến thành đội ngang, duy trì khoảng cách, mau chóng hướng tới quân địch — tấn công!”

” Tấn công —” Ba nghìn bộ binh như thủy triều, điên cuồng cuốn tới quân trung đối diện, đầu người đan xen dày đặc, khói bụi bốc lên bốn phía, trông xa như châu châu tụ tập trong ruộng.

Lâm Văn Vinh đối với binh pháp không quen, nhưng thấy bộ binh Tô Mộ Bạch đánh vào giãn cách có lý, không chút hỗn loạn, liền biết người này quả thật có chút bản lĩnh, hắn chuyển đầu ngựa, đứng thẳng trước tam quân, qua lại dò xét một vòng, thấy khoảng cách quân địch càng ngày càng gần, đột nhiên áo bào tung ra, quạt lông chỉ về phía trước, uy phong lẫm lẫm lớn tiếng nói :” Nghe tướng lệnh của ta, bộ binh tản ra, kỵ binh tiến lên phía trước, Hồ Bất Quy, chỉ huy mã đội tấn công -”

Bộ doanh mau lẹ tránh ra, làm xuất ra một khoảng lớn cho kỵ binh Hồ Bất Quy xung phong, Hồ Bất Quy gầm lên một tiếng :” Đoàn ngựa đâu -”

Lời vừa phát ra, liền nghe phía sau một trận ngựa hí ồn ào. Hơn tám trăm thốt chiến mã Đỗ Tu Nguyên bắt được, bị tướng sĩ kỵ doanh đoàn đoàn xua đi, vọt lên phía trước. Chiến mã này đen trắng , vàng các

loại mâu sắc hỗn tạp, cao lớn khôi ngô, thể chất mạnh mẽ, am hiểu chạy trốn, tốc độ cực nhanh, liền như một đám mây trôi, mau chóng phóng về phía trước.

Tô Mộ Bạch sắc mặt biến đổi, thiên toán vạn toán, cũng không liệu được Lâm Tam sẽ có chiêu này, hơn ngàn con ngựa đồng thời tấn công, uy lực to lớn bao nhiêu, thủ hạ mình có ba ngàn nhân mã, nhưng cũng không chịu được kiêu tấn công này.

”Biến trận, xếp thành đội dọc!” Tô Mộ Bạch lớn tiếng kêu lên, vội vàng truyền lệnh. Trong lòng lại còn có một tia may mắn, may mắn chiến mã này còn chưa nổi giận, tốc độ tấn công còn trong phạm vi có thể khống chế.

Hắn tâm tư chưa hết, chợt nghe một trận âm thanh càn rầm càn rầm (tiếng móng ngựa nện trên đất) truyền đến. Tiếp theo hơn một ngàn thốt chiến mã kia sau mông dít đồng thời bốc lên trận trận khói nhẹ, bảy ngựa nhất thời điên cuồng hí vang, bốn vó tung ra, chạy trời chết về phía trước.

“Biến trận, biến trận —” Tô Mộ Bạch sắc mặt tái nhợt, quát lên thê lương, muốn cái gì đến cái đó, Lâm Tam này chẳng lẽ là thiên thần chuyển thể không thành ? Sao thủ đoạn nào cũng có thể nghĩ đến vậy?

Nghìn ngựa cùng hí, tung vó điên cuồng, tốc độ nhanh biết bao nhiêu, tốc độ người nào có thể kịp. Ba nghìn bộ binh trận hình chưa kịp điều chỉnh, tiếng càn rầm càn rầm đã gần ngay trước mắt, gần ngàn chiến mã trước mặt, chúng nhân như cắt nát, móng sắt sải ra, mạnh mẽ tiến đến, đem trận hình mà Tô Mộ Bạch kiêu ngạo tự đắc cắt thành mảnh nhỏ. Chúng tướng sĩ lẫn trái ngã phải, khôi giáp tán loạn, một số bị chiến mã hung hăng dẫm đạp. Trong khoảng thời gian ngắn, Tô quân liền lửa thiêu đồng ruộng, không tìm ra được một mảnh đất hoàn chỉnh.

”Kỵ doanh xông lên, nhanh hàng phục chiến mã !” Trong hỗn loạn, Tô Mộ Bạch quát lớn, năm trăm kỵ binh dự bị bên người, là đạo thảo cứu mệnh (nắm cổ chộp được khi ngã xuống vực) cuối cùng của hắn, nhưng binh sĩ bị chiến mã điên cuồng xung kích lùi lại phía sau.

Trong nháy mắt thành vật ngăn cản đường kỵ binh đi tới, phía sau là lương thảo thiêu đốt hừng hực, ở đầu xuất ra thông đạo có thể dung nạp ba nghìn nhân mã thất trận bỏ trốn, binh nhiều tướng mạnh, vốn là gốc rễ của hắn, bây giờ lại thành phiên toái lớn nhất của hắn.

Tiểu tướng áo bào trắng lắc đầu cười, đốt một cây hương, đem quả pháo còn lưu lại trong tay châm lửa vào ném ra ngoài. Sau khi tiếng càn rầm càn rầm vang lên, cũng là tiếng hắc mã dưới háng cả kinh hí dài một tiếng dài, vó trước nhảy lên, thiếu chút đem hắn ngã xuống ngựa. Lâm Văn Vinh kinh hãi mồ hôi lạnh túa ra toàn thân. Trời ơi, cái trò chơi này lợi hại như vậy a, lão tử thật sự là thiên tài, trên đuôi ngựa buộc pháo chuyện như vậy cũng có thể làm được.

Chúng tướng phía sau vừa buồn cười lại vừa bội phục, Lâm tướng quân dám nghĩ dám làm, thiên hạ còn có việc gì có thể đánh bại hắn ?

Chuyện còn lại đơn giản hơn nhiều, không cần Lâm tướng quân chỉ huy, đám người Hồ Bất Quy, Đỗ Tu Nguyên sớm đã suất lĩnh tướng sĩ vọt tới. Ba nghìn bộ binh, sớm đã bị hơn ngàn chiến mã làm tán loạn khắp nơi, ai lo thân người ấy. Chỉ có năm trăm tinh kỵ dự bị của Tô Mộ Bạch bảo tồn hoàn hảo, lại thêm vào bộ binh toán loạn còn lại. Cũng không đủ nghìn năm trăm, lại là quân tâm hoảng sợ, chống lại hổ lang chi sư của Lâm tướng quân có lý nào lại chẳng bại.

Tiểu tướng áo bào trắng xông lên phía trước, trong tay cầm một cây đại đao không mũi nhọn, đao vung lên hạ xuống, gạt mấy người xuống ngựa, dáng điệu vô cùng tiêu sái đẹp đẽ. Năm trăm tinh kỵ cuối cùng của Tô quân, sức chiến đấu vô cùng ngoan cường, mấy người Hồ Bất Quy đánh mãi không hạ được, Tô Mộ Bạch kia sắc mặt xám ngoét, đứng ở trung ương, sớm bất chấp nguy hiểm bị người bắt chết, nhìn Lâm Văn Vinh nói :”Lâm huynh, huynh quả nhiên bản lĩnh lắm. Tuy thế nếu đấu lại một trận nữa, Tô Mộ Bạch ta sẽ không bại dưới tay huynh lần nữa.”

”Chiến tranh mà, có thua có thắng, rất là bình thường.” Lâm Văn Vinh cười nói : ”Ta lại nhớ tới ngày trước thưởng ngoạn trong vườn, nói về hoa lan là thật là dễ chịu, trạng nguyên huynh, có nghĩ thế không ?

”Tô Trạng nguyên lại thất bại rồi.” Từ Chỉ Tình hít thở thật sâu nói, trong lòng trỗi dậy một loại cảm giác kỳ quái. Lâm Tam này quân không có phép tắc nào, nhìn giống như đều là thủ đoạn vô cùng sắc bén,

không tìm thấy mấy cái mưu kế phù hợp với trong binh pháp, hần hết lần này đến lần khác có thể đánh thắng. Nếu nói một lần thì là trùng hợp, mỗi lần đều như vậy thì đó chính là bản lĩnh. Tự hỏi lương tâm, hôm nay Tô Mộ Bạch xử trí không có gì không ổn thỏa, thậm chí bắt đầu đã xuất kỳ binh, còn cướp lấy tiên cơ, giành được sự tán dương. Sau đó thật sự lại bại, không chỉ có hần nghĩ không ra, tin rằng trên thành lâu, cũng không có mấy người có thể đoán được kết cục cuối cùng. Kết quả này là sao ? Nếu là đổi lại là ta cùng Lâm Tam đối chiến, sẽ có kết quả thế nào?

Trong số mọi người, hiếm có mấy người có thể ngờ tới loại kết cục này, vốn là đánh ba trận, lúc này qua hai trận, Tô Mộ Bạch lại bị Lâm Tam bắt làm tù binh rồi, trận chiến thứ ba căn bản là không cần đánh nữa. Mảnh trước mắt này, bọn họ nhìn tới trọn mắt há mồm, thật lâu không nói ra lời.

“Kỳ binh? Cái gì gọi là kỳ binh? Cái này gọi là kỳ binh ư!” Hoàng đế nhắm mắt than khẽ, lập tức mở mắt, mắt hồ đảo qua, cười to nói :” Hay, trận đánh hôm nay, trầm thấy được hai vị thiếu niên anh kiệt, Tô Mộ Bạch tinh thông binh pháp, giỏi tính thế trận, Lâm Tam lâm nguy bất loạn, xuất ra kỳ binh, rất có phong thái Đại tướng, Đại Hoa ta có hai anh tài này, lòng trầm rất yên tâm.

” Ngàn thốt chiến mã của ta !” Lý Thái ở trên tường thành chứng kiến sau mông dít ngựa buộc pháo đốt, trong lòng đau đớn, chiến mã huấn luyện không dễ, một ngàn chiến mã này sợ là phải chăm sóc tốt một đoạn thời gian, mới có thể đem cho quân dùng. Từ Vị hiểu rõ tâm tư của hần, cười vỗ vỗ bảo vai nói :” Lý tướng quân, chớ nên đau buồn, được một tướng này, còn hơn thiên quân vạn mã.

” Có được tướng này, lại có ngàn thốt chiến mã, vậy càng tốt hơn.” Lão tướng quân không thỏa mãn nói.

Hai người đồng thời cười hả hả, Lý Thái nhìn Từ Vị một cái nói :” Từ lão đệ, chuyện của Lâm Tam này, ta đã có thể giao cho người rồi, mặc kệ người dùng thủ đoạn gì, nhất định phải đưa hần tới quân trung của ta.”

“Lão tướng quân không cần vội vàng,” Từ Vị cười nói :” Như ta thấy , có người còn nóng lòng hơn người mới phải.”

Hai người nhìn nhau cười, ngẩng đầu nhìn trộm thiên nhan, chỉ thấy hoàng thượng anh mắt thâm sâu khó dò, rơi vào trên người hai vị thiếu niên tuấn kiệt nơi xa xa, nhìn đến xuất thần.

263. Chương 261 - Kẻ Thông Minh

Thấy nhân thần tựa trăm điều không giải thích được của mọi người, Lý Thái cười nói:

- Từ nha đầu, binh lực của Lâm Tam yếu nhược, Tô Mộ Bạch lại đột nhiên tập kích, ai cũng không nghĩ Lâm Tam sẽ chiến thắng. Người xem, đây là vì sao?

Từ Chỉ Tình gật đầu, nghiêm nghị đáp:

- Theo tiểu nữ thấy, Lâm Tam tuyệt không phải là không có chuẩn bị. Thuộc nổ cùng pháo làm chiến mã hoảng loạn, tất nhiên cần sự chuẩn bị tốt từ trước. Từ điều này cho thấy, hần đối với tình huống đã xem xét kĩ lưỡng, chuẩn bị ổn thỏa. Tô tướng quân bày binh bố trận không tồi, tất cả đều theo binh pháp, đều là sách lược thượng thặng. Lâm Tam lại có khả năng thấy trước vấn đề, chiếm tiên cơ chế địch, dụng binh bất ngờ, đây là nguyên nhân thủ thắng đầu tiên. Điểm thứ hai, theo Chỉ Tình nhận thấy, Lâm Tam điều binh rất thành thạo, cùng khả năng sử dụng linh hoạt Thần cơ doanh, đem lại hiệu quả vô cùng. Kỳ binh, bộ binh phối hợp rất ăn ý, có thể nói là hoàn mỹ, sử dụng Thần cơ doanh càng xuất quỷ nhập thần, tựa hồ có thể đưa ra bất kỳ biện pháp nào. Về năng lực chỉ huy ba quân hợp sức tác chiến thì không người nào hơn, chính là tài năng hiếm có. Ở phương diện này, Tô tướng quân mưu kế cứng nhắc, không đủ linh hoạt, kém hần một bậc.

Thành vương vẫn trầm mặc bỗng nhiên cười nói:

- Từ tiểu thư, người nói rất có lý. Nhưng theo bốn vương thấy, Lâm Tam thiện dụng kỳ binh (lối tấn công kỳ lạ, bất ngờ) tuy không phải là giả, nhưng về binh pháp hần hiểu biết rất thô sơ. Mà phương diện này là sở trường của Tô Mộ Bạch, tại chiến trường thật sự, kỳ binh có hiệu quả hay binh pháp hiệu quả, điều này chẳng ai nói cho xác đáng được.

Từ Chỉ Tình tủm tỉm cười không trả lời, Lý Thái lại cười ha hả:

- Thành vương chưa từng cầm binh, tự nhiên không rõ đường đi ngõ tắt. Cái gọi là binh pháp đều coi chiến thắng là mục tiêu. Bề ngoài thì thấy Lâm Tam tựa hồ chỉ đem kỳ binh ra, ngẫu nhiên thủ thắng, nhưng thật ra chính nhờ vào năng lực dự đoán và nắm bắt toàn cục rất tốt của hắn, có thể nói, hắn là nhìn thấu binh pháp mới có thể đưa ra kỳ mưu này, đây chính là binh pháp thượng thừa. Thành vương điện hạ nghĩ lại xem, rồi sẽ hiểu rõ.

Mấy câu nói đó rõ ràng là đang giáo huấn Thành vương. Mà Lý Thái là ai chứ, Đại Hoa đệ nhất danh tướng, uy danh trong quân không ai sánh kịp, cũng là trọng thần đương triều, Thành vương kiêng kỵ lão còn hơn cả kỵ Từ Vị, nghe lão nói mấy lời, tuy trong lòng khó chịu nhưng cũng chỉ dám hừ một tiếng, sau cùng cũng không nói gì nữa.

Hoàng đế cười bảo:

- Nghe các vị ái khanh bàn luận, Lâm Tam kia tựa hồ có nhiều chỗ đặc sắc, trẫm cũng rất muốn gặp...

Bỗng lão thu giọng lại, chỉ thấy một tiểu thái giám vội vã đi tới, nói nhỏ bên tai. Hoàng đế nghe được sắc mặt biến đổi, tức giận gắt gỏng:

- Thật vô lý! Cầu Hồ khinh người quá đáng!

Mọi người nghe hoàng đế nói vậy, hình như đề cập tới người Hồ, vào lúc then chốt này, nhất cử nhất động của người Hồ đều liên quan đến sự an nguy của Đại Hoa, mọi người lập tức trầm lặng lại, ngay cả Thành vương cũng yên lặng lắng nghe.

Hoàng đế hừ một tiếng:

- Hôm nay trong cung có việc, Từ ái khanh, Thành vương huynh, các người cùng trẫm đồng thời hồi cung thương nghị.

- Tuân chỉ.

Thành vương, Từ Vị đồng thời đáp.

Loan giá nhấc lên, Về mặt hoàng đế đại nộ, tâm tình trầm trọng, khởi giá về cung. Lý Thái thấy thế trong lòng lo lắng, vội vàng hướng Từ Vị mấp máy miệng, Từ Vị hiểu tâm tư lão, vội vàng lên tiếng:

- Hoàng thượng, chuyện thao diễn hôm nay...

Hoàng đế ngừng lại một chút, đáp:

- Vốn định hôm nay gặp mặt Lâm Tam, nhưng bây giờ không được. Từ ái khanh...

- Có thần!

Từ Vị cung kính ôm quyền.

Hoàng đế trầm ngâm một lúc rồi mở miệng:

- Mấy ngày tới, Vạn quốc tiết sứ vào cung bái kiến, người mang theo Lâm Tam đi.

Vạn quốc tiết sứ tiến cung? Có quan hệ gì với Lâm Tam? Từ Vị trong lòng nghi hoặc, nhưng thấy hoàng đế như rồng như hổ bước lên loan giá, đành kìm nén nghi vấn, theo sát phía sau.

Đánh thắng lần này, hoàng đế kiêu gì cũng muốn ta tiếp kiến, có thể cho ta tự do vào hậu cung lão tìm kiếm? Lâm Văn Vinh đang mơ màng, đã thấy xa xa loan giá chuyển động, quần thân theo sau, hoàng đế đúng là khởi hành đi mất, dường như rời khỏi thành lâu.

Hắn hốt hoảng, vội vàng thúc ngựa chạy vội về phía trước, phất tay gọi:

- Đây, đây, chờ một chút, phất cờ lên, chờ một chút!

Loan giá sao có thể đợi hắn, thậm chí chẳng ai thèm nhìn hắn vào mắt, tất cả mọi người đi sạch.

- Ôi, bố vợ, người không thể đi a!

Lâm Văn Vinh hét lớn trước cổng thành, cả tòa thành đã trống không, còn có người để ý đến hắn sao?

Lâm tướng quân trong lòng bức tức vô cùng, lão tử khổ khổ sở sở đánh một trận, người chẳng nhẽ không nói được câu nào sao? Như thế người sao dám đi gặp tổ tông, sao dám đối mặt với lương tâm, sao dám đối mặt... ta?"

Đầu kia Đỗ Tu Nguyên vội vàng cười ngựa đi theo đến, gọi:

- Lâm tướng quân, Lâm tướng quân...

Lâm Văn Vinh quay đầu nhìn lại, thấy sắc mặt Đỗ Tu Nguyên rất khó coi, tựa như có gì khó giải quyết, liền hỏi:

- Đỗ đại ca, có chuyện gì sao?

Đỗ Tu Nguyên muốn nói lại thôi, do dự một lúc, rốt cục cố lấy dũng khí nói:

- Lâm tướng quân, mặt tướng có một chuyện, chẳng biết có nên nói hay không.

Lâm Văn Vinh cười bảo:

- Đỗ đại ca sao lại khách khí thế, nếu trong lòng có điều gì mà gạt dè không nói, vậy là xem thường vị huynh đệ ta đây.

Đỗ Tu Nguyên gật đầu:

- Nếu đã như thế, mặt tướng sẽ nói, Lâm tướng quân, người nghe xong chớ tức giận, chúng ta đại thắng hôm nay không phải là giả, chỉ là...

Hắn chỉ ra giữa sân, thở dài một cái.

Lâm Văn Vinh phóng mắt nhìn lại, chỉ thấy giữa sân ngọn lửa hừng hực, lương thảo còn chưa cháy hết, năm nghìn tinh binh của Tô Mộ Bạch một nửa bị thương chảy máu, trong đó hơn ngàn người thương thế không nhẹ, nằm trên đất không thể động dậy, tiếng kêu rên vang vọng. Lâm Văn Vinh cũng hơi sửng sốt, thành thật mà nói, hiện trạng này hắn không muốn chứng kiến, chỉ là tình huống lúc ấy hắn không được phép lựa chọn, thủ đoạn không quá cay độc, nhưng phải đề tỉnh mọi người, khiến sau này lúc bọn họ tại chiến trường đổ máu ít nhất.

Đỗ Tu Nguyên liên tục lắc đầu, tuy nói trải qua nhiều lần chém giết, nhưng khi thao diễn kết thúc, chứng kiến cả ngàn thương binh nằm trên mặt đất kêu rên thảm liệt, người mạnh mẽ như Hồ Bất Quy cũng có chút không biết làm sao mới phải. Binh diễn ngày trước thương vong cũng có, nhưng cũng chỉ vài người ít ỏi, hôm nay lại như thế. Vết thương do bị bỏng, bị giẫm đạp, bị đâm chém, mấy ngàn nhân mã đồng thời trọng thương, quả là trước nay chưa từng có. Đây không phải người Hồ mà là huynh đệ của mình, sau này ra chiến trường chính là cánh tay của mình, chỉ có đoàn kết một lòng mới có thể chế địch lập công, vững vàng tiến lên, dù nói thao diễn tựa như thực chiến, đao thương vô tình, nhưng đều là huynh đệ máu thịt, hôm nay bị thương nhiều như vậy, mọi người sao lại không oán giận?

Việc này mà xử lý không tốt, Đỗ Tu Nguyên cùng Hồ Bất Quy bọn họ sẽ dễ bị cô lập trong quân. Đơn độc trên chiến trường sẽ thành tràng diện gì, không nói cũng biết.

Lão tử có thể phải mông mà chạy, nhưng Hồ đại ca, Đỗ đại ca thế nào đây? Còn có các huynh đệ binh sĩ cùng ta từ Sơn Đông nữa." Lâm Văn Vinh hít vào một hơi thật dài, vỗ vai Đỗ Tu Nguyên, trong lòng cảm kích nói:

- Đa tạ người đã nhắc nhở, Đỗ đại ca, ta tự biết phải làm như thế nào.

Hắn hét lớn một tiếng:

- Hồ Bất Quy."

Hồ Bất Quy phi ngựa chạy tới:

- Mặt tướng có mặt, xin tướng quân phân phó.

- Hồ đại ca, lệnh cho các huynh đệ đi hỗ trợ bên kia.

Lâm Văn Vinh liếc mắt về phía thương binh đối diện, khẽ nói.

Hồ Bất Quy sững sốt, nhưng lập tức hiểu được, cảm kích nói:

- Lâm tướng quân, ta đại biểu cho các huynh đệ cảm ơn ngài.
- Cút đi, lão tử không thèm để các người giúp.

Một người rống lên, thanh âm từ trận tiền đối diện truyền đến, Lâm Văn Vinh đưa mắt nhìn, thấy Hứa Chấn đang cứu trợ thương binh nằm dưới đất của Tô Mộ Bạch, một thiên hộ trên cổ quần bằng trắng hùng hùng hổ hổ đi tới phía Hứa Chấn.

- Mẹ nó chứ...

Hồ Bất Quy chửi lớn, roi ngựa vung lên, phi thẳng lên trước Hứa Chấn, hướng về thiên hộ kia nói:

- Đầu không lại, bị lão tử bắt làm tù binh. Lão tử có lòng giúp, người còn nói cái mẹ gì?

Thiên hộ kia khinh miệt đáp:

- Đánh không lại vẫn còn tốt hơn các người, đối mặt huynh đệ mình sống dở chết dở, lương tâm các người chẳng nhẽ bị chó ăn sao?
- Đúng thế, nhiều huynh đệ như vậy đều bị thương trong tay các người, lương tâm chúng bay bị chó ăn rồi! Hơn ngàn binh sĩ bị thương quá to lên. Hồ Bất Quy giận dữ quát roi ngựa, muốn đánh lên người thiên hộ kia.

Hồ Bất Quy dùng sức vụt, nhưng roi ngựa không hạ xuống, hấn quay lại phía sau hét lớn:

- Ai giữ ta... Lâm tướng quân?

Lâm Văn Vinh không nói một lời, kéo Hồ Bất Quy về phía sau, lạnh lùng đối mắt với cả ngàn thương binh, lớn tiếng:

- Ta gọi là Lâm Tam, ta chỉ huy trận chiến hôm nay, phóng hỏa đốt lương là ta, cho ngựa dẫm các người cũng là ta, kẻ nào không phục thì đến đây đi.

Mọi người thấy sắc mặt hắn chuyển đen, khí thế hung ác, nhất thời ai nấy đều rùng mình, chẳng ai dám nói câu nào. Kể bị Hồ Bất Quy bắt giữ chính là thiên hộ kỵ doanh Lưu Quốc Hiên liền đi tới, liếc mắt dò xét Lâm Văn Vinh, hừ nói:

- Lâm tướng quân, dù người là tướng thủ thắng, nhưng cũng không thể làm nhục ta cùng các huynh đệ. Cùng trong Đại Hoa quân đoàn, các người xuống tay độc ác, đả thương đồng đạo đệ huynh ta, thế còn gì là còn là công lý chứ.
- Xuống tay độc ác?

Lâm Văn Vinh ngửa mặt lên trời cười to:

- Người năm ngàn người tấn công một ngàn người bọn ta, xong lại nói ta xuống tay độc ác? Vị thiên hộ đại nhân này, cứ theo lời người, ta dễ chỉ có đường ra lệnh huynh đệ vứt bỏ đao thương, bỏ tay chịu trói, như vậy mới là người lương thiện, có phải thế không?

Lưu Quốc Hiên ngây người, trên mặt lộ ra một tia xấu hổ, một viên bộ binh thiên hộ ở gần đó lại lớn tiếng nói:

- Nhưng các người xuống tay như thế khác nào người Hồ, chẳng lẽ không coi chúng ta là huynh đệ?

Lâm Văn Vinh quát roi, tạo nên một tiếng vang nhỏ, thần tình mọi người căng thẳng, lại thấy vị tướng quân này vừa cởi áo bào trắng ra vừa lên tiếng:

- Các người tác chiến bất lực, năm ngàn người bị một ngàn quân của ta đánh cho tối mày tối mắt, nếu ta niệm tình các người, vậy đó là tình huynh đệ ư? Chính là ngày sau ra chiến trường, kẻ thù có coi các người là huynh đệ, buông tha cho tính mạng các người không? Huynh đệ không phải là kiểu ấy! Hồ Bất Quy đâu...
- Có mặt tướng!

Hồ Bất Quy hét to.

Lâm Văn Vinh xoạt một tiếng xé rách trường bào trên người, lộ ra hết cơ thể ngăm đen, hắc cười lạnh lùng, vút roi vào tay Hồ Bất Quy.

Hồ Bất Quy sững sốt hỏi:

- Tướng quân, người đây là...

Quân sĩ hai bên cũng nhìn hắc không chớp mắt.

Lâm Văn Vinh vút trường bào rách trên người xuống, lớn tiếng:

- Chỉ có ngày thường đồ mồ hôi có thể mới giảm thiểu đồ máu nơi sa trường, tin rằng trải qua trận đánh hôm nay, các vị đệ huynh giảm bớt một phần kiêu căng, quay lại với thực tế, ngày sau diễn chiến lần nữa, Lâm Tam ta vẫn sẽ như cũ trăm mưu nghìn kế xuất ra, không chút lưu tình. Hôm nay trong quân diễn tập thực chiến làm bị thương các huynh đệ, Lâm Tam ta trong lòng không an, nhưng quyết không hối hận. Việc này thủ hạ đệ huynh của ta vô can. Duy chỉ Lâm Tam ta chỉ huy, có chỗ nào đắc tội, một mình ta đảm nhận. Hôm nay làm huynh đệ chịu khổ, Lâm Tam ta tự lĩnh một trăm roi! Hồ Bất Quy, người chấp hình...

- Tướng quân, không thể...

Hồ Bất Quy vội vàng nói.

Lâm Văn Vinh lạnh nhạt bảo:

- Quân lệnh bất tuân, chém! Nếu là một roi không thấy máu, đánh thêm mười roi! Người nếu muốn cho ta nếm ít đau khổ, vậy thì phải cật lực mà đánh. Ta đã nói là làm, Lâm mỗi hôm nay ăn roi, cùng các vị huynh đệ đồng cam cộng khổ, ngày sau tái chiến, ta vẫn như cũ sẽ không lưu cái gì là tình cảm thể diện. Hồ Bất Quy, động thủ đi...

“***!” Hồ Bất Quy nhiệt huyết sôi trào, cũng vút luôn roi, cưỡi khôi giáp, xoạt một tiếng áo trong cũng xé nốt, lộ ra bộ ngực ngăm đen đầy vết sẹo, sảng khoái nói:

- Ta lão Hồ là người thô lỗ. Người nào làm huynh đệ tốt với ta, ta vì người đó vút bỏ tính mạng. Lâm tướng quân là xương sống trụ cột của mấy vạn huynh đệ ta, ta sẵn sàng giao tính mệnh cho người. Mạt tướng Hồ Bất Quy nguyện cùng tướng quân đồng thời chịu phạt ăn roi.

- Mạt tướng Đỗ Tu Nguyên/Lý Thánh nguyện cùng tướng quân lĩnh hình.

Lý Đỗ hai người đồng thời quỳ xuống, nhiệt lệ dâng trào.

- Ta nguyện cùng tướng quân đồng thời thụ hình!

Mấy ngàn tướng sĩ dưới tay Lâm Văn Vinh nhất loạt quỳ xuống, cao giọng khấn cầu.

Tình thế phát triển đến nước này, thủ hạ Tô Mộ Bạch ngàn nhân mã chẳng hề nghĩ đến. Người trong quân đội đều có huyết tính mạnh mẽ, nhìn màn động lòng trước mắt, không khỏi lặng yên, thấy Lâm tướng quân một lưng gánh trời, vì huynh đệ bán mạng, điểm này chẳng có mấy người làm được, hôm nay một trận tuy thất bại, nhưng cũng là bại không phải không có lý do. Lâm tướng quân nam nhi trí dũng đa mưu bậc này, bán mạng cũng đáng. Trong lòng mọi người biến hóa, ánh mắt nhìn Lâm tướng quân dần dần từ kháng cự chuyển sang kính nể.

Lâm Văn Vinh tức giận quát:

- Các người rốt cục muốn gì đây, bị đòn roi hấp dẫn hả? Hồ Bất Quy, người dám chống lại quân lệnh sao? Nghĩ ta thật sự không chém người ư?

Hồ Bất Quy cắn răng, hùng dũng đứng lên nói:

- Hứa Chấn, ta chấp hình với Lâm tướng quân, người lại chấp hình ta. Ta lão Hồ, thề đi theo Lâm tướng quân.

Trên thành lâu, Từ Chỉ Tình nhìn cảnh trước mắt, nhịn không được lắc đầu lên tiếng:

- Lâm Tam này, nói hẩn thông minh, nhưng cũng có đôi lúc có chút anh hùng ngốc.

Lý Thái đứng bên cạnh Từ tiểu thư ha ha cười bảo:

- Tiểu tử này ngày thường hi hi ha ha, không nghĩ rằng còn có bộ dạng này, dám làm dám chịu thể mới chính là đàn ông, so điểm này, Tô Mộ Bạch còn lâu mới bì kịp, cha của con thật không nhìn lầm. Ha ha, ta dù liều mạng già cũng phải đưa hẩn vào quân đội, một hạt mầm tốt như thế không thể bỏ phí được.

Thấy Hồ Bất Quy như muốn động thủ, Từ Chỉ Tình nhin không được vội kêu lên:

- Lý bá bá, người đừng nói đùa nữa, tên ngớ ngẩn kia sắp phải chịu đòn roi thật rồi, người nhanh xuống bảo họ ngưng lại đi, thật bức chết mất, người đầu mà ngốc nghếch quá thế.

Lý Thái ngạc nhiên liếc nhìn Từ nha đầu, Từ tiểu thư trấn tĩnh lại, nói:

- Bá bá, người nhìn con làm gì? Con không quan tâm đến hẩn, chỉ là không đành lòng thấy kẻ ngốc kia bị khi dễ.

Lý Thái ha ha cười to:

- Từ nha đầu, con nói sai rồi, Lâm Tam không ngốc như thế, hẩn là chính thị là kẻ thông minh. Tâm tình của nam nhân, con vĩnh viễn không thể hiểu. Nhờ một trận đòn roi này mà có không biết bao nhiêu người vì hẩn bán mạng, đây chính là một chiêu cực hay, ta bắt ngưng lại làm gì?

Trong lúc nói chuyện, ở dưới kia Hồ Bất Quy cắn răng mạnh bạo quất lên lưng Lâm Văn Vinh, một vết đỏ tươi của máu hẩn trên người Lâm Văn Vinh. Phía sau Hồ Bất Quy, Hứa Chấn cũng lạnh lùng vụt một roi xuống, trên tấm lưng chai sạm của Hồ Bất Quy hiện lên một vết ấn ký.

Trận trận đau đớn từ sau lưng truyền đến, rằng Lâm Văn Vinh cắn lại, ***, muốn làm được anh hùng, phải chịu đựng đòn roi, đây là cái giá phải trả a. Hồ Bất Quy đúng là ngu, sao hẩn lại không thoa nước thuốc lên roi chứ, hại lão tử đến là đau, chắc hôm nay cả đêm không ngủ được mất thôi.

“Phạt”, “phạt”, âm thanh trầm muện vang lên phát ra từ thân thể hai người, đồng thời đập vào lòng mọi người. Tướng sĩ hai bên đều là hẩn tử nhiệt huyết, nhất là những binh sĩ trước kia là thủ hạ của Lâm tướng quân, thấy vết máu ngày một nhiều trên thân Lâm tướng quân, thấy đều quỳ xuống đất ở xung quanh, nhiệt lệ chảy tràn, nhưng không ai cúi đầu.

Thấy Hồ Bất Quy hạ thủ không biết nặng nhẹ, Từ Chỉ Tình trong tim đập thành thịch, hậm hực lăm lăm, người thích làm anh hùng, hôm nay bị đánh, lại hại Tiểu gia muối muối tổn không biết bao nhiêu là nước mắt, cũng may còn có người yêu thương người, bằng không còn chẳng biết người bát nháo thành cái dạng gì rồi.

Ngó vẻ thích thú của Lý Thái, Từ Chỉ Tình không nhìn lâu hơn nữa, tức giận nói:

- Tên đen thui Hồ Bất Quy kia khí lực còn thiếu, không nở xuống tay, xem chẳng có gì thú vị. Bá bá, ta về trước đây.

- Không phải a, lực đạo của đại Hồ tử ta biết rất rõ, trong quân nói về lực đạo, tuyệt chẳng ai có thể cùng hẩn so sánh.

Lý Thái tự đáp:

- Từ nha đầu...

Lão ngẩng đầu lên, chỉ thấy thân ảnh Từ tiểu thư đã vội vã đi một đoạn xa rồi, tựa như chẳng muốn ở thêm một khắc nào nữa.

Một trận đòn roi này làm mọi người rung động, Tô quân cả ngàn thương binh âm thầm khuất phục, kỵ doanh thiên hộ Lưu Quốc Hiền vội vàng quỳ xuống nói:

- Mặt tướng Lưu Quốc Hiền hôm nay bại trận tâm phục khẩu phục, xin tướng quân bãi bỏ phạt hình.

Cả ngàn thương binh dìu đỡ nhau quỳ xuống nói:

- Chúng tôi tâm phục khẩu phục, xin tướng quân bãi bỏ phạt hình.

Lâm Văn Vinh nhếch chiếc miệng rộng, miễn cưỡng cười nói:

- Lưu đại ca, các vị huynh đệ mau mau đứng lên, đêm nay ta mời các người uống rượu, không say không về, mà say cũng không về... ai ôi, Hồ Bất Quy tên nhãi nhép nhà người, người đánh không có nhẹ ...

Mọi người nghe vậy đều bật cười, ha hả lớn giọng, đồng thời thấy Lâm tướng quân này hết sức thân thiết giống như huynh đệ bình thường ở nhà. Trong thoáng chốc, giữa trận tiếng khóc chen lẫn tiếng cười, rất đổi náo nhiệt.

264. Chương 262 - Âm Sát

Quân nhân đánh nhau, giống như đường lớn đã thông, phục thì cũng phục rồi, không nói hai lời. Thủ hạ tướng sĩ của Tô Mộ Bạch hơn vạn người, hôm nay đã thấy sự can đảm trung nghĩa của Lâm tướng quân, đều tin tưởng chủ động cùng hắn bắt tay nói chuyện. Lâm tướng quân đã lĩnh roi nhưng lại kêu gọi được tâm tư mọi người, uy vọng trong quân lại cao hơn một tầng, việc này đám Đồ Tu Nguyên thật không hề nghĩ đến.

Cà người Hồ Bất Quy cũng đầy vết thương, nhưng hắn trải qua vô số chiến hỏa tấy lửa, chính là khúc gỗ thành tinh, da thật dày, không giống tiểu mặt đen Lâm tướng quân chỉ ra vẻ chứ chẳng chịu đòn được. Hồ Bất Quy ăn roi rồi, lại cùng mọi người thưởng thức rượu mạnh, sau đó lăn ra đất ngủ say sưa, lớp lớp vết thương sau lưng tựa như không tồn tại.

“Đại Hồ tử, ta cái gì cũng không nể người, nhưng về khoản da dày, không phục không được.” Tiểu tướng áo bào trắng hô phong hoán vũ Lâm tướng quân bắt đầu dĩ kết luận.

Mấy người dìu Lâm tướng quân mới vừa về trước cửa nhà, đã thấy một tiểu kiện nhanh chóng từ xa đi tới. Còn chưa đến gần, đã nghe âm thanh con gái vội vã từ bên trong cất tiếng:

- Dừng lại, mau dừng lại.

Tiểu kiện hạ xuống, nữ tử bên trong lao ra, thấy Lâm Tam được mọi người dìu, đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo không tự chủ được hộc mắt đỏ lên, nước mắt tí tách rơi xuống:

- Người, người đây là làm sao?

- Người lại nói dối ta.

Nữ tử kia gạt nước mắt, chạy lại liếc nhìn hắn, cắn môi khóc:

- Coi người khác đều là kẻ ngốc sao?

Đại tiểu thư tới gần bên người Lâm Tam. Nhìn thấy vết roi ngang dọc lên lưng hắn, nhất thời kinh hãi nhảy dựng lên, bàn tay nhỏ bé che miệng, nước mắt giàn giụa.

Đồ Tu Nguyên hộ tống Lâm Văn Vinh trở về, vẻ mặt xấu hổ, ôm quyền nói:

- Phu nhân, mặt tướng vô lực bảo vệ tướng quân, xin phu nhân trách phạt.

- Cái gì phu nhân?

Đại tiểu thư vẫn trào nước mắt, sắc mặt lại đỏ bừng, liếc mắt xem xét Lâm Văn Vinh, cứng giọng:

- Người, người không được nói lung tung.

- Ta cho tới bây giờ không có nói linh tinh.

Lâm Văn Vinh cười khở đáp:

- Nhưng là người khác nói lung tung, ta muốn quân cũng không được.

- Tên chết dẫm này, bộ dáng đã như vậy, còn muốn khi dễ người.

Đại tiểu thư vừa giận vừa yêu liếc nhìn lại, đỡ lấy cánh tay hắn. Len lén hướng lưng hắn ngó qua, nhất thời lại bị thương trong lòng, vội kìm nén nước mắt nói:

- Các vị quan binh đại ca nhanh vào nhà ngồi, Hoàn nhi, pha trà...

Đỗ Tu Nguyên vội vàng khoát tay nói:

- Phu nhân không cần đối tốt với mặt tướng như vậy. Hôm nay không thể bảo vệ tốt Lâm tướng quân, tiểu nhân thật sự hổ thẹn. Lúc này tướng quân bình yên trở về, chỉ còn biết ủy thác phu nhân chiếu cố hân thật tốt. Lâm tướng quân chính là linh hồn của ba quân tướng sĩ, mặt tướng đại biểu cho mấy vạn tướng sĩ trong quân xin cảm tạ ân đức phu nhân.

Đỗ Tu Nguyên miệng nói mà trong mắt ẩn chứa ánh lệ, quỳ xuống hướng về Đại tiểu thư dập đầu.

Tiêu Ngọc Nhược vội vàng lên tiếng:

- Vị đại ca này sao lại nói vậy. Chiếu cố hân chính là trách nhiệm của ta, ân đức gì chứ. Tên chết dẫm này, sao chẳng thấy nói câu nào, nhanh mời vị đại ca này đứng lên.

Lâm Văn Vinh ngoác miệng ra cười:

- Đỗ đại ca người nhanh đứng lên đi. Bằng không, cứ giữ bộ dạng này lâu hơn, chẳng biết nàng còn hành hạ ta thế nào nữa. Được rồi...

Hắn nhướng mày, nhẹ giọng kêu, hoá ra Đại tiểu thư nghe hắn hồ ngôn loạn ngữ, nhin không được véo khê bên hông hắn, hắn kinh hãi kêu lên, làm động vết thương trên người, đau đớn rên rỉ. Tiêu Ngọc Nhược vừa thương xót vừa hối hận, nhanh chóng kéo lấy tay hắn, trong mắt tràn đầy áy náy.

Đỗ Tu Nguyên đứng dậy than thở:

- Tướng quân cùng phu nhân thật ân ái khác thường, làm người khác ghen tỵ. Mặt tướng không dám quấy rầy hai người nữa, xin cáo từ Lâm tướng quân, huynh đệ ta ngày mai gặp lại.

Lâm Văn Vinh khoát tay cười, Đại tiểu thư sắc mặt đỏ bừng tiễn khách ra ngoài, vừa quay lại, đã thấy sắc mặt Lâm Tam tái nhợt, tiêu tụy quá sức, đầu còn bộ dáng rùng rợn bay hổ chạy thường ngày.

Hiện không có người ngoài, Đại tiểu thư không che dấu vẻ lo lắng cùng tức giận nữa, lệ rớt như nước sông cuộn cuộn chảy xuôi, nói:

- Đáng chết, ta mới một ngày không ở nhà, bộ dáng người sao lại thành như vậy?

Lâm Văn Vinh hì hì cười:

- Việc hôm nay là ngoài ý muốn, các huynh đệ quá nhiệt tình, đánh vài roi, cũng chẳng quan hệ gì. Được rồi, nàng không phải ở nhà Từ tiểu thư sao? Như thế nào lại về nhanh như vậy? Ta còn tưởng nàng tối thiểu phải sống nửa tháng mười ngày ở đó chứ.

Đại tiểu thư lau nước mắt, nói nhỏ:

- Vốn là muốn cùng Từ tỷ tỷ nói chút chuyện, chỉ là nghĩ tên Diêm Vương người ở nhà không biết lại tạo ra chuyện bực mình gì. Lòng đang bất an thì Từ tỷ tỷ trở về, nói người bị trọng thương, ta, ta, ta sợ đến mất hồn...

Nói đến đây, Tiêu Ngọc Nhược không kìm được nữa, oa oa khóc òa lên, lại nhớ tới sự lo lắng mới vừa rồi, nước mắt liền như nước sông lúc vỡ đê, rớt xuống không ngừng.

Đổ mồ hôi, Từ Chỉ Tình nha đầu kia nói cái gì vậy, dọa Đại tiểu thư thành bộ dạng này. Thấy Đại tiểu thư khuôn ngực run run, đáng điệu như hoa lê trong mưa, hắn mới vừa rồi huyết khí lâm liệt, lúc này còn không đến một nửa, kéo tay Đại tiểu thư, cười nói:

- Đừng khóc mà, ta không có việc gì. Không tin nàng hôn ta một cái thử xem đi? Sao cơ, nàng không muốn? Chẳng nhẽ muốn ta hôn nàng, xin nàng đẩy, ta đang bị thương mà!

- Hôn cái đầu người.

Đại tiểu thư càng thêm ngượng ngùng, nhẹ giọng hừ nói:

- Bộ dạng lúc nào cũng như thế, trong đầu toàn nghĩ những điều bậy bạ.

Thấy dáng vẻ Lâm Tam khó chịu, nàng trong lòng không yên, sắc mặt cũng không vui lên được, vươn bàn tay nhỏ, khe khẽ vuốt lên vết thương trên lưng hắn, thanh âm run rẩy hỏi:

- Là kẻ nào đánh ngươi? Xuống tay độc ác như vậy? Có đau không...

Lâm Văn Vinh nhẹ than:

- Cũng đau một chút, nhưng cho dù có đau nữa, cũng không bằng Đại tiểu thư nàng đau lòng.

- Miệng lưỡi giảo hoạt.

Tiêu Ngọc Nhược mặt đỏ ửng, trong mắt ẩn hiện nhu quang, khẽ gọi một tiếng:

- Hoàn nhi...

Từ bên ngoài tiểu nha hoàn liền vội bước vào, Đại tiểu thư dịu dàng nói:

- Tam ca bị thương, ngươi cùng ta dìu hắn vào.

Hoàn nhi dạ một tiếng, hai người liền đồng thời đỡ lấy hắn, cẩn thận dìu vào phòng.

Tư vị được hai cô gái một tả một hữu ôm ấp thật khiến tâm ý khó cưỡng, cảm thụ bờ vai mềm mại cùng chiếc eo thon của hai người, nhìn gương mặt Đại tiểu thư xinh đẹp tuyệt trần cùng vành tai trắng nõn, lòng hắn bỗng phát mạnh mẽ, liền ở bên tai Đại tiểu thư khe khẽ thổi một hơi. Tiêu Ngọc Nhược trong lòng run rẩy, cả người như nhũn ra, bước đi cũng có chút xiêu vẹo. Khuôn mặt thanh tú của nàng nóng rần, hung hăng trừng mắt với hắn một cái, vẻ mặt tức giận và xấu hổ, quẩn rữ đến tiêu hồn.

- Trên giường thật thoải mái a!

Hai người dìu hắn nằm lên giường, Lâm Văn Vinh ôm gối, xúc động cảm khái than một tiếng.

Đại tiểu thư cũng không để ý tới hắn, hướng tiểu nha đầu bảo:

- Hoàn nhi, ngươi đi chuẩn bị nước thuốc. À, phải rồi, còn cả kéo nữa!

Lâm Văn Vinh hoảng sợ, vội vàng nói:

- Đại tiểu thư, nàng cần kéo làm gì? Nàng vạn lần đừng nghĩ quẩn. Ta còn chưa có chết đâu, hết thấy công năng đều rất bình thường, không tin nàng thử xem.

Hoàn nhi cười khúc khích, Đại tiểu thư xấu hổ tức giận đến phát sầu, muốn dẫm hắn mấy cái, nhưng như thế nào cũng không nỡ xuống chân. đành hung hăng tóm lấy tay hắn:

- Nói hươu nói vượn! Làm người khác chê cười.

Đại tiểu thư vội đi ra cửa, Lâm Văn Vinh liền kéo tay nàng, Đại tiểu thư sắc mặt dịu dàng, nhu thuận ngồi ở bên hắn. Lại nhớ điều Từ Chỉ nói qua với mình, cũng không biết như thế nào mới có thể thực hiện, nhin không được khe khẽ thở dài một tiếng.

Lâm Văn Vinh liền hỏi:

- Đại tiểu thư nàng hôm nay thần sắc có chút không ổn, chẳng nhẽ bị Từ Chỉ Tình khi dễ? Nói cho ta biết, ta sẽ đòi lại công đạo cho nàng.

Ta không bị người khi dễ là đã cảm ơn trời đất rồi. Nào đâu có người khác đến khi dễ ta. Đại tiểu thư thở dài nói:

- Lâm Tam, ta hỏi ngươi một việc. Ngươi liệu trả lời ta thành thật, cấm giấu diếm gì.

- Thiên hạ còn có người thành thật hơn ta sao?

Lâm Văn Vinh mặt không đổi sắc:

- Đại tiểu thư, nàng cùng ta ở chung lâu như vậy, cách hành xử của ta nàng hẳn là đã biết rõ ràng, còn muốn ta nhắc lại sao?

Đại tiểu thư vẻ mặt si ngốc nhìn hắn, nhẹ giọng hỏi:

- Lâm Tam, nếu có một ngày ta cũng mất tích giống như Tiểu tiểu thư, người cũng điên cuồng tìm ta như vậy chứ? Cũng vì ta làm bất cứ chuyện gì chứ?

Lâm Văn Vinh phát hoảng, không thể nào, lời này của Đại tiểu thư là có ý tứ gì? Từ Chỉ Tình nha đầu kia đã nói với nàng cái gì khiến nàng nghĩ nhiều như thế.

Tiêu Ngọc Nhược khấn trương nhìn sắc mặt hắn, thấy hắn do dự, trong lòng đau đớn, nước mắt tuôn rơi, nhưng về mặt lại kiên cường bảo:

- Quên đi, người không cần phải nói, ta không muốn nghe người nói dối.

- Đại tiểu thư, nàng nhìn vào mắt ta đi.

Lâm Tam ngữ điệu vô cùng nghiêm chỉnh cất lời.

- Để làm gì?

Đại tiểu thư nhìn hắn, chỉ thấy con mắt hắn mở to tròn lại lóng lánh, tựa như rất chân thành.

- Từ ánh mắt ta, nàng nhìn thấy gì?

Lâm Tam mỉm cười hỏi.

Đại tiểu thư cố nhịn cười, đáp nhỏ:

- Ngoại trừ mạch máu li ti, chẳng nhìn thấy gì khác.

Giữa lòng mày Lâm Văn Vinh thấp thoáng một tia đen tối, cô nàng này, định chơi ta hả? Hắn than nhẹ một tiếng nói:

- Đại tiểu thư, mỗi người tìm thấy từ trong mắt ta đều là những bóng hình không giống nhau. Cũng như thế, trong lòng ta, nàng và Thanh Tuyền cũng có điểm khác biệt. Nàng ta cao quý thánh khiết, giống tiên tử trên cung trăng, người diễm lệ lại thành thực, tựa như Lạc thần nơi thủy giới. Lạc thần cùng Hằng Nga, xinh đẹp như nhau, cao quý giống nhau, tựa hai đầu cân cân, nàng cứ nhất định bắt ta bên trọng bên khinh mà phân chia, không phải là làm khó ta sao?

- Cái gì Hằng Nga Lạc thần, nói thật dễ nghe.

Đại tiểu thư mỉm cười, ánh mắt dịu dàng, nói nhỏ:

- Nếu thật là như thế, thiếp muốn chàng rời bỏ Tiểu tiểu thư, chàng có nguyện ý chăng?

Lâm Văn Vinh lắc đầu:

- Không có khả năng. Cũng như nếu Thanh Tuyền muốn ta rời bỏ nàng, ta cũng không đáp ứng, đó chính là đạo lý. Ài, bác ái là một loại tình cảm thật vĩ đại, phóng mắt trên đời không người lý giải được, ta phải thi hành bác ái đến cùng.

- Hư đồn chán ghét!

Đại tiểu thư hừ nhẹ một tiếng, khuôn mặt đỏ ửng, nắm chặt tay hắn nói:

- Ta Tiêu Ngọc Nhược tự nhận là thông minh, nhưng cũng không biết thế nào lại mắc nợ người, bị người liên tục chèn ép, nếu người dám bạc tình với ta, ta liền chết cho người xem.

- Bạc tình?

Lâm Văn Vinh giật mình nói:

- Đây là việc con người có thể làm sao? Đại tiểu thư, xin nàng ngàn vạn lần đừng ở trước mặt ta xuất ra hai chữ này, nghe đến nó, toàn thân ta lại phát run.

- Làm bừa!

Đại tiểu thư cười bức, tay nhỏ cào nhẹ trong lòng bàn tay hắn, Lâm Văn Vinh trong lòng ngứa ngáy, mặc kệ đau xót trên lưng, tay dùng lực kéo, Đại tiểu thư giật mình a lên một tiếng, nhưng trong chớp mắt đã ngã xuống giường ngay sát bên gối hắn.

- Người muốn làm gì?

Đại tiểu thư thấy hấn mặt tựa cười mà không phải cười, gò má đã gần ngay trước mắt, trái tim phút chốc nhảy nhót, nhưng một tia khí lực phản kháng cũng không có.

Khuôn ngực Tiêu Ngọc Nhược lên xuống gấp gáp, thân hình khẽ run rẩy, trên mặt hiện lên hai mảng đỏ ửng nồng đậm, lông mi cao vút lay động, miệng nhỏ như hoa sen hé mở, cặp môi xinh đẹp căng mọng, hương thơm tựa hoa lan từ trong miệng nàng bay ra, nóng bỏng mê người không sao tả xiết.

- Nàng, nàng, ta liệu mạng.

Lâm tướng quân ánh mắt toé lửa, trong lòng dậy sóng, bất chấp cái lưng đau đớn, nghiêng người đem Ngọc Nhược ôm vào lồng ngực.

- Không muốn...

Nằm ở trong lòng hấn, Đại tiểu thư thân thể mềm mại vô lực, làn mắt gợi tình như nước, lưỡi khô miệng nóng, khẽ run nói.

- Muốn đi, muốn mà.

Lâm tướng quân nhẹ mỉm cười, hai tay chậm rãi vuốt ve bờ vai nõn nà của nàng. Dịu dàng nắn bóp một trận, liền từ trên đi xuống, ở nơi eo thon không chút mỡ thừa bồi hồi một phen, lại tiện đường xuống tiếp. Ma trảo dò dẫm, đã thấy lướt đến bờ mông nhô cao đầy đặn.

Cơ thể mềm mại như bông của Đại tiểu thư run rẩy từng hồi, gắt gao giữ lại bàn tay đang tác quái bên dưới mình. Miệng sen khẽ nói:

- Tên hư đốn, lại dám lớn mật như thế, không sợ mẫu thân ta trừng trị người sao?

- Bà ấy trị ta, ta lại trị nàng.

Lâm Văn Vinh vô sỉ cười. Thuận theo lớp lụa mỏng, đem bờ mông đầy đặn của nàng nâng niu như châu như ngọc. Hấn nuốt nước miếng, một bàn tay len lỏi qua nội khóa, đi vào bên trong.

- Tiểu thư...

Thanh âm nha hoàn từ bên ngoài vang lên, đưa hai người đang vô cùng thân mật bỗng tỉnh lại. Đại tiểu thư vội vàng đứng dậy, trở xuống mặt đất, trên mặt đỏ hồng có thể vắt ra nước, tròng đôi mắt đẹp nhìn hấn một cái, ngượng ngùng vô hạn:

- Tên bại hoại này, đã bị thương lại còn có thể làm chuyện xấu, ta thật chán ghét người.

- Được rồi, nàng không nhắc ta cũng không nghĩ đến, nguyên là ta bị thương a.

Lâm Văn Vinh hì hì cười cợt:

- Ài, ngay cả thương binh cũng không tha...

- Người nói cái gì!

Đại tiểu thư vừa thẹn vừa tức, nhào lên người hấn, hai người hì hì hà hà đùa giỡn.

Một lúc lâu mới ngừng lại, Đại tiểu thư liếc hấn một cái, đột nhiên nhào vào trong ngực hấn, nước mắt giọt giọt chảy:

- Người là đồ quỷ sứ hại người, ta mỗi ngày đều nghĩ đến người, mong nhớ người, hận không được ở bên người vĩnh viễn thật tốt đẹp như thế này.

Mị lực lớn, không có biện pháp a, Lâm Văn Vinh dang hai tay ra, ôm lấy vòng eo tinh tế của nàng, nhỏ giọng:

- Chỉ như thế này thì không hay lắm, còn có nhiều chuyện tốt hơn đang đợi chúng ta đi làm, thực ra hiện giờ cũng có việc thể làm - Lão thụ bàn căn, Đảo kiều lập chúc (Cây già quần rế, Nền ngược tưới tắm - chắc là 2 tư thế... Karma Sutra - hieusol) hai chiều này ta thật lâu không dùng qua, chỉ bằng chúng ta hôm nay tham khảo cộng đồng một chút đi.

Mặc dù không rõ hai chiêu ấy là gì, nhưng thấy hấn mặt gian cười dâm, liền biết không phải là cái gì tốt đẹp, Đại tiểu thư tức giận ở trên người hấn mà cào cấu, Hoàn nhi lúc này mới lấy được thuốc trị thương vội vàng đi đến.

- Hoàn nhi, người tới thật kịp lúc.

Lâm Văn Vinh hì hì cười, giọng điệu thâm sâu nói.

- Quả đúng như thế!

Đại tiểu thư mặt ngọc hồng nhuận, tay nhỏ vỗ mấy cái vào ngực hấn.

- Lực mạnh một chút, thêm lực đi mà, ah, ah ưh ưh...

Lâm Tam phát ra trận rên quái dị. Nghe thấy thế, hai gương mặt xinh đẹp liền nóng như hỏa thiêu, Hoàn nhi mắc cỡ quay đầu đi, Đại tiểu thư tức giận cũng không phải, thẹn thùng cũng chẳng nên, hận không được đem ngực hấn giày xéo, chỉ là trong lòng lại mơ hồ lưu luyến loại mùi vị hoan lạc này. Tay đưa kéo lên, tình tế vì hấn cắt bỏ chỗ tụ máu dính vào áo, Lâm Văn Vinh tuy là rên dâm đang không ngừng, mà trên trán mồ hôi lấm tấm cùng giọng điệu cũng thay đổi, thể hiện hấn thật sự đau đớn. Hoàn nhi thấy vậy kinh hãi run cầm cập, đành phải quay đầu đi nơi khác, không dám nhìn tấm lưng máu thịt phơi bày trước mắt.

Tiêu Ngọc Nhược môi mím chặt, tay nhỏ khẽ run, vì hấn mà cắt áo, nhưng trong mắt ánh lệ lưu chuyển. Lại nhìn thấy hấn cắn chặt môi chảy cả máu, liền chịu không nổi, vứt thuốc nước cùng kéo sang một bên, nhào vào lên lưng hấn, dùng gương mặt mềm mại của chính mình khe khẽ cạo sát lên những vết thương còn nóng hôi hổi:

- Người là tên xấu xa, thật muốn lấy tính mệnh của ta mà...

Hoàn nhi thấy tiểu thư khóc rống lên, liền cũng làm theo nhào vào đầu vai hấn nũng nịu khóc, nước mắt hai cô gái theo bờ vai hấn chảy xuống, thấm vào vết thương, gây ra trùng trùng đau đớn.

Mẹ kiếp, ta nhện! Lâm Văn Vinh cả người khó chịu, trong lòng cũng ngứa ngáy, trên mặt hiện lên một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn.

- Ha ha, một đôi uyên ương đồng mệnh thật đẹp, một màn tình chàng ý thiếp thật hay a...

Tiếng cười duyên dáng từ trong sân vang đến, thanh âm này như xa như gần, phẳng phất vang lên ngay bên tai.

Đại tiểu thư chấn động, vội vàng ngừng khóc, xoay người lại sợ hãi lên tiếng:

- Là người phương nào tới đây gây ồn ào?

Tiểu nha đầu Hoàn nhi cũng phát run, vội vàng trốn ra phía sau hai người.

Một tiếng vang lớn, cửa đã bị người ta một đá mở toang, trước thềm có ba hắc y nhân che mặt, đao trong tay sáng lóa, trong mắt bọn chúng bắn ra từng đợt thần quang, nhìn Lâm Văn Vinh chòng chọc.

- Người, các người là ai?

Đại tiểu thư trong lòng cả kinh, trên mặt hiện ra một tia sợ hãi, nhưng dũng cảm che chắn trước người Lâm Văn Vinh, quyết không để hấn bị nửa điểm thương tổn.

Tới rồi, tới rồi, kịch hay của An tử tử đã tới. Lâm Văn Vinh trong lòng rung động, vừa sợ vừa mừng lại mang theo chút bồn chồn, “dũng cảm” nhẩy ra chặn ở trước hai người nói:

- Người đến từ đâu, mau mau báo danh, bốn tướng quân sẽ tha chết cho các người...

Lời còn chưa dứt, đã thấy mũi đao loang loáng đến trước mắt, tiếng đao soạt soạt xé gió, thể tốc nhanh chóng, đúng là một điểm lưu tình cũng không có, hung hăng muốn đem hấn chém thành hai nửa.

265. Chương 263 : Hai Mỹ Nhân Tuyệt Sắc

Nhìn thấy hàn quang của lưỡi đao lấp lóe bổ thẳng vào ngực, trong lòng Lâm Văn Vinh kinh hãi: “Đây mà là diễn kịch sao? Rõ ràng thực chỉ là lời nói đùa!” Ý niệm trong đầu hắn liền xoay chuyển nhanh chóng, lách mình tránh một đao, vết thương trên lưng lại càng thêm đau đớn. Lưỡi đao của sát thủ này vẫn không ngừng vung lên, nhằm vào tiểu phúc hắn đâm tới, còn nhanh hơn lúc vừa rồi.

“Mẹ kiếp, lão hổ không phát uy, người coi ta như con mèo ốm ư!” Lâm Văn Vinh liền tức giận kinh hãi, mặc kệ đau đớn trên lưng, vận hết khí lực phần nộ đánh ra một quyền nhằm thẳng vào gương mặt của sát thủ kia. Một chiêu này của hắn ra sau mà đến trước, còn nhanh hơn so với tốc độ của sát thủ kia rất nhiều. Sát thủ cũng lấy làm kinh hãi, nhanh chóng vung trường đao trong tay lên, khó nhọc lắm mới bảo vệ điểm yếu hại phía trước của mình.

- Tìm ông nội người đi!

Lâm Văn Vinh hét lớn một tiếng, vừa thu lại nắm đấm liền đá ra một cước mạnh mẽ vào giữa tiểu phúc của sát thủ kia, ‘phanh’ một tiếng, kẻ kia bị văng ra ngoài sân. Cùng lúc đó, hai gã sát thủ khác cũng không chịu đứng yên, cả hai vội xoay đao lại, lách qua Lâm Văn Vinh tấn công về phía Đại tiểu thư ở sau lưng hắn.

Lâm Văn Vinh đắc thủ được một chiêu, trong lòng nhất thời bình tĩnh hơn rất nhiều, chẳng hề sợ hãi hai tên này, thuận tay xách lấy một cái ghế dài bên cạnh ném về phía hai kẻ đang tập kích kia. Tiếng ‘hoa lập’ vang lên, lưỡi đao chém nát chiếc ghế gỗ tan tành. Lâm Văn Vinh cũng không chần chừ liền hung hăng ném chiếc còn lại vào giữa trước ngực một gã sát thủ. Hắn vô cùng tức giận nên vận hết sức lực toàn thân ném một cú thật mạnh, làm gã sát thủ kêu lớn một tiếng đau đớn, vội thối lui mấy bước, không ngừng thở dốc.

- Đi!

Lâm Văn Vinh hét lên một tiếng, kéo Đại tiểu thư và Hoàn Nhi phóng ra khỏi cửa, mới bước vào trong vườn, chợt nghe một tiếng cười duyên dáng:

- Còn muốn chạy ư? Không dễ dàng như vậy đâu!

Giọng nói mới dứt, liền nghe thấy một tiếng thét chói tay cùng với kinh phong lảng lệ nhằm thẳng vào mặt hắn.

Nghe được giọng nói đó, Lâm Văn Vinh thầm thở phàn nhẹ nhõm, nhưng cơn giận dữ lại bùng lên: “Mẹ kiếp, con hồ ly An Bích Như này nói ngon nói ngọt là chỉ như diễn kịch, con mẹ nó có thể đóng kịch nổi không? Còn chọn ngày không tốt, trúng ngay lúc lão tử bị thương, ta mà không cẩn thận thì vừa này đã bị mấy tiểu tử này chém mất mạng rồi.

Nếu nói trên thế giới này chỉ có một người hắn nhìn không thấu nổi, thì không ai khác ngoài An tỷ tỷ. Luận về thủ đoạn, luận về mưu trí đều không dưới hắn, lại còn mang vẻ xinh đẹp lộng lẫy vô ngần, xiêm y khiến cho người ta choáng ngợp hoa cả mắt, thật sự khó lòng mà phòng bị.

Ấm khí vừa phóng tới hóa ra là một đóa sen cực kỳ tinh xảo sáng loáng, không ngừng xoay tròn, phát ra tiếng gió vùn vụt. Lâm Văn Vinh trông thấy thể bay của nó liền thuận tay bắt lập, lập tức cảm giác một luồng lực lớn từ thiết liên hoa truyền lại, tựa như một cú đập mạnh vào ngực hắn. Hắn liền lùi về hai bước mới ổn định thân hình, còn thở hổn hển chưa dứt hơi liền thấy một bóng đen đằng không bay tới, vung mạnh trường kiếm tựa như một vì sao băng thẳng vào ngực hắn.

Bóng đen kia dùng khinh sa che mặt nhưng cũng không giấu nổi bộ ngực căng tròn đang yếu điệu phật phồng, thân hình trên không vẽ nên những đường cong mỹ diệu động lòng người. “Nàng cuối cùng đã ra mặt!” Hắn thầm hừ một tiếng: “Đánh nhau lâu như vậy, đã mấy lần gặp nạn mà không thấy tiên tử gì kia xuất hiện cứu giúp. Hồ ly lẳng lơ An Bích Như này rốt cuộc có mò rõ hành tung của sư tỷ nàng hay không, đừng đùa giỡn lão tử mới phải.”

Bóng đen kia ngự kiếm nhanh như một tia chớp phóng đến, khoảng cách gần lại, Lâm Văn Vinh có thể thấy rõ sát khí dữ dội trong mắt nàng. Hắn không dám mang cái mạng nhỏ của chính mình ra đùa, lách mình

tránh thoát. Hàn quang ánh lên trong mắt Anh Bích Như, tay áo vung lên phóng ra một mũi tên nhỏ từ bên trong, nháy mắt đã đến trước ngực Lâm Văn Vinh, đầu mũi tên kia ngấm đen, đúng là đã tẩm kịch độc.

“Trời ơi, nàng thật sự muốn cái mạng của lão tử a!” Cả người Lâm Văn Vinh toát mồ hôi lạnh, liều mạng né sang một bên. Mũi tên lao đến cực nhanh, sắp thấy găm lên người hắn thì một tiếng động nhỏ vang lên, trong lúc hắn vừa nghiêng người bỗng một mũi kiếm bạc phóng tới vào chính giữa mũi tên tẩm độc kia, hai vũ khí va chạm nhau làm tia lửa bắn ra tung tóe, mũi tên liền bị đánh làm bay lệch đi... quẹt qua bả vai Lâm Văn Vinh, ‘xoạt’ một tiếng cắm vào trên cột gỗ phía sau.

“Mẹ kiếp, vẫn còn có người đến cứu ta thật!” Lâm Văn Vinh kinh hãi thán ca thán, cũng không biết là phải vui hay buồn, An Bích Như kinh ngạc hét lớn:

- Người phương nào ngăn cản ta?

Một giọng nói của nữ nhân u uất thở than:

- An sư muội, chúng ta lại gặp nhau...

Âm thanh kia phát ra từ mái nhà đối diện, mọi người đưa mắt nhìn sang liền thấy một nữ tử dáng thon cao xinh đẹp đứng vững chãi nghiêm trang. Khinh sa che mặt, áo quần trắng tinh, cơn gió hiu hiu làm mái tóc dài của nàng nhẹ phất phơ, trông thật thần nhiên thanh nhã, cao quý thánh khiết, tựa như dáng vẻ của một nàng tiên.

Tuy không nhìn rõ dung mạo của nàng, nhưng Lâm Văn Vinh vừa lướt qua một cái liền biết người này chính là vị thần tiên tỷ tỷ kia đêm đó bị mình dẫm thương. Ngày ấy thần tiên tỷ tỷ này rõ ràng đã trúng độc châm, không có nghĩ rằng hôm nay lại tràn đầy sinh khí mạnh mẽ đứng trước mặt mình như thế. Xem ra thật như lời của An Bích Như, một nữ nhân tựa như thần tiên này sao có thể bị phạm nhân dễ dàng bắn chết. Nàng cùng An Bích Như và Tiên Nhi cũng cùng một gốc, không cần phải nói cũng tự nhiên phải biết phá giải độc châm kia.

- Thì ra là Ninh tiên tử giá đáo, tiểu muội đã không được nghênh tiếp từ xa. Hơn mười năm không gặp, dung nhan tiên tử càng đẹp hơn trước kia, thật đáng mừng đáng chúc mừng a!

An Bích Như xinh đẹp đứng trong sân, hắc y bó sát người càng tôn thêm thân hình quyến rũ, dáng vẻ mềm mại của nàng, cũng che mặt như nhau nhưng lại có thêm vài phần lẳng lơ. Hai nữ tử này một trên một dưới, một người cao quý như tiên, một người mê hoặc tựa hồ ly, tuyệt nhiên chẳng vẻ gì giống nhau, chỉ cùng được trời sinh mỹ lệ, lại là đồng môn sư tỷ muội, thật sự đều làm cho người ta há hốc kinh ngạc.

Đại tiểu thư tựa ở bên người Lâm Văn Vinh thì thầm nói:

- Lâm Tam, ta thấy người này dường như có vẻ quen thuộc!

Người nàng nói chính là An Bích tỷ tỷ đứng đối diện, Lâm Văn Vinh a a cười trừ: “Có thể không quen được sao, nàng đã từng ăn phải dấm chua đó!” Nhưng hắn tất nhiên sẽ không ngu ngốc vạch áo cho người xem lưng, lập tức đáp:

- Phải không vậy? Ta chẳng để ý nữa. Trong mắt ta, ngoại trừ Đại tiểu thư, Thanh Tuyền cùng mấy lão bà của ta, những nữ nhân khác đều xem như nhau thôi, cũng chẳng cần phân biệt đẹp xấu làm chi.

- Ba hoa!

Đại tiểu thư duyên dáng gắt lên, nhưng lại càng dựa chặt vào người hắn, nhớ lại hắn mới vừa rời liều mạng không màng sống chết mà bảo hộ trước thân mình, trong lòng vừa hạnh phúc vừa cảm động, hé mở đôi môi nhỏ xinh thỏ thẻ bên tai hắn:

- Bại hoại, sau này không nên ngu ngốc như vậy, nếu chàng bị thương thì thiếp chẳng thể nào sống yên vui nổi đâu.

Hai người ngọt ngọt ngào ngào, ân ái triền miên.

Tiên tử đứng thẳng trên mái nhà bên kia khe khẽ thở dài:

- Sư muội, muội vị tất tự làm khổ mình, chuyện năm xưa chỉ là một chuỗi hiểu lầm, muội cần gì phải mang nỗi oán giận này trút lên người không liên can. Chúng ta hơn mười năm không gặp thì phải nắm tay nói cười, tâm tình với nhau mới phải chứ.

An Bích Như cười khanh khách:

- Tâm tình trò chuyện? Hay lắm, nhiều năm không gặp sư tỷ, muội cũng rất nhớ sư tỷ đấy. Hi... hi...

Nàng nói chuyện mà cánh tay cũng vung ra, hai châm ánh lên hàn quang, chớp mắt đã phóng đến trước người Lâm Văn Vinh.

Động tác của An Bích Như tuy mau lẹ nhưng tiên tử kia tựa hồ rất hiểu rõ nàng, cũng không thấy động tác cước bộ của nàng như thế nào, đảo mắt liền tới trước người Lâm Văn Vinh, nhẹ vung tay áo, hai ngân châm liền bị thu vào trong tay áo của nàng.

Sắc mặt tiên tử hơi trắng nhợt nhưng ngay lập tức khôi phục lại sự bình thường, nhìn An Bích Như cười nói:

- Sư muội, mấy năm không gặp, muội càng tinh thông thành thạo băng phách thần châm này, năm xưa sư phụ đã không chọn lầm người khi truyền thụ cho muội băng phách thần châm này.

“Hóa ra cái đồ chơi này kêu là bách phách thần châm, khó trách khi cầm trên móng thì lạnh ngắt toàn bộ như vậy.” Lâm Văn Vinh âm thầm nhớ lại, không tự chủ vừa sờ móng vừa lén nhìn thân hình yếu điệu của An tỷ tỷ một cái, nhớ tới tình hình ngày trước trên Vi Sơn hồ tao hồ ly này châm cứu vì mình, nhất thời muôn ngàn cảm xúc chột ủa đến trong phút chốc.

An Bích Như cười khanh khách, trong tiếng cười lại mang theo mùi vị thâm lương cùng bi phần không thể diễn tả nên lời:

- Sư tỷ, đa tạ tỷ còn nhớ tới sư phụ. Tỷ mà không nói, ta suýt nữa đã quên băng phách thần châm này đúng là lão nhân gia người tự tay truyền thụ cho ta. Ôn đức dạy dỗ ta vốn khó quên. Nhưng những lời ban đầu người đã từng nói trước mặt hai chúng ta, dù có chết ta cũng không thể quên nổi: ‘Miêu nữ căn cốt không tốt, mặc dù có thiên tư nhưng lại là nguồn gốc của họa nước’. Lời nói đó, ta mỗi ngày đều nhớ hơn trăm lần. Sư tỷ, chẳng lẽ người đã quên sao? À, ta quên mất, tỷ thân phận cao quý, chính là đóa hoa kì diệu được được sinh ra giữa nhân thế, sư phụ còn coi trọng người không hết, sao lại có thể hiểu được tâm tình của miêu nữ thấp hèn như ta?

Lâm Văn Vinh thầm ‘a’ một tiếng: “Khó trách An tỷ tỷ quá khích như thế, ở thời đại này còn xa mới đạt tới ranh giới bình đẳng dân tộc, miêu nữ ở trong mắt thế nhân chính là dã tộc hoang dại chưa được khai hóa, thân phận cực kỳ hèn thấp. An Như Bích này quốc sắc thiên hương, thông minh phi phàm, căn bản phải là nhân vật tựa như tiên nữ trên trời, duy chỉ có dấu tích miêu nữ đã hằn khắc lên thân mãi không mờ. Có lẽ là sư phụ của hai người các nàng cũng là một kẻ coi trọng huyết thống thuần túy, sau khi biết được thân phận miêu nữ của An tỷ tỷ liền sinh lòng khinh bỉ nàng, nên mới có chuyện An tỷ tỷ lưu mãi những lời nói kia. Con người An Bích Như thuộc loại vừa cao ngạo lại vừa rất nhạy cảm, nếu không phản sư môn thì mới là kì quái.

Nói lại chuyện kia, miêu nữ có cái gì không tốt! Các nàng thuần phác đa tình, nhiệt tình phóng khoáng, dám yêu dám hận, so với những khuê tú hay ông ọ nững nịu còn vượt trội hơn nhiều, mang một hương vị đặc sắc riêng. An tỷ tỷ này chính là một ví dụ sống động, cá tính của nàng luôn khiến cho Lâm Văn Vinh mãi lưu lại những ấn tượng vĩnh viễn khó phai mờ.

Tiên tử trầm mặc một hồi liền thở dài một tiếng, chậm rãi nói:

- Tiên sư đã là người thiên cổ, ta cũng chịu ơn sâu dương đức bồi giúp của người, sao có thể lại có lời nói không phải với người? Theo ngu tỷ thấy, ngày đó sư phụ nói lời đó, cũng không phải là nhằm vào sư muội mà chỉ là vì đại cục mà nghĩ vậy. Ở trong lòng của tỷ, vô luận dân tộc nào, đều là con dân Đại Hoa ta, vốn không phân địa vị cao thấp, chỉ là cái thế gian này lòng người hiểm ác, làm gì có chuyện ai ai cũng có thể đối xử khoan dung độ lượng. Mấy đời “Ngọc Đức Tiên Phưởng” của ta đứng đầu vô lâm, hiệp trợ đế vương hưng quốc an bang, được thế nhân kính ngưỡng. Năm xưa lại đứng lúc gặp quốc gia có đại nạn, lại có người mượn sự xuất thân của muội để làm to chuyện, cục diện liền càng khó khăn để chỉnh đốn. Để trấn an dân

chúng, bảo vệ bình an của Đại Hoa ta, sư phụ lão nhân gia người mới đành phải bức bách tỏ thái độ đó, ở trước mặt mọi người bởi móc thân phận của muội, thật sự là lão nhân gia người bất đắc dĩ mà làm.

“Toát mồ hôi, vạch trần giữa chốn đông người, sư phụ này của An tỷ tỷ thật không để lại cho nàng chút mặt mũi nào. Người cao ngạo như An Bích Như mà bị bà ta đả kích như vậy, nàng không trở mặt mới là lạ. Huống chi, một lão thái bà như người cho dù là mượn danh nghĩa làm vì nước vì dân, thì có lợi ích gì khi vạch trần việc riêng tư của người khác trước mặt nhiều người? Chỉ vì vị trí lãnh tụ võ lâm, vì cứu vãn dân ư? Rầm chó, nói thật dễ nghe!” Hắc trong lòng tức giận, lòng đồng tình với An Bích Như càng lớn.

An Bích Như cười ha hả, lệ quang ẩn hiện trong mắt:

- Nói hay lắm, nói hay lắm, đứng đầu võ lâm, hưng quốc an bang, lý tưởng vĩ đại cỡ nào! Vì điều này, sư tỷ người thanh tâm quả dục, một mình chịu cảnh lạnh lẽo cô đơn, nguyên không kết tóc se duyên đến trọn đời. Cả tư vị của tình yêu cũng chưa từng nếm thử qua, đây thật là tình cảm sâu đậm cao thượng đến cỡ nào a! Nhưng tiểu muội có một chuyện không thể lý giải. Võ lâm này, là võ lâm của những kẻ luyện võ; thiên hạ này, là thiên hạ của mọi người, lại có kẻ nào cần “Ngọc Đức Tiên Phưởng” ta dẫn dắt ư? Lại có ai tới gọi người an bang hưng quốc sao? Sư tỷ, vấn đề này, tiểu muội đã suy nghĩ nhiều năm, nhưng vẫn không có nghĩ thông suốt, người có thể cho ta một lời giải đáp hay không?

“Nói hay lắm! Trong lòng Lâm Văn Vinh cực kỳ sáng khoái: ”Miêu nữ. Miêu nữ thì sao? Lão tử thích chính là thích miêu nữ, thế giới này biết bao dân tộc giống nòi, không có quyết tâm bao dung tất cả, sao nói đứng đầu quần luân? An tỷ tỷ quả thật là nữ tử rất thông minh, một câu điểm trúng yếu hại, thế giới là thế giới của mọi người, không phải thuộc về tiên tử nào, cũng không phải thuộc về “Ngọc Đức Tiên Phưởng” gì cả. Phải có chiến tranh thì mới có hòa bình, chuyện bọn chó má các người, người có thể quản được sao? Còn muốn hy sinh người khác vì toàn cõi, bảo vệ chánh nghĩa nhân gian gì gì đó, thế giới hòa bình ư... nói linh tinh.

- Luôn tiện còn chà đạp lên nỗi đau này của ta. Các người lại đặt lên không thêm quan tâm đến một nữ tử yếu đuối như ta, hy sinh cả đời ta vì đại cuộc, đổi lấy sự an khang của dân chúng, cho xã tắc thái bình ư?

An Bích Như kích động khăng khái, nói đến nỗi đau thầm kín trong tim thì nước mắt đã lăn tăn rơi. Liếc thấy ánh mắt sáng quắc của Lâm Văn Vinh cùng với nụ cười đầy vẻ khích lệ trên mặt hắn, thật hoàn toàn trái ngược với dáng vẻ hi hi ha ha ngày thường, dường như ở trong cõi đời này chỉ có một mình hắn là tri âm. Trong lòng nàng chộp ầm ập, nhìn hắn chum chum khẽ cười một cái, ngẩn vâng trán cao ngạo lên.

Tiên tử lắc đầu nói:

- Sư muội nói tất nhiên có lý, đồng ý quốc gia này là từ xưa mà có, không phải tự nhiên sinh ra. Vô số sự thật đã chứng minh, dân chúng phải có người lãnh đạo, nếu không sẽ là như cát vụn bị ngoại tộc khi dễ. Như hiện tại ngoại địch xâm lấn Đại Hoa ta, người Hồ tràn qua, nếu không có người lãnh đạo, sao nói chuyện an cư lạc nghiệp, quốc thái dân an? Giữa quốc gia và con người là cái chủ đề ngàn năm không đổi. Vì nước, dù cho cần phải có người hy sinh, không phải muội thì sẽ là ta. Sư muội tuy nhận hết nỗi ảm ức, ngu tỷ trong tim sao lại có thể yên lòng? Sư phụ đã truyền cơ nghiệp cho ta, yêu cầu ta trân trọng danh tiếng trăm năm của “Ngọc Đức Tiên phượng”, ngu tỷ hết sức lo sợ, thấp thỏm không yên, nào dám đi nhầm từng bước nữa?

Ninh tiên tử này cung là người theo lối suy nghĩ cực hữu, lời này đúng là nói về quan hệ giữa quốc gia và con người, dân chúng và cái tôi cá nhân, quả nhiên là chủ đề ngàn năm khó giải, ông cho rằng ông có lý, bà cũng nói mình chẳng sai... dù cho là Lâm Văn Vinh từng ở kiếp khác, nhưng cũng mỗi người một ý, chẳng ai thuyết phục được ai.

- Nhiều lời vô ích!

An Bích Như tức giận hừ một tiếng:

- Đạo bất đồng chẳng thể bàn chuyện, việc hôm nay không có quan hệ với người, mời người tránh ra, chớ uy bức tiểu muội phải động thủ với người!

Tiên tử liếc nhìn Lâm Văn Vinh, ánh mắt bình thản, trên mặt không tỏ một vẻ nào, nhìn không biết có biểu hiện gì, Lâm Văn Vinh cười hi hi vỗ tay một cái:

- Chà, vị tỷ tỷ này, người trông thật quen mặt a! Chúng ta đã gặp qua nơi nào sao?

Đại tiểu thư lại rất sùng kính thần thái của tiên tử, khe khẽ chạm nhẹ Lâm Văn Vinh, hạ giọng nói:

- Người cái người này, chớ có khinh nhờn tiên tử!

Toát mồ hôi, ta khinh nhờn cô ta ư? Đây là cái đạo lý gì, ta còn lo lắng cô ta sẽ khinh nhờn ta nè.

Tiên tử không gật cũng không lắc đầu, lạnh nhạt liếc hần một cái, xoay người lại, dưới chân như mọc rễ không nhúc nhích đứng bảo vệ trước người hần, quả thật tất cả đều nằm trong tính toán của An Bích Như. Vị thần tiên quả thực là chánh trực phân minh, vì ngăn cản sự muội hành hung có thể bỏ qua ân oán ngày xưa, quả nhiên là có phong cách!

Ánh mắt An Bích Như bỗng trong vắt, nũng nịu cười nói:

- Hay lắm, được rồi, sư tỷ quả nhiên vẫn chánh trực. Nhiều năm không gặp, hôm nay tiểu muội sẽ lãnh giáo Ninh tiên tử danh chấn thiên hạ đã học công phu mới mẻ gì.

Tiên tử lắc đầu:

- Sư muội, muội cầu kết cùng Thành vương, đồng tâm đồng loa, xem mạng người như cỏ rác. Ta dù đã thấy được nhưng cũng không thể quản. Kẻ này tuy là có chút ác độc, nhưng mà không thể chết ở trong tay muội được.

- Cần người quản sao...

Đang khi nói, thân hình An Bích Như tựa một cánh chim én duyên dáng bay lên, mười ngón tay thon nhỏ gập lại như móc câu, những chiếc dài nhọn lóe ra ngân quang mờ mờ, thanh thế cực nhanh, so với lần đánh lên Lâm Văn Vinh vừa rồi còn hơn gấp mấy lần, muốn cắm thẳng vào mặt mặt tiên tử.

Ninh tiên tử không đổi sắc, tay áo nhẹ vung lên, giữa hai tay hiện lên màn huỳnh quang nhàn nhạt, tựa như một đóa sen thánh khiết, tư thế càng nhanh hơn, nháy mắt đã chặn lại bàn tay An Bích Như.

An Bích Như khẽ hừ một tiếng, hóa thảo thành chưởng, không chút mảy may nhân nhượng đánh vào trước ngực cô ta. Hai người giao đấu, lấy nhanh chế nhanh, chỉ chớp lát đã liên tiếp đối ba chưởng, ba tiếng ‘phanh phanh’ vang nhẹ, hai người đồng thời cùng lui nhanh về phía sau, bên tai hơi đỏ lên, bộ ngực nhẹ phập phồng, hiển thị không phân cao thấp.

An Bích Như không phải là nhân vật dễ đối phó như vậy, trong lúc bay ngược thì trong tay cũng không biết ở đâu đã thấy xuất ra một thanh kiếm nhỏ, công lực tụ ở bàn tay, cổ tay rung lên, tiểu kiếm kia liền như sao băng phá không bay thẳng tới ngực của tiên tử.

Hai người này cách nhau quá gần, công lực của An tỷ tỷ Lâm Văn Vinh đã từng biết qua, thấy nàng vừa một kích toàn lực xuất ra ám khí, tiên tử kia dường như không thể tránh kịp, nhất thời trong lòng đã mơ hồ dấy lên một cảm giác hồi hận, nếu là diệt mất đi tiên tử, đấy quả thật là làm một điều tàn bạo với vu vật trời ban.

Sự thật lại không như suy nghĩ của Lâm Văn Vinh, Ninh tiên tử và An Bích Như đã nhiều năm giao đấu, hai người đều hiểu thấu gan ruột của nhau. Thấy trong tay An Bích Như phóng ra tiểu kiếm, nàng cũng không kinh hoảng, trong tay lại không biết khi nào lại xuất ra dải khăn gấm. Nàng phất nhẹ tay làm dải lụa kia nhẹ nhàng chuyển động thật là đẹp mắt, xuất ra một chuỗi động tác tạo nên hỏa thạch điện quang trông thật tuyệt đẹp, kì ảo huyền bí, khiến cho người ta nhìn đến choáng hoa cả mắt.

Lâm Văn Vinh vỗ tay cười nói:

- Đẹp mắt, đẹp mắt quá! Vị tỷ tỷ kia, thì ra người vẫn còn có thể tung khăn a!

Sau lưng tiên tử dường như có mọc mắt, trong ống tay áo đang rủ xuống đột nhiên hiện ra ra một thanh trường kiếm, hàn quang lóe lên chói lọi làm Lâm Văn Vinh loạn mắt, vẻ mặt dâm dăng tràn trề kia nhất thời tiêu tán gần hết.

An Bích Như thối lui một chưởng, lại càng không thuận theo không buông tha, trong tay áo như làm xiếc cũng hiện ra một thanh bảo kiếm thu thủy, tựa như ánh trăng lạnh lẽo. Lâm Văn Vinh trợn mắt há mồm

ra nhìn: "Trên người hồ ly xinh đẹp này cất giấu ít nhiều bảo bối a! Vì sao khi mỗi lần ta khám xét thân thể nàng cũng không có tìm ra vậy? Lần sau ta mà lại khinh bạc nàng, nàng liền lôi ra một món đồ chơi mà không thèm lên tiếng cho ta một cái như thế, thì cả đám lão bà của lão tử sẽ làm quả phụ rồi!

- Dịch lộ lê hoa!

An Bích Như yêu kiều hô một tiếng, phi thân thẳng lên, nhẹ nhàng múa bảo kiếm liên tiếp tạo ra bảy đóa kiếm hoa bắn ra các hướng khác nhau, mãnh liệt xé gió công thẳng tới trước người Ninh tiên tử. Kiếm hoa kia tựa như hoa lê tinh khiết nở rộ làm chói lòa đôi mắt, nhưng lại ẩn chứa vẻ lạnh lẽo như lưỡi đao. Lâm Văn Vinh đứng ở phía sau tiên tử, cũng không chịu nổi cảm thấy lạnh buốt thấu xương. An tử tử này quả nhiên là cao thủ, bình thường cùng mình hi hi ha ha, thì ra còn có nhiều bộ mặt đằng sau.

Tiên tử khẽ nhíu mày, múa tít trường kiếm trong tay nghênh đón, chẳng ngại luồng hơi lạnh thấu xương kia, vung thẳng kiếm nhằm thẳng vào giữa một đóa lê hoa. Tiếng 'đang đang' vang lên, hai lưỡi kiếm chạm nhau làm bay đóa hoa lê liền tan biến.

Kiểm của An Bích Như vung lên không nhưng vẫn không chịu nhún nhường, bảo kiếm trong tay liền nhẹ nhàng chỉ lên, cánh chậm rãi rung lên, tựa như một con rắn độc đang uốn éo, uyển chuyển đâm về phía Ninh tiên tử.

Thần sắc của thần tiên tử vô cùng trầm trọng, không dám khinh địch xuất thủ, ngay khi bóng kiếm vừa nguy cấp tới gần trước ngực liền dùng chỉ thay kiếm, đánh thẳng vào cổ tay của An Bích Như.

Chiêu thức 'vây Ngụy cứu Triệu' này khiến cho An Bích Như không dám coi thường, nàng vội vàng nhảy qua một bên, bật cười khanh khách, bộ ngực rung lên dồn dập:

- Sư tỷ quả nhiên có thủ đoạn hay, không sống lâu không thấy, Linh Tê Nhất Chỉ này quả thật xuất quỷ nhập thần. Chỉ không may là người cả đời không lấy chồng, cũng chẳng thể tìm được truyền nhân cho Linh Tê này, thật không may cho cái mỹ danh Linh Tê!

"Linh Tê Nhất Chỉ? Ta choáng, đây đúng là bí thuật ngàn vàng cũng không đổi ư! Nhất định phải thử học qua một lần công phu này!" Trông lên An tử tử cùng tiên tử, hai nữ nhân tuyệt sắc một hắc y một bạch y, trên mặt Lâm Văn Vinh lộ đầy vẻ dâm dăng.

266. Chương 264: Ai Nói Tiên Tử Không Giết Người?

- Võ học chi thuật chỉ là một cái tên đơn giản, tâm chính thì hình sẽ chính, cùng với chuyện thông minh láu cá chẳng có can hệ gì. Với tâm kế như sư muội đây, lại luyện được một thân công phu lợi hại, toàn thân trên dưới đều là ám khí, khiến ngu tử không khỏi cảm thấy bội phục.

Tiên tử nói ở đây là muốn châm chọc việc An Bích Như lợi dụng ám khí để hại người, An tử tử làm gì mà chẳng nghe ra, nàng cười khanh khách:

- Sư tỷ quả nhiên tâm thuật cao siêu, tiểu muội bội phục. Bất quá, nói đi thì cũng phải nói lại, sư tỷ cầm bảo kiếm giết người so với chuyện muội dùng độc giết người có gì khác biệt? Cùng là lấy mạng người ta, lẽ nào tử giết là cao thượng, ta giết thì là bỉ ổi xấu xa sao? Ta không như tỷ, thân phận cao quý, diễm lệ như tiên, chỗ nào cũng đều có vô số người điên cuồng ngưỡng vọng. Ta là một Miêu nữ dè dặt, một mình hành tẩu giang hồ, ở giữa rất nhiều nam nhân xung quanh, nếu không có một thân bản sự độc đáo đặc biệt, e là sớm đã chẳng còn lại được nổi một khúc xương rồi. Những cái này, tỷ có thể lí giải nổi không?

Hai nữ nhân tuyệt mỹ này đều đeo khinh sa che mặt, nói chuyện thì tựa như người trong nhà nói chuyện với nhau, chỉ là dưới tay chẳng hề nhún nhường nhau chút nào. Trong nháy mắt song kiếm đã giao nhau, hoa lửa bắn ra tung tóe, đánh được hơn hai mươi chiêu, chiêu sau nhanh hơn chiêu trước, chiêu sau ngoan độc hơn chiêu trước. Hai người vốn là sư tỷ muội quá rõ về nhau, lại tranh đấu đã nhiều năm, hôm nay một người vì giết người, một người vì cứu người, đều dùng đến tất cả chiêu số của mình, chẳng ai làm gì được ai.

Tiêu gia đại viện vốn vô cùng rộng rãi, trừ Lâm Văn Vinh ra, nam đinh cực ít, hai nữ nhân này đánh với nhau, chẳng ai dám tiến vào ngăn cản. Đại tiểu thư căng mắt ra mà nhìn chăm chăm vào An Bích Như cả nửa ngày, đột nhiên kì quái nói:

- Thảo nào nhìn thấy quen mắt, thì ra là cô ta. Cái đồ chết bầm chàng, vừa rồi còn dùng mấy lời đường mật đó lừa gạt ta, thì ra là vốn đã thông đồng với cô ta trước rồi mà diễn trò. Khổ thân ta còn vì chàng mà lo lắng, vậy mà chàng lại thông đồng với người ngoài tới lừa ta...

Lâm Văn Vinh vội vã che miệng nàng lại, thì thầm:

- Chuyện này không đơn giản như nàng tưởng tượng đâu, dù sao nàng cũng chỉ cần tin ta là được. Nam nhân làm việc luôn có lí do...Nàng hãy xem xét tỉ mỉ lại coi, ta là người xấu ư?

Đại tiểu thư giãy ra, lườm hắn một cái, sẵn giọng nói:

- Nếu chàng không phải là người xấu, trên thế giới này đã toàn là người tốt rồi.

Nhìn thấy mặt nàng hơi ửng hồng lên, trời mới biết nàng lại nghĩ đi đâu rồi. Lâm Văn Vinh cười hắc hắc một tiếng, ôm lấy chiếc eo thon nhỏ của nàng nói:

- Đã vậy, ta chỉ xấu với nàng thôi.

Hai người trong viện đã đấu với nhau được hơn trăm chiêu, nhưng vẫn khó phân thắng phụ. An Bích Như thấy đánh lâu mà không hạ nổi, chuyển ánh mắt, đột lên cười lên khanh khách, lách mình tránh khỏi kiếm của tiên tử, bàn chân khẽ xoay một cái, liền hết như một làn khói trong nháy mắt đã đến trước mặt Lâm Văn Vinh. Nắm lấy cánh tay hắn, một tay nắm trên mạch môn.

Lâm Văn Vinh còn đang đơng đưa với đại tiểu thư, đột nhiên cảm thấy một làn u hương ập vào mũi, thân thể căng ra, nửa người đã bị An Bích Như khống chế. Trong mắt An Bích Như ánh lên nét cười, thân thể phong mãn khẽ nép lên người hắn, kiêu mị nói:

- Ta bắt được ngươi rồi.

- Ấy, tỷ tỷ, tỉ làm gì thế, nam nữ thụ thụ bất thân, ta hét lên đó nha...

Lâm Văn Vinh kinh hãi nói. Động tác của Ninh Tiên Tử cũng không chậm, nhìn thấy An Bích Như cử động, chân nàng cũng điểm xuống một cái, chỉ chớp mắt đã đến trước mặt Lâm Văn Vinh, cũng nắm lấy cánh tay còn lại của hắn. Hai người lấy hắn làm giới tuyến, hình thành lên thế giằng co, không nhường nhau chút nào.

An Bích Như khẽ hừ một tiếng, đơn chưởng nhanh chóng vung ra mang theo cả một làn khói trắng mờ mờ, lạnh thấu tận xương, ấn thẳng xuống cánh tay hắn. Lâm Văn Vinh toàn thân run rẩy, cảm giác như bị rơi xuống một cái hố băng, rét cóng không nói nên lời. Bên kia Ninh tiên tử cũng không nhiều lời, tú chưởng áp lên cánh tay còn lại của hắn, lập tức có một luồng nhiệt ấm áp truyền qua cánh tay vào trong thân thể hắn, nóng vô cùng. Hai luồng ám lưu một nóng một lạnh không ngừng tranh đấu trong cơ thể hắn, cuộn cuộn chuyển động.

- Này, tỷ tỷ, cho ta xin, các vị biến ta thành băng hỏa cũng phải chuyên nghiệp một chút chứ, đại gia ta cũng phải vung tiền chọn chuông mà.

Lâm Văn Vinh lớn tiếng kêu lên, cảm giác này hết như đang trốn trong một cái bếp lò trong hố băng vậy, một bên người thì lạnh run cầm cập, một bên thì nóng đỏ mồ hôi, khó chịu đến cực cùng. Mẹ kiếp, lẽ nào đây chính là băng hỏa lưỡng trùng thiên trong truyền thuyết? Hay là hai vị tỷ tỷ xinh đẹp như thần tiên này biến ta thành băng hỏa, nếu là nằm trên giường mà làm chuyện này, một bên là băng sơn, một bên là hỏa diệm, tư vị đó chắc phải thú vị lắm a!"

An Bích Như cười khúc khích:

- Sư tỉ, tỉ thiêu đốt tên tiểu tử này như vậy, lẽ nào là đã động phạm tâm, nhìn trúng hắn rồi?

Thần tiên tỷ tỷ mặt lạnh như băng, chẳng lộ ra chút phản ứng nào.

An tỷ tỷ khẽ quát một tiếng, bàn chân dụng lực nhún xuống, mang theo Lâm Văn Vinh như một con hồng nhạn vỗ cánh bay lên. Ninh tiên tử giữ lấy một bên cánh tay Lâm Văn Vinh, nhưng lại không dám dụng lực, chỉ đành lao theo An Bích Như, thân hình đằng không phóng lên, hai người hết như tiên tử bay qua trần thế vậy, bay thẳng ra bên ngoài tường.

- Lâm Tam, Lâm Tam...

Đại tiểu thư kinh hãi kêu lên hai tiếng, vội vã đuổi theo ra bên ngoài.

An Bích Như và Ninh tiên tử tốc độ nhanh đến mức nào chứ, một nữ tử yếu đuối như Tiêu Ngọc Nhược làm sao có thể đuổi kịp, đợi đến lúc nàng chạy ra ngoài cửa thì đã chẳng còn thấy bóng dáng ba người kia đâu.

- Đồ chết bầm!

Đại tiểu thư hung hăng đập đập xuống đất, bực bội kêu lên. Lâm Tam tuy bị bắt đi, có điều dù nhìn như thế nào thì cũng cứ thấy có vẻ như hấn và người họ An kia đã cấu kết từ trước. Hai người này vốn vẫn luôn thông đồng với nhau, chẳng hề minh bạch, ả hồ ly tinh họ An kia xinh đẹp lẳng lơ, đối với Lâm Tam vẫn không tồi, tuyệt đối sẽ không làm hại đến hấn. Còn vị tiên tử kia là đến cứu trợ người của mình, Lâm Tam lần này chắc chắn sẽ không có nguy hiểm gì. Chỉ là không biết tên gia hỏa này sẽ ở bên ngoài đến lúc nào mới trở về, trên lưng hấn vẫn còn vết thương nữa.

- Thả ta ra, thả ta ra, ta không thể ngồi máy bay, ta có chứng sợ độ cao...

Bị hai nữ tử kẹp trên không trung, Lâm Văn Vinh cố gắng giãy dụa, mượn lực dựa vào người An tỷ tỷ, ép lên ngọc nhũ cao vút của nàng ta, chẳng hề sợ hãi cọ cọ mấy cái, quả là lẳng mịn mượn mà, thập phần đàn tính.

An Bích Như lại chẳng hề để ý đến việc bị hấn chiếm tiện nghi, hai nữ tử hai bên kẹp lấy Lâm Văn Vinh, ngón chân điểm nhanh xuống, hệt như một con hồng nhạn đậu xuống nhánh cây, cánh tay còn lại cũng không nhàn rỗi, đang kịch đấu trước mặt Lâm Văn Vinh, tiếng gió lướt qua mặt hấn, tạo ra một loại mùi vị không thể diễn tả: “Mẹ kiếp, hai người đánh nhau thì cứ đánh, nhưng đừng có làm tổn thương đến bộ mặt anh tuấn của ta, lão tử còn phải dựa vào cái này để ăn cơm đó.” Đầu mũi Lâm rướng quần đầy mồ hôi, trong lòng lo lắng không yên.

Hai chiếc ngọc thủ thon nhỏ mịn mang đang không ngừng dao động trước mặt hấn, thậm chí còn có thể ngửi thấy mùi u hương nhàn nhạt trên những đầu ngón tay ấy, Lâm Văn Vinh cảm thấy cực kỳ vi diệu. Được hai nữ tử kiệt xuất nhất trên thiên hạ này lôi lên không trung lái máy bay, còn có thể thuận tiện chiếm tiện nghi, ăn đậu hũ, cái mùi vị này, thực sự là kích thích con mẹ nó quá đi mất.

Hai nữ tử này đều là cao thủ hiếm có trong thiên hạ, kịch liệt đấu với nhau một hồi, động tác trên tay biến hóa vô cùng, hệt như những cánh hoa lan bay loạn trước mắt người ta vậy, nhưng lại chẳng làm thương tổn đến khuôn mặt hấn chút nào. Lâm Văn Vinh lo lắng một chút liền an tâm trở lại, nhìn thấy một tiên một hồ mỗi bên giữ một cánh tay mình mà kịch đấu, hương thơm thoang thoang, bộ ngực mềm mại thì không ngừng rung lên, quả là thích mắt.

Nghĩ đến chuyện hai nữ tử này đều là kiệt xuất nhất trong thiên hạ, hôm nay có thể cùng các nàng nóng bỏng thế này thực sự là cơ hội tốt trời ban. Nếu không làm được chút gì, quả thực là có lỗi với bản thân.

Hấn vốn là một người trời không sợ đất không sợ, nhìn thấy bộ ngực mềm mại của An tỷ tỷ đang rung động, hùng vĩ cao ngất đến khó nói nên lời. Lòng hấn mềm đi, thừa lúc hai người không để ý đến, cánh tay khẽ di động, tựa như cố ý mà lại vô tình, quét mấy cái vào trước ngực An tỷ tỷ.

Mị nhân An Bích Như ánh lên vẻ mơ hồ, trong lúc vội vàng lườm hấn một cái, vẻ mặt như đang trách cứ.

Phải rồi, phải rồi, An tỷ tỷ nhất định là trách ta chỉ chiếm tiện nghi của nàng mà không đi chiếm tiện nghi của sư tỷ nàng. Một bát nước phải thăng bằng, không thể bên nhiều bên ít, hấn bưng bưng đại nghĩa nghĩ, cánh tay còn lại quét về phía ngực thần tiên tỷ tỷ.

Trong mắt tiên tử lóe lên thần quang, hừ một tiếng, tay vận thêm lực, một cảm giác nóng bỏng đau đớn từ cánh tay truyền tới.

Lâm Văn Vinh “ai da” một tiếng thật lớn, tức giận nói:

- Này, tỷ thiêu đốt ta làm gì? Sẽ lưu lại sẹo đó! Có thể phát nhiệt đã là hay lắm sao? Nhưng ta cũng còn biết bắn súng nước đó!

Tiên tử khề hừ một tiếng, không có nói gì. An Bích Như cười khanh khách:

- Thân thể sư tử ta bằng thanh ngọc khiết, đâu có thể để hạng nhân vật thô tục như ngươi làm vậy bần, sư tử, tên tiểu tử này chiếm tiện nghi của ngươi, ngươi để ta giết hắn nhé!

- Hắn đáng chết, nhưng không thể chết trong tay ngươi.

Ninh tiên tử yêu kiều nói, ngữ khí nhẹ nhàng vô cùng, tựa như chẳng có chuyện gì có thể làm ảnh hưởng tới tâm cảnh của nàng vậy.

Lão tử ghét nhất là cái loại thái độ tự cho mình là thanh cao, tựa như vận mệnh của tất cả mọi người đều nắm trong tay của ngươi, Lâm Văn Vinh hét lớn một tiếng:

- Ta có nên chết hay không, không phải tỉ nói là được. Nói chuyện với loại người như tỉ, thực sự là chẳng có gì thú vị. Vị tỷ tỷ mặc hắc y này, hay là tỷ giết ta đi.

Sắc mặt Ninh tiên tử không biến đổi, đột nhiên buông cánh tay hắn ra, trường kiếm trong tay trái vung lên, đâm thẳng vào người An Bích Như.

Thần sắc An tỷ tỷ trở nên khuôn thiết, cố gắng hết sức đỡ một kiếm này của nàng ta, thân hình run rẩy, tay trái chẳng thể giữ Lâm Văn Vinh được nữa. Ba người vốn đứng trên một ngọn cây cao vút, mất đi chỗ dựa, Lâm Văn Vinh kêu lớn một tiếng, như một khối đá nặng rơi thẳng xuống.

Trong lòng An Bích Như cực kỳ lo lắng, nhìn thấy thế rơi gấp gáp của Lâm Văn Vinh, nếu không cứu hắn thì sợ rằng hắn toi mạng mất. Nàng nghiêng chặt răng, khẽ xoay một cái liền hết như một chiếc lá xanh lao theo.

Nàng đã nhanh nhưng lại có người còn nhanh hơn nàng, Ninh tiên tử đánh ra một kiếm, bức An Bích Như phải chống đỡ, rồi lao thẳng xuống dưới gốc cây nhanh như một viên đạn, chỉ nháy mắt đã ở dưới mặt đất rồi. Phượng nhãn ngược lên lên, nhìn thấy tên Lâm Tam đã từng muốn chiếm tiện nghi của mình đang rơi, mắt thấy đã sắp va vào người mình rồi.

“Tỉ phải cứu ta đó, hãy mở rộng vòng tay của tỉ ra đi, ta bảo đảm sẽ không làm ngã tỉ đâu.” Trên mặt Lâm Tam nở một nụ cười dâm dăng, hắn thật sự thích thú sự “thiện lương” của vị tỷ tỷ này

Tựa hồ như đã nhìn thấu được ý nghĩ xấu xa trong lòng Lâm Văn Vinh, khuôn mặt được che sau lớp khinh sa của Ninh tiên tử tựa như nổi lên một tia cười lạnh.

“Tiên tử, ta tới rồi.” Thấy tiên tử đã gần ngay trước mắt, Lâm Văn Vinh đưa tay ra muốn lao tới ôm chặt lấy. Nào ngờ hai tay còn chưa chạm được vào bờ eo thon của nàng thì cảm thấy một vật gì đó dài dài lạnh lạnh đang đỡ lấy người mình, từ phần trước ngực tới giữa hông chẳng thể động đậy được chút nào. Tiên tử nhãn lực cực cao, thủ pháp chuẩn xác, không nghiêng không lệch một chút ngăn thế rơi của hắn lại, quả là không nhiều hơn một phân, cũng chẳng dư một phân nào.

“Trời đất, thần tiên tỷ tỷ lấy cái gì đỡ ta thế?” Lâm Văn Vinh tức giận hừ một tiếng, nhìn xuống phía dưới thân liền thấy một cái vỏ kiếm mỏng mỏng đang đỡ dưới thân thể mình.

Hắn hằm hực nhảy xuống, vỗ tay cười nói:

- Thủ đoạn tỷ tỷ hay lắm, đỡ chuẩn xác thế này, có phải là trong lúc nhàn rỗi cũng đem cái thứ này ra tự đỡ chính mình không?

An Bích Như thầm thở phào một hơi, hạ xuống cách hai người không xa, nàng cười nói:

- Kế mưu của sư tỉ hay thật, thì ra là chiêu “vây Ngụy cứu Triệu”, quả nhiên không hổ danh là truyền nhân của “Ngọc Đức Tiên Phưởng”.

Tiên tử thần nhiên:

- Sư muội, hôm nay hai người chúng ta đấu với nhau khá nhiều rồi, ngươi không thắng nổi ta, ta cũng chẳng làm gì được ngươi. Người này tuy là thô tục nhưng lại không thể để ngươi sát hại, những việc mà ngươi làm đều vì ‘Ngọc Đức Tiên Phưởng’ mà ra, cái ngươi muốn hại thì ta lại muốn bảo vệ.

Lâm Văn Vinh thầm hừ một tiếng: “Ngày đó ngươi còn muốn giết ta mà. Nếu chiếu theo lời ngươi nói, há chẳng phải là An tỷ tỷ nên bảo hộ ta mới phải ư?”

An Bích Như gắt một tiếng rồi nói:

- Hôm nay không giết nổi hắn thì còn có ngày khác, ta không tin người có thể ở bên cạnh hắn cả đời?
- Bảo hộ hắn cả đời thì chưa chắc, nhưng bảo hộ hắn nhất thời thì không có vấn đề gì.

Ninh tiên tử thần nhiên nói, trong mắt hiện lên vẻ tự tin chắc chắn.

- Vậy ư? Chẳng lẽ là sư tử đã chấm tên tiểu tử này rồi? Khách khách... Lâm Tam, người gặp vận may rồi...

An Bích Như phóng đảng cười nói, thân hình đầy đặn rung lên, lộ ra những đường cong mỹ diệu. Nàng đột nhiên ngừng cười, lạnh giọng nói:

- Có điều người đừng có cao hứng quá sớm. Vị sư tử này của ta chơi đùa nam nhân còn hay hơn cả ta cả trăm lần. Đợi đến ngày nào đó người trúng kế của cô ta, lúc đó thì người muốn sống không được, muốn chết chẳng xong...hay là người cứ để ta giết người đi, so với chuyện đi theo cô ta còn thống khoái hơn nhiều.

- Thật sao?

Lâm Văn Vinh kinh hãi né Ninh tiên tử vài bước, khuôn mặt lộ vẻ không tin nhìn nàng.

- Lâm Tam, người hãy tự lo cho mình đi.

Vừa mới dứt lời, An Bích Như nhìn Lâm Văn Vinh một cái thật sâu sắc, rồi xoay người đi, loáng cái đã hết như một con chim hồng nhẹ nhàng tung cánh bay vào trong rừng rậm mịt mờ.

Ninh tiên tử cũng không nói gì, nhìn theo bóng lưng An Bích Như đang dần dần xa, nàng khẽ thở dài một hơi, trong mắt ánh lên vẻ xa xăm mơ hồ, cũng không biết là đang nghĩ cái gì.

Lâm Văn Vinh vô cùng lưu luyến nhìn theo thân hình tuyệt mỹ của An tỷ tỷ. Khác hẳn với vị tiên tử băng lãnh này, An tỷ tỷ nhiệt tình như lửa, mị hoặc vô cùng, cùng với nàng ta nói chuyện có thể thoải mái phóng đảng, thực sự rất vui vẻ. Nếu có thể đem nữ nhân vừa lẳng lơ vừa thành thực này lên giường, bảo nàng hát cho một một bài “nhất giang xuân thủy”, hắc hắc, lúc đó sẽ có tư vị gì nhỉ?

Trong rừng chỉ còn lại hai người, nhất thời vô cùng tĩnh lặng. Ninh tiên tử cảm khái vạn phần, quay đầu lại chỉ thấy Lâm Tam đang nhìn chăm chăm về phía xa, mặt ánh lên dâm quang, nước bọt như muốn chảy xuống ròng ròng, thực là dâm tiện đến cực điểm. Nàng không nén nổi hơi nhú mày lại, người mà Thanh Tuyền chọn lại là nhân vật này sao? Ngày đó muốn giết hắn, xem ra quả là một quyết định anh minh vô cùng.

Nhìn thấy thần tiên tỷ tỷ chẳng nói lời nào mà đã đi thẳng về phía mình, Lâm Văn Vinh vội vã kêu lên:

- Tỷ đừng qua đây a, ta không phải là người tùy tiện.

Ninh tiên tử dừng chân lại, giọng lạnh nhạt:

- Người tin ta hay là tin cô ta?
- Cô ta? Cô ta là ai?

Lâm Văn Vinh trước thì kinh ngạc, sau liền lập tức giật mình hiểu ra:

- Tỷ tỷ nói người mặc áo đen kia ư, cô ta không phải sư muội của tỷ sao? Nếu muốn kêu ta lựa chọn, có lẽ ta vẫn chọn tin lệnh sư muội.

- Tại sao? Lẽ nào người không biết nó muốn giết người?

Ánh mắt Ninh tiên tử vẫn bình tĩnh như thường, miệng hỏi.

- Hình như cô ta muốn giết ta, có điều ta cũng không phải là nhân vật đơn giản gì, sao có thể để cô ta nói giết là giết.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc :

- Ta lựa chọn tin cô ta, là bởi vì dáng người cô ta khá đẹp.

Tiên tử cũng chẳng hề tức giận, đi lên phía trước vài bước, nói:

- Người chẳng phải là nhân vật đơn giản gì? Cái này đúng thật, người võ nghệ tầm thường, nhưng nếu luận về âm mưu quỷ kế thì trên thế giới này chẳng có được mấy người bằng người. Ngày đó chút nữa khiến ta táng mạng đương trường chính là mình chứng.

Lâm Văn Vinh giả bộ hồ đồ:

- Táng mạng đương trường? Là do ta làm ư? Thần tiên tỷ tỷ, tỷ nhầm lẫn rồi chẳng, một người đẹp tựa thiên tiên như tỉ thế này, có ai nỡ hạ thủ với tỉ chứ? Ài, loại chuyện này ta tuyệt đối không làm ra đâu, ta nếu làm thì chỉ làm những việc cao thượng hơn thế một chút.

Thần tiên tỷ tỷ nghe hần giáo biện liền hừ một tiếng:

- Sao, chẳng lẽ người không nhận ra ta?

Lâm Văn Vinh cẩn thận đánh giá nàng một hồi, sau một lúc lâu mới lắc đầu nói:

- Tỷ tỷ phong tư trác tuyệt, thân hình nhất đẳng, hết như hằng nga trên cung trăng vậy, đẹp đến không thể dùng lời nào mà miêu tả. Chỉ là, tỉ đeo mạng che mặt, ta tuy gặp qua tỉ nhưng cũng không nhận ra được a.

- Vậy người có nhận ra cái này không?

Trong ngực thủ nhỏ xinh của tiên tử cầm chắc một chiếc phong châm bé xíu, le lói ngân quang.

- Ý, chiếc tú hoa châm này là từ đâu ra thế? Thần tiên tỷ tỷ, tay của tỷ thật mịn màng a! Việc nặng nhọc như thế này tỉ đừng vào làm chi, mau đưa chiếc châm này cho ta, ta giúp tỉ ném đi nhé.

Lâm Tam không đổi sắc mặt, đưa tay ra muốn lấy chiếc phong châm.

Bàn tay nhỏ nhắn của tiên tử liền xoay chuyển, động tác cực nhanh, “tích” một tiếng, chiếc phong châm đó đã đâm mạnh lên tay Lâm Văn Vinh.

- A...

Lâm tướng quân kêu lớn một tiếng, sắc mặt kịch biến, phảng phất như cảm giác thấy tim phổi mình đang bị bóp nghẹt vậy: “Đây chính là độc châm mà Tiên Nhi lão bà chính tay phối chế a! Nếu lão tử chết như thế này thì mới thật là oan uổng.”

Hần đem phong châm đi đâm người ta, nhưng trước nay chưa từng nghĩ đến có ngày nó lại đâm ngược lại vào người mình, lập tức chẳng dám giả bộ nữa, thò tay vào trong ngực lấy giải được ra.

Thần tiên tỷ tỷ nhìn thấy động tác của hần, tủm tỉm cười:

- Người tìm gì vậy?

- Tìm giải được...a... à a... lời trẻ con không tính, ta tìm kẹo đường, tỷ tỷ ăn không, cho tỉ một viên.

Lâm Văn Vinh tìm được giải được, chẳng hề suy nghĩ gì mà vội vã nuốt luôn vào bụng. Đợi một hồi, chỉ cảm thấy bụng hơi đau, tiếp đó cơn đau tan biến, một luồng nhiệt lưu từ dạ dày phát tán, toàn thân hần tựa như đã thoải mái hơn rất nhiều.

Ninh tiên tử cũng không ngăn trở hần, lặng lẽ nhìn hần nuốt được hoàn vào, mỉm cười gật đầu nói:

- Giải được này mùi vị thế nào? Có phải là ban đầu là đau bụng, tiếp đó là toàn thân có một luồng nhiệt lưu chạy qua không?

- Ồ, vậy sao?

Lâm Văn Vinh cười hì hì nói, nhưng trong lòng thì lại run rẩy, thần tiên tỷ tỷ nói về được tính của cái này chẳng sai chút nào, xem ra kịch độc đó nàng ta đích xác có thể giải.

Ninh tiên tử gơ cây phong châm trong tay lên, cười nói:

- Độc của chiếc phong châm này, người điều phối chắc chắn đã phải bỏ ra rất nhiều công sức, lấy về bảy loại kịch độc mà điều phối thành, kẻ trúng chết chắc. Ngày đó nếu không phải là ta công lực thâm hậu, sợ rằng sớm đã táng mạng trong tay người rồi.

“Mẹ kiếp, nàng đánh lộn đánh bậy lên một hồi, nếu không phải trên người lão tử có mang theo hai khẩu súng và một chiếc châm, sợ là sớm đã bị một kiếm của nàng tiến đi rồi.” Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Thần tiên tỷ tỷ, ta đoán tử nhận nhầm người rồi, tiểu đệ ta sao có thể dùng thứ ám khí xấu xa thế chứ. Ài, không ngờ lại có người dám đối lút ta mà hành hung, với dung mạo anh tuấn vạn phần của ta, không biết đã có bao nhiêu thiếu nữ vô tội bị tổn thương rồi. Ta nhất định phải đi đến quan phủ báo quan, lôi hắn ra trước pháp luật, bảo hộ sự an nguy của các thiếu nữ. Còn về các thiếu nữ đã bị hấn làm hại, ài, ta nhất định sẽ chịu trách nhiệm!

Thần tiên tỷ tỷ thấy hấn làm bộ làm tịch, tiểu ý trong mắt càng thêm nồng đậm, nàng nhẹ nhàng đi tới vài bước, cười nói:

- Có phải ngươi hay không, bây giờ cũng không quá quan trọng nữa rồi. Giải được để giải kịch độc trên chiếc phong châm này cực kì kì lạ đặc biệt, cũng là do bảy loại kịch độc ‘kiến huyết phong hầu’ pha chế mà thành...”

- Bảy... loại... kịch... độc? Kiến... huyết...phong...hầu...

Lâm Văn Vinh nhắm lại từng chữ một, thanh âm run rẩy.

- Chính là như vậy. Trời sinh vật này để khắc vật kia, bảy loại kịch độc được điều phối này lại là tương khắc với bảy loại kịch độc khác, người phối độc này thật sự là có suy nghĩ độc đáo, nếu không phải là ta đối với y thuật, độc thuật đều có chút hiểu biết, sợ là hôm nay đã hóa thành một đồng xương khô rồi.

Thần tiên tỷ tỷ lạnh nhạt gật đầu nói.

Lâm Văn Vinh nghe mà rung mình kinh hãi, cái đạo lí lấy độc trị độc này hấn cũng hiểu rõ. Những loại huyết thanh để giải độc mà trong bệnh viện ở tiền thế vẫn hay dùng, có rất nhiều loại là được chế thành từ rắn độc. Nha đầu Tiên Nhi này, nghịch cái gì không nghịch lại đi nghịch kịch độc, còn làm một loạt tới cả hai mươi loại, thế này chẳng phải là muốn dọa chết người ta sao? Sau này chẳng may nàng thấy ai không thuận mắt, hạ chút độc vào nôi của người đó, như vậy chẳng phải là xong rồi sao?

Tiên tử bình tĩnh nói tiếp:

- Những vật kịch độc có thể hại người, cũng có thể cứu người. Nhưng mà nếu người không trúng độc, uống giải được của kịch độc vào, người nghĩ xem, sẽ có kết quả như thế nào đây?

- Đương nhiên là trúng độc mà chết rồi.

Lâm Văn Vinh cười nói. May mà lão tử là trúng độc xong mới uống giải được, nếu không cái mạng này thật sự đã ô hô ai tai rồi.

- Nhìn bộ dạng của ngươi tựa hồ như không phải là quá ngốc.

Tiên tử mỉm cười:

- Chỉ là có lúc làm việc lại cứ thích giả vờ hồ đồ. Người không nhận ra ta cũng chẳng phải lo, nhưng mà không nhận ra chiếc phong châm này thì thực sự là việc rất không nên đó.

Ninh tiên tử vắn về chiếc phong châm trong tay, cười lạnh nói.

- Thần tiên tỷ tỷ nói gì mà thâm ảo quá thế, tiểu đệ đệ ta nghe không hiểu a!

Lâm Văn Vinh nói.

Tiên tử bật cười thành tiếng, đưa chiếc phong châm đó cho Lâm Văn Vinh:

- Độc trong thiên hạ, gặp bạc thì biến sắc. Nếu chiếc phong châm đó nhiễm kịch độc thì sẽ là màu sắc gì?

- Màu lam đậm, hoặc là màu đen...

Lâm Văn Vinh vừa nói vừa cảm thấy có chút không đúng, nhìn về chiếc phong châm đang lấp lóe ngân quang trong tay, nụ cười trên khuôn mặt hấn mau chóng trở nên cứng ngắc gượng gạo.

- Người hiểu chưa?

Thần tiên tỷ tỷ dịu dàng nói.

“Mẹ nó chứ, trúng kế rồi!” Lâm Văn Vinh nộ hỏa bừng bừng, lớn tiếng nói:

- Tỷ tỷ là tiên tử danh chấn thiên hạ, sao có thể động thủ giết người?
- Ai nói tiên tử thì không được giết người?

Thần tiên tỷ tỷ cười khúc khích làm cả thân hình yêu kiều rung lên, mái tóc mượt mà phất phơ bên tai, loại phong tình đó không ngờ so với An tỷ tỷ còn mê hoặc hơn vài phần.

267. Chương 265: Ta Sẽ Cho Người Một Câu Trả Lời.

Lâm Văn Vinh hừ một tiếng, đâm ngón châm vào cổ tay mình hai cái, chỉ cảm thấy hơi tê tê.

Ninh tiên tử tủm tỉm cười:

- Người làm cái gì đó? Chẳng lẽ lại hiềm mình chết chưa đủ nhanh? Chỉ là trên chiếc châm này không có độc, người có châm thêm một trăm cái cũng vô dụng.

Lâm Văn Vinh mỉm cười nói:

- Tiên tử kể chuyện hay thật, nếu là người bình thường thì sợ rằng đã bị tỷ dọa cho chết cứng rồi. Chỉ đáng tiếc là lại gặp phải ta, Lâm mỗ ta được người ta hiệu xưng là ‘tiểu cường đánh không chết’, há lại có thể dễ dàng bị tỷ lừa gạt như vậy ư?

Ánh mắt mắt thần tiên tỷ tỷ chẳng hề lay động, nhẹ nhàng quét mắt qua hắn một lượt:

- Người nói lời này là ý gì? Ta nào đã từng dọa người đâu.

Lâm tướng quân cười hắc hắc, chậm rãi đi vài bước:

- Dĩ độc công độc, nghe thì quả nhiên là rất có đạo lý, nếu đổi lại là người khác thì e là không bị độc chết cũng bị dọa chết rồi. Chỉ đáng tiếc, tỷ lại không biết cái độc châm kia là ai tặng cho ta, nàng ta chính là người thân thuộc nhất của ta, nếu thuốc giải này thật sự là thứ kịch độc, nàng nhất định đã sớm nói với ta rồi, làm gì còn đến lượt tỷ ở đây mà đùa giỡn với ta cơ chứ. Đó là thứ nhất...

Ninh tiên tử không gật đầu cũng chẳng lắc đầu, khuôn mặt tuyệt mỹ bị che bởi lớp khinh sa, không thể nhìn rõ vẻ mặt của nàng đang thể nào. Nàng chậm rãi nói:

- Ồ, nói như vậy, giải được không có độc cũng chỉ là người đoán thôi?

Ninh tiên tử quả nhiên là nhân vật thông minh tuyệt đỉnh, chỉ một câu nói ngắn ngủi đã nắm được sơ hở trong lời nói của Lâm Văn Vinh, vạch trần được tâm tư của hắn.

Lâm Văn Vinh lắc đầu:

- Vừa rồi ta đã nói qua, đây là là một nguyên nhân trong đó. Còn có một nguyên nhân càng quan trọng hơn, thần tiên tỷ tỷ người bỏ nhiều công phu như vậy để tới cứu ta, tuyệt không phải là vì giết ta. Ta chết trong tay sư muội tỷ, như vậy thì còn có thể hiểu được, bởi vì trong mắt người đời thì cô ta là nữ ma đầu giết người không chớp mắt. Giết thêm một người như ta cũng chẳng tính là cái gì. Nhưng tiên tử tỷ tỷ người là nhân vật mà thiên hạ kính ngưỡng, hôm nay mọi người đã nhìn thấy rõ ràng tỷ cướp ta đi, nếu ta chết đi, người khác ta không dám nói, nhưng Tiêu đại tiểu thư nhất định sẽ hiểu được ta chết trong tay ai. Nếu nàng ta công bố ra ngoài, tay của thần tiên tỷ tỷ đã dính máu tươi, không chỉ là tổn hại tới thanh danh của người, càng khiến cái gì cái gì mà phường của tỷ...

- Là ‘Ngọc Đức Tiên Phường’.

Ninh tiên tử hơi mấp máy môi, khẽ nói.

- Đúng, đúng, chính là cái xưởng này, tiên tử tỷ tỷ quả nhiên thông minh, cái xưởng này còn nổi tiếng hơn xưởng sản xuất xà phòng nước hoa của Tiêu gia chúng ta nhiều lắm.

(xương tiếng hán là ‘tác phường’, L3 chơi chữ)

Lâm Văn Vinh cười hì hì:

- Tỷ giết ta rồi sẽ làm cho danh tiếng cái xương của sư phụ tỷ bị tổn tại, người khác miệng không nói ra, nhưng sự tôn trọng của họ đối với sư phụ tỷ sẽ giảm đi nhiều. Chuyện mua bán lỗ vốn thế này, thần tiên tỷ khẳng định sẽ không làm đâu. Nói thế nào thì nói, nếu tỷ thật sự muốn giết ta vậy thì đã để ta trực tiếp chết trong tay sư muội tỷ rồi, vừa chẳng cần đến tỷ động thủ, vừa trừ được kẻ tỷ không muốn nhìn thấy. Nhất cử lưỡng đắc, thuận tiện tỷ còn có thể lấy được cái danh hiệu trăm yêu trừ ma, động thủ với sư muội tỷ luôn. Kế hoạch làm ăn như vậy, tỷ có thể không làm sao?

Tiên tử khề nói:

- ‘Ngọc Đức Tiên Phường’ của ta lấy cứu giúp chúng sinh thiên hạ làm nhiệm vụ, hoàn toàn khác với chuyện mua bán, cái suy đoán này của ngươi đứng không vững rồi.

Lâm Văn Vinh cười lạnh:

- Cứu giúp thiên hạ chúng sinh? Thôi bỏ đi, trừ bản thân tỷ ra, tỷ chẳng thể cứu được ai cả. Trên thế giới này có người trục lợi, có người háo danh. Tỷ giương cái lá cờ hiệu vì nước vì dân lên, chẳng qua là muốn duy trì danh tiếng của sư môn tỷ, muốn để mọi người vĩnh viễn ngưỡng vọng thôi. Vì cái mục đích này, các tỷ cái gì cũng có thể hi sinh, cái này và làm ăn buôn bán có gì khác biệt chứ? Chỉ bất quá có người làm rõ ràng, có người mờ ám mà thôi.

Nghe hán nói, tiên tử cũng chẳng hề tức giận, nàng quét mắt qua một lượt:

- Nói xong chưa? Từ một viên độc dược, lại nói đến danh tiếng sư môn của ta, con người ngươi, bản sự thật không tầm thường.

Lâm Văn Vinh lại móc ra một viên giải độc khác nhét vào miệng, cười hì hì:

- Lời này không phải là giả... Ta lại uống thêm một viên nữa, xem có thể bị trúng độc chết không, theo ta đoán, giải độc này cũng chỉ giống như vitamin C thôi, tỷ không dọa nổi ta đâu.

Thần tiên tỷ tỷ mỉm cười nhìn hán:

- Bản thân ngươi tuyệt không nắm chắc, cho nên mới muốn lấy được đáp án từ chỗ ta, muốn ta nói với ngươi giải độc này không có độc, phải không hả?

Mẹ kiếp, thần tiên tỷ tỷ này và An hồ li quả nhiên không hổ là sư tỷ sư muội, không ngờ đều giáo hoạt như nhau, lão tử dùng hết cả miệng lưỡi mà nàng ta cũng không trúng kế. Một nhân vật khó nhằn như thế này, cũng không biết Thanh Tuyền và nàng ta có quan hệ gì, sau này có lẽ ít gặp nàng ta thì tốt hơn.

Lâm tướng quân ha ha ha cười lên ba tiếng:

- Có độc hay không có độc, thử cái là biết thôi. Ta nuốt liền hai viên độc hoàn, đến bây giờ vẫn có thể sống khỏe mạnh như rồng như hổ, tỷ sao lừa nổi ta chứ. Tỷ tỷ, tỷ đừng trêu chọc ta nữa đi.

Lời còn chưa dứt thì toàn thân hán đã trở lên mềm nhũn, mí mắt dần nặng thêm, khuôn mặt tiên tử trong mắt hán dần trở lên mơ hồ.

- Mông hán được...!

Lâm tướng quân biến sắc. Ngày đó khi ở Kim Lăng, Tiểu Thanh Tuyền đã từng tận tay tặng hán mông hán được, mỹ nhân ân trọng, hán nhớ mãi không thôi. Không ngờ đến hôm nay thì người thân của Thanh Tuyền cũng tặng hán mông hán mãnh được.

Tiên tử mỉm cười:

- Con người ngươi lúc thông minh rất đáng hận, khi ngu ngốc thì đáng yêu hơn rất nhiều. Giải độc đó không có độc xác thực là không giả, nhưng trên cái châm này, lại có bôi mông hán được. Đáng cười là ngươi lại tự cho rằng mình thông minh nên coi lời của ta như gió thoảng bên tai, trước mặt thì ngươi hãy cứ ăn quả đắng do mình trồng đi.

Mông hãn được trên chiếc châm này liều lượng cực ít, dung nhập vào trong huyết dịch, tuy không đến mức làm người ta hôn mê, nhưng lại khiến người ta đầu choáng mắt hoa. Lâm Văn Vinh trong lòng vừa mừng vừa lo: “mừng là, cuối cùng cũng không dính độc, lo là Lâm mỗ đã trúng mông hãn được. Trước đây chỉ có Lâm mỗ dùng mông hãn được với người khác, ai ngờ hôm nay lại đến phiên mình, đúng là đi đêm lắm có ngày gặp ma. Tiên tử này từ đầu đến cuối rõ ràng là cố ý trêu đùa mình. Mẹ kiếp, An tử tỷ tỷ nói thật không sai.”

- Không ngờ a, tiên tử tỷ tỷ cũng biết dùng mông hãn được.

Lâm Văn Vinh cố nén cơn mê, nói:

- Ta còn cho rằng chỉ có loại người võ nghệ tầm thường như ta mới dùng đến cái loại thủ đoạn hạ tiện này nữa cơ đấy.

Ninh tiên tử khẽ hừ một tiếng:

- Chuyện mình không muốn làm thì cũng đừng ép người khác làm. Người dùng chiếc phong châm có kịch độc đó để hại người, khiến ta phải nằm trên giường nhiều ngày, chút nữa không giữ được tính mạng. Hôm nay ta dùng chút thủ đoạn giáo huấn người, có gì là không được nào?

Nhân vật tựa như Ninh tiên tử vốn thanh cao tự ngạo, hiếm khi dùng đến loại thủ đoạn thấp kém như mông hãn được. Chỉ là Lâm Tam thực đáng hận, mà khổ là bản thân hôm nay không thể giết hắn, vì vậy mới phải dùng đến chút thủ đoạn nhỏ này để hắn nếm thử cái tư vị bị người khác ám toán.

Dược lượng nàng dùng cực ít, chỉ là muốn cảnh cáo Lâm Tam. Lâm Văn Vinh mê muội một trận rồi cũng tỉnh táo hơn rất nhiều, chỉ là chân đã có chút nhẹ bồng, hắn đi về phía trước vài bước thì đột nhiên thân hình bất ổn, đổ nhào về phía thân thể thần tiên tỷ tỷ.

Tiên tử hơi nhíu mày lại, trong lòng thầm nhủ: “Ta dùng có một chút dược lượng, cho dù là một con chó nhỏ thì lúc này cũng nên tỉnh rồi chứ, người này sao lại vẫn chưa qua cơn thuốc nhỉ?”

Nhìn thấy Lâm Tam sau nháy mắt nữa sẽ đổ ập tới, ý niệm nàng lay động, vung bao kiếm trong tay ra, muốn đỡ lấy thân thể Lâm Văn Vinh đang ngã xuống. Chợt thấy thân hình Lâm Tam đó khẽ di động, lách qua vỏ kiếm, lao thẳng tới ngực nàng.

Tiên tử vừa kinh ngạc vừa tức giận, khẽ quát một tiếng. Mau chóng bay tránh ra, lập tức nghe thấy loạt một tiếng loạt xoạt vang lên, nhưng lại là do Lâm Tam kéo được nửa ống tay áo của nàng, tay áo không chịu nổi lực rách tan phần giữa, lộ ra cánh tay trắng nõn như ngọc.

- Tên dám đáng chết!

Nhìn thấy cổ tay trắng mịn màng đến ‘sương hờn tuyết thẹn’ của mình lộ ra trước mặt một nam tử xa lạ, mà lại còn là một kẻ mà mình ghét cay ghét đắng. Ninh tiên tử dù có tu dưỡng cao hơn nữa thì cũng chẳng nén nổi cơn giận dữ, vung trường kiếm ra đâm thẳng vào người hắn.

- Xấu hổ quá! Tiên tử tỷ tỷ, ta không cố ý, vừa rồi trúng mông hãn được của tỷ, đứng cũng không vững nên mới mất khống chế một chút.

Lâm Văn Vinh cười hì hì nói, vẻ mặt thật thoải mái không thấy một chút xấu hổ nào, nói trắng ra là hắn định thừa cơ hội mà ăn đậu hũ của nàng: “Lão tử chính là tên dám đáng đó, nàng làm gì nào!”

Ninh tiên tử dưới cơn thịnh nộ, trường kiếm đã thẳng tới trước ngực hắn định đâm vào nữa, nhưng rút cuộc thì nàng cũng chẳng phải là người thường, chuyện được mất hiểu rõ hơn người thường rất nhiều. Nhìn thấy cái bộ dạng như chẳng hề để ý của hắn, nàng nghiêng chặt răng, trường kiếm xoay ngược một vòng, một tiếng “đinh” trong trẻo vang lên, thanh kiếm đó đã dừng ngay trước ngực hắn.

Lâm Văn Vinh cười hì hì một cái, khẩu súng trong tay nhắm về phía trên bụng tiên tử nói:

- Tiên tử tỷ tỷ, tỷ có kiếm, ta có súng, chúng ta lần này coi như hòa đi.

Tên Lâm Tam này quả nhiên xảo trá vô cùng, rõ ràng là muốn chọc giận ta, lại ngầm chuẩn bị súng sẵn, không thể không thừa nhận, một chiêu này của hắn quả là đã xem bệnh bốc thuốc dùng cực chuẩn, lần này ta không ngờ lại trúng kế của hắn.

Ninh tiên tử cũng không biến sắc, khẽ hừ một tiếng:

- Về mặt gian trá, thiên hạ chẳng có người nào có thể so với người.
- Quá khen, quá khen!

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc đậm đặng:

- Về mặt mỹ mạo, trên thiên hạ chẳng có người nào có thể sánh với thần tiên tỷ tỷ.

Vết thương trên lưng hắn rất nặng, nhìn thấy mà phải giật mình, vừa rồi cố ý móc súng ra đùa giỡn tiên tử phải tốn rất nhiều sức lực. Khẩu súng trong tay trước mắt cũng khiến cho lòng hắn cũng nhẹ nhàng hơn một chút, nhưng vết thương trên lưng thì lại càng thêm đau đớn.

Thanh kiếm của Ninh tiên tử khẽ ấn tới ngực hắn:

- Toàn thân người trên dưới đều là ám khí, quả nhiên quý dị phi thường.
- Ám khí? Tỷ nói là cái này sao?

Lâm Văn Vinh mỉm cười móc một vật từ trong ngực ra:

- Một khối kim bài mà thôi, ta dùng làm kính hộ tâm. Tỷ tỷ, tỷ sờ xem, bên trên còn có hơi ấm của cơ thể ta đó.

Cái hắn cầm chính là tấm kim bài ngày đó được hoa phục lão giả tặng ở bên ngoài Linh Ẩn tự Hàng Châu tặng cho. Hắn đến kinh thành, vẫn luôn chưa có thời gian đi tìm lão nhân đó, lại thấy tấm kim bài này trông rất đẹp, cầm trong tay cảm giác cũng không tồi, bèn dùng làm kính hộ tâm đeo trước ngực luôn, không ngờ đến ngày hôm nay nó thật sự đã phát huy tác dụng lớn. Vừa rồi kiếm đó của Ninh tiên tử vừa khéo lại bị cái tấm “kính hộ tâm” kì lạ đặc biệt này cản lại.

Thần tiên tỷ tỷ thấy tấm kim bài kì lạ trong tay hắn, không nén nổi khẽ ‘ý’ lên một tiếng, trong mắt thoáng qua một tia kinh ngạc, vội vàng nói:

- Kim bài này, là người ăn trộm từ đâu?

“Mẹ kiếp, cái lão tử có là tiền, muốn bao nhiêu kim bài mà chẳng mua được, còn phải đi trộm sao?” Lâm Văn Vinh liếc nhìn Ninh tiên tử, cười hắc hắc:

- Thần tiên tỷ tỷ, xin tỷ dùng từ thì hãy chú ý một chút, khối kim bài nho nhỏ này trong nhà ta không có một trăm thì cũng có tám chục, đều dùng nó để gối đầu ngủ hằng ngày, còn phải đi trộm làm cái gì?

Ninh tiên tử thu thanh trường kiếm trong tay lại, khẽ nói:

- Lâm Tam, có thể cho ta mượn xem tấm kim bài này một chút không?
- Làm gì mà khách khí thế.

Lâm Văn Vinh cười hì hì:

- Tỷ muốn thì tỷ cứ nói, tỷ không nói ta làm sao biết được. Ài, xem gia tấm thẻ bài rách nát này quả nhiên cũng có chút hay ho đấy, đến cả tiên tử tỷ tỷ mà cũng rất hứng thú.

- Người rót cuộc là có đưa hay không?

Đôi mày thanh tú của tiên tử hơi nhíu lại.

- Đưa, đương nhiên đưa!

Hắn giơ tấm kim bài trong tay lên, cười ha ha nói:

- ...Muốn xem tấm kim bài này sao, cũng rất là dễ dàng. Tiên tử tỷ tỷ, tỷ tên là gì?

Trong mắt tiên tử lóe lên một tia phần nộ, ngay sau đó lập tức bình tĩnh lại, khẽ gạt đám tóc đang vướng hai bên tai ra nói:

- Tên chỉ là phù hiệu mà thôi, ta đã không dùng đến họ tên rất lâu rồi. Hơn nữa, cái tên và tấm kim bài này có liên quan đến nhau sao?

- Kim bài cũng chỉ là một khối vàng, ta thích vàng đã rất lâu rồi, xem ra nhất định phải cất nó đi thật kĩ mới được.

Lâm Văn Vinh da cười mà thịt không cười*, khẩu súng trong tay nhắm vào tiên tử, cánh tay còn lại cất tấm kim bài trở lại trong ngực.

(*thành ngữ: hình dung bộ dạng giả dối hoặc trong lòng đang ẩn chứa ác ý)

Thấy bộ dạng tiểu nhân đắc chí của hắn, tiên tử thở dài nói:

- Thôi đi, thôi đi, khắp thiên hạ này, có thể uy hiếp được ta, ngươi là người đầu tiên đó... Ta tên là Ninh Vũ Tích.

- Ninh Vũ Tây? Vũ hóa tây khứ?

(âm?c³¼½è¥¿-nính vũ xi: Ninh Vũ Tây, đọc giống Ninh Vũ Tích (nính vũ xí), Vũ hóa tây khứ: nghĩa đại khái là chết)

Lâm Văn Vinh lắc đầu nói:

- Cái tên này thật không may mắn, còn không bằng kêu là Ninh Giá Hạc!

(giá hạc: cưới hạc)

Ninh tiên tử tức giận nói:

- Ngươi nói bừa cái gì đó. Ta tên là Ninh Vũ Tích, Vũ trong lạc vũ (mưa rơi), Tích trong tích nhật (ngày xưa), làm gì mà thành vũ hóa tây khứ?

- Ninh Vũ Tích? Cái tên này không tồi, có thể so sánh được với hai chữ Lâm Tam của ta.

Lâm Văn Vinh gật gật đầu, không biết xấu hổ mà lớn tiếng nói tiếp:

- Ta nói nè Vũ Tích, nàng muốn tấm kim bài này làm gì...

Nghe người này nói chuyện, Ninh Vũ Tích chỉ cảm thấy bản thân tiên tử như mình lập tức có khuynh hướng phải rơi xuống trần thế, nàng nhướng mày lên, hàm răng ngà hơi nghiêng lại, bộ ngực mềm mại phập phồng mãnh liệt, cuối cùng thì nàng tu vi vẫn cao thâm, cố áp chế được giận dữ trong lòng lại, lạnh nhạt nói:

- Hai chữ Vũ Tích chỉ là phạm danh trong tục thế của ta, từ nhiều năm trước đã bỏ không dùng đến rồi, người chớ có hét lên nữa!

- Biết rồi, Vũ Tích.

Lâm Tam gật đầu nói:

- Vũ Tích, nàng cần tấm kim bài này làm gì? Bằng giao tình của hai chúng ta, nàng muốn vàng thì ta tặng nàng một chút là được rồi, tấm thẻ bài này cũng chẳng có gì đẹp mắt cả.

- Nếu ngươi nói lời không giữ lời thì thôi vậy.

Ninh Vũ Tích bình tĩnh nói. Nàng có một loại cảm giác, kẻ không biết xấu hổ trước mặt này sắp tới sẽ mang đến cho mình một phiền phức cực lớn.

Lâm Văn Vinh cười hì hì:

- Đừng lo, đừng lo, ta hỏi nàng một vấn đề cuối cùng, hỏi xong ta sẽ đưa kim bài cho nàng xem.

Ninh Vũ Tích lắc đầu nói:

- Nếu ngươi muốn hỏi nơi nơi chốn của Thanh Tuyền thì thôi đi, giữa ngươi và nó sẽ chẳng có kết quả gì đâu. Hôm nay ta không thi triển di vong chi thuật đối với ngươi đã là để cho ngươi chiếm tiện nghi rồi.

“Mẹ kiếp, giáo hoạt hết như An tử tử ấy.” Lâm Văn Vinh thầm tức giận, hừ một tiếng rồi nói:

- Thanh Tuyền là lão bà của ta, ta và nàng ấy có kết quả hay không cũng chẳng liên quan gì tới nàng. Trong trần thế này, tuy có chỗ dòng sông không chảy qua được, nhưng lại chẳng có nỗi nhớ nào có thể bị cắt đứt. Ta không hỏi nơi hạ lạc của Thanh Tuyền nữa, đổi câu hỏi khác... Vũ Tích, nàng năm nay mấy tuổi rồi?

Ninh Vũ Tích thản nhiên liếc nhìn hắn:

- Người tu hành không nói đến tuổi tác, người nói ta mười sáu tuổi cũng được, sáu mươi cũng chẳng sai.

Tiên tử này quả thực là tỉnh táo vô cùng, đã bị hỏi đến mức này rồi mà vẫn còn có thể duy trì trấn định, Lâm Văn Vinh không khỏi vô cùng thầm bội phục công phu hàm dưỡng của nàng. Hắn lập tức cười ha ha, đưa tấm kim bài trong tay cho nàng:

- Vũ Tích, nàng trả lời rất có triết lý, tấm kim bài đây nàng hãy xem đi. Nhưng có một điều kiện, nàng nhất định phải tuân thủ.

Ninh Vũ Tích như tiên tử trên trời, nhưng lại chẳng đoán nổi cái thứ không biết xấu hổ kia đang nói đến cái gì, chỉ đành nói:

- Có điều kiện gì?

Lâm Tam vô cùng trịnh trọng:

- Ta đem tấm kim bài này tặng cho tỷ, cũng giống như đem bản thân ta tặng cho tỷ. Tỷ nhất định phải dịu dàng nâng niu, chỉ được nhìn từ xa, không được khinh nhờn nó đâu đó!

Tú quyền Ninh tiên tử khẽ xiết lại, chẳng nói tiếng nào gờ tay tiếp lấy chiếc kim bài, Lâm Văn Vinh thấy dáng vẻ e dè của nàng, trong lòng lập tức nảy sinh cảm giác sáng khoái không thể nào diễn tả: “Đến cả tiên tử mà cũng có thể đùa giỡn, lão tử thật là thiên tài.”

Ninh Vũ Tích lật qua lật lại tấm kim bài kia, cẩn thận xem xét một phen, sau đó mới khẽ thở dài:

- Kim bài này, người từ đâu có được?

Đây là lần thứ hai tiên tử hỏi đến vấn đề này, Lâm Văn Vinh đối với lai lịch của hoa phục lão giả đó căn bản không biết, làm sao có thể nói ra được chứ, chỉ đành cười vu vơ vài tiếng:

- Đây là người khác tặng cho ta, sao, chẳng lẽ Vũ Tích nàng nhận ra thứ đồ chơi này?

Nghe hắn càng gọi càng thuận miệng, tiên tử hơi nhíu mày lại, nhìn hắn một cái thật sâu:

- Nghĩ lại chắc đúng là người khác tặng người, thứ đồ này người muốn trộm cũng chẳng trộm nổi. Kim bài này đối với ‘Ngọc Đức Tiên Phường’ của ta có hiệu dụng rất lớn, ta làm sao có thể không nhận ra chứ?

Ặc, một tấm thẻ bài rách nát, không ngờ đối với cái xưởng gì đó của nhà sư phó Ninh tiên tử lại có liên hệ với nhau? Cho dù là kim bài do hoàng thượng ngự ban cũng chẳng có được tác dụng lớn như vậy chứ? Mẹ kiếp, trong lúc vô ý không ngờ lại nhặt được bảo vật, chỉ là không biết tấm thẻ bài này rốt cuộc có bao nhiêu tác dụng, có thể khiến Ninh tiên tử giao Thanh Tuyền ra, mà thuận tiện cởi sạch luôn y phục của nàng ta là tốt nhất.

Trong mắt hắn nổi lên âm quang, còn chưa kịp nói gì thì đã nghe thấy Ninh Vũ Tích lẩm bẩm:

- Thứ đồ trọng yếu thế này, sao có thể rơi vào tay kẻ không liên quan gì thế nhỉ?

Trong mắt nàng lóe lên một tia thần quang, nhìn chăm chăm vào Lâm Văn Vinh:

- Lâm Tam, chẳng lẽ người đã từng tiến cung?

“Tiến cung? Thứ đồ chơi này thật sự là từ trong cung truyền ra ư?” Lâm Văn Vinh cả kinh, nếu thật sự là như vậy, lão đầu mà hắn gặp ngoài Linh Ẩn tự há chẳng phải là đại nhân vật trong cung sao?

- Cái gì mà tiến cung? Ta không biết a!

Lâm Văn Vinh cười híp mắt nói:

- Nàng cũng biết đó, ta là một nam nhân tinh tráng, tiến cung làm cái gì? Thứ đồ này tuy là vật trong cung, nhưng cũng không nhất định cứ cho rằng ta phải tiến cung mới có được.

Ninh tiên tử khẽ thở dài:

- Người cứ ấp ảp ứng ảp thể này, lời nói không thực, chẳng có được mấy phần đáng tin. Mà thôi, đã nhìn thấy tấm kim bài này, ta phải đích thân vào cung một chuyến xem sao. Lâm Tam, người hãy tự lo cho mình đi.

Nàng nói đi là đi, phi thân lên, chỉ sau nháy mắt đã mất hút trong rừng cây.

- Đây, đây, hộ tâm kính của ta, trả lại ta...

Lâm Văn Vinh lớn tiếng hét lên:

- Nàng rốt cuộc là tiên tử hay là cường đạo thể?

Một tiếng cười nhẹ nhàng truyền tới, thanh âm của Ninh Vũ Tích vang lên:

- Người yên tâm, ta sẽ cho người một câu trả lời.

“Trả lời? Nàng có thể cho ta câu trả lời gì?” Nhìn theo bóng lưng nàng đang dần khuất xa, Lâm tướng quân vô cùng mê hoặc

268. Chương 266: Hoàng Thượng Triệu Kiến Người

Tiếp xúc với Ninh tiên tử này hai lần, Lâm Văn Vinh cũng chẳng thể nói rõ được ấn tượng của mình về nàng ta là như thế nào, nhưng mà có một điểm có thể khẳng định, sau này nhất định còn có cơ hội gặp lại.

Còn về tấm kim bài bị nàng lấy đi kia, đã là vật có xuất xứ từ trong cung, hoa phục lão giả đó lại ung dung quý phái, khí thế phi phàm như vậy, chẳng lẽ lão ta là...

Tim Lâm Văn Vinh đập thình thịch: “Nếu thật sự là như vậy, lần này lão tử có thể phát đạt rồi.” Hắn cười ha hả vài tiếng, trong rừng tĩnh lặng, duy chỉ có tiếng cười của hắn là không ngừng vang lên.

Lâm tướng quân trên người đau đớn, khi chậm rãi bước trở về đến Tiêu gia, khiến cho đại tiểu thư kinh ngạc vô cùng, vội vã kéo lấy cánh tay hắn nói:

- Chàng, sao chàng lại trở về như thế này?

Lâm Văn Vinh chỉ đành nói:

- Ta không trở về, lẽ nào còn chờ bọn họ giữ ta lại ăn đêm sao? Ai da, đau chết ta rồi...

Tiêu Ngọc Nhược vội vã đỡ hắn vào trong phòng, đắp lại thuốc cao lên miệng vết thương, nỗi đau đớn mới giảm đi được vài phần. Đại tiểu thư tuy nói năng dịu dàng mềm mỏng, ân cần vô cùng, chỉ là hôm nay Lâm Văn Vinh đã phải lao tâm lao lực quá mệt mỏi, lại bị trọng thương, cảm giác được ngón tay mềm mại mịn màng của đại tiểu thư đang nhẹ nhàng vuốt ve lưng mình, cái tính có chết cũng không đổi của hắn lại nổi lên, đùa giỡn vài câu, rồi bất tri bất giác nằm vật ra giường mà chìm trong giấc ngủ.

Tiêu Ngọc Nhược thấy nước dãi từ miệng hắn chảy ra dòng dòng, ngủ cực kì bình thản, ánh trăng soi rọi khuôn mặt hắn, có tư vị khác hẳn so với cái bộ dạng hung hăng nhe nanh múa vuốt thường ngày: “Tên xấu xa này, mỗi ngày đều toàn bị An Bích Như, Tần Tiên Nhi, đại quân vạn người hỗn loạn, cùng với đồng việc lộn xộn, cũng chẳng biết làm thế nào mà hắn chịu đựng được.”

Trong lòng nàng nhẹ nhàng nảy sinh một cảm giác ôn nhu, không nén nổi đưa tay ra khẽ vuốt ve khuôn mặt của hắn, những sợi râu ngắn ngắn, cứng cứng đó đâm vào bàn tay nõn nà khiến nàng cảm thấy thật nhộn nhạo. Mặt nàng thoáng ửng đỏ, cảm giác lúc này quả là hạnh phúc chân thật.

Đại tiểu thư ngồi yên bên giường hắn hồi lâu, cho đến khi hắn chìm sâu vào giấc ngủ mới đứng dậy, cẩn thận đắp lại chăn cho hắn rồi xoay người bước đi, từ từ ra khỏi phòng.

- Tiểu thư, Từ tiểu thư tới rồi.

Vừa mới đi tới cửa phòng đã thấy Hoàn Nhi tới báo.

- Từ tiểu thư?

Tiêu Ngọc Nhược hơi nhíu mày lại, nhìn về phía mặt trăng đã lên được nửa phía chân trời, nghi hoặc nói:

- Trời đã muộn thế này rồi, nàng ta sao còn tới nhỉ?

Vừa nói, chân nàng cũng không dừng lại, thoáng một cái đã đến trong khách sảnh. Thấy Từ Chỉ Tình đang ngồi trên ghế, nàng hơi nhíu mày lại, cũng không biết là đang nghĩ cái gì nữa.

- Từ tử tử, đã tối mịt thế này, đường cũng không dễ đi, sao tử còn đích thân tới thế?

Đại tiểu thư vội vã bước tới, kéo tay Từ Chỉ Tình hỏi han.

Tử tiểu thư khẽ mỉm cười:

- Ta là tới thăm muội, sợ muội nhìn thấy người nào đó bị biến thành bộ dạng như vậy, đau lòng quá mà làm ra chuyện ngốc nghếch gì thôi.

Mặt Tiêu Ngọc Nhược đỏ bừng:

- Tử tử lại tới giễu cợt muội rồi. Hắn bị đánh như vậy là do hắn cam tâm tình nguyện. Muội có thể tức giận cái gì chứ, trừ việc oán hận hắn ra cũng chẳng tìm được lí do nào để trách móc người khác.

Từ Chỉ Tình gật gật đầu:

- Muội có cách nghĩ như vậy là tốt nhất rồi. Chuyện ngày hôm nay, thực sự không thể trách người khác, nếu nói đến, cũng chẳng có ai đúng ai sai, muội cũng đừng trách hắn thêm nữa.

- Muội sao có thể trách hắn chứ!

Đại tiểu thư kéo Từ Chỉ Tình ngồi xuống, thở dài nói:

- Hắn ở trong nhà bọn muội, bề ngoài tuy chỉ là một hạ nhân, nhưng hắn căn bản chẳng để ý đến chuyện đó. Trước đây là như vậy, bây giờ, sợ rằng là càng trở nên lợi hại hơn.

Trên mặt Tiêu Ngọc Nhược hơi ửng hồng lên, lộ ra vẻ kiêu diễm không thể nào diễn tả bằng lời.

Tử Chỉ Tình khẽ thở dài một hơi, lấy một bình thuốc cao từ trong ngực ra:

- Đây là linh cao mà ta xin từ chỗ ngự y trong cung, được chế từ tuyết sâm và lộc nhung thượng hạng, chuyên trị ngoại thương. Chỉ một ngày liền đóng vảy, ba ngày bong da, bảy ngày hoàn toàn khỏi hẳn, trân quý vô ngần, muội hãy đem cho hắn dùng đi.

Đại tiểu thư nhận lấy bình thuốc đó, vừa kinh ngạc vừa vui mừng nói:

- Thật sao, tử tử, thật cảm ơn tử quá! Lúc ăn tối tử vẫn còn ở trong nhà, vào trong cung lấy bình thuốc này từ bao giờ thế?

Thảo nào Từ Chỉ Tình muộn như vậy mà còn tới, thì ra là đến vì chuyện tặng thuốc cho hắn. Từ bữa tối tới giờ, nhiều nhất cũng chỉ mới hai canh giờ, thủ tục tiến cung lại rất phức tạp, Từ Chỉ Tình lại tiến cung xin thuốc trước rồi đích thân tới tặng, phần tình nghĩa này quả là không nhẹ.

Thấy Tiêu Ngọc Nhược tỏ vẻ cảm kích, Tử tiểu thư lắc đầu:

- Tiêu gia muội muội đừng cảm ơn ta. Biểu hiện của Lâm Tam tại sa trường hôm na thực khiến người ta phải căng mắt lên mà nhìn, vì hắn mà đi xin một bình thuốc thì có là gì. Chỉ hi vọng hắn đừng có cho rằng chuyện không may xảy ra trên sa trường ngày hôm nay là do ta có ý lừa gạt hắn là được rồi.

Đại tiểu thư nghe nói Lâm Tam thụ thương liền vội vã trở về, đối với nguồn gốc của chuyện đó thì không rõ lắm. Lúc này nghe thấy lời của Từ Chỉ Tình, trong lòng càng thêm nghi hoặc, nhưng lại cũng không mở miệng ra hỏi.

- Hắn ngủ rồi sao?

Từ Chỉ Tình liếc nhìn đại tiểu thư một cái, khẽ hỏi.

- Hôm nay lại gặp phải một phen sóng gió, vừa mới đi ngủ thôi.

Đại tiểu thư thấy bộ dạng muốn nói gì đó nhưng lại thôi của Từ Chỉ Tình, không nén nổi hỏi:

- Tỉ tỉ tỉ, có phải là tỉ có chuyện gì muốn nói với muội không?

Từ Chỉ Tình cười nói:

- Muội muội quả nhiên là một người tinh minh, thảo nào đến một kẻ bướng bỉnh như Lâm Tam mà cũng phải phục tùng theo muội.

Khuôn mặt đại tiểu thư hơi ửng đỏ lên, khẽ nói:

- Tỉ tỉ chê cười rồi, muội đâu thể chế phục hần, sợ là bị hần chế phục lại mới đúng.

Từ Chỉ Tình thấy giữa hai mi đại tiểu thư giãn lên, vẻ hạnh phúc lan tỏa khắp khuôn mặt, thềm thở dài một hơi, đôi môi đỏ khẽ hé ra:

- Muội muội, muội đối với hần dịu dàng ân cần thế này, chỉ mong Lâm Tam có thể biết muội hiểu muội, đối đãi với muội thật tốt. Trên thế gian này những chuyện đoàn viên mỹ mãn vốn đã không nhiều, bọn muội đừng có nảy sinh chuyện gì mới được.

Đại tiểu thư nghe mà mặt mũi đỏ bừng, cúi đầu “ừm” một tiếng, lại nghĩ đến câu nói sau của nàng ta, lập tức hiểu ra mà vội vã ngẩng đầu lên nói:

- Tỉ tỉ, tỉ có phải là có lời gì muốn nói với muội?

Trong lòng nàng kinh ngạc, lại nói tiếp:

- Có phải...có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?

Từ Chỉ Tình thở dài một hơi, lại không lắc đầu, cũng không gật đầu, mở miệng nhẹ nhàng nói:

- Muội muội, muội thật sự thích Lâm Tam này sao?

Lời này khiến đại tiểu thư khó lòng đối đáp, nàng do dự hồi lâu rồi mới thở dài một hơi:

- Muội và hần chính là oan nghiệt trời sinh, trước đây mỗi ngày hần đều chọc tức muội như vậy, rồi muội cũng với hần như thế. Có bỏ mặc cũng không bỏ được, tựa như đã bị trúng ma trứ gì rồi. Mỗi ngày đều bị hần làm bực bội mấy lần lần, nhưng một khắc không thấy hần liền cảm thấy tê nhạt, mỗi ngày đều nhớ đến hần, muốn gặp hần...

Mặt nàng càng ngày càng đỏ lên, nói đến đoạn sau đã thì trở nên nhỏ như tiếng muỗi kêu rồi.

Từ Chỉ Tình gật gật đầu:

- Chuyện nam nữ vốn là thứ khó hiểu nhất trên thế gian, dù là có sống cả mười đời cũng chẳng làm rõ được chuyện này. Muội muội đã để ý đến hần như thế, vậy thì phải nắm cho chắc, chớ để cho người khác cướp mất mới được.

Đừng để người khác cướp đi? Đại tiểu thư ngẩng đầu lên:

- Tỷ tỷ, lời này là ý gì? Có phải là hần, ở bên ngoài lại trêu chọc đến tiểu thư nhà nào, tên đáng chết này...

Từ Chỉ Tình mỉm cười kéo tay nàng:

- Muội muội đừng hoảng hốt vội. Chuyện này có phải là do hần làm không vẫn còn chưa nói rõ được, hần tuy thấp phần khoa trương, nhưng nghĩ lại hần vẫn còn chưa có bản sự lớn đến như vậy, trong chuyện này có chút kì quặc.

Tiêu Ngọc Nhược càng thêm nghi hoặc khó hiểu, nhìn chăm chăm vào Tiêu Ngọc Tình, cười khổ nói:

- Tỉ tỉ, rốt cuộc chuyện là như thế nào? Tỉ hãy nói hết một lần luôn đi, tiểu muội chịu được mà.

Từ Chỉ Tình thở dài một hơi, đứng dậy. Khẽ nắm tay, đi đi lại lại vài bước trong sảnh rồi mới mở miệng:

- Muội muội, tuy ta không biết Lâm Tam là từ đâu tới, nhưng cả học vấn lẫn kiến thức của hần đều vượt xa thường nhân, điểm này, muội có thừa nhận không?

“Chuyện này còn cần nói sao, ta quen biết hần sớm hơn tỉ nhiều, hần có bản sự gì, ta rõ hơn ai hết. Hần nào phải chỉ là học vấn kiến thức vượt hần thường nhân, lừa đảo hãm hại, âm mưu quỷ kế, có cái nào hần

chịu thua cho người ta đâu?” Nghĩ lại những việc trước đây hấn làm, trên mặt đại tiểu thư nở lên một nụ cười, gật đầu nói:

- Chuyện này muội hiểu. Những chuyện hấn làm, khi ở Kim Lăng sớm đã truyền xướng đi khắp nơi rồi.

Từ Chỉ Tình cũng không nén nổi mà bật cười nói:

- Những cái muội nói cha ta cũng đã nhắc đến rồi. Cái gì mà mằm đậu đẩy phật tượng, nhúng tay chảo dầu, hỏa thiêu đồng tiền, còn có cả trêu đùa Doanh Liên vương, chọc giận Mai Nghiễn Thu, phá rối tái thi hội, có lúc nghĩ đến thì thật sự không dám tin tưởng những chuyện này lại chỉ do Lâm Tam làm. Trên thực tế, còn có rất nhiều chuyện mà muội không biết, ví dụ như trong việc tiêu diệt Bạch Liên giáo, công lao của hấn là lớn nhất, là đệ nhất nhân trong ba quân. Hôm nay trên sàn đấu, hấn đối mặt cường địch, lấy một địch năm, đột xuất kỳ binh giành được đại thắng một cách vô cùng kịch tính. Dem những chuyện này gắn liền với nhau, Lâm Tam có thể xứng với hai chữ kì nhân.

Đại tiểu thư mỉm cười gật gật đầu, trên mặt thoáng qua chút kiêu ngạo, nàng khẽ nói:

- Con người hấn, trước đây chẳng thể nào ngờ được, thật chẳng có gì hấn không làm được.

- Lâm Tam này xuất chúng như vậy, đáng để người đời tán tụng. Nhưng muội muội, muội đã từng nghĩ qua, hấn càng xuất chúng, lại càng xa cách Tiêu gia của muội, muội có nắm chắc có thể vĩnh viễn lưu hấn lại không?

Từ Chỉ Tình nhẹ nhàng nói.

Sắc mặt Đại tiểu thư trở nên trắng bệch, từ lâu lắm rồi, cái nàng vẫn luôn lo lắng chính là vấn đề này. Lâm Tam càng ngày càng xuất sắc, đối với Tiêu gia lại tuyệt đối không phải chuyện tốt lành gì. Tiêu Ngọc Nhược khẽ nghiêng răng lại, trong mắt lộ ra vẻ mơ hồ:

- Tỉ tỉ, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Luận đến chuyện trong quan trường, Đại tiểu thư tự nhiên là hiểu biết kém xa Từ Chỉ Tình, nàng cắn chặt răng nói:

- Tỷ tỷ, chẳng lẽ trong đó còn có khúc chiết gì hay sao?

Từ Chỉ Tình liếc nhìn nàng, thở dài một hơi:

- Là khúc chiết, nhưng lại rất kì quặc. Muội muội, hoàng đế Đại Hoa chúng ta có hai vị công chúa, muội tự nhiên là biết rõ rồi.

- Đúng là có hai vị công chúa.

Tiêu Ngọc Nhược gật gật đầu:

- Vậy thì sao chứ?

- Nha đầu ngốc!

Từ Chỉ Tình cười khổ mà vỗ vỗ lên tay đại tiểu thư:

- Nghe cha ta nói, hôm nay hoàng thượng triệu ông tiến cung, trừ việc thương nghị quốc sự ra, còn tiết lộ ra một tin tức cực kì tốt lành, tiểu công chúa nhiều năm phiêu bạt bên ngoài, mấy ngày trước đã hồi cung rồi.

- Công chúa? Hồi cung? Chuyện này có quan hệ gì tới Lâm Tam?

Đại tiểu thư trầm ngâm nói, ngay sau đó sắc mặt dần trở nên trắng bệch:

- Ý của tỷ tỷ là, hoàng thượng muốn đem công chúa gả cho...

Từ Chỉ Tình nắm lấy bàn tay nàng, lại thấy tay nàng đang run rẩy, sắc mặt trắng bệch, Từ tiểu thư tự nhiên là biết được sự chua xót trong lòng Tiêu Ngọc Nhược, nàng cũng không biết nên an ủi thế nào. Chỉ đành khẽ thở dài:

- Tiểu công chúa này cũng đã đôi mươi, có phải là muốn tuyển phò mã hay không ta cũng không biết. Nhưng có một tin tức này là hoàn toàn chính xác, nghe cha ta nói, vị tiểu công chúa này đã từng nói với hoàng thượng muốn triệu Lâm Tam vào cung...

Có được tin tức này thì đã đủ rồi, đường đường công chúa Đại Hoa, lại là thân ‘vân anh vị giá’ (chưa gả chồng), có thể ở trước mặt hoàng thượng nói tốt cho Lâm Tam, nếu nói giữa hai người họ chẳng có quan hệ gì thì ai mà tin nổi chứ? Nếu Lâm Tam làm phò mã, sự uy nghiêm của hoàng gia còn lớn hơn trời, vị công chúa cảnh vàng lá ngọc đó sao có thể để cho hắt hủi thêm nữ tử bình dân nữa chứ?

-Tên xấu xa đó quen biết công chúa khi nào, không ngờ lại giấu biệt đi với ta như thế?

Đại tiểu thư hơi run rẩy, bàn tay càng ngày càng lạnh, trong lòng như bị kim đâm, lẽ nào tất cả tình ý của ta đối với hắn rồi sẽ trôi đi như nước Trường Giang?

Đại tiểu thư cười thê thảm:

- Hắn thật là có phúc khí a! Không ngờ đến cả công chúa cũng để ý đến hắn, một người con gái tầm thường như muội thì là cái gì trong mắt hắn chứ?

Từ Chỉ Tình vội vã nói:

- Muội muội đừng lo lắng vội, sự tình vị tất đã đến mức đó. Theo ta thấy, Lâm Tam chẳng phải là kẻ bạc tình. Hôm nay ta đem chuyện này nói với muội là hi vọng muội có thể nắm bắt lấy người mình thích, đừng có đợi chuyện đã muộn rồi mới tự oán tự trách, rơi vào cảnh như tỷ đây làm một người cô đơn cả đời.

Đại tiểu thư lắc lắc đầu, nước mắt lăn lăn tuôn rơi nói:

- Phụng hoàng khó mà ở ổ chim, giao long không sống trong ao cạn. Hắn là người thế nào chứ thì muội sớm đã biết. Với khả năng của hắn, cuối cùng sẽ có một ngày bay lên ngàn dặm, đến lúc đó muội sẽ vì hắn mà cao hứng. Nếu hắn chán ghét Tiêu gia của muội, muội cũng tuyệt đối không tới làm phiền hắn. Trong mắt muội, hắn vĩnh viễn là cái tên gia đình Lâm Tam đáng ghét kia, vĩnh viễn là cái tên xấu xa đã đánh cắp trái tim muội, cả đời này muội đã trao cho hắn...

Nàng nói đến đây, nước mắt đã ướt đầm đôi má, tựa như nhìn thấy bóng dáng Lâm Tam bỏ mặc mình mà đi, trong lòng nàng đau đớn như bị cào xé, cả người ngã ngửa về phía sau, yếu ớt như muốn ngất xỉu.

Từ Chỉ Tình vội vã đỡ lấy nàng, Đại tiểu thư tựa như vớ được một cọng rơm cứu mệnh, ôm chặt lấy nàng, bi thương khóc nức lên:

- Tỷ tỷ, đây chính là số mệnh của muội sao? Sao mệnh muội lại khổ như vậy chứ?

Từ Chỉ Tình vốn có lòng tốt đem tin tức này nói cho Tiêu Ngọc Nhược để nàng biết mà đề phòng, nào ngờ lại thành kết quả thế này. Thấy nước mắt đại tiểu thư chảy ròng ròng, lòng nàng không khỏi cảm thấy hổ thẹn, nắm chặt bàn tay đại tiểu thư, khẽ nói:

- Muội muội, muội yên tâm, Từ Chỉ Tình ta cho dù mất mạng cũng phải giữ cho muội và Lâm Tam được an ủi tận răng long đầu bạc, cả đời hòa hợp.

Đã thụ thương, lại thêm mệt mỏi, giấc ngủ này quả thực ngon lành, cho đến khi mặt trời lên cao ba cây sào, Lâm Văn Vinh mới mở mắt ra, toàn thân sáng khoải, sự đau đớn trên người tựa hồ như đã giảm bớt đi rất nhiều. Hắc lười nhác ngáp ngáp mấy cái, nhìn thấy một bình dược thủy để bên đầu giường, giữa bình còn viết một chữ “ngự”, đã dùng hết một nửa. Từ nắp bình tỏa ra một mùi thơm thoang thoảng, mùi vị cực kỳ dễ ngủ.

Đại tiểu thư lấy đâu ra cái thứ đồ trong cung này? Lâm Văn Vinh nghi hoặc vương vai đứng dậy, vẫn còn hơi đau nhức, nhưng không còn kịch liệt như đêm qua, được vật ngự dụng trong hoàng cung này hiệu lực quả nhiên không tầm thường.

Đang đánh giá bình thuốc, chợt nghe thấy một loạt tiếng loạt xoạt vọng đến, Hoàn Nhi từ ngoài cửa bưng một bát cháo vào, thấy hắn đã ngồi dậy, lập tức vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ nói:

- Tam ca, huynh tỉnh rồi?

Lâm Văn Vinh gật gật đầu, cười nói:

- Tỉnh rồi, đại tiểu thư đâu?

Hoàn Nhi khẽ nói:

- Đại tiểu thư người, từ sớm đã cùng với Từ tiểu thư ra ngoài rồi.

- Cùng Từ tiểu thư?

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên: “Nếu ta không nhớ nhầm, nha đầu đó tối qua còn chưa tới nhà chúng ta mà, sao đại tiểu thư sáng sớm đã cùng nàng ta ra ngoài được?”

Hoàn Nhi nhìn ra nghi vấn của hắn, bèn nói:

- Đêm qua sau khi huynh ngủ, Từ tiểu thư liền tới bái phòng, bình thuốc này là do cô ấy xin từ trong cung mang tới, đại tiểu thư nhân lúc huynh ngủ say mà tự mình bôi lại cho huynh một hồi.

Chà, thậm nào đêm qua ta lại nằm mơ thấy có móng mèo cào lên lưng mình, thì ra là đại tiểu thư bôi thuốc cho ta, nha đầu này càng ngày càng giống hiền thê lương mẫu rồi.” Trong lòng hắn ngọt ngào, cười hắc hắc:

- Đại tiểu thư sớm như vậy đã cùng Từ tiểu thư ra ngoài? Bọn họ có chuyện gì sao?

Hoàn Nhi lắc đầu:

- Nô tỳ không biết, có điều... Thanh âm của nàng rất nhỏ, nhìn quanh bốn phía một chút rồi mới thàn bí nói:

- Đêm qua không biết Từ tiểu thư đã nói gì với đại tiểu thư, tiểu thư đã khóc cả một đêm, đến Từ tiểu thư cũng không khuyên can nổi, đến sáng hôm nay người mới ngủ được chừng nửa thời thần. Từ tiểu thư ở cùng đại tiểu thư một đêm, sáng nay khi nô tì nhìn thấy cô ấy, mắt cũng đỏ hoe, tựa như cũng khóc, hai người vừa sáng sớm đã ra khỏi cửa đi rồi.

Đại tiểu thư khóc cả một đêm? Lẽ nào là vì ta thụ thương? Nha đầu này, ài, miệng thì cứng như đao mà lòng thì mềm như đậu hũ, sau này phải tốt với nàng mới được. Nhưng Từ Chỉ Tình đó vì cái gì mà khóc nhỉ? Ta và nàng ta chẳng có quan hệ gì, lời thề theo đuổi nàng rồi buông bỏ còn chưa thực hiện nữa, nói nàng ta vì ta mà khóc, như vậy thật làm người ta cười đến chết mất.

Hắn suy nghĩ cả nửa ngày vẫn chẳng thể hiểu rõ trong lòng hai nữ tử kia đang nghĩ cái gì, chỉ đành hậm hực thở dài một hơi:

- Đại tiểu thư có nói lúc nào trở về không?

- Dạ không!

Hoàn Nhi lắc đầu:

- Đại tiểu thư đi rất vội vã, chẳng nói lại câu nào.

Càng ngày càng cổ quái rồi, chắc không phải là Từ Chỉ Tình dạy điều xấu cho đại tiểu thư chứ. Hắn lo lắng một hồi, rồi không nghĩ đến những chuyện đó nữa, tâm tư dồn hết vào miếng kim bài bị Ninh tiên tử lấy mất đêm qua. Nếu lão đầu tặng hắn kim bài đó quả thực là Đại Hoa đệ nhất nhân, vậy người ngồi trên loan giá cao vờ xem buổi diễn binh kia, chẳng phải chính là lão ta ư? Mẹ kiếp, lão tử đáng vẻ anh tuấn tiêu sái như thế này, chắc lão cũng sẽ không quên được đâu, hôm qua lão không triệu kiến ta, có lẽ là bởi vì cự li quá xa, không nhìn rõ bộ dạng của ta. Mẹ kiếp, lúc đó sao ta lại ngốc như vậy chứ, nếu sớm biết lão ta có thể là cha của Thanh Tuyền, lúc đó khi ở ngoài Linh Ẩn tự, ta đã chẳng quản ba bảy hai mươi mốt, cứ dập đầu bái kiến lão trượng nhân rồi tính sau.

(lão trượng nhân: nhạc phụ)

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn lập tức cảm thấy ngứa ngáy, vô luận ra sao, nhất định phải tìm cơ hội đi bái kiến lão trượng nhân một lần. Tâm tư hắn xoay chuyển như điện, lại nghĩ đến một người, lập tức mở miệng kêu lớn:

- Hoàn Nhi, Hoàn Nhi, mau đi tìm một chiếc kiệu tới cho ta, tiếp đó tới đầu thành Đông mua hai bức tranh giả thượng hạng về, ta muốn đi thăm một người bạn cũ.

- Bạn cũ? Tam ca, ở kinh thành huynh cũng có bạn ư?

Hoàn Nhi ngạc nhiên hỏi.

- Đó là đương nhiên. Tam ca ta ngọc thụ lâm phong, dạ chiến thập nữ, cái đó gọi là ‘tương giao khắp thiên hạ, thụ tình chỉ một người’. Có vài người bạn thì có là cái gì chứ?

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc.

Mặt mũi Hoàn Nhi đỏ bừng, vội vã chạy ra ngoài, Lâm Văn Vinh cười dâm dăng, lớn tiếng nói:

- Mua tranh giả đó thì phải chú ý, đừng để kẻ khác lừa, đắt hơn mười lượng bạc, toàn bộ đều là thứ hàng giả trong tranh giả.

Hàng giả trong tranh giả? Đây là cách nói gì thế này?” Trái tim Hoàn Nhi đập thành thịch, đối với sự cao thâm khó dò của Tam ca, càng có thêm một sự lí giải sâu sắc.

Mọi việc đều đã chuẩn bị thỏa đáng, đem cái “hàng giả trong tranh giả” đó theo người, ngồi trên kiệu ra ngoài cửa, lại thấy phía xa có mấy người khiêng kiệu khỏe mạnh đang khiêng một chiếc kiệu chạy như bay, nhằm thẳng tới cửa hàng của Tiêu gia.

Mẹ kiếp, đây là người nào mà kinh thế, ngồi kiệu mà như ngồi máy bay vậy? Lâm Văn Vinh cười hì hì, đang muốn đẩy cửa kiệu ra thì nghe thấy bên ngoài có tiếng hét lớn:

- Lâm tiểu huynh dừng bước, Lâm tiểu huynh dừng bước!

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, lại thấy trong chiếc kiệu đang chạy như bay tới đó có một lão đầu tóc tai bạc trắng đang ngồi, thì ra là Từ Vị Từ đại nhân. Từ Vị trên người mặc một chiếc quan bào đỏ chói, đầu đội mũ cánh chuồn, bộ dạng rất là nghiêm chỉnh, đang cố sức hướng về phía hắn vẫy tay.

Thật là nghĩ cái nào thì cái đó tới, thật tốt a! Lão tử đỡ phải đi đường rồi. Cũng chẳng để ý đến vết đau trên lưng, hắn cười ha hả rồi vội vã chạy lên trước:

- Hey, lão hữu, mấy ngày không gặp, gần đây có khỏe không?

Đội chiếc kiệu đó đến gần trước mặt hắn, Từ Vị bước xuống, thân hình cực kì vững chãi, kéo lấy tay hắn nói:

- Lâm tiểu huynh, mau đi theo ta!

- Đi theo ngài làm gì?

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Lão hữu, ngài đến thật đúng lúc, ta đang muốn tìm ngài. A, đây là một bức tự họa của binh pháp đại gia thời Chiến Quốc Quỷ Cốc Tử mà gần đây tiểu đệ thu thập được, hành gia đều gọi nó là ‘Quỷ Họa Phù’, coi như là tiểu lễ, một chút tiểu lễ.

Hắn vô cùng cẩn thận, đem cái bức hàng giả trong tranh giả đó tặng tới trước mặt Từ Vị, bộ dạng còn cực kì khiêm tốn.

Ai da, bây giờ làm gì còn tâm tư mà đi quản ‘Quỷ Họa Phù’ gì đó a!

Từ Vị thu lấy bức họa giả đó, nhìn cũng chẳng nhìn đã vứt ngay vào trong kiệu, lòng nóng như lửa đốt nói:

- Người mau đi cùng ta thôi, muộn một chút là sẽ chết người đó...Hoàng thượng triệu kiến người.

269. Chương 267 Lửa Giận Bừng Bừng

Ai? Ai triệu kiến ta?

Lâm Văn Vinh cơ hồ như không dám tin vào những gì tai mình vừa nghe thấy, trợn mắt hỏi lại.

- Hoàng thượng, hoàng thượng triệu kiến người.

Phía sau Từ Vị là một chiếc xe ngựa, lão Từ kéo tay hắn đi về phía xe ngựa:

- Đây thật là một ân huệ lớn, tiểu huynh đệ mau theo ta.

-Hoàng thượng triệu kiến?

Trong lòng Lâm Văn Vinh vừa kinh ngạc lại vừa mừng rỡ, vừa rồi còn định lấy lòng Từ Vị, nhờ lão tiến cử mình đi gặp Hoàng đế, nhưng Hoàng đế lại đi trước hắn một bước, muốn triệu hắn tiến cung, khiến cho hắn có chút bàng hoàng.

- Từ đại nhân, Hoàng thượng biết ta ư? Không rõ hoàng thượng triệu ta vào là có việc gì?

Lâm Văn Vinh cẩn thận nghiêm túc hỏi.

- Cứ đi trước rồi nói tiếp.

Từ Vị đánh mắt ra dấu với người đánh xe, hai người vội kéo Lâm Văn Vinh lên xe, Từ lão đầu cũng lách theo sau hắn. Chiếc xe này thật là rộng rãi sáng sủa, bên trong bố trí một bàn một chiếc phản, lên xe liền thấy màn ngọc ngân tơ đập vào mắt, trên bàn có một bộ đồ uống trà tinh xảo đẹp để dị thường vừa nhìn đã biết không phải tục vật .

- Xuất phát, nhanh xuất phát .

Từ Vị như sợ hấn đổi ý vội vã giục người xa phu. Tuấn mã nhấc vó nhịp bước hướng thẳng vào trong thành.

Thấy mọi việc đã ổn, Từ Vị thở ra một hơi. Ngồi lên phía trên, lau mồ hôi trên trán cười nói:

- Tốt rồi lão hủ cuối cùng cũng không làm nhục sứ mệnh, đã mời được tiểu huynh đệ tiến cung rồi.

Lâm Văn Vinh cười hì hì:

- Từ tiên sinh nói gì vậy, ta nào có thể diện lớn đến thế, tiên sinh ngài nói một câu ta còn không đến ư.

Từ Vị trước kia tại Kim Lăng nhờ hấn trợ lực tiêu trừ Bạch Liên Giáo đã bị hấn mượn cớ từ chối một lần, vài ngày trước Lý Thái mời hấn tòng quân cũng bị hấn từ chối rõ ràng, Lý Thái phải dậm chân tức giận mà không biết làm gì. Cũng hiểu được vài phần tính cách của Lâm Văn Vinh, kẻ này làm việc độc lập, chẳng dễ chiều lòng .Dù trước đây Lâm Tam cũng đã từng bày tỏ rất muốn tiến cung nhưng đã qua vài ngày ai biết liệu hấn có thay đổi chủ ý hay không. Tận mắt nhìn thấy hấn thật sự đang ngồi trên xe ngựa, lão mới vững tâm hơn, cười nói:

- Lâm huynh đệ còn nhớ mấy ngày trước ta nói gì không? Người muốn một mình vào cung là nguy hiểm liều lĩnh mất đầu. Nhưng nay Hoàng thượng để ý đích thân triệu kiến người nên tình hình đã khác rồi.

Đúng thế nếu sớm biết Hoàng Đế lão đầu triệu kiến gã thì gã đã không phải tốn bạc mua tấm “Quỷ họa phù” kia rồi. Hấn vốn trời không sợ đất không sợ, chỉ là Hoàng Đế là vua một nước, hấn lại không thông thuộc hoàng cung nên trong lòng đương nhiên có chút lưỡng lự. Trước mắt có tay lão luyện Từ Vị ở đây đương nhiên phải học hỏi lão ta một phen.

- Từ đại nhân,bây giờ ta đã bị ngài lừa lên xe rồi, không cần dấu giếm nữa, ngài nói thật đi. Hoàng Thượng triệu kiến ta làm gì? Không phải là mời ta ăn cơm đấy chứ? Ta và ông ấy đâu quen biết gì.

Lâm Văn Vinh hỏi.

Từ Vị cười lớn:

- Nghe tiểu huynh đệ nói chuyện lão hủ ta có thể sống thêm vài chục năm, nhưng thiên uy khó dò, Hoàng thượng triệu kiến người, ta thân là thần tử sao dám ngông cuồng suy đoán. Nhưng mà hôm qua nhà người thể hiện thần dũng trên võ trường, lại đã từng có đại công trong việc của Bạch Liên Giáo, thiết nghĩ Hoàng thượng cũng không thể bạc đãi người.

Lâm Văn Vinh gật đầu, có lẽ là thế. Tạm thời không nói đến Hoàng Đế lão nhân rất có khả năng là nhạc phụ của ta, có thể nói việc ta vì lão mà diệt trừ Bạch Liên Giáo, lão ta chắc muốn thưởng ta cả núi vàng.

Từ Vị kéo màn cửa xe, cẩn thận dò xét tứ phía, rồi thần bí thì thào nói với hân:

- Tiểu huynh đệ, hôm nay ở đây chỉ có hai ta, người đã từng nói qua với lão hủ, có phải người biết..

Lão nói tới đây, lại không tự chủ dừng lại một chút.

Lâm Văn Vinh thấy lão chỉ nói có một nửa liền dừng lại, nhin không nổi liền hỏi:

- Từ lão ca ngài bảo ta biết ai? Ngài hãy mau nói đi.

- Có phải người biết tiểu công chúa?

Từ Vị nhẹ đáp lời, trên mặt thoáng hiện nét cười

- Tiểu công chúa?

Tim Lâm Văn Vinh đập rộn: “Lẽ nào là nói đến Thanh Tuyền? Gượng đã, lão trước đó không phải đã nói là không biết Thanh Tuyền hay sao? Lẽ nào lão đầu này gạt mình?”

Từ Vị thấy sắc mặt hân nhăn nhó, nghĩ hân không muốn nói, liền tùm tùm cười:

- Tiểu huynh đệ không cần phải xấu hổ, Hoàng Thượng đã nói qua với ta rồi.

- Hoàng Thượng nói với ngài, người nói những gì?

Lâm Văn Vinh hiếu kỳ hỏi, “lẽ nào Thanh Tuyền đã đem chuyện nàng với hân nói với cha nàng ta rồi, nếu như thế lão tử ta không phải sẽ lập tức trở thành phò mã sao?” Trái tim hân lại rộn lên hướng ánh mắt hy vọng về phía lão Từ.

Từ Vị cười hắc hắc một tiếng đáp:

- Tiểu huynh đệ, người từ đầu đến cuối giấu kỹ với lão hủ ta, thảo nào khi ta muốn tiến cử người với Hoàng Thượng, người lại thẳng thắn từ chối không do dự, thì ra là tiểu công chúa đối với người

- Ôi chao, Từ lão gia người đừng đánh đổ nữa, hãy mau nói là chuyện gì.

Lúc này lòng dạ Lâm Văn Vinh như có lửa đốt, lại thấy dáng vẻ úp mở của lão Từ hận không thể bắt lão Từ mở miệng ngay, nói rõ chuyện này.

Từ Vị cười an ủi nói:

- Tối qua Hoàng Thượng triệu ta nhập cung, vốn là thương nghị chính sự, đến nơi lại nói với lão hủ một tin động trời .

Lão xoa xoa những hạt nước trà li ti bị tóe bên chân nói:

- Hoàng Thượng nói tiểu công chúa ở bên ngoài nhiều năm, gần đây đã hồi cung rồi. Người nói đây có phải là tin động trời không?

- Hồi cung rồi ư?

Lâm Văn Vinh nắm lấy Từ Vị, lôi từ trong ngực ra bức họa Tiểu Thanh Tuyền đặt vào tay lão Từ:

- Từ lão ca, người mau nói đi, vị tiểu công chúa kia trông như thế nào? Có phải, có phải là rất giống nữ nhân trong bức tranh này?

Từ lão đưa mắt liếc qua bức tranh, cười khở nói:

- Tiểu huynh đệ, ta cũng chỉ là hôm qua biết tin tức này, chứ chưa hề gặp qua tiểu công chúa, làm sao có thể nhận ra, nhưng mà tiểu công chúa biết người đấy.

- Biết ta? Từ tiên sinh, làm sao người biết?

Lâm Văn Vinh nhìn họa hình của Thanh Tuyền kinh ngạc hỏi.

- Hoàng Thượng tối qua có nói, tiểu công chúa sau khi hồi cung liền tiến cử người, với lại hôm qua Hoàng Thượng tận mắt nhìn thấy dáng vẻ oai hùng của người, càng có thêm nhiều hảo cảm đối với người, lại thêm

lão hủ tiến ngôn, Long nhan đại duyệt, mới vội triệu người tiến cung. Tiểu huynh đệ, đến công chúa cũng nói giúp người, những ngày tốt đã đến rồi.

Từ Vị thần bí với ánh mắt tràn đầy tiểu ý mà nam nhân ai cũng hiểu.

“Choáng, cái lão dân đảng này, lão tưởng ai cũng như lão hay sao? Sau cái trò diễn cùng Tô Khanh Liên trên Tây hồ hôm đó, nhất định là tinh thông rất nhiều mảnh khoe, lão mới thành kẻ dân đảng như thế.”

- Thanh Tuyền, nhất định là Thanh Tuyền...

Lâm Văn Vinh nhất thời đứng bật dậy, vẻ mặt kích động nói. Xe ngựa này cao không bằng người, liền bị đập đầu vào trần xe, Từ Vị kéo hẳn ngồi xuống, vẻ mặt càng nhuốm màu thần bí:

- Người nói có phải Thanh Tuyền tiểu thư, lão cũng không dám chắc. Có điều người hôm nay vào cung, chỉ cần nhân lúc Hoàng Thượng cao hứng, cho phép người gặp mặt tiểu công chúa, vậy để xem nói có sai không.

Thấy vẻ mặt gian xảo của lão, Lâm Văn Vinh lại tỉnh táo một chút: “không đúng, ở đây có chút cổ quái. Bây giờ là lúc sáng sớm, đúng ra là lúc thượng triều, Hoàng đế lại sốt ruột, ta chẳng phải là đại nhân vật cứu nước cứu dân gì đó, sáng sớm thế này gọi ta tiến cung ông ta cũng nào có lợi ích gì?”

Trước kia đã từng lĩnh giáo qua sự gian trá của lão Từ, hẳn thâm kỹ càng toan tính một phen, cười hắc hắc nói:

- Từ đại nhân, hoàng thượng cho triệu ta, nếu chỉ vì việc này thì không cần gấp gáp, hãy bảo xe ngựa cứ từ từ mà đi, thời gian còn nhiều mà.

Từ Vị vội nói:

- Không được, không được, hoàng thượng triệu kiến ta, thân làm thần tử sao có thể chậm chạp.

Đến khi nhìn thấy vẻ mặt cười mà như không cười của Lâm Tam, liền bật cười:

- Tiểu huynh đệ quả nhiên là một người thông minh, lão hủ không giấu nổi người. Những gì ta vừa nói câu nào cũng thật tuyệt không hề giấu diếm, chỉ là những gì ta nói đều là tin tốt.

- Nói như vậy tức là còn có tin xấu nữa ư?

Trên mặt Lâm Văn Vinh hiện lên nét cười, nhạ giọng đáp: “Sớm đã biết lão đầu này không thể tốt đến thế. Thân là đệ nhất mưu sĩ bên cạnh Hoàng thượng, đến tuyên triệu chuyện nhỏ thế này lẽ nào lão phải đích thân đi một chuyến. Lại nói quanh về thân phận, lão Từ thân là Thượng thư bộ hộ quyết không thể nịnh nọt mình, bên trong chuyện này ắt hẳn còn có trò gì đây.

- Cái tin xấu này chỉ là vài điều, nhưng lại có liên quan đến lão đệ.

Giọng lão Từ ngưng.

“Có liên quan tới ta? Không lẽ xảy ra chuyện bên Ninh Vũ Tích?” Trong lòng hẳn nghi hoặc, lại nghe Từ Vị nói:

- Lâm lão đệ, bây giờ là lúc đầu xuân, hàng năm vào khoảng thời gian này, những nước quanh Đại Hoa ta đều phải đến chúc mừng, năm nay cũng không ngoại lệ.

Những điều lão Từ nói tựa hồ như chẳng có liên quan đến chuyện của Ninh Tiên Tử, cái gì mà các nước láng giềng thượng triều chúc mừng, đây gọi là tin xấu sao, lại có quan hệ gì đến ta? Không phải là công chúa của tiểu quốc nào đó đều nhìn trúng Lâm Tam ta, muốn ép ta sao? Hẳn ra vẻ kinh ngạc:

- Vạn quốc đến chúc mừng? Đúng là chuyện tốt, xin dâng cống nạp, phát dương uy thế của Đại Hoa ta, lão ca sao lại nói thành tin xấu thế.

Từ Vị liếc mắt ra phía ngoài xe, tiếng xe rầm rập đang gấp rút tiến về phía trước, lão hạ nhẹ rèm thở dài một tiếng:

- Lâm tiểu huynh đệ người không ở trong triều, đối với chuyện này người không rõ. Đại Hoa ta mệnh mệnh rộng lớn, diện tích bao la, dân cư đông đúc, chính là nước đứng đầu trong các nước. Vào lúc cường thịnh,

các tiểu quốc phụ thuộc lên đến hơn trăm, hàng năm triều bái, vui vẻ cống nộp, nhưng cảnh tượng này đúng là đã trôi qua lâu rồi.

- Ô vậy năm nay không như thế sao?

Lâm Văn Vinh hỏi

Từ Vị lắc đầu:

- Nói cho đúng thì từ nhiều năm nay đã không như trước nữa rồi. Đại Hoa ta vài năm nay cùng người Hồ tranh đấu không ngừng, trong lại có Bạch Liên Giáo làm loạn, trong triều lại ẩn tàng họa loạn đảng, nội ứng ngoại hợp, sức mạnh quốc gia sớm đã không thể so với những năm trước. Lại thêm lòng người khó đoán, bề ngoài tuy thân phục nhưng trong lòng lại che giấu dã tâm, triều cống lại năm sau không bằng năm trước, vài năm nay lại càng xuống dốc.

Lâm Văn Vinh gật gù, điều này là đương nhiên, quan hệ giữa các quốc gia với nhau, không hề là bằng hữu mà chỉ là lợi ích thôi. Đại Hoa đã suy yếu như hôm nay rồi, còn có kẻ quan tâm đến mới là lạ đó.

- Cái này, Từ tiên sinh, ta với chuyện của quốc gia cái gì cũng không hiểu, ngài nói với ta điều này, chẳng phải là đàn gảy tai trâu ư.

Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Ngài mau nói đi, cái này với Lâm mỗ thật có liên quan sao?

Từ Vị đáp:

- Có liên quan tới người hay không, hãy nghe ta nói hết sẽ rõ. Mấy năm trước, các nước chư hầu đến sớm có, muộn có, cống phẩm đương nhiên rất hậu hĩ. Nhưng đó đã là quá khứ, hiện giờ thật là kỳ quái. Đông Doanh, Cao Ly và các phiên bang nước khác dường như cùng nhau thống nhất, trước sau cùng đến cách nhau không đến mấy ngày.

- Mọi người cùng đến chúc tết không phải là tốt hay sao? Tiết kiệm được vài bữa cơm!

Lâm Văn Vinh cả cười nói:

- Đại Hoa ta thật giống đại ca đầu lĩnh của xã hội đen. Những người khác đều là đàn em, bọn đàn em cùng đến thăm đại ca, đây cũng là nói quá khứ a.

Từ Vị nhìn đáng vẻ hắc, cũng không biết rốt cuộc thì hắc đang nghĩ gì, chỉ cười một tiếng:

- Lâm tiểu huynh đệ so sánh như vậy có phần mới mẻ, nhưng mà nếu mọi người chỉ là đến cùng một lúc thì không sao. Điều kỳ quái là năm nay bọn họ như có bàn bạc trước cống phẩm chỉ bằng một nửa so với trước, không chỉ như thế, bọn người Hồ cũng phái sứ thần đến đúng lúc này. Bây giờ tại kinh thành đã tụ họp thể lực các nước, Lâm tiểu ca, người nói chuyện này thật là ngẫu nhiên sao?

Người Hồ cũng tới rồi, chuyện này đúng là không đơn giản." Lâm Văn Vinh cau mày: "Cao Ly và Đông Doanh là loại hàng gì hắc rõ hơn ai hết, đều là điển hình những kẻ sợ mạnh khinh yếu, các phiên bang cũng là thứ như nhau. Các nước trùng hợp đến cùng lúc với người Hồ, mẹ nó đây chẳng phải là ôm chân người Hồ sao .

Hắn đã có chủ ý trong lòng, nhưng không hề lộ ra ngoài mặt, cái lão hồ ly Từ Vị này, đem chuyện này kể cho hắn chắc chắn không thể không có cách, lão không lẽ là đem ta đi đối phó bọn chúng?

- Ô bọn họ cùng đến kinh thành khai hội, cái này càng tốt, mọi người cùng ngồi xuống, uống trà trò chuyện, tăng thêm tình bằng hữu.

Lâm Văn Vinh giả hồ đồ nói:

- Nhưng cái này với ta đâu có liên quan gì?

Từ Vị không hề nổi nóng mỉm cười:

- Nếu chỉ là cùng nhau dâng cống phẩm, giảm lần dâng lễ cũng được, nhưng còn có chuyện khiến người giận hơn là. Vài nước chư hầu này không biết từ đâu biết được về tiểu công chúa. Bọn chúng cóc nhái lại muốn ăn thịt thiên nga, tự nhiên đề xuất...

- Đề xuất việc gì?

Lâm Văn Vinh cả giận hỏi:

Đông Doanh, Cao Ly đồng thời cầu thân với Hoàng Thượng, thỉnh cầu đem vị tiểu công chúa hoàng đế yêu chiều nhất gả cho vương tử của nước chúng.

Choang, ẩm trà bị Lâm Tam ném vỡ tan, Lâm Văn Vinh nắm tay chữ:

- Con bà nó tiểu quý tử, tiểu bồng tử, dám đưa ra chủ ý động tới lão bà của ta, lão tử ta giết chúng.

Từ Vị thở dài một tiếng:

- Không chỉ có như thế, bọn người Hồ kia càng kiêu ngạo, đưa ra điều kiện ngưng chiến là chúng ta phải cắt đất bồi thường, còn coi thường tiểu công chúa, muốn nàng phải đi xa vạn dặm về làm Hãn phi của người Hồ. Lâm huynh đệ, điều này thật là một sự sỉ nhục của Đại Hoa ta.

Từ Vị vừa kích động vừa lén đánh giá sắc mặt Lâm Tam, thấy hắn nghiêng chặt hàm răng, mặt như sấm lại, lão bỗng nhiên thở phào.

“Mẹ nó!” Lâm Văn Vinh nắm chặt hai tay, nghiêng răng nói:

- Từ tiên sinh, ngài khỏi phải nhọc công khích tướng ta. Ngài cứ yên tâm, đây chính là chuyện của Lâm Tam ta, ta chuyện này không dễ bỏ qua đâu. Kẻ nào dám đưa ra chủ kiến động đến lão bà của ta, ta sẽ khiến cho hắn chết mà không hiểu mình chết như thế nào.

Từ Vị mất cả nửa ngày dùng miệng lưỡi chính là chờ câu nói này, nghe thấy mừng rỡ vô hạn, nắm lấy tay Lâm Văn Vinh mà nói:

- Lâm huynh đệ, hôm nay lão hủ ta cuối cùng cũng không uống phí chuyến đi. Bây giờ đang tiếp kiến sứ thần các nước trong cung, chúng ta mau tới đó.

Phu xe liền gia roi thúc ngựa, nhanh chóng tiến cung.

270. Chương 268: Quyền Đánh Đông Doanh

Lâm Văn Vinh thở ra một hơi. Từ khi đến cái thế giới này, hắn vốn muốn lẩn tránh chốn quan trường, xa rời thị phi, nhưng thế sự vô thường, kế hoạch ngày hôm qua không theo kịp biến hóa của hôm nay, vì Thanh Tuyền thì không thể không tiến vào hoàng cung. Mặc dù nói mục đích của hắn rất giản đơn, chỉ là muốn giúp đỡ mấy vị lão bà, nhưng quan trường biến chuyển khó lường, lần này nhập cung thì có lẽ sẽ có rất nhiều bất trắc, vẫn không bằng thật thật thà thà ở lại Tiêu gia, làm một tiểu gia đình tiêu sái khoái hoạt.

Lâm Văn Vinh cảm khái khôn xiết. Từ Vị nhìn thấy hắn trầm mặc, tựa hồ như biết được tâm tư của hắn nên cũng không quấy rầy, trên đường đi rất ít lời. Xe ngựa lộc cộc mau chóng tiến về phía trước, xuyên đường vượt hẻm, càng lúc càng đi sâu vào trong thành, chưa đầy một khắc đã đến cổng chính của hoàng cung.

Từ xa nhìn vào bức tường thành cao cao vững chãi, thấy cấm vệ quân đao thương lấp lánh, phòng vệ rất nghiêm ngặt, Lâm Văn Vinh không khỏi nhớ lại ngày đầu gặp mặt với Ninh tiên tử, rồi tình hình hắn một mình đứng tần ngần ở trước hào thành, lúc đó nhờ có đại tiểu thư âm thầm phái Tổng tẩu đút lót bọn quan viên mới có thể không bị ai quấy rầy. Vốn tưởng cấm cung thâm nghiêm, khó lòng đặt chân vào, chưa từng nghĩ tới hôm nay lại được Từ Vị mang thánh chỉ tiến cung. So với những gì trải qua ngày trước quả là khác xa một trời một vực.

Trong lúc hắn trầm tư thì đã đến bên bức tường ranh giới của cấm cung, chiếc xe ngựa dừng lại, tiếp đó thì hai người bước bộ vào trong. Hai đội quan binh ăn mặc chỉnh tề, mắt hỏ sáng quắc, uy nghiêm đứng ở

hai bên, khí thế rất là hùng vĩ. Hoàng cung quả nhiên phi phàm, nơi này mới chỉ là nơi tiến vào của ngoại thành đã giới bị cao đến thế, thế thì nội cung sẽ còn tới mức nào đây?

Lâm Văn Vinh quay qua Từ Vị cười nói:

- Từ đại nhân, mỗi ngày hoàng cung đều phái nhiều người như thế để đứng đây canh giữ vậy sao? Như thế thì lãng phí biết bao nhiêu là ngân lượng a!

Từ Vị lắc đầu:

- Bình thường mặc dù hoàng cung phòng bị nghiêm ngặt, nhưng cũng không có nhiều thị vệ đến thế. Mười mấy năm trước, hoàng thượng đã từng gặp phải thích khách ngay trong cung. Lúc đó ở vào cung có thể nói là ba bước gặp một dây lính, năm bước thấy một đội tuần tra, ngay cả một con gián cũng bị hỏi han cả mười mấy lượt. Cảnh tượng hôm nay còn kém xa khi ấy. Thiết nghĩ hôm nay có đám tiết sứ các nước đến bái phỏng, hoàng thượng mới gia tăng nhân thủ, cũng là để cho người ngoài quan sát mà thôi.

Hai người bước tới chỗ đám lính canh, chúng thị vệ vội vàng khom người hành lễ đối với Từ Vị:

- Tham kiến Từ đại nhân!"

Từ Vị khoát tay:

- Phiên chư vị rồi, bốn quan phụng khẩu dụ của hoàng thượng dẫn vị Lâm tiểu huynh này tiến cung kiến thánh, đây chính là kim bài được ngự ban.

Từ Vị đưa tám kim bài trong tay ra, chúng nhân liền vội vàng khom người quỳ xuống.

Lâm Văn Vinh tỉ mỉ nhìn qua một lượt, thì phát hiện tám kim bài ngự ban trên tay của lão Từ rất là khác với tám kim bài của mình, tám kim bài này chính diện có điều khắc một con ngũ trảo kim long, mặt sau có khắc bốn chữ phượng múa rồng bay 'như trầm thân lâm'. "Thân phận của lão Từ quả là khác biệt a! Trong tay toàn là những vật cao cấp, đó quả thật là một thanh bảo kiếm vô địch, thấy ai muốn giết cũng được. Chẳng trách khi lão ta ở Kim Lăng đã có khả năng chinh đồn quan trường."

Có tám vô địch kim bài này, các thị vệ cũng không dám hỏi han nữa, vội vàng khom mình tiễn hai người vào trong. Hai người bước bộ vào trong, đi qua hào thành, xuyên qua tầng tầng cấm vệ, thông qua Đoan Môn, Ngọ Môn, đến cầu Kim Ngọc rồi tiến thẳng tới Thái Hòa Điện. Bên đường đi là tường đỏ ngói vàng lộng lẫy nguy nga, tầng tầng lớp lớp điện đài lầu các hùng vĩ tráng lệ. Đường đi được lót bởi gạch vàng, hai bên chạm khắc bạch ngọc, trông thật hoa lệ.

Cái hoàng cung này quả nhiên cực kì xa hoa, Lâm Văn Vinh nhìn thấy cũng không khỏi thầm chép miệng: "Con bà nó, quả là công trình chỉ làm mặt tiền cho thể diện quốc gia. Với số tiền để xây dựng cái hoàng cung này, nếu như dùng vào chuyện chống lũ, đưa vào việc quốc phòng, thì làm sao còn lo nạn lũ lụt liên miên, sâu việc không diệt nổi Hồ nhân? Thuế thu của cả nước đều dồn vào cái lầu các này, chẳng trách người Hồ lại có thể lăng nhục Hoa Hạ ta năm lần bảy lượt đến như thế.

Hắn đang bực bộ trong lòng thì đã nhìn thấy bậc thang ở trước điện, đó chính là đường dẫn đến kim điện, tổng cộng có tám mươi một bậc, đó chính là con số viên mãn, tượng trưng cho quyền thế chí cao vô thượng của bậc đế vương.

Một nội thị mặt trắng râu mày nhẵn nhụi đứng thủ ở trước bậc thang, nhìn thấy Từ Vị bước tới liền vội vàng hành lễ, khom mình nói:

- Ra mắt Từ đại nhân.

Từ Vị mỉm cười đáp lễ:

- Phiên Cao công công đợi đã lâu. Vị này chính là Lâm Tam, người mà hoàng thượng muốn tự thân triệu kiến. Lâm tiểu huynh, đây chính là Cao công công, hồng nhân bên cạnh hoàng thượng. Sau này người cũng nên thân cận với ông ấy nhiều hơn nữa.

"Không phải chứ, kêu ta thân cận nhiều hơn với một gã thái giám? Ta có phải là tên điên đâu!" Hắn cũng là một kẻ lanh lợi, cười hì hì lên nhét tờ ngân phiếu năm mươi lượng vào trong tay của Cao công công:

- Vị này là Cao công công sao? Tiểu đệ ngưỡng mộ đã lâu, hôm nay gặp mặt quả nhiên danh bất hư truyền. Công công có tướng mạo từ mi thiện mục như thế, tính tình lại hòa ái dễ gần, nhất định là thường xuyên hưởng ân trạch từ long khí của hoàng thượng mỗi ngày, thêm nhiệm tiên khí nên mới phiêu dật xuất trần như thế, tiểu đệ thật là bội phục và kính ngưỡng!

Kiểm mấy lời ba hoa nịnh nọt làm đẹp lòng, mở miệng tâng bốc người ta vài câu cũng không mất đi miếng thịt nào. Nếu như đã muốn tìm kiếm Thanh Tuyền ở trong cung, thì chuyện tốn chút công phu chiêu dụ những công công như vậy âu cũng là việc không tránh khỏi. Tục ngữ nói, thà phạm quân tử, chứ đừng phạm tiểu nhân, những gã thái giám này dù không đủ thành sự, nhưng đâm chọt làm những chuyện xấu thì lại có dư.

Trên mặt của Cao công công liền rạng ngời, lẳng lặng nhét ngân phiếu vào trong ống tay áo, cười vài tiếng rồi sau đó cất cái giọng eo éo lên:

- Lâm công tử đã khách khí rồi. Hoàng thượng rất xem trọng đối với công tử, nên mới đặc ý lệnh cho nô gia ở nơi này đợi, những ngày huy hoàng thành đạt của công tử cũng chỉ là chuyện thời gian, sau này thì nô gia còn mong công tử dồi dào nhiều hơn.

Từ Vị mỉm cười gật đầu, rất thỏa mãn đối với biểu hiện của Lâm Văn Vinh, Lâm Tam tuy không ở trong quan trường, nhưng môn đạo trong đó lại còn tinh thông hơn so với những kẻ giang hồ lão luyện, cũng không biết là hần làm sao mà tập được như thế. Lão thấp giọng hỏi:

- Công công, thời khắc này hoàng thượng còn ở tại ngự thư phòng hay không?

Cao công công lắc đầu:

- Hoàng thượng vừa mới bãi giá ở Di Niên điện, hiện đang nghe pháp sư tụng niệm kinh thư. Nghe nói hôm qua pháp sư mới cho ra một lô tiên đan, hoàng thượng hiện đang dùng thuốc.

Pháp sư? Dùng thuốc? Đó là chuyện gì? Hoàng thượng đang chơi trò gì đây, nghe thấy sao mà huyền bí mơ hồ đến vậy?

Từ Vị nghe thấy thế thì cũng không chút kinh ngạc, tựa hồ sớm đã thấy chuyện này thường xuyên, nhìn thấy vẻ ngạc nhiên hiện lên trong mắt của Lâm Văn Vinh nhưng mặt hắn lại không có biểu hiện gì, lão ta nhìn không được mà thầm gật đầu: “Lâm Tam mới nhập cung mà đã có thể trấn định đến thế, quả nhiên là kẻ phi phàm.”

- Thế những sứ thần ở các nước đâu? Chẳng lẽ hoàng thượng còn chưa triệu kiến bọn họ hay sao?

Từ Vị hỏi tiếp.

Cao công công nhìn lướt qua khắp tứ phía một lượt, rồi mới bước đến cạnh Từ Vị thì thầm:

- Hoàng thượng an bài bọn họ đợi ở Văn Điện, thờ ơ với bọn họ một chút để trừ khử bớt ngạo khí. Thiên tử của Đại Hoa ta chính là chân long thiên mệnh, những kẻ ngoại tộc thô thiển đó lí nào lại có thể nói gặp là gặp được? Nhớ tới lúc thánh tổ hoàng đế của ta khi xưa, Đại Hoa ta uy phong tám hướng, những phiên vương đó trăm độ bái triều thì chờ từ đầu năm xếp tới cuối năm còn chưa tới được gặp mặt thiên tử Đại Hoa ta lấy một lần. Hiện tại bọn họ đến rồi, thiên tử của bọn ta muốn gặp họ chính là phúc khí của bọn họ. Còn không gặp thì đó là bọn họ không có vận may thôi.

Từ Vị khẽ gật đầu, lời này nói không sai, đối với những nước nhỏ phụ thuộc này thì tuyệt đối không thể nhân nhượng cả nể.

Cao công công nói tiếp:

- Vừa rồi hoàng thượng truyền khẩu dụ, nói khi Từ đại nhân và Lâm công tử đến thì trực tiếp đi tới Văn Điện chờ, tân khoa trạng nguyên Tô Mộ Bạch đại nhân cũng đang ở nơi đó.

Tô Mộ Bạch? Lâm Văn Vinh tức thì sửng sốt, hôm qua vừa mới đánh xong thì gã này chuồn mất, ta còn nghĩ là gã ta sợ chết, thì ra là đến đây để nịnh nọt hoàng đế.

Từ Vị gật đầu đa tạ Cao công công, sau đó thì dẫn Lâm Tam đi đến Văn Điện. Lâm Văn Vinh đi được vài bước thì nhìn không được mà mở miệng hỏi:

- Từ tiên sinh, ta có một chuyện không rõ...

Từ Vị dừng chân lại, cười đáp:

- Lâm tiểu huynh, tiểu huynh có việc gì thì cứ nói đi. Chỉ cần lão phu có thể trả lời thì nhất định sẽ khiến cho tiểu huynh mãn ý.

Lâm Văn Vinh gật đầu:

- Từ tiên sinh, vị thái giám vừa rồi nói là hoàng đế sắp gặp pháp sư, luyện tiên đan gì gì đó, chuyện này không phải là thật chứ?

- Thế nào, không lẽ Lâm tiểu huynh nghĩ đó là giả hay sao?

Từ Vị mỉm cười nhìn sang hắn một cái.

Lâm Văn Vinh lắc đầu:

- Có phải giả hay không thì ta không dám nói, chỉ bất quá chuyện này quá hư vô phiêu miểu, dù có là một người như ta cũng nói không hết. Trên lịch sử, những chuyện yêu đạo loạn quốc cũng có không ít.

Từ Vị vội vàng nhìn khắp xung quanh một lượt, rồi thì thầm:

- Lâm tiểu huynh, chuyện này tuyệt đối không thể nói bậy, sẽ mất đầu đó.

- Cái này thì tự nhiên ta hiểu được, chỉ là Từ tiên sinh là người hiểu biết, tính tình lại hào sảng, đối với ta vừa là thầy vừa là bạn, quan hệ thâm hậu, ta mới lờn thật nói thật với tiên sinh mà thôi. Đối lại là người khác thì ta cũng chẳng thèm đụng tới làm gì.

Lâm Văn Vinh nín hót cười nói.

- Tiểu huynh đừng có đưa ta bay lên quá cao, lão hủ ta chỉ sợ là chịu không nổi gió lớn à.

Từ Vị mỉm cười, sau đó thì khẽ thở dài, sắc mặt trở nên âm trầm:

- Chuyện luyện đan của gã pháp sư này, thì người người đều biết đó là giả, nhưng chân chính mở miệng nói ra được thì có mấy người? Lúc hoàng thượng trước khi lên ngôi chẳng có chút quan tâm đối với chuyện tiên pháp. Nhưng từ sau khi đăng cơ thì lại đột nhiên đối với những thuật sĩ tiên pháp này lại rất có hứng thú, nhất thời trầm mê vào trong đó, đến nay cũng đã được mười năm. Dù cho hoàng thượng thiên tư thông minh, chưa từng bỏ mặc triều chính, chúng thần trong triều cũng có người can ngăn, nhưng cũng chưa làm được gì.

Chưa từng bỏ mặc triều chính? Ta phỉ nhổ, người Hồ sắp đánh tới nơi rồi, ngay cả Đông Doanh và Cao Lệ cũng sắp động thổ trên đầu của Đại Hoa rồi, như thế mà còn chưa gọi là bỏ chuyện triều chính? Nói như thế thì chuyện lão tử trêu hoa ghẹo nguyệt ở Tiêu gia chính là công chuyện kiểu mẫu đỉnh cấp rồi.

Vòng qua mấy tòa thiên điện, từ xa nhìn thấy một tòa đại điện trang nghiêm hùng vĩ, nguy nga tráng lệ, trên cửa chính của nó treo một tấm bảng có ba chữ 'Văn Hoa Điện' lấp lánh rực rỡ.

Hai người vừa mới tiếp cận 'Văn Hoa Điện' thì đã nghe truyền lại một tràn những âm thanh âm ỉ, một giọng nói cứng nhắc bực dọc vang lên:

- Đại nhân Tô, hoàng đế Đại Hoa tới khi nào mới có thể gặp mặt bọn ta? Thời gian của bốn sứ thần rất quý giá, không thể tốn phí vô ích. Nếu như hoàng đế của ngài không đáp ứng điều kiện của ta, thì ta sẽ trở về bẩm báo với Đại Hân, chỉ cần Đại Hân hạ lệnh một tiếng thì mười vạn nhi lang của bọn ta sẽ đương roi nam hạ, ngựa đạp trung nguyên, thế thì giang sơn của Đại Hoa sẽ là của bọn ta rồi.

"Đại nhân Tô? Đại nhân Tô là cái con khỉ gì?" Trong lòng Lâm Văn Vinh khó hiểu. Nghe ra cái thanh âm cứng nhắc này chắc có lẽ là sứ thần của người Hồ rồi: "con mẹ nó giở trò gì vậy, ngay cả ngôn ngữ của Đại Hoa mà cũng nói không rõ, như thế mà dám làm sứ thần? Khi tổ tông Đại Hoa ta tung hoành ngang dọc, hô mưa gọi gió thì người còn là một con khỉ chưa tiến hóa nữa kia."

Bất quản là Đại Hoa có chặt vật như thế nào đi chăng nữa, nhưng dù sao thì đó cũng là nhà của mình, tuyệt đối không thể cho phép người ngoài khi dễ, Lâm Văn Vinh không vui trong lòng, mắng chửi gã người Hồ kia đến gần chết.

Trong đại sảnh vang lên một giọng nói:

- A Sử Lặc đại nhân, xin hãy bớt nóng, hoàng đế bệ hạ của ta ngày ngày có cả vạ chuyện, vất vả vô cùng, trước mắt hiện đang xử lý quốc quân đại sự trong thượng thư phòng, chỉ chốc lát nữa thôi sẽ tự thân triệu kiến chư vị.

A Sử Lặc? Cha mẹ của vị A huynh này đúng là quá tài năng rồi, ngay cả cái tên hay ho kiểu này cũng có thể nghĩ ra. Thanh âm mới hồi đáp vừa rồi chính là của Tô Mộ Bạch phát ra, ba chữ “đại nhân Tô” chính là A Sử Lặc xưng hô hần.

Một tiếng nói khác vang lên:

- Đúng thế, Tô đại nhân các hạ, bốn vương tử từ Đông Doanh vượt biển xa mà tới đây để hội kiến hoàng đế Đại Hoa, hơn nữa còn dâng tặng mấy viên trân châu thịnh sản Bắc Hải Đạo của Đông Doanh bọn ta, chuyện này có thể nói là tình thâm nghĩa trọng, chỉ là chờ từ hôm qua cho tới lúc này, hoàng đế bệ hạ tại sao lại trù trừ không chịu gặp mặt bọn ta? Mỹ danh võ sĩ đạo của bọn ta lưu truyền khắp thiên hạ, bỉ nhân Kế Cung Vũ Thụ (Tsugimiya Takeki), thân là con trai thứ của hoàng tộc lâu đời nhất ở trong lịch sử Đông Doanh, chẳng lẽ không xứng để ngài gặp mặt một lần hay sao?

Tô Mộ Bạch vội vàng năn nỉ:

- Vũ Thụ vương tử, xin hãy bớt giận. Hoàng đế bệ hạ hiện đang xử lý triều chính, sau khi giải quyết xong thì mới có thể tiếp kiến chư vị. Xin các vị hãy dùng trà trước, đó là long tinh Tây Hồ vũ tiên nổi tiếng khắp Đại Hoa ta, hương vị rất là ngọt ngào, xin các vị hãy mau mau phẩm thưởng một phen.

Vũ Thụ vương tử hừ một tiếng:

- Uống trà? Người Đại Hoa các ngươi, nếu như luận về ăn uống vui chơi thì đúng là đứng đầu thế gian. Nhưng luận về võ lực thì lại chẳng khác gì kẻ ốm kẻ yếu. Dũng sĩ Đông Doanh bọn ta dùng một chọi mười cũng dư sức đánh bay hết răng hàm của các ngươi, bát cát *!

(*tiếng Nhật là baka, nghĩa là ngu ngốc)

“Tên tiểu Nhật Bản khốn kiếp!” Hai chữ cuối cùng đã thực sự kích nộ Lâm Văn Vinh, hần giận dữ dùng đũa lao tới phía trước, Từ Vị vội vàng ngăn hần lại:

- Lâm tiểu huynh, không thể! Nơi này chính là Văn Hoa Điện...

”Văn Hoa điện thì sao? Tên tiểu Nhật Bản này khiến lão tử không vui thì lão tử chém hần, bất quản là Văn Hoa điện hay là Càn Thanh cung. Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Từ tiên sinh, ngài đừng lo, đối phó với súc sinh thì ta cũng có thủ đoạn không đơn giản đâu.

Từ Vị biết được cá tính của hần, người này bình thường thì dễ nói chuyện, nhưng khi mà ngang ngược lên thì e là Hoàng đế lão tử cũng không quản nổi hần ta. Thấy Lâm Văn Vinh hi hi ha ha tiến vào, Từ Vị bắt lực thở dài một tiếng: “Kế Cung Vũ Thụ, ngươi hãy tự cầu phúc đi, sát tính của ngươi đã tới rồi.” Tâm lý của Từ Vị thấp thỏm bất an, theo sau Lâm Văn Vinh tiến vào đại điện.

Văn Hoa điện bày trí hoa lệ, xà trụ được điêu khắc hình ảnh ngũ trảo kim long sống động như thật. Mặt đất lát gạch lấp lánh kim quang, trong đại điện đang sắp xếp mấy chiếc bàn gỗ có kiểu cách cổ xưa, rất khí phái.

Nhân số trong đại điện quả là không ít, phân ra làm ba nhóm người. Đám ở chính giữa lĩnh đầu là kẻ có thân hình khôi ngô, cơ thể cường tráng, mũi cao, đầu tóc hơi xoắn, con ngươi trũng sâu vào trong hốc mắt, gương mặt âm hiểm, vừa nhìn qua thì đã biết không phải là người Đại Hoa, kẻ này có lẽ là sứ thần của người Hồ - A Sử Lặc. Ngồi ở hai bên của A Sử Lặc có hai người Hồ khác có tướng mạo tương tự như hần, ba người hiện đang ngồi trong đại điện lớn tiếng quát mắng Tô Mộ Bạch, trông rất là hùng hoang.

Đám người ở bên trái cầm đầu là một nam tử có da mặt trắng bóc, trên mép có một đốm râu nho nhỏ, trong mắt lấp lánh hung quang, đang xem xét tình hình xung quanh, trên mặt hiện ra vẻ tham lam. Đó có lẽ là gã Kế Cung Vũ Thụ gì gì đó rồi.

Dẫn đầu nhóm ở bên trái là một thanh niên thần thái nhã nhặn lịch thiệp, trên mặt luôn nở một nụ cười khiêm nhường, nhưng ánh mắt lại không ngừng liếc ngang liếc dọc, tựa hồ như là một người cực kỳ có tâm kế. Đứng ở sau lưng gã nam tử này là cả một đám tùy tùng, phần lớn đều là nữ nhân, hai nữ tử đứng ở đầu thì có một nữ tử có niên kỷ khá lớn, thân mang một bộ trường bào màu xanh đậm theo kiểu Hàn, vạt áo thì lại màu xám. Người còn lại thì có tuổi còn khá trẻ, dáng vẻ thanh tú, khoác một bộ trường bào hồng phấn, vạt áo màu lam. Nhìn thấy những trang phục người Hàn điển hình đó, không cần phải đoán thì cũng biết đó là sứ thần người Cao Lệ rồi. Vừa rồi thì sứ thần người Hồ và Đông Doanh đều mở miệng nói, cũng chỉ có bên Cao Lệ là vẫn kiên định trầm mặc, cũng không biết là có ý gì.

Quan sát tình hình trước mắt thì thấy đúng như lão Từ nói, những kẻ này rõ ràng là tụm lại để cùng nhau làm loạn.

Một mình Tô Mộ Bạch ứng phó với nhiều sứ thần như vậy đúng là cũng rất cật lực, nhìn thấy Từ Vị và Lâm Văn Vinh bước vào, hẳn tức thì sưng sốt, sau đó liền vui mừng, vội vàng nghênh đón:

- Học sinh Tô Mộ Bạch khấu kiến Từ đại nhân. Từ đại nhân, ngài đến thì tốt rồi. Lâm huynh, huynh cũng đã đến ư?

Từ Vị gật đầu đáp:

- Tô trạng nguyên không cần đa lễ, là hoàng thượng lệnh lão hủ dẫn Lâm tiểu huynh đi đến Văn Hoa Điện. Lâm tiểu huynh, Lâm tiểu huynh ...

Căn nguyên là trong lúc lão ta cùng Tô Mộ Bạch nói chuyện thì Lâm tiểu huynh của lão lại lẳng lặng bước tới chỗ của Kế Cung Vũ Thụ.

Kế Cung Vũ Thụ nhìn thấy một kẻ da dẻ đen đúa, tướng mạo cũng không tệ đang bước tới phía mình, cảnh giác một chút rồi quát lên:

- Người, muốn làm gì?

Lâm Văn Vinh cười hì hì:

- Ta hử, ta đang muốn giết heo đây. Hi, ma tây ma tây (moshi moshi)*, vị bì cách huynh này, nghe nói huynh là vương tử, có phải không?

(Mã tây mã tây- mó xi mó xi (phiên âm pinyin): tiếng nhật viết là moshi moshi, nghĩa là: alo alo)

Kế Cung Vũ Thụ không biết ‘bì cách’ là chính là phiên âm của từ ‘pig’ trong tiếng Anh, nên mặc nhiên ngạo nghễ đáp:

- Ta là đứa con thứ hai của Đông Doanh thiên hoàng đệ hạ, Đại Hòa võ sĩ anh dũng vô địch.

(Đại Hòa: Nhật Bản, Nhật tự coi là Hòa quốc, nên chữ viết còn được gọi là Hòa văn)

- Dũng mãnh, quả nhiên là dũng mãnh!

Lâm Văn Vinh cười hì hì:

- Vương tử điện hạ, phải chăng ngài có một muội muội?

Kế Cung Vũ Thụ giật mình hỏi:

- Người, làm sao mà biết được?

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Ta không chỉ là biết ngài có muội muội, mà còn biết cha của ngài gọi là lão Kế Cung, mẹ của người gọi là Hà Lan (Kawarama), cả nhà các người có quan hệ rất thân mật.

- Cả nhà của ta người cũng biết ư?

271. Chương 269: Lễ Nghi Ngoại Giao

“Hoàng đế đã đến ư?” Trong lòng Lâm Văn Vinh cả kinh: “Lão đầu tử này sớm không đến, muộn không đến, mà lại đến đúng ngay vào lúc này, trong chuyện này ắt ẩn chứa huyền cơ đây.”

- Tham kiến hoàng thượng!

Chúng nhân trong đại điện đều vội vàng quỳ xuống. Sứ tiết Cao Lệ đứng thẳng người dậy và khom người, không hề quỳ xuống nghênh tiếp. Sứ tiết người Hồ ngẩng mặt lên trời mà khịt mũi một cái. Kế Cung Vũ Thụ thì còn đang nằm lê lết ở dưới mặt đất, chứ đừng nói là đứng dậy nghênh tiếp.

Người tiến vào có niên kỷ độ năm chục, thân hình tầm thước, trên khuôn mặt khuôn mặt hồng hào có ẩn chứa vẻ gì đó nhợt nhạt mà người khác khó có thể phát giác, khóe miệng luôn mang theo nét cười, trong mắt ánh lên sự sắc bén. Một thân long bào, bước đi chậm rãi nhưng uy nghiêm, mắt hồ quét qua nơi nào thì người ở nơi đó đều không dám đối thị với lão ta. Loại khí thế lăng lệ đó không nói không rằng cũng áp chế hết tất cả mọi người.

Tuy là đã cách đây mấy tháng, nhưng Lâm Văn Vinh cũng chỉ nhìn một cái là đoán ra vị hoàng đế của Đại Hoa chính là vị lão giả y phục hoa lệ đã tặng cho hắn một kim bài ở Hàng Châu Linh Ẩn Tự. “Quả nhiên là ông ta, chẳng trách lúc duyệt binh thì cố ý không triệu kiến ta, thì ra là người quen cũ.” Lâm Văn Vinh tức thì vui mừng: “lão người quen này làm lão trượng nhân (nhạc phụ) của mình, chuyện của ta và Thanh Tuyền, có lẽ là ông ta sẽ không phản đối đâu.”

- Đứng dậy hết đi!

Hoàng đế tiến tới long ý mà ngồi xuống, hai tay nâng nhẹ lên, uy nghiêm nói.

- Tạ ơn hoàng thượng!

Mọi người đều đứng dậy rồi phân ra đứng ở hai bên. Hoàng đế quét mắt qua ba chiếc bàn lớn ở trong đại điện, mỉm cười nói:

-Ồ, đây là mấy vị này là tiết sứ đến từ chư quốc phải không?

A Sử Lặc ngạo nghễ hừ một cái, tính là hồi đáp. Trong mắt của hoàng đế lóe lên vẻ băng lạnh, sau đó thì khôi phục lại như thường, chỉ vào A Sử lặc mà nói:

- Vị sứ thần có tượng mạo khác xa với người Đại Hoa này, không biết là người của nước nào?

Tô Mộ Bạch rất cơ trí, vừa mới nhìn tình hình không ổn thì liền vội vàng bước lên trên mà tâu:

- Khỏi bẩm hoàng thượng, vị này chính là sứ tiết của Đột Quyết hãn quốc, A sử Lặc đại nhân.

“Đột Quyết hãn quốc?” Lâm Văn Vinh giật mình: “Đó không phải là quốc gia đã quy phục Đại Đường đế quốc, sau đó lại bị Hồi Hột tiêu diệt rồi sao, làm thế nào mà còn tồn tại đến hiện tại?”

Từ Vị đứng ở bên cạnh, nhìn thấy thần sắc của hắn ta thì liền biết hắn ta ‘mù sử’, nhịn không được giải thích:

- Lâm tiểu huynh có lẽ là chưa nghe tới Đột Quyết hãn quốc này? Đột Quyết nguyên là một nhánh của Thiết Lặc. Truyền thuyết kể rằng tiên tổ sau khi kết hợp với loài sói, sinh hạ mười đứa con trai, sau khi cả mười đứa trưởng thành thành thì mỗi người vợ sinh con, mỗi người lấy một họ. Sau này người Đột Quyết trở thành chủng tộc nô đai của Nhu Nhiên, bị bức thiên di sang chân núi phía nam của Kim Sơn (Kim A Nhĩ Thái sơn), sau này thì Đột Quyết tiêu diệt Nhu Nhiên, thôn lãn sang Khiết Đan ở phía đông và Khế Cốt ở phía bắc, thế lực ngày càng cường thịnh. Địa bàn quản hạt rất rộng lớn, đông giáp Liêu Thủy, tây gần Lý Hải, nam tới dòng A Mỗ hà, bắc tiếp hồ Bối Gia Nhĩ. Hãn Đình được xây dựng Đô Căn sơn - Ngọn núi phía bắc của dãy Hàng Ái sơn ở thượng du dòng Kim Ngạc Nhĩ Hồn hà.

- Mỗ hà là gì? Nhi hồ là gì? Kim sơn là gì...?

Lâm Văn Vinh nghe thấy Từ Vị giải thích thì không khỏi nhức đầu rồi tung rôi mù cả lên.

Từ Vị nói:

- Những địa danh đó đều là có được từ bút ký của một vị hòa thượng đã du ngoạn qua ở tiền triều, lão phu có nói ra cũng không rõ ràng, đại khái là nó nằm ở mạn Bắc. Những người Hồ này chính là do nô dãi tiến triển đi lên lên, thân thể hùng vĩ, hung hãn vô cùng, đã nhiều năm giao chiến với Đại Hoa ta, nhưng thắng thì nhiều mà thua thì không bao nhiêu, chiếm được một vùng đất rộng lớn của ta ở phương bắc, đến nay vẫn chưa thể thu hồi.

Lâm Văn Vinh đương nhiên là biết Đột Quyết làm cái gì, thế lực của bọn họ biến bố khắp Trung Á, Tân Cương, thậm chí là Thổ Nhĩ Kỳ, trong thời đại nhà Tùy thì đã phân ra thành đông Đột Quyết và tây Đột Quyết, Theo như ghi chép của lịch sử thì Đột Quyết đã có nhiều lần quy phục Đường triều, nhưng cũng rất nhiều lần làm loạn. Bị Đại Đường chinh phạt, cho đến sau này thì mới bị Hồi Hột tiêu diệt.

Đương nhiên, đó đều là những lịch sử ở trong tiền thế của hần ta, nhưng ở trong cái thế giới này thì Đột Quyết lại ngoan cường sinh tồn đến giờ, cho đến hôm nay vẫn tạo thành uy hiếp đối với Đại Hoa.

- Bì Già khả hãn của Đột Quyết đặc lệnh cho bốn sứ chuyển lời hỏi thăm đế hoàng đế Đại Hoa.

A Lặc Sữ gật đầu nói, lời lẽ khá cứng nhắc, hoàn toàn chẳng có lấy một chút tôn kính, lướt qua là đã thấy rõ vẻ khinh miệt.

Hoàng đế vẫn không đổi sắc, hơi gật đầu một cái coi như là hồi đáp, tiếp đó thì chuyển hướng sang chiếc bàn trống bên kia, cau mày lại nói:

- Đông Doanh vương tử Kế Cung Vũ Thụ có ở đây không?

Kế Cung Vũ Thụ chỉ mới mơ màng tỉnh lại, Tô Mộ Bạch thấy thế thì định mở miệng nói, nhưng ngay lúc đó thì hai gã hộ vệ của Kế Cung Vũ Thụ lớn giọng la lên:

- Vương tử của bọn ta bị thần tử của Đại Hoa đánh trọng thương, khi ta trở về thì sẽ bẩm báo lên thiên hoàng, phát binh chinh phạt Đại Hoa các người...

- To gan!

Từ Vị mở miệng giậm giữ quát:

- Nơi này là triều đường của Đại Hoa ta, nào phải chỗ đầu đường xó chợ cho các người ngang ngược lộng hành...!

Lão ôm quyền, cung kính tâu:

- Hoàng thượng, lão thần thỉnh cầu trừng trị hai kẻ này thật nặng nề, nhằm răn đe người khác.

- Không thể!

Tô Mộ Bạch vội vàng bước ra khỏi hàng:

- Bẩm hoàng thượng, bẩm Từ đại nhân, hôm nay chính là ngày Đông Doanh vương tử dùng lễ bái kiến hoàng đế Đại Hoa ta, tịnh không hề có chỗ nào sai quấy. Đại Hoa ta chính là thượng quốc thiên triều, xét về quan hệ lễ nghi thì làm sao có thể dụng hình phạt đối với tiết sứ? Vũ Thụ vương tử chính là do Lâm Tam tự thân động thủ gây ra. Tại nơi trang nghiêm thần thánh như Văn Hoa Điện mà lại ấu dâm sát thần từ nước khác tới, chuyện này không phải là chuyện nhỏ, không chỉ làm hại đến thanh dự của Đại Hoa ta, mà càng khiến cho quốc thể thương tổn, hy vọng hoàng thượng minh xét.

Hoàng đế quét mắt nhìn về hai gã hộ vệ kia một cái, hai kẻ này làm sao có thể để chống cự trước mục quang của lão ta, hai chân liền run lên rồi không tự chủ quỳ xuống dưới mặt đất.

Từ Vị thấy Tô Mộ Bạch chuyển đầu giáo về phía Lâm Tam, liền nói:

- Bẩm hoàng thượng, trong chuyện này có ẩn tình khác, là Kế Cung Vũ Thụ nhục mạ Đại Hoa ta trước tiên, Lâm Tam phần nộ bất bình nên mới động thủ.

- Lâm Tam ở đâu?

Hoàng đế hừ một tiếng rồi nói.

- Thần ở đây, thần ở đây...

Lâm Văn Vinh mỉm cười bước tới, ôm quyền tâu:

- Hoàng thượng có khỏe hay không? Cũng đã mấy tháng rồi không gặp lại.

Từ Vị bị dọa đến dựng đứng hết lông tóc khắp toàn thân, tên tiểu tử này đúng là không cần cái mạng nữa rồi, không ngờ lại dám nói chuyện như thế với hoàng thượng.

Hoàng đế nghe thấy thế thì mỉm cười:

- Đích xác là đã lâu không gặp rồi. Người nói thử xem, tại sao lại có xung đột với Vũ Thụ vương tử?

Lâm Văn Vung giả vờ cả kinh:

- Xung đột? Lời này sao lại nói ra cho được? Là do Vũ Thụ vương tử nói thần dân Đại Hoa đều là những kẻ yếu đuối bệnh tật, thần chỉ vì muốn chứng thực lời nói của vương tử xem thử xem có đúng hay không nên mới để cho y thử nghiệm một phen, lí nào lại có thể nói là xung đột cho được? Tô đại nhân, xin hỏi ta nói có đúng hay không?

Tô Mộ Bạch trầm ngâm đáp:

- Dù cho Vũ Thụ vương tử có nói lời bất kính trước tiên, người cũng không nên động quyền động cước? Dù sao thì vương tử cũng là sứ tiết của một nước, người cứ tự tiện dùng vũ lực như thế, chuyện đả thương người là chuyện nhỏ, nhưng lại làm tổn hại đến thanh danh của Đại Hoa ta, dẫn tới việc ngoại giao phân tranh. Tương lai nước hân triệu hồi đặc sứ, vậy thì ai sẽ tương giao với Đại Hoa ta đây?

- Sai rồi, sai rồi...

Lâm Văn Vinh lắc đầu nói:

- Làm sao lại là chuyện ngoại giao phân tranh cho được? Tô đại nhân, ăn uống thì có thể bữa bãi được, nhưng thì không thể nói loạn lên như vậy!

Tô Mộ Bạch hỏi:

- Ta nói loạn ở chỗ nào? Xin hoàng thượng minh giám!

Lâm Văn Vinh mỉm cười đáp:

- Vừa rồi ý của Tô đại nhân nói, Vũ Thụ là sứ tiết của một nước, chuyện này sẽ dẫn tới ngoại giao phân tranh, có đúng hay không?

- Chính là như thế!

Tô Mộ Bạch trầm giọng xuống.

Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Sai rồi, sai quá xa rồi. Xin hỏi Tô trạng nguyên, Đông Doanh có phải là nước xưng thần của Đại Hoa ta hay không?

Tô Mộ Bạch trầm ngâm một hồi, Từ Vị liền tiếp lời:

- Đích xác là như thế. Năm xưa khi Thái tổ kiến quốc thì Đông Doanh từng cho người phái sứ thần đến nước ta để trình quốc thư, nói rõ là sẽ phụ thuộc vào Đại Hoa ta, tấu biểu này hiển nhiên vẫn được lưu giữ rất hoàn chỉnh để phòng khi cần tra duyệt, lời của Lâm Tam không phải là giả.

Khóe miệng của hoàng đế hiện lên một nụ cười: “Tên tiểu tử này mỗi một lần đều có thể tạo cho người khác sự bất ngờ a!”

Lâm Văn Vinh quay qua Từ Vị mà giơ ngón tay cái lên:

- Từ đại nhân quả nhiên là có trí nhớ tốt, tiểu đệ bội phục. Nếu như thế thì đã không còn nghi vấn gì nữa rồi. Nếu như Đông Doanh phụ thuộc Đại Hoa, thế thì Đông Doanh chính là thần dân của Đại Hoa ta rồi,

Lâm Tam ta tuy binh dân, nhưng cũng là tiểu dân của Đại Hoa. Xin hỏi Tô đại nhân, hai thần dân ấu ả với nhau, làm sao có thể dẫn tới chuyện ngoại giao phân tranh cho được? Chẳng lẽ ngài muốn trả lại độc lập cho Đông Doanh? Như thế thì làm sao cho được? Dù cho ngài có nguyện ý thì Đông Doanh cũng không thể đáp ứng, người ta đã tự tay dâng tấu chương rồi mà.

Hắn ta giải thích cực kì rành mạch, Tô Mộ Bạch là người thông minh, trong lời nói này của Lâm Tam có ẩn tàng cơ quan, bản thân nói hắn đúng cũng chẳng phải, mà nói không thì lại càng chẳng xong.

- Ài, nói đến chỗ sai của ta cũng không phải là không có.

Lâm Văn Vinh thở dài một tiếng:

- Đó chính là ấu ả trên Văn Hoa Điện, thật tại đã làm tổn hại quốc thể, tiểu dân có tội. Nhưng mà gã tiểu kê công lại chửi bới cả ngàn ngàn vạn vạn con dân của Đại Hoa trước tiên, ta nhất thời cũng nóng nảy, nên mới đánh y. Nói ra thì tội của y lại càng không nhỏ hơn ta, ta và y đều có tội. Hoàng thượng, tiểu dân xin từ bỏ...!

Hoàng đế cố nhịn cười, ngạc nhiên hỏi:

- Người xin từ bỏ, người xin từ bỏ cái gì?

Lâm Văn Vinh lớn tiếng nói:

- Tiểu dân ấu ả với một thần dân khác trên Văn Hoa Điện, hai bên đều có lỗi. Tiểu dân tự cảm thấy xấu hổ, xin hoàng thượng hãy tước bỏ hết chức vị của hai bên. À, thần xin từ bỏ luôn khu vườn ở Tượng Quốc tự được ngự ban, công lao dẹp loạn Bạch Liên giáo thần cũng không cần lĩnh thưởng nữa. Nhưng mà gã vương tử của Đông Doanh cũng có tội, xin hoàng thượng hãy triệt quan chức của hắn ta.

Lời này vừa nói ra, cả đại sảnh đều lập tức huyền não, Đông Doanh tuy là thuộc địa, nhưng đó cũng chỉ là hình thức mà thôi, ai đã từng thực sự xem nó là nước thuộc địa Đại Hoa? Lâm Tam thực sự dám nghĩ như thế ư!

Hoàng đế hừ một tiếng nói:

- Hai người các người đều có tội, đợi trẫm suy nghĩ rồi sẽ xử trí các người sau.

- Hoàng thượng thánh minh!

Lâm Văn Vinh cười hi hi nói.

Từ Vị thâm lâu mồ hôi lạnh trên trán, miệng của gã Lâm Tam này vừa mới mở ra, thực sự là có thể địch cả vạn binh a!

Tô Mộ Bạch vội vàng tâu:

- Hoàng thượng, chuyện này vạn vạn lần không thể khinh suất. Bang giao không có vấn đề nào nào có thể coi là việc nhỏ được. Nếu như xử trí Kế Cung Vũ Thụ sẽ làm mất đi lễ nghi, sau này làm gì còn có quốc gia nào dám qua lại với Đại Hoa ta nữa?

Hoàng thượng trầm ngâm một lát, sau đó thì ngoảnh mặt nhìn sang Lâm Văn Vinh mà nói:

- Lâm Tam, người có cách nhìn ra sao?

“Lễ nghi chó má gì chứ, người Hoa Kỳ đã từng nói chuyện với ai bằng lễ nghi hay chưa? Còn không phải là trẫm chim về tổ hay sao! Tự lừa mình lừa người mà thôi!” Lâm Văn Vinh lắc đầu nói:

- Ta không đồng ý với cách nhìn của Tô đại nhân. Ngoại giao là cái gì, trong mắt của đại nhân thì lễ nghi chính là ngoại giao sao? Sai quá sức rồi. Quốc gia nào mà không có ngoại giao, nhưng ngoại giao chính là dựa vào thực lực để nói chuyện. Kế Cung Vũ Thụ tại sao lại dám huênh hoang trên đất của Đại Hoa ta như thế, đó chính là vì hắn ta nghĩ rằng Đại Hoa ta có quốc lực yếu nhược, tùy ý để hắn ta muốn khi phụng. Nếu như hắn ta vũ nhục quốc dân Đại Hoa ta như thế mà chúng ta lại cố nhẫn nhịn, thử hỏi đó là ngoại giao hay sao? Hãy nghĩ kĩ xem, nếu như có một ngày quốc lực của Đông Doanh vượt qua Đại Hoa ta, thì đó sẽ là một cảnh tượng như thế nào? Bọn họ có còn tiếp tục nói chuyện lễ nghi với chúng ta nữa hay không?

Lời này nói ra khiến cho chúng nhân trầm tư một lúc lâu, Đại Hoa tự cho mình là nước dùng lễ nghi để đối đãi bang giao, không phân quốc gia lớn nhỏ đều là dùng lễ đối đãi, nhưng kết quả có được là cái gì đây?

272. Chương 270 - Tá Cư (giấy Mượn)

Tô Mộ Bạch là kẻ đọc sách thánh hiền nên rất coi thường những lý luận kỳ lạ của Lâm Văn Vinh: “Hoa Hạ ta là một nước lớn lấy lễ nghi làm trọng, sao có thể học theo ngoại tộc chỉ biết tới lợi ích...” Hắn đang định phản biện thêm, Hoàng đế lại phát tay nói:

- Các người chớ tranh luận nữa, việc này tới đây là dừng. Từ ái khanh, khanh hãy thảo một đạo chỉ dụ truyền cho Đông Doanh vương, bảo hắn nghiêm khắc quản lý thần dân hoàng tử, nếu còn dám làm nhục thần dân Đại Hoa của ta, trẫm sẽ truy cứu trách nhiệm của hắn tới cùng.

- Vi thần tuân chỉ.

Từ Vị vội ôm quyền đáp.

- Lâm Tam, người ở trên kim điện xem thường luật pháp đánh người, tội lỗi nặng nề. Niệm tình người lần đầu tiên vào triều, không rõ quy củ, trẫm khoan thứ cho người một lần, chỉ tước bỏ phong thưởng của người, hoa viên sau chùa Tượng Quốc trả lại triều đình, công lao ở Sơn Đông của người cũng bị xóa bỏ, người có phục không?

Hoàng đế nghiêm mặt nói.

- Tâm phục, tâm phục.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc trả lời. Lão Hoàng đế này mặc dù trị nước bình thường, nhưng cũng không phải là kẻ hồ đồ, sao có thể chìm đắm vào sự vụ đàn dụa, làm triều chính Đại Hoa rối loạn được chứ?

Một phen xử phạt này của Hoàng đế nhìn qua thì có vẻ công bằng, thực tế là đem chuyện Kế Cung Vũ Thụ bị đánh hóa thành không, Lâm Tam chẳng hề tổn thất gì, lần này Hoàng đế rõ ràng nghiêng về phía Lâm Tam. Tô Mộ Bạch sắc mặt chợt biến, thấy Hoàng đế càng ngày càng chú ý tới Lâm Tam, trong lòng mỗi lúc mỗi buồn bực.

Sau khi xử lý hoàn tất sự việc, tâm tình của Hoàng đế rõ ràng không tệ, nhìn sứ tiết Cao Ly hỏi:

- Người là Lý Thừa Tái trưởng tử của vua Cao Ly sao?

Vương Tử Cao Ly gật đầu hành lễ thưa:

- Tại hạ chính là Lý Thừa Tái. Thừa Tái lần này phụng mệnh phụ hoàng tới bái kiến Hoàng đế Đại Hoa và dâng lên mười củ nhân sâm Cao Ly nghìn năm. Chúc Hoàng đế Đại Hoa thanh xuân vĩnh tại, vạn thọ vô cương (tuổi xuân còn mãi, thọ đến muôn đời).

Tên vương tử Cao Ly này tuy bề ngoài biểu hiện khiêm cung mà mỗi lời nói ra đều như ngọc chạm. Cao Ly các triều trước đều là nước chư hầu của Đại Hoa, thần tử bái kiến Hoàng đế phải quỳ xuống hành lễ, nhưng Lý Thừa Tái chẳng những đã không hành lễ lại đem “khẩu kiến” nói thành “bái kiến”, đặt hai bên vào vị trí bình đẳng, triều phụng (lễ vật triều cống) càng không thỏa đáng, chẳng nói cũng rõ tâm tư bên trong thế nào.

Lâm Văn Vinh ở một bên nghe được rõ ràng. Cái gì nhân sâm Cao Ly ngàn năm, Cao Ly của người có một ngàn năm lịch sử không? Còn dám lừa lão tử đây. Cao Ly không cam tâm dưới người khác, loại tâm lý này vốn có thể lý giải, chỉ là khi bọn chúng gặp nạn thì cầu Đại Hoa che chở, nhưng khi Đại Hoa gặp nạn, lại thích đâm dao sau lưng, chuyện qua cầu rút ván này không phải chỉ là một hai lần. Bảo Lâm Văn Vinh phải có hảo cảm với bọn chúng là không thể.

Hoàng đế liếc mắt nhìn Lý Thừa Tái, bình thản:

- Cao Ly vương thật có lòng tốt. Trẫm thân thể Khang kiện, không bệnh không tật, đang đợi hắn tự thân tới triều bái đây. Người về bẩm báo với phụ vương người, đợi ngày hắn tự mình tới Đại Hoa yết kiến thiên tử, trẫm sẽ thưởng cho hắn trân châu trăm hạt, tơ lụa trăm xấp, giữ cho hắn cả đời an bình.

Thâm ý trong lời này, mọi người ở đây dù là ai cũng hiểu rõ, Cao Ly và Đại Hoa gần sát với nhau, lại không có thể dặt hiềm để phòng thủ, các triều đại trước tiến hành thảo phạt Cao Ly hiềm khi bị thất bại. Người Cao Ly cũng tự mình thấy rõ điểm này, cho nên trong sứ tiết ba nước, tâm thái của họ cũng khó cân nhắc nhất.

Lý Thừa Tái cúc cung nói:

- Thừa Tái sẽ đem ý chỉ của bệ hạ truyền đạt lại phụ vương. Lần này tới Đại Hoa, ngoại trừ báii yết Hoàng đế Đại Hoa ra, Thừa Tái còn có hai việc muốn tương cầu, mong bệ hạ đáp ứng.

Trong lòng Lâm Văn Vinh giật nảy, nghe Từ Vị nói vương tử của Đông Doanh, Cao Ly cùng với Khả Hân của người Hồ đều muốn cầu thân với công chúa, lúc này Kế Cung Vũ Thụ của Đông Doanh khẳng định bị loại ra ngoài, chẳng lẽ Cao Ly Lý Thừa Tái này thừa cơ hội hạ thủ trước?

Trong lòng còn đang suy ngẫm, Hoàng đế đã mở miệng rằng:

- Ồ, là hai việc gì, nói ra nghe xem!

Lý Thừa Tái cung kính đáp lời, quay về nữ tử xinh đẹp mặc cung y màu hồng phía sau ra lệnh:

- Từ cung nữ, việc đầu tiên, người hãy tự thân trình lên bệ hạ đi.

”Vâng!” Từ cung nữ hai tay thông xuống, cung kính đáp lời, dùng tiếng Đại Hoa rất lưu loát. Nàng đi tới trước thềm, nhẹ nhàng tâu:

- Đại Hoa Hoàng đế bệ hạ, dân nữ muốn cầu xin ngài chút sách luyện kim, nông nghiệp, y thư ở trong cung. Cao Ly ta ở chỗ xa xôi, dân chúng khổ cực, muốn hoàng đế bệ hạ cho mượn ít sách này về nghiên cứu tỉ mỉ một phen, cầu mong bệ hạ thành toàn.

Nguyên lai là việc này, trong lòng mọi người đều nhẹ nhõm, ngay cả Từ Vị cũng lắc đầu, đây chỉ là một việc nhỏ như hạt vừng hạt đậu, nào đáng tự thân hỏi ý hoàng thượng?

Những người khác cũng đều không rõ việc này có huyền cơ gì, duy chỉ Lâm Văn Vinh nhìn cung nữ xinh đẹp, khẽ nhíu mày. Việc này không thể sơ xuất được, bao nhiêu thứ tốt cấp cho Cao Ly, không cần thận một chút, sẽ để lại cho con cháu đời sau phiền toái rất lớn.

Hoàng đế mỉm cười hỏi:

- Ồ, người muốn những tài liệu này để làm gì?”

Từ cung nữ khẽ mỉm cười lộ ra hàng răng trắng chỉnh tề, đáp:

- Bẩm báo bệ hạ, dân nữ vô cùng kính nể về phương diện nông nghiệp và y thuật của Đại Hoa, muốn mượn những loại sách vở này về nghiên cứu cẩn thận để xua đi tai bệnh cho con dân Cao Ly, cũng là giúp cho bọn họ cơm no áo ấm, cống hiến một chút cho sự phồn thịnh của Cao Ly.

Nữ tử này chất phác thanh nhã, tươi trẻ động lòng người. nói chuyện thẳng thắn, tướng mạo xinh đẹp, khiến mọi người liên sinh hảo cảm, ấn tượng của Hoàng đế với nàng cũng không tệ, cười nói:

- Đại Hoa ta bách khoa đều rất tinh thâm, người cần những sách nào?

Từ cung nữ đã chuẩn bị sẵn, gập ngón tay nói ra từng tên sách:

- Tứ thư ngũ kinh, Phong hàn phú, Thương hàn luận, Châm cứu tập lục, Quỷ Cốc Tử y thuật, Thủy kinh chú, Thiên công khai vật...

Nàng thuận miệng kể ra không chút miễn cưỡng, chứng tỏ hiểu rõ văn minh Đại Hoa như lòng bàn tay. Từng thứ tính ra có tới một trăm mười loại, lúc vừa bắt đầu còn là các khoa mục dễ hiểu, tới phía sau phần lớn là những kỳ thư mà Lâm Văn Vinh chưa từng nghe qua, có điều nhìn thần sắc kinh ngạc của Từ Vị, liền biết được tên sách của Từ cung nữ này nói ra hẳn nhiên đều rất hiếm có.

Đợi cho Từ cung nữ ngừng lời, Từ Vị lên tiếng hỏi:

- Vị cô nương này, tên những cuốn sách đó người từ đâu biết được? Theo như ta biết, những thứ người cần có rất nhiều loại trong cung chỉ có một bản, y thuật, nông thuật, kiến trúc, luyện kim... đều có cả, hơn nữa

đều là tinh hoa mà Đại Hoa ta tích lũy mấy ngàn năm, thấy cô nương một mạch kể ra, có lẽ là người đã có xem lướt qua.

Từ cung nữ kính cẩn đáp:

- Những tên sách này đều là dân nữ đọc được trên các tạp thư (sách tổng hợp), kiến thức quý báu các vị tiên bối để lại, dân nữ đều nhất nhất ghi nhớ, muốn lúc nào đó tới Đại Hoa chiêm ngưỡng một phen, cho tới tận hôm nay rốt cuộc cũng thực hiện được nguyện vọng này.

Từ Vị than:

- Cô nương dày công nghiên cứu như thế, thật làm cho người ta kính nể. Không dẫu cô nương, Đại Hoa ta có ngàn vạn người đọc sách, nhưng có thể giống như cô nương kể ra trăm loại sách một cách lưu loát thì chỉ lựa thưa vài người, nói gì tới nghiên cứu thấu triệt.

Từ cung nữ nét mặt ngượng ngùng, nhưng càng lộ vẻ đáng yêu, Hoàng đế mặt rùng rợn hơn hở lên tiếng:

- Bách khoa của Đại Hoa ta có thể truyền tới Cao Ly, đó là một việc rất tốt. Y thư, nông thư, luyện kim đều là đại kế ích nước lợi dân, lại có thể thúc đẩy mối giao lưu giữa Đại Hoa ta và Cao Ly, hiếm có người chuyên cần chịu khó như Từ cung nữ, trăm chuẩn...

“Hoàng thượng!” Lâm Văn Vinh vốn im lặng hồi lâu đột nhiên lớn tiếng kêu lên.

Mọi người trong điện đang chìm đắm trong sự kinh ngạc đối với Từ cung nữ, một tiếng này của Lâm Văn Vinh liền như sấm vang trên đất bằng, làm mọi người chấn động cả màng nhĩ.

Hoàng đế nhíu mày, khê bảo:

- Lâm Tam ngươi có chuyện gì khải tấu?

Khải tấu, khải tấu cái rắm, lão làm ta tức chết được. Báu vật dân tộc Hoa Hạ ta từ ngàn năm lưu truyền lại, lão vừa thấy một cô nương xinh đẹp liền thoải mái đem cho người ta, lão có biết hay không sự “hiếu khách” của lão sẽ mang đến cho con cháu đời sau bao nhiêu phiền toái?

Ánh mắt bất thiện của mọi người đều chiếu vào Lâm Văn Vinh, người đánh Kế Cung Vũ Thụ, chúng ta ủng hộ người, nhưng đem văn hóa của Đại Hoa ta truyền sang Cao Ly, đây chính là việc tốt lợi cho sự giao lưu của hai nước, cô nương chân thật đáng yêu này chuyên cần nghiên cứu lại tự mình khẩn cầu, không cấp cho nàng còn cho ai? ngay cả lão đầu Từ Vị học vấn đề nhất thiên hạ cũng vô cùng khó hiểu nhìn Lâm Văn Vinh, nhìn không ra hắn muốn nói gì.

Lúc này Lâm Văn Vinh bị cô lập, nhưng có những việc nếu hắn không làm, không ai có thể làm. Thấy ánh mắt mọi người như đuốc lửa, hắn vẫn bất chấp mở miệng:

- Hoàng thượng, vị cô nương này học rộng lại đáng yêu, thật sự làm người ta kính trọng, có điều...

- Có điều gì ạ?

Từ cung nữ liếc hắn một cái, khê hé môi ngọc, mở to đôi mắt mỹ lệ hỏi.

Lâm Văn Vinh thở dài trả lời:

- Có điều nàng một lúc mang đi nhiều thứ như vậy, hơn nữa đều là tinh hoa văn hóa của Đại Hoa ta, thật sự quá mức tưởng tượng. Cho dù nàng chuẩn bị đầy đủ hơn nữa, cũng không thể trong vòng đời ngắn ngủi của mình nghiên cứu thấu triệt những thứ này.

Từ cung nữ gật đầu mỉm cười:

- Một mình tôi đương nhiên nghiên cứu không hết, nhưng chúng ta còn có con cháu đời sau, bọn họ nhất định tiếp tục sứ mệnh của chúng ta. Vị đại nhân này, người có điều gì lo lắng sao?

Ta lo lắng chính là con cháu đời sau của các ngươi, Lâm Văn Vinh ôm quyền tâu:

- Hoàng thượng, ta có một thỉnh cầu. Tinh hoa của Đại Hoa ta ban cho bọn họ, là phúc lành của mọi người, điều này tất nhiên có thể. Nhưng, hi vọng vị cô nương này và vương tử Lý Thừa Tái có thể lập văn tự, bên trên ghi rõ ngày nào tháng nào năm nào, mượn sách gì của Đại Hoa ta, có tác dụng gì, sau đó những kiến

thức bắt nguồn từ đó truyền lại phải nó rõ xuất xứ, ví dụ như Hàn y là khởi nguồn từ Hoa y, không phải Cao Ly tự mình sáng tạo. Đồng thời xin vị cô nương này và vương tử cùng ghi rõ, xuân tiết, thanh minh, đoan ngo, thất tịch, trung thu, trùng dương... vân vân hai mươi bốn ngày lễ, đều là khởi nguồn từ Đại Hoa, nước họ đều là sao chép mà dùng, không thể xem như di sản văn hóa, cũng xin đem bản đồ Cao Ly và Đại Hoa dựa theo tỉ lệ vẽ ra, mời hai vị kí tên vào... Mọi người đừng nhìn ta, ta mới tạm thời nghĩ tới chừng đó thôi.

Lời vừa nói xong, trên từ hoàng đế, dưới tới hộ vệ đều khẽ bật cười, ngay cả Từ Vị cũng lắc đầu không thôi, một phen diễn thuyết này của Lâm Văn Vinh thật là buồn cười, quả thực lo bò trắng răng, ta đem văn hóa truyền qua Cao Ly chẳng lẽ có thể bị họ cướp mất hay sao.

273. Chương 271 - Nghê Thường Công Chúa

Từ trên xuống dưới đều nhất loạt cười lên, Lâm Văn Vinh trong lòng lạnh lùng, “thể nhân giai túy ngã độc tỉnh” (người đời đều say mình ta tỉnh), tư vị này thật là khó chịu. Hắc nhếch môi, lộ ra một nụ cười khổ so với khóc còn khó coi hơn.

Cung nữ kia ánh mắt kinh ngạc, liếc nhìn Lâm Văn Vinh, nhẹ cười với hắn.

- Từ tiên sinh, việc này coi như là ta cầu xin người đi. Người giúp ta nói với Hoàng đế.

Lâm Văn Vinh nắm lấy Từ Vị, than:

- Ta không phải là phản đối đem văn minh truyền bá bốn phương, ta chỉ hi vọng, khi bọn họ hưởng được thành quả văn minh thì đồng thời không quên ai là người khai sáng cho bọn họ. Văn tự này nhất định phải ký vào, nếu không, chúng ta sẽ bị con cháu đời sau đâm sau lưng mất.

Thần sắc Lâm Văn Vinh trịnh trọng chưa từng có, với tính cách của hắn mà có thể cúi đầu cầu người, đúng là việc nghìn năm có một. Từ Vị mặc dù không biết rõ nguồn cơn, nhưng nhìn vẻ mặt của hắn, trực giác cho ông biết Lâm Văn Vinh nói đúng. Ông gật đầu:

- Lâm tiểu huynh yên tâm, ta ủng hộ người. Chỉ là ký một cái tên mà thôi, cũng không có bao nhiêu rắc rối.

Từ Vị ôm quyền tâu:

- Bẩm bệ hạ, nỗi lo lắng của Lâm Văn Vinh không phải là không có đạo lý. Đây cũng chỉ giống như lập văn tự mượn đồ, lần này thứ mà Cao Ly mượn chính là tinh hoa văn minh của Đại Hoa ta, là kết tinh tâm huyết của tiền nhân, muốn bọn họ lập chứng xuất phát từ xứ ta cũng không phải là quá đáng.

Mỗi mình Lâm Văn Vinh nói, đó là chỉ là trò cười, nhưng Từ Vị ủng hộ hắn, hiệu quả tuyệt không giống nữa, Hoàng đế suy nghĩ một hồi, nói:

- Lý vương tử, những thứ các người mượn, trăm ứng chuẩn cho người, nhưng người phải theo lời Lâm Văn Vinh vừa rồi lập văn tự ký vào, người có nguyện ý không?

Lý Thừa Tái hỏi Từ cung nữ mấy câu, thấy nàng không dị nghị gì liền gật đầu nhận lời. Chuyện hiệp nghị mượn văn minh đặc biệt này đã sinh ra như thế đó.

Lâm Văn Vinh thở dài một hơi. Việc ta có thể làm chỉ chừng đó thôi, nếu hậu thế còn có người nói Tết đoan ngo là do Cao Ly bọn họ sáng tạo ra, ta cũng chẳng có biện pháp nào.

Từ cung nữ lặng lẽ đi tới hỏi:

- Vị đại nhân này, ngài đang lo lắng điều gì? Có thể nói với ta không?

Nhìn cung nữ này ở cự ly gần, thấy nàng môi đỏ răng trắng, làn da nõn nà như trứng gà bóc, hai mắt sáng ngời có thần nhìn hắn, khí chất thanh nhã điềm tĩnh, làm người ta không thể nào tức giận.

Lúc này ở Cao Ly lẽ tất nhiên chưa lưu hành mỹ nữ nhân tạo a, vậy mỹ nữ này chính là thuần túy tinh khiết tự nhiên, làn da Từ cung nữ thật là đẹp đẽ. Lâm Văn Vinh cười hi hi nói:

- Điều ta lo lắng chính là nàng lấy nhiều sách quý như thế, nếu trên đường nàng bị người ta cướp mất đem làm áp trại phu nhân, như thế chẳng phải quá tệ sao.

Khuôn mặt Từ cung nữ hơi đỏ lên, làn da tựa như quét một tầng phấn mỏng, nhẹ giọng nói:

- Đại nhân cười đùa rồi. Dân nữ luôn cho rằng văn hóa không phân chia quốc gia, nó là sở hữu chung của toàn nhân loại, nếu bởi vì tư tâm của mình mà cản trở truyền bá văn minh, vậy rất là không phải.

- Nàng nói rất đúng, ta không hề cản trở truyền bá kiến thức, chỉ là làm cho cách truyền bá văn minh thêm rõ ràng mà thôi. Chẳng lẽ Từ cung nữ nàng thấy rằng ta bắt các người viết văn tự có chỗ nào không đúng sao?

- A, không có, không có, cảm tạ sự chiếu cố của ngài.

Từ cung nữ vội vàng lắc đầu, trên mặt lộ vẻ ngượng ngùng.

- ... Kim, người qua đây một chút.

Nữ tử lớn tuổi bên cạnh Lý Thừa Tái khẽ gọi. Nàng nói quá nhanh, Lâm Văn Vinh lại không chú ý nên không nghe rõ tên của Từ cung nữ, chỉ nghe được một chữ “Kim”.

- Hàn Thượng Cung nương nương gọi ta, đại nhân, xin lỗi không tiếp ngài được nữa.

Từ cung nữ vội vàng hành lễ với Lâm Văn Vinh.

Giữa lúc hai người nói chuyện, ở bên kia Lý Thừa Tái đã nói ra thỉnh cầu thứ hai với Hoàng đế:

- Bệ hạ, sớm nghe công chúa nhỏ nhất của người trời sinh quốc sắc thiên hương, hiền thực đức độ, thần tụy chưa từng gặp mặt nàng nhưng vẫn luôn mơ tưởng cầu mong. Thừa Tái cả gan kính mong bệ hạ gả công chúa cho Cao Ly ta, hai nước kết duyên Tần Tấn, làm láng giềng thân cận đời đời. Cao Ly ta nguyện dùng sâm tốt nghìn củ, gấm vóc vạn xấp làm sính lễ cầu thân, nghênh tiếp công chúa.

Lâm Văn Vinh tức giận tới mức mũi xì khói, mấy cây nhân sâm củ cải của người mà muốn đổi lấy lão bà của ta, người cứ nằm mơ đi.

Sứ thần người Hồ A Sử Lạc bị đứng hóng gió hồi lâu một bên vội kêu lên:

- Hoàng đế Đại Hoa, Khả Hãn Đột Quyết ta nguyện dùng ngàn thớt tuần mã, đình chiến một năm, cưới tiểu công chúa của người làm phi.

Hoàng đế hừ một tiếng nói:

- Công chúa của Đại Hoa ta mỗi người đều là tiên lộ minh châu, muốn cưới công chúa nào đâu dễ dàng như vậy. Người bỏ ra ngàn thớt chiến mã thì sao chứ, trăm thân là thiên tử Đại Hoa, đừng nói nghìn thớt chiến mã, cho dù là vạn thớt, mười vạn thớt, cũng có gì khó? Nếu nói khai chiến, đình chiến, Đại Hoa ta đã từng biết sợ ai?

A Sử Lạc thân là sứ thần Đột Quyết, cũng không phải là hạng người vô dụng, thấy hoàng đế nổi giận, lại có tấm gương Kế Cung Vũ Thụ ngay trước mặt, nên lão nổi cơn phẫn nộ chém chết mình, vậy thật là oan uổng lớn. Hắn liền thu lại một chút kiêu ngạo, hỏi:

- Vậy xin hỏi bệ hạ, không biết quý quốc muốn điều kiện gì mới chịu gả công chúa?

- Điều kiện sao? Cái đó do công chúa tự quyết định.

Hoàng thượng nói:

- Chuyện các người cầu thân lần này, trăm đã báo cho công chúa hay.

A Sử Lạc và Lý Thừa Tái tinh thần cùng chấn động hỏi:

- Không biết công chúa nói thế nào?

Hoàng đế đưa mắt nhìn hai người, lại làm như vô tình quét qua Lâm Văn Vinh, cười bảo:

- Trừ đi Kế Cung Vũ Thụ vì nhục mạ Đại Hoa ta mà mất đi cơ hội, những người khác cơ hội ngang nhau. Nếu có ai có thể vượt qua sự khảo sát dưới tay tiểu công chúa của trẫm, trẫm liền gả tiểu công chúa cho.

Lý Thừa Tái tới Đại Hoa mục đích chủ yếu là lấy công chúa Đại Hoa, nghe vậy liền vội vàng hỏi:

- Không biết khảo sát thế nào? Xin Hoàng đế bệ hạ chỉ rõ.

Hoàng đế khẽ gật đầu với vị thái giám bên cạnh, Cao công công liền cao giọng hô lên:

- Sáng ngày mai, Nghê Thường công chúa của Đại Hoa công khai kén rể ở ngoài cửa Bắc, ai thông qua khảo hạch của công chúa sẽ được chọn làm phò mã.

A Sử Lặc và Lý Thừa Tái tức thì vui mừng ra mặt, có thể công khai kén rể, chứng minh mình còn có cơ hội. Thủ hạ của hai người túi khôn rất nhiều, nắm chắc phần lớn cơ hội thông qua khảo hạch.

Nghe được bốn chữ Nghê Thường công chúa, Từ Vị liền nhú mày, dường như có điều vô cùng khó hiểu. Lâm Văn Vinh lại không lo nhiều như vậy, Nghê Thường công chúa kia hẳn chính là Thanh Tuyền rồi. Trong lòng hắn nôn nóng, Thanh Tuyền đang làm cái trò gì vậy, lão công chính thức của nàng ở đây lại không cần, còn muốn làm cái gì công khai kén rể, đây chẳng phải là cố ý làm khó ta sao?

- Lâm Tam, Lâm Tam...

Thấy Lâm Văn Vinh mặt mày nhăn nhó, Từ Vị vội kéo hắn một cái, khẽ nói:

- Lâm tiểu huynh, Lâm tiểu huynh, hoàng thượng gọi người đó!

Lâm Văn Vinh vừa ngẩng đầu lên đã thấy Hoàng đế đang gật đầu cười nhẹ với mình:

- Lâm Tam, lời trẫm nói vừa rồi ngươi có nghe rõ không?

A Sử Lặc cùng Lý Thừa Tái cũng nhìn hắn đánh giá đầy hứng thú, Từ cung nữ hơi lộ ra chút ý cười với hắn, duy chỉ có Tô Mộ Bạch sắc mặt âm u bất định, rất là khó coi.

A, hoàng thượng, người đang gọi ta sao? Ta đứng quá xa, không nghe rõ.

Lâm Văn Vinh nói.

Hoàng đế cười ha hả:

- Ngươi, được lắm, loại lời này cũng dám nói ra, tuy nhiên thế là rất thành thật, sau này nhất định phải giữ lấy. Trẫm để ngươi tiếp đãi hai vị sứ thần du lịch một chuyến trong kinh thành của ta, ngươi đã nhớ kỹ chưa?

Hả, tiếp sứ tiết chẳng phải là việc của Tô Mộ Bạch sao? Làm thế nào lại giao cho ta chứ? Chẳng trách họ Tô kia nhìn ta cứ như ta cướp mất lão bà của hắn. Thấy tiểu tử này ngây ngốc, Từ Vị ở bên cạnh vội giắt tay áo hắn nhắc:

- Lâm tiểu huynh, còn do dự cái gì, tạ ân đi, mau tạ ân đi!

Lâm Văn Vinh gật đầu lên tiếng:

- Tạ ơn Hoàng thượng, bất quá tiểu dân còn có một việc không rõ. Hôm nay tiếp hai vị sứ tiết này ra ngoài dạo chơi, chi phí phải tìm vị nào để thanh toán?

Mọi người nghe được đều á khẩu, Hoàng đế nhin cười đáp:

- Bên cạnh ngươi chính là Hộ bộ thượng thư Từ đại nhân, việc chi tiêu lần này là do hắn và Lễ bộ thương lượng cùng làm. Nhớ rõ, đối đãi hai vị sứ thần cho tốt, chớ làm mất thể diện Đại Hoa ta, ngươi tạm thời không quan không tước, làm việc không tiện, khối kim bài bên người của trẫm tạm giao phó cho ngươi. Nếu ngươi làm mất, trẫm sẽ không tha cho ngươi.

Đang nói chuyện, Cao công công đã tay cầm kim bài đưa đến cho hắn, Lâm Văn Vinh nhận lấy kim bài nhìn qua, chính là khối kim bài đêm đó Ninh Vũ Tích cướp đi, vòng qua vòng lại lại trở về trong tay mình. Không biết giữa Ninh tiên tử và Hoàng đế có hiệp nghị gì, sao Ninh Vũ Tích lại đem kim bài trả lại cho hắn chứ.

Bãi triều, A Sử Lặc và Lý Thừa Tái mỗi người đều dẫn đám tùy tùng của mình bước theo Lâm Văn Vinh, lên tiếng hỏi:

- Lâm đại nhân, Lâm đại nhân, hôm nay người dẫn chúng ta đi ngắm cảnh ở đâu đây?

Lâm Văn Vinh nhướng mày, lưng lão tử còn đang đau đây, ngắm cảnh cái rắm, nếu thời đại này có có mát-xa chân, tắm hơi thì tốt biết mấy, dẫn hai tiểu tử này dạo một vòng, đảm bảo hai tên này đi ra thành con cua chân mềm.

Hắn giữ lấy Từ Vị thì thầm to nhỏ một hồi, Từ Vị cười bảo:

- Lâm tiểu huynh, lão hủ ta sống hơn nửa đời rồi, luận về âm mưu quỷ kế thật không phải đối thủ của người.

Lâm Văn Vinh cười hì hì ôm quyền đáp:

- Từ đại nhân, ngài thế này là đang khen ta hay là khen chính mình vậy? Làm phiền ngài đi gọi Hồ đại ca tới, ta đoán chừng hai vị sứ thần này muốn đi ngay rồi.

Từ Vị mỉm cười vội vàng rời đi, Lý Thừa Tái và A Sử Lặc đuổi tới bên cạnh Lâm Văn Vinh, thấy hắn đang đứng cười cười, bộ dạng rất cao thâm. Hai người đồng thời ngẩn ra, liền hỏi:

- Lâm đại nhân, ngài muốn dẫn chúng ta đi đâu vậy?

Lâm Văn Vinh thấy Từ cung nữ dẫn tùy tùng đi theo sau Lý Thừa Tái, liền cố làm ra vẻ thần bí cười bảo:

- Chúng ta sẽ đi đâu ấy à, tự nhiên là một nơi rất hay rồi, chỉ là nếu dẫn theo nữ tử thì rất không tiện, Lý vương tử, người xem có nên...

Nghê Thường công chúa chiêu thân tới nơi, có cho Lý Thừa Tái mười lá gan, hắn cũng không dám thuận theo ý tưởng của Lâm đại nhân, có trời mới biết Lâm đại nhân có phải là thám tử do công chúa phái tới chuyên quan sát thói quen của mọi người hay không? Hắn vội xua tay nói:

- Đại nhân, cái này không được. Phụ vương quân giáo ta rất nghiêm, tuyệt không cho phép tiếm nhiệm thứ đó, chỉ e làm ngài thất vọng rồi.

Trước mặt ta còn giả bộ ngây thơ, tối hôm qua còn không biết “sinh long hoạt hổ” (rồng bay hổ chạy, ý là “hoạt động não nhiệt” - hieusol) ở nơi nào. Lâm Văn Vinh “vô cùng tiếc nuối” nói:

- Nếu như thế, chúng ta không đi nữa vậy. Ài, Bát Đại Hồ Đồng (ngõ lầu xanh nổi tiếng ở kinh thành - thanx Ba_Van và monsoon), ta có mười tám cô em ở nơi đó, không dấu các người, thật sự mười tám...

A Sử Lặc nghe thế cười ha hả, Lý Thừa Tái cũng không nhịn được cười, Từ cung nữ lại đỏ bừng mặt.

274. Chương 272 - Trường Kim

Lâm Văn Vinh có chút trầm ngâm:

- Nếu nói ra thì đô thành của Đại Hoa ta khắp nơi đều là cảnh đẹp, chốn nào cũng có phong cảnh tuyệt mỹ, diễn kịch ở Thiên Kiều, ăn vặt ở miếu Thành hoàng, ngắm trăng ở Hương sơn... đều là địa danh nổi tiếng gần xa, không bằng chúng ta tới đó xem sao.

Lý Thừa Tái tự nhiên sẽ không cự tuyệt, nhưng A Sử Lặc lại nhíu mày nói:

- Lâm đại nhân, những địa phương này trừ ăn uống chơi đùa, chẳng có ý nghĩa gì. Có chỗ nào khác không, ví dụ như nơi luyện binh của các người...

- Luyện binh...

Lâm Văn Vinh cau mặt bảo:

- Chớ nhắc tới luyện binh với ta, hôm qua ăn roi, tới tận hôm nay toàn thân vẫn còn đau đốn đây.

Lâm Văn Vinh đem chuyện trải qua hôm trước nửa thật nửa giả kể lại, A Sử Lặc cả kinh:

- Lâm tướng quân trị quân nghiêm khắc như thế, ngay cả mình phạm lỗi cũng phải chịu phạt roi?

- Có gì mà nghiêm khắc.

Lâm Văn Vinh lắc đầu đáp:

- Đây chỉ là mức bình thường mà thôi. Tướng quân Lý Thái của ta thủ hạ trăm vạn binh sĩ, ai nấy đều có võ nghệ hơn người, bọn họ luyện binh còn nghiêm khắc hơn ta trăm lần, mỗi ngày mức tổn thất chiến đấu đều là một trong một trăm.

A Sử Lặc vội vàng nắm lấy hấn nói:

- Lâm đại nhân, ngài có mang binh theo hay không, ta muốn xem binh mã thủ hạ của ngài.

Lâm Văn Vinh khó xử bảo:

- Điều này..., thủ hạ của ta đều là những binh tôm tướng cá không tiện ra mặt, hay là bỏ đi thôi, không bằng chúng ta tới Thiên Hương lầu nghe hát, ta biết kỹ nữ ở nơi đó chỉ bán thân không bán nghệ...

A Sử Lặc rất dỗi sốt ruột giữ chặt lấy hấn:

- Lâm đại nhân, chúng ta mau đi xem ngài luyện quân, ta vô cùng hứng thú với những việc quân lữ.

Lý Thừa Tái cũng nói:

- Lâm đại nhân, từ lâu kính ngưỡng binh cường mã tráng của Đại Hoa, tiểu vương cũng muốn đi xem thiên uy của Đại Hoa một lần.

Không thể từ chối thịnh tình của hai người, Lâm Văn Vinh bất đắc dĩ thở dài nói:

- Được rồi, nếu hai vị đã mong đợi tha thiết như thế thì ta đánh bêu xấu vậy. Chúng ta cùng nhau đi xem, để coi có ai đang thao diễn, tùy tiện xem một chút. Ài, trên người ta còn có vết thương a...

A Sử Lặc liên tục gật đầu, cùng Lý Thừa Tái cười ngựa chạy đi. Lâm đại nhân vì thân bị trọng thương nên phải ngồi xe ngựa, vừa đi được vài bước, liền nghe thấy một âm thanh nữ tử bên ngoài:

- Lâm đại nhân, ta là Từ cung nữ, có thể vào không?

Từ cung nữ? Nàng tìm ta làm gì? Lâm Văn Vinh cười nói:

- Vào đi, cửa không khóa.

Từ cung nữ bám lấy xe ngựa trèo lên, trong tay còn cầm một hòm thuốc nhỏ, Lâm đại nhân ngạc nhiên hỏi:

- Từ cung nữ, nàng như thế này là sao?

Từ cung nữ khẽ mỉm cười trả lời:

- Vương tử của chúng ta nói Lâm đại nhân lấy thân làm gương, trị quân đúng đắn. Đặc biệt dặn dò ta tới xem thương thế cho đại nhân, không biết đại nhân có thấy tiện không?

- Ái dà, điều này sao tiện chứ!

Lâm Văn Vinh không hề khách khí cởi áo lộ ra tấm lưng đầy những vết roi.

Từ cung nữ không nghĩ tới Lâm đại nhân lại hào phóng như vậy, mồm nói không cần, nhưng hành động lại hoàn toàn ngược lại. Mặt nàng đỏ lên một chút liền khôi phục vẻ tự nhiên, cẩn thận xem xét vết thương của Lâm Văn Vinh, hồi lâu sau mới nói:

- Thương thế của đại nhân chưa động tới gân cốt, thêm nữa thể chất đại nhân tuấn vĩ, lại dùng kim sang được thượng hạng, khôi phục rất nhanh, ước chừng sáng mai liền có thể đóng vẩy rồi.

- Nhưng ta vẫn cảm thấy xương sống cả người đau như rút gân, lại còn mỗi tối đều mất ngủ.

Lâm Văn Vinh than thở.

- Điều này có thể vì đại nhân thụ thương, tâm trí tâm khí ứ đọng khó mà phát ra, cho nên mới có hiện tượng mất ngủ.

Từ cung nữ suy nghĩ cẩn thận mới nói.

- Không chỉ là mất ngủ, kỳ thực còn có vấn đề nghiêm trọng hơn nữa.

Lâm đại nhân mặt mũi sầu khổ:

- Vừa rồi ta nói có mười tám tình nhân, nàng tin hay không?

Từ cung nữ đỏ mặt cười đáp:

- Đại nhân nói có bao nhiêu vậy sẽ có bấy nhiêu.

- Ài, ta biết là nàng không tin, ngay cả ta cũng còn không tin nổi mà.

Lâm Văn Vinh vô cùng thành thực nói:

- Nàng cho rằng ta nguyện ý thân thiết với bọn họ sao?

- Chẳng lẽ là bọn họ ép buộc đại nhân ngài?

Từ cung nữ cả kinh.

- Cũng không thể nói là ép buộc, nhu cầu của mỗi người mà thôi. Ta là người trời sinh có chút mạnh mẽ, sau khi trải qua sinh hoạt vợ chồng, khó tránh khỏi có chút này nọ, cho nên không còn cách nào, đành tìm thêm vài người nữa. Khục, khục, ta nói bừa thôi, Từ cung nữ đừng coi là thật nhé

Lâm đại nhân nhin cười bảo.

Từ cung nữ mỉm cười lắc đầu, trên mặt xuất hiện mảng màu hồng nhạt:

- Đại nhân đúng là thích nói đùa, chúng ta lại nói về căn bệnh mất ngủ của ngài đi.

- Ồ, nói thì nói vậy, nàng có liệu pháp nào đặc biệt sao?

Lâm Văn Vinh đánh giá hai má trắng nõn của Từ cung nữ, trong lòng ngứa ngáy, cô cung nữ này không biết có phải hàng ngày ngâm sữa bò hay không, làn da lại tốt như vậy, so ra trên mấy lão bà của ta.

- Ta có một phương pháp thực bổ (tẩm bổ, trị bệnh bằng thức ăn) tên là ‘Đàn La bổ khí thang’, vừa hợp với chứng bệnh của đại nhân.

Từ cung nữ nói.

- Thực bổ! Ta không tin tưởng cách này lắm, có cách nào nhanh hơn một chút không?

- Thuật châm cứu, thông suốt toàn thân, tiêu trừ máu đọng, đại nhân có muốn thử một lần chẳng?

Từ cung nữ nghiêm túc hỏi.

- A, phóng châm à, vậy thì thôi đi.

Nói đến châm cứu, trực giác Lâm Văn Vinh liền nhớ tới An hồ ly và Ninh tiên tử mà rùng mình.

Từ cung nữ cười khê:

- Ta thấy khi đại nhân đánh vương tử Vũ Thụ thì rất dũng mãnh, sao lại có lòng e sợ với châm cứu như thế?

Tư vị đánh người và bị người đánh có thể giống nhau sao? Lâm Văn Vinh thầm nhủ, thấy điệu cười ngọt ngào của Từ cung nữ, hần đành cười nói:

- Được rồi, vậy thử cảm một châm xem sao, nhưng phải nói trước, nếu ta không thấy thoải mái thì phải ngừng tay đó.

Từ cung nữ gật đầu, lấy ra một cây ngân châm, cắm vào đầu vai của Lâm Văn Vinh, thủ pháp khéo léo, so với An tỷ tỷ lại có một loại tư vị khác. Có lẽ bởi vì Từ cung nữ thân thiết gần gũi, không có cảm giác sợ hãi không tên như đối với An Bích Như, một châm này làm cho Lâm đại nhân thật sự thoải mái.

Liên tiếp đâm bốn cây ngân châm, lỗ chân lông của Lâm Văn Vinh đều dần ra, nằm duỗi dài uể oải ngáp một cái, cười hỏi:

- Từ cung nữ, nàng tên là gì? Gọi nàng là Từ cung nữ cứ cảm thấy là lạ, lúc đó hình như ta nghe thấy tên nàng là cái gì Kim đó, đúng không?

Từ cung nữ gật đầu:

- Đại nhân, tên ta là Trường Kim.

- A, Trường Kim, tên rất hay, ta nói Trường Kim... a...

Lâm đại nhân dường như nhớ tới điều gì, nhảy dựng lên như gặp phải quỷ, mặt đầy vẻ kinh hãi, ngân châm trên người run lên:

- Nàng, nàng là Đại Trường Kim? (Dae Chang Kum - hieusol).

Trường Kim không hiểu lắc đầu:

- Đại nhân, tên ta là Trường Kim, không phải là Đại Trường Kim, sao vậy ạ?

Đúng là danh nhân, ngoại trừ Từ Văn Trường ra, ta còn gặp được danh nhân thứ hai này, hơn nữa còn là người nước ngoài, ta làm sao không nghĩ tới sớm chút, Từ cung nữ có kiến thức như vậy chẳng phải là Từ Trường Kim sao?

- Xin chào, xin chào, nữ sĩ Đại Trường Kim.

Lâm Văn Vinh không thanh minh, nắm lấy bàn tay nhỏ của danh nhân, cười nói:

- Ta đã sớm nghe đến đại danh của nàng rồi.

Từ cung nữ lúng ta lúng túng, tên của nàng ở Cao Ly cũng chỉ có vài người biết, vị đại nhân của Đại Hoa này làm sao biết được chứ?

- Đại nhân, hay là ngài cứ để ta châm cứu xong đã.

Từ cung nữ đỏ mặt nói.

- Đúng rồi, đúng rồi, ta nhất thời vui mừng nên quên mất.

Lâm Văn Vinh cười buông bàn tay nhỏ của nàng ra, nắm sắp xuống, nhưng lại ngẩng đầu lên nhìn nàng.

Từ cung nữ điềm tĩnh cười:

- Đại nhân, người thế này là sao, nghe tên của ta rồi liền cứ kỳ quái như vậy?

- Không có gì, bởi trông nàng rất xinh đẹp.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, trong lòng vui mừng, cái thế giới này thật thú vị, ừ ừ cạc cạc lại gặp được Từ Trường Kim.

- Đại nhân thật là kỳ quái.

Từ cung nữ lắc đầu cười khẽ. Lâm Văn Vinh cũng chẳng nói rõ, chỉ tán gẫu chuyện ở Cao Ly với nàng, nghe nàng kể về việc trong vương cung Cao Ly, luôn cảm thấy có chút như không phải chuyện có thực.

Khi tới giáo trường, Lâm Văn Vinh nhún người nhảy xuống, vết thương tựa hồ đã bớt đau đi rất nhiều, Từ cung nữ cũng thầm cảm thấy kỳ quái, vị đại nhân này trước sau thay đổi thật lớn.

Lúc Lâm Văn Vinh tới, trên giáo trường chỉ có lứa thừa mười mấy nhân mã còn đang thao luyện. Lâm Văn Vinh đưa mắt hướng ra xa, nhú mày bảo:

- Sao lại là toàn thứ không tiến bộ bọn chúng?

A Sử Lặc và Lý Thừa Tái theo phía sau Lâm Văn Vinh, nghe hắn nói vậy liền nhìn về phía mấy người. Chỉ thấy bọn họ đang tập luyện công phu chém giết trên ngựa, trong đó một tiểu tướng tay cầm một cây ngân thương phóng ngựa như bay, quay ngoắt đầu lại, phóng thương đâm trúng ngay giữa ngực người gỗ, đầu thương xuyên qua thân thể, sắc bén dị thường. Một đại hán râu xồm khác ngồi trên ngựa vung đao một cái chém đứt cột gỗ, chia nó làm hai nửa.

A Sử Lặc nhìn qua thăm cảm thấy kinh tâm, mấy tên này rốt cuộc là ai, dũng sĩ lợi hại nhất trong tộc của ta cũng không thể hơn được, lại thấy bộ dạng của Lâm đại nhân có vẻ như không hài lòng với bọn họ.

- Ài, cứ xem đi, đây là mấy kẻ chẳng ra gì, làm hai vị chê cười rồi.

Lâm Văn Vinh bắt đầu dĩ thử dài nói.

A Sử Lặc ngạc nhiên hỏi:

- Lâm đại nhân, mấy vị này kỳ thuật, đao thuật, thương thuật đều cực kỳ tinh thâm, ngài vì sao còn chưa hài lòng?

Lâm Văn Vinh cười khổ đáp:

- A huynh, người không cần châm biếm ta thêm nữa. Mấy tên này đều là kẻ yếu nhất trong quân của ta, người khác sớm đã hợp cách, chỉ còn mấy tên này huấn luyện bao ngày vẫn không đạt được yêu cầu. Dựa theo quân quy, hồi mã thương phải một lần xuyên qua hai người nộm mới tính là hợp cách, đao chém cột gỗ phải chém một ra làm ba, nhưng người xem mấy tên này... Hứa Chấn, Hồ Bất Quy, các người hôm nay không đạt yêu cầu, không được phép ăn cơm... Ài, khiến hai vị chê cười rồi, hổ thẹn hổ thẹn!

Lý Thừa Tái cả kinh không thốt ra lời, A Sử Lặc trợn mắt há mồm, lần này là ngẫu nhiên tới xem, tên họ Lâm này nhất quyết không thể an bài trước đó, tùy tiện xem một chút đã kinh người như thế, chẳng lẽ binh sĩ mới huấn luyện năm nay của Đại Hoa sức chiến đấu quả thực mạnh mẽ như vậy?

A Sử Lặc lên tiếng:

- Lâm đại nhân, đây là tân binh người huấn luyện sao? Trước đây ta đã từng giao thủ với binh sĩ Đại Hoa, bọn chúng cũng không lợi hại được như thế.

Lâm Văn Vinh vội cười ha hả:

- Đúng vậy, đúng vậy, sức chiến đấu của quân sĩ Đại Hoa ta rất kém, mấy người này biểu diễn có gì đáng kể. Hai vị cứ xem thôi, đừng coi là thật, đừng coi là thật!

A Sử Lặc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy vị tiểu tướng dùng thương kia quay người đâm một thương, thật sự xuyên thấu qua hai người gỗ, đầu thương ẩn chứa hàn quang lấp lóe.

275. Chương 273 - Ta Muốn Tổ Cáo Ngài

Lâm đại nhân nói là giả, nhưng A Sử Lặc lại càng thêm nghi hoặc, chẳng lẽ Đại Hoa lần này âm thầm chuẩn bị tinh binh, muốn cùng Hãn quốc Đột Quyết ta quyết một trận tử chiến? Việc này không thể xem nhẹ, phải sớm báo cho Khả Hãn mới được. Lý Thừa Tái lại có tâm tư khác, binh sĩ Đại Hoa quả nhiên cường thịnh hơn Cao Ly bội phần, chuyện này phải bẩm báo chi tiết cho phụ vương.

”Đoàng, đoàng...” Hai cột khói đen vọt lên trời, tiếng nổ kinh thiên làm lỗ tai mọi người kêu oong oong. A Sử Lặc cùng Lý Thừa Thái sắc mặt biến đổi, đám người Từ cung nữ hoảng sợ che lấy tai, Lâm Văn Vinh nổi giận quát:

- Nơi nào bắn pháo, nơi nào bắn pháo?

Một tên lính cấp thấp bình thường vội chạy tới báo cáo:

- Bẩm báo đại nhân, là tân binh của Thần Cơ doanh đang luyện pháo, bắn không chuẩn làm kinh động đại nhân, xin đại nhân thứ tội.

Lâm Văn Vinh hừ một tiếng:

- Tân binh luyện pháo cũng không sao, nhưng bắn bừa như vậy, dọa đến những vị khách tôn quý của chúng ta thì không thể tha thứ được. Người biết vị này là ai không? Chính là đặc sứ của Hãn quốc Đột Quyết. Biết vị kia là ai không? là tiểu vương tử của nước Cao Ly, còn có nữ sĩ Trường Kim xinh đẹp. Làm bọn họ hoảng sợ, Đỗ Tu Nguyên, người có gánh vác được không? Bay đâu, lôi hắn tới đây...

Đỗ Tu Nguyên sợ tới mức mặt không còn chút máu, trong mắt từng hồi kinh hãi. Lâm Văn Vinh cười thâm trong lòng, Đỗ đại ca không đi làm diễn viên, thật là lãng phí nhân tài.

A Sử Lặc thấy Lâm đại nhân nổi giận, vội vàng giữ lấy hấn nói:

- Lâm đại nhân, tân binh thủ hạ của ngài không biết chúng ta tới, việc có nguyên nhân, ngài chớ nên trách cứ bọn họ.

Trường Kim vô cùng thiện lương, thấy Lâm đại nhân ra uy, binh sĩ thủ hạ kia thật đáng thương, càng nổi lòng trắc ẩn, đi tới bên cạnh Lâm Văn Vinh, khẽ mở lời:

- Đại nhân, bọn họ vô tình làm sai, xin ngài khoan dung cho bọn họ. Trường Kim muôn phần cảm tạ ân đức của ngài.

“Thế này ...” Lâm Văn Vinh trầm ngâm một lát, nói:

- Nếu đại nhân A Sử Lặc và nữ sĩ Trường Kim đã xin cho người, vậy lần này bỏ qua cho người một phen.

A Sử Lặc đảo đôi tròng mắt, lại lên tiếng:

- Đại nhân, ta rất hiếm khi thấy được hỏa pháo, có thể xin đại nhân dẫn chúng ta tới xem một chuyến hay không?

“Cái này...” Lâm Văn Vinh khó xử bảo:

- A huynh, không nói gạt người, hỏa pháo này là bí mật của Đại Hoa ta, người bình thường không thể thấy được, hơn nữa hướng chỉ hai nước chúng ta lại đang giao chiến...

A Sử Lặc sắc mặt không đổi, đi đến bên người hấn, dúm một túi nhỏ vào trong tay hấn:

- Hôm nay làm phiền Lâm đại nhân khoản đãi thịnh tình, một chút ý tứ không đủ tỏ lòng thành, xin đại nhân giúp cho. Ngoài ra còn có hai thớt hân huyết bảo mã đặc sản của Đột Quyết ta, cũng sẽ đưa tới phủ đại nhân trong hôm nay.

Hoa ngữ của hấn nghe không rõ lắm, Lâm đại nhân liếc túi nhỏ kia một cái, chỉ thấy bên trong chứa hai viên dạ minh châu to bằng ngón tay cái, hào quang lóe ra làm người ta lóa mắt.

“Thế này!” Lâm tương quân cũng không đổi sắc mặt đem túi kia cất vào trong lồng ngực, vô cùng nghiêm nghị cất giọng:

- Hoàng thượng đã dặn dò ta khoản đãi tốt hai vị khách quý, vậy ta cũng không làm khó, để hai vị đi xem một lần. Ài, hi vọng Hoàng thượng sẽ không trách tội ta.

Động tác của hai người Lý Thừa Tái đều nhìn thấy, trong mắt lóe lên, như có ý nghĩ gì đó.

Trường diễn tập hỏa pháo vốn ở khá xa, mấy người phải đi bộ tới. Lâm Văn Vinh vừa đi được hai bước, đã cảm thấy có người giật áo của mình, quay đầu nhìn lại, nguyên là Từ cung nữ. Thấy nàng thần sắc nghiêm túc, mày đẹp nhíu chặt, Lâm Văn Vinh ngạc nhiên hỏi:

- Nữ sĩ Trường Kim, nàng tìm ta có việc gì sao?

Từ cung nữ nhỏ giọng nghiêm túc:

- Đại nhân, ta muốn hỏi ngài một chuyện.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Nữ sĩ Trường Kim, không cần phải nghiêm túc như vậy, cười lên đi. Nàng muốn hỏi ta chuyện gì?

Trường Kim lắc đầu hỏi:

- Ngài có phải đã nhận hối lộ của đại nhân A Sử Lặc hay không?

Toát mồ hôi, cô gái Cao Ly này nói chuyện thật thẳng thắn, người khác hỏi hấn còn có thể không quan tâm, nhưng danh nhân này bốc trăn hấn, Lâm Văn Vinh cũng không khỏi đỏ mặt đáp:

- Đâu có, đâu có, chỉ là một chút lễ vật nhỏ mà thôi, không thể nói là hối lộ, không thể nói là hối lộ!

Từ Trường Kim nghiêm mặt nói:

- Đại nhân, Hãn quốc Đột Quyết đang giao tranh với Đại Hoa, ngài nhận hối lộ của hãn, đem cơ mật quân sự của Đại Hoa tiết lộ cho địch nhân, sao ngài có thể làm như vậy? Ngài có biết như thế sẽ hại chết bao nhiêu binh sĩ Đại Hoa, sẽ hại chết bao nhiêu bình dân Đại Hoa, bọn họ đều là người bình thường, bọn họ đều vô tội. Ta tuy là người Cao Ly, nhưng Cao Ly và Đại Hoa cách nhau một dải sông, dân chúng đều cần lao lương thiện. Trường Kim tuy chỉ là một tiểu cung nữ nhưng cũng biết thiện ác đúng sai, tuyệt không cho phép việc phươg hại tới nhân dân hai nước tồn tại. Đại nhân, xin ngài lập tức trả lại của hối lộ đã nhận rồi cự tuyệt cho sứ thần Đột Quyết tham quan học tập hỏa pháo của quý quốc. Nếu không, ta sẽ tố cáo hành vi nhận hối lộ của ngài với Hoàng đế Đại Hoa, xin ngài nghĩ kỹ.

Lâm đại nhân nghe thế ngậy người hồi lâu, quái sự năm nào cũng có, năm nay càng đặc biệt nhiều, Từ Trường Kim này không phải là chính trực bình thường mà là quá chính trực mất rồi. Một tiểu cung nữ của Cao Ly muốn đi tố cáo quan viên Đại Hoa nhận hối lộ, có ý tứ, rất có ý tứ. Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Từ cung nữ, ý của nàng ta hiểu, nhưng ý của ta nàng không hiểu, cho dù là vương tử nhà nàng, khẳng định cũng sẽ không cho phép nàng làm như vậy.

Trường Kim quật cường nói:

- Vương tử diện hạ mặc dù thân phận cao quý, nhưng cũng không bênh vực cho tà ác, dù người không cho phép, ta vẫn phải vạch trần ngài, xin ngài đem của hối lộ đã nhận trả về đi, cầu xin ngài đó!

Từ Trường Kim nói rồi lại khom người thật sâu, Lâm đại nhân vội vàng nâng nàng lên, tiện thể nhéo lên tay nàng một cái:

- Từ cung nữ đa tâm rồi, ta là người Hoa, làm sao có thể để tổ quốc bị tổn hại chứ, ha ha, trước tiên nói tới đây đã, có thời gian sẽ lại tìm nàng châm cứu.

Lâm đại nhân nói xong, rất sợ tiểu cung nữ cố chấp này quẩn lầy không tha, vội xoay người đi ngay. Từ Trường Kim đứng đấy hồi lâu, mới nghiêm mặt lầm bầm:

- Lâm đại nhân, vì con dân của Đại Hoa và Cao Ly ta, ta nhất định phải vạch trần ngài.

Thấy Lâm Văn Vinh chạy vội tới, Lý Thừa Tái cười thần bí hỏi:

- Lâm đại nhân, ngài có vừa lòng với Từ cung nữ không?

Lâm Văn Vinh ngẩn ra một chút, lập tức đáp:

- Vừa lòng, vô cùng vừa lòng.

Lý Thừa Tái gật gật đầu, không nói gì thêm.

Đài diễn pháo dựng trên một gò đất nhỏ, khi Lâm đại nhân dẫn mấy người tới thì những “tân binh” đang diễn luyện đạn thật. Một tân binh châm thuốc pháo, đoàng một tiếng vang lên, một cái bia ngắm phía xa liền vỡ nát, uy lực, độ chuẩn đều là cực phẩm trong cực phẩm.

Khi Đột Quyết cùng Đại Hoa giao chiến cũng đã từng bắt được mấy khẩu pháo, chỉ là hỏa pháo vốn nặng, độ chuẩn rất thấp, nhìn thấy đại hỏa pháo Đại Hoa dùng hiện giờ, tựa hồ đã trải qua cải tạo rất tốt, nhẹ đi rất nhiều, uy lực lại tăng bội phần, vạn nhất nếu giao chiến, kỵ binh Đột Quyết của ta thương tổn chắc chắn sẽ không nhỏ. A Sử Lặc nhìn thấy thâm kinh tâm, nhưng tân binh của Thần Cơ doanh lại lắc đầu.

A Sử Lặc nói nhỏ:

- Lâm đại nhân, phát pháo này bắn rất chuẩn, uy lực cũng lớn, vì sao binh sĩ thủ hạ của ngài dường như còn chưa vừa lòng!

Lâm Văn Vinh trả lời:

- Chuẩn cái gì! Chúng ta yêu cầu bắn pháo sai lệch trong vòng hai bước, phát pháo vừa rồi lại lệch quá bốn bước, những tân binh này cũng không biết luyện tập như thế nào, thật làm ta vô cùng thất vọng, khiến hai vị quý sứ chê cười rồi.

Hai vị sứ thần không dám nói chuyện nữa, yêu cầu của vị Lâm đại nhân này đối với binh sĩ cao như thế thật sự làm người ta lè lưỡi, nếu binh sĩ Đại Hoa đều huấn luyện giống như hắn, thiên hạ còn có ai là địch thủ của Đại Hoa.

- Đã đến đây rồi, vậy kiểm nghiệm pháo trận chút đi. Lý Thánh, Lý Thánh...

Lâm Văn Vinh hô lớn.

- Có mặt tướng...

Lý Thánh vội vàng chạy lại.

Lâm Văn Vinh chỉ vào Lý Thánh, cười với hai vị đặc sứ:

- Vị này là một đội trưởng tân binh của Thần Cơ doanh ta, hôm nay liền bảo bọn họ diễn luyện trận pháo vậy. Lý Thánh, dẫn tân binh thủ hạ của người bắn mấy phát pháo, xin hai vị quý sứ chỉ điểm cho một chút.

Lý Thánh nhận lệnh rời đi, bày mười hỏa pháo hình chữ nhất (一), mấy “tân binh” nhồi thuốc, lắp đạn, đẩy pháo, ngắm bắn động tác gọn gàng thành thực, làm một hơi là xong.

Lý Thanh giờ cao tiểu kỳ, quát lớn một tiếng “Bắn!” Chục cỗ pháo trong nháy mắt phun lửa, tiếng pháo đình tai làm cho mặt đất cũng rung lên, ánh lửa lóe lên trong khói dày, những gò đất dày đặc phía xa trong nháy mắt liền bị san thành bình địa, đá bắn tán loạn, khí thế mạnh mẽ.

Lâm Văn Vinh cao giọng nói:

- Hai vị quý sứ xin hãy nhìn, đây gọi là bắn thành chùm, là chiến pháp mới chúng ta nghiên cứu gần đây nhất, chuyên để đánh đội ngũ xung kích của địch nhân, đặc biệt đối trận với kỵ binh cực kỳ hữu hiệu. Đại Hoa ta hiện có hơn mười vạn khẩu pháo, chư vị nghĩ xem, nếu cùng bắn thành chùm, sẽ có uy lực thế nào?

Hai vị đặc sứ đều không nói gì, tiếng pháo dần trở nên thưa thớt, mười khẩu pháo hướng về các phía khác nhau luân phiên phát pháo, chính là ta đuổi người chạy, phát pháo sau liền theo phát pháo trước. Lâm Văn Vinh cười nói:

- Chư vị xin hãy nhìn, đây gọi là truy kích pháo, khác với bắn chùm, truy kích pháo là bắn từng đợt, làm quân địch không chỗ nào chạy thoát, chuyên dùng để tiêu diệt nhân vật trọng yếu của phe địch, như Khả Hãn Đột Quyết... Ồ, ta không có ý đó, chỉ là một sự ví von, A huynh ngàn vạn lần chớ hiểu lầm.

A Sử Lạc sắc mặt đanh lại, một câu cũng không nói. Lý Thừa Tái kéo Lâm đại nhân qua một bên, nhỏ giọng:

- Lâm đại nhân, Thừa Tái lần này đi vội vàng, chưa chuẩn bị đầy đủ. Chỉ có hai củ nhân sâm nghìn năm của Cao Ly gửi tặng đại nhân, rất mong đại nhân niệm tình hữu nghị đời đời hai nước chúng ta, có cùng cội nguồn xa xưa, trước mặt Hoàng đế nói tốt cho Cao Ly ta mấy câu.

Lại lấy mấy củ cải ra dụ dỗ ta, người tặng cho Hoàng đế mười củ, vì muốn lấy công chúa người còn dâng lên trăm củ. Người coi nhân sâm của nhà người như rau hay sao, muốn bao nhiêu thì hái bấy nhiêu. Lâm đại nhân miệng cười mặt lạnh nói:

- Nhân sâm à, trong nhà ta cũng không ít, sâm ngàn năm của núi Trường Bạch đã thành hình người, lão bà ta ngày ngày cũng dùng đắp da mặt. Tiểu vương tử không cần phải phí tâm nữa, việc này... ha ha...

Đã gặp kẻ vô sỉ nhưng chưa từng thấy kẻ nào vô sỉ như vậy, đòi của đút cũng trực tiếp như vậy, Đại Hoa quả nhiên là nơi sản sinh nhân tài. Lý Thừa Tái cắn răng, móc từ trong lòng ngực ra một túi nhỏ, nói:

- Phụ vương còn đặc biệt vì ngài chuẩn bị mười khối mã não, xin đại nhân vui lòng thu nhận!

- Cao Ly vương quá khách khí rồi, làm khó lão nhân gia ngài nhớ tới ta.

Lâm đại nhân tiếp nhận túi nhỏ nhét vào lòng ngực, mặt mày hớn hớn, chẳng biết xấu hổ đáp lời.

276. Chương 274 : Lại Tiến Cung

Xem diễn pháo trở về, A Sử Lặc và Lý Thừa Tái cùng trầm mặc hơn rất nhiều. Nhất là A Sử Lặc, hẳn thu lại thái độ kiêu ngạo vốn có. Lâm Văn Vinh cười thầm, trên cái thế giới này nào có lễ nghi ngoại giao gì, thực lực mới là đạo lý vững chắc, trò hôm nay đã dọa người chết khiếp. Lại thu được trân châu mã não, hân huyết bảo mã còn có một cặp nhân sâm Cao Ly ngàn năm, chiêu đãi sứ tiết quả nhiên là một món béo bở a, chẳng trách Tô Mộ Bạch thấy ta cướp mất việc của hắn, lại giống như lão bà bị chết vậy.

Nhận hối lộ dù sao cũng không phải là chuyện vinh dự gì, huống chi họ Lâm hẳn cũng không thiếu bạc, những thứ này cứ để lại cho nha đầu Lạc Ngưng kia đem trợ cấp cho cô nhi đi, không vì cái gì khác là cầu an tâm.

Đưa hai vị sứ tiết trở về dịch quán nghỉ ngơi, thấy Từ cung nữ kia sắc mặt nghiêm túc, Lâm đại nhân cười hì hì :

- Từ cung nữ, chúng ta chút nữa tiếp tục châm cứu nhé, được nàng cắm vào mấy châm, ta thấy thật dễ chịu đó.

Từ Trường Kim nghiêm mặt nói :

- Đại nhân, vốn dĩ ta rất kính nể ngài, thấy ngài không giống với những người khác, nhưng nhìn thấy những điều ngài làm ngày hôm nay, lại cảm thấy ngài với người thường không có gì khác biệt, thậm chí so với bọn họ còn tham lam hơn. Con người nếu có chút tham liền khó giữ được bản tính, nhất là người làm quan, mất đi lòng yêu nước yêu dân, cuộc sống liền không còn ý nghĩa gì nữa. Hi vọng đại nhân ngài nghĩ kỹ ! Đồng thời cũng xin ngài chuẩn bị cho tốt, ta sẽ vạch trần ngài với hoàng đế bệ hạ !

Không còn gì để nói, Đại Trường Kim này không phải quật cường bình thường, Cao Ly có được một kỳ nữ tử thế này quả thực hiếm có.

Lâm Văn Vinh cười nói :

- Từ cung nữ, bề ngoài nhìn thấy chưa hẳn đã là thật, chân tướng vĩnh viễn sẽ không nổi trên mặt nước. Nước biển đảo Cheju vì sao lại xanh thẳm như vẽ ? đá núi Kumgangsan vì sao cứng rắn như sắt ? là bởi vì chúng đã qua khảo nghiệm, không bị nhiễm bẩn, giống như tấm lòng vĩ đại của ta .

(Đảo Cheju ở Hàn Quốc, núi Kumgangsan - núi Kim Cương ở Triều Tiên . đây là hai địa điểm du lịch nổi tiếng)

Từ cung nữ kinh ngạc nói :

- Ngài làm sao biết cả đảo Cheju và núi Kumgangsan ? ngài đã tới nơi đó rồi sao ?

-” Trước đây khi nghỉ lễ ta có tới, phong cảnh rất đẹp. Nhưng những cô gái ở đó không xinh đẹp được như nàng .

Vừa nói được hai câu , Lâm đại nhân liền không đứng đắn nữa.

Từ cung nữ ngượng ngùng cười nói :

- Đại nhân quá khen rồi. Nữ tử Cao Ly chúng ta đáng vẻ rực rỡ, luôn làm người ta khắc sâu ghi nhớ. Không ngờ rằng đại nhân cũng là người đi vạn dặm đường, lại cũng đã đi tới Cao Ly chúng ta.

Đúng vậy, vóc dáng rõ ràng, thích động dao kéo. Lâm Văn Vinh cười nói :

- Cao Ly cũng chưa kể là xa, nơi xa nhất mà ta tới là Châu Phi, người dân ở nơi đó tóc, da, mắt đều là màu đen, còn có thầy cúng thần bí, mưa rừng bất chợt, măng xà kịch động, dân tộc ăn thịt người lương thiện...

Từ Trường Kim vốn là người học rộng, đối với thế giới rộng lớn cũng biết đại khái. Nghe được Lâm Đại nhân lại đã đi tới những địa phương xa xôi như thế, tức thì sinh lòng ngưỡng mộ, kinh hỉ nói :

- Đại nhân, trên thế giới thật sự có địa phương như vậy sao ? nơi đó thật sự có thầy cúng, măng xà, mưa rừng ? nơi đó cách chúng ta có xa không ?

Nữ tử truyền kỳ của Cao Ly này hỏi một hơi nhiều vấn đề như vậy, hình như đã quên mất việc tố cáo hân, Lâm Văn Vinh gật đầu nói :

- Xa lắm, không phải là xa bình thường đâu, từ Đại Hoa tới Cao Ly đã cách trăm núi ngàn sông. Nhưng muốn từ Châu Á tới Châu Phi, thì phải vượt qua mấy đại dương mấy đại châu, lộ trình mấy vạn dặm, không phải là nơi người bình thường có thể tới được .

Trong mắt Từ Trường Kim lóe lên tia khao khát, than thở :

- Hễ là nơi đầy đủ ánh mặt trời, tất có vật kỳ dị, mưa rừng, măng xà cày là tinh hoa của trời đất, hẳn nơi đó kỳ trân được thảo cũng không hề ít, ta nếu có thể tới đó, cho dù phí cả cuộc đời, cũng đủ rồi !

Ba câu của Từ cung nữ đều không rời khỏi chức nghiệp của mình, Lâm Văn Vinh nghe được muốn cười. Lòng lại nghĩ đến Lạc Ngưng ở xa tận Tế Ninh, nha đầu kia cũng giống như Từ Trường Kim thích du lịch khắp nơi, nếu nàng cũng ở đây, ắt sẽ thành tỷ muội tri giao với Từ cung nữ. Tới Kinh thành cũng được một đoạn thời gian rồi, nha đầu kia không biên giờ ra sao ? Rồi còn lão Lạc, Lạc Viễn, đều không tin tức gì, những người đó đều đã là người thân của Lâm mỗi rồi.

- Lâm đại nhân, Lâm đại nhân —

Từ Trường Kim thấy Lâm Văn Vinh đắm mình vào trầm tư, vội khẽ gọi vài câu, Lâm Văn Vinh bừng tỉnh, mỉm cười :

- Từ cung nữ, chuyện gì thế ?

- Đại nhân, ngài đang suy nghĩ cái gì vậy ? lại đang nhớ tới tình nhân của ngài sao ?

Từ cung nữ nhẹ giọng hỏi.

- Không phải, là đang nghĩ tới vị hôn thê của ta .

Lâm Văn Vinh cười nói :”

-Nàng ấy cùng nàng giống nhau, bác học đa tài, cũng thích du lịch, nàng và nàng ấy nếu gặp nhau, khẳng định có thể kết thành hảo hữu tri giao. Chỉ đáng tiếc, nha đầu này là một hảo thủ tiêu tiền, cả đời này, lão công ta phải nuôi nàng ấy rồi .

Từ Trường Kim ngạc nhiên nói :

- Đại nhân quả nhiên khác với người thường. Ở Cao Ly ta, sau khi thành thân, nam tử tuyệt sẽ không cho phép thê tử ra ngoài làm việc, điều này đã giam cầm vô số phụ nữ, rất nhiều phụ nữ thông minh tài trí kiệt xuất không được phát huy. Cổ vũ thê tử công tác như ngài, thực là tuyệt không có ai .

- Nữ nhân không phải là hàng hóa, các nàng có tư tưởng của riêng mình, có việc mình muốn làm, muốn giam hãm các nàng làm gì ? nếu như các nàng có thể kiếm tiền chia sẻ ưu sầu với lão công, vậy thật quá tốt, nam nữ vốn dĩ bình đẳng .

Từ cung nữ than :

- Lâm đại nhân kiến thức uyên bác, suy nghĩ kỳ lạ, hơn nữa lại là người có tấm lòng bao la, thê tử của ngài mà nghe được những lời vừa rồi, nhất định sẽ càng thêm yêu ngài. Ngài nhất định cũng rất yêu thê tử của mình.

Những lời Từ cung nữ dùng đầu đầu cũng là lời tôn kinh, chữ ” ngài ” không rời khỏi miệng, Lâm Văn Vinh nghe thể ngứa ngáy trong lòng, nam nhân Cao Ly thật là hạnh phúc a, mỗi ngày được đưa lên ” ngài” mấy trăm lần, cuộc sống quả thực giống như thần tiên.

- Bình thường thôi, bình thường thôi, ta vốn rất bác ái .

Lâm Văn Vinh cười hì hì :

- Thời gian không còn sớm nữa, nàng sớm về nghỉ ngơi đi .

- Được rồi, cảm tạ ngài, hôm nay đàm thoại với ngài, thật sự rất vui vẻ.

Từ cung nữ khom người thật sâu :

- Ngài cũng sớm trở về bên thê tử của mình đi. Ngoài ra, xin ngài chuẩn bị một chút, ngày mai ta sẽ tổ giắc ngài trước mặt hoàng đế Đại Hoa .

Toát mồ hôi, Lâm Văn Vinh choáng luôn, nói đi nói lại, nha đầu này vẫn chẳng quên chuyện đó, còn cố ý dặn dò trước, nữ tử Cao Ly thật có ý tứ, phong cách độc đáo a.

Ra khỏi dịch quán, gió lạnh thổi tới làm Lâm Văn Vinh tỉnh táo lại, ngày hôm nay bất ngờ mơ mơ màng màng trôi qua từ lúc nào. Từ sáng sớm bị Từ Vị lôi đi gặp hoàng đế, sau đó tức giận đánh Kế Cung Vũ Thụ, bức bách Cao Ly ký khế ước mượn văn hóa, tiếp đến nữa diễn một màn kịch ở diễn võ trường cho hai vị sứ tiết xem, trong lúc bất tri bất giác, hắn đã hòa nhập vào cuộc sống ở Đại Hoa rồi, làm bất kỳ việc gì, trong lòng đều nhớ đến Đại Hoa, suy nghĩ cho Đại Hoa. Lão tử từ lúc nào trở thành cao thượng như vậy, hắn vừa muốn khóc lại vừa muốn cười, nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang, lại có một loại cảm giác không chân thật vượt ra khỏi trần thế.

Lúc này trăng tròn đã lên cao, hắn cứ ngây ngốc đứng hồi lâu, đang muốn cất bước về nhà, nhưng thấy xa xa một con ngựa phóng tới, đúng là Từ Vị. Lão Từ vội vàng xuống ngựa, giọng gấp gáp :

- Lâm tiểu ca, Lâm tiểu ca, mau đi theo ta, hoàng thượng muốn triệu kiến ngươi .

Lại triệu kiến nữa ? Có ý gì đây ? Sáng nay không phải vừa mới gặp rồi sao ? Lâm Văn Vinh nghi hoặc, nhưng Từ Vị vội đưa cho hắn một con ngựa. Từ Vị so ra còn gấp gáp hơn cả buổi sáng, trừ hai con ngựa ra, một tên tùy tùng cũng không có.

Lâm Văn Vinh xoay người lên ngựa nói :

- Từ tiên sinh, hoàng đế còn muốn triệu kiến ta làm gì chứ ? Chẳng lẽ là hôm nay tiếp đãi sứ tiết có sai sót sao .

Từ Vị lắc đầu :

- Lâm tiểu huynh chớ nên nghĩ lung tung. Mọi hành động việc làm hôm nay của ngươi, lão phu đã cấp báo cho hoàng thượng từ trưa, hoàng thượng lớn giọng cười to, long nhan hớn hở, khen ngươi có mưu trí, đoán định trước mọi việc, hành sự không gò bó, không câu nệ hình thức, có phong cách của đại tướng.

- Từ tiên sinh không cần phải nói những lời dễ nghe nữa.

Lâm Văn Vinh cười khổ :

-Ta và hoàng đế không quen biết, sáng nay mới là lần thứ hai diện kiến, người làm sao có thể coi trọng ta như vậy ?

Từ Vị trầm ngâm hồi lâu mới nói :

- Tiểu huynh đệ có điều không biết rồi, theo lão hủ thấy, hoàng thượng mới đầu cũng không có ý muốn triệu kiến ngươi tiếp. Chỉ là sau khi lão hủ đem chuyện ngươi làm bẩm báo lên, người trong lòng vui vẻ, lại ở trong thư phòng suy nghĩ cả buổi trưa, nhưng lại chẳng xử lý tấu chương, cho tới khi vừa mới đi ra, tuyên triệu lão hủ truyền ngươi lần nữa tiến cung .

Lâm Văn Vinh càng nghe càng mơ hồ, cho dù là lừa sứ tiết có tốt đi chăng nữa, cũng không cần phải triệu kiến ta lần nữa, thời gian đã trễ như thế rồi, có việc gì không thể đợi sáng mai hãy nói sao ? tâm tư của hoàng đế quả nhiên khó mà nắm bắt được.

Từ Vị thấy thần thái của hắn, biết rằng hắn đang lo nghĩ, liền nói :

- Tiểu huynh đệ, tuy nói là gần vua như gần hổ, nhưng được như ngươi lần đầu lên triều, liền trong một ngày được tuyên triệu tới hai lần. Thế này vô cùng hiếm có đó. Cho dù là Tô Mô Bạch Tô trạng nguyên, được chính hoàng thượng tuyển chọn danh sư khổ tâm bồi dưỡng, lại đưa hắn tới các tỉnh du lịch, từ mới sinh tới tăng tăng khảo nghiệm được khâm điểm làm trạng nguyên, bằng vào bản lĩnh đích thực, lại là một tay hoàng thượng bồi dưỡng nên, cũng chưa từng thấy một ngày hoàng thượng triệu kiến hắn hai lần. Ân tứ này của ngươi, chính là lớn như trời a -

Lâm Văn Vinh vội vàng ngắt lời ông :

- Từ lão ca, người không cần nói nữa, người càng nói tim ta càng đập dữ dội, vạn nhất ta được hoàng đế cho một đao xoẹt một phát, vậy thì lỗ lớn rồi.

Từ Vị cười vang, hai người cười ngựa đi, xe nhẹ đường quen, xuyên qua ngo môn, vượt kim kiều, phút chốc liền tới cung điện.

Cao công công sớm đã chờ ở đó, thấy Lâm Văn Vinh tới, vội tiến lên nghênh tiếp, siểm nịnh nói :

- Lâm đại nhân, ngài đã đến rồi, hoàng thượng đang đợi tới sốt ruột đó.

-Nhiệm vụ hoàng Thượng giao phó, Lâm mỗ không dám trễ nải, vừa rồi tới chậm một chút, công công thứ tội.

Lâm đại nhân lần thứ hai tiến cung, việc đối đáp càng thuần thục hơn, liền đem ngân phiếu nhét vào trong tay Cao công công.

Cao công công lại vội vàng chối từ, hoảng sợ nói :

- Không dám không dám, nô tài không dám !

Từ Vị nhân vật bậc nào, thấy hành động của Cao công công khác hoàn toàn so với buổi sáng, trong lòng kinh ngạc, liền nói :

- Cao công công, hoàng thượng triệu kiến Lâm tiểu huynh ở đâu .

Cao công công liếc nhìn Lâm Văn Vinh , từ tốn cẩn thận nói :

— cung Càn Thanh .

-Cái gì?!!

Từ Vị kinh hãi thất sắc.

277. Chương 275 - Thế Nào Là Thâm, Thế Nào Là Độc

Thấy vẻ giật mình của Từ Vị, Lâm Văn Vinh lấy làm lạ lùng, chẳng phải chỉ là Càn Thanh cung thôi sao, có đáng phải kinh lớn hãi nhỏ như vậy không? Nếu hoàng thượng triệu kiến ta ở ngự xá (nhà xí của vua), thế mới là quái lạ.

Điều này chỉ có thể nói Lâm đại nhân quá vô tri thôi. Cung Càn Thanh chính là tấm cung của hoàng đế, có thể nói là trung tâm của cung đình Đại Hoa, cũng có thể nói là cốt lõi của Đại Hoa. Hoàng đế ngày thường triệu kiến đại thần, nếu không phải là Thượng Thư phòng thì cũng là Văn Hoa điện, có thể được triệu đến cung Càn Thanh quả thực là ân sủng ngang trời.

Từ Vị nghe Cao công công nói, liền biết hấn vì sao không dám nhận ngân phiếu của Lâm Tam, Hoàng đế triệu kiến Lâm Tam tới cung Càn Thanh, đại phú đại quý của Lâm đại nhân có thể tưởng tượng được, Cao công công làm sao lại chẳng thấy.

Từ Vị chấp tay cười nói:

- Lâm tiểu huynh, đây là ân điển vô cùng to lớn đó, lão hủ chúc mừng người, chúc mừng người.

- Việc đáng mừng này từ đâu đến? Từ tiên sinh, tiểu đệ đối với những việc trong cung chẳng biết gì cả, ngài phải chỉ bảo ta.

Lâm Văn Vinh mặt mũi nhăn nhó nói. Từ Vị cùng Cao công công cùng bật cười, vị Lâm đại nhân này quả là tính tình chân thật, chẳng trách Hoàng thượng yêu thích hấn như thế.

Từ Vị đem những đạo lý ngoắt ngoéo trong đó giảng giải cho Lâm Văn Vinh. Lâm đại nhân không khỏi méo máo, tới cung Càn Thanh, vậy chẳng phải làm khách trong phòng ngủ của hoàng đế sao? Ta ngắt, việc này có chút huyền bí a.

- Chuyện này, ta có thể không đi được không vậy!

Câu này của Lâm đại nhân làm Từ Vị và Cao công công xém chút nữa ngã lẫn ra, được Hoàng thượng triệu kiến tới cung Càn Thanh, đây là việc bao nhiêu người mơ ước, Lâm đại nhân này sao lại không để ý như vậy chứ. Hơn nữa, Hoàng đế triệu kiến, người nói không muốn là có thể không đi hay sao?

Thấy vẻ mặt của hai người, Lâm Văn Vinh liền biết mình lại gây trò cười rồi, cũng may không phải lần đầu hẳn làm ra loại việc như thế, Từ Vị có thấy cũng chẳng lấy làm quái lạ, Cao công công càng không dám nói gì.

Cao công công dẫn Lâm Văn Vinh đi vòng vào trong cung, thẳng theo hoành nhai (lối đi chính), ngang điện Bảo Hòa, trên đường đi bóng người tấp nập, vô số cung nữ và thái giám cầm đèn qua lại náo nhiệt dị thường. Thấy Lâm đại nhân ngó nghiêng khắp nơi, bộ dạng như nhà quê lên phố, Cao công công cười lấy lòng:

- Lâm đại nhân lần đầu tiên vào trong nội đình. Hoành nhai này là thông đạo nối liền nội đình và ngoại triều, qua hoành nhai sẽ tới cung Càn Thanh mà Hoàng thượng ở rồi.

Cung Càn Thanh tọa lạc ở phía bắc hoành nhai, dưới lát nền đá trắng, diện tích gồm chín gian rộng lớn, mái lợp ngói cổ hai lớp chồng lên nhau, trái phải tương thông với hai tòa tiểu điện Chiêu Nhân và Hoàng Đức.

Tới cửa cung, chỉ thấy bên trong yên tĩnh lạ thường, những cung nữ thái giám qua lại đều cẩn cẩn thận thận, hận không thể nhón mũi chân mà đi.

- Tới rồi, Lâm đại nhân!

Cao công công khẽ nói, dẫn Lâm Văn Vinh tiến vào. Cung Càn Thanh này thật lớn, đi được vài bước, tới một chỗ rèm buông kín, Cao công công dừng bước, cất giọng the thé:

- Khỏi bẩm Hoàng thượng, Lâm đại nhân đã tới!

Bên trong truyền ra một tràng ho khan khe khẽ, tiếp đó một âm thanh rõ ràng hơn vang lên:

- Để hẳn vào đi!

- Bẩm vâng!”

Cao công công vén rèm lên, nói với Lâm Văn Vinh:

- Lâm đại nhân, hoàng thượng gọi ngài vào đó.

- Làm phiền công công rồi.

Lâm Văn Vinh ôm quyền cười, cúi đầu xuyên qua rèm cửa đi vào bên trong.

Trong điện giá nền treo cao, ánh nền tỏ tường, chiếu cả đại điện sáng như ban ngày. Trên mặt đất trải loại thảm tốt nhất của Ba Tư, bàn ghế trạm trổ tinh xảo, mùi đàn hương thoang thoảng nơi nơi, rõ là vô cùng u tĩnh.

Hắn vừa đi vừa ngó, vừa mới được mấy bước, liền nghe được một âm thanh truyền vào trong tai:

- Lâm Văn Vinh...

Lâm Văn Vinh ngẩng đầu lên nhìn, liền thấy trước mặt không xa đặt một chiếc bàn lớn gỗ đàn, phía sau bày long ỷ (ghế vua) lớn, chiếc ghế làm bằng vàng nguyên chất đẹp đẽ quý giá vô cùng, hai bên tay ghế khảm những viên ngọc xinh đẹp, dưới ánh nền chiếu phát sáng lấp lánh, ngồi trên long ỷ là một lão giả năm sáu chục tuổi, người cuộn trong long bào, sắc mặt ánh hồng đang mỉm cười nhìn hắn.

- Hoàng thượng?

Lâm Văn Vinh cả kinh, vội vàng tiến lên trước ôm quyền nói:

- Nguyên lai lão gia ngài thật sự đúng là Hoàng thượng? Hoàng thượng khỏe a!

Lâm Văn Vinh chẳng hiểu chút nào về quy củ trong cung, thần tử thấy Hoàng đế phải nhanh chóng quỳ xuống khấu kiến, chưa được gọi, ngay cả đầu cũng chẳng được ngẩng lên, hướng chỉ đến xưng hô loạn lên người người ta ta. Lâm Văn Vinh nào đâu có hiểu những điều này, gặp Hoàng đế cũng chẳng khấu đầu, chỉ ôm quyền một cái là xong.

Thế này lại hay, chẳng cần phải hô bình thân nữa, Hoàng đế mỉm cười, cái cần là Lâm Tam khác với đám người Từ Vị, nếu hần quỳ xuống ba lạy chín cái đập đầu, chỉ sợ chính mình cũng chẳng coi hần vào mắt.

- Lâm Văn Vinh, chúng ta lại gặp nhau rồi.

Hoàng đế cười nói:

- Tính ra, lần này là lần thứ ba.

- Đúng thế, đúng thế.

Lâm Văn Vinh tiếp lời:

- Lần đầu là ở ngoài chùa Linh Ẩn, ta và lão gia ngài gặp nhau một lần, lúc đó chuyện trò rất là hợp ý. Sáng nay ở trên kim điện, quá nhiều người nên không nói được mấy câu, tối nay ngài tìm ta tới, chúng ta lại có thể tán gẫu thoải mái rồi.

Nếu là Từ Vị ở đây, nghe được mấy lời này của hần sợ rằng sớm bị dọa ngất đi rồi, có thần tử nói chuyện với Hoàng đế vậy sao, Lâm Tam này thật là trời đất lớn bao nhiêu gan hần to bấy nhiêu.

- Lão gia, mấy tháng không gặp, dường như ngài so với lần trước tiêu tụy hơn một chút, già thêm một chút, ngài phải bảo trọng thân thể. Ngủ sớm dậy sớm, rèn luyện thân thể, đảm bảo ngài sống lâu trăm tuổi.

Nhìn thấy gò má nhợt nhạt của Hoàng đế, Lâm Văn Vinh chân thành nói. Đây rất có khả năng là cha của Thanh Tuyền, cũng chính là cha vợ của ta. Con rể quan tâm đến cha vợ tự nhiên là phải lễ rồi.

Lời này của Lâm Tam ngộ nghĩnh vô cùng, long nhan của Hoàng đế hần nào có thể tự tiện bình luận, Hoàng đế cười vang:

- Lâm Văn Vinh, dám nói trăm già, ngươi là người đầu tiên, rất tốt, rất tốt.

Lâm Văn Vinh thở dài thật sâu đáp:

- Hoàng thượng, nói dối thì ai ai cũng biết, nhưng sẽ hại người. Ngài là bậc được vạn dân kính ngưỡng, nhưng đời người sinh lão bệnh tử chính là quy luật tự nhiên, nếu những lời nói thật đều không được nghe, đó thật là quá bi ai. Ta tới gặp ngài không hề coi ngài là Hoàng thượng, mà là coi như bậc bề trên, hi vọng nói chuyện phiếm vui vẻ với ngài, trừ bỏ đi chút ưu sầu, đơn giản vậy thôi.

Mấy câu này hần nói rất tự nhiên, nhưng lòng bàn tay đã đầy mồ hôi, nói chuyện với đương kim đế vương của Đại Hoa ắt phải mồ dứa mạch môn, từ cổ đế vương đều tịch mịch, bọn họ không có bằng hữu, ngay cả với con cái cũng tồn tại sự chia cách sâu sắc, nhìn bề ngoài thì vô cùng xán lạn, nhưng những đau khổ bên trong cũng chỉ có bọn họ tự biết.

Gian phòng chìm vào yên lặng, Hoàng đế cũng không nói gì, cứ như vậy lẳng lặng nhìn hần, trong mắt xẹt qua tia sáng nhàn nhạt, tim Lâm Văn Vinh thùm thụp đập loạn, thiên uy khó dò, giờ đây hần mới chân chính lĩnh hội được hàm ý của câu nói này.

- Ngươi ngồi xuống đi.

Thật lâu sau, Hoàng đế than một tiếng:

- Ngươi nói không sai, từ khi trăm đẳng cơ tới nay, có thể nói với trăm mấy lời như trên thật chẳng còn mấy ai rồi. Từ Vị, Lý Thái, năm đó đều là những cánh tay đắc lực giúp trăm lên ngôi báu, bây giờ trước mặt trăm cùng một bộ dáng co ro sợ hãi. Ngược lại ngươi có chút đảm sắc, làm trăm phảng phất như nhìn thấy chính mình thời trẻ.

Câu cuối cùng của Hoàng đế, nếu là đám người Từ Vị nghe thấy được, e là đều kinh hãi mà chết, duy chỉ có Lâm Tam vừa gặp phải chuyện này, trong đầu liền bớt đi căng thẳng, căn bản chẳng có chút giắc ngộ

nào. Thực tế, đây cũng là điểm mà Hoàng đế thích thú nhất ở hắn, dưới tình huống không ngờ mới có thể nhìn ra bản tính thực sự của một người.

Lâm Văn Vinh thở phào nhẹ nhõm. Hoàng đế nói chuyện rồi, vậy là an toàn rồi, hắn cười đáp:

- Hoàng thượng nói đùa rồi, tiểu dân giả hoạt gian trá, kiêu ngạo càn rỡ, thấy chuyện bất bình liền muốn xen vào. Làm sao có thể so cùng với lão nhân gia thâm mưu viễn lược (nhìn xa nghĩ rộng) ngài.

- Người cũng có chút biết mình biết ta đó. Giả hoạt gian trá, kiêu ngạo càn rỡ, tới miệng người lại đều thành lời tán thưởng, con người người, da mặt không mỏng đâu.

Hoàng đế cười nói:

- Chỉ cần không phải là hại người, cho dù đem hết tất cả thủ đoạn, vậy cũng có gì mà phải ngượng?

Lâm Văn Vinh đại nghĩa lẫm lẫm đáp:

- Sai rồi, sai rồi. Trong thuật quyền mưu, không phân biệt người tốt người xấu, cho dù là hại người trong thiên hạ, cũng phải dùng hết tất cả thủ đoạn.

Hoàng đế nhìn hắn thật sâu nói:

- Kẻ thành đại sự thì không câu nệ tiểu tiết, thiên hạ không việc gì không thể làm, không kẻ nào không thể giết, đó là thuật làm đế vương.

Thuật làm đế vương? Giảng thuật làm đế vương với ta làm gì? Hoàng đế đứng dậy chậm rãi đi vài bước, nhìn hắn nói:

- Người có dũng khí, có mưu trí, có thủ đoạn, có sát khí, nhận thức thấu triệt con người, chỉ có khiếm khuyết một điểm, đó là thủ đoạn chưa đủ thâm, chưa đủ độc, đây là đại kỵ hàng đầu của việc đối nhân xử thế.

Lâm Văn Vinh toát cả mồ hôi, thủ đoạn của ta đây còn chưa đủ thâm, chưa đủ độc?

Hoàng đế mỉm cười bảo tiếp:

- Nghe nói khi người ở Kim Lăng, đã cho trưởng tử của chức tào Tô Châu uống xuân dược, còn hù dọa đoạt lấy trinh tiết của cô nương người ta, có phải thế hay không?

Chẳng ngờ cả vụ này Hoàng đế cũng biết, Lâm Văn Vinh mồ hôi lạnh đầm dề, vội vàng gật đầu:

- Đúng vậy, ta cũng chỉ hù dọa bọn họ thôi.

- Nghe nói, căn tử lâu đầu tiên của người ở Kim Lăng tên là Thực Vi Tiên, là người làm giả con dấu, nửa lừa nửa cướp từ trong tay của người ta mà có?

- Chuyện này...

- Nghe nói, ở Kim Lăng người lập ra xã đoàn gọi là Hồng Hưng. Bên trong ngoại trừ hai cử tử (em vợ) của người, còn có một kẻ rất biết đánh nhau, tên là Lý Bắc Đẩu?

- Vâng.

- Nghe nói người tặng cho Đồng Xảo Xảo một viên kim cương đặc biệt?

- Nghe nói trong đêm trước người cùng Tiêu đại tiểu thư tranh cãi?

Lâm Văn Vinh nghe vậy rợn lạnh cả lưng, lông tóc run run dựng đứng. Hoàng đế nắm chuyện của hắn như trong lòng bàn tay, lớn nhỏ không hề bỏ sót, ngay cả một ngày đi nhà xí bao nhiêu lần hắn cũng biết rõ rõ ràng ràng.

Hoàng đế nheo mắt nhìn hắn, mỉm cười hỏi:

- Thế nào là thâm, thế nào là độc, bây giờ người đã hiểu rõ chưa?

Lâm Văn Vinh gật đầu, cẩn thận trả lời:

- Tạ ơn lão gia dạy bảo, ta hiểu rõ rồi.

Hoàng đế nói:

- Hơn nửa năm nay, hành tung của ngươi, bất kể lúc nào trẫm đều biết. Đương nhiên cũng có chỗ bỏ sót, ví như ngươi và Tiêu đại tiểu thư bị Bạch Liên giáo bắt đã chạy thoát như thế nào? Khi đánh Tế Ninh, ngươi đã thoát hiểm trong vạn pháo như thế nào? Tính ra, trên người của ngươi thật sự còn rất nhiều bí mật đó!

- Không có đâu, không có đâu.

Lâm Văn Vinh vôi vàng xua tay, tâm tư của Hoàng đế quả nhiên thâm sâu khó lường, lão Hoàng đế này nhìn tựa ngu ngốc, nhưng việc gì cũng rành rỏi, thế nào là thâm độc, cứ từ trên người lão là hiểu rõ ngay.

- Không có?

Hoàng đế liếc mắt nhìn hắn, cười nói:

- Khi ngươi đánh Bạch Liên giáo, có từng biết qua thánh mẫu của Bạch Liên giáo?

- Thánh mẫu? Việc này, hình như không biết, ta vẫn luôn không có hứng thú với với những lão thái bà.

Lâm Văn Vinh đáp.

- To gan!

Sắc mặt Hoàng đế biến đổi, mặt rồng đại lộ:

- Người đâu, bắt tên Lâm Tam khi quân phạm thượng này cho ta!

278. Chương 276: Thiên Lao

Mấy tiếng “rầm rập” vang lên, bên ngoài tầng tầng lớp lớp thị vệ lao vào, phải có trên hai ba mươi người, đao thương trong tay sáng ngời, khí thế mạnh mẽ, nhìn Lâm Văn Vinh liền xông lên muốn bắt giữ hắn.

- Chậm đã...

Lâm Văn Vinh hét lên:

- Hoàng thượng, tiểu dân không hiểu vì sao hoàng thượng muốn bắt tiểu dân?

Hoàng đế cười lạnh:

- Lâm Tam, trẫm hỏi lại ngươi một lần nữa, khi ngươi đánh Bạch Liên giáo, thánh mẫu kia của Bạch Liên giáo có phải đã táng thân trong vạn pháo hay không?

- Điều này...

Lâm Văn Vinh cả kinh, ý niệm trong đầu vội xoay chuyển:

- Trên lý lẽ mà nói, thì lẽ ra phải là như vậy!

- Thì phải là như vậy... Thì phải là như thế ư? Ngươi có thể bình yên vô sự trong vạn pháo, Bạch Liên thánh mẫu há phải táng thân trong biển lửa? Lâm Tam, trẫm niệm tình ngươi có công lao, cho ngươi một cơ hội nữa, thế nhưng ngươi lại không thành thật. Bạch Liên thánh mẫu, An Bích Như, An tử tử, sư phó tử tử, từng câu từng chữ thân thiết, hừ, Lâm Tam, ngươi thật sự không biết nàng ta sao?

Hoàng đế nói không nhanh không chậm, nhưng từng từ lại như nện vào ngực Lâm Văn Vinh.

“An tử tử, sư phó tử tử, mấy từ này đều là những lời xưng hô vô cùng bí mật, chỉ có vài người biết, lão hoàng đế nghe được từ đâu? Chẳng lẽ...” Lâm Văn Vinh ngây dại, không dám nghĩ tiếp nữa.

Trong mắt hoàng đế ánh lên quang mang, hừ một tiếng:

- Trẫm niệm tình ngươi còn trẻ tuổi, không biết lòng người hiểm ác. Lại cho ngươi một cơ hội nữa. Chỉ cần ngươi nói ra Bạch Liên thánh mẫu ở nơi nào, trẫm liền bỏ qua chuyện cũ, lại còn sẽ trọng dụng ngươi. Nếu ngươi không nói...

Trên mặt hoàng đế hiện lên vẻ ngoan độc, lông mày khé nhướng lên, không cần nói cũng biết là sẽ có hậu quả gì rồi.

“Mẹ nó, ta đã biết là có âm mưu mà, phòng ngủ của hoàng đế làm sao có thể tùy tiện đi vào chứ? Thế mà lão Từ còn dám nói là ân điển bằng trời.” Hắc hối hận cũng không còn kịp nữa, nghĩ tới những lần qua lại với An Bích Như. Nàng tuy là khắp nơi làm khó mình, nhưng cũng luôn luôn lộ vẻ quan tâm, loại quan hệ nửa bạn nửa địch này khiến tự đáy lòng hắc hối nảy sinh những cảm giác đặc biệt. Đừng nói là không biết An tử tử ở đâu. Cho dù là biết, hắc cũng không nói.

Lâm Văn Vinh nghiêng răng lại rồi cười lớn:

- Hoàng thượng lão gia, ngài như thế này là coi ta là tiểu nhân rồi. Lâm Tam ta có thể lừa gạt người cả thiên hạ. Nhưng tuyệt không lừa gạt chính mình. Ta biết An tử tử không sai, nhưng ta cũng biết ngài. Ta diệt Bạch Liên giáo giúp ngài, An tử tử lại cứu mạng của ta. Nàng là cô gái yếu ớt đã mất đi chỗ dựa, sớm mất đi ý chống lại Đại Hoa rồi. Ta không làm việc gì có lỗi với hoàng đế nhưng cũng sẽ chẳng làm điều chi phản bội lại bằng hữu.

-To gan!

Hoàng đế vỗ mạnh lên long ý:

- Người dám luận trảm ngang với phản tặc Bạch Liên? Người đâu, lời Lâm Tam xuống. Chém!

Mấy tên thị vệ lưng hùm vai gấu hung dữ lao đến, Lâm Văn Vinh cố sức tránh thoát, lớn tiếng nói:

- Lâm mỗ ta vốn là một gia đình nhỏ nhỏ của Tiêu gia, không cầu danh, không cầu lợi, chưa từng muốn lên triều làm quan tướng. Là hoàng thượng lão gia ép ta tới, giờ đây lại vì một chuyện mù mờ mà muốn chém ta. Hoàng thượng, ngài làm việc này thật không có đạo lý.

Mấy tên hộ vệ lời hắc ra ngoài, Lâm Văn Vinh mấy lần không nhin nổi muốn lấy hỏa thương ở trong ngực, nhưng ngăn lại người đối diện chính là cha của Thanh Tuyền, trong lòng hắc rất khó xử.

Sắc mặt hoàng đế vẫn âm trầm, nhưng trong mắt khi nổi lửa, khi thì bình tĩnh, cho tới khi Lâm Tam bị lời đi, ông mới bắt đầu đi lắc đầu. Cười khổ nói:

- Vẫn là thứ đáng chết. Tiểu Ngụy tử, người người tìm cho trảm, thật có mấy phần đảm sắc đó.

Lão Ngụy mù từ sau rèm đi ra, khom người quỳ xuống đất nói:

- Nô tài xin chủ tử khai ân, tha mạng cho hắc. Hắc không biết chút gì về việc này, bị cuốn vào, toàn là bởi vì nô tài ý riêng của nô tài, xin chủ tử tha mạng cho hắc.

Hoàng đế hăm hừ:

- Tiểu Ngụy tử, trên đời này còn có người vô tội sao? Mỗi người chết đều có lý do đáng chết, người nói hắc vô tội, nhưng hắc hi sinh vì hoàng gia Đại Hoa ta, làm sao nói tới vô tội? Hắc tuy là nhân tài, chỉ đáng tiếc tính tình hơi ngang ngạnh một chút!

- Chủ nhân, tính tình hắc ngang ngạnh chưa hắc là chuyện xấu, hắc đã nguyện ý hi sinh tính mạng vì bằng hữu, tóm lại vẫn tốt hơn kẻ vì lợi ích bán đứng tri kỷ. Lão nô nhớ khi tiên hoàng còn sống từng khen ngài, tính cách kiên định, cứng rắn bất khuất, có thể ẩn nhẫn hai mươi năm, đánh một đòn mà trí mệnh. Lâm Tam này tuy không có tính ẩn nhẫn như ngài, nhưng về sự cứng rắn, lại cũng có chút phong độ của ngài.

-Ha ha ha ha...

Hoàng đế lớn tiếng cười to:

- Tiểu ngụy tử, khó tưởng người còn nhớ kỹ những lời phụ hoàng ta nói, rất tốt, rất tốt. Người nói không sai, trên thế giới này nhiều kẻ phản bội, có cốt khí giống như Lâm Tam chẳng có bao nhiêu nữa. Hắc đã vì một tên phản tặc mà không sợ mất đầu, ngày sau nhất định cũng sẽ không phản bội ta.

-Vậy hoàng thượng vì sao còn muốn...

Ngụy lão đầu không hiểu nghi hoặc, lại bị hoàng đế cắt ngang:

- Người cho rằng trăm thật sự muốn giết hần sao?

Trong mắt hoàng đế lóe sáng, khóe miệng càng lộ rõ nét tiếu ý.

-Lão nô hiểu rồi.

Ngụy lão đầu liền vui mừng, vội vàng khấu đầu:

- Hoàng thượng hùng tài đại lược, nhìn xa trong rộng, nô tài vô cùng bội phục.

Hoàng đế tự mình đỡ hần dậy:

- Tiểu ngụy tử à, người một mực trung thành với trăm, điều đó trăm biết. Lâm Tam này người tuyển chọn không sai, thậm chí Tô Mộ Bạch mà trăm phí hết tâm tư bồi dưỡng lại khiến trăm có chút thất vọng. Đóa hoa được chăm tưới chu đáo vẫn không mạnh mẽ bằng đóa hoa dại, trăm hôm nay cuối cùng cũng hiểu rõ đạo lý này.

Trong lòng lão Ngụy mừng rỡ, nhưng không biểu lộ ra ngoài chút nào, thiên uy khó dò, ai mà biết được hoàng đế nói thật hay giả. Chỉ nghe hoàng đế tiếp tục nói:

- Lâm Tam là một mầm non tốt, nhưng hần dính líu với Bạch Liên thánh mẫu, đây là việc trăm không thể nào dễ dàng tha thứ. Lần này, trăm phải triệt để cắt đứt tâm tư của hần.

Trong mắt hoàng đế lóe lên tia lạnh lẽo, sát khí trên mặt đã không thể che dấu, quát lớn:

- Người đâu...

Một tiểu thái giám vội vàng tiến đến nói:

- Nô tài có mặt!

- Truyền lệnh, thông cáo ngay trong đêm, dán khắp đường lớn ngõ nhỏ trong thành, nói có một nghi phạm thân là đại tướng triều đình, khi vây công Bạch Liên giáo, lại tư thông với Bạch Liên thánh mẫu, tội không thể tha. Tối nay giải tới thiên lao, ngày mai sau giờ Ngọ xử trăm trước cổng chợ.

- Tuân chỉ!

Tiểu thái giám nhận lệnh rồi đi. Lão Ngụy thâm kinh hãi, hoàng đế tửu tửu cười, nói:

- Tiểu Ngụy tử, người hiểu được ý của trăm hay không?

Lão Ngụy cúi đầu cung kính:

- Hoàng thượng làm vậy là bức bách Bạch Liên thánh mẫu đêm nay tới cứu người. Nếu ả không tới, ắt giữa Lâm Tam và ả sinh ra hiềm khích, nếu ả tới thì mọi chuyện sẽ xong hết. Hoàng thượng anh minh.

Hoàng đế gật gù đầu:

- Tiểu ngụy tử, rốt cuộc vẫn là người hiểu tâm tư của trăm nhất. Lâm Tam ơ là Lâm Tam, người chó có làm trăm thất vọng đó.

“Mẹ nó, phản thôi, nếu không phản, đầu của lão tử sẽ phải rơi xuống đất như quả dưa...” Bị thị vệ giải ra ngoài cửa, ý nghĩ trong đầu Lâm Văn Vinh xoay chuyển gấp gáp, vừa muốn mò vào khẩu súng trong ngực, lại thấy Cao công công vội vã chạy tới, nhìn Lâm Văn Vinh, cao giọng hô:

- Hoàng thượng có chỉ, tạm thời bắt giữ Lâm Tam, giải vào thiên lao.

“Thiên lao?” Trong đầu Lâm Văn Vinh còn chưa tính tới việc này: “Làm sao thoát một cái từ tử hình biến thành hoán chết rồi, ta có còn cần phải làm phản hay không đây? Mẹ nó, lão hoàng đế này làm việc thật không thống khoái.”

Cao công công đi tới, khẽ nhắc nhở:

- Lâm đại nhân, hoàng thượng nói đưa ngài tới thiên lao ở tạm vài ngày, đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm, nếu thông suốt rồi thì hãy bẩm báo lại với hoàng thượng.

“Tôi thiên lao suy ngẫm? Đây là sự uy hiếp trần trụi sao.” Hấn vội vàng hỏi:

- Nếu không nghĩ ra thì sao? Hoàng thượng có nói gì nữa hay không?

-Điều này hoàng thượng lại không nhắc tới.

Cao công công lắc đầu:

- Thiên uy khó dò, những kẻ làm nô tài chúng ta, nào có thể đoán được hoàng thượng hùng tài đại lược chứ. Máy tên các người...

Cao công công chỉ vào mấy tên thị vệ nói:

-Hầu hạ Lâm đại nhân cho tốt, ngài nếu thiếu một sợi tóc nào, cẩn thận hoàng thượng bẻ đầu các người.

Mấy tên thị vệ vốn như hung tà ác sát lập tức buông tay Lâm Văn Vinh ra, một tên thị vệ trông đáng vẻ như đầu lĩnh cười nịnh hót:

- Lâm đại nhân, xin ngài đi theo tiểu nhân.

Thế nào là tâm tư của đế vương, Lâm Văn Vinh cuối cùng cũng được lĩnh giáo, một khắc thay đổi mấy lần, lúc thì xử trảm lúc thì vào thiên lao, cứ lần qua lật lại thế này, không bị hấn chém chết cũng bị hấn dọa chết rồi. Lâm Văn Vinh quay đầu nhìn lại cung Càn Thanh, chỉ thấy bên trong sáng tỏ, nhưng tĩnh mịch im ắng, hoàng đế vừa rồi rồi còn nói năng bạc ác, chớp mắt một cái chẳng còn động tĩnh. Hấn bất đắc dĩ đành lắc đầu: “Thanh Tuyền, tính tình của cha nàng thật khó mà hầu hạ nổi, thiếu chút nữa chém lão công của nàng rồi.

Chẳng giống với những người bị bắt, ngay cả người hấn dám thị vệ cũng chẳng dám lục soát, liền “mời” hấn vào thiên lao, sớm đã có cai ngục cung kính nghênh đón phía trước, cẩn trọng tỉ mỉ đưa hấn vào một phòng giam lớn vừa rộng rãi lại sạch sẽ, đầy đủ chăn tơ giường ngọc, cầm kỳ thư họa, văn phong tứ bảo, đồ dùng tắm rửa, hô một tiếng là thứ gì cũng có đầy đủ. Trừ việc thiếu đi chút tự do còn lại cái gì cũng có, ngồi tù ở nơi này quả thực so với lũ quán còn thoải mái hơn.

Lâm Văn Vinh không dám tin liền dò xét xung quanh một lượt, thầm buồn cười: “Sau này lão tử nếu có thất nghiệp, cứ tới thiên lao ăn cơm tù là được.” Tên cai ngục cười nịnh nọt:

- Đại nhân, ngài xem còn thiếu cái gì, tiểu nhân sẽ đi làm cho ngài.

Lâm Văn Vinh móc từ trong lòng ngực ra một tấm ngân phiếu nhét vào tay hấn.

- Đủ rồi. Đa tạ đại ca, chút này xem như tiểu đệ mời mọi người uống rượu.

-Thế này sao được!

Cai ngục từ chối mấy lượt, cuối cùng cũng nhét ngân phiếu vào lòng, nụ cười trên mặt càng thêm phần thân thiết:

- Đại nhân, đêm nay ngài có cần phu nhân trong phủ hầu hạ không? Không biết phủ đệ của ngài ở đâu, muốn vị phu nhân nào? Hoặc là muốn vị tiểu thư hồng nhan nào ở Bát đại Hồ Đồng? tiểu nhân sẽ đi tuyên triệu cho ngài.

Lâm Văn Vinh hít một hơi lạnh, phục vụ ở đây thật là quá tốt. Có điều là việc ngồi tù, không thể để cho Đại tiểu thư biết được, nếu không thì không biết nha đầu đó không biết sẽ làm ra việc gì nữa.

Lâm Văn Vinh lắc đầu cười:

- Phu nhân và tình nhân của ta quá nhiều, nếu là gọi tới một người, những người khác sẽ náo loạn không vui. Thôi thì bỏ đi, vị đại ca này, sự phục vụ của các người ở đây không tệ... À, trước ta, vị đại nhân nào đã ở đây rồi à?

-Xin thưa với ngài, trước đây Từ Vị đại nhân cũng đã ở qua.

Cai ngục cung kính nói:

Lâm Văn Vinh liền sững sốt rồi lập tức cười ha hả: “Thì ra lão Từ cũng đã ở đại lao! Nói như thế Lâm Tam ta cùng Từ Vị cũng cùng một bậc, ngồi thiên lao này cũng không phải oán thán gì nữa!”

279. Chương 277: Giải Cứu

Đợi chờ trong đại lao thật là an nhàn, ăn no uống đủ, còn có người phục vụ, chẳng muốn tiêu điều cũng khó. Thấy trời không còn sớm nữa, Lâm Văn Vinh đang muốn vui đầu ngủ, đột nhiên nhớ tới một việc, tức thì trên người mồ hôi lạnh đầm dề.

Sáng mai chính là ngày Nghê Thường công chúa công khai kén rể. Nếu như Thanh Tuyền thật sự là Nghê Thường công chúa, vậy thì đại sự không ổn rồi. Sứ thần Đột Quyết và tiểu vương tử Cao Ly kia như hổ đói nhìn mồi, không cưới được Nghê Thường công chúa về thì sẽ thế không từ bỏ. Nhưng mà ta lại ở trong thiên lao không thể đi, nếu vạn nhất Thanh Tuyền xảy ra chuyện gì thì lúc đó có hối hận cả đời cũng chẳng còn kịp nữa.

Hắn càng nghĩ càng lo sợ, trong lòng khó chịu như có ngàn vạn con mèo cào cào, không ngừng đi đi lại lại trong thiên lao, nhưng không nặn ra nổi một chủ ý nào.

Chẳng lẽ phải thỏa hiệp với lão hoàng đế kia, nói ra hành tung của An tử tỷ? Nhưng cho dù muốn thỏa hiệp, thì hắn làm sao có thể biết bây giờ An Bích Như ở đâu chứ? Mẹ nó chứ, phiền toái lớn rồi, ta đã biết hoàng đế không có dễ gặp như vậy mà.

Hắn sốt ruột như kiến bỏ chảo nóng, cứ mãi đi tới đi lui ở trong phòng, thời gian từng giây một qua đi mà hắn vẫn không hề nghĩ ra chút biện pháp nào. Lúc này trăng đã lên giữa trời, vạn vật yên tĩnh, trong thiên lao trống không, trừ tiếng ngáy rất nhỏ của hai tên thủ vệ gác trên bàn, không nghe thấy chút âm thanh nào.

Lâm Văn Vinh đang lo lắng thì bỗng nhiên nghe thấy một tiếng động khe khẽ vang lên. Vừa ngẩng đầu lên nhìn, liền thấy một bóng đen mảnh mai che mặt bằng lụa mỏng, đang rón rén lên tới bên này.

Ánh mắt của bóng đen kia lộ ra ngoài tấm lụa mỏng sáng ngời có thần, tựa như được bao lên một làn nước mong manh, nhìn thấy Lâm Văn Vinh, tức thì lóe lên vẻ vui mừng, vội vàng đưa bàn tay nhỏ khê ‘suyt’ một tiếng, ý bảo hắn đừng lên tiếng.

Tim Lâm Văn Vinh đập loạn, đây là ai? Hắn làm sao lại đến thiên lao? Là tới cứu ta sao?

Bóng đen mảnh mai kia nhìn chung quanh, thấy bốn phía không tiếng động, khê nhún mình đã nhảy tới bên người hai tên thủ vệ ngủ say, hai tay ấn khê, hai thủ vệ cùng hự một tiếng, liền mềm nhũn ra ngã xuống.

- Người là ai?

Lâm Văn Vinh vội hỏi khê.

Bóng đen lắc đầu, lấy ra chìa khóa trên người thủ vệ, nhảy tới bên cửa, lách cách hai tiếng mở được chiếc khóa lớn trên cửa ra. Lâm Văn Vinh vẫn đang còn đợi để hỏi tiếp thì bóng đen kia đã kéo tấm lụa mỏng trên mặt xuống, lộ ra khuôn mặt quyến rũ diễm lệ.

- An tử tỷ?

Lâm Văn Vinh kinh hãi lắp bắp, nghĩ tới ai thì quả nhiên người đó tới:

- Tỷ, tỷ sao lại tới thiên lao chứ?

Ánh mắt An Bích Như long lanh lay chuyển, im lặng bình thản nhìn hắn, trên mặt hiện lên một nụ cười dịu dàng:

- Người đã có thể tới, ta làm sao không thể tới?

-Sao giống được!

Lâm Văn Vinh vội nói:

-Ta tới không có nguy hiểm, còn tỷ tới lại quá nhiều nguy hiểm! Hoàng đế đang muốn bắt tỷ đó.

An Bích Như cười khổ:

- Không có nguy hiểm? Ai nói với người là không có nguy hiểm? Hoàng Đế đã truyền thông báo trong đêm, nói người câu kết với Bạch Liên thánh mẫu, sau giờ Ngọ ngày mai sẽ chém đầu người thị chúng, chẳng lẽ người không biết?

Lâm Văn Vinh nhướn mày: "Không thể nào! Hoàng đế nếu như muốn giết ta, hôm nay đã trực tiếp chém cái rắc rồi, còn đợi tới ngày mai sao? Về mặt hấn trịnh trọng:

- Sư phụ tỷ tỷ, tỷ có được tin tức này từ đâu?

- Trên đường dán đầy cáo thị, trong kinh thành đều biết cả rồi. Tuy không nói rõ là ai, nhưng ta vừa xem liền biết ngay là người. Không cần nói nhiều nữa, nơi này nguy hiểm, người mau chạy theo ta!

An Bích Như nói rồi, nắm lấy tay muốn hấn chạy ra ngoài.

Lâm Văn Vinh thở dài:

- Sư phụ tỷ tỷ, tỷ thật là khờ! Đây rõ ràng là cạm bẫy mà hoàng đế sắp xếp, mục đích chính là muốn cho tỷ mắc bẫy, tỷ làm sao lại nhìn không ra chứ? Lúc này ngoài cửa sợ rằng sớm đã an bài thiên la địa võng rồi, tỷ làm sao có thể chạy trốn chứ?

An Bích Như cười dịu dàng, trong mắt đã long lanh nước, giọng nói tràn đầy tình cảm ấm áp:

- Đệ đệ ngốc, người mới thực sự là ngốc đó, hoàng đế muốn người thú tội người cứ đem tỷ tỷ ta dâng lên, thì có làm sao đâu? Bọn họ sao bắt nổi ta! Ta chỉ là một Miêu nữ đệ tiện, không đáng để người vì ta mà thế này.

- Miêu nữ, Miêu nữ thì làm sao?

Lâm Văn Vinh nói:

- Chỉ có Miêu nữ là đa tình nhất, ta thích nhất chính là Miêu nữ.

An Bích Như nghe xong khẽ cười, tiếng trong như chuông bạc ngân:

- Người vì ta có thể không cần tính mạng, An Bích Như ta tuy hèn mọn, nhưng cũng biết hai chữ nhân nghĩa, Miêu nữ ta có ân tất báo. Đệ đệ tốt, có phải là người thích tỷ tỷ hay không?

"Toát cả mồ hôi! Miêu nữ quả nhiên là quá thẳng thắn!" Mặc dù trong chốn nguy hiểm, nhưng Lâm đại nhân trời sinh tâm thiện, thấy An Bích Như da trắng môi đỏ, mặt như hoa đào, trong mắt nhu tình như nước, bộ ngực đầy đặn khi lên khi xuống đầy mê hoặc, thật chẳng còn lời nào để diễn tả.

- Sư phụ tỷ tỷ, tỷ làm sao lại hỏi vấn đề khó như vậy, ta sẽ nương đó.

Lâm Văn Vinh cười hì hì.

An Bích Như khẽ hé đôi môi đỏ mọng của, dịu dàng nói:

- Trước đây, người muốn chiếm tiện nghi của tỷ tỷ, tỷ tỷ đều trăm phương ngàn cách ngăn cản người, hôm nay, tỷ tỷ sẽ thuận theo người.

Mặt nàng liền ửng hồng, đôi mắt mơ màng, mang theo sự thẹn thùng vô hạn, đôi môi đỏ thắm nhẹ mấp máy, ưỡn ngọc nhũ mềm mại lên rồi từ từ ghé sát vào người hấn mà thì thầm:

- Người sờ xem, của tỷ tỷ có phải rất lớn hay không? Có phải còn lớn hơn cả Đại tiểu thư? Đệ đệ tốt, tỷ tỷ chưa từng cho nam nhân chạm vào đâu đó.

Lâm Văn Vinh nghe thấy huyết mạch liền phun trào: "Nói nàng không phải là hồ ly tinh, quả thực là không có thiên lý, thời khắc nguy hiểm như thế này mà nàng còn dụ hoặc ta."

Có tiện nghi mà không chiếm là Vương Bát Đản, kệ là đang ở đâu, Lâm Văn Vinh bước thẳng tới, nghiêm mặt nói:

- An tỷ tỷ, trực giác nói cho ta, nếu ta chiếm tiện nghi của tỷ tỷ là cảm thú, nếu không chiếm thì còn chẳng bằng cảm thú. Nếu đã như thế, ta đành phải làm cảm thú thôi.

Hắn đưa tay ra muốn làm cầm thú, trong mắt An Bích Như ẩn hiện sương mù mờ mịt, gương mặt khi thì e ấp ngượng ngùng khi thì đầy vẻ nhu tình. Thấy hai tay của hắn sắp tới trước ngực mình, chợt đưa bộ ngực tới lướt qua tay hắn. Nhưng Lâm đại nhân còn cảm nhận được cảm giác êm ái kia, An tỷ tỷ đã vội vàng co người lại, trên mặt hừng hực như lửa, gục vào đầu vai của hắn lau đi nước mắt, khi ngẩng đầu lên thì khuôn mặt đã đầy vẻ kiên nghị:

- Đệ đệ tốt, tỷ tỷ hôm nay dù mất đi tính mạng này cũng phải bảo hộ người chu toàn, hai ta cùng trở về Miêu trại, đi hưởng cuộc sống thần tiên. Đi...

Nàng nắm lấy Lâm Văn Vinh muốn đi ra ngoài, nhưng mới đi được vài bước liền nghe thấy một loạt tiếng 'xoạt xoạt xoạt' rít đánh sắc vang lên, vô số mũi tên bay tán loạn như cào cào, bắn về phía hai người.

- Mau lùi lại...

An Bích Như vội thét một tiếng, trường kiếm trong tay nhanh chóng vung lên, ánh bạc lấp lóe, trong nháy mắt dựng lên một bức tường kiếm ảnh, một hồi lách cách khê vang lên, mưa tên lần lượt rơi trên mặt đất.

- Lên...

An tỷ tỷ yêu kiều hô một tiếng, khê điểm chân, như chim yến giương cánh nhanh chóng phóng ra bên ngoài. Ngoài cửa vang lên một tiếng quát phẫn nộ:

- Dư nghiệt Bạch Liên mê hoặc bách tính, làm loạn giang sơn của trẫm, tội chết có dư. Các người giết ngay lập tức, không được sai sót.

Lâm Văn Vinh nghe rõ, trong âm thanh này có chút khàn khàn, đúng là hoàng đế phát ra. Lão hoàng đế này trắng đêm không ngủ, sắp đặt tỉ mỉ, đem Lâm Văn Vinh làm mồi câu An Bích Như tới, vẩy vào trong thiên lao này, nhỏ cổ tận gốc thanh trừ đốm tàn cuối cùng của Bạch Liên giáo, từ đó có thể thấy rằng lão ta thống hận Bạch Liên giáo tận xương tủy.

Cửa thiên lao đã có vô số hộ vệ trông giữ, mỗi người trong tay cầm cung cứng tên nhọn, đều là liên hoàn nổ của Thần Cơ doanh đã qua cải tiến của Từ Chỉ Tình. Thấy thế tới vùn vụt của An Bích Như, liên hoàn nổ trong tay mấy trăm hộ vệ đồng loạt bắn ra, mũi tên dày đặc như mưa xuân lao tới, so với trận tên vừa rồi còn hơn rất nhiều.

Võ công An Bích Như có cao hơn nữa, đối diện với trận mưa tên khủng bố này, cũng có sức mà chẳng thể dùng. Một mũi tên lạnh buốt sượt qua tai nàng, toàn thân đã ướt đầm mồ hôi, vội vàng xoay bước lui về bên người Lâm Văn Vinh.

Lâm Văn Vinh nắm tay nàng cười khổ:

- An tỷ tỷ, bên ngoài là hoàng đế tự mình tọa chấn, lần này chúng ta sợ là chạy không thoát rồi. Bạch Liên giáo các người thật sự có cừ hận với hoàng thượng lớn như vậy sao? Hoàng thượng bất kể lúc nào cũng không quên tiêu diệt Bạch Liên giáo?

An Bích Như bị hắn nắm lấy tay, trên mặt dường như phát sốt, khê lắc đầu:

- Hắn cừ hận không phải là Bạch Liên giáo, mà là người khác. Chỉ là năm đó Bạch Liên giáo ta từng giúp đỡ, phối hợp với người kia giết hắn. Mà hắn thì không thể tùy tiện ra tay với người kia, mối thù sâu nặng này tự nhiên chuyển qua Bạch Liên giáo ta rồi.

- Tỷ nói là Thành vương?

Lâm Văn Vinh kinh ngạc.

An Bích Như khê gật đầu, giọng ôn nhu:

- Huynh đệ bọn họ tranh đấu hơn hai mươi năm, cũng là hơn hai mươi năm ta cùng sư tỷ tranh đấu. Những rắc rối ngoắt ngoéo bên trong, không phải là hai ba lời có thể nói rõ được.

- Nhưng Hoàng thượng đã đăng cơ hơn hai mươi năm, chẳng lẽ còn không động tới được Thành vương ư? Không thể nào kém như thế chứ!

Lâm Văn Vinh nghi hoặc.

An Bích Như mỉm cười nhìn hắn, khẽ nói:

- Người ấy à, hai mươi năm trước chẳng lẽ không phải sinh trưởng ở Đại Hoa, sao ngay cả việc này cũng không biết?

“Thật hồ thẹn a! Không may bị An tỷ tỷ nói trúng.” Lâm Văn Vinh cười hì hì:

- Con người ta luôn chẳng quan tâm tới chiều chính, tỷ tỷ chê cười rồi.

-Chúng ta bị vây khốn ở đây, sợ là không bao lâu sẽ bị vạn tiễn xuyên tâm, chẳng biết làm sao người còn cười nổi.

An Bích Như bất đắc dĩ nói:

- Năm đó hai vị vương gia tranh đoạt, vốn mọi người đều ưa thích lão Tam, cũng chính là Thành vương hiện nay. Hắn đối xử với người rộng rãi, thủ hạ thực khách tới ba ngàn, lại nắm bộ lại, quyền thế như mặt trời giữa trưa. Đương kim hoàng đế năm đó còn là nhị vương tử, tư chất bình thường, nhưng hắn có lòng nhẫn nại, ẩn nhẫn chờ thời. Khi lão hoàng đế bệnh nặng, Thành Vương gia bôn tẩu liên lạc khắp nơi, chuẩn bị cho bước đăng cơ cuối cùng. Chỉ có nhị vương tử trung hiếu nhân nghĩa hầu hạ bên người lão hoàng đế, ngay cả y phục cũng chưa từng thay ra.

Lâm Văn Vinh gật gù: “Đương kim hoàng đế, quả nhiên là một người rất mưu lược, rất nhẫn nại. Biết rõ thực lực của mình không bằng Thành Vương, nhưng nhắm chuẩn mục tiêu mà ngoạm chặt không rời, cuối cùng đã thành công. Từ điểm này mà nói, để hắn đăng cơ kế vị cũng không có gì sai.”

An Bích Như đang định nói tiếp, chợt nghe bên ngoài hô hào, tiếp đó là tiếng chém giết binh khí giao nhau, có thị vệ cao giọng hô:

- Có thích khách, mau bảo hộ hoàng thượng!

280. Chương 278 :: Rốt Cuộc Là Muốn Làm Gì ??

Hai người đưa mắt nhìn nhau mà không nói nổi lời nào. Thích khách? Thích khách lớn nhất ở đây này, bên ngoài là nhân mã ở đâu kéo tới, Lâm Văn Vinh nắm bàn tay nhỏ của nàng, hỏi:

-Tỷ tỷ, tỷ còn hẹn người nào khác tới cứu ta sao?

An Bích Như trừng mắt nhìn hắn, gắt giọng:

- Người nói gì đó, Bạch Liên giáo của ta đã bị người diệt rồi, còn đi đâu hẹn ai tới cứu người nữa? Chẳng lẽ muốn ta đi cầu Thành Vương ư? Thành Vương...

Sắc mặt nàng biến đổi, dường như ngộ ra điều gì đó, cả kinh nói:

- Chẳng lẽ là Thành Vương?

Lâm Văn Vinh lắc đầu tỏ vẻ không hiểu, lúc này trong kinh thành thế lực khắp nơi tụ tập, trừ Thành vương ra, còn có Đột Quyết và Cao Ly, bất kỳ phe nào cũng có lý do ám sát hoàng đế.

Bên ngoài tiếng hò hét đòi chém giết liên miên, đao kiếm ‘loảng choảng’ chạm nhau, thỉnh thoảng còn có tiếng kêu thảm của những kẻ bị rơi ngã xuống đất. Giao tranh rất kịch liệt, nhưng dù sao hộ vệ canh ở cửa thiên lao cũng ít đi rất nhiều.

-Chúng ta đi mau!

An Bích Như cũng mặc kệ bên ngoài là nhân mã của phe nào, lấy khăn che mặt rồi hai người liền theo cửa lao phóng ra bên ngoài.

Nhóm thích khách mới đến này có khí thế vô cùng dũng mãnh, vệ sĩ giữ thiên lao đã bị điều đi quá nửa. Trong mắt An Bích Như ánh lên vẻ ngoan độc, trường kiếm trong tay như rắn độc phun nọc, chỉ trong nháy mắt liền đâm ngã mấy người. Lâm Văn Vinh một tay cầm hỏa thương, một tay nắm phong châm, theo sát

đằng sau nàng. Cảnh chém giết lúc này đúng là đao thật thương thật, không cẩn thận một chút là có thể thực sự đi đời nhà ma.

Hai người xông ra cửa lao, nhìn về phía giữa khu ngục viên, tức thì kinh hãi chấn động. Chỉ thấy trong đó vô vàn hộ vệ cung đình tụ tập, đang vây giết mấy trăm sát thủ áo đen. Đằng xa đặt một chiếc long ỷ, hoàng đế ngồi trên đó nhìn cảnh chém giết, mặt không chút biến sắc, mấy trăm hộ vệ vây chặt xung quanh.

Nhìn ngược lại phái đám người áo đen, toàn thân trên dưới thương tích chằng chịt, có kẻ toàn thân cắm đầy mũi tên, nhưng không một ai ngã xuống, ngược lại càng lúc càng trở nên dũng mãnh. Đao bổ kiếm chém, trong nháy mắt liền loại bỏ mười mấy vệ sĩ, khiến cho chúng chết thật thê thảm không toàn thây. Chỉ một loáng sau thì hơn trăm người áo đen đã xuyên thủng một lỗ lớn của hàng rào phòng tuyến những hộ vệ kia.

-Tử sĩ!

An Bích Như kinh ngạc nói.

-Tử thi? Tử thi gì?

Lâm Văn Vinh không hiểu nói.

An tử tử phong tình vạn chủng lườm hắn một cái, thì thầm:

- Không phải là tử thi mà là tử sĩ! Những người này đều bị cho dùng thuốc kích thích, thuần dưỡng một thời gian dài. Đồng thời mất tất cả tri giác, dũng mãnh không sợ chết. Chẳng trách chúng ta có thể dễ dàng xông ra như thế, có một trăm tử sĩ này, đủ địch với mấy trăm cao thủ trong cung. Bọn chúng làm gì còn thời gian để ý tới chúng ta?

“Mẹ nói, thì ra là ăn thuốc mê cùng chất kích thích, khó trách lại cuồng bạo như vậy!” Hộ vệ bảo vệ bên người hoàng đế thấy tử sĩ áo đen lao tới, tức thì quát lớn:

- Hộ giá, mau hộ giá!

Một bên thị vệ bộ dạng thống lĩnh, vội vàng quỳ rạp xuống đất:

- Hoàng thượng, thích khách đều là những tử sĩ mất đi tri giác, hết sức mãnh mẽ. Tình cảnh nơi này vô cùng nguy hiểm, xin hoàng thượng nhanh chóng đi giá tới cung Càn Thanh.

Hoàng đế đại nộ, vỗ long ỷ vờn người đứng dậy:

- To gan, ở đây là dưới chân thiên tử, còn tận trong thiên lao, trẫm há có lý nào phải lùi lại? Trẫm ngược lại muốn xem coi, là ai muốn tới giết trẫm? Cao Bình, Cao Bình...

Cao công công vội vàng đi tới, giọng run rẩy:

- Nô tài có mặt!

-Truyền lệnh xuống, hộ vệ tử chiến đêm nay, mỗi người ban tặng ngàn lượng, người nhà cả đời được miễn thuế!

Hoàng đế lớn tiếng nói.

-Tuân chỉ!

Cao công công vội vàng lĩnh thánh chỉ lùi lại.

Đám thị vệ vốn đã đỏ cả mắt, nghe thấy hoàng đế ban thưởng hậu hỉ như thế thì càng phấn khích, người người liều mạng, cùng với hơn trăm tử sĩ cuốn vào nhau. Đám hộ vệ dùng thân thể của chính mình tạo thành từng lớp tường người ngăn trước mặt hoàng đế, thỉnh thoảng có thêm hộ vệ tới gia nhập vào. Nhất thời, trong vườn huyết nhục tung tóe, tiếng kêu thảm liên miên không dứt.

Lâm Văn Vinh nhìn tới ngây người, không phải là Lâm đại nhân ta vào thiên lao sao, bày ra tràng diện lớn thế này làm gì, vừa là An tử tử tới cứu, vừa là hoàng đế thân lâm, còn có người chết xác chất thành đống, máu chảy thành sông.

Cơ hội tốt ngàn năm mới có như thế, An Bích Như sao có thể bỏ qua, nắm lấy tay Lâm Văn Vinh khẽ nói:

- Chúng ta chạy nhanh thôi...

Nàng khẽ nhón chân, đang muốn phóng ra ngoài tường nhưng thấy Lâm Văn Vinh nhú mày, một phen cùng không rời.

-Làm sao vậy?

An Bích Như vội xay người trở lại hỏi.

-Sư phó tỷ tỷ, tỷ đi trước đi.

Lâm Văn Vinh khẽ thở dài, chỉ vào hoàng đế :

- Hiện giờ ta không thể bỏ đi được.

-Vì sao?

An Bích Như không hiểu nói

Thị vệ bên người hoàng đế tuy nhiều, nhưng tụ lại thành một cục, chân chính chiến đấu chỉ có không hơn một trăm người mà thôi. Tử sĩ áo đen tuy chỉ bằng một phần người bọn họ nhưng dũng mãnh vô cùng, thiệt hại mất hơn nửa, cũng đã dần dần tới gần bên người hoàng đế. Cao công công sớm đã bị dọa mất không còn giọt máu. Mất hổ của hoàng đế Đại Hoa lóe lên, càng thêm uy nghiêm, không hề có chút sợ hãi.

-Bởi vì, ông ấy là lão trượng nhân của ta!

Lâm Văn Vinh cười khổ nói.

-Người, người cũng biết rồi?

An Bích Như giật mình kinh hãi, lại thấy thân hình Lâm Văn Vinh chớp lên, đã lao vào trong đám người.

Một tên tử sĩ áo đen vừa vung quyền đâm nát cổ của một hộ vệ, đang muốn nhào về phía bên hoàng thượng. Hoàng đế nhíu mày cười lạnh, ánh mắt lấp lánh, vẫn không chút sợ hãi, tựa như có chỗ dựa.

Mắt thấy bên người hoàng đế không có một bóng người, tử sĩ kia muốn tới gần, trong lòng Lâm Văn Vinh khẩn trương: "Cha của Thanh Tuyền, ông không thể chết!

Dưới sự lo lắng, thân hình hần như điện, lóe lên một cái đã che trước người hoàng đế, phong châm và khẩu súng trong tay đồng thời khai hỏa. Một tiếng 'đoàng' lớn vang lên, nắm đấm của tử sĩ kia khó khăn lắm mới tới gần trước người Lâm Văn Vinh thì đã bị trúng đạn, thân hình lao đảo lùi ra xa, ngực thũng một lỗ lớn vô cùng khiếp người.

Lâm Văn Vinh thở hổn hển, kinh hãi khiếp vía, mồ hôi lạnh trên trán nhỏ xuống ròng ròng, vừa rồi nếu bắn chậm một chút nữa thì hần liền thực sự hi sinh vì bảo vệ hoàng thượng rồi, cũng không biết lão hoàng đế này có ban cho mình hai ngàn lượng phủ tuất hay không?

Hoàng đế lướt mắt nhìn qua, thấy người chắn trước mình lại là Lâm Văn Vinh vừa mới chạy thoát khỏi thiên lao, trong không khí có chút vui mừng, chậm rãi nói:

- Lâm Tam, người vì sao không mượn cơ hội này bỏ trốn, còn muốn liều mình cứu trăm làm gì?

- Người cho rằng ta muốn cứu người sao, nếu không phải là nể giữa chúng ta còn có chút giao tình, ta đã chẳng thêm để ý tới!

Lâm Văn Vinh sững sờ nói.

Hoàng đế nghe được cười ha hả, nắm lấy hần :

- Trẫm biết người oán trẫm, nhưng mà điều này cũng không trách trẫm được, ai bảo người câu kết với Bạch Liên thánh mẫu chứ. Thấy người đối xử với nàng ta có tình có nghĩa, nàng ta cũng không bỏ rơi người, chẳng lẽ hai người các người thật sự có chút dây dưa. Ha Ha, thật là thú vị! Lâm Tam, trẫm đáp ứng cho người, nếu người nạp được Bạch Liên thánh mẫu vào phòng thất, trẫm sẽ không truy cứu tội của nàng ta nữa.

- Điều này, rất là khó khăn...

Lâm Văn Vinh nhăn mặt:

- Lão gia tử, ngài không biết, ta và đồ đệ của nàng...

- Không cần nhiều lời. Cẩn thận trăm chút nữa thay đổi chủ ý, người có hối cũng không kịp nữa.

Về mặt hòa ái của hoàng đế thu lại, lạnh lùng nói. Lòng của hoàng đế quả nhiên khó có thể đo lường, Lâm Văn Vinh lắc đầu cười khổ.

Ở bên kia An Bích Như thấy Lâm Tam cùng hoàng đế trò chuyện với nhau rất vui vẻ. Nhớ tới trước khi Lâm Văn Vinh rời đi đã nói: "ông ấy là lão trưởng nhân của ta!" Trong lòng không khỏi chua xót: "Đúng thế, bọn họ là cha vợ con rể, có xảy ra chuyện gì cũng dễ nói, ta xen vào giữa chẳng là gì?

Hoàng đế giữ lấy Lâm Văn Vinh, thấy vừa rồi sau khi khẩu súng nổ đạn, trên mặt trên tay hấn chỗ nào cũng dính đầy vết thuốc súng, gật đầu cười nói:

- Trong tay người đã có súng, khi trăm muốn chém người, người vì sao lại không bắn trăm?

Ông cho rằng ta không nghĩ tới à, nếu chẳng phải ông và Thanh Tuyền có quan hệ, ta đã bùm cho một phát rồi. Lâm Văn Vinh lộ vẻ nhăn nhó khôn khổ không nói gì, hoàng đế mỉm cười, khẽ than:

- Tên hài tử người...

Lời vừa nói ra, nhưng liền kịp thời ngậm lại, trong mắt lần nữa phục hồi thần sắc trầm tĩnh, tựa hồ vừa rồi lời kia không phát ra từ miệng ông ta.

Rốt cuộc cũng có lượng lớn ngự lâm quân tới, hỏa tiễn của Thần Cơ doanh đồng thời bắn ra, tiêu diệt một trăm tử sĩ kia trong đám lửa.

Lâm Văn Vinh thấy An Bích Như nhìn ánh lửa mà ảm đạm xuất thần, liền tới bên người nàng khẽ cười:

- Tỷ tỷ, lời vừa rồi tỷ mới nói còn tính không?

- Lời nào?

An Bích Như khẽ vuốt lọn tóc bên tai, nụ cười mang một phong tư trác tuyệt.

- Tỷ nói đợi khi cứu ta ra thì chúng ta liền trở về Miêu trại, sống cuộc đời như thần tiên đó.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Sao vừa mới nói, chớp mắt một cái đã quên rồi vậy.

-Người cứ nằm mơ đi.

Ngón tay An Bích Như khẽ điểm vào trán hấn, liền phục hồi lại vẻ lạnh lùng thường ngày:

- Ta chỉ nói đùa với người thôi. Nam nhân nghe được ta nói lời này không có một ngàn, cũng tới tám trăm, tùy người coi có thật hay không thôi.

Nàng nói xong, nhìn hấn thật sâu, rồi bỗng lẩn tránh ánh mắt của hấn, khẽ điểm mũi chân, như ráng đỏ xa xăm, chớp mắt đã đi mất tăm.

Lâm Văn Vinh nhìn ngần người, lời của An tỷ tỷ này nói, mười phần tới tám phần là giả, lại chẳng biết hai phần nào mới là thật.

-Lâm Tam, có nhớ lời ta nói không?

Hoàng đế chậm rãi đi tới bên người hấn, nhìn bóng dáng An Bích Như mỉm cười:

- Người muốn cứu nàng ta, thì phải làm theo lời trăm. Trăm sẽ không cho phép lưu lại một địch nhân sống trên thế giới này.

- Lão gia tử, hay là ngài cứ đem ta trở về thiên lao là được.

Mặt Lâm Văn Vinh đầy vẻ sầu khổ:

- Nếu lấy An tỷ tỷ này, so với việc cứu ta ra khỏi thiên lao còn khó khăn hơn!

- Hồ đồ, người có thể mặc cả với trăm sao?

Hoàng đế hừ một tiếng:

- Chẳng lẽ người nghiện ngồi thiên lao rồi? Vậy cứ quyết định như thế! Cao Bình, bãi giá hồi cung...

- Ấy, lão gia tử, vậy ta thì sao? Ta làm thế nào bây giờ? Ta không thể trở về thiên lao được.

Lâm Văn Vinh vội kêu lên.

Loan giá của hoàng đế đã đi xa, Lâm Văn Vinh đành lắc đầu, Cao công công lại lặng lẽ tiến đến nhìn hần, trên mắt lão ta thoáng hiện một chút kinh hãi:

- Bẩm đại nhân, hoàng thượng phân phó, hôm nay ngài bận rộn cả ngày nên đặc biệt cho phép ngài đêm nay nghỉ ngơi ở trong cung...

“Nghỉ ngơi ở trong cung?” Lâm Văn Vinh liền nhảy dựng lên: “Hậu cung chính là nhà của hoàng đế, không phải là hoàng thân quốc thích thì ai dám có gan ở lại đây? Lão gia tử rốt cuộc muốn làm cái gì đây!”

281. Chương 279: Có Nên Câu Dẫn Hay Không?

Cung điện nơi Lâm đại nhân nghỉ ngơi có tên là Văn Tâm các, nằm bên cạnh cung Càn Thanh. Cao công công dẫn hần đi vào thì thấy căn phòng được chạm khắc cẩm thạch, đầy đủ chần nhưng nệm gấm, trang trí lộng lẫy mà nghiêm trang, bốn tiểu cung nữ vô cùng xinh xắn cung kính đứng một bên chuẩn bị hầu hạ, cúi đầu không dám ngược nhìn hần.

Chỗ ngủ nghỉ khi thì cung Càn Thanh lúc lại là thiên lao, thiếu chút nữa còn bị người ta bắn thành con nhím xù lông, Lâm đại nhân dù có đức bằng thép cũng sớm đã mệt mỏi không chịu nổi nữa. Chỉ là thấy bốn tiểu cô nương mỹ lệ này thì đôi mắt hần tức thì sáng rực lên: “Không thể nào, còn có cả những tiểu thư xinh đẹp phục vụ nữa ư?”

- Lâm đại nhân, ngài xem coi còn thiếu cái gì thì nô tài liền đi làm ngay cho ngài.

Cao công công khom người nhìn hần.

“Giờ cũng khuya lác khuya lơ rồi, còn làm cái rắm gì nữa, đợi người trở lại thì trời cũng sáng rồi, người phải để mấy cô bé này tới mát xa cho ta mới là phải đạo chứ!” Lâm Văn Vinh cười cợt một chút rồi nói:

- Công công không cần khách khí, được ân điển của hoàng đế ban chỗ này là tốt rồi, ta rất hài lòng.

Hần nhớ tới hồi sáng khi ra ngoài thì không biết Đại tiểu thư đã đi đâu, mà sau khi mình rời đi cũng chưa một lần trở về lại, nha đầu kia không biết sốt ruột thế nào rồi, bèn giữ Cao Bình lại:

- Cao công công, có thể làm phiền công công giúp ta một việc hay không?

Cao công công vội vàng kêu lên:

- Lâm đại nhân quá khách khí rồi. Có việc gì, xin ngài cứ mặc sức phân phó.

Lâm Văn Vinh mỉm cười:

- Là như thế này... Đêm nay ta nghỉ ở trong cung nhưng người nhà của ta không biết. Không dấu công công, trong nhà ta còn có một lão bà rất hay ghen, ta nếu không dặn dò nàng một tiếng thì nàng chắc sẽ cho rằng ta ở trong ổ của mấy vị hồng nhân kia. Công công xem có thể thay ta phái người truyền lời nói rằng hôm nay ta nghỉ ở trong cung, không trở về nữa.

Cao Bình đắn đo một hồi rồi do dự nói:

- Lâm đại nhân, hoàng thượng đã dặn dò đêm nay để ngài ở lại trong cung, không cần phải đi bất kỳ đâu. Còn nói tin tức này không ai được phép tiết lộ, nếu không sẽ chém đầu, tru di Cửu tộc. Việc phái người tới nhà ngài thì nô tài không dám, mong đại nhân thông cảm.

Có ở trong cung một đêm thôi mà lão hoàng đế còn làm cho thần thần bí bí như thế, cứ giống như sợ người ta thấy vậy. Có điều bởi vì chuyện của An Bích Như, nên lão hoàng đế còn chưa thể hoàn toàn an tâm về hắn cũng có thể hiểu được. Nếu như hiện giờ nhắc tới việc muốn xuất cung, không cần đoán cũng biết là hậu quả gì, hắn liền ngậm miệng không hỏi nữa.

Đuổi Cao công công lui ra, Lâm đại nhân vẫn còn đang trầm tư. Bốn tiểu cung nữ kia nhìn nhau, cuối cùng, một cung nữ tuổi hơi lớn trong số đó mở miệng trước:

- Đại, đại nhân. Nô tỳ Khinh Hồng, mời đại nhân tắm rửa...

- À, à, tắm rửa ư...?

Lâm Văn Vinh ngẩng đầu nhìn mấy tiểu cung nữ kia một cái, chỉ thấy bọn họ đều mười sáu mười bảy tuổi nhưng thân hình đã thành thực, kiều diễm như những đóa hoa, ánh mắt trông chờ đang nhìn hắn.

- Được rồi, tắm rửa thôi.

Lâm Văn Vinh cười nói. Bốn tiểu cung nữ liền vui vẻ vội vàng xúm tới, người thì cởi cúc, kẻ tháo thắt lưng, động tác rất nhanh nhẹn, chớp mắt một cái đã lột trần hắn ra.

- Này, này, các nàng làm gì đó? Nam nữ thụ thụ bất thân...

Bốn đôi tay nhỏ khẽ vuốt trên người hắn, làm cho hắn ngứa ngáy không yên, vội vàng kêu lên.

Tiểu cung nữ Khinh Hồng nói:

- Đại nhân, chúng nô tỳ hầu hạ ngài tắm rửa...

Toát mồ hôi, Lâm đại nhân giật mình hiểu ra: “Hóa ra là hầu hạ ta tắm rửa, không chỉ có giúp ta cởi y phục, còn muốn cọ lưng rửa tay chân cho ta, khi cao hứng, có thể cùng lão tử làm chút chuyện nhỏ kiểu như ba lượt bằng hỏa tương giao, hơn nữa mấy tiểu nha đầu quả thật tươi non mơn mớn như những bông hoa vẫn còn chưa hé nhụy. Mẹ nó, nhưng ta nhất định phải kiểm chế loại sinh hoạt tình thú phóng dăng xa đọa này... Chỉ qua loa một chút thôi, còn bằng hỏa tương giao thì đợi lần sau vậy, ha ha...”

Mấy tiểu nha đầu nửa vui nửa thẹn cởi y phục cho hắn, làm lộ ra một thân hình cường tráng, rồi vây lấy đưa hắn đến bồn tắm.

Bồn tắm này được tạc thành từ bạch ngọc, nước long lanh trong vắt không gợn chút tạp chất. Kim sang được mà Từ Chỉ Tình mang đến cho hắn quả nhiên là cực phẩm hiếm có trên đời, chỉ mới có hai ngày mà vết thương trên lưng hắn đã bong vảy. Tiến vào trong bồn tắm thả lỏng người ra, nước nóng tỏa ra làn hơi ấm khiến cho toàn thân hắn dễ chịu, xương cốt tựa hồ như đi vài phần.

- Ấy, các nàng sao còn chưa cởi đồ ra? Chẳng lẽ còn muốn ta gọi ma ma tang* đến?

Gương mặt xinh đẹp của bốn tiểu cung nữ đỏ bừng, lo lắng đứng túm lại một bên, bàn tay nhỏ nắm lấy vạt áo, muốn cởi ra, nhưng lại thẹn thùng. Lâm đại nhân cũng là khách quen, nhìn thấy cảnh này, liền bật cười.

(* Ma ma tang-à| | : Trong tiếng nhật gọi là ” ô ba tang”, một số nơi thích dùng từ này để chỉ những phụ nữ trung niên đáng ghét, điều này ít được biết đến, thêm nữa ngữ khí dần dần hòa trộn, các phát âm dần biến thành Ma ma tang, còn dùng chỉ những bà chủ kỹ viện thời cổ. Tổng hợp từ kênh hỏi đáp iask.sina.com.cn, ai có ý kiến khác có nguồn tốt hơn xin bổ xung)

- Đại nhân, ma ma tang là gì?

Cung nữ Khinh Hồng cầm đầu kia e lệ hỏi.

- À, ma ma tang, là một vị lão ma ma hiền lành, bà ta đối xử với tất cả nữ nhi đều rất hòa ái lương thiện, còn những nữ nhi đều cam tâm tình nguyện đem tiền nuôi dưỡng bà ta.

Lâm đại nhân kiên nhẫn giải thích.

- Vậy chẳng phải giống với nương thân sao? Đại nhân, nương thân của nô tỳ có phải cũng là ma ma tang mà ngài nói?

Một tiểu cung nữ hỏi:

Toát mồ hôi, cái này, thật không thể so sánh được, Lâm đại nhân cười ha hả:

- Điều này, có chút khác biệt nhỏ, khác biệt rất nhỏ, ta nói nàng cũng không hiểu đâu. Ấy, cởi đi, mọi người mau cởi đi, cởi rồi cùng nhau tắm rửa cho sạch sẽ.

Khuôn mặt của mấy tiểu cung nữ đỏ bừng, các nàng đã từng nghe nói các vị tỷ muội khác từng đi phục vụ các đại nhân nghỉ tạm trong cung, nhưng ai cũng giữ nghiêm lễ tiết, tuyệt không dám động chân động tay với các nàng. Không ngờ rằng tới lượt các nàng, lại gặp phải một vị đại nhân chẳng biết xấu hổ, cởi y phục cứ như cắt đậu hũ, còn liên tục thúc giục bọn họ cởi, cũng không thềm để ý xem đây là nơi tôn nghiêm nào, thật là quá mức to gan cuồng vọng.

Cung nữ đứng đầu nháy mắt ra hiệu, bốn tiểu nha đầu mặc cổ đưa ngọc thủ chậm rãi cởi hết ngoại y trên người. Chẳng bao lâu, bốn người chỉ còn lại tiểu y, lộ ra chân ngọc da tuyết trắng bóng mịn màng. Bốn người các nàng cao ngang nhau, bộ ngực ai cũng cao vun vút, nhấp nhô phập phồng theo từng bước chân.

Các cung nữ từ từ tiến vào trong nước, gò má như lửa thiêu, chậm rãi tới gần Lâm Văn Vinh, giọng Khinh Hồng run rẩy:

- Đại nhân, nô tỳ hầu hạ ngài tắm rửa.

Nhìn bốn thân thể tươi non mang theo sự dụ hoặc vô hạn, chậm rãi dán sát người mình. Trái tim Lâm Văn Vinh đập thành thịch: “Tư vị của rau non quả nhiên là khác biệt a!”

Bốn đôi tay nhỏ chậm rãi đặt lên cổ, eo, đùi hấn, nhẹ nhàng kì cọ, ngửi thấy u hương thoang thoảng từ trên người bốn nữ hài tỏa ra, Lâm đại nhân thoải mái rên một tiếng, cười phóng túng:

- Tiểu muội muội, hạ tay xuống một chút. Ồ, một chút nữa, đứng ở đó, nắm lấy. Đừng dừng lại.

Tiểu cung nữ Khinh Hồng nghe được thì trong lòng run lên, đỏ bừng mặt nhéo lên chân hấn một cái:

- Đại nhân, cái xấu chết đi được, chỉ bóp chân mà thôi...

Lâm Văn Vinh bật cười dâm dăng, một ngày hôm nay kể ra đã phải chịu kinh hãi mấy lần, nếu không kiểm lại chút nào thật không phải với chính bản thân. Ngâm mình tắm rửa, trên đùa tiểu cô nương thật là thích a!

- Tiểu muội muội, ta dạy cho muội một trò rất mới. Trò này có tên rất hay, gọi là ‘tô hung thối’, sau này có cơ hội lại dạy các muội thêm trò băng hỏa...

Lâm đại nhân nở một nụ cười dâm dăng...

Mấy tiểu cung nữ này chuyên hầu hạ việc tắm rửa trong cung đã mấy năm nên cũng hiểu biết từ rất sớm, vừa nghe tên ‘tô hung thối’ liền biết ngay là không phải là trò tử tế gì, cùng khẽ gắt một tiếng. Lâm Văn Vinh cười ha hả thả mình vào trong nước chẳng muốn nhúc nhích, mặc cho mấy tiểu cung nữ xoa bóp.

Chuyện ngày hôm nay thật tệ hại! Uống công hấn bình thường vẫn tự nhận là mình vô cùng thông minh, nhưng dẫu với lão hoàng đế một lượt lại luôn rơi xuống hạ phong, bị ông nắm mũi lôi đi, trong có một ngày ngắn ngủi kéo lên đề xuống đến mấy lần, người khác cả đời nghĩ cũng khó trải qua nhiều việc như vậy. Buông tha cho An tỷ tỷ rồi, lão hoàng đế lại ép hấn ở lại trong cung, còn phái mấy cung nữ tư chất thượng đẳng tới hầu hạ hấn, sự huyền diệu bên trong thật khó lý giải. Hấn nghĩ ngợi chốc lát rồi ngáp dài một cái, bất tri bất giác ngủ mất lúc nào.

Cứ thế mơ mơ hồ hồ ngủ luôn ở trong điện. Khi tỉnh lại đã không còn sớm nữa, bốn tiểu cô nương hầu hạ hấn vẫn trông nom ở bên, Lâm Văn Vinh nắm lấy cung nữ đứng đầu hỏi:

- Khinh Hồng, lúc này là giờ nào rồi?

- Đại nhân, đã qua giờ thìn.

Tiểu cung nữ cung kính:

(Giờ thìn là 7-9 h sáng)

- Ồ, giờ thìn!

Lâm đại nhân đang ngáp dài thì lập tức hốt hoảng:

- Cái gì? giờ thìn? Sao không ai đánh thức ta?

Khinh Hồng liếc nhìn hần, che miệng cười:

- Đại nhân, ngài thật chẳng giống với bất kỳ người nào khác. Các đại nhân khác khi vào cung nghỉ ngơi đều run run rẩy rẩy, một khắc cũng phải tỉnh lại mất mấy lần. Chưa rạng sáng đã vội tạ hoàng ân rồi rời cung, so với thái giám báo giờ còn đúng giờ hơn. Lão nhân gia ngài đúng là không phải nhất, buổi tảo triều qua rồi cũng không thấy ngài tỉnh dậy. Cao công công đêm qua đã dặn dò, nói ngài nếu còn chưa tỉnh thì không cho phép đám nô tỳ đi quấy rầy ngài, cho nên nô tỳ chẳng dám gọi ngài.

“Toát mồ hôi! Ta nào có biết nhiều quý củ như vậy, lão tử luôn đếm tiền thì đếm đến lúc tay rút cả gân, ngủ là ngủ thẳng tới đứt cơn luôn mà!” Hần lăm bắm một chút rồi bò xuống giường, mặc bừa y phục lên người, rồi rít hỏi:

-Nghê Thường, Nghê Thường công chúa... Cửa bắc, cửa bắc ở đâu?

Khi tới cửa bắc từ cấm thành liền thấy tinh kỳ tung bay, tiếng người rộn ràng, từ xa nhìn lại thì thấy loan giá hoàng đế đã bày trên cửa thành, đại thần thị vệ đứng ở hai bên, trông thật náo nhiệt.

Trước cửa bắc là một con hào hộ thành rộng lớn, trước hào là một mảnh đất bằng phẳng rộng rãi, chính giữa dựng một lầu cao ba tầng, tất cả đều vừa mới xây xong. Bốn góc trên đỉnh lầu treo những lá cờ nhỏ đang phất phới trong gió, đỏ có, vàng có, trông rất đẹp để bắt mắt. Trên mặt đất, đường dẫn tới lầu cao được trải một tấm thảm đỏ dài, thẳng đến cửa chính. Vô số thị vệ đao thương sáng loáng đeo cờ đủ màu xếp hàng ở hai bên, khí thế uy nghiêm, cao quý phi thường.

Dưới thành có ba đám nhân mã, một trong số đó tóc quăn mũi ưng, thể hình cao lớn, hông đeo loan đao, cưỡi chiến mã bất phàm, không cần nói cũng biết đây chính là sứ đoàn cầu thân của sứ thần Đột Quyết A Sử Lặc rồi.

Đội nhân mã thứ hai chính là tùy tùng của tiểu vương tử Cao Ly Lý Thừa tái, đều là người hầu và nữ quan trong cung, xen lẫn mấy kỵ sĩ và võ sĩ, khí thế và phong thái khác xa với đám sứ thần Đột Quyết. Có điều người Cao Ly cũng có những đặc trưng của riêng mình. Mấy chục tiểu cung nữ ngoại hình rực rỡ cùng giương một bức tranh lớn, trên bức tranh là cảnh tiểu vương tử Cao Ly cầu thân với hoàng đế Đại Hoa, đơn giản trực tiếp, lại sống động như thật.

Nhóm thứ ba lại làm Lâm Văn Vinh nhìn không ra, đám người này không mang đao, cũng chẳng cầm kiếm, đều là sĩ tử Đại Hoa, còn có người còn mặc quan phục, cùng tụ tập lại một chỗ, ríu ra ríu rít, cũng không biết là muốn làm cái gì. Chẳng lẽ là đoàn cầu thân của dân gian?

Nhìn khung cảnh ở trước mắt này, Nghê Thường công chúa rõ là muốn kén chồng, không còn nghi ngờ gì nữa, Lâm Văn Vinh hừ một tiếng: “Nhiều người như vậy muốn tranh lão bà của ta ư? Không có cửa đâu! Đáng giận nhất là tên Cao Bình kia, không ngờ lại chẳng kịp thời đánh thức ta, thiếu chút nữa là lỡ mất thời cơ!”

Hần tìm kiếm dưới thành lâu cả nửa ngày, trong đội nhân mã Đột Quyết không phát hiện A Sử Lặc, cũng chẳng nhìn thấy Lý Thừa Tái trong sứ đoàn Cao Ly, thậm trí cả tiểu cung nữ Từ Trường Kim lẫn vị Thượng Cung nương nương cũng vậy, hần là được hoàng đế gọi lên lầu rồi.

Lâm Văn Vinh khâm mệnh của hoàng đế tiếp đãi người Hồ và vương tử Cao Ly. Nhưng lúc này A Sử Lặc và Lý Thừa Tái đều tới đó mà hần lại không tới, thật là quá thất trách.

Hần vội vàng đi tới thành lầu, nhưng lại bị quân cấm vệ quát hỏi:

- Kể nào dám tùy tiện xông vào cấm địa?

Lâm đại nhân là tân sủng của hoàng đế, quân cấm vệ còn chưa kịp biết hần, tự nhiên không cho hần lên lầu, hần vừa định giải thích thì lại thấy một người trên lầu vội vã đi xuống:

- Lâm huynh đệ, người sao bây giờ mới tới? Người Đột Quyết và tiểu vương tử Cao Lý đã đến từ sớm rồi, chiêu đãi sứ như ngươi lại chẳng thấy bóng dáng đâu, thế này chẳng phải làm vãn võ toàn triều chê cười sao?

Lâm Văn Vinh cười khổ:

- Từ lão ca, ta ngủ quên!

Từ Vị thâm tắc lưỡi: "Tên gia hỏa này đúng là thứ đầu trâu! Thay hoàng thượng làm việc, hắn cũng có thể ngủ quên cho được!" Từ đại nhân quát đám thị vệ:

- Mở to mắt của các ngươi ra, vị này là Lâm Tam Lâm đại nhân khâm mệnh của hoàng thượng tiếp đãi sứ thần Đột Quyết, từ này về sau không cho phép vô lễ.

Có thể tiếp đãi đặc sứ của Đột Quyết, vậy không thể là người bình thường, đám thị vệ cả kinh, vội ôm quyền hành lễ với Lâm Văn Vinh.

Từ Vị vội vào kéo Lâm Tam lên:

- Lâm tiểu huynh, hoàng thượng đã khâm điển cho ngươi. Ngươi bây giờ là người có thân phận rồi, mặc dù không có quan chức không cần thượng triều, nhưng cũng vạn lần không thể lười nhác. Làm sao có thể nói lời đùa cợt như ngủ quên chứ. Tiêu đại tiểu thư không đánh thức ngươi sao? Nàng ta đâu phải là kẻ lười biếng!

"Nếu thực sự có Đại tiểu thư bên người đã tốt rồi!" Lâm Văn Vinh cười khổ không nói gì, Cao công công đêm qua đã dặn, việc ngủ lại trong cung tuyệt không thể tùy tiện tiết lộ ra ngoài, Lâm Văn Vinh chỉ có thể cười trừ:

- Từ tiên sinh, một lời khó nói hết, đợi sau này có thời gian hãy nói đi. Công chúa bắt đầu chiêu thân chưa?

- Vẫn chưa bắt đầu. Hoàng thượng vừa mới bãi giá tới đây, lúc này đang nói chuyện với sứ tiết hai nước đó. Có thể còn chưa nhận ra ngươi chưa tới, long nhan chưa nổi giận. Lão hủ đang muốn phái người đi tìm thì nhìn thấy ngươi tới. Tiểu huynh đệ, sau này vạn vạn lần không thể phạm sai lầm như thế này đó.

Từ Vị dặn đi dặn lại. Lâm Văn Vinh là người do lão một tay tiến cử với hoàng đế, hôm qua Lâm Tam được triệu kiến tới cung Càn Thanh, mặt mũi Từ đại nhân cũng có chút vẻ vang, có thể nói là lão đặt hết niềm hi vọng lớn lao vào Lâm Tam.

Hai người đi lên thành lầu, hoàng đế mặt mang vẻ tươi cười đang nói chuyện với chúng thần, tựa hồ chưa nhận ra Lâm Tam tới muộn.

Lâm Văn Vinh lại không coi là như vậy, hôm qua hắn tiếp xúc với lão hoàng đế nguyên một ngày, trong lòng ngoại trừ rung động chỉ có rung động. Tựa như hoàng đế năm đó một chiêu đánh bại Thành vương lên ngôi báu, nếu ai cho rằng ông là kẻ hồ đồ thì quá sai, sai lầm nghiêm trọng rồi. Hoàng đế hôm qua cố ý để mình nghỉ ngơi trong cung, Cao Bình tuân lệnh dặn dò mấy tiểu cung nữ không được đánh thức mình, giữa hai việc này khẳng định có liên hệ nào đó.

Việc lớn công chúa chiêu thân, tất nhiên là văn võ toàn triều phải đến, nhất là hoàng đế không có con trai, việc hôn nhân của công chúa càng làm mọi người chú ý. Ngay cả Thành vương cũng tự thân tới, Lý Thái cũng đã đứng ở hàng đầu, đứng ở trước mặt hắn không thiếu một ai trong văn võ toàn triều. Lâm Văn Vinh tuy có thánh sủng, nhưng ngay cả chức tước cũng chẳng có, miễn cưỡng xưng là tiếp đãi sứ, không phẩm hàm không cấp bậc, trên triều đường tự nhiên không có chỗ của hắn.

May thay hắn thích loại cảm giác giả trụ ăn hổ này, liền thành thành thật thật đứng ở bậc cuối cùng của trăm quan, đã tới tận bậc thềm còn cố ý rụt đầu, làm hoàng đế không nhìn thấy mình.

- Lâm đại nhân, ngài tới rồi ư?

Một âm thanh dịu dàng vang lên bên tai, đạm nhã không biết dùng lời nào diễn tả.

- Tới rồi...Ấy, là nàng sao? Từ cung nữ, Đại Trường Kim.

Lâm Văn Vinh ngẩng đầu lên nhìn, thì ra là Từ Trường Kim đang mỉm cười đứng trước mặt vấn an hắn.

- Lâm đại nhân, ta tên là Từ Trường Kim, không phải là Đại Trường Kim (Dae Chang Kum), ngài xưng hô ta như vậy sẽ làm người ta hiểu lầm đó. Xin ngài cải chính lại, xin ngài đó...!

Từ cung nữ khom người thật sâu, vẻ mặt thành khẩn.

Lâm đại nhân cười ha hả:

- Chỉ là chuyện sớm muộn thôi, nàng nhất định sẽ trở thành Đại Trường Kim, ta cũng rất xem trọng nàng. Trường Kim à, đêm qua ngủ ngon không, có nghĩ tới ta hay không? Nói cho nàng một bí mật nè... đêm qua ta nằm mơ thấy nàng đó.

Từ Trường Kim tặc lưỡi thầm nhủ: “Chẳng phải nghe nói là người Đại Hoa đều khiêm cung lễ độ, nho nhã tuấn mỹ sao!? Tại sao vị Lâm đại nhân này lại hết lần này tới lần khác toàn nói ra những lời khinh bạc vậy?”

- Đại nhân, ta không nhớ tới ngài đâu. Ta chỉ nghĩ về những bệnh nhân của ta ở Cao Ly, nhớ tới bọn họ ngày đêm chịu sự đau đớn dầy vò của bệnh tật, ta thân là y nữ trong lòng khó yên.

Từ Trường Kim thành thật.

- Không nhớ ta? Vậy cũng chẳng sao, mấy ngày nữa nàng sẽ bắt đầu nhớ thôi, mấy lão bà của ta đều trải qua quá trình giống vậy, nàng bây giờ mới bước vào giai đoạn đầu, phải nỗ lực, cố lên!

Lâm Văn Vinh hí hóp mắt nói.

Từ cung nữ hoàn toàn không nói gì, trầm mặc hồi lâu mới lắc đầu:

- Đại nhân, ngài nói đêm qua nằm mơ thấy ta, xin hỏi mơ thấy ta như thế nào?

- Quên rồi!

Lâm đại nhân trả lời mau lẹ trơn tru.

Từ cung nữ sững sốt hít một hơi thật sâu, khom người một cái:

- Đại nhân, cảm tạ sự thẳng thắn của ngài.

Lâm Văn Vinh thở dài, vỗ vỗ bờ vai thon của nàng:

- Trường Kim à, nàng mặc dù chưa lưu lại cho ta ấn tượng khắc sâu nào, nhưng ta tin tưởng với thiên tư với sự chuyên cần của nàng, chỉ cần nàng nỗ lực hơn nhất định sẽ có cơ hội đánh động ta, con người ta rất dễ bị cảm động, cố gắng lên!

Ánh mắt động lòng người của Từ cung nữ chớp ánh lên, khẽ hít một hơi thật sâu, hình bóng nàng dần dần hiện ra trước mắt, như một cơn gió nhẹ nhàng thổi qua, làm cho người ta cảm thấy một sự ấm áp và an toàn.

-Các vị đều chuẩn bị xong chưa, công chúa sắp ra đây.

Nghê Thường công chúa thật là một người mau lẹ, nói đến là đến, mọi người nghe thế ánh mắt kích động, vội vàng giương tai lắng nghe.

Tiểu cung nữ mỉm cười, lấy ra một bức thư bằng lụa vàng, trên mặt có gắn xi, chứng tỏ chưa có ai mở ra. Nàng mở phong thư ra, bên trong lại có chứa một viên ngọc bích nhỏ nhỏ, ánh ngọc trong suốt, dưới ánh mặt trời phát sáng lấp lánh. Viên ngọc bích này kích thước nhỏ bé, ở chính giữa có một lỗ nhỏ, nhưng không xuyên thấu qua bên kia, cũng không biết dùng làm gì.

Tiểu cung nữ dịu dàng nói:

-Đề thứ nhất, tên là xuyên tơ qua lỗ. Đây là một viên ngọc ‘Cửu khúc khổng nhân’ được tuyển chọn từ Đông Hải. Tên như ý nghĩa, trong viên ngọc này có thông đạo gấp khúc chín lần, nên tuy có lỗ thủng, nhưng không có cách nào nhìn qua đầu bên kia. Công chúa nói rằng, nếu vị nào có thể mang dây tơ tằm nhỏ này xuyên qua lỗ chín khúc, mà viên ngọc bích vẫn hoàn hảo không sức mẻ, thì xem như vị đó giải được đề thứ nhất.

Toát mồ hôi! Ai nghĩ ra cái đề này vậy, thật quá khó. Vốn Lâm Văn Vinh tự tin tràn trề, nhưng Nghe Thường công chúa ra đề thứ nhất đã khó như thế, nghĩ tới nghĩ lui, một chút tiến triển cũng không có. Bên phía Cao Ly, không cần nhắc đến Lý Thừa Tái, có Từ Trường Kim vì phải trợ giúp vương tử cưới công chúa Đại Đường về, tự nhiên đã sử dụng hết bản lĩnh của mình, chỉ là nghe xong đề này, nàng cũng không khỏi khẽ nhíu đôi mày xinh, nhất thời không có phương pháp nào. Sứ thần Đột Quyết A Sử Lặc cùng với tụi khôn bên cạnh hẩn nhỏ giọng bàn bạc, liên tục đưa ra vài phương pháp, cũng đều bị nhất nhất gạt qua.

Tiểu cung nữ Thúy Vân đặt viên Cửu Khúc Ngọc Khổng lên mēm ngọc. Viên ngọc Khổng Nhân được đối diện với mọi người trong sân. Đám người đã sớm chia ra bàn tán, mọi người đều suy nghĩ khổ sở mong tìm được cách giải.

-Từ ái khanh, Nghe Thường ra đề này, khanh có cách giải quyết không?

Hoàng đế ngồi nghiêm trên long ỷ, mỉm cười hỏi, mấy vị trọng thần đứng ở bên.

Từ Vị lắc đầu:

-Công Chúa trời sinh thông minh, lão thần nghĩ không ra cách giải.

-Tô Mô Bạch, còn người?

Hoàng đế nhìn qua Tô Mô Bạch hỏi. Từ hôm qua, khi bị tước chức phạt tiếp đãi sứ thần, Tô trạng nguyên trầm mặc hơn rất nhiều, nghe hoàng thượng hỏi, liền khẽ khom người:

-Hoàng thượng, vì thần tạm thời chưa nghĩ ra biện pháp.

Hoàng đế cười khổ:

-Nha đầu Nghe Thường này, từ lúc trở về, không cho trầm được được một lúc vui vẻ. Lần này chiêu thân, vừa ra đề lập tức ra ngay cái đề khó khăn này, nếu không ai giải được, không phải là cố ý khiến trầm phải xấu hổ sao? Càng khiến cho Cao Ly và Đột Quyết cười nhạo Đại Hoa ta không có ai. Thành Vương huynh, thủ hạ của huynh có vô số tài nhân, dị sĩ, hãy tìm người phá giải đề này đi.

Trong mắt Thành Vương lóe lên một tia dữ tợn, hẩn vội khom người cúi đầu che đi:

-Bẩm hoàng thượng, thuộc hạ của thần đệ nuôi đều là những kẻ lười biếng vô dụng. không đáng nhắc đến. Nếu thật muốn giải được đề này của Nghe Thường công chúa, thần đệ nguyện ý tiến cử một người.

-Ồ, là ai vậy ?

Hoàng thượng hỏi đầy hứng thú.

-Thưa hoàng thượng, dân gian truyền rằng, tiếp đãi sứ Lâm Tam là người thông minh lanh lợi , đã từng dùng mầm đậu nành tượng phật, rửa tay trong vạc dầu sôi. Hỏa thiêu tiền đồng, hơn thế nữa trên phương diện kỹ xảo kỳ bí là đại hành gia, nếu Đại Hoa ta có người phá giải được, ắt phải là Lâm Tam.

Thành Vương mỉm cười nói, lại tựa như vô tình lại như cố ý nhìn Tô Mộ Bạch. Tô Mộ Bạch cup mắt cúi đầu, không phát ra lời nào.

-A, có chuyện này sao?

Hoàng đế cảm thấy rất hứng thú:

-Lâm Tam còn có bản lĩnh này, sao trẫm lại chưa từng nghe qua? Từ ái khanh, việc này có thật không?

-Bẩm Hoàng thượng, đúng là có việc này. Tiểu nữ Chỉ Tình đã từng cùng vương gia luận định về ba sự việc đã kể ở trên, chứng minh trong đó có ẩn chứa lý của vạn vật. Lâm Tam này thông minh học rộng, không biết lần này có thể bắt ngờ thành công hay không.

Từ Vị trả lời:

-Lại thật có việc này ư.

Tiểu ý trong mắt Hoàng đế càng đậm, khẽ nói:

-Vậy chỉ còn mong Lâm Tam có thể cho chúng ta một điều kinh hỉ thôi.

Lâm Văn Vinh còn đang nhăn nhó mặt mày suy nghĩ, nào biết mình đã trở thành cái đích của mọi người. Ánh mắt của hắn chợt bắt gặp mấy con kiến đang chậm rãi bò trên mặt đất. Tức thì chân tay hắn đột nhiên phát ra linh cảm.

Bên phía Cao Ly, Từ Trường Kim suy tư một hồi, đột nhiên mắt lóe sáng. Lập tức nói vài câu với Hàn Thượng Cung, Lý Thừa Tài nhích lại nghe xong, lập tức thần sắc mừng rỡ. ba người lại cẩn thận thảo luận một hồi. cuối cùng đạt được sự nhất trí.

-Có rồi...

Hai thanh âm đồng thời hô to, một trong trẻo, một trầm vang. Mọi người đang trầm tư đều bừng tỉnh.

Ở phía bên kia, Từ Trường Kim đứng lên cùng lúc với Lâm Văn Vinh, cười nói:

-Đại nhân, ngài cũng có biện pháp rồi sao?

Lâm Văn Vinh cười hì hì, nói:

-Đúng vậy, người cũng có, lẽ nào ta không có?

Tiểu cung nữ Thúy Vân thấy hai người đồng thời lên tiếng, bèn nói:

-Vị tiểu thư này đại biểu cho Vương tử Cao Ly phải không? Vậy xin mời tiến mời lên. Còn vị công tử này, ngài đại biểu cho ai?

Lâm Văn Vinh đi lên đài trước, cười nói:

-Ta không đại biểu cho ai cả, ta chính là đại biểu cho ta. nữ sĩ Trường Kim, nàng nghĩ được biện pháp gì, hay là, nàng tới lên trước đi.

284. Chương 282 : Thắng Cả Hai Trận

- Đa tạ đại nhân, nếu như thế, Trường Kim xin được mạo muội trả lời.

Cặp mắt nàng chiếu thẳng vào đối phương lộ rõ ý muốn cạnh tranh. Từ Cung Nữ vì trợ giúp Cao Lệ đạt thành tâm nguyện, dĩ nhiên sẽ không khách khí với Lâm Đại Nhân.

Trên tay nàng cầm một đoạn nến (miền Nam gọi là đèn cây) thô màu đỏ, sau đó cắt ngang khoảng ba phần tư lấy ra một đoạn không có tim nến, hiển nhiên là đã bị kéo rỗng ruột. Sau đó, nàng lại lấy sợi tơ xỏ xuyên qua lỗ hổng này tạo thành một lớp sáp trên mặt. Tiếp theo, kéo một cái, khiến sợi tơ phủ quanh một lớp sáp từ đầu đến cuối.

- Vị tiểu muội muội này, có thể vui lòng cho ta mượn viên Cửu Khúc Ngọc Châu được không? Từ cung nữ hướng tới Thúy Vân mỉm cười, hòa ái nói.

Tiểu cung nữ đưa ngọc châu đến cho nàng. Đoạn, Từ Trường Kim mang Cửu Khúc Ngọc Châu đặt trên mặt đất, hướng lỗ nhỏ thẳng lên trên, một tay cầm sợi tơ hướng về ngọc châu đó chậm rãi đưa vào lỗ. Ngọc Châu bên trong ngoằn ngoèo, mà sợi tơ nọ lại bị bọc một lớp sáp trở nên dày hơn dĩ nhiên là đến đoạn gấp khúc khó có thể tiến thêm được nữa. Từ cung nữ liền mang phần nền còn lại đốt lên, cẩn thận xoay về hướng ngọc châu một chút, lập tức lớp sáp liền bị nóng chảy dọc theo lớp gấp khúc chậm rãi tràn vào.

Điểm mấu chốt ở đây là sợi tơ được bao bọc bởi một lớp sáp. Lớp sáp này một khi gặp nhiệt đun nóng liền chảy ra, đẩy sợi tơ tiến lên phía trước. Nhưng là phải phối hợp thật nhịp nhàng, nếu như lớp sáp bị bong ra, rất có thể sẽ phong kín mất thông đạo phía trong ngọc châu. Từ Trường Kim tập trung tinh thần, mắt nàng trợn thật to, chăm chú từng chút một vào sợi tơ ti tuyền (sợi tơ) không dám có chút phân tâm. Lúc này đây trên chóp mũi nàng thấm ra một tầng hân châu (mồ hôi) nhàn nhạt, thực sự trông rất xinh đẹp.

- Quả nhiên là một biện pháp rất xảo diệu a!!! Lâm Văn Vinh thầm cười trộm.

Bất quá, cách này cũng chỉ có loại nữ nhân kiên nhẫn và nghị lực như Từ Trường Kim mới có khả năng làm, đổi lại là kẻ khác nhất định sẽ không tài nào làm nổi. Thực sự không ngờ khắp cả người Từ cung nữ này đều thể hiện lên tính cách dân tộc của người Cao Ly; điểm này đích xác đáng giá cho dân chúng Đại Hoa học tập.

Cửu Khúc Ngọc Châu bên trong gấp ghenh khúc chiết, Từ Trường Kim mất hơn nửa ngày công phu đâm tới kéo lui mấy lần mới miễn cưỡng đem ti tuyền có bọc lớp sáp xuyên qua lỗ nhỏ. Chỉ là, ngọc châu bên trong đã bị sáp nền phong kín, đầu ti tuyền mặc dù xuyên qua nhưng cũng không thể kéo ra ngoài được. Nhưng cho dù như thế, biện pháp này cũng là không ai khác có thể nghĩ ra. Mọi người có mặt trên tràng lúc này đều hướng tới nghị lực của Từ Trường Kim mà bội phục. Nhất thời tiếng vỗ tay vang dội, đều là chúc mừng cho nàng đã quá quan (qua ải - qua cửa).

Từ cung nữ điểm nụ cười nhẹ, hướng đến tiểu cung nữ Thúy Vân cúi chào:

- Ý tứ thô lậu, mặc dù đã xuyên qua, nhưng là ti tuyền không thể kéo ra được khiến cho người phải phiền toái rồi.

Thúy Vân vội vã đáp lời:

- Vị tỷ tỷ này, ti tuyền rõ ràng đã xuyên qua rồi, đương nhiên là ngài đã quá quan.

Từ cung nữ mỉm cười, hướng về Lâm Văn Vinh nói:

- Đại nhân, xin mời đến lượt ngài.

Thúy Vân tiểu cung nữ sớm đã đốt chảy hết lớp sáp bên trong ngọc châu, mang những đường cong gấp khúc bên trong một mạch thông suốt. Lại còn đem nước nhỏ qua một lần, chứng minh bên trong không còn bị ghenh, sau đó mới đem ngọc châu trao cho Lâm Văn Vinh.

Lâm Văn Vinh từ trong lòng ngực rút ra một ống trúc tinh xảo cười nói:

- Ta dùng công cụ có thể có chút đặc thù, mong nhị vị cô nương không bị hoảng sợ a.

Đoạn hắn liền mở ống trúc, từ bên trong liền bỏ ra một con kiến nhỏ nhỏ khiến Thúy Vân “A” lên một tiếng sợ hãi (Ồi mẹ ơi, có con kiến thôi làm gì ghê vậy trời :O), còn Từ Trường Kim chớp nhanh đôi mắt đẹp nhìn hắn có chút nghi hoặc.

Lâm Văn Vinh lấy ra ti tuyền, cẩn thận từng chút một đem sợi tơ cột vào chân con kiến (nguyên văn là đùi). Sau đó đem Cửu Khúc Ngọc Châu cố định trên bàn, lại lấy ra một chút phong mật bôi lên một đầu lỗ nhỏ của ngọc châu. Từ Trường Kim không kềm được “Nga” lên một tiếng trên mặt không giấu nổi vẻ ngạc nhiên.

Phút chốc, không sai biệt lắm liền hình thành một thông đạo tỏa ra toàn mùi phong mật. Lâm Văn Vinh lập tức mang con kiến nhỏ đặt vào một đầu ngọc châu cho nó tiến vào lỗ. Bằng khứu giác linh mẫn đối với phong mật toát ra từ đầu kia thông đạo, con kiến nọ liền lần theo mùi mật mà đi; không đầy một khắc sau đã xuyên ra khỏi Cửu Khúc Ngọc Châu.

Tất cả mọi người nhìn thấy cảnh này liên tục chớp mắt: Như vậy mà cũng được sao??? Nếu nói Từ Trường Kim dùng phương pháp áp dụng tính chất ngẫu nhiên cùng tính chất không thể phục chế (chỗ này ta không hiểu, thôi để nguyên si mong các chư huynh đệ bổ sung), vậy thì phương pháp này của Lâm Tam, cho dù có là đứa nhỏ ba tuổi cũng có thể làm được. Cái cách tối đơn giản này, không hiểu làm sao tên tiểu tử Lâm Tam có thể nghĩ ra được a.

- Ha Ha Ha - Hoàng đế sang sảng cười - Thành vương huynh, huynh thật là có tuệ nhãn. Từ ái khanh, tên Lâm Tam này, đích xác là một nhân tài.

- Hoàng thượng, không dám giấu ngài. Cùng Lâm Tam tiếp xúc trong thời gian khá dài, bản thân vi thần có cảm giác trên đời này tựa hồ không có sự tình gì có thể làm khó hắn. - Từ Vị cười nói.

- Thật vậy sao? - Hoàng đế nở một nụ cười âm trầm.

- Đại nhân, người như thế nào lại có thể nghĩ ra cách này? - Từ Trường Kim nhìn Lâm Văn Vinh hiếu kỳ hỏi.

Lâm Tam cố tình làm ra vẻ cao thâm trả lời:

- Nếu lần sau ngài đứng ở trước mặt Hoàng đế tố cáo ta, ta sẽ nói cho ngài nghe.

Từ Trường Kim trên mặt đỏ lên, liền không còn ý muốn hỏi thêm gì nữa.

- Đề thứ nhất, do Lâm công tử cùng Cao Ly vương tử đáp đúng. - Tiểu cung nữ Thúy Vân tuyên bố.

- Lộc Đông Tấn, người xem làm sao bây giờ? Bọn họ đã giải được một đề rồi. - A Sử Lặc sắc diện buồn rầu vội vàng hướng về phía một người có vẻ trí thức bên cạnh hỏi.

- Không cần vội vã A Sử Lặc. Tổng cộng ba đề mục, hiện tại chúng ta vẫn còn cơ hội mà. Lộc Đông Tấn ta tin tưởng có thể giải đáp.

- Đề mục thứ hai.

Thúy Vân nhẹ nhàng xé một cái hỏa tất tín phong. Chỉ thấy xa xa mấy trăm binh lính, cứ ba người một tổ khiêng một khúc gỗ tròn, nhắm chừng khoảng hơn một trăm khúc - đều là những đoạn gỗ thô bình thường.

- Đề mục này, tại hiện trường có một trăm khúc gỗ thô. Xin mời phân ra mỗi một khúc đầu nào là gốc, đầu nào là ngọn. - Thúy Vân nũng nịu nói.

Âm thanh vừa dứt, cả hiện trường lập tức an tĩnh; sự im lặng bao trùm khắp nơi. Những khúc gỗ này đều thô trụi như nhau, như thế nào lại có thể phân biệt đâu là gốc, đâu là ngọn?

Từ Trường Kim còn đang tập trung tự hỏi, bỗng nhiên cùng lúc nghe hai âm thanh đồng thời vang lên:

- Ta có thể phân biệt.

Một người, thanh âm từ xa vọng đến, ngữ khí cứng rắn, chính là Đột Quyết trí giả bên cạnh sử thần A Sử Lặc phát ra. Còn người kia, âm thanh phát ra ngay bên cạnh Từ cung nữ, đích thị là kẻ vừa rồi mới chơi trò chơi con kiến - Lâm Tam Lâm đại nhân.

Từ Trường Kim không dám tin tưởng buột miệng hỏi:

- Đại nhân, ngài thật sự phân biệt được sao?

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Có được hay không, phải thử xem mới biết.

Lộc Đông Tấn cũng đã đi tới, thấy Lâm Văn Vinh liền ôm quyền chào:

- Bỉ nhân Lộc Đông Tấn, là thuộc hạ dưới quyền Đột Quyết Khả Hãn (khả hãn = vua/hoàng đế), xin ra mắt Lâm đại nhân.

Lâm Văn Vinh ha ha cười nói:

- Khách từ phương xa đến, dĩ nhiên là Lộc huynh có thể phân biệt đâu là ngọn, đâu là gốc. Vậy xin mời mọi người ... trước tiên đến đây đi.

Lộc Đông Tấn gật đầu mỉm cười:

- Phân biệt gốc hay ngọn, kỳ thực cũng không phải chuyện khó. Có điều, cách làm này mang một chút tính phá hoại mà thôi. Người có tuổi, cây có vòng năm; càng tiến gần gốc cây, vòng năm càng sâu hơn, rõ hơn. Chỉ cần Đột Quyết dùng sĩ của ta mang một trăm khúc gỗ tròn này ra chặt ở hai đầu, tiếp theo dựa vào hình thái của vòng năm liền có thể chỉ ra đâu là gốc, đâu là ngọn.

Cái gì mà vòng năm của cây, mọi người tại tràng chính là lần đầu tiên nghe thấy không khỏi có chút mơ hồ hồ. Riêng có Lâm Văn Vinh là nhẹ nhàng gật đầu. Đột Quyết có thể quật khởi nhiều năm trời mà không bị thất bại, quả thật là có nhân tài a. Chuyện khác không nói, chỉ mỗi việc Lộc Đông Tấn nói lên câu “Đại thụ hữu niên luân”, cho dù là đạo lý này đời sau ai ai cũng biết, nhưng tại thời đại này lại từ một người, nhất là người Đột Quyết nói ra, rõ ràng không phải tầm thường.

- Từ ái khanh, Lộc Đông Tấn này nói có đúng không? Hoàng đế nhíu mày hỏi.

Từ Vị gật đầu đáp:

- Khái bầm hoàng thượng, tiểu nữ Chỉ Tình từng nghiên cứu qua vấn đề này. Cây có vòng năm đích xác là không sai, càng gần gốc cây vòng năm càng rõ nét. Nhìn tên Lộc Đông Tấn kia, hẳn là đệ nhất trí giả dưới trướng khả hân, danh xưng là Hữu Quốc Sư. Một trận này, thần e rằng hắn sẽ thắng.

- Vậy còn tên Lâm Tam ... có hay không khả năng thắng cuộc? Hoàng đế đột nhiên mở miệng hỏi, trong mắt nhất thời lộ ra một tia kỳ vọng.

- Lão thần không dám đoán bừa. Nếu muốn thắng Lộc Đông Tấn, trừ phi Lâm Tam hắn có thể nghĩ ra biện pháp vi diệu hơn.- Từ Vị cung kính đáp.

Đang khi nói chuyện, Lộc Đông Tấn đột ngột ra lệnh cho thuộc hạ chặt đi hai đầu của khúc gỗ, quả nhiên một đầu hiện ra vết tích vòng năm thật rõ ràng. Từ Trường Kim trông thấy cảnh này, nhẹ gật đầu nói:

- Thế giới rộng lớn, vô bờ vô bến. Hôm nay Trường Kim lại học thêm được một tri thức mới.

Thấy Lộc Đông Tấn đang định cho hạ nhân ra xuống tay với những khúc gỗ còn lại, Lâm Văn Vinh vội vàng ngăn hắn lại cười nói:

- Lộc huynh, quả nhiên như ngươi nói, biện pháp này đích thực mang tính phá hoại rất lớn a. Như vậy đi, tiểu đệ cũng có một phương pháp, trước hết để tiểu đệ nghiệm chứng xong, sau đó kính thỉnh Lộc huynh chọn ra trong đó mười khúc mà tiến hành theo phương pháp của huynh để cả hai ta cùng nghiệm chứng. Thứ nhất, là để thấy cách làm của tiểu đệ không phải là bất chúc theo huynh. Thứ hai, là tiết kiệm tài nguyên thiên nhiên. Thực tế, để có rừng cây quả thật không dễ, chúng ta phải biết yêu cây, yêu rừng a. (Thiệt tình, chặt xuống thành từng khúc rồi mà còn yêu cây yêu rừng gì nữa).

Lộc Đông Tấn gật đầu đồng ý nói:

- Cũng tốt. Vậy chẳng hay đại nhân dùng cách nào để nghiệm chứng đây?

Văn Vinh chậm rãi bước ra, hướng về mấy trăm binh sĩ đang vác cây ôm quyền nói:

- Xin các vị huynh đệ giúp đỡ, mang tất cả những khúc gỗ tròn này ném xuống sông giùm ta.

Từ Trường Kim cùng Lộc Đông Tấn tò mò nhìn theo nhất cử nhất động của Lâm Văn Vinh. Đột nhiên, Từ Vị vỗ tay, ảo não nói:

- Ai nha, ta như thế nào lại nghĩ không ra. Chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng Hoàng thượng. Chắc chắn trận này chúng ta sẽ thắng.

Những khúc gỗ sau khi rơi xuống sông, ở trong nước liền bập bênh vài cái rồi sau đó từ từ tĩnh lặng lại. Ngay lúc này đột nhiên xuất hiện chỗ kỳ lạ: Tất cả những khúc gỗ này, hai đầu chìm nổi đều có điểm bắt đồng. Lâm Văn Vinh cười nói:

- Lộc huynh, tiểu đệ xem ra, trên cùng một khúc cây, nổi trên mặt nước chính là đầu ngọn, còn đầu chìm xuống nước chính là phần gốc, người xem có phải hay không?

Lộc Đông Tấn đưa ra năm tay chỉ ngón cái lên, nói:

- Lâm đại nhân, ngài quả nhiên bác học đa tài, có thể nghĩ ra phương pháp vô cùng đơn giản. Lộc Đông Tấn xin tâm phục khẩu phục.

A Sử Lạc vội vàng đi tới hỏi:

- Lộc Đông Tấn, rốt cuộc thế nào nghĩa là sao? Tại sao nổi trên mặt nước là ngọn mà chìm xuống lại là gốc?

Lộc Đông Tấn cười đáp:

- Đại thụ hướng lên trời, hút nước lên từ gốc rễ, đương nhiên rễ cây trảng kiện còn ngọn cây thì nhẹ nhàng. Mặt ngoài tuy nhìn thô tế giống nhau nhưng bên trong có điểm khác biệt. Chúng ta chọn ra mười khúc tra vòng năm ắt sẽ thấy.

Lập tức đã có binh sĩ tiến lên chọn ra mười khúc gỗ tròn đem xẻ hai đầu ra. Quả nhiên y như lời Lâm Văn Vinh, đầu nặng là gốc, đầu nhẹ là ngọn. Không thể nghi ngờ, phương pháp Lâm Tam lựa chọn đích xác đơn giản nhất nhưng hiệu quả nhất. Trận này tuy Lâm Tam và Đột Quyết cùng thông qua nhưng Lâm Tam áp đảo Đột Quyết chính là sự thật khó chối cãi; ngay cả Lộc Đông Tấn cũng vô pháp phủ nhận.

- Lâm Tam, những tri thức của ngài, đều là có được từ nơi này ta chẳng hiểu nơi này là nơi nào - có lẽ ý ngài là từ Đại Hoa)? Ta có thể hướng đến ngài học tập được không? Từ Trường Kim trong lòng bội phục, nhin không được mở miệng yêu cầu.

- Tự học, cơ bản đều là tự học - Lâm Văn Vinh đều giả cười ha hả - Từ cung nữ, ngài muốn bái ta làm thầy sao? Ai nha, điều này không tốt đâu. Ta đối với những nữ tử xinh đẹp luôn luôn khó có thể tự khống chế, vạn nhất giữa ta và ngài phát sinh chuyện gì ... ách ... biết đâu sẽ là khởi đầu cho mối quan hệ tốt đẹp giữa hai nước. Uy, cũng không tốt, không tốt a.

Đôi má trắng trẻo của Từ cung nữ tựa như nổi lên hai đám mây hồng, cúi đầu thật lâu không dám mở miệng nói chuyện.

Hoàng đế ha ha cười lớn nói:

- Hay cho một tên Lâm Tam, đầu tiên chèn ép Cao Lệ kỳ nữ, kế đến lại là Đột Quyết quốc sư; quả nhiên là có học vấn, có kiến thức. Từ ái khanh, người tiến cử người này cho Đại Hoa, thật là một nhân tài vĩ đại a.

285. Chương 283: Cùng Tàu Đầu Đá, Người Không Bằng Ngựa...

Trên mặt Từ Vị lộ ra nét cười, được Hoàng Đế này một lần tán thưởng, con đường thăng chức của Lâm Tam tiến lên hằng ngày mà thôi, mà chỉ mới ngày hôm qua thôi Hoàng thượng cũng đã tán dương hần rồi. Tô Mộ Bạch nghe được điều đó da mặt trắng bệch, khí sắc càng hiện lên vẻ u ám. Thành Vương nhìn hần một cái, mỉm cười không nói gì.

Bốn đề tài đã qua một nửa, Cao Ly trả lời đề thứ nhất, Đột Quyết thủ thắng đề thứ hai, Lâm Văn Vinh đều vượt qua cả hai đề, chỉ cần hần lại tiếp tục trả lời một đề nữa liền có thể yên tâm đứng ở thế bất bại. Lý Thừa Tái cùng A Sử Lạc có một chút căng thẳng, không nghĩ rằng với đám mưu sĩ của hai bên cũng đấu không nổi một tên Lâm Tam nhỏ nhoi này.

Tiểu cung nữ Thúy Vân mang phong thư thứ ba mở ra, nhìn lướt quá, cao giọng nói:

- Đề thứ ba là... mời các vị quay đầu lại...

Mọi người nghi hoặc xoay người lại, bỗng nghe tiếng chân rầm rập chấn động, khiến mặt đất phải hơi phải rung chuyển. Mười mấy tên kỵ sĩ, tay cầm roi ngựa thúc mấy trăm tuấn mã chạy tới. Một trăm con tuấn mã này, lông trắng bóng trắng, dường như đổ ra từ trong một khuôn, không phân biệt được ai là lão đại ai là lão nhị.

Điều khiển người kì quái không chỉ ở đến đây, sau khi trăm con bạch mã tiến tới, lại có vài kỵ sĩ vội vàng dẫn đến một bầy ngựa con. Đám ngựa con này cũng toàn thân màu trắng, như một mảng tuyết lớn nhẹ tung bay, thật làm cho lòng người rung động. Hai tốp bạch mã đã tới trước mặt mọi người, tiếng ngựa hí vang liên tục không ngừng, thật là trầm hùng.

Thúy Vân mỉm cười:

- Hiện tại, nơi đây có một trăm thốt bạch mã mẹ cùng một trăm thốt bạch mã con, chúng nó có quan hệ mẫu tử. Nghe Thường công chúa đưa ra đề thứ ba, mời chư vị trợ giúp một trăm bạch mã mẹ ở giữa sân tìm được ngựa con của chúng nó.

Lâm Văn Vinh trả lời xong cả hai đề kia, đã lĩnh giáo thủ đoạn và sự cổ quái của Nghe Thường công chúa này, các tiểu thư khác khi chiêu thân không khảo văn thì cũng khảo võ, chỉ riêng mình công chúa hoàng gia lại thích mấy cái thứ không ra văn chẳng ra võ này, thật là khó hiểu! Trò chơi giúp ngựa con tìm mẹ nó này cũng không biết sao để hẳn có thể nghĩ ra, cái này không phải cố ý làm khó người ta sao?

Đời đời Đột Quyết đều là dân du mục trên thảo nguyên, đối với ngựa có giác quan nhận biết trời sinh, thấy Nghe Thường công chúa ra một đề này, sắc mặt tất cả đều lộ rõ sự vui mừng, luận về chọn giống ngựa, còn ai có thể quen thuộc hơn so với bọn họ chứ? Nghe Thường công chúa rõ ràng là đang âm thầm trợ giúp bọn họ đây!

Lộc Đông Tán cùng A Sử Lặc vừa thì thầm nhỏ to, vừa chỉ chỉ điểm điểm cho các kỵ sĩ Đột Quyết xung quanh, tựa hồ là phân phó nhiệm vụ. Từ cung nữ trong trận Cao Ly bàn bạc cùng Lý Thừa Tái một hồi, khe cau mày, giống như còn chưa nghĩ ra biện pháp.

Lộc Đông Tán và A Sử Lặc sau khi trao đổi ổn thỏa, vui vẻ đứng lên trước, lớn tiếng hô lên:

- Vị cung nữ tiểu thư này, Đột Quyết ta đã có biện pháp phân biệt.

Lý Thừa Tái nghe xong cả kinh, vội vàng hướng sang Từ cung nữ nói vài câu, gương mặt Từ Trường Kim hiện ra sự lúng túng, nhẹ nhẹ lắc đầu, sắc mặt Lý Thừa Tái trở nên khó coi, lạnh lùng hừ một tiếng.

Lâm Văn Vinh trông thấy vẻ mặt của bọn họ, nhin không được tùm tùm cười: “Tiểu vương tử Cao Ly này, ngoại trừ việc dựa vào nữ nhân đưa ra chủ ý, thật khó để tìm được một ưu điểm nào.”

Thúy Vân gật đầu:

- Xin mời sứ thần Đột Quyết trình bày.

Lộc Đông Tán ngạo nghễ nói:

- Đột Quyết ta đời đời sống ở thảo nguyên, lớn lên trên lưng ngựa, đối với việc nhận biết phân biệt ngựa, đương nhiên có một cách giải quyết đặc biệt. Một trăm thốt ngựa mẹ, một trăm ngựa con này, số lượng tuy nhiều, nhưng kỵ sĩ Đột Quyết ta có hơn mười người, bọn họ đều là người tinh thông xem tướng ngựa, một người cho mười ngựa con tìm được ngựa mẹ, cũng không phải việc khó. Chúng ta xin được thử biện pháp này một lần.

Lâm Văn Vinh đã hiểu ra, thì ra bọn họ là muốn thông qua thuật xem tướng ngựa, sử dụng nhân quang cho những ngựa con này ghép đôi với ngựa mẹ. Sự ngược đời này xác thực là một biện pháp, tuy nhiên cách này hơi chậm chạp một chút.

Trong khi giảng giải, mười mấy tên kỵ sĩ Đột Quyết đã phóng ngựa chạy vội đi, tới trước mặt trăm ngựa con, mỗi người lựa chọn chắc chắn mười thốt ngựa, cũng không biết dùng kỹ chiêu gì, chớp mắt đã mang ngựa con phân thành mười đội, mỗi người vừa may quản lý mười con. Đột Quyết không hổ là dân tộc sống trên lưng ngựa, bọn họ hiểu rõ cách khống chế ngựa, rất có nhãn quan xem tướng ngựa, binh sĩ Đại Hoa không có khả năng so sánh.

“Gia...” mười kỵ sĩ Đột Quyết, đều tự thúc giục ngựa con, phóng vào trong đàn ngựa mẹ, bọn họ phải dựa vào nhãn quang cùng kinh nghiệm của chính mình, phân biệt màu lông, hoa văn và hình thể của một trăm con ngựa mẹ, để một ít ngựa con tìm được ngựa mẹ chính xác, hoàn toàn dựa vào kinh nghiệm xem tướng ngựa nhiều năm, cũng không thể làm theo đường tắt.

Sắc mặt Lý Thái tràn đầy lo âu, nhìn kỵ sĩ Đột Quyết, thở một hơi dài:

- Mấy người Đột Quyết này quả nhiên tư chất hơn người, bàn về công phu trên ngựa thì không người nào có thể địch với bọn chúng.

Lão là danh tướng đệ nhất Đại Hoa, những lời này phân lượng không nhẹ, Hoàng Đế trầm giọng xuống:

- Lý Ái Khanh, dựa vào cách nhìn của khanh, Đại Hoa ta xuất binh chinh phạt người Hồ lần này, có nắm chắc tất thắng không?

Lý Thái gật đầu:

- Hoàng thượng yên tâm, Đại Hoa ta có bộ doanh, kỵ binh cùng thần cơ doanh, ba binh chủng này nếu phối hợp ăn ý, thì người Hồ tuy chiến đấu trên ngựa vô địch thiên hạ, lão thần cũng có thể thủ thắng bọn chúng.

Hoàng Đế như trút được gánh nặng, trên mặt thoáng hiện ra một nét cười:

- Vậy khanh hãy nói tiếp, dựa theo phương pháp của người Đột Quyết, thật sự có thể phân biệt ra toàn bộ ngựa con cùng ngựa mẹ không? Trẫm nghĩ không hẳn toàn bộ sẽ đúng.

- Hoàng thượng anh minh!

Lý Thái cười nói:

- Người Đột Quyết dựa vào nhãn quang mà làm việc, thật sự có chút không chắc chắn. Kinh nghiệm và nhãn lực tất nhiên quan trọng, nhưng số lượng ngựa đông đúc này, bọn họ nếu muốn phân biệt ra cũng không phải chuyện dễ dàng, lão thần dự đoán bọn họ chỉ có thể nhận biết đúng được tám phần thôi.

Bên dưới thành, sứ đoàn Cao Ly thấy dáng vẻ tràn đầy tự tin của người Hồ, lại càng lộ rõ sự bối rối, nếu để cho Đột Quyết thủ thắng trận này, hiển nhiên Cao Ly kia bị loại, bọn hãn chỉ là không giỏi xem tướng ngựa, lại nhất thời nghĩ không ra chút chủ ý hay ho nào. Cả đám người tụ lại bàn bạc, ngay cả vẻ mặt Từ cung nữ cũng đầy lo lắng.

- Đại nhân!

Một giọng nói dịu dàng vang lên bên tai Lâm Văn Vinh.

Lâm Văn Vinh đang hứng thú nhìn người Đột Quyết thuần phục ngựa, nghe vậy quay đầu lại, đã thấy một khuôn mặt thanh tú xinh đẹp, đôi mắt Từ Trường Kim đang mở to, đứng ở cạnh người mình.

- Ôi, Trường Kim nữ sĩ, nàng tìm ta sao?

Lâm Văn Vinh cười nói.

- Đại nhân, ngài không sốt ruột sao?

Từ cung nữ khẽ hỏi, ánh mắt rõ ràng đang bộc lộ vẻ lo âu.

- Sốt ruột? Sốt ruột có thể có ích lợi gì?

Lâm Văn Vinh lắc đầu nói:

- Người Đột Quyết tin rằng ánh mắt của chính bọn họ, vậy để cho bọn họ làm đi, ta chỉ tin vào sự thật thôi.

Nghe ý tứ của Lâm đại nhân, hãn đường như cho rằng người Đột Quyết sẽ không dễ dàng như vậy. Gương mặt của Từ Trường Kim lập tức rạng ngời:

- Ý của đại nhân là người Đột Quyết cũng không nắm chắc mười phần?

Lâm Văn Vinh mỉm cười liếc nhìn nàng một cái, Từ Trường Kim vội vàng cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng hãn.

- Từ cung nữ, nàng tìm đến ta là muốn nghe ngóng tin tức của người Đột Quyết, hay là muốn dò hỏi thực hư của ta vậy?

Lâm Văn Vinh nhẹ nhàng nói:

- Nàng là một con người rất thành thật, không che giấu được vẻ lương thiện vốn có trong ánh mắt nàng đâu!

Từ cung nữ cúi đầu, đổ bình cả mặt:

- Đại nhân, thật sự thật có lỗi, ta tới nơi này một mặt là muốn nghe xem cái nhìn của ngài đối với người Đột Quyết, mặt khác là muốn biết ngài đã nghĩ ra biện pháp gì không... Việc vương tử nước ta cầu thân đối với Cao Ly mà nói, không chỉ là một việc cưới xin đơn giản, hơn nữa còn liên quan đến sự sinh tử tồn vong của Cao Ly ta, Trường Kim dù có tan xương nát thịt cũng quyết không chối từ!

Lâm Văn Vinh giật mình, Từ Trường Kim nói lời này, ý tứ đã rất rõ ràng, nhất định là có người bức bách bọn họ. Nếu là người Hồ cùng Đại Hoa thông hôn, thì sẽ là chuyện không hay với Cao Ly. Vì quốc lực của họ không bằng ai, không thể chiến tranh cùng người Hồ, mà xem biểu hiện của Cao Ly, tựa hồ vẫn đang do dự ở giữa. Cũng từ khía cạnh này chứng minh một điểm, nếu Lý Thừa Tái có thể cưới công chúa về, liên tương đương với việc bám chắc vào Đại Hoa, lợi ích không phải là nhỏ.

- Là người Hồ ép các người ư? Hay là Đông Doanh?

Lâm Văn Vinh thì thăm thăm dò, ánh mắt nhìn thẳng vào Từ cung nữ.

- Khiến ngài thêm phiền rồi, thực xin lỗi!

Từ Trường Kim biến sắc, khom người thật sâu chào, vội vàng quay đầu mà đi.

Lâm Văn Vinh bất đắc dĩ lắc đầu: “Nha đầu kia thức không phải là một gián điệp đạt tiêu chuẩn a!”

- Đại Trường Kim, người Đột Quyết cùng lắm có thể phân biệt ra tám phần.

Lâm Văn Vinh kêu lớn.

- Đại nhân, ngài... ngài... nói cái gì?

Bước chân Từ Trường Kim dừng lại, xoay người nhìn hẩn hỏi:

- Ngài có chắc chắn như vậy không?

- Không phải có chắc chắn, đều là những suy luận khoa học thôi...

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Người Đột Quyết theo kinh nghiệm mà chọn ngựa, bề ngoài xem ra rất vững chắc, nhưng mà không thoát được định lý của thống kê học. Một kỵ sĩ Đột Quyết có mười con ngựa con, lần thứ nhất, hẩn phải ở trong một trăm con ngựa mẹ lấy ra một, phải bảo đảm sự lựa chọn của hẩn hoàn toàn chính xác, hẩn phải so sánh toàn bộ một trăm ngựa mẹ một đợt. Như đã nói, lần thứ nhất hẩn đã phải so sánh một trăm lần, giả thuyết lần thứ nhất hẩn đã lựa chọn chính xác, để con ngựa thứ hai tìm mẹ, hẩn sẽ phải chọn lựa chín mươi chín lần, dựa vào đó suy rộng ra, con thứ ba sẽ phải chín mươi tám lần, con thứ tư phải chín mươi bảy lần, đến con thứ mười, hẩn đã phải so sánh chín mươi một lần... Ôi, đạo lý này không phải quá phức tạp sao, Trường Kim nàng hiểu không?

Từ Trường Kim trầm ngâm suy nghĩ trong chốc lát, gật gù đáp:

- Đại nhân, ta hiểu được đôi chút, ngài nói rất đúng, mỗi ngựa con hẩn cũng phải ít nhất phải so sánh trên dưới chín mươi lần.

- Cái này đúng rồi!

Lâm Văn Vinh gật đầu:

- So sánh nhiều lần như thế, mơ hồ lại khô khan, người Đột Quyết cũng là người, chẳng lẽ bọn họ vẫn sẽ không phạm sai lầm ư? Chỉ cần một người nào đó trong bọn họ phạm một lỗi nhỏ, thì việc tìm kiếm ngựa con của bọn họ sẽ sai sót, dẫn đến khiến cho sai lầm liên tiếp. Mà còn sai lầm càng tăng, mười người càng sai phạm chồng chéo... Bảo bối, việc kia khó mà đạt được.

Những phân tích liên tục về vấn đề này, Từ Trường Kim nghe được cái hiểu cái không. Lâm đại nhân này con người bề ngoài trông không đứng đắn, kỳ thật trong bụng lại thông minh hơn ai hết, nàng gật gù, nghiêm mặt nói:

- Đại nhân, cảm ơn ngài, ta đã tin rằng Đột Quyết không nắm chắc mười phần, ngược lại thì đại nhân ngài...

Nàng dừng một chút, không nói ra hết lời, hướng Lâm Văn Vinh khom người thi lễ, rồi vội vàng xoay mình trở về sứ đoàn Cao Ly.

Bên kia Lộc Đông Tán đang chỉ huy mười kỵ sĩ Đột Quyết, đã bắt đầu chọn lựa ngựa mẹ, nhân quang của người Đột Quyết quả nhiên đặc biệt, chỉ trong chớp mắt đã giúp cho năm mẫu tử đoàn tụ. Lâm Văn Vinh thầm cười nhạo, liếc mắt có thể nhìn ra, tất nhiên là đơn giản, đến lúc sau mới là thời điểm nhức đầu của người

Tiểu vương tử Cao Ly Lý Thừa Tái ngoảnh mặt về phía Lâm Văn Vinh nhìn một cái, căn dặn Hàn Thượng Cung vài câu rồi vội vàng tiến tới:

- Lâm đại nhân, Thừa Tái xin thi lễ...

Từ cung nữ mới rời đi, hẩn lại tới làm gì? Lâm Văn Vinh cười hì hì nói:

- Vương tử, ngài hay quá! Sao không xem thuần hóa ngựa, đến tìm ta có chuyện gì?

Lý Thừa Tái thở dài:

- Đại nhân, ta đâu còn có tâm tình xem ngựa. Không nói đối gặt ngài, Thừa Tái này đến đây, là phụng lệnh của phụ vương, nhất định phải cưới Nghê Thường công chúa về nước. Nhưng với tình thế trước mắt này, đối với Cao Ly ta là bất lợi lớn nhất, đại nhân...

Hẩn nhìn Lâm Văn Vinh một cái, muốn nói lại thôi.

"Đây rồi... đây rồi... Tiểu tử này muốn giở thủ đoạn rồi!" Lâm Văn Vinh cố ý nhướn mày nói:

- Vua Cao Ly mong đợi tha thiết nơi tiểu vương tử, tiểu vương tử cần phải cố gắng mới đúng, trước mắt Nghê Thường công chúa chúng ta chưa xuất giá, người còn có rất nhiều cơ hội mà!

Lý Thừa Tái cười khổ:

- Thực lực quốc gia của Cao Ly ta vốn mong manh, nhân tài ít ỏi, muốn cùng so cao thấp với Đại Hoa tài trí hay loài Đột Quyết hùng mạnh thì thật sự khó mà nhìn theo nổi bóng lưng của các ngài. Hôm nay ở hội chiêu thân này của công chúa, chúng ta miễn cưỡng trả lời về một đề, đối với các phần sau thì một điểm cũng không nắm chắc. Mà Nghê Thường công chúa đối với Cao Ly ta lại có liên quan vô cùng trọng yếu, cho nên Thừa Tái muốn cầu xin đại nhân ngài giúp đỡ...

- Giúp đỡ? Tiểu vương tử nói đùa rồi!

Khóe miệng Lâm đại nhân nhếch lên, nụ cười hàm ý sâu xa:

- Ngài thân phận cao quý, ta đâu có đủ tư cách giúp đâu?

- Đủ tư cách giúp, đủ tư cách giúp...

Lý Thừa Tái vội vàng nói:

- Thừa Tái trước khi đến quý quốc, đã nghe nói Lâm đại nhân chính là Đại Hoa đệ nhất học sĩ, thanh danh vang xa. Vài ngày nay ở bên cạnh ngài, càng giác ngộ được kiến thức uyên bác cùng tài học phi phàm của ngài, có thể nói là quan viên trẻ tuổi có tiền đồ nhất ở Đại Hoa.

Toát mồ hôi, lão tử khi nào đã thành Đại Hoa đệ nhất học sĩ, lão Tử vẫn còn chưa tìm ta liều mạng ư? Vả lại, thời điểm người ở Cao Ly, ta vẫn ở Kim Lăng, người đến nơi nào nghe tên của ta? Thủ đoạn vô mộng ngựa của cây gậy Cao Ly này thật sự không có giới hạn rồi! Nhưng xem ra vẫn không bằng một nụ cười động lòng người của Tử Trường Kim đối với ta.

- Chỉ cần đại nhân ngài bí mật mang phương pháp trả lời theo đáp án kế tiếp nói cho Thừa Tái, Thừa Tái nguyện ý tặng nghìn vàng, dâng riêng thêm tơ lụa nghìn cuộn, mã não trăm viên, đích thân đưa đến quý phủ của ngài...

Quanh đi quẩn lại, Lý Thừa Tái rút cuộc viết ra bằng giá, hoàng kim ngàn lượng, tơ lụa ngàn sấp, mã não trăm viên, cơ hồ có thể cùng so sánh với sinh lễ tặng cho Nghê Thường công chúa. Cao Ly vì muốn cưới công chúa, quả thật không tiếc vốn liếng.

“Có chút đồ như thế mà đã cho rằng sai khiến được ta ư, người coi ta như mấy tên thổ tài thôi ư? Đúng là muốn đem đầu của Lâm đại nhân ta ra bán rồi, về điểm này thôi thì có ngàn vàng cũng khó đổi được.” Lâm Tam ra vẻ trầm ngâm:

- Thế này đi tiểu vương tử, ngài đã quá coi trọng tới ta rồi. Không nói gạt ngài, ta chỉ là một quan viên nhỏ nhoi như hạt đậu hạt mè thôi, tài học so với Kim Cương sơn hầy còn nông cạn, ngài dù cho tặng ta vạn lượng vàng, ta cũng không có thể đáp ứng a! Từ cung nữ lần trước đã từng chỉ bảo ta, Hoàng thượng lại đối xử với ta ân trọng như núi, ta sao có thể lại tiếp tục nhận cái gì đó của ngài, không được đâu... không được...! Vả lại trong nhà ta cũng có kinh doanh mà, đâu lo việc thiếu ngân lượng.

“Trong nhà người kinh doanh cái rắm, làm như ta không biết dò la rõ sao? Người chỉ là một gia đình nhỏ nhoi trong phú hộ nhà họ Tiêu ở Kim Lăng, giấu trên lừa dưới, không chuyện ác nào mà không làm. Chỉ là vận mệnh tốt, cũng không biết như thế nào được Hoàng thượng coi trọng, mới được khoác một lớp vỏ ngoài tôn quý lên người. Gia đình Tiêu gia đòi kiếm được ngân lượng ư, người chẳng qua đi theo uống chút nước lèo thôi, mà lại nói có vẻ đặc chí vậy!?” Lý Thừa Tái thảm hừ một tiếng, đối với da mặt của người này, ngoài bội phục vẫn là bội phục.

- Đại nhân, ta coi ngài cùng Từ cung nữ trò chuyện với nhau rất vui vẻ, tựa hồ rất hòa hợp a!

Lý Thừa Tái mỉm cười, lái chủ đề sang một chuyện khác, không còn nói về vàng bạc châu báu, lại không biết như nào đã chuyển qua Từ Trường Kim.

Lâm Văn Vinh sững sốt, tức thời liền tự nhiên nói:

- Đúng vậy, ta đã rất sớm nghe qua tên của Trường Kim, gặp nàng tựa như gặp lại người xưa.

Lý Thừa Tái gật đầu:

- Từ cung nữ là một cô gái kỳ lạ nổi tiếng của Cao Ly ta, đối nhân xử thế chân thành thiện lương, trái tim tràn ngập tình thương, y thuật tinh xảo, hơn nữa tinh thông bách khoa, mưu trí vượt trội, không chỉ có rất được dân chúng ủng hộ, đồng thời cũng được phụ vương cùng mẫu thân ta sủng ái. Tuổi còn trẻ mà đã trở thành nữ thái y đứng đầu trong cung, ở dân gian lẫn trong triều đình đều có danh vọng cực cao.

“Tiểu tử này cuối cùng muốn nói cái gì đây?” Thấy Lý Thừa Tái một lòng đem chủ đề đặt vào người Từ Trường Kim, Lâm Văn Vinh càng thêm nghi hoặc.

- Đại nhân...

Trong mắt Lý Thừa Tái chợt lóe thần quang:

- Ngài cùng Từ cung nữ mối tương giao rất sâu sắc, nếu ngài nói thích, ta liền bẩm rõ phụ vương mang Từ Trường kim tặng cho ngài, ngài thấy thế nào?

“Thình thịch...thình thịch...”Lâm đại nhân thậm chí có thể nghe thấy tiếng tim mình đang đập dữ dội: “Mang Đại Trường Kim tặng cho ta? Không có lầm lẫn chứ? Cô gái huyền thoại của bán đảo Triều Tiên, thần tượng của dân chúng Cao Ly, mà lại tặng cho ta... mỗi ngày châm cứu, xoa bóp tay chân ...? Có loại hưởng thụ như thế này sao? Thật là dự hoặc! Quả là một cái cảm dỗ khó mà cự tuyệt! Lý Thừa Tái này thật sự là dốc hết vốn liếng a!

Lâm Văn Vinh ngẩng đầu nhìn Từ cung nữ ở xa một cái, chỉ nhìn thấy nàng đang thảo luận cái gì đó cùng Hàn Thượng Cung, mày ngài nhíu chặt, làn da như tuyết, hai má láng mịn, dáng vẻ yếu điệu thướt tha, phong vận mê hoặc, khiến lòng người phải dao động.

“Uổng cho nàng vẫn còn ở chỗ đó hết lòng lo lắng, lại không biết chủ nhân của người đã mang bán cả nàng, đáng thương thay!” Lâm Văn Vinh chậm rãi lắc đầu, nếu cái này không phải có quan hệ với Tiểu Thanh Tuyền, nói không chừng Lâm Tam còn phải cân nhắc kĩ càng cái đề nghị khó mà cự tuyệt này của Lý Thừa Tái.

- Tiểu vương tử, cái này có lẽ không được, ta và Từ cung nữ chỉ là tình cảm bằng hữu, tình không phải vụng trộm nam nữ, ta nghĩ ngài đã hiểu lầm.

Lâm Văn Vinh lạnh nhạt nói, đối với Lý Thừa Tái này chỉ còn sự chán ghét không thể diễn tả nổi:

- Còn như việc chiêu thân, ta là người Đại Hoa, Nghê Thường công chúa lại là thiên sứ của Đại Hoa ta, ta không thể làm chuyện có lỗi với Đại Hoa, thỉnh người trở về đi.

Lý Thừa Tái ngây người hồi lâu: “Lâm đại nhân này vẻ mặt sao bỗng thay đổi, từ gian thần tham ô nhận hối lộ biến thành tâm tư sâu lắng của chí sĩ yêu nước rồi?” Hắn không biết làm sao đành lắc đầu, hậm hực bỏ đi.

“Từ Trường Kim a! Ta giúp nàng lần đầu, nhưng không giúp được lần thứ hai đâu, chỉ mong chủ nhân của nàng lần sau sẽ không đem nàng tặng cho Đông doanh, nếu vậy nàng có thể sẽ rất bị thảm đấy!” Lâm Văn Vinh thở một hơi thật dài: “Kỳ nữ tử... mà kỳ nữ thì sao? Vẫn là con người không thoát khỏi nỗi bị thảm của vận mệnh!”

Người Đột Quyết làm việc nhanh chóng, trong lúc hai người đang nói chuyện, đã chia xong hơn bốn mươi đôi ngựa. Trên quảng trường người Đại Hoa đang xem trận đầu chiếm số đông, thấy người Đột Quyết xem ngựa điều khiển ngựa thành thạo, ai ai cũng bùi ngùi, khó trách người Hồ dũng mãnh như thế, chỉ bằng bốn sự trên lưng ngựa của họ thì đã không người nào có thể sánh vai cùng bọn họ.

Về sau điều qua điều lại đám ngựa, lý luận thống kê của Lâm Văn Vinh liền thể hiện rõ. Một trăm con ngựa trắng giống nhau như đúc, một trăm con ngựa con giống nhau như đúc, bằng vào mắt phàm nhân mà nhận ra huyết thống, nếu muốn từng con không sai thì dường như không có thể. Chỉ cần một con ngựa trong đó chọn không chính xác thì ảnh hưởng sẽ liên tiếp. Sau khi ghép đến hơn sáu mươi con, động tác của các kỵ sĩ Đột Quyết rõ ràng đã chậm lại, sắc mặt của Lộc Đông Tán và A Lạc Sử dần căng thẳng, số còn lại khó có thể nhìn nhận ra, một con ngựa thường phải cần mười người cùng trao đổi bàn bạc mới có thể ghép đúng.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, người Đột Quyết đã gặp phải phiền toái, Từ Trường kim khe khẽ thở dài, trộm liếc nhìn Lâm Văn Vinh một cái, chỉ thấy Lâm đại nhân anh tuấn ngóng nhìn mấy trăm con bạch mã đến ngơ ngẩn xuất thần, không biết ở trong lòng đang nghĩ gì.

- Lộc huynh!

Lộc Tán Đông đang đổ mồ hôi khắp người, lại thấy Lâm Văn Vinh đi đến:

- Có phải càng về sau, càng khó khăn đúng không?

Lộc Đông Tán thân là quốc sư của Đột Quyết, những vấn đề mang vẻ phóng khoáng tự nhiên, nghe vậy liền cười đáp:

- Đúng vậy, đám ngựa còn lại này đều khó mà phân biệt, bởi vậy cần phải nhiều thời gian hơn.

Lâm Văn Vinh nhẹ nhàng nói:

- Không nhất thiết cần lao lực vậy, tiểu đệ vừa nghĩ ra một biện pháp đơn giản hơn. Vị cung nữ tỷ tỷ này, ta có thể làm thử không?

Lộc Đông Tán giật mình nhìn Lâm Văn Vinh một cái, chính mắt hắn thấy Lâm đại nhân đã liên tiếp áp đảo hai trận, nếu lại tiếp tục phá trận này, Lâm đại nhân thật đúng là thiên tài!

Tiểu cung nữ Thúy Vân cung kính trả lời:

- Đương nhiên có thể. Lộc Đông Tán đại nhân, các người đã phối ra sáu mươi lăm đôi, mất một giờ. Nếu vị Lâm đại nhân này ở trong một giờ ghép đôi mẹ con ra nhiều hơn các người, như vậy sẽ tính cho ngài ấy thủ thắng, ngài nghĩ như thế nào?

Lộc Đông Tán khẽ gật đầu:

- Biện pháp này thích hợp, Lâm đại nhân, phải trông coi ở ngài rồi.

Thúy Vân phát tay lên, hơn sáu mươi con ngựa mẹ và ngựa con được ghép cặp thành công kia lập tức bị kéo đi, tiếp theo liền có hơn sáu mươi con ngựa mẹ cùng ngựa con được chọn giống như đúc được đưa đến, lẫn vào trong đó. Đám ngựa mẹ và ngựa con này toàn thân cũng trắng như tuyết, đồng thời hí vang như trận trận sấm giữa mùa xuân, chấn động đến tai của từng người.

Lâm Văn Vinh tiến vào trong đàn ngựa con, chậm rãi vuốt ve bộ lông mềm mại của một con, quay qua một kỵ sĩ nuôi ngựa ở bên kia:

- Vị đại ca này, mấy con này cùng một loại ngựa trắng, chăm sóc nuôi dưỡng nhất định rất phí công sức phải không?

Kỵ sĩ kia gật gù đáp:

Trời đất, té ra bên trong còn có nhiều rắc rối như vậy, Hoàng Đế muốn ta đi đảm nhiệm để làm tốt thí trong cuộc đấu giữa lão cùng Thành vương. Mẹ kiếp, ta có thể ngốc vậy sao?

Diệp Thư Thanh còn định lên tiếng, Hoàng đế đã biến sắc, hừ một tiếng:

- Ý trăm đã quyết, Diệp Khanh chớ nên nói nữa, người đâu, tiếp chỉ...

- Khoan đã, khoan đã...

Lâm Văn Vinh cười hì hì bước khỏi hàng, hành lễ tấu:

- Hoàng thượng, cảm ơn sự ưu ái của ngài, nhưng tiểu dân cũng biết được lời nói của vị Diệp đại nhân này có đạo lý. Thần chỉ là một gia đình nhỏ nhoi của Tiêu gia, đối với chuyện quốc sự triều chính này một chút cũng không hiểu, Hoàng thượng đối với thần coi trọng như thế, thật khiến tiểu dân ta phải xấu hổ. Thần ở Tiêu gia rất tốt, rất vui vẻ! Cảm phiền Hoàng thượng ngài chấp nhận để thần trở lại Tiêu gia, làm một gia đình nhỏ bé khoái hoạt, thần đã cảm thấy hài lòng mãi mãi!

Từ Vị trợn mắt muốn ngắt: “Tiểu tử này không phải là cùng đấu trí với người ta mà choáng váng trở nên ngu ngốc rồi chứ, bỏ mặc không làm chức Lại bộ phó thị lang, lại muốn quay về Tiêu gia đi làm một gia đình, Đại tiểu thư Tiêu gia kia không biết rót cho hần lời đường mật gì rồi!”

- Lâm đại nhân cao phong lượng tiết, quả là có phong độ của đại tướng, Hoàng thượng tuệ nhãn tinh tường, thần đệ rất bội phục.

Ánh mắt Thành vương lóe sáng, bỗng bước ra khỏi hàng mà nói.

Hoàng đế nhìn Thành vương một cái, khóe miệng hiện lên nụ cười:

-Thành vương huynh nói không sai, Lâm Tam người này quả nhiên không như người thường. Hần đã nguyện ý ở lại Tiêu gia, vậy cứ cho tiếp tục ở lại đó. Tuy nhiên hần có bản lãnh lớn, nếu không vì quốc gia mà xuất lực là một điều hoàn toàn sai trái, nói có chút khó nghe là đã ngược đãi với thiên vật... Lâm Tam, người có thể quay về Tiêu gia, nhưng cũng phải kiêm cả những việc lật vật của Lại Bộ. Người đã lạnh nhạt với danh lợi như vậy, vậy sẽ không yêu cầu người vào Văn Hoa điện, Lâm Tam nghe phong...

- Hoàng thượng, tiểu dân đang nghe!

Lâm Văn Vinh vội vàng vòng tay cung kính.

- Người chiến công hiển hách, vì quốc gia giành vinh quang, trăm đề bạt người làm Lại bộ phó thị lang, ban thưởng một tòa phủ trách, tuy nhiên xét người ở Tiêu gia còn việc vặt cần giải quyết, trăm đặc cách cho phép người không vào triều sớm.

Hoàng thượng nhin cười nói.

Quần thần nghe xong đều trong lòng sững sờ, một gia đình nhỏ nhoi như Lâm Tam ở Tiêu gia có thể có việc nhỏ nhặt gì, lại há có thể cùng so với chuyện quốc gia? Hoàng thượng đối xử với hần như thế, thật có thể nói là tình thâm nghĩa trọng a!

“Lại Bộ phó thị lang gì, lão tử cũng chẳng thích thú, ngược lại ban thưởng một tòa phủ trách mới thật sự là lợi ích chánh đáng.”

- Ngoài ra, để sau này người thuận tiện hành sự, trăm sẽ ban thưởng thêm cho người vài chữ.

Hoàng đế cười nhạt, liếc nhìn hần, Cao Bình sớm đã dâng lên giấy bút.

“Ban chữ ư, ban chữ có gì quý báu chứ? Thưởng thêm một chút hoàng kim mới thật sự cần thiết!”

Lại bộ phó thị lang mới tấn phong Lâm Tam Lâm đại nhân đích thực vượt quá Tô Mộ Bạch, việc Hoàng đế ban chữ chính là ân điển trời bể, hoàng kim vạn lượng cũng không đổi được. Có đề tự của Hoàng đế, bao nhiêu tiền tài cũng không kiếm về được?

Từ Vị thấy thần sắc hần không có biểu hiện gì, không kiềm được kéo hần lại bảo:

- Lâm tiểu huynh, Hoàng Thượng đối với người quả là dồn hết ưu ái, ngay cả Tô trạng nguyên cũng không sánh bằng.

”Nói thừa, trước kia không biết, hiện tại ta đã hiểu được. Tiên Nhi là lão bà của ta, cũng là con gái của hoàng đế, ta cùng lão có thể nói là quan hệ con rể và bố chồng như hàng thật đúng giá, không gạt già trẻ. Lão không đối tốt với ta, lẽ nào lại còn đối tốt với cái tên mặt trắng họ Tô kia?

Trên đại diện im lặng một hồi, Cao công công đã trải giấy, bút vàng của Hoàng Đế đã thấm dẫm nghiên mực, hơi trầm ngâm một chút rồi vẩy nhanh bút lông, trên giấy thảo xuống những nét chữ quý.

- Lâm Tam, người đầu chỉ là một gia đình nhỏ nhoi, nhưng không được vì xuất thân mà tự coi nhẹ mình, cần biết Thánh Tổ Hoàng Đế Đại Hoa ta năm xưa cũng vốn là người chăn trâu, mà lại trở thành hùng tài vĩ lược được muôn đời tán tụng!

Hoàng đế nhìn Lâm Tam nghiêm mặt

“Nghe lão nói nhiều câu, chỉ có câu này dễ nghe.” Lâm Văn Vinh thành tâm thật ý nói:

- Hoàng thượng, cảm tạ người rồi!

Hoàng đế vừa nhắc tay, Cao công công liền mang ngự tứ vừa viết nhẹ nhàng gấp lại trao tận tay Lâm Văn Vinh. Lâm đại nhân nâng hai tay đón lấy, Hoàng đế nhìn y cười nói:

- Người đem những chữ này treo trên cửa phủ của người, từ đây về sau, trăm cam đoan bảo chứng, không kẻ nào dám hiếp đáp Tiêu gia, càng không ai dám tiếp tục khi dễ người nữa.

Có khoắc lác không nhỉ, những chữ này thật sự lợi hại vậy sao? Lâm Văn Vinh hai tay tiếp nhận khay ngọc, lòng thầm tính toán.

- Lâm tiểu huynh, Lâm tiểu huynh...

Từ vị kéo y, có lòng nhắc nhở:

-Tiếp nhận ngự phê của Hoàng Thượng, phải mở ra tại chỗ, để mọi người thấy mà cùng nỗ lực, cảm tạ hoàng ân to lớn.

“Quy củ đúng là nhiều thật!” Lâm Văn Vinh nhanh chóng mở chữ đề của Hoàng đế đang cầm trong tay ra, bày ra ngự tứ rồi liếc nhanh, tức thì hai mắt sáng lên, miệng há hốc, ngậy người nhìn.

Hoàng đế mỉm cười không nói, có thể khiến cái gã không sợ trời không sợ đất này kinh ngạc như thế, lão rất hài lòng với loại hiệu quả ấy. Từ Vị thấy thế quýnh lên vội cùng Cao Bình, mỗi người kéo một đầu, giúp Lâm Tam chậm chậm mở đề đề tự ra.

Mọi người ngẩng đầu xem, chỉ nhìn lướt qua thì cũng như Lâm Tam, đều ngậy cả người!

Chỉ thấy trên mặt giấy đó ánh vàng lấp lánh, có năm chữ như rồng bay phượng múa rõ to: “Thiên hạ đệ nhất đình!”

287. Chương 285: Ba Lời Mời

‘Thiên hạ đệ nhất đình’? Không chỉ người thường kinh ngạc, mà cả người kiến thức uyên bác như Từ Vị cũng sửng sốt. Khó trách Hoàng thượng lại nói từ nay về sau không ai dám khinh thường Tiêu gia, khi bạc Lâm Tam. Chỉ bằng ngự bút đề bốn chữ “Thiên hạ đệ nhất” trên hoành phi treo ở trước cửa, dù cho là quan văn cũng phải hạ kiệu, quan võ phải xuống ngựa, ai dám khinh suất? Khi dễ Lâm Tam ư? Đáng cười thay! Lâm đại nhân không bắt bẻ kẻ khác, vậy phải niệm A di đà phật rồi.

- Tạ ơn Hoàng thượng!

Lâm Văn Vinh mỉm cười vội vàng hành lễ, đây quả là một món quà lớn, không cần hiểu rõ trắng đen ra sao, nhưng chỉ với ý tứ này của cha vợ thì từ nay về sau nếu hấn xảy ra chuyện gì, nói không chừng đã có bề trên nâng đỡ.

Bá quan trong diện đều là những kẻ tinh minh. Trong vài ngày qua, vị Lâm đại nhân này không biết từ cái khe nào chui ra, từ một Lâm Tam không mấy danh tiếng đã thay thế vị trí tân khoa trạng nguyên Tô Mộ Bạch, trở thành làm tân sủng của Hoàng thượng, từ kẻ tiểu tốt vô danh trở thành “Thiên hạ đệ nhất đình”,

lên chút cực nhanh mà chẳng người nào có thể sánh kịp. Quan lại đều là người thành tinh, sớm đã nhìn ra chút ít đầu đuôi sự việc, cùng nhau vội vàng hướng tới Lâm đại nhân chào hỏi làm quen. Trong chốc lát mà tiếng a dua nịnh nọt liên miên không dứt, mang Lâm đại nhân được phóng đại trở thành một kẻ vô song trên lục địa, thế gian hiếm có.

Quốc sư Đột Quyết Lộc Đồng Tán chậm rãi đi đến cạnh Lâm Văn Vinh:

- Tài học của Lâm đại nhân khiến Lộc Đồng Tán rất bội phục, ngày sau nếu lại cùng đại nhân đối đầu trên chiến trường, Lộc Đồng Tán tuy có chết trận cũng không có lời oán trách hối hận!

- Nói hay... nói hay lắm, Lộc huynh!

Lâm Văn Vinh bật cười:

- Chỉ cần người Đột Quyết không quá nhiều bách tính Đại Hoa ta, ta bảo đảm ngài có thể mệnh thọ trăm tuổi.

Lộc Đồng Tán quay qua hướng Lâm Văn Vinh giơ ngón tay cái lên, hai người cùng mỉm cười, nhưng mà tâm tư trong lòng tuyệt đối khác biệt.

- Oa ha ha ha...

Rời khỏi buổi chiều, ngồi ở trong xe, nhìn năm chữ vàng rực rỡ “Thiên hạ đệ nhất đỉnh”, Lâm đại nhân nhếch mép cười đắc ý, lộ ra bộ mặt hơn hờ của kẻ mới phát to.

Từ Vị ngồi cạnh trông thấy dáng vẻ của hắn mà thầm tức cười, chợt nhớ tới một chuyện, nhin không được khê thở dài:

- Lâm tiểu huynh, chuyện hôm nay vốn có thể hoàn mỹ trọn vẹn, nếu người trả lời được đề mục cuối cùng của Nghê Thường công chúa, thì có thể đăng đường nhập thất, trở thành phò mã của Đại Hoa, chỉ là... Ôii, vẫn là thiếu chút ít cơ duyên!

Thiếu vận mệnh cái gì, phải nói ta vận số quá tốt mới đúng chứ! Không hiểu sao gặp được Tiên Nhi, lại cưới nàng làm vợ mà không nghĩ được nàng vốn là công chúa có thân phận cao quý. Mặc dù hiện nay nàng dường như cực kỳ tức giận, nhưng mà với tính nết trẻ con của nàng, không quá vài ngày sẽ hiểu ra rồi lại hồi tâm chuyển ý, lần này lão tử phát tài rồi.

- Từ tiên sinh, ta có một chuyện không hiểu, xin ngài chỉ giáo!

Lâm Văn Vinh cẩn thận cuộn bốn chữ Hoàng đế ban thưởng, nhú mày hỏi:

- Đường kim Hoàng thượng của chúng ta, rốt cuộc có mấy công chúa?

Từ vị đáp:

- Câu hỏi này của tiểu huynh đệ rất hay, ban đầu là hai công chúa, nhưng bây giờ biến thành ba công chúa rồi.

- Cái gì hai biến thành ba? Từ tiên sinh, ngài đừng làm khó ta nữa, mau nói nghe một chút đi!

Lâm Văn Vinh nóng lòng về thân phận của Tiên Nhi, vội vàng hỏi.

Từ Vị thở dài:

- Tiểu huynh đệ có điều không biết, lúc trước có hai công chúa được Hoàng thượng sắc phong. Công chúa trưởng là Tân Hà công chúa, là con gái đầu tiên của Hoàng thượng. Năm xưa sau khi Hoàng thượng đăng cơ, vừa lúc gặp nạn bộ lạc Di tộc ở Vân Nam gây loạn, vì muốn ổn định tình hình biên cương, Hoàng thượng mang Công chúa trưởng ban gả cho con trai trưởng của quận vương Vân Nam. Tân Hà công chúa quanh năm sống ở nơi xa xôi, bây giờ đã gần bốn mươi tuổi, lần cuối cùng hồi kinh thăm nhà cũng cách đây năm năm trước rồi.

Vị Tân Hà công chúa này dĩ nhiên là đại tỷ của Tiên Nhi đây, tuổi đã không còn trẻ nên nhất định sẽ không phải là Thanh Tuyền, Lâm Văn Vinh vội nói:

- Vị công chúa thứ hai được sắc phong kia... chẳng lẽ đúng là Tiên Nhi... Ồ, đúng là Nghê Thường công chúa!

Từ Vị mỉm cười lắc đầu:

- Cũng không phải, vị công chúa thứ hai tên gọi là Xuất Vân.
- Xuất Vân công chúa?

Lâm Văn Vinh vừa mừng vừa lo:

- Không phải Nghe Thường công chúa sao?

Từ Vị gật gù:

- Về những nữ nhi nổi dổi của Hoàng thượng, việc này kể ra rất dài, bên trong có nhiều phức tạp. Sau Tân Hà công chúa, Hoàng thượng đã từng sinh được hai hoàng tử. Vị thứ nhất là do Hoàng hậu sinh ra, đáng tiếc khi mười tuổi bị té ngựa gãy cổ mà chết yếu.

- Cưỡi ngựa té gãy cổ...?

Lâm Văn Vinh lắp bắp kinh hãi: “Thật là một lí do kì dị , hơn nữa lại là con trưởng của Hoàng thượng.”

Từ Vị nhìn thấu tâm sự của hắn, lắc đầu nói:

- Chuyện của hoàng gia cũng không thể hí hòng nói rõ ràng. Tiên hoàng nói Hoàng trưởng tôn ngã ngựa mà chết thì cứ cho là ngã ngựa mà chết đi.
- Hiểu rồi, nghe ý tứ trong lời nói của Từ Vị lão ca người, Hoàng thượng còn có con trai thứ hai ư?

Lâm Văn Vinh hỏi.

- Nhị hoàng tử, nói ra càng đáng tiếc!

Từ Vị bùi ngùi than thở:

- Trước khi Tiên hoàng lâm chung, Hoàng thượng tự mình phụng dưỡng trước người, hiếu kính nhân nghĩa khiến thiên hạ cảm phục. Chỉ là có người nhìn ganh ghét ngài, phái sát thủ tiến vào cung hành thích, nhị Hoàng tử vì bảo vệ Hoàng thượng mà chết thảm ở dưới đao sát thủ. Hoàng thượng khi đó gần bốn mươi tuổi, về già còn mất con nên bị thương không thôi, trước giường Tiên hoàng hôn mê ngay tại chỗ.

Không nghĩ tới hai con trai của lão Hoàng để đều chết ngoài ý muốn, thật sự làm cho người ta kinh ngạc chấn động. Từ Vị im lặng rồi hạ giọng nói tiếp:

- Về sau Tiên hoàng trên giường truyền ngôi, Hoàng thượng đăng cơ ngôi hoàng đế, nhưng chỉ còn lại ba công chúa. Xuất Vân công chúa đứng hàng thứ tư trong các huynh đệ tỷ muội của ngài, chính là con ruột của Hoàng hậu, tôn quý vô cùng, kém Tân Hà công chúa hơn hai mươi tuổi. Khi Xuất Vân công chúa chào đời, căn cơ của Hoàng thượng chưa ổn, vừa vặn gặp được kỳ nhân tương trợ, Hoàng đế liền đưa Xuất Vân công chúa cho kỳ nhân đó làm đồ đệ. Quay đi quay lại đã hơn hai mươi năm kể từ thời điểm lần lão hủ gặp nàng khi được sắc phong làm Xuất Vân công chúa.

“Xuất Vân công chúa chẳng lẽ đúng là Thanh Tuyền?” Trong lòng Lâm Văn Vinh rộn ràng: “Còn Tiên Nhi kia, nàng sao lại trở thành Nghe Thường công chúa? Chẳng lẽ là lão Hoàng để để làm dao động Cao Ly cùng Đột Quyết, mà cố ý nhận nghĩa nữ?”

- Nghe Thường công chúa là con gái út của Hoàng thượng

Từ Vị than nhẹ một tiếng:

- Trong cung năm đó, Hoàng thượng sủng ái nhất chính là hai vị Xuất Vân và Nghe Thường công chúa. Lúc Xuất Vân công chúa thụ phong, Hoàng thượng vui vẻ cũng muốn phong con gái út làm Nghe Thường công chúa, chỉ tiếc Nghe Thường công chúa không chịu thụ phong. Đúng lúc đó lại sinh biến cố, thân mẫu Tân phi của nàng vì bảo vệ Hoàng thượng mà lâm nạn qua đời. Nghe Thường công chúa từ đấy về sau không rõ tung tích, mấy hôm trước Hoàng thượng nhắc đến việc Nghe Thường công chúa trở về, lão hủ còn nửa tin nửa ngờ, không nghĩ rằng lại là sự thật.

- Tần phi? Tần Tiên Nhi! Ta hiểu rồi...!

Lâm Văn Vinh vỗ mạnh một cái: “Tiên Nhi đúng là con gái ruột của Hoàng đế, mẫu thân nàng họ Tần cho nên mới lấy tên là Tần Tiên Nhi. Nha đầu kia gạt ta đến khổ a! Về nhà nhất định phải đánh vào mông nàng.”

- Tiểu huynh đệ, bây giờ người đã hiểu chưa?

Từ Vị mỉm cười.

- Hiểu rồi, hiểu rồi!

Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Cám ơn Từ tiên sinh đã chỉ điểm, chờ vài ngày nữa ta chuyển nhà mới sẽ mời ngài qua đây uống trà, nhân tiện thu chút ít tiền mừng!

Từ Vị cười to nhìn hắn một cái:

- Lâm tiểu huynh, người bây giờ không phải là phạm nhân nữa, nhưng chớ muốn nhắc đến chuyện thu tiền mừng gì. Nếu là bị người ngoài nghe thấy được, chỉ e sẽ đến chen chúc phá cửa nhà người dâng tặng lễ vật tiền bạc mất!

Từ Vị tuyệt không phải rung cây nhất khỉ, hiện giờ Lâm đại nhân chính là siêu cấp đại hồng nhân trước mặt mọi người, có rất nhiều người muốn kết thân với hắn, đừng nói tặng tiền mừng, cho dù là hắn muốn núi vàng, cũng cam đoan sẽ có người vì hắn mà chuyển đến.

- Còn có một chuyện...

Từ Vị tủm tỉm cười nhìn hắn rồi nói:

- Lâm tiểu huynh, không phải người với Tiêu đại tiểu thư đang giận dữ chứ?

- Giận dữ? Không có a...

Lâm Văn Vinh lấy làm kì quái:

- Mấy hôm trước ta chịu roi trên giáo trường, vẫn may mà có nàng thoa thuốc cho ta, sao phải hờn dữ?

- Không giận là tốt rồi! Hai ngày nay, nha đầu Chỉ Tình và Tiêu đại tiểu thư như hình với bóng. Ta thấy nàng ấy lo lắng buồn phiền, còn cho rằng người có hiềm khích gì với nàng!

“Đại tiểu thư cùng Từ Chỉ Tình như hình với bóng ư?” Sáng sớm hôm qua Lâm Văn Vinh đã đi rồi, buổi tối ngày hôm qua qua đêm ở trong cung, tính ra, đã hơn hai ngày chưa thấy Đại tiểu thư, cũng thật có ít nhiều nhớ nàng.

Chia tay với Từ Vị ở trước cửa, bước vào trong cửa hàng, đã thấy Tổng tẩu đang tắt bật bện rện, tiểu nha hoàn Hoàn Nhi ở bên cạnh hỗ trợ, trông thấy hắn trở về, lập tức vui vẻ nói:

- Tam ca, người trở về thật đúng lúc, mau tới giúp nào!

- Giúp cái gì?

Lâm Văn Vinh hỏi:

- Đại tiểu thư đâu, sao không thấy nàng ta?

- Hôm nay từ Kim Lăng mới đưa đến một lượng lớn nước hoa, bây giờ phải đem cất giữ ngay. Chúng ta đang ngăn chặn tin tức ra bên ngoài, chứ nếu để các vị thái thái tiểu thư biết thì không chừng sẽ dỡ luôn cả cửa tiệm này của chúng ta ra mà mua. Tam ca, huynh không biết sao, nước hoa này của chúng ta bán chạy như điên vậy đó. Ngày hôm qua vừa mới bày mười bình để trên tủ, mà chỉ một tuần trà đã có mấy trăm người xếp hàng bên ngoài. Mười bình đó vừa bán hết mà những người còn lại không bỏ qua, ồn ào ào cả ngày, cuối cùng Tổng tẩu phải trả lời khi nào hàng đến sẽ lập tức bán cho bọn họ, họ mới chịu mới giải tán đi về...

Hoàn Nhi vui mừng phấn khởi nói.

Lâm Văn Vinh sớm đã không lấy làm kì quái về việc này, bật cười vỗ vỗ cái đầu nhỏ xinh xắn của tiểu nha hoàn:

- Ta không hỏi nước hoa, là ta hỏi Đại tiểu thư, sao không thấy nàng ta?

- Đại tiểu thư sao? Cô ấy nói là cùng Từ tiểu thư ra ngoài đi vẽ tranh, giống như huynh, cả đêm hôm qua cũng chưa trở về.

Hoàn nhi vô tư lự trả lời.

“Vẽ tranh? Hai nhà đầu này thực an nhàn thoải mái vậy ư!” Trong lòng Lâm Văn Vinh đầy nghi hoặc: “Đại tiểu thư khi nào bắt đầu thích nhàn hạ rong chơi vậy? Cả công việc trong tiệm cũng có thể lờ đi.”

-Ồ, đúng rồi, Tam ca, mới vừa rồi có người gửi đến thiệp mời cho huynh, nói là mời huynh qua phủ dự tiệc!

Hoàn Nhi bỗng nhớ tới cái gì đó nhẹ nhàng nói.

- Gửi thiệp mời? Dự tiệc ư...?

Lâm Văn Vinh lấy làm kì quái:

- Ai gửi? đi dự yến tiệc gì?

Hoàn Nhi lắc đầu đáp:

- Muội không biết, hạ nhân của nhà đó mặc rất là hoa lệ, đối đãi với muội cũng rất khách khí, sau khi để lại thiệp mời còn nói ‘chủ nhân của nhà hần thỉnh huynh nhất định phải hạ cố đến dự rồi mới rời đi’.

Lâm Văn Vinh đón lấy tấm thiệp mời vào trong tay, chỉ thấy tấm thiệp này có tờ vàng quấn quanh, mặt ngoài kiểu cách, mở ra liền nhìn thấy một hàng chữ nhỏ màu vàng ở mặt trên: “Hoàng hôn ngày mai ở Vương phủ thiết yến, cung thỉnh Lại bộ phó thị lang Lâm Tam đại nhân quang lâm. Thành vương Triệu Minh Thành kính bút!”

“Thành Vương thiết yến? Ngày ấy ở trong chùa Tướng quốc ồn ào một phen không vừa lòng nhau, hần mời ta làm cái quái gì? Ta mới vừa được thăng quan mà thiệp mời của hần đã đưa đến đây rồi, hành sự quả thực rất nhanh. Chuyện nơi chốn quan trường này đều giả dối gian xảo, cũng không bằng ta ở Tiêu gia làm gia đình khoái hoạt!” Hần thuận tay ném tấm thiệp mời sang bên cạnh, cười nói:

- Ta vào trước nghỉ ngơi chốc lát, nếu Đại tiểu thư đã trở về, Hoàn Nhi muội liền báo cho ta nghe!

Hoàn nhi gật đầu đáp ứng, Lâm Văn Vinh vừa định cất bước, đang muốn đi vào phòng thì chợt nghe bên ngoài truyền đến một tràng ngửa điệu Đại Hoa lơ lửng:

- Xin hỏi có phải Lâm Tam Lâm đại nhân ở chỗ này không?

Lâm Văn Vinh ngẩng đầu lên liền thấy một người Đột Quyết mũi cao mắt lõm đang đứng ở trước cửa, trông đáng vẻ tựa hồ như là thuộc hạ của A Sử Lạc.

- Đúng vậy... đúng vậy! Chính là ta, xin hỏi ngài là...?

Lâm Văn Vinh đi ra phía trước xem xét kẻ kia.

- Kẻ hèn này phụng mệnh của A Sử Lạc đại nhân, vì Lâm đại nhân mà tặng lên hai con Hãn huyết bảo mã, mời đại nhân kiểm tra và nhận giúp...

Người Đột Quyết kia khom người cung kính.

Lâm Văn Vinh hoan hỉ ‘a’ lên một tiếng, không nhắc chuyện này thật đúng là quên mất thật rồi. A Sử Lạc đã hối lộ cho hần hai con Hãn huyết bảo mã, bị Từ Trường Kim tố cáo trước mặt Hoàng đế. Hoàng đế dứt khoát làm là không thôi, đem châu ngọc cùng ngựa quý thưởng hết cho hần. Trước mắt, tên Đột Quyết này đặc biệt vì hần mà đến tặng ngựa.

Sống đã lâu như vậy mà chỉ có nghe nói qua tên của Hãn huyết bảo mã, chưa nhìn thấy được một lần, Lâm Văn Vinh vội giữ chặt người Đột Quyết kia:

- Bảo mã ở đâu, mau dẫn ta đi xem!

Ra khỏi cửa thấy ngay hai con tuần mã thân hình cao lớn đang đứng trước cửa hàng, lông toàn trên màu nâu nhạt, mềm mại như sa tanh, tìm không ra một sợi màu khác lẫn lộn, bờm ngựa một màu vàng rực rỡ, óng ánh dưới ánh mặt trời, thu hút mọi ánh mắt. Trên bốn vó của hai con Huyết hãn bảo mã có một vòng lông trắng dài bao quanh, rất là đáng yêu.

- Đại nhân, đây là hai bảo mã Hãn huyết thần tuần nhất của Đột Quyết ta. Mỗi khi nó phi nước đại thì cả người đổ mồ hôi lóng lánh như máu, cho nên gọi là Hãn huyết bảo mã. Hai con ngựa dâng tặng cho Lâm đại nhân đây càng là vương giả trong các loài ngựa quý. Mời đại nhân xem... bốn vó của hai con bảo mã này như ngọc, phẳng phất như từ chân trời mà đến, ở Đột Quyết ta, hai con này đáng được khen ngợi là thiên mã...

Đột Quyết sứ thần chậm rãi giới thiệu

Lâm Văn Vinh hoan hỉ trong lòng, nhưng nét mặt lại không thể hiện ra, khẽ gật đầu:

- Tạm được, Hãn huyết bảo mã qua nhiên danh bất hư truyền, đáng cùng ghép đôi được với Điền mã của Đại Hoa ta.

Sứ giả kia bữu môi coi thường, Điền mã là cái giống ngựa gì, tướng mạo xấu xí, vừa gầy vừa nhỏ, nào có thể cùng so với bảo mã của Đột Quyết ta, vị Lâm đại nhân này thực không biết phân biệt hàng tốt xấu.

- Cám ơn vị sứ giả này...!

Lâm Văn Vinh cười cầm dây cương dắt qua, Hoàn Nhi ở bên kia nhìn thấy con ngựa to lớn này vừa vui mừng vừa sợ hãi trong lòng, lại nghe tam ca bảo:

- Hoàn nhi, muội dắt hai con gia súc này đi rong bên ngoài đi, xem coi liệu có thể cày ruộng kéo cối xay hay không.

Đột Quyết sứ giả nghe xong muốn méo mặt, Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Nếu như bảo mã này thực chất không được nhanh nhẹn lắm, vậy thì để lại cho Đại tiểu thư một con kéo xe đi... Ai, gia súc mà không biết làm việc thì chỉ có thể bị người cười thôi... Ồ, vị sứ giả này, ngài vẫn còn ở đây sao?

Đột Quyết sứ giả cố nén cơn giận dữ, lấy từ trong ngực ra một tấm thiệp mời, trình lên Lâm Văn Vinh:

- Đại nhân, đây là lời mời của A Sử Lạc đại nhân, ngài ấy mời ngài đêm mai ra ngoài thành tham gia yến hội lửa trại!

“Yến hội lửa trại? Không ngờ A Sử Lạc rất lãng mạn đấy, sẽ không nhân vụ này mà tặng cho ta hai mã nữ Đột Quyết đấy chứ!” Lâm Văn Vinh cười ha ha lấy lệ, tiếp nhận giấy mời đang định thuận miệng đáp ứng thì bỗng nhớ ra cái thiệp mời vừa rồi của Thành Vương, không phải cũng mời đến trong phủ hấn dự tiệc hoàng hôn ngày mai sao?

Đột Quyết sứ giả thấy Lâm đại nhân đã tiếp nhận thiệp mời, liền cho rằng hấn đã đáp ứng thì vội vã thi lễ rồi đi, ở lại chỗ này thêm một khắc, trông thấy Lâm đại nhân vũ nhục Hãn huyết bảo mã như thế, hấn chắc sẽ bị kích động muốn xông lên đánh gã Lâm Tam này một trận.

Lâm Văn Vinh còn đang trầm ngâm, Hoàn Nhi lại mừng rỡ đi tới:

- Tam ca, tam ca, huynh thật sự làm quan rồi?

- Một chức quan nhỏ mà thôi, cô bé ngốc à...!

Lâm Văn Vinh cười nói.

- Không phải mà...

Hoàn nhi chu cái miệng nhỏ lên:

- Tam ca huynh lại lừa ta, người vừa nãy tới, mũi cao, mắt lõm, có phải là người Hồ ở biên ngoại đúng không?

- Hoàn nhi quả nhiên có kiến thức rộng khắp a!

Lâm Văn Vinh gật đầu cười hì hì:

- Người này là người Đột Quyết đó... À... những tên gia hỏa ấy đã đánh nhau rất nhiều năm với Đại Hoa ta đó.

- Tam ca, cả người Hồ cũng nịnh nọt lấy lòng huynh như vậy, huynh còn nói mình là tiểu quan sao? Huynh chỉ giỏi gạt bọn muội thôi...!

Hoàn nhi âm ức nói

Thấy hốc mắt tiểu nha đầu cũng đỏ rồi, Lâm đại nhân đành phải an ủi:

- Được rồi, vậy liền là đại quan, quan lớn của nhà trời, được chưa...?

Hoàn nhi ngay lập tức nín khóc bật cười một tiếng, gật gù liên tục:

- Muội cũng biết Tam ca là người có bản lĩnh nhất trên đời này!

Tức thì sắc mặt của nàng lại u sầu như trước:

- Tam ca, huynh làm đại quan rồi, có phải là sắp rời bọn muội đúng không?

- Sao lại vậy? Hoàn nhi lo lắng từ nay về sau Tam ca sẽ không nhận mặt muội nữa phải không?

Lâm Văn Vinh trêu chọc:

- Muội yên tâm đi, từ nay về sau khi trong phòng ta thiếu nha đầu thì nhất định gọi muội đến.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoàn nhi ửng hồng, vội lắc đầu:

- Tam ca, muội không phải là lo lắng cho chính mình, muội chỉ là lo...

- Lo cái gì?

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên hỏi.

Hoàn nhi cúi đầu, than thở:

- Muội chỉ là lo lắng cho Đại tiểu thư. Tam ca, mặc dù cho tới bây giờ Đại tiểu thư cũng chưa nói với muội một lời nào, nhưng ai cũng đều đã nhìn ra cô ấy thực sự thích huynh. Cho là cô ấy hơi bướng bỉnh không chịu biểu lộ nổi lòng. Tam ca, muội cầu xin người, ngàn vạn lần đừng phụ Đại tiểu thư...

Nói đến đó thì mắt Hoàn nhi đã đỏ hoe, nước mắt rưng rưng chực rơi xuống. Lâm Văn Vinh không biết làm gì đành cười, chỉ làm một viên quan nhỏ thôi mà coi ta giống như Trần Thế Mỹ*. Đừng quên là Hoàng thượng đích thân đề mấy chữ “thiên hạ đệ nhất đỉnh”, ta đúng là danh chính ngôn thuận làm cái gia đình này.

(*Ai coi film Bao Công xử án chắc vẫn còn nhớ nhân vật này. Trần Thế Mỹ là một kẻ đã phụ rẫy mẹ và vợ để được làm phò mã.)

Đang muốn nói tiếp thì lại nghe bên ngoài có một tiếng của một người con gái vọng vào:

- Ngài khỏe không? Mạo muội quấy rầy rồi! Xin hỏi Lâm đại nhân có phải ở chỗ này không?

Thanh âm này nghe quen thuộc lắm. Hoàn Nhi liếc mắt ra ngoài một cái liền thấy một thiếu nữ mặc trang phục hoàng cung Cao Ly đang đứng ngoài cửa, đôi mắt nàng ta đen láy, da thịt như được tắm qua sữa, má đỏ hây hây, nở nụ cười ngọt ngào khả ái hành lễ chào chính mình. Cô gái này điềm đạm tự nhiên, dường như không có một ai lại có thể nổi giận với nàng được.

- Tam ca, tìm huynh kia...

Mới vừa rồi còn vì Đại tiểu thư mà nói chuyện tình cảm, trong nháy mắt có một đại mỹ nữ đầy vẻ phong tình người nước ngoài tìm đến trước cửa, trong lòng Hoàn nhi đương nhiên là vô cùng tức giận, hừ một tiếng.

- Trường Kim nữ sĩ, sao nàng lại tới đây, rất vui mời vào trong ngồi...

Lâm Văn Vinh mỉm cười vừa đi ra vừa nói.

Từ Trường Kim vui vẻ vội vàng cúi thật sâu:

- Đại nhân, thì ra ngài ở chỗ này, ta còn tưởng rằng tìm lầm nơi rồi!
- Không sai, không sai! Đúng là nói này, xin mời mau vào trong ngồi...

Lâm đại nhân cười hì hì, quay đầu gọi:

- Hoàn nhi, mau mang trà!
- Tam ca, xin lỗi a, ngày hôm qua đã dùng hết trà rồi!

Hoàn nhi trừng mắt cảnh giác nhìn Từ cung nữ. Tam ca phát đạt rồi, không giống với trước kia, bất luận nữ nhân gì đến tìm hấn cũng là đều là địch nhân của Đại tiểu thư.

Lâm Văn Vinh cười khở, hấn thật sự khó lòng cảm nhận được tâm tư của mấy tiểu nữ a!

Từ Trường Kim lấy ra một tấm thiệp mời, lắc đầu mỉm cười nói:

- Đại nhân, không cần đâu, ta chỉ đặc biệt tới đây để mời ngài. Vào buổi chiều ngày mai, vương tử Lý Thừa Tái thiết yến tại du thuyền ở Kính hồ, thỉnh ngài đại giá quang lâm!

288. Chương 286 - Người Đến Từ Kim Lăng

Lâm Văn Vinh hiện tại đã trở thành đệ nhất hồng nhân bên cạnh hoàng đế, có ba nhà đồng thời mời hấn cũng không có gì kỳ quái, chỉ là chuyện ngày mai phải đến tham dự yến hội tại nhà nào lại làm cho hấn cảm thấy khó khăn.

Tiến Từ Trường Kim rời đi, Hoàn Nhi giữ chặt hấn lại hỏi:

- Tam ca, vị tiểu thư xinh đẹp này đến từ đâu vậy, đại tiểu thư có biết không? Muội thấy nàng đối với Tam ca có vẻ không bình thường à?

Lâm Văn Vinh cười a a:

- Muội yên tâm đi, ta cùng vị Từ Trường Kim này chẳng có tư tình gì cả, nàng ấy là cung nữ trong vương thất Cao Ly, lần này đi theo vương tử Cao Ly đến Đại Hoa cầu thân thôi.
- Muội không tin!

Hoàn nhi nhỏ giọng hừ nhẹ:

- Vị Từ tiểu thư này mặc dù giả bộ lãnh đạm nhưng khi thấy huynh thì mừng rỡ, còn chú ý nhìn về mặt của huynh, rất khác với người thường. Không được, muội phải cảnh giác với đại tiểu thư thôi.

Gặp phải một tiểu nha đầu hết sức có trách nhiệm như thế này, thật là hết nói được gì nữa, Lâm Văn Vinh cười nhẹ, đặt ba phong thư mời vào một chỗ, cẩn thận suy nghĩ. Thành vương chính là dòng dõi quý tộc, hoàng thân quốc thích, theo lý thuyết thì nên đến dự tiệc rượu của lão, chỉ có điều mình và lão vừa mình tranh ám đấu mấy lần, rõ ràng không chung một con đường, lão đột nhiên mời mình dự tiệc, sợ là không phải tốt lành gì.

Tâm tư của người Cao Ly thì đơn giản hơn nhiều, bọn họ lần này cầu hôn không có kết quả, lại bị kẻ khác uy hiếp, nếu muốn tự cứu mình thì phải tạo mối quan hệ hữu hảo với Đại Hoa, đi qua Lâm đại nhân quả là một con đường hay, huống hồ còn một Từ Trường Kim ở đó, đối với Lâm đại nhân thực sự có sức hấp dẫn không nhỏ a.

Buổi tiệc tối bên đồng lửa của Đột Quyết, ý tưởng không tệ, nghe thì không giống với lệ thường, bất quá Lâm Văn Vinh chắc chắn rằng sẽ không đơn giản như vậy. Cái bọn người Hồ mũi cao này có chủ ý gì, hấn trong lòng đã rất rõ ràng. Mất thấy hai nước sắp giao chiến, tranh thủ tìm chút thông tin hữu ích từ miệng vị Lâm đại nhân - cận thần bên cạnh thiên tử này mới chính là mục đích của bọn họ.

- Tối rồi, sao còn chưa thấp đèn vậy?

Một thanh âm mềm mại vang lên bên tai hắn, ẩn chứa chút niềm vui sướng.

Lâm Văn Vinh ngẩng đầu lên, liền thấy đại tiểu thư trong bộ váy dài áo tím, tựa như một đóa bách hợp màu tím đang nở rộ, đang mỉm cười đứng bên cạnh mình. Thân thể thon dài, bờ ngực đầy đặn, thoang thoang làn u hương buổi đêm nhẹ nhàng, thấm vào tận tim gan. Tuy mới không gặp nhau hai ngày nhưng dường như đã nhiều năm không thấy, nhìn đại tiểu thư thanh tao như ngọc, Lâm đại nhân nhất thời ngây dại.

Thấy hắn giương mắt lên nhìn mình, Tiêu Ngọc Nhược nở nụ cười vừa mừng vừa giận, lại thêm sắc hồng man mác trên mặt, trong ánh chiều tà toát ra vẻ xinh đẹp rực rỡ dị thường.

- Sao vậy? Trước kia chưa từng thấy qua sao?

Đại tiểu thư cúi đầu nhẹ giọng, khuôn mặt ửng hồng, như thể mưa xuân tháng ba mang theo làn hơi sương làm động lòng người.

- Quả thật là chưa thấy qua.

Lâm Văn Vinh cười hì hì:

- Chưa thấy nàng ôn nhu động lòng người như vậy bao giờ. Đại tiểu thư, nếu nàng mỗi ngày đều có thể đối đãi với ta như vậy, dù khiến cho ta phải đi tất cả các chùa miếu ở kinh thành, bái lạy tạ ơn tất cả các vị Bồ Tát, ta cũng cam tâm tình nguyện.

- Ba hoa!

Tiêu Ngọc Nhược châm lửa đốt đèn, trong phòng nhất thời tỏa ra ánh sáng vàng nhạt, thật là ấm áp.

Lâm Văn Vinh thấy đại tiểu thư lưng đeo một bộ giá tranh, trên mặt nhẹ nhàng cười nụ, nhất thời ngạc nhiên:

- Đại tiểu thư, không phải nàng thật sự ra ngoài để vẽ tranh đó chứ?

- Thì sao, không được à? Chàng ở bên ngoài làm loạn lung tung, sao lại không cho ta ra ngoài vẽ tranh?

Đại tiểu thư cởi hộp tranh xuống, mỉm cười đáp.

Không đúng lắm a, thấy bộ dáng ôn nhu như nước của Đại tiểu thư, Lâm Văn Vinh đồng thời cảm thấy ‘thụ sủng nhược kinh’ (được yêu quá hóa sợ), lại cảm thấy có chút không thật. Trước kia đại tiểu thư quả đúng là một con cọp cái, chính mình đã có thói quen mỗi ngày nghe lời giáo huấn của nàng, đột nhiên nàng lại biến thành một chú chim hoàng oanh nhỏ bé, cảm giác thật là lạ, không biết là Từ Chỉ Tình kia rốt cục đã dùng ma pháp gì với nàng vậy a?

- Đại tiểu thư, nàng, nàng không bị sao đó chứ?

Lâm Văn Vinh cẩn thận hỏi:

- Có phải là ở ngoài bị chuyện gì kích thích không?

- Người mới bị kích thích á!

Đại tiểu thư hừ nhẹ một tiếng, đôi mắt đẹp nhẹ liếc hắn, nhỏ giọng nói:

- Ta biến thành như vậy, người không thích sao?

- Thích, thích chứ!

Lâm đại nhân lắp bắp. Có chút cổ quái a, đại tiểu thư hôm nay không biết có uống nhầm thuốc không, đúng là bị tẩy não rồi.

- Đồ ngốc!

Tiêu Ngọc Nhược sắc mặt ửng hồng, cúi đầu nói nhỏ:

- Chàng thật là trời sinh lãng phí, ta như vậy không tốt sao, chàng lại còn muốn người ta giống như trước la mắng chàng mãi à?

Đại tiểu thư nói không sai, lão tử quả là trời sinh nghèo hèn, lúc trước nàng là một con cọp cái thì ta mỗi ngày đều mong nàng ôn nhu như nước, giờ nàng dịu dàng động lòng người thì ta lại nhớ đến con cọp cái trước kia.

- Chẳng không nói được gì a!

Thấy Lâm Tam hiện lên vẻ kinh ngạc, nói không nên lời, Đại tiểu thư nhin không được dậm dậm đôi chân nhỏ, sắc mặt đỏ bừng, vội vàng nói. Hình dáng này sao giống với một nữ doanh nhân mạnh mẽ trên thương trường giông gió, ngược lại y như một tiểu cô nương mười lăm mười sáu tuổi đang nhõng nhẽo với tình lang, thật là non mềm như nước.

- Nói... nói... nói cái gì?

Lâm đại nhân cảm giác đầu óc mình có chút không biến chuyển kịp, trong Luận Võ trường, hắn có thể thoải mái chơi đùa với cả Cao Ly và Đột Quyết, nhưng về đến nhà, gặp phải Đại tiểu thư đã thay đổi hoàn toàn, hắn nhất thời thấy đầu óc trở nên vô dụng, trước kia hình tượng cứng cỏi nghiêm nghị của Đại tiểu thư đã thâm căn cố đế tồn tại trong khoảng sâu nhất của tâm linh hắn, đột nhiên lại gặp một Tiêu Ngọc Nhược ôn nhu như nước ý tình say đắm, khiến hắn thật khó mà thích ứng được.

- Nói...

Đại tiểu thư mặt đỏ rạng như lá thu phong, cúi đầu, thanh âm nhỏ như tiếng muỗi kêu:

- Nói chẳng thích hình dạng trước kia của thiếp hay là bây giờ?

- Đều thích cả!

Lâm đại nhân không chút do dự đáp, vấn đề này rất đơn giản, một nam nhân thông minh thì phải biết trả lời như thế nào.

- Không được!

Đại tiểu thư ngẩng đầu nhìn hắn, hừ nhẹ:

- Chẳng đi chết đi, toàn trêu chọc người khác, ta không cho chàng làm vậy, chàng phải cho ta biết rút cuộc chàng thích hình dạng nào nhất?

Thật là đồ mồ hôi, mới nói hai câu thì nha đầu kia đã hiện nguyên hình rồi, Lâm Văn Vinh cười hì hì:

- Hình dáng trước kia thì hợp với ta trước kia, còn hình dạng bây giờ lại thích hợp với ta bây giờ, như vậy được rồi a, con người của ta cũng không quá phức tạp, yêu cầu đơn giản mà.

Đại tiểu thư khẽ chau mày, cẩn thận suy nghĩ về những lời hắn nói, cả đến nửa ngày cũng chưa hiểu ra rốt cục là hắn thích hình dáng nào. Trong lúc đại tiểu thư đang ngẩn ngơ, hộp tranh để trên bàn lộ ra một góc của bức tranh. Lâm Văn Vinh cười bảo:

- Đại tiểu thư, nàng hôm nay đã vẽ được gì rồi, cho ta nhìn một chút nhé?

Tiêu Ngọc Nhược đang trầm tư suy nghĩ, vô ý thức “ừ” một cái, chợt giật mình nhớ ra, vội vàng giành lại:

- Không được...

Lâm đại nhân làm sao cho nàng có cơ hội đổi ý, sớm đã mở tranh ra coi, chỉ thấy đây là một họa trục dài được cuộn tròn lại, trên vẽ bốn bức họa.

Bức họa đầu tiên, một người tuổi trẻ với nụ cười xấu xa, trong tay cầm một con kiến nhỏ, đang thả con kiến qua lỗ của viên ngọc, phía sau của con kiến còn thấy một sợi dây tơ thật tinh tế. Bức thứ hai, vài tên người Hồ đang đổ mồ hôi như mưa cửa đầu khúc gỗ, bên kia lại có một kẻ đang nhàn nhã đi dạo, chỉ huy binh sĩ cầm khúc gỗ bỏ xuống nước, gốc chìm ngọn nổi, cao thấp lập tức phân ra. Còn bức thứ ba, chính là trăm ngựa chạy loạn, mẹ con đứng sát vào nhau, một người đang đứng trước đàn ngựa, ánh mắt phảng phất vui mừng rồi lại thê lương. Bức cuối cùng, công chúa ngồi trong kiệu nhỏ hồi cung, một kẻ chạy theo kiệu như điên, vẻ mặt vừa kinh ngạc, vui mừng lại vừa tỏ ra bất đắc dĩ.

Bốn bức tranh này mặt dù đều vẽ một người nhưng thần thái lại khác nhau, hoặc vui hoặc buồn, hoặc xảo trá, cơ trí rồi lại điên cuồng, mấy loại tính cách bất đồng lại cùng xuất hiện trên một khuôn mặt, đại tiểu thư bút pháp tinh tế, khắc họa thấu suốt thần thái của người này, tựa như nước chảy mây trôi không chút ngập ngừng, rất mực gần gũi.

- Không được xem, không được xem mà!

Đại tiểu thư then thùng hô to, vội vàng ôm lấy bức tranh trở về, cuộn lại đem giấu sau lưng.

- Ta nói đại tiểu thư sao lại có hứng thú như vậy, phải đi ra ngoài để vẽ tranh. Nguyên lai là ‘Túy ông chi ý bất tại tửu’ a (‘Cảm hứng của Túy ông không đến từ rượu’ - ý là Đại tiểu thư đi vẽ vì Lâm Tam, chứ không phải vì thích vẽ - hieusol)!

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Nàng vẽ bức tranh này rất đẹp, là cố tình vẽ để tặng ta sao?

- Ai nói tặng cho chàng?

Đại tiểu thư hừ một tiếng:

- Bức tranh này của ta là để tặng Chỉ Tình tiểu thư. Chàng phải làm phò mã rồi, còn để ý gì đến bức tranh thô鄙 này nữa chứ?

Nha đầu này màn gì trò gì cũng lưu vào mắt khắc vào lòng a, Lâm Văn Vinh bắt kể nàng vùng vẫy, nắm chặt lấy bàn tay nhỏ, ở bên nàng nàng nhẹ giọng nói:

- Làm phò mã hay không sau này hãy biết, nhưng con gái của ta nhất định sẽ uống sữa của nàng mà lớn lên...

- Chàng đi chết đi...

Đại tiểu thư mặt hồng đến tận mang tai:

- Cái gì mà uống... thiếp, đồ bại hoại này, xấu hổ chết đi được!

Tiêu Ngọc Nhược mặt hoa đỏ hồng, cúi đầu không dám nhìn lên, khóe môi chợt lộ ra ý cười nhẹ, hình dáng ngượng ngùng mà ôn nhu kia phảng phất như gió xuân thảng ba lướt qua đôi gò má.

Lâm Văn Vinh thấy trong lòng ngứa ngáy, kéo nàng ôm vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve vòng eo mềm mại:

- Đại tiểu thư, ta viết cho phu nhân một phong thư nhé!

- Sao, thư gì?

Đại tiểu thư nhẹ giọng hỏi, bị hắn ôm vào ngực, nhớ tới bộ dạng xấu xa của hắn, trong lòng vừa thấy tức giận vừa thấy ngọt ngào.

- Nói rằng đại tiểu thư bị ta lừa rồi, mời phu nhân vào kinh để chủ trì công đạo.

Đại tiểu thư ngẩng đầu lên lườm hắn một cái, sáng giọng:

- Chàng còn dám nói, nếu mẫu thân biết được chuyện của chúng ta, còn không lột da của chàng ra à!

- Không sợ không sợ, việc lột da ta đã làm không ít rồi!

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc.

Đại tiểu thư nhìn hắn một cái, nói đầy vẻ chua chát:

- Đúng rồi, lột đến tận Cao Ly luôn. Vị Từ cung nữ đến từ Cao Ly kia khuôn trắng như vẽ, làn da tựa ngọc, ánh mắt sáng ngời, ôn nhu động lòng, không chỉ có tài xem bệnh mà còn tinh thông nông sự lịch toán bách khoa, chàng khi nào thì đi lột da nàng ta đây?

- Đại tiểu thư, nàng nhất định phải tin tưởng ta, ta cùng Từ cung nữ thực sự chỉ là quan hệ hữu nghị thuần khiết mà thôi. Đương nhiên, nếu là nàng ấy mơ ước đến nam sắc của ta, ta ngoại trừ tấm thân trong sạch ra, cũng không còn biện pháp nào khác cả.

Lâm đại nhân trang nghiêm cất lời thề thốt.

Đại tiểu thư vừa bực mình vừa buồn cười, cầu nhẹ vào cánh tay hấn một cái:

Chàng nói thế ta liền tin sao? Xảo Xảo, Tần Tiên Nhi, Lạc Ngưng, ai không phải đều bắt đầu từ tình hữu nghị cực kỳ thuần khiết? Đáng ghét!

- Ài, vì Đại tiểu thư đã chán ghét vẻ thuần khiết của ta, ta đây đành phải nhân tiện không thuần khiết vậy.

Lâm đại nhân cười hắc hắc, thổi nhẹ một hơi vào tai Đại tiểu thư, Tiêu Ngọc Nhược nhất thời mặt nóng tâm loạn, đứng cũng không vững.

Lâm Văn Vinh ôm lấy chiếc eo thon nhỏ của nàng, đang định tiếp tục sờ mó xuống nữa, chợt nghe bên ngoài truyền đến thanh âm mừng rỡ của Hoàn nhi:

- Tam ca, Đại tiểu thư, Kim Lăng có người đến!

289. Chương 287: Phu Nhân Giá Đáo

Hoàn Nhi khẽ lắc đầu: “Nô tì cũng không biết, là ở trong phủ có người cưỡi ngựa đến báo tin, nói là xe ngựa đã đến cửa Bắc, một lúc nữa là sẽ đến thương điếm.”

Ly khai Kim Lăng trong khoảng thời gian dài như vậy, lần này lại là lần đầu tiên có người từ Kim Lăng tới, trong lòng của Lâm Văn Vinh có một chút kinh hỉ. Tiêu Ngọc Nhược sớm đã chờ đợi không kịp nên đã mau chân phóng đi, hai người vừa đến thương điếm thì một gã đầy tớ xúc động bước tới nói: “Chào đại tiểu thư, chào tam ca.”

“Hay cho tên Tứ Đức nhà ngươi, làm sao lại lén lút chạy đến kinh thành rồi?” Lâm Văn Vinh hô lên, sau đó thì nắm lấy bả vai của hấn ta mà cười nói.

Tứ Đức trong mắt lấp lánh lệ quang nói: “Tam ca, không chỉ là có đệ đến, còn có”

“Xe tới rồi, xe tới rồi” Hoàn Nhi đứng ở cửa điếm hô lên một tiếng: “Tam ca, đại tiểu thư, mau ra đây xem kia!”

Lâm Văn Vinh và đại tiểu thư vội vàng vén rèm cửa mà chui ra ngoài, chỉ thấy từ xa có hai cỗ xe ngựa đang chậm chậm đi tới, những tiếng lộp cộp khê khàng từ xa truyền lại tới gần, thanh âm nghe càng lúc càng rõ ràng. Trên chiếc rèm ở trước xe ngựa có thêu một chữ “Tiêu” khá lớn. Những chiếc rèm cửa cả hai chiếc xe ngựa đều buông thông xuống, chiếc xe ngựa ở đằng sau tựa hồ như là dùng để chứa đồ đạc, trông rất là nặng nề, còn chiếc xe ở trước thì hiển nhiên là nhanh hơn một chút.

Hai cỗ xe ngựa đã đến vùng phụ cận, người đánh xe hô một tiếng điều khiển xe ngựa dừng lại, bên trong xe

- Nương thân nói đúng, cũng giống với Từ tỷ tỷ, có phải năm xưa người cũng quản giáo cha như thế hay sao?

Mặt của phu nhân chợt hiện một mảng hồng, bà vỗ nhẹ lên mông của đại tiểu thư một cái:

- Nha đầu nhà con, dám trêu cả nương thân.

Bà ta trầm ngâm một hồi rồi khẽ nói:

- Năm xưa hình thể của kinh thành không sáng sủa gì, vì muốn tránh khỏi việc bị cuốn vào sự tranh chấp trong triều chính, ông ngoại của con vội vàng gả ta cho người ta. Ta với cha của con chưa từng gặp mặt nhau mà đã thành thân, lúc nào lại được tự do như thế này. Đúng rồi, Từ tiểu thư mà con nói tới là ai vậy?

- Là con gái của Từ tiên sinh - Từ Chỉ Tình, năm xưa nương thân còn ẵm bồng nữa mà.

Đại tiểu thư khẽ đáp.

- Là nha đầu Chỉ Tình à!

Phu nhân hoan hỉ kêu lên:

- Năm xưa lúc ta rời bỏ kinh thành thì nó còn là một đứa bé thất hai bím tóc, mới đây mà đã hai mươi năm trôi qua rồi, hiện nay không biết là đã xinh đẹp nhường nào rồi.

- Từ tỷ tỷ cũng không ổn lắm!

Đại tiểu thư kể lại tào ngộ của Từ Chỉ Tình một lượt, phu nhân nghe xong mà nhú mồm, chỉ đành bất lực nói:

- Chẳng trách Từ tiên sinh lại không nguyện ý tâm sự, từ xưa hồng nhan đã bạc mệnh, hài tử Chỉ Tình cũng đã ném không ít buồn khổ.

Bà ta nhìn sang đại tiểu thư, một lúc lâu sau mới xua tay:

- Con với Lâm Tam, đừng có học theo như thế mới được.

- Nương thân!

Đại tiểu thư vui mừng, liền lao vào lòng của mẫu thân, một lúc lâu sau vẫn không chịu rời khỏi.

- Tam ca, nước ấm đã chuẩn bị xong rồi, hiện đang để sát vách phòng của huynh, mau mời Đồng tiểu thư tắm rửa thay đồ!

Lâm Văn Vinh vừa mới dẫn Xảo Xảo bước ra khỏi phòng thì Hoàn nhi liền mỉm cười bước lên mà nghênh đón.

Xảo Xảo vội vàng nói:

- Phiền vị tỷ tỷ này rồi, cứ để đấy cho muội tự lo là được, không dám phiền tỷ tỷ.

Lâm Văn Vinh mỉm cười nắm lấy tay nàng:

- Muội ngồi trên xe lâu như thế, sớm đã mệt mỏi rồi, sao còn có thể tự làm lấy được. Hoàn Nhi, ta thay mặt nương tử của ta tạ muội!

Trong lòng Xảo Xảo vui mừng vô hạn, ngượng ngùng nép vào người của đại ca, Hoàn Nhi sững sốt một lúc lâu, lẩm bẩm nói:

- Tam ca, huynh có nương tử rồi, thế đại tiểu thư thì sao đây?

Phòng của Lâm Văn Vinh ở đối diện với phòng của đại tiểu thư, Tiêu phu nhân cũng đang nghỉ ngơi ở trong phòng của đại tiểu thư, mẹ con hai người lâu rồi mới gặp mặt, tự nhiên là cần phải nói chuyện nhiều với nhau, phòng bên này hiển nhiên là để dành cho phu thê Lâm Văn Vinh cư ngụ.

Đợi Xảo Xảo tiến vào trong phòng, Hoàn Nhi đang định tiến vào phục thị thì Lâm Văn Vinh khẽ kéo tay tiểu nha hoàn này lại, cười nói:

- Trời cũng không còn sớm nữa, muội mau đi nghỉ đi, bên này có ta lo là được rồi.

Nụ cười trên mặt của Tam ca dần dần khôn xiết, phu thê người ta lâu ngày gặp mặt, những chuyện gì sẽ làm không cần phải nói cũng hiểu được. Hoàn Nhi ‘a’ lên một tiếng, sau đó vội vàng bỏ chạy.

Nhìn thấy đại ca tiến vào trong phòng, mặt Xảo Xảo tức thời đỏ tận mang tai, nhỏ giọng nói:

- Đại ca, làm sao huynh cũng vào đây?

Lâm Văn Vinh mỉm cười:

- Nha đầu ngốc, đại ca vào để phục thị muội tắm rửa thay đồ đó!

Xảo Xảo cúi gằm đầu xuống, mặt nóng như lửa đốt, không dám nói lời nào, Lâm Văn Vinh bước đến bên cạnh nàng ta, nhẹ nhàng xoa bóp hai vai của nàng, dịu dàng nói:

- Tiểu bảo bối, những ngày này vội vàng lên đường, mệt lắm rồi hả!

- Không mệt!

Xảo Xảo thở thê:

- Chỉ cần có đại ca, chuyện gì muội cũng không sợ!

Lâm Văn Vinh xoa bóp mấy cái trên bả vai của nàng:

- Nha đầu ngốc nhà muội!

Tiếp đó thì không nói thêm một câu nào, không khí nhất thời trở nên cực kì ấm áp.

- Đại ca, không ngờ được phân nhánh của Tiêu gia tay kinh thành lại lớn đến nhường này!

Xảo Xảo nhìn lướt qua tứ phía một lượt, vẻ mặt lộ ra vẻ ngưỡng mộ.

- Không cần phải lo lắng, nhà của ta so với nơi này thì càng lớn hơn!

Lâm Văn Vinh đáp.

- Nhà của chúng ta?

Xảo Xảo giật mình:

- Đại ca, huynh sắp về Kim Lăng sao? Chỗ ở của chúng ta ở Kim Lăng cho tới giờ còn chưa sửa xong nữa mà!

- Tạm thời không trở về Kim Lăng, nhưng đại ca cũng đã có nhà ở trong kinh thành rồi, là hoàng đế ban cho, ngày mai huynh dẫn muội đi xem!

- Hoàng đế ban cho ư?

Xảo Xảo giật mình há hốc, Lâm Văn Vinh nhẹ nhàng hôn lên môi nàng một cái, sau đó liền đem chuyện trước sau kể lại một lượt, Xảo Xảo nghe xong kích động tới mức ánh mắt đã long lanh ướt ướt:

- Đại ca, đa tạ huynh!

- Đa tạ huynh? Tạ huynh cái gì?

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên.

- Đa tạ huynh đã để cho muội gặp được huynh. Từ khi gặp huynh, Xảo Xảo đã trở thành người hạnh phúc nhất trần đời này!

Xảo Xảo vội vàng lau nước mắt nói, trên mặt tràn ngập hạnh phúc không biết dùng lời nào tả xiết.

“Tiểu nha đầu dễ thỏa mãn này!” trong lòng Lâm Văn Vinh tràn ngập nỗi dịu dàng thân thiết, nhẹ nhàng bóp vào lưng của nàng ta một vài cái.

“Tay của đại ca thật là ấm áp!” Trong lòng của Xảo Xảo tức thì ấm áp, sau đó thì ý thức được điều gì, vội vàng quay đầu lại:

-Không được! Đại ca, huynh là phu quân của muội, làm sao để cho huynh phục thị muội được ...

- Có cái gì đâu mà không được!

Lâm Văn Vinh cắt ngang lời của nàng:

- Muội là nương tử của huynh, đại ca hôm nay phục thị muội, có được hay không?

Nhìn thấy vẻ mặt kiên quyết của đại ca, Xảo Xảo hoan hỉ lẫn ngượng ngùng ‘ừ’ một tiếng, trên mặt hiện lên nụ cười ngọt ngào, ánh mắt càng thêm long lanh.

- Xin lỗi, bảo bối, trước đây là đại ca không làm được gì nhiều cho muội...

Cảm nhận được tình yêu thương dạt dào của Xảo Xảo, Lâm Văn Vinh cảm thấy xấu hổ, đang định nói thêm thì lại bị một bàn tay nhỏ bé ầm ập che lấy miệng:

- Đại ca, huynh là người làm chuyện lớn, Xảo Xảo rất thích cái cách mà huynh xem nhẹ mọi chuyện trên đời. Làm bất kì chuyện gì vì huynh, muội cũng đều tâm cam tình nguyện.

Nhìn thấy đôi mi dài của tiểu nha đầu hơi run rẩy, con ngươi đen tuyền lấp lánh tựa như những vì sao trên bầu trời đêm, đôi môi thì đỏ mọng như anh đào. Lâm Văn Vinh khẽ hôn lên chiếc miệng xinh xắn, hai tay vuốt ve lấy bờ eo, rồi nhẹ nhàng cởi bỏ lớp áo quần dày cộm trên người nàng.

Nhìn thấy đại ca thực sự muốn phục thị cho mình, Xảo Xảo cực kì ngượng ngùng. Nàng nhiều ngày không gặp đại ca, nỗi nhớ nhung dồn nén bấy lâu chẳng khác chi nước trong hồ Huyền Vũ, nhìn một cái đã thấy rõ. Khi cảm thấy đại ca đang cởi y phục của mình ra, tim của nàng đập kịch liệt như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, trong lòng sung sướng vô ngần.

Cởi bỏ áo ngoài, bên trong chỉ còn lớp y phục nhỏ mỏng manh, mấy ngày không gặp, thân thể của Xảo Xảo càng lúc càng xuất chúng. Tuy là cách một lớp áo trong, nhưng y nhiên vẫn có thể nhìn thấy đường nét đầy đặn của hai tòa cao phong, cặp đùi ngọc thon dài khấp chặt lại với nhau, ngực phong mãn eo thon thả, hiển lộ rõ ràng ra vận vị thành thực của tiểu phu nhân.

Nhìn thấy đại ca nhìn chăm chăm vào mình, mặt Xảo Xảo càng e thẹn, đỏ hồng chẳng khác gì đoá phù dung, lầm bầm khẽ kêu:

- Đại ca...

Khi cả cái áo trong mỏng manh đó cũng bị tụt khỏi người nàng, đôi mắt Lâm Văn Vinh tức thời bừng sáng, một bộ tiểu y hồng nhạt ôm sát lên thân hình Xảo Xảo, nàng ta ngượng ngùng cúi đầu xuống, hai tay nhẹ che lên bờ vai, làn da sương nhường tuyết thẹn kia lúc ẩn lúc hiện trong kẽ tay. Hơn một tháng đã trôi qua, ngực của tiểu ny tử này đúng là càng thêm đầy đặn, đôi gò bồng đảo ấy như dao động chấp chờn in sâu vào mắt của Lâm Văn Vinh.

Lâm Văn Vinh chép miệng tán thưởng một tiếng, chậm chậm bế Xảo Xảo lên, tiểu ny tử giật mình, toàn thân nóng bỏng, cúi đầu nhìn thấy bản thân đã ở trong bồn tắm có đầy những cánh hoa nổi lênh bênh. Nước ấm trong bồn chạm tới eo, một làn hương xà phòng thoang thoảng lan tỏa, cảm giác thật nồng nàn.

Lâm Văn Vinh mỉm cười múc nước ấm chậm chậm đổ xuống đầu của nàng ta, mái tóc ẩm ướt tạo nên cảm giác ầm ập như trời xuân tức thời từ trên đỉnh đầu lan xuống toàn thân, Xảo Xảo dùng đôi tay xinh xắn xoa xoa lấy khuôn mặt, đôi mắt long lanh vẻ dịu dàng cùng hạnh phúc.

Lâm Văn Vinh đưa cánh tay vào trong nước, nhẹ nhàng cởi luôn phòng tuyến nhỏ nhoi cuối cùng sát trên người của nàng ta. Lâm Văn Vinh đang định vươn tay ra ve vuốt, thì chợt giắt mình phát hiện ra, trên bộ ngực phong mãn của tiểu ny tử không ngờ là còn một lớp bao bọc mỏng manh bằng tơ lụa, nửa hiện nửa lộ, khiến cho bộ ngực của nàng ta dưới ánh đèn càng thêm đầy đặn, càng thêm vẻ mê hoặc.

Lâm Văn Vinh sửng sốt, ngay cả nước dãi nhỏ xuống nước cũng không biết. Mặt của Xảo Xảo đỏ hồng như máu, không dám ngẩng đầu lên, chỉ dám hé mắt để dò xét thần sắc của đại ca.

- Tiểu bảo bối!

Lâm Văn Vinh vội vàng nuốt nước bọt cái ực:

- Cái đó, cái đó muối lấy ở đâu vậy?

Xảo Xảo ngượng đến mức chỉ biết lấy tay che mặt, giọng nói nhỏ như muỗi kêu:

- Đại ca, huynh làm sao lại quên mất rồi, đó là thứ mà huynh đặc biệt chuẩn bị cho muối khi may y phục phụ nữ cho Tiêu gia. Khi lên kinh, muối nghĩ là huynh thích nên đặc biệt mang theo, lúc sắp tới kinh thành thì muối mới mặc vào.

- Nha đầu này, thật quá hiểu ý mà!

Xảo Xảo khẽ ưm một tiếng, như thì thầm làm bầm, hô hấp càng lúc càng gấp rút, hai mắt nhắm nghiền, cả đôi tai cũng nhuộm hồng, bộ ngực nhấp nhô phập phồng, lớp áo lót nhỏ bó chặt đẩy phong nhũ căng căng tròn, trông dụ nhân khôn tả.

Lâm Văn Vinh đưa tay tới, nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng của nàng ta, cảm nhận làn da mịn màng bóng mượt, chẳng khác gì mỹ ngọc, hần trở nên hưng phấn, ánh mắt rực sáng... tạch một tiếng, cái áo ngực mỏng manh đó liền rơi xuống.

Xảo Xảo khẽ a lên một tiếng, hai nụ hoa tươi đẹp phá nước nhô lên, cao vút vươn lên, mùi cơ thể nữ nhi tươi mát thuận theo nước truyền lại, khiến cho đầu óc hần mê man.

“Mẹ ơi, thật muốn chết quá!” Lâm Văn Vinh nuốt cái ực một cái, cố hết sức kiềm nén bản thân, chậm chậm tắm rửa cho Xảo Xảo. Hai người đã là phu thê với nhau từ lúc còn ở Kim Lăng, thân cận với nhau đã không biết là có bao nhiêu lần, hôm nay là ngày gặp lại sau một khoảng dài xa cách, vốn là thời khắc kích động, nhưng phòng đối diện có đại tiểu thư và Tiêu phu nhân, hai người có động tình hơn đi chẳng nữa cũng cần phải cố kị một chút, nếu không thì sáng sớm ngày mai khi bước xuống giường, Lâm mỗ nhân thì có thể không sợ mất mặt, nhưng nha đầu Xảo Xảo còn có thể bước ra khỏi cửa được hay sao?

Khó khăn lắm mới có thể tắm rửa xong, Lâm Văn Vinh ấn Xảo Xảo ở dưới nước không cho lên, tiểu ný tử hô hấp càng lúc càng gấp. Hần ta giống tai nên nghe nghóng một lát, một lúc lâu sau thì mới mở miệng nói:

- Tốt rồi, chúng ta đi ngủ thôi.

Một câu giấu đầu hở đuôi này khiến cho Xảo Xảo mềm nhũn từ đầu đến chân, ‘ừm’ một tiếng rồi quay sang một bên, không dám nói gì thêm nữa, nghe thấy tiếng thở dồn dập của đại ca, tim của Xảo Xảo đập thình thịch loạn xạ.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, sau đó bất thành linh ôm lấy Xảo Xảo lên khỏi mặt nước, một thân thể mỹ láng mịn không vết tỳ tức thời hiện ra trước mắt.

Xảo Xảo khẽ a một tiếng, Lâm Văn Vinh sớm đã chuẩn bị cho nàng mà chuẩn bị một chiếc áo tắm phủ lên trên người, lau khô thân thể của nàng, sau đó liền bồng tới bên giường.

- Đại ca ...

Xảo Xảo cố sức ôm chặt lấy người hần, cũng không biết là lấy đâu ra dũng khí, đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn vào hần:

- Xảo Xảo rất yêu huynh!

Không còn lời để biểu lộ hết nỗi lòng mình, Lâm Văn Vinh đưa miệng đóng lấy bờ môi mọng tiên diễm của nàng, chiếc lưỡi tức thì đi vào giữa hai vành môi vừa thơm vừa mềm, phẩm thưởng vị đỉnh hương ngọt ngào.

Xảo Xảo khẽ rên một tiếng, đôi tay ngó sen nhịn không được mà càng xiết chặt lấy đại ca. Cảm nhận đại ca hôn qua đầu lưỡi, hôn qua khuôn mặt, sau đó thì cắn nhẹ lên vành tai xinh xắn lung linh kia, tay phải phủ lên trên chiếc áo tắm mà vuốt ve bộ ngực căng tròn đang phập phồng của nàng.

Giữa hàm răng của Xảo Xảo phát ra tiếng rên yêu kiều vừa tựa như thống khổ, vừa tựa như hoan nhạc, Lâm Văn Vinh cởi bỏ luôn chiếc khăn tắm, hai ngọn núi cao như bạch ngọc ngạo nghễ vươn ra, phập phồng dồn dập không ngừng.

- Bảo bối, muối càng lúc càng lớn hơn nữa rồi...

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, nhẹ nhàng vuốt ve lấy song phong mềm mại, ánh đèn dập dờn trong phút chốc liền tắt ngóm.

- A... đại ca

Một tiếng rên tựa đau đớn vừa lại dường như mang cả niềm khoái lạc hân hoan của nữ tử vang vọng, vang vào tận trong căn phòng đối diện. Đại tiểu thư đang nói chuyện với mẫu thân nhin không được mà nhúu mày hỏi:

- Nương thân, đó là tiếng gì vậy?

Tiêu phu nhân đỏ bừng mặt, hằm hừ nói:

- Tiếng giết heo đó! Gã Lâm Tam đáng ghét!

291. Chương 289: Hào Trạch

-Đại tiểu thư, dậy sớm vậy!

Lâm Văn Vinh cười hì hì, nắm bàn tay nhỏ của Xảo Xảo. Đêm hôm qua hân mặc sức uy phong, sáng sớm nay cây cột còn đang chia lên trời, hùng dũng vô địch. Nha đầu Xảo Xảo lại vừa nhu thuận vừa quyến rũ, hai người ngư cá gặp nước, như nước nuôi cá, tiêu dao khoái hoạt không kể xiết.

- Còn sớm nữa gì nữa, mặt trời đã lên tới ba cây sào rồi!

Đại tiểu thư lườm hân một cái, hằm hừ:

- Ái chà, đã tới ba cây sào rồi ư? Thất lễ quá! Đại tiểu thư yên tâm, sau này lên hai cây sào là ta rời giường!

Lâm Văn Vinh trong lòng ngứa ngáy, mặt nổi lên nụ cười khó hiểu.

Đại tiểu thư không biết ý trong lời của Lâm Văn Vinh, thấy hân chớp chớp mắt nhìn mình, nụ cười trên mặt quý dị, trong lòng hoảng hốt, gương mặt đỏ lên như ánh mây hồng, vội cúi đầu xuống nói:

- Tốt nhất là mặt trời lên một cây sào là phải dậy ngay. Tên xấu xa nhà người! Chưa từng thấy ai tra tấn người ta như vậy!

-Tiêu tiểu thư, đây là muội dậy muộn, liên lụy đại ca, tiểu thư đừng trách chàng.

Xảo Xảo mặt đỏ bừng, ngượng ngùng xin lỗi.

- Xảo xảo muội đừng bao che cho hân, nếu không chỉ để cho hân khi phụ thôi. Thế nào, tối qua ngủ có ngon không?

Đại tiểu thư tựa như vô tình tựa như cố ý nhắc tới:

- Có, có...!

Xảo Xảo cúi đầu đáp, trên mặt sớm đã nhuộm tầng tầng phấn hồng.

“Mình làm sao lại hỏi tới mấy thứ này chứ!” Đại tiểu thư khẽ gắt một tiếng, lén nhìn Lâm Tam một cái, thấy hân mặt mang vẻ cười cợt đang dòm ngó mình, nhớ tới âm thanh hỗn loạn đêm qua, nàng vội vàng quay đầu đi nói:

- Xảo Xảo muội muội, các người muốn đi đâu thế này?

- Đại ca nói muốn dẫn muội đi xem nhà, Đại tiểu thư cùng đi với chúng ta nhé!

Xảo Xảo ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ bé xinh xắn đầy vẻ hưng phấn và chờ mong.

- Đi xem nhà ư!

Trong lòng Đại tiểu thư chợt dâng lên nỗi mất mát, khẽ nói:

- Các người cứ đi đi. Ta còn việc phải làm, nương thân từ Kim Lăng mang đến nghìn bình nước hoa. Hôm nay phải bắt đầu bán ra rồi, ta không thể bỏ đi được.

Thấy bộ dạng u oán của nàng, Lâm Văn Vinh kéo tay nàng lại:

- Bán nước hoa đã có bọn Tổng tẩu trông coi là được rồi, còn cần gì nàng tự ra tay chứ.

Hắn ma mãnh quét mắt khắp bốn phía, ghé tới bên tai Đại tiểu thư thì thầm:

- Nàng phải đi chọn phòng có một cái giường lớn, như vậy chúng ta mới không sợ bị rớt xuống.

Tiêu Ngọc Nhược nghe vậy khẽ hứ một tiếng, giọng như không còn thể nhỏ hơn:

- Ai muốn ngủ cùng người, ta ghét nhất tên xấu xa người.

Lâm Văn Vinh cười to ba tiếng, Đại tiểu thư mặt đỏ tới tận mang tai, hung hăng trừng mắt nhìn hắn, trong lòng bối rối vô cùng, chẳng kịp nhận ra đường đã vội vàng chạy đi.

- Đại tiểu thư đến nhà bếp làm gì?

Xảo Xảo thấy Tiêu Ngọc Nhược bước đi vội vã, lấy làm kỳ quái hỏi.

- À, có thể là nàng ta gần đây đổi tính, muốn làm mẹ hiền dâu thảo rồi.

Lâm Văn Vinh cười thầm nói nhỏ.

Xảo Xảo mỉm cười nhìn hắn, khẽ nói:

- Đại ca, nếu chàng đã cưới Nhị tiểu thư rồi lại cưới luôn Đại tiểu thư. Hai nhà chúng ta hợp lại, mở tửu lầu bán nước hoa, vậy ở Kim Lăng không ai bì được nữa.

- Đề nghị này rất có tính xây dựng, để ta suy nghĩ một chút. Có điều, tiểu bảo bối, ta và Ngọc Sương còn thêm Đại tiểu thư có gian tình, lẽ nào nàng không ghen sao?

Lâm Văn Vinh vừa cười vừa hỏi:

- Cái gì mà gian tình, khó nghe chết đi được!

Xảo Xảo gắt giọng:

- Hai vị tiểu thư của Tiêu gia đều là phượng trong loài người, chỉ cần bọn họ tốt với chàng. Thì có cưới cả bọn họ có làm sao? Còn về phần thiếp...

Trong mắt nàng hiện lên vẻ ảm đạm:

- Thiếp chỉ là cô gái quê nghèo khó, sao có thể sao với hai vị tiểu thư. Đại ca, Xảo Xảo không cần gì cả, chỉ cầu cả đời này có thể theo hầu bên chàng là đã mãn nguyện rồi.

- Tiểu nha đầu nàng, nói bừa cái gì đó. Luận về thông minh giỏi giang, nàng so với ai cũng không kém. Nàng chính là lão bà tốt của ta, sau này cho dù Ngọc Sương các nàng ấy có vào cùng một nhà, cũng phải gọi nàng là tỷ tỷ, hiểu chưa?

Lâm Văn Vinh nghiêm nghị nói.

Xảo Xảo đã long lanh nước mắt, khẽ vâng một tiếng nắm chặt lấy tay đại ca, trong lòng hân hoan vô cùng. Vừa ra cửa đi được mấy bước, lại khéo gặp được Tiêu phu nhân. Xảo Xảo cùng Tiêu phu nhân lên kinh, chăm sóc chiếu cố cho nhau, tình cảm rất sâu đậm, vội vàng đi tới nắm tay Tiêu phu nhân:

- Phu nhân, con và đại ca sắp đi xem nhà, người đi cùng chúng con nhé!

Tiêu phu nhân đã thay váy dài, thoa phấn nhặt, mặt mày thanh tú, thành thực mà quyến rũ, ung dung cao quý, nghe Xảo Xảo nói vậy khẽ mỉm cười, nói với Lâm Văn Vinh:

- Lâm Tam, hôm qua ta đã nghe Ngọc Nhược nói rồi, người thật là có khả năng, không chỉ thắng cả Cao Ly và người Hồ, làm cho Đại Hoa ta về vang, ngay cả hoàng thượng cũng coi trọng người như thế, ban cho chức tước còn phong thưởng ruộng đất, thật là đáng mừng!

- Đâu có đâu có, ta chỉ là một cái cây nhỏ, được tắm dưới ánh mặt trời và những cơn mưa của phu nhân ban cho, phát triển vững chắc qua mỗi ngày đều là công lao phu nhân khó nhọc bồi tài.

Lâm đại nhân mở miệng đã vỗ mông ngựa không chút ngưng ngừng.

Phu nhân mím môi khẽ cười:

- Người ấy à, nói mà không sợ mở miệng, cái gì mà ánh mặt trời rồi còn mưa nữa, làm như ta là quan thế âm cứu khổ cứu nạn không bằng.

- Không phải vậy sao, ánh sáng từ bi của phu nhân chiếu khắp chốn, rải mưa khắp nơi, so với quan âm bồ tát còn dịu dàng mỹ lệ hơn mấy phần.

Lâm Văn Vinh nịnh hót.

“Tên Lâm Tam này mà mở miệng ra, thì nói hần có thể mê đảo nữ nhân khắp thiên hạ cũng không khoa trương chút nào!” Mặt Tiêu phu nhân thoáng chuyển đỏ, mím môi cười, bộ ngực đầy đặn khẽ nhấp nhô phập phồng, giống như một cành hoa rục rở. Bà nhìn Xảo Xảo nói:

- Nếu Xảo Xảo đã thịnh tình mời, vậy ta nương nhờ vinh diệu của Lâm đại nhân, đi xem xem căn nhà hùng vĩ mà hoàng thượng ban thưởng vậy! Có điều...

Tiêu phu nhân liền chuyển sang chủ đề khác:

- Lâm Tam, người mặc dù làm quan, nhưng Tiêu gia ta và người còn có giao kèo! Người không thể thất tín đâu đó!

Lâm Văn Vinh xua tay chặn lời, cười lớn:

- Phu nhân nói lời xa lạ gì đó! Lâm Tam ta là người thế nào? Nhất ngôn cửu đỉnh, nói ra là làm. Ra đường là phải nói tới nghĩa khí, thà thất thân chứ không để thất tín... Hơn nữa, quan hệ giữa chúng ta là thế nào...? Chính là người một nhà đó. Ở Tiêu gia làm một tên gia đình nhỏ bé, mỗi ngày trái phải bầu bạn với phu nhân tiểu thư, khoái hoạt như thần tiên, so với làm quan còn sướng hơn trăm lần!

“Cái gì mà ‘thà thất thân chứ không thất tín’, gã này sao cái gì cũng nói ra được?” Phu nhân ở một bên nghe hần khoác lác, vừa sai Tứ Đức mang xe ngựa đến.

Xảo Xảo đỡ phu nhân vào trong thùng xe, Lâm Văn Vinh theo sau họ, vừa mới đưa tay vén rèm chuẩn bị tiến vào, đột nhiên nhớ ra: “Sương phòng của phu nhân, ta không thể tùy tiện xông bừa vào được. Thôi thì ta cứ thường xuyên ghé thăm khuê phòng của con gái phu nhân là được rồi.”

- Lâm Tam, sao người không vào?

Tiêu phu nhân vén rèm xe lên hỏi.

- Thế này, không được tiện lắm! Ta là người rất hiểu lễ phép.

Lâm đại nhân mặt mang nụ cười giả dối, giả tình giả ý nói. Một tay đã vén rèm lên, chuẩn bị chui vào bên trong.

Xoạt một tiếng, rèm xe hạ xuống, đập vào mũi Lâm đại nhân. Phu nhân ngồi bên trong bật cười:

- Lâm Tam, người đã làm lại bộ thị lang, còn có hiếu tâm như thế, thật là hiếm có. Nếu đã như thế ta cũng không làm khó người nữa. Tứ Đức, đi thôi...!

- Vâng thưa phu nhân!

Tứ Đức vung roi lên, xe ngựa lóc cóc lóc cọc đi về phía trước. Lâm đại nhân hậm hực vuốt mũi: “Không cho ta vào cứ nói ra, còn cố ý giễu cợt ta. Chiêu này thật là độc, mẹ của Đại tiểu thư, quả là so với Đại tiểu thư còn khó chơi hơn!”

Lâm Văn Vinh ngồi ở bên cạnh Tứ Đức, hai người rong xe đi tới. Căn nhà hoàng đế ban cho, Lâm Văn Vinh cũng chưa thấy qua, chỉ biết là được đặt ở Đông Trục môn, quy mô không nhỏ. Hần ở trong kinh thành đã nhiều ngày, nhưng còn chưa dạo chơi kinh thành tử tế, hôm nay thừa lúc nhàn rỗi, cũng không vội vã đi, xe ngựa cứ vậy chậm rãi du hành, coi như tản bộ trong kinh thành vậy.

Đi tới gần Đông Trục môn, Lâm Văn Vinh cũng không quen đường, đang ngó nghiêng bốn phía. Tứ Đức đã giữ lấy một ông già bên cạnh hỏi:

- Đại gia, xin hỏi ngài có biết phủ trạch của Lâm đại nhân ở đâu không?

- Lâm đại nhân?

Ông gia kia hỏi:

-Ồ Lâm đại nhân nào?

- Chính là Lâm Tam Lâm đại nhân mới nhận chức Lại bộ phó thị lang đó!

Tứ Đức mặt đầy vẻ sùng kính.

- Lại bộ phó thị lang?

Ông gia cười khinh thường:

- Chu vi mấy dặm Đông Trục môn này, nếu không phải nơi ở của hoàng thân quốc thích thì là thượng thư ngự sử, ngay cả học sĩ của Văn Hoa điện đến đây cũng phải nhón chân mà đi. Một viên bộ phó thị lang, một chức quan nhỏ như hạt vừng hạt đậu, ai mà biết hắn ở đâu? Người đi tới Hoài Nhu, Thông Châu mà tìm kiếm, không chừng còn có thể tìm được nó!

(Hoài Nhu, Thông Châu hai địa danh ở phía đông của Bắc Kinh.)

Tứ Đức vốn là tên mù đường, trong kinh thành càng mờ mịt, quay đầu lại hỏi:

- Tam ca, Hoài Nhu, Thông Châu đi như thế nào? Đại gia này nói nhà của huynh ở bên đó!

Lâm Văn Vinh gõ mạnh lên đầu hắn: “Tên tiểu tử này khi ở Kim Lăng nhanh nhẩu là vậy, sao đến kinh thành biến thành thằng ngốc rồi? Lão già kia đang châm chọc chúng ta, người không nghe ra sao? Mẹ nó, tùy tiện tìm một ông già hỏi đường, mà cũng há miệng cộc ra mạnh mẽ thế! Bộ lại phó thị lang cũng coi là quan nhỏ? Tốt xấu gì cũng là cấp phó quan cơ mà.”

Lâm Văn Vinh thì đầu qua, không phục nói:

- Vị lão ca này, ngài nói thế nào ta không hiểu rõ? Lại bộ phó thị lang cũng coi là quan nhỏ? Ta nghe nói bộ lại thị lang Đồng đại nhân cáo lão về quê, bộ lại trừ một vị thượng thư Diệp đại nhân ra, chính là phó thị lang mà.

- Chỉ còn lại phó thị lang thôi à... còn lại mười bảy vị phó thị lang cơ.

Ông gia kia cười nói:

- Đây còn là một bộ nho nhỏ đấy. Ở trong lục bộ, thị lang mỗi bộ kia chẳng phải nhiều như lông trâu sao? tính ra cũng phải hơn một trăm rồi, còn có các lão công khanh của tam các, học sĩ của lục điện, đại học sĩ, đông đúc tới mấy trăm người. Một phó thị lang nho nhỏ có đáng là gì? Nếu ngài muốn tìm vị Lâm đại nhân kia, đoán chừng tới Thông Châu cũng chẳng tìm nổi, có khi phải tới tận Thương Châu cơ.

(Thương Châu thuộc tỉnh Hà Bắc)

“Mẹ nó, càng nói càng không tin được! Lão tử kém cỏi vậy sao, bị người đưa từ kinh thành tới tận Hà Bắc, hỏi thêm nữa không chừng còn bị đưa tới cả Mạc Hà. Chỉ là hỏi đường thôi? Người có cần dă kích vậy không?”

(Mạc Hà, cực bắc của Trung Quốc.)

Hắn đang buồn bực, lại nghe trong thùng xe vọng ra một tiếng phì cười, lập tức dừng xe lại. Xuyên qua rèm xem, Lâm Văn Vinh phảng phất nhìn thấy đôi môi anh đào của Tiêu phu nhân đang cố nhịn cười, hắn không khỏi mặt đỏ bừng, cười khan hai tiếng:

- Cái này... chúng ta cố tìm thêm một chút đi. Hiện giờ không được rồi, đêm nay chúng ta nghe ngóng ở Thông Châu, sáng mai tiếp tục đến Thương Châu tìm vậy.

Lần này không chỉ có Tiêu phu nhân, ngay cả Xảo Xảo cũng khẽ cười ra tiếng. Ở cùng với đại ca, đúng là vĩnh viễn vui vẻ thoải mái!

Tìm đường không được, phu nhân và Xảo Xảo cũng đành xuống xe ngựa, cùng Tứ Đức và Lâm Tam hỏi đường. Tiêu phu nhân rời khỏi kinh thành nhiều năm, sớm thấy cảnh vật còn mà người đã đâu mất, trong lòng cảm khái vô cùng. Trên đường cùng Lâm Tam tìm kiếm, lại ôn lại ký ức thời thiếu nữ. Việc này trước đây quả là chưa từng thấy, nên trên đường đi tràn đầy tiếng cười vui, càng thêm hứng khởi.

Ông già kia cũng không nói dối, khu Đông Trục Môn này quả nhiên là hào phú như mây, đầy những vương công quý tộc, thượng thư cáo lão. Nhà nhà đều có gia nô chất đống, phủ viện phi phàm.

Thấy sắp đi qua Đông Trục Môn rồi, chỉ còn lại mấy căn nhà xưa cũ, phủ đệ vách ngói đổ nát, nhưng vẫn không hề thấy hào trạch hùng vĩ của Lại bộ phó thị lang Lâm đại nhân đâu, chưa nói Tứ Đức và Tiêu phu nhân, ngay chính Lâm đại nhân cũng phát bực rồi.

“Cha vợ hoàng đế không phải giỡn mặt với ta chứ, nói cái gì mà ban cho một tòa nhà ở ngoài Đông Trục Môn, chỗ đất rộng rãi, thích hợp nhiều người ở, làm sao mà sắp đi tới cùng rồi còn chưa thấy phủ đệ của ta đâu!”

- Tam ca, Tam ca!

Đang lúc cảm thấy thất vọng lại nghe thấy Tứ Đức hưng phấn gọi to:

- Tam ca, huynh mau xem, thiên hạ đệ nhất... là thiên hạ đệ nhất!

Lâm Văn Vinh quét mắt qua, tức giận gõ đầu hấn:

- Thiên hạ đệ nhất cái gì, bao nhiêu tuổi đầu rồi, ngay cả đếm cũng không biết đếm, rõ ràng là năm chữ, thiên hạ đệ nhất đình... chờ đã, thiên hạ đệ nhất đình... ồ...

Lâm Văn Vinh kinh hãi hô lên:

- Cái này, chẳng lẽ chính là ‘hào trạch’ của ta sao? Mẹ nó thật là lớn a!

Tiêu Phu nhân và Xảo Xảo vội ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy gần cuối con đường lớn có một chiếc cổng đồ sộ, so với cửa nhà người bình thường thấp hơn hẹp hơn, tường bên ngoài đã tróc ra lộ ra từng phiến đá xanh đá đỏ, đại bộ phận ngói trên nóc nhà đã bị hư tổn, thậm chí vô cùng. Giữa khu Đông Trục Môn trù phú hào trạch đầy rẫy thế này, tòa nhà nhỏ đồ sộ này, đơn giản là khác biệt giữa sâu bọ và phượng hoàng. Nếu không phải là trên cửa treo tấm biển có năm chữ ‘thiên hạ đệ nhất đình’ lấp lánh dưới ánh mặt trời thì chẳng ai nghĩ tới. Nơi này thế nhưng lại là ‘hào trạch’ mà hoàng đế ban cho Lâm đại nhân!

Lâm Văn Vinh ngửa đầu nhìn năm chữ vàng chỉ dành lắc đầu than thở: “Tốt xấu gì cũng là chữ hoàng đế ban cho, đáng lẽ phải phóng lớn hơn một trăm lần để cho người đời phải kính ngưỡng. Làm sao lại làm tấm biển bé tẹo thế này, ngay cả bốn chữ ‘vương tài cố cư’ trên cửa phủ Diệp đại nhân vừa mới đi qua cũng to hơn nhiều lần... Thế này thành thế thống gì nữa, thành thế thống gì nữa đây! Vậy đâu phải là thiên hạ đệ nhất, rõ ràng là thiên hạ đệ nhất sổ đệ nhất.”

- Tam ca, chúng ta có vào hay không?

Tứ Đức thấy vẻ mặt u ám của Tam ca, so với sự hăng hái ngày thường khác biệt một trời một vực, liền cẩn thận mở miệng hỏi, chỉ sợ xui xẻo đụng chạm tới Tam ca.

- Vào! Đương nhiên là phải vào!

Lâm Văn Vinh không hề do dự:

- Con không chê mẹ xấu, chó không hiềm nhà nghèo, nhà nghèo tuy rách nát cũng có thể tránh gió che mưa. Hai vị phu nhân, chúng ta cùng về nhà nào!

Xảo Xảo cười ngọt ngào, vâng một tiếng, Tiêu phu nhân không khỏi lắc đầu: “Đứa nhỏ này, bị đá kích đến nổi hồ đồ rồi, bắt đầu nói năng lung tung.”

- Tam ca, chó không hiềm nhà nghèo, nói vậy chẳng phải huynh là chó à!

Tứ Đức hỏi ngớ ngẩn.

Tam ca nổi giận lôi đình:

- Ta không phải là chó, người mới là chó, thế đã được chưa! Người có vào hay không?

Phu nhân che miệng cố nín cười: “Ồ với Lâm Tam thêm được phút nào thì vui vẻ, ầm ắp thêm được phút đó, Ngọc Sương và Ngọc Nhược cùng theo hần, cũng chẳng phải là ầm ức gì!”

Lâm đại nhân tức giận phóng ngựa đi đầu, vừa mới đẩy cửa ra bước vào một bước, bụi bặm bám lâu ngày trên liền đập ngay mặt, xộc thẳng vào trong mũi hần, khiến cho mặt mũi Lâm đại nhân dính đầy bụi bặm.

- Khục... khục...

Lâm Văn Vinh vội lùi lại một bước, bụi rơi vào mắt không mở ra được, vội đưa tay áo lên lau!

- Dừng!

Phu nhân đứng bên cạnh, thấy động tác của hần vội khê hô lên, lấy khăn lụa trong ngực ra, cẩn thận lau khóe mắt cho hần.

- Phu nhân, con tới đây!

Xảo Xảo thấy thế vội vàng đi tới, nhận khăn lụa trong tay phu nhân, nhẹ nhàng lau cho đại ca.

Lâm Văn Vinh phì phì hai cái nhỏ bụi trong miệng ra, miễn cưỡng mở mắt, hằm hừ:

- Gặp quỷ rồi, ông hoàng đế này làm gì vậy, ban cho căn nhà rách này ta cũng không nói gì, ông ta không biết kiếm người đến thu dọn quét lau một chút sao? Lần sau gặp mặt nhất định phải nói chuyện tử tế mới được.

Phu nhân nghe được thầm lắc đầu: “Tiểu tử này đúng là tức giận đến hồ đồ rồi, hoàng đế ban đãi thiên ân, sao có thể nói vậy với người.”

- Đại ca, đây là nhà của chúng ta, phải do chúng ta tự tay thu dọn mới có ý nghĩa. Phu nhân, người nói có phải không?

Tiêu phu nhân cười nói:

- Điều này cũng đúng. Xảo Xảo tay chân khéo léo, tòa nhà này nó nhất định dọn dẹp thỏa đáng, tới lúc đó, ta dẫn Ngọc Sương Ngọc Nhược tới ở cùng!

- Hoan nghênh, hoan nghênh!

Lâm Văn Vinh vỗ tay cười nói:

- Hoan nghênh các vị ở lại lâu dài!

Thấy hần mặt mày đầy bụi bặm, đáng vẻ quái dị, phu nhân cũng không nhin được, lại cứ mãi che miệng cười. Xảo Xảo tựa đầu vào vào đại ca, hạnh phúc ở trong lòng hần.

Từ chiếc cửa nhỏ đi vào, liền thấy một tòa nhà hai tầng, phía sau còn có một chiếc cửa lớn đóng chặt. Lầu dưới có mấy gian phòng trống, trong phòng đồ đạc, tranh ảnh, giấy mực thậm chí cả nô tỳ trẻ con, không gì không có, hỗn loạn vô cùng, thứ nào cũng đầy bụi đất, hình như đã lâu năm không có người vào ở.

- Mấy gian phòng này sao giống như nơi chứa đồ vật vậy?

Xảo Xảo vốn tính tình tỉ mỉ, cẩn thận quan sát, đưa mắt quan sát bốn phía.

- Kệ nó chứa cái gì? Ở được là được!

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Còn có lầu hai nữa, trên dưới mỗi cái có ba gian phòng, vào thời kia của ta có thể gọi là nhà vườn của Tây rồi... Ô, ở đây không có hoa viên, hơi khác một chút!

- Thời kia của người?

Phu nhân nhíu mày nói:

- Lâm Tam, người nói vậy là có ý gì?

- Ô, thì là cái thời đó... phu nhân không cần hiểu đâu! Chà, hai tầng lầu này thật là cao, so với ta còn cao hơn!

Hắn liền cười vang chuyển đề tài.

- Nhà vườn của Tây ư?

Phu nhân lẩm nhẩm, mỉm cười lắc đầu: " Gã Lâm Tam này vừa điên điên khùng khùng, lại thần thần bí bí, luôn luôn có chủ ý quái quỷ vô cùng, thật là có chút thú vị!"

Tứ Đức đang sợ mớ bốn phía, thấy trên cánh cửa lớn tích một lớp bụi dày, hắn cũng không ngại, dùng sức kéo một cái, nhưng cánh cửa lên kia không nhúc nhích chút nào.

"Hự..." Tứ Đức dồn lực vào đôi tay, bật hơi một cái, cánh cửa lớn kia từ từ mở ra. Một tia nắng mặt trời từ bên kia cánh cửa sắt rọi qua, chiếu thẳng vào mặt làm mắt Lâm Văn Vinh hoa lên, không nhìn rõ cái gì.

- Oa, một khu vườn thật lớn!

Tứ Đức khẽ kêu lên kinh ngạc, đánh động ba người còn lại. Lâm Văn Vinh là người đầu tiên tỉnh táo, vội tiến tới cửa sắt nhìn vào.

Đối diện với hắn là một hoa viên rộng lớn, chừng nửa sân bóng, bốn phía gạch đỏ ngói xanh, tường rào cao cao, nhìn qua không thấy điểm cuối. Trong vườn hoa đầy rẫy đài, đình, lầu, tạ... dưới cầu nước chảy lượn quanh, cái gì cũng có. Chỉ là do nhiều năm không có người sửa sang, hoa sớm đã rơi rụng, cỏ dại um tùm, chỉ có tiếng suối nước chảy róc rách, vang vọng vào trong lòng người.

- To quá... con mẹ nó to thật!

Mở một cánh cửa ra, không ngờ là nơi đẹp dễ vậy, mọi người đều nhìn trợn mắt há mồm, Lâm Văn Vinh nhìn kỹ cảnh trước mắt mà lẩm bẩm.

Tiêu phu nhân kiến thức rộng rãi, đối với kết cấu bố cục phòng ốc đã nghiên cứu nhiều, nhìn mấy cái mới nói:

- Lâm Tam, đây giống như một khu hậu hoa viên.

- Hậu hoa viên? Là sao?

Lâm Văn Vinh nghi hoặc.

Tiêu phu nhân liếc mắt nhìn hắn một cái đầy quyền rũ, khẽ cười:

- Người bình thường thật là thông minh, làm sao tới lúc quan trọng lại chẳng khai sáng chút nào vậy! Người nhìn xem kia là cái gì?

Ngón tay ngọc thon nhỏ của bà chỉ tới phái trước, Lâm Văn Vinh theo phương hướng đó nhìn lên, thấy đối diện với khu hoa viên là một một lầu nhỏ ba tầng, một cổng vòm thông từ trước ra sau, nhìn tiếp tới trước mơ hồ thấy còn rất nhiều nhà lầu phòng ốc ẩn hiện trong ánh mặt trời.

- Người nhìn thấy cái gì?

Phu nhân khẽ hỏi.

- Ngón tay... à, không phải, là nhà lầu!

Lâm Văn Vinh thu ánh mắt từ trên ngón tay như ngọc của phu nhân lại, trong lòng buồn bực: "Phu nhân ba mươi sáu tuổi rồi mà sao làn da vẫn còn trắng nõn như thế, phải sánh được với cả Từ Trường Kim!"

- Người ấy à, tâm tư không biết lạc tới đâu rồi?

Tiêu phu nhân đưa mắt liếc hắn, cười nói:

- Nếu ta đoán không sai, chúng ta vào nhầm cửa rồi.

- Vào nhầm cửa?

Lâm Văn Vinh hắc hắc cười dâm:

- Không thể nào, ta thì thấy cái lỗ nào mà chẳng chui vào! Không thể có vấn đề vào nhằm cửa!

Phu nhân không hiểu nghĩa bóng của hắc, kiên định lắc đầu:

- Chúng ta thể này là vào hậu hoa viên rồi.

- Hậu hoa viên?

Lần này Lâm Văn Vinh nghe hiểu được rồi, vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ:

- Phu nhân, ý của người là, nơi chúng ta vào là...

- Không sai!

Phu nhân cười nói:

- Đối diện với chúng ta là hậu hoa viên, trước mặt nhất định còn có nội trạch, gian ngoài, sương phòng, tiền hoa viên, đây là một hào trạch đúng nghĩa, không ngờ rằng Lâm đại nhân ngài thông minh một đời, lại nhất thời hồ đồ, lần đầu tiên vào nhà mà lại đi vào từ đằng sau, khách khách...

Phu nhân không nhịn được bật cười, Lâm Văn Vinh cũng cười ha hả:

- Hậu môn (cửa sau) cũng hay a, vào hậu môn hương vị càng độc đáo! Mẹ nó, ai làm cái tấm biển nhỏ vậy, lại còn treo ở ngay cửa sau, ngày mai phải bấm rõ với hoàng thượng, bỏ cái thứ nhỏ bé này ra!

- Là ta bảo treo đó!

Một âm thanh rõ ràng từ ngoài cửa vang lên, uy nghiêm vô cùng.

- Ai?

Lâm Văn Vinh liếc mắt nhìn ra ngoài, lập tức biến sắc:

- Người, người... Hoàng thượng?

292. Chương 290: Ban Thưởng Nàng Ta Cho Người

Xảo Xảo nghe hắc nói vậy liền chấn động, vội vàng kêu lên:

- Đại ca, hoàng thượng ở đâu vậy?

Trong lúc nói chuyện thì ngoài cửa đã có một người bước đến, sắc mặt hồng hào nhưng vẫn thấy thấp thoáng vẻ xanh xao dị thường, tóc mai đã ngã màu bạc trắng. Người đó mặc một thân áo vàng, bước đi như rồng hổ, mười phần uy nghiêm. Đằng sau ông ta là Cao công công và một đám thị vệ, tất cả đều mang y phục thường dân, luôn đứng xung quanh bảo hộ ông ta.

- Hoàng thượng lão gia tử, sao ngài lại tới đây?

Lâm Văn Vinh cũng chẳng hành lễ, mỉm cười bước lên nghênh tiếp chào hỏi.

Hoàng đế dường như chẳng nghe thấy lời hắc, nhìn hắc mà tựa như không, ánh mắt chăm chú vào kẻ phía sau, vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa hân hoan, ngập ngừng đôi chút rồi cuối cùng cũng cất lời:

- Quách tiểu thư... là nàng sao?

- Dân nữ Quách Quân Di, khấu kiến hoàng đế bệ hạ, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế...!

Tiêu phu nhân khom người quỳ dưới đất, cung kính hành lễ.

Trên mặt lão hoàng đế thoáng chút kích động, sắc mặt dần dần hồng hào hẳn lên, vội vàng ho khan lên hai tiếng. Ở phía sau, Cao công công vội dâng lên hai viên dược hoàn, khẽ nhắc:

- Hoàng thượng, thuốc đây ạ!

Hoàng đế hất tay một cái, quăng mấy viên dược hoàn ấy đi, chúng lăn lăn lóc trên mặt đất, vỡ tan thành từng mảnh.

- Trẫm không có bệnh, uống mấy thứ thuốc này làm cái gì chứ?

Hoàng đế tức giận quát, lại quay qua nhìn Tiêu phu nhân đang quỳ dưới đất, đưa tay ra như muốn đỡ bà ta dậy.

Cả người Tiêu phu nhân hơi lui về sau một chút, tránh bàn tay của Hoàng đế, bái lạy thêm lần nữa:

- Dân nữ Quách Quan Di, khấu kiến Hoàng đế bệ hạ, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Tay lão hoàng đế ngừng lại giữa khoảng không, đứng ngây ngốc cả nửa buổi, sắc mặt biến đổi, rất lâu sau mới thu tay lại, thở dài một hơi:

- Quách tiểu thư, mau mau bình thân! Cao Bình, mau giúp Quách tiểu thư đứng lên đi!

Cao công công bước lên để đỡ Quách tiểu thư, Tiêu phu nhân dập đầu xuống:

- Tạ ơn ân điển Hoàng thượng.

Bà ta nhẹ nhàng đứng lên, trên mặt nở một nụ cười bình thản.

Lâm Văn Vinh quan sát vẻ mặt của Hoàng đế, trong lòng cực kỳ kì quái: “Lão hoàng đế này biểu hiện bên ngoài trông có vẻ yếu nhược, thậm chí dường như là bất lực, nhưng thủ đoạn và sự kiên trì của ông ta thì không có người nào có thể sánh nổi. Ai xem nhẹ ông ta tuyệt đối ăn quả lừa lớn, hẳn tin rằng cảm nhận của Thành vương kia còn sâu sắc hơn. Bậc đế vương vốn không thể hiện hỉ nộ qua nét mặt, vậy mà nhìn thấy Tiêu phu nhân lại lộ ra bộ dạng như thế này, không lẽ giữa họ...”

Ánh mắt Lâm Văn Vinh liếc nhìn hai người, chỉ thấy ánh mắt của hoàng đế nóng, chăm chú nhìn Tiêu phu nhân, giống như là muốn ăn tươi nuốt sống bà ta vậy. Tiêu phu nhân nhẹ nhàng đứng sang một bên, lông mày rủ xuống, trên mặt vẫn là nụ cười bình thản, cực kỳ trầm tĩnh!

“Có gian tình!” Lâm Văn Vinh vỗ tay một cái: “...Không trách Tiêu phu nhân thủ tiết bao nhiêu năm, đối với người nào cũng đều lạnh lùng như băng, hóa ra là đã có thời gian chìm đắm cùng hoàng đế! Lão tử biết là Tiêu phu nhân không hề đơn giản, chỉ là không ngờ bà ta cũng thông cảm với hoàng đế. Không tưởng được... thật là không thể tưởng được!

- Quách tiểu thư, bao năm nay nàng vẫn khỏe chứ?

Hoàng đế nhìn Tiêu phu nhân, ánh mắt như lạnh lên, nhẹ nhàng nói:

- Hai mươi năm trời như một cái chớp mắt! Hôm nay có thể gặp lại tiểu thư, nàng vẫn là tuyệt thế phong hoa như năm xưa, còn ta đã dần dần già đi, năm tháng quả là không từ cho ai!

- Tạ ơn Hoàng thượng quan tâm, dân nữ vẫn khỏe.

Tiêu phu nhân thản nhiên cúi người trả lời, cũng không lộ ra một chút vẻ gì gọi là thông đồng gian dâm.

“Hóa ra là có thông không đồng a! Xem ra hoàng đế cũng có lúc thất bại.” Lâm Văn Vinh thầm cười hắc hắc, lại nghe hoàng đế thở dài:

- Quách tiểu thư, hai mươi năm không gặp, sao lại trở nên xa lạ vậy? Ta vẫn rất thích nàng gọi một tiếng Triệu tiên sinh. Năm xưa cùng với tiểu thư kết thành bằng hữu vong niên, cùng nghiên cứu học vấn, làm thơ chơi chữ... những kí ức tươi đẹp kia từng chút từng chút đều hiện ra trước mắt ta, thậm chí đến hôm nay cũng khó có thể quên.

Tiêu phu nhân mỉm cười, dường như cũng hoài niệm lại những năm tháng ngày xưa, khẽ lắc đầu nói:

- Quân Di năm xưa tuổi nhỏ ấu trĩ, không biết thân phận thật của hoàng thượng, mong hoàng thượng thứ tội.

Hoàng đế cười khổ:

- Sớm biết Quách tiểu thư xa lạ với ta như thế này, ta thà làm Triệu tiên sinh vô danh kia còn hơn. Năm xưa, nếu không phải tình thế trong kinh thành phức tạp hỗn loạn, e là ta với tiểu thư sớm đã thân thiết không rời...

- Hoàng thượng, dân nữ đã sớm xuất giá nhiều năm, trước nay không có si tâm vọng tưởng. Năm xưa cùng với Triệu tiên sinh tương giao, chính là vì tiên sinh tài học kiến thức phi phàm, Quân Di mới lẻo đẻo đi theo lâu như vậy. Nhưng mà không chỉ có Triệu tiên sinh, năm xưa thiếp còn kết giao với Giang Nam đệ nhất sĩ tử Liễu Đông Thăng, danh sĩ Tây Nam Thâm Cổ Phàm, bọn họ cũng giống như tiên sinh, đều là hảo bằng hữu mà ta kết giao, không có cái gì gọi là tình yêu nam nữ cả. Nếu như tiên sinh có sự ngộ nhận, Quân Di thực lòng xin lỗi.

Tiêu phu nhân ánh mắt trong sáng, lời nói kiên định. Bà ta thủ tiết nhiều năm, giữ mình thanh khiết, ở Kim Lăng ai ai cũng biết, sự kiên định trong tâm chí có thể thấy được.

“Không thể nghe tiếp, lão hoàng đế bị cự tuyệt, ai mà biết ông ta có thể thẹn quá nổi giận, không chừng đem ta giết mất?” Lâm Văn Vinh cười hắc hắc vòng tay hành lễ:

- Hoàng thượng, nếu ngài và phu nhân là người quen cũ, vậy thì mọi người từ từ hàn huyên. Tiểu dân đưa lão bà đi tham quan chỗ này vậy, hai vị cứ tự nhiên. Cáo lui... xin cáo lui!

Hoàng thượng trong mắt thoáng có chút tán thưởng: “Coi như tiểu tử nhà ngươi có hiểu biết, còn biết tiến lui.” Tiêu phu nhân lộ ra vẻ lo lắng, đang muốn nói thì Lâm Văn Vinh đã kéo Xảo Xảo phóng nhanh như bay ra khỏi căn phòng. Đi đến hoa viên, lúc đó mới thở phào một hơi dài.

Xảo Xảo nhìn hẩn một cái, vừa muốn nói lại thôi. Lâm Văn Vinh mỉm cười:

- Tiểu bảo bối, nàng có điều gì thì cứ nói thẳng ra.

Xảo Xảo ‘ừ’ một tiếng, lo lắng nhìn vào phía trong căn phòng kia một cái rồi nói:

- Đại ca, chúng ta để Tiêu phu nhân một mình ở lại đó, hình như, hình như...

- Hình như không đúng phải không?

Lâm Văn Vinh tiếp lời.

Xảo Xảo vội vàng gật gù, giọng lo lắng:

- Như vậy đi, mong tiên tử đứng xa xa ta một chút. Bà xã ta không ít, hoạt động lại nhiều, vạn nhất nàng nhìn thấy những việc không nên thấy, vậy là ta lỗ vốn to rồi.

Ninh tiên tử cười nhạt, khinh thường nhìn hắn, sau đó hai mắt nhắm lại, không để ý đến hắn nữa. Gã Lâm Văn Vinh gian xảo có một nhược điểm rất lớn là ‘không sợ lời người ta nói, mà chỉ sợ kẻ không nói gì’. Ninh tiên tử im lặng chẳng đáp một lời, hắn cũng không biết phải làm sao, hắn mất cả hứng, chỉ có thể quay qua nói chuyện với lão hoàng đế:

- Lão gia tử, ngài ban tiên tử cho ta, vậy an nguy của ngài thì làm sao?

- Tự nhiên có hộ vệ trong cung bảo vệ cho sự an toàn của trẫm. Người không cần lo lắng.

Mặt hoàng đế bình lặng như nước, điềm đạm nói:

- Lâm Tam, trẫm đối với ngươi như thế này, ngươi có biết là vì sao không?

- Điều này ngài không nói thì ta làm sao mà biết được.

Lâm Văn Vinh nói một cách bất đắc dĩ.

Hoàng đế nhìn qua Ninh tiên tử một cái, Ninh tiên tử hơi gật đầu nói:

- Việc mà ‘Ngọc Đức Tiên Phưởng’ của ta đồng ý làm thì nhất định là làm được. Xin hoàng thượng yên tâm.

Nàng ta chuyển mình bước ra ngoài cửa, đã thấy Lâm đại nhân làm mặt quỷ, tay làm bộ dạng đang bắn súng, trong mắt muốn cười cũng không cười nổi, vẻ mặt đầy ngao ngán.

Đợi cho Ninh tiên tử đẩy cửa đi ra, lão hoàng đế này giờ đang im lặng, ánh mắt bỗng trở nên hung bạo, lộ ra sát khí đằng đằng:

- Lâm Tam, Ninh tiên tử này võ công đệ nhất thiên hạ, ngươi có sợ cô ta không?

- Lão gia tử, ngài sai rồi, Lâm Tam ta sợ mèo sợ chó, nhưng không sợ nữ nhân.

Lâm Văn Vinh cười hì hì, đắc ý nói.

- Hay lắm! Hay lắm...!

Sát khí trong mắt hoàng đế càng đậm:

- Đợi khi xong việc, liền phái ra thần cơ doanh đem vạn pháo diệt trừ đi ‘Ngọc Đức Tiên Phưởng’ kia.

- Diệt trừ?

Lâm Văn Vinh nhú mày nói:

- Lão gia tử, ngàiỡ đang tâm...

Lão hoàng đế lạnh lùng chớp mắt:

- Cả thiên hạ đều thuộc vương thổ. Trong phạm vi đó đều là vương thần. Trẫm là hoàng đế Đại Hoa, trẫm quyết không cho phép ‘Ngọc Đức Tiên Phưởng’ đơn độc đứng ngoài Đại Hoa của trẫm, ngươi hiểu chứ?

Lâm Văn Vinh gật gù, không nói gì: “Vị Ninh tiên tử này mặc dù cao nhấ như tiên, nhưng nàng ta một lòng bảo vệ cái gọi là ‘Ngọc Đức Tiên Phưởng’ kia, dám đòi cùng ngồi ngang hàng với hoàng đế, không diệt người thì diệt ai? Pháo kích ‘Ngọc Đức Tiên Phưởng’ thì không cần thiết, Lâm đại nhân ta pháo kích Ninh tiên tử, chỉ một chiêu sẽ dẹp yên hết.” Hắn dậm dăng cười hắc hắc mấy tiếng, chùi nước miếng trên miệng:

- Lão gia tử, ngài nhờ Ninh tiên tử bảo vệ ta, cuối cùng là muốn ta làm việc gì vậy? Có phải là rất nguy hiểm không?

- Không tính là nguy hiểm...

Hoàng đế vỗ vỗ vào vai hắn:

- Trẫm thực ra chỉ muốn ngươi giúp trẫm đối phó một người.

- Đối phó một người ư?

Suy nghĩ trong đầu Lâm Văn Vinh biến chuyển nhanh chóng, có thể khiến cho hoàng đế hao phí tâm tư, người này tuyệt đối không đơn giản, không lẽ...

Hắn kinh hãi thốt lên:

- Thành vương?

- Trẫm không nói gì, là người nói đấy nhé.

Hoàng đế khẽ nhắm mắt, chậm rãi nói.

Mồ hôi lạnh trên người Lâm Văn Vinh túa ra như tắm: “Thành vương kia là nhân vật nào chứ. Với tâm tư và thủ đoạn của lão hoàng đế, cùng với ông ta tranh đấu hai mươi năm có đủ mà vẫn chưa phân định. Giờ đây hoàng đế phái ta đi, há không phải là muốn ta thành bia đỡ đạn sao.”

- Hoàng... hoàng thượng...

Lâm Văn Vinh lo lắng nói:

- Tiểu dân có thể đem Ninh tiên tử trả lại cho ngài được không? Ta không muốn nữa?

Ánh mắt Hoàng thượng trở nên hung dữ, liếc nhìn hắn một cái:

- Thế nào, người sợ rồi sao? Người sợ hắn, lẽ nào không sợ trẫm? Người đâu...

Cao công công đang đứng hầu ở ngoài cửa, vội vàng đáp:

- Có nô tài!

- Đồng Xảo Xảo, Lạc Ngưng, Tiêu Ngọc Nhược, Tiêu Ngọc Sương...

Hoàng đế nhìn thẳng vào Lâm Tam, trong mắt thoáng có sát khí đằng đằng, nói từng chữ một:

- Cao Bình, người nhanh phái người, đưa mấy vị tiểu thư đó đến đây, trẫm muốn nói chuyện với bọn họ...

- Đợi đã!

Lâm Văn Vinh vung tay cản lại, sắc mặt nhăn nhó, cực kỳ khó coi:

- Hoàng thượng, ngài muốn bức ta sao?

- Lâm Tam, người là người thông minh, trên thế giới này, có việc nào không phải là do bị dồn ép mà ra?

Hoàng đế vỗ vào vai hắn, trên mặt hiện lên nụ cười âm hiểm:

- Người làm cho tốt việc này, trẫm sẽ không để người thiệt thòi đâu. Cái mà người thu được, sẽ làm cho người nằm mơ cũng không thấy được.

Nhìn nụ cười âm hiểm trên mặt lão hoàng đế, nghĩ lại mới ít phút trước thôi hai người vẫn còn nói chuyện nhẹ nhàng tình cảm, Lâm Văn Vinh lắc đầu thở dài:

- Lão gia tử, sai lầm lớn nhất của ta, chính là làm bằng hữu của hoàng đế!

- Người hiểu ra rồi sao? Rất tốt, rất tốt!

Hoàng đế chậm rãi gật đầu, nói lớn:

- Cao Bình, bãi giá hồi cung.

- Tuân chỉ!

Cao công công vội vàng chạy đi sắp xếp ngự kiệu. Hoàng đế đang kéo chốt cửa định đi ra, chợt ngoảnh đầu lại mỉm cười:

- Đúng rồi, Lâm ái khanh, nghe nói đêm nay Cao Lệ, Đột Quyết, còn có Thành vương huynh, ba người đều thiết yến, và cũng đều muốn mời người tham dự, người định tính thế nào?

Lão đầu tử này, việc gì cũng đều biết cả, lại còn muốn hỏi ta, Lâm Văn Vinh hừ một tiếng, bực bội nói:

- Không tham gia, ta cự tuyệt hết rồi, tối nay ở nhà ngủ với lão bà của ta thôi.

- Vậy trước tiên giữ gìn lão bà mới đúng. Tòa nhà này đủ lớn, lão bà của người cũng đủ nhiều, mười đầu ngón tay của trăm cũng đếm không hết.

Hoàng đế mỉm cười:

- Lâm Tam, người phải nhớ kĩ, trăm không phải đang làm khó cho người, trăm chính là đang cứu người. Người tự suy nghĩ đi vậy.

Lão hoàng đế đẩy cửa đi ra, Cao công công vội vàng dìu ông ta lên kiệu, loan giá càng lúc càng xa, từ từ biến mất khỏi tầm mắt.

- Lâm đại nhân, hoàng thượng đối với người thật là tốt a!

Từ Chỉ Tinh đứng cạnh Tiêu phu nhân mỉm cười.

- Đúng vậy, hoàng thượng quả là rất tốt với ta!

Lâm Văn Vinh nhếch mép cười, liếc nhìn nàng ta một cái, hung hăng nói:

- Chờ mai kia ta đi cầu xin ông ta, không chừng ông ta đem gả Từ tiểu thư cho ta cũng nên.

- Người...

Từ Chỉ Tinh mặt đỏ lên, muốn cùng hắn nói lý, Lâm Văn Vinh khua khua tay nghiêm mặt lại:

- Từ tiểu thư, hôm nay ta không có thời gian chơi đùa cùng cô nữa. Xảo Xảo yêu quý, nàng đến ôm đại ca đi, đại ca bị thương rồi...

294. Chương 292: Mượn Đại Pháo

Từ Chỉ Tinh hơi sững sốt trong giây lát: " Gã Lâm Tam này cả ngày cứ hi hi ha ha không có một chút nghiêm chỉnh, hôm nay sao lại ỉu xìu giống như quả cà dầm sương vậy? Không phải là thực sự bị thương đây chứ?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Xảo Xảo đỏ lên, lén lén nhìn Tiêu phu nhân với Từ Chỉ Tinh một cái, sau đó nhẹ nhàng ôm lấy Lâm Văn Vinh, cái đầu nhỏ chạm vào dưới cằm của đại ca, dịu dàng an ủi:

- Đại ca, đừng sợ! Cùng lắm thì làm lại từ đầu vậy, chúng ta trước đây vốn cũng chẳng có gì cả mà.

Lâm Văn Vinh dụi đầu xuống ngực nàng hai cái, phong nhu mềm mại mịn màng làm cho tâm tình hắn từ từ bình tĩnh lại, từng làn hương thoang thoảng xộc vào lỗ mũi, hắn hít một hơi dài, ngẩng đầu lên nói:

- Tiểu bảo bối, ta biết rồi. Nàng yên tâm. Nếu thực sự đến ngày đó, đại ca cái gì cũng không cần hết, chỉ cần mấy lão bà các nàng thôi, được không?

- Không có chí khí!

Từ Chỉ Tinh nghe thấy hắn nói vậy thì khẽ nhíu mày, hừ một tiếng, âm thanh không to không nhỏ, rơi ngay vào trong lỗ tai của Lâm Tam.

Lâm Văn Vinh ngược đầu nhìn cô ta một cái, hung hăng cãi:

- Chí khí có thể ăn được không? Từ tiểu thư, cô trước tiên hãy phân biệt rõ ngũ cốc hoa màu, sau đó rồi mới tìm ta bàn về chí khí.

- Ta sao lại không phân biệt được ngũ cốc tạp lương chứ? Người không nên nghĩ về nữ nhi trong thiên hạ theo cái cách quá quắt như vậy! Xảo Xảo muối muối, đại ca của muối ngoại trừ việc thể hiện uy phong trước mặt muối ra, còn lại thì cũng chỉ bình thường thôi. Muối không nên chiều chuộng hắn quá!

Lúc này Lâm Tam vào gặp hoàng đế, Tiêu phu nhân đã sớm giới thiệu Xảo Xảo với Từ Chỉ Tinh. Nữ nhân trời sinh đều rất dễ thân thiết với nhau, nói chuyện được một lúc đã gọi nhau tỷ tỷ muối muối liền.

Xảo Xảo lắc đầu nói:

- Từ tỷ tỷ, tỷ nói không đúng rồi. Đại ca ta là nam tử đặc biệt nhất trên đời này, ai cũng không thể so với huynh ấy. Tỷ tiếp xúc nhiều với huynh ấy rồi, tự nhiên sẽ hiểu.

Tiêu phu nhân tò mò nhìn Từ Chỉ Tinh với Lâm Tam, lắc đầu ngao ngán:

- Chỉ Tinh, con đối với Lâm Tam rất giống với Ngọc Nhược trước kia...

Từ tiểu thư dường như không hiểu được ý tứ trong lời nói của bà, Tiêu phu nhân mỉm cười lắc đầu, không nói thêm gì nữa.

Bất kể thế nào, lão hoàng đế đối với Lâm Tam cũng rất tốt. Ít nhất còn ban cho hắn một tòa phủ lớn, cho hắn chút thể diện. Lâm Văn Vinh đi xem xét một vòng, nhưng không khuôn mặt nhăn nhó kia không giãn ra chút nào. Xảo Xảo thấy sắc mặt đại ca không tốt, nhu thuận đi bên cạnh hắn, không dám cất lên một lời nào.

Lâm Văn Vinh đột nhiên dừng lại, thở dài nói:

- Tiểu bảo bối, đợi một lát nữa ta gọi người tới, nàng chỉ bảo chúng dọn dẹp tòa nhà này một chút.

Xảo Xảo có đôi chút do dự:

- Đại ca, chúng ta thực sự sẽ ở đây sao?

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên:

- Sao vậy, nàng không muốn sao?

Xảo Xảo lắc đầu:

- Không phải vậy. Nếu như chúng ta đều dọn đến đây hết, vậy Tiêu đại tiểu thư với Tiêu phu nhân thì phải làm sao? Chúng ta với họ là người một nhà mà!

Lâm Văn Vinh vui mừng: “vẫn là tiểu nha đầu này hiểu ta!”:

- Yên tâm, nàng nói đúng, chúng ta đều là người một nhà! Đến lúc đó chuyển luôn bọn họ tới đây là được rồi, dù sao vườn tược rộng rãi vậy, cho dù là mấy trăm người cũng không vấn đề gì. Cùng lắm thì ta nỗ lực thêm một chút, kiếm thêm ít tiền thôi.

Xảo Xảo tươi cười, ôm chặt lấy cánh tay của hắn:

- Đại ca, chàng thật tốt! Kỳ thực chàng không cần phải khổ cực như vậy, thiếp cũng đã tính toán hết rồi, chúng ta lần này vào kinh, thiếp sẽ khai trương ở đây một “Thực Vi Tiên” nữa. Đại ca lại quen biết hoàng đế, đến lúc khai trương, chàng mời hoàng đế lão nhân gia tới, sẽ làm cho cửa hàng chúng ta thêm hoành tráng.

Lâm Văn Vinh hít vào luồng một hơi lạnh: “Nha đầu này còn ghê gớm hơn cả ta nữa. Nàng cho rằng mời hoàng đế dễ như nhỏ củ cái trắng sao, vừa đụng cái là được!” Hắn vuốt ve không mặt xinh xắn của Xảo Xảo một lúc, gật đầu cười nói:

- Mời hoàng đế à? Có thể thử xem. Tiểu bảo bối, vậy cứ thế đi. Đại ca giờ đây cũng là một viên quan không lớn không bé, không làm chút phận sự thì cũng thật phụ lòng mong mỏi của hoàng đế. Nàng tìm đại tiểu thư giúp một tay, được cùng đi tìm địa điểm, lúc nào tìm được chỗ tốt thì nói với ta một câu. Trong quân đội ta cũng quen biết không ít người, đến lúc đó mọi người mặc giáp khiên, mang theo mấy đội binh mã, đảm bảo mấy bọn đình rả nhiều như trâu kia cũng phải ngoan ngoãn nhường đường cho muội tự do thoải mái thôi. Bảo bối, đại ca có phải rất thông minh không?

Xảo Xảo cười khanh khách, nghĩ lại việc ngày đó ở Kim Lăng hắn lừa gạt người ta, trong lòng tràn ngập nỗi ảm áp. Tiêu phu nhân ở phía sau nghe thấy, cũng lắc đầu: “May mà Lâm Tam này là gia nhân của Tiêu gia, nếu như đối lại hắn cùng với Tiêu gia đối đầu, quả thực cũng không có ai có thể đối phó lại hắn.”

Tính tình Xảo Xảo hay lo, thấy căn nhà to lớn này đầy bụi bặm, liền vội vã thu xếp muốn dọn dẹp. Từ Chỉ Tinh với Xảo Xảo tuy mới gặp cũng có thể coi là bạn tâm giao, tự nàng mang theo hai mươi mấy tráng

đỉnh bên nhà mình qua, giúp đỡ Xảo Xảo dọn dẹp. Hai nữ tử này riu riu rít rít, Tiêu phu nhân cũng hăng hái lên, chỉ đạo bốn phía nên bố trí thế nào. Ba nữ nhân, một trường nhộn nhạo, gạt Lâm Văn Vinh qua một bên.

Xảo Xảo vốn vội vàng, nhưng hẳn có việc còn lo lắng hơn nữa, Lâm Văn Vinh nhớ lại việc mà lão hoàng đế nói, trong lòng buồn bực. Đang muốn ra ngoài đi dạo, thì gặp ngay ở cửa phủ một người ngoại quốc mũi cao. Lâm Văn Vinh liền nhận ra hẳn, đó chính là người thay mặt A Sử Lặc đến tặng hãn huyết bảo mã.

- Alibaba, người ở đây làm gì vậy?

Lâm đại nhân cười, gọi to, trong lòng suy xét: “Hãn huyết bảo mã của người Đột Quyết, lão tử còn chưa thử qua, có lẽ nên tìm lúc nào đó tập cưỡi một chút. Sau này nếu hoàng đế trở mặt, lão tử dùng để chạy trốn cũng rất hữu dụng a!”

- Đại nhân, ta không phải là Alibaba, ta là Cáp Ni Ba!

Tên Đột Quyết mũi cao sửa lại.

Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Cũng vậy thôi, cũng vậy thôi. Cáp Ni Ba là cách gọi của người Đột Quyết các người, theo ngôn ngữ Đại Hoa ta, tên của người được gọi là Alibaba. Alibaba theo truyện Nghìn lẻ một đêm của Arab là một nhân vật nổi tiếng thông minh. Ta thấy người mày rậm, mắt to, dáng vẻ đường đường, trí tuệ cũng có lẽ giống với hẳn ta. Ta hỏi Alibaba Cáp Ni Ba người ở đây làm gì vậy?

Cáp Ni Ba bị Lâm đại nhân nói cho một hồi hoa cả mắt, chưa kịp lại hai câu, tên của hẳn đã bị Lâm đại nhân đổi thành ‘Alibaba Cáp Ni Ba’.

- Bẩm đại nhân, Lộc Đông Tán quốc sư với A Sử Lặc đại nhân phân phó mời ngài hôm nay đi dự tiệc, tiểu nhân đến là để đón rước ngài!

Cáp Ni Ba cung kính nói.

Lâm Văn Vinh ngẩng đầu nhìn, thấy mặt trời vừa mới quá trưa, nhất thời ngạc nhiên:

- Ta nói Alibaba nè, bây giờ mới là buổi trưa, người muốn mời ta đi ăn cơm, cũng không cần đến sớm vậy chứ!

Cáp Ni Ba lắc đầu:

- Đại nhân, không đến sớm không được. A Sử Lặc đại nhân đã nói, ngài đồng thời đáp ứng lời mời của Cao Lệ vương tử và Thành vương gia, tối nay qua chỗ nào còn chưa rõ. Đại nhân lo lắng vạn phần, dặn dò tiểu nhân đến thật sớm. Sáng sớm nay tiểu nhân xuất phát, đến chỗ trọ của ngài, người ở đó nói ngài đã đi xem nhà rồi, tiểu nhân liền chạy thẳng tới đây.

“Sáng sớm đi xuất phát?” Lâm Văn Vinh ngưng cười, không để người phải tìm đến Thông Châu, cũng coi là đối may với người rồi. Hẳn gạt gạt đầu:

- Alibaba, tiếng Đại Hoa của người rất tốt, là ai dạy cho người vậy?

Cáp Ni Ba ngẩng đầu, hãnh diện nói:

- Ta lúc ở trong bộ tộc có cùng với Đại Hoa giao thương, muốn học tiếng Đại Hoa không khó, nhưng mà tiếng Đại Hoa của các ngài quá thô thiển, không thể so được với văn tự của Đột Quyết ta Được.

Nhà người đúng là biết cách nói đùa. Sự thô thiển của dạng văn tự như nòng nọc của các người, chỉ có thể so sánh với mấy con tinh trùng chưa tiến hóa mà thôi, còn dám đòi đường đường chính chính so sánh với chữ nghĩa vương vấn của chúng ta?” Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Hôi hóa phì phát hắc, hắc hóa phì phát huy!* Alibaba, người nói theo ta một lần thử coi.

Cáp Ni Ba nói lú cả lưỡi, Lâm đại nhân cười to ha hả, bước chân đi về phía trước. Cáp Ni Ba vội vàng theo sau:

- Đại nhân, đại nhân. A Sử Lặc đại nhân vẫn đang đợi ngài mà!

Mấy người Đột Quyết này vội vã mời ta như vậy, cuối cùng là muốn làm gì đây? Không lẽ thực sự muốn tặng cho ta vài mỹ nữ người Hồ à? Người Đột Quyết tóc xoăn, mũi cao, mắt xanh, môi dày, con gái thì có lẽ thích hợp với việc múa cột.” Lâm đại nhân nhất thời hứng thú, cười nói:

- Đại nhân nhà người đã hiểu thuận như vậy, ta sẽ qua chỗ hân. Alibaba, ý nghĩa của hiểu thuận người không hiểu đúng không?

Cáp Ni Ba lắc lắc đầu, Lâm Văn Vinh khoát khoát tay nói:

- Vậy thì nhanh nhanh chuẩn bị kiệu! Ta đang chờ được các người tặng quà đây!

Cáp Ni Ba vội lắc đầu:

- Đại nhân, ta không có kiệu. Người Đột Quyết chúng ta sinh ra trên lưng ngựa, đi lại cũng dựa vào ngựa. Tiểu nhân đã chuẩn bị cho ngài một con ngựa tốt, ngài xem...

Hắn đưa ngón tay vào miệng huýt lên mấy tiếng, âm thanh lọc cọc lọc cọc vang lên, hai con ngựa Đột Quyết từ xa nhanh chóng chạy tới. Hai con ngựa này mặc dù không thể có được vẻ thần thái uy vũ như hân huyết bảo mã, nhưng mà thân hình cũng rất cao lớn, săn chắc, vừa nhìn đã biết là chạy rất nhanh.

- Đại nhân, mời lên ngựa!

Cáp Ni Ba đưa dây cương cho hắn, cung kính nói.

- Alibaba, các người không phải là có hân huyết bảo mã sao, nhanh kiếm vài con đến cho ta cưỡi thử!

Lâm đại nhân nhớ tới mấy con hân huyết bảo mã, thấy Cáp Ni Ba mang đến hai con ngựa bình thường để lừa mình, trong lòng không bằng lòng tí nào, mở miệng nói thẳng.

- Việc này...

Cáp Ni Ba lúng túng trả lời:

- Không dẫu đại nhân. Người Đột Quyết chúng ta mặc dù có hân huyết bảo mã, nhưng mà hân huyết bảo mã cực kì trân quý, không phải người bình thường nào có thể có được. Lần này Sử đại nhân mang theo mười con hân huyết bảo mã, trong đó, hai con đã tặng đại nhân, còn lại là tặng cho... À, Trong tay đại nhân chúng ta không còn con hân huyết bảo mã nào nữa!

“Mẹ nó, mới tặng ta hai con đã hết sạch rồi. Lão bà của lão tử ta nhiều như vậy, sau này nếu cùng đi, vậy không đủ mỗi người một con rồi.” Hắn khịt mũi một cái, nói:

- Alibaba, các người không đủ hiểu thuận a! Người Đột Quyết các người giỏi về cưỡi ngựa, nhiều năm đánh nhau với Đại Hoa chúng ta, không lẽ không cưỡi hân huyết bảo mã?

Cáp Ni Ba ha hả cười lớn:

- Nghe vậy là biết đại nhân chưa từng đi lên phương Bắc rồi. Người Đột Quyết chúng ta có sở trường về ngựa thì không sai, nhưng hân huyết bảo mã là lễ vật của trời ban cho, trân quý vô cùng, làm sao có thể dùng là ngựa chiến chứ? Chiến mã của chúng ta, đều là hân huyết mã kém chất lượng với ngựa bình thường lai giống sinh ra, giống như hai con ngựa mà ngài nhìn thấy đây. Mặc dù trải qua nhiều năm giao phối, dòng máu của hân huyết mã ngày càng nhạt đi, nhưng vẫn tuyệt đối hơn hẳn loại ngựa thấp lùn của Đại Hoa các ngài.

“Mẹ nó, hóa ra đều là ngựa tạp chủng cả!” Lâm đại nhân cười hắc hắc một tiếng, xoay người nhảy lên ngựa, vỗ mạnh một cái lên lưng ngựa, hai con ngựa lớn này liền sải chân, chạy như bay ra ngoài thành.

Người Đột Quyết quả nhiên là kỵ sĩ trời sinh, Lâm đại nhân cũng đã trải qua việc cưỡi ngựa đánh nhau, luận về kỹ thuật cưỡi ngựa cũng tuyệt đối không tồi, nhưng mà Cáp Ni Ba này cưỡi ngựa chạy như bay, kỹ thuật so với hắn tinh thông hơn nhiều.

- Alibaba, ngựa của người Đột Quyết các người quả không tồi!

Lâm Văn Vinh cùng với Cáp Ni Ba sóng vai, lên tiếng khen ngợi.

- Điều đó là đương nhiên, Đột Quyết chúng ta có thể hùng mạnh như vậy, đều là dựa vào mấy con tuần mã chạy như bay này.

Cáp Ni Ba dương dương tự đắc.

- Vậy ngựa Đột Quyết các ngươi sợ cái gì?

Lâm Văn Vinh làm ra vẻ không để tâm, hỏi tiếp.

- Sợ lửa, sợ khói, ngựa của Đột Quyết chúng ta có điểm mạnh là tốc độ rất nhanh, nhưng không dai sức.

Cáp Ni Ba thật thà nói hết.

“Tiểu tử này quả nhiên đủ hiểu thuận!” Lâm Văn Vinh vỗ vỗ bả vai hắn, cười ha hả. Hai người, hai ngựa cùng đi thẳng ra ngoài thành. Đột Quyết lần này phái đến một đoàn hơn trăm người, trừ một số ít là ở tại dịch trạm trong thành, những người còn lại đều cắm trại ở bên ngoài. Đối với người Đột Quyết mà nói, ở trong trại hiển nhiên là càng hợp với cách sinh hoạt của họ.

Hai người cùng cưỡi ngựa về hướng bắc, xa xa đã nhìn thấy một ngọn núi trông rất hùng vĩ, những cây tùng vững chãi vươn cao, sơn tuyền rách rưới đổ xuống, phong cảnh cực kỳ tráng lệ. Dưới chân núi là một thảm cỏ lớn, những ngọn cỏ mới nhú tạo nên một lớp thảm xanh tươi mơn mẩn. Mươi mấy cái lều màu trắng được dựng dưới chân núi, nhìn từ xa, giống như những đám mây trắng tinh, điểm lên giữa nền xanh của cỏ, trông thật nổi bật.

“Nơi này non xanh nước biếc, phong cảnh hợp lòng người. Mấy tên Đột Quyết này không ngờ lại chọn đúng địa điểm này!” Lâm Văn Vinh hừ một tiếng.

Từ xa, từ trong đám lều bạt, xuất hiện hai con tuần mã, hướng về hai người chạy nhanh tới. Cáp Ni Ba “Huuuu...” một tiếng dài, giật dây cương khiến cho chân trước của ngựa giơ lên cao, ngẩng đầu hí dài.

- Đại nhân, Lộc Đông Tán quốc sư và A Sử Lặc đại nhân đang chạy tới đón ngài.

Cáp Ni Ba vội vàng nói. Lâm Văn Vinh ngược mắt nhìn, thấy hai con ngựa đang phi nhanh tới, hai người ngồi bên trên, chính là A Sử Lặc và Lộc Đông Tán.

Hai người chạy đến trước mặt, Lộc Đông Tán một tay nắm lại đặt lên ngực, cúi người hành lễ:

- Lâm đại nhân quang lâm, Lộc Đông Tán cực kỳ vinh hạnh!

Lâm Văn Vinh vòng tay lại đáp lễ, cười hi hi:

- Lộc huynh khỏe không! A huynh, cũng khỏe chứ!

Hai người thấy hắn xưng hô không theo quy tắc nào cả, bất giác đưa mắt nhìn nhau, trên mặt cùng hiện lên nụ cười. Bốn người bốn ngựa đi thẳng vào phía trong doanh trướng. Trong doanh có dựng mấy cái giá gỗ cao cao, bên trên có mấy con dê núi mới giết, lửa trại cháy hừng hực. Mấy con dê được nướng đến vàng óng, mỡ từ từ chảy ra, rơi xuống ngọn lửa, lửa lại càng bùng cháy, tạo nên một tràng âm thanh tí tách, lộp bộp. Bên cạnh là mấy cái giá do ba khúc gỗ chụm lại, phía dưới treo mấy nồi bằng sắt lớn lớn, hơi nóng trong nồi bốc lên, hương thơm của rau dại theo gió thoảng ra.

“Sinh hoạt của người Đột Quyết thật dân dã a! Thức ăn đều là rau xanh, lại thích vận động nhiều, khó trách cơ thể lại cường tráng đến vậy.”

A Sử Lặc nhìn thấy Lâm đại nhân trên đường cứ nhìn chăm chăm vào chỗ đồ ăn, liền cười hắc hắc nhìn hắn một cái, ý tứ sâu xa:

- Lâm đại nhân, người Đột Quyết chúng ta từ nhỏ đã cưỡi ngựa bắn tên mà lớn lên. Bao người Đột Quyết chúng ta làm thợ, theo thừa, chúng ta khẳng định không được, nhưng mà nói về mã thuật và đao thuật, trên thế giới không ai có thể hơn chúng ta.

Tiếng Đại Hoa của A Sử Lặc còn có chút giọng gạo, nhưng ý tứ trong câu nói này, Lâm đại nhân nghe rất rõ. Hắn cười hắc hắc:

- A huynh lần này sai rồi. Đại Hoa ta đất đai rộng lớn, dân cư đông đảo, có thể nói là bao gồm vạn vật, cảnh sắc muôn vàn, có người có thể làm thơ, có người có thể thêu thùa, loại người có thể cưỡi ngựa, lại càng nhiều hơn. Hai nước chúng ta giao chiến nhiều năm, Đại Hoa ta ản nhử chưa bộc lộ hết, do đó A huynh cho rằng Đại Hoa ta sợ Đột Quyết. Vậy thì nhầm to, nhầm to rồi. Cổ nhân có thơ rằng:

Đại Mạc cát như tuyết

Yên sơn trắng trên đầu

Chỉ cần ta muốn đánh

Hồ nhân tất phải hàng

Lộc Đông Tán thân là Đột Quyết quốc sư, đối với văn hóa Đại Hoa cũng rất hiểu rõ, nghe vậy cau mày hỏi:

- Đây là thơ gì vậy? Sao ta chưa từng nghe qua.

- Chưa nghe qua không có nghĩa là không có, đây chính là điểm bác đại tinh thâm của văn hóa Đại Hoa ta. Lộc huynh, huynh cần phải học hỏi hơn nữa a!

Lâm Văn Vinh cười ha ha.

Lộc Đông Tán cũng không phải là kẻ tầm thường, gật đầu đáp:

- Lời này của Lâm đại nhân rất đúng, trong tộc của ta, muốn nói đến học vấn cao nhất, thông hiểu Đại Hoa nhất, không phải là Lộc Đông Tán ta, mà là người khác.

“Lộc Đông Tán, con người này vốn đã không đơn giản rồi, Đột Quyết lại còn có con trâu nào còn giỏi hơn hẳn sao?” Trong lòng Lâm Văn Vinh hơi bất ngờ. Thế giới lạ lẫm này hoàn toàn không giống với tiền thế của hắn: “Người Đột Quyết trải qua nghìn năm không chỉ ngoan cường sinh tồn, mà còn ngày càng hùng mạnh, gần như có thể sánh với Đại Hoa. Cuối cùng là Đại Hoa diệt người Hồ, hay là người Hồ đánh bại Đại Hoa, cái đó còn chưa biết. Có nên giúp Lý Thánh phát minh ra mấy thứ hữu dụng không đây? Ví dụ như máy bay, đại pháo gì đó chẳng hạn? Ha ha, lão tử ngày càng yêu nước mất rồi!”

Hắn đang trầm nghĩ lung tung một hồi, ba người đã đi vào trong trướng. Đây đại khái là chủ trướng của A Sử Lặc, trong trướng được trải thảm đỏ, đặt mấy con dê cái bằng trân châu, tràn đầy phong vị dân tộc.

A Sử Lặc chỉ tấm thảm dưới đất đắc ý nói:

- Mời Lâm đại nhân xem, tấm thảm này gọi là Lệ thảm, là chiến lợi phẩm năm xưa lúc ta chinh phạt bộ lạc Thiết Lặc thu được, nghe nói là do nhiều đời Thiết Lặc đạt đạt tự tay thêu dệt, truyền từ đời này sang đời khác, mới có kích thước to như vậy. Bởi vì nước mắt của Thiết Lặc đạt đạt đã rơi xuống trên đó, nên mới gọi là Lệ thảm.

Lộc Đông Tán giải thích:

- Đạt đạt, chính là muối muối hoặc là nữ nhi của Thiết Lặc đại hãn, cũng giống như công chúa của Đại Hoa.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, móc từ trong ngực ra một khẩu súng lục:

- Mời hai vị xem, cái đồ chơi này gọi là súng lục, thường được gọi là đại pháo cầm tay. Hắc hắc, uy lực của đại pháo, A Sử Lặc huynh, huynh đã tận mắt nhìn thấy rồi. Năm xưa thái gia gia của gia gia của gia gia ta, mang nó nam chinh bắc chiến, đoạt Cao Lệ, Đông Doanh, diệt đế chế Ba Tư, tiền trừ Mông Cổ, từ châu Á đánh sang châu Âu, ngủ trên dòng Amazon, ngựa uống nước sông Danube, hiệu lệnh thiên hạ, ai không dám theo? Bọn họ giết một người, nhổ lấy một cọng tóc, về sau đem đồng tóc đó lại một chỗ, làm thành một tấm thảm. À, nó chính là thảo nguyên mà hôm nay chúng ta đang đứng đây.

“Tên này đúng là không biết xấu hổ a! Lịch sử Đại Hoa các người lấy đâu ra chuyện này? Toàn do hắn khoác lác thành ra một mớ hỗn loạn mơ hồ!” Lộc Đông Tán cùng với A Sử Lặc đồng thời khinh bỉ nhìn hắn một cái. Đến lúc nhìn thấy khẩu súng lục trên tay hắn, hai người bất giác dừng lại, đưa mắt nhìn nhau, hơi gật đầu.

- Không cần vội nói chuyện, Lâm đại nhân, mời ngồi...!

Lộc Đông Tán mỉm cười chuyển chủ đề, kéo Lâm Văn Vinh xếp bằng ngồi xuống.

Lâm đại nhân ngồi trên thảm, hai chân tê dại, trong lòng vô cùng khó chịu: “Không trách người Đột Quyết đều thích cưỡi ngựa, hóa ra là cũng không còn cách nào cả. Ngồi xếp bằng như thế này mấy ngày, không khéo xương cốt thần kinh đều đau chết mất thôi.”

Trong lúc nói chuyện, sớm đã có người hầu nướng chín cả con dê béo tròn, mang luôn cả cái giá nướng vào. Mùi vàng ươm của con dê nướng trông thật ngon mắt, mỡ chảy xuống phía dưới, mùi thơm ngào ngạt. A Sử Lặc nâng chén rượu:

- Lâm đại nhân hôm nay có thể đến dự yến hội của ta, A Sử Lặc rất cảm kích. Nào, chúng ta uống cạn chén này. Hoan nghênh Lâm đại nhân đến!

A Sử Lặc và Lộc Đông Tán nâng chén uống cạn, đưa tay quệt miệng, tỏ vẻ mùi vị vẫn chưa tan hết. Lâm đại nhân vừa đưa chén lên miệng, liền cảm giác một hơi tanh xộc lên mũi: “Mẹ nó, đây là cái quái gì vậy? Nước đái ngựa à?”

A Sử Lặc cười ha hả:

- Lâm đại nhân chưa từng uống loại hảo tửu này sao. Đây là rượu sữa ngựa đặc sản của Đột Quyết chúng ta, là sữa vắt từ ngựa mẹ đang mang thai, rất ngon, còn ngon hơn cả sữa của phụ nữ mang thai!

“Thô bỉ! Cái gì mà sữa chứ? Gọi là ‘meo meo’ không tốt hơn sao?” Lâm đại nhân trong lòng khinh thường A Sử Lặc, nhắm mắt uống một ngụm sữa ngựa, mùi tanh nồng nặc, sự khó uống nói không nên lời, cũng không biết hai tên mũi to này đang uống cái gì nữa. Kể cả nướng dê là sở trường của người Hồ, vị cay nồng xộc lên cả mũi, phồng cả miệng. May vẫn có những món rau tự nhiên thuần túy, Lâm đại nhân nuốt mấy miếng vào miệng, lúc đó mới hoàn toàn quên đi vị sữa ngựa.

Thấy Lâm đại nhân ăn như sói như hổ, hai người mỉm cười, A Sử Lặc vỗ tay một cái, một tràng lao xao bên ngoài, mấy nữ tử người Hồ đi vào, toàn thân chỉ được che phủ bởi một mảnh tơ lụa màu vàng mỏng manh, lộ ra cả làn da bụng trắng muốt, ánh mắt cực kỳ quyến rũ.

Mấy cô gái người Hồ này cao hơn nữ tử Đại Hoa, thân hình cũng nở nang hơn, bộ ngực vươn cao, như đỉnh núi liền nhau, cặp mông tròn trịa, chắc nịch. Trước tròn, sau cong, cực kỳ dụ người.

“Mẹ nó, nữ nhân mà cưỡi ngựa thì dáng dấp thật ngon mắt a! Mông vừa to vừa tròn, ”meo meo” vừa vênh vừa thẳng, nóng bỏng quá! Có nên dựng mấy cây cột trong trường này không nhỉ, cho A Sử Lặc với Lộc Đông Tán mở rộng tầm mắt?”

Ngắm mấy cô gái dị tộc trần đầy phong tình, trong lòng Lâm Văn Vinh bấn loạn. Ánh mắt A Sử Lặc soi mói lung tung trên thân hình mấy Hồ nữ kia một vòng, cố gắng nuốt nước bọt, nhẹ nhàng vỗ tay. Tiếng huyền nhạc vang lên, mấy thân hình của nữ tử người Hồ từ từ uốn éo theo điệu nhạc.

Mảnh lụa mỏng manh không che kín được bộ ngực nở nang, cái mông tròn trịa cứ lắc lư theo điệu nhạc nhịp nhàng, chiếc eo thon, tay ngọc chân ngà cũng rung động theo, đôi mắt to xinh đẹp cũng toát ra từng ánh nhìn mê hoặc. Đột nhiên loạt xoạt một tiếng, mảnh lụa kia bị ném đi, trên người mấy nữ tử này chỉ còn lại một cái váy ngắn, lộ hẳn đôi chân ngọc dài trắng tinh. Chỉ cần khẽ lắc nhẹ, đôi chân hơi hé ra, lộ cảnh xuân sắc như ẩn như hiện bên trong váy, mị hoặc không biết dùng lời nào diễn tả.

“Thú vị a, hở ra luôn nhất định càng rất thú vị nữa!” Lâm Văn Vinh đang nhìn một cách say sưa, chợt nghe tiếng A Sử Lặc vang bên tai mình:

- Đại nhân, nếu ngài thích, mấy nữ tử này đều tặng cho ngài hết.

- Cái này, không hay rồi rồi?! Mấy nàng đó có biết múa cột không vậy? Thử một tí đi, nhanh thử một tí đi!

Lâm đại nhân lau lau nước miếng.

A Sử Lặc và Lộc Đông Tán nhìn nhau cười, Lộc Đông Tán nói:

- Đại nhân, chúng ta muốn tìm ngài mượn một vật?

- Mượn cái gì vậy?

Lâm Văn Vinh vẫn không quay đầu lại, hỏi.

- Mượn đại pháo...

A Sử Lặc mỉm cười.

295. Chương 293: Đại Phiền Phức

- Mượn đại pháo? Tốt thôi!

Lâm đại nhân cao hứng nói:

- Trên người ta giờ đang có hai khẩu, một khẩu lớn, một khẩu bé, các người muốn mượn khẩu nào?

- Mang trên người ư?!

Lộc Đông Tán cùng A Sử Lặc quay mặt nhìn nhau: “Đại pháo có thể mang theo trên người? Vậy thì trình độ kỹ thuật của Đại Hoa rốt cuộc đã đạt đến mức nào rồi?!”

- Đại nhân, ngài có thể đưa đại pháo trên người ra cho chúng tôi xem thử được không?!

Lộc Đông Tán nhìn đánh từ trên xuống dưới đánh giá Lâm Văn Vinh, thận trọng hỏi dò.

- Xem khẩu nhỏ nhé, đây, hai vị xem...

Lâm đại nhân móc ra khẩu súng lục, dương dương tự đắc:

- Cái này gọi là đại pháo cầm tay, là sản phẩm mới nhất của sự hợp tác giữa Đại Hoa và người Tây, không đến vài năm nữa sẽ trang bị cho toàn bộ kỵ binh và bộ binh của chúng ta.

Lộc Tán Đông và A Sử Lặc hai người cùng Lâm đại nhân qua lại cũng đã mấy lần rồi, nghe hắn nói thì giống như mây trôi trên trời vậy, cũng không biết câu nào thật, câu nào giả. Nhưng khẩu súng lục này kết cấu tinh xảo, chế tác phức tạp, vừa nhìn đã biết không phải là vật tầm thường. Chẳng lẽ đúng như lời của Lâm đại nhân, Đại Hoa đã phát triển nghiên cứu súng cầm tay?

- Lâm đại nhân, vậy khẩu đại pháo kia đâu, cũng ở trên người ngài sao?!

A Sử Lặc vội hỏi.

Lâm đại nhân cười hắc hắc:

- Khẩu còn lại gọi là đại đại pháo, đương nhiên là ở trên người ta. Khẩu này chính là là thần khí trời sinh, hình dáng hùng vĩ, uy lực vô cùng, đã từng một đêm oanh tạc liên tục mười hai xứ nữ mà hỏa lực vẫn y nguyên. Thế nào, lợi hại không?

Lâm đại nhân mắt ti hí lướt trên những gương mặt xinh đẹp cùng thân hình thiếu nữ của mấy nữ tử người Hồ một lượt, gật gù nói:

- Nhưng mà nữ tử Đột Quyết các người thân hình cao lớn, từ nhỏ đến lớn cưỡi ngựa, khẩu đại pháo quý báu này của bản đại nhân muốn đối phó với mười hai người thì có chút khó khăn, còn với mười người thì không thành vấn đề!

Hai người Lộc A càng nghe càng thấy mơ hồ, khẩu đại pháo của Lâm đại nhân lúc thì muốn đánh xứ nữ, lúc thì lại muốn đánh Hồ nữ, rốt cuộc là thứ gì lợi hại vậy?

Thấy thần sắc nghi hoặc của hai người này, Lâm Văn Vinh càng ha ha cười to, nhìn hai người với ánh mắt xấu xa:

- A huynh, Lộc huynh, nói đến khẩu pháo này, kỳ thực trên người chúng ta ai cũng có, nhưng chẳng qua chỉ là một cái kèn nhỏ mà thôi. Của ta thì đường kính to hơn, làm cho nữ tử trong thiên hạ nghe thấy mà sợ, không ngóc đầu lên nổi.

Hai người Đột Quyết lúc đó mới hiểu ra khẩu đại pháo mà Lâm đại nhân nói tới là thứ gì, đơn giản là một tên bại hoại, ngay cả cầm thú còn không bằng. Người như thế này mà có thể làm Lại bộ phó thị lang của Đại Hoa sao, từ đây có thể thấy Đại Hoa suy bại đến mức độ nào rồi.

Trong lòng hai người vừa buồn cười lại vừa sầu não. A Sử Lặc cười ha hả:

- Đại nhân quả là tư tưởng khác lạ, ta rất bội phục, bội phục! Nhưng thứ mà ta muốn mượn đại nhân, chính là loại hỏa pháo ngay trước trưng bày ở diễn võ trường, uy lực cực đại, kết cấu tinh xảo.

Lâm đại nhân sa sầm mặt, im lặng. A Sử Lặc vội vàng nói tiếp:

- Đại nhân tuổi trẻ khí thịnh, hỏa lực mạnh mẽ. Mấy mỹ nữ Đột Quyết của ta, sẽ giúp đại nhân giải tỏa hỏa khí. Mấy người các người...

Hắn chỉ tay về phía mấy Hồ nữ đang nhảy múa, miệng ba la ba lô một hồi phiên ngữ. Lâm đại nhân nghe thấy mà cả đầu muốn bốc khói: “Xem nào, là cái thứ tiếng chim chuột gì đây, không phải tiếng Anh, cũng chẳng phải tiếng Pháp.”

Lộc Đông Tán biết hắn nghe không hiểu, liền tự động phiên dịch:

- A Sử Lặc nói, bảo mấy nàng đó hầu hạ tốt Lâm đại nhân. Hầu hạ cho Lâm đại nhân cảm thấy thoải mái. Sau khi về nước sẽ bẩm báo lên Tì Giã Khả Hãn, tấn thăng bọn họ lên phụ mẫu huynh trưởng.

Lời nói vừa dứt, lập tức có hiệu quả. Mấy nữ tử người Hồ càng như da trâu bị dính đường, dính chặt vào không thoát được, áp sát bên người Lâm đại nhân uốn éo eo, hai tay nâng bộ ngực tròn trịa vênh lên, cặp mông chà xát lên người của hắn. A Sử Lặc và Lộc Đông Tán nhìn thấy cũng ngâm nuốt nước bọt. Chỉ một chốc, trong đại trường hỏa dục bốc cao, nhiệt độ trong nháy mắt đã tăng thêm mấy độ.

Đột Quyết nữ nhân, thân hình quả nhiên tuyệt vời, chỉ sờ ngực một cái thôi, hắc hắc, lão tử đã ngã nghiêng rồi. Hai tay của Lâm đại nhân dùng hết sức thám hiểm trên người của Hồ nữ, dọc theo vải lụa mềm mại chui thẳng vào trong áo, nắm chặt đôi chân to trắng như tuyết, ra sức vân vê. Nữ tử người Hồ liền ư hừ thêm một tiếng, giống như loài mèo Ba Tư ngủ không đủ thì đi bắt hồn con người.

Thấy Lâm đại nhân phóng túng như vậy, thu phóng tự nhiên, A Sử Lặc và Lộc Đông Tán hai người tự than thở không bằng. A Sử Lặc nuốt nước bọt nói:

- Đại nhân, vừa rồi chúng ta đề cập với ngài chuyện mượn đại pháo, ngài xem...

Lâm đại nhân chớp mắt một cái, sờ mó trên bộ ngực của Hồ nữ một lúc, cười nói:

- A huynh, việc đó sợ rằng huynh tìm nhầm người rồi. Ta chỉ là một Lại bộ phó thị lang còn chưa nhậm chức, là tiểu quan nhỏ như hạt vừng hạt đậu, lại còn đang ngồi tàu bay giấy. Việc mượn đại pháo, huynh nên tìm đến quân doanh đó. Hai huynh không phải là không quen ai chứ? Vậy đi, ta giới thiệu cho huynh một người, Đại Hoa thượng tướng quân Lý Thái. Hai người biết ông ta chứ? Ông ta quản lý đại quân ở biên cương. Hồng y đại pháo mà mọi người muốn mượn trong tay ông ta rất nhiều, cứ trực tiếp tìm ông ta là được. Tặng ít hãn huyết bảo mã, tặng ít mỹ nữ, là việc xong ngay.

A Sử Lặc cười gượng:

- Lâm đại nhân nói đùa rồi. Lý Thái lão tướng quân với Đột Quyết ta giao chiến nhiều năm, chúng ta sao lại không biết. Nếu có thể thông qua ông ta, chúng ta cần gì phải tìm đến ngài.

Lâm Văn Vinh thâm hừ một tiếng, mấy người Đột Quyết này cũng không đến nỗi ngu ngốc, biết sự uy hiếp lớn nhất của Đại Hoa đối với bọn họ chính là hồng y đại pháo. Trước đây, hồng y đại pháo vừa to, vừa nặng, khó di chuyển, không gây được uy lực lớn đối với người Đột Quyết. Nhưng mà bây giờ thì khác rồi, Từ Vị được sự chỉ điểm của Lâm Văn Vinh, phái người lên thiết giáp hạm của người Pháp học kỹ thuật hỏa pháo, lại thông qua sự cải tiến kỳ diệu của Từ Chỉ Tinh, không chỉ bắn xa hơn, chính xác hơn, uy lực hỏa pháo tăng lên rõ rệt, mà ngay cả kích thước cũng được thu nhỏ hơn nhiều. Chỉ cần hai chiến mã là có thể nhẹ nhàng kéo đi. Người Đột Quyết cũng rất thức thời, biết được sự uy hiếp lớn nhất của hỏa pháo đối với bọn họ, liền nghĩ cách muốn mượn về để nghiên cứu. Nhưng mà số lượng đại pháo cải tiến không nhiều, lại do Lý Thái đích thân quản lý, nghiêm cấm tiết lộ ra ngoài, cho nên bọn họ mới không có cách nào kiếm được.

- A huynh, các người muốn mượn đại pháo làm gì vậy? Người Đột Quyết các người không phải là dựa vào ngựa để đánh cả thiên hạ sao? Hỏa pháo nặng đến nỗi hai con ngựa kéo còn không nổi, các người mượn về cũng vô dụng thôi!

Lâm Văn Vinh cười ha hả.

Lộc Đông Tán mắt chợt sáng lên, gật gù:

- Lâm đại nhân nói không sai. Người Đột Quyết chúng ta là dân tộc trên lưng ngựa. Hỏa pháo đối với chúng ta mà nói cũng không có nhiều tác dụng. Nhưng mấy ngày nay chúng ta loanh quanh trong kinh thành, không có gì làm, vừa hay A Sử Lặc nói với ta Lâm đại nhân mời ngài ấy đi xem diễn pháo. Huynh đệ chúng ta đều rất cao hứng, bởi vậy muốn mượn một khẩu hỏa pháo về bắn thử. Hơn nữa, thỏ, chó sói ở trên núi cũng rất nhiều, chúng ta bắn chơi mấy phát cũng hay. Theo như Lâm đại nhân nói, hỏa pháo rất nặng, hai con ngựa cũng kéo không nổi. Ngài cũng không phải lo chúng ta có thể kéo nó đi. Chờ chúng ta chơi mấy ngày, liền trả lại cho ngài. Để thể hiện thành ý của chúng ta, A Sử Lặc đã đặc biệt chuẩn bị bốn vị mỹ nữ Đột Quyết, kính dâng đại nhân.

Lâm Văn Vinh là ai chứ, là lão tổ tông của mấy loại thủ đoạn mưu kế xảo trá này. Thấy ánh mắt A Sử Lặc lấp lánh, thì biết hẳn trong lòng nhất định có âm mưu khác. Lâm đại nhân cười to:

- Hóa ra hai vị muốn mượn đại pháo để săn bắn. Quả là ý tưởng khác lạ. Nhưng mà vừa rồi ta đã nói, ta thấp cổ bé họng, cũng không có cách nào cả!

Lộc Đông Tán lắc đầu:

- Đại nhân quá khiêm nhường rồi. Lúc ngài ở Sơn Đông mang binh diệt Bạch Liên giáo, chính là nhờ hỏa pháo lập đại công, uy danh trong quân cực lớn, chỉ cần ngài lên tiếng, thì không có gì là không làm được cả.

“Mẹ nó. Người Hồ quả nhiên tâm kế sâu xa, đến cả việc này mà cũng biết được.” Thấy vẻ mặt nôn nóng của A Sử Lặc và Lộc Đông Tán, nghĩ sơ qua cũng biết là muốn kiếm được hỏa pháo. Lâm Văn Vinh thở dài ra vẻ khó khăn:

- Hai vị huynh đài, các người không biết rồi. Ta trong quân mặc dù có không ít huynh đệ, quan hệ không cần phải nói. Nhưng giờ đây đại pháo của Thần cơ doanh đều do Lý Thái quản lý. Lão đầu này các người cũng biết rồi đó, tính tình cẩn thận, mỗi ngày đều phải tự mình đếm đủ số đại pháo rồi mới đi ngủ. Cho dù là ta muốn giúp cũng giúp không nổi a!

A Sử Lặc và Lộc Đông Tán quay mặt nhìn nhau, không ngờ vị Lâm đại nhân này vẻ ngoài ham tài háo sắc, đến chỗ quan trọng thì đột nhiên lại trở nên nguyên tắc. Xem ra chút công phu vừa rồi không đủ a. Hai người nhìn nhau một cái, A Sử Lặc cắn răng, móc từ trong ngực ra một cái bao túi:

- Lâm đại nhân, mời ngài xem thứ này.

Cái túi này không lớn, cũng không nặng, không thấy rõ bên trong là thứ gì. A Sử Lặc lại như rất trân trọng bảo bối này, cẩn thận nghiêm túc lấy ra, đưa tới trước mặt Lâm đại nhân.

Một mùi hương nhàn nhạt bay vào mũi, vừa hăng hắc lại có mùi thơm kỳ lạ, làm cho người ta phấn chấn. Lâm Văn Vinh nhắm mắt, cổ sức hít hà, mùi hương này vừa quen thuộc, lại vừa xa lạ.

- Đại nhân, đây là một thứ rất tốt.

A Sử Lặc liếm liếm môi, trong mắt thoáng qua vẻ tham lam, giống như thứ trong tay hẳn chính là một khối vàng vậy. Mà ngay cả người trầm ổn như Lộc Đông Tán hai mắt cũng sáng lên, nhìn chăm chăm vào cái túi nọ, không chớp mắt.

A Sử Lặc lấy một cái ấm nhỏ không có nước, từ từ đổ thứ trong túi nhỏ kia ra, Lâm Văn Vinh nhìn rõ, đó là một cái lá cây héo vàng, bị cắt thành từng miếng nhỏ, mùi hương thoang thoảng xộc lên mũi ngày càng nồng đậm hơn.

Không đợi cho Lâm Văn Vinh nhìn rõ ràng, A Sử Lặc đẩy cái ấm lại, quay qua Lâm Văn Vinh cười thầm bí, lấy một môi lửa nhỏ bên cạnh, đốt một nhúm cỏ khô, nhanh chóng ném vào trong cái ấm. Trong chớp lát, một làn khói mỏng từ trong ấm bốc lên, một mùi vị quen thuộc phả vào mặt.

“Đây, đây là trò gì vậy?” Lâm đại nhân hít dài một hơi, sắc mặt dần dần trở nên trịnh trọng.

A Sử Lặc và Lộc Đông Tán thấy khói nhẹ bay lên, lập tức lộ vẻ vui mừng, vội vàng thò mũi gần miệng ầm, hít sâu một hơi, sau đó cùng ngẩng đầu, thở một hơi dài. Vẻ mặt trông như vô cùng tiêu diêu tự tại, giống như là một thần tiên trên trời vậy.

- Lâm đại nhân, ngài nhanh hít một hơi.

A Sử Lặc vội đưa cái ầm nhỏ cho Lâm Văn Vinh, ân cần nói.

Lâm Văn Vinh cầm lấy cái ầm nhỏ, sắc mặt trầm ngâm, chăm chú xoay xoay cái ầm, cầm cái ầm đang rất nóng cũng không có cảm giác đau đớn. Quái sự lúc năm nào cũng có, năm nay lại đặc biệt nhiều, thứ này ngay cả Đại Hoa cũng không có, sao lại xuất hiện trong tay người Đột Quyết chứ?

Hắn đưa miệng ầm lại gần hít một hơi, một cảm giác nóng bỏng xộc lên mũi cay cay, làm hắn ho lên hai cái. A Sử Lặc và Lộc Đông Tán cười vang, nhìn qua hắn, tự hào nói:

- Lâm đại nhân, ngài cảm thấy thế nào?

Lâm Văn Vinh giữ chặt cái ầm nhỏ, im lặng một lúc, nghiêm túc hỏi:

- A huynh, Lộc huynh, thứ này ở đâu ra vậy?

Hai người thấy hắn không hỏi tên của thứ này, mà lại hỏi lấy ở đâu ra, nhất thời đều có chút kinh ngạc. Không lẽ vị Lại bộ phó thị lang đại nhân thần kỳ này đã thấy qua thứ này? Nếu vậy thì đúng là quá thần kỳ rồi!

Hai người đưa mắt nhìn nhau, Lộc Đông Tán nói:

- Lâm đại nhân, lẽ nào trước đây ngài đã thấy qua loại lạt tị thảo* này?

- Cỏ gì?!!!

Lâm đại nhân mở to con mắt, lớn tiếng hỏi.

- Lạt tị thảo a!

Lộc Đông Tán thấy vẻ mặt của Lâm đại nhân như vậy, càng cười to:

- À, cái tên cỏ này, đại nhân nhất định chưa từng nghe qua, đây gọi theo tiếng của người Đột Quyết chúng tôi. Đại Hoa các ngài chắc chắn không có loại cỏ này. Ở phía nam Đột Quyết chúng ta, sát với sa mạc nằm gần Đại Hoa, là loại cỏ thiên nhiên sinh ra. Nhưng mà số lượng cực kỳ ít ỏi. Mỗi năm cũng không được mấy cân. Chiến sĩ hay chiến mã trong dân tộc chúng ta nếu bị thương, bị bệnh, đôi lúc bệnh rất nghiêm trọng, đi không nổi, chúng ta liền cho hít khói của cỏ mũi cay này, là bệnh sẽ nhanh khỏi. Lâu rồi, mọi người thành nghiện, càng ngày càng thích hít cỏ cay mũi này. Nhưng mà loại cỏ này sinh trưởng khó khăn, cả Đột Quyết chúng ta, mỗi năm chỉ tìm được hai đến ba cân. N y, đã“ •

bỏ đi cũng được, nhưng mình vẫn luôn đối kháng với Thành Vương, lão tiểu tử này lại chủ động mời mình đi phó yến, không biết là trong cái hồ lô của lão bán thuốc gì?

Đi tới một nơi vắng vẻ trong thành, Lâm Văn Vinh bỗng nhiên dừng chân, lăm lét nhìn bốn phía một vòng, khẽ gọi:

- Tiên tử, tiên tử...

Kêu liên mấy tiếng, nhưng chung quanh yên tĩnh không ai trả lời. Lâm Văn Vinh nghi hoặc, dựa theo hiệp nghị thì tiên tử phải theo bên người bảo vệ ta chứ, hôm nay tới trại của người Hồ cũng không biết nàng ta trốn ở đâu.

- Ninh tiên tử... Vũ Tích... Vũ Tích...

Lâm Văn Vinh gọi to mấy tiếng, liền cảm thấy bên người có gió mát thổi tới, một làn hương thơm mát phảng phất qua, quay đầu lại nhìn liền thấy ngay gương mặt trầm tĩnh như làn nước thu của Ninh tiên tử, lặng lẽ đứng ở bên người mình.

- Ấy, thần tiên tử tử, tử từ đâu bay tới vậy?

Lâm đại nhân kỳ quái dò xét nàng:

- Ta vừa rồi tìm tới nửa ngày trời, nhưng chẳng thấy bóng dáng tử đâu!

Ninh Vũ Tích mặt không chút biểu tình, thản nhiên nói:

- Vừa rồi người gọi ta là gì?

- Ninh tiên tử!

Lâm Văn Vinh há mồm đáp liền.

- Sau đó lại gọi là gì?

- Vũ Tích...

Một tiếng “xoạt” khẽ vang lên, một thanh kiếm bắn ra khỏi vỏ, khí thế lăng lệ cắm phập vào thân cây bên cạnh ba phân. Ninh tiên tử nhìn hẩn, sắc mặt như nước, anh mắt đã có hơi chút giận dữ.

- Vũ Tích, tử làm thế này là sao? Bảo kiếm và vỏ kiếm là một đôi. Tử làm sao lại chia cách bọn chúng chứ?

Lâm Văn Vinh cười hì hì mặt dày châm chọc.

- Hai chữ Vũ Tích này, không phải là người có thể gọi.

Ninh tiên tử thu lại tâm cảnh, sắc mặt bình tĩnh, nói tiếp:

- Người có thể gọi ta là Ninh đạo nhân. Ta đáp ứng bảo vệ tính mạng của người, nhưng không đáp ứng không để người thương tật. Nếu trên người người có thiếu đi cái gì đó, nhưng mạng vẫn còn, ta cũng không bị tính là bội ước. Người hiểu rõ rồi chứ.

- Vũ Tích, tử xuất gia rồi sao? Nhìn không ra đó! Ài, thật là phí cả một nỗi lương khô a!

Lâm đại nhân lắc đầu cảm khái, mặt đầy vẻ tiếc nuối.

“Xoạt” một tiếng, trường kiếm trong tay Ninh Vũ Tích bắn ra ngang qua tai hẩn. Lâm đại nhân chỉ cảm thấy một bên tai mát lạnh, mấy sợi tóc chĩa ra liền rơi xuống, lặng yên không một tiếng động.

“Mẹ kiếp, chơi phi kiếm uy hiếp ta hả, lão tử không thể bị dọa như vậy được!” Hẩn lau mồ hôi lạnh trên trán, khẽ than:

- Ném thật chuẩn! Vũ Tích, khi nào dạy ta đi. Ta vẫn luôn có hứng thú với việc phi đao!

Công phu hàm dưỡng của Ninh tiên tử quả thật tu luyện tới mức độ cao thâm, nàng vẫn giữ vẻ thản nhiên:

- Lần này chỉ là cảnh cáo mà thôi, lần sau không có vận khí tốt như vậy nữa đâu ... rốt cuộc người muốn nói gì?

Lâm Văn Vinh thở dài:

- Muốn nói chuyện với nàng một chút, làm sao lại khó như vậy? Hôm nay nàng vẫn luôn theo bên người ta phải không?

Ninh tiên tử mi mắt khép hờ, coi như là đã đáp lời, Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Tiên tử tỷ tỷ, da tỷ thật tuyệt, thân hình càng tuyệt hơn... Ấy ấy, coi như ta chưa nói, xin tỷ lấy kiếm ra được không? Ta là người thích nói giỡn thôi mà!

Trường kiếm trong tay Ninh Vũ Tích đã đặt trên cổ hắn, giọng chậm rãi đe dọa:

- Người nên quý trọng cơ hội nói chuyện bây giờ, rất có thể người lập tức không thể mở miệng ra được nữa.

- Tiên tử tỷ tỷ, cách nhìn của tỷ với việc người Hồ muốn mượn đại pháo thế nào?

Cảm giác mũi kiếm lạnh lẽo đặt trên cổ, Lâm đại nhân không dám chiếm tiện nghi nữa, thành thành thật thật nói chuyện.

- Không biết!

Ninh tiên tử trở lời đơn giản:

- Không phải việc của ta, trước giờ ta không hỏi đến.

- Vậy Thành Vương thì sao? Việc của thành vương của thuộc về tỷ hay không?

Lâm Văn Vinh nắm lấy cơ hội hỏi tới:

- Hắn mời ta đi phó yến, ta có nên đi hay không đây? Mặc áo nào đi đây? Tiên tử tỷ tỷ góp ý giúp ta được không?

- Người muốn hỏi về Thành Vương?

Trong mắt tiên tử hiện lên ý cười:

- Người không nên hỏi ta, có một người còn biết rõ hơn cả ta.

- Ai vậy?

Lâm Văn Vinh không hiểu hỏi:

- Người quên rồi sao, đêm hôm đó, cô ta còn tới giết người.

Ninh Vũ Tích nở một nụ cười, như hoa mẫu đơn nở giữa mùa đông, vô cùng diễm lệ hấp dẫn, Lâm đại nhân lại ớn lạnh, cố nói:

- Tỷ tỷ nói ai vậy, gần đây ra sức đọc sách, đọc tới bực não rồi. Tỷ nói rõ ràng thêm chút đi.

- Người không chỉ là đọc sách bực não mà cả tâm tư người cũng hỏng rồi.

Nụ cười mỹ lệ của Ninh tiên tử dần dần biến mất, ngón tay thon dài dè lên chuôi kiếm.

- A, ta nhớ ra rồi.

Trên mặt Lâm đại nhân hiện lên vẻ kinh hãi:

- Tỷ tỷ nói nữ tử áo đen đêm đó tới giết ta sao, cũng chính là sư muội của tỷ, có đúng không? Ài, cuối cùng không đọc sách tới nỗi hư hỏng hết đầu óc.

- Người biết cô ta sao?

Ninh Vũ Tích điềm đạm hỏi.

- Không biết, ta làm sao biết cô ta được? Cô ta là thích khách, ta là người bị ám sát, hoàn toàn đối lập, tiên tử tỷ tỷ, tỷ ngày đó không phải đã thấy rồi sao? Nói ra, còn chưa cảm ta ơn cứu mạng của tỷ đó.

Lâm Văn Vinh cười hì hì, chấp tay vái ba vái trong lòng thầm niệm lạy trời lạy đất lạy cha mẹ, rất thành lễ!

Trong mắt Ninh Vũ Tích hiện lên một tia giễu cợt, nhìn hẩn hỏi:

- Thật không? Thật là không biết cô ta ư?

Biết quan hệ giữa mình và An Bích Như chỉ có vài người, lão hoàng đế trong lòng mang nghi kị với Ninh Vũ Tích, tuyệt sẽ không mang chuyện của mình và An tử tử ra nói với Ninh Vũ Tích, Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Đúng là không biết thật, có điều cô ta là sư muội của tỷ. Khi nào tiên tử tỷ tỷ giới thiệu chúng ta một chút, mọi người làm hòa cùng phát tài, thật tốt biết bao!

- Người nhìn xem, đây là cái gì?

Trong tay Ninh Vũ Tích nắm một cây phong châm, khẽ hỏi:

- Ấy, đây chẳng phải là kỷ vật làm quen của chúng ta sao? Không ngờ rằng tỷ tỷ vẫn luôn giữ gìn nó, thật là tình thâm nghĩa trọng!

Lâm Văn Vinh vội cười trả lời.

- Phong châm, ngũ độc! Trên cái thế giới này chỉ có một người có thể điều chế ra.

Ninh Vũ Tích lắc đầu cười khê:

- Nói người không biết cô ta, chính người cũng tin được sao? Phí công các người diễn trò ám sát!

Lâm Văn Vinh toát mồ hôi lạnh: “Ninh tiên tử này thật thâm, thì ra sớm đã nhìn ra mình và An tử tử quen biết nhau rồi, nhưng nàng ta một mực không bóc trần ra, như vậy là dụng ý gì đây? Chẳng lẽ là coi trọng ta? Đẹp trai đúng là phiền toái mà!”

- Tiên tử tỷ tỷ, ta chỉ hỏi cách nhìn của tỷ với Thành Vương như thế nào. Làm sao lại lôi ra nhiều chuyện vậy? Có phải là bình thường không ai nói chuyện với tỷ, trong lòng tịch mịch không?

Lâm Văn Vinh cười gượng.

Ninh Vũ Tích khẽ hừ một tiếng:

- Trên cái thế giới này không chỉ có mình ngươi thông minh, đừng coi tất cả người khác thành kẻ ngốc. An sư muội mồm nói với ngươi như thế nào ta không quản. Nhưng ngươi đang ở trước mặt ta, tốt nhất đừng giờ trò tâm lý gì đó, nếu không ...

- Nếu không đầu rơi xuống đất có phải không?

Lâm Văn Vinh hừ mạnh một tiếng, chỉ vào đầu mình, lớn giọng:

- Người chém đi, có bản lĩnh ngươi tới xem xem, xem xem là bảo kiếm của ngươi sắc hay là cổ ta cứng? Gọi người một tiếng tiên tử. Người liền cho rằng mình thật sự là tiên tử sao? Nếu không phải là nể tình thân giữa ngươi và Thanh Tuyền, ta sớm đã nổ súng bắn chết ngươi rồi. Bắn chết ngươi, biết không?

Lâm Văn Vinh chĩa vào huyết thái dương làm bộ dạng hung hăng bắn súng, giống như là Ninh tiên tử đang thiếu hần năm trăm lượng bạc.

Ninh Vũ Tích thấy bộ dạng tức giận của hẩn, trong lòng buồn cười, thần nhiên nói:

- Người nói đã xong chưa?

Lâm Văn Vinh chợt xoay người lại, nhìn thẳng vào nàng:

- Đưa kim bài kia trả cho ta?

- Kim bài gì?

Ninh tiên tử ngăn người rồi lập tức hiểu ra, lắc đầu:

- Người muốn kim bài kia để làm gì?

Lâm đại nhân điệu bộ hung thần sắc sát nói:

- Bổng đại nhân dùng tiền mua đồ nhưng không hài lòng, hiện giờ muốn trả hàng! Thế nào, không có giấy bảo hành à?! Thái độ phục vụ kiểu gì thế! Mau trả kim bài cho ta, trở về tiên phường của người mà dạo chơi đi.

Ninh Vũ Tích vừa buồn cười lại bực mình, cái tên này sao thế nào cũng nghĩ ra được, nàng lắc đầu:

- Việc ta đáp ứng thì nhất định sẽ làm, kim bài kia tuyệt không thể trả lại.

Lâm Văn Vinh giận dữ:

- Ngược lại là người đó! Ai là lão gia, ai là người hầu, người có hiểu rõ không? Không chút tinh thần coi trọng nghề nghiệp, không hiểu nghề, không chuyên nghiệp, cái tiên phường bán cá của các người bồi dưỡng nhân tài chính là kiểu như người đó hả? Trả kim bài lại cho ta, còn người, ở một bên mà chơi!

Ninh Vũ Tích vang danh khắp thiên hạ, thân phận tôn quý nhường nào, có ai từng hò hét to nhỏ trước mặt nàng? Cho dù là công phu hàm dưỡng có tốt hơn, thấy bộ dạng Lâm Tam hồng hách bạo ngược, trong mắt không có ai, cũng nhin không được mà tức giận, trường kiếm trong tay khẽ run nhẹ nhẹ, hận không thể đâm vài lỗ trên người hắn.

- Muốn giết ta có phải không?

Lâm đại nhân ưỡn ngực lên, cười lạnh:

- Vậy thì tới đi! Người nếu không dám giết thì người là lão bà của ta! Ta nếu bị người giết thì ta không phải lão công của người!! Hắc hắc cái bọn tiên phường bán cá các người, thanh danh rất tốt đó, động một chút là muốn giết chủ, đại gia ta hầu hạ không nổi. Cứ để người lấy cái mạng của ta, để mọi người đều thanh tịnh.

Ngày thường Ninh tiên tử tiếp xúc toàn kẻ sĩ lễ mạo tao nhã, nào đã từng gặp loại mặt dày vô lại thế này, bực tức tới mức đỏ bừng cả mặt ngọc, trường kiếm trong tay mấy lần giơ lên, cuối cùng vẫn bỏ xuống.

- Ngọc Đức Tiên Phường ta đáp ứng việc gì thì chưa từng thất tín. Người muốn ta làm gì?

Ninh tiên tử có ép cơn giận dữ trong lòng, bình tĩnh nói.

- Làm cái gì à? Chưa hầu hạ người khác bao giờ sao! Lão gia ta bây giờ đi mệt rồi, đi gọi xe ngựa lại đây, đừng bày ra bộ mặt nhản như mướp đắng thế, cười nhiều vào!

Lâm Văn Vinh hậm hực phân phó.

- Người...

Ninh tiên tử tức tới mức toàn thân run rẩy, trầm mặc thật lâu, cuối cùng dậm chân một cái, xoay người rời đi.

297. Chương 295 - Làm Khách Trong Màn

Thế là đi rồi? Ta còn chưa chiếm tiện nghi gì mà! Lâm đại nhân thất vọng, đứng yên chốc lát, đang muốn bước đi chợt nghe thấy tiếng lộc cộc truyền lại, một chiếc xe ngựa chậm rãi đi tới. Người đánh xe nhảy xuống hỏi:

- Lão gia, là ngài gọi xe?

Lâm Văn Vinh vui mừng, liền vội gật đầu:

- Đúng là ta! Đại thúc, người vừa rồi gọi xe đại thúc đâu?

-Ngài nói vị tiểu thư kia à?

Người đánh xe lấy ra một đỉnh bạc từ lồng ngực:

- Nàng ta đúng là người tốt. Cho ta một đỉnh bạc lớn như vậy, bảo ta lại đón ngài, thế nào, ngài và nàng ta không cùng đường sao?

Lâm đại nhân thầm gật đầu, nổi bão tố lên đúng là có hiệu quả, kệ nàng ta là tiên tử thần nữ gì, tuyệt không thể cứ phải tử tế với nàng ta. Cái này chính gọi là “Tam thiên bất đả, thượng phòng yết ngọa” (Ba ngày không đánh, cửa nhà tan hoang - hieusol), nữ nhân tuyệt không thể nuông chiều, phải đánh phải chửi mới thuận bề yêu thương.

- À, nàng ta là một nha đầu sai vặt của nhà ta, chắc là phụng mệnh lão bà ta đi làm việc khác rồi.

Lâm Văn Vinh cười hì hì, nhìn khắp bốn phía cũng không thấy Ninh Vũ Tích ẩn thân ở chốn nào, liền lên xe chui vào trong:

- Đại thúc biết phủ Thành Vương không, chúng ta tới đó!

Người đánh xe thấy vị lão gia trẻ tuổi này hòa ái dễ gần, lá gan cũng liền lớn lên, khê hạ rèm xe xuống đáp:

- Thành Vương hử, biết chứ, lão nhân gia ngài chính là vị hiền vương nổi danh, mây hiền mất thiện, đối đãi với bách tính cũng tốt, mọi người đều nói, nếu ngài làm hoàng đế, bách tính chúng ta liền có phúc...

Lão nói một nửa liền vội vàng ngậm miệng, hiển nhiên ý thức được mình đã phạm kỵ húy, cười ngượng:

- Chỉ là học theo người ta nói bậy thôi, lão gia ngài đừng coi là thật.

- Đại thúc nói gì thế?

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên hỏi:

- Ta vừa rồi tai nghênh ngang, không nghe rõ gì cả, đại thúc nói lại một lần được không?

Người đánh xe cười cảm kích, vội thúc xe ngựa chạy đi.

Phủ trạch của Thành Vương cùng hoàng cung tương đối xa nhau, thành thế Bắc Nam hô ứng, chiếm vị trí cực kỳ rộng rãi, sợ là hơn mười mẫu, nhìn từ xa xa ngói đỏ tường cao, đình đài lầu gác hùng vĩ khí thế vô cùng. Tòa nhà hoàng đế ban cho Lâm Văn Vinh vốn cũng tính là to rồi, nhưng so với vương phủ này còn chưa phải cùng cấp bậc, có thể sánh cùng với nó, đại khái chỉ có mỗi hoàng cung mà thôi.

Trước cổng phủ Thành Vương treo hai chiếc đèn lồng lớn, cổng chính sơn son mốt hai chiếc vòng tử kim, bên trên là tấm biển ánh vàng lấp lánh - Thành Vương phủ.

Khi Lâm Văn Vinh xuống xe, Thành Vương sớm đã đứng đợi ở cửa rồi, thấy hần bước đến liền ôm quyền cười:

- Lâm đại nhân quang lâm tể phủ, bổn vương không nghênh tiếp từ xa, thật là thất lễ, thất lễ!

- Ôi chao, vương gia nói gì vậy!

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Ngu đệ mạo muội tới quý phủ quấy nhiễu, nói không đúng phải là ta mới phải. Ồ, tiểu vương gia, ngài cũng ở đây à. Đã lâu không gặp rồi, ngài trông ngày càng anh tuấn tiêu sái ngọc thụ lâm phong, sắp sánh được với ta rồi.

Khuôn mặt anh tuấn của Triệu Khang Ninh giật giật, cố làm ra vẻ cười vui đáp:

- Lâm đại nhân là quý khách của phủ ta, phụ vương còn phải tự mình ra cửa nghênh tiếp, Khang Ninh đợi ở đây cũng là phải thôi.

Lâm Văn Vinh đi tới bên người hần, cười hì hì vỗ bả vai hần:

- Vương gia ngốc này quá khách khí rồi, chúng ta ở Kim Lăng đã quen nhau, tính ra cũng là chỗ quen biết cũ, cần gì phải khách sáo chứ? Lão vương gia, tiểu vương gia, mời...

Hần phản khách vi chủ (khách mà như chủ), khiêm tốn mời cha con Thành Vương đi trước, ba người đi vào trong phủ.

Thành Vương là huynh đệ ruột duy nhất của đương kim hoàng đế, thân phận tôn quý không nghĩ cũng biết, trong hành lang đèn đuốc sáng choang, treo đèn kết hoa, ba bước có một đèn lồng lụa vàng, năm bước đặt một chiếc chén lưu ly, khắp nơi phồn hoa như gấm, người hầu kẻ hạ như mây, náo nhiệt vô cùng!

Thấy Lâm Văn Vinh trên đường đi hết nhìn đông lại ngó tây, bộ dạng giống như chưa từng thấy thế gian, Triệu Khang Ninh cười khinh miệt, Thành Vương cũng hơi liếc mắt qua nhưng không nói gì.

- Ấy, lão vương gia, kia là cái gì?

Lâm Văn Vinh chỉ vào một cảnh lạ ở xa, tò mò hỏi.

Cha con Thành Vương giương mắt nhìn lên, chỉ thấy ở khu vườn không xa có một chiếc ao lớn, một chiếc bánh xe gỗ khổng lồ đang chậm chậm xoay tròn, cuốn lấy nước ao tung lên cao, lại rơi xuống trong ao, vẩy lên hoa nước mỹ lệ. Bánh xe là do người thổi động, ba tráng hán không ngừng quay cán gỗ, làm nước ao bắn lên trời.

- Ô, đây là bánh xe nước năm đó bổn vương phòng thủ biên cương Vân Nam thấy được, lúc đó rất thích, sau khi về kinh, ta liền kêu thợ làm một cái. Chiếc bánh xe nước này khi có gió thì chậm rãi chuyển động, làm nước ao bắn lên, mỹ lệ dị thường. Bổn vương đặt cho nó một cái tên, gọi là “Phong sinh thủy khởi” (Gió nổi nước lên).

Thành Vương mỉm cười giải thích.

-Phong sinh thủy khởi?

Lâm Văn Vinh gật gù, giơ ngón cái lên:

- Lão vương gia quả nhiên có học vấn, so với ta hơn nhiều. Nếu bảo ta đặt một cái tên, thì chắc gọi là “Lão ngư hấp thủy” (Trâu già hút nước) mất thôi.

Triệu Khang Ninh cười lạnh, ngư là cái thá gì, một tên gia đình nhỏ nhỏ mà thôi, trong mắt hạ nhân tầm nhìn thấp kém, trước đây xách giày cho ta cũng không xứng, làm sao có thể so với phụ vương của ta.

- Ấy, lão vương gia, còn đây lại là cái gì? Nhìn giống như một con rắn vậy!

Lâm Văn Vinh chỉ một cảnh quan gần nhất, tặc lưỡi than. Đó là một cây khô chạm thành hình rắn đặt ngang qua một chiếc suối nhỏ, chỉ thấy thân nó thô dài, đỉnh đầu mọc sừng, bên miệng nhiều tua, mắt như hung thần, nhe nanh múa vuốt, khí thế phi phàm. Trên người còn dùng vàng làm ra kim lân lấp lánh, rất có thần khí.

- Cái này là lúc bổn vương nhàn rồi, sai đám thợ khắc một con kim long nhỏ làm đồ trang sức.

Trong mắt Thành Vương lóe lên tia sắc bén, cười nói.

- À!

Lâm Tam gật đầu:

- Nguyên lai là một con kim long nhỏ. Lão vương gia, vừa rồi đặt tên Phong sinh thủy khởi rất hay, không biết con rồng nhỏ này có được lão nhân gia ngài đặt cho một cái tên không?

- Cái này tạm thời chưa có.

Thành vương gia cười nói:

- Lâm đại nhân có hứng thú như thế, vậy không bằng ban cho nó một cái tên đi!

Lâm đại nhân cười ngại ngùng:

- Chuyện này, không được hay lắm đâu, ta học vấn thấp, kiến thức nông cạn, đưa ra một cái tên sợ sẽ dọa khiếp mọi người..., chiếc suối nhỏ kia có nước có cá, còn có một con kim long, vậy không bằng gọi nó là “Ngư long hỗn tạp” đi, rất là sát nghĩa, hắc hắc!

Triệu Khang Ninh rót cuộc cũng không nhịn nổi nữa hừ một tiếng cất giọng:

- Cái gì mà “Ngư long hỗn tạp”, nó gọi là “Long khôn thiển thủy” (Rồng mắc nước cạn), phụ vương sớm đã lấy tên đó rồi.

- À...

Lâm đại nhân mở lớn mắt, dướn cổ ra, bộ dạng kinh ngạc:

- Hóa ra gọi là “Long khố thiên thủy”, quả nhiên có học vấn! “Phong sinh thủy khởi”, “Long khố thiên thủy”, chắc chắn, hai câu này ý tứ là gì nhỉ? Ài, gần đây đọc sách nhiều quá, não hỏng mất rồi, nhất thời nghĩ không ra.

Triệu Khang Ninh dưới cơn xúc động mà mở miệng, liền biết đã làm sai rồi, Thành Vương uy nghiêm trừng mắt nhìn hắn, tiểu vương gia liền không dám hé mồm nữa. Lúc này hắn đứng bên cạnh Lâm Văn Vinh, một mùi thuốc lá nhàn nhạt truyền đến. Lâm Văn Vinh giật mình, nhìn Triệu Khang Ninh thật kỹ. Chẳng trách con thú non Đột Quyết kia thoải mái như vậy, hóa ra còn có tay trong! Lão tử tặng bọn chúng một khẩu pháo **** thật không oan uổng cho chúng chút nào.

Lâm đại nhân vất vả suy nghĩ một lúc lâu, than:

- Ài, nói ra, mấy ngày trước hoàng thượng cũng đã mời ta vào nội viện hoàng cung du ngoạn. Nhưng so với vương gia, khung cảnh này, khí thế này, chắc chắn...

- Như thế nào?

Ánh mắt Thành Vương lấp lóe, khẽ hỏi.

- Hoàng cung ngoại trừ so với nơi này lớn hơn vài tấc, còn lại thì kém xa. Không có đèn lồng lụa vàng, không có chén lưu ly. Không có Phong sinh thủy khởi, càng không có kim long sống động thể này.

Lâm Văn Vinh lắc đầu than:

- Long khố thiên thủy, Phong sinh thủy khởi! Lão vương gia, xem ra cuộc sống của hoàng thượng thật gấp gáp a!

- Vậy sao?

Thành Vương cười lớn:

- Lâm đại nhân, chúng ta không cần chờ ở đây nữa, mau vào phòng đi, chư vị đại nhân còn đang đợi chúng ta đó.

Ba người đi thẳng tới phòng khách, trong đại sảnh bàn ghế gỗ đàn hương, thảm lớn màu đỏ, thêm khảm ngọc, trang trí xa hoa hoành tráng. Giữa sảnh sớm đã bày đầy đồ ngon rượu tốt, mấy chục nữ tỳ xinh đẹp đứng bên phục vụ, đặc biệt yểu điệu xinh tươi.

Chỗ khách ngồi sớm đã có mấy người, Lâm Văn Vinh lần lượt nhìn, nhưng mặt lạ thì nhiều mặt quen lại ít. Thật sự, hắn mặc dù làm Lại bộ Phó thị lang, nhưng chỉ là đeo một cái chức không, văn võ toàn triều, hắn ngoại trừ biết Lý Thái và Từ Vị ra, còn lại chẳng biết được ai.

- Ấy, Tô trạng nguyên huynh, huynh cũng ở đây?

Khó khăn lắm mới nhìn thấy trên bữa tiệc có một người quen, trên mặt Lâm Văn Vinh lập tức hiện ra nụ cười thân thiết thành khẩn, nhiệt tình chào hỏi.

Tô Mộ Bạch khẽ gật đầu với hắn xem như đáp lễ, Thành Vương mỉm cười:

- Lâm đại nhân, bữa vương hôm nay mời tiệc đều là đồng liêu đồng sự trong triều, nhưng không cần câu nệ gì cả. Nào, nào, nào, Lâm đại nhân ngồi ở đây đi!

Vừa nói xong lão liền tự mình kéo Lâm Văn Vinh tới vị trí đầu tiên của khách.

Lâm đại nhân cả kinh, ái chà, lão khố chơi khăm, cả phòng đầy thượng thư tể tướng đại học sĩ, người nào chẳng là đại quan nhất phẩm. Lão ta không ngờ lại kéo mình một tên phó quan ngồi ở vị trí trên cùng, không phải cố ý làm khó ta sao? Lâm đại nhân cười vang:

- Vương gia, vị trí trên cùng này tự nhiên phải để lại cho khách nhân tôn quý nhất rồi, ta không ngồi nổi, cái mông nó không quen!

Thành Vương cười sang sảng:

- Lâm đại nhân khách khí rồi, ngài là vị khách tôn quý nhất của bốn vương. Tuổi còn nhỏ mà được hoàng thượng ân sủng, làm Lại bộ Phó thị lang, lại được hoàng thượng tự thân đề danh “Thiên hạ đệ nhất đình”, ân sủng tốt bậc, không ai hơn được. Ví phỏng có ngày Lâm đại nhân phong quang thăng chức tể tướng cũng chẳng thể nói trước, cho dù là được phong làm một vị vương gia khác họ cũng không làm người ta ngạc nhiên. Mọi người nói xem, Lâm đại nhân không ngồi, còn có ai ngồi được?

- Đúng vậy, đúng vậy, Lâm đại nhân nên ngồi.

Chúng quan trong phòng liền ồn ào, thần sắc cũng khác nhau, cười nhạo có, khinh thường có, hăm dọa có, ghen ghét có, không riêng một ai. Thành Vương lướt mắt sang phía Tô Mộ Bạch, chỉ thấy hần mắt không nhìn lại, nâng bầu châm đầy chén rượu, ngửa cổ dốc hết vào họng.

- Ài, ta bình sinh am hiểu nhất chính là chuyện yêu đương, loại ngồi ở vị trí cao này, thật sự không phải sở trường của ta. Có điều, nếu chư vị đại nhân coi trọng ta, ta đành miễn cưỡng mà ngồi vậy. Ngày sau hoàng thượng có trách ta không phân tôn ti, lễ số không trọng, mọi người phải làm chứng cho ta đó.

Lâm Văn Vinh sắc mặt khó xử nói, mọi người đều ầm ầm kêu phải, Lâm đại nhân bị thúc giục liền khiêm nhường ngồi ở vị trí đầu tiên.

Thấy Lâm Văn Vinh ngồi xuống, cha con Thành Vương cũng ngồi vào chủ vị, món ngon rượu tốt lần lượt mang lên, không khí lập tức trở nên náo nhiệt.

Qua ba tuần rượu, ăn qua năm món, mắt hổ của Thành Vương quét qua, lớn tiếng cười nói:

- Đây là bữa tiệc đầu tiên từ khi khai xuân tới nay bốn vương mời các vị đồng liêu, mời chư vị mở rộng tâm lòng, tận tình vui vẻ. Vào đi...

Hần vừa vỗ tay, bên ngoài cửa lập tức hơn mười nữ tử xinh đẹp uyển chuyển bước vào, mím cười đi tới trước bàn tiệc thi lễ từng người, ngoài ra còn mấy nữ tử ôm đàn tì bà trúc chậm rãi tấu nhạc. Trong sự khuyến khích của âm nhạc, chư vị đại nhân cũng dần dần trở nên buông thả, trêu chọc các nữ tử xinh đẹp bên cạnh, nhất thời, tiếng cười vui vẻ không ngớt bên tai, không khí náo nhiệt phi thường. Ngược lại Tô Mộ Bạch đại nhân mới lên trạng nguyên, đối với mỹ nữ bên cạnh không hề bữa bãi cười đùa, chỉ một mình ngồi uống rượu, có chút không hợp cảnh.

Thành Vương nhìn Tô Mộ Bạch, lại liếc mắt ngó Lâm Tam, khóe miệng hiện lên tia cười lạnh.

Lâm đại nhân trưa nay ở chỗ người Hồ đã ăn đã vị, giờ ngồi ở vị trí đầu tiên lại dưới ánh mắt tập trung của mọi người, rất không tự nhiên, mặc dù nữ tử tiếp rượu bên người mặt phấn môi đào bộ dạng cười duyên, nhưng hần lại thiếu mấy phần hứng thú. Có điều thấy mọi người chơi đùa vui vẻ, hần cũng sởn soạng trên khuôn mặt nhỏ của cô nàng một lượt, suồng sã hỏi:

- Tiểu muội muội, muội năm nay bao nhiêu tuổi rồi?

- Nô gia mười sáu rồi.

Tiểu muội muội cúi đầu bên lên trả lời.

- Mười sáu? Ta thấy phải hơn đó!

Lâm đại nhân nhìn chằm chằm vào bộ ngực của nàng, nuốt nước miếng:

- Mười sáu tuổi đã to như thế rồi sao? Ta thấy người khác hai mươi sáu cũng không to được như muội đâu.

- Đại nhân, ngài xấu chết đi được.

Tiểu muội muội khẽ ngúng nguẩy mấy cái, nhào vào lòng hần làm nũng.

Con mẹ nó, tỷ tỷ hai mươi sáu tuổi còn làm ra vẻ non tơ với ta. Coi lão tử không biết hàng sao. Tên khốn Thành Vương này lương tâm bị chó ăn rồi, mời ta ngồi thượng vị, còn dám lấy thứ đồ hạng hai. Giả bộ non tơ, cho rằng lão tử là tay mơ lần đầu ra ngoài lẫn lộn sao?

Lâm đại nhân cười hắc hắc, uống cạn mỹ tửu trong chén, mặc cho “tiểu muội muội” trên người uốn éo cọ xát, hần uy phong lẫm lẫm, chẳng hề cử động.

Thành Vương mắt nhìn sáu đường tai nghe tám hướng, thấy Lâm đại nhân mặt dù nói nói cười cười với nữ tử bên cạnh nhưng không hề có ý động tay chân, liền cười hỏi:

- Thế nào, Lâm đại nhân, chẳng lẽ nha đầu này không hợp khẩu vị với ngài?

- Khẩu vị của ta so ra có chút đặc biệt, người thường không hầu hạ nổi.

Lâm đại nhân cười hì hì nâng chén:

- Lão vương gia, ta kính ngài một chén, cái “Long khố thiên thủy”, “Phong sinh thủy khởi” kia của ngài giúp ta học thêm không ít kiến thức.

Thành Vương cười nâng chén uống cạn nói:

- Lâm đại nhân chớ vội, chút nữa còn có màn đặc sắc hơn.

Hai tay lão khê vỗ, tiếng đàn trong sảnh lập tức dừng lại, ngay cả đám nữ nhân đang trêu đùa với mọi người cũng đều trở nên yên tĩnh. Trong sảnh tức thì cực kỳ im ắng.

” Tĩnh ...” Một tiếng đàn cầm khê vang lên, như chiếc chùy nhỏ nện vào tâm linh mọi người, tiếng đàn cầm dần dần lớn lên, như châu ngọc rơi xuống mâm, trong trẻo dễ nghe.

Một nữ tử chất giọng sâu kín hát lên:

Nhân đạo hải thủy thâm

Bất dễ tương tư bán

Hải thủy thượng hữu nhai

Tương tư diếu vô bạn

Huê cầm thượng cao lâu

Lâu hư nguyệt hoa mãn

Đàn trước tương tư khúc

Huyền trường nhất thì đoạn.

(Tương tư oán - Lý Quý Lan - thời Đường)

Dịch thơ:

Ai bảo nước biển sâu

Tương tư còn gấp bội

Biển kia còn có bến

Tương tư thấy bờ đâu

Ôm đàn lên lầu cao

Lầu vắng trăng bát ngát

Gầy nên Tương tư khúc

Đàn vệt đứt dây sầu.

(hieusol dịch)

Chẳng biết từ khi nào, trong sảnh đã đặt thêm mấy bức bình phong trắng tinh, một bóng dáng đường cong lả lướt đầy đặn mê người in thấu qua bình phong, rơi vào trong mắt mọi người, làm tăng thêm rất nhiều sắc thái thần bí. Giọng nữ tử sau bình phong càng lúc càng vang cao, tựa như có thể xuyên ngọc thạch, gõ trống đánh chiêng, nương theo tiếng đàn cầm miên man, đem từng lời buồn thương tình cảm tương tư diễn tả triển miên, động lòng dị thường.

Trong sảnh đều là kẻ sĩ có học, chỉ nghe một khúc nhạc này liền biết ngay nữ tử này không phải là người thường, lại thấy thân hình nữ tử uyển chuyển, đường cong động lòng người, nhất thời nghiêng đầu ghé tai thì thầm bàn tán.

Thành Vương cười thần bí:

- Chưa vị không cần đoán nữa, vị này không phải là hồng nhân của Bát Đại Hồ Đồng. Những ca kỹ tầm thường trong Bát Đại Hồ Đồng sao có thể luận cùng vị giai nhân này được.

Lão vung tay lên, tầm bình phong kia liền tự động thu lại, một thân ảnh quyến rũ động lòng xuất hiện trước mặt mọi người. Nữ tử này mặc bộ váy dài tím nhạt, mặt treo một tấm khăn lụa mỏng che dấu khuôn mặt, thân hình yếu mềm như phù dung, dáng dấp ẻo lả, eo thon tinh tế, ngực nở mông cao, đường cong uốn lượn vô cùng tuyệt mỹ. Chỉ nhìn thân ảnh liền biết nữ tử này phong tư tuyệt thế.

Nữ tử thân hình yếu ớt, dáng đứng tự nhiên, trong sự ưu nhã lại có ngực nở mông cong, dù hoặc không nói nên lời, mê người không nói nên lời.

Ngay cả Thành Vương cũng nhìn ngẩn ra hồi lâu, trong mắt hiện lên vẻ mê luyến, nhưng lập tức lộ ra tia kiên định, cười bảo:

- Hôm nay xuân nồng hoa nở, chính là ngày tốt để lên lầu vào phòng (Đăng các nhập thất - ý nói làm chuyện yêu đương - hieusol), nhân dịp đêm nay trời trong cảnh đẹp, bốn vương xin tặng một phần đại lễ cho các vị đại gia. Vị tiểu thư này là một nữ tử xinh đẹp như thần tiên, cầm kỳ thi họa đao thương kiếm kích loại nào cũng tinh thông, người tầm thường không phải là đối thủ của nàng. Hôm nay các vị mỗi người dựa vào bản lĩnh của mình, nếu ai có thể dành được một nụ cười của giai nhân, liền có thể làm khách trong màn của vị mỹ nhân này!

Làm khách trong màn? Bách quan trong sảnh bình thường trên triều đều tỏ vẻ nhún nhường giả bộ, hạ triều lại thành phong lưu lỗi lạc, đều tự cho là phi thường. Mất thấy nữ tử như tiên trên trời gần ngay trước mắt, nếu có thể cùng nàng hoan hảo một đêm, nhất định khoái hoạt hơn cả thần tiên.

- Vương gia, làm thế nào mới giành được nụ cười của gia nhân?

Một lão già bụng bự liền hỏi.

Thành Vương nở nụ cười đáp:

- Việc này hử, phải bằng vào bản lĩnh các vị thôi. Kể chuyện cười, khiêu vũ, hát, mười tám ban võ nghệ đều có thể mang ra, làm sao để nàng cười lên được thì làm. Vị tiểu thư này đã nói đêm lành ngắn ngủi, ngàn vàng khó mua được một tiếng cười, nếu ai có thể làm nàng thật lòng nở nụ cười, vậy liền được làm khách trong màn rồi.

Mọi người tức thì lần lượt nghị luận, khiến cho giai nhân cười, nếu bình thường là người quen thì cũng không khó. Nhưng nữ tử này đột nhiên xuất hiện, thân thể chưa biết, tính cách chưa biết, nếu làm nàng cười, sợ rằng không phải là đơn giản.

Ngất, như vậy cũng được à? Lâm đại nhân trợn trừng mắt to mắt nhỏ. Thành Vương nhìn hẩn cười thần bí, khẽ nói:

- Lâm đại nhân, ngài không phải là khẩu vị đặc biệt sao? Thế nào, vị tiểu thư này có phù hợp với khẩu vị của ngài không?

- Ài!

Lâm Văn Vinh khẽ than:

- Vương gia, ta là người rất đứng đắn, không hề hái hoa ngắt cỏ... À, đúng rồi, làm vị tiểu thư này cười là thật sự có thể làm khách trong màn của nàng sao? Vương gia ngài không phải lừa người chứ?

- Bốn vương nhất ngôn cửu đỉnh.

Thành vương gia ánh mắt lấp lóe, mặt trầm như nước:

- Ngài nếu có thể làm nàng ta cười, nàng ta sẽ là của ngài.

298. Chương 296: Chuyện Cười

Lâm đại nhân ra vẻ lịch sự nho nhã.

Thành Vương nhìn hần mỉm cười:

- Lâm đại nhân, ngài là khách danh dự của ta hôm nay, sao cần phải khách khí như thế, có điều gì cứ nói hết đi, bốn vương nhất định sẽ không giấu ngài lời nào!

Lâm Văn Vinh gật đầu, chỉ vào nữ tử xinh xắn trong sảnh, khẽ nói:

- Vương gia, ngài có thể nói cho ta biết vì phải chọc cười vị tiểu thư này? Chẳng lẽ nàng ta bình thường không biết cười sao. Hay là cười nhiều quá, miệng bị rút gân rồi?

Thành Vương ngẩn người: “Lời này là thế nào, cười quá nhiều tới mức miệng rút gân? Chỉ có tên tiểu tử Lâm Tam này mới có thể nghĩ ra.” Vương gia cười ha hả, vỗ vai hần:

- Lâm đại nhân quả nhiên hóm hỉnh, bốn vương rất xem trọng ngài, việc làm khách trong màn đêm nay, xem ra không thoát khỏi tay ngài rồi. Vị tiểu thư này chẳng phải là không biết cười, mà là phải nói là nàng chỉ nở nụ cười với ý trung nhân thôi, không chừng chính là Lâm đại nhân ngài đó!

- Thật sao?

Lâm Văn Vinh hí mắt nhìn cô gái trong sảnh, cười phóng túng:

- Vị tiểu thư này quả nhiên có cá tính, ta thích! Kỳ thực cười là việc rất quan trọng. À, lão vương gia, ngài cho rằng, làm người thế nào mới coi là thành công?

Câu phía sau của hần nói khá lớn tiếng, khiến người trong sảnh trong sảnh đều nghe rõ, chúng nhân thấy Lâm đại nhân phát biểu lập tức dừng tranh cãi, giông tai nghe cao luận của hần.

- Điều này, bốn vương chưa từng nghĩ qua.

Thành vương gia mỉm cười:

- Nguyên nghe cao kiến của Lâm đại nhân!

- Vương gia đương nhiên không cần phải nghĩ tới rồi, ngài trời sinh có mạng phú quý, sinh ra đã ngậm thìa vàng, những người chúng ta sao có thể so với ngài chứ.

Lâm đại nhân cười hì hì:

- Bảo ta nói ra, kỳ thật làm một người thành công rất đơn giản... nam nhân sao phải mỗi ngày đều ngóc lên lên, nữ nhi thấy thế sẽ cười luôn miệng. Hắc hắc... vương gia, ngài là nhân sĩ cao minh, khẳng định vừa nghe là hiểu.

Hần là ‘tao nhân’, lời nói cũng mang theo luồng sức khuấy động lớn, trong đại sảnh cũng không ít dạng ‘tao nhân’ như hần, vừa nghe ẩn ngữ hần nói, liền có người không nhịn được cười ra tiếng. Vị Lâm đại nhân này, xem ra cũng là tay sảnh sỏi trên trường phong nguyệt, câu nói đùa ngầm hủy kị như vậy cũng có thể nói ra.

Người trong sảnh dù phản ứng nhanh hay chậm cũng từ từ hiểu ra hàm nghĩa trong lời của hần, xoay người sang chỗ khác cười trộm, thậm chí vị tiểu thư trong sảnh kia cũng nhìn hần một cái, cũng không biết là đang nghĩ những gì.

Thành Vương cười ha hả:

- Cao... cao...! Lâm đại nhân quả nhiên cao thâm khó lường. Bốn vương bội phục, bây giờ ta càng ngày càng xem trọng ngài hơn nữa. Có điều, hôm nay tại đây đều là tinh anh của Đại Hoa. Ngài cũng có không ít địch mạnh đâu!

Hần nói xong, giống như ngẫu nhiên liếc mắt nhìn mọi người, ánh mắt lại rơi vào người Tô Mô Bạch.

Nếu có thể làm khách trong màn của vị tiểu thư này, đương nhiên khoái hoạt hơn thần tiên, tâm tư của mọi người bị mỹ nữ thu hút. Ánh mắt đều hướng vào người nàng, khổ sở suy nghĩ làm sao mới có thể trêu nàng cười.

“Quả nhiên là những tinh anh của Đại Hoa, tâm tư cực kỳ mẫn tiệp!” Lâm đại nhân uể oải ngáp dài một cái, liền thấy vị Diệp đại nhân bụng phê kia đứng dậy lên tiếng:

- Chư vị đồng liêu đều khiêm nhường như thế, vậy hạ quan liền bỏ ngói dẫn ngọc, khoe xấu trước vậy. Vương gia, ta xin được kể một chuyện cười!

Thành Vương mỉm cười gật đầu, ý bảo hần cứ tiếp tục. Lâm Văn Vinh nhìn hần từ trên xuống: “Đã già thế này rồi, lại còn béo như vậy, còn muốn làm khách trong màn của tiểu thư người ta. Thật là quá khả ố!”

.

- Vị huynh đài này, xin hỏi vị Diệp đại nhân này trong triều làm chức gì? Ta thấy ông ta sáng sủa lanh lẹ, phong lưu lỗi lạc, nghĩ rằng quan chức hần cũng không thấp.

Lâm đại nhân kéo một vị đại nhân ngồi sau lưng mình lại hỏi.

Vị đại nhân kia dưới cơn kinh ngạc, ngay cả rượu ngon mới uống vào miệng cũng thiếu chút nữa là phun ra: “Lâm đại nhân quả nhiên là sủng thần của thiên tử, ngay cả Diệp đại nhân cũng không để vào mắt, xem ra thời điểm thay thế vị trí của Diệp đại nhân cũng chỉ còn tính bằng ngày mà thôi, phải cẩn thận nịnh hót gã cận thần của hoàng thượng một chút:

- Ô, Lâm đại nhân ngài nói Diệp đại nhân à, ông ta là Lại bộ thượng thư đương triều!

“Lại bộ thượng thư? Chà chà, vậy chẳng phải là cấp trên của cấp trên ta sao?” Lâm đại nhân cười ngượng:

- Vị huynh đài này quả nhiên rất thành thật. Kỳ thực Diệp đại nhân là ngọn núi ở trên ta, ta làm sao không biết ông ấy được? Vừa rồi hỏi như vậy, chỉ là muốn cùng huynh đài làm quen thôi, xin hỏi cao tính đại danh của huynh đài là gì, quan cao ở nơi nào?

Vị đại nhân vội vàng chấp tay cung kính:

- Không dám không dám, hạ quan Yến Đạo Kỳ, là một học sĩ trong văn hoa điện, chuyên môn phụ trách sao chép ghi lại các loại sử thư điển tịch. Ngoài ra gặp những dịp trọng đại, ví như việc tế trời, đại xá... hạ quan cũng khởi thảo chiếu thư cho hoàng thượng.

“A, thế này không phải là thư ký hay sao? Đây chính là một chỗ tốt a! Vị trí của Yến Đạo Kỳ nằm yên ổn chắc chắn ở đằng sau, nói rõ hần là thứ hai thì ở đây ai đứng thứ nhất đây?!” Lâm Văn Vinh cũng tuôn ra vài câu khách sáo:

- Thì ra là Yến Đạo Kỳ Yến huynh, ngưỡng mộ ngưỡng mộ, quả đã thất kính thất kính...

Lâm đại nhân đang hư tình giả ý hàn huyên với Yến Đạo Kỳ, lại nghe Diệp đại nhân ở bên kia đã bắt đầu kể chuyện cười. Chỉ thấy hần ưỡn cái bụng phê, một bước rung đến ba lần đi tới bên người vị tiểu thư kia, cười xu nịnh:

- Trước đây, có một vị tú tài trên một đũa bé nói lắp. Hần nói: ‘Nếu người bắt chước giống tiếng vịt ta liền mua đũa hấu to cho người ăn!’ Đũa bé kia liền lắp bắp nói: ‘Người có mua cho ta mười quả ... quả ... quả ... đũa to, cũng không đủ bắt ta học tiếng vịt kêu!!!’

(Đũa hấu là qua tử, đũa bé nói lắp đọc là qua ... qua. . qua tử, giống tiếng vịt kêu quác quác quác...)

Hần kể chuyện cười liền bắt chước tiếng vịt kêu, cái bụng phê cứ rung lên rung lên, trông rất khôi hài, mọi người cùng cười hả hả. Diệp đại nhân đắc ý liếc nhìn vị tiểu thư kia, chỉ thấy thần sắc nàng thần nhiên, rất là hồ hững, căn bản không có ý mở miệng cười.

Lâm Văn Vinh cũng cười to: “Lão già người kể chuyện cười quá thiếu trình độ, nam nhân chúng ta kể chuyện cười gì mà theo kiểu ấy chứ, nếu không đen tối thô tục một chút thì sao còn ra kể chuyện chứ.

Thấy lại bộ thượng thư Diệp đại nhân tự thân xuất mã, mặc dù chẳng mấy hiệu quả, nhưng có tác dụng khơi mào rất tốt, tức thì có mấy người bắt đầu kể thêm vài mẩu chuyện cười, chỉ là cô gái kia giống như một khối băng trời sinh, người khác cười tới gập trước ngực sau, riêng chỉ có vẻ mặt của nàng vẫn không chút biểu hiện gì, chẳng hề nhúc nhích, giống như một kẻ điếc.

“Giả bộ rất giống!” Lâm đại nhân cười trộm: “Nếu không phải là hôm nay tận mắt chứng kiến, ta còn không biết con hồ ly xinh đẹp nàng cũng có thể giả trang tiên tử đó, đáng vẻ thánh khiết này thật hay a!”

Thấy không khí trong sảnh càng lúc càng kích động, nhưng lại chẳng có ai có thể làm cho nữ tử mỹ lệ này bật cười nổi. Thành Vương nhìn khắp bốn phía, ánh mắt một lần nữa rơi vào người Tô Mộ Bạch:

- Tô trạng nguyên, ngài là người mới đỗ khoa đầu, tài học tất nhiên không phải tầm thường, cũng mau đến thử đi!

Lâm Văn Vinh cùng Tô Mộ Bạch là chỗ qua lại cũ, nghe vậy lập tức vỗ tay kêu hay. Tô Mộ Bạch liếc mắt nhìn hắn, gật đầu đứng dậy:

- Hôm nay tại đây đều là tiền bối bề trên của Tô Mộ Bạch, hạ quan vốn không dám vượt qua. Nhưng nếu vương gia đã có lời rồi, hạ quan cũng chỉ đành bêu xấu thôi, vậy hạ quan cũng kể chuyện cười vậy. Cha mẹ của Lâm Tiểu Mao có ba đứa con, đứa thứ nhất tên là Đại Đản, còn đứa thứ hai tên là Nhị Đản, vậy xin hỏi đứa thứ ba tên là gì?

- Cái này đơn giản thôi, Đại Đản, Nhị Đản, tiếp theo nhất định là Tam Đản thôi!

Một kẻ thẳng ruột kêu lên.

- Lâm đại nhân, ngài cho rằng thế nào?

Tô Mộ Bạch mỉm cười hỏi.

“Ông nội người, dám chửi ta à?” Lâm đại nhân vô cùng tức giận trong lòng, hắn là chuyên gia nói móc người ta, câu chuyện cười này tuy có ý ngầm, nhưng hàm nghĩa kém cỏi nên hắn tự nhiên hiểu rõ. Hắn ngoài miệng cười hắc hắc nhưng trong ruột thì không:

- Tô đại nhân học rộng, đáp án khẳng định ngài rõ hơn ai hết rồi.

Tô Mộ Bạch đắc ý cười ha hả:

- Cha mẹ của Lâm tiểu mao có ba đứa con, đứa lớn là Đại Đản, đứa thứ hai là Nhị Đản, đứa thứ ba tự nhiên là Lâm Tiểu Mao rồi, ha ha ha ha... đa tạ, đa tạ!

Hóa ra đây chỉ là câu đố mẹo, quả nhiên là thú vị, mọi người trong sảnh đều bật cười, nhưng cũng có kẻ thông minh, nghe ra hàm nghĩa trong câu chuyện cười này. Đứa con thứ ba gọi là Lâm Tiểu Mao không sai, nhưng dựa theo theo tên của hai ca ca nó theo trật tự đi xuống, tên nó cũng là Lâm Tam Đản*, cái tên này một chút không hề sai!

(Đản ở đây là ngu xuẩn)

“Lâm Tam Đản!” Người kia kinh hãi đưa mắt nhìn Lâm đại nhân, chỉ thấy hắn mỉm cười, giống như không hiểu ra hàm nghĩa bên trong, người kia mới an lòng: “May mắn may mắn, Lâm Tiểu Mao này không nhanh trí như ta.”

Chuyện Tam Đản kể xong rồi nhưng cô gái kia vẫn ngồi yên, không nói lời nào, xem ra đêm nay không ai có thể đả động được nàng rồi. Mọi người đều có ít nhiều thất vọng.

Thành Vương thấy trong mắt Tô Mộ Bạch lấp lánh ánh lửa, thì cũng ánh lên ý cười:

- Tô trạng nguyên học rộng, bốn vương rất mừng. Chỉ là tối nay chủ định chính là muốn chọc cười giai nhân, nhưng lúc này giai nhân đợi lâu mà không ai thành công, khiến bốn vương cũng nóng lòng. Lâm đại nhân, ngài theo bên người hoàng thượng, tài hoa bản lĩnh tự nhiên đều là nhất hạng, ngài cũng tới thử xem...

Thành Vương dừng lại một chút, nhìn mọi người trong sảnh, cười nói tiếp:

- Chư vị đồng liêu đều đã kể chuyện chọc cười mỹ nữ. Để cho công bằng, Lâm đại nhân, ngài cũng kể chuyện cười đi. Mọi người có ý kiến gì không?

- Hay!

Mọi người âm ẩm hưởng ứng, nghe đại danh của Lâm đại nhân đã lâu rồi, lại thắng Cao Ly đấu Đột Quyết, kỳ sự tiếp nối, nhưng vẫn chưa tự mắt thấy sự thần kỳ của hắn, hôm nay cuối cùng cũng có thể được mở mắt rồi.

- Ài, chư vị đại nhân quá khen rồi, Lâm Tam tài nông học cạn, thật sự không biết kể chuyện cười.

Lâm đại nhân đứng dậy cười ngại ngùng, rất khiêm tốn kính cẩn.

- Lâm huynh quá khiêm nhường rồi.

Ánh mắt Tô Mộ Bạch lấp lóe, nhìn hắn nói:

- Huynh rất được hoàng thượng tín sủng, là ‘thiên hạ đệ nhất đình’ tự tay hoàng thượng đề bút. Bốn chữ ‘thiên hạ đệ nhất’ này đã đủ nói rõ tất cả, huynh nhất định có chỗ hơn người, những kẻ phàm phu tục tử chúng ta sao có thể so bì, kể chuyện cười thôi thì có đáng gì đâu?

- Đúng vậy, đúng vậy!

Mọi người cổ vũ âm ỉ, thật là nhiệt liệt.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Nếu Tô trạng nguyên đã đề cao như vậy, tiểu đệ cũng chỉ đành thử một lần vậy. Trạng nguyên huynh, nếu như huynh trên đường gặp một con chó điên, huynh sẽ làm thế nào?

299. Chương 297: Chọc Cười Giai Nhân

- Người gặp chó điên, người tự nhiên không thể sợ chó, phải một cước đá văng nó đi mới được.

- Thật dũng mãnh, quả nhiên không hổ danh là trạng nguyên lang!

Lâm Văn Vinh giơ ngón cái lên tán dương:

- Tô trạng nguyên nói rất đúng, khi trên đường mà gặp phải chó điên không được sợ hãi, phải dũng cảm đấu với nó, nhiều lắm sẽ có ba kết cục... Trạng nguyên huynh, thỉnh huynh giải thích cho mọi người rõ hơn.

- Ba kết cục chỉ đơn giản là: ta thắng, nó thắng hoặc lưỡng bại câu thương.

Tô Mộ Bạch trầm giọng đáp. Thấy Lâm Tam cười quỷ dị, trong lòng hắn mơ hồ dấy lên cảm giác bất an. “Vừa rồi mới chửi ngâm Lâm Tam, chẳng lẽ gã này hiểu ra được hàm nghĩa bên trong? Với sự xảo trá của Lâm Tam, hắn ắt sẽ báo thù, chẳng lẽ trong lời vừa rồi có ngấm chứa cái bẫy gì đó sao?”

- Rất hay, rất hay!

Lâm Văn Vinh vỗ tay:

- Trả lời toàn diện và sâu sắc như thế, xem ra trạng nguyên huynh nhất định cùng chó đấu với nhau rồi, phân tích ra ba loại kết quả rất nhanh: thứ nhất là huynh thua, ngay cả chó huynh cũng không bằng. Thứ hai là đánh ngang sức, huynh ngang với chó... Thứ ba là huynh thắng, chúc mừng chúc mừng, cuối cùng huynh cũng hơn được chó!!!

- Người...

Tô Mộ Bạch biến sắc, nhìn thấy Lâm Tam đang mỉm cười mà không cất nổi tiếng nào. “Lời cũng do mình tự nói, có điều là Lâm Tam thay đổi cách nói mà thôi, việc mình lo lắng cuối cùng thành sự thật rồi, câu nào mà qua cửa miệng Lâm Tam cũng lập tức biến thành ý khác.”

Mọi người trong sảnh nghe được cười âm ỉ: “Tên Lâm Tam này đúng là xỏ lá, ngay cả Tô trạng nguyên cũng chửi được, còn chửi có học vấn như thế, bội phục, bội phục...! Cô gái đang trầm mặc bất động kia cũng khê liếc hay!”

Tô Mộ Bạch nói: “Lâm Tam nói đúng hơn là đố.”

Đây là hai câu hát trong bài dân ca ‘Chỉ có mẹ tốt nhất trên đời’. Bài này đã được đưa lên film hàng chục lần rồi, nhưng ấn tượng và sâu sắc nhất có lẽ là trong bộ film ‘Ngôi sao hiểu lòng tôi’ vào những năm 80.

Bản gốc:

Shi shang zhi you mama hao.

You ma de hai zi xiang ge bao.

Tou jin mama de huai bao

Xing fu xiang bu liao.

Shi shang zhi you mama hao.

Mei ma de hai zi xiang ge cao.

Li kai mama de huai bao

Xin fu na li zhao.

Hán Việt

Thế thượng chỉ hữu mẹ mẹ hảo

Hữu mẹ đích hài tử tượng cá bảo

Đầu tiên liễu mẹ mẹ đích hoài bão

Hạnh phúc hưởng bất liễu

Thế thượng chỉ hữu mẹ mẹ hảo

Một mẹ đích hài tử tượng căn thảo

Ly khai mẹ mẹ đích hoài bão

Hạnh phúc ná lý hoa

Dịch nghĩa:

Chỉ có mẹ tốt nhất trên đời

Có mẹ, đứa con bé bỏng tựa như báu vật

Ngả đầu vào lòng mẹ

Ấy là niềm hạnh phúc vô bờ

Chỉ có mẹ tốt nhất trên đời

Có mẹ, con được nâng niu như pha lê

Xa rời vòng tay của mẹ

Biết tìm hạnh phúc ở nơi đâu

301. Chương 299: Diễn Trò

Nói về thời gian qua lại, An tử tử cùng Lâm Văn Vinh thực ra tiếp xúc không hề nhiều, quãng thời gian trên Vi Sơn hồ thì nửa có tình ý nửa đối địch, coi như là bọn họ cũng có những khoảng khắc êm đẹp nhất. Còn lại những lúc khác thì xum họp thì ít chia cách lại nhiều, ngay cả lần bị ám muội nhất bị Đại tiểu thư nhìn thấy, cũng là do An tử tử có tình dùng thủ đoạn khiêu khích, còn chưa bằng tình cảm chân thật của đêm qua. Nữ tử có phong cách hành sự độc lập này lưu lại cho Lâm Tam ấn tượng khó phai mờ. Nàng mẫn cảm, kiêu ngạo mà lại cô độc, người ta chỉ thấy vẻ ngoài phóng đãng, nhưng chẳng mấy ai có thể hiểu được nỗi cô đơn và tịch mịch trong lòng nàng.

“Mẹ nó, lão tử đúng là bị tinh trùng lên não rồi, lúc quan trọng lại hồ đồ. Bài học, đúng là một bài học nhớ đời!” Lâm Văn Vinh ảo não vỗ vỗ đầu.

Lưu luyện không rời ra khỏi cửa, hần đột nhiên nhớ tới một việc: “An tử tử chỉ nói Miêu trại, mà ta ngay cả Miêu trại ở đâu cũng không biết, tới lúc đó đi đâu tìm nàng đây? Là Tứ Xuyên, Quý Châu hay là Vân Nam? Hần suy nghĩ một hồi, đành lắc đầu cười khổ: “Mặc kệ vậy, cứ lần lượt mà tìm, ta không tin không tìm được nàng!”

Mới ra khỏi phòng, Thành Vương gia đã sớm ngồi ở trong sảnh đợi hần:

- Lâm đại nhân, cảm giác đêm qua như thế nào?

“Cảm giác cái rắm, nếu không phải lão tiểu tử ngươi bức An tử tử, An tử tử có rời khỏi ta không?” Trong lòng hần vốn đã cực kỳ khó chịu, giờ càng thêm khinh bỉ tên Thành Vương này, cười hắc hắc trả lời:

- Không tệ, chỉ là sáng sớm tỉnh lại, làm sao không thấy vị tiểu thư đó nữa? Vương gia, ngài biết nàng ở đâu không? Ta muốn đi tìm nàng?

Thành Vương cười lớn:

- Lâm đại nhân quả nhiên là người đa tình, bốn vương bối phục. Nhưng vị tiểu thư này thiên tính vốn cao ngạo thánh khiết, hoàn toàn khác người. Ngay cả đối với nam nhân nàng ưng ý cũng chỉ nguyện tiếp đãi một đêm. Hết đêm duyên tận, đã tự mình rời đi rồi. Nàng là người tự do, bốn vương cũng không biết nàng đi đâu.

Lâm Văn Vinh khẽ than một tiếng:

- Đáng tiếc, thật đáng tiếc!

Hần không thể hỏi chuyện Miêu trại với Thành Vương. Như vậy chỉ hại cho An tử tử và tộc nhân của nàng thôi.

Thành Vương đi đến bên người hần, vỗ vỗ vai:

- Lâm đại nhân, có thể có một đêm hoan ái với mỹ nhân như tiên nữ trên trời như thế, ngài nên biết quá đủ rồi. Phải biết rằng thiên hạ có vô số nam nhân, có đốt hết ngàn vàng, cũng chỉ vì được thấy mặt nàng một lần mà thôi.

Cái này là sự thật, với dung mạo diễm tuyệt thiên hạ của An tử tử, khẳng định là thần tượng trong lòng của vô số người, người muốn gặp nàng phóng chùng xếp hàng từ kinh thành tới Kim Lăng còn được hai vòng.

- Nếu đã như thế, vậy ta xin đa tạ vương gia thịnh tình khoản đãi, Lâm Tam xin cáo từ.

Lâm Văn Vinh ôm quyền cáo biệt.

Ánh mắt Thành Vương lóe lên: “Người này da mặt thật là quá dày, muốn làm như chưa xảy ra việc gì, ăn xong rồi chùi mép chuồn mất sao? Đâu ra chuyện ngon lành thế!” Hần cười vang mấy tiếng, giữ lấy Lâm Tam:

- Chậm đã, chậm đã, bốn vương còn có việc muốn thương lượng với Lâm đại nhân ngài.

- Thương lượng cùng ta?

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên:

- Vương gia, ngài là long tử long tôn cao quý, phú xưng địch quốc, có việc gì ta có thể giúp được đây? Lão vương gia quá khách khí rồi.

Thành Vương mỉm cười:

- Lâm đại nhân, ngài có biết thân phận thật sự của vị tiểu thư hôm qua không?

- Không biết.

Lâm Văn Vinh giả bộ hồ đồ:

- Chẳng lẽ vương gia biết sao? Mau nói cho ta.

Thành Vương chậm rãi bước tới hai bước:

- Cũng xem như là biết một chút. Lâm đại nhân, nghe nói ngài ở Sơn Đông từ giúp Từ Vị giết Bạch Liên giáo. Còn tự tay bắn chết Bạch Liên thánh mẫu, đoạt được thành Tế Ninh, hoàng thượng vô cùng xem trọng ngài, có việc này không?

- Có.

Lâm Văn Vinh thành thật đáp:

- Ngày đó tiểu đệ làm tham mưu trong quân của Từ đại nhân, từng dẫn binh đánh Bạch Liên giáo.

Thành Vương nheo mắt cười:

- Như vậy, Lâm đại nhân có thể nói là vì ngài mà Bạch Liên giáo tan nát, bổn vương nói có đúng không?

Thấy Lâm Văn Vinh gật đầu. Thành Vương cảm khái than:

- Lâm đại nhân à, ngài bây giờ được nhiều ân sủng, chính là mặt trời giữa trưa, chỉ là Bạch Liên giáo và ngài có mối thù không thể giải, có thể nói là thành cũng ở Bạch Liên, bại cũng ở Bạch Liên.

- Vương gia, ngài nói như vậy là ý gì?

Lâm Văn Vinh mở to mắt vô tội, làm bộ không hiểu nhìn Thành Vương hỏi:

Thành Vương lắc đầu cười khổ:

- Việc này nói ra, cũng là do bổn vương sơ xuất. Vị tiểu thư đêm qua cùng ngài qua giấc xuân tiêu, thực tế là do bổn vương biết ở Sơn Đông, lúc đó không biết thân phận thật sự của nàng, ta cũng phái người điều tra, cho tới sáng nay mới có kết quả trở về. Không ngờ rằng nàng ta chính là ...

- Chính là gì ...

Lâm Văn Vinh sợ hãi lắp bắp:

- Vương gia, chẳng lẽ nàng là Bạch Liên ...

- Ài, nàng ta chẳng ngờ lại là dư nghiệt của Bạch Liên giáo, Lâm đại nhân, là bổn vương hại ngài.

Ánh mắt Thành Vương lấp lóe, liền ôm quyền thành khẩn nói.

Lâm đại nhân mặt xám như tro, đặt một gối phịch xuống ghế, miệng lầm bầm:

- Bạch Liên dư nghiệt, Bạch Liên dư nghiệt, không ngờ nàng là người của Bạch Liên giáo. Hết rồi, hết cả rồi, làm sao lại thế này?

Thành Vương cười thần bí:

- Lâm đại nhân, ngài vốn là dựa vào việc giết Bạch Liên giáo mà phát lên, hôm nay nếu lại ở cùng dư nghiệt của Bạch Liên giáo, nếu việc này mà truyền đến tai hoàng thượng. Ài, không nói tiền trình tươi đẹp của ngài, có thể giữ được cái đầu cũng không tệ rồi. Đáng tiếc, đáng tiếc một nhân vật anh hùng như ngài a!

- Vương gia, việc này làm sao mới được? Ngài phải làm chứng cho ta, không phải là ta cố ý. Ta căn bản không biết nàng là dư nghiệt của Bạch Liên giáo.

Lâm đại nhân sắc mặt trắng bạch, vội vàng kéo tay Thành Vương:

- Ngài cho rằng hoàng thượng sẽ tin ngài sao? Làm bậc đế vương, chỉ có thể tin chính mình.

Thành Vương cười lạnh:

- Lâm đại nhân, thời gian ngài nhập triều còn ngắn ngủi, không biết trong triều hiểm ác. Ngài tuổi trẻ được thánh sủng, trông thì như vinh quang tỏa vạn trượng, nhưng thực tế nguy cơ tứ phía. Có bao nhiêu người đồ kỵ ngài, có bao nhiêu người muốn lật đổ ngài, ngài có biết không? Người khác chưa nói, cứ nói tân khoa trạng nguyên Tô Mộ Bạch thôi, trước khi ngài xuất hiện, hắn được hoàng thượng sủng tín nhất, nhưng sau

khi ngài tới, mọi thứ đều thay đổi, cái này là cái lên thì sẽ có cái phải xuống, hấn làm sao có thể chịu được. Khi ngài gặp phải rắc rối như thế này, nếu hấn biết được tin tức, vậy sẽ thế nào đây?

Lâm đại nhân sắc mặt trắng bệch, hai mắt vô thần, trên trán mồ hôi cuồn cuộn, bộ dạng như bị đánh đến mụ mẫm đi. Thành Vương rất hài lòng với hiệu quả này, chậm rãi đi đến bên người hấn vỗ vỗ vai, mặt lộ ra nụ cười hòa ái:

- Kỳ thực, việc cũng chưa tới mức tệ như vậy. Việc này xảy ra tại phủ bốn vương, chỉ cần bốn vương không nói, người khác làm sao biết được? Lâm đại nhân, ngài nói có phải thế không?

- Đúng, đúng!

Lâm đại nhân vội vàng gạt đầu, mắt lóe qua một tia giễu cợt:

- Vương gia, việc này ngài nhất định không thể nói ra, nếu không cái mạng nhỏ của ta hỏng mất.

- Điều đó tất nhiên.

Thành Vương cười vang:

- Ngài là nhân tài bốn vương nhìn trúng, làm sao có thể dễ dàng để ngài bị hãm hại như thế. Lâm đại nhân, ta nghe nói Từ Vị đối với ngài không tệ, còn tiến cử ngài với thượng tướng quân Lý Thái, có việc này hay không?

“Tới rồi tới rồi, cuối cùng cũng nói tới chính đề rồi.” Lâm Văn Vinh cười thầm: “Thành Vương năm đó bại dưới tay lão hoàng đế nhìn như mềm yếu vô dụng, người ngoài đều bất bình thay cho hấn. Nhưng có ai biết lão hoàng đế làm bao nhiêu việc mới thuận lợi lên ngôi? Đó mới là tâm cơ chân chính! Lão hoàng đế tâm tư thâm sâu vô song trên đời, thủ đoạn càng không gì không dùng. Nói đơn giản quan hệ giữa mình và An tỷ tỷ, chỉ có lựa thừa vài người biết, hơn nữa đều là người thân cận, lão hoàng đế cũng có thể tra ra rõ ràng, chỉ từ điểm này, Thành Vương còn xa mới bằng được ông.”

- Điều này, hình như có việc như vậy.

Lâm Văn Vinh gạt đầu nói:

- Lý lão tướng quân mấy lần mời ta đến quân trung giúp việc, nhưng ta quá bận việc khác, liền uyển chuyển cự tuyệt rồi.

- Lâm đại nhân, không phải là bốn vương nói ngài, tham quan phụ tá Lý Thái, việc như vậy có bao nhiêu người tranh không được, ngài sao có thể cự tuyệt chứ? Lý Thái lão tướng quân tuổi tác đã cao, sắp tới lại phải viễn chinh Đột Quyết, không chừng trên chiến trường xảy ra việc gì đó, bằng vào địa vị của ngài trong lòng hoàng thượng, dựa vào sự coi trọng của Lý Thái và Từ Vị đối với ngài, chỉ cần ngài vận dụng được, thống soái tam quân sẽ đến phiên ngài. Vậy cũng không chừng...

Thành Vương cười nhạt, nói tựa như vô tình, tựa như cố ý, nhưng từng chữ như châu ngọc, đánh động cả người điếc.

“Thống soái ba quân?! Thành Vương để ta làm thống soái ba quân!?” Lâm Văn Vinh bị dọa nhảy dựng lên, trong nháy mắt liền hiểu được tâm tư của Thành Vương: “Lão tiểu tử này là muốn thông qua ta không chế quân quyền. Hấn nói không chừng Lý Thái sẽ xảy ra chuyện gì đó trên chiến trường, chẳng lẽ là đang ám chỉ gì đó? Nếu Lý Thái xảy ra chuyện, Đại Hoa sẽ sụp mất nửa bầu trời, ai có thể có uy vọng và kinh nghiệm phục chúng như Lý Thái? Ai có bản lĩnh lãnh binh đối kháng với thiết kỵ Đột Quyết?” Càng nghĩ càng thấy đáng sợ, lần này không cần phải diễn trò, mồ hôi lạnh đã ào ào tuôn ra.

- Lời vương gia nói, Lâm Tam không rõ lắm.

Hấn cười ha hả giả bộ hồ đồ.

Thành Vương mỉm cười:

- Lâm đại nhân quá khiêm nhường rồi, bằng vào sự thông minh tài trí của ngài, chuyện gì chẳng chỉ một chút là nhìn thấu, bốn vương không cần nói nhiều nữa. Ngài trở về suy nghĩ cẩn thận, nghĩ kỹ rồi trả lời cho bốn vương, bốn vương nhất định sẽ toàn lực ủng hộ ngài.

“Ủng hộ ta làm đại nguyên soái ba quân? Cái khác không nói, có sự tín nhiệm của lão hoàng đế, lại thêm vào sự giúp đỡ ngầm của Thành Vương, làm đại nguyên soái thật sự có khả năng” Nhưng Lâm Văn Vinh tự biết khả năng của mình, hẳn tuy có chút uy vọng ở trong quân, nhưng không thể so bì với công lao trăm năm của Lý lão tướng quân, binh pháp chiến thuật càng không cần phải luận đến. Vì bách tính Đại Hoa, vì huynh đệ trong quân, chức thống soái này vẫn phải để lão Lý làm mới ổn, huống chi việc lãnh binh đánh trận gian khó như vậy, không hợp với Lâm tướng quân thuộc họ thích hưởng thụ này.

Thành Vương thấy hắn suy tư, trong mắt lộ ra vẻ hài lòng, khẽ gật đầu:

- Lâm đại nhân cứ suy nghĩ cẩn thận đi, đừng vội.

Bộ dạng lão ta như đã tính trước, nâng chén trà lên khẽ nhấp một ngụm.

Lâm Văn Vinh mừng rỡ: “Lão tiểu tử ngươi nói vậy một nửa là muốn tiễn khách rồi, cũng được, ta sẽ cho người trộm gà không thành còn mất thêm nắm thóc. Tốt nhất là triệt để giết luôn cả ngươi, vì An tử tử trút phần nộ, sau này An tử tử và Miêu trại của nàng, sẽ do Lâm Tam Lâm đại nhân ta chiếu cố, đảm bảo cho nó bình an vạn năm.”

302. Chương 300: Anh Hùng Chân Chính

Nghĩ kĩ lại, An tử tử ở cùng Thành vương hai mươi năm mà vẫn có thể giữ gìn được sự thanh bạch, phẩm hạnh như vậy thực là hiếm có. Trước đây An tử tử còn có Bạch Liên giáo trong tay làm vốn liếng để cùng Thành vương nói chuyện, lão cũng ko dám bức người, nhưng hôm nay Bạch Liên giáo bị mình tiêu diệt, An tử tử trong tay không có gì để có thể cùng Thành vương cò kè mặc cả, chắc chắn sẽ bị lão lấy an nguy của tộc nhân ra uy hiếp. Nói ra cũng có thể tính là mình đã làm liên lụy An tử tử, món nợ này đúng là càng tính càng hồ đồ.

Nghĩ đến An Bích Như, hắn liền nhớ tới Tiên Nhi, nha đầu này làm Nghê Thường công chúa rồi là không thấy tin tức gì nữa, cả lão công cũng không cần hay sao? Nàng ấy cùng An tử tử có quan hệ thầy trò vô cùng thân mật, An tử tử phải về Miêu trại nhất định sẽ tới từ biệt nàng, nàng nhất định sẽ biết Miêu trại nằm tại nơi đâu.

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn lập tức sinh ra một tia phấn chấn, mau chóng chạy về phía hoàng cung. Phủ đệ của Thành vương và hoàng cung đối diện nhau từ xa, vừa đến trước hộ thành hà* thì thấy Từ Vị từ trong cung đi ra.

*Hộ thành hà: Con hào bao quanh thành để phòng vệ.

- Lão Từ, lão Từ, hoàng thượng có đó không?

Hắn hỏn hển thở không ra hơi chạy tới lớn tiếng kêu, sự tình cấp bách, cũng chẳng nghĩ nhiều mà trực tiếp kêu lão Từ luôn.

- Là Lâm tiểu huynh a.

Từ Vị cười nói:

- Sao ngươi lại ở chỗ này? Hôm qua ta nghe Chỉ nhi nói hoàng thượng ban thưởng cho người một tòa phủ trạch. Vừa khéo lại gần phủ của lão hủ, ta cao hứng chạy ngay đến phủ của ngươi nhưng lại không thấy người mà chỉ thấy Xảo Xảo cô nương. Cô ấy cùng Chỉ nhi hai người bận rộn sắp xếp thu dọn chỉnh trang cho phủ trạch của ngươi, ngươi tới xem qua chưa?

- Sao lão Từ ông lại nói nhiều câu vô nghĩa quá vậy?

Lâm Văn Vinh giữ chặt tay Từ Vị sốt ruột la lên:

- Từ lão ca à, ông đừng nói mấy chuyện vô dụng này nữa! Mau nói cho ta biết hoàng hượng có ở đây hay không, ta muốn tiến cung gặp Nghê Thường công chúa.

Từ Vị lắc đầu:

- Lâm tiểu huynh người tới thật không đúng lúc, hoàng thượng hôm nay đi Tể tướng Quốc tự dâng hương rồi, vốn nói là hôm qua đi nhưng không hiểu sao sau đó lại đổi lại.

“Hôm qua hoàng thượng ở trong phủ ta giáo huấn một trận, đương nhiên là không thể đi rồi.” Nghe nói hoàng thượng không ở trong cung, nhất thời Lâm Văn Vinh trong lòng tràn đầy thất vọng. “Muốn tiến vào hoàng cung nội viện thì phải có thị dụ của hoàng thượng, cực kì là phiền toái. Nếu lúc nào đó hoàng cung nội viện là do nhà ta mở thì tốt quá rồi.”

Từ Vị nghe nói hần muốn gặp Nghê Thường công chúa, cho rằng hần lo lắng chuyện kén phò mã ngày trước, liền vỗ vỗ vai hần nói:

- Lâm tiểu huynh, sắp thành công mà thất bại cố nhiên là rất đáng tiếc, nhưng nếu cố cưỡng cầu sẽ càng không tốt. Người và Nghê Thường công chúa nếu có duyên phận sớm muộn gì cũng sẽ được gặp lại nhau thôi mà.

Lâm Văn Vinh dờ khóc dờ cười, cưỡng cầu cái rắm ấy. Ta cùng Tiên Nhi trước mặt An tỷ tỷ đã ba quỳ chín lạy hành chính lễ. Nàng ta là lão bà mà ta dùng vàng thật bạc thật, bỏ ra giá thật để mua. Làm gì có chuyện lão công muốn gặp vợ còn phải báo cáo cho cha vợ, lấy vợ là công chúa thật phiền toái.

Kỳ thực cho dù bây giờ tìm được Tiên Nhi rồi cũng sợ là chẳng được gì. An tỷ tỷ thực sự muốn tránh mặt ta. Đêm qua đã giở thủ đoạn khiến ta mê man, lúc này tất nhiên đã rời đi từ lâu, muốn đuổi theo cũng đã không còn kịp. Lâm Văn Vinh chỉ đành cười khổ lắc đầu. Đối với cá tính vừa bướng bỉnh lại vừa kiên định của An Bích Như hần rất hiểu rõ. An Bích Như xuất thân Miêu nữ, thân phận có thể nói là ti tiện, nhưng lại là một trang quốc sắc thiên hương, sự mẫn cảm và lòng kiêu ngạo khiến trái tim của nàng cũng giống như pha lê vậy, rất dễ dàng bể nát. Chính mình đêm qua đã phạm vào một sai lầm ngu xuẩn đến mức không thể ngu xuẩn hơn được nữa.

Miêu trại! Nhất định phải đi Miêu trại! Nhất định phải cướp được An tỷ tỷ trở về! Hối hận cũng chỉ vô dụng, tán gái thì cứ bỏ ra cả ngày cũng được, dù sao lão tử cũng thoải mái về thời gian. Niềm tin trong lòng hần ngày càng kiên định, tâm tình sáng sủa đứng lên. Nghĩ đến ngày An tỷ tỷ sẽ kinh ngạc mừng rỡ khi nhìn thấy mình, hần phảng phất như đã nhìn thấy cảnh tượng ả hồ ly quyến rũ đó sẽ chạy như bay vào lòng mình, hần không nén nổi mắt sáng lên, miệng hắc hắc cười vài tiếng, trên mặt nổi lên một tia cười đậm tiện quen thuộc.

Từ Vị nhìn nhân thân ngây ngốc của Lâm Văn Vinh, trong lòng thầm nghĩ: “Lâm tiểu huynh này rốt cuộc đang nghĩ gì mà trong mắt có ánh lệ, nụ cười lại có một vẻ đậm đặc chẳng thể miêu tả bằng lời. Kỳ nhân, đúng thật là một kỳ nhân a!”

- Từ tiên sinh, đại quân của Lý Thái lão tướng quân khi nào thì xuất phát vậy?

Tâm tình trong lòng thoải mái hơn rất nhiều, nhớ tới chuyện sáng nay Thành Vương có nói qua với mình, Lâm Văn Vinh liền hỏi thăm tình hình của Lý Thái.

- Lương thảo còn chưa chuẩn bị xong, đang được các nơi khác đưa đến, đại khái còn khoảng hơn tháng nữa! Tiểu huynh tại sao lại đột nhiên hỏi tới việc này?

Từ Vị kì quái hỏi.

- Ta lo sẽ có người có ý đồ xấu với Lý lão tướng quân, ông nói ông ấy nhất định phải tăng cường đề phòng, không những với người Đột Quyết mà còn cả những nội gián nữa.

Lâm Văn Vinh nhú mày lại, nghiêm mặt nói. Lời của Thành Vương mơ mơ hồ hồ, thủ đoạn sau lưng khẳng định sẽ không giống như lời lão nói, thực vô phương đề phòng, chỉ có thể bảo Lý Thái tăng cường giới bị.

Từ Vị gật đầu cười nói:

- Cái này tất nhiên rồi, Lý lão tướng quân là trụ cột của Đại Hoa ta. Là định hải thần châm trong quân, sớm đã thành cái gai trong mắt người Hồ. Ý đồ hành thích ông ấy trước nay chưa từng ngưng lại, những năm nay chúng ta cũng đã quen rồi. Lâm tiểu huynh, việc này sao người không đích đến chỗ Lý lão tướng quân mà nói rõ? Bây giờ ông ấy cũng là hàng xóm của người rồi.

- Hàng xóm của ta?

Lâm Văn Vinh vô cùng kinh ngạc, lập tức nhớ tới hôm qua thấy hai tòa phủ trạch bên cạnh phủ trạch của mình, một cái là họ Từ, bên kia họ Lý. Thì ra nơi đó đúng là phủ trạch của Lý Thái. Từ Vị và Lý Thái một văn một võ, chính là hai cánh tay đắc lực, hai trụ cột của Đại Hoa. Phủ trạch mà lão hoàng đế ban cho ta tẩu xảo lại gần ngay phủ của nhị vị trọng thần, xem ra đúng là có thâm ý a.

- Chẳng phải chỉ là hàng xóm thôi sao? Từ gia ta và Lý gia đều hiếm nhân đinh đơn bạc, duy chỉ có người nhiều phu nhân, sau này chắc chắn sẽ có nhiều con nhiều cháu, chúng ta cần phải qua lại nhiều nhiều a.

Từ Vị cười nói.

- Nhiều con nhiều cháu? Đa tạ, đa tạ!

Lâm Văn Vinh cười hì hì, ôm quyền hướng về phía Từ Vị:

- Ta cũng chúc ông cây già nở tân hoa, để Tô tỷ tỷ sớm ngày làm mẫu thân a.

Khuôn mặt già của Từ Vị đỏ bừng lên, lại không nén nổi nở một nụ cười ha hả sáng khoái. Con người sống tới già có thể gọi là phúc của đời người rồi, có thể chứng minh năng lực toàn diện của một lão nam nhân thì lại càng là cái phúc, tiểu tử Lâm Văn này mỗi lần nói chuyện đều làm cho người nghe thấy thoải mái a.

Từ biệt Từ Vị, rồi lại quay về tòa phủ trạch mới của mình xem xem, thấy trước song cửa sổ sáng bóng không có một hạt bụi, được quét dọn cực kì sạch sẽ, nhưng Xảo Xảo lại không có trong phủ, xem ra chắc là đang ở cùng đại tiểu thư và Tiêu phu nhân. Khi đang đi về phía phân hiệu của Tiêu gia, lại thấy một con khoái mã đang vội vàng đuổi tới, Lý Thánh từ trên ngựa nhảy xuống nói:

- Lâm tướng quân, tìm thấy ngài rồi a!

Lâm Văn Vinh hai mắt sáng ngời cười nói :

- Lý đại ca, có phải là có tin tức tốt không?

Lý Thánh gật đầu nói:

- Không phụ sự phó thác của tướng quân, loại pháo **** mà ngài cần, chúng tôi đã chấp chấp vá vá, làm xong rồi ạ.

Nói đến pháo ****, Lý Thánh lại cố nén cười. Thông qua sự giải thích của Lâm tướng quân bọn họ sớm đã hiểu được ý tứ của chữ ****. Theo cách nói của Lâm tướng quân thì **** chính là hoan hảo... hoan hảo cuồng nhiệt.

Không nhắc đến việc này còn tốt, Lý Thánh nhắc tới, Lâm Văn Vinh liền lập tức nhớ đến mùi thuốc lá mà đêm qua hắn ngửi thấy trên người Triệu Khang Ninh lúc ở gần y. Theo như lời Lộc Đông Tấn nói, cái loại “Lạt Tị thảo*” này duy chỉ Đột Quyết mới có, như vậy liệu có phải nó ám chỉ...

Bọn Lý Thánh làm ăn cũng nhanh thật, chuyện hôm qua mới phân phó mà hôm nay đã làm xong rồi. Xem ra Thần Cơ doanh đích xác cũng có nhiều xảo thủ, sử dụng tốt được Thần Cơ doanh, trên chiến trường sẽ có được một sự trợ giúp to lớn. Lâm Văn Vinh đối với điểm này cực kì tin tưởng:

- Lý đại ca, huynh hãy phái hai huynh đệ có thể tin được đem hai khẩu pháo **** này bí mật đưa ra ngoài thành và giấu đi cho kĩ. Mẹ kiếp, lạng lẹ mà giấu cái thứ đồ chơi này đi, ta còn phải coi nó như bảo bối để đem đi trêu đùa người ta.

*Lạt Tị thảo: Cỏ cay mũi

Lý Thánh cười lên ha hả, nghe Lâm tướng quân nói chuyện thật là sáng khoái. Lâm Văn Vinh xua xua tay nói :

- Còn một việc nữa, huynh và Hồ đại ca khi nào rảnh thì hãy đến xem xem Hãn Huyết bảo mã, xem nó có thể phối giống với ngựa của Đại Hoa ta, sinh ra một vài con tiểu Hãn Huyết mã không? Chuyện này phải làm tốt đó, kỵ binh Đại Hoa chúng ta cưỡi được ngựa tốt, sức chiến đấu chắc chắn sẽ tăng lên một bậc. Đương nhiên, nếu không phối giống được thì ta sẽ giữ lại cưỡi một mình thôi.

Lý Thánh còn đang cười to, nghe đến đó liền lộ vẻ tôn kính. Ai bảo Lâm tướng quân chỉ biết du hí nhân gian, chỉ bằng hai câu này thì đã đủ để nói hắn là một anh hùng chân chính. Thử nghĩ xem Hãn Huyết bảo

mã trân quý biết nhường nào, người khác thể nào cũng cất kỹ đi như cất vàng vậy. Duy chỉ có hãn dảm vùng tay bỏ Hãn Huyết bảo mã ra, tinh thần này khí phách này, mấy ai có thể so sánh được đây?

- Tôi đại biểu các huynh đệ trong kỵ doanh xin tạ ơn tướng quân.

Lý Thánh khom người một cái thật sâu, sau đó giơ ngón tay cái lên nói:

- Lâm tướng quân, người đúng là một hảo hán chân chính.

- Đừng nói tới hảo hán, có lúc cũng phải làm chút chuyện ngốc nghếch thì mới thực tế.

Lâm Văn Vinh cười nhạt, ý tứ trong lời nói chỉ có mình hãn hiểu được.

Trên đường vừa đi vừa nói chuyện, Lâm Văn Vinh cùng Lý Thánh ước định địa điểm bí mật giấu pháo **** ở ngoài thành, đến lúc đó bảo bọn Lộc Đông Tấn trực tiếp tới đó là được rồi, có lẽ mấy tên Đột Quyết này còn chưa từng bắn qua đại pháo. Có cho chúng thêm một lá gan chúng cũng không dám nổ pháo trước mặt mọi người, bằng vào thủ nghệ của bọn Lý Thánh thì hù dọa mấy tên người hồ là chuyện nhỏ. Lâm Văn Vinh đối với huynh đệ thủ hạ của mình cực kỳ tin tưởng.

Ung dung quay về, khi trở về đến phân hiệu của Tiêu gia sắc trời đã về chiều. Còn tới gần đã thấy Xảo Xảo đang đứng ở cửa nhìn đông nhìn tây, tựa như đang tìm kiếm cái gì đó.

- Bảo bối yêu quý, ra ngoài nghênh đón lão công nhiệt tình như vậy sao?

Lâm Văn Vinh cười to đi tới.

Xảo Xảo mặt đỏ bừng lên, vội vã kéo tay hãn:

- Đại ca, huynh đã về rồi, có một vị tiểu thư đang ở trong quán từ tối qua đến giờ, nói là không nhìn thấy đại ca thì tuyệt không rời đi. Tám canh giờ liền chưa ăn chưa uống, đã sắp ngất đi rồi.

303. Chương 301 - Nam Bằng Hữu

- Đại... đại nhân, rốt cục ngài cũng trở về rồi.

Lâm Văn Vinh ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy một cô nương da tay mịn màng như mỡ đông, ngơ ngác nhìn mình, sắc mặt tái nhợt, rồi bất chợt khuỵu xuống.

Xảo Xảo mất nhanh tay lẹ, thấy vậy vội vàng đỡ lấy thân thể nàng, yêu kiều kêu lên:

- Từ tiểu thư, Từ tiểu thư, người làm sao vậy?

Lâm Văn Vinh nhiệt tình xấn tay áo:

- Xảo Xảo, đừng sợ, Từ tiểu thư đây là do lo lắng và mệt mỏi quá, lại thêm không ăn uống gì nên bị mất sức một chút. Ta khí lực mạnh, để ta bồng nàng vào trong.

Xảo Xảo nhu thuận dạ một tiếng, liền muốn đưa Từ tiểu thư dựa vào lồng ngực hãn. Từ tiểu thư từ trong lòng Xảo Xảo ngẩng đầu lên, ngử khí tuy yếu ớt nhưng cũng đầy kiên định:

- Không cần đâu, không cần làm phiền đại nhân đâu, Trường Kim có thể tự đi được mà.

Nàng cố gắng đứng vững thân mình bước đi hai bước, lắc lắc lư lư hai chân rồi lại muốn ngã sấp xuống, Xảo Xảo phải đứng ở bên cạnh đỡ lấy nàng.

Từ Trường Kim thật sự là cá tính quật cường a, Lâm đại nhân bất lực cười cười, đành để cho Xảo Xảo dìu nàng vào trong. Vừa vào nhà đã thấy trên bàn để một tách trà lạnh ngắt, Xảo Xảo vội giải thích:

- Đại ca, Từ tiểu thư hôm qua tới tìm huynh, liền ngồi im ở đây, trà không uống, cơm không ăn, nàng nói rằng sẽ cứ như vậy đợi huynh quay về.

Xảo Xảo vừa nói vừa đỡ Từ Trường Kim ngồi xuống, nhưng nàng lại lắc đầu một cách kiên định, ngược nhìn Lâm Văn Vinh, ánh mắt vừa như trách móc vừa đầy thương tâm.

Lâm Văn Vinh lắc đầu thở dài:

- Trường Kim tiểu thư, sao nàng phải khổ như vậy? Có chuyện gì cũng không nên xem thường thân thể mình thế chứ. Xem bộ dáng của nàng kia, thật là khiến lòng ta thấy bất an a.

Từ Trường Kim nghiêm túc nhìn hẳn:

- Đại nhân thật sự thấy khó chịu sao? Nếu quả thật có như vậy thì cũng là sự trừng phạt đối với sự thất tín của đại nhân. Trường Kim chính là muốn dùng hành động thực tế của bản thân mình để tiến hành trừng phạt đại nhân, khiến người phải cảm thấy xấu hổ, khiến người không bao giờ còn thất tín nữa.

Đã gặp qua nhiều người mạnh mẽ, nhưng chưa thấy ai ương bướng như người này! Lâm đại nhân thật muốn bật cười, nhưng thấy vẻ mặt nghiêm túc của Từ Trường Kim, liền cố nín cười lại. Lí luận của Từ Trường Kim thật là kỳ quái, người thụ tội là để cho ta cảm thấy áy náy? Người cũng không phải là lão bà của ta a! Nha đầu kia thật là nghiêm trang, cứ cho rằng thiên hạ đều như nàng nghĩ, đều là người chánh trực vô tư. Cũng không hổ là Đại Trường Kim, thật có tính cách!

- Từ tiểu thư, ta đã thất tín với nàng khi nào?

Nhìn ánh mắt trong suốt cùng vẻ mặt thánh thiện của Từ Trường Kim, Lâm đại nhân chợt có một loại ảo giác, nếu còn ngó nàng thêm vài lần nữa, có khi chính hắn cũng nghĩ mình đã phạm vào một trong mười loại tội ác rồi.

Thấy Lâm đại nhân đã phạm lỗi mà vẫn chưa biết mình mắc lỗi thế nào, Từ Trường Kim mở to đôi mắt đẹp, nhẹ giọng nói:

- Ngài, ngay cả mình thất tín như thế nào cũng không biết ư? Đại nhân, làm người không thể như vậy được. Hôm trước ngài đã đáp ứng Vương tử của ta đến Kính Hồ dự tiệc, hôm qua Vương tử phái ta đến mời ngài, nhưng ngài lại đi cả đêm không về, chẳng lẽ không gọi là thất tín ư? Đại nhân, ngài là người như vậy sao? Ta, ta...

Nàng nói dồn dập, tâm tư lại thêm kích động, thân thể run lên vài cái muốn khuỵu xuống. Xảo Xảo cũng đồng tình với nữ tử vừa mạnh mẽ chính trực lại vừa cứng đầu này, vội vàng đỡ nàng ngồi lên ghế:

- Từ tiểu thư, không nên vội vã, ngồi xuống từ từ nói. Đại ca là nam tử hán chân chính, một lời đáng giá ngàn vàng, tuyệt không phải là người như lời nàng nói đâu.

Nha đầu này thân thể yếu nhược như vậy, đừng có đem tính mạng ra đùa chứ, Lâm Văn Vinh cười khổ:

- Từ tiểu thư à, ta đáp ứng lời mời của các người khi nào vậy?

Ba phương đều đưa ra lời mời, Thành vương cùng Đột Quyết tầm quan trọng dĩ nhiên là lớn hơn Cao Ly, Lâm Văn Vinh tự nhiên phải đi hai nơi đó trước, hướng chỉ hắn căn bản không đáp ứng Từ Trường Kim đến dự tiệc, đêm qua lại vừa gặp phải chuyện An tỷ tỷ bỏ đi, làm gì còn có tâm tư đến Kính Hồ bồi tiếp Lý Thừa Tái du ngoạn đây?

Từ Trường Kim lúc lắc đầu, nghiêm trang đáp:

- Lúc ta mời ngài, ngài không tỏ vẻ cự tuyệt, như vậy tự nhiên là đáp ứng rồi. Nhưng khi tối qua ta đến mời ngài, người trong nhà nói ngài đã đi ra ngoài, đại nhân à, đã đáp ứng rồi sao lại không thực hiện?

Không cự tuyệt có nghĩa là đáp ứng á? Lý lẽ của nha đầu này quả thật là ép người quá đáng, Lâm Văn Vinh liền cười hắc hắc:

Từ tiểu thư, ta muốn hôn nàng một cái, nàng có ý kiến gì không?

- Ngài...

Từ Trường Kim đỏ bừng đôi má, nghiêm mặt nhìn hẳn nói:

- Đại nhân, sao ngài lại có thể nói ra những lời như vậy?

Lâm đại nhân cười hi hi:

- Nàng cũng không cự tuyệt, vậy có nghĩa là đã đáp ứng rồi. Ta liền hôn... Xảo Xảo tiểu bảo bối a, kế tiếp sẽ là tình tiết mà trẻ em không nên nhìn, nàng hãy quay đầu đi. Từ tiểu thư, nàng đã chuẩn bị xong chưa?

Xảo Xảo cười khúc khích, quả thật cũng quay đầu đi, Từ Trường Kim vội vàng nói:

- Đại nhân, hai chuyện này sao có thể giống nhau được, ta cũng có thể cự tuyệt ngài được, cái chính là ta sợ làm ảnh hưởng đến lòng tự tôn của ngài thôi.

- Chính vậy.

Lâm đại nhân vỗ mạnh tay, ha ha cười:

- Từ tiểu thư thật sự đã nói ra tâm sự trong lòng ta, ta và nàng giống nhau rồi, lúc đó không thể cự tuyệt nàng một cách thẳng thắn, cũng là sợ làm ảnh hưởng đến tự tôn của nàng. Ai da, Từ tiểu thư cuối cùng cũng hiểu được nỗi khổ tâm của ta rồi. Xảo Xảo bảo bối, nhanh đi xuống bếp mang thức ăn ngon lên cho Từ tiểu thư, cháo hạt sen nhân sâm tổ yến nghệ vàng, cái gì cũng tốt! Ai, một ngày một đêm không ăn gì, thật là một hài tử đáng thương a.

- Đại ca, nghệ vàng cũng có sao?

Xảo Xảo nghi hoặc hỏi lại, đại ca thường nói năng linh tinh, có vẻ như đang ép buộc Từ tiểu thư.

- Mau lấy đi, nữ nhân thức khuya, nhiều hay ít gì thì cũng phải ăn thêm một chút.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Từ tiểu thư là ngự y nổi danh trong vương thất của Cao Ly, nàng rất rõ ràng điều này, ài, ta lo lắng quá thật quá chu toàn rồi.

Lâm đại nhân suy nghĩ cực nhanh, Từ Trường Kim mặc dù tự phụ là thông minh nhưng cũng không theo kịp tiết tấu của hắn, thấy Lâm đại nhân mặt mày ra dáng quan tâm hồ hởi, nàng nhin không được liền mở miệng thở dài:

- Kỳ thật đại nhân không nói thì Trường Kim cũng hiểu, Cao Ly ta nước nhỏ thế yếu, so với Đại Hoa mà nói chỉ như một chiếc lông trâu, đại nhân không muốn đáp ứng Cao Ly ta, cũng là phải thôi.

Lâm đại nhân uể oải ngồi xuống, vừa ngáp vừa bảo:

- Từ tiểu thư, chuyện dự tiệc ta đã nói rồi, chỉ là sự hiểu lầm, tâm ý của các người ta đã rõ, cũng không cần yển hội làm gì nữa.

- Đại nhân...

Từ Trường Kim vừa muốn nói, lại nghe Lâm đại nhân cười hi hi tiếp lời:

- Từ cung nữ, ta hỏi nàng một vấn đề riêng tư. Nàng có thể không trả lời, ta cũng không ép buộc, bất quá nếu nàng không trả lời, ta cũng không cam đoan sẽ trả lời vấn đề của nàng. Thế nào, ta rất công bằng phải không?

Từ Trường Kim khe khẽ thở dài. Nàng tự phụ là tài hoa trí tuệ thuộc hàng đệ nhất, duy có trước mặt vị Lâm đại nhân này, tất cả sự thông minh đó đều bị hắn làm cho rơi rụng đầu cả, tâm tư của người này sâu trầm như biển, thật khiến người ta đoán không ra được:

- Đại nhân muốn hỏi điều gì, Trường Kim nhất định sẽ trả lời rõ ràng.

Lâm Văn Vinh gật đầu cười nói:

- Trường Kim, nàng tại Cao Ly nhất định là đệ nhất mỹ nữ phải không?

Từ Trường Kim lắc đầu đáp:

- Dung mạo không phải là thứ duy nhất của nữ nhân, nội tâm mới là điều trọng yếu nhất. Xinh đẹp hay xấu xí đều là ở tâm hồn, chứ không tại dung mạo.

Nha đầu này quả thật thích hợp với công tác chính trị a, Lâm đại nhân cười hắc hắc. Căn cứ vào cái cách “không phủ nhận tức là đồng ý” của Từ tiểu thư, lại nhìn lại da thịt trong suốt của nàng, nếu nói nàng không phải đệ nhất mỹ nữ của Cao Ly thì quả thật là không còn thiên lý nữa. Lâm đại nhân cười nói:

- Nàng là người đầu tiên dám thừa nhận như thế a, cái gì mà tâm hồn với dung mạo, thật là nông cạn! Nếu muốn nói đến tâm hồn đẹp thì bốn đại nhân ta chính là đệ nhất mỹ nam tử a. Trường Kim tiểu thư, nàng đã có nam bằng hữu chưa vậy?

- Nam bằng hữu là sao?

Từ Trường Kim không hiểu hỏi lại.

- À, nghĩa là người tiêu sái như ta, thông minh như ta, có khả năng nói chuyện với nàng thì chính là nam bằng hữu! Nàng có chưa?

Lâm Văn Vinh nghiêm mặt hỏi.

Từ Trường Kim nhẹ lắc đầu:

- Cái gì mà vừa anh tuấn vừa thông minh, đại nhân lại nói đùa rồi... Bất quá Trường Kim rất thích nói chuyện với đại nhân, nếu như thế gọi là nam bằng hữu thì đại nhân chính là nam bằng hữu của ta đó.

Ài, ý từ này thật là hay ho à, muốn làm nam bằng hữu của Đại Trường Kim, ta còn chưa chuẩn bị sẵn sàng a. Lâm đại nhân cười dâm dăng. Đùa giỡn với Đại Trường Kim thật sự là một niềm khoái lạc lớn của cuộc sống a.

- Đại nhân...

Từ Trường Kim thấy Lâm đại nhân không đặt câu hỏi, liền nhớ tới việc đi dự tiệc, đang muốn tiếp tục nói thì Xảo Xảo đã bưng đến một chén cháo hạt sen thơm lừng:

- Đại ca, cháo hạt sen đã có rồi. Từ tiểu thư, nhân lúc còn đang nóng, nàng mau ăn đi, ta có thêm cả nhân sâm nữa, bổ lắm đó.

- Không cần đâu đại nhân.

Từ Trường Kim kiên quyết:

- Việc của Vương tử giao phó chưa xong thì TK tuyệt không ăn uống gì cả. Xin mời đại nhân nghe ta nói...

- Nói, nói, nói cái gì?

Lâm đại nhân vừa mới thốt lên những lời nhỏ nhẹ, đã thay đổi vẻ mặt, thần sắc nghiêm nghị:

- Từ tiểu thư, nếu ta không nghe thì nàng không ăn phải không?

Từ Trường Kim gật đầu, Lâm đại nhân hừ nhẹ một tiếng:

- Vậy cũng được, nàng không ăn thì bốn đại nhân không nghe. Chúng ta cứ như vậy coi nàng quật hay ta cường. Xảo Xảo bảo bối, ngoài đường đang có kịch hay đó, chúng ta đi ra ngoài coi đi.

Xảo Xảo vội vàng nắm lấy tay Trường Kim khuyên nhủ:

- Từ tiểu thư, người đã nghe đại ca nói rồi đó, trước tiên hãy ăn chén cháo này đi.

Từ Trường Kim tính tình so với từ “quật cường” còn có vẻ mạnh hơn, nghe vậy lắc đầu, đôi mắt khép hờ không nói một lời, ý là muốn ở đây tĩnh tọa, đợi cho đến khi Lâm đại nhân quay lại.

Hắc hắc, tiểu nữ này có cá tính a, Lâm Văn Vinh cầm lấy chén cháo hạt sen, cười hi hi:

- Từ tiểu thư, chẳng lẽ là đang đợi ta đút cho nàng ăn? Được, ta sẽ cố thử xem, lại đây, mở miệng ra nào, cháo tới đây.

Từ Trường Kim khép chặt chiếc miệng nhỏ nhắn, một lời cũng không nói, trên mặt toát lên vẻ kiên định. Lâm Văn Vinh lạnh lùng cười:

- Từ tiểu thư, nàng quả nhiên có tính cách. Chỉ là ta cảm thấy thương cho người dân Cao Ly, vì nàng cố giữ cái tính cách đó trước mặt bốn đại nhân ta, không biết rằng “đa cật đa thiếu khổ, đa thụ đa thiếu nan” sao (ăn càng nhiều thì khổ càng ít, càng hưởng lắm thì càng bớt khó - hieusol)? Ài, ta đi kể lại với Lý Thừa Tái, nói là Từ Trường Kim đang đấu khí ở đây với ta, nhân dân Cao Lệ hãy tiếp tục chờ xem nhé.

Từ Trường Kim thần sắc chợt động:

- Đại nhân, ý ngài là...

- Tới đây, há miệng ra nào...

Lâm đại nhân mỉm cười, thanh âm mang theo một sự dụ hoặc vô cùng.

Từ Trường Kim mấp máy môi vài lần, đôi cánh tai chợt ửng hồng, khuôn mặt liền như hoa đào tháng ba, trăm ngâm một lúc lâu, cuối cùng cũng hé đôi môi nhỏ nhắn ra, nhưng đôi mắt lại ngượng ngùng dán chặt xuống đất.

- ... Miệng nhỏ há ra nào, Xảo Xảo tiểu bảo bối của ta, hai ngày qua nàng đã quá khổ cực rồi, đại ca dứt nàng ăn nhé!

Lâm đại nhân dường như không hề thấy cử động của Từ Trường Kim, đưa chiếc muỗng đến miệng của Xảo Xảo, tiểu nương tử này cả kinh:

- Đại ca, đây là của tiểu thư mà, ô...

Một muỗng cháo ngọt ngào đưa vào chiếc miệng nhỏ của Xảo Xảo, tiểu nương tử này thần sắc đỏ bừng, trên mặt lại toát lên vẻ hạnh phúc. Từ Trường Kim đợi hồi lâu, lại thấy hần dứt cháo cho Xảo Xảo, vẻ mặt liền trở nên ngây ngốc, nước mắt chợt tràn ra, vội yên lặng cúi đầu.

Lâm Văn Vinh mỉm cười, lấy chiếc khăn từ tay Xảo Xảo đưa cho Từ Trường Kim, ôn nhu nói:

- Đừng khóc, Đại Trường Kim. Cái này là muốn cho nàng hiểu, không ai yêu thương nàng được cả đời, nàng phải học cách tự yêu thương chính mình thôi.

Từ Trường Kim ngẩn người, Lâm đại nhân thừa dịp đặt chén cháo vào tay nàng, nàng cẩn thận suy nghĩ một chút, đột nhiên cúi đầu, nước mắt lại tuôn rơi, thanh âm như tiếng muỗi kêu:

- Đại nhân, cảm ơn ngài, ta đã hiểu rồi.

- Cảm ơn cái gì, ta là nam bằng hữu của nàng mà. Ài, ái tình vượt biên giới rất khó khăn a. Ta cùng với nhân dân Cao Ly một đường biên sông nước, một vai phải gánh vác hai bên, thật là khó ta quá.

Thấy chiếc miệng nhỏ nhắn của Từ Trường Kim đang ăn cháo, Lâm đại nhân lại cười hi hi, thần sắc lại bắt đầu không nghiêm chỉnh rồi.

Từ Trường Kim khúc khích cười, sắc mặt đỏ bừng, vội vã cúi đầu, chỉ cảm thấy chén cháo thanh đạm thực sự lại quá ngọt ngào.

Thật vất vả mới đợi được Từ Trường Kim ăn xong. Lâm đại nhân đổ mồ hôi lạnh, nha đầu này, thật là văn nhả quá. Ăn cơm mà cũng như thêu hoa, phỏng chừng cuộc đời này nàng phải tốn mất 1/5 thời gian chỉ để ăn cơm rồi.

Thấy Lâm đại nhân nhìn chằm chằm vào mình, Từ Trường Kim khẽ cắn nhẹ đôi môi mọng, cảm thấy không ổn liền hỏi:

- Đại nhân, có phải là Trường Kim ăn cơm rất khó nhìn a?

- Không phải là khó coi, mà là quá đẹp mắt.

Lâm Văn Vinh than thở:

- Từ tiểu thư, sau này khi nàng về Cao Ly, ngàn vạn lần đừng ăn cơm trước mặt nam nhân khác. Nếu không người khác nhìn bộ dáng này của nàng sẽ bị nàng mê hoặc chết đó.

Từ Trường Kim nở nụ cười, nhẹ nhàng nói:

- Đại nhân, bây giờ có thể bàn chuyện rồi.

- Ta đã bảo, việc dự tiệc có thể miễn đi.

Lâm đại nhân phẩy tay, Từ Trường Kim nghe vậy trên mặt lộ ra vẻ thất vọng, lại nghe Lâm đại nhân tiếp tục:

- Ta cũng không thích mất thời gian vô ích nói chuyện với Lý Thừa Tái, chi bằng Trường Kim nàng trực tiếp nói cho ta biết, tiểu vương tử tìm ta rốt cục là có chuyện gì?

Từ Trường Kim trở nên vui vẻ, vội hỏi lại:

- Đại nhân, ta thật có thể nói không?

Ài, nha đầu này cái gì cũng tốt, lại thật sự là quá lễ phép a, chẳng lẽ sau khi kết hôn, lúc thoát y trên giường, nàng còn nói “đại nhân, xin mời đến đây!”??? Hắc hắc, hay a! Hắc cười một cách xấu xa, trong mắt ánh lên dâm quang hiện ra bốn phía, ánh mắt rơi vào khuôn mặt khiết bạch vô tư của Từ Trường Kim, mơ hồ cười nhẹ.

Thấy Lâm đại nhân bộ dáng đầy vẻ háo sắc, Từ Trường Kim nhất thời khó hiểu, cái vị Lâm đại nhân ôn nhu hào hiệp, chứa đầy triết lý đã biến đâu mất rồi? Nàng đâu không lại ánh mắt của Lâm đại nhân, sự trấn định hàng ngày cũng không còn nữa, trong lòng sinh ra chút bối rối, vội vàng cúi đầu nói:

- Đại nhân, kỳ thật việc này đối với Đại Hoa cũng không phải là không có quan hệ. Ngài có biết lần này chúng ta tới Đại Hoa, tại sao lại nhất định muốn kết hôn với Nghê Thường công chúa không?

Lời thừa, ta không phải là quốc Vương Cao Ly, làm sao biết được trong lòng nàng nghĩ gì? Nghĩ đến sự lễ mạo quá mức của nàng, Lâm đại nhân mỉm cười giả lả:

- Ồ, tại sao vậy? Ài, Trường Kim à, nàng thật là lễ phép a!

Từ Trường Kim không hiểu ý tứ lời nói của hắn, lắc đầu than:

- Sở dĩ muốn kết hôn với Nghê Thường công chúa là vì chúng ta muốn mượn binh của Đại Hoa.

- Mượn binh?

Lâm Văn Vinh chấn động, Cao Ly sao lại tự giác như vậy, chủ động mời Đại Hoa ta tiến vào sao?

- Đại nhân không nên hiểu lầm ý của ta, chúng ta cũng không phải là mời quan binh Đại Hoa nhập trú Cao Ly, mà là hi vọng Đại Hoa tăng cường binh mã ở phía Đông Nam và Đông Bắc.

Từ Trường Kim vội vàng giải thích.

- Đông Nam và Đông Bắc?

Lâm Văn Vinh trầm tư một lúc, ngẩng đầu nói:

- Từ tiểu thư nói là... Đông Doanh?

- Lâm đại nhân quả nhiên là người tinh minh.

Từ Trường Kim gật đầu, thần sắc nghiêm túc:

- Lần này đến Đại Hoa, Đột Quyết và Đông Doanh đã phái sứ thần đến Cao Ly ta, muốn cùng chúng ta liên thủ đối phó với Đại Hoa.

Liên thủ? Một bên ở thảo nguyên, một bên ngoài biển rộng, hai kẻ này cũng muốn câu kết à? Đột Quyết thực lực cường đại, có suy nghĩ này, cũng còn có thể hiểu được. Nhưng cái bọn Đông Doanh bé tí kia cũng vọng tưởng thôn tính Đại Hoa ư! Không đúng, Đông Doanh là muốn chiếm Cao Ly! Chỉ khi yên ổn đặt chân trên đất bằng rồi mới có thể ảo tưởng đến Đại Hoa được.

Lâm Văn Vinh trong đầu đã rõ ràng, nhưng không nói ra, lại

còn trầm ngâm:

- Ồ, vậy Vương tử Cao Ly thấy thế nào?

- Vương thượng thật ra đã có ý rồi, nhưng ta cho rằng Đông Doanh dụng tâm hiểm ác, tuyệt sẽ không vượt rêu mù Đại Hoa, ý của bọn họ, sợ là không phải Đại Hoa mà chính là Cao Ly ta. Ta tìm đến Bình tá phụ

trợ đại nhân, nhờ hần chuyển ý của ta đến vương thượng, vương thượng cũng biết rằng chuyện này không ổn, nhưng Đông Doanh mấy năm gần đây đã khuếch trương chiến bị, binh lực cường mạnh, Cao Ly ta đã không còn là đối thủ của họ nữa. Bởi vậy, vương thượng phái vương tử đi, thỉnh cầu Đại Hoa đưa binh đến Đông Nam và Đông Bắc hai hướng để tạo áp lực cho Đông Doanh, khiến bọn họ phải từ bỏ cái ý nghĩa phi thực tế đó. Chỉ là Đại Hoa hoàng đế vẫn không chịu gặp chúng ta, vương tử mới nghĩ đến đại nhân, muốn nhờ đại nhân chuyển cáo ý nguyện của Cao Ly ta. Nếu Cao Ly mất đi, Đông Doanh có thể mượn đất làm bàn đạp, hợp lực cùng Đột Quyết đánh vào Đại Hoa, đến lúc đó tình cảnh của Đại Hoa so với bây giờ chắc chắn sẽ càng thêm nguy hiểm.

Từ Trường Kim nói ra một hơi những suy nghĩ trong lòng, nhất thời như trút được gánh nặng, thở ra một hơi dài, ánh mắt lại nhìn sang vị Lâm đại nhân.

- Lâm Tam à, người có nhớ không thể?

Tiêu phu nhân thấy hấn thần sắc bối rối, lại càng tức giận:

- Người cả ngày ôm ấp Xảo Xảo như là bảo bối, nhưng sao lại đối với Ngọc Sương lại sơ suất như vậy?

Phải cố nhịn thôi. Lâm Văn Vinh hắc hắc cười:

- Ta vốn rất muốn đi thăm nàng, nhưng do lúc đầu Nhị tiểu thư đã dặn dò rồi, nói là muốn dốc lòng học tập, bảo ta nếu không có việc gì gấp thì không nên gặp nàng, cho nên ta vẫn nhớ kỹ lời dặn đó của nàng mà.

- Nó nói sao thì người làm y như vậy? Sao trước mặt ta, người không nghe lời giống như thế? Còn muốn ta dạy cho về tâm tư của nữ nhân nữa sao?

Phu nhân nói đầy bất mãn.

Lúc đầu ngăn cản ta cùng Nhị tiểu thư qua lại là bà, giờ cổ động ta cùng nàng tiến tới cũng là bà, Lâm Văn Vinh dở khóc dở cười, đành chỉ ứng thanh vâng dạ, đối với Tiêu phu nhân trước mặt một lòng thâm tình yêu thương bảo vệ con gái, có bao nhiêu ủy khuất cũng phải chịu nhịn.

- Lâm tiểu huynh, Lâm tiểu huynh à...

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến những tiếng gọi đầy lo lắng, Từ Vị vội vàng vàng chạy từ cửa vào, còn chưa nói được tiếng nào với mọi người, liền nắm lấy tay hấn kéo ra ngoài.

Lâm Văn Vinh vội vàng nói:

- Từ tiên sinh, có chuyện gì vậy? Ta đang nói chuyện với phu nhân mà.

- Còn nói gì nữa a.

Từ Vị sắc mặt lo lắng, nhìn xung quanh một cái rồi mới cẩn thận thì thầm vào tai hấn:

- Hoàng thượng, hoàng thượng xảy ra chuyện rồi...

306. Chương 304 - Băng Hà?

- Có việc không hay?

Lâm Văn Vinh sững sốt, mở miệng hỏi lại:

- Băng hà à?

Từ Vị tức giận đến xem chút té xỉu, tiểu tử này không nói điều dễ nghe được sao? Thực sự là cái gì cũng dám nói ra được! Lão lắc đầu cười khổ:

- Lâm tiểu huynh, những lời này không thể phát ngôn lung tung, bị chém đầu đó! Tóm lại người đừng hỏi, mau đi theo ta thôi.

Hai người vừa ra cửa, bên ngoài đã sớm có xe ngựa chờ sẵn, Từ Vị một lời cũng không hé miệng, kéo hấn lên xe, thần sắc nghiêm túc vô cùng, vừa nhìn liền biết có chuyện đại sự.

Hoàng đế xảy ra việc không may, lão Từ gấp gáp lôi ta đi làm gì? Lâm Văn Vinh mấy lần mở miệng hỏi nhưng Từ Vị cũng chỉ lắc đầu không đáp, thần tình trầm trọng. Xe ngựa phóng nhanh, hướng ra phía ngoài thành, Lâm Văn Vinh vén rèm xe nhìn một chút, con đường này trước đây đã đi qua, là hướng đi về phía chùa Tướng Quốc. Nhớ tới sáng nay Từ Vị đã nhắc tới, lão hoàng đế đến Tướng Quốc tự thắp hương, chẳng lẽ là lão gặp chuyện ở Tướng Quốc tự? Lão hoàng đế này không thể chết được, lão là cha của Tiên Nhi, tức là cha vợ ta, nếu mà lão chết thì Thành Vương sẽ chiếm quyền, Lâm đại nhân ta sẽ khó chơi a.

Trong lòng hấn hồ loạn tưởng một hồi, xe ngựa đã đến chân núi phía dưới Tướng Quốc tự, hôm nay Tướng Quốc tự không giống trước kia, dọc đường binh sĩ đứng dày đặc, ba bước một nhóm, năm bước một trạm gác, mỗi người đều khô giáp sẵn sàng, đao thương tề chỉnh, lộ ra một cỗ sát khí mạnh mẽ. Càng gần

đến cổng chùa Tướng Quốc, thủ vệ lại càng sâm nghiêm hơn, vô số binh sĩ thần sắc căng thẳng, cảnh giác quan sát từng người đi qua.

Lâm Văn Vinh vội vàng kéo tay áo Từ Vị:

- Từ đại nhân, hoàng thượng rốt cục xảy ra chuyện gì vậy, ngài mau nói cho ta nghe đi, ta thấy tình thế này hình như không tốt lắm a.

Từ Vị nhìn xung quanh một chút, thấy đã đến trước chùa Tướng Quốc, lúc này mới vô cùng trịnh trọng lên tiếng:

- Lâm tiểu huynh, ngươi phải đáp ứng ta, những chuyện hôm nay chứng kiến tuyệt không thể tiết lộ ra ngoài, nếu không, chẳng những là ngươi mà cả ta cũng khó bảo toàn cái đầu. Thậm chí cả Đại Hoa ta sợ cũng sẽ lâm vào một trường nội chiến a!

Tiết lộ con khỉ á, ta ngay cả thấy còn chưa thấy được gì, muốn tiết cũng tiết không được. Thấy vẻ mặt Từ Vị chưa từng nghiêm túc như vậy bao giờ, không tưởng được sự việc nghiêm trọng đến thế, hắn chỉ đành gật đầu:

- Từ tiên sinh, ông còn chưa tin ta sao. Con người ta vốn là thành tín có tiếng, những việc hôm nay nhìn thấy tuyệt sẽ không bao giờ lộ ra ngoài.

Từ Vị vẻ mặt tái nhợt, thần tình tiêu tụy, bùi ngùi thở dài:

- Lâm tiểu huynh, hoàng thượng bị hành thích!

Bị hành thích?! Lâm Văn Vinh nắm lấy tay lão Từ:

- Điều này sao có thể được? Lão gia tử mấy hôm trước còn nói với ta là thủ vệ xung quanh lão vô cùng nghiêm mật, chu đáo, bảo ta không nên lo lắng, làm sao hôm nay lại bị hành thích? Lão Từ, ông không nên đùa với ta a.

Từ Vị cười khổ đáp:

- Lúc này là lúc nào đây, sao ta còn dám đem chuyện như vậy đùa với ngươi. Sáng hôm nay, hoàng thượng đang thắp hương trong chùa Tướng Quốc thì gặp phải hơn mười tên tử sĩ đột nhiên tập kích. Bọn chúng trốn trong bụng tượng Phật, đợi đến lúc hoàng thượng tế bái là lúc thị vệ lơ lửng bảo vệ, đột nhiên bị tập kích, hoàng thượng người ...

Từ Vị hốc mắt đỏ lên, nghẹn ngào nói không nên lời.

Hoàng thượng người ... người đã chết à!?

Lâm Văn Vinh thì thào, vẻ mặt không thể tin được, hồn xác cũng trở nên lạnh lẽo. Lão hoàng đế đã chết?! Lão làm sao lại có thể như vậy được? Ngày hôm qua còn đang một bên uy hiếp, một bên dạy bảo ta, làm sao hôm nay lại đã không còn? Ta còn chưa danh chính ngôn thuận lên làm phò mã mà, thật là không có thiên lý gì cả.

Từ Vị thấy hắn thần tình ngây ngốc, vội vàng vỗ vỗ bả vai hắn:

- Tiểu huynh đừng sợ, bây giờ tình huống còn chưa rõ ràng. Hoàng thượng sống hay chết ta còn chưa rõ lắm.

Lâm Văn Vinh nghe vậy trong lòng run lên, vội ngẩng đầu nhìn Từ Vị:

- Từ đại nhân, ông đùa ta phải không? Là ông bảo ta tới, như thế nào mà hoàng thượng ngay cả sống hay chết cũng không rõ? Bọn thích khách đột nhiên chui ra từ bụng tượng Phật trong khi lão gia tử bên người không có mấy tên thị vệ, như vậy còn không phải là dữ nhiều lành ít à?

- Cụ thể tình hình thế nào ta cũng chưa rõ ràng lắm, ta cùng với Lý Thái đều là phụng khẩu dụ của Cao công công. Lý Thái điều tập binh mã, phong tỏa kinh thành, ta liền mời tiểu huynh đến đây. Tất cả các ngự y đã tới, nhìn sắc mặt của Cao công công, tình hình của Hoàng thượng sợ là...

Từ Vị dừng một chút, không nói tiếp nữa, ý tứ của lời nói lại biểu lộ rằng không thể nghi ngờ được.

Lâm Văn Vinh khấn trương nắm chặt bàn tay, trong lòng có chút tư vị không nói nên lời. Hắn cùng với lão hoàng đế tiếp xúc chưa lâu, lão hoàng đế dùng uy bức dọa cùng lợi lộc đưa ra dụ dỗ hắn, thủ đoạn không biết bao nhiêu, vậy mà hết lần này đến lần khác hắn với lão nhân này tuyệt không sinh ra ý hận, ngay cả đối với chính mình hắn cũng cảm giác kỳ quái. Một lão hoàng đế như ngọn nến sắp tàn, người ngoài trông vào yếu nhược vô năng như thế, không thể đứng thẳng, so ra còn kém xa Thành Vương về mặt phong lưu, nhưng tất cả đều chỉ là vẻ ngoài, nói về khả năng ẩn nhẫn cùng kiên nghị, cho dù có mười Thành Vương cũng chưa là đối thủ của lão hoàng đế. Ai là bậc kiêu hùng chân chính, hai mươi năm trước thầy đã sáng tỏ, chỉ có vài người là không nhìn ra mà thôi.

Lâm Văn Vinh tâm trạng đang cảm khái, đã thấy phía trước một vị lão tướng quân tóc bạc như mây bước tới, lưng đeo bảo kiếm, thân mang khôi giáp thật uy vũ hùng tráng, chính là Thượng tướng quân Lý Thái.

- Lão tướng quân, thế nào rồi?

Từ Vị vội vàng tiến lên nghênh đón, hỏi ngay.

Lý Thái thần sắc nghiêm trọng, lắc đầu:

- Toàn bộ các ngự y đều đã ở bên trong, ngoại nhân ai cũng không cho vào, vẫn chưa có tin tức truyền ra, ta cũng không biết hoàng thượng rốt cục ra sao rồi nữa.

Từ Vị nhìn sang Lâm Văn Vinh, ngoại nhân không được phép đi vào, vậy Lâm Tam tới làm gì?

- Lão tướng quân, tình hình kinh thành thế nào, có phát hiện biến động lạ nào không?

Lâm Văn Vinh đột nhiên mở miệng hỏi, thần sắc vô cùng trịnh trọng.

- Lúc lão phu nhận được tin tức liền điều binh phong tỏa các cửa thành, chỉ cho vào, không cho ra, trước mắt tin tức tạm thời bị phong bế, trong kinh thành cũng chưa phát hiện dị động gì. Lâm Tam, ngươi có ý gì, nói nhanh xem.

Lý Thái trầm giọng hỏi. Gia tộc họ Lý đa số đều nằm trong quân đội, trung quân ái quốc, trong quân uy vọng cực cao, chỉ cần có Lý Thái tọa trấn, kinh thành chắc chắn sẽ không bị đại loạn, điểm này Lâm Văn Vinh có chút yên tâm.

Lâm Văn Vinh chậm rãi bước hai bước, cau mày nói:

- Lúc này sứ thần ba nước Đột Quyết, Cao Ly, Đông Doanh đều ở kinh thành, trong kinh thế lực hỗn tạp, hoàng thượng lại đột nhiên bị ám sát, giữa những việc này có gì liên quan không?

Từ Vị cùng Lý Thái nghe được đồng thời cả kinh, Lâm Tam nói rất đúng, giữa ba nước này, Đột Quyết cùng Đại Hoa đang chuẩn bị đánh nhau, Đông Doanh đối với Đại Hoa cũng có sự thèm khát, thậm chí cả Cao Ly yếu nhược cũng gần một năm nay trở nên không phục tùng, nếu như bọn họ liên thủ đối phó Đại Hoa, phái ra thích khách ám sát hoàng thượng, cũng không phải là không có khả năng đó.

- Ta lập tức phái người giám sát bọn họ.

Lý Thái vội vàng nói, đang muốn xoay người đi thì lại nghe Lâm Văn Vinh hô:

- Lý lão tướng quân xin đợi một lát.

Lý Thái dừng lại, liếc nhìn hắn, Lâm Văn Vinh trầm ngâm:

- Có phải là bọn họ làm hay không, trước mắt chưa thể khẳng định được. Bất quá nếu bọn thích khách này đã động thủ thì chắc chắn không phải là phạm nhân, các huynh đệ dưới tay lão tướng quân đối với việc chém giết trên chiến trường là hảo hán, nhưng đối với những việc như thế này sợ là hơi khó khăn đó. Theo ý ta, chỉ bằng ôm cây đợi thỏ, chờ bọn họ tự mình lộ ra chân tướng thôi.

- Ôm cây đợi thỏ?

Từ Vị nghe thế cảm thấy kỳ quái, hỏi lại:

- Thế nào là ôm cây đợi thỏ?

- Từ tiên sinh hãy suy nghĩ một chút, ông và Lý lão tướng quân chính là hai cánh tay tả hữu của Hoàng thượng, đến ngay cả hai ông cũng không biết hoàng thượng sống chết ra sao, người khác có thể biết được không?

Lâm Văn Vinh trầm giọng nói.

- Ta và Lý tướng quân không biết rõ ràng lắm, người ngoài lại càng không có khả năng.

Từ Vị gật đầu:

- Lâm tiểu huynh, người có ý nghĩ gì mau nói nghe xem.

- Hai ông đều muốn biết an nguy của hoàng thượng, nhưng có người so với hai vị còn gấp hơn nữa. Chỉ cần nhị vị phong tỏa tin tức, mỗi ngày cứ thưởng trà, uống rượu như lệ thường, không quá vài ngày sau, sẽ có kẻ lộ mặt ra thôi.

Từ Vị cùng Lý Thái liếc mắt nhìn nhau, Lâm Tam quả thật nói rất có đạo lý, hao tâm khổ tứ đi tìm thích khách giữa biển rộng, sao bằng để cho bọn chúng tự thân phải lộ nguyên hình ra.

- Lâm Tam, vậy bây giờ chúng ta phải làm gì?

Lý Thái hỏi:

- Lão phu nếu phong tỏa cửa thành quá lâu, chỉ sợ khiến cho tin đồn bấy bạ rộ lên, lúc đó ngược lại đối chúng ta lại càng bất lợi hơn.

Lâm Văn Vinh mỉm cười nói:

- Lý lão tướng quân, nếu ông tin tưởng lời ta nói, hãy triệt bỏ toàn bộ quân lính đang canh giữ cửa thành. Bọn phản tặc đã đến để ám sát, tự nhiên là đã có chuẩn bị chu toàn, phong tỏa cửa thành chẳng những là vô bổ, ngược lại còn tạo ra sự khủng hoảng không cần thiết. Ta đề nghị chỉ giữ lại một số binh lực xung quanh chùa Tướng Quốc, các lộ binh mã còn lại đều triệt tẩu, mặt khác âm thầm phái nhân thủ tinh nhuệ hộ vệ xung quanh ngự phòng của hoàng thượng, đảm bảo tuyệt đối an toàn. Mọi việc cứ để y nguyên như vậy, Lý tướng quân tiếp tục luyện binh, Từ đại nhân xử lý các công việc triều chính, hai vị cứ làm như bình thường, coi như không có bất kỳ chuyện gì phát sinh cả.

Từ Vị vỗ tay một cái bảo:

- Hay, kế này gọi là “Dục cầm cố túng” (Bắt không bằng thả). Lão tướng quân, ý ngài thế nào?

Lý Thái gật đầu:

- Tốt, quyết định như vậy đi. Lâm Tam, ta để lại mấy vạn quan binh đóng quân sau núi, bọn họ đều thuộc quyền chỉ huy của người, đây là ẩn tín.

Lý Thái nói xong, liền cầm một ấn tín nhỏ đưa vào tay hắn, Lâm Văn Vinh đang muốn chối từ đã thấy Lý Thái mắt hồ trừng lên:

- Hảo nam nhân cầm mâu vàng ngựa sắt, tẩm máu nơi sa trường, người cứ như đàn bà thế này, sao làm được đại sự đây?

Lão đầu tử này, thật là quá hăng hái a! Lâm Văn Vinh bắt đắc dĩ đành mỉm cười, tiếp nhận ấn tín trong tay, Lý Thái trên mặt lộ ra nét cười, sải bước chân hổ bước đi.

Từ Vị gật đầu, nghiêm mặt nói:

- Lâm tiểu huynh, lão tướng quân thật lòng coi trọng người, ngày sau chống lại người Hồ, hi vọng người có thể khiến cho Đại Hoa bớt lo âu.

- Làm sao biết được là có bớt lo âu được không.

Lâm Văn Vinh cười khổ:

- Chính vẫn còn chuyện trước mắt phải làm gì đây. Hoàng thượng sinh tử chưa rõ, chẳng lẽ chúng ta cứ phải chờ đợi ở chỗ này?

Từ Vị lắc lắc đầu, ý bảo lão cũng không có biện pháp. Nhìn mớ tóc bạc của lão phất phơ trong gió, Lâm Văn Vinh trong lòng không khỏi mỉm cười, may mắn có lão Từ cùng Lý Thái đều là bậc lương đồng trong triều Đại Hoa, nếu như tất cả đều gian thương lừa dối như ta, có thể là Đại Hoa đã thâm hiểm rồi.

- Lâm đại nhân, Lâm đại nhân...

Một tiếng kêu the thé đầy lo lắng vang lên bên tai hắn:

- Hoàng thượng cho vời ngài đến!

307. Chương 305 - Người Đã Minh Bạch Chưa?

- Ngài nói sao, Cao công công?

Lâm đại nhân kinh hãi ngẩng đầu:

- Hoàng thượng gọi ta?

Từ Vị lại là người hiểu việc, thấy khó có thể nắm được tình hình, liền vội kéo áo Cao Bình hỏi:

- Cao công công, tình hình bên trong ra sao rồi? Hoàng thượng rốt cuộc có xảy ra việc gì không?

Cao công công lắc đầu thở nhẹ:

- Từ đại nhân, ngài đừng làm khó dễ ta, ngài cũng không phải là ngoại nhân, nếu có thể nói thì ta còn đâu điểm ngài sao?

Thấy Cao Bình thần sắc ẩn hiện sự lo lắng, Từ Vị tâm lý chấn động, một loại dự cảm xấu đột nhiên sinh ra, lão buông tay áo Cao Bình ra, yên lặng gật đầu, coi như đã hiểu.

Hoàng đế bị ám sát tại chùa Tướng Quốc, lúc này liền được nghỉ dưỡng ở sương phòng lớn nhất trong chùa. Lâm Văn Vinh đi theo Cao Bình đẩy cửa vào trong, nhìn thấy đầu tiên là mười mấy vị ngự y mang theo các loại thuốc, tất cả đều quỳ trên mặt đất... Thấy Lâm Văn Vinh tiến vào cũng không ai dám ngăn đầu lên nhìn hắn, lại càng chẳng ai dám mở miệng nói tiếng nào.

Cao Bình quay đầu lại nhẹ nhàng thở dài một tiếng, ý bảo Lâm Văn Vinh im lặng, sau đó lại tiếp tục bước rón rén vào như sợ làm kinh động người bên trong.

Ở trong là một gian thiện phòng nhỏ, cửa không gài then, yên tĩnh không một tiếng động. Cao Bình dẫn theo Lâm Văn Vinh đến gần, liền nghe thấy một thanh âm đầy cảnh giác:

- Kẻ nào đó?

Một tiếng lọt vào tai, Lâm Văn Vinh nhất thời sững sờ, thanh âm này như thế nào lại thấy quen quen? Chỉ là không thể nhớ ra được đã nghe ở đâu rồi.

Cao Bình nhỏ giọng cung kính đáp:

- Bẩm báo Ngự tổng quản, hoàng thượng bảo nô tài đi gọi Lâm đại nhân, người đã đợi ở ngoài rồi ạ!

- Gọi Lâm Tam đến đây đi.

Một thanh âm suy nhược vang lên, như thể mất hết sức lực, nếu không phải trong phòng cực kỳ yên tĩnh, Lâm Văn Vinh cơ hồ không thể nghe được giọng nói đó. Thanh âm này hắn nhận biết, hôm qua mới ban phủ trách cho mình, vừa uy bức lại vừa đe dọa, đánh chết hắn cũng không thể quên được.

Trong lòng hắn nổi lên một trận kích động, vội vàng đẩy cửa đi vào. Chỉ thấy trong phòng có một tấm rèm màu trắng, được treo lên bởi hai cái móc bằng bạc, phía sau có một cái vòng lớn, bên trên có một người đang nằm. Định thần nhìn lại, chỉ thấy lão sắc mặt trắng nhợt, môi không có một chút huyết sắc, không ngừng thở hổn hển và ho khan. Nếu không phải trong mắt vẫn còn ẩn hiện thần quang, Lâm Văn Vinh hoàn toàn không thể nhận ra đây chính là người đã nói cười trước điện với mình, Đại Hoa hoàng đế.

- Lão gia tử, ngài bị làm sao vậy?

Lâm Văn Vinh kinh sợ thất sắc, vội vàng bước lên, Cao Bình muốn ngăn lại nhưng còn chưa nhanh bằng hắn, chỉ biết lắc đầu than nhẹ. Vị Lâm đại nhân này thế nào lại như là chui từ dưới đất lên vậy, ngay cả một chút lễ nghi quân thần cũng không để ý đến?!

Lão hoàng đế hé mắt nhìn, thấy hắn đang bước tới, môi mấp máy vài cái, trong mắt hiển hiện ý cười, thanh âm suy nhược đến cùng cực:

- Lâm Tam, người đến rồi à, khặc khặc...

Lão nói được một câu, lại tiếp tục ho khan, gân xanh nổi đầy trên vàng trán, bộ dáng thực sự thống khổ vô cùng. Tuyệt không thể là giả.

Lâm Văn Vinh cắn chặt răng, tay nắm chặt, giận dữ hỏi:

- Ai làm việc này, là ai dám làm?

Lão hoàng đế dần dập thở mấy hơi, hai mắt khép hờ, rồi từ từ mở ra, bình tĩnh nói:

- Lâm Tam, làm người không thể nóng vội, không thể quá lo lắng, trầm lại chỉ cho người một lần, người nhất định phải nhớ cho kỹ, có thể không còn cơ hội lần sau nữa đâu.

Thấy lão đầu tử này bệnh đã nặng như vậy rồi vẫn không quên giáo dục chính mình, Lâm Văn Vinh trong lòng dở khóc dở cười, rồi lại có chút cảm động, vội vàng đáp:

- Lão gia tử, ta gần đây có rất nhiều việc, nên mau quên lắm, chờ ngài khỏe hẳn, ngài lại dạy ta nhé.

Hoàng đế đưa mắt nhìn hắn, than thở:

- Cả đời trầm, gặp ám sát không dưới mấy mươi lần, trầm cho đến giờ còn chưa lo lắng qua. Duy chỉ có lúc này đây, trầm đến ngay cả một điểm tin tưởng cũng không có. Già rồi, ta rốt cục cũng đã già rồi.

Lão nhẹ nhàng thở ra một hơi nặng nề, thanh âm gần như không nghe thấy, bao nhiêu xúc động, bao nhiêu cảm khái rốt cục hóa thành một tiếng thở dài.

Lâm Văn Vinh vội vàng lắc đầu:

- Lão gia tử, người ngàn vạn lần đừng nản chí, bên ngoài có nhiều ngụy y như vậy, bọn họ chắc chắn sẽ có biện pháp mà.

- Lâm Tam, người có biết làm sao mà trầm lên được vị trí này không?

Hoàng đế dường như không nghe hắn nói, chợt nở nụ cười, trong mắt hiện lên một tia hồi ức.

- Ta không biết, nhưng với khả năng của lão gia tử, chắc hẳn sẽ là một chuyện đầy hấp dẫn, thú vị a.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc nói.

- Hấp dẫn, thú vị?

Thần quang trong mắt lão hoàng đế chợt thoáng hiện:

- Đúng vậy, đích xác hấp dẫn, thú vị. Năm xưa Thành vương thông minh cơ trí, bát diện linh lung (ý nói hoàn mỹ về mọi mặt), được phụ hoàng yêu thích vô cùng, còn ta thì, nói về tài học, nói về cơ trí, còn lâu mới là đối thủ của hắn, tất cả mọi người đều biết phụ hoàng sẽ lập hắn kế vị.

- Nếu ta là lão gia tử của lão gia tử, ta sẽ không lập Thành vương đâu.

Lâm Văn Vinh khinh thường nói:

- Có câu nói của người xưa, thụ quan căn, nhân quan tâm (cây xem rễ, người xem tâm). Thành vương giống như rễ sen chín khúc, tâm nhân (mưu toan, mục đích) quá nhiều, giả dối không ít.

Hoàng đế mỉm cười, thở ra mấy hơi nặng nề:

- Người nói không sai. Hắn là quá cơ trí, thành cũng là bởi những chữ này, mà bại cũng do những chữ này.

- Là ý làm sao?

Lâm Văn Vinh khó hiểu hỏi:

- Quá cơ trí mà là chuyện xấu à? Vậy ta chẳng phải là quá nguy hiểm ư?

Hoàng đế cười ha ha, tiếp theo là một trận ho dữ dội, Cao công công vội vàng dâng lên một chiếc khăn lụa trắng, lão hoàng đế bụm miệng ho một tiếng, chiếc khăn lụa chợt biến thành đỏ tươi. Cao Bình sắc mặt trắng bệch, hai tay run rẩy tiếp nhận lại khăn lụa. Lão hoàng đế lạnh lùng liếc mắt nhìn hần, Cao Bình sợ đến run bắn người, vội vàng lui ra sau.

Lão hoàng đế hừ lạnh một tiếng, chuyển hướng về Lâm Văn Vinh, cười nói:

- Người không phải là người cơ trí, mà là gian trá. Thành vương bại do tâm nhân của hần quá nhiều. Năm xưa phụ hoàng đối với hần vô cùng sủng ái, để cho hần nắm Lại bộ, quan lại trong thiên hạ hơn một nửa là môn sinh của hần, quyền thế này thật sự to lớn. Nhưng còn ta thì sao, tại Hộ bộ lao tâm khổ tứ, ra sức cống hiến có mấy ai biết được. Chỉ cần Thành vương cố gắng một chút, với sủng ái của phụ hoàng, thiên hạ Đại Hoa này chính là của hần rồi.

Đáng tiếc hần chính là quá cơ trí, vì muốn ổn định địa vị của mình, hần liền kết giao với các trọng thần trong triều, thu thập môn nhân khắp thiên hạ, mọi người ai cũng xưng tụng hần là “Hiên Thành Vương”, trong một thời gian ngắn uy danh cao vợi, vạn người kính ngưỡng. Cái loại tâm nhân nho nhỏ này ngược lại lại mang đến cho hần một mối họa thật lớn. Phụ hoàng lúc còn sống ghét nhất là bọn kết bè kết phái, thấy hần tụ tập đảng phái như vậy, từng mấy lần khuyên nhủ hần. Đáng tiếc hần vẫn dương phụng âm vi (ngoài mặt nghe lời, bên trong làm trái), khiến phụ hoàng thất vọng không thôi.

Lão hoàng đế kể lại chuyện cũ, tinh thần dần tốt hơn, cũng không thấy ho khan nữa. Nghe một vị đại hoàng đế kể lại chuyện tranh quyền đoạt vị, tuy không biết tại sao lão lại kể cho mình nghe nhưng Lâm Văn Vinh cũng cảm thấy một chút cảm xúc lạ lùng.

- Thất vọng với Thành vương, phụ hoàng mới bắt đầu chú ý đến ta. Lúc ấy ta cùng Quách tiểu thư mới vừa biết nhau, mặc dù cách trở về tuổi tác nhưng ta đối với nàng thật tình ngưỡng mộ. Chỉ là Quách lão tiên sinh cha nàng, cho dù chính là Văn Uyên các Thủ Tịch học sĩ nhưng vì không tránh khỏi tội danh đồng đảng, nên theo lời khuyên cáo của Từ Vị và Lý Thái, ta đành phải nhịn nỗi đau, tạm thời quên đi Quách tiểu thư, toàn tâm toàn ý hỗ trợ phụ hoàng.

Nguyên lai bên trong còn có nhiều khúc chiết như vậy a, khó trách lão hoàng đế đối với Tiêu phu nhân quyến luyến không quên, vĩnh viễn yêu thích. Từ Vị cũng không phải tốt đẹp gì, năm xưa vì công danh lợi lộc mà bỏ rơi Tô Khanh Liên, đến già lại mới nhìn thấy ánh dương hồng, lão tử khinh bỉ ông ta a.

- Những chuyện sau này trầm không muốn nhiều lời nữa.

Trên mặt hoàng đế hiện ra một tia thống khổ:

- Lúc phụ hoàng bệnh nặng liền được đưa vào chùa Tướng Quốc, ta vẫn luôn bên người thành tâm thành ý. Thế nhưng Thành vương lại câu bè kết phái, chuẩn bị cho một kích cuối cùng. Phụ hoàng nổi giận, tại thời khắc cuối cùng liền lưu lại di chiếu, truyền ngôi cho ta. Chỉ là thủy chung thì cốt nhục liên tâm, phụ hoàng buộc ta phải thề, chỉ cần Thành vương còn trên đời một ngày thì ta không thể động thủ với hần được.

Lâm Văn Vinh thở ra một hơi thật dài, khó trách lão hoàng đế lại cố vũ ta đi đối phó Thành vương, nguyên lai là do đã có lời thề độc rồi.

- Có điều, phụ hoàng vừa mới băng hà, trầm liền bị hành thích ngay, nếu không có tiểu thái giám thân cận liều chết cứu giá thì trầm đã trở thành một đồng xương khô rồi.

Trong mắt hoàng đế hiện lên một tia căm hận, cắn chặt hàm răng, từng chữ từng chữ nói:

- Đó chính là nỗi sỉ nhục cả đời không rửa sạch của trầm, sỉ nhục!

Hai người các người tranh ngôi vị hoàng đế, việc bị hành thích là bình thường, có gì mà sỉ nhục. Lâm Văn Vinh suy nghĩ trong lòng, chỉ là thấy thân sắc thể lương của hoàng đế, tựa hồ việc bị hành thích không đơn giản như vậy, liền nuốt những suy nghĩ đó vào lòng.

- Lâm Tam, người có nguyện ý vì trầm rửa sạch sự sỉ nhục này không?

Hoàng đế nhìn hần, chậm rãi nói, trong giọng nói ẩn chứa một cảm giác trầm trọng không nói nên lời.

-Cái này, lão gia tử à, ngài cũng biết Thành vương quyền cao chức trọng, ta chỉ là một tiểu quan nhỏ bé, như thế nào cũng không đấu lại ông ta. Ngài có thể đổi cho ta một việc khác để ta dễ thực hiện hơn không?

Lâm Văn Vinh mặt sầu mày khổ nói.

- Vị cao quyền trọng?

Lão hoàng đế cười to hai tiếng:

- Lâm Tam, nếu trẫm cho người quyền lợi cùng địa vị thiên hạ chí tôn, người có thể thu thập hần được không?

Thiên hạ chí tôn? Ông còn ở đó, ta vĩnh viễn không thể thành chí tôn được. Lâm Văn Vinh bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Lão gia tử, ngài đừng nên nói đùa, ta sẽ suy nghĩ lung tung đó.

- Hồ đồ!

Lão hoàng đế phẫn nộ hừ một tiếng:

- Trẫm đã cho người đề tự, người còn nhớ rõ không?

- Còn chứ, đương nhiên phải nhớ kỹ rồi. Chữ của lão gia tử tựa như rồng bay phượng múa, cũng tương tự như chữ của ta.

Lâm Văn Vinh cười hi hi.

- Người đọc lại một lần ta nghe.

Lão hoàng đế trầm giọng bảo.

- Thiên hạ đệ nhất gia đình! Ta vẫn còn nhớ kỹ mà.

Lâm Văn Vinh cười nói.

- Trẫm đã cho người mấy chữ, người hãy nghe cho kỹ...

Hoàng đế tức giận hừ một tiếng, nói lớn:

- Thiên hạ đệ nhất đình! Thiên hạ đệ nhất đình! Người đã minh bạch chưa?!!

(Hoàng thượng chỉ cho chữ “Đình” chứ không phải “gia đình”. Đình [ä,?] ngoài nghĩa “người làm”, còn có nghĩa là “người” - Người đệ nhất thiên hạ - hieusol).

308. Chương 306: Bái Thượng Nhất Bái.

-Cái gì? Điều này là có ý gì?

Lâm Văn Vinh lắp bắp nói, tim hần đập thành thịch không ngừng, cả mặt đỏ hồng, cảm thấy toàn thân như không thuộc về chính hần hần nữa. “Điên rồi, lão hoàng đế điên rồi!”

-Trong lòng người nghĩ cái gì, thì chính là ý đó.

Lão hoàng đế sau khi ho nhẹ mấy tiếng, sắc mặt trắng bệch đã ửng lên chút hồng, trầm giọng nói:

- Cao Bình, mang bức họa đến đây!

Cao công công ở bên ngoài vội vàng đẩy cửa mà vào, hai tay cầm một cuộn tranh, cung kính đưa vào tay Lâm Văn Vinh, rồi lại vội vàng đi ra ngoài. Lâm Văn Vinh tay cầm cuộn tranh, trong lòng nghi hoặc trùng trùng, lão gia tử còn chưa đem sự việc nói rõ ràng, sao đã nói về bức họa rồi.

-Người mở ra xem đi.

Lão hoàng đế che mồm, cổ sức ho han một tiếng, chậm rãi liếc nhìn hần, mở miệng nói:

- Đây là cái gì?

Lâm Văn Vinh cẩn thận hỏi, lão hoàng đế hôm nay lúc nào cũng cổ quái, phải hỏi cho rõ ràng mới được.

-Trẫm bảo người mở ra, thì người cứ mở ra. Lắm lắm cái gì?

Lão hoàng đế hừ mạnh một tiếng, mắt phát tinh quang, mắt kiên nhẫn nói.

“Thấy ông là người bệnh, không so đo cùng ông”.

Lâm đại nhân an ủi chính mình, chậm rãi mở cuộn tranh kia ra, thấy hình dáng nữ tử xinh xắn được vẽ trên giấy, hần kinh hãi kêu lên:

- Tiên Nhi.

Hoàng đế khép hồ hai mắt nói:

-Người xem cho rõ lại đi, nàng rốt cuộc là ai?!

Lâm Văn Vinh xem xét kỹ lưỡng thiếu nữ trên bức họa, chỉ thấy trông nàng cực giống với Tiên Nhi, ngay cả đến thần thái cũng có bảy phần tương tự, chỉ là niên kỷ dường như lớn hơn một ít, nhớ đến ngày đó trong nhà của Tiên Nhi ở Hàng Châu thôn Long Tuyền đã từng thấy bức tranh này, hần bừng tỉnh:

-Không phải Tiên Nhi, đây là mẫu thân của Tiên Nhi, là Tần phi.

Lão hoàng đế khẽ gạt đầu than:

-Người nói không sai, nàng chính là Tần Phi, trăm cả đời này tuy ngôi cao quyền trọng, nhưng ông trời đối với ta thật hà khắc, chỉ có hai nam ba nữ, hai vị thái tử gặp phải ám toán khi tuổi còn trẻ, trong ba vị công chúa, Nghê Thường từ nhỏ cùng trẫm thất lạc, chịu khổ nhiều nhất.

Nghê Thường công chúa chính là Tiên Nhi rồi, nhớ đến lão hoàng đế năm xưa lúc nguy cấp lấy Tần phi che trước người mình để ngăn cản thích khách, Lâm Văn Vinh trong lòng rất khinh bỉ. Nhưng nếu hần đứng ở góc độ của hoàng đế mà xét, tấm thân của ông có liên quan đến an nguy của cả thiên hạ, người khác có thể chết, chỉ có ông quyết phải sống. Lâm Văn Vinh không biết trả lời thế nào cho phải, chỉ khẽ khẽ thở dài.

-Sự tình tuyệt không giống như người tưởng tượng đâu.

Hoàng đế tựa hồ nhìn xuyên thấu được lòng hần, trên mặt hiện lên chút giận:

-Đó là có người âm mưu rắp tâm hắt nước bẩn lên người trẫm, muốn bôi nhọ trẫm thành một quân vương lục thân bất nhận, tàn nhẫn bạo ngược. Trẫm tuy là hoàng đế Đại Hoa oai nghiêm thiên hạ, giữa vạn quân cũng không hề nhú mày. Tần phi đã sinh cho trẫm Nghê Thường công chúa, nàng là người thân nhất của trẫm, trẫm làm sao có thể đem nàng ra đỡ kiếm chứ?

Nhìn thấy lão hoàng đế tức giận đến chòm râu run rẩy. Lâm Văn Vinh cũng thấy bối rối. “Trông bộ dạng lão hoàng đế không giống như đang nói dối, chẳng lẽ Tiên Nhi nhằm sao? Thế cũng không đúng, Tiên Nhi nói nàng tận mắt chứng kiến, có một người cha làm hoàng đế là một chuyện vinh quang biết bao nhiêu, nếu như không phải có chuyện ác độc tuyệt tình gì, Tiên Nhi tuyệt sẽ không đi theo An tỷ tỷ như vậy.”

-lão gia tử, ngài càng nói, ta càng hồ đồ!

Lâm Văn Vinh cười khổ

-Ngài cùng Tiên Nhi nói đều có vẻ nói thật, ta thật chẳng phân biệt rõ ràng được nữa. Không lẽ Tần phi không phải vì ngài mà chết?

-Tần Phi đích xác vì ta mà chết không sai, nhưng đó là nàng tự nguyện.

Hoàng đế ho kịch liệt mấy tiếng, trên mặt một phiến hồng, nhưng nhãn thần lại trong sáng:

-Năm xưa ngày phụ hoàng băng hà, cũng là lúc Thành vương làm loạn. Ngày đó trẫm bị thích khách đánh lén, thân thể tổn thương nghiêm trọng. Sau khi đăng cơ vài năm, trẫm đối với hầu cung phi tần dần dần lãnh đạm. Nghê Thường là đứa con gái nhỏ nhất của trẫm, lúc đó chỉ mới vài tuổi, sinh ra đã như thoa

phấn khắc ngọc, giống như một con búp bê, trẫm không yêu phi tần mỹ nữ, nhưng đối với hai đứa con gái nhỏ tuổi nhất này lại rất yêu thương.

“Hai đứa người con gái tuổi bé nhất, một người là Tiên nhi, còn một người là ai?” Lâm Văn Vinh nghi hoặc, đang muốn mở miệng hỏi thì lão gia tử trừng mắt hờ nói:

-Người trước tiên đừng chen ngang, đợi trẫm nói hết đã.

Ông ngừng một chút, bình ổn hơi thở nói tiếp:

-Vì quan hệ với Nghê Thường, trẫm cũng thường xuyên cùng Tần phi gặp nhau. Lúc đầu, Tần phi vô cùng vui vẻ, nghĩ rằng trẫm đã sủng ái nàng hơn, nhưng không lâu sau, phát hiện trẫm không phải yêu nàng, trong lòng sinh ai oán, lại thêm sau đó trong hậu cung tranh đấu giữa các phi tần quyết liệt, nàng chỉ là một nữ nhân nhu nhược sinh ở vùng sông nước Giang Nam, dùng âm mưu quỷ kế tự nhiên không phải là đối thủ của người khác, đôi lúc có cử chỉ tinh thần hoảng hốt.

Lâm Văn Vinh gật đầu, việc này không phải không có khả năng. Mẫu thân của Tiên Nhi vốn sinh Giang Nam, lớn lên ở ven hồ, tính tình chắc phải ôn nhu như nước. Tự nhiên không thích ứng được với cảnh lửa gạc đối trá trong cung, sống bị áp bức lâu ngày sinh chứng uất ức cũng không phải không thể.

-Một hôm trẫm cùng hai mẹ con nàng thưởng hoa trong hoa viên, Tần phi trong lúc tình thế cấp bách đã dùng thân mình chắn trước người trẫm, lúc Nghê Thường quay đầu lại, chỉ nhìn thấy thanh kiếm sắc bén của thích khách xuyên qua thân thể của mẹ nó.

Trong mắt hoàng đế nổi lên một màn sương mờ, thần tình trầm lắng, dường như đắm chìm vào tình hình ngày đó.

-Nha đầu tội nghiệp.

” Thử tưởng tượng một tiểu cô nương ngây thơ chẳng biết thế sự, thấy mẹ mình máu chảy đầm đìa nằm ngã trong lòng cha, hình ảnh đó tuyệt vọng tan nát cõi lòng đến nhường nào, khó trách tính tình Tiên Nhi cùng mẹ nàng hoàn toàn trái ngược. Ai chịu đả kích như thế, còn có thể giữ được bản tính trong sáng ngây thơ vốn có được chứ?” Nghĩ tới đây, đối với sự điều ngoa cứng đầu của nàng, hắn có một tâm tình muốn bao dung nàng, yêu thương chăm sóc nàng thêm nữa.

-Việc sau đó người đã biết rồi. Tần phi vì cứu trẫm mà chết. Nghê Thường đêm hôm cũng đó thất tung. Trẫm chỉ trong một đêm đã mất đi hai người thân. Trẫm phát động tất cả lực lượng mình đi tìm Nghê Thường công chúa, nhưng không có thu hoạch gì. Cho đến nhiều năm sau Bạch Liên Giáo làm loạn, trẫm phái người âm thầm điều tra đầu sỏ của giáo phái này, phát hiện ra dưới trướng Bạch Liên thánh mẫu, có một nữ tử gọi là Tần Tiên Nhi, trẫm liền biết, đó chính là Nghê Thường của trẫm.

Trên mặt hoàng đế tràn đầy thân sắc kiên cường, nước mắt lại lăn rơi xuống, lúc này ông nhìn trông cô độc mà thê lương. Đã sớm không phải là Đại Hoa hoàng đế trị vì thiên hạ, mà chỉ là một lão hủ đang dần dần bước vào tuổi xế chiều.

Lâm Văn Vinh nhìn thấy thế lòng có chút chua xót.

“Lão đầu tử này dù có nhiều điều không phải, nhưng ông đối với Tiên nhi một mực quan tâm, đó tuyệt không thể nào là giả được.” Hắn thở dài, khẽ giọng nói:

-Lão đầu tử, ông làm sao phán định được Tiên Nhi là con gái ông?

-Việc này người có điều không biết rồi. Mẫu thân của Tiên nhi họ Tần, lúc ta ở Giang Nam tình cờ gặp nàng, nàng có một khuê danh, gọi là Tiên Linh! Tần Tiên Linh, Tần Tiên Nhi, lại xem tuổi tác cùng diện mạo của nó, chẳng khác gì Tần phi chuyển thế, trẫm dù hồ đồ thế nào cũng làm sao không nhận ra con gái của mình cho được.

Trên mặt nhăn nhó của lão hoàng đế hiện lên một nụ cười, tự hồ như hồi tưởng lại tình huống lúc bấy giờ.

“Điều này cũng đúng, chỉ nhìn bức họa này, có thể biết được hai mẹ con nàng giống nhau đến thế nào, lão hoàng đế liếc mắt một cái đã nhận ra con gái của mình tự nhiên không khó. Có điều, lão hoàng đế đã nhận ra Tiên nhi, sao không lập tức nhận nàng, ngược lại để kéo dài như vậy?”

Lão Hoàng đế tinh mắt, nhìn thần sắc của hắn là biết hắn nghĩ gì, không khỏi khẽ thở dài nói:

-Trẫm biết ngươi nghĩ gì, nhưng lúc đó Tiên Nhi đối với ta hiểu lầm ra rất sâu. Nếu trẫm nhận nó, nhất định sẽ khiến nó cực kỳ phản cảm. Trẫm đã mất nó một lần, tuyệt không thể mất nó lần thứ hai. Hơn nữa nó đang ở trong Bạch Liên giáo nếu thân phận bại lộ, sẽ làm nó hiểu lầm trẫm sâu hơn, thậm chí tạo cơ hội cho kẻ xấu lợi dụng. Vì thế, trẫm chưa từng tiết lộ thân phận của Tiên Nhi với ai, chỉ ngầm phái người bảo vệ nó. Ngày ấy ngươi công phá thành Tể Ninh, làm Tiên Nhi rơi vào giữa vạn pháo, tin tức truyền đến, trẫm hận không thể chém đầu ngươi đi.

Lâm Văn Vinh cả người lạnh toát,” Ta còn bảo sao sau khi báo tin thắng lợi, hoàng đế một lời cũng không đề cập đến công lao của ta ”

-Lão đầu tử,việc đó ngài không trách ta được, có trách thì trách cái gã Đông Thành nào đó tâm địa phản trắc, làm ta cùng Tiên Nhi cùng suýt nữa xong đời.

-Vì thế sau khi bộ hạ của người Hứa Chấn nửa đường bắn chết Đông Thành, Thành vương muốn truy cứu trách nhiệm,nhưng trẫm một chữ cũng chưa đề cập tới.

Hoàng đế hừ lạnh một tiếng, trong mắt thoáng qua một tia sát khí nồng đậm. Ánh mắt dừng trên bức tranh trong tay Lâm Văn Vinh, nhìn bộ dạng ôn nhu như nước của Tần phi, ánh mắt dần nhu hòa lại:

-Sau khi Tần phi chết,trẫm khóa tẩm cung của nàng lại, không cho bất cứ ai được bước vào một bước.Trong lúc thu thập di vật của nàng, ta bất ngờ phát hiện một phong thư.

-Trên lá thư đó viết gì?

Lâm Văn Vinh vội vàng hỏi:

-Có phải là cho Tiên Nhi hay không?!

-Người có chút thông minh, nhưng Tần phi của trẫm cũng không kém.

Hoàng đế mặt lộ nụ cười khổ, thở dài:

-Nàng sinh ở vùng sông nước Giang Nam,vốn là một nữ tử thông minh đa tài,chỉ vì bị khốn trong cung, trong lòng phiền não ngày càng tăng. Lại rất mực yêu thương trẫm, mới có thể không chút do dự vì trẫm ngăn đao kiếm. Nàng lo lắng hành động của mình sẽ làm cho trẫm cùng Tiên Nhi trở mặt thành thù, nên cố ý để lại một bức thư cho nó. Nào hay Tiên nhi đến cái bóng của bức thư này cũng không thấy, đang đêm thất tung. Khi bức thư này đến được tay Tiên Nhi,cũng là mười mấy năm sau rồi.

Lâm Văn Vinh trầm mặc,“Đến muộn còn hơn không đến,tin rằng Tiên Nhi nhìn thấy thư của mẹ nàng,thù hận đối với lão hoàng đế có phần giảm bớt, nhưng có thể tha thứ cho ông hay không, thì không nói chắc được.”

-Lão gia tử, Tiên nhi, hiện giờ đang ở đâu?!

Lâm Văn Vinh vội vã hỏi:

-Người trước tiên đáp ứng ta một việc,rồi ta sẽ nói cho người biết.

Lão hoàng đế thần sắc nghiêm túc nói:

-Đáp ứng, đáp ứng, ta đáp ứng hết. Lão gia tử, ông nói mau đi.

Lâm Văn Vinh nghĩ đến Tiên nhi,nóng vội đáp ứng:

-Người phải đáp ứng ta,cả đời yêu thương bảo vệ Tiên nhi, chiếu cố cho nó, người có làm được không?

Mắt hoàng đế thoáng sáng lên, cất cao giọng hỏi:

-Ta làm được,nhất định sẽ làm được.

Hoàng đế mỉm cười nói:

-Tốt, người cùng Tiên nhi lạy một lạy đi.

“Cha vợ muốn ta cùng Tiên nhi bái đường? Thật là, sốt ruột như vậy để làm cái gì chứ, tìm được Tiên nhi rồi bái cũng không muộn mà!” Nhưng thấy lão hoàng đế mắt sáng như đuốc, mặt nghiêm túc, hấn đành tay cầm bức họa Tiên nhi, chậm rãi quỳ xuống.

Hoàng đế mở miệng nói:

-Trẫm nói một câu, ngươi nói theo một câu.Ta Lâm Văn Vinh tự nguyện, cùng Nghê Thường công chúa kết làm....

-Ta Lâm Văn Vinh tự nguyện, cùng Nghê Thường công chúa kết làm....

Lâm văn Vinh thành thật đọc theo.

Trong mắt hoàng đế lóe lên một tia nghiêm khắc, nhẹ giọng nói tiếp:

-...kết thành huynh muội.

309. Chương 307 - Cự Tuyệt

Lâm Văn Vinh tựa hồ nhảy dựng lên, hấn cuộn bức họa thu vào trong tay, lấy hết sức bình sinh hét lớn:

- Không thể nào, tuyệt đối không thể nào. Tiên nhi là nương tử của ta, không thể là huynh muội với ta được?

- Không thể? Ở cái thế giới này có chuyện gì là không thể.

Lão hoàng đế thần sắc chuyển lạnh, lạnh lùng nói:

- Thân phận của Tiên nhi đối với người thường có phần hấp dẫn, nhưng đối với ngươi mà nói lại là một trở ngại lớn. Người làm đại sự không câu nệ tiểu tiết, mới có thể tu thành chánh quả.

- Chánh quả? Chánh quả cái gì? Lão gia tử, người tu luyện cả một đời, có phải cũng vì muốn thành chánh quả?

Lâm Văn Vinh không giận lại cười, bàn tay nắm chặt lại. Mới vừa rồi còn nghĩ phải làm sao đối đãi tốt với Tiên nhi, trong nháy mắt phụ hoàng của nàng lại giáng cho một đòn vào đầu, làm sao không buồn bực được.

- Những lời cần nói thì ta cũng nói rồi, là tốt hay xấu ngươi tự mình lựa chọn, đừng bảo ta không cho ngươi cơ hội.

Lão hoàng đế cười lạnh, trong mắt lộ tia hàn quang, dáng vẻ hiên lành hòa ái vừa khi trước so ra tựa như hai người hoàn toàn khác nhau.

Lâm Văn Vinh sống lưng toát mồ hôi lạnh, bất giác lui về phía sau hai bước, cắn răng nói:

- Lão gia tử, có phải là nếu ta không đáp ứng thì sẽ không thể rời khỏi gian phòng này?

- Lâm Tam, trẫm không phủ nhận ngươi là một nhân tài. Nhưng chuyện của hoàng gia chỉ hoàng gia biết. Trẫm nói với ngươi chuyện này ngươi tưởng trẫm giảng cổ sự? Sự việc này đã truyền tới tai ngươi, hoặc là ngươi đáp ứng chuyện ta nói, hoặc là....

Lão hoàng đế hai mắt khép hờ, không nói thêm gì nữa, trên mặt hiện đang ngập tràn sát ý.

Ngẫm lại hôm nay từng lời của lão hoàng đế câu nào cũng đầy thâm ý, tuyệt không cho phép người thứ ba biết bí mật. Xem ra lần này không phải đùa giỡn, đây quả là sự tình vô cùng trọng đại. Trong phòng nhất thời vô cùng tĩnh lặng, cát vẩn từ từ chảy xuống, lão hoàng đế nhắm mắt yên tĩnh, không một tiếng động, tựa như ngủ say cùng quá khứ đã qua.

Lâm Văn Vinh vẫn thẳng người đứng ngẩn ở đó, không nghĩ tới sự tình sẽ diễn biến thành thế này, nghĩ đến Tiên Nhi nhu nhược vô y, dáng vẻ ruột gan đứt từng khúc. Trong lòng hấn giống như là đau thương cào xé, hơi thở dần trở lên dồn dập.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, lão hoàng đế không nói một lời, dáng vẻ tựa như là đang ngủ đông, trong phòng vô cùng tịch mịch, Lâm Văn Vinh chỉ có thể nghe được từng tiếng, từng tiếng thở của chính mình.

Tiên Nhi, ta nên làm gì đây? Hắn hai tay nắm chặt, yên lặng không nói, trong đầu liên tục suy tính, suy tính đã rất lâu, cuối cùng hắn cắn răng đi ra phía ngoài.

Lão hoàng đế không ngăn cản hắn, một bước, hai bước, ba bước, Lâm Văn Vinh trong lòng mặc niệm, mỗi bước đi về phía trước đều là nặng tựa ngàn cân, vừa đặt tay đến cánh cửa, giọng nói yếu ớt của lão hoàng đế vang lên sau lưng:

- Người nghĩ kỹ chưa? Người biết bước tiếp theo nên thế nào chứ?

Lâm Văn Vinh vẫn để tay trên cửa, dừng bước, đầu cũng không quay lại đáp:

- Hoàng thượng, ta nghĩ kỹ lắm rồi, không cần bước tiếp theo thế nào, cho dù là mất mạng, ta cũng đã sống rất vui vẻ. Nhưng hoàng thượng là ngài đây, tuy là cửu ngũ chi tôn, uy nghi thiên hạ, nhưng ngài cả một đời hi lý hồ đồ, cho tới bây giờ chưa hề được vui vẻ, thật là không đáng.

- Là người đang giáo huấn trẫm?

Lão hoàng đế ánh mắt phát ra tinh quang, tựa như có cả vài tia xuyên qua ngực hắn.

Lâm Văn Vinh cười đáp:

- Luận đến cứng cõi nghị lực, luận đến quốc gia đại sự, đương nhiên là lão gia tử người giáo huấn ta, nhưng như thế nào vui vẻ, chuyện này để ta dạy lại lão gia tử rồi. Điều này nói cũng không sai. Hoàng thượng ngài cả một đời đều là tính kế rồi bị tính kế, mặc dù hưởng hết vinh hoa phú quý, nhưng cuối cùng chỉ là cô độc. Cho dù là có nữ nhân kề bên, cũng không có người cùng mình nói chuyện. Hoàng thượng, đánh bại Thành Vương, người thành công rồi, nhưng cũng chính là thua bản thân mình rồi.

Vừa nói dứt lời, hắn không chút do dự mở cửa bước ra, chỉ thấy trong viện tràn đầy binh sỹ Thần Cơ Doanh, mấy trăm cung thủ nhắm ngay hắn, chỉ cần hắn khẽ nhúc nhích một chút, thân người sẽ bị tên bắn thành con nhím.

Lâm Văn Vinh bất đắc dĩ cười khổ, cứng cõi cứng cõi đến phần trên, đúng là muốn lấy mạng rồi. Hắn đứng

sửa soạn. Lâm Văn Vinh gật đầu, dò xét một hồi trong phòng nhưng chẳng tìm thấy bóng dáng Tiên Nhi đâu.

Trong phòng vẫn còn mùi hương, nơi này nhất định có người ở, chỉ là không biết nha đầu kia đi đâu rồi. Hắn bước ra cửa, tiếp tục đi về phía rừng trúc, chỉ một lát đã nghe thấy tiếng nước chảy vọng vào tai, phía trước hiện ra một dòng suối nhỏ trong suốt từ trên núi chảy xuống.

Đi ngược dòng suối, đập vào mắt đầu tiên là một ngôi mộ xanh um rêu phủ nằm cạnh ven suối bên rừng trúc. Một bóng người toàn thân mặc áo tang trắng, quay lưng về phía hắn, đang quỳ trên mặt đất, đôi vai run run như đang khóc. Bên cạnh nàng, chút tro giấy vừa đốt vẫn còn hơi ấm.

- Tiên Nhi...

Hắn gọi nhẹ một tiếng, thiếu nữ đang quỳ trên đất nghe vậy run lên, vội xoay người lại. Trước mắt xuất hiện đôi dòng lệ trên gò má đầy đặn, hàng mi xinh đẹp tuyệt trần, cái miệng anh đào nhỏ nhắn có chút hé mở, lệ châu tinh khiết rơi đầy má, không phải Tiên Nhi thì còn ai?

- Tướng công...

Tiên Nhi duyên dáng gọi to một tiếng, lao vào lòng hắn, ôm chặt lấy hắn, thất thanh khóc rống lên.

-Khóc đi, khóc đi

Lâm Văn Vinh vỗ vỗ bờ vai của nàng, trong lòng tràn đầy trĩu mến:

- Khóc ra được là tốt rồi.

Tiên Nhi ngã vào trong lồng ngực hắn, đôi vai run rẩy từng cơn khóc như muốn tắt hơi, nước mắt thấm ướt cả vạt áo trước ngực hắn.

Lâm Văn Vinh ôm nàng vào lòng, than nhẹ một tiếng. Rõ ràng là bậc quốc sắc thiên hương, thân phận công chúa Đại Hoa tôn quý, thế nhưng hết lần này tới lần khác đều là một thân bi thảm, trở mặt thành thù với cha. Một mình ở bên ngoài chịu đập vùi bao nhiêu năm, trong lòng cay đắng chua xót, cũng không biết nàng đã vượt qua như thế nào. Xem lại thì An tỷ tỷ và Tiên Nhi hoàn cảnh cũng tương tự nhau, đều là phiêu bạt chân trời, bốn biển là nhà, khó trách quan hệ thầy trò hai người lại thân thiết như vậy, có phần hơn hẳn ông chồng ta đây.

- Ô, sao lại có một dòng suối nhỏ ở đây?

Lâm Văn Vinh nói nhẹ vào tai Tiên Nhi, âm giọng tỏ vẻ ngạc nhiên.

Tần Tiên Nhi ngẩng đầu nhìn xung quanh, đôi mắt xinh đẹp đã khóc tới sưng đỏ cả lên, vội vàng hỏi:

- Tướng công, chàng nói gì vậy, dòng suối nhỏ nào?

Lâm Văn Vinh cười cười vuốt nhẹ mũi nàng, chậm rãi lau khuôn mặt đầm đìa nước mắt kia:

- Nếu nàng lại khóc nữa thì đừng nói một dòng suối nhỏ, thậm chí là Trường Giang, Hoàng Hà cũng có đến vài dòng ấy chứ.

Khuôn mặt xinh đẹp của Tiên Nhi đỏ lên, hừ một tiếng, đột nhiên rời khỏi lồng ngực hắn, bĩu môi quay đầu, nhẹ hỏi:

- Người đến đây làm gì? Sao không đi tìm Thanh Tuyền của người?

Nha đầu này còn nhớ chuyện ngày trước?! Thật là khổ với trí nhớ của nàng a. Lâm Văn Vinh kéo tay nàng cười nói:

- Hôm nay ai ta cũng không nhớ, chỉ nhớ Tiên Nhi ngoan của ta. Tiên Nhi, mấy ngày không gặp nàng càng lúc càng xinh đẹp a, chà chà, xem ánh mắt trong suốt này, xem cái miệng nhỏ nhắn tươi hồng này, ta thấy chưa đến vài hôm nàng sẽ là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ, ta lại là lão công (chồng) của thiên hạ đệ nhất mỹ nữ

- Thiên hạ đệ nhất chồng a.

Tần Tiên Nhi vốn là cô gái thông minh lanh lợi, nếu là người khác nói những lời vỗ mông ngựa này, nàng ta đến nghe cũng không muốn nghe, nhưng đây lại không phải ai khác mà là lang quân do chính mình chọn

lựa, nghe được những lời hấn nói thì trong lòng mừng rỡ, mặt nóng lên, nhưng lại bướng bỉnh hừ một tiếng, không thèm liếc hấn một cái, cất giọng:

- Người nói nhiều lời dễ nghe để lừa ta, có phải là ở bên Thanh Tuyền đựng độ mới sang ta tìm vui? Ta là thiên hạ đệ nhất, vậy Tiểu Thanh Tuyền thứ mấy đây?

Cái hũ dấm chua này, đúng là có chút phong vị, Lâm Văn Vinh cười ha ha đáp:

- Đương nhiên nàng ấy cũng là đệ nhất - như nhau cả. Tiên nhi, mấy ngày không gặp khiến ta nhớ muốn điên lên được, đừng làm loạn lên nữa, nào, để lão công đo nàng xem là cao lên hay thấp đi, béo lên hay gầy bớt nào.

“A”, Tần Tiên Nhi kêu nhỏ, cùng lúc Lâm Văn Vinh ôm lấy nàng, quay một vòng tại chỗ. Tần Tiên Nhi vốn rất nhớ hấn, mấy bữa nay bất hòa, liễu mạng nhẩn nhin không đi tìm hấn. Hôm nay gặp được, trong lòng vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, liền ưm một tiếng ngã vào lòng hấn, mặc kệ hấn làm loạn.

Đặt thân thể mềm mại như không xương xuống, Lâm Văn Vinh tựa đầu lên mái tóc nàng hít một hơi dài, đoạn ngẩng đầu thở ra nói:

- Tiên Nhi của ta thân thể ngày càng thơm.Ồ cực cưng, mấy ngày không gặp, sao nàng có chỗ béo lên, lại có chỗ gầy đi?

- Thiếp đâu có béo?

Tần Tiên Nhi hừ một tiếng, nhú chiếc mũi nhỏ nhắn xinh đẹp, bĩu môi:

- Người ta ngày đêm nhớ chàng, chẳng dễ dàng mới gặp mặt được, chàng lại đem cái tên của nữ nhân mà thiếp ghét nhất ra gọi, thiếp còn có thể béo lên sao?

- Hiểu lầm, hiểu lầm, tuyệt đối là hiểu lầm rồi.

Lâm Văn Vinh bối rối cười ha ha một trận, mặt dày nói:

- Thôi thì như thế này, về sau khi ta gặp nàng ấy, lại kêu tên nàng, như vậy là huề nhau nhé.

- Chàng nghĩ thật hay làm sao, thiếp không muốn chàng gặp cô ta nữa.

Tần Tiên Nhi bĩu chiếc miệng xinh, lại hỏi:

- Chàng nói thiếp béo chỗ nào?

- Đương nhiên là béo rồi.

Lâm Văn Vinh cười hi hi, ánh mắt dừng ở bộ ngực đầy đặn, nuốt nước miếng một cái đáp:

- Là ở đây, lại to nữa, bé ngoan của ta trưởng thành càng ngày càng hoàn mỹ a.

Tần Tiên Nhi khẽ gất một tiếng, mặt ngọc đỏ lên, trong lòng ngượng ngùng rồi lại kiêu ngạo, cổ ưỡn ngực lên cho hấn xem trọn vẹn.

Lâm Văn Vinh ma trảo vươn đến, đang muốn so vẽ một chút, đã thấy Tần Tiên Nhi hai mắt đỏ bừng, đôi hàng lệ chậm rãi chảy xuống.

- Làm sao thế, Tiên Nhi?

Hấn vội vàng đưa tay qua, kéo bàn tay nhỏ bé của nàng nói:

- Gặp lão công không vui sao?

Tần Tiên Nhi nhìn hấn, bỗng nhiên ôm chặt lấy hấn, nước mắt lại trào ra:

- Tướng công, người có phải là đã quên thiếp rồi?

- Sao có thể như thế? Tiên Nhi, nàng không thể trách oan ta, ta có thể quên trời, quên đất, quên không khí nhưng cũng không thể quên bé ngoan Tiên Nhi của ta.

Lâm Văn Vinh dỗ ngọt, chỉ lên trời phát thệ.

-Nhưng chàng biết thiếp trong cung chờ chàng, sao chàng không đến tìm?

Tần Tiên Nhi thỏn thức nói:

- Thiếp biết chàng có Tiêu gia hai ả hồ ly mị tử lớn nhỏ làm bạn, tất nhiên là sớm đã quên thiếp rồi.

- Ôi, Tiên Nhi, nàng cũng biết, ta thân là nam nhi, có thể nào tùy tiện vào cung? Ta và hoàng đế cũng không thân quen, lão biết ta đến đeo đuổi nàng, lại không liệu mạng ngăn cản ta sao?! Mấy bữa nay ta ngày đêm nghĩ ngợi, sớm tối tìm mưu, rốt cục thừa dịp hôm nay hoàng đế triệu kiến, ta dựa vào công phu tính kế mới biết được tung tích nàng, vội vàng chạy đến.

Lâm Văn Vinh không chớp mắt nói, trong lòng mặc niệm một tiếng, cha vợ ơi, ủy khuất cho người rồi.

- Ông ta dám?!!

Tần Tiên Nhi tức giận hừ một tiếng:

- Ông ta đã đáp ứng thiếp, chỉ cần thiếp hồi cung, sẽ cho chàng...

Nàng chớp mắt một cái, vội nín thính không nói nữa.

- Cho ta, cho ta cái gì?

Lâm Văn Vinh cả kinh hỏi, lại nói:

- Tiên Nhi, có một chuyện ta vẫn muốn hỏi nàng.

- Thiếp biết, chàng muốn hỏi sao bỗng nhiên thiếp lại hồi cung đúng không?

Tần Tiên Nhi cẩn thận liếc hắt, nhẹ giọng đáp:

- Tướng công, chàng đừng tức giận, thiếp không phải cố ý dấu diếm chàng, lúc đó, sư phụ triệu thiếp về kinh, thiếp cũng không biết là có chuyện gì. Sư phụ nói với thiếp, chàng có tài như thế, nếu mai một trong dân gian thì rất đáng tiếc, muốn tìm cách giúp chàng nên mới bảo thiếp về cung xem sao. Một mặt giả vờ gần gũi thân thiết với ông ta để giúp chàng xuất đầu lộ diện, một mặt ám sát ông ta.

Ám sát? Lâm Văn Vinh hít vào một hơi khí lạnh, điều này mà An tử tử cũng nghĩ ra được, sai khuê nữ đi giết chính cha của mình. An Bích Như bảo Tiên Nhi vào cung giúp mình, kỳ thực cũng là muốn hoàng đế chú ý đến ta, theo đó ta có thể tiếp cận Ninh Vũ Tích. Con bà nó, An hồ ly này gạt ta làm bao nhiêu chuyện, cũng không hề báo cho ta, may mà nàng ta chạy nhanh chứ nếu không ta nhất định đem nàng ta đánh đến mông nát bét.

- Tiên Nhi, nàng ám sát hoàng đế thật sao? Chẳng lẽ hôm nay là do nàng làm?

Lâm đại nhân tròn tròn hai mắt, cẩn thận hỏi. An Bích Như gian trá xảo hoạt, chuyện gì cũng có thể. Bé ngoan, chuyện này không thể đem ra đùa được, ám sát hoàng đế truu di cửu tộc, hơn nữa đây lại là con gái ám sát cha, là đại nghịch trong đại nghịch a.

- Chàng đừng xen vào, trước tiên nghe thiếp nói đã.

Tần Tiên Nhi liếc nhẹ hắt, nũng nịu nói, ánh mắt ôn nhu trong suốt, quả thực mỹ lệ không tả nên lời.

-Được, được, nàng nói đi.

Lâm Văn Vinh kiềm chế tinh thần, nghe Tiên Nhi nói tiếp.

- Sư phụ khuyên thiếp mấy ngày, thiếp trong lòng nhớ tới chàng, lại muốn mau chóng báo thù cho mẫu thân, cuối cùng đồng ý với sư phụ. Sư phụ bảo mẫu thân thiếp được an táng trong rừng trúc phía sau núi Tướng Quốc Tự, ông ta hàng năm đều đến đây, thiếp bèn ở đây đợi. Chàng cũng biết thiếp và mẫu thân tướng mạo vô cùng giống nhau, ông ta vừa mới thấy thiếp liền nhận ra ngay, vô cùng mừng rỡ kinh ngạc, liền đưa thiếp hồi cung.

Tần Tiên Nhi đưa mắt nhìn xung quanh, tựa hồ như đang nhớ lại tình cảnh ngày ấy. Ông ta mà nàng nói đích thị là đương kim hoàng đế Đại Hoa, chỉ là quan hệ của hai cha con họ tựa hồ vẫn chưa khôi phục.

Lâm Văn Vinh nghe vậy âm thầm lắc đầu, An tử tử đã quá coi thường lão hoàng đế rồi, cô ta tưởng rằng lão hoàng đế chẳng biết đến sự tồn tại của Tiên Nhi, mà không hay rằng, lão hoàng đế sớm đã dựa vào dung mạo điều tra biết rõ thân thế của nàng ấy, còn phái người âm thầm bảo vệ. Nếu không phải sợ Thành Vương lợi dụng thân thế Tiên Nhi thì đã sớm đem Tiên Nhi hồi cung rồi.

- Vì thế nàng bảo ông ta đề bạt ta, đây chính là điều kiện để nàng hồi cung?

Lâm Văn Vinh cười khở hở, khó trách lão hoàng đế lại chuyển thái độ nhanh thế, thì ra là do quan hệ với Tiên Nhi. Bất quá, chủ ý của lão hoàng đế là muốn kéo nữ nhân trở về. Nhưng nếu chỉ là muốn trọng dụng ta thì không nhất thiết phải ban thưởng biển bài, lại ban thưởng phủ trách. Xem ra là do tác dụng tài học của Lâm Văn Vinh làm đại nhân ta. Hắn tự an ủi chính mình.

Tần Tiên Nhi thấy vẻ mặt buồn bực của hắn, đối với việc này rất dễ tâm, trong lòng kinh hoàng vội vàng nói:

- Tướng công, thiếp chỉ muốn giúp chàng, kỳ thật bản lĩnh của chàng so với lũ cầu quan tham ô phi pháp ấy hơn gấp ngàn vạn lần, phong vương thưởng tướng chỉ là chuyện sớm muộn thôi.

Sự tình đâu có đơn giản thế, càng phức tạp lên rồi, Lâm Văn Vinh bất đắc dĩ cười, vuốt mái tóc của Tiên Nhi, hỏi:

- Còn sau đó, sau đó nàng có đi ám sát ông ta không?

Tiên Nhi gật đầu ừ một tiếng, cúi mặt đáp:

- Thiếp sau khi hồi cung đều ngụ tại nơi mẫu thân ở xưa kia. Vốn muốn tìm cơ hội động thủ, hết thấy đều chuẩn bị rồi, chỉ là một hôm soạn lại di vật của mẫu thân, tình cờ phát hiện trong cuốn sách ngày xưa mẫu thân rất thích có một phong thư. Thì ra là mẫu thân người, mẫu thân người...

Tiên Nhi xoay mình nhìn căn nhà cũ, khóc không nói lên lời. Lâm Văn Vinh nhẹ hít một hơi, trong lòng tình tường, Tiên Nhi có thể tình cờ phát hiện bức thư kia như thế. Đích thị là do lão hoàng đế ra tay, vì muốn tránh bị kích phụ tử tương tàn mà tử tử an bài. Để cho Tiên Nhi tự mình phát hiện chân tướng, chính là bảo toàn thể diện cho Tiên Nhi, cũng lại phục hồi tình cảm cha con, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.

- Vậy bây giờ nàng còn hận cha nàng không?

Lâm Văn Vinh ôm Tiên Nhi vào lòng khẽ hỏi.

Tiên Nhi như một con mèo nhỏ cuộn trong lòng hắn, tay ôm bờ vai rộng của hắn thẫn thốc khóc nói:

- Hận, thiếp đương nhiên hận ông ta, vì ông ta muốn làm hoàng đế mới có người tới ám sát, nếu không bị ám sát, mẫu thân thiếp đâu có cam tâm tình nguyện chết vì ông ta? Thiếp sao đến nỗi chịu cảnh đập vùi ly tán, cả việc thọ tang mẫu thân cũng muộn đến bao nhiêu năm như vậy? Thiếp tất nhiên hận ông ấy, ông ấy không phải cha thiếp, thiếp hận ông ta!

Tần Tiên Nhi tinh thần kích động, ôm lấy hắn thất thanh khóc rống lên, đứt từng khúc ruột, khiến cho người khác nhìn không nổi, trong lòng chua xót.

Lâm Văn Vinh vỗ nhẹ bờ vai mềm mại, nhưng lại không biết nói gì cho tốt. Chuyện này đúng là hồ đồ không làm rõ được. Lão hoàng đế truy cầu ngôi báu, đây vốn không phải là việc sai, chỉ là ông ta trong lòng dù có ngàn vạn tâm cơ, đại khái cũng không thể nghĩ đến, đó lại là cái cớ để nữ nhân này hận mình, đúng là mọi chuyện khó liệu hết.

Tần Tiên Nhi khóc một trận, mới từ từ ghé vào lòng hắn nhẹ giọng hỏi:

- Tướng công, chỉ có vài người biết mẫu thân an táng tại chỗ này. Là ông ta nói cho chàng biết để tìm thiếp phải không?

- Chuyện này lát nữa sẽ kể cho nàng hay.

Lâm Văn Vinh vuốt ve mái tóc mềm mại, thở dài:

- Tiên Nhi, ta hỏi nàng, hoàng đế hàng năm đều đến sau núi Tướng Quốc tự, ông ấy tới làm gì? Trú lâu đó là ông ta dựng sao?

Tiên Nhi hừ một tiếng:

- Mẫu thân thiếp đã chết, cho dù ông ta đến đây một trăm năm, ngồi trong trúc lâu một trăm năm thì cũng có ích lợi gì? Có thể chuộc tội của ông ta sao?

Lâm Văn Vinh mỉm cười lắc đầu, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng:

- Nha đầu ngốc, nếu yêu là một tội nghiệt, vậy chẳng phải tội nghiệt của chúng ta là quá sâu rồi hay sao?

Tần Tiên Nhi sững sốt lắc đầu như không thể tin, hỏi lại:

- Tướng công, chàng nói gì? Chẳng lẽ ông ta đối với mẹ thiếp là có tình cảm? Năm xưa tại Giang Nam, ông ta chỉ coi mẹ thiếp như một món đồ chơi, thiếp không tin là ông ta hoài niệm mẫu thân thiếp.

- Con người không phải cây cỏ, có thể vô tình sao?

Lâm Văn Vinh khẽ thở dài, kéo bàn tay nhỏ bé, nói:

- Hoàng đế cũng là người, ông ấy cùng mẫu thân nàng sớm chiều gần gũi, lại sinh ra nàng, đây là tình cảm hôn nhân ruột thịt vĩnh viễn không thể dứt bỏ, nói ông ấy không hề có tình cảm với mẫu thân nàng, ta tuyệt đối không tin, chỉ có điều, ông ấy thân là vạn thánh chí tôn, tâm tư thâm trầm, không thể dễ dàng biểu lộ ra mặt, lại càng không thể biểu đạt tình cảm, đây cũng là một loại áp lực, đây là cái giá của việc làm hoàng đế.

Tần Tiên Nhi nghe như hiểu lại như không, dáng vẻ chăm chú, nét mặt thật sự rất chuyên tâm.

- Mẫu thân nàng vì ông ấy mà chết, nhưng đó không phải là ý nguyện của ông ta, chỉ bằng việc hơn mười năm qua ông ta tới đây tế điện, đủ cho thấy ông ta đối với mẫu thân nàng không hề giống như nàng nghĩ đùa giỡn gì, mà đó hoàn toàn là tình cảm sâu đậm. Ông ta là hoàng đế, nhưng cũng là một người chồng, một người cha. Nàng một đêm mất đi mẫu thân, cũng mất đi phụ thân, đổi lại một góc độ khác, ông ta chẳng phải cũng mất đi thê tử, mất đi một đứa con? Ông ta và nàng hai người đều có nỗi thương tâm giống nhau, chỉ có điều, nàng thì có thể khóc ra, nhưng ông ta thì cái gì cũng không thể nói. Tiên nhi a, chưa làm cha mẹ chưa hiểu lòng mẹ cha. Ông ấy làm hoàng đế có lẽ cũng có chỗ sai, nhưng là cha thì ông ta chưa làm gì sai cả.

Lâm Văn Vinh đau khổ thở ra một hơi, nhớ tới chính mình cũng không còn dịp gặp lại cha mẹ, trong lòng trào dâng bao chua xót.

- Tướng công, tướng công.

Cũng không biết đã trầm mặc bao lâu, Tiên Nhi đẩy nhẹ hần, ghé vào lỗ tai ôn nhu gọi lên. Lâm Văn Vinh lau nhẹ khoé mắt, cười nói:

- Chuyện gì, có phải ta nói không đúng chăng?

Tiên Nhi lắc đầu ngơ ngác nhìn hần, ánh mắt trong suốt tràn đầy nhu tình:

- Tướng công, chàng khóc?

- Không có, ta sao lại khóc? Chỉ là gió to quá thôi!

Lâm Văn Vinh cười ha ha, khuyên giải:

- Tiên Nhi, kỳ thật nghĩ lại mà nói, nàng có nghĩ tới vì sao mẫu thân nàng lại lưu lại thư khai đạo cho nàng chăng? Bà ấy hy vọng nàng không vì chuyện này mà trở mặt thành thù với cha nàng, nếu bà ấy còn trên đời, nhìn thấy quan hệ này giữa các người, bà ấy có vui không?

- Tướng công, chàng để thiếp nghĩ một chút, trong lòng thiếp loạn lên rồi.

Tần Tiên Nhi u uẩn nói:

- Chàng phải ôm chặt thiếp, không được nhúc nhích.

Lâm Văn Vinh hi hi cười:

- Ôm chặt, có thể, bất quá đã đến trước mộ của nhạc mẫu rồi, ta nên bái lạy vài lạy cho phải đạo a.

Tần Tiên Nhi đỏ mặt, trong lòng vừa ngượng ngùng vừa mừng rỡ, vội rời ngực hắn, Lâm Văn Vinh quỳ trước mộ Tần Như Tiên cung kính dập đầu, Tiên Nhi cũng quỳ rạp xuống đất theo hắn, lệ rơi lã chã khăn:

- Mẫu thân, Tiên Nhi cùng tướng công dập đầu trước người.

Một tiếng thở u uất nhẹ vang lên, một lão già mặc hoa phục vẻ mặt ốm yếu đứng ở xa, mắt nhìn không rời hai người đang quỳ rạp xuống, ánh mắt hiện lên một màn sương mù.

- Chủ tử, thời gian không còn sớm nữa, ngài cần phải trở về thôi.

Ngụy lão đầu đang dìu đỡ bên người ông ta nhẹ nhàng nói.

- Tần phi, Nghe Thường...

Lão hoàng đế hai môi chậm rãi nhích động, thanh âm thật nhỏ, ngay cả Ngụy lão đầu ngay sát bên cũng không nghe rõ lão đang nói gì.

- Chủ tử, có Lâm Tam khuyên bảo Nghe Thường công chúa, nên sẽ không có chuyện gì đâu, hay là ngài hãy sớm trở về nghỉ ngơi đi.

Ngụy lão đầu cung kính bẩm.

-Để trẫm đứng thêm lát nữa, bồi đáp Tần Phi, bồi đáp Nghe Thường...

Lão hoàng đế khe khẽ thở dài, nhìn xa xa thấy Nghe Thường công chúa đang hạnh phúc trong lòng Lâm Tam, ánh mắt tràn đầy yêu thương. Đứng một lát, lão đột nhiên mở miệng hỏi:

- Tiểu Ngụy tử, người nói xem, Lâm Tam thích nhất thứ gì?

- Thích?

Ngụy lão đầu sửng sốt, nếu nói về thứ tiểu tử kia thích thì vàng bạc, mỹ nữ, tựa hồ không thể bỏ gì, bộ dạng đều như muốn đem nhét hết vào trong túi.

- Nô tài không biết!

Lão cúi người đáp.

- Hắn thích nhất là tự do, thiên mã hành không (ngựa trời tung cánh).

Lão Hoàng đế mặt tràn ý cười nói:

- Vậy trẫm liền để cho hắn tự do, để hắn tự do phát huy. Phương Bắc rộng lớn như vậy, vừa có thảo nguyên vừa có sa mạc, đủ cho hắn náo loạn.

-Hoàng thượng, ngài là nói đến người Hồ? Ngài muốn cho hắn lãnh binh?

Lão Ngụy cả kinh hỏi.

Hai người trước mộ phần bái lạy xong, Tiên Nhi lòng tràn đầy vui mừng, lần trước bái lạy sư phụ, lần này lại bái lạy mẫu thân, chuyện mình và tướng công xem như đã hoàn mỹ rồi. Lâm Văn Vinh tìm một cái cốc, xới sửa lại tấm lăng của Tần Như Tiên, Tần Tiên Nhi tuy trên người mặc tang phục, nhưng theo bên tướng công, tâm tình thoải mái, nụ cười cũng nhiều hơn.

Xong việc này thì mặt trời cũng đã ngã về Tây, Lâm Văn Vinh nhớ tới chuyện mình nhờ Ninh Vũ Tích đi làm, chẳng biết là thế nào rồi, liệu nha đầu kia có chuẩn mất không.

Tiên Nhi thấy hắn tâm thần không yên mới kỳ quái hỏi:

- Tướng công, chàng làm sao vậy?

Lâm Văn Vinh thần sắc căng thẳng, giữ chặt tay nàng, bảo:

- Tiên Nhi, ta nói cho nàng một việc, nhưng nàng không được hoảng hốt.

Tần Tiên Nhi dạ một tiếng gật đầu:

- Tướng công nói đi, thiếp sẽ giữ bình tĩnh.

Lâm Văn Vinh nhìn thẳng khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của Tiên Nhi, nói:

- Sáng sớm nay hoàng đế bị hành thích.

Tiên Nhi nét mặt biến hóa liên tục, khi thì kinh ngạc, lúc lại phần nộ, đôi tay nhỏ bé cũng trở nên lạnh như băng. Nàng khẽ nhắm đôi mắt đẹp, hai hàng nước mắt chảy xuống:

- Tướng công, ông ta bị thương có nặng không?

Nhớ tới tình hình hôm nay tận mắt chứng kiến, hẳn đối với Tiên Nhi không dấu diếm, liền thành thật đáp:

- Theo ta thấy thì bị thương rất nặng, chỉ e...

Tần Tiên Nhi đứng dậy, lau khô nước mắt dịu dàng nói:

- Tướng công, chúng ta đi.

312. Chương 310 - Sắc Ma Tướng Công

Lâm Văn Vinh lấy làm kỳ quái hỏi.

Tần Tiên Nhi lắc đầu, dấu môi mấy lần mới nhỏ giọng:

- Đi xem cái kẻ kia đã chết thật chưa, nếu thực là đã chết thì thiếp sẽ bắn pháo hoa ăn mừng.

Lâm Văn Vinh cười thâm trong bụng, tính tình nha đầu này quả là bướng bỉnh, rõ ràng nàng quan tâm đến cha của mình nhưng lại không chịu nói rõ. Hắn lập tức cười hì hì, gật đầu đáp:

- Đúng vậy, đúng vậy. Đến lúc đó ta sẽ giúp nàng mua pháo hoa để bắn liên mấy ngày mấy đêm cũng được. Thế nào, có phải tướng công rất yêu thương nàng không?

Mặt Tần Tiên Nhi đỏ bừng, biết rằng không thể nào dối hắn nổi lòng mình, mắt nàng liếc nhìn hắn chan chứa tình cảm, tình ý thật ngọt ngào không nói nên lời. Nàng vốn là mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, diễm lệ vô song, hôm nay vì bái tể người mẹ đã mất nên trên người mặc áo tang, nhưng lại có một loại phong vị rất đặc biệt so với ngày thường, khiến Lâm đại nhân vừa nhìn thấy đã nổi tà tâm. Nếu không phải có chút cổ kỹ là đang ở trước lăng của nhạc mẫu, nói không chừng hắn đã nhanh chóng chiếm tiện nghi của nha đầu này rồi.

Lúc này trời đã tối, Tần Tiên Nhi có chuyện trong lòng, lo lắng xuống núi, Lâm Văn Vinh tự nhiên đi cùng nàng. Về tới thiện phòng của Tướng Quốc tự đã thấy thủ vệ xung quanh rút đi hết, cũng không thấy bóng dáng lão hoàng đế đâu, có lẽ đã lên đường hồi cung. Nhớ đến hồi này chứng kiến sức khỏe lão hoàng đế suy sụp, Lâm Văn Vinh nhịn không được than nhẹ một tiếng, may mắn hôm nay tới kịp thời, bằng không nếu Tiên Nhi chẳng được gặp mặt cha nàng một lần nữa thì thế gian này lại vương thêm một nỗi ăn năn.

Bất kể thừa nhận hay không, Tần Tiên Nhi bây giờ đã là công chúa Nghê Thường của Đại Hoa, thân phận cao quý vô cùng. Nàng lên núi bái tể vong mẫu, phượng giá (xe ngựa cho công chúa) vẫn ở nguyên dưới chân núi chờ đợi, vô số cung nữ và thái giám một mực chờ nàng, gặp công chúa xuống đến nơi, vội quỳ xuống hành lễ nghênh đón.

Tần Tiên Nhi thu lại nét cười trên mặt, tuy đang mặc áo tang nhưng vẫn trấn định thông dong, thái độ ung dung quý phái, nàng nhẹ đưa tay, bình thần nói:

- Tất cả đứng lên đi, ta có việc gấp phải về cung, các người hãy đi mau mau một chút.

- Dạ.

Mọi người vội vàng ứng tiếng, lặng lẽ đứng dậy, chuyển động phượng giá quay về hoàng cung.

- Công chúa đúng là công chúa mà, chẳng thể che dấu được. Tiên Nhi, nàng càng lúc càng có khí chất đó.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- So sánh với nàng, ta thật sự không phù hợp rồi.

- Lại nói hươu nói vượn.

Một ả cung nữ vén rèm xe ngựa lên. Tần Tiên Nhi không đợi thái giám đỡ tay, điểm chân nhẹ nhàng bước lên xe ngựa, bàn tay vuốt nhẹ rèm xe, quay đầu lại mỉm cười tựa hoa lê nở rộ bên đường.

Choáng, thật không thể tin được. Tiên Nhi làm công chúa thì càng lộ ra khí chất rạng ngời, không hề thua kém Ninh tiên tử hay An tỷ tỷ, thật sự cướp hết hồn vía của lão công ta mà. Lâm Văn Vinh ngẩn ngơ nhìn nàng, trong lòng Tần Tiên Nhi vui vẻ, ngượng ngùng nói:

- Tướng công, chàng còn chờ gì nữa, mau lên đây đi.

- Đi lên? Được, được, lập tức lên liền.

Lâm đại nhân lộ ra vẻ háo sắc, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Tần Tiên Nhi, nhảy rầm một bước lên xe ngựa, cả hai cùng ngã người vào tấm đệm mềm mại trong khoang xe.

Bên ngoài, mấy cung nữ nghe công chúa gọi người này là tướng công, trong lòng đều rất ngạc nhiên, sao chỉ mới không gặp chốc lát mà công chúa đã có phò mã này? Tuy nhiên những chuyện không nên hỏi thì tuyệt đối không nên nhiều chuyện, đây là yếu quyết để có thể tồn tại được trong cung, cung nữ bên xe vội đưa tay hạ rèm xuống, khoang xe ấm áp liền trở thành thế giới riêng của công chúa và phò mã.

Phượng giá này của công chúa so với xe bình thường hoàn toàn khác biệt, có tám ngựa kéo, khoang xe vô cùng rộng rãi, chừng vài mươi thước vuông. Trong khoang trải một tấm thảm lớn màu hồng trên sàn, bốn bề đều được nạm vàng dát bạc, tôn quý vô cùng. Trước chiếc giường nhỏ giăng đầy màn mỏng màu vàng, đặt một bình rượu và bốn chén nhỏ, nhìn qua cũng biết chính là đồ sứ thượng phẩm. Trên giường áo ngủ bằng gấm vàng được sắp xếp gọn gàng, tỏa ra hương thơm thoang thoảng, thể hiện thân phận sao sang phú quý vô ngần của chủ nhân. Tần Tiên Nhi tuy quả thực xuất thân công chúa, từ thuở nhỏ đã nhìn những thứ này quen mắt, nhưng sau này lại phải đơn độc nhiều năm, sớm chứng kiến thế gian hiểm ác, lòng người thay đổi, đã sớm không để ý những vật ngoại thân. Lâm đại nhân dù gì cũng là người thế tục, mắt thấy đầy xe vàng bạc ngọc quý không khỏi tặc lưỡi kinh hãi than thầm, xa xỉ quá, lão bà này của ta thật là sung sướng quá a.

Tần Tiên Nhi mỉm cười hỏi:

- Tướng công, chàng nhìn gì vậy? Mê mẩn rồi à?

Lâm Văn Vinh gật đầu đáp:

- Tiên Nhi, chiếc xe ngựa này thật là đáng tiền, nếu là trước kia thì ta nhất định sẽ đem bán nó rồi.

Tần Tiên Nhi cười khúc khích, nép vào ngực hân diện dàng nói:

- Tướng công cứ tùy tiện mà xử lý, chỉ cần chàng đừng bán thiếp đi là được.

Người nàng tỏa ra mùi hương nồng ấm, Lâm Văn Vinh ôm vào lòng liền có cảm giác thân hình nàng mềm mại như không xương, hân nhẹ nhàng vuốt ve, nức nở than:

- Sao có thể được chứ, ta yêu thương nàng còn không kịp. Tiểu Tiên Nhi cục cưng của ta, da tay của nàng thực sự láng mịn, cứ như là được rửa bằng sữa, hoàn toàn chẳng hề thua kém Đại Trường Kim kia."

- Đại Trường Kim là ai?

Tần Tiên Nhi nhẹ hỏi, bàn tay nhỏ bé của nàng nắm lấy lỗ tai của hân nhéo một cái.

- À, Đại Trường Kim à, là ta đọc trong sách có một cô gái có chút hiểu biết về y thuật và nghề nông, chỉ thế thôi a.

Lâm đại nhân con mắt đảo lia lịa, cười đáp.

- Có thực không đó?

Tần Tiên Nhi cười khanh khách, trong mắt hiện lên vẻ giảo hoạt:

- Nói vậy, Đại Trường Kim này không hề có quan hệ với tiểu cung nữ xinh đẹp đến từ Cao Ly kia phải không? Thực là hay, ngày mai thiếp sẽ cho gọi sứ đoàn Cao Ly, phát ra công văn ra lệnh cho bọn họ sớm trở về nước, cho có kẻ khỏi si tâm vọng tưởng với nàng ta.

Nha đầu này đang chỉ gà mắng chó, nhưng mà người có lòng si tâm vọng tưởng không phải là tướng công của nàng, tiểu vương tử Cao Ly kia nhiều lần muốn dâng Đại Trường Kim cho ta đều bị ta cự tuyệt. Ta thật không phải tầm thường, ý chí rất kiên định đó. Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, chậm rãi vuốt ve bờ eo thanh mảnh của nàng, lộ ra vẻ mặt cực kỳ dâm dăng:

- Ta đối với người khác chẳng có vọng tưởng gì, nhưng đối với tiểu công chúa đáng yêu này thì quả thực có vọng tưởng đó. Tiểu Tiên Nhi, tối nay nàng hãy theo ta đi thôi.

Tần Tiên Nhi nghe được những lời này, mặt mày đỏ bừng như có lửa, toàn thân bủn rủn, a lên một tiếng nhào vào trong lòng hắn, khẽ nói:

- Tướng công, đợi sự phụ trở về, chuyện gì Tiên Nhi cũng theo ý chàng hết.

Sự phụ? Nhắc đến An tử tử, bao nhiêu lửa dục trong lòng Lâm đại nhân lập tức tan thành mây khói, khoe miệng hiện lên một tia cười khổ:

- Sự phụ của nàng đã đến tìm nàng sao?

- Vâng.

Tiên Nhi gật đầu đáp:

- Sự phụ nói người phải về xem qua Miêu trại, còn bảo chờ người trở lại sẽ nghĩ biện pháp giải Tình cổ cho thiếp, để thiếp cùng tướng công chính thức trở thành vợ chồng.

An tử tử chưa về sao? Đợi nàng trở lại. Phải đợi đến năm khỉ tháng ngựa nào bây giờ. Lâm Văn Vinh khẽ sát khuôn mặt nàng thì thầm:

- Sự phụ của nàng trước lúc ra đi có nhắc đến chuyện gì hay không? Tỷ như... nhắc đến ta...

Tiên Nhi lấy làm kỳ lạ liếc hắn:

- Nhắc tới chàng làm gì? A, thiếp biết rồi, chắc chàng vừa làm chuyện xấu xa gì bị sự phụ trừng trị, cho nên mới sợ gặp người như vậy. Ha ha, sau này tướng công mà khi dễ thiếp, thiếp sẽ bẩm báo với sự phụ, để xem chàng còn dám hay không.

Một lời Tiên Nhi nói tuy không hoàn toàn chính xác nhưng cũng không sai sự thật là mấy, tuy nhiên nàng nếu biết được An tử tử cùng tướng công của nàng lúc đó đã xảy ra chuyện kỳ quái gì, chẳng hiểu có làm rối loạn mọi sự lên hết không, chẳng biết lúc đó nàng sẽ phản ứng như thế nào nhỉ? Lâm Văn Vinh có chút không cam lòng, hỏi lại:

- Sự phụ nàng thật sự không lưu lại chút gì sao? Tỷ như phong thư, thư thêu tay hay huyết thư gì chẳng hạn?

Tiên Nhi duyên dáng cười khanh khách, dí vào trán hắn một cái, thở thê:

- Tướng công, chàng sao lại hồ đồ như vậy, chàng chẳng phải không biết tính cách của sự phụ, người muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, không thể níu kéo được. Người lưu lại nơi này để làm gì chứ, chẳng lẽ muốn chờ tình lang sao? Đừng nói đến chuyện người có tình lang hay không, chỉ thấy người quốc sắc thiên hương, nhan sắc thiên hạ vô song, sao có thể tìm được nam tử nào có thể xứng được với người trên đời này kia chứ? Những kẻ đầy đều chỉ là si tâm vọng tưởng mà thôi.

An tử tử đi không lưu luyến đúng là nhất quyết tuyệt tình, tựa như xóa đi tất cả bụi trần, đến không thấy hình, đi không thấy bóng, tuyệt chẳng lưu lại chút dấu vết nào, kiểu này đúng là tính cách của nàng. Lâm Văn Vinh lòng vô cùng thất vọng, giữ chặt bàn tay nhỏ nhắn của Tiên Nhi, cười nói:

- Nàng vừa bảo sự phụ nàng là thế gian vô song như vậy, chẳng lẽ trên đời này thực sự không có một nam nhân nào có thể xứng được với người sao? Nàng nhìn xem, tướng công của nàng vẻ ngoài cao lớn tuấn tú, tiêu sái lỗi lạc, quả thật thừa sức sánh đôi với sự phụ nàng.

Tiên Nhi nghe vậy liền chồm chồm nở nụ cười duyên:

- Tướng công, cho dù chàng có tốt đẹp đến mấy cũng đã là tướng công của Tiên Nhi, sao có thể cùng sư phụ sánh đôi chứ.

Nàng chớp mắt mấy cái, chợt kinh ngạc nói:

- A, không phải chàng sinh lòng tơ tưởng sư phụ thiếp đây chứ, thiếp đánh...

- Không có, không có, tuyệt đối không có.

Thấy tay của Tiên Nhi đã nắm lại thành quyền, Lâm Văn Vinh vội vàng cười nói:

- Tiên Nhi, người nhất thiết phải tin tưởng tướng công của nàng, nàng xem bộ dạng ta chính khí đường đường, vừa nhìn đã biết là người chính trực, thành thật rồi, sao có thể nghĩ đến những chuyện bừa bãi vậy chứ? A, nhưng nếu người khác suy nghĩ bậy bạ thì ta cũng không quản a.

Tần Tiên Nhi cố nhịn cười, dẫu môi:

- Nếu trên đời này ai cũng là người “thành thật” như chàng thì đúng là tận thế rồi. Người khác làm sao có thể suy nghĩ bậy bạ chứ, ta xem ra chỉ có chàng thích nghĩ ngợi lung tung thôi. Hừ, chàng có bộ dạng của sắc ma, sắc lang, sắc cuồng, nếu thực sự chàng dám có ý mơ tưởng đến sư phụ, thiếp sẽ báo với sư phụ để người thu thập chàng.

Lâm Văn Vinh nghe vậy, sững sốt một chút rồi ha hả cười to, ôm lấy bờ eo Tiên Nhi, mạnh mẽ hôn lên đôi môi đỏ tươi như cánh anh đào của nàng, lại thêm thuồng liếm lên đầu lưỡi, mặt mày hơn hớn nói:

- Được, được, nàng cứ mách An tỷ tỷ để người đến thu thập ta đi. Ai, mấy ngày này không bị người thu thập, ta quả thực có chút ngứa ngáy rồi đây.

Tần Tiên Nhi liếc hẩn một cái, than thầm tướng công của nàng thật giống một tên vô lại, thật không còn biện pháp nào đối với hắn, nhưng nàng lại thích được ở cùng một nơi với tướng công, thích loại cảm giác vừa tự do thoải mái vừa luôn bất ngờ vui thích.

- Được rồi, Tiên Nhi, nàng nói An tỷ tỷ về Miêu trại, vậy Miêu trại ở chỗ nào vậy?

Lâm Văn Vinh ấp ủ chuyện này trong lòng lâu lắm, rốt cục đã có cơ hội mở miệng hỏi.

Tiên Nhi nhìn hẩn cảnh giác, dẫu đôi môi xinh đẹp lên:

- Thiếp không nói cho chàng biết, cứ để chàng suy nghĩ lung tung đi.

Nha đầu này thật là biết chuyện a, Lâm Văn Vinh cười hăng hắc, ôm lấy nàng kéo sát vào ngực mình, hai tay phủ lên bộ ngực đầy đặn của nàng, cảm nhận một cảm giác vừa mềm mại vừa cương cứng, làm cho hắn dồn dập động lòng, nhịn không được bắt đầu chậm rãi xoa nhẹ lên hai núm đỏ tươi kia.

Cả người Tiên Nhi run rẩy, thanh âm nghẹn ngào, cố hừ một tiếng nói:

- Sắc ma, tướng công, không nên, a...

-Lâm Văn Vinh ngậm nhẹ vành tai, lại thổi vào lỗ tai nàng một hơi, khê khàng lựa lời:

- Ài, An tỷ tỷ thật đáng thương, một mình cô đơn phiêu bạt bên ngoài, bao nhiêu năm rồi mới có thể quay lại thăm quê nhà. Tiên Nhi, nàng sao lại không cùng người trở về vậy?

Tiên Nhi toàn thân mềm nhũn, trên mặt vừa đỏ vừa nóng như hơi lửa, miệng nhỏ khê hé để lộ hai hàm răng trắng tinh, ngay ngắn, dưới sự tác quái của hắn sớm đã mất đi sự cảnh giác trong lòng, hừ hừ rên nhẹ vài tiếng, hơi thở thơm như hoa lan:

- Thiếp, thiếp cũng đã nói với sư phụ muốn cùng đi, nhưng Tứ Xuyên quá xa xôi, đi lại không tiện, sư phụ kiên quyết không đồng ý, á, sắc ma tướng công, chàng đúng là kẻ bại hoại, đáng ghét mà...

Thì ra là ở Tứ Xuyên à, Lâm Văn Vinh cười hăng hắc, cắn nhẹ lên bộ ngực sữa trắng nõn của Tiên Nhi, đôi mắt Tần Tiên Nhi lộ vẻ mê ly, hơi thở gấp gấp ôm chặt lấy hắn, nhẹ giọng:

- Tướng công, sư phụ bảo người đã tìm được phương pháp giải Tình cổ rồi. Chỉ cần người trở lại, chúng ta liền có thể trở thành vợ chồng. Đến lúc đó, nếu chàng thích nha đầu Từ Trường Kim kia, thiếp có thể yêu cầu Cao Ly để nàng ta ở lại đây cho chàng làm tỳ thiếp, để nàng cùng hầu hạ gối chăn với chúng ta, cho chàng nếm thử nét phong tình của nước khác, sư phụ dạy cho thiếp thật là nhiều chuyện kỳ quái... Thôi, không nói nữa, xấu hổ chết đi được...

Tần Tiên Nhi vội lấy hai tay che má, không cho hắn thấy sắc mặt của mình.

Đây cũng là lần đầu có người cùng hắn nói đến những kỹ xảo trong chuyện ái ân, mà lại chính là công chúa lão bà thân cận của mình nữa chứ, ài, có một vị sư phụ phong tao thật là tốt a. Lâm Văn Vinh đã sớm ngứa ngáy khó chịu, vội nắm bàn tay nhỏ bé của nàng nói:

- A, đúng là có chút kỳ lạ, chuyện kỳ quái gì thế, An tử tử đã tự mình dạy nàng sao? Nàng đã biết chưa? “Lão hán thôi xa” (Lão hán đẩy xe), “Đảo kiều chá chúc” (Đảo nền nhỏ dầu), “Cách ngạn thủ hỏa” (Cách bờ đốt lửa), “Độc long tham thiết” (Lưỡi rồng khám phá) ... Tiên Nhi, nàng không nên nhìn ta như vậy, ta thực sự là người thuần khiết. Những thứ ta vừa nói đó đều là chiêu thức võ công, vừa nhìn nàng là biết nàng nghĩ đến chuyện khác rồi, rõ thật là!

Nghe hắn nói đến những kỹ xảo này, Tần Tiên Nhi liền thẹn thùng vô hạn chẳng dám ngược mắt nhìn hắn:

- Đáng ghét! Thiếp đã biết tướng công là một đại sắc ma mà. Sư phụ nói muốn giữ được trái tim của chàng thì phải chiều cổ chàng thật tốt, cho chàng biết thế nào mới là phụ nữ chân chính. Lại nói để chàng nếm được sự sung sướng khi ở bên thiếp thì sẽ càng ngày càng lưu luyến, sẽ không còn tơ tưởng đến nữ nhân khác nữa. Người ta đã vì chàng mới đi học những chuyện xấu hổ thế này, vậy mà chàng lại đi giễu cợt người ta, hừ...

Hay a! Lâm Văn Vinh nghe được côi lòng nở rộ, An tử tử dạy thật là hay, thế nào là phụ nữ chân chính? Xuống giường vào bếp, ra sảnh tiếp khách, lên giường phóng đàng! Quả nhiên không hổ là Miêu nữ dám yêu dám hận, chuyện như thế này mà cũng dám dạy, thật là một quả ổi hiếm mà.

- Ta sao lại giễu cợt nàng được?

Lâm Văn Vinh cười hăng hắc:

- Ngược lại, ta mừng rỡ còn không kịp ấy chứ. Đạo lý vợ chồng cũng chính là phải dựa theo đạo lớn của loài người, vốn là nên mở lòng nói chuyện trao đổi, vậy mới có thể khiến cho quan hệ vợ chồng và tình cảm càng thêm hài hòa đó. An tử tử thật quá ích kỷ rồi, đạo lý hay như vậy sao chỉ dạy cho nàng mà chẳng dạy cho ta chứ? Không được, lần sau có gặp mặt tử ấy nhất định phải theo lãnh giáo mới được, “Lão thụ bàn căn” (cây to rễ lớn) một chiêu này rất khó khăn, ta vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ, lần sau nhất định cùng tử ấy thảo luận một phen.

- Chỉ thích nói hươu nói vượn.

Tần Tiên Nhi rút cuộc cố nén thẹn thùng, nhòai người trên ngực hắn, bảo:

- Sư phụ còn nói, nếu chàng có thích nữ tử khác, thiếp cũng không cần sợ, chỉ cần đưa các nàng ấy vào trong phòng, để cho các nàng ấy thấy xem thiếp hầu hạ tướng công như thế nào, để cho các nàng ấy muốn học cũng không học được, khiến các nàng ấy phải tức chết! Tiểu nữ Đại Trường Kim kia, người khác thấy nàng thật là nghiêm trang, nhưng sư phụ đã xem qua tướng mạo của nàng ta, cứ theo sách mà nói, loại nữ tử này bề ngoài thuần khiết nhưng bên trong lại là dạng người gợi tình, một khi tướng công phá thân của nàng ta, dù có vẻ thẹn thùng nhưng khi ở trên giường sẽ nhiệt tình hầu hạ lắm, vạn phần ngهنهن đó, loại này gọi là gợi tình ẩn giấu, tướng công, chàng thích không? Thiếp nhất định sẽ giữ nàng ta lại.

Loại đề tài này thật là biến thái..., nhưng mà ta thích như vậy! Những chuyện thế này, Tiên Nhi chắc chắn là không biết được, ngoại trừ vị An tử tử phóng đàng đáng yêu kia ra, còn ai có thể nói ra những lời chần động, choáng váng như vậy? Xem ra sau này Tiên Nhi có thể làm sư phụ của Xảo Xảo và Thanh Tuyền rồi, dạy bọn họ làm thế nào để hầu hạ tướng công ta cho tốt, trước tiên phải dạy dỗ đã, sau đó mới có thể hành sự được, hắc hắc...

Hắn cười dâm đàng hai tiếng, ôm lấy Tiểu Tiên Nhi đang thẹn thùng, trong lòng lại nghĩ đến sau này đem những kiến thức phong phú của mình cùng An tử tử nói chuyện về đề tài hạ lưu này, không biết lúc đó tình

cảnh sẽ như thế nào? Chỉ nghĩ thôi mà nước dãi đã chảy đầy khóe cả miệng.

Xe ngựa lăn bánh thẳng về hoàng cung, có Nghê Thường công chúa hộ giá một bên, Lâm đại nhân chẳng cần lo lắng kẻ nào ngăn cản xe tiến cung. Trốn trong gian phòng trên xe, cùng Tiên Nhi nói chuyện phòng the, lại nghe những chiêu thức mà An tỷ tỷ dạy nàng, xem ra chính là khoảnh khắc cuộc sống tiêu điều như thần tiên a. Dù đến nơi rồi nhưng Lâm đại nhân vẫn không nỡ xuống xe, đứng là trong xe một khắc đáng giá ngàn vàng.

Nơi xe dừng lại chỉ cách Càn Thanh cung của lão hoàng đế có vài bước, cung nữ, thái giám thấy Nghê Thường công chúa tiến tới vội quỳ xuống nghênh đón.

Tần Tiên Nhi đi được một chút rồi trù trù đứng lại, vẻ mặt có vài phần do dự, bước chân bất tri bất giác từ từ chậm lại.

-Sao vậy, Tiên Nhi?

Lâm Văn Vinh kéo nhẹ tay nàng hỏi.

- Tướng công, thiếp, thiếp sợ...

Tần Tiên Nhi cụp mắt nhìn xuống, lo lắng đáp.

- Sợ gì chứ? Ông ấy đâu phải người ngoài, ông ấy là thân nhân của nàng, ông ấy cùng nàng có máu mủ tình thâm, vĩnh viễn không thể dứt bỏ được.

Lâm Văn Vinh vừa an ủi, vừa nắm chặt tay nàng:

- Nếu vẫn chưa yên tâm thì tướng công cùng vào đó với nàng nhé?

Tần Tiên Nhi cười ngọt ngào nắm lấy tay hắn, trong lòng tràn ngập một cảm giác yên ổn khôn xiết, bước đi cũng kiên quyết lên rất nhiều. Vừa bước đến cửa cung Càn Thanh đã gặp Cao Bình từ bên trong đang đi ra, nhìn thấy Tần Tiên Nhi đến, nhất thời lão cũng sững sờ đứng ngẩn ra đó.

-Cao công công làm sao vậy? Không nhận ra Nghê Thường công chúa hay sao?

Lâm Văn Vinh mỉm cười nói.

Cao Bình môi run run, kích động quỳ xuống nói:

- Lão nô Cao Bình xin bái kiến công chúa, chúc công chúa thiên tuế. Xin công chúa chờ một chút, lão nô lập tức vào bẩm báo hoàng thượng.

Lão ta kinh ngạc đến nỗi không kịp cả hành lễ, lắp bắp vài lời rồi đang quỳ dưới đất bỗng đứng bật lên, cũng bất chấp lễ số bình thường, đi được vài bước đã lớn tiếng kêu lên:

- Hoàng, hoàng, hoàng thượng, công chúa đến! Hoàng thượng, công chúa đến!

Tần Tiên Nhi nắm chặt tay tướng công, xiết chặt đến mức Lâm Văn Vinh phát đau. Lâm Văn Vinh lắc đầu cười, âu yếm vỗ nhẹ vào vai nàng:

- Bé ngốc, chúng ta vào thôi.

Tiên Nhi do dự một chút, rồi ừ nhẹ một tiếng, nép vào bên người hắn. Hai người cùng tiến vào trong Càn Thanh cung, vừa đi được vài bước chỉ thấy cung nữ và thái giám tất cả đều quỳ trên mặt đất không dám ngẩng đầu lên, nhìn tới phía trước đã thấy Cao Bình đang dìu Đại Hoa hoàng đế yếu nhược chậm rãi hướng về cửa cung.

- Tham kiến hoàng thượng.

Mọi người cùng cao giọng hô lên.

Lão hoàng đế tựa không nghe thấy lời nói của mọi người, ánh mắt chăm chăm nhìn vào Tiên Nhi, trong mắt hiện lên vẻ mừng vui nồng nhiệt, hòa ái nói:

- Nghê Thường, Nghê Thường, thực là con sao?

- Tên của tôi không phải là Nghê Thường, tên tôi là Tần Tiên Nhi, tên này do chính mẫu thân của tôi đặt cho tôi.

Tiên Nhi lạnh lùng đáp.

- Được, được, Tiên Nhi, tên này do chính mẫu thân con đặt, vậy thì cứ gọi con là Tiên Nhi đi. Bất kể con là Nghê Thường hay là Tiên Nhi đi chẳng nữa, thì con vẫn là đứa con gái mà trẫm yêu thương nhất.

Lão hoàng đế cười hiền hậu nhưng lại dẫn đến một trận ho khan, Cao Bình vội vàng vỗ nhẹ vào lưng hoàng đế một lúc, sắc mặt tái nhợt của hoàng đế mới có chuyển biến tốt lên một chút, ra lệnh cho Cao Bình:

- Không cần lo lắng làm gì, còn không mau mang ghế cho công chúa và Lâm đại nhân ngồi.

Cao Bình vội ứng tiếng bước ra, Tần Tiên Nhi vẫn nắm lấy tay Lâm Văn Vinh, trong lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi, do dự một hồi lâu, rốt cuộc cắn răng mở miệng, thanh âm lí nhí như tiếng muỗi kêu:

- Ông, ông thế nào rồi?

Lão hoàng đế thân thể vốn đã suy yếu đến mức gần như không chịu nổi, duy chỉ với những lời này lại nghe được rất rõ ràng rành mạch, cơ thịt trên mặt rung lên mấy lượt, trong mắt đã ngân ngấn nước:

- Tiên Nhi, con không cần lo lắng, thân thể phụ hoàng rất khỏe mạnh, con có thể đến thăm ta một lần, phụ hoàng đã rất mãn nguyện rồi. Trẫm cuối cùng cũng tìm được con gái của mình.

Tần Tiên Nhi lắc đầu, quật cường nói:

- Tôi không phải đến thăm ông, tôi chỉ vào cung để thu hồi lại những đồ vật của mẫu thân, đi ngang qua đây nên tiện thể...

-Tiện thể ghé chỗ phụ hoàng, trẫm hiểu rồi, trẫm hiểu rồi!

Lão hoàng đế trên mặt hiện lên một nụ cười chân thành, liếc mắt nhìn Lâm Văn Vinh, gật đầu tán dương.

Cao Bình sớm đã lấy ra mấy chiếc ghế bọc gấm, thỉnh mọi người ngồi xuống. Tiên Nhi liếc mắt nhìn hoàng đế mặt mày tái nhợt không một chút máu, trẫm mặc một hồi lâu, rốt cuộc mở miệng:

- Ông, ông đưa tay ra đây.

Hoàng đế nghi hoặc khó hiểu, Lâm Văn Vinh cười nói:

- Lão gia tử, Tiên Nhi là muốn bắt mạch cho người.

Lão hoàng đế chợt hiểu ra, thân thể khẽ run lên, chậm rãi đưa tay ra, cười nói:

- Trẫm thực đã quên mất, Tiên Nhi đi theo An tiên tử, học được bí kỹ Kỳ Hoàng thuật, có thể so với diệu thủ hồi xuân, phụ hoàng thực sự rất vui mừng.

Tiên Nhi chẳng nói tiếng nào, đưa ngón tay nhỏ chậm rãi đặt lên trên cổ tay Hoàng đế, bắt mạch một lát, vẻ mặt liền biến đổi, cả kinh thốt:

- Sao có thể như vậy?

Lão hoàng đế ý tứ sâu sắc liếc mắt nhìn nàng, mỉm cười nói:

- Con gái ngoan, phụ hoàng thân thể mạnh khỏe, con không cần lo lắng. Bây giờ nguyện vọng lớn nhất của ta là được nghe con gọi một tiếng “phụ hoàng”...

Mắt Tần Tiên Nhi bắt đầu đỏ lên, ngón tay cào xước cả cổ tay Lâm Văn Vinh, môi khẽ mấp máy, nhưng một chữ cũng nói không nên lời. Lâm Văn Vinh thở dài, nhẹ giọng ngâm:

Thụ dục tĩn, nhi phong bất chỉ

Tử dục dưỡng, nhi thân bất tại...

Cây muốn lặng, mà gió chẳng gạt ô

- Ông, ông đưa ta Ê ế n n8ấV Lá . g gộpộ g t kinhm ã . n8 nhỏ ối ta t

Trong cơn thịnh nộ, hấn tiếng sau lớn hơn tiếng trước, hung ác đá vào người hai tên tiểu thái giám còn nằm trên đất, xuống tay hoàn toàn không để lại đường sống. Nghe hai tên thái giám gào khóc thê thảm, bọn thị vệ chỉ dám nhìn nhau không dám lên tiếng. Hoàng cung nội viện chính là nhà của hoàng đế, một người ở bên ngoài vào, lại dám ở trong cung đánh đập nội quan, đây quả thực là làm chuyện xem thường hoàng đế, lại thấy bộ dạng Cao công công văng vẳng dạ dạ không dám mở miệng, càng không thể tưởng tượng nổi.

Lâm Văn Vinh hung hăng đá xong mấy đá mới ngừng lại được, hừ giọng nói:

- Ta từ trước tới giờ không muốn mượn quyền thế để coi thường người khác, nhưng nếu ai dám động vào cái vẩy ngược của ta (ý nói chuyện nhạy cảm), lão tử sẽ có thủ đoạn đối phó! Cao công công, ông xem nên đối phó với bọn chúng ra làm sao?

Cao Bình khẽ gật đầu, cất giọng the thé:

- Người đầu, kéo hai tên cầu nô tài dám xúc phạm đến Lâm phu nhân này xuống dưới, cắt đứt đầu lưỡi, lại đánh cho 100 đòn thật mạnh. Lâm đại nhân ngài thấy như vậy đã được chưa?

Trong mắt Lâm Văn Vinh chỉ có hình dáng xinh đẹp của Thanh Tuyền trên bức họa, gật đầu không nói gì. Hai tiểu thái giám nọ sợ hãi kêu lên thất thanh:

- Đại nhân tha mạng, đại nhân tha mạng, nơi này là cấm địa, nô tài chỉ là làm đúng nhiệm vụ...

Cao Bình khoát tay áo, bọn thị vệ liền lùi hai tiểu thái giám xuống dưới. Lâm Văn Vinh trầm ngâm một lúc lâu mới mở miệng hỏi:

- Cao công công, ông có biết nữ tử trong bức họa này không?

Cao Bình lại gần bức họa xem xét một hồi, đánh giá cẩn thận một phen, một lúc sau mới lắc đầu:

- Nô tài không nhận ra nữ tử này.

Không nhận ra? Lâm Văn Vinh hoài nghi liếc nhìn Cao công công, theo tình hình hôm nay mà nói thì mình đã có địa vị trước mặt hoàng đế, lại có quan hệ với hoàng đế, Cao công công này tuyệt đối không dám nói dối trước mặt mình, chẳng lẽ quả thực lão ta không nhận ra Thanh Tuyền? Chuyện này sao có thể? Bức họa này do Thanh Tuyền vẽ ra, lại được treo ở trong cung, lão ta đi theo bên hoàng đế nhiều năm, lẽ nào lại không nhận ra được?

- Nơi này sao lại bị coi là cấm địa vậy?

Lâm Văn Vinh chuyển đề tài vòng vo hỏi.

- Chuyện này tôi cũng không rõ, từ mấy chục năm trước tôi bắt đầu hầu hạ hoàng thượng thì chỗ này đã bị coi là cấm địa rồi, vốn không có người ở.

Cao công công cung kính đáp:

- Ngoại trừ hoàng thượng ra, trước giờ không có người qua lại nơi này, họa quyền trong tay ngài, tôi cũng chưa từng thấy qua.

Ngoại trừ hoàng đế, trước giờ không có người qua lại? Vậy bức họa do Thanh Tuyền chính tay vẽ ra này, nói về thời gian sẽ không được vẽ quá nửa năm, sao lại được đem đến treo ở đây? Hấn suy tư hồi lâu vẫn không tìm ra nguyên nhân, xem ra chỉ đi tìm lão hoàng đế mới có đáp án được, không lẽ lại giống như mẫu thân của Tiên Nhi, một món nợ oan nghiệt nữa sao?

Nghĩ đến việc có tung tích của Thanh Tuyền, hấn nắm chặt họa quyền nọ, trong lòng vô cùng phần chấn, vội vàng nhắm hướng cung Cần Thanh đi đến, miệng hỏi Cao Bình:

Lão nhân gia, à không, hoàng thượng, hoàng thượng giờ đã đi ngủ chưa?

- Hoàng thượng mới vừa an giấc. Là lão nô nghe được động tĩnh bên ngoài, sợ làm kinh động đến giấc ngủ của chủ tử, nên mới đến xem, vừa đúng lúc chứng kiến hai tên thỏ con muốn chết mạo phạm đến đại nhân ngài.

Cao Bình vội nói.

An giấc rồi? An giấc rồi cũng phải dậy, hôm nay ta mới vì lão làm được một chuyện tốt đẹp như thế, lão cũng phải giải thích cho ta được rõ ràng về chuyện của Thanh Tuyền chứ, bằng không ta sẽ làm náo loạn lão đến mức gà bay chó nhảy.

Trong lòng mang ý nghĩ này, đang muốn nói chuyện, lại nghe phía trước truyền đến một tiếng gọi nhẹ dịu dàng:

- Tướng công, sao chàng còn chưa ngủ vậy?

Tần Tiên Nhi từ cung Càn Thanh chậm rãi bước ra, hai hốc mắt đã sưng đỏ, trên mặt còn dấu nước mắt chưa khô, đáng vẻ rất đau đớn đáng thương.

- Nô tài khấu kiến công chúa.

Cao Bình vội quỳ xuống hành lễ.

Tần Tiên Nhi bình thản khoát tay, bước đến bên người Lâm Văn Vinh, nhìn lướt qua họa quyền trên tay hắn, trong mắt hiện lên một tia sáng kỳ lạ, nhãn mũi khinh thị, khe khẽ hừ một tiếng:

- Thiếp đang tự hỏi vì sao chàng nửa đêm còn không đi ngủ, thì ra là trong lòng nhớ đến hồ ly tinh, ngay cả bức tranh của ả cũng không nỡ bỏ lại.

Lâm Văn Vinh mỉm cười, không trả lời mà hỏi lại:

- Nàng cùng lão gia nói chuyện ổn chứ? Sẽ không làm một cuộc chia tay náo loạn nữa chứ?

Tần Tiên Nhi gật đầu vâng một tiếng, dịu dàng ôm lấy bờ vai của hắn, nhưng lại thuận tay giật lấy họa quyền trên tay hắn:

- Tướng công, chàng yên tâm đi, ta cùng phụ hoàng sẽ không chia ly nữa đâu. Ta hiểu lắm lão nhân gia người nhiều năm như vậy, sau này nhất định sẽ ngoan ngoãn hiếu thuận với người, cũng không để cho người phải cô đơn nữa. Bức tranh này ta sẽ giữ cho chàng, sau này chàng sẽ có cơ hội nhìn ngắm.

Lâm Văn Vinh trầm buồn cười, cái hũ giấm chua này, nói chuyện về phụ hoàng nhưng vẫn không quên Thanh Tuyền. Hắn không đáp trả Tiên Nhi nữa mà quay đầu sang Cao Bình, bảo:

- Cao công công, ông đi chuyển lời với hoàng thượng một tiếng, nói là ta muốn gặp người bây giờ.

Chú giải:

* Bài thơ Đề Lâm An Để - Tác giả: Lâm Thăng , tự Mộng Bình , người Bình Dương (nay thuộc tỉnh Chiết Giang, Trung Quốc), không rõ năm sinh năm mất, ước sinh vào triều Hiếu Tông (1163-1189) đời Tống. Chỉ để lại một bài thơ “Đề Lâm An để”.

Lâm An là kinh thành thời Nam Tống. Câu “Trực bả Hàng Châu tác Biện Châu” ý nói người Nam Tống vui vẻ hưởng lạc ở Lâm An [Hàng Châu] không nghĩ gì đến việc khôi phục miền bắc, nơi có kinh đô Khai Phong [Biện Châu] nữa.

315. Chương 313 - Không Ổn

- Chuyện này...

Cao Bình lộ vẻ khó xử nói:

- Công chúa cũng biết, hoàng thượng người giờ đã yên giấc rồi.

Đã gặp qua vô số quan viên, tính ra chỉ có Lâm đại nhân này là “trâu bò” nhất, người khác đều là chờ đến lúc hoàng đế cơm no rượu say xong xuôi rồi mới dám xin triệu kiến, chỉ mỗi Lâm đại nhân là muốn lôi hoàng đế từ trên giường dậy tiếp mình.

- Yên giấc rồi thì cũng phải đi.

Lâm Văn Vinh thở dài thật sâu:

- Chuyện này cứ nhen trong lòng ta, nếu không hỏi cho rõ ràng, lòng ta khó mà yên được. Cao công công, ông cứ yên tâm, có chuyện gì ta sẽ chịu trách nhiệm, hoàng thượng có trách cứ gì thì trách ta là được rồi.

Cho dù Cao Bình có thêm mười lá gan cũng không dám đi quấy rầy giấc ngủ của hoàng thượng, nhưng vừa rồi chứng kiến màn động võ của Lâm đại nhân, cũng biết hẳn chẳng phải tốt lành gì, nếu một lời không vừa ý, nói không chừng sẽ tức khí phát ra ngay một đòn bá vương quyền. Nhất thời tiến không được, lui cũng không xong khiến lão lúng túng không thôi.

- Tướng công, đêm đã khuya vậy mà chàng còn muốn gặp phụ hoàng, có chuyện gì khẩn cấp không?

Tần Tiên Nhi ôn nhu hỏi.

- Là chuyện rất trọng yếu.

Lâm Văn Vinh trịnh trọng gật đầu, trước mặt hũ giấm Tiên Nhi này, hẳn sao có thể nói rõ chuyện gì chứ, bằng không ai biết nha đầu này sẽ làm loạn lên đến mức nào.

Tần Tiên Nhi gật đầu, nhìn sang Cao Bình bảo:

- Người đi xem phụ hoàng đã tỉnh giấc chưa, nói với người rằng ta cùng tướng công đợi ở đây xin bái kiến.

Thấy Nghê Thường công chúa bảo vậy, Cao Bình không thể chần chừ nữa lĩnh mệnh bước đi, Tần Tiên Nhi liếc nhìn Lâm Văn Vinh, miệng nhỏ cong lên:

- Tướng công, có phải chàng muốn hỏi chuyện của con hồ ly tinh không?

- Chuyện này ta có thể không trả lời được không?

Lâm Văn Vinh cười hăng hắc, phải nói cô bé Tiên Nhi này, thật không phải khôn ngoan bình thường a, chuyện gì cũng không thể gạt được nàng.

- Chàng muốn hỏi thì cứ hỏi, ta đâu thể ngăn cản được chàng. Sớm đã biết chàng đối với hồ ly tinh đó tình cũ chưa quên mà.

Tiên Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn nói.

Tình cũ chưa quên? Ta chưa lúc nào quên hết á. Nha đầu này thật là khéo dùng từ. Lâm Văn Vinh cười ha hả, ôm lấy eo thon của nàng nói:

- Nàng yên tâm đi, ta đây một vai gánh đôi thùng nước, đối xử công bằng với cả hai bên. Ai dà, chiếu cố được cho các nàng, ta cũng không dễ dàng gì đâu.

Tiên Nhi cười ngọt ngào, ôm lấy cánh tay hắn thật chặt bằng bàn tay nhỏ nhắn của mình, u uẩn thở than:

- Tướng công, kỳ thật ý tứ của thiếp, thiếp chỉ mong được sống vui vẻ bên chàng cả đời, lại ngoan ngoãn hiếu kính với phụ hoàng, còn đối với việc làm công chúa, thiếp hoàn toàn không có hứng thú.

- Vậy tại sao nàng lại thay đổi chủ ý?

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên hỏi.

- Sư phụ nói rất đúng. Tướng công là nhân tài khoáng cổ tuyệt kim, nếu để mai một ở chốn dân gian là một điều vô cùng đáng tiếc. Thiếp có thân phận như vậy, phụ hoàng lại vô cùng sủng ái thiếp, chỉ cần tướng công chàng muốn làm, trong thiên hạ này sẽ không có chuyện gì mà chàng không làm được, huống hồ phụ hoàng lại đã nhìn trúng chàng.

Ánh mắt Tần Tiên Nhi lóe lên rõ rệt, kiên định nhìn hắn, trên mặt tràn đầy vẻ tin cậy, không muốn xa rời.

Không phải lão gia tử nọ vừa nói gì đó với Tiên Nhi chứ? Ai, chẳng phải là mơ ước bấy lâu trong lòng ta sao. Làm người không thể quá xuất sắc a! Lâm Văn Vinh thu hồi họa quyển, ôm Tiên Nhi cười cười đáp:

- Nàng yên tâm, ta nhất định sẽ cố gắng, chúng ta cùng nhau cố gắng, sinh ra mười mấy đứa con, để cho lão gia tử có thể mỗi ngày bế một đứa, hắc hắc.

Sắc mặt Tần Tiên Nhi đỏ hồng, giấu mặt trong ngực hắn không dám thò ra, yểu điệu hừ khê một tiếng:

- Nói hươu nói vượn, mẫu thân thiếp cả đời chỉ sinh được có một mình thiếp, thiếp với tướng công chỉ cần sinh được hai đứa là tốt lắm rồi.

Hai người đang ôm ôm ấp ấp, lại thấy Cao Bình vội vàng đi đến, nhìn Lâm Văn Vinh thưa:

- Lâm đại nhân, hoàng thượng nói người đã đi ngủ rồi.

Lời này thật có nghệ thuật a, muốn lừa ta hay lừa ông thế? Lâm Văn Vinh cười hăng hắc:

- Đây có phải là nguyên văn lời của hoàng thượng?

Cao Bình gật đầu đáp:

- Là nguyên văn đó. Lão nhân gia người truyền lời cho tôi, nói người đã ngủ rồi, nếu Lâm đại nhân có chuyện gì thì ngày mai hẵng đến cầu kiến.

Chỉ cần làm xong việc cho lão, nháy mắt là trở mặt không nhận người rồi, lão gia tử này lật mặt đúng là nhanh quá đó. Lâm Văn Vinh đang muốn kéo Tiên Nhi xông thẳng vào, lại nghe Cao Bình mở miệng:

- Hoàng thượng còn bảo, chuyện xông vào cấm cung sẽ không truy cứu, nếu ngài có lòng, chỉ cần ghi nhớ ba chữ này: “Chiết bảo đình.”

Chiết bảo đình? Là ý tứ gì chứ? Lâm Văn Vinh hồ nghi liếc mắt nhìn Cao Bình:

- Hoàng thượng còn nói gì nữa không? Cao công công có gì thì nói luôn một lần đi.

Cao Bình cười khổ một tiếng, khom người vái sâu:

- Đại nhân, khẩu dụ này chính là của hoàng thượng, ta một chữ cũng không dám thêm bớt, giữ đúng nguyên văn mà chuyển cho ngài. Trong những lời này có ý tứ gì, nô tài thực sự cũng không hiểu.

Thấy sắc mặt của Cao Bình, Lâm Văn Vinh biết rõ, tối nay lão hoàng đế sẽ không chịu gặp mình, nếu lão ngay cả chuyện mình xông vào cấm cung cũng đã biết, vậy lời nói của lão tự nhiên cũng là có lý do mới nói ra. Chỉ là đột nhiên nói ba chữ “Chiết bảo đình” này rốt cuộc phải giải thích như thế nào? Chẳng lẽ có liên quan tới Thanh Tuyền? Nói chuyện hàm hồ như vậy, thì ra lão gia tử cũng là một cao thủ đồ chữ a.

Hắn khổ tâm suy nghĩ, nhưng cuối cùng chẳng đoán ra ba chữ này có ý tứ gì, nghĩ đến việc dù xông thẳng vào gặp hoàng đế, với tính cách của lão nhân đó, đã ra vẻ bí ẩn làm khó hắn thì sẽ không giải đáp ngay đâu. Tối nay tìm được tung tích của Thanh Tuyền, vốn là vạn phần hưng phấn, chỉ là nghĩ đến chỉ vì một câu đồ nhỏ nhỏ này, khiến cho mình và Thanh Tuyền đang ở gần nhau trong gang tấc mà không có cách nào gặp lại. Trong lòng buồn bực nói không nên lời, hắn lẩn qua lẩn lại mãi không ngủ được. Một đêm trôi qua trong bồn khoăn và lo nghĩ, ngay cả việc hôm nay gặp phải người Đông Doanh ở hậu sơn cũng quên báo với hoàng đế.

Sáng sớm hôm sau, hắn muốn cầu kiến, lại bị Cao Bình mặt mày nhăn nhó ngăn cản, lão liếc mắt nhìn chung quanh một vòng, mới cẩn thận nói:

- Lâm đại nhân, ngài cũng không phải người ngoài, lão nô xin nói lời thật lòng, lúc này tất cả các ngự y đều chờ ở bên trong, hoàng thượng đang nổi trận lôi đình, đã lôi ra chém ba tên rồi đó.

Chém ba tên à? Chẳng lẽ bởi vì hôm qua bị thương? Nhưng Tiên Nhi sáng nay trở về Tướng Quốc tự rồi, để hoàn thành nguyện vọng kết lư (dựng nhà cỏ) chịu tang mẫu thân, lúc đi không nghe nàng nói bệnh tình của lão gia tử trở nặng a! Nhớ đến chuyện hôm qua thương lượng cùng Từ Vị và Lý Thái bọn họ, trong lòng hắn chợt hiểu ra, đây là biện pháp muốn bắt lại thả, lão gia tử cũng là người lão luyện thông hiểu các kế sách này a.

Lâm Văn Vinh nhớ tới chuyện hôm qua phân phó Ninh Vũ Tích, cũng không thấy có tin tức gì của nàng truyền tới, trong lòng có chút kỳ lạ, lại nghĩ đến lão hoàng đế có thể biết hành tung của Thanh Tuyền, nhưng lại cố ý ra vẻ bí ẩn, thật chẳng có ý tứ gì, vậy ta cũng chẳng quản đến sự tình bọn Đông Doanh, để cho bọn họ lại đến ám sát một hồi là xong.

Ra khỏi cung, chỉ thấy Từ Vị đang lén lút đứng ở ngoài cửa, bộ dạng thật kỳ quặc. Lâm Văn Vinh nhón chân bước tới, nhẹ nhàng vỗ lên bả vai của lão, Từ Vị giật mình hoảng sợ, xoay người lại thấy là hắn, nhất thời thở ra một hơi dài:

- Lâm tiểu huynh, cậu cuối cùng cũng ra rồi.

Sao lại bảo ta cuối cùng cũng ra? Lâm đại nhân ta nào phải là phạm nhân, hắn hì hì cười:

- Sao lại nói những lời này chứ? Từ tiên sinh sáng sớm hôm qua không phải đã gặp ta rồi sao?

Từ Vị đưa tay kéo hắn sang một bên, từ trên xuống dưới cẩn thận, tỉ mỉ đánh giá hắn một lượt, lại cảnh giác nhìn quanh vài lần, rồi mới gật đầu nói:

- Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi. Hôm qua hoàng thượng triệu kiến cậu, đến tận sáng sớm hôm nay cũng không nghe được tin tức của cậu, Tiêu gia tiểu thư và phu nhân đều rất lo lắng cho cậu, cứ giữ chặt lấy ta hỏi đến mấy lần, Xảo Xảo tiểu thư lại càng gấp gấp đến mức không biết phải làm thế nào.

Chuyện này mình thật là sơ suất, ngày hôm qua chỉ nghĩ là đến giúp cha con Tiên Nhi đoàn tụ, tiếp sau lại gặp được Ngụy đại thúc, nhìn thấy bức tranh do Thanh Tuyền lưu lại, vừa kinh hãi, mừng rỡ lại vừa có cảm giác mất mát, không có thời gian tưởng nhớ đến Đại tiểu thư và Xảo Xảo các nàng, trong lòng Lâm Văn Vinh thấy xấu hổ, vội vàng hỏi:

- Từ tiên sinh, các nàng không có chuyện gì chứ?

- Không có việc gì.

Từ Vị lắc đầu, ý vị thâm trầm nói:

- Lâm tiểu huynh không biết, bây giờ Tiêu gia có thị vệ trong cung âm thầm bảo vệ, muốn xảy ra chuyện cũng không được. Ngược lại cậu hôm qua đi gặp hoàng thượng mới khiến lão phu lo lắng một phen đó.

Lâm Văn Vinh vốn khôn ngoan, đối với ý tứ trong lời nói của Từ Vị nghe qua là hiểu rõ, hôm qua hoàng thượng bị thích khách tấn công là chuyện rất lớn, vào lúc quan trọng khẩn yếu trước mắt như vậy, hoàng thượng triệu kiến Lâm Văn Vinh không phải là chuyện may mắn mà là chuyện rất xui xẻo. Người khác gặp hoàng đế đều không đầy một tuần trà đã đi ra, chỉ có hắn đi suốt một ngày một đêm không có tấc hơi, Từ Vị là lão cáo già gian xảo như vậy, tự nhiên có khả năng đánh hơi ra mùi vị khác lạ.

Lâm Văn Vinh cảm kích ôm quyền, vẻ mặt cực kỳ phức tạp, nói về kinh nghiệm hôm qua, bây giờ vẫn còn cảm giác hãi hùng khiếp vía a, nhất thời chẳng biết nên khóc hay cười. Bất quá lão Từ quan tâm như thế, xem ra còn có chút nghĩa khí, khiến cho lòng cảm động nhỏ nhoi của hắn chợt động dậy.

- Còn có một chuyện.

Từ Vị nhíu mày, mặt đầy vẻ ưu tư liếc mắt nhìn hắn, bảo:

- Ta cũng không biết phải nói với cậu như thế nào.

Trong lòng Lâm Văn Vinh nảy ra một thứ cảm giác bất an, vội vàng lên tiếng:

- Ai da, Từ lão ca của ta, bây giờ là lúc nào rồi, ông còn khiêm cung gì nữa, cứ nói thẳng ra đi.

Từ Vị cười khổ một tiếng, lắc đầu đáp:

- Không phải ta không muốn nói mà sợ là nói ra thì cậu không giữ được bình tĩnh thôi. Cậu cũng biết là đại quân của Lý Thái khoảng hơn hai mươi ngày nữa sẽ xuất phát chứ?"

- Chuyện này đầu phải chỉ mình ta biết, toàn bộ dân Đại Hoa đều biết mà.

Lâm Văn Vinh không kiên nhẫn nữa, phát tay nói:

- Từ lão ca, vào điểm chính, vào điểm chính đi.

- Hơn mười vạn tinh binh của Lý Thái sở dĩ còn chần chừ đến bây giờ, chính bởi vì điều kiện cần thiết để đại chiến là tiền bạc, lương thảo cho quân còn chưa tập hợp đủ, trong số này, quan trọng nhất là một bộ phận tiền bạc lương thảo, số lượng lên đến 35 vạn lượng, chuyển đến từ Giang Nam.

Từ Vị liếc mắt nhìn hần, chậm rãi nói.

- Giang Nam thì sao? Tiền bạc hần đã thu thập đủ.

Lâm Văn Vinh cười cười nói, hần nhớ lại chuyện Lạc Mẫn thu thuế các thanh lâu ở Kim Lăng, lưng quần nam nhân được thả lỏng, nên muốn gì cũng có.

- 35 vạn lạng bạc, vốn là lấy từ bạc của quốc khố thu vào, được áp tải chuyển về kinh, nhưng mà trên đường...

Từ Vị lắc đầu thở dài.

- Đã xảy ra chuyện ư?

Lâm Văn Vinh cả kinh.

Từ Vị ảm đạm gật đầu:

- 35 vạn lượng bạc được 5000 tinh binh hộ tống, nhưng ở trong phạm vi Sơn Đông đã phát sinh chuyện lạ, chỉ trong một đêm, 35 vạn lượng bạc cùng 5000 nhân mã đều biến mất vô ảnh vô tung.

316. Chương 314 - Khả Năng Dự Đoán

Từ Vị thấy thần sắc của hần, biết ngay hần không tin, bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ:

- Mới đầu lão phu cũng không tin, nhưng việc này do chính khoái mã Sơn Đông chạy tám trăm dặm về báo, đều là những người trung thành có thể tin tưởng được, khiến chúng ta không thể không tin. Huống chi, ai dám mang chuyện có thể rơi đầu này ra làm trò đùa chứ?

Thấy lão Từ gấp gáp đến nỗi trên người đổ đầy mồ hôi, thần sắc Lâm Văn Vinh dần thay đổi. 35 vạn lượng bạc không cánh mà bay, mẹ kiếp, đây là lấy mất lương thực của đại quân Lý Thái a, một khi không có số bạc này, không cần đánh nhau với người Hồ, toàn quân cũng chết đói hết rồi. Tiền thuế của Giang Nam, từ lâu của Lâm đại nhân đã xuất ra không ít, mặc dù đối với việc đóng nhiều loại thuế như vậy có chút bất mãn, nhưng sao có thể để mồ hôi, xương máu của bách tính bị bọn cướp lấy đi được? Hần hừ lớn một tiếng, trước giờ chỉ có lão tử lấy bạc của người khác, có đâu ai dám lấy bạc của ta đâu.

- Tin tức đó đến đây lúc nào? Ngày hôm qua còn chưa nghe nói gì? Ông đã bẩm báo với hoàng đế chưa?

Lâm Văn Vinh cẩn thận hỏi. Thiếu đi 35 vạn lạng bạc này, Lý Thái sẽ phải ngồi yên nhìn người Hồ nhân cơ hội tiến phương Nam xâm nhập Trung Nguyên, hơn nữa nội bộ có bất hòa, Đại Hoa đúng thật là nguy cơ trùng trùng. Chỉ là lão hoàng đế trong người mang bệnh, thân thể suy nhược, cũng chẳng biết có thể tiếp nhận được đòn đả kích này không?

- Chuyện phát sinh vào ngày trước hôm qua, đêm hôm qua khoái mã từ Sơn Đông liền truyền tin tức đến. Ngoại trừ người ở Sơn Đông, chỉ có ta biết, cậu biết. Đến bây giờ còn chưa có cơ hội bẩm báo hoàng thượng.

Từ Vị liếc mắt nhìn hần đáp.

Ngày trước đêm hôm qua? Không phải là trước ngày lão hoàng đế bị thích sát một buổi sao? Bên này hoàng đế bị ám sát, bên kia tiền lương bị mất, âm mưu, thực sự là một đại âm mưu.

Bất quá chuyện lớn như vậy, tại sao lão Từ không nhanh chóng đi bẩm cáo với hoàng đế mà lại tìm ta nói chuyện trước? Cho dù bạc bị cướp, việc này cũng không liên quan đến ta. Ta chỉ là một Lại bộ Phó thị lang nho nhỏ, nếu lấy quan chức mà xếp thì phải đến hơn mười người xếp hàng trước ta, huống chi Lại bộ với số bạc này hoàn toàn không có quan hệ.

Từ Vị tựa hồ nhìn thấu được ý nghĩ trong đầu hần, thở dài nói:

- Không phải ta có ý muốn giấu diếm hoàng thượng, thực sự là việc này quá lớn, nếu không cẩn thận, dễ phải có mấy trăm đến cả ngàn người sẽ rơi đầu xuống đất. Huống chi, chuyện này lại phát sinh ở Sơn Đông...

- Sơn Đông? Sơn Đông thì làm sao?

Lâm Văn Vinh kỳ quái hỏi.

- Việc này phát sinh ở Sơn Đông, xảy ra ở Tế Ninh.

Từ Vị khẽ thở dài, vẻ mặt thực sự mờ mịt.

- Tế Ninh? Ông nói đến Lạc Ngưng? À không phải, là Lạc Mẫn?

Lâm Văn Vinh nhảy dựng lên một cái, đồng thời trong lòng âm thầm xấu hổ. Tại sao lão tử mỗi lần làm chuyện gì đều bắt đầu nghĩ đến đàn bà trước rồi tiếp theo mới là chính sự vậy a?

- Là Lạc Mẫn hay Lạc Ngưng gì thì cũng sẽ không xong?

Từ Vị cười khỏ nói:

- Trong phạm vi nội bộ của Tế Ninh xảy ra chuyện, mà lại là đại án mất đi 35 vạn lượng bạc. Nếu cậu là hoàng thượng, cậu làm sao xử lý chuyện này bây giờ?

Lâm Văn Vinh chột dạ, trong lòng rùng mình, chuyện thế này chẳng cần phải nói. Lão Lạc hay tiểu Lạc cũng sẽ xong đời, đáng thương nhất chính là tiểu bảo bối Ngưng nhi của ta, còn chưa kịp hưởng thụ chuyện vui sướng nhất trong đời người mà đã ngọc nát hương tan, không được, ta tuyệt đối không cho phép chuyện này xảy ra. Nghĩ đến đây hắn mới hiểu được, xem ra lão Từ đưa đầu chịu áp lực tạm thời không bấm báo chuyện này, đều là vì Lạc Mẫn mà tranh thủ thời gian, muốn cứu tính mạng cả nhà Lạc Mẫn.

- Bây giờ cậu hiểu chưa?

Trong nụ cười của Từ Vị chất đầy vẻ đau khổ, lão thật sự muốn giúp Lạc Mẫn, vì chuyện này, cái giá mà lão có thể phải trả chính là tính mạng cả nhà của lão.

Lâm Văn Vinh gơ ngón tay cái lên, vỗ vỗ bả vai lão nói:

- Hảo huynh đệ, thật là nghĩa khí! Lão Từ, ông đối với bạn bè thật trọn vẹn, ta thay mặt lão tạ ơn nhân (cha vợ) đa tạ ông.

- Ta với Lạc huynh có giao tình nhiều năm, bây giờ lão gặp phải chuyện khó khăn, ta có nào khoanh tay đứng nhìn chứ? Hơn nữa, bây giờ chuyện chẳng phải cảm ơn hay không cảm ơn, mấu chốt là thế nào thu hồi được số bạc.

Từ Vị lắc đầu, thở dài một hơi:

- Gặp phải chuyện này, Lạc huynh xa tận Tế Ninh, bên cạnh lão phu không một ai có thể thương lượng được, chỉ có Lâm tiểu huynh cậu thôi. Tiểu huynh đệ cậu bác học đa tài, trăm mưu ngàn kế, ta tin tưởng rằng cậu nhất định có biện pháp, nên sáng sớm nay ta mới ở chỗ này chờ cậu.

Công phu võ mông ngựa của Lão Từ cũng tăng tiến rất nhiều a, Lâm Văn Vinh gật đầu:

- Từ tiên sinh, ta không có mặt ở hiện trường, cho dù ta có bản lĩnh vô cùng cũng không có biện pháp để phá án được. Bất quá, Lâm mỗ ta bình thường thích nói chuyện vui đùa nhưng khi đến lúc quan trọng thì ta tuyệt không qua loa, Lạc Ngưng là nữ nhân của ta, Lạc Mẫn là lão nhạc phụ của ta, lão nhạc phụ có chuyện thì cũng chính là chuyện của ta. Nếu có thể tìm lại được số bạc này thì quá hoàn hảo rồi, còn nếu như tìm không được, Lâm mỗ ta cho dù phải bán hết tài sản, cũng phải cứu cho được cả nhà của Ngưng nhi. Từ tiên sinh, đến lúc đó ta tìm ông mượn 18 vạn lượng, ông không được keo kiệt nhé.

Từ Vị ngạc nhiên vô cùng, Lâm tiểu huynh mồm miệng thật ghê gớm, mở miệng ra là có 18 vạn lượng bạc, đừng nói ta, cho dù là hoàng thượng lão gia người, trong một lúc muốn kiếm ra 18 vạn lượng bạc cũng không phải là chuyện dễ dàng. Bất quá cao thủ kiếm tiền như Lâm tiểu huynh đệ, vừa có tủy lâu, vừa có nước hoa, kể ra trong nhà sẵn 10 vạn lượng cũng chẳng thành vấn đề.

Lâm Văn Vinh cười lên ha hả, cùng lão Từ nói khan một lúc, áp lực trong lòng cũng giảm đi đôi chút, cứu Ngưng nhi là chuyện khẩn yếu, nhưng cũng đâu thể bỏ cả gia tài ra được, nếu không sau này làm sao nuôi được mấy lão bà của ta đây? Tại sao lần nào ta cũng gặp phải những chuyện khó ven đôi bề như thế này nhỉ, làm nam nhân quả thật con mẹ nó chẳng dễ dàng gì.

- Lâm tiểu huynh, theo cậu lúc này chúng ta nên làm thế nào?

Từ Vị mặt ủ mảy chau hỏi. Lão là Hộ bộ thượng thư, nếu thực sự 35 vạn lượng bạc này không tìm lại được, lúc đó nhiệm vụ trừ bị quân lương sẽ trở thành một gánh nặng gắt gao đè xuống đầu lão, có muốn trốn cũng không thoát được.

- Sự việc đến nước này, chúng ta có sợ cũng không làm được gì. Từ đại nhân, chuyện này sẽ khiến mặt mũi ngài phải ủy khuất ngài một phen.

Lâm Văn Vinh mặt đầy chính khí nói.

Từ Vị nghi hoặc không hiểu, liếc mắt nhìn hần:

- Ủy khuất, ủy khuất như thế nào?’

Lâm Văn Vinh cắn chặt răng, hừ một tiếng:

- Bây giờ ngài cứ tiến cung đem hết sự thật chi tiết bẩm báo lên hoàng thượng, từng câu từng chữ đều phải thành thành thật thật tâu lên, không được thêm bớt chút gì.

Mặc kệ vừa rồi lão hoàng đế chém người là giả hay thật, nhưng nghe xong tin tức của Từ Vị, cũng sẽ không chém lần hai, nhưng lửa giận sẽ khó mà lường, chỉ mong lão Từ có thể chịu được.

Từ Vị sợ hãi hít sâu một hơi khí, khó trách Lâm tiểu huynh đệ nói là sẽ ủy khuất cho ta, đây không phải là ủy khuất bình thường mà là chuyện có liên quan đến tính mạng a. Hoàng thượng hôm qua bị trọng thương, hôm nay lại phải tiếp nhận tin tức này, đến lúc đó gặp phải tình huống gì chẳng ai lường trước được.

- Lâm tiểu huynh, bây giờ ta mà bẩm báo với hoàng thượng thì Lạc huynh, lão...

Từ Vị sắc mặt buồn khổ nói.

Ông muốn giấu là giấu được lão hoàng đế sao? Lão ấy là con bạch tuộc tám vòi, xúc giác vô số, có gì giấu giếm nổi lão? Lâm đại nhân lắc đầu cười khổ bảo:

- Từ tiên sinh, ông đi theo hoàng thượng nhiều năm mà không hiểu được hoàng thượng là con người như thế nào sao?

Từ Vị là đệ nhất mưu sỹ bên cạnh hoàng đế, đối với hoàng đế hiểu biết rất sâu sắc, nghe vậy khẽ thở dài, khái quát trong bốn chữ vô cùng đơn giản:

- Sâu không thể dò.

- Sâu không thể dò! Nói rất hay. Từ tiên sinh, ta có thể nói không chút khách khí là đêm hôm qua ông cùng Tô tỷ tỷ thân mật mấy lần, hoàng thượng đều biết rất rõ ràng, ông có tin không?

Lâm Văn Vinh cười nói nhưng trên mặt lại tràn đầy vẻ nghiêm chỉnh.

Về mặt già nua của Từ Vị cũng phải đồ lên, sau khi suy nghĩ một chút, sắc mặt lại trở nên ảm đạm:

- Ta hiểu được ý tứ của tiểu huynh đệ rồi, hoàng thượng có vô số tai mắt, chuyện này tuyệt đối không thể gạt được người. Đã như vậy, lão phu chỉ có cách bẩm báo chi tiết lên cho hoàng thượng là được, nếu hoàng thượng thực sự muốn chém Lạc lão đệ, ta cho dù có phải liều mạng già này cũng phải cứu cho được một nhà Lạc lão đệ.

Lâm Văn Vinh khoát tay, thông thả bước hai bước rồi xoay người bảo:

- Trước tiên không cần phải nói chuyện đao to búa lớn như vậy, sự tình còn chưa đến mức đó. Ông cứ đi bẩm báo với hoàng đế lão gia tử rằng Lâm Tam cam đoan nội trong vòng hai mươi ngày, nhất định sẽ tìm ra số bạc này đem về.

- Hai mươi ngày? Chẳng phải là quá trễ hay sao?’ Từ Vị nghi hoặc nhìn hần, nói:

- Qua hơn 20 ngày nữa chẳng phải đại quân của Lý Thái đều đã xuất phát hết rồi hay sao?

Hừ, không biết lão già này ngốc thật hay là giả ngốc nữa a.

- Ta nói với hoàng đế là 20 ngày, không lẽ lão ta chấp nhận cho ta đúng 20 ngày sao? Đây chính là kiểu trả giá trong thương trường, chỉ cần lão gia tử cho ta một nửa thời gian đó thôi thì cũng là ân điển trời ban cho rồi.

Từ Vị à lên một tiếng, rốt cuộc cũng minh bạch điểm này, tiện thể hỏi tiếp:

- Có điều, nếu trong thời hạn quy định mà tìm không được thì sao đây?

- Tìm không được à?

Lâm Văn Vinh cười khở sở mũi trả lời:

- Thành thật mà nói, ta còn chưa nghĩ đến hậu quả. Tệ nhất thì chính ta sẽ bị phá sản, ài, đã lâu rồi không đếm lại số ngân phiếu ở nhà, cũng không thấy Xảo Xảo ghi chép sổ sách, không biết gần đây thu nhập chính phụ thế nào. Cũng vì quan chức của ta quá nhỏ, không có ai biếu xén quà cáp, bằng không 35 ngàn lượng bạc cũng dễ kiếm thôi. Từ đại nhân, nếu ông nghĩ ta sẽ không tìm được bạc thì nhớ cho ta mượn, ông cũng phải nói với hoàng thượng để người thăng quan tước cho ta, ta sẽ chỉ tham ô đúng 35 vạn lượng thôi, không đòi hỏi gì khác.

Lão Từ ha hả cười to, cùng Lâm tiểu huynh nói chuyện một phen thì cả người cảm thấy nhẹ nhõm đi rất nhiều, phảng phất như thế gian này không có việc gì có thể làm khó bọn họ được.

- Được, cứ như vậy đi, lão phu giờ sẽ tiến cung. À, đúng rồi, sao Lâm tiểu huynh không cùng ta tiến cung, nhờ sự yêu thích của hoàng thượng đối với người không chừng có thể kéo dài thêm một đoạn thời gian?

Từ Vị hoàn toàn tin tưởng Lâm Tam trước mặt hoàng đế rất có mặt mũi, tựa hồ nói một câu là được chuẩn tấu.

Lâm đại nhân cười hăng hắc:

- Ông nghĩ rằng ta ngốc hử, lúc này đi gặp hoàng đế để nghe chửi rửa sao?’

Từ Vị sững sờ, hảo tiểu tử, đây không phải là đang mắng ta sao, tuy nhiên nghe mãi thành quen, cũng chẳng muốn so đo với hửn, lão liền cười nói:

- Vậy giờ cậu tính làm gì?

- Chuyện của ta rất trọng yếu.

Lâm đại nhân vẽ mặt rất trịnh trọng, thì thào:

- Ta đi xem Đỗ Tu Nguyên luyện binh như thế nào - đến chính ta cũng phải bội phục chính mình, thực rất có khả năng dự đoán con mẹ nó a! Tiên tử à, hảo bảo bối của ta, nàng đừng làm ta thất vọng nhé!

Xem Đỗ Tu Nguyên luyện binh? Chuyện này cũng coi là đứng đắn nghiêm chỉnh hay sao? Dự đoán cái gì, tiên tử nào, thực sự không hiểu Lâm tiểu huynh đang nói gì nữa, Từ Vị lắc đầu, dấn chân bước tới, tiến hướng cung châu.

317. Chương 315 - Ngoạn Thuật Và Nhẫn Thuật

Hôm qua, Lý Thái trước khi đi đã giao cho Lâm Văn Vinh một vạn tinh binh, lúc này đang đóng tại chân núi của Tướng Quốc tự. Lý Thái biết Đỗ Tu Nguyên là người một tay Lâm Văn Vinh đề bạt lên, ở Sơn Đông tấn công Bạch Liên giáo cũng từng lập chiến công hiển hách, sau đó được đặc biệt lưu giữ để Lâm Văn Vinh sai phái. Vào sáng qua, Lâm đại nhân đương nhiên còn có thể cười nhạo lão đầu Lý Thái làm việc thừa thãi, chỉ đến lúc này mới có thể thấy Đại Hoa Thượng tướng quân xử sự thật độc đáo và lão luyện.

Hắn vội vã chạy đến chân núi dưới Tướng Quốc tự, còn chưa tới gần doanh trướng, chợt nghe một thanh âm kinh ngạc kêu lên:

- Lâm tướng quân? Đây chẳng phải là Lâm tướng quân sao? Các huynh đệ, Lâm tướng quân đã trở về, Lâm tướng quân đã trở về.

Lâm Văn Vinh phóng mắt nhìn lại thấy vài khuôn mặt hơi quen quen, nhớ mang máng họ là binh lính dưới quyền mình lúc ở Trừ Châu, là tân binh do Đỗ Tu Nguyên mang đến từ Hàng Châu, giờ đây ai nấy đều có vẻ oai phong dũng mãnh, rất giống với quân lính mạnh mẽ phương Bắc rồi.

Đám thủ hạ này của Đỗ Tu Nguyên ngày đó tham gia vào trận huyết chiến với Bạch Liên giáo bên hồ Vi Sơn, mấy ngày trước trong cuộc diễn binh tại giáo trường, chứng kiến Lâm đại nhân đại triển thần uy, dễ dàng đánh bại Tô Mộ Bạch, mỗi người đều tự mắt nhìn thấy. Vừa nghe Lâm tướng quân trở về, tất cả vội vây lấy hỏi thăm. Lâm Văn Vinh cười hì hì, cùng mọi người trò chuyện. Hứa Chấn từ doanh trưởng vội vàng chạy đến, lớn tiếng hô:

- Lâm tướng quân, ngài đã quay lại rồi.

Lâm Văn Vinh khẽ gật đầu cười nói:

- Hứa Chấn, hôm qua ngươi có nhận được tin ta nhờ người chuyển đến không?

- Nhận được, nhận được.

Hứa Chấn cuống quýt gật đầu, lại có vẻ không hiểu hỏi:

- Tướng quân, ngài kiếm đâu ra một tiểu hài tử để đưa tin vậy? Bộ dạng tiểu hài tử này chỉ chừng 4-5 tuổi, nếu không phải Đỗ đại ca nhận ra bút tích của ngài, chúng ta đã sớm đá đít nó ra ngoài rồi.

Tiểu hài tử? Lâm Văn Vinh nghi hoặc liếc mắt nhìn Hứa Chấn:

- Tiểu tử ngươi không phải là bị hoa mắt chứ? Rõ ràng là một đại mỹ nữ quốc sắc thiên hương, ở đâu ra tiểu hài tử?

- Không phải đâu!

Hứa Chấn cuống quýt lắc đầu:

- Không chỉ có tôi, trong doanh có rất nhiều huynh đệ cùng nhìn thấy, chẳng hề thấy mỹ nữ, chỉ có một tiểu hài tử 4-5 tuổi mà thôi.

Không lẽ là con tư sinh (con hoang) của thần tiên tỷ tỷ? Trên mặt Lâm đại nhân nở nụ cười thâm ác, xấu xa. Mặc kệ là ai đưa tin, chỉ cần tin kịp lúc tới tay Đỗ Tu Nguyên là được rồi:

- Chuyện ta phân phó cho các người, có làm tốt không?

Hứa Chấn liếc nhìn xung quanh, hạ thấp giọng trả lời:

- Lúc đầu nhận được tin nọ, chúng tôi cũng bán tín bán nghi, nhưng Đỗ đại ca bảo Lâm tướng quân làm việc luôn luôn thần bí khó lường, chúng ta thà tin là có chứ đừng tin là không, nên tôi dẫn ba ngàn huynh đệ ra hậu sơn, theo sự chỉ dẫn của thông tin mà tìm kiếm, lại cố ý làm như không cẩn thận để lại một khuyết khẩu (lỗ hổng, khe hở) nho nhỏ.

- Bởi vậy, có người lợi dụng khuyết khẩu đó lén lút chuồn ra ngoài.

Lâm Văn Vinh vười hăng hắc, trên mặt có vài phần đắc ý.

Hứa Chấn mặt mày tươi cười nói:

- Chuyện đó là đương nhiên, bắt người không dễ, chẳng lẽ muốn thả bọn chúng đi lại không đơn giản sao? Đêm qua, nhân lúc trời tối đen như mực, bọn chúng thần không biết quỷ không hay từ trong vòng vây của chúng ta lén ra ngoài. Đỗ đại ca dẫn theo vài huynh đệ tinh anh, bí mật bám theo phía sau bọn họ rồi.

Đỗ Tu Nguyên là người tinh minh lão luyện, làm việc khiến người khác rất yên tâm. Lâm Văn Vinh gật đầu, bên này hoàng đế bị thích sát, bên kia quân lương bị cướp. Nếu nói ha chuyện này không có liên quan, đánh chết ta cũng không tin. Chỉ cần nhắm vào đám người Đông Doanh, bám theo không rời, ta không tin là chẳng tìm ra manh mối.

- Tướng quân, người mà chúng ta để cho chạy thoát rốt cuộc là ai?

Hứa Chấn thắc mắc hỏi, hẳn chưa từng gặp mặt qua người Đông Doanh, đương nhiên không biết chúng là thần thánh phương nào.

- Là một đám tiểu tặc có mưu đồ với Đại Hoa ta.

Lâm Văn Vinh cười hăng hắc:

- Đỡ đại ca bây giờ đang ở đâu? Người dẫn ta đi gặp.

Hứa Chấn vui vẻ đáp ứng, điều ra hai con tuấn mã trong doanh, hai người lên yên nhanh chóng lao đi, thẳng hướng vào thành. Lâm Văn Vinh nhíu mày, chẳng lẽ đám người Đông Doanh ẩn trốn trong thành? Bọn chúng thực là tinh thông đường lối binh pháp a.

Khoái mã vào thành, đưa Lâm Văn Vinh và Hứa Chấn mãi miết hướng đến những khu dân cư đông đúc ở phía Tây thành mà đi, hai bên đường tửu lâu, hàng quán chen chúc, người đi tấp nập, tiếng chào mời, rao bán đua nhau vang lên không ngớt, thực sự là một cảnh tượng náo nhiệt, phồn vinh vô cùng.

- Chính là ở đây.

Hứa Chấn đột nhiên dừng bước, chỉ vào một tòa nhà phía trước, khẽ nói.

Theo hướng tay hắn nhìn tới, phía trước có một loạt tiểu viện nhà dân, Hứa Chấn chỉ chính là một căn nhà ở giữa, lầu gác không cao, câu đối Tết vẫn treo trên xà nhà, hai cánh cửa lớn đóng chặt, không nghe được thanh âm bên trong. Lâm Văn Vinh liếc mắt nhìn quanh, chỉ thấy người đi đường hối hả qua lại, không có gì bất thường. Nếu người Đông Doanh thực sự trốn ở tiểu viện này, theo lý mà nói thì nhất định bên ngoài phải lưu lại vài tên canh gác cảnh giới. Chẳng biết Đỗ Tu Nguyên ẩn thân ở nơi nào?

- Tướng quân chúng ta lên lầu uống vài chén đi.

Hứa Chấn cười hi hi, chỉ vào một tòa tửu lâu gần bên. Tòa tửu lâu này cao khoảng 4-5 tầng, đối diện với tiểu viện nọ, buôn bán rất thịnh vượng. Trong đầu Lâm Văn Vinh lóe lên một ý nghĩ, thì ra Đỗ Tu Nguyên ở đây.

Hai người đi lên lầu, Hứa Chấn không muốn phục vụ đến hỏi han nên trực tiếp thẳng tới một gian phòng riêng, khẽ gõ cửa, Đỗ Tu Nguyên lập tức mở cửa, vui vẻ nói:

- Lâm tướng quân, ngài đến rồi sao?

- Khổ cực cho người rồi Đỗ đại ca.

Lâm Văn Vinh cười ha ha, ba người vào trong, chỉ thấy căn phòng này bày biện thật đơn giản nhưng cửa sổ lại hướng đúng về phía tiểu viện kia.

- Thế nào rồi, Đỗ đại ca?

Thấy trong tiểu viện hoàn toàn yên lặng không một bóng người, Lâm Văn Vinh nhướng mày, nhẹ giọng hỏi.

- Đêm qua chúng tôi thay đổi trang phục, theo dõi bọn họ đến đây, đã thấy bọn họ vào trong viện. Các huynh đệ luân phiên theo dõi ở cửa trước nhưng không thấy bọn họ đi ra. Tôi đã hỏi thăm qua, tiểu viện kia mới đổi chủ được mấy ngày, chủ nhân cũ đã về Sơn Tây dưỡng lão.

Đỗ Tu Nguyên đem tình hình đại khái kể lại hết một lượt. Hắn là người cẩn thận, chưa phát hiện người của đối phương cảnh giới xung quanh, nên ngay cả chỗ quan sát trên tửu lâu này hắn cũng không ngừng thay người đổi phòng, tuyệt không dám dấn thảo kinh xà (đập rần động cỏ).

- Có người trong viện gặp bọn họ hay có ai ở ngoài đến tìm bọn họ không?

Lâm Văn Vinh vội hỏi.

Đỗ Tu Nguyên lắc đầu:

- Cũng không thấy. Lúc đám người đó tiến vào, bên trong yên lặng như tờ, một chút động tĩnh cũng không có.

- Có thấy khói bếp không? Hay thấy bọn chúng đi nhà xí?

Đỗ Tu Nguyên vội vàng lắc đầu, Lâm Văn Vinh nhin không được nhướng mày, tình huống này so với dự kiến của hắn thật khác xa. Mẹ kiếp, chẳng lẽ đám Đông Doanh này là người gỗ hay sao mà không cần ăn uống, cứ trốn mãi trong phòng?

- Lâm tướng quân, rốt cuộc bọn người này là ai? Đêm qua khi chúng tôi theo dõi bọn chúng thấy chúng bày thế trận nghiêm chỉnh, tính cảnh giác rất cao, thoát nhìn tựa như đã trải qua kinh nghiệm chiến trận rồi.

Đỗ Tu Nguyên đem thắc mắc trong lòng nói ra, Hứa Chấn cũng nhìn Lâm tướng quân chăm chăm, điều này hắn đã sớm hỏi qua nhưng Lâm tướng quân cứ vòng vo chưa chịu trả lời.

Lâm Văn Vinh khẽ thở dài:

- Chúng là người Đông Doanh.

- Người Đông Doanh?

Đỗ Tu Nguyên cùng Hứa Chấn đồng thời chấn động:

- Bọn chúng đến Đại Hoa ta làm gì?

- Ta cũng không biết. Có thể bọn họ có mục đích rất cao thượng là truyền bá văn hóa, hỗ trợ lẫn nhau, không chừng là chuẩn bị đến triều đình Đại Hoa bái kiến.

Lâm tướng quân châm biếm cười đáp.

- Đám oa nhân (người lùn - người Nhật) cùng Đại Hoa chúng ta hỗ trợ lẫn nhau sao? Lâm tướng quân nói đùa rồi. Miếng đất nhỏ như hạt đậu xanh bọn chúng, ngay cả tạp lương ngũ cốc cũng không dồi dào, bằng vào gì mà muốn cùng Đại Hoa chúng ta hỗ trợ lẫn nhau?

Đỗ Tu Nguyên lắc đầu, hừ một tiếng:

- Tôi có mấy vị bằng hữu thân thiết làm thủy sư (hải quân) ở Mã Vĩ (cảng của Phúc Kiến), Phúc Châu (thủ phủ tỉnh Phúc Kiến). Theo lời kể của họ, giặc cướp Đông Doanh thường xuyên xâm phạm biên cảnh duyên hải phía Đông Nam của chúng ta, giết người cướp của đốt phá khắp nơi, không tội ác nào không làm, mỗi họa oa khẩu (cướp biển Nhật), xem ra cũng nguy hiểm không kém người Hồ ở phương Bắc, nếu xử lý không ổn thỏa chỉ sợ hậu họa vô cùng.

Đỗ đại ca quả không hổ là người tinh thông binh thư, xem xét độc đáo, nhìn xa nghĩ sâu, Đông Doanh là xứ đảo quốc, tài nguyên ít ỏi, thiên tai không ngừng, hướng đến lục địa mà phát triển là ảo mộng vĩnh viễn không thể dập tắt của bọn chúng. Mắt Lâm Văn Vinh sáng lên liếc nhìn Đỗ Tu Nguyên, nghiêm mặt bảo:

- Đỗ đại ca, người nghe ta một câu, cho người báo tin với vị bằng hữu làm thủy sư, nếu oa khẩu tới thì nhất định phải đánh thật dữ dội, không nên nói chuyện nhân nghĩa đạo đức gì, triệt để chém giết, một tên cũng không tha, nhất định phải đánh cho bọn chúng thấy uy phong, sỹ khí của Đại Hoa ta.

- Hay!

Đỗ Tu Nguyên vỗ tay một cái, lớn tiếng nói:

- Ngày mai tôi nhất định sẽ gửi gấp cho Thích hiền đệ một phong thư, chỉ cần oa khẩu trở lại xâm phạm, hắn nhất định phải đối đầu đánh trả, vì uy phong ngàn đời của Đại Hoa chúng ta.

Lâm Văn Vinh mỉm cười, Hứa Chấn liếc mắt nhìn tiểu viện đối diện, lo lắng cất lời:

- Tôi nghe nói người Đông Doanh xảo trá tham lam, bọn chúng trốn ở đây lâu như vậy mà không đi ra, không chừng đã đào địa đạo để trốn chạy rồi.

- Khả năng này không lớn.

Lâm Văn Vinh trầm mặc một lúc, lắc đầu:

- Vừa rồi Đỗ đại ca đã nói, tiểu viện này mới được chuyển giao, cho dù muốn đào địa đạo cũng không thể hoàn thành được trong vòng mấy ngày ngắn ngủi. Hơn nữa nơi đây là chốn chợ búa ồn ào, lắm người nhiều mắt, cấu trúc của tiểu viện này là tứ hợp viện (nhà quay thành hình vuông), nếu đào rất dễ bị phát hiện.

Người Đông Doanh đến kinh thành bất quá chỉ có thời gian mấy ngày, quyết không có khả năng chuẩn bị mọi việc chu toàn như vậy được.

- Vậy giờ chúng ta phải làm gì?

Hứa Chấn gấp gấp hỏi.

Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Đông Doanh có một pháp môn gọi là Nhẫn thuật, từ cái tên đã nói lên ý nghĩa, quan trọng nhất là phải nhẫn nại. Mấy ngày đêm không ăn, không uống, không ngủ, bất động đối với bọn họ mà nói không là cái gì hết. Lúc này có lẽ bọn chúng đang quan sát động tĩnh bên ngoài, một khi phát hiện có gì dị thường sẽ lập tức vỗ đít bỏ đi.

Hứa Chấn gật đầu nhỏ giọng:

- Nhẫn thuật? Vậy chúng ta cũng nhẫn.

Chúng ta cũng nhẫn nhưng có ăn, có uống, có vui, có chơi, tính ra cũng hơi khác biệt. Lâm tướng quân cười nói:

- Pháp môn này của ta gọi là Ngoạn thuật (thuật ngắm chơi), chuyên dùng để khắc chế Nhẫn thuật.

Hứa Chấn cười ha hả, ánh mắt rơi vào nơi cách cửa đối diện, sững sờ một chút, tức thì vừa mừng vừa sợ thấp giọng nói:

- Tướng quân, có người đến.

318. Chương 316 : Ý Nghĩ Vượt Thời Đại

Đỗ Tu Nguyên và Lâm Văn Vinh vội nhìn tới, thấy một lão đầu đứng ở cánh cửa kia nhìn quanh quất một lượt, mới nắm lấy vòng sắt khê gỗ cửa.

- Kể liên lạc tới rồi.

Hứa Chấn và Đỗ Tu Nguyên cùng giật mình, quay đầu lại nhìn Lâm Văn Vinh xin chỉ thị của hắn, xem có nên động thủ ngay lập tức hay không.

- Cứ xem đi đã.

Lâm Văn Vinh hồ hững lắc đầu:

- Việc này hẳn không thể đơn giản như vậy. Đồ đại ca, nếu huynh và những người Đông Doanh này liên lạc với nhau, có khơi khơi tiến vào như vậy không?

- Không, ít nhất cũng phải dò xét một lượt đã.

Đỗ Tu Nguyên thành linh tỉnh ngộ:

- Lâm tướng quân, ý ngài là... đây chỉ là kẻ thăm dò thôi? Chẳng lẽ kẻ mới tới này, không phải là người chúng ta muốn đợi?

- Cá lớn nào có mắc câu dễ như thế.

Lâm Văn Vinh cười hăng hắc:

- Cứ đợi nữa đi, món ngon còn để lại cuối cùng.

Giữa lúc nói chuyện, thì lão đầu kia gõ cửa hồi lâu, nhưng trong phòng vẫn không có động tĩnh gì, hắn nghi hoặc nhìn đại môn, xoay người lại bỏ đi. Hứa Chấn và Đỗ Tu Nguyên tức thì trở nên khẩn trương, tuy nói là dò xét, nhưng đó thủy chung cũng chỉ là phán đoán mà thôi, nếu người này là chính chủ, lại thả hắn đi như vậy, không phải là thành công ngay trước mắt còn thất bại sao?

Lâm Văn Vinh chậm rãi lắc đầu, khẽ nói:

- Cứ nhìn nữa đi.

Lời còn chưa dứt, lão đầu kia đã tới góc khuất, trong ngõ cụt đột nhiên có một người loáng qua nắm lấy tay hắn, rì rầm với hắn mấy câu, rồi ném một đỉnh bạc tới, lão đầu kia vô cùng vui mừng nhận lấy rồi rời đi.

Lâm Văn Vinh thở phào một cái. Mẹ nó, quả nhiên là thổ đào ba hang, may mắn lão tử cũng chẳng phải là ngọn đèn cạn dầu. Đỗ Tu Nguyên và Hứa Chấn cùng kinh ngạc, Lâm tướng quân đúng là thần cơ diệu toán, nếu vừa rồi là lao bừa lên, sợ là chính chủ sớm đã nghe thấy phong thanh mà chạy mất rồi. Hai người bội phục nhìn Lâm tướng quân. Luận về đầu trí, thật đúng là còn chưa thấy ai có thể địch lại Lâm tướng quân.

Kể chui ra từ trong ngõ cụt là một người trung niên ăn mặc hoa lệ, để râu hai chòm. Nhìn bộ dạng giống như là sư gia của những nhà giàu. Hắn đi ba bước thì dừng lại một bước, đi năm bước lại quay đầu nhìn dáo dác bốn phía, tính cảnh giác rất cao. Thấy xung quanh không có gì khác thường, mới thận trọng bước tới trước cửa, xoay lưng lại đập vòng cửa ba cái, lại gõ hai tiếng ngắn, rồi im lặng đợi trong chốc lát. Đại môn kết một tiếng mở ra, người trung niên bộ dạng sư gia kia quay đầu lại nhìn quanh một lượt, mới lách người vào trong sân.

- Cuối cùng cũng đợi được rồi.

Hứa Chấn hứng phấn vỗ tay kêu lên:

- Lâm tướng quân, khi nào chúng ta động thủ?

- Không cần vội.

Lâm Văn Vinh hừ một tiếng, lắc đầu đáp:

- Đây vẫn chưa phải là con cá lớn, nhiều lắm cũng chỉ là một con tôm nhỏ, đợi bọn chúng gặp nhau xong, hãy tính toán.

Lâm tướng quân đã tính toán thì không thể sai sót, Đỗ Tuy Nguyên và Hứa Chấn đều tận mắt nhìn thấy rồi, tự nhiên không dị nghị gì ý kiến của hắn. Ba người kiên nhẫn chờ đợi, nhưng rất lâu vẫn không thấy tên sư gia kia đi ra, có điều đã chứng minh trong nhà có người, nên cũng chẳng sốt ruột gì.

Lâm Văn Vinh móc từ trong lòng ngực ra một cái ống màu trắng dài chừng ngón trỏ, ngậm ở trên miệng, kiếm cái đánh lửa, sau khi một ánh khói lửa lóe ra, từng làn khói xanh phất phơ bay lên, Lâm Đại nhân phun ra làn khói xanh nhạt, thở một hơi thoải mái.

Hứa Chấn và Đỗ Tu Nguyên nhìn tới trợn mắt hà mồm, cái thứ đồ chơi nuốt mây phun khói này là cái gì? Tại sao đáng vẻ Lâm đại nhân lại hưởng thụ như thế. Hứa Chấn nuốt nước bọt hỏi:

- Tướng quân, cái này chẳng lẽ là hỏa khí do Lý Thánh đại ca mới phát minh ra gần đây? Có cả ánh sáng và lửa nữa.

Lâm Văn Vinh cười phá lên:

- Cái này chẳng phải là hỏa khí gì hết, đây là thuốc lá do lão bà của ta quẩn cho ta. Cái món này là thứ rất hay, Đại Hoa chúng ta muốn đi ra thế giới, thứ thuốc lá này có thể đảm nhiệm tiên phong, nhưng đáng tiếc....

- Đáng tiếc điều gì?

Đỗ Tu Nguyên hỏi gấp, Lâm đại nhân học vấn uyên bác, hắn nói thuốc lá là đồ tốt, thì nhất định nó là đồ tốt.

- Đáng tiếc, thứ tốt như vậy lại sinh trưởng ở Đột Quyết.

Lâm Văn Vinh thở một hơi thật sâu, lại lập bắp hít một hơi, mặt đầy vẻ tiếc nuối.

- Đột Quyết?

Hứa Chấn rót cuộc tuổi vẫn còn trẻ, rất dễ bị Lâm đại nhân dắt mũi, hắn hừ một tiếng nói:

- Vậy chúng ta liền đánh tới Đột Quyết cướp thứ thuốc lá này trở về. Đỗ đại ca, Lâm tướng quân, không giấu hai vị, trong lòng tiểu đệ vẫn luôn có một điều vướng mắc. Đại Hoa ta lãnh thổ rộng lớn, bách tính thông tuệ, nhưng vì sao luôn bị người ngoài ức hiếp? Vì sao luôn gặp phải người Hồ tới ức hiếp chúng ta? Vì sao chúng ta không thể đi ức hiếp người Hồ chứ? Hai vị đại nhân, tiểu đệ nói hai vị đừng chê cười, kỳ thực tiểu đệ luôn có một mộng tưởng, đó là mang cờ xí của Đại Hoa ta cắm đầy đất đai của người Hồ, để binh sĩ Đại Hoa ta có thể tới đó đốt phá chém giết cướp đoạt, không việc ác gì không làm.

Lâm Văn Vinh hít một hơi khí lạnh, quả nhiên là thiếu niên anh tuấn, đem hết cả lời lão tử muốn nói mà không dám nói này nói ra. Ài, dù sao cách nghĩ này cũng quá tà ác.

Đỗ Tu Nguyên đại khái vẫn là lần đầu tiên nghe được lối nghĩ này, nhất thời chấn động tới đờ đẫn, nhưng cẩn thận suy nghĩ lại không thể không thừa nhận, Hứa Chấn nói có lý, vì sao Đại Hoa chúng ta lại không thể ức hiếp người khác? Là bởi vì chúng ta đã quen bị người khác ức hiếp rồi sao?

Lâm Văn Vinh cảm khái vỗ vai Hứa Chấn an ủi:

- Tiểu Hứa à, ta không thể không nói quan niệm của người đứng là phi thường phi thường có tính tiên phong, sắp bằng được với ta rồi đó. Ài, hòa bình và phát triển, chính là chủ đề vĩnh hằng của cái thế giới này, có điều chiến loạn xung đột cục bộ cũng không thể tránh khỏi, đợi tới khi người ‘không việc ác gì không làm’ trên đất của người Hồ, toàn bộ nhân dân Đại Hoa sẽ vui mừng cho người, hắc hắc...

Ba người cùng cười rộ lên, hơi có chút cảm giác thú huyết sôi trào, oan oan tương báo có lẽ là sai lầm, nhưng cái chuyện lấy đức báo oán bọn họ tuyệt đối sẽ không làm, hòa bình không phải là dựa vào hô hào xuống mà có, mà là do máu và lửa trui luyện ra.

Lâm đại nhân đưa cuộn thuốc lá cho hai người thử vài hơi, làm hai người Hứa Đỗ bị sặc ho hắng không ngừng, trong miệng vừa chua vừa cay lại đắng, nhưng có một cảm giác thèm muốn vượt qua cả bình thường, lại cướp lấy rít hai hơi. Lâm đại nhân thăm sát hồi, ta có tội rồi, đây chính là dân nghiện thuốc đời đầu tiên của thế kỷ này.

Nhón nháo một hồi, Lâm Văn Vinh chợt vùng tay lên, hai người dừng nói cười, chỉ thấy đại môn đối diện mở ra, tên sư gia kia thân trọng thò đầu ra nhìn quanh, rồi nhanh chóng khóa cửa bỏ đi, hướng về phía đám đông.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Đỗ đại ca, tìm mấy vị huynh đệ lạnh lẽo một chút đi theo hần, nhớ kỹ, nhất định phải cẩn thận, không được đả thảo kinh xà. Mẹ nó, tên sư gia này không ngờ biết nói ngôn ngữ của bọn quý, trong kinh thành có thể nuôi dưỡng được loại môn khách này, có được mấy nhà chứ, hắc hắc...

Mặc dù hần không nói rõ, nhưng Đỗ Tu Nguyên cũng có thể từ trong lời của hần nghe ra được chút ý tứ, trầm mặc một lúc mới đáp:

- Đúng là cần phải cẩn thận, việc này không phải trò đùa. Hứa Chấn, người tự mình đi đi.

Lâm Văn Vinh gật gù, Hứa Chấn vừa nhanh trí lại trung thành, đúng là nhân tuyển tốt, mặc dù quan niệm có chút vượt thời đại, nhưng lại hợp đúng với khẩu vị của Lâm đại nhân.

- Tướng quân, tiếp theo phải làm sao? Những người Oa trong phòng phải xử lý thế nào?

Đợi Hứa Chấn rời đi, Đỗ Tu Nguyên hỏi nhỏ:

Lâm Văn Vinh cười:

- Đỗ đại ca, huynh dẫn tới bao nhiêu huynh đệ?

Đỗ Tu Nguyên đáp:

- Xung quanh đây thì đại khái có hơn một trăm. Ngoài cửa tây còn có hai đội ngàn người, ngoài ra còn có ba khẩu pháo, còn hỏa tiễn thủ của Thần Cơ doanh có trăm người.

Được lắm, Đỗ Tu Nguyên quả nhiên không phải là hạng vô dụng, trong trong ngoài ngoài an bài gần ba nghìn người, còn có đại pháo trợ trận nữa, lão tử thích trận thế như vậy, bắt nạt người khác là điều khoái sướng nhất ! Lâm Văn Vinh cười hài lòng, nham hiểm nói:

- Hay! Rất hay. Huynh sắp xếp huynh đệ vây kín lấy ngôi nhà này cho ta, hành động phải nhẹ nhàng, phải để những tên nhân giả không dám làm gì. Nhân số cũng không cần nhiều đâu, tùy tiện lấy hai ngàn người là được rồi, ba khẩu hỏa pháo cũng đem tới. Ài, chuyện ức hiếp người khác ta thật sự không làm nổi, Đỗ đại ca, huynh nói xem có phải ta rất lương thiện không?

- Lương thiện, đúng là lương thiện.

Đỗ Tu Nguyên cười phá lên, theo bên người Lâm tướng quân, da mặt của hắn cũng bắt tri bắt giác dày lên rất nhiều.

Đợi cho Đỗ Tu Nguyên đi điều binh khiên tướng rồi, Lâm đại nhân ngồi bên cửa sổ hút thuốc lá. Chợt vỗ tay một cái, ài, quên mất một việc, tên sư gia kia biết nói tiếng quý tất nhiên cũng có thể giao lưu với lũ quý kia, lão tử lại chẳng hiểu tiếng chim, phải nói chuyện với người Đông Doanh như thế nào đây?

Nhớ tới tiên tử tỷ tỷ tinh thông tiếng chim, chính là nhân tuyển tốt nhất làm chức quan phiên dịch, cũng mặc kệ lúc này nàng có ở bên mình hay không, Lâm đại nhân có kế là làm, ngoạc miệng ra kêu to:

- Ninh tiên tử... Ninh tiên tử... Vũ Tích... Vũ Tích ...

Trong phòng yên tĩnh, âm thanh của hắn vang vọng vô nghĩa hồi lâu vẫn chẳng thấy bóng người, Ninh tiên tử cứ giống như không khí, không biết trốn ở nơi nào.

- Làm xong việc còn không trở lại, cái này gọi là thất chức đó, nàng có biết hay không hả?

Lâm đại nhân hùng hổ kêu mấy tiếng, bộ dạng có vẻ nóng nảy. Phía dưới tửu lâu người tới ngày càng nhiều, đó là do Đỗ Tu Nguyên điều binh tới, sắp phải động thủ rồi, nhưng vấn đề phiên dịch còn chưa làm xong, bảo ta phải hỏi người Đông Doanh nơi hạ lạc ba mươi lăm vạn lượng bạc như thế nào đây?

- Con người người, sao có thể vô sỉ như thế?

Một âm thanh phiêu hốt vang lên bên tai, Ninh tiên tử toàn thân áo trắng, lẳng lặng đứng trước người hắn, da thịt như tuyết, đôi mi như rồng lên, vóc người xinh đẹp nảy nở, như Hằng Nga trên cung trăng mỹ lệ say đắm lòng người.

- Đa tạ tỷ khen ngợi.

Lâm Văn Vinh cười hi hi:

- Tỷ không nói, ta còn không biết mình có ưu điểm đó đấy. Tỷ tỷ à, có một ngày không gặp thôi mà trông tỷ càng to, ngày càng xinh đẹp, giống như đóa hoa vậy.

- Người lại có việc gì đây?

Ninh tiên tử nhú mày, lắc đầu than khẽ, hiện giờ việc nàng hối hận nhất chính là gặp phải kẻ này, đánh không đánh được, giết cũng chẳng giết được, thật sự là rất khó chịu.

- Thật ra cũng chẳng có việc gì lớn.

Lâm đại nhân cười khê, nhìn nàng hỏi:

- Thanh Tuyền ở đâu?

- Người còn si tâm vọng tưởng sao?

Ninh tiên tử cười lạnh lùng:

- Ta đã sớm nói rồi, Thanh Tuyền tuyệt đối sẽ không sinh ra cảm tình với người ...

- Tiết kiệm chút nước bọt đi.

Lâm Văn Vinh cười khinh miệt:

- Chuyện giữa ta và lão bà chưa đến lượt ngươi xen miệng vào. Ngươi không nói cho ta chuyện của Thanh Tuyền, ta cũng không miễn cưỡng ngươi. Bây giờ ta muốn bắt quỷ, ngươi có đi hay không?

319. Chương 317 - Thần Tiên Tỷ Tỷ, Ta Yêu Nàng!

Bắt quỷ? Ninh Vũ Tích sững sốt một chút rồi lập tức hiểu ra, nghe nội dung hắc cùng hai người kia thương lượng vừa rồi, hẳn là muốn đi truy bắt người Đông Doanh.

- Ngươi muốn ta làm thông dịch cho ngươi sao?

Trữ Vũ Tích mỉm cười, tên này thật lắm mưu mô, rõ ràng là có việc muốn cầu mình mà hết lần này tới lần khác làm ra bộ dạng như chẳng có chuyện gì.

- Điều này chính nàng bảo đấy nhé.

Lâm Văn Vinh cười ha hả, vỗ tay nói:

- Tiên tử tỷ tỷ thật là thông minh, ta thấy nàng mày hiền mắt thiện, tương lai nhất định là một bà mẹ tốt, còn ta thì sẽ là một người cha tốt.

Ninh tiên tử căn bản nghe không hiểu hắc đang nói gì, lạnh lùng lắc đầu:

- Giữa ta và ngươi đã có hiệp nghị, ta không quản lắm việc như vậy, ngươi nên mời người thích hợp hơn đi.

‘Cộc, cộc’ hai tiếng khê vang lên, Đỗ Tu Nguyên ở bên ngoài gõ cửa nói:

- Lâm tướng quân, mọi việc đã chuẩn bị xong, chỉ còn chờ ngài phát lệnh.

- Ta ra ngay đây.

Lâm Văn Vinh lớn tiếng đáp, vừa nói xong, trước mắt hắc nhoáng lên, Ninh Vũ Tích như một làn khói xanh phiêu diêu lướt đi, để lại trong mắt hắc một bóng lưng ong vô cùng động lòng người.

- Sao lại chạy rồi?

Lâm Văn Vinh ngơ ngác hồi lâu, tốt xấu gì cũng là kẻ chung đường, sao nàng nói đi là đi thế? Nữ nhân đúng là không thể luận chuyện nghĩa khí gì a.

Lúc này thời gian gấp gáp, trước mắt việc bắt người Đông Doanh mới là quan trọng. Hắc vội vã mở cửa, cùng Đỗ Tu Nguyên xuống lầu. Vừa rồi chỉ lo cùng Ninh tiên tử nói chuyện, không lưu ý chỉ trong thời gian uống hết một chén trà nhỏ mà con đường lớn vô cùng nóng nực ở thành Tây giờ đã trở nên thừa thớt bóng người qua lại. Thấy điệu cười quỷ quái của Đỗ Tu Nguyên, Lâm Văn Vinh ngạc nhiên hỏi:

- Thế này là sao? Mọi người đâu hết rồi, ngươi làm thế nào mà đuổi được bọn họ đi vậy?

Đỗ Tu Nguyên cười ha hả đáp:

- Mạt tướng đã giải quyết chuyện này rồi. Tôi chỉ an bài hai huynh đệ ở ngoài cửa thành nhặt được hai lượng vàng “ai đó” đã chôn dưới đất, rồi đem tin tức này lan truyền ra ngoài. Vì vậy mọi người bây giờ lũ lượt kéo nhau ra ngoài thành xếp hàng tìm vận may hết cả.

- Làm người sao có thể gian trá như vậy? Đỗ đại ca ngươi phải học tập ta thôi. Học tập sự thẳng thắn, chính trực của ta đó.

Lâm đại nhân lắc đầu thở dài, ra vẻ chán ghét cùng cực đối với cách làm của Đỗ Tu Nguyên.

Đỗ Tu Nguyên hành sự thực không một điểm hàm hồ, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn đã tập hợp được cả ngàn nhân mã, vây chặt lấy tiểu viện nọ, ngay cả ruồi cũng bay không lọt. Lâm Văn Vinh đi đến nơi, nhìn vào cửa chính, lạnh lùng hừ một tiếng:

- Đỗ đại ca, bên trong có động tĩnh gì chưa?

Đỗ Tu Nguyên lắc đầu:

- Một tiếng động cũng không. Bọn Đông Doanh này thực là có khả năng nhẫn nại.

- Do Đỗ đại ca người không biết danh xưng của bọn chúng ở Đông Doanh rồi. Người Đông Doanh gọi chúng là nhẫn giả, kỳ thực ý tứ nằm ở chữ “nhẫn”. (Nhẫn giả chính là “ninja”. Chữ “nhẫn” ở đây nghĩa mở rộng chỉ khả năng nhẫn nại, còn nghĩa chính [của từ shinobi - Nhật] là khả năng trốn, núp - theo lý giải của độc giả lostintranslation - đa tạ).

Lâm Văn Vinh cười hì hì vung tay lên. Mấy trăm hỏa tiễn thủ có tiếng của Thần Cơ doanh tay cầm cung lớn, trên đầu tên đã được tẩm dầu hỏa đang cháy bùng bùng, nhắm thẳng vào tiểu viện nọ.

- Dịch nhân bên trong nghe đây. Các người đã bị vây chặt, chống cự sẽ bị trừng trị, nhận tội thì càng nghiêm trị. Hạn cho các người trong vòng một tuần trà phải ra đầu hàng, nếu không sẽ giết chết toàn bộ.

Lâm đại nhân bắt hai tay lên miệng làm loa, hướng về phía căn viện hô lớn. Không có ai làm phiên dịch đúng là có chút khó khăn cho hắn, may mắn là hắn biết vài câu tiếng Nhật thông dụng kiểu: Ôi ôi, chết mất chết mất, cô em - há miệng ra nào!

Trong viện hoàn toàn yên ắng không tiếng động, một sự yên lặng chết chóc. Chỉ có tiếng lửa cháy lách tách ở đầu những mũi tên tạo nên đám tàn lửa bay tán loạn. Âm thanh này vang lên nghe chói tai lạ lùng.

- Lâm tướng quân, bây giờ phải làm sao?

Đỗ Tu Nguyên trầm giọng hỏi:

- Nên tiến vào chưa? Có cần lưu lại người sống không?

- Trước tiên hãy đốt bọn chúng đã, đốt không chết thì hẵng xông vào. Chỉ cần lưu lại một người sống còn khả năng mở mồm nói chuyện là được rồi, đùi, chân, tiểu kê kê (bộ phận sinh dục nam) gì gì có cháy cũng không sao cả.

Lâm đại nhân cười hăng hắc, nhẹ nhàng đáp, Đỗ Tu Nguyên nghe mà toát mồ hôi. Hắn hướng về phía sau, phất tay, một đội cung tiễn thủ bước lên, giương cung nhắm thẳng vào hướng căn viện chuẩn bị bắn ra. Chợt nghe trong viện vang lên một tiếng huýt gió bén nhọn, hơn mười bóng hắc y nhân như một đàn châu chấu bay thẳng lên trời, loan đao trong tay, theo tiếng huýt gió thê lương nhắm thẳng mọi người đánh tới, khí thế lao đến cực kỳ dũng mãnh.

- Cung tiễn thủ, bắn...

Đỗ Tu Nguyên đã kinh qua nhiều trận chiến, đối với tình huống này rất thản nhiên, không hề kinh hãi. Hiệu lệnh vừa phát ra, mấy trăm mũi tên như một trận mưa đã bắn tới. Hơn mười hắc y nhân này nói về công phu chiến đấu đều là cường giả, nhưng muốn so với đội quân dũng mãnh, dày kinh nghiệm chiến đấu thì chẳng khác gì lấy trứng chọi đá, còn chưa kêu gào được mấy tiếng liền bị mưa tên tán loạn bao phủ, loan đao trong tay liều mạng ngăn cản được vài mũi thì đã bị tên bắn xuyên người như con nhím. Có mấy kẻ vô cùng hung hãn, dù toàn thân đầy tên nhưng vẫn liều mạng lao qua trận mưa tên, nhắm thẳng hướng Lâm Văn Vinh lao đến.

- Bộ doanh, thủ...

Đỗ Tu Nguyên hét lớn một tiếng, mấy trăm bộ binh kết lại thành trận, trường mâu trong tay đồng thời vung lên, kết thành một bức tường vững chắc gió thổi không lọt trước mặt Lâm Văn Vinh và Đỗ Tu Nguyên. Mấy hắc y nhân nọ phá được trận mưa tên thì đã như ngọn đèn sắp tắt, tấm thân kiệt lực lao thẳng vào những ngọn trường mâu sắc bén, cả người trên dưới bị đâm thủng lỗ chỗ, các binh sỹ chỉ vung mâu một cái đã ném những thi thể đó văng trở lại trong viện.

Một trận tiến đánh chém giết theo khẩu lệnh ngắn gọn của Đỗ Tu Nguyên, trong một khoảng thời gian ngắn ngủi đã hoàn thành, gọn gàng liên lạc, biểu hiện các tổ chức của một đội ngũ tinh nhuệ. Lâm Văn Vinh thấy vậy rất an lòng, đội ngũ này so với binh lính dũng mãnh của người Hồ cũng không kém bao nhiêu.

Hơn mười võ sỹ Đông Doanh chỉ la được một tiếng, trong nháy mắt đã bị tiêu diệt sạch sẽ, Lâm Văn Vinh xem xét xung quanh một lúc nhưng tất cả bọn chúng đều đã chết hết, không còn ai có thể nói năng gì nữa.

- Đỗ đại ca, hôm qua người đã đếm kỹ chưa? Trong trang viện đó có tất cả bao nhiêu người?

Lâm đại nhân cau mày hỏi.

- Tổng cộng 15 người, ở đây chỉ có 12 thi thể.

Đỗ Tu Nguyên tràn đầy tự tin đáp, đứng trước gian nhà phùng mang mạnh miệng.

Lâm Văn Vinh lúc này mới yên tâm, thầm nghĩ ta cứ lấy làm lạ tại sao Đỗ đại ca thần sắc bình tĩnh như thế, thì ra đã nắm chắc bên trong còn có người chưa chết. Đám võ sỹ Đông Doanh này thật xảo quyệt, nếu đêm qua Đỗ Tu Nguyên không đếm kỹ số người thì hôm nay không chừng sẽ có mấy tên lọt lưới. Mà nếu như vậy, 12 kẻ này chỉ là mồi nhử, những người cuối cùng còn lại nhất định là nhân vật quan trọng.

- Sống, ta muốn những kẻ còn lại phải sống.

Lâm Văn Vinh ra hiệu với Đỗ Tu Nguyên, khẽ nói.

Đỗ Tu Nguyên gật đầu, quay về phía sau vung tay. Mười mấy tên cung tiễn thủ chậm rãi tiến lên, cung trên tay nhắm thẳng vào cửa sổ gian phòng. Những mũi tên này có chút kỳ lạ, ngoại trừ mũi nhọn thì trên thân tên còn có một lớp túi nhỏ mong mỏng chứa một loại phấn gì đó.

Đây là thứ gì vậy a? Ta còn chưa thấy qua! Nhìn thấu vẻ hiếu kỳ của Lâm đại nhân, Đỗ Tu Nguyên cười nói:

- Lý Thánh đã nghĩ ra chủ ý này, hẳn cũng là học từ Lâm đại nhân.

- Học từ ta? Ta còn không biết bắn tên nữa mà.

Lâm Văn Vinh cười đáp.

Đỗ Tu Nguyên cười ha hả, quét mắt sang phía cung tiễn thủ, phát tay ra lệnh:

- Nhắm vào cửa sổ, bắn.

‘Phốc, phốc’ mấy tiếng nhẹ nhàng, mấy mũi tên xuyên qua cửa sổ bay thẳng vào trong phòng, rơi xuống đất, cùng lúc làm vỡ toang những túi màu bạc, từng trận sương khói màu trắng tỏa ra, tràn ngập trong phòng, bay cả ra ngoài.

- Mê được!

Thứ phấn trắng này với Lâm đại nhân vô cùng quen thuộc, chính là một trong những bảo bối tùy thân của hắn. Chiêu số như thế mà cũng nghĩ ra, Lý Thánh này quả nhiên tài giỏi, Lâm đại nhân ha ha cười to, chẳng trách Đỗ đại ca nói là học từ ta, thật không hề oan uống a.

Đợi một lúc, khói mê dần tan, Đỗ Tu Nguyên rút kiếm vung lên:

- Các huynh đệ theo ta xông vào.

Mấy trăm quân binh ùn ùn tiến vào, chỉ nháy mắt đã khống chế hoàn toàn tiểu viện. Lâm Văn Vinh đi theo sau Đỗ Tu Nguyên thẳng vào trong nhà, chỉ thấy hai hắc y nhân nằm dài trên đất không ngừng ho khan, rõ ràng là đã trúng thuốc mê nhưng chưa hoàn toàn hôn mê.

Sớm đã có binh sỹ vượt lên trước, trói chặt hai kẻ này lại. Tính cả số người chết trước sân tổng cộng chỉ có 14 người. Đỗ Tu Nguyên đem theo quân trước sau lục soát kỹ một lần nhưng cuối cùng chẳng thấy bóng người nào nữa.

- Đỗ đại ca, người không đếm nhầm chứ?

Lâm Văn Vinh nhìn lướt qua hai võ sỹ Đông Doanh bị trói chặt, cười hỏi.

- Tuyệt đối không sai, có 15 người.

Đỗ Tu Nguyên nghiêm túc đáp:

- Còn một tên cầm đầu, đêm qua tôi nhìn rõ hắn thân hình gầy ốm nhưng hôm nay thì không thấy.

Chính là kẻ dẫn đầu sao! Nghe Đỗ Tu Nguyên nói vậy, Lâm Văn Vinh thầm tính toán trong đầu, bọn người Đỗ đại ca trấn giữ ngoài cửa, bất luận kẻ nào cũng không thể đi ra, theo lý thuyết thì hắn hẳn còn đang ở đây.

Bất luận kẻ nào cũng không thể đi ra? Chờ một chút, không phải lúc mình vừa đến có một người đi ra sao, chẳng lẽ... Lâm Văn Vinh vỗ mạnh vào đùi:

- Ái chà, không hay rồi, là kẻ “di hoa tiếp mộc”, tên vương bát đản đó đã hóa trang thành sư gia để bỏ chạy. Hứa Chấn, mau đi gọi Hứa Chấn.

- Cái gì “di hoa tiếp mộc”?

Đỗ Tu Nguyên đầu óc không suy nghĩ nhanh như Lâm đại nhân nên vẫn không hiểu được ý hẩn muốn nói gì.

- Bẩm tướng quân, phía trước tiểu viện phát hiện một thi thể.

Một binh sỹ vội vàng chạy lại bẩm báo. Đỗ Tu Nguyên sững sốt liếc mắt nhìn Lâm Văn Vinh, Lâm tướng quân thở dài:

- Không cần xem nữa, người chết là sư gia thật, kẻ bỏ ra ngoài là sư gia giả. Mẹ kiếp, đồ chó này thật là xảo quyệt, quá xảo quyệt.

- Tướng quân, bây giờ chúng ta phải làm sao? Đỗ Tu Nguyên có chút không cam lòng hỏi, trấn giữ một ngày một đêm nhưng lại để kẻ cầm đầu quân địch trốn thoát, sự chán nản trong lòng hẩn có thể tưởng tượng ra được.

- Hẩn muốn chạy thì có thể chạy thoát sao?

Lâm Văn Vinh cười hì hì:

- Đỗ đại ca, có Hứa Chấn đi theo hẩn mà, mẹ kiếp, đúng là cờ quẩn lại hóa nước hay. (ý là đang bí thế đi nước cờ ngớ ngẩn lại trùng thành thế cờ hay).

Đỗ Tu Nguyên tỉnh ngộ, có Hứa Chấn đi theo hẩn, sao hẩn có thể trốn thoát được. Lâm tướng quân thật là thần thông, lúc nào cũng có kế sách dự trù.

- Giết sư gia thật, cải trang làm sư gia, đồ chó này thật là ác độc.

Lâm Văn Vinh hừ hừ hai tiếng, đi vài bước trong viện, trầm ngâm nói:

- Ngay cả người của mình cũng giết, như vậy chỉ có một cách giải thích, hẩn muốn đi gặp một kẻ vô cùng quan trọng, muốn mượn thân phận sư gia này để yểm hộ cho mình.

- Cuối cùng người cũng có một chút thông minh.

Từ ngoài cửa sổ truyền vào một tràng cười diễu cợt của nữ nhân, tiếp theo chỉ nghe ‘phốc’ một tiếng, một bóng đen rơi thẳng vào trong viện, đúng là lão sư gia giả mạo vừa đào tẩu.

- Tiên tử tỷ tỷ, ta yêu nàng!

Lâm đại nhân hưng phấn nhảy dựng lên.

320. Chương 318 - Cuộc Thẩm Vấn Giận Dữ

- Tướng quân, gì mà tiên tử tỷ tỷ?

Đỗ Tu Nguyên nghi hoặc hỏi. Lâm Văn Vinh lắc đầu than thở:

- Về vị tiên tử tỷ tỷ này, thì vốn là một câu chuyện tình lâm ly bi đát, sau này có thời gian ta sẽ kể tiếp cho người, giờ trước tiên hãy tìm Hứa Chấn về, tiểu tử này đi theo dõi sư gia, giờ sư gia đã về mà sao còn chưa thấy bóng dáng hẩn đâu?

Đang nói, chợt nghe bên ngoài có âm thanh truyền đến:

- Lâm tướng quân, Đỗ đại ca, không được rồi, không được rồi.

Hứa Chấn thở hổn hển, vội vã chạy xuyên qua quân lính đến chỗ hai người, hít gấp vài hơi, thở không ra tiếng mà vẫn tức giận nói:

- Tôi thấy, tôi thấy...

- Chẳng lẽ người nhìn thấy quý?

Lâm Văn Vinh cùng Đỗ Tu Nguyên liếc nhìn nhau, cười hỏi.

- Không phải nhìn thấy quý, là tên sư gia nọ vào, vào...

Hắn liếc mắt nhìn quanh bốn phía rồi thấp giọng vô cùng cẩn thận đáp:

- ... vào phủ Thành Vương.

Đỗ Tu Nguyên sắc mặt biến đổi, vội vàng hỏi tới:

- Người có nhìn nhầm không?

Lâm Văn Vinh cười ha hả nói:

- Thế giới to lớn, điều gì cũng có thể xảy ra, có hai người giống nhau cũng không phải là chuyện đáng ngạc nhiên, người nhất định là nhìn nhầm rồi, đúng không tiểu Hứa?

Hứa Chấn ngăn người suy nghĩ, hắn cũng là người thông minh, vội vàng gật đầu cười đáp:

- Đúng, đúng, nhất định là tôi nhìn nhầm rồi. Hai vị tướng quân coi như tôi chưa hề nói gì nhé. Ý, hân, hân, hân làm sao lại ở chỗ này?

Mới rồi vội vàng hỏi chuyện, Hứa Chấn chưa thấy rõ người nằm trên mặt đất là ai, đến khi hắn thấy mặt kẻ đó, nhất thời giống như thấy quý, vẻ mặt đầy kinh dị. Chuyện này sao có thể? Chẳng lẽ đúng như lời Lâm tướng quân nói, trên đời này có hai người giống nhau như đúc, hơn nữa lại trùng hợp đồng thời xuất hiện ở hai nơi?

Lâm đại nhân cười hăng hắc, đối với sự ngạc nhiên của Hứa Chấn hoàn toàn không cảm thấy kinh ngạc, tuy nhiên với thủ đoạn của Ninh Vũ Tích, trong lòng thật sự rất bội phục. Thủ lĩnh người Đông Doanh này giả trang thành sư gia đi vào Thành vương phủ tất nhiên là có mưu đồ gì đó, nhưng Ninh tiên tử lại có thể thần không hay, quỷ không biết bắt gã quay trở về, thủ đoạn quả nhiên phi thường.

Tên giả sư gia nọ vẫn nằm trên mặt đất không nhúc nhích, cũng không biết là sống hay chết. Lúc trước Lâm Văn Vinh chờ người, vẫn chưa thấy rõ bộ dạng của sư gia nọ, nên nhân lúc tên Đông Doanh này bất tỉnh mới xem kỹ. Không những quần áo trên người gã đã thay đổi, trên mặt còn dán hai hàng râu, thay mặt đối đảo, trà trộn lên ra ngoài. Bây giờ hiểu ra, làm sao có thể buông tha cho gã được. Lâm Văn Vinh đá lên người gã hai cước. Người nọ lảo nhão trên mặt đất cũng không rên một tiếng. Đỗ Tu Nguyên khom lưng ngồi xuống bên cạnh, kiểm tra hơi thở của gã, lắc đầu nói:

- Tướng quân, gã còn chưa chết, chỉ là bị đánh ngất xỉu.

Lâm Văn Vinh gật đầu, Ninh tiên tử xuống tay quả nhiên có phân lượng, biết kẻ này ta còn có chỗ dùng nên chừa lại. Hắn khoát tay, lớn tiếng gọi:

- Mang nước tới.

Sớm có hai quân sỹ mang lại một chậu nước lạnh, dội xuống người nọ. Sư gia giả này cả người rùng mình một cái, chậm rãi mở mắt ra, vừa thấy trước mặt mình đông đảo quân sỹ đang đứng, nhất thời quá to một tiếng 'Bát dật' (tiếng kêu hốt hoảng), rồi tung người đứng lên, theo thói quen đưa tay ra bên hông rút đao. Hứa Chấn trừng mắt nhanh chân hung hăng xuất ra một cước vào phía sau đầu gối của gã, lắc rắc một tiếng nhỏ vang lên, sư gia giả liền ngã quỵ xuống mặt đất, mồ hôi lạnh xuất ra đầy trán, đau đớn không chịu nổi.

Không có phiên dịch ở đây, Lâm đại nhân chỉ có thể tự lực cánh sinh, hắn nhấp nháy mắt, miệng cười hì hì hỏi:

- Mẽ tây, người nghe được tiếng Anh Cát Lợi không?

- Bát dật...

- Bát dật cái con mẹ ngươi!

Lâm Văn Vinh một cước đá vào bụng dưới của gã, hung hăng nói:

- Ngay cả ngôn ngữ quốc tế thông dụng như tiếng Anh mà cũng không hiểu, thực là không có tố chất! lão tử cũng không có cách nào cùng người giao lưu, cái dạng người như thế này mà Thiên Hoàng của các người cũng dám phái đến Đại Hoa ta làm loạn sao? Đánh cho ta...

Hứa Chấn cùng Đỗ Tu Nguyên đều không biết tiếng Anh Cát Lợi là thứ ngôn ngữ gì, nhưng thấy Lâm đại nhân hung thần ác sát đích thân phát ra hiệu lệnh, đầu thế nhẫn nhịn được, hai người cùng vung quyền tung cước nhắm tên võ sỹ nọ đánh tới.

Đông Doanh võ sỹ nọ tức giận mở tròn mắt, trong miệng kêu loạn lên một tràng kỷ lý oa lap (kêu âm ỉ bằng tiếng Nhật), giương nanh múa vuốt giãy giụa cố gắng đứng lên, chỉ là xương đùi đã bị Hứa Chấn đá gãy, không có cách nào đứng lâu được, bị hai người Đỗ Tu Nguyên cho ăn mấy quyền, trong phút chốc đã sưng mặt mày, máu tươi từ mũi miệng tràn ra.

Lâm Văn Vinh ngăn hai người Hứa Chấn lại, trên mặt xuất hiện nét cười quỷ dị:

- Tốt lắm, được rồi, đừng đánh nữa. Đại Hoa chúng ta là nước lớn có lễ nghi, vẫn thường nói là lấy đức phục người - chờ chút nữa hãy đánh tiếp. Vị võ sỹ này, người nghe không hiểu tiếng Anh Cát Lợi thì chỉ có thể trách cha người không dạy dỗ người tốt, ta cũng chẳng nói gì, nhưng người đến Đại Hoa ta làm loạn mà lại không thể nghe, không thể hiểu ngôn ngữ Đại Hoa chúng ta sao?

- Đô vô ma, sở cát tổ túc y tư thác!*

Đông Doanh võ sỹ nọ tức giận rống lên một tràng, hung quang trong mắt lấp lóe, tay quyền nắm chặt, nét mặt tràn đầy vẻ tức giận.

Hứa, Đỗ hai người quay mặt nhìn nhau, ngôn ngữ Đông Doanh này lú lú khó hiểu, bọn họ không thể nghe hiểu được, ánh mắt cầu cứu liền hướng về phía Lâm đại nhân. Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, gật đầu nói:

- A, ta hiểu được rồi, người nói người đến Đại Hoa là để bá kiến tổ tông, ai dà, thật là phiền toái, lần sau người nói cho thật rõ ràng, bằng không ta thực sự rất khó nghe ra a.

Ngoài cửa sổ truyền đến một tiếng khúc khích cười khê, rồi lập tức tắt đi, Lâm Văn Vinh nghe được vô cùng mừng rỡ, ta biết mà, tiên tử tỷ tỷ nhất định trốn ở quanh đây. Hắn cười ha ha, đang muốn thi triển “Sở cát”, “Mễ tây”* vừa thông suốt được, lại nghe Đông Doanh võ sỹ nọ nói lớn mấy từ tiếng Hoa nhưng giọng còn rất cứng:

- Bát dát, Đông Doanh võ sỹ, người dám vũ nhục, Đại Hoa, đồ con heo.

- Nói ông nội người!

Lâm đại nhân lửa giận ngút trời, rút một thanh đao bên cạnh ra, lấy sống đao đập mạnh xuống lưng tên Đông Doanh nọ khiến gã loạng choạng ngã sấp mặt xuống đất trông như là chó ăn phân.

Hứa Chấn cùng Đỗ Tu Nguyên tuy không hiểu tiếng Đông Doanh, nhưng câu gã vũ nhục Đại Hoa lại nghe được rất rõ ràng, hai người trong mắt tóe lửa, cùng vung quyền lao đến. Ba người tay đấm, chân đá, sướng khoái cực kỳ, Lâm Văn Vinh không để ý liếc mắt nhìn, chỉ thấy con người gã nọ đã trắng dã, tựa hồ không chịu nổi nữa, nhất thời úi da một tiếng, vội vàng ngăn hai người lại, cười nói:

- Trước tiên không nên đánh, ngày tháng còn dài, chúng ta cũng không phải vội vã nhất thời.

Hắn hướng về võ sỹ nọ cười hăng hắc, thông thả thốt ra mấy chữ Đông Doanh đơn giản, hỏi:

- Tên người là gì, thân phận thế nào?

Đông Doanh võ sỹ thở gấp, chưa kịp trả lời thì Lâm Văn Vinh đã mở miệng cười nói:

- Cho dù người không nói ta cũng biết, người là người của Tiểu kê công (con gà con) vương tử tên gọi Vũ Thụ, người và hắn dường như cùng nhau lớn lên, phỏng chừng người là ca ca của hắn, tên gọi là Lục Thụ, thế nào, ta đoán không sai chứ?

- Nói năng bậy bạ.

Đông Doanh võ sỹ nọ phần nộ liếc mắt nhìn hấn, tiếng Đại Hoa nói ra tựa hồ cũng trôi chảy hơn nhiều:

- Người thật to gan. Vương tử Vũ Thụ của chúng ta là con của Nhật Chiêu đại thần, ta không phải là ca ca của ngài. Ta là môn hạ của Nhật Chiêu đại thần, thủ lĩnh võ sỹ, Tân Hữu Vệ Môn Tá Tá Mộc (Sasaki).

Tân Hữu Vệ Môn Tá Tá Mộc? Mẹ kiếp, người Đông Doanh tự đem tiếng Hoa làm đơn giản đi một nửa, lại liều mạng đặt tên đầy chữ như vậy, nói bọn chúng không phải là quái thai thực sự không ai có thể tin được mà.

- Tân Hữu Vệ Môn Tá Tá Mộc.

Lâm đại nhân cười hì hì, vỗ vai hấn:

- Lần này các người đến Đại Hoa là muốn làm chuyện gì?

- Ta không làm gì hết.

Sasaki hừ mũi một tiếng:

- Ta đang ở chỗ này, các người lại xông đến chém giết đồng bạn của ta. Ta sẽ bẩm báo lên Thiên Hoàng để người trừng phạt hoàng đế Đại Hoa.

Trừng phạt hoàng đế Đại Hoa? Lâm Văn Vinh ngửa mặt lên trời cười to, chuyện lạ năm nào cũng có, năm nay đặc biệt nhiều a, tiểu quỷ này thực sự không biết dựa vào điểm gì mà có thể nghĩ rằng mình sẽ thoát được đây.

Tá Tá Mộc kinh nghi bất định nhìn hấn, vị đại nhân trước mắt này, thoát nhìn là quan lại nhưng hành động lại rất giống phỉ tặc.

- Tân Hữu Vệ Môn Tá Tá Mộc, kỳ thật không cần người nói ra, ta cũng biết người đến đây để làm gì.

Lâm đại nhân mỉm cười bảo:

- Chuyện hôm qua ở Tướng Quốc tự không phải là do các người làm hay sao?

Thần sắc trong mắt Tá Tá Mộc đột biến, còn chưa kịp lên tiếng, Lâm Văn Vinh đã phát tay áo, cao thâm cười:

- Không cần phủ nhận, lão tử chẳng phải là chỉ phỏng đoán không, tại sao các người đến đây, ai mời các người đến, ta đều đã tra rõ. Người chắc không thể ngờ được ta từ nơi nào bắt người về phải không?

Tá Tá Mộc mới vừa vào đến Vương phủ liền ngất đi, tỉnh lại thì đã ở chỗ này, còn chưa kịp suy nghĩ đến nguyên nhân trước sau, lại nghe hấn nói, nhất thời sắc mặt đại biến:

- Chẳng lẽ là Vương gia...Không có khả năng, lão tuyệt đối sẽ không làm vậy, tại Sơn Đông...

Gã thốt lên một câu mới kịp ý thức được mình vừa nói điều gì, len lén liếc nhìn Lâm Văn Vinh, vội vàng câm miệng.

- Người muốn nói là tại Sơn Đông, các người cùng với đồng đảng cướp đi 35 vạn lượng bạc chứ gì?

Lâm Văn Vinh trong lòng vui vẻ, sắc mặt không chút che giấu, chẳng hề kinh ngạc hỏi lại.

- Người, người cũng biết sao?

Tá Tá Mộc cũng không thể che giấu nỗi kinh hãi trong lòng, ngày trước cướp ngân ở Sơn Đông, hôm qua ám sát tại Tướng Quốc tự, từng bước từng bước đều được an bày tỉ mỉ từ trước, cho dù người này có bản lĩnh thế nào cũng không có khả năng tra xét ra được.

“Ha ha ha ha...”, Lâm đại nhân cất tiếng cười to:

- Ta không biết? Trên thế gian này có chuyện gì ta không biết chứ? Nhật Chiêu đại thần của các người có biết bạc được giấu ở nơi nào không? Hấn dám chắc không biết nhưng bốn đại nhân ta thì biết.

- Sao có khả năng? Tá Tá Mộc kinh hãi thốt lên:

- Số binh lính kia tất cả đều bị trúng độc mà chết hết rồi. Người tuyệt sẽ không thể biết!

Binh lính? Độc được? 5000 người! Lâm Văn Vinh hít sâu một hơi, trong mắt sát khí bùng bùng hiện lên, tay quyền nắm lại, chậm rãi nói từng lời:

- 35 vạn lượng bạc, cho dù xe ngựa ngày đêm không nghỉ cũng cần phải mấy ngày đêm mới chuyển đi được, quyết không thể chỉ trong một đêm biến mất không hình không bóng. Bạc này tất nhiên là còn giấu ở quanh Tế Ninh...

Tá Tá Mộc như khúc gỗ chẳng nói một lời, Lâm Văn Vinh không kiềm chế được, một cước đá vào đùi của hắn, há miệng mắng lớn:

- Con mẹ ngươi là đồ súc sinh, lão tử sẽ làm thịt ngươi.

321. Chương 319 : Quá Trơ Trẽn

Đỗ Tu Nguyên và Hứa Chấn tuy không rõ ngọn nguồn song cũng hiểu được đại khái, biết chuyện lũ Đông Doanh này vì cướp bạc mà hạ độc giết nhiều đồng bào Đại Hoa như thế, tức thì lòng sục sôi hận thù, giữ chặt người Tá Tá Mộc (Sasaki) khiến hắn không thể máy may động đậy. Lâm Văn Vinh đập hắn vài cước nặng trĩu, rút dao thép gác lên cổ Tá Tá Mộc, lạnh lùng nói:

- Lão tử hỏi ngươi một lần nữa, năm nghìn binh sĩ đó đều bị bọn Đông Doanh các ngươi độc sát rồi sao?

Tá Tá Mộc hừ mũi:

- Bọn chúng, vô dụng. Chết, rất tốt!

Lâm Văn Vinh trán nổi gân xanh, cổ dồn nén lửa giận, cười âm hiểm:

- Hứa Chấn, ta giao hắn cho đệ, hãy cam đoan với ta, một năm sau hắn phải còn sống, nhưng còn khó chịu hơn chết.

- Tuân lệnh.

Hứa Chân cười hăng hắc, nộ hỏa phun trào trong mắt:

- Mặt tướng nhất định hoàn thành nhiệm vụ.

Hứa Chấn vẫy tay áp giải Tá Tá Mộc lui xuống, Đỗ Tu Nguyên thấy Lâm tướng quân tâm trạng không tốt lắm, bèn biết điều ra ngoài, để hắn yên tĩnh một mình suy nghĩ.

- Ngươi muốn giết tên người Oa này thật à? Ngươi không muốn biết chúng giấu bạc ở đâu sao?

Thanh âm của một nữ tử cất lên bên tai Lâm Văn Vinh, nhẹ nhàng, chập chờn bay bổng, mùi hương thơm dịu lùa qua cánh mũi, khiến tâm tình của hắn cũng hoạt bát thêm vài phần. Nếu như ngày thường, hắn nhất định sẽ chòng ghẹo vui vẻ một phen, song, hôm nay, hắn không có hứng thú.

- Đó là nhần giả Đông Doanh, là các tử sĩ do chúng bồi dưỡng, tỷ tỷ tưởng rằng chúng sẽ khai ra nơi giấu bạc à? Ba trăm vạn lượng bạc không dễ dàng vận chuyển vậy đâu, chỉ cần bạc ở trong địa phận Tế Ninh, dù có đào sâu ba thước đất ta cũng phải tìm ra. Còn về cái tên giẻ rách này, ta không muốn giết hắn — Ta muốn hắn sống không bằng chết, để hắn hối hận đã đầu thai trên thế giới này.

Lâm Văn Vinh nghiêng răng hừ một tiếng, mắt ánh lên phần nộ:

- Năm nghìn người, những năm nghìn người! Lũ người Oa này trên đất Đại Hoa của ta, độc sát năm nghìn đồng bào của ta, tiên tử tỷ tỷ, nếu đổi lại là tỷ, tỷ sẽ làm thế nào?

Ninh Vũ Tích nhíu mày, nói hờ hững:

- Người Oa dĩ nhiên là độc ác, nhưng ngươi đã từng nghĩ qua chưa, năm nghìn người này đã phản bội hoàng đế, đầu nhập trận doanh khác làm phản tặc. Nói không khách khí thì bọn chúng trợ Trụ vi ngược (nói giáo cho giặc, giúp kẻ xấu làm việc ác), chết chưa hết tội!

Lâm Văn Vinh nhìn nàng, nhãn thần toát lên vẻ khinh miệt vô kể, hoàn toàn khác biệt với ánh mắt hám gái lúc trước, đây là một sự khinh miệt tuyệt đối. Lần đầu tiên bắt gặp thần tình này ở hấn, Ninh Vũ Tích cau mày:

- Làm sao? Ta nói sai à?
- Tỷ không sai! Người sai là sư phụ tỷ.

Lâm Văn Vinh thở dài:

- Bà ấy bồi dưỡng tỷ thành một tuyệt đại tiên tử cao cao tại thượng, không hiểu chuyện phàm trần. Tỷ đại biểu cho chính nghĩa, cho công tín, trông thì có vẻ được người người kính ngưỡng, phong quang vô hạn, nhưng, tỷ thực sự tưởng rằng mình ghê gớm lắm chắc?

Ninh Vũ Tích nổi nóng:

- Không được đánh giá sau lưng sư phụ ta.
- Đánh giá bà ấy? Ta không hứng. Ta đang dạy tỷ, dạy tỷ một đạo lý đơn giản nhất, đạo lý mà tỷ và sư phụ mình chưa từng thấu hiểu.

Lâm Văn Vinh cười lạnh, nói như gió táp mưa sa, không chút nề mặt.

Ninh Vũ Tích quay người đi luôn, không thèm nghe hấn nói nhảm. Lâm Văn Vinh nhìn nàng bước gấp, lắc đầu cười khinh miệt:

- Các người căn bản không hiểu sống là vì gì.

Ninh Vũ Tích chậm chậm dừng chân, xoay mình, quét mắt nhìn hấn, hỏi giọng nhạt nhẽo:

- Người nói gì?
- Ta nói chưa rõ à? Tiên tử tỷ tỷ, tỷ biết con người sống vì gì không?

Lâm Văn Vinh dựa vào cạnh bàn, mặt đầy vẻ bất cần đời.

Ninh Vũ Tích ngẫm nghĩ một hồi, đoạn nghiêm túc nói:

- Mỗi người đều có lý tưởng, đây là động lực để họ sống trên đời.
- Vớ vẩn.

Lâm Văn Vinh nhếch mép cười, xua tay coi thường:

- Để ta nói tỷ hay vậy, con người sống trên thế giới này, là vì miếng ăn. Cái gì là lý tưởng, cái gì là truy cầu, đó toàn là ăn no dấm bụng, no ấm sinh dâm dục mà thôi. Tỷ bảo năm nghìn binh sĩ đó là phản tặc, nhưng tỷ có từng nghĩ, đối với họ mà nói, trung với hoàng đế và trung với Thành Vương có gì khác biệt sao? Đều là bán mạng, đều là để đổi lấy miếng cơm, chú định chỉ có một bộ phận nhỏ có thể thăng quan tiến chức, những người khác đều phải chiến tử sa trường, rất nhiều người cả đời không minh bạch rốt cuộc vì sao phải chiến đấu, nhưng đại bộ phận đều không có cơ hội lựa chọn. Nói trắng ra, họ chẳng phải tội nhân, càng chẳng phải địch nhân của chúng ta, họ cũng giống chúng ta, đều là những con sâu đáng thương bị người ta lợi dụng mà thôi, bất kể là hoàng đế hay là Thành Vương, trong mắt những người đó, nhân dân vĩnh viễn là đối tượng bị lợi dụng — Ta nói tỷ có hiểu được không?

Ninh Vũ Tích kinh ngạc khôn nguôi, hiển nhiên khó mà lý giải những lời kinh thế hãi tục này. Lâm Văn Vinh lắc đầu cười khổ, trong lòng bỗng nhớ tới Tiểu Thanh Tuyền, hồi ở Kim Lăng, hàng ngày nói chuyện cùng nàng trong căn phòng nhỏ của hấn, huyền thuyên tán dóc, nha đầu đó lúc nào cũng thích nghe hấn diễn giải những lý luận lạ lẫm, sau đó đào sâu suy nghĩ, đặt ra những câu hỏi mấu chốt làm hấn ứng phó không xong. Nói đến hoài bão chính trị, chỉ có Thanh Tuyền là tri âm của hấn. Hấn thở dài than khê:

- Hưng, bách tích khổ; vong, bách tính khổ!

Ninh Vũ Tích có chút sững sốt, thời thiếu nữ nàng là đối tượng được vạn người kính ngưỡng, những năm tháng này lại càng quá quen thuộc với mỹ cảnh nhân gian phần hoa thời hưng thịnh, nào có ai giáo huấn

nàng như vậy? Vậy mà những lời của Lâm Tam từng chữ như châu ngọc, ý nghĩa sâu sắc, quan điểm cực kỳ độc đáo mới mẻ khiến người ta không dần lòng nổi phải suy nghĩ thấu đáo.

- Nói phức tạp quá, chắc tỷ nghe không hiểu.

Lâm Văn Vinh cười hi hi:

- Có điều, với chỉ số thông minh của tỷ, nghe không hiểu cũng có thể tha thứ.

Câu này khỏi cần nghĩ cũng hiểu ý, Ninh Vũ Tích liếc mắt hừ giọng:

- Con người người, đang yên đang lành, sao cứ thích mắng người?

- Không phải là mắng người, chẳng qua cảm lòng không đậu so sánh tỷ và An tỷ tỷ thôi. Tiên tử tỷ tỷ, tỷ và An tỷ tỷ tranh đấu lẫn nhau suốt bao năm nay, hai bên đều hiểu nhau đến tận gốc rễ rồi. Trùng hợp là tiểu đệ đệ đây lại từng có tiếp xúc thân mật với cả hai vị tỷ tỷ, tỷ có biết trong lòng ta thích ai hơn không?

Lâm Văn Vinh cười he he, tung ra một viên kẹo hấp dẫn, bất kỳ ai đã là phụ nữ đều không thoát khỏi sự dụ hoặc này.

Ninh Vũ Tích mỉm cười:

- Ta không muốn nghe người nói lằng nhằng, chuyện giữa ta và An sư muội không đơn giản như người tưởng tượng đâu, người thích ai cũng chẳng liên quan đến ta — Dù người có thích cô ta hơn thì đã sao nào?

Tiên tử tỷ tỷ giao hoạt quá chừng, Lâm Văn Vinh cười ha ha nói:

- Tỷ nói không sai, đúng là ta thích An tỷ tỷ hơn — Còn về nguyên nhân ấy à, ài, tiên tử tỷ tỷ nhất định là không muốn biết rồi, ta không nói thì hơn.

Ninh Vũ Tích lắc đầu, tỏ ra hết cách:

- Con người người vô vị thật đó, cả ngày không biết làm chính sự gì sao? Không nghe người nói linh tinh nữa, ta đi đây.

Lâm Văn Vinh mừng thầm, thường ngày nàng nói đi là đi thẳng, đâu có lần lữa như hôm nay, còn báo trước một tiếng nữa chứ. Xem ra tiên tử cũng có lúc nhớ trần tục rồi, nàng cũng là phụ nữ, làm sao thoát nổi chút tâm tư đó của phái đẹp.

- Nguyên nhân rất đơn giản, An tỷ tỷ tuy bại trong tay tỷ, nhưng tỷ ấy không ngừng đấu tranh, kiên cường bất khuất, bề ngoài giao hoạt nhưng bên trong lại ôn nhu như thủy, tỷ ấy sống chân thật hơn, giống một phụ nữ hơn. Còn tiên tử tỷ tỷ ư, cao cao tại thượng, cao không với tới, như hoa trong nước, trắng trong gương, sờ không thấy, lần chẳng ra, hư vô mờ ảo, khó mà tiếp cận. Nói thô tục tào, thứ lỗi ta nói thẳng, ngoại trừ cục thịt trước ngực, những chỗ khác thật chẳng thấy tỷ có mùi vị nữ nhân gì cả.

Lâm Văn Vinh cười tí mắt soi mói bộ ngực đầy đặn của nàng, thần sắc chính nghĩa lấm liệt.

- Người —

Ninh tiên tử hàm dưỡng tốt đến đâu cũng không dần nổi cơn tức giận khi nghe hần phun lời thô tục trước mặt mình.

- Người, đồ tiểu nhân bỉ ổi, vô sỉ.

- Tỷ tỷ mắng chưa đủ ác độc đâu.

Lâm Văn Vinh cười hi hi:

- Kỳ thực mắng người cũng rất có học vấn, ví dụ câu vừa rồi tỷ có thể mắng thế này — “Ây a, chàng xấu chết đi được!!!” Về điểm này tỷ có thể khiêm tốn thỉnh giáo An tỷ tỷ, nhất định sẽ thu hoạch không ít. Đương nhiên, khi nào học được cách quyến rũ ta thì tỷ miễn cưỡng có thể xuất sư rồi — Ai ui, ai ui, tỷ làm gì đấy, quân tử động khẩu, nữ nhân động thủ, khí hải trộm đào cũng được, nhưng đánh người tuyệt đối không được đánh vào mặt —

Đỗ Tu Nguyên và Hứa Chấn đứng ngoài nghe mà đưa mắt nhìn nhau, động tĩnh lớn thật, Lâm tướng quân diễn Song Hoàng* trong phòng hay sao ấy? Một người đóng hai giọng, giống như in, tuyệt!

“Rầm” một tiếng, cửa bật mở, hai người Đỗ Tu Nguyên nhìn Lâm đại nhân đẩy cửa bước ra, miệng há rõ to, hồi lâu vẫn chưa đóng lại được, phải đủ nhét vừa hai quả trứng gà ý chứ.

- Nhìn cái gì, chưa thấy đàn ông bôi phấn bao giờ à?

Lâm đại nhân che má, thẹn quá hóa giận quát.

- Thấy rồi, thấy rồi.

Hai người nén cười nói:

- Tướng quân nghĩ điều người ta không dám nghĩ, làm điều người ta không dám làm, đúng là có ý tưởng, có sáng kiến, bọn mặt tướng bội phục, bội phục!

- Người đâu!

Thấy bộ dạng hấp háy mắt ra hiệu của hai tên tiểu tử, Lâm đại nhân tức tối lớn tiếng ra lệnh.

- Có ti chức!

Mấy tên lính cấp tốc đi đến nghe Lâm đại nhân sai bảo.

Lâm đại nhân không hề do dự hạ lệnh:

- Ra phố mua mười cân phấn về đây, trát kín mặt kín móng hai tiểu tử này cho ta, thiếu một chỗ cũng không được.

Mọi người phá lên cười ầm , Đỗ Tu Nguyên và Hứa Chấn bỏ chạy cái ào, chuồn nhanh hơn thỏ, chỉ còn một tràng cười vang vọng trong sân.

Trên mái nhà xa xa, Ninh tiên tử xuất thần ngắm đôi bàn tay mềm mại của mình, vẻ mặt không tài nào tin nổi. Ta tu thân dưỡng tính suốt bao năm, vậy mà hôm nay lại bị hấn kích cho nổi giận, tên khốn này đúng là quá trơ trên mào.

Chú thích: *diễn Song Hoàng: một môn nghệ thuật hát nói mang màu sắc địa phương lưu hành trong dân gian, hai bè hát đôi, một người biểu diễn động tác, người kia ở bên trong sân khấu hát hoặc nói

322. Chương 320 - Tai Nạn Lao Động

Tính về thời gian, Tá Tá Mộc có chấp cánh cũng không thể vừa cướp xong bạc ở Sơn Đông đã bay ngay đến kinh thành ám sát, từ đó suy ra, vụ cướp bạc ở Sơn Đông do một nhóm người Đông Doanh khác cùng Thành Vương thực hiện, Tá Tá Mộc chưa chắc đã biết địa điểm giấu bạc cụ thể, nhưng khẳng định là ở quanh Tế Ninh. Hôm nay bắt được lũ quỷ Đông Doanh này, mặc dù đã cố hết sức khống chế không để tiết lộ tin tức ra ngoài, nhưng Thành Vương cũng chẳng phải đèn dầu sắp cạn, không gặp được Tá Tá Mộc ý nhất định sẽ sinh lòng nghi ngờ. Số bạc ở Sơn Đông rất có khả năng đang di chuyển, việc không thể chậm trễ, chuyển đi Sơn Đông này không thể trì hoãn, có điều chẳng biết Từ Vị thương lượng với hoàng thượng kết quả rốt cuộc thế nào rồi. Nghĩ tới đây, hấn không ngồi yên một chỗ được nữa, cũng chả hơi đâu lãng nhăng với tên tiểu quỷ kia, trực tiếp sai Hứa Chấn “hầu hạ” hấn tử tế, đoạn cấp đít bỏ đi.

Hấn về đến cửa tiệm đã là lúc đèn hoa mới thấp, từ sớm hôm qua bị Từ Vị gọi đi, đến tận bây giờ mới trở về. Đành vậy, hấn lắc đầu thở dài, chẳng hiểu nợ nần gì ai nữa, lão tử đúng là số vất vả mà, đàn ông tuyệt đối đừng nên quá giỏi giang.

Vết “má hồng” chưa khô, không được để ai trông thấy. Hấn rón ra rón rén, đang định len lén lên vào, bỗng có tiếng reo mừng:

- Đại ca, đại ca về rồi.

Thoáng chốc mấy người trong nhà đã ủa ra, Xảo Xảo đi đầu, theo sau là Tiêu đại tiểu thư. Thần sắc nàng tiều tụy, ngơ ngẩn nhìn hấn, gọi một tiếng “Lâm Tam —” rồi không nói gì nữa. Tiêu phu nhân đứng sau vỗ nhẹ bờ vai mềm yếu của nàng, mỉm cười gật đầu với Lâm Văn Vinh.

- A ha, mọi người đều có mặt à, ăn cơm chưa? Ăn rồi thì ngủ sớm đi!

Lâm Văn Vinh che má cười ha ha nói.

- Đại ca, mặt huynh bị sao thế?

Xảo Xảo đứng gần nhất, vừa nhìn đã thấy màu đỏ tươi trên mặt hấn, tức thì cả kinh hỏi.

Chưa nhìn chưa biết, nhìn rồi giật mình, ánh mắt mọi người liền dồn cả lên mặt hấn, Lâm Văn Vinh bụm chặt má, ấp úng:

- Ồ, không sao, bất cẩn va phải cây thoi, hai bên má đều dính chường. Nhưng mà mọi người yên tâm đi, khuôn mặt anh tuấn của ta không bị tổn hại tẹo nào đâu.

Xảo Xảo kéo tay hấn ra, xót xa vuốt ve, rưng rưng nước mắt:

- Ai đánh huynh ra nông nổi này chứ? Đại ca, đau không?

Nha đầu này, chẳng biết bao biện hộ chồng nàng gì cả. Đây mà là đánh à? Đây là do tiên tử tỷ tỷ lỡ tay khi đang thân mật với ta, là tai nạn lao động, hiểu chưa?

Trước giờ chỉ có hấn bắt nạt người khác, chưa từng thấy hấn bị đánh bao giờ, chuyện này là sao đây? Đại tiểu thư lo lắng nhìn hấn, muốn đến gần nhưng thấy dáng vẻ ôn nhu của Xảo Xảo, nàng lại dừng bước.

Đã giấu không xong thì thêm vào giấu nữa. Hấn nắm bàn tay nhỏ nhắn của Xảo Xảo, nhẹ véo khuôn mặt hồng thắm của nàng, cười hi hi ôm quyền hướng về Tiêu phu nhân và đại tiểu thư:

- Không sao, ngộ thương thoi, mấy hôm nữa ta sẽ đánh lại.

- Đại ca, huynh không sao chứ?

Xảo Xảo quan sát hấn kỹ càng từ đầu xuống chân, giọng ghen ngào:

- Hôm qua huynh bị hoàng thượng triệu đi, một ngày một đêm không có tin tức gì, làm mọi người lo chết đi được. Đại tiểu thư cả đêm không ngủ, sáng nay vừa dậy đã đi tìm Từ tiên sinh, nhưng mãi chẳng thấy bóng dáng ông ấy đâu.

Lâm Văn Vinh đưa mắt nhìn đại tiểu thư, chỉ thấy mặt nàng đỏ hồng, môi anh đào cắn hờ, đang trao hấn ánh mắt chứa chan tình cảm.

- Không sao, không sao, làm gì có chuyện ta bị sao chứ.

Lâm Văn Vinh cười hi hi:

- Hôm qua bàn bạc công chuyện với hoàng thượng đến tối mịt, hoàng thượng lão gia tử liền bảo ta ở tạm trong cung một đêm, nào ngờ đã khiến mọi người lo lắng, đều do lỗi của ta, họa là từ mặt trăng!

Tiêu Ngọc Nhược hừ một tiếng, nói khê:

- Giữ người ở trong cung? Hoàng thượng đối đãi với người quả là không tệ, sao rồi, chuyện kén phò mã đã định rồi chứ? Khi nào nghênh đón công chúa về nhà?

- Xảo Xảo, sao nàng ra ngoài cũng mang theo hũ giấm to thế?

Lâm Văn Vinh cười nói.

- Đâu mà, muội có mang theo giấm gì —

Xảo Xảo ngó người, nói được nửa chừng, liếc thấy sắc mặt của đại tiểu thư, bèn phì cười mắng yêu:

- Đại ca, huynh xấu quá đi.

Đại tiểu thư vành mắt ửng đỏ, chẳng nói chẳng rằng, nâng váy dài chạy biến vào trong tiệm. Lâm Văn Vinh mặt nghệt ra đó, Xảo Xảo vội đẩy lưng hắn, nồn nóng giục:

- Đại ca, xem huynh nói xằng nói bậy kìa, mau đuổi theo đi.

Vụ này om xòm à nha, hết Tiên Nhi lại đến đại tiểu thư, chả biết hai hũ giấm này hũ nào đậm hơn nữa. Hắn khó xử đánh mắt cầu cứu Tiêu phu nhân, Tiêu phu nhân lắc đầu bảo:

- Chuyện của bọn trẻ các ngươi ta cũng không hiểu lắm, các ngươi tự xử lý lấy đi, ta tin ngươi và Ngọc Nhược. Có điều, nói thật lòng, Lâm Tam à, hai ngày nay không thấy bóng dáng ngươi, nhà chúng ta không biết sao nữa, bỗng dưng mất hết sinh khí cứ như không còn trụ cột gia đình vậy. Ngọc Nhược mặt ủ mày chau, làm gì cũng không tập trung tinh thần, như đột ngột biến thành một người khác, trước kia lúc chưa có ngươi, nha đầu này hằng hái năng động lắm, dám nghĩ dám làm, không sợ gì cả, nhưng bây giờ thì trái ngược hẳn, ngươi nói xem chuyện này là sao?

Lời này của phu nhân ẩn chứa thâm ý đây, cơ mà nói thật nhé, Lâm mỗ sống ở Tiêu gia thật sự rất tự giác, luôn tích cực phát dương tinh thần ông chủ, chưa bao giờ coi mình là người ngoài cả. Lâm Văn Vinh cười ha ha, vênh mặt mồm nói:

- Vậy à, phu nhân đề cao ta rồi. Ài, quấy rối tinh thần đại tiểu thư như thế, ta thực hổ thẹn quá, nổi bật hơn mọi người đúng là sai lầm, lần sau ta sẽ nhớ kỹ.

Đây gọi là mặt lừa chẳng biết mặt ngựa dài (không biết người biết ta, tự cho mình là nhất), da mặt của Lâm Tam phải nói là khoáng cổ tuyệt kim. Phu nhân gượng cười, than:

- Tiêu gia ta vất vả chèo chống nhiều năm nay, toàn dựa vào hai nữ tử yếu đuối, sau khi có ngươi, áp lực của chúng ta đã giảm đi rất nhiều, nói ngươi hiện tại là trụ cột của Tiêu gia ta không sai chút nào. Người đi đi, xem Ngọc Nhược thế nào rồi rồi dành nó, con bé này —

Phu nhân lau hai giọt nước mắt, không nói tiếp nên lời.

Đòn công kích tình cảm của phu nhân quả là lợi hại, buộc ta chết ngắc luôn, muốn chạy cũng không thoát. Lâm Văn Vinh hoàn toàn bái phục thủ đoạn của phu nhân, ôm quyền lách mình vào nhà, đi thẳng ra hậu viện. Trời đã tối đen, phòng đại tiểu thư không thắp đèn, không gian mịt mù, không hiểu nàng có trong đó hay chẳng.

Gõ cửa vài cái, Lâm Văn Vinh hắng giọng gọi:

- Đại tiểu thư, ta là Lâm Tam đây, mở cửa đi, ta có lời muốn nói.

Trong phòng lặng ngắt như tờ, không một âm thanh, chờ hoài không thấy mở cửa, Lâm đại nhân lắc đầu, ài, cứ bắt ta phải xuất tuyệt chiêu à, ta thì chả sao, chỉ sợ nha đầu này chịu không thấu:

- Ngọc Nhược, bé ngoan, bé yêu, bảo bối, bé cưng —

Tiêu phu nhân ở sảnh trước nghe mà toàn thân rợn da gà, tên Lâm Tam này sao lời nào cũng thốt ra được, đúng là làm tổn hại phong tục, ảnh hưởng xấu đến giáo dục, ôi thanh niên thời nay! Xảo Xảo thì mặt mũi đỏ rực, đối với “nhục ma”* đại pháp của đại ca, nàng đã quen lâu rồi, ngày nào không nghe còn có chút hoài niệm ấy chứ.

Hắn chưa hô hết một lượt, đại tiểu thư đã phải mở cửa, mặt đầy vệt nước mắt đứng đối diện hắn, vừa ngượng vừa giận mắng:

- Ngươi la ó lảng nhảng gì đấy, không sợ nường thân nghe thấy à?

Lâm đại nhân chui vào như khỉ, cười hi hi nói:

- Sợ cái gì, ta gọi là việc của ta, phu nhân nghe là việc của phu nhân. Phu nhân nghe vui tai, ta gọi hứng khởi, mỗi người một nhu cầu. Bé cưng, ta gọi lần nữa nhé, nàng thích nghe không?

- Ai muốn nghe chứ, lời ngon tiếng ngọt, người đi mà nói với bé cưng công chúa của người.

Đại tiểu thư hừ một tiếng, song sắc mặt đã đỡ khó coi hơn ban nãy.

- Vậy sao được, ta xin thề với trời, Ngọc Nhược là bé cưng của ta, độc nhất vô nhị.

Lâm Văn Vinh tay giơ cao, mặt nghiêm nghị, mắt không chớp.

Hắn không hề nói dối, đại tiểu thư là bé cưng của hắn, Tiên Nhi là bé ngoan, chung sống hữu hảo, không xâm phạm nhau.

Sắc mặt đại tiểu thư đã dịu đi nhiều, còn ửng màu hồng nhạt, khẽ nói:

- Vậy ngươi có dám nói, hoàng thượng giữ ngươi qua đêm trong cung, lẽ nào không phải muốn chọn ngươi làm phò mã?

Hoàng thượng tuyệt đối không muốn chọn ta làm phò mã, nhưng công chúa đã quyết tâm kết duyên ương với ta rồi. Lâm đại nhân thở vắn than dài, lắc đầu nói:

- Chuyện này kể ra dài lắm, bên trong rắc rối ngoắt ngoéo, nói mấy ngày mấy đêm cũng không hết. Ý, bé cưng, bộ áo tím này của nàng đẹp quá, đẹp như tiên nữ ấy, sao trước kia ta chưa từng thấy nhỉ?

Đại tiểu thư không phải hạng dễ gạt, thấy hắn úp úp mở mở, biết ngay trong lòng hắn có quỷ, tức thì nước mắt lặng lẽ lăn dài:

- Ngươi chỉ biết nói suông dễ dàng thôi, tưởng ta dễ ức hiếp vậy sao? Cả đêm qua ngươi không về, làm ta sợ hãi mất cả hồn phách, chưa đến canh một ta đã tới phủ Từ đại nhân chờ tin của ngươi, vậy mà ngươi trả lời qua quýt thế à? Ngươi ra đi, ra đi, đi tìm bé cưng của ngươi đi!

Đại tiểu thư đẩy hắn ra ngoài, Lâm Văn Vinh xoay lưng ôm trọn thân hình mềm mại của nàng vào lòng, cười hi hi nói:

- Ta đang tìm bé cưng của ta còn gì? Nàng xem, ta bị “tai nạn lao động” đây này, ài, nàng vĩnh viễn không tưởng tượng nổi những chuyện phức tạp, hiểm ác mà ta trải qua trong hai ngày nay đâu. Những lời ta nói với nàng, câu nào cũng là sự thật, không lừa già dối trẻ, nếu có giả dối, trời đánh tan xác, không được yên ổn —

- Tự dưng thề thốt làm gì.

Đại tiểu thư hoảng hốt bịt miệng hắn, quỳnh quáng nói:

- Nếu linh nghiệm thì sao? Không có ngươi, ta biết phải làm sao?

Lâm đại nhân chỉ còn biết lừ mắt nhìn nàng, nói năng hay nhỉ, ta mà là kẻ không thành tâm thế á? Hắn cầm tay nàng, đặt lên một nụ hôn nhẹ, mặt nghiêm nghị:

- Đại tiểu thư, ta hỏi nàng một chuyện, nàng nhất định phải thành thật trả lời — Nếu có một ngày ta làm hoàng đế, nàng sẽ thế nào?

Chú thích: *nhục ma: buồn nôn, ngứa ngáy, khó chịu (trước cử chỉ, lời nói của ai đó)

323. Chương 321 : Ta Có Tội

- Ngươi, ngươi không muốn sống nữa sao? Những lời đại nghịch bất đạo như vậy cũng dám nói ra khỏi miệng?

- He he, ta chỉ đùa thôi mà.

Lâm Văn Vinh cười hăng hắc:

- Nếu ta làm hoàng đế, nhất định sẽ phong nàng làm đại quý phi, làm cho nàng vinh diệu với quê hương, người người đều hâm mộ.

Đại tiểu thư gấp gấp lôi hắn vào bên trong, đề phòng những lời đại nghịch bất đạo này bị người khác nghe thấy, mày liễu dựng ngược lên:

- Ngươi bị ngớ ngẩn rồi sao? Trời còn chưa tối, sao ngươi đã nằm mơ rồi nhưng ta làm quý phi, vậy ai làm hoàng hậu đè ép ta?

- À... cái này .. ta chỉ nói bữa thôi, trời đã không còn sớm nữa, nàng sớm nghỉ ngơi trước đi, sáng mai ta lại tới thăm nàng.

Lâm đại nhân nói xong liền muốn bỏ chạy, Đại tiểu thư hừ một tiếng, tức giận rít lên:

- Người tốt cuộc là còn nuôi bao nhiêu con hồ ly, mau thành thật khai ra.

- Thật là, ta mà là loại người này sao?

Lâm Văn Vinh he he nói :

- Nàng nhìn dáng vẻ của ta, là biết ta tinh khiết nhường nào rồi.

Đại tiểu thư nhìn gò má của hắn, đưa tay ra nhẹ nhàng vuốt ve, đột nhiên bật khóc:

- Cái này là do cô ta đánh sao? Sao cô ta có thể ra tay vậy chứ? Còn chưa cưới về nhà đã ức hiếp người như thế rồi! Công chúa thì ghê gớm lắm sao, ta sẽ đi tìm cô ta nói chuyện.

Toát mồ hôi, điều này nàng từ đâu mà suy ra vậy, nữ nhân có thể ức hiếp được Lâm Tam ca ta còn chưa ra đời đâu. Hắn cười ha hả, vội vã giữ chặt lấy Đại tiểu thư đang bồng bồng lựa giận đòi đi ‘nói chuyện’:

- Nàng hiểu lầm rồi, cái này không liên quan gì đến công chúa, nàng ấy trước mặt ta ngoan ngoãn như mèo vậy.

- Vậy người bị thế này là...

Đại tiểu thư ôn nhu vuốt ve má hắn, dịu dàng hỏi:

- Là tai nạn nghề nghiệp ấy mà, cũng ngoài ý muốn thôi.

Hắn không biết xấu hổ nói đồng dục:

- Được rồi, tạm thời không nói mấy điều này nữa. Sáng mai ta phải dậy sớm đi Sơn Đông một chuyến, những việc lớn nhỏ trong nhà, nàng và Xảo Xảo để ý nhiều hơn một chút.

- Sơn Đông? Người đi Sơn Đông làm cái gì?

Hai ngày nay Lâm Tam bận như có con nhỏ. Ngay cả cái bóng của hắn Đại tiểu thư cũng không thấy, tuy ngoại miệng mắng mỏ, nhưng trong lòng nhớ nhung vô cùng, nghe thấy hắn sau khi trở về lại muốn đi, tự nhiên là kinh hãi thất sắc.

Lâm Văn Vinh ra vẻ đắn đo suy nghĩ, nắm lấy tay nàng nói:

- Ngọc Nhược, lẽ ra việc lớn tày trời này ta vốn không thể nói cho nàng. Nhưng nàng không phải là người ngoài nữa, ta lại là người thành thực chính trực, không muốn dối lừa nàng. Nàng phải nhận lời ta, sau khi nghe xong việc này , phải bảo mật vô cùng bảo mật, tuyệt không thể để người ngoài biết.

Lâm đại nhân rất tinh thông ngón này, chuyện lớn không giấu chỉ giấu chuyện nhỏ, một câu nói ra, Tiêu Ngọc Nhược trúng ngay quả pháo bọc đường của của hắn, thấy vẻ mặt hắn vô cùng trịnh trọng . Trong lòng Đại tiểu thư ngọt lịm, ngoan ngoãn ừ một tiếng, gật đầu nhận lời.

- Sơn Đông xảy ra chuyện rồi, Lạc gia xảy ra chuyện rồi.

Lâm Văn Vinh thở một hơi thật sâu, đem nguyên nhân hậu quả của việc này kể ra một lượt. Đại tiểu thư là người làm ăn, nhận thức về chuyện tiền bạc so với người khác còn sâu sắc hơn, nghe nói ở Tế Ninh bị mất ba mươi lăm vạn lạng bạc quân lương, tức thì sợ tới tái mặt. Nàng là nữ nhân, trời sinh thích ghen, luôn có chút bận lòng với chuyện của Lâm Tam và Lạc tiểu thư, nhưng biết đây không phải là lúc ghen tuông , nhìn Lâm Tam lo lắng hỏi:

- Vậy người chuẩn bị làm thế nào?

- Làm thế nào?

Lâm Văn Vinh cười khổ lắc đầu:

- Ngày đó ở Kim Lăng, Lạc Mẫn có ân tình giúp đỡ ta, Lạc Viễn là huynh đệ của ta, Ngưng Nhi và ta lại có qua lại như thế, nếu ta buông tay không để ý, vậy còn coi là người sao? Sáng sớm này ta đã để lão Từ tiến cung cầu tình rồi, hi vọng hoàng thượng nói rộng cho vài ngày để ta nghĩ biện pháp giúp họ kiếm về chút bạc.

- Kẻ trộm đã dám cướp bạc, tự nhiên sớm có an bài thỏa đáng. Lần này người đi lại là người mù ngựa lòa, vạn nhất không tìm lại được.....

Đại tiểu thư lo lắng trung trùng nhìn hấn không dám nói tiếp nữa.

- Nếu thực sự không tìm được lại, thì ta dù có bán sạch gia tài, cũng phải cứu được bọn họ.

Lâm Văn Vinh nói chêm dính chặt sắt, mặt không chút do dự.

Trong mắt Đại tiểu thư nổi lên ánh lệ, ai oán nói:

- Bán hết gia tài, vậy sau này sẽ làm sao? Vì Ngưng Nhi, người thực sự bất cứ cái gì cũng nguyện ý trả giá sao?

- Nếu đổi lại đó là nàng, thì ta cũng làm như vậy thôi.

Lâm Văn Vinh cười hì hì:

- Đối với ta mà nói, tiền tài đều là vật ngoài thân, hết rồi thì vẫn có thể kiếm lại, nhưng nếu mất đi người mình yêu, thì cuộc đời không còn gì thú vị nữa.

Đại tiểu thư trầm mặc rất lâu, đột nhiên ôm chầm lấy hấn khóc nức lên, nắm đấm nhỏ nện như mưa vào ngực hấn:

- Cái tên hoa tâm nhà ngươi, ta hận chết ngươi, hận chết ngươi.

Lâm đại nhân mặt đầy chính khí hiên ngang nói:

- Không phải là hoa tâm, mà là đa tình, về bản chất là có khác biệt.

- Là hoa tâm, chính là hoa tâm.

Đại tiểu thư gạt nước mắt, lưu luyến nhìn hấn nói khẽ:

- Ngươi đợi một chút, ta sẽ trở lại ngay.

Không đợi Lâm Văn Vinh nói gì, nàng xoay người đi liền, rầm một tiếng đóng cửa rồi đi.

Lâm Văn Vinh nhíu mày, nha đầu này thần thần bí bí đi làm cái gì đây. Đợi một lúc lâu Đại tiểu thư mới đẩy cửa tiến vào, đưa cho hấn một túi nhỏ, ôn nhu nói :

- Cái này, ngươi cầm lấy đi.

- Đây là cái gì?

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên hỏi, cái túi nhỏ này rất nhẹ sờ vào chẳng thấy nặng bao nhiêu, tựa hồ chỉ có mấy tờ giấy mỏng.

- Những thứ này là khế ước đất của Tiêu gia ta ở các nơi Kim Lăng, Hàng Châu, kinh thành, gộp lại cũng có hơn mười chỗ, đoán chừng cũng đáng chút bạc, còn có phân hiệu các nơi của Tiêu gia, sau khi đem cầm, giá trị cũng không nhỏ.

Đại tiểu thư nói thần nhiên, mắt đầy vẻ kiên định.

- Điều này sao có thể được?

Lâm Văn Vinh giật nảy mình, vội vàng nhét chiếc túi nhỏ trở lại trong tay nàng:

- Đưa những thứ này cho ta, Tiêu gia sẽ chẳng còn gì cả. Nàng sẽ giải thích với thân tộc, giải thích với phu nhân ra sao?

Đại tiểu thư hừ một tiếng:

- Hiện giờ ta là đương gia của Tiêu gia, nường thân sẽ không nói gì. Hơn nữa lời vừa rồi người nói, chính người cũng quên mất rồi sao? Tiền tài đều là vật ngoài thân, hết rồi vẫn có thể kiếm lại, nhưng nếu mất đình người mình yêu, cuộc sống sẽ không còn gì thú vị nữa. Đây là điều người dạy ta, ta đều nhớ kỹ đó.

Đại tiểu thư luôn là như vậy, nhìn bề ngoài thì lạnh lùng nghiêm khắc, nhưng mỗi lần trở nên ôn nhu, đều làm lão tử cảm động muốn nhảy xuống sông, khóe mắt Lâm đại nhân ướt ướt, lòng kích động đang muốn ôm chặt lấy nàng, chợt thấy trong tay Đại tiểu thư có thêm một cái kéo nhỏ loang loáng, đang nhăm vào ngực, mũi kéo nhọn hoắt dưới ánh trăng nhạt thoáng hiện lên ánh sáng lạnh lẽo.

Nhu tình ngập lòng của Lâm Văn Vinh tức thì hóa thành kinh hãi:

- Đại tiểu thư, nàng đang làm gì vậy? Nàng vịn lần chớ có nghĩ quẩn đó.

Tiêu Ngọc Nhược hừ một tiếng, lạnh lùng nói:

- Mọi thứ của Tiêu gia ta đều là của người rồi, trừ người ra ta đã chẳng còn gì nữa. Từ hôm nay trở đi, ta sẽ mang cái kéo này bên người, nếu người phụ lòng ta, ta sẽ lấy chiếc kéo này trước tiên đâm người, sau đó lại đâm chính mình.

Về mặt đại tiểu thư lạnh như băng, quay kéo về phía hắn làm đâm dứ mấy cái, rồi lại quay về phía ngực mình, đáng vẻ quyết liệt như biến thành một người khác.

Mồ hôi lạnh trên lưng Lâm đại nhân tuôn ào ào, phảng phất như nhìn thấy bộ dạng mình làm Trần Thế Mỹ toàn thân trên dưới bị đâm mười mấy cái lỗ, tính cách của Đại tiểu thư thật đặc biệt, thật nồng cháy, ta thật thích con mẹ nó. Hắn vội cùng thận trọng đoạt lấy cái kéo kia vứt xuống đất, ôm chặt lấy Đại tiểu thư, cảm kích rơi nước mắt nói:

- Đại tiểu thư, Ngọc Nhược, bảo bối của lòng ta, nàng đối với ta thật tốt, nếu ta phụ bạc nàng, thì ta quá không phải là người rồi.

Đại tiểu thư tiểu thư nép vào lòng hắn, mặt hiện lên nụ cười thắng lợi, nhỏ nhẹ nói :

- Chỉ cần cả đời này người đối tốt với ta, là ta đã cảm thấy đủ rồi.

Thật là một lời nói chất phác nhường nào, những cô gái tốt trong thiên hạ đều để lão tử gặp phải rồi hay sao ấy, trong lòng Lâm đại nhân hồ thẹn, ghì chặt lấy Đại tiểu thư, nước mắt nước mũi cùng chảy xuống :

- Đại tiểu thư, ta thú nhận, ta có tội, tâm tư của ta với nàng không thành thực, mỗi lần đều muốn chiếm tiện nghi của nàng."

Nói thừa, không có ta cho phép, người có thể chiếm được tiện nghi sao? Mặt đại tiểu thư nóng như lửa, nhưng làm ra vẻ không có gì ôm lấy hắn vỗ vỗ vai:

- Người biết là được rồi, sau này có thể sửa đổi được.

- Không chỉ như thế, ta còn có tội lớn hơn. Đại tiểu thư ta có lòng xấu xa, mỗi lần thấy nàng và Nhị tiểu thư ở cùng nhau, ta liền muốn, muốn...

- Người muốn cái gì?

Đại tiểu thư xiết chặt nắm tay, tim đập thành thịch.

- Ta có tội, ta muốn lột sạch cả hai nàng rồi cùng cười lên Aaaa....

Một tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa truyền vào màng tai Xảo Xảo và phu nhân, Xảo Xảo nhíu mày nói:

- Phu nhân, người có nghe thấy gì không? Hình như là tiếng của đại ca?

- Vậy à? Sao ta không nghe thấy? Chắc là con quá nhớ hấn thôi.

Phu nhân cười nói:

- Hấn và Ngọc Nhược nói chuyện, tính cách của Ngọc Nhược con còn chưa rõ sao? Nó lại yêu thương Lâm Tam như bảo bối vậy, còn có thể xảy ra chuyện gì chứ?

Điều này cũng đúng, đại ca không làm gì Đại tiểu thư đã là lạ rồi, nếu nói Đại tiểu thư chế ngự được đại ca, đó mới là chuyện đáng cười nhất thiên hạ.

Trong lòng đáng nghĩ ngợi, chợt thấy ở cửa xuất hiện một bóng người, Xảo Xảo bị dọa hét lên một tiếng chói tai :

- Đại ca, huynh làm sao vậy?

Y phục của Lâm đại nhân bị rách toạc, đầu tóc rối như cái ổ gà, bụng chặt lấy gò má, cười ngượng ngùng :

- Không có gì, vừa rồi không cẩn thận, đụng phải cây thối, không liên quan gì đến Đại tiểu thư đâu, thật sự là không liên quan gì hết.

Đại tiểu thư cười tủm tỉm từ sau lưng hắn đi ra, nhét chiếc túi nhỏ kia vào lòng ngực hắn, vừa ôn nhu lại ngọt ngào sửa sang lại mái tóc rối bù của hắn, chải chuốt chỉnh tề quần áo cho hắn, mặt hiện lên nụ cười vui vẻ :

- Điều ta mới nói vừa rồi, ngươi đã nhớ kỹ chưa? Trên đường phải để ý an toàn, chú ý an uống, phòng trộm cắp, không được trêu chọc tán tỉnh khắp nơi, nếu không ta sẽ rất tức giận, còn hậu quả thì ngươi biết rồi đó.

- Biết, biết, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Lâm đại nhân bụm mặt, cười nịnh nọt. Dáng vẻ này lọt cả vào mắt phu nhân và Xảo Xảo, hai người kinh ngạc nhìn nhau, trong lòng cùng xuất hiện một từ : quái lạ, quái lạ không chịu được.

324. Chương 322 : Có Mỹ Nhân Đi Cùng

Hắn lau mồ hôi một lượt , thấy cô bé Xảo Xảo ở bên cạnh còn đang ngủ say, khuôn mặt tươi tắn còn mang theo nụ cười ngọt ngào, tựa như trong mơ gặp được chuyện gì vui vẻ. Hai cánh tay trắng mịn như ngó sen thò ra khỏi chăn, mơ hồ lộ ra bờ vai thơm bầu ngực nở, phong quang vô hạn. Trong lòng Lâm Văn Vinh nổi lên nhu tình, hôn lên chiếc mũi trên khuôn mặt như ngọc khắc của nàng, lại xoa một vòng lên cặp mông đầy đặn của nàng rồi mới cười dâm đãng chuyển người đứng dậy.

Lúc này trời còn không quá canh hai, nhưng hắn khó có thể ngủ được nữa. Nhớ tới việc ở Sơn Đông, chẳng biết nhà lão Lạc giờ thế nào rồi, trong lòng vô cùng lo lắng. Càng đáng ghét là lão Từ sau khi tiến cung liền chẳng có tin tức gì, từ đêm qua tới giờ lão già này cứ như bị bốc hơi vào nhân gian rồi vậy, ngay cả hơi rắm cũng chẳng có lấy một cái, không biết là hoàng đế rút cuộc nói thế nào. Nhưng mà, chuyến này phải đi Sơn Đông là không còn nghi ngờ gì nữa, không muốn thấy bộ dạng thương tâm của Xảo Xảo và Đại tiểu thư, hắn liền thừa cơ hội hai nàng ngủ say để xuất phát sớm.

Lấy ra chiếc gói nhỏ Đại tiểu thư đưa từ trong bọc hành lý được Xảo Xảo chuẩn bị, tuy chỉ có mấy tờ giấy mỏng, nhưng lại cảm thấy như nặng ngàn cân. Tính tình của đại tiểu thư, thật là vừa làm ta thích lại vừa làm ta lo, nhớ tới dáng vẻ đêm qua thừa dịp hắn không chú ý Đại tiểu thư cười trộm, trong lòng lại thấy ảm áp.

Từ kinh thành tới Sơn Đông, dù phòng ngựa đi nhanh, cũng phải một ngày một đêm mới tới nơi. May mắn là có hãn huyết bảo mã do người Đột Quyết tặng cho, hôm nay lão tử sẽ thử tư vị của nó. Lâm đại nhân vô cùng hài lòng đánh giá con ngựa Đột Quyết cao lớn, võ mạnh lên mông ngựa hai cái.

Canh hai, bầu trời mờ mờ, từng đốm lửa trên con đường dài, giống như ánh đèn trong đêm chỉ cho hắn phương hướng, làm cho hắn ảm áp. Lưu luyến quay đầu nhìn căn phòng nhỏ quen thuộc, Đại tiểu thư, Xảo Xảo, Tiêu phu nhân tất cả còn chìm trong giấc mộng, chỉ mong bọn họ có thể có một giấc mơ đẹp.

Hắn thở dài đuổi người ta, đang muốn lên ngựa, chợt nghe thấy phía trước một trận lốc cộc vang lên, trong buổi sớm tinh mịch nghe rất là chói tai.

“Hây -” Sau một tiếng quát khê một chiếc xe ngựa dừng ngay trước người Lâm Văn Vinh. Từ Vị vội vã từ trong xe nhảy xuống:

- Lâm tiểu huynh, Lâm tiểu huynh. Ấy à, ơn trời ơn đất, cuối cùng lão hủ cũng không tới muộn.

Lúc này còn không muộn? Lão tiểu tử nhà ông chơi ta à. Lâm Văn Vinh mặt cười nhưng không có chút vui vẻ nào:

- Ấy, đây chẳng phải là Từ lão ca sao? Thế nào, Tô tỷ tỷ không hầu hạ lão ca sao, sáng sớm thế này đã chạy loạn ra ngoài rồi.

Từ Vị cười khỏ xua xua tay:

- Tiểu huynh đừng trách đừng trách, lão hủ tiến cung từ hôm qua tới tận bây giờ mới vừa đi ra, thật là khổ cực.

Nghe ý trong lời của lão Từ, việc này tiến hành tựa hồ không có thuận lợi lắm, Lâm Văn Vinh ngẩn ra, cũng chẳng thèm giấu cột nữa, vội vàng hỏi ngay:

- Từ lão ca, rốt cuộc hoàng đế nói cái gì, có chấp nhận không?

Từ Vị thời dài:

- Tiểu huynh cũng biết đấy, hoàng thượng hôm qua mới gặp chuyện không may, tâm tình vốn cực kỳ tệ, nhận được tin tức lão hủ báo, hoàng thượng có thể trở nên cao hứng sao? Thiếu chút nữa đã lòi lão hủ ra chém rồi.

Chém ông ấy à? Nói đùa. Lão gia tử còn chưa ngu ngốc đến cái mức ấy. Ông và Lý Thái chính là rường cột trái phải của Đại Hoa, ai cũng có thể chém được nhưng không phải ông, rõ ràng là ông mượn cơ hội tăng công rồi. Lâm đại nhân cười hắc hắc:

- Ta cũng biết Từ lão ca vất vả rồi, sau khi việc này thành sẽ không bạc đãi lão ca, lão ca có yêu cầu gì cứ nói hết ra đi.

Từ Vị mừng lắm:

- Cái này chính tiểu huynh nói đấy nhé, ta chỉ có một cái yêu cầu nho nhỏ thôi, lát nữa tiểu ca đáp ứng là được rồi. Hôm qua sau khi ta đem tin tức này bẩm báo cho hoàng thượng, hoàng thượng long nhan đại nộ, lập tức muốn phát lệnh chém cả nhà Lạc Mẫn ngay tại chỗ, lão hủ mấy lần cầu xin, hoàng thượng phạt ta quỳ ngoài ngự thư phòng tới ba canh giờ, tới tận đêm hôm qua, mới cho phép ta vào nói chuyện.

Hoàng gia đúng là nơi vô tình nhất, cho dù Từ Vị một mực trung thành với lão hoàng đế, thì chuyện này với tính cách của ông ta cũng hoàn toàn có thể làm ra, Lâm Văn Vinh gật gù hỏi :

- Vậy tiếp theo thế nào?

- Sau khi lão hủ gặp được thánh thượng, khổ sở khuyên can, lại nói tiểu huynh nguyện ý tự mình xuất mã tìm bạc về, sắc mặt của hoàng thượng mới dễ coi một chút.

Từ Vị nhìn nhìn hẩn thận trọng nói:

- Có điều, hoàng thượng đem thời hạn rút ngắn lại chỉ có bảy ngày thôi. Tiểu huynh đệ, cậu không sao chứ?

Bảy ngày à? Mẹ nó chứ, thế này chẳng phải là muốn cái mạng của ta sao, lão gia tử làm thế này đúng là tuyệt tình. Lâm Văn Vinh nghiêng răng nói:

- Ta không sao, Từ lão ca cứ nói tiếp đi.

- Hoàng thượng nói, binh mã, quan viên trong phạm vi Sơn Đông mặc cho tiểu huynh điều động, trong bảy ngày, nếu tiểu huynh có thể giúp Lạc Mẫn tìm được bạc trở về, người sẽ bỏ qua chuyện cũ, lại còn sẽ trọng dụng Lạc Mẫn. Nếu tiểu huynh không tìm được, vậy cả nhà Lạc Mẫn cùng với quan viên lớn nhỏ của Sơn đông sẽ đầu rơi xuống đất, chém sạch cả nhà !

Từ Vị lấy ra từ trong ống tay áo một phong thư đưa cho hẩn :

- Đây là binh phù điều binh và thủ dụ của hoàng đế, tiểu huynh hãy nhận lấy. Hoàng thượng biết được tiểu huynh muốn đi Sơn Đông, đã bảo Lý Thái chọn Hồ Bất Quy là người am hiểu địa hình Tế Ninh nhất hiệp trợ với tiểu huynh, ngày đêm qua hẩn đã lên đường trở về Tế Ninh rồi.

- Hồ đại ca cũng đi à?

Lâm Văn Vinh reo lên, cuối cùng thì hoàng đế lão cũng còn nhớ chút ân tình, biết nghĩ cho thẳng con rể ta đây.

Từ Vị gật đầu nói:

- Lâm tiểu huynh, ta sau chót cũng nhìn ra ân điển của hoàng thượng đối với tiểu huynh không hề tầm thường, tiểu huynh phải tận tâm tận lực vì hoàng thượng mà làm việc .

Nói thừa, đều là người một nhà, ta có thể không tận lực sao. Lâm Văn Vinh gật đầu:

- Từ đại nhân, tiểu đệ còn có một việc muốn làm phiền ngài, lát nữa ngài hồi cung bẩm báo với lão gia tử, những tên thích khách đêm qua, toàn bộ đã bị ta bắt về quy án, chết mười tên, bắt sống ba tên, lúc này đều giam giữ ở trong quân của Đỗ Tu Nguyên.

- Lời này là thật sao?

Từ Vị mừng rỡ nói:

- Chẳng trách hoàng thượng coi trọng tiểu huynh như thế, Lâm tiểu huynh lão hủ tâm phục khẩu phục rồi.

Lâm Văn Vinh đem chuyện hôm qua kể lại một lượt, Từ Vị nghe được nhú chặt mày, trầm ngâm nói :

- Lúc này Đại Hoa ta và người Hồ khai chiến tới nơi rồi, nếu Thành Vương thật sự câu kết với người Đông Doanh thì thật khó khăn. Người Oa ở một dải duyên hải đông nam xâm phạm biên cương của ta, tàn sát ngư dân, đã thành giặc cướp, chiến báo của thủy sử Phúc Kiến gửi về lượt này nối tiếp lượt kia, người Hồ ở phương bắc lại âm thầm tiến tới, nếu lại thêm vào nội loạn bữa. Thì tình thế vô cùng không ổn.

- Ổn hay không ổn, trong lòng lão gia tử rõ ràng nhất.

Lâm Văn Vinh cười nhạt :

- Chớ thấy người thân ở trong cung mà nghĩ người không biết gì, những việc ở bên ngoài một thứ cũng không giấu được lão gia tử đâu. Thích khách là ai phái đến, người không cần tra xét cũng đã biết rõ ràng. Lão ca cứ đem sự thật báo lên là được . À, phải rồi, sứ đoàn Đột Quyết, Cao Ly, Đông Doanh còn ở lại trong kinh thành không?

Từ Vị chợt vỗ tay đánh đét:

- Tiểu huynh nói như vậy ta mới nhớ ra. Mấy ngày trước Kế Cung Vũ Thụ của Đông Doanh đã về nước rồi. Bây giờ xem ra là hấn cố ý để chúng ta buông lỏng cảnh giác, để ngầm hạ sát thủ. Còn sứ đoàn Đột Quyết và Cao Ly thì còn chưa về nước, cũng không biết là muốn làm gì.

Kế Cung Vũ Thụ chạy rồi? Mẹ nó, hôm đó ra tay tấn hấn cùn chưa đủ tàn nhẫn, sớm biết vậy cắn bếng con gà nhỏ của hấn đi, để hấn trở về làm gà thiến. Còn về phía Cao Ly bọn họ ở lại là vì tìm người đối phó với giặc Oa, những việc này lão tử chẳng muốn mó tay, rảnh rồi thì vuốt ve bàn tay nhỏ bé của Trường Kim muội muội nhiều hơn mới là việc đúng đắn.

- Từ lão ca, mấy ngày này tiểu đệ không ở trong kinh thành, nhờ lão ca giúp đỡ bọn Lý Thái để ý tới mấy cái mũi to phía A Sự Lạc.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Tiểu đệ đưa cho bọn chúng một khẩu pháo xịt, chớ để cho bọn chúng tháo linh kiện ra chuồn mất đấy.

Từ Vị cười ha hả:

- Chuyện này ta đã nghe Lý Thái lão tướng quân nói ra rồi, đám Lý Thánh đang giám sát chặt chẽ đó.

Mọi việc đã dặn dò xong cả, cũng không muốn nhiều lời với Từ Vị nữa, đang định lên ngựa mà đi, song lại nghe Từ Vị nói:

- Chậm đã chậm đã, Lâm tiểu huynh, cậu quên mất vừa rồi mới đáp ứng yêu cầu của lão hủ sao?

Lâm Văn Vinh lấy làm lạ nói:

- Có yêu cầu gì đợi tiểu đệ trở về hãy nhắc lại, hiện giờ đệ không có thời gian đi làm việc cho lão ca đâu.

- Cái việc này phải nhắc tới ngay bây giờ.

Từ Vị mỉm cười nói vọng vào trong xe:

- Chỉ Tình, con tự nói với Lâm tiểu ca đi.

Rèm xe vén lên, một nữ tử mặc trang phục gọn nhẹ nhảy xuống, mặt như phù dung, mày như lá liễu, vóc người yếu điệu nảy nở, dáng như ngọc ngà. Chính là ái nữ của Từ Vị tiểu thư Từ Chỉ Tình.

- Lão từ, ông muốn làm cái gì đây?

Lâm đại nhân ôm lấy vai hoảng sợ nói:

- Ông không được thừa cơ hội ném đá xuống giếng, làm loạn uyên ương ! Nói cho ông biết, ta phú quý nhưng không dâm, ta thề chết bảo vệ sự trong sạch của mình.

- Người nói vậy bực gì đấy?

Từ Chỉ Tình mặt như bôi phấn, tức giận quát lên:

- Ta muốn cùng người đi Sơn Đông.

- Nàng đi Sơn Đông?

Lâm đại nhân giật thót mình, kịch liệt lắc đầu phản đối:

- Tiểu thư, lần này là ta đi khai chiến chứ không phải đi du lịch đâu, nàng cân nhắc kỹ lại đi.

- Khai chiến?

Từ Chỉ Tình cười khinh miệt:

- Khi ta lên chiến trường đánh người Hồ, người còn đang mua hồ lô đường ăn đó.

Khiêu khích, đây là sự khiêu khích trần trụi, Lâm Văn Vinh cười đều:

- Tỷ tỷ, ta biết tỷ tỷ lớn tuổi rồi, nhưng mà tỷ tỷ cũng không cần suốt ngày đeo nó trên mép. Tỷ trông xinh đẹp, thân hình lại bốc lửa, chỉ cần tỷ không nói, thì chẳng ai biết là tỷ tỷ đã ba mươi lăm đâu.

Thấy dáng vẻ Từ Chỉ Tình như muốn bỏ đi, Từ Vị vội vã nhảy ra làm hòa giải:

- Được rồi được rồi, Lâm tiểu huynh đừng có nói thừa nữa. Năm xưa khi Lạc gia tiểu thư lên kinh thành cầu học, là do Chỉ Tình chiếu cố, hai đứa nó tình cảm sâu sắc, giao tình thắm thiết. Lần này đi giúp đỡ cũng là điều đương nhiên. Hơn nữa Chỉ Tình còn mấy lần lên tiền tuyến chống lại người Hồ, luận về mưu trí sách lược, Lý Thái cũng khen ngợi không ngớt. Chỉ cần cả hai hợp tác thật tốt, thì tìm lại ba mươi vạn lượng bạc kia là chắc chắn thành công.

- Cô nam quả nữ, đi cùng một đường sợ là không tiện lắm đâu!

Lâm đại nhân chớp mắt nói ngọt nhạt:

- Hơn nữa lần này ta phải đi suốt cả ngày đêm, không có thời gian mà đợi nàng.

Từ Chỉ Tình hừ một tiếng:

- Ở tiền tuyến phương bắc, ta cùng ăn cùng ở cùng với mấy vạn tướng sĩ chống lại người Hồ, chưa từng ai nói qua cô nam quả nữ. không ngờ người lại nói nhiều như thế.

- Được rồi, cứ quyết định như thế đi.

Từ Vị vỗ tay cười nói:

- Giang hồ nhi nữ, còn để ý gì những lời bàn tán vô nghĩa. Còn về thời gian, sẽ không làm chậm trễ tiểu huynh đâu, người Hồ chẳng phải là tặng cho tiểu huynh hai thớt hân huyết bảo mã sao, mỗi người một con, thắng cương cưỡi một đôi ngựa, chẳng phải là xong cả rồi sao?

Ta ngất! Hóa ra là đôi cha con này đã sớm hợp kếp cả rồi, ngay cả gia sản của lão tử cũng mò ra rõ ràng. Nhớ tới những lời chính mình nói ở ngày đầu gặp Từ tiểu thư, nhìn thân thể mỹ diệu nhấp nhô tới cùng cực của Từ tiểu thư, nụ cười trên mặt của Lâm đại nhân dần dần trở nên dâm dăng...

-Lâm Tam, Lâm Tam

Đại tiểu thư từ trong mơ giật mình tỉnh lại, vội ngẩng đầu nhìn ra ánh rạng đông mới ló bên ngoài song cửa sổ, còn chưa tới canh ba. Nhớ tới Lâm Tam sắp phải đi xa, đang muốn trở dậy chuẩn bị lại thấy trên đầu giường đặt một túi nhỏ, bên trên đề một tờ giấy mỏng.

Mở cái túi nhỏ kia ra, thấy khế ước đất, ngân phiếu vẫn còn nguyên, giống như để lại chưa được bao lâu, mấy hàng chữ nhỏ đập vào trong mắt :” Ăn được, uống tốt, ngủ ngon, đừng nên suy nghĩ lung tung, cái kéo ta mang đi phòng thân rồi, ta sẽ chỉ nhớ nàng ... khi hít thở.”

Những chữ giản thể đặc biệt này, trên thế giới chỉ có một mình Lâm Tam có thể viết ra, không ai giả mạo được. Đại tiểu thư nhìn thấy vừa muốn khóc vừa muốn cười, bưng chiếc miệng nhỏ để nước mắt tuôn rơi :

- Lâm Tam, đồ chết bầm đáng ghét.

325. Chương 323 - Gặp Lại Lạc Ngưng

Lâm Văn Vinh thúc ngựa vài nhịp, vất vả lắm mới đuổi kịp Từ Chỉ Tình, cười gọi:

- Này, Từ tiểu thư, tìm một nơi phía trước tạm nghỉ cái đã, đừng có làm bảo mã mệt lử ra đây, chúng là bảo bối đáng giá ngàn vàng đó ạ.

Từ tiểu thư giảm bớt tốc độ, liếc hần một cái, hừ mũi bảo:

- Người chịu không thấu thì nói thẳng ra, đừng có viện cớ. Hãn huyết bảo mã ngày đi nghìn dặm tuyệt đối không phải nói ngoa, dù người có gục xuống, nó vẫn có thể chở người tới Tế Ninh.

Từ tiểu thư dáng vẻ thông dong, tựa hồ chưa thấy gì là mệt mỏi, xem ra truyền ngôn về chuyện nàng đã từng mấy lần ra tiền tuyến chống trả người Hồ không phải là tin đồn nhảm. Lâm Văn Vinh cười ha ha nói:

- Xem cô kia, ta mà có thể gây khó khăn cho bảo mã à? Đây là ta lo Từ tiểu thư lặn lội đường xa, vạn nhất nhiễm phong hàn gì đó thì ta làm sao bàn giao cho cha cô được.

- Đa tạ hảo ý của Lâm đại nhân.

Từ Chỉ Tình lắc đầu, mặt thoáng hiện nét cười nhạt:

- So với kỵ binh người Hồ hung mãnh thì lộ trình tám trăm dặm nhỏ nhoi này hoàn toàn không đáng kể. Ta chỉ lo Lâm đại nhân thân thể gầy yếu, đi đường cả ngày nay chẳng biết có gắng gượng nổi không!

Thân thể ta gầy yếu? Nha đầu người dùng con mắt nào nhìn thấy thế? Dùng mắt đo hay là dùng tay xoa nắn vậy? Lâm Văn Vinh cười hi hi nói:

- Tiểu thư quan sát tỉ mỉ thật, đến cả người ta gầy yếu mà cũng nhìn ra. Cũng phải thôi, gần đây ta vất vả quá mức, mỗi đêm chỉ làm được có bảy tám lần à, chưa bằng một nửa trước kia nữa, xem chừng phải tắm bổ mới được. Cô không được nhìn trộm ta đâu đấy.

Hắn nói rồi mò tay vào túi áo lấy ra một cái hộp nhỏ. Mở nắp hộp, hắn hít sâu một hơi, mặt rất chi là say sưa ngây ngất.

Một làn hương thơm mát thoảng qua mũi Từ tiểu thư. Bị thôi thúc bởi lòng hiếu kỳ, nàng tiện thể liếc nhìn, khi thấy rõ hình dạng của vật đó, mặt nàng đỏ gay vì xấu hổ, tức giận mắng:

- Người, người, vô sỉ!

- Vô sỉ?

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên hỏi:

- Ta vừa mới bảo cô đừng có nhìn trộm còn gì. Ài, ta uống thuốc tắm bổ cũng gọi là vô sỉ à? Có còn thiên lý nữa không đây?

- Thế mà người cũng nói ra được, những thứ dâm ô này chính là thuốc bổ của người ấy hả?

Từ tiểu thư giận dữ hừ một tiếng, thúc ngựa định bỏ đi.

Lâm đại nhân lắc đầu than:

- Mỗi người đều có quan điểm riêng khi nhìn nhận sự vật. Cùng là một vật, trong mắt những người khác nhau, cảnh tượng trông thấy sẽ khác nhau. Ngay như vật này, đối với ta nó là một thứ dược phẩm thượng hảo, có công đức cứu người, nhưng vào mắt Từ tiểu thư thì nó lại trở thành một thứ dâm ô. Người với người sao lại khác biệt lớn vậy cơ chứ?

Từ tiểu thư học thức uyên bác, thiên văn địa lý nông khoa y học đều có đọc qua, nghe hắn nói liền hơi do dự:

- Người, người nói đây là dược phẩm thật hả?

- Từ tiểu thư tinh thông y thuật Đại Hoa, chắc cũng hiểu trong lý thuyết y học Trung Hoa có một mạch gọi là “hình bổ”, mà chúng ta vẫn thường nói là ăn gì bổ nấy ý. Ví dụ như hạt đậu tằm có hình giống quả thận thì có công hiệu tư âm bổ thận. Thứ trong tay ta đây gọi là “dương sâm”, sinh trưởng dưới băng tuyết vạn năm trên núi Trường Bạch. Còn về dược tính hả, theo lý thuyết hình bổ, ha ha, ta không nói nữa, tiểu thư thông minh như vậy, nhất định sẽ nghĩ ra thôi.

Lâm đại nhân dương dương tự đắc khoe khoang lý thuyết Trung y học của Từ Trường Kim, trong lòng hí hửng như nở hoa.

- Đây chính là “dương sâm” trong truyền thuyết của Cao Lỗ sao?

Từ Chỉ Tình kinh ngạc hỏi, hiển nhiên đã từng nghe qua cái tên này, mặt nàng ửng lên từng quầng đỏ lựng. Có lẽ nàng nằm mơ cũng không ngờ “dương sâm” được ghi trong y thư lại có hình dạng “dâm ô” thế này, hệt như cái tên Lâm Tam kia.

- Phải phải, đây chính là dương sâm. Từ tiểu thư, cô cầm lấy mà xem.

Lâm Văn Vinh vừa cười vừa nhét dương sâm vào tay nàng. Từ tiểu thư hoảng sợ “a” một tiếng rút ngay tay về. Lâm đại nhân cười ha ha làm Từ tiểu thư tức tối nghiêng răng:

- Bỉ ổi, hạ lưu!

Sau một hồi chí chóe đùa giỡn, Từ tiểu thư ngượng đỏ mặt, không còn đi vội đi vàng nữa mà xuống ngựa ngồi nghỉ dưới một gốc cây lớn, nhưng giữ khoảng cách xa với Lâm Văn Vinh, cứ làm như hắn là nước lã, là mãnh thú không bằng, tuyệt đối chớ đến gần.

Lương y như từ mẫu, về mức độ cởi mở trong tư tưởng thì vị Từ tiểu thư này còn phải học hỏi Đại Trường Kim nhiều. Lâm đại nhân cất cái hộp nhỏ đáng sợ kia đi, miệng cười dâm dăng bước về phía Chỉ Tình tiểu thư.

Từ Chỉ Tình dù đang nghỉ dưới gốc cây nhưng từng giây từng phút vẫn luôn theo dõi mọi động tác của hắn, thấy hắn đi tới tức thì thót mình, trong tay hiện ra một cái nõ liên hoàn tinh xảo chìa vào hắn:

- Người, người muốn làm gì?

Tình cảnh này giống hệt như lúc xưa hắn chọc ghẹo nàng khi trú mưa ở Ngọc Phật tự.

- Khoan, khoan, cẩn thận cướp cò.

Lâm đại nhân cười hi hi, quảng cho nàng một cái túi nhỏ:

- Cái này cho cô.

Từ tiểu thư bắt lấy túi, bên trong đựng bầu nước và vài món điểm tâm tinh tế, tỏa hương thơm thoang thoảng. Nàng sững người, khẽ hỏi:

- Cái này, là cho ta à?

Lâm Văn Vinh lắc đầu cười gượng:

- Vốn dĩ không phải cho cô đâu, nhưng cô là quả nữ, ta là cô nam, nếu để cô bị đói là ra đó thì danh tiếng thanh bạch của ta chắc sẽ bị cô hủy mất, thế nên cứ hầu hạ cô cho tốt đã hăng tính.

Từ tiểu thư cố nén cười, cất chiếc nỏ trong tay đi rồi cũng rút cho hắn một cái túi nhỏ:

- Đây là lương khô ta chuẩn bị đem qua, người dùng tạm vậy.

Lâm Văn Vinh mở túi ra nhìn, thấy có vài thứ quà vặt đẹp mắt, không kém gì tay nghề của Xảo Xảo, số lượng cũng không ít, một mình Từ tiểu thư chắc chắn ăn không hết.

Chuẩn bị cả phần lương khô cho ta nữa chứ, nha đầu này chu đáo thật. Lâm Văn Vinh nhón một miếng bánh đút vào mồm, cười ha ha bảo:

- Đây gọi là bù đắp lẫn nhau, Từ tiểu thư có lòng rồi.

Hai người nghỉ giải lao dưới gốc cây, Lâm Văn Vinh ngơ ngẩn nhìn con hân huyết bảo mã, đột nhiên hỏi:

- Từ tiểu thư, cô từng ra tiền tuyến đánh trận với người Hồ thật à?

Từ Chỉ Tình uống một ngụm nước, hồ hững gật đầu:

- Ta từng ra tiền tuyến ba lần.

- Thế đánh thắng hay thua?

Lâm Văn Vinh cười nói.

- Không có thắng bại, chỉ có ngập tràn cát vàng, máu tươi, tay rụng.

Từ Chỉ Tình vành mắt hoe đỏ, nhẹ vuốt tóc mai đáp.

Lâm Văn Vinh vỗ vai nàng, than:

- Tướng quân bách chiến tử, tráng sĩ thập niên quy. Thanh sơn yểm trung cốt, xứ xứ thị nhân khôi! Hãy nén bi thương!

(Dịch nghĩa: Tướng quân chết sau trăm trận, tráng sĩ mười năm lại trở về. Xương vùi trong núi xanh, đâu người khắp nơi)

Tướng quân trăm trận chết

Tráng sĩ mười năm về

Núi xanh xương vùi lấp

Nơi nơi sọ phủ đầy.

(hieusol dịch thơ).

Từ tiểu thư lừ mắt, hừ giọng:

- Lâm đại nhân, xin người bỏ cái bàn tay dơ bẩn của mình ra được không?

- Ô, vậy sao? Ai da, chuyện gì thế này?

Lâm Văn Vinh thất kinh, gương mặt cười khan vài tiếng, rút lại bàn tay đang vòng qua eo thon của nàng.

- Sorry, sorry, hành động theo thói quen thôi, lần sau nhất định sẽ chú ý.

Từ Chỉ Tình cười lạnh đe:

- Lần sau, trước khi thực hiện động tác theo thói quen, mong người hãy nhìn cho rõ đối tượng. Ta không dễ bắt nạt như Ngưng nhi và Xảo Xảo đâu!

- Biết rồi, cô mang theo tên mà!

Lâm Văn Vinh cười đùa, nhìn sang hai con hãn huyết bảo mã đang đánh vào với nhau, bỗng nhiên thảng thốt:

- Ai da, chúng là một đôi tình nhân à, may mà có Từ tiểu thư đi cùng, nếu không ta đã vô tình chia rẽ chúng rồi, tội quá, tội quá.

Từ tiểu thư đưa mắt nhìn, thấy hai con hãn huyết bảo mã quả nhiên cọ bờm vào nhau vô cùng thân mật, nàng thầm “xí” một tiếng, điềm nhiên như không nói:

- Súc sinh không hiểu biết, con người há có thể học theo?

Nhà đầu này miệng lưỡi sắc bén, đầu đầu cũng ẩn chứa cơ mưu, Lâm đại nhân không chiếm được tiện nghi, đành cười khòa lấp vài tiếng, nhìn sắc trời nói:

- Không còn sớm nữa, Từ tiểu thư, chúng ta mau lên đường thôi.

Từ Chỉ Tình nhếch miệng cười, gật đầu:

- Tốt lắm! Ta cũng đang có ý đấy.

Nàng đứng dậy đi vài bước, giữ yên ngựa định nhảy lên, chợt quay đầu nói với Lâm Văn Vinh:

- Lâm Tam, ngươi còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, ngươi đã nói gì không?

Lâm Văn Vinh giật mình, nhà đầu này có ý gì đây, bây giờ muốn tính sổ sau thu* chắc? (Lãnh Huyết chú: cây nông nghiệp ở phương Bắc mỗi năm chỉ canh tác một lần, do đó hết mùa thu sau khi thu hoạch xong sẽ có thu nhập. Những khoản vay nợ trong năm sẽ có thể được thanh toán hết sau mùa thu. Hiện nay ở một số vùng nông thôn phương Bắc, nông dân thường mua đồ dùng sinh hoạt ở các cửa hàng nhỏ nhưng để đến sau thu mới thanh toán một thể. Đây chính là “tính sổ sau thu”, có nghĩa là để sự tình phát triển đến giai đoạn cuối cùng rồi mới phán đoán ai đúng ai sai, hoặc là chờ thời cơ đến sẽ trả thù)

Hắn cười khan vài tiếng, chưa kịp cất lời đã nghe Từ tiểu thư nói tiếp:

- Ta nhắc đến chuyện này không có ý gì khác, chỉ hy vọng người nào đó có thể suy xét lại, nếu tưởng rằng nguyện vọng đầy của hắn có thể thực hiện được thật thì mặt trời mọc đằng tây rồi.

“Cha —” Nàng quát một tiếng, hãn huyết bảo mã tung vó phi nước kiệu, làm bốc lên một trận khói vàng mù mịt, thoát cái đã mất hút khỏi tầm mắt. Lâm đại nhân thoáng ngáy người rồi cất tiếng cười vang, thú vị, nhà đầu con lão Từ này quá thú vị.

Trên chặng đường đi Tế Ninh đó, hai người hai ngựa một trước một sau, giữ cự ly vừa phải, không ai nói thêm một câu nào. Đến đêm khuya, hai con hãn huyết bảo mã đã thở hơi nóng phì phò, vẩy đuôi lia lịa, tiếng vó ngựa nhỏ dần, ngày đi tám trăm dặm, dù có là hãn huyết bảo mã cũng không chịu nổi. Lâm Văn Vinh mặt mũi người ngợm bầm đầy bụi đường, ngẩng đầu nhìn ra, một tòa thành nguy nga sừng sững trước mắt hai người, tường thành kiên cố, bảo vệ nghiêm ngặt, lỗ thủng khi xưa nổ pháo đại chiến Bạch Liên giáo vẫn chưa được lấp kín.

- Tới Tế Ninh rồi!

Lâm Văn Vinh ghìem dây cương, hãn huyết bảo mã dừng hai vó trước, hí dài một tiếng, rớt lại một tiếng kêu hưng phấn.

Từ Chỉ Tình cưỡi ngựa đứng trước cửa thành, lặng lẽ ngắm thành lâu cao ngất, ca ngợi:

- Đây là Tế Ninh sao? Quả nhiên thành cao tường dày, dễ thủ khó công, thảo nào Bạch Liên giáo có thể chiếm giữ nơi đây nhiều năm bất bại. Có lẽ trước kia lúc ngươi tấn công cũng đã phí không ít công sức.

Lâm Văn Vinh cười đáp:

- Ta chỉ chọn cách có lợi để công thành thôi, chẳng phải đánh trận nào cả.

Từ Chỉ Tình trừng mắt nhìn hắn, hừ nói:

- Chọn cách có lợi? Ngươi nói đơn giản nhỉ, không có các tướng sĩ đổ máu thì lấy đâu ra cho ngươi vớ bở?

Thôi bỏ đi, coi như chưa nói gì vậy, con bé này nghiêm túc quá thể. Lâm đại nhân mặt cười nhẵn nhúm, Từ tiểu thư khẽ than:

- Chúng ta tới nơi rồi, nhưng không biết liệu có giúp được Ngưng nhi không đây?

- Đại ca, đại ca, là huynh phải không?

Phía trước vọng lại tiếng hô ngõ ngang mừng rỡ, mấy trăm người giương cao đuốc tựa như đang tìm kiếm gì đó, trong đám đông, một bóng người khỏe mạnh vứt bỏ ngọn đuốc, hưng phấn la lớn, chạy tới như bay.

- Tiểu Lạc —

Lâm Văn Vinh gọi to, xoay mình xuống ngựa, nhìn Lạc Viễn đang chạy đến, trong lòng cực kỳ kích động.

- Đại ca, đệ nhớ huynh chết đi được!

Lạc Viễn chạy đến trước mặt, níu cánh tay hắn, phần khởi kêu lên, vành mắt rớm lệ.

Vài tháng không gặp, Lạc Viễn cao hơn, cũng đen và gầy đi, mắt gã giăng đầy tia máu, lộ rõ sắc thái mệt mỏi, nhưng khuôn mặt vẫn vô cùng hưng phấn xen lẫn kích động.

- Đại ca, đại ca, thế là huynh tới rồi.

Lạc Viễn như một đứa trẻ chịu uất ức, vừa nãy trước mặt mọi người còn kiên cường cứng rắn, giờ trông thấy Lâm Văn Vinh, nước mắt không kìm nổi đua nhau lăn xuống, ôm chầm lấy hắn khóc nức nở.

Mấy tháng nay Lạc Viễn đã trưởng thành hơn rất nhiều, nhưng dù sao gã cũng mới mười bảy mười tám tuổi, đột nhiên gặp phải đả kích như vậy mà vẫn vững vàng được tới giờ đã là một kỳ tích rồi. Lâm Văn Vinh tâm tình càng thêm nặng nề, vỗ vai gã an ủi:

- Tiểu Lạc, giỏi lắm. Đệ đã không gục ngã, đệ là người anh em tốt của ta.

- Đại ca, huynh mà còn không đến, bọn đệ chỉ sợ không chống chọi được thêm đâu. Cha đệ, cha đệ ——

- Lạc đại nhân làm sao rồi?

Lâm Văn Vinh lay Lạc Viễn hỏi dồn. Lạc Mẫn tuy là một lão hồ ly nhưng lại có tình tri ngộ, có ơn bảo vệ Lâm Văn Vinh.

- Đêm hôm kia xảy ra chuyện mất tiền lương, sau khi nhận được tin cha đệ thổ liên ba ngum máu, ngất ngay tại chỗ, tới tận bây giờ vẫn chưa tỉnh lại.

Lạc Viễn thất thanh khóc ròng. Trước mặt đại ca, gã chỉ là một đứa trẻ.

Tiền lương bị cướp, Lạc Mẫn thì hôn mê bất tỉnh. Cả Tế Ninh, Sơn Đông đều rối như tơ vò, tình hình còn gay go hơn hẳn tưởng tượng.

Không được loạn, không được loạn, Lâm Văn Vinh đứng vững chân, răng cắn lưỡi, ép buộc bản thân giữ tỉnh táo, ngoảnh đầu nói với Từ Chỉ Tình:

- Từ tiểu thư, nghe nói cô tinh thông thuật Kỳ Hoàng*, có thể đi khám cho Lạc đại nhân được chứ? Tiểu Lạc, vị này đệ chưa biết phải không, đây chính là thiên kim của Từ Vĩ đại nhân, cũng là bạn tri kỷ của tỷ tỷ đệ, Từ Chỉ Tình tiểu thư! (Lãnh Huyết chú: tương truyền Hoàng Đế và thần tử của ông là Kỳ Bá đều biết chữa bệnh. Hoàng Đế thường cùng Kỳ Bá thảo luận về y học, dưới hình thức vấn đáp soạn thành “Hoàng Đế nội kinh”, lời lẽ đơn giản mà ý nghĩa rộng lớn, lý luận sâu sắc thú vị, là một bộ y học văn hiến hiện còn lưu giữ ở Trung Quốc, vì vậy mà hậu thế gọi Trung y học là Kỳ Hoàng chi thuật, Kỳ Hoàng cũng được coi là tổ tiên của các thầy thuốc.)

Lạc Viễn vừa mừng vừa hoảng, hấp tấp khom mình hành lễ:

- Tỷ chính là Chỉ Tình tỷ tỷ? Tiểu đệ Lạc Viễn bái kiến tỷ tỷ!

Từ tiểu thư vội đỡ Lạc Viễn dậy:

- Lạc tiểu đệ chớ đa lễ, ngu tỷ lên đường gấp gáp, cũng chẳng biết có giúp được gì không!

- Có lòng là đủ rồi!

Lâm Văn Vinh hững hờ nói, rồi chuyển sang Lạc Viễn:

- Tiểu Lạc, tiền lương bị cướp ở đâu, hiện tại tình thế ở Tế Ninh ra sao, đệ giải thích cho ta trước đã.

Lạc Viễn thấy đại ca hỏi chuyện, như người chết đuối vớ được cọc, liền lau khô nước mắt kể:

- Số tiền lương đó được vận chuyển từ Hàng Châu qua Trừ Châu, đêm hôm kia thì tới Tế Ninh, đáng nhẽ phải đổi công văn thông quan rồi mới cho đi, nhưng lúc xe ngựa chở tiền lương đến Tế Ninh thì trời đã tối, quan tổng binh phụ trách áp tải lo trên đường sinh chuyện nên đã xin phép cha đệ đóng quân một đêm ngoài thành Tế Ninh. Nào hay ngay đêm đó lại xảy ra chuyện, lúc canh một, cha đệ không yên tâm nên đích thân đi tuần tra doanh trại. Vào trong doanh thì thấy bốn bề trống không, chẳng những ba lăm vạn lạng bạc ngân không cánh mà bay, đến cả năm nghìn tinh binh cùng ngựa và vũ khí cũng biến mất không tăm tích.

- Năm nghìn tinh binh này cùng ba lăm vạn lạng bạc ngân đóng quân bên ngoài cổng nào của thành?

Lâm Văn Vinh nhú mày hỏi.

- Bọn họ đến từ Trừ Châu, đóng quân bên ngoài cổng nam thành Tế Ninh.

Lạc Viễn trả lời.

Cổng nam? Đó chính là nơi lúc trước ta công phá thành Tế Ninh mà, thật không ngờ quay tới quay lui lão tử lại phải quay về. Hắn thở dài nói:

- Khi đó năm nghìn tinh binh triệt tẩu còn đem theo ba lăm vạn lạng bạc ngân, lẽ nào không để lại manh mối nào sao?

- Lũ khốn kiếp này đã có mưu đồ từ trước, lúc bọn chúng di tản, bên trong doanh trường được dọn dẹp sạch bong, không lưu lại gì cả. Sau đó cha đệ hạ lệnh phong tỏa xung quanh thành Tế Ninh, còn tìm được vài người chứng kiến sự việc, theo lời khai của họ, đêm đó họ trông thấy hướng đông và tây mỗi hướng có hơn ba nghìn binh mã kéo xe lớn đi qua, cờ quạt không dừng, thần sắc vội vàng, xem ra đúng là lũ khốn này rồi.

Mỗi hướng ba nghìn nhân mã, hướng đông và tây đồng thời triệt thoái? Lâm Văn Vinh và Từ Chỉ Tình nghi hoặc đưa mắt nhìn nhau. Ba lăm vạn lạng bạc ngân đâu phải con số nhỏ, phải dùng mấy chục xe ngựa, dẫu muốn chia binh lực lên vận chuyển thì cũng không nên chia thành hai đường, mục tiêu như vậy quá lớn.

- Vậy sau đó có thêm ai bắt gặp đoàn xe này không?

Từ Chỉ Tình cất tiếng.

- Không có, sau đó cả Tế Ninh và Sơn Đông đều bị phong tỏa, nhưng năm nghìn người và đoàn xe này cứ như đã bốc hơi, mất tăm mất tích luôn.

Từ Chỉ Tình chau mày, dường như chưa nghĩ thông suốt đạo lý trong đó. Lâm Văn Vinh thở dài:

- Bọn họ đều bị người ta dùng độc hại rồi, bọn đệ không tìm thấy là đương nhiên.

Từ Chỉ Tình nghe vậy cả kinh, toan mở miệng hỏi thì Lâm Văn Vinh đã xua tay ngăn lại:

- Tiểu Lạc, bọn đệ đã tìm kiếm quanh những vùng gần Tế Ninh chưa?

- Từ sau đêm xảy ra chuyện đó, bọn đệ đã lật tung cả Tế Ninh này lên rồi, không chỉ có bốn cổng thành đông nam tây bắc, cả xung quanh mấy chục dặm cũng bị bọn đệ đào sâu ba thước.

Lạc Viễn lắc đầu, mặt đầy mệt mỏi, kết quả không cần hỏi cũng biết.

Bộ dạng tiêu tụy của Lạc Viễn khiến Lâm Văn Vinh cũng không đành lòng hỏi tiếp, liền nói với Từ Chỉ Tình:

- Từ tiểu thư, phiền cô cùng chúng tôi đi thăm Lạc đại nhân trước nhé.

Bệnh tình của Lạc Mẫn hiện là chuyện quan trọng hàng đầu, không thể để chậm trễ một giây phút nào. Từ Chỉ Tình gật đầu, hai người theo chân Lạc Viễn đi gấp tới phủ nha.

Tể Ninh vốn là trọng trấn phồn hoa, có điều trải qua nhiều năm bị Bạch Liên giáo chiếm đóng, thêm nữa ngày đó lúc công thành vạn pháo cùng bắn, trong thành nơi nơi đổ nát. Phủ nha của Lạc Mẫn nằm trong một ngôi nhà xập xệ trong thành, tuy thu dọn sạch sẽ gọn gàng nhưng so với phủ tổng đốc Giang Tô trước kia thì đúng là một trời một vực.

Lạc Viễn dẫn hai người vào một căn phòng. Lâm Văn Vinh nhìn mà sửng sốt, ông già sắc mặt vàng vọt, hình dạng gầy gò nằm trên giường kia chính là Lạc Mẫn bụng phê khi xưa đó ư? Sao có mấy tháng không gặp mà lão đã già yếu đến thế rồi?

Từ Chỉ Tình đưa ngón tay ngọc nhẹ đặt lên mạch môn của Lạc Mẫn, trầm ngâm hồi lâu mới lên tiếng:

- Tỳ vị bất thuận, buồn bực ức chế, người có ẩn bệnh, bách hàn nhập phúc ——

Bảo cô khám bệnh chứ có bảo đọc thành ngữ đâu, Lâm Văn Vinh sốt ruột hỏi:

- Từ tiểu thư, cô nói thẳng ra đi, Lạc đại nhân rốt cuộc thế nào?

Từ Chỉ Tình thở dài:

- Lạc thể thúc bị uất khí công tâm, cộng thêm từ lâu đã có ẩn bệnh nên mới thành ra hôn mê, cần phải săn sóc điều dưỡng thật tốt, ít nhất một năm mới có thể khôi phục.

Không sao thì tốt rồi, Lâm Văn Vinh thở phào một hơi, lau mồ hôi trên trán. Hắn thấy Từ Chỉ Tình kê đơn, gì mà Cát Cánh, Bối Mẫu...nhìn chẳng hiểu thứ gì, liền kéo Lạc Viễn hỏi:

- Tiểu Lạc, tỷ tỷ của đệ đâu? Sao không có trong phủ?

Lạc Viễn lắc đầu, mắt ướt ươn ướt đáp:

- Tỷ tỷ đem người ra ngoài cổng nam tìm kiếm đã hai ngày hai đêm chưa chớp mắt rồi. Đại ca, huynh mau đi gặp tỷ ấy đi.

Nha đầu ngốc nghếch này, đúng là không thiết sống mà. Lâm Văn Vinh lòng nhói đau, cuống cuống chạy ra khỏi cửa, thẳng hướng nam thành.

Phía nam thành Tể Ninh, mặt chính đối diện bờ hồ Vi Sơn, ngoại trừ một quan đạo theo hướng đông tây thì không còn con đường nào khác đi được. Hồi công chiếm Tể Ninh, mấy vạn đại quân của Lâm Văn Vinh đã tóm cổ Lục Khảm Ly ngay tại đây, sau đó cùng kẻ vai sát cánh với An tỷ tỷ và Tiên nhi trong vạn pháo, rồi đến quãng thời gian hạnh phúc trên Vi Sơn hồ, từng cảnh từng cảnh hiện lên trước mắt như một thước phim, trong đó có chua xót, có ngọt ngào, suốt đời này hắn sẽ khó lòng quên được. Nay lại dạo bước chốn cũ, nhớ đến thời khắc sống cùng An tỷ tỷ và Tiên nhi, vừa thân thiết vừa hoài niệm, tâm trạng khó tránh khỏi ngậm ngùi.

Ra ngoài cổng nam, trước mặt toàn người với người, tiếng đào bới lộp bộp vang lên không ngớt, náo nhiệt dị thường. Bốn phía cổng thành thấp đủ các loại nào đuốc nào đèn lồng, đêm tối mà được chiếu sáng như ban ngày. Vô số quan binh tay cầm cuốc xẻng đang ra sức đào, bụi đất tung bay, tiếng người ồn ào, khung cảnh âm ỉ, biết đi đâu tìm Lạc Ngưng bây giờ.

Đúng là đào sâu ba thước à, Lâm Văn Vinh cười khổ, cách này tuy ngốc nhưng với tình hình hiện nay thì lại là cách hữu hiệu nhất. Số bạc đó ắt hẳn được giấu trong chu vi vài trăm dặm quanh Tể Ninh, vấn đề là đến khi nào mới đào ra thôi.

Mấy nghìn binh sĩ đều đội mũ mặc giáp, lại đang trong đêm nên Lâm Văn Vinh tìm mãi vẫn chưa thấy bóng dáng cô gái nào, hỏi mấy tên lính cũng không ai biết tiểu thư Lạc gia cả.

Lâm Văn Vinh trên đường tìm kiếm ngày càng đi xa, ánh đèn ngày một tối dần, đến mặt người cũng nhìn không rõ, phía trước lác đác vài quân lính tản mát, hắn lên những chiếc bóng cô đơn.

Lâm Văn Vinh đảo mắt khắp bốn bề, ánh mắt dừng lại trên một bóng lưng lẻ loi thon gầy gàn nhất phía trước. Nàng mặc một bộ mũ giáp nặng trĩu, thân thể yếu đuối được bao phủ bên trong giáp trụ, che lấp

thân hình đẹp đẽ vô ngần. Tay nàng vung một cái cốc nhỏ, đang dốc sức bổ xuống, đập vào đất bồm bộp, từng tiếng từng tiếng rớt vào tim Lâm Văn Vinh.

- Ngưng nhi —

Lâm Văn Vinh giọng khàn khàn gọi lớn.

Thân ảnh đó chợt ngừng lại, người run lên nhè nhẹ, chiếc cốc trong tay rơi “keng” xuống nền đất.

- Ngưng nhi —

Lâm Văn Vinh như phát điên lao về phía thân hình mềm yếu đó.

Nàng chậm chậm xoay mình, một khuôn mặt xinh đẹp trắng xanh ánh lên dưới nguyệt quang rét mướt, giọt lệ trong suốt lóng lánh ánh sáng lạnh lẽo trong màn đêm. Đôi môi anh đào khô nẻ của nàng khê hé mở, lẩm nhẩm gọi một tiếng “Lâm đại ca” rồi như thể trút nốt chút sức lực cuối cùng trong cơ thể, người lả về phía sau...

326. Chương 324 - Thuộc Bổ Đặc Biệt

- Ngưng nhi, Ngưng nhi, muội sao thế?

Nhìn đôi vai hao gầy, khuôn mặt trắng bệch thiếu sức sống của Lạc Ngưng, Lâm Văn Vinh đau lòng ôm chặt tấm thân mỏng manh của nàng, cuống quýt hỏi.

Hàng mi dài rung rung, đôi mắt to đẹp từ từ hé mở, Lạc Ngưng ngơ ngẩn nhìn hắn, rồi bỗng nhiên “oa” một tiếng, nhào vào lòng hắn thất thanh khóc rống:

- Lâm đại ca, cuối cùng huynh đã đến, cuối cùng huynh đã đến.

- Tại đại ca không tốt, đại ca đến muộn rồi.

Gò má Lạc Ngưng gầy hóp, giọt lệ lóng lánh lẳng đọng trên mi, đáng thương như đóa hoa lê còn đắm nước mưa, trông mà xót xa cõi lòng. Lâm Văn Vinh ôm ghì lấy nàng, để cho nàng khóc lóc thỏa thuê, mặc sức giải tỏa.

Tương tư dễ làm hại người nhất. Lạc Ngưng xa cách hắn vài tháng, tâm lý sớm đã muôn phần nhớ mong, nhà lại liên tiếp gặp phải kịch biến, hoàn toàn chỉ dựa vào chút ý chí mà gắng gượng chèo chống, giờ gặp được Lâm Văn Vinh, chút sức lực đó đã triệt để tiêu tan, nước mắt như cơn lũ bị đôn nén ào ạt tuôn rơi không dứt.

Cũng không biết sau bao lâu, cảm thấy tiếng khóc thút thít của Lạc Ngưng nhỏ dần, Lâm Văn Vinh nhìn kỹ thì thấy nàng đã ngủ thiếp đi trong lòng hắn. Làn da láng bóng mịn màng mỹ lệ như một miếng ngọc ẩm thượng hảo làm rung động lòng người, những vệt nước mắt trên hai má óng ánh sáng trong như giọt sương, làn môi anh đào nhỏ nhắn hơi khô nẻ nhợt nhạt vì thiếu nước, càng khiến người ta xót thương yêu mến.

Ngắm dáng vẻ say ngủ, hàm lệ mà vương nét cười của nàng, Lâm Văn Vinh thở dài một hơi, trong tim thoáng dâng lên một thứ cảm giác thỏa mãn. Làm sao để mỗi người bên cạnh mình đều được hạnh phúc, đời người chỉ đơn giản vậy thôi.

Hắn bế bổng Lạc Ngưng, đang định cất bước thì thân người trong lòng khê động, đôi mắt to đẹp chậm mở, hoảng hốt hỏi:

- Đại ca, huynh muốn đi đâu?

Nha đầu này thành chim sợ cành cong mất rồi. Lâm Văn Vinh cười diêm dạm, vuốt ve tóc nàng nói:

- Nha đầu ngọc, giờ đang là tiết lạnh mùa xuân, sương dày lắm, muội cứ ngủ say thế, nhất định sẽ bị nhiễm phong hàn đó. Ta đưa muội về phủ nghỉ ngơi cho khỏe.

Lạc Ngưng lắc lắc đầu, tựa quây rời khỏi lòng hắn đứng dậy. Lâm Văn Vinh vội đỡ nàng, xót xa hỏi:

- Ngưng nhi, muội làm gì thế?

Lạc tiểu thư mặt đầy kiên nghị, khoe miệng xinh xinh cong lên bướng bỉnh, nhìn hấn nói:

- Đại ca, cha muội gặp chuyện, muội hiện giờ chưa thể nghỉ ngơi được, một ngày chưa tìm ra số bạc đó là thêm một ngày muội không thể ngủ yên.

- Ai nói không được nghỉ nào?

Lâm Văn Vinh bế người nàng lên bắt chắp phản đối, hừ giọng:

- Tìm bạc không phải chuyện ngày một ngày hai, muội cứ thế này, bạc chưa tìm thấy thì người đã gục trước, như vậy sao được? Đại ca còn chưa động phòng với muội đó nha...

- Đại ca...

Lạc Ngưng then quá cúi thấp đầu, từ sau tai đến cổ nhuộm một màu hồng nhạt, càng làm tôn nước da như ngọc, xinh đẹp gợi cảm, thân hình nảy nở thấp thoáng sau bộ giáp to rộng nặng nề, nhu tình như nước pha thêm khí khái anh hào, đáng yêu biết bao.

- Nha đầu ngốc, đại ca đến rồi, tuyệt đối sẽ không để muội phải chịu khổ chịu tội nữa. Việc tìm bạc cứ giao cho ta, bản lĩnh của đại ca chẳng lẽ muội còn chưa biết?

Lâm Văn Vinh nháy mắt với nàng, tràn trề tự tin.

Lạc Ngưng chớp chớp mắt nhìn hấn, làn mi khẽ rung, màn nước mờ mờ dâng lên trong mắt, nàng nhẹ “ừm” một tiếng, ném trái cảm giác chua xót xen lẫn ngọt ngào, ôm xiết bờ vai nở nang của hấn, khóc rưng rức hỏi:

- Đại ca, Ngưng nhi vô dụng lắm phải không, lần nào cũng gây phiền phức cho huynh?

- Sao mà vô dụng được?

Lâm Văn Vinh cười ha ha:

- Ngưng nhi của ta hát hay múa khéo, vẽ đẹp thơ giỏi, hồn nhiên lương thiện, quan tâm dân sinh, trái tim tràn ngập tình thương và đồng cảm, là một cô bé rất tốt, đại ca thích nhất người như thế.

Lạc Ngưng trề môi, lắc đầu nói:

- Muội biết đại ca an ủi muội. Con gái như vậy phải là loại huynh ghét nhất mới đúng. Muội chỉ biết những thứ vô dụng, làm thơ vẽ tranh chẳng kiếm được tiền, càng không cứu được người. Cái gọi là trái tim tràn ngập tình thương, chẳng qua chỉ là đem vung vãi ngân lượng mà huynh vất vả kiếm được thôi. Đại ca, đôi khi muội cảm thấy mình như một bình hoa bày trên bàn, bề ngoài sáng láng nhưng chẳng có tác dụng gì cả. Có phải huynh ghét bỏ muội lắm không?

Nha đầu này tự kiểm điểm giỏi thật, mặc dù nàng đích thực rất giỏi tiêu tiền, nhưng chồng nàng đây đâu có để bụng. Lâm Văn Vinh không trả lời câu hỏi của nàng mà cười hỏi ngược lại:

- Ngưng nhi, muội thấy trong một đời người, điều quan trọng nhất là gì?

Lạc Ngưng dựa sát vào lòng hấn, nhỏ nhẹ nói:

- Đại ca giỏi nhất là giáo biện, muội đoán kiểu gì huynh cũng sẽ bảo là sai, thôi huynh nói thẳng ra đi cho rồi.

Toát mồ hôi luôn, nha đầu này đúng là đi guốc trong bụng mình. Lâm Văn Vinh cười ha ha:

- Thật ra trong đời người, tiền tài phú quý gì gì đó đều không quan trọng, quan trọng nhất là sống vui vẻ. Chỉ cần Ngưng nhi thích thì ngày ngày làm thơ vẽ tranh có sao nào? Làm bình hoa thì sao nào? Chồng nàng thiếu gì bạc, ta thích xem nàng ngày ngày làm thơ vẽ tranh đấy, thích nàng ngày ngày tiêu tiền đấy, ta vui vẻ, ta tự nguyện. Muội tâm địa thiện lương, lấy giúp người làm vui, dù kẻ khác nói muội là bình hoa thì đã sao, muội làm hại người khác à? Muội sống không vui vẻ à?

Lạc Ngưng lắc đầu, đáp:

- Không, muội sống rất vui.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Vậy là được rồi! Trên đời vốn vô sự, chỉ có kẻ tầm thường tự chuốc lấy phiền toái. Con người sống trên đời có quá nhiều ràng buộc về tâm lý, hiếm ai dám nỗ lực làm mọi chuyện theo lý tưởng như muội. Sau này đã có ta bảo bọc muội, muội cứ ăn uống vui chơi thả cửa, tiêu tiền thỏa thích cho ta, kiếm tiền chẳng phải là để tiêu cho sướng còn gì? À, phải rồi, muội thích đi du lịch hả, lần này ta ở kinh thành vừa khéo gặp được một đoàn du lịch Cao Ly, trong đó có một nữ hướng dẫn viên tên Từ Trường Kim, kiến thức uyên thâm, tầm mắt rộng lớn, tính cách kể ra hơi giống muội. Nếu muội thích, đợi sau này tới kinh thành, ta sẽ bảo nàng ấy dẫn muội dạo chơi Cao Ly.

Cái gì mà “làm bình hoa của ta” chứ, Lạc Ngưng nghe hần ba hoa, vừa mừng vừa ngượng, lúc nghe đến Từ Trường Kim hướng dẫn viên Cao Ly, Lạc tiểu thư khó nén nổi hưng phấn, lắc tay hần hỏi:

- Thật không, đại ca? Muội có thể đi thăm Cao Ly thật chứ?

- đương nhiên là có thể.

Lâm đại nhân vỗ ngực bồm bộp quả quyết:

- Chồng muội đây, tại Cao Ly phải nói là danh tiếng lẫy lừng. Đến vương tử Lý Thừa Tái của họ gặp ta cũng không dám nói chuyện lớn tiếng. Muội đến Cao Ly, muốn thứ gì thì lấy thứ đấy, cứ việc mở lời là xong, tuyệt đối chó khách khí, khách khí là phạm tội!

Trong bụng hần thì lăm bằm, mẹ kiếp, bọn Cao Ly lần này lợi rồi, may mà có phu nhân ta đây, nếu không phải vợ ta muốn đến chơi Cao Ly, có quỷ mới thèm để ý tới các người. Tới lúc đó nhất định phải dẫn Ngưng nhi nhận nhiều lễ vật, nhận đồ xịn, nhận từ đảo Tề Châu (đảo Jeju) nhận đến núi Kim Cương (núi Geumgang), không thì thật có lỗi với tâm sức ta bỏ ra.

Lạc Ngưng phì cười, vẻ phong tình vô hạn:

- Đại ca chỉ thích nói hươu nói vượn, cứ như Cao Ly là do nhà mình xây không bằng.

Lâm đại nhân mặt mày hớn hở, nắm tay nàng nói:

- Đúng lắm, đúng lắm, Cao Ly đại khái cũng như nhà mình xây ý mà, muội cứ việc đi, ta đảm bảo muội sẽ vui lòng khi đến, vừa lòng khi về.

Lạc Ngưng nhẹ “ừm” một tiếng, ánh mắt chứa chan tình cảm nhìn hần, dịu dàng nói:

- Đại ca, huynh đối với muội tốt quá.

- Tốt hả? Thế thì hôn cái đi!

Lâm Văn Vinh cười hi hi, “chụt” một cái trên gương mặt trắng mịn của nàng. Lạc Ngưng giật bắn mình, vội nhìn quanh tứ phía, thấy ánh đèn mờ mờ, không ai để ý đến bên này. Mặt nàng đỏ au, tay đầm mồ hôi, chột nàng ngẩng đầu, hôn phớt qua môi Lâm đại nhân như chuồn chuồn chạm nước, rồi lí nhí một tiếng, hai tay che mặt, xấu hổ cúi đầu.

- Chao ôi, Ngưng nhi lễ phép quá à, mới đó đã biết có qua có lại rồi.

Lâm đại nhân mở cờ trong bụng, nắm tay nàng vuốt vuốt ve ve.

Đối với phụ nữ trên thế giới này, cái miệng của Lâm đại nhân chính là vũ khí lợi hại nhất. Nghe hần bốc phét vài câu, lại bị hần chiếm ít tiện nghi, Lạc Ngưng mừng thẹn đan xen, nổi phiền muộn lảng động trong lòng sớm đã bị quét sạch, ngay cả chuyện tìm bạc cơ hồ cũng không gây áp lực được với nàng, mặt nàng đỏ bừng vì hưng phấn. Lâm Văn Vinh cảm thấy bên tai như có oanh ca yến hót, kể sao hết ôn nhu, tả sao hết ngọt ngào.

Ôm một nữ tử kiều mị như vậy trong lòng, cái dáng vẻ muốn nói lại thôi đó, khuôn mặt hồng rực đó, ôi Lâm đại nhân bắt đầu thấy nhột nhột rồi, trời đêm đẹp thế này, có nên làm chút chuyện có ý nghĩa không nhỉ, để còn “an ủi” tâm hồn mỗi một bị tổn thương của Lạc tiểu thư nữa chứ. Nhưng may quá, tiếng cuốc đất

không ngừng dội lên sau lưng đã nhắc nhở hần, lão hoàng đế chỉ cho hần kỳ hạn bảy ngày, hôm nay đã hết một rồi, chỉ còn sáu ngày thôi. Toàn thân hần toát mồ hôi lạnh, một bụng dâm ý tức thì bay biến gần hết.

Huênh hoang cho lắm thì cuối cùng vẫn phải dựa vào bản lĩnh chân chính, nếu không tìm được bạc, những lời đã nói đêm nay toàn chỉ là đánh rắm.

Hần nắm tay Lạc Ngưng về phủ, còn chưa đến cổng nam đã nghe thanh âm của một nữ tử vang lên phía trước:

- Đằng trước có phải Ngưng nhi muội muội?

Lạc Ngưng kinh ngạc, hỏi giọng vui mừng:

- Chỉ Tình tỷ tỷ? Chỉ Tình tỷ tỷ đây ư?

Thấy nữ tử đối diện mừng rỡ chạy tới, Lạc Ngưng sắc mặt kích động, định rút khỏi tay đại ca để tương phùng Chỉ Tình tỷ tỷ, Lâm đại nhân đã giữ chặt lại, đứng chắn trước mặt nàng, cười hi hi bảo:

- Từ tiểu thư, Ngưng nhi hôm nay người yếu, bị cô ôm không chịu được đâu, ta nhận thay muội ấy vậy!

- Vô sỉ!

Từ Chỉ Tình không tránh kịp, suýt nữa sà vào lòng hần, quýnh quáng dừng chân, má đỏ bừng bừng, bộ ngực đầy đặn hần hển nhấp nhô, tạo thành những đợt sóng quyến rũ.

- Đại ca, huynh xấu quá!

Lạc Ngưng má ngọc ửng đỏ mắng khê, lách ra đứng trước hần, cùng Từ Chỉ Tình ôm chầm lấy nhau, phấn khởi hỏi:

- Chỉ Tình tỷ tỷ, sao tỷ cũng tới đây?

- Tỷ sợ muội không cẩn thận, bị kẻ khác ức hiếp.

Từ Chỉ Tình nắm tay Lạc Ngưng, mặt mũi tươi vui, lại lườm Lâm Văn Vinh, hừ khê một tiếng.

Lão tử ôm Ngưng nhi, Ngưng nhi ôm Từ tiểu thư, bằng với mình gián tiếp ôm Từ tiểu thư, hòa cả làng, không so đo với cô. Lâm đại nhân tự an ủi bản thân, bỗng thấy một đại hán râu quai nón đứng phía sau Từ Chỉ Tình, lập tức vui mừng gọi:

- Hồ đại ca, huynh cũng đến à?

Hồ Bất Quy mỉm cười tiến lên vài bước, ôm quyền nói:

- Tham kiến Lâm tướng quân. Ti chúc đến nơi lúc chập tối, sớm hơn tướng quân và Từ tiểu thư hai, ba thời thân. Vừa rồi đến phủ Lạc đại nhân gặp Từ tiểu thư, nghe nói tướng quân đi tìm Lạc tiểu thư rồi nên tôi liền đi cùng với Từ tiểu thư.

Hồ Bất Quy sở trường dẫn dắt kỵ binh, tinh thông tướng ngựa, có gã giúp đỡ, Lâm Văn Vinh bớt lo hơn nhiều. Hần kéo Hồ Bất Quy lại hỏi:

- Hồ đại ca, huynh đến sớm, đã tới hiện trường xem xét chưa?

Hồ Bất Quy gật đầu:

- Ti chúc phi ngựa không ngừng nghỉ tới đây, việc đầu tiên là đến hiện trường kiểm tra một lượt. Tướng quân nhìn kia, phía trước chính là doanh trường của năm nghìn kỵ binh đó.

Lâm Văn Vinh ngẩng đầu nhìn ra, cách chỗ hần không xa là vài trăm trường bông màu trắng, mấy trăm binh sĩ đứng san sát vây quanh, hiển nhiên là được phái đi phong tỏa hiện trường sau khi xảy ra chuyện.

Thấy Lạc Ngưng và Từ Chỉ Tình đang nói chuyện sôi nổi, Lâm Văn Vinh bảo Hồ Bất Quy:

- Hồ đại ca, ta còn chưa kịp xem hiện trường, huynh dẫn ta qua đó nhé.

- Ta cũng đi!

Từ Chỉ Tình đột nhiên lên tiếng.

Hóa ra nha đầu này đang nghe lỏm à. Lâm Văn Vinh cười khuyên:

- Từ tiểu thư, cô và Ngưng nhi lâu ngày không gặp, hai người cứ trò chuyện thoải mái đi. Những việc nặng nhọc này để đàn ông bọn tôi làm là được rồi.

Từ Chỉ Tình mặc kệ hần, nhìn sang Hồ Bất Quy:

- Hồ tướng quân, anh đưa tôi đi xem đi.

Hồ tướng quân khó xử đánh mắt hỏi Lâm Văn Vinh, hai vị này, một người là thiên kim của Từ Vị, là nữ quân sư được Thượng tướng quân Lý Thái xem trọng, người kia là cấp trên trực tiếp mà gã thật lòng khâm phục, mỗi người truyền một lệnh, rốt cuộc phải nghe theo ai đây?

Lạc Ngưng thấy đại ca và Chỉ Tình tỷ tỷ dường như hơi bất đồng, không hiểu bọn họ đồng hành đến đây kiểu gì, bèn cười giảng hòa:

- Nếu muốn đi thì xin vị tướng quân đây dẫn đường, mọi người cùng đi nào.

Lâm Văn Vinh lo âu nhìn nàng:

- Ngưng nhi, muội còn yếu, hay là về nghỉ sớm đi, bọn ta đi là được rồi.

Lạc Ngưng đỏ mặt nắm tay hần, lắc đầu kiên định:

- Đại ca ở đâu, muội ở đó, muội và đại ca vĩnh viễn không chia lìa.

- Vậy ta bế muội đi.

Lâm Văn Vinh cười hi hi nói:

- Nhìn muội đi thêm một bước, ta cũng đau lòng.

Lạc Ngưng má ửng đỏ hạnh phúc, ánh mắt nhìn hần dạt dào tình cảm, cái liếc mắt thùy mị đó phẳng phất như thể vắt ra nước.

Từ tiểu thư người nổi da gà, nói:

- Hừ, lời ngon tiếng ngọt, Ngưng nhi, muội đừng cả tin, a...

Từ tiểu thư kinh hô, lùi gấp vài bước, nhìn phía sau Lạc Ngưng, mặt đỏ au, mắt chứa sắc giận:

- Lâm Tam, người, người...

- Ta làm sao?

Lâm Văn Vinh hít sâu một hơi, cười hi hi đút cái hộp nhỏ đó vào trong áo:

- Cả chặng đường cực khổ, ta chỉ tắm bồ thôi mà, Từ tiểu thư, cô muốn xem thuốc bồ đặc biệt này của ta hử?

327. Chương 325 - Nhất Định Phải “tẩy Bạch Bạch”*

Từ Chỉ Tình hừ một tiếng, sắc mặt đỏ rực, tránh ra xa hần, không dám nói thêm lời nào.

Đây gọi là ác nhân phải có ác nhân trị. Lâm Văn Vinh cười ha ha, nắm tay Lạc Ngưng theo sau Hồ Bất Quy đi về hướng doanh trường.

Sau khi quan ngân bị mất, Lạc Mẫn sớm đã hạ lệnh giới bị toàn thành Tế Ninh, doanh trưởng này càng là nơi quan trọng số một, ngay đêm đó đã phái tinh binh trấn giữ, không ai được vào nếu chưa có sắc lệnh. Do đó những dấu tích sau đêm mất bạc được bảo tồn rất hoàn chỉnh.

Thông qua hàng loạt trạm gác tiến vào doanh trường, Lâm Văn Vinh ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy đại doanh này đóng ở bên lề quan đạo đông tây, qua lại rất thuận tiện, mặt nam đối diện với hồ Vi Sơn lấp lánh sắc sóng, dưới ánh lửa chiếu rọi, mặt hồ mênh mông như được dát lên một lớp hào quang vàng kim, cảnh sắc

mỹ lệ khôn tả. Trong đại doanh, mấy trăm trường bằng màu trắng liền kề nhau, đông tây nam bắc các phương hướng đều bố trí rất chỉnh tề.

Hồ Bất Quy dẫn Lâm Văn Vinh tới vị trí chính giữa doanh trại, chỉ vết bánh xe rối loạn trên mặt đất nói:

- Lâm tướng quân, Từ tiểu thư, mời hai vị xem.

Lâm Văn Vinh quét mắt nhìn, dưới đất loạn xạ đầy vết bánh xe quanh co, dày nhất là nơi bốn người họ đang đặt chân. Hồ Bất Quy ôm quyền nói:

- Theo thuộc hạ vừa nãy quan sát, nơi này dày đặc dấu xe, có lẽ đêm hôm kia quan ngân được cất giữ tại đây. Suy từ dấu vết bánh xe, mặc dù hỗn loạn, nhưng rõ ràng là đi về phía đông tây.

- Theo như Hồ tướng quân nói thì xe chở bạc chắc đi về hướng đông tây rồi?

Từ Chỉ Tình khẽ nói, lông mày hơi nhíu lại, tựa như đang suy ngẫm điều gì đó.

Hồ Bất Quy gật đầu, ngồi xổm xuống dùng ngón tay ấn lớp đất vàng do bánh xe nghiền ra, trầm ngâm nói:

- Nếu là xe trống thì bánh xe sẽ không lún sâu xuống đất thế này. Xét từ dấu xe nghiền đất, xe ngựa theo hai hướng đông tây tuyệt đối không phải xe trống, mà phải là xe chở nặng. Còn về xe có chở bạc hay không thì tôi không dám đảm bảo.

Hồ Bất Quy quan sát tỉ mỉ, phân tích khá có lý, từ dấu vết lưu lại mà nói, xe ngựa xác thật có chở hàng, phân biệt đi về hai hướng đông, tây. Nhưng năm nghìn nhân mã áp tải ba lăm vạn lạng quan ngân, vốn đã không phải thừa thãi về nhân số, lại trong hoàn cảnh cướp bạc sợ tội, vậy tại sao còn phải chia binh hai đường? Chỉ để mê hoặc không cho triều đình biết họ thực ra đi hướng đông hay hướng tây ư?

Lâm Văn Vinh và Từ Chỉ Tình đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều đọc được sự nghi hoặc trong mắt đối phương. Chuyện khá kỳ lạ, rất nhiều chi tiết khiến người ta nghĩ không thông, nhưng lại không rõ vấn đề nằm ở đâu.

- Lâm, Lâm Tam.

Từ tiểu thư gọi, mặt phơn phớt đỏ, chắc lại nhớ tới thứ thuốc bổ đặc biệt của hân.

- Người bảo năm nghìn quan binh cướp bạc đó đều đã bị hại độc, là thật hay giả thế?

- Chắc không giả đâu, xung quanh Tế Ninh đã bị phong tỏa, tầng tầng cảnh giới lục soát, nhưng vẫn chưa phát hiện ra bóng dáng năm nghìn người đó, bọn họ không lên trời thì chỉ có nước trốn xuống đất rồi.

Lâm Văn Vinh than, nhớ đến lời của tên Tá Tá Mộc người Oa đó, trong lòng rất khó chịu.

- Thế thì lạ thật.

Từ Chỉ Tình chau mày, khuôn mặt ngọc ngà vẫn sắc thái nghi hoặc:

- Nếu năm nghìn người đó phản bội triều đình, lại phụ trách áp tải quan ngân, tại sao kẻ giết dây đẳng sau còn phải hạ độc thủ như vậy?

Câu hỏi này cũng làm khó Lâm Văn Vinh lâu nay, hiện tại tạm thời vẫn chưa tìm ra đáp án. Hân cũng không cố công suy nghĩ thêm, chỉ dọc theo dấu xe, chậm rãi tiến về phía trước, chưa được bao xa đã thấy một chuồng ngựa trước mặt, cỏ khô đã cắt chất ở trong chuồng, số lượng không hề nhỏ.

Lâm Văn Vinh nhặt nhánh cỏ khô lật qua lật lại, nghi hoặc hỏi:

- Hồ đại ca, huynh tới đây xem, số lương thảo này có phải cho ngựa ăn không?

Hồ Bất Quy đã quan sát qua từ trước, gật đầu đáp:

- Đúng là cho chiến mã ăn. Những binh sĩ này đến từ Hàng Châu, do chiến mã không hợp với cỏ khô Sơn Đông nên đã từng xin Lạc đại nhân cấp lương thảo.

- Ô, có chuyện này à?

Lâm Văn Vinh kinh ngạc hỏi.

Lạc Ngưng đứng sau lưng hân, nghe vậy gật đầu:

- Đích thực có chuyện này. Hôm đó họ đòi đóng quân ngoài thành, lúc thống binh thiên tổng bẩm báo với cha muội, có nói lương thảo không đủ, phải bổ sung thêm ở Tế Ninh. Cha muội đã trực tiếp kiểm tra, lương thảo cho chiến mã của họ thực sự chỉ có thể duy trì một ngày, nên đã đáp ứng thỉnh cầu của họ. Có điều lương thảo còn chưa chuyển đến thì bọn họ đã cướp bạc đào tẩu rồi.

- Duy trì một ngày?

Lâm Văn Vinh lộ nét cười hiểu ý, kéo tay Lạc Ngưng cười hi hi nói:

- Ngưng nhi, muội không nhớ nhầm chứ?

Lạc Ngưng ngượng ngừng, giọng trách:

- Người ta lúc đó nhàn rồi, nghe nói có ba lăm vạn lạng bạc được chở đến, muội chưa từng thấy qua nhiều bạc như vậy nên còn đi theo cha nhìn trộm nữa kìa.

Lâm Văn Vinh ha ha cười rộ:

- Nhìn trộm hay, nhìn trộm tuyệt. Ngưng nhi, đại ca cũng kiếm được không ít bạc, sau này muội cứ ở nhà nhìn trộm, còn đại ca tiện thể nhìn trộm muội.

Lạc Ngưng then đỏ mặt, vui sướng cúi thấp đầu.

Thấy hai người công khai tán tỉnh, Từ Chỉ Tình ho khẽ vài tiếng như để nhắc nhở họ. Lâm Văn Vinh mỉm cười, chỉ đồng cỏ trong chuồng nói:

- Hồ đại ca, huynh xem số lương thảo này đủ cho bao nhiêu chiến mã ăn?

Hồ Bất Quy cẩn thận quan sát một lượt, lắc đầu nói:

- Theo kinh nghiệm của thuộc hạ, số lương thảo này nhiều nhất chỉ đủ cho một nghìn chiến mã ăn một ngày.

- Thế thì chuẩn rồi.

Lâm Văn Vinh hớn hở vỗ tay, giơ ngón tay cái khen Hồ Bất Quy:

- Hồ đại ca, hảo nhãn quang.

Hồ Bất Quy không hiểu, hỏi:

- Lâm tướng quân, ngài có phát hiện gì rồi? Tì chúc ngu dốt, mong tướng quân giải thích rõ.

Từ Chỉ Tình nghĩ ngợi chốc lát, trên mặt tức thì hiện vẻ kinh hãi:

- Lâm Tam, ý người là chiến mã của họ căn bản không có lương thảo?

Nha đầu này phản ứng nhanh thật, Lâm Văn Vinh ngạc nhiên nhìn nàng, Từ Chỉ Tình cũng đang nhìn hẩn, thấy hẩn liếc mình, liền hừ một tiếng rồi vội cúi đầu.

- Chính xác, chính xác, Từ tiểu thư thông minh thanh khiết, điểm phát trúng luôn, Lâm mỗ bội phục năm chi sát đất.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Bọn họ chẳng những lương thảo không đủ, hơn nữa còn đi ngay trong đêm, đến chiến mã cũng chưa được ăn no.

Hồ Bất Quy “ồ” một tiếng, cả mừng nói:

- Lâm tướng quân nói không sai. Kỵ binh và chiến mã của chúng ta rất gấn bó, cho ngựa ăn cũng có quy tắc, chiến mã ăn được bao nhiêu thì cắt bấy nhiêu cỏ khô. Năm nghìn nhân mã này rõ ràng thiếu hụt lương thảo, song lúc lâm tẩu còn lưu lại cỏ khô chất đống trong chuồng ngựa, chứng tỏ bọn họ đi cực gấp, chiến mã tuyệt nhiên chưa được ăn no.

- Ba lăm vạn lạng bạc, chỉ dựa vào sức người thì không thể kéo nổi, toàn phải nhờ chiến mã chở, mà những chiến mã này căn bản không đi xa được.

Từ Chỉ Tình đầu mày giãn ra, nhẹ nhàng nói:

- Ta mình bạch rồi, không phải bọn họ đi gấp, mà là họ vốn không chuẩn bị đi xa!! Những vết bánh xe này đều do họ cố ý làm ra nhằm hấp dẫn sự chú ý, lái hướng suy đoán của chúng ta. Bạc, bạc nhất định được giấu ở gần đây.

- Chỉ Tình tỷ tỷ, tỷ nói thật chứ?

Lạc Ngưng miệng vẽ thành hình chữ O, tỏ vẻ không thể tin nổi.

Từ Chỉ Tình phì cười, chỉ Lâm Văn Vinh đứng cạnh nàng, mắt đẹp liếc xéo, hừ nói:

- Muội hỏi tên Lâm Tam nhà muội ấy, con người hán thích nhất là giả thần giả quỷ, rõ ràng đã liệu trước mọi việc rồi còn cố ý nghi đông nghi tây để lừa bòn chúng ta.

Phải công nhận cô nàng Từ Chỉ Tình này đúng là thông minh lạ thường, Lâm Văn Vinh vừa mới gợi ý, nàng đã đoán ra đến tám chín phần mười rồi, thảo nào nàng có thể với thân nữ nhi xông pha tiền tuyến kháng kích người Hồ, chỉ riêng đầu óc linh hoạt của nàng, thế gian đã chẳng mấy ai sánh bằng rồi.

“Đại ca”, Lạc Ngưng mừng rỡ ôm cánh tay Lâm Văn Vinh hỏi:

- Bạc được giấu gần đây thật sao?

Lâm Văn Vinh gượng cười:

- Theo suy đoán của Từ tiểu thư, trên lý luận mà nói thì chắc là vậy.

Lạc Ngưng nhắc chân, xoay người chạy về lối cũ, Lâm Văn Vinh liền lùi nàng lại:

- Ngưng nhi, muội làm gì đấy?

- Đại ca, muội đi kêu người tới đào bạc, dù phải đào sâu ba thước cũng nhất định phải tìm ra.

Lạc Ngưng cong môi, kiên định nói.

Nha đầu này tính hấp tấp quá đi, Lâm Văn Vinh lắc đầu cười nhắc nhở:

- Ngưng nhi, hiện giờ chúng ta chỉ đoán bạc ở gần đây, nhưng có nói là ở ngay dưới chân đầu.

Lạc Ngưng sững người, dịu giọng hỏi:

- Đại ca, ý huynh là —

Lâm Văn Vinh chậm chậm đi vài bước, trầm ngâm nói:

- Nơi đây là cổng nam thành Tế Ninh, phía bắc là vào thành, bọn họ có gốc đến mấy cũng không thể lên chuyển bạc vào thành. Hướng đông tây là quan đạo, là hướng mà họ dẫn dụ chúng ta truy tung, tất nhiên cũng không phải. Như vậy chỉ còn lại phía nam —

- Phía nam?

Lạc Ngưng ngẩng đầu nhìn sang hướng nam, chỉ thấy hồ Vi Sơn rộng thênh thang tầm mắt không chạm tới bờ, bóng núi mờ mờ ảo ảo chìm trong màn đêm mịt mù, gió nhẹ làm cuộn lên những gợn sóng rì rào vỗ bờ. Lạc Ngưng nhăn mày, khẽ nói:

- Chẳng lẽ, số bạc đó giấu ở —

- Không sai, giấu trong hồ Vi Sơn.

Từ Chỉ Tình nắm tay nàng, nhỏ nhẹ nói:

- Nơi này chỉ cách hồ Vi Sơn vài bước chân, chỉ cần có thuyền là có thể dễ dàng đem bạc chuyển xuống hồ rồi để chìm sâu, thân không hay quỷ không biết. Để bưng bít tai mắt mọi người, kẻ giật dây lại cố ý chia năm nghìn binh mã thành hai đường, hấp dẫn sự chú ý của chúng ta, sau đó thì triển độc thủ, giết người diệt khẩu.

- Hồ Bát Quy —

Lâm Văn Vinh bỗng gọi lớn.

- Có mặt tướng!

Hồ Bất Quy vội ôm quyền ứng tiếng.

- Huynh dẫn hai nghìn nhân mã tìm kiếm hỏi thăm men theo bờ hồ, đặc biệt hỏi các ngư dân xung quanh xem gần đây có thuyền dân nào bị trưng dụng hay không, trong hồ có xuất hiện điều gì dị thường không. Một khi có tin tức, lập tức bẩm báo!

- Tuân lệnh!

Hồ Bất Quy chuyển thân, vội vã đi bố trí.

Lâm Văn Vinh đứng bên hồ Vi Sơn, cảm thụ làn gió mát mang hơi ẩm lướt qua da mặt, miệng thở dài. Hắn nắm chắc tám phần là ba lăm vạn lạng bạc đó được giấu trong lòng hồ. Hồ này chu vi vài trăm dặm, to gấp mấy lần các huyện thành quanh Tế Ninh. Ba lăm vạn lạng bạc chiếm một diện tích lớn nếu bày trên mặt đất, nhưng đã chìm xuống hồ thì khác nào mò kim đáy bể. Mẹ kiếp, không biết kẻ nào nghĩ ra kế này, quả nhiên hết sức tinh diệu, hết vòng này lồng đến vòng khác, dù cuối cùng đoán ra bạc giấu trong hồ Vi Sơn thì cũng như chó đớp nhím, muốn cắn không xong, chẳng lẽ bảo ta phải rút sạch nước hồ chắc?

Lạc Ngưng đứng sau lưng hắn, không dám nói câu nào, chỉ sợ quấy rối dòng suy nghĩ của hắn. Từ Chỉ Tình tuy thông minh lanh lợi, nhưng gặp phải chuyện mò kim đáy bể này nhất thời cũng chưa tìm ra biện pháp. Nhìn bóng lưng cô đơn hiên ngang trước mắt, nhớ lại những hành vi quái ác của hắn trên đường, trong lòng nàng chợt dấy lên một cảm giác không chân thật: Hai tên Lâm Tam này cùng là một người thật ư?

Không biết đã đứng bao lâu, một cảm giác ẩm áp mềm mại từ sau lưng truyền lại, thân thể thơm tho nóng bỏng phảng phất như bốc lửa ép sát vào lưng hắn. Lâm Văn Vinh quay ngoắt mình, thấy Lạc Ngưng đã cởi bỏ áo giáp, chỉ mặc một chiếc váy dài phong phanh, đang ôm chặt tấm lưng dày rộng của hắn, má dựa trên vai hắn, mắt tỏa ra ngàn vạn nhu tình, thỏ thẻ:

- Đại ca, Ngưng nhi thích huynh, thích đến mức có thể chết vì huynh!

- Nha đầu ngốc!

Lâm Văn Vinh cởi phắt áo khoác choàng qua người nàng:

- Trời rét căm căm thế này, muội bỏ áo giáp ra làm gì, nếu bị cảm thì sao?

- Ngưng nhi không sợ, Ngưng nhi muốn sưởi ấm cho đại ca.

Lạc Ngưng nở nụ cười ôn nhu, nét mặt thẹn thùng toát lên vẻ kiên định, ôm chặt lấy hắn, đặt tay hắn lên ngực mình:

- Đại ca, huynh sờ xem, tim Ngưng nhi đập nhanh quá!

Cảm giác trơn tru ẩm mềm lan theo đầu ngón tay, hai mỗm đôi nhu nhuyển kẹp tay hắn ở giữa, da thịt trắng nõn như tấm sữa, mong manh dễ vỡ. Lạc Ngưng mắt nhắm hờ, miệng nhỏ hồng hấp hé, bộ ngực căng tròn phập phồng, khiến bàn tay núp trước ngực nàng cũng nảy lên liên tục. Lâm Văn Vinh tim đập thình thịch, tay thuận thế trượt trên ngực nàng, phủ lên tầng đồi non mềm, dưới sự ma sát của bàn tay thô ráp, hai hạt đậu đỏ nhô cao, không ngừng run rẩy như thỏ con hoảng sợ, chổng vào lòng bàn tay hắn.

- Ngưng nhi —

Hắn nuốt nước bọt cái ực, lòng tay day day hạt đậu đỏ kiêu diễm đó. Lạc Ngưng rên “ư” một tiếng, người mềm rũ ngã vào lòng hắn, môi hồng hé mở, hơi thở hỗn hển thơm như hoa lan:

- Đại ca, Ngưng nhi là của huynh, vĩnh viễn là của huynh —

- Khục, khục —

Thấy hai người yêu đương nồng nhiệt, không coi ai vào mắt, nếu không cản lại thì khó mà biết được điều gì sẽ xảy ra, Từ Chỉ Tình đứng cách đó không xa tim đập dồn dập, má nóng như hơi lửa, muốn bỏ đi mà chân cứ dính lấy mặt đất, vội giả vờ ho vài tiếng để tỉnh hai người.

Lạc Ngưng trong cơn kích tình sớm đã quên mất bên cạnh còn Chỉ Tình tỷ tỷ, lúc này sức tỉnh ra, chỉ thấy Từ tiểu thư mặt đỏ bừng bừng, đang nhìn mình nửa cười nửa không, nàng kêu “a” một tiếng, lén ngay ra sau Lâm Văn Vinh, chớp chớp đôi mắt đẹp, mặt đỏ au như trích ra nước, gối đầu trên lưng Lâm đại ca không dám ngẩng lên.

- A ha, đêm nay trăng sáng tròn quá ta —

Lâm Văn Vinh cười toe toét, vờ như không thấy cái lườm sắc lẹm của Từ Chỉ Tình, vênh mặt mo nói. Lạc Ngưng trốn sau lưng đại ca, muốn cười mà không dám, trăng sáng tròn gì chứ, hôm nay mới đầu tháng mà!

Tên này đúng là hết thuốc cứu rồi, Từ Chỉ Tình hừ mũi. Thấy Lạc Ngưng sắc mặt hổ thẹn, nàng bèn vẫy tay bảo:

- Ngưng nhi, muội qua đây.

- Chỉ Tình tỷ tỷ —

Lạc Ngưng rụt rè ứng tiếng, đầu gục xuống tận ngực. Lâm Văn Vinh gầy gầy trong lòng bàn tay nàng, trộm cười nói:

- Ngưng nhi, sao phải sợ cô ấy, chúng ta là phu thê, làm chuyện gì cũng đều quang minh chính đại, nha đầu này chỉ thích làm bóng đèn (từ lỏng chỉ kỳ đà cắn mũi), hồng cả hảo sự của người ta.

Lạc Ngưng tuy không hiểu bóng đèn là gì nhưng thấy vẻ mặt cười đùa của đại ca, tâm lý được tiếp thêm dũng khí, nhẹ gật đầu, bất chấp sự sừng sốt của Từ Chỉ Tình, miệng kề bên tai hân ngượng ngập nói:

- Đại ca, Ngưng nhi một khắc cũng không muốn chờ nữa, muội muốn làm thê tử của huynh. Huynh muốn muội không?

Ể, ta không muốn thì ai muốn cơ chứ? Lâm đại nhân mặt mày rạng rỡ, gật đầu như gà mổ thóc:

- Muốn, muốn! Ta ngày ngày đều muốn!

Lạc Ngưng gom hết dũng khí ôm cổ hân, mặt đỏ rực, giọng nói nhỏ như cánh muỗi:

- Đại ca, Ngưng nhi chờ huynh ở phòng! Huynh nhất định phải đến!

Nói dứt lời, nàng không dám nhìn Lâm Văn Vinh thêm chút nào, xoay người như bay, kéo tay Từ tiểu thư, giọng run run nói:

- Chỉ Tình tỷ tỷ, chúng ta mau đi thôi!

- Sao thế?

Từ Chỉ Tình kỳ quái hỏi, nha đầu này sao nở rời tình lang thế nhỉ?

- Tỷ đừng hỏi, cứ đi mau đi.

Từ tiểu thư còn chưa nói hết câu đã cảm thấy Lạc Ngưng như có sức mạnh vô tận, kéo nàng chạy phăm phăm, đến Lâm Tam cũng không đuổi kịp.

Loạn mất rồi, ai lại để con gái chủ động cơ chứ, ta còn mặt mũi nào nữa? Lâm Văn Vinh ha hả cười rộ, bỗng nhớ đến một vấn đề quan trọng, vội réo:

- Ngưng nhi, muội ở phòng nào?! Ta sợ không tìm ra.

Lạc Ngưng đang bỏ của chạy lấy người, giật mình xem té nhào, hậm hực giậm chân, lòng bối rối trong niềm hạnh phúc, trước ánh mắt nghi ngờ của Từ Chỉ Tình, khẽ đáp:

- Ở cạnh phòng Từ tỷ tỷ!

Lâm đại nhân ngó người, ở cạnh phòng Từ tỷ tỷ? Vậy xin hỏi Từ tỷ tỷ ở phòng nào ạ? Lạc tài nữ quả nhiên không tầm thường, lời nói toàn chứa huyền cơ.

Thấy thân hình hai người sắp khuất khỏi tầm mắt, Lâm Văn Vinh í ới la:

- Ngưng nhi, nhớ kỹ, nhất định phải “tẩy bạch bạch”! Nhất định phải “tẩy bạch bạch”!

- “Tẩy bạch bạch” là gì?!

Từ tiểu thư hỏi Ngưng nhi.

Lạc Ngưng mặt nóng tim run, lời dặn của đại ca làm nàng mất hết sức lực, nắm tay Từ Chỉ Tình gương gào nói:

- “Tẩy bạch bạch, tẩy bạch bạch”, à, đây có lẽ là từ địa phương ở quê đại ca, chắc có nghĩa là rửa tay.

- Rửa tay? Kỳ lạ thật!

Từ Chỉ Tình lắc đầu cười:

- Vậy ta cũng phải về “tẩy bạch bạch” mới được.

Dõi theo Lạc Ngưng lời Từ tiểu thư chạy như bay, hai thân hình lắt lư vô hạn phong tình, Lâm đại nhân trong lòng ngứa ngáy khó chịu, cười dâm he he mấy tiếng, sải bước về phủ nha.

Chú thích: æ ‘ ợ“½ợ”½ Người Quảng Đông thường nói “tẩy bạch bạch” có nghĩa là tắm.

328. Chương 326 - Sờ Nhầm Rồi

“Đại ca, đại ca...” Gã vỗ cửa nhè nhẹ, Lâm Văn Vinh ở trong gọi vọng ra:

- Là tiểu Lạc hả, mau vào đây.

Lạc Viễn đẩy cửa vào, chỉ thấy đại ca nằm uể oải trong thùng nước lớn rải đầy cánh hoa, đầu gối lên thành, mặt lộ nét cười thần bí, miệng lầm bầm một điệu hát dân gian không rõ tên, bộ dạng vô cùng khoái hoạt.

- Đại ca, có tin tức về số bạc đó rồi à?

Lạc Viễn thấy dáng vẻ ung dung tự tại của hắn, lập tức mừng rơn, lấy ghế gỗ ngồi xuống bên cạnh, nôn nóng hỏi.

Đang tắm mà bị tiểu tử này nhìn chòng chọc đúng là hơi xấu hổ à, Lâm Văn Vinh rắc nước lên mặt, thở sâu một hơi thỏa mãn rồi gạt đầu:

- Có chút manh mối rồi...

Lạc Viễn mừng rỡ:

- Đại ca mau nói đi, manh mối gì? Có phải tìm ra nơi giấu bạc rồi không?

- Địa điểm thì tìm thấy rồi.

Lâm Văn Vinh cười khở, thở dài:

- Tiểu Lạc, đệ nói xem, nếu họ giấu bạc trong hồ Vi Sơn, đệ có thể tìm được không?

Lạc Viễn hít một hơi khí lạnh, sắc mặt vui sướng tức thì ảm đạm, ủ rũ nói:

- Đại ca, huynh nói thật à? Số bạc đó thật sự giấu trong hồ Vi Sơn?

Cái này chắc không chệch đi đâu được. Thấy vẻ tiu nghỉu của Lạc Viễn, Lâm Văn Vinh cười ha ha nói:

- Bạc giấu trong hồ Vi Sơn, có lẽ đúng đến tám chín phần rồi. Mặc dù trong chu vi mấy trăm dặm đó rất khó tìm, nhưng cũng chưa đến mức dọa khiếp ta được, cùng lắm thì chúng ta rút sạch nước hồ, nước cạn đá lộ, phải không nào?

Lạc viễn nghe mà phần chấn tinh thần, với sự thông minh tài trí của đại ca, nhất định sẽ có biện pháp. Gã tự tin gạt đầu, đồng dạc:

- Đại ca nói đúng, cùng lắm chúng ta kêu gọi bách tính xung quanh, lấp kín hồ luôn. Đệ không tin chẳng lẽ người lớn mà chết vì nhịn tiểu? (ý nói việc đơn giản làm gì có chuyện không làm được)

Hai người cười he he vài tiếng, tuy nhất thời chưa tìm ra cách nào nhưng tâm trạng đã khá hơn nhiều. Lạc Viễn thấy Lâm Văn Vinh nhắm mắt thanh thoi dưỡng thần, liền hỏi:

- Đại ca, huynh có hảo sự gì hử, đệ chưa từng thấy ai có thể tắm lâu hơn một thời thần đâu.

- Đã một thời thần rồi á?

Lâm Văn Vinh thất kinh:

- Ai da, kiểu này thì muộn giờ lành mỹ cảnh mất. Tiểu lạc, tỷ tỷ của đệ ở phòng nào?

- Tỷ tỷ và Từ tỷ tỷ ở sương phòng hậu viện.

Lạc Viễn chỉ khái quát vị trí, cười nói:

- Muộn thế này chắc họ ngủ cả rồi.

Không có ta, Ngưng nhi ngoan sẽ chưa ngủ đâu. Hắn cười dâm dăng vỗ vai ông em vợ:

- Ta đi tìm Ngưng nhi có chút việc, việc rất quan trọng, nhất định phải thảo luận ban đêm mới được. Đệ về chuẩn bị đi, tập hợp thêm ít nhân mã, phải thông thạo thủy tính đây, tốt nhất là ngư dân quanh hồ Vi Sơn, sáng mai chúng ta sẽ càn quét trên hồ.

Nghe đại ca an bài chính sự, Lạc Viễn hưng phấn gật đầu, giơ ngón tay cái khen ngợi:

- Đại ca đi tắm mà cũng không quên việc chính, tiểu đệ bội phục, bội phục. Đệ đi bố trí ngay đây.

Lâm Văn Vinh nóng cả mặt mo, tất nhiên hắn làm sao có thể trơ trên nhận rằng ta chỉ mượn cơ để người biến đi cho chóng thôi. Hắn nhếch miệng mỉm cười, mặt rất ư thần bí.

Đợi Lạc Viễn đi rồi, hắn nhảy ào ra khỏi thùng nước tắm, cuống quýt mặc quần áo, chuồn ngay ra hậu viện. Phủ nha của Lạc Mẫn tuy xập xệ nhưng diện tích không nhỏ. Hắn ba chân bốn cẳng chạy tới hậu viện, nhưng có đến mấy phòng còn sáng đèn, không hiểu Ngưng nhi ở phòng nào nữa.

Vừa nãy Lạc Viễn bảo phòng của Ngưng nhi là sương phòng đầu tiên phía bắc, hắn lia mắt về trước, thấy hai phòng phía bắc sát vách nhau, cả hai đều còn sáng đèn.

Xem ra tìm đúng chỗ rồi. Hắn cười he he, rón ra rón rén hướng tới sương phòng đầu tiên. Trong phòng lơ mờ ánh đèn, bóng một nữ tử mơ hồ in hình trên giấy dán cửa sổ, nữ tử đó ăn vận phong phanh, đường cong quyến rũ, mỹ lệ uyển chuyển.

Hắn nhột nhạt trong lòng, bụng hừng hực lửa dục, nhắm chuẩn vị trí cửa phòng, đang định gõ cửa thì thấy cánh cửa chỉ khép hờ, tựa như đặc biệt để sẵn cho hắn vậy.

Hảo Ngưng nhi, tích cực chủ động, ta thích! Hắn bịt miệng he he cười trộm, khê khàng đẩy cửa phòng, len lén vào.

Đây là một gian sương phòng, ngoài là một phòng sách nho nhỏ, bên trong chính là khuê phòng của Lạc Ngưng rồi. Hắn ngó trộm vào phía trong, một lớp vải mỏng màu hồng chắn giữa hai gian, soi qua lớp vải, một nữ tử mặc áo ngủ dài mỏng manh phủ kín thân, ngồi xoay lưng với hắn, một tay chống cằm, đang trầm tư trước song cửa sổ.

Nhìn nghiêng, tấm áo ngủ đó chất liệu mềm mại, không giấu được hết thân hình tuyệt diệu của nàng, song phong trước ngực tựa như mất đi sự gò bó, vươn cao sừng sững, chiếc eo thon gọn đáng như dương liễu, chưa tròn một vòng ôm, mông cong đẹp nhô cao như miếng thốt đặt đứng, đúng là ngực tấn công mông phòng thủ, đường cong lung linh, ngó qua đã thấy huyết mạch căng phồng.

Ai ya, bé Ngưng nhi của ta ngày càng nảy nở, cái mông thế kia, chắc chắc, miễn phải bàn đi. Trong lòng hắn nhen nhúm lửa dục, nuốt nước bọt ừng ực, vén phát lớp vải hồng, từ từ bước tới.

Nữ tử đó ngồi trước cửa sổ, đang băn khoăn suy tư đến xuất thần, hắn đến mà không hay biết gì. Ba bước, hai bước, một bước, Lâm Văn Vinh mặt cười dâm, nín thở, bước chân nhẹ như báo tới phía sau, ánh mắt đậu trên ngực nàng, trong óc tức thì vang “ong” một tiếng, như có hàng trăm con muỗi đang đồng thời vo ve.

Song hoàn gồ lên không chịu khuất mình dưới lớp áo ngủ bằng tơ tằm mỏng tang, hai đoàn nhu nhuyển nhẵn mịn như tinh ngọc lộ phần lớn ra ngoài, tròn trịa giương cao, hai tay cũng khó bao hết. Hai bầu sữa ép chặt vào nhau, tạo thành một rãnh sâu không thấy đáy, hai hạt đậu đỏ khi ẩn khi hiện, như nước biển triều dâng, hết đợt sóng này nổi đợt sóng khác.

Tình này cảnh này, dù có là người đá cũng phải thức tỉnh bản năng giống đực, Lâm đại nhân kiềm chế thế nào được. Hắn ôm choàng lấy thân thể mềm mại đó, hai tay đặt ngay lên song phong trào dâng sóng cả của nàng miết mạnh, miệng cười dâm:

- Ngưng nhi, bé ngoan của ta...

Nữ tử đó bất ngờ không kịp đề phòng bị hắn ôm cứng, giật mình ré “a” một tiếng, hai chân quấy đạp, kinh hoàng kêu cứu:

- Người đâu, người đâu, có dâm tặc...

Thanh âm này hình như không đúng cho lắm, Lâm đại nhân mặt nghệt ra, nữ tử đó đã quay đầu lại, bốn mắt nhìn nhau, hai người đồng thời phát ra một tràng hú hét. Nữ tử đó vừa ngượng vừa tức, quát:

- Là người?

- Không phải ta!

Lâm đại nhân chối bay chối biến, trong đầu như nổ đánh “đoàng” một tiếng. Hồngбет, hồngбет, sờ nhầm rồi!

- Dâm tặc chết tiệt, buông ta ra, người mau buông ta ra!

Từ tiểu thư ra sức đạp vào chân hắn, mắt như phun lửa, bộ dạng đó chẳng khác nào một con hổ cái phát cuồng.

Lâm đại nhân “ai ui” ăn một cước đau điếng, cắn răng chịu đựng, giận dữ kêu:

- Buông, buông cái gì?

Chưa dứt câu, hai tay hắn theo thói quen nắm lại, cảm thấy vật trong tay trơn trượt nhẵn mịn như vừa tắm qua sữa bò, ôi chao, lão tử sờ sướng quá, quên không buông tay rồi, sờ thêm phát nữa đã!

Hắn lại vờ về bộ ngực Từ tiểu thư một lát rồi mới luyến tiếc rời tay, chỉ thấy Từ Chỉ Tình áo ngủ xộc xệch, song phong trắng muốt hở ra quá nửa, nhẹ nhàng rung động, đập dềnh như sóng cả khiến người ta hoa mắt.

- Xin lỗi, sờ nhầm, sờ nhầm thôi.

Lâm Văn Vinh cười bồi rồi, ánh mắt vẫn ghim trước ngực nàng, quyết không chịu dời đi chỗ khác.

- Dâm tặc chết tiệt, ta liều với người.

Từ Chỉ Tình hai mắt ngấn lệ, rít lên thảm thiết, đến y phục cũng chưa kịp chỉnh chu, xông thẳng vào người hắn.

- Hiểu nhầm, hiểu nhầm mà, ta đến tìm Ngưng nhi!

Lâm đại nhân hoảng hốt tránh khỏi một trảo đó, cặp mắt vẫn không chịu thua kém quét qua ngực nàng, mẹ kiếp, to, to thật!

Thấy hắn tà tâm chưa chừa vẫn chong chong vào ngực mình, Từ Chỉ Tình cảm thấy xấu hổ tức giận không cùng, nước mắt lăn lăn xuống, chớp phát lấy cái nỏ liên hoàn đặt cạnh đó, lấp tên ngắm chuẩn vào hắn.

Ai cha, nha đầu này nóng nảy quá đi. Lâm đại nhân kinh sợ toát mồ hôi lạnh khắp người, xoay mình co chân bỏ chạy, đóng rầm cửa phòng. Lúc Từ Chỉ Tình ngẩng đầu lên định bắn thì Lâm Tam đã như con thỏ đứt đuôi, biến mất không còn tăm hơi.

- Dâm tặc, ta sẽ không tha cho người!

Từ tiểu thư gào lên cầm phẫn, nỏ liên hoàn bắn liên tiếp bốn tên, mũi tên lông vũ cắm sâu vào xà gỗ nửa tấc, đuôi rung bắn bật. Nàng vút toẹt chiếc nỏ, ngồi đờ ra hồi lâu, rồi bỗng úp mặt khóc nức nở.

Lâm đại nhân nấp ở sát vách, tim đánh lô tô trong ngực. Tiếng bốn mũi tên bắn ra lọt cả vào tai, lưng hắn đầm mồ hôi lạnh. Con bé này dám làm thật à! Ta có cố ý đầu cơ chứ, chỉ là sờ nhầm, sờ nhầm thôi, hiểu không hả? Mẹ kiếp, xui đến chịu được, chẳng lẽ hôm nay lão tử chưa rửa tay à.

Nhắc đến rửa tay, hắn liền đặt tay lên mũi ngửi, một mùi thơm nhạt luồn qua cánh mũi, hồi tưởng lại màn sờ soạng tiêu hồn vừa nãy, tim hắn lại giật thót vài nhịp. Bình thường cũng biết Từ Chỉ Tình người ngon rồi, nhưng không ngờ lại đến mức ma quỷ như vậy, ngực nở mông cong, mùi vị đó, chắc chắn, hết như một trái đào chín mọng. Nếu không có vụ nhầm lẫn hôm nay thì hắn đến cả hương vị thế nào cũng chẳng được ngửi.

Hắn vỗ vỗ ngực tự trấn an, nhìn quanh thấy trong sân tĩnh lặng không một tiếng động, trong sương phòng hắn vừa chạy ra, dường như loáng thoáng có tiếng thút thít. Ài, chuyện hôm nay lão tử có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch nỗi oan, chẳng ranh tiểu Lạc cố tình chơi ta à. Hắn bực dọc nghĩ thầm, nhưng trong lòng không hề có chút gì gọi là hối hận.

Theo như tiểu Lạc chỉ thì gian sương phòng kia phải là của Lạc Ngưng, điều này chắc không sai được, nhưng vị Từ tiểu thư này vô duyên vô cớ chạy vào phòng người khác làm gì nhỉ? Thế chẳng phải là thành tâm tự chuốc lấy hiểu lầm à? Còn Ngưng nhi, Ngưng nhi đâu rồi?

Hắn thuận theo hậu viện tiến vào trong vài bước, đi cách khuê phòng của Lạc Ngưng một đoạn, chợt trong căn phòng nhỏ phía trước vọng ra thanh âm:

- Chỉ Tình tỷ tỷ ở ngoài đây à? Vừa rồi là tiếng tỷ la phải không, muội ở xa quá nên nghe không rõ.

Cùng lúc nàng cất tiếng, trong phòng còn truyền ra tiếng nước róc rách, Lâm Văn Vinh bỗng nhiên tỉnh ngộ, ai cha, hóa ra Ngưng nhi vẫn đang tắm, bé ngoan ắt hẳn là nghe lời ta dặn, tắm rửa sạch sẽ đây.

Đã nghe giọng nói của Ngưng nhi thì lần này quyết không nhầm rồi. Ngọn lửa tà lại bập bùng thăng hoa, hắn cười he he, chậm rãi đẩy cửa bước vào. Chỉ thấy trong phòng bày một bàn trang điểm tao nhã, trên bàn đặt một chiếc gương pha lê nhỏ, bên cạnh gương là một bức bình phong màu trắng. Sau bình phong, hơi nóng hầm hập bay lập lờ trên không, một thân ảnh mông lung dựa người trong bồn tắm, đang nhẹ nhàng lau chùi thân thể.

Nghe tiếng bước chân, Lạc Ngưng dịu dàng hỏi:

- Từ tỷ tỷ, tỷ vào rồi à, sao không lên tiếng?

- Không phải Từ tỷ tỷ, là chồng nàng đây.

Lâm Văn Vinh cười hi hi, đi vòng qua bức bình phong, đứng ngay trước mặt Lạc Ngưng.

Thùng gỗ lớn che đầy thân hình xinh xắn của Lạc Ngưng, chỉ lộ ra hai cổ tay trắng tinh, làn da hơn sương trắng tuyết láng mịn như sữa bò. Lạc Ngưng kêu “à” một tiếng, mặt nhuộm màu đỏ nung, hay tay vội vàng che trước ngực, nửa kín nửa hở càng toát lên phong vị dụ hoặc.

- Đại, đại ca, sao huynh lại tới đây?

- Đại ca tới thăm muội mà.

Ánh mắt Lâm đại nhân lạc trên ngực nàng, dù ngăn cách bởi làn hơi mờ, ngực nàng lại thấp thoáng dưới nước, nhưng đường nét rõ rệt vẫn lọt vào mắt hắn, rắn chắc và đầy đặn, như đỉnh núi chót vót, mỗi nhịp thở của nàng làm gợn lên từng đợt sóng dập dềnh lóa mắt.

- Đại ca, huynh xấu chết đi được!

Cảm nhận được mục quang rực lửa của đại ca dừng trên thân mình, trong lòng Lạc Ngưng như hươu con húc loạn, mặt đỏ như bôi mười lớp son, tay chân thừa thãi không biết để vào đâu cho hết, đầu cúi vội xuống, một màu hồng hấp dẫn lan dần trên cái cổ trắng ngần.

Lâm Văn Vinh nuốt nước bọt liên tục, từ tốn nắm lấy tay nàng, giọng mơn trớn:

- Ngưng nhi bé bỏng của ta, muội tắm xong chưa? Đại ca tìm muội có chuyện cần thương lượng, chuyện rất rất quan trọng, liên quan tới cả cuộc đời chúng ta.

Hai lúm đồng tiền nhuộm ráng chiều, Lạc Ngưng muốn động mà không dám, hé miệng “ừm” một tiếng, rồi lại giấu đầu trong bồn nước.

Thấy dáng vẻ e thẹn khôn xiết của nàng, Lâm Văn Vinh bất giác trong tim chứa chan nhu tình, nha đầu này đúng là khôn khéo dễ thương quá chừng! Hắn vươn tay quàng qua bờ vai nhẵn bóng ngọc ngà, Lạc Ngưng toàn thân run rẩy, gọi một tiếng “đại ca” rồi không dám ngẩng đầu lên nữa.

Trong màn hơi nước nóng ẩm, làn da nóng bỏng của Lạc Ngưng rớm từng giọt mồ hôi nho nhỏ, tán phát hương thơm cơ thể làm khuấy động lòng người. Dưới ánh đèn mờ ảo, gò má hây hây lấp lánh huỳnh quang đầy cảm dỗ.

“Rào...”, Lâm Văn Vinh ôm ngang chiếc eo mịn màng, bế nàng ra khỏi làn nước. Lạc Ngưng ứ hự một tiếng, ngưỡng ngừng nhắm mắt song vẫn kiêu hãnh ưỡn thẳng ngực, mặc cho tấm thân bằng thanh ngọc khiết của mình lỏa lồ trước mắt đại ca, lòng thẹn thùng mà ngập tràn vui sướng.

Thân hình nàng thon dài, đôi chân ngọc không chút tỳ vết thẳng thớm tròn trịa, khấp chặt vào nhau, lộ ra phần bụng dưới nõn nà, đôi ngực đầy đà tròn trĩnh thẳng tắp, hai hạt đậu đỏ tươi rung rinh sóng sánh mê người. Lâm Văn Vinh với khăn tắm vắt bên, nâng niu cẩn thận lau người cho nàng, Lạc Ngưng run lên nhẹ, cảm giác vô vàn ấm áp, khoe mắt nàng ươn ướt, bỗng nàng nhào vào lòng hắn, thất thanh khóc rống.

- Nha đầu ngọc, khóc gì chứ? Đại ca ở đây còn gì?

Lâm Văn Vinh vuốt ve mái tóc ẩm ướt của nàng, ôn nhu nói.

- Đại ca, tại muội vui quá đấy.

Lạc Ngưng khẽ khóc nói:

- Huynh có biết, muội chờ ngày này bao lâu rồi không?

Lâm Văn Vinh cảm thấy hơi hổ thẹn, liền hôn phớt lên đôi môi anh đào đỏ tươi của nàng, nở nụ cười hòa nhã:

- Ngưng nhi, muội đẹp quá!

Lạc Ngưng lú lú một tiếng, mắt sáng khấp nửa, khuôn mặt thanh tú đỏ quàng, cánh tay mướt mà câu chặt lấy cổ đại ca, cũng không hiểu dùng khí từ đâu đến, nàng ghé sát tai hắn thầm thì:

- Đại ca, huynh bế Ngưng nhi về phòng đi, Ngưng nhi muốn làm thê tử của huynh!

Yêu cầu này e là không đáp ứng được rồi, trong phòng nàng còn một con hổ cái kia kìa. Lâm Văn Vinh cười nhẵn nhụi, Lạc Ngưng cũng lập tức nghĩ ngay tới vấn đề đó, chỉ trong thoáng chốc màu đỏ tươi đã bao trùm hai má.

“Đại ca...” Lạc Ngưng xấu hổ cùng cực nhưng vẫn dũng cảm mở mắt, si mê nhìn hắn. Trong đôi mắt mỹ lệ đó có chút thẹn thùng, pha lẫn chút say đắm. Gò ngực nhấp nhô lên xuống, khuôn mặt xinh đẹp dạt dào sắc màu hạnh phúc:

- Ngưng nhi không muốn chờ thêm một khắc nào nữa, muội muốn làm thê tử của huynh, ngay bây giờ!

Trong khoảnh khắc, Lạc Ngưng như biến thành một người khác, vứt bỏ sự e ấp thường ngày, người nàng dựa vào bàn trang điểm, hơi thở gấp gáp, ánh mắt mơ màng, môi anh đào hấp hê, tỏa ra hương thơm êm dịu. Nàng ôm chặt cánh tay hắn, đôi ngực đầy đặn ép vào ngực hắn, thanh âm vô cùng mỉm hoặc:

- Đại ca, muốn muội đi!

Không ngờ Lạc tài nữ tri thư đạt lý*, bề ngoài nhu nhược cũng có lúc cuồng nhiệt đến vậy, mẹ kiếp, có cho người ta sống nữa không cơ chứ. Lâm đại nhân lòng dạ như thiêu đốt, toan xé toang y phục thì một đôi tay nhỏ nhắn ấm nóng đã đặt trên cúc áo của hắn, chầm chậm cởi từng cúc một.

Thạo cởi y phục! Ngưng nhi của ta đúng là tiểu bảo bối à, hắn thầm đắc ý, hai tay nâng sống lưng trơn nhẵn của Lạc Ngưng, xoa nắn từ vùng eo trở xuống, nắm ngay quả mông thơm mềm, bóp nhẹ một cái.

Lạc Ngưng như bị điện giật, tâm hồn phát run, miệng thở ra từng làn hương thơm ngát, yêu kiều kêu một tiếng rồi ngã vào lòng hắn, mắt soi vào chiếc gương trên bàn trang điểm. Chỉ thấy bóng mình trong gương má đỏ môi hồng, xuân tình phơi phới, đang ôm xiết đại ca, chỉ trong khoảnh khắc sẽ hợp thành một thể, nàng vừa mong đợi lại vừa sợ hãi, mặt dâng lên hai áng mây hồng, càng tăng thêm vẻ kiều mị.

- Bé ngoan, nàng đúng là mê chết người.

Lâm Văn Vinh lửa lòng ngùn ngụt, đè thân hình trắng mịn của Lạc Ngưng lên bàn trang điểm. Lạc tài nữ càng cứng cánh mỏng, đôi chân ngọc mượt mà thon dài quắp lấy người hắn, mỏng dần bị ép xuống.

“Ồ...” Sau một âm thanh khe khẽ, tiếp đó là tiếng rên rỉ hay nức nở, không tài nào phân biệt nổi nữa...

Chú thích: *tri thư đạt lý: có tri thức, hiểu lẽ nghĩa

329. Chương 327 - Trên Hồ Vi Sơn

Sau vài độ mây mưa, Lâm Văn Vinh hùng phong không giảm, tráng chí chưa nguôi, Lạc tiểu thư kiều diễm phơi phới, hoa đã nở mấy lần, khó mà tiếp tục nhận ơn mưa móc, nàng ngượng ngùng rúc vào lòng hắn ngủ thiếp đi trong niềm hạnh phúc.

Sớm hôm sau khi Lâm Văn Vinh tỉnh giấc, Lạc Ngưng đã thức dậy trước hắn, mắt hạnh hé mở, mặt hồng hoa đào, cánh tay trần ôm sát quanh ngực hắn, bộ ngực đầy đặn của nàng nhẹ nhàng ma sát phía trước. Lạc tiểu thư mặt như tô son, cái miệng nhỏ thở ra một làn hương thơm nhạt, thẹn thùng nói:

- Đại ca, huynh tỉnh rồi à?

Lâm Văn Vinh cười ha ha nhón mũi nàng:

- Ngưng nhi, bây giờ không được gọi đại ca nữa, phải gọi là tướng công.

Lạc Ngưng “ừm” một tiếng, nép sát vào lòng hắn:

- Tướng công, chàng là đại ca của Ngưng nhi, cũng là tướng công của Ngưng nhi. Gọi chàng thế nào, Ngưng nhi cũng đều cam tâm tình nguyện.

Lạc Ngưng mới trở thành phụ nữ, khuôn mặt hồng hào chất chứa phong vận xuân tình nồng nàn, môi anh đào đỏ thắm lúc khép lúc mở như mới bôi son, tươi tắn chín mọng như thể tích nước, phong vận vũ mị đó thực quá sức hấp dẫn, dụ hoặc vô hạn.

Lâm đại nhân giường mắt đờ đẫn ngắm nàng, ra sức nuốt nước bọt, ***, đúng là vợ được bảo bối rồi, Ngưng nhi trông thì dịu hiền như nước nhưng thực tế bên trong rất khiêu gợi. Lâm Văn Vinh chưa từng gặp ai nóng bỏng và bạo dạn như nàng đêm qua, sự cuồng nhiệt như lửa đỏ khiến Lâm đại nhân sáng khoái đến cực điểm.

Hai người lưu luyến nhõm dậy khỏi giường, nhìn đóa hoa đào mới thêu trên ga giường, Lạc Ngưng kêu một tiếng, sắc mặt đỏ rần vì xấu hổ, vội vàng dọn dẹp chăn đệm, đem tấm khăn trải giường cẩn thận gấp lại.

Lâm Văn Vinh đứng sau lưng nàng, nhìn bờ mỏng cong, vòm ngực nở lộ ra mỗi khi nàng cúi người, nhớ lại sự nóng bỏng của nàng đêm qua, lòng hắn lập tức bùng cháy, ôm chặt vòng eo dương liễu, cột cờ của hắn giường cao, chọc vào phần thịt mỏng đầy đà đó. Lâm Văn Vinh hôn nhẹ lên mái tóc non mịn của nàng, cười hi hi nói:

- Ngưng nhi, giờ còn sớm, chúng ta tập thể dục buổi sáng chút nhĩ.

Lạc Ngưng nghe mà toàn thân mềm nhũn dựa vào người hắn, hơi thở như lan:

- Tướng công, chàng hư lắm, đêm qua hành hạ người ta như vậy còn chưa đủ sao...

- Vĩnh viễn không đủ!

Lâm Văn Vinh cười bên tai nàng, Lạc Ngưng tim đập thon thót, vành tai phát sốt, đầu gục xuống không dám lên tiếng, chẳng còn đâu dáng vẻ bốc lửa đêm qua.

Ngoài phòng là trinh nữ, trên giường là đấng phụ*, ta thích mùi vị này. Lâm Văn Vinh ha ha cười rộ, trong lòng cực kỳ đắc ý. Tập thể dục buổi sáng nói thì nói vậy thôi, chứ Lạc Ngưng mới thành phụ nữ, thụ thương rất nặng, đến đi bộ còn chỉ đi được từng bước nhỏ chậm chạp. Lâm mỗ có tiếng là thương hương tiếc ngọc, tất nhiên không thể thiếu một phen yêu thương thân mật, miệng ra rả gọi bé cưng bảo bối mà chẳng hề nổi da gà.

Lạc Ngưng được đại ca ôn nhu săn sóc, lòng vui sướng khó tả thành lời, hai người chàng chàng thiếp thiếp sờ sờ mó mó, lại cảm nhận được một tư vị khác biệt.

“Ai da”, đang đến đoạn động tình, Lạc Ngưng bỗng nhớ ra điều gì đó, mặt hiện vẻ hoảng hốt, rồi tức khắc đỏ bừng, nhìn hẩn bối rối.

- Sao thế, Ngưng nhi?

Lâm Văn Vinh bế nàng ngồi trên đùi mình, hưởng thụ cảm giác nóng như lửa từ cái mông mịn màng đỏ truyền sang, ấm áp đến sướng lịm, không nhin nổi quần hơi đội lên.

- Ủ, đại ca, đừng trêu muội.

Lạc Ngưng giật mình kinh hô, mang tai nóng ran, miệng hỏn hển thở gấp.

“Sorry, sorry”, Lâm đại nhân trở trên nói:

- Buổi sáng nó tự lên ấy mà, không phải cố ý đâu. Ngưng nhi, nó có chọc làm muội bị thương không, có cần bôi tí thuốc không?

Nghe hẩn nói lời thô tục, Lạc Ngưng dấm vài cái vào ngực hẩn, song trong bụng lại lấy làm thích thú, trước khi kết hôn nàng là một nữ tử trong trắng, nhưng khi đã bước qua ranh giới đó, nghe những lời đường mật trong khuê phòng chỉ hai người biết với nhau, đó cũng là một loại tình thú mà người ngoài không thể nào biết được.

- Đại ca, muội bảo, Từ tỷ tỷ...

- Từ tỷ tỷ, Từ tỷ tỷ làm sao?

Vừa nhắc đến Từ Chỉ Tình, hai mày Lâm Văn Vinh đã chau lại. Lão Từ, không phải là ta cố tình ức hiếp khuê nữ nhà ông đâu đấy, ta đã nói từ trước rồi, cô nam quả nữ xuất hành, sớm muộn cũng sẽ sinh chuyện, thấy chưa, giờ thì ứng nghiệm rồi đó.

- Đại ca, đều tại huynh, xấu chết đi được.

Khuôn mặt Lạc Ngưng ửng lên sắc đỏ phơn phớt.

- Đêm qua Từ tỷ tỷ bảo có chuyện muốn nói nên đợi ở trong phòng muội. Thế mà muội lại cả đêm không về, ai da, xấu hổ quá đi, muội sẽ bị tỷ ấy cười cho chết mất.

Lạc Ngưng che mặt kêu, màu đỏ lan từ mang tai xuống tận cổ.

Lâm Văn Vinh ha ha cười vang, Từ Chỉ Tình cười muội ấy à? Hiện tại cô ta lo cho mình còn chưa xong, có khi vẫn đang chui trong chăn khóc nhè nữa là.

- Muội không về phòng mà sao tỷ ấy cũng không tới tìm muội nhỉ?

Lạc Ngưng sau cơn xấu hổ, lấm bầm nửa như tự nói một mình, nửa như hỏi hẩn.

- Không sao, có lẽ cô ấy ngủ say rồi, mùa xuân là mùa hay mơ mộng mà.

Lâm Văn Vinh pha trò, chuyện này không thể để Lạc Ngưng tra hỏi tiếp được, nếu không lão tử sẽ lộ tẩy mất. Chỉ cần ta không nói, Ngưng nhi tuyệt đối sẽ không biết, về phía Từ tiểu thư càng sẽ không tiết lộ tin tức, chẳng nhẽ cô ta lại bảo: “Ngưng nhi, chồng muội là một tên dê cụ trời đánh thánh đằm, hẩn dấm mò vào phòng sờ soạng ngực ta.”?

Khóe miệng hẩn nhếch lên một điệu cười dâm, nắm tay Lạc Ngưng nói:

- À, phải rồi, hôm qua ta đã dặn Lạc Viễn, sáng sớm hôm nay sẽ lên Vi Sơn hồ kiểm tra một phen.

Bàn đến việc chính, Lạc Ngưng giữ bỏ sự ngượng ngùng, giữ rịt cánh tay hấn nói:

- Đại ca, muội đi cùng huynh.

Hai người mới động phòng đêm qua, chính là lúc ái ân hạnh phúc, tất nhiên tướng công đi đâu, Ngưng nhi cũng theo đó rồi. Lâm Văn Vinh không thể phản đối, hai người nhanh chóng thu dọn rồi ra ngoài sân.

Lúc ngang qua sương phòng đêm qua, Lâm Văn Vinh chỉ cửa phòng hỏi:

- Ngưng nhi, đây chính là khuê phòng của muội, không sai chứ?

Lạc Ngưng gật đầu, kề sát hấn nở nụ cười ngọt lịm, cánh môi anh đào khê mở:

- Đây là phòng của Ngưng nhi, cũng là phòng của đại ca, muội với đại ca là một thể, vĩnh viễn không xa rời.

Câu này nghe ấm lòng ghê ta, Lâm Văn Vinh cười ha hả vài tiếng. Hai gian sương phòng tĩnh mịch không một tiếng động, chả biết Từ Chỉ Tình còn ở trong đó hay không. Lâm đại nhân trong tâm có quý, dựng cổ áo che nửa bên mặt, chực kéo Lạc Ngưng chuồn lẹ thì nàng đã rút khỏi tay hấn, nói nũng nịu:

- Đại ca, huynh chờ muội chút nha, muội đi xem Từ tỷ tỷ đã dậy chưa.

Lâm Văn Vinh vừa há miệng, Lạc Ngưng đã đẩy cửa bước vào phòng Từ Chỉ Tình, khê gọi vài tiếng nhưng không có động tĩnh gì. Lạc Ngưng lại quay về phòng mình tìm kiếm một lượt, cũng không thấy bóng người, bất giác nhú mày thắc mắc:

- Sao không thấy Từ tỷ tỷ đâu nhỉ?

- À, có thể là sáng sớm ra ngoài cho khuây khỏa rồi, Ngưng nhi, chúng ta cũng đi thôi.

Lâm Văn Vinh mồm năm miệng mười nói.

Lạc Ngưng phì cười:

- Đại ca nói linh tinh gì thế, Từ tỷ tỷ việc gì phải khuây khỏa, tâm trạng tỷ ấy tốt lắm.

Tâm trạng tốt? Đó là trước đêm qua thôi! Từ Chỉ Tình bây giờ e là đang trốn vào đâu đó khóc trộm ấy chứ. Phải tới phòng Lạc Mẫn thỉnh an trước đã, Lâm Văn Vinh đêm qua cuồn mắt khuê nữ bảo bối của người ta nên rất thành thực quỳ khấu đầu trước giường Lạc Mẫn, Lạc Ngưng ngoan ngoãn quỳ bên cạnh hấn. Hai người vái ba vái, khấu đầu chín cái, Lâm Văn Vinh cung kính nói:

- Lão trượng nhân, người yên tâm, con nhất định sẽ tìm được số bạc đó về, trả lại công đạo cho người.

Lạc Ngưng trong mắt hàm lệ, nhẹ nói:

- Thưa cha, con gái đã kết làm phu thê với đại ca, từ nay gắn bó bên nhau không xa rời, cả đời hầu hạ lão nhân gia người. Đợi cha tỉnh lại, con gái và con rể sẽ lại khấu đầu trước cha.

Hai người ra ngoài lúc trời đã hừng sáng, Lạc Viễn đang nôn nóng chờ ngoài cửa, sau lưng gã tụ tập vài trăm người, người cầm lưới người cầm cây xiên cá, trông cách ăn mặc thì đều là những ngư dân tinh thông thủy tính trên hồ Vi Sơn.

- Đại ca...

Thấy Lâm Văn Vinh đi ra, Lạc Viễn hớn hờ gọi, lúc đến gần Lạc Ngưng, gã “hở” một tiếng kỳ quái, sầm soi Lạc Ngưng từ trên xuống dưới rồi phán:

- Tỷ tỷ, tỷ biến đổi rồi!

Lạc Ngưng đỏ mặt lén véo tay đại ca, liếc hấn nói:

- Trẻ con nói năng nhăng nhít, tỷ có chỗ nào biến đổi?

- Tỷ tỷ, tỷ trở nên xinh đẹp hơn.

Lạc Viễn nháy mắt:

- Người gặp chuyện vui tinh thần sáng khoái, có phải vì đại ca tới, tỷ tỷ tâm lý vui vẻ nên mới mặt mày rạng rỡ, xinh xắn trẻ trung thế này không?

Nghe hai chị em trêu đùa, Lâm Văn Vinh cũng vui lây, gật đầu nói:

- Được rồi, chuyện phiếm để sau. Tiểu Lạc, đây đều là các ngư dân trên hồ Vi Sơn hả?

Lạc Viễn gật đầu:

- Phải, các huynh đệ này đều là ngư dân quanh đây, đời đời sinh sống trên hồ Vi Sơn, rất giỏi thủy tính. Sau khi cha đệ đến Tế Ninh nhận chức đã lần lượt tới thăm hỏi từng hộ trên hồ Vi Sơn, mọi người cảm niệm ân tình của ông nên đều tự nguyện đến giúp.

Lạc Mẫn làm quan có rất nhiều đóng góp, từ việc đại hưng thủy lợi, chỉnh đốn đê sông ở Kim Lăng đã có thể thấy được điều này, tới Tế Ninh hiển nhiên cũng sẽ không thay đổi. Lâm Văn Vinh yên tâm gật đầu:

- Vậy thì tốt rồi. Có thuyền không? Chúng ta ra hồ xem.

- Đương nhiên, có tận vài chiếc cơ.

Lạc Viễn hào hứng nói:

- Từ tỷ tỷ đã lấy một chiếc ra hồ rồi.

- Ai? Đệ bảo ai?

Lâm Văn Vinh kinh ngạc hỏi, Lạc Ngưng cũng tỏ vẻ bất ngờ.

- Từ Chỉ Tình Từ tỷ tỷ á. Tỷ ấy đến từ lúc canh tư, nói là cần một con thuyền để ra hồ xem, đệ liền nhờ một vị đại thúc kinh nghiệm phong phú đưa tỷ ấy đi rồi.

Lạc Viễn giải thích.

Lúc canh tư? Thế chẳng phải đã hơn một thời thần rồi sao? Trời đất lạnh cóng, không khí âm u rét mướt thế này, một cô gái đơn độc ra hồ, bảo người ta không lo sốt vó sao được. Lạc Ngưng lo lắng trách:

- Tiểu Lạc, sao đệ không cản tỷ ấy?

Lạc Viễn gượng cười ủy khuất:

- Đệ đương nhiên có cản, nhưng Từ tỷ tỷ nói muốn ra hồ sớm để xem xét tình huống, thăm dò phương hướng vị trí số bạc. Đệ khuyên tỷ ấy đợi đại ca cùng đi, nhưng tỷ ấy kiên quyết không nghe, đệ chịu thua đành thu xếp một chiếc thuyền đưa tỷ ấy đi trước.

Lạc Ngưng lắc lắc đầu, nói với vẻ khó hiểu:

- Thảo nào không thấy ai trong phòng, hóa ra tỷ ấy ra hồ rồi. Là thật, muội rất hiểu tính cách của Từ tỷ tỷ, từ trước tới giờ tỷ ấy rất trầm tĩnh, làm việc gì cũng đều suy nghĩ kỹ rồi mới hành động, sao lần này lại ngoại lệ nhỉ? Mới canh tư đã chèo thuyền ra hồ Vi Sơn làm chi? Tối lửa tắt đèn, tỷ ấy nhìn được cái gì chứ?

Ta đã bảo là cô ta ra ngoài khuây khỏa, muội còn không tin. Thấy hai chị em Lạc gia nghi hoặc nhìn mình, Lâm Văn Vinh đỏ mặt mo, cười nói:

- Đừng nhìn ta, ta có xúi bẩy cô ấy đi đâu.

- Đại ca, suốt chặng đường đồng hành cùng Từ tỷ tỷ, huynh có phát hiện ra tỷ ấy có điểm nào khác thường không? Kiểu hành sự tùy tiện này không phải phong cách của tỷ ấy, muội cứ cảm thấy là lạ ý.

Lạc Ngưng nắm tay hắn, dịu dàng hỏi.

- Khác thường? Không có đâu, ta thấy cô ấy rất bình thường, quá ư là bình thường.

Lâm Văn Vinh khoác lác mà không biết ngượng mồm, cười ha ha nói:

- Chúng ta đừng đoán bừa nữa, chờ ra hồ tìm thấy cô ấy rồi Ngưng nhi đích thân hỏi chẳng phải là xong ư?

Coi như đã thành công đánh lạc hướng chú ý của hai người, Lâm Văn Vinh lén lau mồ hôi lạnh, thầm kêu gào oan uổng, chỉ là hiểu lầm thôi mà, lão tử chột dạ cái gì?

Sáng sớm trên hồ Vi Sơn được phủ một lớp sương mù dày đặc, cách vài trượng đã không nhìn rõ bóng người. Hơi nước trong làn bốc lên mặt, đem đến cảm giác lạnh buốt thấu xương. Sương lạnh rơi rớt khắp mặt hồ, trên những cành lau sậy khô vàng rải đầy hạt sương óng ánh, đu đưa trong gió nhẹ, lắc lư, rơi rụng.

Mới là đầu xuân, thời tiết vô cùng lạnh giá, đứng ở đầu thuyền đón ngọn gió sớm lan vào tận xương tủy, tuy Lạc Ngưng đã mặc một lớp áo rét dày cộm mà vẫn không kìm nổi rung mình, mặt đỏ bừng vì công.

Lâm Văn Vinh đau lòng nắm tay nàng nhẹ nhàng xoa bóp, rồi lại nhét tay nàng vào trong áo bông của mình để sưởi ấm. Lạc Ngưng cười ngọt ngào, nhẹ gãi ngực hắn, say đắm nói:

- Đại ca, ở cạnh huynh, Ngưng nhi cảm thấy mình là người con gái hạnh phúc nhất thế gian.

Ài, cô bé này dễ dãi dành quá cơ, ta thấy hơi mắc cỡ rồi đó. Lâm Văn Vinh toan chọc ghẹo nàng một trận thì Lạc Ngưng lại tiếp:

- Muội ở bên đại ca, lúc lạnh có đại ca sưởi ấm cho, nhưng còn Chỉ Tình tỷ tỷ, một thân một mình phiêu bạt trên hồ, trời thì rét công, ai sưởi ấm cho tỷ ấy đây?

Ài, thế chẳng phải là bắt ta phải tự kiểm điểm sao? Mặc dù Từ tiểu thư một mình ra hồ có phần nguyên nhân rất lớn là do giận ta, nhưng chuyện đêm qua ta không cố ý thật mà. Ta sờ ngực cô ấy, cơ mà ngực cô ấy cũng sờ tay ta đó chứ? Mọi người đều như nhau, như nhau thôi. Hắn phóng mắt ra xa, sương mù bao phủ bốn bề, hình ảnh ở ngoài mấy trượng đã thấy rất mờ nhạt, sao có thể tìm được thuyền của Từ tiểu thư.

Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng. Không nghĩ ngợi nhiều nữa, Lâm Văn Vinh khom lưng, múc một vốc nước trong ở đầu thuyền rắc lên mặt, cảm giác lạnh ngắt thấu xương khiến đầu óc hắn lập tức tỉnh táo hơn nhiều.

Hồ Vi Sơn chu vi vài trăm dặm, chiếm một vùng rộng lớn, chưa nói đến chuyện vất qua cả mấy huyện Sơn Đông, chết người hơn là bèo nước, lau sậy bụi này liền bụi kia, bát ngát không thấy bến bờ. Bắt đầu từ bờ hồ, chỗ nước nông cao một thân người, chỗ sâu đạt mấy chục trượng, dù đem chôn cả thành Tế Ninh xuống cũng chẳng thể làm nổi sóng cả, nói chi đến ba lăm vạn lạng bạc ít ỏi? Nếu số bạc đó thực sự giấu trong hồ, e là chỉ có ông Long Vương mới biết địa điểm cụ thể.

“Đại ca”, thấy hắn cau mày, Lạc Ngưng xót xa kéo ống tay hắn, ôn nhu khuyên:

- Huynh đừng làm khó bản thân. Nếu thật không tìm thấy bạc, Ngưng nhi cũng chấp nhận số phận. Được làm thê tử của đại ca, Ngưng nhi có chết cũng đáng.

- Tiểu nha đầu, nói vớ vẩn gì đấy? Chúng ta còn nhiều thời gian ân ái à!

Lâm Văn Vinh vuốt ve tóc nàng, mặt cố rặn ra một nụ cười.

Tiếng mái chèo quạt nước lọt vào tai giòn tan, Lâm Văn Vinh xua đuổi tạp niệm trong đầu, hỏi lão ngư ông đang chèo thuyền:

- Đại thúc, chúng ta mỗi năm đánh bắt được bao nhiêu cân cá trên hồ Vi Sơn?

Ông lão cười hà hà vài tiếng, quạt mạnh mái chèo xuống mặt nước:

- Mỗi năm đánh được bao nhiêu cân cá à? Cái này, tiểu lão đầu cũng chưa tính qua. Nếu chỉ tính nhà lão, dịp cuối hạ và nhập thu, tiểu lão đầu mỗi ngày đi đánh cá, sau một ngày nếu nhiều cũng được mấy chục cân, qua hai quý, kiểu gì cũng phải đánh được tám trăm đến một nghìn cân. (1 cân Trung Quốc = 1/2 kg)

Lạc Ngưng cảm thấy khó hiểu:

- Mỗi ngày mấy chục cân? Đại thúc, vậy chú hàng ngày đi đánh cá, sau một năm chẳng phải có thể kiếm được rất nhiều tiền ư?

Lâm Văn Vinh nhéo má nàng, lắc đầu cười giăng:

- Nha đầu ngốc, muối tưởng đánh cá như ăn cơm, ngày nào cũng làm mấy lượt à? Đánh cá giống như trồng hoa màu, đầu tiên phải gieo giống, chăm sóc, tới mùa thu mới có thể thu hoạch. Như hồ Vi Sơn này, một năm bốn mùa, chỉ có hai mùa hạ và thu là thích hợp đánh cá. Mùa đông phải dưỡng thảo, mùa xuân thả cá bột, tới mùa hạ mới có thể cá béo đầy khoang.

Lâm Văn Vinh từ nhỏ sống ở bên sông Trường Giang, tự nhiên hiểu rõ những điều này. Chị em Lạc Ngưng xuất thân nhà quan lại, sao hiểu chuyện nhà nông? Nghe đại ca giảng giải, nhất thời cảm thấy thật lạ lẫm thú vị, Lạc Ngưng nép sát vào cạnh người đại ca, mừng vui vô hạn, cất giọng êm ái:

- Đại ca, Ngưng nhi không biết, sau này huynh mỗi ngày đều dạy muối, được không?

Lão ngư ông giờ ngón tay cái khen:

- Trông tiểu ca chỉ thấy là người đọc sách văn nhã, không ngờ cũng biết những việc này. Tiểu ca nói không sai chút nào, những cánh lau sậy này đã nuôi một mùa đông, chẳng bao lâu nữa là sử dụng được, hiện giờ là đầu xuân, sắp đến lúc thả cá bột rồi. Ngàn vạn con cá bột thả xuống, tới mùa thu, hồ này sẽ náo nhiệt lắm đây.

Thả cá bột, thả cá bột, Lâm Văn Vinh thềm nhắc đi nhắc lại hai tiếng, dường như đã nắm bắt được thứ gì đó, nhưng lại như chẳng bắt được thứ gì.

Chú thích: *đăng phụ: người đàn bà phóng túng dâm loạn

330. Chương 328 - Cá Cược

Sắc trời ngày càng sáng tỏ, sương mù dần tan, vầng mặt trời đỏ đã nhô nửa đầu lên khỏi mặt nước xanh, dát một lớp vàng chói lọi lên mặt hồ, đem lại cảm giác ấm áp dị thường.

Lạc Ngưng ngả vào người Lâm Văn Vinh, những tia nắng mai chiếu vào mặt nàng làm ửng lên từng điểm vàng kim, hòa lẫn với làn da trắng bóc của nàng, xinh đẹp tuyệt trần. Ngưng nhi mắt long lanh hạnh phúc, khoác tay Lâm Văn Vinh, cất giọng nhu mì:

- Đại ca, giá mà ngày nào cũng được ngắm mặt trời mọc cùng huynh, cả đời này Ngưng nhi không còn đòi hỏi gì nữa.

Đàn bà đúng là động vật cảm tính, vừa mới đây còn lo không tìm thấy bạc, thoát cái đã hướng về một tương lai tươi đẹp rồi. Lâm Văn Vinh cười méo xệch, quay sang dặn Lạc Viễn:

- Tiểu Lạc, bảo các anh em trên thuyền dừng lại ăn sáng đã, sau đó chúng ta tiếp tục kiểm tra.

Lạc Viễn gật đầu thừa vâng rồi truyền tin xuống dưới. Những hộ sống trên hồ, ăn mặc, ngủ nghỉ, đi lại đều phụ thuộc vào một con thuyền nhỏ, chẳng mấy chốc đã thấy khói bếp lượn lờ trên các thuyền xung quanh, mùi cơm cá thoảng qua thơm nức.

Sau một hồi tắt bếp, ông lão lái thuyền bưng cho Lâm Văn Vinh một bát canh cá:

- Quan gia, nếm thử canh cá tươi của hồ Vi Sơn chúng tôi xem. Cá này lão hán mới bắt đêm qua đây, đầu xuân đánh cá trong hồ không dễ đâu, vốn là định tặng cho Lạc đại nhân dùng thử, ai ngờ lại xảy ra chuyện này.

Lâm Văn Vinh vội đỡ lấy bằng hai tay, mỉm cười cảm kích rồi đưa cho Lạc Ngưng:

- Mùa đông đánh cá còn những con lọt lưới sống đến mùa xuân đây mà. Qua một mùa đông lạnh giá, được ăn bèo no đủ, con nào con nấy béo tốt lắm, giờ là lúc bỏ nhất đấy. Ngưng nhi, muối sức khỏe yếu, uống ngụm canh ấm người trước đi, đêm qua lại mất máu nữa chứ, phải tắm bổ cho khỏe.

Lạc Ngưng nghe câu đầu cảm động lắm, nhưng sang câu sau hần đã đổi giọng ngay, chẳng bao giờ nghiêm túc được lâu. Nàng lườm mắt quở trách, véo trộm một cái vào eo hắn, đón lấy bát canh, hé môi hớp một ngụm nhỏ.

Canh vừa vào miệng, vị thơm đậm đà đã thấm tràn khắp khoang miệng. Lạc Ngưng được thỏa mãn khẩu vị, bắt giác lại uống thêm ngụm nữa, xuýt xoa:

- Ngon quá. Muội ở Tế Ninh mấy tháng rồi mà chưa từng ăn bát canh cá nào ngon thế này.

Lâm Văn Vinh cả cười:

- Muội ít tới hồ Vi Sơn nên khó mà được thưởng thức mỹ cảnh, nếm món ăn ngon. Nơi đây non nước tươi đẹp, cảnh vật hấp dẫn, thực sự là một vùng quê giàu có, lắm cá nhiều thóc.

Nói đến đây, hần liền nhớ lại khi xưa lúc tiến đánh thành Tế Ninh, trong màn mưa pháo, hần vì cứu An tỷ và Tiên Nhi mà bị thương, sau lại được họ liều chết cứu ra, ba người gấn bó bầu bạn, chèo thuyền dưới ánh trăng trên hồ Vi Sơn. Một cảm giác hạnh phúc, hồi ức từ từ trỗi dậy trong tâm trí. Những ngày tháng ung dung tự tại như thế, đời người liệu có được mấy lần? Nếu lần đó An tỷ không giả chết thì làm sao có những kỷ niệm ấy chứ? Hần thở dài sườn sượt, Tiên Nhi thì ở kinh thành, nhưng ả hồ ly tinh vũ mị, giáo trá kia giờ ở phương trời nào? Nàng có nhớ đến quãng thời gian đó giống hần không? Mẹ kiếp, lão tử nhớ ả hồ ly lẳng lơ đó chết đi được.

- Đại ca, đại ca, huynh nhìn kia, là Chỉ Tình tỷ tỷ.

Lạc Ngưng bỗng kéo ống tay hần, hưng phấn kêu.

Từ Chỉ Tình? Lâm Văn Vinh đang trầm tư cũng giật mình, ngẩng đầu nhìn ra. Sương mù trên mặt nước đã tan hết, tình cảnh trên hồ rất sáng sủa rõ nét. Đàng xa, từ chỗ nước sâu có một con thuyền nhỏ đi đến, một nữ tử áo xanh đứng ở đầu thuyền, thần tình lạnh nhạt, không nói không cười, vài giọt sương đọng trên búi tóc, lấp lánh năm màu rực rỡ dưới ánh bình minh khiến khuôn mặt nàng càng thêm xinh đẹp kiều diễm.

- Chỉ Tình tỷ tỷ, Chỉ Tình tỷ tỷ.

Còn cách xa tít, Lạc Ngưng đã rời rít vung vẩy cánh tay, hồ hởi gọi to. Từ Chỉ Tình nhìn thấy Lạc Ngưng, hơi sững người rồi gật đầu tỏ ý, con thuyền nhỏ từ từ lại gần.

- A, ta đột nhiên nhớ ra, đám lau sậy ngang qua lúc nãy hình như chưa kiểm tra kỹ. Tiểu Lạc, chuẩn bị cho ta một chiếc thuyền nhanh nhất, ta có việc phải đi trước.

Thấy tình hình không ổn, Lâm đại nhân ngay lập tức muốn cấp đít bỏ chạy. Trong lòng hần có quỷ, chuyện đêm qua vốn chỉ có trời biết đất biết, Lâm biết Từ biết, nhưng nha đầu Từ Chỉ Tình này đâu có dễ gạt, trên người mang theo cả nỗ liên hoàn, đêm qua còn bắn lão tử bốn phát, ai mà biết lát nữa gặp mặt cô ả có nổi điên lên không? Vạn nhất cô ta trở mặt chơi một quả cá chết lưới rách thì toi, sống chết chuyện nhỏ, thất tiết mới là chuyện lớn. Cô ta mà nói toạc ra thì thanh danh giữ thân trong sạch của Lâm đại nhân ta sẽ bị hủy hoại trong giây lát.

Lạc Ngưng kéo tay áo không tha cho hần, cười nói:

- Đại ca chỉ thích nói lung tung, vừa rồi trên đường chúng ta đi làm gì có lau sậy? Trời giá rét thế này mà Chỉ Tình tỷ tỷ vì chuyện nhà bọn muội phải ra hồ giữa canh tư, mình nhất định phải cảm tạ mới được.

- Vậy hả? Thế thì vất vả thật!

Lâm đại nhân miệng cười ha ha, muốn biến trước mà bị Lạc Ngưng đeo cứng, mắt thấy thuyền của Từ Chỉ Tình ngày một đến gần, trong bụng hần kêu khổ không ngớt.

- Tỷ tỷ nói đúng, vì chuyện nhà chúng ta Từ tỷ tỷ phải bôn ba ngàn dặm, chịu vô vàn vất vả, chúng ta phải cảm tạ tử tế. Đại ca, dù sao cũng không gấp gì chút ít thời gian, đúng lúc gặp được Từ tỷ tỷ, huynh thử xem tỷ ấy có phát hiện gì không. Không khéo hai người cùng bàn bạc sẽ ra biện pháp đấy.

Lạc Viễn gật đầu đồng tình, vẻ rất nghiêm túc phân tích.

Thằng ôn này, muốn hãm hại đại ca ngươi hả, ta và Từ tỷ tỷ của ngươi nước lửa khó hòa hợp, cùng bàn bạc cái rắm á. Lâm đại nhân trừng mắt nhìn tiểu Lạc, hận không thể đập tên tiểu tử phá bình này một cước lẫn xuống nước.

Trong lúc nói chuyện, con thuyền chở Từ Chỉ Tình đã cận kề, Lạc Viễn và người lái đò giữ thuyền, Từ Chỉ Tình nắm tay Lạc Ngưng, nhảy lên thuyền của họ.

Trên tóc Từ Chỉ Tình mắc những giọt sương trong suốt, mặt đỏ hồng, đôi mắt mỹ lệ hơi sưng lên, thần sắc rất mệt mỏi. Lạc Ngưng hoảng hốt hỏi:

- Tỷ tỷ, tỷ làm sao thế này, tỷ khóc à?

- Không phải.

Từ Chỉ Tình hồ hững đáp:

- Sáng sớm trên hồ sương gió mạnh quá, thổi vào mắt tỷ nên mới hơi sưng đỏ thôi.

Lạc Ngưng nắm tay Từ Chỉ Tình, vành mắt đỏ hoe nói:

- Tỷ tỷ, sao tỷ canh tư đã ra hồ? Thời tiết giá lạnh như vậy, nếu tỷ bị rét cóng thì tiểu muội sẽ áy náy suốt đời.

Từ Chỉ Tình mỉm cười, nhắc tay phủi sương trên tóc, nói:

- Ngưng nhi nói gì vậy, chúng ta là tỷ muội, cần gì phải khách sáo thế chứ? Tỷ nửa đêm không ngủ được, muốn nhân lúc còn sớm ra hồ xem, không ngờ hồ Vi Sơn này rộng lớn đến thế, tỷ đi suốt mấy thời thần mới chỉ được vài dặm ngắn. Thấy không còn sớm nữa, tỷ sợ mọi người mong nên đang quay về đây.

Nghe Từ Chỉ Tình nói “nửa đêm không ngủ được”, Lạc Ngưng tưởng rằng sự việc đã bại lộ, không nén nổi mặt đỏ bừng, vành tai nóng rần, hổ thẹn cúi đầu:

- Tiểu muội thất lễ, đêm qua...

- Đêm qua không xảy ra chuyện gì.

Từ Chỉ Tình cướp lời.

- Tỷ ở trong phòng muội chờ mãi rồi ngủ thiếp đi, không nhìn thấy ai cả.

“Sao Từ tỷ tỷ nói có vẻ giấu đầu hở đuôi thế nhỉ, chẳng lẽ đêm qua tỷ ấy đã nhìn thấy gì, hoặc nghe thấy gì rồi?” Nghĩ vậy, Lạc Ngưng toàn thân phát sốt, bụng thấp thỏm không yên, ngượng đến độ không dám ngẩng đầu. Hai người đều có tật giật mình, lại không dám thổ lộ với đối phương, chỉ thầm đoán bừa, cứ như đang đánh đố nhau.

- À, phải rồi, Chỉ Tình tỷ tỷ, tỷ có tìm thấy gì trên hồ không? Tỷ xem có thể thảo luận cùng đại ca được chăng, ý, đại ca, đại ca đâu rồi...

Lạc Ngưng định lôi đại ca ra nói chuyện với Từ tiểu thư nhưng tìm tứ phía không thấy bóng người, đang sinh lòng nghi hoặc thì người lái thuyền từ khoang sau tiến đến nói:

- Tiểu thư, cô hỏi vị quan nhân lúc này à? Hầy, anh ta cướp việc của tiểu lão nhi rồi, đang ở đuôi thuyền nhóm lửa nấu cơm kìa. Ài, lão chưa từng gặp vị quan nhân nào hòa ái thân thiện, lấy giúp người làm vui như vậy, tiểu thư theo anh ta là có phúc rồi!

Đại ca trở nên chịu khó từ bao giờ vậy ta? Lạc Ngưng nghi ngờ không chỗ nào giải tỏa, chợt thấy Lạc Viễn đẩy Lâm Văn Vinh đi ra, Lâm đại nhân quần tạp dề quanh hông, miệng léo nhéo:

- Làm gì đấy, làm gì đấy, ta còn phải nấu cơm!

- Là người?

Từ Chỉ Tình mắt phun ra lửa, nghiêng răng giận dữ.

- Đứng gần quá, nhìn không rõ!

Lâm Văn Vinh lùi lại vài bước, cách xa Từ tiểu thư, tỷ mỹ sảo soi một lượt, cất giọng kinh ngạc:

- A, chẳng phải là Từ tiểu thư đấy ư, ai da, sao cô lại ở đây, lâu lắm không gặp, cô khỏe chứ?

Ngôn từ của hắn thể hiện sự ân cần cứ như hai người là bạn thân lâu ngày mới gặp, Lạc Viễn nghe mà cảm khái, đại ca luôn đối xử với mọi người nhiệt tình, sung mãn sức sống vậy đó.

- Ta rất khỏe, chẳng hay Lâm đại nhân ngài đêm qua tốt đẹp chứ?

Từ Chỉ Tình cười gằn, ánh mắt sắc bén như có thể giết người.

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý. Lạc Ngưng đứng bên mặt đỏ rực, liếc trộm đại ca một cái, my mày thoáng hiện vẻ phong tình.

Hỏi thừa, ta đây có hương đăng mỹ nhân bầu bạn, trường phù dung ẩm mảnh xuân tình, gối uyên ương trọn vầng nhật nguyệt, khoái hoạt hết biết ấy chứ. Thấy bộ dạng quắc mắt coi khinh của Từ tiểu thư, hắn cười khan vài tiếng đáp:

- Nhờ ơn tiểu thư nhớ mong, đêm qua cũng không tệ, tốt hơn tiểu thư chút chút.
- Vô sỉ, không biết xấu hổ!

Từ Chỉ Tình nghiêng răng cắn hận, trong mắt lăm lăm gợn lên ánh lệ.

Giọng nàng tuy nhỏ nhưng Lạc Ngưng nghe không sót một câu, thấy đại ca và Từ tỷ tỷ dường như có một sự ngăn cách lớn, nàng lo lắng nắm tay Từ Chỉ Tình nói:

- Từ tỷ tỷ, tỷ hiểu lầm gì đại ca phải không? Con người đại ca rất tốt, cần cù lương thiện, thật thà khiêm tốn, ít tiếng ít lời, bảo vệ kẻ yếu, tỷ đồng hành cùng huynh ấy, có lẽ cũng cảm nhận được chứ!

Lạc Viễn miệng há hốc mãi không đóng lại nổi, hóa ra đại ca trong lòng tỷ tỷ có địa vị cao quý đến thế cơ à, “trong mắt người yêu hóa Tây Thi” (ý nói vì yêu nên thấy người yêu mình cái gì cũng đẹp, cái gì cũng tốt), các cụ nói chớ có sai mà, bằng không sao mình hiểu về đại ca hoàn toàn tương phản với tỷ tỷ? Lâm đại nhân thì cảm thấy toàn thân thư thái, hảo Ngưng nhi của ta, có kiến giải, người khác chỉ biết đánh giá ta qua bề ngoài, chỉ riêng nàng thấy được những thứ sâu sắc nhất ẩn giấu trong tâm hồn ta!

Từ Chỉ Tình dở khóc dở cười, theo như Ngưng nhi nói thì Lâm Tam có thể xem là người thật thà nhất thiên hạ rồi. Nếu nói Lâm Tam thật thà, đến lợn cũng phải phì cười.

- Phải, tỷ đã có nhận thức sâu sắc về những ưu điểm đó của hắn rồi.

Từ tiểu thư nhếch mép cười lạnh, liếc thấy hắn lại đang tíu mắt nhìn nhìn trộm ngực mình, chẳng hiểu đang khinh nhờn gì nữa. Từ tiểu thư tức thì máu nóng xộc lên đầu, có cảm giác tức muốn ngất, chuyện xấu hổ này lại không thể mở miệng kể với Ngưng nhi, nàng uất ức xen lẫn lúng túng, mắt mờ hơi nước, nấp vội sau lưng Lạc Ngưng:

- Ngưng nhi, chúng ta mau đi thôi!
- Đi? Đi đâu cơ?

Lạc Ngưng ngơ ngác nhìn nàng, rồi khoác tay nàng làm nũng:

- Hảo tỷ tỷ, đại ca không phải người xấu thật mà, tỷ đừng giận huynh ấy nha. Tỷ có phát hiện gì trên hồ thì cùng đại ca bàn bạc giải quyết đi ha.
- Đúng, đúng, bàn bạc nào.

Lâm đại nhân mắt không nhìn nghiêng, mặt đầy chính khí nói. Thấy Từ tiểu thư tỏ ra kiên dè, hắn cũng chẳng việc gì phải cố kị nữa, heo chết không sợ bỏng nước sôi mà, đằng nào cũng thế rồi, chẳng lẽ còn có thể đem trả lại thứ đã sờ chắc.

- Ta không có gì để nói với người.

Từ tiểu thư bốc hỏa, nhớ lại sự ủy khuất phải chịu đêm qua, nhớ đến hành vi dâm dăng, ánh mắt dâm tiện của hắn, lòng nàng buồn đau lẫn lộn, nước mắt vòng quanh, thiếu chút nữa là sẽ nhỏ xuống.

Lạc Ngưng chưa bao giờ thấy Chỉ Tình tỷ tỷ vốn là người tính tình dễ chịu lại bị chọc giận đến vậy, liền ôm chặt lấy nàng rồi đánh mắt ra hiệu với Lâm Văn Vinh. Lâm đại nhân gượng cười lắc đầu:

- Thôi được, Từ tiểu thư, coi như ta không phải đi, ta nhận lỗi, lần sau nhất định sẽ chú ý!
- Còn dám có lần sau?

Từ Chỉ Tình nghiêng răng cắn hận, ngẩng đầu trợn mắt tức giận.

Đúng thật là, ngực to có tội chắc? Đàn bà đáng đẹp chẳng phải là để đàn ông ngắm sao? Loại đàn ông dám quang minh chính đại làm dâm tặc như Lâm Tam ca ta đây, thế gian này đã tuyệt chủng rồi. Cô gặp được cực phẩm còn chưa vừa lòng à? Lâm đại nhân cười lười nhác, trừ phi chúng ta không gặp mặt nữa, bằng không, lão tử vẫn phải nhìn.

Hai người cãi vã một trận làm chị em Lạc gia trợn tròn mắt, sao đại ca và Từ tỷ tỷ cứ như sinh tử cừu địch vậy trời, những ngày tiếp theo sống thế nào được?

- Lâm tướng quân, Lâm tướng quân...

Cục diện đang rơi vào thế bế tắc thì trên hồ bỗng vọng tới tiếng hô hưng phấn, một con thuyền nhỏ từ phía sau đang lướt đến như tên bắn.

- Hồ tướng quân!

Từ Chỉ Tình nhãn lực tốt, vừa nhìn đã thấy người trên con thuyền đó chính là Hồ Bất Quy hôm qua phụng tướng lệnh đi tìm kiếm.

- Hồ đại ca...

Đội thuyền dừng hẳn, Hồ Bất Quy bước dài lên thuyền, trông thần tình hưng phấn của gã, Lâm Văn Vinh vội kéo tay hỏi:

- Có phát hiện gì rồi à?

Hồ Bất Quy mặt nhuốm gió bụi, hai mắt giăng đầy tia máu nhưng thần tình hăng hái cao độ, nói lớn:

- Tướng quân thần cơ diệu toán, đêm qua mặt tướng theo lời ngài dặn, tìm kiếm hỏi thăm ven hai bờ Vi Sơn, quả nhiên đã có thu hoạch.

Nghe gã báo cáo, mọi người trên thuyền tức thì hứng khởi, ngay cả Từ tiểu thư đang hực hặc với Lâm đại nhân cũng ngoái đầu lại định nghe tin, nhưng thấy tên Lâm Tam kia mỉm cười với mình, nàng liền “hừ” một tiếng rồi quay ngoắt đi.

- Hôm qua mặt tướng dẫn theo hai nghìn huynh đệ, dò hỏi dọc hai bờ, đi cả đêm hơn trăm dặm, hỏi tất cả ngư dân bách tính hai bên, cuối cùng thu được một tin tức cực kỳ hữu dụng. Chập tối hôm kia, có một vị đại ca ra hồ đánh cá, do mới đầu xuân rất ít cá nên thuyền của họ phải chèo ra xa hơn, lúc trên đường về thì bị mấy chiếc thuyền nhỏ đuổi đi.

Hồ Bất Quy sang sảng nói, niềm vui hiện qua từng câu chữ.

- Bị đuổi đi?

Lâm Văn Vinh nhíu mày:

- Thế họ có nhìn rõ hình dáng những người đó không?

Hồ Bất Quy lắc đầu:

- Lúc họ lên đường về thì trời đã tối, không nhìn rõ hình dáng những người đó. Có điều theo lời họ kể, lượng nước ăn trên thuyền rất lớn, ngư dân trên thuyền vũ dũng cường tráng, không giống ngư dân bình thường. Đám người đó đuổi họ đi rất xa rồi mới quay về. Có một ngư dân không nén nổi lòng hiếu kỳ nên đã ngấm ngầm bám theo, không nhìn không biết, nhìn rồi mới thốt tim, thì ra phía sau mấy chiếc thuyền nhỏ đó còn cả một đội thuyền.

- Đội thuyền?

Lâm Văn Vinh mừng rỡ hỏi:

- Thuyền to cỡ nào? Bao nhiêu chiếc?

- Do cách quá xa, lại sợ bị phát hiện nên anh ta không dám dừng lâu, thuyền to cỡ nào cũng không miêu tả rõ được, nhưng số lượng ước chừng bốn năm trăm chiếc. Khoang thuyền đều dùng vải bạt che, trông chỉ thấy mờ mịt.

- Bốn năm trăm chiếc?

Lâm Văn Vinh hứng chí vỗ tay, chuyển sang hỏi ông lái thuyền:

- Đại thúc, thuyền to nhất mà chú đã từng thấy trên hồ Vi Sơn là thuyền gì?

Ông lái thuyền nói:

- Tiểu lão nhi cả đời đánh cá trên hồ Vi Sơn, con thuyền to nhất lão đã từng thấy chính là của thủy quân triều đình phái tới tiêu diệt Bạch Liên giáo hồi đầu đông năm ngoái. Những con tàu bọc thép đó, một chiếc có thể chở hơn trăm người, trên tàu còn có hỏa pháo, uy lực mạnh lắm. Có điều, đó đều là tàu biển, vào vùng nước nông trên hồ Vi Sơn chúng ta thì không chạy được đâu, đa số chỉ để trang trí thôi.

Lâm Văn Vinh gật đầu, lúc tiêu diệt Bạch Liên giáo, Từ Vị điều động tàu của thủy quân phong tỏa hồ Vi Sơn chỉ để đề phòng Bạch Liên giáo đào thoát bằng đường thủy, không phải dùng để giết địch, do đó có vào vùng nước nông hay không cũng chẳng thành vấn đề.

Từ Chỉ Tình nghĩ ngợi một lát đoạn lên tiếng:

- Tặc nhân cướp bạc xong phải bỏ đi gấp, ắt hẳn không dám sử dụng tàu của thủy quân. Một là tàu bọc thép mục tiêu quá lớn, dễ bại lộ, một khi bị mắc cạn ở chỗ nước nông, chúng sẽ hết cách cứu chữa; Hai là, mọi thủy quân của Đại Hoa đều được huấn luyện hiệu quả, bọn chúng căn bản không thể kiếm được loại tàu bọc thép đó.

Từ Chỉ Tình là thiên kim của Từ Vị, tính ra còn là cháu của Lý Thái, kiêm nữ quân sư rất được Lý Thái coi trọng, năng thông hiểu về thủy quân của Đại Hoa cũng chẳng có gì kỳ lạ. Lâm Văn Vinh gờ ngón tay cái, cười nói:

- Có kiến giải, nhất tâm kiến huyết (nói đúng điểm cốt lõi), bội phục bội phục!

Từ Chỉ Tình hừ mũi quay mặt đi:

- Ai cần kẻ vô sỉ như ngươi tăng bốc, đại thúc, chú nói tiếp đi.

Ông lái thuyền gật đầu:

- Những loại thuyền khác đều na ná như nhau, chỉ khác biệt là máy. Hồ Vi Sơn chúng ta chỗ nào nước sâu, nước nông, tiểu lão nhi đều nắm vững. Thuyền gỗ thông thường chở được khoảng tám trăm cân đã là loại thượng hạng rồi.

- Vậy thì đúng rồi!

Lâm Văn Vinh ha ha cười rộ:

- Ba lăm vạn lạng bạc, nếu mỗi thuyền tám trăm cân thì phải cần ba bốn chục chiếc thuyền gỗ, chẳng phải chính là đội thuyền đó sao?

Theo cách tính này thì đội thuyền ngẫu nhiên xuất hiện đêm ấy khẳng định là lén chở bạc rồi. Mọi người đều phấn chấn hẳn lên. Nhưng dù đã xác nhận đó chính là đội thuyền chở bạc cũng chỉ chứng thực suy đoán của Lâm Văn Vinh, bạc đích thực ở trong hồ, song cụ thể giấu chỗ nào vẫn không hề hay biết.

Chị em Lạc Ngưng cao hứng được một lúc, vừa nhớ đến vấn đề mấu chốt là lại ỉu xiu, Ngưng nhi nhìn Lâm Văn Vinh hỏi khê:

- Cứ coi là vậy, nhưng hồ Vi Sơn này chu vi mấy trăm dặm, chúng ta tìm bạc ở đâu bây giờ?

Lâm Văn Vinh lắc đầu cười:

- Chớ hoảng, có đại ca ở đây. Ngưng nhi, muội nghĩ kỹ lại xem, lão trượng nhân phát hiện bạc bị mất khi nào, rồi lúc nào bắt đầu phong tỏa mặt hồ?

- Cha muội canh hai phát hiện mất bạc, tiếp đó lập tức hạ lệnh phong tỏa. Khi khoái mã tới ven bờ là khoảng sau canh ba.

Lạc Ngưng ngẫm nghĩ rồi gật đầu đáp.

- Vậy có nghĩa là, bạc chắt chắt chưa được cho lên bờ. Dù họ có chuyển bạc lên thuyền lúc canh một, tới canh ba chẳng qua mới được ba thời thần. Một chiếc thuyền gỗ chở tám trăm cân, ba thời thần thì chạy được bao xa chứ?

Lâm Văn Vinh vênh vênh đắc ý, nếu gắn thêm vài chòm râu thì càng có vẻ tiên phong đạo cốt:

- À, còn một vấn đề quan trọng, Hồ đại ca, huynh có dò hỏi xem vào đêm xảy ra chuyện đó, hướng gió trên hồ thế nào không?

- Mặt tướng nóng lòng bầm báo nên quên không thăm dò điều này.

Hồ Bất Quy ngại ngần đáp. Gã nhận tướng lệnh đêm qua, tìm kiếm thăm dò hàng trăm dặm suốt đêm, đến miếng nước còn chưa được uống, mắc sơ suất này kể ra cũng có thể tha thứ.

- Đêm hôm kia là gió đông nam.

Từ Chỉ Tình nói giọng nhạt nhẽo nhưng lời lẽ rất khẳng định.

- Sao cô biết?

Lâm đại nhân sững sốt ngó nàng.

- Vừa nãy ra hồ ta đã dò hỏi rồi.

Từ Chỉ Tình không thềm liếc mắt đến nửa cái, hiển nhiên ghét cay ghét đắng Lâm đại nhân, hừ một tiếng nói:

- Thừa biết bạc ở trong hồ mà đến hướng gió cũng không hỏi qua, thật chẳng hiểu đầu óc người suốt ngày nghĩ những thứ bí ối gì nữa.

Con bé này thích nói cạnh nói khoe à, nhưng phải công nhận cô ả thông minh thật, chuyện gì cũng suy xét chu đáo. Nể mặt bộ ngực cô, bản đại nhân không so đo với cô. Lâm đại nhân lưu luyến dời mắt khỏi ngực nàng, thầm tự an ủi.

- Vị tiểu thư này nói không sai. Đêm hôm trước đúng là gió đông nam.

Ông lão lái thuyền lên tiếng.

- Oa, Từ tiểu thư lại đoán đúng rồi.

Lâm đại nhân cười hi hi, mặt đầy vẻ kính phục giả tạo:

- Ý, nói vậy bọn tặc đó đi ngược hướng gió à? Xem ra ông trời cũng giúp chúng ta rồi. Đại thúc, trong ba thời thần liệu đám thuyền gỗ đó chạy được bao xa?

- Nếu chở đúng tám trăm cân bạc thì không gian trên thuyền chẳng còn nhiều nhận gì, cùng lắm thêm được bốn người cùng chèo thuyền, lại đi ngược gió nữa, dẫu họ có thay người liên tục thì một thời thần cũng chẳng đi được xa mấy. Hướng hồ còn đi thành đội, tốc độ càng chậm, lão phổng chừng một thời thần chỉ được khoảng mười sáu mười bảy dặm thôi.

Ông lão lái thuyền nói chắc như đinh đóng cột.

Một thời thần mười sáu mười bảy dặm? Vậy ba thời thần là năm mươi dặm? Lâm Văn Vinh lấy giấy vạt vôi một hồi, sắp sửa ra lệnh thì Từ Chỉ Tình xen ngang:

- Đừng có cầm đầu chỉ tính cự ly thuyền chạy, còn phải xét xem bạc chìm dưới nước có bị thủy lưu đẩy đi không nữa. Đêm qua là gió tây bắc đấy.

- Từ tiểu thư quả là bác học ghê, đến cả thủy động học cũng biết.

Lâm Văn Vinh tấm tắc khen ngợi, Từ Chỉ Tình ngó lơ không thềm đếm xỉa gì đến hắn.

- Bất kể là gió đông nam hay gió tây bắc, tính cả sức chảy của dòng nước, coi như nước hồ đẩy bạc đi xa thêm mười dặm. Sáu mươi dặm, trong vòng sáu mươi dặm, đây chính là phương hướng tìm kiếm của chúng ta.

Hắn vẽ một điểm mốc trên giấy, vạch vài đường thẳng ra bốn phía. Bạc ở trong vòng bán kính này.

Thấy dáng vẽ dương dương tự đắc của hắn, Từ Chỉ Tình hừ mũi khinh thường, nắm tay Lạc Ngưng nói:

- Ngưng nhi, muội giúp ta một chuyện.

Lạc Ngưng gật đầu, lại nghe Từ tiểu thư tiếp:

- Muội đi hỏi tên vô sỉ kia, sao hắn biết ba lăm vạn lạng bạc không bị tặc nhân phân tán?

Lạc Ngưng khó xử nhìn đại ca, nếu nàng hỏi giúp tức là thừa nhận đại ca vô sỉ, nếu không hỏi thì lại ảnh hưởng đến việc hệ trọng. Lâm Văn Vinh cười ha ha, tự tin tràn trề:

- Hơn ba mươi vạn lạng bạc, nhất định sẽ không phân tán, kể cả chia làm đôi cũng không nhiều khả năng. Thứ nhất, bọn họ không dư dả thời gian như vậy, cân đối bốn mươi con thuyền rắc rối không vừa đâu. Thứ hai, bạc mà bị phân tán khi chìm xuống nước rất có thể sẽ bị thủy lưu xung kích tứ tung, họ không ngu dốt đến mức đó. Ba lăm vạn lạng bạc chìm xuống nước sẽ thành một ngọn núi nhỏ, không dễ gì dịch chuyển. Bọn họ chắc chắn đã cố định tất cả đồng bạc vào với nhau rồi mới yên tâm cho chìm sâu xuống nước.

Từ tiểu thư hừ một tiếng, không nói gì thêm, xem chừng hết ý kiến rồi.

Một vấn đề nguyên bản không có manh mối nào, vậy mà Lâm đại nhân và Từ tiểu thư nói đôi ba câu đã cụ thể hóa, còn dựa vào nguyên lý thuật số tính ra chu vi khiến mọi người đều sinh lòng bội phục, đặc biệt là Từ tiểu thư cùng Lâm đại nhân một hỏi một đáp, bổ sung cho nhau, phối hợp khá là ăn ý. Lạc Viễn lắc đầu than:

- Chuyện này nghe thì có vẻ rất đơn giản, đại ca và Từ tỷ tỷ vừa nói đệ đã minh bạch rồi, mà sao đệ không tự luận ra được nhỉ?

Lạc Ngưng cười trêu tiểu đệ:

- Cái này à, gọi là tri nan hành dịch, sự hậu thông minh (hiểu đạo lý của sự việc thì khó, thực hành dễ hơn, chuyện xong rồi mới tỏ ra thông minh). Nếu đệ có được đầu óc bằng nửa đại ca và Từ tỷ tỷ thì cha đã không phải bận tâm vì đệ rồi.

Nàng dựa vào người Lâm Văn Vinh, lòng dạt dào tình cảm, mặt tràn ngập sắc thái hạnh phúc, dịu dàng nói:

- Đại ca, Ngưng nhi tự hào về huynh.

- Đừng nói vậy, đây thật ra là công lao của mọi người, ta chỉ góp một phần nhỏ thôi.

Lâm đại nhân khiêm tốn.

Từ Chỉ Tình cười khẩy:

- Bớt khoác lác đi. Hiện tại xem như mới chỉ tính ra bạc đại khái ở trong phạm vi này, phải tìm kiếm thế nào vẫn chưa có biện pháp đâu.

Lời này không sai, dù đã thu hẹp phạm vi tìm kiếm từ vài trăm dặm xuống còn sáu mươi dặm, nhưng vẫn là một vùng không nhỏ, muốn tìm bạc trong sáu mươi dặm dưới nước cũng đâu phải chuyện dễ.

- Có thể kiếm một số hảo thủ dưới nước, tìm lần lượt từng nơi một được không?

Lạc Ngưng thử đề xuất một phương án.

- Cách này không được.

Thấy Lâm đại nhân đang suy nghĩ, chỉ còn mình chịu trách nhiệm trả lời, Từ Chỉ Tình lắc đầu giải thích:

- Vùng nước chu vi sáu mươi dặm, nói lớn không lớn, nhỏ không nhỏ, dù phái hảo thủ dưới nước, mỗi ngày tìm được mười dặm đã là hiếm có rồi, mà hoàng thượng tổng cộng chỉ cho chúng ta thời gian bảy ngày, trừ đi hôm qua nay chỉ còn sáu ngày, chắc chắn là không kịp. Hơn nữa còn một vấn đề rất nghiêm trọng. Ba lăm vạn lạng bạc này hắn đã chìm xuống tận đáy hồ, hồ Vi Sơn nước sâu vô cùng, càng xuống dưới áp lực

trong nước càng lớn, con người căn bản không chịu được, dẫu lặn xuống đáy cũng không ở được lâu, nói gì tới chuyện tìm kiếm.

Lạc Ngưng nửa hiểu nửa không gật gù đầu, nói đến thi từ có lẽ nàng còn đo được, chứ nói về vạn vật chi lý, nàng làm sao địch nổi Từ tỷ tỷ bác học đa tài?

Lâm Văn Vinh gật đầu, Từ tiểu thư trừ ngực to ra, bản lĩnh chân chính cũng không nhỏ, biết cả những nguyên lý này cơ đấy. Hắn trầm tư hồi lâu rồi hỏi ông lái thuyền:

- Đại thúc, nơi chúng ta đang dừng mực nước sâu chừng nào?

Ông lái thuyền cầm cây sào trúc từ từ chọc xuống, cây sào dài lút đến tận cán mà vẫn chưa chạm đáy, ông lão cười nhắc sào lên đáp:

- Chúng ta mới đi được bốn năm dặm, theo kinh nghiệm của tiểu lão nhi, nơi này nước còn nông, bắt quá chỉ sâu năm sáu cây sào trúc thôi.

Lạc Viễn hít một hơi khí lạnh, cây sào trúc này cao bằng ba thân người, độ sâu năm sáu cây sào trúc còn kêu nước nông? Đúng là không còn thiên lý mà!

- Hay là để tôi bẩm báo với Lý Thái thượng tướng quân, điều thêm năm vạn huynh đệ trong doanh tới đây, chúng ta đắp đê quanh sáu mươi dặm hồ, làm ngày làm đêm, san bằng cái hồ này! Tướng quân yên tâm, lão Hồ này đảm bảo trong năm ngày nhất định hoàn thành!

Hồ Bất Quy tự tin vỗ ngực, đề xuất một kiến nghị làm ông lão lái thuyền giật thót mình.

Lâm Văn Vinh cười khổ can:

- Hồ đại ca, huynh đừng có dọa ta. Điều động mấy vạn binh mã, ăn uống sinh hoạt, lấp hồ tạo ruộng, đây nào phải những công trình nhỏ, chỉ e ba lăm vạn lạng bạc đó còn không đủ cho huynh làm ấy chứ. Vả lại, hồ Vi Sơn này là vùng quê trù phú danh tiếng đồn xa, nếu lấp hồ thật thì chúng ta làm sao bàn giao cho con cháu đời sau? Chuyện thiếu thông minh có thể làm, nhưng chuyện thiếu đạo đức thì ngàn vạn lần không được!

Hồ Bất Quy cười khan ngượng ngập:

- Nói đùa, nói đùa thôi, lão trượng tuyệt đối đừng để bụng.

Ông lái thuyền thở vắn than dài:

- Quan gia, đừng bao giờ nói những lời như thế nữa. Tiểu lão nhi nghe mà kinh hồn bạt vía. Ngư dân chúng tôi đời đời sinh sống trên hồ Vi Sơn, đều dựa vào nghề đánh cá mưu sinh. Mùa xuân thả cá, mùa thu bắt cá, hồ Vi Sơn chính là nguồn sống của chúng tôi, nếu lấp hồ đi, chúng tôi còn lấy gì để ăn?

- Đại thúc, chú vừa nói gì?

Trong đầu Lâm Văn Vinh lóe qua một tia sáng, chớp lấy tay ông lái thuyền hỏi.

- Quan nhân, tiểu lão nhi nói “hồ Vi Sơn chính là nguồn sống của chúng tôi, nếu lấp hồ đi, chúng tôi còn lấy gì để ăn?”.

Ông lái thuyền nhắc lại.

- Không phải, câu trước đó cơ.

Lâm đại nhân hưng phấn hỏi dồn.

Ông lái thuyền nghi hoặc nhìn vị quan nhân, chỉ là một câu nói thôi mà, có cần phải hưng phấn nhường đó không?

- Tiểu lão nhi nói “mùa xuân thả cá, mùa thu bắt cá”, đại quan nhân, là câu này à?

- Đúng là câu này, đúng là câu này.

Lâm Văn Vinh phấn khởi lắm lắm:

- Mùa xuân thả cá, mùa thu bắt cá, thả cá, bắt cá, đại thúc, các chú bắt cá dùng loại lưới gì?
- Chúng tôi bắt cá à, dùng nhiều loại lưới lắm. Có lưới tung, một người cũng giữ được, lúc quăng lưới xòe ra như đóa hoa ấy, dùng để bắt cá nhỏ. Còn có lưới dính, dài hàng chục hàng trăm trượng, buổi đêm rải dưới nước, hôm sau lúc kéo lên sẽ có rất nhiều cá to mắc vào mắt lưới. Còn một loại dài hơn gọi là lưới vét, mùa thu hàng năm lúc đánh cá, ngư dân ven bờ chúng tôi tụ tập lại, thương lượng cùng vét nốt số cá còn lại trong hồ. Chọn một ngày lành, mọi người giăng lưới vét, phân chia từng khu vực, mấy trăm người cùng kéo từ hai đầu, một mẻ bắt sạch cá trong hồ, đây là khoản thu nhập cuối cùng trong năm của chúng tôi, nên còn gọi là vét một mẻ.

Nói đến đánh cá, ông lái thuyền lập tức thao thao bất tuyệt, cái gì mà lưới tung, lưới dính, lưới vét, ngay cả Từ Chỉ Tình cũng thấy mới mẻ thú vị, hướng chỉ Lạc Ngưng và Lạc Viễn. Họ đều sinh ra trong gia đình phú quý, tất nhiên lạ lẫm với những điều này. Lâm Văn Vinh lớn lên bên sông Trường Giang, đối với những trò này đã quen thuộc đến không thể quen hơn, nghe ông lão cảm râm, lòng thấy thân thiết khôn tả.

- Tốt lắm, tốt lắm, lưới vét, lưới vét à.

Lâm Văn Vinh xoa xoa tay hào hứng kêu:

- Đại thúc, loại lưới vét này mắt lưới to cỡ nào?
- Mắt lưới hỏ, to nhỏ có cả, nhà ngư dân thứ khác không có, chứ lưới là không thiếu được, ngài muốn lưới bao nhiêu mắt thì sẽ có từng ấy.

Từ Chỉ Tình làm thính giả mãi cuối cùng không nhin được hừ mũi:

- Không phải người muốn mượn loại lưới đánh cá này để mò bạc đấy chứ?
- Ý, lần này chịu nói chuyện với kẻ vô sỉ rồi à?

Lâm Văn Vinh không trả lời nàng mà cười hi hi giễu.

Từ Chỉ Tình mặc xác hần, cười nhạt một tiếng nói:

- Nếu người muốn dùng lưới mò bạc thì lắm to rồi. Dù người có loại lưới dài hơn đi nữa cũng vô dụng thôi. Mắt dưới lưới đánh cá là thiếc, nước nông còn có thể chìm tới đáy, vào vùng nước sâu mà xuống được ba phần mười mực sâu đã là khá lắm rồi.
- Cô cứ yên chí, Từ tiểu thư này, riêng về đánh cá nhé, lúc tôi ngăm mình trong nước, cô còn chưa bắt đầu học chữ đâu.

Lâm đại nhân cười ha ha, đem lời nàng nói lúc đi đường tặng trả lại nàng.

- Vậy người cần lưới đánh cá làm gì?

Lần này Từ Chỉ Tình không trả miếng, bĩu môi hỏi.

- Muốn biết à? Qua đây.

Lâm đại nhân ngoắc ngón tay, nụ cười chứa ý tứ sâu xa.

- Người, người muốn làm gì?

Một lần bị rần cấn, mười năm sợ đây thừng, Từ tiểu thư vô ý thức lần tay vào trong áo một cách cảnh giác.

Lâm đại nhân nhún vai tiêu sái:

- Chả sao, nếu cô không muốn biết, ta cũng chẳng bắt ép. Đại thúc, chúng ta tiếp tục chủ đề ban nãy đi.

Hiếu kỳ giết chết mèo, Từ tiểu thư nghiêng răng, cố kiềm chế nỗi sợ hãi trong lòng, chậm rãi đến bên hần, cẩn thận và cảnh giác:

- Người nói đi, ta nghe.
- Thành ý chút coi, gần vào, gần tí nữa, đúng rồi, phải thế chứ.

Thấy trên mũi Từ tiểu thư lấm tấm mồ hôi, Lâm đại nhân không nén nổi dặc ý, lực sát thương đối với con bé đạt đến cảnh giới này, lão tử cũng phải tự bồi phục mình.

- Người nói mau!

Đứng sát người hắn, nhớ đến “hành vi dâm dăng” của hắn đêm qua, tựa hồ cảm thấy hắn lia ánh mắt nóng bỏng du lịch trên thân mình, Từ Chỉ Tình tim đập bình bịch, mặt nóng rần rần, đành quát một tiếng để tăng thêm lòng can đảm.

- Muốn biết à?

Lâm Văn Vinh ghé vào tai nàng, nhìn vành tai chói rực, cảm giác thú vị hết biết:

- Nhưng ta không nói đâu!

- Người..

Từ Chỉ Tình vừa hãi vừa tức, lại bị hắn chòng ghẹo lần nữa, hơn nữa còn trước mặt Ngưng nhi cùng bao nhiêu người ở đây, đủ biết nàng giận đến mức nào. Nhìn bộ dạng cười cợt tí tởn của hắn, Từ tiểu thư hận không thể đập hắn một cước đau điếng cho hả giận.

- Xem ra người cũng chẳng có cách nào nên mới cố tình giở trò mê hoặc.

Từ Chỉ Tình dồn nén nộ khí, bình tĩnh nói.

Con bé này còn biết dùng phép kích tướng cơ đấy. Lâm Văn Vinh cười he he:

- Vậy sao? Ta cố tình giở trò mê hoặc á? Chưa chắc đâu! Hay là thế này, Từ tiểu thư, chúng ta cá cược nhé!

- Đại ca, cược gì?

Lạc Viễn vừa nghe đã nổi hứng, đúng là bản tính chỉ sợ thiên hạ không loạn. Thấy quan hệ giữa đại ca và Từ tỷ tỷ có dấu hiệu hòa hoãn, Lạc Ngưng cũng mỉm cười nhìn đại ca.

Từ Chỉ Tình không ngờ phép kích tướng của mình lại thành chuốc vạ vào thân, tên vô sỉ này dám đảo khách thành chủ, nếu mình chùn chân, há chẳng phải lại bị hắn chòng ghẹo lần nữa sao?

- Cược gì?

Ánh mắt sáng ngời của hắn dừng trên thân nàng khiến nàng hơi hoảng, nhưng một nguồn sức mạnh không phục thua đã giúp nàng đề cao dũng khí, ngẩng đầu ngạo nghễ hỏi.

- Nếu ta dùng lưới đánh cá tìm được bạc, cô phải đáp ứng ta một điều kiện.

Lâm đại nhân mặt bừng sắc dâm, cười hi hi quan sát Từ tiểu thư từ đầu đến chân. Ngắm một cách quang minh chính đại sáng khoái ghê, nha đầu này, toàn thân trên dưới chỉ có một chữ để hình dung, to, mẹ nó chứ, to thật!

- Dâm tặc vô sỉ!

Từ Chỉ Tình mắng thầm song không làm sao được, con mắt mọc trên người hắn, đằng nào cũng nhìn trăm nghìn lần rồi, lẽ nào mình còn đòi moi ra được chắc?

Nàng cắn răng:

- Thế nếu người không tìm ra?

- Nếu ta tìm không ra, cứ sai ta làm ngựa cho Từ tiểu thư, để cô cưới cả đời.

Lâm đại nhân cười ha ha, nói thản nhiên như không.

Lạc Viễn nghe mà rung mình, để Từ tiểu thư cưới cả đời? Lời thề độc địa quá chừng, thật chỉ có đại ca mới nghĩ ra được.

Nếu người không tìm được bạc, ta sẽ lấy roi quật người tới bời, để người cả đời làm một con ngựa non, Từ tiểu thư hung ác toan tính, nhưng nàng có đoán kiểu gì cũng không sao thấu hiểu hàm nghĩa sâu sắc trong lời nói của Lâm đại nhân.

- Được, quyết định vậy đi. Quân tử nhất ngôn, khoái mã nhất tiên! (quân tử chỉ nói một lời, ngựa nhanh chỉ dùng một roi) Từ tiểu thư nghiêng răng ken kết, chữ “mã” đặc biệt nhấn mạnh.

- Từ tỷ tỷ, đại ca còn chưa nói điều kiện của huynh ấy với tỷ kìa.

Lạc Ngưng thiện ý nhắc nhở.

Từ tiểu thư ngó người, cũng phải, mình tức quá thành ra hồ đồ mất rồi. Nàng liếc xéo Lâm đại nhân, hỏi:

- Nói đi, ngươi có điều kiện gì?

- Ghé tai vào đây.

Lâm đại nhân đắc ý ngoắc ngoắc tay.

Từ tiểu thư ghé tai qua, tên dâm tặc đó thổi phù một hơi vào tai nàng, thầm thì:

- Điều kiện của ta rất đơn giản, he he, đó là sờ...

- Dâm tặc, vô sỉ...

Từ tiểu thư chỉ thấy trong đầu nổ cái đoàng, mặt đỏ như gấc, sự kiện đêm qua lại hiện lên trong óc, mắt ngập lệ, bỗng chốc sắp tuôn trào.

- Ấy, Từ tiểu thư hiểu lầm rồi...

Lâm đại nhân hấp tấp giải thích:

- Ta không có ý đó!

Từ Chỉ Tình vành mắt đỏ hoe, nước mắt chạy quanh, bỗng quay ngoắt đầu, hai vai run rẩy:

- Ngươi không cần nói nữa, ta biết điều kiện của ngươi rồi. Ta đã đáp ứng ngươi thì sẽ chấp nhận số mệnh, chỉ hy vọng ngươi dốc hết sức giúp Lạc thể thúc tìm lại số bạc đó.

- Không phải chứ, ta còn chưa nói mà cô đã minh bạch?

Lâm đại nhân kinh ngạc há hốc mồm, vẻ mặt không tài nào hiểu nổi.

- Những suy nghĩ nhơ nhớp của ngươi, khỏi cần nói cũng biết.

Từ tiểu thư xoay người lại, mắt sáng trong, hết sức bình tĩnh:

- Ta đáp ứng ngươi, lời hứa đặt cược hữu hiệu.

Nha đầu, tự cho là mình đúng. Lâm đại nhân thở dài, thôi kệ, giải thích với nàng làm gì cho mệt xác. Lạc Ngưng thấy hai người hơi căng thẳng, liền bám lấy Lâm Văn Vinh hỏi:

- Đại ca, huynh đề xuất yêu cầu gì với Chỉ Tình tỷ tỷ thế?

- Ta để cô ấy chiếm tiện nghi, muối tin không?

Lâm Văn Vinh cười hi hi.

Lạc Ngưng kiên quyết lắc đầu:

- Muối không tin, đại ca chỉ nói lăng nhăng.

Lâm Văn Vinh liếc nhìn Từ Chỉ Tình, than:

- Phải đó, đừng nói là muối, đến bản thân ta còn không tin nữa là. Đại thúc, vừa rồi chúng ta nói đến đâu rồi nhỉ?

- Nói đến lưới vét!

Ông lái thuyền cười bảo:

- Đại quan nhân đang hỏi lão kích cỡ mắt lưới.

- À, đúng đúng đúng, đại thúc, lưới vét của các chú dài nhất là bao xa?

Lâm Văn Vinh nghĩ một lúc rồi hỏi.

- Cái này à, dài nhất là hơn một dặm. Tưởng tượng xem mỗi lần giăng lưới vét cần mấy trăm người cùng kéo, đủ biết nó dài thế nào rồi.

Ông lái thuyền cười hà hà.

- Các chú có thể làm cho dài hơn một chút không, ví như dài vài dặm.

Lâm Văn Vinh dẫn dắt từng bước, Từ Chỉ Tình nghe mà nhúu mày, cần lưới dài thế làm gì? Chẳng lẽ hẳn muốn dùng để mò bạc thật ư? Ngốc! Ngụ!

- Nếu nối mấy chiếc vào với nhau thì một lưới có thể dài đến ba bốn dặm, dài hơn nữa thì chịu, lúc kéo sẽ khó dùng sức.

Lâm đại nhân vỗ đùi cười phán:

- Tốt, dài ba bốn dặm đi. Đại thúc, nối lưới có khó không? Có thể làm thêm vài chiếc lưới vét loại dài này không? Ta cần ba mươi chiếc!

Ông lão lắc đầu cười:

- Chuyện này khó gì? Ngư dân nhà đồ chúng tôi, vá lưới nối dây là kỹ thuật cơ bản nhất rồi. Ngài muốn bao nhiêu lưới vét đều không thành vấn đề. Chúng tôi dựa vào nó mà kiếm ăn, thiếu sao được món đồ này.

- Tốt quá, tốt quá.

Lâm Văn Vinh kích động nắm tay ông lão:

- Đại thúc, có thể phiền chú làm nhanh hết cỡ được không, tốt nhất là dùng được ngay sáng mai, ta phải vị đại ca Hồ Bất Quy này cùng hai nghìn tinh binh thủ hạ trợ giúp chú, liệu có xong không?

Thấy dáng vẻ nôn nóng của quan đại nhân, ông lái thuyền gật đầu đáp:

- Việc này chắc không khó, để vị Hồ quan nhân đây tới các làng xóm liên lạc, mọi người làm gấp trong đêm nay, ngày mai đảm bảo sẽ giao ngài ba mươi chiếc lưới loại dài bốn dặm!

Mọi người nghe nửa ngày trời vẫn không hiểu hẳn cần thứ này làm gì, Từ tiểu thư còn bồn chồn hơn, nhưng trong lòng lại ẩn ước vui sướng, giả dụ hẳn không thành công thì nàng sẽ không phải thực hiện lời hứa cá cược kia, khỏi bị hẳn vũ nhục. Nhất thời nàng lâm vào tình cảnh khó cả đôi đường, chọn bên nào cũng gây khó xử cho mình.

- Đại thúc, vừa rồi chú bảo những ngày này các chú đang chuẩn bị thả cá bột xuống hồ, điều này thật chứ?

Hết chuyện lưới, Lâm Văn Vinh lại chuyển đề tài tán sang cá.

Ông lão gật đầu:

- Đúng vậy, mùa xuân hàng năm thả cá đều do ngư dân góp nửa vốn, quan phủ đầu tư một nửa. Cá bột đều có sẵn, chỉ cần có tiền là mua được, mấy hôm trước vốn đã thương lượng xong, bắt đầu góp vốn rồi, nhưng không may Lạc đại nhân xảy ra chuyện, thành ra phải hoãn lại.

- Chớ, chớ hoãn!

Lâm đại nhân lòng như lửa đốt:

- Mùa xuân thả cá, việc liên quan đến sinh kế cả năm của anh em ngư dân trên hồ Vi Sơn chúng ta, việc trọng đại như vậy sao có thể chậm trễ. Thả, nhất định phải thả, càng nhanh càng tốt!

- Chúng tôi còn sốt ruột hơn đại nhân à!

Ông lão mặt mày ủ dột nói:

- Nhưng trước mắt không có bạc, chúng tôi cũng chẳng còn cách nào.

- Đại thúc, thiếu bao nhiêu bạc?

Lâm Văn Vinh hỏi.

Ông lão giơ ba ngón tay, Lâm đại nhân thấy thế vỗ ngực bồm bộp:

- Ba trăm lạng? Đại thúc yên tâm, ta bao.

Ông lão gập lưng cung kính nói:

- Đại nhân, là ba ngàn lạng !

- Ba - ngàn - lạng...

Lâm đại nhân nghe rằng trợn mắt, con người muốn lòi ra ngoài:

- Đại thúc, chú không nhầm đấy chứ? Ba ngàn lạng bạc, khác nào ăn cướp!

- Chịu thôi, thối đời giờ thế đấy. Ba ngàn lạng bạc, ba mươi vạn con cá bột, đây là hy vọng của tất cả ngư dân trên hồ Vi Sơn chúng tôi.

Ông lão thở dài, vẻ âu lo hiện trên từng nét mặt.

Ba ngàn lạng bạc mua ba mươi vạn con cá bột? Mẹ kiếp, vật giá tăng phát khiếp! Lão tử tuy cũng là ông chủ lớn, nhưng tiền ta kiếm đâu dễ dàng gì, Xảo Xảo cả ngày bận rộn chăm lo tửu lâu, bạc kiếm được đều là mồ hôi xương máu cả đấy. Bán mỗi lọ nước hoa lão tử lãi năm sáu mươi lạng bạc ít ỏi, ba ngàn lạng bạc bằng với năm mươi lọ nước hoa, tưởng đơn giản lắm hả trời?

“Đại ca”, Lạc Ngưng day áo hần, mắt hàm lệ:

- Huynh muốn mua cá bột thật à?

Ta không đánh cá, mua cá bột làm quái gì? Chẳng phải là vì ông bồ của nàng sao? Hần cười khổ gật đầu:

- Phải, ta muốn mua cá bột, làm ngư dân trên hồ Vi Sơn, Ngưng nhi, muội có nguyện ý theo ta không?

Lạc Ngưng cười bên lên:

- Đại ca đáng ghét lắm, Ngưng nhi là thê tử của huynh, huynh muốn làm gì muội cũng ủng hộ. Đại ca, trước khi đi kinh thành bà nội có để lại cho muội một ít trang sức, giá trị phải hơn ngàn lạng. Ngưng nhi đưa hết cho huynh nha, huynh muốn làm gì cũng được.

Nha đầu này biết sẵn sóc ghê, Lâm đại nhân vỗ nhẹ má nàng, cười hi hi:

- Bảo bối ngoan, lần này đại ca đại xuất huyết vì muội đó, đêm nay muội nhất định phải bồi thường cho ta.

- Bồi thường thế nào?

Lạc Ngưng sắc mặt đỏ au nhìn hần, nhẹ cắn môi, mắt như thể tích nước.

Lâm đại nhân nấn bờ mông mềm xình của nàng, miệng cười dâm:

- Đêm nay chúng ta dùng thể vào sau, đảm bảo Ngưng nhi bé bỏng của ta thử rồi sẽ muốn thử nữa.

- Đại ca...

Lạc Ngưng gọi khẽ, ngượng quá cúi thấp đầu.

- Đại thúc, ba ngàn lạng bạc ta sẽ chi.

Lâm đại nhân mặt đỏ gay, móc ngân phiếu trong áo ra, cẩn thận đếm đi đếm lại, xót đứt ruột đứt gan:

- Nhưng ta có một điều kiện. Bây giờ chú hãy đi về, sáng sớm mai phải gom đủ cá bột và lưới, rồi lôi kéo ngư dân, người lao động trong các làng xóm tới đây, cứ bảo là bản đại nhân chi ba ngàn lạng bạc nuôi cá, trưng dụng họ vài ngày. Vụ làm ăn này chú có nhận không?

- Nhận, nhận.

Ông lão kích động quỳ thụp xuống:

- Đại nhân đúng là Bồ Tát trên trời hạ phàm, tiểu lão nhi và bà con phụ lão quanh đây cảm kích bất tận.

Lâm Văn Vinh đỡ lão dậy, thở dài:

- Đại thúc, ta không phải Bồ Tát, ta cũng có tư tâm. Nếu ba ngàn lạng bạc này có thể tìm lại ba lăm vạn lạng bạc là ta lời to rồi, vụ làm ăn này đáng lắm. Nếu không tìm được bạc, coi như ta thay lão trưng nhân tích công đức, làm một việc thực tế cuối cùng cho bà con vậy!

- Đại nhân, ngài yên chí, lão sẽ về thông báo cho bà con ngay bây giờ. Chúng tôi dù có liều mạng già cũng sẽ chuẩn bị đầy đủ cá bột và lưới trong thời gian ngài yêu cầu. Tiểu lão nhi chẳng nhận được mấy mặt chữ, cũng chẳng minh bạch cái gì là tư tâm công tâm, nhưng có một chuyện lão minh bạch, chỉ cần là giúp đỡ bà con, bất kể ngài có ý đồ gì, đó đều gọi là thiện tâm.

Tiểu lão đầu bàn giao lại thuyền cho người phụ lái rồi nhảy sang một con thuyền khác, cung kính khầu đầu trước Lâm Văn Vinh, Lâm đại nhân muốn đỡ song không kịp, đành để mặc lão.

Lạc Viễn giơ ngón tay cái khen ngợi, còn Lạc Ngưng thì hạnh phúc nép vào lòng hắn, giọng êm ái:

- Tướng công, chàng là người tốt nhất thế giới! Ngưng nhi vĩnh viễn tự hào về chàng!

Ba ngàn lạng bạc mua được một cái tự hào, lão tử đầu tư cũng đáng. Lâm đại nhân thanh thản nở nụ cười, đầu dúi vào vai Ngưng nhi rên rĩ:

- Ngưng nhi ngoan, chồng nàng thụ thương rồi, tim đang chảy máu nè, nàng bế ta về đi, chúng ta bạch nhật tuyên dâm (quan hệ vợ chồng vào ban ngày) cái nhĩ, để còn an ủi chồng nàng nào!

Lạc Ngưng mắc cỡ che mặt, bàn chân nhỏ nhắn non mềm dẫm nhẹ lên chân đại ca, cảm giác lâng lâng tiêu hồn.

- Dâm tặc không biết xấu hổ.

Những lời riêng tư trong khuê phòng đó lọt hết vào tai Từ Chỉ Tình, không sót một chữ, tao ngộ đem qua lại xuất hiện trong tâm trí khiến nàng phần hận khôn nguôi. Nghĩ tới chuyện hắn hết đòi lưới lại đòi cá, xem chừng tự tin lắm, tuy không biết hắn dùng cách gì để vớt bạc, nhưng trong lòng nàng âm ỉ một dự cảm, lần này nếu thua cược, chẳng nhẽ phải để cho tên dâm tặc đó sờ lần nữa thật sao? Chỉ sợ hắn cứ sờ rồi được thể thành quen!

Mặt nàng nóng ran, mắt lén liếc nhìn hắn, chỉ thấy tên dâm tặc ngả đầu trên vai Ngưng nhi, đang mỉm cười với nàng, điệu cười đó, âm u quỷ dị, dâm dăng khôn tả...

331. Chương 329 - Phá Hoại Hảo Sự

Từ Chỉ Tình đứng cạnh hai người, ngôn từ dâm dăng của hắn thỉnh thoảng lại đập vào tai khiến nàng kinh hồn táng đảm, sau rồi cũng quen dần chẳng còn cảm giác gì. Lạc Ngưng bây giờ không còn quẩn luyến nàng như hình với bóng giống ngày xưa, với trách nhiệm của một người bạn chí cốt, Từ Chỉ Tình vẫn theo sát hai người, trên đường chỉ đáp lời Ngưng nhi, đối với Lâm đại nhân thì hoàn toàn phớt lờ. Sau mấy lần bị lỡ khéo, Lâm đại nhân đành biết thân biết phận chừa tự rước vạ vào thân nữa.

Chặng thủy lộ sáu mươi dặm rất suôn sẻ, tới trưa đã đi hết. Lâm Văn Vinh không ngừng quan sát trên đường, sáu mươi dặm hồ bao la bát ngát, lau sậy thưa thớt, rất thích hợp để tung lưới vét. Lòng nhẹ nhõm thêm vài phần, hắn dẫn dò Lạc Viễn dẫn vài ngư dân đi thả phao ở một số vị trí trong vòng sáu mươi dặm, rào quanh phương vị ước lượng cách bờ sáu mươi dặm, đoạn lại phải binh mã ngày đêm canh gác rồi mới an tâm.

- Đại ca, huynh muốn dùng lưới bắt cá để mò bạc thật à?

Nhìn các phao mốc được ngư dân thả xuống nước, Lạc Viễn hỏi với giọng hơi nghi ngờ:

- Đệ nghĩ Từ tỷ tỷ nói có lý đấy, đáy thiếc của lưới đánh cá rất nhẹ, tuyệt đối không thể chìm xuống đáy hồ được đâu.

Thấy Từ Chỉ Tình đồng tai nghe lỏm, Lâm Văn Vinh sao chịu để nàng như nguyện, bèn cười ha ha vỗ vai gã nói:

- Sơn nhân tự có diệu kế. Tiểu Lạc, đại ca làm việc mà đệ còn không yên tâm ư? Phải rồi, còn một chuyện, đợi lát nữa đệ hãy để lộ tin chúng ta đã tìm thấy vị trí chôn ba lăm vạn lạng bạc trong hồ Vi Sơn rồi, sáng sớm mai chúng ta sẽ vét bạc lên, he he.

- Đại ca, huynh hoài nghi gần đây vẫn còn tặc nhân à?

Lạc Ngưng thở thê hởi.

- Tất nhiên.

Lâm Văn Vinh gật đầu:

- Ngưng nhi, muội nghĩ xem, nếu muội là tặc nhân, sau khi chôn số bạc đó xuống hồ, muội có thể yên tâm bỏ đi không?

- Không.

Lạc Ngưng lắc đầu:

- Muội nhất định sẽ phá nhân mã trông coi canh chừng xung quanh, một khi có bất kỳ biến động nhỏ nào sẽ nghĩ cách chuyển vị trí đồng bạc. A, muội hiểu rồi. Đại ca, huynh đang chờ tặc nhân tự đâm đầu vào lưới chứ gì?

Lâm Văn Vinh chỉ cười không trả lời, Từ Chỉ Tình kéo tay Lạc Ngưng giải thích:

- Chưa chắc đã tự đâm đầu vào lưới, nhưng sẽ không khỏi lộ sơ hở trong lúc nóng vội. Đêm nay tiểu Viễn phải dẫn nhân mã tuần tra liên tục trên sáu mươi dặm hồ này, đề cao cảnh giác, gặp nhân vật khả nghi nào phải lập tức khống chế.

Lạc Viễn nhìn Lâm Văn Vinh như muốn trưng cầu ý kiến của hắn. Lâm Văn Vinh gật gật đầu, Lạc Viễn tức thì hưng phấn nói:

- Đại ca và Từ tỷ tỷ cứ yên chí lớn, đệ nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ. Đại ca, đệ nghe Hồ tướng quân nói, chuyển đi Sơn Đông này hoàng thượng đã hạ ý chỉ, các quan viên lớn nhỏ của Sơn Đông cùng binh mã lương thảo đều giao huynh điều động. Huynh có thể điều cho đệ bốn năm vạn binh mã thủ hạ của huynh không? Đệ nhất định sẽ bao vây sáu mươi dặm hồ này đến con kiến cũng chui không lọt.

Lâm Văn Vinh gõ đầu gã một cái, cười mắng:

- Tiểu tử ngươi ám đầu à? Tưởng đây cũng giống mấy trò nặn bùn, chơi nhà chòi hủ? Mở miệng ra là đòi năm vạn người, người lãnh đạo được không?

Từ Chỉ Tình và Lạc Ngưng cười khúc khích, Lạc Viễn ngượng ngập gãi đầu gãi tai:

- Thế huynh cho đệ bao nhiêu nhân mã? Khó khăn lắm mới nhận được nhiệm vụ lĩnh binh, người ít thì đệ chả làm.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Ăn một miếng cũng chẳng béo ngay được (ý nói việc gì cũng phải có quá trình, không thể có chuyện một bước lên trời), trước kia đệ dẫn các huynh đệ Hồng Hưng đi đánh chém còn tạm tạm. Nhưng hiện tại không phải dẫn dắt Hồng Hưng, mà là lĩnh binh đánh trận, đâu phải trò đùa. Lát nữa về đệ hãy đi tìm Hồ Bất Quy Hồ đại ca, mang năm nghìn nhân mã tuần tra sáu mươi dặm hồ này. Làm tốt công việc đi, sau này cơ hội tự nhiên sẽ không thiếu phần đệ, ai bảo đệ là em vợ của ta chứ, con người ta trước giờ rất hay bao che người nhà mà.

Lạc Ngưng nghe vậy then thùng khôn xiết, liền véo mạnh vào eo hắn, Lạc Viễn thì hưng phấn cực độ:

- Được, quyết định vậy đi. Lần này đệ lĩnh năm nghìn, lần sau sẽ lĩnh năm vạn. Phải rồi, đệ nghe nói Lý Thái tướng quân sắp dẫn hai mươi vạn đại quân xuất kích kháng Hồ. Đại ca, huynh nói với lão tướng quân xem có thể tính thêm phần đệ không, đệ không yêu cầu nhiều, chỉ cần một vạn nhân mã là hả lòng hả dạ rồi. Đệ đảm bảo sẽ chém lũ chó Hồ đó người ngựa ngã rạp, không bao giờ dám khơi mào chiến tranh nữa.

Lạc Ngưng có vẻ khấn trương, vội nháy mắt ra hiệu với Lâm Văn Vinh. Lạc gia chỉ có mình Lạc Viễn là người nổi dõ, ra tiền tuyến kháng kích người Hồ nào phải trò chơi, vạn nhất Lạc Viễn có tổn thương gì thì Lạc gia sẽ kết thúc ở thế hệ này mất.

Lâm Văn Vinh cười nhần nhó, tiểu tử này hoành hành ở Kim Lăng quen rồi, dường thành tính cách không sợ trời không sợ đất, coi người Hồ như bùn đất dễ nhào nặn chắc. Hắn đang định lên tiếng thì Từ Chỉ Tình đã cắt lời:

- Tiểu Viễn, đệ nói với hắn những điều này thì có tác dụng gì? Con người hắn tự tư tự lợi, chỉ nghĩ cho chút lợi ích nhỏ nhoi của bản thân, không đếm xỉa đến đại nghĩa quốc gia dân tộc. Lý tướng quân đã mấy lần mời hắn lĩnh binh tương trợ, kháng kích người Hồ, nhưng đều bị cự tuyệt. Ta thấy, nếu người Hồ tiến đánh, thế nào hắn cũng sẽ là người bỏ chạy đầu tiên.

- Đại ca không phải hạ người đó!

Lạc Viễn mặt đỏ gay, gân cổ cãi:

- Huynh ấy có dũng khí, có mưu trí, không sợ quyền quý, nộ đấu Bạch Liên giáo, ba lần giỡn tiểu vương gia, ở Kim Lăng người người đều hay, huynh ấy là anh hùng chân chính.

- Vậy sao?

Từ Chỉ Tình dừng dừng:

- Đấy có lẽ là trước kia, nhưng giờ thì chưa chắc. Đến chiến trường hắn cũng chẳng dám ra thì còn xưng anh hùng nổi gì.

Nha đầu này tâm tư sâu xa thật, đến tận đây rồi mà vẫn không quên dùng phép kích tướng. Lâm Văn Vinh cười hi hi nói:

- Tiểu Lạc, đại ca chả phải anh hùng gì cả, ta chỉ là kẻ sống không lý tưởng, về việc ra tiền tuyến đánh trận, ta đích thực không hề muốn đi.

- Đại ca, tại sao chứ?

Lạc Viễn hốt hải:

- Thành Tế Ninh này là do huynh đánh hạ, Bạch Liên giáo cũng là huynh tiêu diệt, sao bây giờ huynh lại không muốn đánh trận? Đánh thắng rồi sẽ được phong hầu phong tướng, người đời ai cũng thêm nhỏ dãi ra kìa!

Lâm Văn Vinh vỗ vai gã, cười nhạt:

- Trách quốc giang sơn nhập chiến đồ, sinh dân hà kể nhạc tiêu tô. Bằng quân mạc thoại phong hầu sự, nhất tướng công thành vạn cốt khô.

(hieusol dịch thơ:

Nón nước giang sơn hóa chiến trường

Muôn dân sao sống cảnh an lương

Vua cao chớ nói phong hầu tước

Một tướng danh thành, vạn máu xương.)

Đánh trận, là có người bỏ mạng. Khi vô số sinh mạng gục ngã trước mắt, đệ sẽ có cảm giác ngạt thở, ta không thích nhìn thấy tình cảnh đó. Những binh sĩ chết trên chiến trường, họ đều do cha mẹ nuôi dưỡng, từng tấc da từng sợi tóc đều bắt nguồn từ cha mẹ. Tính mạng mọi người đều như nhau, không ai rẻ mạt hơn ai. Đánh trận đến lúc cuối, người chịu khổ vẫn là những bách tính bình dân hai bàn tay trắng, quan lại cao quý vẫn hưởng thụ cuộc sống say sưa túy lúy của họ. “Thệ tảo Đột Quyết bất cố thân, ngũ thiên điều cấm tang hồ trần. Khả liên vô định hà biên cốt. Do thị thâm khuê mộng lý nhân”! Khi đệ nghĩ tới biết bao thể tử đang trông ngóng trượng phu, hài tử đang trông ngóng phụ thân, đệ sẽ căm thù chiến tranh đến tận xương tủy.

(hieusol dịch thơ:

Thề trừ Đột Quyết chẳng tiếc thân

Xứ Hồ chiến tử mấy ngàn quân

Thương thay xương trắng vùi sông lạ

Chôn ấy phòng khuê vẫn mộng thâm.)

- Nhưng người Hồ tàn sát đồng bào ta, lăng nhục Đại Hoa ta, nếu không lĩnh binh công kích, Đại Hoa ta há chẳng phải bên bờ diệt vong sao?

Lạc Viễn nửa hiểu nửa không, hỏi.

- Cầm ghét chiến tranh, nhưng lại không thể không chiến, đời người là thế đấy. Vẫn là câu nói cũ: Hưng, bách tính khổ, vong, bách tính khổ!

Lâm Văn Vinh mỉm cười vỗ vai gã:

- Bây giờ đệ đã có thể lý giải tâm tư của đại ca chưa?

Từ Chỉ Tình khẽ thở dài, không nói thêm câu nào. Lạc Ngưng dựa sát vào người đại ca, lòng tràn ngập nhu tình.

Lúc thuyền cập bờ trời đã sẩm tối, hồ Vi Sơn tắm mình trong ráng chiều, sóng sánh lớp lớp, lấp lánh ánh vàng mỹ lệ.

Từ Chỉ Tình đột nhiên nói:

- Phải chăng còn sót một chuyện? Thời tiết ngày mai thế nào? Liệu có mưa không? Nếu trời mưa, e rằng hành động sẽ không thuận lợi.

Nha đầu này quả là dốc nhiều tâm sức, chuyện gì cũng tính toán chu đáo. Lâm Văn Vinh gật đầu cười:

- Đa tạ Từ tiểu thư nhắc nhở, vừa nãy ta đã chú ý đến chuyện này rồi. Ngày mai giống hôm nay, trời cao nắng đẹp, vạn dặm không mây, thời tiết tuyệt vời không thể nào đẹp hơn.

Thấy hần khảng định như vậy, Từ Chỉ Tình cảm thấy rất thắc mắc, nhưng nàng và Lâm đại nhân đang có ngăn cách nên không tiện hỏi trực tiếp. Lâm đại nhân liền giải thích:

- Quê nhà ta có một câu ngạn ngữ: “Bình minh nắng mai, chờ nước đun trà, hoàng hôn ráng chiều, ếch nhái chết khô.” Hôm nay ráng chiều quyen rũ mỹ lệ đường này, chắc chắn ngày mai trời sẽ trong xanh.

- Ngạn ngữ tuy do nhiều đời tương truyền, tập hợp mà thành, nhưng không phải mọi sự đều chính xác, thế nên phải có gì đáng tin cậy hơn mới được.

Từ tiểu thư lắc đầu, không đồng ý với phán đoán chỉ dựa vào ngạn ngữ của Lâm đại nhân.

Từ tiểu thư này đúng là ương bướng, suốt ngày kèn cựa với ta, bỏ đi, bỏ đi, ta dạy cô thêm một chiêu nữa vậy.

- Từ tiểu thư suy xét tỉ mỉ, tiểu sinh bội phục, bội phục. Có điều ta nói ngày mai nắng trong, tuyệt đối không phải phun bừa, mà là có căn cứ đạo lý vạn vật, từ đó suy luận ra. Bây giờ đang là lúc chiều tà, nếu Từ tiểu thư sinh trưởng bên hồ Vi Sơn sẽ biết, lúc này cá sẽ nổi lên mặt nước. Nếu ngày mai có mưa, không khí dưới nước sẽ loãng hơn, lũ cá sẽ cảm nhận thấy đầu tiên, cô sẽ thấy cảnh tượng sóng gợn kín mặt hồ, lũ cá đua nhau ngoi lên hít thở không khí. Vừa nãy ta đã quan sát, hiện tại không hề có cảnh tượng này, ngày mai trời nắng là cái chắc. Thật ra dân gian có rất nhiều cách dự báo thời tiết, trừ cách cá nổi mặt nước này, còn có kiến dời tổ trước mưa, quan sát vân tượng, vân vân. Nếu Từ tiểu thư muốn, Lâm mỗ có thể mở lớp dạy học, chuyên giảng khóa trình này, học phí chỉ cần năm lạng bạc.

Lâm đại nhân cười hi hi, tuy nói đùa mà có lý lẽ căn cứ, hệt như đúng rồi khiến người ta không thể không tin.

Suốt dọc đường, Từ tiểu thư và Lâm đại nhân một hỏi một đáp đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. Từ tiểu thư học vấn uyên bác, suy xét chu đáo, bất kỳ việc gì cũng có thể nói được căn nguyên, làm ai cũng phải bội phục sát đất. Lâm đại nhân càng thần kỳ hơn, tựa như người sắt bất bại, chuyện gì cũng biết, việc gì cũng có thể điểm ra rành mạch, trông thì có vẻ nói bừa nói phứa, thực chất lại hàm chứa đạo lý, còn trội hơn cả Từ tiểu thư.

Đây chính là một bài học tự nhiên giáo dục sinh động, tri thức của Lâm đại nhân đều tích lũy từ sinh hoạt thực tế, giảng giải rõ ràng mạch lạc, Lạc Ngưng thấy rất mới mẻ hấp dẫn, lòng vô cùng thích thú, liền bám lấy cánh tay đại ca ríu rít hỏi:

- Đại ca, huynh học ở đâu nhiều điều như vậy? Sao Ngưng nhi chưa bao giờ nghe qua?

- Tự học thành tài, tự học thành tài.

Lâm đại nhân nói không chớp mắt:

- Ta ngày xem mây mù, đêm quan sát sao trời, khổ tu hai mươi năm mới có thành tựu này. Chút vất vả nhọc nhằn đó nào đáng để người ngoài hay biết.

Từ Chỉ Tình nghe mà tức sôi ruột, đêm xem thiên tượng, tự học thành tài cái nổi gì, cặp mắt dâm của người không phải soi ngực thì là soi mông người khác, còn thời gian đâu mà ngắm sao? Nhất định toàn là người khác tổng kết rồi người hạ bút thành văn, còn dám nói khoác không biết ngưng mồm, đồ mặt trời trán bóng!

Trong lúc đang nói chuyện, bỗng thấy một người cười ngựa phi tới. Hồ Bất Quy nhảy xuống, cấp tốc bẩm báo:

- Tướng quân, ti chức đã phát động bà con ngư dân các xóm làng. Mọi người đều rất cảm kích trước đại nghĩa của tướng quân nên đã tự tự tập, trong ngày hôm nay đã nổi được hơn ba mươi chiếc lưới, đến đêm còn có thể làm thêm hơn ba mươi chiếc nữa. Ba mươi vạn con cá bột cũng đã chuẩn bị ổn thỏa, đang chuyển đến ngay trong đêm, sáng mai là có.

Lâm Văn Vinh hớn hở vỗ tay:

- Tốt, tốt lắm, Hồ đại ca vất vả rồi. Hiện tại vạn sự đều đủ, chỉ thiếu gió đông, để xem ngày mai sẽ mò được con cá to nào đây.

Hồi phủ ăn cơm xong đã gần về đêm, Lâm Văn Vinh và Ngưng nhi tân hôn mặn nồng, đương nhiên khó mà xa rời. Nhớ đến sự nóng bỏng của Lạc tài nữ, Lâm đại nhân lại bồn chồn bứt rứt, nhưng sợ Từ tiểu thư chiếm phòng Ngưng nhi giống đêm qua, thế là hẩn mặt dày mảy dạn theo sau Lạc Ngưng, vòng tay ôm eo nàng cười hỏi:

- Ngưng nhi ngoan, đêm nay xếp cho chồng nàng ngủ đâu nào?

Lạc Ngưng sao không biết chủ ý của hẩn, người nàng mềm rũ, mặt nhuộm ráng chiều, mắt đẹp lưu chuyển, phong vận quyến rũ khôn tả. Nàng e thẹn nói:

- Đại ca, chúng ta là phu thê, tất nhiên phải sống cùng giường, chết cùng huyệt. Khuê phòng của Ngưng nhi, chính là tổ ấm nhỏ của đại ca.

Nha đầu này thật biết cách khiêu gợi. Lâm đại nhân đã nếm quen mùi, liền mò mẫm sờ soạng bờ mông căng tròn của Lạc tài nữ, cảm giác trơn trượt như tắm sữa bò, khuyến mại thêm một ánh mắt liếc xéo hực lửa, tư vị tiêu hồn khó tả thành lời.

Hẩn leo đèo theo Ngưng nhi vào khuê phòng, ngửi thấy một hương vị quen thuộc, nhớ tới diễm sự đêm qua, lập tức sinh lòng cảnh giác, ai mà biết được nha đầu Từ Chỉ Tình có nấp ở chỗ tối chuẩn bị hạ độc thủ ngầm hay không?

Hẩn nhìn quanh ngó quất, rồi lại lùng sục trước trước sau sau khắp phòng Ngưng nhi một lượt, không phát hiện điều gì dị thường mới yên dạ. Thấy bộ dạng lăm la lăm lét đó, Lạc tiểu thư rút một tách trà nóng đưa hẩn, cười hỏi:

- Đại ca, huynh làm gì đấy?

- Ta ngấm khuê phòng của Ngưng nhi, ài, lần đầu tiên vào mà lại!

Hắn mở to mắt nói phét, mặt chẳng đỏ tẹo nào.

Lạc Ngưng cười e ấp, đặt tay vào tay hắn:

- Đại ca, sau này không được nói thế nữa, đây đúng là khuê phòng của Ngưng nhi, nhưng cũng là nhà của đại ca, muội là thê tử của đại ca.

Lâm Văn Vinh ôm nàng vào lòng, bàn tay đang chuẩn bị thám hiểm trên thân nàng, Lạc Ngưng bỗng cản lại, dịu dàng nói:

- Đại ca, Ngưng nhi hỏi huynh một chuyện, huynh không được giấu muội.

- Giấu muội? Ta giấu muội làm gì? Muội đâu phải không biết, ta đây nổi tiếng chính trực chân thành, không giấu ai nói, bắt một người chính trực như vậy nói dối, chẳng bằng giết ta cho rồi.

Lâm đại nhân bưng bưng chính khí, nói năng hùng hồn.

- Muội không tin.

Ngưng nhi cười khanh khách:

- Hôm nay tại trước mặt nhiều người nên Ngưng nhi mới cố tình nói thế để giữ thể diện cho tướng công, lúc đó nhìn thần sắc của Chỉ Tình tỷ tỷ, Ngưng nhi ngượng chín người à!

- Nói sự thật cũng ngượng! Đúng là!

Lâm đại nhân vùi đầu dịu nhẹ vào bầu ngực to mềm của nàng:

- Ngưng nhi, muội chăm sóc chỗ này thế nào đấy, sao mẩy quá vậy?

Lạc Ngưng “xí” một tiếng, thẹn thùng xen lẫn tự hào, cảm thấy miệng hắn cách qua lớp áo áp lên hạt đậu đỏ mơn mớn, toàn thân nàng không ngớt tê dại, thanh âm run rẩy:

- Đại ca, đừng ghẹo Ngưng nhi, muội có điều muốn nói.

- Vừa làm vừa nói đi, thế mới hiệu suất cao, mài dao không lỡ việc bổ củi! (Lãnh Huyết chú thích: Nếu dao cùn sẽ ảnh hưởng đến tốc độ và hiệu suất bổ củi, ngược lại nếu mài dao trước khi làm, tuy tốn chút thời gian nhưng khi bắt tay vào công việc sẽ đạt hiệu suất rất cao, còn nhanh hơn dùng dao cùn. Nghĩa bóng của câu này là muốn làm tốt một công việc không nhất định phải lập tức làm ngay, mà nếu trước đó lên kế hoạch, chứng minh khả năng thực hiện, sắp xếp các công đoạn, chuẩn bị đầy đủ thì sẽ nâng cao hiệu suất làm việc.)

Lâm đại nhân nâng vòng eo mảnh dẻ của nàng, cây gậy nóng rẫy của hắn chạm vào phần thịt mông, cảm giác được kẹp giữa hai cánh mông khiến hắn sung sướng rên hừ hừ.

Lạc tiểu thư mới thành phụ nữ, thân thể vô cùng mẫn cảm, một tiếng “ư” buột ra khỏi miệng, hơi thở thoáng chốc như bốc lửa:

- Đại ca, đừng ghẹo muội, ơ..., Ngưng nhi hỏi huynh một chuyện nghiêm túc, ơ..., huynh và Chỉ Tình tỷ tỷ....

Chuyện nghiêm túc? Còn có chuyện nghiêm túc hơn chuyện này sao? Lâm đại nhân đang định làm chuyện còn “nghiêm túc” hơn, bỗng nghe Lạc tiểu thư nhắc đến Từ Chỉ Tình, tức thì dừng người:

- Ngưng nhi, Từ tiểu thư làm sao?

Thấy đại ca quy củ hơn tí ti, Lạc Ngưng thở phào một hơi, mặt hồng e lệ, khẽ hỏi:

- Đại ca, phải chăng huynh đã làm gì có lỗi với Từ tỷ tỷ?

- Không có, tuyệt đối không có! Ta thề với trời, nếu ta làm gì có lỗi với Từ tiểu thư, ta sẽ làm trâu làm ngựa để cô ấy cười cả đời.

Đối mặt với vấn đề nguyên tắc phải trái, Lâm đại nhân tỏ ra trấn tĩnh phi thường, trả lời lăm liết chính khí, phát một lời “thề độc” khủng khiếp. Thề thốt xong xuôi, hần chột toét miệng cười hi hi, mặt mo vểnh lên:

- Ngưng nhi, sao muội hỏi câu này? Ta và Từ tiểu thư hoàn toàn trong sạch, chưa bao giờ có bất kỳ quan hệ mờ ám nào, chúng ta thực sự còn trong sạch hơn cả tuyết trắng.

Lạc Ngưng nhoẻn cười, ngón tay điểm vào mũi hần:

- Đại ca, muội chỉ hỏi mỗi một câu, ai bắt huynh đáp nhiều thế đâu? Huynh và Từ tỷ tỷ đều là người muội tín nhiệm nhất, sự trong sạch của hai người, không ai hiểu rõ hơn muội cả.

Vã mồ hôi mắt, lão tử phải cảm động hay cười hô hô đây? Ài, khó xử. Lâm đại nhân muốn cười mà không dám, thần tình cực kỳ quái dị, nhưng trong mắt Lạc Ngưng, đại ca dường như cảm động sắp khóc rồi.

Nàng vuốt ve gương mặt đại ca, thở dài:

- Đại ca, muội và Từ tỷ tỷ tuy cách nhau hơn chục tuổi nhưng tình như tỷ muội, không gì không tâm sự với nhau. Năm xưa Ngưng nhi lên kinh thành xin học, bọn muội ở cùng một phòng, Chỉ Tình tỷ tỷ luôn quan tâm săn sóc muội, đối với muội, tỷ ấy vừa thầy vừa là tỷ tỷ. Những kỷ niệm đó Ngưng nhi đều khắc ghi trong tim, không bao giờ dám quên. Giờ đây vì chuyện nhà muội, tỷ ấy cũng không ngại đường xa vạn dặm tới giúp, đại ca, huynh nói xem Ngưng nhi phải báo đáp tỷ ấy thế nào cho phải?

Báo đáp? Chẳng lẽ nàng muốn đem chồng nàng nhường cho cô ta? Này này, làm thế không được đâu nhé, chồng nàng đâu phải người tùy tiện, chỉ được ngắm từ xa, không được nghịch...Nếu nghịch, cũng chỉ có thể trong tay mỹ nữ!

- Điều này, Ngưng nhi, muội muốn báo đáp cô ấy thế nào? Lẽ nào bảo ta...Ài, không được, ta sao nỡ bỏ muội?

Lâm đại nhân đau xót nói.

- Đại ca nghĩ đi đâu thế?

Lạc Ngưng mặt nhuốm sắc hồng nhạt, cười trách:

- Muội muốn bảo huynh sống hòa hợp với Chỉ Tình tỷ tỷ. Con người huynh thật là, chỉ thích nói lảng nhãng.

- Vậy hả?

Lâm đại nhân cười khan vài tiếng:

- Làm ta sợ chết đi được, may mà cuối cùng vẫn giữ được tấm thân trong sạch.

Lạc Ngưng cười khanh khách, gõ nhẹ lên trán hần:

- Huynh cứ ăn nói xằng bậy thế thảo nào Từ Chỉ Tình chẳng giận, hai người đồng hành tới đây, chắc hẳn suốt chặng đường chưa từng được yên ổn.

- Công nhận Chỉ Tình tỷ tỷ đúng là một người khổ mệnh, gả cho người ta rồi, chưa được gặp mặt lần nào đã thành quả phụ. Hơn mười năm nay chẳng biết tỷ ấy sống thế nào nữa? Muội và Chỉ Tình tỷ tỷ làm bạn đã nhiều năm nhưng chưa từng thấy tỷ ấy rơi lệ, chỉ riêng điểm này đã hơn Ngưng nhi gấp bội rồi.

Lạc Ngưng ánh mắt buồn bã, lau khóe mắt than:

- Tỷ ấy tính tình cao ngạo, học thức uyên bác, nhân quang cao vợ, thế gian chẳng có mấy nam tử xứng được với tỷ ấy. Nhưng một cô gái phải sống cô đơn hiu quạnh suốt bao năm, trong lòng ắt chua xót đau khổ biết chừng nào, đại ca, nếu huynh thương yêu Ngưng nhi thì đừng bức Chỉ Tình tỷ tỷ nữa nhé. Một đẳng là tướng công thân thiết nhất, một đẳng là tỷ tỷ ơn sâu nghĩa nặng, Ngưng nhi ở giữa khó xử lắm thay!

Thấy đáng về tội nghiệp than vãn thở dài, mắt mờ ánh lệ của Lạc Ngưng, Lâm đại nhân tình thương dâng trào, vội vàng ôm Lạc tiểu thư vào lòng:

- Ngưng nhi bé ngoan, đại ca không thiếu độ lượng thế đâu, muội yên tâm, ta cam đoan sau này sẽ không làm khó cô ấy là được chứ gì. Nhưng muội cũng thấy rồi đấy, Chỉ Tình tỷ tỷ của muội lúc nào cũng mặt nặng mày nhẹ với ta, trong khi ta luôn tươi cười nghiêng đón cô ấy.

- Ừm!

Lạc Ngưng cười ngọt ngào, hôn lên má đại ca, nhẹ nhàng nói:

- Đại ca yên tâm, về phía Chỉ Tình tỷ tỷ muội sẽ cố gắng khuyên giải. Với tài học của đại ca, ắt hẳn Chỉ Tình tỷ tỷ cũng sẽ không cố tình gây khó dễ cho huynh đâu, muội chỉ lo giữa hai người có hiểu lầm gì đó thôi.

Thì hiểu nhầm chứ gì nữa? Chỉ tiếc là nha đầu đó không chịu tin. Lâm Văn Vinh cười ha ha, chậm rãi mơn trớn lưng, eo, tay chân nàng, ghé tai nàng hỏi:

- Ngưng nhi, việc này nói xong rồi chứ?

Lạc tiểu thư khẽ “ừm” một tiếng, vành tai nóng rực, đương nhiên nàng biết ý của đại ca, nghĩ tới tình cảnh ân ái triền miên cùng đại ca, tim nàng như tan chảy, vừa ngượng ngập vừa mong mỏi.

- Bé ngoan, còn nhớ những lời đại ca đã nói với muội trên thuyền hôm nay không?

Mặt Lâm đại nhân vụt hiện nét cười dâm:

- Đêm nay chúng ta thay đổi tư thế cái nhỉ. Nó có tên là thế vào sau, yếu quyết là mông nhô lên, đầu gối chống vững, xọc vào như chớp giạt, dùng hết tốc lực, phải nói là phong nguyệt cực đỉnh, sáng khoải vô biên! Ài, chẳng biết năm nào tháng nào mới được như ước nguyện đây?

Lạc Ngưng nghe mà liêu xiêu muốn đổ, mặt đỏ như vải điều, xấu hổ đầm hấn một quỳen:

- Đại ca, huynh chỉ biết ghẹo người ta thôi à? Sao không thấy huynh ghẹo Xảo Xảo như thế?

- Bé ngoan, Xảo Xảo còn biết nhiều chiêu số hơn muội đấy. Muội quên rồi sao, ngày đó trong khuê phòng của muội tại Kim Lăng, giả như muội không cố tình phá bình thì ta và Xảo Xảo đã cùng hưởng lạc thú thần tiên rồi, ài, trong phòng Trương Tam giỡn Lý Tứ, trong phòng Lý Tứ vờn Vương Ngũ, mùi vị quả là tuyệt vời.

Lâm đại nhân thổi một hơi vào tai nàng, buông lời lả lơi.

Nhắc đến chuyện ngày đó, trong lòng Lạc Ngưng lại xuất hiện một cảm giác khác lạ. Cúi đầu tiếp đủ dưng khí, nàng run run nói:

- Kể xấu xa này, trong khuê phòng người ta mà lại đi đùa giỡn nữ tử khác, muội không tha huynh đâu...Tướng công, chàng làm gì với Xảo Xảo thì hãy làm thế với muội, cấm giấu giếm, Ngưng nhi không thể thua ai được!

Lâm đại nhân nghe mà mở cở trong bụng:

- Hảo bảo bối, ta chỉ chờ có vậy, chúng ta sẽ tới kinh thành gặp Xảo Xảo, muội và Xảo Xảo cố gắng rèn luyện, so tài trên giường, xem ai biết nhiều chiêu số hơn, chỉ có thường xuyên giao lưu mới tiến bộ được. Loạn hoa tiệp dục mê nhân nhân, thiển thảo tài năng một mã đề. Thơ hay, thơ hay tuyệt!

(hieusol dịch thơ:

Muôn hoa đua thắm say hồn mắt

Cổ biếc giăng che dấu ngựa phi.

Tiền Đường Hồ Xuân Hành - Bạch Cư Dị)

Hắn càng nói càng hạ lưu, càng nói càng khó nghe, Lạc Ngưng xuân tâm xốn xang, muốn mắng mà không nổi, toàn thân sớm đã không còn sức lực, khẽ kêu một tiếng rồi nhào vào lòng hắn, đầu cúi gằm không dám ngẩng lên. Những lời ong mật trong khuê phòng này tô điểm thêm cho tình yêu đôi lứa, cũng là một loại tình thú. Lâm đại nhân am hiểu đạo lý trong đó, hỏa hầu không chế tới mức lộ hỏa thuần thanh, thể gian không ai sánh bằng.

Lâm đại nhân mở vạt áo nàng, hai tay mò vào bên trong, xoa nắn từ trên xuống dưới, ngực nở, eo thon, mông cong, cặp mông nóng bỏng vừa tiếp xúc lúc này sắp sửa nếm ngón Long Trảo Thủ của hắn thì ngoài cửa bỗng vang lên giọng nói của một nữ tử:

- Ngưng nhi, muối đã nghỉ chưa?

- Chỉ Tình tỷ tỷ đây!

Lạc Ngưng hốt hoảng rời khỏi lòng đại ca ngồi thẳng dậy, vẫn không quên lườm hắt một cái quyền rũ, khuôn mặt tán phát xuân tình nồng nàn.

Không phải chứ, tên lấp vào cung rồi mà nha đầu Từ Chỉ Tình kia còn đến làm gì? Chơi ta hả?

Lạc Ngưng luống cuống đáp:

- Muội chưa ngủ, Chỉ Tình tỷ tỷ, tìm muối có chuyện gì à?

- Ngưng nhi, muối rảnh không? Tỷ muốn nói chuyện với muối, hay là đêm nay chúng ta ngủ chung tâm sự nhé.

Thanh âm của Từ tiểu thư đượm chút mỗi mệ.

Lạc Ngưng bối rối nhìn đại ca, ánh mắt thoáng qua vẻ áy náy:

- Đại ca, Chỉ Tình tỷ tỷ muốn nói chuyện với muối, muối, muối phải làm thế nào?

Làm thế nào? Còn thế nào được nữa? Chẳng lẽ bảo ta ngủ cùng chắc? Từ nha đầu rõ ràng là cố ý! Lâm đại nhân cảm hận nghiêng răng kèn kẹt, nhưng thấy thần sắc tiến thoái lưỡng nan của Ngưng nhi, hắt lại mềm lòng, gượng cười nói:

- Muội đi đi, ài, ta ngủ một mình quen rồi. Không biết năm nào tháng nào mới được như ước nguyện đây?

Lạc Ngưng nắm tay hắt, nở nụ cười vũ mị, mặt đỏ hây hây, kề bên tai hắt nói giọng lí nhí như cánh muối:

- Đại ca, nếu Xảo Xảo đồng ý, Ngưng nhi cũng đồng ý, nhưng chỉ được mình Xảo Xảo thôi...

Nàng tông cửa xông ra như bay, xem chút nữa đâm cả vào Từ tiểu thư.

Lâm đại nhân ngẩn người, rồi phá lên cười sung sướng:

- Ngưng nhi, Ngưng nhi, không chỉ riêng Xảo Xảo, còn có đại tiểu thư, nhị tiểu thư nữa, muối đồng ý không?

- Vô sỉ!

Thanh âm của Từ tiểu thư từ ngoài cửa vọng vào, chẳng hiểu nàng đã nghe thấy những gì.

Cô phá hoại sinh hoạt vợ chồng của ta, tội to vô cùng, lại còn dám mắng ta vô sỉ? Ta đ**, ta đ**, ta đ** đ** đ**! Lâm đại nhân giơ ngón tay giữa, hung hăng chọc chọc chọc, cười rất hạ lưu.

Nghỉ trong khuê phòng Lạc Ngưng một đêm, chán tởm tầm nhẩn mẩn như làn da non mềm của Ngưng nhi, mỗi tội nghĩ đến vệt đã nấu chín còn bị lấy mất, Lâm đại nhân lại buồn phiền khôn nguôi, cả đêm ngủ không an giấc.

Canh tư hôm sau tỉnh dậy, bên phòng Từ Chỉ Tình và Lạc Ngưng không thấy động tĩnh gì, hắt cũng không đánh thức hai nàng, một mình đi ra ngoài. Chưa tới bờ hồ đã nghe thấy tiếng người ầm ĩ, hết sức náo nhiệt. Đến khi tới nơi nhìn rõ, hắt tức thì trở mặt!

332. Chương 330 : Cá Vượt Cửa Ròng

Chỉ thấy dọc theo hai bên bờ hồ, đầu người nhưng nhúc nhích nhìn không thấy điểm cuối, cả một mảng đen có đủ cả già trẻ nam nữ, dài cổ nhìn về phía hồ, tựa như đang trông ngóng bảo bối gì đó.

Đội ngũ quái gì thế này? Lâm đại nhân nhìn tới trợn tròn mắt, kéo lấy một ông lão hỏi:

- Đại gia, giờ mới bình minh trời còn chưa sáng tỏ, sao lại có nhiều người tụ tập ở đây như vậy?

- Tên tiểu tử nhà người là người ngoài hả?

Ông lão thần bí nhìn bốn phía một lượt mới nhỏ giọng nói:

- Nói cho người biết, xảy ra chuyện lớn rồi, lớn vô cùng ở trong hồ Vi Sơn của chúng ta sinh ra bạc! Nghe nói là có tới mấy trăm vạn lượng cơ đấy, triều đình đã phái đại quan tới đây để mò. Người thử nghĩ xem, những mấy trăm vạn lượng bạc sẽ kinh khủng như thế nào, chất đồng lại sợ là so với núi Thái Sơn còn không phải là cao hơn sao? Hồ Vi Sơn của chúng ta đúng là đã sinh ra bảo bối. Những người nhà quê chúng ta có sống tới mười đời cũng chẳng nhìn thấy nhiều bạc như vậy, thế nên vừa mới nghe được tin tức này, từ canh ba đã thức dậy, bắt chấp cả gió lạnh, muốn xem xem vị đại quan triều đình mò bạc như thế nào. Nói không chừng sau khi bọn họ thu lưới, chúng ta còn có thể xuống hồ mò nữa đó!

Trong hồ Vi Sơn sinh ra bạc? Lại còn có tới mấy trăm vạn lượng? Lâm đại nhân nghe mà toàn thân toát mồ hôi lạnh. Lời đồn truyền bá thế nào? Đây chính là minh chứng. Hôm qua chỉ có bảo Lạc Viễn truyền đi tin tức quan quân tìm thấy bạc trong hồ Vi Sơn, chẳng ngờ là trong một đêm đã biến thành thế này rồi, lời người thật đáng sợ, Lâm đại nhân rốt cuộc cũng ý thức được điều đó!

- Đại ca, đại ca...

Lạc Viễn thở hồng hộc chạy tới, tóc tai rối loạn, hai mắt đầy tia máu, nhìn cái biết ngay là đêm qua không ngủ yên.

- Tiểu Lạc, chuyện gì thế này? Sao thoáng cái đã có nhiều người như vậy?

Lâm Văn Vinh chỉ vào đám người lắc đầu than:

Lạc Viễn mặt mũi nhăn nhó:

- Đại ca, chúng ta đúng là còn đánh giá thấp năng lực sáng tạo của các bà con rồi. Hôm qua đệ cố ý nói ra quan quân tìm được bạc, ai dè mới tuần tra trên hồ một đêm mà sáng sớm thức dậy, đã nghe tới đủ các loại lời đồn khác nhau. Có người nói trong hồ Vi Sơn sinh ra bạc, có người nói dưới lòng hồ chôn bảo tàng, quá đáng hơn còn nói long cung ở trong hồ Vi Sơn. Tóm lại là loạn lung tung cả lên truyền thuyết gì cũng có hết. Nhưng mà mặc kệ là truyền thuyết gì, dù sao trong hồ Vi Sơn có bảo bối là không phải giả, đây là thịnh sự ngàn năm khó gặp, thế nên các bà con từ sáng sớm đã dắt díu nhau kết đội kết nhóm kéo đến xem náo nhiệt.

Mẹ! Phục quần chúng nhân dân vĩ đại sát đất luôn! Lạc Viễn nói ra làm Lâm đại nhân cứng họng, hấn tính cả ngàn lần vạn lần, song lại bỏ qua năng lực đồn đại tam sao thất bản của quần chúng nhân dân vĩ đại, dẫn tới vạn người từ hang cùng ngõ hẻm tới xem thiên cổ kỳ tích mò bạc. Có được việc này, Lâm đại nhân cũng được xem như tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả, đáng cho vào sử sách rồi.

**Tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả : dùng ca ngợi nhân vật siêu phàm, ý nói đời xưa chưa từng có ai làm được, đời sau cũng chưa chắc có ai theo kịp.

Mò bạc dưới ánh mắt đăm đăm của mọi người, nếu mà mò được còn dễ nói, nhưng nếu mà không mò được, thì tình hình sẽ ra sao? Mấy vạn cái miệng truyền nhau, sẽ tạo ra lời đồn như thế nào đây? Không bằng Lâm đại nhân hấn trực tiếp tìm một miếng đậu hũ đập đầu vào chết quách luôn đi cho xong, chứ còn để mặt mũi vào đâu được nữa.

Thế này chẳng phải là tự rước khổ vào thân à? Lâm đại nhân thở vắn than dài, lắc đầu vờ vai tiểu Lạc:

- Huynh đệ, đại ca của người phen này đúng là đem đá đập chân mình rồi, mấy vạn người nhìn chăm chăm, con mẹ nó áp lực thật quá lớn.

Lạc Viễn hai mắt đỏ bừng:

- Đại ca, đệ cũng không ngờ tới là thành ra như vậy, là đệ làm liên lụy tới huynh.

Lâm Văn Vinh liên tục xua tay:

- Tiểu Lạc, điều này không liên quan đến đệ, là đại ca tính kế có sai sót. Con bà nó, giờ xem như ta hiểu được thế nào là một trăm mưu kế cũng không địch lại mười cái miệng.

Một tiếng phì cười khê vang lên sau lưng hắn, Lâm Văn Vinh quay người lại, thấy Từ Chỉ Tình dẫn Lạc Ngưng đang đứng ngay sau lưng hai người, tiếng cười vừa rồi là do Từ Chỉ Tình phát ra. Chẳng cần nói cũng biết là cười nhạo Lâm đại nhân thất sách rồi.

- Ngưng Nhi, sao muội đã dậy rồi ? Hiện giờ trời còn sớm, muội ngủ thêm một chút đi!

Thấy khuôn mặt nhỏ của Lạc Ngưng bị lạnh tới đỏ bừng, Lâm Văn Vinh đau lòng nói:

- Đại ca ơi, muội và Từ tỷ tỷ đã dậy từ tận canh ba cơ, lúc ấy thấy huynh đang ngủ say nên không đánh thức huynh, bọn muội liền ra ngoài trước.

Lạc Ngưng nhẹ nhàng nói:

Nghe thế cái mặt thốt của Lâm Văn Vinh cũng phải đỏ lên, hóa ra hai nha đầu này còn dậy sớm hơn cả ta, thế mà ta còn cho rằng các nàng còn chưa dậy. Hắn cười ha hả đánh trống lảng:

- Đúng là không nghĩ tới một cái việc nho nhỏ, lại có nhiều vị hương thân phụ lão nể mặt tới ủng hộ như vậy, thật là làm Lâm mỗ được yêu mà sợ, bỗng tất cũng được huy hoàng.

Bồng, tất : là hai loại cỏ bụi khô héo, thường dùng ám chỉ khốn khó, nghèo nàn.

Lạc Ngưng lo lắng cho hắn ôn nhu nói:

- Đại ca, huynh đừng tự tạo quá nhiều áp lực cho chính mình, mặc cho việc này có thành hay không, muội và tiểu Viễn còn có cha , Từ tỷ tỷ sẽ vĩnh viễn ủng hộ huynh.

- Đúng, đại ca, bọn đệ đều ủng hộ huynh.

Lạc Viễn nói một cách kiên định. Còn Từ Chỉ Tình chỉ liếc mắt nhìn hắn không nói gì.

Lâm Văn Vinh cười khổ nói với Lạc Viễn:

- Tiểu Lạc, đêm qua tuần hồ có phát hiện được gì hay không? Làm ra động tĩnh lớn như thế này mà lũ khỉ con đó không nhảy ra vài con, thì thật là không phải với một phen khổ tâm của đệ !

Lạc Viễn hưng phấn gật đầu:

- Đại ca, huynh đúng là người trời. Vào canh một, khi bọn đệ tuần tra mặt hồ, phát hiện ra mấy kẻ lén lén lút lút trèo thuyền nhỏ đi trong đám cỏ lau, sau đó bọn đệ vây lại, bắt được hai tên, còn có hai tên lặn xuống nước chạy mất.

- Thật sao?

Lâm Văn Vinh mừng rỡ kêu lên:

- Mẹ nó, ta đã nói là ta không thể đen như vậy mà! Mấy thằng chó đó nhốt ở đâu rồi, ta tự mình đi thẩm vấn.

- Đại ca.

Lạc Ngưng nhìn hắn nhỏ nhẹ trách:

- Không được nói lời thô tục, Từ tỷ tỷ còn đang ở đây đó.

Từ Chỉ Tình lắc đầu:

- Ta chẳng để ý làm gì, với những kẻ thô lỗ, ta vốn cũng không cho rằng hắn có thể nói được gì tử tế.

- Từ tiểu thư nói không sai, ta đúng là một người rất ‘thô’, nhưng đáng tiếc là nàng không được thưởng thức.

Lâm đại nhân chớp chớp mắt cười rất quái dị, Từ Chỉ Tình cũng không hiểu trong lời nói của mình có sai sót gì để hắn lợi dụng, trừng mắt nhìn hắn, lại nghe Lâm Văn Vinh nói:

- Tiểu Lạc, đi thôi, chúng ta đi xem xem mấy con thỏ ranh kia.

** *Thô trong lời của Lâm Văn Vinh là to lớn.

Hai kẻ mà Lạc Viễn bắt được bị trói trong một chiếc thuyền nhỏ trên hồ, khi Lâm Văn Vinh tới thì hai tên này bị trói cùng nhau đang mơ màng ngủ. Một tên thì béo và có da dẻ nhẵn nhụi, tên kia thì gầy quắt như con khỉ, nhìn cái là biết ngay chẳng phải thứ tốt đẹp gì.

Lâm đại nhân sau khi tỉnh dậy tâm tình đã không được thoải mái thì chớ, lại thấy hai tên này ngủ ngon lành như vậy, cảm tức lắm vùng tay lên :

- Người đâu, cho con lợn béo và con khỉ còm này chút nước.

Sớm đã có binh sĩ mang thùng gỗ tới, liền đi ra hồ múc nước lên, ra sức hắt mạnh lên hai tên đó. Con lợn béo và con khỉ còm cùng rùng mình rú lên, hai tên rét run tỉnh dậy, chỉ thấy một người trẻ tuổi da dẻ khỏe khấn đứng trước mặt mình, mặt mang nụ cười lạnh lùng, toàn thân phát ra một cỗ sát khí lạnh cả người.

- Các, các người là ai?

Tên béo lấp bắp nói:

Vì sao lại bắt chúng ta? Chúng ta đều là ngư dân trên hồ Vi Sơn !

-Ngư dân à?

Lâm Văn Vinh cười lạnh quát lớn:

- Người đâu, chặt tay bọn chúng cho ta.

Có hai binh sĩ lập tức tiến lên đè tay tên béo xuống, rút cương đao ra múa một vòng, trên béo mặt không con chút máu, run lấy bắp nói:

- Đại...đại nhân... tiểu ... tiểu nhân đứng là ngư dân mà, ngài... không thể lạm sát người vô tội.

-Ngư dân?!

Lâm Văn Vinh giận dữ nói:

- Với đôi bàn tay da mềm thịt trơn của người, ngay cả vết chai cũng chẳng có mà cũng dám xưng là ngư nhân à? Con mẹ người mà vút xuống hồ, thì đúng là quả cân chẳng nổi lấy được một khắc, người mà lại là ngư dân à? Người đâu, chặt tay nó cho ta, xem nó còn dám làm bộ trước mặt lão tử hay không!

- Đừng... đứng. Đại nhân, tiểu nhân có tội, tiểu nhân có tội! Tiểu nhân không phải là ngư dân, tiểu nhân là dân cư ở gần đây.

Tên béo rồi rít dập đầu:

- Đêm qua nghe nói trong hồ sinh ra bạc, tiểu nhân nhất thời tham lam, muốn thừa dịp trời tối tới xem sao, không ngờ bị mấy vị đại nhân bắt được, tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân đáng chết !

Trong mắt tên béo thoáng qua một tia giảo quyệt, sợ hãi dập đầu.

Lâm Văn Vinh hừm một tiếng, quay sang tên khỉ còm:

- Còn người, người cũng là ngư dân sao?

- Đại nhân, tiểu nhân và vị chương quấy này giống nhau, cũng là nhất thời nổi lòng tham, tới đây xem sao mà thôi, xin đại nhân thứ tội !

Tên khỉ còm cũng ra sức dập đầu van xin:

Lâm đại nhân nhếch mép cười lạnh, âm trầm nói :

- Hai người các người ngẩng đầu lên nhìn ta đây.

Tên béo và tên khỉ còm vội ngẩng đầu lên, thấy trong mắt vị đại nhân kia bắn ra một tia âm lãnh, tựa như có thể nhìn xuyên tâm tư của bọn chúng, cả hai tên sợ run lên, vội vàng cúi đầu xuống.

- Các người có biết ta không?

Đại nhân mở miệng hỏi, trong ngữ khí không có chút tình cảm nào, không hiểu là có ý gì.

- Không biết, không biết !

Cả hai vội vã lắc đầu.

- Không biết à?! Cũng được, hôm nay sẽ cho hai người biết qua một chút !

Lâm đại không nhanh không chậm nói:

- Bản nhân đây là Lâm Tam, năm ngoài từng diệt Bạch Liên giáo ở trên hồ Vi Sơn . tụi tay chém chết Bạch Liên đệ nhất dũng sĩ, bắt phản vương Lục Khảm Ly, thành Tế Ninh này chính là do lão tử công hạ. Hai tay này giết người chẳng tới một vạn thì cũng có tám ngàn người rồi.

Hai tên nghe được thì sợ hãi, mồ hôi như tắm, hai chân không ngừng run lẩy bẩy.

- Nói những điều này với các người, kỳ thực cũng chỉ có ý gì khác. Chỉ là để các người nhớ kỹ lấy tên của ta, xuống gặp diêm vương lão gia còn biết mà cáo trạng.

Lâm đại nhân cười hăng hắc, tỏ vẻ chẳng thèm để ý phát tay:

- Được rồi, cũng tới giờ rồi. Người đâu, lôi con lợn béo và con khỉ còm này ra ngoài chém cho ta!

- Không được, không được, đại nhân sao có thể tùy ý giết người ? Ta phải kiện ngài!

Hai tên đồng thanh kêu ầm lên.

-Kiện ta !?

Lâm đại nhân vỗ mạnh lên bàn:

- Lão tử thống binh mấy chục vạn, giết có hai tên cũng như miết chết mấy con kiến, có là cái chó gì. Chém, lôi ra chém !

Tên béo mặt không còn chút máu:

- Đại nhân, tha mạng, tha mạng.

Lâm đại nhân cười khinh miệt:

- Tha mạng? Con mẹ ngươi nói tha mạng, là ta tha mạng luôn à? Ngươi phải cho ta lý do, để ta thuyết phục bản thân đã, đúng không?

- Đại nhân, kỳ thực chúng con phụng mệnh ...

Tên béo đang muốn mở mồm, thì thấy con khỉ còm tròng mắt lên, tức thì hấn cậm như hén không dám nói nữa.

- Đem con khỉ này ra ngoài chém cho lão tử!

Lâm đại nhân đứng bật dậy, tức giận quát. Tức thì có hai binh sĩ lôi con khỉ còm ra, không lâu sau, liền nghe thấy một tiếng kêu thảm, tên béo sợ tới mức mông nện xuống đất cái bịch.

- Tới phiên ngươi rồi!

Lâm đại nhân hồ hững nói:

- Đại nhân tha mạng, đại nhân tha mạng, tiểu nhân xin khai! Tiểu nhân được người ta sai phái, tới đây để dò xét tình hình.

- Được ai sai phái? Dò xét tình hình gì?

Lâm Văn Vinh hừ lạnh hỏi :

- Con là sư gia của nha huyện phủ Trúc Bình của Tế Ninh, đêm qua phụng mệnh của đại nhân nhà con tới đây điều tra tình hình trên hồ Vi Sơn. Đại nhân nhà con phái tới quan sát thủy vực trong vòng bốn chục tới năm chục dặm phía nam thành Tế Ninh có gì dị thường không. Tiểu nhân chỉ biết có bấy nhiêu thôi, xin đại nhân tha mạng.

Nha huyện Trúc Bình, Lâm Văn Vinh hừ một tiếng đi ra khỏi khoang thuyền, Lạc Viễn đã mặt mày hớn hở đứng ngay ở cửa gờ ngón cái lên:

- Đại ca, huynh thật là lợi hại, chỉ hai ba câu đã làm tên tiểu tử kia sồn ra quần rồi.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Dọa người thì cứ làm vẻ hắc ám là được. Còn con khỉ kia, bảo nó dẫn đường, dẫn Hồ Bất Quy mang theo nhân mã mau chóng tới huyện nha Trúc Bình khám xét cho ta. Không chừng còn có thể móc được cá lớn ở bên trong ra ấy chứ.

- Tuân lệnh!

Lạc Viễn hưng phấn đang muốn rời đi, chợt lại nhớ tới một việc, lại dùng chân:

- Đại ca, tên béo kia nói, nha huyện Trúc Bình dặn dò hẳn đặc biệt lưu ý tới thủy vực trong vòng bốn chục tới năm chục dặm, hay là bạc được giấu ở trong phạm vi đó?

Lâm Văn Vinh ngẫm nghĩ chốc lát rồi mỉm cười:

- Không sao, dù thế nào thì chúng ta vẫn tìm kiếm trong phạm vi sáu mươi dặm. Đến khi tới khoảng bốn năm mươi dặm thì tìm kiếm trọng điểm là được.

***Ngư vượt long môn :

Cả bầy cá chép, con nào cũng muốn vượt qua cửa rồng. Bởi chúng biết, hễ vượt được qua cửa rồng, thì chúng sẽ từ những con cá chép tầm thường trở thành những con rồng siêu phàm thoát tục.

Khốn nỗi, cửa rồng cao quá, cả bầy cá chép con nào con nấy mệt đứt cả hơi và vấp đến nỗi thâm tím cả mặt mày mà chẳng con nào nhảy được qua. Bầy cá xúm lại xin với Long Vương, để Long vương hạ cửa rồng thấp xuống một chút. Long vương không bằng lòng, cả bầy cá chép bảo nhau quỳ mọp trước mặt Long vương, không đứng dậy nữa. Chúng quỳ luôn ở đấy chín chín tám mươi một ngày, cuối cùng Long vương cũng mềm lòng và đáp ứng yêu cầu của bầy cá.

Thế là cá lớn cá bé nhẹ nhàng thoải mái vượt qua cửa rồng và vui mừng hể hả đều biến thành rồng.

Không lâu sau, những con cá chép được hóa rồng ấy bấy giờ mới phát hiện ra một điều là tất cả cá chép đều hóa rồng, cũng chẳng có gì khác so với lúc tất cả đều chưa phải là rồng. Thế là, cả bầy cá lại đi tìm Long vương nói lên điều ngờ vực khó nghĩ trong lòng.

Long vương cười và bảo: “Cửa rộng chính thức thì không thể hạ thấp được, nếu các ngươi muốn có cảm giác thực sự của con cá được hóa rồng, thì hãy đi mà nhảy qua cái cửa rồng không hạ bớt chiều cao kia kìa”.

Khi hẳn xuống thuyền, thấy Lạc Ngưng cùng Từ Chỉ Tình đang chờ, Ngưng nhi hưng phấn nói:

- Đại ca, muội nghe tiểu Viễn nói đã thẩm tra ra chút đầu mối, có phải không?

Lâm Văn Vinh mỉm cười day day thái dương:

- Coi như là vậy, nhưng giá trị không lớn. Thu hoạch duy nhất là biết sào huyệt của tặc nhân ở quanh Tế Ninh. Ta đã phân phó Hồ Bất Quy tước nã, nếu có thể tóm được cá lớn, trực tiếp tìm ra nơi giấu bạc thì tốt. Bất quá ta nghĩ khả năng này không cao, mấy tên đầu tặc này trơn như trạch, đêm qua sư gia của phủ nha không về, bọn họ nhất định đã đánh hơi được gì đó mà nửa đêm không ngừng dời đi, chính vì vậy việc này vẫn phải dựa vào chúng ta thôi.

Lạc Ngưng hướng về hẳn cười ngọt ngào:

- Ngưng nhi tin tưởng đại ca, đại ca nhất định có thể làm được.

Nàng lấy từ bên cạnh ra một gói nhỏ đặt vào tay Lâm Văn Vinh:

- Đại ca, ăn sáng đi. Đây là do muội cùng Từ tỉ tỉ dậy sớm tự làm, còn nóng đấy.

Từ tiểu thư tự làm điểm tâm? Thật là xấu hổ quá đi. Lâm đại nhân “ha ha” cười hai tiếng rồi hướng về Từ tiểu thư chấp tay:

- Từ tiểu thư quá khách khí, Lâm mỗ cảm thấy có lỗi.

- Thấy xấu hổ thì khỏi ăn, giả dối!

Từ Chỉ Tình hừ một tiếng, bất quá thái độ này đã tốt hơn hôm qua lắm rồi, tối thiểu còn làm bánh điểm tâm cho Lâm đại nhân, cũng không biết Ngưng nhi cùng nàng đã nói với nhau những gì.

Sắc trời đã sáng tỏ, dọc theo bờ hồ bách tính càng lúc càng đông, chen kín hai bên bờ đến giọt nước cũng không lọt qua được.

Lâm đại nhân được Ngưng nhi hầu hạ ăn sáng, đứng lên vỗ cái bụng căng tròn, thấy tình hình trước mắt, nhất thời trợn mắt há mồm, lòng hiểu kì của con người quả thực vô cùng vô tận. May mà đêm qua đã điều động binh mã thủ ở hai bên bờ hồ, bằng không chỉ với đám xem náo nhiệt này cũng có thể tạo nên một cảnh hỗn loạn tại hồ Vi Sơn. May mắn, may mắn! Lâm đại nhân lau lau mồ hôi lạnh trên trán.

Lạc Viễn đi truyền đạt mệnh lệnh đã trở về, nhân tiện còn dẫn theo lão lái thuyền cùng mấy trăm tên tráng hán theo phía sau.

- Đại nhân!

Lão nhân lái thuyền ôm quyền chạy tới nói:

- Tiểu lão may mắn không nhục mệnh, từ sớm hôm qua đến hôm nay, chúng ta tổng cộng đàn được sáu mươi bộ lưới, mỗi bộ bốn dặm, dài đủ hai trăm bốn mươi dặm. Ba mươi vạn con cá bột kia cũng tới, chỉ cần đại nhân ra lệnh một tiếng thì có thể thả vào hồ. Dọc theo hai bên bờ hồ, tất cả ngư dân tráng hán chúng ta đều chờ lệnh của đại nhân.

- Tốt quá rồi!

Lâm đại nhân mừng rỡ giữ chặt tay lão:

- Đại thúc, người bảo mọi người mang toàn bộ sáu mươi bộ lưới ra, một phần thả lưới quanh sáu mươi dặm khu vực mặt hồ, rồi sử dụng thuyền nhỏ mà kéo! Một phần khác thì thả từ mép sông và đứng ở hai bên bờ sông để kéo. Mỗi bộ lưới lúc đó phải duy trì khoảng cách vài trượng, không cần cách quá xa, có điều cần nhớ kĩ là nhất định phải đem toàn bộ khu vực sáu mươi dặm trên mặt hồ này đặt trong phạm vi lưới.

- Cái này không thành vấn đề, lưới ta có, nhân công ta cũng có!

Lão nhân kiêu hãnh cười:

- Chỉ là tiểu lão không hiểu, bây giờ là tiết đầu xuân, trong hồ không có cá, cái gì mò được chúng ta đều mò hết năm ngoái rồi, bây giờ cần nhiều lưới vậy để mò cái gì?

- Cá năm ngoái đã đánh bắt hết, nhưng cá năm nay còn chưa có đánh!

Lâm đại nhân cười thần bí :

- Thả cá, đánh cá, đại thúc người tự nói ra mà đã quên rồi sao?

- Thả cá, đánh cá? Đại nhân nói chính là cái đám cá bột sắp thả này sao? Nhưng đại nhân, cá bột mới phóng tại sao lại muốn vớt lên ngay? Cái này không phải chặn đứng vụ mùa của chúng ta sao?

Lão nhân cảm thấy khó hiểu, nói.

Lâm Văn Vinh cười ha ha:

- Đại thúc yên tâm, ta không phải muốn vớt cá bột lên, chỉ là mượn chúng sử dụng một chút, cho chúng khiêu vũ.

Lão nhân nghe không hiểu, bất quá vị này đại quan nhân này là người hòa nhã dễ gần, lại còn giải quyết vấn đề cấp bách cho ngư dân, nhìn qua không phải người xấu nên cũng không truy vấn nữa.

- Đại thúc, ba mươi vạn con cá non này nếu ở trong khu vực sáu mươi dặm sẽ thành ra như thế nào?

Từ Chỉ Tình đột nhiên hỏi, nàng khẽ cau mày, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì.

Lão nhân vừa cười vừa nói:

- Cả Vi Sơn hồ chu vi mấy trăm dặm, ba mươi vạn cá bột đã là đủ rồi, nếu chỉ có sáu mươi dặm thì khi thả xuống sẽ lúc nhúc toàn là cá cùng bơi lội. Cá đuổi cá, cá trốn cá, chỉ cần kéo lưới thì sẽ thấy ngay cảnh cá tháo chạy thành đàn.

Từ Chỉ Tình yên lặng gật đầu, tựa hồ có chút hiểu ra, rồi lại tỏ vẻ khó hiểu. Cái tên Lâm Tam này bình thường cực kì vô sỉ nhưng cũng rất thông minh, rốt cuộc đầu mới thực là hần, năng nghĩ mãi cũng không rõ.

Mặt trời từ từ mọc lên, rồi dừng lại trên không trung, ánh sáng nhu hòa chiếu lên người làm toàn thân cảm thấy ấm áp. Đây cũng đúng với hôm qua Lâm Tam đã dự đoán, hôm nay trời đẹp, ngàn dặm không một gợn mây.

Trên mặt hồ bình lặng, vô số người di chuyển náo nhiệt dị thường. Tính từ phía nam của thành Tề Ninh, thủy vực sáu mươi dặm tụ tập bảy, tám trăm cái thuyền con cùng hơn hai trăm dặm lưới cá và mấy ngàn ngư dân trắng hán giống như trong lễ hội, tình cảnh này so với Vi Sơn hồ đánh cá vào cuối thu còn náo nhiệt hơn.

Cá bột sớm đã được thuyền con chuyển đến trên những chiếc thùng gỗ đầy nước, con nào cũng to bằng một bàn tay đang nghiêng đầu di chuyển, thật là ồn ã. Mấy trăm thuyền chở cá bột dừng ở giữa sáu mươi dặm thủy vực, chỉ chờ mệnh lệnh của Lâm đại nhân đều sẽ thả cá xuống hồ.

Lâm Văn Vinh lẳng lặng đứng ở mũi thuyền, nhìn tứ phía cảnh thuyền bè bận rộn, trong lòng bỗng nổi lên một loại cảm giác khó tả. Cảnh tượng náo nhiệt như vậy, thật sự do một tay ta tạo nên sao? Nếu lần này mà thành công, ta đúng là thiên tài trong thiên tài... nhưng nếu thất bại thì không những cả nhà Lạc Mẫn sẽ vạn kiếp bất phục mà chính mình cũng sẽ ôm hận cả đời, áp lực thật không nhỏ.

Tuy hần đứng yên nhưng kỳ thật trong lòng cực kì kích động, rồi hần lấy lại được bình tĩnh, mặt hồ náo nhiệt dường như không còn tồn tại trong mắt hần, ngoại trừ tiếng đập từ lồng ngực phát ra, rốt cuộc không nghe được âm thanh nào khác.

Áp lực đến cực điểm, cả thân thể đều cảm giác như không còn tồn tại. Hần cười khổ dù không ai nhìn thấy vẻ mặt của hần.

Nhìn bóng lưng như núi của đại ca, Lạc Ngưng phảng phất thấy được áp lực ngàn cân đặt trên hần, tất cả mọi chuyện đều do cái bóng lưng này chống đỡ. Hần thường ngày cực kì vui vẻ, cười nói tức giận khoái hoạt vô cùng, nhưng thật ra có nỗi khổ không nói mà thôi, nội tâm hần trầm trọng, khó ai có thể hiểu rõ.

- Đại ca!

Lạc Ngưng mắt rưng rưng, nỉ non khẽ gọi, trong lòng dâng lên một cảm giác cùng hạnh phúc không nói nên lời.

Từ Chỉ Tình nhìn thân ảnh của hần, nếu trên thế giới này còn có người nàng nhìn không thấu, nếu không phải Lâm Tam thì cũng chẳng còn ai khác. Nàng nắm lấy bàn tay nhỏ, ôn nhu nói:

- Ngưng nhi, để hần yên tĩnh một chút, lúc này nói cái gì cũng vô dụng, chỉ có chính hần mới giúp được hần.

Lâm Văn Vinh chậm rãi giơ tay cao lên, mặt hồ vốn rộn ràng nhộn nháo nhất thời im lặng, hơn ngàn người nhất thời cùng hít thở. Lạc Ngưng khẩn trương đến mức ngay cả tim mình đập rộn lên cũng không cảm giác được, căng thẳng cắn môi mà nhìn bóng lưng đại ca.

- Đừng lo, đừng lo!

Từ Chỉ Tình một lần nữa nói cho chính mình, chỉ là mồ hôi hột trong lòng bàn tay không ngừng vô thức tuôn ra.

Lâm Văn Vinh giơ tay thật lâu, đột nhiên dùng sức nện xuống, trên hồ vang lên một tiếng hô to:

- Thả cá!

- Thả cá!

- Thả cá!

Hơn trăm chiếc thuyền con cùng lúc kéo cửa thùng gỗ, rồi nghiêng thùng, hăng sa số cá bột hiện ra, rồi trong nước vang lên một tiếng “Rầm”, cả một vùng tập trung chi chít cá bột... sau lặn xuống hồ nước không còn bóng dáng.

Ba mươi vạn cá bột nhảy mất đã thả sạch, mới rồi đàn cá còn vùng vẫy, náo loạn trên mặt nước, đảo mắt lại mọi thứ đã yên tĩnh, mặt hồ không gợn sóng, như là chưa từng phát sinh chuyện gì.

Qua một thời gian cạn một chén trà mà vẫn chưa thấy Lâm Văn Vinh có động tĩnh gì, Lạc Viễn không chịu nổi, nhẹ giọng hỏi:

- Đại ca, như thế nào còn chưa phát tín hiệu?

Từ tiểu thư lắc đầu, nói:

- Từ từ đã, cần phải có thời gian để cho ba mươi vạn cá bột trải rộng ra cả sáu mươi dặm!

Lạc Viễn gật đầu, nguyên lai là còn rất nhiều thứ phải học hỏi, cũng không biết đại ca cùng Từ tử tử sao có thể nghĩ ra.

Trên mặt hồ không một tiếng động, cá bột thỉnh thoảng nhảy ra mặt nước, ánh mắt mọi người đều đặt tại Lâm Văn Vinh, đợi mệnh lệnh của hắn.

Nửa canh giờ trôi qua, Lâm đại nhân gật đầu, quay về đuôi thuyền nói với binh sĩ: - Điểm hỏa!

Hai vệt khói vẽ lên trời nền trời, phát ra hai tiếng nổ nhẹ, rồi tạo ra hai luồng khói có năm màu. Hơn ngàn tráng đinh trong hồ nhìn thấy tín hiệu, tinh thần chấn động, hô lên:

- Quảng lưới!

- Quảng lưới!

- Quảng lưới!

Tấm lưới thật dài khẽ di động, rung rung chậm rãi tiến vào mặt nước làm dâng lên một làn sóng. Các ngư dân vác trên vai những sợi thừng thật to, chậm rãi kéo lên. Tròng canh long trọng như thế thật là trăm năm khó gặp, dọc bờ hồ dân chúng nhìn hết sức phấn khởi, tiếng người nói cười vô cùng náo nhiệt.

Sáu mươi bộ lưới giống như một bờ đê di động, bao quanh sáu mươi dặm mặt hồ và từ từ di chuyển.

Lâm Văn Vinh đứng ở trung tâm vẫn không nhúc nhích, xa xa truyền tới tiếng ngư dân hô hoán, từng bước từng bước làm hắn trong lòng không khỏi vui mừng, phảng phất nhớ lại cổ hương, nhịn không được nhẹ nhàng hô theo.

- Đại ca làm gì thế?

Ngưng nhi thấy thế khẽ cau mày, khó hiểu.

- Ai biết hắn làm cái gì, thật cổ quái!

Từ tiểu thư lắc đầu, hừ một tiếng, ánh mắt chính đang ở trên người Lâm Văn Vinh, chợt nghe Lạc Viễn kêu lên một tiếng kinh hãi:

- Mau nhìn, là cái gì thế?

Theo hướng Lạc Viễn chỉ, xung quanh vị trí chiếc thuyền nhỏ mà ba người đứng xuất hiện lên dày đặc một vùng toàn là đầu cá, liếc mắt nhìn thì thấy chúng đang nhanh chóng di chuyển về phía giữa hồ. Nhìn ra xa hơn nữa, những đàn cá khổng lồ đang từ bốn phương tám hướng di chuyển về trung tâm trông như là một vòng tròn lớn di động.

Cá bột đã quay lại! Kéo lưới bốn phía đã có tác dụng, cá bột vừa phóng xuống nước không có chỗ đi, chỉ còn cách tụ về trung tâm. Từ Chỉ Tĩnh tinh tế quan sát một lúc, thở dài:

- Lưới kia còn cách xa, đây mới chỉ là bắt đầu. Khi nào tới đúng thời điểm, cảnh tượng trông càng hoành tráng hơn nữa.

- Ta hiểu rồi, đại ca là cố ý phóng nhiều như vậy cá bột, sau đó dùng lưới đuổi chúng nó trở lại, để chúng nó phải đi vào giữa hồ.

Lạc Ngưng vỗ tay, trên mặt lộ ra 1 nụ cười ngọt ngào:

- Đại ca thật thông minh.

Từ Chỉ Tình khẽ quan sát khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Ngưng, cười nói:

- Tiểu nha đầu, thông minh hay không thì phải chờ kết quả chứng minh đó, không thể nói chút là tính đầu. Nếu không thể tìm ra bạc, không cần nói là phóng ba mươi vạn cá bột, cho dù là phóng ba mươi vạn “cá nóc” * cũng là vô dụng.

Nghe Từ tử tử trêu, Ngưng nhi đỏ mặt, giữ chặt Từ Chỉ Tình, kiên định nói:

- Không đâu, ta hiểu rõ đại ca. Không có nắm chắc, tuyệt đối hần sẽ không làm như vậy. Như thế nhất định là có đạo lý gì trong đó. Từ tử tử, tỷ đáp ứng điều kiện của đại ca rồi, nếu thua thì tỷ phải thực hiện hứa đó.

Lạc Ngưng hi hi cười, trên mặt hiện lên một tia nắm chắc. Nàng không biết đại ca muốn Từ Chỉ Tình làm cái gì, nhưng đại ca đứng đắn như vậy chắc sẽ không làm điều gì phương thiên hại lý.

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý, Từ Chỉ Tình trong lòng rạo rực, âm thanh ghê tởm kia dường như lại vang lên. Trên mặt nàng hiện lên một tầng ửng đỏ, nhìn thấy Lạc Ngưng khuôn mặt thuần khiết, khẽ thở dài một tiếng, một câu cũng không nói được.

Theo mạng lưới càng lúc càng dồn ép, không gian hoạt động của cá bột càng ngày càng hẹp, vô số cá từ bốn phương tám hướng nhảy ra khỏi mặt nước, phảng phất như có một con sóng màu bạc, trông rất đẹp mắt.

Dựa theo kế hoạch của Lâm Văn Vinh, hai bên đồng thời kéo lưới, tụ lại trên mặt hồ bởi vì một bên thì thuận, một bên thì ngược gió, địa điểm hội hợp nên cách bờ bốn mươi dặm, đây cũng là vị trí mà tên béo đã nói tới, cũng là vị trí cần cẩn thận điều tra.

Chỉ là mọi chuyện không dễ dàng như nói, sáu mươi dặm hồ nước, lại là kéo lưới cá cực nặng, tốc độ chậm có thể tưởng tượng. May mắn mấy người này đều là ngư dân tráng hán của Vi Sơn hồ, khả năng kéo lưới thuần thực, lại thay nhau đổi người nên kế hoạch của hần mới có thể tiến hành thuận lợi.

Hai canh giờ sau, các ngư dân đã kiệt sức nhưng rút cuộc thì lưới giăng ra bốn phía đã có thể chậm rãi tụ lại. Khoảng cách nam bắc còn hơn mười dặm nhưng trên mặt hồ đã sớm xuất hiện một vùng có vô số cá bột nhảy lên mặt nước, tầng tầng lớp lớp trông như đột nhiên trời lên không trung một thước.

Hai bên bờ dân chúng xem rất là náo nhiệt, cực kì hưng phấn, mọi năm xem đánh cá, cũng chưa từng thấy cá bay trên mặt nước, quả nhiên là trăm năm khó gặp, chỉ là vị đại nhân kia không phải là nói muốn mò bạc sao? Như thế nào cá thì cũng đã vét hết rồi mà bạc vẫn không thấy đâu?

Lâm đại nhân lau cái trán đầy mồ hôi, môi khô khốc đã bị cắn đến xuất huyết, trong lòng lo âu khó có thể nói ra lời. Sáu mươi dặm mặt hồ mười thành đã dò đến chín phần nhưng vẫn gió yên sóng lặng, không có gì bất thường, chẳng lẽ ta dự toán không đúng? Bạc không có trong hồ? Hay là biện pháp đuổi cá của ta mất linh?

Hần ở đầu thuyền đứng hai canh giờ, hai chân sớm đã tê cứng, vừa lại bị áp lực đè nặng, dù là tâm chí hần cực kì kiên định nhưng cũng có loại cảm giác lao tâm lao lực mệt mỏi, vạn nhất nếu thất bại thì cả nhà Ngưng nhi sẽ xong đời, còn bản thân thì thua trắng! Hần hít một hơi, chợt thấy một bàn tay ấm áp cầm lấy tay mình, quay đầu lại thấy Lạc tài nữ gương mặt đầy kiên định đứng ở bên, đôi mắt trong suốt, vô cùng ôn nhu:

- Đại ca, mọi tin huynh, huynh nhất định có thể thành công!

Từ tiểu thư cũng đứng ở Lạc Ngưng, cũng nhìn hần, môi mấp má, trên mặt đỏ ửng:

- Người, người cứ yên tâm đi, mặc dù không thành công... điều kiện kia, ta cũng đáp ứng người.

Nàng nói xong, vội vàng quay đầu, cái cổ trắng ngần cũng đỏ lên.

- Trời ơi! Từ tử tử, đại ca, các người nhìn kia! Cá vượt long môn, là cá vượt long môn!

Lạc Viễn hét một tiếng kinh hãi, xua tan suy tư của mọi người.

Mọi người liền quay đầu lại nhìn, trên mặt hồ như hiện lên một cái vòng tròn lớn do vô số cá bột tạo ra, đường kính hơn mười trượng. Cá bột tới chỗ này liền như đụng phải tường, con này nổi tiếp con kia, nhảy dựng lên cao tạo ra một đường cong hoàn chỉnh rồi nhẹ nhàng rơi xuống nước.

Vô số cá liên tục phóng lên, trên mặt hồ đàn cá bột dùng chính thân mình tạo ra một hình vòng cung rộng hơn trăm trượng, giống như là “Cá vượt long môn” trong truyền thuyết.

Lâm đại nhân nhảy dựng lên, mặc kệ người bên cạnh là ai, hôn lên mặt nàng một cái, giờ nắm tay lên rồng to:

- Tìm được rồi, ta tìm được rồi!

Chú thích:

* Cá nóc: là 1 loại cá thì rất thơm, ngon. Ý TCT ở đây muốn nói: “Cho dù L3 có thả loại cá tốt hơn thì cũng như vậy mà thôi”

333. Chương 331: Tìm Thấy Rồi

- Người làm cái gì vậy?

Từ tiểu thư hoảng hốt đẩy mạnh hẳn ra, mặt hơi đỏ lên, trong mắt lộ vẻ tức giận, hung dữ trừng mắt nhìn hẳn.

Lâm đại nhân trong lúc đắc ý không cẩn thận bị nàng đẩy một cái, đứng không vững thiếu chút nữa rơi xuống nước. May mà Lạc Viễn tay mắt lanh lẹ, khó khăn lắm kéo hẳn lại được. Lạc Ngưng thấy Từ Chỉ Tình tức giận, vội vàng giải thích:

- Từ tỷ tỷ, không phải đại ca cố ý đâu, chỉ là huynh ấy quá mức hưng phấn, nhất thời đã quên lễ tiết mà thôi, tỷ ngàn vạn lần không nên trách huynh ấy.

- Đúng vậy, đúng vậy đấy, Từ tiểu thư ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, ta chỉ là nhất thời không kìm chế được tình cảm mà thôi.

Lâm Văn Vinh hì hì cười chép miệng, nhớ lại hương vị trên môi còn chưa phai, ầm ầm mềm mại, Từ tiểu thư thật đúng là mê người.

Từ Chỉ Tình xấu hổ quay đầu đi, cắn răng rít lên:

- Người là đồ vô sỉ, ta không muốn nói với người nữa.

Lạc Ngưng trừng mắt liếc đại ca, thấy dáng vẻ của hẳn vô cùng hí hửng, liền nói lảng sang chuyện khác:

- Đại ca, vừa mới huynh nói cái gì ‘tìm được rồi’, là tìm được bạc rồi sao?

- Tất nhiên rồi.

Nhìn trước mắt cá vượt long môn, Lâm đại nhân mặt mũi vui mừng, tràn đầy đắc ý, hoàn toàn trái ngược với bộ mặt ủ rũ trước đó, quay lại phất tay với Lạc Viễn:

- Tiểu Lạc, nhìn thấy cái vòng tròn lớn kia không, bảo các huynh đệ thả phao dọc theo cái chu vi mấy trượng này nhé.

Lạc Viễn tức thì hưng phấn, hô lớn:

- Đại ca, ý của huynh là, bạc ở dưới cái long môn này?

Lâm Văn Vinh gật đầu mỉm cười:

- Đến tám chín phần là vậy.

Lạc Viễn mừng rỡ linh mệnh rời đi, hơn mười cái thuyền nhỏ lao đi như tên bắn, bao vây quanh chỗ cá vượt long môn buông phao. Từng đám cá bột bay lên rơi lộp bộp trên mấy chiếc thuyền con, hình thành một cảnh tượng kì dị. Theo vòng lưới càng kéo siết chặt, bốn phía quanh vòng tròn càng tụ tập nhiều cá bột, càng nhảy càng cao, tựa như trên mặt hồ nổi lên một long môn phát ra ngân quang lấp lánh. Dân chúng chung quanh thấy cảnh này, kinh hãi không thôi, có mấy người sùng kính quỳ rạp trên đất trên, hô to:

-Cá vượt long môn, long thần hiển linh!

- Người nói bạc ở ngay dưới long môn này?

Từ tiểu thư rất cục cựa cũng nhin không được phải mở miệng hỏi, khoe miệng thoáng nhếch lên thành nét cười.

- Sao nào, Từ tiểu thư không đồng ý sao? Nàng xem đi, đây chính là cá vượt long môn ngàn năm khó gặp đó!

Lâm đại nhân trông hết sức phấn khởi đáp:

Sắc mặt Từ Chỉ Tình trở nên nghiêm túc vô cùng:

-Lâm Tam, đừng trách ta không nhắc nhở cho người, người có biết ba mươi lăm vạn lượng bạc, chiếm diện tích bao nhiêu không?

- Biết! Biết, đương nhiên là biết.

Lâm Văn Vinh cười hì hì:

-Phải một cái xe tải mới kéo đi được, cái này ta còn hiểu rõ hơn nàng ấy chứ .

- Vậy mà người còn có thể chắc chắn như vậy ư?

Thấy vẻ tràn đầy tự tin của Lâm Văn Vinh, Từ tiểu thư không khỏi nghi hoặc, chẳng lẽ là ta hoài nghi sai rồi? Còn nữa, tên chết tiệt này nói xe tải là cái thứ gì vậy?

- Chắc cả mười phần thì không , nhưng bớt ra cũng tới tám phần.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Từ tiểu thư, ta rất bội phục lòng kiên nhẫn và cẩn thận của nàng, nhưng gặp chuyện không được nên quá gò bó, xét việc phải đem tất cả tình huống xâu chuỗi lại với nhau. Ba mươi lăm vạn lượng bạc, chiếm diện tích cũng không lớn, sao giấu ở trong hồ lại có thể yên tâm được? Rồi bốn mươi chiếc thuyền chuyển bạc, nàng không thấy là hơi nhiều sao ? Dùng đầu óc suy nghĩ một chút đi!!

Lâm đại nhân vỗ nhẽ mấy cái huyết thái dương của mình, làm ra bộ dạng tiểu nhân đắc chí, khiến Từ tiểu thư tức giận hừ một tiếng, chẳng muốn cùng hắn nói chuyện với hắn nữa, song ở trong lòng vẫn lặng lẽ suy nghĩ về lời hắn nói.

Đợi cho Lạc Viễn dẫn người đem toàn bộ số phao buông xuống, Lâm Văn Vinh vung tay lên, mấy trăm người thợ lặn giỏi đã tập trung từ trước bơi thuyền tới. Lâm đại nhân hưng trí rất cao, xé toạc bộ áo dài trên người, chỉ mặc một bộ áo trong sát bó sát lấy thân, lộ ra cơ thể cường tráng. Từ tiểu thư “a” một tiếng kinh hãi, vội quay đầu đi, cả giận quát:

- Người, người làm cái gì vậy?

- Còn có thể làm cái gì? Xuống hồ bơi lội chơi .

Lâm Văn Vinh vắn vắn hai vai, hoạt động một chút cho thông huyết mạch, hưng phấn trả lời:

Lạc Ngưng rút cuộc vẫn là phu thê với hắn rồi, mặc dù thấy đại ca giữa ban ngày ban mặt lại hồn nhiên vô tư cởi quần áo trước mặt Từ tỷ tỷ, cũng có chút không hay, nhưng nàng cũng hiểu tâm tình của hắn. Nàng đỏ mặt giữ chặt Lâm Văn Vinh cánh tay, thở thê:

- Đại ca, huynh cũng muốn xuống hồ xem xét sao? Có nhiều thợ lặn giỏi như vậy rồi, cứ để họ đi là được!

Lâm Văn Vinh cười vỗ vỗ tay nàng:

- Ngưng Nhi yên tâm, phải biết đại ca được xưng là ‘trên đất hai cây súng, xuống nước một con rồng’, tuyệt không phải là hư danh, muội ở đây chờ đại, ta đi chút sẽ trở lại ngay.

Mấy trăm thợ lặn giỏi đã tề tụ, mặc dù lúc này mới đầu mùa xuân trời còn hơi rét, nhưng những người này đều là ngư dân trên hồ Vi Sơn, quen thuộc thủy tính, hình thể to khỏe, nên thời tiết không là vấn đề. Nhất là thấy gặp vị đại nhân này cũng cỗi hết quần áo, muốn xuống nước cùng với bọn họ, trong lòng càng hưng phấn.

Lâm Văn Vinh nhìn qua vị trí phao, bảo mấy trăm người dọc theo phao làm thành một cái vòng tròn lớn, sau đó vung tay lên, mấy trăm người liền đồng thời nhảy xuống, trên mặt nước tạo thành một vòng cuộn sóng, trong nháy mắt lại khôi phục bình thường.

Thấy đại ca nhảy xuống nước, Lạc Ngưng đợi trong chốc lát mà lòng đã lo lắng, khẽ cắn răng, nhỏ giọng nói:

- Sao đại ca còn chưa lên? Làm người ta lo chết đi được!

Lâm Văn Vinh vừa mới xuống nước, Từ tiểu thư liền khôi phục lại vẻ bình thường, nghe Lạc Ngưng nói, lắc đầu cười:

- Ngưng nhi, muội lo lắng qua rồi đấy, hần mới vừa rồi xuống nước, sao có thể lên bờ nhanh như vậy? Muội yên tâm, người này da mặt dày như thế, không bị chết rét đâu mà sợ.

Lạc Ngưng đỏ mặt lên, nắm chặt lấy tay Từ tiểu thư nói:

- Chỉ Tình tỷ tỷ, tỷ cũng giữu cợt muội à. Muội là lo lắng đại ca tìm không thấy bạc, trong lòng sẽ không chịu được.

Từ tiểu thư khẽ thở dài:

- Vốn ban đầu ta đã nghĩ là hần phán đoán sai, nhưng thấy hần có lòng tin như vậy, ta cũng do dự, chẳng lẽ bạc thật sự được giấu ở chỗ này?

Lạc Viễn ở bên cạnh xen nói vào:

- Từ tỷ tỷ, đệ tin vào lời đại ca nói. Bằng không, vì sao đại ca dùng kế bắt cá, lại có thể tạo ra thiên cổ kỳ cảnh cá vượt long môn?

Lạc Ngưng đồng ý gật đầu, dù cũng không hiểu lắm tại sao lại như vậy. Từ tiểu thư suy tư thật lâu, nhìn xa xa vô số thuyền nhỏ bơi đến, bỗng nhiên mắt sáng ngời, gò má đỏ bừng, lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ ta thật sự phải thua sao? Tên vô sỉ này, hóa ra là có kế sách trước rồi!

Thấy tỷ đệ Lạc Viễn nghi hoặc nhìn mình, Từ tiểu thư cúi đầu xuống, ngượng ngùng nói:

- Đạo lý cá vượt long môn, ta vốn cũng không rõ. Tuy nhiên nhìn những việc hần làm, hơn nữa hần mới vừa rồi chỉ điểm, ta đại khái đã đoán được một ít. Lạc Viễn, đệ nói xem, ba mươi lăm vạn lượng bạc, nếu để ở trên đất bằng, sẽ chiếm bao nhiêu diện tích ?

Lạc Viễn cẩn thận nghĩ nghĩ, rồi cười trả lời:

- Đệ cũng chưa bao giờ thấy được bạc nhiều như vậy, bắt quá tặc nhân đã phải huy động tới mấy chục con thuyền, thì cũng phải chiếm một khoảng bằng mấy chục con thuyền lớn kia rồi.

Từ tiểu thư khẽ lắc đầu:

- Mấy mươi con thuyền ? Đó chỉ đệ tưởng tượng. dựa theo thể trọng bạc mà tính, ba mươi lăm vạn lượng bạc, nếu là đóng lại thành một khối, chiếm diện tích lớn bằng ba tên Lạc Viễn đệ đứng chung một chỗ thôi.

Lạc Ngưng mở miệng nói phản bác:

- Chỉ Tình tỷ tỷ, không thể tính như vậy được. Chỗ bạc này được triều đình đúc thành đỉnh bạc, cũng phải chiếm gấp đôi diện tích đó. Nếu sắp xếp cùng một chỗ, chiều dài chiều rộng và chiều cao phải tới một trượng vuông.

- Hóa ra Ngưng Nhi cũng đã nghiên cứu qua rồi.

Từ tiểu thư bóp nhẹ mũi Ngưng Nhi:

- Tiểu Ngưng nhi thật thông minh. Muội nói đích không sai, chỗ quan ngân này tính ra khoảng một trượng vuông. Nhưng một trượng vuông bạc, vì sao phải dùng bốn mươi chiếc thuyền đến chuyển đi? Muội có thấy kỳ quái không?

Vấn đề này mới vừa rồi đại ca cũng đã hỏi qua, quả thực làm khó Lạc tiểu thư, Ngưng nhi cười nói:

- Chỉ tình tỷ tỷ, tỷ càng ngày càng ,giống đại ca rồi đó, chuyện gì cũng thích đánh đố người ta.

- Đang yên đang lành tự dưng nhắc tới hân làm cái gì?

Từ tiểu thư sắc mặt ửng đỏ như quét một lớp phấn:

- Chúng ta nói chuyện của mình ,vậy mà muội một khắc cũng không quên được hân. Tặc nhân dùng bốn mươi chiếc thuyền chuyển bạc. Chẳng lẽ đều là không thành kế? Ta xem chưa hân, bốn mươi chiếc thuyền chuyển bạc, mục tiêu quá lớn, rất dễ bị người khác phát giác, bọn chúng hoàn toàn không cần mạo hiểm như vậy.

- Đúng vậy.

Lạc Ngưng nhú mày, hừ một tiếng:

- Nhất định là đại ca có biết, nhưng huynh ấy lại chẳng chịu nói cho chúng ta, tức chết đi được.

Thật đúng là một khắc cũng không quên được tên vô sỉ kia, chẳng lẽ gả cho người khác rồi đều trở thành như vậy sao? Từ tiểu thư có chút ngẩn ngơ. Chợt nghe Lạc Ngưng van vỉ ở bên tai:

- Từ tỷ tỷ, rốt cuộc là vì sao , tỷ mau nói cho Ngưng Nhi biết đi.

- Nếu muội không nhắc tới cái tên đáng giận kia nữa, ta mới nói cho muội.

Từ tiểu thư mỉm cười nói:

Lạc Ngưng phì cười, che cái miệng nhỏ xinh chọc:

- Tỷ tỷ không cho muội nhắc đến huynh ấy, nhưng lại cứ treo trên miệng chính mình, thật đúng là làm Ngưng Nhi khó xử.

Con bé này mồm mép quá, càng lúc càng giống cái tên vô sỉ mất rồi. Mặt Từ Chỉ Tình có chút nóng lên, mở miệng hỏi:

- Ngưng nhi, nếu muội là tặc nhân, trộm được bạc rồi giấu trong hồ Vi Sơn, chỉ chiếm diện tích có một trượng vuông, thì muội có thể yên tâm được không?

Lạc Viễn ở bên cạnh nghe tới nửa ngày, khó khăn lắm mới có chỗ để chen miệng vào, vội cướp lời:

- Không yên tâm, chắc chắn là không yên tâm được rồi. Những ba mươi lăm vạn lượng bạc cơ đó, nếu như bị nước trôi đi rồi, thì thành mất trắng sao. Nếu là đệ, tốt nhất đem mấy bạc này xếp thành một cái núi nhỏ chôn xuống, như vậy mới có thể yên tâm.

- Lạc Viễn nói đúng lắm.

Từ Chỉ Tình cười tán thưởng:

- Đúng là phải chôn thành một ngọn núi nhỏ, đứng vững ở trong nước như vậy mới đủ an toàn. Nếu điều ta đoán mà mà đúng, trên bốn mươi chiếc thuyền kia, không chỉ là chuyển bạc, sợ là còn có thứ khác chất ở bên trong.

Chất thứ khác? Lạc Ngưng vỗ tay đánh đét, hưng phấn nói:

- Đúng rồi, đúng rồi, lời mà đại ca mới nói vừa rồi, khẳng định đúng là ý này. Làm diện tích của chỗ bạc này cao hơn lớn hơn, chống lại lực nước chảy, như vậy mới an toàn, mới có thể yên tâm. Chỉ Tình tỷ tỷ, tỷ thật thông minh!

Cái đồ vô sỉ kia so với ta còn thông minh hơn, Từ tiểu thư lắc đầu cười:

- Bốn mươi chiếc thuyền chuyển bạc, nếu ta đoán không lầm, trong số bạc kia còn cho thêm lượng lớn thiếc hoặc là đồng, có như vậy đặt dưới nước mới đứng vững được. Thử tính xem, dài rộng khoảng năm sáu trượng vuông, độ cao chừng hai trượng, vừa khéo ăn khớp với diện tích cá vượt long môn này. Lâm Tam thả xuống ba mươi vạn con cá bột, là vì gia tăng mật độ cá ở khu vực này. Lại từ bốn phía khép chặt lưới cá, ép cho đàn cá tới gần giữa hồ. Cá bột thành đàn kết đội từ bốn phương tám hướng vội vàng bơi tới đây, gặp được núi bạc cản lại, nhất thời bị tắc không thể vượt qua, từ chỗ nước sâu ắt phải bơi lên chỗ nước nông, rồi từ chỗ nước nông phải nhảy lên khỏi mặt nước. Mật độ cá càng cao, nơi này càng là chật chội. Chó gấp vượt tường, hổ hoảng cũng biết cắn người, làm mật độ đông tới mức nhất định, mà phía sau có truy binh, phía trước lại bị chặn đường. Vì vậy, mới xuất hiện cảnh tượng cá vượt long môn ngàn năm khó gặp.

Lạc Viễn “ồ” một tiếng dài, thốt lên:

- Đại ca thật lợi hại, biện pháp như vậy mà cũng có thể nghĩ ra được, đệ tâm phục khẩu phục huynh ấy. Ấy, mà không đúng

Hắn như nhớ tới cái gì. nói tiếp:

- Đại ca đã nói, mấy chiếc lưới đánh cá đều buộc thiếc, không chìm được đến đáy hồ, vì sao đàn cá bột không theo đáy lưới chui qua?

Từ Chỉ Tình gật gù:

- Tiểu Viễn nói không sai. Đây cũng chính là chỗ khó hiểu của ta . Tuy nhiên theo tình hình thực tế mà xem, đàn cá bột lại rất ít lọt lưới , thật là kì lạ.

Người lái thuyền đang khua mái chèo ở bên cạnh nghe thế thì cười ha hả:

- Thừa hai vị tiểu thư, công tử, mọi người nhất định là chưa đánh cá bao giờ. Nếu chiếu theo các vị mà đoán, thì chúng ta vĩnh viễn bắt không được con cá nào trên hồ Vi Sơn rồi, bởi vì, không có bộ lưới nào có thể hoàn toàn chìm đến đáy nước, vậy không phải là cá đều chạy sạch sao?

Từ tiểu thư đỏ mặt, nhũn nhặn nói:

- Vị nhà thuyền này, huynh có thể chỉ điểm cho chúng ta một chút được không?

Người lái thuyền mỉm cười đáp:

- Đạo lý này kỳ thật rất đơn giản, các cụ chúng ta có một câu tục ngữ, tên là linh miêu hôn ngư! Mắt của con mèo, một ngày thay đổi ba lần, lúc thì lớn lúc thì nhỏ, nhưng mặc kệ trời sáng hay tối, nó đều có thể nhìn thấy rõ ràng, đó gọi là linh miêu.

- Vậy hôn ngư nghĩa là gì?

Lạc Viễn hỏi:

- Hôn ngư à, chính là trái ngược với linh miêu vậy. Các loại cá khác nhau sống ở các tầng nước khác nhau, có loại sống ở vùng nước sâu, có loại sống ở vùng nước cạn. Cá ở trong biển, phần lớn sinh sống ở vùng nước sâu, còn cá trong hồ Vi Sơn của chúng ta, đại bộ phận quen với nước cạn, chỉ có một phần nhỏ ở vùng nước sâu. Thế nên quăng lưới xuống, đàn cá quen sống ở nước cạn cực ít chui xuống vùng nước sâu, chúng đều là lao thẳng về phía trước, thế nên sẽ chui vào lưới, bởi vì bọn chúng chẳng biết thông minh, nên chúng ta mới có thể đánh cá, cái này gọi là hôn ngư. Hôm nay ba mươi vạn con cá bột cùng được thả ra, trong hồ chật chội, có một bộ phận cá bột chui xuống nước sâu, nhưng chúng nó lại không quen, nên chẳng còn cách nào lại trôi lên. Đây là một trong những nguyên nhân tạo ra cá vượt long môn.

Lạc Viễn bưng tỉnh nói reo lên:

-Linh miêu hôn ngư, hóa ra là có chuyện như vậy! Bình thường thấy đại ca chỉ biết ăn uống đùa giỡn, chẳng có thấy huynh ấy đọc sách bao giờ, vậy huynh ấy biết được bao nhiêu học vấn như thế từ đâu?

- Sao đệ biết biết đại ca không đọc sách?

Lạc Ngưng không vui hừ một tiếng, lên giọng bảo vệ chính tướng công của mình:

- Theo ta thấy phải nói là, trong lòng đại ca đã có tất cả, mới có thể lúc nào cũng nắm được điều then chốt.

Từ tiểu thư trầm mặc sau nửa ngày, mới thở dài:

- Xem ra ta đúng là ếch ngồi đáy giếng rồi, học được bao nhiêu sách, liền cho rằng cái gì mình cũng hiểu. Thật sự là sai lầm quá xa, tri thức thật sự có ích, là phải tích lũy trong cuộc sống, ở điểm này, ta quả thật không bằng Lâm Tam.

Nàng cùng Lâm Tam, một người là phái học viện, một người là phái thực tiễn, qua mấy mấy lần đụng độ nhau, đều không chiếm được thượng phong, có cảm khái như vậy, cũng không có gì là lạ.

Ba người đang nói chuyện, chợt thấy trên mặt hồ xa xa nổi lên từng đám bọt khí, từng chiếc đầu nhô lên, chính là những người thợ lặn mới vừa rồi xuống nước, ai ai cũng sắc mặt đỏ bừng, thở phì phò từng hơi lớn, nước nhỏ long tong từ tóc xuống.

- Đại ca đâu rồi?

Lạc Ngưng tìm khắp một lượt, nhưng lại không thấy bóng dáng Lâm Văn Vinh đâu, đang lo lắng, chợt thấy chiếc thuyền ở dưới dưới chân hơi chòng chành, Ngưng Nhi sợ hãi hét lên.

Từ tiểu thư tinh mắt nhanh chân, giơ chân dẫm ngay lên một đôi bàn tay từ dưới nước bám lấy mạn thuyền lên rung lắc, dùng sức giẫm liễu hai cái, hừ nói:

- Con chuột nhắt vô sỉ, mau mau thò đầu ra.

- Ôi chao

Tiếng kêu thảm của Lâm đại nhân từ dưới thuyền vang lên:

- Từ tiểu thư, nàng chơi thật hả?!

- Đại ca?!

Lạc Ngưng giật mình hô lên, vội vã cúi xuống, thấy Lâm Văn Vinh đang bám vào đáy thuyền nhe răng ra cười với mình.

-Xấu lắm!

Ngưng Nhi mắng yêu, vươn tay ra kéo hắn lên, Lạc Viễn vội vàng đi tới hỗ trợ, Từ tiểu thư quay đầu đi cười trộm, ai bảo tên vô sỉ người làm chuyện xấu, cho người ném mùi đau khổ!

Lâm Văn Vinh xoay người lên thuyền, hộp mấy ngum không khí, Ngưng Nhi vội vàng đem lên một bát nước gừng nóng, nhìn thấy hắn uống ừng ực xuống, lúc này mới yên tâm trở lại.

- Đại ca, thế nào rồi, có tìm được bạc không?

Lạc Viễn nóng lòng nhất, đợi cho Lâm Văn Vinh nghỉ một chút, sốt ruột mở miệng hỏi:

Lâm Văn Vinh làm như cố ý lại như vô tình liếc mắt nhìn Từ tiểu thư, mắt nheo lại, cười hì hì nói:

- Từ tiểu thư, vừa rồi nàng giẫm lên ta mấy cái, là cố ý đúng không? hắc hắc, nàng là hy vọng ta tìm được bạc, hay là tìm không được vậy?

Từ Chỉ Tình trong lòng hoảng hốt, không dám trả lời, Lạc Ngưng đã gắt:

- Đại ca nói gì vậy, Từ tỷ tỷ từ ngàn dặm xa xôi tới đây, chẳng phải là vì giúp chúng ta tìm bạc sao?

- Thế ư? Ô, ta quên mất đấy.

- Lâm Văn Vinh lắc đầu cười, tiếp theo sắc mặt thay đổi, ngữ khí trở nên nặng nề:

Thực xin lỗi, Ngưng nhi

“Cái gì? ”

Từ Chỉ Tình kêu lên, cơ hồ không dám tin tưởng cái lỗ tai của chính mình nữa, tên vô sỉ này trước khi xuống nước thì tràn trề tự tin, chẳng lẽ đều là gạt người sao? Hắn sao có thể như vậy?

Khuôn mặt Lạc Ngưng đang vui mừng tức thì trở nên trắng bệch, nước mắt trực tuôn ra, kiên cường cắn môi anh đào, chậm rãi vuốt ve gò má Lâm Văn Vinh, dịu dàng nói:

- Đại ca, không sao đâu mà, huynh không cần phải tự trách mình, đây là vận mệnh của Ngưng Nhi, có thể cùng làm phu thê với huynh, Ngưng Nhi đã mãn nguyện rồi, không còn quan tâm tới cái gì nữa.

Lâm Văn Vinh thở một hơi thật sâu, ôm thân thể mềm mại của nàng vào trong ngực, cắn lỗ tai nàng nói :

- Xin lỗi, Ngưng Nhi, đại ca đem hết toàn lực, cũng chỉ tìm về..... được ba mươi lăm vạn lượng!!!

- Cái gì?

Hai nữ tử đồng thời sửng sốt, nhìn nhau một thoáng, tiếp theo liền như nổi điên cùng bổ nhào vào hắn, nắm tay như mưa nện xuống người hắn:

Ta đánh....

334. Chương 332 : Vớt Bạc

- Đại ca xấu quá, cứ thích chọc muội và Từ tỷ tỷ, may mà Từ tỷ tỷ tốt tính, nếu không, nhất định cùng huynh làm náo loạn cả lên.

Thấy Lạc Ngưng từ sợ hãi chuyển sang vui mừng, mấy vệt nước mắt trên mặt còn chưa khô, làm người thương xót, Lâm Văn Vinh cười hì hì, nắm lấy tay nàng nhét vào một thứ. Lạc Ngưng nhận lấy liền xem ngay, hóa ra là một đỉnh bạc và một cục thiếc, ở đáy đỉnh bạc được đóng dấu ấn của quan phủ, chính là bạc đã bị đánh mất.

Lạc Ngưng kinh ngạc mừng rỡ, nắm chặt lấy khối bạc kia, nước mắt chảy lã chã, thành linh nhào vào lòng Lâm Văn Vinh, khóc nức nở:

- Đại ca, đại ca. Cha được cứu rồi, chúng ta tìm thấy rồi, cuối cùng chúng ta cũng đã tìm thấy rồi.

Nhìn đỉnh bạc và khối thiếc trong tay Ngưng Nhi, Từ tiểu thư mỉm cười gật đầu, sự thật quả nhiên không ngoài dự liệu. Trong lòng nàng cũng kích động, một vụ án huyền bí không đầu mối, lại chỉ có kỳ hạn bảy ngày, không ngờ đã được hấn hoàn thành. Từ dự đoán tới sắp xếp công việc, thẳng tới khi tìm được bạc, hấn phân tích tâm tư người khác, tính toán cự ly di động, tìm địa điểm giấu bạc, không hề có chút bỏ sót, có thể nói là cẩn thận tỉ mỉ, cuốn hút lòng người.

Lạc Viễn ở bên cạnh cũng nhảy cẫng lên, ôm chặt lấy bả vai Lâm Văn Vinh, mừng rỡ kêu:

- Tốt quá rồi, đại ca, đệ biết là huynh làm được mà. Các huynh đệ, đi , đi theo ta mò bạc.

Hắn nói rồi liền hò hét đám huynh đệ ngư dân khai thuyền cá, bơi tới chỗ chỗ bạc kia. Từ Chỉ Tình vội ngăn lại:

- Lạc Viễn, đệ làm cái gì vậy?

- Còn phải nói sao, đại ca đã tìm ra chỗ giấu bạc rồi, bọn đệ đương nhiên là đi vớt bạc chứ gì nữa.

Lạc Viễn hết sức phần khởi đáp:

- Vớt bạc? Vớt như thế nào? Đệ đã nghĩ tới chưa. Đó là những ba mươi lăm vạn lượng bạc, lại còn có vô số khối thiếc bạc vào cơ đấy, trọng lượng tới mấy vạn cân. Đệ vớt như thế nào đây?

Từ tiểu thư mỉm cười hỏi kháy:

Lạc Viễn trong cơn hưng phấn chẳng nghĩ nổi nhiều đến vậy, nghe thấy lời của Từ tiểu thư, tức thì dờ ra. Đúng thế, mấy chục vạn lượng bạc, sợ là đều bị chìm trong bùn rồi, ta phải vớt thế nào đây? Hắn nghĩ tới nửa ngày trời cũng có đầu mối, chỉ đành cười khan, xấu hổ nhìn Từ Chỉ Tình:

- Từ tỷ tỷ, vậy tỷ nói xem, chúng ta phải vớt thế nào?

- Cái này thì phải xem tình hình cụ thể ở dưới nước đã.

Từ Chỉ Tình vuốt mái tóc, khẽ liếc nhìn Lâm Văn Vinh, ý tứ quá rõ ràng, muốn Lâm đại nhân nói tình hình dưới nước, để còn theo bệnh mà bốc thuốc.

Lâm Văn Vinh ngáp dài, uể oải nói:

- Ngưng Nhi à, ta hơi mệt rồi. Có thể ăn chút gì rồi tắm rửa, sau đó hãy nói chuyện này được hay không?

Thế này rõ ràng là cố ý không nể mặt Từ tiểu thư, Ngưng Nhi vô cùng khó xử. Nếu nhận lời đại ca, tất nhiên sẽ tổn thương đến sự nhiệt tình của Từ tỷ tỷ, nhưng nếu đáp ứng Từ tỷ tỷ, nàng lại có chút thương đại ca. Đang lúc không biết phải làm sao, Từ Chỉ Tình nhìn Lâm Văn Vinh nghiêng rằng, hừ nói:

- Người không nói, thì ta không thể tự mình đi xem sét sao? Ngưng Nhi, muội canh cửa khoang đi, ta đi rồi sẽ trở lại ngay.

Nàng lục tìm trong chiếc bao mang theo người một lượt, rồi lấy ra một bộ đồ lặn màu đen, xoay người đi vào trong khoang thuyền, có vẻ như muốn chuẩn bị tự mình xuống nước.

Đúng là nhìn không ra, nha đầu này lại còn biết bơi lội, không biết thân hình nầy nở của nàng ta, nếu được chìm lên bộ đồ lặn bó sát người, sẽ có bộ dạng kinh tâm động phách thể nào đây, thật là làm người ta mong đợi. Khóe miệng Lâm đại nhân theo thói quen nhếch lên một nụ cười gian xảo, hai mắt tròn xoe, thoải mái chờ đợi mỹ nhân ngư xuất hiện.

- Đại ca ...

Lạc Ngưng cuống lên, vội kéo Từ tiểu thư lại, quay đầu lại nhìn Lâm Văn Vinh, mặt đầy vẻ cầu khẩn.

- Ngưng Nhi, không cần phải cầu xin hần.

Từ Chỉ Tình bĩu môi khinh miệt:

- Thân là nam nhi hiên ngang cao cả, nhưng lại chẳng có khí độ nào, chỉ bo bo giữ thân, coi thường người khác. Ta sẽ cho hần thấy, không cần tới hần, chúng ta cũng có thể làm được.

- Ta là người vô sỉ nhất trên đời này, còn cần quái gì phong độ với lại khí độ nữa. Từ tiểu thư đề cao ta quá rồi.

Lâm Văn Vinh cười cợt đáp lại, rồi sắc mặt chuyển sang nghiêm túc:

- Nếu như Từ tiểu thư đã có hứng thú như thế, vậy ta cũng nói lại cho mà nghe. Dưới nước đích xác có ba mươi lăm vạn lạng bạc, trong bên trong bạc được chèn lẫn với thiếc, thể tích rất lớn, trọng lượng đương nhiên cũng không nhẹ. Tất cả bạc và thiếc được chia ra cho vào trong hai mươi tư cái rương lớn, lại được một chiếc lưới lớn bó chặt lại cùng nhau. Nếu muốn đem cả số bạc và thiếc này vớt lên một lượt, bằng vào điều kiện hiện có của chúng ta, sợ rằng rất khó thực hiện.

Từ tiểu thư khẽ nhú mày, nếu đúng là như vậy, thì có vớt được số bạc này thì cũng phải hao một món tiền lớn.

Lạc Viễn không phục hừ một tiếng:

- Nếu một lần không vớt lên được, thì chúng ta chia ra mà vớt, đập vỡ hòm ra, phái mấy trăm thợ lặn giỏi, mỗi lần mang lên mấy chục lượng, thể nào cũng có lúc vớt lên hết.

Đúng là kẻ ngu chỉ nghĩ ra được biện pháp gốc, Lâm văn Vinh mỉm cười vỗ vai Lạc Viễn:

- Tên tiểu tử đệ sao không học thông minh một chút? Cái cách ngớ ngẩn như vậy mà cũng nghĩ ra được! Mấy trăm người cùng xuống nước, dẫu đi chút bạc cũng dễ như trở bàn tay, tới lúc đó thiếu mấy nghìn mấy vạn lượng, thì đệ đi bồi thường à?

Lạc Viễn thấy đại ca trách mắng nhưng trong mắt lại thoáng qua ý cười, tựa hồ trong lòng đã có dự tính rồi, tức thì bưng tình, vỗ tay nói:

- Đại ca, huynh nhất định là đã có biện pháp rồi, có phải không? Đệ đã biết huynh nhất định có thể làm được mà.

Lạc Ngưng cũng như nhìn thấy được tia hy vọng, ôm lấy cánh tay Lâm Văn Vinh, nũng nịu nỉ non:

- Đại ca à, huynh nhất định có biệt pháp rồi phải không? Đáng ghét, huynh mau nói ra đi.

Lạc tài nữ ngọt ngào làm nũng, khiến Lâm đại nhân như tê dại, cánh tay đang ép vào bộ ngực phong mãn của nàng cọ cọ lên xuống mấy lượt, ghé vào tai nàng cười hăng hắc:

- Muốn biết cũng được thôi. Nhưng mà, đêm nay cấm nàng chạy mất đó, ném Từ tỷ tỷ kia của nàng ở qua một bên cho ta.

Lạc Ngưng nghe thế mặt đỏ tía tai, thân thể khẽ vận vẹo, bộ ngực xóp mềm lại càng ép chặt lên tay hắn.

Lâm đại nhân cười dâm dật, len lén vuốt ve, hưởng thụ cảm giác mê người trên bộ mông mẩy của nàng, nhưng mặt đầy chính khí, võ ngực rầm rầm nói đồng dục:

- Ngưng Nhi, tiểu Lạc cả hai cứ yên tâm đi, việc vớt bạc đại ca thầu hết. Ài, ai bảo ta thông minh quá làm chi?

Nghe thấy đại ca lên tiếng hứa hẹn, tỷ đệ Lạc Ngưng tất nhiên tràn đầy vui sướng, Từ tiểu thư cũng chẳng dám nói gì, hiện tại nàng hoàn toàn không nắm chắc được gì về Lâm Tam nữa. Không biết người này rốt cuộc là đang khoác lác, hay là có năng lực thật sự.

Lâm Văn Vinh đảo mắt quét xung quanh hồ một lượt, sốt ruột lắm bầm:

- Thuyền đâu rồi, thuyền mà ta muốn đâu? Sao Hồ đại ca còn chưa đem thuyền đến cho ta?

- Thuyền gì cơ?

Lạc Viễn thính tai, nghe vậy thì hỏi ngay:

- À, chẳng có gì, hôm qua ta bảo Hồ Bất Quy tới thủy sư Giang Nam mượn hai chiếc thuyền gỗ lớn, thuận tiện chuẩn bị luôn vài thứ, tính thời gian thì hiện tại đã phải tới rồi mới đúng.

Lâm Văn Vinh lắc đầu nói:

- Nếu không thì vậy đi, tiểu Lạc đệ đi thúc giục lần nữa, nhớ kỹ, nhất định phải kiếm được hai chiếc thuyền gỗ lớn nhất, trên thuyền phải chất đầy cát, chất càng đầy càng tốt. Ngoài ta, chuẩn bị thêm chút gỗ thật lớn, và kiếm thêm ít thùng thật to thật chắc.

- Cát, gỗ, lại còn cả dây thừng? Đại ca huynh muốn những thứ này làm gì?

Không chỉ có Lạc Viễn tròn mắt ngạc nhiên, ngay cả Từ tiểu thư cũng ngẩn ra, tên chết tiệt này lại muốn làm trò quỷ gì đây?

- Nói thừa, còn để làm gì nữa, đương nhiên là vớt bạc rồi.

Lâm Văn Vinh cười cười xút vào mông hắn:

- Mau đi làm việc cho ta.

Nghe nói là để vớt bạc, Lạc Viễn lập tức hớn hở nhảy cẫng lên, cưỡi thuyền lướt đi như bay.

Lâm Văn Vinh tìm một chiếc thuyền nhỏ không người rồi nhảy xuống, nằm thẳng cẳng trong thuyền, thở một hơi sáng khoái. Lạc Ngưng theo đằng sau hắn ngồi xuống bên cạnh ôn nhu nói:

- Đại ca, có phải huynh mệt lắm không?

Lâm Văn Vinh gật đầu:

- Đúng là có mệt một chút! Lâu lắm không xuống nước, cơ thịt sắp nhũn hết cả ra rồi, xem ra câu nói cuộc sống là phải vận động đúng là có đạo lý. Ngưng Nhi, hay là chúng ta làm một chút vận động trên mặt nước nhé?

Vận động trên mặt nước? Lạc Ngưng nhìn hắn tỏ vẻ thắc mắc, Lâm Văn Vinh ghé vào tai nàng cười hì hì:

- Đêm qua ai cho nàng chạy mất, đêm nay không được như vậy đâu đó. Ài, đúng là quá lâu không thử vận động trên nước rồi, lúc này nắng tươi đẹp thế, trời cao gió mát, chính là thời cơ tốt để thân thiết đấy.

Lạc Ngưng giật thót mình, mặt tai đều nóng đỏ lên, thì thầm:

- Không được đâu, bây giờ là ban ngày, hơn nữa Từ tỷ tỷ còn đang nghỉ ngơi ở thuyền đối diện đây, ư, không chịu đâu, xấu hổ lắm.

- Nàng ta nghỉ ngơi thì mặc xác nàng ta, chúng ta cứ làm chuyện của chúng ta, chẳng ảnh hưởng gì đến nhau. Bạch nhật tuyên dâm là một công tác rất có ý nghĩa, chúng ta nhất định phải nỗ lực thử một phen.

Lâm đại nhân cười dâm, ôm lấy thân thể của Lạc Ngưng, hai tay đặt lên chiếc eo liễu thon nhỏ, thưởng thức hương vị ngọt ngọt trên cách môi ánh đào của nàng.

Thân thể Lạc tài nữ như mất đi sức lực mềm nhũn ra, cảm thấy toàn thân đại ca như một ngọn lửa muốn thiêu đốt bản thân mình, nhớ tới Chỉ Tình tỷ tỷ chỉ thân chí ái còn đang ở bên thuyền đối diện, nói không chừng còn đang ngóng sang bên này dò xét, mặt nàng đỏ rần vì xấu hổ, nhưng vì thế mà lại có một loại cảm giác kích thích khoan khoái khó tả.

Mùa xuân đúng là mùa tốt để phu thê ân ái, thấy bộ dáng ham muốn nhưng lại e dè của Ngưng Nhi, Lâm đại nhân nào còn kiềm chế được, cạo sát lên cặp mông nàng, hai tay thì dời xuống ngực Lạc tài nữ, vân vê đôi ngọc nhũ trắng mịn.

Ngưng Nhi nhú mày nghiêng răng rên siết dồn dập, lúm đồng tiền cặp má đào đỏ bừng như lửa, ngọc thể nhấp nhô eo liễu lay động, đã không còn biết mình đang ở đâu nữa.

- Ngưng Nhi, Ngưng Nhi à....

Tiếng của Từ Chỉ Tình từ bên ngoài khoang thuyền truyền vào, Lạc tài nữ kinh hãi, thấy bộ ngực như dương chi bạch ngọc của mình đã bày ra một nửa, còn đại ca đang mặc sức chơi đùa, nàng then đỏ bừng mặt, từ chiếc miệng nhỏ phát ra tiếng hờn dỗi yêu kiều, nắm tay nện như mưa lên người Lâm Văn Vinh:

- Đại ca xấu, đại ca hư, mắc cỡ chết đi được.

Lại là Từ tiểu thư làm hỏng chuyện tốt của ta, cơ thịt trên mặt Lâm đại nhân co giật, nhéo lên cái mông của Ngưng Nhi, tức giận nói:

- Nha đầu họ Từ này có thù oán gì với ta hay sao, xuân quang tươi đẹp bao nhiêu vậy mà toàn bị nàng ta chà đạp.

Ngưng Nhi phì cười, xấu hổ nói:

- Rõ ràng là huynh giờ trò xấu, sao lại còn đi trách Chỉ Tình tỷ tỷ, tỷ ấy đâu có biết là chúng ta đang

Lạc Ngưng che mặt chạy ra ngoài, thấy ngay Từ tỷ tỷ đứng ở trên con thuyền đối diện, nhìn mình cười mà như không cười, vẻ mặt đó tựa hồ như nhìn thấu được điều gì.

Trái tim Lạc tiểu thư đập loạn cả lên, nói chuyện cũng chẳng còn rành mạch nữa:

- Từ... Từ tỷ.. tỷ.. tỷ gọi muội à?

Từ tiểu thư mỉm cười gạt đầu, chỉ vào hai chiếc thuyền lớn đang từ xa bơi tới nói:

- Đi bảo cho cái tên vô sỉ kia biết, Lạc Viễn đã đưa thuyền lớn về rồi.

Lạc Ngưng ngẩng đầu lên nhìn, thấy xa xa có hai chiếc thuyền lớn vô cùng đang đi đến đây, Lạc Viễn đứng trên mũi thuyền ra sức vẫy tay với mình. Nàng xoay người muốn rời đi thì lại nghe thấy Từ tiểu thư nói:

- Ngưng Nhi, còn có một việc nữa.

Từ Chỉ Tình cười thần bí, chỉ vào ngực Lạc Ngưng.

Lạc tiểu thư nhìn xuống, tức thì giật mình thét lên, mặt đỏ như lửa, chạy tót vào trong khoang thuyền. Hóa ra vừa rồi khi nàng bối rối chạy ra, cho nên nút áo bên trên đã buộc nhầm một cái, lộ ra một mảng ngực trắng phau phau rơi ngay vào trong mắt của Từ tiểu thư.

- Đều tại huynh, tất cả là tại huynh đó!

Lạc Ngưng dậm lên ngực đại ca:

- Nhất định là Từ tỷ tỷ đã biết hết rồi, tỷ ấy đang nhìn muội chê cười đó.

- Chê cười? Có gì mà đáng cười chứ?

Lâm Văn Vinh nói hùng hồn:

- Theo ta thấy, nàng ta phải hâm mộ mới đúng, hâm mộ muội có một lão công tốt như vậy. Ngưng Nhi, nếu như đã bị phát hiện rồi, vậy thì không cần phải sợ nữa, chúng ta tiếp tục đi, ha ha ha.

Bạch nhật tuyên dâm đúng là một giấc mộng rất vĩ đại, nhưng đáng tiếc, Lâm đại nhân hôm nay không có cách nào để hoàn thành nó nữa. Lạc Viễn đã dẫn hai chiếc của thuyền gỗ lớn của thủy sư Giang Nam tới rồi. Lâm đại nhân hận lắm, tên tiểu Lạc này làm cái gì mà nhanh như vậy, hỏng hết chuyện tốt của ta.

Hai chiếc thuyền lớn của thủy sư, dài hơn mười trượng, to lớn hùng tráng, tải trọng cực lớn. Nhìn thấy bên trong thuyền chứa đầy cát, làm thuyền ăn nước rất sâu, Từ tiểu thư nhíu mày, đúng là tên chết tiệt đó đã bảo người chất đầy cát vào hai chiếc thuyền rồi mang tới, rốt cuộc là hắn muốn làm cái gì đây? Không tự chủ được nàng liếc mắt nhìn hắn.

Lạc tiểu thư đứng ở bên người đại ca trong lòng có điều không nói ra được, thấy Từ tiểu thư nhìn qua bên này, thì xấu hổ cúi đầu xuống, uyển chuyển chừ nước lại ẩn chứa xuân tình, làm nàng diễm lệ như nữ thần sông Lạc ở trong nước, khiến ngay cả Từ tiểu thư cũng phải nhìn tới phát ngốc.

Ngưng Nhi thật là đẹp, nàng khê thở dài, trong mắt thoáng qua một tia ảm đạm mà chính mình cũng không nhận ra.

- Đại ca, đại ca, tiếp theo chúng ta làm gì?

Lạc Viễn hưng phấn nhảy từ trên thuyền xuống, rơi ngay trước mặt Lâm Văn Vinh kêu toáng lên.

- Chớ vội, ta đã nói với đệ rồi, phải chuẩn bị những súc gỗ tốt nhất, dây thừng to nhất chắc nhất, đệ đã mang tới cả chưa?

Bởi vì tiểu Lạc làm hỏng chuyện tốt của Lâm đại nhân, nên Lâm đại nhân vô cùng bất mãn, đối xử với tiểu cừu tử nghiêm khắc hơn rất nhiều.

- Mấy thứ đó hả, sáng nay trước khi Hồ tướng quân đi tra xét nha huyện Trúc Bình đều đã chuẩn bị xong rồi, đệ vừa rồi chỉ là xảo hợp mà gặp được hai chiếc thuyền lớn này mà thôi.

Lạc Viễn cười hì hì, bộ dạng đắc ý, hồn nhiên không biết rằng đã quấy rầy chuyện tốt của tỷ tỷ và tỷ phụ.

- Coi như tên tiểu tử người gặp may.

Lâm đại nhân hừ một tiếng, rồi cười nói:

- Bây giờ lập tức bắt đầu, tất cả nghe sự chỉ huy thống nhất của ta. Trước tiên để hai chiếc thuyền song song với nhau rồi buộc lại, ở giữa giữ một khoảng cách chừng một trượng. sau đó đem chỗ gỗ thượng hạng mà đệ mang tới dựng một cái giàn thật chắc chắn, đặt ngang trên hai con thuyền này. Nghe cho kỹ, nhất định phải thật vững chắc.

Hai chiếc thuyền lớn đứng kề nhau? Còn phải dựng giàn? Đại ca không phải là điên rồi chứ? Trong lòng Lạc Viễn nghi hoặc, nhưng thấy vẻ nghiêm túc của đại ca, không giống như nói đùa, liền ngoan ngoãn theo đi làm theo lời hắn.

Hai chiếc thuyền gỗ lớn chứa đầy cát bùn, ăn nước rất sâu, Lạc Viễn mang theo thợ thuyền, đem những súc gỗ đóng lên hai chiếc thuyền lớn, giữa hai chiếc thuyền dựng lên một cái giàn vô cùng vững trãi. Chỉ nửa canh giờ đã làm xong toàn bộ. Lâm Văn Vinh kiểm tra thật cẩn thận một lượt, thậm chí còn đập đập nhảy nhảy trên giàn này mấy cái để kiểm tra độ chắc của nó.

Từ Chỉ Tình nhìn mà thấy mù mờ, cuối cùng không nhịn được mở miệng hỏi:

- Người làm thế này là sao?

Lâm Văn Vinh không đáp lời nàng, mà mỉm cười nói:

- Từ tiểu thư, ta rất trịnh trọng nhờ nàng một việc.

- Việc gì?

Từ tiểu thư nghi hoặc hỏi:

Lâm Văn Vinh cười hì hì:

- Lần sau khi ta và Ngưng Nhi thân thiết, xin nàng chớ nên phá ngang chúng ta có được không? Nàng đã thử qua cái cảm giác khi thân thiết thì bị phá ngang chưa? Đúng là muốn lấy mạng người ta!

-Hừ!

Từ tiểu thư mặt đỏ như lửa, luống cuống quay đầu đi, tức giận dậm chân lên thuyền, không dám nói thêm nữa.

Lấy sợi thừng lớn được Hồ Bất Quy chuẩn bị, dùng sức kéo giật mấy cái, nhận thấy độ chắc của nó, Lâm Văn Vinh hài lòng gật đầu, lão Hồ làm việc đúng là có thể tin cậy được, sợi thừng này kéo xe lửa cũng được ấy chứ.

- Công việc tiếp theo càng quan trọng hơn.

Lâm Văn Vinh cầm giây thừng, thần sắc vô cùng nghiêm túc, Từ tiểu thư vội giương tai lên nghe trộm.

- Lạc Viễn, phái hai huynh đệ ngư dân có thủy tính tốt nhất lặn xuống nước, đem một đầu sợi giây thừng này buộc vào rương bạc ở dưới, nhớ kỹ là nhất định phải buộc cho chặt, không được để bị tuột.

Nghe đại ca nói trịnh trọng như thế, Lạc Viễn không dám sơ xuất chút nào, dặn dò hai tráng đinh kia một lượt, mới bảo họ xuống nước. Qua một tuần trà, hai người nổi lên mặt nước, ra dấu là đã buộc thừng chắc rồi.

Lâm Văn Vinh bước lên giàn gỗ giữa hai còn thuyền, tìm đúng vị trí chính giữa, kéo sợi dây thừng lên, cho tới khi hợp sức mấy người cũng không thể kéo nổi nữa, mới thận trọng đem một đầu này buộc vào giữa giàn gỗ.

Từ tiểu thư chăm chú nhìn động tác của hắn. Tới lúc này mới hiểu được chút ít, mở miệng hỏi:

- Người muốn dùng thuyền kéo bạc à? Nhưng số bạc đó chìm trong bùn rồi, cho dù có dùng nhiều người chèo thuyền hơn nữa, cũng chẳng kéo nổi nó đâu.

- Thật ư?

Lâm đại nhân cười hì hì:

- Từ tiểu thư có chắc như thế không? Hay là chúng ta lại đánh cuộc lần nữa xem.

Nhắc tới đánh cuộc, tức thì gò má Từ Chỉ Tình đỏ lựng như ráng chiều, hắn đã tìm được bạc rồi, ta cũng phải thực hiện theo lời hứa, chẳng lẽ phải để mặc cho hắn khinh bạc sao? Trong lòng nàng nổi lên cảm giác khó diễn tả, đau đớn, sợ hãi, còn chút gì đó ngay cả chính nàng cũng không hiểu, nhớ tới cảnh vừa rồi Ngưng Nhi vấy áo xộc xệch bỏ chạy, nàng nghiêng răng rít lên:

- Đồ vô lại, ai thèm đánh cược với người, người không muốn nói thì thôi.

Lâm Văn Vinh cười phá lên:

- Không phải là ta không muốn nói, kỳ thực chỉ cần nàng quan sát cẩn thận, thì nhất định sẽ rõ. Nàng chú ý nhé, bước tiếp theo rất quan trọng đấy.

Lâm Văn Vinh vung tay quát lớn:

- Đổ cát, đổ hết cát xuống hồ, không được lưu lại một hạt nào.

Theo mệnh lệnh của hắn, binh sĩ trên thuyền lấy xẻng sắt xúc cát trong hai chiếc thuyền lớn hất xuống hồ. Thuận theo lượng cát dần dần ít đi, thân thuyền cũng từ từ nổi lên. Dây thừng kéo bạc ngày càng căng, Lâm Văn Vinh nhìn chăm chú vào sợi dây thừng, tìm đập rộn. Hồ đại ca, huynh chớ có chơi ta đấy, sợi giây thừng này quan hệ tới tính mạng cả nhà lão trượng nhân của ta đó.

Cát trong thuyền ngày càng ít, sợi giây thừng cũng căng tới thẳng tắp. Cuối cùng, sợi giây cũng có chút nhúc nhích. Lâm Văn Vinh mừng lắm, lên rồi, lên rồi, bạc lên rồi. Hai trảng đình được phả xuống nước nổi lên bầm bảo:

- Đại nhân, rương bạc đã từ đáy nước nổi lên rồi.
- Mau, mau, đổ toàn bộ cát xuống.

Lâm đại nhân gấp gấp kêu lên, động các cửa các binh sĩ ngày càng nhanh, tới khi hạt cát cuối cùng cũng đã được đổ xuống, rương bạc đã nổi lơ lửng trong nước.

- Ta hiểu rồi, ta hiểu rồi.

Từ tiểu thư kích động đôi môi khẽ run lên, mặt rạng rỡ nhìn Lâm Văn Vinh, mắt thoáng qua một tia khâm phục. Mặc cho tên vô sỉ này nhân phẩm thế nào chẳng nữa, nhưng sự thông minh của hắn, đúng là thiên hạ không ai địch được.

- Tử tỷ tỷ, chuyện này rốt cuộc là sao?

Lạc Ngưng lắm bầm:

- Sao bạc lại nổi lên được, cứ như là nằm mơ vậy.
- Không phải là nằm mơ, đây là sự thật, tên Lâm Tam này của muội, đúng là một nhân tài thiên hạ vô song.

Từ Chỉ Tình gật đầu nói:

- Hắn khéo léo lợi dụng sức đẩy của nước để kéo rương bạc kia lên, nằm lơ lửng trong nước. Phương pháp này thật là tuyệt diệu. Ôi, sao ta lại không nghĩ tới chứ !
- Chèo thuyền.

Lâm đại nhân phát tay, binh sĩ trên hai chiếc thuyền lớn toàn thể hành động, chèo thuyền lại phía bờ, rương bạc cũng bị lôi theo sau thân thuyền.

Ngư dân trăm họ ở xung quanh nhìn tới trợn mắt há hốc mồm, cá vượt long môn, rương bạc mọc chân, hai kỳ sự chưa từng nghe thấy chưa từng nhìn thấy, đồng thời xuất hiện trong cùng một ngày. Vị Lâm đại nhân được triều đình phả đến này, chẳng lẽ là thần tiên hạ phàm.

Đợi cho hai chiếc thuyền tới bờ, không đợi Lâm Văn Vinh phân phó, Lạc Viễn cũng biết phải làm thế nào rồi. Thừa dịp rương bạc còn nổi trong nước, mọi người cùng nhau kéo thừng, rương bạc đã lộ ra một nửa trên mặt nước, cuối cùng cũng được đưa lên mặt đất.

Việc tiếp theo càng đơn giản hơn, Lạc Viễn thấy sao học vậy, đổi dây thừng, lại đem chất đầy cát lên hai chiếc thuyền lớn, làm như cũ lại kéo lên được một cái rương bạc nữa. Sự kỳ diệu như thế làm vô số bách tính thán phục không thôi, nếu trên đời thực sự có thần tồn tại, vậy không phải là Lâm đại nhân thì chẳng còn ai nữa.

Cho tới tận tối, hai mươi tư chiếc rương bạc đã được kéo lên vũng nước cạn. Lạc Viễn hưng phấn reo hò, hết sở cái rương này lại chạy qua sở cái rương kia, như chưa từng thấy bạc bao giờ vậy.

Ngưng Nhi cười khanh khách, chạy tung tăng trên khắp bờ cát, hướng về phía Lâm Văn Vinh hô lớn:

- Đại ca, Ngưng Nhi yêu huynh, huynh là người lợi hại nhất trên đời này.

Thần thái kiêu diễm trên mặt nàng, tới ngay cả nắng chiều phía tây cũng không thể so sánh được.

Nếu chẳng phải vì bé yêu Ngưng Nhi, ta chẳng thèm lãng phí nhiều tế bào não như vậy, công việc này đúng là không phải để con người làm, mệt chết mất thôi ! Lâm đại nhân lau mồ hôi trên trán, toàn thân ướt sũng, ngồi bệt trên mặt đất thờ phì phò.

Một chiếc khăn lụa mang theo u hương đưa tới, trong vô thức hắn nhận lấy lau mấy lượt, đang muốn nói lời cảm ơn, chợt cảm thấy có chút không đúng, khi quay đầu lại, thì thấy bóng lưng mỹ diệu của Từ tiểu thư đang vội vã bỏ đi, dần dần biến mất trong hoàng hôn.

***Về vẻ đẹp của nữ thần sông Lạc :

Hoàng Sơ tam niên, Kiến An Vương Tào Thực phụng chỉ về Hứa Xương châu Văn Đế .

Vốn là người rất thông minh, tài văn thơ nổi tiếng , khi xưa Võ Đế đã muốn lập Vương làm thế tử nhưng cuối cùng thì Vương đã thua Văn Đế . Võ Đế băng hà (Canh Tý Kiến An thứ 25 , Công nguyên 220) , Văn Đế kế vị từ đó Vương bị giám sát quản thúc chặt chẽ, mất hết cả tự do để rồi sau này chết trong u uất khi mới 41 tuổi .

Tài văn thơ của Vương để lại cho đời tác phẩm bất hủ LẠC THẦN PHÚ . Kim Dung khi đọc đã quá say mê mà cảm hứng lấy hình ảnh Lăng Ba Vi Bộ để mô tả cho thân pháp của phái Tiêu Diêu, ông cũng quá hâm mộ sắc đẹp của Nữ Thần Sông Lạc mà lấy nó để mô tả vẻ đẹp của Thần tiên tỷ tỷ trong mắt chàng Đoàn Dự .

Người đời tán tụng Lạc Thần phú rất nhiều, nhưng để viết ra được bài phú này, Tào Thực đã phải trải qua một mối tình vô vọng kéo dài với Văn Hoàng Hậu Nhân Thị .

Nhân thị vốn nổi tiếng về sắc đẹp nơi xứ Bắc, và là con dâu của Viên Thiệu . Khi đánh dẹp Viên Thiệu, Văn Đế tiến vào tầm cung, Nhân thị sợ quá khóc thét lên và nhào vào lòng mẹ chồng . Sau khi nhìn kỹ, Văn Đế quá ngưỡng mộ sắc đẹp của nàng và xin Vũ Đế cưới nàng làm vợ .

Ngờ đâu, khi gặp chị dâu, Tào Thực cũng yêu say đắm , và ông phải chôn chặt nó trong lòng vì không thể trái luân thường đạo lý .

Sau này mặc dù không bao giờ được Nhân thị đáp lại, nhưng tình yêu của Tào Thực dành cho chị dâu quả thật là không thay đổi mà ngày càng nồng thắm .

Hoàng Sơ năm thứ 3, do sủng ái một Quý Phi khác. Văn Đế bắt Nhân thị phải tự tử . Yêu Văn đế hết lòng, nhưng kết cục của Nhân thị sao mà thê thảm . Quá đau xót vì người yêu chết oan, Tào Thực trên đường về kinh đã vung bút mà viết lên LẠC THẦN PHÚ, ca ngợi vẻ đẹp của Nữ Thần sông Lạc nhưng thật ra là Nhân thị

Phú có đoạn viết :

Hình nàng,

bay bổng như chim hồng,

uển chuyển như rồng lượn,

rờ rờ thu cúc,

xanh tươi thông xuân,

mơ màng như dải mây mỏng lướt qua ánh trăng.

Bồng bênh như hoa tuyết trong làn gió.

Từ xa mà nhìn, trắng mịn như ráng sớm khi mặt trời lên;

lại gần mà ngắm, chói ngời tựa phù dung đu đưa sóng biếc.

Không mập, không gầy, chả lùn, chả ngẩng, vai tựa vòng cung, lưng như lụa nồn.

Thon thon cổ gầy, mịn màng màu da.

Không cần thoa xuyên,

không cần hương thơm.

Tóc mây óng ả, mày liễu đẹp dài - ngoài hồng môi đỏ, trong mịn răng ngà ...

335. Chương 333 - Cô Làm Ôn Tôn Trọng Nhân Cách Của Ta!

Rương bạc vừa được kéo lên, Lâm Văn Vinh không dám trì hoãn lập tức mở tung, phái binh sĩ phân bạc và thiếc ra, xong xuôi tính toán lại một lần, 35 vạn lượng bạc không hơn không kém, lúc này hắn mới thật sự yên lòng, đem số bạc niêm phong lại cẩn thận, phái đại quân tăng tăng canh gác, Lạc Viễn trực tiếp giám sát để có thể hoàn toàn yên tâm.

Xong xuôi công việc thì trời đã sang đêm, đang định uống chút nước, hắn bỗng thấy Hồ Bất Quy phóng ngựa tới, nhảy xuống hồ hỏi:

- Lâm tướng quân, nghe nói tìm được bạc rồi, là thật sao?

Lâm Văn Vinh cười khoát tay, chỉ vào mấy rương bạc trong sân:

- Giả thế nào được? 35 vạn không thiếu một phân, đều đã ở đây.

Hồ Bất Quy mừng rỡ:

- Lâm tướng quân thật không phải người phạm, hiện tại ở Tế Ninh dân chúng đã truyền tai nhau rằng ngài khảng khái hào phóng, quan tâm đến đời sống nhân dân, thả ra 30 vạn cá bột gây dựng hi vọng cho ngư dân, trở thành đại ân nhân của Tế Ninh rồi. Họ còn truyền tụng rằng ngài là tinh tú hạ phàm, chuyên giải nguy nan, cứu độ dân chúng. Cả ngày nay dọc đường đi tôi đều nghe truyền thuyết về ngài. Ài...

Gã ảo não lắc đầu, uể oải nói:

- Chỉ tiếc lão Hồ ta hôm nay bận bịu việc công phải đến huyện nha Trúc Bình kia, không có cơ hội tận mắt chứng kiến.

Lâm Văn Vinh ha ha cười:

- Gì mà tinh tú hạ phàm? Là phụ lão lương thân Tế Ninh thối phồng ta rồi. Ta làm người còn chưa ra hồn, ăn uống vui chơi đều là đệ nhất, làm gì có chuyện quan tâm dân sinh, cứu độ dân chúng? Ồ, Hồ đại ca, vụ Trúc Bình thế nào rồi?

Hồ Bất Quy vẽ mặt ảo não đáp:

- Đám cẩu tử kia thật giảo hoạt, tôi đem quân tới thì bọn chúng đã chạy được nửa canh giờ. Tôi liền chết truy đuổi, chém giết vài người, còn lại chạy thoát ráo.

Điều này sớm đã nằm trong dự liệu, ta cũng không lấy làm kì quái, Lâm Văn Vinh gật đầu, vỗ vai Hồ Bất Quy cười:

- Hồ đại ca, việc này ngươi làm tốt lắm, về kinh ta sẽ bẩm báo hoàng thượng, anh em ta cùng thăng quan phát tài, bạc vàng ào ạt kéo đến, ha ha ha ha.

Hồ Bất Quy nghe vậy buồn cười, vị Lâm đại nhân này thoát trông cách cư xử thì như đại gian thương, nhưng mỗi khi gặp việc lớn lại chẳng hàm hồ chút nào, khiến mọi người phải kính nể.

35 vạn lượng ngân khổng đã bị trộm một lần, giờ tuyệt không thể để mất mát gì nữa. Có Hồ Bất Quy tọa trấn, với cách làm việc bảo đảm của lão ca này, Lâm đại nhân đã thấy an tâm 200%, lại còn Lạc Viễn phụ giúp, khẳng định sẽ không có vấn đề gì. Lúc này hắn mới trút được gánh nặng, thở dài một hơi, quát lớn:

- Người đâu, dùng khoái mã đem thư tín chạy một mạch 800 dặm về kinh đô, báo tin vui cho hoàng thượng.

Ngoài trường sớm đã có sư gia trong quân đứng cầm sẵn giấy bút, Lâm đại nhân chậm rãi bước tới hai bước, cười nói:

- Ta vốn không quen thảo tấu chương, nhờ người viết giúp, nội dung là nhiệm vụ gian nan đột xuất lần này, mấy vạn tướng sĩ bất kể ngày đêm vất vả tìm kiếm, tướng quân Hồ Bất Quy hai đêm không ngủ bôn ba ngàn dặm truy bắt hung phạm. Tóm lại là viết dài chút, nhất quyết ghi ra đầy đủ tên họ huynh đệ dưới tay, để bọn họ gây được chú ý trước mặt hoàng thượng, coi như đây là chút giao tình của Lâm mỗ với mọi người.

Hồ Bất Quy mặt mày hớn hở, đi theo Lâm tướng quân thật chẳng sai, từ lần trước diễn binh ở sa trường, lần này vớt bạc trong hồ, mỗi dịp đều được lộ diện trước hoàng thượng, xem ra dăm ba năm sau, hoàng thượng thế nào cũng nhớ kĩ tên của lão Hồ ta thôi.

Sư gia cũng là người cơ trí, Lâm tướng quân muốn phải viết rõ tên từng huynh đệ quan quân, cả binh tốt dưới tay cũng phải ghi trên tấu chương, vậy tên của Lâm đại nhân có thể thiếu sao? Hiểu rõ tình thần, sư gia múa bút như có thần trợ, mỗi đoạn đều bắt đầu bằng câu “Tướng quân không quản khổ lao, đem thân nhập hiểm, tự mình điều quân ” .v.v., hết sức ca ngợi Lâm đại nhân công đức vô lượng, rằng người dân hồ Vi Sơn yêu quý ủng hộ tướng quân ra sao.

Lâm đại nhân tiếp lấy tấu thư, thưởng thức một lượt, mặt không đổi sắc buông câu:

- Viết rất khách quan! Có tiền đồ! Từ nay về sau chiến báo (báo cáo chiến trận) sẽ do người đảm nhiệm!

Cuối tấu thư, Lâm đại nhân ký tên, đưa cho khoái mã cấp tốc hồi kinh.

Về đến phủ, đã thấy trước nha môn giăng đèn kết hoa, có cả đèn lồng đỏ cực lớn, Lạc Ngưng đang ở trước cửa đang chỉ huy mọi người quét dọn.

- Làm gì thế?

Lâm Văn Vinh cười cười bước đến, đỡ lấy eo lưng Lạc Ngưng xoa nắn một hồi:

- Ngưng nhi, nàng chuẩn bị “hỉ sự” hả? Thật là tốt, hay tối nay động phòng luôn hen!

LN sắc mặt đỏ bừng, quỵn rũ liếc nhìn hắn, e thẹn:

- Đại ca thật không đứng đắn, hôm nay tìm ra bạc, Lạc gia thoát được tai họa, mấy ngày qua đã khổ cực lắm rồi, nên ăn mừng một phen, vả lại còn một chuyện vui nữa, cha đã tỉnh rồi, đang muốn gặp chàng.

Nhạc phụ tỉnh rồi? Ta vừa tìm được bạc, lão liền tỉnh dậy, thật là đúng thời điểm a, lão tiểu tử này có phải giả bộ bất tỉnh không đây? Lâm đại nhân trong lòng bỉ bai, nhưng trên mặt vẫn giả bộ mừng rỡ:

- Ai da, tốt quá, hôm nay quả thực song hỉ lâm môn. Ngưng nhi, chúng ta mau đi gặp nhạc phụ đại nhân.

Ngưng nhi ừ nhẹ, ôm chặt đại ca hướng về gian phòng cha đang nghỉ ngơi. Vừa tới cửa, chợt nghe giọng Lạc Mẫn truyền ra:

- Bên ngoài là Ngưng nhi à?

- Phụ thân, con cùng đại ca đến thăm người.

Lạc Ngưng nhẹ nhàng đẩy cửa, thấy Lạc Mẫn đang được nha hoàn đỡ ngồi dậy, mỉm cười nhìn hai người.

- Ai da, Lạc đại nhân, đã lâu không gặp.

Lâm đại nhân ôm quyền vừa ha ha cười vừa nói:

- Ta thật nhớ ngài ghê!

- Cậu nhớ ta làm gì?

Lạc Mẫn cười lắc đầu:

- Sợ là nhớ Ngưng nhi của ta mới đúng!

Lạc Ngưng xấu hổ, hờn dỗi:

- Cha, người lại giễu con.

Lâm Văn Vinh lắc đầu hắc hắc cười:

- Cả hai đều nhớ, ko thiếu ai cả.

Lạc Mẫn thở dài thật sâu:

- Lại nói, mấy tháng không gặp, vừa gặp lại liên lụy tới cậu và Từ Chỉ Tình bốn ba vất vả vì ta, trong lòng ta quả thực thấy có lỗi.

Thấy Lạc Mẫn già đi rất nhiều, không còn chút bộ dáng xảo trá gian hoạt trước kia, Lâm Văn Vinh vội cười đáp:

- Đâu có lý nào như thế, chúng ta là người một nhà mà. Trước kia ở Kim Lăng, lão thái sơn (ví như cha) ngài luôn chiều cổ ta, ta cũng nên chia sẻ với lão thái sơn mới phải đạo.

Nghe hẳn gọi mình là lão thái sơn, Lạc Mẫn kinh dị liếc mắt nhìn Lạc Ngưng, thấy Ngưng nhi má phẩn đỏ rực, đầu cúi gằm, lại nhìn tên tiểu tử kia bộ dáng đã chiếm tiện nghi, nhất thời bưng tỉnh, cười khổ một tiếng, thôi thôi gạo đã thành cơm, khách khí với tên tiểu tử này làm gì nữa. Lão ha ha gật đầu cười:

- Nguyên lai là vậy, tốt lắm! Hiền tể, nghe nói vừa rồi con vừa là cá vượt long môn, vừa là thuyền gỗ vớt bạc, dân chúng Tế Ninh tán dương con rầm rĩ, việc này vào tai hoàng thượng là chắc chắn, vậy chuẩn bị bay bổng thăng tiến tiếp đi hen.

Nói nhảm, công chúa cưng của lão hoàng thượng là vợ yêu của ta, ta không bay bổng còn ai bay nữa? Lâm đại nhân ha ha cười, liếc mắt tứ phía, thần bí nói:

- Lão thái sơn ngài không cần lo lắng, trước khi rời kinh thành, con đã nói chuyện qua với hoàng thượng rồi.

Lạc Mẫn mừng rỡ đứng lên, kích động hỏi:

- Hoàng thượng bảo sao?

- Hoàng thượng nói 35 vạn lượng quân phí bị mất ở Tế Ninh làm mấy vạn đại quân không có lương thảo, phải lưu lại trong kinh giữa lúc tình hình biên cương cấp bách, tội của Lạc Mẫn thật sự không thể tha thứ.

Lạc Mẫn nghe vậy sắc mặt trắng bệch, loạng choạng ngồi xuống. Lâm Văn Vinh lắc đầu thở dài:

- Nhạc phụ, đừng oán tiểu tể lắm miệng. Lão nhân gia ngài ở Kim Lăng, bao nhiêu sóng gió đều từng trải qua, làm sao vừa đến Tế Ninh đã chủ quan như vậy? Tế Ninh này là nơi gốc rễ của Bạch Liên giáo, thâm sâu khó dò, lão nhân gia ngài cương trực chẳng lùi bước, trong triều biết bao nhiêu người ghen ghét muốn tìm cơ hội diệt trừ ngài? 35 vạn lượng bạc đi qua đất ngài, ngài càng phải nhanh nhanh đóng dấu ký tên, xua bọn họ rút cho mau, sao lại còn để bọn họ qua đêm ở đây? Mọi người với chuyện này tránh còn không kịp, ngài khi không tự dưng rước phiền toái vào thân làm gì?

Lạc Mẫn ảo não:

- Ta cũng nhất thời hồ đồ. Lúc ấy lãnh binh kia bảo ta là cần bổ sung lương thảo, nếu không không đảm bảo hành trình. Ta vì muốn gánh vác đôi chút cho hoàng thượng mà đồng ý, ai ngờ ... ài! Hiền tể, con nói mau, hoàng thượng còn bảo gì nữa?

Nghe cha cùng đại ca bàn chuyện chính sự, Lạc Ngưng không mấy quan tâm, lập tức cáo từ đi ra.

Thấy lão Lạc đối với hoàng đế trung thành tận tụy, Lâm Văn Vinh không muốn hù dọa nữa:

- Biết bạc quân gặp chuyện không may, hoàng thượng đương nhiên giận dữ, khi ấy muốn phát lệnh xử tử lão nhân gia ngài. May mắn có ta cùng Từ tiên sinh liều chết ngăn cản, quì trước mặt hoàng thượng 12 canh giờ, hoàng thượng mới bớt giận, ra hạn trong bảy ngày phải tìm lại bạc đem về kinh, nếu thành công thì bỏ qua mọi chuyện, cho ngài phục chức, còn nếu thất bại, hậu quả khỏi cần nói rồi.

- Hoàng thượng thật sự bảo thế?

Lạc Mẫn vừa mừng vừa sợ, thở dài:

- Nếu vậy, ta lần này hóa ra gặp họa đắc phúc rồi? Ôi, cho dù phục hồi quan chức, ta còn mặt mũi nào gặp lại hoàng thượng?

- Phải không? Điều này phải xem lão nhạc phụ người còn muốn làm quan, hay là muốn nghỉ ngơi rồi?

Lâm Văn Vinh hi hi cười, ra vẻ thần bí.

- Ai da, hiền tể à, con khỏi cần đánh đổ lão phu nữa, ta đem con gái ta gả cho con rồi, chúng ta đã là người một nhà, con cứ tùy tiện đề xuất chủ ý đi.

Lạc Mẫn cũng là hồ ly thành tinh, sao không nghe ra ẩn ý của Lâm Văn Vinh, lập tức nắm lấy tay hắn, thân mật vô cùng hỏi.

Da mặt lão này xem ra không thể mỏng hơn ta a, Lâm Văn Vinh hắc hắc cười nói:

- Việc này còn phải xem nhạc phụ muốn xử lý thế nào? Bạc mắt tại Tế Ninh, ngài dù muốn chạy tội cũng không có cách nào, theo ý con, chỉ bằng tự thú, tấu thư nhận tội, thành thật khai báo mọi chuyện.

- Tấu thư nhận tội?

Lạc Mẫn nghi hoặc:

- Nếu ta tự thú, há chẳng phải cấp cơ hội cho Thành Vương?

- Ngài không tự thú, Thành Vương chẳng có cơ hội sao?

Lâm Văn Vinh vỗ vai lão:

- Lão thái sơn ngài yên tâm, thư tự thú chỉ là giả bộ ngoài mặt, phần tinh vi còn ở phía sau. Bạc mắt không giả, nhưng mà chúng ta tìm chưa đến ba ngày, chẳng phải đã tìm ra sao? Hơn nữa còn truy ra đám huyện nha Trúc Bình, bắt được một mớ tặc tử...

Lâm đại nhân trừng mắt, trên mặt hiện nét cười:

- Đám đạo tặc này chính là dư nghiệt của Bạch Liên, cũng lên tới vài ngàn người. Lão thái sơn ngài chỉ huy quân lực, xung phong công kích cào bằng Trúc Bình huyện nha, đường đường chính chính nhổ tận gốc đám dư nghiệt này. Bạc không mất, ngài lại có công diệt giặc, ngài nói đây là công hay tội?

Lạc Mẫn cũng chẳng phải loại hỏa nhiệt bốc đồng, hiền tế đã đem công tích đổ lên đầu lão, lão liền không khách khí gật đầu:

- Là công. Nhưng mà ai biết hoàng thượng nghĩ thế nào? Lại nói, đám này chắc gì là dư nghiệt Bạch Liên giáo?

- Có là Bạch Liên giáo hay không cũng không quan trọng, quan trọng là có người thay ngài gánh miệng lưỡi thiên hạ, hoàng thượng nhờ đó cũng có thể hạ đài! (ý là có cơ buông tay tha tội - hieusol).

Lâm đại nhân hắc hắc cười:

- Đợi bạc cùng tặc đều áp lên kinh thành, ngài lại viết một bức thư, nói rằng mặc dù lấy công chuộc tội, nhưng tự thẹn với thánh ân, xin hoàng thượng ban cho về quê nghỉ hưu. Ngài xem kết quả sẽ ra sao?

- Hoàng thượng tuyệt đối sẽ không buông tha ta - diệu kế!

Lạc Mẫn vỗ tay một cái, hưng phấn kêu to, nhìn Lâm Văn Vinh từ trên xuống dưới:

- Quả thật xa cách ba ngày đã nhận không ra. Hiền tế, con lên kinh thành vài tháng liền quen thuộc quan trường như thế, so với ta còn tinh thông hơn gấp trăm lần!

- Đó là nhờ lão thái sơn dạy dỗ có phương pháp!

Lâm đại nhân mắt không chớp trả lời, hai người cùng cười ha ha.

Lạc Mẫn dù sao cũng bệnh nặng vừa khỏi, nói chuyện một lát, Lâm Văn Vinh liền cáo từ đi ra. Nhìn quanh không thấy Lạc Ngưng đâu, hắn đang định về phòng, chợt thấy một tiểu nha hoàn chạy tới bẩm:

- Đại nhân, Từ tiểu thư cho mời.

- Từ tiểu thư nào?

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên hỏi.

- Là vị Từ tiểu thư cùng ngài từ kinh thành tới ạ.

Tiểu nha hoàn chớp mắt đáp:

- Từ tiểu thư nói là ở trong phòng chờ ngài.

Từ Chỉ Tình tìm ta? Lại còn ở trong phòng? Lâm đại nhân hắc hắc cười mấy tiếng, nhanh chân bước ra hậu viện. Trong phòng Lạc Ngưng ko có đèn sáng chứng tỏ nàng chưa về, nhưng phòng bên cạnh có ánh đèn, lại còn một bóng người xinh đẹp bên trong chiếu lên cửa sổ.

Lâm đại nhân liếc mắt ngắm bộ ngực cao vút của cái bóng, nuốt nước miếng một cái. Nhìn bộ ngực này, chẳng nghi ngờ gì nữa, người trong phòng chính là Từ tiểu thư rồi.

Hắn gõ nhẹ cửa phòng hai cái, trong phòng vẫn yên ắng một lúc rồi mới vọng ra tiếng Từ Chỉ Tình run run:

- Là... là ai?

- Ô, không phải Ngưng nhi à? Xin lỗi, ta nhầm cửa.

Lâm Văn Vinh cười cười, xoay người ra về phải đi.

Rầm một tiếng, cửa phòng bật mở, Từ tiểu thư đứng trước cửa, cắn răng, nhỏ giọng nói:

- Lâm... người, người... từ từ!

Lâm Văn Vinh quay lại, kì quái nhìn nàng:

- Đã trễ thế này, Từ tiểu thư còn chưa ngủ sao?

Thấy hắn làm bộ làm tịch. Từ tiểu thư trong lòng thầm hận, liếc mắt dò xét tứ phía thấy không có ai, vội đưa bàn tay nhỏ hung hăng kéo hắn vào phòng, sầm một tiếng đóng cửa lại.

- Cô, cô muốn làm gì? Không được làm vậy a!

Lâm đại nhân mở to hai mắt, mặt đầy vẻ kinh hãi, hoảng sợ hỏi.

- Làm vậy?

Từ tiểu thư vừa bực mình vừa buồn cười, hận không thể đá hắn một cái:

- Trên thế giới này còn có ai dám làm càn hơn ngươi sao?

Lâm Văn Vinh hắc hắc cười dâm dăng:

- Từ tiểu thư, cô đứng có nắm chặt không buông ưu điểm của ta. Mặc dù cô nắm được chỗ yếu của ta, nhưng cô cũng có chỗ sơ hở bị ta nắm được, chúng ta coi như hòa hen.

- Nói hươu nói vượn, ai nguyện ý nắm lấy chỗ yếu của ngươi, Ta làm gì có chỗ sơ hở? Từ tiểu thư hừ một tiếng, thấy ánh mắt hắn đang bay múa tán loạn trên ngực mình, nàng mặt mày phát sốt, vội xoay người ra chỗ khác, tìm đập thành thịch. Hai người nhất thời không nói gì, trong phòng tự dưng trở nên yên lặng, chỉ còn lại tiếng thở nhẹ nghe rất rõ.

Lâm Văn Vinh đưa mắt đặt lên trên những đường cong mê người của Từ Chỉ tình dò xét một vòng, nhìn cặp mông tròn lẳn của nàng, hắn nuốt nước miếng, mông nở nang như vậy rất thích hợp sinh con, Từ tiểu thư này quả là có tướng sinh quý tử, thật đáng giá a!

- Chuyện này, Từ tiểu thư, đêm hôm khuya khoắt cô gọi ta tới là có ý gì?

Thấy Từ tiểu thư mãi không quay đầu, Lâm đại nhân liền yên tâm lớn mật tiếp tục ngắm nghía, ngoài miệng giả bộ nói năng.

- Ngươi, không cho nhìn!

Từ tiểu thư sắc mặt như lửa đốt, lăm bầm.

- Nhìn cái gì?

Lâm đại nhân khó hiểu hỏi lại.

- Ta ánh mắt chính trực, chỉ nhìn phía trước, còn lại gì cũng không thấy a.

Với tên vô sỉ này căn bản không thể giảng đạo lý, Từ tiểu thư không có biện pháp gì, đành thở dài, nhìn thì nhìn đi, dù sao đã bị hắn nhìn trộm vô số lần rồi, giờ thêm một, hai lần cũng chẳng quan tâm nữa. Nàng hé miệng bình thản nói:

- Lâm Tam, biểu hiện hôm nay của ngươi làm cho người khác phải khiếp sợ, xem ra trước kia ta đánh giá người quá thấp rồi.

- Đâu có đâu có, cũng thế cả thôi!

Lâm Văn Vinh khuôn mặt tươi cười, chẳng có chút đứng đắn nào.

- Lâm Tam, trong lòng ngươi, ấn tượng về ta là thế nào? Ngươi nói ta nghe được không?

Từ tiểu thư khẽ thở dài, ôn nhu hỏi.

- Ấn tượng? Ồ, phi thường phi thường lớn!

Lâm Văn Vinh lau nước miếng trên miệng trả lời.

- Cái gì lớn?

Từ tiểu thư nghi hoặc hỏi, thấy hắn vẽ mặt đáng khinh, ánh mắt lại dán vào ngực mình, trong nháy mắt liền hiểu ý tứ của hắn, hai má bỗng đỏ bừng, nắm tay siết chặt, trong lòng dâng lên một cảm xúc muốn đập vào mặt tên đầu heo này.

- Lâm Tam, chuyện đánh cá, ta nhận thua.

Từ Chỉ Tình răng cắn chặt môi, cổ gồng ưỡn khuôn ngực cao cao, hai mắt khép hờ, lông mi khẽ rung, nước mắt nhẹ đọng trên mi, run giọng:

- Cho ngươi, nắm lấy đi! Chỉ van ngươi động tác nhanh một chút!

- Nhanh, cái gì nhanh?

Lâm đại nhân nghi hoặc hỏi.

- Ngươi còn muốn chọc ghẹo ta? Từ tiểu thư nước mắt soàn soạt tuôn rơi, đột nhiên trợn mắt, tức giận nói:

- Ta đáp ứng điều kiện của ngươi, bây giờ liền thực hiện. Ngươi không phải muốn sờ ta sao, sờ đi!

Thấy Từ tiểu thư cổ gồng ưỡn ngực lên cao đưa tới trước mặt mình, Lâm đại nhân con mắt mở to so với tình tình còn muốn bự hơn, kinh hãi thất sắc nói:

- Từ tiểu thư, đây là có ý gì? Ta muốn sờ cô bao giờ? Sờ, sờ chỗ đó sao? Cô làm ơn tôn trọng nhân cách của ta!

336. Chương 334 - Ngưng Nhi Bắt Gian

Từ Chỉ Tình bị phần chất chồng, ưỡn sát cặp ngực đầy đặn đến trước mặt hắn, khoe miệng lộ ra nụ cười kinh miệt, từng bước từng bước áp sát hắn. Sự thâm thối không yên ngày hôm nay cứ đè nén trong lòng nàng như tìm thấy cửa thoát, tựa nước Trường Giang vỡ đê tuôn trào, khó mà ngăn trở được.

- Cô, cô muốn làm gì?

Lâm đại nhân sợ hãi thối lui mấy bước. Từ tiểu thư dường như chẳng chút sợ hãi, được thể lại áp sát thêm một chút, ngọc nhũ mềm mại mang theo hơi nóng thoang thoảng như đốt cháy thần kinh của Lâm Văn Vinh.

Lâm đại nhân bị bức đến góc phòng, đã không còn cách nào lui được nữa, Từ tiểu thư mặt đầm nước mắt, áp sát trước mặt hắn, ngọc nhũ cao vút chỉ cách bàn tay hắn có gang tấc, hừ lạnh nói:

- Ngươi sờ đi, bảo ngươi sờ đi mà, sờ xong rồi ta sẽ không còn nợ nần gì ngươi nữa.

Cô nàng này đúng là mạnh mẽ a, muốn dùng sức Bá vương chèn ép lão tử, Lâm Văn Vinh cũng không lùi nữa, cười hi hi nói:

- Từ tiểu thư, cô thật sự muốn ta sờ à? Vậy ta không khách khí đâu.

- Khách khí, người biết khách khí từ khi nào thế?

Từ tiểu thư cơ hồ như không đếm xỉa đến gì hết, giọng nói đầy bi phẫn:

- Đã thua vào tay người rồi, ta đã chuẩn bị tốt, chỉ coi như bị muỗi cắn một phát thôi.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Từ tiểu thư đã giữ lời như vậy thì xin cô nhắm chặt mắt vào, nếu không ta sẽ xấu hổ lắm.

Từ Chỉ Tình nghe vậy buồn đau lẫn lộn, chiếm tiện nghi là người, người còn xấu hổ gì nữa chứ? Thật đúng là vô sỉ nhất thiên hạ! Nàng nhắm chặt hai mắt, hàng mi dài khẽ lay động, tìm đập bình bịch không ngừng, bộ ngực mềm mại nhô lên cao vút, đợi chờ sự tấn công của quỷ trảo.

Đợi hết một lúc mà không thấy động tĩnh gì, đang lúc cảm thấy khó hiểu, đột nhiên một đôi tay to lớn nhẹ nhàng nắm lấy bầy tay nhỏ của nàng, Từ tiểu thư giật nảy mình, vội hét lên:

- Người, người muốn làm gì?

- Làm gì á? Đương nhiên là sờ rồi!

Tiếng cười hi hi ha ha của Lâm đại nhân vang lên cạnh tai nàng:

- Ghi nhớ, nhắm chặt mắt vào, nếu không ta sẽ xấu hổ đó!

Có quỷ mới tin người, Từ tiểu thư hừ một tiếng, chỉ cảm thấy tay bị hần nắm lấy từ từ hướng lên trên, chụp lấy một mảng da thịt nóng bỏng, nàng vội vàng mở mắt, liền thấy tay mình đang sờ lên người Lâm Tam.

“A,” Từ tiểu thư phát ra một tiếng thét chói tai, vội vàng rút tay lại:

- Người, người làm gì vậy?

- Thi hành lời hứa của cô a!

Lâm Văn Vinh cười hi hi:

- Từ tiểu thư thích tự cho mình là thông minh. Hôm đó cùng cô đánh cuộc, ta chưa nói xong cô đã cắt ngang, hại ta bị cô hiểu lầm. Cô cũng không nghĩ rằng, ta là một người chính trực như thế này, sao lại làm ra loại chuyện vô sỉ như thế chứ.

Từ tiểu thư nghe vậy liền ngây người, ngay lập tức hỏi:

- Chẳng lẽ người không muốn sờ...

Sắc mặt nàng đỏ lên, không dám nói tiếp.

Nha đầu này, giờ lại bắt đầu thẹn thùng, vừa rồi thì đánh đá như con khỉ cái. Lâm Văn Vinh giả vờ ho hai tiếng, chững chạc đằng hoàng đáp:

- Sờ thì vẫn muốn sờ. Thế nhưng không phải là ta sờ cô, tuy là ta cũng muốn, a, a, xin thứ lỗi, không cần thẹn nên lỡ nói thật.

Thấy Từ tiểu thư trừng mắt hạnh lên nhìn, Lâm đại nhân hắc hắc cười:

- Đêm trước tùy tiện xông vào phòng cô, thật sự là một sự hiểu lầm vô cùng to lớn. Từ tiểu thư trách ta chiếm tiện nghi của cô cũng là chuyện dễ hiểu, để biểu đạt sự xin lỗi chân thành của ta, hôm nay ta chẳng sá gì, xin Từ tiểu thư cũng sờ ta, cũng chiếm tiện nghi của ta, như vậy chúng ta hòa nhau, không ai nợ ai. Oái, oái, cô làm gì thế? Đứng động thủ, ta thực lòng mời cô sờ mà!

Một tiếng vỗ “choang” vang lên, một chén trà rơi xuống dưới chân Lâm đại nhân, Lâm Văn Vinh vội vàng nhảy ra, chỉ thấy Từ tiểu thư mặt đỏ rực, trong mắt phừng phừng lửa giận nhìn hẩn.

Thiên hạ không ngờ lại có người vô sỉ đến thế này, vậy còn gì là thiên lý nữa chứ? Từ tiểu thư xấu hổ lần giậm giữ đan xen, trong lòng trào lên một nỗi niềm khó tả, giống như dây cung một mực bị kéo căng đột nhiên đứt đoạn, thì ra tên chết đấm này vốn không muốn sờ ta, từ trước đến giờ luôn luôn đều là bản thân mình suy nghĩ lung tung. Còn muốn ta sờ hắn? Đờm hòng!

Mặt nàng nóng rực, nghĩ tới sự hốt hoảng lo sợ ngày hôm nay, trong lòng dâng trào ủy khuất, lệ đã tràn đầy khóe mắt, đột nhiên lao đến trước mặt Lâm Văn Vinh, dấm nện thùm thụp lên người hắn một trận:

- Đánh chết người, đánh chết thứ xấu xa vô sỉ nhà người.

Hứng chịu tiểu quyền mềm mại ấy, Lâm Văn Vinh cười khổ không biết phải làm sao, nữ nhân đúng là động vật bất chấp lý lẽ, rõ ràng là cô ta tự mình nghĩ sai, hiện tại lại đi trách ta.

Từ tiểu thư phát tiết một trận, trong lòng thư thái được vài phần, đột nhiên cảm thấy kỳ quái, ngày thường Lâm Văn chỉ chiếm tiện nghi chứ không chịu thiệt, hôm nay sao lại hiền lành để mặc cho nàng dấm? Nàng ngẩng đầu lên, chỉ thấy Lâm Văn dựa vào tường khẽ cười, trong mắt lại lộ ra vẻ mệt mỏi.

- Người, người sao vậy?

Từ tiểu thư thấp thỏm trong lòng, vội vàng ngừng dấm, nhìn lên tay mình. Tên xấu xa này da thô thịt dày, tiểu quyền của ta không đủ để gãi ngứa cho hắn, lẽ ra đánh hắn phải không đau nhưng sao hắn lại có bộ dạng như thế này.

Lâm Văn Vinh khe khẽ thở dài:

- Không sao, chỉ là có chút mệt mỏi thôi.

Từ tiểu thư ngẩn người, nhìn cặp môi nứt nẻ, ánh mắt dờ dẩn của Lâm Văn Vinh, nắm đấm nhỏ nhắn không đánh xuống nữa. Từ kinh thành ngày đêm gấp gáp tới đây, một khắc cũng không ngừng kiểm tra hiện trường, tính toán suy xét, lại phải ở trong hồ Vi Sơn mò kim đáy bể để tìm bạc. Cá vượt long môn, thuyền gỗ vớt bạc, nói thì đơn giản, nhưng nào ai hay Lâm Văn đã hao tổn biết bao tâm huyết đây! Trong ba ngày nay, hắn giống như là người sắt, một khắc cũng không nghỉ ngơi, gánh nặng ngàn cân đều đè lên thân một mình hắn, cho dù là người sắt cũng chịu không nổi. Càng đáng hận hơn là thường ngày chỉ thấy tên xấu xa này hỉ hỉ hả hả, cũng không biết làm sao hắn có thể chịu đựng được như thế.

Từ tiểu thư trầm mặc một hồi lâu, len lén rút tay lại, ngẩng đầu khẽ nói:

- Người, người nhanh ngồi xuống nghỉ ngơi đi.

- Không được, đây là khuê phòng của cô, trai đơn gái chiếc, bị truyền ra ngoài thì ngại lắm!

Lâm đại nhân mặt ửng mầu ê đáp.

- Người...

Người này đúng là để ra đã là đồ vô sỉ, cứ nói đến những chuyện chiếm tiện nghi của người khác là phấn chấn lên ngay, Từ tiểu thư tức đến nỗi ngực phập phồng lên xuống, chỉ vào mũi hắn nói:

- Chó cắn Lã Động Tân, không hiểu lòng tốt của người khác. Người không muốn ở đây vậy thì nhanh chóng xéo đi, đỡ để ta làm bẩn mắt của người.

Tình huống rất nghiêm trọng, không ở lại thì không được a! Lâm Văn Vinh cười hi hi, đặt mông ngồi xuống trước bàn, cười nói:

- Vậy thì ta ở lại. Chẳng mấy khi Từ tiểu thư hiếu khách như vậy, sao lại không nể mặt cô chứ! Ài, có trà không, châm trà đi! Tốt nhất là đi làm thêm chút điểm tâm. Bận rộn cả nửa ngày, ta đói rồi!

Tên gia hỏa này đúng là được voi thì đòi tiên, không coi bản thân như người ngoài, Từ tiểu thư tức cũng không được, cười cũng không xong, ta sao lại gặp một người khó đối phó như vậy chứ. Nàng đau khổ lắc đầu, trừng mắt nhìn hắn, rồi xoay người pha trà.

Hôm nay đúng là mệt mỏi, bận rộn từ sáng đến chiều, tinh thần lại chịu áp lực đến cực độ. Lâm Văn Vinh ngồi trước bàn chợp mắt, nhìn trộm bóng lưng bận bịu của Từ tiểu thư. Tóc xanh như mực vắn cao, một chiếc trâm ngọc tùy tiện xuyên ngang búi tóc, đơn giản mà lại ấm nồng. Một thân áo đơn quần nếp màu

tím vừa vụn, thấp thoáng thân hình bốc lửa, phác họa những đường nét trước mắt sau nhô trên vóc dáng mỹ diệu của nàng, vô cùng dụ người.

Nghĩa tới màn ảo ảo vừa rồi, Lâm Văn Vinh không nhịn được lắc đầu mỉm cười, cô nàng này không chỉ có thân hình đẹp mà tính tình còn tuyệt vời hơn, tạo cho người ta một cảm giác thực sự rất đặc biệt!

- Người nhìn cái gì?

Thấy ánh mắt lén lút thậm thụt của hắn chiếu lên người mình, tuy biết hắn đang nhìn gì, cũng không biết là bị hắn nhìn như vậy bao nhiêu lần rồi, Từ tiểu thư trong lòng vẫn không nén được hoảng loạn, đem trà thơm vừa pha và điểm tâm đặt trước mặt hắn, hừ một tiếng nói.

- Nhìn cô đó!

Lâm Văn Vinh hắc hắc cười:

- Từ tiểu thư ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, loại người như ta, sớm đã siêu thoát khỏi những hứng thú thấp hèn, thuần túy là mang một loại thái độ hân thưởng để thưởng thức sự vật. Từ tiểu thư có thể ngồi gần hơn một chút không, để ta dùng con mắt nghệ thuật thưởng thức cô một lần.

- Người muốn chết à ! Thưởng thức cái đầu người!

Từ tiểu thư mặt hồng lên, không khỏi hừ một tiếng, chẳng thềm đếm xỉa đến ngôn luận của người này. Người siêu thoát khỏi hứng thú thấp hèn ư? Ta thấy là những hứng thú thấp hèn còn cao thượng hơn người!

Lâm đại nhân mở chén hớp một ngụm trà thơm, một làn hương nhàn nhạt phả lên mặt, vào miệng thì hơi đắng, chép miệng lại thì ngọt, chính là chè xuân Long Tĩnh thượng hạng. Hắn uống hai ngụm, tấm tắc khen:

- Trà ngon trà ngon, không tưởng rằng Từ tiểu thư cũng có Long Tĩnh ngon như vậy, xem ra lần sau còn phải tìm cô uống trà.

- Người nghĩ hay nhỉ!

Từ tiểu thư nhẹ nhàng nói:

- Đây là thượng hảo Hàng Châu Long Tĩnh mà cha bảo ta mang tới cho Lạc thế bá, là hoàng thượng thưởng cho cha, tổng cộng không quá bảy tám lượng, ta thềm quá nên ăn bớt một chút.

- Cô thềm quá?

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên:

- Không ngờ rằng Từ tiểu thư còn có sở thích này! Ta cũng thềm lắm, cô có thể xén bớt cho ta một chút không?

Từ tiểu thư trừng mắt nhìn hắn, mặt hơi phát thẹn, trả lời:

- Ai xén bớt cho người chứ, chỉ biết nghĩ chuyện tốt không thôi, người lần sau tới uống lại cũng không có đâu.

Lần sau uống thì không có nữa? Đáng tiếc, đáng tiếc. Lâm Văn Vinh bưng chén trà nhấp thêm hai ngụm, ‘nhập khẩu sinh hương, phương điểm tứ dật’ (vào miệng tỏa hương, ngọt thơm tràn ngập), sau hai ba ngụm thì cạn chén trà.

Có kiểu thưởng trà như thế này ư? Gần như là uống cái hết luôn! Từ tiểu thư rốt cuộc cũng nhìn ra, tên xấu xa này chính là một con trâu gặm mấu đơn, căn bản không hiểu trà đạo gì cả. Nàng lặng lẽ rót thêm cho hắn một chén, ngồi bên cạnh nhìn hắn uống vài hớp, mới mở miệng hỏi:

- Người cảm thấy thế nào, còn mệ không?

- Có trà thơm và mỹ nhân bầu bạn, cảm giác tốt hơn nhiều rồi.

Lâm Văn Vinh ngáp một cái đáp. Từ tiểu thư khẽ xì một tiếng, không thềm đếm xỉa gì đến hắn, không khí trong phòng cực kỳ trầm lặng.

Hai người bọn họ không đánh lộn thì cũng cãi lộn, trên đường đi đã thành thói quen rồi, hiện tại ở chung một phòng mà ngồi im lặng cùng nhau cũng là lần đầu, không chỉ Lâm đại nhân không quen, mà ngay cả Từ tiểu thư cũng cảm thấy bầu không khí hơi quái lạ, khiến tim nàng đập nhanh hơn vô số lần. Nàng liếc trộm Lâm Văn Vinh, thấy hắn áo dài tán loạn, vài chỗ đã bị móc rách, thậm chí là do vừa rồi bản thân cùng hắn đánh lộn gây ra, mặt hơi phát nóng, môi đào khe hở, nhỏ giọng nói:

- Người, cởi y phục ra đi!

Lâm đại nhân phun luôn ngụm trà thơm đang ngậm trong miệng ra, tròn mắt nhìn rồi dè dặt bảo:

- Không, không được đâu, ta còn chưa chuẩn bị tốt mà! Không bằng cô cởi trước đi!

- Người nói cái gì?

Từ tiểu thư mặt hoa rộ hồng, giọng đầy tức giận:

- Người tâm tư đề hèn, cả ngày không biết là nghĩ những gì. Ta thấy y phục của người bị rách, mới tốt bụng giúp người, nào hay người, người, tức chết ta rồi!

Nàng cảm phần ngừng đầu lên, đối với kẻ vô sỉ này tức giận đến cực điểm, hận không được đá cho hắn mấy cước để trút giận.

Nha đầu này sao không chịu nói rõ ràng chứ, hại ta phí công vui mừng một phen, Lâm đại nhân mặt đỏ lên, vội vàng phát tay nói:

- Không cần, không cần, ta quay về bảo Ngưng nhi vá lại là được rồi, thuận tiện bảo nàng ấy cởi quần áo, ta cũng vá cho nàng ấy.

Từ tiểu thư vụt đứng dậy, mày ngài hơi nhướn lên nói:

- Chuyện ta làm thì để ta chịu. Y phục này của người do ta xé rách, tự ta vá cho người, nếu không Ngưng nhi hỏi, người sẽ trả lời thế nào? Ta không muốn vì người mà khiến cho Ngưng nhi phát sinh hiểu lầm với ta.

Nàng vừa nói vừa bước đến trước mặt Lâm Văn Vinh, cắn chặt răng, đưa tay kéo trường sam và tháo cúc áo của hắn ra.

- Thật sự không cần đâu.

Ngửi thấy mùi thơm thoang thoang của nữ nhi từ trên người nàng tỏa ra, lại nhìn thân hình dong dỏng đầy đặn, Lâm đại nhân không nén được lòng hươu dạ vượn, mặt mày hớn hờ nói:

- Ta quay về sẽ nói với Ngưng nhi là không cần thận mà đừng phải cây.

Từ tiểu thư tức giận hung hăng đánh hắn một quyền:

- Người muốn lừa Ngưng nhi à? Ta ghét nhất là những loại mồm mép trơn tru như các người cứ lừa gạt nữ tử yếu đuối chúng ta, cởi, cởi nhanh!

Bạo lực, thật là bạo lực! Lâm đại nhân cố gắng nín cười, mặc nàng cởi áo ngoài của hắn ra.

Thấy Lâm Tam mặc một cái áo ngắn bó sát người đang hí hửng cười cợt đứng trước mặt mình, Từ tiểu thư cầm lấy trường sam của hắn, tim đập rộn rã, cuống quýt quay người đi, thanh âm phát run:

- Người, người vì sao lại mặc ít quần áo như thế?

Vì sao ta lại mặc ít như vậy? Từ tiểu thư nàng rất có tài, loại vấn đề này cũng phải hỏi! Nếu không phải nàng cởi y phục của ta ra, ta có thể mặc ít thế này cho nàng nhìn à? Lâm Văn Vinh cười khổ:

- Ta thực sự rất xấu hổ khi trả lời nàng vấn đề này, ta sợ Từ tiểu thư chịu không nổi. Phiền tiểu thư đừng hỏi nữa, mau mau vá lại áo của ta, nếu không ta sẽ đóng thành cột băng mất.

Từ tiểu thư tự biết đã lỡ lời, lập tức má đỏ hây hây, xấu hổ chỉ muốn chui xuống đất! Lại thấy hắn ngồi đó với bộ dạng run cầm cập, phát xì cười một tiếng, chỉ cảm thấy Lâm Tam từ trước đến giờ chưa bao giờ khả ái như thế này!

- Người, người đợi một chút.

Từ tiểu thư mặt nóng rực, quay người lấy cái chăn bằng tơ tằm được gấp gọn gàng ở trên giường đưa cho hắn, nhẹ giọng:

- Người đắp cái này lên trước đi, ta vá xong áo rồi trả lại cho người.

Trên chiếc chăn bằng tơ tằm như còn lưu lại hương thơm, nghĩ tới Từ tiểu thư đêm qua ngon giấc trong đó, Lâm Văn Vinh không cách nào chịu nổi, đắp kín chăn vào người, chỉ lộ ra cái đầu, nói:

- Từ tiểu thư, phiền cô nhanh lên một chút. Chúng ta cô nam quả nữ, ta lại ăn mặc mát mẻ thế này, nếu để Ngưng nhi nhìn thấy, muốn không hiểu lầm cũng khó.

- Ta biết rồi, người nhanh đắp kín vào một chút, đừng để bị nhiễm phong hàn.

Từ tiểu thư cúi đầu, nói với giọng nhu mì. Nàng cầm lấy chiếc kim khâu hoa nhỏ xíu, dùng đầu nhọn của kim kê trên mái tóc nhẹ nhàng liếc qua lại vài lần, lại đặt kim vào miệng nhấp một cái, thấp đèn lên, bắt đầu cẩn thận may vá.

Hai người đều không nói gì, trong phòng chỉ nghe tiếng kim không ngừng kéo những sợi chỉ như thoi đưa, lách tích truyền vào tai, yên tĩnh mà lại ấm áp. Nếu tên vô sỉ này mỗi ngày đều có thể yên lặng ngồi một bên như thế này, cảm giác đó có vẻ cũng không tồi. Từ tiểu thư trong lòng dâng lên ý nghĩ khiến cho nàng tự giạt nẩy mình, mang tai phát nhiệt từng trận, vội vàng cúi thấp đầu, cẩn thận từng li từng tí khâu và chiếc áo.

Dưới đèn ngắm mỹ nhân, càng nhìn càng thấy thú vị. So với đám nữ tử Lạc Ngưng, Từ tiểu thư này cách xử lý công việc hay cư xử đều có phong thái thành thực hơn vài phần. Chân mày lá liễu thon dài, đôi mắt trong sáng, mũi cao thanh tú, da thịt lấp lánh trong trắng như tuyết, cặp môi đào ửng ửng, mặt thơm trắng mịn, làm nổi bật gò má mỹ lệ càng thanh tân thoát tục hơn, khóe miệng nhếch lên thành đường vòng cung, biểu thị tính cách kiên cường của nàng, càng tăng thêm vài phần xinh tươi thướt tha.

- Từ tiểu thư, cô thật sự rất dễ nhìn!

Lâm đại nhân cất lời khen từ tận đáy lòng.

“A!” Từ tiểu thư nghe thấy lời ca ngợi của hắn, trong lòng phát hoảng, kim nhọn đâm vào ngón tay, một giọt huyết châu chậm chậm tràn ra. Mặt nàng nóng rực, ôn nhu khẽ nói:

- Cần người nịnh hót à? Những lời này, giữ lại đợi nói với Ngưng nhi đi.

Lâm đại nhân nghiêm túc đáp:

- Lâm mỗ ta tính tình chính trực chẳng a dua, uy vũ bất khuất, từ trước đến giờ không bao giờ võ mông ai, người trên đời đều biết. Ta nói Từ tiểu thư rất dễ nhìn, thì đúng là dễ nhìn, tuyệt không phải nịnh bợ, chỉ là thực sự cầu thị mà thôi!

- Nói vớ nói vẩn! Có quỷ mới tin người.

Từ Chỉ Tình ngẩng đầu lên, cất giọng nhẹ nhàng:

- Người đừng nói những lời làm loạn tâm thần của ta, mấy kim này suýt chút nữa đã may sai chỗ rồi.

Từ Chỉ Tình ôn nhu nhã nhặn như thế này thật là hiếm khi thấy được, Lâm Văn Vinh khẽ thở dài, thật lòng bảo:

- Từ tiểu thư, nếu mỗi ngày cô đều nói hay như thế này thì thực tốt quá.

Nếu không phải người cố ý chòng ghẹo ta, ta sao lại kiếm chuyện cùng người chứ? Từ tiểu thư trầm mặc một hồi, đang lúc muốn đáp lời lại thấy Lâm Tam ngáp một cái, trên mặt đầy vẻ mệt mỏi, nằm bò lên bàn khẽ nhắm mắt lại, không tới một chốc thì đã ngủ rồi.

Người này sao không chịu chọn chỗ, nói ngủ là ngủ ngay được? Nếu Ngưng nhi nhìn thấy, vậy phải làm sao cho tốt? Khóe miệng Lâm Tam trong giấc ngủ chảy ra một hàng nước dãi, lúc ngủ so với khi thức thì bình lặng hơn gấp trăm lần! Từ Chỉ Tình mặt phấn phát nóng, lắc đầu cười khẽ, châm đèn tối đi một chút.

“Két, két” trên cửa khẽ vang lên hai tiếng, thanh âm của một nữ tử từ bên ngoài truyền vào:

- Chỉ Tình tỷ tỷ, Chỉ Tình tỷ tỷ, đại ca có ở trong đó không?

“A!” Từ tiểu thư giật mình nhੌm dậy, vội vàng lay tỉnh Lâm Văn Vinh đang ngủ:

- Tỉnh dậy, mau tỉnh dậy đi, Ngưng nhi tới rồi!

Lâm đại nhân lơ đãng cố cưỡng lại vẻ ngái ngủ, ú ớ nói:

- Tới rồi à, tới đúng lúc đang ngủ!

Nhìn cái chần làm bằng tơ đang đắp trên người Lâm Tâm, lại nhìn trường sam chưa được vá xong trong tay mình, Từ tiểu thư tim đập càng rộn rã hơn, vô cùng hoảng loạn, thế này thì phải làm sao đây? Tuy nói mình và Lâm Tam thanh thanh bạch bạch, nhưng hiện tại đã là đêm khuya, hắ ở trong phòng mình quần áo rách nát rồi lim dim ngủ, nếu để Ngưng nhi thấy, còn không hiểu lầm đến ngút trời hay sao?

- Chỉ Tình tỷ tỷ, Chỉ Tình tỷ tỷ. Tỷ có đó không?

Thanh âm gấp gáp của Lạc Ngưng như một trận sấm mùa xuân đánh lên người nàng. Nàng đè nén tiếng tim đập như sấm trong lồng ngực, thanh âm run rẩy đáp:

- Tới đây, tới đây, Ngưng Nhi muội đợi một chút!

Nhìn Lâm Tam ngủ say như chết, Từ tiểu thư nước mắt tuôn rơi, liều mạng lay vai hắ:

- Nhanh tỉnh đi, Ngưng nhi tới rồi, mau tỉnh đi, con heo chết nhà người!

- Ngưng nhi?

Lâm đại nhân tỉnh lại từ trong giấc mộng, lập tức nhảy dựng lên:

- Nàng ta tới đây làm gì? Toi rồi, muốn tróc gian rồi!

- Tróc cái đầu người!

Từ tiểu thư vừa xấu hổ vừa sốt ruột, kim thêu đâm một cái trúng ngay cổ hắ. Lâm đại nhân nhảy dựng lên, đang muốn hét lớn thì một bàn tay nhỏ nhắn ấ ấ đè lên môi hắ, Từ tiểu thư lo lắng nói:

- Người đừng kêu, nếu Ngưng nhi nghe thấy, ta có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không tẩy sạch được đâu.

Thấy Từ tiểu thư cấp bách đến nỗi trong mắt ngập lệ châu, Lâm Văn Vinh cũng tỉnh táo hơn, gạt đầu:

- Không sao đâu, Ngưng nhi sẽ không nghi ngờ linh tinh đâu, chỉ cần nói với nàng ta rằng chúng ta chỉ là đang nói chuyện thì không cần thận xé rách mặt vài bộ y phục mà thôi!

Từ tiểu thư bị một câu nói của hắ làm cho huyết khí dâng lên suýt chút nữa té xỉu, hung hăng bẻ cánh tay hắ một cái, nước mắt tí tách rơi:

- Người thế này không phải là làm hại ta ư? Đều là vì cái điều kiện quỷ quái đó của người, hại ta thảm hại như thế này, không tưởng rằng Tử Chỉ Tình ta thanh bạch tự trọng, sao lại gặp tên yêu tinh chuyên gây tai họa như người chứ? Ta hận người, hận người vô cùng!

Trái cũng không được, phải cũng không được, làm nam nhân thật sự là con mẹ nó khó quá đi. Khiêu khích ta, chuyện nọ xọ chuyện kia, rồi lại buộc tội ta, thế nào cũng xong a. Hắ cười khổ hỏ:

- Không cần ta giải thích với Ngưng nhi, vậy cô nói lên làm thế nào?

Sự thông minh tài trí của Tử Chỉ Tình trong nháy mắt liền phát huy tác dụng, Nhìn cái chần gắ đang đắp lên người hắ, nàng khẽ nói:

- Người có thể chịu ủy khuất một chút không, tạm thời trốn tránh đi? Ta và Ngưng nhi nói vài câu rồi tiễn nàng đi xong thì người lại chui ra.

Thấy nàng nhìn chằm chằm vào cái chần đang đắp trên người mình, Lâm Văn Vinh trong lòng thầm vui mừng, sẽ không bắt ta như thế như thế chứ? Ái chà, giường mà nữ hài tử ngủ, ta sao lại không biết xấu hổ

chứ? Bất quá vì thanh danh trong sạch của Từ tiểu thư, ta đành chịu vậy! Hấn nở nụ cười dâm, trên mặt lộ ra tư thái đại nghĩa ngất trời:

- Từ tiểu thư, cô muốn ta làm gì? Ta dù nhảy vào biển lửa cũng không chối từ!"

- Có thể xin người tạm thời tới...

Từ tiểu thư sắc mặt ửng hồng, dường như xấu hổ không dám mở miệng, Lâm đại nhân trong lòng ngứa ngáy khó chịu, nói đi, mau nói đi, nói rằng xin ta tạm thời leo lên giường hoa của cô đi, ái chà chà, chuyện này thì có gì mà xấu hổ cơ chứ, ta đường đường là nam tử hán đại trượng phu còn không thềm để ý, cô là một đại gia khuê tú thì còn lo lắng gì chứ.

- Chỉ Tình tỷ tỷ, tỷ sao thế? Không khỏe à? Vì sao còn chưa chịu mở cửa?

Thanh âm của Lạc Ngưng lại một lần nữa vang lên thúc dục.

Từ Chỉ Tình đáp lời một tiếng, nhìn Lâm Văn Vinh, môi son khê hé, nhỏ giọng đề nghị:

- Có thể xin người trước tiên trốn dưới gầm giường một lúc không?

- Ở đâu cơ?

Lâm đại nhân quả thật không dám tin vào tai mình, dưới gầm giường ư? Nàng không thấy ngượng khi nói ra à? Nàng làm thế thì sao công bằng với Ngưng nhi, công bằng với Đại Hoa, công bằng với ta?

- Từ tiểu thư, ta thấy hay là ta cứ thẳng thắn với Ngưng nhi. Một nam tử hán đại trượng phu như ta, trốn dưới giường của nữ nhân, cô nói ta có xui xẻo hay không? Cô kêu ta sau này phải làm người như thế nào, lãnh tụ quần thư ra sao?

Lâm đại nhân mặt đầy thương tâm, vô cùng đau đớn, vừa nói vừa muốn bước ra cửa.

- Ta sắp bị người hại chết rồi!

Từ tiểu thư khước mắt ngăn lệ, khẽ than một tiếng, đẩy hấn lên giường, vội vàng đắp chăn lên rồi kéo màn tơ lại:

- Người cứ trốn ở bên trong, đừng động đây, đợi ta tiễn Ngưng nhi đi rồi người lại chui ra, nghe rõ chưa?

- Rõ rồi, rõ rồi, sao mà không rõ được chứ.

Nằm trên giường thêu của Từ tiểu thư, ngửi mùi thơm ngát vương lại, Lâm đại nhân nghiêm khắc tự kiểm điểm, ta ti bỉ, ta dè tiện, cứ nằm trên giường của Từ tiểu thư như thế này, rất không nên a.

Từ tiểu thư thu dọn phòng một lượt rồi lau khô khóe mắt, thấy không còn chỗ sở hữ nào nữa liền mở cửa phòng ra, Lạc Ngưng với khuôn mặt tươi cười từ ngoài bước vào, vội nắm lấy tay nàng hỏi han:

- Chỉ Tình tỷ tỷ, tỷ có phải sinh bệnh không? Sao lâu như vậy mới chịu mở cửa?

Nhìn khuôn mặt tươi cười xinh đẹp của Ngưng nhi, Từ Chỉ Tình hai má phát nóng, lắc đầu đáp:

- Ta không bị bệnh, chỉ là vừa rồi đang ngủ, nghe thấy muội gọi, thức dậy mặc quần áo nên tốn mất một khoảng thời gian.

Lạc Ngưng ngấm ngấm nàng một lượt từ trên xuống dưới, cười duyên nói:

- Tỷ tỷ, chúng ta không phải là người ngoài. Tỷ ngủ dậy cũng không cần phải mặc tử tế như vậy, quần áo đầy đủ lệ bộ thế này thật không giống vừa ngủ dậy, tùy tiện khoác một cái áo ngủ là được rồi. Muội thấy trong phòng tỷ còn thấp đèn, cho rằng tỷ chưa đi ngủ, nên mới tới gọi tỷ.

Từ Chỉ Tình vốn ôn hòa điềm tĩnh, chỉ là nghe thấy hai câu này của Lạc Ngưng khiến nàng xấu hổ suýt chút nữa muốn chui xuống đất, vốn cho rằng đã sắp xếp ổn thỏa, không còn bất kỳ một dấu vết nào, ai ngờ Ngưng nhi chỉ để ý một chút liền tìm ra được sơ hở. Mặt nàng hồng lên, vội vàng nói:

- À, ta cũng vừa mới nằm xuống, chỉ là nghĩ tới chuyện mò bạc ngày hôm nay, trong lòng nhất thời xáo động nên mới quên không tắt đèn, thật khiến muội muội chê cười rồi.

- Đúng lúc quá, muội cũng thế.

Lạc Ngưng vỗ tay mỉm cười thích thú, mặt đầy nét vui vẻ:

- Muội cũng vì nghĩ tới chuyện tìm bạc mà không ngủ được, muốn cùng tỷ tỷ nói chuyện. Đại ca không biết đã đi đâu rồi, muội tìm chàng ấy một vòng mà không thấy, nghe nha hoàn nói là tỷ tỷ gọi hần, đúng lúc tiện đường liền tới đây xem. Đại ca không có ở đây, chúng ta được dịp nói chuyện một chút đi.

Lạc Ngưng nói xong liền bước vào trong phòng, Từ tiểu thư trong lòng hốt hoảng, ngăn cũng không được mà thả cũng không xong, chỉ đành để mặc nàng vào phòng. Lạc Ngưng thấy trên bàn đặt chén trà, nắp chén trà để ở một bên, ngạc nhiên hỏi:

- Chỉ Tình tỷ tỷ, tỷ có khách tới à?

- Hả, không có. Là Lâm Tam vừa rồi tới, ta cùng hần nói một số chuyện, sau đó hần quay về rồi. Sao, muội không gặp hần à?

Từ tiểu thư cố nén nổi khấn trương, chậm rãi trả lời.

Nghe đại ca từng tới đây, Ngưng nhi cũng không khách khí, cầm chén trà lên uống một ngụm, hi hi cười bảo:

- Nước trà vẫn còn nóng, đại ca đi cũng chưa lâu ha! Đại ca này, đêm khuya như vậy rồi còn long nhong ở bên ngoài, chẳng lẽ còn có hồng nhan tri kỷ ở Tế Ninh? Tỷ tỷ, tỷ ở trong cung lâu rồi, chắc biết đại ca có hồng nhan tri kỷ nào đó chứ?

Từ tiểu thư nghe vậy mặt đầy ngượng ngùng, vẫn cứ phải làm ra vẻ như không có chuyện gì, cười nói rất tự nhiên:

- Tại kinh thành, ta nghe nói hồng nhan tri kỷ của Lâm Tam nhà các ngươi không ít. Gần thì có đại tiểu thư của Tiêu gia, xa thì ngay cả công chúa của hoàng thượng cũng coi trọng hần, gần đây còn nghe nói còn liếc mắt đưa tình với một tiểu cung nữ từ Cao Ly tới, tên gọi là Từ Trường Kim, hình như rất có hào cảm!

Hồ thẹn, hồ thẹn, Lâm đại nhân ở sau màn nghe vậy liền lắc đầu, Từ tiểu thư chụp cho ta cái mũ đa tình rồi, lão tử ngay cả tay của Từ Trường Kim muội muội cũng chưa sờ qua được mấy lần, thật sự đã phụ niềm hi vọng của cô rồi.

- Công chúa?

Lạc Ngưng giật nảy mình, vội vàng nắm lấy tay Từ Chỉ Tình:

- Từ tỷ tỷ, tỷ nói rõ cho muội xem nào, đại ca làm sao có thể quen biết với công chúa? Đại ca này, cả chuyện lớn như vậy cũng không nói với ta, đáng ghét, đêm này phải cho hần ngủ ở bên ngoài mới được

Tiếng nói vừa dứt, hai nữ tử đồng thời khuôn mặt đỏ bừng, Lạc Ngưng thì bởi vì không chú ý để lộ ra quan hệ thân mật cùng đại ca, tuy nói sớm đã vắn đóng thuyền, nhưng tấm màn che bị tự mình xé rách, chung quy cũng có chút xấu hổ. Từ tiểu thư thì vì câu “để hần ngủ ở bên ngoài mới được”, đây đúng thật gọi là người nói vô tâm, người nghe hữu ý.

Thấy Lạc Ngưng ở một lúc rồi mà vẫn chưa có ý rời đi, Từ Chỉ Tình thầm kêu khổ, nhất thời nhiều chuyện, không ngờ lại làm thay đổi cục diện như thế này, thật sự là nằm ngoài ý liệu của nàng, nàng vội vàng cười nói:

- Chuyện giữa hần và công chúa, ta cũng là nghe lời đồn, có phải thật hay không, muội cứ để hần tự mình nói là tốt nhất.

Lạc Ngưng gật đầu cười:

- Cũng đúng, đại ca nếu thật sự có thể thành phò mã, đó cũng là việc rất tốt.

Từ tiểu thư nghe vậy cũng sờ, không tin vào tai mình, hỏi:

- Ngưng nhi, Lâm Tam hần làm phò mã rồi, có một nữ tử kim chi ngọc diệp như thế cướp lấy tướng công của muội, chẳng lẽ muội không lo lắng à?

- Lo lắng thì đương nhiên là lo rồi.

Lạc Ngưng cười ngượng ngùng:

- Không giấu gì tỷ tỷ, thấy đại ca càng ngày càng xuất sắc, muội lúc nào cũng lo lắng rằng sẽ có một ngày nào đó chàng sẽ không thêm để ý tới ta nữa. Nhưng, chúng ta là con gái, đối với bản thân phải có lòng tin, phải học cách chiếm được trái tim của tướng công. Nói tới vị công chúa đó, nàng ta tuy quý ở chỗ là kim chi ngọc diệp, nhưng Lạc Ngưng ta cũng có điểm thắng được nàng ấy. Ví dụ, ta đối với đại ca ôn nhu săn sóc, dám làm những việc mà vị công chúa đó không dám...

Sắc mặt nàng đỏ rực, lời này nhẹ vang bên tai Từ Chỉ Tình, Từ tiểu thư nghe thấy mà mặt hồng tai đỏ, khẽ xì một cái nói:

- Tên vô sỉ ấy, không ngờ bức muội làm chuyện xấu hổ như vậy, thật đúng là đáng ghét.

Lạc Ngưng lắc đầu cười thẹn thùng:

- Tỷ tỷ nói sai rồi, không phải là đại ca ép muội, mà là ta tự nguyện. Đại ca nói đúng, tình thú khuê phòng, từ thú vẽ lông mày đến chuyện ân ái bình thường của vợ chồng ấy, chính là luân thường đạo lý của con người, chỉ cần phu thê hai bên thành tâm đối đãi với nhau, thực lòng yêu thương, áp dụng tư thế nào, hình thức nào đều là để làm cho thể xác và tâm hồn sung sướng, vô cùng khoái lạc, vậy có sao không làm? Huống chi, muội và đại ca ở cùng nhau, mỗi lần đều là hứng thú không thể nào chịu nổi, khiến Ngưng nhi muốn ngừng mà chẳng được, vậy có gì mà không thể chứ? Lạc thú đó, đợi tỷ tỷ có tướng công rồi, nếu hấn có được bản lĩnh như đại ca, tỷ tỷ tự nhiên sẽ có thể hiểu rõ.

Tuyệt vời, Lâm đại nhân ở sau rèm mặt mũi hớn hở, không ngờ rằng Lạc tài nữ có lý luận cao xa như vậy, chẳng trách nàng trước mặt người thì hiền thực, sau lưng lại phóng đảng như lửa, thực sự rất khiến người ta yêu thích, Từ tiểu thư phải noi theo gương nàng mới đúng.

Từ tiểu thư nghe thế mà trong lòng run rẩy, vừa cười vừa lao tới bịt miệng Ngưng nhi lại:

- Nha đầu này, cười người ta rồi là không biết giữ mồm miệng gì cả, đều là Lâm Tam dạy hư muội.

Lạc Ngưng xấu hổ ngã vào lòng Từ tiểu thư, ngập tràn tin tưởng nói:

- Được đại ca dạy hư, muội nguyện ý! Tuy chàng luôn luôn háo sắc, lại thích khi phụ người ta, còn luôn chiếm tiện nghi của người ta, nhưng ta lại thích chàng xấu, cái xấu của chàng không giống như người khác. Từ tỷ tỷ, tỷ nói Ngưng nhi trước mặt người thì không yếu hơn người, lạc thú trong phòng the càng vượt trội người, có ý vị như thế, còn sợ gì công chúa? Muội có thể giữ được trái tim của đại ca, khiến cho lúc đại ca ở cùng muội thì tâm lý cao hứng. Cho dù muội hao phí bạc của đại ca để đi làm việc thiện, người khác gọi muội là cái bình hoa, muội cũng cam tâm tình nguyện, một người sống cả đời có thể trải lòng làm chuyện mà mình thích là không dễ dàng đâu. Muội có được một tướng công tốt như vậy, chàng ủng hộ muội làm chuyện mà muội thích nhất, chuyện này có gì sai chứ? Muội chính là muốn vĩnh viễn làm cái bình hoa của đại ca. Hi hi, đây đều là đại ca dạy muội, muội cảm thấy đại ca nói rất đúng.

Điều này, Từ tiểu thư cả hai từ “vô sỉ” cũng không thốt ra khỏi miệng, Tên Lâm Tam này sớm đã vượt qua cảnh giới vô sỉ rồi, thật không thể dùng từ ngữ để hình dung nữa.

Lạc Ngưng chuyện trò một lúc, mặt như nở hoa, nàng là người gặp chuyện vui thì tinh thần sẽ sáng khoái, bạc đã tìm thấy rồi, lại cưới được một tướng quân như ý nguyện, sao có thể không vui sướng mở lòng.

- À, tỷ tỷ, tỷ dậy rồi sao lại còn che màn làm gì?

Lạc Ngưng tung tăng trong phòng, lại thấy màn trước giường được che kín bèn thò tay muốn kéo.

Từ tiểu thư bị dọa đến hồn phi phách tán, vội vàng chặn đằng trước, bắt lấy tay nàng, đầu mũi rướm mồ hôi:

- Ngưng nhi, việc canh gác ngăn khó được an bài ổn thỏa rồi chứ? Lần này phải nắm chắc, tuyệt đối không thể để xảy ra chuyện gì nữa.

Lạc Ngưng gạt đầu, ngồi xuống mép giường, mỉm cười đáp:

- Đại ca an bài tốt rồi, Hồ tướng quân dẫn mấy vạn nhân mã tự mình trông coi, tiểu Viễn ở bên cạnh hiệp trợ, huống chi lại có cấm nang diệu kế của đại ca, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Đại ca xấu, cũng không biết đã chạy đi đâu rồi, tỷ tỷ, chúng ta hôm nay ngủ chung, đừng để ý đến chàng.

Tim Từ tiểu thư như nhảy lên tận cuống họng, vội vàng ngồi xuống bên cạnh Lạc Ngưng, khẽ cắn răng, nhỏ giọng nói:

- Ngưng nhi, muội vừa rồi không phải là đã nói sẽ đối với đại ca thật tốt ư? Sao hiện tại lại không quản đến hần? Chẳng lẽ không sợ hần chạy theo người khác à?

- Cũng có chút lo lắng.

Ngưng nhi gật đầu cười, mặt thoáng hồng lên, nhìn như đoá hải đường đang thiếp giấc xuân, vô cùng dụ người:

- Nhưng chúng ta là nữ tử, cũng không thể lúc nào cũng hết lòng vì tướng công được, thích hợp thì làm nũng một chút, tạo ra chút thú vị, mới có thể khiến tướng công càng thích thú hơn. Huống chi, đêm qua tướng công nói muốn làm tư thế phía sau với muội, còn muốn muội và Xảo Xảo cùng phục thị chàng, thấy bộ dạng thèm thuồng của chàng, chắc là chưa có ai cùng chàng làm thử, chàng nữ bỏ muội ư, ôi, xấu hổ chết đi được...

Loại chuyện này mà cũng nghĩ ra được, đến thần cũng phải phẫn nộ a! Từ tiểu thư mặt đỏ tim rung, nếu không phải là Lạc Ngưng còn đang ngồi đó, nàng sớm đã xông lên giường, kéo tên vô lại kia xuống đánh cho nhừ tử.

Ôi, hổ thẹn hổ thẹn, nhiều nhân tình như vậy, trừ Ngưng nhi và Xảo Xảo, còn chưa có người thứ ba nào nguyện ý gia nhập. Không biết An tỷ tỷ thế nào nhỉ? Bất quá với sự mạnh mẽ của nàng ta, muốn loại nàng ra ngoài, nàng nhất định muốn liều mạng với mình, ha ha.

Nghe Ngưng nhi ở ngoài màn “bày tỏ chân tình”, Lâm đại nhân nằm trên giường sớm đã ngứa ngáy lắm rồi, thấy hai nữ tử song song ngồi trước giường, cặp mông tròn trịa thấp thoáng trong quần, bực thành cái thốt tròn, vô cùng ghẹo người.

Có tiện nghi mà không chiếm là vương bát đản, lão tử chiếm hay không đây? Bên ngoài một là lão bà của mình, Một là bạn thân trong khuê phòng của lão bà, chính là đối tượng tốt để phát sinh gian tình, nếu không làm ra chút gì để lão bà tức giận, thật sự là không xứng với bản thân.

Lâm đại nhân tâm lý do dự một hồi. Bỏ đi, làm người cứ công bằng một chút, tay trái và tay phải cùng oản tù tì! Tay trái thắng thì sờ Từ tiểu thư một cái, tay phải thắng thì sờ Từ tiểu thư hai cái! Ngưng nhi là lão bà của ta, về phòng muốn sờ bao nhiêu thì sờ, không cần phải gấp gáp ở đây.

Hắn giả bộ oản tù tì, tay phải từ đầu đến cuối đều thắng, xem ra là sự an bài của ông trời rồi. Sờ hai cái. Chỉ nghe đoán qua lời nói của hai nữ tử ở bên ngoài, nhắm chuẩn cái mông đầy đặn, từ từ thò tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve, thơm tho trơn mềm, vô cùng phong mãn, hắn nhịn không được nhẹ nhàng bóp một cái.

- Á!

Một giọng nữ tử hô lên kinh hãi, nhìn sang bên cạnh, mặt đỏ bừng nói:

- Từ tỷ tỷ, tỷ xấu chết đi được, sao lại học đại ca?

Toát mồ hôi, Ngưng nhi miễn cảm thật, chỉ bằng thể tay liền có thể biết là đại ca ta. Bé ngoan Ngưng nhi mấy ngày nay phát dục tốt a, lão tử vẫn không phân biệt được rõ hai cái mông, cái nào của nàng ta, cái nào của Từ nha đầu, đều là ta có công khai phá. Không biết Từ nha đầu sau khi được khai phá sẽ có bộ dạng như thế nào nhỉ, thật là rất mong chờ.

- Ta học hần cái gì?

Từ tiểu thư không hiểu hỏi lại.

- Tỷ, tỷ học chàng sờ muội! Đại ca chính là giở trò như vậy.

Khuôn mặt Lạc Ngưng đỏ rực, đánh lên người Từ Chỉ Tình một cái, cười hi hi đáp.

Từ tiểu thư đang định nói, đột nhiên trên mặt phát hỏa, một bàn tay nóng bỏng cách lớp y phục sờ vào một bên hông nàng, nhẹ nhàng nhào nặn vài lần.

- Nha đầu này,

Từ tiểu thư cười cười véo yêu mặt Lạc Ngưng:

- Cũng xấu lắm.

Lạc Ngưng hai tay đề lên tay nàng, nói:

- Muội không phải là đại ca, sao mà xấu chứ?

Từ Chỉ Tình còn muốn làm nhện thêm nữa, đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, hai tay của Ngưng nhi đều ở bên ngoài, lấy đâu ra bàn tay thứ ba mà sờ ta? Sắc mặt nàng đột nhiên tái xanh, cắn chặt răng, thân hình hơi run rẩy.

- Tỷ tỷ sao thế?

Lạc Ngưng cảm thấy nàng hơi dị thường, vội hỏi.

Từ Chỉ Tình lặng lẽ dịch thân hình về phía trước, lắc đầu:

- À, không có gì, bị muỗi cắn một cái thôi. Ngưng nhi, muội vừa rồi vội vàng tìm Lâm Tam làm gì?

Lâm Văn Vinh vừa sờ mấy cái, thấy Từ tiểu thư dịch về phía trước thì cũng thò tay ra trước, vừa muốn đụng chạm, lại thấy một bàn tay nhỏ hung hăng đề lên mình, móng tay sắc bén bấu chặt vào thịt, khiến hắn đau đến nỗi xuyết chút nữa nhảy ra ngoài.

Cho người sờ, cho người sờ! Từ tiểu thư xuống tay tuyệt không lưu tình, giống như là muốn báo đáp nỗi hận của bao ngày, trong lòng vô cùng sáng khoái.

- Từ tỷ tỷ, các người ngày mai phải hồi kinh rồi, nhưng đại ca một mực không nhắc tới chuyện mang theo muội hồi kinh, tỷ nói có bức không chứ? Ta vừa rồi vội vàng tìm chàng chính là muốn hỏi việc này.

Lạc Ngưng chu miệng lên, tức giận phùng phùng trả lời.

- Muội không phải đã hút hồn hắn rồi sao? Sao, sự hắn không mang muội đi à?

Từ tiểu thư vừa báo được thù, tâm lý thoải mái hơn hẳn, trong ngôn từ cũng mang theo nhiều tiểu ý hơn.

- Tỷ tỷ cũng trêu đùa muội.

Lạc Ngưng nũng nịu đáp:

- Muội có chút lòng tin. Nhưng, muội cũng lo lắng còn có con hồ ly lợi hại hơn muội, đại ca nhắc tới tiểu cung nữ của Cao Ly đó với muội, thấy ý tứ của chàng, hình như cung nữ đó cũng rất dụ người.

Từ Chỉ Tình nghe vậy bật cười, vỗ vỗ lên mặt nàng:

- Muội yên tâm đi, hồ ly từ kia không bằng được con tiểu hồ ly tinh muội đâu, nghe vậy mà tỷ tỷ ta cũng thương yêu chết đi được, bảo bố đại ca của muội nếu nghe được, còn không đem muội phủ kín vào tâm can sao. Quay về đợi đi, ta dám cam đoan rằng hắn nhất định sẽ mang muội đi cùng.

Lạc Ngưng mỉm cười đẹp đẽ, sự xinh tươi trên mặt tựa có thể làm tan chảy cả nham thạch. Từ Chỉ Tình thầm cảm thán, nữ nhân lấy chồng và chưa chồng đúng là không giống nhau.

Đợi Lạc Ngưng đẩy cửa đi rồi, Từ tiểu thư khó có thể che giấu được lửa giận trong lòng, giày hoa còn chưa kịp cởi đã nhảy phắt lên giường, hung hăng đá lên người tên yêu tinh chuyên gây tai họa.

Lâm Văn Vinh trốn ở dưới chăn, nhẹ nhàng kéo chăn ra, Từ tiểu thư a một tiếng ngã xuống trúng ngay lên thân Lâm Văn Vinh. Hai người biến thành nằm đối mặt đề lên nhau, nắm tay của Từ tiểu thư đánh xuống như mưa, Lâm Văn Vinh mỉm cười không động đậy.

Không biết đánh hết bao lâu, hơi thở của Từ tiểu thư dần trở nên yếu ớt, thấy hắn hai mắt lấp lánh chăm chú nhìn mình, Từ tiểu thư mặt hồng tai đỏ, tim đập rộn ràng, vội vàng nhích ra một chút:

- Người, người muốn làm gì?

- Cô nói xem ta muốn làm gì nào?

Lâm Văn Vinh khẽ cười, xích gần về phía nàng.

- Người, người đừng tới đây!

Từ tiểu thư thất kinh, vội vàng lấy hai tay che ngực, nhưng không thể che đậy được sự yếu đuối toát ra từ ánh mắt nàng.

Lâm Văn Vinh cười cười:

- Nhưng mà tới rồi, ta muốn đi rồi, Ngưng Nhi đang đợi ta!

- Người...

Thấy hắn trả lời một cách nghiêm chỉnh hiếm thấy. Từ tiểu thư ngược lại cảm thấy không quen, há hốc miệng, si ngốc nhìn hắn, nàng bản thân cũng khó có thể nói được tâm tình trong lòng, tựa như vui mừng lại tựa như thất vọng.

- Cảm ơn cái giường của Từ tiểu thư, trên giường rất thơm, rất ấm áp!

Lâm Văn Vinh cười hi hi đứng dậy, nhảy xuống đất uể oải ưỡn lưng.

Từ tiểu thư mê man nhìn hắn, hắn không khi phụ người, thật sự là có chút không quen. Ngay cả chịu khi phụ cũng biến thành thói quen rồi. Từ tiểu thư trong miệng chưa chát, ngáp ngừng một lúc lâu, lại không biết nên nói gì.

Lâm Văn Vinh gật đầu cười bảo:

- Từ tiểu thư. Chúng ta hiện tại đã thanh toán xong rồi, không ai nợ ai cả, lần sau tuyệt đừng hiểu lầm như vậy nữa, nếu không thì tự bản thân cô chịu khổ thôi. Còn có một điểm ta phải nhắc lại một lần nữa, chuyện đêm qua, ta thực sự là không cố ý.

- Chuyện vừa rồi thì sao?

Thấy hắn bước nhanh ra cửa, Từ tiểu thư không nén được nữa, cắn răng tức giận hỏi.

- Vừa rồi sao cơ?

Lâm Văn Vinh quay đầu lại cười:

- Đó là ta thực sự cố ý đấy! Nói thêm một câu, Từ tiểu thư, thân hình của cô quả thật rất hấp dẫn!

- Cút đi!

Từ tiểu thư hai má phát nóng, dưới cơn tức giận, giày hoa bay ra đập trúng cửa, chỉ nghe thấy cửa phòng vang lên một trận, Lâm Tam sớm đã vô ảnh vô tung rồi.

Nhớ tới sự vô sỉ của tên đó, dường như có thiên ngôn vạn ngữ ngổ ngang trong lòng, nhất thời không biết phải nói từ đâu, Từ tiểu thư ngây ngất cả nửa ngày, bàn tay to lớn nóng bỏng tựa hồ như vẫn còn quấy phá ở trên mông, mặt nàng như có lửa đốt, cắn răng khẽ hừ một tiếng:

- Có lòng mà không có gan, ghét nhất là tên tiểu quỷ gan nhỏ nhà ngươi!

Lâm đại nhân chạy ra khỏi phòng rồi thở dài, quá kích thích, thực sự là quá kích thích, mông thơm của Từ tiểu thư thật sự là kinh tâm động phách, bất quá, Ngưng nhi của ta cũng không kém.

Nhớ tới Ngưng nhi, lòng hắn giống như có lửa, mở khuê phòng của Ngưng nhi, khẽ gọi:

- Ngưng nhi, Ngưng nhi, lão công về rồi.

Gọi hai tiếng mà không có ai trả lời, đang lúc nghi hoặc, đột nhiên đằng sau vang lên tiếng lộc cộc khe khẽ, cửa phòng bị đóng lại, một nữ tử thân hình vô cùng yếu điệu dựa lưng vào cửa, đang ngượng ngùng nhìn hắn.

Toàn thân nàng mặc áo ngủ bằng tơ màu đen, làm nổi lên da thịt mềm mại trắng như tuyết. Vạt áo chỉ tới bụng dưới, đôi chân dài mượt mà hoàn toàn lộ ra, óng ánh trắng phau, xinh đẹp dụ người. Mái tóc ẩm ướt vén sang một bên, giọt nước còn đọng trên da thịt trắng nõn, lấp lánh dưới ánh đèn bảy màu. Sau lớp áo mỏng, loáng thoáng có thể nhìn thấy ngọc nữ đầy đặn cao vút, còn có bờ mông cong cong vừa rồi đã sờ nữa.

Càng đặc biệt hơn là, bên cạnh nàng kê một cái bàn trang điểm nho nhỏ, trên bàn đặt một cái gương bằng pha lê to, khiến Lâm Văn Vinh nhìn thấy rõ hình ảnh của hai người.

- Ngưng nhi...

Lâm đại nhân mừng rỡ nhìn, chạy tới ôm lấy tiểu bảo bối, khẽ nói vào tai nàng:

- Yên tâm, đại ca sẽ không bỏ nàng đâu, chúng ta cùng nhau tiến kinh.

Lạc Ngưng đợi câu này đã lâu, trong lòng kinh hỉ đan xen, ôm chặt lấy thân người của đại ca, ôn nhu nói:

- Thiếp biết, thiếp biết, đại ca nhất định sẽ nghe thấy, đại ca nhất định sẽ mang thiếp theo.

Lâm đại nhân nghe vậy mà hoảng hốt, quay người nàng lại hỏi:

- Nàng, nàng nói gì? Nào sao biết ta sẽ nghe thấy? Chẳng lẽ...

Lạc Ngưng cười thần bí, dụi mắt vào ngực hắn, mái tóc ẩm nước làm ướt cả ngực đại ca:

- Thiếp đương nhiên biết đại ca chàng ở trong phòng Từ tỷ tỷ rồi, chàng đừng quên đây là nhà của ai.

Toát mồ hôi, nói đùa là tróc gian, không ngờ một lời thành thành sự thật, tưởng là may có Từ tiểu thư làm mọi cách để yểm hộ, nào hay mọi việc đều lọt vào mắt Ngưng nhi.

- Chuyện này, Ngưng nhi, ta và Từ tiểu thư không có gì cả, đều là cô ta nghi thần nghi quỷ, lo nàng sẽ hiểu lầm, nên mới làm ra như thế. Nàng xem đại ca trong sạch thế này, với cô ta thanh thanh bạch bạch, không phát sinh chuyện gì cả.

Lạc Ngưng cười khúc khích, gõ lên trán hắn một cái:

- Muội đương nhiên biết sự thanh bạch giữa các người rồi, với tài nghệ của Từ tỷ tỷ, tỷ ấy sẽ không nhìn trúng chàng đâu. Vừa rồi thấy các người diễn trò, trong lòng muội buồn cười lắm.

May mắn, may mắn, Ngưng nhi không biết ta sờ Từ tiểu thư, Lâm Văn Vinh lau mồ hôi lạnh trên trán, thấy Ngưng nhi cười duyên dáng, lòng như có lửa đốt, đưa tay vén chéo váy ngắn của nàng ra, nhẹ nhàng vuốt ve đùi ngọc đẹp đẽ của nàng.

Cảm nhận được độ cứng và sức nóng bức người đó, lớp quần áo mỏng này chẳng thể ngăn cản sự xâm nhập của hắn, Ngưng nhi kiều nhan như lửa, dựa vào lòng Lâm Văn Vinh, miệng nhỏ ứ một tiếng, thở ra một làn hương thơm:

- Đại ca, nhìn thấy cái gương ấy không? Ngưng nhi muốn thấy đại ca cưng chiều Ngưng nhi! Chàng thích Ngưng nhi thế này không? Từ tỷ tỷ không cần chàng, nhưng Ngưng nhi thì yêu chàng đến phát điên lên được!

Ầm, Lâm Văn Vinh trong đầu nổ tung một trận, tiểu bảo bối này, nói nàng không phải là hồ ly tinh thì trên thế giới này không còn hồ ly tinh nữa rồi.

- Á...

Thấy trong gương bản thân bị đại ca đặt thành một tư thế đáng xấu hổ, Lạc tài nữ rên khẽ một tiếng, mắt đẹp nhắm hờ như tơ, hai má hồng lên vì xấu hổ tựa như say rượu, kiều diễm mê người...

337. Chương 335 - Mưa Xuân Trên Đường

Vi Sơn hồ sớm đã yên lặng trở lại, 30 vạn cá bột đã gieo xuống hồ, chớp thu là có thể thu hoạch, Lâm đại nhân coi như đã làm một việc công đức thật lớn, vừa được nhân dân yêu kính, vừa khiến Lạc Ngưng đối với

hắn càng thêm say đắm. Mấy ngàn lạng bạc kia bỏ ra xem ra đáng giá. Nhân dịp trời trong gió lặng, Lâm đại nhân tự mình chèo thuyền, cùng Lạc tiểu thư xinh đẹp kiêu mị du ngoạn hồ Vi Sơn. Trông thành trên thuyền, rút cục khát vọng “bạch nhật tuyên dâm - giao hoan ban ngày” của Lâm đại nhân cũng được toại nguyện. Lâm đại nhân lấy ra một cuốn sách họa cảnh xuân tình cùng Lạc tiểu thư nghiên cứu thực hành theo, làm nên bức “thủy trung hoa - hoa trong nước”.

Sự nhiệt tình của Lạc Ngưng cũng không phải nói suông, nàng dán chặt bộ ngực mềm mại lộ trên mình tướng công, như hoa nở rộ, thực sự câu dẫn tâm hồn Lâm đại nhân. Đối với rất nhiều yêu cầu rất quá đáng của đại ca, Ngưng nhi nửa ngáp ngừng nửa chiều chuộng, mặt hồng má phấn, thở gấp khê rên, nở ra khuôn diện quyến rũ mê người cực kỳ giữa Vi Sơn hồ rộng lớn. Trở lại bờ, Lạc tài nữ nhất nhất dán bên mình đại ca, mặt mày đỏ ửng, đuôi mắt tràn đầy xuân tình, khuôn ngực bờ mông tản mát một vẻ thành thực thiếu phụ rất động lòng người, làm Lâm đại nhân yêu muốn chết.

Chọn vợ phải chọn người như Ngưng nhi mới phải đạo, bề ngoài đoan trang, bên trong phong tình, lại còn thông minh tài ba, sao không khỏi khiến người mất hồn? Từ tiểu thư thấy Ngưng Nhi thân thể tỏa ra ánh sáng rạng rỡ hạnh phúc, chỉ có thể cảm khái không thôi.

Nghỉ tạm một hôm, Lâm đại nhân lệnh Hồ Bất Qui chỉnh tề binh mã, chuẩn bị lương thảo, tự mình lĩnh suất mấy vạn đại quân vận chuyển 35 vạn lạng bạc hướng kinh thành khởi hành. Chuyến đi này quả thật thông dong nhân nhả, nhiều nhân mã như vậy bảo vệ, bên người lại có Ngưng nhi cười cười nói nói, so với khi đến quả thực sung sướng hơn gấp trăm lần.

Duy nhất không vui là kể từ đêm bị Ngưng nhi “tróc gian”, Từ tiểu thư đối với Lâm Tam nhất quyết không nhìn không hỏi, coi hắn như không tồn tại, nàng chỉ một mực lôi kéo Ngưng nhi ngồi trong xe ngựa tán gẫu, không hề lộ mặt, cắt đứt mộng tưởng “tốt lành” của Lâm đại nhân.

- Tướng quân.

Thấy Lâm đại nhân cười hân huyết bảo mã chán chường đi theo phía sau xe ngựa, Hồ Bất Qui thúc ngựa đuổi lên, nói:

- Hôm qua hoàng thượng lại gửi công văn thúc giục chúng ta tăng cường tốc độ, sớm về kinh thành để kịp cấp ngân lượng cho quân đội, Lý Thái đại nhân đang ở nơi tập kết, đồng cổ chờ ngân lượng.

- Gấp cũng không được.

Lâm đại nhân khoát tay, ra vẻ không để tâm:

- Đường bộ phải đi từ từ, chúng ta có 10 xe bạc, lại được 10 vạn đại quân bảo vệ, đi tốc độ này coi như là nhanh rồi. Huống chi bạc này đã mất một lần, không chừng dọc đường còn có thể rơi vào mưu kế của kẻ khác, bị cướp lần nữa. Vậy đi, người bảo gia sư viết thư gửi về kinh thành, bẩm với hoàng thượng rằng chúng ta hiện đang mỗi ngày hành quân trăm dặm, cấp tốc tiến kinh.

Hồ Bất Qui cất tiếng tuân lệnh, phân phó xuống, rồi lại ngưng thần suy nghĩ, nhìn Lâm Văn Vinh nói:

- Tướng quân, còn có một việc ti chức thấy kì quái, lần này bạc quân bị cướp ở Sơn Đông, rút cục là do ai gây ra? Lúc tìm bạc, chúng ta đại náo như vậy, vì sao đối phương vẫn không phản ứng gì? Hay còn có âm mưu?

Lâm Văn Vinh ánh mắt hướng về phía trước, gật đầu thở dài:

- Hồ đại ca nói đúng, chúng ta ở Tế Ninh mò bạc, động tĩnh lớn như vậy, nhưng bọn họ lại hết sức bình tĩnh, trừ khi bọn họ không chủ ý lấy bạc, nếu không, chắc chắn còn có âm mưu khác. Đây cũng là một trong những nguyên nhân làm ta phải cẩn thận. Lúc này Lý Thái đại nhân đang cần bạc gấp, chúng ta chậm trễ một ngày là gia tăng thêm một tầng áp lực cho Lý Thái. Thế nhưng nếu chúng ta tùy ý đi lại mà không phòng bị, chỉ sợ trúng phải quỷ kế kẻ địch, lại càng bất lợi. Quả là hai đằng đều khó xử a.

Hồ Bất Qui ảo não nói:

- Lão Hồ ta lãnh binh chinh chiến cả đời, loại chuyện áp tải bạc này là lần đầu tiên, vừa không thể đi nhanh, lại chẳng thể chần chừ, quả là muốn lộn ruột.

Lâm Văn Vinh cười khỏ vỗ vỗ vai gã, bảo:

- Không có cách nào, ai kêu chúng ta nhúng tay vào việc xui xẻo này. Hồ đại ca, người xem, ta luôn mồm nói muốn tránh chỗ mũi vào loại chuyện như vậy, kể cả Lý Thái bắt ta tòng quân ta cũng cự tuyệt, vậy mà rốt cục cũng dính vào cái mớ bong bóng này, so với nhập quân, việc này còn muốn phức tạp hơn nhiều, người xem, số ta khổ hơn cả người a!

Lời này quả không phải giả, Hồ Bất Qui đồng tình sâu sắc, trong lòng đã có chút mừng rỡ, Lâm đại nhân càng vướng vào việc quân sâu càng tốt, tốt nhất là dính luôn vào chuyện kháng Hồ sắp tới, cùng huynh đệ tiến sát Bắc cương, đánh bại quân Hồ, rửa mối nhục trăm năm của Đại Hoa, vậy mới thực sự thống khoái.

Ầm ầm ầm ầm, tiếng sấm mùa xuân rền rĩ từ phương xa vọng lại, sắc trời dần trở nên ảm đạm, mây đen ùn ùn kéo tới, càng lúc càng dày. Lâm Văn Vinh nhìn về phía chân trời, những mây lác đầu cười khỏ:

- Thực sự là sợ cái gì thì cái đó đến, ông trời lại muốn đối nghịch với ta, làm mưa vào ngay lúc này. Cái tình huống mưa xuân liên miên không dứt này, bảo đảm là không hết năm ba ngày thì chưa thể tạnh. Lộ trình 800 dặm từ Tế Ninh về kinh thành giờ xem ra không thể thái bình đây.

Hồ Bất Qui lắc đầu:

- Ở phương Bắc đánh nhau nhiều năm như vậy, trở lại kinh kỳ ngược lại có vẻ không quen. Lâm đại nhân ngài không biết, xứ Hồ kia trời mưa không giống ở nơi này, chốc lát mưa nổi lên tầm tã có thể làm ngập chết người, rồi thoáng sau lại trời quang mây tạnh, nhiệt độ trở nóng, không như cái kiểu mưa rả rả rả rích như đàn bà ở vùng Giang Nam này.

Lâm Văn Vinh ha ha cười nói:

- Đất Hồ không giống nơi đây, ngày đêm nhiệt độ chênh lệch cực lớn, biến hóa bất thường, cho nên có câu “Tảo xuyên bì áo ngọc xuyên sa, vi trú hỏa lô cật tây qua” (Sớm mặc áo da trưa áo mỏng, vây quanh lò sưởi ăn dưa hấu). Giang Nam chúng ta khí hậu ôn hòa, cho nên mới có thể có nhiều tôm cá, đây là cái phúc của Đại Hoa ta.

- Đúng, đúng, đúng là vậy. Lâm tướng quân ngài cũng từng sang đất Hồ rồi sao? A, tôi biết rồi, nhất định là Lâm tướng quân đọc nhiều hiểu nhiều, Lâm tướng quân ham học như vậy, lão Hồ kính nể không thôi.

Hồ Bất Qui vừa khen vừa thở dài.

Lâm Văn Vinh cười mắng:

- Nói nhảm, người thấy ta ra vẻ thư sinh hỏi nào? Con mẹ nó, ta ngoại trừ hứng thú với xuân cung họa đồ, còn thì sách vở vừa nhìn đã thấy phiền rồi.

Hồ Bất Qui đang quất mông ngựa lại thành quất một cái lên đùi ngựa, cười ha ha, quả thật là cùng một tính cách với Lâm tướng quân.

Hai người đang nói chuyện, mưa cũng lớn dần, lúc đầu nhẹ nhàng, sau đó ào ào trút xuống, nước mưa như băng đao cắt lên mặt mọi người, đau buốt cả da mặt. Mùa xuân có mưa xuân, đối với chúng sinh vạn vật là quý giá nhất, nhưng với Lâm Văn Vinh mà nói, lại là một tin cực xấu. Cơn mưa liên miên không dứt này ít nhiều cũng sẽ ảnh hưởng công vụ rồi.

Cùng đứng trong mưa với Hồ Bất Qui, Lâm Văn Vinh khoát tay hỏi:

- Hồ đại ca, chúng ta đi được bao xa rồi?

- Phía trước kia là ranh giới ra khỏi địa hạt Sơn Đông rồi. Đoạn quan đạo này nhiều năm không được tu sửa, gập ghềnh khúc khuỷu. Mặt trước còn có một trái núi, thật là khó đi!

Hồ Bất Qui là người Sơn Đông, đối với địa hình vùng phụ cận rất đỗi quen thuộc.

Lâm Văn Vinh gật đầu:

- Hiện giờ địch ở trong tối, ta ở ngoài sáng, chỉ có đi một bước cẩn thận một bước thôi. Hồ đại ca, phải nhiều thám báo ra xem xét đi. Trong phạm vi 30 dặm quanh đoàn cần phải dò xét tình huống, nắm rõ tình hình. Dặn bảo các huynh đệ chú ý một chút, phải để ý địa hình hiểm yếu, xem có đất lở đất sụp ở đâu có

thể xảy ra, còn phải xem xem có đám phá hoại nào không, nếu phát hiện phát hiện lập tức đốt pháo tín hiệu báo cáo.

- Tuân lệnh.

Thấy Lâm đại nhân thần sắc trịnh trọng, Hồ Bất Qui không dám chậm trễ, vội lĩnh mệnh rời đi.

Lâm Văn Vinh thở dài thườn thượt, đang định xoay người chợt cảm giác trên đầu hẫng hẫng, đã thấy phía trên có một cây dù con, bên cạnh một làn hương thơm nhàn nhạt, hiện ra bóng hình Lạc Ngưng vẻ mặt như hoa.

- Ngưng Nhi, sao nàng lại ra đây? Ngoài này lạnh lẽo, mau vào xe trú mưa đi.

Lâm Văn Vinh vừa cười vừa nói.

Lạc Ngưng một tay cầm ô, tay kia giữ chặt hắn, ôn nhu bảo:

- Đại ca, người cũng lên xe trú đi, đừng đứng ngoài này hứng mưa.

- Chuyện này không được rồi.

Lâm Văn Vinh cười vỗ vào tay nàng:

- Ngưng Nhi, đây là hành quân, hơn một vạn huynh đệ đều gặp mưa, ta là chủ soái làm sao lại chạy, các huynh đệ thấy thì sẽ nghĩ thế nào? Nàng có biết bốn chữ “Lấy thân làm gương” không, chính là vì đại ca ta đem thân mà chế ra đó.

Lạc Ngưng nghe thế phì cười, quẹo rừ liếc mắt nhìn hắn, vẻ hồ mị toát ra làm Lâm đại nhân ngẩn ngơ, không thể tưởng được, nha đầu kia bắt đầu học theo An tử tử rồi!

- Chỉ Tình tỷ quả thực thần cơ diệu toán, sớm đã biết đại ca sẽ nói vậy rồi.

Lạc Ngưng thản nhiên cười, dịu dàng đáp:

- Chàng yên tâm, thiếp không để chàng khó xử đâu. Chỉ Tình tỷ nói có việc muốn thương lượng với chàng. Hắn chàng không để tỷ ấy thân là phụ nữ phải xuống xe đội mưa chứ?

Có việc thương lượng với ta? Vụ này hơi kỳ lạ à, hai ngày nay nha đầu kia thấy ta như thấy ôn thần, cả một câu cũng không thốt, như thế nào trời vừa đổ mưa đã muốn nói chuyện rồi?

Rủ rủ nước mưa trên người, Lâm đại nhân cùng Lạc Ngưng leo lên xe. Trong xe đượm mùi thơm, một lò sưởi nhỏ đang đỏ lửa, ánh hồng lên trên đôi má xinh đẹp vô cùng của Ngưng nhi.

Từ tiểu thư ngồi bên cửa sổ, vén rèm nhìn về phương xa, trong mắt như có hơi nước, chậm rãi ngâm:

Dịch lộ quan xuân vũ

Điểm điểm thị đa tình

(Dịch nghĩa: Con đường chuyển thư soi rọi dưới mưa xuân, từng giọt mưa là từng giọt tình.)

Đường thư mưa xuân rọi

Giọt giọt ấy đa tình.

(hieusol dịch)

- Cô cũng đừng đa tình quá.

Lâm đại nhân cầm lấy chiếc khăn mặt từ tay Lạc Ngưng, xoa xoa mái tóc ướt, ha ha cười nói:

- Cô mà đa tình thêm, ông trời sẽ làm mưa cho chúng ta kẹt ở đây đi không nổi nữa bây giờ!

Từ tiểu thư biến sắc, cảm tức cất giọng:

- Ai khiến người nghe lén? Ngưng nhi, nơi này là chốn của phái nữ, muội lôi kéo một tên nam tử vào thật không phù hợp lễ nghi, muội bảo hắn xuống mau, mất công làm bẩn xe ngựa chúng ta!

Hừ, bây giờ thì biết không hợp lễ nghi, vậy hôm trước lôi kéo người ta lên giường, sao không nói gì hết? Lâm Văn Vinh trừng mắt với Từ tiểu thư, cười thần bí. Từ Chỉ Tình tựa hồ ký ức nổi lên điều gì, nắm tay siết chặt, hung hăng trừng mắt với hắn, mặt mày đỏ ửng.

Lạc Ngưng vội cười giải hòa:

- Đại ca, đã lâu không nghe Từ tỷ tỷ ngâm thơ rồi, hôm nay tỷ ấy lại có nhã hứng, thật đáng mừng. “Dịch lộ quan xuân vũ, điểm điểm thị đa tình”, Từ tỷ tỷ quả là có tài, đại ca, chàng cũng ngâm một câu thơ đi, theo chủ đề mưa xuân nhé.

Triêm y dục thấp hạnh hoa vũ

Xuy diện bất hàn dương liễu phong.

Áo ai thấm dầm mưa hoa hạnh

Mặt người êm ả gió cành dương*.

(hieusol dịch).

- Ngàn vạn lần đừng sùng bái ta nha, là ta đạo thơ đó.

Lâm đại nhân hì hì cười, háy háy mắt với Từ tiểu thư.

- Ngàn vạn lần đừng sùng bái ta nha, là ta đạo thơ đó.

Lâm đại nhân hì hì cười, háy háy mắt với Từ tiểu thư.

Từ Tiểu Thư trừng mắt liếc hắn:

- Cuối cùng ngươi cũng biết thân biết phận, vậy không hẳn là chẳng còn phẩm chất tốt lành gì. Ngưng Nhi, đại ca của muội rút cục có chút ưu điểm nho nhỏ đấy.

- Chán ghét! Đại ca thích nhất là làm loạn.

Lạc Ngưng cười khúc khích, phong tình vạn chủng, liếc nhìn hắn, lại quay sang nói với Từ Chỉ tình:

- Từ tỷ tỷ, không phải tỷ có chuyện muốn bàn với đại ca sao?

Từ Chỉ Tình gạt đầu, sắc mặt tỏ ra trịnh trọng, chậm rãi mở miệng:

- Lâm Tam, chúng ta đi trên đường từ sáng tới giờ, ngươi có phát hiện điều gì dị thường không?

- Dị thường? Dị thường thể nào?

Lâm đại nhân mơ hồ nói:

- Ngoại trừ Từ tiểu thư cô loi Ngưng nhi đi mất có chút dị thường, còn thì mọi sự đều rất bình thường.

Nhìn cái tên không đứng đắn này, Từ Chỉ Tình nhướn mày, thở dài:

- Nếu ngươi không muốn nghe, coi như ta chưa nói gì, ngươi định làm gì thì cứ đi làm, ta không muốn nói chuyện với ngươi nữa.

Tính nét quật cường của Từ tiểu thư lại nổi lên, Lạc Ngưng vội vàng nháy mắt với đại ca, Lâm Văn Vinh giờ hai tay, cười nói:

- Được rồi, ta nguyện nghe, Từ tiểu thư, rốt cục có thể cho ta biết có gì dị thường hay không?

- Ngươi khôn khéo như vậy, ta không tin ngươi không cảm giác được điều gì.

Từ tiểu thư bình thản nói:

- Chuyến đi này, ta cảm giác rõ ràng nhất là quá yên tĩnh, quá bình thường, như là chẳng hề có chuyện gì xảy ra vậy. Chúng ta tại Tế Ninh náo động âm ỉ như thế, nếu bọn trộm thật sự muốn cướp bạc mà nói, tuyệt sẽ chẳng ngồi yên không phản ứng. Tối thiểu nên có chút phản công! Vì 35 vạn lượng bạc này, bọn họ có thể lập tức hạ độc 5000 nhân mã, ta không tin bọn họ sẽ để chúng ta thoải mái đem bạc đến kinh thành.

Một lời này điểm trúng ngay nỗi lo nghĩ trong lòng Lâm Tam. Từ tiểu thư quả không hổ là nữ quân sư từng nhiều lần ra tiền tuyến kháng địch, suy nghĩ chu toàn, rất đổi mưu trí.

Thấy Lâm Tam vốn suy nghĩ sâu xa lại không có chút kinh ngạc, Từ Chỉ Tình liền biết tên này sớm đã nghĩ đến điều ấy, chỉ là không nói ra mà thôi. Từ Chỉ Tình lắc đầu thở dài:

- Xem ra chuyện này hẳn người đã sớm có an bài rồi.

Lâm Văn Vinh nở nụ cười, bảo:

- Từ tiểu thư không cần làm khó ta. Địch tối ta sáng, ta nào biết bọn họ khi nào sẽ bày mưu hại chúng ta? Vậy phải ứng phó ra sao đây? Cho dù bọn chúng muốn ra tay cướp đoạt trên đường, ta cũng không có biện pháp gì.

Lạc Ngưng nghe được cả kinh, vội kéo tay hắn:

- Đánh cướp? Không thể nào! Chúng ta là quan quân, có hơn một vạn nhân mã, dám cướp kia chẳng lẽ thật sự ăn gan báo sao?

Từ Chỉ Tình nhẹ dí ngón tay ngọc lên mũi Lạc Ngưng, yêu thương bảo:

- Nha đầu ngốc, đây không phải vấn đề nhân mã nhiều ít bao nhiêu, nếu là chính diện giao phong, dù có mười lá gan bọn chúng cũng không dám tới, nhưng nếu chúng âm thầm ra tay, thì ta lại không thể đề phòng. 35 vạn lượng bạc này chính là nhóm bạc quân đầu tiên dành cho 10 vạn đại quân kháng Hồ. Công cuộc kháng Hồ này vô luận thế nào cũng không thể có sơ hở. Cho dù bọn họ cướp lại bạc không được, nhưng chỉ cần khiến chúng ta chậm trễ vài ngày, làm đại quân chúng ta không thể đến kịp biên cương chống Hồ thì đã là đại thắng đối với địch nhân rồi. Chậm một ngày, cái giá chúng ta phải trả là sinh mạng dân chúng ở biên cương.

Lạc Ngưng không ngờ tình thế lại nghiêm trọng như vậy, vội lẽ lười, ôm chặt Từ Chỉ Tình nói:

- Tỷ tỷ, muội thật ra cũng thấy kì quái, cướp chỗ bạc này chỉ có lợi cho người Hồ, nhưng người Hồ ở tại phương Bắc, cách đây ngàn dặm, chẳng lẽ bọn chúng có cánh bay tới đây cướp bạc? Dù là bay tới, làm sao bọn họ biết chúng ta phải đem bạc này về kinh thành?

Thông minh! Một câu đi ngay vào trọng tâm! Lâm Văn Vinh gật đầu nhìn Ngưng nhi, Lạc Ngưng ngó hắn thần nhiên cười, trông dụ hoặc vô cùng.

Câu hỏi này khơi dậy trong lòng Từ tiểu thư nỗi cảm khái vô hạn, nàng trầm mặc hồi lâu, rồi mới thở dài:

- Ngưng Nhi, muội hỏi rất đúng, người Hồ mặc dù lợi hại, cũng không có khả năng xâm nhập sâu vào trong Đại Hoa ta tác quái cướp bạc, rõ ràng là bên ta có nội gian, âm mưu làm phản, tư lợi bản thân, bỏ qua lợi ích quốc gia, cấu kết với người Hồ giết hại đồng bào. Bọn gian tế này như là sâu hại trên người Đại Hoa ta, không diệt trừ thì tai họa khôn lường!

- Tỷ tỷ, người nói là Thành Vương?

Lạc Ngưng nhìn Từ Chỉ Tình, cẩn thận hỏi.

Ở đây tất cả đều không phải người ngoài, Từ tiểu thư cũng không úy kị, bất đắc dĩ gật đầu, bỗng nhiên nhớ tới một việc, sắc mặt đại biến nói:

- Lâm Tam, hôm trước người từng bảo, ngày ấy hành thích hoàng thượng là bọn người lùn Đông Doanh, mà lần này cướp bạc cũng có bọn chúng tham gia, phải không?

Thấy Lâm Văn Vinh gật đầu, Từ Chỉ Tình sắc mặt đại biến, lảo lảo:

- Lang sói dã tâm, lang sói dã tâm! Bắc có người Hồ, Đông Nam có người lùn, ở giữa có nội gian, Đại Hoa ta chỉ nguy!

Từ Chỉ Tình quả thực suy nghĩ thông minh, đem mấy manh mối rời rạc này xâu chuỗi thành một mạch, làm lộ ra điểm mấu chốt. Lâm Văn Vinh lắc đầu nói:

- Không nghiêm trọng như vậy, họa Đông Doanh, loạn người Hồ cũng không phải chuyện mới, nhưng Đại Hoa ta ngàn năm nay vẫn đứng vững, tất có đạo lý của nó. Từ tiểu thư thuộc lòng sử sách, hẳn là rõ ràng hơn ta điểm này. Đại Hoa ta trước nay không thiếu anh hùng, cho tới giờ đều luôn từ chết tìm sống, ngoan cường đứng vững. Đây là qui luật tất yếu, chúng ta không cần quá lo ngại.

Lâm Tam nói có chút đạo lý, lịch sử Đại Hoa từng có nhiều kiếp nạn lớn hơn nhiều, nhưng chưa lần nào không thể vượt qua. Từ tiểu thư nhìn hẳn, khê gật đầu:

- Lời này của người tuy là duy tâm, nhưng thật ra cũng có chút đạo lý.

Lâm Văn Vinh cười khỏ, nha đầu kia quả thật quật cường không chịu thua. Lạc Ngưng thấy đại ca nhưu mày, vội kéo Từ Chỉ Tình hỏi:

- Tỷ tỷ, người có biện pháp gì giúp đỡ Ngưng nhi không? Bạc này là cướp trên tay phụ thân muội, làm trễ ba ngày lộ trình, chúng ta nhất định phải bồi khuyết thời gian này, bằng không Lạc gia sẽ thành tội nhân thiên cổ mất.

Từ Chỉ Tình thấy nàng không cầu Lâm Tam, lại đi cầu mình, liền lắc đầu cười:

- Nha đầu chết tiệt, gả cho tướng công rồi là đổi luân tính, chuyện phải lao tâm khổ tứ nhiều như vậy, không đi cầu tướng công người mà lại cầu ta. Muội yêu thương hẳn là bỏ mặc ta luôn phải không?

Lạc Ngưng mặt đỏ bừng, vội ôm lấy Từ Chỉ Tình, làm nũng:

- Ai nói muội bỏ mặc tỷ, Ngưng nhi đối với tỷ và đại ca đều yêu thương như nhau, chỉ là việc này can hệ không bình thường, Ngưng nhi muốn mời tỷ tỷ giúp đỡ tướng công!

Thấy bộ dáng quẩn quýt si mê của Lạc Ngưng, Từ tiểu thư vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, bắt đắc dĩ nói:

- Thực là không có biện pháp với nha đầu người. Cũng chẳng biết hẳn có gì hay ho mà làm cho Ngưng nhi nhà ta như say như mê, một giây một khắc đều không rời hẳn được.

- Nếu tỷ tỷ gả cho đại ca, tỷ tỷ tự sẽ biết!

Lạc Ngưng cười khanh khách, làm Từ Chỉ Tình nổi cơn xấu hổ, thẹn thùng giơ tay khê đánh. Hai nàng đùa giỡn trong xe một hồi, trăm cái tán loạn, áo xống trước ngực xộc xệch, lộ ra đôi chút xuân cảnh tuyệt mỹ bên trong.

Phi lễ chó nhìn, Lâm đại nhân thâm nhủ, ngồi yên trong xe, con mắt lảo liên, hết ngó Ngưng nhi lại liếc sang Chỉ Tình, không bỏ qua chi tiết nào.

- Được rồi, đừng náo loạn nữa. Cũng may Từ Chỉ Tình tự kiềm chế giỏi, vừa thấy Lâm Tam làm ra bộ dáng ngó nghiêng lén lút, liền biết lại để hẳn chiếm tiện nghi. Dù sao cũng chẳng phải lần đầu, để hẳn chiếm tiện nghi đã thành thói quen, còn biết làm thế nào nữa? Mặt nàng có chút nóng lên, nhẹ giọng nói:

- Bây giờ đã qua địa phận Sơn Đông rồi, theo ta biết đoạn phía trước địa hình hiểm trở, đường sá gập ghềnh không được tu sửa, rất là khó đi, lại còn có một ngọn núi. Nếu bọn trộm có mưu đồ, tất sẽ bày cạm bẫy ở đoạn đường này. Qua khỏi đây, chúng ta có thể chạy thẳng một mạch về kinh thành rồi, không còn nguy hiểm nữa. Bởi vậy đoạn đường này phải đặc biệt cẩn thận, đề phòng nghiêm mật, phải phái thám báo dò xét trong phạm vi 30 dặm, lưu tâm những khu vực phức tạp.

Ý nghĩ này cũng trùng khớp với sự suy tính của Lâm Văn Vinh, Lâm đại nhân hì hì cười giơ ngón tay cái lên:

- Từ quân sư cao kiến, việc này ta đã phân phó rồi.

- Sớm biết người đã an bài rồi.

Từ Chỉ Tình liếc hẳn, hít một hơi:

- Định tối ta sáng, chúng ta cũng chỉ có thể làm đến mức này thôi. Ngưng nhi, ta chỉ có thể giúp hẳn như vậy, muội định cảm ơn ta thế nào đây?

Lạc Ngưng nháy mắt, trên mặt hiện lên nụ cười quyến rũ, ngoéo ngoéo ngón út về phía Lâm Văn Vinh:

- Muốn tạ ơn tỷ tỷ thật đơn giản, đại ca, chàng lại lên giường của Từ tỷ tỷ ngủ đi, thiếp đi khâu áo cho chàng.

- Á!

Từ Tiểu Thư trong lòng có quỷ, xấu hổ ôm mặt, len lén liếc nhìn Lạc Ngưng, chỉ thấy nàng ta thần sắc kiêu mị, lời nói ra đường như vô tâm.

Thấy Lâm Tam cười quỷ dị, Từ tiểu thư liền phát nộ lên người hắn, đẩy hắn ra khỏi xe:

- Nói xong rồi, ngươi còn ở trong này làm gì? Biến mau, ta phải cùng Ngưng Nhi nghỉ ngơi!

- Không cần ta ngủ cùng sao?

Lâm đại nhân khó hiểu hỏi.

- Cút!

Từ Tiểu Thư nổi giận đá một cái, Lâm đại nhân thân thủ lạnh lẽo tránh được, nhảy phốc xuống xe, đang định cất tiếng cười to, bỗng nghe oạch một tiếng, chân đã dẫm vào vũng nước mưa, sinh bắn tung tóe, dính lên cả mặt mũi.

Binh lính chung quanh ôm bụng cười lớn, Lâm đại nhân lau lau nước bắn trên mặt, gất giọng quát:

- Cười cái gì? Chưa thấy qua ai bị vợ đá xuống giường à?

Tiếng cười càng rộ lên, át cả tiếng mưa. Từ tiểu thư nghe được nghiêng răng, giữ chặt tay Lạc Ngưng, hung hăng nói:

- Ngưng Nhi, muội cứ mặc kệ hắn nói hươu nói vượn như thế sao? Để lâu rồi là khó dạy dỗ lắm!

Ngưng nhi nằm trên giường, uốn éo lưng thon, bắt đắc dĩ đáp:

- Tỷ tỷ, tỷ chẳng phải không biết, muội gặp đại ca liền bị chàng hớp hồn, làm sao còn quản được chàng? Ai muốn quản, ai muốn dạy dỗ, cứ để họ đi mà làm thôi!

338. Chương 336: Năm Quá Chặt

Hồ Bất Quy nhỏ nước bọt, vắt áo mưa qua một bên làm lộ khuôn mặt râu ria:

- Cứ thế này mà đi tiếp thì mười ngày cũng không tới được kinh thành. Lỡ mất đại nghiệp kháng giặc Hồ, chúng ta sẽ là tội nhân thiên cổ. Đám cướp quan Sơn Đông đều là thứ ăn hại, ngay cả đường cái quan cũng không tu sửa khiến cho hư hỏng thành cái dạng này. Đường thế này đến lừa rừng (1) cũng đi không được, quan quân chúng ta sao mà vượt qua?

Những binh lính thủ hạ này của hắn đều là quân đóng ở Sơn Đông được tạm thời điều động tới, một bách hộ ôm quyền thưa:

- Hồ tướng quân, ngài nhiều năm không về cố hương, tất nhiên là không biết tình hình bên trong. Thuế của Sơn Đông chúng ta mỗi năm cũng có chừng mấy vạn lượng nhưng đều bị triều đình lấy đi khiến “một xu chẳng còn”, hai năm trước lại còn thêm loạn “Bạch Liên giáo tự lập vương” khiến bách tính hai đầu chịu thuế, bản khổ vô cùng. Cho dù là muốn sửa đường thì những đại nhân ở trên cũng chẳng gom được tiền, thật là làm khó họ. Nói một câu đại bất kính, con đường này không dễ đi nhưng không oán được người khác mà chỉ có thể oán đám lão gia trên triều đình, bọn họ căn bản không nghĩ tới vấn đề kiến thiết Sơn Đông chúng ta.

Nói đến thị phi của triều đình, Hồ Bất Quy cũng chẳng có cách nào mà chỉ đành hừ một tiếng:

- Xui xẻo, đúng là xui xẻo! Cứ theo Lâm tướng quân sẽ ổn, có người ở đây thì ai chịu lỗ cũng chẳng đến lượt huynh đệ chúng ta. Nếu có một ngày người chấp chưởng triều cương, với sự thông minh tài trí của người thì kiếm chút bạc để kiến thiết nơi này sẽ dễ như trở bàn tay.

- Hồ đại ca, huynh đang phàn nàn cái gì đó?

Một âm thanh rõ ràng từ sau lưng truyền lại, Hồ Bất Quy xoay người nhìn lại, nhin không nổi đành bật cười. Không biết Lâm đại nhân từ đâu tìm ra một cái dù nhỏ bằng giấy dầu đang giơ lên che đầu, làm ra bộ dạng học thức, ở trong vạn quân trông chả ra cái loại gì, rất là tức cười.

- Thuộc hạ đang nói về con đường này.

Hồ Bất Quy tắc tắc lưỡi, bất đắc dĩ:

- Trời mưa, khắp nơi là hồ bùn, xe ngựa bị lầy không tiến lên được, cả ngày hôm nay đại quân mới đi được mười mấy dặm. Cứ tiếp tục thế này, chưa đến được kinh thành thì người ngựa chúng ta đều chết sạch rồi. Ấy! Lâm đại nhân, ngài tìm đâu ra cái dù nhỏ này vậy? So với sự uy vũ hùng tráng của ngài, thật rất không hợp!

- Chẳng còn cách nào, lão bà thương nên làm cái dù nhỏ này cho ta. Mẹ nó, cái thứ nhỏ thế này chẳng che được mưa, cầm ở tay lại phiền toái. Nếu không phải là tâm ý của lão bà thì ta đã vứt đi rồi.

Lâm đại nhân đem bẻ cong những lời dặn dò chúc phúc của Lạc Ngưng khi đưa chiếc dù giấy dầu, cười hi hi nói.

- Nguyên lai là Lạc Ngưng tiểu thư đưa, chẳng trách tướng quân giữ gìn như thế. Có được người vợ xinh như hoa làm bạn, tướng quân thật là diễm phúc khôn cùng.

Mặt Hồ Bất Quy hiện ra nụ cười mà mọi nam nhân đều hiểu, hai người cùng phóng đãng cười lớn.

Lâm Văn Vinh đứng thẳng người, nhìn về phía trước. Xa xa là một ngọn núi lớn hiểm trở, cao tận tầng mây, ngất ngưỡng uy vũ, khí thế thật là bất phàm. Lại thêm con đường quanh quanh sườn, giống như treo ở trên núi vậy. Lâm Văn Vinh nhíu mày, ngọn núi lớn như thế này nếu giấu hơn nghìn người cũng không thành vấn đề, ban đêm con đường này khó mà đi được.

Sắc trời đã chuyển tối, mưa gió lại lớn, xe bạc phía trước tiến lên phi thường khó khăn, Lâm Văn Vinh trầm tư chốc lát rồi dứt khoát:

- Hồ đại ca, huynh kêu anh em hạ trại đi. Hôm nay không đi nữa, chúng ta đóng ở dưới núi một đêm.

- Sớm như vậy đã hạ trại?

Hồ Bất Quy không hiểu:

- Tốc độ của chúng ta hôm nay quá chậm, nếu không vượt qua đoạn đường phía trước thì sợ càng chậm trễ hành trình.

- Cũng chẳng còn cách nào.

Lâm Văn Vinh trầm giọng đáp:

- Mưa to gió lớn thế này, xe ngựa di chuyển khó khăn. Hơn nữa phía trước lại là vùng sơn non, địa hình hiểm yếu, lầy lội bất kham, nếu trong đêm tối mà lần mò tiến bừa, chỉ sợ nguy hiểm càng lớn. An toàn là hàng đầu, huynh dặn các huynh đệ dừng ngựa đóng trại, nghiêm mật cảnh giới. Đóng ở đây một đêm, sáng sớm mai chúng ta đi tiếp cũng không muộn.

Hồ Bất Quy đưa mắt nhìn về phía trước, chỉ thấy còn đường trải dài lên tận trên núi, gập ghềnh khúc khuỷu rất khó đi. Lúc này lính tiên phong đã tới dưới chân núi, nếu không cắm trại thì đêm nay chỉ có thể nghỉ ngơi ở trên đó thôi. Áp tải ba mươi lăm vạn lượng bạc mà qua đêm trên núi, tính thế nào cũng không đúng, dưới chân núi vẫn ổn hơn, liền lập tức gạt gặt đầu, rất tán đồng với quyết định anh minh của Lâm tướng quân.

- Đúng rồi, Hồ đại ca, thám báo đã phái đi chưa?

Thấy Hồ Bất Quy truyền mệnh lệnh, đại quân vừa dừng lại, Lâm Văn Vinh lại hỏi.

- Phái đi rồi, hơn mười tiểu đội, hơn hai trăm huynh đệ, đều là những người cơ trí, dự tính nửa đêm nay có thể trở lại.

Hồ Bất Quy đáp.

Lâm Văn Vinh hơi yên lòng một chút, đang muốn xoay người trở về thì thấy phía xa có một bóng người đang che ô nhón chân đi đến.

- Từ tiểu thư, sao nàng lại xuống xe?

Thấy chiếc váy dài của Từ Chỉ Tình ướt đến hơn nửa, trên tóc thấm đầy nước mưa, Lâm Văn Vinh ngần ra, vội vàng mở miệng hỏi.

Nhìn dãy núi quanh co ngăn trở phía xa, Từ Chỉ Tình khẽ nhú mày rồi nhẹ nhàng mở miệng:

- Phía trước núi dốc rừng rậm, hôm nay không thể đi nữa, phải mau chóng cắm trại mới được.

Điều này giống với quan điểm của Lâm Văn Vinh, nghe Hồ Bất Quy nói Lâm tướng quân đã hạ lệnh cắm trại, Từ Chỉ Tình gật gù, một tay vén váy lên, tiếp tục đạp mưa đi về phía trước.

Hồ Bất Quy vội ngăn trước người nàng:

- Từ tiểu thư, phía trước đã cắm trại rồi, tiểu thư cứ trở về nghỉ ngơi đi.

- Ta muốn lên núi phía trước xem sao.

Từ Chỉ Tình không dừng bước, thản nhiên nói:

- Đây là đoạn trắc trở cuối cùng tới kinh thành, nếu tặc nhân không có dị động thì bọn chúng sẽ không còn cơ hội nữa, ta không tin bọn chúng sẽ bỏ qua dễ dàng như vậy.

Từ Chỉ Tình thần sắc quật cường, căn bản không có ý dừng lại. Thấy Hồ Bất Quy khó xử nhìn mình, Lâm Văn Vinh cười khổ, nha đầu này cá tính mạnh mẽ, không dễ gì ngăn cản được, liền lập tức gật đầu, nói với Hồ Bất Quy:

- Hồ đại ca, huynh đi an bài các huynh đệ đóng quân và chú ý tăng cường thủ vệ, cứ cách hai dặm lại thay ban tuần tra, bất kể lúc nào cũng không được sơ xuất. Ta đi cùng Từ tiểu thư tới phía trước xem xét.

Từ tiểu thư lắc đầu, chun cái mũi nhỏ hừ một tiếng:

- Cần gì người đi cùng, tự ta cũng đi được.

Nha đầu người nghiện cãi nhau rồi à? Hay là tạo phản? Lâm Văn Vinh chỉnh lại sắc mặt, nghiêm mặt nói:

Ta nói đi là phải đi! Lần này là ta lĩnh quân, mặc kệ nàng có phục hay không, đều phải nghe ta. Nếu dám không nghe quân lệnh, ta kệ nàng là ai, đều bắt nằm xuống đánh vào mông!

Nói đến đánh vào mông, hần không khỏi rung động, nhớ tới cảm giác sờ trộm tuyết với đêm đó, ánh mắt không nhịn được lại len lén liếc qua.

Từ tiểu thư hình như cũng nghĩ đến cùng một chuyện, mặt liền nóng lên, tức giận cúi đầu xuống, khẽ hừ một tiếng:

- Không biết xấu hổ!

Chỉ là thấy thần thái lúc này của hần so với bộ dạng hì hì hà hà bình thường hoàn toàn là hai dạng khác nhau, cũng có chút uy nghiêm làm nàng không thể nói lại được.

Mưa xuân ngày càng nặng hạt như không có chút dấu hiệu dừng lại. Dọc theo đường đồi đi về phía trước, mưa càng ngày càng lớn, càng đi càng khó, đám tướng sĩ trước mặt đã dừng bước và đang cắm trại.

Đi được mấy bước, nghe thấy bước chân nơi xa phía sau tựa hồ có chút rối loạn, Lâm Văn Vinh liền quay đầu lại nhìn. Chỉ thấy Từ tiểu thư váy dài ướt đẫm, mái tóc dài tung bay, dù giấy dầu đã rách mấy chỗ nên căn bản không ngăn được mưa gió. Từ Chỉ Tình cắn chặt hàm răng trắng, không kêu tiếng nào vẫn theo sát phía sau hần, đôi chân nhỏ bước thấp bước cao dẫm lên vũng nước mà tiến tới.

Nha đầu tự chuốc lấy cực khổ, Lâm Văn Vinh bất đắc dĩ lắc đầu, vội quay lại mấy bước. Đang muốn đưa cái ô trong tay mình cho nàng thì Từ tiểu thư quật cường lắc đầu:

- Ta không cần! Người giữ lại tự dùng đi!

Hạt mưa rơi trên mặt cang ánh lên gò má trong suốt không nhiễm bụi trần của nàng, Lâm Văn Vinh than:

- Về trước đi, ta đi xem sao rồi về báo lại với nàng.

- Người đi được, ta vì sao không đi được?

Từ Chỉ Tình thần sắc nghiêm chỉnh, không chịu thua chút nào:

- Đây là hành quân đánh trận, không phân nam nữ, chúng ta bình đẳng.

- Bình đẳng? Bình đẳng cái rắm!

Thấy tiểu nữ này cứng đầu như đá, Lâm đại nhân không nhịn được tức giận, đưa tay ra nói:

- Đưa tay cho ta.

- Người muốn làm gì?

Thấy sắc mặt hần so với bầu trời còn đen hơn, Từ tiểu thư cả kinh, vội vàng lùi về đằng sau một bước, nhưng dẫm đúng vào vũng nước nên ướt hết cả tú hài.

Nha đầu phiền toái! Lâm Văn Vinh thầm hừ một tiếng, không thèm giải thích, kéo bàn tay nhỏ của nàng, dẫn nàng đi về phía trước.

- Người làm gì thế! Nam nữ thụ thụ bất thân!

Từ tiểu thư vừa thẹn vừa giận, vội kêu lên. Thấy Lâm Tam không hề để ý mà kéo mình đi về phía trước khiến binh sĩ hai bên ngạc nhiên nhìn, nàng thẹn đỏ mặt, âm thanh nhỏ đi rất nhiều:

- Đừng để người khác nhìn thấy, người... người mau buông tay ta ra.

Hai người vội vã đi một hồi, tới sơn lộ Lâm Văn Vinh mới buông bàn tay nhỏ bé của nàng ra. Từ tiểu thư ngực phập phồng thở gấp, trên mặt mây hồng dày đặc, tức giận nói:

- Con người người làm sao lại thô lỗ như thế?

Thô lỗ? Thô lỗ hơn nàng còn chưa thấy đâu! Lâm đại nhân sắc mặt tối sầm, cả giận nói:

- Từ tiểu thư, nói tốt nói xấu ta cũng đã nói với nàng rồi, nàng cũng đừng nên thách thức giới hạn của ta. Hoặc là nàng ngậm miệng lại, thành thành thật thật đi theo ta, hoặc là nàng quay về đi.

Từ tiểu thư “hừ” một tiếng không nói gì. Lâm Văn Vinh liếc mắt nhìn, thấy váy áo của nàng ướt đầm, môi lạnh đến tím tái nhưng lại bướng bỉnh không kêu lên một tiếng. Nữ tử thế này, thật là hiếm thấy! Trong lòng hần than thầm, trên mặt làm ra vẻ hung ác nói:

- Nàng đã nghe rõ chưa?

Từ Chỉ Tình cắn chặt môi, gật gật đầu, thấy hần lại đưa tay về phía mình, mặt có chút đỏ lên rồi mặc hần nắm lấy. Lúc vừa rồi đi nhanh nên không có bao nhiêu cảm giác, lúc này nắm lấy bàn tay thô ráp của hần lại cảm thấy một hơi nóng truyền vào người làm cơn lạnh bị xua đi rất nhiều. Bàn tay nàng run lên, không tự chủ nắm chặt thêm một chút.

Hai người đứng thẳng trên dốc núi, nhìn phía trước ngoài toán lính tuần tra đang mơ mơ hồ hồ lưu động thì không còn ai khác. Lâm Văn Vinh xem xét khắp bốn phía, xa xa từng xanh bạch biếc, mây mù trùng trùng, con đường dài quanh quanh núi không điểm cuối, hai bên đường rừng đầy lá thông, trơn trượt vô cùng, rất khó đi.

- Người thấy tình thế ra sao?

Bị hần nắm lấy bàn tay nhỏ không buông, trong lòng Từ tiểu thư có một loại cảm giác kỳ quái không nói lên lời, trên mặt phát nóng từng cơn, vờ không nghe tiếng, mở miệng hỏi:

- Ta vừa rồi còn đang nguyên rửa ông trời, bây giờ xem ra, ngược lại ông trời giúp chúng ta một việc lớn, trận mưa xuân này thật là đúng lúc...

- Ấy, cẩn thận! Từ tiểu thư, nàng nắm chặt lấy tay ta, đừng để bị trượt ngã.

Lâm Văn Vinh cười hì hì, khẽ cào một cái trong lòng bàn tay Từ tiểu thư. Cảm giác nhu nhuyễn làm hắn rung động nhưng trên mặt vẫn ra vẻ nghiêm túc, chỉ rùng rùng rậm rạp đằng xa nói:

- Con đường này dài tới mấy chục dặm lại quần quanh sườn núi, mấy vạn nhân mã của chúng ta đi hàng dọc sẽ mất đi ưu thế đông đảo, hoàn toàn trở lên yếu kém.

- Chẳng lẽ ngươi còn lo lắng tặc nhân từ trên núi lao xuống chém giết hay sao?

Từ tiểu thư muốn rút tay về nhưng cảm thấy tay hắn nắm chặt như hổ quắp, muốn động đây chút cũng không được nên chỉ đành tức giận trừng mắt nhìn hắn, nghiêng đầu thăm nhủ, là hắn nắm mình quá chặt, không liên quan đến mình. Lý do này an ủi bản thân, trong lòng nàng lập tức bình thản rất nhiều.

- Chém giết? Trừ khi là đồ ngốc, ai lại tới cướp của quan quân?

Lâm Văn Vinh lắc lắc đầu, sắc mặt bỗng nhiên trở nên trịnh trọng:

- Tiết xuân mưa rơi thật tốt! Nếu không phải là có trận mưa kịp thời này thì bây giờ cả dải núi đã biến thành biển lửa rồi, dù có mười vạn đại quân cũng không ngăn được lửa thiêu. Chỉ cần chúng ở hai bên tưới đầy dầu ngô, lại thêm lửa mượn thế gió thì cho dù chúng ta có ba đầu sáu tay cũng không thể đối phó. Xxx (2), đêm nay trở về sẽ bị nướng thơm!

Từ tiểu thư liếc mắt nhìn, hiển nhiên bất mãn với lời thô tục phun ra từ miệng hắn, hừ một tiếng:

- Cuối cùng ngươi còn có chút đầu óc, không phạm phải sai lầm ngu xuẩn. Hành quân đánh trận cũng có quy tắc “tuyệt không qua cầu, đêm không vượt rừng” là để phòng bị địch nhân thừa cơ lợi dụng. Nếu mà tham công mạo hiểm tiến tới, kết quả nhất định sẽ thiệt hại lớn.

Thấy Lâm Tam thành thành thật thật nghe mình giáo huấn, cũng không biết sao Từ tiểu thư lại thấy thoáng chút vui mừng. Nàng lĩnh thập vạn hùng binh chống lại người Hồ cũng chưa từng có loại cảm giác này, phẳng phất như dạy một mình hắn còn hơn dạy trăm vạn hùng binh.

Ta vừa rồi mới giáo huấn nàng, nha đầu này đang muốn kiểm díp dạy lại ta đây. Thấy y phục Từ tiểu thư ướt đầm, môi đã rét tím lại, Lâm Văn Vinh muốn dẫu lại vài câu với nàng nhưng không mở miệng được, nắm lấy bàn tay nhỏ của nàng mỉm cười:

- Chúng ta mau trở lại thôi.

Hắn từ lúc nào lại trở nên ôn nhu như vậy? Nhìn thấy trong mắt hắn hiện lên vẻ trù mến, trái tim Từ tiểu thư đập loạn thình thịch, đang muốn nói chuyện thì thấy sắc mặt Lâm Tam đột nhiên trở nên nghiêm trọng.

Xa xa trên không trung, một ngọn lửa bay lên trời, trong mưa gió thoáng chút điêu lạc, lưu lại một làn khói xanh rất dài.

- Không hay, xảy ra chuyện rồi!

Từ tiểu thư khẽ kêu một tiếng nhưng Lâm Văn Vinh sớm đã hét lớn truyền tới toàn quân:

- Hồ Bất Quy, chinh binh!

Chú thích:

1. Lừa rừng: Là một loài động vật lớn thuộc về họ Ngựa, có nguồn gốc ở các vùng sa mạc của Syria, Iran, Ấn Độ và Tây Tạng. Chúng nặng khoảng 290 kg, dài khoảng 2,1m và giống ngựa nhiều hơn là lừa. Chúng được người Sumer cổ đại sử dụng để kéo xe. (Ở đây ý tác giả ám chỉ một con vật khỏe mạnh lì lợm mà vẫn không có khả năng đi được)

2. Nguyên văn bản tiếng Trung là (TMD), là một câu chửi nóng dạng như ĐCM của Việt Nam - vandai79

339. Chương 337: Tìm Được Chỗ Mẫn Cảm Của Người

Một trận “rầm, rầm” vang lên, những binh sĩ đang bận rộn hạ trại vội vàng bỏ công việc, cả đội liền tập hợp lại.

Hồ Bất Quy phi tới như bay, không để ý nên chân dẫm vào nước bùn, thở hổn hển nói:

- Lâm tướng quân, đây là khói do quân thám báo của ta phát ra, phía trước nhất định có tình huống dị thường.

Từ Chỉ Tình nhíu mày nhìn về phương xa, mặt đầy vẻ âu lo:

- Sắc trời đã tối, lại là nơi núi cao rừng rậm nên chỉ có thể phán đoán phương hướng đại khái, vị trí cụ thể rất khó phân biệt, đành đợi thám báo tiền phương phản hồi mới biết phát sinh ra chuyện gì.

Đây là biện pháp của người có kinh nghiệm dày dặn, Hồ Bất Quy gật gù tán đồng, Lâm Văn Vinh thở dài:

- Từ tiểu thư, biện pháp nàng nói cố nhiên ổn thỏa, chỉ là nàng có nghĩ tới mấy vị huynh đệ phát ra khói này có sống trở lại hay sao? Nếu bọn họ không thể an nhiên trở về thì chúng ta đợi liên hơn mười ngày mười đêm cũng chẳng biết phía trước phát sinh cái gì.

Từ Chỉ Tình quá thông thuộc chiến trận, biết lời Lâm Tam nói rất có lý nhưng tình hình trước mắt lại không thể đưa lượng lớn đại quân lên núi, nghĩ một chút mới nói:

- Tình hình trên núi hiểm ác, cô quân (1) không thể thâm nhập. Theo ý ta, nên cho Hồ tướng quân mang hai nghìn binh mã tìm kiếm dọc theo núi, trước sau phải kết nối chặt chẽ với đại quân, vững bước tiến tới tìm kiếm thám báo tiền phương (2).

Biện pháp này không sai, với bản lĩnh của Hồ Bất Quy thì sẽ không xảy ra biến cố lớn, Lâm Văn Vinh gật đầu:

- Hồ đại ca, cứ theo lời Từ tiểu thư nói làm đi. Phải chú ý, an toàn là hàng đầu, không được manh động, tìm thấy thám báo tiền phương liền lập tức dừng bước.

Hồ Bất Quy lĩnh mệnh, điểm binh mã chậm rãi tiến lên núi. Thấy Lâm Tam nhìn về phía trước không nói lời nào, Từ tiểu thư đưa mắt lườm hắn, hừ giọng nói:

- Bây giờ có thể buông tay được chưa?

- Buông tay? Buông tay gì?

Lâm Văn Vinh kỳ quái nhìn nàng.

Từ tiểu thư cố gắng mấy lần, cuối cùng bàn tay nhỏ cùng thoát khỏi ma chướng của hắn, tức giận nhìn hắn không nói gì.

Lâm đại nhân chẳng chút xấu hổ, cười hì hì nói:

- Dễ dàng như thế mà Từ tiểu thư hết lần này tới lần khác lại không rút ra, nhất định là bàn tay ta quá ấm áp rồi. Nàng không cần cảm ơn ta, con người của ta luôn có tinh thần vì cộng đồng.

Thật sự không còn lời gì có thể nói với người này nữa, Từ tiểu thư đứng trên sườn núi chốc lát, quan sát cẩn thật rõ ràng địa hình rồi mới quay người xuống núi. Đường dốc dựng đứng, toàn là vùng nước, lầy lội vô cùng, Từ tiểu thư vén quần, cẩn thận nhón chân đi.

Thấy nàng đi nghiêng nghiêng ngã ngã dường như lúc nào cũng có thể ngã xuống, Lâm Văn Vinh đuổi tới nơi, đang muốn dắt nàng thì Từ tiểu thư quật cường xua tay:

- Người làm cái gì? Không cần người lo!

Lúc nói chuyện tâm thần nàng phân tán, một chân bỗng dẫm vào vùng nước. Từ tiểu thư “Ồi” lên một tiếng thảm thiết, một chiếc tú hoa hài đã lún sâu vào trong bùn. Lâm Văn Minh tay mắt lạnh lẽo, vội đỡ lấy nàng.

Từ tiểu thư sắc mặt tái nhợt, trên trán mồ hôi lạnh ẩn hiện, một chân đã không nhấc lên được nữa, xem bộ dạng thì bị trật mắt cá chân rồi. Lâm Văn Vinh lắc đầu cười khổ, dùng cách này tránh ta sao? Ta lại chẳng phải là hồng thủy mãnh thú, giờ ném mùi đau khổ rồi.

Thấy bộ dáng lắc đầu của Lâm Tam, Từ tiểu thư lòng đau khổ, nghiêng răng quay đầu đi:

- Cần gì người xem, ta gãy chân cũng không cần người lo!

Từng giọt mưa xuân rơi xuống chảy trên mặt nàng, không phân biệt được là mưa hay là nước mắt. Cô nàng này tính khí thật đúng là nhất tuyệt, Lâm Văn Vinh bắt đắc dĩ than, đang muốn đỡ thì Từ Chỉ Tình lại giằng mạnh ra, quật cường bước về phía trước. Mắt cá chân đau đớn, nàng đứng không vững được mà ngã thẳng về phía trước.

Lâm Văn Vinh bước tới mạnh mẽ giang tay ra, nghiêng tiếp nàng “nhào vào lòng”. Từ tiểu thư ngã vào lòng hắn, trái tim đập loạn, vội kêu lên:

- Buông ta ra, người mau buông ta ra.

- Buông cái gì mà buông? Còn chưa hết ồn ào à?

Lâm Văn Vinh sắc mặt tối sầm, vỗ nhẹ lên mông nàng một cái:

- Thế nào? Nàng không sợ ta dùng quân pháp xử trí sao?

Xem như là về chơi đất cũ, mấy ngày không sờ rồi, cái mông nhỏ của nha đầu này tựa hồ lại lớn thêm mấy phân, sự đàn hồi này, sự mềm mại này, chắc chắn, thật là thú! Xem ra phải làm “quân pháp” thêm vài cái.

Từ tiểu thư còn chưa kịp tỉnh ngộ liền bị hắn tiếp tục chiếm tiện nghi, đang muốn nổi giận thì thấy Lâm Tam khom người xuống, cười hì hì xoa lưng ôm lấy hai chân mình, Từ Chỉ Tình hoảng hốt:

- Người làm cái gì? Mau thả ta xuống!

- Quân pháp xử trí!!!

Lâm đại nhân “hừ” một tiếng rồi lại giơ tay vỗ lên mông nàng một cái. Lần này hắn tăng thêm chút lực đạo, khi chạm vào kiêu đồn săn chắc của nàng liền có một cỗ cảm giác trơn mềm thơm mát truyền đến, cổ tay lại bị lực đàn hồi “kinh người” bật lên mấy phân.

Bị hắn thi triển “quân pháp”, chỉ thấy lúc bàn tay hắn chạm vào thân thể, trên người có một cỗ cảm giác như điện giật, Từ tiểu thư vừa giận vừa thẹn, nước mắt đua nhau rơi xuống.

- Vô sỉ! Hèn hạ! Không biết xấu hổ!

Nàng ra sức giãy dụa, dùng sức quát to, hai tay liên tục đập lên vai hắn.

Thấy Từ tiểu thư ôn nhu lại tràn đầy hiểu biết của ngày trước, khi nổi giận lên thì cũng giống nữ nhân bình thường. Sau khi chân đá tay đấm một trận, nàng tựa hồ cũng có chút mệt, sức phản kháng dần dần yếu đi.

Đánh đi, chỉ là nắm đấm nhỏ của nàng, so với gãi ngứa còn kém hơn, Lâm Văn Vinh cười hì hì, dùng lưng nhấc thân thể của nàng đi xuống. Ngọc thể đầy đặn cùng đường cong lá lướn áp vào thân thể khiến hắn cảm giác giống như chạm vào tơ lụa thượng hạng, mềm tới tận trong lòng.

- A ...

Một cơn đau nhức từ đầu vai truyền lại, Lâm đại nhân đau đớn kêu lên, xoa đầu qua tức giận quát:

- Nàng là chó hả? Cắn ta làm gì?

Hai mắt Từ tiểu thư đỏ bừng, nhìn thấy dấu răng rõ ràng chính tề trên vai hắn, trong lòng trỗi dậy một cảm giác mờ mịt, nhưng lại quật cường “hừ” một tiếng:

- Người khi phụ ta thì được, ta cần người lại không được sao?

Có lòng tốt “vác” nàng xuống núi, nhưng đã bị “độc khẩu” mà nàng lại còn miệng lưỡi liến thoắng, đúng là không thể giảng đạo lý với nữ nhân. Lâm Văn Vinh hắc hắc cười lạnh:

- Nàng có bản lĩnh cứ cần, ta không buông, ta không tin không trị nổi nàng!

Lời vừa nói xong, hắn chẳng quản ba bảy hai mươi mốt (3), ôm lấy tiểu đồn của nàng vác lên lưng, bước nhanh xuống núi.

- Người dám vác, thì ta dám cần!

Từ tiểu thư tính tình càn ngang bướng, thấy hắn không thêm để ý, tức giận há miệng nhỏ rồi cần lên cổ hắn.

Cả hai đều là kẻ ngang bướng, một vác một cần giống như đánh trận, không ai chịu thua. Mặc dù trên cổ thỉnh thoảng có cơn đau truyền lại nhưng Lâm đại nhân cũng không chịu lỗ vốn, thừa dịp vác nàng, hai tay thường xuyên vượt qua danh giới, xoa nắn kiêu đồn nàng mấy cái, coi như bồi thường. Từ Chỉ Tình dù sao cũng là nữ tử, va chạm trên người hắn một hồi, sức mạnh dần dần giảm đi rất nhiều, trước đó còn cố chống đỡ không để mình phục lên người hắn, nhưng đi được mấy bước, đánh đấm một trận, sức lực suy kiệt, chỉ đành mềm nhũn dựa vào người hắn, thở gấp không ngừng.

Lâm Văn Vinh bị hai khối bạch ngọc nòn nà đè lên, mềm mại trơn mịn không lời tả xiết, trong lòng tức thì chấn động, cố ý đưa thân thể nàng nhắc lên trên, mặc cho bộ ngực của nàng cọ sát vào lưng mình. Cái vụ “hung thôi” (4) này chính là hàng thật giá thật, Lâm đại nhân trong lúc đi vội, thở dài thoải mái, chỉ bằng vào thân hình hoàn mỹ vô khuyết của nha đầu này, lão tử hôm nay bị nàng cần đứt cổ cũng đáng.

Từ tiểu thư thấy được hành động khác thường của hắn, chỉ cảm thấy bộ ngực mềm mại nóng lên, thân thể dấy lên một làn sóng nhiệt, thẹn thùng lo lắng, nàng há chiếc miệng nhỏ cần lên tai hắn.

Lâm đại nhân quay đầu lại cười hì hì:

- Từ tiểu thư vất vả rồi, cần lâu như vậy cuối cùng cũng tìm được chỗ mẫn cảm nhất của ta, chỗ mẫn cảm này chỉ có mấy lão bà của ta biết. Đương nhiên, trên người ta còn có chỗ mẫn cảm hơn, nàng cứ tiếp tục đi nhé!

Từ tiểu thư nghe được mặt mũi đỏ bừng, muốn đánh hắn, nhưng ngay sức lực giơ tay lên cũng không có, chỉ đành yếu ớt thở dài. Thôi vậy, thôi vậy, bị hắn khi phụ cũng chẳng phải một lần hai lần, dần dần thành quen rồi.

Tâm tình bình hòa trở lại, bỗng nhiên cảm thấy toàn thân bủn rủn không còn chút sức lực nào, tựa hồ tiêu hao hết tinh lực cả đời của nàng, trong sự mệt mỏi, chỉ muốn nằm trên lưng hắn, yên yên tĩnh tĩnh đi xuống.

Dưới cơn mưa xuân không ngừng, bóng đêm càng thêm thâm trầm, dưới chân núi lều bạt của binh sĩ đã hạ xong, ánh sáng mờ tối từ trong đèn lồng da trâu xuyên qua làm ấm áp trái tim.

Từ tiểu thư dán sát thân thể vào lưng, hai tay bắt tri bắt giác ôm lấy cổ hắn. Nhìn thấy hắn công mình bước cao bước thấp đạp lên con đường lầy lội, trên cổ còn có “hạt giống” của mình gieo xuống, trong mưa vẫn nhìn rõ ràng từng giọt mồ hôi thấm ra. Nàng ngây ngốc ngốc nhìn một hồi, tâm tình chợt lên chợt xuống giống như chiếc thuyền nhỏ phiêu bạt trong ngọn sóng, loại cảm giác lúc lên lúc xuống làm nàng từng đợt từng đợt mê muội.

Nha đầu này sao không nói chuyện nữa? Mất thấy chân núi trong tầm mắt, Lâm Văn Vinh thở dài một hơi, quần áo toàn thân đã ướt đầm, chỉ có thân thể nóng bóng trên lưng mang đến cho hắn chút ấm áp. Chiếm tiện nghi tuy tốt, chỉ là cơn mưa đáng chết này rơi mãi không ngừng, làm hắn không khỏi toàn thân run rẩy.

Trong lúc trăm mối bộn bề quay đầu qua, lại thấy hai con mắt sáng lấp lánh của Từ tiểu thư đang ôn nhu nhìn chăm chú lên mặt mình, hai người chỉ gần trong gang tấc, hương thơm trong chiếc miệng nhỏ của nàng thổi ra phun lên mặt thật ấm áp, hương vị ngọt ngào không nói lên lời. Nhìn kỹ khuôn mặt nhỏ của nàng, lại đỏ rực, làn sóng nhiệt cứ tấp thẳng vào lưng mình.

- Từ tiểu thư, nàng làm sao vậy? không phải bị sốt chứ?

Lâm Văn Vinh giật mình, mưa xuân lạnh buốt mà thân thể Từ nha đầu này lại mong manh, nếu bị nhiễm phong hàn, vậy trên đường bốn ba không xong rồi.

- Ta không sao.

Trong giọng nói bình tĩnh Từ tiểu thư mang chút run rẩy không thể phát hiện, giống như tranh cãi với hân đã quá mệt rồi. Nàng nghiêng răng, khẽ nói:

- Lâm Tam, ta muốn hỏi ngươi một vấn đề.

- Không phải hỏi ta chỗ mẫn cảm kế tiếp ở đâu chứ? Vấn đề riêng tư như vậy, ta làm sao tiện hồi đáp?

Lâm Văn Vinh cười hì hì.

- Ngươi cứ việc nói lung tung, ta không còn sức cần ngươi nữa.

Nhìn dấu răng đều đặn trên cổ hân, trên mặt Từ tiểu thư càng nóng lên, thế này làm sao có thể trả lời cho Ngưng Nhi đây! Nàng khẽ than, mềm mại nói:

- Lâm Tam, ngươi có thể nói cho ta, ngươi rốt cuộc có bao nhiêu hồng nhan tri kỷ hay không?

Vấn đề này ư, thật không tiện trả lời, Lâm đại nhân khổ não đáp:

- Từ tiểu thư hỏi điều này rất hay, nói đến thật xấu hổ, trên thế giới này nữ tử ta gặp được nếu không phải là lão bà thì cũng là hồng nhan tri kỷ của ta. Ta luôn không hiểu vì sao lại như vậy. Ài, mị lực quá lớn thật là khổ não.

- Khoác lác.

Từ tiểu thư hừ một tiếng, dường như đã khôi phục lại vài phần sức sống:

- Chớ cho rằng nữ tử trên thế gian đều dễ lừa như Ngưng Nhi. Chỉ cần có chút cảnh giác thì đều không mắc lừa ngươi.

- Đúng thế, đúng thế, nữ tử giống như Từ tiểu thư sẽ không mắc lừa ta.

Lâm Văn Vinh cười lớn, nhưng một chân dẫm vào vũng nước, thiếu chút nữa làm cả hai người ngã xuống.

- Cẩn thận một chút.

Từ tiểu thư khẽ gắt một tiếng.

- Được, được, lần sau nhất định sẽ chú ý.

Lâm đại nhân lòng thầm cảm tức, vừa rồi còn liều sống liều chết không để ta công, bây giờ ngược lại kêu ta không được quãng năng đi, có sờ thêm mười cái nữa cũng không hết giận, ta sờ!

Cảm thấy bàn tay của Lâm Tam lại giòn giòn, bàn tay như lửa kia đang nâng cặp mông của mình, giống như nhẹ nhàng mân mê xoa nắn, Từ tiểu thư thẹn đỏ cả mặt, thậm chí quên rồi sẽ ổn thôi, dù sao cũng không phải lần đầu, nàng ra vẻ không thêm để ý:

- Lâm Tam, ta lại hỏi ngươi một vấn đề. Ngươi nhất định thành thật trả lời ta. Ngươi đã có mấy vị phu nhân, mấy hồng nhan tri kỷ? Ngươi với với bọn họ mỗi người đều thích thế này sao?

Nha đầu này làm sao lại thay đổi phong cách, không nói chuyện học thức lại nói chuyện gió trăng? Lâm Văn Vinh nghiêm chỉnh đáp:

- Vấn đề này sao, thật là khó trả lời. Bởi vì người với người có khác nhau. Mỗi người bọn họ cho ta cảm giác không giống nhau, Xảo Xảo ôn nhu thiện lương, Ngưng Nhi si tình nóng bỏng, Đại tiểu thư kiên cường quả cảm, Tiểu phu nhân thành thực... A, cái này không đúng, phải là Nhị tiểu thư, Nhị tiểu thư thuần lương đa tình, người nào ta cũng thích. Giống như một người thích ăn cá, nhưng không đại biểu hân không thích ăn thịt. Những nữ hài này phong cách khác nhau, bỏ qua một người bọn họ đều như cắt đi thịt của ta. Mọi người cùng “tẩy bạch bạch”, ai cũng không oán trách, nàng nói đúng không?

- Tẩy bạch bạch? Rửa tay?

Từ tiểu thư nghi hoặc không hiểu hỏi lại, nàng vẫn nhớ Lạc Ngưng giải thích với nàng như vậy.

Rửa tay? Lâm Văn Vinh ngẩn ra rồi lập tức cười to:

- Đúng, rửa tay, mọi người cùng rửa tay, đoàn kết một lòng, cùng nhau xây dựng một đại gia đình tốt đẹp. Ài, nàng phải biết, thân là một nam nhân, phải phụ trách đối với mỗi cô gái mình thích, đây là việc khó khăn nhường nào. May mắn ta có tấm lòng bác ái rộng lượng vô cùng, mới có thể chống đỡ đến hôm nay, trong đó bao nhiêu chua xót, bao nhiêu nước mắt, ta đi nói với ai được?

- Người có chua xót gì?

Từ tiểu thư khẽ phì một tiếng:

- Tiện nghi trên thế giới này người chiếm hết rồi, người còn chưa thấy đủ? Xảo Xảo, Lạc Ngưng, Tiêu gia tiểu thư, bất kỳ người nào cũng là thế gian khó cầu, cũng không biết phúc người tu mấy đời mới được.

Lâm đại nhân mặt mày tươi tỉnh, thở hồng hộc đi tới phía trước vài bước, thuận tiện đưa thân thể nàng đi lên làm động tác “hung thôi”:

- Từ tiểu thư quá khen rồi, phải nói là các nàng tuệ nhãn nhận anh hùng, nếu không làm sao cùng coi trọng ta? Chúng ta đều là thật tình yêu nhau, so với vàng bạc còn thật hơn.

- Thật tình yêu nhau?

Từ tiểu thư khinh thường cười lạnh:

- Một nam nhân có vô số thê tử, lại còn tự xưng cùng bọn họ thật lòng yêu nhau, lời này thật buồn cười! Người đời lưu truyền những chuyện nam nữ yêu nhau, chuyện nào không phải là một nam một nữ yêu nhau say đắm? Một mình người có bao nhiêu thê tử như vậy, còn luôn miệng nói thật lòng yêu nhau, thật đúng là trò cười lớn nhất thiên hạ. Người cũng hiểu yêu sao? Ta thấy, chỉ có một nam một nữ trung trinh với nhau, sinh tử không dời mới là tình yêu vĩ đại chân chính.

Hóa ra cô nàng này là người ủng hộ một vợ một chồng, tư tưởng nữ quyền mạnh mẽ, chẳng trách mắt đọc mũi ngang (5) với mình. Lâm đại nhân lại sờ bờ mông đầy đặn của nàng mấy cái, cười hì hì:

- Ta có một câu danh ngôn, gọi là “chết cũng phải yêu”, vấn đề yêu hay không yêu, Từ tiểu thư không cần lo lắng suy nghĩ. Ta và Ngưng Nhi, Xảo Xảo các nàng hiểu nhau yêu nhau, vui vui vẻ vẻ trọn vẹn cả đời, đó là vận sự đại cát. Về phần ta có mấy lão bà, hắc hắc, một ấm trà phối với hơn mười chén trà là việc đơn thuần tự nhiên, nếu một chén trà mà phối với hơn mười ấm trà thì mới là kỳ sự thế gian! Đây chính là đạo lý!

Thấy hấn phóng tay sờ mông không hề kiêng nể, hai má Từ tiểu thư phát sốt, lại nghe hấn nói cái lý lẽ lệch lạc chén trà ấm trà gì đó, trong lòng càng thêm giận dữ, hung hấn cào lên lưng hấn mấy cái:

- Đây là cái lý lẽ lệch lạc gì, không thèm tranh biện với người. Từ Chỉ Tình ta, đời này chỉ thích nam tử một lòng một ý với ta!

Lâm Văn Vinh không cho là đúng cười:

- Một nguyện vọng thật đẹp, may mắn là ta không thích nàng, nếu không những lão bà của ta thảm rồi! Ối...

Lời còn chưa dứt liền cảm thấy bên hông đau đớn, Từ tiểu thư nhướn mày tức giận, trong mắt nổi lên màn nước mỏng manh, gờ chân thúc vào eo hấn, oạch một tiếng, Lâm đại nhân ngã chúi xuống đất. Từ tiểu thư đè lên người hấn, bần đầu bắt lên vấy đầy chân tay mặt mũi hai người, tình cảnh rất chật vật.

Nha đầu này lại nổi điên rồi, Lâm đại nhân nằm trong vũng nước, trong lòng than thở. Từ Chỉ Tình đè lên người hấn, ngực không ngừng nhấp nhô, trong mắt màn nước mịt mù, giống như từng giọt mưa xuân mê người:

- Đồ vô sỉ, ta sẽ nhớ kỹ lời người nói hôm nay!

- Hôm nay ta nói rất nhiều, rốt cuộc nàng nhớ câu nào?

Lâm đại nhân cười khổ hỏi.

- Đánh chết người!

Từ tiểu thư đâm mạnh lên ngực hấn hai cái, chuyển người đứng dậy, giơ chân muốn đá lên người hấn, thấy Lâm Tam nằm ở đó cười, toàn thân bùn đất theo nước chảy xuống mà vẫn không che được vết răng trên cổ. Từ tiểu thư thần thờ hồi lâu, chân nhỏ như nặng tựa ngàn cân, không hạ xuống được nữa, nước mưa chảy trên mặt nàng làm ánh lên gò má xinh đẹp trong suốt, hai vai nàng khẽ rung lên rồi chợt xoay người, đập nước mưa vội rời đi, thân ảnh động lòng người của nàng giống như dương liễu lay động bên bờ sông.

Nha đầu này không phải là trệt chân sao? Nhìn bóng lưng chạy như bay của Từ tiểu thư, Lâm đại nhân không ngừng nghi hoặc, lại nhớ tới lời hôm nay hấn đã nói qua, câu là thật, câu là giả, giống như mưa xuân hư vô xa xăm khắp nơi, khó có thể phân biệt. Khổ nào, thật là khổ nào.

Chú thích:

Cô quân: Nhóm quân đơn lẻ, ít người

340. Chương 338: Phát Hiện Của Tiên Tử

- Đại ca, huynh làm sao thế này?

- À, vừa rồi đi đường gấp quá, không cẩn thận ngã một cái, rơi vào vũng nước thôi.

Lâm đại nhân mắt không chớp cười hì hì nói, trong lòng lại nhớ về hương vị sảng khoái đến từ ngực Từ tiểu thư.

Ngã vào vũng nước? Ngưng nhi dò xét hấn từ trên xuống dưới, hiển nhiên không tin lắm:

- Đại ca, huynh đi đường vẫn luôn long hành hổ bộ, vì sao hôm nay không cẩn thận như vậy? Xem huynh toàn thân bùn đất, mau cởi ra để thiếp giặt cho.

Có lão bà thật là sượng, cái gì cũng chẳng cần quan tâm, Lâm đại nhân loạt xoạt cởi áo ngoài, ngay cả nội y cũng ném ra, Lạc Ngưng mặt đỏ lên, gắt:

- Đại ca xấu chết đi, ai bảo huynh cởi sạch như thế, chẳng trách Từ tỷ tỷ nói huynh mặt dày. Ấy! Đây là cái gì?

Ánh mắt nàng tập trung vào cổ Lâm Văn Vinh, chỉ thấy ở đó một mảng đỏ ửng, dấu răng chính tề và chút son môi nhàn nhạt, dưới ánh đèn nhìn rất là rõ ràng.

- À, khi ta ngã vào vũng nước, không cẩn thận bị nhím cắn. Không có gì lớn đâu, sáng mai là ổn thôi.

Lâm Văn Vinh vội che cổ, cười hì hì nói.

- A!!!

Lạc Ngưng dường như đột nhiên hiểu ra gật gật đầu, ngón tay ngọc nhỏ nhắn khẽ điểm lên trán hấn, cười nói:

- Nguyên lai là nhím cắn, nhím cắn người quả là trăm năm khó gặp. Vận khí của đại ca quả thực làm Ngưng nhi hâm mộ. Nhưng có một việc Ngưng nhi cảm thấy chút kỳ quái, làm sao vừa rồi Chỉ Tình tỷ tỷ trở về cũng toàn thân ướt đầm đầy bùn đất, đại ca, chẳng lẽ tỷ ấy cũng ngã vào vũng nước?

Nha đầu này thông minh lanh lợi, muốn dấu cũng không dấu được, Lâm Văn Vinh cười lớn dày mặt nói:

- Có thể, cái vũng nước đó rất lớn, bảy tám người ngã vào không thành vấn đề. Ngưng nhi, có nước nóng hay không, mấy ngày không tắm uyên ương, ta rất nhớ. Không bằng đêm nay chúng ta tắm chung đi, nhân tiện ta sẽ dạy nàng một trò mới gọi là “thôi du” (1), rất mới mẻ, tin rằng nàng nhất định sẽ thích.

Mặc dù biết rõ hấn mượn cớ chuyển đề tài, nhưng nghe tướng công trêu chọc như thế nhưng Lạc tiểu thư trong lòng bốc hỏa, không dám đáp lời, chiếc cổ trắng cao cao nhuộm một màu phấn hồng, gắt:

- Đừng nói lung tung, Chỉ Tình tỷ tỷ ở ngay cách vách, cẩn thận làm tỷ ấy nghe được chẳng phải thẹn chết sao?

Thẹn, thẹn cái rắm, cô ta vừa rồi còn “hung thôi” (2) với ta đấy. So với nàng còn buông thả hơn, Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, không nói thêm gì nữa.

Sau khi dặn mấy tên lính đun nước nóng xong, mang cho Từ tiểu thư ở vách bên mấy Lạc mấy thùng, sau đó Ngưng nhi liền phục thị đại ca tắm rửa.

Đêm xuân, mưa xuân, thâm vi hồng trang (3), từng trận hơi nóng bốc lên làm gò má như ngọc của Ngưng nhi ánh lên vẻ kiều diễm ướt át giống như phấn son thượng hạng. Lâm đại nhân trong lòng ngứa ngáy, ở trong thùng nước đưa tay xoa nắn một trận trên người Lạc tiểu thư, khắp nơi mềm mại non tơ giống như vuốt ve một tấm lụa thượng hạng.

Làn da Ngưng nhi của ta so với Từ Trường Kim không kém a, Lâm đại nhân sờ tới tức thì tâm thần thư thái, đại thủ tiến tới trước, khẽ đặt lên trên bộ ngực của nàng. Lạc Ngưng rên một tiếng thân thể mềm mại nhũn ra, thẹn thùng lườm hắn:

- Đại ca, đừng trêu đùa Ngưng nhi như vậy, Ngưng nhi không chịu nổi nữa!

Thấy ánh mắt nàng như muốn chảy nước, Lâm Văn Vinh lòng như lửa thiêu, đang muốn kéo nàng tới thì Lạc Ngưng cười khanh khách tránh khỏi:

- Đại ca đừng có tác quái nữa, trước tiên phải tắm đã.

Hai người đùa bỡn một phen, tuy là đang trên đường hành quân nhưng lại có một loại lạc thú khác biệt. Lạc Ngưng cẩn thận chà lưng cho hắn, thấy dấu răng trên cổ kia sâu vào tận thịt, tức thì đau lòng vuốt ve, gãi:

- Cái này rất cuộc là ai làm, tại sao lại hạ độc thủ như thế?

Lâm đại nhân ngâm mình trong thùng, sảng khoái rên mấy hơi, hai tay vỗ lên mặt nước, từng đóa hoa nước bắn lên người Lạc Ngưng làm nàng yêu kiều kêu lên.

- Ngưng nhi, nàng còn không tin đại ca sao, muội thấy đại ca ta là loại người phải chịu thiệt sao?

Hắn lau nước trên mặt, mặt nổi lên nụ cười phóng đảng:

- Lần này nhím cắn ta một cái, ta cũng đánh lên người nó mấy cái, chúng ta đánh hoà, không ai bị lỗ.

Lạc Ngưng đương nhiên biết tính của hắn, thiên hạ người có thể làm hắn chịu thiệt còn chưa sinh ra. Nhưng mà có thể làm đại ca chật vật như thế, người đó cũng không phải là nhân vật đơn giản.

Hai người chàng chàng thiếp thiếp sờ sờ mó mó, khó khăn lắm mới tắm xong. Lạc Ngưng dịu dàng nói:

- Đại ca, muội sang bên cạnh xem Chỉ Tình tỷ tỷ, tỷ ấy thân thể yếu đuối, lại dính mưa, không thể để nhiệm phong hàn được.

Nhớ tới bộ dạng quật cường của Từ Chỉ Tình, Lâm Văn Vinh cũng không biết phải nói sao, thậm chí để Ngưng nhi đi xem sao cũng tốt, miễn cho nha đầu kia suy nghĩ lung tung. Hắn gật gật đầu, đột nhiên nhớ tới một việc, tìm trong rương bách bảo lấy ra rượu xoa bóp đưa cho Lạc Ngưng:

- Từ tiểu thư bị trật chân, muội đi xem sao đi, tiện tay đưa cho nàng ta rượu xoa bóp. Ta sẽ bảo người làm chút nước gừng, hai người bọn muội đều phải uống một chút để trừ đi hàn khí. Mưa xuân liên miên thế này, nếu không qua ba, năm ngày thì không ngớt đâu, chiếu cố tốt đến thân thể mới là quan trọng nhất.

Lạc Ngưng cười ngọt ngào, ôm lấy cổ hắn hôn một cái, ngượng ngùng nói:

- Tướng công, huynh thật tốt!

Lâm Văn Vinh cười hì hì vuốt lên khuôn mặt mềm mại của nàng:

- Lão công đương nhiên tốt rồi, nhất là đối với tiểu bảo bối Ngưng nhi của ta. Muội đi nói với Tử tỷ tỷ của muội, học tập sự ôn nhu đáng yêu, nóng bỏng đa tình của muội, như vậy mới kiếm được lão công tốt như ta.

Lạc Ngưng cười khúc khích, đôi mắt đẹp lườm hắn một cái, cặp lông nhỏ xoay đi, bộ dáng phong tình vạn chủng.

Phía trước có nguy hiểm, Hồ Bất Quy xuất lĩnh nhân mã không ngừng tiến lên phía trước, cứ nửa giờ lại phái người báo về nhưng vẫn không phát hiện ra động tĩnh gì của kẻ địch, ngay cả thám báo phóng khói hiệu cũng không thấy bóng dáng. Lâm Văn Vinh có chút nóng lòng, nằm trên giường ngủ không yên, phảng phất như phía trước có tai họa to lớn đang đợi hắn.

Nha đầu Lạc Ngưng này đi tới trước cửa Từ Chỉ Tình mãi cũng chưa về. Ngưng thần lắng nghe, chỉ nghe thấy trong lều kể bên truyền lại tiếng nói chuyện khe khẽ của hai nữ tử, còn không ngừng có tiếng cười duyên đưa tới, không biết hai nha đầu này đang nói gì mà lại vui vẻ như thế.

Hắn mơ mơ màng màng ngủ thẳng tới nửa đêm, đột nhiên có một bàn tay nhỏ mềm mại khẽ đẩy, một âm thanh kiều mỹ vang lên bên tai:

- Dậy, người dậy mau!

- Ngưng nhi! Muội về rồi à, mau chui vào đi, đại ca sưởi ấm cho.

Lâm đại nhân buồn ngủ mắt nhắm mắt mở trở mình, kéo nữ tử kia ôm vào lòng. Một trận u hương ập vào mũi hắn, thân thể này mềm yếu không xương, sờ thật là sáng khoái.

- Người muốn chết!

Nữ tử kia giận dữ gắt lên, ngân quang trong tay hiện ra, đâm trúng hông Lâm Văn Vinh.

- A ...

Lâm Văn Vinh thấy hông mình như lửa đốt liền từ trên giường bật dậy, nổi giận gầm lên:

- Ai đâm vào hông ta? Bay đâu, kéo nó ra ngoài đánh trăm trượng ...

Nữ tử kia áo trắng như tuyết, lạnh nhạt quét mắt nhìn hắn và lặng lẽ đứng trong trướng không hề nhúc nhúc, đối với sự uy hiếp của hắn giống như chẳng hề nghe thấy.

- Là người?

Đợi nhìn thấy rõ khuôn mặt tuyệt sắc của nữ tử kia, cơn buồn ngủ của Lâm đại nhân trong nháy mắt đã tan hết, hai mắt mở to nhìn chằm chằm không rời:

- Thần tiên tỷ tỷ, đã lâu không gặp rồi, tiểu đệ rất là nhớ mong. Lại đây, ôm một cái!

Ninh Vũ Tích khẽ lách người qua, tránh khỏi vòng tay của hắn, túm mi nhướng lên, hồ hững nói:

- Người chẳng phải muốn đánh ta sao? Sao lại thay đổi chủ ý rồi?

- Làm sao có thể chứ vậy chứ?

Mặt Lâm đại nhân nổi lên nụ cười đậm đặc:

- Đánh thần tiên tỷ tỷ, loại việc thương thiên hại lý này ta làm sao có thể làm ra chứ? Muốn đánh, cũng là ta tự mình tới đánh. Oa, thần tiên tỷ tỷ, mấy ngày không gặp, áo tỷ trắng hơn tuyết, tóc dài bay bổng, lại tĩnh lặng đứng trong trướng của ta, giống Trinh Tử lâm thế (4), làm trái tim tiểu đệ thành thành đập loạn, thật sự là thần tiên trong loài người.

Ninh Vũ Tích cũng không biết Trinh Tử là ai, bất qua nghe ý của hắn, hắn là khen ngợi mình, nghĩ rằng Trinh Tử kia hắn là tiên nữ trên trời. Được người khác ca tụng cũng quen rồi, Ninh tiên tử cũng không để ý, nhìn hắn cười:

- Ta không phải thần tiên, thậm chí ngược lại Lâm đại nhân ngài, lại ngày càng thần kỳ, bằng vào một cái miệng mà có thể xoay sông lật biển, làm người ta không thể không phục.

- Quá khen quá khen.

Lâm đại nhân mặt mày hớn hở:

- Tiểu đệ đệ chỉ là một người thường, lừa gạt kiếm cơm nuôi sống gia đình mà thôi. Sao bì được với thần tiên tỷ tỷ nàng, người như tiên tử, không vướng khói lửa nhân gian (bụi trần). Đúng rồi, thần tiên tỷ tỷ, nàng sao lại ở đây? Ta đi Sơn Đông quá vội vàng, còn cho rằng nàng không đi theo nữa đó.

Hắn vừa nói chuyện, vừa dò xét trên người Ninh Vũ Tích mà lòng vô cùng tiếc nuối. Nếu sớm biết là nàng thì lão tử đã giả vờ chưa tỉnh, tăng thêm chút sức, đẩy nàng ngã xuống thì sẽ đơn giản hơn biết bao. Ninh tiên tử này thân hình chỗ nên lồi thì lồi, nên vênh thì vênh, so với Từ tiểu thư còn hơn vài phần a.

- Ngọc Đức Tiên Thường ta nhất ngôn cửu đỉnh, nếu đã đáp ứng bảo vệ người chu toàn, tự nhiên không để người một mình đi mà không để ý. Trên đường theo người tới sơn đông, người vừa tung lưới lại vừa mò bạc, động tĩnh quả không nhỏ a.

Ninh Vũ Tích tựa như không thấy ánh mắt của hắn, thần thái an tĩnh, chậm rãi nói chuyện.

Thấy thần thái an định của Ninh Vũ Tích, Lâm đại nhân lòng có chút buồn bực. Ninh tiên tử này trông xinh đẹp, bốn mùa mặc áo trắng, không hiểu làm thế nào mà dọc đường mưa rơi như vậy, người khác thì như gà ngâm nước, còn người nàng lại không một vết bùn, ngay cả nước mưa cũng không ướt một giọt. Quái lạ!

- Nguyên lai tỷ tỷ một lòng theo ta, hứa hẹn sinh tử, tình chắc như vàng, không bỏ không rời, tiểu đệ đệ thật sự quá cảm động.

Lâm đại nhân cảm kích rơi nước mắt, quan tâm nói:

- Ngoài trời mưa rét, sợ tỷ tỷ bị lạnh, mau vào chần ngồi đi, tiểu đệ đệ cùng tỷ nói lời tri tâm.

Ninh Vũ Tích mày liễu đảo qua, khẽ hừ một tiếng:

- Đừng khoe mồm mép lợi hại nữa, người nếu không muốn chết thì đi theo ta!

- Đi theo nàng? Đi đâu?

Lâm Văn Vinh cả kinh:

- Vũ Tích, nàng nói rõ ràng một chút. Ta gần đây hoan ái quá độ, đầu óc nhất thời còn chưa tỉnh táo.

Người này trời sinh đúng là một kẻ vô sỉ, Ninh tiên tử tú mi nương lên, không thèm trả lời, nắm lấy ống tay áo hắn lôi ra bên ngoài. Lúc này mới là canh ba, bóng đêm thâm trầm, mưa rơi không ngừng, trong lều Từ tiểu thư còn có chút ánh đèn mờ mờ, chắc rằng Ngưng nhi vẫn đang nói chuyện với nàng.

Vừa mới ra khỏi lều, nước mưa mang theo hơi lạnh ập vào mặt, Lâm đại nhân không nhận được rung mình, thấy Ninh tiên tử không nói lời nào đi vội về phía trước, hắn vội dừng bước nói:

- Vũ Tích, nàng muốn dẫn ta đi đâu! Giờ bên ngoài vừa có nước mưa lại bùn lầy, ta vừa mới tắm rửa thay y phục đó.

- Câm miệng! Không được gọi ta là Vũ Tích!

Ninh tiên tử giận tái mặt, bàn tay dương lên, một cây ngân châm đâm đúng vào móng hắn. Lâm Văn Vinh khẽ “ó” một tiếng, thẳm nhủ, lần nào cũng đâm vào móng ta, xem ra thần tiên tỷ tỷ cũng là người yêu thích móng đẹp, chính là người đồng đạo với ta.

Ninh Vũ Tích nắm lấy tay áo hắn, người như én xanh theo gió bay đi, chân không dính đất, đạp trên đỉnh lều bật liên miên đội mưa đi gấp.

Lâm đại nhân đột nhiên nghĩ tới một vấn đề nghiêm trọng. Nếu như Ninh Vũ Tích có thể dễ dàng tiến vào doanh trại của mình như thế, vậy người khác cũng có thể. Nếu trong đám địch nhân có nhân vật võ nghệ cao cường, lão tử chẳng phải lập tức xong đời? ***, lực lượng bảo vệ thật quá yếu. May mắn Vũ Tích là người của ta.

Sắc mặt hắn này mắt trở nên nghiêm túc vô cùng:

- Ninh tiên tử, xin hỏi dưới gầm trời này, kẻ có thể dễ dàng ra vào doanh trại của ta, ngoài trừ nàng thì còn có bao nhiêu người?

Ninh Vũ Tích cười ngạo nghễ:

- Thiên hạ tuy lớn, nhưng coi thập vạn đại quân như không thì chỉ có hai ba người mà thôi. Trừ ta ra thì An sư muội có lẽ cũng có thể. Sao vậy, người sợ người khác tới hành thích người?

Nghe thấy không quá hai ba người có thể vào, trong đó hai người cùng mình có chút mắc mứu, tâm tình Lâm đại nhân lập tức tốt lên, cười hì hì nói:

- Tôi giết ta ta cũng không sợ, có tiên tử bảo hộ ta mà. Tỷ tỷ, tiểu đệ đệ thật sự rất yếu ớt, tỷ nhất định phải lúc nào cũng ở bên người ta nhé.

Ninh Vũ Tích khẽ thở dài, lắc đầu nói:

- Thật không hiểu làm sao Thanh Tuyền lại coi trọng người? Nếu nó muốn kén rể, thiên hạ kỳ vĩ nam tử còn rất nhiều, vì sao không may lại chọn trúng người?

Nghe nàng ta nhắc đến Thanh Tuyền, Lâm đại nhân lập tức lửa giận bùng lên, cười lạnh một tiếng:

- Ninh tiên tử, Thanh Tuyền so với nàng còn có nhân quang hơn nhiều. Trên thế gian này nam tử có ngàn ngàn vạn vạn, có thể mật thiết với nàng ấy chỉ có một mình Lâm Tam ta mà thôi. Nàng chân không dính đất, cao cao tại thượng, làm sao có thể nghiệm được tình cảm chân thực của nhân gian.

Nói đến Thanh Tuyền, liền chọc đúng chỗ đau của Lâm Tam, sắc mặt hắc đen như than, ngay cả tâm tình châm chọc Ninh Vũ Tích cũng không có.

Thế giới cuối cùng cũng thanh tịnh rồi, thấy hắc không nói chuyện, Ninh tiên tử cười nhạt, đấu trí đấu lực với người này thật là mất công, nhắc tới Thanh Tuyền liền vạn sự đại cát, chẳng lẽ thật sự có lý vạn vật tương khắc.

Ninh tiên tử áo trắng như tuyết, thân hình nhu mỹ nhanh như chớp giật, kéo hắc đi gấp lên núi. Có nữ tử võ nghệ cao cường này ở bên người, không cần để ý đến bùn đất, so với cùng Từ Chỉ Tình lên núi an toàn hơn, nhưng thiếu đi rất nhiều sự ấm áp.

Nếu Từ tiểu thư biết ta nửa đêm mất tích, không biết sẽ có tâm tình gì, hắc là sẽ vỗ tay hoan hô. Lâm Văn Vinh lắc đầu cười, nghiêng mặt nhìn về Ninh Vũ Tích, chỉ thấy mái tóc dài của Ninh tiên tử phấp phới, khuôn mặt nhỏ như ngọc hiện lên một tầng huỳnh quang nhàn nhạt chiếu lên gò má thật là mỹ lệ, kích động lòng người. Hắc vừa an tĩnh được một chút thì trong lòng liền ngứa ngáy, len lén đưa tay ra, theo mép áo của Vũ Tích sờ vào cổ tay nàng. Vừa mới chạm vào thì nghe thấy một tiếng “hừ” khẽ, trong tay Ninh tiên tử ánh bạc lóe lên, ngân châm tức tốc bay tới. Lâm đại nhân tay mất lạnh lẽ, vội vàng thu hồi quỷ thảo, liền cảm thấy một làn gió lạnh lướt qua, ngân châm kia liền trở lại trong tay Ninh tiên tử.

Lâm đại nhân hắc hắc cười gian:

- Ta chỉ là thử nàng thôi, tiên tử tỷ tỷ không nên để ý. Trải qua lần tiếp xúc này, cuối cùng cũng nghiệm chứng được tiên tử tỷ tỷ phản ứng đặc biệt nhanh, võ công cao cường, tiểu đệ đệ theo bên người tỷ rất yên lòng.

- Xuyt!

Đang nói chuyện, Ninh tiên tử dừng bước chân, ngón tay trắng nõn tinh tế dựng trên môi khẽ xì một tiếng:

- Không được nói chuyện.

Hai người lúc này đứng trên đỉnh núi, kỳ thạch nhấp nhô vươn cao, cảnh tượng vô cùng hùng vĩ. Đỉnh núi này được một đoạn vách núi chia làm hai, cách nhau một đoạn hơn mười trượng. Hai bên vách núi trơn nhẵn dựng đứng, rất khó leo. Dưới đoạn vách núi này là vực sâu vạn trượng, gió lạnh thổi qua vù vù làm nhân tâm run sợ.

Lâm đại nhân đứng ở một bên vách đá, thò đầu nhìn xuống, tầm mắt còn chưa được bao xa đã có một cảm giác choáng váng, toàn thân phát lạnh, cắn chặt răng, mặt lộ ra nụ cười cứng ngắt:

- Tiên tử tỷ tỷ thật có tâm tình, nửa đêm canh ba kéo ta lên núi, chẳng lẽ muốn cùng ta ngắm sao ư?

Ninh tiên tử nhìn hắc một cái, khẽ vuốt mái tóc phủ bên tai, thản nhiên nói:

- Người sợ sao?

- Đứng ở bên vách đá vạn trượng, nếu ta mà không sợ, vậy ta không phải là người, mà là quỷ rồi.

Lâm đại nhân thẳng thắn thừa nhận:

- Nhưng tiên tử tỷ tỷ này, tỷ nửa đêm lôi ta đến đây, chỉ sợ ta không bị địch nhân giết chết, đã bị tỷ dọa chết rồi.

- Hiếm khi thấy người thành thật.

Ninh tiên tử gật gật đầu mỉm cười:

- Dọa chết? Lá gan người chỉ nhỏ như vậy sao? Lúc khi phụ Từ tiểu thư, ta thấy gan người so với trời còn to hơn đó.

Ninh tiên tử võ nghệ cao cường, là thần long thấy đầu không thấy đuôi, có việc gì muốn giấu diếm nàng cũng thật khó khăn. Lâm Văn Vinh đột nhiên thú huyết phi đằng (5), nếu tiên tử tỷ tỷ cái gì cũng biết, vậy khi ta cùng Ngưng nhi tiến hành “vào từ phía sau”, nàng ta cũng chẳng phải là ở một bên quan sát học tập sao?

Vừa nghĩ như thế, trong lòng phảng phất như có mấy trăm con kiến bò qua, ngứa ngáy khó chịu, đang định mở miệng thì lại nghe Ninh tiên tử nói:

- Người xem, kia là cái gì?

Chỗ ngón tay Ninh Vũ Tích chỉ chính là chỗ vách núi đối diện, cách đỉnh núi mấy chục trượng, dưới quan đạo quanh co cách đó không xa.

- Cái gì vậy, ta không nhìn thấy!

Ánh mắt Lâm Văn Vinh đảo một vòng, quang cảnh phía xa rất mơ hồ, nhìn không rõ lắm. Ngưng thần một lúc, hần liền thấy vách núi trơn bóng dựng đứng đối diện, nơi Ninh Vũ Tích chỉ dường như có ánh sáng mờ mờ chiếu ra. Ánh sáng kia rất yếu, nếu không phải thị lực của hần siêu cường, lại được Ninh Vũ Tích chỉ điểm thì tuyệt không thể nhìn ra có gì dị thường?

- Hang động?

Lần này hần nhìn rõ rồi, nơi ánh sáng chiếu ra kia, không ngờ là một động đá có cửa động nhỏ, địa hình bí mật, lại ở lưng chừng vách núi, cơ hồ không ai có thể phát hiện.

- Thám báo các người phái ra ngoài, có mấy đội sợ là không tìm thấy được nữa.

Ngữ khí Ninh Vũ Tích bình đạm, đứng trên vách đá, gió nhẹ phất qua mái tóc dài của nàng thoáng như tiên tử xa xăm động lòng người.

- Làm sao tỷ biết?

Lâm Văn Vinh giật mình:

- Tỷ đã gặp bọn chúng?

Ninh Vũ Tích không trả lời hần, khẽ thở dài:

- Gặp hay chưa gặp không quan trọng, quan trọng là, bọn họ phát ra khói hiệu để người phía sau đề cao cảnh giác, nhiệm vụ thám báo hoàn thành, bọn họ chết mà không hối tiếc.

Nàng từ lấy trong ống tay áo lấy ra túi giấy nhỏ ném cho hần:

- Người xem xem, đây là cái gì?

Mở túi ra, một mùi sắc mũi đập vào mặt, bên trong chứ bột mịn màu xám, cũng không biết là cái gì. Lâm Văn Vinh nắm lấy một tí, cẩn thận sờ một lúc, sắc mặt đột biến:

- Hỏa dược! Đây là hỏa dược! TMD (6), đây là hỏa dược!

Nghe thấy hần nói lời thô tục, Ninh tiên tử nhú mày, nhìn hần một cái, gật đầu:

- Cuối cùng người cũng có chút kiến thức, đây đích xác là hỏa dược, người bình thường không thể nhận ra.

- Tiên tử tỷ tỷ, chỗ hỏa dược này tỷ lấy từ đâu?

Lâm Văn Vinh thần tình ngưng trọng, mũi nhú chặt, lòng như bị đè lên một khối đá lớn nặng trĩu.

Thấy hần mặt đầy lo lắng, Ninh Vũ Tích không trả lời hần, cười nói:

- Còn nhớ vừa rồi ta nói không? Không muốn chết thì đi theo ta, ta có lừa ngươi đâu?

- Được rồi, Vũ Tích, nàng đúng rồi.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Xin nàng nói cho ta biết, hỏa dược này từ đâu có được?

Ninh tiên tử tức giận hừ một tiếng, xoay người rời đi. Trong lòng nàng thầm nhủ “Tại thời điểm quan trọng này, tên gia hỏa kia nhất định mở miệng ngăn cản mình”. Nhưng đi được mấy bước mà vẫn chưa nghe thấy tiếng của hần, nàng len lén quay đầu lại thì thấy Lâm Tam đứng nguyên tại chỗ bất động, hướng về phía nàng mỉm cười.

- Tiên tử tỷ tỷ, tỷ có quyền đi. Có điều, vạn nhất ta xảy ra chuyện gì thì mười mấy lão bà và huynh đệ của ta sẽ tới khắp nơi tuyên dương Ngọc Đức Tiên Phường lừa đời trộm danh, nói không giữ lời. Ài, đây thật sự không phải là kết quả ta muốn!

Lâm Văn Vinh chớp chớp mắt.

- Tiểu nhân đắc chí!

Ninh Vũ Tích hừ một tiếng, thần sắc khôi phục vẻ bình thường, bình tĩnh nói:

- Ta đến đây sớm hơn ngươi không được mấy khắc. Hỏa dược này ta phát hiện trên vách núi đối diện, dường như là một chút sót lại, chỉ là không biết bọn chúng lấy hỏa dược làm gì? Trong động đá đối diện phỉ đồ vô cùng cảnh giác, ta không cách nào tới gần, lại lo lắng có chuyện nên xuống núi tìm ngươi.

***, Lần này thật đúng là may mắn nhờ có Ninh tiên tử a. Định nhân trốn ở một nơi bí mật như thế, người bình thường rất khó tìm kiếm. Thăm báo phía trước phải đi, chắc chắn tình cờ phát hiện ra động đá này nên mới bị giết bị miệng.

Có điều, bọn phỉ này cần hỏa dược làm gì? Một chút hỏa dược làm được gì? Chẳng lẽ là đốt lửa nướng gà rừng?

Ánh mắt hần rơi xuống động đá phát ra ánh sáng mờ mờ kia, hần nghĩ một lúc mở miệng hỏi:

- Tiên tử tỷ tỷ, tỷ nói phỉ đồ giấu mình trong động đá, bọn chúng làm sao đi xuống?

- Chuyện này có khó gì?

Tinh Vũ Tích khẽ mỉm cười:

- Trên đỉnh núi buộc một cái giỏ lớn, từ từ thả xuống, đừng nói là mấy tên phỉ đồ, ngay cả tảng đá ngàn cân cũng có thể đưa xuống được.

Giỏ treo, động đá, hỏa dược. Ánh mắt hần chậm rãi nhìn quan đạo quần quanh sườn núi, trong đầu linh quang lóe lên, cả kinh nói:

- A, không hay, bọn chúng muốn nổ san bằng sườn núi này.

Chú thích:

1. Bôi dầu trơn.
2. Mát xa ngực (xem chương 337)
3. Thâm vi hồng trang: Gái tơ phòng kín

341. Chương 339: Lâm Phu Nhân

Ninh tiên tử nhìn về phía động đá giữa lưng chừng núi, khẽ cau mày:

- Chẳng trách bọn chúng phải trốn ở nơi bí mật như thế, nguyên là có âm mưu ác độc. Chỉ cần đem hỏa dược giấu trong lòng núi, đợi tới khi xe bạc đi qua quan đạo thì đốt dây dẫn, như vậy đúng là núi long đất lở, phong vân biến sắc. Đừng nói là bạc, ngay cả người cũng không mấy ai sống được. Đây đúng là một chiêu diệu kỳ, cũng không biết rốt cuộc chúng kiếm ra bao nhiêu hỏa dược.

- Sợ rằng không ít!

Lâm Văn Vinh thở dài, cười khổ nói:

- Ta ở Tế Ninh mò bạc gây động tĩnh lớn mà những tên tặc tử này không có hành động gì, sớm đã thấy kỳ quái rồi, chỉ là không nghĩ tới chúng lại nghĩ ra một độc kế như vậy. Chẳng trách chúng im lặng như thế, có mấy ngày thời gian, muốn kiếm ra bao nhiêu hỏa dược mà chả được, nổ bằng một vách núi có là gì.

Ninh Vũ Tích tuy biết chỗ đối diện có phi tặc ẩn trốn, nhưng không ngờ bọn chúng lại ác độc như vậy. Nếu không kịp thời phát hiện, mấy vạn quan quân dưới núi và hơn ba mươi vạn lượng bạc sẽ bị hủy trong chốc lát, chỉ nghĩ thôi đã thấy sợ.

- Tiên tử tỷ tỷ, tỷ biết trong động đá kia giấu bao nhiêu người không?

Lâm Văn Vinh nhìn cửa động nhỏ giọng hỏi.

- Bọn chúng cảnh giác rất cao, mà động đá chỉ có một cửa ra duy nhất nên ta cũng không dò xét được. Nhưng từ kích cỡ của cửa động mà phán đoán, một khi chúng thật sự giấu hỏa dược thì tối đa ẩn bên trong không quá hai mươi người.

Ninh Vũ Tích nói thản nhiên, mặt đầy tự tin.

Lâm Văn Vinh ngưng thần nhìn chốc lát, vách núi kia bốn phía dựng đứng, khó có thể trèo lên. Động đá đó ở trên vách, có lá chắn trời sinh, dễ thủ khó công, có cái thế “một người giữ ải, vạn quân khó qua”. Nếu dẫn quan quân đến đánh, không có khả năng thành công bao nhiêu, ngược lại có thể bức phi tặc “chó cùng dứt đuôi” (1) mà đốt dây dẫn. Cho dù không thương tổn đến người, nhưng một khi ngọn núi này bị nổ sụp xuống, cắt đứt đường tiến tới, tiến độ hành quân sẽ bị trì hoãn rất lớn, đây là điều tất cả mọi người không muốn nhìn thấy.

Thấy Lâm đại nhân nhìn đầu ngón tay lăm lăm lét đánh giá bốn phương, Ninh Vũ Tích nghi hoặc nhìn hắn, hỏi:

- Người đang tìm cái gì?

- Tìm người!

Lâm Văn Vinh thần sắc nghiêm cẩn:

- Bọn chúng nếu đã chuẩn bị kỹ để tùy thời đợi chúng ta đến, gần đây hẳn phải có thám tử. Ninh tiên tử, nàng có nhìn thấy không?

Ninh Vũ Tích cười nói:

- Thấy người bình thường thông minh, sao bây giờ lại trở nên hồ đồ rồi. Trước khi quan quân đến, bọn chúng tự nhiên phải phái thám tử nghe ngóng tình hình. Chỉ là lúc này mấy vạn đại quân đã tới dưới núi, bốn phía lại là thám báo do các người phái ra, tầng tầng tìm kiếm, bọn chúng còn muốn đi ra làm gì? Huống chi còn có mưa gió, trốn ở trong động đá đã an toàn lại thoải mái, đợi tới khi trời sáng hành quân, thám báo của các người lui đi thì bọn chúng đi ra quan sát tình hình cũng không muộn.

Lâm Văn Vinh khẽ vỗ tay, cười hì hì:

- Tiên tử tỷ tỷ phân tích cực kỳ thấu triệt, nếu không phải tối nay tỷ cứu mạng ta. Ta đã cho rằng tỷ và lũ phi tặc kia là cùng một nhà đó.

- Người nói vậy bực bội gì đó? Ai cùng hội với bọn chúng?

Ninh Vũ Tích giương mi lên, mặt hiện lên vẻ kiêu ngạo:

- Hai mươi năm trước, ta giúp hoàng đế đánh bại Thành Vương, trong thiên hạ này còn có việc gì “Ngọc Đức Tiên Phưởng” ta không thể làm được?

Chính vì cái thái độ ỷ tài khinh người này của các người, hoàng đế lão gia tử không diệt “phưởng” của nhà các người mới là lạ đó. Thấy Ninh tiên tử tràn đầy tự tin, Lâm Văn Vinh nói:

- Tỷ với địch nhân đương nhiên là không phải cùng một nhà, tỷ với ta mới là cùng một nhà.

Ninh tiên tử biết tính tình của Lâm Tam, càng dây dưa hấn càng ương ngạnh, là loại thần côn đánh cũng không chết, không thể so đo, vờ như không nghe thấy lời hấn nói, hừ một tiếng hỏi:

- Còn có hai canh giờ nữa là trời sáng rồi, tới lúc đó đại quân phải lên quan đạo này. Lúc này vẫn người thoải mái như vậy, chẳng lẽ là nghĩ ra kế gì phá địch?

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Tạm thời còn chưa nghĩ ra, có điều có thể phát hiện trước được âm mưu của địch nhân, việc này rất đáng vui mừng, còn cái khác, đợi trở về hãy nói.

Nghe ngữ khí của hấn tựa hồ muốn xuống núi, Ninh Vũ Tích lại liếc mắt nhìn động đá đối diện, ổng tay áo phất lên, xoay người liền đi. Lâm Văn Vinh giữ lấy tay áo nàng:

- Ấy, tỷ tỷ, lúc tối lửa tắt đèn thế này, chẳng lẽ tỷ muốn bỏ lại một mình ta ở đây? Chơi xong rồi bỏ, tỷ cũng quá tuyệt tình đấy.

Ninh Vũ Tích thần sắc tức giận:

- Người nói bậy bạ gì đó, cái gì chơi xong rồi bỏ?

- Chẳng lẽ là chơi xong cũng không bỏ?

Lâm đại nhân nắm chặt lấy tay áo nàng không rời, mặt cười gian, dài giọng “a” một tiếng:

- Tỷ tỷ thật có tình có nghĩa, tiểu đệ đệ cảm kích rơi lệ, sắp phun ra rồi. Nếu chúng ta đã cùng lên núi, tự nhiên cũng cùng xuống núi rồi!

Người làm sao có thể vô sỉ tới nước này? Thế này có còn là người sao? Ninh Vũ Tích bất đắc dĩ thở dài, chỉ vào ánh đèn phía, lông mày nhíu lại:

- Không phải ta không đưa người xuống núi, là nhân mã của người đã tìm đến rồi.

Nhìn theo hướng tay nàng chỉ, đằng xa từng điểm đuốc sáng, số lượng không ít, tiếng đao cọ vào áo giáp truyền tới, Lâm Văn Vinh tinh thần rung động:

- Là hai nghìn binh mã của Hồ Bất Quy, lão Hồ này đi cũng quá chậm, ta tới đỉnh núi rồi hấn còn ở lưng núi.

Hấn là người no ấm không biết được nỗi khổ của người đói rét, bằng vào cước trình của bọn Hồ Bất Quy, lại phải tìm kiếm khắp nơi trong mưa gió, ba canh giờ có thể tới đây, đã là thần tốc rồi. Nếu không phải là thần công của Ninh tiên tử tương trợ, Lâm đại nhân sợ là đêm mai cũng chẳng bỏ lên được đỉnh núi.

Thấy Lâm đại nhân long hành hổ bộ (2) bước xuống núi, Hồ Bất Quy ngẩn ra một chút, vội vàng tiến lên nghênh tiếp, mặt đầy tán thán (3):

- Tướng quân quả nhiên là kỳ nhân, có thể đi sau mà tới trước, mặt tướng bội phục bội phục. À, vị này là...

Ninh Vũ Tích đứng ở bên cạnh Lâm tướng quân, không nói không cười, Hồ Bất Quy nhìn tới hai mắt tròn lên, thế gian này còn có nữ tử mỹ lệ như thế sao? Lão Hồ ta quả thực đã sống phí bao nhiêu năm.

Lâm Văn Vinh cười tủm tỉm ôm bả vai Hồ Bất Quy, nhỏ giọng nói:

- Vị này sao, ài, ta không thể nói của chi tiết. Tóm lại, Hồ đại ca biết trong lòng được rồi. Con người ta thực sự không phải quá phong lưu.

- Hiểu rồi, hiểu rồi.

Hồ Bất Quy nghe được thăm vui, hướng tới Lâm Văn Vinh giơ ngón cái lên, Lâm tướng quân quá thần kỳ rồi, mỗi nữ tử bên người đều vô cùng kiều diễm, người này so với người kia càng đẹp hơn, làm người ta thật hâm mộ.

- Hồ đại ca, có tìm ra mấy vị huynh đệ phát khói hiệu hay không?

Lâm Văn Vinh cười một hồi, nhớ tới việc còn treo trong lòng, liền mở miệng hỏi.

Hồ Bất Quy lắc lắc đầu:

- Phái đi hơn mười đội thám báo, ngoại trừ hai đội không có tin tức, còn lại đều có người phản hồi lại. Chúng mặt tướng trên đường đi tới, phát hiện một chút tung tích bọn họ lưu lại. Chỉ là dấu vết không rõ lắm, khi đứt khi liền, tựa hồ có người cố ý xóa đi. Chúng ta tìm rất lâu, liền mất phương hướng ở nơi này.

Ninh Vũ Tích gật gật đầu, thần sắc lạnh nhạt:

- Không! Không! Sai rồi. Hai đội thám tử này, nhất định là tìm tới đây rồi bị người ta diệt khẩu, thi hài sợ là tìm không thấy nữa.

- Lời này của phu nhân là thật?

Hồ Bất Quy mặt lộ vẻ kinh hãi:

- Nói như vậy, phải chăng phải ở gần đây?

- Người nói cái gì? Phu nhân gì?

Sắc mặt nhu mì của Ninh Vũ Tích chợt biến thành lạnh như băng, phảng phất như mẫu đơn kiều diễm bị bạo tuyết che lấp, làm trong lòng người ta sinh ra từng làn hơi lạnh.

- Phu nhân chính là Lâm phu nhân!

Hồ Bất Quy là kẻ thô dã, thẳng như ruột ngựa, đỉnh đạc nói:

- Nữ tử ở cùng với Lâm tướng quân, người nào chẳng phải cuối cùng cũng biến thành Lâm phu nhân?

- Đáng chết!

Ninh Vũ Tích khẽ quát một tiếng, hàn quang trong tay ngăm lóe lên, một thanh kiếm nhỏ từ trong tay áo xuất ra như sét đánh không kịp bưng tai, quét về phía cổ Hồ Bất Quy.

Hồ Bất Quy ở chiến trường tuy là mãnh tướng, nhưng so với Ninh tiên tử thực còn kém tới ngàn vạn lần. Mắt thấy vị “Lâm phu nhân” này một lời không hợp liền rút kiếm động thủ. MÌNH nháy mắt còn chưa kịp, thanh kiếm kia đã tức tốc tới trước người, nhanh như chớp.

Lâm Văn Vinh sớm có chuẩn bị, lắc mình che ở trước người Hồ Bất Quy, ôm bả vai hấn cười:

- Hiểu lầm, hiểu lầm thôi, ta và vị Ninh tiểu thư này chỉ là quan hệ bằng hữu bình thường, cũng chỉ là cùng ăn cơm ngắm sao thôi, thật sự rất thuần khiết, Hồ đại ca đừng nghĩ lung tung.

Thấy Lâm Tam chắn tại trước người Hồ Bất Quy, Ninh Vũ Tích chỉ đành đẩy kiếm qua một bên, trường kiếm soạt qua tai hấn, nàng tức giận hừ một tiếng, không nói nữa.

Hồ Bất Quy gật gật đầu, vị Lâm phu nhân này tính tình hung dữ như thế, cũng không biết Lâm đại nhân làm sao “ăn” được, kiếm lão bà phải ôn nhu như Lạc tiểu thư vậy.

Lâm Văn Vinh đem những điều vừa thấy kể cho Hồ Bất Quy một lượt, Hồ Bất Quy kinh hãi:

- Nổ nui? Con mẹ nó, đám tạp chủng này phát điên rồi hay sao? Tướng quân, lão Hồ chờ lệnh dẫn theo ba trăm tử sĩ, nhất định đánh hạ được cái động đá này.

Lâm Văn Vinh lắc đầu, đi hai bước:

- Hồ đại ca, việc này vạn lần không thể lỗ mãng. Chỗ đó địa hình hiểm yếu, chỉ cần giữ vững cửa động, cho dù vạn người tới đánh cũng không có hiệu quả. Huống chi, trong động có có lượng lớn hỏa dược, chỉ cần

một chút bất cẩn, thì vận mệnh sẽ vận kiếp bất phục. Việc này còn cần phải thương nghị cẩn thận, chỉ có thể dùng trí, không thể cường công.

Lời này không phải giả, trong động kia nếu thật sự chất đầy hỏa dược thì đừng nói vận người, cho dù là mười vạn quan quân, cũng chỉ là đi đời. Hồ Bất Quy không biết làm sao nói:

- Nếu không đánh, chẳng lẽ để cho bọn chúng đốt pháo nổ núi? Như thế, chẳng phải là toàn bộ bị vây ở đây không thể động đây? Hai mươi vạn quân kháng Hồ của triều đình, chính là đang đợi những ngân lượng này dùng đó.

Áp lực, đây chính là áp lực! Lâm Văn Vinh chau mày, chậm rãi cất bước trên sườn núi, mưa phùn thấm đầy quần áo của hắn, ngay cả chân dẫm vào bùn cũng không phát hiện ra.

Hồ Bất Quy đi theo Lâm đại nhân đã lâu, biết hắn đang nghĩ biện pháp, chỉ đành lo lắng nhìn, một tiếng cũng không dám phát ra. Ninh Vũ Tích thần sắc bình thường, ánh mắt khẽ di chuyển dừng ở trên người Lâm Văn Vinh.

Suy nghĩ hồi lâu, Lâm Văn Vinh đột nhiên thở một hơi thật dài, tiếp đó lại ha ha cười lớn:

- Hồ đại ca, huynh thấy con người ta có phải là anh hùng hay không?

Nói đi đâu vậy? Lão Hồ hơi ngẩn ra, liền đó tức tốc phản ứng lại, lớn tiếng nói:

- Nếu Lâm tướng quân không phải là anh hùng, thế gian không còn ai xứng với hai chữ này.

Lâm Văn Vinh cười hì hì, chậm rãi lắc đầu:

- Hồ đại ca, ta không có cao thượng như huynh nghĩ đâu, ta chỉ là một người bình thường, cũng rất sợ chết, chỉ có điều là vận mệnh tốt một chút mà thôi.

Hồ Bất Quy mờ mịt nhìn hắn, không biết Lâm tướng quân nói lời này là có ý gì. Lâm Văn Vinh thở dài, bắt đầu nói:

- Có điều lần này, ta sợ là phải làm anh hùng một hồi thôi!

Hắn nhìn Ninh Vũ Tích, Ninh tiên tử khẽ hừ một tiếng:

- Người đừng đặt chủ ý lên ta, ta sớm đã nói rồi, chức trách của ta chỉ là hộ vệ sự an toàn của người, những việc khác, ta mặc kệ hết.

Có lời này của nàng là được rồi, Lâm Văn Vinh gật gật đầu, dặn dò bên tai Hồ Bất Quy mấy câu, Hồ Bất Quy kinh hãi thất sắc:

- Thế này sao được? Tướng quân, mặt tướng xin được đi! Hãy để mặt tướng đi!

Lâm Văn Vinh cười khỏ, vỗ vỗ bả vai Hồ Bất Quy:

- Hồ đại ca, người tưởng ta muốn làm anh hùng chó má gì đó sao? Vô nghĩa, trong nhà ta lão bà lớn bé có đến mười người. Ai cũng như hoa như ngọc, như lang như hổ đợi ta về yêu thương, sao lại nguyện ý đem mạng nhỏ để ở đây? Nhưng ta không đi thì ai đi? Hồ đại ca, huynh có nắm chắc có thể nhanh chóng lại an toàn giải quyết những tên phỉ tặc trong động đá kia không?

Hồ Bất Quy chần chờ một lúc, đành lắc đầu:

- Mặt tướng không nắm chắc. Nhưng tướng quân ngài chẳng lẽ lại được?

- Ta đương nhiên không được.

Lâm tướng quân cười thần bí, ánh mắt hướng về phía Ninh tiên tử liếc một cái, hạ giọng nói:

- Nhưng có người có thể làm được. Chỉ cần ta đi, nàng ta sẽ phải đi. Ài, làm uyên ương đồng mệnh với vị tỷ tỷ này cũng là miễn cưỡng thôi.

Hồ Bất Quy nghe cái hiểu cái không, Lâm Văn Vinh cũng không giải thích, dặn dò:

- Hồ đại ca, đợi chút nữa huynh dẫn huynh đệ lên đỉnh dốc hò hét một phen, dọa dẫm lũ thổ con kia. Đến canh bốn hãy xuống, sau đó ngằm giám thí tình hình trong động đá. Một khi bọn chúng phải thám tử xuống núi, tức khắc bấm báo cho ta, không được có sai sót.

Hồ Bất Quy còn định nói nữa, Lâm Văn Vinh hừ lạnh một tiếng, sắc mặt trầm xuống:

- Hồ đại ca, đây không phải lúc nói nghĩa khí. Nếu huynh thật lòng đối tốt với ta, lần tới lên chiến trường thay ta cầm mấy đao. Hiện giờ, huynh phải theo quân lệnh của ta mà làm.

Hồ Bất Quy không còn cách nào lĩnh mệnh rồi đi, Lâm Văn Vinh lặng lẽ đứng yên, trầm mặt không nói, không biết đang nghĩ cái gì.

Ninh Vũ Tích đi đến bên người hắn, liếc qua hắn một cái, cảm khái nói:

- Có những lúc ta thấy ngươi rất thông minh, nhưng lại có lúc cảm thấy ngươi vừa ngu vừa ngốc.

- Ta có lựa chọn sao?

Lâm Văn Vinh cười khổ nhìn nàng:

- Nếu ta phải người khác đi, tiên tử tỷ tỷ, tỷ nguyện ý đi mạo hiểm sao?

Ninh Vũ Tích kiên định lắc đầu:

- Ta có nguyên tắc việc đã答应 nhất định làm được, nhưng cũng không thể mở rộng không có giới hạn, an nguy thủ hạ của ngươi không ở trong phạm vi trách nhiệm của ta.

- Vậy là xong rồi.

Lâm Văn Vinh bắt đầu dĩ giang tay ra:

- Nói đi nói lại, còn chẳng phải ta tự mình đi? Tiên tử tỷ tỷ, tỷ sẽ không bỏ mặc ta không quan tâm chứ! Nếu nói như vậy, ta tuyệt đối sẽ không đi. ***, tiểu mạng của ta quý lắm, vừa muốn kiếm tiền, vừa muốn tán gái, còn muốn dạy Ngưng nhi nhiều trò, nhiều việc có ý nghĩa như vậy còn chưa làm xong, làm sao có thể lãng phí vô ích ở đây.

Hắn nói tới lúc hứng trí, chợt phát hiện ra bên cạnh yên tĩnh quá, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Ninh tiên tử không nói lời nào, nhẵn thian lấp lóe, giống như đang nghĩ ngợi gì đó.

Lâm đại nhân ngẩn ra, trong lòng tức thì trở nên khẩn trương, mở to mắt hỏi:

- Tiên tử tỷ tỷ, tỷ sẽ không chơi thật chứ? Tỷ chính là còn lời hứa đó! Tác phùng kia của tỷ không phải lời hứa đáng giá nghìn vàng, thất tín là chết sao?

Ninh Vũ Tích nhắm mắt trầm tư, làm như không nghe thấy lời của hắn. Đợi một lúc vẫn không thấy động tĩnh gì, Lâm đại nhân giận giữ, ***, chơi ta sao, nữ nhân mà tin tưởng được thì lợn nái biết leo cây! Để ta đi tìm chết, coi ta là đồ ngốc sao? Hắn lớn giọng hét lên:

- Mệnh lệnh triệt tiêu! Lão Hồ, chuẩn bị cho ta một con ngựa nhanh nhất, ta có việc phải đi trước! Nơi này giao ngươi phụ trách!

Ninh Vũ Tích phì cười, che miệng nói:

- Con người của người sao không có thể diện, ngay cả lời thề này mà cũng nói ra khỏi miệng được.

Nàng vừa bật cười, từ lạnh biến ấm, giống như trăm hoa nở trong mùa đông, Lâm đại nhân thở dài một hơi, cảm kích rơi nước mắt nói:

- Ta đã biết, tỷ sẽ không vứt bỏ ta. Tiên tử tỷ tỷ, tỷ thật là quá thiện lương, tiểu đệ không có gì báo đáp, ôm mười cái vậy! Ta tuyệt đối không chiếm tiện nghi của tỷ!

Ninh tiên tử cố nhịn cười, trừng mắt liếc hắn:

- Phải dọa người chứ! Nếu không như thế, lần sau người sẽ sai ta lên trời đi hái sao ngất trăng mất.

- Vậy cũng phải có bản lĩnh của tỷ tỷ mới được.

Lâm đại nhân cười nhỉnh, không biết liêm sỉ vô mông ngựa:

- Nói thật, mấy tên tiểu mao tặc lại phải phiền tiên tử tỷ tỷ tự thân xuất thủ, tiểu đệ đệ thật áy náy. Đợi việc này giải quyết rồi, ta mời tỷ mấy thứ đồ ngon, ba đồng một xâu hồ lô đường, tới hơn một trăm xâu.

Người này đổi sắc mặt so với hài tử còn nhanh hơn, Ninh tiên tử cũng không có cách nào, chỉ đành lắc đầu cười:

- Trước tiên thu lại hồ lô đường của người đi, coi ta là đứa bé ba tuổi sao? Nói trước một câu khó nghe, tình hình bên trong động đó ta không hiểu rõ, có thể thuận lợi giải quyết hay không bây giờ ta cũng rất khó nói, chỉ có thể tận lực mà làm. Người ở đây đợi tin tức của ta đi!

- Được, được.

Lâm đại nhân vui mừng gật đầu như gà mổ thóc, lập tức mở to hai mắt, mặt đầy vẻ không thể tin được:

- Tỷ nói cái gì? Ở đây đợi tỷ? Tiên tử tỷ tỷ, tỷ không muốn ta đi?

- Người đi có thể làm được gì?

Tiên tử thản nhiên nói:

- Vương chân vương tay, không bằng tìm một con khỉ tới giúp đỡ còn có tác dụng lớn hơn.

Thật cảm động a, Lâm đại nhân nắm chặt tay áo Ninh tiên tử, hận không thể lấy thân báo đáp:

- Tỷ tỷ, vất vả cho tỷ rồi. Tiểu đệ làm cho tỷ canh cá diếc thượng hạng, đợi tỷ khải hoàn trở về, ta tự tay nấu cho tỷ ăn. Có điều tỷ nhất định phải chú ý an toàn, động đá kia có người canh giữ, bên trong chắc chắn có cung nỏ, tốt nhất kiếm người thu hút sức chú ý của chúng. Nhưng mà tiên tử tỷ tỷ công phu cao siêu như vậy, chút việc nhỏ này khẳng định không làm khó được tỷ, tất nhiên dễ như trở bàn tay. Tiểu đệ ở tại đây cung hầu tin tức tốt của tỷ tỷ.

- Thật không?

Ninh tiên tử đảo mắt:

- Người nói như vậy, làm ta thấy phải có người phối hợp một chút. Xem ra chỉ có người...

- Hồ Bất Quy, chuẩn bị cho ta một con ngựa nhanh nhất, ta có việc phải đi trước...

- Ra rồi, ra rồi.

Hồ Bất Quy thở hổn hển chạy tới, kêu lên:

- Lâm tước quân, thám tử của bọn phải ra rồi.

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy bóng người trước mắt lóe lên, “Lâm phu nhân” và Lâm tướng quân liền giống như một trận gió, biến mất ngay trước mắt.

Chú thích:

1. Tục ngữ Việt Nam, chó cùng đường có thể làm liều, làm điều không tưởng.
2. Đi hiền ngang
3. Tán dương, tán phục

342. Chương 340: Tiên Tử Cũng Phải Chết?

Giữa nham động kia đột nhiên xuất hiện một bóng đen, thỉnh thoảng lại nhìn ra phía ngoài thăm dò chung quanh, chiếc đầu lúc ẩn lúc hiện, tựa hồ đang theo dõi tình hình bên ngoài. Các tướng sĩ xung quanh đã sớm nhận được mệnh lệnh của Hồ Bất Quy, sau khi lớn tiếng chửi mắng một trận rồi làm bộ không phát

hiện ra điều gì, hùng hổ rời đi và chỉ để lại vài thám báo ẩn gần đó, cẩn thận quan sát nhất cử nhất động phía trước.

Tên kia nhìn quanh thăm dò một hồi, thấy chung quanh yên tĩnh không người gác, đợi một lúc, rồi bỗng nhiên dụng lực ném một viên đá vào vách núi khiến nó vỡ tan, một thanh âm nặng nề vọng lên trong sơn cốc tĩnh lặng, vang rền mãi không dứt.

Đồ giáo hoạt! Lâm Văn Vinh thầm mắng một tiếng, uể oải xoay người giãn lưng một chút, thoáng nhìn sang Ninh tiên tử đang nép mình sau tảng đá, ánh mắt chăm chú quan sát phía trước. Nàng ta đứng dựa vào tảng đá, người nghiêng ra phía trước, miệng hơi vênh lên, thân thể mềm mại, đầy đặn tạo thành một hình vòng cung tuyệt mỹ, nhìn thật mê người.

Lâm Văn Vinh cười hi hi, hạ giọng nói:

- Tỷ tỷ, tỷ không thể thả ta ra được sao? Ta thật sự là đang có việc gấp phải đi trước, các lão bà ở nhà đang nằm trên giường ấm đệm êm chờ ta trở về!

Ninh Vũ Tích nghe thế thì ngọc thủ càng xiết mạnh, giữ chặt mạch môn ở cổ tay hắc, mỉm cười nói:

- Chính người bảo phải trợ giúp cho ta, ta không hề uy hiếp người. Huống chi, đây là việc của người, người mà không có mặt thì ta rất không yên lòng, nếu có chuyện gì sơ suất xảy ra, đến lúc đó cũng đừng trách ta không nhắc nhở người.

Đi theo ta một thời gian dài, ngay cả vị tiên tử này cũng trở nên giáo hoạt như thế, bắt chước thừa dịp uy hiếp ta. Lâm đại nhân tức tối thầm nhủ, vất vả lắm mới dụ dỗ được Ninh tiên tử ra tay, nào ngờ tiên tử này cũng không phải loại đèn cạn dầu, rốt cuộc phá vỡ quỷ kế của ta, muốn kéo lão tử đi chết cùng. Không may, thật sự không may!

Trong lòng hắc lửa giận bùng bùng, mạch môn lại đang bị tiên tử chế trụ không thể nhúc nhích. Không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến nơi đến chốn, hắc xoay bàn tay định tóm lấy bàn tay bé nhỏ, mềm mại không xương của Ninh Vũ Tích. Bỗng Lâm Văn Vinh kêu nhỏ một tiếng “Ồi chao”, rồi nhe răng trợn mắt, cổ tay đứng yên ở trong không trung không thể động đậy. Trên khóe miệng Ninh Vũ Tích chợt hiện lên nụ cười mỉm, khẽ gia tăng lực trên tay, mặc hắc giây giữa thế nào cũng không thể thoát ra.

Mẹ ơi, gặp phải khắc tinh rồi! Lâm đại nhân thở vắn than dài nói:

- Không công bằng, rất không công bằng, tại sao chỉ để cho tỷ được sờ tay của ta, nhưng lại không cho ta sờ tay của tỷ như thế? Có còn thiên lý nữa không đây?

- Dám nói thiên lý với ta sao? Da mặt ngươi dày như vậy, chưa từng thấy nói thiên lý với ai.

Tiên tử khẽ cười, ánh mắt lướt qua không thèm nhìn hắc nữa.

Tên thám tử phía trước sau khi cố ý tạo tiếng động, đợi nửa ngày cũng không thấy động tĩnh gì, y mới chắc rằng quan quân thật sự đã rút đi, lúc này mới cảm thấy yên lòng, chậm chậm từ trong nham động lộ đầu ra. Người hắc không cao, da dẻ vàng vọt, thân hình gầy gò, hai mắt đảo quanh liên tục, nhất định không phải là hạng người thành thật gì.

- Tiên tử tỷ tỷ, nàng đang nhìn cái gì vậy?

Lâm Văn Vinh tiến sát đến bên người nàng, nhìn vành tai trắng nõn mà trong lòng ngứa ngáy, nhin không được liền khẽ thổi một hơi bên tai nàng, miệng cười hi hi hời.

Ninh Vũ Tích cả người run lên, hai gò má nổi lên một ráng mây đỏ hồng, quay đầu lườm hắc, cảm tức quát lên:

- Ngươi làm cái gì thế? Mau tránh xa ta ra một chút đi!

- Tiên tử tỷ tỷ, không phải ta không muốn tránh xa xa nàng một chút, nhưng thật sự là nàng quá sức nhiệt tình, làm cho ta muốn rời đi mà không làm được.

Lâm Văn Vinh lắc lắc cổ tay đang bị nàng nắm chặt, ý bảo là do nàng lôi kéo, trên mặt theo thói quen hiện lên một nụ cười gian xảo. Ninh tiên tử này mặc dù cao cao tại thượng nhưng thân thể cũng mềm mại như các nữ tử bình thường mà thôi, Lâm đại nhân ta sờ một cái là biết ngay.

Ninh Vũ Tích hừ một tiếng không thèm nói với hắn, ánh mắt chuyển lên phía trên núi, tên kia kêu khẽ một tiếng ra hiệu, chỉ trong chớp lát, phía sau hắn liền xuất hiện mấy người cầm nỏ trong tay, trên đó gắn đầy đoản tiễn, lóe lên u quang lam sắc, vừa nhìn đã biết trên mũi tên có tẩm độc.

- Mấy tên tiểu tặc này cũng gian trá, ác độc giống như người.

Ninh tiên tử nhíu mày, tựa hồ nhớ tới chuyện gì.

Lâm Tam cười hắc hắc, biết nàng nói đến lúc hai người hội ngộ trong rừng, hắn đã lấy độc châm ra bắn vào nàng. Âm hiểm, quá sức âm hiểm! Bất quá nhân mệnh là do trời định, nàng không được trách ta, hắn ra vẻ đoan chính nói:

- Quá khen, quá khen! Tiểu đệ chỉ là làm một ít việc nên làm mà thôi, so với tiên tử tỷ tỷ đây thì còn lâu mới bằng được.

Mấy tên kia sau khi cẩn trọng quan sát bốn phía, lú lú thưng nghi một hồi rồi tập trung thành đội hình, tay cầm nỏ độc canh giữ trước cửa động, cảnh giác nhìn quanh. Tên gầy gò kia tay đặt trên tảng đá bên dưới, quay sang gật gật đầu với mấy gã còn lại, hai chân dụng lực, tứ chi mở ra, giống như “ếch nhảy qua nước” mà nhảy lên sườn núi.

Lâm Tam nhìn không chớp mắt, tiểu tử này muốn chết à, như vậy mà cũng dám nhảy ư? Nhưng quái sự trên thế gian quả là nhiều vô kể, tên này sau khi nhảy lên, không ngã xuống như hắn tưởng tượng mà ngược lại hai tay, hai chân giống như có lực hút mạnh mẽ, dính chặt vào vách đá thẳng đứng không hề nhúc nhích, từ xa nhìn lại tựa như một con cọp núi màu xám, hắn dừng lại một lát, rồi hai tay đưa lên, hai chân dụng lực bám chặt lấy sườn núi, tay nắm lấy các tảng đá lồi ra ngoài, từ từ bò tới phía khe đá, động tác nhẹ nhàng, linh hoạt như hầu tử.

Đây là công phu gì? Lâm Tam trợn mắt há mồm, nếu học được chiêu này, đi tham gia đại hội leo núi, đảm bảo là thiên hạ đệ nhất không có đối thủ.

Ninh Vũ Tích kiến thức rộng rãi, đối với điều này cũng không quá ngạc nhiên, nhìn Lâm Tam hoảng sợ như con tinh tinh, mỉm cười nói:

- Thế gian rộng lớn, chẳng điều kỳ lạ nào không có. Đã có kẻ kiến thức chất đầy năm xe (1), có giai nhân nghiêng thành nghiêng nước, ắt cũng có cả người biết giả tiếng gà gáy hay cải trang thành chó để trộm đạo (2), tinh thông đủ thứ kỹ xảo. Vậy nên chớ có lấy làm lạ.

- Không kỳ quái, không kỳ quái! Cho dù hắn trông có như con cọp núi hay con nhện đi nữa, một pháo bắn tới, cũng thành trò hề hết. Không biết bọn chúng có bao nhiêu con cọp núi như vậy a?

Lâm Tam xoa xoa cằm, lau mồ hôi trên trán, định thần nói.

Ninh Vũ Tích cười thầm, lắc đầu nói:

- Người yên tâm đi, kỹ xảo này rất khó tập luyện, trên thế gian có một người học được đã là rất hiếm thấy rồi, làm sao có thể có nhiều người khác tinh thông được chứ. Tên này nhất định là lên trước tiên trạm, sau đó thả dây thừng xuống đón đồng bọn bên dưới lên tiếp ứng.

Trong khi hai người đang nói chuyện, “cọp núi” kia đã bò lên được đỉnh núi, khẽ xoay người một cái, lộn vài vòng đáp xuống rồi nhanh chóng đứng dậy.

Lâm Tam lúc này mới nhìn rõ, bên hông tên này còn đeo một sợi dây thừng, chắc là dùng để đảm bảo an toàn, phòng khi trượt chân rớt xuống thì có thể giữ chặt được người, không ngờ ở niên đại này cũng đã có kiểu hành động như vậy, Lâm Tam đột nhiên cười ha hả, đối với Bích Hồ công thần kỳ này đã không còn sự tôn sùng như trước nữa.

Tên kia sau khi leo đến đỉnh, tìm tòi xung quanh một hồi, không phát hiện được điều gì khác thường mới chậm rãi cởi dây thừng trên lưng, tìm một gốc cây đại thụ buộc chặt một đầu sợi dây. Hắn đứng trên vách

đá, miệng phát ra ba tiếng như chim kêu, từ trong động lấy ra một cái sọt vuông thật lớn, trên sọt buộc đầu kia của sợi dây thừng, trong sọt đủ rộng để có thể chứa được một người.

Đúng như Ninh tiên tử đã dự đoán, tặc nhân tinh thông Bích Hồ công chỉ có một người, những tên khác phải nhờ hắc kéo lên, hắc đang muốn tán dương mấy câu thì nghe nàng khê quát một tiếng:

- Đi nào!!!

Vừa dứt lời, nàng đưa bàn tay nhỏ bé, ôn nhuận như ngọc giữ chặt lấy Lâm Tam, thân hình phi lên, giống như chim yến bay lượn, vọt tới phía trước.

Giữa hai ngọn núi hoàn toàn là khoảng không cách xa nhau mấy trượng, gió thổi vù vù làm y phục hai người tung bay. Ninh Vũ Tích chân không chạm đất, tựa như phi hành trong không trung, chỉ cần hai bước đã dễ dàng đến được phía trên vách đá.

Lâm Tam cúi đầu nhìn xuống, nhất thời sợ tới hồn phi phách tán, chỉ thấy dưới chân mình là khoảng không, bên dưới nữa là vực sâu vạn trượng không thấy đáy, hơi nước mù mịt từ từ bốc lên cao, chính mình như đập không phi hành, tựa như thần tiên đang vãn giá vũ.

- A...

Lâm Tam vừa muốn lên tiếng, thì một bàn tay ấm áp, mềm mại đã bịt lấy miệng hắc, giọng nói Ninh tiên tử vang lên bên tai:

- Chớ có lên tiếng, tránh kinh động phỉ nhân.

Nhìn sang bên cạnh, Ninh tiên tử bạch y tung bay, chân đạp mây, tựa như Lăng Ba Vi bộ, vượt qua khoảng cách mấy trượng đã tới được đỉnh vách núi kia.

Cha mẹ ơi, bay lên, ta bay lên! Cho tận đến lúc chân dẫm lên đỉnh núi, Lâm Tam vẫn chưa hoàn hồn, không ngừng vuốt ngực, nguy hiểm như vậy cũng có thể chơi đùa được sao, tiên tử ơi là tiên tử!

Động tác Ninh Vũ Tích hết sức mau lẹ, nhẹ nhàng, tựa như một trận gió mát thổi qua mặt, căn bản không có ai có thể phát hiện ra. Tên “cọc núi” gầy teo kia đang muốn cúi xuống đáp lời đồng bọn phía dưới núi, chợt thấy một làn gió nhẹ lướt qua, thân thể chính mình đột nhiên không thể di chuyển, miệng không thể nói, giống như một tòa tượng đá.

“Sao lại thế này?” Y trong lòng đang hoảng hốt thì bên tai chợt nghe thấy một tiếng cười hì hì:

- Vị đại ca này, người tạo dáng cũng đặc biệt nhỉ, tràn trề sức lực và tuyệt đẹp!

Một người trẻ tuổi có làn da rám nắng khỏe mạnh, khuôn mặt tươi cười đang đứng ở trước mặt, bên cạnh hắc là một nữ tử tuyệt mỹ, khí chất lãnh đạm, thanh khiết, tựa như tiên nữ trên trời vừa hạ xuống phạm trần, làm người ta không thể dời đi ánh mắt.

Thấy y si ngốc nhìn Ninh tiên tử không chớp mắt, Lâm Tam trong lòng giận dữ, hung hăng đá vào mông y một cước, làm hắc như một tảng đá thẳng tắp té xuống.

- Tiên tử tỷ tỷ, nàng không sao chứ?

Lâm Tam ân cần hỏi. Ninh tiên tử nhướn mày, không hiểu ý hắc muốn nói gì. Lâm Tam cười hắc hắc nói:

- Ta thấy tiểu tử này không biết kiêng kỵ nhìn trừng trừng nàng như thế, lo lắng hắc có thể gây bất lợi cho nàng.

Ninh Vũ Tích hừ một tiếng, trừng mắt lườm hắc, người lo lắng bất lợi cho ta, nhưng người hàng ngày đưa cái mặt trơ tráo, đáng chết kia nhìn ta, chẳng lẽ có lợi cho ta sao?

- Thời gian khẩn cấp, tránh để cho đám người phía dưới sinh lòng nghi ngờ, người mau mau tra hỏi đi!

Ninh Vũ Tích bắt đầu dĩ cười khổ nói.

Tên phỉ đồ nằm dưới đất chưa kịp nói gì, Lâm Tam đá một cước đá hắc, quát:

- Tiểu tử, cảnh cáo ngươi việc này, vị tiên tử tỷ tỷ này chỉ dành cho ta nhìn lên mà thôi, không cho phép ngươi nhìn lên. Nếu ngươi còn dám liếc mắt, lão tử mà bắt gặp sẽ cắt phăng tiểu kê kê (3) của ngươi, ném xuống sông Trường Giang làm mồi cho ba ba.

Ninh Vũ Tích nghe được mặt đỏ đến tận mang tai, hận không được một cước đá hấn xuống dưới núi, sao đến tận lúc này mà hấn vẫn còn có những tâm tư quỷ quái như thế cơ chứ?

Tên kia chỉ ú ớ mấy tiếng nói không ra lời, Ninh tiên tử huy động song thủ, cách không đảo qua cổ hấn, một cây ngân châm lóe sáng chợt xuất hiện trong lòng bàn tay của nàng.

- Ngươi, ngươi là ai?

Tên này rốt cuộc cũng có thể mở miệng nói được, chỉ là thanh âm nghèn nghẹn, yếu ớt vô lực, trên mặt nổi đầy gân xanh, vô cùng thống khổ. Nếu không phải Lâm Tam thánh lực rất tốt, sợ rằng sẽ không nghe thấy y nói điều gì.

Lâm Tam nghi hoặc liếc nhìn tiên tử, Ninh Vũ Tích dừng dừng nói:

- Một châm này của ta đã cắt đứt gân mạch của hấn, chỉ cần hấn kêu lớn tiếng, nhất định sẽ khiến cho lục phủ ngũ tạng đau đớn như muốn vỡ ra, nhìn hấn chắc cũng không lớn gan như vậy, ngươi cứ từ từ mà hỏi.

Tên đó hiển nhiên không ngờ vị nữ tử đẹp như tiên kia lại có thủ đoạn như thế, sắc mặt trở nên tái nhợt, mồ hôi túa ra từng giọt.

Tiên tử tỷ tỷ còn có chiêu này cơ à? Muốn dọa chết ta mà, ta bị nàng đâm không ít lần, nếu một ngày tâm tình không tốt, lão tử chẳng phải bắt tri bắt giác mà trở nên như thế sao? Lâm Tam nghe được thì trong lòng run lên. Không dám nhìn khuôn mặt mỹ lệ của nàng nữa mà quay sang cười cười nhìn tên kia, hòa ái nói:

- Ta là ai, sau này ngươi sẽ biết. Tuy vậy ngươi đừng quá sợ hãi, vị tiên tử tỷ tỷ này chỉ là hù dọa ngươi mà thôi, một châm này sẽ không để nổi tê tâm liệt phế đâu, chỉ là thất khiếu đổ máu chút thôi, không có gì nghiêm trọng cả, trở về nằm bảy, tám mươi năm là hồi phục ngay ấy mà.

Tên này kêu thất thanh, không nói được câu nào. Lâm Tam cười ha ha đều cáng mấy tiếng rồi hiền hòa nói tiếp:

- Ông trời có đức hiếu sinh, chỉ cần ngươi thành thật trả lời vấn đề của ta, ta nhất định sẽ không làm khó dễ ngươi, con người của ta luôn luôn hướng thiện, ngươi có thể nhận thấy phải không?

Y vội vàng gật đầu, xun xoe nói:

- Nhận ra, nhận ra chứ! Đại nhân thiên đình bảo mẫu (mặt tròn đầy khí chất bất phàm), từ mi thiện mục, tương lai nhất định là đa thê đa thiếp, bách tử thiên tôn (con đàn cháu đống), phú quý tràn trề!

Thanh âm rất nhỏ, tuyệt không dám lớn tiếng nói chuyện, hiển nhiên là e ngại một châm của Ninh tiên tử kia.

Lâm Tam cười hắc hắc, chỉ vào đầu y nói:

- Ngươi hết sức thông minh, nhanh như vậy có thể nghĩ ra được thân phận của ta. Không sai, ta là Lâm Tam, quan quân dưới chân núi là do ta dẫn đến, ngươi tên là gì?

- Hóa ra đúng là Ngự Dược Long Môn Lâm đại nhân, tiểu nhân là Phan Thiệu, đã nghe đại danh của ngài từ lâu.

Y nghe được tên của Lâm Tam thì kinh hãi nói.

- Phan Thiệu ư?

Lâm Tam sắc mặt tối sầm, cả giận quát:

- Trước mặt Tam ca ngươi cũng dám kêu là Phan Thiệu ư? Tiên tử tỷ tỷ, cho hấn thêm một châm nữa, khiến hấn bán thân bất toại, toàn thân tê liệt, dương nuy bất cử (bệnh liệt dương)!

Phan Thiệu sợ tới mức cả người run rẩy, vội khoát tay nói:

- Lâm đại nhân thứ lỗi, tiểu nhân tuyệt không dám chiếm tiện nghi của ngài, tiểu nhân họ Phan, xuất thân trong kinh, lăn lộn bên ngoài nhiều năm, bài hành tối ấu (là đứa con nhỏ nhất trong nhà), cha mẹ liền gọi là “Thiếu”, kêu là Phan Thiếu!

Tên này với tên Cao Tù, Cao Thủ cũng có điểm tương đồng với nhau, Lâm Tam gật đầu nói:

- Ta hỏi Phan Thiếu thế này nhé, người đã xuất thân trong kinh, sao không ở lại đó tiêu diêu khoái lạc, lại khổ cực chạy lên núi này làm gì vậy?

- Đi săn, tiểu nhân đến đây để đi săn!

Phan Thiếu nhân thần xoay chuyển đáp ngay.

- Tiên tử tỷ tỷ, đã chiêm!

Lâm Tam mắt cũng không chớp nói luôn.

Ninh Vũ Tích giơ tay lên, trên cổ tay đồng thời xuất hiện hơn mười cây ngân châm, làm bộ muốn bắn tới khiến Lâm Tam toàn thân đổ đầy mồ hôi lạnh. Phan Thiếu cuống quýt kêu to:

- Đại nhân tha mạng, đại nhân tha mạng! Tiểu nhân xin nói, bọn tiểu nhân đến đây là chờ đại quân của ngài tiến vào.

- Chờ đại quân ta tiến vào để làm gì? Chẳng lẽ người muốn tòng quân hay sao?

Lâm Tam cười mà như không cười hỏi hần.

- Không phải, không phải!

Phan Thiếu do dự một hồi, thấy Lâm Tam vừa sa sầm mặt, vội vàng mở miệng nói:

- Là có người bảo bọn tiểu nhân ngăn cản đại nhân ở đây, không cho các người tiến lên phía trước.

- Muốn ngăn cản chúng ta sao? Là ai phái người tới?

Lâm Tam nhướn mày hừ một tiếng hỏi.

Phan Thiếu vội đáp:

- Tiểu nhân cũng không rõ lắm, do tiểu nhân thông thạo chút ít công phu leo trèo nên mới được coi trọng, họ mời đến gặp và hứa sẽ trọng thưởng nếu làm việc cho bọn họ.

- Thật không?

Lâm Tam lạnh giọng cười nói:

- Không phải là do chủ tử trong vương phủ của người đã dạy người dối trá như vậy chứ?

Nghe hần nói ra câu này, sắc mặt Phan Thiếu đại biến, cả trán đầm mồ hôi, lúng túng cãi:

- Ngài, ngài không được nói bậy, tôi cùng với Thành Vương gia không có quan hệ gì cả.

Lâm Tam cười lớn nói:

- Vương gia quả nhiên là hùng tài đại lược, ba ngàn thực khách, kỳ nhân dị sĩ vô số, cả nhân tài tinh thông Bích Hồ công như người cũng có thể tìm được, ta làm sao có thể không bội phục được cơ chứ. Ta hỏi người, ở phía dưới các người đã chôn không ít hỏa dược đúng không?

- Ngài... ngài làm sao biết được?

Phan Thiếu hết sức kinh hãi, giọng nói chột lớn lên, ngay lập tức ngũ tạng lục phủ nổi lên một trận đau nhức, nhớ tới lời của tiên tử, vội vàng hạ thấp giọng nói xuống.

- Cá vượt long môn ta còn có thể làm được, thì trên thế gian này còn cái gì ta không thể làm được cơ chứ?

Lâm Tam đồng dạng khoác lác, nét mặt tràn đầy vẻ tự tin, tựa hồ hết thảy mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay của hần:

- Phan Thiệu này, người đã không thật sự thành thật thì xem ra chỉ có thể cho người hưởng một châm xem cảm giác thế nào vậy.

Vị Lâm đại nhân này quả nhiên thần kỳ đúng như theo truyền thuyết, Phan Thiệu không dám nhiều lời, quỳ rạp xuống mặt đất, dập đầu cầu xin:

- Không cần! Xin đại nhân cho tiểu nhân một cơ hội nữa, tiểu nhân sẽ bẩm báo chi tiết rõ ràng, không dám giấu diếm!

Lâm Tam hừ một tiếng nói:

- Người nói đi, trong lòng ngọn núi này rốt cuộc đã chôn bao nhiêu hỏa dược?

Phan Thiệu mồ hôi ròng ròng, thấp giọng nói:

- Trong động dưới kia, toàn bộ đều là hỏa dược, tiểu nhân cũng chưa được nhìn qua, nhưng chỉ nghe bọn chúng nói là đủ để san bằng hai ngọn núi lớn.

San bằng hai ngọn núi lớn ư? Lâm Tam hít một ngụm lãnh khí, cha mẹ ơi, đám chó con này muốn lấy mạng ta mà.

- Trong động kia có bao nhiêu người? Đầu lĩnh là ai?

Hắn thét to truy hỏi.

Phan Thiệu thành thật đáp:

- Trong động chôn đầy hỏa dược, có hơn hai mươi người trông coi, trong số đó còn có bốn, năm tên Đông Doanh, đầu lĩnh tên là Vũ Thụ.

- Vũ Thụ?

Lâm Tam cả người chấn động hỏi:

- Người Đông Doanh? Có phải là Kế Cung Vũ Thụ không?

Thấy thần sắc Lâm Tam lộ vẻ tức giận, Phan Thiệu cẩn trọng gật đầu nói:

- Đúng là người Đông Doanh kiêu ngạo, hung thần ác sát. Ở Sơn Đông cướp đi ngân lượng chính là chủ ý của bọn chúng, sau khi bạc bị ngài tìm được mang về, Kế Cung Vũ Thụ chủ động khởi xướng, chôn hỏa dược mai phục tại nơi này, muốn nhân cơ hội tiêu diệt Lâm đại nhân ngài luôn. Tiểu nhân biết được nhiều như vậy là do nhận được mệnh lệnh của bọn chúng, lên đây quan sát tình hình xung quanh.

Tên chết dẫm Kế Cung Vũ Thụ này chắc chắn là do lần trước trên triều đánh bại hắn nên ghi hận trong lòng, vì thế mới tận lực bố trí để diệt trừ ta, con mẹ nó chứ, trên đất Đại Hoa ta mà lại dám hoành hành ngang ngược như vậy. Lâm Tam trong cơn giận dữ, hung hăng nói:

- Người có cách nào gọi bọn chúng đi lên đây không?

Phan Thiệu vội vàng lắc đầu nói:

- Đại nhân, tiểu nhân chỉ vì biết ít công phu leo núi, có chút giá trị lợi dụng nên bọn chúng mới giữ lại. Tên Vũ Thụ kia vô cùng xảo hoạt, ẩn núp trong động, không đến thời khắc cuối cùng thì tuyệt sẽ không bước ra ngoài nửa bước.

- Phan Thiệu, người làm gì thế? Sao không kéo dây lên?

Bên dưới núi vọng lên một thanh âm bất mãn. Mấy tên tặc nhân này phái thám tử đều là hai người một tổ, do Phan Thiệu có tuyệt kỹ trong người nên tất nhiên sẽ được đi tiên phong.

Lâm Tam hừ lạnh, gật gật đầu ra hiệu với Phan Thiệu, y từ từ kéo dây thừng lên. Chưa đến một khắc sau thì một thanh âm hùng hổ vọng lên, vừa mới lộ ra một cái đầu người thì Ninh tiên tử phất nhẹ tay áo, tên này hự một tiếng rồi không thấy động tĩnh gì nữa. Phan Thiệu thấy thế kinh hãi trong lòng, thầm khen mình may mắn vừa rồi không có loạn động tay chân.

- Bây giờ làm sao?

Ninh Vũ Tích quay sang hỏi Lâm Tam.

Lâm Tam trầm mặt một lát, rồi đột nhiên kéo tay nàng hỏi:

- Tiên tử tỷ tỷ, nàng thật sự có nắm chắc làm chủ được tình thế không?

Ninh Vũ Tích khẽ lắc đầu đáp:

- Không nắm chắc lắm, chỉ có thể cố gắng hết sức thôi.

- Tốt, ta sẽ đợi tin thắng trận của nàng!

Lâm Tam oai phong lẫm liệt nói, vừa muốn xoay người đi xuống núi thì bị Ninh tiên tử giữ chặt, lạnh giọng nói:

- Người muốn chạy trốn? Chẳng lẽ đã quên ta vừa nói gì rồi sao?

- Sao có thể coi là trốn chạy được?

Lâm Tam cười hì hì nói:

- Ta chỉ là muốn về trước chuẩn bị tiệc rượu mừng công cho nàng mà thôi, ta là người luôn luôn nhiệt tình mà, nàng cũng không phải không biết chứ.

- Không cần!

Tiên tử cười nói:

- Đây là chuyện của ngươi, ngươi muốn bỏ qua một bên cũng không được. Phỉ đồ trong sơn động này thập phần giao hoạt, sự cảnh giác rất cao, nếu một mình ta đi xuống, dưới sự đề phòng của bọn chúng thì khó có thể hạ thủ, cần có một người thu hút sự chú ý của bọn chúng mới được.

- Muốn ta đi thu hút sự chú ý của bọn chúng sao? Tỷ tỷ, nàng không phải nói giỡn chứ, ta chỉ thành thực thu hút chú ý của tiểu cô nương thôi.

Lâm Tam vừa nói vừa lui về sau mấy bước, chỉ cần thấy tình hình bất lợi, là co giò chuồn luôn.

Ninh Vũ Tích trong lòng buồn cười, không thèm để ý tới hắn nữa, quay sang lạnh lùng nói với Phan Thiệu:

- Nói xuống dưới là không phát hiện điều gì khác thường, lập tức chuẩn bị quay về!

Đợi Phan Thiệu nói xong, Ninh Vũ Tích khẽ phất tay đánh hất ngất đi rồi quay sang nói với Lâm Tam:

- Mau thay y phục của hắn vào!

Thay mặt đổi áo đây mà, Lâm Tam nghe thấy liền hiểu ngay, xem ra Ninh tỷ tỷ đã sớm có tính toán. Thấy nàng vẫn đứng đó không nhúc nhích, Lâm Tam nhin không được tò mò hỏi:

- Tỷ tỷ, sao nàng không thay y phục của bọn hắn vào?

Ninh Vũ Tích hừ một tiếng đáp:

- Quần áo dơ bẩn như thế, sao có thể mặc được, khí chất của ngươi với bọn chúng giống nhau, mặc là hợp nhất.

Khí chất giống nhau? Muốn mĩa mai ta à? Nàng cứ thừa cơ mĩa mai ta đi! Lâm Tam cười hắc hắc, thấy y phục tên Phan Thiệu bừa bộn không chịu nổi, liền lột trường sam của tên còn lại mặc trên người, thắt mấy nút lưng tung trên đó. Đúng như lời của Ninh tiên tử, khí chất của hắn so với phỉ nhân có phần còn hơn, nên giả trang làm phỉ nhân thì hoàn toàn không cần đến hóa trang thêm nữa.

Ninh Vũ Tích nhìn hắn từ trên xuống dưới, đột nhiên bưng miệng cười, sáng giọng yêu kiều mắng:

- Quả nhiên là phỉ đồ!

Nụ cười của nàng như trăm hoa đua nở giữa trời đông giá rét khiến cho trời đất cũng mất đi màu sắc. Lâm Tam trong lòng ngáy ngất, lăm lăm nói:

- Phỉ đồ thì sao, ta đang muốn giết tiền với cướp sắc đây.

- Còn đứng đó làm gì vậy?

Ninh Vũ Tích tức giận lườm hăn, kéo chiếc sọt đến quát:

- Mau đến đây!

Lâm Tam hãi hùng khiếp vía, cả người run lẩy bẩy, cha mẹ ơi, không thể đùa giỡn như vậy, ai biết phía dưới chôn bao nhiêu thuốc nổ chứ.

Chú thích:

(1) Chỉ học văn uyên bác, xuất xứ từ “Trang Tử thiên hạ”.

(2) Nguyên bản: kẻ minh cầu đạo, chỉ người thông thạo những kỹ xảo, tài lẻ. Tích: Mạnh Thường Quân người nước Tề nuôi nhiều gia khách, có lần đi sứ sang Tần, bị vua Tần giữ lại. Một gia khách giả làm chó ăn trộm áo hồ cừu dâng vua Tần nên Mạnh Thường Quân được thả. Sau đó khi MTQ chạy tới biên giới, bị quân đuổi theo sau, có người giả tiếng gà gáy, khiến cho toàn bộ gà đều gáy lên, MTQ mới chạy thoát được.)

- Tỷ tỷ, nàng không thể ôm ta một trăm cái được sao, ta có chút sợ hãi, cần có sự cổ vũ của nàng!

Lâm Tam thanh âm run rẩy nói.

- Sợ cái gì chứ? Có ta cùng đi với người!

Ninh Vũ Tích cau mày, thân hình bay lên, bạch sam phát phối trong gió giống như tiên tử xuất trần.

Lâm Tam sắc tâm nổi lên, không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào lại từ từ bước vào trong chiếc giỏ, vừa mới vào trong đã thấy có gì đó không đúng, ôi chao, chết ta rồi, đây đúng là mị thuật mà, so với An tỷ tỷ xem ra còn lợi hại hơn vài phần a.

- Ra ngoài, ta muốn ra ngoài! Ta có chứng sợ độ cao!

Lâm Tam cuống quýt kêu to, nhưng đã quá muộn. Ninh tiên tử khẽ nâng tay lên, buông sợi dây thừng ra, chiếc giỏ lập tức rơi nhanh xuống. Lâm Tam huy vũ ma trảo định chụp lấy bàn tay mềm mại của tiên tử tỷ tỷ nhưng không kịp.

Báo ứng, báo ứng rồi! Lâm Tam trong lòng đau buồn, thường ngày đùa giỡn cô nàng, hôm nay lại bị cô nàng trêu chọc lại, đến cả tay của nàng cũng chưa được sờ đến, cứ như vậy lao xuống bán mạng, ta xin lỗi Thanh Tuyền, xin lỗi Ngưng Nhi, xin lỗi Đại tiểu thư, xin lỗi Tiêu phu nhân!

Dây thừng kêu “phụt” một tiếng, từ từ hạ xuống, đảo mắt nhìn qua, bên dưới là vực sâu vạn trượng, chiếc giỏ rung rinh khiến cho hăn hoa mày chóng mặt, đầu óc choáng váng, tâm ý hoảng loạn, từng trận hàn phong quạt lại làm cả người hăn phát lạnh, phảng phất như nghe thấy tiếng gọi của tử thần.

Dây thừng vừa thả xuống, liền thu hút sự chú ý của đám người trong động, đột nhiên có một cái đầu ló ra nhìn lên trên. Lâm Tam vội vàng kéo cổ áo lên che nửa bên mặt.

- Trương lão tam, sao ngươi lại che mặt vậy?

Một tên phỉ đồ phía dưới kêu to hỏi.

Lâm Tam trong lòng cả kinh, vội vàng giả giọng đáp:

- Ngươi quản làm chó gì! Mẹ nó chứ, mưa to gió lớn thế này, lão tử trên kia hớp gió Tây Bắc, còn ngươi bên dưới này lại ôm ấp đàn bà khoái hoạt như thế.

Một trận cười sảng sắc vọng đến, mấy tên ẩn thân ở ngoài động âm thầm tản ra, Lâm Tam thả mòng ngồi phịch xuống giỏ, lau mồ hôi trên trán, ngẩng đầu lên nhìn, đập vào mắt đầu tiên chính là đôi hài thiêu hoa tinh xảo. Ninh tiên tử bạch y như tiên nữ, thân hình như thanh yển, một tay giữ thừng, chân trượt lên trên, từ từ hạ xuống theo Lâm Tam.

Diễn xiếc à, Lâm Tam ngơ ngác sững sờ, Ninh Vũ Tích mỉm cười, đột nhiên phất tay chỉ xuống phải dưới. Lâm Tam nhìn theo thì thấy chiếc giỏ đã hạ xuống phía trên vách động, một cái đầu từ trong động nhô ra hỏi:

- Khẩu lệnh?

Lâm Tam cười hắc hắc, nhỏ giọng nói:

- Bạch nhật y sam tẩn, hoàng long nhập hoàn lưu (4), người nghe hiểu không?

Tên gác cửa còn chưa kịp đáp lời thì cổ như bị ai bóp chặt, cả người lập tức bất động. Lúc này Lâm Tam ở trong giỏ mới dám trở mình, thở hổn hển, cha mẹ ơi, làm ta sợ muốn chết. Một làn u hương thoang thoảng bay qua, Ninh tiên tử thân hình như chiếc lá khô từ từ hạ xuống, dừng ở bên người hắn, hừ nhẹ một tiếng hỏi:

- Người vừa rồi nói cái gì thế?

- Một loại thơ rất hay, nếu nàng thích nghe nữa, ta còn có rất nhiều!

Lâm Tam ghé sát vào tai nàng, vừa cười vừa nói, hai người lúc này đang đứng trước cửa động, bên trong là đám phi đồ, nên Lâm Tam căn bản là không sợ nàng ta nổi khùng.

Biết tên này ti bỉ, hạ lưu, Ninh tiên tử quay đi không thèm để ý đến hắn nữa, từ trong người tên gác cửa lấy ra một cây ngân châm, rồi thận trọng quan sát phía trước mặt. Lối vào nham động tuy nhỏ nhưng lại dẫn vào một thạch thất rộng khoảng mấy trượng, trong đó có bốn, năm tên phi đồ đang ngồi nhậu nhẹt, lớn tiếng hát hò, quả thật rất khoái hạt. Nhìn vào phía sau của thạch thất thì lại âm u, tĩnh lặng, không biết nham động này rốt cuộc là sâu bao nhiêu, nhưng để chôn dấu trên ngàn cân thuốc nổ thì khẳng định không thành vấn đề, thật không rõ làm sao đám phi đồ này lại có thể phát hiện ra địa điểm này.

- Tiên tử tỷ tỷ, ta đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ được giao, còn lại là đến phần của nàng rồi, ta sẽ lại ở chỗ này chờ nàng!

Lâm Tam ghé vào tai nàng thì thầm.

Ninh Vũ Tích lườm hắn một cái, rồi đột nhiên nhẹ giọng cười dọa hắn:

- Người đợi ở đây cũng không liên quan gì đến ta, nhưng chỉ sợ bất ngờ có phi đồ lao ra mà thôi.

- Ôi, hay là để tăng thêm tình cảm nồng ấm giữa hai bên, ta sẽ chịu thiệt một chút, đi cùng với tỷ tỷ vậy, chúng ta sinh tử có nhau, mãi mãi không rời!

Lâm Tam vội vàng đổi giọng.

Ninh Vũ Tích mím môi cười nụ, gật đầu nói:

- Vậy người theo sau ta, nhớ kỹ, ngàn vạn lần không được liều lĩnh ra về anh hùng!

Nàng bỏ đi như thế, ở phía sau lão tử không ra về cầu hùng cũng không được. Lâm Tam nghiêm mặt gật đầu, bước theo sau Ninh tiên tử, từ từ tiến vào trong.

Phía trong thạch thất, bốn, năm tên phi đồ vốn đang ăn uống vô cùng cao hứng, đột nhiên một tên trong đó tinh thần cảnh giác trở dậy, cất tiếng hỏi:

- Ấy, đã nửa ngày rồi mà sao không thấy Lý Đại Khuê và Trương lão tam vào đây nhỉ?

- Mặc kệ bọn chúng, cứ để cho bọn chúng hộp gió Tây Bắc no nê đi!

Một tên phi đồ vừa cắn miếng đùi gà vừa cười nói.

Ninh Vũ Tích cổ tay khẽ rung lên, ngân châm như dài ra, mau lẹ bay đi. “Ôi” mấy tiếng kêu khê vang lên, bên trong thạch thất nhất thời chìm trong yên lặng, hoàn toàn tương phản với tình hình huyên náo lúc trước. Động tĩnh này thật ra nằm ngoài dự đoán, Ninh Vũ Tích nhú mày, đối với tình hình trước mặt thật không ngờ tới.

Lâm Tam thầm nhủ kinh ngạc, khác biệt lớn như vậy, nếu là kinh động mấy tên ở bên trong, vài ngàn cân hỏa dược cùng nhau phát nổ, cha mẹ ơi, ta với tiên tử tỷ tỷ phải xuống địa phủ làm đôi uyên ương rồi. Sắc mặt hần trắng bệch, vội vàng ngừng thở, Ninh tiên tử cũng dừng bước đứng yên nghe ngóng, bên trong thạch thất hết sức tĩnh lặng, hai người dường như đều có thể nghe thấy tiếng tim đập của chính mình.

Trầm mặc trong giây lát, không thấy điều gì khác lạ, Lâm Tam thở mạnh, liếc mắt nhìn Ninh Vũ Tích bên cạnh, chỉ thấy tiên tử ánh mắt bình tĩnh, trên mặt không có chút khẩn trương gì, chỉ có bàn tay nhỏ bé xiết chặt ngón chân phòng khi có biến.

- Đừng sợ, có ta ở đây!

Lâm Tam vỗ vai nàng, ra vẻ oai phong lẫm liệt an ủi.

Câu nói này người cũng có thể thốt ra được sao? Ninh tiên tử cố nén cười lờm hẩn một cái. Hai người thận trọng tiếp tục đi tới phía trước tìm kiếm, xuyên qua thạch thất thì đến một chỗ rẽ, hình như có giọng nói vọng đến, hai người khẽ ngừng cước bộ, nấp ở vách động nhìn qua, nhất thời cùng ngây người ra.

Phía trước nham động này phân ra thành ngã ba đường, tại lối vào chất đống các gói lớn cao bằng năm, sáu người cộng lại, thẳng tắp đến đỉnh động, tất cả các con đường đều dài hun hút, không thấy điểm cuối, không biết là dài bao nhiêu, trên mỗi con đường đều có mấy người canh gác. Các gói lớn kia đều bị nhuộm thành màu đen, còn thấy thuốc súng lòi ra, trong động tràn ngập một mùi hăng hắc.

Lâm Tam xoay lưng lại, tim đập thình thịch, nhịn không được hít một hơi thật sâu. Hỏa dược, nơi này tất cả đều là hỏa dược, nếu như đều được đốt lên, từ trong cái động chật hẹp này nổ mạnh ra ngoài, dư sức san bằng cả ngọn núi này chứ đừng nói là mấy vạn nhân mã kia. Mẹ nó chứ! Đúng là quá khủng bố mà!

Ninh tiên tử mặc dù kiến thức sâu rộng, gặp loạn bất kinh nhưng trông thấy đống hỏa dược như núi này thì không nhịn được mà chấn động trong lòng, thanh âm có phần run rẩy, kéo tay áo Lâm Tam thẳng thốt hỏi:

- Chúng ta phải làm sao bây giờ?

- Đừng sợ, có ta ở đây!

Lâm Tam cắn răng nói.

Lần này, Ninh tiên tử lại lặng im, trong lòng vô cùng sợ hãi, chỉ có câu nói như đùa vui này của Lâm Tam mới có thể giúp nàng lấy lại tinh thần một chút.

- Người xem, kia là cái gì?

Ninh tiên tử đột nhiên giữ chặt lấy hần, chỉ vào mấy vật giống nhau được dựng ở giữa đường, thẳng thốt hỏi hần.

Có một đồ vật như là một cây gỗ thô to lớn ở chính giữa được một cái giá gỗ chống đỡ, hai bên tả hữu rất dài. Bên phải cố định một chiếc thùng nhỏ bằng đồng chứa đầy dầu, một chiếc gậy to được buộc chặt xuyên suốt từ trong ra ngoài chiếc thùng. Bên trái là một khối chì cùng với một chiếc chén nhỏ dùng để thấp đèn, ngọn đèn còn chưa được thấp sáng. Trên mặt đất bên dưới đặt một chiếc hộp giấy, rải đầy hỏa dược, được nối liền với đống hỏa dược kia. Dưới đáy chiếc hộp còn đục một lỗ lớn, thông với mặt đất, hỏa dược chảy vào, giống như liên thông với bên ngoài.

- Đây là thiết bị hẹn giờ.

Lâm Tam nhìn thoáng qua, nhanh chóng đã hiểu ra kết cấu trong đó:

- Khi bọn chúng lui đi, chỉ cần đốt sợi bấc bên trong chiếc thùng đồng ở bên phải, rồi lại thấp ngọn đèn ở bên trái. Khi dầu ở bên phải cháy hết, tự nhiên sẽ bị nghiêng xuống về bên trái, ngọn đèn dầu sẽ rơi xuống đống hỏa dược kia, sẽ châm ngòi luôn cho hỏa dược.

Nghe hần giải thích một hồi, Ninh Vũ Tích đã hiểu ra, có thể làm ra thiết bị hẹn giờ tinh xảo như thế, mấy tên phỉ đồ này tất nhiên đã có chuẩn bị từ rất lâu. Lâm Tam nhú mày tự hỏi:

- Nhưng thật ra hỏa dược bên dưới chiếc lỗ kia thông đến nơi nào? Chẳng lẽ bên ngoài còn có thiết bị gây nổ nữa sao?

Đang muốn tiến ra ngoài xem xét cẩn thận một phen thì Ninh Vũ Tích cau mày, nhẹ kêu “hừ” một tiếng:

- Đừng nói nữa, có người đến!

Hai bên sườn đồng hỏa được như núi chỉ còn duy nhất một con đường nhỏ để đi qua, đột nhiên có tiếng bước chân quèn quẹt vang lên, thủ vệ ở hai bên sườn vội vàng tập trung tinh thần, hết sức cung kính.

- Bát dát!

Tiếng Đông Doanh truyền đến, có mấy tên oa nhân (chỉ người Đông Doanh thấp bé) mặc y phục võ sĩ, bên hông đeo đao, từ trong động đi ra, chỉ vào mấy tên thủ vệ Đại Hoa ở cửa, rít lên the thé một hồi.

Không tìm thấy bóng dáng Kế Cung Vũ Thụ trong đám người này, Lâm Tam nhượng mày hỏi Ninh tiên tử:

- Bọn chúng nói cái gì thế?

Ninh Vũ Tích tinh thông tiếng Đông Doanh, khẽ cắn răng hừ một tiếng nói:

- Khinh người quá đáng, dám nhục mạ đồng bào Đại Hoa ta!

Có thể khiến cho một người luôn luôn điềm tĩnh như Ninh tiên tử tức giận như vậy, không cần nói cũng biết mấy tên Đông Doanh này chửi rửa bọn thủ vệ thậm tệ đến thế nào, Lâm Tam gờ ngón trở mắng chửi:

- Nô nhan ni tất (Hèn hạ bỉ ổi), con mẹ nó chứ, mấy tên tặc nhân này muốn sai bảo người Đại Hoa ta sao? Ninh tỷ tỷ, chúng ta trước hết xử lý mấy tên cẩu tạp chủng Đông Doanh, sau đó sẽ thu thập mấy tên Hoa gian kia!

Ý định này vô tình cũng hợp với suy nghĩ của Ninh tiên tử, lựa chọn đúng thời cơ, Ninh Vũ Tích mười ngón khẽ mở ra, mấy cây ngân châm lao ra, xé gió mà đi, nàng đồng thời cũng phi thân lao lên, huy vũ trường kiếm, thân hình như thiểm điện phóng đến đám người kia. Lâm Tam cũng không cam chịu yếu thế, vung đao lao đến chém mạnh vào cổ một tên oa nhân, hấn chưa kịp kêu tiếng nào, một đạo mưa máu phọt lên cao, nhuộm đỏ gần nửa vách đá.

Ninh tiên tử phô diễn công phu, mấy cây ngân châm xuất ra, cây nào cũng trí mạng. Đám oa nhân kia đã khơi dậy sát khí trong lòng nàng, nên hạ thủ không chút lưu tình, mấy tên oa nhân đứng mũi chịu sào trong nháy mắt đã mất mạng. Hai người hợp tác, nhất cổ tác khí (5), trong giây lát đã tiêu diệt hơn mười tên, sạch sẽ không để lại chút dấu vết, một thanh âm nhỏ nào cũng không phát ra.

Đợi cho địch nhân toàn bộ ngã xuống, Ninh tiên tử nhìn hai con đường trước mặt, khẽ hỏi:

- Giờ làm sao?

- Tách ra đi thôi!

Lâm Tam tay cầm đao, máu tươi tí tách từ trên đao chảy xuống từng giọt, cả người đờn đờ sát khí.

Ninh Vũ Tích kiên quyết lắc đầu:

- Không được! Không thể tách ra, chúng ta nhất định phải ở cùng một chỗ với nhau!

- Thì ra tỷ tỷ đối với ta có tình cảm sâu nặng như thế, tiểu đệ thật sự cảm kích vô ngần!

Lâm Tam mặt như hoa nở tươi cười nói.

Ninh Vũ Tích không để ý tới lời trêu chọc của hắn, nghiêm mặt nói:

- Ta tưởng ngươi hiểu được ý của ta, nếu hai người chúng ta tách ra, ta sẽ không thể chiếu cố chu toàn cho ngươi. Bảo vệ an nguy của ngươi mới là chức trách của ta, ngoài ra ta sẽ không nghe theo quyết định gì của ngươi, đến thời điểm quan yếu, ta nhất định sẽ cưỡng chế ngươi rời khỏi nơi này, ngươi tự chọn đi!

Đến thời điểm máu chốt thì tiên tử tỷ tỷ này thật ra vô cùng cứng rắn, Lâm Tam nhìn thoáng qua hai bên tả hữu, chỉ có thể gật đầu đáp ứng. Trong lòng hắn tính toán, trên đường đi xuống đã trừ đi mười bảy, mười tám tên phi đồ, chỉ còn ba tên, bao gồm cả tên Kế Cung Vũ Thụ kia, nhân cơ hội này nên ẩn nấp tại đây.

Hai người theo thông đạo bên trái xâm nhập vào, đi được một lát, liền thấy phía trước là một thạch thất bên trong đèn đuốc sáng rực. Ninh Vũ Tích hất đầu ra hiệu với hần, trên chiếc bàn trong thạch thất để mấy thanh đao, hai tên võ sĩ bên cạnh đang ngáy khò khò.

Lâm Tam trong lòng thư thái, Ninh Vũ Tích lao lên, đảo mắt đã dễ dàng giải quyết hai gã võ sĩ Đông Doanh này. Lâm Tam xoay thân thể bọn chúng lại nhìn qua, đều không phải là gương mặt của Kế Cung Vũ Thụ, tính theo nhân số thì chỉ còn thiếu hần mà thôi.

- Vũ Thụ ở bên kia!

Lâm Tam hừ một tiếng nói, Ninh tiên tử không nói một lời, giữ chặt hần bay nhanh ra bên ngoài, vừa đến gần ngã ba đường liền nghe thấy tiếng hét lớn:

- Bát dật, có địch nhân xâm nhập, mọi người chết hết rồi!

- Không hay!

Lâm Tam kinh hãi, vội hộc tốc lao nhanh ra bên ngoài, thanh âm này hần đã từng nghe qua một lần, đúng là của Kế Cung Vũ Thụ.

Động tác của Ninh tiên tử so với hần còn nhanh hơn, trong giây lát đã giống như một làn khói xanh xẹt qua người hần, nhanh chóng không thấy tung tích. Mới vừa tới cửa, thì thấy một tên võ sĩ Đông Doanh mặt mũi dữ tợn, đang nhìn thi thể của đồng bọn, mắt đỏ ngầu, hét lớn:

- Vì danh dự võ sĩ Đông Doanh, vì Thiên Hoàng bệ hạ vĩ đại, ta sẽ cùng các người đồng quy vu tận! Lâm Tam, người đi chết đi!

Hần ngửa mặt lên trời cười như điên dại, châm ngọn đèn dầu trong tay, định nhằm hướng hỏa được ném đến.

Ninh Vũ Tích vẫn còn cách hần mấy bước xa, muốn ngăn cũng không kịp, thời khắc tối hậu, nàng quát một tiếng, một thanh đoản kiếm thần tốc bắn ra, tựa như một đạo lôi đình thiểm điện lao đến giữa ngực Vũ Thụ, lực công kích rất mạnh, đoản kiếm đâm vào ngực mà lực đạo không giảm, kéo theo thân thể Vũ Thụ bay về sau mấy thước đến tận cửa động mới ngừng lại. Kế Cung Vũ Thụ miệng phun một ngụm máu tươi, ngã xuống nằm im không nhúc nhích.

Một kiếm kích trúng, ngọn đèn trong tay của hần rơi xuống, Ninh tiên tử nhanh như thiểm điện đuổi theo trước khi nó rơi xuống đất, vươn tay ra, bắt được ngọn đèn khi nó còn cách đồng hỏa được trên mặt đất chỉ một vài thước, cả quá trình vô cùng nguy hiểm, nếu không phải võ nghệ Ninh tiên tử cao cường thì hôm nay ngọn núi này chính là mồ chôn của hai người bọn họ.

Lâm Tam cấp bách cuống quýt lao đến, nhìn thấy Ninh Vũ Tích đã bắt được ngọn đèn, ngăn không cho châm ngòi đồng hỏa được. Hần thả phịch mông xuống dưới đất, thở hổn hển, hít lấy hít để, một lúc lâu sau mới dám mở mắt. Ninh tiên tử dập tắt ngọn đèn trong tay, nhìn hần nhẹ nhàng cười, rồi đưa chiếc đèn đến cho hần.

Lúc này hai người ở rất gần nhau, trên chóp mũi Ninh tiên tử nhỏ xuống từng giọt mồ hôi trong suốt, dường như có một làn hương thơm truyền đến. Ngắm lại công phu Ninh tỷ tỷ cao như thế, đã sớm đạt đến thủy hỏa bất xâm, bây giờ lại chảy mồ hôi như thế, chúc trách hộ vệ này của nàng, quả thật đã làm hết sức mình.

Lâm Tam đứng lên, tựa hồ như đã khôi phục vài phần lực đạo, tinh thần có chút phấn chấn, hì hì cười nói:

- Tạ ơn cứu mạng của tỷ tỷ, chúng ta thân ái ôm một cái đi, nàng yên tâm, lần này rất thuần khiết, thật sự thuần khiết!

Ninh Vũ Tích cười khúc khích nói:

- Người vừa mới liền sẹo đã quên đau, đã muốn tác quái như thế rồi!

Chóp mũi nàng vẫn chảy ra giọt giọt mồ hôi, trên gương mặt mỹ lệ hiện lên một màu đỏ nhàn nhạt, tình huống này xuất hiện trên người Ninh Vũ Tích, chính là tuyệt vô cận hữu (có một không hai), rồi xa được cái cảm giác cao cao tại thượng lúc trước. Hình dáng thật sự của Ninh tiên tử đúng là một nữ tử phạm trần, nhưng lại làm cho người ta một cảm giác vô cùng chân thật, hết sức thân thiết.

Lâm Tam thở dài nói:

- Tiên tử tỷ tỷ, ta chính là thích vẻ mặt phía sau của nàng, có thể tiếp cận nhân tâm, gọi nên cảm giác ấm áp.

Ninh Vũ Tích nghe thế sắc mặt lập tức biến đổi, hai mắt nhẹ nhàng nhắm lại, rồi lại mở ra lần nữa, trong chốc lát đã khôi phục lại thần thái cổ tĩnh vô ba (mặt nước không có sóng - vẻ mặt lạnh lùng), trong mắt băng lãnh không một gợn sóng.

Lại biến về tiên tử rồi! Lâm Tam thấy thế thật sự là không thú vị, chỉ biết lắc đầu cười khổ, chợt nhớ tới sự gian trá của Kế Cung Vũ Thụ, vội đảo ánh mắt nhìn qua, thì thân hình Kế Cung Vũ Thụ vừa rồi còn nằm ở cửa động, nay đã không thấy bóng dáng.

- Không thấy Vũ Thụ đâu!

Lâm Tam hét lớn một tiếng, Ninh tiên tử thất kinh, hai người chạy vội tới cửa động, chỉ thấy vết máu rải rác theo xuống phía dưới vách đá.

Chẳng lẽ hần ngã xuống dưới đó? Hai người liếc mắt nhìn nhau, khả năng này không lớn.

- Mau nhìn!

Nhìn xuống phía dưới núi, chỉ thấy vết máu kia đang chậm chậm chảy xuôi, bên dưới cửa động mấy trượng chính là Kế Cung Vũ Thụ cả người đầm máu đang dựa vào một khối đá, hỏa tập trong tay lờ lờ cháy sáng, cách đó không xa là một cái thạch động nhỏ, một sợi dây to bằng cánh tay ló ra.

Lâm Tam trong đầu như có điện chạy ngang qua, hình ảnh thiết bị hện giờ dưới thạch động hiện lên trước mắt.

- Không hay, đây là phương pháp thứ hai để kích nổ!

Lâm Tam thẳng thốt hô to một tiếng.

Kế Cung Vũ Thụ máu me khắp người, cười dữ tợn, châm hỏa tập vào ngòi nổ, hét to một tiếng:

- Thiên Hoàng bệ hạ vạn tuế!

Hần sớm đã như đèn cạn dầu, hết xong câu này liền cạn lực mà tuyệt khí, thi thể rơi xuống phía chân núi.

Ngòi nổ kia sau khi được châm, cháy phừng phừng, nhanh chóng đốt tới đồng hỏa được bên trong động khẩu.

- Trở về đi!!!

Ninh Vũ Tích một cước đá vào người Lâm Tam, đưa thân thể hần bay đi thật xa, trong mắt nàng hiện lên một tia kiên định, nhìn Lâm Tam dụi dụi nói:

- Lâm Tam, người nhớ kỹ, Ngọc Đức Tiên Phường ta không bao giờ thất tín với người ta!

Lời này vừa nói ra, nàng nở nụ cười quyến rũ mê hồn, trường kiếm trong tay rung lên, vạn khí lực cả đời, thân như một đạo thiểm điện lao xuống vực sâu vạn trượng.

- Thần tiên tỷ tỷ...

Lâm Tam kêu thảm một tiếng, hai mắt đỏ ngầu, điên cuồng chạy tới cửa động.

Ngòi nổ kia cháy gần đến đám hỏa dược thì Ninh tiên tử la thẳng xuống, kiếm quang lóe lên cắt đứt ngòi nổ dập tắt ngọn lửa. Kiếm này tụ hội công lực cả đời của nàng, làm sao còn đủ sức ngừng lại, thân hình tuyệt mỹ của nàng như một đạo lưu tinh rực rỡ, lao xuống vực sâu vạn trượng.

- Không...!

Nhìn thân ảnh Ninh tiên tử dần dần tiêu thất, Lâm Tam hai tay bấu chặt nham thạch, đầu ngón tay nứt ra chảy đầm máu, hần hét to một tiếng tê tâm liệt phế, vang vọng khắp núi rừng.

Thân hình nàng sớm biến mất vô tung vô ảnh, Lâm Tam ngây ngốc như mất hồn ngồi bệt dưới đất. Hắn cùng với nàng quen biết từ trước đến nay, trêu chọc thì nhiều, nghiêm túc thì ít, ngay cả lần này vào núi tìm kiếm thuốc nổ cũng là dùng thủ đoạn lừa gạt nàng hỗ trợ, nhưng không ngờ rằng lại có một kết cục như này. Đây là một cảm giác khó có thể hình dung, một nữ tử như tiên, vì cứu mình mà mất đi tính mạng, lời thề của nàng với hắn trước kia vốn chỉ coi là đùa vui bình thường mà thôi, không nghĩ nàng lại nguyện ý hy sinh tính mạng của chính mình để cứu hắn.

- Đại ca...!

- Lâm Tam...!

- Lâm tướng quân...!

Mấy tiếng quát to từ bốn phương tám hướng vọng đến, Lâm Tam ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên núi đối diện, Lạc Ngưng hai mắt nhắm lệ đang chạy phía trước, Từ tiểu thư theo sau nàng, Hồ Bất Quy dẫn theo vô số binh sĩ như thủy triều kéo đến.

Lâm Tam đột nhiên nhảy dựng lên, hai mắt ngầu đục, rống lớn:

- Hồ Bất Quy, ta lệnh cho người lập tức dẫn nhân mã, xuống núi tìm kiếm tiên tử tỷ tỷ cho ta! Sanh yếu kiến nhân, tử... (Sống phải thấy người, chết ...) á, phì, câu này không tính, mặc kệ sinh tử, ta muốn tìm người sống! người không tìm thấy người thì mang đầu tới thay thế!

Hồ Bất Quy nghe được thì ngẩn người, đây là mệnh lệnh gì, nhưng thấy Lâm đại nhân tóc tai bù xù, hai mắt đỏ rực, như muốn ăn thịt người, vội vàng ứng thanh, an bài thủ hạ binh mã xuống núi tìm kiếm.

Đợi cho đem Lâm Tam từ trong thạch động đi lên, Ngưng nhi bỏ nhào vào lòng hắn, lớn tiếng khóc rống nói:

- Đại ca, chàng sao lại ngu ngốc như thế, chàng làm thiếp sợ muốn chết!

Từ tiểu thư trong mắt phún hỏa (mắt đỏ rực muốn khóc), nước mắt trong suốt ngân ngấn vòng quanh, giận dữ nói:

- Thân là thống soái ba quân lại bất chấp xông vào hiểm địa, người, người, giản trực bốn đảo gia liêu.(thực là ngốc tới cực độ)

- Bốn tịu bốn điểm ba! (có ngốc thì ngốc vừa thôi chứ (ngốc ít thôi)

Hắn xiết chặt lấy Lạc Ngưng:

- Chỉ cần tiên tử tỷ tỷ có thể còn sống, ta cho dù có trở thành heo cũng đồng ý!

- Đại ca, chàng nói tiên tử tỷ tỷ là ai thế? Bốn sự (bản lãnh) của nàng ta rất lớn sao?

Lạc Ngưng khẽ lau nước mắt hỏi.

- Tiên tử tỷ tỷ hử, là một bảo tiêu xinh đẹp, bốn sự lớn hơn trời! Hôm nay nếu không có nàng, đại ca cũng sẽ không thấy được nàng đâu. Từ nay về sau có cơ hội, đại ca sẽ giới thiệu cho các nàng làm quen!

Lâm Tam cười đau khổ, cũng không biết là đang an ủi Lạc Ngưng hay an ủi chính mình nữa.

- Bốn sự đã lớn như vậy, đại ca cũng không cần phải lo lắng quá!

Lạc Ngưng cười như hoa nở, an ủi hắn:

- Chưa từng nghe qua tiên tử phải chết mà!

- Ngưng nhi, nàng vừa nói cái gì?

Lâm Tam ngẩn người hỏi lại.

Lạc Ngưng yêu kiều điểm ngón tay vào trán hắn, ôn nhu nói:

- Ngốc đại ca, Ngưng nhi nói rằng, "Chưa từng nghe qua tiên tử phải chết mà!"

- Không sai!

Lâm Tam đâm mạnh vào không trung, đứng bật dậy mặt mày hớn hở, ôm lấy nữ tử bên cạnh hôn liền hai cái, cười hi hi ha ha nói:

- Tiểu bảo bối nói quá đúng, chưa từng nghe qua tiên tử sẽ chết, cha mẹ ơi, ta bị dọa đến hồ đồ rồi!

Nàng kia vừa sợ vừa giận, quyền như mưa đâm vào người hắn, hét to:

- Nàng ta chết hay không, ta không biết, nhưng hôm nay ngươi sẽ được chết thật bi thảm đấy!

Thấy đại ca bị Từ tỷ tỷ đánh cho phải ôm đầu chạy trốn, Lạc Ngưng khẽ ngăn người, che cái miệng nhỏ, cười khúc khích, trong mắt xuân tình nồng đậm...

Chú thích:

4. Ngày rạng khoác áo mới, rồng vàng ra biển khơi.

5. Nghe tiếng trống thứ nhất thì càng thêm hăng hái - có người chung chí hướng thì càng thêm phần hăng hái. Tiểu kê kê ở đây nghĩa là bộ phận sinh dục

343. Chương 341: Thiên Thu Vạn Tải*, Nhất Thống Tiêu Gia

Dưới vực nước chảy rất xiết, cuộn cuộn không ngừng, Hồ Bất Quy dẫn theo mấy vạn nhân mã tìm kiếm mất mấy canh giờ, ngoại trừ vài mảnh vải mắc ở trên cây, còn lại thì không thu hoạch được gì.

Lâm Tam lại càng thêm yên tâm, không tìm được tiên tử tỷ tỷ đúng là chuyện tốt, với năng lực của nàng sẽ không dễ dàng ngọc nát hương tan như vậy, nói không chừng một ngày nào đó lại đột nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn, dọa hắn kinh hãi một trận ấy chứ.

Phái nhân mã vào trong sơn động cẩn trọng mang hỏa dược ra, mất cả nửa ngày trời mới dọn sạch. Nhìn đông hỏa dược chất đống cao như núi mà mồ hôi lạnh của Hồ Bất Quy toát ra không ngừng, hôm nay nếu không có Lâm tướng quân anh hùng hổ đảm, dũng cảm xông vào sào huyệt của địch thì mấy vạn huynh đệ có lẽ đến lúc chết tan xác còn không biết nguyên nhân.

Từ Chỉ Tình đối với việc Lâm Tam rời bỏ vị trí vốn hết sức phẫn nộ, nhưng khi thấy ngọn núi hỏa dược trước mặt, trong lòng kinh hãi, không dám mở miệng giáo huấn hắn nữa.

Cuối cùng cũng vượt qua được đoạn hiểm trở, phía trước là đường lớn bằng phẳng, thênh thang nối thẳng đến kinh thành. Mấy vạn đại quân ngày đêm không nghỉ, khó nhọc mất hai ngày mới tới được kinh thành, vừa đúng theo thời gian quy định trong vòng bảy ngày của hoàng thượng, có thể nói là vô cùng thần tốc.

Từ Vị nắm được tin tức đã sớm đứng chờ ở ngoài thành, nhìn thấy đại quân từ xa đi tới, dẫn đầu là một tiểu tướng khoác áo bào trắng, thân mặc ngân giáp, đầu đội kim khôi, cưỡi trên Hãn Huyết bảo mã đang ưỡn ngực quan sát xung quanh, khí chất thực uy vũ.

- Lâm tiểu huynh, Lâm tiểu huynh...!

Từ Vị mừng rỡ, giục xe ngựa mau đi tới gần, từ xa đã gọi to.

- Sao dám làm phiền Từ tiên sinh đích thân nghênh đón thế này? Tiểu đệ hổ thẹn không dám nhận.

Lâm Tam trên ngựa ôm quyền tạ đáp, thần sắc hết sức trang nghiêm, vội nói.

Từ tiểu thư buông rèm xuống, hừ một tiếng, quay sang nói với Lạc Ngưng:

- Ngưng nhi, tướng công nhà muội diễn trò giỏi thật, dọc đường đi hắn hi hi ha ha suốt, không biết khoái hoạt bao nhiêu, giờ thấy phụ thân của tỷ đích thân ra khỏi thành nghênh đón thì lại từ chối không dám nhận, ra vẻ đứng đắn, thật đúng là một gã ngốc tử chuyên diễn trò mà.

Lạc tiểu thư cười hi hi nói:

- Tỷ tỷ cũng không phải chưa biết đại ca là người thế nào, trời sinh ra chàng đã mang tính cách như vậy, nếu thật sự có một ngày trở nên nghiêm túc, chỉ sợ tỷ lại không quen mà thôi.

Từ tiểu thư nhìn chăm chăm Lạc Ngưng một lúc lâu, rồi đột nhiên thở dài nói:

- Ngưng nhi, bộ dạng muội nói chuyện lúc này thật sự giống như cùng một khuôn mẫu sinh ra với tên Lâm Tam đáng ghét kia, chẳng lẽ là gần mực thì đen, gần đèn thì rạng sao?

- Thật không?

Lạc Ngưng bất giác đưa tay sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, sau đó vén rèm lên liếc ra bên ngoài, ngưỡng ngừng nói:

- Phu xướng phụ tùy nên mới giống nhau như vậy. Tỷ tỷ, muội thấy tỷ thật ra hiểu rất rõ đại ca, ngay cả muội cũng không thể hơn tỷ được.

- Thật thế không?

Xuyên qua cửa xe, nhìn thấy Lâm Tam cùng Từ Vị trò chuyện với nhau hết sức vui vẻ, Từ Chỉ Tình hai má nóng bừng, tâm phiền ý loạn, khoát tay cãi lại:

- Đừng có nhắc tới tên gốc tử hạ lưu kia trước mặt ta, ta mỗi lần gặp hắn là cảm thấy phiền lòng rồi.

- Tiểu huynh đệ còn khách sáo với lão hủ như thế sao?

Từ Vị vuốt râu cười nói:

- Người bây giờ chính là anh hùng của Đại Hoa ta, đừng nói là lão hủ, cho dù là văn võ bá quan đích thân nghênh tiếp thì cũng hết sức xứng đáng.

Ta đem con gái lão vừa ngắm vừa sờ, mặc dù chỉ là hiểu lầm nhưng nói cũng không ai tin. Lâm Tam trong lòng có quỷ, cười khan hai tiếng rồi ra vẻ khiêm tốn đầy mặt, nói:

- Từ đại nhân quá khen, tiểu đệ tài kém học ít, còn có rất nhiều điểm cần phải học tập nơi ngài, hy vọng ngài từ nay về sau chỉ giáo nhiều hơn nữa.

Mặt trời mọc ở đằng Tây hay sao? Tiểu tử này làm sao lại thay đổi tính tình mà trở nên khiêm tốn như thế? Từ Vị khó hiểu nhìn chăm chăm vào hắn, chỉ thấy Lâm Tam trên mặt cười nịnh, sắc mặt hết sức quỷ dị nhưng lại nhìn không ra manh mối gì. Quái lạ thật!

Từ Vị đằng hắng một tiếng quay đầu nhìn lại thấy hơn mười cỗ ngân xa, xung quanh thủ vệ dày đặc, lại trông thấy phía trên chỗ rương đựng bạc được niêm phong mới tinh, tâm tình trở nên kích động vội vàng bước đến gần, chậm rãi vuốt ve chiếc rương lạnh lẽo, thì thào nói:

- Tìm được rồi, rốt cuộc cũng tìm được rồi, trời giúp Đại Hoa, trời giúp Đại Hoa ta rồi! Lâm huynh đệ, người đem quá trình tìm bạc, chi tiết một lượt kể cho ta nghe đi nào!

Kể chuyện chính là sở trường của Lâm Tam, hơn nữa lại do chính hắn sáng tạo ra kỳ tích nên lại càng có thể khoác lác, thêm mắm dặm muối, không cần phải khiêm tốn. Hắn ngay lập tức đem toàn bộ câu chuyện hai người suốt đêm chạy đến Sơn Đông, tìm kiếm dấu vết để lại, phán đoán vị trí giấu bạc, kết lưới đuổi cá, thuyền gỗ vớt bạc kể lại một lượt. Hắn dựa vào cái miệng kiếm cơm (**) khoe khoang khéo léo mà vẫn đầy đủ sự khôn ngoan mưu trí, thương nghị sắp xếp nhân lực, mượn lưới đuổi cá, bố trí thuyền cát vớt bạc... nhất thời nước miếng bay tứ tung, thiên địa biến sắc, ngay cả bản thân cũng tự thấy mình thật sự là một kẻ thế gian hiểm có, đệ nhất kỳ tài của nhân gian.

Từ Vị nghe kể cảm thấy vô cùng hứng thú, khi thì nghi hoặc, khi thì cảm thán, vừa nghe hắn kể xong, thở dài một hơi than:

- Sự tình tìm bạc lần này trong kinh thành cũng đã từng lưu truyền khắp nơi, tuy thế cũng chỉ là truyền miệng mà thôi, hôm nay do chính tiểu huynh đệ nói ra mới biết so với truyền thuyết còn kinh tâm động phách hơn nhiều, phần khích tuyết luân, xem ra lão phụ đã bỏ lỡ một cuộc vui rồi! Lâm huynh đệ, người biết không, ngay lúc đó tại kinh thành đã đồn âm lên rằng người mới thật sự là thiên hạ đệ nhất tài học.

Vớ vẩn, không phải định khơi mào mâu thuẫn giữa ta với lão Từ chứ? Ai mà không biết lão mới chính là thiên hạ đệ nhất. Lâm Tam nghiêm trang lắc đầu nói:

- Tên nào rao tin đầy cấn nhằm vào lưỡi hay sao! Từ đại nhân, những lời này lão huynh không thể tin được, tiểu đệ tuổi còn trẻ, tài kém học ít, làm sao có thể so sánh được với lão nhân gia thời trẻ, phong lưu nho nhã, phụ tá quân vương, thiên hạ người người kính ngưỡng. Tiểu đệ tối đa cũng chỉ có thể đảm nhiệm vị trí thiên hạ đệ nhị mà thôi.

Từ Vị cười ha ha vỗ vai hắn nói:

- Lâm huynh đệ không nên quá khiêm nhường, những chuyện người làm mọi người đều biết. Ngày đó Nghê Thường công chúa chọn rể, người đại chiến Đột Quyết giành được thắng lợi gây kinh ngạc, hơn nữa là trên Diễn Võ trường người lấy ít địch nhiều, lấy yếu thắng mạnh, quá mức phi phàm. Chuyển đi Sơn Đông lần này người lại tạo ra kỳ cảnh cá vượt long môn, có thể nói là kỳ tài thiên hạ. Không những thế, cổ sự của người ở Kim Lăng đã truyền khắp tứ lâu, trà quán ở kinh thành này, hiện tại đã lưu hành thành một câu nói “Lâm Tam ca nộ đấu Doanh Liên vương, tiểu gia đình dũng đoạt mỹ nhân quy” (Lâm Tam giận hạ vua câu đối, tiểu gia đình dũng đoạt mỹ nhân về), chính là chuyện tình của người cùng Lạc tiểu thư. Những câu thơ của người còn được người ta ghi chép lại rồi đóng khung bán ra rất nhiều, hơn nữa giá cả lại không hề thấp chút nào. Lại đúng lúc phủ đệ mới của người vừa mới sửa chữa hoàn tất, có rất nhiều người chờ đợi cả ngày lẫn đêm muốn xin người viết cho vài chữ!

- Không thể nào!

Lâm Tam nghe thấy vậy hãi hùng khiếp vía, muốn tìm ta xin chữ à? Đúng là muốn trêu đùa mà, lão tử ngay cả tranh gà con mỗ thóc cũng không vẽ ra hồn. Bất quá lão tự dừng kéo ta vào chuyện này, ta sao không nhân tiện vài năm học ở lão thuật dùng bút lông chứ?

- Từ lão ca, cái này đều là do các phụ lão hương thân ái mộ mà thôi, không nên coi là thật.

Nói với lão Từ như vậy, thật sự có chút áy náy, Lâm Tam tươi cười nói tiếp:

- Lão ca cũng biết tiểu đệ luôn luôn sống giản dị, khiêm tốn, không màng danh lợi, coi tiền tài như rác rưởi, cái gì danh xưng thiên hạ đệ nhất, thiên hạ đệ nhị cũng đều hết sức phụ phiếm, không đáng nhắc tới!

Tiểu tử này thật là mông nằm trên mặt mà, nếu không làm sao không thấy da mặt có biến đổi gì.

Từ Vị cao giọng cười, gật đầu nói:

- Hiểu rồi, hiểu rồi, ai cũng biết tiểu huynh đệ hào sảng tiêu sái, coi thường danh lợi. Bất quá, Đại Hoa ta mấy trăm năm nay không thấy qua một nhân tài kiệt xuất như người. Giờ đây trở mắt nhìn ngoại tộc xâm lấn, bên trong lại đầy mầm họa, quả thực là quốc nạn đề đầu. Đại Hoa chúng ta lúc này cần một vị anh hùng đỉnh thiên lập địa, được toàn dân tín ngưỡng, để cho con dân của Đại Hoa ta ủng hộ, yêu quý, lấy quốc gia làm trọng, thu dụng lòng người, đồng tâm vượt qua khó khăn gian khổ. Phóng mắt ra nhìn khắp thiên hạ này, Lâm tiểu ca người văn võ song toàn, người chứa đầy những kinh nghiệm thần kỳ, ai ai cũng coi chuyện kể về người như một truyền thuyết kỳ diệu, huống hồ người xuất thân từ tầng lớp dân chúng bình thường, trong thâm tâm của bọn họ, người có một vị trí thực cao cả, đầy tôn kính. Một đại anh hùng như thế, ngoại trừ người ra còn ai có thể đảm đương chứ?

Nói như vậy xem ra, thật đúng là chỉ có ta mới thích hợp với vị trí ấy rồi. Lâm đại nhân hắc hắc cười đáp lời:

- Từ lão ca, những lời này là có người dạy cho người tới nói hả? Ta còn tự hỏi, người làm sao mà lại phải tự mình ra khỏi thành nghênh đón ta, nguyên lai là việc như vậy.

Từ Vị xấu hổ ho khan mấy tiếng, ngượng ngịu cười nói:

- Ấy, đây thật sự là những lời từ tận đáy lòng của lão phu, hoàn toàn phát ra từ nội tâm, tiểu huynh đệ ngàn vạn lần chớ nên hiểu lầm.

Hoàng đế lão gia tử xem ra đã làm cái việc tạo hình tượng thần thánh này, quả thực hiệu quả như những đợt sóng lớn, vô thanh vô thức bức ta vào một lối đi không có đường lui. Lão Từ này là một kẻ thông minh như thế, khẳng định là đánh hơi được chuyện này, sao mà lại không mượn lời mà biểu đạt ý chỉ của hoàng đế chứ.

- Việc này để sau hãy nói đi.

Lâm Tam cười ha ha nói:

- Việc khẩn yếu trước mắt là đem đồng bạc này nộp vào quốc khố, Từ lão ca tới rất đúng lúc, lão ca là hộ thượng thư, ba mươi lăm vạn lượng bạc này mời lão ca kiểm tra một lượt, tiểu đệ sau đó coi như đã giao nộp đầy đủ, vậy có thể về nhà bồi tiếp giấc ngủ cho lão bà rồi.

Đám người trong hộ bộ mà Từ Vị đem theo đã sớm dẫn binh tới mở hòm rương đựng bạc để kiểm tra, xong liền báo cáo số ngân lượng thống kê đầy đủ lên Từ Vị. Từ Vị thu nhận lấy văn thư thu ngân kia đóng ấn rồi cười nói:

- Lâm tiểu huynh làm việc, lão hủ làm sao có thể lo lắng được chứ. Ba mươi lăm vạn lượng không ít không nhiều, tất cả đều ở chỗ này.

Lão Từ này đúng là nói dối mà mắt cũng không nhắm, rõ ràng là sai đám người kia đếm đi đếm lại vài lần, thấy không sai hẳn mới dùng ấn chứng thực, mà giờ còn nói rằng đối đãi với ta luôn luôn tin tưởng. Lâm đại nhân hừ trong lòng một tiếng.

Lão Từ liếc mắt nhìn quanh bốn phía, thấy Từ Chỉ Tình cùng Lạc Ngưng vịn tay nhau nhảy xuống xe, đang đi tới hướng này, lão khẽ kéo áo Lâm Tam, nhỏ giọng hỏi:

- Lâm huynh đệ, Chỉ nhi này dọc đường đi có gây phiền toái gì với người không?

Lâm đại nhân cười cười, mặt đầy dâm tiện:

- Không phiền toái gì, không phiền toái gì, tay của ta chỉ có một đôi chút thôi.

Lâm đại nhân ngữ ý thâm ảo, Từ Vị một thân học vấn mà cũng không hiểu ý tứ trong lời nói của hắn, chỉ đành theo đó mà gật đầu:

- Đúng vậy, lần này dọc đường đi khiến tiểu huynh vất vả rồi. Chỉ nhi nhà chúng ta thân thể đơn bạc, tư tưởng cũng rất đơn thuần, ở một chỗ với người khác ta cũng rất lo lắng, sợ nó bị kẻ đó khi dễ. Nhưng đối với Lâm tiểu huynh lão hủ thực trăm phần yên tâm. Có người chiếu cố, Chỉ nhi sẽ không có làm cái gì khờ dại!

Lâm đại nhân nghe được thực chỉ muốn nhe răng trợn mắt. Từ nha đầu thân thể đơn bạc ư? Lời này lão đúng không biết xấu hổ mới nói được, dọc đường đi ta không biết bao nhiêu lần bị nàng ta đánh đấm rồi. Bất quá chỉ là tư tưởng của nàng ta mà thôi, chứ thực ra nàng ta và ta cũng đơn thuần giống nhau, thực sự là đơn thuần!

- Chất nữ (cháu gái) Lạc Ngưng ra mắt Từ thế bá (bác). Lần này gia phụ có việc, thế bá và Từ tỷ tỷ dốc lực tương trợ, đại ân đại đức này, Ngưng nhi cảm kích vô cùng.

Lạc Ngưng lúc này đã kéo Từ Chỉ Tình bước tới, khom người hướng phía Từ Vị thi lễ, nói.

Từ Vị vội vàng nâng nàng dậy, cười nói:

- Mấy cái này cũng như là việc nhà của ta vậy, hiền chất không được đa lễ, mau đứng dậy.

Lạc Ngưng mỉm cười, cung kính một lễ rồi mới đứng bên cạnh đại ca. Từ Vị hướng Từ Chỉ Tình gật gù nói:

- Chỉ nhi, lần này trên đường đi nhờ có Lâm tiểu huynh chiếu cố cho người, người nên hướng hắn mà cảm tạ mới phải.

- Không cần, không cần đâu.

Lâm đại nhân khiêm tốn, liên tục khoát tay:

- Ta và Từ tiểu thư là hỗ trợ lẫn nhau, không thể nói là ai tạ ơn ai được.

Từ Chỉ Tình nhớ tới việc trên đường đi bị hắn khi dễ, chỉ hừ một tiếng, không thềm để ý đến hắn. Từ Vị lúng túng nói:

- Chỉ nhi này tuổi còn nhỏ, lễ số không chu toàn lắm, Lâm tiểu huynh thứ lỗi.

Tuổi còn nhỏ? Lâm đại nhân ngạc nhiên. Lạc Ngưng nghe vậy cười khúc khích, Từ thế bá xem ra da mặt so với đại ca cũng dày không kém bao nhiêu.

Chúng nhân hàn huyên một trận, cái gì cần giao cũng đã giao xong, Từ Vị liền lên xe ngựa chuẩn bị quay về thành, chợt quay đầu lại hướng Lâm Văn Vinh nói:

- Lâm tiểu huynh, còn có một việc không biết có nên nói hay không.
- Có điều gì mà nên nói hay không nên nói chứ, Từ tiên sinh với ta còn muốn khách khí nữa sao?

Lâm Tam hào phóng cười nói.

Từ Vị gật đầu, thở dài:

- Khoảng nửa tháng nữa đại quân của Lý Thái sẽ xuất phát. Lão hủ hy vọng tiểu huynh xem xét đề nghị của Lý Thái, đừng để cảm tình lẫn át lý trí. Lúc này đại quân đang cần những tướng tài, hảo nam nhi thì phải chinh chiến sa trường, kiến công lập nghiệp. Tiểu huynh với bản sự (năng lực) như thế, nếu không thể vì nước mà ra sức thì thật lãng phí to lớn. Lời này thốt ra, mong tiểu huynh nghiêm túc suy xét qua.

Từ Chí Tình đã sớm vào trong xe, lúc này vén rèm lên tức giận liếc nhìn Lâm Tam, hừ nói:

- Phụ thân, con người hấn vì tư lợi, tầm nhìn thì hạn hẹp, cả ngày chỉ nghĩ tới những chuyện không đâu, người nói với hấn như vậy chẳng có hiệu dụng gì đâu. Để cho kẻ khác đổ máu nơi sa trường, còn hấn ở nhà mà yên ổn trong hồng phần khuê phòng cũng tốt lắm.

Nghe Từ thế bá muốn đại ca lên đường ra chiến trường, Lạc Ngưng đưa bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy tay Lâm Tam, khẩn trương liếc nhìn hấn.

Lại là chuyện xưa, thực không nhớ rõ đây là lần thứ mấy lão Từ muốn khuyên ta rồi. Lâm Văn Vinh đối với chính mình cũng cảm thấy nghi hoặc, ta không học qua binh thư, lại cũng không học qua trận pháp bao giờ, tại sao Từ Vị, Lý Thái hay Từ Chí Tình lại coi trọng ta như thế? Nếu chỉ vì ta thắng trận tại Sơn Đông kia thì không phải họ có chút hấp tấp rồi sao.

Lâm Văn Vinh ôm quyền vừa cười vừa nói:

- Cảm tạ hảo ý của Từ tiên sinh. Cái gì mà kiến công lập nghiệp chứ, cái mấu chốt chính là những huynh đệ đi theo bên ba nơi chiến trường còn sống mà trở về. Nói thực, dọc đường đi Sơn Đông ta vẫn suy nghĩ về chuyện này, không phải không dám đi mà chỉ là trách nhiệm quá lớn, tựa như ngàn cân đè ở trên người khiến con người ta thực khó thở.
- Người có bản lãnh thì mới có thể đảm đương trọng trách đó, ta còn không sợ, người sợ cái gì chứ?

Từ Chí Tình ngẩng nhìn hấn, trên mặt lộ ra một chút dễ chịu, thanh âm cũng nhẹ đi rất nhiều.

- Đúng vậy, đúng vậy.

Thấy Lâm tiểu huynh thái độ dường như có biến chuyển, Từ Vị nhất thời hứng khởi, vội vàng khuyên nhủ:

- Thánh hiền có nói, anh dũng hơn người mới đảm đương được trọng trách. Lão hủ từng tận mắt nhìn thấy bản sự cầm quân của Lâm tiểu huynh, không những hàng vạn tướng sĩ đối đãi với người yêu quý kính phục, mà người còn xử trí linh hoạt, tâm kế đầy người, không những đối với quân sĩ kỷ luật nghiêm minh, mà trong quân một lời nói vạn người theo. Bằng vào những điểm này thôi đã đủ cùng người Hồ chiến đấu rồi.

Lão này thực cố gắng a, Lâm Văn Vinh ha ha cười nói:

- Tạ ơn châm ngôn của Từ tiểu thư, cảm tạ cổ vũ của Từ lão ca, nghe các người nói như vậy, ngay cả ta cũng không khỏi tự cảm thấy mình chính là một tướng soái tài ba. Nếu trong lòng ta còn không vương vấn chút việc, tất sẽ bị các người thuyết phục mất.
- Trong lòng còn vương vấn chút việc?

Từ Vị như nghe thấy một tia hi vọng, vội vàng nói:

- Lâm tiểu huynh có việc gì khó xử, chỉ cần lão hủ có thể giúp được, nhất định sẽ không chối từ.

- Chuyện này thì Từ tiên sinh cũng biết.

Lâm Văn Vinh thở dài, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Lạc Ngưng, đầy thâm tình cười nói tiếp:

- Ta lúc ở Kim Lăng từng gặp một vị hồng nhan tri kỷ tên là Tiểu Thanh Tuyền. Sau này ta và nàng ta phân khai có ước định với nhau ngày bảy tháng bảy năm nay hẹn gặp tại Ngọc Phật tự.

Nguyên lai là hẩn đi Ngọc Phật tự cốt là tìm vị Tiểu tiểu thư kia, người này rốt cuộc có bao nhiêu hồng nhan tri kỷ đây? Từ Chỉ Tình nhớ lại hồi mới gặp Lâm Tam tại Ngọc Phật tự, trong lòng cảm khái, liếc nhìn hẩn một cái rồi cúi đầu không nói gì cả.

- Không đối gạt các vị, lúc trước ta sợ dĩ rồi Kim Lăng tiến kinh cũng chỉ vì ước hẹn này mà thôi. Địa vị của Thanh Tuyền trong lòng ta cũng như địa vị của Lạc Ngưng trong lòng ta vậy, thiếu một trong các nàng ta đều không muốn.

Lạc Ngưng nghe thế vừa mừng rỡ, vừa ngượng ngùng cúi đầu vâng vâng. Từ Chỉ Tình thì nghĩ, Ngưng nhi sau khi cưới chồng quả thực biến thành ngây ngốc rồi, mấy cái lời cổ ý lấy lòng của Lâm Tam kia mà cũng không hiểu.

- Ngày bảy tháng bảy ư?

Từ Vị nhú mày nói:

- Vậy là còn những năm tháng nữa. Lâm tiểu huynh, người đối với vị tiểu thư này không có một chút manh mối gì sao? Nếu mà có chút đầu mối, lão phu có phải liều mạng cũng muốn trợ giúp người tìm vị tiểu thư này.

- Không thể nói không có manh mối.

Lâm Văn Vinh cảm khái nói:

- Không đối gạt Từ tiên sinh, lúc trước khi tới Sơn Đông ta từng ngẫu nhiên ở trong cung gặp qua bức họa này của Thanh Tuyền.

- Trong cung ư?

Từ Vị kinh hãi kêu một tiếng, nhìn Lâm Văn Vinh một cái, nói:

- Ta hiểu rồi, Lâm tiểu huynh nói ra nói vào nửa ngày cũng là muốn ta nghe ngóng về vị tiểu thư này ở chỗ hoàng thượng. Chỉ là lão hủ có một chút không rõ, mấy lần gặp gỡ hoàng thượng trước kia sao tiểu huynh không tự mình mở miệng?

Lão nhân này quả nhiên rất khôn khéo, Lâm Văn Vinh cười khổ lắc đầu nói:

- Từ lão ca của ta, nếu hoàng thượng nguyên ý nói cho ta biết, ta còn phải phiền đến người sao? Lão gia tử cứ ẩn ẩn núp núp, ta thực cũng không rõ đang suy tính gì nữa.

Đã là việc hoàng thượng không muốn nói cho Lâm Tam biết, tự nhiên có ẩn ý của nó. Từ Vị suy nghĩ thật lâu, nếu Lâm Tam đối với vị tiểu thư này thâm tình như thế, nếu để cho Tiểu tiểu thư mở miệng để hẩn lãnh binh giết địch, chẳng phải là rất hiệu quả hay sao? Lời của vị Tiểu tiểu thư nói với Lâm Tam chắc sẽ tốt hơn người khác nói.

Từ Vị trong mắt sáng ngời, như tìm được một con đường mới sáng sửa, ha ha cười mấy cái rồi ôm ngực nói:

- Lâm tiểu huynh yên tâm, lão phu có phải liều cái mạng già này cũng phải tìm hoàng thượng hỏi cho ra tung tích của vị tiểu thư này để phụ thê hai người đoàn viên. Người cũng biết, lão Từ ta thích nhất làm nguyệt lão se tơ.

Nghe được những lời này, Lâm Văn Vinh gật đầu nói:

- Từ lão ca tận lực giúp đỡ như vậy, tiểu đệ cảm kích vô cùng. Nếu được như vậy, tiểu đệ xin đợi tin tức tốt của ngài.

Sau khi nói xong, Từ Vị trong lòng có chủ ý, vội thúc dục xe ngựa lên đường.

- Phụ thân, người thực muốn Lâm Tam tìm được vị Tiểu tiểu thư này ư?

Từ Chỉ Tình cắn răng, khẽ hỏi.

- Tất nhiên rồi. Lâm Tam trọng tình, trọng nghĩa, chỉ cần ta tìm được vị Tiểu tiểu thư này, cô ta mà lên tiếng thì hẳn chắc sẽ lãnh binh mà ra chiến trường.

Từ Vị vuốt râu mỉm cười, dương dương đắc ý.

Hắn mà trọng tình trọng nghĩa ư? Ta nhỏ vào! Từ tiểu thư trong lòng không khỏi nổi lên một cảm giác chua xót lẫn kỳ diệu, vội vàng quay đầu đi chỗ khác.

- Chỉ nhi à!

Từ Vị than khẽ, đầy hàm ý nói:

- Nhân sinh ngắn ngủi, cái gì cần thì phải nắm chắc, chớ để vì hồ đồ mà làm khổ chính mình.

- Cha mới là rất hồ đồ thì có!

Từ tiểu thư sắc mặt ửng đỏ, khẽ sảng giọng. Từ Vị sừng sốt giây lát, rồi ha hả cười:

- Phải, phải, phụ thân thực mới là kẻ hồ đồ, Chỉ nhi mới không có hồ đồ!

Với giúp đỡ của Từ Vị, sau khi hoàn tất thủ tục trao trả binh phù ấn tín, Lâm đại nhân nằm thoải mái trên xe ngựa, ôm lấy eo nhỏ của Lạc Ngưng, bàn tay to lớn dần hướng tới trước ngực của nàng vờ tìm kiếm.

- Đại ca!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngưng nhi đỏ bừng, ỷ ôi nằm tại lồng ngực của hắn, ôn nhu hỏi:

- Tối nay chúng ta nghỉ ở chỗ nào?

Lâm đại nhân sững sốt một lúc, quả là câu hỏi tốt, Lạc Ngưng và Xảo Xảo đều ở kinh thành, nếu còn tiếp tục ở lại Tiêu gia nữa, mặc dù ta không ngại nhưng hai nha đầu này sợ không quen, hơn nữa có Lạc Ngưng nóng bỏng này lại ở bên, không có hay ho gì mà có khi còn làm hỏng nghiệp lớn của ta mất. Nhưng nếu đưa nàng tới nhà mới thì làm sao ăn nói với đại tiểu thư? Thật không biết nên làm sao cho phải, theo lý thuyết mà nói hẳn là người của Tiêu gia, nhờ bị đại tiểu thư vì điều gì đó mà trục xuất thì sao?

Hắn càng nghĩ, nhất thời không tìm được biện pháp nào tốt nên trong lòng thầm hối hận, biết thế sớm biến Tiêu gia thành hậu cung của hắn, Ngưng nhi hay đại tiểu thư cái gì cũng đều thu thập cả thì phiền não nào cũng đều được giải quyết rồi không.

- Đại ca, chàng đang suy nghĩ gì vậy?

Thanh âm nhu mì của Ngưng nhi vang lên bên tai hắn.

- Thiên thu vạn tải, nhất thống Tiêu gia.

Lâm Tam phùng mang trợn má hét to mấy chữ.

Lạc Ngưng phì một tiếng, cười khẽ, ầm ỨC đánh lên ngực hắn một quyền, ỷ ôi nói:

- Tiêu gia cô nữ quả mẫu ngàn chọn vạn tuyển lại chọn cái người xấu như chàng, giờ cầu hôn cả Tiêu đại, Tiêu nhị tiểu thư một lượt, cái Tiêu gia kia không cần nhất thống cũng là của chàng rồi.

- Thật không?

Lâm Tam hì hì cười nói:

- Hóa ra Ngưng nhi lại tính toán chu đáo như vậy, quả thực không ngờ nàng lại có tiềm chất của một tiểu lão bà quân gia!

Lạc Ngưng nhú cái mũi nhỏ xinh, phụng phịu nói:

- Đó là điều hiển nhiên, đại ca kiếm tiền không dễ dàng, Ngưng nhi có chi tiêu nhưng sẽ không hoang phí. Đại ca, từ nay về sau, chàng kiếm bạc để Ngưng nhi làm việc thiện, giúp chàng thuận tiện quảng cáo luôn, cả hai việc đều không thể chậm trễ.

Quan hệ thân mật rồi, đúng là không giống khi xưa. Lâm Tam đang cảm khái trong lòng thì nghe thấy Lạc tài nữ nằm bên cạnh, hương thơm dịu dịu, thoả thoả bên tai:

- Đại ca, chúng ta ở kinh thành không phải có một tòa phủ đệ mới hay sao? Nghe Từ thế bá nói là đã tu sửa xong rồi, tối nay chúng ta hãy đến đây nghỉ ngơi.

- Cái này...

Lâm Tam đang do dự thì Lạc tài nữ khẽ chu cái miệng nhỏ thò vào tai hắn một hơi, trong mắt lóe lên ngọn lửa cuồng nhiệt, da mặt đỏ ửng như bị lửa thiêu tựa hồ có thể chảy thành nước:

- ...Còn có Xảo xảo, ba người chúng ta... á, đại ca, chàng cầm cái gì đâm thiếp thế?

Chú thích:

* ngàn năm, vạn năm

** L3 kiếp trước là dân marketing, chuyên buôn nước bọt

344. Chương 342 : Cầu Thân

Tiểu nha hoàn Hoàn Nhi cười nói:

- Tam ca ơi, đó là do tiểu thư Từ Trường Kim từ Cao Ly tới mời tiểu thư Xảo Xảo và Đại tiểu thư đi, hình như là có món đồ kỳ lạ gì đó để chơi, ngay cả phu nhân cũng đi luôn.

“Từ Trường Kim? Nàng ta còn chưa về Cao Ly à? Bọn Xảo Xảo sao lại quần lấy Từ Trường Kim chứ?” Trong lòng Lâm đại nhân không khỏi dâng lên sự nghi ngờ.

Lạc Ngưng sớm đã nghe được đại danh Từ Trường Kim, hơn nữa cũng nghe nói nàng và đại ca móm mếu với nhau, nguýt Lâm Văn Vinh một cái rồi nói:

- Vị tiểu thư Trường Kim này cũng thật giỏi thủ đoạn, một lúc lôi kéo được hai người Xảo Xảo và Tiêu đại tiểu thư, sau này người nói tốt cho nàng ta cũng nhiều rồi. Đại ca, huynh nói xem có phải không?

Lâm Văn Vinh cười bối rối, rồi hỏi Hoàn Nhi:

- Sao Từ Trường Kim và đám Xảo Xảo lại thân thiết như thế? Nàng ta mời Đại tiểu thư và Xảo Xảo đi làm gì?

Hoàn Nhi đem sự việc xảy ra kể qua lại một lượt:

- Hai ngày sau khi huynh tới Sơn Đông, Từ Trường Kim tiểu thư tới tìm huynh. Không may là huynh không có nhà, tiểu thư Xảo Xảo liền tiếp chuyện nàng ta mấy câu. Cũng chẳng biết là nàng ta nói cái gì, mà tiểu thư Xảo Xảo thích thú lắm, ngay cả Đại tiểu thư cũng chuyện trò với nàng ta rất lâu, cứ như thể rồi thân thiện với nhau. Mấy ngày nay cứ có thời gian rảnh là hai vị tiểu thư tới thăm vị tiểu thư Từ Trường Kim này, quan hệ rất tốt.

“Từ Trường Kim ở lại Đại Hoa, đại khái là bởi vì chuyện nàng ta cầu khẩn mình vẫn chưa nói với hoàng thượng, bọn họ chưa có được câu trả lời, tất nhiên là không thể hấp tấp rời đi. Nha đầu này thật biết tâm kế, biết hạ thủ từ lão bà của ta, nàng ta học thức phong phú, tính tình cứng cỏi, rất dễ lấy lòng được Xảo Xảo và Đại tiểu thư, ba người thân thiết với nhau cũng chẳng phải là chuyện gì khó.”

Lâm Văn Vinh yên lòng trở lại, nói chuyện với Lạc Ngưng một lúc rồi dẫn nàng đi thăm quan qua. Lạc Ngưng nhìn thấy cặp gối uyên ương trong phòng đại ca thì nghĩ tới đại ca và Xảo Xảo mỗi ngày ở đây âu yếm nhau, khuôn mặt liền đỏ lên, nắm chặt tay lại. Lòng càng thêm quyết tâm phải tới đây ở.

- Đại ca, đại ca về rồi sao?

Tiếng reo mừng của cô bé Xảo Xảo từ ngoài cửa vọng vào. Giọng tới người đến, khuôn mặt trắng mịn vì hưng phấn chạy vội mà đỏ lên, nhìn đại ca cười hì hì đứng ở trước mắt, không nhận được kêu lên một tiếng rồi nhào vào lòng hắn.

Lâm Văn Vinh cười ha hả ôm lấy nàng rồi hôn chụt một cái lên má. Xảo Xảo hoảng hốt la lên, mặt đỏ bừng. Nhìn thấy Lạc Ngưng đứng đằng sau lưng hắn vừa kinh ngạc lẫn mừng rỡ:

- Ngưng tỷ tỷ, sao tỷ cũng tới?

Lạc Ngưng mỉm cười nắm lấy tay Xảo Xảo, đưa tay dứ lên mũi nàng:

- Ta đã tới từ lâu rồi ạ, nhưng mà muội thân thiết với đại ca nên chẳng nhìn thấy mà thôi. Gả cho tướng công rồi, đúng là khác với trước kia.

Mặt Lạc Ngưng nóng lên, câu đằng sau dường như cũng là đang nói chính bản thân mình vậy.

Xảo Xảo bẽn lẽn cúi đầu xuống, thì thầm bên tai Lạc tiểu thư:

- Tỷ tỷ chẳng phải cũng thế sao? Lần này đại ca đi Sơn Đông, tỷ tỷ nhất định là được đền bù xứng đáng rồi! Hi hi, tiểu muội đây xin chúc mừng tỷ tỷ!

- Con bé chết tiệt này!

Lạc Ngưng quát một tiếng, nhào lên người Xảo Xảo, hai người cuốn lấy trêu đùa nhau ở trên giường. Lâm đại nhân nhìn mà mắt chớp liên tục " Hay, cứ làm nóng người trước, rồi đêm nay làm việc cho tốt".

Nữ tử theo sau Xảo Xảo nhìn hai nàng trêu đùa nhau, khe thời dài rồi muốn lùi ra. Lâm Văn Vinh nhanh tay lẹ mắt, chụp ngay lấy tay nàng, ngạc nhiên hỏi:

- Ấy, Đại tiểu thư, chỉ mấy ngày không gặp sao nàng gầy đi nhiều vậy?

- Có gầy đi đâu.

Đại tiểu thư rút tay ra, hừ lạnh nói:

- Đó là do tầm mắt của ngươi cao hơn, người khác chẳng lọt vào trong mắt ngươi được nữa.

Thấy ánh mắt của nàng dừng trên người Lạc Ngưng, sắc mặt khó chịu. Lâm Văn Vinh choàng tỉnh, vốn khi Đại tiểu thư ở Kim Lăng đã có chút vướng mắc với Lạc Ngưng, bây giờ thấy mình mang nàng đến, tất nhiên là cảm tức rồi.

Hắn vội kéo tay nàng đi ra ngoài phòng, mặt mày nhăn nhó:

- Đại tiểu thư, nàng cũng biết đấy, ta cũng có nỗi khổ của mình.

- Ngươi thì có nỗi khổ gì chứ?

Đại tiểu thư nhìn hắn, tức giận nói:

- Hồng nhan tri kỷ thì đẹp như hoa như ngọc, lại ai nấy đều hết lòng yêu ngươi, đây là diễm phúc mà nam nhân toàn thiên hạ mơ ước, ngươi khổ cái gì? Chẳng lẽ ngươi thấy trêu chọc tiểu thư nhà người khác chưa đủ sao?

Nàng ưỡn ngực nhướn mày, thân hình thon thả ưu nhã, hai gò má trắng nõn phớt chút hồng vì tức giận, má tựa chấm sương, mũi như xoa phấn, đôi mắt nhòe lệ, bộ ngực nhấp nhô, làm người ta thương xót. Lâm Văn Vinh nhìn tới ngây ngất, lẩm bẩm:

- Đại tiểu thư, nàng thật là đẹp.

- Ngươi nói những lời dễ nghe làm gì? Cho rằng như thế là ta sẽ không giận ngươi nữa sao?

Tiêu Ngọc Nhược nghiêng đầu đi, khe hờ một tiếng, nhưng giọng đã dịu đi rất nhiều.

- Ôi chao, Đại tiểu thư, nàng tức cũng đúng, nhưng ta kỳ thực cũng rất đau khổ.

Lâm đại nhân làm bộ dạng đáng thương.

- Chuyện của ta nàng cũng biết qua một ít rồi, dù là Ngưng Nhi hay là Xảo Xảo, ta cũng chưa bao giờ cố ý theo đuổi cả, đều là tự nhiên mà sinh ra tình cảm, muốn tránh cũng chẳng được. Hơn nữa hai nàng ấy đều có tình cảm trải qua hoạn nạn với ta, khó bỏ khó rời. Nếu nàng là ta, nàng sẽ phải làm gì? Có thể ruồng bỏ một trong số bọn họ không?

Nói rồi len lén dò xét sắc mặt của Đại tiểu thư, thấy nàng lặng lẽ lắng nghe, không hề nói gì, Lâm Văn Vinh thở phào, cười hắc hắc:

- Kỳ thực nhìn từ một phương diện khác, ta được chào đón như vậy, không phải càng nói lên Đại tiểu thư có tâm nhìn sao? Nàng thế nào cũng không thể thích một người mà những người khác đều không thích phải không?

- Ai mà thích người chứ, không biết xấu hổ.

Đại tiểu thư xoay người đi, tới cổ cũng đỏ ửng.

Lâm Văn Vinh nắm tay nàng vuốt ve, cười nói:

- Nàng không thích ta, đó là ta thích nàng, thế đã được chưa. Đại tiểu thư à, thật ra mấy ngày ta đi Sơn Đông, mỗi ngày đều nhớ tới nàng, ngay cả tối nằm mơ cũng mơ thấy cùng nàng trở về Kim Lăng.

- Ta chẳng thêm tin lời của người. Mỗi ngày người đều có Lạc Ngưng bầu bạn, nào còn có thể nhớ tới ta.

Đại tiểu thư mặt nóng như lửa thiêu, rút tay mấy lần nhưng không thoát được ra, liền không làm việc tốn công vô ích nữa mặc cho hắn nắm lấy.

- Thật đó, ta thề với trời.

Lâm đại nhân giờ cao tay phải lên, sắc mặt vô cùng thành kính:

- Nếu không phải mỗi ngày ta đều nhớ tới Đại tiểu thư, ta sẽ làm trâu làm ngựa cho Đại tiểu thư, để nàng cười cả đời.

Tiêu Ngọc Nhược phì cười, rồi lập tức thấy không ổn, vội nghiêm mặt trở lại:

- Ai thèm cười người cả đời, đừng có mà nằm mơ. Người mồm mép khéo léo như vậy, xem ra là dùng với những cô gái khác rồi, nên mới hạ bút thành văn như vậy, ta tin người mới là lạ đấy.

Tuy là nói như thế, nhưng nàng lại nắm tay hắn chặt hơn, da thịt sáng bóng như ngọc hiện lên sắc hồng đỏ. Đôi mắt như nước mùa thu sáng long lanh, quyến rũ mê người.

Lâm Văn Vinh nhìn mà lòng xoắn xang, khẽ khuấy mấy cái trong lòng bàn tay của nàng, một tay từ từ vòng tới bên hông.

- Người .. người định làm gì?

Giọng Tiêu Ngọc Nhược khẽ run lên, nói nhỏ:

- Bọn Xảo Xảo còn ở trong phòng đó!

Lấy Văn Vinh ôm lấy eo nàng, đẩy người nàng tựa vào tường, khẽ thổi một hơi vào tai cười nói:

- Họ nói chuyện của họ, chúng ta làm chuyện của chúng ta, cả hai bên đều không bỏ phí thời gian.

Thấy thân thể nóng như lửa của hắn từ từ ép vào người mình, tim Đại tiểu thư đập rộn lên, đôi tay luống cuống, đặt lên lưng hắn nhéo mấy cái:

- Đừng có tới đây, đồ xấu xa, ưm ư...

Lâm Văn Vinh cúi đầu xuống, hôn lên cánh môi hồng kiêu diễm ướt át của nàng, làm lời hờn trách của nàng lấp lại ở trong miệng. Toàn thân Đại tiểu thư rũ ra, nổi tương tư suốt mấy ngày như núi lửa phun trào. Biết rõ cả thời gian lẫn địa điểm đều không thích hợp, nhưng khó chống lại sự nhiệt tình như lửa của Lâm Văn Vinh, lí nhí mấy tiếng, rồi bị hòa tan vào trong thế công dữ dội của hắn.

Cánh tay Lâm Văn Vinh vô cùng mạnh mẽ, hai người siết chặt lấy nhau, tựa như hoàn toàn hợp làm một. Đại tiểu thư mê mẩn, hô hấp ngày càng khó khăn, bờ eo mịn màng nhạy cảm, bộ ngực đầy đặn sức sống, dưới sự ép sát của hai người, như hai khối mỡ đông dán chặt vào lòng ngực Lâm đại nhân. Lâm đại nhân cũng thuận theo eo nàng trượt xuống dưới, vừa chạm lên chóp mông của nàng, chợt nghe thấy một tiếng ho khan. Đại tiểu thư giật bắn người, vội đẩy hẳn ra, nhìn rõ người mới tới thì khuôn mặt tức thì đỏ nhừ:

- Nương... nương thân...

Lâm Văn Vinh vội xoay người lại, Tiêu phu nhân đứng ở giữ đình viện, mặt đầy vẻ phẫn nộ, đang lạnh lùng nhìn mình. Đại tiểu thư khẽ đẩy hẳn một cái, Lâm đại nhân cuống lên, đầu óc có chút không tỉnh táo cũng buột miệng gọi:

- Nương.. nương thân...

- A, người muốn chết!

Đại tiểu thư xấu hổ bưng mặt, dậm chân một cái rồi xoay người chạy ngay ra ngoài.

Lâm Văn Vinh toát mồ hôi lạnh. “Ồi trời ơi! Lão tử nhũn não mất rồi, sao có thể gọi ra hai từ đó?”

Tiêu phu nhân sắc mặt vẫn bình tĩnh, chậm rãi hỏi:

- Lâm Tam, người đang cầu thân sao?

Vẫn là phu nhân nhanh trí a, Lâm đại nhân rít gật đầu:

- Chính thế, chính thế! Tiểu sinh đang chuẩn bị trình bày, không ngờ phu nhân đã nói trước rồi.

Tiêu phu nhân hừm một tiếng bảo:

- Người phải nghĩ cho kỹ, chớ để xảy ra điều không hay nữa. Tiêu gia ta tuy là cô nữ quả mẫu, nhưng cũng không để mặc cho người ta ức hiếp đâu. Nếu người chỉ muốn ứng đối cho qua chuyện thì thôi đi, còn nếu người chỉ muốn chiếm tiện nghi, vậy thì cho dù người là thiên vương lão tử, ta cũng phải truy cứu tới cùng.

Vụng trộm với khuê nữ nhà người ta bị tóm ngay tại trận, trong lòng Lâm đại nhân cũng hổ thẹn, cười hắc hắc đáp:

- Phu nhân nói đi đâu thế, cái gì mà chiếm tiện nghi, chuyện vô sỉ như vậy Lâm Tam sao làm ra được? Hôm nay tiểu sinh cầu thân với phu nhân, xin phu nhân gả tiểu thư cho tiểu sinh, còn đây là sính lễ!

Hắn cho tay vào lòng móc tới nửa ngày, thôi thì ngân phiếu, phong châm, hỏa thương, thuốc mê, đủ những thứ chuẩn bị cho việc hành tẩu giang hồ. Tóm lại cứ cái gì có trên người, hắn đều mang ra hết, để ở trước mặt Tiêu phu nhân.

Sắc mặt Tiêu phu nhân thoáng chút biến đổi, lấy một quyển sách màu sắc sặc sỡ thuận tay lật ra xem, hừ mũi nói:

- Chỉ bằng mấy thứ đồ lung tung này mà cũng muốn cưới con gái ta sao? Không khỏi quá đơn giản sao... Ồi, người muốn chết à, đây là cái gì?

“Xoạch” một tiếng, quyển sách nhỏ bị ném mạnh xuống đất, Tiêu phu nhân tức giận xoay người đi, mặt nổi lên một lớp phấn hồng động lòng người.

Lâm Văn Vinh nhặt quyển sách nhỏ kia lên, chỉ thấy rỗng múa hồ vờ cuốn lấy nhau, hai hình người nhỏ sống động như thật, đủ mọi tư thế, chính là xuân cung họa sách giấu trong người đã lâu, vừa rồi nhất thời sơ xuất tiện tay móc ra, không ngờ bị nhạc mẫu đại nhân tóm ngay được, hổ thẹn a hổ thẹn.

- Con người của người sao có thể mặt dày vô sỉ, cất dấu thứ dâm uế như vậy, bảo ta sao có thể đem con gái gả cho người.

Ráng đỏ trên mặt Tiêu phu nhân vẫn chưa tan, lại liếc mắt nhìn sang hắn, vừa thẹn vừa tức giận.

- Ấy, cái này, phu nhân hiểu lắm rồi.

Lâm đại nhân nhất sách lên, vô cùng nghiêm túc nói:

- Ta ở Tiêu gia bao lâu như vậy, chẳng lẽ phu nhân còn chưa biết ta là người thế nào sao? Không dám giấu phu nhân, các huynh đệ tỷ muội trong nhà tặng ta một ngoại hiệu sau lưng.

- Ngoại hiệu gì?

Tiêu phu nhân vẫn lạnh lùng hỏi.

Lâm đại nhân nói hùng hồn không chớp mắt lấy nửa cái:

- Ngoại hiệu của ta là “Phong độ vạn nhân mê, chính khí vô nhân địch”! Thử nghĩ người nghiêm chỉnh như Lâm Tam ta, sao có thể làm ra những việc xấu xa như vậy? Không những nói rat a không tin, tới ngay cả phu nhân người... khẳng định cũng không tin, phải thế không phu nhân?

Tiêu phu nhân trừng mắt nhìn hắn:

- Sự thật ở ngay trước mắt rồi, người còn muốn cãi gì nữa?

- Thế nào là sự thật? Cái phu nhân nhìn thấy chắc gì đã là sự thật.

Lâm đại nhân cười hì hì, cảnh giác nhìn bốn phía, thấp giọng:

- Hôm nay, ta sẽ tiết lộ với phu nhân một bí mật tày trời, xin mời phu nhân nhìn đây...

Hắn lấy phong châm từ dưới đất lên, mở cơ quan, “xoạt” một tiếng, phong châm dày đặc bắn ra, trúng ngay vào một bồn hoa trong vườn, trong chớp mắt khói đen bay lên, cây hoa đó rũ ngay xuống.

- Đây, đây là cái gì?

Tiêu phu nhân hoảng sợ lùi lại hai bước, hỏi.

- Là một loại ám khí ta mang theo người khi hành tẩu giang hồ, tên là phong châm. Còn có cái này, gọi là hỏa thương.

Lâm đại nhân cầm cây hỏa thương (súng kíp) thao tác mấy cái, ống súng phát ra tiếng lạch cạch loạn xạ.

- Hành tẩu giang hồ? Phong châm? Hỏa thương?

Tiêu phu nhân nghi hoặc nhìn hắn:

- Lâm Tam, người nói như vậy là có ý gì?

Lâm Văn Vinh nghiêm túc chưa từng có:

- Xin phu nhân hãy nghĩ xem, khi ở Kim Lăng, ta và Từ tiên sinh không quen biết nhau, vì sao Từ tiên sinh lại coi trọng ta như thế? Ta và Đại tiểu thư bị Bạch Liên giáo bắt cóc, vì sao lại có thể an toàn thoát ra? Công chúa tử vô chiêu thân, vì sao người Hồ lại sợ ta, vì sao hoàng thượng lại tin tưởng ta? Phu nhân đã suy nghĩ cẩn thận chưa?

Không nói thì không biết, nghĩ tới những chuyện và những nhân vật Lâm Tam gặp được, đúng là chỗ nào cũng không hề bình thường, chẳng lẽ bên trong thật sự có huyền cơ gì? Tiêu phu nhân nhìn hắn đầy nghi hoặc, nhún mày không nói.

- Không dám dấu phu nhân nửa lời, bề ngoài ta chỉ là một gia đình nho nhỏ của Tiêu gia, nhưng thực tế ta là một cao thủ võ công hàng đầu, người trên giang hồ gọi là “Khoái cầm pháo vương”. Bí mật này chỉ có phu nhân và mấy người Xảo Xảo biết thôi, những kẻ bình thường ta không hề nói ra. Xin phu nhân nhất định phải chú ý giữ kín cho. Sở dĩ ta có thể giúp đỡ Tiêu gia hoàn thành những nhiệm vụ tưởng chừng bất khả thi, là bởi vì ta có thần công hỗ trợ, vì thế mà khiến cho người Hồ sợ hãi, lại được hoàng thượng tin tưởng.

- Thần công hỗ trợ?

Nghe hắn nói càng lúc càng hoang đường, Tiêu phu nhân nửa tin nửa ngờ, nhưng trừ nguyên nhân này ra, thật sự không có cách nào giải thích những điều thần kỳ mà hắn làm.

- Quyển sách mà phu nhân vừa mới thấy đó, bên ngoài nhìn qua là một cuốn Xuân cung đồ, nhưng bề ngoài của nó là để dùng che mắt những kẻ phàm phu tục tử. Người dung tục nhìn thấy vẻ ngoài của nó, chỉ có những ai tài năng thâm thúy mới nhìn thấy chỗ bất phàm của nó. Cuốn Xuân cung đồ này thực tế là một môn công pháp đặc thù, gọi là “Động huyền tử* tam thập lục tán thủ”, phu nhân xem, thức này gọi là Phi long tại thiên, thức này gọi là Mãnh hổ xuất áp, chiêu này càng thần kỳ hơn, gọi là Kim thiên phụ vĩ, chuyên dành dùng ở đằng sau. Tất cả đều là bí mật bất truyền của sư môn ta, phu nhân chỉ xem thôi, ngàn vạn lần chớ tiết lộ ra ngoài.

(* “Động huyền tử” là cái hồ đen, hay lỗ đen, chú thích thể chắc mọi người hiểu cả rồi - lanhdiendiemla).

Phu nhân khẽ ‘hứ’ một tiếng, vung tay ra hất quyển sách xuống đất, nghiêng đầu đi:

- Người cứ nói là được, đưa ra cho ta xem làm gì?

Lâm Văn Vinh thành khẩn bảo:

- Hôm nay ta nói ra bí mật... tày trời này cho phu nhân, là vì muốn lấy được sự tin tưởng của phu nhân, để phu nhân không hiểu lầm ta nữa.

- Ta chẳng quản người là Khoái cảm pháo vương gì...

Tiêu phu nhân chẳng dễ dọa, sắc mặt không chút thay đổi hừ một tiếng:

- Người đã có khế ước với Tiêu gia, tất nhiên phải theo đó mà chấp hành, muốn chạy cũng không có đường đâu.

- Ta chưa từng nghĩ tới chuyện bỏ chạy.

Lâm đại nhân mặt mũi hớn hờ hỏi:

- Phu nhân, vậy chuyện của ta và tiểu thư thế nào? Có phải phu nhân chấp thuận rồi?

- Lâm Tam, người chớ có tính đường qua mặt ta.

Phu nhân mỉm cười nói:

- Người luôn mồm rằng muốn ta chấp thuận việc của người và tiểu thư, nhưng Tiêu gia ta có hai vị tiểu thư, rốt cuộc là người muốn cầu thân vị tiểu thư nào?

- Điều này...

Lâm Văn Vinh do dự một chút, đang định mặt dày đáp rằng muốn cả hai, thì Tiêu phu nhân đã đổi sắc mặt nói:

- Ngọc Nhược, Ngọc Sương nhà ta, đứa nào cũng là phượng trong loài người, nếu người nghĩ cả hai đều muốn, thì ta khuyên người sớm bỏ suy nghĩ đó đi. Ngọc Sương, Ngọc Nhược, người chỉ có thể cưới một trong hai thôi.

- Không phải chứ?

Lâm Văn Vinh cả kinh thất sắc, lời như vậy mà nhạc mẫu đại nhân cũng có thể nói ra khỏi miệng? Bà rõ ràng là biết gian tình của ta và hai vị tiểu thư, vì sao còn muốn cản trở? Nếu thực sự chỉ có thể lấy một vị tiểu thư, vậy rốt cuộc ta phải lên lút với chị vợ hay là em vợ đây?

- Cái gì không phải?

Tiêu phu nhân bất mãn nói:

- Hồng nhan tri kỷ bên người người nhiều như vậy, cho người lấy một đứa trong hai tỷ muội chúng nó, đã là thiệt thòi của con gái ta rồi, người còn muốn thế nào nữa?

Thấy vẻ quyết liệt của phu nhân dường như thật sự muốn chia rẽ uyên ương, Lâm đại nhân vội kêu lên:

- Phu nhân, chúng ta thương lượng nhé, hay là thế này, hôm nay ta làm tỷ phu của Nhị tiểu thư, ngày mai ta làm muội phu của Đại tiểu thư, một thân kiêm hai chức, Ôi! Vất vả thì đành vất vả vậy, làm việc nhiều hơn là được rồi!

Hôm nay làm tỷ phu của Nhị tiểu thư, ngày mai làm muội phu của Đại tiểu thư? Lâm Tam nói vòng vèo lắt léo, phu nhân suy nghĩ một chốc mới hiểu ra, tức thì lửa giận bùng lên, quát:

- Người thật vô sỉ, muốn cả hai sao? Đừng có nằm mơ! Hai vị tiểu thư nhà ta tuyệt không thể cùng hầu hạ một người. Muốn Ngọc Sương hay là muốn Ngọc Nhưộc, Lâm Tam người phải suy nghĩ cho chu toàn. Nghĩ kỹ rồi thì chuẩn bị sinh lễ, mời Từ đại nhân làm mai, quang minh chính đại tới cầu thân, nữ tử của Tiêu gia ta không làm những việc lén lút.

“Xoạt” một tiếng, Tiêu phu nhân giơ chân đá văng “Động huyền tử tam thập lục tán thủ” ra xa, tức giận quay lưng rời đi.

345. Chương 343 : Phát Minh Của Từ Trường Kim?

- Đại ca, huynh và phu nhân đã nói gì vậy?

Xảo Xảo và Lạc Ngưng đi ra, thấy Tiêu phu nhân mặt đỏ bừng, giận dữ phất tay áo mà đi, cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì, liền mở miệng hỏi Lâm Văn Vinh.

- Hả? À không có gì đâu.

Lâm đại nhân mặt đầy chính khí, nghiêm túc nói:

- Ta và phu nhân đang thảo luận một vấn đề học thuật, về ‘động huyền tử tam thập lục tán thủ’, rất là thâm ảo, sau này ta rảnh cũng sẽ dạy cho các muội.

Lạc Ngưng cười khúc khích, che miệng nói:

- Đại ca chỉ giỏi nói linh tinh, muội chẳng thêm tin đâu. Vừa rồi Tiêu phu nhân bực bội rời đi như vậy, nhất định là đại ca làm việc gì không đúng chọc giận phu nhân rồi. Theo muội ấy à, không chừng là có liên quan tới hai vị tiểu thư của Tiêu gia đó.

Tuy không trúng, nhưng cũng chẳng sai lắm, không ngờ Lạc tài nữ nóng bỏng đa tình cũng tinh minh như thế. Lâm Văn Vinh cười lớn đánh trống lảng, một tay kéo Xảo Xảo, tay kia ôm lấy eo Lạc Ngưng vuốt ve, cười he he:

- Hai tỷ muội trùng phùng, trốn trong phòng chuyện trò gì đó, để ta tới nghe với nào.

Xảo Xảo cướp lời:

- Muội đang nghe Ngưng tỷ tỷ kể sự tích anh hùng của huynh đó. Đại ca, huynh chinh phục Ngưng tỷ tỷ thế nào? Cũng kể ra cho muội nghe đi. Muội thấy đáng về đây xuân tình của Ngưng tỷ tỷ, e là đã được nếm thử sự âu yếm của đại ca rồi.

- Nha đầu chết tiệt kia.

Lạc Ngưng má phấn phốt hồng, vội che miệng Xảo Xảo lại, tiếng cười của hai nàng vang vọng cả đại viện. Nhìn hai nàng yếu điệu đuổi nhau trên đùa, trong lòng Lâm Văn Vinh nổi lên cảm giác êm ả, cuộc đời ngắn ngủi, có thể có được mấy lần hạnh phúc như thế này chứ? Phải biết lấy hài lòng mới được.

Hai nàng âm ỉ một hồi, cuối cùng cũng ngừng lại, ôm lấy nhau thở hổn hển. Lạc Ngưng đưa mắt nhìn khắp bốn phía, lè lưỡi ra làm mặt quỷ, nói:

- Thiếu chút nữa thì quên, nơi này là Tiêu gia. Xảo Xảo, chúng ta phải chẳng đã khách lần át chủ rồi?

Chủ nhân của Tiêu gia, Đại tiểu thư thì xấu hổ trốn vào phòng, phu nhân thì tức giận rời đi. Trong viện chỉ còn lại ba người họ. Chủ mà chẳng phải chủ, khách cũng chẳng ra khách, cứ chiếm tổ sê, cũng có cảm giác là lạ. Lạc Ngưng vừa nói, Xảo Xảo cũng im bật, cả hai đợi đại ca lên tiếng.

Lâm Văn Vinh rộng rãi khoát tay, cười nói:

- Không sao không sao, đều không phải là người ngoài, hơn nữa sắp nhanh thôi sẽ thân càng thêm thân rồi. Mọi người cứ thoải mái, như vậy mới thân thiết.

Cái gì thân càng thêm thân? Hai nàng nghe mà không hiểu. Lạc Ngưng làm dáng liếc hần, dịu dàng nói:

- Đại ca à, vừa rồi muội đã hỏi Xảo Xảo. Tòa nhà hoàng thượng ban cho huynh đã trang trí làm mới xong, lúc nào cũng có thể tới ở được. Muội thấy không bằng chúng ta sớm chuyển qua đó, để Tiêu phu nhân và Đại tiểu thư được yên tĩnh, tránh làm phiền người ta quá lâu.

Xem ra ý tứ của Ngưng Nhi là không muốn ở Tiêu gia thêm. Nhưng mà về phía Đại tiểu thư, mình vừa chiếm tiện nghi của người ta xong, giờ lại vô môn bỏ chạy, đúng là không ổn. Hơn nữa, trên khế ước mà nói, hần vẫn là người của Tiêu gia, chạy cũng không được.

- Xảo Xảo tiểu bảo bối, muội xem chúng ta đi hay là không đi?

Thấy Xảo Xảo có chút lưu luyến, Lâm Văn Vinh nắm tay nàng vuốt ve rồi hỏi:

Xảo Xảo chần chờ một chút rồi khẽ đáp:

- Muội nghe lời đại ca và Ngưng tỷ tỷ. Có điều khoảng thời gian mà muội đến kinh thành, phu nhân và Đại tiểu thư đối xử với muội như con cái tỷ muội, thân thiết vô cùng. Cứ rời đi như vậy, muội thấy không đành, nếu như có thể nghĩ ra cách để tất cả chúng ta mãi không tách rời mới là tốt nhất.

Kỳ thực đây không phải là vấn đề gì, chỉ cần lần này Lâm đại nhân cầu thân thành công, vừa làm tỷ phu vừa làm muội phu là vạn sự tốt lành rồi, dù sao tòa nhà hoàng thượng ban cho cũng lớn lắm.

Lâm Văn Vinh cười, thừa dịp Ngưng Nhi không để ý, vuốt một cái lên khuôn mặt nhỏ của nàng, Lạc Ngưng xấu hổ tránh đi, mặt đỏ bừng nhìn Xảo Xảo, thẹn thùng nói:

- Đại ca đừng có trêu muội, Xảo Xảo còn ở đây đó.

Lâm đại nhân hôn cái chụt lên mặt Xảo Xảo, dương dương đắc ý nói:

- Thế là công bằng nhé, hai lão bà không ai thiệt cả.

Hai nàng vừa thẹn vừa vui, Lâm Văn Vinh vỗ lên hông Lạc Ngưng, cười dâm dăng:

- Ngưng Nhi, những lời nói hùng hồn của muội đâu, đã thương lượng với Xảo Xảo chưa? Đêm nay ...

- Đại ca...

Lạc Ngưng vội kêu lên ngắt lời hần, mặt nóng đỏ như lửa thiêu, trong mắt nhu tình chan chứa, long lanh như có thể ép ra nước, nàng nắm lấy tay Xảo Xảo, giọng nhỏ như muỗi kêu:

- Chỉ cần đại ca thích, Xảo Xảo cũng bằng lòng, Ngưng Nhi có thể làm tất cả, chấp nhận tất cả.

Xảo Xảo không hiểu nhìn Lạc Ngưng:

- Ngưng tỷ tỷ, tỷ đang nói gì vậy? đại ca muốn tỷ làm gì?

Lạc Ngưng cúi đầu xuống, khẽ thì thầm bên tai Xảo Xảo mấy câu, Xảo Xảo giật mình “a” một tiếng, mặt đỏ tới tận tai, nắm đầm nhỏ nện thùm thụp lên ngực Lâm Văn Vinh:

- Đại ca, huynh xấu chết đi được. Ngưng Nhi tỷ tỷ, sao tỷ cũng không quản lý đại ca, lại còn trợ trụ vi ngược như thế?

Lạc Ngưng bề ngoài yếu đuối, nhưng bên trong lại mạnh mẽ như lửa, thấy Xảo Xảo xấu hổ tới mức không dám ngẩng đầu lên, liền nắm tay nàng vỗ về:

- Đại ca chính là một tà nhân như vậy đó. Muội muội à, muội cũng đâu phải là không biết. Phu thê ba người chúng ta vốn là một, ăn cùng một nồi, ngủ cùng một giường, còn có việc gì không nói được, chuyện gì không làm được chứ? Hơn nữa Xảo Xảo muội muội ơi, ngày đó trong khuê phòng của ta ở Kim Lăng, đại ca và muội làm cái gì, tưởng là ta không biết hay sao? Hi hi, còn có một bức tranh hương diễm làm chứng nữa, nha đầu muội á, còn buông thả hơn ta nữa đó.

Xảo Xảo vội che lấy miệng nàng lại, cả hai toàn thân nóng lên, nhìn trộm Lâm Văn Vinh rồi vội vã quay đầu đi.

Lạc tài nữ ” biết đại cục, hiểu đại thế” như vậy, Lâm đại nhân nghĩ bụng ” Ngưng Nhi nhà ta, không chỉ thân hình dung mạo thuộc hạng nhất, đến ngay cả ‘dắt gái’ cho chồng, cũng rất tận tâm tận lực, đúng là trung trinh hiền lương, làm người ta yêu thương”. Hắn cười hì hì:

- Thế này đi, trước tiên chúng ta không vội chuyển nhà, nhưng mà điều chỉnh một chút thì cũng nên làm. Đêm nay ta sẽ xin phép Đại tiểu thư, chúng ta tới phòng mới ở một đêm, cũng không thể quá nhiều người, chỉ ba chúng ta thôi.

Lời Lạc tài nữ nói không ngờ lại ứng nghiệm nhanh như vậy, thấy đại ca cười dâm dật nháy mắt với mình, tim Ngưng Nhi giật thon thót, mặt đỏ bừng, toàn thân bủn rủn, nắm chặt lấy tay hắn, bàn tay mềm khê chà sát, càng làm Lâm đại nhân bùng lên khao khát, nếu chẳng phải lúc này là ban ngày ban mặt thời cơ không hợp, nhất định phải thực hiện cái đại kế ba người của hắn.

Xảo Xảo thấy đại ca và Ngưng tỷ tỷ liếc mắt đưa tình ngày trước mặt mình, không ngờ rằng Ngưng tỷ tỷ ngày thường có vẻ yếu đuối, lại có mặt lả lơi như thế. Xảo Xảo ngạc nhiên không thôi, chợt nghe Ngưng Nhi nói bên tai:

- Xảo Xảo, đại ca xấu nói đêm nay chúng ta ra ngoài nghỉ, muội có đi hay không?

Xảo Xảo luống cuống, trả lời “đi” cũng không được, ” không đi” càng không được, mặt đỏ như lửa, ngấm nghĩ tới nửa ngày cũng không biết trả lời như thế nào. Cuối cùng kêu lên một tiếng, vùi đầu vào ngực Ngưng Nhi không dám ngẩng lên nữa.

Lạc Ngưng then thùng, phong tình vạn chủng liếc hắn một cái, rồi vỗ nhẹ lên vai Xảo Xảo:

- Muội muội à, đại ca làm ác như thế, đêm nay chúng ta cùng thu thập huynh ấy, muội nói xem có được không?

Xảo Xảo chỉ “ừm” một tiếng, không dám nói chuyện, Lâm Văn Vinh cười ha hả, cô bé này bị lừa mà còn không biết. Nha đầu Ngưng Nhi này, phải ngang hàng với An tỷ tỷ, rất có tiềm chất hồ ly tinh.

- Đại ca ơi, huynh muội cảm ơn muội như thế nào đây?

Trong trong viện yên lặng vắng vẻ, hồ ly tinh quyến rũ khê hé môi hồng, ánh mắt say đắm, xuân tình trên mặt đã khó che dấu được nữa, ghé vào tai hắn thổ lộ:

Cái này mà nhịn được , thì còn gì không nhịn được nữa? Lâm đại nhân nhẹ nhàng vuốt ve cái mông vênh lên của Ngưng Nhi, từ mông trượt xuống đùi. Cảm giác trơn mềm đó làm lòng người chao đảo, cười dâm tiện nói:

- Tiểu bảo bối, đêm nay chúng ta sẽ tu luyện một môn công pháp thần kỳ , tên là ‘động huyền tử tam thập lục tán thủ’, lại còn có hình chú giải nữa đó!

Lạc Ngưng nhũn cả người, kéo theo Xảo Xảo ngã vào lòng hắn, miệng tỏa ra hơi thở như lan. Xảo Xảo và nàng cùng nằm trong lòng đại ca, chỉ thấy tim như muốn vọt ra ngoài.

Hai nàng kiều ở trong lòng, trên đời còn có việc gì sung sướng hơn không? Lâm Văn Vinh từ từ hưởng thụ, hai nàng một thì e then một thì đa tình, mỗi người một vẻ, động tay chân một chút là khó tránh khỏi rồi, song có cái gương Đại tiểu thư trước đó, nhất thời cũng không dám làm quá.

Có Lạc Ngưng làm công tác tư tưởng, cuộc sống tốt đẹp chỉ còn đợi ngày mà thôi, trong lòng Lâm đại nhân tuy ngứa ngáy lắm, nhưng cũng biết đạo lý dục tốc bất đạt, liền gắng gượng tập trung ý chí, hôn lên mặt xảo xảo, cười nói:

- Đúng rồi, Xảo Xảo này, nghe nói mấy ngày ta đi xa, Từ Trường Kim và bọn muội qua lại rất tốt, có chuyện này chứ?

Trước mặt Ngưng tỷ tỷ, bị đại ca khinh bạc, Xảo Xảo thổ hỗn hển, vội che đi vạt áo bị cởi ra một nửa, gật đầu nói:

- Ngày thứ hai sau khi đại ca đi, Trường Kim tỷ tỷ tới phủ báỉ phỏng. Muội và tỷ ấy tán gẫu mấy câu, Trường Kim tỷ tỷ biết muội đang muốn mở quán rượu ở kinh thành, liền dạy muội rất nhiều cách làm đồ

ăn Cao Ly, ví dụ như lãnh diện (1), phao thái (2), thanh tửu (3), muối đã làm một chút đang chờ đại ca về thưởng thức đó.

(1) lãnh diện : naengmyeon mỳ lạnh của Hàn Quốc.

(2) phao thái: kim chi hay kimchhi quá nổi tiếng rồi.

(3) thanh tửu : sake

Thanh tửu? Thứ khác thì không nói, chứ nhắc tới thanh tửu, Lâm đại nhân vô cùng khinh thường “Thanh tửu mà cũng là rượu à? Cái thứ nhạt như nước lã, mèo nó có uống mười bình cũng chẳng say được, món này khác xa với khẩu vị của Đại Hoa ta. Nhưng mấy thứ lãnh diện, phao thái, cũng mua vui được vài trống canh, có thể tăng thêm tên tuổi cho thực vi tiên”.

- Vậy nàng ta có dạy muối làm được thiện không?

Nói tới việc chính, Xảo Xảo bốt xấu hổ đi mấy phần, Lâm Văn Vinh cười nói:

- Món đó chính là tuyệt kỹ của nàng ta, vô cùng nổi tiếng trong vương thất Cao Ly. Nghe nói Cao Ly vương một ngày không ăn được thiện là không ngủ nổi đấy.

Xảo Xảo ngạc nhiên nhìn hần:

- Đại ca, ngay cả điều này Trường Kim tỷ tỷ cũng nói cho huynh rồi sư? Tỷ ấy nói được thiện bắt nguồn từ thực bổ của y thuật của Đại Hoa, tư âm nhuận phổi, dưỡng huyết sinh tỳ, tráng dương bổ thận, công hiệu thần kỳ vô cùng, hiện giờ Trường Kim tỷ tỷ còn đang bổ xung để hoàn thiện phương pháp, đợi mấy ngày nữa sẽ dạy cho muội.

“Được thiện gì mà thần kỳ thế, ngay cả tráng dương bổ thận cũng được, không phải là roi hổ roi hươu roi gấu chứ”. Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, hiếm khi Xảo Xảo hứng thú về mặt nào đó, vậy cứ để nàng đi giao lưu với Từ Trường Kim vậy, nếu như có thể đem những món ăn của Đại Hoa ta truyền tới Cao Ly, công đầu của việc xâm lấn văn hóa, phải đặt lên người Xảo Xảo rồi.

Lâm Văn Vinh lại hỏi:

- Vậy Đại tiểu thư thì sao? Đại tiểu thư không phải cũng muốn đi học được thiện chứ? Sao nàng ấy cũng quan hệ nhiệt tình với Từ Trường Kim ?

- Quan hệ nhiệt tình gì chứ, để Đại tiểu thư nghe thấy, nhất định không tha cho huynh.

Xảo Xảo cười khúc khích, giọng lớn hơn rất nhiều:

- Đại tiểu thư làm việc nghiêm chỉnh. Trường Kim tỷ tỷ nói, có thể để Tiêu gia mang vài vốc trang phục tới Cao Ly, tỷ ấy nói những cô nương ở Cao Ly cũng thích làm đẹp lắm, nếu như Tiêu gia có thể mở tiệm ở Cao Ly, nhất định có thị trường lớn.

Thảo nào, với tính tình của Đại tiểu thư, có thể mở cửa hiệu ở người ngoài, đúng là một sự thách thức vô cùng kích thích, tuyệt đối khó có thể cự tuyệt. Từ Trường Kim đã mò đúng mạch của Đại tiểu thư, cố ý đánh vào sở thích của nàng. Hơn nữa một khi Tiêu gia mở cửa hiệu ở Cao Ly, Đông Doanh có hành động gì với Cao Ly, Lâm Văn Vinh tuyệt không thể lơ, đúng là một chủ ý tốt.

- Không chỉ như thế, Trường Kim tỷ tỷ còn tặng bọn muội mấy thứ rất hay. Không chỉ muối và Đại tiểu thư, đến ngay cả Tiêu phu nhân cũng cực kỳ thích. Hôm nay trước khi huynh trở về, bọn muội đã đi tới chỗ Trường Kim tỷ tỷ dùng thử rồi.

Xảo Xảo móc một túi nhỏ từ trong người, lấy ra hai chiếc hộp nhỏ, khấp khểnh đưa cho Lâm Văn Vinh:

- Đại ca huynh coi đi, cái này huynh có nhận ra không?

Làm cho Xảo Xảo và Đại tiểu thư kinh ngạc thích thú, ngay cả phu nhân thành thực suốt cũng bị thu hút, thứ mà Từ Trường Kim tặng, rốt cuộc là cái gì đây? Lâm Văn Vinh vô cùng nghi hoặc nhẹ nhàng mở một cái hộp ra, trong chiếc hộp này chứa chất lỏng trong suốt, mang theo hương thơm thoang thoảng, Lâm đại nhân ngó trái nghiêng phải trông lên nhìn xuống, mà cũng không biết là thứ gì.

- Ngay cả đại ca kiến thức rộng lớn mà cũng không nhận ra à?

Xảo Xảo cười hì hì, kéo cả Lạc Ngưng qua:

- Ngưng Nhi tỷ tỷ, phiền tỷ giúp cho, để muội làm mẫu cho đại ca xem.

Lạc Ngưng cũng chẳng nhận ra là thứ gì, thấy Xảo Xảo bộ dạng thần bí, liền mỉm cười nhích lại gần bên nàng:

- Xảo Xảo, muội làm cái gì đấy?

Xảo Xảo nói:

- Tỷ không cần để ý, muội đảm bảo sẽ làm tỷ kinh ngạc, tiếp đó sẽ thích mê. Trước tiên tỷ hãy nhắm mắt lại đã.

Lạc Ngưng nghe lời ngoan ngoãn nhắm mắt lại, Xảo Xảo lấy tử trong ngăn hộp ra một chiếc bút cọ mềm, nhúng một chút vào chất lỏng trong suốt kia, khẽ quét qua hàng mi dài của Lạc Ngưng vài cái. Nói ra thật lạ, chất lỏng kia vừa thấm vào, hàng mi dài của Lạc Ngưng lập tức hơi cong lên, thành một hình vòng cung mỹ lệ, phối hợp với vẻ mặt kiều mị của nàng, càng tăng thêm phần quyến rũ.

- Xong rồi.

Xảo Xảo mỉm cười vỗ tay, thận trọng cất chiếc bút mềm vào trong hộp, Lạc Ngưng từ từ mở mắt ra, hàng mi dài cong cong khẽ run run, trong ánh mắt mơ màng có thêm một sự mê hoặc khó tả.

- Tiếp Mao Cao??

Lâm Văn Vinh cũng không che dấu được sự kinh ngạc, kêu lên thành tiếng.

Tiếp mao cao: mascara.

- Hóa ra là đại ca cũng biết.

Xảo Xảo vui vẻ nhìn hân:

- Không sai, thứ này chính là Tiếp Mao Cao, Trường Kim tỷ tỷ nói, nó có thể làm cho mắt của nữ tử bọn muội rực rỡ lôi cuốn hơn, hôm nay nhìn dáng vẻ của Ngưng Nhi tỷ tỷ, quả thật không sai chút nào.

Lạc Ngưng lập tức nắm lấy tay Xảo Xảo:

- Muội muội tốt, thứ này thực sự là do tiểu thư Từ Trường Kim tặng muội sao? Thật quá thần kỳ, ta cũng phải mua của Từ tiểu thư một ít. Phải rồi, còn một thứ nữa mà, là cái gì vậy?

Xảo Xảo mở cái hộp nhỏ thứ hai, trong đó là bột phấn xám nhạt, còn hơi phát sáng. Xảo Xảo lấy một chiếc bút mềm chấm một ít phấn quét lên mí mắt của Lạc Ngưng, một lớp phấn lấp lánh hiện ra, càng nổi bật phong vận cuốn hút của Lạc Ngưng.

- Nhân Ảnh, đây là Nhân Ảnh.

Lâm Văn Vinh chấn động, thật không thể tin nổi. Đây là Tiếp Mao Cao và Nhân Ảnh, là đồ trang điểm của những cô gái kiếp trước thường dùng, sao lại xuất hiện ở trên tay Từ Trường Kim? Những thứ này là nàng ta phát minh ra sao? Quá thật kỳ, ngang hàng với nước hoa của ta chứ chơi à! Chẳng lạ là ngay cả Tiêu phu nhân cũng thích, thiên hạ làm gì có cô gái nào không thích nó chứ!

- Hóa ra hai thứ này đại ca đều nhận ra được, vậy thì quá tốt rồi.

Xảo Xảo vỗ tay cười nói:

- Trường Kim tỷ tỷ nói, hai thứ này chính là vật phẩm riêng cho nữ nhi, trên thế giới này chỉ có hai người biết tên của nó. Muội liền nói chắc chắn đại ca nhận được, thật không ngờ là bị muội đoán trúng.

Lâm Văn Vinh mặt đầy ngạc nhiên:

- Xảo Xảo, những thứ này là Từ Trường Kim cho muội sao? Tiếp Mao Cao và Nhân Ảnh này là do nàng ta chế ra ư?

Xảo Xảo lắc đầu nói:

- Điều này Trường Kim tỷ tỷ không hề nhắc đến, mấy người bọn muội vui quá nên cũng quên hỏi. Có điều đúng là thứ này đến từ Cao Ly. Đại ca, nếu huynh muốn biết, lần tới muội sẽ đi hỏi cho.

“Không ngờ nha đầu Từ Trường Kim còn có khả năng này, thật sự làm người ta kinh ngạc. Hai thứ này nếu mở rộng ra, lợi nhuận tuyệt không kém nước hoa. Nhưng trước đây sao không nghe có ai nhắc tới nó, hai thứ này là do vương thất Cao Ly kinh doanh sao?” Hấn suy nghĩ một chút rồi lắc đầu, nếu là do vương thất Cao Ly kinh doanh, nhất định sớm đã truyền vào Trung Nguyên rồi, những nữ nhân thích làm đẹp như Tiêu phu nhân và Đại tiểu thư tuyệt không thể không biết gì, xem ra bí mật còn ở trên người Từ Trường Kim.

Quả đúng như lời Xảo Xảo nói, chỉ trong chớp mắt Lạc Ngưng đã thích hai thứ này, hứng thú với chuyện đi cao ly càng cao, ngay cả cô bé Xảo Xảo cũng đầy sự hiếu kỳ với Cao Ly, bằng lòng đi cùng, sức cuốn hút của Từ Trường Kim thật không thể đánh giá thấp.

Cùng hai nàng tán gẫu, nhưng trong lòng Lâm Văn Vinh lại nghĩ tới việc cầu thân với Tiêu phu nhân. Đại tiểu thư và Nhị tiểu thư chỉ được cưới một người, thật là làm khó người ta.

Hấn nghĩ tới nghĩ lui cũng chẳng có đầu mối gì, liền không thèm để ý nữa, cười hân huyết bảo mã phóng ra ngoài thành. Chạy được một hồi, doanh trại của đại quân Lý Thái đã ở trước mặt, Đỗ Tu Nguyên được báo tin chạy ra tiếp đón.

- Đỗ đại ca, chuyện mà trước khi đi Sơn Đông ta dặn huynh ấy, làm ăn thế nào rồi?

Lâm Văn Vinh xoay người xuống ngựa, đưa dây cương cho Hứa Chấn đang hiếu kỳ vuốt ve bộ lông như máu của hân huyết bảo mã, cười bảo:

- Đệ cứ chạy mấy vòng đi.

Hứa Chấn mừng rỡ như điên, không kịp tạ ơn đã tung mình lên ngựa, vừa giật cương bảo mã liền phát ra tiếng hí dài, tung vó phóng đi.

- Lâm tướng quân, mặt tướng đang muốn báo cáo với ngài đây.

Đỗ Tu Nguyên cười nói:

- Mấy người Hồ kia, có hành động rồi.

346. Chương 344: Kiểm Tra

- Ta đến đây cũng chính vì việc này.

Lâm Văn Vinh gật gù, vỗ bả vai Đỗ Tu Nguyên cười:

- Có phải là mấy tên người Hồ có ý muốn bắn pháo không?

Đỗ Tu Nguyên giật mình nhìn hấn, ôm quyền nói:

- Tướng quân thật thần cơ diệu toán, thuộc hạ tự thẹn không bằng.

Lâm Văn Vinh ha ha cười lớn:

- Thần cơ diệu toán gì chứ, Đỗ đại ca không cần vỗ mông ngựa ta nữa, người Hồ mượn ‘pháo ****’ chả lẽ là vì chúng muốn lên núi săn bắn à? Chủ ý của bọn chúng muốn là bắn pháo, điều đó cũng dễ thấy thôi.

Đỗ Tu Nguyên gật đầu:

- Mặt tướng được mệnh lệnh của tướng quân, phái người một ngày mười hai canh giờ giám thị động tĩnh của người Hồ. Khi mới đưa ‘pháo Phắc’ tới doanh trại của bọn chúng, người Hồ rất kinh ngạc, có thể là do chưa từng nhìn thấy vật tĩnh xảo như thế, nên coi như châu báu. Chúng đành ra một chiếc lều lớn, chuyên để đặt hỏa pháo. Những người Hồ này mặc dù tinh thông cưỡi ngựa bắn cung, song khi giao chiến với Đại Hoa ta, không ít lần chịu thiệt vì hỏa pháo, nên cực kỳ hứng thú đối với nó. Nói ra thật buồn cười, người

Hồ tự khoe mình là hùng ưng của thảo nguyên đại mạc, thế mà ngay cả hỏa pháo đơn giản cũng không biết thao tác, không biết nhồi thuốc pháo thế nào, điều chỉnh phương vị ra sao, càng khỏi nói khai hỏa nó nữa.

- Ô, thật sao?

Lâm Văn Vinh suy nghĩ một hồi, không hiểu nói:

- Người khác thì chả nói làm gì, nhưng tên quốc sư Đột Quyết Lộc Đông Tán kia tuyệt không phải là một nhân vật đơn giản, hần tri thức bác đại, am hiểu vật lý, nếu nói hần ngay cả hỏa pháo đơn giản cũng không biết dùng, vậy cũng không khỏi quá phóng đại rồi.

- Điều này mặt tướng cũng không rõ lắm.

Đỗ Tu Nguyên nói:

- Thám tử của chúng ta phái đi, luôn giám thị quanh doanh trại của bọn chúng, bao gồm cả quốc sư Đột Quyết Lộc Đông Tán và đặc sứ Đột Quyết A Sử Lặc. Bọn chúng không còn cách nào, cuối cùng chỉ đành tới trong thành tìm mấy thợ sắt biết nghề, thưởng nhiều vàng mới học được thao tác ra sao. Việc này trong kinh thành tất cả mọi người đều biết, sớm đã trở thành trò cười.

Lộc Đông Tán sẽ không ngu ngốc như thế chứ? Mời mấy người thợ còn làm loạn tới mức trong thành ầm ĩ bàn tán, đây chẳng phải là bày cái xấu ra sao? Lâm Văn Vinh nhíu mày:

- Vậy tiếp theo thế nào, sau khi bọn chúng hiểu rồi, có bắn mấy phát hay không?

Đỗ Tu Nguyên cười to:

- Tướng quân, khẩu hỏa pháo này đồ bỏ của Đại Hoa ta, làm sao có thể bắn được. Hơn nữa, dù cho người Hồ mười lá gan, bọn chúng cũng không dám bắn pháo bừa bãi trong kinh kỳ trọng địa của Đại Hoa ta, thuốc pháo lại được chúng ta kiểm soát cực nghiêm, bọn chúng căn bản không thể kiểm được.

Kiểm soát cực nghiêm ? Trên đường từ Sơn Đông trở về đây, lão tử thiếu chút nữa bị mấy vạn cân hỏa dược thổi tung lên trời. Còn liên lụy tới tiên tử tỷ tỷ sinh tử chưa biết, tên tiểu tử nguoi còn dám nói kiểm soát cực nghiêm với ta? Nếu như đúng là người Hồ câu kết với Thành Vương, kiếm chút hỏa dược dễ như trở bàn tay, còn phải công khai mua sao?

Người Hồ không hiểu điều khiển pháo, lại không mua được hỏa dược, làm trò cười cho bách tính Đại Hoa, Lộc Đông Tán tỏ ra kém cỏi như thế, hoàn toàn nằm ngoài ý liệu của Lâm Văn Vinh, trong lòng hần mớ hồ có chút cảm giác không ổn, hỏi:

- Người Hồ vẫn chưa thử pháo sao?

- Khẩu pháo này bắn không được, thử thế nào cũng phí công. Sau khi người Hồ nghiên cứu vài ngày, dần dần mất đi hứng thú, dùng vải che hỏa pháo đi, rồi không để ý tới nó nữa. Mấy ngày nay bọn chúng đang thu thập hành trang, chuẩn bị trở về Đột Quyết.

Dùng vải che hỏa pháo đi? Chẳng lẽ là sợ đại pháo bị bụi, người Hồ biết giữ gìn vệ sinh như vậy ư? Phải biết rằng ở trên thảo nguyên, bọn chúng còn ngủ cùng với cả phân ngựa.

- Đồ đại ca! Những huynh đệ của chúng ta chính mắt nhìn thấy người Hồ che đại pháo đi sao?

Lâm Văn Vinh nhíu mày hỏi:

- Điều này không chính mắt nhìn thấy, vì tránh dả thảo kinh xà, thám tử của chúng ta đều ở cách một khoảng. Có điều nhìn hình dạng che trong vải kia, hần là hỏa pháo rồi.

Thế này thì lạ thật, người Hồ ở lại kinh thành mấy ngày, không dễ dàng gì mới kiếm được một khẩu pháo, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua chứ? Lâm Văn Vinh nghĩ một lúc, cười nói:

- Đồ đại ca, huynh vừa rồi mới nói người Hồ sắp rời khỏi kinh thành, bọn chúng thu thập bao nhiêu hành lý? Có phải là đi bằng mấy cỗ xe lớn hay không?

Đỗ Tu Nguyên kinh ngạc:

- Làm sao tướng quân biết được? Bọn người Hồ này chắc là sợ chết khiếp rồi, tới Đại Hoa ta có một chuyến, mà mua rất nhiều đồ, vừa trà lại thêm cả vải, chứa hết cả bảy cỗ xe lớn.

- Bọn chúng đúng là sợ chết khiếp rồi.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Đỡ đại ca, những người Hồ này khi nào rời kinh ?

Đỗ Tu Nguyên nhìn sắc trời nói:

- Hoàng hôn hôm nay. Bây giờ đại khái vừa mới lên đường. Bọn người Hồ này nói cũng lạ, sớm thì chẳng đi lại chọn lên đường trong đêm. Người ngoại bang, quả thực không thể giáo hóa.

- Không phải là không chịu giáo hóa, chính xác là ngược lại mới đúng, bọn họ sớm đã được giáo hóa tới vô cùng xảo trá rồi.

Lâm Văn Vinh nở nụ cười, nắm lấy con ngựa Hứa Chân để lại xoay người nhảy lên:

- Đỡ đại ca, tập hợp các huynh đệ xuất phát, chúng ta đi bắt trộm.

- Bắt trộm? Ý của Lâm tướng quân là...

Đỗ Tu Nguyên giật mình tỉnh ngộ, hối hận nói:

- Ái chà, sao ta không nghĩ tới chứ. Các huynh đệ, mau tập hợp!

Tướng sĩ thủ hạ của Đỗ Tu nguyên đều là những quân sĩ từng trải được Lâm Văn Vinh mang theo ở Sơn Đông, huấn luyện cực kỳ có chất lượng, trong tức khắc đã tập kết xong, mấy trăm chiến mã cùng hí vang, vó ngựa dồn dập, phóng thẳng về hướng phía thành bắc.

Sắc trời tối dần, trên đường người đi đã rất ít, rất thích hợp phóng ngựa. Đi được một lúc, nhưng không nhìn thấy bóng dáng người Hồ. Đỗ Tu Nguyên nóng lòng như lửa đốt, hôm nay nếu không phải có Lâm tướng quân nhắc nhở, mình thiếu chút nữa bị người Hồ lừa. Nếu không tìm lại được thứ đó, thì cái mặt này thực không còn chỗ mà để nữa.

Lâm Văn Vinh cùng hần sóng cương mà đi, thấy bộ dạng lo lắng của hần, mỉm cười nói:

- Không cần lo, người Hồ đem theo thứ đó thì cho dù là hần huyết bảo mã, cũng chẳng chạy xa được. A, huynh nhìn phía trước...

Đỗ Tu Nguyên nhìn theo phía ngón tay hần chỉ, phía trước không xa bụi đất cuộn cuộn, mấy chục thốt ngựa kéo bốn năm cỗ xem lớn đi vội vã. Kỵ sĩ trên mình ngựa thân hình mạnh khỏe cao lớn, nhìn hình dạng đúng là người Đột Quyết.

“Cha...” Đỗ Tu Nguyên hưng phấn hét lớn, thúc ngựa như về phía trước như mũi tên, mấy trăm kỵ binh theo sát phía sau, trên quan đạo bốc lên bụi đất mù mịt.

Khi khoảng cách chỉ còn mấy trượng, Đỗ Tu Nguyên nhìn rõ ràng, những người này mũi cao mắt lõm, đúng là người Đột Quyết. Những người Hồ này dường như không biết phía sau có truy binh, năm cỗ xe lớn duy trì đội hình chặt chẽ, không nhanh không chậm, vừa khéo ngăn trở đường đi của đám người Lâm Văn Vinh.

Lâm Văn Vinh nhíu mày, kéo Hứa Chân đang theo ở đằng sau:

- Tiểu Hứa, dẫn năm trăm huynh đệ đi đường tắt, tới phía trước năm mươi dặm tìm kiếm. Thấy người Hồ, mặc kệ ba bảy hai một, giữ lại toàn bộ cho ta.

- Dừng lại ! Mau dừng lại !

Đỗ Tu Nguyên vung roi thúc ngựa, dẫn theo mấy chục quân sĩ lao về phía trước, tới đội ngựa phía trước. Mấy chục kỵ sĩ cùng kéo cương ghìm ngựa, chiến mã cao lớn lắc đầu, phát ra tiếng hí dài, vó trước tung lên, đầu ngựa xoay lại, bờm ngựa đón gió tung bay, vừa kịp đối diện trước đội nhân mã của người Hồ. Động tác gọn gàng đẹp mắt, trong quãng thời gian hít một hơi là đã xong. Ngay cả Lâm Văn Vinh cũng không khỏi khen hay.

Đội ngựa của người Hồ từ từ dừng lại, trong đội ngũ một thốt khoái mã phi ra, đi tới phía trước, những người Đột Quyết khác kéo ngựa lùi lại. Lâm Văn Vinh đưa mắt nhìn lại, hóa ra cầm đầu đội này chính là quốc sư Đột Quyết Lộc Đông Tán.

Lộc Đông Tán tay phải đặt lên ngực hành lễ, dùng tiếng Đại Hoa không được trôi chảy nói:

- Đại nhân tôn kính, bỉ nhân Lộc Đông Tán, là quốc sư hãn quốc Đột Quyết, lần này phụng ý chỉ Bì Già khả hãn tới thăm Đại Hoa, cùng xây dựng lên tình hữu nghị lâu dài của hai nước. Hiện giờ đã thuận lợi hoàn thành sứ mệnh, được hoàng đế bệ hạ của quý quốc ân chuẩn, đang muốn trở về Đột Quyết. Nhưng đại nhân đột nhiên xuất binh ngăn cản chúng ta, không biết là có dụng ý gì?

Người Hồ gian trá, Đỗ Tu Nguyên thiếu chút nữa bị lừa, trong lòng căm tức lắm, mặc kệ hãn là quốc sư hay không. Hừ lạnh một tiếng:

- Muốn về Đột Quyết? Để lại thứ thuộc về Đại Hoa ta rồi hãy đi !!

- Vị đại nhân này nói đùa rồi.

Lộc Đông Tán cười tủm tỉm nhìn Đỗ Tu Nguyên, chỉ vào xe ngựa sau lưng nói:

- Những thứ này ban đầu đúng là thuộc về Đại Hoa, có điều, chúng ta đã lấy ngựa, loan đao, lấy đồ đổi đồ. Những vật phẩm này, hiện giờ đều là của Đột Quyết ta. Đại nhân muốn lấy lại thứ thuộc về Đại Hoa, sợ là phải thất vọng rồi.

Chúng kỵ binh đã sớm vây quay đội ngựa, Đỗ Tu Nguyên không thềm phí lời với hãn, phát tay lên:

- Kiểm tra cho ta!

Mấy trăm binh sĩ xoay người xuống ngựa, vây quanh xe ngựa muốn tiến lên tìm kiếm.

“Keng” loan đao trong tay người Đột Quyết rời khỏi vỏ, ngựa lớn Đột Quyết cùng hí vang, kỵ sĩ trên lưng ngựa cũng vung đao lên, khí thế uy vũ, sát khí đằng đằng.

Huynh đệ dưới tay Đỗ Tu Nguyên không hề hàm hồ, trường thương phác đao tụ lại tiến đến, đối kháng với người Đột Quyết, Đỗ Tu Nguyên hừm một tiếng:

- Thế nào, các ngươi muốn khai chiến với Đại Hoa ta sao?

Trên mặt Lộc Đông Tán hiện lên một tia kiêu ngạo:

- Việc khai chiến, không phải là ngài nói mà được. Vị tướng quân này, các ngươi vô duyên vô cơ ngăn trở sứ đoàn Đột Quyết ta, chẳng lẽ là muốn gây hấn với hãn quốc Đột Quyết ta ư? Nếu người không lui ra, ta sẽ kháng nghị với hoàng đế bệ hạ của quý quốc, hậu quả tổn hại tới bang giao hai nước, ngài gánh chịu nổi không?

Nói về đấu võ mồm, Đỗ Tu Nguyên làm sao là đối thủ của bậc tài chí trị quốc như Lộc Đông Tán, mặc dù Đại Hoa và Đột Quyết tất phải có một trường sinh tử chiến, nhưng sứ đoàn Đột Quyết tới thăm này, lại vụn vụn không thể tùy tiện động vào. Đỗ Tu Nguyên do dự một chút, không biết xử lý như ra sao.

- Lộc huynh, mấy ngày không gặp, tiếng Đại Hoa của huynh không ngờ thành ra lợi hại như vậy rồi, thật làm tiểu đệ này kính nể vô cùng.

Lâm đại nhân cưỡi ngựa trắng, cười hì hì từ trong đại quân đi ra, bộ dạng rất là tiêu sái.

Thấy Lâm Văn Vinh tới, sắc mặt Lộc Đông Tán biến đổi, nhưng rất nhanh phục lại vẻ bình thường, ôm ngực hành lễ:

- Hóa ra là Lâm đại nhân tự thân đại giá quang lâm, Lộc Đông Tán không nghênh tiếp từ xa được.

- Ha ha, Lộc huynh, tiếng Đại Hoa của huynh so với ta còn lưu loát hơn, xem ra chuyến này đến Đại Hoa không phí !

Lâm đại nhân cười hì hì, ánh mắt rơi trên người Đỗ Tu Nguyên, ngẩn ra một chút rồi lớn tiếng quát:

- Đỗ Tu Nguyên, bảo người đi tìm mèo Ba Tư, người còn ở đây làm cái gì?

- Mèo Ba Tư?

Lộc Đông Tán tò mò nhìn hấn, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Lâm đại nhân, ngài đến đúng lúc, vị tướng quân này đột nhiên không biết vì sao ngăn đường sứ đoàn Đột Quyết chúng ta, còn muốn kiểm tra xe ngựa của ta, đại nhân, đây là đạo đãi khách của Đại Hoa sao?

-Ồ, có việc này ư?

Lâm Văn Vinh mặt đầy vẻ ngạc nhiên, cười nói:

- Lộc huynh, chỉ là hiểu lầm thôi. Chuyện là thế này, mấy ngày trước, hoàng đế bệ hạ thưởng cho ta một con mèo do nước Ba Tư tiến cống. Vừa khéo di thái thái thứ bảy trong nhà ta vô cùng yêu thích con vật nhỏ này, mỗi ngày không nhìn nó mấy lần là ngủ không yên. Hôm qua nàng mang con vật nhỏ này ra ngoài hóng gió, nào ngờ khi đi tới gần đây, con vật nhỏ kia tự nhiên biến mất. Ài, không dẫu Lộc huynh, huynh đệ ta yêu thương nhất là vị di thái thái đó, vì việc con mèo Ba Tư này, tiểu đệ phải binh mã tìm kiếm ở gần đây hai ngày hai đêm rồi, ngay cả nước cũng chẳng kịp uống. Vừa phải hầu hạ hoàng đế, vừa phải hầu hạ lão bà, làm nam nhân thật không dễ, nào sánh được với Lộc huynh, mỗi đêm ngủ ôm Hồ cơ, uống rượu chơi đùa, khoái hoạt vô cùng. Lộc huynh hãy kể chúng ta cùng là nam nhân, đừng tính toán nữa nhé.

Di thái thái: vợ lẽ, ngày xưa khi tiểu thư nhà quyền quý nào đó đi lấy chồng thì đám hầu cũng được gả theo làm vợ bé, cho nên gọi là di.

- Điều này ...

Lâm đại nhân ‘ lấy tình động lòng người’, Lộc Đông Tán thành ra khó xử, cười gượng nói:

- Quý phu nhân bị mất mèo Ba Tư từ ngày hôm qua, nhưng chúng ta hôm nay mới đến, con mèo Ba Tư kia làm sao nấp trong xe chúng ta được?

- Cái này không nói chắc được, con vật nhỏ kia có chân, chạy còn nhanh hơn lừa, ta không tìm đến, nó đã may mắn chuồn đi rồi.

Lâm đại nhân cười hì hì:

- Đừng nói nó có chân, ngay cả nó không có thì cũng tự chạy được. Lộc huynh, huynh có tin hay không?

Lộc Đông Tán làm bộ không nghe thấy lời hấn nói, lắc đầu đáp:

- Lâm đại nhân, nếu là thứ của ta , đừng nói muốn tìm kiếm, chỉ cần ngài cần, ta cũng tặng miễn phí. Nhưng những thứ này, đều là lễ vật chuẩn bị tặng Bì Già đại hãn, nếu để người tìm kiếm, sợ là bất kính vô cùng.

- Sao nghiêm trọng như vậy được, tìm một con mèo Ba Tư thôi mà, cũng chẳng phải là việc xấu gì. Tỳ Sương khả hãn gì đó của các huynh nếu trách tội , bảo ông ấy trực tiếp tìm ta được rồi, con người ta trước nay rất hiếu khách, Lộc huynh cũng biết đấy. Thế này đi, cho huynh thời gian, để huynh suy nghĩ cẩn thận, đợi ta đến tối năm, nếu huynh không phản đối, ta cho là huynh chấp nhận.

Tỳ Sương là thạch tín, hay arsen, phát âm ra hơi giống Bì Già.

Lộc Đông Tán do dự, đang đợi hấn đếm một hai ba bốn, liền nghe Lâm đại nhân trực tiếp hô:

- Năm! Ôi chào, Lộc huynh, ta đã biết huynh sẽ chấp nhận mà, huynh quá sáng khoái rồi. Đổ Tu Nguyên còn ngăn ra làm cái gì?

Ai cũng nói Đại Hoa là đất nước lễ nghi, làm sao sinh ra loại quái thai như Lâm Tam này? Lộc Đông Tán ngoại trừ bội phục, chỉ còn bội phục.

Thấy Đổ Tu Nguyên dẫn nhân mã lên xe tìm kiếm, Lộc Đông Tán sắc mặt như thường, không chút khẩn trương nào. Lâm Văn Vinh cũng không để ý, cười nói:

- Lộc huynh, thứ Lạt tị thảo kia huynh có còn không? Cho tiểu đệ mấy cân đi, tiểu đệ rất là thèm.

- Ta cũng không có.

Lộc Đông Tán lắc đầu nói:

- Thứ này vốn cực kỳ trân quý, ngay cả Bỉ Già khả hãn một năm cũng không dùng tới mấy cân, tất cả trên người chúng ta, mấy ngày trước đều tặng hết cho đại nhân ngài rồi.

- Thật không?

Lâm đại nhân cười thần bí:

- Mấy ngày trước, có một vị đại nhân vật, cũng mời ta thưởng thức lát tị thảo này, Lộc huynh, huynh có biết hắn là ai không?

Lộc Đông Tán biến sắc, âm úng mấy tiếng, miễn cưỡng trả lời:

- Thật sao, ta không biết. A, đại nhân, thủ hạ của ngài tìm kiếm thế nào rồi? Chúng ta còn phải sớm lên đường nữa đó.

Mấy trăm tướng sĩ đem mấy cỗ xe lật tung lên trời, nhưng không thu hoạch được gì, Đỗ Tu Nguyên cúi đầu ủ rũ đi tới:

- Đại nhân, không tìm thấy mèo Ba Tư của di thái thái.

347. Chương 345: Tiểu Pháo

- Không tìm thấy à?

Lâm đại nhân hừ một tiếng:

- Con tiểu súc sinh này chạy nhanh thật! Nếu để ta tìm thấy thì nhất định cho nó biết lẽ độ. Ồ! Lộc huynh, vừa rồi chúng ta nói tới đâu nhỉ?

Lâm đại nhân cứ nhùng nhằng lời kéo, nhưng Lộc Đông Tán nào có thời gian dây dưa với hắn, đành vòng tay hành lễ:

- Lâm đại nhân, bây giờ cũng đã lục soát cả xe rồi, con mèo Ba Tư kia rõ ràng không phải do ta mang đi. Đại nhân có thể yên tâm chưa? Bỉ Già khả hãn đang chờ đợi chúng ta mang tin tức giao hảo tốt lành với Đại Hoa trở về. Quân lệnh bên người, Lộc Đông Tán không dám nấn ná ở lâu, xin Lâm Đại nhân mau chóng để chúng ta lên đường.

- Lên đường?

Lâm Văn Vinh mỉm cười:

- Lộc huynh ở xa tới là khách, tiểu đệ cần tiếp đón chu đáo, huynh làm sao có thể đi vội vã như vậy được? Đột Quyết và Đại Hoa ta cách nhau ngàn dặm, muốn về cũng phải mất mười ngày nửa tháng, để ý chi chút thì gian ngắn ngủi chứ! Ta còn có chút việc muốn nói với Lộc huynh đó.

Lộc Đông Tán ngăn người ra, làm như lơ đãng nhìn ra đằng xa, rồi bình tĩnh đáp:

- Lâm đại nhân còn có chuyện gì? Xin hãy nói thẳng!

Lâm Văn Vinh phát tay, Đỗ Tu Nguyên hai tay đưa lên một thứ, Lâm Văn Vinh cầm lấy mân mê nói:

- Lộc huynh, huynh có nhận ra cái này không?

- Hỏa pháo?!

Lộc Đông Tán lộ vẻ kinh ngạc. Thì ra thứ Lâm Văn Vinh cầm trong tay chính là một mô hình thu nhỏ bằng gỗ của hỏa pháo, cỡ bằng bàn tay, vô cùng tinh xảo.

- Thứ đồ chơi này là do thợ khéo Đại Hoa ta chế ra, ngay cả mấy đứa nhỏ đều rất yêu thích, ở đâu cũng có thể mua được.

Lâm Văn Vinh mĩa mai thêm:

- Người Đột quyết các huynh cả năm cưỡi ngựa, bị đè ép nhiều nên chắc là hỏa pháo trên người chỉ nhỏ chút như cái này...

- Đại nhân muốn tặng cái này cho ta sao?

Lộc Đông Tán nở nụ cười đặc ý: “Vị Lâm đại nhân này coi như còn có nhiệt tâm, lúc đi còn nhớ tặng lễ vật cho ta.”

- À, thứ này quá lớn rồi, không hợp cho huynh dùng rồi, thôi để lại trong nhà ta lấy may vậy! Tặng huynh cái này đi.

Lâm đại nhân lại vẫy tay, Đỗ Tu Nguyên cố nhịn cười lấy ra một món đồ nhỏ từ lòng ngực, Lộc Đông Tán nhìn thấy tức thì ngớ người. Thứ này vẫn là một mô hình hỏa pháo, nhưng chỉ nhỏ bằng ba phần mô hình kia, cỡ ngón cái, ống pháo nhỏ tẹo, mỏng manh vô cùng, vừa nhìn biết ngay là hàng loại hai.

- Ủm, cái này cũng gần giống rồi đây.

Lâm đại nhân nhìn kỹ khẩu pháo nhỏ, lộ rõ vẻ hài lòng:

- Lộc huynh, đây là tiểu pháo do Đại Hoa ta đặc chế, tinh giản nhỏ gọn, thường chuẩn bị riêng cho nhân sĩ ngoại phiên, số lượng làm ra có hạn, không thể mua được ở bên ngoài, là vật sưu tầm rất có giá trị. Có câu ‘bảo kiếm tặng anh hùng, tiểu pháo tặng Đột Quyết’. Bây giờ ta đem dâng tặng cho huynh, huynh nhớ giữ gìn cẩn thận đó.

“Con mẹ nó, thứ đồ chơi rách nát này ngay cả trẻ con cũng chẳng cần, người cũng dám tặng cho ta? Trong khi ta dâng người nào là lạt tị thảo, hân huyết bảo mã... toàn là những bảo bối ngàn vàng không đổi được!” Lộc Đông Tán khóc không được, cười cũng chẳng xong, nhưng thấy Lâm đại nhân trịnh trọng vô cùng, chỉ đành giả vờ vui vẻ nhận lấy, ‘cảm kích’ nói:

- Đa tạ Lâm đại nhân tặng hậu lễ như thế, xin hỏi bây giờ chúng ta có thể đi chưa?

- Đi?! À, được rồi, được nhiên có thể rồi. Ấy, sao không thấy đặc sứ A Sử Lặc? A huynh của quý quốc đâu? Ta cũng chuẩn bị cho huynh ấy một khẩu tiểu pháo đây.

Lâm đại nhân cố biểu hiện lòng hiếu khách nhiệt thành.

Lộc Đông Tán vội lắc đầu:

- À, A Sử Lặc có việc quan trọng khác, nên đêm qua đã rời kinh rồi. Ý tốt của đại nhân, Lộc Đông Tán xin thay mặt A Sử Lặc đa tạ.

Bụi mù ở phương xa bốc lên từng cơn, tiếng vó ngựa dồn dập vọng tới, Lâm Văn Vinh mỉm cười thu khẩu pháo nhỏ lại:

- Vậy sao? Huynh ấy chạy còn nhanh hơn mèo Ba Tư của nhà ta... Ấy, kia chẳng phải Hứa Chấn sao? Đỗ Tu Nguyên, đi tới xem xem chuyện gì, đừng có ngăn đường của quốc sư Lộc Đông Tán, người ta đang vội lên đường đó.

Cát bụi mịt mù, mấy trăm kỵ binh đang vây quanh ba cỗ xe cùng mấy chục người Đột Quyết, kẻ phóng ngựa đi ở đầu khí vũ hiên ngang, chính là Hứa Chấn. Lộc Đông Tán nhìn mấy cỗ xe lớn kia tức thì biến sắc, vội đưa mắt ra dấu với chúng kỵ sĩ hộ vệ bên người. Người Đột Quyết giơ cao loan đao lấp loáng dưới ánh đuốc.

“Đoàng...! Đoàng...!” Đàng xa lóe lên ánh lửa rồi nổ hai tiếng lớn, chiến mã của người Hồ kinh hãi hí vang, kỵ sĩ Đột Quyết vội gìm cương kẹp chặt bụng ngựa, nhưng chiến mã lồng lộn cơ hồ muốn hất tung cả kỵ binh trên lưng, qua một hồi lâu mới an tĩnh trở lại. Cả đám người Đột Quyết thảm hại vô cùng, đội hình chiến đấu sớm đã bị rối loạn.

Đỗ Tu Nguyên hưng phấn:

- Lâm tướng quân, tướng sĩ của thần cơ doanh chúng ta đang điều khiển pháo ở đằng trước đó. Hai phát pháo này bắn thật chuẩn.

- Vậy à?

Lâm Văn Vinh bật cười:

- Bảo bọn họ bắn thêm mấy phát nữa để tiễn chân quốc sư Lộc Đông Tán, bọn họ từ phương xa đến được đây thật không phải dễ.

Hứa Chấn phóng đến, nhảy xuống lưng ngựa, cũng không thèm lau bụi đất đầy mặt:

- Bẩm báo tướng quân, mặt tướng tuần tra hơn hai mươi dặm ở tiền phương phát hiện tình huống khác thường, Đột ...

- Ta kháng nghị, ta kháng nghị

Hứa Chấn lời còn chưa nói xong, một tràng tiếng Đại Hoa ngựa vọng lại, trong ba cỗ xe bị áp giải kia có một kẻ đang gào thét ầm ĩ.

- Người kêu gào cái gì?

Hai bách hộ thủ hạ của Hứa Chấn thúc ngựa tiến lên, vung roi quất lên lưng ngựa của người Hồ kia, con ngựa hoảng sợ chồm tới, tung hai vó trước thẳng đứng, tên Đột Quyết kia nắm bờm ngựa không chắc, ngã phịch xuống đất, binh sĩ Đại Hoa vây quanh cười rộ lên. Sắc mặt Lộc Đông Tán đại biến, kỵ binh đột quyết chung quanh hắn càng không nhẫn nại được, gươm mã đao lên muốn lao tới, nhưng thấy ánh mắt của Lộc Đông Tán đã ra hiệu ngăn lại.

- Lâm đại nhân, ngài làm thế là có dụng ý gì?

Lộc Đông Tán không còn kìm nổi lửa giận trong lòng, há miệng quát lớn, như sùi cả bọt mép ra.

- Lời này của Lộc huynh là có ý gì?

Lâm đại nhân mở to hai mắt, vẻ mặt ngây thơ ngơ ngác:

- Ta hình như có chọc gì đến huynh đâu.

Lộc Đông Tán hừm một tiếng:

- A Sử Lặc là đặc sứ của Đột Quyết chúng ta, nhận lệnh của Bì Già khả hãn tới bái yết hoàng đế Đại Hoa. Cổ ngữ Đại Hoa có nói: ‘Hai nước giao chiến, không chém sứ giả’, vì sao đại nhân lại vũ nhục A Sử Lặc như thế?

- A Sử Lặc?

Mắt Lâm Văn Vinh còn to tròn ngạc nhiên hơn Lộc Đông Tán:

- Huynh nói người bị phía trước ngăn lại kia, chính là đặc sứ A Sử Lặc? Ái chà, vậy đúng là vô lễ với khách quý rồi. Mấy ngày trước phỉ tặc Sơn Đông làm loạn, ngay cả phụ cận kinh thành cũng bị liên lụy, hoàng thượng lệnh tăng cường tuần tra, phát hiện người khả nghi đều bắt lại. Không ngờ rằng bắt phải A Sử Lặc đại nhân. Có điều Lộc huynh... ta bị huynh làm cho hồ đồ rồi, huynh vừa rồi có nói A huynh đêm qua đã rời khỏi kinh thành rồi, làm sao bây giờ lại xuất hiện ở gần đây chứ?

- Điều này ...

Lộc Đông Tán do dự một hồi, không biết phải giải thích như thế nào, Hứa Chấn bên cạnh cung kính thưa:

- Bẩm báo tướng quân, mặt trưởng phụng mệnh tuần tra trong vòng năm mươi dặm xung quanh kinh thành, phát hiện một đội nhân mã kéo theo ba cỗ xe lớn ở hai mươi dặm phía trước, lén lút chạy đi, mặt tướng cảnh cáo ba lần, nhưng bọn họ lại không hề chấp hành. Không còn cách nào khác, mặt tướng đành bắt bọn họ mang về, xin tướng quân xử trí.

- Lâm đại nhân, ta kháng nghị, ta kháng nghị...

A Sử Lặc bò lăn trên mặt đất, mình mẩy bê bết bùn đất, bộ dạng thật khốn khổ:

- Ta là đặc sứ của Đột Quyết, không ngờ bị thủ hạ của người đối đãi dã man như thế, ta nhất định phải báo rõ với đại hãn, phát binh đánh...

- Người nói cái gì?

Con mắt hơi nheo lại của Lâm đại nhân tức thì trợn ngược, lóe lên vẻ lạnh lùng, A Sử Lặc nhìn thấy thâm kinh hãi, không dám nói thêm lời nào nữa.

- Lâm đại nhân, việc ngày hôm nay, Lộc Đông Tán nhất định trình bày với hoàng đế bệ hạ của quý quốc, các ngài công nhiên phải bình vạ bắt đặc sứ Đột Quyết, thật là khinh người quá đáng. Sau khi ta về nước, nhất định theo sự thật bẩm báo với Bì Già khả hãn.

Lộc Đông Tán là quốc sư Đột Quyết, luận về khả năng trấn định thì hơn A Sử Lặc rất nhiều.

- Khinh người quá đáng? Lộc huynh, lời này phải để ta nói mới đúng.

Lâm Văn Vinh cười lạnh:

- Người Đột Quyết các ngươi tới Đại Hoa, hoàng đế cùng thần dân Đại Hoa chúng ta dùng lễ đối đãi rất chân thành chu đáo, nhưng các ngươi đối với Đại Hoa ta như thế nào?

- Lâm đại nhân, hai nước chúng ta tuy có tranh chấp, nhưng hành động tự tiện bắt sứ tiết như thế này thì Đột Quyết ta cũng không làm. Ngài lớn gan làm xằng, muốn gây thêm thù hằn cho hai nước, đưa đẩy vạn dân vào nước sôi lửa bỏng, ngài không sợ thành tội nhân thiên cổ của Đại Hoa sao?

Nếu đã trở mặt rồi thì Lộc Đông Tán cũng chẳng cố kỵ nữa, dùng cứng đối cứng, không chút nhún nhường.

- Tự bắt sứ tiết? Hãm dân vào cảnh nước sôi lửa bỏng? Tội danh to thật...!

Lâm Văn Vinh cười vang:

- Lộc huynh à, không ngờ rằng người Đột Quyết các huynh cũng chụp cho ta cái mũ lớn như thế, nhưng cái người cũng thế thôi. Nhưng huynh nhìn kĩ mặt ta xem... coi ta có sợ không? Nói một câu không dễ nghe, mấy thứ quỷ lông trắng, lông xanh, lông đỏ... ta nhìn thấy nhiều, các ngươi vừa nhấc mông lên, ta đã biết các ngươi sắp bài tiết ra thứ phân gì rồi.

Lâm đại nhân cười hắc hắc, nói lời ngang ngạnh vô lại khiến Lộc Đông Tán càng lo sợ bối rối, hắn tuy là quốc sư Đột Quyết, nhưng đối diện với loại người Đại Hoa đặc biệt này quả thật cũng vô kế khả thi, chỉ đành hậm hực nói:

- Đại Hoa đãi khách như thế, Đột Quyết ta xem như lĩnh giáo rồi.

Lâm đại nhân cười vang:

- Đạo đãi khách của Đại Hoa, người đời sẽ phán xét, không đến lượt bọn đạo tặc làm xằng các ngươi bình luận.

Lộc Đông Tán còn chưa nói gì, A Sử Lặc ở bên kia đã lại kêu lớn:

- Dũng sĩ Đột Quyết ta chính là hùng ưng trên thảo nguyên sơn cốc, sao lại là đạo tặc? Người dám vũ nhục Đột Quyết hùng ưng dũng mãnh vô địch ư? Lâm Tam, ta phải quyết đấu với người.

- Quyết đấu?

Lâm Văn Vinh cười hì hì:

- Được, ta rất thích quyết đấu. Có điều trước đó, ta phải chứng minh một việc, để dân chúng Đại Hoa xem coi, những người Đột Quyết hung hãn hống hách các ngươi rốt cuộc là hùng ưng hay là đạo tặc? Hứa Chấn, Đỗ Tu Nguyên, tra xét...

Đại Hoa vốn bị người Hồ bức hiếp quen rồi, trước giờ luôn có thái độ cam chịu, hôm nay Lâm đại nhân xua đi nỗi tủi hổ ngày trước của Đại Hoa, thái độ vô cùng cứng rắn, khiến đám huynh đệ thủ hạ kinh hãi vô hạn. Dưới sự dẫn dắt của Lâm đại nhân, được vũ nhục người Hồ một phen thì quả thực rạng rỡ cả tổ tông. Không đợi Đỗ Tu Nguyên phân phó, mấy trăm binh sĩ Đại Hoa như lang như hổ lao tới, lật tung ba cỗ xe lớn của A Sử Lặc lên.

Vô số vải vóc lụa là và cả lá trà bị hất tung. Bỗng nghe một tiếng “keng”, mũi thương của một binh sĩ tựa như chọc phải vật cứng gì đó, Đỗ Tu Nguyên liền lộ vẻ vui mừng, mấy binh sĩ lật cỗ xe lớn đó lên, tơi tã bay tán loạn, một ống pháo sắt đen xì nằm mờ mờ trên mặt đất.

Sắc mặt A Sử Lặc và Lộc Đông Tấn đại biến, A Sử Lặc nắm chặt mã đao, vội đánh mắt ra dấu với Lộc Đông Tấn. Lộc Đông Tấn nhìn binh sĩ Đại Hoa bốn phía như hổ rình mồi, khê lặc đầu.

- Bẩm tướng quân, qua điều tra phát hiện được một khẩu hỏa pháo do Đại Hoa ta tinh chế, cùng một cái giá đỡ và rất nhiều ngòi nổ.

Đỗ Tu Nguyên ưỡn cao ngực, hùng dũng bẩm báo.

“Đúng là ‘tinh chế’ ư?” Lâm Văn Vinh cười thầm, đi tới phía trước chậm rãi vuốt ve “pháo *****” đặc chế kia một hồi, hơi lạnh phả vào lòng bàn tay. Thứ này mặc dù là một đồng sắt vụn, cũng không thể để người Hồ cứ thế mà mang đi.

Lâm Văn Vinh cười lạnh:

- A huynh, những hùng ưng cao quý của thảo nguyên các người đối đãi với chủ nhân hiếu khách như thế sao? Hỏa pháo này các người trộm về làm gì? Là muốn nghiên cứu thấu triệt để mô phỏng chế tạo à? Tỳ Sương khả hân gì đó của các người quả là có chút thông minh, coi như cũng biết nhìn hàng.

- Là Bì Già khả hân, không phải là Tỳ Sương...

A Sử Lặc mấp máy phản bác, Lâm đại nhân ngẩng đầu trừng mắt nhìn hấn, hấn liền câm nín chẳng dám nói tiếp câu nào nữa.

Lộc Đông Tấn trầm thổ dài: “Hỏa pháo của Đại Hoa là mối uy hiếp lớn nhất của Đột Quyết. Hiện giờ hai nước lại sắp khai chiến đến nơi, mình phí hết tâm cơ tính kế chu toàn, một lòng cầu được hỏa pháo tối tân nhất của Đại Hoa mang về Đột Quyết, nhưng không ngờ hoàn toàn thua ở vào tay Lâm Tam. Gã Lâm Tam này luận về phong cách thủ đoạn hành sự, thật không có chút gì giống như truyền thống văn hóa của dân Đại Hoa, đúng là bại hoại trong bại hoại!”

- Đại nhân, ngài xem!

Về mặt Hứa Chấn trình trọng, phân phó binh sẽ đẩy hai cỗ xe lớn kia đến, một tiếng “ầm” lớn vang lên, hòm giấu trong xe vỡ ra, bột phấn màu đen rơi xuống lả tả.

Dùng đầu ngón tay chấm chút bột phấn cẩn thận xem xét một phen, Lâm Văn Vinh cười lạnh:

- Lộc huynh, đây là cái gì?

- Lâm đại nhân cần gì biết rồi còn hỏi.

Lộc Đông Tấn bình tĩnh trả lời, hấn vốn là quốc sư nên xử sự rất trầm tĩnh, biết rằng bảo tồn thực lực mới là thượng sách, vừa rồi đề nghị của A Sử Lặc bị hấn phủ quyết không hề do dự. “Với thủ đoạn của tên Lâm Tam này thì chỉ cần có hơi phản kháng, là lưỡi đao sẽ đặt ngay trên cổ bọn ta.” Lộc Đông Tấn tin chắc như thế.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Lộc huynh thật là không quản gian khó, mấy trăm cân hỏa dược này không biết các người lấy được từ đâu, không ngờ phải xa xôi ngàn dặm chở về Đột Quyết. Hảo nhân tình, hảo thủ đoạn...! Đúng rồi, Lộc huynh, nhưng hỏa dược này huynh mua được từ đâu? Tiểu đệ cũng muốn kiếm chút để năm mới bắn pháo hoa chơi!

Lộc Đông Tấn không chút hoang mang:

- Hỏa dược à, mua được ở chợ thôi. Như Lâm đại nhân đã nói, chúng ta cũng chỉ là mang về một chút để bắn pháo hoa chơi.

Lâm Văn Vinh ngửa đầu cười lớn:

- Bắn pháo hoa, hay lắm! Mấy ngày trước ở trên đường, tại hạ cũng thiếu chút nữa bị người ta bắn pháo hoa, Lộc huynh cùng bọn chúng thích chơi một trò à!

Tên Lâm Tam này có lối tư duy kín đáo, lại phân tích vấn đề tỷ mỉ kỹ càng, một câu nói hớ là có thể bị hấn chụp ngay yếu điểm, Lộc Đông Tấn thâm kinh hãi, vội ngậm miệng không nói năng gì nữa.

- Kỳ thực người không nói ta cũng biết.

Lâm Văn Vinh khẽ cười:

- Mấy trăm cân thuốc nổ này chẳng phải là con số nhỏ nhoi gì, không có thủ đoạn thông thiên thì sao mà có được. Lộc huynh, ta nói đúng không?

Biết có một số việc tất nhiên không giấu được Lâm Tam, Lộc Đông Tán cũng là kẻ tính tình khoáng đạt, ha hả cười lớn:

- Lâm huynh, ta người tuy lập trường đối lập, nhưng Lộc Đông Tán này xem ra trong cả Đại Hoa, chỉ có một nhân vật làm ta kính phục bội phần chính là người. Những người khác nếu có một nửa cốt khí và trí tuệ của người, Đại Hoa đã không phải là Đại Hoa bây giờ nữa. Chỉ đáng tiếc, người Đại Hoa các người chỉ ham thích an lạc, không biết tiến thủ, lại có nhiều kẻ vì dục vọng cá nhân mà bán rẻ cả tổ tông, thật làm người ta xấu hổ!

Để một người Hồ xem thường như thế, Lâm đại nhân không hề tức giận, chỉ là Lộc Đông Tán nói nhằm ngay điểm chết của nước nhà. Đại Hoa tai họa rất nhiều, chịu đựng lắm nỗi nhục, thật khiến người ta đau lòng, càng làm người ta phẫn nộ! Các triều đại trước, Đại Hoa cái gì cũng thiếu, nhưng chưa từng thiếu Hoa gian. Điều này rất cuộc là vì sao?

- Lâm tướng quân, Lâm tướng quân...?

Hồ Bất Quy khẽ gọi, cắt đứt dòng suy nghĩ của Lâm Văn Vinh:

- Những người Hồ này, chúng ta phải xử trí như thế nào?

Bất mấy người này không dễ, nhưng xử trí cũng không phải là đơn giản, đã không thể giết lại không thể tha, thật là đau đầu, chẳng trách Lộc Đông Tán trở thành tù phạm mà còn thông dong như thế, rõ ràng là nhắm chuẩn mạch môn. Tên Lộc Đông Tán này không có dạng hiểu chiến lược mẫn như người Hồ bình thường, cũng biết co biết duỗi, thật đúng là một nhân tài!

- Giải bọn họ tới quân trung, bẩm rõ với hai vị đại nhân Từ Vị, Lý Thái, xin bọn họ báo cho hoàng thượng xử trí.

Lâm Văn Vinh xua tay, vứt hòn đá nóng khó xử này qua cho lão Từ và Hoàng Thượng.

- Buông ta ra, buông ta ra... ta tự đi được!

Mấy binh sĩ đẩy Lộc Đông Tán đi tới, Lộc Đông Tán giẫy dụa một trận, y phục rối bời, ngay cả khẩu pháo nhỏ nắm trong tay cũng rơi trên đất.

- Buông hắn ra đi.

Lâm Văn Vinh phát tay.

Lộc Đông Tán quay đầu nhìn hắn:

- Lâm đại nhân, hôm nay Lộc Đông Tán thua một trận. Có điều ngày sau hai nước giao binh trên xa trường, Lộc Đông Tán tuyệt sẽ không thua tiếp về tay ngài.

Lâm Văn Vinh xua tay, ý bảo chúng tướng dẫn mấy người Hồ đi, Đỗ Tu Nguyên đứng ở bên cạnh hắn lấy làm kỳ quái hỏi:

- Tướng quân, ngài làm sao biết hành tung của A Sử Lặc?

Lâm Văn Vinh mỉm cười đáp:

- Điều này nói ra cũng đơn giản. Lộc Đông Tán không phải là kẻ tầm thường, lại vô cùng quan tâm kỹ thuật hỏa pháo của Đại Hoa ta. Sau khi trăm phương ngàn kế mượn đại pháo, dĩ nhiên phải bày trò để che mắt thiên hạ để mang đi. Hắn biết rõ chúng ta sẽ phái người ngầm giám thị, liền cố ý làm ra vẻ vô cùng ngu xuẩn, gây náo loạn ở kinh thành để cho mọi người không để ý tới mấy tên ngốc đó. Mặt khác lại âm thầm sắp đặt thay đào đổi mìn, tháo nhỏ hỏa pháo này đưa về Đột Quyết. Vừa rồi chúng ta truy đến đây, chỉ thấy Lộc Đông Tán, không nhìn thấy A Sử Lặc, hướng hô đội hình đoàn xe ngựa của hắn di chuyển chính

tê như thế, không nhanh không chậm, tựa hồ cố ý cản đường đi. Còn nữa điểm trọng yếu nhất, Đỗ Đại ca huynh đã nói, bọn chúng thu thập ít nhất bảy cỗ xe lớn, nhưng Lộc Đông Tán dẫn theo chỉ có bốn cỗ, ba cỗ xe còn lại đi đâu rồi? Chỉ có một khả năng, bọn họ chia binh hai đường, đây là con đường tắt phải qua khi tới phương bắc, ta liền phân phó Hứa Chân đem những khinh trang tinh kỵ bằng đồng ruộng đi đường tắt truy cản phía trước, quả thật ta tìm được rồi.

Nghe Lâm tướng quân phân tích một phen, Đỗ Tu Nguyên như bưng tỉnh, trong lòng càng thêm phần kính phục, khó có lời nào mà nói ra hết nỗi ngưỡng mộ. Lâm Văn Vinh ngồi xồm xuống, nhặt lên một thứ.

Đây là khẩu pháo nhỏ vừa rồi tặng cho Lộc Đông Tán, rơi xuống đất đã gãy mất giá đỡ, thấy Lâm đại nhân cẩn thận thổi lớp bụi cát trên khẩu pháo, Đỗ Tu Nguyên không hiểu liền hỏi:

- Lâm tướng quân, có một khẩu pháo nhỏ như vậy, còn nhặt lên làm gì?

Lâm đại nhân cười hắc hắc:

- Pháo tuy nhỏ, nhưng vẫn còn hơn mấy con giun đất. Người Đột Quyết cần, song người Đông Doanh càng trông đợi hơn. Giữ lại, giữ lại... lần tới đến Đông Doanh tặng lễ!

348. Chương 346: Văn Vinh Ca

- Tướng quân, con Hãn Huyết bảo mã này...

Hứa Chân còn trẻ tuổi, trông thấy Hãn Huyết bảo mã Lâm Tam cười, tỏ ra rất lưu luyến. Kỵ binh vốn yêu ngựa, hẳn lại là tình binh do Hồ Bất Quy tự tay điều dưỡng, kỹ thuật tinh thông, cũng chẳng thua kém người Hồ, khát vọng đối với con Hãn Huyết bảo mã này tất nhiên càng hơn cả người thường.

Hứa Chân vừa nhắc tới, Lâm Văn Vinh liền nhớ ra, trước đó hẳn từng nhận lời Hồ Bất Quy để Hãn Huyết bảo mã lại trong quân cho bọn họ thử nghiệm, không chừng có thể phối ghép làm sinh ra giống ngựa mới, như vậy sẽ đóng góp rất nhiều cho kỵ binh Đại Hoa.

- Bảo mã này sẽ giao ngay cho các người.

Lâm Văn Vinh nhảy xuống ngựa, vỗ lên bộ lông vàng óng của Hãn Huyết bảo mã, mỉm cười nói:

- Nếu các người có thể lai tạo ra được giống ngựa mới, cũng coi như người Đột Quyết đã cống hiến chút công sức cho Đại Hoa ta.

Hứa Chân mừng rỡ:

- Đa tạ tướng quân, mặt tướng nhất định cố hết sức.

Hứa Chân cầm lấy dây cương, vui mừng khấp khởi kéo Hãn Huyết bảo mã đi vài bước. Loại ngựa quý của Đột Quyết này có tiếng vỏ giòn tan, thân hình cao lớn, thiên sinh thần tuấn, chính là giống loài mà những kỵ binh yêu thích nhất, Hứa Chân vượt ve mồ hôi như máu trên lưng ngựa, nhất thời quuyến luyến không nỡ buông tay.

“Đúng là bạc phước! Xem như lão tử đã quá tận tụy cống hiến vì Đại Hoa rồi!” Lâm đại nhân đau muốn thắt ruột, chỉ đành vẫy tay, kéo thêm một con Hãn Huyết mã ở bên cạnh, lộc ca lộc cộc rời đi.

Tiến về phía cổng thành chưa được bao xa, bỗng thấy phía trước một bóng người thấp thoáng, chặn ngay trước đầu ngựa.

Lâm Văn Vinh kinh hãi, vội vàng giật cương, con ngựa hí vang một tiếng, cất bồng hai vó, xoay vòng tại chỗ, khó khăn lắm mới đứng thẳng bằng lại được.

Trời đã tối mịt, nhìn không rõ kẻ phía trước là ai, bị cản đường nên Lâm Văn Vinh giật tím mặt:

- Ê, vị lão huynh kia, làm phiền huynh đi đường nhìn cho kỹ có được không? Đừng cho rằng không có đèn xanh đỏ là có thể cứ tự ý băng ngang qua.

Người phía trước phì cười, khẽ đáp:

- Lời này lẽ ra phải do tiểu nữ nói với Lâm đại nhân mới đúng chứ?

- Từ Trường Kim?

Giọng nói trong trẻo kia nghe rất quen thuộc, Lâm Văn Vinh để ý nhìn kỹ, thấy người đứng ở trước mặt một bộ váy dài, làn da sáng bóng, cười tươi như hoa, đúng là tiểu cung nữ Cao Ly Từ Trường Kim.

“Nha đầu này sao lại chạy tới đây?” Lâm Văn Vinh tràn đầy nghi hoặc nhưng vẫn ngoác miệng cười:

- Ô, đây chẳng phải là Từ Trường Kim tiểu thư sao? Thế nào, nàng còn chưa về Cao Ly à?

- Đại nhân, mời ngài cùng đi một vòng để nói chuyện được không?

Từ Trường Kim tỏ ra rất nghiêm túc, ngẩng đầu nhìn hần cầu khẩn.

- Đừng nói là đi một vòng, mười vòng cũng chẳng có vấn đề gì!

Lâm Văn Vinh xoay người xuống ngựa, đứng ngay trước mặt Từ Trường Kim, thấy làn da mịn màng tươi sáng của nàng mà ngứa ngáy trong lòng, chỉ thèm được vuốt ve một cái.

Thấy Lâm đại nhân đùa cợt gần mình như thế, Từ Trường Kim vội vàng lui lại một bước, cúi đầu kính cẩn:

- Làm phiền đại nhân rồi, xin đại nhân đi theo Trường Kim.

“Nữ nhân Cao Ly đúng là quá khách khí, có khi rồi ngày nào đó lên giường lột sạch quần áo, không chừng cô gái Cao Ly này cũng nhất định sẽ nói thêm một câu: ‘Đại nhân, xin mời ngài thưởng thức...!’” Trông thấy thân hình thon thả yếu diệu của Từ Trường Kim, đầu óc Lâm đại nhân càng nổi lên những ý nghĩ thật đen tối.

Từ Trường Kim dẫn hần tới tầng cao nhất của một toà lầu lầu phía trước, Từ Trường Kim vén rèm, nhẹ nhàng cung kính nói:

- Đại nhân, mời ngài vào.

Đại Trường Kim này kể ra cũng quá khách khí, Lâm Văn Vinh tiến vào phòng, tức thì ngẩn ra một hồi. Căn phòng này không lớn, nhưng cũng đặt vào một cái bực chỉ cao tới gót chân, trên đó bày biện một chiếc bàn thấp, giống như nơi ở của người Cao Ly.

Từ Trường Kim khom người xuống, lấy ra một đôi giày vải đặt ở một bên, mặt đỏ bừng:

- Đại nhân, Trường Kim hầu hạ ngài thay giày.

- Cái này, không hay lắm...

Lâm đại nhân hớn hỏ, đặt mông ngồi xuống cái ghế cạnh đó, giả vờ ngượng nghịu nói:

- Ta không có thói quen để người khác hầu hạ.

Từ Trường Kim cũng quen thuộc với cái kiểu nói một đằng làm một nẻo của Lâm Tam, đợi hần ngồi xuống, e thẹn quỳ gối xuống đất, cẩn thận cởi giày của hần.

“Cảm giác được mỹ nữ hầu hạ đúng là sung sướng a!” Lâm đại nhân khoan khoái hít hà một hơi:

- Từ tiểu thư, phong tục Cao Ly của các nàng thật đặc biệt, còn có cả tập quán cởi giày cho khách.

Gương mặt Từ Trường Kim như nhuộm phấn hồng, vội cúi đầu khẽ đáp:

- Không phải, nữ nhân Cao Ly chúng ta chỉ... À, đại nhân ngài là khách tôn quý của chúng ta, Trường Kim cởi giày cho ngài cũng là việc nên làm.

- Thật sao?

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Từ tiểu thư, ta cũng đã đến Cao Ly rồi, từng lướt sóng trên đảo Cheju, hái hoa trên núi Kumgang, cũng có chút hiểu biết phong tục ở nước nàng. Phòng ngủ của người Cao Ly thì chỉ có những người cực kỳ thân

thiết mới có thể bước vào. Về phần cởi giày cho nam nhân thì càng không phải bình thường... hắc hắc, Từ tiểu thư hẳn còn hiểu rõ hơn cả ta chứ!?

- Không phải như đại nhân nghĩ đâu...

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Từ Trường Kim giờ như ráng chiều đỏ thắm, mắt hồi lâu mới dần dần trở lại vẻ thường lệ, từ tốn giải thích:

- Ở Cao Ly chúng ta, nữ nhân chỉ cởi giày cho trượng phu hoặc trưởng bối. Nhưng xin đại nhân ngàn vạn lần chớ hiểu lầm, đại nhân là khách tôn quý của chúng ta, Trường Kim kính trọng ngài, mới làm như thế, không quan hệ tới việc khác.

- Hóa ra là như vậy.

Nhìn Từ Trường Kim ân cần xếp ngay ngắn giày của mình ở bên trên, Lâm Văn Vinh đứng dậy, cười ám muội:

- Từ tiểu thư nói sớm mấy việc này thì không đã có gì rồi, hại ta thiếu chút nữa hiểu lầm. Lão bà của ta hôm nay vừa mới ra mệnh lệnh, sau này không cho phép ta tùy tiện trêu chọc các cô gái nữa, nếu không thì tới về nhà thì phải ngủ dưới đất.

Từ Trường Kim che miệng tủm tỉm cười:

- Không ngờ nữ nhân Đại Hoa lại quản thúc trượng phu như vậy, Trường Kim thật hâm mộ. Đại nhân, là mệnh lệnh của vị phu nhân nào, Xảo Xảo phu nhân, Đại tiểu thư phu nhân, hay là Lạc tiểu thư phu nhân?

“Người Cao Ly xưng hô thật đặc biệt, lão tử nghe nhức cả đầu.” Lâm Văn Vinh cười giả lả, đột nhiên nhớ tới điều gì, kinh ngạc nói:

- Lạc tiểu thư phu nhân? Nàng biết cả Ngưng Nhi ư?

Từ Trường Kim gật đầu đáp:

- Cũng là vừa rồi mới biết. Không dám nói dối đại nhân, trưa hôm qua mới biết đại nhân ngài trở về kinh thành, Trường Kim liền vội vàng đi tới Tiêu gia, còn hàn huyên với Lạc tiểu thư một hồi, nếu không làm sao biết hành tung của đại nhân ngài đây. Lạc tiểu thư phu nhân mỹ lệ đoan trang, lại học rộng đa tài, khiến Trường Kim rất bội phục, Lâm đại nhân thật có phúc!

“Ngưng Nhi thật sự rất ‘đoan trang’ ư?” Lâm Văn Vinh cười ha hả, Từ Trường Kim đi bái phỏng, vừa khéo hợp với tâm ý của nàng, cùng nàng trò chuyện rồi còn lôi ra mấy thứ đồ trang điểm kia, hai người liền thân quen ngay cũng chẳng phải việc gì quá khó khăn.

- Đại nhân, mời vào phòng.

Từ Trường Kim khom người cung kính, Lâm Văn Vinh bước lên tấm tatami* êm ái ấm áp, cảm giác thật là dễ chịu. Từ Trường Kim cúi chào chỉ mang đôi mắt trắng, lộ ra bàn chân nhỏ tinh tế xinh đẹp, quay qua hẳn khẽ mỉm cười, hai người ngồi xuống cạnh nhau bên chiếc bàn thấp.

(Tatami: sàn nhà truyền thống của Nhật Bản. Điều này không rõ tác giả có nhầm lẫn giữa tên gọi các vật dụng của HQ với NB không, mà Vũ Nham rất hay gọi các vật dụng mà người Cao Ly trong truyện dùng bằng mấy cái tên Nhật.)

Từ Trường Kim vỗ tay một cái, liền có hai nữ tử Cao Ly mặc xiêm y lộng lẫy, khom người bê mâm bát tiến đến, cẩn thận đặt thức ăn lên bàn, rồi lại khom mình lui xuống.

- Thì ra Từ tiểu thư muốn mời ta ăn cơm.

Lâm đại nhân cười nói:

- Lâu lắm rồi chưa ăn mấy món của Cao Ly. Chỉ là không nghĩ đến, ở trong kinh thành Đại Hoa mà lại có một quán ăn Cao Ly như thế, làm người ta ngạc nhiên vô cùng.

- Nơi này không phải là quán ăn Cao Ly.

Từ Trường Kim lắc đầu:

- Nơi này vốn chỉ bày bán thức ăn của Đại Hoa, chỉ có đỉnh lâu này là chuyên chuẩn bị cho vương thất Cao Ly. Không giấu đại nhân, tửu lâu này là sản nghiệp của vương thất Cao Ly. Chúng ta lui tới Đại Hoa đều ghé vào chỗ này.

Từ Trường Kim kể ra vậy thì cũng không khác với nói rõ, tửu lâu này chính là trạm thu thập tình báo của Cao Ly. Nàng mở rộng cửa mà công bố thế kia, xem ra Cao Ly đích xác đã lâm vào tình trạng chẳng thể trì hoãn được thêm được nữa.

Lâm Văn Vinh cười lớn:

- Nói như vậy, tửu lâu này chắc hẳn có những món đặc sắc của Cao Ly, hôm nay ta nhất định phải cố gắng thưởng thức.

Từ Trường Kim mỉm cười:

- Đại nhân nói đùa rồi, đồ ăn Đại Hoa phong phú, chế biến đa dạng, sắc hương vị đều vẹn toàn, Cao Ly nào có thể bì được. Món ăn Cao Ly chúng ta có đặc trưng là đơn giản sạch sẽ, hương vị độc đáo, ăn một lần khó quên, vậy mời đại nhân thưởng thức một chút.

Từ Trường Kim dùng chiếc muỗng nhỏ lấy ít thức ăn, cung kính gắp cho hắn, Lâm Văn Vinh nếm một miếng, gật đầu tấm tắc khen:

- Không tệ, không tệ... so với mấy món Cao Ly ta ăn trước kia quả thực ngon hơn rất nhiều.

- Đây chính là thanh tửu Cao Ly do Trường Kim cất, mời đại nhân thưởng thức.

Từ Trường Kim rót đầy cốc nhỏ trước mặt, đưa lên tay hắn. Lâm Văn Vinh cười nói:

- Nếu đã là Từ tiểu thư mời cơm ta, sao lại có thể chỉ mình ta uống chứ.

(Thanh tửu: rượu sake hay rõ hơn là rượu cheomju, cũng là 1 loại sake, đây là nghĩa chính xác của từ nguyên gốc tiếng Hoa - 清酒. Chẳng biết vì sao tác giả lại nhầm lẫn đem ghép quốc tửu của Nhật với HQ, theo ý mình là rượu Sochu (soju) nhưng vẫn chú thích đầy đủ để các bạn có thể đánh giá được rõ hơn về tác giả)

Khuôn mặt xinh đẹp của Từ Trường Kim dần đỏ hồng lên, rót đầy cốc rượu trước mặt mình, hai tay nâng lên, nhẹ nhàng nói:

- Nếu đã như thế, Trường Kim kính đại nhân một chén, chúc Đại Hoa và Cao Ly hai nước hữu nghị vạn năm, xanh mãi như bách tùng.

- Ta cũng chúc Trường Kim tiểu thư ngày càng xinh đẹp.

Lâm Văn Vinh cười ha hả, uống cạn thanh tửu. Từ Trường Kim khẽ hé môi đào nhấp một hơi, mày hơi nhíu lại, mặt mày càng đỏ bừng hơn, dường như không chịu được vị nồng cay của rượu.

"Thế này ư, đây chẳng có hơn gì nước lã đâu? Nếu thay bằng Nhị Oa Đầu nàng đã thử rồi!" Lâm Văn Vinh cười trộm.

(Nhị oa đầu: một loại rượu mạnh, mạnh thế nào thì chịu, lãnh này chưa được uống)

- Xin mời đại nhân nếm thử món này, đây là được thiện do Trường Kim tự tay làm, có công năng...

- Công năng bổ huyết dưỡng tỳ, tư âm nhuận phế, bổ thận tráng dương, có phải không?

Lâm Văn Vinh trêu chọc.

- Đại nhân, làm sao mà ngài biết?

Từ Trường Kim kinh ngạc, rồi thư thả trở lại ngay:

- Nhất định là Xảo Xảo nói cho ngài rồi.

Lâm Văn Vinh cười rộ lên:

- Từ tiểu thư, được thiện nếu nhiều công dụng như vậy, vậy nàng mời ta ăn món này để làm gì? Là bổ huyết, tư âm, hay là tráng dương?

Từ Trường Kim vô cùng ngượng ngùng, cuối cùng cũng cố gắng bình tĩnh giải thích:

- Đại nhân đang ở tuổi trẻ sung mãn, cũng chẳng cần những tác dụng kia, nhưng vị dược thiện này ngoài ra còn có khả năng thanh nhiệt trừ hỏa.

- Không ngờ ngay cả điều này mà Xảo Xảo cũng nói cho Từ tiểu thư. Hổ thẹn, hổ thẹn! Gần đây đích xác là tinh lực cường thịnh, phòng sự quá độ...

Lâm Văn Vinh ra vẻ nghiêm túc:

- Cũng không biết dược thiện của Từ tiểu thư có tác dụng hay không. Ài... đêm nay trở về thử lại một chút, có hiệu quả nhất định sẽ báo lại cho Từ tiểu thư.

Từ Trường Kim càng thêm xấu hổ, cúi đầu thỏ thẻ:

- Đại nhân không cần nói đùa nữa, trong nhà ngài mỹ quyến như hoa, nếu không trân trọng yêu thương, chẳng phải coi thường vũ vật trời ban ư?

“Tuyệt! Từ Trường Kim quả nhiên có tầm nhìn thông suốt!” Lâm Văn Vinh ha hả cười lớn nâng chén lên, Từ Trường Kim lại nhắm một ngụm thanh tửu, vẻ mặt nồng say kia càng trở nên cực kì kiều diễm.

- Đúng rồi, Từ tiểu thư, ta nghe Xảo Xảo nói, nàng tặng bọn họ một chút mascara và bút kẻ mắt, xin hỏi hai thứ này là phát minh của nàng sao?

Nhớ tới thứ Xảo Xảo đưa cho mình. Lâm Văn Vinh rung mình, thừa dịp có thời gian đối diện với Đại Trường Kim muốn hỏi cho rõ ràng.

- Lâm đại nhân, ngài làm sao biết hai thứ này gọi là mascara và bút kẻ mắt vậy?

Từ Trường Kim không trả lời câu hỏi của hắn mà lại hỏi ngược lại.

“Vấn đề này thật khó lòng mà hồi đáp!” Lâm Văn Vinh trả lời mơ hồ cho qua:

- À, cái này, ta trước đây đã nghe thấy, không ngờ rằng trên tay nàng cũng có thứ này. Từ tiểu thư, đây thật sự do nàng tự mình chế ra sao?

Từ Trường Kim mỉm cười:

- Vật này là một vị sư phó của Trường Kim đưa cho, nghe nói là bên Tây Dương lưu truyền qua, kiếm nguyên liệu để điều chế không dễ, Trường Kim chỉ có bấy nhiêu thôi, đều đã tặng cho mấy vị phu nhân của ngài rồi.

- Sư phó của nàng ư?

Lâm Văn Vinh nhíu mày:

- Bà ta đã tới Tây Dương sao?

- Không thấy người nói qua.

Từ Trường Kim thần nhiên nói tiếp:

- Có lẽ đã tới... Lâm đại nhân, sư phó của Trường Kim là người thâm lặng, không muốn người ngoài biết. Lần này nếu không phải là mấy vị phu nhân của ngài cùng ta giao hảo, Trường Kim cũng tuyệt đối không mang đồ sư phó tặng ta chuyển cho người khác. Cho nên xin đại nhân ngài hãy giữ kín cho, cầu xin ngài đó!

Từ Trường Kim khom người thật sâu, ngôn từ cực kỳ thành khẩn.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc: “Cái gì mà giao hảo với phu nhân của ta! Chút tâm tư của nàng ta còn không biết sao, đây là có điều muốn cầu xin ta mới cố ý làm ra vẻ hào phóng. Có điều sư phó của Từ Trường Kim không ngờ cũng biết Mascara và bút kẻ mắt, xem ra cũng không phải là nhân vật đơn giản, ít nhất cũng đã tới Tây Dương. Cũng may là theo lời nói của Từ Trường Kim, thứ mascara và bút kẻ mắt này chế tác không dễ, xem ra là không có khả năng sản xuất quy mô lớn. Vương thất Cao Ly không thể cậy vào những cái này cạnh tranh với Đại Hoa.” Lâm đại nhân cũng hơi yên tâm, uống một ngụm rượu, đổi đề tài:

- Từ tiểu thư, ta nghe nói thiếu nữ Cao Ly các nàng đều có một thói quen, xưng hô với nam tử giao hảo đều gọi là gì gì đó ca. Ví dụ như: Thành tuần ca, Chí hoán ca, Vĩ ca... có phải thế hay không?”

- Đại nhân quả là có kiến thức rộng khắp, ngay cả điều này mà cũng biết.

Từ Trường Kim khẽ gật đầu:

- Nữ tử Cao Ly chúng ta khi giao hảo với người cùng tuổi khác giới, đích xác sẽ xưng hô như thế.

Lâm Văn Vinh cười hì hì nói:

- Vậy đại hiệu của ta là Lâm Văn Vinh, nếu là ở Cao Ly, nàng sẽ gọi ta như thế nào?

- Điều này...

Từ Trường Kim bối rối mấp máy môi nửa ngày trời, nóng bừng cả mặt mày, do dự hồi lâu mới khẽ mở miệng, giọng như muỗi kêu:

- Văn Vinh ca...

-Ồ, Trường Kim muội...

Lâm đại nhân hớn hở, cực kỳ thống khoái đáp lại: “Hôm nay lão tử cũng được một lần làm Văn Vinh ca, còn là Văn Vinh ca của Trường Kim muội muội, thật đáng vinh hạnh!”

Từ Trường Kim cả một hồi lâu không nói lời nào, không khí trong phòng tức thì trở nên cực kì ám muội, Lâm đại nhân khẽ cười trêu chọc:

- Trường Kim muội, nghe muội gọi Văn Vinh ca tự nhiên như thế, trước đây ở Cao Ly, có phải qua lại thân thiết với rất nhiều vị ‘ca’?

- Đại nhân làm sao nghĩ như thế?

Từ Trường Kim khẽ cắn môi, ánh mắt lộ ra vẻ phẫn nộ:

- Trường Kim từ bé đã lớn lên ở trong vương cung Cao Ly, chỉ là một cung nữ nho nhỏ, không hề giao hảo với nam tử nào, càng không có việc qua lại với rất nhiều ca. Đại nhân khinh miệt Trường Kim như thế, có phải là cho rằng Trường Kim là thứ con gái dung tục?

“Nha đầu này thật có cá tính!” Lâm Văn Vinh cười lớn:

- Trường Kim muội, chớ tức giận, Văn Vinh ca chỉ lỡ miệng mà thôi, ta cũng biết muội cũng giống như ta, đều không phải là người tùy tiện.

Từ Trường Kim hừ một tiếng, cúi đầu không nói, không khí mập mờ trước đó bị một câu nói của Lâm đại nhân phá hỏng hết cả. Từ Trường Kim đợi hồi lâu không thấy động tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng lạch cạch khẽ vang lên, ngẩng đầu nhìn, ‘Văn Vinh ca’ giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, đang thích thú nhấm nháp món được thiện thanh nhiệt trừ hỏa kia.

- Trường Kim muội, muội cũng ăn đi, thanh nhiệt trừ hỏa đó.

Lâm Văn Vinh mỉm cười gấp món được thiện kia qua cho nàng.

Kết giao với loại người trời đánh không chết này, ngay cả da mặt mình cũng trở nên dày hơn rất nhiều, Từ Trường Kim lắc đầu cười khổ, than:

- Đại nhân, ngài biết có cảm giác của Trường Kim đối với ngài thế nào không?

-Tốt nhất là không có cảm giác gì, nói thật, ta còn không chuẩn bị để yêu vượt ra ngoài quốc gia, chỉ sợ người khác nhất ‘tiện’ chung tình với ta thôi.

Lâm đại nhân lơ đãng đáp.

(‘Nhất tiện chung tình’: ám chỉ người phụ nữ sau khi một lần bị đàn ông giở trò phi lễ lại đem lòng say mê.

Lâm Tam chơi chữ từ câu ‘nhất kiến chung tình’, chữ ‘tiện’ và chữ ‘kiến’ là từ đồng âm khác nghĩa, cùng đọc là ‘jiàn’)

- Đại nhân, ngài nói đi đâu vậy?

Từ Trường Kim ngưng ngừng sáng giọng:

- Trường Kim làm sao có cách nghĩ như thế. Không dấu ngài, lần đầu tiên gặp ngài, Trường Kim cảm giác ngài là người thật quá vô sỉ, không ngờ hoàn toàn không để tâm tới lễ tiết ngoại giao, việc bậy bạ gì cũng làm ra được, làm người ta căm ghét không thôi. Nhưng sau này...

Lâm Văn Vinh thấy rất hứng thú liền hỏi:

- Sau này thế nào?

Từ Trường Kim tủm tỉm cười, dịu dàng nói:

- Sau này tiếp xúc với đại nhân nhiều rồi, mới biết đại nhân không hề là dạng tham lam vô sỉ như vẻ ngoài, ngài chỉ là đang dùng một phương thức đặc biệt để biểu đạt tình cảm ẩn giấu của mình mà thôi. Mà cái cách này lại chẳng thể nào hòa hợp với người Đại Hoa ngàn năm tôn sùng đạo Khổng Mạnh, cùng với những học thuyết nho gia, cho nên đại nhân mới có vẻ khác lạ như thế, mới đặc biệt như thế. Lấy ngay chuyện ngài nhận hối lộ của Cao Ly và Đột Quyết làm ví dụ, ngay cả Trường Kim cũng từng hiểu lầm ngài, phải tới một việc sau này, Trường Kim mới biết mình đã sai rồi.

- Ô, là việc gì vậy? Ài, ta làm việc tốt quá nhiều, nhất thời không nhớ ra.

Lâm Văn Vinh dương dương đắc ý.

Từ Trường Kim phì cười rồi khẽ lắc đầu, vẻ mặt trở nên buồn bã, khóe mắt dần đỏ hoe:

- Đại nhân nhớ hay không, ngày đó vương tử điện hạ có việc muốn cầu ngài, đã đưa ra những điều kiện gì?

- Điều kiện...?

Lâm Văn Vinh ngẩn ra một chút, rồi chớp chớp mắt, mỉm cười nói:

- Nàng nói những viên dạ minh châu kia sao? Ta đã nhận rồi, nàng còn đến trước mặt hoàng đế tố cáo ta nữa.

- Đại nhân sao cứ mãi khiêm tốn như thế...

Từ Trường Kim ngập ngừng:

- Trường Kim nói tới một điều kiện khác, ngày đó vương tử điện hạ từng hứa, chỉ cần đại nhân vì Cao Ly ta nói tốt vài câu, sẽ dâng tặng Trường Kim cho ngài, không ngờ rằng đại nhân không chút do dự cự tuyệt.

- Là chuyện này à!

Lâm Văn Vinh mỉm cười:

- Quân tử ái sắc, thủ chi hữu đạo*, ta cũng rất có nguyên tắc.

(* Người quân tử yêu sắc đẹp nhưng phải tự tay giành được theo đạo lý)

Từ Trường Kim cúi đầu xuống, từ tốn nói tiếp:

- Từ những kiểu mê mẩn thiếp trong phủ đại nhân, có thể thấy rõ đại nhân vốn trời sinh phong lưu, yêu thích nữ sắc, điều đó chẳng thể nghi ngờ gì nữa. Trường Kim tuy chỉ là thân bò liễu, nhưng cũng không đến nỗi chẳng đáng gì trong mắt người ta, vậy mà đại nhân có thể cự tuyệt, thật càng làm hiếm có. Sau việc đó mặc cho Trường Kim làm khó ngài thế nào, ngài không bao giờ đề cập việc đó trước mặt Trường Kim, càng không dùng nó để đe dọa, nguyện làm anh hùng vô danh, giữ lại cho Trường Kim chút tôn nghiêm, có thể phần nào thấy được lòng cao thượng chính trực của ngài. Trường Kim thật cảm kích vô cùng, tại nơi đây xin đa tạ ân đức của ngài!

“Trời sinh phong lưu, ham thích nữ sắc? Đây chính là đánh giá của nàng đối với ta? Nồng cạn, cực kỳ nồng cạn.” Đại Trường Kim tuy là tán dương hần, nhưng Lâm Văn Vinh không khỏi hơi bực bội. Nàng hiện tại nhìn thấy tính thích nữ sắc, cam làm anh hùng vô danh, nào là không thích biểu lộ ra ngoài? Ta cũng chẳng biết dùng lời nào nói với nàng nữa”

Đại Trường Kim tiến tới quỳ trước mặt hần, khom người vái thật sâu, Lâm Văn Vinh vội vàng đỡ nàng dậy:

- Ấy, ấy... Trường Kim muội hà tất làm đại lễ này chứ, phải biết ‘Vân Vinh ca’ của muội luôn giữ vững nguyên tắc.

- Đại nhân, ngài biết giữ vững nguyên tắc, đã làm cho ta thấy chỗ khác biệt của ngài và người thường. Bên dưới vẻ ngoài phóng đảng của ngài, thật ra là một trái tim nồng ấm biết lo cho nước cho dân, tựa tiếng vang vọng trong trẻo của dòng nước chốn non cao, khiến Trường Kim ngưỡng mộ không thôi.

Trường kim nhẹ nhàng nói.

- Kỳ thực, ta cũng không tốt như nàng nói đâu.

Nghe Trường Kim ca ngợi mình như thế, Lâm đại nhân càng thêm hớn hở, tỏ ra khiêm tốn:

- Trừ trông anh tuấn một chút, võ công cao một chút, học vấn nhiều một chút, năng lực lớn một chút, tình thương tràn ngập một chút... ta thật không có ưu điểm gì khác, Trường Kim muội quá khen rồi.

Trường Kim khẽ than, cúi đầu xuống, nước mắt lưng tròng, giọng nghẹn ngào:

- Đại nhân, ngài cao thượng chính trực như vậy, Trường Kim có một việc thỉnh cầu ngài, xin ngài nhất định phải đáp ứng.

Vỗ hông ngựa nửa ngày trời, cuối cùng cũng nói đến vấn đề chính rồi, trông thấy dáng vẻ “Trường Kim muội” thê lương đến thế, “Vân Vinh ca” sao mà chẳng đau lòng:

- Nàng nói xem, chỉ cần không phương hại tới lợi ích của Đại Hoa ta, không tổn hại tới lợi ích của Tiêu gia ta, không cần đụng tới chân ta, không cần ta tiêu tiền, không cần ta phí công... Ài, ta thật là có tấm lòng Bồ Tát, không chịu được cảnh nữ nhân rơi lệ. Trường Kim muội, đừng khóc nữa, Vân Vinh Ca thương muội mà...

Trường Kim nghe được càng thất vọng: “Có mấy cái không được của người thì còn có thể làm được việc gì nữa.” Nàng “thụp” một tiếng quỳ xuống đất, nước mắt lã chã tuôn rơi:

- Đại nhân, chúng ta hôm qua thu được tình báo, đại quân Đông Doanh ngày mai sẽ xuất phát, vạn chiếc thuyền lớn tiến thẳng tới Cao Ly ta. Cao Ly nay mai sẽ trong cảnh hiểm nguy, cầu xin đại nhân thuyết phục hoàng thượng, xuất binh giúp Cao Ly ta, con dân Cao Ly vạn đời nhớ rõ ân đức của Đại Hoa.

- Đông Doanh xuất binh rồi, nhanh vậy sao?

Lâm đại nhân kinh ngạc kêu lên:

- Từ tiểu thư, chuyện đánh trận chẳng phải đơn giản như vậy, việc này không thể mù quáng, còn phải bàn bạc kỹ lưỡng.

- Nhưng mấy vạn con dân Cao Ly ta sắp gặp nguy trong một sớm một chiều, một khi rơi vào bàn tay cầm thú của lũ người Đông Doanh, bọn họ sẽ sống không bằng chết.

Từ Trường Kim ngẩng đầu nhìn hấn, đôi mắt đẹp kia đã ngập tràn trong lệ hoa.

- Khó khăn đây, khó khăn đây...!

Lâm đại nhân thở dài, gương mặt đầy vẻ khó xử.

- Đại nhân...

Một giọng nói ngọt ngào quyến rũ, lại mang chút run rẩy vang lên bên tai.

- Gì?

Lâm Vân Vinh ngẩng đầu lên nhìn, tức thì ngây người.

Khuôn mặt xinh xắn của Trường Kim vẫn còn đầm nước mắt, đôi má thoáng hiện hai áng mây hồng, nàng mím chặt bờ môi nhẹ nhàng liếc nhìn hấn, bàn tay nhỏ bé thon thon kéo vạt áo ‘xoạt’ một cái, trường bào rơi xuống, lộ ra một tấm thân ngọc mềm mại mỹ miều...

349. Chương 347: Tạ Ôn Huynh... Muội Hận Huynh

Từ Trường Kim khép mắt lại, hai giọt lệ từ từ lăn dài trên đôi má đang dần rực theo ánh lửa hồng. Làn da mịn màng óng ánh kia càng trở nên lung linh mê hoặc, dường như chỉ cần một tiếng đàn khe khẽ cũng có thể làm nàng tan chảy. Chiếc môi hồng nhỏ nhắn khê mấp máy, phả ra từng làn hương nồng ấm.

Trên người nàng chỉ còn lại một chiếc yếm đỏ thắm, không che phủ hết những núi đồi tròn trịa, căng đầy sức sống, đang run rẩy phập phồng theo từng hơi thở. Đôi chân ngọc thon dài không một vết tì, e ấp khép nép dưới ánh sáng mờ ảo bên trong căn phòng. Cả tấm thân nàng tựa như một tác phẩm tuyệt mỹ của tạo hóa, mong manh mỹ lệ khiến cho phàm nhân không nỡ chạm tay vào.

- Đại nhân, xin ngài ra tay cứu con dân Cao Ly, vì họ, Trường Kim nguyện ý làm tất cả...

Gương mặt nàng đã ngập tràn trong nước mắt, tựa hoa đào dưới mưa, bờ vờ run rẩy, trông qua thì thật yếu đuối đang thương, nhưng càng nhìn thì càng thấy đẹp đến thoát tục.

- Trường Kim muội, muội làm cái gì thế này? Quân tử ái sắc, thủ chí hữ đạo, đắc chi vô đạo, kê kê lan điệu.*

(Kể quân tử yêu sắc đẹp nhưng cũng chỉ giành được theo đạo lý, đoạt được mà vô luân vô đạo thì còn thua loài chó gà)

‘Văn Vinh huynh’ tuôn ra toàn những lời lẽ quang minh lỗi lạc, nhưng hai mắt vẫn dính chặt vào những đường cong lung linh mỹ miều trên thân hình hoàn hảo của ‘Trường Kim muội’.

“Trời, nữ nhân Cao Ly thời này chắc là còn chưa có chính hình đấy chứ!? Đây hoàn toàn là vẻ đẹp tự nhiên ư!” Lâm đại nhân không tự chủ nghĩ loạn lên.

Từ Trường Kim vô cùng ngượng ngùng, như muốn cắn nát cả chiếc môi mỹ lệ:

- Đại nhân, xin ngài đáp ứng thỉnh cầu của Trường Kim, Trường Kim nguyện làm tất cả, chỉ cầu mong có thể giải cứu dân chúng Cao Ly ta...

Nghe lời này của nàng, Lâm đại nhân đột nhiên giận dữ:

- Từ tiểu thư, nàng thế này là ý gì? Coi nàng là hàng hóa trao đổi sao, hay xem ta là kẻ hoang đàn? Ta trịnh trọng nói với nàng, nàng đã nhìn người thật quá đơn giản rồi.

Từ Trường Kim khóc rầm rức:

- Đại nhân, ngài cứ coi ta là hàng hóa đi cũng được, trừ cách này ra, ta không biết làm gì khác nữa. Cao Ly sắp nguy trong sớm chiều, nhân dân đang trong cảnh đổ máu, Trường Kim một nữ tử yếu đuối, trừ con đường duy nhất này ra, còn có biện pháp gì nữa đây?

- Nàng yếu đuối thực sao? Nhân dân Cao Ly của nàng thật cơ khổ không có chỗ dựa sao? Nàng luôn miệng nói là vì con dân Cao Ly, nàng cho rằng mình rất vĩ đại?

Lâm đại nhân cười lạnh:

- Nàng thật sự coi Lâm Tam ta là kẻ xuẩn ngốc, vì mấy câu nói của nàng sẽ vác quân đi đánh trận ư?

Nghe hắn nói như thế, dường như lòng kiêu hãnh của Trường Kim cũng được khơi dậy, dù vẫn đang cực kỳ sượng sùng, nhưng nàng vẫn dũng cảm ngẩng dậy:

- Lâm đại nhân, chẳng lẽ ta nói sai sao? Trường Kim không muốn mình vĩ đại, chẳng mong lưu tiếng thơm vạn năm. Chỉ cầu sao cho đồng bào Cao Ly của ta có hạnh phúc an lành, vĩnh viễn sống vui vẻ thoải mái, vậy cũng sai sao?

Dưới cơn kích động, làn da nõn nà kia càng nhuộm thêm một màu hồng kiêu diễm, Lâm Văn Vinh nhìn thấy hoa cả mắt, hưng phấn không thôi, chỉ đành thầm niệm ‘ban nhục ba la mật’*, cố ép những tà niệm kia xuống.

(*mấy câu kinh phật)

- Từ tiểu thư, cuối cùng nàng cũng tự biết thân, biết đang mình khẩn cầu cho nhân dân Cao Ly hạnh phúc an khang, từng câu từng chữ của nàng không tách rời nhân dân Cao Ly, nàng thật sự rất vĩ đại đó! Nhưng, nàng chớ có quên, nàng hiện tại tới thỉnh cầu tới nhân dân Đại Hoa. Nàng đã nghĩ qua cho Đại Hoa ta chưa? Vì cứu vớt nhân dân Cao Ly các nàng, trai tráng Đại Hoa ta phải rời nước viễn chinh. Nếu chiến đấu sa trường, bao nhiêu người lính sẽ bỏ mạng, bao nhiêu người vợ sẽ mất chồng, bao nhiêu đứa trẻ sẽ mồ côi cha? Quốc khổ Đại Hoa ta sẽ phải khoét rỗng bao nhiêu? Nàng tính qua hay chưa? Nhân dân Cao Ly của nàng sẽ không chịu khổ nạn nữa, nhưng khổ nạn kia chẳng lẽ biến mất vô hình ư!? Không phải, nó chuyển sang người nhân dân Đại Hoa, Đại Hoa ta sẽ phải thay cho Cao Ly của nàng gánh chịu, nàng có hiểu hay không!?

Lâm Văn Vinh nói liền một hơi, cảm thấy thật nhẹ nhõm thoải mái: “Chán ghét nhất là những kẻ luôn mồm cứu dân cứu nước các người, hô khẩu hiệu một kiểu giống nhau, nhưng khi làm thật sự, mười người còn không bằng một!”

- Nhưng Lâm đại nhân, ngài có nghĩ tới một khi Đông Doanh thôn tính Cao Ly của ta, đứng vững chân trên lục đại, với dã tâm lang sói của bọn chúng thì mục tiêu tiếp theo sẽ chính là Đại Hoa hay không? Tới lúc đó con dân Đại Hoa vẫn chịu khổ chịu nạn như vậy, giống như nhân dân Cao Ly của ta, chẳng lẽ các ngài thật sự có thể trốn thoát mãi sao?

Từ Trường Kim không chút sợ hãi khí thế của hắn, hỏi vặn trở lại.

Lâm Văn Vinh cười nhạt:

- Từ tiểu thư, nàng nói không sai, thôn tính Cao Ly không phải là tất cả mục đích của Đông Doanh, mục tiêu cuối cùng của bọn chúng là Đại Hoa. Đúng như nàng nói, nhân dân Đại Hoa ta sớm muộn cũng phải đối diện với cảnh hiểm nguy. Nhưng trận chiến mà chúng ta phải đánh lúc đó, là một trận chiến có chuẩn bị chứ không phải giống như thế này! Nghe đôi câu ba lời của nàng liền vội vã phát binh, sẽ tạo thành cục diện hai mặt bị động. Mạnh được yếu thua là quy tắc của thế giới này, nàng yêu tổ quốc của mình, đó không những chỉ yêu sự phồn thịnh tươi đẹp của nước nhà, mà còn phải chịu đựng cả những khổ nạn khó khăn của nó. Trên thế gian trước nay chẳng hề có đáng cứu thế, đừng nên đem hi vọng gửi gắm vào kẻ khác. Hãy tưởng tượng xem Đại Hoa đối đầu với đồ đao Đột Quyết khó khăn biết bao nhiêu, nhưng đã từng cầu xin ai chưa?

Từ Trường Kim vẫn bước bình không nói lời nào, Lâm Văn Vinh khẽ than:

- Giữa quốc gia với quốc gia không có bằng hữu vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn. Nếu như chỉ một mình nàng gặp nạn, ta có thể vì nàng chịu chém hai đao. Nhưng đây là việc liên quan đại cục nước nhà, tuyệt không thể đem từ nghĩa khí vào trong đó. Từ tiểu thư, khổ nạn của các nàng không phải do Đại Hoa ta tạo thành, chúng ta không thiếu của nàng cái gì. Nói một câu không khách khí, trận chiến giữa Cao Ly các nàng chống lại Đông Doanh, chính là thời gian để Đại Hoa ta tranh thủ chuẩn bị. Chúng ta không mong đợi Cao Ly thảm bại nhanh chóng, vì Đại Hoa ta kéo dài thời gian, đợi chúng ta hàng phục xong Đột Quyết, mới quay đầu lại chiến đấu tiếp với Đông Doanh. Xin lỗi vì ta nói quá trực tiếp, có lẽ nàng nghe xong sẽ thương tâm, nhưng nếu ta không nói thì nàng có thể càng thương tâm hơn.

Từ Trường Kim nghe được thì trong lòng càng run lạnh, liếc nhìn hắn, mặt mày xám xanh:

- Lâm đại nhân, đây là lời thật lòng của ngài sao? Đại Hoa các ngài không phải luôn miệng nói là bạn bè láng giềng, có nạn sẽ giúp sao? Chẳng lẽ thật sự chỉ vì tư lợi như thế?

Lâm Văn Vinh khinh thường nhếch miệng cười:

- Bạn bè láng giềng? Từ tiểu thư, bằng đúng ba thước không phải chỉ vì một ngày tuyết rơi. Khi Đại Hoa ta cường thịnh, bốn phương tới bái lạy, Cao Ly bách di các nàng rất cung kính nghe lời, bởi vì lúc đó thần phục Đại Hoa có nhiều lợi ích, lúc đó chúng ta là bạn bè láng giềng. Nhưng khi Đại Hoa ta suy yếu thì sao, tưởng đồ người chạy, người đi rồi thì trà cũng lạnh, ngấm giầu đình sau lưng không phải các nàng thì là ai? Từ khi Đại Hoa cùng Đột Quyết kịch chiến tới nay, có mấy người chân tâm thần phục, thực lòng đối đãi tử tế với Đại Hoa ta? Đừng nói nàng không biết, triều cống lần này nếu không phải Đột Quyết và Đông Doanh liên thủ uy hiếp Cao Ly, các nàng sẽ tới Đại Hoa sao? E là cũng chẳng có lòng dạ nào thêm ngó tới sắc lệnh của hoàng đế thiên triều ta.

- Đó là vì Cao Ly của ta là nước nhỏ, không có cách nào chịu nổi áp lực của cường địch, cho nên chỉ có thể...

Từ Trường Kim vô phương đành than khổ.

Lâm Văn Vinh hừ một tiếng:

- Điều đó chẳng phải đúng rồi sao? Khi Đại Hoa ta có nạn, dưới sự uy hiếp của cường địch, các nàng đã im lặng an phận. Vô hình trung hi sinh luôn lợi ích với Đại Hoa ta... Nhưng bây giờ hay rồi, khi lợi ích của các nàng sắp bị tổn hại, liền nhắc tới bạn bè láng giềng, muốn Đại Hoa ta hi sinh lợi ích của chính mình đi giúp nàng. Nàng xem ta là cái gì đây? Thật sự coi ta là kẻ hoang đàn sao?! Còn nàng luôn miệng yêu nước yêu dân, cho rằng mình rất cao thượng sao? Những kẻ nàng yêu thương chỉ là người dân Cao Ly, không phải là Đại Hoa ta, tới trước mặt ta hô khẩu hiệu vô dụng. Nàng đưa ra bao nhiêu thì sẽ nhận lại bấy nhiêu, đây là chân lý xưa nay không thay đổi. Từ tiểu thư, suy nghĩ cẩn thận đi!

Lâm Văn Vinh nói muốn bốc cả lửa, vội cầm lấy bát canh được thiện, uống ừng ực hai ngụm lớn, cơn giận dữ trong lòng mới nguôi được phần nào. Ánh mắt vô tình lại lạc tới thân hình mềm mại yếu đuối của Từ Trường Kim, dò dẫm trên những đường cong hoàn mỹ tới mê người kia, làm hấn khô khốc mồm miệng: “Mẹ kiếp, muốn chết quá, giảng chuyện quốc gia đại sự với nữ nhân, thật là đàn gậy tai trâu...!” Bê được thiện lên, lại uống tiếp hai ngụm nữa.

Từ Trường Kim mềm oặt ngã nhào xuống đất, lảo lảo như tự nhủ:

- Chẳng lẽ Cao Ly của ta thật sự không còn đường cứu sao? Lâm đại nhân, ngài học cao hiểu rộng, cầu xin ngài nghĩ ra cách gì giúp chúng ta đi...

Nàng ngồi bệch xuống khép lại đôi chân thon dài xinh xắn, khiến nơi sâu thẳm trên bắp đùi tròn lẳn kia càng trở nên mờ ảo, mê hoặc.

“Còn để đường cho người ta sống nữa hay không đây!?” Lâm đại nhân than một tiếng: “Bỏ đi, làm quân tử thật khó vất vả, lão tử cứ yên tâm mà lớn gan nhìn vậy, cũng đâu làm nàng mất đi miếng thịt nào.” Hấn như cỏi bỏ được tâm tư ái ngại, con mắt lại dính cặp đùi đầy đặn mượt mà của Từ Trường Kim, nhất thời nhìn tới mê mẩn, ngay cả câu hỏi của nàng cũng không còn nghe rõ.

- Lâm đại nhân, Lâm đại nhân...

Từ Trường Kim đang trong cơn hoảng loạn, thấy ánh mắt của hấn dò dẫm trên cơ thể mình, nhất là cứ chăm chăm nhìn vào giữa hai chiếc đùi ngọc, mặt nàng nóng bừng bừng, thẹn tới mức hận không tìm được kẽ hở nào mà chui vào. Nhất là hấn đã không đáp ứng giúp đỡ, còn dùng nghĩa chính nghiêm từ để giáo huấn mình một trận, lại chẳng biết mắc cỡ cứ mãi hân thưởng mỹ sắc. Thiên hạ vô sỉ hấn mà nhận thứ hai, thì có lẽ chẳng ai dám nhận thứ nhất.

- Hả, chuyện gì thế?

Lâm Văn Vinh vội lau nước miếng đang chảy thành dòng nơi khóe miệng, cố bình tĩnh lại hỏi:

Từ Trường Kim buồn bã than một tiếng:

- Đại nhân, nếu ngài có thể nghĩ ra biện pháp khác cứu vớt Cao Ly không? Trường Kim dù sao cũng là của ngài...

“Nha đầu này mơ ước sắc đẹp của ta tới độ si mê như thế sao?” Lâm đại nhân trang nghiêm đáp:

- Từ tiểu thư, ta là người có nguyên tắc, bất luận kẻ nào muốn chiếm đoạt ta, đó đều là si tâm vọng tưởng. Cao Ly của nàng đối mặt với cục diện như thế, nếu cứ có tâm tư gửi gắm vào người ngoài, vậy tuyệt không thể giữ nước nổi. Phải tự khơi dậy tiềm lực vốn có, chống cự Đông Doanh mới đúng.

- Vậy Cao Ly của ta chẳng phải là vì Đại Hoa trở thành lá chắn hứng đòn thay sao? Hao hết quốc lực chống lại Đông Doanh, nhưng thủy chung không chạy thoát được việc mất nước. Kết quả vẫn để Đại Hoa chiếm hết tiện nghi ư?

Từ Trường Kim, kỳ nữ nổi danh nhất Cao Ly này, cuối cùng lộ sự yếu đuối không nơi nương tựa, gục đầu xuống muốn khóc. Khi nói tới ‘chiếm tiện nghi’ thì đầu cúi sát tới tận ngực, cũng không biết là đang than khóc cho Cao Ly, hay là đang than khóc cho thân phận mình nữa...

- Trường Kim muội, đừng nên chỉ nghĩ cho mình. Nếu theo cách của nàng, vậy thì chẳng phải ta cũng có thể nói, Đại Hoa ta sẽ thành tấm chắn gánh tội cho Cao Ly ư? Nếu không có Đại Hoa ta liệu chết chống lại người Đột Quyết, Cao Ly nhỏ bé kia sớm đã luân lạc dưới vó ngựa của bọn chúng rồi. Tiện nghi đều để Cao Ly các nàng chiếm hết ư!?

Lâm Văn Vinh từ tốn phản biện lại.

Nghe qua có vẻ như là lý lẽ lạch lạch, nhưng cũng khiến Từ Trường Kim không cách nào phản bác, nàng ngay ra ngồi trên mặt đất, nước mắt trút xuống như mưa, không cất nổi tiếng nào.

“Nam nhân Cao Ly đi đâu hết cả rồi? Để một nữ tử yếu đuối gánh chịu trọng trách như thế!” Nói tới cùng, Lâm Văn Vinh tuyệt không chút ác cảm với Trường Kim muội, vừa xấu xa hân thưởng cảnh tượng những núi đồi nửa kín nửa hở, vừa chan chứa nỗi đồng tình với nàng.

- Được rồi, được rồi, ai bảo ta là Văn Vinh ca của muội chứ, ta không giúp muội thì ai giúp muội.

Lâm Văn Vinh trầm tư hồi lâu, cuối cùng cũng mở miệng.

Từ Trường Kim nghe vậy mừng rỡ, ngẩng đầu ngẩn ngơ nhìn hẩn hỏi dồn:

- Đại nhân, ngài nói thật chứ? Ngài thật sự sẽ giúp ta?

- Ài, con người của ta luôn dễ mềm lòng, nàng là Trường Kim muội của ta, thật rất đau đầu.

Lâm Văn Vinh bắt đầu dãi vãi đầu, gương mặt đầy vẻ khốn đốn.

Từ Trường Kim mặc kệ chỉ có mỗi tấm yếm trên người, nhảy cồm lên, nhào vào nắm lấy tay hẩn, mừng rỡ reo vang:

- Thật vậy sao? Ngài thật sẽ giúp ta? Đại nhân, ngài thật tốt!

Trên mình Trường Kim muội tỏa ra từng làn phấn thơm thoang thoảng, chiếc yếm đỏ kia chỉ như một lớp lụa mỏng manh ngăn giữa hai người, càng thêm phần dụ hoặc. Cánh tay sen của Trường Kim đang ôm lấy tay hẩn, cả bờ vai trần lóng mợn lên với làn da nõn nà lóng lánh như ngọc, bộ ngực đầy đặn phập phồng theo từng hơi thở dồn dập kia cũng tựa lên tay hẩn, những giọt lệ tinh khiết long lanh đang run rẩy trên đôi mi dài, đẹp đến độ không biết lấy thứ gì so sánh được.

Lâm Văn Vinh cúi đầu nhìn xuống, chiếc yếm kia trong cơn hoảng loạn đã trở nên lỏng lẻo, khiến hai ngọn núi tuyết mềm mại vươn cao, tạo nên vùng thung lũng thăm thẳm ở giữa, khiến cho Lâm đại nhân vừa nhìn vào đã mê muội.

- Trường Kim muội, xin hỏi muội một vấn đề rất sâu sắc, muội nhất định phải trả lời thật cho ta.

Lâm đại nhân cố áp chế cơn kích động không thì máu mũi đã vọt ra mắt, cố tỏ vẻ vô cùng nghiêm túc hỏi nàng.

Từ Trường Kim gật gật đầu, liền nghe Lâm đại nhân nói tiếp:

- Cao Ly các nàng bây giờ có lưu hành việc giải phẫu thẩm mỹ không?

- Thế nào gọi là giải phẫu thẩm mỹ?

Từ Trường Kim không hiểu hỏi lại.

- Nói đơn giản một chút là... làm mũi cao lên, cằm thon lại, bên trong ngực đệm chút bong bóng, trên hông thêm mỡ cho cong lên một chút. Nước các nàng hiện có người làm thủ thuật này hay không?

Từ Trường Kim xấu hổ không biết giấu đi đâu, vội lắc đầu:

- Đại nhân, ngài nói đi đâu rồi. Nữ nhân dựa vào những nét tự nhiên tôn làm vẻ đẹp, sao lại có người làm chuyện không biết xấu hổ vậy chứ.

Lâm Văn Vinh cười lớn: “Xem ra đây là hàng thật giá thật rồi, Cao Ly cũng có người đẹp thuần khiết tự nhiên đến vậy, thật hiếm có!”

“Phi lễ vật mạc, phi lễ vật mạc*!” Lâm đại nhân ôm lấy bờ eo thon nhỏ của Trường Kim muội, bàn tay thuận thể vuốt ngược xuống, Từ Trường Kim ‘a’ một tiếng, mặt mày đỏ bừng, vội vàng lùi ra:

- Đại nhân, ngài...

(* không sờ là vô lễ)

-Ồ, đừng nhắc lại việc kia với ta nữa!

Lâm Văn Vinh quanh mình chính đại xua tay

- Trường Kim muội, muội muốn tranh thủ giành chút tâm tình của ta, ta có thể hiểu được. Nhưng ta tuyệt không phải là người hai lòng ba ý, xin hãy tôn trọng ta một chút, được không?

Từ Trường Kim đỏ khốc đỏ cười, chỉ đành khẽ gật đầu:

- Đại nhân, ta không khi phụ ngài đâu. Xin ngài mau mau nói xem, phải như thế nào cứu vớt Cao Ly ta đi.

- Nàng đừng giục, để ta nghĩ tí đã. Nhắc nhở nàng một chút, nàng vạn lần đừng hiểu lầm, ta là một người có tử tưởng chính trực sâu sắc, nàng nhìn vào trong mắt của ta sẽ chẳng thấy chút sắc tình thâm uế nào, đúng không?

Lâm đại nhân chăm chăm vào ngọc thể mỹ diệu của Từ Trường Kim, mắt cũng không chớp.

“Như vậy mà cũng làm có thể được sao? Tắm thân cứ lồ lộ ra như vậy, mặc cho một nam tử ‘chính trực’ nhìn ngắm.” Nàng chỉ đành ngồi khép nép mà run lên từng hồi, tựa như một mỹ nhân ngư nổi trên mặt nước. Lâm đại nhân cứ khẳng khẳng quy kết như vậy làm nàng chẳng dám mảy may nhúc nhích, nếu không thì lỡ như Lâm đại nhân nhất thời thất thần nghĩ không ra cách gì, hạnh phúc của nhân dân Cao Ly liền chôn vùi trong tay của Trường Kim rồi.

Thời gian từng giây từng một giây trôi qua, nước giải nơi khoe miệng Lâm đại nhân càng chảy như thác nước, cũng không biết là suy nghĩ như thế nào.

- Trường Kim muội...

Lâm đại nhân vươn tay ra vuốt ve Từ Trường Kim, gương mặt đầy vẻ thâm đang.

- Lâm đại nhân, ngài...

Từ Trường Kim kinh hãi muốn chết, trong cơn hoảng loạn, cầm lấy bình dược thiện trên bàn đập vào cánh tay hắn.

Lâm đại nhân kêu thảm một tiếng “ôi chao...!”, bật dậy lôi bừa một miếng vải bố trên đất che lấy tay, mặt tái nhợt:

- Trải qua lần nhập tâm suy nghĩ, thiếu chút nữa là hồn rời khỏi xác, cuối cùng tìm được một con đường giải quyết... Ấy, Trường Kim muội, muội cầm cái bình lớn như vậy làm gì?

Từ Trường Kim đành câm nín: “Thì ra đại nhân thật sự chăm chú suy nghĩ, không ngờ đến mức thất thần, xem ra vừa rồi không phải hành động cố tình của hắn.”

- Đại nhân, ngài tìm được biện pháp gì?

Từ Trường Kim thêm phần xấu hổ, vội vàng hỏi.

- Cái cách này, kỳ thực nói ra cũng đơn giản. Chính như vừa rồi ta nói, Đại Hoa ta cùng Đông Doanh tương lai ắt phải đánh một trận, chỉ là vấn đề sớm muộn thôi. Nhưng Đại Hoa ta hiện tại gặp phải uy hiếp rất lớn từ bọn Đột Quyết ở phương bắc, lúc này khó lòng rút bớt được tinh lực giải quyết vấn đề bên ngoài, cho nên có chút khó khăn. Nhưng mà cũng không phải là không có biện pháp giải quyết...

Quan điểm này đã nghe Lâm đại nhân đề cập qua, thấy hắn chẳng đưa ra được ý kiến gì mới, Từ Trường Kim vội hỏi dồn:

- Đại nhân, rốt cuộc là ngài muốn nói gì?

“Tặc nọ tử, vừa rồi đập một cái làm lão tử thiếu chút nữa phun ra rồi, không chỉnh lại khẩu vị của nàng, thật không phải với cái tay này.” Lâm đại nhân cười hắc hắc:

- Ta đã nói rồi, đi cứu vớt Cao Ly là hi sinh lợi ích của Đại Hoa chúng ta. Có điều, nếu các nàng có biện pháp bồi thường cho Đại Hoa ta, vậy không phải là không thương lượng được.

- Đền bù lại cho lợi ích của Đại Hoa?

Từ Trường Kim cũng không phải người ngốc, trầm ngâm một lúc, thăm dò:

- Đại nhân, ngài nói đến quân phí, lương thực, tổn hại chiến tranh nếu quý quốc xuất binh?

Lâm Văn Vinh mỉm cười, chẳng nói không, cũng chẳng nói đúng.

“Cái tên này đáng ghét chết đi được!” Thấy ánh mắt của Lâm đại nhân không ngừng ngang dọc trên cơ thể mình, Từ Trường Kim thẹn đỏ mặt, suy nghĩ một chút đáp:

- Cao Ly ta quốc lực suy nhược, tức thời sợ không kiếm được bao nhiêu tiền, nhưng mà việc này có thể thương lượng, ta sẽ bấm báo với vương thượng.

“Thế này thật là kì quái, nàng là một tiểu cung nữ, không ngờ có thể trực tiếp bấm báo với Cao Ly vương? Chẳng lẽ nàng vào Cao Ly vương có quan hệ chim chuột? Không đúng, nhìn nàng e ấp thế kia, rõ ràng vẫn là xử nữ!” Lâm Văn Vinh kỳ quái nhìn nàng, Từ Trường Kim than:

- Đại nhân, ngài không cần bận tâm nhiều nữa, yêu cầu này của ngài, ta sẽ bấm báo với vương thượng.

- Từ tiểu thư, nàng hiểu sai rồi, đây không phải là yêu cầu của ta, mà là tự nàng đề xuất, ta cũng chưa hề đáp ứng.

Lâm Văn Vinh cười nói.

- Cái gì?

Từ Trường Kim vừa giận vừa kinh ngạc, đứng bật dậy:

- Đại nhân, rốt cuộc ngài muốn thế nào?

Nàng đứng bật dậy, thân hình bốc lửa với những đường cong khiêu gợi dựng ngay trước mặt Lâm Văn Vinh.

- Ta có thể thế nào?

Lâm Văn Vinh giang tay ra, khổ não nói:

- Trường Kim muội, ta bây giờ có lòng ra tay, nhưng nàng không muốn nghe, vậy thì quên đi.

- Ngài, ngài...

Toàn thân Từ Trường Kim run bần bật, nước mắt rơi xuống như mưa:

- Đại nhân, ngài khi phụ ta như thế này! Rốt cuộc là ngài còn có yêu cầu gì, cứ nói hết ra.

- Kỳ thực, mấy điều nàng vừa rồi mới nói cũng không ít rồi.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Nhưng mà nàng để sót mất điểm quan trọng nhất. Lúc này Đại Hoa ta đang đối mặt với họa Đột Quyết, lại đột nhiên phải xuất binh tương trợ Cao Ly chẳng chút liên hệ, biến thành hai mặt gặp địch, khi đó nguy cơ mất nước càng lớn, chúng ta phải ăn nói với bách tính Đại Hoa thế nào? Làm sao có tiếng để xuất binh? Chính là vấn đề không hề đơn giản, chỉ cần nói lời lẽ không hay sẽ bị người lợi dụng, khơi lên nội loạn của Đại Hoa.

Lâm Văn Vinh nói ra những hậu quả nghiêm trọng như thế, Từ Trường Kim lo hấn hồi lại, vội hỏi:

- Vậy ngài có biện pháp gì?

Lâm Văn Vinh thở dài:

- Biện pháp à, cũng không phải không có, nhưng xem Cao Ly các nàng có thể tiếp nhận hay không thôi.

- Ngài nói mau đi.

Từ Trường Kim đối với hành động trêu người như người của hắn rất bất mãn, ngay cả từ đại nhân cũng không thềm gọi nữa.

Lâm Văn Vinh tủm tủm cười:

- Đại Hoa ta hiện giờ không rảnh để lo thêm việc đối ngoại, nhưng nếu việc nội bộ, vậy thì khác biệt lớn rồi. Nếu việc của Cao Ly biến thành nội chính của Đại Hoa ta, vậy tất cả đều có thể giải quyết.

- Cái gì?

Từ Trường Kim kinh hãi, mặt đầy vẻ giận dữ:

- Ngài... ngài... muốn thôn tính Cao Ly của ta?

- Tiểu thư, nhần nại một chút được không?

Lâm Văn Vinh cười khở:

- Ta đã lúc nào nói là thôn tính chưa?

- Vậy dụng ý của ngài là gì?

Từ Trường Kim bực tức nói.

Lâm Văn Vinh nở nụ cười cao thâm:

- Chúng ta có thể dùng một phương pháp đặc thù, gọi là một nước hai chế độ! Cao Ly các nàng hiện giờ trên danh nghĩa không phải là quy phục Đại Hoa ta, mỗi năm phải cống nạp cho Đại Hoa sao? Dứt khoát tiến thêm một bước, Cao Ly vương thừa nhận chính quyền trung ương của hoàng đế Đại Hoa, tuyên bố hai bên là một, nhưng Cao Ly tiếp tục do người Cao Ly cai quản, các nàng có tất cả tư pháp, quyền lợi kinh tế hoàn chỉnh. Có điều ngoại giao và quân sự, phải cùng Đại Hoa thống nhất làm theo. Đây gọi là một quốc gia hai chế độ, người Cao Ly quản lý Cao Ly! Như vậy người Đông Doanh nếu muốn tiến công các nàng, vậy là tiến công Đại Hoa rồi, bọn chúng có gan vậy không? Đây là vấn đề, đối với Cao Ly các nàng mà nói, không tổn thất gì. Ài, một viên cảnh vệ đại nương nào a!

- Một nước hai chế độ?

Từ Trường Kim cẩn thận suy xét một phen, nàng chẳng phải ngu ngốc, lập tức nghĩ đến mấu chốt trong đó, giọng giận dữ:

- Không có quyền lợi quân sự và ngoại giao, nước Cao Ly ta tồn tại còn có ý nghĩa gì nữa.

- Từ tiểu thư hỏi câu này rất hay.

Lâm Văn Vinh cười lạnh:” Đại Hoa ta giúp Cao Ly chống lại Đông Doanh rồi, đuổi bọn Oa nhân (cách người TQ gọi người Nhật theo kiểu khinh bỉ) đi rồi, uy hiếp của các người không còn nữa. Vậy quân đội Cao Ly giữ lại còn có ý nghĩa gì? Không có uy hiếp của Đông Doanh, các người đang đề phòng ai? Đề phòng Đại Hoa ta sao? Đại Hoa xuất binh đuổi Oa nhân, Cao Ly lại dẫn binh nghiêm phòng Đại Hoa...? Từ tiểu thư, nếu nàng là hoàng đế Đại Hoa ta, nàng sẽ ngu ngốc tới mức đó sao? Chúng ta xuất binh còn có ý nghĩa gì? Cao Ly chỉ muốn chiếm tiện nghi. Trên đời nào có việc tốt như thế?

Không thể phủ nhận, Lâm Tam đang nói tới kiểm mấu chốt, ai ai cũng có lòng riêng, Từ Trường Kim tuy thông minh, nhưng luận về những điều này làm sao có thể là đối thủ của Lâm Tam, chỉ có thể im lặng ứng phó.

- Sau khi Cao Ly và Đại Hoa thống nhất, hai bên có thể tự do thông thương, tự do cưới hỏi, Đại Hoa cổ vũ dân cư hai bên di cư sang nhau. Trong học đường Cao Ly thêm giáo viên hoa ngữ.

Lâm Văn Vinh khê than:

- Chính trị không có chính nghĩa, muốn có được một thứ thì tất phải bỏ ra một cái gì đó. Là mất nước hay mất luôn giống nòi. Nàng theo sự thật chuyển cáo cho Cao Ly vương, ta cũng khải tấu với hoàng đế Đại Hoa. Ài, thật làm khó chết ta mà!

Phương pháp này đúng là khinh người quá đáng, nhưng đúng như Lâm Tam nói, mất nước hay mất giống nòi, chỉ có thể lựa chọn một cái. Từ Trường Kim đau khổ trong lòng, gật lệ nói:

- Ngài còn khó xử cái gì, Cao Ly ta đều bị người khi phụ tới như vậy rồi.

Lâm Văn Vinh cười khổ:

- Ta cần phải khi phụ nàng sao? Đưa tặng vào tận tay cũng không cần, nàng thấy qua người chân thật như vậy chưa? Nói thật, Từ tiểu thư, ta ghét nhất là chính trị, nhất là đàm luận chính trị với nữ nhân, lần này nếu không phải là nàng vất vả bức ép, ta cũng sẽ không nói với nàng những điều này, thật là lãng phí một đồng tể bào nào. Ài, nàng đừng khóc nữa...

Nước mắt của Từ Trường Kim giống như nước lũ thoát ra, chảy mãi không thôi, gương mặt đầm lệ, tựa như hoa dưới mưa, trông thật đáng thương. Lâm đại nhân đau lòng vỗ vai nàng:

- Trường Kim muội, cẩn thận lạnh đó, cứ mặc y phục vào rồi hãy nói tiếp.

- Ai cần ngài lo!

Từ Trường Kim vội lau nước mắt, cơn giận giữ bốc lên, lại cũng không nguyện ý khỏa thân trước mặt hắn:

- Trả lại y phục cho ta...!

- Nàng nói cái gì?

Lâm đại nhân kinh ngạc:

- Tiểu thư, mặc dù, ta rất giỏi cởi áo người ta, nhưng trời cao chứng giám, y phục của nàng không phải là do ta cởi a!

- Trên tay ngài đang cầm là cái gì?

Từ Trường Kim hăm hừ.

Lâm Văn Vinh cúi đầu nhìn, hóa ra vừa rồi thứ vải lấy cuốn tay chính là y phục Từ Trường Kim cởi bỏ rơi trên mặt đất.

- Hổ thẹn, hổ thẹn...!

Lâm Văn Vinh cười khan hai tiếng.

Từ Trường Kim mặc áo quần xong, đi tới cửa quay đầu lại nhìn hắn, ánh mắt phức tạp khó hiểu, một hồi lâu mới mở miệng nói:

- Ý của ngài ta sẽ chuyển cáo cho vương thượng, cuối cùng sẽ có kết quả ra sao, ta cũng không biết.

- Kỳ thức ta thật không muốn làm kẻ ác, nàng cũng biết, ta một lòng hướng thiện.

Lâm Văn Vinh bắt đắc dĩ thông tay xuống.

Từ Trường Kim khe khẽ gật đầu, đột nhiên lao tới, hôn lên mặt hắn, nước mắt đầm đìa:

- Văn Vinh ca, đa tạ huynh... muội hận huynh!

Nàng xoay người chạy như bay ra ngoài, nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng, Lâm đại nhân xoa xoa má, bắt đắc dĩ nhếch mép khẽ cười:

- Tình yêu vượt quốc gia? Ta thật sự chưa chuẩn bị tốt a!

350. Chương 348: Mèo Gọi Xuân

Bước ra khỏi cửa thì bên ngoài trời đã đổ mưa, vạn vật như được hồi lại sức sống. Từng giọt từng giọt mưa xuân đập vào mặt, thật là lạnh lẽo, khiến thần trí người ta tỉnh táo hẳn. Đại Trường Kim sớm đã xa xăm tận đâu không thấy bóng dáng, hắn nhớ lại điều kiện mình đưa cho nàng, đối với một cô gái trẻ mà nói,

thật sự quá khó khăn. Nhưng đứng trên tầm cao của quốc gia dân tộc mà không làm như vậy, thật không phải với trái tim nhiệt huyết của mình.

- Sao giờ người mới trở về?

Vừa mới tiến vào cửa hiệu đã thấy Đại tiểu thư đang ở trên bậc dậu, khẽ gất gong.

Lâm Văn Vinh giữ nước mưa trên áo, cười đáp:

- Trời mưa làm đường khó đi một chút, lại gặp phải một việc nhỏ làm trì hoãn cho nên mới về muộn, làm Đại tiểu thư lo lắng rồi.

- Ta chẳng hơi đâu lo lắng cho người.

Mắt Đại tiểu thư hơi đỏ lên, lại gần bên hắt dậu phải những giọt mưa còn đọng trên áo, hậm hực nói:

-Người có vô số hồng nhan tri kỷ bên ngoài, dù là một hai tháng không về, cũng chẳng ai lo lắng cho người... Ấy, đây là cái gì...

Một dấu son đỏ thắm in trên má phải Lâm đại nhân, có hình dạng giống như một chiếc môi anh đào nhỏ nhắn, đại tiểu thư đột ngột biến sắc, dậm lên vai hắn, tức giận hét lớn:

- Người, người đi ra...!

Tiêu Ngọc Nhược cố sức đẩy hắn ra ngoài cửa, Lâm Văn Vinh vội dựa vào cánh cửa sau lưng, không hiểu thắc mắc:

- Đại tiểu thư, thế này là thế nào, vừa rồi không phải còn nói chuyện tử tế sao, ta lỡ có chỗ nào trêu chọc đến nàng rồi sao?

Đại tiểu thư thở hổn hển liếc xéo hắn một cái, đôi mắt xinh đẹp như tóe lửa, bộ ngực đầy đặn phập phồng dồn dập:

- Cái đồ phóng đảng nhà người cứ ở bên ngoài phong lưu khoái hoạt, uống cho ta còn ở nơi này khổ sở chờ người trở về. Người... người... người làm ta tức chết...

Hai giọt lệ long lanh ứa ra bên khóe mắt, Tiêu Ngọc Nhược ngập tràn đau khổ, muốn khóc to lên.

“Phong lưu khoái hoạt?” Lâm đại nhân ngăn ra một hồi: “Chẳng lẽ chuyện của ta và Trường Kim bại lộ? Hừ... hừ... ta và nàng ta chẳng có chuyện gì cả, lần này lão tử còn thanh bạch hơn cả canh đậu hũ nấu hẹ* mà.”

(*Cách ví von của người Hoa về sự trong sạch.)

- Đại tiểu thư, rốt cuộc là việc gì, nàng nói rõ ràng chút đi. Phẩm tính chính trực của ta nàng còn không hiểu sao, ta làm sao có thể là loại người như nàng nói.

Thấy hắn tròn to hai mắt đáng vẻ như vô tội, Tiêu Ngọc Nhược càng tức giận hơn:

- Người giả vờ giống lắm, đã có hai người trong nhà mà người chà đạp còn chưa đủ, lại muốn câu dẫn thêm mấy con hồ li bên ngoài, thật là đáng giận!

Đại tiểu thư lạnh lùng cười một tiếng, sẵn giọng:

- Ai bảo người bịa ra lời lẽ lung tung để lừa ta, trên mặt người là cái gì. Người không biết sao?

“Trên mặt?” Lâm Văn Vinh vội thuận tay sờ thử, tức thì nhớ tới nụ hôn lướt qua của Từ Trường Kim trước khi đi: “Ồi, không ổn, mẹ kiếp... Lần này thật đúng là đã chẳng ăn được miếng thịt nào đã bị dính mùi.

- Người còn gì để nói nữa, người đồ không có lương tâm.

Thấy đáng vẻ ngẩn ngẩn ngơ ngơ của hắn. Cũng không biết là có phải là lại nhớ nhung tới con hồ ly tinh mới đầu ắm tay gối kia không. Đại tiểu thư càng tức giận hơn, ‘bụp bụp’ đánh hắn hai đấm, nước mắt như một chuỗi ngọc trai đứt ào ào tuôn xuống.

- A, hóa ra Đại tiểu thư nói cái này à!

Lâm đại nhân cười lớn, đầu óc xoay chuyển như bay, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc:

- Đại tiểu thư, nàng hiểu nhầm rồi. Người Tây Dương có thói quen hôn vào má khi chào hỏi. Điều này nàng đã nghe qua chưa?

Chính mắt Đại tiểu thư thấy qua người Tây Dương, ngày đó khi ở Hàng Châu: “Cái tên Tháp Ốc Ni bán kim cương chính là người Pháp ở Tây Dương, nghe nói ở đó bọn họ có những lễ nghi rất quái dị, nữ nhân rất là cởi mở, chẳng lẽ...” Đại tiểu thư bồng che mặt mà khóc:

- Người, tên Lâm Tam đáng chết nhà người, không ngờ cả nữ nhân Tây Dương cũng chẳng bỏ qua.

Lâm đại nhân ngăn ra một hồi: “Trí tưởng tượng của Đại tiểu thư thật đúng là phong phú!” Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Đại tiểu thư, nàng nghĩ đi đâu rồi, lễ nghi áp má hôn này chính là một loại lễ nghi phổ thông của Tây Dương, cũng như Đại Hoa chúng ta gặp mặt khom người vãi chào. Ta vừa rồi trên đường gặp phải Từ Trường Kim, thay cô ấy giải quyết một vấn đề gây rắc rối cho cô ấy bấy lâu, nên cô ấy nhất thời kích động, liền bắt chước người Tây Dương làm cái lễ nghi này, ngoài ra không có gì khác.

- Từ Trường Kim?

Đại tiểu thư cũng ngăn ra một lúc: “Mới vừa rồi Từ Trường Kim tới tìm Lâm Tam thì nàng cũng ở đó, nhìn dáng vẻ lo lắng của cô ta tựa như có việc gì gấp gáp lắm, chẳng lẽ thật sự là Từ Trường Kim vì thể hiện sự cảm tạ mới làm lễ nghi này? Bình thường cũng nào thấy cô ta cởi mở như thế đâu!”

- A, Đại tiểu thư, nàng ở đây vì đợi ta sao?

Thừa dịp thời gian tâm trí Đại tiểu thư còn chưa ổn định, Lâm Văn Vinh vội vàng lẩn tránh đề tài này:

- Ài, trời lạnh rồi, nàng sao không đợi ở trong phòng?

- Ai đợi người chứ!

Đại tiểu thư hừ một tiếng, quan hệ giữa nàng và Từ Trường Kim không tệ, vì Từ cung nữ này có học thức uyên bác, là người bình đạm, không hề nghe nói lời đàm tiếu gì về cô ta và Lâm Tam. Nàng đành tự an ủi mình, lặng lẽ lau nước mắt, khe khẽ hỏi:

- Nương thân... nương thân có nói gì với người không?

“Thì ra nha đầu này đang lo lắng việc đó.” Lâm Văn Vinh xoay người đóng cửa lại, cười hắc hắc:

- Nói rồi, đương nhiên là nói rồi. Không chỉ nói rồi, ta và phu nhân còn trò chuyện rất dễ chịu nữa.

Trái tim Đại tiểu thư bỗng nhảy rộn lên, cúi đầu xuống tỏ vẻ hỏi tiếp:

- Nương thân... nương thân và người đã nói những gì?

- Bàn về những việc rất quan trọng.

Lâm Văn Vinh tủm tỉm cười kéo tay nàng lại, mới bị mẫu thân bắt được giáo huấn, Đại tiểu thư không dám tùy tiện, dáo dác nhìn quanh, mới nhẹ nhàng đưa tay cho hắn.

- Ta cầu thân với phu nhân rồi.

Lâm Văn Vinh ghé miệng thì thầm bên tai nàng.

Tiểu ngọc nhược thẹn thùng “ừm” một tiếng cúi đầu xuống, tim càng đập dữ dội, vắn vẹo mấy cái, muốn rút khỏi cái nắm tay của hắn:

- Người, người đi cầu thân thì liên quan gì đến ta? Tâm nguyện của nha đầu Ngọc Sương này cuối cùng cũng đạt được rồi.

“Hóa ra là tỷ tỷ đang ghen với muội muội à!” Trong sự ngỡ ngàng của Đại tiểu thư còn cả mang chút hoài mong, dường như muốn nói rồi lại thôi, Lâm Văn Vinh cất tiếng cười vang, Đại tiểu thư đỏ mặt tía tai, hung hăng nhéo lên tay hắn mấy cái, tức mình nạt nộ:

- Người cười ngớ ngẩn gì đó? Đồ ngốc!

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Ta cầu thân với phu nhân, xin phu nhân gả Nhị tiểu thư cho ta, Đại tiểu thư, nàng đồng ý hay không?

Tiêu Ngọc Nhược thở dài một hơi, quay mặt qua chỗ khác:

- Phải như thế. Ngọc Sương luôn mang lòng say mê người, hiện giờ vì người mà chăm chỉ học tập ở Kinh Hoa học viện, người chớ có phụ bạc nó. Nếu không, ta và nương thân nhất định không tha cho người.

- Hiểu rồi... hiểu rồi, cảm tạ Đại tiểu thư và phu nhân ủng hộ.

Lâm Văn Vinh gật gù:

- Đại khái chính là việc này. Phu nhân cũng không nói nhiều về mấy chuyện khác. Đại tiểu thư, nàng có gì muốn hỏi không, nếu không có gì thì ta về phòng trước.

- Người...!

Trên mặt Tiêu Ngọc Nhược hiện lên vẻ thất vọng tràn trề, cắn chặt răng:

- Người chỉ nói chuyện này với nương thân sao? Cái khác thì sao?

- Cái khác, cái gì khác?

Lâm Văn Vinh làm bộ không hiểu hỏi lại:

- Ta và phu nhân hình như cũng không có thời gian nói gì nhiều

- Người rút đi!

Đại tiểu thư cương quyết xoay người đi, không thèm nhìn hần, đợi tới nửa ngày trời không thấy động tĩnh gì, vừa mới quay mặt lại, bỗng nghe thấy cái giọng đáng ghét của Lâm Tam vang lên bên tai:

- Ta còn cầu thân với phu nhân. Xin phu nhân đem Đại tiểu thư gả luôn cho ta.

- Người... người, nói năng lung tung...

Tiêu Ngọc Nhược hổ thẹn vội quay đầu đi, ngay cả tai nàng cũng như bị một ngọn lửa thiêu đốt đến nhuộm màu đỏ tươi, nổi hân hoan bùng lên trên khuôn mặt đang cực kì ngượng ngùng.

- Vậy xem như là nói lung tung đi.

Lâm Văn Vinh than một tiếng:

- Dù sao phu nhân cũng không...

Tiêu Ngọc Nhược nghe trong cách nói của hần có ý khác, vội hỏi lại:

- Nương thân nói thế nào?

Nói tới thái độ của phu nhân. Lâm Văn Vinh thật là khổ đến tận tâm:

- Phu nhân đã bảo rằng, Đại tiểu thư và Nhị tiểu thư, ta chỉ có thể lấy một trong hai. Đại tiểu thư, nàng nói xem, đây chẳng phải làm khó ta sao? Cả hai đều là người ta yêu, bỏ ai ta cũng không được.

Đại tiểu thư ngẩn ra trong giây lát, lẩm bẩm tự nhủ:

- Chỉ có thể lấy một người ư?

Sự đau khổ liền trở lại trên gương mặt nàng, hai mắt khép hờ, từng giọt lệ cứ mãi lăn xuống, cương quyết nói:

- Nếu như thế, người phải đối đãi thật tốt với Ngọc Sương. Tính nó còn trẻ con, không hiểu việc đời. Nếu người khi phụ nó, ta có làm quỷ cũng không tha cho người.

Thấy vẻ mặt quyết tuyệt tình của Đại tiểu thư, Lâm Văn Vinh cũng không biết nên khóc hay cười, nắm chặt lấy tay nàng:

- Đại tiểu thư, nàng không phải là muốn diễn vở kịch nhường chồng chứ?

- Cái gì mà nhường chồng? Khó nghe chết đi được!

Tiêu Ngọc Nhược vốn trong cơn đau khổ, bị lời của hắn làm đứt đoạn, cũng chẳng thể chịu đựng thêm nổi nữa, tức giận đánh lên người hắn mấy cái, trong lòng thật chua xót!

- Ài, bảo ta nói làm gì, phu nhân làm việc này thật không có lý lẽ, làm Đại tiểu thư và Nhị tiểu thư đều khó xử.

Lâm Tam than thở, lắc lắc đầu, trên mặt đầy vẻ oán hận.

- Không được nói xàm sau lưng nương thân.

Đại tiểu thư tức giận trừng mắt nhìn hắn, cuối cùng lí nhí:

- Nương thân làm sao lại không lý lẽ như thế chứ.

Mặt mày Lâm Văn Vinh sầu khổ thâm trầm:

- Nàng nghĩ đi, nếu ta lấy Nhị tiểu thư, vậy thì ngày ngày vẫn gặp mặt Đại tiểu thư đúng không? Đại tiểu thư ngày ngày nghĩ tới ta, đó chính là đại đi tử nghĩ tới muội phu*, sau đó nếu xảy ra chuyện gì, chẳng biết làm thế nào a!

(* Cô chị vợ nghĩ tới em rể)

- Người muốn chết...!

Đại tiểu thư đỏ bừng mặt, tim nhảy vọt lên:

- Cái gì đại đi tử nghĩ tới muội phu, ta ... ta không hề tơ tưởng gì tới người.

- Hả? Chẳng lẽ muốn tiểu đi tử nghĩ tới tỷ phu? Đại tiểu thư không ngờ còn có cách nghĩ thế này! Ài, ta làm sao lại đụng phải việc khó xử như vậy chứ, may lực lớn đúng là hại chết người!

Lâm Văn Vinh lẩm bẩm tự nhủ.

- Vô sỉ, xấu xa, hèn hạ, hạ lưu...!

Đại tiểu thư tâm hoảng ý loạn, mở miệng chửi mắng, chỉ là trong vốn từ chửi người trong đầu nàng thật quá ít, quanh đi quẩn lại chỉ mấy câu đó. Đối với Lâm Tam mà nói, mấy câu này chính là lời khen ngợi.

Thấy bộ mặt cười cợt của Lâm Tam, Đại tiểu thư hận muốn tới cắn hắn một cái, nhưng lại bị mấy câu ngắn ngủi của hắn làm nảy sinh một loại tâm tình dị thường, trong lòng tựa hồ sợ hãi lại khát khao, nhất thời cực kỳ xấu hổ, mà cũng rất kích thích, vội cúi đầu xuống không dám nói gì nữa.

Đùa giỡn đủ rồi, mặt Lâm Tam trở nên vô cùng nghiêm túc, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng dịu dàng nói:

- Đại tiểu thư, nàng không cần lo lắng, phía phu nhân ta sẽ cố thuyết phục. Nàng cũng biết đó, ta đối phó với nữ nhân rất có nghề.

Đại tiểu thư quay đầu đi không dám đáp lời, Lâm Tam cười lớn đuổi người ra một cái:

- Khuya rồi, nghỉ ngơi sớm chút đi. À, đúng rồi, hai nha đầu Xảo Xảo và Ngưng Nhi đâu rồi, ta lâu như vậy mới về, mà cũng không thấy các nàng ấy ra thỉnh an.

Tiêu Ngọc Nhược buồn bã:

- Bọn họ tới toà nhà mới kia rồi, nói là xin người chút nữa cũng qua đó, có việc muốn thương lượng với người.

-Ồ, có việc muốn thương lượng với ta à, vậy nhất định là rất quan trọng rồi, ta phải đi mau thôi.

Lâm Tam hớn hở: “Tình hình này xem ra là nha đầu Lạc Ngưng kia đã làm thông suốt công tác tư tưởng cho Xảo Xảo rồi, đây đúng là một chính ủy giỏi a!”

Thấy dáng vẻ hân hoan kích động của Lâm Tam, Đại tiểu thư dù không biết bọn họ thương lượng việc gì, nhưng dựa vào sự hiểu biết của nàng với hắn, phàm khi mắt Lâm Tam sáng ngời như thế thì chắc chắn là có mỹ nữ dụ dỗ hắn rồi. Xảo Xảo trời sinh bình đạm, tự nhiên sẽ không dùng thủ thuật mê hoặc, nhưng mà lại có một kẻ khó đề phòng khác. Đại tiểu thư nghiêng răng hừ một tiếng:

- Con hồ ly Lạc Ngưng đó, chỉ biết dùng những thủ đoạn hạ lưu câu mắt hồn phách của người thôi!

Lâm Văn Vinh bật cười, đột nhiên kêu lên:

- A, ta nghĩ ra biện pháp làm phu nhân nhượng bộ rồi. Đại tiểu thư, như thế này đi, chúng ta tiền trăm hậu tấu, gạo nấu thành cơm, vậy không còn phiền não gì nữa rồi!

- Người muốn chết!

Đại tiểu thư vừa then vừa giận, hung hăng véo lên cánh tay hắn:

- Người cho rằng ta là con hồ ly Lạc Ngưng kia sao? Thấy mặt mũi ả xuân ý bưng bưng, liền biết các người làm chuyện tốt gì rồi, Tiêu Ngọc Nhược ta là thân nữ nhi thanh bạch, tuyệt không học người khác quan hệ không mai mối.

Bàn tay nhỏ của Đại tiểu thư vặn vẹo, thân hình mềm mại kia rung lên bần bật, tức giận trừng mắt nhìn hắn, xoay người đi mất. “Ghen tị, tuyệt đối là ghen tị!” Lâm Văn Vinh cười ha hả, tìm xe ngựa, thẳng hướng toà nhà hoàng đế ban cho mà đi.

Gia viên hoàng đế ban cho hắn có cửa chính đối diện với cầu Kim Ngọc, có thể nói là nơi phong thủy hiếm có trong kinh thành, là chốn quan cao quý nhân tụ tập, bên trái có Từ Vị ở, bên phải có Lý Thái. Địa vị của Lâm Tam có thể sánh vai với hai người Từ, Lý. Từ góc độ này mà nói, lão hoàng đế rất là coi trọng hắn.

Đi tới trước cửa phủ xuống xe ngựa, quả nhiên toàn bộ ngôi nhà này đã được sửa mới, biển vàng sư tử ngọc, gạch đỏ ngói xanh, rất là uy phong. Cửa lớn sơn son đóng chặt, Lâm Văn Vinh thử đẩy hai cái, nhưng bên trong gài then, không tiến vào được.

“Ngất, không phải để ta phải trèo tường vào chứ? Bà nội nó, về nhà vụng trộm với lão bà còn phải leo tường? Đạo lý thời nào đây!” Rắc rắc bề người khởi động vài cái, đang muốn trèo qua, chợt nghe một tiếng ‘kẹt kẹt’ vang lên, cánh cửa lớn đồ sơn kia hé mở, thấp thoáng một chiếc đèn lồng, một tiểu nha hoàn xinh đẹp thò đầu ra, kinh hãi hét lên:

- Người là ai? Ở đây làm gì?

“Ta là ai? Câu này hỏi thật hay!” Thấy dáng vẻ tiểu nha hoàn này rất đáng yêu, Lâm Văn Vinh nhảy tới vài bước, trêu chọc:

- Muội hỏi ta sao? Người khác đều gọi ta là Tam ca! Tiểu muội muội, muội bao nhiêu tuổi? Một mình ở đây sao? Có sợ hay không? Muốn Tam ca tới bồi tiếp muội được không?

- A...

Tiểu nha hoàn ngạc nhiên kêu lên một tiếng lùi lại, mặt đỏ bừng:

- Ngài là Lâm đại nhân?!

- Ấy, tiểu muội muội, muội biết ta?

Lâm Văn Vinh gật đầu nghiêm chỉnh:

- Cũng phải, dáng vẻ ngọc thụ phong lâm của ta sớm đã khắc vào trong lòng vô số thiếu nữ hoài xuân, muội nhận ra ta cũng chẳng có gì lạ.

Tiểu nha hoàn phì cười:

- Ta vốn không biết ngài, là tiểu thư nhà ta nói qua đặc trưng của ngài, ta vừa đối chiếu liền nhận ra ngài rồi.

- Đặc trưng của ta? Đặc trưng gì?

Lâm Văn Vinh lấy làm kỳ quái.

Tiểu nha hoàn nói:

- Tiểu thư nhà ta nói, nhìn thấy một người mặt mày luôn hớn hở tươi cười, vô sỉ tự đại, thấy nữ nhân liền trêu chọc, ở trước cửa hay láo liên dòm ngó, vậy đúng là Lâm đại nhân không còn nghi ngờ gì nữa.

- Oa, có nhầm hay không vậy? Ai biết ta sâu sắc như thế?

Lâm Văn Vinh tức giận bất bình:

- Còn cho người ta chút riêng tư nữa hay không? Tiểu thư nhà muội là ai, ta đi cãi lý với cô ta.

Tiểu nha hoàn cười khúc khích, giơ đèn lồng trong tay lên, chỉ thấy trên giấy da có viết một chữ "Từ" to tướng, sắc mặt Lâm đại nhân liền thay đổi, ảo não xua tay:

- Câu phía sau thu hồi lại, coi như ta chưa nói qua. Nhưng mà có một việc ta phải nhắc nhở muội, tiểu muội, muội còn nhỏ tuổi, có những chuyện ngàn vạn lần không thể nghe nói không, cái gì mà hớn hớn cười đùa, vô sỉ tự đại, thấy nữ nhân liền trêu chọc, ta là dạng người đó sao? Ta một năm cũng không trêu chọc mấy người, ngược lại còn bị người ta trêu chọc nhiều hơn.

Tiểu nha hoàn mím môi cười, khom người với hân:

- Đại nhân, là tiểu thư đặc biệt dặn dò ta tới đón ngài, xin đi theo ta.

"Tiểu thư nhà người đón ta? Còn có thiên lý nữa hay không? Đây chính là nhà của ta mà!" Tiểu nha hoàn cầm đèn lồng đi ở phía trước, Lâm đại nhân buồn bực theo sau. Toàn nhà này hoàn toàn làm mới một lượt, nơi nơi đều sạch sẽ gọn gàng, trong vườn trồng đầy hoa cỏ mới chuyển đến, tràn trề sức sống. Trên đường xuyên gian vượt ngõ, tới hậu viện mới dừng lại. Phía trước là một tòa tiểu lâu ba tầng có dáng vẻ thanh nhã, ánh đèn sáng ngời, tiểu nha hoàn hành lễ:

- Đại nhân, ba vị tiểu thư ở trên đợi ngài đó!

Lâm Văn Vinh gật đầu, vừa bước tới ngưỡng cửa, đã nghe trên lầu truyền tới tiếng cười vui vẻ, giọng của Xảo Xảo vang lên:

- Chỉ Tình tỷ tỷ, tỷ về mất thật đẹp, nếu đại ca trông thấy, chắn chắn nhìn tới chờ người.

Giọng Từ tiểu thư vọng lại:

- Vô duyên vô cớ nhắc đến hân làm gì, làm hỏng mắt cao hứng của người. Đúng rồi Xảo Xảo, cái mascara với bút kẻ mắt này, đúng là do tiểu cung nữ Cao Ly Từ Trường Kim kia tặng sao? Không ngờ Cao Ly còn có nhân tài thể này. Có điều, Xảo Xảo, Ngưng Nhi, chớ trách ta không nhắc nhở các muội nhé, nghe nói vị gọi là Từ tiểu cung nữ này cùng Lâm Tam nhà các muội qua lại mập mờ. Các muội phải giữ chặt, nếu để hồ ly dị quốc tới câu hồn hân, đó là sỉ nhục của nữ nhân Đại Hoa ta.

Lâm Văn Vinh nghe được thâm nghiến rằng: "Chẳng phải chỉ mới sờ nhầm người vài lần, lại hôn người vài cái thôi sao? Có cần nha đầu người xếp đặt ta ở sau lưng như thế không?"

Hân cất bước rầm rầm lên lầu, liền thấy ba nữ nhân đang ngồi ở trước gương, hi hi ha ha rộn ràng vẽ mi, trên mắt Từ tiểu thư mới vẽ lên một lớp trang điểm trong màu lam nhạt có chút ánh bạc, kết hợp với thân hình nẩy nở bốc lửa của nàng, quả thực như Xảo Xảo nói... quyến rũ dị thường.

- Thấy chưa, muội đã biết đại ca nhìn thẳng vào sẽ chờ đợi ra mà...

Tiếng cười khe khẽ của Xảo Xảo vang lên ở bên tai, Lâm Văn Vinh lúc đó mới tỉnh lại, cười hắc hắc:

- Ánh mắt của ta không thẳng, chẳng lẽ cong hay sao? Ấy, chẳng lẽ ta nhìn nhầm... Đây chẳng phải Từ tiểu thư à? Chúng ta vừa chia cách mấy canh giờ, sao bây giờ đã gặp mặt rồi?

Từ Chỉ Tình hừ một tiếng, bất mãn cãi lại:

- Người cho rằng ta muốn gặp người sao? Nếu không phải là cha từ trong cung truyền tin về kêu ta tới báo cho người, ta chẳng muốn nhìn thấy người.

Thấy đại ca và Từ tỷ tỷ tựa hồ như có điều gì bất mãn, Xảo Xảo vội kéo tay Lâm Văn Vinh mỉm cười hòa giải:

- Đúng đó, đại ca, Từ tỷ tỷ đến vì truyền đạt tin tức của Từ đại nhân đưa về từ trong cung. Còn nữa, Từ tỷ tỷ góp sức rất lớn giúp tu bổ lại toà nhà của chúng ta, rất nhiều nơi do tỷ ấy tự tay sửa sang, có thể nói, tỷ ấy còn quen thuộc nhà chúng ta hơn chàng đó. Có đúng thế không Từ tỷ tỷ?

Từ Chỉ Tình khẽ cười:

- Ta nể mặt Xảo Xảo và Ngưng Nhi mới tới giúp đỡ, chẳng liên quan đến người khác.

Tình tình nha đầu này rất ngang bướng, Lâm Văn Vinh đã từng lĩnh giáo rồi, cùng không tranh chấp với nàng nữa, bỗng nhớ tới đêm nay là ngày đặc biệt, len lén nhìn Lạc Nhưng một cái, thấy nàng đang tràn ngập xuân ý, thẹn thùng nhìn hắn.

- Thì ra là Từ tiểu thư tới truyền lệnh. Không biết Từ đại nhân có gì phân phó.

“Xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng!” Thấy biểu lộ mê hoặc của Ngưng Nhi, cho dù là kẻ ngốc cũng biết rằng hỷ sự sắp thành, Lâm đại nhân nóng như bị lửa đốt, hận không thể nói hai ba câu đuổi Từ Chỉ Tình đi.

Từ Chỉ Tình hừ một tiếng:

- Hoàng thượng triệu gặp cha vào nghị sự, từ trưa tới giờ còn chưa ra. Trong cung vừa rồi mới có tin, hoàng thượng triệu người lên diện nghị sự vào buổi tảo triều sáng mai, quân tình khẩn cấp, không thể trễ nải, mời người cần phải đi sớm.

- Vào triều sớm à?

Lâm Văn Vinh do dự một chút:

- Nhưng ta còn muốn ngủ nữa!

- Người...

Từ tiểu thư cực kỳ tức giận, hận không thể tiến lên đánh hắn một cái. “Hoàng đế quá khách khí với Lâm Tam rồi, với thân phận cửu đỉnh chí tôn của người, gọi ai thượng triều người đó còn chẳng cảm kích rơi lệ thúc ngựa chạy đi. Chỉ có Lâm Tam người là ngoại lệ, cứ như thể chẳng coi quốc sự ra gì.” Từ tiểu thư lẽ dĩ nhiên phải có đôi chút tức giận.

Cổ làm người đi lại cơn giận trong lòng, Từ tiểu thư chậm rãi nói tiếp:

- Cha nói, quân tình khẩn cấp, có ba việc cần thảo luận. Thứ nhất, thiên hoàng Đông Doanh phái đặc sứ đến, lấy lý do Kế Cung Vũ Thụ thất tung ở trong biên giới Đại Hoa, yêu cầu Đại Hoa giải thích. Thứ hai, hôm qua mười vạn đại quân Đông Doanh giương buồm xuất chinh, hướng thẳng tới Cao Ly, chiến sự có thể xảy ra trong tức thời. Thứ ba, đại quân Lý Thái đại nhân sắp xuất phát, muốn thương thảo việc xuất quân.

Ba việc này, ít nhiều có liên quan tới Lâm Văn Vinh, muốn từ chối cùng không được, Lâm Văn Vinh không cách nào khác đành gật đầu:

- Vậy phải tới xem sao rồi... Ài, đang tiếc là không thực hiện được xuân mộng của ta rồi.

- Cha còn nói, ông đang nghe ngóng chuyện của Tiêu Thanh Tuyên tiểu thư nơi hoàng thượng, khi có tin tức sẽ lập tức thông tri cho người.

Từ Chỉ Tình bổ sung thêm.

- Thật sao?

Lâm Văn Vinh mừng rỡ: “Lão Từ này làm việc thật có hiệu quả!”

Từ Chỉ Tình gất gổng:

- Ai thêm lừa người!

Bàn xong chính sự, Từ Chỉ Tình tựa hồ đường như vẫn còn điều để nói, cũng không để ý đây là nhà ai, kéo Xảo Xảo ra trò chuyện.

- Đại ca, muội có mấy chuyện muốn nói với huynh, huynh vào đây một chút.

Lạc Ngưng nhìn hần cười quỵên rũ, xoay người bước vào phòng.

- Có chuyện kể với ta ư?

Lâm Văn Vinh vừa mới bước vào phòng, cửa phòng khê khép lại, một cơ thể nóng bỏng như rắn quấn lấy, toàn thân Ngưng Nhi chỉ mặc một chiếc yếm mỏng manh, ép sát vào người hần, thở dồn dập:

- Đại ca, đây là nhà chúng ta, huynh có thích không?"

- Thích lắm!

Lâm Văn Vinh ngẩn ra một chút, lập tức máu toàn thân sôi lên, cổ làm bộ:

- Ngưng Nhi, Từ tiểu thư còn ở bên ngoài đó.

- Muội mặt kệt!

Hơi thở Lạc tiểu thư thơm ngát như lan:

- Đại ca, đây là nhà chúng ta, Ngưng Nhi rất vui. Huynh còn nhớ khi ở Kim Lăng, huynh ở trong phòng ta làm gì với Xảo Xảo không? Ngưng Nhi cũng muốn làm một lần.

"Yêu cầu này thật khó cự tuyệt." Lâm Văn Vinh xuôi tay vuốt ngược xuống, Lạc Ngưng khê 'a' một tiếng, toàn thân nóng như lửa, nhẹ nhàng nhấc đôi chân ngọc lên, như một con rắn uốn éo quấn lấy người hần, đôi mắt mơ màng:

- Đại ca, huynh làm khê một chút, Ngưng Nhi sợ không nhận được làm Từ tỷ tỷ nghe thấy... a, đại ca, huynh thật xấu...

"Đại tiểu thư thật sự là nhìn một cái đã nhìn thấu bản chất Lạc tài nữ, đây đúng là một con hồ ly không hơn không kém!" Lâm Văn Vinh sao có thể nhẫn nại nổi, đỡ lấy người nàng nhấc bổng lên, Lạc tài nữ 'ư hử' rên một tiếng cực kì khiêu gợi, tựa như tiếng kêu của một chú mèo con, quay đầu nhìn hần, môi hồng chúm chím, ánh mắt long lanh:

- Đại ca, là huynh cố ý! Huynh không chịu lưu ý tới Từ tỷ tỷ, tỷ ấy ở ngay bên ngoài đó. A, tỷ ấy nghe thấy rồi...

- Tiếng gì vậy?

Từ Chỉ Tình nhú mày lại, tò mò liếc mắt về phía phòng trong.

-Ồ, không có gì

Gương mặt Xảo Xảo bỗng ửng hồng, vội vàng che giấu:

- Có thể là con mèo nhỏ trong nhà đó thôi!

- Mèo gọi xuân..!

Từ tiểu thư hừ một tiếng, cũng chẳng biết phải làm sao nữa, mặt mình cũng đỏ bừng lên.

351. Chương 349: Thượng Triều

Một đêm nồng ôn nhu thủ thủ, tự nhiên cũng chẳng cần diễn đạt bằng lời.

Mưa phùn xào xạc rơi mãi không ngừng, Lâm Văn Vinh đang say giấc, chợt thấy một bàn tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng lay hần:

- Đại ca, dậy, dậy... dậy!

Lâm Văn Vinh mơ mơ màng màng nắm lấy tay nàng hôn lên một cái:

- Xảo Xảo tiểu bảo bối, trời vừa mới tối, ngủ sớm đi.

Xảo Xảo phì cười, khẽ che đôi môi đỏ mọng:

- Đại ca cứ nói lung tung, lúc nào rồi mà còn trời vừa tối, bây giờ đã quá canh bốn rồi. Huynh đừng quên, sáng nay còn phải vào triều đấy.

- Vào triều?

Lâm Văn Vinh ngẩn ra một chút, quay qua hỏi Lạc Ngưng:

- Ngưng Nhi, canh mấy vào triều vậy?

- Đại ca, canh năm phải vào trong triều rồi, đây là quy củ, huynh mau dậy đi.

Lâm Văn Vinh thất vọng thở dài: “Giữa lúc công năng của nam nhân thịnh vượng nhất thì phải vào triều. Con bà nó, đây là quy củ chó má gì quá bất nhân vậy!” Hắn bực mình vùi đầu vào trong giường, Lạc tiểu thư và Xảo Xảo nhìn thấy bật cười khúc khích.

Ngưng Nhi vuốt ve ngực hắn qua lớp chăn, dịu dàng nói:

- Kể khác cầu mà không được vào triều, chỉ có phu quân nhà ta khác hẳn người thường, một gia đình nho nhỏ, không ngờ ngay cả trưởng của hoàng đế cũng chẳng chút để tâm. Tấm lòng như thế, thiên hạ có được mấy người. Chẳng trách ngay cả những người mắt cao quá trán, cũng chung tình với chàng.

Xảo Xảo cười hì hì:

- Đâu chỉ có Tiêu tiểu thư, ngay cả Lạc tài nữ nức tiếng gần xa, nhìn thấy đại ca cũng chẳng phải đem lòng thương nhớ sao? Đại ca làm gia đình, vừa được nhà, vừa lừa được luôn mỹ nữ, thật đúng là việc kỳ lạ nhất thiên hạ!

Hai nàng dung mạo như hoa, vây quanh người hắn oanh yến rộn rã, trong khuê phòng xuân ý nồng đượm, làm cái lạnh của mưa xuân bên ngoài cũng được xua đi vài phần. Lâm đại nhân đuổi người ra: “Chẳng trách người ta nói ‘hồng nhan là mồ chôn của đáng anh hùng’, có hai nha đầu này quần quít, cho dù đưa ta làm hoàng đế, lão tử cũng không thêm!”

Ba người rời giường, Lạc tiểu thư và Xảo Xảo liền dịu dàng mặc y phục cho hắn.

Bảo một tên gia đình nho nhỏ lên triều nghị sự, chỉ do ông cha vợ hoàng đế nghĩ ra thôi! Cái chức lại bộ phó thị lang gì đó kia của lão tử chỉ là phận quan nhỏ như hạt vừng hạt đậu, công vụ gì cũng chưa làm. Lần này lên triều, còn chẳng phải nhìn sắc mặt người khác mà làm theo đấy sao? Vậy ta đến Tiêu gia làm gia đình sướng hơn, có Đại tiểu thư bưng trà, Nhị tiểu thư đắp lưng, phu nhân ca hát, mọi người đều phải trông theo sắc mặt của ta, đó mới gọi là tiêu điều khoái hoạt.

Nghe thấy đại ca thở ngắn than dài, Lạc Ngưng chột đồ bưng mặt, đột nhiên ôm hắn từ đằng sau:

- Đại ca, có một việc Ngưng Nhi muốn hỏi huynh.

- Việc gì vậy?

Lâm Văn Vinh thuận tay vuốt ve kiều đồn căng tròn như ngọc của nàng.

Lạc Ngưng ngáp ngừng nửa ngày trời, giọng nhỏ như muỗi kêu:

- Đại ca, Ngưng Nhi có phải rất phóng đảng không?

Câu này vừa ra khỏi miệng, ngay cả mặt Xảo Xảo cũng đỏ lên.

- Phóng đảng ư?

Lâm Văn Vinh cười lớn:

- Ngưng Nhi ngoan, đại ca là người thế nào nàng còn không biết sao, luận về hai chữ phóng đảng, thiên hạ còn ai có thể bì với ta.

Hắn ghé vào bên tai Lạc Ngưng thì thầm:

- Cứ giữ sự phóng dăng của nàng, đại ca rất thích!
- Đáng ghét!

Lạc tiểu thư dăm thình thịch lên ngực hắn, thần sắc càng thêm phần quyến rũ, lấy tay kéo Xảo Xảo lại bên đại ca, dịu dàng nói:

- Được cùng đại ca còn có Xảo Xảo muội muội làm phu thê, đây là phúc phận của cả đời của Ngưng Nhi, Ngưng Nhi rất vui mừng. Nếu là phu thê, chúng ta liền như một thể, Xảo Xảo đừng trách tỷ tỷ phóng dăng như vậy, trước mặt phu quân, cho dù phóng dăng hơn trăm lần thì có sao? Tình thú giữa phu thê là việc cực kỳ quan trọng, chỉ cần phu thê ba người chúng ta vui vẻ, còn hình thức gì, nội dung ra sao đâu có liên quan mặt thiết. Muội muội, muội nói có đúng hay không?

Xảo Xảo đỏ bừng cả mặt, khẽ “vâng” một tiếng cúi đầu xuống. “Lạc tài nữ quả nhiên bác học đa tài, lý luận này ngay cả ta cũng không nghĩ ra được.” Lâm Văn Vinh cười lớn. Đang muốn ôm lấy nàng, Ngưng Nhi mỉm cười, ngăn hắn lại:

- Đại ca, còn có một việc Ngưng Nhi cũng muốn nói với huynh. Hôm qua muội đã hẹn với Từ Trường Kim, đợi tới khi nàng ta trở về Cao Ly, muội sẽ làm bạn đồng hành với nàng ấy. Trước đây đã nói với đại ca rồi, muội từ thuở nhỏ đã ước muốn được chu du các nơi, giờ đây có một cơ hội tốt như thế này, Ngưng Nhi không muốn bỏ qua. Đại ca, huynh sẽ ủng hộ Ngưng Nhi chứ?

Lâm Văn Vinh trầm mặc một hồi: lúc này đi Cao Ly không phải là thời điểm tốt lành gì. Đông Doanh phát động vạn thuyền, đại chiến sắp nổ ra trên bán đảo Cao Ly. Nhưng tâm nguyện của Ngưng Nhi hắn cũng sớm đã biết, nha đầu này trời sinh đã có tính đó, thích giúp đỡ người ta, thích đi du lịch, nếu nàng không làm những việc này, nàng không còn là Lạc Ngưng nữa. Giá mà không có chiến tranh, đây đúng là cơ hội không tệ.”

Hắn suy nghĩ một lúc mới nói:

- Ngưng Nhi, việc muội muốn làm đại ca đương nhiên ủng hộ muội, chỉ là phía bên Cao Ly gần đây không còn được thái bình, Từ Trường Kim chưa nói với muội sao?

Lạc Ngưng giữ chặt tay hắn, mỉm cười đáp:

- Điều này muội biết. Nhưng Trường Kim tiểu thư có nói thêm một câu nói rất chí lý: ‘đời người đâu phải chỉ toàn hưởng thụ hạnh phúc, còn phải học đối diện với khó khăn trắc trở’. Muội cũng muốn đi xem coi người Cao Ly chống lại quân xâm lược như thế nào.

“Nha đầu Từ Trường Kim này thật sự là hại người không ít mà!” Lâm Văn Vinh cười khổ:

- Để ta suy nghĩ một lúc đã... Ài, rất lâu không gặp phải vấn đề khó trả lời như vậy!”

Lạc Ngưng đột nhiên cười khanh khách, dựa vào người hắn mấy cái, ánh mắt mơ màng:

- Đại ca ngốc, những điều này đều là Từ Trường Kim bảo muội nói. Nếu huynh muốn giữ Ngưng Nhi lại, Ngưng Nhi vĩnh viễn sẽ không rời khỏi huynh.

Lâm Văn Vinh vỗ mạnh lên hông nàng một cái, Lạc Ngưng yêu kiều hét lên một tiếng, cười khanh khách chạy ra. Xảo Xảo mang đồ đi mưa đến cho hắn, cẩn thận chỉnh lại y phục cho hắn rồi mới cùng Lạc Ngưng tiễn hắn xuống lầu.

Ra tới cửa, liền thấy ngay một cỗ xe ngựa đỗ phía trước, tiểu nha đầu mới gặp hôm qua từ bên trong thò đầu ra, mừng rỡ vẫy vẫy tay:

- Lâm công tử, Lâm công tử, chúng ta ở đây...
- Ấy, tiểu muội muội, dậy sớm vậy?

Lâm Văn Vinh giương ô, mỉm cười đi tới.

- Không phải ta dậy sớm, mà là huynh dậy muộn.

Tiểu nha hoàn bật cười vui vẻ, khiến Lâm Văn Vinh cũng phải ngượng ngùng.

Tiểu nha hoàn quay đầy vào trong xe ngựa hỏi:

- Tiểu thư, Lâm công tử tới rồi, chúng ta có thể đi được chưa?

Trong xe trầm mặc một lúc, bỗng giọng Từ Chỉ Tình vang ra:

- Một mình hắn đi ở bên ngoài thì di chuyển chậm quá, lỡ mất quốc sự sẽ không hay. Việc gấp phải ứng biến, người để hắn lên xe cùng chúng ta.

“Chẳng phải chỉ là mời ta lên xe ngựa sao, còn lâu bầu một đồng lý do.” Lâm Văn Vinh cũng không nhún nhường, cất bước lên xe, liền nghe Từ tiểu thư hỏi han:

- Con người người, ra ngoài làm sao cứ một mình? Cũng không biết dẫn vài người tùy hành!

- Nàng đã thấy gia đình nào ra ngoài mà mang theo tùy tùng chưa?

Lâm Văn Vinh phũ phũ nước mưa trên người:

- Lời này nếu truyền ra, còn không phải làm người ta cười rụng răng.

Từ Chỉ Tình khẽ hừ một tiếng:

- Cả hai vị tiểu thư nhà người ta cũng bị người chiếm đoạt rồi, đâu còn ra cái bộ dạng gia đình? Nói người là ác đình cũng không khác lắm.

- Cám ơn đã khen.

Lâm Văn Vinh cười lớn, ngẩng đầu lên nhìn, thấy Từ Chỉ Tình khoác trên mình chiếc váy xanh biếc xanh biếc lẫn với màu hoa sen, trên đầu cài phi phượng kim thoa, gương mặt đánh lên một lớp phấn mỏng hồng nhạt, toàn thân thật rực rỡ.

- Ô, Từ tiểu thư, làm gì đây, kết hôn à?

Lâm Văn Vinh nhìn đến ngây người.

Sắc mặt Từ tiểu thư đại biến:

- Ngọc Châu, lấy kim tiên của ta, đuổi tên phỗng đáng vô sỉ này xuống xe.

(kim tiên: roi vàng)

Lúc còn đang thần thờ, tiểu nha hoàn Ngọc Châu không biết lời từ đâu ra một cây kim tiên, yếu ớt nói với Lâm Văn Vinh:

- Lâm công tử, xin thứ lỗi cho nô tỳ, ngài sớm đi xuống đi. Kim tiên này của tiểu thư nhà ta chính do hoàng thượng ban cho, trên đánh gian thần, dưới chém tiểu nhân...

Kim tiên? Không thể nào! Thế này cũng được ư? Ta thật ra cũng có một cái roi thịt, nhưng không biết chống cự nổi hay không!” Thấy Từ tiểu thư mặt lạnh lẽo như nước, không chút nề mặt, cũng chẳng biết mình đắc tội chỗ nào rồi, Lâm Văn Vinh chỉ đành cười trừ hai tiếng, ủ rũ xuống xe.

- Tiểu muội muội, tiểu thư nhà muội muốn đi đâu đấy?

Tiểu nha hoàn Ngọc Châu thò đầu ra kéo rèm, Lâm Văn Vinh vội hỏi.

- Hoàng thượng tuyên chỉ truyền tiểu thư nhà ta vào triều nghị sự.

Tiểu nha hoàn cười một tiếng, thân hình liền khuất sau tấm rèm, xe ngựa lọc cọc lặn trên con đường mưa rời xa.

“Từ Chỉ Tình cũng vào triều ư? Chẳng trách ở cửa đợi ta đi cùng. Xem ra lão hoàng đế muốn chơi thật rồi, lần này đánh Đột Quyết chỉ có thắng, nếu không Đại Hoa nhất định bại vong.”

Cầu Kim Ngọc mặc dù đối diện ngay với tòa nhà, nhưng có câu nói rất hay tự xưa: ‘vọng sơn bào tử mã’*. Lâm Văn Vinh đi mất hai tuần trà mới tới ngoại thành, mưa mù liên miên, cái lạnh mùa xuân sớm đã làm

cả người đông cứng, hần càng thêm phần phần nộ đối với sự chiếu cố của cha vợ hoàng đế: “Chẳng trách Từ Chỉ Tình phải ngồi xe ngựa, nha đầu này quả là quá thông minh.”

(Cứ trông theo ngọn núi mà chạy tới thì chỉ có chết ngựa)

Tiến vào nội thành, đi thẳng qua điện Duyên Niên, điện Thái Hòa, cuối cùng cũng nhìn thấy bóng điện Văn Hoa, Lâm đại nhân xoa xoa bàn tay đã đông cứng, bỗng một bóng người đi tới, cất tiếng the thé gọi:

- Ôi chà, Lâm đại nhân của ta, ngài đã tới rồi ư!

- Ô, đây chẳng phải là Cao công công sao? Lâu rồi không gặp.

Lâm Văn Vinh chấp tay mỉm cười.

Cao Bình vội đáp lễ, sốt ruột hỏi:

- Đại nhân, hôm nay là lần đầu tiên ngài vào triều, sao lại tới trễ thế? Lão nô đợi ngài lâu rồi.

“Lão tử bận thân mật với lão bà, nào có thời gian cùng người vào triều.” Lâm Văn Vinh cười ha hả, lấy ra tập ngân phiếu từ ngực đưa tận tay Cao Bình:

- Tiểu đệ không quen đường lắm, đi nhầm mấy nơi, làm công công chê cười rồi.

Cao Bình vội vàng rút tay lại, cười nịnh:

- Nô tài không dám, là hoàng thượng bảo nô tài ở đây đón ngài, người nói Lâm đại nhân ngài lần đầu tiên lên triều, có chút quy củ phải chỉ qua. Đại nhân, xin ngài theo nô tài.

Cao Bình dẫn hần đưa về điện Văn Hoa, trên đường giảng giải quy củ thượng triều. Lâm Văn Vinh nghe được mà ngáp đến chảy nước mắt, lỗ tai trái đi vào bảy phần, lỗ tai phải đi ra tám phần.

- Đại nhân, ngài đã nghe rõ hết rồi chứ?

Cao Bình giảng giải xong, lại không yên tâm nhìn hần một cái: “Vị Lâm đại nhân này là người làm rất được việc, nhưng ngàn vạn lần chớ xảy ra trục trặc gì.”

- Cũng còn mấy cái lại còn không rõ lắm.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Công công yên tâm, ta đến đó đứng, cũng không cần nói lời nào, đảm bảo không xảy ra sai lầm, đợi ngài hô tan triều, ta liền về nhà ăn cơm.

“Lâm đại nhân thật thẳng thắn!” Cao Bình trước khi dẫn hần tới đại điện, chỉ một góc:

- Lâm đại nhân nhớ kỹ, đây là vị trí của ngài, ngàn vạn lần không thể vượt qua.

Lâm Văn Vinh ngẩng đầu lên nhìn, thấy chỗ Cao Bình chỉ, nguyên là là vị trí hàng thứ hai cuối cùng, chính ở chỗ cánh cửa, đứng nơi đó sẽ người phía trước che khuất mất, cho dù trốn ở bên trong ngủ cũng không bị người ta phát hiện ra: “Trời ơi, để cho ta vị trí tốt thật! Lâm đại nhân mừng phát điên: ”Chỗ này giống như đi học đại học cướp được hàng cuối cùng, đáng để ăn mừng!”

Lâm đại nhân mang một chức nhân nhâ là bộ lại phó thị lang, cái tên này nói thật dễ nghe, nhưng trên sự thật lại chẳng phải là như vậy. Tam các lục bộ cửu viện, nuôi một lượng lớn các lão học sĩ thượng thư, tụ họp đông đúc, không ít hơn bốn năm chục người. Chỉ một cái bộ lại đã có mấy chục phó thị lang, cơ cấu nặng nề vô cùng. Lâm đại nhân mặc dù danh tiếng vang xa, nhưng hần chưa từng tới bộ lại làm việc, người người đều biết nghề chính của hần là gia đình Tiêu gia, trên triều đường vốn không có vị trí của hần, có thể an bài cho hần một chỗ đứng ở góc này, đã là ân tứ lớn bằng trời của hoàng thượng rồi.

Cao Bình vốn đang lo lắng Lâm đại nhân không chịu được mất thể diện, liếc nhìn hần một cái, lại thấy mặt mũi Lâm đại nhân vui mừng hơn hở giống như tìm được kim nguyên bảo: “Có thể co có thể duỗi, rất có tiền đồ!” Cao Bình kính phục nhìn Lâm đại nhân, vội vã đi mất.

Trăm quan vào triều chỉ dám đến sớm không dám trễ, bước chân gấp gấp như bị chó rượt, nào như Lâm đại nhân nhân nhâ dạo chơi đi một bước hát một câu, tuy không dám nói hoàn toàn chưa từng có kẻ như

thế này, nhưng cũng là hiếm như sao buổi ban mai. Lúc này trong đại điện sớm đã đầy bách quan văn võ, nhân số phải có hơn bảy tám chục người. mỗi người đều có công việc, đứng lộn xộn, tùm ba tùm bảy nghị luận âm ỉ.

Người nhiều đông đúc, không thấy Từ Vị và Lý Thái đứng ở đâu. Có điều với địa vị của bọn họ, thì mấy vị trí đầu là điều không thể nghi ngờ. Ngược lại thấy Tô Mộ Bạch đại nhân lâu không gặp, trông dáng vẻ dường như gần đây cũng lặn lội không kém, trong chốn quan trường đã như cá gặp nước rồi.

Nghe tiểu nha hoàn nói Từ Chỉ Tình cũng vào triều, nhưng nhìn đi nhìn lại chẳng tìm ra bóng dáng nha đầu đó. Nàng ta có kim tiên hoàng thượng ban cho, địa vị hẳn là không thấp. Lão hoàng đế lần này triệu khai là đại hội nghị mở rộng, ngay cả Lâm đại nhân cũng có một chỗ đứng, Từ tiểu thư đương nhiên không thiếu được.

Dò xét một vòng, cũng không thấy người quen, đứng xung quanh đều là những quan lại thấp nhỏ giống với mình, lên triều liền nghiêm túc đứng thẳng không dám nói đùa. Chẳng thú vị gì, Lâm Văn Vinh nhàm chán ngáp dài, dựa vào cửa ngủ gật.

- Hoàng thượng giá lâm...

Cao Bình hô lên một tiếng, trong đại điện lập tức trở nên yên tĩnh, từng vị từng vị văn thần võ quan đều quỳ xuống. Lâm Văn Vinh uể oải ngồi trên mặt đất, nhìn về phía ngai vàng.

"Mấy ngày không gặp, vẻ mặt của lão hoàng đế xanh xao hơn rất nhiều, ngược lại tinh thần khí sắc cũng không tệ. Bên cạnh ông đặt tạm một chiếc bình phong, trước bình phong treo rèm thưa, một nữ nhân tĩnh lặng ngồi trong đó.

Bóng người nàng mơ hồ, nhìn không rõ dáng hình. Nhưng không biết sao, trái tim Lâm Văn Vinh đột nhiên đập thành thịch.

352. Chương 350: Cường Quyền Một Vạn Năm

- Các khanh bình thân.

Lão Hoàng đế khàn khàn phán ngắn gọn, khẽ cất tay ra hiệu. Toàn triều văn võ bá quan đồng thanh đáp tạ, cung kính đứng lên. Lâm Văn Vinh quan sát cẩn thận nữ nhân sau rèm, chỉ thấy nàng ta lẳng lặng ngồi tại chỗ, không nói, không cười, thân hình vô cùng tuyệt mỹ.

Hoàng đế đưa mắt nhìn quanh, khẽ gật đầu:

- Hôm nay ngự triều, trăm có vài việc triều chính trọng đại cần bàn bạc với các khanh. Vì sự việc có liên quan đến sự hưng vong của Đại Hoa ta, trăm đặc biệt chấp thuận cho tiểu thư Từ Chỉ Tình mang kim tiên hoàng thượng triều. Tuy Từ Chỉ Tình là phận nữ lưu, nhưng đã vài lần ra tiền tuyến phụng bái cùng người Hồ giao chiến, thật là nữ trung hào kiệt. Trăm đặc biệt cho phép nàng đứng ở phòng nhỏ bên cạnh đại điện để cùng bàn luận chánh sự, các khanh có dị nghị gì không?

Nghe có nữ nhân vào triều nghị sự, tuy rằng không hợp quy củ, nhưng lại là đề nghị của Hoàng đế, huống chi nữ nhân này đã có công trạng, thành tích, có lai lịch, mà chỉ đứng ở phòng nhỏ bên cạnh Văn Hoa điện tham gia bàn luận nên mọi người lập tức đồng tình, ca tụng ngô hoàng thánh minh.

Cao Bình xuống to:

- Tuyên Từ Chỉ Tình vào phòng kế bên đại điện để bàn việc nước!

- Đa tạ long ân Hoàng thượng!

Từ ngoài điện vang lên một giọng nữ trong trẻo, Lâm Văn Vinh nhận ra chính là tiếng của Từ Chỉ Tình. Tuy Từ tiểu thư bụng đầy thực học, so ra giỏi gấp trăm lần nhiều kẻ ở đây nhưng lại không đủ tư cách tiến vào đại điện, thật là kỳ thị nam nữ. Tuy Lâm Văn Vinh rất nắm vững phong tục thời đại này, trong lòng hẳn cũng hơi bất bình hộ nàng. Hắn lại nhìn đến nữ nhân ngồi sau rèm, cô gái này được biết đài hơn Từ Chỉ Tình rất nhiều, không biết thân phận như thế nào?

- Từ ái khanh! Hôm nay có bao nhiêu sự việc trọng yếu cần phải nghị sự?

Lão hoàng đế cất tiếng hỏi.

Từ Vị đứng ở đầu dãy quan viên bên phải, bước ra:

- Khái bẩm Hoàng thượng, buổi triều hôm nay có ba đại sự cần phải bàn bạc. Thứ nhất, ngày hôm qua, Thiên Hoàng của Đông Doanh phái người dâng thư, cho biết Nhị vương tử Kế Cung Vũ Thụ sau khi vào triều châu Thánh thượng, đã nhiều ngày chưa trở về nhà. Y đã thất tung trong nội địa Đại Hoa. Đông Doanh hy vọng Đại Hoa ta điều tra kỹ càng hành tung của Vũ Thụ, nhất định phải xử lý công minh chuyện này.

Nhìn dáng điệu ấp a ấp úng của Từ Vị, có thể đoán được nhất định ngôn từ trong tờ chiếu của Đông Doanh không khách khí như vậy. Lão Từ đã tránh nặng tìm nhẹ, lựa lời cho dễ nghe rồi! Nghe xong đại sự thứ nhất, văn võ bá quan liếc nhìn nhau, không ai nói tiếng nào.

Lâm Văn Vinh là người nắm rõ hành tung của Kế Cung Vũ Thụ nhất, nhưng hắn không ngốc đến nỗi tự đốt lửa thiêu mình. Hắn dựa vào cây cột bên cạnh, há miệng ngáp dài, đợi nghe mọi người đưa chủ ý như thế nào.

Lão Hoàng Đế hừ một tiếng, trầm ngâm:

- Đối với việc mất tích của Vương tử Đông Doanh, các khanh có ý kiến gì không?

Mọi người nhìn nhau cân nhắc. Vì không biết rốt cuộc Hoàng Đế có ý tứ gì, nên mọi người đều không dám tùy tiện lên tiếng. Đứng đầu hàng bên tay trái, Thành Vương nở một nụ cười cao thâm, lơ đãng liếc về phía sau.

Một người đứng cùng hàng bước ra, cung kính bẩm:

- Bẩm Hoàng Thượng, theo ngụ ý của thần, Đông Doanh cùng với Đại Hoa ta ở gần nhau, lại là lân bang hảo hữu. Hơn nữa, Kế Cung Vũ Thụ đến Đại Hoa ta triều cống, trên đường về lại mất tích. Sự việc không thể không liên quan đến Đại Hoa ta, xử lý không tốt có thể gây ra tranh chấp ngoại giao. Hơn nữa lại quan hệ đến sĩ diện thiên triều, không thể xem nhẹ. Theo ý của thần, một mặt chúng ta tăng cường điều tra, tìm cho ra tung tích của Vương tử Vũ Thụ, tránh được hiểm họa quan hệ hai nước trở nên bất ổn. Mặt khác, ta trước tiên có thể ban chút ơn huệ, ra chiếu phủ dụ, an ủi Đông Doanh, tạm dừng tranh chấp giữa hai nước.

Lâm Văn Vinh đang mơ màng buồn ngủ, nghe người đó lên tiếng, lập tức tinh thần tỉnh táo. Nguyên do, đứng ra tấu trình chính là vị Trạng Nguyên lâu ngày không gặp, Tô Mộ Bạch. Ngày đó, ba nước cử sứ giả đến kinh đô triều kiến, chính vị Tô Mộ Bạch này phụ trách tiếp đãi, nên đối với sự việc ngoại giao, hắn có quyền lên tiếng.

Lão Hoàng đế khẽ gật đầu, liếc nhìn tả hữu:

- Đối với ý kiến của Tô khanh, các ái khanh nghĩ sao?

Từ bên cánh trái lại bước ra một vị:

- Đề nghị của Tô đại nhân theo đại cục mà luận nên, có lý có lẽ. Lão thần cùng chung ý kiến.

Lâm Văn Vinh nhận ra người này chính là thượng cấp của hắn, Lại bộ Thương thư Diệp đại nhân, mấy hôm trước đã gặp mặt tại Thành Vương phủ.

Đã có Diệp đại nhân và Tô đại nhân dẫn đầu, văn võ bá quan liền nhao nhao phụ họa, nhất thời không khí cực kỳ nhiệt náo, chỉ có hai người Từ Vị và Lý Thái trầm mặc không nói gì.

- Lâm Tam, Lâm Tam ở đâu?

Lão Hoàng đế đưa mắt nhìn qua một lượt, đột nhiên quát lớn. Trong đại điện hiện có vài chục người, nhưng nó quanh chẳng thấy bóng dáng Lâm Tam đâu.

Một vị văn quan bên cạnh Lâm Văn Vinh vội vàng lay lay hắn, sốt ruột gọi:

- Lâm đại nhân, thức dậy! Hoàng Thượng gọi ngài kia!

- Gọi ta?

Lâm Văn Vinh hơi sững sốt, thấy mọi người đều quay lại nhìn mình, biết vị nhân huynh này không nói dối, hần đành phải bước ra khỏi hàng, đáp lời:

- Hoàng Thượng, ngài gọi tiểu dân?

Thấy Lâm Văn Vinh bước ra, thân hình nữ nhân ngồi sau rèm khẽ run rẩy, trần trối nhìn hần.

Dám ở trên kim điện đối đáp với hoàng đế như vậy, ngoại trừ Lâm Tam, chẳng còn ai. Lão hoàng đế không lưu tâm, mỉm cười:

- Lâm Tam, người đứng ở góc đó, người có hài lòng không?

- Hài lòng, làm gì có vị trí nào tốt hơn nữa.

Lâm Tam cười nói.

Triều thần nghe thế đều lắc đầu cười xem thường. Gia đình vẫn là gia đình, được đứng vào xó xa nhất của triều đình, cũng là phúc tu bao nhiêu đời của hần.

Hoàng đế khẽ gật đầu:

- Người thật khó lung lạc, bình thần trước mọi sự! Chớ xem thường vị trí đó! Năm xưa, lần đầu vào triều là lúc ta mười sáu tuổi, đã đứng tại chỗ người đang đứng. Tiên Hoàng đã nói với ta: “Tổ tiểu sự, thành đại nhân*”. Lâm Tam, người phải nhớ cho kỹ!

(*Làm được việc nhỏ, mới đạt danh vọng lớn)

Lão Hoàng đế nói xong, cả triều đều chấn động. Hoàng Thượng đánh đồng mình với Lâm Tam, trên triều đình công nhiên dạy dỗ hần, Lâm đại nhân này chỉ ngày một ngày hai sẽ thăng chức vu vu. Trong mắt Thành Vương lóe lên một tia hàn quang sắc bén, hai mắt khép hờ, không nói câu nào.

- Lâm Tam, việc Vũ Thụ Vương tử mất tích, Tô ái khanh cho ý kiến chúng ta ban chút ơn huệ cho Đông Doanh, trấn an lòng họ. Ý người thế nào? Lão Hoàng đế mỉm cười hỏi.

- A, vương tử mất tích thật sao?

Lâm Văn Vinh sợ hãi hỏi:

- Hoàng Thượng, việc này ngài nghe ai nói, không phải là dối trá chứ?

Nghe Lâm tam vô lễ như thế, Tô Mộ Bạch hừ một tiếng:

- Chính là công hàm của Thiên hoàng Đông Doanh gửi đến cho hay. Việc liên quan đến bang giao hai nước, sao lại giả được?

Lâm Văn Vinh cười đáp:

- Theo như lời Tô đại nhân, chính Thiên hoàng Đông Doanh viết thư nên không thể giả? Vài chục năm trước, khi Đại Hoa ta cường thịnh không ai so được, Thiên Hoàng Đông Doanh còn viết thư hàng phục, thần phục Đại hoa ta, mỗi năm cống nạp gấm vóc vạn xấp*, bạc trắng mười vạn lượng. Tô đại nhân, ngài học rộng, không biết việc này có hay không? Tính toán trước sau thì nhiều ít thế nào? Lần này Vũ Thụ vương tử vào kinh triều cống, số bạc ngân đó có cống nộp không?

*thất: mỗi thất (xấp) lụa, vải, ...dài bốn trượng.

Tên Lâm Tam này quả là có tài nguy biện, Tô Mộ Bạch biến sắc, khóe miệng giật giật, lắp bắp nói:

- Việc đó, việc này,... Trước mắt chúng ta chỉ bàn việc Vũ Thụ vương tử, không liên quan gì đến tiền bạc.

- Bàn về Vũ Thụ vương tử? Vậy lại càng đơn giản! Hần ta đến Đại Hoa ta triều cống. Đại Hoa ta đã tiếp đón nồng hậu, chiêu đãi thịnh soạn, cũng xem như đã tận tình địa chủ.

Hần không phải là con trẻ lên ba, nếu có kỹ nữ kẹp cổ hần lôi đi, chẳng lẽ cũng bảo Đại Hoa ta phải chịu trách nhiệm? Nếu như vậy, Hoàng Thượng, tiểu dân cả gan đề đạt một thỉnh cầu!

Hoàng thượng mỉm cười:

- Nói đi!

Lâm Văn Vinh cười, tâu:

- Tiêu dân mạn phép, thỉnh Hoàng thượng phái Tô Đại nhân đi Đông Doanh một chuyến. Nhân tiện phái hai vị tiểu thư xinh đẹp, lén lút dụ dỗ ngài trở về. Như vậy, Hoàng Thượng có thể viết thư cho Thiên hoàng, yêu cầu ông ta giao trả Tô Mộ Bạch, vị Trạng Nguyên thứ hai trăm lẻ năm của Đại hoa ta. Nếu không, tình hữu nghị của hai nước lân bang sẽ bị ảnh hưởng, hậu quả rất nghiêm trọng, thỉnh Thiên Hoàng Đông Doanh xử cho ta công đạo.

Mọi người nghe vậy đều không nhịn được phải phì cười, rõ ràng là chuyện ngụy biện, tên Lâm Tam này lại cứ khơi khơi nói như chuyện đạo lý. Loại nhân tài như thế này thật là khó kiếm nha!

Tô Mộ Bạch mặt mày tái mét, nổi giận:

- Lâm Đại nhân. Đây là việc ngoại giao, không phải loại dễ giải quyết. Nếu hành xử theo cách của ngài, làm sao cùng nước khác bang giao? Cứ như thế, ai dám bảo đảm Đông Doanh sẽ không sinh dị tâm?

- Dị tâm? Lâm Văn Vinh cười khinh thường, Tô Đại Nhân, tại muốn hỏi ngài một câu, hứa hẹn không thực hiện, tiền bạc không cống nạp, Đông Doanh đã có khi nào đồng tâm với chúng ta?

Câu hỏi này làm Tô Mộ Bạch cứng họng, mãi sau mới đáp:

- Nếu cứ theo cách của người mà hành xử, mọi việc đều cường bạo, còn có quốc gia nào dám cùng Đại hoa ta bang giao?

Lâm Văn Vinh lạnh giọng:

- Tô Đại nhân, chính là Đông Doanh ép Đại hoa ta kiếm người, sao lại biến thành chúng ta cưỡng quyền bá đạo? Chỉ một mảnh đất nhỏ xíu, tầm thường lại dám xúc phạm Đại Hoa ta, nếu ta khứng chịu sự khui nát nhục này, thì thiên uy Hoa Hạ ở đâu? Tôn nghiêm của Đại hoa ở đâu? Nếu bảo đó là cưỡng quyền, ta liền hy vọng Đại hoa cường quyền một vạn năm!

- Lâm Tam, nói rất hay!

Từ phòng bên vang lên âm thanh của Từ tiểu thư:

- Dân nữ Từ Chỉ Tình, đồng ý với Lâm Tam!

Lần này, tuy Lâm Tam chỉ nói vài câu nhưng kích động lòng người rất lớn. Hắn đưa ra khẩu hiệu “cường quyền một vạn năm” đã khiến người người nghe được đều sôi trào máu nóng.

- Thật là hay! Cường quyền một vạn năm!

Từ Vị đột nhiên bước ra khỏi hàng, tâu lớn:

- Lão thần Từ Vị, tán thành ý kiến của Lâm đại nhân!

- Lão thần Lý Thái, ủng hộ ý kiến của Lâm Tam!...

- Cường quyền một vạn năm?!

Hai mắt của nữ nhân ngồi sau rèm khép hờ, hai dòng nước mắt trong suốt lăn tròn trên má, vội vã viết nhanh những dòng chữ nhỏ, bóng dáng mạnh mẽ ấy cũng trở nên sôi sục.

Lão Hoàng đế khẽ chớp mắt, nhếch mép cười, quay sang Lâm Tam nhẹ gật đầu. Trên đại điện, quần thần thay phiên nhau phát biểu ý kiến, người người đều lên tiếng ủng hộ Lâm Tam.

- Cao Bình, soạn chỉ!

Hoàng đế mỉm cười:

- Bảo cho vua Đông Doanh, con thứ của người đến châu thiên triều đã xong, nay quá hạn chưa về, không biết đi chơi chốn nào, thật cứng đầu, ngỗ ngược. Bảo cho người phải răn dạy con cho tốt, không để tái phạm. Khâm thủ!

- Hoàng Thượng anh minh.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, nịnh vua một câu.

Như vậy, chuyện nghị sự thứ nhất đã xong, mọi người thống nhất ý kiến như thế. Lão Từ Vị nhẹ lòng, tựa hồ như tự tin hơn rất nhiều, quay xuống bá quan:

- Chuyện nghị sự thứ hai, cũng liên quan đến Đông Doanh. Theo tin tức của miền duyên hải đông nam trình báo, Đông Doanh điều mười vạn binh, một vạn chiến thuyền, hai ngày nay đã dương buồm ra khơi, trực chỉ Cao Lệ.

Lão vừa nói xong, triều đình lập tức nhốn nháo. Hai sự kiện liên tục đều do Đông Doanh đóng vai chính, điều này tựa hồ có huyền cơ. Quần thần châu đầu ghé tai, nghị luận sôi nổi.

Sự việc liên quan đến đại sự quốc gia, Lâm Văn Vinh cũng không góp lời, hẩn trở lại chỗ hoàng đế đã đứng thời trẻ, tiếp tục mơ màng.

- Lý ái khanh, người là thiên triều Đại tướng quân, về việc này, người thấy thế nào?

Hoàng đế hỏi Lý Thái.

Lý Thái gật gật đầu:

- Hoàng thượng, lần này Đông Doanh xuất binh tấn công Cao Lệ khéo trùng hợp với việc quân sĩ ta sắp kéo ra biên cương, chuyện này không phải ngẫu nhiên. Cao Lệ cùng chung biên giới với Đại Hoa. nếu Đông Doanh đánh chiếm Cao Lệ, đứng chân ở phía đông bắc, lập tức sẽ cùng người Hồ tạo thành thế gọng kiềm, khiến Đại Hoa ta hai mặt thụ địch, khó lòng chống đỡ được. Theo như hạ thần nhận định, chúng ta không thể ngồi yên không lý đến chuyện Cao Lệ, cần phải xử lý cẩn thận.

Bá quan nghe thấy bậc lão thành trì trọng nói như thế, đều gật gù đồng ý. Hoàng đế nhìn qua Thành Vương, cười nói:

- Vương huynh có cao kiến gì không?

Thành vương ôm quyền, đáp:

- Lời Lý lão tướng quân nói không sai. Lần này Đông Doanh tấn công Cao Lệ, một khi Cao Lệ thất thủ, đúng là Đại Hoa ta gặp phải mối nguy lưỡng đầu thọ địch. Nhưng mọi việc lại có hai mặt, trước mắt Đột Quyết xâm lấn, miền bắc báo nguy, nếu để cho người Đột Quyết mở được khuyết khẩu, chọc thủng phòng tuyến, họ sẽ tiến quân thần tốc, Đại Hoa ta sẽ lâm nguy trong sớm tối. Trong hai điều hại, ta phải chọn cái ít hại hơn. Dĩ nhiên Cao Lệ đang nguy nan, nhưng Đại Hoa ta cũng nguy cấp như thế, lại không còn binh để điều động. Chỉ có thể dẹp yên giặc Hồ mới có thể tính đến việc của miền đông bắc. Thần đệ lỗ mãng, xin thỉnh Hoàng Thượng xem xét kỹ lưỡng.

Thành Vương nói thật có lý, có lẽ. Đại Hoa tự thân còn có điều lo lắng chưa yên, làm sao có sức đi trông nom Cao Lệ đây?

- Hoàng thượng không thế như thế!

Một giọng nữ nhân vang lên:

- Cao Lệ và Đại Hoa ta là láng giềng thân cận. Người Đông Doanh lòng lang dạ sói, một khi đánh chiếm Cao Lệ, đã có căn cứ trên đất liền, họ liền có khả năng tiến đánh thần tốc, chiếm lấy vùng trung bộ miền bắc Đại Hoa. Oa nhân nhằm đúng cơ hội Đại Hoa ta cùng Đột Quyết giao chiến, không rảnh chiếu cố mạn bắc, nên mới vội vàng liều mạng tấn công Cao Lệ. Hành động này có thể được xem như Oa nhân muốn thăm dò Đại Hoa ta. Một khi chúng ta bỏ rơi Cao Lệ, bọn chúng vốn đã kiêu ngạo lại càng thêm kiêu. Đại Hoa ta như đặt trước miệng sói, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi vào mồm miệng bọn chúng. Theo ý kiến của dân nữ, Đại Hoa ta không những chỉ phải binh tương trợ, mà phải phải binh hùng tướng mạnh, chặt đứt vuốt sói, tổng bọn chúng trở về biển cả.

Đích thật Từ Chỉ Tình nhìn xa trông rộng, so ra nàng giỏi hơn nhiều người trong đại điện. Nếu không phải là nữ nhân, nàng có thể thế cha làm đệ nhất nhân trong triều mà không thẹn.

Lời Từ Chỉ Tình không phải là không có đạo lý, nhưng Thành vương cũng vì Đại Hoa mà lo lắng. Chọn lựa thế nào, hoàng đế cũng khó quyết định.

Nữ nhân sau rèm đột nhiên đưa ra một mảnh giấy, Cao Bình vội vàng tiếp nhận, cung kính dâng lên, Hoàng Đế liếc mắt qua, đột nhiên gọi:

- Lâm ái khanh, Lâm ái khanh!

- Đại nhân, Hoàng Thượng gọi ngài kìa!

Vẫn là vị văn quan đứng cạnh lay tỉnh y, ngôn từ lần này thật là tôn kính hiếm thấy.

“Lâm ái khanh? Cái tên này nghe kêu như vậy, thật là chưa quen a!” Lâm Văn Vinh cười cười bước ra khỏi hàng:

- Hoàng Thượng, đừng hỏi tiểu dân về việc chiến tranh, thần bị choáng mất!

- Không phải trẫm muốn hỏi người!

Hoàng Đế tủm tỉm cười, lấy mảnh giấy đọc lướt qua, trịnh trọng hỏi hắn:

- Cứu viện Cao Lệ, có phải là tình thế bắt buộc phải làm?

“Tự miệng lão nói ra, mà còn hỏi lại ta sao?” Lâm Văn Vinh gật đầu đáp:

- Phải làm!

353. Chương 351: Đại Hoa Trung Dũng Quân

Gương mặt Hoàng đế thoáng rung động, trầm ngâm một hồi lâu rồi hỏi:

- Lâm Tam, người hẳn đã nghe ý kiến không nên vọng động của Thành Vương huynh. Việc này liên quan đến vận mệnh của Đại Hoa ta, tuyệt đối không thể xem nhẹ. Đang lúc ngoài biên ải nguy nan, nếu phải chia quân đi bảo vệ Cao Lệ, chẳng phải là đặt Đại Hoa ta vào tình thế nguy hiểm hay sao? Người thấy thế nào?

Mọi người sớm đã nghe tiếng Lâm Tam có kiến thức uyên thâm. Mắt thấy hắn cùng với Thành Vương có quan điểm trái ngược nhau, lập tức quần thần đều cao hứng, muốn đợi nghe hắn giải đáp ra sao.

- Đúng như lời Thành Vương gia, mọi việc đều có hai mặt. Vương gia đã thấy được một mặt của sự kiện Đông Doanh uy hiếp, đã vì an nguy Đại Hoa ta lo nghĩ, lòng trung thành và trí tuệ của ngài đáng làm gương cho mọi người.

Lâm Văn Vinh cười ha hả, buông tặng miễn phí mấy câu nịnh hót:

- Tuy nhiên, ta hãy xem xét vấn đề dưới góc độ khác! Sao ta không xem đây là Đông Doanh cung cấp một cơ hội cực kỳ tốt đẹp cho Đại Hoa ta ?

“Cơ hội?” Quần thần nghe qua đều sững sờ. “Người Oa đánh tới Cao Lệ, làm sao mà Lâm Tam lại gọi là cơ hội, gà nổi điên rồi hay sao?” Hoàng Đế nhíu mày:

- Cơ hội như thế nào? Lâm Tam! Người lên đây, giải thích cho rõ một chút!

Lâm Văn Vinh đến gần hoàng đế thêm vài bước, còn cách nữ nhân ngồi trong rèm hơn mười bước chân. Hắn thấy nàng ôn nhu ngồi chính tề, nhã nhặn trầm tĩnh như nước, trong lòng chợt nảy sinh cảm giác như đã từng quen biết nàng.

- Hoàng Thượng, tiểu dân không cần nói đến vị trí địa lý trọng yếu của Cao Lệ đối với Đại hoa ta, Từ tiểu thư đã nói rất rõ rồi. Xuất binh cứu Cao Lệ, không chỉ là cần thiết về mặt chiến thuật mà cao hơn, đó còn là răn đe về mặt chiến lược. Việc đó thể hiện thái độ kiên định của Đại Hoa ta: tuyệt đối không để cho bất cứ kẻ nào xem thường, mạo phạm, làm loạn.

Thành Vương mỉm cười, phản bác:

- Đương nhiên Lâm đại nhân vì muốn gìn giữ oai vọng của thiên triều ta nên đề nghị xuất binh cứu Cao Lệ. Nhưng, việc này không những chỉ khiến tiêu hao nhân lực, vật lực của Đại Hoa ta, mà còn mang đến mối nguy rất lớn. Chỉ vì một chút hư danh, mà làm hao kiệt quốc khố, quốc lực; việc tổn công vô ích như thế này, cần phải xem xét thận trọng.

Giữ gìn quốc uy thiên triều sao trọng yếu bằng duy trì sự ổn định của Đại Hoa? Lời của Thành Vương đã đánh đúng điều cốt lõi, quần thần đều gật gù mỉm cười.

- Vương gia nói rất đúng, chỉ có kẻ ngốc mới làm những việc tổn công vô ích.

Lâm Văn Vinh cười hi hi, đáp:

- Tiểu đệ cả gan hỏi một câu. Do Đông Doanh kiêu ngạo như thế, nên sớm muộn gì Đại Hoa ta và Đông Doanh cũng có chiến tranh, Vương gia đồng ý điều này không?

Thành Vương nghiêm mặt đáp:

- Đó là lý đương nhiên. Đông Doanh không tuân theo lệnh thiên triều, tự tôn tự đại, cần phải giáo huấn đích đáng một phen. Chỉ là trước mắt Đại Hoa ta đang có việc ở phương Bắc, đợi khi đuổi được người Hồ, ta quay lại thu thập Đông Doanh cũng không muộn.

- Quay lại thu thập? Đến lúc đó, Đông Doanh đã chiếm đóng Cao Lệ, đứng chân vững vàng trên đất liền; muốn thu thập bọn họ, thật đúng là việc nói dễ làm khó.

Lâm Văn Vinh hừ một tiếng:

- Vương gia, nếu như xuất binh cứu Cao Lệ mà đối với Đại Hoa ta là đại hao sự, ngài có làm hay không?

Thành Vương lắc đầu, lạnh nhạt đáp:

- Mất bốn vương thất cận, nhìn không ra điểm tốt. Mong Lâm đại nhân chỉ rõ.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, đưa mắt nhìn chung quanh, cuối cùng ánh mắt của hắn dừng lại trên người Từ Vị, gật đầu, cười nói:

- Từ tiên sinh, tiểu đệ có một chuyện khó hiểu, mong rằng tiên sinh chỉ điểm cho ít nhiều.

Thấy Lâm Tam tựa hồ cùng Thành Vương so cựa, quần thần tức thời đều cảm thấy hào hứng. Một người là hoàng tộc quyền thế ngang trời, người kia là nhân tài trẻ tuổi vừa xuất hiện, được lọt vào mắt xanh của Hoàng Thượng. Hai người tranh luận nảy lửa trên kim điện, có trò vui để xem rồi!

Từ Vị cung kính ôm quyền vái Hoàng Đế rồi mới xoay người lại, mỉm cười nói với Lâm Tam:

- Lâm tiểu huynh có gì cứ hỏi, lão hủ nhất định biết gì nói đó, mà nói là nói hết.

- Nói rất hay, nói rất hay!

Lâm Văn Vinh ôm quyền vái lại, cười hỏi:

- Từ tiên sanh, xin hỏi Đông Doanh tấn công Cao Lệ, ai sẽ là người lo lắng nhất?

Vấn đề này mà cũng đi hỏi, kẻ ngốc còn biết rõ nữa kìa. Từ Vị đáp:

- Người lo âu nhất chính là vua nước Cao Lệ!

Lâm Văn Vinh gật đầu:

- Xem quốc lực, vật lực của Cao Lệ, họ có thể đủ sức kháng cự Đông Doanh hay không?

- Quốc lực Cao Lệ suy nhược, không thể sánh cùng Đông Doanh được. Theo như lão hủ dự kiến, không quá hôm nay, văn thư cầu viện của vua nước Cao Lệ sẽ gửi đến.

Từ Vị gật đầu tự tin nhận định.

- Vậy thì dễ bàn rồi.

Lâm Văn Vinh cười nói tiếp:

- Vì Cao Lệ cầu viện Đại Hoa ta, mọi chi phí quân sự, lương thưởng, tử tuất, họ phải gánh chịu. Cái gọi là hao phí, thâm hụt quốc khố không tồn tại nữa. Bởi vì ta xuất binh kịp thời, cho nên khiến cho tổn thất của quân lực Đại Hoa giảm đến cực độ. Từ tiên sanh, tính toán như vậy là được xong chưa?

Thật không biết Lâm Văn Vinh có chủ ý quái quỷ gì, Từ Vị gật gật đầu, rồi lại lắc đầu:

- Nếu chỉ tính toán tổn thất của nhân lực và vật lực, cách tính toán của Lâm tiểu huynh không sai. Nhưng xuất binh cứu Cao Lệ vào lúc này, Đại Hoa ta sẽ gánh lấy mạo hiểm rất lớn, tiểu huynh chưa tính đến điều này.

- Đầu tiên là không bị lỗ đã, đó là nguyên tắc cơ bản của chúng ta. Cho nên mỗi nguy hiểm gì gì đó...

Lâm Văn Vinh mỉm cười, điềm đạm nói tiếp:

- So với ích lợi vĩ đại kia, mọi nguy hiểm đều đáng giá!

- Toàn lời vô nghĩa! Cứu viện Cao lệ được lợi ích chỗ nào?

Tô Mộ Bạch, đã từng chung tiệc với Lâm Tam, nổi giận bắt bẻ.

Lâm Văn Vinh cười ha ha vài tiếng:

- Tô Trọng Nguyên, dù ngài không thấy một vật nào đó, cũng không có nghĩa là vật đó không tồn tại. Nếu Đại Hoa ta không tốn một đao, một thương mà có thể chiếm được Cao Lệ, ngài nói xem, đó có phải lợi ích hay không?

Chiếm được Cao Lệ? Quần thần trên điện đều ngây người. Tên Lâm Tam này thật quá lớn mật, điều như thế mà dám nói ra. Hiện nay Đột Quyết tấn công, Đại Hoa tự lo cho mình còn không xong, làm sao có thể nghĩ đến chuyện chiếm đóng Cao Lệ?

Từ Vị có kinh nghiệm phong phú, trầm tư suy nghĩ một hồi mới hỏi:

- Ý của Lâm tiểu huynh chẳng lẽ là nhân dịp Cao Lệ mượn binh của Đại hoa ta, ta bèn nhân cơ hội này chiếm luôn Cao Lệ? Cách nghĩ này tuy hay, nhưng e rằng vua Cao Lệ không phải là không chuẩn bị. Nếu bọn họ một mực theo tôn chỉ ‘thà làm ngọc vỡ, không làm ngói lành’, hết lòng đề phòng chúng ta, sợ việc này cũng khó thành.

- Cho nên chúng ta phải sử dụng phương thức ôn hòa mà thôi! Tiểu đệ trải qua mấy ngày, mấy đêm nát óc suy nghĩ, cuối cùng đã nghĩ ra được một ý tưởng vĩ đại, gọi là Nhất Thể Lương Chế, dùng người Cao Lệ cai trị Cao Lệ! Nói chứ, nếu không có gì bất ngờ, đó chính là Cao Lệ muốn trở về trong bản đồ Đại hoa.

“Nhất thể lương chế, người Cao Lệ trị nước Cao Lệ? Đó là ý gì?” Không chỉ quần thần trong điện, cả Hoàng Đế trên ngai vàng cũng ngồi không yên, không chờ được, đều nhao nhao hỏi.

Lâm Văn Vinh dương dương đắc ý, cười tươi như hoa:

- Cái gọi là nhất thể lương chế, người Cao Lệ cai trị Cao Lệ, chính là vua Cao Lệ thừa nhận Hoàng Đế Đại Hoa là chính quyền trung ương, tuyên bố hai nước là một, nhưng Cao Lệ vẫn tiếp tục do vua Cao Lệ cai trị. Họ có thể có toàn quyền về tư pháp, kinh tế, nhưng giao cho Đại Hoa ta thống nhất quản lý về ngoại giao và quân sự. Sau khi Cao Lệ và Đại Hoa trở thành nhất thể, hai miền có thể tự do thông thương, tự do kết hôn, Đại Hoa khuyến khích cư dân hai nước di cư qua lại, trường học Cao Lệ gia tăng việc giảng dạy Hoa ngữ. Chỉ cần tin tức này được công bố, nếu người Đông Doanh tấn công Cao Lệ, thì tức là họ tiến công Đại Hoa, cùng thiên triều ta chính diện đối kháng. Thử hỏi Đông Doanh có dám lượng này hay không?

Mọi người nghe qua đều trợn mắt há mồm kinh ngạc, chính tên Lâm Tam nghĩ ra được chủ ý này hay sao? Tư tưởng vĩ đại như thế, tuyệt đối không thể do người thảo dân bình thường suy nghĩ ra được.

Phòng bên cạnh, Từ Chí Tình cũng thầm thấy chua xót: “Ngày thường thấy hần cùng Từ Trường Kim hí hí ha ha, không ngờ hần lại ra tay tuyệt không lưỡng lự. Từ giờ trở đi, hần làm sao dám gặp mặt vị tiểu cung nữ kia? Từ Trường Kim có chút tình ý đối với hần, cả Xảo Xảo cũng nhận biết được, nhưng hần lại

vẫn cứ tuyệt tình như thế?” Từ tiểu thư khẽ cắn răng, hừ một tiếng: “bạc tình bạc nghĩa, người phụ kẻ có lòng!” Gương mặt nhỏ nhắn của nàng ửng đỏ, hai tay bưng lấy mặt, có cảm giác như người đang phát sốt.

Từ Vị tinh thông việc triều chính, nghe Lâm Tam nói một hồi, mặt mày hớn hở. Vấn đề cho vương thất Cao Lệ cầm quyền, nhưng cướp đoạt của họ quyền ngoại giao và quân sự, thật là kỳ diệu. Không chém tận, giết tuyệt, không làm cho vua Cao Lệ đau lòng, mà còn để y được chút an ủi, không đến nỗi phản kháng quá kịch liệt. Cuối cùng là do trong cảnh bị người Oa bức bách nên vua Cao Lệ đành ngoan ngoãn tiếp nhận cái mộng tưởng vĩ đại nhất thể lưỡng chế này. Đề nghị của Lâm Tam về hôn nhân hỗn hợp, di cư qua lại giữa hai nước lại càng tuyệt diệu. Được như thế, vô hình trung Đại Hoa đã thực hiện được việc đồng hóa dân tộc, trong người có ta, trong ta có người, Cao Lệ có muốn tạo phản cũng không thể được.

Mắt hổ của Hoàng Đế lóe sáng, lão trầm tư một hồi lâu rồi hỏi Thành Vương:

- Vương huynh, huynh nhận thấy ý kiến của Lâm Tam như thế nào?

- Hoàng Thượng, lời của Lâm Tam có sức mê hoặc rất lớn, nhưng địch nhân nguy hiểm nhất của Đại hoa ta chính là Đột Quyết. Chỉ có tiêu diệt giặc Hồ, mới mong vĩnh viễn giữ vững cơ nghiệp Đại Hoa. Một khi phân tâm đến việc người khác, sẽ ảnh hưởng đến đại nghiệp kháng Hồ, tạo nên hậu quả không thể giải quyết được. Thỉnh Hoàng Thượng suy nghĩ kỹ!

Thành Vương thành khẩn đáp lời.

- Thỉnh Hoàng Thượng suy nghĩ kỹ!

Tô Mộ Bạch suất lĩnh một bộ phận triều thần, ôm quyền đồng thanh bẩm.

Thành Vương là bậc lão thành chín chắn, còn Lâm Tam là nhân tài mới nở rộ, hai mặt vấn đề đều có đạo lý. Nhưng, như Thành Vương đã nói, cơ nghiệp Đại Hoa mới là quan trọng nhất, một khi đã chia trí cho Cao Lệ thì không biết là phúc hay là họa. Hoàng Đế hai mắt nhắm nghiền, trầm tư cả buổi, thật lâu sau mới thở dài thật sâu:

- Giang sơn xã tắc trên hết! Lâm Tam, nếu người muốn thuyết phục ta, ta cho người thêm một cơ hội duy nhất nữa!

- Tiểu dân tuyệt không muốn thuyết phục Hoàng Thượng.

Lâm Văn Vinh cười, không quan tâm:

- Việc này chính là việc đất nước, đối với tiểu dân tuyệt đối vô can. Nhưng thấy chư vị đại nhân trên triều đình do dự như thế, tiểu dân có một câu như gai mắc ngang cổ, không nói không được!

- Người hãy nói đi!

Mắt hổ Hoàng Đế lóe lên, hai tay chống vào long ỷ, chăm chú nhìn hần.

Lâm Văn Vinh không hề e ngại, nói lớn:

- Tiểu dân xem ra chưa từng có ai vì lợi ích trăm năm của Đại Hoa mà mở mang bờ cõi!

Triều đình yên lặng như tờ, không ai dám hó hé, cả tiếng kim rơi xuống đất cũng có thể nghe được.

- Được! Được lắm!

Hai tay lão Hoàng đế vỗ xuống long ỷ, đứng phắt lên, mặt thoáng sắc hồng, quát lớn:

- Chưa có ai mở mang bờ cõi! Lâm Tam nói rất đúng! Trẫm muốn làm người đầu tiên mở mang bờ cõi, việc Cao Lệ không được nhân nhượng. Các khanh bàn tiếp xem, chia quân tương trợ Cao Lệ như thế nào?!

Thấy Hoàng đế đã hạ quyết tâm, không ai lại dám phản bác. Thành vương liếc nhìn Lâm Tam, bước ra khỏi hàng, tâu:

- Hoàng Thượng, trước mắt Đại Hoa ta không còn binh để phái đi, muốn cứu viện Cao Lệ, chỉ còn có cách thỉnh đích thân Lâm đại nhân đi.

Nữ nhân sau rèm lại đưa ra một mảnh giấy. Hoàng Thượng đọc xong, đôi lông mày giãn ra, cười nói:

- Vương huynh đừng vội! Lâm Tam vẫn chưa dứt lời. Lâm ái khanh, trẫm thấy ngươi mặt mày hớn hởi, nhất định đã có kế hay. Có thể ngươi có cách điều binh rồi phải không? Nhưng mà trẫm phải báo trước, trong tay ta không có một quân một tốt nào có thể điều động được đâu.

“Hình như Hoàng Đế lão gia tử là con giun trong bụng ta à, làm sao lão biết ta có biện pháp?” Lâm Văn Vinh nghi hoặc bước lên phía trước, chỉ thấy lão Hoàng đế vẻ mặt thần bí, đang nhìn hẩn cười.

- Hoàng thượng, tiểu dân có một biện pháp nho nhỏ, có thể đưa ra cùng chư vị thương thảo một chút.

- Mau nói đi!

Thấy nụ cười kẻ trộm trên mặt Lâm Tam, trực giác Hoàng Đế báo là việc sẽ thành; có một tên Lâm Tam này đủ để sánh với ngàn vạn binh mã.

Lâm Văn Vinh dần đi bước, mỉm cười giảng giải:

- Trận chiến Cao Lệ cực kỳ căng thẳng, nếu phái đại quân tiến đến, e rằng quân đội chưa tới, Cao Lệ đã bị chiếm đóng. Theo ý tiểu dân, không bằng trưng binh tại đông bắc Đại Hoa cùng với những vùng tiếp giáp Cao Lệ, gọi tên là Đại Hoa Trung Dũng Quân. Quân do triều đình trực tiếp quản lý, cũng phái tướng giỏi đến lãnh đạo việc huấn luyện. Thứ nhất, bắc phương và Cao lệ gần nhau, họa chiến tranh có thể lan đến bất kỳ lúc nào, nhân dân các địa phương trên vừa giúp nước, vừa giữ nhà nên càng nhiệt tình. Thứ nhì, dân vùng bắc phương có phong hóa anh dũng, nhiều bộ tộc chuyên cỡi ngựa, dễ chuyển hóa thành quân đội, công tác huấn luyện cũng không tốn bao nhiêu công sức.

- Lẽ đương nhiên, tất cả quân phí lương hướng đều do Cao Lệ chi trả. Đại Hoa Trung Dũng quân chuyên trách bảo vệ, tuần tra địa khu Cao Lệ, dùng chiến tranh nuôi chiến tranh. Để cho bọn họ rèn luyện trưởng thành trong ngọn lửa chiến tranh. Tương lai Đại Hoa ta có thể đào tạo thêm một lực lượng mạnh mẽ, nhất cử tam tứ tiện. Không biết ý các vị thế nào?

Đến kẻ ngốc cũng biết phương cách này có thể thành công. Căn bản là triều đình không hề tốn một chút sức lực, tất cả các khoản tiền đều do Cao Lệ chi trả, chỉ đơn giản dùng máu lửa trui rèn Trung Dũng quân, chuyện tốt như vậy còn kiếm ở đâu ra?

- Từ tiểu thư, cô cũng là người mưu trí. Lâm Tam có kiến nghị như vậy, ý cô ra sao?

Hoàng đế hỏi Từ Chỉ Tình.

Từ Chỉ Tình than khẽ, buồn bã tâu:

- Khái bẩm Hoàng Thượng, Lâm Tam không câu nệ thói cũ, khéo ứng biến, dân nữ tự thẹn không bằng. Phương pháp trưng binh tại chỗ thật là một sáng kiến, chỉ cần vận dụng thỏa đáng là được. Chỉ trong ngày một ngày hai, Đại Hoa ta sẽ có thêm quân chủ lực.

Hoàng đế cười to:

- Tên Lâm Tam thật là giỏi, quả thật là suy nghĩ rất hay! Hôm nay nghe ngươi nói chuyện còn hơn cần cù đọc sách thánh hiền mười năm. Từ nay, còn ai dám bảo ngươi không thể cùng bàn việc nước, trẫm là người đầu tiên không tha cho hẩn. Đại Hoa Trung Dũng quân, trung dũng gồm đủ, giữ nhà, giúp nước, danh tự này nghe rất hay! Ha ha ha ha!!

Lý Thái cùng Từ Vị đưa mắt nhìn nhau. Cái vị huynh đệ Lâm Tam này thực là thâm sâu không lường, chủ ý nào cũng có thể nghĩ ra được. Hẩn không chịu tham gia quân đội, thực là rất đáng tiếc!

- Cũng không biết Chỉ nhi liệu có thể khuyên được hẩn tham gia quân đội không?!!

Lý Thái nhíu chặt đôi lông mày hỏi:

- Tên tiểu tử quý quá này thật lắm mưu mô, bất kỳ lúc nào hẩn cũng có thể tung ra một mẹo. Được một người như hẩn, còn hơn mười vạn hùng binh.

- Chỉ nhi?

Từ Vị lắc đầu, cười khỏ, nhẹ giọng:

- Nha đầu ngốc kia đã lún sâu vào trong đó rồi mà vẫn không biết. Trong hai người bọn chúng, ai là người khuyên ai, ta cũng không biết được.

Lý Thái nhíu mày:

- Lún sâu vào trong?

Lão liếc nhìn Lâm Tam, gật đầu cười nói:

- Thì ra là vậy! Ta còn tưởng là gần đây Chỉ nhi còn phải chịu cảnh phòng đơn gối chiếc thêm dài. Tên tiểu tử Lâm Tam này cũng không phải kém, có nhân phẩm, có bản lĩnh, chỉ có da mặt hơi dày, hay giả làm trò, ngoài ra không còn khuyết điểm nào khác.

Thành Vương nhíu chặt đôi mày, cẩn thận hỏi:

- Hoàng Thượng, thần đệ còn lo lắng một việc. Cho dù tổ chức Trung Dũng quân ngay tại chỗ, nhưng dùng tân binh chưa từng trải qua chiến trận đi cứu viện Cao Lệ, đánh nhau với Đông Doanh, liệu có hiệu quả không? Đạo thuật của vũ sĩ Đông Doanh rất là lợi hại, thần đệ đã từng tận mắt chứng kiến.

- Ủa?! Nguyên là Vương gia có quen biết với người Đông Doanh?

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Đạo pháp của vũ sĩ Đông Doanh cố nhiên là lợi hại, nhưng không nên quên, bọn chúng đổ bộ tác chiến, đạo pháp phát huy được mấy thành? Còn một điểm quan trọng hơn nữa, một khi Đại Hoa ta phát binh cứu viện Cao Lệ, đột nhiên hiển thị quyết tâm vô cùng kiên định, với bản lĩnh của Đông Doanh, liệu có dám vượt râu hùm? Đông Doanh giống như lò so, ta mà yếu đuối thì chúng càng mạnh bạo, chỉ cần chúng mới lộ dạng, ta cương quyết đánh phủ đầu, tuyệt không nương tay.

- Vậy, quyết định như thế đi!

Hoàng Thượng mỉm cười nói:

- Hỏa tốc soạn chỉ dụ, tuyển binh bên trong vùng quan ngoại, điều động tướng lĩnh giỏi từ Cẩm Vệ quân của kinh thành đi phụ trách huấn luyện Trung Dũng quân. Một việc không phiền hai người, biện pháp này là do Lâm Tam đề xuất, Lâm ái khanh, ta bèn cất cử ngươi làm Thống Soái Trung Dũng quân...

“Thống Soái Trung Dũng quân?” Mọi người đều kinh hãi. Tuy đội quân này vừa mới dựng lên, nhưng lại bảo vệ an nguy vùng trọng điểm quan ngoại cùng với Cao Lệ. Hoàng Thượng vừa phán một câu, quân quyền đã lọt vào tay Lâm Tam, ngay lập tức hắn trở thành ông vua không ngai của Cao Lệ, sao không khiến cho mọi người hoảng sợ sao được?

Lâm Văn Vinh xua tay, cười nói:

- Tiểu dân chỉ là một tiểu gia đình nho nhỏ của Tiêu gia, lấy việc phục thị tiểu thư và phụ nhân làm nhiệm vụ của mình. Hoàng Thượng đã ngự bút ban thưởng “Thiên Hạ Đệ Nhất Đình” là đã cổ vũ tiểu dân tận trung chức vụ, làm tốt công việc của mình. Còn như những sự việc khác, Lâm Tam gan nhỏ, chưa bao giờ dám lo nghĩ tới. Cúi xin Hoàng Thượng thu hồi lệnh đã ban.

Chịu làm gia đình, không nhận phong vương, đại khái Lâm Tam là người thứ nhất từ trước đến nay. Ánh mắt mọi người nhìn hắn nóng rực, hâm mộ, ghen ghét, cười nhạo... trăm người có trăm loại tâm tư khác nhau.

Nhưng lão Hoàng Đế không hề giật mình, dường như đã dự liệu trước, lão mỉm cười:

- Tiêu gia thật khó kiếm được một gia nhân có lòng trung thành như ngươi. Tuy nhiên trăm có nghe nói, người cùng hai vị tiểu thư của Tiêu Gia có chút quan hệ yêu đương. Ngươi là bảo vệ mà tự ăn cắp à... ha ha!

Mọi người đều đã nghe qua chuyện này ít nhiều, nay Hoàng Đế vừa nhắc đến, cả bọn liền phá ra cười ầm ĩ. Lâm Văn Vinh đành phải chống chế:

- Hoàng Thượng, người đã thấy đó, tiểu dân có nhân phẩm xuất chúng như thế, thật là không thể không được nữ nhân ưa thích. Xin Hoàng Thượng chỉ vẽ cho tiểu dân làm sao để tài năng đừng xuất chúng nữa. Tiểu dân thật là khó xử quá!

Từ chuyện quốc sự nhảy sang chuyện tư sự, mọi chuyện Lâm đại nhân đều đi tiên phong, quần thần rộ lên cười ha hả.

Việc thứ ba là việc đưa quân lên phía Bắc chống giặc Hồ. Việc này đã được thảo kế hoạch chu đáo từ trước. Lý Thái đem lộ trình cùng sự phân bố binh lực ra giảng giải tường tận, Từ Chỉ Tình ở phòng bên lại bổ sung thêm. Giảng giải hơn nửa canh giờ vẫn chưa dứt. Nữ nhân sau rèm an tĩnh nghe mọi người nói chuyện, không có hành động gì khác.

Lâm Văn Vinh ngẩng nhìn bóng dáng bình lặng ngồi sau rèm. Lúc này tâm trí đã an tĩnh, hẳn càng lúc càng cảm giác hình bóng này rất là quen thuộc. Thừa dịp mọi người đều chăm chú nhìn vào bản đồ hành quân, hắn bước tới gần bức rèm. Vừa bước đến bậc thềm, hắn đã nghe một tiếng thở dài yếu ớt rồi có một giọng nghẹn ngào, khe khẽ ngâm:

Sơn ngoại thanh sơn lâu ngoại lâu,

Tây hồ ca vũ kỷ thì hưu?

Noãn phong huân đặc du nhân túy,

Trực bả Hàng châu tố Biện châu!*

(* Bài thơ Lâm Văn Vinh đọc khi gặp Tiêu Thanh Tuyền, đã được dịch từ các chương trước.)

- Thanh Tuyền?!!!

Lâm Văn Vinh thấy trong đầu chấn động nghe âm một tiếng, rồi không còn biết gì nữa.

354. Chương 352: Mỗi Năm Hoa Đào Ấy, Hé Nở Lúc Đau Thương!

Lần đầu gặp gỡ bên hồ Huyền Vũ, ngẫu nhiên hội ngộ tại Diệu Ngọc Phường, tỏ bày trong Tiêu gia nội trạch, hoan tình giữa lúc vượt núi..., từng cảnh, từng cảnh như cuốn phim lướt qua trong đầu hắn. Mấy tháng không thấy mặt, lòng mong nhớ tựa bị bỏ bùa, càng thêm thấm thiết.

- Thanh Tuyền...

Lâm Văn Vinh si si ngốc ngốc, phảng phất như người mất hồn, chờ người tại chỗ, thì thào tự nói như bị ma ám.

-Lâm tiểu huynh, Lâm tiểu huynh...

Từ Vị gọi nhỏ, lay tỉnh hắn:

- Cậu bị sao vậy?

Lâm Văn Vinh hoàn hồn, chỉ thấy hơn trăm cặp mắt của toàn triều đình đều chăm chăm ngó mình. Nguyên Lý Thái đã trình bày xong, mọi người thấy Lâm Tam - kẻ vốn cơ trí linh hoạt, nay như kẻ ngốc đứng chờ người tại chỗ, đương nhiên đều cảm thấy kỳ quái. Hắn nhìn lại vào phía sau rèm, hoàn toàn trống trơn, nào đâu còn thấy bóng dáng Thanh Tuyền.

- Thanh Tuyền...!

Lâm Văn Vinh kêu lớn, bước lên vài bước, muốn vén rèm lên.

- Lâm đại nhân...

Vài tên thái giám vội cản trước người hắn:

- Giữa triều đình không được tự tiện xông bừa. Thái giám lập tức trở về vị trí.

Lâm Văn Vinh không nghe thấy gì, đầu óc hắn chứa toàn hình ảnh của Thanh Tuyền. Ngày ngày hy vọng trùng phùng, lại đến trong vô tình, rồi lại rời xa không chủ ý. Tư vị gần trong gang tấc mà xa cách như biển trời này khiến người kiên cường như Lâm Văn Vinh cũng phải nổi cơn điên.

→ Tránh ra!

Hầm quát lớn, sấn vào giữa hai tên thái giám đang ngăn trở, bước nhanh lên trước. Cầm vệ quân từ bên cạnh tràn đến, roẹt một tiếng, trường đao rút ra khỏi vỏ, cản ngay trước mặt. Như không thấy gì, Lâm Văn Vinh tiếp tục xông thẳng đến.

Mọi người trong triều thấy Lâm đại nhân vừa mới chuyện trò vui vẻ, chỉ trong nháy mắt trở nên như kẻ điên khùng, đều lấy làm kỳ quái. Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, không ai dám hé môi.

Ở bên kia vách, nhìn qua cửa sổ trống, Từ Chỉ Tình thấy rõ màn kịch kỳ lạ kia diễn ngay trước mắt. Người làm loạn ở kim điện đều bị giết không tha, vì sao tên Lâm Tam này lại điên khùng như vậy, ngay cả tính mệnh của mình cũng không màng đến? Mắt nàng đưa tới bức rèm còn đang lay động khẽ, lòng chợt thấy mát mát, không biết nữ tử kia là người ra sao mà có thể khiến cho Lâm Tam tình nguyện mất mạng vì nàng ta như thế??

→ Hoàng thượng!

Từ Vị đứng gần Lâm Tam nhất, nghe hần gọi “Thanh Tuyền” liền biết ngay có chuyện không hay. Mắt thấy hần cùng cầm quân sắp xảy ra xung đột, lão vội ôm quyền tâu:

→ Hoàng thượng, xét thấy sự việc trọng đại, Lâm đại nhân bị bức bách nên mới thế. Thỉnh hoàng thượng chấp thuận cho cậu ta tiến lên phía trước viếng qua!

Hoàng đế mỉm cười, khẽ phẩy tay. Cầm quân lật đặt dạt ra hai bên, Lâm Văn Vinh vội phóng vào phòng. Sau rèm trang trí mộc mạc, thanh nhã, không có vật gì khác ngoại trừ một bàn, một ghế. Hương hoa lan bàng bạc trong không khí, thấm đượm tâm can người. Trên bàn còn đặt một manh giấy điệp mỏng, vẽ cảnh giữa chốn hoa đào khắp nơi, một người thân hình cao ráo, khéo miệng hơi nhếch, tựa cười tựa không, đang chấp tay sau lưng tản bộ. Khí chất nhàn hạ được nét vẽ tôn lên sống động. Nét mực chưa khô, đôi chỗ trên mấy cánh hoa rơi có vết vài giọt nước thấm, tựa như nước mắt của nữ tử. Ở góc trên bên phải đề hai hàng chữ nhỏ:

”Mộ hiểu xuân lai tri, tiên vu bách hoa tri.

Tuế tuế chủng đào hoa, khai tại đoạn trường thì!”

Dịch nghĩa:

Ban chiều hay buổi sớm, dù xuân có đến muộn,

Thì trăm hoa đều biết trước

Hoa đào hàng năm,

Vẫn nở vào lúc đoạn trường (thương tâm).

Dịch thơ:

Sớm chiều xuân dẫu muộn

Trăm hoa vẫn tỏ tường

Mỗi năm hoa đào ấy

Hé nở lúc đau thương.

(hieusol dịch).

Nét bút thanh tú quen thuộc, hương nước hoa lan không lẫn được, lại biết rõ tính tình Lâm Văn Vinh như thế, trừ Thanh Tuyền ra, còn có ai khác? Lâm Văn Vinh run run cầm lấy bức họa, nhìn những giọt lệ chưa khô, mơ hồ như thấy Thanh Tuyền vừa rơi lệ vừa múa bút như bay vẽ nên bức tranh này. Mũi hần chợt nghẹn, khéo mắt trào lệ, trong lòng dâng lên nỗi cảm động ầm nồng không nói nên lời.

- Mỗi năm hoa đào ấy

Hé nở lúc đau thương!

Lâm Văn Vinh thở dài, nhắm đọc, cẩn thận cuộn bức họa lại. Hắn vén rèm bước nhanh ra ngoài, thấy đại điện trống trơn. Đã tan triều từ lâu.

→ Thanh Tuyền...!

Lâm Văn Vinh vận lực toàn thân kêu to, tiếng vọng ong ong vang khắp đại điện, nhưng thật lâu sau vẫn không có người đáp lại.

Thanh Tuyền không gặp mặt hắn, lại vội vàng bỏ đi là vì sao? Thoáng thấy bóng kim quang của long bào xa xa, Lâm Văn Vinh trong lòng cực kỳ nghi hoặc, hận không thể bay đến bên lão hoàng đế để hỏi cho ra lẽ. Hắn cắn răng nghiêng lợi, vừa bước chân ra khỏi đại điện thì phía đối diện có một người chạy vội tới, đụng ngay vào thân hắn.

→ Ôi chào!

Một âm thanh yêu kiều la to, một giọng nữ vang lên:

→ Người, người đi đâu vậy?

→ Từ tiểu thư?

Lâm Văn Vinh hơi sững sốt:

→ Vì sao cô còn ở đây? Không phải đã bãi triều rồi sao?

→ Bãi triều thì sao?

Cảm nhận thân nhiệt trên người hắn, Từ Chỉ Tình mặt như thiêu đốt, vội đẩy hắn ra, cắn răng hừ nhẹ:

- Hoàng cung lớn như vậy, ta không thể đi lại trong cung một chút sao? Hoàng cung này cũng không phải do nhà ngươi khai phá kia mà.

Nếu là lúc trước, gặp loại mỹ sự tán tỉnh bông lơn như thế này, tất nhiên Lâm Văn Vinh sẽ trêu chọc một phen. Chỉ có điều hôm nay hắn làm gì có tâm tình như vậy, nên chỉ lắc đầu cười nhẹ, lách qua một bên, đi tiếp.

- Người đi đâu thế?

Từ Chỉ Tình nhú mày, buột miệng hỏi.

Lâm Văn Vinh cười đáp:

- Dừng lại câu nói của Từ tiểu thư, hoàng cung lớn như vậy, ta không thể đi lại trong cung một chút sao?

Từ Chỉ Tình thở dài:

→ Người không nói ta cũng biết. Người đi kiếm hoàng thượng, phải không?

→ Đoán trúng nhưng không được thưởng!

Lâm Văn Vinh không dừng chân, lời vừa dứt, người đã đi thêm vài bước.

Từ Chỉ Tình mỉm cười:

→ Có thưởng hay không ta chẳng biết! Tuy nhiên, điều người muốn hỏi, ta có câu trả lời.

→ Cô biết Thanh Tuyền ở đâu ư?!

Chỉ trong nháy mắt, Lâm Văn Vinh đã xoay người lại, hai mắt mở to, nắm chặt đôi bàn tay nhỏ bé của Từ tiểu thư, mừng đến phát điên hỏi.

Sắc mặt Từ tiểu thư trắng bệch, yêu kiều quát lên:

→ Người, người làm ta đau! Mau buông tay ra, người thật là vô sỉ!

Làm đau? Lâm Văn Vinh sững sốt một chút, đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy mình đang nắm chặt đôi tay trắng nõn của Từ tiểu thư, không tự chủ bèn vuốt nhẹ.

→ Tao nhị, tao nhị (Có 2 nghĩa, vừa là “làm phiền” vừa là “sờ mịn, vuốt trơn”).

Lâm Văn Vinh buông tay nàng ra, ngượng ngịu cười nói:

→ Do thói quen thôi, Từ tiểu thư đừng thềm lưu tâm. Cô thật sự biết Thanh Tuyền đang ở đâu ư?

Từ tiểu thư nắn nhẹ cổ tay, chỉ thấy đôi tay nhỏ bé trắng nõn, trơn bóng như ngọc của nàng đã bị Lâm Tam nắm chặt đến đỏ rực. Nhìn lại gương mặt hưng phấn của hắn, trong tâm nàng nổi giận, lăm lăm mắng:

- Đã bạch si (ngu ngốc) lại còn hoa si (mê gái)!

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

→ Đa tạ Từ tiểu thư khen ngợi! Đã lâu ta không làm hoa si! Hôm nay ôn lại mộng cũ, tâm tình của ta rất tốt. Từ tiểu thư đã rõ hành tung của Thanh Tuyền, phiền cô nói cho ta biết được không?

Từ Chỉ Tình nhặt nhẻo liếc hắn, không hề xúc động:

→ Người thật sự quan tâm đến vị tiểu thư này đến thế sao? Vì nàng, người sẵn lòng làm mọi việc sao?

→ Đương nhiên rồi!

Lâm Văn Vinh gật đầu không do dự:

→ Cảm tình của ta đối với Thanh Tuyền vượt ngoài khả năng tưởng tượng của cô. Chỉ cần tìm được Thanh Tuyền, ta chấp nhận mọi điều kiện của cô. Tiên sát, hậu gian, tái sát, tái gian ta đều chấp nhận. Nếu ta nhú mày một chút, sẽ phải chịu để cho cô cười cả đời.

Từ Chỉ Tình gắt khễ, mặt đỏ bừng, mắng:

→ Tiên sát hậu gian cái gì, lời như thế mà người cũng nói được. Người thật quá vô sỉ, nói với người không được mấy câu, liền bị người huyền thuyên tận trời.

Mặt nàng đỏ tới mang tai, vành tai trắng trong dường nhuộm hồng. Bộ ngực đầy đặn hơi phập phồng, phối hợp với gương mặt tuyệt đẹp, vóc người dong dong, trông nàng như một cây lê đang độ nở hoa rực rỡ, xinh đẹp cực kỳ, khiến Lâm Văn Vinh ngây người nhìn ngắm.

→ Người, người làm gì thế?

Bị hắn ngắm nghía một cách sỗ sàng, Từ tiểu thư tâm phiền ý loạn. Gương mặt xinh đẹp của nàng đỏ hồng, âm thanh nhỏ xíu:

→ Đây là hoàng cung, người, người không được làm xằng như lần trước.

→ Như lần trước? Từ tiểu thư, ta đã làm gì xằng bậy với cô? Trí nhớ ta không tốt, phiền cô nhắc nhở ta một chút. Cô phải biết ta được mệnh danh là tiểu lang quân thành thật, công tử chính nghĩa, không phải là hạng người chỉ có hư danh. Chỉ cần cô nói rõ, ta tuyệt sẽ không bội tình bạc nghĩa bỏ rơi cô đâu.

Thấy Từ tiểu thư dẫm chân giận dữ, Lâm Văn Vinh phá lên cười ha hả. Nổi buồn vừa thấy bóng Thanh Tuyền lại mất dấu cũng theo đó mà vơi đi phần nào.

→ Người là đồ phóng đảng trên hoa ghẹo nguyệt, ta không tha cho người!

Từ tiểu thư siết chặt nắm đấm, vành mắt ửng đỏ, nước mắt quanh tròng, tay nắm thùi thùi liên hồi.

Ôi chao, ồn ào quá rồi, đang ở chốn hoàng cung, cô nương này muốn gây gỗ thì gây ngay, tuyệt không thềm quan tâm là đang ở đâu. Lâm Văn Vinh thâm kêu khổ, lật đặt kéo tay nàng:

→ Từ tiểu thư, những lời ta vừa nói đều xảo tuốt. Từ trước tới giờ ta không hề làm xằng làm bậy với cô, mọi việc đều nghiêm túc, cô ngàn vạn lần chắt chiu để ý. Nếu không phải vậy, thì là cô được tôn xưng là tiểu thư thành thật, giai nhân chính nghĩa, rồi cô đã từng phụ nghĩa bạc tình với ta, ta không để tâm đâu.

→ Phì...

Nghe hần nói xằng nói nhảm một hồi, tuy đang nước mắt ngấn dài, Từ tiểu thư cũng phải bật cười, lật đật quay mặt đi. Mặt nàng xinh đẹp lại chan hòa nước mắt giống như đá hải đường đắm sương, điểm lệ mê người.

→ Ta cần Thanh Tuyền! Ta muốn Thanh Tuyền!

Lâm Văn Vinh phát hiện mình đang nhìn nàng đắm đắm, vội vàng mặc niệm khẩu hiệu, dùng Thanh Tuyền áp chế Từ tiểu thư xinh đẹp này.

Rơi lệ tại đại viện trong hoàng cung, Từ tiểu thư cũng có chút xấu hổ. Nhưng bị tên Lâm Tam này làm nhẹn, dù nàng hàm dưỡng rất cao cũng không nhịn nổi. Vội vàng lau nước mắt, Từ tiểu thư trốn mắt giận dữ nhìn hần, hừ một tiếng:

→ Kiếp trước ta thiếu nợ người hay sao mà bây giờ bị người khi phụ như thế này! Sao không thấy người đối đãi với các nàng Xảo Xảo, Ngưng nhi như thế?

Điều này lại có thể đem ra so sánh sao? Lâm Văn Vinh than dài một tiếng, cười hi hi:

→ Minh bạch rồi! Nguyên là Từ tiểu thư muốn ta đối đãi với Xảo Xảo cùng Ngưng Nhi như là đối đãi với cô, cô vừa nói đó nhé!

→ Không, không phải ta...

Từ Chỉ Tình đỏ bừng mặt, trong lúc cuống quýt không biết giải thích như thế nào, đành mắc cỡ cúi đầu:

→ Sớm muộn gì ta cũng bị người làm cho tức chết!

Lâm Văn Vinh cười ha ha, bảo:

→ Nếu cô không muốn bị ta làm tức chết, cũng rất đơn giản thôi. Từ nay chúng ta ít gặp mặt nhau là được. Một bữa nào đó, ta sẽ nói chuyện cùng hoàng thượng, nhờ người cấp một tòa nhà khác, chúng ta sẽ kiểm một tòa trạch viện xa xa nhà của cô, vậy là xong.

Từ tiểu thư suy nghĩ một hồi, khẽ gật đầu:

→ Biện pháp đó tốt thì tốt rồi, chỉ là trước mắt Đại Hoa ta đang ở trong cảnh nước sôi lửa bỏng, cả nước đang xuất tiền, xuất lực để chống người Hồ, nơi nơi phải tiết kiệm mới đúng. Người vừa được một tòa trang viện lớn, lại muốn có ngay cái thứ hai, mặc dù hoàng thượng không nói gì, nhưng còn văn võ đại thần cả triều sẽ nhìn người ra sao? Người làm sao mà tạo lập uy tín? Có lẽ người không nên bàn về chuyện đó, chỉ cần từ nay về sau, khi ta và Xảo Xảo, Ngưng nhi gặp mặt, người hãy ngoan ngoãn lánh mặt, không xuất hiện là được.

Cái kế bịt tai trộm chuông (tự lừa mình, không lừa được người) này mà cô cũng nghĩ ra được! Lâm Văn Vinh chìa ngón cái, khen ngợi:

→ Tuyệt diệu! Đúng là diệu kế. Cô cùng Ngưng nhi các nàng mà gặp nhau nhiều nhiều một chút, thì một loạt các lão bà ta có chỉ còn lại một nửa a (ý là bị Từ tiểu thư thuyết phục về phe nàng, ở cạnh Từ tiểu thư nhiều hơn L3). Từ tiểu thư nhìn xa trông rộng, tiểu sinh bội phục, bội phục.

Từ tiểu thư khẽ hừ nhẹ, nguýt hần một cái. Dáng điệu của nàng thật là phong tình quyến rũ, cơ hồ còn vượt cả vẻ kiều mỹ của Ngưng nhi.

Nhớ tới Ngưng nhi vạm nét phong tình diên đảo chúng sinh kia, Lâm Văn Vinh dán mắt vào Từ Chỉ Tình, ánh mắt đắm đuối nóng bỏng. Ngưng nhi đã quyến rũ như thế kia, nếu có ngày cùng với Từ tiểu thư “quyến quyến xoa xoa” (ôm ôm ấp ấp - ý nói làm chuyện 2 nữ 1 nam), sẽ còn phong tình như thế nào nữa. Nghĩ đến điều đó, máu nóng dâm dật của hần sôi trào.

Thấy mắt Lâm Tam đầy dục vọng, khóe miệng cười đều, Từ tiểu thư bất giác thối lui vài bước, mặt như thoa phấn hồng, nũng nịu hừ một tiếng:

- Vì sao người không nói gì? Lại nảy ra chủ ý quái quỷ gì đây?

- Có trời đất chứng kiến, ta không có chủ ý quái quỷ gì cả! Ta chỉ muốn tìm tòi sâu sắc một chút về quan hệ “quyển quyền xoa xoa”. Từ tiểu thư đừng ngại, sau này chúng ta có thể cùng “quyển quyền xoa xoa”, cùng thực hiện nghiên cứu trao đổi về học thuật.

Lâm Văn Vinh trân trọng đáp.

Từ tiểu thư tuy không biết “quyển quyền xoa xoa” là gì, nhưng vốn đã sớm hiểu rõ sự xảo trá của Lâm Tam, những gì nàng không nắm rõ, dứt khoát không dám tiếp lời hấn một cách dễ dàng. Nàng chỉ hừ một tiếng, đáp trả:

→ Ta không muốn so bì với người. Người cứ tự mình “quyển quyền xoa xoa” đi!

Tự ta “quyển quyền xoa xoa”? Cô bớt tưởng tượng đi.

→ A! hay là chúng ta nói chuyện về Thanh Tuyền nhé!

Lâm Văn Vinh lau mồ hôi lạnh trên trán, tự khinh bỉ mình vô kể. Mặc dù Từ tiểu thư rất quyền rũ, nhưng cũng không thể nào hơn được Thanh Tuyền! Nguyên lão tử tự cho là mình đã thoát ly khỏi loại hứng thú thấp hèn đó, không ngờ rằng cũng chẳng khác gì loại nam nhân tầm thường! Xấu hổ! Xấu hổ!

Nghe hấn nhắc nhở, Từ Chỉ Tình mới nhớ đến chính sự, mặt hơi thẹn đỏ. Sao mà khi gặp hấn thì chuyện phiếm biến thành chuyện nghiêm chỉnh, còn chuyện nghiêm chỉnh lại biến thành chuyện phiếm như thế này? Bực mình đến chết đi được! Nàng muốn cười mà không dám cười, trong tâm nảy sinh cảm giác kỳ quái, tựa như ấm áp, ngọt ngào lại như chua xót, khổ sở, cả trăm ngàn tư vị nảy sinh trong lòng.

Nàng vội lắc đầu, xua những ý niệm rối loạn, nghiêm mặt nói:

→ Người muốn biết tung tích của Tiêu Thanh Tuyền thì không khó, nhưng người không được quên những lời người đã nói!

→ Ta đã nói gì vậy?

Thoạt tiên Lâm Văn Vinh ngạc nhiên, sau bật cười:

→ Nếu như ta có huyền thiên trời đất, biển cạn đá mòn gì gì đó với cô, ta khuyên cô nên nghe qua rồi bỏ, ngàn vạn lần đừng chấp nhặt với ta!

Lại nữa, lại muốn đem chuyện nghiêm chỉnh biến thành chuyện phiếm nữa rồi! Từ tiểu thư cảnh giác muôn bề, đáp:

→ Đừng có nói bậy, người nói với ta những lời này bao giờ? Lời nói của đàn ông như là nước mưa, đến nhanh, đi lại càng nhanh hơn, ta không tin người!

Lâm Văn Vinh lắc đầu, cười khổ:

→ Không tin thì thôi vậy! Cô mau nói cho ta biết Thanh Tuyền đang ở đâu đi!

Lại như thế nữa, Từ Chỉ Tình thâm để ý, nàng hằm hừ:

→ Trên đường từ Sơn Đông trở về, người từng nói rằng, sở dĩ người lưu tại kinh đô, không chịu ra tiền tuyến chống lại người Hồ là do người có tâm sự chưa giải quyết được. Người cũng đã đồng ý với phụ thân của ta, một khi có được tin tức của Tiêu tiểu thư, người sẽ cân nhắc đến việc lãnh binh ra trận. Người còn nhớ không?

→ Có nhớ điều ấy.

Lâm Văn Vinh gật gù đầu, hình như chợt hiểu ra:

→ Từ tiểu thư, hoàng thượng báo cho cô biết tin này, phải không?

→ Người nhớ được thì tốt.

Từ Chỉ Tình nhẹ liếc hấn:

→ Vừa rồi, sau khi tan châu, phụ thân ta khẩn cầu hoàng thượng mãi, cuối cùng bệ hạ mới ban cho một cảm nang. Phụ thân ra lệnh cho ta cấp tốc mang đến cho người. Nếu không phải chuyện này, chỉ có quý mới nguyện ý lưu lại trong cung.

Từ tiểu thư lấy từ trong tay áo một bức cảm nang màu vàng. Lâm Văn Vinh lật đặt mở ra, chỉ thấy một hàng chữ nhỏ đỏ thắm: “Vạn bản phiền não sự, giai tại ngọc Phật trung!” (Muôn vạn việc nào phiền, đều nằm trong Ngọc Phật!)

355. Chương 353 - Bắn Bay Con Bà Nó Đi!

“Vạn bản phiền não sự, giai tại ngọc Phật trung!”

Lâm Văn Vinh đọc xong tờ giấy liền ngẩn ngơ. Hai câu này kệ không ra kệ, đố không ra đố, rốt cuộc có nghĩa gì? Xét theo ý tứ của câu chữ, hình như nói về chùa Ngọc Phật. Khi mới đến kinh thành thì chính mình đã từng đến Ngọc Phật tự, đó cũng chính là nơi gặp Từ Chỉ Tình lần đầu tiên. Trừ chuyện đó ra, còn lại chùa miếu hoang tàn, vách nát tường xiêu, bị tàn phá khôn kể, chỉ có một pho tượng Phật nằm thật lớn là để lại chút ấn tượng. Hôm nay lão hoàng đế bút phê đỏ chói hai câu này, thật chẳng khác nào không tiết lộ thêm được gì cả!

Từ Chỉ Tình thấy hẩn ngẩn người, bèn đưa mắt nhìn trộm tờ giấy trên tay hắn. Thấy hai câu kia, nàng hơi kinh ngạc, hồi tưởng lúc hai người quen biết, liền nhẹ giọng hỏi:

→ Lúc trước người đến Ngọc Phật tự là để tìm kiếm tiểu thư Tiêu Thanh Tuyền sao?

Lâm Văn Vinh cười bất đắc dĩ, phe phẩy tờ giấy trong tay:

→ Ta chẳng phải thiện nam tín nữ, nếu không có việc, đâu cần phải đi bái chùa làm gì?! Do ta cùng Thanh Tuyền ước hẹn gặp mặt nhau vào mồng bảy tháng bảy năm nay tại Ngọc Phật tự trong kinh thành, ta mới vội vàng chạy đi xem xét qua. Tờ giấy hôm nay của hoàng thượng cùng với những điều ta biết cũng không khác gì nhau.

Từ tiểu thư không nói tiếng nào, cầm lấy tờ giấy phê chữ đỏ thắm, ngắm nhìn cẩn thận một hồi rồi lắc đầu:

→ Trước tiên, người tuyệt không được thất vọng, hôm nay Tiêu tiểu thư đột nhiên xuất hiện, lại đột nhiên biến mất, dường như có nỗi niềm khó nói. Ta xem những dòng chữ này phảng phất ẩn giấu một đề bài. Hoàng thượng trí tuệ thâm sâu, dòng chữ phê của người không hẳn đơn giản như người tưởng tượng đâu. Trong đó nhất định phải có thâm ý sâu sắc, chỉ bằng người lại đến Ngọc Phật tự quan sát, không chừng sẽ phát hiện điều gì.

Từ Chỉ Tình phân tích thấu tình đạt lý, Lâm Văn Vinh hừ một tiếng, bất mãn:

→ Đương nhiên ta phải đi Ngọc Phật tự rồi! Chỉ có điều hoàng thượng lão gia tử thật quá bạc bẽo, ta đã vất vả giúp lão nghĩ ra nhiều chủ ý như vậy, lão sớm rõ hành tung của Thanh Tuyền mà không chịu nói cho ta biết, khiến người ta bực mình chết đi được!

→ Người muốn chết đó hả?!!

Từ Chỉ Tình lật đặt lấy tờ giấy che miệng hắn, liếc bốn phía thấy không ai chú ý mới nhẹ thở ra, trừng mắt nhìn hắn, tức giận:

→ Chỉ trích hoàng thượng ngay giữa hoàng cung nội điện, người không muốn sống chẳng?

Lão là cha vợ của ta, ta phê bình lão đâu phải chỉ một, hai lần, Lâm Văn Vinh phớt lờ. Thấy Từ tiểu thư trong cái giận có pha lẫn lo lắng, biết nàng quan tâm đến mình, hắn có chút cảm động, đột nhiên cười hi hi, nắm lấy tay nàng:

→ Từ tiểu thư, cô ở lại trong cung chính là để đưa tin cho ta phải không?

→ Người nói tào lao gì đó?

Từ Chỉ Tình mặt nóng bừng, trong lòng hơi hoảng, vội vàng rút tay lại, sững giọng:

→ Ai mà thêm đợi người! Ta thấy người đúng là một nhân tài, nếu không ra tiền tuyến lãnh binh chống Hồ thì thật là quá lãng phí. Ta bèn giúp Đại Hoa một chút, người đừng có mà nghĩ lung tung!

Ta nghĩ lung tung? Lâm Văn Vinh cười ha ha, đoạn thở dài, nói:

→ Kỳ thật, Từ tiểu thư cô con người không phải là tệ, có học vấn phong phú, mặt mày xinh đẹp, vóc dáng cũng tốt, nếu cô có thể một lòng một dạ theo đuổi ta... Ôi!, bây giờ ta đang ở vào giai đoạn tình cảm mê man mơ hồ, không chừng có thể nhường cho cô chiến thắng.

Nghe hẳn khuyến dụ, mặt Từ Chỉ Tình đỏ tới mang tai, nàng vội gắt:

→ Nói bừa gì vậy, ai mà cần theo đuổi người? Người cứ tự mình mê man mơ hồ là được rồi!

Chân nàng nhấc nhẹ, vội vàng bước nhanh về hướng cửa hoàng cung, chưa được bao xa, đột nhiên nàng khẽ giậm chân, cả giận bảo:

→ Người là người chết hay sao? Còn đợi ở chỗ này làm gì? Còn không mau mau đi Ngọc Phật tự tìm tiểu thư Thanh Tuyền của người? Nếu người trễ nải, lỡ mất dịp may gặp nàng thì mới là chuyện ăn năn cả đời.

Một lời của nàng đã đề tỉnh Lâm Văn Vinh, hắn co cẳng chạy ra ngoài. Từ Chỉ Tình cắn răng, giật mạnh ống tay áo của hắn, nghiêm mặt bảo:

→ Ta đi cùng người!

→ Đi cùng?

Lâm Văn Vinh kỳ quái nhìn nàng:

→ Ta đi tìm lão bà của ta, cô đi theo làm gì?

Thần sắc Từ Chỉ Tình nghiêm túc, nàng thản nhiên đáp:

→ Rất đơn giản thôi. Ta giúp người sớm tìm được Tiểu tiểu thư, người thỏa mãn tâm nguyện, sẽ toàn tâm toàn ý vì Đại Hoa dốc sức.

Lý do này thật là cao quý, Lâm Văn Vinh cũng không thể nói gì hơn, sải chân bước ra ngoài. Từ tiểu thư hai tay nhắc ống quần lên, cẩn thận giẫm lên nước mưa đi theo sau hắn.

Ra tới cửa cung đã thấy xe ngựa của Từ Chỉ Tình đậu ở đó, tiểu nha hoàn trông thấy hai người, vội vàng đến đón, vừa phủ nước mưa trên người Từ Chỉ Tình, vừa hỏi:

→ Tiểu thư, sao tiểu thư lại cùng đi ra với Lâm công tử? Sáng sớm hôm nay cô đã bảo cô không muốn gặp huynh ấy mà?

→ Đừng có làm ta mất thể diện như thế.

Gương mặt xinh đẹp của Từ tiểu thư ửng hồng, nhẹ giọng:

→ Ta nói không muốn gặp hắn khi nào? Người nghe lầm rồi!

Nói đến phần sau, thanh âm bất tri bất giác nhỏ đi nhiều, nàng chột dạ, cúi đầu.

Hồi sáng bắt quá ta chỉ đùa với cô một chút thôi, có đáng gì mà cô lại giận như vậy? Lâm Văn Vinh giả bộ như không nghe những câu hai người nói với nhau, thấy Từ nha đầu đang vén rèm bước vào trong xe, liền cười ha ha bảo:

→ Từ tiểu thư, cô cứ ngồi xe đi trước đi, ta sẽ đạp mưa nổi gót theo sau. Cô cứ yên tâm, ta đi rất nhanh!

Từ Chỉ Tình tỏ vẻ không vui lườm hắn, nhẹ giọng:

→ Muốn lên xe thì lên đi, cứ khẳng khẳng tìm nhiều lý do như vậy là muốn người ta thương cảm người sao?

Tiểu nha hoàn Ngọc Châu cười khúc khích, vén vạt áo thi lễ, mời:

→ Công tử, tiểu thư muốn người lên xe cùng đi.

→ Lần này cô sẽ không đá ta xuống xe nữa chứ?

Nhớ lại sự tình khi sáng, lòng vẫn còn sợ, Lâm Văn Vinh cẩn thận bò vào xe, thấy Từ tiểu thư đã ngồi ngay ngắn, như cười như không đang ngó hắn, chẳng hề có dấu hiệu sẽ ra tay, hắn mới nhẹ nhõm trong lòng, an an ổn ổn ngồi xuống.

Từ Chỉ Tình quay đầu đi không nhìn hắn nữa, cần cổ trong trắng xinh đẹp của nàng ửng hồng, nhẹ giọng:

→ Ta chưa từng thấy qua người nào nhát gan như vậy. Lá gan của ngươi lúc ở Sơn Đông làm ác đã chạy đâu mất rồi?

Lâm Văn Vinh thở dài, nói một mình:

→ Lại nhắc tới chuyện thương tâm! Tại Sơn Đông làm điều tốt một chút, lại bị người ta vừa cào, vừa đánh đến thương tích đầy người, đến bây giờ vẫn chưa hồi phục. Thật là làm bị thương đến tận trong lòng mà!

Từ Chỉ Tình khẽ gắt một tiếng, cả người không được tự nhiên, cũng không dám nói chuyện tiếp. Tiểu nha hoàn Ngọc Châu không biết tiểu thư nhà mình cùng Lâm công tử đang đánh đố chuyện gì. Nhìn nhìn tiểu thư kiều diễm ướt át, lại thấy Lâm công tử ngông ngênh ngồi đó, thật là không hiểu rốt cuộc có huyền cơ gì đây?!

Trên đường, không ai nói câu gì, thùng xe cực kỳ yên tĩnh. Từ tiểu thư lặng nghe tiếng từng giọt mưa rơi lộp độp bên ngoài, giống như tiếng tim mình đập rộn rã trong lồng ngực.

Xe ngựa cán lên nước đi nhanh, vùn vụt phóng ra ngoài thành. Khoảng non nửa giờ, Ngọc Châu nhìn ra ngoài thăm dò, quay lại gọi:

→ Tiểu thư, công tử! Đã đến Ngọc Phật tự rồi!

Từ Chỉ Tình “a” một tiếng như sực tỉnh, lẩm bẩm:

→ Đến nhanh như vậy sao?

→ Chậm như vậy sao?

Lâm Văn Vinh nói đồng thời với Từ Chỉ Tình, ý tứ lại hoàn toàn trái ngược. Thấy Từ tiểu thư trừng mắt nhìn, hắn vội vàng cười ha ha, khỏa lấp:

→ Ý ta nói xe ngựa chạy chậm, không nhanh bằng tâm của ta bay. Từ tiểu thư ngàn vạn lần không được hiểu lầm, kỳ thật ta rất muốn cùng cô đợi lâu lâu một chút.

Hắn trở mình, chuồn ra khỏi xe. Mưa bụi lất phất phủ trên mặt khiến người ta cảm thấy khoan khoái, nhẹ nhàng. Xa xa núi xanh mờ ảo trong mây, thấp thoáng qua làn mưa, tựa tiên tử đeo khăn che mặt, hết sức mê người.

Ngọc Phật tự trong mưa xuân vách tường ngã đổ, chung quanh bị tàn phá, thỉnh thoảng nhô lên một cái rui, kèo trơ trọi, ngói rơi rụng khắp nơi, không khác chút nào so với lần đầu hắn tới.

Từ Chỉ Tình xuống xe ngựa, tiểu nha hoàn giương một cây dù giấy dầu, hai người đứng cách hắn một khoảng xa xa. Trong màn mưa lất phất, non xanh nước biếc xa xa đều có vẻ hư vô mông lung, không thể chạm đến. Từ Chỉ Tình nhẹ thở dài, chậm rãi ngâm:

Tạc dạ tinh thần, tạc dạ phong,

Vũ đã lâu thai yên ả trung,

Thùy gia tiểu linh xương loan khúc,

Bán đạn lệ tích bán đạn không!

Sao nổi đêm qua, gió đêm qua

Mưa trút lầu đài mây khói xa

Ca nữ chốn nào ngân loan khúc

Nửa bản lệ trào, nửa bản thừa...

(hieusol dịch).

Lần này trở lại Ngọc Phật tự, tâm tình Lâm Văn Vinh phức tạp vô cùng. Sự xuất hiện vừa rồi của Thanh Tuyền mang cho hắn một chút hy vọng mới, lại sợ hy vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều, nhìn ngôi chùa hoang tàn đổ nát nhất thời hắn không thể cất bước.

→ Chính là chỗ này!

Tiếng cười khê của Từ Chỉ Tình làm gián đoạn sự trầm tư của Lâm Văn Vinh. Hắn đưa mắt nhìn lên, thấy Từ Chỉ Tình đã dẫn Ngọc Châu vào bên trong chùa, đến chỗ duy nhất còn nguyên vẹn, chính là nơi lần trước hắn gặp Từ Chỉ Tình đang trú mưa. Từ tiểu thư đang cười nhẹ, vừa nói gì đó với Ngọc Châu vừa quay đầu liếc hắn.

Tiểu nha hoàn bật cười khanh khách:

→ Nguyên lai còn có giai thoại về việc tiểu thư và Lâm công tử gặp gỡ, thảo nào hai vị lại quen thuộc nơi đây đến thế.

→ Còn có thể không quen thuộc được sao?

Lâm Văn Vinh vừa cười vừa tiến đến, vỗ vỗ vào khung cửa còn dấu vết mấy mũi tên đâm vào thật sâu:

→ Tiểu thư của muội hạ thủ cực kỳ độc ác, có một không hai. Nếu ta không phóng nhanh, e rằng bây giờ đã thành dã quỳ nơi miếu hoang này rồi!

Nhớ tới chuyện cũ, Từ Chỉ Tình không nhịn được cười, nàng che miệng, cười khê:

→ Ai bảo người thậm thà thậm thụt như vậy, lúc thường trông cứ như kẻ xấu. Một nữ tử đang ở trong ngôi miếu đổ nát trổ mưa, người lại cứ muốn xông vào, nếu bị người khi phụ thì làm sao? Không bán người thành tổ ong vò vẽ đã là tiện nghi cho người lắm rồi!

Hai nữ tử cùng cười. Từ tiểu thư nhẹ cúi đầu xuống, ngày đó mới gặp chỉ sợ bị hắn khi phụ. Nào ngờ sau khi quen biết, càng bị hắn khi phụ nhiều hơn, thậm chí đã trở thành thói quen, điều này giải thích làm sao đây?

Lâm Văn Vinh ha hả cười to, liếc nhìn Từ Chỉ Tình. Khi phụ cô thì sao? Chỉ cần ta động thủ, sẽ khiến cô có khoái cảm được khi phụ, cô tin hay không?

Ngọc Phật tự này tuy đất đai rộng lớn nhưng nơi nơi sụp đổ hoang tàn, chỉ còn một bức tượng Phật Di Lặc đang nằm cười là còn cho ta thấy được lờ mờ khung cảnh phồn thịnh năm xưa. Lấy ra bức cấm nang của lão hoàng đế, hắn cẩn thận ngắm soi hai câu kệ, nói:

→ Muôn vạn việc nào phiền, đều nằm trong Ngọc Phật! Hiện tại đang ở trong chùa Ngọc Phật, nhưng chẳng thấy gì cả! Lão gia tử, người chớ lừa gạt ta gì nữa a!

Từ Chỉ Tình cũng ngừng cười nói, chậm rãi đến bên hắn, ngó nhìn một chốc, đoạn bảo:

→ Hai câu này tựa hồ có thiên cơ gì khác. Người cố nhớ lại xem, lúc cùng Tiêu tiểu thư chia tay, nàng ta có nói qua điều gì không? Có nhắc đến điều gì liên quan tới Ngọc Phật tự không?

Ngày đó đang vượt núi, nếu không phải chính mình cơ cảnh, e rằng đã bị Thanh Tuyền không chào mà đi, lúc đó ngay cả Ngọc Phật tự cũng chưa hề nghe qua, làm sao mà nghe Thanh Tuyền nói đến tin tức liên quan đến Ngọc Phật tự được.

Thấy Lâm Văn Vinh lắc đầu, Từ Chỉ Tình cũng thất vọng trong lòng. Nếu hắn không tìm thấy Tiêu Thanh Tuyền, chẳng phải hắn vĩnh viễn sẽ không dốc sức vì quốc gia sao? Trong tâm lý nàng bỗng xuất hiện một chút vui mừng kỳ quái, nàng vội lắc lắc đầu, xua đuổi những tâm tư rối loạn đi:

→ Người không nên gấp gáp. Lời hoàng thượng ngự phê nhất định còn có bí mật khác.

“Muôn vạn việc nào phiền, đều nằm trong Ngọc Phật!” Lâm Văn Vinh nhắm mắt, từ từ đi đi lại lại trong đại điện, ánh mắt hắn chợt bắt gặp thân bức tượng Ngọc Phật vĩ đại.

“Đều nằm trong Ngọc Phật, đều nằm trong Ngọc Phật!” Một tia chớp chợt lóe lên trong đầu của Lâm Văn Vinh, hắn vỗ tay một cái, hân hoan thốt:

→ Ngọc Phật trung, trong tượng phật, trong tượng Phật! Ta biết rồi, ta biết rồi!

Như nổi điên, hắn phóng về phía bức tượng cao vài trượng, chậm rãi vuốt ve lên bức tượng Phật bằng đá lạnh như băng. Bức tượng đá này điêu khắc vào vách núi, cao khoảng hơn chục người chồng lên. Dù hắn cũng là người cao lớn, nhưng chỉ đứng ngang đến mắt cá chân của pho tượng.

Từ tiểu thư cũng cả kinh, vén quần dài chạy đến bên hắn:

→ Trong tượng Phật? Ý của ngươi là trong tượng Phật có điều bí mật? Ai chà! Sao ta lại không nghĩ ra chứ!!

→ Kỳ thật trí thông minh của cô chỉ kém ta một chút. Cô cố gắng nhiều đi, biết đâu có cơ hội hơn được ta.

Lâm Văn Vinh cực kỳ hưng phấn, quay lại trêu nàng.

Từ tiểu thư nhìn hắn cười quỵến rũ:

→ Đâu cần tới ngươi nói, ta đã sớm biết rồi! Người như ngươi, ngoại trừ da mặt rất dày ra, còn những điều khác chưa chắc đã hơn ta.

Trên tóc nàng đọng vài giọt nước mưa, hai má xinh xắn ngập tràn nụ cười hoan hỉ, đôi môi anh đào đỏ tươi hơi nhếch lên, vừa tựa như một thiếu phụ hoài xuân, lại cũng giống như một thiếu nữ e ấp. Lâm Văn Vinh cảm động, nhìn nàng mỉm cười:

→ Từ tiểu thư! Cảm ơn cô!

→ Cảm ơn ta chuyện gì?

Thấy hắn nhìn mình trân trối, Từ Chỉ Tình phát hoảng trong lòng, vội vàng quay đầu đi, nhẹ giọng hỏi.

→ Cảm tạ cô cùng đến đây với ta!

Lâm Văn Vinh thở dài:

→ Thú thật, vừa rồi tâm tình ta rất tệ, nếu không có cô bồi tiếp ta, ta cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa?!

Từ Chỉ Tình đỏ mặt, nhỏ giọng:

→ Con người ngươi bình thường thì hi hi ha ha không đứng đắn chút nào, có thể làm những chuyện đáng ngại. Ngược lại, ngươi đối với vị Thanh Tuyền tiểu thư này rất chân thành, có chút vượt ra ngoài dự liệu của ta. Đó không phải là phong cách bàng quan thường ngày của ngươi.

→ Tình cảm của ta đối với Thanh Tuyền, vượt ra ngoài sự tưởng tượng của cô, thậm chí cũng vượt ra ngoài sự tưởng tượng của ta.

Lâm Văn Vinh cười cười, nói tiếp:

→ Tính ra, thời gian ta ở chung với nàng không nhiều. Có thể nói tại thế giới này, người hiểu ta nhất, chỉ là Thanh Tuyền. Nàng là một nữ tử linh hoạt, biết ta, hiểu ta, hơn nữa, đã xả thân cứu tính mệnh ta. Nếu cô là ta, cô sẽ làm sao?

Hắn mang sự việc của hắn cùng Thanh Tuyền tại Kim Lăng kể lại một lượt. Nghe kể vị Tiêu tiểu thư này đã từng cùng Lâm Tam đốt nến nói chuyện suốt đêm, bản lãnh này mình không hơn được, Từ Chỉ Tình chợt thấy buồn rầu, than thở:

→ Vị Tiêu tiểu thư này thật là chí tình chí nghĩa, hiểu người, yêu người, giao cả tính mạng cho người, chẳng trách người hết lòng thương nhớ cô ta. Nếu đổi là ta, thì ta vì nàng mà mất mạng cũng cam lòng.

→ Không thể làm chuyện đánh mất tính mạng.

Lâm Văn Vinh cười nói:

→ Khi hai người chân thành yêu nhau, cô sẽ trông đợi không phải ra đi trước nàng.

→ Không thể ra đi trước nàng?

Từ Chỉ Tình cảm thấy khó hiểu:

→ Đó là ý gì? Chẳng lẽ người vui vẻ khi người thương chết trước?

Lâm Văn Vinh gật gật đầu, cười nói:

→ Do hôm nay cô giúp ta rất nhiều, nên ta sẽ giảng cho cô một bài học, sau này cô sẽ dùng đến sau khi lấy chồng. Yêu người nào đó tới cực độ, cô sẽ luôn luôn trông nom người ấy cho đến khi tính mạng người ấy kết thúc, bởi cô cam lòng gánh chịu mọi bi thương cùng thống khổ của nỗi tương tư. Cô hiểu rõ chứ?

Lý luận độc đáo, mới mẻ như vậy, Từ Chỉ Tình chưa từng nghe qua. Nàng ngây dại, nước mắt quanh tròn, đột nhiên cúi đầu, hỏi:

→ Người nói rất đúng. Lâm Tam, những học vấn này người học được ở đâu?

→ Tự học thôi!

Lâm Văn Vinh cười nói:

→ Ta là người thiên tư thông tuệ, chắc cô đã rõ rồi!

Từ Chỉ Tình nhìn hẩn dăm dăm, khẽ nói:

→ Chỉ có một điều ta không tin người, nếu người người rất yêu chết trước người, người còn có thể tiếp tục sống hay sao? Nếu là ta, ta tuyệt không chịu còn sống trên nhân thế!

Chuyện tuấn tình (chết theo tình) đã có từ xưa đến nay, chỉ là Lâm Văn Vinh được giáo dục không đề xướng lại việc đó. Nghe Từ tiểu thư nhắc tới, hẩn trầm mặc một hồi, nhẹ giọng ngâm:

→ Liên tỵ liên,

Nhĩ ngã tương ước định bách niên,

Thùy nhược cửu thập thất tuế tử,

Nại Hà kiều thượng đẳng tam niên.

(Kề cận nhau, đôi ta hẹn ước sống trăm năm, nếu ai chết trước chín mươi bảy, cầu Nại Hà nhớ đợi ba năm - Cầu Nại Hà: cầu vào Diêm thế).

“Thùy nhược cửu thập thất tuế tử, Nại Hà kiều thượng đẳng tam niên.”

Từ tiểu thư thâm đọc lại, nước mắt tuôn rơi:

→ Người học được từ đâu một ít thi từ, chuyên lừa gạt cho ta đổ nước mắt trẻ con!

→ Sao cô biết rõ vậy? Trộm một ít thi từ, chuyên lừa gạt cô gái nhỏ, đó chính là sở trường của ta!

Lâm Văn Vinh cười nói.

“Cũng không biết được tên yêu tinh hại người này đã lừa gạt không biết bao nhiêu nữ tử đáng thương rồi?!”

Từ tiểu thư khuôn mặt đỏ hồng, lúng búng trong miệng, ghen ngào một hồi, rồi từ từ lau nước mắt, hỏi:

-Lâm Tam, người có thể cho ta biết, trước khi gặp Tiêu tiểu thư người đã ưa thích bao nhiêu cô gái rồi không?

Lâm Văn Vinh ngẩn ra một hồi, đoạn cười ha ha:

- Mấy sự tình xấu hổ này ai mà nhớ cho được! Ta là con người chuyên nhất, cô không phải là không biết!

- Ta không tin người!

Từ Chỉ Tình bưng miệng cười, hơi nản lòng:

- Ta thấy nhất định người đã từng yêu thương nữ tử khác rồi. Người phụ nữ nào được người chung tình, nhất định là người hạnh phúc nhất trên đời, Tiêu tiểu thư thật là may mắn.

- Đó là lẽ đương nhiên!

Lâm Văn Vinh trân trọng:

- Ta có một câu danh ngôn rất chí lý: Ái đáo nhĩ sanh, ái đáo nhĩ tử, ái đáo nhĩ dục sanh dục tử. Ái đáo nhĩ tô, ái đáo nhĩ ma, ái đáo nhĩ hựu tô hựu ma! (Yêu em khi sống, yêu em lúc chết, yêu em đến muốn sống chết. Yêu em sữa ngọt, yêu em bụi gai, yêu em yêu cả sữa ngọt bụi gai! - sữa ngọt bụi gai: ý nói các bộ phận hấp dẫn của phái nữ)

Từ Chỉ Tình bưng miệng cười, trên mặt thoáng hiện vẻ ôn nhu:

- Vừa mới nghiêm chỉnh một tí đã tào lao trở lại. Lâm Tam vừa rồi, ta thấy chính là Lâm Tam đứng đấy. Nếu hằng ngày người đều như vậy, ta cam đoan người có thể lừa được rất nhiều tiểu thư khuê các.

Lâm Văn Vinh xòe hai tay, vẻ bất lực:

- Điều này thật là khó cho ta! Có tiểu thư thích ta đứng đấy, lại có người thích ta không đứng đấy. Ta làm người thật là quá khó mà! Từ tiểu thư, cô thích ta đứng đấy hay không đứng đấy?

- Chỉ có quý mới ưa thích người!

Từ Chỉ Tình hừ một tiếng, dễ dàng nhận ra quỷ kế của hắn, mặt hơi nóng lên. Khi hắn đứng đấy thì thâm thúy như bầu trời; khi hắn không đứng đấy lại gian hoạt tựa hồ ly. Nếu muốn phân định rõ nàng ưa thích con người nào của hắn hơn, thì thật trong một thời gian ngắn không thể xác định rõ được.

Cùng Từ tiểu thư chuyện trò một lát, lòng Lâm Văn Vinh càng phấn khởi, hắn leo dọc theo bức tượng Phật lên cao, không ngừng gõ gõ, đấm đấm, càng lúc mặt càng hồng hỏ.

Thấy hắn bò lên cao như thế, Từ tiểu thư kinh tâm táng đờm, liên tục dịu dàng gọi hắn:

- Lâm Tam, mau xuống đi, coi chừng bị thương!

Lâm Văn Vinh leo xuống, hưng phấn thông báo:

- Từ tiểu thư, bức tượng đá này rỗng ruột.

Từ Chỉ Tình không hề kinh ngạc, lấy tay che miệng nhỏ cười duyên:

- Người thật là ngốc! Ta biết lâu rồi! Mấy trăm năm trước, vào lúc lập nước Đại Hoa, Thái Tổ hoàng đế dựng lên bức tượng Di Lặc này, dùng vài ngàn công nhân đục rỗng từ bên trong, đúc thành tượng Phật.

Lâm Văn Vinh mở to hai mắt:

- Sao cô không nói sớm? Báo hại ta bò lên bò xuống như khỉ!

Từ tiểu thư sắc mặt ửng đỏ, nhỏ giọng:

- Vừa rồi người lo lắng như thế, ta lại đang mãi nghe người kể chuyện, còn chưa kịp nói cho người hay, người đã leo tít lên cao rồi. Bây giờ làm sao? Cho dù bức tượng rỗng ruột thì có nói lên được điều gì đâu?

- Ta cũng không biết!

Lâm Văn Vinh vừa lấy ống tay áo lau mồ hôi trán, liền có ngay một chiếc khăn tay thơm ngát đưa đến trước mặt. Hắn cảm ơn một tiếng, đoạn nói tiếp:

- Tuy nhiên, hoàng đế lão gia tử đã chỉ rõ là nơi đây, nên nhất định chỗ này phải có điều bí mật. Không màng đến nó nữa! Ta sẽ lập tức quay về điều động Bộ doanh, Kỳ doanh, Thần Cơ doanh dùng đại pháo bắn vỡ bức tượng này cho ta!

Từ Chỉ Tình hoảng sợ nhảy dựng, tên Lâm Tam này điên khùng đến nơi rồi! Nàng vội vàng ngăn cản:

- Không được! Bức tượng đá này là do Thái Tổ hoàng đế dựng nên, có từ rất lâu. Bất kỳ ai cũng không được tự tiện làm tổn hại. Nếu có người tố cáo người đến hoàng thượng, người sẽ bị khép vào tội chết.

- Cái gì mà tội sống, tội chết, tất cả đều không trọng yếu bằng Thanh Tuyền.

Lâm Văn Vinh cười khinh thường, người đã vội vàng đi ra:

- Từ tiểu thư, cho ta mượn xe ngựa và tiểu nha hoàn của cô một lát!

Lâm Văn Vinh bước nhanh ra ngoài, lấy ấn tín từ trong người ra giao cho Ngọc Châu, dặn dò:

- Tiểu muội muội, em mang cái này ra ngoài thành, đến đại doanh của tướng quân Lý Thái tìm một viên tướng tên Đỗ Tu Nguyên. Báo với y là Lâm Tam gọi y điều động ba đội binh mã, mang cả Thần Cơ đại pháo, trong vòng nửa canh giờ phải cấp tốc đến Ngọa Phật tự. Nếu như chậm trễ, xử lý theo quân pháp!

Tiểu nha hoàn bối rối, đưa mắt nhìn Từ Chỉ Tình đang thở hồng hộc chạy ra. Thấy vẻ mặt quyết liệt của Lâm Tam, Từ tiểu thư chỉ đành gật đầu với Ngọc Châu. Đợi xe ngựa đi xa, Từ Chỉ Tình mới nhẹ thở dài, than:

- Người tự tiện điều binh, lấy công làm tư, nổ pháo vào tượng Phật nằm, mỗi điều đều là tử tội. Người làm những việc như thế này đều vì Tiêu tiểu thư. Nếu ta là nàng, có được người chồng như người là đủ mãn nguyện cả đời.

Lâm Văn Vinh cười hi hi:

- Người đã có thể kiếm ta làm chồng mà! Ta sẽ cân nhắc một chút!

- Người lại mơ tưởng hão huyền!

Từ tiểu thư nổi giận, đột nhiên nước mắt ràn rụa:

- Lúc trước, bên ngoài miếu này, người đã nói gì ta đều nhớ rất rõ. Người xem ta là người dễ lừa gạt lắm hay sao?

Nha đầu này còn nhớ rõ chuyện xưa quá đi. Thấy Từ tiểu thư giọt châu như mưa, Lâm Văn Vinh cũng không biết phải khuyên giải như thế nào. Hắn đành chịu khổ một hồi, may quá, có tiếng vó ngựa vọng đến. Một con ngựa phóng vội đến trước mặt, một nam tử nhảy xuống, báo cáo:

- Mạt tướng Đỗ Tu Nguyên ra mắt tướng quân, ra mắt Từ tiểu thư!

Từ tiểu thư vội lau khô nước mắt, nhẹ gật đầu. Lâm Văn Vinh cũng không khách khí, vỗ vai Đỗ Tu Nguyên, hỏi ngay:

- Đỗ đại ca, người mang theo mấy khẩu Thần Cơ đại pháo?

- Bẩm tướng quân, nhận được quân lệnh của ngài, mạt tướng điều động tất cả Thần Cơ đại pháo dưới tay đến đây, tổng cộng có tám khẩu.

Đỗ Tu Nguyên nghiêm trang đáp.

- Tốt!

Lâm Văn Vinh quát to, chỉ vào cái bụng to của tượng Phật nằm, nghiêng răng hạ lệnh:

- Có thấy pho tượng kia không?

Bây giờ người mang tất cả đại pháo tới đây, chĩa vào bức tượng đá này, bắn bay con bà nó đi!

356. Chương 354 - Hoa Đào, Lại Thấy Hoa Đào

Đỗ Tu Nguyên cả kinh, nhìn lướt qua bức tượng Phật Di Lặc, nhỏ giọng can ngăn:

- Tướng quân, điều này có chút không ổn, phải không? Theo như tôi biết, bức tượng Phật nằm này do chính Thái Tổ hoàng đế dựng nên...

Lâm Văn Vinh mỉm cười, động viên:

- Đổ đại ca, người cứ yên tâm, nếu có chuyện gì, một mình Lâm Tam ta gánh chịu. Ta sớm thấy bức tượng này không thuận mắt nên bắn nó mấy phát, đỡ phải phiền lòng.

“Đó cũng là lý do ư?”. Đổ Tu Nguyên cùng bọn Hứa Chấn đứng phía sau đưa mắt nhìn nhau, không thể mở miệng. Từ Chỉ Tình đành lắc đầu:

- Các vị cứ theo lệnh của Lâm tướng quân mà làm. Nếu có chuyện gì xảy ra, ta cùng với tướng quân sẽ cùng chịu toàn bộ trách nhiệm.

Lâm Văn Vinh nói nhỏ vào tai Đổ Tu Nguyên vài câu, Đổ Tu Nguyên khẽ gật đầu, nghiêng răng, ôm quyền thưa:

- Mặt tướng tuân lệnh!

Hắn vung tay lên, chúng tướng phía sau liền nhanh chóng dẫn binh sĩ sắp thành đội hình, Thần Cơ doanh đứng ở hàng đầu. Tám bệ đại pháo mới tinh đặt trên đất, nòng pháo đen xì lấp lóe ánh lạnh.

Lâm Văn Vinh cảm kích nhìn Từ tiểu thư, khẽ nói:

- Từ tiểu thư, không nên đối đãi tốt với ta như thế! E rằng ta không cầm lòng nổi mà sẽ trao thân cho cô để báo đáp đó.

Với thói quen nói khùng nói điên của hắn, Từ Chỉ Tình đã có sức miễn dịch nhất định nên chỉ hừ nhẹ:

- Không nghe người nói hươu nói vượn! Một khi người tìm thấy tiểu thư Thanh Tuyền, người sẽ xuất lực nhiều hơn cho Đại Hoa ta.

Lâm Văn Vinh đành thở dài “Vì Đại Hoa ra sức? Ta ra sức còn ít hay sao? Ta la lối ngoài miệng là không can dự vào, nhưng mỗi khi có chuyện, không phải chính ta là người xử lý sao? Cái khổ của ta, phải kể với ai đây?”

- Thuốc súng đã được nhồi xong, góc độ đã được tinh chỉnh xong. Thịnh tướng quân cho lệnh!

Tiếng hét lớn của Đổ Tu Nguyên làm Lâm Văn Vinh đang trầm tư sực tỉnh. Nhìn qua cách đó không xa, chỉ thấy Đổ Tu Nguyên mang đủ năm nghìn quân mã, cờ biểu phát phới, đao thương sáng ngời, khí thế cực kỳ hào hùng. Hỏa pháo của Thần Cơ doanh đã được điều chỉnh xong, chỉ đợi hắn ra lệnh một tiếng liền cùng bắn một lượt, phá tan thạch tượng thành ngàn mảnh vụn. Không khí hiện trường cực kỳ oai nghiêm, gay cấn.

Lòng bàn tay của Từ Chỉ Tình đầy mồ hôi. Nã pháo vào tượng Phật nằm, tình cảnh xuất hiện trước mắt nàng lần này thực là không thể tưởng tượng được. Chẳng lẽ đi cùng Lâm Tam nên mình cũng trở nên điên khùng hay sao?

→ Lâm Tam, có thể đợi một chút không?

Nàng vừa mới mở miệng, liền thấy Lâm Tam khoát tay, đành nuốt những lời nói ngập ngừng lại.

→ Chuẩn bị!

Thấy động tác tay của Lâm Văn Vinh, lá cờ hiệu nhỏ sắc sỡ trong tay Đổ Tu Nguyên vung lên, ra hiệu cho pháo thủ tập trung toàn bộ tinh thần, chăm chú nhìn thẳng vào tượng Phật.

→ Khai pháo!

Tay của Lâm Văn Vinh vừa ra hiệu, Đổ Tu Nguyên liền phát cờ, quát lớn.

“Ầm” “Ầm” mấy tiếng nổ đinh tai, nhức óc vang lên, chiến mã chung quanh kinh hãi cùng hí vang, tiểu nha hoàn Ngọc Châu vội bưng kín tai, Từ Chỉ Tình sắc mặt trắng bệch, gần như không dám nhìn thạch tượng. Sau tràng âm thanh của loạt pháo, đằng xa bốc lên một lớp bụi khói dày đặc, bao phủ thạch tượng, không còn thấy rõ tình hình.

Lâm Văn Vinh đứng yên bất động tại chỗ, sắc mặt bình tĩnh, giống như chưa có chuyện gì xảy ra. Đổ Tu Nguyên lau mồ hôi lạnh trên trán, trống ngực đập thùm thụp, mỗi lần theo Lâm tướng quân hành sự đều khiến trái tim phải nhảy thót mà!

Đợi cho khói súng tan hết, Từ tiểu thư cố lấy dũng khí nhìn lại thạch tượng, chỉ thấy bức tượng không hề tổn hại, không có vết sức mẻ. Trước mặt thạch tượng vài trượng đá vụn văng tứ tung, viên hổ đen kịt, còn có vài dấu vết của lửa pháo. Chẳng lẽ ta nhìn lầm rồi? Nàng không dám tin vào mắt mình, vội nhìn kỹ lại, bức thạch tượng vẫn hoàn toàn nguyên vẹn, không hề tổn thương tí nào.

Canh chỉnh quá kém ư? Không phải rồi. Loại thuốc ngấm mới của hỏa pháo này do nàng tham gia cải tiến, độ chuẩn xác cùng uy lực của nó đều không thể xem thường. Nghĩ mãi không ra lý do, nàng nhìn lại Lâm Tam, chỉ thấy hần tỉnh bơ, chẳng có tí gì kinh ngạc.

→ Sao lại thế này?

Từ Chỉ Tình khẽ nhú mày, hỏi Đỗ Tu Nguyên.

Đỗ Tu Nguyên lau mồ hôi hột, trả lời:

→ Từ tiểu thư, theo lệnh của Lâm đại nhân, trước tiên phải bắn vào trước mặt pho tượng. Không nói dối cô, cố bắn cho trúng tại hạ đã gặp nhiều lần, còn cố ý bắn không trúng thì đây là lần đầu.

Từ Chỉ Tình nửa ngạc nhiên nửa vui mừng nhìn Lâm Văn Vinh:

→ Lâm Tam, người đổi ý rồi sao?

→ Không phải thay đổi chủ ý.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

→ Mà là tiên lễ hậu binh, bắn vài phát pháo xem thử có phản ứng gì không. Nếu không có động tĩnh gì, ta sẽ bắn phá không sai!

“Động tĩnh, động tĩnh gì?” Thấy Lâm Văn Vinh sắc mặt cao thâm, không hề nói cười, Từ Chỉ Tình chẳng dám hỏi nhiều, đem mọi sự nghi ngờ dấu vào đáy lòng. Mọi người kiên nhẫn đợi một lúc, chỗ pho tượng vẫn yên ắng dị thường, không thấy phản ứng chút nào. “Chẳng lẽ ta đoán sai?” Lâm Văn Vinh có chút nao núng.

→ Đỗ đại ca, lần này nhắm trúng cho ta, bắn phá mạnh vào!

Lâm Văn Vinh cắn răng hạ lệnh.

Lời vừa dứt, chợt nghe một loạt tiếng ầm ì vang lên, đột nhiên xuất hiện cảnh tượng lạ. Bụng bức Ngọc Phật điêu khắc trên sườn núi bỗng nhiên từ từ lùi vào, một thạch động thâm u hiện ra. Lòng động tối đen, sâu thẳm, mọi người đều ở xa nên căn bản không thấy rõ bên trong.

Hiện tượng dị thường này bất ngờ xuất hiện khiến cho mọi người sợ cứng người. Không ai tưởng tượng được nhân công đã điêu khắc nên bụng bức tượng Ngọc Phật lại còn có cơ quan như thế. Thạch động sâu thẳm này cách mặt đất vài trượng, cao bằng một nửa thành trì, cũng không biết thông đi đâu. Từ Chỉ Tình tự nhận kiến thức uyên bác, cũng không hề nghĩ đến trong bụng bức tượng Phật do hoàng đế khai quốc dựng nên lại ẩn chứa bí mật như thế.

→ Làm sao đây?

Từ Chỉ Tình nhẹ giọng hỏi, chớp mũi thơm mồ hôi, trong lúc khẩn trương, bất tri bất giác bàn tay đã nắm chặt lấy Lâm Văn Vinh.

... Thật đúng là “giai tại Ngọc Phật trung” mà! Cuối cùng lão trượng nhân không lừa ta. Lão đã cho ta đến đây tìm kiếm thì không thể sai được nữa. Lâm Văn Vinh hừ một tiếng, vung tay lên, hạ lệnh:

→ Chuẩn bị, dùng thang mây*, tấn công lên!

(*Vân thê: thang mây, thang cao, dùng để công thành, chữa cháy)

Đỗ Tu Nguyên sững sờ, không phải là đánh trận, sao lại công thành? Nhưng Lâm đại nhân đã hạ lệnh việc gì thì phải thực hiện theo vậy, nên gã lập tức vung tay, bộ binh khiêng thang mây rầm rập tiến lên.

→ Người muốn tấn công ai?

Từ Chỉ Tình vội vàng nắm chặt tay hắn:

→ Căn bản trước mắt không thấy ai, đến nơi nào mà tấn công đây?

→ Ai bảo không có người?

Lâm Văn Vinh nhẹ nhàng mơn trớn tay nàng:

→ Từ tiểu thư ngẫm xem, vì sao trước khi chúng ta bắn pháo, bức thạch tượng này không có hiện trạng gì đặc biệt, còn sau khi chúng ta bắn mấy phát pháo, lại xuất hiện cái động to này?

Từ Chỉ Tình cũng là một người thông minh, suy nghĩ một chút, nàng cả kinh hỏi:

- Ý của người là cơ quan này có người điều khiển? Sau khi chúng ta bắn pháo, bọn họ sợ uy lực của Thần Cơ đại pháo, không muốn mở cửa động cũng không được?

→ Đúng!

Lâm Văn Vinh lưu luyến không rời, vỗ về bàn tay mềm mại của nàng, bảo:

→ Đó là uy lực của bắn pháo. Cho nên, từ nay về sau, có việc hay không, chúng ta cũng phải bắn pháo nhiều vào, bắn pháo xong, sướng người, sướng ta.

Nói đến phần sau, trên mặt hắn bắt đầu xuất hiện nụ cười đều đặn.

Từ Chỉ Tình nghe thế như lạc vào sương mù, nhưng hắn vuốt ve tay mình trước mặt mọi người thì nàng lại biết rõ, nên vội vàng hạ giọng nói nhỏ:

→ Người mau bỏ tay ta ra, người ngoài nhìn kia!

→ Ủa! Không phải tay của Đỗ Tu Nguyên hay sao?

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên hỏi:

→ Sao lại biến thành tay của Từ tiểu thư thế này, chẳng lẽ ta đang nằm mơ?

Đỗ Tu Nguyên nghe được, thở hắt vì kinh ngạc, nguyên cố như thế mà cũng kiếm ra được? Lâm tướng quân, ta và người đang cách nhau bởi tám khẩu hỏa pháo kia mà. Vuốt ve bàn tay Từ Chỉ Tình thêm vài cái, Lâm Văn Vinh tiếc nuối buông tay nàng ra, than:

→ Nhất thất thủ thành thiên cổ hận, tái hồi đầu dĩ thị bách niên thân (Một lần lỡ tay thành hận thiên thu, quay đầu lại thì đã trăm tuổi). Từ tiểu thư, lần sau cô không nên ở gần ta như vậy. Hôm nay ta làm cô thành Đỗ Tu Nguyên thân cận một chút, nếu lần sau ta làm cô thành Xảo Xảo, Ngưng Nhi thì thật là thảm thương đó!

Đây chính là câu nói thẳng thắn. Ngẫm lại mấy lần bị hắn khi phụ, đều là do ta thân cận hắn quá. Cũng thật là kỳ lạ, rõ ràng mỗi lần ta đều đứng cách hắn thật xa, nhưng sau không biết làm sao lại không tự giác mà lân la bên cạnh hắn. Thật là chuyện lạ.

→ Tướng quân, bây giờ chúng ta tấn công cái động chứ?

Thấy bộ binh đã sẵn sàng, chuẩn bị xuất phát, Đỗ Tu Nguyên vội lớn tiếng hỏi, chỉ có khi nói đến mấy chữ “tấn công cái động”, cả người hắn không được tự nhiên.

Lâm Văn Vinh cười ha ha, hạ lệnh:

→ Chuẩn bị, tấn công cái động!

Nghe hắn hạ lệnh, vài trăm binh sĩ áp thang mây vào cửa động, đoạn tràn lên tấn công. Khi quân lính sắp lên đến cửa động, chợt một âm thanh trẻ thơ mềm mại vang lên:

→ Bọn chuột nhắt phương nào lại dám đến cửa Ngọc Đức Tiên Phòng ta làm loạn?!

Ngọc Đức Tiên Phòng? Lâm Văn Vinh nghe vậy kích động một phen, đã tìm ra người rồi. Thanh Tuyền cùng thân tiên tỷ tỷ cùng một môn hộ, nên Thanh Tuyền cũng chính là người của tiên phòng này, không sai được.

Một thân ảnh nhỏ xinh lả lướt xuất hiện tại cửa động, chính là một tiểu cô nương mười một, mười hai tuổi, đầu tết hai bím nhỏ lúc lắc hai bên, dáng vẻ như ngọc như ngà, rất là đáng yêu. Cô bé cầm tên tay một thanh bảo kiếm sáng ngời bóng loáng, uy phong lẫm lẫm đứng tại cửa động.

→ Tiểu nha đầu đáng yêu quá!

Từ Chỉ Tình ngạc nhiên, ngắm nhìn tiểu cô nương, trong mắt lộ vẻ yêu thích nồng đậm.

→ Khả ái thì khả ái!

Lâm Văn Vinh cười khổ:

→ Chỉ sợ cô bé này chính là tiểu lão hổ. Từ tiểu thư, cô có nghe nói về Ngọc Đức Tiên Phường sao? Rốt cuộc cái tác phường* này chuyên gia công gì vậy?

(* Tác phường nghĩa là nơi sản xuất đồ thủ công, Lâm Tam đổi Tiên phường thành tác phường).

Từ Chỉ Tình cười khúc khích, sẵn giọng:

→ Người nói bậy bạ gì vậy? Tương truyền Ngọc Đức Tiên Phường là một tổ chức xã hội thần bí, có uy vọng cực cao ở khắp nơi. Khi xưa, lúc Thái Tổ hoàng đế thu đoạt giang sơn cũng dựa vào bọn họ rất nhiều. Sau khi Thái Tổ nắm lấy giang sơn, liền sách phong Ngọc Đức Tiên Phường là “Thánh Phường”, được xưng “Dữ Quốc Tề” (nước bạn cùng vai vế). Ở các nơi, Ngọc Đức Tiên Phường đều được nhiều người ủng hộ, nhất là những vị thân hào nhân sĩ càng là những nhân vật nòng cốt. Chẳng lẽ vị Tiểu tiểu thư của người cũng là người trong Ngọc Đức Tiên Phường sao? Thảo nào nàng có thể an vị trên triều đình!

→ Dữ Quốc Tề?

Lâm Văn Vinh cười lạnh, chỉ nghe danh hiệu này, liền biết Thái Tổ hoàng đế là người thâm trầm. Một tổ chức dân sự nhỏ nhỏ, dám xưng là tề quốc (nước ngang vai), không phải là chính mình muốn chết hay sao? Có thể Thái Tổ hoàng đế bắt đắc dĩ mới không ra tay chém tiệt, nhưng cái danh xưng “Dữ Quốc Tề” truyền đến đời sau, tuyệt đối là một sự hỗn xược, châm chích vào lòng hoàng đế đương triều. Hèn gì lão trượng nhân không ưa thích cái Tiên phường này, nguyên là có nguyên nhân đó.

→ Từ tiểu thư, cụ thể trong cái xưởng này chuyên luyện tập gì? Luyện văn hay luyện võ?

Hắn nghĩ tới tiên tử tỷ tỷ với Thanh Tuyền đều có thân thủ trác tuyệt, cả kẻ phản sư An tỷ tỷ cũng là cao thủ thứ nhất thứ nhì trên giang hồ, hắn nghĩ rằng cái xưởng này cũng thuộc loại xã đoàn múa quyền, đánh kiếm, dựa vào nắm tay để kiếm ăn.

→ “Văn dĩ đức bị, vũ hữu lực công.” (Văn phải có đức, võ phải có lực).

Ngọc Đức Tiên Phường cũng có người tập võ, nhưng sự nghiệp giảng dạy văn học lại càng danh tiếng hơn. Các bậc tiền bối đại nho xuất hiện hàng hàng lớp lớp, rất nhiều tông sư mở trường dựng lớp đều là đệ tử của Ngọc Đức Tiên Phường. Như sáng nay trong triều, đại đa số quần thần chủ chốt đều đã được Ngọc Đức Tiên Phường điểm hóa qua. Thuở thơ ấu, cha ta cũng đã từng dự lớp của viện chủ tiền nhiệm Ngọc Đức Tiên Phường, được giảng qua đại nghĩa Khổng Mạnh, đạo của Nho học. Khi ở Kim Lăng người từng đấu với Mai Nghiễm Thu, bà ấy cũng là một đồ tôn của Tiên phường.

Từ Chỉ Tình ung dung giảng giải.

- Không lý nào?

Lâm Văn Vinh giật nảy người. Nguyên hắn tưởng Ngọc Đức Tiên Phường chỉ là một tiểu môn phái trên giang hồ, không ngờ cũng là một môn phái thuộc dạng tông sư, khai môn lập phái, đăng đàn diễn thuyết, chính là dựa vào bán văn mà sống, chứ không phải dùng võ lập nghiệp. Khó trách hắn lại nghĩ như thế, bởi các nàng Thanh Tuyền, Ninh Vũ Tích, An Bích Như có ai không phải là cao thủ hạng nhất đâu?

- Cho nên người đứng độ bọn họ, xem như là gặp được đối thủ xứng tầm.

Từ Chỉ Tình mỉm cười:

- Người muốn đấu văn, có văn, muốn đấu võ, có võ. Người thuyết khách giỏi, thiên tài của họ tăng tăng lớp lớp, để xem người làm sao ứng phó được!

Đụng chuyện khó rồi. Nếu chỉ là một môn phái giang hồ, lão tử chỉ cần bắn ầm ầm vài quả là giải quyết xong, đánh cho kẻ địch té cứt vãi đái, cực kỳ thống khoái! Nhưng đụng độ một môn phái dạng tông sư như vậy, lão tử không phải chỉ đối mặt với một cá nhân, mà là một nhóm những bậc trí giả, nho gia, làm sao bây giờ?

- Người còn muốn tấn công hay thôi?

Thấy hần mặt ủ mày chau, Từ Chỉ Tình nhin cười, hỏi.

Còn công cái gì nữa? Chẳng lẽ đi tấn công các vị đồ nho? Mấy lão già thâm nho kia chỉ cần tùy tiện đưa ra một điển cố, sẽ đem lão tử đánh cho té sấp.

→ Này!

Đang lúc hần do dự, lại nghe cô bé đứng trước cửa động lên tiếng:

→ Bọn quân lính các người rốt cuộc là muốn làm gì? Có đánh hay không đánh đây? Đầu lĩnh đâu, ai là đầu lĩnh của các người ra trả lời đi!

Bị một tiểu cô nương chỉ vào tận mũi tra hỏi, thật là có chút xấu hổ, Lâm Văn Vinh đành tiến ra phía trước, cười nói:

→ Tiểu muội muội, em khỏe chứ! Em ở đây làm gì? Đã trưa rồi, em mau về nhà ăn cơm đi!

Tiểu cô nương liếc hần một cái, đột nhiên vỗ tay cười nói:

→ Nguyên lai người chính là đầu lĩnh, vừa rồi ta thấy người lén lén lút lút, mới nhìn đã biết là kẻ chẳng tốt lành gì, không ngờ người chính là đầu lĩnh. Tên người là gì?

Điều này cũng có thể nhìn mà biết à? Lâm Văn Vinh cảm tức trong lòng, không làm cho người biết mặt, ta không phải là kẻ khốn nữa. Hần hì hì cười đáp:

→ Tên của ta rất đặc biệt, mọi người đều thích đọc. Ta có họ là Thư, đại danh là Thư Hảo!

→ Thư Thư Hảo? (trùng âm với “thức thức hảo”).

Tiểu cô nương gọi một tiếng, nhú mày:

→ Có điểm là lạ!

Tướng sĩ phía dưới đã sớm ôm bụng cười lăn lộn. Từ Chỉ Tình đến bên người hần, dấm nhẹ một cái, sáng giọng:

→ Không đứng đắn! Cả đến tiểu cô nương khả ái như vậy mà người cũng không buông tha.

Ta ngất, ta bị oan mà! Rõ ràng là cô bé không buông tha cho ta! Lâm Văn Vinh mặt mày đau khổ, không biết nên cười hay nên khóc. Tiểu cô nương vừa nhấm một lần liền hiểu rõ ý, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cả giận chỉ Lâm Văn Vinh:

→ Người, người là gian thần, ta không tha cho người!

Gian thần? Cách gọi này thật ra cũng đặc biệt nha, trước đây không ai kêu ta như thế. Lâm Văn Vinh cười nói:

→ Tiểu muội muội, em sai rồi! Ta là trung thần, là đại trung thần, người Đại Hoa đều gọi như vậy. Em tên gì vậy, nói cho ca ca nghe đi!

Tiểu cô nương hừ một tiếng, không thèm trả lời. Từ Chỉ Tình hòa ái cất lời:

→ Tiểu muội muội, em không phải sợ, vị ca ca này có tướng mạo đáng ghét, nhưng tâm địa lại không tệ. Em tên là gì, nói cho ta biết được không?

Tiểu cô nương nhìn qua Từ Chỉ Tình, mặt hiện lên vẻ tươi cười:

→ Tỷ tỷ, chị thật là đẹp, em tên Lý Hương Quân.

Lý Hương Quân? Cái tên này nghe quen tai nha! Lâm Văn Vinh nặn một nụ cười khả ái, hỏi thăm:

→ Hương Quân tiểu muội muội, đây đúng là Ngọc Đức Tác Phường (tác phường = xưởng) phải không?

→ Cái gì mà Ngọc Đức Tác Phường?

Tiểu cô nương hừ một tiếng:

→ Chính là Ngọc Đức Tiên Phường! Kê kia, chẳng lẽ một chút học vấn người cũng không có?

→ Đúng, đúng là ta không có học vấn.

Lâm Văn Vinh lau mồ hôi hột trên trán, bị người khác mắng là không học vấn, có lẽ đây là lần đầu tiên từ xưa đến nay. Từ Chỉ Tình cùng bọn người Đỗ Tu Nguyên trộm nín cười, thấy Lâm đại nhân bị đả kích hơi bối, thật là việc hiếm có.

→ Vừa rồi chính người bắn pháo ầm ĩ ở sơn môn chúng ta phải không?

Tiểu cô nương tức giận:

→ Chuyện hung tàn như thế mà sao người cũng làm được?

→ Đâu, đâu? Tiểu muội muội, chúng ta chỉ đốt vài quả pháo để kính chào quý phường thôi.

Lâm Văn Vinh cười hì hì nói:

→ Được rồi, tiểu muội muội, ta có thể hỏi thăm muội muội một người được không? Em trông xinh đẹp như thế, lại thông minh như vậy, tin rằng em nhất định biết.

→ Có biết cũng không nói cho người nghe!

Lý Hương Quân hừ một tiếng, thần thái vô cùng kiên định.

→ Thật ra, em không nói thì ta cũng biết. Nhất định em có quen biết với Tiêu Thanh Tuyền, phải không?

Lâm Văn Vinh ra vẻ thoải mái hỏi, bàn tay bất giác nắm chặt lấy tay Từ Chỉ Tình, lòng bàn tay tươm đầy mồ hôi.

Tiểu cô nương sắc mặt vui vẻ:

→ Người, người quen biết sư tỷ của ta?

Trong đầu Lâm Văn Vinh nổ bùng một tiếng, hốc mắt ứa nước, siết chặt bàn tay nhỏ của Từ Chỉ Tình đau điếng. Từ Chỉ Tình đau đến sắc mặt trắng bệch, nhưng thấy thần thái kích động của hắn, nàng cũng bị lây tâm tình của y, đành cắn răng chịu đựng.

Thanh âm Lâm Văn Vinh có phần hơi run rẩy:

→ Ta quen nàng, đương nhiên ta quen nàng, nàng là người trọng yếu nhất của ta! Tiểu sư muội, Thanh Tuyền đang ở đâu, em cho ta biết được không?

Biết được nha đầu tên gọi Lý Hương Quân này là sư muội của Thanh Tuyền, hắn cuống lên, vội sửa đổi cách xưng hô.

→ Vì sao ta phải nói cho người?

Lý Hương Quân hừ lạnh:

→ Sư tỷ đã nói, người trên thế gian này đa phần là bọn lừa đời lấy tiếng, chân tình khó được mấy ai. Ngay cả Liễu sư huynh bên Văn tông, sư tỷ cũng nhìn hắn không hợp, huống chi là người? Vừa nhìn dáng điệu của người, đã biết ngay người không phải người tốt!

→ Liễu sư huynh bên Văn tông? Hắn ra sao?

Lâm Văn Vinh cả kinh, cười hắc hắc hỏi:

→ Có đẹp trai hơn ta không?

Tiểu cô nương cười khinh thường, liếc hắn:

→ Sư tử của ta là nữ tử đẹp nhất thế gian, văn tài võ nghệ đều thiên hạ vô song. Liễu sư huynh là đệ nhất tài tử bên Văn tông, dung mạo như Phan An, phong lưu hào phóng, một lòng si tình sư tử. Tuy nhiều lần bị cự tuyệt nhưng lòng si mê cũng không đổi, người có tài năng gì mà dám so bì?

Dám nghĩ đến chuyện theo đuổi lão bà của ta? Nghe vậy, Lâm đại nhân nổi giận hầm hầm:

→ Trên thế giới này có ai còn anh tuấn hơn ta? Hắn ta không phải là yêu (đẹp), mà là nhân yêu (ái nam ái nữ). Liễu sư huynh kia tên là gì? Nhà ở đâu? Thân cao mấy trượng? Ta phải gặp hắn! Đấu văn hay đấu võ tùy hắn chọn, ta phải đánh cho hắn bầm dập đến tìm không ra cả mẹ hắn nữa!

Nghe hắn nói, Lý Hương Quân cười khanh khách, lêu lêu vài cái:

→ Khoác lác! Liễu sư huynh văn tài cùng phong lưu đều hạng nhất, cả lão viện chủ cũng khen y có cốt cách thanh tú, chính là nhân kiệt trên đời! Người làm sao so sánh được với y?

Văn tài với phong lưu đều hạng nhất? Mẹ nó, ở đâu khoác lác cũng không cần tiền vốn. Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

→ Tiểu sư muội, cô biết Từ tiên sinh Từ Văn Trường chứ? Vị Liễu sư huynh của cô so với Từ tiên sinh thì thế nào?

→ Điều này,

Tiểu cô nương hơi do dự:

→ Từ tiên sinh chính là tuấn kiệt đứng đầu thiên hạ, Liễu sư huynh còn chưa xuống núi thi tài với ông, phần ưu phần khuyết còn chưa phân biệt được. Tuy nhiên, ta tin tưởng Liễu sư huynh sẽ không thua ông ta!

Ta ngất, nguyên lai cái gọi là thiên hạ đệ nhất là do đó mà ra! Lâm Văn Vinh cười hì hì, bảo:

→ Tiểu sư muội, ta cũng là thiên hạ đệ nhất phong lưu tài tử, muội tin hay không?

Tiểu cô nương cắt ngang, khinh thường:

→ Ngược lại, nói người là kẻ da mặt dày đệ nhất thiên hạ, ta tin ngay!

Từ Chỉ Tình nghe hai người bọn họ một lớn một nhỏ đấu võ mồm, bật phì cười. Vị tiểu muội muội này một câu trúng đích, chính là nhìn thấu bản chất của Lâm Tam.

Da mặt dày của Lâm Văn Vinh đỏ lên, hắn không nói lung tung cùng tiểu cô nương nữa, lấy từ trong lòng ra một cái bình nhỏ, cười nhẹ:

→ Tiểu muội muội, muội nhận ra vật này hay không? Đây gọi là nước hoa mùi hoa lan, là báu vật độc nhất vô nhị trên thế gian.

→ Người, như thế nào lại có thứ này?

Lý Hương Quân lấp bắp kinh hãi:

→ Nước hoa mùi hoa lan là vật sư tử kiếm được từ Kim Lăng, tỷ bảo đây là bình duy nhất trên thế giới, người lấy được từ đâu?

Lâm Văn Vinh nghẹn ngào, chậm rãi đáp:

→ Muội mang cái này đưa cho nàng, rồi bảo: "Đương đồ sơn thượng, Ngọc Phật tự tiền, thất nguyệt sơ thất, phu thê đoàn viên (Trên đường lên núi, trước chùa Ngọc Phật, mồng bảy tháng bảy, phu thê đoàn viên)".

Tiểu cô nương nóng lòng muốn cầm xem, phải cố nhịn cả nửa ngày mới đành nhỏ giọng nói:

→ Người tới trễ một bước, sư tử vừa trở về liền bị viện chủ gọi tới đàm thoại rồi.

Viện chủ? Lâm Văn Vinh thăm dò:

→ Viện chủ có phải là Ninh Vũ Tích, Ninh tiên tử?

→ Cảm mến!

Lý Hương Quân trừng mắt:

→ Tục danh của sư phụ ta, không phải người muốn gọi là được!

Thần sắc của cô bé buồn bã, nói tiếp:

→ Sư phụ của ta là Tông chủ bên Võ tông. Viện chủ chính là xuất thân từ Văn tông, chương quản luôn hai tông Văn Võ.

Nguyên Ninh tiên tử đúng là sư phụ của Thanh Tuyền, thảo nào nàng luôn bảo hộ Thanh Tuyền như vậy. Theo như ý tứ của tiểu cô nương, Tông chủ của Ngọc Đức Tiên Phường xuất thân từ Văn tông, bà tìm Thanh Tuyền làm gì?

→ Người đúng là bằng hữu của sư tỷ phải không?

Tiểu cô nương đột nhiên hỏi:

→ Người có quen biết một người tên Lâm Tam không?

Lâm Văn Vinh hấp tấp gật đầu:

→ Quen biết, người anh tuấn như vậy làm sao mà ta không quen biết được chứ? Muội tìm hắn làm gì?

Tiểu cô nương nghiêng răng đáp:

→ Ta muốn đi giết hắn. Mọi việc đều do hắn hại sư tỷ của ta.

→ Tiểu sư muội, cô nói rõ đi, hắn hại Thanh Tuyền như thế nào?

Khóe mắt trợn toét ra, Lâm Văn Vinh to tiếng hỏi.

Lý Hương Quân lấy tay gạt lệ:

→ Lần trước sư tỷ của ta từ Kim Lăng trở về, cả người hoàn toàn biến đổi, rất ư tiều tụy, rất ư gầy ốm; có lúc mặt ửng mầu chầu, có lúc lại bật cười một mình, tay không rời bình nước hoa lan. Sư phụ lấy làm kỳ quái, liền đi Kim Lăng một chuyến, sau khi về mới biết được chính tên họ Lâm gây tai vạ cho sư tỷ của ta. Sư phụ nổi cơn giận dữ, hạ sơn tìm giết Lâm Tam, sư tỷ biết được, bất tỉnh ngay đương trường.

Nghe như thế, Lâm Văn Vinh hốc mắt đỏ bừng, xiết chặt nắm tay, nói:

→ Tiểu sư muội, nhờ cô giúp ta việc này, mang ta đi gặp Thanh Tuyền, ta nhất định phải gặp nàng.

Trông thấy khóe mắt hắn như nứt ra, Lý Hương Quân hoảng sợ, vội khoát tay:

→ Không được, không được! Viện chủ có lệnh không cho phép gặp sư tỷ, bất kỳ kẻ nào cũng không được phép viếng thăm sư tỷ, vi phạm sẽ bị trục xuất sơn môn. Ta đi thăm sư tỷ đều phải lén lén, lút lút. Huống chi, người không phải đệ tử của Thánh phường, căn bản tiến vào sơn môn cũng không được, đừng nói gì đến việc gặp sư tỷ.

→ Không phải đệ tử của Thánh phường không thể tiến vào sơn môn?

Lâm Văn Vinh cười lạnh:

→ Trong thiên hạ, chẳng lẽ còn có chỗ không phải là đất của vua? Nếu hoàng thượng đến đây, cũng không cho vào hay sao?

Thấy khí thế bức người của hắn, tiểu cô nương phải đáp:

→ Nếu theo lệnh vua thì lại là chuyện khác.

→ Tốt lắm!

Lâm Văn Vinh móc ra một tấm kim bài, lớn tiếng:

→ Nay theo lệnh vua, tiến vào Thánh phường, thỉnh tiểu thư tạo điều kiện giúp đỡ.

Từ Chỉ Tình nhìn lướt qua, kim bài này là vật hoàng thượng ban tặng trước khi đi Sơn Đông, không ngờ lúc này lại hữu dụng.

Lý Hương Quân do dự một hồi, nhỏ giọng yêu cầu:

→ Các vị chờ một chút, thư thả cho ta vào xin chỉ thị.

Cô bé xoay người vào trong, không lâu đã quay lại, cung cung kính kính mời:

→ Thánh phường cung nghênh Khâm sai giá lâm!

Lâm Văn Vinh đang muốn lên thang mây vào động, Đỗ Tu Nguyên vội vàng kéo hần lại, thận trọng khuyên:

→ Tướng quân, cẩn thận coi chừng có trò gian trá, tôi mang các huynh đệ cùng đi luôn.

Lâm Văn Vinh cười to:

→ Các vị huynh đệ yên tâm. Ta có lệnh vua trong người, Ngọc Đức Tiên Phường này có dũng khí tạo phản hay sao?

Từ Chỉ Tình cắn răng:

→ Ta đi cùng người, ta cũng muốn kiến thức qua tông phái Nho gia đệ nhất đương thời!

Nha đầu này tính tình quật cường, có muốn ngăn trở cũng không xong, Lâm Văn Vinh đành gượng cười, thuận theo ý nàng.

Đội hai người vào cửa động, Lý Hương Quân dẫn bọn họ theo bậc thang đi lên. Nguyên lai Ngọc Đức Tiên Phường này đứng sừng sững trên đầu ngọn núi cao cạnh tượng Ngọc Phật, ba mặt giáp nước, chỉ có một mặt là đất liền. Cửa vào chính là trong bụng Ngọc Phật ở dưới núi. Khe núi dốc đứng, mỏm núi kỳ dạng khắp nơi. Tùng xanh bách thảo vây quanh, mây mù xa xa, phẳng phất như trắng cảnh trong mây. Lần đầu tiên Lâm Văn Vinh thăm dò Ngọc Phật tự đã thấy xa xa quỳnh lâu ngọc vũ, chính là đền các đang sừng sững trên ngọn tuyết phong, lừng lừng như cung điện trên trời.

→ Lâm, Lâm đại ca!

Tiểu cô nương Lý Hương Quân đột nhiên mở miệng, nhẹ giọng kêu.

Lâm Văn Vinh lầy lăm lẹ:

→ Sao muội lại biết tên ta?

Lý Hương Quân đáp:

→ Sư tỷ đã từng nói, nếu có một ngày, có người không chọn thủ đoạn, không màng sanh tử xông vào sơn môn tìm tỷ, đó chính là Lâm Tam không nghi ngờ gì nữa! Lâm đại ca, sư tỷ đợi người, một lòng một dạ như tùng xanh bách thảo này. Nếu người phụ lòng nàng, Lý Hương Quân ta nguyện không tiếc tính mạng, nhất định phải chém người dưới kiếm.

Đi theo phía sau hai người, Từ Chỉ Tình nhẹ thở dài. Lâm Tam nói không sai, hiểu rõ hần nhất, không phải là vị Tiêu tiểu thư này thì còn ai?

Lâm Văn Vinh cất tiếng cười to:

→ Đời người có chuyện làm được, cũng có chuyện không được làm. Phá trình rồi bỏ, ruồng bỏ vợ con, cả thân và người đều giận.

Lý Hương Quân khẽ gật đầu. Đến một chỗ rẽ, cô bé do dự một lúc, đột nhiên nghiêng răng, rồi nhẹ như con báo, chụp tay Lâm Tam:

→ Lâm đại ca, vị tỷ tỷ này, hai người đi theo muội, không được lên tiếng.

Đây là một đường nhỏ đi lên đỉnh núi. Đi được nửa đường liền gặp một mảnh vườn đầy hoa đào đang nở rộ. Lý Hương Quân chợt dừng bước, đưa mắt quan sát chung quanh, thấy không ai chú ý, mới gật gật đầu, nói nhỏ:

→ Lâm đại ca, ta chỉ có thể đưa huynh đến đây. Bên trong vườn đào chính là chỗ ngày thường sư tỷ rất ưa thích. Huynh đi vào thử vận may đi!

Nàng ngừng một chút, muốn nói lại thôi, thật lâu sau mới than nhẹ:

→ Huynh đến đây hôm nay thật là xảo hợp, trời giúp sư tỷ. Nếu là để qua hôm nay, phu thê hai vị sẽ không còn duyên phận nữa.

Ý tứ gì vậy? Vừa muốn nắm lấy cô bé hỏi cho rõ ràng, Lý Hương Quân đã sớm chạy xa.

Nơi này là một mảnh vườn nho nhỏ, chỉ có một cái cổng vòm be bé để ra vào. Từ xa nhìn vào vườn, thấy vài gốc đại thụ từ trong nhô cao, thật là sum suê.

Từ Chỉ Tình do dự một chút, chậm rãi bảo:

→ Người đi vào đi, phu thê các người đoàn tụ, ta không nên quấy rầy.

Thanh Tuyền có ở bên trong không? Có gặp hay không gặp được nàng? Tim Lâm Văn Vinh đập nhanh, phảng phất như lần đầu tiên hẹn với bạn gái vào ban đêm. Chỉ khác ở chỗ, Thanh Tuyền chính là thê tử, cũng là tri kỷ mà hắn luôn bận tâm. Càng đến gần, càng lo lắng, “bất cảm vấn lai nhân” (Không dám hỏi người qua - trích bài thơ Độ Hán giang - Lý Tần, ý chỉ sự ngập ngừng sợ sẽ không như ý nguyện). Loại cảm giác hạnh phúc hòa cùng thống khổ này khiến người ta ngạt thở.

Lâm Văn Vinh chậm rãi đi tới, Từ Chỉ Tình nhìn bóng lưng của hắn, trong lòng vừa chua xót vừa muộn phiền, khó hình dung rõ.

→ Lâm Tam!

Đột nhiên nàng gọi.

Lâm Văn Vinh vội xoay người lại, cười nói:

→ Cô cùng đi vào với ta đi! Ta giới thiệu Thanh Tuyền cho hai người làm quen với nhau.

Từ Chỉ Tình kiên định lắc đầu, buồn bã nói:

→ Phu thê hai người đoàn tụ, ta vào làm gì? Nếu như gặp Tiêu tiểu thư, không cần phải đi ra. Nếu không gặp được nàng, người lập tức đi ra nhanh chút, ta đợi người ở đây.

Ngữ âm của nàng mềm mại, thanh âm thật nhỏ. Hình dáng nhu nhược ấy cùng với vẻ lão luyện hôm trước thật là khác xa nhau. Chỉ có điều, dưới tình hình này, Lâm Văn Vinh không còn tâm trạng nào để ý đến.

Lâm Văn Vinh gật đầu, bước chân như đeo ngàn cân, nặng nề chậm chạp tiến về phía trước. Từ Chỉ Tình ngơ ngẩn nhìn theo, nước mắt tuôn nhanh, gió núi thổi vấy dài của nàng nhẹ phất phơ. Tâm hồn ảnh hưởng thân xác, thân thể nàng khẽ run, môi ngập ngừng: “Không gặp, không đi”. Bốn chữ này tự miệng nàng thốt lên nhưng không thành lời, chỉ mình nàng nghe được.

Vào trong vườn, điều đầu tiên đập vào mắt chính là đào lý đầy vườn, khắp nơi trên đất vương vãi hoa rụng, đỏ, trắng, vàng, những cánh hoa bầy sắc như múa bay trong gió, từ không trung chập chờn hạ xuống đất, tươi đẹp chói mắt. Tràn ngập trên đỉnh núi chính là đào hoa, thế nhưng nở ra tươi đẹp như tiên thể này quả thật hiếm có! Nhớ tới Thanh Tuyền vẽ bức họa “Lạc hoa đồ”, lòng hắn chợt quặn đau, phảng phất như thấy giữa buổi hoàng hôn, Thanh Tuyền ngồi một mình trong viện, tay thon khẽ đưa, nhẹ vẩy hoa đào rơi rụng, khung cảnh thật tịch mịch.

Hắn đập khẽ một chương vào thân cây, hoa đào nở rộ tung bay đầy trời, đáp nhẹ lên mặt, lên thân. Hương thơm nhẹ nhàng đưa vào mũi, hắn chậm rãi cất bước, đi sâu vào trong vườn.

Đi được vài bước, vừa ngẩng đầu lên, tức thì hắn như bị sét đánh, thân hình khựng lại, không thể động đậy.

Một nữ tử thân hình uyển chuyển đang an tĩnh ngồi giữa vườn, hoa rơi rớt rải chung quanh làm nổi bật gương mặt xinh đẹp như ngọc của nàng. Gió thoảng tung bay tà áo vàng nhạt, mái tóc dài nhẹ vờn theo gió, tựa như tiên tử xuất trần, thanh lệ thoát tục.

Bàn tay thon nhỏ của nàng khẽ đưa lên, bắt lấy cánh hoa đào đang rơi, giọt lệ óng ánh từ khóe mắt xinh đẹp của nàng từ từ lăn xuống, thì thầm ngâm:

- Sớm chiều xuân dẫu muộn

Trăm hoa vẫn tỏ tường...

- ...Mỗi năm hoa đào ấy

Hé nở lúc đau thương!

Một giọng trầm, rõ cất lên từ sau lưng nàng, vừa lạ lùng vừa quen thuộc.

Toàn thân Tiêu Thanh Tuyền chấn động, bình nước hoa nhỏ đang nắm chặt trong tay lách cách rơi xuống đất.

357. Chương 355 - Nhà Có Tin Vui

Tiêu Thanh Tuyền chậm rãi xoay người lại, lộ ra trước mắt Lâm Văn Vinh gương mặt tuyệt sắc ngày đêm thương nhớ bấy lâu.

Mái tóc như mây nhẹ bay, da thịt trơn bóng nhẵn nhụi không chút vết xước chỉ thổi nhẹ cũng rách, mày liễu tinh tế như làn nước tháng ba mùa xuân, con ngươi đen thẳm thẳm khác nào bầu trời sao vô tận, môi nhỏ đỏ tươi như son, đôi má trắng nõn tựa ngọc, hai hàng lệ châu chậm rơi, đôi mày cao khê cau đường đang sầu oán vô hạn. Thân hình nàng dịu dàng, uyển chuyển đứng giữa rừng hoa đào, như Lạc Thần hồn oán, còn lộng lẫy hơn tiên tử mấy phần.

- Thanh Tuyền!

Lâm Văn Vinh khẽ gọi, hai chân như đeo chì nặng quá ngàn cân, nhất thời không cất nổi một bước.

Tiêu Thanh Tuyền ngẩng ngốc đăm đăm nhìn hắn, môi thắm ngập ngừng không nói nên lời, nước mắt tuôn rơi tựa chuỗi ngọc đứt dây, lăn tròn trên má.

- Thanh Tuyền...

Lâm Văn Vinh nhói đau trong ngực, giai nhân đã ở trước mặt, hắn bắt chấp mọi sự, chạy ào đến trước.

- Không được tới đây!

Tiểu Thanh Tuyền chuyển thân, vai rung lên từng hồi, nghẹn ngào:

- Chàng, chàng mau về đi! Duyên phận vợ chồng đôi ta hết rồi, chớ để hại đến chàng!

- Nàng nói gì?

Lâm Văn Vinh ngớ người:

- Duyên phận vợ chồng đôi ta hết rồi? Đó là ý gì?

Vai Tiểu Thanh Tuyền càng run lấy bầy, nàng nghẹn ngào:

- Chàng chớ nên hỏi nhiều, mau trở về đi, kéo người ta thấy sẽ giết hại chàng. Thiếp không thể hại chàng, lại càng không thể hại... của chúng ta...

Nàng nghẹn lời chẳng thể nói tiếp, tay áo dài khẽ phất, như thúc giục hắn rời đi.

Lâm Văn Vinh là người như thế nào? Khi sinh ra đã có tính bị đuổi không chịu đi, đánh nhau không có ý lùi, nay thấy sắc mặt đau khổ của Thanh Tuyền, lòng quật cường càng nổi dậy. Trải qua ngàn gian vạn khổ mới gặp được Thanh Tuyền, làm sao bảo đi là đi, đây tuyệt không phải là tính khí của hắn. Việc đã xảy đến, hắn ngược lại không hấp tấp, bước đến bên cạnh Thanh Tuyền, đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng, vô cùng kiên định.

Lâu ngày không gặp, bàn tay nhỏ bé của Thanh Tuyền mềm mại như lụa, nhưng lại lạnh như băng, không chút hơi ấm. Bị bàn tay to lớn của Lâm Văn Vinh nắm chặt, Thanh Tuyền có đôi chút hoảng hốt, lại càng

hiều phần ẩm áp, vừa muốn chối từ, nhưng trong lòng như bị kim châm, sợ hạnh phúc theo đầu ngón tay đi mất. Nàng vừa vui vừa buồn, lệ rơi như mưa, rớt xuống bàn tay hai người đang nắm chặt lấy nhau.

→ Chàng lại còn chưa chịu đi? Muốn thiếp giận đến chết sao?

Tiêu Thanh Tuyền nghẹn ngào, bắt giắc dùng hết cả sức lực ôm chặt lấy hắn.

→ Đi cái gì?

Lâm Văn Vinh cười nói:

→ Ta cùng lão bà của ta tán dóc, sấm chớp cũng không dám đánh xuống, ta lại phải đi đâu? Nếu ta đi, không chỉ có nàng mà chính ta cũng bị mình làm cho tức chết.

Tiêu Thanh Tuyền nghe vậy buồn vui lẫn lộn, hai mắt khép hờ, lệ rơi không ngừng. Không tự chủ, âm thanh nàng ôn nhu đi rất nhiều, nói ngập ngừng:

→ Chàng có tính tình vô lại như vậy, đúng là kiếp trước thiếp đã thiếu nợ chàng!

Lâm Văn Vinh nắm chặt tay nàng, cất tiếng cười to:

→ Tính tình ta không tốt hay sao? Nếu không có tính tình như thế này, làm sao cưới được nàng làm vợ? Ta cứ như vậy cả đời, trừ nàng ra, không ai bắt được ta phải sửa đổi tí nào!

Miệng lưỡi của hắn còn ngọt ngào hơn mật, tuy Tiêu Thanh Tuyền là nữ tử vượt ra ngoài thế tục, từng cùng hắn vợ chồng ân ái, cũng bị viên đạn bọc đường của hắn bắn ngã, hai tay nhỏ xinh vội che miệng hắn lại, nhỏ nhẹ:

→ Chớ có lớn tiếng! Kéo người ta thấy chàng, gia đình chúng ta coi như xong.

Gia đình chúng ta? Lâm Văn Vinh vui vẻ, hôn nhẹ lên các ngón tay búp măng trắng như ngọc của nàng, mừng hơn hôn:

- Ta biết mà, nàng không nỡ bỏ ta. Nàng bảo ta nói nhỏ, ta sẽ nói nhỏ.

Tiêu Thanh Tuyền hoan hỷ chừng nào thì tâm tư lại đau đớn chừng đó. Mặt nàng trắng bệch, nước mắt giàn giụa:

- Oan nghiệt, chàng với ta là oan nghiệt cả đời. Cứ dây dưa không dứt khoát thế này, chỉ sợ sẽ hại tính mệnh của chàng, hại cả chúng ta...

Lâm Văn Vinh vội vàng:

- Có phải nàng sợ sự phụ nàng tìm giết ta? Về điều này nàng yên tâm, hiện tại ta và Ninh tiên tử là bằng hữu tốt. Lúc trước có chút hiểu lầm đòi đánh đòi giết, nay đã tiêu trừ hết rồi.

Tiêu Thanh Tuyền lắc nhẹ đầu:

- Chàng không hiểu rồi. Sự phụ rất thương quý thiếp, trong lòng luôn nghĩ đến thiếp. Nếu người muốn giết chàng, tất nhiên sẽ không lưu tính mệnh của chàng lại. Sự việc của Thánh phượng rồi ren vô kể, sự phụ thân là tông chủ Vũ tông cũng không thể quản được rất nhiều việc đại sự, chỉ có thiếp...

Nàng nhẹ thở dài, nói tiếp:

- Khi mọi chuyện xảy ra, chàng sẽ hiểu rõ sự tình. Thiếp biết hiện tại chàng đã dương danh thiên hạ, được mọi người kính ngưỡng. Có thể một lần làm phu thê với chàng, cả đời thiếp không hối hận. Chỉ tiếc Thanh Tuyền mệnh bạc, khó tiếp thụ những ngày tháng tốt đẹp của nhân gian, càng sẽ mang đến cho chàng họa sát thân. Chàng nên quên thiếp đi, cuộc sống có bao nhiêu điều khoái hoạt hơn thiếp. Nếu thiếp làm liên lụy đến chàng, thiếp cũng không an tâm mà sống trên đời.

Nghe thế, Lâm Văn Vinh càng hoảng hốt, từng câu từng chữ của Thanh Tuyền như có ý nhấn nhủ việc hậu sự, chẳng lẽ nàng...

Hắn vội vàng kéo tay nàng, nghiêm mặt nói:

→ Nàng không nên suy nghĩ lung tung, chúng ta phụ thê một khối, bất cứ sự tình gì ta với nàng đều cùng gánh chịu được. Trên thế giới này, ta đã vượt qua nhiều khó khăn, nói không khiếm tốn, sự tình có thể làm khó ta còn chưa phát sinh. Ngàn vạn lần nàng không được nghĩ quẩn. Nếu không có nàng, ta cam đoan với nàng, chính ta cũng không biết ta sẽ làm ra những chuyện gì nữa.

Tiêu Thanh Tuyền lắc đầu, cười khổ:

→ Chàng nghĩ gì thế? Có khi nào thiếp nói xem nhẹ mạng sống đâu...

Thanh âm nàng nhỏ xiu, mặt ửng hồng xinh đẹp, nhẹ giọng:

→ Nếu có xem nhẹ mạng sống, cũng phải đợi đến 5 tháng sau. Chúng ta một lần làm vợ chồng, nhất định thiếp phải đền bù lại cho chàng.

Sắc mặt Thanh Tuyền tái nhợt lại nhuốm chút hồng ửng, liền như giữa tuyết trắng đầy trời sinh ra một đóa hoa đào, tươi đẹp mà cao quý. Không gặp vài tháng, gương mặt nàng càng thêm thanh lệ, dáng vẻ càng thêm nẩy nở, vẻ mặt toát lên nét rạng rỡ nhu hòa, hết như tiên tử tuyệt đẹp xuất trần, cao quý mà xinh đẹp rực rỡ. Ngắm nhìn nàng, lòng Lâm Văn Vinh tràn ngập an tĩnh, hạnh phúc, cảm giác này không ai mang đến cho hắn được. Trong giờ phút này, An tử tử, Ninh tiên tử cùng những nữ tử xinh đẹp khác đều không so được với Thanh Tuyền tuyệt thế.

Sau 5 tháng? Đó là ý gì? Lâm Văn Vinh nhìn Thanh Tuyền si ngốc một hồi, suy ngẫm lời nói của nàng. Trong khi hắn đang nghi hoặc chưa hiểu, Tiêu Thanh Tuyền lại cắn răng đẩy hắn ra, hai mắt đầy lệ:

- Chàng mau xuống núi đi, đừng chần chừ nữa! Nếu không, viện chủ biết được sẽ hại đến tính mạng chàng, như vậy thiếp cũng không cách nào sống nổi.

Cái lão viện chủ cứ chớ gì đó lại muốn chia lìa ta với Thanh Tuyền sao, Lâm Văn Vinh nổi giận:

- Sợ lão cái gì? Không phải lão chỉ là một viện chủ thôi hay sao? Đến hoàng đế ta còn chưa sợ, lại sợ lão à?! Lão chọc ta nổi cáu, ta nã đại pháo san bằng ngọn núi này cho xem! Vì lão bà của ta, ta táng tận lương tâm, ta phát điên phát khùng, còn chuyện gì mà ta không làm được?

Nghe được, Tiêu Thanh Tuyền trong lòng mê muội. Hạnh phúc càng nhiều, thống khổ càng sâu, nước mắt như mưa xuân tháng ba rả rích tuôn rơi, nàng nghẹn ngào đẩy hắn ra:

- Chàng mau xuống núi đi! Đừng nói nhảm như thế! Chọc giận viện chủ thì cái gì cũng mất cả. Dù chàng không sợ, nhưng còn con của chúng ta...

- Nàng nói gì?

Như bị sét đánh, đầu óc Lâm Văn Vinh nhất thời chỉ còn một mảng trống không, chẳng suy nghĩ được gì. Hắn nắm chặt tay Thanh Tuyền:

- Thanh Tuyền, nàng bảo gì? Nàng nói lại lần nữa xem! Con của chúng ta? Con của chúng ta?!!

Tiêu Thanh Tuyền thất kinh, không cố đẩy hắn ra nữa, hai tay bưng lấy mặt, nước mắt theo kẽ tay chảy ròng ròng:

- Thiếp không biết, thiếp không biết... Thiếp hận chàng, thiếp hận chàng! Vì sao bây giờ chàng mới đến?

Nói đến chỗ xúc động, Tiêu Thanh Tuyền không nhận được, ngã nhào vào lòng hắn, tay nhỏ thon ngát đập loạn vào ngực hắn, bao nhiêu tình cảm tích lũy trong mấy tháng nay đều bộc phát. Cho dù Tiêu Thanh Tuyền thường ngày điềm tĩnh như nước, nhưng mấy tháng qua nhớ mong cùng lo lắng, mừng vui cùng hoảng sợ tích tụ lại, ý chí nàng kiên cường đến đâu cũng không chống nổi, ngã vào lòng hắn, nghẹn ngào muốn ngất.

- Con của chúng ta, con của chúng ta...

Lâm Văn Vinh ngây ngây ngô ngô, trong đầu không chứa được gì, chỉ lảm nhảm những chữ trên. Mặc cho Thanh Tuyền đầm hân như mưa, hắn cũng không có cảm giác gì.

Ta đã tới chậm? Bỗng chốc Lâm Văn Vinh kinh hãi, buông vòng eo mềm mại của Thanh Tuyền ra, nhìn vào bụng nàng. Không nhìn không biết, nhìn đến hắn liền mừng như điên. Chỉ thấy Tiêu Thanh Tuyền

người mặc áo đoạn vàng, thân hình dịu dàng uyển chuyển vô cùng. Chỉ là nàng che dấu rất tốt, nếu không quan sát cẩn thận, sẽ không biết được bụng nàng đã hơi nhô lên, sớm đã có thai.

- Ái chà!

Như phát điên, Lâm Văn Vinh ôm Tiêu Thanh Tuyền lên xoay vài vòng, mừng rỡ hét lớn:

- Ta sẽ làm cha! Ta sắp làm cha rồi...

- Mau để thiếp xuống, mau để thiếp xuống!

Thấy hành vi điên khùng của hắn, Tiêu Thanh Tuyền vừa vui mừng vừa lo lắng, vội vàng đánh vào vai hắn, dịu dàng bảo:

- Chớ làm con bị thương!

Mụ nội nó, lão tử cao hứng qua thành ra hồ đồ mất rồi, Lâm Văn Vinh vội cẩn thận đặt nàng xuống, để nàng ngồi yên trên ghế. Mặt mày hắn hơn hớn lo âu, kích động đến nỗi hai tay quờ quạng không biết đặt nơi nào.

Tiêu Thanh Tuyền cảm động, chủ động nắm lấy tay hắn mỉm cười. Mặt nàng như trăm hoa đua nở, tổ chức người mẹ sáng bừng, khiến cho trời đất vạn vật như tối sầm lại, mất đi vẻ rạng rỡ.

Nắm bàn tay nhỏ bé của nàng, Lâm Văn Vinh cảm nhận một loại cảm giác vừa hư ảo vừa chân thật, đây là một loại tư vị huyết thống tương liên, không gì ngăn cách được. Nhìn bụng Thanh Tuyền vừa nhô lên một chút, nơi đó có một sinh mệnh đang hình thành, Lâm Văn Vinh chợt xúc động muốn khóc, vậy là ta đã có người nối dõi. Đến thế giới này lâu như vậy, đây lần đầu tiên hắn mới có cảm giác gắn bó với chốn này.

Lâm Văn Vinh cười không dứt, môi phát khô, lẩm bẩm:

- Thanh Tuyền, nàng biết không, mãi đến hôm nay ta mới có cảm giác bén rễ ở chốn này, rất thật. Đa tạ nàng!

Câu này ẩn chứa nhiều hàm ý, dù Tiêu Thanh Tuyền là người hiểu rõ hắn nhất trong thế giới này, cũng không thể hiểu hết ý của hắn. Tâm trạng Tiêu Thanh Tuyền chưa xót lẫn sướng vui, tựa như đồng cảm với cảm tình cuộn cuộn mệnh mông đang dâng lên trong lòng hắn.

Đã gặp gỡ hắn lâu như thế, nàng chưa từng thấy hắn khóc bao giờ. Nàng ôn nhu lau nước mắt cho hắn, nhẹ nhàng khuyên:

- Cũng đã làm cha rồi, sao chàng lại giống như em bé vậy? Nếu con chúng ta ra đời, thấy bộ dạng của chàng thế này, còn không buồn cười đến chết sao?

Cười lau khóe mắt, Lâm Văn Vinh ngồi xổm bên cạnh nàng:

- Ta rất phấn chấn, rất cao hứng. Thanh Tuyền, nàng cho ta nghe thử động tĩnh của con trai đi!

Tỏ vẻ giận dỗi, Thanh Tuyền hằm hừ:

- Chàng trọng nam khinh nữ?

- Không! Tuyệt đối không!

Lâm Văn Vinh vội chỉ tay lên trời thề thốt:

- Ta trọng nữ khinh nam, trọng nữ khinh nam.

Thanh Tuyền phì cười, che miệng cười khê:

- Vẫn chưa thấy chàng có dáng của một người cha.

Từ lúc hai người gặp mặt, Tiêu Thanh Tuyền rơi vô số nước mắt, lần này mới có nét mặt tươi cười, vẻ đẹp dịu dàng ôn nhu của nàng lộ hết ra, dường như cả tiên tử giáng trần cũng chẳng bì kịp.

Lâm Văn Vinh nhìn nàng ngẩn ngơ, lẩm bẩm:

- Thanh Tuyền, nàng thật là đẹp!

- Không cần chàng khen nịnh.

Tiêu Thanh Tuyền dịu dàng đáp, nắm chặt tay hắn, khuôn mặt bừng đỏ. Hai người không nói gì, phẳng phất như đang về tới Kim Lăng, đang ở trong phòng nhỏ của Lâm Tam, đơn sơ nhưng ấm áp.

- Để ta nghe một chút!

Lâm Văn Vinh cười hi hi, yêu cầu.

Sắc mặt Tiêu Thanh Tuyền đỏ bừng, nhẹ giọng:

- Không được! Nếu người ta thấy được... Ôi, chàng thật là vô lại...

Lâm Văn Vinh dán tai vào chỗ nhô trên bụng Tiêu Thanh Tuyền, nghe âm thanh nhỏ bé của huyết mạch mình. Tiêu Thanh Tuyền nhẹ thở dài, mặt đỏ ửng vì hạnh phúc lẫn đau khổ, ghì chặt mái đầu hắn. Vì giờ phút này, bao nhiêu đau khổ lẫn chờ đợi của nàng đều đáng công.

Nghe một hồi thật lâu, Lâm Văn Vinh ngẩng đầu lên, cười nói:

→ Ta phỏng chừng bên trong chỗ này là một đứa bé trai, đang vui mừng nhảy đá, tựa như bốn chân đều quậy.

→ Chàng mới là bốn chân.

Khuôn mặt Thanh Tuyền ửng hồng, không đồng ý:

→ Chớ có khi dễ con của thiếp. Mặc kệ sinh nam hay sinh nữ, chàng cũng không được khi dễ bọn chúng.

→ Sao lại như thế?

Lâm Văn Vinh vỗ ngực:

→ Sinh con trai thì lớn lên đẹp trai giống bố, sinh con gái thì lớn lên xinh đẹp như mẹ, hậu nhân của Lâm gia ta người người đều có phẩm chất tốt đẹp. Tuy nhiên, trở lại chuyện chính đi. Thanh Tuyền, nàng đã vì Lâm gia ta lập được đại công đó nha. Nhà Lâm gia ta mấy đời đơn truyền (nghĩa là chỉ có một con trai), nhân số ít ỏi, không nghĩ được ta chỉ một pháo bắn trên người nàng lại nở hoa ngay. Ôi, bản lĩnh lớn thật, không có biện pháp mà!

→ Cái gì mà bắn một pháo ra hoa, khó nghe muốn chết!

Mặt Thanh Tuyền đỏ rực, cười khúc khích, đấm hắn một cái. Nghe hắn nói lằng nhằng mấy câu, tâm nàng đang rối bời cũng đã bình ổn được nhiều. Cảm giác an toàn vững chắc này ở hắn, bất luận kẻ nào cũng không so sánh được, đó cũng là điều làm hắn hấp dẫn nàng.

Lâm Văn Vinh đứng lên, ôm lấy eo nàng, Tiêu Thanh Tuyền tình tứ dựa vào vai hắn. Hai người trông đợi nhiều ngày, trải bao gian khó mới gặp lại nhau, bao ấm áp dịu ngọt, người ngoài không thể cảm nhận được. Thời khắc an bình vui vẻ khó kiếm này, dù cho đổi làm thần tiên, hai người cũng không nguyện ý.

→ Ái chà! Ta quên mất một việc rồi!

Đột nhiên, Lâm Văn Vinh nhảy dựng lên nói lớn, sắc mặt đầy vẻ ảo não.

→ Chuyện gì vậy?

Tiêu Thanh Tuyền vén lại mớ tóc mai rối bồng, dịu dàng hỏi.

Lâm Văn Vinh xoắn ngón tay:

→ Ta quên đặt mua đồ dùng cho hài nhi, sữa bột, tã lót, áo bông, nôi em bé, vú nuôi, nhiều thứ lắm. Về nhà còn cần phải tu sửa hoa viên một phen, sau này con đường bé cưng tập đi sẽ không gặp ghềnh, mấp mô.

Tiêu Thanh Tuyền lắc đầu, cười nhẹ:

→ Hiện giờ còn sớm, việc gì chàng phải lo lắng đến những chuyện đó? Huống chi thiếp đang ở trên núi, chàng lại chuẩn bị những thứ đó, chẳng lẽ có thể đưa lên núi được sao?

Nói xong, sắc mặt của nàng ảm đạm trở lại, nhìn Lâm Văn Vinh thở dài thật sâu, không nói gì thêm.

Nghĩ lại, Thanh Tuyền vốn như thần tiên, là tiên tử không ai được xem thường, sau một chuyến đi Kim Lăng, trở về thành phụ nữ có mang. Nàng là thiếu nữ chưa chồng, trong thời đại lễ giáo phòng thân hơn phòng trộm này, nàng lại đang ở trong Ngọc Đức Tiên Phường dương cao chiêu bài chính nghĩa, phải chịu biết bao khổ sở cũng có thể tưởng tượng được.

Lâm Văn Vinh hừ một tiếng:

→ Ta biết rồi! Có phải có người lấy bảo bối của chúng ta ra uy hiếp nàng? Ngọc Đức Tiên Phường này tự xưng học theo Khổng Mạnh, theo đuổi Nho học, lại cũng dám làm những chuyện xấu xa này sao? Thanh Tuyền, chỉ bằng chúng ta cứ trực tiếp về nhà, xem thử bọn chúng làm thế nào bắt được nàng!

→ Chàng đừng có nói bậy!

Nước mắt Tiêu Thanh Tuyền lăn chã:

→ Không có ai ép thiếp, đều do thiếp tự nguyện. Thời thơ ấu, thiếp đã có hạ lời thề, chỉ là sau khi gặp chàng mới phát sinh những chuyện như thế, trước mắt chỉ là thiếp thực hiện lời hứa ngày xưa. Sau khi chàng hạ sơn hôm nay, không được trở lại, chờ con của chúng ta sinh ra, đối đãi tử tế với con mới là chuyện nên làm.

Nhớ những lời Lý Hương Quân đã nói, qua hôm nay hắn và Thanh Tuyền không còn duyên phận phu thê, Lâm Văn Vinh nắm chặt tay nàng, lắc đầu:

→ Không thể bắt ta xuống núi được, trừ phi nàng cùng đi với ta.

Tiêu Thanh Tuyền ngẹn ngào:

→ Chàng không muốn sống nữa sao? Cho dù chàng không muốn sống, còn con của chúng ta thì sao? Chẳng lẽ con vừa sanh ra lại mất cả cha lẫn mẹ? Chàng là kẻ vô lại nhẫn tâm, bướng bỉnh như vậy, sớm muộn gì thiếp cũng bị chàng chọc giận đến chết!

Lâm Văn Vinh biết rằng trong những nữ nhân của hắn, chỉ có Thanh Tuyền mới có thể la mắng hắn như vậy. Tuy nhiên hắn trời sinh đã vậy, nghe nàng mắng trong lòng vừa thoải mái vừa cảm động, nắm chặt tay nàng cười bảo:

→ Ai bảo ta không muốn sống? Lâm gia của ta hôm nay vừa có tin mừng, sao lại có thể vứt bỏ sinh mệnh nhanh như thế? Ta chỉ làm chuyện của một người bình thường, bồi tiếp vợ con của ta, vui vẻ khoái hoạt từng ngày. Chẳng lẽ việc đó cũng bị xem là sai hay sao? Cho dù viện chủ gì đó của nàng có đến, ta cũng dám cùng lão tranh biện một phen. Trong trường hợp tệ nhất, cho dù nàng có sai, ta tướng công của nàng cũng thay nàng nhận tội, bọn họ có trừng phạt gì, ta sẽ hứng chịu, không can dự đến nàng.

“Cho dù Thanh Tuyền không xuống núi, chỉ cần nàng ở lại đây ngày nào, ta bèn đem quân bao vây quanh núi ngày đó. Không màng cái gì viện chủ, tông chủ của nàng, chỉ cần lão bà của ta ở lại núi này một ngày, ta sẽ khiến các người như con rùa ở trong động, không thể nhúc nhích. Ở đây các người đã treo bảng thanh cao phải không? Các người không dùng vật thực của nhân gian sao? Mỗi ngày ta bèn tặng lương thực, tặng áo bông, tặng bình sữa. Qua vài ngày, lão tử lại mang một đoàn gia nhân đông đúc lên thăm hỏi, mang việc các người chia rẽ người yêu nhau làm âm ỉ, cả thiên hạ đều biết, xem thử cái xương của người có thể làm được gì? Tóm lại một câu, tìm được Thanh Tuyền rồi, tuyệt không để cho nàng chuồn mất.” Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, trong lòng đã sớm có chủ ý. Loại biện pháp này, chỉ da mặt dày như hắn mới có thể nghĩ được.

Tiêu Thanh Tuyền cãi không lại hắn, trong lòng ảm như được mặt trời rọi sáng, nhẹ tựa vào vai hắn, bắt đầu thở dài:

→ Sao thiếp không được gặp chàng sớm hơn?

→ Điều do ta không đúng, bắt nàng phải chịu khổ.

Lâm Văn Vinh cười nói.

→ Ba hoa!

Tiêu Thanh Tuyền cười ôn nhu, đã biết tính tình của hắn, nàng không thúc giục nữa, chỉ kéo tay hắn nước mắt tuôn rơi:

→ Chàng đã quyết tâm như thế, gia đình chúng ta cùng sinh tử một chỗ, vĩnh viễn không phân ly!

358. Chương 356 - Trời Đất Giao Hòa, Không Thể Cách Chia

- Lâm Tam, Lâm Tam...

Bên ngoài bỗng truyền đến một tiếng gọi âm ỉ, giọng người con gái lo lắng, Tiêu Thanh Tuyền khẽ biến sắc, vội kéo Lâm Văn Vinh về phía sau mình. Thấy Thanh Tuyền bảo vệ mình như vậy, Lâm Văn Vinh trong lòng cảm động, kéo cánh tay nhỏ bé của nàng nhẹ nhàng nói:

- Đừng lo lắng, là bằng hữu của ta.

- Bằng hữu của chàng?

Thanh Tuyền thở dài:

- Chàng lên núi đã vất vả lắm, sao còn dẫn theo người khác chịu khổ cùng, huống hồ lại là một nữ nhân.

Bảo cô ta không đi còn khó gấp trăm lần việc bảo cô ta đến đây, Lâm Văn Vinh cười, vỗ nhẹ tay nàng:

- Đừng lo, vị này cũng không phải người xa lạ gì, chờ ta giới thiệu cho các nàng làm quen. Từ tiểu thư, ta ở đây...

Từ Chỉ Tình sắc mặt lo lắng, liền bước vội theo tiếng gọi mà tới, mới nhìn đã thấy Lâm Tam đang đứng cạnh một nữ tử mặc y phục hoàng cung, da trắng môi hồng, dung nhan tuyệt lệ, khí chất điềm tĩnh cao nhã, mái tóc thướt tha trong gió tựa mây bay, giống như tiên nữ lạc xuống trần gian, khiến người khác trông thấy phải tự ti mặc cảm.

Từ Chỉ Tình nhìn đến ngẩn ngơ, người con gái đẹp tuyệt này lại là thê tử của Lâm Tam sao? Nàng ta dù tự phụ dung nhan tài học hơn người, nhưng ở trước mặt một cô gái cao quý như tiên, lại nảy sinh vài phần cảm giác tự thẹn không bằng.

- Vị này là Từ tiểu thư sao?

Tiểu Thanh Tuyền giữ chặt tay Lâm Văn Vinh mỉm cười, khí chất ung dung hào phóng, thật khiến trăm hoa ghen tị:

- Ta và Lâm lang hôm nay vừa mới gặp mặt, nhất thời vô lễ, nếu có chậm trễ mong rằng tỷ tỷ bỏ qua.

Một tiếng “Lâm lang” kêu lên khiến cho Lâm Văn Vinh tâm hoa nở rộ, hân nhả ngáy trong lòng, vội dầy mặt cười bảo:

- Thanh Tuyền nàng nói gì vậy, mọi người đều là người nhà, không cần phải khách khí như thế, vị Từ Tiểu thư này chính là thiên kim của thiên hạ đệ nhất học sỹ Từ Vị tiên sinh, học vấn, kiến thức không hề kém Từ tiên sinh.

Tiểu Thanh Tuyền đưa đôi mắt đẹp nhìn hắn, lại quay sang mỉm cười với Từ Chỉ Tình:

- Thì ra tỷ tỷ là con gái của Văn Trường tiên sinh, là đệ nhất kỳ nữ của Đại Hoa ta, tiểu muội ngưỡng mộ đại danh đã lâu, nếu không phải còn bận rộn nhiều việc thì đã sớm cùng tỷ tỷ kết giao rồi.

Khó trách sao Lâm Tam lại lo lắng tìm Tiêu Thanh Tuyền, vị cô nương này dung nhan khí chất thiên hạ có một không hai, ta tuyệt không bằng nàng ta. Từ Chỉ Tình trong lòng thở dài, liền nhẹ nhàng tiến lên ôn nhu nói:

- Tiêu tiểu thư khách khí quá, Chỉ Tình chỉ là một nữ lưu bình thường, đâu phải kỳ nữ gì. Tiểu thư là tiên nữ hoá thành người, khí chất ung dung, tựa như đoá hoa sen trắng sạch bụi trần khiến ta tự thẹn không bằng. Lâm Tam, Tiêu tiểu thư như tiên nữ trên trời, nếu người phụ nàng, nhất định trời đất không dung.

Nói thừa, lão bà của ta, mẹ của con ta, ta có thể không yêu thương nàng sao? Ánh mắt của Từ Chỉ Tình đối với Thanh Tuyền cũng phải có phần ngưỡng mộ. Mị lực của Thanh Tuyền quả nhiên nam nữ đều không cưỡng lại được. Lâm Văn Vinh nắm chặt tay Thanh Tuyền cười nói:

- Điểm này cô có thể yên tâm, ưu điểm của ta chính là yêu thương lão bà.

Tiểu Thanh Tuyền khuôn mặt ửng hồng, ôn nhu cất tiếng:

- Chớ nói lung tung, khiến Từ tỷ tỷ chê cười. Tỷ tỷ, Lâm lang trời sinh tính tình như vậy, mong tỷ tỷ chớ khinh bạc hân.

Cái này gọi là khinh bạc sao? Chuyện đáng là “khinh bạc”, Lâm lang của cô chẳng biết đã làm bao nhiêu lần rồi?! Từ Chỉ Tình sâu kín thờ dài không nói gì. Lâm Văn Vinh lại lên tiếng:

- Từ tiểu thư, vừa rồi cô gọi ta, có phải đã xảy ra chuyện gì?

Từ Chỉ Tình “a” một tiếng, quýnh lên vội đáp:

- Vừa rồi ta ở bên ngoài, thấy có người đi về hướng này, cũng không biết có chuyện gì quan trọng không.

Thanh Tuyền sắc mặt căng thẳng, liếc mắt nhìn Lâm Văn Vinh, Lâm Văn Vinh lắc đầu kiên định, Tiêu Thanh Tuyền cảm thán một tiếng, quay sang mỉm cười với Từ Chỉ Tình, bình thản nói:

- Tạ ơn ân đức của tỷ tỷ. Vừa rồi có thể có chút quan trọng, nhưng bây giờ đã chẳng trọng yếu gì nữa. Ta cùng Lâm lang cùng sống cùng chết, cùng chịu họa phúc, chẳng chuyện gì có thể chia cách chúng ta.

Trên mặt nàng hiện lên nụ cười rạng ngời như hoa sen, ung dung thánh khiết, Lâm Văn Vinh lòng tràn đầy vui mừng nắm lấy tay nàng. Hai người tình chàng ý thiếp, ôn nhu ngọt ngào không tả xiết.

Từ Chỉ Tình thấy thế mũi như nghẹn lại, vội quay đầu đi:

- Tiêu tiểu thư nói vậy thì ta yên tâm, Chỉ Tình cung chúc nhị vị trăm năm hảo hợp, sống đến bạc đầu.

Giọng vừa thốt, ngoài vườn chợt vang lên một thanh âm nam tử vang rõ:

- Tiêu sư muội, nàng có ở trong đây không?

Sư muội họ Tiêu ở trong vườn tự nhiên chỉ mỗi mình Tiêu Thanh Tuyền. Lâm Văn Vinh liếc mắt ra ngoài xem xét, thấy ngoài cửa vườn lấp loáng một bóng dáng bận áo trắng, nam tử kia còn đang đứng ngoài không tiến vào, hân vẫn đang đợi Tiêu Thanh Tuyền lên tiếng.

- Là Liễu sư huynh!

Tiêu Thanh Tuyền cau khê đôi mi, lắc đầu cười khổ, giữ chặt tay Lâm Văn Vinh, ôn nhu hỏi:

- Lâm lang, có để y vào không?

Vị Liễu sư huynh này nghe đã muốn đánh, bắt quá vì gọi lão bà của ta là sư muội, lão tử không đánh người xem như tiện nghi cho người vậy. Lâm Văn Vinh giả mù sa mưa cười ha ha nói:

- Gọi hân vào đi, ngoài kia gió mưa lạnh lùng như thế, đừng để hân bị đông cứng mất. Ôi, nam nhi độ lượng như ta thật đã tuyệt chủng rồi.

Tiêu Thanh Tuyền lắc đầu cười khê, ngắt véo tay hân, bình thản hỏi vọng ra ngoài vườn:

- Liễu sư huynh tìm ta có chuyện gì?

Thanh âm Liễu sư huynh lộ vẻ sốt ruột, la lên:

- Tiêu sư muội, ta nghe nói bên ngoài có hai người một nam một nữ vào đây, sợ bọn họ xúc phạm đến nàng nên vội tới xem sao.

Con mẹ người, muốn gặp lão bà của ta lại lấy cớ xấu xa như vậy, thật là khinh người quá đáng. Lâm Văn Vinh cắn tức trong lòng, cười lên hắc hắc, tuyệt chẳng nói một câu.

Tiêu Thanh Tuyền tựa hồ hiểu được tâm lý Lâm Văn Vinh, quay sang hân cười nhẹ, bình tĩnh cất lời đáp:

- Tạ ơn sư huynh quan tâm, Thanh Tuyền vẫn ổn, mời sư huynh quay về đi.

Ngoài vườn im lặng một lúc lâu, sau đó thanh âm Liễu sư huynh lại truyền đến:

- Tiêu sư muội, ta có sự tình quan trọng cần nói với nàng, mong sư muội cho phép ta vào trong.

Tên sư huynh này da mặt thật dày, Lâm Văn Vinh giờ giờ nắm tay, miệng hừ một tiếng, hỏi:

- Thanh Tuyền, vị Liễu sư huynh này có luyện qua võ công không?

Tiêu Thanh Tuyền lắc đầu:

- Liễu sư huynh là tài tử Văn tông, không tập võ nghệ. Chàng hỏi làm gì?

- Để dễ thân cận.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Tài tử như vậy, song quyền song cước của ta có thể đánh bảy tám cái, nếu hấn còn ở ngoài kêu la quấy rầy ta cùng lão bà ta chuyện trò, ta sẽ không khách khí.

Thanh Tuyền nghe thế đâm cười, giữ lấy hấn, bảo:

- Chớ nói bậy, võ nghệ của chàng rất bình thường, đánh nhau cùng người, lỡ bị thương thì sao?

- Tiêu sư muội...

Liễu sư huynh ở ngoài đợi hồi lâu không thấy động tĩnh, thanh âm có chút kích động hô lên:

- Tha thứ ngu huynh lỗ mãng, nhưng ta có đôi lời, hôm nay nhất định phải nói cùng nàng, nếu bỏ lỡ hôm nay nhất định sẽ hối tiếc cả đời. Vườn đào lý này ngu huynh xem như thánh địa, sư muội chưa bao giờ cho phép ta vào, nhưng hôm nay sự tình cấp bách, dù bị nàng trách mắng trăm ngàn lần, ta cũng chịu vậy.

Lâm Văn Vinh nghe vậy trợn tròn mắt. Con mẹ nó, dám công khai theo đuổi lão bà ta ngay trước mặt ta, người làm như lão tử là không khí hả?! Nắm đấm hấn nắm đấm dứ đang muốn lao ra, Tiêu Thanh Tuyền mỉm cười kéo tay hấn, bảo:

- Chàng ấy, mới chút chuyện ủy khuất thế này đã chịu không được, thiếp từ nhỏ đến nay gặp qua vô số nam tử, nào đã từng cười với ai một nụ?! Chẳng biết sao lại run rẩy gặp chàng...

Khuôn mặt nàng ửng hồng, nhìn Lâm Văn Vinh cười quyến rũ, thanh âm nhu hòa vọng ra ngoài, nói:

- Liễu sư huynh, mời huynh vào đi.

Từ ngoài vườn bước tới một vị công tử, dáng vóc trung bình, toàn thân áo trắng, trên tóc vấn một vuông khăn lụa màu lam, mày kiếm mắt sáng, sống mũi cao thẳng, hành tẩu thông dong, phong độ ngời ngời, thật đúng là mặt tựa Phan An, người như Tống Ngọc.

Thấy bộ dạng Liễu sư huynh kia khí thế hiên ngang, trong lòng Lâm Văn Vinh cảm thấy khó chịu, quần áo đẹp thế thì sao, cũng là cha mẹ người bỏ tiền mua cho, người oai phong cái rắm gì! Có bản lĩnh thì cởi quần áo ra xem.

Từ Chỉ Tình nhìn nhìn Lâm Tam, lại ngó qua Liễu sư huynh kia, đột nhiên bụm miệng cười khúc khích. Lâm Văn Vinh kỳ quái liếc qua nàng ta:

- Cô cười cái gì?

Từ tiểu thư sắc mặt ửng đỏ, yêu kiều hừ một tiếng, đáp:

- Vị Liễu sư huynh này dung mạo phong độ đều hơn đứt người, Thanh Tuyền tiểu thư có thể coi trọng người, thật là phúc phận người tu luyện mấy đời.

Lâm Văn Vinh lơ đãng cười nói:

- Dung mạo phong độ? Từ tiểu thư cô nếu gặp ta vào thời điểm huy hoàng sẽ không nói như vậy rồi. Cô hỏi Thanh Tuyền xem lần đầu nàng ấy gặp ta, bộ dáng ta ra sao?!

Nhớ tới khi mới gặp gỡ hần tại ven hồ Huyền Vũ, bị hần khi dễ, khuôn mặt Tiêu Thanh Tuyền hồng lên, trong lòng lại tràn đầy ấm áp, giữ chặt bàn tay to của hần ôn nhu cười, ẩn chứa muôn tình vạn ý.

Thấy hai người tâm ý tương thông, Từ tiểu thư than nhỏ một tiếng, với Lâm Văn Vinh tính tình hoang dã bất tuân như thế, cũng chỉ có Tiêu tiểu thư siêu trần thoát tục kia mới có thể quản được hần, bằng không, xem kiểu hần quyến rũ khi phụ nữ tử như vậy, trên đời này có được mấy cô gái có thể thoát khỏi bàn tay ma quỷ của hần. Từ tiểu thư trên mặt nóng bừng, trong lòng chua xót, trăm ngàn tư vị tràn ngập con tim.

- Tiểu sư muội...

Tiếng gọi cấp bách phá vỡ tình cảnh ngọt ngào của hai người. Lâm Văn Vinh hừ một tiếng tức giận, vừa ngẩng đầu lên đã thấy vị Liễu sư huynh kia mắt nhìn chăm chăm vào chính mình, trên mặt trong phút chốc hiện lên đủ loại cảm xúc kinh ngạc, phần nộ, ghen ghét. Chỉ là cuối cùng vị Liễu sư huynh này phong độ rất cao, gấp gáp cắn chặt răng, không phát ra tiếng nào.

Nhìn đi, tiểu tử, chưa thấy qua ai đẹp trai thế này sao! Lâm Văn Vinh cười phóng túng, ra vẻ ôm quyền lên tiếng:

- Chà, đã lâu chưa thấy vị nào anh tuấn tài ba như huynh đây, đã hơn hần ta rồi!

Liễu sư huynh sững sờ, phong cách như tên quái quỷ này, y mới gặp lần đầu, hi hi ha ha chẳng hề đứng đắn, nghĩ rằng sư muội hần sẽ không thích loại nhân sỹ quái dị như thế, trong lòng y có chút vui vẻ, cố gắng cười ôm quyền hoàn lễ, đáp:

- Không dám, không dám!

- Phải thế, phải thế! Ta tung hoành giang hồ hơn mười năm, tìm một người anh tuấn cũng chẳng có, nào ngờ hôm nay vào núi lại gặp được người anh tuấn tài ba như huynh đài, thật là duyên phận a. Anh tài huynh, xin hỏi người quý tính đại danh, niên kỷ bao nhiêu?

- Tiểu khả (cách xưng hô khiêm tốn, ý là không là gì cả) Liễu Sĩ Nguyên vừa hai mươi hai tuổi, là đệ tử Văn tông của Thánh phường, đứng hàng thứ tám.

Liễu sư huynh vội trả lời:

- Chẳng biết vị nhân huynh này là...

- Hóa ra là Cút trâu huynh a (Cút trâu - 'ngưu thi' gần âm với 'Liễu Sĩ' - hieusol).

Lâm Văn Vinh cất giọng cười haha nói:

- Tiểu đệ là ký danh đệ tử của Ninh tiên tử của Thánh phường Vũ tông, khắc khổ tu luyện Động huyền tử tam thập lục tán thủ, am hiểu Nhất pháo chế thắng (Một pháo chinh phục), lăn lộn lâu năm trên giang hồ, huynh đệ tặng cho một danh hiệu gọi là Khoái Cẩm Pháo Thần.

Khoái Cẩm Pháo Thần? Danh hiệu hỗn tạp này thật là khác lạ. Liễu Sĩ Nguyên vội ôm quyền nói:

- Nghe danh đã lâu, không ngờ lại là sư đệ Vũ tông.Ồ, Ninh tiên tử đã trở lại chưa?Tiểu huynh còn chưa nghe nói tiên tử nhận nam đệ tử bao giờ.

- Tiên tử đích xác không nhận nam đệ tử.

Lâm Văn Vinh cười thần bí:

- Chỉ có điều ta cùng Vũ tông có chút quan hệ sâu xa, Ninh tiên tử vì thế liền yêu lây, thu ta làm ký danh đệ tử. Chỉ là ký danh, đừng cho là thật, cũng như là năm mới tặng quà, lại nhận được tiền lì xì ấy mà.

Tiêu Thanh Tuyền nghe hần nói năng bát nháo, trong lòng buồn cười, vội lôi kéo hần, phong tình vạn chủng sáng giọng:

- Chớ nói bậy, nếu để sư phụ nghe được, chàng sẽ lãnh đủ đấy.

Theo ý tứ của Thanh Tuyền cùng vị Liễu sư huynh, Ninh tiên tử hẳn nhiên vẫn chưa trở về, lòng Lâm Văn Vinh trĩu xuống, nhưng lúc này vẫn không biểu hiện ra, chỉ khẽ nở nụ cười chẳng nói gì.

Trông thấy Khoái Cẩm Pháo Thần kia cùng Tiêu sư muội dáng điệu thân mật, tâm lý Liễu Sĩ Nguyên giật thót, ánh mắt nhìn qua Tiêu Thanh Tuyền, nhẹ nhàng hỏi:

- Sư muội, hai vị này là...?

Tiêu Thanh Tuyền mỉm cười, một tay giữ lấy Từ Chỉ Tình, đáp:

- Vị tiểu thư này chính là thiên kim của thiên hạ đệ nhất học sĩ Văn Trường tiên sinh, cũng là đệ nhất kỳ nữ của Đại Hoa ta, Từ Chỉ Tình tiểu thư.

- Cô là Từ tiểu thư của Kinh Hoa học viện?

Liễu sư huynh chấn động, vội vàng vái chào thật sâu:

- Đại danh tiểu thư, tiểu sinh kính ngưỡng đã lâu, hôm nay được gặp, quả là tam sinh hữu hạnh.

Từ Chỉ Tình bình thản thi lễ, đáp:

- Liễu công tử quá khen. Một nữ tử phạm tục như Chỉ Tình không đáng được khen ngợi như thế.

Thấy ánh mắt Liễu Sĩ Nguyên dừng lại trên người Lâm Văn Vinh, Tiêu Thanh Tuyền nhàn nhạt cười, giữ chặt tay Lâm Văn Vinh, ngón tay hai người siết chặt. Tiêu Thanh Tuyền ôn nhu liếc mắt nhìn Lâm Văn Vinh, nhẹ nhàng mà kiên định cất giọng:

- Còn vị này, chính là phu quân sống chết không rời của Thanh Tuyền.

- Sư muội, nàng nói gì? Hắn là phu quân của nàng?

Liễu Sĩ Nguyên như bị quả chùy đánh phải, sắc mặt tái nhợt, thân hình đột nhiên lùi về phía sau mấy bước, ngơ ngác nhìn hai người đang tay trong tay một chỗ, thần tình như ngây như dại.

Tiêu Thanh Tuyền bình thản trả lời:

- Liễu sư huynh, Thanh Tuyền khổ tu từ nhỏ, không đề ý đến nam tử thiên hạ, điều này cả Thánh phượng đều biết. Chẳng ngờ số mệnh Thanh Tuyền ẩn chứa ma chướng, từ lúc gặp được phu quân tại Kim Lăng liền mắc phải tơ tình, không thể tự kiềm chế. Vì lời hứa năm xưa, tội của Thanh Tuyền không thể tha thứ, ta chịu nhận tội, dù có ngàn vạn khó khăn, ta sẽ cùng Lâm lang gánh chịu, sống cùng giường, chết cùng huyệt, trời đất giao hòa, không thể cách chia.

Lâm Văn Vinh nghe vậy vui buồn lẫn lộn, vội kéo bàn tay nhỏ bé của nàng, muốn nói đôi lời mà môi ngập ngừng mấy lượt, một chữ cũng chẳng thốt nên.

Tiêu Thanh Tuyền nắm chặt bàn tay to lớn của Lâm Văn Vinh, cười ôn nhu:

- Lâm lang, chàng là vị hôn phu của thiếp, hãy giới thiệu cho Liễu sư huynh biết đại danh của chàng đi.

Từ Chỉ Tình ở một bên nghe vậy trong lòng kinh ngạc tê tái, một câu này chẳng khác gì bảo Lâm Tam tuyên chiến với Thánh phượng rồi, chỉ là tên gốc Lâm Tam này vì Tiêu tiểu thư, e là cả trời cũng dám đâm thủng. Từ Chỉ Tình lắc đầu than nhẹ, chẳng biết vì sao nước mắt lại ào ạt tuôn ra.

Rốt cục cũng đến ngày này, Lâm Văn Vinh toàn thân trào dâng nhiệt huyết, lớn tiếng cười hô:

- Ta là Lâm Tam, gia đình đầu đàn của Tiêu gia phủ ở Kim Lăng đây.

359. Chương 357: Đào Hoa

Liễu Sĩ Nguyên mặt trắng như tờ giấy, vội thối lui mấy bước, đưa mắt cẩn thận dò xét, chăm chăm nhìn Lâm Văn Vinh rồi kêu lên:

- Đại đầu vua câu đối bảy tỉnh, đoạt khôi (về nhất) Kim Lăng tái Thi hội, diệt phi bắt cướp tại Sơn Đông, trong kinh giặc hạ quốc sư Đột Quyết Lộc Đông Tán, Ngự Dược Long Môn Lâm Tam trên Vĩ Sơn hồ (1), thật đúng là người?

Đối với những sự tích về Lâm Tam, Liễu Sĩ Nguyên vô cùng quen thuộc, hiển nhiên là đã nghe qua thanh danh của hắn.

- Chính là tại hạ.

Lâm Văn Vinh hí mắt cười nói:

- Chỉ là hư danh mà thôi, Ngưu Thi (2) huynh chê cười rồi.

Liễu Sĩ Nguyên liếc mắt nhìn Tiêu Thanh Tuyền, đột nhiên gật đầu nói:

- Tốt, rất tốt, đại danh Lâm huynh như sấm bên tai, nổi tiếng thiên hạ, Liễu mỗ ngưỡng mộ đã lâu. Hôm nay được thấy, quả nhiên danh bất hư truyền, ngay cả Tiêu sư muội cũng nhần nhục chờ đợi. Tại hạ bất tài, muốn nhân dịp thiên cổ khó gặp này lãnh giáo Lâm huynh một phen.

- Lãnh giáo?

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Ngưu Thi huynh, huynh bảo ta lãnh giáo cái gì? Nếu nói đến thi, luận, từ thì xin miễn, ta nhiều năm nay không động đến. Nếu huynh thật tâm, thì trên đường mua một quyển Lâm Tam văn tập được in ấn rất tinh xảo, không đáng bao nhiêu tiền mà doanh liên (câu đối), thi, từ, truyện cười, không thiếu thứ gì, vật siêu sở chỉ (3), mua mười tặng một a.

Liễu Sĩ Nguyên ngạo nghễ nói:

- Thế gian này, kẻ mua danh câu tiếng nhiều như cá trên sông, cuốn thi từ kia cũng không phải không có khả năng là do nhờ người hư cấu. Lâm huynh đã có đại tài, chỉ giáo một hai phen có gì mà không được. Lẽ nào vị hôn phu do đích thân Tiêu sư muội lựa chọn lại không bằng loại tiểu nhân rứt đầu rứt đuôi, khiến cho kẻ khác chê cười.

Tiêu Thanh Tuyền biến sắc, tay áo khẽ phất, lạnh lùng đáp:

- Liễu Sư huynh, danh tiếng lang quân của ta là được thế nhân tặng cho, khen trí tuệ và dũng khí của chàng, thực lực của chàng thiên hạ đều biết, không phải là huynh một mực cố ý phỉ báng như vậy được. Tình cảm của huynh dành cho muội, Thanh Tuyền cảm kích trong lòng, nhưng nếu huynh nhục mạ Lâm lang như vậy, ta không thể tha cho huynh được.

Với dung nhan diễm lệ, khí chất ung dung, Tiêu Thanh Tuyền ở trong Thánh phường chính là một tiên tử. Thấy tiên tử tức giận, trái tim của Liễu Sĩ Nguyên như bị vạn kim châm, đang muốn nói gì đó thì bên kia Từ Chỉ Tình hừ nhẹ một tiếng, nói:

- Liễu công tử, vốn dĩ công tử cùng Tiêu tiểu thư nói chuyện, Chỉ Tình không nên xen vào. Chỉ là thấy công tử kinh thị Lâm Tam như vậy, thực tự mang nhục vào mình. Thanh danh của Lâm Tam trong khắp thiên hạ được chúng nhân khẩu truyền, ai ai cũng biết, ấy là lời thực việc thực, sớm đã đăng thành sách và truyền tụng hết thảy mọi nơi. Đây là do chính hắn vất vả mới đoạt được, không phải vì một câu của công tử là có thể chối bỏ, nói là tìm người hư cấu. Nếu có bản lĩnh thì công tử cũng nên thử làm như hắn xem sao! Đừng nói người khác, ta và phụ thân ta đối với hắn đều tâm phục khẩu phục. Nói thêm một câu khó nghe, với thanh danh của hắn, muốn khiêu chiến, dựa vào Liễu Công tử người thì e còn chưa đủ tư cách.

Từ Chỉ Tình sắc mặt lạnh như băng, hôm nay đang lúc đau khổ chưa có chỗ phát tiết, lại thấy họ Liễu muốn khiêu chiến Lâm Tam, lửa giận trong lòng nhất thời phát ra, khó có thể thu hồi, một hơi nói cho thỏa thích khiến cho Liễu Sĩ Nguyên sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, nói không lên lời. Theo như Từ Tiểu Thư nói, so với thanh danh của Lâm Tam, Liễu Sĩ Nguyên hẳn muốn một mình khiêu khích, còn kém quá xa.

- Tầm lòng che chở của tỷ tỷ với Lâm lang, Thanh Tuyền vô cùng cảm kích.

Tiêu Thanh Tuyền giữ chặt tay Từ Tiểu Thư, mỉm cười, cảm kích nói.

Từ Chỉ Tình sắc mặt nóng lên, vội cúi đầu, nhỏ giọng nói:

- Ta chỉ là không quen nhìn người khác vênh mặt hást hàm, không phải là vì Lâm Tam mà biện hộ, Tiêu tiểu thư, ngàn vạn lần chớ nên hiểu lầm.

Tiêu Thanh Tuyền liếc mắt ngắm hấn, lắc đầu cười khê, giữ chặt tay Lâm Văn Vinh sáng giọng:

- Ngốc tử chàng, có thể làm bằng hữu với tỷ tỷ, cũng không biết là phúc tu mấy kiếp.
- Ta với Từ Tiểu thư luôn luôn không hề có khách khí.

Lâm Văn Vinh gật đầu cười nói, bộ dạng cực kỳ thành thực. Từ Chỉ Tình trong lòng than nhỏ, trước mặt Tiêu Tiểu thư hấn cam lòng làm ngốc tử, trước mặt người khác thì lại như con sói xám giờ nanh múa vuốt.

Bên kia Liễu Sĩ Nguyên thấy một nam hai nữ nói chuyện, dáng vẻ vô cùng thân mật, hấn thì một mình đơn lẻ, trong lòng vô cùng chua xót, lớn tiếng nói:

- Sư muội, đó là người mà muội sẽ lấy, hôm nay ngu huynh cũng muốn nói cho hết lời. Sĩ Nguyên hơn mười năm trước gặp muội, trong lòng sớm đã khắc cốt ghi tâm, luôn nhớ tới muội. Ta khổ công học hành, đoạt danh đệ nhất Văn Tông đều là muốn muội một tiếng hưởng ứng, mỗi ngày đều đứng bên ngoài cửa vườn chỉ mong nhìn muội một lát, trong Thánh phường này, ngay cả hoả phu cũng biết tình ý của ta với muội. Chỉ là sư muội một lòng tu đạo, lại là người mà tự tay viện chủ chọn lựa, đối với bất cứ ai cũng không hề có ý tư sắc, ngu huynh sợ chọc giận muội mới đem tâm tư chôn xuống đáy lòng. Vốn nghĩ là ngày trước đa sự, định đem tâm nguyện nhiều năm kết thúc. Không ngờ sư muội lại sớm đã bí mật hứa hôn.

Liễu Sĩ Nguyên nước mắt vòng quanh, vẻ mặt kích động, lớn tiếng nói:

- Ta sống không thể luyến ái, chết đi cũng hoá cô hồn, luôn quần quanh bên cạnh sư muội. Sư muội, ta đi đây.

Liễu Sĩ Nguyên nói, khóe mắt nứt ra, đột nhiên như một mảnh hổ lao đầu vào thân cây đại thụ bên cạnh, thật sự là muốn chết.

Lâm Văn Vinh nghe được, sớm đã không kiên nhẫn, nhắm đá một cước vào mông khiến thân mình Liễu Sĩ Nguyên lệch đi vài phần, lao qua thân đại thụ rồi ngã lăn quay trên mặt đất.

Tiêu Thanh Tuyền không nghĩ đến Liễu Sĩ Nguyên lại cương liệt như thế, bất đắc dĩ nhượng mày cười khổ, nói:

- Lâm lang, chàng cứu mạng hấn như vậy, hấn tuyệt sẽ chẳng nhớ điểm tốt của chàng đâu.

Lâm Văn Vinh hi hi cười nói:

- Ta nào có công phu cứu tính mạng hấn, mới vừa rồi vốn là muốn giúp hấn một tay, chưa từng nghĩ rằng một cước đá trượt này lại thành ra cứu hấn, thật là khó chịu vô cùng, xem ra từ nay về sau phải luyện tập thêm võ nghệ rồi.
- Người không cần học thêm võ nghệ đâu!

Từ Chỉ Tình hừ giọng, xen vào nói:

- Bây giờ đã hay khi dễ người khác rồi, nếu học thêm võ công, còn không trở thành bá vương được sao?

Tiêu Thanh Tuyền cười nói:

- Tỷ tỷ yên tâm, có muội ở đây hấn không dám đối với tỷ tỷ như thế đâu.

Từ Chỉ Tình trong lòng nhảy dựng, vội vàng nói:

- Tiêu tiểu thư, người xem vị sư huynh này phải xử trí như thế nào? Bạc nam tử này có vẻ bề ngoài không tốt mà tâm nhãn lại nhỏ hẹp, có thể dẫn đến cực đoan, thật đúng khó mà giáo hoá.

Thấy Tiêu Thanh Tuyền liếc mắt nhìn mình, Lâm Văn Vinh cười nói:

- Cũng được, cũng được, ác nhân cứ để ta làm đi!

Hấn liền cầm lấy bảo kiếm bên mình Tiêu Thanh Tuyền chậm rãi đi đến bên Liễu Sĩ Nguyên.

Từ Chỉ Tình cả kinh, nghi hoặc nói:

- Hấn muốn làm gì?

Tiêu Thanh Tuyền cười tự nhiên, ôn nhu nói:

- Hẳn muốn làm cái gì, cứ để mặc hấn làm đi, nếu là chịu trời buộc khắp nơi, hấn càng không phải Lâm lang.

Chỉ một câu nói, liền khiến cho Từ Chỉ Tình trong lòng ảm đạm hỏ thẹn, trên thế giới này, người biết Lâm Tam sâu nhất, hiểu Lâm Tam nhất chính là vị tiên tử Tiêu tiểu thư này.

Lâm Văn Vinh từng bước chậm rãi bước đến bên Liễu Sĩ Nguyên, ngồi xổm xuống cạnh hấn, cười hì hì hỏi:

- Anh tài huynh, huynh làm sao vậy?

Liễu Sĩ Nguyên nổi giận gầm lên một tiếng:

- Không cần ngươi lo, bảo “ta đi tìm chết”.

- Chết hả, rất dễ dàng.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Anh tài huynh, ngươi xem đây là cái gì?

Liễu Sĩ Nguyên ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy diện mục Lâm Văn Vinh dữ tợn, tay cầm trường kiếm. Roẹt một tiếng, kiếm rời vỏ, một đạo kiếm phong lạnh lùng bổ thẳng vào trán mình.

- Hả!

Liễu Sĩ Nguyên kêu lên một tiếng thảm thiết thê lương, vô thức lách mình né tránh, lộn mấy vòng quay cuồng trên mặt đất, người dính đầy bùn, cỏ, nhìn Lâm Văn Vinh tức giận nói:

- Ngươi, ngươi!

- Ta? Ta cái gì?

Lâm Văn Vinh lông mày dựng một, rầm một tiếng đâm trường kiếm trong tay vào thân cây đại thụ, lớn tiếng nói:

- Ngươi không phải thích chết sao? Vậy thì tới đi, dùng đầu lao vào thân cây, máu me be bét, sao mà hoành tráng kích thích quá, từ xưa nhân sĩ đều thích chọn loại hình này, anh tài huynh cũng không ngoại lệ a.

Thấy Lâm Văn Vinh nhe răng cười thoả mãn, Liễu Sĩ Nguyên bắt giắc lui lại hai bước, cắn chặt giăng, đang muốn lao đến thân cây thì đã thấy Lâm Tam roẹt một tiếng rút bảo kiếm ra, “hắc hắc” cười lên hai tiếng rồi lại lao đến thân cây, mũi đao lướt đến đâm người như không mở mắt. Tim hấn đập thành thạch, toàn thân khiếp đảm.

- Đâm hả?

Lâm Văn Vinh mỉm cười đi về phía Liễu Sĩ Nguyên với vẻ thân tình hoà ái, rồi dốc sức lao đến bên hấn, âm thanh đột nhiên cao lên tám độ:

- Đâm a, con mẹ nó đâm thật a.

Liễu Sĩ Nguyên bị một lời bùng nổ của hấn, sợ tới mức “hả” lên một tiếng, lui lại mấy bước, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy:

- Ngươi, ngươi...

Chú thích:

1. Ngư Dực Long Môn = Cá vượt long môn. Mình vẫn để nguyên là Ngư Dực Long Môn Lâm Tam vì đây là danh hiệu của Lâm Tam khi thả cá vớt bạc tại Vi Sơn hồ.

2. Cứt trâu, “ngư thi” đọc đồng âm với “liễu sĩ” - Lâm Tam có vẻ chuyên chơi trò này

3. Đường như sai chính tả tiếng Trung, lẽ ra phải là: Vật siêu sở trị - vật chất có giá trị vượt qua giá trị bản thân của nó - Ai có kiến giải hay hơn xin chỉ giáo - vandai79

- Lâm Văn Vinh khinh thường liếc hắt một cái, lớn tiếng cười nói:

- Liễu sư huynh, Từ tiểu thư nói cũng đúng, ta và người căn bản không phải là người cùng cấp bậc. Thanh Tuyền xinh đẹp ôn nhu tựa tiên tử, làm sao ta có thể lấy được nàng làm vợ? Người chỉ biết nghe qua những lời đồn đại, hãy dùng cái đầu nghĩ lại xem, ta sở dĩ có thể đứng đây, không phải là vì học vấn của ta phong phú cỡ nào, uyên bác cỡ nào, ta chỉ dựa vào một mình bản thân ta. Trên cái thế giới này ta được sinh ra từ khe đá (4). Ta cái gì cũng không có, cái gì cũng không sợ, Thái Sơn đổ xuống cũng không đè chết nổi ta, bùn lầy trên núi cũng không quét nổi ta, vạn pháo nổ ầm ầm cũng không xuyên qua nổi ta, tất cả những chuyện ta đã trải qua, người có sống đến mười kiếp cũng không tưởng tượng ra nổi. Ta có thể thua tới hi lý hoa lạc (5), thất bại thảm hại, nhưng ta sẽ không chết. Con mẹ nó ta đúng là một loại bùn, mặc cho ai nhào nặn rày vò, dẫm trên người ta vài cước, khiến ta nằm bẹp trên mặt đất, đứng lên ta chỉ là một cây tiêu thương, đỉnh thiên lập địa, vĩnh bất ngôn khí (6). Tiểu kiên cường ta đây sợ ai? Người muốn so sánh với ta, về nhà học thêm hai trăm năm nữa đi.

Từ Chỉ Tình nghe được gây người, cùng ở chung với Lâm Tam bấy lâu, cả ngày chỉ thấy hắt hi hi ha ha, từ sau lần đi Sơn Đông giải quyết đại sự, không thấy hắt đứng đắn như thế. Hôm nay hết lần này đến lần khác nói ra những lời khẳng khái hiên ngang, giống như đúc kết sau hơn hai mươi năm làm người của hắt, không biết sao đột nhiên trong lòng Từ Chỉ Tình tràn đầy thương đau, lẩm bẩm nói:

- Những lời hắt nói đều là thật sao?

Tiêu Thanh Tuyền lau nhẹ khoé mắt, nhỏ giọng thở dài:

- Lâm lang có khổ trong lòng, chỉ là chưa từng nói ra mà thôi.

Từ Chỉ Tình hừ một tiếng, tức giận nói:

- Tiêu tiểu thư, cứ cho là hắt nói thật, nhưng hắt tự ví mình sinh ra từ khe đá, điều này không làm cho muội tức giận sao?

Tiêu Thanh Tuyền mỉm cười lạnh nhạt nói:

- Muội biết tính chàng, việc nhỏ thì lời không thật, đại sự lại không nói sai, chàng là phu quân của muội, chàng đã nói thì muội nhất định sẽ tin.

Từ Chỉ Tình nghe được mà gây người, rõ ràng là Tiêu tiểu thư có thể khắc chế Lâm Tam, sao bây giờ nghe ra lại thành Lâm Tam chế ngự Tiêu tiểu thư được?

Thấy vẻ sững sờ của Từ Chỉ Tình, Tiêu Thanh Tuyền kéo tay nàng ta, giọng nói mang phần xin lỗi:

- Tỷ tỷ, những ngày muội và Lâm lang xa cách, không có ai ở bên, đều là nhờ tỷ tỷ chiếu cố chàng, phu quân của muội vô pháp vô thiên, đại ác tuy không làm nhưng chuyện nhỏ lại không ngừng phá bình, tỷ tỷ nhất định là vất vả với chàng rồi. Tỷ yên tâm, nếu lần này phu thê muội còn giữ được tính mạng, muội nhất định quần thúc chàng cho tốt, không để cho chàng làm ác nữa.

Người thật là hiểu rõ vị hôn phu của người, Từ Chỉ Tình cười khổ, chẳng biết đáp lại như thế nào, chỉ đành im lặng không nói.

Thấy Lâm Tam vẻ mặt dữ tợn, thần khí trong mắt như bi như hỷ, còn Tiêu sư muội thì đang ngơ ngác nhìn Lâm Tam với ánh mắt lộ vẻ yêu thương nồng đậm, say đắm. Trái tim của Liễu Sĩ Nguyên tựa đồng tro tàn, bỗng oa lên một tiếng, nằm sấp trên mặt đất khóc bi thống.

- Đã xong, thu công!

Lâm Văn Vinh cầm trường kiếm cắm phập lên bàn, nhìn Thanh Tuyền và Từ tiểu thư cười nói:

- Cái này! Anh tài huynh chắc không tiếp tục đòi chết nữa. Ôi, cứu một mạng người bằng xây bảy tầng phù đồ. Cứu thêm hai người nữa ta có thể đi làm bồ tát được rồi.

- Đây là cứu hắt sao? Ta xem người còn thống khoái hơn cả giết hắt.

Từ tiểu thư khẽ cười nói:

- Đau buồn còn khổ hơn là chết, người đã kích như thế, vị Liễu công tử này còn sống chỉ sợ cũng là cái xác không hồn. Tiêu tiểu thư, tướng công của nàng giết người vô hình, thật sự là rất lợi hại.

Tiêu Thanh Tuyền cười khổ lắc đầu không trả lời, Từ Chỉ Tình lơ đãng dò xét Lâm Tam, trong mắt hơi ướt, cúi đầu khẽ thở dài:

- Đa tình thường khổ vì tình, trên đời này đáng thương nhất chính là kẻ đa tình rồi. Vị Liễu Sư huynh này cũng thật là đáng thương.

- Tỷ tỷ chớ cảm thán!

Tiêu Thanh Tuyền thản nhiên nói:

- Tính tình của muội hồi nhỏ cũng như vậy, nam nhân xuất sắc, muội chẳng thêm liếc mắt. Liễu Sư huynh có lẽ rất có tình ý với muội, nhưng điều này không có nghĩa là muội sẽ giả như thân thiết với huynh ấy. Chẳng phải Thanh Tuyền tuyệt tình, chỉ là không thấy phải có nghĩa vụ, tiếc là huynh ấy liên tục hiểu lầm, lại thành ra không hay.

- Đúng thế, khoái đao trăm loạn ma, như vậy mới không lo mà kê cao gối.

Lâm Văn Vinh ôm chặt vòng eo Thanh Tuyền, tán thành nói thật to.

- Chớ có đắc ý.

Tiêu Thanh Tuyền lườm hắn một cái:

- Nếu nói khoái đao trăm loạn ma thì chàng là một ví dụ đầu tiên, ngây ngô mập mờ, không biết đã trêu chọc bao nhiêu nữ tử, trên đời này sao lại có đao cùn như chàng.

Tự biết việc này không thể gạt được Thanh Tuyền, Lâm Văn Vinh bắt đắc dĩ buông tay, giọng ngọt ngào xiêm nhỉnh:

- Mị lực quá lớn, ta cũng không có cách nào khác. Kỳ thật ta cũng đã rất thật thà, trước giờ chưa hề trêu chọc Từ tiểu thư, điểm này Từ tiểu thư có thể làm chứng.

Tiêu Thanh Tuyền cười nói:

- Lại dám nói Từ tỷ tỷ làm chứng, làm khó tỷ rồi. Nếu thiếp có thể hạ sơn, thiếp sẽ thay chàng chặt đứt mấy cái phiền não này, để chàng khỏi phiền lòng.

- Cái đó tự nhiên, cái đó tự nhiên.

Đại lão bà trở về, Trường Kim muội muội, chúng ta đã chơi đùa xong. Từ tiểu thư, nàng cũng đừng si tâm vọng tưởng nữa. Lâm Văn Vinh tim như cuộn máu, trên mặt hiện một nụ cười vô cùng sáng lạn.

Liễu Sĩ Nguyên khóc cả nửa ngày, lúc ngừng lại thì cũng vô tri vô giác, hai mắt thất thần, giống như người bị quỷ lấy đi hồn phách. Hắn đưa mắt mông lung nhìn ba người rồi xoay mình rời đi. Lâm Văn Vinh cả kinh nói:

- Núi này cao như thế, anh tài huynh có khi nào bị rơi xuống không? Ta nói trước, việc này không liên quan gì đến ta. Từ tiểu thư, nàng phải làm chứng cho ta.

Tiêu Thanh Tuyền lắc đầu cười, thần sắc mang theo chút ảm đạm:

- Chớ hồ đồ, Liễu sư huynh vừa đi thì sợ rằng cả Thánh phượng đã biết việc của ta và chàng. Lâm lang, chàng nắm chặt tay thiếp. Ôi, bảo chàng nắm tay, chứ không bảo chàng ôm thiếp.

Bị lão bà hờn dỗi một tiếng, Lâm Văn Vinh cảm thấy xương cốt như mềm đi, buông tay khỏi thất lưng của nàng, ưỡn ngực, nghiêm mặt nói:

- Vừa rồi lỗ tai ta không mở, nghe chẳng được rõ ràng nên nhất thời hiểu lầm.

Lý do như vậy cũng chỉ có Lâm đại nhân nghĩ ra mà thôi, Thanh Tuyền bị hấn hồ đồ mà trong lòng ảm áp, nắm chặt tay hắn, ảm áp ôn nhu nói:

- Thiếp vì lời hứa, nay xuất giá thì cũng nên giao phó cho chàng, sống hay chết đã không còn để tâm đến, chỉ cầu vĩnh viễn được bên cạnh chàng. Đã làm thì phải có dũng khí gánh chịu, đào viên này tuy tốt nhưng cũng không phải là nơi chúng ta ở lâu. Thanh Tuyền dù sai nhưng chúng ta cũng không phải e dè người khác, chúng ta quang minh chính đại đi ra.

Lâm Văn Vinh kéo tay, để nàng đứng sau như muốn bảo vệ nàng, cười nói:

- Đó là đương nhiên, ta đưa lão bà về nhà, sao phải lén lút lút lút chứ?

Trong lúc Tiêu Thanh Tuyền đi lại, lộ ra bụng lớn một chút, Từ Chỉ Tình tinh thông y lý, kinh ngạc kêu lên:

- Tiêu tiểu thư, muội hoài thai?

Tiêu Thanh Tuyền gật đầu cười, vuốt ve bụng, trên mặt rạng ngời vẻ thương con của một người mẹ ôn nhu, thánh khiết:

- Đứa con này của muội, là do muội và chàng tạo thành.

Khó trách Lâm Tam đặc ý như thế, thì ra là song hỷ lâm môn, môi Từ Chỉ Tình ngập ngừng vài câu, điềm nhiên nói:

- Tiêu tiểu thư, chúc mừng!

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Cùng vui, cùng vui, Từ tiểu thư, nhớ đến uống nước đường, còn có cả trứng gà đỏ nữa.

Tiêu Thanh Tuyền đỏ ửng cả mặt, đánh hắt một cái, lại vừa kéo chặt tay hắn rồi cười quỵn rũ, ôn nhu nói:

- Lâm lang, thiếp đẹp không?

Tiêu Thanh Tuyền mi tựa nước mùa xuân, mặt như thoa phấn, dung nhan có một không hai trong thiên hạ, một thân cung trang lãnh đạm càng tăng thêm vẻ đẹp quý phái của nàng, nổi trội bất quần. Lâm Văn Vinh nhìn đến ngây ngốc, lẩm bẩm nói:

- Đẹp đến sủi bọt.

Thanh Tuyền ngượng ngùng cười, dùng sức múa trường kiếm trong tay, trong vườn tràn ngập hoa đào, theo gió loạn bay, cánh hoa tung lên tựa như cảnh đào hoa vũ (mưa hoa đào) rơi khắp mọi nơi, nhằm hướng hai người mà bay tới.

- Oa, mưa rồi, là mưa hoa đào.

Lâm Văn Vinh kéo tay nàng, lớn tiếng cười nói.

Thanh Tuyền vẫn nắm chặt tay hắn, trường kiếm vung lên, những cánh hoa bay trong không trung nhẹ nhàng hạ xuống hình thành một thông đạo hướng ra phía cửa. Sau đó nàng khẽ quát một tiếng, trường kiếm bay khỏi tay lao thẳng vào thân cây, chuôi kiếm mạnh mẽ rung lên.

Từ Chỉ Tình ngây người, vị Tiêu tiểu thư này quả nhiên là một tiên nhân.

- Kiếm này là do Thánh phượng ban tặng, không thể mang đi, cũng không thể dùng kiếm với các huynh đệ tỷ muội.

Tiêu Thanh Toàn ôn nhu cười, quay sang Từ Chỉ Tình nói:

- Từ tỷ tỷ, tỷ đến đây.

Từ Chỉ Tình đi đến bên nàng, Tiêu Thanh Tuyền một tay nắm tay nàng ta, tay kia nắm chặt tay Lâm Văn Vinh, trên mặt hiện lên một nụ cười ngọt ngào, kiên định nói:

- Lâm lang, chàng dẫn chúng ta ra.

Chú thích:

4. Các bạn cứ hình dung là sinh ra giống như Tôn Ngộ Không
5. Một từ tượng thanh chỉ tiếng khóc, ý nói thất bại nhục nhã
6. Đội trời đạp đất, đã nói là làm

360. Chương 358: Dữ Phu Tề - Dữ Thiên Tề

Lâm Văn Vinh lúc này đã không khách khí nắm lấy tay Thanh Tuyền vội vàng chạy ra bên ngoài. Những cánh hoa đào rực rỡ rơi lả tả trên vai hai nữ nhân, khiến bọn họ dường như trở thành những hoa tiên giữa đào nguyên, xinh đẹp vô song.

- Chớ nhìn nữa!

Thấy hấn không ngừng quay đầu lại nhìn say đắm, Thanh Tuyền cười ngượng ngùng, nhỏ nhẹ nói:

- Để ý đường phía trước, không thì làm cả Tử tỷ tỷ ngã đấy!

- Tiêu tiểu thư đừng đùa nữa!

Từ tiểu thư đỏ mặt, thấy ánh mắt trong veo của Tiêu Thanh Tuyền cũng không biết làm sao, trong lòng trống rỗng, vội cúi đầu xuống

Rời khỏi hoa viên, một cơn mưa phùn lất phất rơi lên thân ba người, cảm giác thật mát rượi. Nơi này vốn là trên đỉnh núi, không khí lạnh giá, đưa mắt trông về phía xa, non nước mênh mông, hư vô mờ ảo, càng khiến cho nơi này như tiên cảnh nhân gian, đào nguyên ngoài thế tục.

Ngắm phong cảnh xa xăm, Từ Chỉ Tình nhìn tới xuất thần, một lúc lâu mới than thở:

- Ta ở trong kinh thành bao nhiêu năm nhưng lại không biết nơi này lại có tiên sơn thắng địa tuyệt vời như thế. Nếu đổi lại là ta, được cư ngụ cả đời ở chốn đào nguyên này cũng không hề gì.

- Tiên Sơn đúng là tiên sơn...

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Nhưng mà lại thiếu sự ấm áp của nhân gian. Nếu đổi lại là ta, ở trong thành vẫn hay hơn, hàng trà quán rượu, ca hát nhảy múa, ngư long bát quái, tam giáo cửu lưu*... cần gì có nấy, buồn thì người khóc, vui thì người cười, đó mới là thiên đường nhân gian của mấy phàm nhân chúng ta.

* ngư long bát quái: ý chỉ vạn vật trong thiên hạ

Tam giáo cửu lưu: Ba giáo phái là Nho giáo, Phật giáo, Đạo giáo và 9 học phái lớn thời Chiến quốc là: Nho gia, Đạo gia, âm Dương gia, Phật gia, Danh gia và Mặc gia, Tung Hoành gia, Tạp gia, Nông gia. Từ này dùng chỉ đủ mọi hạng người trong xã hội

“Cực kỳ thô tục!” Từ tiểu thư lườm hấn một cái, đang một phen hứng chí lại bị một câu nói của hấn phá huỷ cả. Tiêu Thanh Tuyền khẽ than:

- Xuất thế và nhập thế, vốn là một học thuyết rộng lớn, có người thích nơi phàm tục, có người thích chốn tiên sơn, nếu xét riêng ra thì rất khác biệt, nhưng cùng hợp lại nghiên cứu thì đó cũng chỉ là hai hướng khác của chung một con đường thôi.

- Vẫn là lão bà của ta thông minh! Một câu có thể chỉ ra trăm điều của nhân sinh.

Lâm Văn Vinh cười hì hì. Thoáng nhìn xuống chân núi, thấy thấp thoáng rất nhiều bóng lều vải trắng ở xa xa. Không cần nói cũng biết là nhân mã do Đỗ Tu Nguyên mang đến. Có đại quân áp trận, Lâm Văn Vinh vững tâm giữ chặt Thanh Tuyền, nói:

- Xuống núi, mau mau xuống núi, Thanh Tuyền ta sẽ bế nàng!

Gương mặt của Tiêu Thanh Tuyền như được thoa lên một lớp phấn hồng, vung tay đánh hấn một cái, tỏ vẻ:

- Đừng có làm loạn, khiến Từ tiểu thư thấy mà chê cười!

- Đây không phải làm loạn đâu!

Lâm Văn Vinh nghiêm mặt:

- Nàng bây giờ là thai phụ, nơi này núi cao đường trơn, nếu không cẩn thận, bụng dạ lỡ bị thương tật gì thì không phải sẽ rất nguy hiểm sao. Không được, không được... nhất định phải bế nàng!

Tiêu Thanh Tuyền võ công cao cường sao còn cần hần nâng đỡ, nghe hần nói mấy quan niệm đường hoàng thì trong lòng vừa buồn cười lại vừa cảm động. Nhưng Từ Chỉ Tình tinh thông y lý nhìn Thanh Tuyền một lượt nói:

- Tiêu tiểu thư đã mang thai vào tháng thứ năm, đang là thời kỳ ổn định, đi vài bước lại có ích cho thai nhi. Nếu bảo người bồng lên, không may bị té ngã thì đó mới là chuyện xấu. Nói người muốn chiếm tiện nghi cũng không sao, lại còn tìm lỗi lý do bậy bạ!

Tiêu tiểu thư nóng bừng cả mặt, xiết chặt lấy tay Lâm Văn Vinh, trong mắt nàng tràn đầy vẻ dịu dàng. Hần giả trò mặt dày bị Từ tiểu thư vạch trần, cũng chẳng thêm để ý đến, cười ha hả:

- Thật sao? Từ tiểu thư hình như là rất thông thuộc y lý, sau này có thể làm sản phụ đại phu!

Trong lúc ba người trò chuyện, chân bước nhanh hơn, Lâm Văn Vinh đi trước nhất, đưa mắt thấy Lý Hương Quân dẫn theo mấy người chuẩn bị vào một lối rẽ trên núi. Thấy con đường không có trở ngại gì, tâm tư Lâm Văn Vinh nhẹ nhàng đi không ít, kéo Tiêu Thanh Tuyền đang muốn bước vào. Tiêu Thanh Tuyền bỗng nhiên dừng lại, lắng nghe một lúc, thần sắc buồn bã, u oán than:

- Cái nên tới cuối cùng cũng phải tới!

- Cái gì tới?

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên hỏi.

Tiểu Thanh Tuyền mỉm cười, nắm chặt tay Lâm Văn Vinh theo hần đi vào lối rẽ. Từ Chỉ Tình ở sau hai người, tiến được vài bước đảo mắt nhìn, tức thì ngăn người. Con đường phía trước lộ ra một bãi trống, sớm đã tề tụ mấy trăm người, ngồi phía trước là hơn mười vị nho sinh tuổi quá năm mươi, xem thần thái dáng vẻ đều là chí sĩ uyên bác. Các vị học sĩ phía sau đều là những thư sinh, tiểu thư tuổi còn trẻ, ánh mắt tập trung trên ba người; hâm mộ, ghen ghét, lạnh lùng... các sắc thái tâm trạng đều đủ cả. Nhìn thoáng qua đã biết đội hình này đợi ở đây từ lâu.

- Tiêu tiểu thư, đây là ...

Từ Chỉ Tình do dự một chút nói

Tiêu Thanh Tuyền lắc đầu cười khổ, than thở:

- Đây là những tinh anh của Thánh phường, ngồi phía trước chính là các giáo viên Thánh phường, đều là văn tông đại học sĩ, thanh danh vang khắp thiên hạ, so với lệnh tôn cũng không kém mấy phần, tỷ tỷ hần cũng nghe qua danh tiếng của bọn họ. Vũ Anh Điện Đại Học Sĩ Dương Trai cư sĩ Nghiêm Nột, Thăng An cư sĩ Dương Thận, Điền Trung Trầm Thạch Điền Huyền Thực đạo sĩ Tống Cảnh Liêm, Thương Minh tiên sinh Lý Hàn Phong, Trung Khê cư sĩ Lý Nguyên Dương...

Từ Chỉ Tình nghe được liền hoảng hốt, mấy danh vị này nàng đâu chỉ vừa mới nghe qua, bất luận những kẻ đọc sách đương thời thì không ai thì không biết những người kia. Mấy vị này đương thời đều là bậc đại nho, nói đến thanh danh không kém Từ Vị là mấy, có vài người còn là tiền bối của Từ Vị. Những người này là giáo viên của “Ngọc Đức Tiên Phường”, khó trách “Ngọc Đức Tiên Phường” lại có thanh danh như thế. Bọn họ tề tụ lại, Lâm Tam đâu nổi hay không?

- Làm sao thế? Mấy vị này rất nổi danh hay sao?” Lâm Văn Vinh bật cười:

Cái gì dương thân nguyên dương*, ta một người cũng không biết.

(* Cái này là Lam Tam cố tình ghép tên mấy lão kia thành 'đầu dê, xxx dê)

“Cả mấy vị này cũng chưa từng nghe danh qua, chẳng lẽ học vấn của hần từ trên trời rơi xuống chắc?” Từ Chỉ Tình không nhịn được lườm hần một cái khế nói:

- Mấy vị này đều là học sĩ nổi danh cùng phụ thân ta, khó có thể gặp mặt một người, không ngờ hôm nay lại gặp được nhiều như vậy, người cũng không thể coi thường được.

“Ta coi thường cái rắm! Lão tử có đại pháo dưới núi, ai cản ta ta bắn!” Hần hừ một tiếng, vỗ về bàn tay nhỏ bé của Thanh Tuyền, cười ha hả lớn tiếng, kêu lên:

- Oa, thật là đông đảo, mọi người khai đại hội bây giờ sao?

Phía trước, một người râu tóc bạc phơ, thân mặc nho phục, khế vuốt râu nhìn hần đầy uy nghiêm, quát:

- Là kẻ nào, sao dám xông vào sơn môn Thánh Phường ta?

- Còn người là người phương nào? Sao dám tự tiện hỏi ta?

Lâm Văn Vinh nhếch mày, lớn giọng đáp trả.

- Dám trả lời như thế, đây là lần đầu nghe thấy, lão nhân kia sững sốt, ngạo nghễ nói:

- Ta là Tiền triều Văn Hoa Điện đại học sĩ, Điện Trung Trầm Thạch Điện. Còn người là người nào?

Từ Chỉ Tình thấy Lâm Tam thật sự không biết người này, vội vàng kéo tay áo hần, gấp gấp giải thích:

- Vị này... là Trầm tiên sinh, là lão thần của Tiên Hoàng, so với cha ta còn cao hơn.

“Lão thần Tiền triều? Đó chẳng phải là đã nghỉ hưu rồi sao?” Lâm Văn Vinh cười nói:

- Ta là Kim Lăng Tiêu phủ Đệ Nhất Gia Đình, cũng là Khoái Cẩm Pháo Thần.

Trầm Thạch Điện lắc lắc đầu, tên Khoái Cẩm Pháo Thần trước mắt này có bộ mặt ma mãnh tươi cười, lông bông bốc đồng, thật sự là làm nhục tư cách kẻ văn sĩ. Lão hừ một tiếng:

- Giải cho một tiểu tử mềm mép, dám ở trước mặt ta cười cợt. Hôm nay phải khai báo cho rõ ràng. Nếu có gian dối, ta bẩm viện chủ trị người tội tự tiện tiến vào thánh phường.

Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Tự tiện xông vào Thánh Phường? Hay cho cái tội danh kia, dựa vào Thánh Phường này của người cũng dám tự lập hình phạt, gán tội danh cho ta? Đất trời rộng lớn này, giữa thanh thiên bạch nhật thì ta chẳng lẽ đến nơi này nơi khác không được sao?

Trầm Thạch Điện ngạo nghễ đáp:

- Không phải bọn ta tự lập hình phạt, chính là Thánh Tổ hoàng đế từng ban tặng danh hiệu Thánh phường ‘Dữ Thiên Tề*’. Người hôm nay dám xông vào Thánh Phường chính là ‘Nhiều thiên**’, ta phạt người có gì là không thể?

(* Cùng sánh với trời, tề tựu với trời)

** gây rối, nhiễu loạn trời)

Từ Chỉ Tình nghe thấy âm điệu lắc đầu, quả nhiên là gừng càng già càng cay, đem huấn thị của Thánh Tổ hoàng đế ra, gán tội danh ‘Nhiều thiên’, cho dù đương kim Hoàng đế có đích thân đến cũng không dám nói gì. Trong lòng nàng thoáng chút lo lắng, vội ngẩng đầu lên như muốn nói gì đó, Tiêu Thanh Tuyền chậm rãi lắc đầu, nhỏ nhẹ bảo:

- Từ tỷ tỷ, hãy tin phụ quân ta, trên đời này không gì có thể làm khó chàng.

- Hay cho một ‘Dữ Thiên Tề’!

Lâm Văn Vinh lạnh lùng cười:

- Vị Trầm lão gia tử này, ta bắt tài xin hỏi một câu, ai là “Thiên” của đại Hoa ta?

Trầm Thạch Điện ôm quyền đáp:

- Đại Hoa chí Thiên, đương nhiên là đương kim Bệ Hạ, vạn thừa chi tôn, được xưng Thiên tử.

- Hay lắm, hay lắm!

Lâm Văn Vinh vỗ tay:

- Người gán cho ta tội Nhiễu Thiên, như vậy nghĩa là Thánh Phưởng này là "Thiên" đúng không?

- Đó là tự nhiên...

Trầm Thạch Điền đáp:

- Thánh Phưởng ta 'tề tựu với trời (dữ thiên tề)', người dám xông vào Thánh Phưởng, tự nhiên là Nhiễu Thiên!

Lâm Văn Vinh biến sắc, quát lớn:

- Giỏi cho Trầm Thạch Điền, dám có ý đồ tạo phản! Người đâu, bắt hắn lôi xuống!

Trầm Thạch Điền ngơ ngàng biến sắc, mặt mũi tái nhợt, chỉ vào Lâm Văn Vinh:

- Người, người nói bậy bạ! Ta đối với Hoàng Thượng một lòng trung thành, có thiên địa chứng giám!

- Hay cho một câu 'Thiên địa chứng giám', không rõ 'Thiên' mà Trầm lão gia tử nói ở đây, là chỉ 'Thiên' nào thế?

Lâm Văn Vinh nhếch mép cười, lạnh lùng nói.

- Cái này...

Trầm Thạch Điền im lặng, chẳng biết trả lời thế nào cho tốt, suy tư nửa ngày mới ưỡn bụng nói:

- Hai cái đều đúng, cả hai đều là "Thiên"...

Lâm Văn Vinh cất tiếng cười to, âm thanh dường như muốn làm vỡ đá tan vàng, đột nhiên ngừng lại, nắm chặt tay quát:

- Hay cho nhà ngươi một Trầm Thạch Điền, hao phí bao công đọc sách thánh hiền, lại tự xưng Thánh Phưởng như trời. Đều biết rằng 'Nước không có hai chủ, dân không có hai trời'. Người xem Thánh Phưởng là trời, vậy Hoàng đế Đại Hoa, con dân Hoàng Đế Đại Hoa để ở đâu? Đây không phải là thành tâm thuần phục, quả nhiên là phôi bày quá rõ ràng a!

Sắc mặt Trầm Thạch Điền đại biến, hắn nắm mơ cũng không nghĩ tới, kẻ trước mặt mình chỉ như một đứa ranh con lấm la lấm lét mà mồm mép lại lợi hại như vậy. Dem cái tội danh mưu phản đường hoàng vững vàng phán ra, chỉ hận mình nhất thời khiến cho hắn thấy được nhục nhã.

- Người xem, đây là cái gì?

Lâm Văn Vinh đột nhiên lấy từ trong ngực ra tấm Kim bài ngự ban, thoáng cười nhạt, Trầm Thạch Điền là lão thần đời trước, đương nhiên nhận ra vật này, giật mình một cái, khó khăn lùi lại hai bước, chỉ vào hắn hỏi:

- Là Hoàng Thượng phái người đến?

Lão già này thấy Kim Bài ngự ban nhưng lại không quỳ xuống, Lâm Văn Vinh thâm tức giận, lạnh lùng hừ nhẹ một tiếng:

- Chẳng lẽ lại là các người mời ta tới? Hoàng Thượng có nói, trên núi này có vài người, dựa hơi ảm Thánh Tổ Hoàng Đế, không biết tốt xấu, tự cao tự đại, xem dân như không có, đặc biệt dẫn dụ ta đến răn đe một phen. Trầm Lão Tiên sinh, người đã ưu ái tôn kính Thánh phưởng như trời, không cần nói gì nữa, đành phải khai đao với người thôi...

- Kỵ hủỵ Hoàng gia! Trầm Thạch Điền là lão thần tiền triều không phải không biết, chỉ là Đại Hoa thay đế, Hoàng thượng ẩn nhẫn mới chưa đụng chạm gì đến Thánh Phưởng, Trầm Thạch Điền cũng không để ý tới. Không ngờ là đã cắm neo sâu trăm dặm, hôm nay lại bất ngờ bị lật thuyền. Mặc kệ là khâm sai thật hay

giả, chỉ bằng câu nói này của hắn thì chắc chắn không phải là nhân vật đơn giản, có lẽ thật sự do Hoàng đế phái đến không chừng.

Trầm Thạch Điền càng nghĩ càng sợ, mặt mày tái nhợt, xụi lơ ngồi trên ghế, miệng vừa lớn tiếng khoe khoang giờ thở hổn hển. Một người bên cạnh lắc đầu, hừ một tiếng đứng dậy lớn tiếng nói:

- Cho dù ngươi là khâm sai thì sao, Thánh Phưởng chúng ta có ‘Dữ Thiên Tề’ do chính tay Thánh Tổ Hoàng đế đề tạc, ai trông thấy cũng không dám bất kính, ngay cả Thiên tử đích thân đến đây cũng phải dập đầu.

- Vị nhân huynh này xin hỏi họ gì?

Lâm Văn Vinh cười hì hì hỏi, người đứng lên này so với Trầm Thạch Điền trẻ hơn vài tuổi, nhưng cũng đã quá năm mươi.

Người nọ đáp:

- Vô tri tiểu bối, ta hiệu là Thương Minh!

Từ Chỉ Tình vội bảo hắn:

- Vị này là Thương Minh tiên sinh Lý Phàn Long, về tài nghệ tranh chữ không kém gì cha ta, cả Hoàng Thượng cũng phải mất ngàn vàng mới cầu được một bức tranh, có uy danh cực cao trong chúng sinh.

-Ồ!

Lâm Văn Vinh cảm khái thở ra một hơi dài, ôm quyền nói:

- Thì ra là Lý huynh, sao Lý huynh không đi bán tranh chữ lại trốn đến Thánh Phưởng này dạy học vậy?

Lý Phàn Long tức giận:

- Ai cùng người xưng huynh gọi đệ? ‘Dữ Thiên Tề’, ba chữ này chính là tự tay Thánh Tổ Hoàng đế đề tặng, Thiên tử đương triều nhìn nó cũng phải cung kính, ai ai đều biết. Diệp huynh kính ‘Thiên’, cũng như Hoàng Thượng là trọng ‘Thiên’, Thánh Tổ Hoàng đế càng trọng ‘Thiên’ hơn, nói người Nhiều Thiên chính là Nhiều Thiên, có gì sai nào?

“Mẹ nó, lão gia hỏa này không hổ danh là giỏi thư họa, bất ngờ đưa ra hai cái trọng ‘Thiên’ này, lão tử chỉ là thân phận nhỏ nhoi, không có hứng thú lĩnh giáo ‘trọng Thiên’ này của bọn chúng.” Lâm Văn Vinh giữ chặt Từ Chỉ Tình thấp giọng hỏi:

- Đều nói là Thái Tổ Hoàng Đế đề tặng ba chữ này, nàng đã từng thấy qua chưa?

Từ Chỉ Tình sững sốt, lắc đầu:

- Đại Hoa lập triều đã mấy trăm năm, Thánh Tổ hoàng đế ban chữ ta nào đã thấy qua? Đừng nói là ta, ngay cả cha ta cũng chưa thấy qua.

- Thanh Tuyền, nàng đã thấy qua chưa?

Tiêu Thanh Tuyền cũng lắc đầu:

- Thánh Tổ đề chữ, thiếp cũng chỉ nghe nói qua, chưa bao giờ thiếp thấy tận mắt cả.

- Nói như vậy, tức là tất cả mọi người đều chưa thấy qua ba chữ đó.

Lâm Văn Vinh cười đắc ý:

- Không thể có giả sao? Những năm này giả so với thật còn nhiều hơn!

Từ Chỉ Tình lườm hắn một cái:

- Nếu là giả, Hoàng Thượng lại không nghiêm trị sao?, Chỉ là chữ do Thái Tổ Hoàng Đế đề tặng đã bao nhiêu năm trời, mọi người cũng không biết là để ở đâu mà thôi.

- Không cần biết là thật hay giả, chỉ cần bọn họ không mang ra được, vậy thì là giả.

Lâm Văn Vinh hớn hử, đứng dậy chỉ vào Lý Phàn Long:

- Lý huynh, người nói Thánh Tổ Hoàng Đế đích tay đề tặng ba chữ ‘Dữ Thiên Tề’, việc này có thật hay không?

Lý Phàn Long cười to:

- Giai thoại này lưu truyền hàng trăm năm nay, ai cũng biết, duy chỉ mình người đến việc này cũng không biết, loại này mà cũng dám đến quấy nhiễu sơn môn Thánh Phưởng ta. Buồn cười, buồn cười... hoang đường, thật là hoang đường!

- Oa, ha ha ha...

Lâm Văn Vinh ngửa mặt lên trời cười lớn, khí thế có phần áp đảo Lý Phàn Long, dứt tiếng cười không chút hoang mang đáp trả:

- Không phải chưa từng nghe qua, chỉ là chưa từng thấy qua. Mã vương gia có ba mắt người có tin không? Hắc hắc, chỉ là truyền thuyết trong phưởng, tin có thì là có, mà không tin thì xem như chẳng tồn tại. Tiểu đệ luôn nghiêm cẩn hướng học, chăm học ham hỏi, cái gì chưa từng thấy qua sẽ không dễ dàng tin tưởng. Nếu người đã nói là có chữ do Thánh tổ Hoàng đế đề tặng, vậy hãy lấy ra cho mấy kẻ văn bối hậu sinh chúng ta chiêm ngưỡng một chút, cũng là cho thoả tấm lòng hâm mộ của chúng ta.

- Cái này...

Lý Phàn Long sững sốt, mặt biến sắc, hừ nói:

- Vật Thánh Tổ ngự ban, không phải kẻ hậu sinh văn bối người nói muốn thấy là thấy. Ta nói có tức là có.

Thấy họ Lý có vẻ chùng xuống tuy mặt ngoài vẫn hung hăng, Lâm Văn Vinh càng thêm bình tĩnh, cười ha hả:

- Tiểu đệ vốn cái gì cũng phải nghiên cứu cẩn trọng, người đã không mang ra được, vậy có nghĩa là không có rồi. Thánh Tổ Hoàng đế không hề ban tặng ba chữ ‘Dữ Thiên Tề’ kia, vậy các người đã phạm tội khi quân.

- Câm mồm!

Lý Phàn Long giận dữ:

- Nếu ta thật sự mang được ba chữ đề tự này ra, càng khiến người mang thêm tội danh coi thường vương pháp.

“Coi thường vương pháp?” Lâm Văn Vinh mỉm cười: “Trên tay lão tử có Kim Bài ngự ban, dù cho người có mang Kim ấn của Thái Tổ Hoàng Đế ra thì cũng chỉ là hai bọn tổ tôn chúng đánh nhau thôi, liên quan gì đến ta đâu?” Hắn vòng tay lại, cười hì hì:

- Coi thương vương pháp, tội danh này rất lớn đó! Ôi ta sợ quá!

Trên mặt Lý Phàn Long lộ ý cười đắc thắng:

- Lâm tam người chỉ có ngần ấy bản lĩnh thôi sao? Bản Lĩnh của kẻ đấu thi thơ tại Kim Lăng đi đâu mất rồi? Hôm nay ta cho người mở rộng kiến thức một phen.

Lâm Văn Vinh kinh ngạc:

- Người biết ta?

Lý Phàn Long lạnh lùng:

- Người tại Kim Lăng khi nhục Mai Nghiễm Thu, đó là đệ tử chân truyền của ta. Đã sớm nghe nói người ăn nói sắc bén, hôm nay bản thân bày ra kể này dụ người vào. Ngự bút của Thái Tổ Hoàng đế ban tặng, treo tại mật thất trong phòng viện chủ, ta đã sai người đi mời viên chủ mang ra thủ bút của Thái Tổ Hoàng đế, xem là người gán tội ta hay ta gán tội người!

- Không phải chứ?

Lâm Văn Vinh nhảy dựng lên, thần sắc chấn động:

- Các người thật sự có bức đề tự này? Ô, đã mấy trăm năm rồi còn chưa hoá thành tro tàn sao? Lý huynh, Lý Huynh lui lại một bước đi, việc vừa rồi kỳ thật là hiểu lầm. Ta chỉ là tìm người mua tranh chữ, bỏ ra mười vạn tiền mua một bức tranh của người, người hãy thân tặng ta một bức đi!

Lý Phàn Long cau mày, tức giận nói:

- Việc hôm nay tuyệt chẳng thể nương tay, ta muốn thay Nghiễm Thu đòi lại sỉ nhục trước kia.

Tiêu Thanh Tuyền giữ chặt Lâm Văn Vinh, dịu dàng hỏi han:

- Lâm lang, chàng có nắm chắc không?

- Vốn là không nắm nhiều phần ăn lắm, nhưng nếu nàng đồng ý hôn ta một cái, thì có chắc chắn mười phần rồi!

Lâm Văn Vinh cười hì hì.

Tiêu Tiểu thư đỏ mặt, sáng giọng:

- Không chút đứng đắn, chớ để mấy cái xấu ảnh hưởng đến con chúng ta!

Xa xa có hai đồng tử chạy nhanh tới, trong tay cầm một cuộn tranh, xem trực gỗ cùng màu sắc tranh giấy, có vẻ như cổ xưa lắm rồi.

Mặt mày Lý Phàn Long đặc ý, dập đầu cung kính trước bức tranh, liền cẩn thận cầm bức tranh mở ra.

Đây chính là chữ của Khai quốc Thái Tổ Hoàng Đế, bảo vật cất kỹ đã vài trăm năm, mọi người đều nín thở, ánh mắt dồn vào bức tranh đang được chậm rãi mở ra khỏi trục, ba chữ to ‘Dữ Thiên Tề’ như rồng bay phượng múa đập vào mắt mọi người, người trong “Ngọc Đức Tiên Phường” nhất thời vui sướng kêu lên.

- Chậm đã, chậm đã...

Lâm Văn Vinh đi đến bên Lý Phàn Long:

- Vừa rồi ở xa quá, không thấy rõ lắm, Lý huynh, để cho ta thưởng thức một chút đi.

Lý Phàn Long ngạo nghễ gật đầu, Lâm Văn Vinh một tay cầm bức tranh, mở cuộn ra cẩn thận xem xét. Lý Phàn Long trong lòng có chút lo lắng, không nhin nổi lớn tiếng hỏi:

- Thưởng thức xong chưa? Người còn gì để nói?

Lâm Văn Vinh cười hì hì:

- Thưởng thức xong rồi, bút tích thật sự của Thái Tổ, quả nhiên khác biệt a! Lý huynh, người học vấn lớn, người đọc xem, ba chữ này là gì?

Lý Phàn Long cắn răng hừ một tiếng, lớn tiếng đọc:

- Dữ Thiên Tề!

- Không thể nào?

Lâm Văn Vinh thụt lùi mấy bước:

- Lý Huynh, người cao tuổi như thế sao cả mấy chữ này cũng không biết? Còn phải để ta dạy người, ba chữ này đọc là... Dữ... Phu... Tề...*!

*Phu (𡗗): ở trường hợp này ám chỉ những người lao động chân tay. Ngoài ra còn có các nghĩa: chồng, đàn ông...

Chữ Phu khá giống chữ Thiên(𡗗), chỉ có thêm 1 nét nhỏ trên.

Dữ Phu Tề (𡗗, 𡗗, 𡗗): sánh cùng những người dân lao động.

361. Chương 359: Tam Thông Cổ

- Để xem...

Lý Phần Long cười ha hả, vuốt râu khinh thường:

- Đến mấy chữ này cũng không nhận biết hết. Lâm Tam, không bằng người quay về mời vài vị tiên sinh dạy người biết chữ, đọc sách đi, chớ để thành trò cười. Lấy học vấn này của người mà dám đàm thơ luận đối, đoạt ngôi ở Kim Lăng, quả thật là một việc xảo trá mà thiên hạ cần xem lại.

Các vị đại nho cùng đám thư sinh, tú tài của Thánh Phường đang đứng quanh đó đều cười phá lên, ánh mắt nhìn Lâm Văn Vinh đầy vẻ khinh miệt.

- Hắn đang làm cái quỷ gì vậy?

Từ Chỉ Tình liếc mắt nhìn Lâm Văn Vinh, không dám làm ảnh hưởng tới suy nghĩ của hắn, chỉ hỏi nhỏ Tiêu Tiểu Thư, trong giọng nói ẩn chứa sự lo lắng.

- Không sao...!

Tiêu Thanh Tuyền lắc đầu cười:

- Bản lĩnh của chàng lẽ nào Từ tỷ tỷ còn chưa biết sao? Từ Kim Lăng đến kinh thành, chuyện trong thiên hạ chỉ có chàng chen ép người khác, ai mà địch nổi chàng. Bảo chết thành sống, đổi trắng thay đen... đó chính là bản lĩnh của Phu quân, chẳng ai học nổi.

Từ Chỉ Tình cười khúc khích, nghĩ tới trước kia tại Thường Hoa hội, cùng hùng biện tình hình thiên hạ với Lâm Tam, sau đó lại đến Sơn Đông trải nghiệm qua cách tìm bạc kỳ lạ của hắn, đó là năng lực của hắn, thiên hạ thật là tìm không ra chuyện có thể làm khó hắn. Từ Tiểu Thư yên tâm lên nhiều, bất giác bước lên một bước, sẵn giọng:

- Cái tên đáng chết này, mỗi ngày chỉ chuẩn bị mảnh lời chọc ghẹo người khác, không biết bao nhiêu người vì hắn đã hao tổn không ít tâm tư.

- Phải không? Tỷ tỷ cũng vì hắn mà lo lắng ư? Xem ra phu quân đã kết được một lương bằng try kỹ rồi!

Tiêu Thanh Tuyền mỉm cười, diễm lệ tựa tiên nữ.

Từ Chỉ Tình đỏ bừng mặt, chỉ thấy Tiêu Thanh Tuyền không thêm gì nữa, thần sắc bình thản, cũng không biết nàng ấy đã nghe được điều chi, trong lòng Từ Chỉ Tình không yên, chẳng dám nói tiếp nữa.

Thấy mọi người cười vang, Lâm Văn Vinh cũng không thêm để ý:

- Không sao, nếu quả thật là ta nhận lầm, mời vài vị tiên sinh về dạy ta cũng không hề gì. Chỉ là, nếu Lý huynh người nhận lầm, vậy thì sẽ thế nào?

Cái này thật là vũ nhục trí tuệ của Lý Phần Long, mọi người trong Thánh Phường nghe được không còn kiên nhẫn, mấy vị thư sinh trẻ tuổi ồn ào réo ầm lên:

- Lý Tiên sinh thi họa song tuyệt, nổi tiếng thiên hạ, từng vẽ tranh liên tục bảy đêm trên Tây hồ, bức Hạo hân yên ba (Sương khói mờ mông) trở thành giai thoại lưu truyền cổ kim, ngay đến cả Hoàng Thượng cũng phải ngưỡng mộ, làm sao có thể nhận lầm chữ được? Lâm Tam, người mau buông tha Tiêu Sư muội, bọn tại hạ sẽ tha mạng cho người.

Lý Phần Long liếc mắt nhìn mấy vị thư sinh có ý tự đắc, vuốt râu mỉm cười, sắc mặt cũng tốt hơn.

“Vẽ tranh liên tục trong bảy đêm? Nếu là ‘yêu liên tục’ thì ta còn lo lắng một chút, chứ vẽ tranh thì có gì đáng nói.” Lâm Văn Vinh cười ha ha hai tiếng, ôm quyền nói:

- Thì ra Lý Huynh kiên trì đến vậy. tiểu đệ bội phục bội phục. Có điều, nhân gian có câu truyền miệng rất hay: “nhân hữu thất thủ, mã hữu thất đề*”, nếu là huynh nhất thời không cẩn thận nhận nhầm chữ thì sao, chưa từng biết qua cái mùi vị đó ư?”

(*Làm người cũng có lúc phải thua, ngựa cũng có lúc mất (gãy, mòn) móng)

- Nói bậy.

Lý Phần Long tức giận phát tay:

- Ba chữ đơn giản đến vậy, đến cả đứa trẻ ba tuổi cũng biết, lão phu há có thể nhận lầm. Lâm Tam, ta đánh cuộc cùng ngươi!

- Đánh cuộc, ta không am hiểu mấy..

Lâm Văn Vinh làm bộ ngượng ngùng:

- Huynh là muốn ném xúc sắc, chơi bài chín lá, hay là so lớn nhỏ?

Lý Phần Long khinh thường:

- Sở thích của đám đầu trộm đuôi cướp thật dung tục, Lý mỗ sao có thể chơi mấy thứ đó. Ta hôm nay đánh cược đọc chữ với ngươi, chính là ba chữ của Thái Tổ đề tặng này. Nếu ngươi thua, ngươi phải cung kính bái lạy Thánh Phướng, chịu sự trừng phạt của Thánh Phướng.

- Thế nếu ngươi sai thì sao?

Lâm Văn Vinh không chút ngại ngùng, hì hì cười hỏi.

- Ha ha ha..

Lý Phần Long ngửa mặt lên trời cười một tràng dài, ngao nghể nói:

- Lý mỗ ta đề chữ, vẽ tranh cả đời, còn có chữ nào mà chưa học qua, chưa từng nhận nhầm chữ, nếu ta sai, thì tại đây ta tam bái cửu khấu*, lạy Lâm Tam ngươi làm thầy.

(* Lạy 3 cái, dập đầu 9 cái - đại lễ bái sư)

Đám thư sinh chung quanh cả kinh, cùng kêu lên:

- Ân sư, không thể.

Lý Phần Long khoát tay, tức giận sáng giọng nói:

- Các ngươi không cần lo lắng cho ta, lão hủ ta ba tuổi học chữ, chưa học thiếu chữ nào, hôm nay ta muốn xem Lâm Tam có bản lĩnh gì.

Thấy ánh mắt mọi người đều chiếu thẳng vào người mình, Lâm Văn Vinh lắc đầu:

- Việc này không tốt lắm đâu. Ta đây tuổi tác còn nhỏ, còn chưa có con, sao có thể dám nhận huynh làm đồ đệ? Nếu không thì huynh lạy ta làm đại ca đi, ta nhận huynh làm tiểu đệ là được... Ài, ở cái tuổi này, người khiêm tốn như ta thật hiếm thấy!

- Đắc ý nói lời ngông cuồng. Dựa vào năng lực của ngươi, vậy chưa là đối thủ của ân sư.

Thấy Lâm Tam mặt dày vô sỉ, chúng đệ tử của Lý Phần Long không nghe nổi nữa, nhất tề cất tiếng cất đút lời nói của hắn, vì ân sư của mình mà nổi nóng.

Mặt Lý Phần Long đỏ phừng phừng, quát lớn:

- Nhiều lời vô ích, chữ do Thái tổ Hoàng đế đề tặng, có học một chút đều biết, ở đây đều là những kẻ sỹ học thức uyên bác, ai cũng không thể lừa nổi. Lâm Tam, ngươi còn dị nghị gì không?

Mọi người giữa sân nín thở chờ Lâm Tam trả lời. Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Đề đọc sách biết chữ sao? Đây quả là chuyện tốt, ta còn gì để dị nghị? Mấy chữ do Thái tổ Hoàng đế đề tặng này rõ ràng vô cùng, tuy tiện tìm một người lên đọc ra thế là xong.

- Vậy là ngươi nhận lời rồi!

Lý Phần Long cười nhạt:

- Như thế là tốt rồi! Hôm nay ta tỷ thí trong Thánh Phướng, để tránh ngươi nói những lời bịa đặt, ta liền để cho ngươi tùy ý chọn một người đọc lên ba chữ này, để ngươi tâm phục khẩu phục.

- Tùy chọn?

Lâm Văn Vinh liếc mắt xem xét bốn bề, thuận tay chỉ tiểu thư sinh khoảng mười bốn, mười lăm tuổi, cười nói:

- Tiểu huynh đệ, người biết đọc không?... Cái gì, sư phụ người là Lý Phàn Long à? Vậy thì là người đi, ta chọn người.

Tiểu thư sinh khó xử nhìn Lý Phàn Long, Lý Phàn Long hừ một tiếng:

- Lâm Tam, người quả có can đảm, dám chọn môn hạ đệ tử của ta.

- Ai xem mà chẳng như nhau!

Lâm Văn Vinh cười hi hi:

- Lý huynh, người đã nói rồi, mấy chữ này cực kỳ đơn giản, đến đứa tiểu hài ba tuổi cũng biết đọc, vậy để tử này của huynh dĩ nhiên cũng không thể đọc nhầm được. Tiểu huynh đệ, người mau tới xem đi, nhưng ngàn lần không thể đọc sai... Ôi, ta còn dẫn mấy vạn đại quân và mười khẩu đại pháo đang chờ dưới chân núi, nếu trì hoãn thời gian, bọn họ đợi mãi mà ta chưa trở về, sẽ bắn pháo lên núi, chuyện đó chẳng liên quan gì đến ta đâu nhé!

Mọi người nghe thấy dưới chân núi còn có đại quân và hoả pháo, nhất thời có chút kinh ngạc, tiểu thư sinh nọ sợ hãi đưa mắt nhìn ân sư, Lý Phàn Long liền bảo:

- Vu Vịnh Liên, con không cần sợ hãi, cứ yên tâm mà đọc lên đi, mọi chuyện đã có vi sư làm chủ thay con.

Tiểu thư sinh tên Vu Vịnh Liên ôm quyền thi lễ, đi ra từ trong đám người kia, chậm rãi bước tới. Mọi người nín thở chờ đợi, ánh mắt dồn lên trên mình Lâm Tam và Lý Phàn Long, giữa sân im lặng như tờ, ngay cả âm thanh của một cành cây rơi xuống cũng có thể nghe thấy rất rõ.

Hai tiểu đồng cầm cuốn tranh ở chính giữa, giơ trước mặt mọi người, mọi người dù đứng ở xa nhưng ba chữ to rõ, như rồng bay phượng múa kia đều nhìn rất rõ, đúng là ba chữ "Dữ Thiên Tề" rất to.

Từ Chỉ Tình thấy vội cả kinh, cả Tiêu Thanh Tuyền cũng kêu lên một tiếng kỳ dị, trên mặt tràn đầy nỗi nghi vấn. Đám người 'Ngọc Đức Tiên Phường' sớm đã vỗ tay hoan hô ầm lên, Lý Phàn Long vuốt râu mỉm cười, đắc ý nói:

- Lâm Tam, thắng bại đã phân, người còn gì để nói?

- Thắng bại đã phân ư?

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên:

- Lý huynh, lời này từ đâu mà nói thế? Vị tiểu huynh đệ này còn chưa đến gần, cũng chưa lên tiếng, phân thắng bại ở đâu?

Lý Phàn Long tự nghĩ đã phân định thắng bại, cũng chẳng thèm so đo:

- Vịnh Liên, vậy con mau đọc lên, chớ để các vị thúc bá huynh đệ đợi lâu.

Vu Vịnh Liên vội vàng dạ một tiếng, đang muốn đi đến gần, Lâm Văn Vinh giữ chặt hần, hỏi han:

- Tiểu huynh đệ, người năm nay bao nhiêu tuổi rồi? Đọc sách được mấy năm?

Vu Vịnh Liên liền đáp:

- Tiểu sinh năm nay mười năm, theo sư phụ từ khi tám tuổi, đến nay đã bảy năm có thừa.

Lâm Văn Vinh gật đầu nói:

- Mười năm tuổi, cũng không còn nhỏ, ba chữ này người cầm phải xem kỹ lưỡng, tinh tường, từng chỗ, từng chỗ trên bức tranh cũng không được bỏ qua, ngàn vạn lần chớ có đọc sai. Nếu không mà truyền ra ngoài, cả đời này của người coi như bị hủy hoại.

Vu Vịnh Liên nghe xong liên tục gật đầu, đến gần bức tự đề của Thái Tổ Hoàng Đế, xem xét tỷ mỉ, một phen một điểm cũng không bỏ qua. Lúc đầu sắc mặt bình thường, đợi đến khi xem đến chữ “Thiên”, cẩn thận nheo cả hai mắt, sắc mặt dần dần thay đổi, mồ hôi từng giọt chảy từ trán xuống, cứ đứng ở đó, hai chân như không vững run lên lẩy bẩy.

Lý Phàn Long đợi đến không còn kiên nhẫn, lớn tiếng quát:

- Vịnh Liên, con nhìn rõ ràng rồi chứ, nếu là nhận rõ hết rồi, thì lớn tiếng đọc cho các vị thúc bá huynh đệ nghe.

- Ân sư, đệ tử, đệ tử nhìn thấy rõ rồi...

Sắc mặt Vu Vịnh Liên tái nhợt, giọng nói run rẩy không dám cất thêm lời nào.

Lý Phàn Long nhướn mày:

- Đã thấy rõ chứ, thế thì mau nói ra đi.

Lâm Văn Vinh lạnh lùng cười, nói tiếp:

- Tiểu huynh đệ, đây là thánh vật mà Thái Tổ Hoàng đế, ai ai cũng thấy, cũng không thể...tùy tiện bịa đặt, trừ khi là muốn rơi đầu, người phải nói thật.

Vu Vịnh Liên túa mồ hôi ra như mưa, run rẩy nói:

-Dữ...dữ...ữ...

Lý Phàn Long hấp tấp kêu lên:

- ‘Dữ’ cái gì? Người đọc mau một chút đi!

Vu Vịnh Liên hai chân mềm nhũn, quỳ rạp xuống không ngừng đập đầu:

- Ân sư, đệ tử không dám đọc, đệ tử không dám đọc!

Các đại nho của “Ngọc Đức Tiên Phường” cả kinh, chúng đệ tử nhịn không được ồn ào hân lên, Lý Phàn Long biến sắc, tức giận nói:

- Con nói cái gì? Sao không dám đọc lên?! Hơn mười năm dạy dỗ của vi sư, đều là học công cốc sao?

Lâm Văn Vinh tủm tỉm cười:

- Lý Huynh, vị tiểu huynh đệ này thật tốt với huynh, nếu hắn đọc lên ba chữ này, huynh hôm nay đã có thể bị thất bại thảm hại rồi.

- Nói bậy, lão phu sao lại thất bại thảm hại?

Lý Phàn Long cả giận đáp.

Lâm Văn Vinh cười ha hả, chỉ vào hai tiểu đồng:

- Các người cầm giở bức tranh này đến gần một chút, để cho các đại nho tài tử đương thời xem cho tinh tường.

Hai tiểu đồng giơ cao cuộn tranh trước mặt mọi người, ánh mắt tất cả đều dừng ở giữa nơi có chữ ‘Thiên’. Không nhìn không biết, vừa xem liền như bị dọa nhảy dựng lên, vốn là chữ Thiên này trên đầu hơi có thêm một nét mực nhạt, tuy chỉ là một chút, đứng xa nhìn không rõ, quả thật là một chữ ‘Phu’.

Sắc mặt của chúng nho trở nên trắng bệch, các đệ tử của Thánh Phường càng trợn mắt há hốc mồm, cơ hồ như không dám tin những gì trước mắt, Thánh tổ Hoàng đế đề chữ lưu truyền ngàn năm, sao trong chốc lát lại thay đổi. Lý Phàn Long như bị sét đánh, trợn tròn hai mắt, lấm bầm:

- Không thể như thế... không thể như thế...

Hắn chỉ tay về phía Lâm Tam:

- Là người, là người đã ra tay...

- - Ta ra tay ư?

Lâm Văn Vinh cất tiếng cười vang:

- Lý huynh, người vốn tinh thông cả hai môn thư họa, chẳng lẽ không nhìn ra Thánh tổ hoàng đế lúc viết mấy chữ này, trên chữ Thiên điểm thêm một nét nhỏ? Các vị đều là danh gia đương thế, thỉnh chư vị hãy xem xét cho kĩ!

Mọi người đưa mắt xăm soi, quả nhiên như lời Lâm Tam nói, lúc Thánh tổ Hoàng đế viết chữ, trên giữa chữ ‘Thiên’ hơi nhích lên một nét nhỏ, chỉ là bút tích quá mờ nhạt, người ta cũng chẳng lưu ý tới, cứ tưởng là Hoàng đế nhất thời hơi cẩu thả, mà ai dám đi vuốt râu hùm hỏi lại chứ? Nhưng mà hôm nay gặp phải cơn mưa xuân nên giấy hơi ẩm ướt, nét mờ kia trở nên rõ ràng hơn

- Cái này, cái này...

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không ai dám nói lời nào.

Lâm Tam lạnh lùng nói:

- Hay cho cái ‘Ngọc Đức Tiên Phường’, Thánh tổ Hoàng đế đã tự mình đề ‘Dữ Phu Tề’ rành rành, kêu gọi các người đừng có tự cao, hãy nhìn những kẻ lao động trong thiên hạ mà học tập. Các người ngược lại còn dám liều mạng già mồm đặt điều, tự xưng là ‘Dữ Thiên Tề’. việc khi quân phạm thượng này thật là đáng giận, phạm tội tru di.

‘Ngọc Đức Tiên Phường’ mấy trăm năm nay lấy mấy chữ ‘Dữ Thiên Tề’ của Thánh tổ Hoàng đế khoe khoang, cái khẩu hiệu này sớm đã thành chỗ dựa mà bọn họ kiêu hãnh tự hào. Ai ngờ hôm nay chỉ vì một câu nói của Lâm Tam, đã khiến cho trời long đất lở, cùng sánh ngang trời đã thành chỉ bằng với dân thường, khác biệt cả ngàn dặm. Thành Phường có biết bao vị đại nho uyên bác, đối diện với biến hóa kinh thiên này cũng không nghĩ ra đối sách gì.

Chẳng lẽ thật phải hướng về tên nhãi mượn tiếng Hoàng đế này đập đầu bái lễ? Lý Phàn Long mới trước đó còn phẫn chấn cất lời, bây giờ thì mặt mày tái nhợt, môi lắp bắp không ngừng, thần sắc ảm đạm.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, đang muốn nói thêm thì Tiêu Thanh Tuyền kéo áo hắt lại, dịu dàng bảo:

- Tha được thì hãy tha cho người ta đi. Thiếp từ nhỏ đã được Thánh Phường nuôi dạy, hết duyên nhưng ân nghĩa sao hết được. Chẳng chớ có gây thêm khó khăn cho các vị tiên sinh ở nơi này nữa, chúng ta hãy xuống núi đi.

Lâm Văn Vinh đành xuôi tay, ra vẻ vô tội đáp:

- Nàng đã thấy đó, rõ ràng là bọn họ gây chuyện cho ta mà, ta nào đã từng làm khó bọn họ? Nhưng mà lão bà ta đã lên tiếng, ta đây cũng phải cho bọn chúng một đường thoát. Ta vốn còn muốn nã pháo lên cả Thánh sơn nữa kia... Ôi, chẳng biết ngày tháng nào mới đạt được ước nguyện?

Tiêu Thanh Tuyền tủm tỉm cười, lườm hắt một cái, Từ Chỉ Tình vẫn chưa hiểu hỏi lại:

- Lâm Tam, đề tự của Thánh Tổ hoàng đế đúng thật là ‘Dữ Phu Tề’ sao?

Một tiểu xảo nho nhỏ, lại làm cho Từ tiểu thư thông minh kia cũng không rõ thật giả ra sao. Lâm Văn Vinh cười hi hi, đảo mắt dòm quanh rồi thần bí nói:

- Cứ cho là Thánh tổ hoàng đế thông minh đi. Cái chữ Thiên kia lại không giống chữ thiên, chữ Phu cũng không giống chữ phụ, ai mà biết là cái trò gì, xem chừng là đặc biệt để lại cho hậu nhân tự suy đoán. Ta chỉ là thấm ít nước mưa để nhìn cho rõ, làm thỏa mãn tâm nguyện bao năm qua của vị Thánh tổ lão tiên sinh thôi!

Từ tiểu thư than dài một tiếng, hậm hừ:

- Thì ra là người đã động tay, người đối nghịch với các học giả của Thánh Phường, cũng không phải là chuyện quá hay ho đâu!

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc mấy tiếng, nắm tay Thanh Tuyền muốn xuống núi, chộp nghe xa xa vang lên một tiếng động nhỏ, tựa như là tiếng gõ mõ, âm thanh kia càng lúc càng dồn dập, như tiếng trống đánh vào lòng người.

- Ai vậy hả, ban ngày không có việc gì làm lại đi mõ ra gõ vậy.

Lâm Văn Vinh cười nói.

Thân hình yếu đuối của Tiêu Thanh Tuyền khẽ rung động, lắc đầu cười khổ:

- Đây là viện chủ triệu thiếp về. Lâm Tam, chàng hãy ôm chặt thiếp đi...!

“Viện chủ?” Lâm Văn Vinh sửng sốt một phen, thấy Thanh Tuyền run rẩy không ngừng, liền vội ôm chặt lấy nàng, kinh hãi kêu lên:

- Thanh Tuyền, nàng sao vậy?

Tiêu Thanh Tuyền trở nên yếu ớt chẳng còn tí sức lực dựa vào lồng ngực hắn, mặt mày tái nhợt như tờ giấy, nước mắt chảy ròng ròng, lấm lấm:

- Lâm Lang, thiếp hôm nay theo chàng đi cùng đi trên đoạn đường này, chết cũng mãn nguyện. Chỉ là con của chúng ta còn chưa được sinh ra, chúng ta thật đã mắc nợ nó rồi, chàng mau ôm chặt thiếp!

Lâm Văn Vinh cố sức ôm ấp nàng vào lòng, hốt hoảng la lên:

- Thanh Tuyền, Thanh Tuyền... nàng sao vậy, đừng làm ta sợ...!

Gương mặt tuyệt đẹp của Tiêu Thanh Tuyền chộp ánh lên niềm hy vọng, thì thào:

- Trống Tam Thông, thiếp cũng không sợ! Thiếp với Lâm lang sống chết có nhau, Lâm lang, Lâm lang... mau mang thiếp đi!

- Trống Tam Thông*?

Từ Chỉ Tình lấm lấm, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc.

(Trống Tam Thông. Đánh trống đủ 332 đùi gọi là nhất thông.)

Lâm Văn Vinh ‘a’ lên một tiếng lớn, ôm lấy thân hình như không xương của Thanh Tuyền lao đi về phía chân núi. Tiếng gõ kia tựa như biết được cả hành tung của hắn, hồi này dồn dập qua hồi khác. Ngả vào lòng của Lâm Văn Vinh, hơi thở của Tiêu Thanh Tuyền càng lúc càng yếu ớt, đôi mắt xinh đẹp hiện lên vẻ u ám ngán ngấm, cả người dần dần lả đi.

Cảm giác thấy Thanh Tuyền cứ truyền lại từng cơn ớn lạnh, dường như nàng đang dần dần tan biến mất, Lâm Văn Vinh như rách toạc cả khước mắt, máu nóng trong người bỗng nhiên sôi trào ngùn ngụt. “A...!” hắn đột ngột ngừng bước, ngẩng mặt lên trời hét lớn, rút khẩu súng trong ngực, “Pằng...!” một tiếng nổ vang lên trong làn khói nhàn nhạt, cả người Lâm Văn Vinh đờ đờ sát khí:

- Đồ Tu Nguyên, khai pháo, khai pháo...!

Đồ Tu Nguyên dưới chân núi nghe được tiếng súng, âm thanh có một không hai này đúng là tín hiệu mà Lâm tướng quân đã dặn dò trước đó, hắn thoáng do dự rồi cắn răng, phát lá cờ nhỏ lên, quát lớn:

- Khai pháo...!

Tám cái nòng của thần cơ đại pháo đồng thời bắn ra những luồng đạn nóng bỏng, ‘ầm ầm’ bay nhanh vào của Thành Phường nơi vách núi, làm khói bụi bay mù mịt. Khiến cho mấy vị đại nho vốn rất trấn định cũng phải kinh hãi thần sắc, đám đệ tử cũng hoảng loạn một phen.

Tiếng pháo vang lên, tiếng gõ chói tai kia cũng im bật, Lâm Văn Vinh nhẹ nhàng vuốt ve đôi má của Thanh Tuyền, dịu dàng nói:

- Thanh Tuyền, nàng không phải sợ, chỉ cần có ta ở đây, không một ai có thể làm nàng sợ hãi đâu. Nàng nghe đây, đó là tiếng pháo, nếu ai dám làm hại nàng thì ta sẽ bắn cái Tiên Phường này nát vụn, ta sẽ khiến hắn còn tồn tại gấp mười gấp trăm lần.

Cơ thể của Tiêu Thanh Tuyền cũng âm dần trở lại, hai dòng lệ thấm nhòa bên má, đôi mi dài run run, từ từ mở mắt ra, khẽ kêu một tiếng: “Lâm lang...!”, nước mắt tựa như mưa rơi lả chả.

Từ Chỉ Tình thở dài, nhẹ nhàng bảo:

- Người không phải là muốn cứu mạng Tiêu tiểu thư ư? Trước tiên phải mang nàng xuống núi đã.

- Vậy là ý gì?

Lâm Văn Vinh kinh ngạc.

Từ Chỉ Tình không đáp, nhìn Tiêu Thanh Tuyền một cái, khẽ hỏi:

- Tiêu tiểu thư, theo lời nàng vừa rồi thì đó là Trống Tam Thông. Có phải là pháp môn dùng để chuyển thể linh đồng mà tàng giáo* Lạt Ma tìm kiếm?

(tàng giáo: tôn giáo bí ẩn

Linh đồng: ám chỉ những đứa trẻ tinh anh)

Tiêu Thanh Tuyền gật đầu, khẽ than:

- Từ tỷ tỷ quả nhiên là tinh thông uyên bác, ngay cả trống Tam Thông mà cũng biết được.

Lâm Văn Vinh nghe mà nhức cả đầu, vội vàng kéo Từ Chỉ Tình lại hỏi:

- Cái gì là trống Tam Thông, trống Tứ Thông, rốt cuộc là có ý gì?

Tiêu Thanh Tuyền dịu dàng đáp:

- Lâm lang... hãy để cho ta nói cho chàng rõ. Ta từ nhỏ thân thể đã long đong, gia nhập Thánh Phường này, được viện chủ tuyển chọn làm truyền nhân kế nghiệp của Thánh Phường. Thánh Phường viện chủ qua nhiều thế hệ đều phải tu thân dưỡng tính, vắn tóc tu hành, không được ham muốn những dục vọng của nhân gian, nếu không phải là gặp chàng, thiếp ngày sau sẽ thay thế viện chủ Thánh Phường.

Lâm Văn Vinh nghe được mà hốt hoảng, xiết chặt lấy tay nàng:

- Thanh Tuyền, sao lại có khả năng này? Nàng đã đáp ứng ta, vào ngày bảy tháng bảy sẽ hội ngộ ở Ngọc Phật tự mà. Sao đột nhiên đổi thay?

Tiêu Thanh Tuyền lắc đầu:

- Không phải là thiếp đột nhiên đổi thay, chỉ bởi vì thiếp đã có huyết mạch của chàng, mới làm cho thể sự đột biến. Vốn là trung thu năm nay là ngày mà viện chủ nhường ngôi, thiếp mới có thể cùng chàng ước hẹn bốn mươi chín ngày. Chỉ là viện chủ nhìn ra thiếp có mang nên mới bức thiếp phá đi đứa nhỏ, thiếp liều chết không nghe, ngài liền đưa ra một phương pháp trung hòa, cho phép thiếp ngày sau được thừa kế y bát, nhưng sẽ bế quan ẩn danh sinh hạ đứa con của chúng ta, sau này vĩnh viễn không sẽ gặp lại chàng nữa. Nguyên tiêu năm nay, thiếp đợi mãi chàng mà chẳng đến, hôm nay trên kim điện mới tới gặp mặt chàng lần cuối...

Gương mặt Tiêu Thanh Tuyền đầm lệ, nghẹn ngào không nói nên lời, cả người Lâm Văn Vinh toát mồ hôi lạnh ngắt, không ngờ rằng bên trong thì ra có nhiều chiết khúc như vậy, nếu là hôm nay không đến, Thanh Tuyền sẽ thành ni cô mất!

Hắn vội vàng an ủi nàng:

- Lão bà đừng có sợ, ta đến đây sẽ không để cho người ta khi dễ nàng đâu. Hôm nay ta nhân tiện oanh kích luôn cái Thánh Phường này, xem ai có thể bức nàng. Nàng nói mau, trống Tam Thông rốt cuộc là cái thứ gì?

Tiêu Thanh Tuyền than thở:

- Cái trống Tam Thông này được tương truyền trong kinh Phật xa xưa, chuyên dùng để giáo dục cảm hóa, chính là vật bí truyền của Thánh Phường viện chủ, dùng để tuyển truyền nhân. Từ thời thơ ấu, mỗi ngày viện chủ đã tụng niệm bên người thiếp một lần, nên thiếp giống như bị một lời chú căn cô * trói buộc, xiềng

xích mãi trong đầu. Nếu là một ngày niệm ba lần (tam thông), thiếp liền suy kiệt hết tâm tư, xâm nhập vào trong lí trí, vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại, cho nên mới được đặt tên là trống Tam Thông.

(Nguyên là Khẩn cô chú (c'§c@?ã): lời chú cấn cô, chú cấn cô nhi, như lời chú mà Đường Tăng dùng để trói buộc Tôn Ngộ Không; thường ví với việc xiềng xích trói buộc người khác)

Lâm Văn Vinh lạnh cả người: ” Cái trống Tam Thông này thì ra là một môn thôi miên thuật tà đạo, vừa rồi đã niệm một hồi, nếu là thêm hai hồi nữa, ta và Thanh Tuyền sẽ vĩnh viễn cách biệt sinh tử mất!”

Thanh Tuyền dịu dàng bảo hấn:

- Thiếp đã cùng Lâm lang kết phu thê, cũng có lời thề sinh tử, Thánh Phưởng sẽ không cho phép thiếp tồn tại được lâu. Làm trái lời hứa ngày ấy, Thanh Tuyền đã sai trước tiên, cái Trống Tam Thông này, thiếp chịu đời đời cũng có sao? Lâm lang, chàng nhất định phải cùng gắng sức với Thanh Tuyền, được hay không ?

“Cái này cũng có thể gắng sức ư?” Lâm Văn Vinh thầm chua xót trong lòng, nhẹ nhàng nói:

- Cái gì mà trống Tam Thông, Tứ Thông, chúng ta cũng không sợ, hôm nay ta oanh kích cái Thánh Phưởng này, xem thử lão còn dám đánh trống không?

- Oanh kích Thánh Phưởng của ta ư?

Một giọng nữ nhân vang lên bên tai, lạnh lùng mà uy nghiêm:

- Dễ chỉ bằng ngươi sao?

- Tham kiến viện chủ!

Đám Thánh Phưởng môn đồ ở đằng xa vội chạy lại, nghe được giọng nói ấy, dường như tự trong lòng tất cả đều rất sùng kính, cung kính ôm quyền thi lễ, cả mấy người Trầm Thạch Điền Lý Long Phàn cũng cung kính hành lễ.

Tiêu Thanh Tuyền giữ chặt tay Lâm Văn Vinh, trên gương mặt hiện lên một nụ cười xinh đẹp dị thường:

- Lâm lang, đây hấn là cánh cửa quan trọng cuối cùng của chúng ta, kiếp sau chúng cũng sẽ làm vợ chồng, vĩnh viễn chẳng thể phân ly...!

362. Chương 360: Pháo Đả Bài Phưởng

Cao cao phía sau bọn họ là một tấm biển, vừa rồi khi lên núi quá vội và cho nên Lâm Văn Vinh không chú ý lắm, lúc này mới ngó lại, thấy tấm biển kia hùng tráng uy vũ, bên trên viết bốn chữ lớn tỏa ánh vàng lấp lánh “Ngọc Đức Tiên Phưởng.”

Tiêu Thanh Tuyền thấy hấn chăm chú, liền khẽ nhắc:

- Đó là nơi truyền thừa của thánh phưởng, là trung tâm của Ngọc Đức Tiên Phưởng, người bình thường không thể vào được.

Trung tâm của Ngọc Đức Tiên Phưởng? Lâm Văn Vinh cười lạnh, trong lòng đã định sẵn kế hoạch.

- Đệ tử Tiêu Thanh Tuyền, khấu kiến viện chủ.

Thấy đạo cô chậm rãi đi lại, Tiêu Thanh Tuyền thần sắc nghiêm chỉnh, uyển chuyển muốn quỳ xuống. Lâm Văn Vinh liền đỡ lấy thân thể nàng ngăn lại, âu yếm nói:

- Nàng đang có thai, loại hoạt động vô vị này ít làm đi mới được. Trừ trời đất cha mẹ ra sau này gặp ai cũng không cần lạy.

Tiêu Thanh Tuyền cười ngọt ngào, khẽ ” vâng” một tiếng. Vị viện chủ trang phục đạo cô kia đi tới trước ba người, vừa khéo nghe thấy câu nói của hấn, đuôi mày mang vẻ tức giận nói:

- Thanh Tuyền, đây chính là ác nhân xúi giục con sao? Bởi vì hấn mà tới ngay cả lễ số con cũng không nhớ nữa ư?

- Lễ số? Lễ số gì?

Lâm Văn Vinh giang tay ra cười:

- Đời người sống giữa trời đất, chỉ có công đạo cùng chính nghĩa mới là lễ số lớn nhất. Ta và Thanh Tuyền thật lòng với nhau, nhưng lại bị đám ác nhân các ngươi trăm phương ngàn trở, xin hỏi vị lão bà này, bà có hiểu lễ số ư?

Giữa lúc nói chuyện, những đại nho cùng các đệ tử của thánh phường đã tề tụ tại bên người viện chủ. Dường khí cũng lớn hơn rất nhiều. Viện trưởng tuyên đạo hiệu rồi lạnh giọng nói:

- Giải cho một đứa trẻ còn bú mẹ, không ngờ dám xuất khẩu cuồng ngôn, muốn làm hỏng cơ nghiệp trăm năm của thánh phường ta, ác tâm đáng giết. Bản cư sĩ hôm nay phải dạy dỗ người thật tốt.

- Thánh phường?

Lâm Văn Vinh cười lớn:

- Vị lão bà viện chủ này, đừng quá đem mình cường điệu hóa lên như thế chứ. Bà tự xưng là thánh phường, xin hỏi thánh của các ngươi từ đâu ra?

Nghe hẳn luôn mồm lão bà, chúng nhân Ngọc Đức Tiên Phường sớm đã tức giận điên lên, viện chủ nhường mi, đạo bào tung bay, ngạo nghễ nói:

- Từ thánh phường của ta, văn nhân mặc khách hay hồng học đại nho xuất hiện mãi không hết, bọn họ thu góp năng lực cả đời, chú ý nhân sinh, đứng đầu luân lý, cứu vớt vạn dân khỏi nước lửa, danh tiếng thánh hiền, thiên hạ kính ngưỡng.

- Hay cho một cái chú ý nhân sinh, đứng đầu luân lý, cứu vớt vạn dân khỏi nước lửa.

Lâm Văn Vinh cất tiếng cười vang:

- Đây đúng là lời nói buồn cười nhất mà ta từng nghe, cái thánh phường này của các ngươi, quả nhiên không phải thánh bình thường đâu.

Viện chủ quát to:

- Cuồng đồ to gan, vì sao ngươi lại cười?

Lâm Văn Vinh ngừng cười, khinh miệt hỏi:

- Nay vị lão bà viện chủ, đạo hiệu của bà là gì?

Bên này lời chưa dứt, bên kia đã có người ồn ào:

- To gan, đạo hiệu của viện chủ ta, há tên hậu bối vô tri ngươi có thể hỏi sao?

Lâm Văn Vinh nhìn lướt qua, người vừa nói té ra là Lý Phàn Long vừa rồi đánh cá thua mình. Thấy Lâm Văn Vinh cười tủm tỉm nhìn mình, Lý Phàn Long cũng không biết làm sao trong lòng lại run lên, vội im tiếng không dám nói nữa. Viện chủ xua tay, ngăn đệ tử nghị luận ở đằng sau, bình tĩnh trả lời:

- Đạo hiệu nói với ngươi thì đâu có gì, ta là đại viện chủ thứ mười bảy của Ngọc Đức Tiên Phường, Tĩnh An cư sĩ.

- Tĩnh An cư sĩ?

Lâm Văn Vinh gật gù nói:

- Tên đi ngược lại với việc làm, đáng tiếc cho một cái tên hay đã bị chà đạp.

- To gan ...

Lý Phàn Long lại quát lên. Lâm Văn Vinh tức giận chỉ tay vào mũi hắn:

- Ngươi mới to gan! Vì sư ở đây nói chuyện, nào đến lượt con khỉ ngươi xen miệng vào.

Vừa rồi cùng Lâm Tam thi đấu mọi người đều chính mắt nhìn thấy, Lý Phàn Long không thể phủ nhận được, dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người lại bị Lâm Tam chỉ mặt mắng chửi, khuôn mặt hấn lúc trắng lúc đỏ, không thốt lên thành lời.

Tĩnh An cư sĩ cả giận nói:

- Người thật to gan, dám sỉ nhục ta!

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Sao lại nói là sỉ nhục chứ? Cư sĩ tâm không tĩnh, thần không an, sao có thể nhắc tới hai chữ Tĩnh An? Nói cái tên hay này bị chà đạp, thật một chút cũng không oan uổng. Hai chữ thánh phường của các người, đúng là trò cười lớn nhất thiên hạ.

- Người...

Tĩnh An cư sĩ tức giận nói :

- Không được buông lời phóng túng, sỉ nhục thánh phường của ta.

- Bà không phục à?

Lâm Văn Vinh lớn tiếng nói:

- Quan tâm nhân sinh, đứng đầu luân lý, cứu vớt vạn dân khỏi nước lửa, đây đúng là câu nói đùa lớn bằng trời. Những lão gia công tử của cái thánh phường các người, tách rời quần chúng, cao cao tại thượng, tất cả chúng sinh ở trong mắt các người giống như rau cỏ, bằng vào các người mà cũng dám nói lãnh tụ muôn loài? Tiểu dân núi nghèo đất bạc, bọn họ mặt trời lên thức dậy, mặt trời xuống thì nghỉ ngơi, dựa vào hai tay mình nuôi sống bản thân, há cần các người lãnh đạo, há cần các người cứu vớt? Cho rằng đọc mấy quyển sách nát, liền có thể sửa đổi giang sơn, khuếch trương văn tự sao? Không có ngàn ngàn vạn vạn tiểu dân cày ruộng nạp thuế nuôi các người, các người chỉ là một đồng phân lớn trong nhà cầu. Người lãnh đạo ai? Cứu vớt ai? Trừ các người, các người không cứu vớt được ai đâu. Các người tự khoe là thánh phường. Kỳ thực chỉ là ổ điểm trên thanh lâu, mỗi ngày gãi tay ngấm vuốt dung nhan, thu hút ánh mắt của người khác. Các người cho rằng mình rất cao thượng sao? Còn mang tiếng thánh hiền, vạn dân kính ngưỡng, ta nhỏ vào, kính ngưỡng cái rắm ấy!

Lâm Văn Vinh chửi tới sung sướng lâm li, thuận chân “bốp” một tiếng, đá vào một hòn đá nhỏ, khiến nó bay lên, rơi ngay trước mặt viện chủ, làm mọi người giật bắn mình.

- Người, người ...

Tĩnh An cư sĩ sắc mặt trắng bệch, người run lên, không nói được câu nào. ” Ngọc Đức Tiên Phường” sừng sững ngàn năm mà không đổ, thanh danh cường thịnh không ai có thể so được, chưa bao giờ bị vũ nhục như thế này. Thiên hạ tuy lớn, nhưng dám lấy pháo bắn Ngọc Đức Tiên Phường, trừ Lâm Tam ra, không còn người thứ hai nữa.

Từ Chỉ Tĩnh thấy Lâm Tam cả người sát khí đằng đằng, lửa giận ngút trời, thậm kinh ngạc không thôi. Nàng thân mang trí tuệ lớn, đối với tư tưởng thân dân trong lời nói của Lâm Tam cảm thấy thiết bội phần. Thiên hạ là thiên hạ của vạn dân, dân chúng thân mang dũng khí và trí tuệ vô cùng, bọn họ mới chính là chủ nhân chân chính của thế giới này. Bằng vào Ngọc Đức Tiên Phường cao cao tại thượng, không biết khói lửa nhân gian, đâu ra đủ tư cách lãnh đạo bọn họ, cứu vớt bọn họ?

Thấy bộ dạng khảng khái mạnh mẽ của hấn, Tiêu Thanh Tuyền mắt nhòe lệ, mơ hồ nhớ tới mùa thu năm ngoái lần đầu gặp hấn bên bờ hồ Huyền Vũ ở phủ Kim Lăng, hấn cũng với cái bộ dạng này mà thu hút ánh mắt của mình. Tình này cảnh lúc này khiến nàng phảng phất như trở lại thời gian hai người mới quen nhau, trong lòng nàng dâng lên vạn loại nhu tình, nắm lấy tay hấn nhõn miệng cười, như trăm hoa đua nở, làm ánh sáng của đất trời đều bị che lấp.

Những lời này của Lâm Tam, như đạn pháo bắn mạnh lên người đám người Ngọc Đức Tiên Phường, làm bọn họ trợn mắt há mồm, phần bác không được. Thấy bộ dạng Lâm Tam uy phong lẫm liệt, hiên ngang lạnh lùng, xung quanh nhất thời trở nên yên ắng lạ thường, không ai dám nói gì.

Thân hình Tĩnh An cư sĩ lay động mấy cái mới miễn cưỡng đứng vững lại, tức giận nói:

- Mồm mép giỏi lắm, cơ nghiệp trăm năm của bốn phường ta, há có thể hoàn toàn như người nói, bản cư sĩ hôm nay cũng không thảo luận với người đại sự vạn chúng này, Tiêu Thanh Tuyền là đệ tử của bốn phường ta, chính là truyền nhân y bát bốn phường đã chọn nhiều năm trước. Không ai được mang nó đi, đây là đạo lý thông hành của thiên hạ, người cũng không ngăn được.

Thấy Tĩnh An cư sĩ cũng không dám tự xưng "thánh phường" nữa, Từ Chỉ Tĩnh cười thầm, nhìn Lâm Văn Vinh kính phục, dù thánh phường người có ngang ngạnh hơn có vô lý hơn, trước mặt Lâm Tam cũng mềm không sợ, cũng phải khom lưng xuống thôi.

Lâm Văn Vinh chửi mắng một phen, khí thế trấn áp chúng nhân, giờ nghe Tĩnh An cư sĩ thế đã yếu, lại vẫn còn bướng, hần lạnh lòng cười nói:

- Ta nói này lão bà viện chủ, Thanh Tuyền chỉ là một đệ tử của các người mà thôi, không phải là bán thân cho người. Nàng cũng có quyền lợi kết hôn cưới gả, sinh đẻ dạy dỗ con cái, người ngăn trở như vậy mà còn dám nói đạo lý hay sao?

Tĩnh An cư sĩ hừ một tiếng đáp:

- Nếu việc này xảy ra với đệ tử khác, ta tất nhiên sẽ không ngăn trở, chỉ có Thanh Tuyền không được. Nó là truyền nhân cách đời mà viện lão viện chủ đời trước trực tiếp chọn, việc liên quan đến đại nghiệp ngàn năm của bản phường, ta tuyệt không thể thả nó đi. Hơn nữa hướng chi năm xưa nó đã có lời thề, muốn loại bỏ tình dục nhân gian. Kết tóc tu hành, đem tinh thần Ngọc Đức Tiên Phưởng phát dương quang đại. Nhân vô tín bất lập (1). Sao có thể nói quên là quên.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Đây là quy củ chó má gì vậy, thật quá vô nhân đạo. Cho dù là Thanh Tuyền muốn làm viện chủ cũng chẳng cần loại bỏ tình dục thể nhân đi làm ni cô. Ta thấy thánh phường các người không bằng cái tổ một chút, văn tông biến thành bộ văn hóa sự nghiệp, võ tông biến thành câu lạc bộ đấu vật, thành phường cải tổ thành công ty tập đoàn, do Thanh Tuyền đảm nhiệm ghế chủ tịch, ta làm lão công của chủ tịch. Như vậy mọi người hai phía không cản trở lẫn nhau, lưỡng toàn kỳ mỹ, thật tốt biết bao.

Tĩnh An cư sĩ phất tay áo, giọng tức giận:

- Nói năng lung tung, vậy còn thành thể thống gì nữa. Viện chủ các đời trước của bản phường đều là các bậc trí sĩ cao thâm mặc trắc, vì cơ nghiệp của bản phường cam nguyện vứt bỏ tình dục nhân gian, truy cầu thiên đạo. Một lòng duy trì Ngọc Đức Tiên Phưởng, chỉ có như thế, mới có được sự ủng hộ của chúng đệ tử.

- Truy cầu thiên đạo?

Lâm Văn Vinh cười lạnh:

- Người trong thế gian, vui buồn hạnh phúc đều là quyền lợi trời sinh người ta được hưởng, bà bằng vào cái gì mà cướp đoạt? Có nhân đạo mà không biết hưởng thụ, lại kêu người phạm thể làm việc nghịch thiên, đi truy cầu thiên đạo hư vô mờ mịt, Ngọc Đức Tiên Phưởng người tu đạo như vậy sao? Theo thiên đạo, hủy nhân đạo, người thiên hạ ai chấp nhận các người? Các người bức bách Thanh Tuyền đi làm việc mà nàng không muốn, đó gọi là mong muốn cá nhân của cái rắm phường các người, hết lần này tới lần khác còn nói là rất đại công vô tư, rất cao thượng. Đúng là loại tính cách vô tri điển hình. Đáng cười, thật đáng cười!

Từ Chỉ Tĩnh nghe thế phần khích khen hay, Lâm Tam nói đúng chỗ yếu hại, vạch trần tấm khăn cao thượng thánh khiết che trên "Ngọc Đức Tiên Phưởng". Tiêu Thanh Tuyền mặt đỏ bừng, nắm chặt lấy tay Lâm Văn Vinh, dịu dàng nói:

- Phu nhân, Thanh Tuyền không cầu thiên đạo, chỉ nguyện cùng chàng đời đời kiếp kiếp tìm đạo nhân luân!

- Phải đó, phải đó!

Lâm Văn Vinh vội gạt đầu, đùa cợt bên tai nàng:

- Đạo nhân luân, đỉnh cao chính là tình cảm phu thê thân mật, thật sự rất thần thánh. Ở trên con đường lớn học thuật này ta luôn cần cù không mệt, khắc khổ luyện tập, hảo lão bà, đợi làm xong việc ở bên này, chúng ta cẩn thận tìm hiểu tốt hơn một chút nhé.

Tiêu tiểu thư khẽ hứ một tiếng, sắc mặt như tấm lụa đào, đánh lên người hấn, hai người nhu tình mật ý, quả khiến người khác không khỏi đổ kỵ.

Nghe Lâm Văn Vinh nói những lời này, một lớp đệp tử tuổi trẻ của thánh phưởng không khỏi động lòng. "Theo thiên đạo, hủy nhân đạo." Những từ này thực có thể chấn động cả người điếc, khiến cho người ta có một loại cảm giác được nghe chính đạo, đầu óc mê tối trong phút chốc sáng sủa. Chúng nhân người nhìn ta, ta nhìn người, thì thăm bàn tán.

Tĩnh An cư sĩ thấy tình hình có chút tuột khỏi tầm không chế, vội quát át đi:

- Nhân vô tín bất lập. Mặc cho người nói ngàn vạn lời, Thanh Tuyền năm đó lập lời thề, đó là việc thiên chân vạn xác. Thanh Tuyền, người có thừa nhận không?

Tiêu Thanh Tuyền băng cơ ngạo cốt, tiết khí có thể so với bậc mây râu, làm sao phủ nhận việc này, thần nhiên gật đầu, thân sắc diễm đạm:

- Viện chủ nói không sai, Thanh Tuyền năm đó đích xác có thể như vậy. Việc ngày hôm nay, đúng là Thanh Tuyền phản bội lời thề năm xưa, Thanh Tuyền cam nguyện tiếp nhận bất kỳ trừng phạt nào.

Lâm Văn Vinh biết tính tình của Tiêu tiểu thư nên cũng không ngăn cản mà để nàng tự đối đáp. Dù sao chỉ cần là việc lão bà của ta làm, lão tử gánh vác hết là được.

Nghe Thanh Tuyền thần nhiên thừa nhận, Từ Chỉ Tĩnh thăm lo lắng, vội kéo lấy Lâm Văn Vinh, lườm hấn, nói khẽ:

- Với sự thông minh của người, sao không nghĩ biện pháp để Tiêu tiểu thư nói khéo léo một chút, còn dễ bề xoay chuyển.

Tiêu tiểu thư nghe được khẽ lắc đầu, cảm kích nói:

- Sự quan tâm của tỷ tỷ làm tiểu muội cảm kích vô cùng. Song trắng là trắng, đen là đen, việc trên đời, có thể làm sai, nhưng không thể chối bỏ. Về điều này Lâm lang hiểu muội rất rõ, việc Thanh Tuyền làm, tuyệt không phủ nhận.

Lâm Văn Vinh cười hì hì, không chút để ý nói:

- Đúng vậy! Đúng vậy! Sợ cái gì chứ, có gì nói đó, dù sao ta cũng đã là người xấu nổi tiếng nhất thiên hạ rồi, việc ác cứ để ta làm được.

Hai người này, một người si, một người ngốc, một kẻ thiện, một kẻ ác, thật đúng là tuyệt phối. Từ tiểu thư cảm động, không biết lấy ngôn ngữ gì hình dung, chỉ nắm chặt tay Lâm Tam, bày tỏ sự ủng hộ.

Phía bên kia Tĩnh An cư sĩ của thánh phưởng chính là đang đợi một câu nói này của Tiêu tiểu thư, nghe thấy Tiêu Thanh Tuyền thần nhiên thừa nhận, lập tức tuyên đạo hiệu, gật đầu nói:

- Nếu Thanh Tuyền đã thừa nhận, việc này không phải nghĩ nữa. Nhân vô tín bất lập, phản bội lời thề tuyệt không phải là việc làm của người quân tử, để người đời khinh bỉ. Bây giờ quay đầu lại vẫn kịp.

- Quay đầu lại, quay đầu gì?

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, lớn tiếng nói:

- Lão bà bà Tĩnh An cư sĩ, xin hỏi bà có nhớ Thanh Tuyền phát lời thề này khi nào không?

Viện chủ hứ một tiếng, tức giận đáp:

- Việc này ta tất nhiên nhớ kỹ, đó là khi Thanh Tuyền lên núi chừng tám chín tuổi.

Lâm Văn Vinh quay đầu lại dụ giọng hỏi:

- Thanh Tuyền, bà ta nói không sai chứ?

Tiểu tiểu thư gật đầu thừa nhận:

- Viện chủ nhớ không sai, năm đó thiếp không tới chín tuổi.

Lâm Văn Vinh “à” một tiếng. Kéo một thư sinh trước mặt, mỉm cười hỏi:

- Xin hỏi vị nhân huynh này. Khi huynh chín tuổi thì đang làm gì?

Thư sinh kia ngẩn ra một chút, rồi đáp:

- Khi tiểu sinh chín tuổi theo cha học viết chữ, học thơ.

-Ồ, vậy khi đó huynh có làm việc gì không thành thật hay không?

Lâm Văn Vinh cười hì hì nói:

- Ví như huynh xin lệnh tôn đại nhân mua hồ lô đường, người cho huynh mười đồng, huynh nuốt mất sáu đồng ấy.

Thư sinh mặt có hơi đỏ lên, gật đầu, bối rối đáp:

- Có một năm vào mùa đông cha ép ta dậy sớm viết chữ, lão nhân gia uy nghiêm ép buộc, ta chỉ có thể vâng lời. Nhưng đợi cha ra ngoài làm việc, ta liền đi ra ngoài cùng chúng bạn chơi đùa, phụ sự dạy dỗ của lão nhân gia.

-Ồ, đó chính là phản bội lời hứa rồi.

Lâm Văn Vinh giang tay ra, bắt đắc dĩ nói:

- Thư sinh huynh, xem ra huynh không phải là quân tử.

Thư sinh hoảng hốt nói:

- Không phải như thế. Đó chỉ là tiểu sinh tuổi nhỏ ngang bướng, nhất thời ham chơi. Mới có việc không thành thật như thế, nhưng mà đó đều là việc khi còn nhỏ, tin rằng mỗi người đều đã từng làm chuyện như thế, không thể coi là thật được. Nhiều năm sau đó, tại hạ chưa từng làm chuyện thất tín.

Lâm Văn Vinh lắc đầu, mặt đầy vẻ đồng tình:

- Thư sinh huynh, ta tin huynh. Nhưng có người cho rằng huynh không phải là quân tử, ta cũng chẳng có cách nào khác cả.

Thư sinh kia vội hỏi:

- Ai?

Lâm Văn Vinh chỉ vào Tĩnh An viện chủ, cười nói:

- À, thì chính là vị cư sĩ bà bà đó. Dựa theo suy lý của bà ta, Thanh Tuyền nhà ta khi chín tuổi từng phát lời thề, hôm nay không tuân thủ, đó chính là không thành thật. Mà thư sinh huynh, huynh lúc đó cũng biết nói dối, tự nhiên không phải là quân tử rồi. Ôi chao, đáng tiếc thật!

Người thư sinh vội vàng biện luận:

- Việc đưa bé làm khi mới chín tuổi thì có thể là do bị dụ dỗ cũng không biết chừng, điều đó sao có thể tin được.

Lâm Văn Vinh ”ồ” một tiếng, bưng tình:

- Hóa ra là như thế, trẻ nhỏ không hiểu việc, bị dụ dỗ, nói rất hay. Thư sinh huynh, ta ủng hộ huynh. Huynh chính là quân tử, đại đại quân tử, em vợ của anh họ của nhị thúc của nha hoàn nhà ta có ba cô em, có khi ta sẽ tác hợp cho huynh.

Từ tiểu thư nghe ra đạo lý, lòng đang canh cánh tức thì buông xuống, vỗ tay nói:

- Cũng không biết tên chết tiệt này lấy nhiều tư tưởng kỳ diệu như vậy từ đâu ra, Tiểu tiểu thư, ta thật sự phục tên xấu xa này, vị phu quân này của tiểu thư thật đúng là thiên hạ vô song.

Tiêu Thanh Tuyền chợt thở dài, nói với vẻ bất đắc dĩ:

- Thiên hạ vô song đúng là không sai, nhưng tiểu muội chỉ lo lắng sức mê hoặc của chàng đối với nữ tử chúng ta quá lớn, cũng là thiên hạ vô song. Nếu đến lúc xảy ra việc gì quá đáng, thì quả thật vô cùng không hay.

Từ tiểu thư trong lòng có quỷ, khê “a” một tiếng, vội quy đầu đi, không dám nói chuyện nữa.

Nghe xong lời của Lâm Tam, người có chút thông minh cũng hiểu ra, mọi người ghé đầu ghé tai thì thầm bàn tán. Lâm Văn Vinh đi tới trước mặt mấy vị đại nho, cười hành lễ nói:

- Thất lễ với mấy vị lão huynh. Xin hỏi cao tính đại danh của các huynh, à, Tổng huynh, cứu ngưỡng cứu ngưỡng. Xin hỏi khi huynh mười tuổi, có làm việc gì không thành thật hay không? Ví như cướp kẹ que của tiểu bằng hữu.... không phải chứ, loại việc táng tận lương tâm này, huynh cũng làm ra à? Không còn lễ trời nữa. Xử theo luật pháp, nhất định phải làm thật nặng theo luật pháp.

- A, vị Nghiêm Nột huynh, huynh trước khi mười tuổi có làm việc gì xấu không? Sờ tóc của tiểu cô nương, trộm tiền, chơi mã điệu, đánh bài cừu...

- Lý Nguyên Dương huynh phải không? Xin hỏi huynh khi nhỏ có làm việc gì xấu, tới chuồng ngựa ném đá, lừa gà của nhà người khác, nhìn trộm quả phụ tắm rửa chẳng hạn....

Mọi nhân khi tuổi nhỏ ai chẳng có chút chuyện không phải, thấy đi tới hỏi han mà như thấy ác thần, kinh hoàng luống cuống, vội vã tản ra bốn phía.

Tĩnh An cư sĩ tức giận nói:

- Lâm Tam, người quấy rầy mãi thế là có dụng ý gì?

- A, thiếu chút nữa quên mất cư sĩ bà bà rồi. Xin hỏi cư sĩ, trước khi bà mười tuổi, có từng thó mất đồ chơi của tiểu bằng hữu nhà người khác, cướp hạc giấy của người khác hay đại loại như vậy hay không?

- Không có!

Tĩnh An cư sĩ kiêu ngạo đáp:

- Bản cư sĩ từ thừa nhỏ được cha mẹ dạy dỗ. Gia giáo tốt đẹp, chưa từng làm việc gì xấu xa.

Lâm Văn Vinh đảo mắt, cười hắc hắc:

- Vậy bà mang tóc tu hành, trừ bỏ tình dục nhân gian. Có bàn bạc với cha mẹ hay chưa?

Tĩnh An cư sĩ do dự một chút, ngần ngừ nói:

- Việc này...

- À!

Lâm Văn Vinh được thế không tha người, lớn tiếng nói:

- Nhất định là bà lừa gạt cha mẹ, nói bà ở thánh phường này ăn ngon ngủ tốt, để bọn họ yên tâm. Trời ạ, việc thê thảm trần ai như vậy mà bà cũng làm được, bà lừa gạt cha mẹ, làm gia môn không có đời sau, đây là vô cùng bất hiếu. Vạn vật trời sinh, một âm một dương, bà tự tiện xuất gia, làm trong nhân thế có một nam tử không lấy được vợ. Càng không thể sinh con, dẫn tới một đời lại có người không vợ hoặc không chồng, từ đó dẫn tới đời đời kiếp kiếp âm dương mất điều hòa. Nam nữ mất đi cân bằng, phá hỏng chính sách sinh đẻ, di hại Đại Hoa ta đời đời kiếp kiếp, là bất trung. Bà là người bất trung bất hiếu, còn luôn mồm xưng nhân nghĩa đạo đức, thật là hoang đường vô cùng, khiến người muốn chửi mắng. Nhìn, nhìn, nhìn cái gì mà nhìn, nhìn ta cũng phải mắng chửi.

Tĩnh An cư sĩ tức tới run cả người, môi trắng bệch, mấp máy nửa ngày trời song một câu cũng không phát ra nổi.

Từ Chỉ Tĩnh mỉm cười:

- Hắn lại thắng rồi, hắn nói điều bất trung bất hiếu này, nhìn thì giống như cường từ đoạt lý, nhưng không phải không có đạo lý.

Tiêu tiểu thư khẽ gật đầu, nghiêm mặt nói:

- Chớ thấy chàng nói mọi việc như hoang đường, thật ra bên trong lại ngấm giấu thiên cơ, người có lòng mới có thể nắm bắt được.

- Chúng... chúng ta hôm nay nói việc Thanh Tuyền, người, người lôi ra chuyện khác làm gì?

Tĩnh An cư sĩ điều hòa hơi thở, âm thanh run rẩy thốt lên:

- Chuyện của Thanh Tuyền thì mọi người sớm đã có công luận.

Lâm Văn Vinh đi vài bước, cười hì hì đáp lời:

- Một cô bé con chín tuổi, còn làm nũng trong lòng mẹ, sao đã có khả năng phán đoán độc lập? Các vị đại nho, các vị tuần kiệt ở đây, các vị nhớ xem khi mọi người chín tuổi đã làm việc gì? Hôm nay còn nhớ được bao nhiêu? Bức bách một đứa bé chín tuổi phát lời thề, lại nghiêm ngặt bắt người ta khi thành niên thực hiện lời thề ấy, rồi phải hi sinh hạnh phúc cả đời. Những hành động này chính nhân quân tử đều khinh bỉ. Nếu người thân của các vị gặp phải chuyện này, các vị sẽ nghĩ sao?

Mọi người gật đầu không nói gì, Lâm Văn Vinh càng lớn giọng:

- Cho nên, sự thật là thế này, khi Thanh Tuyền tuổi còn nhỏ ngu ngơ không hiểu gì, đã bị cư sĩ dụ dỗ, thậm chí uy hiếp, mới phát ra lời thề ác độc như thế. Ôi, nghĩ tới tình hình năm đó, cái khổ của Thanh Tuyền, không ai biết được! Cư sĩ, làm sao bà có thể hạ lòng độc ác như thế!

- Người...

Tĩnh An cư sĩ lửa bốc lên đầu, loạng choạng như muốn ngã xuống.

- Ta cái gì mà ta, đừng lấy tay bà chỉ vào ta. Bà ác độc như thế, ta không tố cáo bà lừa gạt thiếu niên nhi đồng, ngược đãi trẻ nhỏ, thì bà đã phải tự về nhà thấp hươg sám hối rồi.

Lâm Tam miệng nở hoa xen, nhìn cư sĩ cười khinh thường:

- Ngọc Đức Tiên Phường, cũng nên đến hồi kết rồi.

Cư sĩ hai mắt tối sầm lại, ngã phịch xuống đất, hai nữ đệ tử vội vàng đỡ lấy bà ta, hoảng hốt kêu lên:

- Viện chủ, viện chủ...

- Lâm tướng quân, Lâm tướng quân...

Từ dưới núi một đoàn người ngựa chạy tới, đi đầu chính là Đỗ Tu Nguyên, sau hần là mấy thớt tuần mã, kéo hai khẩu pháo lên núi.

Trời ạ, cuối cùng cũng đã tới, lão tử nói cạn cả nước miếng rồi. Lâm Văn Vinh ngồi phịch xuống đất, thở phì phò, Đỗ Tu Nguyên vội đỡ lấy hần:

- Mặt tướng đến trễ, xin tướng quân thứ tội.

Lâm Văn Vinh chỉ vào tám biển ” Ngọc Đức Tiên Phường” đằng xa, tức giận nói:

- Đỗ đại ca, bắn nát tám biển kia cho ta.

- Tuân lệnh !

Đỗ Tu Nguyên vội vàng kêu dựng hỏa pháo, pháo thủ nhồi thuốc pháo” Đoàn, “Đoàn” mấy tiếng lớn vang lên, trong khói bụi mịt mù, tám biển cao quý kia âm ỉ đổ xuống.

(1) Nhân vô tín bất lập bất nguồn tử câu dân vô tín bất lập của Khổng Tử.

(2) Bài Mã điều lưu hành từ niên hiệu Vạn Lịch thời Minh, đến đời nhà Thanh biến đổi thành bài Mặc Hòa, chỉ còn lại 3 môn/pho là Vạn tự, Sách tự và Văn tiền. Cách đánh bài: 4 người một sòng, mỗi người rút 10 lá bài, tổ hợp 3, 4 lá cùng pho làm một bộ (hiểu là ghép từ 3 lá trở lên của các con bài cùng một pho, giống như “phu độc” trong chơi tổ tôm; hoặc giống như “sảnh” trong chơi xập xám hay phé/bài tây), hoặc tổ hợp

giống như “phu bí” trong chơi tổ tôm, tức ghép 3 lá cùng số (nhất, nhị... cửu) thuộc cả 3 pho. Người tổ hợp đủ ba bộ/phu là thắng.

Ngoài bài Mặc Hòa còn có các loại biến thể khác như Đầu Hổ, Chỉ Trương.

- Đầu hổ: Dùng 30 lá bài của Mã Điều, bỏ đi 9 lá thuộc pho Thập tự, chỉ lưu lại lá Thiên Vạn (hình Võ Tòng).

- Chỉ trương là bài giấy mặt chược, hình thành từ cơ sở bài Mã Điều, cũng bảo lưu 3 pho Vạn, Sách, Tiền nhưng đổi: Sách làm Điều, Tiền làm Bính; và cũng đổi tên một số lá bài.

363. Chương 361: Tan Thành Mây Khói

Tiêu Thanh Tuyền mặc dù biết phu nhân muốn quyết liệt với thánh phường, nhưng tới giờ phút này, trong lòng nàng cũng đầy tư vị khó nói, nhìn tấm biển đỏ thành tường tan vách nát, chỉ đành thở dài thật sâu.

Tĩnh An cư sĩ toàn thân run rẩy dữ dội, “Oe” phun ra một ngụm máu tươi, đột nhiên gào lên như phát điên:

- Đệ tử hộ phường của võ tông ở đâu?

- Đệ tử có mặt !

Một loạt tiếng quát chinh tề vang lên, từ trong đám người đi ra hơn mười nữ tử, thân hình thướt tha, anh tư sáng rõ, hồng đeo bảo kiếm, tiểu cô nương dẫn đường cho Lâm Văn Vinh cũng ở trong hàng người đó, đang len lén hướng Tiêu Thanh Tuyền đưa mắt ra hiệu.

Tĩnh An cư sĩ dùng hết sức lực toàn thân, quát lớn:

- Tên Lâm Tam này làm nhục thánh phường ta, làm đứt huyết mạch chúng ta, hủy cơ nghiệp ngàn năm của bốn phường ta trong phút chốc, bản viện chủ lệnh các người dùng hết sức lực giết chết Lâm Tam, không chết không ngừng.

Mấy nữ tử mặt nhìn nhau, không biết phải trả lời thế nào, sợ sệt nhìn Tiêu Thanh Tuyền, nhỏ giọng kêu lên:

- Sư tỷ...

Tiêu Thanh Tuyền bất đắc dĩ than:

- Các vị sư muội, ta và các muội cùng đọc sách học nghệ, tình như tay chân, hôm nay thành cục diện này, thật sự là ta không muốn nhìn thấy. Giờ đây sư phó hạ sơn chưa về, ta không dám tự tiện phát ra mệnh lệnh, nhưng lời vừa rồi phu quân ta nói, tin rằng các vị tỷ muội đều đã nghe thấy, thành phường đứng vững ngàn năm, tuy có công tích, nhưng cũng có rất nhiều chỗ không như ý người, mong các vị sư muội suy nghĩ thật kỹ rồi mới quyết định.

Hóa ra mấy người này đều là đệ tử của Ninh tiên tử, thấy bọn họ mỗi người người đeo bảo kiếm, dáng vẻ như hoa như ngọc, Lâm Văn Vinh lắc lắc đầu, đảm nhiệm trọng trách hộ phường của Ngọc Đức Tiên Phưởng lại toàn bộ rơi vào trên người mấy tiểu cô nương này, còn lại đám tài tử đại nho đọc đầy thi thư kia thì sức lại trời gà không chặt, thật đáng buồn! Đáng tiếc! Câu nói cũ thư sinh làm lỡ việc nước, thật có đạo lý.

Tiểu cô nương Lý Hương Quân đứng ở cuối hàng rung rung nước mắt, nàng ta tuy tuổi nhỏ nhất, nhưng xem ra cũng có chút chủ kiến, chợt chuyển sang Tĩnh An cư sĩ, lớn tiếng hỏi:

- Xin hỏi viện chủ, người nói Lâm Tam hủy cơ nghiệp của thánh phường ta có căn cứ không? Là hắn nói sai, hay là hắn làm sai? Hắn và sư tỷ ta thật lòng yêu nhau, nào có gì sai? Thánh phường ta truyền thừa trăm năm nhân nghĩa đạo đức, vì sao tới sư tỷ lại làm không được? Chẳng nhẽ như Lâm đại ca đó nói, thánh phường ‘hủy nhân đạo, tầm thiên đạo’ sao? Đệ tử không hiểu, xin viện chủ điểm hóa.

- Đệ tử không hiểu, xin viện chủ điểm hóa!

Hơn mười đệ tử của Ninh tiên tử cùng quỳ xuống, hướng tới Tĩnh An cư sĩ mở miệng cầu đạo. Những nữ tử này đều tuổi chưa đến mười tám, chính là lúc rực rỡ nhất trong đời người, đối với việc nam nữ trong lòng vốn có mơ tưởng vô vùng đẹp đẽ, chỉ vì quy củ của thánh phượng, mới phải khổ sở tự áp bức chính mình. Hôm nay thấy Tiêu tiểu thư mà cả thánh phượng đều sùng bái và yêu quý, vì lương duyên trần thế mà muốn đối nghịch với cả thánh phượng, tinh thần khí độ ấy làm người ta bội phục, càng khiến cho đám cô nương trẻ xem như hình tượng đáng noi gương. Lâm Tam nói một phen kinh thế hãi tục, khiến họ tưởng như được nghe chính đạo. Lời của hắn làm những người trẻ tuổi của thánh phượng trong lòng được cảnh tỉnh, thân là người trong thế tục thiên đạo cùng nhân đạo, rốt cuộc cái nào mới là điều mình cần?

Thấy Lý Hương Quân dẫn đầu cầu tình, lại thêm vào ơn dẫn đường của nàng, một tiểu cô nương mười tuổi, không ngờ có can đảm và khí phách như thế, Lâm Văn Vinh nghe được thâm gật đầu. Tiêu tiểu thư vành mắt thấm ướt, khẽ nói:

- Sư muội đối với thiếp tình ý thân thiết, Lâm lang, nếu thật sự phải có xung đột, chàng chớ làm bị thương những tỷ muội này của thiếp.

- Điều đó tất nhiên rồi, những vị sư muội này như hoa như ngọc, nếu bị thương ở đâu, sau này không gả đi được, quả thật là không hay.

Lâm Văn Vinh cười hì hì, Tiêu Thanh Tuyền lườm hắn một cái, cười như không cười.

- Ôi, không xong !

Lâm Văn Vinh đột nhiên nhớ tới việc gì, vỗ gáy kêu. Tiêu tiểu thư vội hỏi:

- Làm sao vậy?

Lâm Văn Vinh chỉ Lý Hương Quân nói:

- Vị tiểu sư muội này không phải tên là Lý Hương Quân chứ?

Tiêu Thanh Tuyền gật đầu, cười nói:

- Chàng lên núi chính là do muội ấy dẫn đường cơ mà, sao ngay cả tên của người ta cũng không biết vậy?

Lâm Văn Vinh bắt đắc dĩ nói:

- Muội ấy nói một lượt, ta cũng không chú ý lắm, nàng cũng biết, ta là người luôn lãnh đạm, đối với cô bé nhỏ chẳng hề để ý.

Tiêu Thanh Tuyền sắc mặt không đổi, tự động bỏ qua câu phía sau của hắn.

- Lý Hương Quân, Lý Hương Quân, ta nói cái tên này sao quen tai như vậy.

Lâm Văn Vinh nắm lấy tay Tiêu tiểu thư lặng lẽ hỏi tiếp:

- Vị Hương Quân tiểu sư muội này, bây giờ có người yêu chưa?

Tiêu Thanh Tuyền gắt một tiếng, mặt đỏ lên:

- Đừng nói lung tung, muội ấy mới có hơn mười tuổi, làm gì có tình lang gì chứ? Chàng cho rằng người ta đều vô lại như chàng cả sao?

Lâm Văn Vinh cười hăng hắc:

- Vậy tốt rồi, vậy tốt rồi. Thanh Tuyền, nếu nàng xem trọng vị tiểu sư muội này, thì gặp phải bất kỳ nam tử họ Hầu nào, tốt nhất là lấy gậy đánh chết hắn đi, miễn cho tiểu sư muội lỡ chuyện chung thân, nhớ kỹ, nhớ kỹ đó.

Tiêu tiểu thư không hiểu lời hắn nói, nhưng thấy thần sắc của hắn trịnh trọng, không giống nói đùa, chỉ khẽ nhận lời. Cũng không biết hắn từ đâu ra lắm lời dạn dỏ mập mờ như vậy.

Tĩnh An cư sĩ thấy đệ tử vô tông không ngờ tập thể phản kháng lại ý chỉ của mình, mặt càng trắng bệch, ngón tay run run chỉ đám người Lý Hương Quân nói:

- Giải lắm, chẳng lẽ ngay cả các người cũng muốn phản lại Ngọc Đức Tiên Phường ta? Bản cư sĩ nói lại một lần, tức tốc giết chết Lâm Tam, không được chần chừ.

- To gan! Mưu hại mệnh quan triều đình, chẳng lẽ người muốn tạo phản phải không?

Đỗ Tu Nguyên quát lớn, mấy ngàn binh sĩ cùng giơ đao lên, từng đoàn vây quanh đám người vô tông, vô số cũng tiến thủ giơ cung nhọn nhắm chuẩn vào đám người, chỉ đợi một tiếng ra lệnh của Lâm Văn Vinh, liền tẩm máu thánh phường.

Chư vị đại nho sắc mặt trắng bệch, bọn họ viết chữ làm văn, ai ai cũng là cao thủ, nhưng khi gặp phải đao thương chạm tới thân, lại một chút biện pháp cũng không có.

Lâm Văn Vinh cười lớn, đi vài bước, sắc mặt đột nhiên biến đổi:

- Ngọc Đức Tiên Phường, tự xưng tề thiên, ý đồ độc lập ngoài Đại Hoa, hơn nữa tự gây dựng võ trang, nguy hại an toàn người khác, phá hỏng an định của Đại Hoa, chỉ bằng vào hai điểm này, là đã có thể định Ngọc Đức Tiên Phường người tội mưu phản rồi.

- Dục gia chi tội, hà hoạn vô từ! (1)

Cư sĩ lớn tiếng nói:

- Môn nhân đệ tử Ngọc Đức Tiên Phường trải khắp thiên hạ, bọn họ sẽ không để các người làm xằng làm bậy thế này, cho dù tới trước mặt hoàng thượng, ta cũng không sợ...

Hoàng thượng? Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, lão ni cô người đến chết vẫn còn chưa tỉnh lại, sự tồn tại của cái phường nát gì đó này, rốt cuộc là ai uy hiếp. Hắn vung tay lên, hai khẩu pháo dưới tay Đỗ Tu Nguyên cùng ầm ầm phát xạ, bắn tẩm biển thánh phường đằng xa nát tung trời, át đi tiếng gào thét của Tĩnh An cư sĩ. Chúng nhân nhất tề biến sắc.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Ngọc Đức Tiên Phường tụ tập đánh nhau, tự mình lập hội, thuộc về tổ chức phi pháp, ta sẽ báo lên hoàng thượng, ban cho tấn công và tiêu diệt. Các vị hồng học đại nho, thanh niên tuần kiết đều là nhất thời bị dụ dỗ nên mới bị lừa gạt, lấy nguyên tắc trị bệnh cứu người răn trước phạt sau, chỉ cần các vị nhận ra được sai lầm của mình, viết thư ăn năn, ta sẽ cầu xin cho các vị ở trước mặt hoàng thượng, mong thành thượng ân xá cho các người. Các vị xin cứ tự tiện.

Hắn phát tay lên, binh sĩ thủ hạ của Đỗ Tu Nguyên đao thương nhao lên, kêu choang choang, làm những tài tử đại nho kia từng người từng người kinh hãi run rẩy, sắc mặt tái nhợt. Có mấy người len lén nhìn Tĩnh An cư sĩ, lại nhìn đám binh sĩ hung mãnh như hung thần ác sát, cuối cùng run rẩy giơ tay lên, nói nhỏ:

- Chúng ta hối lỗi.

Lâm Văn Vinh vẫy tay, liền có binh sĩ bẻ lên bút giấy nghiên mực, mấy người kia dùng bút như bay, đem quá trình mình gia nhập "tổ chức phi pháp" Ngọc Đức Tiên Phường trước trước sau viết tỉ mỉ, kể ra chỗ tội ác cực đại của "Ngọc Đức Tiên Phường," bẻ cong chiếu lệnh đề tự của thái tổ, xúi bẩy thanh niên vô tri, tự tiện kết đảng, nuôi dưỡng vũ trang riêng, tham ô hủ hóa hoành hành, đàn áp đệ tử trẻ tuổi, không phục sự quản lý của triều đình, mưu hại mệnh quan triều đình, đủ loại lỗi, không thể đếm hết, có thể nói đủ cả năm điều ác.

Lâm đại nhân nhận lấy xem một lần, chỉ thấy thư ăn năn kiêm cáo trạng này, bút lực cứng cỏi, văn phong thanh thoát, đem tội của thánh phường bày ra tới tận trời. Lâm đại nhân mặt mày hớn hớn, đưa cho Từ tiểu thư bên cạnh, cảm khái nói:

- Té ra thánh phường lại cùng hung cực ác như thế, Từ tiểu thư, nàng xem xem, mấy tội này kinh thiên động địa, khó viết hết lên thư, ta chỉ nhìn một lần, đã toàn thân đầy mồ hôi lạnh. Ài, may mắn chúng ta tới kịp thời, cứu vớt vạn dân khỏi nước lửa.

Từ Chỉ Tĩnh nghe nhưng không nói gì, người làm thế này gọi là bức cung, không biết xấu hổ còn cổ xúy chính mình. Thấy đại nho tài tử đi ra ăn năn ngày càng nhiều, thánh phường đã hoàn toàn phân hóa, lại liếc mắt qua đồng cáo trạng ăn năn trong tay ngày càng dày, Từ tiểu thư chỉ biết lắc đầu, khề thở dài một

tiếng, nếu không có uy bức của Lâm Tam, ai có thể nghĩ tới những hồng học đại nho ngày thường đạo mạo trang nghiêm này, lại vô cùng mềm yếu như thế. Từ điểm này mà nói, Lâm Tam có thể nói đã làm một việc rất tốt, những thư sinh cao cao tại thượng này, thiếu sót thực tế, nhìn như lương đồng quốc gia, nhưng đều là tâm rỗng đầu gối.

Từ tiểu thư bất đắc dĩ cười khổ, lắc đầu than:

- Đúng là thư sinh cả trăm không dùng được một, tiền nhân sớm có lời dạy, tới tận hôm nay ta mới hiểu rõ. Thử nghĩ những tài tử tuần kiệt thánh phượng bồi dưỡng ra này, nếu tiền vào triều đường, làm trong triều cương, phụ tá triều chính, không biết Đại Hoa ta sẽ thành cảnh tượng thế nào? Còn có thể mong bọn họ thề chết kháng Hồ sao, suốt ngày chỉ biết đọc sách vở chết, khi yếu sợ mạnh, chẳng trách người Hồ hiếp đáp chúng ta, ngay cả Đông Doanh nhỏ bé cũng dám vuốt râu hổ của Đại Hoa ta.

Tiêu Thanh Tuyền nghe được thần sắc ảm đạm, yên lặng cúi đầu không nói, Lâm Văn Vinh lắc đầu, nói quá nhiều miệng rút gân rồi, chẳng thèm nói nữa.

Tường đổ người chạy, gặp phải Lâm Văn Vinh thế mạnh, Ngọc Đức Tiên Phường đã không còn uy nghiêm của ngày xưa, chúng đệ tử phân hóa thành hai cực, Tĩnh An cư sĩ thế nào cũng không nghĩ tới. Ngọc Đức Tiên Phường vốn trên đỉnh phồn hoa, vì sao gặp phải binh họa liền nhanh chóng ngói tán bằng nát như thế, điều này thật sự quá khó có thể tưởng tượng. Bà nộ hỏa công tâm, mái tóc sáng trắng chớp mắt biến thành ảm đạm vô quang, trong ánh mắt không chút ánh sáng, máu tươi khóe miệng lẳng lẳng nhỏ xuống, ngậy ngậy nhìn cảnh trước mắt, liền giống như hóa thành đá.

- Lâm Tam!

Tĩnh An cư sĩ đột nhiên mở miệng gọi.

- Cư sĩ, bà gọi ta sao?

Lâm Văn Vinh sửng sốt.

Tĩnh An cư sĩ sắc mặt như tro tàn, gật đầu nói:

- Người có thể nói cho ta biết, vì sao Ngọc Đức Tiên Phường ta đang đỉnh thịnh, gặp phải binh họa, chớp mắt liền tan thành mây khói, không còn chút gì.

Vấn đề này rất khó trả lời, mặc dù Lâm Văn Vinh tự nhận mình nhìn xa trông rộng có thể biện luận tất cả, nhưng cũng không đáp nổi, chỉ đành cười khổ lắc đầu:

- Cái này, ta cũng không hiểu rõ.

Tĩnh An cư sĩ thở dài ảm đạm, chột khe nói:

- Thanh Tuyền, con tới đây.

- Viện chủ...

Tiêu tiểu thư rưng rưng nước mắt, vội chạy tới. Lâm Văn Vinh quýnh lên, đang muốn giữ lấy nàng. Từ Chỉ Tĩnh lại ngăn hãm:

- Con người sắp chết, lời nói tốt lành. Người yên tâm đi, cư sĩ sẽ không hại Tiêu tiểu thư đâu.

- Cái này, cho con.

Tĩnh An cư sĩ chậm rãi đưa ra con cá gỗ giữ chặt trong tay trong tay vào tay Tiêu Thanh Tuyền. Lâm Văn Vinh cả kinh nói:

- Ái chà, lão bà bà này tặc tâm chưa chết, còn muốn kéo Thanh Tuyền đi làm viện trưởng.

Từ tiểu thư lườm hằm nhéo mạnh lên tay, nói:

- Chớ nghĩ nhân tâm đều giả hoạt giống như người, theo ta thấy, cư sĩ đang cứu Tiêu tiểu thư đây.

Lâm Văn Vinh nghe mà chả hiểu gì cả, chỉ thấy bên kia Tiêu tiểu thư lại kinh hãi nói:

- Cư sĩ, người làm thế này ...

Tĩnh An cư sĩ sắc mặt bình tĩnh, gật đầu nói:

- Con cá gỗ này là vận mệnh của con, đem nó đập nát, con sẽ không phải còn phải chịu sự khổ sở của tam thông cổ nữa, hãy làm một cô gái tự do, cưới gả cho người, sinh con đẻ cái, không bị thiên đạo giam giữ, trở lại với vận mệnh nhân đạo của con.

Từ tiểu thư quả nhiên không nói sai, ni cô bà bà này phản tỉnh rồi, Lâm Văn Vinh nghe được hai mắt sáng lên, nhìn chăm chăm vào con cá gỗ trong tay Thanh Tuyền, hận không thể lập tức lao lên, đập nó nát tan tành.

Tiểu tiểu thư nước mắt rơi như mưa, nắm chặt lấy bàn tay khô gầy của Tĩnh An cư sĩ, kêu thê lương:

- Cư sĩ...

Tĩnh An cư sĩ ho một trận, sắc mặt ửng hồng, tựa như thì thào tự nhủ:

- Thanh Tuyền, ta nhìn con từ nhỏ lớn lên. Ngay từ khi con còn ở trong tã, ta đã mỗi ngày vì con tụng kinh niệm phật, lúc đó sư phó của người còn là một tiểu cô nương, rất nhiều chỗ còn chưa hiểu, ta phải đem con tới bên cạnh chiếu cố. Ta tuy truy cầu thiên đạo, nhưng cũng là thân phàm, con người chẳng phải cây cỏ, sao có thể vô tình. Lặng lặng nhìn con mỗi ngày lớn lên, quả thực, không ai cao hứng hơn ta. Trong vô số đệ tử Ngọc Đức Tiên Phường này, ta chỉ đối xử với con như thế. Khụ , khụ

Tiểu tiểu thư im lặng rơi lệ, một câu cũng không nói ra được. Tĩnh An cư sĩ sắc mặt ngày càng đỏ, nhân thân tự như có chút sáng lên, cười khổ nói:

- Con thân phận cao quý, nhưng lại lưu lạc tới trong Ngọc Đức Tiên Phường chúng ta, viện chủ đời trước nhìn trúng con, đã định sẵn người có kiếp nạn này. Nếu nói việc duy nhất ta làm sai, chính là thúc giục con phát ra lời thề khổ nạn kia. Nhưng như ta nói, vì truyền thừa hương hỏa trăm năm của thánh phường, trừ một con đường này, ta không còn lựa chọn khác, ai ở vị trí của ta, đều làm như thế. Con muốn trách ta, ta cũng không một lời oán thán.

Từ Chỉ Tĩnh nghe được lác đầu thở dài, nói:

- Cư sĩ nói không sai, ở vị trí của bà ta, không đi bức bách Tiểu tiểu thư thì sẽ có một cô gái khác chịu khổ. Đây không phải là bà ta sai, Lâm Tam, người quá nhân tâm rồi.

Lý luận của nữ nhân thật hỗn loạn, lúc trước còn đang đồng tình với Thanh Tuyền, chớp mắt một cái đã đi quan tâm cho cư sĩ lão bà rồi, dù sao ác nhân đều là ta làm. Lâm Văn Vinh chỉ cười hắc hắc, không hề nói gì.

Chú thích

*(1) » Dục gia chi tội, hà hoạn vô từ « : * (dịch nghĩa theo tiếng Việt: - Đã muốn vu oan thì chẳng lo gì không tìm ra chứng cứ tội trạng.)

(2)Lý Hương Quân - Mỹ nhân Trung Hoa cổ.

Lý Hương Quân ' Tần Hoài Bát Diễm là người nổi tiếng gan dạ và có nghĩa . Lý Hương Quân lúc nào cũng mang cây quạt lụa kẻ bên mình , cây quạt màu trắng và trên quạt có vẽ hình hoa đào màu sắc rất đẹp , bởi vậy được gọi là “Quạt Hoa Đào ” . Hoa đào trên quạt là do Lý Hương Quân lấy máu tươi vẽ thành , trên quạt có ghi khắc chuyện tình đau thương của cô ta và tình lang Hầu Phương Thành . Và đó cũng là niềm hy vọng để Lý Hương Quân sống.

Tiểu Thanh Tuyền nức nở:

- Cư sĩ, con không trách người, nạn này là số mạng của Thanh Tuyền, giống như con gặp phải Lâm lang, những điều đó đều là khổ nạn của con, con phải chấp nhận.

Tĩnh An cư sĩ than:

- Ta tuy hao hết tâm sức truyền thừa hương hỏa của thánh phường, song đến đây là hết, thánh phường tan thành mây khói trong tay ta, ta hổ thẹn với các vị tổ tiên, dù tới Tây phương cực lạc, ta cũng không mặt

mũi nào đi gặp họ. Tự rồi lại tán, đây vốn là đạo lý nhân loại, trái với thiên đạo, ta lại bận lòng như thế, xem ra, thiên đạo kia, không phải loại người phạm tục như ta có thể truy tầm.

Tiêu Thanh Tuyền đột nhiên quay đầu lại nói:

- Lâm lang, chàng qua đây.

Lâm Văn Vinh vội đi tới bên người nàng, Tiêu tiểu thư nắm lấy tay hắn, nhẹ giọng nói với viện trưởng:

- Cư sĩ, người xem, đây là lang quân con lựa chọn. Chàng dạy con, người là người phạm thế, sinh lão bệnh tử, thất tình lục dục, phú quý khốn khổ, đều là quyền lợi trời ban cho chúng ta, làm kiếp sống những người phạm chúng ta phải thừa nhận. Thoát ly nhân đạo, truy cầu thiên đạo, chình là làm trái với trời. Thanh Tuyền không muốn làm người thoát trần, con chỉ muốn làm một cô gái phạm thế, cùng tướng quân ân ái, cùng chồng dạy con, sinh con dưỡng cái, tụ họp cùng kiếp người. Xin viện chủ thành toàn.

Tĩnh An cư sĩ cẩn thận đánh giá Lâm Văn Vinh, gật đầu nói:

- Thanh Tuyền, con cá tính kiên cường, có chủ kiến độc lập, so với ta năm đó hơn rất nhiều. Lang quân mà con chọn này, không kỳ hình thức, là đứng đầu trong loài người, xứng đôi với con, hiếm có, hiếm có.

Lâm Văn Vinh hớn hở ra mặt nói:

- Cư sĩ bà bà, ta cũng không tốt như bà nói đâu.

Cư sĩ nhìn hắn một cái, lắc đầu nói:

- Nhưng vị lang quân này của con ánh mắt dâm tà, sợ là loại vừa phong lưu lại hạ lưu, sau này con phải trong coi hắn cho tốt, chớ để hắn tao đập nữ tử đáng thương trong phạm thế.

Lâm đại nhân sắc mặt xám xịt, lão thái thái này, đặt điều về ta trước mặt lão bà của ta, thật đúng là ngang bướng tới chết. Hắn trong lòng căm tức, hàm hừ không nói gì. Tiêu tiểu thư lại đa tạ ân đức:

- Đa tạ viện chủ có lời tốt lành. Lang quân này của con, con hiểu, sau này nhất định quản giáo chàng thật tốt.

Tĩnh An cư sĩ gật gù đầu, thở gấp một hồi rồi nhìn bốn phía lo lắng nói:

- Ngọc Đức Tiên Phường tan rồi, ta là tội nhân thiên cổ. Nhưng chúng ta còn có rất nhiều đệ tử nhỏ tuổi, bọn chúng cơm không nơi ăn, áo chẳng có chỗ tìm, làm ta sao có thể yên tâm được. Thanh Tuyền, đại sự sinh kế của bọn chúng, ta không có ai để gửi gắm, chỉ xin con chiếu cố thay.

Tiêu Thanh Tuyền vội gật đầu nói:

- Viện chủ yên tâm, Lâm lang của con túc trí đa mưu, chàng nhất định sẽ nghĩ ra phương pháp an bài thỏa đáng cho những đệ tử nhỏ tuổi này.

Tĩnh An cư sĩ im lặng gật đầu, nhìn Lâm Văn Vinh khẽ nói:

- Lâm Tam. Ta ngăn trở ngươi và Thanh Tuyền như thế, ngươi có oán hận ta hay không?

- Không thể nói là oán hận, người trong giang hồ, thân bất do kỷ.

Lâm Văn Vinh cười lớn, nể người giao ra cá gỗ, ta không đả kích ngươi nữa.

Tĩnh An cư sĩ ho kịch liệt, thở gấp yếu ớt nói:

- Thanh Tuyền thật may mắn, có được người giúp nó. Nhưng, về ta mà nói, năm đó, có ai từng giúp ta chứ? Nói tới cùng, ta và Thanh Tuyền cực khổ cũng giống nhau.

Lâm Văn Vinh im lặng, Từ tiểu thư nói không sai, cư sĩ viện chủ này cũng là kẻ vô tội bị hại, nhưng rốt cuộc ai mới là bàn tay đen ở sau lưng làm ác đây.

- Lâm Tam, ngươi hãy tin ta.

Viện chủ đột nhiên nghẹn ngào, phun một ngụm máu tươi, thần quang hai mắt chợt tiêu tan, hai giọt lệ lăn xuống bên má, nắm chặt tay hai người nói:

- Ta, không phải là kẻ ác

Nói được một hơi tận khí. Thân thể bà cứng đờ giữa trời, khí tức tiêu tán, nhắm mắt qua đời.

Ta không phải kẻ ác ! Lâm Văn Vinh lẩm nhẩm lại một lần, cười khổ không nói gì.

- Viện chủ...

Tiêu Thanh Tuyền kêu một tiếng bi thương, ôm lấy thân thể bà, nước mắt lăn xuống. Lâm Văn Vinh hoảng hốt, vội vàng đỡ lấy thân thể mềm mại của nàng, dịu dàng nói:

- Thanh Tuyền, nàng đang có thai, quá buồn quá vui đối với đứa bé của chúng ta không tốt đâu.

Tiêu Thanh Tuyền nước mắt rơi như mưa nói:

- Lâm lang, viện chủ có ân dưỡng dục với thiếp, thiếp phải bái lạy bà!

Yêu cầu này không thể cự tuyệt, Lâm Văn Vinh đỡ thân thể của nàng, Tiều tiểu thư quỳ trên mặt đất, cung kính dập đầu với Tĩnh An cư sĩ, Lâm Văn Vinh cũng lạy theo nàng, bất đắc dĩ nói:

- Cư sĩ, ta phải nói trước, ta bái lạy trưởng bối, không phải là bái lạy thánh phượng các người. Lão nhân gia bà trên trời có linh thì đừng có hiểu lầm.

Từ tiểu thư khẽ chọc hấn một cái, bực bội nói nói:

- Con người người, sao không biết điều như vậy chứ.

Vốn có mấy vị đại nho còn đang kiên thủ, thấy cư sĩ về trời, nhất thời kinh hãi, cũng mất đi điểm chống đỡ cuối cùng, thần sắc già nua, ảm đạm rơi lệ. Những đệ tử của thánh phượng thấy viện chủ qua đời, tức thì cùng quỳ xuống, thất thanh khóc rống lên, ngay cả tiểu cô nương Lý Hương Quân vốn phản kháng viện chủ cũng không ngoại lệ.

Từ tiểu thư hôm nay đi theo bên người Lâm Tam, chính mắt chứng kiến Ngọc Đức Tiên Phượng từ thịnh tới suy chỉ trong nháy mắt, trong lòng cảm khái vô cùng, nắm lấy Lâm Văn Vinh, lẩm bẩm nói:

- Lâm Tam, chúng ta có phải làm quá rồi hay không?

Lâm Văn Vinh nói:

- Từ tiểu thư, nếu như nàng muốn đồng tình với đối thủ, vậy trước hết nghĩ xem, nếu là chúng ta thất bại, sẽ có hậu quả gì.

Lời này một chút cũng không sai, nhân từ đối với kẻ địch chính là tàn nhẫn với chính mình. Lâm Văn Vinh nhìn về phía tấm biển nát tán loạn ở xa xa, thở dài:

- Nói thật, trận này hôm nay chúng ta tuy đã thắng, lại tìm về được Thanh Tuyền, nhưng trong lòng ta lại trống rỗng.

- Tại sao?

Từ Chỉ Tình kỳ quái hỏi.

Tiêu Thanh Tuyền nắm lấy tay Lâm Văn Vinh, dịu dàng nói:

- Ý của Lâm lang là, trận này tuy thắng, nhưng là một trận thắng không có đối thủ. Đúng không, phu quân?

Lâm Văn Vinh cười hì hì:

- Bỏ đi, việc này không hợp với phong cách của ta lắm. Chúng ta cứ nói chút gì thoải mái là được rồi.

Từ tiểu thư nhún mào, nhìn khắp bốn phía, lắc đầu cười khổ:

- Thoải mái? Thoải mái như thế nào? Chỉ nhìn đồng hỗn loạn này thôi, sợ là người cũng không thoải mái nổi.

Ngọc Đức Tiên Phường gặp phải đột biến, viện chủ về cõi tiên, thánh phường suy bại, kiến trúc mang tính tiêu chí kia cũng bị Lâm Văn Vinh cho pháo bắn nát, điều này cũng giống như phá hủy đi cột chống trong lòng tất cả mọi người, trên núi dưới núi vang tiếng khóc lóc, những đại nho than vắn thở dài, những đệ tử trẻ tuổi chưa ai trải qua sự tình khốc liệt như vậy, có mấy người yếu đuối, sớm đã khóc rống lên.

Tiêu Thanh Tuyền thần sắc cũng có chút ảm đạm, thành phường loạn thành mức này, nói ra cũng bắt nguồn từ mình, sự khổ sở trong lòng nàng không cần phải nhắc đến.

- Lâm lang, chàng có biện pháp nào tốt, có thể ổn định tình thế, khiến các vị sư huynh đệ tạm thời an tâm lại hay không?

Phá hỏng thì dễ, khiến thiết lại khó. Xem ra Ngọc Đức Tiên Phường này sụp đổ, cũng chưa hẳn là chuyện tốt. Ít nhất đồng hỗn loạn lộn xộn này không ai thu dọn. Mấy trăm mấy ngàn thư sinh tuần kiệt lớn nhỏ này, vốn nắm lấy chén cơm vàng Ngọc Đức Tiên Phường, nhưng hai phát pháo nổ, tiên phường đóng cửa, chén cơm cũng vỡ, đám tài tử mất đi chỗ dựa. Mấy ngàn cái miệng há ra đều phải ăn cơm. Từ tiểu thư nghĩ thông chỗ khó bên trong, liếc Lâm Văn Vinh một cái, dịu dàng nói:

- Những người này nếu không an bài tốt, sợ rằng sẽ thành nhân tố hỗn loạn.

Lâm Văn Vinh gật gù, cười tủm tỉm:

- Lão bà, nàng mau cho ta chút động lực, hôn lên má ta một cái, thúc đẩy đầu óc ta suy nghĩ cho tốt nào.

Khuôn mặt xinh đẹp của Tiêu Thanh Tuyền đỏ bừng, nàng lắc đầu nói:

- Để chàng chiếm tiện nghi, chàng liền không biết dừng, ta không mắc lừa chàng đâu.

Từ Chỉ Tình nắm lấy tay Tiêu Thanh Tuyền cười:

- Vẫn là Tiêu tiểu thư hiểu hần nhất, loại người này, không thể tử tế với hần được.

Tiêu Thanh Tuyền cười thản nhiên, lơ đãng nói:

- Từ tiểu thư cũng rất hiểu chàng đó!

Từ tiểu thư vội quay đầu đi, sắc mặt đỏ bừng, không dám nói nữa. Lâm Văn Vinh cười lớn, Tiêu tiểu thư trừng mắt nhìn hần, hừ nói:

- Chàng cũng đừng cười, có chuyện gì mau nói ra với thiếp, nếu đợi sau này lộ ra, thiếp không thèm để ý tới chàng.

- Ta nghĩ biện pháp ngay, nghĩ biện pháp ngay đây.

Lâm Văn Vinh mồ hôi đầy đầu. Một câu này của bà cả, ngụ ý sâu xa, có thể nói là nơi yên tĩnh nghe thấy sấm rền, khiến trái tim hần vọt lên thình thịch.

Thấy thủ đoạn của Tiêu tiểu thư, Từ Chỉ Tình tự than không bằng, trên đời này xem như có một người trông coi được hần rồi, nếu để hần tiếp tục như liệt mã tới khắp nơi gây loạn, cũng không biết sẽ hại bao nhiêu cô gái nhà lành, cuối cùng biến thành ngựa giống không hơn không kém. Nghĩ tới đây, Từ tiểu thư mặt đỏ bừng, vội vàng nhìn quanh, tâm thần phân tán một chút.

- Sư tỷ....

Tiểu cô nương Lý Hương Quân đi đến bên người Tiêu Thanh Tuyền, hai mắt đầm lệ nhìn nàng, thần thái đau đớn đáng thương, vô cùng yếu đuối nói:

- Viện chủ không còn nữa, tiên phường không còn nữa. Sư phó lại không có mặt, bọn muội làm sao bây giờ?

Tiểu cô nương này ở thời khắc khó khăn có thể ủng hộ Thanh Tuyền, phần tính ý tặng than trong tuyết này, khiến người ta vô cùng cảm động. Lâm Văn Vinh vội nói:

- Tiểu muội muội, không cần sợ, chúng ta sẽ bảo vệ muội.

Lý Hương Quân hừ một tiếng nói:

- Ta không cần người bảo vệ, người dẫn sư tử đi là được rồi, vì sao còn dùng pháo bắn nát biển phường? Thánh phường chúng ta thành ra thế này, còn không phải là đều nhờ người ban tặng sao.

Lời trẻ nhỏ không kiêng kỵ, lời trẻ nhỏ không kiêng kỵ. Lâm Văn Vinh cười ha hả, làm bộ không nghe thấy lời của cô bé. Tiêu Thanh Tuyền nắm lấy tay Lý Hương Quân, nhẹ nhàng nói:

- Tiểu sư muội, Lâm lang đang nghĩ biện pháp. Muội yên tâm, sư tử muội chúng ta ở với nhau bao năm, các muội đối xử với ta tình thâm nghĩa trọng, ta tuyệt sẽ không vứt bỏ các muội.

- Có rồi.

Lâm Văn Vinh đột nhiên vỗ tay, reo lên:

- Cái gì có rồi?

Tiểu cô nương Lý Hương Quân nói:

- Sư tử không phải sớm đã có em bé rồi sao?

Tiêu Thanh Tuyền ồm một tiếng, mặt đỏ tía tai, ngượng ngùng bưng mặt. Từ Chỉ Tình kéo tay Lý Hương Quân, cười hì hì nói:

- Tiểu muội muội, muội tuổi còn nhỏ, có những việc có thể biết, nhưng không thể tùy tiện nói ra, lần sau nhớ kỹ nhé.

Tiêu tiểu thư mặc dù xinh đẹp cao quý, nghe thấy hai người chọc ghẹo, cũng ngượng không chỗ trốn, chỉ đành kéo tay Lâm Văn Vinh, dùng sức bấm xuống.

Ta nhin ! Lâm Văn Vinh cười ha ha nói:

- Vấn đề an bài thống nhất cái tác phường này, ta thật ra đã nghĩ được biện pháp, cũng không biết làm được hay không?

- Chàng đừng làm người ta hồi hộp nữa, mau nói đi.

Nghe tới chính sự, Tiêu Thanh Tuyền nhin sự xấu hổ, vội hỏi hẩn.

Thấy ánh mắt của mấy nữ tử đều dừng ở trên người mình, Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Cái tác phường này, vốn không phải là địa phương lập hội thảo luận, kết đảng mưu cầu riêng hay sao?

Tiêu Thanh Tuyền và Lý Hương Quân cùng hừ lên giận dữ. Tiêu tiểu thư gắt:

- Cái gì mà kết đảng mưu cầu riêng, sao chàng nói khó nghe như vậy? Phải là dạy người đọc sách, truyền thụ học vấn chứ.

- Đúng, đúng, ý ta chính là như vậy, chỉ là cách nói không giống mà thôi.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Nếu tác phường này vốn là diễn đàn thảo luận, vậy chúng ta dứt khoát đem nó làm trường đại học. Tác phường vốn chuyên môn làm thơ viết văn, truyền thụ nho đạo, chức năng như vậy quá đơn giản, cũng dễ làm cho đám tài tử kiêu sa, khiến bọn họ dễ lâm bệnh thích cuộc sống an nhàn ngại lao động, thoát ly thực tế. Không bằng chúng ta mở rộng nó, làm thành diễn đàn thảo luận cấp cao có đầy đủ tất cả các loại.

- Diễn đàn cấp cao.

Mấy người nghe thấy cùng cả kinh, ngay cả Tiêu tiểu thư và Từ Chỉ Tình đều là nhân vật có kiến thức vượt xa người thường, nghe được từ ngữ mới mẻ này, cũng có chút không nắm được suy nghĩ sâu xa trong đó.

- Đúng, diễn đàn cao nhất.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Vốn nó chỉ có việc văn chương, chúng ta liền mở rộng ra, biến thành đại học năm khoa văn công nông lý y, chuyên môn truyền thụ năm loại học vấn thông dụng nhất này, đồng thời bỏ ra món tiền lớn, khen thưởng cho nhân tài kiệt xuất và học vấn mới mẻ trong năm khoa học này. Định kỳ cử hành hội nghị học thuật,

thúc đẩy học tập, văn hóa phồn vinh của Đại Hoa cùng sự nghiệp khoa học kỹ thuật. Rồi năm môn học tiến hành trao đổi đan xen, để giữa mọi người với nhau có ảnh hưởng qua lại. Làm những tài tử cao cao tại thượng kia cũng biết chút học vấn bên trong các môn công, nông, lý, y. Miễn trừ căn bệnh đóng cửa làm xe, cũng tránh cho trăm năm sau xuất hiện một cái Ngọc Đức Tiên Phường thứ hai.

Tiêu tiểu thư nghe thế gật đầu, thời thịnh hưng văn, thời loạn hưng võ. Đại Hoa văn phong đỉnh thịnh, trong thịnh thế mọi thứ tựa như ổn cả, nhưng nguy nan luôn sát ở bên, nếu không chú ý thực không ổn. Tư tưởng này của Lâm Văn Vinh, khi hai người quen biết nhau ở Kim Lăng, nàng đã sớm được nghe rồi, nhưng không nghĩ tới hẳn lại đề xuất ra một ý tưởng vĩ đại như vậy, hơn nữa ý tưởng này vừa hay lợi dụng đặc trưng của Ngọc Đức Tiên Phường, thật đúng là một công đôi việc.

Từ tiểu thư nghe được vỗ tay, yêu kiều nói:

- Chủ ý này hay đó, Đại Hoa ta văn phong rất coi trọng, lý của vạn vật và cơ giới lại không ai nghiên cứu. Nếu thực sự có thể thiết lập một diễn đàn này, cùng với lấy trọng thưởng để khuyến khích, vậy thật là một việc vĩ đại, có thể hiệu triệu vô số thợ thầy tài giỏi cùng tham gia vào đây. Trăm năm sau, trình độ thợ nghệ của Đại Hoa ta ắt sẽ vượt lên một bước. Lâm Tam, người từ đâu nghĩ ra cái chủ ý này thế?

- Ài, kỳ thực ta vẫn luôn là một cá nhân vĩ đại như vậy, chỉ là không giỏi biểu đạt mà thôi.

Lâm Văn Vinh cảm thán, nhưng thần sắc giữa mi lại không thể che dấu được sự đắc ý.

Tiêu Thanh Tuyền cười khê:

- Chàng chớ nên đắc ý. Ý tưởng tuy hay, chỉ là đây vừa là hưng học đường, vừa là làm diễn đàn, lại vừa thi hành trọng thưởng, cần lượng lớn bạc, số tiền này từ đâu ra đây?

Từ Chỉ Tình lắc đầu cười, yêu kiều nói:

- Tiêu tiểu thư, vậy tiểu thư có điều không biết rồi. Vị lang quân này của tiểu thư, vừa làm sản nghiệp lại vừa bán nước hoa, sau này Kim Lăng Tiêu gia đều là của hắn. Hắn hiện tại ngay trong nhà đã có trăm vạn, chính đang tiến lên tới ngàn vạn. Mấy lượng bạc này, hẳn nào coi vào mắt chứ?

Nha đầu nhà người đứng nói chuyện không đau eo sao? Bạc kia đều là tiền mồ hôi nước mắt của ta, sao có thể nói tiêu là tiêu. Tiêu tiểu thư nghe được sắc mặt trang trọng, nắm tay hắn nói:

- Lâm lang, có tiền cũng chớ tiêu bừa, phải tiết kiệm mới được...

Lâm Văn Vinh nghe được thəm gật đầu. Đây mới là lão bà tốt, biết lòng người. Còn đang đắc ý, liền nghe Tiêu tiểu thư nói tiếp:

- việc trường học lần này, chàng chỉ cần lấy ra mười vạn lượng được rồi, nhiều hơn, một phân cũng không được .

Lâm Văn Vinh khóc không ra nước mắt, mười vạn lượng bạc còn ít à, cũng có thể mua được mấy ngàn tiểu nha hoàn trẻ tuổi xinh đẹp rồi, mỗi ngày đổi một người, cũng có thể dùng được mười năm đó.

Thấy hắn bộ dạng mặt mũi nhăn nhó, Tiêu tiểu thư che miệng cười khê, ngón tay dứ vào đầu hắn nói:

- Kêu chàng tiêu tiền, là thiếp muốn cho chàng một sự nhắc nhở, tiền kiếm không dễ, bắt đầu tiêu là như nước chảy, chàng hiện giờ có nhà có cửa, nhưng chớ phung phí quá độ. Việc học này cứ định trước như vậy, việc tiền thiếp sẽ đi nghĩ chút biện pháp, trọng thưởng sau này, liền lấy danh Lâm gia ta, gọi là Lâm thị học kim. Lang quân, chàng thấy thế nào?

- Hay, hay!

Lâm Văn Vinh tất nhiên gật đầu, bà cả quả nhiên có phong phạm, vài câu nói nho nhỏ đã quyết định việc này rồi. Hắn trong lòng cảm kích, giờ ngón cái lên nói:

- Được, vậy ta quyên trước con số này!

Từ tiểu thư sáng mắt lên, vội nói:

- Một vạn lượng?

Lâm Văn Vinh lườm nàng, sừng sĩa nói tiếp:

- Một ngàn lượng! Một ngàn lượng này chia làm năm năm quyen tặng, mỗi năm hai trăm lượng.
- Bùn xin!

Từ tiểu thư hừ một tiếng, hậm hực nói.

Tiêu Thanh Tuyền ngượng chín mặt, đột nhiên hôn lên mặt hắn một cái, dịu dàng nói:

- Phu quân, đây là Thanh Tuyền đa tạ chàng chiếu cố những huynh đệ tử muội này.
- Nên làm thôi, nên làm thôi. Thanh Tuyền, ta cũng đa tạ nàng chiêu cố cho con của ta ...

Lâm đại nhân mặt mang vẻ cười, đang muốn “cảm tạ” Tiêu tiểu thư thì bên kia, Từ tiểu thư khuôn mặt đỏ bừng, răng trắng cắn chặt, nắm lấy hắn, hôn lên má hắn như chuồn chuồn chấm nước, giọng nhỏ như muỗi nói:

- Lâm Tam, đa tạ người đã đề xuất ra ý tưởng vĩ đại như vậy.

A, đây là chuyện gì? Hương thầm còn ở trên mặt, Lâm Văn Vinh như ngây dại.

Tiêu tiểu thư đá vào chân hắn, khiến Lâm đại nhân đứng không vững, ngã mông phệt xuống đất.

364. Chương 362: Trùng Trĩ Hấn

- Từ tiểu thư đâu?

Đỗ Tu Nguyên vừa tới bên người hắn, vội nói nhỏ bên tai:

- Tướng quân, Từ tiểu thư xuống núi rồi.

Xuống núi rồi? Không phải chứ, chơi lên ăn xong rồi bỏ chạy, trên thế giới này đâu có chuyện tiện nghi thế à. Lâm đại nhân phui bụi, hậm hực nói:

- Vô lý, quá vô lý rồi! Thì thà thì thầm bắn hết nước bọt lên mặt người ta, sáng mai phải đi tìm nha đầu này lý luận mới được.

Đỗ Tu Nguyên giống như còn có lời gì chưa nói hết, Tiêu tiểu thư nhìn Lâm Văn Vinh, cười mà như không cười:

- Đúng là thì thầm sao? Lâm lang, chàng và Từ tiểu thư quan hệ như thế nào?

- Ta thề, còn chưa kịp phát sinh quan hệ!

Lâm Văn Vinh vội giơ tay tỏ vẻ trung thực:

Đỗ Tư Nguyên kéo tay áo hắn, nhỏ giọng nói:

- Tướng quân, tướng quân, mặt tướng còn có việc bẩm ...

Lâm Văn Vinh trừng mắt:

- Có việc cứ nói thẳng ra, đây là nương tử của ta, không cần phải nói chuyện giấu diếm nàng. Thanh Tuyền của ta à, kỳ thực vừa rồi chỉ là hiểu lầm thôi, ta và Từ tiểu thư thuần túy là quan hệ công việc, nàng ngàn vạn lần đừng hiểu sai.

Tiêu Thanh Tuyền thần sắc hững hờ, cũng không nói lời nào, nhìn không ra là đang nghĩ gì. Đỗ Tu Nguyên do dự hồi lâu mới nói:

- Tướng quân, vừa rồi có người nhờ thuộc hạ chuyển cáo, nói khoảng sáng mai, mời ngài phải qua phủ gặp.
- Qua phủ gặp?

Lâm Văn Vinh kỳ quái hỏi:

- Là ai mời ta, qua cái phủ nào? Ài, nghe ta nói này Đỗ đại ca, huynh nói chuyện làm sao cứ ấp a ấp úng thế, bình thường huynh có thế này đâu.

Tiêu Thanh Tuyền kéo Lâm Văn Vinh, lườm hắn một cái, hỏi:

- Phải chăng là qua Từ phủ?

- Điều này, điều này ...

Đỗ Tu Nguyên ngập ngừng không dám trả lời.

Lâm Văn Vinh kinh hãi, ta ngất, lão Đỗ nhà người, thế này chẳng phải là cố ý phá nhà ta sao? Người còn là nam nhân sao. Chuyện thế này cũng dám bẩm báo trước mặt lão bà của ta, người sao xứng đáng với ta đây?

Đỗ Tu Nguyên cũng tỏ ra khó xử, đây là do Lâm đại nhân ngài yêu cầu ta bẩm trình trước mặt phu nhân ngài, thực không thể trách ta được.

Bên kia tiểu nha đầu Lý Hương Quân cũng là quỷ tinh linh, hừ một tiếng nói:

- Sư tỷ, cô gái mới vừa rồi là ai? Lâm đại ca chính là phu quân của tỷ, sao nàng ta lại hôn Lâm đại ca chứ? Giờ còn qua phủ gặp, chẳng phải là đề thân hử?

Lâm Văn Vinh nghe được há mồm lè lưỡi, nha đầu nhà người, không nói chuyện chẳng ai bảo người câm:

- A, ha ha, tiểu muội muội, kỳ thực chuyện không phải thế đâu. Ta cùng Từ tiểu thư, là quan hệ trên công việc, nàng ta nói chuyện có lúc thích nghịch ngợm, vừa rồi chỉ là cắn tai mà thôi, mọi người đều hiểu lầm rồi. Đỗ Tu Nguyên, mau đi tìm kiệu lại đây, lão bà của ta không đi đường được.

Lâm Văn Vinh mặt dày, vội vàng biện giải cho mình. Vừa nghe hấn dẫn dò, Đỗ Tu Nguyên vội lẩn đi như một làn khói, Lâm Văn Vinh nhìn theo nghiêng răng ken két, con mẹ nó chứ! Lão Đỗ, người chớ có để ta tóm được người chứa bà hai ở bên ngoài đấy.

Thấy Tiêu Thanh Tuyền không tức giận mà cũng chẳng cười, Lâm Văn Vinh thật đoán không ra trong lòng nàng nghĩ cái gì, ấp úng cười khan hai tiếng, thăm dò:

- Thanh Tuyền à, việc làm học đường gì đó của chúng ta đã định như vậy rồi. Song nàng nói muốn gom góp bạc thì đi đâu kiếm đây? Ta còn có mấy vạn lượng, có gì nàng lấy tiêu trước nhé!

Tiêu Thanh Tuyền mặt không chút biểu tình, nói:

- Chàng không cần tới lấy lòng thiếp, thiếp đã nói là có thể gom góp bạc, thì tự có biện pháp. Sáng mai chàng qua phủ nói rõ ràng với Từ tiểu thư, cứ nói chúng ta sau khi làm diễn đàn và học đường này, sẽ mời nàng ta làm giáo tập(giảng viên). Nể mặt chàng, nàng ta chắc sẽ không từ chối.

Vừa nghe hai chữ qua phủ, Lâm Văn Vinh lập tức đầu to như cái đầu, nha đầu Từ Chỉ Tình này chẳng lẽ phát điên rồi hay sao. Rõ ràng nhìn thấy lão bà ta ở bên cạnh, còn làm như vậy, chẳng phải là cố ý muốn lấy mạng của ta à.

- Qua phủ gì, ta không biết. Thanh Tuyền, chúng ta trải qua bao khó khăn mới được ở bên nhau, ngày mai ta không đi đâu cả, chỉ ở nhà bồi tiếp nàng và con thôi.

Lâm Văn Vinh mặt dày đáp lời:

Ánh mắt Tiêu Thanh Tuyền liền mềm ra, vội vàng ép nhu tình trong lòng xuống, bình đạm nói tiếp:

- Thiếp đã nói với chàng rồi, chân mọc trên người chàng, chàng đi hay không đi thiếp có thể quản chàng hay sao?

Tiêu tiểu thư nói chuyện không nóng không lạnh, nghe không ra thái độ của nàng, Lâm Văn Vinh thầm kêu khổ. Hắn đã ứng phó với đủ các loại nữ tử, kinh nghiệm cực kỳ phong phú, không sợ người khóc, không sợ người cười, chỉ sợ người không khóc không cười. Giờ đây thái độ của Thanh Tuyền chính là loại khó dây dưa nhất, nghĩ đến phu thê hai người mình chia cách lâu ngày, hôm nay gặp lại ôn tình đậm thắm hai bên âu yếm, nào biết Từ nha đầu kia làm ra lộn xộn lớn thế này, làm người thứ ba xen vào, ngay cả chính mình

cũng chịu không nổi, huống chi là Thanh Tuyền của ta chịu đã phải hết đau khổ này tới đau khổ khác. Lâm đại nhân cho dù là mồm nở hoa sen, nhưng đối diện với Thanh Tuyền, cũng có chút không thì triển được. Hắn nhất thời hận Từ tiểu thư ngứa ngáy răng lợi, nếu không phải nể vào thân hình nàng ta sờ thấy sướng tay, sớm đã dày vò chết nàng ta từ trong lòng rồi.

- Lâm đại ca, vậy huynh ngày mai còn có qua phủ không?

Lý Hương Quân chỉ sợ thiên hạ không loạn, cười hì hì hỏi:

- Không đi, kiên quyết không đi.

Nói đùa ư, lúc này đánh chết ta cũng không thể nói ra, Lâm Văn Vinh sớm đã giác ngộ chuyện này, kiên định đáp:

Lý Hương Quân cười hì hì làm mặt quỷ với sư tỷ, Tiêu tiểu thư che miệng cười khê, thấy Lâm lang đang lăm lét dò xét mình, lại thu lại nụ cười, làm ra vẻ bình thản.

Đem di thể Tĩnh An sư thái mai táng trên núi, nhớ tới đủ loại việc đã qua cùng với ân oán hôm nay, Tiêu tiểu thư trăm mối cảm xúc giao nhau, ngăn không được hàng nước mắt chảy xuống. Nàng sống trên đời này hơn hai mươi năm, tất cả nước mắt đều chảy ở ngày hôm nay. Lâm Văn Vinh lo lắng cho sức khỏe của Tiêu Thanh Tuyền, theo bên người nàng một bước không rời, chiếu cố chu toàn.

Tới tận khi trời tối, mọi việc trên núi mới làm xong hết, sau khi về trấn an, nhân tâm trong phường mới dần dần bình tĩnh lại. Nhưng hôm nay gặp phải kịch biến, đêm nay sợ là không có còn ai ngủ nổi, điều này cũng chẳng có cách nào tránh được, thiết hại luôn phải có, chỉ đành dùng thời gian ổn định lại thôi.

- Tướng quân, kiệu tới rồi!

Đỗ Tu Nguyên từ chân núi mang một cỗ kiệu nhỏ lên, gồng gượng đi tới bẩm báo.

- Vậy sao?

Hai con mắt của Lâm đại nhân như hai thanh kiếm sắc bén đâm lên người hắn, Đỗ Tu Nguyên cười khan hai tiếng rồi vội rút cổ lại.

- Lâm lang, nhà của chúng ta có lớn không?

Tiêu Thanh Tuyền nhớ tới một việc, đột nhiên mở miệng hỏi:

- Lớn, lớn, lớn lắm.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Có thể nuôi dê trong nhà nữa đó.

May mắn lần này trong lúc đi Sơn Đông có Xảo Xảo bận bịu tu sửa làm mới lại nhà, nếu không giờ tìm được Thanh Tuyền, chẳng lẽ còn ở lại Tiêu gia sao? Mặc dù Đại tiểu thư hết lòng tình nguyện, nhưng Thanh Tuyền thì sao? Cho dù là Thanh Tuyền không để ý, nhưng tôn nghiêm của lão gia ta để đâu? Nói tới cùng, việc của Tiêu gia vẫn chưa làm xong. Phải thật sự biến hai nhà thành một nhà, đâu đâu cũng là nhà của ta, lúc đó mới không còn nhiều sầu lo như vậy.

- Lâm lang, Lâm lang...

Tiêu Thanh Tuyền gọi mấy tiếng cắt đứt sự trầm tư của hắn, Lâm Văn Vinh vội hỏi:

- Hả, việc gì vậy?

Tiêu tiểu thư nhìn hắn khê nói:

- Chàng đang nghĩ cái gì? Vừa rồi thiếp nói để tiểu sư muội cũng tới ở nhà ta, chàng thấy có được hay không? Muội ấy từ nhỏ đã theo bên người thiếp, để muội ấy một mình trên núi thiếp không yên tâm.

- Được, được.

Lâm Văn Vinh vội vỗ tay cười nói:

- Hoan nghênh tiểu sư muội vào ở nhà ta.

Lý Hương Quân nhìn hần từ trên xuống dưới, khinh khỉnh nói:

- Ánh mắt bất chính, mặt mũi cợt nhả, hai từ hoan nghênh này của Lâm đại ca, không chút chân thành, rất giả tình giả ý.

Tiểu muội muội này có con mắt gớm thật đấy, Lâm Văn Vinh cười lớn:

- Đâu có, muội là sư muội của Thanh Tuyền, vậy là cũng muội muội của ta rồi, hôm nay không có muội dẫn đường, phu thê chúng ta không được đoàn tụ, ta chân tình thật ý hoan nghênh muội đó.

- Bỏ đi.

Lý Hương Quân cười lạnh:

- Người cứ để chân tình thật ý của người lại cho sư tỷ của ta ấy, tỷ ấy vì người, không biết phải chịu bao nhiêu đau khổ rồi.

Lâm Văn Vinh nhìn Tiêu Thanh Tuyền, thấy nàng khẽ mỉm cười, trong nhất hiện ra vạn loại nhu tình, khiến lòng người nóng ấm như lửa. Ài, bác ái với nữ nhân mặc dù là một mục tiêu rất huy hoàng, chỉ là có chút không phải với Thanh Tuyền, Lâm đại nhân hiếm có khi kiểm điểm lại chính mình như thế.

- Nếu người dám lừa gạt sư tỷ của ta quyến rũ nữ tử khác, ta sẽ ...

Lý Hương Quân giơ bảo kiếm trong tay, làm động tác cứa qua cổ. Lâm Văn Vinh lập tức ngoan ngoãn im lặng.

- Kiệu tới rồi, Thanh Tuyền mau lên kiệu đi.

Lâm Văn Vinh đỡ rèm kiệu nắm lấy tay Thanh Tuyền nói:

Tiểu thư quay đầu nhìn lại, làm bạn hơn hai mươi năm với núi xanh nước biếc, giờ phút này sắp phải cách xa, vành mắt nàng có chút ươn ướt, trầm mặc thật lâu sau mới khom người tiến vào kiệu nhỏ.

Lâm Văn Vinh hạ rèm xuống, đang muốn phân phó lên đường, Tiêu tiểu thư lại từ bên trong thò đầu ra, dịu dàng nói nói :

- Mau lên đi.

- Ta?

Lâm đại nhân đầy mặt mừng rỡ, chỉ vào mặt mình, quả thực là không dám tin vào tai mình nữa, Thanh Tuyền không giận ta nữa ư? Vẫn là lão bà thương ta.

Hần cười tủm tỉm đang muốn cất bước đi tới, đằng sau lại có người kéo lại, tiếng cười hì hì của tiểu cô nương vang lên sau lưng:

- Lâm đại ca, xin nhường cho, là sư tỷ gọi ta vào.

Chiếc kiệu nhỏ lên đường đi xuống dưới núi, nghe thấy tiếng cười vui vẻ của hai nữ tử trong kiệu, Lâm đại nhân than vắn thở dài vỗ đầu, tìm kiếm Đỗ Tu Nguyên khắp bốn phía, chỉ thấy tên chết tiệt kia đang đi ở hàng đầu đội ngũ, uy phong lẫm lẫm, dương dương đắc ý.

Thấy bộ dạng âu sầu buồn bực của hần, Tiêu tiểu thư mím môi cười, hạ rèm xuống, lẩm bẩm:

- Ai bảo con người chàng lưu tình khắp nơi, nếu không trị chàng, trong nhà không khỏi bị chàng làm loạn cho long trời lở đất mất thôi.

- Hừ, nam nhân trên đời, đều là loại vong ân phụ nghĩa, không có kẻ nào tốt đẹp.

Tiểu cô nương đột nhiên mở miệng, oán hận nói:

Tiểu thư lấp bắp kinh hãi, một tiểu nha đầu mười ba mười bốn tuổi, sao có thể nói ra lời thế này, chẳng lẽ là chuyện mình và Lâm lang đã kích động cô bé.

- Sư tỷ yêu thương Lâm lang của tỷ lắm sao?

Lý Hương Quân cười hì hì nói:

- Phu quân này của tỷ nổi giận lên thật sự là rất dữ dội, tay chỉ tới đâu, pháo bắn tới đó, song ngược lại ở trước mặt tỷ lại rất là ngoan ngoãn.

Tiêu tiểu thư mắt hiện lên nhu tình, nhẹ nhàng nói:

- Trong lòng chàng có tỷ, nên mới ủy khuất mình như thế. Nếu không, với tình cách không chịu thua thiệt của chàng, nào dễ nói chuyện như vậy. Nhưng chàng khắp nơi trên chóc tiểu thư nhà người, cũng không biết gây ra bao nhiêu nghiệt trái rồi, nếu tỷ không trị cái bệnh này của chàng, trong nhà sợ rằng ngay cả chỗ đặt chân cũng không có.

- Trị?

Tiểu cô nương khinh thường nói:

- Sư tỷ, căn bệnh hoa tâm của nam nhân, trên thế giới này có ai trị được sao? Lâm lang này của tỷ, là cực phẩm trong đám hoa tâm, muội thấy có chút không yên.

- Không yên hơn nữa, cũng trị được!

Tiêu tiểu thư cười khê:

- Vậy phải bắt đầu từ... Từ Chỉ Tình!

365. Chương 363: Hoàng Hậu Ủ?

- Tướng quân.

Đỗ Tu Nguyên tuần lộc phía trước vội vàng chạy tới, sắc mặt nghiêm trọng vô cùng:

- Phía trước có người chặn đường của đại quân ta. Là ...

Hắn dừng một chút, hạ giọng nói:

- Là lại bộ thượng thư Diệp đại nhân, lễ bộ Lương đại nhân, còn có chấp sự, học sĩ của tam các lục bộ, còn có Thành Vương gia....

Lâm Văn Vinh cả kinh, những người này tới thật là nhanh, ta giờ mới xuống được núi, hắn cười hắc hắc hai tiếng:

- Không sao không sao, có thể mấy vị đại nhân tới tặng biển khen ngợi ta cũng chưa biết chừng. Đỗ đại ca, chúng ta cùng đi lên xem sao.

Đỗ Tu Nguyên thấy mặt hắn không chút ngạc nhiên, tựa hồ mấy không coi mấy vị đại nhân quyền khuynh triều đình này ra gì, trong lòng cũng thầm kính phục, dám nói dám làm, dám làm dám chịu, thật đúng là kỳ nam tử.

Lâm Văn Vinh đang muốn tiến lên, Tiêu tiểu thư từ trong kiệu nhô đầu ra hỏi:

- Lâm lang, phía trước có chuyện gì?

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Có người tới thăm ta thôi. Thanh Tuyền, nàng và sư muội nghỉ ngơi ở đây một chút, ta đi rồi sẽ trở lại.

Tiêu Thanh Tuyền cười khê, lấy từ trong lòng ngực ra tấm thẻ bài ánh vàng lấp lánh, cẩn thận nhìn ngắm một lượt, trong mắt nổi lên một tầng sương nhạt, thần sắc đầy vẻ hồi tưởng và lưu luyến, lại vẫy vẫy tay với hắn, dịu dàng nói:

- Lâm lang, chàng qua đây, thiếp có chút việc muốn nói cho chàng.

Đội Lâm Văn Vinh đi tới trước mặt, Tiêu Thanh Tuyền đưa tấm thẻ bài kia tới tay hắn, nhẹ nhàng nói:

- Cái này cho chàng. Nếu có người dám làm khó chàng thì chàng lấy cái này ra, sẽ không ai dám động tới một cọng lông của lang quân.

Kim bài này nặng trình trịch, bên trên điêu khắc một con phượng hoàng sống động như thật, cũng không biết là dùng làm gì. Lâm Văn Vinh cười đáp lời:

- Tầm thể bài này của nàng, cùng kim bài hoàng thượng ban cho ta, có chút giống nhau. Chúng ta thể này là long phượng hợp bích, đi khắp thiên hạ cũng không sợ.

Tiêu Thanh Tuyền cười duyên:

- Đừng tán dóc nữa, đi mau một chút chúng ta còn sớm về nhà.

Quân sĩ đi đầu đã dừng lại bất động, từ đội ngũ phía trước họ truyền tới từng trận ồn ào, mơ hồ nghe thấy tiếng hô "Lâm Tam ra đây!" "Lâm Tam ra trả lời."

Lâm Văn Vinh dẫn theo Đỗ Tu Nguyên đi tới, nhìn bốn phía một lượt, chỉ thấy những đại nhân học sĩ còn tới nhiều hơn so với buổi triều sớm hôm nay. Thành Vương đứng ở trên cùng mặt cười lạnh lùng không nói. Hai vị thượng thư đại nhân lại bộ, lễ bộ theo sau lưng hắn, còn có mấy chục vị học sĩ chấp sự. Mọi người đều kích động, đang lớn tiếng la hét.

- Tiểu đệ Lâm Tam, ra mắt vương gia, ra mắt các vị đại nhân.

Lâm Văn Vinh cười ha hả, mặt làm ra vẻ kinh ngạc:

- Trời đã tối thế này rồi, chư vị đại nhân còn quần thể xuất động thị sát dân tình? Vì nước vất vả thế này, tiểu đệ thật sự rất kích phục.

Lại bộ thượng thư Diệp đại nhân quát:

- Lâm Tam. Chớ có ăn nói lung tung, chúng ta tới để hỏi tội người đó.

- Tội ư? Tội gì?

Lâm Văn Vinh không hiểu hỏi:

- Tiểu đệ luôn luôn tôn trọng pháp luật, theo lệ nộp thuế, đâu ra tội mà hỏi chứ?

Diệp đại nhân cả giận nói:

- Việc tự ngươi làm còn muốn giảo biện sao? Người lên núi này làm gì? Coi người thiên hạ đều là kẻ ngốc sao?

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Tiểu đệ du sơn ngoạn thủy đến đây, nhân lúc hứng trí, tùy ý bắn hai phát pháo. Diệp đại nhân, việc này hình như không thuộc về ngài quản đầu.

Râu dê của Diệp đại nhân rung lên, tức giận chỉ hắc nói:

- Tùy ý bắn hai phát pháo? Người nói thật nhẹ nhàng! Người biết đây là chốn nào không? Đây là "Ngọc Đức Tiên Phường" chính là thánh địa người đọc sách hướng đến, từ nơi này xuất hiện rất nhiều tiên bối đại nho, có công hiển to lớn với Đại Hoa ta. Thái tổ khai quốc hoàng đế ngự tứ bài biển, các vị đồng liêu trong triều, không ai không lấy xuất thân thánh phường làm vinh dự. Người dám dương oai tại đây, thật đúng là không coi luật pháp vào mắt, cần rõ vô cùng. Vương gia và ta, còn có các vị đồng liêu nữa chính là tới trị tội người. Người còn không mau mau bó tay chịu trời, nghe xử phạt.

Lâm Văn Vinh không thèm để ý cười nói:

- Ngọc Đức Tiên Phường ư? Danh hiệu này thật không tệ, chỉ đáng tiếc tiểu đệ không được nghe qua. Tiểu đệ chỉ có được tin tình báo cho biết, có người trên núi này sửa soạn võ trang, tụ tập phi pháp, tự lập luật pháp, cầm cố tự do người khác, uốn cong chiếu lệnh của thái tổ hoàng đế, mê hoặc thanh niên vô tri, hơn nữa còn tự đề cao mình ngang với trời, mưu đồ độc lập ngoài Đại Hoa ta, tội lỗi chồng chất, trời và người cùng phẫn nộ. Loại họa loạn triều cương này, tổ chức khủng bố phi pháp phá hỏng căn cơ Đại Hoa này, chỉ

có kiên quyết trừ bỏ mới có thể giữ được giang sơn vạn năm của Đại Hoa ta. Diệp đại nhân, làm như vậy chẳng lẽ là sai sao?

Lâm Tam miệng lưỡi khéo như hát hay, lấy một cái mũ danh chính ngôn thuận chụp lên đỉnh đầu, khiến Diệp đại nhân hoa cả mắt. Đêm "Ngọc Đức Tiên Phường" nhận định là tổ chức khủng bố phi pháp, thiên hạ trừ Lâm Tam ra, cũng không tìm ra người thứ hai nữa.

- Người, người, nói lung tung.

Diệp đại nhân chỉ mặt Lâm Tam nói:

- Tên của thánh phường được thiên hạ kính ngưỡng, vô số đại nho đều xuất thân ở đây, là cốt cách của Đại Hoa ta, làm sao là tổ chức khủng bố gì đó mà người nói?

- Có phải là khủng bố hay không, không phải Diệp đại nhân ngài mà được, ta nói cũng không được. Ở đây ta có mấy tờ cung trạng, đều là từ những tài tử đại nho ở trên núi kia bị mê hoặc thành khẩn viết ra.

Lâm Văn Vinh đưa tay ra, Đỗ Tu Nguyên liền đem các tờ cung đưa lên, Lâm đại nhân cười tủm tỉm nói:

- Có phải là tổ chức khủng bố hay không, mời Diệp đại nhân xem qua rồi sẽ biết ngay.

Diệp đại nhân cũng không ngờ tới, thủ đoạn của Lâm Tam già dặn như thế, mấy canh giờ ngẩn ngủ, phá hủy thánh phường không nói, đến ngay cả giấy nhận tội cũng đã chuẩn bị xong hết, khiến người ta muốn nắm tóc hắn, nhưng không có chỗ hạ thủ.

- Lâm Tam!

Thành Vương vẫn luôn im lặng đứng xem đột nhiên mở miệng nói:

- Người dẫn binh xông lên núi, đại đao sáng lấp lánh đặt trên thân người ta, nghĩ rằng muốn bao nhiêu tờ cung cũng không khó. Loại cung chứng ụy bức mà ra này, không được tính, ngay ở trước mặt hoàng thượng, cũng không thoát được hiểm nghi bức cung.

- Đúng, đúng, vương gia tuệ nhãn, người thế này là bức cung, tất cả tờ cung không coi là thật được.

Nghe Thành Vương một câu trúng đích, Diệp đại nhân cũng lấy lại tinh thần, vội vàng kêu lên, chư vị học sĩ theo đằng sau hai người cùng kêu lớn:

- Bức cung, đây là bức cung...

Đỗ Tu Nguyên trong lòng có chút khấn trương, vội vàng nhìn Lâm Văn Vinh một cái, thần sắc Lâm Văn Vinh vẫn như thường, cười hắc hắc:

- Bắt người phạm tội, lấy lời cung, đây là thủ đoạn xét án thông dụng của thiên hạ. Nếu theo vương gia nói kiểu này, tất cả nha môn bắt người xử án, đều không thoát khỏi hiểm nghi bức cung rồi, kết luận như vậy lại từ miệng vương gia nói ra, chẳng phải làm lạnh lòng người trong thiên hạ sao?

Thành Vương cười hắc hắc, nhãn thần lóe lên, gật đầu nói:

- Mồm mép lợi hại lắm. Chứng từ này thật giả lúc này không nói nữa, nhưng 'Ngọc Đức Tiên Phường' là thánh địa thái tổ hoàng đế tự mình đề bút, có được mỹ tự 'dữ thiên tề'. Người ở trong thánh địa làm càn như thế, để thái tổ hoàng đế vào đâu?

- Dữ thiên tề ư?

Lâm Văn Vinh cười hì hì, vẫy vẫy tay, hai binh sĩ đưa ra đề tự của thánh tổ hoàng đế:

- Vương gia, thứ ngài nói, chính là cái này sao?

Con mắt nhỏ của Thành Vương quét qua, vội vàng vái dài, sợ hãi nói:

- Tử tôn bất hiếu Triệu Minh Thành, khẩu kiến chân tích của thánh tổ.

Đám người Diệp thượng thư cũng vội quỳ bái, hô cao:

- Khẩu kiến chân tích của thái tổ.

Lâm Văn Vinh đứng nguyên tại chỗ, ngang nhiên nhận lễ của chư nhân, lúc này mới đạo đức giả tới đỡ Thành Vương:

- Vương gia, mời mau đứng lên đi.

Thành Vương cùng đám người ba lạy chín đập đầu, lúc này mới cung kính đứng dậy, nhìn Lâm Văn Vinh nói:

- Lâm Tam, người thật to gan, biết rõ có ‘dữ thiên tề’ do thánh tổ đề bút, lại dám tự tiện nổ pháo, chẳng lẽ người muốn tạo phản hay sao?

- Vương gia, cơm có thể ăn bấy, nhưng lời không thể nói bấy được đâu.

Lâm Văn Vinh thần sắc trịnh trọng:

- Đây là đề tự của thái tổ hoàng đế, cũng là minh chứng Ngọc Đức Tiên Phường bẻ cong chiếu mệnh. Tiểu đệ chính muốn tự thân trình cho hoàng thượng xem đây.

- Người thật to gan, bản vương thân là con cháu của thánh tổ, ngưỡng mộ bút tích của thánh tổ đã lâu. Ba chữ ‘dữ thiên tề’ này chính là thái tổ hoàng đế tự thân đề, há nói bẻ cong chiếu mệnh?

Thành Vương tức giận nói:

- Nơi thánh tổ đề tự còn dám làm càn, người thật sự coi bản vương trị không nổi người sao? Người cùng thánh mẫu của Bạch Liên giáo qua lại, bản vương sớm đã có chứng cứ, ngày mai đem hết ra bẩm báo với hoàng thượng, trị tội của người.

Con mẹ nó, Thành Vương chuẩn bị hoàn toàn trở mặt rồi, ngay cả việc An tử tử cũng lôi ra, còn tự cho rằng đã cầm được chuỗi. Lâm Văn Vinh cười ha hả nói:

- Vương gia, Bạch Liên thánh mẫu cái gì, qua qua lại lại cái gì? Ngài tuy là hoàng thân quốc thích cao quý, ta cũng có thể tố cáo ngài phi báng. Tiểu đệ chính trực vô tư, giữ mình thanh khiết, mỹ sắc như không, trong kinh thành mọi người sớm cùng biết, vạn chúng kính ngưỡng. Nếu như ta thật sự làm ra việc gì đáng hổ thẹn, liền xin vương gia yên lòng cứ tới trước mặt hoàng thượng cáo ngự trạng.

Thành Vương cười lạnh:

- Bản vương không có thời gian so mồm mép với người. Đề tự của thánh tổ ở ngay trước mắt, tên của thánh phường danh phù kỳ thực (danh xứng với thực tế), người còn gì để nói.

Lâm Văn Vinh cười kinh thường:

- Cái gì danh phù kỳ thực, thánh tổ hoàng đế nhân đức anh minh, trăm năm trước đã có thể biết việc hậu thế. Vương gia ngài, thân là con cháu của thánh tổ, làm sao ngay cả mặc bảo của thánh tổ cũng nhận thức không đầy đủ vậy? Bay đâu, đem mặc bảo của thánh tổ hoàng đế đưa lên cho vương gia và các vị đại nhân nhìn qua, xem xem ba chữ này rốt cuộc là chữ gì.

- Tuân lệnh!

Hai tên binh sĩ giơ cao đề tự bước lên, Thành Vương cách gần nhất, cẩn thận đánh giá cuộn vải kia, tức thì thần sắc đại biến. Diệp đại nhân nhìn chăm chăm hồi lâu, lầm bầm đọc:

- Dữ phu tề? Điều này, điều này, sao lại thế này?

- Diệp đại nhân nhãn lực thật tốt.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Thánh tổ hoàng đế nhìn xa trông rộng, trăm năm trước đã có cái nhìn sáng suốt. Đề tự của lão nhân gia ngài, ba chữ ‘dữ phu tề’, vốn là chính muốn dẫn dắt người trong Ngọc Đức Tiên Phường, hướng tới vạn dân học tập, đi vào trong nhân dân, thân dân yêu dân. Vậy mà cái tác phường này ắp ứ ý định xấu, tự xưng là dữ thiên tề, điên đảo trắng đen, mê hoặc dân chúng, hơn nữa có kẻ tự lập luật pháp, cưỡng ép giam cầm người khác, mưu đồ đem ngọn núi này biến thành nước trong nước.

Thành Vương biến sắc, phần nộ quát:

- Đề tự của thánh tổ hoàng đế lưu truyền ngàn năm, mọi người cùng biết, làm sao có sai sót? Lâm Tam, nhất định là người giỏi trò.

Lâm Văn Vinh cười lớn, âm thanh phá vỡ trời cao:

- Vương gia nói rất hay, đề tự của thánh tổ hoàng đế lưu truyền ngàn năm, mọi người cùng biết. Nhưng ta muốn hỏi một câu, có vị nào tự mình nghe thái tổ hoàng đế đọc ra ba chữ ‘dữ thiên tề’? Hoặc là văn lục nào có ghi lại, thánh tổ hoàng đế tự miệng phong cho không? Chư vị đều là đại học sĩ đọc đầy thi thư, có vị nào nghe qua hoặc thấy qua?

Chúng nhân á khẩu không trả lời được, ba chữ ”dữ thiên tề” này mặc dù trong tiên phướng truyền thuyết là chân thật, nhưng ở bất kỳ đời hoàng đế nào, cũng không thể tự miệng nói ra ba chữ ”dữ thiên tề”, ”thiên” là quyền uy lớn nhất, hoàng đế nào ngốc đến nỗi đem người khác đặt ngang với mình.

Thấy những đại nhân này đều không dám trả lời, Lâm Văn Vinh đắc ý hài lòng, nói với hai binh sĩ kia:

- Mau đem chân tích của thánh tổ hoàng đế thu lại, sáng mai trình lên cho hoàng thượng xem.

Chúng thần coi Thành Vương là ngựa cầm đầu, thấy hần trăm mặc không nói, đều cũng cúi đầu không dám nói gì. Thành Vương đánh mắt ra dấu với Diệp đại nhân, nhếch nhếch môi hướng về chiếc kiệu nhỏ đằng sau Lâm Văn Vinh, Diệp đại nhân tức thì tinh thần phấn chấn, lớn tiếng nói:

- Uổng cho Lâm Tam người nói lời dễ nghe, chân tướng sự thật thế nào, người nghĩ bản quan không biết sao? Bản quan nhận được cáo trạng, nói lại bộ phó thị lang Lâm Tam, nhìn trúng một nữ đệ tử trong thánh phướng, muốn cưỡng hành bá chiếm, nữ tử kia liều mạng không theo, người dưới cơn phẫn nộ, liền dẫn binh mã lên núi cướp. Có cáo trạng ở đây, người còn dám giảo biện?

Hắn lấy ra một cáo trạng viết đầy chữ từ trong tay áo, dương dương đắc ý mở ra, chúng quan nghe thấy lòng đầy phẫn nộ, chửi Lâm Tam bại hoại quan trường làm nhục giới học sĩ.

Con bà nó, vậy cũng làm được? Xem ra mặt ta còn chưa đủ dày! Lâm Văn Vinh cười hì hì nói:

- Diệp đại nhân, ngài quả là mắt lửa người vàng, ngay cả việc này cũng dò xét ra, tiểu đệ bội phục.

Thấy Lâm Tam có dấu hiệu mềm xuống, Diệp đại nhân tức thì mừng rỡ, mặt đắc ý nói:

- Bản quan cương trực không a dua, thân thiện với dân. Dù là Lâm Tam người có cường quyền cỡ nào, bản quan cũng nhất định thi hành công lý, trả lại công đạo cho người. Công sai ở đâu ...

Mấy công sai đi sau vội vàng ôm quyền nói:

- Xin đại nhân phân phó.

Diệp đại nhân chỉ tay vào chiếc kiệu nhỏ Tiêu tiểu thư ngồi, mặt đầy chính trực hô:

- Dân nữ bị Lâm tam cướp đoạt ở trong kiệu đó, các người tức tốc tiếp lấy kiệu kia, bảo hộ thỏa đáng, không được có sai sót.

Mấy tên công sai người nhìn ta ta nhìn người, bên người Lâm Tam đầy binh sĩ, cướp người với đám quân hồ lang này, vậy chẳng phải tự mình tìm chết sao? Lâm Văn Vinh cười thần bí nhỏ giọng nói với Diệp đại nhân:

- Đại nhân, mời ngài quá bộ vài bước nói chuyện, tiểu đệ cho ngài xem một thứ.

- Chớ có hối lộ bản quan.

Diệp đại nhân đầy vẻ thanh liêm vì nghĩa lập tức lên tiếng cự tuyệt, còn đang muốn trát vàng lên mặt, lại thấy Lâm Tam cười như không cười, trong tay giơ lên một khối thẻ bài kim quang lấp lánh nói:

- Diệp đại nhân, ngài nhìn cho kỹ, vị tiểu thư trong kiệu, muốn ta đưa thẻ bài này cho ngài xem.

- Thẻ bài cái gì?

Diệp đại nhân khinh thường quét mắt qua, tức thì miệng há hốc, như thấy quỷ, một câu cũng không dám nói ra.

- Diệp đại nhân, Diệp đại nhân...

Thành Vương bị hấn đứng che trước mặt, thấy hấn chẳng nói chẳng rằng, đợi một lúc có chút mất kiên nhẫn, đá vào chân Diệp đại nhân một cái:

- Ngài làm sao vậy?

Diệp đại nhân xoay người lại, thần sắc dờ ra, lẩm bẩm:

- Vương gia, là hoàng, hoàng, hoàng...

- Hoàng cái gì?

Thành Vương đẩy hấn ra, thẻ bài kia tức thì rơi vào mắt hấn, mặt hấn biến sắc, môi mấp máy nửa ngày trời, cuối cùng quỳ xuống bái lạy:

- Thần đệ Triệu Minh Thành, khấu kiến hoàng hậu nương nương, nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên tuế.

Chúng thần nghe được cũng sững sờ, hôm nay đúng là gặp quỷ rồi, rõ ràng là tới bắt Lâm Tam, sao ngay cả hoàng hậu nương nương cũng hiện thân rồi? Thấy Thành Vương quỳ bò ra đất, chúng nhân nào dám chậm trễ, vội vàng quỳ xuống, miệng hô nương nương thiên tuế.

Hoàng hậu nương nương? Trong đầu Lâm Văn Vinh oong một tiếng, Thanh Tuyền là hoàng hậu? Điều này, điều này sao có thể? Mẹ nó, chẳng lẽ ta phải cướp nữ nhân với hoàng đế.

Sự dă kích của một tiếng "hoàng hậu nương nương" này đối với Lâm Văn Vinh, hơn xa sự kinh ngạc của chúng nhân. Hấn ngẩn ra tại chỗ, trong lòng trống rỗng, cũng không biết nói gì cho phải.

Đám người Thành Vương quỳ rạp dưới đất, đợi tới nửa ngày trời cũng không thấy có người lên tiếng, vội ngẩng đầu lên nhìn trộm, chỉ thấy Lâm Tam nhú chặt mày, cũng không biết đang nghĩ gì. "Hoàng hậu nương nương" không lên tiếng, Lâm Tam cũng không nói lời nào, chúng nhân chỉ đành quỳ trên mặt đất, không ai dám phát ra tiếng.

Diệp đại nhân lên tiếng lúc trước càng là hai chân run như cây sậy, dân nữ mà Lâm Tam "cướp đoạt", không ngờ là "hoàng hậu nương nương"? Đây đơn giản là điều đáng cười nhất thiên hạ, ngay cả mình không thể thuyết phục bản thân! Chỉ sợ hoàng hậu phản nộ, tru di cửu tộc cũng xem là nhẹ rồi.

- Đều đứng lên cả đi.

Trong kiệu truyền ra âm thanh của một nữ tử, mang chút non nớt, chính là tiểu sư muội Lý Hương Quân:

- Các người điên đảo trắng đen, chỉ hươu nói ngựa, làm người tức giận. Nếu muốn nương nương xử phạt nhẹ nhàng, đem việc hôm nay viết ra tởm, trình lên hoàng thượng, nương nương tự có xử trí.

Nghe những lời này tựa hồ là một tiểu nha đầu, không phải là hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, Thành Vương mặt đầy nghi hoặc, nhưng thẻ bài kia không thể làm giả, chỉ đành vàng vằng dạ dạ đáp lời, còn Diệp đại nhân sắc mặt tái nhợt, viết tờ sớ này trình lên hoàng thượng, chiếc mũ lại bộ thượng thư hấn đội không được nữa rồi.

- Lùi xuống cả đi.

Âm thanh Lý Hương Quân tuy non nớt, nhưng từng chữ mang sự uy nghiêm, chúng nhân nào dám ở lại lâu, vội vàng xoay người chạy đi. Thành Vương quay đầu nhìn vào trong kiệu, mặt đầy vẻ nghi hoặc.

- Lâm lang, Lâm lang

Tiếng gọi yêu kiều của Tiêu tiểu thư vang lên bên tai Lâm Văn Vinh, tiểu nha đầu Lý Hương Quân phì cười:

- Sư tỷ, Lâm lang kia của tỷ bị tỷ dọa cho choáng váng rồi.

Lâm Văn Vinh tỉnh táo lại, vội vàng nắm lấy bàn tay nhỏ của Tiêu Thành Tuyền:

- Thanh Tuyền, chuyện này là sao? Nàng làm sao lại là hoàng hậu nương nương? Ôi chao, ta chưa bao giờ cùng hoàng đế tranh nữ nhân. Con bà nó, lần này phải kéo bắn pháo hoàng cung rồi.

Lý Hương Quân phì cười:

- Lâm đại ca thật can đảm, loại lời phản nghịch này cũng có thể nói ra được. Đợi tới khi huynh dùng pháo bắn hoàng cung, phải gọi muội đó.

Thấy bộ dạng Lâm đại nhân có chút si ngốc, Tiêu Thành Tuyền che miệng cười, chứa chan tình cảm nói:

- Đừng nghe Hương Quân nói lung tung. Lâm lang, thân phận của thiếp không quan trọng, Tiêu Thanh Tuyền thiếp vẫn là thê tử của chàng, sinh là người Lâm gia chàng, chết là quý Lâm gia chàng, đời đời kiếp kiếp ở cùng chàng.

366. Chương 364: Khiến Cho Người Đêm Nay Ngủ Không Yên

- Ta mặc kệ nàng là hoàng hậu hay không, dù sao nàng cũng là nương tử của ta, vì Lâm gia ta sinh nam dưỡng nữ, trọng trách đơm hoa kết trái này giao lên trên người nàng.

Tiêu tiểu thư khẽ hứ một tiếng, mặt đỏ tới tai, nhưng lại không tự chủ được soa lên bụng, mặt hiện lên vẻ ôn nhu hạnh phúc. Lâm đại nhân đem thẻ bài kia trả lại cho Tiêu tiểu thư, chỉ thấy Tiêu Thành Tuyền chậm rãi vuốt ve tấm thẻ bài ánh vàng rực rỡ, nước mắt long lanh, dịu dàng nói:

- Lâm lang, thân phận của Thanh Tuyền ngày sau sẽ nói tỉ mỉ cho chàng. Chỉ xin lang quân yên tâm, Thanh Tuyền gia thế thanh bạch, sẽ không làm nhục gia môn của Lâm gia.

- Nhà ta làm gì có gia môn gì.

Lâm Văn Vinh cười nắm lấy tay nàng:

- Trên thế giới này, ta không cha không mẹ, một người ăn no cả nhà không sợ đói, là con khỉ từ trong khe đá xinh ra, nhục, cũng không ai nhục được ta.

- Ba hoa, chàng là khỉ, vậy hài nhi của chúng ta chẳng phải là khỉ con hay sao?

Tiêu tiểu thư che miệng cười, mặt đỏ bừng, nhớ tới một việc, vội áp chế tâm tư, sắc mặt bình tĩnh nắm lấy Lý Hương Quân lên kiệu:

- Thiếp có chút mệt rồi, mau chóng về nhà đi thôi. Nghe nói nhà cùng là liền kề Từ phủ, có phải thế không?

Lâm Văn Vinh đang nói tới cao hứng, thấy thần tình Tiêu tiểu thư biến thành lạnh nhạt, lại nghe lời nàng nói, trong lòng tức thì nghẹn lại. Ái chà, Thành Tuyền còn chưa hết giận, đều là chuyện tốt nha đầu chết tiệt kia làm, hiện giờ làm hàng xóm cũng thành tội trạng rồi, ta thật là oan con mẹ nó mà.

- Trùng hợp .. hoàn toàn là trùng hợp.

Lâm Văn Vinh vội nghiêm mặt đáp:

- Thanh Tuyền nàng cũng biết đấy, con người ta luôn xử sự bình đạm, không tranh với người. Tòa nhà kia là hoàng đế ban, cũng không biết làm sao, nhà lão Từ nghe được phong thanh, liền len lén chạy đến cách vách nhà ta. Việc này tuyệt đối không chút quan hệ với ta.

- Xử sự bình đạm, không tranh với người?

Lý Hương Quân cười khẩy nói:

- Lâm đại ca thật là khiêm tốn nhũn nhặn, trên thế giới này người chịu ‘ bình đạm ’ giống như huynh cũng không còn mấy ai nữa.

Tiểu cô nương thẳng cha nó, hiểu được cái gì, ta không tranh biện với người. Thấy rèm kiệu kia hạ xuống, cũng không biết Thanh Tuyền nghĩ thế nào, Lâm đại nhân trái cũng không được, phải cũng không được, nhất thời không biết làm sao.

Có chỗ dựa ” hoàng hậu nương nương”, phía trước còn có ai dám cản đường, dám người đó sớm đã tản đi, đường lớn bình yên, bình mã mở đường, tới thẳng trong thành. Đỗ Tu Nguyên đi bên cạnh Lâm Văn Vinh, vô cùng thận trọng hỏi:

- Tướng quân, rốt cuộc vị nào là hoàng hậu nương nương? Mặt tướng cũng phải bái kiến, không thể chậm trễ.

Đúng vậy, ai là hoàng hậu nương nương? Lâm Văn Vinh cũng ngần ra một chút, Thanh Tuyền dùng hai câu ba lời làm cho qua viện này, tới tận bây giờ, ta còn hoàn toàn không biết gì cả.

- Hoàng hậu nương nương à, lão bà của ta có quen với người.

Lâm Văn Vinh nhìn trái phải, thần bí nói:

- Đỡ đại ca, huynh làm việc cho tốt, hôm nào đó ta bảo lão bà nói với hoàng hậu nương nương, đề bạt huynh là thượng tướng thống soái cái gì đó, cũng chẳng phải là việc không thể.

Hắn thuận miệng hứa xuống không hề để ý, nhưng Đỗ Tu Nguyên nghe được lại mừng rỡ. Lâm tướng quân là nhân vật gì chứ, thông thiên đạt địa, việc hắn nói từ trước đến nay chưa từng không làm được. Lập tức áp chế sự mừng rỡ trong lòng, thần thái sáng láng nói:

- Đa tạ tướng quân tài bồi. Mặt tướng nhất định tận trung chức vụ, báo đền ân đức của tướng quân.

Việc ngày hôm nay, Đỗ Tu Nguyên cũng bỏ sức không ít, cũng gánh chịu không ít hiểm nguy. Lâm Văn Vinh tự nhiên biết ở trong lòng. Dù sao trước mặt cha vợ hoàng đế nói mấy câu tốt đẹp, lại chẳng phí bạc, liền gật đầu nói:

- Tâm ý của Đỗ đại ca, tiểu đệ ghi sâu trong lòng. Huynh trở về nói với bọn Hồ đại ca, Lý đại ca còn cả Hứa Chấn, bọn họ trong quân làm việc thật tốt, ngàn vạn lần đừng làm mất thể diện lương thảo quân chúng ta. Huynh đệ có việc gì ta đều gánh vác, lần này ra tiền tuyến, chỉ cần các huynh đệ gắng sức giết địch, ta đảm bảo các huynh đệ công nhỏ làm đại tướng, công to làm cự tướng, điểm nghĩa khí này Lâm Tam ta làm được.

- Đa tạ tướng quân.

Đỗ Tu Nguyên cảm kích rơi nước mắt, ôm quyền cười, lại nhỏ giọng nói:

- Nếu tướng quân có thể tự thân dẫn huynh đệ lên tiền tuyến, như vậy càng tốt hơn.

- Đỗ đại ca, lời này, là có người dạy huynh nói đúng không?

Lâm Văn Vinh nhìn Đỗ Tu Nguyên, thần tình như cười như không hỏi:

- Lâm tướng quân quả nhiên có tuệ nhãn.

Đỗ Tu Nguyên cười xấu hổ:

- Là Từ tiểu thư dặn dò thuộc hạ, tiểu thư còn nói, tướng quân túc trí đa mưu, dũng mãnh vô địch. Chỉ cần ngài ra tiền tuyến, tướng sĩ trong quân của ta tổn thất ít nhất cũng giảm đi năm phần.

Hôm nay ta bị nha đầu nhà ngươi hại còn chưa đủ thảm sao? Một việc chưa yên, nàng còn kêu Đỗ Tu Nguyên lôi kéo ta, Lâm đại nhân then quá thành giận, xua xua tay nói:

- Bây giờ ta phải bồi tiếp lão bà, còn chuẩn bị chặn bông, sữa bột, khổ trẻ con, tã lót, công việc bận rộn, chuyện đánh trận, mấy ngày nữa hãy nói.

Đỗ Tu Nguyên cười khan hai tiếng, nhìn chiếc kiệu Tiêu tiểu thư ngồi một cái, thận trọng nói:

- Tướng quân, Từ tiểu thư dặn ngài sáng mai qua phủ, lời này mặt tướng truyền tới rồi, chỉ không biết ...

- Ta sẽ không đi, huynh khuyên cũng vô dụng, ài, Đỗ đại ca, huynh đừng có lôi kéo ta, ta tuyệt không làm chuyện không phải với lão bà của ta.

Giọng Lâm đại nhân đề cao lên tám phần, nghiêm trang chính trực cự tuyệt. Đỗ Tu Nguyên vô cùng buồn nản, nói chuyện tử tế, ta lôi kéo người khi nào, ngược lại người mặt dày không then lôi kéo ta không buông.

- Tướng quân, ngài rốt cuộc đi hay không đi?

Đỗ Tu Nguyên bắt đầu dĩ hời.

- Cái này, không đi vẫn hơn.

Lâm Văn Vinh hạ giọng, than khổ:

- Đỡ đại ca, huynh cũng nhìn thấy rồi, lão bà của ta đã trở về, cuộc sống tốt đẹp của nam nhân chúng ta tới hồi kết rồi. Lại nói, ta cũng không biết khuê phòng của Từ tiểu thư ở đâu. Nếu là mò nhầm chỗ, vậy phiền lắm.... nhà bọn họ hẳn là sẽ phá nha hoàn ra dẫn đường chứ?

- Điều này, mặt tướng không biết. Từ tiểu thư không nhắc tới. Không bằng, tướng quân ngài sáng mai tự mình hỏi xem?

Đỗ Tư Nguyên cười trộm, đã muốn ăn vụng, lại không muốn có mùi, trên đời này đâu ra chuyện tốt như vậy.

- Ừm, nếu mò nhầm chỗ thì thật là không hay.

Lâm Văn Vinh giọng đầy nghiêm chỉnh, thần sắc trang trọng nói:

- Ngày mai ta phải đi tìm Từ tiểu thư hỏi cho rõ mọi việc, rồi nghiêm chỉnh cự tuyệt hảo ý của nàng.... ầy, Đỗ đại ca, huynh sao lại dùng ánh mắt đó nhìn ta? Đã biết ta nghèo hèn cũng không đổi, phú quý không hề dâm, không khi phụ già trẻ, mọi người đều thấy. Ta thật sự tìm nàng chỉ để hỏi một số việc, huynh nhất định phải tin ta!

Lý Hương Quân từ bên trong kiệu thò đầu ra nhìn một cái, lại hạ rèm xuống, xoay người lại nói:

- Sư tỷ, lang quân nhà tỷ hình như đổi tính rồi, đối xử với tỷ thật có khuôn phép.

- Vậy sao?

Tiểu tiểu thư cười khê:

- Công phu chơi trò mồm mép, thiên hạ không ai bằng được chàng. Khi nào thật sự cắt đứt liên lạc với tiểu thư các nhà, mới thật là chân chính chuyển tính. Còn việc khác, nghe thì được, nhưng không được tin.

Lúc tiến vào thành sắc trời đã tối, trong thành đèn đuốc sáng tỏ, trà lâu tửu quán, rạp hát nhà thổ, khắp nơi ồn ào náo nhiệt. Lâm Văn Vinh cũng không nghĩ đến, chỗ hôm qua mới cùng Ngưng Nhi và Xảo Xảo ăn vụng, hôm nay liền phải chính thức nghênh tiếp Thanh Tuyền vào ở, trong lòng thầm vui, vội gọi Đỗ Tư Nguyên phái người đi trước thông báo cho hai người Xảo Xảo, Lạc Ngưng biết tin.

Đi thẳng tới Hồ Đồng, Tiểu tiểu thư vén rèm lên nhìn qua. Nơi này danh môn đại trạch tụ tập, ngói vàng tường xanh, cây ngọc tường bạc, nơi nào cũng phồn hoa cao quý. Đôi mắt mỹ lệ của nàng rơm rớm lệ, khê thổ dài lắm lắm :

- Tân mộc chủng đường tiền, hoa khai dĩ thập niên (Cây mộc trước cửa nhà, hoa nở mười năm qua). Phong cảnh cầu Kim Ngọc này không thay đổi bao nhiêu.

Đi tới một trước một tòa nhà lớn, kiệu nhỏ hạ xuống, cửa lớn sơn son mở ra. Trên cánh cửa treo hai chiếc đèn lồng lớn, trên chiếc lồng lụa viết một chữ “Lâm” sáng rực rỡ. Trong đình viện sạch sẽ ngăn nắp, hạ nhân nha hoàn qua lại như thoi đưa, rất là bận rộn. Xảo Xảo và Lạc Ngưng sớm đã nghênh tiếp ở ngoài cửa. Thấy kiệu hạ xuống, vội vàng chạy lên.

- Xảo Xảo, Ngưng Nhi sao lại đi ra đây?

Lâm Văn Vinh cười tiến lên đón, đang muốn nắm lấy bọn họ. Xảo Xảo và Lạc Ngưng tựa như không nhìn thấy hắn, trực tiếp vòng qua, tới thẳng trước kiệu, uyển chuyển thi lễ:

- Tiểu muội Xảo Xảo, Lạc Ngưng. Ra mắt tỷ tỷ.

Lâm đại nhân ngạc nhiên một hồi. Không phải chứ? Hai nha đầu này không lên nghênh tiếp lão công trước, ngược lại bái lạy Thanh Tuyền trước, đây là quý củ gì? Ta chính là chủ hộ cơ mà.

- Hai vị muội muội mau mau mời đứng lên!

Tiểu Thanh Tuyền từ trong kiệu đi ra, vội đỡ lấy người Lạc Ngưng và Xảo Xảo nâng dậy. Xảo Xảo và Lạc tiểu thư đều là lần đầu tiên gặp Tiểu Thanh Tuyền, chỉ thấy vị tiểu thư này mi như núi xa, mắt như nước mùa thu, da thịt trắng hơn tuyết, gò má nhuốm hồng, hai mắt có vết đỏ, thân mặc trang phục hoàng cung,

ung dung cao quý, khí độ phi phàm, giống như tiên tử trong tranh, hai người vốn cũng là đại mỹ nhân nhất đẳng, nhưng ở trước mặt Tiêu Thanh Tuyền, cũng mất đi vài phần nhan sắc.

- Tỷ tỷ thật là đẹp.

Xảo Xảo nhìn ngây ra, thì thảo nói:

Tiêu Thanh Tuyền nắm lấy tay nàng, nhoẻn miệng cười:

- Xảo Xảo muội muội, muội cũng kiều diễm như hoa vậy, thật không kém ta đâu.

Xảo Xảo vui sướng nói:

- Tiêu tỷ tỷ, sao tỷ lại biết tên của muội?

- Ta không chỉ biết muội, còn biết Lạc Ngưng muội muội nữa kia.

Tay kia của Tiêu Thanh Tuyền nắm lấy Lạc Ngưng có chút dè dặt, mỉm cười nói:

- Lạc tiểu thư tài năng vang danh gần xa, Xảo Xảo tinh minh đáng yêu, đều là nữ tử phi phàm. Nói ra, cũng đều là người cũ của Kim Lăng, các muội quen biết với Lâm lang còn trước cả ta, hôm nay phải là ta tới bái hội các muội mới đúng.

Lạc Ngưng vội nói:

- Tiêu tỷ tỷ không cần khách khí, từ Kim Lăng tới kinh thành, người đại ca nhớ tới nhất chính là tỷ. Vì chuyện này, chàng không ít lo lắng, được trời thương cảm, tỷ tỷ cuối cùng cũng bình yên trở về, tròn mộng tưởng của đại ca, Xảo Xảo và muội.

- Đúng vậy, đúng vậy.

Xảo Xảo thở thê:

- Khi ở Kim Lăng, đại ca vội lên kinh thành tìm tỷ, hôm nay xem như đã gặp được tỷ tỷ rồi.

- Ngày trước khi ở Kim Lăng, tục sự quá bận, chưa được gặp hai vị muội muội. May mắn hôm nay lại tương phùng ở kinh thành, mới trừ đi tiếc nuối trong lòng Thanh Tuyền.

Mắt Thanh Tuyền hàm lệ, thành thực nói:

- Ta vì các nhiều nguyên nhân mà cùng Lâm lang mỗi người một phương, may mắn có hai vị muội muội chiếu cố Lâm lang ân cần tỉ mỉ, mới làm ta và Lâm lang có ngày gặp lại. Ân đức này, Thanh Tuyền không gì báo đáp, hai vị muội muội xin nhận của Thanh Tuyền một lạy.

Tiêu Thanh Tuyền uyển chuyển bái tạ, Xảo Xảo và Lạc Ngưng khinh hã, vội vàng đỡ lấy nàng:

- Tỷ tỷ đừng làm thế, khiến bọn muội tổn thọ mất.

Khí chất phong độ của Tiêu Thanh Tuyền thiên hạ không ai có thể bì được, lại đầy nhún nhường, thư thái, bình dị thân thiết, hàn huyên vài câu, đã giao thiệp chu toàn với Xảo Xảo và Lạc Ngưng, hai người kia tự nhiên coi nàng là lớn, không chút ý bất bình nào. Bên kia ba nữ tử đàm luận vui vẻ, thân thiết với nhau, Lâm Văn Vinh nhìn thấy vừa mừng vừa tủi, mấy tỷ muội các nàng thật đúng là tán chuyện tới cao hứng, nhưng ta tốt xấu gì cũng là chủ hộ, làm sao lại để ta hóng gió một bên chứ? Sự ôn nhu quyền rũ của Xảo Xảo và Ngưng Nhi ngày bình thường đi đâu mất rồi?

Ba nữ tử này mỗi người đều là tuyệt sắc nhân gian, hoặc cao quý, hoặc ôn nhu, hoặc quyền rũ, Đỗ Tu Nguyên nhìn thấy cực kỳ hâm mộ nói:

- Tướng quân thật là có phúc, ba vị phu nhân quốc sắc thiên hương, đối xử với tướng quân chân tình thắm thiết, thật là làm người đổ kị.

- Hâm mộ cái gì?

Lâm Văn Vinh ai oán than:

- Một hòa thượng thì đun nước uống, hai hòa thượng thì bê nước uống, ba hòa thượng không có nước mà uống. Đố đại ca, ta có khổ không nói ra được, ai có thể khổ hơn ta?

- A, thuộc hạ đột nhiên nhớ ra, Lý lão tướng quân phân phó quân vụ còn đang đợi thuộc hạ đi làm, mặt tướng cáo lui.

Thấy Lâm tướng quân thần sắc buồn bực, tựa hồ muốn kéo mình kể lẽ nỗi lòng, Đỗ Tu Nguyên vội lấy có chuồn mắt.

- Tỷ tỷ, chúng ta mau vào nhà đi, xem xem lầu gác mà muội và Ngưng tỷ tỷ chuẩn bị cho tỷ, xem tỷ có vừa ý hay không?

Hàn huyền vài lời xong, Tiểu Thanh Tuyền đưa Lý Hương quân giới thiệu cho mọi người, thấy vị Tiểu tỷ tỷ này ngôn từ tự nhiên thân thiện, Xảo Xảo rất thích vừa nói vừa nắm lấy tay Lý Hương Quân và Tiêu tỷ tỷ vội vã kéo đi vào.

- Cẩn thận, thân thể tỷ tỷ ...

Lạc Ngưng ngần ngừ một chút, nhỏ giọng nhắc.

Xảo Xảo ngẩn ra một chút, quay đầu lại nhìn Tiêu Thanh Tuyền, ánh mắt dừng ở bụng của nàng, chợt "a" một tiếng, ngượng ngùng nói:

- Muội quá lỗ mãng rồi, thiếu chút nữa quên tỷ tỷ là người có mang.

Tiểu Thanh Tuyền trên mặt nóng lên từng cơn, vội cúi đầu xuống, khẽ nói:

- Muội muội, muội nghe ai nói ta đang có thai?

Lạc Ngưng yêu kiều cười nói:

- Là Từ tỷ tỷ nói đó. Thanh Tuyền tỷ tỷ, việc tỷ về nhà là do tỷ ấy tới trước thông tri cho bọn muội, còn kể chuyện đại ca và tỷ tỷ cho bọn muội. Từ tỷ tỷ thật nhiệt tình. Bạn trước bạn sau, bạn rón tới trước khi mọi người về, vừa rồi mới rời đi.... ấy, đại ca, mất huynh làm sao vậy, trừng lên nhìn muội làm gì?

- A, không có gì, ta đếm sao ấy mà. Trên đời này rốt cuộc có bao nhiêu ngôi sao đây, ta tới tận bây giờ cũng không đếm rõ, Ngưng Nhi à, nàng và ta cùng đếm đi.

Lâm Văn Vinh ngẩng đầu nhìn trời, ánh mắt đảo qua lại. Cũng không biết lạc đi đâu rồi. Tiểu cô nương Lý Hương Quân cười hì hì:

- Lâm đại ca thật có hứng thú, sáng mai khi qua phủ chớ quên số sao, đếm rõ rồi nói lại cho muội biết.

Lâm Văn Vinh hung tợn nói:

- Trên trời sao có ngàn ngàn vạn, chỉ so với tóc của ta ít hơn một cái, muội muốn hỏi rốt cuộc có bao nhiêu ngôi, đơn giản, đếm tóc của ta là biết liền.

- Lòng mang mầm quỷ !

Lý Hương Quân làm cái mặt quỳ, cười hì hì trốn sau lưng sư tỷ.

Tiểu tiểu thư thần sắc thản nhiên, gật đầu cười:

- Vị Từ tỷ tỷ này, đích xác là rất nhiệt tình. Ta và Lâm lang hôm nay ở trên núi cũng được nàng ta giúp không ít, sáng mai bảo Lâm lang tới cảm tạ vậy.

- Không đi, không đi, kiên quyết không đi!

Lâm Văn Vinh vội xua tay, vẻ mặt lo lắng, Lạc Ngưng và Xảo Xảo nhìn thấy kỳ quái, Từ tỷ tỷ chẳng phải chàng không biết, làm sao lại không đi.

Tiểu Thanh Tuyền không để ý tới hân, cười nói:

- Xảo Xảo, chúng ta mau đi vào thôi, mặc chàng ở bên ngoài tác quái.

Xảo Xảo cười khúc khích, gật đầu nói:

- Tỷ tỷ, chúng ta đi chậm chút, tỷ nói cho ta và Ngưng tỷ tỷ biết, mang thai em bé tư vị thế nào? Đại ca hôm qua còn nói, muốn làm Ngưng tỷ tỷ sinh em bé...

Lạc Ngưng mặt đỏ bừng nhéo nằng một cái:

- Nha đầu chết tiệt, trước mặt tỷ tỷ nói bậy bạ gì đó...

Xảo Xảo thè lưỡi, sắc mặt đỏ lên, tựa hồ cũng nhớ tới việc phát sinh đêm qua trên tú lâu. Tiêu Thanh Tuyền cũng thẹn đỏ mặt, vội vàng kéo tay Xảo Xảo đi lên phía trước.

- Đại ca.

Lạc Ngưng tụt lại cuối cùng, len lén nắm lấy Lâm Văn Vinh, trên mặt một tia đỏ bừng kiều diễm, nhỏ giọng nói:

- Huynh làm sao vậy? Sao vừa nhắc tới Từ tỷ tỷ sắc mặt của huynh liền trở lên không tốt? Chẳng lẽ huynh đối với tỷ ấy có thành kiến gì?"

Thành kiến? Có thể không có thành kiến sao? Nàng ta công khai khiêu chiến với Thanh Tuyền, muốn cướp đi lão công của Thanh Tuyền, may mắn lão công của nàng tâm như nước lã, mới kháng cự được sự dụ hoặc của nàng ta, nếu không, bây giờ nàng cười không khép nổi rồi.

- Nào có thành kiến gì?

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Từ tiểu thư cùng ta đi đến Sơn Đông, quan hệ rất tốt, cưới hai con ngựa, mặc hai chiếc khố, làm sao có thành kiến chứ?

- Cái gì mà cưới hai con ngựa, mặc hai cái khố, đây là quan hệ tốt sao?

Lạc Ngưng khóc cũng không được, cười cũng không được, trừng mắt nhìn hấn.

- Chẳng lẽ phải cưới cùng một ngựa, mặc cùng một cái khố, mới gọi là quan hệ tốt?

Lâm Văn Vinh cười nói:

Lạc Ngưng khẽ gắt một tiếng, thẹn đỏ mặt, đánh lên người hấn, sẵng giọng:

- Chớ cho rằng muội không biết tâm tư của huynh, khi ở Sơn Đông, huynh cùng Từ tỷ tỷ làm những gì? Huynh với tỷ ấy vừa hôn vừa sờ, cho rằng muội không biết, ừm , ừm

- Muội nhỏ giọng một chút!

Lâm Văn Vinh che miệng của nàng, đầu toát mồ hôi lạnh, vội vàng nhìn phía trước, chỉ thấy Xảo Xảo và Thanh Tuyền nói nói cười cười, không hề lưu ý chỗ này, lúc này mới có chút yên lòng, gấp gấp giải thích:

- Đó đều là hiểu lầm, không phải là ta cố ý, ta đã giải thích với Từ tiểu thư rồi.

Ngưng Nhi cười hì hì:

- Té ra là đại ca sợ tỷ tỷ biết, cuối cùng cũng có người quản được huynh rồi.

Nàng nhìn đảo mắt nhìn quanh, chột ghé vào bên tai Lâm Văn Vinh thì thầm:

- Đại ca, cơ thể Từ tỷ tỷ thật sự rất tuyệt, Ngưng Nhi tự tay sờ qua rồi, huynh cũng biết đấy.

- Ngưng Nhi, làm người không thể quá hạ lưu, phải học chính khí giống ta.

Lâm Văn Vinh mặt đầy chính khí khiển trách, trái tim lại đập loạn thành thịch, cơ thể Từ tiểu thư đúng là không cần phải nói a, không thể nghĩ lung tung, không thể không phải với Thanh Tuyền.

- Đáng ghét, huynh mới hạ lưu.

Lạc Ngưng mị nhan như tơ, yêu kiều thở một tiếng:

- Đại ca, huynh chớ sờ muội lúc này.

Lâm Văn Vinh hậm hực thu hồi đại thủ, cười ha hả:

- Ngàn vạn lần chó hiểu lầm, ta chỉ kiểm tra lòng cảnh giác của Ngưng Nhi một chút thôi, không ngờ rằng khu vực mẫn cảm của nàng nhạy bén như thế, ta sờ một cái nàng đã biết rồi.

Lạc Ngưng buồn cười nhìn hắn, lấy ra từ trong long ngực một phong thư đưa cho hắn:

- Cái này, cho huynh!

- Đây là cái gì? Ngưng Nhi, muốn viết thư tình cho ta, cũng không cần long trọng như vậy, trên giường kêu vài tiếng cho ta nghe là được rồi.

Lâm Văn Vinh nói :

- Hạ lưu !

Ngưng Nhi cười hì hì:

- Huynh từ từ mà xem đi, Từ tỷ tỷ nói, muốn khiến huynh đêm nay ngủ không yên ...

367. Chương 365: Ta Ngủ Cùng Với Sư Tỷ Của Muội.

Trên bức thứ nhất là ở một cái miếu đồ nát, một vị tiểu thư mặt đỏ bừng, trốn sau tường đồ vừa bối rối lại vừa khẩn trương lộ đầu ra, một bóng nam tử trốn sau xà cửa, mặt mày lấm lét nhìn vào bên trong. Bức thứ hai là trong một gian khuê phòng tinh mỹ, bình phong lưu ly, ánh đèn mông lung ấm nồng. Một vị tiểu thư lộ nửa bầu ngực, áo lót thấp thoáng, ánh mắt vô cùng kinh hoàng, một nam tử khác, hai tay phủ lên trước ngực vị tiểu thư chậm rãi khẽ xoa nắn, giống như rất hưởng thụ. Bức tranh thứ ba lại là một mặt hồ sóng nước mênh mông, một nam nhân hân hoan nhảy nhót như chim sẻ, hôn lên mặt vị tiểu thư bên cạnh. Bức tranh thứ ba này, khuôn mặt nữ tử vẽ không rõ lắm, nếu không phải là người có lòng, tuyệt không nhìn ra là ai. Ngược lại nam tử kia đại khái lộ ra đáng vẽ, mặt mày lấm lét, đầy dâm dăng, vẽ rất chân thật, ngay cả khe mũi cũng nhìn ra đó là ai.

Lạc Ngưng đứng ở bên cạnh hắn xem trộm, Lâm Văn Vinh vội vàng che đi, cười nói:

- Bức tranh liên hoàn này là ai vẽ? Có chút nhi đồng không nên thấy.

Lạc Ngưng lườm hắn, che miệng cười:

- Đại ca, nhân vật trên bức tranh này là ai, sao lại vô sỉ như thế? Chiếm hết tiện nghi nữ tử nhà người ta!

- Có chiếm tiện nghi sao?

Lâm Văn Vinh nghiêm nghị nói:

- Vị công tử trên tranh trông anh tuấn giống ta, ta thấy như là vị tiểu thư kia muốn chiếm tiện nghi của công tử ấy đó thì có. Ngưng Nhi, nàng nói đúng hay không?

Lạc tiểu thư nhin cười nói:

- Ngưng Nhi là người bên ngoài, rốt cuộc là ai muốn chiếm tiện nghi của ai, muội cũng không biết. Tuy nhiên có một câu nói xưa, một tay gõ không kêu, không chừng là hai người này đều chiếm tiện nghi của nhau, đại ca, huynh nói có phải hay không?

- Đúng là nhìn thấu suốt!

Lâm Văn Vinh gơ ngón tay cái lên, bội phục nói, lại nhìn lướt qua bốn phía. Thấy Thanh Tuyền và Xảo Xảo đã đi vào góc khuất, liền cười hì hì:

- Bất quá, chỉ bằng vào mấy bức tranh liên hoàn mang chút khiêu dâm này mà muốn làm ta đêm nay ngủ không ngon sao? Ngưng Nhi, Từ tỷ tỷ của nàng cũng quá coi thường ta đó.

Ngưng Nhi khẽ gật đầu:

- Từ tỷ tỷ nói như thế, muội cũng không biết vì sao. Nhưng hôm nay khi từ tỷ tỷ đến, đưa cho muội và Xảo Xảo mỗi người một phong thư, phong thư của muội thì chuyển cho huynh, phong thư kia của Xảo Xảo, muội cũng không rõ, hình như là muốn chuyển cho Thanh Tuyền tỷ tỷ. Hai phong thư này dày mỏng giống nhau, không biết thứ bên trong có giống nhau hay không?

- Cái gì?

Đầu Lâm đại nhân nổ bùng, mông xẹt khói cuồn cuồn lao tới phía trước, vừa qua góc rẽ, liền thấy trong tay Tiêu tiểu thư cầm mấy cuộn giấy, đang cẩn thận xem xét, nàng càng xem sắc mặt càng đỏ, nước mắt long lanh, như muốn trào ra.

Mồ hôi lạnh trên trán Lâm Văn Vinh tức thì chảy xuống tong tong. Con bà nó chứ! Chiêu này của Từ Chỉ Tình thật quá ác độc, thế này hoàn toàn là muốn lấy mạng ta rồi, lần này thôi xong, lão tử cho dù nhảy xuống Hoàng Hà cũng tẩy không sạch nữa.

- Tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy? Từ tỷ tỷ viết những gì trên thư?

Xảo Xảo không biết nội dung, vội vàng hỏi khẽ :

Tiêu tiểu thư thu hồi cuộn thư kia, khẽ thở dài, lắc đầu nói:

- Không có gì, chỉ là viết chút việc vặt. Xảo Xảo, chúng ta vừa xong nói tới đâu rồi?

- À, nói tới dẫn tỷ tỷ đi xem khuê phòng mà muội và Ngưng tỷ tỷ chuẩn bị cho tỷ.

Xảo Xảo kéo tay Tiêu Thanh Tuyền, vui vẻ nói:

- Tỷ tỷ, chúng ta đi mau.

- Ta cũng đi, ta cũng đi!

Lâm Văn Vinh vội vàng tiến tới gần, mặt cười nịnh:

- Thanh Tuyền, nàng chớ tin lời Từ tiểu thư, nàng ta gần đây có người thân tới thăm, cho nên có chút không bình thường, nàng đừng để trong lòng. Ta cùng nàng lên lầu nhé, trên lầu ta rất quen thuộc.

Tiêu Thanh Tuyền lắc đầu thở dài:

- Thiếp ngược lại thấy điều Từ tiểu thư nói chưa chắc đều là lời nói dối, việc liên quan đến danh tiết của nữ tử, Từ tiểu thư lại là kỳ nữ tử nổi danh ở đời, làm sao có thể lấy danh dự của mình ra đùa được.

Lại là danh tiết với lại danh dự, phong thư mà Thanh Tuyền thấy, hẳn là giống như của mình, Lâm Văn Vinh cảm tức, nếu không phải Thanh Tuyền còn ở trước mặt, nhất định phải tới Từ gia ở cách vách để hỏi tới cùng.

Lý Hương Quân cười hì hì nhìn Lâm Văn Vinh:

- Lâm đại ca, huynh với Từ tiểu thư qua lại bao nhiêu lần rồi, còn muốn lừa dối sư tỷ của muội sao? Nam nhân thiên hạ này, quả thực không có một ai tốt.

Nàng nói tới câu sau thì giọng cũng phẫn nộ, bắt bình vì sư tỷ của mình.

Thấy người còn chưa phát dục hoàn toàn, ta nhịn đấy! Lâm Văn Vinh cười khan giả vờ như không nghe thấy lời của cô bé, bây giờ cũng không thể đi tìm Từ Chỉ Tình để hỏi, nếu không càng trúng suy tính của nàng ta. Tiêu tiểu thư dẫn Lý Hương Quân cùng Xảo Xảo lên lầu, ba nữ tử ở trên lầu cười đùa, Lâm Văn Vinh ở dưới lầu ngẩn ra hồi lâu, không biết phải làm sao cho phải.

- Đại ca, đại ca.

Lạc Ngưng cười khẽ cắt đứt sự trầm tư của hắn:

- Tỷ tỷ và Xảo Xảo lên lầu rồi, chúng ta cũng lên xem đi.

Lâm Văn Vinh nắm lấy tay nàng, nhăn nhó nói:

- Ngưng Nhi, nàng nói xem, Từ tiểu thư nàng ấy rốt cuộc là muốn làm gì? Ta gần đây đâu có trêu ghẹo nàng ta!

Lạc Ngưng phì cười, lườm hắt một cái:

- Đã đem Tử tỷ tỷ của người ta khi phụ thành như vậy rồi, sao còn biến thành ủy khuất chàng vậy? Tính tình của Từ tỷ tỷ muội rất rõ, tỷ ấy tính cách kiên định, dù khó khăn trăm lần cũng không khuất phục, chỉ cần là việc tỷ ấy muốn làm, thì nhất định sẽ kiên trì tới cùng, không đạt được mục đích, thì không dừng lại.

- Điều này không hay lắm đâu, nàng ta muốn bá chiếm ta sao, chúng ta làm thế nào bây giờ ?

Lâm Văn Vinh trong lòng buồn bực, mặc dù biết rõ việc này không thể làm, làm thì sẽ không phải với Thanh Tuyền, nhưng nam nhân trời sinh ti tiện, miệng nói một đằng, trong lòng nghĩ một kiểu.

- Bá chiếm cái gì chứ?

Lạc Ngưng cho hắt một quyền:

- Từ tỷ tỷ không phải là dạng người đó. Khi muội còn nhỏ cầu học ở kinh thành, từ đầu tới cuối là tỷ ấy chiếu cố cho muội, tỷ ấy xinh đẹp, học vấn lại tốt, tầm mắt cao xa. Lúc đó muội nghĩ, rốt cuộc là người thế nào mới xứng với Từ tỷ tỷ đây?

Nàng lặng lẽ thở dài, trong mắt đầy vẻ ai oán, nói:

- Nào đâu ngờ việc tới tức khắc, người tỷ ấy thích lại là phu quân của muội, đại ca, nếu huynh là muội, huynh sẽ làm như thế nào đây?

- Thích ta? Làm sao có thể chứ? Nàng ta lại không bực bực với ta, nàng phải biết, ta luôn ở dạng bị động, chủ động xuất kích không phải là sở trường của ta.

Khóe mắt Lâm Văn Vinh nheo lại, hắc hắc cười gian, có bao nhiêu ti tiện thì hiện hết cả lên trên mặt bấy nhiêu.

Lạc Ngưng trừng mắt nhìn hắt:

- Có được tiện nghi lại còn vờ tử tế. Chuyện Từ tỷ tỷ và huynh, không ai hiểu rõ hơn muội. Khi ở Kim Lăng, câu đối tuyệt vời trên ‘Thực Vi Tiên’ của huynh, chính là Từ tỷ tỷ đối được, ngờ đâu huynh lại làm ra hai câu đối liền một lúc, so với Từ tỷ tỷ còn hơn mấy phần. Muội đã đưa câu đối kia của huynh viết chuyển đến kinh thành, hơn nữa Từ tiên sinh lại coi trọng huynh như thế, Từ tỷ tỷ dù miệng không nói, nhưng trong lòng đại khái đã để ý tới huynh rồi.

- Không thể nào, ta làm sao một chút cảm giác cũng không có chứ?

Lâm Văn Vinh mặt mày hí hửng:

- Muội thấy là huynh có quá nhiều nữ tử yêu thương nhưng nhớ rồi, nên mới mất đi cảm giác.

Lạc Ngưng nói chua chua:

- Huynh cũng không thử nghĩ xem, Từ tỷ tỷ là thân nữ nhi, cùng đồng hành với huynh, xa xôi ngàn dặm chạy tới Sơn Đông, đối một người bình thường, tỷ ấy có yên tâm không? Huynh ở trong phòng của muội, thừa dịp đục nước béo cò khinh bạc người ta, trên hồ Vi Sơn vừa ôm vừa hôn, nếu chẳng phải tỷ ấy trong lòng có huynh, sao bỏ qua cho huynh chứ?

- Hiểu lắm, đó đều là hiểu lắm.

Lâm Văn Vinh vội nói:

- Trừ lần đó ra, ta thật sự chưa làm gì cả.

Lạc Ngưng vừa bực mình vừa buồn cười, trừng mắt nhìn hắt:

- Việc có thể làm đều cho huynh làm rồi, huynh còn muốn những gì? Từ tỷ tỷ tuy trên danh nghĩa là quả phụ, nhưng thực tế là một nữ nhân thanh thanh bạch bạch, ngay cả tay cũng chưa để người ta nắm, huynh ngoại trừ chưa cùng tỷ ấy, chưa cùng tỷ ấy ...

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Ngưng đỏ rực, lườm hằn:

- Thứ khác đều làm cả rồi, huynh còn muốn thế nào nữa?
- Không thể nói thế này được, Ngưng Nhi à.

Lâm Văn Vinh hắc hắc cười dâm nói:

- Từ Chỉ Tình tuy đúng là nữ nhân thanh bạch, nhưng ta đây cũng là thân nam nhi thuần khiết, ta ôm nàng ta, nàng ta cũng quắp lấy ta, ta hôn nàng ta, nàng ta cũng hôn lại ta, giống như đêm qua ta cùng nàng hoan lạc vậy Hắc hắc, nàng hưởng thụ, ta cũng vui vẻ, đó là hành vi chung của hai phía, không thể đem nợ của Từ tiểu thư dồn lên đầu một mình ta.

Lạc Ngưng nghe thế mặt xấu hổ lắm, nhéo mạnh lên tay hằn, hờn dỗi:

- Cái gì mà nàng hưởng thụ ta vui vẻ, toàn tìm những lý lẽ lệch lạc ra nói lung tung.

Nàng hậm hực vài câu, mặt hiện lên chút ảm đạm, nói nhỏ:

- Tiêu tiểu thư không cần phải nói nữa, huynh và tỷ ấy kết duyên trước, lại là người như tiên trên trời, muội kính tỷ ấy cùng là nên làm. Từ tỷ tỷ là thầy tốt bạn hiền của muội, muội tôn kính tỷ ấy, trân trọng tỷ ấy, nếu có thể để tỷ ấy cùng chúng ta cả đời cả kiếp ở cùng nhau, trong lòng muội cũng vui. Xảo Xảo là bạn thân nhất của muội, ôn nhu đáng yêu, hơn nữa là tỷ muội trong khuê phòng của muội, muội chấp nhận cùng Xảo Xảo hầu hạ huynh. Nhưng nếu đổi lại là một người khác, muội không dễ nói chuyện như vậy đâu, ai dám tới cướp tướng công của muội, huynh bảo nàng ta thử xem ...

Tú mi của Lạc Ngưng nhướng lên, chống eo nhếch môi:

- Lạc Ngưng muội cũng không phải dễ chơi đâu!

Lâm Văn Vinh toát mồ hôi hột, Ngưng Nhi tựa hồ trong lời có ý, nghe thế nào giống như nhằm là vào Đại tiểu thư, hai người bọn họ từ khi ở Kim Lăng đã không hợp nhau, tới kinh thành cũng không ở cùng, chẳng trách nàng không muốn ở lại Tiêu gia. Bây giờ chuyện Thanh Tuyền và Từ Chỉ Tình cũng không ổn, bên này Ngưng Nhi lại gây chuyện cùng Đại tiểu thư, làm nam nhân, sao lại khó như vậy chứ?

Khi theo Lạc Ngưng lên lầu, thấy Thanh Tuyền nín lấy Xảo Xảo, hai người đang nói chuyện riêng. Căn lầu trúc này trang trí giản dị điển nhã, qua sự sắp xếp của Xảo Xảo và Lạc Ngưng, càng thấy ấm áp. Màn phấn trắng ngọc, chắn gần giường ngủ, trên bàn đặt hai cây nến đỏ lớn, lửa lay động theo gió, khiến người cảm thấy ấm cúng.

- Đại ca.

Thấy Lâm Văn Vinh đi lên, Xảo Xảo vui mừng kéo tay hằn, cười duyên nói:

- Sau này đây chính là khuê phòng của tỷ tỷ, hài nhi đầu tiên của Lâm gia chúng ta sẽ sinh ra ở đây, tỷ tỷ, tỷ thích không?

Tiêu Thanh Tuyền cảm động, nhìn qua bốn phía, nhẹ nhàng đáp:

- Ấm áp điển nhã, ta rất thích. Xảo Xảo, Ngưng Nhi muội muội, phiền các muội nhọc công rồi.

Lạc Ngưng vội vàng nín lấy tay nàng:

- Tỷ tỷ nói gì thế, chúng ta là người một nhà, còn khách khí thế sao! Tỷ tỷ có thai, đây chính là thai đầu tiên của Lâm gia chúng ta, không thể coi thường. Tỷ tỷ có việc gì cứ thoải mái phân phó muội và Xảo Xảo, tỷ ngàn vạn lần không nên đụng chân đụng tay nhiều.

- Đúng, đúng.

Lâm Văn Vinh vội gật đầu:

- Thanh Tuyền, có việc gì trực tiếp phân phó ta là được rồi. Trừ việc không thể làm, còn lại ta đều làm hết.

Tiêu tiểu thư lườm hằn, cười nói:

- Nào có nghiêm trọng như mọi người nói, ta tự thừa nhỏ đã luyện tập võ nghệ, chút việc nhỏ không cần nói, mọi người đừng chiều hư ta.

Mấy người quây quần bên nhau, giống như cuộc sống gia đình hàng ngày, chủ đề xoay quanh Lâm gia trưởng đình trong bụng Thanh Tuyền, không khí náo nhiệt ấm áp, đúng cảm giác của một gia đình. Thanh Tuyền cao quý, Xảo Xảo hiền hòa, Ngưng Nhi quyến rũ, nhìn ba khuôn mặt như hoa như ngọc trước mắt, Lâm Văn Vinh thở một hơi hài lòng, có mấy lão bà này, cả đời còn cầu gì nữa chứ.

Nói chuyện được một lát, Lạc Ngưng đứng dậy ân cần nói:

- Tỷ tỷ, hôm nay nhiều việc, chắc tỷ cũng mệt rồi, tốt hơn nên nghỉ sớm chút đi. Đại ca, huynh và tỷ tỷ chia cách lâu ngày, bồi tiếp tỷ tỷ tâm sự chu đáo nhé.

Tiêu Thanh Tuyền liền đỏ mặt, ngượng ngùng nhìn Lâm Văn Vinh, cúi đầu khẽ “ừ” một tiếng. Khi tiễn hai nàng xuống lầu, Ngưng Nhi đột nhiên ôm lấy cánh tay hắn, hờn mủi nói:

- Đại ca, có Thanh Tuyền tỷ tỷ rồi, nhưng huynh không được bỏ bê Ngưng Nhi đâu đấy.

- Sao có thể thế chứ?

Lâm Văn Vinh mỗi bên ôm một người, hôn lên mặt Xảo Xảo một cái, lại hôn lên má Ngưng Nhi, xoa nắn mông hai người, cười đùa:

- Bản lĩnh của ta hai nàng còn không hiểu rõ sao? Người mới cười vào phòng, người cũ đợi trên giường, bảo bối nhỏ của ta, cô bé ngoan của ta nghe lời hiểu chuyện như vậy, đại ca nhất định đối xử các nàng thật tốt, làm các nàng làm nữ nhân hạnh phúc nhất thiên hạ.

Xảo Xảo gật đầu, chột mặt thẹn đỏ, âm thanh như muỗi kêu khẽ nói:

- Đại ca, muội, muội cũng muốn ...

- Nàng cũng muốn? Thế này đi, các nàng tắm sạch sẽ, đợi Thanh Tuyền ngủ rồi, ta tới tìm các nàng, làm các nàng thật thỏa mãn ...

Lâm Văn Vinh cười dâm liên tục:

Xảo Xảo mặt đỏ lựng, hờn trách:

- Đại ca, huynh xấu chết đi được, người ta không phải nói cái này ...

- A, nàng muốn đổi trò mới.

Lâm Văn Vinh gật gù:

- Không cần vội, động huyền tử tam thập lục tán thủ của đại ca đã luyện thành, đảm bảo biến cả trăm trò, muốn thế nào sẽ thỏa mãn thế đó.

- Đáng ghét, người ta không phải muốn cái đó!

Thấy hắn miệng đầy lời dâm uế, Xảo Xảo thẹn tới mức nói không ra lời, thụi lên ngực hắn. Lạc Ngưng khúc khích cười duyên:

- Đại ca tốt của muội, tiểu nha đầu này muốn làm mẹ đấy, huynh làm chút việc thiện, ban cho muội ấy mưa móc đi.

- Ngưng Nhi tỷ tỷ...

Xảo Xảo ngượng tới mức không biết lấy gì che mặt, nũng nịu một tiếng, vùi đầu vào lòng đại ca, Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Hóa ra như vậy, mưa móc thì lão công nàng nhiều lắm, tưới mười lần mưa xuân cũng không sao, mấy hôm nữa chọn một ngày tốt, chúng ta liền thoải mái chế tạo con cháu cho Lâm gia.

Xảo Xảo không dám ngăn đầu lên, nghe Ngưng Nhi cười giòn tan, Lâm Văn Vinh bóp lên mông nàng, lấy làm lạ hỏi:

- Ngưng Nhi, nàng không muốn làm mẹ sao, sao không mở miệng với lão công?

Lạc Ngưng toàn thân nóng lên, những người ra dựa vào người hắt, bàn tay nhỏ vuốt ve người hắt, bên tai hơn thở như lan, êm ái nói:

- Tướng công, chàng đêm qua ban mưa móc vào người Ngưng Nhi rồi!

- Ban thì ban rồi.

Lâm Văn Vinh nghi hoặc:

- Nhưng ta làm sao nhớ rất rõ là ban sai chỗ thì phải!

- A.

Lạc Ngưng mặt như lửa thiêu, môi đỏ mọng hé ra, rất là mê người. Tay nhỏ của nàng che trên môi Lâm Văn Vinh, vừa xấu lại hổ tức giận:

- Không cho nói, đồ xấu xa huynh.

Lâm Văn Vinh cười hì hì:

- Hảo Ngưng Nhi, không cần sợ, nàng quên tán thủ lão công tu luyện sao, đó chính là một môn công phu cao thâm, lại còn mới mẻ nữa. Khẩu hiệu của chúng ta là, buông thả một chút, lại buông thả chút nữa, khai sáng thời đại giải trí mới.

Xảo Xảo nói:

- Đại ca, cái khẩu hiệu này là chuyên dùng cho Ngưng tỷ tỷ, không quá mấy ngày nữa, ngay cả Thanh Tuyền tỷ tỷ cũng biết Ngưng Nhi sẵn sóc tương công mình cỡ nào.

- Con bé chết bầm kia!

Lạc Ngưng mặt đỏ tới tai, khẽ thoi lên người nàng một cái, Xảo Xảo khanh khách lại nhào vào lòng đại ca. Lạc Ngưng tai phát sốt, dựa vào một bên của hắt, ngọc chỉ xinh xinh vẽ một vòng trên ngực hắt, nhẹ nhàng nói:

- Đại ca, tỷ tỷ và Xảo Xảo đều làm mẹ rồi, nếu Ngưng Nhi cũng giống bọn họ, thì không ai bồi tiếp huynh nữa, ư...

Lâm Văn Vinh cười lớn, lại bóp mông nàng một cái rồi mới vui vẻ lên lầu. Tiến vào sương phòng, thấy hai người Tiêu Thanh Tuyền và Lý Hương Quân đang thu dọn quần áo, thấy hắt trở lại, Tiêu tiểu thư mặt như lá phong đỏ, vội cúi đầu xuống.

- A, tiểu sư muội, hôm nay bận rộn cả ngày rồi, trời không còn sớm nữa, muội cũng sớm nghỉ ngơi chút đi.

Lâm Văn Vinh cười ha hả, "quan tâm" nói:

- Lời này phải là muội nói với huynh mới đúng.

Lý Hương Quân cười giảo hoạt:

- Muội từ nhỏ ở cùng với sư tỷ, phải đi chính là huynh đó.

Con bé quái quỷ, ta muốn cùng sư tỷ người ngủ, người chớ làm lỡ cảnh đẹp giờ tốt của ta. Thấy tiểu nha đầu kia chẳng có vẻ khẩn trương, Lâm đại nhân lòng như lửa đốt, hận không thể lao đến quất vào mặt nàng.

- Điều này, tiểu muội muội, lúc này khác lúc khác. Lúc trước muội còn nhỏ, hiện giờ không giống nữa, muội lớn rồi, sư tỷ của muội cũng có lão công, mọi người không thể ở cùng nhau nữa, nếu không ...

- Nếu không sẽ thế nào?

Lý Hương Quân cười hì hì hỏi.

- Nếu không... nếu không ...

Uống cho Lâm đại nhân miệng hơi lạnh lợi, đối diện với tiểu nha đầu mười ba mười bốn tuổi lại không nói được, chỉ đành tức giận nói:

- Nếu không mất sẽ mọc hột cườm đấy.

Tiêu Thanh Tuyền nghe thấy không nhịn nổi cười, kéo tay hắt cười bảo:

- Đã là người sắp làm cha rồi, sao còn vô lại như thế.

Nàng nhìn tiểu cô nương dịu dàng nói:

- Sư muội, thời gian không còn sớm nữa, muội cũng nghỉ sớm đi.

Lý Hương Quân vành mắt đỏ lên, nước mắt như muốn ứa ra:

- Sư tỷ, tỷ không cần muội nữa sao?

Thấy nàng bộ dạng đau khổ đáng thương, Lâm Văn Vinh toàn thân run lên, không phải chứ, tiểu nha đầu này chẳng lẽ là cái thứ đó? Bệnh này khó chữa rồi. Có điều nói đi cũng phải nói lại, bà cả của ta trông xinh đẹp như tiên trên trời, nam nữ cùng thích nàng cũng chẳng có gì lạ.

Tiêu tiểu thư vội lắc đầu:

- Tiểu sư muội đừng nên hiểu lầm, ngu tỷ chỉ lo muội mệt, nên bảo muội nghỉ sớm một chút mà thôi.

- Sư tỷ, muội muốn ở chung một phòng với tỷ, từ nhỏ tới lớn, muội đều ngủ cùng tỷ, tỷ không thể vứt bỏ muội.

Lý Hương Quân nước mắt vòng quanh:

- Điều này ...

Tiêu Thanh Tuyền mặt phát sốt, chẳng biết giải thích thế nào. Chẳng lẽ phải nói với sư muội, ta lấy phu quân rồi, muốn cùng chung chăn gối với chàng, không thể bồi tiếp muội? sao có thể mở miệng như vậy được chứ? Nàng vội nhìn Lâm Văn Vinh cầu cứu.

Việc này Lâm Văn Vinh cũng là lần đầu gặp phải, chẳng có kinh nghiệm gì, thấy thần sắc không lúng túng của Thanh Tuyền, hắt cười khan:

- Tiểu muội muội, muội tuổi còn nhỏ, có chút chuyện muội còn chưa rõ lắm, đợi sau này muội lớn lên sẽ hiểu. Trên thế giới này, có rất nhiều việc không thể làm. Ví như, kiến không thể kết hôn với voi, rùa không nên chạy thi với thỏ, tỷ phu không thể ôm tiểu di tử ngủ...

Tiêu Thanh Tuyền cười, đây toàn là đạo lý đâu đâu, nói ra chỉ để lừa gạt trẻ nhỏ. Lý Hương Quân quét mắt nhìn hắt, khinh thường nói:

- Nam nhân thôi. Cho rằng ta không biết tâm tư của người sao, người muốn làm gì, có bản lĩnh cứ nói thẳng ra.

Tiêu tiểu thư ngượng ngùng cúi đầu xuống, không dám lên tiếng. Thấy thần sắc của sư tỷ, Lý Hương Quân càng thêm tức giận:

- Không dám nói? Thứ nam nhân không có bản lĩnh.

Ái cha, ngay cả tiểu hài tử cũng cứng đầu như thế, con bà nó, khinh ta quá đáng, Lâm tam ta có sợ ai. Lâm Văn Vinh cực kỳ tức giận, cười lớn nói:

- Ta muốn ngủ với sư tỷ của muội ... không phải là ta không dám nói, mà là sợ nói ra muội không tiếp thụ được thôi.

- Cái gì, người nói cái gì?

Lý Hương quân nước mắt lưng tròng, nắm chặt tay rít lên:

- Ta muốn ngủ cùng với sư tỷ của muội, lão bà của ta!

Lâm Văn Vinh nghiêm trang nói:

- Đây là điều thiên kinh địa nghĩa, thiên lôi cũng chẳng dám đánh ! Muội có nghi vấn gì sao?

- Chàng thật vô lại.

Tiêu tiểu thư vội vàng kéo hắn, khuôn mặt nóng lên từng trăn. Cũng không biết sao, nghe hắn nói như vậy, trong lòng lại không có cảm giác bài xích, ngược lại có một loại tư vị ấm áp tràn ngập cõi lòng.

Lý Hương Quân ngậy ngậy ngốc ngốc, đột nhiên ” oa ” một tiếng khóc rống lên, nước mắt như nước lũ. Tiêu Thanh Tuyền cả kinh, vội nắm lấy tiểu cô nương:

- Sư muội, muội làm sao vậy?

- Sư tỷ, tỷ không cần muội nữa ư?

Lý Hương Quân nước mắt rơi như mưa, vùi vào trong lòng Tiêu Thanh Tuyền khóc lớn.

Tiêu Thanh Tuyền cũng không biết phải làm như thế nào cho phải, chỉ đành ôm nàng nhỏ giọng an ủi. Lâm Văn Vinh mắt trở ra, khó khăn lắm mới tìm được lão bà của ta, lão tử còn chưa kịp ôm ấp đã bị tiểu quỷ người cướp đi, còn có lẽ trời nữa không?

Tiểu cô nương kia cứ khóc, khóc mãi, tiếng nghẹn ngào dần dần chậm lại, rồi ngủ vùi trong lòng Tiêu Thanh Tuyền.

- Lâm lang, chàng qua đây!

Tiêu Thanh Tuyền chậm rãi đặt Lý Hương Quân ở trên giường, khẽ vẫy tay gọi hắn.

Lâm Văn Vinh bước nhanh tới, Tiêu Thanh Tuyền mặt đầy vẻ xin lỗi, dựa người vào lòng hắn, dịu dàng nói:

- Lâm lang, làm khổ chàng rồi.

Lâm Văn Vinh thở dài:

- Chẳng còn cách nào, ai bảo đây là sư muội của nàng, ân nhân của chúng ta. Cũng được, coi như ta nhận một khuê nữ đi, mặc dù tuổi nó có lớn một chút.

Tiêu Thanh Tuyền phì cười, điểm tay lên trán hắn:

- Con người chàng, nói chuyện không có đạo lý.

Trong mắt nàng đầy vẻ ngọt ngào, giọng êm ái:

- Không may thiếp lại thích cái vô lý của chàng. A, chàng muốn làm gì?

Lâm Văn Vinh bế ngang người nàng, cười hắc hắc:

- Tiểu nha đầu này chiếm giường của chúng ta, chúng ta không biết chiếm của nó sao? Hoán đổi một chút mà thôi, ta đâu có sợ cô nhóc này.

368. Chương 366 : Xuất Vân Công Chúa

Tiêu tiểu thư then đồ ửng mặt, ôn nhu nói:

- Con người chàng, vẫn cứ vô lại như thế.

Nàng giãy mình thoát khỏi vòng tay Lâm Văn Vinh, thận trọng đắp chăn lên cho Lý Hương Quân, lúc này mới chuyển người nắm lấy tay Lâm Văn Vinh, cười duyên dáng.

Vì nghĩ tới sự ỷ lại của Lý Hương Quân với Tiêu Thanh Tuyền, nên tú phòng của tiểu cô nương này đặt cách khuê phòng của Tiêu tiểu thư không xa, khi hai người tiến vào phòng, thấy bên trong giản dị ấm áp. Đối diện với cửa sổ đặt một chiếc bàn trang điểm, trên bàn đặt một chiếc gương pha lê hiếm có, trong phòng treo đầy chuông gió rèm phấn, gió nhẹ thổi qua phát ra tiếng kêu leng keng.

Tiêu Thanh Tuyền nhìn khắp bốn phía một lượt, mỉm cười nói:

- Đây là chủ ý của Lạc tiểu thư sao? Muội ấy suy nghĩ thật là chu đáo, tiểu sư muội nhất định sẽ thích nơi này.

Có phải là chủ ý của Ngưng Nhi hay không, vừa thấy cái gương kia là biết rồi, Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Chắc là của Ngưng Nhi rồi, nha đầu này lắm trò quỷ, rất biết làm người ta vui.

Tiêu Thanh Tuyền khẽ than:

- Xảo Xảo và Ngưng Nhi, ôn nhu quyền rũ, thiếp gặp còn yêu, chẳng trách chàng lại thích bọn họ. Cùng nhờ có bọn họ ở bên cạnh chàng, nếu không, cũng không biết chàng sẽ biến mình thành bộ dạng nào rồi.

- Nào có nghiêm trọng như nàng nói.

Lâm Văn Vinh cười:

- Khi ta một mình ở Kim Lăng, cũng không phải sống rất tốt đấy sao!

- Sống rất tốt sao?

Tiêu tiểu thư phì cười, ôn nhu nhìn hắn:

- Khi ở Kim Lăng mới gặp gỡ chàng, chàng không có phong quang giống như bây giờ.

Lâm Văn Vinh đỏ mặt lên, ha ha cười khan mấy tiếng, lúc đó còn chưa phát tướng, thê thảm một chút cũng có thể bỏ qua. Nhưng từ khi gặp được Thanh Tuyền, mọi thứ đều thay đổi, chẳng lẽ bà cả chính là quý nhân trong số mạng của ta sao?

Tiêu tiểu thư nhẹ nhàng giơ bàn tay trắng khê chạm vào đầu chuông gió, âm thanh trong trẻo vui tai vang lên rất dễ nghe. Mặt nàng đỏ lựng, uyển chuyển ngồi xuống trước bàn trang điểm, nhìn chính mình trong gương, mi như vàng trắng cong, môi như bôi son, mặt như đắp phấn, đáng vẻ xinh đẹp.

- Tướng công.

Tiêu Thanh Tuyền hé môi anh đào, trong mắt nổi lên nhu tình như nước:

- Xin chàng vấn tóc cho thiếp.

Nữ tử ở thời đại này, sau khi gả cho người rồi thì phải đem tóc quấn lên, ý là đã làm vợ người. Đạo lý này Lâm Văn Vinh cũng biết, hắn vội vã đi tới. Tiêu tiểu thư rút trâm cài ra, mái tóc bồng bênh xòa xuống như tiên tử bay múa trong mây.

Tiêu Thanh Tuyền xinh đẹp tự nhiên, mái tóc dài mượt mà óng ả, nhưng vấn tóc thế này là một kỹ thuật chẳng đơn giản, Lâm Văn Vinh một khiêu cũng chẳng thông. Làm tới nửa ngày trời, mới miễn cưỡng cuốn được mái tóc dài của nàng lên, nhưng thế nào cũng không thể hiện ra khí chất như tiên của Thanh Tuyền. Tiêu tiểu thư khẽ cười, dịu dàng nói:

- Chàng và Xảo Xảo, Ngưng Nhi chưa từng cuốn tóc sao? Làm sao giống như gặp phải lần đầu vậy?

Chẳng phải là lần đầu gặp phải sao? Nói ra thật có chút không phải với Xảo Xảo và Ngưng Nhi, Lâm Văn Vinh cười hắc hắc. Tiêu Thanh Tuyền cười nói:

- Sao chàng lại không quan tâm hai vị muội muội như vậy, bọn họ không trách chàng sao?

- Trách cũng chẳng biết làm sao được? Ai bảo lão bà thân ái nhất của ta còn chưa trở về.

Lâm Văn Vinh đùa bỡn:

Tiêu Thanh Tuyền mặt đỏ lựng, trong mắt hiện lên sự vui sướng, khê hờn:

- Ba hoa, chỉ biết chọn những lời dễ nghe để nói, thiếp chẳng thèm tin chàng.

Nhìn ngọn nến cháy lách tách bắn ra những tia lửa, Lâm Văn Vinh nói:

- Nương tử, trời không còn sớm nữa, hay là chúng ta sớm nghỉ ngơi thôi.

Tiêu Thanh Tuyền tim như nhảy vọt lên, khê vang một tiếng, mặt như đỏ lửa:

- Chàng... chàng đi đóng cửa phòng lại.

Giọng nàng bé tới mức như cả chính nàng cũng không nghe thấy.

Lâm Văn Vinh xoay người đóng cửa lại. Tiêu Thanh Tuyền ngượng ngùng vô cùng, lấy che gò má, từ kẽ tay len lén nhìn hắn. Hai người khổ tận cam lai, trải qua bao thử thách mới được đoàn tụ, vừa vui mừng mà lại kích động, người có da mặt dày như Lâm Văn Vinh, cũng không khỏi cõi lòng xao xuyến.

Lâm Văn Vinh ôm lấy chiếc eo thon mềm của Tiêu Thanh Tuyền, dịu dàng nói:

- Thanh Tuyền, ngủ là phải cởi y phục, nàng không biết sao?

Tiêu tiểu thư ráng hồng đầy mặt, phì cười, nhéo lên tay hắn, gắt:

- Mặt chàng thật dày, nói rõ ràng như vậy làm gì? Coi thiếp là cô bé giống như Hương Quân sao?

Nàng ôn nhu đứng dậy, nắm lấy tay hắn, then thùng nói:

- Tướng công, thép cởi áo cho chàng.

- Cùng cởi, cùng cởi!

Lâm Văn Vinh hớn hở, hai tay đã vòng ra sau lưng nàng, cầm lấy vạt áo khê kéo xuống, hai tay chạm vào vùng mềm mại non mịn, nhu nhược vô cốt, vô cùng trơn láng giống như một lớp lụa thượng hạng. Lâm Văn Vinh thở dài thư thái, thân hình này, dung mạo này, trên thế giới còn có nữ nhân nào có thể bì được với Thanh Tuyền của ta?

Tiêu Thanh Tuyền cố nhịn sự ngượng ngùng, cởi y phục của hắn ra, lại thấy trong ngực hắn cất đầy đồ vật linh kinh, nào là xuân cung đồ, ngân phiếu, hỏa thương, mông hãn được, toàn là hành trang phải chuẩn bị khi hành tẩu giang hồ.

- Chàng sao còn mang lắm đồ thế?

Mông hãn được và hỏa thương là chính mình tặng khi ở Kim Lăng, thấy hắn nhất nhất trân trọng cất ở bên người, Tiêu tiểu thư ngạc nhiên vui sướng lại mang chút cảm động, dịu dàng nói:

- Những đồ này chính là tín vật định tình của chúng ta, sao có thể vứt bỏ.

Lâm Văn Vinh nghiêm túc cười đáp:

- Ta còn dựa vào chúng, vô số lần cứu tính mạng đó.

Rồi đem tình hình khi hai người ly biệt kể qua một lần, nghe thấy hắn lấy hỏa thương và mê dược này, đầu tiểu vương gia, dương uy Bạch Liên giáo, còn thiếu chút nữa táng mạng trong tay sư phó của mình, Tiêu Thanh Tuyền không kìm được nước mắt, nắm tay hắn thỏ thẻ:

- Con người chàng thật bướng bỉnh, trước đây bảo chàng học chút võ nghệ, chàng cứ mượn đủ mọi cớ để chối từ. Giang hồ hiểm ác, nếu chàng thực sự xảy ra chuyện, bảo thiếp sao có thể sống nổi?

Lâm Văn Vinh vội vàng khuyên giải:

- Nàng xem, không phải ta rất khỏe sao? Mỗi người đều có vận mệnh khác nhau, cường cầu cũng không được, như ta bây giờ, vừa lấy lão bà, vừa kiếm bạc, không phải là rất tốt đấy ư?

- Cứ thích nói lời bậy bạ.

Tiêu tiểu thư nói không lại hắn, chỉ đành lắc đầu, chậm rãi tựa vào lòng hắn, nhẹ nhàng nói:

- Người đời hiểm ác, bây giờ chàng trong nhà đã có người trông ngóng, không được bắt cấn.

Thanh Tuyền đã cởi áo dài, chỉ còn mặc áo lót bó sát người, chân thon dài châu mợt ngọc mà, bầu ngực đầy đặn vươn nhô cao, bờ mông căng tròn nở nang, thân hình nàng uốn lượn lả lướt, tỳ sát vào lòng hắn, hai người da thịt tiếp xúc, lòng Lâm Văn Vinh nhộn nhạo, ôm chặt lấy nàng.

Tiêu Thanh Tuyền cũng khấn trương, thấy hắn ôm mình quá chặt, vội nói:

- Tướng công, cẩn thận con của chúng ta.

Lâm Văn Vinh cả kinh, vội vàng thả lỏng ra, bàn tay chậm rãi xoa trên bụng của nàng, lo lắng hỏi:

- Thanh Tuyền, em bé không sao chứ?

Lòng Tiêu Thanh Tuyền tràn ngập hạnh phúc, khẽ nói:

- Con không sao, nhưng chàng đừng có dọa nó.

Lâm Văn Vinh ghé đầu vào bụng của nàng, lắng nghe động tĩnh bên trong, hồi lâu chợt ngẩng đầu lên, reo lên mừng rỡ:

- Thanh Tuyền, ta nghe thấy con đạp rồi.

Tiêu Thanh Tuyền nhậm rãi vuốt ve tóc hắn, thấy bộ dạng sung sướng hạnh phúc của hắn, cũng không biết vì sao, chợt nước mắt cứ chảy, ôm chặt lấy hắn, khẽ nức lên:

- Lâm lang, đa tạ chàng, đa tạ con của chúng ta, Thanh Tuyền rất hạnh phúc.

Một câu nói này chưa đựng quá nhiều tình cảm. Lâm Văn Vinh nghe được lòng chua chua, vội ôm lấy nàng, cười gượng:

- Nói đi đâu vậy, chúng ta là phu thê mà!

Chỉ trong ngày hôm nay thôi Tiêu Thanh Tuyền đã trải qua hết cả bi hoan ly hợp mà người khác mười đời cũng khó cảm nhận được. Cho dù nàng là tiên tử trên trời, cũng khó chịu được sự dày vò như vậy. Đêm sâu tĩnh lặng, cùng với phu quân sớm nhớ chiều mong tận tình với nhau, nàng không phải ưu tư nữa, những lo lắng đau khổ trong lòng nháy mắt bộc phát hết ra ngoài, vùi vào lòng hắn, nước mắt chảy thành sông.

Lâm Văn Vinh ngáp ngừng, không biết phải nên nói gì, một lần từ biệt mà xa cách mất bao ngày, nhớ lại mấy lần cùng Thanh Tuyền sát vai trải qua bao khổ cực lúc trước, nếu không phải mình quyết chí tìm nàng, sợ là không còn ngày gặp lại nữa. Phu thê hai người trải qua bao thử thách mới gặp nhau, cứ để nàng tận tình khóc đi.

Tiêu Thanh Tuyền là người có bầu, lại buồn vui quá độ, cho dù nàng võ công cao tuyệt, cũng không khỏi mệt mỏi, nằm tựa trong lòng hắn, như tìm được bến sông yên bình, khóc lóc một lúc, lại náu trong lòng hắn nỉ non một hồi rồi lặng lẽ chìm vào giấc ngủ.

Gò má nàng trắng bóng như ngọc, vệt nước mắt vẫn chưa khô, tỏa sáng long lanh dưới ánh sáng đèn mờ, tựa như chuỗi trân châu đứt, làm người vừa yêu vừa thương. Lâm Văn Vinh trong lòng ấm áp, tay áp lên bụng của nàng, cảm nhận nhịp đập huyết mạch của chính mình, thấy một sự sáng khoái an bình mà trước nay chưa từng có. Khe hôn lên má của Thanh Tuyền như tiên tử đang ngủ say trong lòng mình, Lâm Văn Vinh lòng thấy thỏa mãn, tất cả suy nghĩ đều đã bay tới chín tầng mây, ôm lấy thân thể mềm mại như không xương của Thanh Tuyền, trải qua một đêm thuần khiết nhất từ khi trưởng thành tới nay.

Sáng sớm hôm sau, còn đang ngủ say, chợt nghe một trận bước chân rầm rầm, tiếng của Xảo Xảo từ ngoài cửa truyền đến:

- Đại ca, tỷ tỷ, hai người đã dậy chưa?

Tiêu Thanh Tuyền thân mang võ nghệ, ngày bình thường dậy sớm hơn hôm nay nhiều, song hôm trước trải qua quá nhiều chuyện, lại cùng phu lang đoàn tụ, trong lòng hạnh phúc, mới ngủ nhiều hơn một chút. Nghe thấy tiếng gọi của Xảo Xảo, vội nhìn lướt qua bên người, thấy Lâm Văn Vinh khoe miệng lúng búng mấy câu vô nghĩa, lật mình đặt một tay lên ngọc nhũ của nàng, trong mơ màng xoa nắn vài cái, lại trầm trầm thiếp đi.

Tiêu Thanh Tuyền toàn thân tê dại, ngượng ngừng không thôi, thấy hắn ngủ say sưa, không nỡ gọi hắn dậy, đang muốn chuyển mình xuống giường, chợt cảm thấy một cánh tay mạnh mẽ quấn lấy eo mình, âm thanh của Lâm lang vang lên bên tai:

- Hảo lão bà, còn chưa tới lúc thức dậy, ngủ tiếp một lát đi.

Thấy bàn tay của hắn khẽ xoa nắn eo mình, cảm giác êm đềm do da thịt cọ sát làm hai người nhón nhạo, Tiêu Thanh Tuyền giọng run rẩy:

- Lâm lang chớ làm bậy nữa, Xảo Xảo đang đợi ở bên ngoài đó!

Tiêu tiểu thư có thai năm tháng, cũng chính là lúc dồi dào tình cảm, đêm qua còn mệt nên chưa có cảm giác, bây giờ vừa bị hấn khẽ nắn bóp vài cái, trong lòng liền như có một lửa tình nóng bỏng thiêu đốt, cảm thấy vật áo nháy mắt bị hấn cởi ra, hai bàn tay luồn vào trong, tận tình rò rẫm khắp người của mình.

- Lâm lang...

Tiêu tiểu thư tu hành Phật môn bình thần tĩnh khí, ngày thường đạm nhĩ trấn định, nhưng vừa gặp phải hấn, tất cả pháp môn đều không dùng được. Trận sóng nhiệt kia trận sau cao hơn trận trước, Tiêu tiểu thư thở dồn dập, toàn thân sục sôi, ôm lấy thân thể của hấn, thẹn thùng ngẩng đầu lên, thấy ánh mắt vừa sáng ngời lại rất kiên định của hấn, như dương quang vạn tượng, quét sạch những bóng mờ trong lòng mình.

- Thanh Tuyền!

Lâm Văn Vinh khẽ , hai bàn tay trên da thịt mỏng manh của nàng chậm rãi vuốt ve, nhẹ nhàng chơi đùa lên đôi ngọc nhũ lớn của nàng, Tiêu Thanh Tuyền tâm thần kích động, cả người run lên, đột nhiên khẽ bật ra một tiếng kêu, một làn hơi nóng xuyên vào, không ngờ bị hấn xâm phạm vào thân thể rồi.

- Đồ xấu xa chàng!

Lúc này là sáng sớm, Xảo Xảo còn ở bên ngoài, Tiêu tiểu thư cả người bủn rủn, gò má áp chặt vào ngực hấn, nghe tiếng tim đập nhanh mỗi lúc một nhanh hơn của hai người, cảm giác khoái lạc như thủy triều vọt lên trong lòng....

Xảo Xảo ở bên ngoài phòng đang đợi tới mắt kiên nhẫn, thì thấy Lâm Văn Vinh vén rèm bước ra. Vợ hỏi ngay:

- Đại ca, sao chỉ có một mình huynh? Tỷ tỷ đâu rồi?

Lâm Văn Vinh cười đáp:

- Thanh Tuyền à, đang dưỡng thai, vừa rồi ta cùng nàng làm chút vận động để giúp cho ngày này nàng sinh sản thuận lợi. Ài, sinh trẻ nhỏ không dễ đâu.

Xảo Xảo không nghi ngờ, gật gật đầu:

- Điều đó là phải thôi, mười tháng hoài thai, sinh nở một sớm, tỷ tỷ phải chịu khổ rồi. Đại ca, huynh cần phải yêu thương tỷ tỷ thật tốt.

Tiểu nha đầu này thật là càng ngày càng làm người ta yên thương, Lâm Văn Vinh hôn chụt lên mặt nàng một cái, cười nói:

- Tiểu bảo bối, sớm như vậy nàng đã tới gõ cửa, có phải là muốn sinh hài tử?

- A!

Xảo Xảo khẽ kêu lên một tiếng sợ hãi:

- Không xong, đại ca, muội quên đại sự rồi, mau, mau đi theo muội.

Xảo Xảo nắm lấy hấn vội vàng kéo ra ngoài cửa, Lâm Văn Vinh cười nói:

- Đại sự gì quan trọng hơn so với việc chúng ta sinh hài tử!

- Đại ca, nhanh lên chút, hoàng thượng phái người tuyên thánh chỉ tới. Lúc này qua hơn nửa canh giờ rồi.

Xảo Xảo vội kêu lên:

Tuyên thánh chỉ? Không phải chứ! Cùng lão bà hoan ái một trận lại phải dậy tiếp thánh chỉ, con bà nó, số ta thực như trâu vậy. Có điều cha vợ hoàng đế cũng thật là, hôm nay mới lờ mờ sáng, có thánh chỉ gì muốn tuyên chứ, còn có để cho người ta ngủ nữa hay không?

Lâm Văn Vinh ngáp dài, chẳng nhanh chẳng chậm đi theo, mới được vài bước chợt nhớ tới một việc, tức thì dừng bước. Hôm qua lão tử bắn pháo cái tác phưởng gì đó, hôm nay sáng sớm hoàng thượng đã tới tuyên

thánh chỉ, không phải là đã xảy ra chuyện gì chứ? Ông là cha vợ của ta, diệt trừ tác phùng kia cũng là ý của ông, đừng có đổ vấy lên người ta nhé.

Khi tới sảnh chính thấy Cao Bình đang tươi cười tán gẫu cùng Lạc Ngưng, trà cũng thay mấy chén rồi. Nhìn thấy nụ cười trên mặt Cao thái giám, Lâm Văn Vinh liền yên lòng, có thấy thái giám tới xét nhà mà thoải mái như vậy không?

Hắn cười vang, bước tới ôm quyền nói:

- Té ra là Cao công công đến, tiểu đệ không nghênh đón từ xa được, mong công công thứ tội.

Cao Bình vội vàng đứng dậy cung kính nói:

- Không dám, không dám. Quấy quả đại nhân nghỉ ngơi, là tội của lão nô mới đúng.

Lạc Ngưng và Xảo Xảo hai mặt nhìn nhau, đại ca rốt cuộc làm trò quỷ gì, không ngờ có thể làm cho thái giám tuyên chỉ khom gối nịnh bợ, khổ sở hơn nửa canh giờ không nói, dường như tới tuyên chỉ cũng là một loại tội rất lớn.

Lâm Văn Vinh cũng ngó ra, đám thái giám chấp sự trong cung này chuyển biến quan niệm, tạo được ý thức vì dân phục vụ từ khi nào thế?

Lạc Ngưng sớm đã sớm đã bày xong lư hương cung trác ***, Cao Bình liếc mắt bốn phía, vô cùng cẩn trọng nói:

- Đại nhân, mọi người trong nhà ngài đều đến đông đủ chưa?

Cung trác (một thứ bàn cúng vương thường thấy ở Tô Châu thời xưa, đặt trên sảnh đường, lúc cúng tế bày sắp lư hương - nến sáp - đồ ăn cúng). Chắc là một phần nghi thức tiếp thánh chỉ.

- À, còn có một vị nội tử, sáng nay khi vận động thân thể có chút không khỏe, đang tĩnh dưỡng trong phòng.

Lâm Văn Vinh cười đáp:

Cao Bình "à" một tiếng, mở thánh chỉ ra cười nói:

- Hoàng thượng đã nói, đạo thánh chỉ này, Lâm đại nhân và người nhà, tất cả đều không cần quỳ. Đại nhân, hoàng thượng đối với ngài, thật đúng là không thể chê vào đâu nữa.

Nói thừa, con rể và cha vợ, mỗi ngày quỳ tới quỳ lui, chẳng phải là phiền toái sao? Lâm Văn Vinh cười ha hả, không nói gì.

- Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết. Lại bộ phó thị lang, Trung Dũng quân đại nguyên soái Lâm Tam, trung dũng chính trực, gần gũi dân sinh, cần chính yêu dân, tình ý song toàn, làm tấm gương của đời. Đặc biệt ban thưởng châu ngọc trăm chuỗi, hoàng kim ngàn cân, gấm lụa vạn tấm....Ban thưởng riêng..."

Hóa ra là tới thưởng bạc, Lâm Văn Vinh mừng thầm trong bụng, vẫn là cha vợ hiền ta, hôm qua mới bắt tác phùng kia, hôm nay đã đưa thánh chỉ tới.

- Ngoài ra, được nghe Lâm Tam lo lắng quốc sự, ngày đêm vất vả, lòng trăm rất an ủi, đặc biệt ban thưởng một bộ khóa vàng sống lâu trăm tuổi...

Không phải chứ, Lâm Văn Vinh nghe được kinh hãi, ta chẳng phải là đứa trẻ đầy tháng, cần cái khóa vàng sống lâu trăm tuổi này làm gì?

- Ban năm cân huyết yến thượng hạng, nhân sâm ngâm năm mươi củ, ngự y trong cung mười người, vú nuôi hai mươi, bà mụ mười tám, tùy tùng nữ hầu trăm người! Tất cả mọi người nhớ kỹ, hầu hạ tốt Lâm đại nhân!

Hoàng đế làm cái quỷ gì thế này? Lâm Văn Vinh chớp mắt, vừa vú nuôi, vừa bà mụ, đây là hầu hạ ta sao? Không kém hầu hạ trẻ đầy tháng bao nhiêu.

- Cao công công, thánh chỉ này là cấp cho ta sao?

Lâm Văn Vinh nhận lấy thánh chỉ từ trong tay Cao Bình, không hiểu hỏi lại:

- Lâm đại nhân nói đùa rồi, không phải cho ngài, nô tài tới nhà ngài làm gì?

Cao Bình cười nhỉnh:

Điều này cũng đúng, có điều đạo thánh chỉ này nghe thế nào cũng không giống cho ta, Lâm Văn Vinh đang khổ não, liền nghe ngoài sảnh một tiếng cười khê vang tới:

- Lâm lang, sao chàng còn chưa tạ ơn hoàng thượng?

Tiêu Thanh Tuyền toàn thành áo trắng, thân hình thướt tha, mái tóc cuốn cao, chậm rãi từ ngoài sảnh đi vào. Nàng dung mạo tuyệt đẹp, ung dung cao quý, nghi thái thanh thoát. Nam nữ trong sảnh nhìn tới ngây ra, Tiêu tiểu thư của hôm nay với hôm qua có khác biệt rất lớn, nếu như hôm qua còn có thể gọi nàng là Tiêu tiểu thư, thì hôm nay phải xưng là Lâm phu nhân rồi, đây là một loại cải biến về khí chất, phảng phất trong một đêm, nàng từ bách hợp u tĩnh đã biến thành mẫu đơn nở rộ!

Thanh Tuyền thật sự là đẹp tới huyền ảo, Lâm Văn Vinh cũng nhìn nàng không chớp mắt, ánh mắt tựa hồ có thể nhìn xuyên quần áo, phảng phất trở lại thời khắc khoải lạc vừa rồi.

- Chàng ngốc!

Nhớ tới sáng nay cùng hấn quan hệ mật thiết giữa ban ngày, lại ngay trước mặt Xảo Xảo, rời xa Thanh Tâm yếu quyết mình khổ tu từ thừa nhỏ, Tiêu Thanh Tuyền mặt đỏ lựng, trong lòng chợt tê dại, thân thể như nhũn ra, vừa thẹn vừa vui liếc hẩn một cái, ánh mắt long lanh chuyển động, ôn nhu phảng phất như có thể ép ra nước.

Cao Bình môi mấp máy, rồi đột nhiên quỳ sụp xuống đất, cao giọng cung kính nói:

- Lão nô Cao Bình, tham kiến Xuất Vân công chúa!

369. Chương 367: Đồng Xu Đứng Thẳng

Tiêu Thanh Tuyền khẽ phất tay áo, thản nhiên nói:

- Người là một công công chấp sự, làm sao nhận ra được ta?

Một câu này của Tiêu Thanh Tuyền, không khác gì thừa nhận thân phận của mình. Cao Bình kích động vội vàng dập đầu:

- Người quả thực là Xuất Vân công chúa, công chúa, lão nô là Cao Bình đây, công chúa không nhớ lão nô sao?

- Cao Bình?

Tiêu Thanh Tuyền lẩm nhẩm, nhú mày lại, tựa hồ đang hồi tưởng nghe qua cái tên này khi nào.

Cao Bình dập đầu trên mặt đất như già tởm, giọng kích động run lên:

- Lão nô Cao Bình, khi hoàng thượng ở tiềm ẩn (1) đã theo hầu hạ chủ tử và hoàng hậu nương nương. Năm đó khi công chúa đầy tháng, lão nô theo Ngự tổng quản, còn từng bế tiểu công chúa.

Lâm Văn Vinh nghe mà choáng váng, lão thái giám này, lão bà của ta gặp người khi còn đang ẵm ngửa, hôm nay lớn lên xinh đẹp như tiên tử, nào còn nhận ra người chứ?

Nghe nói thái giám này là lão nhân trong cung, Tiêu Thanh Tuyền ánh mắt ngẩn lẹ, gật đầu nói:

- Hóa ra là cố nhân bên người phụ hoàng và mẫu hậu, người đứng lên nói chuyện đi.

Cao Bình dập đầu, cung kính đứng lên, nhìn kỹ Tiêu Thanh Tuyền một cái, kích động nói:

- Hoàng hậu nương nương nhân từ hiền thực, người đời kính ngưỡng, đối với lão nô càng là ơn nặng như núi. Công chúa và nương nương, nhìn giống nhau như đúc, lão nô nhìn người một cái, liền biết người chính là Xuất Vân công chúa của hoàng thượng.

- Mẫu hậu đã qua đời nhiều năm, hiếm có người còn nhớ kỹ lão nhân gia người.

Hai hàng nước mắt trong suốt lặn xuống má, Tiêu Thanh Tuyền lòng đầy thương cảm, khẽ thở dài một tiếng, Cao Bình cũng cảm khái, gạt lệ trên khóe mắt.

Té ra Thanh Tuyền là công chúa của hoàng hậu, chẳng trách có yêu bài của hoàng hậu, lại nhớ tới cử chỉ đáng điệu của Thanh Tuyền khi hai người mới quen nhau ở Kim Lăng, lúc này Lâm Văn Vinh mới hiểu rõ vì sao nói tới người Hồ, nói tới quốc sự, nàng lại quan tâm như thế, căn bản đây là việc nhà của nàng. Lâm Văn Vinh bình tĩnh, lại vui mừng không kìm hãm được, có được Thanh Tuyền, lại có Tiên Nhi, nói như vậy, ba vị công chúa của lão hoàng đế, ta đã chiếm được tiện nghi của hai nàng? Thế này nghĩ không muốn phát đạt cũng khó rồi!

- Tỷ tỷ, tỷ thật sự là công chúa ư?

Xảo Xảo vui mừng nắm lấy Tiêu Thanh Tuyền, kích động hỏi:

Lạc Ngưng xuất thân nhà quan, biết được lễ nghĩa, vội vàng nhún người bái lạy (2):

- Dân nữ Lạc Ngưng, tham kiến công chúa!

Tiêu Thanh Tuyền nắm lấy tay hai nàng, mỉm cười nói:

- Điều là tỷ muội trong nhà cả, cần gì phải khách khí. Ngưng Nhi đừng nhiều lễ tiết như thế. Ta không vào hoàng gia nhiều năm, hiện tại cũng chỉ là một nữ tử bình thường, các muội chớ câu nệ nữa.

- Phải đấy, phải đấy, không cần câu nệ.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Mọi người là người một nhà, không cần nói những lời khách khí.

Cao Bình len lén kéo hẳn sang một bên, nhỏ giọng nói:

- Lâm đại nhân, sáng nay hoàng thượng phái lão nô tới thưởng cho ngài, nô tài còn cảm thấy có chút kỳ quái, thấy được Xuất Vân công chúa, nô tài mới hiểu ra, nghĩ rằng ngài cũng biết dụng ý của hoàng thượng rồi.

Lâm Văn Vinh gật gật đầu. Ta còn cho rằng lão hoàng đế yêu thương cô gia, đoán tới nửa ngày, thì là yêu thương khuê nữ của ông ta, vừa tặng kim ngân, lại phái bà vú hầu hạ, xem ra cũng chu đáo nhất rồi.

- Đại nhân, ngài nhất định phải chiếu cố chu đáo Xuất Vân công chúa. Lão nô nói một câu không nên nói, Đại Hoa chúng ta có ba vị công chúa, hoàng thượng yêu thương nhất, chính là công chúa này, ngài ngàn vạn lần đừng để xảy ra điều gì không hay.

Công chúa chính là lá ngọc cành vàng, dựa theo quy củ của Đại Hoa, cho dù là gả cho người, phò mã cũng phải hành lễ quân thần, sớm tối đều phải quỳ bái thỉnh an công chúa. Lâm Văn Vinh đối với điều này chỉ xì mũi cười nhạt, mỗi ngày quỳ lạy lão bà, thế còn là nam nhân sao? May là Thanh Tuyền của ta trời sinh tính tình bình hòa giản dị, không phải là những công chúa nông cạn gì đó.

Lâm Văn Vinh gật đầu nói:

- Cao công công, ngài yên tâm đi, lão bà của chính ta, ta có thể không yêu thương sao? Ngài trở lại chuyển cáo với hoàng thượng, nói Lâm Tam ta, tạ ơn ân điển của hoàng thượng. Sau này Thanh Tuyền ở nhà của ta, ăn ngon uống tốt chơi vui, mọi việc vui vẻ, đảm bảo không làm cho nàng chịu thiệt thòi gì cả.

Cao Bình cũng biết tính tình của vị Lâm đại nhân này, có mấy câu nói này đủ rồi, đem đồ vàng bạc chuyển giao qua, lại dặn dò cẩn thận nha hoàn, bà mẹ, bà vú một phen, không dám có chút cẩu thả, thấy mọi việc giăng giải hoàn tất, mới vội vàng về cung phục mệnh.

Xảo Xảo và Lạc Ngưng nằm mơ cũng không nghĩ tới, nữ nhân trong mơ của đại ca, lại chính là công chúa tôn quý nhất của Đại Hoa, bây giờ mình làm tỷ muội với công chúa, trong lòng vui sướng không cần phải nói, hai người giữ lấy Thanh Tuyền hỏi han đủ thứ, tiếng cười của ba nữ tử, vang vọng cả tòa nhà.

Nói chuyện chán chê, Tiêu Thanh Tuyền liếc mắt nhìn Lâm Văn Vinh, thấy vẻ mặt hẳn cười như không cười, cũng không biết đang nghĩ gì, liền nắm lấy tay hắn, dịu dàng hỏi:

- Lâm lang, chàng có trách thiếp che giấu thân phận thật của mình hay không?

Nhìn phong phạm khí độ của Thanh Tuyền, sớm đã biết nàng xuất thân không phú tức quý, nhưng không nghĩ tới là Xuất Vân công chúa hoàng đế yêu quý nhất, do hoàng hậu sinh ra, so với Tiên Nhi còn cao quý hơn. Nhưng nếu Thanh Tuyền là công chúa của hoàng thượng và hoàng hậu, vì sao lại lạc vào tay "Ngọc Đức Tiên Phưởng", còn thiếu chút nữa làm ni cô mang tóc tu hành? Sớm biết thế ta trực tiếp tìm hoàng đế đòi người rồi. Lâm Văn Vinh trong lòng có điều không rõ, cười:

- Không trách, không trách, mỗi người làm việc đều có lý do của mình. Nếu nàng che dấu thân phận, tự nhiên có khổ trong đó, ta trách nàng làm gì chứ?

Tiêu Thanh Tuyền "vâng" một tiếng, nước mắt nhẹ rơi:

- Lang quân thật hiểu thiếp, việc trên đời này, phần lớn là bất đắc dĩ. Thanh Tuyền mặc dù xuất thân hoàng gia, nhưng vận mệnh đau khổ, so với nữ tử nhân gian còn không bằng.

Nàng nắm chặt lấy tay Lâm Văn Vinh, nụ cười chứa nước mắt:

- Giờ đây tấm thân của thiếp đã thuộc về phu quân, Thanh Tuyền không dám dấu nữa. Thiếp vốn họ Triệu, khuê danh Thanh Tuyền, chính là con gái thứ hai của hoàng đế Đại Hoa, được ban hiệu Xuất Vân.

Triệu Thanh Tuyền, Tiêu Thanh Tuyền, Lâm Văn Vinh vỗ vỗ đầu, kêu lên:

- Ta làm sao không sớm nghĩ tới chứ, chữ Tiêu này của nàng, chính là lấy nửa bên của chữ Triệu, một câu đối mở đơn giản, vậy mà làm khó ta bao nhiêu lâu.

Tiêu Thanh Tuyền lắc đầu nói:

- Không chỉ như thế. Mẫu hậu của thiếp khuê danh là Tiêu Phương Nhi, lấy chữ Tiêu này làm họ, cũng là có ý kỷ niệm mẫu hậu. Huống hồ những năm gần đây hành tẩu giang hồ, thiếp lấy tên gọi là Tiêu Thanh Tuyền, sớm đã quen rồi.

Té ra mẹ vợ họ Tiêu, Thanh Tuyền thật đúng là có lòng hiếu thảo. Mặc kệ là Tiêu Thanh Tuyền hay là Triệu Thanh Tuyền, tóm lại đều là bà cả của ta. Thấy Thanh Tuyền mặt kiêu diễm như hoa, nhớ tới sự quyến rũ nay của nàng ở trên giường sáng, Lâm Văn Vinh lòng như có mèo cào, công chúa thì sao, không phải vẫn cần nam nhân thương yêu đấy thôi! Len lén nhéo lên tay nàng một cái, hắc hắc cười liên tục.

Tiêu tiểu thư cùng hắc tâm ý thương thông, thấy hắc cười dâm tiện, liền biết tâm tư của hắc, nhớ tới một phen hoang đường kia sáng nay, nhất thời mặt đỏ bừng, nhéo lên bàn tay đang tác quái của hắc, then thùng cúi đầu xuống.

Lạc Ngưng không biết hai người đang ngầm làm trò quỷ, nghi hoặc mở miệng hỏi:

- Tỷ tỷ, nếu tỷ đã là công chúa tôn quý vô thượng của Đại Hoa ta, thì sao lại tới Ngọc Đức Tiên Phưởng, làm viện chủ gì đó chứ? Bọn họ chẳng lẽ không biết thân phận của tỷ sao?

Tiêu Thanh Tuyền thần sắc ảm đạm, lắc đầu than:

- Người trong hoàng gia, thân bất do kỷ, ta tuy xuất thân đại quý, nhưng còn không bằng các nữ tử khác đến với tiên phưởng, tự do tự tại, vui vẻ khoái hoạt. Từ khi sinh ra, vận mệnh của ta đã được định sẵn rồi.

Thấy thần sắc nàng ảm đạm, Lạc Ngưng và Xảo Xảo vội vàng nhu thuận nắm lấy tay nàng, Tiêu Thanh Tuyền cười cảm kích, khẽ vuốt mái tóc sau tai, thong thả nói tiếp:

- Hai vị muội muội đã cùng Lâm lang kết tóc, cũng không phải là người ngoài nữa, Lâm gia ta đoàn kết yêu thương, không cần che dấu việc riêng. Thanh Tuyền sẽ đem ngọn nguồn việc này nói ra, chỉ mong hai vị muội muội giữ bí mật, đừng truyền đến người khác.

Xảo Xảo và Lạc Ngưng vội gật đầu, Lâm Văn Vinh cùng lão hoàng đế tiếp xúc lâu ngày, đối với bí mật bên trong cũng hiểu một chút, nhìn bộ dạng của Thanh Tuyền, liền biết cha vợ không thoát khỏi liên quan.

- Năm xưa chuyện phụ hoàng và Thành Vương tranh ngôi, nghĩ rằng hai vị muội muội cũng biết ít nhiều.

Tiêu Thanh Tuyền khẽ thở dài, cảm khái nói. Nàng là công chúa do hoàng hậu sinh ra, nói chuyện làm việc có phong phạm ung dung, việc tranh ngôi trong miệng người thường vốn là phạm húy, lần này do nàng nói ra, chân thành thẳng thắn, khiến người nghe không sinh chút phản cảm nào, thấy thế Xảo Xảo và Lạc Ngưng hoàn toàn bội phục.

Việc hai vương tranh đoạt ở Đại Hoa không ai không biết, không ai không hiểu, Lạc tiểu thư và Xảo Xảo đều là những nữ tử đọc thi thư, tự nhiên không cảm thấy xa lạ. Chỉ thấy hai nàng gặt đầu, Tiêu Thanh Tuyền kể tiếp:

- Không dẫu hai vị muội muội, năm xưa khi hoàng tổ tại vị, trong lòng người nhìn trướng vốn là Thành Vương. Khi ấy Thành Vương chấp chưởng lại bộ, môn sinh trải khắp thiên hạ, uy thế đang thịnh, không ai có thể che lấp ông ta, tiếp chưởng hoàng vị vốn là thuận lý thánh chương. Song ông ta trời sinh đa nghi, đã xác định được ưu thế, nhưng còn không yên tâm, không ngừng theo dõi phụ hoàng, từng nhiều lần phái người làm việc tương tàn. Trước khi ta sinh ra, phụ hoàng và mẫu hậu, từng có hai vị hoàng tử, nhưng đều gặp phải ám toán mà chết. Mẫu hậu của ta đau xót, tâm lực tiêu tụy, năm thứ ba sau khi sinh ta, liền xuôi tay qua đời. Lúc bấy, ta còn mới tới ba tuổi, ngay cả hình dáng mẫu hậu cũng chưa từng thấy qua.

Tiêu tiểu thư sắc mặt nhợt nhạt, nước mắt tuôn rơi, hai ca ca và mẫu hậu của nàng, đều là do Thành Vương mà chết, thảm kịch nhân gian thế này, phát sinh trên người công chúa Đại Hoa tuyệt mỹ như tiên, càng làm lòng người chua xót.

Lạc Ngưng và Xảo Xảo nghe được kinh hãi, nói về chuyện thủ túc tương tàn, từ triều đại trước tới giờ đều là việc cực kỳ kỳ hựu, việc này từ trong miệng Xuất Vân công chúa nói ra, tuyệt không thể giả. Chẳng trách tỷ tỷ phải dặn dò hai người mình giữ kín bí mật. Hai người nắm lấy tay Tiêu Thanh Tuyền, nhẹ nhàng an ủi.

Việc này tuy sớm đã biết, có điều từ miệng Thanh Tuyền nói ra, càng có sức cảm nhiễm mạnh hơn, Lâm Văn Vinh nghe được xụi xụi một trận. Thêm yên thương Thanh Tuyền, lại càng thêm một phần kính phục đối với cha vợ hoàng đế, tang vợ tang con, gia phá nhân vong, đặt trên người bất kỳ một ai đều không thể chịu được đau thương, không ngờ ông ta vẫn ngoan cường nhẫn nhịn, khả năng bậc này, Lâm Văn Vinh tự nhận không làm được. Nếu đổi là mình, sớm đã diệt Thành Vương mấy trăm hồi rồi.

Được hai nàng an ủi, sự đau xót Tiêu Thanh Tuyền giảm đi rất nhiều, gặt nước mắt nói tiếp:

- Phụ hoàng của ta ắt hẳn kiên định, chỉ là thống khổ như vậy cũng không phải là người có thể chịu được. Thành Vương ép người như thế, phụ hoàng sức mạnh lại bạc nhược, chẳng còn cách nào, chỉ đành tính mưu khác với ông ta. Vừa khéo lúc đó Ngọc Đức Tiên Phưởng danh vọng cực thịnh trong dân gian đang tuyển truyền nhân, chỉ cần nữ nhi nhỏ tuổi xuất thân cao quý, mà mẫu hậu ta lại vừa sinh ra ta...

Tiêu Thanh Tuyền nắm chặt tay Lâm Văn Vinh, nước mắt như chuỗi hạt châu đứt rơi xuống đất. Lâm Văn Vinh nhìn thấy đau lòng, vội ôm nàng vào lòng, lau đi nước mắt trên mặt nàng, nhẹ nhàng nói:

- Không sao, có lão công ở đây, ai cũng không thể ức hiếp nàng.

- Vì vậy, hoàng thượng liền đem tỷ cho Ngọc Đức Tiên Phưởng làm truyền nhân? Điều này chẳng phải là hại cả đời tỷ tỷ sao, người sao có thể làm như vậy?

Xảo Xảo giản đơn thuần khiết, nghe chuyện của tỷ tỷ, liền như thương tổn trên người chính mình, nước mắt vương trên mặt cũng không màng đến vội kêu lên.

Lời này đại phạm kỳ hựu, Lạc Ngưng nghe được cả kinh, vội kéo nàng nói:

- Đừng nói lung tung, hoàng thượng là thân sinh phụ thân của tỷ tỷ, làm sao không thương tỷ tỷ?

- Hai vị muội muội chớ nên hiểu lầm.

Tiêu Thanh Tuyền lắc đầu, trên mặt hiện ra một tia kiên định:

- Về chuyện này, trong lòng Thanh Tuyền chưa từng trách phụ hoàng, ngược lại, Thanh Tuyền còn rất cảm kích người.

Cảm kích người? Lần này không chỉ có Lạc Ngưng và Xảo Xảo, ngay cả Lâm Văn Vinh cũng lấy làm lạ, nàng vẫn còn ở trong nôi, ông ta là người làm cha đem con mình tặng cho người, nàng còn cảm kích ông ta? Đây là đạo lý gì chứ.

Tiêu Thanh Tuyền cười nụ, ôn nhu nói:

- Lâm lang, nếu là giữa chàng và con của chúng ta, chỉ có thể chọn một, thiếp nhất định sẽ chọn chàng.

Lạc Ngưng nghe thế cảm cực kỳ cảm động, nước mắt ứa ra:

- Tỷ tỷ, muội hiểu ý tứ của tỷ rồi, con là thịt trên người tỷ đứt ra, vì đại ca, tỷ rình nguyện vứt bỏ hài tử, tình ý giữa tỷ và đại ca, vượt qua tất cả mọi thứ.

Tiêu Thanh Tuyền gật đầu, khê than:

- Sau khi làm mẹ. Ta mới có thể cảm nhận được tâm cảnh của phụ hoàng năm đó. Đưa đi một người, liền có thể có sức mạnh tuyệt đối, bảo vệ mẫu hậu của ta, bảo hộ cả nhà an khang, phụ hoàng không có đường lui. Trên thế giới này không có cha mẹ nào không yêu thương con của mình. Phụ hoàng năm đó làm ra tuyển chọn này, không chỉ phải nhịn nỗi đau cốt nhục phân ly, còn phải phải gánh chịu bao lời chửi rủa, nỗi đau đớn trong lòng, vượt xa người thường có thể hiểu. Người gánh chịu tiếng chửi rủa, bảo hộ được cho nương thân của ta, bảo hộ được cho người thân của ta, nếu chẳng phải người nén lòng hạ quyết tâm. Mẫu hậu và phụ hoàng sẽ gặp phải bức hại gì cũng chưa biết chừng, việc này dù làm ta chịu thống khổ cô độc, nhưng cũng để ta tỏ lòng đạo hiếu với phụ mẫu gia nhân, muội nói xem, ta nên hận người, hay là nên kính người?

Mấy người nghe tới trợn mắt há hốc mồm, Tiêu Thanh Tuyền quả nhiên là phượng trong loài người, tư duy tuy ngược chiều khác lý thường, nhưng từng đều đi vào điểm cốt lõi. Lão hoàng đế cũng là người, cũng có thất tình lục dục, chỉ có điều ông có quyết tâm và thủ đoạn người thường không có, đem Tiêu Thanh Tuyền vẫn còn ở trong nôi tặng đi làm truyền nhân, hi sinh cả đời nàng, đối với Thanh Tuyền mà nói, đích xác là không công bằng, nhưng đối với người nhà khác, đây chính là công bằng.

- Vậy sau đó tỷ làm sao biết được thân thể của mình?

Lạc Ngưng ân cần hỏi:

- Đám người Ngọc Đức Tiên Phường biết tỷ là công chúa, còn dám làm khó tỷ sao?

- Sự tình không hề giống như mọi người tưởng tượng. Vì tránh tai mắt của người khác, thân phận của ta ở thánh phường cũng là tuyệt mật, duy chỉ có hai người viện chủ và sư phó của ta biết.

Tiêu Thanh Tuyền nhướn miệng cười:

- Phụ hoàng tuyệt không phải người vô tình vô nghĩa. Khi đem ta tặng cho Ngọc Đức Tiên Phường, người cùng thánh phường từng có giao hẹn. Trước khi ta tuổi tròn hai mươi kế thừa y bát của thánh phường, mỗi năm đều có thể xuống núi thăm phụ mẫu, hành kính hiếu đạo. Ta mỗi năm đều ở trong cung một tháng, đoàn tụ cùng phụ mẫu, phụ hoàng còn mời tiên sinh tốt nhất tới dạy cho ta. Nếu không có điều này, mẫu hậu của ta nào có thể chống đỡ tới khi ta ba tuổi, sợ là ngay giây phút đưa ta đi, người liền đau thương mà lìa đời rồi. Nhưng tới khi ta ba tuổi, lão nhân gia người nhiều năm tâm kết âu lo thành bệnh, bỏ ta mà đi, đây là tiếc nuối cả đời của ta.

Nghe đến đây là Lâm Văn Vinh đã hiểu rõ rồi, đó là kế hoãn binh của lão hoàng đế, dùng Thanh Tuyền để ổn định Ngọc Đức Tiên Phường, nhưng lại để nàng và hoàng gia không bị tách rời nhau, thời gian hai mươi năm, chung quy có thể nghĩ ra biện pháp giải quyết. Cũng không trách nhắc tới Ngọc Đức Tiên Phường, sắc mặt lão hoàng đế liền khó coi như thế, không chỉ nói là vì cơ nghiệp Đại Hoa, cho dù vì Thanh Tuyền, ông ta căn bản sớm có kế hoạch muốn diệt trừ Ngọc Đức Tiên Phường rồi. Ấn nhẫn như vậy, thủ đoạn như vậy, thật sự là tâm tư thâm trầm, nhưng lại đáng thương đáng tiếc.

Xảo Xảo lau nước mắt, cười duyên nói:

- Bây giờ tốt rồi, không có Ngọc Đức Tiên Phường, tỷ tỷ lại đoàn tụ cùng ca ca, lại có em bé, người một nhà chúng ta sau này sống hạnh phúc, không ai có thể chia rẽ chúng ta.

Tiêu Thanh Tuyền gật đầu, mặt xinh đẹp tràn đầy nhu tình, nhìn Lâm Văn Vinh êm ái nói:

- Từ ngày hiểu chuyện, ta liền cho rằng đời này kiếp này, hạnh phúc và ta đã tuyệt duyên. Nào biết, một chuyến đi Kim Lăng, lại để ta gặp được Lâm Lang, đây chính là ma chướng trong sinh mệnh của ta, trốn không thoát, đời đời kiếp kiếp trầm mê trong đó. Rồi khỏi sự môn, ta liền làm tiểu nữ tử chìm nổi trong trần thế, không cầu tiên, không cầu phật, chỉ nguyện cùng Lâm lang sống tới già, làm đôi uyên ương trần thế khoái hoạt tiêu diêu, không chết không rời.... Chết rồi, cũng không rời!

Những lời này tuy là Tiêu tiểu thư thuận miệng nói ra, nhưng từng chữ rõ ràng, đọng vào lòng người, Lạc Ngưng và Xảo Xảo đều là người chí tình chí tính, nghe được nước mắt chớp động, cũng không biết là phúc khí đại ca tu mấy kiếp, không ngờ gặp được Tiêu tỷ tỷ nhân vật giống như thần tiên thế này.

Lâm Văn Vinh cảm động tới mức không thể hơn được, quệt mạnh khóe mắt, còn tiếp tục thế này, lão tử sẽ bị Thanh Tuyền hoàn toàn chinh phục, đây là dấu hiệu không tốt. Nam nhân mất đi chính mình thì biến thành hoa si.

- Ha ha ha.

Hắn vội vàng cười to ba tiếng:

- Không nói những chuyện không vui nữa. Nếu cha vợ hoàng đế của ta đã nhớ mong nữ nhi như thế, Thanh Tuyền, ta thấy không bằng nàng chọn thời gian, hồi cung thăm cha, cùng cha vợ nói chuyện cũ thật tốt. Thuận tiện xem xem trong nhà cha còn có bao nhiêu kim ngân tài bảo không dùng, cũng mang về hết, coi như cho em bé của chúng ta kiếm chút tiền sữa bột. Ấy à, chọn ngày không bằng gặp ngày, bên ngoài xuân quang tươi đẹp, hoa đào nở rộ, chính là thời tiết tốt về thăm người thân.

Ba nữ tử đang xúc động nhiệt tình, bị một phen nói tục không chịu nổi của hắn phá hỏng bầu không khí thương cảm, Lạc Ngưng và Thanh Tuyền cùng lườm hắn một cái. Xảo Xảo cười nói:

- Đại ca nói mê gì đó, trận mưa này bắt đầu từ hôm qua tới tận bây giờ còn chưa ngừng, đâu ra xuân quang?

Tiêu Thanh Tuyền lắc đầu nói:

- Bên ngoài tuy chưa có xuân quang, chỉ sợ là trong lòng chàng sớm đã tràn đầy xuân sắc. Lâm lang, Từ Vị tiên sinh hiểu chàng, thích chàng, đãi chàng không bạc, chút nữa thiếp muốn tới nhà ông bái phỏng, chàng đi hay không?

Lâm Văn Vinh cả kinh, vội vàng xua tay:

- Không đi, không đi. Kiên quyết không đi.

Lạc Ngưng cười khúc khích, quyến rũ nhìn hắn:

- Đại ca, huynh sợ cái gì? Huynh đi cùng với tỷ tỷ, chẳng lẽ người khác còn có thể ăn được huynh hay sao.

- Ai muốn ăn ta ta không biết. Nhưng ta nhất định ăn tiểu hồ ly nàng.

Lâm Văn Vinh vỗ lên miệng Ngưng Nhi một cái, căng tròn đàn hồi đủ mười phần.

Lạc Ngưng a một tiếng, má đỏ lựng, vội vàng náu sau người Tiêu tiểu thư, môi đỏ hé ra, trong đôi mắt lập tức hội tụ xuân tình vô tận.

- Chàng không đi. Vậy thiếp đi.

Tiêu Thanh Tuyền mỉm cười:

- Hôm nay đi tới Từ gia, ngày mai lại tới Tiêu gia gặp Tiêu đại tiểu thư, Tiêu nhị tiểu thư còn có phu nhân nhà họ, khi ở Kim Lăng, nghe nói bọn họ chiêu cố nhiều đến chàng. Ân đức này, cũng phải bái tạ một chút.

Một người cũng không tha, thấy Tiêu Thanh Tuyền thần sắc không lạnh không nhạt. Lâm Văn Vinh như chuột bị giẫm đuôi, cười ha hả, vội vàng cúi mắt.

Lạc Ngưng vừa bực mình lại buồn cười:

- Tỷ tỷ, chàng có phải đến Tiêu gia báo tin hay không? Tỷ ngày mai đến, khẳng định không gặp được Tiêu Ngọc Nhược, Tiêu đại tiểu thư kia đối xử với đại ca rất khắc nghiệt.

- Không gặp được càng tốt.

Tiêu Thanh Tuyền mỹ điểm như hoa, không nhanh không chậm nói:

- Chỉ cần cô ta không tới gần cửa Lâm gia chúng ta, ta gặp hay không gặp cũng chẳng sao cả.

Lâm Văn Vinh ra tới cửa, nhìn trái nhìn phải, chỉ thấy bên trái phủ Từ Vĩ cực kỳ yên tĩnh, cánh cửa lớn lại khép hờ, giữ lại một khe hở, tựa hồ đặc biệt vì ai đó mà để lại.

Lão Từ này cũng thật là, không dừng việc gì tới cách vách nhà ta ở làm cái gì, thỏ còn không ăn cỏ gần hang, ông làm thế này không phải làm khó Từ tiểu thư sao? Hắn liếc mắt nhìn quanh, thấy không ai chú ý tới mình, trong lòng tức thì có chút ngứa ngáy, thỏ không ăn cỏ gần hang, lão tử lại không phải là thỏ. Từ tiểu thư hảo tâm hảo ý mời ta qua phủ, mặc dù có chút không đúng phép tắc, nhưng cũng không nghiêm trọng như vậy. Nếu không đi, sẽ không phải là có chút thất lễ chứ? Ta chính là người luôn rất biết lễ nghĩa.

Hắn khó xử vô cùng, một phương diện nghĩ tới không phải với Thanh Tuyền, hẹn hò với một nữ tử khác ngày trước vành mắt nàng, thật là hành vi cảm thú. Phương diện khác nghĩ tới Từ tiểu thư cùng không thoải mái, nếu để nàng cáo biệt cuộc sống thâm trầm cô lẻ, chỉ có một mình ta có thể ra tay thôi.

Suy nghĩ nửa ngày trời, không quyết được chủ ý, hắn nghiêng răng móc từ trong ngực ra một đồng xu, cười hắc hắc nói:

- Một ván định thắng thua. Nếu là mặt phải, ta sẽ đi tới Từ phủ. Nếu là mặt trái, ta sẽ ngồi kiệu tới Từ phủ. Nếu là đồng xu đứng thẳng... mẹ nó, nói thế mà cũng nói được! Nếu vậy lão tử sẽ cưỡi sạch chạy trên đường lớn mười vòng.

Đem vận mệnh giao cho đồng xu, hết thấy đều là do trời cao phán xét, không liên quan tới ta. Dem trách nhiệm đùn đẩy sạch sẽ xong, hắn liền hạ quyết tâm, ngón cái bắn lên, đồng xu kia lên vang một trận leng leng, lặn trên mặt đất vài vòng, lặn tới rất xa mới dừng lại, không ngờ là đứng thẳng !

(1) Tiềm đề: nơi ở của hoàng đế trước khi đăng cơ.

(2) Nguyên văn là phúc : chỉ hành động của phụ nữ ngày xưa đặt tay lên eo, nhún mình kính lạy.

370. Chương 368: Tranh Biện Trên Triều

Rồi kệ luôn đồng xu rơi xuống đất kia, hắn lại lấy một đồng xu mới từ trong ngực ra, thổi một hơi vào. Ngón cái bung lên. Đồng xu vang lên tiếng long coong trong treo lặn đi một đoạn, mắt Lâm Văn Vinh dán chặt vào nó, thấy đồng xu kia lặn không xa, quái sự lại xuất hiện, đồng xu này không ngờ cũng... đứng thẳng, vững vàng.

Thế này là sao? Không đen đến thế chứ? Mắt Lâm Văn Vinh như muốn lòi ra, đứng như trời trồng hồi lâu mới chạy tới, nhìn đồng xu cẩn thận, tức thì khóc cười không được. Té ra là đồng xu kia rơi xuống một đồng bùn nhão dính vào đó, nên đứng thẳng tắp, ngay cả lắc lư một cái cũng chẳng có. Quay lại nhìn đồng xu kia, không ngờ cùng một loại tình cảnh tương tự.

Thế này gọi là gì đây? Là người mà xui xẻo, thì uống nước cũng rất răng. Nhớ tới lời vừa rồi mới nói, Lâm Văn Vinh hằm hừ:

- Nói là phải làm, hôm nay lúc đêm tối vắng người, ta không mặc y phục tới phòng Ngưng Nhi chạy mười vòng, hắc hắc.

Hắn ngao ngán lắc đầu, đang muốn cúi người nhặt hai đồng xu kia lên, chợt nghe sau lưng có tiếng gió rất nhỏ, hướng thẳng mình bắn tới. Hắn là một kẻ nhanh nhẹn, vội lách mình né tránh, một nắm bùn mang bay qua, đập “bệt” vào vách tường bên cạnh, rồi dính chặt ngay vào đó.

Lâm Văn Vinh liền hiểu ngay ra, chẳng trách đồng xu lại đứng thẳng, rõ ràng là có người giở trò, hắn ngừng đầu tức giận quát:

- Ai? Ai ném ta?

- Ném ngươi thì sao nào?

Một giọng nữ non choẹt vang lên:

- Thứ phong lưu vô tình vô nghĩa như ngươi. Ta không lấy châm đâm ngươi, đã là may cho ngươi rồi.

Từ phía góc tường một cô bé mười ba mười bốn tuổi, áo xanh váy dài, trông rất xinh xắn, tay trái cầm kiếm, cười lạnh đi tới.

- Hóa ra là tiểu sư muội.

Lâm Văn Vinh cười ha hả, nghiêm mặt nói :

- Tiểu sư muội à. Không phải tỷ phụ nói muội. Nhưng muội phải biết, có những thứ rất quý giá, ngàn vạn lần không thể ném bừa, ném lên tường thế này thật quá lãng phí.

Lý Hương Quân hừ nói:

- Chỉ là bùn thôi, ở đây ta có nhiều lắm, ngươi muốn, ta sẽ tặng hết cho ngươi.

Cô bé nói xong vung tay ra, bùn đất trong tay phải bắn tới như sao đầy trời, vừa nhanh vừa chuẩn.

Lâm Văn Vinh nhảy lui chơi, lấy tay áo che mặt, vừa né tránh vừa tức giận nói:

- Tiểu sư muội, ta cảnh cáo muội, đừng nên chọc vào ta, ta rất lợi hại, một lần pháo bắn ba phát, trên người còn có thể vác một người, động tác khó khăn thế nào ta cũng làm được.

Thấy trên quần áo của hắn dính đầy bùn, Lý Hương Quân vỗ tay cười khanh khách:

- Động tác có độ khó cao? Ta cũng biết rất nhiều. Ai bảo ngươi bắt nạt tỷ tỷ. Ta không sợ ngươi. Ngươi có bản lĩnh gì cứ dùng hết ra, sư tỷ yêu thương ngươi, nhưng ta thì đừng hòng nhé.

Tiểu nha đầu này, quả thực là phản rồi, lau một cục bùn trên trán, Lâm Văn Vinh gầm ghè:

- Tiểu muội muội, đánh người không thể đánh vào mặt, cái quy củ này muội không biết làm sao qua lại trên giang hồ? Ta toàn dựa vào cái mặt này kiếm cơm đó, có can đảm đừng chạy, ta lập tức trở về mở đại hội, chém đầu gà uống rượu máu, tụ tập tay chân chín hương mười tám trại tới tới giết chết muội.

Lý Hương Quân nghe thế cười không ngừng:

- Đối phó với loại nam nhân thối như ngươi, thì đánh người phải chuyên đánh vào mặt, đây là quy củ hành tẩu giang hồ của ta, những tên tay chân chín hương mười tám trại kia của ngươi, cũng là dạng không ra gì giống ngươi sao? Vậy rất tốt, tới một tên ta đánh một tên.

Nàng hừ một tiếng, lại nói:

- Ta ghét nhất loại mặt trắng ăn cơm mềm như ngươi, một nam nhân phế vật, trừ bắt nạt sư tỷ ta ra, ngươi còn biết làm gì chứ?

Chửi ta là mặt trắng, ngươi là người đầu tiên, cái xưng hô vừa vĩ đại mà lại vinh quang như thế cũng có thể tính lên đầu ta? Thấy Lý Hương Quân đến gần mình cười đắc ý, Lâm Văn Vinh lửa giận bùng lên đầu, độc ác sinh lớn gan, thỉnh linh đưa tay ra, vịn cổ tay nàng cười hắc hắc:

- Ngoại trừ bắt nạt sư tỷ của muội, ta còn biết bắt nạt muội, hãy a ...

Lý Hương Quân chính là đệ tử thân truyền của Ninh tiên tử, sư muội của Tiêu Thanh Tuyền, há có thể dễ dàng bị hắn nắm lấy, vịn người một cái, cổ tay lật lên, cầm nã thủ liền khóa chặt lấy tay hắn. Lâm Văn Vinh cũng là một tay hảo thủ đánh đấm, đối phó với tiểu cô nương càng nhiều thủ đoạn, mặc kệ là đại cô nương hay tiểu tức phụ, ta đánh hết! Sức lực của hắn không tầm thường, thân thì như trâu rừng, " hây " một tiếng, hướng thẳng tới người Lý Hương Quân đè tới.

- Nam nhân thối!

Thấy hắn sử ra chiêu số vô sỉ, Lý Hương Quân tức tới mặt phấn trắng bệch, vội vàng buông cổ tay hắn nhảy tách ra. Nha đầu này mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng đã sớm có đủ tiềm chất ác phụ, không thể coi thường được. Lâm Văn Vinh được thể không tha người, Tiên Nhân Chỉ Lộ, Hầu Tử Thâu Đào, Long Trảo Thủ, ba

chiêu thức phóng túng, hạ lưu trong ký ức đem cả ra. Đây là tuyệt kỹ tất sát khi đánh nhau với nữ nhân, mặc kệ công phu người cao bao nhiêu, đảm bảo chỉ hai ba chiêu làm người điên cuồng.

Lý Hương Quân tuy võ công không tầm thường, nhưng tuổi còn nhỏ, thêm nữa đối thủ không phải là loại ti tiện bình thường, mà là loại hoàn toàn chẳng biết xấu hổ là gì, làm nàng một thân võ nghệ mà không có cách nào thi triển. Lâm Văn Vinh thì lại là một loại cao thủ nửa mùa, cho nên sờ nắm nắm bóp, đủ các loại chiêu số lấy hết ra, hai người một tiến một lùi, thành ra đấu ngang tay nhau.

Không cần hỏa thương, độc dược, vẫn có thể đấu ngang với đệ tử thân truyền của Ninh tiên tử, công phu của lão tử thật đúng là không phải xoàng. Lâm Văn Vinh dương dương đắc ý, cười he he nói:

- Tiểu muội muội, ta nói từ trước rồi, ta rất lợi hại, bảo muội không nên chọc ta, muội xem xem, bây giờ hối hận cũng không kịp nữa! Ta đánh ... Long Trảo Thủ...

Thấy hắn không biết xấu hổ như thế, Lý Hương Quân cũng lửa giận ngập trời, cắn chặt răng, tập trung sức vào hai bàn tay, nhắm chuẩn hai cổ tay của hắn, chém mạnh xuống.

- Ối cha, muội chơi thật à ?!

Lâm Văn Vinh cảm thấy cổ tay đau buốt, vội thu hồi "Long Trảo Thủ", chỉ thấy hai cổ tay xanh tím, không ngờ bị tiểu nha đầu này ám toán.

Lý Hương Quân cười lạnh:

- Chỉ bằng thủ đoạn này của người mà dám đem ra chơi với ta sao?

Hai cổ tay đau vô cùng, Lâm Văn Vinh chưa từng chịu lỗ to như vậy, không thể để tiểu nha đầu ức hiếp được, hắn làm ra vẻ mặt hung dữ, thành linh dùng chiêu hổ đói chụp mỗi vọt tới. Hắn thế tới rất mạnh mẽ, Lý Hương Quân thân thể còn nhỏ, bị hắn trùm ở trong lòng, y như mãnh hổ và gà con, cực kỳ không cân xứng. Người không biết chuyện mà ở xa nhìn, thì thật giống như là hắn đang lỗ mãng với nhi đồng. Lý Hương Quân đứng nguyên tại chỗ, trên mặt mang nụ cười thần bí, trong mắt hiện lên vẻ đắc ý thắng lợi.

Thấy tiểu nha đầu này không nói cũng không động, đứng yên chờ chết, Lâm Văn Vinh do dự một chút, nhưng không kịp nghĩ nhiều, đang muốn thu thập con bé quỷ quái này, thì nghe sau lưng truyền đến một tiếng hô:

- Lâm lang, không được ...

"Oang" một tiếng, Lâm Văn Vinh lập tức ý thức được đại sự không hay. Bị con bé quỷ sứ này lừa rồi, con mẹ nó, lão tử gần đây trí lực giảm sút hay là sao vậy, làm sao hết lần này tới lần khác một tiểu nha đầu mười tuổi mà cũng không đấu lại chứ.

- Sư tỷ...

Lý Hương Quân nước mắt như chuỗi hạt châu đứt rơi lả chả, kêu lên một tiếng rồi như con én bơ vơ nhào thẳng vào lòng Tiêu Thanh Tuyền. Nữ nhân trời sinh đều là diễn viên, Lâm Văn Vinh nhăn nhó kêu khổ, sống lưng lạnh lên từng cơn.

Thấy sư muội khóc tới thê thảm, Tiêu Thanh Tuyền vội vàng vỗ bờ vai nàng, nhẹ nhàng nói:

- Đừng khóc, đừng khóc. Lâm lang tâm địa nhân từ lương thiện, chỉ là chơi đùa với muội thôi.

Lý Hương Quân nghẹn ngào gật đầu nói:

- Muội biết huynh ấy đùa với muội. Lâm đại ca nói, hôm qua muội làm hỏng chuyện tốt của hai người, huynh ấy cũng không so đo với muội, chỉ đánh khẽ muội vài cái để giải hận thôi.

Nghe cô bé nhắc tới chuyện đêm qua, gò má Tiêu Thanh Tuyền như ráng chiều, khẽ hừ một tiếng, đưa mắt lườm phu lang.

Lạc Ngưng và Xảo Xảo ở bên cạnh nghe thấy thầm lẻ lưỡi, vừa rồi bộ dạng như ác lang kia của đại ca, đâu chỉ là đánh khẽ vài cái, sợ là lôi đình vạn quân cũng không so được, Hương Quân tiểu muội muội đúng là nhân tử thiện lương, lúc này còn nói tốt cho đại ca.

Lâm đại nhân hận tới răng lợi ngứa ngáy, cố ý làm ra vẻ đáng thương trước mặt lão bà của ta để hãm hại ta, tâm tư của tiểu nha đầu người thật không phải tầm thường. Ta hạ mê dược, ta dùng xích sắt, ta chơi đập trứng, lang nha bổng, ta mang thập bát ban võ nghệ của ta hậu hạ người, tiểu quý, người chớ để rơi vào tay ta.

- Đại ca.

Lạc Ngưng kéo hẳn qua, lườm hẳn một cái, mặt đỏ bừng lên:

- Hương Quân muội muội mới chưa tới mười bốn tuổi mà, huynh cũng quá nóng lòng rồi. Thịt ở trong nôi, còn có thể bay mất hay sao? Muội thấy dung mạo của muội ấy. Tương lai cũng là hồng nhan họa quốc ương dân! Để muội ấy họa cho người khác, không bằng tới họa cho huynh. Huynh cùng muội ấy bồi dưỡng tình cảm thật tốt, qua mấy năm nữa, chẳng phải là muốn sao được nấy ư, mềm như bùn dưới gót cũng được? Bây giờ háo sắc như vậy để làm gì?

Lâm Văn Vinh cả người toát mồ hôi, nha đầu Ngưng Nhi này, quả thực là cái gì cũng dám làm, gì cũng dám nghĩ. Trời cao thương xót, nhân phẩm của ta thật tệ như thế sao, tiểu cô nương còn chưa trưởng thành ta cũng muốn hại? Ta không có cái bệnh đó, lão tử không có hứng thú đối với trò nuôi gái từ nhỏ.

Tiêu Thanh Tuyền nhìn hẳn cười như không cười:

- Lâm lang, chút việc nhỏ, chàng làm sao còn so đo với tiểu sư muội làm chi, muội ấy còn nhỏ tuổi mà.

Tuổi còn nhỏ, nhưng sức không nhỏ, hai tay này của lão tử thiếu chút nữa bị nó phé rồi. Lâm Văn Vinh thử hoạt động gân mạch ở tay, lòng đau hơn cả nỗi đau trên người.

Lý Hương Quân rụt rè nói:

- Sư tỷ, tỷ đừng nên trách Lâm đại ca, việc đem qua, là muội sai. Nhưng muội từ nhỏ ở cùng với sư tỷ, không muốn chia cách với tỷ, sư tỷ đừng trách, Lâm đại ca cũng vì yêu tỷ, mới có việc làm như thế.

Thấy cô bé hiểu chuyện như thế, ba vị phu nhân cùng gật đầu khen, ném cho Lâm Văn Vinh mấy cái lườm.

Bao Thanh Thiên ơi, con oan quá ! Lâm đại nhân toàn thân không được thoải mái, cảm thấy đây không phải nơi nên ở lâu, mấy vị lão bà đều ở đây cả, vậy Từ gia tất nhiên là không tới được rồi, Từ tiểu thư, nàng cắt đứt nhưng nhớ đi.

Ba nữ tử dịu giọng an ủi tiểu sư muội, Lý Hương Quân mặt mày hớn hởi, rất là vui vẻ, Lâm Văn Vinh nhìn quanh quất, chỉ mong sớm thoát khỏi nơi thị phi này. Đang đợi tới mất kiên nhẫn, chợt phía trước một trận vó ngựa lọc cọc lọc cọc khê vang lên, một cỗ xe ngựa đi nhanh tới, trong xe một cái đầu tóc trắng bạc phơ thò ra, chính là Từ Vị đại nhân.

Lão Từ, ông đúng là ân nhân cứu mạng của ta, Lâm Văn Vinh cảm kích rơi nước mắt, nhảy cẫng lên, tay vẫy liên tục:

- Từ đại nhân, Từ đại nhân, ta ở đây, ngài tới thương lượng công việc với ta à? Ta đi theo ngài ngay đây.

Lâm Văn Vinh xoay người lại, sắc mặt lộ vẻ khó xử:

- Xảo Xảo, Thanh Tuyền, các nàng xem, Từ đại nhân đặc biệt đưa xe ngựa tới mời ta đi bàn việc, không đi không được, như thế nào cũng phải nể mặt mũi người ta phải không?

Lạc Ngưng cười nói:

- Nhà Từ tiên sinh ở ngay cách vách, hẳn là ông ấy tan triều thôi.

Bị Ngưng Nhi bóc trần, tựa như có mũi gai đâm vào lưng, Lâm Văn Vinh bực tức, nha đầu nàng, học cái gì không được, lại học cái khôn vặt người ta, vốn còn chuẩn bị đêm nay tới phòng nàng để trần chạy mười vòng, nàng chiếu cố lão công như vậy, lão tử giảm đi một nửa số, chỉ chạy năm vòng thôi.

- Chàng đi đi.

Tiêu Thanh Tuyền gật đầu nói:

- Việc nước hàng đầu, chớ vì việc nhà, chậm trễ việc nước.

Vẫn là Thanh Tuyền hiểu chuyện, Lâm Văn Vinh cảm kích rơi nước mắt, thấy ánh mắt đặc ý của tiểu sư muội, liền tức giận đưa ngón giữa lên làm dấu, rồi xoay người chạy về phía xe của Từ Vị.

Nghe thấy hấn gọi, xe ngựa của Từ Vị đã sớm dừng lại, Lâm Văn Vinh cất bước lên, vén rèm cười nói:

- Từ lão ca, huynh đúng là Quan Âm bồ tát cứu khổ cứu nạn, ta muốn bái lạy huynh vài cái.

Từ Vị ngồi ở trong xe, mặt mang vẻ lo âu, thấy hấn bước tới, cười nói:

- Chẳng lẽ Lâm tiểu ca là thầy số biết bấm đốt ngón tay, sao lại biết ta tới tìm tiểu ca?

Không phải chứ, khéo quá, ta vốn chỉ là thuận miệng mà nói thôi, nào biết lão Từ tới tìm ta thật. Từ Vị vén rèm nhìn ra bên ngoài, ngạc nhiên nói:

- Mấy ngày không gặp, tiểu ca lại có thêm một mỹ quyến như hoa, lão hủ hâm mộ vô cùng.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc không ngừng, lão già ông giả vờ hồ đồ có phải không? Lão tử đêm qua pháo bắn tác phùng, chuyện lớn như vậy, ngay cả Thành Vương cũng tìm tới cửa rồi, ta không tin ông không biết! Thấy chỉ cười không nói gì, Từ Vị cũng không giả vờ nữa, chỉ cười khan hai tiếng:

- Lâm tiểu ca, vị này hấn là Tiêu tiểu thư mà cậu vẫn luôn tìm kiếm phải không? Quả nhiên quốc sắc thiên hương, ung dung cao quý, chẳng trách tiểu ca cậu ngay cả Ngọc Đức Tiên Phường cũng không thèm để ý.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Ta vốn còn có chút e ngại Ngọc Đức Tiên Phường, nhưng bọn chúng dám cưỡng bách lão bà của ta, đây không phải là điều ta có thể nhịn được. Thời buổi này, mấy ai không có 'vây ngược' chứ?

*** Lấy từ câu Long hữu nghịch lân, xúc chi tức nộ:

Từ Vị giơ ngón cái lên, khen hấn một tiếng:

-Tiểu huynh đệ dám yêu dám hận, dám làm dám chịu, ân cừ khoáng đạt, rất là thống khoái. Chỉ có điều...

Ông ta nhíu mày lại, cảm khái than:

- Chuyến này tiểu huynh đệ, cũng có được có mất, Kinh Vị(1) phân minh, làm người thiên hạ phân thành hai phái.

- Chia thành hai phái? Hai phái nào?

Cách nói này của Lão Từ mới mẻ độc đáo, trước đây còn chưa nghe qua.

Từ Vị cười khổ nói:

- Một phái khen tiểu ca có tình có nghĩa, dám làm dám nhận, là người chí thành, những người này chủ yếu là các công tử tiểu thư tuổi trẻ, hâm mộ tình cảm sắt son của tiểu ca và Tiêu tiểu thư, không hề biết sợ, thậm chí sinh lòng hướng tới tiểu ca. Phái còn lại lấy danh gia đại nho làm chủ, chê trách tiểu ca pháo bắn thánh địa, vũ nhục người đọc sách trong thiên hạ, lại có trăm người trình thư, muốn bấm rõ với hoàng thượng, mong trị đại tội của tiểu ca.

Trị đại tội của ta? Lão tử bây giờ là song kiên phò mã, cha vợ có thể tới đánh người nhà của mình ư? Lâm Văn Vinh xua tay nói:

- Cứ để bọn họ làm đi, Đại Hoa ta vốn trầm tịch đã lâu, như một đầm nước chết, thiếu chút sinh cơ. Mượn cơ hội này, kích hoạt lòng dân, cũng chẳng phải là một chuyện xấu.

Từ Vị gật đầu nói:

- Hiếm có được người lòng dạ rộng rãi như tiểu huynh đệ, lão hủ rất là bội phục, nhưng việc liên quan đến tính mạng người thân của tiểu ca, ngàn vạn lần không thể coi thường.

- Việc liên quan đến tính mệnh người thân của ta?

Lâm Văn Vinh cả kinh nói:

- Từ tiên sinh, lời này là có ý gì?

- Đây chính là nguyên nhân ta vội vã đến tìm tiểu ca.

Từ Vị thở dài, bất đắc dĩ nói:

- Hôm nay khi tảo triều, Thanh Vương đột nhiên làm khó dễ, cùng hai vị thượng thư đại nhân của lại bộ, lễ bộ, với hơn trăm đại học sĩ của tam các lục viện cùng tham gia hạch tội tiểu ca. Việc chỉ trích tiểu ca bắn pháo thánh phùng, vũ nhục người đọc thư trong thiên hạ không cần nói nữa, hơn thế nữa, Thanh Vương chỉ trích tiểu ca câu kết với Bạch Liên thánh mẫu, ý đồ mưu phản, muốn trị tiểu ca tội chết. Ta và Lý Thái dựa vào lý ra sức đấu tranh, trong triều đang tranh luận ồn ã tới không thể kết luận, tới hiện tại còn chưa tan triều. Lão hủ liền cáo tội, nói muốn mời tiểu ca lên triều đối chất. Tiểu huynh đệ, người mau theo ta vào cung một chuyến .

Thanh Vương thật đúng là tên khốn mà, xem ra hắn đã hạ quyết tâm rồi! Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Từ lão ca, trong triều náo động thành như vậy, hoàng thượng nói thế nào?

- Lão hủ cũng không thể nói được.

Từ Vị lắc đầu nói:

- Hai phái chúng ta tranh chấp, kim khẩu của hoàng thượng chưa mở, cũng không biết người rốt cuộc nghiêng về ai. Bây giờ Cao Ly nguy cấp, người Đông Doanh chuẩn bị gây chuyện, Đại Hoa ta sắp đem đại quân xuất hết ra, tình thế nguy cấp vạn phần nhảy cẫng. Lúc này xảy ra đại sự thiên hạ biết cả, đối với Đại Hoa ta cũng không biết là họa hay phúc. Vì vậy, lão hủ mới báo hoàng thượng, muốn mời tiểu ca tới kim điện một chuyến, đem phải trái trắng đen làm rõ ràng rành, minh minh bạch bạch.

Lo lắng của lão Từ không phải không có lý, giờ đây Đại Hoa như một con thuyền nhỏ trên biển khơi, một trận sóng to gió lớn đều sẽ làm cho nó chòng chành rất lâu. Vừa làm ra chuyện bắn pháo tác phùng, cả thiên hạ lập tức náo động, lão hoàng đế tự nhiên phải hành sự cẩn thận.

Xe ngựa đi nhanh về phía hoàng cung, Lâm Văn Vinh hắc hắc cười khan, chợt hỏi:

- Từ lão ca, Từ tiểu thư đâu, hôm nay ta đi ở trước cửa nhà lão ca hai vòng, hình như không có thấy qua cái bóng của nàng.

Nghe hắn nói đến Từ Chỉ Tình, Từ Vị cười nói:

- Tiểu ca muốn tìm nha đầu Chỉ Nhi phải vào phủ mới được, nó lại chẳng phải là thủ vệ tuần tra, loanh quanh ở cửa làm cái gì? Ấy, tiểu ca tìm nó làm gì?”

- À, chỉ là có chút vấn đề xa muốn cùng nàng nghiên cứu một chút. Con người của ta rất luôn hiếu học, lão ca cũng biết đấy.

Thấy bộ dạng hắn thần bí, Từ Vị cười đầy ý vị:

- Hôm qua tiểu ca lên núi tìm Tiêu tiểu thư, Chỉ Nhi cũng đi cùng phải không? Ài, nha đầu này, tính tình có chút ngang ngạnh, làm cho tiểu huynh đệ thêm phiền toái rồi.

Từ nhà đầu đúng là đã gây ra phiền toái, làm ta ở trong nhà phải chịu cảnh trông coi nghiêm mật, Lâm đại nhân trong lòng có khổ nói không ra, chỉ đành cười ha hả xem như trả lời. Từ Vị bùi ngùi than:

- Chuyện của người trẻ tuổi các ngươi, ta muốn quản cũng quản không nổi. Hôm qua sau khi nó về nhà, liền ở lý trong tú lâu, cũng không biết đang làm những gì, nếu tiểu ca muốn cùng Chỉ Nhi nghiên cứu gì, cứ trực tiếp tìm đến đó đi.

Khi cùng Từ Vị tới điện Văn Hoa, buổi tảo triều còn chưa tan, tiểu thái giám chấp sự vừa dẫn hai người tới cửa đại điện, đã nghe bên trong truyền ra tiếng tranh biện. Một người mở miệng lớn tiếng nói:

- Hoàng thượng, Lâm Tam coi rẻ pháp kỷ, pháo bắn Ngọc Đức Tiên Phùng, vũ nhục người đọc sách trong thiên hạ, giờ đây có hơn trăm hồng học đại nho thiên hạ trình lên tố trạng, dựng lại thánh phùng, trả lại công đạo cho người đọc sách trong thiên hạ. Việc này dấy lên sự phẫn nộ của dân chúng, hơn nữa liên quan đến cơ nghiệp trăm năm của Đại Hoa ta, trong lúc Đại Hoa ta cùng dốc hết sức cả nước cùng người Hồ

quyết một trận tử chiến, việc này vạn vạn lần không thể chể nhễ, thần đế kiến nghị xử trí Lâm Tam thật nhanh thật năng, phủ yên long dân.

Người nói chuyện này, giọng nghe quen tai, đúng là Thành Vương hôm qua ngăn mình hỏi tội. Chúng nhân thấy Thành Vương lên tiếng, tức thì nghiêng đầu ghé tai thì thầm bàn luận, còn đám người hôm qua theo Thành Vương ngăn cản Lâm Tam, lần lượt hòa vào đồng ý.

Trong đại điện có một âm thanh chắc nịch vang lên:

- Lời của Thành Vương lão thần không dám tán đồng. Theo lão thần được biết, việc Lâm Tam pháo bắn Ngọc Đức Tiên Phưởng là có nguyên nhân. Về tư, thê tử kết tóc của Lâm Tam bị thánh phưởng giam giữ, hấn tức giận cứu vợ, chính là hành động tình nghĩa, thiên hạ tán thưởng. Về công, Ngọc Đức Tiên Phưởng có đại tội khi quân, đem thánh tổ đề tự "dữ phu tề" bẻ cong chiếu mệnh thành "dữ thiên tề", tuyên dương trăm năm, áp bức dân chúng, còn tự lập pháp quy, coi rẻ quốc pháp. Về công về tư, đều là việc xảy ra có nguyên nhân, xuất sư có danh, Lâm Tam trừng phạt, cũng không có chỗ nào không thỏa đáng, ngược lại, còn nên khen thưởng hấn kịp thời hành động, vì nước trừ nghiệt, mong hoàng thượng xem xét.

Người nói chuyện chính là thượng tướng quân Lý Thái, uy vọng của ông trong quân đội Đại Hoa cao vợi, nghe ông lên tiếng biện hộ cho Lâm Tam, chúng thần phái ủng hộ Từ Vị và Lý Thái tức thì bước ra khỏi hàng tán đồng. Ngọc Đức Tiên Phưởng trong giới sĩ tử công danh sáng rọi, nhưng về phía dân nghèo lại không có bao nhiêu quan hệ, sĩ tử phái này phần lớn xuất thân nghèo khổ, nhiều năm khổ công học tập mới lấy được công danh, cùng với đám sĩ tử từ đường tất thánh phưởng hoàn toàn bất đồng, nghe được Lâm Tam pháo bắn Ngọc Đức Tiên Phưởng cao cao tại thượng, trong lòng tức thì sảng khoái. Thêm nữa Lý Thái nắm binh quyền lại ra sức đề cao Lâm Tam, bước ra ủng hộ là đương nhiên.

Hai phái tranh luận không ngớt, nhưng sắc mặt hoàng đế bình tĩnh, đã không lên tiếng ủng hộ, lại chẳng nói lời phản đối. Một chấp sự nói vài câu bên tai hoàng thượng, lão hoàng đế lên tiếng:

- Thành Vương huynh và lão tướng quân không cần tranh cãi nữa, lúc này Lâm Tam ở ngoài điện, chúng ta liền nghe hấn nói như thế nào, rồi quyết định cũng không muộn.

Nghe nói Lâm Tam tới, Thành Vương tức thì thoáng qua vẻ âm hiểm, Lý Thái lại lớn tiếng kêu hay:

- Thánh thượng anh minh, chính nên như thế.

Lão hoàng đế phát tay, tiểu thái giám xuống lên:

- Lại bộ phó thị lang, Trung Dũng quân đại nguyên soái lên điện!

Từ Vị đi ở đằng trước, hành lễ với hoàng đế:

- Khải bẩm hoàng thượng, lão thần đưa Lâm tướng quân tới rồi.

- Vất vả cho Từ ái khanh rồi.

Hoàng đế gật đầu, nhìn Lâm Văn Vinh bên cạnh ông ta, mỉm cười nói:

- Lâm khanh, đêm qua ngủ ngon không?

Cha vợ ông đã biết rồi còn hỏi, ta đêm qua làm con rể của ông, cùng Thanh Tuyền ân ái ái ái, có thể không ngủ ngon sao? Hấn cười ôm quyền:

- Bẩm hoàng thượng, tiểu dân ngủ rất ngon.

Hoàng đế sắc mặt biến đổi, hừ giận dữ nói:

- Người dùng pháo bắn Ngọc Đức Tiên Phưởng được xưng tụng trăm năm nay, dẫn tới sĩ tử thiên hạ đòi giết đòi đánh, ngay cả Thành Vương huynh cũng chủ trương trừng trị nghiêm khắc người, không ngờ người còn ngủ ngon được? Ta thấy gan của người, đã lớn tới trời rồi.

Chúng thần thấy hoàng đế sắc mặt nghiêm khắc, tất cả đều thềm kinh hãi, Lâm Tam vừa lên triều, thánh thượng liền hạ uy hấn, đây là ý gì? Chẳng lẽ thật sự muốn phạt hấn?

Ta là song kiên phò mã, sợ cái quái gì! Lâm Văn Vinh cười hắc hắc trả lời:

- Bẩm hoàng thượng, đúng là tiểu dân dùng pháo bắn Ngọc Đức Tiên Phường. Có điều, cái việc xưng tụng trăm năm kia, tiểu dân lại không dám tán đồng. Nếu nói có xứng tụng, đó cũng chỉ là mua danh chuộc tiếng, lừa đời trộm danh mà thôi.

- Lâm Tam to gan.

Thành Vương nổi giận nói:

- Tới kim điện còn dám bất kính với thánh phường! Thánh phường trải dài trăm năm, tiếng khen khắp Đại Hoa, dạy người vô số, chư vị lương đồng của Đại Hoa trên kim điện, có gần một nửa xuất thân từ thánh phường, không ngờ người dám nói mua danh chuộc tiếng, lừa đời trộm danh? Coi khinh người đọc thư thiên hạ như vậy, thánh thượng, thần đệ lớn gan, xin hoàng thượng hạ lệnh vả miệng Lâm Tam, để trừng trị ngôn tử bất kính của hắn.

Lão lão hoàng đế cũng hừ một tiếng, mặt hiện vẻ nghiêm khắc:

- Lâm Tam, ngươi nhanh chóng nói rõ ràng cho trăm nghe, nếu không, trăm liền theo lời Vương huynh, vả miệng tám mươi cái.

- Vương gia, ngài nói ta bất kính với thánh phường.

Lâm Văn Vinh bước tới bên người Thành Vương, cười nói:

- Vậy tiểu đệ lớn gan hỏi một câu. Ngài kính hay không kính ta?

- To gan!

Tô Mộ Bạch phía sau Thành Vương tức giận quát:

- Vương gia là hoàng thân quốc thích, long chủ chi quốc, người dám nói chuyện ngài như thế sao?

Lâm Văn Vinh chỉ vào mũi hắn, tức giận nói:

- Im miệng! Ở trên kim điện, hoàng thượng cho phép ta nói chuyện, nhưng không cho phép người phát ngôn, người cướp lời như thế, ngay cả lễ quân thần cũng không để ý, là có dụng ý gì?

Từ Vị vuốt râu cười, Lâm tiểu huynh quả thực lợi hại, gần như chỉ một chiêu là trí mạng, trên kim điện không phải là ai ai cũng có thể lên tiếng, Tô Trọng Nguyên vượt lễ quần thần, đây là điều đại đại bất kính. Tô Mộ Bạch từ khi gặp Lâm Tam tới này, chưa từng vui vẻ, thấy sắc mặt hoàng thượng lạnh lùng im lặng, trong lòng hắn run sợ, không dám nói tiếp nữa.

- Vương gia, xin trả lời tiểu đệ, ngài kính hay không kính ta vậy?

Lâm Văn Vinh cười nói. Hắn một câu quát Tô Mộ Bạch. Chúng nhân thấy hắn khí thế không tầm thường, còn ai dám nghịch lại mũi dùi hướng tới của hắn.

Thành Vương cười khinh thường đáp:

- Bốn vương là con cháu của thánh tổ, thân phận hiển hách, ta với người không thân không thích, lại chưa từng cho ta lợi ích, ta kính người làm gì?

- Vương gia nói rất hay.

Lâm Văn Vinh nhún vai, tiêu sai nói:

- Ta với ngài không thân không thích, lại chưa từng mang đến cho ngài lợi ích, vậy ngài tự nhiên không cần kính ta. Cùng lý đó, vậy Ngọc Đức Tiên Phường đã không sinh không nuôi ta, lại không dạy không bảo ta, chưa từng cho ta một phần lợi ích nào, ta kính nó làm gì? Lâm Tam ta kính trời kính đất, kính song thân, kính hoàng thượng, kính phụ tử. Nhưng thế nào cũng chẳng đến lượt thánh phường. Cho nên, Vương gia, ngài nếu cho rằng ta có tội bất kính với thánh phường, sợ là dùng sai chỗ rồi.

Miệng lưỡi thật lợi hại! Thành Vương cười lạnh nói:

- Trị người bất kính, chính là bởi vì người ăn nói buông thả, nói cái gì thánh phượng lừa đời trộm danh, mua danh chuộc tiếng, điều này là chính tai chúng ta nghe thấy. Hoàng thượng chứng kiến, người có thể phủ nhận được sao?

- Không sai, “lừa đời trộm danh, mua danh chuộc tiếng” tám chữ này chính là do ta nói, tới bây giờ, ta vẫn phải nói thế.

Lâm Văn Vinh cười lạnh đáp lời:

- Vương gia, ngài nói thánh phượng trải dài trăm năm, tiếng khen khắp Đại Hoa, tiểu đệ lại lớn gan hỏi một câu, thanh danh này của Ngọc Đức Tiên Phượng, là tự nó tranh được, hay là thánh tổ hoàng đế ban cho?

Thánh tổ hoàng đế lúc đầu đoạt lấy giang sơn, cùng ” Ngọc Đức Tiên Phượng” cũng chỉ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi, điểm này trong lòng Thành Vương biết, nhưng chuyện phủ nhận công tích của tổ tông vạn vạn lần không làm được, Thành Vương trầm tư chốc lát mới nói:

- Thánh phượng năm xưa tuy có chút danh bạc, nhưng cũng không phồn hoa như ngày nay. Nếu không có tiên tổ ban khen, thánh phượng cũng sẽ không có địa vị như vậy, danh dự này, phần lớn là tiên tổ ban cho.

- Vậy là xong rồi.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Đề từ của tiên tổ năm đó, tiểu đệ ngày hôm qua đã đưa vương gia xem qua rồi, vừa rồi Lý lão tướng quân cũng nhắc tới. Rõ ràng là ‘dữ phu tề’, nhưng lại bị bọn họ có dùng tâm khác bề cong chiếu mệnh thành ‘dữ thiên tề’. Khác đi một chữ, sai cả ngàn dặm. Xin hỏi vương gia, ba chữ ‘dữ phu tề’ này, rõ ràng là hiệu triệu bọn họ hướng tới vạn dân học tập, tranh thủ sớm ngày đạt tới tầm kiến thức của vạn dân. Ngọc Đức Tiên Phượng vì sao có lời khen? Thánh tổ trên cao nhìn xuống, nếu nói có khen tặng, lão nhân gia ngài cũng đem vinh dự này ban cho dân chúng Đại Hoa vĩ đại, sao lại cho Ngọc Đức Tiên Phượng? Đó gọi là không có da, lông bám vào đầu, vinh dự này của Ngọc Đức Tiên Phượng căn bản không tồn tại, nói bọn chúng mua danh chuộc tiếng, lừa đời trộm danh, vương gia, ta nói như vậy sai sao?

- Người, người thế này là cường từ giáo biện!

Thành Vương không kìm được tức giận:

- Thánh phượng có được trăm năm tôn trọng, được người đọc sách thiên hạ kính ngưỡng, sao có thể sai?

- Vương gia.

Lâm Văn Vinh cười lạnh nói:

- Được người đọc sách thiên hạ kính ngưỡng không thể sai, vậy chẳng lẽ là đề từ của thánh tổ hoàng đế sai sao? Phải để Ngọc Đức Tiên Phượng gì đó ngang nhiên ở trên chúng nhân, dữ thiên đồng tề?

- Điều này, điều này...

Câu nói trước của Thành Vương ra khỏi miệng, liền biết đã bị động, đối chất với Lâm Văn Vinh này, chỉ cần có chút sơ hở, liền lập tức rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Lâm Văn Vinh xoay người ôm quyền, cung kính nói:

- Hoàng thượng, hôm qua tiểu dân ở Ngọc Đức Tiên Phượng lấy được chân tích của thánh tổ năm đó, đang muốn trình lên hoàng thượng!

- Tuyên chỉ, mau tuyên chỉ!

Hoàng đế vội vàng từ long tháp đứng dậy, dung nhan ngay ngắn, mũ áo chỉnh tề, dẫn chúng thần cung kính ra ngoài nghênh đón.

Đề từ của thái tổ sớm được hai tiểu thái giám trông giữ, xuyên qua ngo môn, qua đường giữa, tới thẳng chính điện, lão hoàng đế cùng chúng thần nghênh đón, quỳ rạp xuống đất, thành kính dập đầu. Lâm Văn Vinh hắc hắc cười gian, đề từ của tổ tiên cha vợ thật đúng là hiệu dụng, tới đâu cũng trăm thử trăm linh.

Khấu bái xong, hoàng đế cung kính tiếp nhận chân tích của thánh tổ, trở lại kim điện quan sát tỉ mỉ một phen, lòng già kích động, than:

- Chân tích của thánh tổ, qua mấy trăm năm sau mới trở lại tay của tôn nhi bất hiếu ta, trong lòng trăm thật hổ thẹn.

Từ Vị khải tấu:

- Chân tích của thánh tổ trở về, đây chính là điềm lành rất lớn, chỉ cần hoàng thượng giám định, liền có thể nhận ra thật giả.

Hoàng đế lại nhìn đề tự kia một cái, đột nhiên vỗ bàn, giận dữ nói:

- Há có lý này, há có lý này! Quả nhiên đúng là dữ phụ tề ! Thái tổ thánh hiền, mấy trăm năm trước đã có huấn thị như thế, Ngọc Đức Tiên Phưởng không ngờ lại dám bẻ cong chiếu mệnh trăm năm, lừa gạt trăm cùng người trong thiên hạ, mưu đồ chao đảo quốc thể Đại Hoa, dữ thiên bình tề. Việc này đúng là tội ác ngập trời, đáng chết vạn lần, người đâu...

Cao Bình vội vàng ôm quyền tiến lên. Chỉ nghe hoàng thượng giận dữ nói:

- Dem chân tích của thái tổ sao ra vạn phần, phát tới tay người đọc sách trong thiên hạ, để bọn chúng xem xem, Ngọc Đức Tiên Phưởng tự xưng dữ thiên tề lớn gan làm càn thế nào. Khi quân phạm thượng. Nếu ai dám vì Ngọc Đức Tiên Phưởng cầu tình, liền xử cùng tội, tuyệt không dung thứ.

Thánh thượng long nhan đại nộ, chúng nhân còn ai dám chạm vào vẩy rồng của ông, trên điện người người im lặng, không dám lên tiếng. Người thông minh như Từ Vị, sớm đã nhìn thấy đây chính là màn kịch hoàng thượng cùng Lâm Tam diễn ra. Ngọc Đức Tiên Phưởng phạm vào đại kỵ, cho dù không có Lâm Tam, cũng có người khác ra tay diệt trừ bọn chúng. Chỉ là vấn đề sớm muộn mà thôi.

- Hoàng thượng.

Lâm Văn Vinh trịnh trọng nói:

- Ngọc Đức Tiên Phưởng mặc dù tội ác vô cùng, nhưng những môn hạ đệ tử khác cũng chỉ là nhất thời bị dụ dỗ, nên mới không cẩn thận bị lừa gạt, tiểu dân kiến nghị, việc này phải trừng đại ác, nhưng đối với những đệ tử ăn năn, nên mở ra một đường, bỏ qua chuyện cũ, việc này biểu lộ tấm lòng khoan ái nhân tử của hoàng thượng, lại có thể thúc đẩy những sĩ tử bị lừa gạt gắng sức làm việc, vì Đại Hoa cống hiến khả năng.

Từ Vị và Lý Thái cùng đồng ý:

- Lão thần tán đồng cách làm của Lâm tiểu huynh. Đối đãi với môn hạ đệ tử của thánh phưởng, có thể rộng rãi đối xử, để biểu lộ sự nhân hậu của hoàng thượng.

Lâm Văn Vinh lại đem phương cách mở diễn đàn, làm trường học, chấn hưng khoa học kỹ thuật, cải tổ Ngọc Đức Tiên phưởng nói một lần. Lão hoàng đế nghe xong, vung tay lên nói:

- Phê chuẩn ! Ban vạn lượng bạc, làm học đường, nhân tài trong thiên hạ, văn nhân mặc khách, thợ khéo yêu nghề, đều trong danh sách. Lâm Tam, người liền nhận chức đại tế tửu của học đường, vì Đại Hoa ta dạy dỗ nhân tài, hưng thịnh giang sơn vạn năm.

Lâm Văn Vinh toát mồ hôi, chẳng trách Thanh Tuyền bảo ta không cần lo lắng vấn đề tiền bạc, với thân phận của nàng, tiền công tiền tư còn chẳng phải cuộn cuộn tới, cầm không hết, tiêu không cạn. Một câu nói này của hoàng đế, ta liền thành hiệu trưởng rồi, có cha vợ ra sức ủng hộ, học đường này thành thiên hạ đệ nhất, cũng chỉ đợi ngày thôi. Tối lúc đó môn sinh lão tử trải khắp thiên hạ, đi tới đâu ăn tới đó. Nghĩ trong chốc lát, hắn liền có chút âu lo, ta làm hiệu trưởng, nhưng trừ Động huyền tử tam thập lục tán thủ, thật đúng là không còn gì hay ho để dạy cả.

Thành Vương kinh hãi, Lâm Tam đã có Lý Thái ủng hộ, nếu lại làm học đường, mạng lưới nhân tài thiên hạ nằm trong tay, hắn quyền thế lớn, người nào có thể đối kháng với hắn, thế nên cũng bất chấp mọi thứ, nghiêng rằng, ưỡn người đi ra:

- Hoàng thượng, việc này vạn vạn lần không thể.

- Thành Vương huynh, việc này có gì không thể?

Hoàng đế thân nhiên nói:

- Chẳng lẽ Thành Vương huynh còn lên tiếng bất bình vì Ngọc Đức Tiên Phưởng tâm địa khó lường? Việc này có bút tích tiên tổ làm chứng.

Thành Vương vẫn kiên trì nói:

- Tên Lâm Tam này câu kết với Bạch Liên thánh mẫu, hấn xảo trá khó lường, nếu đem việc học đường giao vào tay hắn, sợ là vạn dân thiên hạ khó tin phục.

Lâm Văn Vinh cười trộm, nếu nói xảo trá khó lường nhất, không phải lão hoàng đế không ai nhận được danh hiệu này đâu, ông ta trong lòng sáng như gương, việc của An tỷ tỷ, ông ta so với người rõ hơn trăm lần.

- Thật có chuyện này ư?

Lão hoàng đế thân nhiên nói:

- Việc này thiên chân vạn xác, người nhà thần đệ tận mắt nhìn thấy. Ngoài ra, tân khoa trạng nguyên Tô Mộ Bạch đại nhân cũng có thấy.

Thành Vương hướng Tô Mộ Bạch đưa mắt ra dấu.

Tô Trạng Nguyên thấy Lâm Tam khoe miệng cười lạnh, trong lòng mơ hồ có chút cảm giác không ổn, nhưng lúc này tên đã trên cung, không thể không bấn, chỉ đành kiên trì tới cùng đứng ra nói:

- Bẩm hoàng thượng, việc này chính là vi thần thấy. Thần tự mắt thấy Lâm Tam cùng Bạch Liên thánh mẫu hẹn hò trong khách sạn...

Lời này vừa nói ra, tất cả điều kinh hãi, thân phận của Tô Mộ Bạch không phải là chuyện đùa, do hắn tự mình làm chứng, hai người thành thế nước lửa, mặc kệ việc này là thật hay giả, trong hai người họ ắt phải có một kẻ diệt vong.

Thấy Tô Mộ Bạch đứng ra, trong mắt lão hoàng đế thoáng qua một tia thất vọng nhưng nhanh chóng biến mất:

- Tô khanh, việc này quan hệ trọng đại, khanh phải nghĩ cho rõ rồi hãy nói.

Tô Mộ Bạch đã nói ra khỏi miệng, sao có thể thu hồi, tuy trong lòng sợ hãi, nhưng trên mặt làm ra vẻ kiên quyết:

- Vi thần tận mắt nhìn thấy, tuyệt không gian dối.

Hoàng đế khẽ than một tiếng, nói với Lâm Văn Vinh:

- Lâm Tam, ngươi có gì để nói không?

Lâm Văn Vinh gật đầu, đi tới bên cạnh Tô Mộ Bạch, cười nói:

- Trạng nguyên huynh, huynh nói chính mắt nhìn thấy ta và Bạch Liên thánh mẫu hẹn hò, tiểu đệ muốn hỏi một câu, dựa theo lý mà nói, huynh và Bạch Liên thánh mẫu chưa từng gặp mặt, làm sao nhận ra diện mạo Bạch Liên thánh mẫu?

Tô Mộ Bạch cắn răng, oán hận nói:

- Ta từ nhỏ khổ đọc văn thư, đối với những kẻ loạn thần tặc tử họa quốc dân thống hận sâu sắc, từ khi mười tuổi nhìn thấy bức họa Bạch Liên thánh mẫu, hạ quyết tâm ra sức vì nước, tiêu diệt họa Bạch Liên, cho nên nhận ra ả.

- Nguyên lai là thông qua bức tranh nhận ra.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Trạng nguyên huynh từ thừa nhỏ đã có chí hướng cao lớn như thế, tiểu đệ bội phục vô cùng. Tiểu đệ cũng thống hận Bạch Liên thánh mẫu giống huynh, có thể đem bức tranh kia cho ta xem được không?

- Dương nhiên có thể.

Tô Mộ Bạch sớm có chuẩn bị, vung tay lên, đã có người đưa lên một bức tranh, cuộn tranh kiểu cũ, đã có chút năm tháng. Mở bức họa ra, một nữ tử quyến rũ xuất hiện trên giấy, dung nhan tuyệt lệ, thân hình đầy đặn, mặt mang vẻ cười thần bí, quả thật là chân dung An tỷ tỷ.

Hồ mị tử nàng, nhớ nàng chết mất thôi, Lâm Văn Vinh trong lòng nóng lên, hồ ly tinh này phảng phất như sống động đứng ở trước mặt mình, ngón tay nhỏ tinh tế ngoắc hất, cười phóng dăng:

- Tiểu đệ đệ, lâu rồi không gặp đó.

- Lâm tiểu huynh, Lâm tiểu huynh.

Thấy Lâm Văn Vinh ngây ra, Từ Vị vội vàng khê đẩy hất, Lâm Văn Vinh a lên một tiếng, tựa như trong trầm tư tỉnh lại, vội cầm cuộn tranh, cẩn thận quan sát đánh giá. Chỉ thấy cuộn tranh vô cùng cũ kỹ, lụa thô lại dày, bút mực khô cạn, niên đại tựa hồ rất lâu rồi.

Lâm Văn Vinh cầm cuộn tranh kia xem xét từ trên xuống dưới một phen, đột nhiên mở miệng hỏi:

- Trạng nguyên huynh, đây chính là bức tranh khi huynh xem khi mười tuổi sao?

Hai người đều trong lòng rõ ràng, Tô Mộ Bạch chỉ hừ đáp trả:

- Chính là như thế, sao, chẳng lẽ ngươi hoài nghi nó là giả hay sao?

Lâm Văn Vinh đưa cuộn tranh cho Từ Vị, cười nói:

- Từ tiên sinh, luận về công phu thi họa, không ai có thể hơn được ngài, mời ngài xem bức tranh này.

Từ Vị hướng tới hoàng đế ôm quyền xin ý chỉ, lão hoàng đế gật đầu nói:

- Cho phép ! Việc này quan hệ trọng đại, Từ ái khanh, khanh cần phải giám định rõ ràng.

- Lão thần nhất định không phụ sứ mạng.

Từ Vị khom người, nhận lấy cuộn tranh, liền cẩn thận đánh giá. Đây chính là một trường đánh cuộc, thắng thua thành bại toàn gửi gắm lên người Từ Vị.

Từ Vị giám định nửa ngày, nụ cười trên mặt càng ngày càng đậm, Lâm Văn Vinh cả người thoải mái, nhìn Tô Mộ Bạch cười hắc hắc không ngừng. Tô Trạng nguyên trong lòng có quỷ, mồ hôi lạnh trên trán chảy xuống ròng ròng, nếu chẳng phải Thành Vương ngôn từ nghiêm khắc, sợ rằng hắn sớm đã xụi xuống rồi.

- Tô Trạng nguyên, đây thật sự là bức tranh khi ngươi mười tuổi nhìn thấy sao?

Ánh mắt của Từ Vị quét nhìn về phía Tô Mộ Bạch lạnh lùng hỏi:

Tô Mộ Bạch người ướt đầm mồ hôi lạnh, kiên trì thừa nhận:

- Đích thực là văn sinh mười năm trước nhìn thấy.

- Nói như thế, bức tranh này tự nhiên ít nhất có mười năm tuổi rồi, có phải thế không?

Nụ cười trên mặt Từ Vị ngày càng nhiều, chậm rãi hỏi:

- Vâng, vâng ...

Tô Mộ Bạch lắp bắp:

Lâm Văn Vinh và Từ Vị nhìn nhau, cùng quát lên:

- Ngươi nói dối, bức tranh này tuyệt không quá một năm.

(1) Kinh là sông Kinh nước đục, sông Vị nước trong. Ý câu này là phân biệt rõ ràng phải trái trắng đen.

371. Chương 369: Giám Định Hàng Giả

- Ta... ta không hề nói dối.

Từ Vị lắc đầu:

- Tô trạng nguyên, lão hủ cả đời làm bạn với thi họa, vẽ gì người nào vẽ, vẽ vào năm nào, lão hủ lướt mắt qua liền biết không tám chín thì gần mười phần. Bức tranh Bạch Liên thánh mẫu này, bút pháp tỉ mỉ, bút tích tinh tế, họa sư thậm chí cũng thuộc bậc cao. Chỉ đáng tiếc, người có giáp tử(1), cây có vòng năm, vẽ cũng có năm tháng, không làm giả được.

Từ Vị là đại học gia, mọi người nghe ông nói, tức thì có chút hứng thú, lão hoàng đế cũng nhin không được mở miệng hỏi:

- Từ khanh, khanh nói bức tranh này không quá một năm, làm sao nhìn ra được điều đó?

Từ Vị gật đầu, cười đáp:

- Phán đoán tuổi của một bức tranh, ngoài tiến hành xem xét từ thần thái nhân vật trên tranh, bối cảnh khung cảnh trên tranh ra, thì vải vẽ, quyền trục, rồi mức khô nhẵn của bút mực, cũng là cơ sở dựa vào để phán đoán. Mấy điểm sau khó có thể làm giả, đối với giám định phân biệt tranh giả đồ nhái cũng là trọng yếu nhất.

Từ Vị mỉm cười, kín miệng không nói, chúng nhân nghe thấy ông nhử mồi, tất cả đều không nhin được nữa, ngay cả Lý Thái cũng mở miệng hỏi:

- Từ lão đệ, đừng làm người ta hồi hộp nữa, mau mau nói rõ ràng với chúng ta.

Từ Vị liếc mắt nhìn Tô Mộ Bạch, cười lạnh lùng:

- Tô trạng nguyên, người là tân khoa đầu danh, học thức không cạn, những đạo lý này đã nghe qua chưa?

- Đệ tử không biết.

Hai chân Tô Mộ Bạch nhũn ra, gắng gượng tính thần đáp :

Từ Vị cười ha hả:

- Vậy lão hủ dạy người một chiêu, làm sao giám định phân biệt tranh, chỉ mong sau này người không nên phạm lại sai lầm tương tự. Bức tranh này y phục của nhân vật, thần thái, bối cảnh đều kết hợp cực tốt, nhìn không ra manh mối, vấn đề sinh ra ở bút mực và vải vẽ.

Bút mực và vải vẽ? Mọi người đi tới nhìn bức tranh. Bút mực tự nhiên, vải vẽ cổ xưa, nhìn không ra vấn đề gì.

Từ Vị đi vài bước, lớn tiếng nói:

- Phàm là tranh tốt, đều có mực tốt, đây là chân lý không thể thay đổi, bức tranh này cũng không ngoại lệ. Từ trên bức tranh này mà xem, dùng loại mực cực kỳ quý hiếm, hẳn là của xưởng Huy Mặc ở huyện Hưu Ninh, Tích Khuê, tỉnh An Huy. Tên gọi là Long Hương Tề. Loại mực này vẽ lên giấy như sơn, sắc màu đen mịn, để lâu không phai, nét mực trơn mịn ngàn năm, tức là nghìn năm sau, nét mực vẫn đều và mịn màng. Dưới hoàn cảnh bình thường, không tới ba trăm năm, không thể xuất hiện đốm và vẩn.

Từ Vị nói một câu đánh thức người trong mộng, những người có chút thông minh đã đoán ra ý của ông, liền đem ánh mắt hướng tới bức tranh, thấy bức tranh bút tích bóng loáng, nhìn không ra khiếm khuyết gì.

Từ Vị mỉm cười nói:

- Mực tốt đúng là mực tốt, cho dù sinh ra mấy đốm vẩn, cũng không phải dễ dàng mà nhìn ra được, chỉ có dùng tay sờ mới có thể cảm thấy, xin hoàng thượng bình phẩm!

Thái giám đưa bức tranh trình lên, lão hoàng đế sờ lên các viên vẽ quần áo trong tranh. Gật đầu nói:

- Quả nhiên cảm giác có hạt gợn lên, vả lại không đều.

- Lão thần cả gan, xin hoàng thượng lại sờ chân tích của thánh tổ. Cùng loại phái Huy Mặc - Hư Ninh, xin hoàng thượng xét xem có gì bất đồng.

Lão hoàng đế khế sờ thánh tích, mặt lộ vẻ kinh ngạc:

- Bút mực của thánh tổ, mặc dù trăm năm, cũng không có chút cảm giác gợn, bóng loáng như xưa. Từ khanh, cùng loại mực, nhưng lại có hiệu quả khác nhau, đây rốt cuộc là sao?

- Đây chính là đặc tính của mực tốt.

Từ Vị khế cười nói:

- Danh nhân tự họa, bút tích, ý cảnh có thể mô phỏng được gần như hoàn hảo, duy chỉ có mực tốt lại không phải người nào cũng có thể dùng được. Lão thần vừa rồi đã nói qua, Huy Mặc thượng đẳng, không tới ba trăm năm không thể xuất hiện hạt vằn. Nếu nói vị Bạch Liên thánh mẫu kia sinh ra ở ba trăm năm trước, không chỉ lão hủ, sợ rằng ngay cả Tô trạng nguyên cũng không thể tin.

Hoàng đế hứng thú tăng cao, cười hỏi:

- Vậy giải thích sao về những vết đốm vằn nhỏ này?

- Điều đó chính là chỗ mẫu chốt giám định phân biệt tuổi tranh.

Từ Vị gật đầu đáp:

- Phàm là tranh mới nếu muốn làm giả tranh cổ, vì tăng thêm tuổi của mực cho cũ, đều phải hong lửa phơi khô, không hề có ngoại lệ, mong lấy giả làm thật. Chúng ta đều biết, nước mực này chính là lấy từ gỗ tùng ra, loại Huy Mặc thượng hạng này, nếu không tới ba trăm năm, thì việc sinh ra những hạt gợn cực kỳ hiếm hoi. Chỉ có sau khi hơi khô, bởi vì chịu nhiệt không đều, sẽ có gợn vằn nhô lên, hơn nữa rất không có quy tắc, đây chính là gợn vằn mà hoàng thượng vừa rồi sờ thấy. Từ phân bố của hạt gợn của bức tranh này và cảm giác tay khi sờ lên mà xem, bút mực tuy giống như rất lâu, nhưng cảm giác lồi lõm của hạt gợn trên tay lại mới, hẳn là trong gần một năm được hoàn thành và hong khô.

Chúng nhân thở dài một hơi, Từ Vị là nhân vật nào, chính là tổ tông tranh vẽ, lời từ miệng ông nói ra, so với Tô Mộ Bạch đáng tin hơn ngàn vạn lần.

- Quả nhiên rất có học vấn!

Lão hoàng đế gật gù than:

- Vậy phán đoán từ vải vẽ, kết luận như thế nào?

- Điểm này liền mời Lâm tiểu huynh giải thích.

Từ Vị cười nói:

- Thần thấy Lâm huynh đệ tựa hồ cũng là dân trong nghề.

Dân trong nghề cái rắm, Lâm Văn Vinh toàn thân toát mồ hôi, hẳn mặc dù cũng có chút vốn liếng với việc này, nhưng nào so được với dạng đại gia như Từ Vị chứ? Thấy ánh mắt của mọi người đều dừng ở trên người mình, Lâm Văn Vinh cười khan hai tiếng:

- Từ tiên sinh quá khen rồi, tiểu đệ ta đối với Huy Mặc gì đó một khiếu cũng không thông, tiệt đệ nhìn bức tranh này, chỉ nhìn vải vẽ. Mọi người đều là đã vẽ tranh, hẳn là phải biết, độ mịn của vải lụa là phi thường quan trọng, nếu không, rất dễ xuất hiện tình huống quá bút.

Điểm này thông tục dễ hiểu, chúng nhân nghe được gật đầu, Lâm Văn Vinh cười nói:

- Mọi người đều biết ta làm gì chứ? Hiện giờ ta còn ở Tiêu gia Kim Lăng phụ làm công vụ, quản lý ăn ở chơi bời, lương hàng năm mấy trăm lượng. Tiêu gia nghĩ rằng mọi người cũng biết, chính là bán vải, nói tới vải, ta cũng học được chút đạo lý đơn giản từ Đại tiểu thư nhà ta, cùng mọi người chia xẻ một chút. Các vị huynh đài đều là đại gia, xin mời các vị sờ vải vẽ này, có phải có chút cảm giác quăn quăn mịn mịn? Vương gia, ngài cũng sờ xem, ngài vẫn luôn muốn sờ mà không được sờ!

Thành Vương sắc mặt xám xịt, hừ một tiếng không để ý đến hắn, chúng nhân sờ thử, quả nhiên như Lâm Tam nói, vài lụa quần mịn, nếu vẽ trên loại vải này, dù là Từ Vị, cũng không dám đảm bảo sẽ không có sai sót trong nét vẽ.

- Dựa theo lý thuyết, Bạch Liên thánh mẫu cũng là một đại nhân vật một phương, dung mạo Bạch Liên thánh mẫu giống như tiên trên trời, tất nhiên là dùng vải thượng hạng vẽ để họa mình, mới họa sư cũng không thể là người tài năng tệ bạc được, nhưng sao lại sinh ra sai lầm kém cỏi như thế này? Tại sao lại vẫn còn sót những nét nguệch ngoạc chứ?

Lâm Văn Vinh chậm rãi bước trên đại diện, lẩm bẩm, tựa như hỏi người khác, lại tựa như đang hỏi chính mình.

Lý Thái bất mãn:

- Lâm Tam, sao ngươi cũng học Từ hiền đệ kiểu này, thực biết nhử trêu người.

Hoàng thượng mỉm cười không nói, ngưng thần lắng nghe.

- Kỳ thực đạo lý này, vừa rồi Từ tiên sinh đã nói, đều là do hơi lửa mà ra. Vạn vật thiên hạ phần lớn đều là gặp nóng thì nở gặp lạnh thì co, vải vẽ này cũng không ngoại lệ. Bức tranh này sau khi hoàn thành, đã được hong qua lửa, cho nên vải vẽ mới quần. Vì để che dấu vết, người gia công đồ giả liền đem vải vẽ này cuốn thẳng lại, chỉ đáng tiếc là phá hỏng thì dễ tạo dựng thì khó, đã đi ngược lại quy tắc vật lý, nào có thể dễ dàng phục hồi nguyên trạng. Thế cho nên chỉ cần sờ thêm vài cái, vuốt ve vài cái, liền sẽ hiện ra nguyên hình. Trên vải vẽ hiện tại của bức tranh này, dù là họa sư giỏi hơn nữa, cũng nét bút vẫn phải có sai sót.

Chúng nhân nhất trí gật đầu, nghe Từ Vị và Lâm Tam nói, có vẻ giám định phân biệt rất dễ dàng, ta làm sao không nghĩ tới chứ?

- Lâm tiểu huynh, vậy tiểu huynh làm sao phân biệt bức tranh này được hoàn thành trong một năm chứ?

Trong mọi người, chỉ có Từ Vị tỉnh táo nhất, Lâm Tam giảng tới nửa ngày trời, chỉ có thể phán đoán đồ đồm hơi lửa, năm tháng lại khó giám định, ông liền mở miệng hỏi.

- Điều này, kỳ thực là một bí mật, ta có thể không nói không?

Lâm Văn Vinh nói có chút ngại ngần:

Quần thần nghe hắn tiến hành giáo dục khoa học phổ cập đến lúc say mê, nào có thể đáp ứng hắn, tất cả đều hướng ánh mắt chờ đợi nhìn hắn. Hoàng đế mỉm cười nói:

- Lâm Tam, ngươi có bí mật gì, chẳng lẽ ngay cả trẫm cũng muốn che giấu sao?

Xem tình trạng này không nói không được rồi, Lâm Văn Vinh khóc cười không được, chỉ đành mở miệng:

- Kỳ thực đây là một bí mật thương hiệu, trên đời này, chỉ có ta và Tiêu đại tiểu thư biết, hôm nay công khai, liền thành bí mật mọi người đều biết rồi.

- Thương hiệu? Thương hiệu là thế nào?

Từ Vị cũng ngạc nhiên.

- Nói đơn giản, kỳ thực chính là một loại tiêu chí đặc biệt, duy nhất một dạng, nên hàng bắt buộc ắt tìm ra được thật giả. Mọi người nhìn nơi này...

Lâm Văn Vinh lật góc trên cùng của tấm vải vẽ, bày ra cho mọi người xem. Lý Thái cách gần nhất, mắt thấy nơi đó có mấy chữ nhỏ cơ hồ mắt thường khó nhìn thấy, ông khẽ nhẩm:

- Ất Dậu đông thập ngũ hợi kim, phía sau còn vẽ vòng tròn, bên trong viết chữ Tiêu, thế này nghĩa là gì?

- Đây là thương hiệu của nhà xưởng, xấu tốt cùng loại cũng có dấu tích này khi sản xuất, ài, vốn là vì đề phòng nhà khác giả mạo sử dụng, không nghĩ tới hôm nay bị ép công khai.

Lâm Văn Vinh than:

- Nói đơn giản, tấm vải vẽ này, là Tiêu gia nhà ta sản xuất ra...

Sắc mặt Thành Vương tức thì trương lên như gan lợn, lần này là một tay hấn đạo diễn, nhưng không ngờ rằng bày ra một sai sót lớn như vậy.

- Mọi người nhìn chữ Tiêu trong cái vòng này, chính là thương hiệu của Tiêu gia chúng ta. Lại nhìn mấy chữ ‘ ất dậu đông thập ngũ hợi kim’ đây chính là ngày sản xuất và cấp độ, ý là, miếng vải này năm ất dậu mùa đông tháng mười hai ngày mười lăm, là hoàn thành đoạn công nghệ cuối cùng trong công xưởng ở Kim Lăng xuất ra, cũng chính là ngày mười lăm tháng mười hai mùa đông năm ngoai xuất xưởng. Cho nên, ta không chỉ biết bức tranh này hoàn thành trong vòng một năm, còn biết là hoàn thành trong vòng nửa năm. Ài, đây là bí mật to lớn, khôn ngờ công bố đại chúng rồi. Hoàng thượng, tiểu dân có thể xin mấy lượng bạc, tiến hành chút bồi thường với Tiêu gia hay không?

Đây quả thực là thiên cổ kỳ văn, đầu óc tên Lâm Tam này rốt cuộc nuôi lớn như thế nào. Chúng nhân hai mặt nhìn nhau không nhịn nổi cười, vị trạng nguyên này thật quá kém rồi, làm ra thứ đồ giả mạo thất bại, lại còn mua nguyên liệu hàng hóa nguyên bản, bị người ta đánh dấu ngày sản xuất cũng không biết. Đây quả thực là vụ án ly kỳ nhất, buồn cười nhất từ trước tới nay, quả thực là hết biết rồi.

Lý Thái và Từ Vĩ nhìn nhau cười, mặt đỏ lựng lên.

Qua lại với Lâm Tam này lâu rồi, lão hoàng đế sớm thành thói quen với kỳ chiêu của hấn, song lần này thật quá ly kỳ, cũng quá buồn cười, dù là ông ần nhẫn vô cùng, cũng nhịn không được cười tới đỏ mặt khăn cổ, vội quay đầu đi, để tránh mất thể thống.

- Lâm tiểu ca, lão hủ quả thực là phục tiểu ca rồi, thế này cũng làm được! Trí tuệ của tiểu ca, thật đúng là khoáng cổ tuyệt kim.

Từ Vĩ cười tới rút gân, bội phục sát đất.

- Thường thôi, thường thôi, thứ ba toàn quốc!

Lâm Văn Vinh cười hì hì nói:

Hoàng đế thành linh vỗ bàn, tức giận quát:

- Tô Mộ Bạch, ngươi mưu đồ làm loạn, vu oan lương thần, còn lời gì để nói?

Tô Mộ Bạch hai gối nhũn ra, sớm đã ngã trên mặt đất, liều mạng dập đầu nói:

- Hoàng thượng tha mạng, vi thần là nhất thời hồ đồ, vị Thành ...

- Tô Mộ Bạch, ngươi thật to gan!

Thành Vương thịnh nộ, hung ác đá vào mặt hấn, Tô Mộ Bạch lăn lộn mấy vòng, khoe miệng máu chảy như trút, ngay cả răng cũng rơi ra, nói cũng không ra lời.

- Uổng công cô vương tín nhiệm ngươi, không ngờ ngươi cấu kết người nhà bản vương mưu đồ hãm hại ta, thật là tội không thể tha. Hoàng thượng, loại người khi quân phạm thượng này, vạn vạn lần không thể lưu lại. Thần đệ kiến nghị lập tức đem hấn giải tới thiên lao, chờ ngày xử trảm.

Hoàng đế sắc mặt âm trầm liếc hấn một cái, lại nhìn Tô Mộ Bạch quỳ rạp trên mặt đất khấu đầu như già tới, lắc đầu nói:

- Tô Mộ Bạch, ngươi là một tay trảm bồi dưỡng nên, thi trúng trạng nguyên cũng là bằng vào bản lĩnh thật sự, trảm không một chút tư tâm. Vốn nghĩ bồi dưỡng ngươi thật tốt, thành người tài của Đại Hoa, nào biết ngươi ... những việc ngươi làm, thật làm trảm rất thất vọng.

Tô Mộ Bạch mặt đầy máu tươi, mặt mũi dữ tợn, kêu mấy tiếng không rõ, quỳ trên mặt đất liều mạng dập đầu, máu trên trán chảy xuống thành dòng, không ai nghe rõ hấn nói cái gì. Lâm Văn Vinh nhìn cũng không đành lòng, nói tới cùng, hấn và Tô trạng nguyên cũng chẳng có thâm cừu đại hận gì, chỉ là bị sự đổ kỵ của hấn mà thôi.

Từ Vĩ lắc đầu than:

- Một chữ ghen kia thực hại chết người.

- Giải xuống đi.

Hoàng đế thần sắc già nua, yếu ớt vẫy tay:

- Giao cho hình bộ xử trí, ngày khác bẩm báo.

Hộ vệ cung đình kéo Tô Mộ Bạch ra ngoài. Tô Trọng nguyên không ngừng vùng vẫy, mồm lấp bắp, máu và nước mắt quện vào nhau, có khổ không nói ra nên lời.

Hoàng đế sắc mặt âm trầm, quét mắt nhìn mọi người trên điện, giọng lạnh lùng nói:

- Trẫm nói lại một lần. Triều Đại Hoa ta dùng người hiền năng, nhưng hiền năng ghen tỵ, kẻ vu oan giá hoạ, hết thấy theo hình phạt sử nặng, tuyệt không dung thứ, chúng khanh nghe rõ chưa?

- Tạ ân điển hoàng thượng!

Quần thần vội khom người ôm quyền. Việc ngày hôm nay, không ai ngờ tới rốt cuộc lại kết thúc như thế. Tô Mộ Bạch một đời tuấn kiệt, lại luân lạc thế này, thật khiến người thương tiếc. Đồng thời cũng chứng minh một đạo lý Thà chọc diêm vương, chớ chọc Lâm Tam.

Thành Vương cực kỳ cay cú, thấy tình thế bất lợi, lập tức chuyển hướng sang Lâm Văn Vinh, sắc mặt chân thật, trong mắt nặn ra mấy giọt nước mắt:

- Lâm Tam, là ta tin nhầm gièm pha, oan uổng cho người, bản vương ngay tại đây trình trọng xin lỗi người. Xin nhận bản vương một lạy.

Hắn không ngờ khom sâu xuống, bái lạy thật sự. Đợi hắn lạy xong, Lâm Văn Vinh đỡ lấy hắn, vờ vịt nói:

- Ái chà, vương gia hành đại lễ như thế, tiểu đệ then không dám nhận. Chút việc vặt, đều là hiểu lầm, nói ra là không có vấn đề gì, cần gì phải long trọng như thế chứ.

- Phải thế, phải thế, nếu không như thế, không thể biểu đạt lòng hổ then của bản vương.

Thành vương chân thành nói:

Lão hoàng đế khẽ gật đầu, lại lạnh lùng quát:

- Lại bộ thượng thư ở đâu?

Diệp đại nhân hôm nay cực kỳ ngoan ngoãn, nghe hoàng đế quát một tiếng, tức thì cả người run rẩy, vội vàng ra khỏi hàng quỳ sụp xuống, một câu cũng không dám nói.

- Diệp khanh, hôm qua người bất kính với hoàng hậu, chính là khanh?

Hoàng đế hai mắt khép hờ, trầm ngâm nói:

- Tội thần đáng chết, tội thần đáng chết, không biết là phượng giá của nương nương, kinh nhiều nương nương, tội thật đáng chết vạn lần!

Diệp đại nhân toàn thân run rẩy, liều mạng dập đầu.

Hoàng đế nói:

- Khanh cũng là lão thần lâu năm rồi, nói lời bất kính, theo luật đáng chém. Niệm tình khanh làm việc đã nhiều năm, không có công lao cũng có khổ lao, trẫm không làm khó khanh. Khanh lãnh chút tiền, cáo lão đi thôi.

- Tạ ân đức hoàng thượng, tạ ân đức hoàng thượng.

Diệp đại nhân cảm kích rơi nước mắt, đập tường như nát đầu:

Mắt hổ của lão hoàng đế quét qua, uy nghiêm nói:

- Tam các lục bộ, không thể một ngày không có chủ sự, nhân tuyển của lại bộ thượng thư...

Ông nhìn lên người chúng nhân trong điện, Lâm Văn Vinh kinh hãi, ông đừng chọn đúng ta nhé, mỗi ngày canh năm phải đi làm, loại chuyện này đánh chết ta cũng không làm, đó chính là giờ tốt ta ôm Thanh Tuyền ngủ, sét đánh cũng không đánh thức được ta.

Thấy Lâm Tam rụt đầu lại, hoàng đế khẽ lắc đầu, cười khổ nói:

- Từ khanh, khanh phải vất vả một chút, tạm thời chấp chương lại bộ, công việc hộ bộ cũng kiêm luôn, đợi tới khi có nhân tuyển thích hợp, tiến cử với trẫm.

Từ Vị không còn lựa chọn khác, chỉ đành ứng tiếng thừa vâng, quan chức tới mức của ông, thanh danh như mặt trời chính ngọ, quan chức đã là vật ngoài thân, việc này chỉ tăng thêm gánh nặng cho ông, đối với việc Lâm tiểu ca không được chọn gánh vác, ông ta cũng không có cách nào.

Thành Vương đột nhiên bước ra khỏi hàng, khấn thiết nói:

- Hoàng thượng, Diệp đại nhân phạm sai lầm, thần đệ nghe nói là bởi vì chuyện hoàng hậu nương nương. Trong cung hơn mấy chục năm không có tin tức của nương nương, lời đồn ngoài đường rất nhiều, nếu nương nương trở lại, hẳn thật sớm công bố cho mọi người mới được, tránh cho có người âm thầm truyền sai lạc, làm hỏng danh dự hoàng thượng.

Mẹ vợ của ta đã qua đời mấy chục năm rồi, chẳng lẽ lão tiểu tử người không biết? Đồ hạ đẳng, ta khinh bỉ người, Lâm Văn Vinh trong lòng thầm hăm hực, khinh thường liếc Thành Vương một cái.

Hoàng đế hai mắt ươn ướt, ngón tay khẽ run lên, hồi lâu mới ức chế được tâm tình kích động, lớn tiếng nói:

- Lời này của vương huynh có đạo lý. Trẫm đợi ngày này đã hai mươi năm. Lời đồn bên ngoài không phải là giả, hiền hậu của trẫm, đã bệnh qua đời mười bảy năm trước.

- Nương nương...

Một trận kêu thảm thiết vang lên, quần thần trong điện. Cung nữ, thái giám đều cùng quỳ mọp xuống.

Đây là vợ của cha vợ, cũng đáng quỳ một cái. Lâm Văn Vinh thở dài, quỳ xuống chân tâm thật ý dập đầu.

Hoàng đế hai mắt đỏ bừng, lớn tiếng nói:

- Mười bảy năm nay, trẫm đem tin tức này giấu kín không truyền ra, chưa từng tuyên cáo với thiên hạ, là vì hoàng hậu lâm chung từng có di ngôn, không đợi được Xuất Vân công chúa của trẫm trở về, nàng không vào lăng tẩm, không báo cho thiên hạ. Vì một ngày này, trẫm đã đợi tới mười bảy năm, cuối cùng đợi được rồi, khụ , khụ...

- Hoàng thượng ...

Cao Bình hô lên kinh hãi, vội vàng đưa tới mấy viên thuốc. Nhìn vết máu màu nâu trên khăn lụa vàng, lão hoàng đế lau khô miệng, thần sắc không đổi, nuốt thuốc xuống, sắc mặt khôi phục rất nhiều. Ông nhắm mắt dưỡng thần một lúc, nói tiếp:

- Công chúa của trẫm, xa cách trẫm hai mươi năm, cuối cùng cũng trở về bên người trẫm, đã thỏa tâm nguyện cả đời của hoàng hậu. Ngày mai trẫm dự định thông báo thiên hạ, ngàn dặm buộc khăn trắng, cả nước tặn hiếu, tiến hiền hậu của trẫm.

- Tuân chỉ.

Chúng thần ngừng khóc, cung kính thưa.

- Hoàng thượng, nói như vậy. Hôm qua chính là Xuất Vân công chúa trở về rồi.

Từ Vị nhỏ giọng nói, nhìn Lâm Văn Vinh một cái đầy ý nghĩa.

- Không sai!

Hoàng đế ngạo nghễ nói:

- Chính là Xuất Vân công chúa độc nhất vô nhị của Đại Hoa ta, công chúa đã trưởng thành, đợi tới khi hoàng hậu nhập cửu, trẫm đem tuyên cáo thiên hạ, cử hành đại hôn cho công chúa.

Lâm Văn Vinh lòng thót lên một cái, đại hôn, việc này ta còn chưa nghĩ tới, nói ra thật là có chút hổ thẹn. Xảo Xảo, Ngưng Nhi, Thanh Tuyền bọn họ theo ta vậy rồi, đặc biệt là Thanh Tuyền, bụng cũng lớn rồi, nhưng ngay cả một nghi lễ chính thức cũng không có, hổ thẹn, thật hổ thẹn.

Hôm nay Đại Hoa chuyện buồn đi với chuyện vui, quần thần cũng không biết nên cười hay là nên khóc. Lão hoàng đế tựa hồ cũng tiêu tụy rất nhiều, xua xua tay:

- Hôm nay nghị luận đến đây thôi, bãi triều đi.
- Vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.

Chùng nhún làm đại lễ, bước ra ngoài. Lâm Văn Vinh còn chưa ra tới cửa, Lý Thái tổ lên vai hấn:

- Lâm Tam. Hôm qua người mượn binh mã đại pháo của ta, phần nhân tình này người phải nợ ta đó.

Lâm Văn Vinh hắc hắc cười khan:

- Lão tướng quân, ngài đừng làm khó ta nữa, không phải là Lâm Tam không muốn dốc sức vì nước, thật sự là trong lòng đọc sách quá ít, nếu làm lỡ quân cơ đại sự ở tiền tuyến của ngài, vậy chết vạn lần cũng không biện hộ được.

Từ Vị ở ngay bên cạnh hai người, nghe thấy lời hấn, cười nói:

- Lão tướng quân, chớ nên tin tưởng lời hấn nói, trước đây ta mời hấn đi Sơn Đông dẫn binh, hấn cũng từng nói giống vậy, nhưng kết quả thế nào? Bạch Liên giáo kia, còn không phải bị diệt trong tay hấn hay sao?

Lý Thái tổ dài:

- Lâm Tam, hiện tại bây giờ, thân phận của người không phải tầm thường, ta cũng không có biện pháp ép người. Chỉ là Đại Hoa ta trong triều không có tướng giỏi, ta tuổi tác lại cao, nếu một ngày nào đó xuôi tay, Đại Hoa phải làm sao? Bắc có người Hồ, Nam có giặc Oa, ai làm lãnh đạo chúng tướng sĩ? Làm người cũng không thể quá tự tư, có bản lĩnh phải biểu lộ ra, cất dấu đi, đó không phải là hành vi của nam nhân.

Lão già này, làm mạnh không được, liền làm mềm, lấy tình mà động lòng người, khiến lão tử thực sự có chút bị ông ta đả động. Thấy Lý Thái tổ tóc trắng bạc phơ, nếp nhăn đầy mặt, Lâm Văn Vinh mềm lòng, tron cơn kích động đã muốn đáp ứng, may mắn thấy Từ Vị ở bên cười quỷ dị, liệu vội hãm phanh, chữ "được" còn chưa ra khỏi miệng.

- Việc này, mấy ngày nữa nói sau.

Lâm Văn Vinh than thở:

- Trước khi đại quân xuất phát, ta nhất định sẽ cho tướng quân một câu trả lời thỏa đáng.

Lý Thái tổ gật đầu, bên kia Cao Bình đi tới thưa:

- Lâm đại nhân, Từ đại nhân, Lý tướng quân, hoàng thượng mời ba vị tới thượng thư phòng nói chuyện.

Vừa tiến cung, sự tình thật đúng là nhiều, Lâm Văn Vinh bắt đầu đã lắc đầu, đi theo sau hai người Từ Vị. Đến cửa thượng thư phòng, ba người dừng bước, Cao Bình đi vào xin ý chỉ, rồi bước ra nói:

- Lâm đại nhân, hoàng thượng mời ngài vào trước.

Chẳng lẽ là muốn cùng ta thương lượng việc đại hôn? Ài, hai kiếp làm người, ta còn chưa kết hôn đó! Cát bước tiến vào thượng thư phòng, chỉ thấy trong phòng hương đàn lượn lờ, tấu chương chất cao ngất, lão hoàng đế đứng xoay lưng, nhìn đề tự của tiên tổ đời trước trên tường, trầm mặc không nói.

- Lão gia tử, ngài tìm ta?

Cảm thấy không khí có chút áp lực, Lâm Văn Vinh mở miệng hỏi:

Hoàng đế khẽ gật đầu, trầm giọng nói:

- Quan hệ giữa người và Tiêu đại tiểu thư rất thân mật phải không?

Vô duyên vô cớ sao hỏi tới mấy thứ này, Lâm Văn Vinh trong lòng nghi hoặc, biết việc này không giấu được ông, thành thành thật thật gật đầu:

- Có chút thân mật!

- Có chút thân mật?

Hoàng đế cười lạnh lùng:

- Sau này không cần nữa, trẫm giết nàng ta rồi.

(1)Giáp tử : sáu mươi năm, thường khi xưa tuy nói thọ trăm tuổi, nhưng 60 đã được coi là 1 vòng đời rồi.

372. Chương 370: Thiên Cổ Kỳ Mưu

Trong đầu Lâm Văn Vinh ‘ong’ một tiếng, mặt cắt không còn giọt máu, lắp ba lắp bắp:

- Lão gia tử, ngài nói vậy là ý gì? Nàng ta nữ nhi do Tiêu phu nhân sinh ra, ngài làm sao hạ thủ được?

Giọng Hoàng đế đều đều:

- Là con của Quách tiểu thư quả không sai, nhưng vậy thì sao? Trẫm muốn giết một người, chẳng lẽ còn hỏi nàng ta là nữ nhi của ai? Lâm Tam, người làm sao lại ấu trĩ thế?

Thấy Hoàng đế ngang ngạnh như vậy, lại nhớ tới dung nhan như hoa của Đại tiểu thư, khí huyết Lâm Văn Vinh trào lên, hai mắt đỏ rực:

- Ấu trĩ thì sao? Cũng không nên loạn sát, hơn nữa lại là kẻ đời sau của cố nhân. Đại tiểu thư nhà ta mỹ lệ hiền thực, đảm đảm thiện lương, nàng phạm vào lỗi gì, ngài phải hạ đồ đao?

Lão Hoàng đế cười ha hả:

- Mỹ lệ hiền thực, đảm đảm thiện lương? Lời này nếu từ miệng người khác ta tự nhiên tin tưởng! Duy chỉ có từ miệng người nói ra, lại là trò cười lớn nhất thiên hạ! Người cùng Tiêu đại tiểu thư luôn gây sự nháo nhào, giống như oan gia, có ai không biết?

Thần sắc ông trở nên lạnh lùng:

- Hơn nữa, người sao biết nàng ta không phạm lỗi? Ta nói, lỗi lầm lớn nhất của nàng chính là lôi kéo nhà người! Lâm Tam, người thành thật trả lời ta, nữ tử quan hệ thân mật với người, trừ hai nữ tử trong nhà người ra, hai người trong nhà Tiêu gia, còn có những ai? Trẫm từng người từng người giết hết.

Lưng Lâm Văn Vinh đổ mồ hôi lạnh ròng ròng: “Lão khốn này có ý gì đây? Muốn đem người yêu thương của ta giết hết à?” Nhớ tới Đại tiểu thư, hai mắt hắn đỏ lên, giọng lạnh tanh:

- Ngài muốn giết, vậy giết đi, nữ tử trong thiên hạ đều là người yêu của ta.

Lão Hoàng đế cười âm hiểm:

- Đừng cho rằng trẫm không biết, những nữ tử thân mật với người, trẫm nắm rõ ràng. Lâm Tam, không phải là trẫm độc ác ra tay tàn nhẫn, thật sự là người có lòng tham không đáy, đầu sỏ tội lỗi chính là ở trên người người.

- Ta?

Lâm Văn Vinh chỉ vào mũi mình:

- Ngài có lầm không, rõ ràng là ngài muốn giết người, làm sao lại là lỗi của ta?

Hoàng đế vỗ bàn, nổi giận đùng đùng, quát:

- Ở trước mặt trẫm, người còn dám cãi lại như thế? Thiên hạ vô sỉ, chỉ có người quá nhất. Trẫm lại hỏi người, người có biết Tần Tiên Nhi là người thế nào của trẫm không?

“Lão khốn nhà người biết rõ còn cố hỏi!” Lâm Văn Vinh sáng giọng đáp:

- Là Nghê Thường công chúa của ngài, vậy thì sao. Nàng còn là lão bà của ta đó!

- Người còn biết nàng là công chúa!

Hoàng đế cười lạnh nói:

- Trẫm lại hỏi người, Thanh Tuyền là người thế nào của trẫm?

“Đại tiểu thư cũng không còn, lão tử còn sợ người cái rắm!” Lâm Văn Vinh cũng dứt khoát, vỗ mạnh lên chiếc bàn đầy tấu chương kia, tức giận đáp:

- Nàng là Xuất Vân công chúa, là bà cả của ta! Hai nàng đều là lão bà của ta, vậy thì sao nào? Ta chính là kẻ chuyên lấy công chúa làm vợ đấy!

Lão Hoàng đế sững sốt. Dám vỗ bàn ở trước mặt lão, một vạn năm cũng chẳng gặp được một người, đúng là trời sinh ở đâu ra loại ngoan cố khó bảo Lâm Tam, trời không sợ, đất không sợ!

- Người thật to gan, dám dương oai trong thượng thư phòng của trẫm, chẳng lẽ không sợ trẫm tru di cửu tộc của người sao?

Lông mày Hoàng đế dựng ngang, cười lạnh.

“Dọa ta? Chỉ cần ông có thể tìm được cửu tộc của ta, thoải mái mà tru đi!” Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Lão gia tử, ngài nhìn cho rõ, đứng ở trước mặt ngài là Lâm Tam, chẳng phải là kẻ nào đó sợ rắm rồi. Ta kính ngài, không phải bởi vì ngài là Hoàng đế, chỉ bởi vì ngài là cha của Tiên Nhi và Thanh Tuyền, cha vợ của ta. Cái khác, cho dù ngài là Ngọc Hoàng đại đế, cũng chẳng quan hệ với ta.

- May là người còn nhớ rõ thân phận của Thanh Tuyền và Tiên Nhi. Nghê Thường và Xuất Vân, chính là nữ nhi trẫm yêu thương nhất, là công chúa độc nhất vô nhị của Đại Hoa, tướng mạo tuyệt lệ, thân phận cao quý biết nhường nào, nam nhi thiên hạ lấy được một người, đã là rồng trong loài người. Một mình người chiếm hai nữ nhi của ta, nhưng còn không biết đủ, lấy ba kết bảy, hết Tần lại Sở, quyến rũ nữ tử khác. Người coi Nghê Thường và Xuất Vân của trẫm là cái gì? Là thức ăn trong nồi, mặc cho người đun, mặc cho người nấu?! Nếu để người đời biết người có được hai vị công chúa của trẫm, lại còn trêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi, thể diện hoàng gia ta ở đâu? Nghê Thường và Xuất Vân sao đối diện với lời bàn tán của thiên hạ?

Hoàng đế chớp chớp mắt, chỉ vào mũi hần tức giận nói tiếp:

- Trẫm nói cho người, vì hài nhi của trẫm, trẫm có thể nhẫn nhịn nhiều năm, tuyệt không cho phép có người khi phụ bọn chúng. Nghê Thường và Xuất Vân nếu đã chung tình với người, đó là tạo hóa của người, chỉ cho phép bọn chúng khi phụ người, không cho phép người khi phụ bọn chúng, Những nữ tử dân gian mà người quyến rũ, muốn ngồi ngang với công chúa của trẫm là si tâm vọng tưởng. Nếu người cưới thê, chỉ có thể lấy hai vị công chúa! Nhi nữ của Quách tiểu thư thì sao, nếu ai ỷ hiếp tới công chúa của trẫm, trẫm thấy một kẻ giết một kẻ, tuyệt không dung tha! Người nghĩ rõ ràng đi!

Lời nói Hoàng đế nghiêm khắc, oai nghiêm không thể kháng cự, khí thế đó ngay cả thượng đế cũng phải run lên.

“Ta lấy bao nhiêu lão bà, liên quan đến người cái rắm! Lão đầu tử người tự nhận huyết thống cao quý, bài xích nữ tử dân gian, có bản lĩnh kêu nữ nhi của công không cần gả cho ta? Xem là ông chết hay là ta chết!” Lâm Văn Vinh vỗ mồ hôi lạnh khắp trán, nghiêng rằng:

- Nghĩ cái gì mà nghĩ, Đại tiểu thư cũng bị ông hại, ta nghĩ rõ ràng thì sao nào? Có bản lĩnh thì giết cả ta đi, làm đứa bé trong bụng Thanh Tuyền không có cha, con của chúng không có ông! Để chúng cũng biết, không phải cha của chúng có lỗi với ngoại công của chúng, mà chính là ngoại công của chúng giết cha chúng!

Mồm mép hần lợi hại, cái cơ này giống như bất lương, Hoàng đế nghe được có chút choáng váng, lại có chút buồn cười: “Tên tiểu tử này không cần biết chuyện tốt chuyện xấu, luôn có thể tìm ra một lý do bừa bãi!” Sợ bị Lâm Tam nhìn ra đầu mối, ông vội vàng giấu ngay ý cười, hăm hừ nói:

- Trầm cũng không phải là người tuyệt tình. Chỉ cần người chịu đáp ứng không gặp mặt bọn họ, trầm có thể suy nghĩ một chút, bỏ qua cho đám người tình hỗn loạn này của người, gồm cả vị Đại tiểu thư kia của người...

- Ý... ý, có ý gì?

Lâm Văn Vinh lại lấp bắp, lần này lại là vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, lời nói không còn được mạch lạc:

- Ông, ông không giết... không giết nàng sao?

- Trầm có nói giết nàng rồi ư?

Hoàng đế mỉm cười:

- Trầm đã bảo nàng chết khi nào?

“Lão già này, không ngờ chơi trò câu chữ với ta.” Biết Đại tiểu thư còn sống, tâm tư Lâm Văn Vinh tức thì linh hoạt lên rất nhiều, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển, cười hì hì:

- Lão gia tử, ta đã biết ngài sẽ không giết Đại tiểu thư, đó chính là khuê nữ của Quách tiểu thư, giết ai cũng không thể giết nàng a!

- Chớ nói lời thừa với trầm!

Thấy Lâm Văn Vinh lộ ra khuôn mặt cười hơn hở quen thuộc, lão Hoàng đế nghiêm mặt:

- Trầm hiện tại chưa giết vị Tiêu đại tiểu thư này, không phải sau này sẽ không giết. Trầm cho người thời gian ba ngày, cẩn thận suy nghĩ cho rõ ràng, là muốn công chúa của trầm, hay là muốn những hoa cỏ hỗn tạp kia! Vị Tiêu đại tiểu thư kia của người, trầm mời nàng đến một nơi làm khách. Ba ngày sau, nếu trầm không nghe thấy đáp án trầm muốn nghe, hậu quả người tự mình tưởng tượng!

- Không phải chứ, ngài bắt cóc Đại tiểu thư?

Lâm Văn Vinh kinh ngạc:

- Lão gia tử, ngài thân là người định ra pháp luật, càng phải bảo vệ tôn nghiêm của luật pháp, sao có thể biết luật còn phạm luật?

- Biết luật còn phạm luật?

Hoàng đế cười lớn:

- Trong Đại Hoa này, lời của trầm chính là kim khoa ngọc luật, sao có thể nói vi phạm, vua không nói chơi, vận mệnh của những người yêu của người, quyết định trong tay của chính người. Người cẩn thận cân nhắc đi.

Uống cho Lâm Văn Vinh cơ trí linh hoạt, đối diện với tình cảnh này cũng vô kế khả thi, chỉ có thể lắc đầu than thở. Hoàng đế mỉm cười dò xét hắn, trong mắt mơ hồ lộ ra một thoáng đắc ý, chợt mở miệng hỏi:

- Thanh Tuyền ở phủ người sống có tốt không?

Lâm Văn Vinh cũng không ngẩng đầu lên, tức giận đáp:

- Phiền ngài hỏi tới, nàng sống so với ta còn thoải mái hơn.

- Vậy thì tốt!

Hoàng đế khẽ gật đầu, than một tiếng:

- Việc ngày hôm qua, người làm quá lỗ mãng. Người cho rằng dẫn binh mã đại pháo lên núi bắn ngôi miếu kia, liền có thể an toàn nắm lấy thắng lợi? Hồ đồ, thật là hồ đồ!

“Ta hồ đồ ư?” Lâm Văn Vinh cười hắc hắc liên tục, mặt đầy khinh thường: “Lão già ông nói chuyện quá không có đạo lý, hôm qua nếu không phải ta đến kịp thời, Thanh Tuyền hiện tại đã là bạn của đèn không phật lạnh, làm ni cô rồi!”

- Chẳng lẽ người không phục?

Hoàng đế nhìn sắc mặt liền biết tâm ý của hần, đành cắt lời:

- Người quá xem thường Ngọc Đức Tiên Phường rồi. Thánh phượng này đứng vững trăm năm không đổ, há là người bắn mấy phát pháo có thể tiêu diệt? Môn sinh của bọn chúng trải khắp thiên hạ, hơn nữa đều là dòng dõi kẻ sĩ. Nếu chộc bọn chúng tức giận, chỉ cần có người leo lên cao hô một tiếng, ngàn vạn người đọc thư trong thiên hạ miệng giết bút đánh, đơn giản là nhỏ nước bọt, cũng có thể cho chìm người chết đuối rồi, ngay cả trăm cũng không cứu được!

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Có nghiêm trọng như vậy sao? Ta bây giờ không phải là khỏe mạnh đứng ở đây sao?

- Đó là bởi vì vận khí của người tốt, vừa khéo có thể tìm ra sơ hở trên chân tích của thánh tổ.

Hoàng đế đi vài bước, cười khổ:

- Một việc duy nhất người làm đúng trong chuyện hồ đồ hôm qua, đó là phá được căn cơ vững chắc của bọn chúng, khiến sĩ tử thiên hạ có khổ cũng nói không nên lời, trăm mới có thể dùng được sức mạnh áp chế. Nếu không tiểu tử vô pháp vô thiên người sẽ nói thế nào đây? Ngay cả chân tích của thánh tổ cũng dám giở trò, những người đọc sách bại chính là bại ở da mặt chẳng dày như người, học không được thủ đoạn vô sỉ của người. Nhưng lần này người thật sự vô cùng nguy hiểm, nếu không chuẩn bị đầy đủ, cũng không hiểu rõ Ngọc Đức Tiên Phường. Chỉ bằng vào một lòng nhiệt huyết mà đã dám lên núi cướp người, trăm nói người hồ đồ, chẳng lẽ còn sai sao?

Những lời dạy dỗ mà Hoàng đế nhắc đi nhắc lại nghe ra tựa hồ có chút đạo lý, Lâm Văn Vinh lại không tán đồng:

- Lão giả tử, phạm là việc mưu định xong mới làm, đó chỉ là một lý tưởng tốt đẹp. Hôm qua nếu ta cũng mưu tính kế hoạch như ngài, đợi tới khi suy nghĩ cho ra sách lược, Thanh Tuyền chỉ e là sớm đã làm ni cô rồi. Kế sách tất nhiên quan trọng, nhưng chuyện chẳng đợi người, nên ra tay thì ra tay, nắm chắc ba chữ ‘ổn, chuẩn, độc’, đảm bảo chịu thiệt thòi.

Nghe Lâm Tam nói rõ ràng hợp lý, lão Hoàng đế trầm tư một lúc, nhìn hần gật đầu:

- Hay cho ‘ổn, chuẩn, độc’, người thậm chí đã hiểu sâu sa được ý nghĩ trong đó.

“Hay cái gì mà hay, ta lấy mấy lão bà ông cũng muốn quản.” Lâm Văn Vinh hừ một tiếng, không đáp lời ông. Hoàng đế mỉm cười, vỗ vai hần:

- Phạm việc có hậu quả ắt có nguyên nhân, chuyện đời chắc gì đã hiện rõ như mắt người nhìn thấy, người hãy nghĩ thêm một chút.

Thấy ánh mắt Lâm Văn Vinh mơ hồ không hiểu, trên mặt ông thoáng hiện lên vẻ nhu hòa, chớp mắt lại không thấy nữa, khôi phục lại thần thái bình thường, thần nhiên nói:

- Lâm Tam, người năm nay bao nhiêu tuổi rồi?

- Mười tám!

Lâm Văn Vinh nói dối cũng không chớp mắt.

Lão Hoàng đế nghe được cười ha hả:

- Tên tiểu tử ngỗ ngược người, lại tới lừa trăm, trăm xem cách xử sự làm người của người, sợ là hai mươi tám cũng không bì được.

Lâm Văn Vinh cười khan hai tiếng:

- Vì giữ tinh thần trẻ trung của chính mình, ta luôn cho rằng mình mười tám. Lão gia tử, ngài hỏi cái này làm gì, không phải là muốn tặng quà sinh nhật chứ?

- Trăm cứ coi người mười tám vậy.

Lão Hoàng đế cười một chút, thần sắc trên mặt dần dần ảm đạm:

- Hai mươi năm cũng chỉ là chớp mắt ngắn ngủi, nghĩ lại trăm năm đó theo phụ hoàng học việc triều chính, phẳng phất như mới ngày hôm qua, đảo mắt một cái thì trăm đã chừng này tuổi rồi, thời gian còn lại e là không được mấy ngày nữa.

Trong lòng Lâm Văn Vinh rung động: “Cha vợ rất giỏi biến đổi, vừa rồi còn còn cả đánh lấn dọa ta, chớp mắt rồi lại trở nên cảm khái, ông ta rốt cuộc muốn làm gì?”

- Chết, trăm ngược lại không sợ. Chỉ là có hai việc, vẫn luôn nhen trong lòng trăm, làm trăm ăn ngủ không yên, cho dù là chết rồi cũng hổ thẹn với liệt tổ liệt tông, người biết là gì không?

Hoàng đế lướt qua hần, nhàn nhã nói.

- Ta không biết.

Lâm Văn Vinh vội xua tay:

- Việc này và ta không liên quan.

Hoàng đế cười âm trầm:

- Người cưới được hai vị công chúa của trăm. Thiên hạ vinh hoa phú quý còn ai có thể bằng người, còn dám nói việc này không liên quan đến mình? Trăm sau này lo lắng nhất hai việc, thứ nhất chính là về hai vị công chúa. Nếu bọn chúng đều nhìn trúng người, ta cũng không nói gì. Thứ hai, chính là giang sơn vạn dặm của Đại Hoa ta không người nối dõi, đây chính là tiếc nuối cả đời của trăm.

Tim Lâm Văn Vinh đập thành thịch: “Cha vợ lại đem đề tài kéo tới đây là có ý gì?” Hần cười hắc hắc hai tiếng, miệng nói mà chẳng đúng với lòng:

- Cái đó, không phải là còn có Thành Vương sao. Trong nhà ông ta có nhi tử đó thôi, dù sao là người một nhà, ngài tùy tiện chọn một người nối dõi...

- Thành Vương!

Hoàng đế nghiêng răng cười lạnh:

- Sợ rằng hần nằm mơ cũng nghĩ đến chủ ý này, chỉ là hần không biết, trăm không có con trai kế thừa, đó là do hần ban cho. Trăm sao có thể đem giang sơn vạn dặm giao vào tay giống sài lang?!

- Vậy điều này không dễ làm rồi.

Lâm Văn Vinh dang tay ra:

- Hoàng đế chẳng phải là ai ai cũng có thể làm, tóm lại không thể tùy tiện tìm một người trên đường được.

Chủ đề này quả thực có chút đại nghịch bất đạo, Lâm Văn Vinh không biết không sợ, Hoàng đế lại có lòng dự hần, dừng lại một chút, nói:

- Làm Hoàng đế không hần tệ như người tưởng tượng. Dưới vòm trời rộng lớn, tất cả vương thổ, tất cả mọi thứ trên đất này, tất cả vương thần, vạn dân thiên hạ thần phục dưới chân, quyền sinh sát mặc người điều khiển, đó là dạng tư vị thế nào. Người từng nghĩ tới không?

Lâm Văn Vinh cười khan hai tiếng, thảm nhũ: “Lão bà của ta quá nhiều, mỗi ngày làm chút chuyện tình cảm đã bận không quản hết được, ai có thời gian đi nghĩ tư vị làm Hoàng đế thế nào!”

Thấy hần tựa hồ vẫn không bị đả động, Hoàng đế cười thần bí, lơ đãng nói tiếp:

- Đương nhiên, đây chỉ là một phương diện, về phần lợi ích khác, ta không tiện kể từng cái ra... ví dụ như, Hoàng đế có thể có tam cung lục viện, bảy mươi hai phi tần, muốn lấy người nào làm lão bà, không ai dám phản đối!

Tim Lâm Văn Vinh nhảy lên một cái: “Cha vợ Hoàng đế thật là biết tâm tư của ta, nói tới nửa ngày, duy chỉ có một chỗ hấp dẫn ta.” Mắt hần mở lớn, nhỏ giọng nói:

- Vậy Đại tiểu thư chẳng phải là...

“Nói đến nữ nhân liền hăng hái, tên tiểu tử này thật là có tiềm chất hôn quân!” Hoàng đế hừ một tiếng:

- Hai vị công chúa quốc sắc thiên hương của trẫm, chẳng lẽ còn không trối buộc được người? Người nếu dám cùng Đại tiểu thư, Từ cung nữ gì đó qua lại, trẫm tức khắc...

Ông khẽ phát tay áo, làm bộ như muốn cắt đầu, Lâm Văn Vinh vội vàng đem lời vừa tới miệng kia nuốt trở vào.

- Tuyên Lý Thái, Từ Vị!

Hoàng đế quay về ngoài cửa quát.

Cao Bình hầu ở bên ngoài vội vàng xuống lên:

- Tuyên Lý Thái, Từ Vị!

Thấy Hoàng đế tuyên triệu người khác, Lâm Văn Vinh đang muốn đi ra, lại nghe Hoàng đế nói:

- Người lưu lại đây, trẫm còn có việc muốn thương lượng mấy người các người. Việc chính sự mệt nhọc này cần phải có lòng nhẫn nại, người hãy cẩn thận mà học tập.

Lâm Văn Vinh nào còn có tâm tư học chính sự gì, chỉ là nhớ tới Đại tiểu thư còn ở trong tay lão gia tử, nếu một chút bất cẩn, thật sự khiến ông ta nóng lên giết mất, vậy liền xong cả rồi, chỉ đành cười hắc hắc hai tiếng ở lại.

Từ Vị, Lý Thái hai người vào cửa đang muốn đập đầu, Hoàng đế khoát tay:

- Từ khanh, Lý khanh không cần đa lễ, bậy đâu, ban cho ngồi!

Tiểu thái giám chuyển ghế gấm đến, Từ Vị Lý Thái tạ ơn ngồi xuống, Hoàng đế đưa cho Từ Vị một bức chiếu thư:

- Từ khanh, khanh xem xem, đây là tin tức từ Cao Lệ phi cấp truyền thư trên trở về.

“Cao Lệ?” Lâm Văn Vinh cũng thoáng sửng sốt: “Tính toán thời gian, từ khi thông tri cho Từ Trường Kim tới bây giờ, cũng không quá ba ngày, phản ứng của Cao Lệ thật đúng là không chậm.”

Từ Vị hai tay tiếp lấy, cẩn thận xem qua, tức thì kinh ngạc:

- Cao Lệ vương cự tuyệt đề nghị của Lâm tiểu huynh?

- Cái gì, cái gì?

Lâm Văn Vinh cũng không nhận được, cướp lấy chiếu thư trong tay Từ Vị:

- Ta xem sao, ta xem sao!

Đây là mật thư, sắc mặt Từ Vị khó xử, cũng không biết nên cho hắn xem hay không, Hoàng đế khoát tay:

- Để Lâm Tam xem đi, thế cục của Cao Lệ, chỉ sợ không đơn giản như chúng ta tưởng tượng!

Lâm Văn Vinh lướt mắt qua, bỏ qua một mớ lời lẽ khách sáo trang trọng, ý tứ đại khái cũng có thể hiểu: Cao Lệ vương tỏ rõ quyết tâm, muốn cùng giặc Oa huyết chiến đến cùng, và cũng lại thỉnh cầu Đại Hoa đưa tay viện trợ, cứu giúp bang hữu. Về phần ý tưởng vĩ đại Lâm Văn Vinh đề xuất, thì không nhắc đến một chữ.

Lý Thái sắc giọng:

- Cao Lệ vương này quả thực rắc tâm khó lường, chỉ muốn Đại Hoa ta bỏ tiền bỏ sức, việc ‘một nước hai chế độ’ Lâm tiểu huynh đề xuất, hắn lại không nhắc tới. Muốn trai tráng của ta vì hắn liều mạng, trên đời này nào có chuyện tiện nghi như thế?

Từ Vị suy tư trong chốc lát, cau mày:

- Họa người Oa đã sát tới nơi, Cao Lệ lại cự tuyệt đề nghị của chúng ta ở lúc này. Bên trong có biến có gì đó? Hoặc là bọn chúng cùng người Oa đặt thành hiệp nghị gì đó? Nếu là như thế này, vậy thật là vô cùng không hay rồi! Lâm tiểu huynh, tiểu huynh thấy thế nào?

Kiến nghị này là Lâm Văn Vinh đề ra, lúc ấy ở trên triều miệng lưỡi lưu loát liên miên không dứt, chúng nhân nghe tới như mê như say, hôm nay lại bị người ta dùng nghiêm từ cự tuyệt, xấu hổ là khó tránh khỏi. Lâm Văn Vinh cười ha hả, mở miệng hỏi:

- Hoàng thượng, xin hỏi sứ đoàn của Cao Lệ còn ở trong kinh thành không?

- Người Oa xâm phạm, Lý Thừa Tái sớm đã xin ý chỉ trở về Cao Lệ, lúc này bắt quá lưu lại mấy cung nữ người hầu.

Hoàng đế thân nhiên nói.

- Lý Thừa Tái không cần nói đến nữa.

Lâm Văn Vinh khinh thường khoát tay:

- Tiểu dân muốn hỏi là một người khác, một tiểu cung nữ tên là Từ Trường Kim!

- Từ Trường Kim?

Từ Vị kinh ngạc:

- Lâm tiểu huynh, tiểu huynh như thế nào hỏi tới nàng ta? Nghe ý trong lời của tiểu huynh, vị tiểu cung nữ này tựa hồ so với Lý Thừa Tái còn quan trọng hơn?

Lâm Văn Vinh gật đầu:

- Từ tiên sinh nói không sai, Lý Thừa Tái chỉ là cái vỏ của sứ đoàn Cao Lệ, rất vô dụng. Chủ sự chân chính lẽ tất nhiên là vị tiểu cung nữ này. Chỉ cần nàng ta còn ở lại trong kinh thành, vậy sự tình chưa hẳn đã hỏng như chúng ta tưởng tượng!

- Chủ sự chính là Từ Trường Kim? Lâm tiểu huynh, tiểu huynh sao biết được? Cao Lệ như thế nào lại phái một tiểu cung nữ làm chủ sự?

Từ Vị không hiểu liền hỏi.

“Ta là ‘Văn Vinh ca’ của nàng, ta đương nhiên là biết rồi.” Nhớ tới da thịt nồng ấm mịn màng của nàng, Lâm Văn Vinh có chút ngứa ngáy, cười dâm dăng:

- Vị tiểu cung nữ này tươi trẻ thoát tục, thân hình cũng không tệ, ta và nàng có mấy lần giao cấu... à không phải, là giao lưu. Từ cách nói chuyện cử chỉ của nàng, ta có thể đoán định, Lý Thừa Tái kia chỉ bất quá là một cái tượng gỗ. Kẻ chân chính có thể tính tới chỉ là vị Trường Kim tiểu thư này. Về phần thân phận cụ thể của nàng, hiện tại ta cũng không biết, hẳn là cũng bất phàm.

Từ Vị và Lý Thái hai mặt nhìn nhau: “Lâm tiểu ca nói chắc chắn như vậy, cũng không biết hẳn và tiểu cung nữ Trường Kim ”giao lưu” tới mức độ nào rồi?”

Thủ đoạn của Lâm Văn Vinh với nữ nhân quả là cao thâm, ngay cả công chúa cũng rơi vào tay hắn, Hoàng đế tự nhiên chẳng chút nghi ngờ, gật đầu:

- Từ Trường Kim vẫn đang lưu lại trong kinh thành, hôm qua còn tới chùa Đại Tướng Quốc dạo xem thắng cảnh.

Thủ đoạn của Hoàng đế cũng không cần hoài nghi, nhất cử nhất động của Từ Trường Kim tất nhiên không lọt khỏi tầm mắt của ông ta, Trường Kim muội không ngờ đi dạo khắp nơi xem thắng cảnh, Lâm Văn Vinh cũng nghi hoặc.

- Dạo xem thắng cảnh?

Từ Vị lắc đầu nói:

- Người Oa đã gần ngay trước mắt, nếu địa vị nàng ta ở Cao Lệ siêu phàm, sao còn có thể thoải mái như thế? Nói không thông, nói không thông!

Lâm Văn Vinh đột nhiên vỗ tay, vui vẻ ra mặt:

- Nói có thông, nói có thông, nàng ta càng thoải mái, vậy nói ra càng thông suốt.

- Lời này là sao?

Lý Thái hỏi

Lâm Văn Vinh cười mấy tiếng:

- Hoàng thượng, nếu người nhận được bức thư này, vậy Từ Trường Kim tự nhiên cũng phải biết.

Hoàng đế gật đầu, thần nhiên đáp:

- Đêm hôm qua có hai bồ câu đưa tin bay vào nơi ở sứ đoàn Cao Lệ, hẳn tin tức này nàng ta biết rồi. Lâm Tam, người có lời gì thì nói thẳng ra, đừng bí ẩn nữa.

Ngay cả Hoàng đế cũng nhin không được nữa, Lâm Văn Vinh tủm tủm cười:

- Việc này cũng không gấp được, chỉ cần Từ Trường Kim còn ở lại trong kinh thành, điều đó đã nói lên rằng Cao Lệ hẳn không phải là cự tuyệt đề nghị của Đại Hoa ta. Thực tế ngược lại, bọn họ đang giãy giụa trong thống khổ...

- Làm sao nhìn ra?

Lý Thái giơ bức thư trong tay:

- Cao Lệ vương không hề nhắc đến một chữ đối với đề nghị của Đại Hoa ta!

- Đúng là không hề nhắc tới...

Lâm Văn Vinh cười thoải mái:

- Nhưng, bọn họ cũng không cự tuyệt. Lúc này chính là lúc so sức chịu đựng. Chỉ cần Cao Lệ có thể nhin, Đại Hoa ta cũng có thể nhin.

Lý Thái lắc đầu:

- Nếu thực sự như người nghĩ thì còn có thể nói được, nhưng nếu Cao Lệ thật sự cùng người Oa đạt thành hiệp nghị, đại chiến Đại Hoa ta và người Hồ ngay trước mắt, một kẻ không cẩn thận, Đại Hoa ta sẽ lâm vào thế bị động vô cùng... Điều này, chúng ta không thể mạo hiểm được.

- Lão tướng quân nói có lý.

Lâm Văn Vinh gật gù, thần sắc vô cùng trang nghiêm:

- Vì an nguy của Đại Hoa, vì hạnh phúc của ngàn ngàn vạn vạn đồng bào, ta quyết định sử dụng một chiêu thiên cổ kỳ mưu với Từ Trường Kim?

- Thiên cổ kỳ mưu gì?

Hoàng đế mỉm cười hỏi.

- Mỹ... nam... kẻ!

Gương mặt Lâm Văn Vinh đầy vẻ bí tráng, thâm trầm...

373. Chương 371: Phụng Chỉ Câu Nữ

Từ Vị và Lý Thái đánh giá Lâm Tam từ đầu xuống chân: “Nam thì đúng là nam, nhưng nói là mỹ nam, tựa hồ còn khiêm khuyết hơi nhiều.” Hai người nhìn nhau, cố nhin cười,

Từ Vị vô cùng thận trọng nói:

- Nếu là thi hành mỹ nam kế, chẳng phải là không thể, chỉ là có thể đổi người khác đi hay không, như vậy chắc hơn một tí.

Lâm Văn Vinh nghe được giận tím mặt, gương mặt đen xì kia nhìn chăm chăm vào lão:

- Từ tiên sinh, ý ngài là gì, nói chuyện phải bằng lương tâm! Trên thế giới này còn có ai anh tuấn hơn ta sao? Nói cho ngài, dạng người mỹ nam văn võ song toàn giống ta, cả thế giới tìm không ra người thứ hai.

Từ Vị bật cười lắc đầu, mặt đầy vẻ hối lỗi:

- Tiểu huynh đệ hiểu lầm ý của ta rồi, ta chỉ lo lắng cậu lấy thân mạo hiểm, vạn nhất xảy ra rủi ro, vậy chẳng phải vô cùng không hay rồi sao. Dạng nhân tài đỉnh cao như cậu chính là người Đại Hoa ta cần nhất, sao có thể để tiểu huynh tự thân xông pha nguy hiểm này chứ? Lão hủ kiến nghị đổi người, thật sự là vì nghĩ cho cậu, vì nghĩ cho giang sơn xã tắc, tiểu huynh chớ nên hiểu lầm.

- Nguy hiểm cũng không có cách nào, ai bảo ta trời sinh đã mang kiếp khốn khổ chứ, tán gái là việc an toàn nhất nhưng cũng là nguy hiểm nhất, ta sớm đã quen rồi. Phật Tổ nói rất hay: ‘Ta không vào đại ngục, ai sẽ vào địa ngục thay ta’, vì nhân dân Đại Hoa, vì giang sơn xã tắc, tiểu đệ cam nguyện xông pha kỳ hiểm này! Hoàng thượng...

Lâm Văn Vinh chuyển thân, thành chỉ nhìn Hoàng đế, ngôn từ khấn thiết:

- Tiểu dân thỉnh chiến! Xin cho phép tiểu dân vì nước giết địch!

Lão Hoàng đế cười lạnh một tiếng, sao không hiểu rõ tâm tư của hân:

- Lâm khanh có lòng yêu nước tha thiết, trẫm rất cảm động! Chỉ là Từ Trường Kim một nữ lưu yếu đuối, biết hay không biết được đại sự Cao Ly đây? Cho dù nàng ta biết, trẫm làm sao yên tâm để khanh một mình mạo hiểm? Theo trẫm thấy, đề nghị của Từ Khanh có chút đạo lý, không bằng thay người đi vậy...

- Thay người? Hoàng thượng nói đùa rồi! Trên thế giới này còn có người thích hợp hơn với tiểu dân sao?

Lâm Văn Vinh mỉm cười, ánh mắt rất tự tin:

- Hơn nữa, tiểu dân dám khẳng định, Từ Trường Kim nhất định biết rõ chuyện bên trong. Từ tiên sinh vừa rồi đã nói, người Cao Ly có khả năng phản lại Đại Hoa ta, cùng người Oa đạt thành hiệp nghị nào đó. Khả năng này chẳng phải là không có, nhưng tiểu đệ xem ra, tỉ lệ rất thấp. Chư vị nghĩ xem, Đông Doanh xuất hết đại quân thẳng tiến Cao Ly, thế ắt phải thành công, nếu chúng cùng Cao Ly đạt thành điều kiện, vậy Cao Ly phải bỏ ra cái giá cỡ nào thì người Đông Doanh mới có thể từ bỏ ý đồ. Ta dám khẳng định, điều kiện người Đông Doanh đề ra, so với điều kiện Đại Hoa ta phải hà khắc hơn chục lần trăm lần, khiến Cao Ly càng khó lòng tiếp thụ. Hoàng thượng, Từ tiên sinh, lão tướng quân mọi người nói xem, có phải hay không?

Mọi người nghe hân chủ động đề xuất cái gì mỹ nam kế, còn cho rằng hân mê sắc ham dâm, muốn thừa cơ chiếm tiện nghi của Từ Trường Kim kia, nào đâu nghĩ tới hóa ra trong lòng hân đã có kiến giải. Một phen lí luận này có thể nói là một چشم thấy máu: người Đông Doanh tuyệt không phải thứ tốt đẹp gì, chúng dốc hết sức nước, trên biển tiến thẳng Cao Ly, đại quân ép tới thành, nếu không lấy được món lợi vừa ý, tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Từ Vị và Lý Thái khê gật đầu, Hoàng đế trầm ngâm trong chốc lát, chậm rãi mở miệng:

- Nói tiếp, nói tiếp theo đi.

- Sự hung tàn của người Oa, người đời đều biết. Bọn chúng ở lâu trên hòn đảo nhỏ hẹp, có đặc tính dân tộc là rất cương quyết táo bạo, cộng với lòng tham của bọn chúng, khi có thể thôn tính Cao Ly, chiếm lấy được một khối lục địa có vùng sinh tồn rộng lớn, bọn chúng tuyệt sẽ không bỏ qua lợi ích to lớn này. Cho nên, tiểu dân nói điều kiện của bọn chúng so với chúng ta hà khắc hơn chục lần trăm lần, khiến Cao Ly vương thất khó tiếp thụ. Có so sánh mới có khác biệt, ngược lại ý tưởng vĩ đại một nước hai chế độ của chúng ta, thủ đoạn hòa bình, bảo lưu vương thất Cao Ly, để bọn họ có thể đời đời sinh sống đầy đủ, lại được che chở dưới bàn tay Đại Hoa, có thể ngăn gió cản mưa của bọn họ. Đại Hoa và Cao Ly lại có lịch sử qua lại lâu đời, dân chúng hai nước càng dễ tiếp thụ. So sánh hai phía, ai tốt ai xấu, nhìn một cái cũng biết liền. Hoàng thượng, tiểu dân cả gan hỏi một câu, nếu người là Cao Ly vương, ở tình huống chỉ có thể chọn một trong hai, người sẽ có quyết định gì?

Lâm Văn Vinh thao thao bất tuyệt, miệng lưỡi lưu loát, một câu hỏi ngược lại, làm mọi người trầm tư.

Hoàng đế trầm mặc hồi lâu sau rồi thần nhiên đáp:

- Theo như người nói tựa hồ có chút đạo lý, Cao Ly vương kia hẳn là sẽ chọn hợp tác với Đại Hoa ta. Chỉ là, bọn chúng bây giờ không một lời nhắc tới việc sát nhập vào Đại Hoa, trẫm nên đối phó với chúng ra sao? Cao Ly nguy cấp, mà thời điểm Đại Hoa ta và người Hồ khai chiến đã tới nơi, kéo dài thế này, chỉ có thể là cục diện lưỡng bại câu thương.

- Hoàng thượng thánh minh, đúng là như thế.

Lâm Văn Vinh gật đầu:

- Sự im lặng của Cao Ly vương, chính là nắm được tình thế cấp bách của Đại Hoa chúng ta hiện nay, độ sự nhẫn nại với chúng ta, muốn cùng chúng ta thảo luận điều kiện, giành lấy lợi ích lớn hơn. Cho nên, lúc này việc xác minh rõ giới hạn của bọn họ, càng thêm phần quan trọng.

- Người muốn xác minh giới hạn từ trên người Từ Trường Kim của Cao Ly?

Lý Thái nhíu mày hỏi:

- Nhưng một tiểu cô nương như vậy, thực sự có thể tham dự triều chính đại sự?

- Lão quân chớ nên xem thường vị Từ Trường Kim này, chư vị nghĩ xem, Cao Ly vương nếu đã muốn dò xét thái độ của Đại Hoa ta, tất nhiên phải an bài nhân thủ trong kinh thành, vị tiểu cung nữ này, không nghi ngờ gì chính là người chủ sự của bọn họ. Nhưng bọn họ lại không thể lộ ra tin tức. Bởi vậy, Từ Trường Kim liền đạo miếu bái phật dưới tầm mắt của chúng ta, làm vẻ thông dong, cố ý làm chúng ta nhìn thấy, mục đích chính là muốn làm chúng ta nóng lòng. Chúng ta nghĩ lại một chút, nếu Cao Ly thật sự cùng người Oa đạt thành hiệp nghị, Từ Trường Kim còn lưu lại Đại Hoa làm gì? Nàng ta bây giờ phải gấp rút rời bỏ Đại Hoa mới đúng chứ!

Từ Vị gật đầu: “Chớ nên thấy Lâm Tam bình thường hí hớn cười đùa không hề nghiêm chỉnh, khi phân tích tới đại sự, lại tỉ mỉ kỹ càng, rõ ràng trật tự, có chút phong phạm đại gia.”

- Tiểu huynh, theo ý của tiểu huynh, vị Từ tiểu cung nữ là đang đợi Đại Hoa ta nhượng bộ, mới bấm báo Cao Ly vương xử trí?

Ánh mắt Lâm Văn Vinh lóe lên, lắc đầu:

- Cũng không phải, cũng không phải... Cao Ly và kinh thành ta cách xa ngàn dặm, cho dù là phi cấp hiệp thương cũng phải mất mấy ngày, thuyền của Đông Doanh lúc này e là đã tới Thủy Thành (Shuichen thuộc Lục Bàn Thủy - Liupanshui), chiến sự chớp mắt đã có thiên biến vạn hóa, như vậy thời gian chỉ còn vài ngày, Cao Ly vương không thể trì hoãn hơn nữa, vậy giới hạn cuối cùng của Cao Ly vương, tất nhiên đã truyền tới tay Từ Trường Kim.

- Cái gì?

Suy luận tới cả mức này, không chỉ làm Từ Vị và Lý Thái kinh hãi, ngay cả Hoàng đế cũng thoáng chút rung động: “Nếu Lâm Tam suy luận đúng, vậy chẳng phải là cơ hội lớn để Đại Hoa mở rộng lãnh thổ gần trong gang tấc? Thuyết phục được Từ Trường Kim kia, Cao Ly tức khắc đã vào tay một nửa!”

Từ Vị và Lý Thái lộ vẻ hưng phấn, nghe Lâm Tam nói một phen, thế cục tựa hồ là càng ngày càng sáng lạng: “Mẫu chốt ngay ở trên người Từ Trường Kim này rồi. Chẳng lẽ thật sự phải dùng mỹ nam kế?” Hai người nhìn Lâm Văn Vinh, sắc mặt cổ quái.

“Có thể nào đoạn cuối của cuộc đời lại được mở mang bờ cõi, vượt qua tiền nhân, thật sự là một vinh diệu lớn lao!” Trẫm ồn như lão Hoàng đế, cũng không nhịn được bỗng kích động, sắc mặt ông đỏ lên, vội vàng áp chế tâm tình, chậm rãi hỏi:

- Lâm Tam, khanh nói Từ Trường Kim đã nắm được giới hạn của Cao Ly, lời này chắc được bao nhiêu?

Lâm Văn Vinh dang tay ra:

- Một chút cũng không có. Hoàng thượng, người cũng biết, những gì tiểu dân trình bày vừa rồi chỉ là suy luận. Chân tướng sự thật thế nào, chỉ có vị Từ Trường Kim này biết thôi. Ài, tiểu cô nương Từ Trường Kim này, Hoàng thượng và Từ tiên sinh cũng đã biết qua, tính tình nàng quật cường, ương ngạnh. Nếu không phải tự nàng nguyện ý, dù là kẻ đao vào cổ nàng, cũng sẽ không nói gì, rất khó giải quyết.

Lão Hoàng đế nghiêng rằng: “Tên tiểu tử nhà ngươi nói nửa ngày, đơn giản là muốn kiếm cơ hội tán gái, loại chủ ý thói tha này mà cũng ngươi cũng nghĩ ra. Hai nữ nhi của trẫm, người nào so với tiểu cung nữ từ Cao Ly kia chẳng hơn vạn phần ư?” Trẫm ngâm hồi lâu, cũng chẳng thể làm gì khác với Lâm Tam: “Cao Ly cũng khuyết đức, chủ sự phái đến không ngờ lại là một tiểu cô nương, tự nhiên sẽ khiến con ruồi Lâm Tam bầu lấy. Luận về bản lĩnh đối phó với tiểu cô nương, Lâm Tam nhận thứ hai, không ai dám nhận thứ nhất.”

Hoàng đế thở một hơi thật dài, âm trầm hỏi:

- Lâm Tam, nếu bảo ngươi đi ứng phó với Từ Trường Kim, ngươi có mấy thành thắng lợi?

“Lão gia từ dùng từ ứng phó này, thật đúng là quá xảo diệu! Lâm Tam ta tán gái, mấy khi thất bại!” Lâm Văn Vinh cười hắc hắc hai tiếng, dày mặt nói:

- Cái này sao, phải xem ứng phó thế nào. Là mức độ nặng nhẹ, hiệu quả cũng không giống!

- Có mức độ nào, có hiệu quả gì, ngươi chỉ cần nói ra, trẫm sẽ cân nhắc tử tế.

Hoàng đế trong lời có ý, chỉ có Lâm Tam nghe hiểu được, cả Lý Thái và Từ Vị đều bị sương mù phủ kín đầu.

Lâm Văn Vinh hắc hắc cười âm:

- Ngồi ở đây đều là người của mình, tiểu dân cũng không khoát lác. Ứng phó với Từ tiểu thư này, dựa vào mức độ, nếu là bình thường uống trà trò chuyện, có thể dò xét được khoảng một thành; nếu tiến một bước nắm lấy tay, chừng ba thành; hôn lên mắt, thế nào cũng nắm chắc năm thành. Nếu là làm lễ chu công... Hắc hắc, tiểu dân không nói, mọi người cũng có thể đoán ra rồi.

Từ Vị và Lý Thái nghe được toát mồ hôi lạnh: “Hóa ra đây là mức độ gì hiệu quả đó! Thế này còn nói không khoát lác! Con người sao có thể vô sỉ đến nước này.”

“Cái gì làm lễ chu công, khi nào ngươi trở nên văn vẻ thế rồi, trực tiếp nói là làm dơ bẩn thanh bạch của nữ tử người ta được rồi!” Hoàng đế nghe được thầm buồn cười, có điều đối với lời của Lâm Tam ông tin tưởng không nghi ngờ, ví dụ thể hiện rõ nhất chính là hai nữ nhi của mình.

- Từ khanh, Lý khanh, các khanh thấy biện pháp này như thế nào?

Sắc mặt Hoàng đế cổ quái, cười lại như không, trưng cầu ý kiến của Từ Vị, Lý Thái.

Từ Vị, Lý Thái chính là văn thần võ tướng của Đại Hoa, là cánh tay trái tay phải, nghị chính đâu chỉ nghìn buổi, chỉ là Hoàng đế công nhiên thảo luận mỹ nam kế đáng khinh này, đặc biệt còn là do “mỹ nam” Lâm tiểu huynh thi triển, khỏi nhắc tới cũng biết có bao nhiêu lung túng rồi.

- Điều này...

Hai người ” khiêm nhường” nhìn nhau một phen, cuối cùng vẫn là Từ Vị không thể không mở miệng:

- Nếu là không còn biện pháp gì hơn, chỉ đành dùng tới thiên cổ kỳ mưu vậy, dù sao thời gian không đợi người! Phương bắc có người Hồ phải đánh, đông bắc có tân quân đợi thống lĩnh, đều là việc một khắc không được trễ.

Hoàng đế gật đầu, chậm rãi bước vài bước trong phòng, hồi lâu sau, vừa hạ quyết tâm, đang muốn mở miệng thì Lâm Văn Vinh lại cướp lời:

- A, Từ tiên sinh, ngài vừa rồi nói cái gì? Bảo mưu kế này phải đối người chấp hành sao. Ta lo trái nghĩ phải, suy trước tính sau, cảm thấy vẫn là ngài nói đúng. Ta mặc dù so với mỹ nam còn ‘mỹ’ hơn một chút, nhưng hiện tại ta có nhà có cửa, cần phải chăm sóc con cái, thật sự là không thích hợp chấp hành nhiệm vụ có độ nguy hiểm cao này. Hơn nữa, ta cũng không giỏi lừa gạt tiểu cô nương, lương tâm bất an! Đối người, đối người, đề nghị này rất tốt!

Ba người trong phòng kinh ngạc, tại thời khắc mấu chốt này, Lâm Tam tại sao lại giở quẻ vậy? Từ Vị vội nói:

- Lâm tiểu huynh, nhiệm vụ trọng yếu gian nan bậc nhất này, chỉ có thiếu niên tuấn kiệt, anh tuấn tiêu sái giống tiểu huynh mới có thể hoàn thành, đối người khác làm sao được chứ? Tiểu huynh nếu là lo lắng phụ

nhân tiểu huynh trách móc, lão hủ sẽ đi bào chữa cho tiểu huynh, tin rằng bọn họ còn nể mấy phần thể diện của ta.

Lâm Văn Vinh đau buồn ủ rũ, lắc đầu muốn khóc:

- Từ tiên sinh, ngài đừng nên nhắc tới mấy vị phu nhân kia của ta. Nói thật với ngài, vì có nguyên nhân bất đắc dĩ, ta sắp bị ép từ bỏ mấy lão bà, với tình hình như thế, ta đâu còn có tâm tình đi chấp hành loại nhiệm vụ khó khăn to lớn này? Là ta không đúng với Đại Hoa, không đúng với nhân dân Đại Hoa!

Lý Thái cả kinh:

- Bị ép phải vứt bỏ thể tử ư? Điều này cũng dám làm sao, là ai to gan như thế, muốn ép người làm người phụ bạc! Người nói với lão phu, ta đi tìm hẩn tính sổ!

- Mặt Hoàng đế như dính dầu hôi, Lâm Văn Vinh thiếu chút nữa cười văng ra tiếng, vội vàng nhịn lại, thâm sắc lắc đầu:

- Việc này hay là đừng nhắc tới nữa... Tâm tình quá tệ, thật sự khó có thể hoàn thành nhiệm vụ. Tóm lại, lần này cứ coi là Lâm Tam ta không đúng, không phải với sự bồi tài của Hoàng thượng, không phải với sự tín nhiệm của Từ tiên sinh và Lý tướng quân.

Hai người khổ sở khuyên nhủ một phen, Lâm Tam kiên quyết lắc đầu, Hoàng đế dừng đứng xem hẩn diễn trò, lúc này mới để ý đến. Tên tiểu tử này quanh quẩn nửa ngày, hóa ra mục tiêu tịnh không phải là Từ Trường Kim, lại là muốn thừa cơ ép ông thu hồi lại lệnh đã ban, giữ mấy lão bà của hẩn, thật sự có thể nói là dụng tâm rất thâm sâu!

- Vậy sao, người cũng nói với trẫm xem, là ai ép người vứt bỏ thể tử?

Thấy Lâm Tam đã nắm được quân bài tự bảo vệ, Hoàng đế cũng nhịn không được nữa, lạnh lùng hừ một tiếng.

- Điều này, tiểu dân không dám nói.

Nghe thấy Hoàng đế nói chuyện, Lâm Văn Vinh thở phào một tiếng: “Không sợ ông nói chuyện, chỉ sợ ông chẳng thốt ra câu nào thôi.”

- Không dám nói? Trên thế giới này còn có lời mà người không dám nói ư?

Hoàng đế vỗ mạnh long ỷ, long nhan đại nộ:

- Trẫm thấy người có chỗ ỷ lại không biết sợ hãi, không muốn vì Đại Hoa ta ra sức, là người muốn kháng chỉ...

Chụp một cái mũ lớn xuống thì hẩn còn làm thế nào được nữa? Thấy Hoàng thượng tức giận, Từ Vị và Lý Thái vội vàng quỳ xuống:

- Thánh thượng bớt giận, Lâm Tam chỉ là gặp gia biến mới thất thổ như thế, vạn lần mong thánh thượng thứ tội! Chúng thần nhất định khuyên bảo hẩn cẩn thận!

Thiên nhan lộ long uy, lão Hoàng đế nổi giận thật là có mấy phần khí thế, Lâm Văn Vinh lại không sợ gì: “Dù sao cũng chẳng phải lần đầu làm lão nổi giận, sợ hãi cũng thành thói quen rồi.”

Thấy bộ dạng quật cường của Lâm Tam, hạnh phúc của hai nữ nhi mình hoàn toàn buộc trên mình hẩn, đánh cũng đánh không được, giết cũng giết không xong, trong lòng Hoàng đế dâng lên cảm giác bất lực: “Làm sao lại gặp phải thứ quái thai như thế này chứ?”

- Đứng lên, đứng lên cả đi.

Hoàng đế yếu ớt khoát tay, ý bảo Từ Vị Lý Thái đứng dậy, lại quét qua Lâm Văn Vinh, hầm hừ:

- Trẫm đáp ứng người, Đồng tiểu thư, Lạc tiểu thư trong nhà người, ai cũng không thể đuổi bọn họ, điều này người cứ yên tâm đi!

“Ta đợi chính là câu này của ông đây!” Lâm Văn Vinh vui mừng ra mặt, vội nói:

- Xảo Xảo và Ngưng Nhi chỉ là hai trong số lão bà của tiểu dân, còn có Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư, An tỷ tỷ... vâng vâng và vâng vâng, ai cũng chẳng thể đuổi đi được. Nếu không, tâm tình của tiểu dân rất tệ, sự tình kia e là làm không tốt, nếu làm lỡ quốc sự, vậy thì nguy rồi.

Tên tiểu tử này quả thực là được đăng chân lân đăng đầu, lão Hoàng đế tức giận:

- Chớ có nhiều lời, người coi nơi này của trẫm là chợ rau, có thể cò kè mặc cả với người sao?

Từ Vị và Lý Thái đều im re, nghe thánh thượng và Lâm Tam trò chuyện, tựa hồ muốn chia rẽ phu thê Lâm Tam đúng là bản thân thánh thượng. Trên trán Lý Thái mồ hôi lạnh toát ra ròng ròng.

- Tiểu dân sao dám cò kè mặc cả với Hoàng thượng? Tiểu dân chỉ là kể lại một sự thật, để tránh vì tiểu dân mà lỡ quốc sự, xin Hoàng thượng hay là thay người đi! Mỹ nam kế thôi mà, ra đường lớn tùy tiện kéo một người cũng có thể làm mà.

Từ Vị nghe được nuốt cả lưỡi: “Lâm Tam này đúng là ăn phải tim gấu gan báo rồi, không ngờ dám đấu khẩu với Hoàng thượng.”

Bị hấn cãi lại, Hoàng đế tựa hồ cũng đã gặp nhiều thành quen, tức giận một hồi, rồi ngược lại bình tĩnh trở lại, hắc hắc cười lạnh mấy tiếng:

- Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư kia của người, trẫm cho người ghi nợ, nếu người làm tốt việc này rồi, trẫm sẽ liệu tình mà suy nghĩ. Nếu người lại nhiều lời nữa, trẫm nguyện không lấy được Cao Ly, cũng phải trị người.

“Không thể ép ông ta quá mức, chỉ cần Đại tiểu thư vẫn còn sống, sớm muộn cũng sẽ có biện pháp.” Lâm Văn Vinh cân nhắc trong lòng, cười khan mấy tiếng:

- Nếu Hoàng thượng đã coi trọng tiểu dân như thế, vậy tiểu dân liền thi triển mị lực ngọc thu lâm phong của tiểu Phan An, triệt để chinh phục tiểu cung nữ Cao Ly, thế chết cũng phải để lại gốc rễ. Có... điều...

Từ Vị và Lý Thái nghe thấy Lâm Văn Vinh mềm giọng đi, vừa mới thở dài được một hơi, nghe thấy câu sau của hắn, tức thì tim lại đập gấp lên: “Lâm tiểu huynh này quả thực là muốn lấy mạng người ta!”

- Có điều cái gì?

Hoàng đế chẳng hề thấy lạ, lạnh nhạt hỏi.

- Hoàng thượng, tiểu dân lần này làm việc, nói dễ nghe chút là mỹ nam kế, còn lời khó nghe đó chính là lừa gạt tiểu cô nương, đùa bỡn thiếu nữ trinh khiết. Tiểu dân Lâm Tam thánh thực chính trực, hiệp danh vang xa, làm loại việc này sẽ khiến thanh danh thực sự có tổn hại rất lớn.

“Ta nhỏ vào, người còn có thanh danh ư!” Ba người kia trong phòng đồng thời khinh thường phỉ nhổ.

- Vì chứng minh sự thanh bạch của tiểu dân, cũng là vì trả lời cho mấy vị phu nhân trong nhà của tiểu dân. Hoàng thượng, tiểu dân cả gan, xin Hoàng thượng một bức thánh chỉ.

“Hóa ra là xin thánh chỉ, đây chỉ là việc nhỏ!” Lý Thái và Từ Vị thở dài nhẹ nhõm, sắc mặt Hoàng thượng có chút giãn ra, gật gật đầu:

- Muốn thánh chỉ thế nào, người nói thật ra, trẫm viết cho người!

Lâm Văn Vinh đi đến cạnh Hoàng đế, ghé bên tai ông nói mấy câu, Hoàng đế ngẩn ra, tức thì cả giận:

- Hồ đồ! Loại thánh chỉ này, trẫm sao có thể ban cho người? Còn không phải khiến hậu nhân sử quan cười rưng rưng!

- Cái này có gì buồn cười chứ?

Lâm Văn Vinh không hiểu nói:

- Nếu Hoàng thượng người lấy được Cao Ly. Thánh chỉ này chính là giai thoại lưu truyền thiên cổ, càng có thể cho thấy chỗ vĩ đại và đặc biệt của Hoàng thượng người!

Hoàng đế dường như có chút dao động, lập tức xua tay:

- Không được, thánh chỉ này trăm kiên quyết không viết! Người chỉ quan tâm làm việc của người, trăm xem ai dám tra xét người?

Lâm Văn Vinh còn muốn nói nữa, Hoàng đế lắc đầu:

- Cứ dựa theo vừa rồi nói mà làm đi, hôm nay bàn tới đây thôi, trăm có chút mệt rồi, các khanh lui cả đi.

“Một đạo thánh chỉ mà thôi, làm sao phiền phức như thế?” Lý Thái, Từ Vị không hiểu, nhưng Hoàng thượng đuổi người rồi, chỉ đành kéo Lâm Tâm ra ngoài. Lâm Văn Vinh trước khi ra cửa liền than:

- Việc nhà không yên, việc nước khó hưng, làm công sự đều không dễ. Hoàng thượng, người cũng phải cảm thông cho tiểu dân. Nếu không việc này làm hỏng rồi, Đại Hoa sẽ gặp phải khó khăn.

Cánh cửa cốt kết một tiếng đóng lại, Hoàng đế lắc đầu cười khổ: “Tên Lâm Tam này cũng không biết đầu ra nhiều chủ ý quái quỷ như vậy. Mỗi lần tới thời khắc mấu chốt liền nghĩ ra biện pháp tự cứu, khiến người ta bực tức!” Nhớ tới thánh chỉ Lâm Tam muốn, ông không ngừng đi đi lại lại trong phòng, bút đỏ nhấc lên, lại mấy lần đặt xuống, tới lui như thế, cuối cùng nghiêng rằng:

- Trăm liền thảo thánh chỉ này, nếu người làm không xong việc, xem trăm trị người như thế nào.

Ông đề bút viết vài chữ, một lát liền xong, nhìn nội dung hoang đường của thánh chỉ, chính mình cũng có chút buồn cười. Dùng đại ấn đỏ son đóng lên, hồ hững phân phó Cao Bình:

- Đem thánh chỉ này đưa cho Lâm Tam! Nhớ kỹ, đây là ý chỉ tuyệt mật, chỉ một mình hắn có thể xem!

- Lâm tiểu huynh, cậu xin thánh chỉ gì với Hoàng thượng làm khó như thế?

Ra khỏi cửa cung, Từ Vị mới dám mở miệng hỏi.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Từ đại nhân, ngài cũng biết, trong nhà ta bình dấm chua rất nhiều, ta xin Hoàng thượng viết một đạo thánh chỉ, chứng minh sự thanh bạch của ta. Nào biết Hoàng thượng nhỏ mọn như vậy, mấy chữ cũng không chịu viết.

“Viết thánh chỉ chứng minh thanh bạch? Đây đúng là thiên cổ kỳ văn!” Từ Vị biết hắn quỷ kế đa đoan, cũng không biết đưa ra chủ ý gì, khiến Hoàng thượng khó xử như vậy.

Chân vừa bước ra khỏi cửa cung, phía sau truyền tới một tiếng hô hoán:

- Lâm đại nhân dừng bước, Lâm đại nhân dừng bước!

Lâm Văn Vinh quay người lại, chỉ thấy phía sau một chấp sự áo đỏ thở hồng hộc chạy tới, chính là Cao Bình.

- Lâm đại nhân, đây là thánh chỉ Hoàng thượng ban cho ngài!

Cao Bình vô cùng cẩn trọng đưa thánh chỉ tới tay hắn, dặn dò:

- Hoàng thượng nói, thánh chỉ này chỉ có một mình ngài có thể xem.

Lâm Văn Vinh mừng rỡ, cười lớn:

- Hiểu rồi, hiểu rồi, xin công công trở lại thưa với thánh thượng, tiểu dân tạ ân điển của lão nhân gia người.

Cao Bình vội vã xoay người đi, Lâm Văn Vinh mở thánh chỉ kia ra, nhìn qua một cái, tức thì mặt mày hớn hở.

Từ Vị nhớ tới dặn dò của Cao Bình, thánh chỉ này của có một mình Lâm Tam có thể xem, lão xoay người đi, trong lòng nghi hoặc, không tìm cách được quay đầu lại, vừa nhìn quét qua bốn chữ lớn đỏ tươi trên thánh chỉ, hết sức rõ ràng: “...Phụng chỉ câu nữ!”

(Phụng chỉ tán gái)

“Quả nhiên là cổ kim đệ nhất kỳ chỉ, cũng thật nhọc công Lâm tiểu huynh có thể nghĩ ra!” Từ Vị cố sức nhịn cười, sắc mặt đỏ bừng, vội vàng ôm quyền:

- A, tiểu huynh, ta đột nhiên nhớ tới, trong kinh thành hôm nay có mấy vị lão hữu tới chơi, lão hủ phải đi trước một bước. Không bồi tiếp được!

Từ Vị nói xong, co giò chạy thẳng, hai vai không ngừng rung lên, đi tới một chỗ khuất không nhìn thấy bóng Lâm Văn Vinh nữa, lúc này mới vỗ ngực, thoải mái cười vang.

- Đây chính là bảo bối a!

Lâm Văn Vinh cẩn thận thu lại thánh chỉ, trong lòng nở hoa: “Ta phụng chỉ tán gái, vì nước tận trung, Thanh Tuyền trách tội ta cũng có lời mà nói. Nghĩ xem phải tán ai trước đây, Từ tiểu thư hay là An tỷ tỷ, thật khó a!”

Sứ đoàn Cao Ly lưu lại kinh thành nhiều ngày ở dịch quán gần ở Tây Trục môn. Cát thánh chỉ tán gái trong ngực, Lâm Văn Vinh bước vội, tới cửa dịch quán vừa muốn tiến vào, chợt dừng lại. “Chính bởi vì tương phùng không bằng tình cờ gặp mặt, nếu như cứ như vậy rầm rầm xông vào tìm Từ Trường Kim, nhất định sẽ dẫn tới nghi ngờ của nàng, phải sắp đặt tốt hơn.”

Dịch quán này vắng vẻ, trừ hai thủ vệ ở cửa ra, rất ít người đi đường, Lâm Văn Vinh tới tới lui lui mấy vòng, thủ vệ kia sớm đã chú ý tới hắn, một người bên phải quát:

- Ê, người là người ở đâu? Quanh quẩn ở đây làm gì? Nơi này là dịch quán của khách nước ngoài, người không có nhiệm vụ không được ở lại.

Lâm Văn Vinh cười ha hả, đi tới phía trước:

- Hai vị đại ca, kỳ thực ta cũng không phải là người ngoài, đương triều hộ bộ thượng thư Từ Vị đại nhân hai huynh đã nghe qua chưa? Thân khuê nữ của tỷ tỷ của tiểu cử tử của ngài, chính là người yêu của ta.

Hai tên thủ vệ nhìn nhau: “Thân khuê nữ của tỷ tỷ của tiểu cử tử của Từ đại nhân? Cái đó và Từ đại nhân rốt cuộc là quan hệ gì!” Lâm Văn Vinh không đổi sắc mặt, từ trong tay áo lấy ra hai miếng bạc vụn, nhét vào trong tay hai người, cười nói:

- Kỳ thực ta hôm nay tới, là muốn hướng tới hai vị đại ca nghe ngóng chút chuyện!

Thấy bạc, sắc mặt hai vị thủ vệ đại ca rạng rỡ, thần không biết quỷ không hay giấu vào trong túi, mặc đầy vẻ nghiêm nghị:

- Chúng ta thân là nhân viên chấp pháp, thường không nhận hối lộ, người chó nên xem nhẹ chúng ta... Có việc gì mau nói hết ra, chúng ta tình nguyện giải đáp cho người.

- Hai vị đại ca thanh liêm chính trực, phong độ lễ nghĩa, tiểu đệ bội phục.

Lâm Văn Vinh giơ ngón cái lên, nhìn quanh quất, hạ thấp giọng:

- Hai vị đại ca đã như thế, tiểu đệ cũng không dám giấu hai huynh nữa. Kỳ thực ta chính là kim bài mật thám 007 do Hoàng thượng phái đi, bí danh là Bond, James Bond (Kiệt Sĩ Bang)! Xin hãy nhìn đây...

Hắn cảnh giác nhìn bốn phía, vén áo ngoài lên, lộ ra mật chỉ tán gái bên trong, lại nhanh chóng khép lại. Hai thủ vệ chỉ nhìn thấy hai chữ “thánh chỉ” bên ngoài, sợ run lên, vội vàng muốn quỳ xuống. Lâm Văn Vinh đỡ lấy bọn họ:

- Hai vị đại ca không cần khách khí, ta luôn rất kín kẽ, chưa từng biểu lộ thân phận. Kỳ thực ta hôm nay tới đây, là chấp hành một nhiệm vụ tuyệt mật nhất hạng...

- Kiệt đại nhân xin cứ nói, Kiệt đại nhân xin cứ nói...

Hai tên thủ vệ vội cúi người gật đầu.

James Bond đại nhân thâm lặng chậm rãi gật đầu:

- Vậy Từ tiểu cung nữ Từ Trường Kim Cao Ly, có phải ở đây hay không?

- Đúng vậy, đúng vậy! Nhưng đại nhân tới không khéo rồi, Từ cung nữ vừa mới ra ngoài.

- Đi ra ngoài rồi? Sớm như vậy đã đi ra ngoài?

Lâm Văn Vinh lấy làm kỳ quái hỏi:

- Nàng ta đi một mình sao?

Hai tên thủ vệ nhìn nhau, miệng mấp máy một hồi, tựa hồ không dám nói. Lâm Văn Vinh hừ một tiếng:

- Sao, chẳng lẽ các người còn có việc gì dám giấu bổn mật thám?

Hai người vội xua tay:

- Không dám, không dám! Vốn tiểu nhân bị người khác uy hiếp, không dám nói, nhưng Kiệt đại nhân là kim bài mật thám, chúng tiểu nhân sao dám nói dối trước mặt lão nhân gia ngài. Từ tiểu thư sáng sớm nay đã nhận lời mời du ngoạn rồi, đi cùng nàng là tiểu vương gia của Thành Vương phủ!

- Tiểu vương gia của Thành Vương Phủ, người nói... Triệu Khang Ninh?!!

Lâm Văn Vinh mở to hai mắt.

374. Chương: 372: Dữ Khanh Hoa Nhất Đóa, Thục Trung Lương Đỗ Quyên.

Hai tên thủ vệ vội đáp:

- Kiệt đại nhân, chẳng lẽ ngài cũng biết tiểu vương gia.

- À, biết, biết chứ, đương nhiên là biết, ta thường hành tẩu trong ngoài cung, sao có thể không biết tiểu vương gia chứ? Tiểu vương gia và tài lộc nhà ta còn là huynh đệ kết bái đốt giấy vàng nữa đó.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Các người biết tiểu vương gia và Từ cung nữ đi du lãm nơi nào không?

- Điều này tiểu nhân cũng không rõ lắm, có điều thấy xe ngựa của họ đi về phía thành bắc, đại khái là đi chơi xuân.

“Chơi xuân? Mẹ nó, ta thấy là kỳ thực là ‘khiêu xuân*’ thì hơn!” Hắc phụng thánh chỉ tới tán gái, Từ Trường Kim lại ước hội với tiểu vương gia đi rồi, tuy nói tiểu cung nữ và hắc tạm thời còn không có qua lại gì, nhưng trong lòng khẳng định là rất khó chịu.

(ý nói việc gọi tình)

Xuân: ở đây Lâm Tam thương chơi chữ dùng cả 2 nghĩa: mùa xuân và xuân tình)

- Hai vị đại ca.

Lâm Văn Vinh trịnh trọng gật gù đầu, thần sắc trang nghiêm:

- Vốn dựa theo quy tắc công việc của kim bài mật thám chúng ta do tự thân hoàng thượng đề ra, chương thứ chín hồi một trăm linh tám mục mười điều khoản năm quy định, ta hôm nay dò xét tin tức ở các người, vì đảm bảo cơ mật quốc gia không bị tiết lộ, các người tất bị ...

Lâm Văn Vinh mặt lộ vẻ hung dữ, quét mạnh qua cổ một cái, cười âm lãnh:

-Thủ đoạn hành sự của kim bài mật thám chúng ta, nghĩ rằng hai vị cũng đều nghe qua rồi: xa liệt, thiên đăng, nhân bì cổ... hai vị thích cái nào?

(Xa liệt: kẹp năm ngón tay, thiên đăng: là dùng sắt nung đỏ dí lên người, nhân bì cổ là lột da thì phải.)

Hai tên thủ vệ sợ rụt đầu lại, sắc mặt trắng bệch, nhũn ra như bún:

- Đại nhân ta mạng, đại nhân tha mạng!

Lâm Văn Vinh đã nắm thóp bọn chúng, mặt lộ vẻ từ bi:

- Nhưng mà hôm nay ta cùng các người gặp nhau tức là có duyên, tất nhiên sẽ không làm hỏng mắt cảnh trí. Chỉ là, nếu có người tiết lộ tin tức ta tới đây. Hắc hắc, dạng việc hung ác như dùng thiên đăng ta không làm, nhưng nhân bì cổ ngược lại thấy có chút thú vị...

Hắn cười khan hai tiếng, hai tên thủ vệ đã lấm tấm mồ hôi lạnh, gật đầu như gà mổ thóc:

- Đại nhân yên tâm, đại nhân yên tâm... cho dù đánh chết chúng tiểu nhân cũng không dám lộ một chút phong phanh nào.

Liên tiếp lừa gạt dọa dẫm, thu phục hai tên kia phải nghe theo, Lâm Văn Vinh mới chuyển người đi về phía bắc: “Thánh chỉ nhét trong lòng ngực còn nóng hổi, cô nàng ta muốn tán tỉnh kia lại lọt khỏi thông lọng, có thể nói là mới xuất sư đã gặp bất lợi. ”

Nghĩ tới Đại tiểu thư còn đang “làm khách” ở chỗ lão hoàng đế, chuyện Từ Trường Kim nếu làm không tốt, phía lão gia tử càng không cách nào nói chuyện nữa, hắn hừ một tiếng. Uống bát sữa đậu ở quán trà dưới thành bắc, ăn hai cái bánh bao chiên, lúc này mới ra khỏi thành.

Phong cảnh ngoài thành, không thấy không biết, nhìn rồi bỗng giật mình. Đầu mùa xuân tháng hai vừa hết, gió thổi vi vu, hoa dại nở rộ, sóng biếc lẫn tằm... Mưa xuân vừa dứt, nơi nơi đã oanh oanh yến yến, xanh xanh đỏ đỏ, người chơi xuân thật sự không kể xiết. Ven con đường trên núi rực một màu hoa, vô số giống loài, có cái biết cái không; đỏ, vàng, lam... đủ cả, vừa được thấm đẫm mưa xuân, từng loài từng loài đều mỹ lệ thơm ngát, đua nhau khoe sắc, trông thật đẹp mắt.

Các công tử tiểu thư dạo chơi tiết thanh minh bên đường, hân hoan tung tăng hái hoa bẻ cành, những kẻ to gan chút cũng đã vứt bỏ cả rào cản nam nữ, kết thành đôi cùng nhau làm thơ thi chữ, bày ra mấy trò chơi vô thưởng vô phạt., Tiếng cười nói vui đùa rộn vang không ngớt trên đường, không khí thật là náo nhiệt.

“Quả nhiên là sắc ”xuân” tới rồi, muốn động tình thì động tình, thích lăng lơ thì lăng lơ, chỉ đáng tiếc là hoa dại ven đường không thể hái, không thể hái...!” Lâm Văn Vinh than một tiếng, chậm rãi ngâm:

Xuân miên bất giác hiểu

Mộng trung y sam thiếu

Dạ lai phong vũ thanh

Nhi nữ chánh hoan hảo

Thơ hay! thơ hay!

(Dịch nghĩa:

Say trong cơn hoan lạc sáng lúc nào không biết

Trong giấc mộng áo quần bay biến mất

Đêm qua có nghe tiếng mây mưa

Của nữ nhi lúc ân ái)

- Hạ lưu!

Hắn vừa ngâm xong, liền nghe bên cạnh vang lên một giọng nam tử sang sảng, còn mang vài phần châm chọc, hả hê.

Lâm Văn Vinh ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy không xa đứng một đám nam nữ, ai ai cũng quần áo rực rỡ, rất có phong thái, tự hồ tất cả mọi người đều nghe thấy hoàng sắc tiểu đoạn hắn vừa ngâm, nữ thì đỏ bừng mặt mày, nam thì che miệng cười trộm.

đại khái thế)~(Hoàng sắc tiểu đoạn: thơ khiêu dâm

Trong đó một người lại là người quen, đã nhiều ngày không gặp rồi, Lâm Văn Vinh mừng rỡ gọi:

-

Ấy, đây chẳng phải là tiểu vương gia sao, mấy ngày không gặp, trông càng ngày càng anh tuấn, sắp bằng ta rồi! Thế nào, dẫn nhiều người ra ngoài như vậy đi mua xuân à?

- Thô tục, xuân là có thể dùng để mua đi bán lại được sao?

Triệu Khang Ninh còn chưa lên tiếng, một người bên cạnh hắn đã xen miệng vào. Lâm Văn Vinh liếc nhìn hắn một cái, chỉ thấy người này tuổi trên bốn mươi, mặt trắng không râu, vẻ mặt rất ngênh ngang ngạo mạn.

- Ta nguyện bỏ ra trăm vạn tiền, mua về một nhành hoa xuân.

Lâm Văn Vinh cười lớn:

- Ta chính là dạng người thô tục như thế đấy, vị lão huynh này, người có ý kiến sao?

- Cổ tiên sinh chớ nên tức giận!

Triệu Khang Ninh mỉm cười:

- Vị này chính là Lâm Tam Lâm đại nhân trong truyền thuyết.

- Người chính là Lâm Tam?

Cổ tiên sinh cả kinh:

- Vậy pháo bắn Thánh phường, chính là người?!

Chuyện pháo bắn Thánh phường thật sự là quá lớn, trong một ngày ngắn ngủi liền đã lan truyền khắp các ngõ ngách trong kinh thành, vang ra các tỉnh của Đại Hoa, Lâm Văn Vinh cũng không cảm thấy kỳ quái:

- Chính là tại hạ nhỏ nhoi này.

- Đại nhân, ngài sao lại ở đây?

Một giọng nữ tử vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ nhẹ nhàng vang lên, Lâm Văn Vinh nhìn lướt qua, đứng ở bên người Triệu Khang Ninh, chính là tiểu cung nữ Từ Trường Kim. Hôm nay Từ Trường Kim mặc một bộ trường bào tím nhạt, làm tôn thêm làn da mịn màng của nàng, vô cùng quyến rũ.

- Ấy, Trường Kim muội, muội cũng ở đây à!

Lâm Văn Vinh vẫy vẫy tay, thần sắc không chút thay đổi:

- Ta cũng là đi mua xuân.

Từ cung nữ hướng tới hắn thi lễ, cung kính nói:

-“Ta nguyện bỏ ra trăm vạn tiền, mua về một cành hoa xuân.” Đại nhân, cách mua xuân này cũng thật có chút độc đáo.

Lâm Văn Vinh tỉ mỉ quan sát thần sắc của nàng, tĩnh lặng như nước, không gợn chút sợ hãi, tựa như không có chỗ nào khả nghi, Lâm Văn Vinh ngó người ngạc nhiên: “Chẳng lẽ ta đoán sai rồi?”

Tiểu vương gia liếc hắn một cái:

- Đâu chỉ mua xuân. Lâm Tam, bài thơ ‘giác xuân’ kia cũng rất thú vị, làm người nghe qua khó quên.

Lời vừa nói ra, chúng nam tử đứng ở sau người hắn đều ha hả cười lớn lên, mấy nữ tử thêm vẻ thẹn thùng, mặt mày Từ Trường Kim đỏ lựng, vội cúi đầu xuống.

-Ồ, không ngờ rằng tiểu vương có bản lĩnh nghe qua là không quên, ngay cả khúc tiểu thi ta ngâm vừa rồi cũng có thể nhớ được, tiểu thi này của ta thú vị chỗ nào thế?

Triệu Khang Ninh bật cười, ngâm:

- Xuân miên bất giác hiểu

Mộng trung y sam thiếu

Dạ lai phong vũ thanh

Nhi nữ chánh hoan hảo

Không nghĩ tới Lâm tài tử danh mãn thiên hạ của chúng ta, Lâm phó thị lang, cũng có nhã hứng như thế. Xem ra tiểu vương nên vì ngài phải truyền bá một chút mới được!

Lâm Văn Vinh tức thì kinh hãi, chỉ mũi Triệu Khang Ninh mắng:

- Người, người ngâm cái gì? Tiểu vương gia, uống cho người thân là hoàng gia cao quý, con cháu thái tổ, sao có thể ngâm thơ dâm từ diễm ngôn trước mọi người? Uy nghiêm của thánh tổ ở đâu, thể diện hoàng gia ở đâu?

- Thế nào, người không thừa nhận sao?

Triệu Khang Ninh cười lạnh:

- Dâm thi này là mới vừa rồi người làm, tiểu vương chính tai nghe được, chẳng lẽ còn có thể sai?

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Tiểu vương gia, ngài nghe sai rồi, ta vừa rồi ngâm chính là:

Xuân miên bất giác hiểu

Xử xử văn đề diểu

Dạ lai phong vũ thanh

Hoa lạc tri đa thiếu...*

(Giấc xuân nào biết sớm mai

Chim bay riu rít nơi nơi từng bừng

Đêm nghe mưa gió bão bùng

Chẳng hay nhiều ít hoa cùng rụng rơi.)

(Dịch nghĩa:

Say sưa trong giấc ngủ đêm xuân, trời sáng lúc nào không biết.

Nghe chim kêu khắp mọi nơi mới nhận ra.

Đêm trước có tiếng mưa gió

Nhưng đâu biết hoa rụng nhiều hay ít)

- Thơ hay như thế, sao ngài vừa nghe, lập tức thành dâm từ diễm ngôn chứ, chính bởi vì lời nói ra cũng là tiếng lòng, tiểu vương gia, ta khuyên ngài bình thường xem ít xuân cung họa sách thôi, đọc thêm chút kinh phạt, như vậy mới có thể phát triển cả thể xác lẫn tâm hồn được!

Chúng nhân lại sững sờ. Rõ ràng nghe hần ngâm chính là một khúc thơ sắc tình, làm sao chớp mắt một cái liền biến thành công chính chặt chẽ như thế? Mặc kệ là dâm từ hay là tuyệt thi, có thể ngâm ra mấy câu như vậy, Lâm Tam đúng là có bản lĩnh thật sự!

- Miệng lưỡi xảo quyệt lắm!

Triệu Khang Ninh cũng đã chịu nhiều thua thiệt về tay hần, cũng học khôn rồi, khinh thường :

- Tiểu vương không cùng người tranh biện những thứ vô dụng nữa, hôm nay ta bồi tiếp Từ tiểu thư dạo chơi nhân tiết thanh minh, không có thời gian tiếp người. Từ tiểu thư, ta và nàng đi tới phía trước xem vậy, mời!

Hần ân cần đưa tay lên, Từ cung nữ gạt gạt đầu, đi tới bên người Lâm Văn Vinh, chợt hướng tới hần khom người:

- Đại nhân, ngài có thể cùng đi ngắm cảnh với chúng ta không?!

Lâm Văn Vinh mỉm cười, hờ hững lắc đầu:

- Ta hiếm khi có một mình tự tại, sẽ không dính vào các người nữa. Có điều Trường Kim muội à, chơi xuân ngắm hoa cần phải có tâm cảnh mới được, ta thấy muội có chút không yên bình, e là làm phí mất cảnh đẹp như hoa này.

Trong mắt Từ cung nữ thoảng qua một vẻ khác lạ, vội cúi đầu xuống:

- Đa tạ lời khuyên của đại nhân, Trường Kim ghi nhớ trong lòng.

- Muội làm sao lại quên rồi?

Lâm Văn Vinh đột bật cười:

- Phải gọi là Văn Vinh ca chứ!

Khuôn mặt xinh đẹp của Từ Trường Kim bỗng đỏ bừng lên, “ưm” một tiếng xoay đầu đi không dám nói chuyện. Triệu Khang Ninh thấy tình thế có vẻ không đúng, vội ngăn giữa hai người:

- Lâm đại nhân, người sao có thể phóng túng như thế, Từ tiểu thư chính là sứ tiết tới từ Cao Lệ, chính là khách quý của Đại Hoa. Nếu người muốn khi phụ nàng, ta nhất định tấu lên hoàng thượng!

Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Thế này kỳ thật, ta vừa Trường Kim muội nói hơn hai câu, làm sao tiểu vương gia lại muốn đi cáo trạng ta chứ? Tiểu vương gia, có thời gian, ta kiến nghị ngài thật sự nên làm những chuyện có ý nghĩa nhiều hơn, ví như giữ gìn hòa bình thế giới, chủ trì chính nghĩa nhân gian, thanh lọc lề lối xã hội, những công việc này rất thích hợp với ngài.

- Từ Trường Kim phì cười, lại cảm thấy không phải, vội che cái miệng đang chum chím kia. Triệu Khang Ninh thầm tức giận, chỉ là Lâm Tam này đích xác không dễ trêu chọc, chỉ đành nuốt nỗi căm hờn này vào trong lòng. Nhìn bên trên núi đầy hoa xuân rực rỡ, đỏ tươi như máu, tiểu vương gia ân cần mỉm cười với Từ Trường Kim, tiêu sái vung tay, chỉ vào những bông hoa đỏ nở rộ khắp nơi:

- Từ tiểu thư, nàng xem những bông hoa này nở có đẹp không? Không bằng tiểu vương đi tự tay hái lại tặng cho nàng nhé!

Từ Trường Kim vội lắc đầu:

- Không dám phiền tới đại giá của tiểu vương gia...

Triệu Khang Ninh nào đâu có nghe nàng nói, cao giọng cười, bước nhanh tới cảnh hoa bên núi:

- Từ tiểu thư, xin đợi ta chốc lát. Tiểu vương đi một chút sẽ trở lại.

“Tên tiểu tử này đúng là một tay hảo thủ hái hoa!” Lâm Văn Vinh cười âm hai tiếng, lại lướt qua Từ Trường Kim: “Mới hai ngày không gặp, Từ Trường Kim sao lại cùng tên tiểu tử Triệu Khang Ninh này thiết lập quan hệ rồi? Việc này có chút cổ quái!”

- Đại nhân, ngài hôm nay thật sự là đi chơi thanh minh sao? Sao không thấy chư vị phu nhân đi cùng?

Từ Trường Kim ngẩng đầu nhìn Lâm Văn Vinh một cái, rồi lại cúi đầu xuống khe khẽ hỏi:

“Ta tới câu dẫn nàng, nàng tin hay không?” Lâm Văn Vinh cười nói:

- Nói đây là dạo chơi thanh minh sao, cũng không phải sai, chuẩn xác một chút là ta tới hái hoa. Ài, nhiều năm không hái hoa, cũng không biết kỹ xảo có quen hay không?

Tiểu cung nữ ngẩng đầu nhìn hần, cười duyên dáng:

- Đại nhân thật biết nói đùa, hái hoa còn cần kỹ xảo gì? Hơn nữa chỉ là cỏ hoang hoa dại bên đường này, đại nhân ngài làm sao lại đặt vào trong mắt chứ?

- Tục ngữ nói rất hay: ‘hoa nhà không thơm như hoa dại’, những loại cỏ hoang hoa dại này ta thích nhất.

Lâm Văn Vinh nhìn khắp bốn phía một cái, thấy chư vị quan lại môn đệ đi cùng Triệu Khang Ninh đang nhìn ngắm đằng xa, hần cười thần bí, nhích lại gần bên tai Đại Trường Kim thì thầm:

- Trường Kim muối, cái học vấn hái hoa này rất lớn, nói trắng ra tư thế này có rất nhiều loại, công lên hái, cúi xuống hái, ngửa lên hái... còn có ba người cùng hái, đặc sắc tuyệt luân, có thời gian rảnh chúng ta có thể giao lưu một chút.

- Ba người cùng hái?

Từ Trường Kim ngậy ra, đôi mắt to chớp hai cái, che miệng cười:

- Đại nhân nói đùa với ta rồi, hái hoa còn chia ra hai người ba người sao? Ta thấy một người cũng đủ rồi.

“Một người cũng đủ rồi?” Lâm Văn Vinh suy nghĩ sâu thêm chốc lát, nghiêm mặt gật đầu:

- Trường Kim muối quả nhiên bác học đa tài, một người chơi quả thật có tư vị khác biệt. Trường Kim muối, thứ lỗi ta mạo muội hỏi một câu, xin hỏi nàng bình thường ăn chuối, là cầm tay trái hay là cầm tay phải?

Từ Trường Kim ngơ ngác nhìn hẩn một cái, lấy làm kỳ quái hỏi:

- Đại nhân, chơi một mình nghĩa là gì? Lại có quan hệ với ăn chuối sao? Khi ta ăn chuối, thích cùng cầm cả hai tay ...

Lâm Văn Vinh mặt lộ vẻ kinh sợ, lui thẳng hai bước:

- Hai tay cùng cầm? Ai nha, quả chuối to tướng như vậy, ta thấy Từ tiểu thư nàng phải ăn mấy miếng đó! Cap Lệ quả nhiên sinh ra nhân tài, Trường Kim muối, sau này có thời gian rảnh tới nhà ta ăn chuối nhé, nhà ta có một quả rất to.

Thần sắc Từ Trường Kim liền trở nên ảm đạm, nổi lên vẻ ưu sầu miên man:

- Trường Kim cũng muốn tới nhà đại nhân xem thử, cùng ngài và phu nhân của ngài giao lưu nhiều hơn. Chỉ là thể cục Cao Ly ta nguy cấp, mối nguy diệt quốc vong chủng chỉ trong sớm chiều, Trường Kim cũng không biết còn có phúc phận này hay không nữa.

Lâm Văn Vinh a một tiếng, cười hì hì:

- Cao Ly nguy cấp. Cho nên ánh mắt nàng nhắm vào người Thành Vương, không chừng nhà bọn họ khéo có thể giúp đỡ nàng, có phải không?

Từ Trường Kim thoáng biến sắc, trong mắt long lanh lệ, kêu lên một tiếng buồn thảm:

- Không phải. Đại nhân, ngài không nên hiểu lầm, ta...

Lâm Văn Vinh xua xua tay:

-

Đừng nói việc nước, đừng nói việc nước... Ta hôm nay tới là để hái hoa, nói những việc cao vời này thật phá hỏng hứng thú, đợi việc bên phía Cao Ly kết thúc, ta lại mời nàng tới nhà ta chơi nhé.

Bên kia Triệu Khang Ninh hái một cành hoa đỏ lớn còn đầm hơi sương, mặt mũi hân hoan, hưng phấn chạy xuống, động tác cực kỳ tiêu sái. Xuống được vài bước, liền thấy Lâm Tam và Từ Trường Kim không biết đang nói những gì, thần tình Từ cung nữ vừa thẹn thùng lại như ầm ức, quyến rũ động lòng người. Sắc mặt Triệu Khang Ninh xám xịt, thầm nghĩ rằng hừ một tiếng, chạy nhanh mấy bước chen vào giữa hai người, đưa cành hoa hái về kia vào tay Từ Trường Kim:

- Từ tiểu thư, nàng xem bông hoa này có đẹp không? Đây là do tiểu vương tự tay hái, là một chút tâm ý của ta, hi vọng tiểu thư thích.

Từ Trường Kim len lén liếc qua Lâm đại nhân một cái, chỉ thấy hẩn thần sắc bình thản, hai tay đang bận ngắt cành hoa bốn phía, tựa như không nghe thấy lời tiểu vương gia. Tiểu cung nữ ảm đạm cúi đầu, cố cười:

- Đa tạ tiểu vương gia, hoa tươi mỹ lệ như thế, Trường Kim thẹn không dám nhận!

Triệu Khang Trữ ân cần:

- Từ tiểu thư quá khách khí rồi, nàng là minh châu của Cao Ly còn mỹ lệ hơn bông hoa này trăm lần, có thể vì nàng đưa lên một bó hoa nở rộ, chính là may mắn ba đời của tiểu vương! Xin tiểu thư mau mau nhận lấy!

“Tiểu tử nhà ngươi da mặt dày thật đấy, bằng vào chút bản lĩnh tán gái này của ngươi, cũng dám bêu xấu trước mặt ta?” Lâm Văn Vinh nghe được buồn cười, hái một cành hoa đỏ như lửa đặt bên mũi người khề, hương thơm thoang thoảng ngấm vào lòng người.

Tiểu vương gia tỏ thịnh ý tha thiết, nếu như không nhận bông hoa này, đó là mất thể diện của hắn, Từ Trường Kim có vẻ khó xử, cúi đầu không nói gì.

Thấy ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người mình, trong lòng Triệu Khang Ninh có chút tức giận, đề cao giọng:

- Từ tiểu thư, tiểu vương thật lòng muốn làm bằng hữu với nàng, nàng không thể ngay cả một chút thể diện cũng không cho chứ, Đại Hoa ta và Cao Ly, chính là lân bang đời đời thân thiết.

Hắn cố ý nhấn mạnh bốn chữ “thân thiết đời đời”, Từ Trường Kim nghe được thần tình ảm đạm, cắn răng đang muốn đưa tay ra, liền nghe bên cạnh có tiếng cười:

- Tiểu vương gia, phương thức biểu đạt này của ngài thật là độc đáo, lân bang đời đời thân thiết, với việc ngày tặng hoa tươi cho tiểu thư người ta có quan hệ gì?

Nghe được cái giọng này, Từ Trường Kim tức thì nhẹ nhõm, thở dài một hơi, ngẩng đầu lên cảm kích nhìn Lâm Văn Vinh, lại thấy trong tay hắn cầm một cành hoa tươi, bông hoa khẽ lay động, cánh hoa đỏ như lửa ánh lên nụ cười của hắn, thật là nhẹ nhàng thoải mái.

Việc tốt bị quấy rối, Triệu Khang Ninh nhịn không được tức giận ra mặt:

- Lâm Tam, ngươi thế này là có ý gì? Ta thật lòng thành ý tặng hoa cho Từ tiểu thư, liên quan gì tới ngươi?

“Không liên quan tới ta? Nói đùa, lão tử phụng chỉ tán gái, tiểu tử ngươi lại chắn ngang, ta không điều động ngự lâm quân đánh ngươi đã coi như là tiện nghi cho ngươi rồi!” Lâm Văn Vinh tiến lên hai bước, khẽ lắc lư cành hoa, cười hắc hắc:

- Sao có thể không liên quan chứ, Từ tiểu thư chính là ‘Trường Kim muội’ của ta đó!

Từ Trường Kim đỏ mặt cúi đầu không dám nói, Triệu Khang Ninh tức giận:

- Cái gì mà Trường Kim muội, Từ tiểu thư làm sao có thể kết giao với ngươi, là ngươi vô sỉ giả mạo tới chiếm tiện nghi.

Lâm Văn Vinh cười lớn:

- Muốn chiếm tiện nghi, phải là tiểu vương gia ngài mới đúng. Phải gọi là thấy chuyện bất bình người người ra tay, ta chỉ là nhìn không vừa mắt, mới vì Trường Kim muội của ta nói đỡ hai câu.

- Lâm Tam, ngươi dám ngấm máu phun người!

Triệu Khang Ninh càng thêm giận dữ:

- Ta đối đãi với Từ tiểu thư hết lòng, có gì làm ngươi nhìn không vừa mắt chứ? Chớ tưởng rằng ngươi có thể nói mấy câu trước mặt hoàng thượng, ta liền không làm gì được ngươi, giang sơn Đại Hoa này chính của họ Triệu!

- Đúng, họ Triệu.

Lâm Văn Vinh cười khinh miệt:

- Nhưng Triệu này không thể so với Triệu kia. Tiểu vương gia, ngài nói mình đối đãi hết lòng với Trường Kim muội, còn tặng lên nhành hoa xinh tươi. Vậy ta muốn hỏi ngài một câu, ngài có biết đóa hoa trong tay ngài tên gọi là gì không?

“Hoa này tên gọi là gì?” Triệu Khang Ninh ngẩn ra, hẳn là long tử vương tôn sinh ra đã ngậm thìa vàng, chưa từng biết qua những thứ mộc mạc này, vừa rồi chỉ là nhìn thấy hoa dại này ở trên núi nở rực rỡ, mới nhất thời cao hứng muốn hái về tặng Từ Trường Kim, làm sao nhận ra tên của hoa dại này?

Thấy ánh mắt của Từ Trường Kim dò xét trên người mình, tiểu vương gia quýnh lên, vội đưa mắt ra dấu với đồng bọn phía sau.

- Vân cúc ...

- Thược dược...

- Hoa mào gà...

- Cỏ đuôi chó...

Tiếng phỏng đoán của chúng nhân liên tục vang lên, những kẻ này đều là con em quan lại phú quý, loại hoa cao quý há mồm là đọc vanh vách, thứ hoa dại nơi núi non này lại chẳng một ai nhận ra.

Từ Trường Kim nghe được phì cười, len lén liếc mắt dò xét Lâm Văn Vinh, lại vội vàng cúi đầu xuống.

“Sơ xuất rồi, sơ xuất rồi!” Triệu Khang Ninh bực dọc một trận, nhìn thấy Lâm Tam cười xảo quyệt, trong lòng ngăn không nổi lửa giận, tức mình nói:

- Người biết sao? Có bản lĩnh nói ra nghe xem.

Lâm Văn Vinh gật đầu, khẽ ngửi cảnh hoa kia, chậm rãi cất bước:

- Nói tới tên của loại hoa này, cũng chẳng có gì lạ lắm. Mật tông Tây Tạng gọi nó là Cách Tang Hoa, tiếng Cao Ly gọi nó là Kim Đại Lai!

Từ Trường Kim nghe được kích động không thôi, lập tức nắm lấy tay hắn, ánh mắt bỗng long lanh:

- Không sai, hoa này gọi là Kim Đại Lai, là hoa của cố hương ta, mỗi năm vào mùa xuân, trên núi Kungang khắp nơi đều là màu đỏ này, Kim Đại Lai còn có sắc tím, vô cùng đẹp mắt. Văn Vinh ca, huynh sao biết được Kim Đại Lai? Huynh nhất định đã tới Cao Ly chúng tôi.

Thấy Từ Trường Kim mở miệng gọi Văn Vinh ca, Triệu Khang Ninh tức tới mức mặt trắng bệnh, bực tức hằm hừ:

- Ta hỏi là tên tiếng Đại Hoa, hỏi gì người Tạng ngữ, tiếng Cao Ly?

- Không cần gấp, nghe ta từ từ nói.

Lâm Văn Vinh không nhanh không chậm diễn giải:

- Bông hoa nhỏ xinh đẹp này, trong ngôn ngữ của Đại Hoa ta, gọi là hoa Đỗ Quyên, cũng được xưng là Ánh Sơn Hồng. Trong truyền thuyết nước Thục cổ có một vị hoàng đế tên là Đỗ Vũ, ông vô cùng thương yêu hoàng hậu của mình, sau này ông bị kẻ gian hại, chết thê thảm, linh hồn liền hòa thành một con chim Đỗ Quyên, mỗi ngày ở trong hoa viên của hoàng hậu cất tiếng hót bi thương, nước mắt nó rơi xuống là những giọt máu tươi màu đỏ, nhuộm đỏ hoa trong vườn của hoàng hậu, cho nên người đời sau gọi nó là hoa Đỗ Quyên.

- Vị hoàng hậu kia nghe được tiếng kêu đau thương của chim Đỗ Quyên*, nhìn thấy máu tươi đỏ thắm, lúc này mới nhận ra là linh hồn của trượng phu hóa thành, dưới sự bi thương, ngày đêm kêu khóc ‘tử quy, tử quy’, cuối cùng buồn bã mà qua đời, linh hồn của bà hóa thành hoa Đỗ Quyên đỏ nở đầy núi đồi, cùng chim Đỗ Quyên bầu bạn với nhau, cho nên, hoa Đỗ Quyên này còn được gọi là Ánh Sơn Hồng, đó là màu máu của Đỗ Quyên, diễn cổ tiếng khóc Đỗ Quyên. Thục quốc tăng văn tử quy điều, Tuyên Thành hoàn kiến đỗ quyên hoa**, chim và hoa yêu thương cả đời không quên, chính là truyền kỳ bất hủ trong thế gian. Tiểu vương gia, ngài có hiểu không?

(*Chim đỗ quyên: ở Việt Nam gọi là chim cuốc, hay còn gọi là Tử quy

**Hai câu thơ trong bài Tuyên Thành Kiến Đỗ Quyên Hoa của Lý Bạch:

Thục quốc tăng văn tử quy điều

Tuyên Thành hoàn kiến đồ quyên hoa
Nhất khiêu nhất hồi trường nhất đoạn
Tam xuân tam nguyệt ức Tam Ba

–Dịch nghĩa–

Xem hoa đồ quyên tại Tuyên Thành
khi ở nước Thục ta từng được nghe truyền thuyết về chim cuốc
nay ở Tuyên Thành lại thấy hoa đồ quyên
chim cuốc mỗi tiếng kêu, mỗi vang vọng, mỗi đau lòng vì nhớ quê
làm ta cả 3 tiết xuân, suốt 3 tháng, đều nhớ về Tam Ba Thục

Dịch thơ

Đã nghe tiếng cuốc ở quê nhà,
Đồ quyên thành Tuyên nay nở hoa.
Một tiếng chim kêu, lòng một xót,
Ba xuân dạ héo nhớ Tam Ba.

(Phụng Hà)

Không nghĩ tới một bông hoa dại nhỏ còn có lai lịch thê lương và đẹp dễ đến thế, đáng cười mình tặng hoa cho Từ tiểu thư, nhưng ngay cả tên cũng không gọi ra được, nói gì đến giảng ra cố sự hấp dẫn người ta như thế, sắc mặt Triệu Khang Ninh lúc đỏ lúc trắng, cực kỳ khó coi.

“Đồ quyên đề huyết, tử quy ai minh.” Từ Trường Kim nghe tới âm đạm mê mẩn, trong mắt sương mù mờ mờ:

- Hóa ra Kim Đại Lai còn có cố sự đẹp như thế, đại nhân, đa tạ ngài dạy bảo, trong nhân thế thật sự có tình cảm mãi nắm tay bên nhau, không quên không rời như vậy sao?

(Đồ quyên khóc thành máu, quay về kêu gào thảm thiết)

- Xuân hồng thủy tạ hựu thu hồng

Tức quốc vong lai nhân sở cung

Ứng thị thực oan đề bất tấn

Canh bằng nhan sắc tố tây phong. (1)

(Dịch thơ:

Hoa thu rơi rụng nỗi hoa xuân

Than nước mất rồi nhập Sở cung

Nỗi oan đất Thục triền miên hót

Canh tàn nhuộm máu mách tây phong**.

(hieusol)

Tình cảm là gốc rễ của con người, tình yêu lâu dài mà vẫn tràn trề kiên định, nhân gian nhiều không kể siết, Từ tiểu thư phải có lòng tin với người khác, cũng phải có lòng tin với chính mình.

Lâm Văn Vinh mỉm cười, nhắc cành hoa trong tay chậm rãi đưa tới Từ Trường Kim:

- Dữ khanh hoa nhất đoá

Thục trung lưỡng đồ quyên

(Dâng nàng hoa một đóa

Nước Thục đôi Đỗ Quyên*)

(*Đỗ quyên ở đây đa nghĩa: vừa là hoa vừa là chim, hoặc vừa là thơ vừa hoa)

(1) Đây là bài ‘Tổng đồ quyên hoa’ của Ngô Dung

Ngô Dung tự Tử Hoa , người Sơn Âm, Việt Châu, đỗ tiến sĩ năm Long Kỷ đời Đường.

** Tây phong: Gió (hướng) tây, là gió mùa thu ở TQ.

375. Chương 373: Gây Cho Ngài Thêm Phiền Toái

Thục trung lưỡng đồ quyên...”

Từ Trường Kim lẩm nhẩm, trên mặt nổi lên từng áng mây hồng, cánh tay nhỏ run lên, muốn nhận lấy cành hoa kia, nhưng lại có chút do dự không rõ.

“Ta sao lại không nghĩ tới chứ, đây vừa là hoa vừa là thơ, nữ tử nào có thể không động lòng?” Triệu Khang Ninh thâm ảo não không thôi, mặc dù hắn xem thường những hành vi Lâm Tam vẫn làm, nhưng thấy biểu hiện của Lâm Tam ngày hôm nay, mặc dù hắn tự nhận phong lưu lỗi lạc, tiêu sái vô song, cũng không thể không thừa nhận, luận về thủ đoạn tán gái, mình và Lâm Tam căn bản không cùng một đẳng cấp.

- Đại... đại nhân!

Từ Trường Kim mặt đỏ lựng, khe cắn môi, bàn tay bé nhỏ như tuyết trắng xò ra lại nắm lại, nắm lại rồi xò ra, tâm tư giống như thủy triều dào dạt:

- Ngài, ngài nói thật sao, Kim Đạt Lai này, ngài thật sự muốn tặng ta?

- A, chỉ là nhất thời cảm thán mà thôi

Lâm Văn Vinh khẽ than một tiếng:

- Vốn hoa Đỗ Quyên này tặng nàng cũng chẳng sao, chỉ là tiểu thi này lại không thể tặng nàng, để tránh hiểu lầm, ta thu lại vậy.

Hắn như không hề để ý, lấy hoa Đỗ Quyên như lửa đỏ khẽ phẩy một cái trên tay Từ Trường Kim, chẳng ngờ là thực sự thu trở lại.

Triệu Khang Ninh nhìn thấy mừng rỡ: “Tên Lâm Tam này chỉ là thích khoe khoang, tựa hồ không có tâm tư gì với Từ Trường Kim”, hắn vội vã mở miệng:

- Đúng thế, đúng thế, nương tử trong nhà người đã có mấy người rồi, khi không đừng tặng hoa cho tiểu thư khác, sẽ hỏng danh dự của người ta.

Từ Trường Kim cúi đầu xuống, nước mắt lưng tròng, nàng kiên cường quay đầu đi, không để người khác nhìn thấy, nhẹ nhàng nói:

- Đa tạ đại nhân giảng cổ sự Đỗ Quyên nước Thục cho ta, Trường Kim tự biết thân như bò liễu, khó bì với Kim Đạt Lai mỹ lệ. Có điều điển cổ Đỗ Quyên khóc ra máu này, Trường Kim vĩnh viễn ghi nhớ trong tim, đa tạ ngài!

Nàng khom người xuống, vái một cái thật sâu, cung kính vô cùng.

- Đâu có, đâu có.

Lâm Văn Vinh mỉm cười đỡ nàng lên:

- Nhân sinh như bụi mờ, đông cũng chỉ có ba mươi năm, tây cũng chỉ có ba mươi năm, trong lòng có Đỗ Quyên, nhân sinh tự có Thiên Quyên, cũng là không quá tệ rồi.

(Thiên quyên: chỉ vật, sự vật đẹp dễ)

Triệu Khang Ninh ở bên cạnh nghe được học máu: “Tên Lâm Tam này vừa rồi còn đang ngâm dâm thi không ra gì, sao chớp mắt một cái, đã giảng giải về những thiện ý như vậy rồi? Con người sao có thể vô sỉ thế nhỉ.”

Từ Trường Kim lau nước mắt, khẽ gạt đầu, ánh mắt dừng ở cảnh hoa trên tay hắn, lại trở nên buồn bã.

Triệu Khang Ninh vội đưa bó Ánh Sơn Hồng lớn trong tay đưa lên tay tiểu cung nữ:

- Từ tiểu thư, tên Lâm Tam này ra người rất không nghiêm chỉnh, nàng đừng để ý đến hắn. Có sự Thực đế và hoàng hậu kia, ta cũng rất cảm động. Nàng xem, hoa Đỗ Quyên ở chỗ ta, đều là vì nàng mà hái. Nàng có thích hay không? Từ tiểu thư, Từ tiểu thư...

Tâm trí Từ Trường Kim cũng không biết đã tới đâu, nghe hắn gọi mấy câu, lúc này mới tỉnh lại, mặt hiện lên vẻ hối lỗi:

- Tiểu vương gia, ngài nói gì?

“Đều là do tên Lâm Tam này gây nên, làm Từ cung nữ thất hồn lạc phách như thế!” Triệu Khang Ninh bực tức không nói nên lời, nhưng mặt lại làm bộ không để ý, cười tiêu sái:

- Tiểu vương nói, hoa Đỗ Quyên mỹ lệ này, đều là đặc biệt vì tiểu thư nàng mà hái, không biết tiểu thư có thích không?

Từ Trường Kim “ừm” một tiếng, ánh mắt trộm liếc qua Lâm Văn Vinh, gương mặt đỏ bừng kia lại có chút buồn bã, khẽ đáp:

- Đa tạ ý tốt của tiểu vương gia, hoa Đỗ Quyên này rất đẹp, chỉ là hoa cũng như người, vĩnh viễn chỉ có một đoá trùng ý nhất thôi.

Khi lời nàng vừa buông ra, Lâm đại nhân đã đi xa rồi, tựa hồ ngay cả tiếng lòng của nàng cũng không nghe thấy.

Hai lần tặng hoa không xong, mặt Triệu Khang Ninh chợt trắng chợt đỏ, lại không thể phát tác, chỉ đành thâm hừ một tiếng, ngưng ngừng thu lại Ánh Sơn Hồng tươi đẹp như lửa kia. Thấy Lâm Tam đi xa rồi, qua góc quanh, ngay cả cái bóng cũng không thấy nữa, Từ Trường Kim cắn chặt răng ngà, nhìn tới gần ngõ, nơi đây sắc xuân tràn ngập, nhưng trong mắt nàng đã không còn một chút mỹ lệ nào nữa.

Triệu Khang Ninh chợt mừng rỡ vùng tay lên, chỉ hồ nước phía trước:

- Từ tiểu thư mau xem, phía trước là xuân trì có tiếng trong kinh thành. Nơi này nổi tiếng nhất là dương liễu, mỗi năm giữa tháng hai và tháng ba, hai bên bờ dương liễu cùng đâm chồi, tranh nhau báo xuân, tạo nên kỳ quan tuyệt đẹp. Chúng ta cùng tới ngắm cảnh được không?

Từ Trường Kim sớm đã không còn hứng thú nữa, khẽ lắc đầu:

- Tiểu vương gia, Cao Ly ta sự tình quá khẩn cấp, Trường Kim không thể trì hoãn ở đây thêm nữa. Không biết chuyện hôm qua nói với ngài, ngài thấy thế nào? Đã bẩm báo với Thành Vương điện hạ hay chưa?

- Điều này à.

Triệu Khang Ninh mặt lộ vẻ khó khăn, lắc đầu:

- Từ tiểu thư có điều không biết, vốn Cao Ly và Đại Hoa ta liên kết nhau, nếu Đại Hoa ta xuất binh trợ Cao Ly cũng là lý đương nhiên, phụ hoàng ta ở trước mặt hoàng thượng vì Cao Ly nói mấy câu tốt đẹp. Chỉ là, có người cố ý cản trở bên trong, cản trở Đại Hoa chúng ta phái binh tới Cao Ly. Người này rất được hoàng thượng sủng ái, ta muốn giúp nàng, nhất thời cũng không có cách nào!

- Tiểu vương gia, ngài nói vị đại nhân nào?

Từ Trường Kim nhíu mày, chớp đôi mắt to.

Triệu Khang Ninh cười lạnh:

- Nói tới vị đại nhân này, nàng cũng không xa lạ, chính là vị vừa rồi ngâm dâm thi, làm mấy trò kỳ dị, Lâm Tam Lâm đại nhân. Hắn đề xuất ra lý luận cái gì một nước hai chế độ, cố ý cản trở giao hảo hai nước, thật

là cực kỳ đáng giận. Ta và phụ vương mặc dù tích cực dàn xếp, thế nhưng tên Lâm Tam này mồm miệng sắc bén, hoàng thượng rất là sủng ái tin tưởng hắn, chúng ta nhất thời chưa nghĩ ra cách gì!

Từ Trường Kim thở dài, khó xử:

- Chẳng lẽ không còn biện pháp mềm dẻo nào khác sao? Điều kiện một nước hai chế độ kia quả thực quá hà khắc, vương thượng rất khó đáp ứng.

- Từ tiểu thư không nên gấp.

Triệu Khang Ninh cười tiêu sái, vỗ lên vai nàng:

- Nàng và tiểu vương là bằng hữu thân thiết như thế, ta có lý gì không giúp nàng chứ?

Nghe hắn cố ý nhấn mạnh hai chữ ‘thân thiết’, Từ Trường Kim cắn răng, không hề đáp lại. Gần vị tiểu cung nữ này, thấy da thịt nàng óng ánh mềm mại như bánh kem, tiểu vương gia nhìn tới si mê, đưa tay ra nắm lấy bàn tay nhỏ của nàng:

- Từ tiểu thư, phong cảnh phía trước rất đẹp, chúng ta cùng đi du lãm một phen nhé.

Từ Trường Kim kinh hãi, vội lách ra hai bước, tránh khỏi tay hắn, cúi đầu:

- Cao Ly nguy trong sớm chiều, Trường Kim thật sự không còn lòng du lãm, mong tiểu vương gia thứ lỗi.

“Cao Ly nguy trong sớm chiều!” Thấy nàng hết lần này tới lần khác cự tuyệt mình, ngay cả tượng đất cũng không chịu nổi, Triệu Khang Ninh nóng ra mặt, khế hừ một tiếng:

- Từ tiểu thư cuối cùng còn nhớ tới việc này. Nhìn khắp thiên hạ, có thể nói giúp các người, cũng chỉ có phụ vương ta thôi. Chỉ là nàng không phối hợp như thế, bảo tiểu vương giúp nàng như thế nào?

- Phối hợp, phối hợp thế nào?

Từ Trường Kim cả kinh:

- Xin tiểu vương gia chỉ rõ, Trường Kim phải làm thế nào, tiểu vương gia mới có thể trợ giúp Cao Ly chúng ta.

- Điều này kỳ thực cũng không khó.

Triệu Khang Ninh cười hắc hắc, đưa tay nắm lấy nàng:

- Từ tiểu thư quốc sắc thiên hương như thế, chỉ cần hai nước chúng ta kết thành duyên Tần Tấn, chẳng phải là trăm việc cũng xong sao. Tâm tư của tại hạ đối với tiểu thư là tấm lòng chân thành, tiểu thư nhận thấy rồi đấy.

Từ Trường Kim đỏ mặt lên, vội lùi hai bước, cúi đầu cung kính:

- Tiểu vương quá khen rồi, Trường Kim chỉ là một cung nữ nhỏ bé của Cao Ly, sao xứng với long chủng hoàng thai như vương gia?

- Cung nữ nhỏ bé?

Triệu Khang Ninh cười lạnh:

- Trước mặt tiểu vương gia còn cần khách khí thế nào? Một cung nữ nhỏ bé có thể ở lại Đại Hoa ta lâu như thế, còn ở giữa Đại Hoa và Cao Ly xâu kim luồn chỉ, dẫn đường dựng cầu? Thân phận kia của nàng, khinh ta không biết sao...

“Xoạt”, một tiếng động nhỏ vang lên, trong bụi cỏ bên cạnh không biết có gì chấn động, Triệu Khang Ninh lạnh lùng quát:

- Kẻ nào?

Trong bụi rậm liên yên tĩnh trở lại, một lát sau, hai con vịt trời kêu ‘quác quác’ từ trong rừng bay ra, lao thẳng tới xuân trĩ phía trước. Triệu Khang Ninh thở dài một hơi, nói tiếp:

- Từ tiểu thư. Nếu nàng đã nói là cung nữ, vậy cứ xem là bản vương coi trọng cung nữ nàng. Chỉ cần nàng theo bản vương rồi, vậy Cao Ly và Đại Hoa ta thành thân gia, việc xuất binh tương trợ, ta và phụ vương vì thế mà ra sức, đảm bảo Cao Ly các người vạn đời bình an.

Sắc mặt Từ Trường Kim trắng bệnh, bàn tay nhỏ nắm chặt. Đôi môi đỏ thắm tự như muốn cắn tới bật máu. Triệu Khang Ninh trong lòng thống khoái, phảng phất sự uất ức phải chịu từ Lâm Tam, gỡ lại trên người tiểu cung nữ này, cười hắc hắc hai tiếng:

- Từ tiểu thư, tiểu vương đối với nàng chân thành, tin rằng nàng cũng có thể cảm nhận thông suốt. Ta cũng nói đến đây là hết, đi đâu theo đâu, xin tiểu thư tự cân nhắc mà làm. Có điều có một điểm, tiểu vương vẫn phải đề tỉnh nàng, Cao Lệ sợ là không kéo dài được mấy ngày, mỗi khắc trầm trệ của nàng, đồng bào của nàng sẽ phải tử thương vô số. Tiểu vương sẽ ở phủ đợi tin tốt của nàng.

Triệu Khang Ninh đắc ý ha hả cười lớn, phất tay áo rời đi. Từ Trường Kim mím chặt khóe miệng, lòng giá băng, nước mắt từng giọt nhỏ xuống, chậm rãi đi về phía trước. Bên bờ xuân trì, gió nhẹ mơn man, sóng biếc lẫn tảo, liễu rủ đâm chồi non, đầu cành xanh tươi mơn mẩn, trông thật thích mắt.

Từ Trường Kim đứng sững bên bờ xuân trì, nhìn núi sông mông lung đằng xa, mưa xuân như khói, lòng nàng đau xót, bàn chân nhỏ giậm một cái, muốn nhảy về phía trước.

- Ấy, không được, không được !

Ở bên thành linh một bóng người lao ra, ôm chặt lấy thân hình mềm mại của nàng, hai bàn tay lớn như vô ý chụp ở trước ngực nàng:

- Từ tiểu thư, có gì cứ từ từ nói, nàng sao lại nghĩ không thông thể chứ? Ấy, trên người nàng mang hai cái bánh bao thật lớn đó...!

- Buông ta ra!

Từ Trường Kim kinh hãi, vội giẫy người ra:

- Đại nhân, buông ta ra, xin ngài mau mau buông ta ra!

- Có chuyện gì từ từ nói, nhảy sông để làm gì chứ, nhảy sông còn mang bánh bao theo làm gì.

Lâm Văn Vinh ôm chặt lấy nàng, Từ Trường Kim kêu một một tiếng, cả mặt đỏ bừng:

- Đại nhân, ta không phải là muốn nhảy sông, ngài hiểu lầm rồi, hiểu lầm rồi...

- Hiểu lầm?

Lâm Văn Vinh làm bộ không hiểu nhìn nàng:

- Không phải chứ! Rõ ràng là hai cái bánh bao sắp gây nên huyết án, bằng vào nhân quang cứu người vô số của ta mà xem, nàng nhất định xúc động muốn nhảy sông, nếu không, nàng ôm chặt ta như thế làm gì?

Từ Trường Kim vừa thẹn vừa giận không thôi: “Rõ ràng là người ôm chặt ta, sao lại qui cho ta chứ?”

- Đại nhân, ta chỉ muốn ngắt một cành dương liễu, không phải là muốn nhảy sông!

Từ Trường Kim thẹn vô cùng, cúi đầu thỏ thẻ:

- Xin ngài mau buông ta ra!

- Ngắt dương liễu?

Lâm Văn Vinh ngượng ngừng cười hai tiếng, nắn một cái trên bánh bao, hậm hực thu hai tay lại, đành nói vu vơ:

- Vừa có hoa lại vừa có liễu, Từ tiểu thư nàng phải cẩn thận đó, cái bệnh hoa liễu không dễ trị đâu.

Nghe hắn nói không chút kiêng kị, tiểu cung nữ nào chịu nổi đùa bỡn như thế, khẽ gắt một tiếng, vội quay đầu đi, đưa bàn tay nhỏ xinh xinh ra ngắt một cành dương liễu non, để trên mũi khẽ ngửi, rồi lại từ từ cúi đầu xuống, dịu dàng hỏi:

- Đại nhân, ngài ở đây làm gì?

- Ta đến hái hoa thôi.

Lâm Văn Vinh vẫy vẫy cành hoa trong tay:

- Vẫn chưa hết hứng, sao có thể tay không trở về.

Từ Trường Kim nhìn hoa trong tay hắn, đột nhiên phì cười:

- Đại nhân, ngài thật đúng là một người hái hoa tận lực, Đỗ Quyên mỹ lệ như thế, không ngờ bị ngài ngược đãi thành ra thế này.

- Hả?

Lâm Văn Vinh liếc mắt qua cành Đỗ Quyên trên tay. Chỉ thấy cánh hoa sớm đã rụng đi đằng nào, trên cành dính đầy cỏ xanh bùn đất, đâu còn có hình dáng như lửa đỏ tươi đẹp.

-À, lão công của hoa Đỗ Quyên gọi nàng ta đấy, cho nên nàng ta rời nhà đi rồi, có thể hiểu được, có thể hiểu được.

Hắn cười hắc hắc hai tiếng, bịa chuyện lung tung.

Từ Trường Kim lắc đầu cười khê, thấy trên người hắn dính đầy bùn cỏ, cũng không biết từ đâu lăn ra. Nhớ tới hình dáng vừa rồi khi hắn ngâm thơ, trong lòng nàng vừa ảm áp lại cảm động, khê phải đi bùn cỏ trên người hắn, nhẹ nhàng nói:

- Đại nhân, ngài làm sao vậy, vùi dập áo quần thành thế này.

Lâm Văn Vinh phát phát tay, không hề để ý:

- À, vừa rồi vào trong bụi cỏ bắt vịt thôi. Ấy, sao không nhìn thấy tiểu vương gia, hai người không phải thành đôi thành cặp, cùng du ngoạn ngắm cảnh sao? Hắn làm sao vớt nàng lại chạy trước rồi. Không chấp nhận được, không chấp nhận được!

Trường Kim nhìn hắn lắc đầu, chậm rãi bước tới bên hồ, nhìn dung nhan kiều diễm trong nước, nước mắt mơ hồ nổi lên, nhất thời không nói ra lời. Gió xuân trên cành liễu lát phát qua mái tóc dài của nàng, trong cơn vi vu lạnh lẽo, cô tiểu cung nữ từ dị quốc tới này tựa như cành liễu mềm yếu không chịu nổi gió mưa, vô cùng đáng thương.

- Đại nhân, ngài có phải cảm thấy ta rất thô thảm hay không?

Mắt Từ Trường Kim như nước mùa xuân, sương khói mờ mờ, nhìn hắn một cái, lặng lẽ mở miệng hỏi.

Lâm Văn Vinh ngần ra một chút, vấn đề này thật là không dễ trả lời. Nói tới dung mạo, Từ Trường Kim không phải là tuyệt sắc nhất, nàng hơn được ở chỗ khí chất ôn nhu điềm tĩnh của nữ nhân Cao Ly truyền thống. Một cô gái nhỏ, một mình ở dị quốc tha hương cầu xin giúp đỡ, tư vị này, quả thật khó có thể chịu được.

- Sao có thể chứ?

Lâm Văn Vinh bật cười:

- Nàng trông xinh đẹp, học vấn lại giỏi, lại còn biết nấu được thiên, đáng thương chỗ nào?

Từ Trường Kim khê lắc đầu, hai mắt chăm chú nhìn hắn:

- Đại nhân, cho dù là ngài nói dối, Trường Kim cũng cảm kích. Bọn họ đều nói là ngài giả dối xảo trá, hung ác tham lam, ta lại cảm thấy ngài so với tất cả mọi người còn chính trực hơn, bởi vì ngài là một kẻ chân tiểu nhân, ngài khi phụ ta, cũng khi phụ quang minh chính đại, dững cảm ngoạn cường, so với những kẻ ngụy quân tử còn hơn mười lần trăm lần. Ta ghét sự giả dối của người khác, nhưng ta thích sự dững cảm của ngài.

Từ Trường Kim mặt mũi đỏ bừng, nhưng lại nín chặt vào hắn, đôi mắt to mỹ lệ long lanh, khiến lòng người rung động.

Lâm Văn Vinh cười khan hai tiếng: “Con mẹ nó, ta nhầm chẳng? Trường Kim muội khen ta, bị ta khi phụ còn muốn cảm tạ ta, cái thế giới này đúng là quá điên khùng rồi! Chuyện đời thật quá phức tạp!” Lâm Văn Vinh lắc đầu cảm thán:

- Nhiều khi, bỏ đi những lời nói dối là thật, còn lại đều là giả, nàng cũng không thể quá tin ta.

“Bỏ đi những lời nói dối là thật, còn lại đều là giả.” Từ Trường Kim lẩm bẩm tự nói, nước mắt trào ra, bật khóc mà vẫn cung kính:

- Văn Vinh ca, xin lỗi, xin huynh thứ lỗi cho muội. Muội không thể nói chuyện với huynh thêm, bởi vì, muội sợ mình và huynh nói thêm một câu, sẽ không còn muốn về Cao Lynữa.

- Nàng muốn về Cao Ly?

Lâm Văn Vinh kinh hãi lắp bắp, ý nghĩ trong đầu nhanh chóng xoay chuyển: “Đại Trường Kim muốn đi rồi? Chẳng lẽ Thành Vương đã đáp ứng nàng gì đó?”

Từ Trường Kim lau khóe mắt, cười ảm đạm:

- Muội vốn chẳng phải là người Đại Hoa, phải trở về cố hương của muội, cũng là chuyện sớm muộn. Lòng có Đỗ Quyên, nhưng nhân sinh không Thiên Quyên, Trường Kim kiếp này cũng không biết phiêu bạt tới đâu mới là điểm cuối.

- Chẳng lẽ Cao Ly các nàng, thật sự muốn cùng Đông Doanh huyết chiến tới cùng? Nhưng đây chính là một con đường cùng.

Lâm Văn Vinh lắc đầu: “tên Cao Ly vương gì đó kia đúng là muốn quyết làm Vương Bát ăn gang ăn thép, vậy thật không dễ làm!”

- Nếu không huyết chiến, vậy còn có biện pháp gì?

Từ Trường Kim lộ vẻ bi thương:

- Người Đông Doanh hung tàn bạo liệt, Đại Hoa lại không chịu ra tay giúp đỡ, Cao Ly muội chỉ có làm ngọc nát, tuyệt không để Oa nhân đắc thế.

Lâm Văn Vinh khê thở dài:

- Từ tiểu thư, lý do ta đã sớm nói với nàng rồi. Nếu là việc giữa hai người chúng ta, ta tự nhiên không đứng bên nhìn, liều hết mạng già cũng phải cứu nàng. Chỉ là đây là chuyện giữa hai quốc gia, chỉ có lợi ích không có tình nghĩa, tính mạng của con dân Đại Hoa, nếu không đối được đền đáp, cho dù ta đồng ý, bách tính thiên hạ cũng không đáp ứng. Nàng nói xem, chẳng phải là đạo lý này ư!

Tiểu cung nữ khê gật đầu, bẻ dương liễu, nhẹ nhàng lắc lư, nhìn tới xuất thần, gò mà đổ lạng:

- Văn Vinh ca, huynh nói không sai, đây không phải là huynh sai, muội trước nay không hề trách huynh, ngược lại, muội kính trọng huynh tận đáy lòng, ngưỡng mộ huynh bởi vì huynh là một người chính trực thành thật.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

-

Từ tiểu thư, vốn ta không muốn thảo luận, nhưng nàng đã nhắc tới rồi, ta xen vào một câu vậy. Cao Lệ các nàng, có phải đang đàm phán điều kiện với Đông Doanh?

Từ Trường Kim biến đổi mãnh liệt:

- Đại nhân, ngài, sao ngài biết được?

- Cùng Đông Doanh giảng hòa? Cùng lột da với hổ?

Lâm Văn Vinh cười lạnh lùng:

- Từ tiểu thư, nàng đừng để ý làm sao ta biết. Ta hỏi nàng câu nữa, nếu nàng là người Đông Doanh, Cao Ly phải đưa ra điều kiện nào mới làm nàng lui binh?

- Điều này...

Từ Trường Kim trầm ngâm một lúc, chậm rãi lắc đầu, bất đắc dĩ đành than:

- Trừ phi Cao Ly cắt đứt, nếu không, ta không thể lui binh. Nhưng trừ như vậy ra, Văn Vinh ca, bọn muối còn có biện pháp gì?

Sắc mặt Lâm Văn Vinh trịnh trọng, tâm tư Trường Kim muối này không hề đơn giản, nói tới mức này rồi, nàng lại tuyệt không nhắc tới việc hướng tới Đại Hoa cầu viện, xem ra là còn đang do dự.

- Đúng vậy, chẳng còn cách nào nữa.

Lâm Văn Vinh mỉm cười:

- Sáng sớm hôm nay, hoàng thượng tuyên triệu ta vào cung, thương thảo một việc. Ta sắp thành lập đạo quân mới ở đông bắc, trực tiếp điều tới phương bắc phụ cận núi A Nhĩ Thái (Altai), hiệp trợ Lý Thái chống lại Đột Quyết...

- Cái gì?

Từ Trường Kim chấn động, nắm chặt tay hần, lo lắng:

- Sao lại như vậy? Đạo quân mới của đông bắc, vốn là phải hiệp trợ Cao Ly ta chôn lại Oa nhân, nếu điều tới núi A Nhĩ Thái, Cao Ly chúng ta phải làm sao?

Lâm Văn Vinh thở dài:

- Việc này nàng không nên hỏi ta, phải đi hỏi vương thượng của nàng. Đại Hoa ta chịu đủ cái khổ của người Hồ, trong lúc vạn phần cấp bách lưu lại một nhánh quân muốn giúp đỡ Cao Ly nàng chống lại quân xâm lược, chỉ là vương thượng của nàng lại lưỡng lự nhu nhược, do dự bất quyết, binh lực Đại Hoa ta rất thiếu, lại chờ lâu không thấy tin tức của các nàng tới, chỉ đành trước tiên đưa đạo quân này lên phía bắc! Về chuyện của Cao Ly, ài, chúng ta thật sự không còn lòng dạ để ý tới nữa!

- Đại nhân, không thể!

Tiểu cung nữ lo thật rồi:

- Vương thượng không phải là lưỡng lự, chỉ là...

- Chỉ là cái gì?

Lâm Văn Vinh khẽ than:

- Đã tới thời khắc này rồi, các nàng còn do dự gì chứ? Nhìn khắp thiên hạ, có thể bảo toàn cho Cao Ly, trừ Đại Hoa ta còn có thể có ai?

Từ Trường Kim đột nhiên che mặt khóc ròng:

- Văn Vinh ca, là huynh đang ép muối. Muối không thể làm thiên cổ tội nhân của Cao Ly!

Bờ vai thơm của Từ Trường Kim rung lên bật bật, bầu ngực phập phồng, nước mắt cuồn cuộn rơi xuống, thê thảm vô cùng.

“Không thể mềm lòng!” Lâm Văn Vinh nghiêng đầu đi, bất đắc dĩ mở miệng:

- Đứng ở vị trí của ta, điều nên làm nhất định phải làm, thế nào cũng chạy không được. Ai mới là thiên cổ tội nhân, cũng phải đợi tới khi Cao Ly nàng diệt vong, những lão già ngu xuẩn đó mới minh bạch! Ài, trọng trách nặng như thế, sao có thể đặt lên tay một mình tiểu cô nương, nàng ở lại Đại Hoa, chịu hết những ánh mắt coi thường, thật tội cho nàng!

Thấy hần mặt đầy vẻ chí thành, Từ Trường Kim khóc như mưa, lắc đầu:

- Đại nhân, điều này không thể trách người khác là ta tự nguyện ở lại. Bởi vì, bởi vì...

- Bởi vì sao?

Lâm Văn Vinh tủm tỉm cười:

- Thế nào cũng sẽ không phải bởi vì ta chứ?

Từ Trường Kim nước mắt như mưa rơi, nghẹn ngào:

- Đại nhân, ngài có thể đáp ứng một thỉnh cầu nho nhỏ của Trường Kim hay không? Xin lỗi, xin ngài nhất định phải đáp ứng ta!

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Từ Trường Kim đỏ bừng, như hoa đào gặp mưa, tràn đầy kỳ vọng nhìn mình, Lâm Văn Vinh cảnh giác:

-Thỉnh cầu gì? Chớ nên nhắc tới yêu cầu quá phận nhé, ta luôn luôn rất giữ trình tiết đó!

Từ Trường Kim lau đi nước mắt trên mặt, tai đỏ bừng lên, cúi đầu xuống, âm thanh nhỏ tới cơ hồ nghe không thấy:

- Đại nhân, ngài có thể ôm Trường Kim một lát hay không?

Lâm Văn Vinh kinh hãi thất sắc, lùi về sau một bước:

- Từ tiểu thư, ta là một liệt nam trinh khiết, tuyệt không làm ra chuyện trái bản tính... ầy, ầy, nàng làm gì, đừng ôm chặt như thế, cường gian chính là tội hình sự, đừng sờ ngực ta...

Từ Trường Kim ôm chặt lấy hắn, nước mắt như nước đổ khỏi chậu, ướt đầm ngực áo hắn:

- Đại nhân, thực xin lỗi, Trường Kim không cách nào ngăn mình thích ngài, làm ngài thêm phiền toái rồi!

376. Chương 374: Khó Lòng Phòng Bị

- Điều này, Trường Kim muối à.

Hắn lắc đầu than, dè dặt nói:

- Đừng nên như thế, muối cũng biết mà, ta sớm đã kết hôn rồi, với bản tính chính trực cương liệt của ta, khó mà có tình nhân ở ngoài, thỉnh thoảng ngoại tình mấy lần đã là quá lắm rồi.

Từ Trường Kim ôm lấy hắn, má dán chặt vào ngực hắn, khẽ lắc đầu:

- Đại nhân, ngài không cần nói thêm nữa, ta đều hiểu cả. Ngài vì phu nhân của mình, tình nguyện đắc tội với người thiên hạ, chân tình trong đó thiên hạ chứng giám, Trường Kim tuyệt không dám có si tâm vọng tưởng gì. Chỉ hi vọng ngài có thể ôm ta, cho ta thêm chút dũng khí, để ta đem lời trong lòng nói ra, Trường Kim không muốn giữ lại nỗi tiếc nuối cả đời.

Yêu cầu này thật khó cự tuyệt, Lâm Văn Vinh đắc ý ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve làn da sáng bóng như ngọc của nàng, trong lòng ngứa ngáy từng cơn, miệng oán thán:

- Ài, Trường Kim muối coi trọng Lâm mỗ như thế, ta may mắn nhường nào. Tại thời khắc chia tay gần kề này, Lâm mỗ lòng đau buồn, thật muốn ngửa mặt lên trời khóc to ba tiếng.

Thừa dịp Trường Kim không để ý, hắn len lén bóp mũi, ra sức chớp mắt, cố sức ép ra chút nước, ngửa mặt lên trời than:

- Hoàn quân minh châu song lệ thủy, hận bất tương phùng vị giá thì*. Trường Kim muối, chỉ hận chúng ta tương phùng quá muộn, lỡ mất cơ duyên. Tiếc nuối lớn nhất cuộc đời cũng chẳng hơn thế, có biện pháp gì có thể đền bù chẳng?

(*Trả lại chàng hạt châu sáng, hai hàng nước mắt ròng ròng

Ân hận rằng không thể gặp nhau lúc chưa có nơi chốn)(1)

Thấy hai mắt Văn Vinh ca ửng đỏ, mơ hồ có sương mù dâng lên, Trường Kim vừa vui lại vừa khổ sở, nước mắt từng giọt lăn xuống, cố sức lắc đầu:

- Đại nhân, có câu nói này của ngài, Trường Kim dù chết cũng không hối tiếc nữa.

- Ài, sống so với chết càng cần dũng khí lớn hơn.

Thần sắc Lâm đại nhân thê lương:

- Cho nên, chớ dễ dàng nói sống nói chết. Tại lúc chia ly này, trong lòng ta có rất nhiều lời muốn nói với nàng. Không bằng thế này, chúng ta tìm khách sạn, đặt một phòng, cùng ngồi xuống uống chút trà, nói chút lời thăm kín. Nàng yên tâm, ta là người chính trực như thế, chỉ biết làm mấy chuyện tình cảm, còn những việc táng tận điền điền cuồng ta tuyệt không làm.

Từ Trường Kim then đỏ mặt, ôm chặt lấy hân, một câu cũng không nói.

Nàng không nói, ta coi như nàng đáp ứng rồi, Lâm Văn Vinh hắc hắc cười trộm hai tiếng, tay khê vuốt ve trên lưng mịn màng của nàng, tiểu cung nữ này da thịt trơn nhẵn như ngọc, chạm vào giống như sờ lên một khối lụa thượng hạng, cảm giác tuyệt vời vô cùng.

- Đại nhân!

Thấy tay hân luồn vào trong áo của mình, mơ hồ như trườn tới ngọc phong, Từ Trường Kim vội từ trong lòng ngực hân ngẩng đầu lên:

- Ngài không thể làm vậy, Trường Kim không phải người tùy tiện.

- Hiểu rồi, hiểu rồi, ta cũng không phải tùy tiện lắm.

Lâm Văn Vinh cười đùa:

- Kỳ thực, ta vừa rồi chỉ là nghiệm chứng một chút về vấn đề tốc độ phản ứng giữa tay người và não người. Ta trải qua sờ mó tỉ mỉ thực tế, cuối cùng chứng minh được một chân lý ... tay người đôi khi không chịu sự khống chế của não người.

Từ Trường Kim “ừm” một tiếng, mặt nổi lên từng đám mây hồng:

- Đem lời trong lòng nói ra, Trường Kim cảm thấy nhẹ nhõm đi rất nhiều, đại nhân, đa tạ sự rộng rãi độ lượng của ngài, làm ngài thêm phiền toái rồi.

“Làm đối tượng của tiểu nữ Cao Ly thật sự là phiền toái, mỗi câu một lời xin lỗi, mỗi câu một lời thêm phiền toái.” Lâm Văn Vinh trong lòng ngứa ngáy, vẫn cố ra vẻ hào sảng:

- Không sao, không sao, ta không sợ phiền toái. Từ tiểu thư, nàng thật sự phải trở về Cao Ly sao?

Tiểu cung nữ đỏ nước mắt như mưa:

- Đúng thế, đại nhân, Trường Kim không mấy ngày nữa phải trở về Cao Ly, sợ rằng không còn cơ hội gặp mặt ngài nữa.

Lâm Văn Vinh than một tiếng:

- Trở về thì trở về, thế nào thì so với đợi ở đây làm một cây bèo không rễ cũng tốt hơn nhiều. Trường Kim muối, muối đối với ta một mảnh chân tâm, có một câu nói, ta nhất định phải đề tỉnh muối. Trên thế giới này trước tới nay chẳng có bữa ăn nào miễn phí, Triệu Khang Ninh kia mặc dù thân phận hiển hách, chỉ là với năng lực của hân, tuyệt không thể cải biến vận mệnh của Cao Ly, muối muốn đem may rủi đặt trên người hân, chỉ sợ là sai lầm quá lớn rồi.

Từ Trường Kim ứa nước mắt, dịu dàng nói:

- Văn Vinh ca, đa tạ huynh, Trường Kim biết con người phụ tử Thành Vương, muối tuyệt sẽ không để bọn chúng chiếm tiện nghi.

Nàng nhìn Lâm Văn Vinh rồi chột âm thầm:

- Văn Vinh ca, huynh hôm nay thực sự là đi hái hoa sao?

Lâm Văn Vinh còn chưa nói gì, nàng đã lắc đầu trước, gương mặt hiện lên vẻ kiên cường:

- Kỳ thực, từ thời khắc đó ngài xuất hiện bên người ta, ta đã biết ngài vì sao mà tới.

Ánh mặt Từ Trường Kim ngáy đại, khê nói tiếp:

- Giữa ngài và Thành Vương, Trường Kim thật sự không biết lựa chọn như thế nào. Mặc dù biết rõ Thành Vương gian trá khinh người, nhưng ta tình nguyện đối diện với Triệu Khang Ninh, cũng không nguyện ý đi tìm đại nhân ngài. Bởi vì, Trường Kim vừa nhìn thấy ngài, mọi lời nói đều không nói ra được, trước mặt ngài, Trường Kim sẽ mất đi chính mình, thân là nữ nhi Cao Ly, ta làm như vậy là không phải với con dân Cao Ly.

Nàng khẽ nghẹn ngào, nước mắt từ gò má xinh từ từ lăn xuống, dừng ở trên má rất lâu, mới rơi xuống không một tiếng động, trong gió xuân lạnh lẽo, trông thật thê lương.

"Ài, nam nhân quá xuất sắc thật là nhiều phiền não, Lâm Văn Vinh dày mặt cười khan:

- Trường Kim, tại thời cơ chính xác, sẽ lựa chọn chính xác, đây mới là kẻ trí chân chính, tin rằng nhân dân Cao Ly cuối cùng cũng sẽ thấu hiểu khổ tâm của nàng.

- Đại nhân, tối nay ngài có rảnh không?

Từ Trường Kim lau nước mắt, thở dài:

- Ta muốn cùng ngài đàm luận về cách suy nghĩ của vương thượng chúng ta.

Lâm Văn Vinh vội trả lời:

- Rảnh rảnh... Từ tiểu thư, tình thế của Cao Ly không cần ta nói nhiều nữa, kéo dài một phút sẽ thêm một phần nguy hiểm, nàng thực sự có thể làm chủ chứ?

Tiểu cung nữ thần nhiên gật đầu, tựa hồ như đổi thành một người khác, trong vẻ hiền thực kia mang theo cả sự mạnh mẽ:

- Xin đại nhân cứ yên tâm, vương thượng đã trao quyền cho ta, chỉ xin đại nhân hướng thiên tử Đại Hoa xin quyền đàm phán, tối nay nếu thảo ước thỏa đáng, hai nước có thể trực tiếp thành hiệp ước.

"Quả nhiên như thế!" Lâm Văn Vinh mừng lắm, vỗ ngực rầm rầm:

- Trường Kim muội yên tâm, hoàng thượng sớm đã trao cho ta quyền đàm phán với Cao Ly, tối nay gặp nhau ở đâu?

- Đại nhân còn nhớ gian tửu lâu mấy ngày trước không?

Giọng nói Từ Trường Kim sâu xa:

- Tối nay muội sẽ ở trong gian phòng đó đợi huynh, không gặp không rời. Văn Vinh ca, Trường Kim cáo từ!

Nàng vừa nói xong, nhìn Lâm Văn Vinh thật sâu, xoay người nhanh chóng rời đi, nháy mắt đã không thấy bóng dáng nữa.

Trong thần sắc của Từ Trường Kim tựa hồ có chút khác lạ, nhưng Lâm Văn Vinh cũng chẳng để ý nhiều như vậy, chỉ cần nàng không đi tìm Triệu Khang Ninh, vậy mọi chuyện đều tốt đẹp. Văn thư hoàng thượng trao quyền sớm đã để trong áo, chỉ xem tối nay Từ Trường Kim sẽ đề ra những điều kiện gì thôi.

Thời gian đã quá trưa, cũng chẳng muốn trở về nữa, liền ở ngoài thành dạo một vòng, ngắm non xanh nước biếc, hái đôi nhành hoa dại cỏ hoang, nhất thời tâm tình cũng không tệ. Đợi tới gần tối mới trở về thành. Vừa tới cửa thành, liền nghe thấy đằng sau tiếng vó ngựa rầm rầm vang lên, mấy chục thớt khoái mã phi nhanh tới, kỵ sĩ trên ngựa vung roi, hô cao:

- Tránh ra tránh ra, những kẻ không có nhiệm vụ nhanh chóng nhường đường...

- Úi, đây là ai, so với ta còn ngang ngược hơn...!

Hắn vừa mới lách người qua, mấy chục khoái mã lồng lên một trận gió lốc lướt qua như làn khói, mang theo bùn nước trên mặt đất vấy đầy người hắn.

"Chiến bào của ta! đây chính là tâm huyết bao ngày của Xảo Xảo." Lâm Văn Vinh đau lòng đang muốn ngẩng đầu lên chửi bừa, chợt thấy tay áo nhẹ đi, có người kéo chiến bào của hắn.

- Kẻ nào lớn gan như thế...

Hắn tức giận hừ một tiếng, quay đầu lại, sắc mặt tức thì thay đổi, cười nhỉnh:

- Ta còn đang bức mình ai dám động thổ trên đầu thái tuế. Hóa ra là lão bà của ta tới. Thanh Tuyền, Xảo Xảo, Ngưng Nhi, các nàng sao lại đến đây.

Tiêu Thanh Tuyền mặc một chiếc váy sen màu vàng nhạt, ngoài khoác một chiếc áo trắng, dung nhan tuyệt lệ, diễm đạm cao nhã như tiên, đang mỉm cười nhìn hắn. Xảo Xảo xinh đẹp đút hạnh, dựa vào bên người Tiêu tiểu thư, Lạc Ngưng bên cạnh mặc áo màu phấn hồng, thân hình thướt tha, muôn phần phong mãn, đang nhìn hắn nở nụ cười mê hoặc. Ba nữ tử này hoặc quyến rũ, hoặc yêu kiều, hoặc xinh đẹp, đều có nhan sắc như tiên trên trời, cùng xếp hàng đứng ở trước mắt, liền như ba đóa hoa sen nở rộ, khiến người ta hoa mắt chóng mặt, mắt không kịp nhìn.

Xảo Xảo che miệng phì cười:

- Đại ca, chàng làm sao vậy? Mỗi ngày nhìn ngắm như vậy, còn chưa thấy đủ sao?

- Đại ca là đang nhìn tỷ tỷ, không phải là nhìn chúng ta, Xảo Xảo muội chớ có nhầm.

Lạc Ngưng chớp chớp mắt, quyến rũ cười duyên dáng.

- Hai nha đầu không nghiêm túc.

Mặt Tiêu Thanh Tuyền như phát sốt, rắng đỏ nhuộm khắp gò má, lườm phụ lang một cái, thẹn thùng cúi đầu xuống.

Lâm Văn Vinh tỉnh táo lại, nắm lấy Tiêu tiểu thư cười lớn:

- Thanh Tuyền, các nàng sao lại ở đây? May mắn các nàng ngăn ta lại, nếu không, mấy tên khốn cười ngựa chạy loạn lên này tuyệt không có kết thúc tử tế.

- Chàng lỗ mãng như vậy làm gì?

Thanh Tuyền buồn cười liếc hắn một cái, kéo tay hắn dịu dàng bảo:

- Đó là người của Thành Vương phủ, cũng không biết xảy ra chuyện gì mà vội vàng như thế, chàng so đo với bọn chúng làm gì!

Chẳng trách so với ta còn ngạo mạn hơn, thì ra là nhân mã Triệu Khang Ninh. Lâm Văn Vinh cười hắc hắc hai tiếng, mặc kệ người lão vương gia tiểu vương gia gì, ở trong kinh thành thấy Lâm Tam ta, đều phải cung cung kính kính xuống ngựa gọi một tiếng Tam ca. Hắn đắc ý ngựa đầu cười gian, Lạc Ngưng nhìn thấy lấy làm lạ, nhéo lên cánh tay hắn:

- Đại ca, vô duyên vô cớ, huynh cười gian trá như vậy, có phải là trông được tiểu thư nhà nào rồi?

- Sao có thể thế chứ.

Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Ta chẳng phải là loại người đó, bình thường sẽ chẳng dòm ngó tiểu thư nhà nào cả. Ngưng Nhi, các nàng sao lại ra ngoài?

Lạc Ngưng nghiêm mặt:

- Huynh sáng sớm đã ra khỏi nhà, tới trưa còn chưa trở về. Tỷ tỷ không yên lòng, muốn ra ngoài tìm huynh. Ta và Xảo Xảo cũng lo lắng cho tỷ tỷ, liền đi cùng, thuận tiện liền dạo phố!

Lâm Văn Vinh nghe được toát mồ hôi: “Muốn dạo phố nàng cứ nói thẳng, còn lúi ra lăm lý do như vậy.”

- Thanh Tuyền, nàng hiện giờ mang thai yếu ớt, sao có thể chạy loạn khắp nơi chứ? Ta là người lớn thế này rồi, còn có cái gì mà không yên tâm chứ, chẳng lẽ còn có thể đi lạc hay sao?

Hắn yêu thương thuận tay xoa tiểu phúc của Tiêu tiểu thư, âu yếm vuốt ve.

Thấy hắn chẳng phân biệt địa điểm trường hợp, tiện tay sờ loạn, Tiêu tiểu thư đỏ mặt tía tai, may mắn Xảo Xảo và Ngưng Nhi nhanh trí, lúc này cũng đã sắp tối, trên đường người đi lui tới không nhiều, lại

không nhìn rõ mặt mũi, hai nàng liền tụ lại phía trước, che đi hành động của đại ca và tỷ tỷ. Phu thê bốn người quây thành một vòng, ai cũng không rõ tình huống bên trong.

- Chàng thật vô lại hư hỏng.

Tiểu thư giận mắng một tiếng, mặt như lửa đốt, Xảo Xảo và Lạc Ngưng nhìn thấy cũng đỏ bừng mặt, việc kích thích thế này thật sự chưa từng làm.

Lâm Văn Vinh không đổi sắc, đồng dạng đáp:

- Hắc hắc, đây chính là cảnh cáo, để nàng không thể đem con của ta chạy loạn khắp nơi, ở đây khắp nơi đều là bùn nước, nếu không cẩn thận ngã xuống, vậy thì xong cả sao? Hai mẹ con nàng là tim là thịt của ta, thiếu một sợi lông ta cũng ba năm ngủ không yên.

Tiểu Thanh Tuyền lườm hắn một cái, đành phải cười khổ:

- Chàng chỉ giỏi tìm lý do, hôm qua còn nói muốn hôm nay ở cùng chúng thiếp, sao sáng sớm gặp phải Từ Vị, chỉ chớp mắt không thấy tăm hơi chàng đâu?

- Bạn à! Ta bị lão đầu Từ Vị kia lôi đi, đi một hơi mất mấy canh, mệt tới hoa đầu chóng mắt, ngũ chi không còn sức lực nào. Ngưng Nhi, lát nữa tìm chỗ nào mát xa giúp ta, ta đảm bảo không khi phụ nàng.

Lâm Văn Vinh đảo tròn mắt, nhìn chăm chăm vào cặp lông mày đầy đặn của Lạc Ngưng, hắc hắc cười dâm. Trong lòng suy tính: “Đạo thánh chỉ tán gái kia có nên cho Thanh Tuyền xem hay không đây? Trước tiên không nên đã, Không phải bắt buộc, ta chủ động lấy ra, vậy chẳng phải đâm đầu vào lưới sao! Đợi tới khi nàng bắt gian thành công, ta sẽ lấy thánh chỉ ra, vậy mới có ý nghĩa.”

Lạc Ngưng lắc đầu, khúc khích cười duyên:

- Đại ca, huynh lừa không được bọn muội đâu. Trưa nay bọn muội tới Từ phủ bái phỏng, lúc đó Từ đại nhân cũng ở nhà, ông nói huynh và hoàng thượng nghị luận xong liền đi rồi, cũng không biết đi đâu.

Lâm Văn Vinh nghe được nghe nghiêng lợi: “Lão đầu Từ Vị này thật không có nghĩa khí, còn luôn mồm bảo sẽ nói tốt cho ta trước mặt lão bà của ta. Lão biết rõ ta đi làm gì rồi, nhưng lại không che giấu cho ta, lần này coi như bị lão hại thảm rồi.”

- A, ha ha, kỳ thực chuyện là thế này. Hôm nay ấy à, ta và hoàng thượng ở thư phòng nghị sự xong, hoàng thượng cấp cho ta một đạo mật chỉ. Phải ta đi làm một việc rất khẩn yếu, việc này liên quan đến vinh nhục trăm năm của Đại Hoa ta, ta thân là công dân danh dự của Đại Hoa, lại là phò mã kiêm lão công của công chúa, tự nhiên phải làm cho thật sạch sẽ gọn gàng, mới có thể ăn nói được với hoàng thượng.

Hắn nói nửa thật nửa giả, khẩu hiệu hô vang trời, nhưng mọi chuyện đều mơ hồ, cũng không biết rốt cuộc là làm chuyện gì. Lạc tiểu thư sớm có đề phòng chiều nay của hắn, nói với Thanh Tuyền:

- Tỷ tỷ, lời đại ca nói tỷ có tin không?

Tiểu Thanh Tuyền khẽ lắc đầu, cười như không cười:

- Dựa theo lý thuyết, chàng là phu quân của ta, ta phải tin lời của chàng, nhưng...

Lâm Văn Vinh ngẩn ra, trong câu này của Thanh Tuyền có vẻ kỳ lạ. Vẫn còn Xảo Xảo yêu thương đại ca nhất, mở miệng nói nhỏ:

- Đại ca, hôm nay bọn muội tới Từ phủ, nha hoàn nói Từ tiểu thư ra ngoài rồi, thêm nữa huynh sớm như thế đã không thấy tung tích, Ngưng tỷ tỷ nói đùa, hai người ước hẹn sẵn rồi, cho nên bọn muội...

Lâm Văn Vinh toát mồ hôi: “Hóa ra là bà cả dẫn bà bé cùng đi bắt gian. Không ngờ đánh bữa mà cũng trúng, hôm nay ta có hẹn không sai, chỉ là nhầm nhầm kho thóc Mã Lương* rồi, ta hẹn là một vị tiểu thư khác Trường Kim muội, mà không phải là Từ Chỉ Tình.” Vừa nhắc đến, Lâm Văn Vinh chợt nhớ ra: “Từ Chỉ Tình hẹn ta hôm nay qua phủ, nhưng sớ ngục Trường Kim muội hai cái, trốn tới mức tìm ta nhũn ra rồi, liền quên bống mất việc này, hổ thẹn, hổ thẹn!”

(*Mã Lương: có thể đoạn này nhắc tới Mã Lương có cây bút vẽ gì cũng thành sự thực không...)

- Đại ca...

Thấy hần cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì, Lạc Ngưng cười:

- Chẳng lẽ, chàng đúng là cùng Chỉ Tình tỷ tỷ...

Tiêu Thanh Tuyền hồ hững liếc hần một cái, không nói không cười, Lâm Văn Vinh vội chối:

- Các nàng ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, ta và Chỉ Tình một chút rắc rối cũng không có, hôm nay thực sự là ta phụng thánh chỉ ra ngoài làm việc, các nàng nhìn y phục của ta, giống bộ dạng đi ước hẹn không?

Trên quần áo hần vừa là bùn vừa là cỏ, cũng không biết đi đâu lẩn lộn, đích xác là không giống như hẹn hò, Tiêu tiểu thư vừa buồn cười lại thương yêu, tựa vào bên người hần, thay hần sửa sang lại quần áo cẩn thận lau sạch sẽ, âu yếm bảo:

- Chàng ngã vào hồ bùn nào rồi? Đã là cha rồi, cũng không biết thương lấy chính mình, người ta nhìn thấy còn không lo lắng sao?

Xảo Xảo “ừm” một tiếng, đầm thấm lắc đầu:

- Đại ca, y phục của huynh mặc trên người ắt là khó chịu, chúng ta mau về nhà, muối giặt cho huynh.

- Bây giờ vẫn chưa được.

Lâm Văn Vinh lắc đầu, thần sắc kiên định:

- Ta còn một công vụ khẩn cấp phi thường phải xử lý, tạm thời vẫn chưa thể trở về.

Lạc Ngưng là cái mũi hồ ly, khe khẽ ngửi mấy cái trên người hần, nghi hoặc nhìn hần:

- Giống như là mùi phấn sáp, đại ca, huynh...

- À, khi ta ra ngoài thành làm việc, tiện thể hái chút hoa dại, cho nên có mùi phấn hoa, chẳng có gì lạ, chẳng có gì lạ.

Lâm Văn Vinh phát sợ, liếc nhìn Lạc Ngưng, chỉ thấy con hồ ly xinh đẹp này nụ cười thần bí lại quyến rũ, tựa như phát hiện được gì. “Tiểu hồ ly này, đúng là có nghề, xem ta đêm nay thu thập nàng thế nào!” Lâm Văn Vinh sinh lòng độc ác cười dâm với Ngưng Nhi không thôi. Lạc Ngưng ôm ngực, làm bộ yếu ớt sợ hãi:

- Tướng công, chàng đừng dày vò Ngưng Nhi, Ngưng Nhi chịu không nổi.

Xảo Xảo che miệng cười khế, mặt mũi đỏ bừng, ám ngữ giữa phu thê này, nàng đã nghe Ngưng tỷ tỷ nói vô số lần rồi, nhưng mỗi lần lại có ý vị khác nhau. Lâm Văn Vinh nổi tâm hỏa lên: “Đêm nay nếu không làm cho nàng nắm lan can, kéo ra giường, ta sẽ theo họ của con ta.”

Hần bịa chuyện mấy câu, cũng không biết Tiêu tiểu thư tin hay không, đang thấp thỏm không yên, lại nghe Thanh Tuyền cười nói:

- Chớ nên ngắt hoa bẻ cành bừa bãi, trong vườn của chúng ta đã trổ hoa khoe sắc rồi, không chứa được bao nhiêu nữa đâu.

Lâm Văn Vinh lau mồ hôi lạnh trên trán, vội gật đầu đáp ứng. Tiêu Thanh Tuyền nắm lấy Xảo Xảo và Lạc Ngưng, nhẹ nhàng nói:

- Nếu đã tìm thấy Lâm lang, cố bỏ nỗi lo trong lòng, chúng ta liền mau trở về đi, chớ nên chậm trễ chính sự của chàng.

Xảo Xảo và Lạc Ngưng đều coi nàng là ngựa đầu đàn, ngoan ngoãn nghe lời.

- Chàng cũng đừng trì hoãn quá muộn, sớm về một chút, thiếp và con đều đợi chàng.

Tiêu Thanh Tuyền phong tình vạn chủng liếc phu lang một cái, sắc mặt đỏ bừng.

- Được được...

Lâm Văn Vinh trong lòng khoái chí, cẩn thận dặn dò một lượt, thấy ba người đi xa rồi, dần dần nhìn không thấy bóng dáng, lúc này mới yên tâm, chạy thẳng tới tửu lâu Cao Ly ước hẹn với Từ Trường Kim.

Nơi đó cách chỗ này không xa, đi vài bước đã thấy rồi. Lúc này đang là thời điểm buôn bán, lạ là từ lâu này đèn đuốc sáng choang, bên trong lại một người khách cũng không có, cửa treo hai chiếc đèn lồng lớn màu đỏ, trong tĩnh lặng lại hiện ra sự áp áp, khắp nơi lộ ra một hương vị khác thường.

Hôm nay chẳng phải là giao thừa, cũng không phải là rằm, thắp đèn lồng làm cái gì? Làm như tuyển nữ tể! Lâm Văn Vinh bước vào cửa điếm, nhìn quanh quất, thiếu chút nữa đụng vào người ta.

- Đại nhân, ngài tới rồi!

Một giọng ngọt ngào vang lên, tựa như có sức mê hoặc vô cùng....

- Từ Trường Kim?!

Ở trên lầu xa xa, Xảo Xảo và Lạc Ngưng cùng hô lên kinh hãi.

Tiêu tiểu thư ngồi trên ghế dài, trong lòng vừa cay đắng vừa chua chát, lẩm bẩm:

- Khó lòng phòng bị, khó lòng phòng bị...!

(1) Nguyên bản 2 câu thơ của Lâm Tam trích từ bài thơ nổi tiếng Tiết phụ ngâm:

Quân tri thiếp hữu phu

Tặng thiếp song minh châu,

Cảm quân triền miên ý,

Hệ tại hồng la nhu

Thiếp gia cao lâu liên uyển khởi

Lương nhân chấp kích Minh Quang lý

Tri quân dụng tâm như nhật nguyệt

Sự phụ thệ nghi đồng sinh tử

Hoàn quân minh châu song lệ thù

Hận bất tương phùng vị giá thì

dịch thơ:

Chàng hay em có chồng

Còn tặng đôi ngọc sáng

Cảm tình chàng quyến luyến

Đeo vào yếm lụa hồng

Nhà em có gác bên vườn uyển

Chồng em chấp kích điện Minh Quang

Vẫn biết lòng chàng trong tựa nguyệt

Nhưng thề sống thác quyết cùng chồng

Hai hàng nước mắt đem hoàn ngọc

Hận lúc còn son chẳng gặp chàng.

(Đông A dịch thơ)

Vài dòng về tác giả:

Trương Tịch tự Văn Xương, người đất Tô-Châu, thi gia thời Trung Đường (766-827), đậu Tiến sĩ dưới triều vua Đức Tông, năm 799, được Hàn Dũ tiến cử làm Quốc tử bác sĩ, cuối cùng lên đến chức Quốc tử tư nghiệp.

377. Chương 375 Bị Mê Gian Rồi

Nhìn dáng vẻ của Từ Trường Kim này không giống tới đàm phán, Lâm Văn Vinh cười phóng đãng:

- Trường Kim muội, muội hôm nay thật là xinh đẹp, so với tiên nữ trên trời còn hơn ba phần.
- Đa tạ đại nhân khen tặng.

Từ Trường Kim cúi đầu cung kính, dường như cũng có đôi chút hân hoan, xen lẫn mấy phần chua xót, vội đẩy hẳn tới chiếc ghế bên cạnh, nhẹ nhàng mở miệng:

- Mời ngài ngồi.

Lâm Văn Vinh buồn bực: “Chẳng lẽ đàm phán chuyện liên quan tới Cao ly ở nơi công cộng này? Trường Kim cũng quá sơ xuất rồi!” Đang do dự, liền nghe Từ Trường Kim dịu dàng bảo:

- Trường Kim hầu hạ ngài thay giày...

Từ Trường Kim ngồi xuống, mặt mày thẹn không dám nói câu nào, cởi chiếc giày dính đầy bùn đất của hắn, lấy ở bên cạnh một đôi giày vải mới tinh, âu yếm mang vào chân hắn.

Tư vị này lần trước đã hưởng thụ qua, nhưng đêm nay lại không giống với lần trước, trong thần tình Từ Trường Kim lộ vẻ cổ quái, tựa như thẹn thùng lại như xấu hổ, cam chịu người ta dày vò.

“Chẳng quản nhiều như vậy, khó lòng được tiểu cung nữ hầu hạ một lần, còn ra vẻ làm gì!” hắn thoải mái thở một hơi, cười ha hả:

- Từ tiểu thư quá khách khí rồi, ta tự mình làm là được rồi, đâu cần nàng tự ra tay chứ. Có điều cũng phải nói lại, Cao Ly các nàng thật sự là tinh tế, vào phòng trước tiên phải cởi giày, cùng với việc lên giường phải cởi áo của Đại Hoa ta hẳn là cùng một đạo lý.

Từ Trường Kim mỉm cười không nói, dẫn hắn đi lên lầu. Nơi này lần trước đã đến rồi, căn phòng đàm phán hình như là ở trên cùng.

Tiểu cung nữ đi tới trước mặt, nàng tựa như vừa mới tắm xong, mái tóc dài được vấn bởi một chiếc khăn quỳên, tự nhiên mà gần gũi. Da thịt ngọc ngà óng ánh như thủy tinh, dưới ánh đèn khi tỏ khi mờ, trở nên lấp lánh như ở chốn xa xôi. Bộ ngực căng tròn rung động theo từng bước chân, mơ hồ nhìn vào hai ngọn núi cao, khiến người ta phải mơ mộng tới phong cảnh bên trong. Váy dài quét đất, mềm mại mượt mà. Mỗi cử động nhẹ nhàng lại tỏa ra một mùi thơm thoang thoảng, êm dịu mà cứ mãi lưu luyến không tan, một mạc mà tinh tế, chính là nước hoa mân côi thượng hạng do Tiêu gia độc quyền.

“Nữ nhân sinh ra đúng là để cho nam nhân ngắm nhìn!” Nắm lấy lý tưởng vĩ đại này, ánh mắt của Lâm đại nhân tự nhiên dừng ở trên người tiểu cung nữ, quét qua ngực nàng mấy lượt, trong lòng cảm thán: “Thật không dễ, Cao Ly mấy trăm năm mới có một thiếu nữ có vẻ đẹp trời sinh được như vậy, chẳng trách hậu nhân của họ đời không nổi, dù động dao kéo cũng phải tạo ra mỹ nữ.”

- Đại nhân, ngài còn nhớ lời đã nói lần trước không?

Lên tới nơi, vừa muốn bước hết bậc thang, Trường Kim chợt quay đầu lại, hai má hơi bừng lên, nhỏ giọng hỏi.

- Lời lần trước đã nói?

Lâm Văn Vinh không hiểu lắc đầu:

- Trường Kim muội, con người ta nói còn nhiều hơn ăn, muội hỏi câu nào?

Từ Trường Kim cúi đầu:

- Lần trước khi tới đây, ngài từng nói qua, phòng riêng người Cao Ly chúng ta chỉ có người thân mới có thể vào."

"Hình như là có chuyện như vậy!" Lâm Văn Vinh gật đầu mỉm cười:

- Là ta nghe nói như vậy, nhưng nàng cũng nói cho ta, khách tôn quý cũng có thể tiến vào, ta không nhớ sai chứ.

Từ Trường Kim "vâng" một tiếng, thở dài, kéo cửa ra, cúi đầu cung kính:

- Đại nhân, mời vào!

Phòng thì vẫn là phòng lần trước, nhưng trang trí có chút khác biệt. Trong phòng lò sưởi nóng ấm, nến đỏ cháy cao, trên bàn thấp trải một chiếc khăn lụa đỏ tươi, bên cạnh đặt một cái bình cao, trong bình cắm đầy hoa Đỗ Quyên rực rỡ, hạt nước long lanh đọng trên những cánh hoa đang thì nở rộ tươi xinh, hương thơm thoảng đến, thấm đẫm vào lòng người. Cả căn phòng lấy màu đỏ làm chủ đạo, lộ ra một không khí rạng rỡ vui tươi.

Lâm Văn Vinh kinh ngạc:

- Thì ra Từ tiểu thư mới đúng là cao nhân hái hoa chân chính... Thất kính, thất kính...!

Từ Trường Kim cúi đầu khẽ đáp:

- Trường Kim ở lại Đại Hoa lâu ngày, đối với người và vật nơi đây đều nảy sinh rất nhiều cảm tình. Nhưng ta thân là nữ nhi Cao Ly, không thể tham luyến phú quý nơi khác, trước khi đi, chỉ muốn đem Kim Đát Lai đỏ tươi này về Cao Ly, lưu giữ vĩnh viễn, để tạ ân đức dạy bảo của đại nhân.

Từ Trường Kim này cũng thật kỳ lạ, tới Đại Hoa ta không mang tơ lụa cùng chẳng mang trà lá, chỉ mang Ánh Sơn Hồng mấy tuần sẽ héo rũ, thật là có chút vị thanh cao. Lâm Văn Vinh cười bảo:

- Không cần khách khí như thế, chỉ là mấy đoá hoa nhỏ mà thôi, cũng không đáng bao tiền. Nếu như nàng thích, sáng mai ta phái người đi hái mấy xe, để nàng mang về Cao Ly tung hoa chơi.

Từ Trường Kim thoang nở một nụ cười, kéo hần vào, đợi hần ngồi trước bàn xong, mới tự mình ngồi ở đối diện hần. Tiểu cung nữ khẽ vỗ tay, ngoài cửa liền có một nữ tử Cao Ly tiến vào, dâng lên rượu cùng những món ăn thơm phức, rồi khom người lui ra ngoài.

Từ Trường Kim phất tay áo, cổ tay như ngó sen, ngón tay ngọc xinh xinh nâng bầu rượu lên, rót đầy chén, hai tay bê lên một chén, đưa tới trước mặt hần, ánh mắt vừa thẹn thùng vừa u ám:

- Văn Vinh ca, đây là thanh tửu do chính muội pha chế, mời huynh thưởng thức.

"Lần trước cũng đã thử qua rồi, giống như nước vậy!" Lâm Văn Vinh cười nói:

- Hôm nay tới làm chính sự, nếu uống rượu làm lỡ chính sự vậy thì không hay, cứ miễn đi vậy!

- Đại nhân đúng là không yên tâm Trường Kim rồi.

Tiểu cung nữ càng lộ vẻ ngán ngấm, lệ đã đọng đầy trong mắt, cúi đầu xuống muốn bật khóc:

- Xin ngài yên tâm, Trường Kim dù mất đi tính mạng, cũng không thể hại ngài.

Nàng cầm lấy chén rượu, ngửa cổ lên uống một hơi cạn sạch, sắc súa ho cả một trận, trong mắt ánh lệ long lanh.

Lâm Văn Vinh vội ngăn nàng lại:

- Từ tiểu thư, nàng nói gì thế, đây là đại bàn của Đại Hoa ta, ta sao có thể lo nàng hại ta chứ, hại ta hòng mưu tính cái gì?

Từ Trường Kim cắn răng gật đầu, rót đầy chén nhỏ mới vừa rồi uống kia, đưa lên tay hần, nhẹ nhàng nói:

- Đại nhân, Trường Kim kính ngài!

Trên chén kia vẫn còn phần hồng, trên thanh tửu trong vắt trong chén nổi lên màu hồng nhạt, nhà đầu này thật là bướng, Lâm Văn Vinh lắc đầu cười, nhận lấy chén rượu kia uống cạn một hơi, rượu vào miệng mát lạnh, trong vị nhạt còn mang chút vị chua, rất là độc đáo.

- Đa tạ đại nhân.

Từ Trường Kim khẽ gật đầu, thần sắc trong phút chốc trở nên vô cùng trang trọng:

- Đại nhân, về việc đàm phán hai nước chúng ta. Chúng ta bắt đầu đi! Vì thể hiện thành ý của nước ta, trước tiên, xin cho phép Trường Kim tuyên đọc thư trao quyền của vương thượng nước ta.

Lâm Văn Vinh toát mồ hôi, ngay cả thư trao quyền cũng muốn đọc, Trường Kim muội này thật đúng là đầu ra đầy, một chút cũng không chịu sơ sót. Từ Trường Kim từ trong áo dài lấy ra văn thư sớm đã chuẩn bị xong, đặt trước mặt Lâm Văn Vinh, giọng nói trong trẻo của nàng vang lên lạnh lạnh:

- ... núi sanh nước biếc, có hoa làm mai, bản nhân Cao Ly vương thượng Lý Thành Thiết, ban cho Từ Trường Kim toàn quyền thay thế ta, cùng đại nhân thiên triều hiệp thương việc giao hảo hai nước...

Trên thánh chỉ của Cao Ly vương, tự nhiên đều là văn tự Cao Ly, cũng không biết Từ Trường Kim phiên dịch thế nào, khôn ngờ so với lời lẽ lão hoàng đế có vài phần giống nhau, đại khái là mô phỏng cách nói thiên triều. Từ Trường Kim trấn định đọc xong, khẽ nhắc hân:

- Đại nhân, đến ngài rồi.

-À, được, ta cũng có thánh chỉ.

Lâm Văn Vinh từ trong lòng ngực lấy ra thánh chỉ bốn chữ kia, nâng cao lên, đọc sang sảng:

- Đại Hoa nước lớn, mưa rải khắp nơi, mỹ nam thần kỳ, tên gọi Lâm Tam, tài giỏi lạ thường, sức lớn bạt núi, ban cho quốc sĩ, gánh vác trọng trách, thương lượng Cao Ly, liên kết thân mật, công xong ắt hòa, không hòa ắt đánh. Khâm thủ!

Hắc lắc đầu quấy đuôi, bịa đặt lung tung, Từ Trường Kim chỉ có thể nhìn thấy hai chữ " thánh chỉ" to tướng ở đằng sau, nghĩ rằng lời hân của hân không phải giả, nào biết trong thánh chỉ khác biệt một trời một vực. Nghe thấy lời lẽ trong thánh chỉ hoàng đế Đại Hoa kiên quyết như thế, tiểu cung nữ nhún mày, lo lắng thở dài.

- Hoàng thượng chúng ta đúng là văn tài xuất chúng, Từ tiểu thư, có thể bắt đầu rồi.

Lâm văn Vinh đem thánh chỉ thu vào lòng ngực, lấy chén trà bên cạnh, nhấp một ngụm, nhàn nhã nói chuyện trò.

- Vâng !

Từ Trường Kim nhún người trả lời, thần sắc vô cùng trịnh trọng:

- Lâm đại nhân, về điều kiện quý quốc đưa ra để cứu trợ nước ta, Cao Ly vương thượng ta đã biết, cũng triệu tập chư vị đại thần thương lượng qua. Điều kiện quý quốc đưa ra thật quá hà khắc, không chỉ vương thượng, ngay cả tông thất cũng thấy khó khăn.

Lâm Văn Vinh gật đầu, Từ Trường Kim nói chuyện rất có học vấn, mở miệng nói một câu, đã không nói đáp ứng, cũng không nói cự tuyệt, thái độ rất mơ hồ. Giờ phút này hai người là đại biểu lợi ích mỗi bên rồi, Lâm Văn Vinh cũng không cần khách khí, cười vang hai tiếng:

- Từ tiểu thư nói rất đúng, điều kiện Đại Hoa ta đưa ra đúng là có chút hà khắc. Nhưng nàng cũng đã nói rồi, chỉ là có chút hà khắc mà thôi, so với đánh thành cướp đất, không việc ác nào không làm của Đông Doanh, thì sự hà khắc của Đại Hoa ta, đã không làm tổn thương người, lại không đoạt thành, bảo vệ bách tính Cao Ly, giữ gìn vương thất Cao Ly, tự mình phải trả một giá đắt, có thể nói là nhân từ tới cực điểm rồi. Từ tiểu thư, trên đời này, tìm cũng không tìm ở đâu ra quốc gia 'hà khắc' nào mà có lòng thương người như Đại Hoa ta đâu.

Từ Trường Kim sớm biết tranh luận không phải là đối thủ của hân, bị hân một lời bác bỏ, cũng không hề để ý, nhẹ nhàng mở miệng nói:

- Đại nhân, ngài đề xuất một nước hai chế độ với Cao Ly có ý gì, tin rằng hai nước chúng ta đều vô cùng hiểu rõ. Dù là diệt trừ giặc lùn, Cao Ly ta cũng sẽ rơi vào tay Đại Hoa, nước không ra nước, vương thất được con dân yêu quý, cũng chỉ thành một món đồ, làm vương thượng trả lời cho thần dân thế nào.

Lâm Văn Vinh khẽ nhấp nước trà:

- Từ tiểu thư, là chức trách của ai, người đó phải gánh vác. Nói cách khác, Đại Hoa ta giúp Cao Ly, giữ gìn nhà cửa của các nàng, về phần các nàng giải thích cho thần dân thế nào, đó là chuyện của vương thất Cao Ly, Đại Hoa ta không có trách nhiệm, cũng không có nghĩa vụ đi lo, qua lại giữa các nước, chỉ có thể nhìn kết quả, không thể nhìn quá trình, không ai là nhà từ thiện, Từ tiểu thư đã ngồi ở đây, hẳn có giác ngộ này.

Đàm phán với Lâm đại nhân, thật sự không phải là chuyện tiểu cung nữ nguyện ý làm, nghe hẳn nghiêm từ cự tuyệt, trong lòng nàng đắng cay chua ngọt bỗng lẫn lộn, cúi đầu xuống:

- Đại nhân, có biện pháp giải quyết khác hay không? Ngài thông minh như vậy, nhất định có thể nghĩ ra.

“Ta thông minh, nhưng lúc này, ta tình nguyện ngu một chút!” Lâm Văn Vinh lắc đầu, không để tâm tới:

- Từ tiểu thư, ắt rằng phía nàng đã có suy nghĩ, ngồi chơi đợi Đại Hoa ta lùi bước chỉ phí thời gian, không bằng nói ra cách nhìn của phía nàng.

Từ Trường Kim trầm mặc một hồi, không nói gì, tiếng nén cháy bập bùng lách tách, như bùng lên vào trong lòng nàng. Cả phòng là màu đỏ vui tươi, nhưng so với không khí lúc này hoàn toàn xa lạ. Lâm Văn Vinh lơ đãng lướt qua Từ cung nữ một cái, nàng mím chặt môi, làn trắng như tuyết dưới óng ánh dưới ánh đèn, môi mím lại tạo thành một đường cong mỹ lệ, hiện rõ vẻ cứng cỏi của nàng.

- Đại nhân...

Từ Trường Kim cuối cùng cũng mở miệng:

- Vương thượng nước ta trải qua lựa chọn thống khổ, cuối cùng nghĩ ra một biện pháp dung hòa, chỉ cần Đại Hoa nguyện ý xuất binh viện trợ, Cao Ly ta nguyện ý đảm nhận tất cả quân phí, phủ tuất, hàng năm cống nạp đại hoa không ít hơn mười vạn lượng, cũng do Cao Ly vương tử thân tới kinh triều bái. Ngoài ra, vì biểu đạt sự chân thành của Cao Ly ta, chỉ cần Đại Hoa nguyện ý lấy thể tử làm con tin, ở lại Đại Hoa lâu dài, hỗ trợ lẫn nhau, không được hoàng đế thiên triều cho phép, tuyệt không trở về Cao Ly.

- Việc con tin, triều đại nào đều là sỉ nhục cực lớn, Cao Ly vương này nguyện ý đem thái tử kế thừa vương vị tới Đại Hoa làm con tin, coi như là biết nhịn. Lâm Văn Vinh đối với việc này không dám bừa bãi, cười hắc hắc hai tiếng, lắc đầu đáp:

- Từ tiểu thư, ta khuyên các nàng không nên giở trò che mắt làm gì. Gọi là con tin, cũng chỉ là một người mà thôi, trên thế giới này đáng giá nhất là người, không đáng giá nhất cũng là người. Vị thế tử kia là của Cao Ly các nàng, không phải là của Đại Hoa ta, các nàng coi hẳn là bảo bối, nhưng trong mắt Đại Hoa ta, hẳn chắc gì so với được một cọng cỏ. Một thái tử mà thôi, có thể bồi dưỡng thêm mười người, trăm người. Nước nàng làm con tin một người, còn dư thừa. Về phần nói tới hàng năm cống nạp mười vạn lượng, với quốc lực của Đại Hoa, mười vạn lượng bạc kia, đơn giản chỉ là hạt muối trong biển. Nói một câu không dễ nghe, người là đao là thớt, ta là cá là thịt. Tới bước này rồi, Cao Ly các nàng đã không còn vị trí của chính mình nữa, làm ta cảm thấy rất đáng tiếc. Cứ tiếp tục đàm phán thế này, dù là nói tới sáng mai, cũng sẽ không có kết quả gì. Sáng mai, Cao Ly sẽ phát sinh cái gì? Ta thật sự lo thay cho các nàng đó!

Hắn than một tiếng như thương xót người, bất đắc dĩ thường thức chén trà đang dần dần lạnh đi, rồi trở nên trầm mặc.

Từ Trường Kim nắm chặt bàn tay nhỏ, môi cắn tới trắng bệch, trên mặt từng cơn u ám, trầm ngâm hồi lâu, trong phòng tĩnh lặng như chết.

“Tách” một tiếng động khe khẽ vang lên, Lâm Văn Vinh gõ nắp chén trà một cái, uốn người đứng dậy. Từ Trường Kim tỉnh lại từ trong trầm tư, thấy động tác của hắn, lại càng hoảng sợ, vội nắm lấy tay áo hắn, mơ hồ như phát khóc:

- Văn Vinh ca, huynh muốn đi đâu? Huynh không được đi!

- Ai nói là ta muốn đi chứ!

Lâm Văn Vinh cười bảo:

- Nước trà lạnh rồi, ta gọi người đổi chút trà mới.

Hắn dừng lại, thần sắc nghiêm túc:

- Có điều, Từ tiểu thư, nàng cũng phải là nắm chắc, bây giờ hao phí thời gian, đều là của chính các nàng, chậm mất thời gian uống một chén trà, cũng không biết có bao nhiêu nhân dân Cao Ly phải chết thảm trong chiến hỏa.

- Đại nhân...

Từ Trường Kim cắt tới nát môi, những tia máu vàng lên:

- Một nước hai chế độ kia của ngài, Cao Ly chúng ta có thể thương lượng, nhưng việc đóng quân...

- Việc đóng quân, không cần thương lượng.

Lâm Văn Vinh đặt mạnh chén trà xuống bàn, choang một tiếng, Từ Trường Kim cả kinh toàn thân run lên, thấy hắn thần sắc kiên định, khí thế bành trướng, tựa như một tòa núi cao không thể vượt qua, tiểu cung nữ vừa ngưỡng mộ lại chưa xót, liễu mạng nhện không rơi nước mắt.

Lâm Văn Vinh quay đầu đi, không nhìn về mặt của Từ Trường Kim, chỉ sợ mình mềm lòng làm hỏng đại sự. Hắn phất mạnh tay, cương quyết nói:

- Một nước hai chế độ, một nước hai chế độ, thế nào là một nước? Đóng quân là tỏ rõ chủ quyền, là chủ quyền Đại Hoa ta và Cao Ly là một nước, nếu ngay cả quân đội cũng không thể đóng, quyền lực tư pháp hành chính lại đều ở trên tay các người. Ta xin hỏi, Đại Hoa Cao Ly kết làm một nước, một nước ở đâu?

Giọng hắn như chuông lớn, khí thế mênh mông, ở thời khắc máu chốt này, Từ Trường Kim cũng như kiên cường hơn rất nhiều, kiên định mở miệng:

- Đại nhân, đóng quân có thể, nhưng Cao Ly ta cũng phải có quân đội của chính mình, đây là giới hạn của chúng ta. Vượt qua một bước, Cao Ly ta nguyện làm ngọc nát, không làm ngói lành.

Nàng rốt cục cũng nói thật rồi, thấy nước mặt Từ Trường Kim nhỏ xuống, lại quay đầu đi, cứng cỏi không để mình trông thấy, hắn vừa buồn cười lại có chút kính phục. Ở thời khắc nguy cấp thế này, nàng một thiếu nữ vút bỏ vinh nhục của mình không quản, kiên cường bảo vệ lợi ích của tổ quốc, đứng ở góc độ của nàng mà nhìn, căn bản không hề sai.

- Đừng nên dễ dàng nói cái gì ngọc nát ngói lành.

Lâm Văn Vinh lắc đầu, ung dung đáp:

- Từ tiểu thư, các người muốn giữ lại lực lượng vũ trang, ta có thể hiểu được, hơn nữa cũng thể hiện sự tán đồng!

- Văn vinh ca, huynh nói thật chứ?

Từ Trường Kim không dám tin vào lỗ tai của mình, ngẩng đầu lên nhìn hắn, hai hàng nước mắt thanh khiết theo gò má lăn xuống, thê lương động lòng người.

- Chẳng lẽ còn muốn ta lặp lại lần nữa sao?

Trên mặt Lâm Văn Vinh nổi lên một nụ cười thần bí.

- Phải, phải, Trường Kim nghe thấy rồi.

Tiểu cung nữ mừng rỡ như phát điên, nắm lấy tay hắn cười ngọt ngào:

- Văn Vinh ca, huynh thật tốt!

“Hi vọng nàng nghe xong lời tiếp theo của ta, còn có thể giữ vững được quan điểm giống thế!” Lâm Văn Vinh cười hắc hắc hai tiếng:

- Từ tiểu thư, nàng tin chắc nghe rõ lời ta nói chứ?

Từ Trường Kim mừng rỡ cố sức gật đầu:

- Đương nhiên, ngài nói là cho phép Cao Ly chúng ta bảo lưu võ trang...

Nàng ghen lại:

- Đại nhân, ngài nói võ trang là...

Tiểu cung nữ này cuối cùng hiểu ra rồi, Lâm Văn Vinh thản nhiên:

- Từ tiểu thư đoán không sai, Đại Hoa cáo thể cho phép Cao Ly bảo lưu bộ phận lực lượng võ trang. Nhưng võ trang này, chỉ giới hạn bảo vệ trị an bình thường, hiệp trợ ứng phó tội phạm, cũng chính là loại giống như công nhân bộ khoái trong nha môn Đại Hoa chúng ta. Nhưng công nhân này huấn luyện, đều do Đại Hoa phụ trách, do Đại Hoa dựa theo tỉ lệ phân phối, có thể duy trì nhu cầu trị an cơ bản, không thể tự tạo hoặc phỏng theo. Về phần sự vụ an toàn khác, không cần bọn họ phí tâm nữa.

Trái tim Từ Trường Kim từ vui mừng bỗng ngã vào hố băng, Lâm đại nhân nói thật dễ nghe, nếu là Cao Lệ bảo lưu bộ phận võ trang. Nhưng những công nhân bộ khoái bị khống chế rồi, có thể đưa tới tác dụng gì? Đại Hoa chỉ bắt quá lấy bọn họ làm công cụ mà thôi, duy trì trị an của Cao Ly, chỉ có thể do người Cao Ly chấp hành.

Tất cả mọi lời đều nói hết rồi, Lâm Văn Vinh lẳng lặng ngồi, đợi quyết định của Từ Trường Kim. Hắn có thể nói khẳng định, Cao Ly vương kỳ thực đã sớm nghĩ tới kết cục cuối cùng, cho nên ban quyền cho Từ Trường Kim đàm phán thêm với Đại Hoa, cũng chỉ là vì giành lấy thêm lợi ích. Đàm phán ra kết quả gì, đều sẽ không vượt qua được tưởng tượng của bọn họ!

- Ngài đã biết trước giới hạn của chúng ta, có phải thế không?

Từ Trường Kim lặng lẽ mở miệng, âm thanh xa xôi như từ chân trời vọng đến.

- Không có cái gì giới hạn hay không giới hạn cả!

Lâm Văn Vinh đáp:

- Tới mức này rồi, giới hạn lớn nhất của các người.. chính là không còn giới hạn!

- Đại nhân, gặp phải ngài, là sai lầm lớn nhất của đời ta!

Từ Trường Kim cúi đầu nước mắt nhỏ xuống.

- Trường Kim, nói ra khẳng định nàng không tin, ta làm những việc này cùng là bị ép. Với tính cách của ta, ở Tiêu gia sống tiêu điều tự tại, cần gì phải tới đây chọc cho nàng chết chứ. Chính là nhân sinh biến đổi khó lường, ai cũng không liệu được ngày mai sẽ xảy ra điều gì.

Lâm Văn Vinh dang tay ra, có chút bất đắc dĩ.

Tiểu cung nữ thờ dài một hơi, khẽ vỗ tay, một thị nữ Cao Ly từ ngoài cửa tiến vào, bê một chiếc khay văn phong tứ bảo. Từ Trường Kim chưa đặt bút, nước mắt đã rơi trên giấy.

Lâm Văn Vinh nắm lấy tay nàng, Từ Trường Kim nhắm mắt trầm tư trong chốc lát, dụng bút như bay, đem việc hai nước thảo luận viết lên giấy. Con ấn của Cao Ly vương đã đóng từ trước, có thể thấy sự tin tưởng của hắn đối với Từ Trường Kim.

Lâm Văn Vinh thấy không có gì dị nghị, vì biểu thị sự trình trọng, đặc biệt cầm lấy bút lông, ký vào tên nghiêng nghiêng vẹo vẹo của mình, Đại Hoa trăm năm, hiệp nghị đầu tiên mở rộng lãnh thổ, vì thế đã sinh ra trong tay Lâm đại nhân.

Từ Trường Kim nhìn dòng chữ tự mình viết trên giấy, ngây ra thật lâu, chợt như xúc động, nhào vào lòng hắn, khóc rống lên:

- Văn Vinh ca, trái tim huynh thật tàn nhẫn.

- Việc này, không phải một thiếu nữ có thể chịu đựng nổi.

Lâm Văn Vinh thở dài, vỗ vai nàng an ủi:

- Ở vào địa vị yếu thế như vậy, bất kỳ ai tới cũng chẳng tốt đẹp gì. Biểu hiện hôm nay của nàng đã rất tốt rồi, so với tượng tượng của ta còn hơn rất nhiều rồi. Nếu nàng muốn trách ta, ta cũng nhận.

- Ta không trách huynh, đây là số mệnh của ta. Văn Vinh ca, ôm chặt muội! Đại nhân, ôm chặt ta!

Từ Trường Kim khóc như mưa, ôm chặt lấy hắn, nước mắt ướt đầm ngực hắn.

“Ai, nha đầu này mỗi lần đề xuất yêu cầu đều khiến người ta khó khăn!” Lâm Văn Vinh ôm lấy thân thể đầy đặn của nàng, không chịu nổi nghĩ lung tung.

- Văn Vinh ca, huynh thấy ta đẹp không?

Từ Trường Kim từ từ ngừng khóc, từ lòng ngực hắn ngẩng đầu lên, trên mặt ửng lên một màu hồng xinh tươi, nước mắt trong suốt ánh lên làn da như ngọc của nàng, kiều diễm động lòng người.

“Thật đúng là có điểm đẹp!” Mí mắt Lâm Văn Vinh dần dần trở nên nặng, nhìn sắc mặt của tiểu cung nữ, cũng không rõ ràng lắm, loạng choạng ngã xuống.

- Văn Vinh ca, xin tha thứ cho muội! Gặp được huynh, Trường Kim rất hạnh phúc!

Từ Trường Kim chậm rãi đứng lại, nhìn thân ảnh đang ngủ thiếp đi của hắn, nước mắt rơi xuống từng chuỗi, nàng khẽ kéo vạt áo, xoạt một tiếng, y phục rơi hết xuống, thân thể với những đường cong mỹ diệu đến tuyệt luân, dưới hoa Đỗ Quyên đỏ như lửa, vô cùng mê người

Trong cơn mơ Lâm Văn Vinh chỉ cảm thấy người như một con thuyền lá, phẳng phai người như ở trên vạt cơn sóng, khi thì tới tận đỉnh, khi thì lại rút xuống tận đáy cốc, cảm giác sáng khoái kia, như tắm sauna. (tắm hơi massage)

“A...” một tiếng, hắn mở choàng mắt ra, Từ Trường Kim ngay cả Đỗ Quyên đầy phòng đều không thấy nữa, chỉ có quần áo của mình tán loạn, nằm trong phòng đám phán, hạ thân là một đóa hoa nhỏ nở rộ, đỏ tươi chói mắt.

“Bị bỏ mê rồi!” Trong đầu hắn nổ ầm một tiếng, toàn thân tê dại ...

378. Chương 376: Thú Nhận

Khó trách hôm qua thanh tửu kia có vẻ quái lạ, hóa ra là bị Đại Trường Kim hạ thuốc mê, cả ngày bán nhận, còn để nhận mỗ mù mắt. Vỗ vỗ cái trán hơi đau nhức, Lâm Văn Vinh uốn éo đứng dậy, ánh mắt quét tới đóa hoa đỏ tươi trên giường kia, thần tình sững sốt, tức thì ngất ra.

Bị một tiểu cô nương mê gian, ta đại khái cũng là đệ nhất kỳ nhân cổ kim rồi. Phải nói Đại Trường Kim này thật sự có chút đảm lược, bình thường nhu nhu nhược nhược, tới thời khắc mấu chốt lại như lang như hổ, chỉ đáng tiếc, trong mộng mơ hồ hồ, thân hình da thịt tuyệt vời của Từ Trường Kim, một chút cũng chẳng được hân thưởng, thật sự là tiếc nuối quá lớn.

Hắn lắc lắc đầu, nhẩn nại thu dọn căn phòng một lượt, nữ tử Cao Ly này tới lạng lẽ, đi kiên quyết, tìm khắp trong phòng ngoài phòng, không ngờ một hai lời cũng chẳng lưu lại. Lúc này nhớ lại không khí tình cảm, thần tình biểu hiện của Từ Trường Kim đêm qua, tức thì có một loại cảm giác bình tĩnh, chỉ đáng tiếc là hiện giờ đã muộn rồi.

Đem văn thư đêm qua ký tên thu vào trong lòng, bực bội đi xuống lầu, bốn bề hiu quạnh, không tìm thấy một bóng người, có thể thấy Từ Trường Kim kiên quyết bỏ đi xuống nào. Nhớ lại mọi việc đêm qua, giống như một giấc mộng xuân, quay đầu lại nhìn cái lầu nhỏ tĩnh lặng, cười không được, khóc không xong, trăm loại tư vị ở trong lòng, cảm thụ khó có thể hình dung.

Người Đại Hoa thích dậy sớm, tuy là mới là rạng sáng, sắc trời chưa tỏ, trên đường đã tu tập không ít người đi đường dậy sớm. Chợt nhớ tới hôm qua một đêm chưa về, nếu bọn Thanh Tuyền hỏi. Ta phải trả lời ra sao? Đại Trường Kim thật là hại ta lắm rồi. Hắn thầm kêu khổ, gia tăng cước bộ, vội vã chạy về nhà.

Tới trước cửa Lâm phủ, chỉ thấy cửa lớn đóng chặt, yên tĩnh không một tiếng động, nghĩ rằng Thanh Tuyền các nàng còn đang chìm trong giấc xuân, tâm lý thấp thỏm có chút an định lại. Lúc này không thể gọi cửa, lâm lét liếc mắt dò xét khắp bốn phía. Thấy sắc trời mờ mờ, không ai lui tới. Hắn mừng lắm, chuyển tới mấy khối đá lớn để làm đệm chân, phí hết cả đồng lực, tìm đúng một chiếc cửa sổ đang mở ở trên tường, nghiêng rằng leo lên.

” Gâu gâu...” ” gâu gâu ...” Đột nhiên, cũng không biết là trong vườn nhà ai truyền đến tiếng chó sủa đinh tai. Lâm đại nhân đang lo lắng thấp thỏm treo tường, tay run lên thiếu chút nữa thì ngã xuống. Hắn bình ổn hô hấp, hít một hơi khí lạnh thật sâu, giương tai lên nghe ngóng, không dám nhúc nhích.

Tiếng chó sủa kia tựa như là trong vườn bên cạnh vang lên, ồn ào một trận rồi dần dần tan đi. Lưng Lâm Văn Vinh đầy mồ hôi lạnh. Lửa giận trào lên, lão tử hôm nay xin lệnh hoàng đế, ban bố điều lệ cấm nuôi chó lớn, ai bảo mấy thứ chó các người dám ngạo mạn.

Hắn hậm hực nhổ mấy ngụm nước bọt, leo lên tường nhà mình. Hai chân vắt trên tường thõng thật sâu, nhìn tiểu lâu đằng xa. Tựa hồ còn đốt đèn, cũng không biết là ai ở dưới đèn. Lâm Văn Vinh lau mồ hôi lạnh trên đầu, trong lòng nhin không được: “Tác phong nam nhân có chút sai sót, kỳ thực cũng chẳng có gì ghê gớm lắm, nam nhân treo tường về nhà giống như ta, lẽ thường cũng không nhiều.”

- Ai!?

Trong viện bên cạnh đột nhiên vang lên một tiếng hô yêu kiều của nữ tử, tiếp đó là một trận chó sủa điên cuồng, một chiếc đèn lồng từ xa xa tới, hai con chó lớn đuôi đen nhanh chóng lao về phía dưới tường.

Lâm Văn Vinh á một tiếng, vội vàng co chân lên, hai con chó lớn cùng nhảy lên, mang theo tiếng gió do rằng chó xượt qua quần hắn, hắn sợ tới mức người đầy mồ hôi lạnh.

- Người, người ngồi ở trên tường nhà ta làm cái gì?

Đèn lồng tới gần, một bóng người yếu điệu đập vào mắt, trên mắt thoáng đỏ bừng, khẽ nói:

- Không biết làm việc đứng đắn sao?

- Từ tiểu thư, trước tiên có thể kêu hai tên giữ cửa của nhà nàng cách ta xa một chút được không?

Lâm Văn Vinh nghiêng rằng thống hận:

-Ta trước giờ miễn cảm với chó.

Thấy hắn ngồi trên tường, sắc mặt rất là khó coi, Từ Chỉ Tình duyên dáng che miệng cười thầm:

- Lâm Tam, Lâm Tứ, các người trở về, không được dọa hắn.

Lời vừa dứt, hai con ác cẩu hung mãnh vẩy đuôi, ngoan ngoãn chạy lại bên người Từ Chỉ Tình, ngồi trước mặt, khẽ thè lưỡi ra.

- Nàng gọi chúng là gì?

Tường quá cao, trong lòng lại sợ hãi, mơ hồ nghe tên kia có chút quen tai, Lâm Văn Vinh mở miệng hỏi lại.

- Ta không nói cho người.

Từ Chỉ Tình cười khê, má hồng lên:

- Người, người không có việc gì ngồi trên tường nhà ta làm gì? Nếu để người ta nhìn thấy, thì phải làm sao?

Tường nhà nàng? Lâm Văn Vinh mở to hai mắt:

-Tiểu thư, mời nàng làm cho rõ ràng chút, đây là tường nhà ta phải không nào! Đừng nói là ngồi trên tường, cho dù là ta bò lên nóc nhà dựng cột cờ, đó cũng là tự do của ta.

Hai nhà ở sát nhau, bức tường này rốt cuộc là họ Lâm hay là họ Từ, không ai nói rõ được, Từ tiểu thư hứ một tiếng, liếc khắp bốn phía, cúi đầu nhẹ nhàng nói:

- Con người người không có đạo lý. Hôm nay ban ngày mời người người không tới, làm người ta tức giận. Tối lúc sáng sớm, lại lén lút treo qua tường nhà ta vào, thật là vô lại. Người coi ta là cái gì, sinh ra để mặc

người dày xéo sao.... Người còn ở bên trên đó làm gì, mau vào cùng ta, cẩn thận kẻo để cha thấy, đánh gãy chân người!

Lâm Văn Vinh mồ hôi ướt đầu, tất nhiên Từ tiểu thư cho rằng ta leo tường đến là để hẹn hò với nàng, ta con mẹ nó đi đâu kêu oan đây.

Thấy Lâm Tam ngẩn ra, cho rằng hẳn đang do dự, Từ tiểu thư nghiêng rằng, thêm tức giận:

- Người sợ nường tử của người như vậy sao? Hôm qua nàng ta tới nhà ta bái phỏng, ta liền cố ý tránh không gặp. Ta cũng muốn để nàng ta nhìn xem, Từ Chỉ Tình ta cũng là nữ tử có tài năng ... người còn ở bên trên làm cái gì?

Tim Lâm Văn Vinh đập thình thịch, chuyện ở chỗ Từ Trường Kim vốn đã phạm sai lầm, nếu là lại trèo qua tường hẹn hò với Từ Chỉ Tình, làm Thanh Tuyền biết được, vậy còn không phải là muốn cái mạng nhỏ của ta? Hắn cười ha hả, ngẩng đầu nhìn trời, làm ra vẻ:

- Từ tiểu thư nàng hiểu lầm rồi, kỳ thực ta tới đây là để ngắm sao, đó chính gọi là đứng càng cao, nhìn càng xa. Bầu trời sao mệnh mông này, cần ta dùng hai mắt thâm trầm tìm chòm sao thuộc về mình.

- Người, người thật sự không xuống?

Thấy hắn đùn đẩy loanh quanh, Từ Chỉ Tình nắm chặt tay, tức tới mức nước mắt đảo quanh.

“Đánh chết cũng không thể xuống!”

Lâm Văn Vinh không biết làm sao than:

- Từ tiểu thư. Nàng mau trở về nghỉ ngơi đi. Đợi ta nhìn thấy hoả tinh, ta sẽ đi tìm nàng.

Nỗi bi thương tự trong tim Từ Chỉ Tình bỗng dâng lên, cánh tay nhỏ vung lên, quát:

- Lâm Tam, Lâm Tứ, tiến lên, cần chết thứ lòng lang dạ sói này cho ta!

Hai con chó dữ sủa điên cuồng lao tới phía tường, Lâm Văn Vinh “Ấy à” hai tiếng. Ngồi không vững, suýt chút nữa rơi xuống. Từ Chỉ Tình nhìn thấy căng thẳng. Đang muốn kêu lên, thấy bộ dạng của hắn, lời muốn nói đến miệng lại nuốt trở vào, nước mắt dâng lên, lạnh lùng nói:

- Hôm nay người lãng nhệch ta như thế, Chỉ Tình ghi nhớ trong tim. Từ hôm nay trở đi, ta sẽ không biết một kẻ tên Lâm Tam nữa. Lâm Tam, Lâm Tứ, chúng ta đi, để hắn đi ngắm hoả tinh.

Từ tiểu thư dẫn Lâm Tam, Lâm Tứ xoay người nhanh chóng rời đi, đi rất kiên quyết, Lâm Văn Vinh gọi cũng không được, không gọi cũng không được, hai đầu đều khó, chợt cảm thấy chuyện khó xử trong đời người, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

- Từ hôm nay trở đi, ta sẽ không biết một người tên Lâm Tam nữa!

Lời nói như chém đinh chặt sắt của Từ tiểu thư vang lên tai hắn. Nghĩ lại những điều trải qua khi cùng Từ Chỉ Tình quen biết, vừa kì lạ lại ảm áp. Chỉ là Từ tiểu thư không xem lịch, hôm nay thật sự không phải là thời điểm tốt để nói chuyện tình yêu.

Hắn bất đắc dĩ thở dài, leo qua tường nhảy vào nhà mình, nhón chân nhón tay, thỉnh thoảng dáo dác dừng lại, rất sợ làm người ta nhìn thấy. Đi vào nhà trong, thấy phòng Ngưng Nhi và Thanh Tuyền yên tĩnh không một tiếng động, chỉ có phòng Xảo Xảo có chút ánh đèn. Hắn nghĩ một lát, trong ba lão bà, Xảo Xảo là nghe lời nhất, lúc nào cũng bảo vệ mình, trước tiên đi tìm nàng phối hợp một chút, không chừng có thể che giấu chuyện này đi.

Rón rén bước lên lầu, trong phòng Xảo Xảo cực kỳ yên tĩnh, cũng không biết tiểu nha đầu này dậy chưa. Hắn quay đầu lại lăm la lấp lét nhìn khắp bốn phía, tin chắc không ai thấy mình, lúc này mới khẽ vỗ lên cửa, thì thào:

- Xảo Xảo, cô bé ngoan, nàng còn thức không?

- Đại ca à?

Âm thanh vừa mừng rỡ vừa kinh ngạc của Xảo Xảo từ trong phòng truyền ra:

- Huỳnh về rồi ư?

Lâm Văn Vinh nghe được thì trong lòng ảm áp, từ Kim Lăng tới kinh thành, nha đầu này coi như là nghe lời lão công nhất:

- Đúng vậy, đại ca về rồi, đặc biệt tới thăm nàng đây, nàng mau mở cửa, ta cùng nàng nói đôi lời thân mật.

Xảo Xảo ” vâng ” một tiếng, tựa hồ có chút không tự nhiên, đợi tới nửa ngày cũng không thấy khuê phòng mở ra. Lâm Văn Vinh đợi tới sốt ruột, đang muốn gõ cửa nữa, chợt nghe ” cạch ” một tiếng cửa phòng mở ra. Lâm Văn Vinh xoay đầu lao vào trong:

- Cô bé ngoan, nàng thế này ồ, Ngưng Nhi, nàng cũng ở đây à. Tiểu bảo bối, một đêm không gặp, nàng tự hồ lại lớn lên rồi.

Lạc Ngưng len lén nháy mắt với hắn, cái miệng nhỏ vội nhếch lên, Lâm Văn Vinh vừa nhìn qua, tức thì kinh hãi toát mồ hôi lạnh. Tiêu tiểu thư đang ngồi ngay ngắn trước bàn, ánh mắt thản nhiên nhìn hắn, khoe miệng nổi lên một tia cười khó hiểu.

Lâm Văn Vinh sống lưng lạnh buốt, xong đời rồi, ba lão bà đúng là giun trong bụng ta, các nàng nhất định là đã sớm đoán trước ta sẽ tới tìm Xảo Xảo đầu tiên, xem tình thế, ở đây ôm cây đợi thỏ đã lâu rồi.

- A, Thanh Tuyền, nàng làm sao dậy sớm như vậy, cũng không ngủ thêm một chút nữa? Nữ nhân ngủ không đủ, rất dễ sinh ra vành mắt thâm xỉ đó. Không được, ta phải ra ngoài mua chút nhân sâm, tổ yến, tay gấu, vậy cá cho nàng bồi bổ. Các nàng cứ đợi ở đây, ta đi chút rồi trở về.

Hắn trong lòng có quỷ, nào dám ở lâu, co đầu lại xoay người muốn đi. Tiêu Thanh Tuyền đứng dậy cười ngọt ngào, đi tới vài bước nắm lấy tay hắn, dịu dàng nói:

- Lâm lang, chàng đừng lo, chút chuyện nhỏ này có đáng gì. Chàng vì nước vất vả, trắng đêm không về, chắc chắn là rất mệt mỏi, phải là chàng nghỉ ngơi mới đúng.

Tiêu tiểu thư giọng như oanh yến, nụ cười như hoa, Lâm Văn Vinh ảm lòng lên, chợt lại thấy không đúng, trừ Xảo Xảo ra, Ngưng Nhi và Thanh Tuyền chẳng phải là ăn chay, các nàng lại không hỏi gì cả, liền bỏ qua cho ta thế này sao?

- Thanh Tuyền, ta...

Vừa mở miệng, một bàn tay ngọc trong sốt trắng nón liền che lên miệng hắn:

- Lâm lang, chàng đừng nói, thiếp là thê tử của chàng, liền như hai chân hai tay của chàng, chàng làm cái gì, thiếp đều ủng hộ chàng!

- Không... phải... chứ...!

Lâm Văn Vinh ngoác miệng ra, so với cuồng phong bạo vũ trong tưởng tượng thật khác quá sa, đơn giản là làm người khó mà tin được, vốn hắn đã chuẩn bị tâm lý chịu khổ nạn, không ngờ không có đất dụng võ.

Tiêu tiểu thư trong mắt chan chứa thâm tình, sắc mặt đỏ bừng, nắm lấy tay hắn đặt trên bụng mình, vô cùng âu yếm:

- Đây là huyết mạch của chúng ta, phu thê vốn là một thể, sao có thể nghi ngờ nhau? Chàng muốn làm gì, không cần bảo cho thiếp, cứ việc mà làm, thiếp và Xảo Xảo, Ngưng Nhi dốc hết sức ủng hộ chàng.

- Điều này,” Lâm Văn Vinh cảm động tới ngũ thể投地, nắm lấy bàn tay nhỏ của Tiêu tiểu thư, lệ nóng quanh tròng:

- Thanh Tuyền, nàng đối với ta qua tốt. Kỳ thực, đêm ta, ta...

(Ngũ thể đầu địa: Từ thế quỳ đầu chân tay đều rạp xuống đất.)

- Phu lang, trước tiên chàng ngồi xuống đã.

Tiêu Thanh Tuyền hai tay đỡ vai hắn, dịu dàng ấn hắn lên ghế, bàn tay nhỏ khẽ nắm bóp trên vai hắn:

- Chàng ở bên ngoài vất vả, về nhà rồi nghỉ ngơi thật tốt, việc trong phủ này chàng không cần phải quản, thiếp và hai vị muội muội nhất định làm tốt.

Tiêu tiểu thư thần công cái thế, khả năng xoa bóp cũng là trình độ nhất lưu, khe khẽ ấn mấy cái, Lâm Văn Vinh tức thì toàn thân mềm nhũn, thư thái vô cùng, tay đặt lên vai, âu yếm vuốt ve bàn tay nhỏ của nàng:

- Thanh Tuyền, có thể lấy được lão bà như nàng, là việc đặc ý nhất trong đời này của ta. Nhưng hôm qua ta nhất thời không cẩn thận...

Thấy trong thần sắc của hắn mệt mỏi không nói ra lời, Tiêu Thanh Tuyền thật sự đau lòng, ấn hắn lên giường Xảo Xảo:

- Lâm lang, chàng nghỉ ngơi thật tốt đi, có lời gì sau hãy nói, không cần gấp nhất thời.

Nàng ngồi ở bên giường đắp chăn cho hắn, khe khẽ vỗ vai hắn, dịu dàng bảo:

- Phu lang nghỉ ngơi thật tốt, thiếp và con ở đây cùng chàng.

Xảo Xảo và Lạc Ngưng nhìn nhau, tỷ tỷ đã không hỏi đại ca, ngược lại còn đối xử với chàng tốt như thế, cũng không biết rốt cuộc là muốn làm gì.

Lâm Văn Vinh cảm động, quả thực không lời nào có thể diễn tả được, dưới tình huống này, hành vi đêm qua của mình, quả thực không bằng cầm thú. Hắn dùng sức nắm lấy tay Tiêu tiểu thư, kích động nói:

- Không được, Thanh Tuyền, việc này không nói, ta sẽ ăn không ngon, ngủ không yên, thân thể phát lạnh, tâm lý phát hoảng.

Tiêu Thanh Tuyền vuốt ve hai má hắn, ôn như cười:

- Chàng sao còn giống như đứa trẻ, ngay cả ngủ cũng không yên? Thiếp không cho chàng nói, để chàng an bình nghỉ ngơi chốc lát.

“Con mẹ nó, thực là chịu không nổi nữa, Thanh Tuyền quả thực là khắc tinh của ta!”

Lâm Văn Vinh xoay một cái gạt chăn ra ngồi dậy, thần sắc đầy vẻ cương quyết:

- Thanh Tuyền, ta thú nhận! Đêm hôm qua, phát sinh một việc hoang đường, ta mất một thứ phi thường trọng yếu.

Tiêu Thanh Tuyền nhíu mày, nắm chặt lấy hắn:

- Lâm lang, xảy ra chuyện gì, chàng đã đánh mất cái gì?

- Nói ra, nàng có thể không tin...

Lâm Văn Vinh lắc đầu than vãn:

- Quả thực ngay cả ta cũng không dám tin tưởng. Đêm qua, ta cùng một vị nữ quan Cao Ly đàm phán, còn uống chút rượu, trong lúc mơ mơ màng màng liền phát hiện một nữ tử tối thoát quần áo của ta, ta liền mạng phản kháng, đánh lại, bảo vệ sự thanh bạch của ta, nhưng ...

Trong mắt Lâm đại nhân ứa lên:

- Gọi là hai tay không địch lại nhị nhũ, hảo hán khó qua được ái yêu ma, ta dùng mọi nỗ lực, nhưng sức không đủ, cuối cùng bị mất chút mầm mống vô cùng trân quý...!

379. Chương 377: Công Chúa Hồi Cung

- Đại ca, chàng mất mầm mống gì, có quan trọng không?

Lạc Ngưng và Thanh Tuyền đỏ bừng mặt, đồng thời khẽ phì một tiếng. Ngưng Nhi khẽ nói bên tai Xảo Xảo mấy câu, Xảo Xảo kêu lên kinh hãi, khuôn mặt nhỏ đỏ hồng, thẹn thùng gât:

- Đại ca xấu chết đi!

Tiêu tiểu thư nắm lấy cánh tay hắn dùng sức nhéo một cái, khê than:

- Chàng cứ làm những việc quái lạ, đàm phán với người ta cũng phải để ý đến người khác, lần này may mắn là Từ Trường Kim kia, nếu đổi là một người khác, vậy phải làm sao mới được đây?

- Đúng, là không được ... nàng, nàng làm sao biết là Từ Trường Kim?

Lâm Văn Vinh ngồi thẳng dậy, mặt đầy kinh hãi.

Ngưng Nhi hừ một tiếng, âm ức:

- Còn nói nữa, hôm qua bọn muội quay đầu lại, chính mắt nhìn thấy chàng vào tửu lâu của Từ Trường Kim, vừa đèn lồng vừa nến đỏ, quỷ cũng biết nàng ta muốn làm gì rồi. Dựa theo suy nghĩ của muội, bọn muội tiến thẳng vào, xem nữ nhân Cao Ly kia chạy đi đâu được. Là tỷ tỷ ngăn muội lại, tỷ nói huynh và Từ Trường Kim hẹn nói chuyện, tự nhiên có việc phải làm, bọn muội nếu yêu huynh, thì không thể quấy thúc huynh. Sau khi trở về liền ở đây đợi một đêm, bảo tỷ tỷ nghỉ ngơi trước tỷ ấy cũng không chịu, chỉ nói nhất định phải chờ huynh trở về.

Lâm Văn Vinh cảm động sùi, nắm lấy tay Thanh Tuyền, nói gấp:

- Nha đầu ngốc, nàng sao lại ngốc như thế, ta hôm qua trúng phải ám toán, sao mà trở về được. Trong bụng nàng có bảo bảo của chúng ta. Sao còn có thể thức đêm? Mau nằm xuống, làm ta đau lòng chết thôi.

Hắn vận vẹo đứng dậy, ôm lấy thân hình mềm mại của Thanh Tuyền, nhẹ nhàng đặt nàng trên giường.

Tiêu tiểu thư mặt đỏ bừng, khê nép vào lòng hắn, nhu tình vô hạn:

- Thiếp có tập võ nghệ, một đêm không ngủ cũng chẳng quan trọng lắm, ngược lại chàng đó, từ này về sau đừng nên bắt cần như vậy nữa.

Lâm Văn Vinh vội vàng lên tiếng đồng ý. Thầm nhủ: “Dám hạ mê được gian ta, trừ Từ Trường Kim, sợ là có tìm nữa cũng không thấy người thứ hai.”

- Phu quân.

Tiêu tiểu thư ép má vào ngực hắn, âu yếm hỏi:

- Chàng có phải là trách thiếp âm thầm theo chàng, giám sát chàng như vậy không?

- Sao có thể chứ?

Lâm Văn Vinh vuốt ve mái tóc mây của nàng, cười hắc hắc:

- Nhà có vợ dữ, chính là phúc trong đời. Ta vui mừng còn không kịp nữa chứ!

- Đáng ghét!

Tiêu tiểu thư nghe được xấu hổ, tức giận thoi một cái vào ngực hắn:

- Thiếp đâu phải là thứ vợ dữ dần chứ!

Nàng khê than:

- Thiếp ở trong thánh phường, từ thuở nhỏ học thanh tâm quả dục, không tranh với đời, vốn cho rằng mình sẽ an định như vậy sống qua một đời. Biết đâu gặp phải oan nghiệt chàng, làm hồng bao năm thanh tu của thiếp. Sau khi làm phu thê với chàng, tham niệm, sân niệm trong lòng thiếp cũng nhiều lên, lo lắng chàng ăn không no mặc không ấm. Càng lo lắng chàng chọc ghẹo tiểu thư nhà người ta, gây ra tai họa khó có thể dẹp yên. Nhưng cũng không biết làm sao, sau khi gặp phải chàng, thiếp không còn là thiếp ban đầu nữa!

Tiêu tiểu thư cúi xuống khê lắc đầu, ánh mắt lưu chuyển, tựa như cũng khó có thể lý giải được hành vi của chính mình.

Lâm Văn Vinh nghe được mặt mày hớn hớn, ôm lấy gò má tuyết lệ của nàng, hôn lên một cái:

- Đây gọi là ghen, là biểu hiện của tình yêu tới cực điểm. Chính gọi là, đánh là thân, chửi là yêu, yêu tới cực điểm dùng chân đá! Thành Tuyền, nàng là tiên nữ tướng nhớ phạm trần, thất tình lục dục của nhân gian này tự nhiên muốn hưởng thụ tất cả. Ài, ta đức gì tài gì, không ngờ lại được tiên nữ quý trọng!

Tiêu Thanh Tuyền phì cười, quynh rũ lườm hắn một cái:

- Cái gì mà tiên nữ quý trọng, chàng cứ chọc cho người ta vui vẻ thôi. Ghen tuông đó chính là một trong bảy điều cấm kỵ, nếu thiếp là người vợ ghen tuông dữ dằn, chàng chẳng phải muốn cách thiếp thật xa sao?

- Sao có thể thế chứ.

Lâm Văn Vinh cười lớn:

- Chúng ta trải qua sóng gió trắc trở, ngay cả cái tác phường kia cũng hủy rồi, mới có thể đoàn tụ một nhà, cuộc sống tốt đẹp này tới không dễ dàng, ta nhất định phải thật trân trọng!

Nhớ tới hắn vì mình mà pháo bắn tiên phường, không tiếc đối nghịch với người đọc sách trong thiên hạ, trong lòng Tiểu Thanh Tuyền ấm áp, tựa vào lòng hắn:

- Phu quân, thiếp là nữ tử, bản thân vốn cũng ích kỷ ghen tuông, nhưng thiếp hiểu đại thể, Tính cách của chàng nhìn như ngoan liệt, thực ra lại chí tình chí tính, đối với nữ tử chúng ta có sức hấp dẫn cực lớn. Chàng nhìn xem, những tiểu thư tiếp xúc qua với chàng, ai mà không có chút nhớ nhung chàng?

Lạc Ngưng ở bên cạnh bấm ngón tay tính toán, không tính ba người mình, Tiêu gia tiểu thư, Tần Tiên Nhi, Từ Chỉ Tình, còn có tiểu cung nữ đêm qua cùng hắn một lần xuân phong, thật là ứng với câu nói của tỷ tỷ, ai ai cũng qua lại với hắn.

Lâm Văn Vinh toát mồ hôi, cười khan:

- Thanh Tuyền, nàng cũng biết đây, ta hoàn toàn là thụ động, bị người ta tấn công, nếu trách thì chỉ có thể trách mị lực của ta quá lớn!

- Không biết xấu hổ!

Tiêu Thanh Tuyền cười đầm lên ngực hắn:

- Chàng tuy không chủ động, nhưng tính cách của chàng trời sinh khác tính của nữ tử bọn thiếp, nếu ai gặp phải chàng, khó tránh khỏi sẽ dao động tâm tư, thiếp và chàng gặp nhau, liền bị cái tai họa này.

Nàng cười thẹn thùng, lại nhớ tới tình cảnh lúc hai người gặp nhau lần đầu ở Kim Lăng, trong lòng như được mặt trời sưởi ấm.

Nhớ tới trong cái ổ nhỏ của mình ở Tiêu gia Kim Lăng, mỗi đêm cùng Thanh Tuyền đối diện nhàn đàm, tiêu dao tự tại nhường nào, cảm xúc Lâm Văn Vinh càng thêm sâu đậm, ghé bên tai nàng thì thầm:

- Đợi có thời gian rảnh, chúng ta sẽ trở về Kim Lăng, tìm chiếc phòng kia ở một đêm, thỏa tâm nguyện ban đầu, nàng thấy được không?

Tiêu Thanh Tuyền vừa thẹn vừa mừng nhìn hắn một cái, mặt đỏ lên ừ nhẹ một tiếng, Lâm Văn Vinh cười ha ha, cực kỳ đắc ý.

- Phu quân, thiếp tuy ích kỷ ghen tuông, nhưng cũng không phải người vợ đồ kị!

Tiêu tiểu thư thở dài, nói tiếp:

- Nếu có nữ tử nào chân tâm thật ý với chàng, lại được chàng thích, hai người tâm đầu y hợp, thiếp không chỉ sẽ không phản đối, còn sẽ tự thân chuẩn bị sinh lễ, thay chồng cầu thân, đem nàng cưới vào cửa lớn Lâm gia.

Thanh Tuyền thật đúng là hiền thực, Lâm Văn Vinh cảm động vô cùng, nắm lấy bàn tay nhỏ của nàng:

- Lão bà, nàng đối với ta thật tốt!

Tiêu Thanh Tuyền thay đổi ngữ điệu:

- Nhưng trị nước dễ, tề gia khó, chàng ở bên ngoài vất vả, trong nhà đều dựa vào tỷ muội bọn thiếp quản lý, làm tốt hậu thuẫn cho chàng. Tỷ muội đồng tâm, Lâm gia ta tự nhiên ngày càng phát đạt, một ngày càng vươn xa ngàn dặm. Nhưng phải nói ngược lại, nếu có nữ tử tâm địa bất thuần tiến vào nhà, khiến hậu viện bất hòa, đua tranh việc vặt, bởi vậy mà gây ra sai lầm, phá hỏng chính sự của chàng, đó chính là tội lỗi to lớn. Thiếp yêu phu quân, sẽ yêu mọi thứ phu quân thích, nữ tử trúng ý chàng, cũng như là tỷ muội của Thanh Tuyền. Chỉ có một điều, Thanh Tuyền xin phu quân nhất định phải đáp ứng.

Tiêu tiểu thư thông tình đạt ý, một phen nói chuyện chân thành thẳng thắn, Lâm Văn Vinh nghe thể gật đầu:

- Thanh Tuyền, nàng có chuyện gì cứ nói hết đi!

Tiêu Thanh Tuyền vuốt má hần, giọng điệu nhẹ nhàng:

- Phàm là nữ tử trúng ý chàng, trước tiên phải nói cho tỷ muội bọn thiếp, tỷ muội thiếp sẽ tự mình khảo sát một phen, nếu phẩm hạnh đoan chính, tài mạo song toàn, không cần chàng nói, thiếp cũng sẽ thay chàng dẫn về. Nhưng nếu phẩm hạnh không tốt, gây chuyện thị phi, thiếp dù là nhận trách mắng của chàng, cũng tuyệt không để cô ta vào cửa, tuyệt không cho cô ta phá hỏng lễ lối của Lâm gia.

Thần sắc Tiêu Thanh Tuyền đoan chính, không giống nói dối, với khí chất trang nhã cao quý của nàng, tính cách không tranh với người lại thanh đạm bình hòa, nếu ai cùng Tiêu tiểu thư không thể ở được cùng một nơi, vậy nữ tử đó quả thật không đáng kết giao.

Lâm Văn Vinh gật đầu: “Thiếu nữ ta biết, người nào không phải là phẩm hạnh đoan chính, tài mạo song toàn? Vứt bỏ điều xấu, gạt ra tinh hao. Vốn chính là tôn chỉ của ta, không cần Thanh Tuyền nói, ta cũng sẽ chiếu theo mà làm.” Lâm Văn Vinh gật đầu:

- Điều này là tất nhiên, nàng phải tin nhân quang của lão công, Xảo Xảo, Ngưng Nhi còn có tiểu tiên nữ Thanh Tuyền của ta, người nào không phải là cô gái tốt nhất chứ?

Lạc Ngưng hừ một tiếng:

- Vậy tiểu cung nữ Cao Ly kia thì nói như thế nào, lạm dụng mê dược, nhục tướng công của thiếp, nàng ta cũng là cô gái tốt? Muội thấy nàng ta là nữ dân tộc, hừ, mặc dù tặng muội mấy cái bút kẻ mắt cũng không tệ!

Thật đúng là không khai ra thì không biết, chuyện mê gian chính là cú đá đau đớn đối với Lâm đại nhân, Lâm Văn Vinh nghiêng răng trợn mắt, làm bộ dạng hung ác với Lạc Ngưng. Ngưng Nhi lại không sợ hần, ngón tay chọc vào eo hần một cái, khẽ bên tai hần nói:

- Với da thịt của Từ Trường Kim này mà nói, trên người nàng ta nhất định êm ái như ngọc, vóc dáng cũng không tệ, chỉ đáng tiếc, tướng công không có phúc nhân.

Thấy Ngưng Nhi trêu chọc Lâm lang, Tiêu tiểu thư lắc đầu cười:

- Ngưng Nhi, muội đừng chiều chuộng chàng như vậy, đợi tới ngày chàng tới cửa cầu thân tiểu thư nhà khác, muội có muốn khóc cũng không kịp nữa.

Loại khả năng này thật sự là rất lớn, xa xôi đâu không nói, vấn đề Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư gần sát ngay trước mắt, còn có yêu tinh tinh Tiên Nhi kia, cũng không biết Thanh Tuyền sau khi biết Tiên Nhi là tỷ muội cùng cha khác mẹ, sẽ có phản ứng gì. Có điều phải nói rằng, Tiêu tiểu thư định ra quy củ này, căn bản chẳng đáng gọi là quy củ, so với trong ý tưởng của Lâm Văn Vinh còn rộng rãi hơn nghìn lần vạn lần. Hần cảm khái than một tiếng, khẽ vuốt ve mái tóc mây của Thanh Tuyền, mở miệng hỏi:

- Thanh Tuyền, nếu ta thật sự lại muốn cưới tiểu thư nhà khác, nàng có khó chịu hay không?

Khuôn mặt kiều diễm của Tiêu tiểu thư áp vào ngực hần, trong lòng cay đắng nhưng vẫn dịu dàng đáp:

- Có một chút!

Lời vừa nói xong, lại thấy chưa hết giận, trong mắt mịt mù sương mờ, gờ nắm đấm khẽ nện vào ngực hần:

- Chỉ có một chút thôi... chàng đúng là oan gia!

Lâm Văn Vinh nghe được mừng rỡ, nhưng lại mơ hồ cũng có chút chua xót, ôm lấy thân hình mềm mại không xương của nàng, cười hắc hắc:

- Không cần lo lắng, sau này ta rảnh rỗi sẽ nghỉ ở trong phòng của nàng...

Tiêu Thanh Tuyền kinh ngạc, trong lòng ngọt ngào, đỏ bừng cả mặt:

- Điều này sao có thể được? Tỷ muội thiếp cần phải rải mưa thấm đều, sao có thể yêu chiều mình thiếp? Chàng làm vậy làm thiếp khó làm người được.

Lâm Văn Vinh cười hì hì:

- Chớ hoảng, ta còn chưa nói hết. Lại đem Xảo Xảo, Ngưng Nhi đều gọi tới, mọi người cùng nghỉ một nơi, chăn lớn đắp chung, mưa rải khắp nơi, như vậy không phải là xong hết sao!

- Đáng ghét!

Cả người Tiêu tiểu thư như lửa đốt, ngón tay xinh xinh điểm lên đầu hấn:

- Chàng chẳng hề nghiêm chỉnh, cứ chọc ghẹo nữ tử bọn thiếp như vậy.

- Cái này sao có thể gọi là chọc ghẹo!

Thần sắc Lâm đại nhân vô cùng nghiêm túc:

- Việc này liên quan đến đại nghiệp đoàn kết của Lâm gia ta, vạn lần không thể chậm trễ.

Tiêu Thanh Tuyền thân là vợ cả của Lâm gia, làm cho hậu viện đoàn kết là trách nhiệm là của chính nàng, nghe hấn nói trình trọng, vội hỏi:

- Việc liên quan đến sự đoàn kết như thế nào?

Chậm rãi vuốt ve chiếc bụng không chút tỳ vết của nàng, bàn tay cảm thấy nó thật trơn mịn như ngọc khiến người ta say mê:

- Tiên tử của ta, nàng tưởng tượng xem, mọi người chúng ta là người một nhà, trừ đi nàng là bà cả thân thiết của ta ra, còn lại đều là tiểu lão bà thân thiết của ta, đều là lấy hầu hạ tốt lão công làm vinh quang trách nhiệm của chính bản thân, còn có gì phải khách khí chứ. Trước tiên chung giường, rồi lại chung lòng, đây là cách đoàn kết tốt nhất đó!

Tiêu tiểu thư mặt đỏ bừng, khẽ ‘hứ’ một tiếng:

- Oan gia chàng, chỉ nghĩ biện pháp chọc ghẹo bọn thiếp, lại còn nói quan miện đường hoàng như thế, thiếp không nghe chàng xúi bẩy. Xảo Xảo, Ngưng Nhi, các muội lại đây...

Lạc Ngưng vút hải tú hoa leo lên giường.. Rúc vào bên người tỷ tỷ, Xảo Xảo men theo mép giường ngồi xuống, ba nữ tử dựa sát vào nhau. Tiêu Thanh Tuyền đưa tay ra, bên phải kéo lấy Xảo Xảo, bên trái kéo lấy Lạc Ngưng, yêu kiều cười với Lâm Văn Vinh:

- Phu quân, chúng ta là người một nhà, thân mật liền kề, hợp làm một thể, nhất định không thể hoài nghi lẫn nhau, làm người ngoài nhìn chê cười.

Nàng nhích người tới, gò má hồng lên, hôn một cái lên người Lâm lang, Lạc Ngưng và Xảo Xảo học theo, mỗi người hôn hấn một cái, để bày tỏ quyết tâm của mình.

Nghĩ tới thân phận của Tiêu tiểu thư, nhưng lại đối xử với mình chí tình chí tính như thế, lại nhìn ba khuôn mặt nhỏ nhắn như hoa như ngọc trước mặt, không khí trong phòng trở nên nồng nàn ấm áp ngấm sâu vào tận cõi lòng, đây mới là cảm giác gia đình! Lâm Văn Vinh cảm động, dang lồng ngực lớn ôm cả ba người cùng vào lòng:

- Ba vị lão bà, các nàng đối xử với ta quá tốt, ta nhất định sẽ càng cố gắng hơn nữa, tranh thủ dẫn về càng nhiều nữ tử cho các nàng thẩm tra...

- Sao...?

- Ba nữ tử đồng loạt ngẩng đầu lên.

- - A, là bê nước rót trà! Bê nước rót trà! Mua mấy nha hoàn mà thôi. Các vị phu nhân ngàn vạn lần chớ hiểu lầm.

Lâm Văn Vinh lau mồ hôi lạnh.

- Ai bảo chàng tác quái!

Tiêu tiểu thư lườm hắn một cái:

- Quy củ vừa rồi đã giảng qua, thiếp và hai vị muội muội đều không phải là người hay ghen. Chỉ cần là tiểu thư chính trực, lấy về cửa Lâm gia, không thiếu tiện nghi cho chàng chiếm!

Lâm đại nhân mặt mày hớn hở:

- Đâu có đâu có, ta trước giờ không giỏi chiếm tiện nghi, Thanh Tuyền nàng hiểu rõ ta mà.

Ba vị phu nhân trực tiếp bỏ qua lời của hắn, Tiêu Thanh Tuyền đột nhiên thở dài:

- Chuyện khác còn dễ nói, chỉ có tiểu cung nữ Cao Ly này, hơi có chút tâm tư, sợ là không dễ xử trí.

Lạc Ngưng nhượng mày hừ một tiếng:

- Nàng ta dám hạ thủ đoạn quá đáng với tướng công của muội. Chỉ riêng điều này, cũng chớ mơ tưởng tiến vào cửa Lâm gia ta.

“Từ Trường Kim này phạm vào tội làm mọi người đều giận a!” Lâm Văn Vinh không xen miệng vào được.

Tiêu tiểu thư lắc đầu:

- Ta lo lắng không phải là vào hay không vào cửa của Lâm gia ta, nhưng nghĩ tới đêm qua nàng ta làm như thế, rốt cuộc là có dụng tâm gì. Lâm lang, chàng và vị tiểu cung nữ kia qua lại sâu sắc, từ phía chàng mà xem, những việc nàng ta làm đêm qua, rốt cuộc là có dụng ý gì?

Cũng chỉ là đêm vừa rồi “qua lại” sâu thêm một chút Lâm Văn Vinh dang hai tay ra, sắc mặt ảo não:

- Lão bà à, ta là người bị hại, nào có thể đoán được tâm tư của kẻ thủ ác chứ? Nhất định là thấy lão công của nàng thanh thuần thiện lương, giống như mỹ nam, mới nổi lòng xấu xa.

Tiêu tiểu thư thở dài:

- Nếu là chỉ là ý nghĩ nhất thời, vậy cũng chẳng có gì. Chỉ sợ nàng ta sớm có mưu đồ, muốn hương hỏa của Lâm lang mới mang ...

- Không thể nào?!

Lâm Văn Vinh nhảy dựng lên:

- Nàng lo lắng nàng ta có mang con của ta? Mới một lần mà, điều này sao có thể chứ?

- Có cái gì không thể chứ!

Tiêu tiểu thư mặt đỏ rực, giận dữ lườm hắn một cái. Lâm Văn Vinh vội ngậm miệng không nói nữa: “Hỏa lực của lão tử hùng mãnh, không chuyện gì là không thể, Thanh Tuyền trước mắt chính là ví dụ.”

- Nếu thực sự là như thế, vậy thì phiền toái rồi. Huyết mạch của Lâm gia ta lưu lạc tha hương ở dị quốc, nếu bị người ngược đãi ...

Tiêu Thanh Tuyền lắc đầu than, không nói tiếp nữa.

Hậu quả thật nghiêm trọng, Lâm Văn Vinh hơi ngẩn ra, tình một đêm mà thôi, chẳng lẽ tiểu cung nữ không làm chút phòng hộ gì đó?

- Chàng cũng chớ lo lắng, những điều này cũng chỉ là thiếp suy đoán mà thôi.

Tiêu Thanh Tuyền ôn nhu an ủi hắn:

- Có lẽ nàng ta thật sự động chân tâm với chàng, trước khi đi chỉ cầu một đêm hoan hảo cũng chưa biết chừng.

Chỉ mong như thế, Lâm Văn Vinh dở khóc dở cười, nếu thật sự sinh ra người, đó mới là trò cười lớn nhất thế kỷ.

Xảo Xảo nghe được vô hạn mong đợi, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, vận dụng hết dũng khí nói bên tai hắn:

- Đại ca, muội cũng muốn sinh em bé.

Lâm Văn Vinh vỗ vỗ vai nàng, cười ôn nhu:

- Cô bé ngoan, đại ca hôm nay mồm mống bị người ta đánh cắp rồi. Đợi ta tích sức một đêm, ngày mai lại cùng nàng canh tác mùa xuân

Mấy người nói chuyện, sắc trời dần dần sáng tỏ. Tiêu Thanh Tuyền một đêm chưa ngủ, Lâm Văn Vinh thương lão bà và nhi tử, muốn cưỡng bách nàng nằm xuống, Lạc Ngưng lắc đầu:

- Đại ca, sợ là không kịp giờ nữa, kiệu trong cung sắp tới ngay rồi.

- Kiệu trong cung?

Lâm Văn Vinh không hiểu:

- Bọn họ tới làm gì?

Tiêu Thanh Tuyền nắm tay hắn, nước mắt lã xuống:

- Lâm lang, phụ hoàng hạ chiếu thư, muốn thiếp hồi cung tុ hợp, đem di cốt của mẫu hậu liệm trong hoàng lăng, thiếp thân là nữ nhi, sao có thể không tận hiếu đạo.

Lâm Văn Vinh lúc này mới nhớ tới chuyện hôm qua hoàng đế hạ chiếu, thân là nữ nhi, vì phụ mẫu tận hiếu là điều đương nhiên, Lâm Văn Vinh vội vỗ về:

- Vậy ta cùng nàng tiến cung, vừa khéo ta hôm qua và Từ Trường Kim nghị luận xong điều khoản, cũng muốn trình lên lão gia tử xem qua.

Có lang quân bồi tiếp, Tiêu Thanh Tuyền được an ủi rất nhiều, Lâm Văn Vinh lấy ra điều khoản hôm qua nghị luận ước định, cùng phụ nhân tỉ mỉ hân thưởng một lượt. Tiêu Thanh Tuyền chính là phượng trong loài người, lướt qua điều khoản, cảm khái gật đầu:

- Phụ hoàng đăng cơ hơn hai mươi năm, nhưng vì đủ loại duyên cớ mà ần ần không biểu lộ gì, điều này chính là sự tiếc nuối lớn nhất đời của người, phụ lang chàng tặng người món quà lớn như thế này, Đại Hoa ta khai quốc mấy trăm năm, phụ hoàng làm hoàng đế đầu tiên mở rộng lãnh thổ. Phụ quân, Thanh Tuyền thay phụ hoàng cảm tạ.

- Khách khí như vậy làm gì, chúng ta đều là người một nhà cả mà!

Lâm Văn Vinh cười lớn, thuận tay đem thánh chỉ “phụng chỉ câu nữ” kia quăng vào một góc. Thanh Tuyền hiểu rõ đại nghĩa thâm sâu như thế, thứ đồ này đã vô dụng rồi.

Khi kiệu ở trong cung tới, Lâm Văn Vinh bị dọa nhảy dựng lên, chỉ thấy đội ngũ rầm rộ long trọng, thái giám trang phục màu đỏ, cung nga y phục rực rỡ, không ngờ có hơn nghìn người. Thần sắc ai ai cũng cung kính, hai tay dâng áo gấm tơ vàng, khay vàng đồ ngọc, trước sau đi theo xe phượng mười lăm chiếc, xe ngựa hơn trăm cái, tộ trước cửa Lâm phủ, xếp hàng tới tận đường lớn Tây Trục Môn.

- Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết. Trăm có ấu nữ, tên gọi Xuất Vân, phù du ngoài cung hơn hai mươi năm. Trung trinh nhân nghĩa, tận hết chức trách, ra sức bảo vệ an khang ổn định của Đại Hoa. Nay mọi việc đã xong, đặc tứ mười lăm xe phượng trăm xe ngựa, nghênh tiếp công chúa hồi cung! Người ở dọc đường, hết thấy quỳ lạy! Khâm thủ!

Cao Bình tuyên xong thánh chỉ, quỳ ở trên mặt đất đầu tiên, nâng tám lụa vàng qua quá đầu, cao giọng xướng lên:

- Cung nghênh Xuất Vân công chúa!

- Cung nghênh Xuất Vân công chúa!

Mấy ngàn thái giám cung nữ quỳ rạp xuống đất, cùng xướng lên.

Lạc Ngưng và Xảo Xảo đã phục thị Tiêu Thanh Tuyền mặc y phục chỉnh tề. Tiêu tiểu thư mũ phượng áo choàng, váy dài tơ vàng, mặt như phù dung, thân tự liễu rủ, dáng điệu thướt tha. Lâm Văn Vinh nhìn mà vui sướng cõi lòng, lão bà của ta quả nhiên là quốc sắc thiên hương.

Tiêu Thanh Tuyền là kiều nữ độc nhất vô nhị của Đại Hoa, trời sinh đã có khí chất trang nhã cao quý, nàng tiếp thánh chỉ, khẽ mỉm cười, dịu dàng nói:

- Chư vị đều đứng lên cả đi.

- Tạ ơn công chúa!

Chúng nhân lại khấu đầu, lúc này mới đứng lên.

- Nô tài phụng ý chỉ hoàng thượng, nghênh tiếp công chúa hồi cung. Xa giá đều đã chuẩn bị xong, cung thỉnh công chúa khởi giá!

Cao Bình the thé cất giọng thi lễ xướng lên.

Tiêu Thanh Tuyền gật gật đầu:

- Làm phiền Cao công công rồi, bản cung liền khởi giá.

Nàng xoay người nắm lấy Lâm Văn Vinh, nhẹ nhàng bảo hắn:

- Lâm lang, chúng ta cùng hồi cung.

Lâm Văn Vinh mặc dù đã cùng Xuất Vân công chúa ở chung ngủ chung, nhưng chiếu theo quy của Đại Hoa, hoàng thượng chưa chính thức ban hôn sự, hẳn lúc này còn chưa được nhận xưng hô phò mã. Lúc này công chúa lên tiếng rồi, Cao Bình ôm quyền với hắn:

- Mời Lâm đại nhân đồng hành cùng công chúa.

Lâm Văn Vinh sao còn có thể khách khí với hắn, nắm lấy Thanh Tuyền đi lên xe, hạ rèm xuống, trong tiếng chiêng trống vang trời, phượng giá chuyển động, chậm rãi đi về hướng Đông Trục môn. Xuất Vân công chúa ở bên ngoài nhiều năm trở về cung, lại là huyết mạch duy nhất hoàng hậu lưu lại, hoàn toàn xứng đáng thiên hạ đệ nhất kiều nữ, sự chấn động của sự kiện không nghĩ cũng biết. Phượng giá bắt đầu lên đường từ Đông Trục Môn, qua nhà vượt ngõ, theo đường lớn ngoài cung mà đi, cùng vạn dân chung vui.

- Xuất Vân công chúa, Xuất Vân công chúa ...

Hai bên đường lớn đông nghẹt người tới giọt nước cũng không qua được, phượng giá đến đâu, người người quỳ bái đến đó, sợ hãi thành kính. Tiêu Thanh Tuyền vén rèm xe, mỉm cười vẫy tay với dân chúng. Chúng nhân nhìn thấy dung nhan như tiên trên trời của nàng, đám người tức thì như thủy triều cuộn sóng, tiếng hô liên tiếp vang lên nối liền không dứt, làm khí thế đẩy lên cao trào.

Lâm Văn Vinh lười biếng nằm trên giường, nắm lấy tay nàng:

- Lão bà tốt, nàng hiện tại thân đang mang thai, cũng không nên vất vả quá, mau nằm vào lòng lão công nghỉ ngơi một chút, ta mát xa cho nàng.

Tiêu tiểu thư rất cảm khái, lắc đầu than:

- Đây đều là bách tính phổ thông của Đại Hoa ta, cần lao chất phác, nếu không có ngoại địch xâm nhập, bọn họ vốn có thể sinh sống đầy đủ an khang. Chỉ đáng hận người Hồ đã tâm như lang sói, mơ ước đất đai vạn dặm giàu có của Đại Hoa ta, bản cung ném đá, ngựa đạp biên quan, hãm vạn dân ta trong nước lửa, thật sự vô cùng ghê tởm.

- Người Hồ mặc dù đáng hận, nhưng chính bởi vì ruồi bọ không bầu vào trứng lành. Đại Hoa ta an định nhiều năm, khắp nơi ca múa lên cao, hưng văn phể võ, biên quan buông lỏng phòng bị, mới để cho người Hồ cơ hội lợi dụng, nói khó nghe một chút, là Đại Hoa ta tự phể võ công, lão gia tử phải tự kiểm điểm cẩn thận mới đúng.

Lâm Văn Vinh cười hai tiếng.

- Cháng dám bảo phụ hoàng thiệp kiểm điểm!? Chàng nên nói ít những lời nhạo báng đi!

Tiêu tiểu thư đỏ mặt hừ một tiếng, nhào vào lòng hắn mà đánh, nghe thấy bên ngoài vạn dân hoan hô, trong xa giá lại chỉ có phu thê hai người cười đùa vui vẻ, không khí đã đặc biệt lại êm ấm.

- Lâm lang, chàng, chàng... xấu chết!

Hai người náo loạn một trận, Tiêu Thanh Tuyền tiếp xúc thân thể với hắn, rõ ràng cảm thấy hạ thân tựa như có vật gì cứng chọc vào mình, tức thì thẹn đỏ mặt, làm ra vẻ muốn đánh.

- Cái này, ta thật sự không phải cố ý.

Lâm Văn Vinh mặt mũi sầu khổ:

- Lão bà của ta đẹp như tiên nữ, nếu là không một chút phản ứng, vậy ta còn không phải thành thái giám rồi à.

- Hư hỏng!

Tiêu Thanh Tuyền mặt đỏ bừng, trong lòng vừa ngọt ngào vừa e thẹn, tức giận lườm hắn một cái, tư thái quấy rầy kia, quả thực là cào nát tâm can của Lâm đại nhân.

- Lão bà, cái xe này của nàng cũng đủ lớn đấy.

Lâm Văn Vinh dày mặt, nắm lấy bàn tay nhỏ của Thanh Tuyền, khe khẽ gãi vài cái. Trong âm thanh mơ hồ có chút ý vị dâm đãng không nói lên lời.

Tiêu Thanh Tuyền tuy tính cách bình đạm như tiên, nhưng mang thai năm tháng, chính là lúc nữ nhân dễ xúc động tình dục nhất, bị trượng phu nắm lấy tay, khe quào vài cái, toàn thân nàng nhũn ra, tim đập thành thịch:

- Phu quân, chàng muốn làm gì?

Lâm Văn Vinh chớp chớp mắt, cười hắc hắc:

- Lão bà lời này nàng hỏi rất hay, lúc này nơi này chỉ có hai người chúng ta. Nàng làm công chúa, ta đương nhiên là muốn làm phò mã rồi.

Tiêu tiểu thư “a” một tiếng kinh hãi, sắc mặt phút chốc đỏ bừng, mặc dù sớm biết phu quân mình vô pháp vô thiên, hoang dâm bá đạo, nhưng không ngờ tới hắn thật sự yêu cầu gì cũng dám nhắc tới, hơn nữa muốn tại trên xe trước con mắt vạn chúng làm phò mã một hồi. Đúng là phóng đãng.

Lâm Văn Vinh giữ chặt tay nàng, thổi một hơi vào bên lỗ tai ngọc ngà của nàng, Tiêu Thanh Tuyền toàn thân mềm nhũn, giãy giụa không được, vội nhắm mắt lại, hàng mi dài run run, trong lòng phát hoảng:

- Lâm lang, chàng, chàng đồ xấu xa...

- Bộ dạng Tiêu tiểu thư ra vẻ như chống cự lại như muốn nghênh tiếp, càng kích thích sắc hỏa của Lâm đại nhân bốc lên, cùng lão bà của mình hoan ái, chính là thiên kinh địa nghĩa. Hắn đưa tay luôn vào tiết y của Thanh Tuyền, Tiêu tiểu thư khẽ rên lên, hơi thở như lan:

- Lâm lang, không, không được! Chàng, trên người chàng có mùi của người khác!

Không phải chứ, lúc này rồi mà nàng còn nhớ điểm này, Lâm Văn Vinh tức thì xui xẻo. Thấy bộ dạng cúi đầu ủ rũ của hắn, Tiêu tiểu thư phì cười, che miệng nói:

- Ai bảo chàng đêm qua khoái hoạt như thế, đó là chàng tự chuốc lấy.

- Ngày hôm qua ở đâu ra khoái hoạt chứ, đó là một đêm khuất nhục, ta từ sinh lý tới tâm lý đều đau đớn không muốn sống!

Mặt hắn như muốn khóc.

Tiêu tiểu thư lườm hắn một cái, ngượng ngùng cúi đầu nói:

- Nếu là Ngưng Nhi hoặc là Xảo Xảo, chàng cùng bọn họ hoàng đường một phen, lại tới tìm thiếp ân ái, tâm lý thiếp cũng không so đo, trong một cái lỗ sao nhỏ được hai cây cải, đó đều là tỷ muội nhà mình, hoang đường thì cũng hoang đường rồi. Nhưng tiểu cung nữ Cao Ly lại không phải là dâu Lâm gia ta, chàng và nàng ta một đêm phiên vân phúc vũ, toàn thân trên dưới toàn mùi vị của nàng ta, lại tìm thiếp ân ái, thiếp còn không muốn đi tìm nàng ta tính sổ. Nếu chàng không rửa sạch sẽ, đừng hòng chạm vào người thiếp.

“Thanh Tuyền còn có bệnh này à?” Lâm đại nhân trong long phát khổ à, không chỗ nói ra, nghĩ lại lời nói của Tiêu Thanh Tuyền, thật ra có học vấn rất lớn. Nàng so đo Từ Trường Kim không phải là phu nhân của Lâm gia, đối với Xảo Xảo và Lạc Ngưng lại không kiêng kị lắm, thế này chẳng phải ý là... Lâm Văn Vinh mừng rỡ: “Việc hôm nay tuy không thành, việc ngày sau lại rất đáng trông mong a!”

Thấy phu lang trầm tư, cho rằng hấn giận rồi, Tiêu tiểu thư lòng có chút không yên, nắm lấy tay hấn rụt rè nói:

- Lâm lang, chàng đừng giận, đợi chàng tắm xong, chàng muốn thế nào thì thiếp đều để tùy ý chàng, dù là trên xe này... Ừ, xấu hổ chết, chàng thật hư hỏng!

Tiêu tiểu thư then thùng che má, vùi đầu vào lòng hấn không dám nói.

Lâm Văn Vinh mừng lắm, ôm lấy thân thể mềm nhũn không xương của nàng, dăm dăng cười ha hả:

- Thanh Tuyền, nàng quá coi thường lão công rồi, nàng cho rằng là nửa thân dưới của ta là động vật sao? Sai quá xa rồi, nói thật cho nàng, nửa người trên của ta dùng để suy nghĩ, còn nửa người dưới... là dùng để ủng hộ suy nghĩ!

Nghe tiếng hấn cười, Tiêu tiểu thư liền biết bị hấn lừa, nằm trong lòng hấn “ư ử” hai tiếng không để ý. Phu thê hai người nép vào nhau cười đùa âm ỉ, nghe Lâm đại nhân kể chuyện hòa thượng đánh trống, anh vũ uống nước... Tiêu tiểu thư then thùng không thôi, chỉ thấy ở cùng với phu lang lâu rồi, thanh tu nhiều năm sớm đã trở thành hư không, từ thiên tiên giáng xuống phạm trần, đang từng bước rơi xuống địa ngục. Hai người thổ thê chuyện khuê phòng mật ngữ, ngọt ngọt ngào ngào, càng mang thêm chút tình thú khác lạ, tư duy truyền thống của Tiêu tiểu thư đã vô cùng lung lay, nhất thời trầm mê vào trong đó, không tự thoát ra được.

Đội ngũ long trọng rầm rộ diễu hành khắp đường lớn ngõ nhỏ, gần tới trưa mới từ cấm thành vào cung, dọc đường phủ kín thảm lớn màu hồng, rất tưng bừng. Bắt đầu từ khi tiến vào cửa cung, dọc đường có tiểu thái giám áo vàng không ngừng cao giọng xướng lên, báo cáo vị trí địa điểm phượng giá của công chúa. Qua cửa chính, liền thấy trước điện Trung Hòa bách quan đứng thành hàng lớn, lộng rờng của hoàng đế treo cao, đúng là hoàng đế tự thân nghênh tiếp công chúa hồi cung rồi.

- Dừng lại, mau dừng lại!

Tiêu Thanh Tuyền vội phân phó, cùng Lâm Văn Vinh xuống phượng giá. Phu thê hai người vừa trêu chọc, mặt vẫn còn nhuộm một mảng hồng, lúc đi phong tư yêu kiều, phong tình vạn chủng. Nàng đi nhanh hai bước, thấy hoàng đế trên long ý đang mỉm cười với mình, Tiêu tiểu thư nhiệt lệ quanh tròng, uyển chuyển quỳ xuống:

- Nhi thần Xuất Vân, khấu kiến phụ hoàng.

Lâm đại nhân nhìn thấy đau lòng: “Lão bà của ta có thai cũng năm tháng rồi, làm sao quỳ xuống được, lão nhạc phụ ông lại không biết đỡ nàng?” Lão hoàng đế tự nhiên biết, Tiêu tiểu thư người vừa muốn gập xuống, liền đã kịp thời đỡ lấy rồi:

- Con của ta miễn lễ.

Tiêu Thanh Tuyền ngẩng đầu lên, chỉ thấy mặt phụ hoàng đầy nếp nhăn, hiện vẻ già nua, tóc mai đã điểm hoa sương, sớm đã không còn đáng dập trẻ trung gì nữa. Nàng nhịn không được, bật khóc nhào vào lòng hoàng đế:

- Phụ hoàng, nhi thần trở về rồi!

Lão hoàng đế nhè nhẹ vỗ vai Thanh Tuyền, nước mắt không nhịn được chảy xuống:

- Xuất Vân, con trở về rồi. Tốt, rất tốt! Trăn rất cao hứng, rất cao hứng!

Ông bỏ tay xuống, hướng về bách quan sau lưng ngạo nghễ nói:

- Chúng khanh, đây chính là Xuất Vân công chúa của trẫm, các khanh đều tới ra mắt đi.

- Vi thần tham kiến Xuất Vân công chúa!

Trăm quan cùng lên tiếng chúc mừng, khom lưng làm đại lễ. Duy chỉ có Thành Vương là hơi nhún người một chút, sắc mặt rất là khó coi!

- Chư vị đại nhân khoái thỉnh không cần đa lễ!

Tiêu Thanh Tuyền lau nước mắt, khoan dung bảo:

- Chư vị đều là rường cột của Đại Hoa, phụ tá phụ hoàng của ta nhiều năm, vì Đại Hoa ta lập ra kỳ công hiển hách, Xuất Vân cũng phải bái tạ chư vị đại nhân.

Chúng nhân vội đáp:

- Không dám, không dám...

Không khí tức thì trở nên náo nhiệt. Lão hoàng đế cực kì cao hứng, nắm tay công chúa đi qua trước mặt bách quan, lần lượt vì nàng giới thiệu các vị lương đồng trong triều. Hoàng đế không có con trái kế thừa, chỉ có ba vị công chúa, vị Xuất Vân công chúa này do hoàng hậu sinh ra, lại ung dung cao quý, không hề nghi ngờ gì là người được hoàng đế yêu quý nhất. Chúng thần trong lòng đều có chút tâm tư mua lòng, vội vàng hướng Xuất Vân công chúa thỉnh an hỏi thăm, cầu trước mặt nàng lưu lại ấn tượng tốt.

- Vị này là Thành Vương thúc.

Hoàng đế cười giới thiệu cho Thanh Tuyền:

- Vương thúc chính là cánh tay trái tay phải của Đại Hoa ta, chống đỡ nửa giang sơn của Đại Hoa.

Thành Vương vội vàng khom người:

- Hoàng thượng quá khen rồi, thần đệ không dám nhận. Công chúa đã trở lại đã giải quyết được một tâm sự to lớn của hoàng thượng, thần đệ chúc mừng hoàng thượng.

- Thành vương cũng vậy.

Hoàng đế cười hai tiếng, Tiêu Thanh Tuyền trong lòng biết rõ ruột gan của Thành Vương này, khế thi lễ, không nói gì.

Thấy hoàng đế giữ lấy Thanh Tuyền cùng chúng nhân ồn ã, không đếm xỉa gì tới mình, Lâm Văn Vinh đợi tới buồn bực muốn chết, chúng nhân thấy hần theo công chúa từ phượng giá xuống, tuy là không hợp lễ, nhưng nếu hoàng thượng đã không hỏi tới, bách quan cũng mắt nhắm mắt mở giả vờ không nhìn thấy.

- Chúc mừng tiểu huynh, chúc mừng tiểu huynh!

Giọng Từ Vị vang lên bên tai, nụ cười trên mặt đầy vẻ thần bí.

- Từ tiên sinh, đừng nói đùa nữa, ta có cái gì đáng chúc mừng chứ.

Lâm Văn Vinh mỉm cười, nhìn thấy Từ lão đầu, hần liền nhớ tới Từ Chỉ Tình, nha đầu nói từ nay trở đi không biết đến Lâm Tam nữa, cũng không biết là lời tức giận hay là thật lòng.

Từ Vị nhìn bốn phía, thần bí thì thầm:

- Thì ra Thanh Tuyền phụ nhân mà tiểu huynh vẫn luôn tìm kiếm, lại chính là Xuất Vân công chúa của Đại Hoa, không mấy ngày nữa, lão hủ phải đổi giọng gọi tiểu huynh là phò mã rồi, đây còn không phải là việc vui?

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc hai tiếng: “Chỉ cần ta gạt đầu, sợ rằng ông phải gọi ta là hiền tế rồi, còn phò mã cái rắm.”

- Từ đại nhân, ngài hôm nay có nhìn thấy Từ tiểu thư không, nàng ta có gì khác thường hay không?

Lâm Văn Vinh suy nghĩ nửa ngày trời, mới vô cùng cẩn thận thốt ra.

- Thấy, không thấy có gì khác thường, bữa sáng còn thấy nó và di nương nói đùa nữa.

Lão tử mơ hồ cả kinh:

- Sao vậy, tiểu huynh, chẳng lẽ Chỉ Nhi xảy ra chuyện gì?

“Không có gì khác thường ư? Ta ngất, đây đơn giản là khác thường lớn nhất!” Lâm Văn Vinh nhỏ giọng đề tỉnh:

- Từ đại nhân, ngài cẩn thận nghĩ lại, Từ tiểu thư gần đây có lời nói kỳ quái, hoặc giả là hành động kỳ quái gì hay không?

- Lời nói hoặc hành động kỳ quái?

Lão Từ nhíu mày, cẩn thận suy nghĩ trong chốc lát, chậm rãi lắc đầu:

- Không nhìn thấy có cái gì không bình thường, trừ ...

- Trừ cái gì?

Lâm Văn Vinh hỏi.

Từ Vị tủm tỉm cười:

- Gần đây cũng không biết vì sao, Chỉ Nhi đột nhiên nuôi hai con chó lớn, cả ngày huấn luyện bọn chúng chạy trốn đuổi bắt, còn đặt tên, nghe di nương nó nói, hình như gọi là ...

Lão nhìn Lâm Văn Vinh một cái, cười hắc hắc, vội dừng đời.

Lâm Văn Vinh tự nhiên biết chó Từ tiểu thư nuôi tên là gì, cười to hai tiếng:

- Từ tiểu thư hóa ra thích chơi thú cưng, cái này thật sự có chút ý tứ. Hôm nào đó ta cũng nuôi mấy con sói chơi, không chừng cùng chó nhà ngài kết thân gia nữa, sinh ra lang cẩu.

Từ Vị chẳng biết giữa hắn và Từ Chỉ Tình có chuyện gì, còn cho rằng Lâm tiểu ca nói đùa với mình, cười mấy tiếng rồi thần sắc nghiêm túc:

- Không nói Chỉ Nhi nữa. Tiểu huynh, có một việc, cậu biết đừng nổi giận.

- Có việc gì ghê gớm có thể làm ta tức giận?

Lâm Văn Vinh lắc đầu.

Từ Vị than khẽ:

- Hoàng thượng thả Lộc Đông Tán và A Sử Lặc.

- Ai, ai, ngài nói ai?

Lâm Văn Vinh mở to hai mắt.

Từ Vị bất đắc dĩ cười khổ:

- Quốc sư Đột Quyết Lộc Đông Tán, sứ thần Đột Quyết A Sử Lặc, hoàng thượng hôm qua hạ chỉ, tuyên cao thiên hạ tội của bọn chúng, đồng thời cho chúng trở về nước. Hai người này đã suốt đêm chạy về Đột Quyết rồi.

- Hồ đồ!

Lâm Văn Vinh vỗ đùi, thần sắc tức giận:

- Hai người này không dễ dàng mới bị ta bắt được, sao có thể nói thả là thả? Đặc biệt là quốc sư Lộc Đông Tán kia, chính là một nhân vật cực kỳ khó đối phó, ta lần trước thiếu chút nữa bị hắn lừa.

Giọng hắn cực lớn, ánh mắt của chúng nhân đã hướng sang phía này, Từ Vị sợ hãi giữ hắn lại:

- Lâm tiểu huynh của ta, cậu nhỏ giọng một chút. Cậu là phò mã của hoàng thượng, không sợ mất đầu, nhưng lão hủ còn muốn sống thêm vài năm nữa.

Lâm Văn Vinh cố áp chế cơn giận, hừ một tiếng:

- Lão gia tử vì sao muốn tha bọn chúng? Chẳng lẽ ông ấy không biết đây là thả hổ về rừng sao? Lộc Đông Tấn chính là quốc sư Đột Quyết, một chủ ý của hắn, liền có thể làm hàng vạn huynh đệ Đại Hoa ta để hồn nơi đất khách, sao có thể nói thả là thả?

- Những điều này, hoàng thượng đương nhiên là biết. Nhưng cổ ngữ nói rất đúng, hai nước giao binh, không chém sứ giả, không nói Lộc Đông Tấn kia rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại, nói đơn giản là bắt sứ đoàn Đột Quyết phải đến, đây liền trở thành chuyện cho người ta bàn tán. Cho dù là bọn chúng muốn trộm đại pháo mang về, Đại Hoa chúng ta có thể bắt bọn chúng, nhưng người ngoài sẽ nghĩ thế nào? Lời người đáng sợ, bọn họ chỉ cho rằng đây là Đại Hoa ta cố ý vu oan hãm hại Đột Quyết, đem mèo trắng nói thành mèo đen, việc qua lại giữa Đại Hoa ta và các nước khác, càng bởi vậy mà lọt vào thế bị động, nước khác đều không tin chúng ta, cho rằng phía ta bội tín bất nghĩa, bắt được đặc sứ Đột Quyết phải đến, hoàng thượng cũng rất khó xử, sau khi cùng chư vị đại thần các bộ thương lượng, mới hạ chiếu khiển trách, đồng thời cho bọn chúng về. Bởi vì chuyện ngoại giao rất rắc rối phức tạp, lão hủ cũng không phản đối.

- Việc ngoại giao rắc rối phức tạp.

Lâm Văn Vinh phát tay áo, tức giận vô cùng:

- Từ tiên sinh của ta, ngài thật hồ đồ. Chuyện ngoại giao, đơn giản chỉ là hai chữ “Thực lực!” Thực lực quyết định hết thảy! Vì sao người nước khác nhìn Đại Hoa ta như thế nào, các người lại khấn trương như thế? Chẳng lẽ cách nhìn của nước khác so với an nguy của bách tính Đại Hoa ta quan trọng hơn? Lần này Đại Hoa ta nhẹ nhàng lấy Cao Ly, Cao Ly kia có lời ngoại giao gì để nói? Tung hoành liên hợp là sách lược, nhưng cũng dựa vào thực lực, nếu là nước nhỏ, sao tới ngoại giao? Đại Hoa cường thịnh, không cần ngoại giao, năm nước theo đó tới triều cống. Đại Hoa suy bại, người có gào một ngàn lần ngoại giao, cũng chỉ làm người ta nhạo báng.

Hắn mặt đen mây lạnh, khí thế bức người, Từ Vị quen sóng to gió cả, cũng sợ nhảy dựng lên, yếu ớt mở miệng, khẽ nói:

- Chẳng lẽ bởi vì thế nước mạnh yếu, ngay cả lễ nghi ngoại giao cũng không để ý?

- Lễ nghi ngoại giao ư?

Lâm Văn Vinh ngửa mặt lên trời cười dài:

- Từ tiên sinh, đặc sứ Đột Quyết A Sử Lặc kia ngênh ngang trên kim điện của Đại Hoa ta, ngài tự mắt nhìn thấy đó, hắn nói tới lễ nghi với ngài không? Đem hỏa pháo của Đại Hoa ta len lén mang về, hắn có nói lễ nghi với ngài không? Vì sao tới phiên Đại Hoa ta, ngài liền muốn giảng lễ nghi với chúng? Ngài cho rằng lễ nghi này, chính là sản vật đạo Trung Dung Đại Hoa ta tích lũy bao năm, người Đại Hoa chúng ta chơi với nhau có thể được, nhưng Đột Quyết kia chúng không phải là người Đại Hoa, chúng không học đạo Khổng Mạnh, không nói đạo Trung Dung, những lễ nghi ngài tin tưởng, trong mắt chúng một xu cũng không đáng. Ngài sao có thể lấy tiêu chuẩn của mình đi yêu cầu người khác? Chỉ bởi vì cái lễ nghi ngoại giao này, Đại Hoa ta phải trả giá bao nhiêu sinh mệnh trẻ tuổi, phá tan bao nhiêu gia đình tốt đẹp? Từ tiên sinh của ta, ngài nói ta sao có thể nói ngài tốt!

Lâm Văn Vinh đau lòng tức giận, tập trung sức mạnh toàn thân, đá một cước vào kiệu nhỏ bên cạnh, rầm một tiếng, chiếc kiệu kia lắc lư vài cái, ầm ầm đổ xuống.

380. Chương 378 Tin Tam Ca, Hay Là Tin Thánh Chỉ

Nhưng một câu nói của Lâm Tam vừa làm ông bừng tỉnh lại hối hận, vì sao người khác nhìn Đại Hoa ta thế nào, chúng ta phải khấn trương như thế? Chẳng lẽ thế diện thực sự so với hưng vong của quốc gia, an nguy của bách tính trọng yếu hơn?

- Từ tiên sinh, ta là người lòng không có chí lớn...

Lâm Văn Vinh khẽ thở dài, trong lòng nổi lên cảm giác bất lực:

- Nhưng ta cũng là một người Đại Hoa, ta không hi vọng nhìn thấy bất kể việc gì phát sinh nguy hại tới dân tộc và đồng bào của chúng ta, nhiều khi ta nghĩ, Lâm Tam ta tình nguyện cả đời gánh chịu những tiếng chửi rủa, ta bị người chửi là vô sỉ hạ lưu, cũng không thể để người khác hại những đồng bào chất phác. Nhưng, chúng ta đang làm gì chứ ...

Từ Vị hồ thẹn lắc đầu:

- Huynh đệ một lời đánh thức người trong mộng. Ở chuyện của Lộc Đông Tấn, lão hủ đích xác là phạm hồ đồ, không thể kịp thời ngăn cản hoàng thượng. Bây giờ nói gì cũng đều muộn rồi, không biết có còn biện pháp gì bù đắp?

- Lộc Đông Tấn và A Sử Lặc đã đi bao lâu rồi?

Lâm Văn Vinh hỏi.

Từ Vị hiểu ý tứ của hần, cười khổ:

- Hôm qua khi trời tối hoàng thượng hạ ý chỉ, hần huyết bảo mã của Đột Quyết ngày đi ngàn dặm, hiện tại sợ là đã ngoài bảy tám trăm dặm, chúng ta muốn động thủ cũng muộn rồi.

Lâm Văn Vinh chẳng còn cách nào, không biết nói sao mới được, ngay cả Từ Vị thiên hạ đệ nhất tài học, cũng phạm hồ đồ vào việc này, Đại Hoa còn có thể hi vọng vào ai? Trong lòng hần đột nhiên xuất hiện một cảm giác cực kỳ mệt mỏi, cả người mất đi sức lực, đã không còn bộ dạng vui mừng hớn hở nữa, muốn về thẳng nhà ngủ một giấc. Quên đi những chuyện phiền lòng.

Hần lấy ra từ trong lòng điều ký ước cùng Từ Trường Kim ký tên, đưa cho Từ Vị, chán nản nói:

- Từ tiên sinh, ngài đưa thứ này cho hoàng thượng nhé. Chuyện phía Cao Ly, coi như là có lời giải thích. Việc đông bắc mộ binh đã cấp bách rồi, không cần chờ tới khi binh mã đầy đủ mới hành động, tốt nhất bắt đầu ngay những ngày này, trực tiếp tiến vào Cao Ly, không cho Cao Ly vương thời cơ chuẩn bị và thở, cũng có thể có hiệu quả dọa người Đông Doanh.

Từ Vị nhận lấy khế ước kia, lướt qua một cái, thần sắc kích động lại hồ thẹn:

- Lâm tiểu huynh, cái này, cái này là thật sao? Tiểu huynh thật chính là thần nhân vậy!

Lâm Văn Vinh khổ sở gật đầu:

- Việc ta có thể làm, cũng chỉ đến nước này thôi. Về phần có thể nắm vững vàng Cao Ly trong tay hay không, liền phải dựa vào các ngài rồi.

Tiếng kiệu gậy bên này sớm đã kinh động quần thần. Mất hổ của hoàng đế đảo qua, lớn giọng hỏi:

- Từ Khanh, xảy ra chuyện gì?

- Chúc mừng hoàng thượng, chúc mừng hoàng thượng.

Từ Vị kích động nước mắt lưng tròn. Chạy nhanh tới trình lên khế ước kia:

- Lâm tiểu huynh đã cùng Cao Ly đạt được thỏa thuận và ký vào khế ước, Đại Hoa trăm năm nay mở rộng lãnh thổ, hoàng đế ta chính là người đầu tiên vậy. Hoàng đế vạn tuế. Vạn tuế, vạn vạn tuế!

- Lời này thật không?

Hoàng đế mừng rỡ, không đợi thái giám động thủ, đã đi thẳng tới, cầm lấy cuộn giấy trong tay Từ Vị, run rẩy xem xét.

Lý Thái vội hỏi:

- Từ lão đệ, ý của người là, việc đàm phán với Cao Ly thành công rồi?

- Đúng thế! Đúng thế...!

Từ Vị vội gật đầu, nụ cười sáng lạn:

- Cao Ly vương đã đáp ứng đề nghị của Lâm tiểu huynh, song phương đã ký định điều ước, từ nay nạp vào chế độ của Đại Hoa. Lãnh thổ của đại hoa ta sắp mở rộng theo hướng bắc mấy trăm dặm. Đây chính là đại hỉ của quốc gia, đại hỉ của nhân dân.

Gương mặt Lý Thái lộ ra nụ cười, ông thân là tướng lĩnh lãnh binh, nhận thức đối với việc quốc thổ càng sâu sắc, một tờ giấy mỏng manh này khiến biên giới của Đại Hoa tiến tới mấy trăm dặm, sao chẳng khiến người ta vui mừng.

Hôm đó khi biện luận ở trên kim điện, chư vị vương công đại thần đều có mặt, khi Lâm Tam đề xuất ra đề nghị kia, mọi người đều cho rằng hoang đường, không nghĩ rằng trong vài ngày ngắn ngủi mộng tưởng biến thành sự thật, đem Cao Ly nhập vào bản đồ Đại Hoa. Chúng thần nghị luận rối rít, trừ cảm thán, chính là kính phục. Chỉ có Thành Vương sắc mặt khó coi, hừ lạnh một tiếng, không hề lên tiếng.

Hoàng đế nhìn điều ước trên giấy, sự vui sướng trên mặt khó che giấu nữa:

- Hay, hay, hôm nay đúng là phúc trạch từ trên trời giáng xuống, công chúa hồi cung, Cao Ly nhập triều, uy của Đại Hoa ta truyền khắp bốn phương. Truyền chỉ, đêm nay bày ngự yến ở ngự hoa viên, trăm muốn cùng chúng khanh uống thật thống khoái, để chúc mừng ngày vui của đất nước.

Chúng thần đều hướng tới hoàng đế chúc mừng, những lời tâng bốc không ngớt bên tai, hoàng đế vuốt râu cười, tâm tình sung sướng:

- Lâm Tam, khanh vì Đại Hoa ta lập kỳ công này. Muốn được tưởng thưởng thế nào, trăm đều y theo.

Lâm Văn Vinh âm thầm lắc đầu:

- Khế ước với Cao Ly này vốn nằm trong dự liệu, không đáng nói là công lớn gì. Lúc này việc tiểu dân muốn làm nhất, chính là về nhà ngủ một giấc thật ngon, xin hoàng thượng cho tiểu dân cáo lui trước.

Mọi người đều sững sốt, tên Lâm Tam này lập được công lớn, chính là thời điểm tốt để mong cầu thưởng, hắn sao lại tự mình vứt bỏ chứ? Hoàng đế cười nói:

- Người cần phải nghĩ cho kỹ, trăm có thể bắt cứ gì cũng đáp ứng người, bỏ qua hôm nay, sẽ không có cơ hội như thế này nữa đâu.

Ý tứ của hoàng đế, Lâm Văn Vinh tự nhiên hiểu rõ, nhưng lúc này hắn tâm tàn ý lạnh, vô cùng chán nản, đối với bất kỳ việc gì cũng không nâng hứng thú lên được, cương quyết lắc đầu:

- Đa tạ hoàng thượng. Tiểu dân nghĩ kỹ rồi, thứ nên cho khẳng định hoàng thượng sẽ cho, nếu không nguyện ý, tiểu dân cũng không cưỡng cầu. Xin hoàng thượng ân chuẩn thỉnh cầu của tiểu dân.

Tiêu Thanh Tuyền hiểu hắn rất rõ, thấy trên mặt hắn lộ ra sự mệt mỏi chán nản, tựa như gặp phải thất bại trọng đại, cũng bất chấp chúng nhân ở bên, đi nhanh tới, nắm lấy tay hắn, dịu dàng nói:

- Lâm lang, chàng làm sao rồi? Có phải gặp chuyện gì khó xử hay không?

Còn hơn cả khó xử, quả thực là đáng giận cực độ, Lâm Văn Vinh cười khổ:

- Thanh Tuyền, việc này sẽ nói với nàng sau. Ngày tốt đẹp hôm nay nàng và phụ hoàng đoàn tụ, nên bồi tiếp người tâm sự cho thỏa lòng đi. Ta về trước nghỉ ngơi, ngày mai lại tới đón nàng.

Chuyện này rốt cuộc là sao? Thấy phu lang của mình suy sụp tinh thần, Tiêu tiểu thư trong lòng vừa đau vừa thương, muốn nói chuyện cùng hắn, nhưng nơi đây là kim điện, không giống với nhà mình, rất nhiều lời không thể nói ra được.

- Nếu đã như thế, vậy khanh trở về nghỉ ngơi cẩn thận đi.

Hoàng đế thở dài:

- Khanh vì Đại Hoa ta làm được rất nhiều việc, trăm đều nhớ trong lòng.

Lâm Văn Vinh chấp tay vái chào, thấy Tiêu Thanh Tuyền mặt đầy lo âu, liền cười với nàng ý bảo nàng yên tâm, xoay người ra khỏi cung.

Trên đường cái người đi lại hối hả náo nhiệt, tiếng chào mời mua bán liên tục vang lên thật huyền ảo, nhưng hẳn chẳng có được một chút hứng thú, vào giây phút nghe thấy lão hoàng đế tha Lộc Đông Tấn, niềm vui liền như khói tàn mây khói. Lộc Đông Tấn là người cơ trí linh hoạt, giỏi ứng biến, chính là cánh tay trái tay phải của Khả hãn Đột Quyết, thả hẳn có nghĩa là gì, trong lòng Lâm Văn Vinh hết sức rõ ràng.

Cũng không biết có bao nhiêu trai tráng Đại Hoa sắp phải vì thế mà trả giá bằng sinh mệnh. Hắn lắc đầu thở dài thật sâu, trong lòng có chút áy náy, sớm biết là kết quả này, lúc đầu khi sắp đặt bố cục kia, phải nên phân phó Đỗ Tu Nguyên thả tay động thủ rồi. Nói tới cùng, vẫn là thủ đoạn của mình không đủ độc ác, trách nhiệm này mình cũng phải gách chịu mấy phần.

Dong cương cười ngựa đi được vài bước, trong lòng lại nhớ tới việc của Tiêu gia. Hai ngày không trở về rồi, Đại tiểu thư lại vắng mặt, cũng không biết trong nhà loạn thành gì rồi. Hắn lo âu bước chân nhanh thêm, vội vã hướng về Tiêu gia.

Mới vào tới cửa, liền thấy trong hiệu loáng thoáng một bóng người thướt tha. Nữ tử kia cả người áo đỏ, tuổi chừng mười sáu mười bảy, dung nhan xinh đẹp, sắc mặt lộ chút tiều tụy, thần tình lại quật cường. Cắn chặt miệng, đang cùng mọi người dọn hàng hóa, bận trong bận ngoài, Lâm Văn Vinh sững sốt, lập tức mừng rỡ, chạy nhanh tới hô lên:

- Nhị tiểu thư, Nhị tiểu thư...

Thân thể mềm mại của nữ tử kia rung lên, chậm rãi xoay người lại, mặt không đổi sắc liếc nhìn hắn, vành mắt đỏ lên, lại nhanh chóng quay đầu đi, không để ý tới hắn.

Lâm Văn Vinh chân vừa bước vào trong điểm, liền thấy tình hình không đúng. Không chỉ có Nhị tiểu thư nhiều ngày không gặp lạnh đậm với hắn, không thèm nhìn hắn, mà ngay cả tiểu nha hoàn Hoàn Nhi cũng mặt mày lạnh lùng, quay qua hắn hừ một tiếng. Duy chỉ có Tứ Đức còn tính là trung thành, liên tục đánh mắt ra dấu với hắn, tựa hồ có gì đó không ổn!

- Nhị tiểu thư, nàng không phải ở học viện sao, thế nào lại rảnh rỗi trở về rồi?

Lâm Văn Vinh tiến tới gần cười hỏi. Mấy ngày không gặp, Tiêu Ngọc Sương từ hồ cao lên không ít, thân hình thướt tha, sự vẻ hoạt bát xưa kia đã tiêu giảm vài phần, mơ hồ có thêm phần chín chắn.

Thấy cự ly của hắn và mình quá gần, Nhị tiểu thư vội lùi lại một bước, gương mặt hiện lên mảnh phấn hồng, cúi đầu nói nhỏ:

- Người tới làm gì? Không cần lo chuyện ta làm. Ta làm, để ta làm.

Thấy bàn tay mềm yếu của nàng muốn di chuyển xấp vải, Lâm Văn Vinh đau lòng, vội giành lấy thứ trên tay nàng, nhẹ nhàng bảo:

- Việc này không phải để nàng làm, nàng nghỉ ngơi trước đi, ta làm, nếu làm hỏng bàn tay nhỏ nhắn của nàng, chẳng phải là muốn ta đau lòng chết sao.

Nhị tiểu thư “ừm” một tiếng, lập tức thấy không thỏa đáng, lại hung hăng hằm hừ, mặt đỏ ra, nước mắt nổi lên.

- Ngọc Sương, nàng về bao lâu rồi?

Lâm Văn Vinh nhìn nàng chăm chú, mặt đầy nhu tình:

- Mấy ngày không gặp, nàng gầy đi rất nhiều.

- Ta, ta...

Nhị tiểu thư gấp gấp mở miệng, nước mắt liền muốn nhỏ xuống, chợt nén lòng quay mặt đi:

- Không cần người lo, ta, ta đi vào trước.

Tiêu Ngọc Sương khẽ dậm gót sen, vén rèm đi nhanh vào nhà trong. Lâm Văn Vinh nghe rõ ràng: “Nhị tiểu thư bảo nàng đi vào trước, vậy chẳng phải là ngầm nhắc ta theo sau?” Hắn bước chân tới, đang muốn đi theo tìm Nhị tiểu thư, liền thấy tiểu nha hoàn Hoàn Nhi như một cơn gió ngăn trước mặt hắn, mặt mày chẳng có chút gì dễ chịu:

- Vị quan nhân này, xin lỗi nhà trong chính là nơi ở của nữ quyến Tiêu phủ ta, nam tử và chó không thể vào. Xin ngài trở lại đi!

Hai ngày không gặp, ngay cả tiểu nha đầu này cũng ra mặt rồi. Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, dày mặt nói:

- Chà, đây chẳng phải là Hoàn Nhi sao? Mấy ngày không gặp, trông càng xinh đẹp. Ta thấy không quá năm nay, hậu sinh tới nhà ta cầu thân phải xếp hàng rồi. Tam ca chúc mừng muội trước, chúc mừng muội!

Hoàn Nhi hừ một tiếng, xoay người đi phân phó Tứ Đức:

- Hôm nay không vui hồng mắt nhũ hững của bốn cô nương, thấy một kẻ phản bội vong ân phụ nghĩa. Tứ Đức, mau đóng cửa vào, hôm nay không buôn bán nữa.

“Không phải chứ, thấy ta ngay cả buôn bán cũng không thêm đưng vào nữa, điều này từ đâu nói lên chứ? Ta chính là Lâm Tam ca của Tiêu gia đức cao vọng trọng mà.” Hắn vội nắm lấy áo Hoàn Nhi:

- Ấy, ấy, Hoàn Nhi muội muội, ăn có thể ăn tạp, nhưng nói không thể nói bừa, ta khi nào bội tín bất nghĩa chứ? Là tiểu gia đình trung can nghĩa đảm bảo hộ tiểu gia. Lâm tam ca thiết huyết trung thành bảo vệ Đại Hoa, người đời truyền tụng rộng rãi, có ai không biết có ai không hiểu? Tứ Đức, người hiểu ta nhất, người nói có phải vậy không?

- Tam Ca.

Tứ Đức cười khan hai tiếng, mặt đầy khó xử:

- Không tiểu đệ không giúp huynh, sự thực là phu nhân ra lệnh, nếu thấy huynh trở lại sẽ lấy chổi đuổi huynh ra ngoài...

- Phu nhân?

Lâm Văn Vinh chấn động:

- Ta và phu nhân xưa nay không có thù, gần đây lại có ơn, phu nhân sao có thể hạ độc thủ như thế?

Tứ Đức nhích đến bên hắn, vô cùng thận trọng nói:

- Tam ca, huynh cứ chạy mau đi. Lát nữa phu nhân nhìn thấy huynh, không đảm bảo sẽ xảy ra được chuyện gì đâu.

- Phu nhân hạ độc thủ?

Hoàn Nhi hừ mạnh một tiếng:

- Ta thấy phu nhân đối với người quá nhân tử rồi. Đối với dạng tặc tử vong ân phụ nghĩa bội tình bạc nghĩa, phải lấy gậy đánh chết, thả chó cắn chết, lấy lửa thiêu chết, ăn cơm ghen chết... tóm lại là chết không từ tế!

- Không thể nào!

Lâm Văn Vinh hít một hơi khí lạnh. Tiểu nha đầu này không ngờ có cừ hận khắc cốt với ta như thế, ta lại không chiếm tiện nghi của nó:

- Hoàn Nhi muội muội, Lâm Tam ta ở Tiêu gia cũng không phải là một hai ngày, là người thế nào, mọi người đều biết, nói nhân phẩm ta xấu cũng chẳng có một điểm, chứ ta vong ân phụ nghĩa, bội tình bạc nghĩa, loạn thần tặc tử, muội càng là người đầu tiên. Ta rút cuộc là làm sai chỗ nào, mà phải có cách chết thảm như thế?

Hoàn Nhi cười lạnh lùng:

- Người làm không sai, là hai vị tiểu thư nhà ta nhìn lầm thôi. Không nhận rõ nhân phẩm của người, bị tên tặc tử vô sỉ người lừa. Hai vị tiểu thư có khổ nói không ra lời, nhưng Hoàn Nhi ta lại không sợ người. Cho dù người làm phò mã gia đời đời phú quý thì sao nào? Phụ tình bạc nghĩa chính là người, cho dù người chém đầu ta, ta cũng phải chửi tên tặc tử người. Tứ Đức, đuổi kẻ vô sỉ này đi!

Tiểu nha hoàn này nói một tràng dài như pháo liên thanh, Lâm Văn Vinh nghe mà hồ đồ mù mẫn:

- Phò mã gia cái gì, phụ tình bạc nghĩa cái gì, đây rốt cuộc là trò đùa gì, Hoàn Nhi. Muội nói rõ ràng chút đi.

- Tam ca...

Tứ Đức nhỏ giọng nói:

- Huynh cứ nhận đi. Hoàng thượng phái người đến đưa Đại tiểu thư đi rồi, còn ban thánh chỉ cho phu nhân, nói là muốn chọn huynh làm phò mã, không thể lấy nữ tử dân gian nữa. Thánh chỉ kia còn ở trong tay phu nhân, phu nhân tức tới bệnh rồi. Nhị tiểu thư vội vã chạy về, nghe được tin ấy cũng ngất đi.

Lâm Văn Vinh nghe được đại nội:

- Hồ đồ! Ta hỏi ngươi, ta là dạng người đó sao? Tứ Đức, ngươi nói đi, nhân phẩm của Tam ca, và thánh chỉ của hoàng thượng, ngươi tin cái nào?

Tứ Đức do dự một chút, thận trọng đáp:

- Hình như thánh chỉ của hoàng thượng đáng tin hơn một chút, Tam ca huynh đừng giận, chúng chỉ là một chút mà thôi.

“Oan, con mẹ nó oan quá!” Lâm Văn Vinh cảm tức cực kỳ: “Lão hoàng đế tâm tư ác độc thế sao, hôm qua vì điều này ta còn liều chết chống lại. Nào biết ông ta đã đâm dao sau lưng, thừa dịp ta trong lúc vì nước “hiến thân“, thỉnh linh đem thánh chỉ tới tay phu nhân rồi. Nếu ta là phu nhân, khẳng định thổ huyết tại chỗ, huống gì là Đại tiểu thư và Nhị tiểu thư cực kỳ ngưỡng mộ ta sâu đậm, điều này đơn giản là muốn lấy mạng!”

- Có thể tin cái rắm !

Thấy bộ dạng đáng ghét của Tứ Đức, Lâm Văn Vinh vỗ lên đầu hấn:

- Thế mà cũng mang tiếng theo ta lăn lộn bao lâu, ngay cả nhân cách của Tam ca cũng không biết. Ta là một người luôn thích mới không chán cũ, sao có thể vì một cây đại thụ mà vứt bỏ một mảng rừng rậm chứ? Đây là kế ly gián hoàng thượng cố ý đưa ra, mục đích của nó, chính là muốn phá hỏng cục diện tốt đẹp đoàn kết an định của Tiêu gia ta, thuận tiện phá hỏng tình cảm của ta cùng phu nhân và hai vị tiểu thư, các người làm sao lại không nhìn ra chứ?

Hoàn Nhi cười khinh thường:

- Ngươi nói thật dễ nghe! Ngươi dám nói, ngươi chẳng làm một chuyện không phải với Đại tiểu thư và Nhị tiểu thư?

- Ài, điều này...

Tiểu nha đầu này mồm mép thật sắc bén, Lâm Văn Vinh thật sự có chút khó xử rồi. Hấn và Thanh Tuyền làm phu thê trước nhất, sau đó lại cùng Xảo Xảo báai đường, Tiêu gia Nhị tiểu thư còn dễ nói một chút, Đại tiểu thư thực tế là người đến sau, cướp được tiên cơ. Dựa theo đạo lý mà nói, là hấn và Đại tiểu thư Nhị tiểu thư làm chuyện không phải với Thanh Tuyền mới đúng. Có điều, hiện giờ ở thời khắc mấu chốt này, đánh chết cũng không thể nói thật.

- Tiểu muội muội, muội tuổi còn nhỏ, chuyện tình cảm, tuyệt không phải ba câu hai lời có thể giải thích rõ ràng.

Lâm Văn Vinh bắt đắc dĩ nói:

- Ta đối với Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư là một mảnh si tâm, có thể sánh cùng nhật nguyệt...

- Đừng nói những điều vô dụng này.

Hoàn Nhi cắn răng khoát tay:

- Ta hỏi ngươi, ngươi có phải là muốn lấy công chúa hay không?

- Đúng vậy! Nhưng ...

- Không nhưng gì cả.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoàn Nhi tức giận đỏ lên:

- Nếu người chân tâm đối với tiểu thư nhà ta, đi bỏ công chúa đi!

- Bỏ công chúa?

Lâm Văn Vinh thiếu chút nữa cắn đứt lưỡi, tiểu nha đầu này thật là có dũng khí. Nhưng nếu không phải công chúa lão bà của ta là Thanh Tuyền, Tiên Nhi, ta vì Đại tiểu thư, bỏ hơn mười công chúa cũng chẳng có gì không được. Tứ Đức ở bên cạnh run lên, phò mã bỏ công chúa, đây là thọ tinh ăn tỳ sương, là chán sống thật rồi.

Sau rèm một tiếng khóc khe nấc lên, giọng Tiêu Ngọc Sương bi thương tuyệt vọng vọng lại:

- Tên xấu xa người, ta hận người, ta hận chết người!

- Nhị tiểu thư...

Lâm Văn Vinh lại càng hoảng sợ, chỉ nghe tiếng bước chân nhỏ dần, đúng là tiến vào nhà trong, hấn lao vào trong như mũi tên.

- Tên lòng lang dạ sói người, lỡ mất chuyện chung thân của tiểu thư nhà ta...

Hoàn Nhi rầm một tiếng đóng cửa lại. Đập ngay vào mũi Lâm Văn Vinh, Lâm Văn Vinh kêu thảm thiết “ôi chao” một tiếng, liền nhảy lên:

- Ngọc Sương, Ngọc Sương. Nhị tiểu thư, nàng nghe ta nói đã. Sự thật không phải như nàng nghĩ đâu. Ai cha...

Tam ca thật đáng thương, Tứ Đức nhìn thấy không đành lòng, vội nhắc:

- Tam ca, cửa sau, cửa sau đang mở...

- Hảo tiểu tử, thật là thông minh, Tam ca sẽ không bạc đãi người.

Lâm Văn Vinh nhin đau lộn người nhảy lên, lúc bận rộn không quên giơ ngón cái với Tứ Đức, vội vã chạy tới cửa sau đại viện. Hấn chạy nhanh. Nhưng có người càng nhanh trí hơn, còn chưa chạy tới cửa, liền nghe rầm một tiếng, cửa đóng khóa rồi, sau cửa như có một người dựa vào. Không nói gì, nhưng mơ hồ nghe được tiếng khóc khe khe.

Lại chậm một bước, Lâm Văn Vinh không biết làm sao thở dài. Kêu lớn:

- Nhị tiểu thư, Nhị tiểu thư, nàng có ở đấy không? Sự tình thật sự không phải như nàng nghĩ đâu, ta vô tội! Khụ, khụ...

Hấn bóp mũi ho một trận, nhưng không hề nghe thấy bên trong có động tĩnh gì, cũng không biết Tiêu Ngọc Sương có ở bên trong hay không. Ở hay không ở, tình hình đều rất tệ. Lâm Văn Vinh buồn bực: “Lão hoàng đế này thật sự là hại người không ít, đáng hận nhất ông ta lại là cha của Thanh Tuyền và Tiên Nhi, lão tử lại không thể làm gì được ông ta, căm tức, cực kỳ căm tức!”

- Tam ca, Tam ca, thế nào rồi?

Tứ Đức thở hồng hộc chạy tới.

- Hảo tiểu tử, vẫn là người trọng nghĩa khí nhất.

Lâm Văn Vinh vỗ vai hấn cảm thán:

- Thời khắc quan trọng cùng Tam ca đồng cam cộng khổ, không bỏ không rời, có tiền đồ.

Từ Đức cười khan hai tiếng:

- Không trọng nghĩa khí cũng không được ... cửa bị đóng rồi, ta không vào được!

“Hóa ra là như thế!” Lâm Văn Vinh bỏ tay xuống, chột thở dài:

- Tứ Đức, người biết hôm nay vì sao ta tới không?

“Tam ca làm sao lại trở nên thâm trầm như thế?” Tứ Đức mặc dù khó hiểu, nhưng vẫn ân cần:

- Tam ca, huynh không phải tới thăm Nhị tiểu thư và phu nhân sao?

Lâm Văn Vinh gật gật đầu, mặt đầy chua xót:

- Tới thăm phu nhân và Nhị tiểu thư không phải giả, kỳ thực còn có một chuyện khác, ta tới nói lời từ biệt với mọi người.

- Tam ca, huynh thật sự muốn làm phò mã rồi?

Giọng Tứ Đức run rẩy, thấy Tam ca đang cố sức đánh mắt, lại không hiểu vội hỏi:

- Tam ca, mắt huynh làm sao vậy?

- Không có gì, chỉ là bị người làm tức đến rơi nước mắt thôi.

Lâm Văn Vinh nghiêng răng, hận không thể cho tên tiểu tử này một đấm:

- Ta tới từ biệt với mọi người, không phải bởi vì ta muốn làm phò mã, mà là bởi vì...

Giọng hắn hơi chút dừng lại, thâm trầm thở dài:

- Sau này, người có thể không nhìn thấy ta nữa rồi!

Phía sau cửa một tiếng động khe vang lên, dường như có người tựa vào cửa nghe trộm, Lâm Văn Vinh mừng rỡ: “Có cửa rồi!”

- Tam ca, huynh phải đi đâu?

Tứ Đức cũng lấp bắp kinh hãi, chợt tựa như hiểu ra cái gì, nắm chặt tay hắn, vành mắt ướt đẫm:

-

Tam ca, huynh đừng nên đi, y học Đại Hoa ta hưng thịnh như vậy, có chứng nan y gì đều trị được, huynh nhất định phải kiên cường! Cứng rắn lên a!

“Lão tử có nan y, cũng là bị nhà người chọc tức mà ra. Tên tiểu tử này, mơ hồ cũng có tí khả năng kế thừa y bát của ta!” Lâm Văn Vinh nghiêng răng:

- Kỳ thực là thế này. Tiền tuyến phương bắc, người Hồ xâm nhập, gây nên những việc dã man, bọn chúng tàn nhẫn, đốt phá cướp bóc, không chuyện ác gì không làm. Hoàng thượng đã hạ lệnh trưng binh, tráng đinh Đại Hoa ta phạm là tuổi tròn mười sáu, đều tích cực nhập ngũ, dùng cầm giết địch. Bảo gia vệ quốc, thất phu hữu trách, ta thân là nam nhi đường đường, tất nhiên không dám lười biếng, mấy ngày trước đã hướng tới Đại Hoa thượng tướng quân Lý Thái xin được ra trận, gia nhập trong quân của ông. Trong vài ngày nữa sắp phải tới tiền tuyến xa xôi, huyền chiến với người Hồ. Huynh đệ...

Hắn giả dối gạt hai giọt nước mắt:

- Ngày sau ta chết ở sa trường, nếu người rảnh rỗi, chớ quên đốt bốn chậu tiền giấy ở phần mộ của ta...

- Tam ca, huynh nói thật chứ?

Tứ Đức choáng váng, ngay cả Tam ca cũng lên chiến trường, người Hồ kia cũng quá đáng sợ rồi!

- Lời tới đây là hết, hôm nay xem như là lần gặp mặt cuối cùng của chúng ta. Huynh đệ, bảo trọng! Cáo từ!

Lâm đại nhân quay đầu đi, anh hùng quả cảm, đang muốn cất bước, chợt nghe két một tiếng, cửa sau mở ra, thân hình xinh đẹp của Tiêu Ngọc Sương xuất hiện trước mặt hắn.

- Nhị tiểu thư, nàg...

Lâm Văn Vinh vừa mừng vừa kinh ngạc.

- Lâm Tam, người là đồ xấu xa!

Gương mặt Tiêu Ngọc Sương đầm nước mắt, xinh đẹp như cơn mưa buổi ban mai, trỏ thủ trong tay nàng sáng loáng chói mắt, kêu một tiếng, lao thẳng vào người hắn.

381. Chương 379: Sinh Lễ

Lâm Văn Vinh sợ đến nhảy dựng lên, tiến lên một bước muốn đoạt trỏ thủ của nàng.

Tiêu Ngọc Sương tức giận, trong miệng hừ một tiếng, mũi đao sáng loáng liền muốn đâm tới:

- Người mới nghĩ quần áo, ta tới là để tính sổ với tên phụ tình người.

Nàng làm bộ muốn đâm, động tác lại chậm rãi, ngay cả đứa trẻ ba tuổi cũng không bằng. Lâm Văn Vinh nhìn thấy vừa mừng vừa sợ, vội đoạt lấy chủy thủ trong tay nàng:

- Nhị tiểu thư, nàng hiểu lầm rồi, với nhân cách của ta, sao có thể làm ra loại việc tới cầm thú cũng không bằng chứ?

- Người còn dám nói...

Vành mắt Tiêu Ngọc Sương đỏ ngầu, nước mắt tuôn trào dọc theo hai bên má:

- Vừa rồi chính miệng người nói, người muốn cưới công chúa gì đó, ngay cả thánh chỉ của hoàng thượng cũng đưa tới tận nhà ta rồi, còn nói người không phải kẻ phụ bạc. Trả đao cho ta, ta muốn đồng quy vu tận với người, người là đồ xấu xa độc ác!

Nhị tiểu thư giãy dụa muốn đoạt lấy chủy thủ trong tay hắn, nhưng sức nàng quá yếu, sao là đối thủ của Lâm Văn Vinh. Giật vài cái, không địch lại hắn, chợt òa một tiếng khóc rống lên, liều mạng đâm vào ngực hắn:

- Người là tên bại hoại vong ân phụ nghĩa, ta bị người khi phụ đến chết rồi, cả nhà ta đều bị người khi phụ chết rồi!

Nha đầu này mạnh miệng mà mềm lòng, Lâm Văn Vinh nhìn thấy trong lòng đau xót từng cơn, mặc cho nắm đấm nhỏ của nàng như mưa đập vào ngực mình, chỉ cười hi hi, một lời cũng không nói.

- Người, người làm cái gì đây?

Nhị tiểu thư phát tiết một trận, nước mắt đầm trên mặt, liếc mắt nhìn trộm thấy thần tình thoải mái nhẹ nhõm của hắn, trong lòng thực sự tức giận. Tay tăng thêm sức mạnh, hung dữ nhéo lên ngực hắn.

Lâm Văn Vinh nghiêng răng mím lợi nhin đau, nắm lấy tay nàng cười nói:

- Có mệt không? Nên nghỉ một chút rồi đánh tiếp, ta đảm bảo sẽ không chạy, lâu lắm rồi không được mát xa rồi."

- Mát cái đầu người, người toàn khi phụ ta như thế.

Tiêu Ngọc Sương vừa thẹn vừa giận, hai tay dùng sức cào lên ngực hắn, lập tức đau xót tận tim óc, không nhin nổi nữa, gục đầu vào lòng hắn. Khóc òa lên.

"Đều là tai họa lão già hoàng đế làm a! Thấy Nhị tiểu thư ở trong lòng ngực mình không ngừng nức nở ghen ngào, khóc tới mức muốn đứt hơi, trong lòng Lâm Văn Vinh cũng không dễ chịu, khẽ vỗ vỗ vai nàng:

- Nhị tiểu thư, đừng nên khóc nữa, sự tình không như nàng tưởng tượng đâu ...

- Ta cứ khóc, ta cứ khóc...

Tiêu Ngọc Sương ở trong lòng ngực hắn vắn vẹo một hồi. Nước mắt ướt đầm áo trước ngực hắn:

- Người còn ở đây làm gì, còn không mau đi làm phò mã. Xem như ta nhìn lầm tên nhân tâm người.

Nhị tiểu thư chữm mắng hung ác, núp trong lòng hắn không dám ngẩng đầu lên, lệ hoa như Hoàng Hà cuộn cuộn. Lâm Văn Vinh thầm buồn cười: "Mấy ngày không gặp, tiểu nha đầu này chữm người ngày càng lợi hại, nhưng lòng vẫn mềm yếu như vậy. Cũng may là gặp phải ta, nếu gặp phải tên nào miệng lưỡi trơn tru lòng tham không đáy, còn không phải là khi phụ chết nàng rồi ư?"

Thấy Nhị tiểu thư khóc không ngừng lại được, Lâm Tam vô cùng đau lòng, vội đánh mắt ra dấu với Tứ Đức. Tên tiểu tử này rốt cuộc xem như còn chút thông minh, giương tai lên làm bộ nói:

- Tam ca, huynh nghe xem, hình như là phu nhân ở trong nhà gọi huynh đó!

Tiêu Ngọc Sương sợ nhảy dựng lên, vội thoát khỏi lòng hắc, đẩy hắc đi ra ngoài:

- Người đi mau, đi mau. Đừng để nương thân nhìn thấy người ...

- Vì sao?

Lâm Văn Vinh không hiểu hỏi lại.

Nhị tiểu thư hừ một tiếng, tức giận:

- Người còn dám hỏi, Nương thân bị người làm tức phát bệnh rồi. Nếu là đợi lát nữa để người tỉnh lại nhìn thấy người. Lấy chổi đánh người, người, người tự nhận lấy, ta không để ý người nữa.

Nhị tiểu thư tức giận quay đầu đi.

“Hóa ra là Nhị tiểu thư thương ta!” Lâm Văn Vinh vui tới mặt cười tràn ngập, nắm lấy tay nàng không rời:

- Nàng yên tâm, phu nhân là người biết lý lẽ. phu nhân sẽ không đơn giản thô bạo như vậy đâu.

- Quỷ mới thương người!

Khuôn mặt nhỏ của Nhị tiểu thư đỏ bừng, vặn vẹo mấy cái, chỉ là hắc nắm quá chặt, giãy giụa không thoát.

“Hắc quá khỏe, không trách ta được!” Nhị tiểu thư tìm lấy lý do, làm như trả lời cho chính bản thân mình, bị bàn tay nóng ấm của hắc nắm lấy, chăm chú nhìn khuôn mặt tươi cười quen thuộc của hắc, nhất thời vừa đắng cay lại vừa ngọt ngào, trăm loại tư vị trào lên trong lòng.

- Nhị tiểu thư, Nhị tiểu thư...

Lâm Tam gọi mấy tiếng mới kéo được Nhị tiểu thư trong suy tư trở về, nàng ừm một tiếng, khẽ nói:

- Người, người vừa rồi mới nói cái gì?

- Ta nói, xin nàng nhất định phải tin tưởng ta.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Ta là người thế nào nàng cũng biết, ta có khi nào sợ ai, lại có khi nào làm những việc trời và người cùng phẫn nộ?

Cẩn thận hồi tưởng những hành động việc làm của Lâm Tam từ khi vào phủ tới nay, mặc dù thỉnh thoảng có vượt qua khuôn phép, nhưng không phải vô lý, thực sự chưa làm việc gì không phải với người, vội lắc đầu:

- Người nói với ta những điều này làm gì, ta không muốn nghe. Người cứ về làm phò mã tốt đi, ta và nương thân, tỷ tỷ dù có khổ cả đời cũng không cần người lo.

Lâm Văn Vinh cười thầm một tiếng, nắm chặt lấy bàn tay nhỏ của nàng âu yếm vuốt ve:

- Đây đều là kế sách hoàng đế làm ra, mục đích của nó chính là xúi bẩy chia cắt tình cảm của chúng ta, nàng đừng để bị lừa.

- Xúi giục ly gián?

Nhị tiểu thư bĩu môi tức giận:

- Thánh chỉ cũng ban tới nhà rồi, chẳng lẽ người muốn cưới công chúa, đó cũng là giả?

Lần này Lâm Văn Vinh học khôn rồi, cười hắc hắc hai tiếng:

- Lấy hay không lấy công chúa đó là một chuyện khác, nhưng Nhị tiểu thư ngoan ngoan của ta, ta nhất định phải lấy. Nhị tiểu thư, nàng năm nay bao nhiêu tuổi rồi...

- Mười bảy, a, hứ...

Nhị tiểu thư thuận miệng trả lời, mơ mơ hồ hồ liền bị hấn lừa, ngượng tới đỏ bừng mặt:

- Ai muốn lấy người, người là kẻ xấu xa vô sỉ.

Tiêu Ngọc Sương dù sao tuổi cũng quá nhỏ, nghe thấy câu sau của hấn, liền rối loạn tâm thần, hoàn toàn không có thời gian đi truy hỏi hàm nghĩa câu đầu tiên của hấn.

- Không lấy cũng không được.

Lâm Văn Vinh cười hì hì:

- Ta hôm nay tới chính là để cầu thân với phu nhân.

- Ta không nghe, ta không nghe...

Trái tim Nhị tiểu thư như hươu non nhảy loạn, xấu hổ che má:

- Người đừng nói với ta, người, người đi nói với nương thân, đáng ghét, đồ bại hoại!

Lâm Văn Vinh trong nháy mắt không còn kiên nhẫn: “Thiếu nữ hoài xuân đúng là rất dễ lừa, may mắn gặp phải Lâm Tam ca trung trinh chính trực ta.” Hấn cười lớn hai tiếng:

- Phía phu nhân, ta tất nhiên phải tự mình đi, nhưng ở bên Nhị tiểu thư. Ta cũng phải giải thích rõ ràng, bằng không khiến người lo lắng, tấm lòng thành thật chính trực của ta cũng chịu đầy tra tấn.

- Hoa ngôn xảo ngữ.

Sắc mặt Nhị tiểu thư đỏ bừng, mặt đầy nét cười, cúi đầu xuống mắng một tiếng:

- Chỉ biết nói những lời dễ nghe tới lừa ta.

Nàng cố nén nổi thẹn thùng, khẽ gọi:

- Lâm Tam, người lại đây.

“Còn cách hai bước, nàng cũng không biết kéo ta tới?” Lâm Văn Vinh lên tiếng đáp ứng, mỉm cười đi đến bên người nàng, Nhị tiểu thư đưa tay ra:

- Trả lại tiểu đao kia cho ta.

Lâm Văn Vinh bị dọa nhảy dựng lên:

- Nhị tiểu thư. Nàng còn muốn tiểu đao này làm gì? Sáng loang loáng khiến người chết đi được.

Nhị tiểu thư hừ một tiếng, đoạt lại trủy thủ trong tay hấn, mũi đao lóe lên trước mặt hấn:

- Đao này là của tỷ tỷ tặng cho ta phòng thân. Nếu người ở bên ngoài nuôi tiểu thiếp. Ta sẽ, ta sẽ...

Lâm Văn Vinh rùng mình: “Nuôi tiểu thiếp? Trong đám tỷ muội luận bối phận, học vấn, tuổi tác. Bất cứ thứ gì đều là nàng nhỏ nhất, tiểu thiếp ta nuôi chính là nàng đó.”

- Coi nào coi nào. Nhị tiểu thư nói đi đâu thế!

Lâm Văn Vinh cười lớn, vô cùng thận trọng thu hồi lại tiểu đao kia:

- Tứ Đức, ra đường xem xem, tìm một hàng thợ rèn đem tiểu đao này biến hóa đánh cái nhẫn vàng thượng hạng. Ta muốn tặng cho Nhị tiểu thư. Nhớ kỹ, nhất định phải vàng thuần, thiếu một chút nào cũng không thể hiện được thành ý của ta.

Tứ Đức choáng váng: “Đao sắt đánh nhẫn vàng, còn muốn vàng thuần? Không phải Tam ca điên, thì là ta ngốc rồi!”

Nhị tiểu thư nũng nịu kêu lên quay đầu đi, ngượng ngừng:

- Ta, ta không cần. Người có bạc cũng phải giảm bớt chi tiêu chút, sau này trong nhà còn phải tiêu phí nhiều đó. Hơn nữa, còn có tỷ tỷ...

Nha đầu này thật đã cảm động với tấm lòng ta rồi, Lâm Văn Vinh hôn hờ vuốt bàn tay nhỏ của nàng:

- Đúng thế đúng thế, Tứ Đức. Đi đánh hai cái nhẫn vàng, làm cho Đại tiểu thư một cái thật to. Còn đưa Nhị tiểu thư... cái càng to hơn.

- Đáng ghét.

Nhị tiểu thư then không thể đè nén, xoay người muốn chạy đi, nhưng lại bị hấn nắm chặt lấy, không thể nhúc nhích?

- Ngọc Sương, nàng về từ bao giờ? Sao cũng không báo cho ta một tiếng.

Lâm Văn Vinh vuốt ve bàn tay búp măng của nàng, ngoác miệng cười, trong lại lại đang tính toán, phải mở miệng với phu nhân như thế nào. Những lời to lớn đã nói ở đây mất rồi, vì an ủi tâm tình của phu nhân và Nhị tiểu thư, việc cầu thân hôm nay không làm xong không được.

Nhị tiểu thư thấy thoát thân không được, chỉ đành chấp nhận, yên lặng nép vào lòng hấn, âm ức hừ một tiếng:

- Người ta ở học viện nhiều ngày như vậy, mỗi ngày đều mong người đến thăm, nhưng ngay cả cái bóng người cũng không nhìn thấy. Tỷ tỷ nói, người ở bên ngoài phong lưu khoái hoạt, tỷ và nương thân đều không quản được người, ta liền bảo tỷ tỷ sai người đưa Trấn Viễn tướng quân từ Kim Lăng tới, nếu người dám không nghe lời, ta sẽ...

- Nàng sẽ thế nào?

Lâm Văn Vinh nhìn thẳng vào nàng cười nói.

- Ta sẽ cắn người, ư ...

Một câu còn chưa nói xong, liền đã bị Lâm Tam lấp kín cái miệng nhỏ. Cả tuần không gặp, Trong lòng Tiêu Ngọc Sương nhớ mong vô cùng, lại là gặp phải hiểu lầm vừa mới được giải thích rõ ràng, trong lòng kích động, ôm chặt lấy người hấn, trên mặt nụ cười và nước mắt cùng hiện ra, toàn thân mềm nhũn như bún, thì thầm như nói mê, trốn vào trong lòng hấn, không dám ngẩng đầu lên nữa.

Thưởng thức trọn vẹn đôi môi anh đào đỏ tươi của Nhị tiểu thư, Lâm Văn Vinh cảm thấy mãn nguyện đầy đủ ngẩng đầu lên than:

- Ngọc Sương, mấy ngày không gặp, nàng thật sự lớn lên rồi, đầy đặn rồi.

- Đó là tất nhiên.

Nhị tiểu thư kiêu ngạo ngẩng đầu uốn ngực lên:

- Ta năm nay đã mười bảy, tự như lớn lên rồi.

“Lớn lên càng to ta càng thích!” Lâm Văn Vinh cười gian xảo, nắm lấy nàng đi vào trong nhà.

- Lâm Tam, người, người thật sự muốn ...

Nhị tiểu thư trong lòng kinh hoảng, cúi đầu xuống nói nhỏ:

- Nhưng, còn có tỷ tỷ, tỷ ấy làm sao bây giờ?

- Không còn cách nào nữa.

Lâm Tam thở dài một hơi, mặt đầy vẻ thống khổ:

- Ai bảo Nhị tiểu thư quyến rũ như thế, câu mất tâm hồn của ta chứ! Đại tiểu thư, ài, chỉ đành chờ đợi thêm...

- Như vậy sao được?

Ngọc Sương vội la lên:

- Tâm tư của tỷ tỷ với người, trong phủ ai ai cũng biết, ngay cả nương thân cũng nghe được phong thanh. Người sao có thể đối xử với tỷ tỷ như thế?

Mặt mũi Lâm Tam sần khỗ, dang hai tay ra:

- Ta không muốn thế này, nhưng cá và tay gấu, há có thể cùng so được?

Nhị tiểu thư suy nghĩ một chút, cắn chặt hàm răng trắng, nén nước mắt:

- Vậy người cầu thân tỷ tỷ là được rồi, tỷ tỷ một mình chống đỡ Tiêu gia ta, nên cần có người chiếu cố nhất... Người, người với tỷ tỷ là được rồi.

- Như vậy sao được?

Lâm Tam liền vội lắc đầu:

- Nhị tiểu thư, nàng nghĩ xem, ta với Đại tiểu thư thì tốt rồi, nhưng trong lòng ta lại nhớ tới nàng, như vậy sao xứng với Đại tiểu thư, làm sao xứng với phu nhân đây?

Nhị tiểu thư nước mắt như mưa, thỉnh linh nhào vào lòng hắn. Nắm đầm nhỏ nhắn kia như gió dồn dập đập lên ngực hắn:

- Tên xấu xa người. Nếu người thành thân với ta rồi, trong lòng còn nhớ tới tỷ tỷ, vậy sao xứng với ta, xứng với nương thân của ta?

- Thật là khó xử.

Lâm Tam mặt đầy vẻ ưu sầu vuốt ve mái tóc mềm của Nhị tiểu thư, giọng điệu đầy vẻ bất đắc dĩ:

- Cũng chẳng còn biện pháp nào tốt hơn.... ối, Nhị tiểu thư, nàng làm cái gì thế?

Tiêu Ngọc Sương dùng hết sức nhéo lên lưng hắn, nghiêng răng nghiêng lợi :

- Tên xấu xa người, đừng cho rằng ta không biết người có chủ ý quỷ quái gì nhé. Cả nhà ta đều để người khi phụ hết cả rồi.

Cùng Ngọc Sương đi vào, trên đường nói chuyện với nàng. Chiếc miệng xinh xắn của Nhị tiểu thư cứ cứ dẩu lên, không thèm đáp lời hắn, cũng không biết trong lòng rốt cuộc nghĩ cái gì. “Nha đầu này thật sự là trưởng thành rồi, đã biết giấu tâm tư đi!” Lâm Văn Vinh thở dài bất lực.

Đi tới trong viện, liền thấy phòng của Đại tiểu thư và phu nhân yên tĩnh như tờ, không nghe thấy tiếng động. Đối diện là túc xá của chính mình. Hai ngày không về ở, trong lòng rất là nhớ mong.

Tiểu nha hoàn Hoàn Nhi bê chén thuốc từ trong phòng phu nhân đi ra. Ngẩng đầu nhìn thấy Lâm Tam, tức thì cả kinh:

- Người làm sao vào được? Ai cho người vào, người muốn làm phu nhân tức chết à!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhị tiểu thư đỏ bừng, khẽ mở miệng gắt:

- Hoàn Nhi, là ta gọi hắn vào đó. Chuyện thánh chỉ kia, bên trong có thể có hiểu lầm. Người đừng trách hắn.

Nàng không tiện nói Lâm Tam tới là để cầu thân với nương thân, chỉ đành hàm hàm hồ hồ lấy việc hiểu lầm gạt đi.

Thấy Nhị tiểu thư cũng nói rồi, Hoàn Nhi tự nhiên cũng không kiên trì nữa, nhìn Lâm Văn Vinh một cái:

- Tam ca, Nhị tiểu thư nói thật sao? Huynh không phải là bội nghĩa bạc tình, vong ân phụ nghĩa?

- Sao có thể chứ, với nhân cách của Tam ca ta, những việc đó có thể dính tới ta sao?

Lâm Văn Vinh cười đáp.

- Hoàn Nhi, nương thân tỉnh chưa?

Nhị tiểu thư lo lắng nhìn vào trong phòng, vẻ lo lắng rõ ràng không cần nói cũng thấy.

Hoàn Nhi đang định trả lời, liền nghe thấy một giọng yếu ớt từ bên trong phòng truyền lại:

- Là Ngọc Sương đang trò chuyện sao?

- Nương thân, là con...

Nhị tiểu thư khẽ đẩy cửa phòng, cất bước tiến vào. Tiêu phu nhân khẽ gật đầu, nhưng lại thấy sau lưng Ngọc Sương xuất hiện một cái đầu, cười hì hì:

- Phu nhân, còn có ta!

Tiêu phu nhân vờ kinh ngạc vừa tức giận, gấp gáp tới mức ho lên một trận:

- Người, người tới làm gì? Người đâu, lấy chổi xua hắt ra cho ta.

Hai ngày không gặp, Tiêu phu nhân tiều tụy đi rất nhiều, dung nhan sút kém, hai mắt đỏ lên, người mặc một bộ áo ngủ màu trắng, cổ tuyết da ngọc, trong cơn giận, lại có vẻ chín chắn hấp dẫn vô cùng.

- Mẫu thân đừng trách!

Nhị tiểu thư vội vàng quỳ sụp xuống trước phu nhân, khe khẽ dấm lưng cho bà:

- Là con gọi hắt đến. Hắt nói, hắt nói, này, người mau nói đi...

Nhị tiểu thư vội vàng liếc mắt nhìn Lâm Văn Vinh, trong lòng tức giận, vừa rồi ở trước mặt ta lớn mật là thế, sao tới trước mặt nương thân lại không nói được một lời.

- Muốn nói cái gì?

Tiêu phu nhân gạt lệ:

- Thật phụ công Tiêu gia ta coi trọng người như thế, người lại ở sau lưng lừa lọc dối trá, không chỉ hại Ngọc Sương, càng làm liên lụy Ngọc Nhược vì người mà mắc tội... Ta, ta đánh chết người, người hại con gái ta!

Tiêu phu nhân trong cơn tức giận, từ giường ngồi bật dậy, Ngọc Sương lại càng hoảng sợ, vội ôm lấy bà, khóc ròng:

- Nương thân, hắt không phải là loại người đó, là chúng ta trách lầm hắt.

Lâm Văn Vinh mỉm cười, đi tới tủ trong phòng, lấy xuống tờ thánh chỉ:

- Xin hỏi phu nhân, khiến ta chỉ lấy công chúa, không được lấy dân nữ, chính là đạo thánh chỉ này?

- Phải thì sao?

Tiêu phu nhân da trắng bệch như tuyết, trên mặt phần uất đỏ phừng lên trông thật diễm lệ:

- Bây giờ người đắc ý rồi, là phò mã gia độc nhất vô nhị của Đại Hoa, lại còn làm nhục cô nữ quả mẫu Tiêu gia ta...

Tiêu phu nhân nói được một nửa, chợt nghe thấy xoạt một tiếng, thánh chỉ cao quý tột bậc kia bị Lâm Tam khinh thường ném lên mặt đất. Giữa lúc hơi ngẩn ra, liền thấy Lâm Tam mặt cười lạnh, chân đạp xuống, dẫm thánh chỉ tới tan nát.

- Người làm cái gì thế này?

Tiêu phu nhân kinh hãi kêu lên:

- Thế này là phải mất đầu, Ngọc Sương, mau, mau đóng cửa lại.

Cái tên ngốc này, ngay cả sinh tử cũng không để ý nữa. Nhị tiểu thư cảm động trong lòng, nước mắt chảy xuống, chạy vội tới cửa, rầm một tiếng đóng cửa lại.

- Phu nhân bây giờ còn muốn lấy chổi đuổi ta đi không?

Lâm Văn Vinh vừa cười vừa nói .

- Yêu tinh hại người.

Tiêu phu nhân cũng không biết phải nói gì cho phải, vội vàng đi tú hoa hài vào, chạy mau tới bên người hắt, khom người xuống nhất thánh chỉ lên. Cuộn giấy mềm mại trơn nhẵn viết thánh chỉ, bị hắt đạp mấy

cước, sớm đã chẳng còn ra bộ dạng gì nữa, phu nhân cẩn thận vuốt phẳng tấm lụa, nhưng những vết bẩn, thể nào cũng không lau đi được.

- Thế này phải làm sao mới được đây.

Tiêu phu nhân chảy nước mắt:

- Hủy thánh chỉ, Tiêu gia ta gặp phải họa lớn bằng trời rồi. Lâm Tam tên đàn độn người, hại người thật không ít.

- Phu nhân không cần lo lắng.

Lâm Văn Vinh cười thoải mái:

- Một đạo thánh chỉ phát ra, hoàng thượng chẳng lẽ còn có thể thu lại? Ông ta dụng tâm gì, không ai hiểu rõ hơn ta. Chỉ cần ta muốn, ông ta nhất định rất nguyện ý cấp cho ta một ngàn bản một vạn bản thánh chỉ như thế này.

- Chỉ nói mạnh mẽ thôi!

Phu nhân lườm hắn một cái, thần sắc cũng nhẹ nhõm đi rất nhiều:

- Người làm hỏng thánh chỉ, nếu ở Tiêu gia dám không tận tâm tận trách, cẩn thận ta đi cáo ngự trạng.

"Ta ghét! Phu nhân này thay đổi thật là nhanh. Vừa rồi còn mặt mũi lạnh lùng với ta, trong chớp lát đã liền xoay một trăm tám mươi độ!" Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Thái độ của ta, tin rằng phu nhân cũng nhìn thấy rồi, không ai kiện định hơn ta, phu nhân còn có nghi vấn không? Nhị tiểu thư, phiền nàng lấy chổi đưa cho phu nhân, tiểu đệ ta cũng nhiều năm không được thưởng thức mùi vị này rồi.

- Người muốn chết hả.

Tiêu phu nhân mặt mày ửng đỏ, tức giận lườm hắn một cái. Trên người bà chỉ mặc một chiếc áo ngủ mỏng. Ngực nở mông cong, trong mỹ diễm lại lộ ra sự cứng chặc, rất là khêu gợi.

- Khụ, khụ...

Thấy ánh mắt của Lâm Tam chăm chú nhìn thẳng vào chỗ không nên nhìn, phu nhân mặt nhuộm ráng hồng, vội tìm áo khoác phủ thêm, tức giận trừng mắt nhìn hắn:

- Người hai ngày hôm nay đi đâu? Có phải làm việc gì, sao không xin phép ta?

- Bạn ... quá mà.

Lâm Văn Vinh cười khan, gian nan lắm mới đem ánh mắt rời đi được, đột nhiên kinh hãi:

- Phu nhân, phu nhân không phải muốn trừ lương của ta chứ!? Nói cho phu nhân biết, ngàn vạn lần chớ vắt cổ chày ra nước như thế!

Tiêu phu nhân buồn cười nhìn hắn:

- Con người người cứ thích tác quái. Cũng không biết vận đạo tốt thể nào, lại lọt vào mắt xanh của công chúa.

Thấy Lâm Tam và nương thân nói nói cười cười, Nhị tiểu thư cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng hắn chung quy không nhắc tới việc kia, lại làm cho người ta lo lắng. Mình lại thân là nữ nhi, sao có thể không biết xấu hổ đi dục hấn mở miệng.

- Ấy. Nhị tiểu thư, mắt nàng làm sao vậy? Sao cứ chớp không ngừng?

Lâm Tam lấy làm lạ hỏi.

Nhị tiểu thư vừa thẹn vừa giận, vội xoay người đi:

- Nương thân... con, con đi trông cửa hàng. Lâm Tam, người không phải có lời muốn nói với nương thân sao?

Nhị tiểu thư dầm chân, chạy như bay, phu nhân trù mền lắc đầu:

- Quý nha đầu quý này, cũng không biết đang làm trò huyền bí gì. Lâm Tam, người có lời gì muốn nói với ta?

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc hai tiếng:” Phu nhân, lần này ta chịu oan uổng của phu nhân lớn như vậy, không biết phu nhân có gì bồi thường cho ta không đây?

- Oan uổng, ta oan uổng cho người ở chỗ nào?

Phu nhân mỉm cười:

- Người vô duyên vô cớ trốn việc hai ngày, ta muốn lấy chổi đánh người, thế nào tính là oan uổng người? Nếu người hôm nay không trở lại, ta đi báo quan, xem người chạy đi đâu.

Tiểu phu nhân tủm tủm cười một hồi, như gió xua cành liễu, xinh đẹp hơn hoa, Lâm Văn Vinh trong lòng rạo rực: “Con mẹ nó, rõ ràng là nương thân của Đại tiểu thư, như thế nào mà nhìn xinh đẹp như Đại tiểu thư chứ”

“Không nghĩ tới phu nhân cũng biết chơi trò mồm mép!” Lâm Văn Vinh hắc hắc cười khan, tay làm điệu bộ:

- Nếu đã như thế, tiểu đệ ta cũng sẽ không giấu riêng nữa. Phu nhân, ta có một tin tức.... cực kỳ xấu, và một tin tức... cực kỳ tốt muốn báo cho người, không biết người muốn nghe cái nào đây?

Tin tức cực kỳ tốt và tin tức cực kỳ xấu? Phu nhân trầm ngâm trong chốc lát, không biết trong hồ lô của hần bán cái gì, do dự rồi mở miệng:

- Vậy liền nói tin tức xấu trước đi!

Lâm Văn Vinh gật gật đầu, thần sắc đột nhiên bi thống:

- Phu nhân, nghe được tin tức này, xin phu nhân nhất định phải kiềm chế đau buồn. Đại tiểu thư và Nhị tiểu thư các nàng...

Phu nhân khẩn trương:

- Bọn chúng làm sao rồi? Người nói mau đi!

- Các nàng phải gả cho người ta rồi!

- Gả cho người ta?!”

Sắc mặt Tiểu phu nhân mờ mịt, chậm rãi ngồi xuống ghế:

-

Điều này... điều này sao có thể, ta sao không biết? Vậy tin tức tốt thì sao?

- Tin tức tốt à...

Lâm Văn Vinh mỉm cười:” Bọn họ muốn gả, chính là kẻ nhỏ bẻ bắt tài, là tiểu khả tại hạ .

Phu nhân thoáng kinh ngạc, rồi đột nhiên duyên dáng cười khanh khách:

- Lâm Tam, người muốn cầu thân thì cứ nói thẳng, còn gì phải làm vẻ huyền bí chứ?

- Phu nhân, ta rất nghiêm túc.

âm Tam thần sắc trở nên nghiêm trang vô cùng:

- Ta trước tới đây không có nghiêm túc như vậy.

Hần từ trong lòng ngực ào ào tuôn ra một đồng đồ vật: móng hần được, động huyền tử tam thập lục tán thủ... trắng có, đen có, màu sắc rực rỡ cũng có, làm người ta nhìn hoa cả mắt.

Phu nhân nghi hoặc:

- Đây là cái gì?

Lâm đại nhân cắn răng, trong lòng đau đớn như cắt thịt:

- Đây là những thứ quý giá giống như trinh tiết của ta, là sinh lễ ta tặng cho Đại tiểu thư và Nhị tiểu thư.

382. Chương 380: Tỷ Tốt, Ta Cũng Tốt

- Người làm cái gì đây? Mau thu lại.

- Phu nhân chẳng lẽ là chê sinh lễ này quá ít?

Lâm Tam lắc đầu, vẻ mặt nghiêm chỉnh:

- Phu nhân, những thứ này cùng tính mệnh, trinh tiết của ta được liệt vào Lâm gia tao bảo, tuyệt chẳng hư danh vô ích. Nói về mê dược này đi, chính là loại thuốc cực tốt bắt buộc phải có khi hành tẩu giang hồ, tiểu đệ từng nhiều lần dựa vào nó biến hiểm thành an. Lại nói tới hỏa thương này, uy lực to lớn, trên chiến trường vô số lần cứu tính mạng của ta. Động huyền tử tam thập lục tán thủ càng không cần phải nói nữa, phu nhân đã nhìn qua, thứ này chính là chí bảo của sư môn ta, sự quan trọng không nói cũng biết. Càng khó kiếm được là, bản này còn là bản sao, quá là trân quý. Những thứ này mà so với kim ngân tài bảo, trân châu mã não gì đó còn quan trọng hơn. Đây cũng có thể thấy được thành ý của ta.

Tiêu phu nhân gật gù đầu, gương mặt hiện lên một ý cười:

- Người quả nhiên có chút thành ý. Những lời lần trước ta nói, người hẳn là còn nhớ được. Tiêu gia ta tuy nhân đinh đơn bạc, nhưng cũng không thể để người ta nói ra nói vào. Ngọc Sương và Ngọc Nhược, người chỉ có thể lấy một người.

Lâm Văn Vinh cũng không tranh cãi với bà, đưa toàn bộ sinh lễ kia về phía bà:

- Phu nhân, người trước tiên thu những chí bảo này lại, tránh cho có đạo tặc nhìn thấy đồ mất. Tán thủ kia phu nhân hãy giấu sát bên người, rơi vào tay bọn trộm có thể vô cùng tai hại.

“Những thứ mê dược, hỏa thương, còn có họa sách làm người ta thấy phải xấu hổ kia, ta là một quả phụ thu thập làm cái gì?” Tiêu phu nhân vội đẩy tay, mặt phấn đỏ lên:

- Hay là người tự cất giữ đi. Không chừng ngày nào đó phải dùng. Nếu người có lòng, liền mời người làm mai chuẩn bị bánh bột lạp đỏ đến thẳng cửa đề nghị kết thông gia. Nhưng thứ chí bảo của nhà người này, người cứ nên thu lại đi!

Bà vội vàng lùi lại hai bước, xem mấy thứ trong tay Lâm Tam cầm như là hồng thủy mãnh thú.

Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Phu nhân quả nhiên là nhân hậu thiện lương, chính là tấm gương cho chúng ta học tập. Nếu đã như thế, phu nhân, việc này liền quyết định như thế. Đợi việc bên ta xử lý hoàn tất. Sẽ chọn một ngày tốt, nghênh đón tiểu thư qua cửa, tới lúc đó hai nhà biến thành một nhà, thân mật vô cùng.

Tiêu phu nhân “ừ” một tiếng, lập tức ngừng đầu:

- Không được...! Lâm Tam, nói tới nửa ngày, người rốt cuộc là muốn lấy Ngọc Sương hay là Ngọc Nhược?

- Tới lúc đó hãy quyết định đi.

Lâm Văn Vinh thở thật sâu, mặt đầy vẻ khó xử:

- Mặc kệ là Đại tiểu thư, hay là Nhị tiểu thư. Tâm tình ai tốt thì để người đó lên kiệu hoa, ta cũng không thể làm phu nhân khó xử phải không! Cứ quyết định như vậy, phu nhân, ta ra ngoài làm việc.

- Nói cái gì vậy?

Tiêu phu nhân vội chắn trước mặt hắn, mày liễu dựng ngược, tức giận nói:

- Kiệu hoa tới cửa nhưng còn không biết tân nương tử là ai ư? Nào có việc như vậy được? Ngọc Sương, Ngọc Nhược người nào có thể tâm tình tốt? Không được, hôm nay người phải quyết định việc này. Nếu không ta không để yên cho người!

Bà bức tức trong lòng, bừng lên cả khuôn mặt trắng nõn nà, ửng lên một màu hồng đượm, tựa như mang theo một cỗ phong vận mê người, giống như một thiếu phụ ngoài hai mươi.

- Phu nhân, ta nếu có thể quyết định, thì không cần làm khó như vậy rồi.

Lâm Văn Vinh dang tay ra, cười khổ:

- Ta và Đại tiểu thư hiểu nhau, cùng Nhị tiểu thư yêu nhau, tình cảm với các nàng y như nhau. Phu nhân bảo ta chọn ai? Phu nhân hẳn tâm để ta lựa chọn sao? Dù sao ắt phải có một người thương tâm, chọn ai cũng như nhau, phu nhân tự quyết định được rồi.

Hắn kéo chốt cửa định đi ra ngoài, hành động cực kỳ kiên quyết, Tiêu phu nhân vô cùng tức giận: “Tên Lâm Tam này thật giảo hoạt, lại đem những việc này đẩy lên người ta, bàn tay mặt trước mặt sau đều là thịt, bảo ta cắt bỏ như thế nào.”

Bà do dự hồi lâu, chẳng biết lựa chọn như thế nào, thấy Lâm Tam sắp đi ra khỏi phòng, vội vàng nghiêng rằng:

- Lâm Tam, người quay lại đây!

Chờ đợi chính là câu này đây, Lâm Văn Vinh quay người, cười đùa:

- Phu nhân, người gọi ta?

Tiêu phu nhân lườm hắn tức giận hừ một tiếng:

- Chớ cho rằng ta không biết chút tâm tư quỷ của người, muốn cùng lấy cả Ngọc Sương và Ngọc Nhược, người nói rõ đi, học được từ đâu những thứ hư hỏng chẳng hợp đạo lý này?

- Phu nhân cao kiến, liếc mắt liềm nhìn thấu suy nghĩ trong lòng ta, quả nhiên là anh hào trong nữ giới, can đảm không kém đấng nam nhi.

Lâm Văn Vinh giơ ngón tay cái lên khen.

(Cân là khăn, quắc là một thứ chả biết thứ gì trên đầu phụ nữ xưa, nên cân quắc đại biểu cho nữ giới.)

Tiêu phu nhân thở dài, lắc đầu cười khổ:

- Lâm Tam, không phải là ta cố ý làm khó người. Nhưng Tiêu gia ta có nữ quả mẫu, một nhà ba người nữ tử, vốn rất dễ gây chú ý. Những kẻ có ác tâm sau lưng, đang đợi nhìn chúng ta để cười nhạo, không biết tới bao nhiêu, chúng ta phải cẩn thận từng bước, tuyệt không để cho người ta buông lời dèm pha. Ngọc Nhược và Ngọc Sương ở Kim Lăng cũng là tú nữ khuê các nổi danh, những công tử tới tới lui lui cầu thân sớm đã làm cửa nhà ta hồng mất rồi. Ta nếu đem cả hai đứa nó đều gả cho người, dù là bọn chúng không để ý, nhưng người đời sau lưng sẽ nhìn thế nào, phải ăn nói thế nào với thân lão tông tộc? Những lời đồn đại vô căn cứ kia, còn chẳng phải sẽ bốc lên đầy trời?

Tiêu phu nhân thủ tiết nhiều năm, trung trinh cương liệt, ở Kim Lăng còn có danh thơm, người đời kính ngưỡng, điều này Lâm Văn Vinh tự nhiên biết rõ. Hắn hừ một tiếng:

- Phu nhân hà tất để ý những điều đó. Ta và Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư tự do yêu đương, ai dám đặt điều sau lưng?

- Người là nam tử, người đương nhiên có thể không quan tâm.

Tiêu phu nhân lườm hắn một cái, thần sắc vừa thẹn vừa giận:

- Nhưng thanh danh của nữ tử chúng ta rất khó khăn để có được, nhưng hủy hoại lại dễ dàng. Nếu Ngọc Nhược và Ngọc Sương cùng gả cho người, vậy Kim Lăng còn không phải nổ tung xoang nổi? Lòng người cách lớp da bụng, chỉ sợ ngay cả ta cũng bị người làm liên lụy...

Phu nhân tức giận hừ một tiếng, khuôn mặt xinh đẹp nhuộm hồng, câu phía sau không nói ra miệng.

Hóa ra là như thế, Lâm Văn Vinh lắc đầu than:

- Phu nhân bận khoản quá nhiều, làm người đều nhìn trước ngó sau giống như phu nhân, yêu hận đều không dám nói ra miệng, cuộc sống còn gì vui vẻ đáng nói nữa.

Tiêu phu nhân thở dài, ngồi xuống ghế nhẹ nhàng nói:

- Những điều đó đều là số mạng của ta, ta sớm đã quen rồi. Nhưng Ngọc Nhượng và Ngọc Sương không như vậy, bọn chúng tuổi còn nhỏ, còn có rất nhiều năm tháng chưa trải qua. Nếu lời đồn phá hỏng việc chung thân của bọn chúng, vậy đó chính là tội của ta. Ta nói những điều này, người có hiểu được không?

Thần sắc phu nhân thê lương, nước mắt ẩn hiện, vẻ mặt trông như không còn chịu nổi nữa. Lâm Văn Vinh cười vang:

- Phu nhân, ta có thể hiểu được nỗi khổ bên trong của phu nhân. Nhưng ta tuyệt không tán đồng việc làm của phu nhân. Quả thật như lời phu nhân nói, không thể để những lời đồn làm hỏng chung thân của Đại tiểu thư và Nhị tiểu thư, xin phu nhân nghĩ xem, thế nào mới là yêu các nàng, lại thế nào mới là làm hại các nàng? Dùng gây đánh uyên ương giống như phu nhân, làm các nàng cả đời đều không được hạnh phúc, đó là yêu thương họ sao? Phu nhân, nghĩ tới sự khổ sở cả đời của phu nhân, lại nghĩ tới Đại tiểu thư và Nhị tiểu thư, thế nào mới là hạnh phúc? Phu nhân hẳn là lý giải sâu sắc hơn so với ta.

Lời nói tới đó dừng lại, Tiêu phu nhân nhíu mày, ngưng thần trầm tư, trong phòng cực kỳ tĩnh mịch, chỉ nghe thấy tiếng hô hấp nhẹ nhàng mà lại dồn dập của phu nhân.

Bà chỉ mặc một bộ áo ngủ sát người, y sam đơn bạc, càng làm lộ ra hình thể đầy đặn mượt mà. Dung nhan như ngọc làn da như tuyết, có một sức mê hoặc mặn mà khác biệt. Tiêu phu nhân khi còn trẻ là mỹ nhân phong hoa tuyết đại. Ngay cả đương kim hoàng thượng cũng từng vì bà mà ăn ngủ không yên, hiện giờ tuy nữ nhân thành niên, nhưng dung nhan không đổi, còn thêm một phần khí chất u oán mong manh, khiến người ta than thở tán thưởng không thôi.

Lâm Văn Vinh nhìn tới hoa mắt, phu nhân cũng không biết là bảo dưỡng như thế nào. Ba sáu ba bảy tuổi rồi mà còn giống như tiểu cô nương. Nếu Thanh Tuyền, Ngưng Nhi các nàng ấy cũng có bản lĩnh này, vậy ta chính là người có diễm phúc nhất gầm trời này rồi.

- Giải cho chiếc lưới sắc bén!

Đang nhìn tới đó dẫn, lại thấy ánh mắt của phu nhân lưu chuyển, mở miệng khẽ nói. Lâm Văn Vinh vội vàng chỉnh lại sắc mặt, làm ra vẻ đang nghiêm trang lắng nghe.

Phu nhân thở dài một hơi:

- Có lẽ người nói đúng. Không có việc gì quan trọng hơn hạnh phúc suốt đời của Ngọc Sương và Ngọc Nhượng. Lâm Tam, ta chấp nhận...

- Thật sao?

Lâm Văn Vinh lập tức nhảy phốc lên, nắm chặt lấy bàn tay bà:

- Phu nhân, thật cảm ơn phu nhân!

- Người đừng vui mừng quá sớm.

Tiêu phu nhân không đổi sắc mặt rút tay lại. Trừng mắt nhìn hắn:

- Ta còn có mấy điều kiện, người phải chịu nhận lời. Ta mới có thể đáp ứng người.

- Điều kiện gì?

Lâm Văn Vinh trong cơn hưng phấn, sớm đã không kiểm chế được.

- Thứ nhất, Tiêu gia ta tuy không phải là hào môn đại hộ, nhưng cũng chẳng phải hoàn toàn vô danh. Ngọc Nhượng và Ngọc Sương gả vào nhà của người, phải có mai mối cưới hỏi chính thức, mời Từ Vị làm mai, truyền đi để khắp thiên hạ được biết, không thể thiệt thòi cho con gái của ta.

- Phải thế, phải thế!

Lâm Văn Vinh vui tới mặt mũi hớn hở:

- Ta ở Hàng Châu làm mai cho Từ Vị, bây giờ ông ta phải nên trả lại cho ta một cái nợ nhân tình.
- Thứ hai, Ngọc Sương Ngọc Nhược chính là nữ nhi trong sạch, tuyệt không thể cùng người làm thiếp. Người dù lấy được công chúa, nhưng nếu nàng ta ép con gái ta làm thiếp, thì đó là mơ tưởng.

Cái này cũng chẳng đáng nói là điều kiện gì, trong đầu óc Lâm Văn Vinh căn bản vốn không có phân biệt thê thiếp gì cả, đều là lão bà của mình, một chén nước phải rót cho đều:

- Phu nhân yên tâm được rồi, Thanh Tuyền hiền lương thực đức, nhất định sẽ cùng Nhị tiểu thư và Đại tiểu thư sống tốt với nhau, ta có thể lấy đầu đảm bảo.

Phu nhân lạnh lùng:

- Hiền lương thực đức không phải trong miệng người nói ra mà có, đầu của người cứ giữ gìn cẩn thận cho con gái ta đi. Thứ ba, ta muốn người...

Bà dừng lại một chút, Lâm Văn Vinh kinh hãi lùi lại hai bước:

- Phu nhân, phu nhân nói cái gì, phu nhân muốn ta? Đừng nên quá phận! Ta không phải là người tùy tiện!
- Người nói vậy bạ gì đó.

Phu nhân vừa thẹn vừa giận, hận không thể tiến lên đá hấn hai cước:

- Ta muốn người ở rể Tiêu gia ta!
- Ài, không muốn thì bỏ đi...

Lâm đại nhân thất vọng lắc đầu, nghe tới câu sau của phu nhân, tức thị bị dọa nhảy dựng lên:

- Ở rể?! Phu nhân rốt cuộc là gả con gái hay là lấy con rể? Lâm gia ta chín đời đơn truyền, đánh chết ta cũng không ở rể, phu nhân bỏ cái ý nghĩ này đi.

Phu nhân lắc đầu, bất đắc dĩ than:

- Ta cũng biết điều này hơi ảm ức cho người, nhưng ta đem hai đứa con gái của Tiêu gia đều gả cho người, về phía tông tộc thất thích cũng cần phải có lời giải thích. Nếu người không ở rể, cũng có biện pháp linh hoạt, cũng không biết người có nguyện ý hay không.
- Phu nhân nói xem...

Lau mồ hôi lạnh trên trán, Lâm Văn Vinh kinh hãi run rẩy: “Tuyển phò mã ta ở rể Tiêu gia bà, phu nhân bà thật sự không phải chỉ dừng cảm thường đâu.”

- Việc này nói ra cũng rất là khó xử.

Tiêu phu nhân nhỏ giọng nói:

- Tiêu gia ta nhân đinh đơn bạc, cả một gia nghiệp lớn chỉ có hai nữ nhi kế thừa, bọn chúng lại cùng gả cho người, Tiêu gia này người liền chiếm đi nửa lớn, phía thân tộc khó có thể nói cho qua, Nhưng có một cách có thể làm bọn chúng ngậm miệng, chỉ sợ người không chịu.

“Bà thiếu chút nữa làm ta ở rể rồi, còn có gì ta không thể.” Lâm Văn Vinh rộng rãi xua tay, ý bảo bà nói tiếp.

- Sau khi Ngọc Nhược Ngọc Sương thành hôn, nếu hai đứa chúng có thể sinh nam đinh, người có thể một đứa mang họ Tiêu hay không?

Phu nhân nhỏ giọng nói, mặt có chút bối rối:

- Như vậy, Tiêu gia ta có đời sau kế thừa, thân tộc cũng không thể nói gì. Người thấy thế nào?

Sau khi Đại tiểu thư và Nhị tiểu thư thành thân, con cái sinh ra phải mang họ Lâm, đây là quy củ của tổ tông. Kế thừa họ ngoại, đối Lâm gia mà nói là phạm kỵ hủ rất lớn, vì vậy Tiêu phu nhân mới vô cùng thận trọng.

- Như vậy à.

Lâm Văn Vinh ra vẻ đầy khó xử:

- Phu nhân, con là thịt trên người ta cắt xuống, để nó không mang họ Lâm đổi họ Tiêu, điều này quả thực là ép người.

- Không phải, không phải.

Tiêu phu nhân vội giải thích:

- Chỉ có một đứa bé theo họ mẹ mà thôi. Nó vẫn là thịt trên người người cắt xuống, do người nuôi dưỡng giáo dục, với đứa bé khác không có gì khác, chỉ là tương lai gia sản Tiêu gia do nó kế thừa, mở ra một chi khác mà thôi.

Con theo họ mẹ ở thời đại này là một sự kỳ hựu rất rất lớn, nhưng trong mắt Lâm Văn Vinh căn bản chẳng đáng gì, hần cố ra vẻ dằn vặt trầm ngâm nửa ngày, rất lâu sau mới mở miệng:

- Phu nhân. Phu nhân làm thế này là khoét thịt của ta đó. Bỏ đi, bỏ đi... Ai bảo ta một mảng si tâm với hai vị tiểu thư chứ, vậy lấy một đứa bé mang họ Tiêu đi. Có điều phu nhân, sinh hay không sinh hài tử chẳng phải là một người nói là xong, quá trình của nó rất phiền phức, phu nhân phải làm công tác tư tưởng cho Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư nhiều hơn, làm các nàng phối hợp nhiều hơn mới được.

Phu nhân khẽ “hứ” một tiếng, vừa mừng rỡ vừa kinh ngạc:

- Nói như vậy là người đáp ứng rồi? Lâm Tam, không nghĩ tới người rộng rãi cởi mở như vậy, trước đây ta xem nhẹ người rồi. Ài, hôm nay vốn phải là đại hỉ, chỉ là Ngọc Nhược, nó còn không biết là bị đưa đi đâu rồi?

Thần sắc phu nhân bỗng tiêu điều. Lâm Văn Vinh lắc đầu:

- Xin phu nhân yên tâm, Đại tiểu thư sẽ không sao. Ta cam đoan với phu nhân, không quá mấy ngày nữa, nàng sẽ không chút tổn thất xuất hiện ở trước mặt phu nhân.

Lâm Tam việc nhỏ khoắc lác, nhưng việc lớn chưa từng bắt cần. Phu nhân nghe được mừng rỡ:

- Vậy tốt rồi. Lâm Tam, người mau đi tìm Từ Vị, để ông ấy tới làm mai, tránh đêm dài lắm mộng sinh ra trắc trở. Hừ, thánh chỉ thì sao nào, con gái ta còn hơn công chúa kia.

Nhìn thấy ý cười giữa nơi khóe mắt phu nhân, Lâm Văn Vinh mơ hồ có chút cảm giác bị lừa, rồi bởi nửa ngày: “Hóa ra là phu nhân đang nhử ta, thế mà ta còn tự cho mình là thông minh! Con mẹ nó, kỹ thuật diễn xuất của phu nhân quả thực là xuất thần nhập hóa!”

Lâm Văn Vinh xoay người đi ra, đi tới cửa, đột nhiên quay đầu lại tủm tỉm cười:

- Phu nhân, phu nhân vừa rồi nói muốn một đứa bé mang họ Tiêu, rốt cuộc là thật hay giả?

- Đương nhiên là thật!

Tiêu phu nhân mỉm cười:

- Thế nào, chẳng lẽ người muốn đổi ý?

- Không phải ta muốn đổi ý.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Chỉ là ta đột nhiên nhớ tới một việc rất quan trọng. Phu nhân, người còn trẻ tuổi, muốn sinh em bé, hoàn toàn có thể tự mình làm, việc gì mà phải nhờ ta chứ!

- Người muốn chết à !

“Phạch” một tiếng khẽ vang lên, Tiêu phu nhân dưới cơn tức giận, rút tú hoa hài hung hăng ném tới, đập ngay vào trên khung cửa. Lâm Văn Vinh lách người chui ra ngoài, đắc ý cười ha ha hai tiếng: “Đùa giỡn chút xíu, cũng coi như kiếm lại được một ít lãi.”

Đi tới trước cửa hàng, liền thấy Nhị tiểu thư trốn ở sau cửa, đang thò đầu dò xét bên trong viện, khuôn mặt nhỏ trắng trẻo đã lộ vẻ quyến rũ, lòng ngập kỳ vọng mặt đầy thẹn thùng, nàng thần khiết chân thật nhưng vẫn xinh đẹp lạ thường, trông thật đáng yêu khó diễn tả thành lời.

Thấy Lâm Tam đi tới, Ngọc vừa thẹn vừa mừng, muốn chạy tới, lại không nhắc nổi chân, cúi đầu xuống hỏi nhỏ:

- Người xấu, người và nương thân nói chuyện sao rồi?

Lâm Văn Vinh nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, cười hắc hắc hai tiếng:

- Cũng chẳng nói gì, tàn gẫu chút rồi ra thôi.

Nhị tiểu thư sốt ruột:

- Vậy ta, chuyện của chúng ta...

- Chuyện gì của chúng ta.

Lâm Văn Vinh tủm tỉm cười:

- Ta quên mất rồi.

Sắt mặt Ngọc Sương trắng bệch, nước mắt lưng tròng:

- Nói như vậy, người không nhắc tới với nương thân? Tên quỷ nhất gan nhà người, ta ghét chết người.

- Ta chẳng phải là nhất gan.

Lâm Văn Vinh cười ha hả, ôm lấy thân thể non mềm của nàng người xoay mấy vòng:

- Nàng làm áo hỉ khăn hồng, đợi kiệu hoa lớn tới cửa đi.

Nhị tiểu thư trong nháy mắt liền mê muội, mặt như nhuộm lá phong mùa thu, lòng tràn đầy vui sướng nước mắt cuộn cuộn chảy ra:

- Người lừa ta, người lừa ta...!

Ngọc Sương đánh lên ngực hấn hai cái, lại khe khẽ xoa hai cái, nụ cười trên khuôn mặt nhỏ ánh lên rực rỡ như hoa, nhưng lại chỉ sợ hấn nhìn thấy, đành “ư ử” một tiếng vùi đầu vào lòng hấn, không dám ngẩng lên.

Trong lòng Lâm Văn Vinh có trăm mối cảm xúc đan xen, khe hôn lên tai nàng, Nhị tiểu thư bỗng buồn bã:

- Lâm Tam, người có nhắc tới việc của tỷ tỷ với nương thân không?

Lâm Văn Vinh còn chưa trả lời, đã nghe Ngọc Sương mở miệng:

- Nếu người lại không nhắc tới, ta sẽ không để ý tới người nữa.

”Còn có dạng uy hiếp này ư? Lâm Văn Vinh cười khan hai tiếng:

- Nhắc tới rồi, đương nhiên là phải nhắc tới rồi. Nhưng thái độ của phu nhân...

- Thái độ của nương thân làm sao?

Ngọc Sương khấn trương:

- Có phải là nương thân không đáp ứng hay không? Tên chết tiệt này, bình thường thì nói nghe hay lắm, sao ngay cả nương thân cũng không thuyết phục được. Không được, tỷ tỷ không gả, ta cũng không gả.

- Nhị tiểu thư, nói thật đi, nàng không ghen sao?

Lâm Văn Vinh vô cùng nghiêm chỉnh hỏi.

Tiểu Ngọc Sương đã đầm nước mắt, hung ác cắn lên ngực hấn:

- Thứ xấu xa, ai ghen chứ...! Ta cắn chết người, khi phụ ta cũng thôi đi, còn muốn khi phụ tỷ tỷ.

Lâm Văn Vinh khẽ vỗ hai cái lên vai nàng, Nhị tiểu thư nhả miệng ra, giọng dịu dàng than:

- Đó là tỷ tỷ của ta, ta không nên ghen với tỷ tỷ. Bại hoại, nếu người dám khi phụ tỷ tỷ, ta sẽ không tha cho người.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Vậy thì nàng hi vọng ta yêu nàng nhiều hơn một chút, hay là yêu Đại tiểu thư nhiều hơn nàng một chút?

Tiểu nha đầu trầm ngâm hồi lâu, chu cái miệng nhỏ, tức tối hừ một tiếng:

- Đối tốt với tỷ tỷ, đối với ta càng phải tốt hơn, tỷ tỷ vui ta cũng vui, một người cũng không thể thiếu!

383. Chương 381: Tiên Tử Lại Xuất Hiện

- Nhị tiểu thư nói vậy thật quá tốt rồi, ta nhất định cương quyết quán triệt chỉ thị của nàng, duy trì nguyên tắc công bằng, công chính và công khai, làm nàng và Đại tiểu thư sống vui vẻ khoái hoạt.

Ngọc Sương “ừ” một tiếng, then thùng nũng nịu:

- Tiện nghi đã cho người chiếm hết rồi, người chớ có khi phụ ta và tỷ tỷ. Nếu không, ta sẽ chết cho người xem.

- Sao có thể thế chứ, ta là người như vậy sao?

Lâm Văn Vinh cười ha ha, nhìn quanh quất, thần bí nói:

- Kỳ thực phu nhân còn đề xuất một yêu cầu rất quá đáng với ta, có điều một mình ta cũng không cách nào làm được, cần nàng và Đại tiểu thư phối hợp.

Nhị tiểu thư bị gợi lên hứng thú, nóng ruột hỏi:

- Nương thân đưa ra yêu cầu gì? Có khó làm không? Con người của người, không nói một lượt cho xong đi, cứ làm ta lo lắng.

Lâm Tam thì thầm vài câu bên tai nàng, Ngọc Sương nghe được mặt đỏ tới tai, khẽ “hừ” một tiếng che giấu má nóng như đốt:

- Thẹn chết người đi, nương thân sao có thể nhắc đến cái này? Muốn sinh người và tỷ tỷ đi mà sinh, ta chẳng muốn quần đến người nữa.

Nha đầu này da mặt thật non, Lâm Văn Vinh cười trộm không thôi, nhưng lại thở dài:

- Ngọc Sương, đây là ta yêu thương nàng mới nói ra. Nàng nghĩ xem, chỉ cần nàng sinh hạ em bé trước, vì Lâm gia tăng thêm huyết mạch, ở trong nhà chúng ta còn có ai dám khi phụ nàng? Còn không phải ai nấy đều chiều chuộng nàng, yêu thương nàng sao.

Nhị tiểu thư suy tư một hồi, cảm thấy rất có lý, bèn lên buông tay xuống, ngượng ngập:

- Lời người nói là thật chứ? Nhưng mà ta chưa từng làm mẹ, không biết như thế nào mới có thể sinh em bé. Lâm Tam. Người phải dạy ta!

- Dạy chứ, đương nhiên là phải dạy rồi!

Lâm Văn Vinh cười xảo quyệt:

- Ở đây ta có một quyển sách giáo dục chỉ có mỗi một bản dạy như thế nào mới sinh được em bé, còn là bản sao màu nữa, tư thế phong phú, hình ảnh sống động, tối hôm nay chúng ta cùng nghiên cứu một phen nhé.

- Tùy người.

Nhị tiểu thư nào biết dụng tâm hiểm ác của hắn, rúc vào lòng hắn, thở thê:

- Lâm Tam, người dừng đi nữa, trước đây cuộc sống vui vẻ như vậy. Nghe người kể chuyện cười giăng cổ sự làm ta rất thích thú. Bây giờ một ngày không nhìn thấy người, trong lòng ta liền không yên ổn. Nơi này là nhà của ta, nhưng cũng là nhà của người, người không thể bỏ rơi chúng ta.

Giọng Nhị tiểu thư mềm mỏng ấm áp, thật là êm tai, Lâm Văn Vinh cảm động tự đáy lòng. Căn nhà lớn hoàng đế ban cho, có Thanh Tuyền, Ngưng Nhi và Xảo Xảo, người một nhà ở cùng nhau. Cảm giác đó thật êm ấm và vui vẻ, còn ở Tiêu gia thì có phu nhân và Đại tiểu thư chống đỡ, vạn sự chẳng cần nhọc lòng, sống thật thanh bình khoái hoạt, không phải lo nghĩ gì.

- Ta biết, người không nỡ bỏ mấy tiểu thiếp người nuôi ở bên ngoài.

Thấy hẳn rất lâu không nói gì, Nhị tiểu thư chu mỏ hừ một tiếng, gương mặt đầy vẻ ấm ức:

- Bọn chúng có cái gì tốt chứ? Chẳng lẽ ta và tỷ tỷ cộng lại, còn không so được với mấy con tiểu hồ ly người nuôi bên ngoài?

“Trong mấy lão bà lớn lớn bé bé của ta, luận về tuổi, luận về học vấn, luận tới vòng ngực, ai là nhỏ còn chưa nói chắc được đâu!” Lâm Văn Vinh cười khan:

- Nhị tiểu thư nói đi đâu thế, cái gì lớn nhỏ chứ. Chúng ta đều là người một nhà mà, cho dù là nhỏ, ta cũng có thể làm nàng ta thành lớn. Hơn nữa, mấy vị tỷ tỷ kia nàng hẳn cũng nghe qua rồi. Lạc tiểu thư của phủ Kim Lăng nàng cũng đã gặp, nàng ta chính là tài nữ nổi tiếng. Có điều đợi nàng qua cửa rồi, nàng sẽ phát hiện ra một mặt khác của nàng ấy. Còn có Xảo Xảo nàng cũng biết đó, Xảo Xảo tính cách thù mị hiền hòa, không tranh với người, phu nhân và Đại tiểu thư đều rất thích nàng ấy. Còn có một vị chính là Thanh Tuyền, nàng ấy mỹ lệ hiền thực thiên hạ ít có, khi ta và Đại tiểu thư bị Bạch Liên giáo bắt cóc, chính là nàng ấy đã cứu chúng ta ở trên núi Đường Đồ, ta dám đánh cược, nàng nhìn thấy mặt Thanh Tuyền sẽ thích nàng ấy liền.

Nhị tiểu thư vừa tức vừa thẹn hừ một tiếng, miệng nhỏ nhắn cong lên:

- Cái tên Lâm Tam của người thật đúng là gọi không sai, ngay cả tiểu thiếp cũng muốn nuôi ba người. Ta không quan tâm, ngày mai người đề nghị làm thông gia với nương thân, nơi này chính là nhà của người rồi, cái lý đâu bỏ nhà không ở, chạy ra bên ngoài lêu lổng? Phòng của người ta đã thu dọn xong rồi, mấy con tiểu hồ ly kia nếu làm khó người, người kêu bọn chúng lại tìm ta, Trấn Viễn tướng quân ta đã chuẩn bị xong rồi, sẽ để cho bọn chúng biết uy lực của Tiêu nhị tiểu thư ta, hừm!

Thần sắc Tiêu Ngọc Sương u ám, vẻ mặt cương quyết, mặc áo ngẫu hợp* màu lục nhạt làm nổi bật thân hình mượt mà yếu điệu mới trưởng thành của nàng, thật là đáng yêu!

(Ngẫu hợp: là loại váy áo thời xưa có hình dạng như những cánh sen xếp lên nhau)

- Được rồi, ở lại thì ở lại.

Lâm Văn Vinh ra vẻ hào phóng cười phát phát tay, trong lòng lại đang tính toán: “Ở lại Tiêu gia cái gì cũng tốt, chỉ là thiếu một cái giường ấm. Ở hậu viện này đều là nữ quyến, Đại tiểu thư vắng mặt, Nhị tiểu thư vẫn còn là nụ hoa, không chịu nổi đại pháo nhân gian của ta tàn phá. Tiêu phu nhân lại chẳng giúp được gì. Xem ra chỉ đành vất vả Ngưng Nhi vậy. Nhưng mà có kích thích của loại hoàn cảnh đặc thù này, không chừng tiểu hồ ly tinh kia còn vui mừng không kịp nữa ấy chứ.

Nhị tiểu thư dù trưởng thành không ít, cuối cùng vẫn là tâm tính của thiếu nữ nhỏ, thấy Lâm Tam đáp ứng trở về, lòng nàng vui mừng không lời nào diễn tả được, kéo Hoàn Nhi bạn trước bạn sau chuẩn bị áo mới chần mới cho hẳn, lại đem cái ổ chó hai ngày không ở của Lâm Tam cẩn thận quét dọn một lượt, đáng vẻ rất là chăm chú.

Hai ngày không trở về, Đại tiểu thư không ở nhà, phu nhân lại ngã bệnh, những công việc chồng chất của Tiêu gia thật sự là không ít, người của Đào gia Tô Châu bị đả kích, ngày càng đi xuống, việc buôn bán vải vóc Tiêu gia chiếm lại vị trí đầu đàn, lại thôn tính không ít cửa hàng của Đào gia, thuận thế khuếch trương, thanh thế so với thời đỉnh thịnh còn hơn rất nhiều. Cửa hàng vải cả nước đều phải nhìn sắc mặt của Tiêu gia để hành sự, cũng khó tránh vải Thành vương làm giả cũng phải mua từ Tiêu gia.

Nước hoa và xà phòng sớm đã lan truyền trở thành mốt ở kinh thành và Kim Lăng, hai nơi này chính là vùng cực thịnh của Đại Hoa, dẫn đầu phong trào toàn quốc. Tiêu gia đẩy lên như một trận cuồng phong, đang lan sang các tỉnh bên cạnh, nước hoa và xà phòng của Tiêu gia, lũng đoạn tới năm phần thị trường phần sấp, nếu có thể làm giá cả hạ xuống, chiếm tới tám phần cũng không phải là không thể. Phúc bá ở Kim Lăng truyền tới tin tức tốt, khu vườn trồng mới sinh trưởng thịnh vượng, lượng cánh hoa cung cấp được đảm bảo, làm cục diện cung không đủ cầu của nước hoa và xà phòng dễ dàng được hóa giải. Bằng vào sự nghiệp nước hoa mới tạo ra, lại thêm vào việc buôn bán vải vóc đoạt trở lại, lợi nhuận của Tiêu gia đầy chậu đầy bát, làm các đồng nghiệp của đủ các ngành buôn bán nhìn thèm đỏ cả mắt.

Cùng người đầu chưa từng thất bại, chuyện buôn bán, đối với Lâm Văn Vinh mà nói, thật sự không gì đơn giản hơn, huống chi đây vốn là nghề nghiệp cũ của hắn. Hắn hai kiếp làm người, hiểu người tường tận, tán gái, đánh trận, giết người, lừa gạt, bịp bợm... việc nên làm, việc không nên làm, đều không thất bại. Bằng vào sự từng trải của hắn, còn có việc gì có thể làm khó hắn?

Đem tin tức từ các nơi và Kim Lăng báo cáo lên xem một lượt, đáng chê thì chê, đáng thưởng thì thưởng, xử lý Kinh Vệ* phân minh, gọn gàng sạch sẽ, ngay cả Đại tiểu thư cũng không hơn được hắn.

(*Sông Kinh dòng đục, sông Vệ dòng trong, ý nói phân biệt rõ ràng)

Tiểu nha đầu Hoàn Nhi nhìn thấy vừa mừng vừa ngạc nhiên vạn phần:

- Đây mới là bản lĩnh của Tam ca, huynh ấy một khi trở về nghề cũ. Tiêu gia ta liền có phúc rồi. Nhị tiểu thư, Hoàn Nhi chúc mừng Nhị tiểu thư!

Nhị tiểu thư chu mỏ lên:

- Tiểu nha đầu người, vừa rồi còn chẳng thèm hỏi xanh đỏ trắng đen gì, đã chửi hắn tới máu chó tười lên đầu, may mắn là tính tình hắn tốt, nếu đổi lại là ta, sớm đã đánh nát cái mõng nhỏ của ngươi rồi!

Hoàn Nhi lè lưỡi: “Khi Tam ca còn chưa trở về. Oán trách nhiều nhất không phải là Nhị tiểu thư sao, thế nào được Tam ca nói hai câu dễ nghe, liền thay đổi nhanh như thế?”

- Đúng, đúng là tiểu tỳ trách oan Tam ca rồi.

Hoàn Nhi cười hì hì:

- Tiểu tỳ cũng vì muốn tốt cho hai vị tiểu thư thôi! Nhị tiểu thư, tiểu tỳ khi nào phải chuẩn bị áo hỉ khăn hồng cho tiểu thư vậy? Tam ca chính là người nóng tính, tiểu tỳ sợ huynh ấy đợi không nổi.

Khuôn mặt nhỏ của Tiêu Ngọc Sương đỏ bừng phì một tiếng, quát:

- Nha đầu chết tiệt kia, ta thấy là ngươi sốt ruột mới đúng, vừa mới rồi chửi hắn nọ kia. Giống như là hắn cô phụ ngươi ấy, nếu ngươi đợi không nổi, vậy ngươi làm nóng giường cho hắn trước đi, nha đầu chưa chồng người, không thiếu phần mưa móc của người.

Chủ tớ hai người trêu đùa nhau một trận, nhưng cũng phần nhiều là vui vẻ. Thấy Lâm Tam vất vả, Nhị tiểu thư đau lòng. Tự mình bưng trà rót nước hầu hạ chu đáo. Tứ Đức đang giúp việc cho Lâm Tam được nhìn một khung cảnh ao ước, gia đình làm chủ, tiểu thư bưng trà, chuyện tốt bậc này khi nào mới rót lên người ta đây.

Bởi vì Đại tiểu thư bị hoàng thượng mời đi làm khách, phu nhân ngã bệnh, Tam ca lại chơi trò mất hút. Tiêu gia không có người làm chủ, không còn cách nào khác, Nhị tiểu thư mới bị tạm thời mời về. Tiêu Ngọc Sương ở trong học viện lâu ngày, đã chín chắn hiểu chuyện được không ít, nghe nói trong nhà có biến cố, trong lòng bị thống khổ chịu, nhưng kiên cường gắng gượng đảm đương, mấy ngày này ứng phó cũng khá thỏa đáng.

Lâm Văn Vinh thấy trên quầy đặt bàn tính nhỏ, nhớ tới lời thề của Ngọc Sương, mỉm cười gật đầu:

- Nhị tiểu thư, nàng ở học viện thời gian dài, cách tính toán này đã học thế nào rồi?

Ngọc Sương cầm bàn tính gẩy hạt châu kêu lách cách, duyên dáng gắt hần:

- Còn cần người hỏi sao, ngoại trừ Trình Đại Vị, thì ta học giỏi nhất, ngay cả Từ tiên sinh cũng khen ta thông minh lanh lợi. Người xem, năm trừ ba thành hai, năm trừ một

(Cheng Dawei - Trình Đại Vị nhà toán học trung quốc 1533¹/₂~1606)

Nhị tiểu thư mặt mang nụ cười, ngón tay linh động, diễn luyện rất là thuần thực, thật đúng là một nhân tuyển tốt để làm nhân viên kế toán. Nhớ tới thiếu niên gọi là Trình Đại Vị, Lâm Văn Vinh mỉm cười gật đầu, cách tính toán chính là từ cơ sở của khoa học tự nhiên, đem khẩu quyết dùng bàn tính truyền cho thiếu niên này, từ đó hần phát dương quang đại, cũng tính là ta làm chút công hiến cho Đại Hoa đi.

- Lâm Tam, ta hỏi người.

Nhị tiểu thư nhớ tới một việc, đột nhiên ngừng gảy hạt châu của bàn tính:

- Ngọc Đức tiên phượng kia, thật là bị hủy trong tay người sao?

Ngay cả Nhị tiểu thư cũng hỏi tới việc này, uy lực của thánh phượng kia quả nhiên không phải tầm thường, Lâm Văn Vinh gật đầu:

- Coi như là vậy đi, kỳ thực nói chuẩn xác một chút, phải là bị hủy trong tay bọn họ. Nhị tiểu thư, sao nàng lại hỏi tới điều này?

- Người thật là...

Tiêu Ngọc Nhược chịu không được lườm hắt, gương mặt tràn đầy âu yếm:

- Thật là việc gì cũng làm ra được, trong học việc vì việc này cũng ầm ĩ tới lạt trời một ngày, mọi người chia làm hai phái, công kích người, ủng hộ người, tranh cãi tới mức muốn đánh nhau rồi.

- Còn có việc này nữa? Nhị tiểu thư nàng mau nói xem, bọn họ ủng hộ cái gì và phản đối cái gì?

Lâm Văn Vinh vừa nghĩ tới đã nảy sinh hứng thú: “Kinh Hoa học viện chính là đại học của Đại Hoa, bên trong đều là tinh anh trong tinh anh của Đại Hoa, có thể làm bọn họ tranh cãi tới không thể kết thúc, điều này đúng là một chuyện thích thú.”

Thấy bộ dạng đắc ý của hân, Ngọc Sương trách:

- Người còn vui được, hôm đó vừa nghe thấy việc này, ta sắp buồn tới chết. Nhưng nghe tới danh tự kia, ta liền biết là người, dưới gầm trời này cũng không tìm ra được tên Lâm Tam thứ hai to gan như thế. Người lấy pháo bắn Thánh phượng kia, những bạn học và tiên sinh ở trong học viện tức thì chia thành hai phái. Một phái chửi người lớn gan làm xằng, dám vũ nhục thánh địa trong lòng của người đọc sách trong thiên hạ, còn nói muốn liên danh tấu lên hoàng thượng, xin phán người đại tội. Những người này đều là những lão tiên sinh đức cao vọng trọng, dạy quốc luận sử học, thi từ văn chương, nổi danh khắp thiên hạ.

Lâm Văn Vinh cười cợt không để tâm:

- Vậy một phía kia thế nào?

- Phái kia đương nhiên chính là những học sinh học tập kỳ nghệ kỹ xảo chúng ta rồi. Học tập toán số lý pháp, học tập nông sự dã luyện, còn học tập binh pháp quân luận.

Nhị tiểu thư lắc đầu:

- Những thứ chúng ta học tập, đều là những thứ không được bên ngoài coi trọng, so với người khác học thi từ sử thoại, cầm kỳ thi họa hoàn toàn khác biệt. Ở trong học viện cũng chẳng có địa vị gì. Nghe nói người dùng pháo bắn thánh phượng, còn muốn đem thánh phượng đổi thành học đường, chuyên môn dạy kỳ nghệ kỹ xảo thiên hạ tạp luận, còn sắp đặt thưởng lớn, thưởng cho thợ khéo trong thiên hạ, người có những ý tưởng thật mới mẻ, mọi người cùng phấn chấn vui mừng khôn xiết, tự phát kết thành một phái ủng hộ người, cùng phái khác tranh cãi thành đánh nhau.

- Nhưng mà bọn chúng đánh không lại chúng ta.

Nhị tiểu thư che miệng cười:

- Người của chúng ta tinh thông cơ quan toán học, ai ai cũng thông minh khéo léo. Bọn chúng thì chỉ biết giảng đạo lý với chúng ta, dẫn kinh trích sách, trường thiên hoành luận, nghe tới lỗ tai chai sạn luôn. Nhưng lại nói về thứ vị, bằg vào cái gì mà chúng ta đều là người Đại Hoa, bọn chúng sao lại có thể cao hơn chúng ta một bậc?

- Lâm Văn Vinh cười lớn, quả nhiên là không then được ta huấn luyện. Nhị tiểu thư một câu trúng đích. Thiên hạ này là thiên hạ của người Đại Hoa, không phải là thiên hạ của Ngọc Đức Tiên Phưởng. gọi là Thánh phưởng, chính là đại biểu cho những hồng nho sĩ tộc, trong Kinh Hoa học viện những môn sinh học kỳ nghệ kỹ xảo, trừ một bộ phận nhỏ là bởi vì hứng thú yêu thích ra, phần lớn đều là xuất thân nghèo khổ, đối với cái gọi là Thánh phưởng không có cảm tình cũng là bình thường.

Tạm nghỉ ngơi trong chốc lát, nghe giọng oanh yến của Nhị tiểu thư kể những chuyện thú vị trong học đường, cũng thật thoải mái tự tại. Cũng không biết nghĩ tới cái gì, thần sắc Nhị tiểu thư đột nhiên gấp gáp, nắm chặt tay hân:

- Lâm Tam, vừa rồi ngươi nói với Tứ Đức, ngươi muốn lên tiên tuyển chống lại người Hồ, là thật hay giả?

Lâm Văn Vinh thở dài, trở nên vô cùng đứng đắn:

- Nhị tiểu thư, ta hỏi nàng một vấn đề. Nếu như một người, hân có chút thông minh vặt, còn có chút may mắn nhỏ, làm được không ít việc. Mọi người đều xem trọng hân, hi vọng hân ra sức vì nước. Nhưng hân tự biết mình, luận về bản lĩnh đích thực, hân còn kém quá xa, nếu là tùy tiện nhận lệnh, rất có khả năng làm lỡ quốc sự, nếu nàng là hân, nàng sẽ làm thế nào?

Ngọc Sương trầm ngâm một hồi rồi lắc đầu:

- Quốc quân đại sự, ta cũng không rõ. Nhưng nếu ngươi người tán dương, lại làm được không ít việc, nếu chỉ nói là chỉ có chút thông minh vặt, không có trí tuệ lớn, điều này tuyệt không thể có. Hân lo lắng mình có khả năng làm lỡ việc nước, thì không phải là người hồ đồ, đã có nỗi ưu tư này, sao lỡ được việc nước? Ta thấy hân thật ra là rất thông minh, có để đảm nhận việc lớn.

Lâm Văn Vinh nghe được mặt mũi vui vẻ: “Tiểu nha đầu này không phải là cố ý khen ta chứ!”

- Vậy nếu ta ra tiên tuyển, nàng có muốn ta đi hay không?

Nhị tiểu thư long lanh nước mắt, nép vào lòng hân, ôm chặt lấy hân:

- Ta đương nhiên không hi vọng ngươi đi. Lên tiên tuyển đánh trận, đao thương không có mắt, nếu là làm người bị thương một phần nửa hào, ta cũng quyết không muốn sống nữa.

Nàng tuy tuổi còn nhỏ, nhưng tình cảm lại rất chân chất, Lâm Văn Vinh nghe mà cảm động, đang muốn nói, ngón tay xinh xinh của Ngọc Sương đặt lên môi hân, nước mắt lấp lánh:

- Nhưng hảo nam nhi chí ở bốn phương, nếu là ngươi nhất định muốn đi, ta cũng không ngăn ngươi. Ta và tỷ tỷ vĩnh viễn đợi ngươi, chàng sống thiếp sống, chàng chết thiếp chết!

Lâm Văn Vinh cảm động không cất lên lời, ôm nàng vào lòng an ủi một phen, tiểu nha đầu trong lòng không dấu được chuyện, nghe hân nói đôi câu chuyện cười, ưu sầu liền vơi hết, mừng rỡ giúp đỡ hân làm việc, thỉnh thoảng ban cho hân một nụ cười ngọt ngào, làm sự mệt mỏi của Lâm Tam tiêu tán sạch, động lực thêm mười phần.

Giải quyết một đồng việc lớn việc nhỏ của Tiêu gia xong xuôi, ngẩng đầu lên nhìn trời, không ngờ đã sẩm tối. Vầy vầy cổ tay đau nhức, Lâm Văn Vinh lắc đầu cảm thán, Đại tiểu thư thật sự là không dễ dàng, một mình phải xử lý đồng việc thế này, còn phải làm nhiều năm như vậy, cũng không biết nàng sao có thể gắng gượng được.

Thanh Tuyền tối nay khẳng định là nghỉ lại trong cung rồi, cha con họ có rất nhiều việc muốn nói. Phái Tứ Đức đi đưa tin cho Xảo Xảo và Ngưng Nhi, hai vị phu nhân mỗi người đưa lại một phong thư. Chữ viết của Xảo Xảo xinh xắn gọn ghẽ:

- Ban trưa hoàng thượng tuyên chỉ, phái Cao Tù suất lĩnh thị vệ trong cung tới bảo vệ nhà ta, đại ca chiêu cố thật tốt hai vị tiểu thư và phu nhân, không cần lo lắng bọn muội.

“Cao Tù đến rồi ư?” Lâm Văn Vinh vui mừng: “Hắn là người quen, có hắn ở đó ta yên tâm rồi, cũng không biết là Thanh Tuyền an bài, hay là hoàng đế cố ý tỏ thiện chí với ta.”

Tin Lạc tiểu thư đưa lại thì đơn giản hơn nhiều, trên tờ thư trắng tinh một chữ cũng không có, chỉ có một dấu son thật thu hút ánh nhìn, có vẻ giống như cái miệng nhỏ tươi tắn của Ngưng Nhi. Quả thật là thư cũng như người, Lâm Văn Vinh rung động trong lòng: “Tiểu hồ ly tinh này một chữ cũng không viết, đêm nay gọi nàng tới làm ấm giường, cũng không biết nàng nguyện ý không, hay là không đây?”

- Xem gì đó? Mà ngay cả đèn cũng không thềm đốt?

Một âm thanh lạnh nhạt vang lên trong phòng, đẩy cửa tiến vào lại chính là Tiêu phu nhân khi trưa mới gặp. So với hồi trưa, bà đã ăn mặc chỉnh tề hơn rất nhiều. Một bộ váy dài phần nhạt càng tô đậm vẻ điềm đạm trang nhã, cũng như thân hình đầy đặn của bà. Châm lửa đốt đèn dầu sáng lên, trong ánh đèn mờ mờ phả lên khuôn mặt mỹ lệ như hoa đào, lộ hết phong vận mê người.

- Đâu có xem gì...

Giấu thư của tiểu hồ ly tinh vào trong lòng ngực, Lâm Văn Vinh cười nói:

- Phu nhân bệnh nặng vừa khỏi. Phải nên nghỉ ngơi, sao lại dậy rồi.

- Người cũng nhớ được ta bệnh nặng mới khỏi?

Tiêu phu nhân nhìn hắn, khẽ ho một tiếng, trên mặt ẩn hiện nét hồng, lại có chút giận:

- Ta thấy người đúng là mèo khóc chuột, buổi trưa kiếm chuyện chọc giận ta là ai vào đây vậy?

- Phu nhân đang nói ta sao?

Lâm Văn Vinh mở to hai mắt, tỏ vẻ vô tội:

- Ta đã làm cái gì? Bận suốt cả buổi chiều làm chóng cả mặt rồi, việc không nên nhớ sớm đã không nhớ nữa rồi.

Tiêu phu nhân sớm đã lĩnh giáo thủ đoạn vô lại của hắn, nghe được lời ấy cũng chẳng chút ngạc nhiên, thản nhiên bảo:

- Không cần người khoe công trước mặt ta. Người làm việc trong nhà ta, đây vốn là việc trong chức trách của người. Hơn nữa, người còn lừa đi hai đứa con gái của ta, còn muốn thế nào? Chẳng lẽ muốn coi người như bồ tát để thờ phụng?

Phu nhân cứ như có thù với ta a! Lần này quay lại, lời nói của bà lạnh lùng hơn rất nhiều. Có điều cũng phải, ta một lần trộm mất của người ta hai người con gái, cắt thịt của bà. Thương tâm tự nhiên là khó tránh khỏi rồi.

- Ấy, phu nhân. Đây là cái gì?

Nhìn thấy trong tay phu nhân cầm một cốc sứ, mơ hồ có mùi hương bay tới, Lâm Văn Vinh ngạc nhiên hỏi.

- Không có gì, một cốc huyết yến mà thôi.

Phu nhân khẽ thở dài:

- Nuôi con cái lớn như thế, nha đầu đó cả khuỷu tay cũng hướng ra ngoài rồi. Huyết yến cách thủy xong, nha đầu kia lại muốn tự tay đi sắp xếp đồ dùng hàng ngày cho người. Không ngờ còn để ta đưa tới cho người ăn. Người nói xem, ta phiền muộn hay không đây?

- Phiền muộn, đương nhiên nên phiền muộn!

Lâm Văn Vinh nhận lấy chiếc cốc nhỏ, nhắm một ngụm, hương thơm thoang thoảng thấm vào họng, làm người ta cảm thấy hương vị thật tuyệt mỹ:

- Có điều... Nói thế nào ta cũng không phải là người ngoài, đồ tốt đặt trong nhà không có người dùng, lãng phí cũng là lãng phí rồi, không bằng để cho ta. Đây gọi là nước trong không chảy trong ruộng người ngoài, đúng là nói về đạo lý này!

- Cái gì mà nước trong không chảy trong ruộng người ngoài, người thật là mặt dày.

Phu nhân cười khê, cầm lên mấy bức thư tín các nơi đưa tới xem qua một lượt, chỉ thấy bên trên bị người ta tiện tay vẽ mấy vòng tròn tròn, tất cả đóng vào những chỗ quan trọng, phê duyệt súc tính gọn gàng...
“Duyệt! Gửi lên phu nhân!”

- Người đã duyệt qua cả rồi, chẳng lẽ còn muốn ta tới xem lại một lượt.

Phu nhân lắc đầu, càng xem tiếp càng ngạc nhiên:

- Lâm Tam, nhưng thủ đoạn buôn bán này người học được từ đây vậy?

- Cái này gọi là đánh dấu.

Lâm Văn Vinh đồng dạc:

- Ta đồng ý mới sẽ đưa cho phu nhân xử trí, những thứ khác, toàn bộ bỏ đi. Còn về phần thủ đoạn buôn bán... là trời sinh.

Phu nhân cũng chẳng đếm xỉa tới hần, cẩn thận lật văn thư trên bàn, những văn thư Lâm Tam đồng ý không cần phải nói nữa, còn lại những thứ bị hần bác bỏ trả lại, hần thường chỉ cần một câu đôi lời chỉ ra hướng giải quyết mới, khó mà tưởng tượng ra nổi! Nhưng mà nếu có thể đem ra thử nghiệm một lần, thật sẽ khiến cho người ta mở to mắt, kinh thần không thôi.

Phu nhân chuyên chú, tư thái ưu mỹ, gò má ngọc óng ánh như pha lê, mày khi thì nhú chặt, khi thì giãn ra, sắc mặt lúc lo lắng lúc cười tươi, vạn loại phong tình ẩn bên trong. Thấy bà không nói, Lâm Văn Vinh cũng mừng rỡ, yên lặng thưởng thức huyết yến, trong lòng lại nghĩ: “Khi nào lấy một ít bổ dương Đại Trường Kim tặng bỏ vào trong tổ yến, xem xem hiệu quả như thế nào.”

- Có lúc, ta không thể không cảm kích nha đầu Ngọc Sương này.

Phu nhân đóng lại thư tín, mỉm cười khê than:

- Nếu chẳng phải nó có tầm nhìn sáng suốt, đưa người vào Tiêu gia ta, ta đã bỏ qua mất một nhân tài lớn như người, Tiêu gia ta cũng sẽ không có diện mạo phong quang như hôm nay. Mặc dù, cái giá lớn một chút, tổn thất mất hai đứa con gái của ta, khiến bọn chúng rơi vào ma chướng của người.

- Có thống khổ mới có khoái hoạt.

Lâm Văn Vinh cười đắc ý:

- Cái này gọi là hai bên hỗ trợ lẫn nhau, không ai bị thiệt.

Đã tới hoàn cảnh này rồi, còn có thể nói gì đây, phu nhân lắc đầu đi ra ngoài, đi tới bên cửa, chộp quay đầu lại:

- Lâm Tam, nghe Ngọc Sương nói, sau này người muốn chuyển về Tiêu gia?

- Ta còn chưa quyết...

- Sớm trở về đi ...

Phu nhân buồn bã thở dài:

- Tiêu gia ta khó khăn lắm mới gặp được một nam nhân có thể dựa vào, trong phủ ngoài phủ, sớm đã quen với sự tồn tại của người, hai ngày nay người tự ý ra ngoài, trong nhà cũng không còn sinh khí.

Lời này từ miệng người khác nói ra không là gì, nhưng từ miệng phu nhân nói ra, lại quả thực là quá khen rồi:

- Đa tạ phu nhân khách lệ, ta nhất định sẽ tiếp tục gắng sức hơn, sáng tạo thêm huy hoàng.... Ấy, phu nhân, phu nhân đi nhanh như vậy làm gì?

Không đợi hần bày tỏ lòng trung thành xong, Tiêu phu nhân sớm đã đi xa rồi, tựa hồ chẳng thèm nghe mấy lời thừa thãi của hần. Hần chẳng còn cách nào cầm cốc huyết yến lên nếm một miếng nữa, mùi vị thật ngon.

Ở Tiêu gia làm việc vất vả một phen, mặc dù có chút mệt nhọc, đầu óc lại vô cùng thanh tỉnh. Ngọc Sương nói rất đúng, lão tử cũng không phải là người không có bản lĩnh, không lên chiến trường thì thôi, thật sự phải đi đánh trận rồi thì ai ta cũng không sợ, dù đi đẩy lại ngược lại thì chẳng giống nam nhân nữa. Tính toán sự việc nơi kinh thành, nên làm gấp thì cũng đã nhanh chóng hoàn tất gần hết rồi, Thanh Tuyền tìm thấy rồi, hôn sự Đại tiểu thư Nhị tiểu thư cũng đã định rồi, giải quyết thêm chuyện giữa Thanh Tuyền và Tiên Nhi, hậu phương lớn coi như là an định đoàn kết rồi. Tới lúc đó lại tới tìm hoàng đế yêu cầu hơn tám trăm hộ vệ võ công cao cường, lên chiến trường chắn trái phải cho ta. Nếu đại sự không thành, vạn nhất bại trận, bọn họ ngăn cản một lúc, vẫn còn thời gian dư thừa thoải mái để lão tử lâm trận bỏ chạy về gặp lão bà.

Loại việc như chiến tranh, không thể so với các việc khác, nhất định phải nghĩ chu đáo đường lui. Hẳn tự cho rằng đã mưu tính thỏa đáng, cái mạng nhỏ khăng định có thể nắm chắc, dường như tự uống một viên thuốc định tâm, yên ổn rất nhiều, đối với việc dẫn binh đánh trận cũng không bài xích như trước đó nữa.

Chuyện của Lộc Đông Tán. Dù hẳn vẫn uất ức, nhưng cũng dần dần bình tĩnh lại. Việc đã xảy ra. Oán trời trách người cũng vô dụng, ta có thể bắt hán một lần, cũng có thể bắt hán lần thứ hai, sợ hán cái rắm.

Nhưng việc Đại tiểu thư lại không dễ làm, nhớ tới hoàng đế cho kỳ hạn ba ngày, hẳn liền có chút đau đầu. Lão đầu tử này tính tình ngang bướng giống như hẳn. Ngay cả Thanh Tuyền cũng không để ý hẳn lấy mấy lão bà, ông tính toán cái gì? Phu nhân và Ngọc Sương cũng mong đợi Đại tiểu thư sớm ngày trở lại, phải suy nghĩ biện pháp nhiều hơn mới được.

Ăn xong cơm chiều, tìm khắp nơi không thấy Nhị tiểu thư, hỏi Hoàn Nhi và Tứ Đức, cả hai đều không biết nàng ở đâu. Thế này thì lạ thật. Nhà dù có hơi lớn, nhưng chẳng lẽ Ngọc Sương còn bay được hay sao.

Trong lòng vô cùng hoang mang, đi vào phòng mình, tức thì giật mình kinh hãi. Trong phòng đã thu dọn sạch sẽ ngăn nắp.

Không dính một hạt bụi, ở giữa lại có một tấm rèm tơ màu phấn hồng nhẹ bay bay, trông thật êm ái. Nhìn vào bên trong rèm, cái giường nhỏ ngày thường vẫn nằm, đã đổi thành một chiếc giường gỗ hoa lệ, rộng rãi chắc chắn, vận động thế nào cũng không sợ. Trên giường treo màn vàng lụa hồng, càng thêm mấy phần dụ hoặc.

Không phải là ta đi nhầm phòng chứ, trong lòng hẳn nghi hoặc thế nào khỏi cần phải nói, đang định cất bước, chợt nghe thấy những hơi thở gấp gấp vang bên tai, tựa như ở phía sau rèm truyền đến.

- Nhị tiểu thư đi đâu mất rồi nhỉ?

Hắn mỉm cười, lầu bầu như tự nói với mình:

- Đúng là một khắc không gặp như cách tam thu, ta nhớ nàng nhớ tới đau lòng.

Tiếng hô hấp kia ngày càng dồn dập, phảng phất nghe thấy tiếng trống ngực thình thịch, Lâm Văn Vinh than vãn:

- Nhị tiểu thư, nàng ở đâu? Ta nhớ nàng nhớ tới ngủ không yên.

- “Phi” Một tiếng cười khê từ sau rèm, Tiêu Ngọc Sương không nhin nổi nữa, gắt:

- Tên gốc tử người, nói lung tung gì đó, người đâu có nhớ ta nhớ tới ngủ không được chứ?

- Ấy, Nhị tiểu thư, nàng, nàng sao lại trốn ở đây?

Lâm Tam như gặp phải quỷ vội lùi lại hai bước, làm bộ ngượng ngùng:

- Ôi chao, hết rồi, tiếng lòng của ta không phải là bị nàng nghe hết rồi sao? Thế này bảo ta sao có thể gặp người ta chứ!

- Đáng ghét!

Khuôn mặt xinh đẹp của Nhị tiểu thư bừng lên ráng hồng, mỉm cười ném một cái gối nhỏ qua, Lâm Văn Vinh bắt lấy, thấy chiếc gối kia mới tinh, chính diện thêu một đôi uyên ương, lật ngược lại nhìn, tức thì bật cười, mặt sau không ngờ lại thêu một con gấu nhỏ lười biếng.

Nhị tiểu thư thật là sáng tạo, Lâm Văn Vinh cười lớn, nhìn Ngọc Sương vô cùng có thâm ý. Nhị tiểu thư then chín mặt, vội đánh tới làm hấn ngứa ngáy cả mình mẩy:

- Ai cho người cười, ai cho người khi phụ ta.

Lúc này mới có thời gian nhìn ngắm nàng, Nhị tiểu thư mặc một bộ váy sen màu hồng, mắt phượng mày liễu, mũi cao thanh tú, miệng nhỏ hồng nhuận như anh đào, cả người lộ vẻ vui mừng. Thân hình yếu điệu mềm mại, hai chân thon dài làm nổi bật vẻ thướt tha vô hạn, giống như một đóa hoa sen mới nở nổi lên giữa ao nước trong xanh.

Lâm Văn Vinh nhìn tới gần gần: “Cô bé ngoan ngoãn này cũng thật ghê gớm, mới có mười bảy tuổi đã có phong tình như thế, khi tới tuổi của mẹ nàng, vậy còn không mê hoặc chết lão công ta sao.”

Thấy ánh mắt Lâm Văn Vinh không ngừng tuần tra trên thân thể mình, nhất là cứ mãi dừng lại ở ngực và hông mình, Nhị tiểu thư then thùng vô hạn, nhưng lại vô thức ưỡn ngực lên, mặc cho hấn thưởng thức, mặt mày đỏ ửng, hai mắt mơ hồ, môi hồng hé ra, giọng như muỗi kêu:

- Tên xấu xa người, nhìn ta làm gì?

Đúng vậy ta nhìn nàng làm cái gì, phải động thủ mới đúng. Lĩnh ngộ được tín hiệu Nhị tiểu thư đưa tới, Lâm Văn Vinh ôm nàng vào bộ ngực hùm gấu, bàn tay chậm rãi vuốt ve tấm lưng nàng:

- Ngọc Sương, nàng thật đẹp, sắp câu mắt hồn của ta rồi. Hết rồi, hết rồi, đêm nay ta nhất định ngủ không yên rồi. Thật là gặp không bằng không gặp, gặp rồi khó ngủ yên.

Hấn lời ngon tiếng ngọt như nước chảy mây trôi, Nhị tiểu thư mới chỉ là cây đậu non mười sáu mười bảy tuổi, bị hấn làm cho then không thể kìm nén được, nhưng lại vênh tai lên như sợ lọt mất câu nào. Cảm thấy bàn tay hấn thuận theo eo lưng trượt xuống. Toàn thân như ở trong lò lửa, nhưng cũng chỉ nhắm một mắt mở một mắt, mặc cho hấn chiếm tiện nghi.

- Nhị tiểu thư, nàng trốn ở đây từ khi nào, ta tìm nàng cả một buổi tối, thế nào cũng không tìm ra, thiếu chút nữa lao vào chỗ phu nhân đòi người rồi.

Lời nói ngọt ngào không mất tiền cứ thuận miệng mà tuôn ra, chịu oan uổng chính là Tiêu phu nhân.

- Sau khi ta thu dọn phòng cho người xong, có chút mệt mỏi, liền nằm trên giường ngủ một giấc. Người đừng nên hiểu lầm, ta, ta không phải là cố ý tới tìm người.

Nhị tiểu thư mắt như thoa phấn, tai đỏ bừng bừng.

Cái này gọi là ở đây không giấu ba trăm lượng bạc, Lâm Văn Vinh mừng lắm:

- Hiểu rồi, hiểu rồi, Nhị tiểu thư khẳng định là không cố ý đến, nhất định là đi nhầm phòng. Nhị tiểu thư, phòng của nàng ở đâu? Ngày mai ta cũng đi nhầm một chuyến. Cái gì, nàng và phu nhân ngủ chung phòng? Vậy thôi xong rồi!

Miệng cứ nói, nhưng tay cũng không nhàn rồi, bày tay mò mẫm trên cặp hông nhỏ của nàng, thật trơn như sữa vậy, vùi đầu vào ngực nàng, chạm phải ngọn núi mềm mại nhô lên kia, cảm nhận vẻ êm ái, nóng ấm, tức thì cười sảng khoái:

- Ngọc Sương, nàng thật sự lớn lên rồi, ít nhất phải lớn lên hai số. Ấy, bên trái hình như to hơn bên phải một chút, chẳng lẽ là phát triển có vấn đề? Đợi ta kiểm tra cẩn thận một lượt đã.

Hấn nói rồi, đại thủ thần không biết quỷ không hay hướng tới ngực nàng xem xét. Mặt Nhị tiểu thư như phát sốt, vội vàng lấy hai tay che trước ngực, then thùng lườm hấn:

- Tên tiểu tặc người, đúng là xấu đến tận suy nghĩ, Nương thân nói, chưa tới thành thân. Không thể để người chiếm tiện nghi.

- Vậy hả.

Lâm Văn Vinh thở dài:

- Vậy liền đợi ta từ chiến trường trở về hãy chiếm tiện nghi nhé. Dù sao cũng không mất bao lâu, một năm rưỡi là về rồi.

Nhị tiểu thư trong cơn kinh hãi, nắm chặt tay hấn:

-

Người, người thật sự muốn đi.

Lâm Văn Vinh buồn bã thở dài:

- Nếu như có những việc ta nhất định phải đi làm, ta cũng không thể trốn được. Cuộc sống tựa như bị cưỡng ép, nếu không cách nào phản kháng, không bằng đi hưởng thụ khoái cảm kia.

Nhị tiểu thư đã lưng tròng nước mắt, nắm lấy bàn tay hấn đang đặt trên ngực mình, một cảm giác như lửa từ ngọc nữ truyền tới làm khuôn mặt nàng đỏ rực:

- Người xấu, ta cho phép người thì đã là người của người, đời đời kiếp kiếp đợi người, người muốn sờ, cứ tận tình sờ cho đủ, ta không nói với nương thân là được.

“Cầm thú, ta đúng là không bằng cầm thú!” Vuốt ve ngực Ngọc Sương hai cái, Lâm Văn Vinh mặt đầy hổ thẹn thu tay lại, cười ha hả:

- Đùa với nàng thôi, ta đâu phải là người tùy tiện chứ.

Tiểu nha đầu “ừ” một tiếng, thình lình đưa ngọc nữ vào trong tay hấn, ôm lấy hấn đè lên một chút, lại mau chóng tránh ra, thẹn thùng:

- Người xem phòng ta thu dọn cho người thế nào? Cái này phí mất công sức mấy ngày của ta đó, bắt đầu từ hôm qua đã sửa sang rồi.

- Tốt, rất tốt...

Lâm Văn Vinh cười ha hả, lật gối uyên ương qua:

- Ta thích nhất chú gấu con này.

- Thật chứ.

Nhị tiểu thư mặt mày mừng rỡ:

- Con gấu nhỏ này chính là tự tay ta thêu, uyên ương là tỷ tỷ vẽ. Nói như vậy, người thích ta hơn một chút, như vậy không được, một chén nước phải đưa đều. Tỷ tỷ chính là thân tỷ tỷ.

“Còn có như thế nữa ư?” Lâm Văn Vinh ngạc nhiên.

Nhị tiểu thư cố lấy hết can đảm ghé tới bên tai hấn, thỏ thẻ:

- Áo trên người ta mặc, cũng thêu gấu con, đợi người đánh trận xong trở về, ta sẽ mặc vào cho người xem.

“Áo trên người nàng?” Lâm Văn Vinh dò xét từ trên xuống dưới:

- Không có a, trừ hoa chỉ còn cổ.

- Đồ ngực!

Nhị tiểu thư thoi hấn một quyền, sắc mặt như ánh bình minh rạng ngời, xoạt một cái đẩy cửa chạy đi, khi đi còn quyền rũ lườm hấn, như thẹn như hờn như oán.

“Ai nha, thất bại thất bại...!” Lâm Văn Vinh ảo não đập tay: “Lão tử sao lại biến thành chẳng còn chút âm dương vậy chứ? Rõ ràng là sút kém rồi, lãng phí không một phen tâm tư của Nhị tiểu thư, thật sự là không thể xem nhẹ dũng khí của thiếu nữ.”

Nói chuyện với Nhị tiểu thư trong chốc lát như thế, dù là thời gian chiếm tiện nghi là phần lớn, nhưng cũng có thời khắc êm ả cảm động, nằm thẳng căng trên giường, vẫn không ngừng miên man suy nghĩ, nếu ngày sau lên chiến trường, sợ là không tìm thấy thời khắc động lòng người thế nữa sao Ngưng Nhi vẫn chưa đến chứ?

Lăn qua lật lại ở trên giường, mơ mơ hồ hồ cũng không biết ngủ được mấy canh, chợt cảm thấy giữa cổ lạnh lạnh, cũng không thêm suy nghĩ, lật người đưa tay ôm lấy:

- Ngưng Nhi con hồ ly xinh đẹp nàng, sao còn mặc nhiều áo quần như thế?

Tay mới chỉ đưa tới một nửa, chợt thấy cái lạnh lẽo kia càng gần, ép lên cổ mình, một cảm giác đau nhói truyền lại, cơn buồn ngủ của hắn tức thì biến mất, mở choàng mắt ra, liền thấy một khuôn mặt xinh đẹp mờ mờ trước mắt.

Nữ tử kia cả người áo trắng. Không hề thoa phấn kẻ mày, mi như núi xa, mắt như nước mùa thu, miệng nhỏ đỏ tươi, gương mặt hơi xanh xao, lại thêm có phần yếu đuối. Thần sắc nàng lạnh nhạt, tay cầm thanh thu thủy bảo kiếm, kề sát ở trên cổ Lâm Văn Vinh, mũi kiếm như muốn đâm vào.

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên ngây dại, trong mắt đầy vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, bỗng kêu lên:

- Tiên tử tỷ tỷ, tỷ, tỷ đi đâu vậy? Ta nhớ tỷ muốn chết.

Lúc hắn nói chuyện yết hầu khô lên, mũi kiếm kia liền cứa vào da thịt hắn, mặc dù không sâu, nhưng đã thấy máu, thần sắc Ninh Vũ Tích bình tĩnh, không có chút ý thu tay.

Cảm giác đau đớn nơi yết hầu đánh thức Lâm Văn Vinh. “Đã lâu không thấy máu rồi, không nghĩ tới hôm nay tới giết ta lại chính là Ninh tiên tử.” Lâm Văn Vinh buồn thảm, bất đắc dĩ dang tay:

- Thần tiên tỷ tỷ, cái mạng này của ta ngày đó là do chính tỷ cứu, nếu tỷ muốn giết ta, cứ thoải mái ra tay đi. Nếu ta nhú mày một cái, ta không phải là lão công của Thanh Tuyền.

Ninh tiên tử không đổi sắc, lạnh lùng liếc hắn, mũi kiếm từng phân từng phân đâm vào, mồ hôi trên trán Lâm Văn Vinh đổ cuộn cuộn, tựa hồ cảm thấy mùi vị cái chết cách mình ngày càng gần: “Mẹ nó, chẳng còn được chết trên chiến trường nữa, đúng là kết cục mang nhiều ưu sầu của ta!”

Hắn trải qua việc sinh tử không phải là ít nữa. Nhưng chưa từng khó có thể tránh thoát, khó có thể suy tính như hôm nay. Nếu Ninh Vũ Tích nói chuyện, hắn liền có thể nắm chắc năm phần tự bảo vệ được mình, nhưng Ninh tiên tử giống như người hóa đá, không nói không rằng, không chút cảm tình. Hắn trừ việc ai thán thì không còn cách nào khác nữa.

- Đại ca...

Ngoài cửa có một tiếng gọi khẽ hơi run rẩy vọng vào, chính là giọng Lạc Ngưng. Mũi kiếm của Ninh tiên tử khựng lại, cách động mạch nguy hiểm nhất của hắn chỉ một ngón tay.

- Ngưng Nhi...

Khoảng cách nhỏ nhoi như vậy, liền làm Lâm Văn Vinh đột nhiên nảy sinh cảm giác sinh tử hai bên đều nặng, hắn đã ước nước mắt: “Hảo bảo bối, một tiếng kêu này của nàng thật đúng lúc, lão công nếu đại nạn không chết, chắc chắn mỗi ngày sủng ái nàng ba lần.”

- Bảo nàng ta đi đi!

Ninh tiên tử cuối cùng cũng mở miệng rồi, âm thanh lạnh lẽo như băng, Lâm Văn Vinh lại nghe như tiếng trời, chỉ cần nàng mở miệng, lão tử liền nắm chắc năm thành có thể sống sót.

- Lâm Tam, người ngủ rồi sao?

Tiếng Tiêu phu nhân vang lên ngoài cửa:

- Lạc tiểu thư nói có chuyện gấp tìm người, còn nói nếu không thấy người, người nhất định cả đêm sẽ ngủ không yên.

“Tiểu yêu tinh kia tới lúc này rồi còn câu dẫn ta!” Lâm Văn Vinh vừa muốn khóc vừa muốn cười: “Còn hỏi sao Ngưng Nhi đến muộn như vậy, giờ mới nghĩ ra, nàng không biết võ nghệ, trừ đi đường chính không còn cách nào khác, có dừng khí đến làm ấm giường cho tướng công đã là đáng quý khó được rồi, hơn nữa hưởng chỉ còn tạm thời cứu được tính mạng của ta.”

Liếc mắt nhìn Ninh Vũ Tích, chỉ thấy thần sắc nàng không chút biến hóa, kiếm thế lại một lần nữa ép tới.

- Ngưng Nhi, ta không sao.

“Người dưới mái hiên, sao có thể không cúi đầu nhìn xuống”, Lâm Văn Vinh mở miệng kêu:

- Ta ở dưới giường trong phòng, đề lên một quả dưa chuột, bên trên khắc tên của ta, nàng trước tiên dùng tạm một chút, lại nói với Thanh Tuyền, kêu sư phụ trong nhà bếp, không nên giết dưa chuột. Mau trở lại đi.

- Dưa chuột cái gì, sao rối loạn lung tung thế?

Phu nhân nghe được chau mày, buồn cười hỏi.

Lạc tiểu thư cũng không hiểu dụng ý của phu quân, vô duyên vô cớ muốn dưa chuột làm cái gì, dưa chuột kia lại không phải là người. Nhưng đại ca háo sắc trốn ở trong phòng không ra, bản thân chính là quái sự, huống chi hắn còn nói dưa chuột gì đó, kêu loạn Thanh Tuyền cả lên.

- Nếu đã như thế, muội đi tìm tỷ tỷ.

Lạc Ngưng tuy không hiểu dụng ý của hắn, nhưng bằng vào sự hiểu biết của nàng với đại ca, việc này chắc chắn không hề tầm thường, nếu đại ca chỉ định muốn tỷ tỷ, vậy thì việc không thể trì hoãn. Nàng vốn là người quả cảm, tức khắc xoay người đi ra ngoài.

Đợi cho tiếng bước chân bên ngoài tan đi, mọi người đi xa, Ninh Vũ Tích hừ một tiếng, gương mặt không lộ vẻ gì:

- Người nghĩ rằng Thanh Tuyền có thể cứu được người sao?

“Chỉ có đồ ngốc mới nghĩ như vậy, ta làm vậy là tự cứu mình!” Tiên tử mở miệng một lần, hi vọng thoát hiểm tăng thêm một phần, Lâm Văn Vinh là nhân vật bậc nào, vẻ mặt vẫn y nguyên, thở một hơi dài:

- Lòng chết rồi, ai cứu cũng vô dụng. Tiên tử tỷ tỷ, ta ngay từ đầu đã chết một lần trong tay Thanh Tuyền, lại chết một lần trong tay An tỷ tỷ, lần này tới phiên tỷ rồi. Kỳ thực, với sự từng trải của ta, dù là chết thêm một trăm lần, cũng không dọa nổi ta. Giết đi, ta đã không còn để ý nữa rồi, không còn gì để quan tâm nữa.

Hắn nhắm hai mắt lại, không nói một lời, thần tình trên mặt rất là cổ quái, không giống khóc, không giống cười, dường như thật sự đã thấu hết cõi hồng trần, cực kỳ bình đạm.

- Ở trước mặt ta còn làm ra vẻ thần bí, người cho rằng ta không dám sao?

Cổ tay Ninh Vũ Tích khẽ nhếch lên, một đạo kiếm quang mang theo tiếng gió bổ tới, Lâm Văn Vinh toàn thân lạnh thấu xương, mở bừng hai mắt:

- Thần tiên tỷ tỷ...

Ánh mắt hắn như điện, Ninh Vũ Tích giật mình, thủ thế bất giác chậm một chút:

- Ta tuyệt sẽ không bỏ qua cho người, người còn có di ngôn gì, mau nói ra đi, ta cho người chết thống khoái.

- Kỳ thực cũng không phải là di ngôn gì.

Lâm Văn Vinh cười ảm đạm, gương mặt như đang hồi tưởng với vẻ cay đắng:

- Cuộc đời thoáng qua như một giấc mộng. Quá trình ta và tỷ tỷ quen biết càng huyền ảo như mộng cảnh. Đầu tiên là hiểu lầm, làm cho hai người chúng ta như nước lửa bất dung, sau đó tỷ tỷ mấy lần cứu ta, mới dần dần cùng tỷ hiểu nhau, Chuyển đi Sơn Đông, tiên tử cả đường làm bạn, hơn nữa còn lấy thân cứu mạng, đổi cho ta một con đường sống. Ta từng phát lời thề, những năm còn sống, tuyệt không đối địch với tỷ tỷ nữa. Chỉ là vận mệnh con người lại không phải do chính mình nắm lấy, dường như trời cao trêu đùa, ta và tiên tỷ tỷ quen biết, từ đầu giết nhau, lại giết nhau tới cuối, giống như vẽ một cái vòng tròn, bắt đầu từ nơi đâu, lại trở lại nơi đó. Cho dù tỷ tỷ giết ta, ta cũng sẽ không oán hận. Chết đi, chết đi, chết là hết cả...! Tỷ tỷ xin mau ra tay đi, để tránh Thanh Tuyền tới, phá hỏng hứng thú của tỷ.

Hắn nói một cách quyết liệt, mang vẻ khí khái nam tử, Ninh tiên tử lạnh lẽo nhìn, tựa như không nghe thấy lời của hắn, bảo kiếm lạnh như băng kia hiện ra một cổ hàn phong, xoát một tiếng, chém vào bên cổ hắn.

“Phật” một tiếng, bảo kiếm chém tới cổ, Lâm Văn Vinh chỉ cảm thấy máu nóng trào lên, toàn thân nhẹ như én bay.

“Chết rồi, chết rồi, linh hồn bay ra rồi!” Toàn thân hấn lông tóc dựng đứng, muốn kêu nhưng kêu không ra tiếng, cổ hết sức lực cúi đầu xuống, tức thì vui mừng như điên...

384. Chương 382 Chuyện Phức Tạp

“Thật sự không chết?” Cả người hấn trên dưới mồ hôi lạnh đã ướt đầm quần áo, nhưng trong lòng vừa mừng vừa kinh ngạc khó tả bằng lời.: “Một lần không chết là may mắn, hai lần không chết là vận khí, lần thứ ba này không chết, đó chính là phúc duyên của Lâm mỗ rồi.” Toàn thân hấn được tiếp thêm sức mạnh, phảng phất lại nhìn thấy hi vọng. Ninh tiên tử sắc mặt bình đạm, bạch y lỏng lẻo, chạy nhanh một hồi khiến cho khuôn mặt kia mơ hồ thoáng có chút xanh xao, một làn hương như lan thoang thoang xộc vào lỗ mũi, làm người ta thật thư thái dễ chịu.

- Tiên tử tỷ tỷ.

Đang đi về phía trước Ninh Vũ Tích nghe thấy hấn nói chuyện, thân hình chợt dừng lại, mũi kiếm liền đặt lên cổ hấn.

- Tỷ tỷ chẳng cần gấp, ta cũng không vội, tuy nhiên thân thể tỷ quan trọng hơn.

Mặt mũi hấn tỏ vẻ ôn hòa, ánh mắt rất chân thành.

Ninh tiên tử lạnh lùng nhìn hấn, hai tay buông lỏng, cả người nàng liền rơi xuống phía dưới. Lâm Văn Vinh vừa nhìn xuống dưới, tức thì kinh hãi: “Mái nhà này cách mặt đất tới mấy trượng, ngã xuống còn không biến thành bánh thịt sao. Con mẹ nó, cuộc một lần...!” Hấn nghiêng rằng cổ chịu đựng nỗi sợ hãi, hai mắt nhắm lại, bên tai tiếng gió vù vù, rơi thẳng xuống. Giữa khoảnh khắc sinh và tử, một tiếng hừ lạnh vọng lại, gió thơm thổi tới, bóng dáng Ninh Vũ Tích như điện, nhẹ nhàng khéo léo đỡ lấy người hấn, lao nhanh đi về phía trước.

Lâm Văn Vinh như là mới từ trong nước vớt lên, mồ hôi ướt sũng. Đêm nay hấn sinh sinh tử tử mấy lần hồi hộp, cũng hơi chút bị mất cảm giác rồi, chỉ đơn giản nhắm mắt lại, mặc cho Ninh Tiên Tử quăng ném.

Hai người đều không nói, êm dài đường như bởi vậy mà yên tĩnh, đi được không biết bao nhiêu lâu, chợt cảm thấy bên người gió lạnh thổi từng cơn, mở mắt ra, chỉ thấy nơi này là giữa sườn núi, dưới chân chính là Ngọa Phật Tự, trên đầu là Ngọc Đức Tiên Phường mà mình đã đem pháo bắn hạ, tường đổ vách sập, khung cảnh hoang tàn.

- Ta sao lại ở chỗ này rồi?

Lâm Văn Vinh giật mình kinh hãi, giãy dụa hai cái, chợt thấy lưng đau nhói, Ninh tiên tử không chút lưu tình, nện vỗ kiếm lên người hấn. Lâm Văn Vinh dưới cơn đau nhức, hằm hừ:

- Tiên tử, ngươi mang ta tới đâu đây?

Ninh Vũ Tích không đáp lời. Chọn một con đường núi dốc thẳng đứng mà đi, càng lên cao gió núi càng lạnh. Y phục Ninh tiên tử lỏng lẻo, đạm nhã như tiên, Lâm Văn Vinh ăn mặc mỏng manh, toàn thân lạnh tới nổi da gà. Đi được chừng thời gian nửa tuần trà, cước bộ của Ninh Vũ Tích dần dần chậm lại, ném người hấn trên mặt đất. Đá núi bén nhọn nhấp nhô đâm vào mông hấn, đau buốt tận tim.

Đứng dậy nhìn khắp xung quanh, lúc này chỗ đứng thân ở trên đỉnh núi cao, bốn phía trống trải vắng lặng, một miếu thờ sụp sệ gần ngay trước mắt, bên cạnh là phần mộ mới đắp. Trong mộ chính là Tĩnh An cư sĩ do hấn tự tay an táng.

Ninh Vũ Tích ngậy ngốc nhìn ngôi mộ mới, đôi mắt biếc long lanh, nước mắt mơ hồ đã lưng đầy, nắm chặt trường kiếm trong tay, trên cánh tay trắng thon thon hiện lên một lớp gân xanh nhàn nhạt do dùng sức quá lớn, mái tóc dài phất phật trong gió lạnh. Nổi thê lương trống vắng không sao diễn tả in hấn lên vẻ đẹp kiều diễm kia. Trường kiếm cắm vào trước mộ, Ninh tiên tử chậm rãi quỳ xuống, hai hàng nước mắt trong vắt lăn dài, cuối cùng bật khóc trong im lặng.

“Tôi đời rồi...!” Long tóc toàn thân Lâm Văn Vinh dựng lên: “Chẳng lẽ Tĩnh An cư sĩ là nương thân của tiên tử tỷ tỷ?” Viên chủ của Ngọc Đức Tiên Phường bị Lâm Tam bức tử, thiên hạ không ai không biết không ai không hiểu. Dù cho hắn có bản lĩnh bằng trời, có thể nói dù cho trần nhà sập xuống, cũng không lừa được tiên tử. Chẳng trách Ninh Vũ Tích căm hận hắn như thế, không để ý tới tình nghĩa ngày trước, mấy lần đẩy hắn vào chỗ chết.

Mất thấy Ninh tiên tử quỳ gối trước phần mộ không nói lời nào, trong lòng Lâm Văn Vinh hiểu được, lần này phương pháp gì cũng không linh rồi, chỉ có liều chết bỏ trốn. Hắn nghĩ gì làm nấy, bước chân như nhẹ như báo, từ từ lui xuống núi.

- Người còn đi được sao?

Dường như Ninh tiên tử như có mắt sau lưng, lạnh lẽo hừ một tiếng, vung tay lên, ba luồng sáng lạnh bắn ra, Lâm Văn Vinh “Ồi” một tiếng, tránh được hai chiếc, chiếc châm thứ ba lại cắm ngay ở bắp chân, trong cơn đau đớn đứng không vững, ngã “phịch” một tiếng xuống mặt đất.

Lần này đúng là xong hết rồi, thấy mặt mày Ninh Vũ Tích lạnh lùng, trường kiếm trong tay lóe hàn quang đi về phía mình, hắn chỉ đành cười khổ, từng tưởng tượng ra rất nhiều, rất nhiều cách để chết, nhưng chưa nghĩ tới sẽ chết trong tay tiên tử.

- Người đoán ta sẽ để người chết như thế nào?

Trường kiếm đặt ở ngực hắn, giọng tiên tử lạnh lùng, so bộ bộ dạng điềm tĩnh trước đây đối lập rõ ràng.

- Nếu là có thể chết thật nhanh, thì là tốt nhất.

Lâm Văn Vinh thở dài, thần tình cũng không rõ có bao nhiêu bi thương, ánh mắt nhìn quanh bốn phía, mơ hồ có chút vẻ lạnh nhạt:

- Nơi này cũng không tệ, núi xanh nước biếc, chim hót hoa thơm, chôn cái bộ xương trung trinh của ta ở đây cũng không coi là lãng quên ta.

- Trung trinh.

Tiên tử cười lạnh lùng:

- Hủy Thánh phường của ta, làm nhục thân nhân của ta, bị người trong thiên hạ nhổ bọt chửi rửa, bằng vào người cũng coi là trung trinh?

Lâm Văn Vinh bưng bưng nổi giận:

- Tiên tử tỷ tỷ, mạng của ta là do tỷ cứu, tỷ muốn đánh ta giết ta, ta cũng không thèm nhú mày một cái, chỉ xin tỷ nhớ kỹ một điều, tỷ chỉ có thể đại biểu cho một mình mình, không đại biểu cho được người trong thiên hạ. Tỷ sao biết người trong thiên hạ chỉ biết chửi ta mắng ta, không biết khen ta ngưỡng mộ ta? Đây chính là điển hình cho cái thói tự cho mình là đúng của Ngọc Đức Tiên Phường các người, người thiên hạ đều có chân có tay, có đầu óc có tư tưởng, các người bằng vào cái gì đại biểu cho bọn họ?

Miệng hắn thì cứ nói nhưng dường như lại giở trò ảo thuật, trong tay trống không bỗng xuất hiện thêm một khẩu súng đen xì xì, nòng súng âm trầm lóe hàn quang, đang nhắm ngay vào Ninh Vũ Tích.

Ninh Vũ Tích không hề kinh sợ, hừ một tiếng:

- Người cũng có chút bản lĩnh, hoàn cảnh như vậy cũng có thể lấy ra ám khí. Nhưng, ta lại chẳng sợ người.

Nàng âm thầm than:

- Phàm trần có rộng lớn, nhưng không có gì ta lưu luyến nữa, ta dù hi sinh tính mạng, cũng phải lấy được thủ cấp của người.

Vẻ mặt nàng cương quyết, nghiêng chặt răng ngà, trường kiếm trong tay rung lên, liền muốn cùng hắn lưỡng bại câu thương.

“Leng keng”, tiếng kim loại rơi vào đất khê vang lên, Ninh Vũ Tích hơi sững sốt, thấy Lâm Tam vút hỏa thương trong tay xuống đất, bình thần thở dài:

- Tiên tử tỷ tỷ, ta đã nói rồi, tỷ cứu ta một mạng, đời này ta không làm địch với tỷ nữa, đều coi như ân tình ta trả lại cho tỷ. Tỷ muốn giết ta cứ việc động thủ, nếu ta nhú mảy một cái, thì con của tỷ cùng họ với ta.

Ninh tiên tử ngạc nhiên. Uy lực của cây súng này nàng đã thấy qua. Dù là nàng tự phụ võ công siêu tuyệt, cũng không nắm chắc tránh được đạn. Lâm Tam trả lại một ân tình to lớn cho nàng, cái giá lớn lại là tính mạng của chính hắn. Từ khi nào hắn trở nên hảo sảng thế này!?

Trầm ngâm hồi lâu, kìm nén những rung động trong lòng, mũi kiếm của Ninh tiên tử khẽ run rẩy:

- Chớ cho rằng như vậy thì ta sẽ không giết ngươi, ngươi bức tử viện chủ, thập ác bất xá...

Lâm Văn Vinh cất tiếng cười to, thanh âm thâm lương:

- Tiên tử tỷ tỷ, ta kính trọng chính là vì tỷ mấy lần cứu ta, nhưng không phải là hành động phẩm đức của tỷ. Ta và Thanh Tuyền hai bên yêu nhau. Có chỗ nào sai? Dựa vào cái gì bị các ngươi chia rẽ?

Ninh Vũ Tích hơi kinh ngạc:

- Chuyện của Thanh Tuyền, không phải là sở nguyện của ta. Chỉ là nó từ thừa nhỏ đã phát lời thề, muốn vứt bỏ tình oán của nhân gian, cả đời cung phụng Thánh phượng, ta sao có thể phá hỏng lòng tin của nó.

- Vứt bỏ tình oán của nhân gian? Trò cười! Người sống trong hồng trần, ăn ngũ cốc tạp lương, hưởng đắng cay ngọt bùi, như dòng máu chảy khắp nơi. Sao có thể vứt bỏ? Tỷ tỷ có thể cao cao tại thượng, Tĩnh An cư sĩ cũng có thể cao cao tại thượng. Nhưng Thanh Tuyền và ta giống nhau, đều là người phàm, chúng ta mong muốn chính là sinh hoạt hồng nam lục nữ của nhân gian, không muốn làm thần tiên ngoại thế gì đó giống như cư sĩ. Nói ngược trở lại, cư sĩ chính là thần tiên sao? Ta thấy rất là giả dối.

- Không được vũ nhục viện chủ.

Mặt Ninh Vũ Tích trắng bệch:

- Ngươi bức tử viện chủ, thập ác bất xá...

- Hay cho một câu thập ác bất xá!

Lâm Văn Vinh cười lạnh:

- Trước hết ta cứ nhận vậy. Nhưng tiên tử tỷ có nghĩ tới không. Nếu ta tới trễ một bước, Thanh Tuyền cùng đứa bé trong bụng nàng sẽ ra sao? Họ còn đường sống sao? Đó chính là thê tử và huyết mạch của ta, ta cứu bọn họ có gì sai? Kỳ sở bất dục¹⁴ vật thi vu nhân*, nếu nói ta độc ác chẳng thể dung thứ, vậy vị viện chủ tỷ kính ngưỡng, thân nhân mà tỷ coi trọng kia chính là thiên ác bất xá, vạn ác bất xá!

- To gan!

Khuôn mặt Ninh tiên tử tái nhợt, dưới cơn thịnh nộ, kiếm bay như gió., mang theo tiếng rít vùn vụt, nhắm thẳng vào ngực Lâm Văn Vinh phóng tới .

Lâm Văn Vinh nhếch mép, toàn thân ngậy đại, trong một tích tắc này, trăm loại tư vị nẩy lên trong lòng, từng khuôn mặt lóe ra trước mắt Tiên Nhi, Thanh Tuyền, Xảo Xảo, Ngưng Nhi, An tỷ tỷ, phu nhân...

Ninh tiên tử cất tiếng lao đến, trường kiếm nhắm ngay ngực hắn, hung hãn đâm xuống. Lâm Văn Vinh hồ hững, không né không tránh, nở một nụ cười rạng rỡ cả gương mặt.

- Ngươi , ngươi... ngươi cười cái gì?

Lưỡi kiếm đã run lẩy bẩy sát bên da thịt hắn, nhưng rốt cuộc cũng không tiến vào được nửa phân, Ninh Vũ Tích trong lòng hỗn loạn, nghiêng răng nói.

- Tỷ tỷ, cư sĩ là nương thân của tỷ sao?

Lâm Văn Vinh không sợ chút nào, nụ cười chân thật thuần khiết, giống như một đứa bé không chút phòng bị.

- Là cô... Ta không nói cho ngươi.

Ninh Vũ Tích khẽ cắn hàm răng ngà, đột nhiên giật mình trả lời.

“Nói như vậy thì không phải là nương thân rồi?” Lâm Văn Vinh thở phào một hơi dài, toàn thân nhẹ nhõm: “Ta sao lại nói thế nhỉ, cư sĩ có dáng vẻ làm như tiên phong đạo cốt, sao có thể có nữ nhi xinh đẹp như tiên tử chứ. Đồ khốn kiếp, dọa chết ta rồi!”

Hắn vừa rồi đẩy binh vào chỗ hiểm, vứt bỏ khẩu súng lấy sinh mạng của mình ra đánh cược một phen, bây giờ người còn đang run rẩy, nhếch môi cố nặn ra một nụ cười, da thịt trên mặt căng thẳng:

- Tỷ tỷ, tỷ nói cho ta cư sĩ là người thế nào của tỷ, ta cũng nói cho tỷ một bí mật lớn bằng trời.
- Ta không thêm.

Ninh Vũ Tích tức giận hừ một tiếng, thần sắc ảm đạm:

- Ta muốn thay cô cô báo thù. Cô cô là người thân duy nhất của ta trên thế gian này.

“Hóa ra là cô cô, chỉ cần không phải là nương thân là xử lý được rồi!” Lâm Văn Vinh mỉm cười thở dài, nhặt lên khẩu súng trên mặt đất. Ninh tiên tử cả kinh, nắm chặt trường kiếm trong tay vội đề phòng.

Lâm Văn Vinh khẽ lắc đầu, ngoác miệng cười:

- Đa tạ sự thành khẩn của tiên tử tỷ tỷ, bây giờ tới phiên ta hỏi báo rồi. Tỷ tỷ cũng không cần khó xử việc không nỡ giết ta, tự ta động thủ là được rồi.

Hắn nâng súng lên, nhắm ngay huyết thái dương của mình, Ninh tiên tử nhìn tới kinh hãi, run rẩy nói:

- Người, người muốn làm gì?
- Cũng chẳng làm gì, chỉ muốn xem uy lực của khẩu súng này thôi.

Lâm Văn Vinh hồ hững, đưa khẩu súng tới bên trán cố sức gõ gõ, nụ cười càng thần bí:

-

Tiên tử tỷ tỷ không cần lo lắng, nói không chừng cây súng này uy lực yếu ớt, hoặc là da đầu ta cứng, vậy có thể viên đạn cũng không làm bị thương ta được ấy chứ.

- Vậy người chết đi!

Thần sắc Ninh Vũ Tích càng thêm bức tức, cắn răng nói.

Lâm Văn Vinh trở nên trịnh trọng, hai mắt nhắm chặt, ngón tay luồn qua vòng tròn, chậm chậm móc vào cò súng. Thấy vẻ chăm chú mà ương ngạnh của hắn, đôi mắt mỹ lệ của Ninh Vũ Tích ánh lên, tựa như thống hận, tựa như lo lắng, lại tựa như mê mang, trăm mối cảm xúc đan lại, ngay cả chính nàng cũng khó phân biệt.

Lâm Văn không nói lời nào, bình tĩnh dị thường, ngón tay từ từ nhích nhích. Ninh Vũ Tích tuy trấn định như tiên, thời khắc này cũng không cách nào chịu nổi nữa, trống ngực nhanh lên vô số lần, tay ngọc nắm chặt trường kiếm, nghiêng răng ken két, trong lòng có hai âm thanh hoàn toàn khác biệt vang lên, làm nàng không biết phải là thế nào cho phải.

Lâm Văn Vinh khe khẽ thở dài, ngón tay mau lẹ, móc cò súng. Ninh tiên tử tim đập như trống, tư duy đột nhiên dừng lại, không chút nghĩ ngợi vung kiếm lên, chém ngay vào cổ tay hắn.

Lâm Văn Vinh “ôi chao” một tiếng đau đớn, cổ tay thông xuống:

- Tỷ tỷ, tỷ làm cái gì thế này?

Ninh Vũ Tích nghiêng răng:

- Nơi đây chính là trọng địa của thánh phường ta, sao có thể thấy máu tanh. Người liền nhảy từ vách núi này xuống đi, xong hết mọi chuyện, đừng làm nhục mắt của ta.

Lâm Văn Vinh nghe được thâm buồn cười, mở ổ đạn của súng ra, chỉ thấy bên trong trống trơn, không ngờ ngay cả đạn cũng không lắp. Hắn lắc đầu than khẽ:

- Hôm nay ta lấy khẩu súng này dâng cho phu nhân xin cưới hai vị tiểu thư Tiêu gia, tránh bị cướp cò, sớm đã lấy đạn được ra. Vừa rồi biểu hiện cho tỷ tỷ, cũng là ta cố ý mà thôi, làm tỷ tỷ không xuống tay được.

- Tiên tử có thể chửi ta hèn hạ, chửi ta vô sỉ, nhưng ta đã làm, ta nhận, ta hèn hạ, nhưng ta thẳng thắn, không có gì không được. Giống như đối diện với Tĩnh An cư sĩ, ta với bà ấy kiến giải khác nhau, xung đột kịch liệt, nhưng ta và bà không có cừ hận. Ta hậu táng cho bà, rồi cùng Thanh Tuyền khấu đầu lạy bà, trước phần mộ của bà, ở trên đỉnh Tuyết phong cao ngút này, ta có thể vỗ ngực mà nói, Lâm Tam ta không thẹn với lương tâm.

Về mặt hấn chăm chú, từng từ trình trọng, vang dậy trong đất, Ninh Vũ Tích nhìn vẻ cổ chấp của hấn, đột nhiên nảy sinh một cảm giác như nhìn lên đỉnh núi cao, trong lòng rối loạn mê mang.

Lâm Tam quay đầu lại, nở nụ cười với nàng, lại mang vẻ tiêu sái không sao diễn tả:

- Việc trên đời này, thật thật giả giả, rắc rối chồng chất, khiến người khó nắm được, giống như tiên tử tỷ tỷ muốn giết ta.... Không có việc gì phức tạp hơn nữa.

- Không có việc gì phức tạp hơn nữa ư?

Ninh Vũ Tình lẩm bẩm tự nói, bất chợt có một loại cảm giác chưa từng có: “Đối diện với Lâm Tam này, sợ là dùng hết sức cả đời của mình, cũng giết không được.”

Thủ đoạn của Tam ca... Ài, nhẹ nhàng đón bắt, xuất thần nhập hóa.

* Theo Cao Đài từ điển

Kỷ: Mình, chính mình. Sở: việc đó, cái đó. Bất dục: không muốn.

Vật: chẳng. Thi: làm, thi hành. Ư: ở tại. Nhân: người.

Câu Hán văn trên có nghĩa là: Điều gì mình không muốn thì đừng làm cho người.

Đây là câu nói rất nổi tiếng của Đức Khổng Tử, vì nó là chân lý muôn đời, làm căn bản cho lý công bình của nhơn loại.

Một hôm, Tử Cống hỏi Đức Khổng Tử:

- Có lời nào khả dĩ thi hành được chung thân không?

Đức Khổng Tử đáp: - Kỷ sở bất dục, vật thi ư nhân.

Lời nói này biểu lộ rõ cái Đạo Nhân Ái của Thánh nhân đã trải qua mấy ngàn năm, và mãi mãi về sau, vẫn là khuôn vàng thước ngọc cho đạo xử thế, là nguyên tắc bất di bất dịch cho sự công bình và bình đẳng giữa nhơn loại.

Đức Chúa Jésus cũng có dạy môn đồ rằng: “Ne faites pas à autrui ce que vous ne voudriez pas qu'on vous fit.”

TĐ ĐPHP: Tóm lại, cái sở hành chơn pháp công bình chỉ dùng một câu “Kỷ sở bất dục vật thi ư nhân”, nghĩa là: những điều nào mình chẳng muốn ai làm cho mình phải buồn than đau đớn thì tức nhiên mình không nên làm mấy điều ấy cho người khác.

385. Chương 383 : Trăm Trượng Trên Dây Xích

Sương đêm ướt đầm, một lớp sương mù mong manh đọng trên tóc mai của Ninh Vũ Tích, thanh khiết vô cùng, trong ánh trăng nhàn nhạt, óng ánh như pha lê. Mặt nàng đẹp như ngọc, ngón tay thon thon, áo trắng hơn tuyết, những sợi tóc nhẹ nhàng vờn bay trong gió lạnh, phảng phất như tiên tử từ trên cung trăng hạ xuống phàm thế, cái vẻ thanh lệ tuyệt trần đó làm Lâm Văn Vinh nhìn tới ngơ ngẩn.

- Người cho rằng như vậy ta sẽ không giết người sao?

Thần sắc Ninh Vũ Tích càng lạnh lẽo, trong âm thanh mang theo từng cỗ hàn ý:

- Ta từ nhỏ đã rời xa phụ mẫu. Cô cô chính là nương thân của ta, cùng sư phó dạy ta đọc sách, viết chữ, luyện tập võ nghệ, chính là người quan trọng nhất trong đời của ta. Ôn dạy dỗ, đức dưỡng dục, ta sống trên đời này không bao giờ quên. Lão nhân gia người chết thắm trong tay người, nếu người cho rằng chỉ hai ba câu của người có thể thoát tội ư, vậy thế gian này làm gì còn cừu hận nào đáng nói?

- Tiên tử muốn giảng ân cừ, giảng đạo lý với ta sao?

Lâm Văn Vinh cười lạnh:

- Như vậy rất tốt! Tỷ tỷ luôn mồm nói cư sĩ chết trong tay ta, vậy ta xin hỏi một câu, tỷ chính mắt nhìn thấy sao, hay là tự tai nghe thấy? Lâm Tam ta mặc dù hèn hạ vô lại, nhưng trừ trên chiến trường, ta còn chưa có giết một ai. Ta và cư sĩ lập trường khác nhau, nhưng chưa từng có ân oán cá nhân, ta vì sao muốn giết bà ấy? Ta bằng vào cái gì để giết bà ta?

- Chớ có giả bộ! Người lấy ngôn từ nhục mạ cô cô, làm cho cô cô kiệt lực mà qua đời, người trong thiên hạ đều biết .

Ninh Vũ Tích hừ lạnh:

- Người còn phủ nhận được sao?

- Ý của tiên tử tỷ tỷ là, ta dùng ngôn từ giết cô cô của tỷ?

Lâm Văn Vinh mỉm cười hỏi:

Ninh tiên tử giạt mình, Tài quý biện của tên Lâm Tam này quả nhiên không phải tầm thường, viện chủ quả thật vì hấn mà chết, nhưng lại chẳng thể nói là hấn giết.

- Nếu tiên tử đã cho là như vậy, ta cũng không dám chối.

Lâm Văn Vinh thở dài, vô cảm khải nói:

- Ngọc Đức Tiên Phường các người chẳng phải là hóa thân của chính nghĩa sao? Vậy dùng thủ đoạn chính nghĩa đi, chứ lên lên lút lút ám sát, làm người thiên hạ nhạo báng chê cười, hấn là cư sĩ viện chủ ở dưới cửa tuyền cũng khó yên nghỉ. Ta cũng cho tiên tử một cơ hội công bằng, xin mời dùng lời nói mà giết ta đi, ta có chết ngay tại đây, cũng vô oán vô hối...

- Người...

Ninh Vũ Tích xinh đẹp tuyệt mỹ, công phu tay chân cũng vô địch thiên hạ, nhưng luận tới mồm mép tranh cãi, không bằng da lông của Lâm Tam. Thấy hấn ba câu hai lời liền đem trách nhiệm phủ đi sạch sẽ. Trong cơn thịnh nộ cánh tay trắng nõn vung lên, một làn ngân quang bắn ra, trúng ngay bắp chân Lâm Văn Vinh. Hấn vốn dĩ đã khập khễnh, hai chân đồng thời bị đau nào còn trụ vững được, ‘phịch’ một tiếng ngã xuống, đầu nện mạnh lên đất, tức thì mất nẩy đom đóm, tối xầm lại.

- Người không phải giỏi múa mép sao?

Ninh Vũ Tích giữ khuôn mặt lạnh lùng:

- Ta liền cắt lưỡi của người, xem người giả bộ thể nào?

Lâm Văn Vinh cười vang, không chút sợ hãi:

- Đạo lý là người nói, thấy nói không lại ta, liền muốn giết ta, đây gọi là tác phong hành động của Ngọc Đức Tiên Phường sao? Ta nói, viện chủ lão nhân gia, bà so với tiên tử còn hiểu chuyện hơn nhiều. Không muốn nói với người nữa, muốn giết hay muốn gì, người cứ tự tiện đi.

Hấn dựa mình về phía sau, cứ thế nằm trên đất, hai mắt nhìn lên bầu trời, vẻ mặt rất bình tĩnh.

Muốn một đao kết liễu hấn, lại thấy như thế làm hấn chết quá dễ dàng. Ninh tiên tử mấy lần giơ ngọc thủ lên, thì bằng đó lần hạ xuống, nhớ tới dáng vẻ hấn ở Sơn Đông bày mưu tính kế, nhẹ nhàng điếm tỉnh, lại nhìn khuôn mặt như cái gì cũng không thêm để ý kia, tâm tình cứ mãi rối bời.

Đá trên núi lạnh như băng, Lâm Văn Vinh nằm trên đất mà run cầm cập, nhịn không được cơn tức giận:

- Cứ tiếp tục thế này, cho dù ta thoát được dưới kiếm của tiên tử, cũng phải đóng thành cột băng rồi!

Cơ chân rụt tay khổ chờ đợi trong chốc lát, nhưng lại không nghe được tiếng nào của tiên tử, hắn không nhìn nổi nữa, mở choàng hai mắt, chỉ thấy tiên tử đứng trên vách núi cách mình mấy chục trượng, nhìn đỉnh núi đối diện trầm tư, không biết là đang nghĩ cái gì...

“Không phải ta chờ làm cho nàng tìm thấy lương tâm, muốn nhảy núi tự vẫn đó chứ?” Hắn nhếch mép cười khan, cảm giác giá rét từng cơn càng thêm lạnh, tại thời khắc trọng yếu này, cũng chỉ có mỗi hắn mới có tâm tư tự đùa cợt với chính mình.

Thấy hắn mở mắt ra, tiên tử đột nhiên mỉm cười :

- Nghe nói, ngươi là người thích náo nhiệt, một ngày cũng không muốn nhàn hạ một khắc, thích nhất là tới những nơi đông người tán dóc, có phải thế không?

“Điều này còn cần nói sao? Tùy tiện kéo một người hỏi cũng biết bản tính của Lâm Tam ta, phàm là nơi có bạc có mỹ nữ, đó chính là nơi Lâm Tam ta thích nhất”. Mắt thấy Ninh tiên tử hiện ra nụ cười, cũng không biết sao, tự thâm tâm hắn đột nhiên có cảm giác ớn lạnh, vội xua tay:

- Không phải không phải, ta thích nhất là một mình trầm tư, đặc biệt là ở trên đỉnh tuyết phong như thế này, vừa ngắm rặng núi trùng điệp, khắp nơi nghe chim hót, đúng là thích hợp với người sâu sắc như ta.

- Thật sao?

Ninh Vũ Tích cười một tiếng:

- Ngươi biết chuyện thống khổ nhất của đời người là gì không?

- Đối với nam nhân mà nói là liệt dương, nữ nhân là không thể sinh con được.

“Ồ hạ lưu” Ninh Vũ Tích hận giẫm răng ken két, gờ ngón tay thon lên:

- Ngươi nhìn xem kia là cái gì?

Nhìn theo hướng nàng chỉ, đối diện chính là một ngọn núi vờ vờ, vách núi cao hàng ngàn mét, chọc thẳng tới mây, bốn bề chót vót thẳng đứng, giống như được dao gọt chính tề, hoàn toàn không có lưu dấu vết nào của con người.

- Một ngọn núi thật lớn.

Lâm Văn Vinh hô to:

- Ngọn núi kia tên là Thiên Trượng Thiên Tuyết.

Ninh Vũ Tích thần nhiên nói:

- Cao hơn ngàn trượng, chính là ngọn núi có một không hai, hàng ngàn năm nay sừng sững chọc thẳng lên trời cao. Ngọn núi Thiên Tuyết này từ xưa tới nay, chỉ có một người lên được.

- Là ai?

Lâm Văn Vinh không tự chủ được hỏi.

- Ta cũng không biết.

Ninh tiên tử bình tĩnh đáp:

- Đại khái chính là người làm cho nơi này mệnh danh là Tuyết Phong!

- Tỷ tỷ, tỷ đang lừa ta.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Ngay cả tỷ cũng không biết là ai, làm sao biết có người đã trèo lên.

- Bởi vì ta có mắt.

Ninh tiên tử lạnh lùng, nhặt một cục đá lên, búng tay bắn ra, một tiếng keng trong rẻo vang lên, cục đá kia rơi xuống, giống như chạm phải vật cứng gì đó.

Lâm Văn Vinh mở to hai mắt, tỉ mỉ xem xét, liền thấy trên Tuyết Phong kia có treo một dây xích sắt đen xì, nổi tới ngọn núi mình đang đứng. Xích sắt này dài ước chừng mấy trăm trượng, dưới ánh trăng nổi lên những vết rỉ sét loang lổ, cũng không biết là đã trải qua bao nhiêu năm tháng đổi thay rồi. Với công lực của Ninh Vũ Tích, bắn một hòn đá tới mà dây sắt cũng không lay động bao nhiêu, có thể cảm nhận được sự rắn chắc của nó.

“Thật sự là không sợ chết ư?” Lâm Văn Vinh cũng ngăn ra: “Không chỉ có người đã lên Thiên Tuyết Phong kia, mà còn từ Tuyết Phong kéo một sợi dây sắt xuống, rốt cuộc như thế nào làm được? Có điều trên xích rỉ sét loang lổ, e là mấy trăm năm không ai dùng nữa rồi, như lời Ninh tiên tử nói.”

Từ xưa tới nay chỉ có một người lên được, quả là tuyệt đối tin được.

- Thế nào?

Ninh Vũ Tích mở miệng hỏi, thần sắc như giếng xưa tĩnh lặng.

- Không thể tưởng tượng!

Lâm Văn Vinh lẩm bẩm, lập tức lại kinh hãi:

- Tỷ tỷ, ngọn núi này có cao hơn lớn hơn, cũng không liên quan gì tới ta nhé.

Ninh Vũ Tích nhìn hắn, cực kỳ bình tĩnh:

- Vốn là không có quan hệ, nhưng một câu nói của người đã thức tỉnh ta, phải làm người thấy sự công bằng. Người tuy là nguyên nhân khiến cô cô qua đời, nhưng cô cô đích xác không phải do tự tay người giết. Nếu ta một kiếm giết người, không những không tan được lửa hận trong lòng ta, mà người cũng không cam lòng.

- Đúng, đúng vậy, tiên tử nghĩ như vậy là đúng đấy.

Lâm Văn Vinh nghe được mừng lắm:

- Giết người đối với tất cả đều không có chỗ nào tốt, không bằng chúng ta bình tĩnh nén giận ngồi xuống, kể vài câu chuyện, vui đùa một chút, tỷ vui vẻ ta cũng khoái hoạt, như vậy tốt hơn!

Ngó nhìn ngọn Tuyết Phong ở xa, Ninh tiên tử lãnh đạm đáp:

- Ân oán khó dứt, vĩnh viễn không có vui vẻ khoái hoạt. Việc người trên thế gian thống khổ nhất là gì? Gần trong gang tấc mà tựa nghìn trùng! Người làm ta và cô cô trời người vĩnh viễn cách xa, ta cũng trả cho người một công đạo, cho người thưởng thức tư vị sinh ly tử biệt.

“Cái gì mà gần trong gang tấc lại xa cách nghìn trùng, cái gì mà sinh ly tử biệt?” Lâm Văn Vinh nghe được khó hiểu, nhưng bản năng cảm giác được sự việc không ổn.

- Người không phải miệt thị thánh phàm ta sao? Người không phải là tự xưng phạm phu tục tử sao?

Ninh Vũ Tích chợt bật cười:

- Vậy ta cứ để người làm một thiên ngoại tiên nhân. Ta sẽ để người nhìn thấy, nhưng không hưởng thụ được, trọn đời xa cách trần thế.

Ninh Vũ Tích nhảy đến tóm lấy hắn, chỉ hai ba bước đã tới vách núi, cả người Lâm Văn Vinh nhẹ bổng đi, tìm đập rợn lên, kinh hãi thét lớn:

- Người muốn làm gì? Ta không muốn nhảy núi!

- Ta cũng rất công bằng.

Ninh Vũ Tích thần nhiên đáp:

- Sợi xích dài trăm trượng này ta cùng qua với người. Có ngã xuống cũng là hai người chúng ta, sẽ không làm người chịu ảm ức.

Lâm Văn Vinh đứng đứng cả lông tóc, toàn thân lạnh như băng, tay chân liều mạng giây dựa, hét lớn:

- Ta không đi, ta không thích leo núi....

Thần tình Ninh Vũ Tích quyết liệt, cắn răng nhắc người hần nhẹ nhàng nhảy lên, như một con chim én, dừng thân ở trên sợi xích rỉ sét loang lổ kia. Lâm Văn Vinh “aaa...” một tiếng rồi đột nhiên ngừng hét, vô tình nhìn xuống một cái, chỉ thấy dưới thân là biển mây mênh mang, nhìn không rõ bên dưới. Từng trận gió rét buốt rít gào xộc đến, làm má hần lạnh tới đỏ bừng, nhưng ngay cả sự đau đớn hần cũng không cảm thấy nữa rồi.

“Kỹ thuật đi trên dây xích, ngày bình thường nhìn thấy mà tưởng xa vời, chưa từng nghĩ tới hôm nay mình cũng phải trải qua một phen, còn là bị người ta cầm trong tay đi trên dây.” Trong lòng Lâm Văn Vinh cũng không biết là tư vị gì, đột nhiên nhớ tới mình tới thế giới này như thế nào. “Chẳng lẽ hôm nay phải đem hết thấy trở lại? Nhất thời vui buồn lẫn lộn, muốn khóc cũng không khóc được!”

Thần sắc Ninh Vũ Tích trịnh trọng, đứng ở trên dây xích cách mặt đất hàng trăm trượng không hề nhúc nhích, tinh khí hồi lâu, mới cẩn thận tiến một bước. Dây xích kia khê lắc lư. Lâm Văn Vinh hét một tiếng kinh hãi, tiên tử mũi chân điểm nhanh, một hơi đi năm bước, lại như một tảng đá đứng vững vàng, hài hòa với nhịp rung của sợi xích.

“Ta thực muốn chết a” Lâm Văn Vinh khóc không ra nước mắt, tư vị nhún nhảy trên trời cao không phải người nào cũng có thể hưởng thụ, mặt hần đầy đau khổ than một tiếng:

- Tiên tử tỷ tỷ, nhìn vóc người tỷ tỷ thật cân đối, không có vẻ gì béo phì, sao sợi xích này cứ lắc lư không dừng vậy?

- Câm mồm!

Sắc mặt Ninh Vũ Tích hơi tái nhợt, nghiêng răng thống hận quát:

- Phải giảm béo là người, nặng như lợn vậy!

Nhìn dây xích trăm trượng phía trước, vừa rồi mới đi xa được mấy bước, tiến không được lùi chẳng xong, cái mạng nhỏ lại nằm trong tay nàng, Lâm Văn Vinh cười khổ lắc đầu, hần càng hiểu thêm rõ ràng về sự quật cường và cố chấp của Ninh Vũ Tích.

- Tỷ tỷ, thả ta xuống đi.

Hần đột nhiên mở miệng, thần sắc vô cùng bình tĩnh.

- Vì sao?

Ninh Vũ Tích ngẩn người trong giây lát rồi hỏi.

- Bởi loại trải nghiệm này, ta đã từng ném qua một lần rồi.

Ánh mắt hần đầy vẻ chân thật:

- Ngã lần thứ hai ta cũng không sợ nữa, chẳng phải chỉ là một đồng thịt thôi sao, đâu có gì là ghê gớm.

Ninh Vũ Tích lạnh lùng:

- Người cho là ta mới thử lần đầu tiên sao?

Lâm Văn Vinh ngây người ra, trong nháy mắt hiểu được ý của nàng ta, nhớ tới tình cảnh ở Sơn Đông nàng liều chết cứu mình, lúc này lại thấy hai người như nước lửa, thật đúng là trăm mối cảm xúc đan xen.

- Nhắm mắt lại!

Ninh Vũ Tích hô lên một tiếng, không đợi hần phản ứng đã nhảy lên, lấy này bước chân không dừng lại, liên tục tung mình, đi tiếp được mấy trượng nữa.

Bên tai Lâm Văn Vinh gió lạnh vù vù, giống như dạo bước trên mây, cả người phiêu bồng, mở mắt ra đã thấy Ninh tiên tử đứng trên giây xích, sắc mặt nhợt nhạt vô cùng, thân thể yếu diệu kia khê lay động. Lâm

Vân Vinh kinh hãi, không kịp nghĩ ngợi, nghiêng chặt răng tự xé áo của mình ra, cơ thể bật khỏi mảnh áo kia, rơi thẳng xuống dưới.

Giờ khắc này hẳn có rất nhiều điều vẫn chưa cam lòng, Thanh Tuyền, Ngưng Nhi, Xảo Xảo... còn có đứa còn chưa từng thấy mặt... Nhưng tâm linh lại cực kỳ bình tĩnh: Cuối cùng cũng phải trở về rồi sao? Không ngờ rằng ngay cả hình thức cũng giống nhau, con mẹ nó thực là quá tệ mà...!”

- Người muốn chết à!

Một tiếng hét vang lên bên tai, trong khoảnh khắc sinh tử, không ngờ là Ninh Vũ Tích nắm lấy cổ áo của hắn.

Lâm Văn Vinh ngẩng đầu lên nhìn, tức thì hồn phi phách tán, chỉ thấy Ninh Vũ Tích hai mắt đỏ sòng sọc, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, một chân móc trên dây xích, thân hình treo ngược, tựa như hầu tử mò trắng, nắm lấy cổ áo mình.

Lúc hắn ngẩng đầu lên, đã thấy gò má nõn nà của Ninh Vũ Tích sát bên mặt, đôi môi đỏ thắm mấp máy liên hồi, ngay cả màn sương mờ hồ trong mắt cũng thấy rõ ràng, dường như cả hai người chung một nhịp thở dồn dập.

“Thiên Tuyệt phong, trăm trường không đường về, vận mệnh đúng là thần kỳ!” Lâm Văn Vinh nhếch mép cười khổ, nước mắt trào ra, không cách nào né được đôi mắt mỹ lệ của Ninh tiên tử.

“Người này đáng ghét chết đi được!” Trong đầu nàng như mê mang đi, nhưng tâm tình khẩn trương đến độ không thở nổi, trên cánh tay nhỏ gân xanh ẩn hiện, nắm chặt lấy cổ áo của hắn.

“Ta rốt cuộc phải khóc hay phải cười đây?” Lâm Văn Vinh vắt vẻo suy nghĩ không có kết quả, trong lòng bình tĩnh vô cùng. Tới mức này rồi, không thêm để ý cái gì xảy ra tiếp theo nữa, hắn ngẩng đầu lên hôn thật sâu lên cái miệng đỏ tươi của Ninh Vũ Tích đang gần ngay trước mắt, thì thầm:

- Tỷ tỷ, ta muốn giảm béo...!

386. Chương 384 : Gọi Nàng Là Thần Tiên

Ninh Vũ Tích kinh hãi, cánh tay đang nắm lấy hắn đột nhiên buông thõng xuống, Lâm Văn Vinh rơi xuống thêm vài xích, a lớn một tiếng. Ninh tiên tử choàng tỉnh, cổ tay nhanh chóng duỗi ra nắm chặt lấy cổ áo của hắn, lúc này thể rơi của hắn mới ngừng lại.

Đỉnh đầu hai người giờ cách nhau hơn một xích, không tìm lại được cơ hội thân mật như vừa rồi nữa, Lâm Văn Vinh bùi ngùi thở dài, nhớ tới hương vị bờ môi mềm mại của tiên tử, thầm tưởng niệm nói không nên lời.

Mặt mày Ninh Vũ Tích tái nhợt như tờ giấy, hàm răng ngà nghiêng chặt kêu ken két, nước mắt như mưa rơi xuống lên trên mặt hắn:

- Dâm tặc vô sỉ, dám làm nhục sự thanh bạch của ta, ta và người không thể đội trời chung được nữa!

- Tiên tử tỷ tỷ nghĩ sai rồi!

Bị Ninh Vũ Tích nắm quá chặt, cổ áo siết lấy, thở không nổi, Lâm Văn Vinh vội hít mấy hơi, than khổ:

- Đây chỉ là một sự chúc phúc rất thuần khiết, chỉ là tình cảm bột phát trong nghi lễ mà thôi, ta một chút tâm tư xấu cũng không có. Nói ra tỷ không tin, ta đời này kiếp này chưa từng thuần khiết như vậy.

Hắn vốn là dựa vào gạt người mà lập nghiệp, Ninh Vũ Tích biết rõ tâm can hắn, sao có thể tin được? Nước mắt ngổn ngang cản rằng muốn buông tay, ánh mắt liếc tới lại thấy mảnh trường sam rách nát trong gió núi chậm chậm bay xuống, tựa như bông liễu nhẹ nhàng rơi không một tiếng động. Thần tình nàng ngày đại, đôi mắt đẹp khẽ khép lại, nước mắt không ngừng chảy xuống:

- Lâm Tam, ta sẽ không bỏ qua cho người.

Trong tiếng quát, một tay nàng kéo lấy cổ áo Lâm Văn Vinh, hai chân móc chắc dây xích, thân hình lộn ngược lại, uốn thành một đường vòng cung tuyệt mỹ.

Lâm Văn Vinh chỉ thấy gió ào ào bên tai, khi mở mắt ra thì thấy ngay Ninh tiên tử đang ngồi ngay giữa giấy xích, mặt trắng như tờ giấy, khoe miệng mơ hồ như thấy máu, ngực phập phồng thở dốc, một chiếc chân ngọc quấn chặt sợi xích, Một cái chân khác duỗi thẳng ra duy trì cân bằng, suối tóc phăng phật bay trong gió, giống như một đóa loa kèn nở ở chín tầng mây.

- Tiên tử, tỷ bị thương rồi? Bị thương ở đâu?

Lâm Văn Vinh kinh hãi, theo thói quen đưa tay ra sờ. Lờ mờ vừa nói xong, liền cảm thấy ngực đau buốt, giữa yết hầu ngọt ngọt, ọe một tiếng, phun thẳng ra một ngụm máu tươi. Giữa lúc hoa mày chóng mặt, chỉ thấy mặt Ninh tiên tử lạnh như băng, một chiếc vỏ đang kiếm đặt trước ngực mình, một đòn nặng vừa rồi, chính là Ninh Vũ Tích tức giận ra tay.

Lâm Văn Vinh a a mấy tiếng. Nhưng cảm thấy ngực thở nặng nề, nói không ra lời, nơi trên không cao vạn trượng này gió lạnh thổi qua. Đầu óc hần mơ màng, tứ chi không còn một chút sức lực.

- Ta đã nói rồi, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Trong trầm mặc Ninh Vũ Tích mở mắt ra, nhưng không thấy chút phần nộ nào nữa, âm thanh bình tĩnh khôn cùng.

Càng bình tĩnh lại càng là chuyện xấu. Lâm Văn Vinh há miệng bật kêu ‘a...a’ mấy tiếng, nhưng gió núi xộc vào họng, có khổ cũng nói không ra lời.

Ninh Vũ Tích dường như thần chốc lát. Chậm rãi mà ngưng trọng đứng dậy, dây xích khê rung lên, hai chân nàng chia ra trước sau, cuối cùng cũng đứng vững. Tập trung hết sức, tay phải giữ kiếm, tay trái đỡ người Lâm Văn Vinh, nàng khê quát một tiếng, gót sen lướt đi, phăng phật như chim én lướt qua mặt nước, nhanh chóng trượt về phía trước. Đi được mấy trượng liền ngừng lại nghỉ hít thở, cứ đi đi nghỉ nghỉ như thế, tới thẳng vách núi đối diện.

Lâm Văn Vinh không thể mở miệng nói, tất cả lo lắng sợ hãi đều chẳng được việc gì, sợ mãi cũng thành quen. Coi như một lần ngồi xe lên núi đi, dù sao có cả tiên tử đi cùng mà, hần thở một hơi thật dài, trên mặt lộ ra nụ cười,

“Đã sắp chết còn muốn tác quái!” Ninh tiên tử nghiêng rằng, có ý cho hần một đòn nữa, chỉ là thấy khuôn mặt tái nhợt của hần, lại buông vỏ kiếm xuống.

Hai người này, một người không muốn nói chuyện, một người không thể nói chuyện, trong sơn cốc trừ tiếng gió gào thét, không còn nghe thấy chút tạp âm nào khác. Giữa cảnh trời đất vắng lặng, Lâm Văn Vinh lại có loại cảm giác kỳ quái, hần phăng phật như nghe thấy tiếng tim đập chậm chậm của Ninh tiên tử hòa cùng nhịp với của mình, mùi vị đồng sinh cộng tử đại khái là tư vị này đây.

Khoảng cách trăm trượng cách mặt đất tựa như thoáng cái là đến, ở nơi cao vạn xích này lại như chân trời góc biển, mỗi bước chân, thâm tâm hai người đều cùng thấp thỏm, khi thì kinh tâm động phách như thủy triều trào tới, khi thì như dòng suối nhỏ chảy êm dịu không tiếng động. Ninh tiên tử cắn nát môi đỏ, từ khoe miệng tia máu từ từ tràn ra, chớp mũi thấm đầm lớp mồ hôi mờ mờ, trong vẻ đẹp xinh kia toát ra một sự kiên cường cứng cỏi, thật khiến lòng người bội phục. Trong lúc trăm mối tơ vò nhìn trộm Lâm Văn Vinh một cái, chỉ thấy hai mắt hần khép lại, hơi thở đều đều, phăng phật như một đứa trẻ bồng bênh trong nôi, sớm đã ngủ say rồi.

Như vậy cũng có thể ngủ được? Ninh Vũ Tích dờ khóc dờ cười, nhìn lên phía trước, lại thấy phía trước là Tuyết Phong thẳng đứng ngàn trượng. Mơ hồ có thể thấy cây xanh hoa đỏ trên đỉnh núi, quái thạch nhấp nhô, cách hai người không tới mười mấy trượng. Dù nàng là tiên tử trấn định đạm bạc, cũng không khỏi mừng rỡ trong lòng, nghiêng chặt rằng, mũi chân lướt đi, ba lần lên xuống đã tới bên bờ dây xích. Vào giây phút dẫm lên đỉnh núi kia, nàng tựa hồ mất đi tất cả động lực, sức mạnh toàn thân tán hết, cả người lả đi, ngồi sụp xuống trên nền đá lạnh như băng.

Lâm Văn Vinh đang ngủ tới say sưa, chợt thấy cả người chấn động, tựa như bị ném xuống, toàn thân đau nhức, hần a một tiếng mở mắt ra, đã thấy mình nằm trên một khối đá nhấp nhô, xích sắt trăm trượng kia

ngay ở trước người, tay phải hắn đã duỗi đến bên bờ vách, nhìn một cái liền có thể thấy khe núi sâu không thấy đáy phía dưới, từng trận gió lạnh thổi tới, làm chân tay hắn đau buốt tê dại.

- Oa...!

Hắn hét lên một tiếng, vội lùi người lại phía sau, cách xa mép vách, thở hổn hển từng ngụm lớn.

- Người tỉnh rồi?

Một âm thanh bình tĩnh vang lên, mơ hồ lộ ra chút mệt mỏi.

- Tiên tử tỷ tỷ?

Lâm Văn Vinh choàng tỉnh, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Ninh tiên tử ngồi ở bên vách núi, mái tóc đen mượt vờn theo gió, đôi chân ngọc lại duỗi khỏi vách núi thoải mái đung đưa, xinh đẹp như tiên tử cười gió. Nàng chợt quay đầu lại, mỉm cười với Lâm Văn Vinh, thần tình quý dị nói không thể diễn tả.

- Tỉnh, tỉnh, tỉnh rồi...

Lâm Văn Vinh run lên một trận:

- Tiên tử tỷ tỷ, tỷ có thể tới gần một chút nói chuyện không, ta có chứng sợ độ cao, không thể nhìn vách núi.

- Tới lúc này rồi, còn có chứng sợ độ cao cái gì.

Ninh Vũ Tích cười thần nhiên, vung chân đá một cái, tiếng 'lạch cạch lạch cạch' truyền lại:

- Người nghe xem, đây là cái gì?

- Xích sắt.

Lâm Văn Vinh đối với cái này kỳ ức vẫn như mới, hôm nay thiếu chút nữa từ nơi này trở về điểm khởi đầu, có thể quên được sao?

Tiên tử gạt đầu cười:

- Người cũng thông minh đấy, nhận được thứ này. Đây là xích sắt không sai, nhưng cũng là một con đường, con đường từ thiên cung thông tới trần thế.

- Đúng, đúng.

Lâm Văn Vinh vội gạt đầu, nhìn khắp bốn phía, chỉ thấy trên tuyết phong này đá lởm chởm, hoa tươi nở rộ, cây xanh rợp bóng, suối tuôn róc rách. Thật giống một nơi nhân gian tiên cảnh. Chỉ đáng tiếc, hắn đối với tiên cảnh trước nay chẳng có hứng thú, toàn thân run rẩy, vội nói tiếp:

- Tỷ tỷ, chúng ta đến đây chơi một lúc, xem phong cảnh là được rồi, ngược lại phải nghĩ xem làm sao để trở lại mới đúng. A, ta nhớ ra rồi, ta sẽ cỡi y phục ra, kết thành một đoạn dây cuộn tròn lại...

Hắn vừa nói vừa làm điệu bộ diễn tả, thần sắc rất hưng phấn:

- Bên này cao bên kia thấp. Chúng ta liền thuận theo xích sắt trở về. Hồi hộp kích thích, nhưng cũng không có nguy hiểm gì, tỷ tỷ thấy thế nào? Tỷ yên tâm. Chỉ cỡi áo quần của ta, không cần tỷ cỡi đâu.

- Không tệ đâu, hiếm có người nghĩ được biện pháp này.

Ninh Vũ Tích cười giấu cợt, hờ hững:

- Cũng không biết ngày xưa tiên nhân kia làm sao lên được tuyết phong, treo được xích sắt? Trí tuệ của những bậc hiền trí đời trước, thật sự là chẳng phải đám hậu nhân chúng ta có thể đánh giá được.

Tiên tử rút cuộc muốn nói gì? Lâm Văn Vinh mơ hồ một phen, chẳng lẽ bỏ mặc sống chết bỏ lên đây, chính là vì thảo luận trí tuệ của tiên triết.

- Lâm Tam. Người không phải rất thông minh sao?

Ninh Vũ Tích dừng dung:

- Khi ở Sơn Động tìm bạc, đều có thể nghĩ ra biện pháp gian trá. Nếu bảo người tới treo dây xích này, người có bản lĩnh đó không?

“Bảo ta tới treo?” Lâm Văn Vinh ngẩn ra một chút, ngẩng đầu nhìn thấy cách đỉnh Thiên Tuyệt này gần nhất chính là Thánh Phường vừa rồi mới leo lên, cho dù như thế, khoảng cách hai bên cũng có mấy trăm trượng. Mây khói mịt mù tràn ngập ở giữa, nhìn không rõ bóng người không nói làm gì, dù là ở đối diện gào nát cổ, thì bên này cũng hoàn toàn không nghe thấy. Nhớ tới Ninh tiên tử mang mình cười gió trăm trượng, trải hết gian hiểm mới tới được đây, hắn vừa sợ hãi vừa cảm động:

- Thật sự không biết chiếc cầu này vì sao làm nên, có điều ta khẳng định làm không được. Trên thế giới này những bí mật chưa biết quá nhiều, ta không phải là thần tiên ... ta cũng chẳng muốn làm thần tiên.

Ninh tiên tử liếc mắt nhìn hắn không nói gì. Hai người ngưng thần nhìn về phía xa, xuyên qua mây khói mịt mù, mơ hồ có thể thấy từng đốm đèn, như những vì sao nhỏ tỏa sáng lấp lánh trong bầu trời đêm.

Lời ta truyền đi, khi nào các nàng mới có thể đến được nơi cần đến? Còn có Xảo Xảo, Ngọc Sương, Ngọc Nhược, Tiên Nhi... các nàng còn đang trong chốn đèn đuốc kia chờ ta về nhà, trong lòng hắn đột nhiên kích động, nỗi nhớ chưa bao giờ chân thật như thế này.

Ninh tiên tử dường như nhìn thấu tâm tư của hắn, từ tốn bảo:

- Nơi vạn trượng hồng trần kia, hoa đỏ liễu xanh, mê đắm trong giàu sang, nơi nơi đều có nhân gian ẩm lạnh dâm dục, người có phải là rất thích hay không?

- Phàm phu tục tử giống như ta, không thích những thứ đó, vậy còn có thể thích cái gì đây?

Lâm Văn Vinh cười khan.

- Điều này cũng đúng.

Ninh Vũ Tích gật gật đầu:

- Nói được, cười được, đánh được, chửi cũng được, chỉ có ngồi không được. Với tính cách của ngươi, có thể ngồi đợi trên này chốc lát, có thể xem là phật tổ hiển linh rồi. Trong hồng trần tình duyên cuộn cuộn, đúng là thích hợp với ngươi.

Lại là phật tổ với lại tình duyên, Lâm Văn Vinh thật sự có chút đoán không ra tâm tư của tiên tử, chỉ đành cười ngượng hai tiếng, không trả lời.

Đem Lâm Tam cơ trí bách biến, vang danh thiên hạ đùa bỡn trong lòng bàn tay, trong lòng Ninh Vũ Tích mơ hồ có một phen thích thú, nàng khẽ mỉm cười, phẩy nhẹ mái tóc bên tai, Thu Thủy bảo kiếm trong tay vẽ ra từng đóa kiếm hoa đẹp rực rỡ:

- Cái này, ngươi nhận ra không?

- Một thanh kiếm thật to.

Lâm Văn Vinh giật mình than.

Ninh Vũ Tích chỉ mũi kiếm trên xích sắt, cười nói:

- Cái này, ngươi cũng nhận ra được.

- Là xích sắt, cũng là tiên lộ thông tới nhân gian.

Lâm Văn Vinh thần sắc kịch biến, thình lình nhào về phía trước:

- Tỷ tỷ, tỷ muốn làm gì?

- Cũng chẳng có gì.

Ninh Vũ Tích cười thản nhiên:

- Chỉ là muốn để ngươi làm thần tiên mà thôi.

Thu Thủy kiếm trong tay nàng uyển chuyển chém ra, một tiếng keng ròn tan vang lên, xích sắt trăm trượng đứt ngay ở đầu, từ từ rơi xuống, thế rơi càng lúc càng gấp càng lúc càng nhanh, dần dần chìm vào trong mây, nhìn không thấy bóng dáng, rất lâu sau mới nghe thấy ở vách núi đối diện vang lên một tiếng sắt chạm vào vách, đã nhỏ không thể nghe thấy.

- A...!

Lâm Văn Vinh gào lên lao về phía trước, muốn nắm lấy đoạn xích sắt đứt kia, nhưng động tác của hắn nào nhanh bằng Ninh Vũ Tích? Tay nắm vào khoảng không, thiếu chút nữa chính mình cũng ngã xuống.

“Làm thần tiên, làm thần tiên, con mẹ nó ta thật sự phải làm thần tiên rồi!” Nhìn xích sắt đang rơi thẳng xuống đằng xa, trong đầu oành một tiếng, hắn tức thì suy sụp, đặt phịch mông xuống đất.

“Cái gì là gần ngay gang tấc mà cách nghìn trùng? Cái gì là vĩnh viễn cách lìa trần duyên?” Hắn rút cuộc cũng hiểu được ý của Ninh Vũ Tích, bảo một người trời sinh hoạt bát, thích được tự do, ở nơi tuyệt phong này cả cuộc đời, sinh ly tử biệt với thế tử, ngồi nhìn sự đổi thay của nhân gian, trần thế phồn hoa, điều này đối với hắn là một dạng dày vò thế nào? Cái gì mà đoạt lấy Cao Ly, cái gì mà bắt chống người Hồ... Một ngọn núi đã đem hết thủy biến thành trò cười lớn nhất thiên hạ.

Từ khi gặp Lâm Tam đến nay, cho tới bây giờ chỉ thấy vẻ dương dương hí hửng của hắn, nào từng nhìn thấy bộ dạng sụp đổ chán nản như thế này? Là ta thắng rồi sao? Trong mắt Ninh Vũ Tích nổi lên mây mù nhàn nhạt, quay đầu đi, trong lòng trống rỗng, không biết nên nghĩ những gì.

Yên lặng như chết! Một khắc này khó chịu như trải qua nghìn năm. Lâm Tam hôm qua còn thao thao bất tuyệt, trong mấy canh giờ không nói lời nào. Ninh Vũ Tích tự nhận tu dưỡng tới mức độ cao, cũng không chịu được sự trầm muộn này, không nghe thấy hắn nói chuyện, phảng phất như chính bản thân mình cũng không quen.

- Người hận ta không?

Thấy vẻ ảm đạm trong mắt Lâm Tam, nỗi tâm tình vốn bị kìm nén bỗng dâng lên trong lòng, Ninh Vũ Tích suy nghĩ không yên, vội mở miệng.

- Ta hận tỷ tỷ làm cái gì?

Lâm Văn Vinh thở một hơi thật dài, đột nhiên nở nụ cười:

- Đúng như tỷ tỷ nói, tỷ làm rất công bằng. Trên xích sắt trăm trượng chúng ta cùng sinh tử, tỷ không vứt bỏ ta, ta cũng không vứt bỏ tỷ. Thiên Tuyệt phong cao ngàn xích này, vậy khổn ta, cũng là vậy khổn tỷ tỷ.

Hắn cười lớn hai tiếng, đột nhiên ưỡn người đứng lên, cười tươi tắn:

- Ta và tỷ tỷ cùng làm thần tiên thì sao nào?

Ninh Vũ Tích đứng yên bên vách đá, mặc cho gió núi thổi tung làn váy mái tóc của nàng, phảng phất như tiên tử cũng hóa đá. Tiên âm mơ màng khê vang bên tai:

Nghe trời đẹp nhất trên cao

Thần tiên khoái hoạt tiêu dao tháng ngày

Thành công nước mắt đọng đầy

Thần tiên tự tại như mây chẳng phiền

Lợi danh xa tít mấy miền

Được thua quên hết như tiên chẳng màng

Nhân gian bốn cõi mệnh mang

Đời người được thế ai màng trời cao...

Hán Việt:

nhân thuyết thiên thượng hảo

thần tiên nhạc tiêu diêu
thành công bối hậu lệ đa thiêu^{1/4}x
thần tiên một phiên nào
danh lợi nào hậu phao
yếu tượng thần tiên đặc thất đồ vong điệu
thiên thượng hảo nhân gian hảo...

387. Chương 385: Nam Nhân Cường Tráng Cũng Chết

Ninh Vũ Tích trong bạch y tựa như tiên nữ, đứng yên trên mỏm núi, ánh trăng phủ lên gò má xanh xao của nàng trông thật tuyệt mỹ, tâm tưởng nàng như hòa nhập với đất trời. Lâm Văn Vinh gần sát bên nàng, nghe thấy giọng hát khe khẽ của nàng, trong lòng đột nhiên nảy sinh cảm giác bình lặng, ở chốn mây cao vạm vỡng nghe được tiếng tiên ca, việc khoát hoạt nhất đời người cũng cùng lắm là như thế này thôi, giờ phút này, hồng trần nhộn nhịp dường như thật sự cách xa hẳn rồi!

Hát xong một khúc, Ninh Vũ Tích đã tan vào cảnh ý mỹ diệu, trong mắt bỗng ướt ươn ướt, đứng ở nơi đó hồi lâu không nói lời nào, vẻ mặt thật an bình.

- Hát rất hay, hát rất hay.

Một âm thanh xao động vang lên bên tai nàng:

- Không ngờ rằng tiên tử tỷ tỷ còn biết các tiểu khúc, nói ra ta cũng rất lâu không nghe hát rồi, lần trước nghe người ta hát còn ở Kim Lăng, khúc đó hình như gọi là Thập Bát mô hay là Thập Cửu mô gì đó, gần đây đọc sách quá nhiều, nhất thời không nhớ được.

- Là Thập Bát mô.

Ninh tiên tử vừa rồi còn để hết tâm tư vào trong tiên cảnh, nghe hẳn múa mép bỗng mơ hồ thuận miệng nói tiếp một câu.

- Đúng, đúng, chính là Thập Bát mô.

Lâm Văn Vinh cười cợt:

- Không nghĩ tới khúc hát này có danh như vậy, ngay cả tiên tử tỷ tỷ cũng nhớ rõ ràng, không biết có thể hát lên đôi câu hay không.

“Lại để cho tên dân tộc này ám toán rồi!” Lời vừa thốt ra khỏi miệng liền ý thức được không ổn, Ninh Vũ Tích thẳm “hừ” một tiếng, gò má nổi một áng mây hồng. Bị Lâm Tam phá bình, vốn ý cảnh mỹ hảo trong không gian thần diệu xa xăm liền biến mất sạch sẽ, nàng phảng phất như từ tiên cảnh rơi trở lại hồng trần, loại cảm giác này, thực khiến cho người ta giận dữ mà!

- Nếu ngươi còn nói nữa, ta sẽ cắt lưỡi ngươi xuống.

Ninh tiên tử trừng mắt nhìn hắn, cắn tức nói.

- Cắt mất lưỡi ta cũng phải nói.

Lâm Văn Vinh lắc đầu than:

- Ngọn núi này vừa cao vừa lớn, cả ngày mây mù uốn lượn, trừ chúng ta ra, ngay cả một cái bóng quỷ cũng không tìm ra. Nếu bảo ta không nói chuyện, còn không bằng bảo ta trực tiếp từ nơi đây nhảy xuống cho xong.

- Vậy ngươi cứ nói đi.

Ninh Vũ Tích thản nhiên mở miệng:

- Hi vọng mười năm sau ngươi còn có hứng thú như thế.

Một đòn này đánh trúng chỗ yếu hại của Lâm Văn Vinh, hẳn cái lộn ầm ĩ quen rồi, nếu ở trên tuyết phong này đợi một đời, so với giết hẳn còn khó chịu hơn, mười năm sau đâu còn có tâm tư trêu ghẹo thế này. Ninh tiên tử hiểu rõ bản tính của hắn, một câu liền làm hắn câm lặng.

Ngọn Tuyết Phong này chột thẳng lên mây trời, cách xa trần thế, cũng chẳng biết năm tháng, thời gian. Chỉ có trăng hoa như nước, màn đêm thâm trầm, nhật nguyệt tuần hoàn soi tỏ. Hai người nhất thời chìm trong yên lặng. Lâm Văn Vinh cũng mới có thời gian xem xét cảnh tượng trên núi.

Ngọn kỳ phong này chiếm vùng đất lớn, đá cuội chồng chất vươn cao, nhấp nhô lờm chờm. Thấp thoáng sau đồng đá có vài mảnh rừng, thúy trúc từng bách, lá xanh rể sâu, thân cành chắc khỏe. Trong rừng, trong khe đá, khắp nơi hoa cỏ nở rộ. Rất nhiều loại còn chẳng biết tên gọi, so ra còn đa dạng hơn cả ở dưới núi, sắc sỡ đủ màu, khoe sắc đua tài.

Gần vách núi bên rừng cây có một cái thạch động tự nhiên, sâu không thấy đáy. Bên động là một hồ nước xanh biếc, nước hồ trong suốt, có ít bong bóng nổi lên, hình như có một miệng suối nước nóng. Từng làn hơi ấm từ mặt hồ lâng lâng bốc lên.

“Suối nước nóng?” Lâm Văn Vinh nhìn thấy thì mừng lắm, vội vàng chạy tới suối nước. Động tác hắn nhanh, nhưng có người so với hắn càng nhanh hơn, mới chạy được vài bước, liền nghe thấy một cơn gió mát thổi qua, thân hình Ninh tiên tử nhanh như tia chớp lướt tới trước, mặt đầy vẻ vui mừng, tới bên suối nước dừng lại.

- Ý, tiên tử chẳng lẽ muốn tắm cùng ta ư?

Hắn cười hai tiếng chạy tới, thử độ ấm của nước, mặt nước hơi nóng, phía dưới lại không nóng không lạnh, sáng khoái vô cùng.

- Đường quy, lan bảy lá, Kim Ngân hoa, mạn đà la...

Nhìn thấy trên mặt đất phủ đầy hoa cỏ rực rỡ, những thứ này đều là dược liệu bình thường khó tìm được, Ninh tiên tử vui mừng không thể kìm nén, đưa tay hái một cành, đang muốn ngửi, chợt nghe một tiếng “ùm” lớn vang lên, tựa như có tiếng vật nặng gì đó rơi xuống nước.

Nàng giật mình kinh hãi, chỉ thấy trước người cách đó không xa đặt một đồng quần áo tán loạn, trong hồ nước có một vòng nước chậm rãi lan ra xung quanh, đảo mắt liền biến mất hút.

“Lâm Tam đâu?” Nàng trở nên căng thẳng, phóng mắt dò xét bốn xung quanh, tĩnh lặng không thấy bóng dáng của hắn, đang muốn cất tiếng gọi, liền nghe “ào”, mặt nước nổi lên một cái đầu ướt sũng, lắc lắc đầu hất nước lên mỉm cười vẫy tay với nàng:

- Tỷ tỷ, ta ở đây...

Hơn nửa thân thể Lâm Văn Vinh ẩn trong nước, hơi nước chậm rãi bốc lên, lộ ra cánh tay rắn chắc của hắn, mặt mày hớn hờ, rất là đắc ý.

Ninh Vũ Tích liếc mắt qua tức thì sắc mặt đỏ bừng, bông hoa nhỏ trong tay thuận thế hóa thành một trận gió mạnh bắn về phía hắn:

- Con người người sao có thể không biết xấu hổ đến vậy, trước mặt một nữ tử tùy ý cởi y phục, cho rằng ta không dám giết người sao?

- Giết hay không là do tỷ định đoạt, còn cởi hay không ấy à, lại là do ta quyết định. Giở cởi áo người trước nay là sở trường lớn nhất của ta.

Một đóa hoa nhỏ tươi trắng tắp cầm ngay ở trên vành tai hắn, Lâm Văn Vinh xoa xoa lỗ tai đỏ bừng, cười hắc hắc:

- Nước ở đây nóng rất vừa phải, thần tiên tỷ tỷ, tỷ cũng xuống đây tắm một chút đi, ta xoa bóp cho tỷ.

Hoa cỏ rực rỡ, rừng xanh suối ấm, còn có một nam nhân khỏe mạnh đeo hoa dại, tình cảnh này thật đúng là quái dị. Ninh Vũ Tích bực tức hầm hừ một tiếng, tung chân đã văng y phục của hắn xuống nước:

- Ở nơi thế ngoại đào nguyên, tiên cảnh nhân gian đẹp không sao tả xiết này, lại bị tên vô sỉ không hiểu phép tắc, không biết liêm sỉ như người chà đạp, thật là làm người ta mất hết hứng thú.

Ánh mắt của nàng không dám dừng ở tấm thân trần của hắn, vội vàng cẩn thận vòng qua suối nước nóng, đi vào động đá kia. Lâm Văn Vinh lau nước trên tóc nhỏ xuống, cười nói:

- Người sinh ra trên thế giới này, vốn là trần trường mà ra, ta chỉ là quay lại nguồn cội, hồi phục lại trạng thái nguyên sơ nhất, điều này có gì mà hổ thẹn? Ở nơi này chỉ có tỷ và ta, một nam một nữ, hỗn độn như thời Bàn Cổ mở ra trời đất, sao có thể nói đến quy củ và liêm sỉ chứ? Không bằng cùng nhau trở về nguồn cội, cùng tựa vào nhau... Ấy, ấy, tiên tử tỷ tỷ đừng nên đi nhanh như vậy, ta sợ bóng tối!

Bước chân Ninh Vũ Tích kiên định tiến về động đá, rất lâu không nghe thấy tiếng động, căn bản không quay đầu nhìn hắn lấy một cái. Vốc nước suối hắt lên mặt, cảm giác nóng ảm làm trong hắn cảm thấy sảng khoái từng cơn: “Tiên tử tỷ tỷ võ công cao cường, nhất định tiến vào vì ta trăm yêu trừ ma. Bảo vệ bình an của ta, thiện tai, thiện tai...!”

Nếu đã tới đỉnh Tuyệt Phong này, chẳng còn chuyện gì ngoài ý muốn nữa, trong thời gian ngắn không nghĩ ra biện pháp đi xuống rồi, thôi thì cứ coi như tới nơi đây ngâm suối nước nóng nghỉ mát đi, còn có tiên tử mỹ lệ đi cùng. Khoái hoạt nhường nào! Hắn vốn là người giỏi an ủi bản thân, trải qua sự bàng hoàng ban đầu, tâm trí liền kiên định trở lại.

Ngâm mình trong suối nước nóng, nhắm mắt dưỡng thần ngủ trong chốc lát, thấy tinh thần sáng láng, mới đem y phục vừa rồi bị tiên tử ném xuống giặt sạch sẽ, suy nghĩ ta mặc dù đã tới cảnh giới Trở về cội nguồn, nhưng Ninh tiên tử còn chưa giác ngộ, ta để trần mà nàng lại không để, ta thật là lỗ lớn... trước tiên cứ mặc y phục vào trước đã.

Lấy y phục ướt sũng mặc lên người, gió núi thổi qua, da gà toàn thân đều nổi hết lên. Hắn hắt hơi liên tục mấy cái, dưới cơn giận dữ hừ một tiếng:

- Điểm hóa, điểm hóa... ta nhất định phải điểm hóa nàng, mọi người cùng tiến bộ tới xã hội nguyên thủy.

Suối nước nóng nằm cạnh rừng cây. Măng xuân nhú chồi, mấy cây thanh trúc năm trước lớn lên rất là tươi tốt, tâm tình hắn khó chịu nên nhìn cái gì cũng khó chịu. Lao lên phía trước phí hết sức chín trâu hai hổ, rung trái lắc phải nhổ sạch cây trúc xanh biếc, mang theo đốt trúc đi vào trong động.

Cái động đá này cũng không biết là đã có bao nhiêu năm rồi, tĩnh mịch sâu thẳm, vách đá rất bóng, từng giọt thạch nhũ chậm chậm nhỏ xuống, hương thơm bốn phía. Đi được một đoạn, liền thấy phía trước lộ ra mấy ánh đèn yếu ớt, đi tới gần, Ninh Vũ Tích ngồi khoanh tròn trên tháp đá. Hai mắt khép hờ, một chén đèn dầu kiểu cổ đặt trên bàn đá, cháy lách tách. Cách bàn đá kia mấy thước, đã bắc cảnh khô, đồng lửa bốc lên, đang cháy bùng bùng.

- Tiên tử tỷ tỷ, ngọn đèn này, khúc gỗ này là tỷ tới đây tìm được ư?

Lâm Văn Vinh mừng rỡ, vội vã tiến đến gần đồng lửa, với công phu của tiên tử, đồng lửa này căn bản vô dụng, rất rõ ràng là chuẩn bị cho hắn.

- Không biết tự mình nhìn sao.... Trong động này rất nhiều năm trước có người ở qua, những thứ này đều là do bọn họ để lại.

Ninh Vũ Tích nói thản nhiên. Lâm Văn Vinh dò xét khắp bốn phía, trong phòng từ bàn ghế tới giường đủ cả, góc tường đặt cuộc bếp lò củi khô, còn có một cái chày giã thuốc.

Quả nhiên đã có người tới đây, Lâm Văn Vinh gật gù, vị tiền triết đó từng tới Tuyệt Phong này hẳn là một vị thợ hái thuốc, không chỉ bắt xích sắt, mà còn ở đây nhiều ngày có điều năm tháng quá lâu rồi, dấu vết đã dần dần mờ hồ.

Nhích tới bên đồng lửa, từng làn hơi nước từ y phục của hắn bay lên, trong lòng ảm áp vô cùng, mặc y phục ướt trên người rất là khó chịu, chỉ có điều là tiên tử gần ngay trước mắt, hắn tuy là người vô sỉ, cũng không tiện cởi quần áo trước mặt nàng, chỉ đành ngồi ở đó không ngừng vận vẹo.

Mặt Ninh Vũ Tích hơi đỏ lên, đứng dậy đi ra ngoài, Lâm Văn Vinh ngạc nhiên, vội nắm lấy tay áo nàng:

- Tỷ tỷ, tỷ muốn đi đâu? Tỷ ngàn vạn lần không nên đi, một mình ta ở chỗ này rất sợ hãi.

Ta tin ngươi mới là lạ đó! Ninh tiên tử đỏ mặt lên, mỉm cười tránh khỏi tay hắn, đưa bảo kiếm cho hắn:

- Ngươi sợ sao? Vậy cứ dùng cái này phòng thân. Có điều phải cẩn thận một chút, làm bị thương chính mình, mà có vậy cũng đừng để ta nhìn thấy. Cũng đừng nên bước ra ngoài thạch thất này, nếu không, xảy ra chuyện gì, không ai cứu được ngươi.

Có ý gì chứ? Như vậy cũng muốn giết người? Lúc Lâm Văn Vinh ngăn ra, Ninh tiên tử đã đưa bảo kiếm vào tay hắn, thân hình nàng ta đi qua chỗ rẽ không thấy đâu nữa. Đối với loại tính cách lãnh đạm của Ninh Vũ Tích, hắn đã sớm quen rồi, dù sao với công phu của Ninh tiên tử, không ai khi phụ nổi nàng, kiếm ở trong tay ta so với trong tay nàng còn hữu dụng hơn.

Ninh Vũ Tích có ý tránh đi, thạch thất này chính là thiên hạ của hắn rồi, đem y phục ướt sũng cởi ra hong khô trên lửa, nằm trên giường đá thờ dài hai lòng, nhớ tới những điều trải qua hôm nay, kỳ quái như trong thần thoại. Trải qua sinh tử sống tiếp, nhưng lại bị vây trên Tuyệt Phong này cách biệt với trần thế, lại có tiên tử đẹp nhất trên đời bồi tiếp trái phải, đau thương cùng khoái hoạt, chính là loại cảm giác này. Dù sao rảnh rồi cũng là rảnh rồi, hiện giờ cô nam quả nữ, củi khô gần lửa mạnh, nếu không phát sinh ra chuyện gì, thật sự là không đúng với kẻ sỏi đời như ta.

Hắn hắc hắc cười âm mấy tiếng, lòng hừ dạ vượt một hồi, ánh mắt dừng ở mấy cây rau xanh trên đoạn trúc, lại lần mình lật người trở lại, rút bảo kiếm của Ninh Vũ Tích ra, một lưỡi gươm lạnh lẽo xẹt qua da, lạnh buốt tới tận tim.

Kiểm tốt, đúng là kiếm tốt! Hắn quay bảo kiếm thổi mấy hơi tiên khí, thuận thế xóc lên, đem cây trúc kia chém thành mấy đoạn. Loại trúc xanh này sinh trưởng nhiều năm, chỗ to có thể so với hai bắp tay của người trưởng thành, vậy mà thanh kiếm này chém rất ngọt, thế như chẻ tre, nhớ lại đêm nay thiếu chút nữa táng thân vào tay nó, Lâm Văn Vinh bất giác sờ lên cổ.

Đem ống trúc bị cắt thành mấy đoạn, chậm rãi vót vỏ, tạo thành những khúc có kích thước giống nhau, hắn mới thở phào một hơi dài, trên trán ẩn hiện mồ hôi, loại việc tỉ mỉ này quả là tiêu hao thể lực nhất, thật vất vả một phen! Mất nửa canh giờ không ngừng, y phục sớm đã khô queo, tiên tử còn chưa trở lại.

Không phải là bị sỏi ăn rồi chứ? Trong lòng hắn có chút lo lắng, đem ống trúc ném lên mặt đất, mặc bừa quần áo vào, cầm lấy bảo kiếm tiên tử để lại đi ra ngoài. Trên đường tĩnh lặng, không nghe thấy chút âm thanh nào, trong lòng Lâm Văn Vinh thoáng chút lo âu, nắm chặt bảo kiếm, bước chân gấp gấp hơn.

Tới cửa động, lại thấy nơi đây chất đồng đá vụn, cao chừng đầu gối, làm cửa động bị chặn một nửa, đi ở bên trên vang lên lạo xạo. khi tiến vào không thấy tình huống này. Lâm Văn Vinh nóng lòng, vội nhảy qua đồng đá đi ra ngoài:

- Thần tiên tỷ tỷ, tỷ ở đâu?

- Không được tới đây!

Ngoài động vang lên một tiếng kêu gấp gấp kinh hãi xen lẫn giận dữ, Lâm Văn Vinh nghe được rõ ràng, chính là giọng của Ninh Vũ Tích.

Chẳng lẽ có lưu manh khi phụ tiên tử? Lâm Văn Vinh choang một tiếng rút bảo kiếm ra, chính nghĩa ngồi ngồi kêu to:

- Tỷ tỷ chớ sợ, ta tới cứu tỷ, ôi ...

Hắn đi trên đồng đá vụn nhấp nhô. Bước chân cực nhanh, vừa mới tới cửa động, chân lại nhũn ra. Nhảy mất đã bị rơi xuống. Đồng đá vụn này hóa ra lấy từ chiếc hố ai đó mới cố ý đào, bên trên chỉ đặt mấy cành khô, hắn đạp một chân vào khoảng không, hai chân rơi vào trong đá tới đầu gối, đá sỏi chồng chất cửa vào làm hai chân hắn phát đau. Trong tiếng kêu gào thảm thiết mở mắt ra, nhìn thấy tình hình trước mắt liền ngây dại.

Trong sương khói mờ mờ của suối nước nóng, một nữ tử tuyệt đẹp trắng nõn nà đang tắm rửa bên trong, mái tóc dài buông xuống làn nước, da thịt mịn màng như mỡ đông, bờ vai thon óng ánh như tơ lụa, bộ ngực đầy đặn hơn nửa hiện lên mặt nước, mơ hồ có thể thấy những gò đồi thung lũng tuyệt đẹp, nước suối chảy

tới đó liền tự động rẽ qua, hơi nước làm gò má nàng ánh lên đỏ hồng, trong thần sắc thẹn thùng mang nỗi tức giận vô biên, nhưng lại có một tư vị tiêu hồn khó dùng lời diễn tả.

- Tỷ tỷ, là ta cố ý... A, không, không đúng, không phải là ta cố ý!

Nhìn cảnh đẹp trước mắt, Lâm Văn Vinh hai mắt đần đờ, ngay cả cơn đau trên đùi cũng không còn cảm thấy nữa.

- Người mau quay đi!

Ninh Vũ Tích ai oán kêu lên, bờ vai sen vội vàng chìm vào trong nước.

- Ta, hai chân ta kẹt rồi, không cử động được!

Lâm Văn Vinh đắc ý lắm, hổ bầy thế này, ta tình nguyện đạp vào trăm cái.

- Người che mắt lại!

Ninh Vũ Tích cắn răng tức giận quát, cái hổ bầy kia là nàng cố ý bày ra dùng để phòng sói, nào biết lại cái cớ để hấn không làm theo.

-Ồ, được!

Lâm Văn Vinh lên tiếng đáp lời, ngoan ngoãn che mắt lại, nhưng mười ngón tay lại hé rộng ra.

- Tặc tử, ta giết chết ngươi!

Ninh Vũ Tích vừa thẹn vừa giận, cũng không thềm để ý gì nữa, lấy ra một chiếc ngọc trâm trên tóc, tay vung lên, chiếc trâm kia liền vù vù bắn tới.

Lâm Văn Vinh vội cúi đầu, chỉ nghe tiếng rít lướt qua. Chiếc trâm gài tóc lướt sát qua bên cổ, sợ hãi toát mồ hôi lạnh ra đầy người. Nếu là sát thêm một tí nữa, lúc này cổ đã bị bắn xuyên qua rồi, Ninh Vũ Tích trong cơn thẹn, không ngờ đã thực sự nổi giận rồi.

“Không hay, tiên tử chơi thật rồi!” Lâm Văn Vinh mồ hôi lạnh đầm đìa, cũng không biết sức mạnh từ đâu đến, ”Hãy” một tiếng, rút hai chân từ khe đá ra, xoay người chạy vào trong động.

- Ta giết chết tên tặc tử ngươi...

Ninh Vũ Tích nước mắt lã chã rơi xuống, móc lên một nắm đá từ đáy suối, vận công lực toàn thân phóng ra, giống như sao đầy trời rải về phía cửa động. Từng viên đá đập lên vách, những tiếng ‘bịch bịch’ liên tiếp vang lên, mấy viên đá nát bấy, có thể thấy kinh lực kinh hoàng không cần bàn cãi.

- A...

Trong động truyền ra một tiếng kêu thảm kinh trời, tiếp theo có tiếng người ngã phịch xuống đất.

Bàn tay nhỏ của Ninh Vũ Tích còn đang định phát ám khí tiếp chợt dừng lại, trong lòng nàng run lên, ngưng thần cẩn thận lắng nghe, trong động tĩnh lặng như chết, không một tiếng nào vang lên.

- Cho rằng giả chết là lừa được ta sao?

Nàng nghiêng răng hừ một tiếng, bắn ra thêm một nắm đá nữa, nhưng lực đạo và tốc độ giảm đi rất nhiều.

Vẫn tĩnh lặng như chết! Không hề có tiếng kêu gào thảm thiết như trong tưởng tượng, âm thanh của Lâm Tam biến mất như quỷ mị, không hề nghe được mảy may nào nữa.

- Người, người dám giả chết?

Ngón tay của Ninh Vũ Tích hơi run lên, trong lòng mơ hồ sợ hãi không biết vì sao.

- Có tin ta đem người băm thành mười tám đoạn hay không? Nói đi, mau nói đi...

Mặc cho nàng đe dọa trăm kiểu, trong động yên tĩnh đến lạ thường, thật làm người ta sợ hãi, không có âm thanh nào vọng ra nữa. Sắc mặt Ninh Vũ Tích tái nhợt, nhảy như bay ra khỏi suối, thân thể mỹ diệu nhất thế gian kia liền hiện ra dưới trăng. Da thịt nàng trắng hơn tuyết, bộ ngực đầy đặn ngạo nghễ, eo liễu nhỏ

nhấn... kết hợp với vẻ đẹp tuyệt sắc như thiên tiên, dường như hội tụ mọi điểm mỹ diệu của tất cả nữ tử trong thiên hạ.

- Tặc tử, chớ để ta phát hiện ngươi còn sống. Nếu ngươi dám lừa ta, ta sẽ giết ngươi một trăm lần...

Sóng mũi Ninh Vũ Tích cay cay, nước mắt ào ạt tuôn dài, sự đè nén trong lòng như bài sơn đảo hải trời dậy, khiến cho nàng không thở nổi, khoác đại y phục lên người, lao như bay vào cửa động.

Vừa tới cửa động, nhìn lướt qua bên trong một cái, nhất thời ngây ra. Ở cửa động một thân hình to khỏe nằm thẳng cẳng, bả vai rộng lớn, lồng ngực mạnh mẽ, bên tai còn dắt đóa hoa đại chính mình ban cho hắn, nam nhân cường tráng này, hóa thành tro nàng cũng nhận ra. Hắn nằm nơi đó không hề động đậy, không có một hơi thở, chết rồi sao?

- Người, người dám lừa ta!

Mặt Ninh Vũ Tích trắng bệch, tâm tư như cạn kiệt, thân hình khẽ giật mấy cái, ngây ngốc dựa vào trên tường, nước mắt chảy xuống, trong đầu trống rỗng, không còn nhớ tới bất kỳ chuyện gì nữa.

388. Chương 386: Ôn Nhu Trên Tuyệt Phong

Lâm Tam nằm trên mặt đất, sắc mặt trắng bệnh, không nghe thấy tiếng hít thở, trong tay còn nắm chắc bảo kiếm Ninh Vũ Tích đưa cho.

- Người, cứ như vậy mà chết sao?

Ninh Vũ Tích khe khẽ ngồi sụp xuống, nước mắt từ từ ứa ra:

- Người nhiều lần xả thân cứu ta, nhưng lại khi nhục ta.... Chết rất tốt, người nên chết từ sớm rồi, ta nhìn thấy người là chán ghét, đặc biệt chán ghét!

Bàn tay nhỏ nhắn của nàng khẽ run lên, mặt vừa khóc lại vừa cười, chậm rãi vuốt má hắn:

- Ở trên núi tiên, xa cách hồng trần, người là ai, ta là ai đều không quan trọng nữa, vốn muốn tìm người làm bạn, tới hết cuộc đời đau khổ này, nào biết người khi phụ ta như vậy...

- Cả đời này lòng ta hướng đạo, tất cả đều đàm bạc, không tranh với người, nhưng vì người mà phạm vào giận, phạm vào nộ, dù là làm được thần tiên, cũng là một vị tiên bị trục xuất phạm giới. Người trời sinh thích náo nhiệt, ta lại làm người bị vây khốn ở đây cả đời, làm người giận ta, hận ta, nhưng không làm gì được ta... Chết rồi cũng tốt, sẽ không còn ai khi phụ ta nữa, trong lòng ta sẽ yên tĩnh, cả ngày sẽ ở bên cạnh người, nhớ tới những ngày người khi phụ ta, tu đạo hạnh luân hồi, kiếp sau sẽ lại để người khi phụ ta.

Nàng cứ nói cứ nói, nước mắt từng chuỗi nhỏ xuống, bàn tay vừa chạm vào mặt Lâm Tam, lại cảm thấy nóng ẩm ướt mềm, còn có hơi thở phả ra, đâu phải là một người chết, rõ ràng là quỷ sống.

- Người, người...

Trong lòng Ninh Vũ Tích thâm kinh hãi, nhảy dựng lên, chùi nước mắt, nhấc chân hung hăng đá lên chân hắn:

- Tên tiểu tặc giả chết người, ta đánh chết người!

Lâm Văn Vinh rút cuộc không nín thở được nữa. Thở một hơi thật dài, mở mắt ra cười, nói:

- Tỷ tỷ, ta chưa từng nói ta đã chết, là chính tỷ tưởng lầm mà thôi. Ấy a, đừng đá.

Ninh tiên tử bị hắn đùa bỡn, tâm tình bị tổn thương, nào còn có chút mũi lòng nào, nhấc chân hung hăng giẫm lên người hắn. Lâm Văn Vinh đau đớn thét lên mấy tiếng, ánh mắt lạc trên người nàng, tức thì mắt nổi lên tia kỳ dị, ngay cả kêu đau cũng quên mất.

Ninh Vũ Tích cho hắn một trận đòn tàn bạo, nhưng lại không nghe thấy tiếng kêu thét, thậm chí hơi ngạc nhiên. Trong lúc tay chân vẫn làm việc thì bỗng liếc hắn một cái, chỉ thấy ánh mắt hắn đang nhìn chăm chăm vào trước ngực của mình, nước giải ở khoe miệng chảy dài tới nửa xích.

Nhớ tới thân thể mình nàng lập tức bật thét lên, mặt như lò than. Nàng mới vừa tắm rửa, lại nghĩ Lâm Tam chết ở trong tay mình, trong lúc cấp bách, ngay cả dải áo cũng chưa buộc xong đã chạy tới. Đánh một phen thỏa thích, y phục không chỉnh tề nữa, váy dài tán loạn, lộ ra chân ngọc thon dài thẳng tắp, bộ ngực đầy đặn căng tròn chỉ được phủ một chiếc yếm nhỏ, khe núi ẩn hiện, xuân quang bên trong nhìn vô cùng rõ ràng.

- Tặc tử chết tiệt!

Ninh Vũ Tĩnh vốn bình đạm như tiên, đã khi nào từng thô thảm như hôm nay. Cả thân thể lẫn tâm linh đều bị người ta đem ra bôn cợt, vừa thẹn vừa giận, nước mắt điên cuồng trào ra, đá mạnh một cước vào hông Lâm Tam, lướt như bay vào trong động.

Lâm Văn Vinh " ối" một tiếng liên tục lăn mấy vòng trên mặt đất, toàn thân đau đớn. Vừa rồi khi đi qua dây xích ngực đã bị một lần trọng thương, hiện giờ hông cũng nhận một cái, dù là người sắt cũng không chịu nổi nữa.

Nằm trên mặt đất thở hổn hển từng ngụm từng ngụm lớn, trong lòng lại có chút đắc ý, may mắn ta đi ra kịp thời, hôm nay thật là quá đủ nghiệm, phải nói thân hình của Ninh tiên tử đúng là tuyệt vời, ngực cao hông nở, bụng phẳng eo liễu, sắc đẹp chẳng thua kém với An tỷ tỷ, quả nhiên không hổ là sư tỷ muội, có thể chiếm được tiện nghi của nàng, lão tử đại khái cũng là thiên hạ đệ nhất nhân rồi.

Dương dương đắc ý một hồi, trong lòng hết sức sảng khoái, ngay cả đau đớn trên mình cũng tựa hồ giảm bớt được mấy phần. Y phục toàn thân nát bầy, tán loạn, ống quần từ đầu gối trở xuống đã thành mảnh vụn, trên chân vết thương chằng chịt, đều là do hổ bầy đá vụn do Ninh tiên tử sắp đặt làm bị thương. Có điều so với tiện nghi mà đêm nay chiếm được, những điều này không đáng nhắc tới.

Nghỉ ngơi ở cửa động một lát, không nghe thấy âm thanh bên trong, cũng không biết tiên tử rốt cuộc thế nào rồi. Hắn từ trên mặt đất bò dậy, cố nhịn cơn đau ở chân, nhón từng bước đi vào trong.

Vừa mới đi tới cửa thạch thất, còn chưa thò đầu vào trong, liền thấy kinh phong lao tới, mấy thứ đồ lao về phía mình như bay, giọng tiên tử nghiêng rằng nghiêng lợi thống hận truyền ra:

- Tiểu tặc vô sỉ, người xéo ngay ra cho ta, đừng để ta nhìn thấy người nữa!

Lâm Văn Vinh vội nghiêng đầu né khỏi tập kích, mấy thứ đồ rơi trên mặt đất vang lên bình bịch, hóa ra là mấy ống trúc vừa rồi hắn vót qua.

Hắn vội tránh ở bên cửa thạch thất, cẩn trọng mở miệng:

- Tiên tử tỷ tỷ, tỷ muốn chia nhà với ta sao? Vậy được, xin tỷ đưa những thứ của ta trả lại cho ta.

- Ta và tên tiểu tặc vô sỉ người có quan hệ gì, có thứ gì để trả cho người.

Ninh Vũ Tích cười lạnh, ngón tay siết chặt, nhớ tới hành động của Lâm tiểu tặc, tức giận thẹn thùng, hận không thể chém hắn ngang lưng.

Lâm Văn Vinh than một tiếng, bắt đầu dĩ nói:

- Cũng chẳng phải là chuyện lớn gì, chỉ muốn cầu xin tỷ tỷ, đem trái tim trả lại cho ta!

- Vô sỉ!

Tim Ninh Vũ Tích đập loạn lên, tiện tay nhấc lên một thứ ném ra:

- Người lăn đi nhanh, đừng để ta nhìn thấy người!

Một tiếng choang giòn tan vang lên, bên kia cái chày thuốc có vẻ rất cổ xưa gãy thành hai đoạn, Lâm Văn Vinh sợ nhảy dựng lên:

- Tỷ tỷ nhân tâm như vậy làm gì? Ta phải lăn để làm gì, ta đi ra không được sao!

Bên ngoài vang lên tiếng bước chân lạo xạo, tên tiểu tặc vô sỉ kia tựa hồ đã đi xa rồi, Ninh tiên tử thở một hơi dài, nhìn những vật phẩm ném loạn trên đất, trong lòng hơi kinh hãi:

- Đây đều là do ta làm sao? Sao lại biến thành thế này.

Nàng trời sinh bình đạm, bình sinh chưa từng nổi giận với ai, hôm nay lại bị Lâm Tam chọc giận tới như phát điên, sự trấn định ngày thường sớm đã không biết đi đâu mất, trong lòng từng trận mê mang và sợ hãi.

Hiện giờ tâm tình của tiên tử không tốt, không thể đứng vào nàng mà gặp xui xẻo, Lâm Văn Vinh hậm hực đi được vài bước, dựa vào góc tường ngồi xuống. Đá ở nơi này lạnh như băng, lại không có đồng lửa, so với sự ẩm áp trong thạch thất khác biệt một trời một vực, may mắn là bảo kiếm của tiên tử còn ở trên tay ta. Lâm Văn Vinh cảm khái, cầm lấy mấy đoạn trúc bị tiên tử ném ra, tỉ mỉ khắc lên.

Đêm dài vô tận, thạch động lạnh buốt, Ninh Vũ Tích ngồi xếp bằng một hồi, nhìn đồng lửa cháy bùng bùng, trong lòng thủy chung khó yên tĩnh lại được. Bên ngoài lạnh lẽo, cũng không biết tiểu tặc kia thế nào rồi? Nàng đột nhiên giật mình, khẽ phì một tiếng, quan tâm đến hắc làm gì, hắc đồng băng chết là tốt nhất.

Cổ nén nổi lòng xuống muốn đi ngủ, chợt nghe một trận lọc cọc khê vang lên, từ cửa thạch thất lặn vào mấy thứ. Nàng tập trung nhìn lại, thứ đang lặn tới lại là một ống trúc thô ngắn, vừa khéo lặn tới ngay dưới chân, dưới đáy ống trúc còn xuyên một sợi dây đồng, kéo dài tới trong góc ngoài phòng.

Đây là cái gì? Ninh Vũ Tích nghi hoặc, nhặt ống trúc lên, cẩn thận xem xét một lượt. Đáy ống trúc kia xuyên một lỗ nhỏ, dây đồng từ lỗ đó xuyên vào. Lại buộc thêm một cục than đen xì xì, hình dáng rất là quái dị.

Trên cả ngọn tuyết phong này, người sống chỉ có hai. Chẳng cần phí công nói, tự nhiên là con quỷ Lâm Tam quấy rối rồi. Trong thạch động những công cụ bằng sắt tiền nhân để lại không ít, có thể tìm ít dây đồng nàng cũng không thấy kỳ quái, chỉ là tên tiểu tặc kia rốt cuộc là muốn làm gì?

Đem ống trúc kia lật qua lật lại tìm nửa ngày, cũng nhìn không ra là thứ gì. Đặt ở bên tai lắc lắc, cũng không có động tĩnh, đang thấy mất kiên nhẫn. Chợt từ trong ống trúc vọng ra một tiếng:

- Tỷ tỷ...

- A!

Ninh Vũ Tích bị dọa nhảy dựng lên, vô thức vứt ống trúc trong tay xuống, ta làm sao lại nghe được Lâm Tam nói chuyện?

Đợi hồi lâu, trong thạch thất yên tĩnh dị thường, không nghe thấy tiếng vang nào, tiên tử trong lòng nghi hoặc, chẳng lẽ ta nghe lầm? Nàng lại cẩn thận đem ống trúc đặt bên tai, nhưng chẳng nghe thấy gì cả.

Trong lòng có hơi chút thất vọng, đang muốn ném ống trúc xuống. Trong ống kia lại có giọng nói đáng ghét vọng tới:

- Tỷ tỷ, tỷ ngủ rồi sao?

Lần này không nghe lầm, âm thanh đích xác là từ trong ống trúc truyền tới, Ninh tiên tử sợ hãi, Lâm Tam sao lại chui vào ống trúc rồi?

- Người, người ở đâu nói với ta vậy?

Trong giọng của nàng có chút run rẩy.

- Tỷ tỷ, mời tỷ nói vào thoại đồng (microphone). Ài, kỳ thực ta cũng không biết mình đang ở đâu.

Trong giọng của Lâm Tam mang theo vẻ quyến luyến sâu đậm và chút ít nổi thống khổ:

- Ta trong lúc mơ ngủ gặp được thần sông Tương (Còn gọi là Tiêu Tương), bà ấy nói loại trúc Tương này chính là linh hồn bà hóa thành, bà hỏi ta còn có nguyện vọng gì chưa thành. Ta vốn muốn bảo bà đưa ta xuống núi, nhưng nghĩ tới để một mình tỷ tỷ ở lại nơi này lênh đênh khổ sở, ta sao có thể nhẫn tâm? Vì vậy ta liền nói cho Tương trúc, ta muốn nói chuyện với tỷ tỷ, vừa tỉnh lại, liền chui vào trong trúc rồi. Đúng, không sai, chính là bên trong trúc. Tỷ tỷ, tỷ bây giờ đang sờ lên người ta đó.

(Nguồn :

Tiêu Tương thần tức là nữ thần sông Tiêu Tương.

Truyền thuyết kể rằng xưa để Thuần đi tuần du phương nam, mất ở Thương Ngô, táng ở Cửu Nghi. Hai người vợ của vua Thuần đi tìm, đến bờ sông Tiêu Tương vọng về miền Thương Ngô mà khóc vua Thuần. Nước mắt của hai người nhỏ lên những cây trúc bên sông Tiêu Tương, để lại những ngấn lốm đốm rất đẹp. Rồi hai người gieo mình xuống sông Tương, trở thành nữ thần sông Tương.)

Ta đúng là thiên tài, Lâm Văn Vinh trốn trong góc tường che miệng đắc ý cười trộm, vô cùng vừa lòng với hiệu quả của “điện thoại” mà mình chế tạo.

- Vậy người chẳng phải là không trở về được nữa rồi?

Trong âm thanh của Ninh Vũ Tích mang chút nghi hoặc, nhưng lãnh đạm không nói lên lời.

- Theo lý thuyết mà nói, ta không trở về được nữa. Có điều ...

Lâm Tam kéo dài giọng, ngữ khí sâu xa:

- Tương thần nói rồi, nếu tỷ tỷ nguyện ý hôn lên ống trúc một cái, bà sẽ đặc biệt cho phép ta biến về hình người.

- Vậy sao?

Ninh Vũ Tích cười lạnh:

- Cuối cùng ngươi còn có chút tự biết mình, biết ngươi hiện tại không phải là hình người. Vậy ngươi cứ yên tâm mà chờ đợi đi! Đợi có người thêm hôn ngươi, làm ngươi biến lại thành người.

- Tỷ tỷ, tỷ sao có thể tuyệt tình như vậy? Ấy, âm thanh nghe gần thế, chẳng lẽ điện thoại rút hỏng rồi? Nơi này sao lại có đôi tú hài!

Hắn vừa ngẩng đầu lên, liền thấy ngay Ninh Vũ Tích cầm ống trúc đứng trước mặt mình, trên gương mặt nở một nụ cười lạnh lùng.

- A, ta có chân có tay rồi, ta biến về hình người rồi. Tiên tử tỷ tỷ, thật cảm ơn tỷ!

Lâm Tam đứng bật dậy, làm bộ vừa mừng vừa kinh ngạc kêu lớn, trên trán toàn là mồ hôi lạnh.

Đúng là một kẻ không biết xấu hổ tới cực điểm! Thấy hắn tác quái, trong lòng muốn cười, nhưng lại cố sức nhịn, thấy y phục hắn mong manh, môi rét tới thâm xì, toàn thân run bần bật, vội cúi đầu xuống hừ một tiếng, quay đầu rồi đi.

“Mẹ nó, không nghĩ tới bị bóc trần sớm như vậy!” Lâm Văn Vinh lau mồ hôi trên trán, chán nản ngồi xuống đất.

- Đi vào mà nói chuyện!

Trong ống trúc đột nhiên truyền tới một âm thanh rất nhỏ, may là trong ống trúc buộc than hoạt tính hiệu quả cực tốt, hắn mới có thể nghe thấy.

- Tiên tử tỷ nói chuyện với ta sao?

Lâm Văn Vinh trong lòng mừng rỡ như điên, kêu vào trong thoại đồng. Bên kia tĩnh lặng không một tiếng động, không có tin tức truyền đến nữa.

Vội vả thu thập đồ đạc lộn xộn dưới chân, đi tới cửa thạch thất, thận trọng thăm dò bên trong, chỉ thấy Ninh Vũ Tích lãnh đạm ngồi bên giường, trong tay cầm ống trúc thần kỳ kia nghiền ngẫm, tựa như không nhìn thấy hắn đã đến.

- Tỷ tỷ, ta tới rồi.

Có trận giáo huấn lúc trước, Lâm Tam ngoan ngoãn hơn rất nhiều, trước khi tiến vào liền báo cáo.

Ninh Vũ Tích không nói lời nào, đầu cũng chẳng ngẩng lên, cũng không biết là cho phép, hay là không nữa!

Sợ chết thì không phải là Lâm Tam! Lâm Văn Vinh cẩn thận bước lên một bước. Thấy Ninh tiên tử không có phản ứng gì khác lạ, lúc này mới yên tâm bước nhanh vào.

Đống lửa bùng bùng, từng trận hơi nóng ập tới, Lâm Văn Vinh kích động ngồi phịch xuống. Thực là muốn khóc mà, cảm tạ chúa, cảm tạ Tương thần, ta cuối cùng cũng từ địa ngục trở về tới nhân gian rồi.

Thấy dáng vẻ kích động của hắn, trên mặt Ninh Vũ Tích lộ ra một nụ cười:

- Cái ống trúc có thể truyền tiếng nói này là người làm sao? Nó gọi là gì?

Chỉ cần tiên tử không đánh đánh giết giết, vậy hết thấy đều nói được. Thấy Ninh Vũ Tích vuốt ve ống trúc kia, có vẻ rất thích thú, Lâm Văn Vinh cũng yên tâm, cười đáp:

- Cái này sao, gọi nó là truyền thoại khí, là phát minh mới nhất của ta. Hai người cách rất xa cũng có thể nói chuyện với nhau. Rất là thần kỳ.

Ninh Vũ Tích mỉm cười, hồ hững nói:

- Cách rất xa cũng có thể nói chuyện ? Vậy chúng ta trên núi và dưới núi cũng có thể trò chuyện sao?

- Bây giờ còn chưa tới mức này, có điều trăm năm sau, nhất định là có thể.

Lâm Văn Vinh cười trả lời.

- Vậy thì tốt rồi.

Ninh tiên tử thản nhiên:

- Trăm năm sau, chúng ta đã sớm chẳng còn ở nhân thế. Ai trò chuyện với ai, không quan hệ với chúng ta, ta quan tâm chính là hiện tại.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, hiểu rõ tâm tư của nàng. Ninh tiên tử muốn đem Lâm Tam cả đời vây khốn trên đỉnh Tuyết Phong này. Lâm Văn Vinh cũng không cãi lại, ầm ập là điều cần nhất, chuyện khác sau này hãy nói.

Trong phòng yên tĩnh trở lại, Lâm Văn Vinh lấy đoạn trúc ra tiếp tục gọt. Tâm tình Ninh Vũ Tích dường như dần dần chuyển biến tốt, cầm truyền thoại khí lúc thì trầm tư, lúc thì mỉm cười, có chút cảm giác yêu thích không nở rời tay. Nhìn về phía Lâm Tam, thấy hắn cầm bảo kiếm của mình, tỉa tót các mấu khớp của các đoạn trúc, rồi đem từng đoạn trúc dài nối lại một chỗ, liên tiếp ba bốn đoạn.

- Đây lại là cái gì?

Ninh Vũ Tích lấy làm lạ hỏi.

- Đây là kính viễn vọng đơn giản! Nhìn xem!

Lâm Văn Vinh đưa một đoạn trúc cho nàng.

Ninh Vũ Tích nâng ống trúc lên đặt ở trước mắt, cẩn thận nhìn một cái, chỉ thấy đối diện cũng có một con mắt, đang nháy mắt với mình. Hai người ánh mắt giao nhau, nàng bị dọa nhảy dựng lên, tim đập thình thịch, vội vứt kính viễn vọng kia xuống, giọng run rẩy:

- Đây là thứ quỷ quái gì, người chó nên giở trò.

- Cái kính viễn vọng này còn thiếu một ít thấu kính, trong tay ta không có nguyên liệu, cũng chỉ có thể làm tới mức này, tập trung ánh mắt vẫn có thể nhìn xa.

Hắn cười khan một tiếng.

Vừa truyền thoại khí lại vừa là kính viễn vọng, có nguyên liệu, là có thể chế ra theo hoàn cảnh, cũng không biết trong đầu hắn lấy đâu ra nhiều chủ ý quỷ quái như vậy, thánh phượng bại ở trong tay hắn đúng là không oan. Ninh Vũ Tích cảm khái, nhớ tới căn nguyên hai người oán hận, nhất thời ngũ vị trộn lẫn, trăm mối cảm xúc giao nhau.

- Cái truyền thoại khí này tặng cho tỷ tỷ.

Lâm Văn Vinh cười đem hai ống trúc nhét vào tay nàng:

- Tỷ phải giữ cẩn thận, sau này nó có thể là di sản văn hóa đó.

Ninh Vũ Tích khẽ lắc đầu:

- Ta muốn truyền thoại khí này làm gì? Nói chuyện với chính mình sao?

Đem truyền thoại khí định nhét lại vào tay Lâm Tam, nàng bỗng nghỉ ngơi một chút, lại lấy về một cái giữ trong tay mình, mặt thoáng hồng lên.

Lâm Văn Vinh cười ha hả, rồi lại vướng vào vết thương ở chân, mặt đang cười thành nhăn nhó vì đau đớn.

- Đáng đời.

Thấy trên chân hần đây là vết máu tím bầm do dấu vết của đá vụn gây ra, Ninh Vũ Tích vừa bực tức vừa buồn cười:

- Bảo người ở trong thạch thất đợi, người lại muốn cố ý đi ra làm chuyện xấu. Lần sau ta làm cái lồng bắt thú, kẹp chặt hai chân của người, xem người còn làm ác như thế nào?

Ngoài miệng nàng nói, nhưng không biết từ đâu biến ra một ít được cao, bóc vỏ ra, hương thơm ngát bốn phía, quả thực là linh đan diệu dược.

Cái loại việc hần hạ người này, đương nhiên không phải là tiên tử làm rồi, Lâm Văn Vinh biết tự giác, nhận lấy được cao kia, xé một mảnh áo, dùng cái chày thuốc gậy kia làm cái gạc thuốc tìm cách đắp lên bấp chân để buộc lại.

Nhìn dáng vẻ tay chân lóng ngóng của hần đắp thuốc sau chân không tiện, Ninh Vũ Tích khẽ nhú mày, cầm lấy gạc thuốc kia hừ một tiếng:

- Đừng lãng phí được cao của ta. Người ngồi xuống, chớ động đây.

Một cảm giác mát lạnh truyền đến, chính là Ninh tiên tử ngồi xuống đang cẩn thận đắp thuốc cho hần. Dáng vẻ dịu dàng từ tốn kia, Lâm Văn Vinh bình sinh chưa từng thấy.

Trong lòng Lâm Văn Vinh cảm động không nói lên lời, chợt nắm lấy bàn tay nhỏ của Ninh Vũ Tích:

- Tỷ tỷ, chúng ta không nên đánh đánh giết giết như vậy nữa có được không. Trên ngọn tuyết phong này chỉ có hai người chúng ta, trừ tỷ ra là ta, tỷ chết rồi ta thương tâm, ta chết rồi tỷ tịch mịch, đời người trăm năm, nghèo khổ vất vả ta đều không sợ, chỉ sợ tư vị cô đơn kia, đó không phải là thứ con người có thể chịu được.

Trong lòng Ninh tiên tử thoáng rung động, vội rút tay lại, hừ một tiếng:

- Ta không sợ cô đơn ...Là ta muốn đánh đánh giết giết với người sao? Nếu không phải người khi phụ ta, ta làm sao lại làm thế với người!

- Ta cũng rất oan uổng, kỳ thực ta chẳng nhìn thấy gì cả.

Lâm Văn Vinh trợn mắt nói dối mà thần sắc vẫn vô cùng chính trực.

- Còn nói nữa!

Ninh Vũ Tích tức giận, mặt đỏ bừng một mảng, nhớ tới bộ dạng thẹn người kia. Cũng chỉ là trên tuyết phong này nàng mới dễ nói chuyện như thế, nếu là đối một nơi khác, sớm đã ra tay giết người rồi.

Trên ngọn tuyết phong, trong căn phòng hẹp, dưới ánh lửa nhàn nhạt, Ninh tiên tử giọng nói dịu ngọt, bực bội xen lẫn thẹn thùng, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng lên từng mảng, quả là có một không hai trên đời. Lâm Văn Vinh mỉm miệng khô khốc, thì thầm:

- Vũ Tích, ta...

Bàn tay nhỏ của Ninh Vũ Tích dừng lại, hô hấp không tự chủ được rối loạn. Không phải là lần đầu tiên hần gọi tên mình, nhưng chỉ có lần này cảm giác lại mãnh liệt hơn trăm lần, dường như từng tiếng sấm mùa xuân đánh vào tâm linh.

- Người, người muốn nói gì?

Về mặt Ninh Vũ Tích bối rối, ngực thở gấp, không biết nói làm sao mới phải.

- Vũ Tích , ta thích...

- Oành...

- Oành...

Nơi xa vang lên tiếng pháo ầm ầm cắt đứt lời của hắn, thần sắc Lâm Văn Vinh biến đổi, đứng bật dậy:

- Thanh Tuyền đến rồi!

389. Chương 387: Thang Trời

Lạc Ngưng vén rèm xe ngựa lên, nhìn lướt qua bên ngoài, vẻ mặt đầy lo lắng hồi. Ánh trăng phủ kín, Ngọa Phật Tự đổ nát khắp nơi là tường vỡ vách tan, hiện lên giữa ánh sáng mờ mờ. Trong bóng đêm, xa xa núi cao non thẳm, núi đèo trùng điệp, lộ vẻ thanh cao không nói lên lời.

Tiêu Thanh Tuyền ngồi trên chiếc giường thấp, chậm rãi vuốt ve bụng, thở dài:

- Hắn là không sai được. Xảo Xảo, vừa rồi muội tới Tiêu gia, quả thật không thấy bóng dáng Lâm lang ư?

Xảo Xảo ” vâng” một tiếng, mặt buồn rầu:

- Khi Ngưng tỷ tỷ vào cung tìm tỷ, muội liền tới Tiêu gia, còn kinh động phu nhân và Nhị tiểu thư. Ban đầu bọn họ cũng cho rằng đại ca ở trong phòng, nào ngờ bọn muội ở ngoài phòng gọi tới nửa ngày, cũng không nghe thấy động tĩnh gì ở bên trong. Không còn cách nào đành phá cửa vào, chỉ thấy trên giường chăn vẫn còn hơi ẩm, nhưng đại ca đã biến mất hút, phu nhân và Nhị tiểu thư cũng không biết chàng đi đâu, Tiêu nhị tiểu thư lo tới mức òa khóc.

- Có cái gì mà khóc.

Ngưng Nhi hai mắt đỏ bừng:

- Nguyên một tướng công giao cho bọn họ, nhưng bọn họ lại làm mất, không tìm bọn họ tính sổ đã là tiện nghi cho bọn họ rồi. Khi ở Kim Lăng ta đã nhìn ra, mẹ con Tiêu gia bọn chúng đối xử với chàng, hô là phải đến quất là phải đi, nhưng lại rất giáo hoạt, đánh một cây gậy lớn lại thưởng một quả táo ngọt, làm trong lòng tướng công hài lòng. Đại ca cũng mềm lòng, bị mẹ con bọn chúng khi phụ lâu như vậy, ngược lại còn sinh ra tình cảm, đợi ngày mai tìm được huynh ấy, khiến chàng ba ngày không được vào phòng ta, xem huynh ấy có nhớ đời hay không.

Xảo Xảo mặt đỏ lên, thầm nghĩ: “Đừng nói là ba ngày, dù là ba tuần trà tỷ cũng không nhịn nổi đâu. Tới lúc đó kéo đại ca vào phòng nhanh nhất hằng định là tỷ.”

Nghe Lạc Ngưng nói ào ào một hơi như vậy, Thanh Tuyền lắc đầu cười khổ, hũ dấm của nha đầu này còn chưa hơn ta, cũng không biết mẹ con Tiêu gia người ta trêu chọc ở chỗ nào.

- Chẳng phải là một tên nam nhân thối sao, đáng cho các tỷ phải lo lắng sầu khổ như vậy?

Tiểu cô nương Lý Hương Quân ở trên giường trở mình, từ trong chăn lựa thò cánh tay sen trắng muốt ra, xoa xoa bụng Tiêu tiểu thư:

- Làm người ta lúc tối trời ngủ cũng không yên, muội thấy không có hắn càng tốt hơn, muội liền có thể mỗi ngày ở chung phòng với sư tỷ, sống rất là vui vẻ. Sư tỷ, muội cũng tới sờ xem...

Bàn tay nhỏ của nàng đưa tới chỗ bụng nhô lên của Thanh Tuyền, Tiêu tiểu thư mặt đỏ tía tai, khẽ gất một tiếng đánh bật tay nàng ra:

- Tiểu nha đầu làm trò gì đó, ta đang nói chuyện với các vị tỷ tỷ.

Lý Hương Quân vành mắt ửng đỏ, hừ một tiếng:

- Muội chỉ muốn sờ xem em bé lớn thế nào thôi, lại chẳng phải chiếm tiện nghi của tỷ. Muội thấy, nếu là lang quân của tỷ muốn sờ, sư tỷ nhất định sẽ rất cao hứng. Tên nam nhân thối tha đó ngày hôm qua làm mưa làm gió. Cho rằng muội không biết sao? Cũng không sợ làm thương em bé...

Tiêu tiểu thư kêu lên một tiếng, thẹn đỏ cả mặt. Ngưng Nhi phì cười, che đôi môi đỏ mọng:

- Tỷ tỷ, đại ca là hỗn thể ma vương, tỷ chớ nên mọi việc đều thuận theo huynh ấy. Hương Quân tiểu muội muội, muội đừng là việc gì cũng hiểu.

Lý Hương Quân hừm một tiếng, khinh thường nhìn nàng:

- Việc muội biết đúng là không có ít. Có một cô ả, canh ba nửa đêm, kêu gào cái gì a...“đại ca, mau tới thôi”!

Nàng bóp mũi học theo điệu bộ của Lạc tiểu thư, sống động tới từng chi tiết.

- Ta đánh chết nha đầu người!

Ngưng Nhi mặt cũng đỏ bừng, nàng ở trước mặt tỷ muội có cởi mở hơn, cũng không chịu nổi, nhào vào truy đuổi tiểu nha đầu. Lý Hương Quân cười khanh khách trốn ở sau lưng sư tỷ, hướng về Lạc Ngưng làm mặt quỷ.

- Hương Quân muội muội đừng làm loạn nữa.

Xảo Xảo tính tình tốt nhất, thấy Ngưng tỷ tỷ trên mặt có chút mất kiểm soát, vội kéo lấy Lý Hương Quân. Tiểu nha đầu cảm kích nhìn nàng, cười hì hì:

- Vẫn là Xảo Xảo tỷ tỷ tốt với muội nhất. Chẳng trách tên nam nhân thối kia yêu thương tỷ như vậy. Mỗi lần đều ôm tỷ ngủ trong lòng, còn không mặc y phục nữa.

Dù là tính tình Xảo Xảo có tốt hơn nữa, cũng nhận không được đỏ bừng mặt. Tiểu nha đầu Lý Hương Quân này ranh mãnh tinh quái, hàng ngày cũng không biết suy tính cái gì, theo cách nói của nàng, việc nhìn trộm nàng ta làm không ít.

Thấy tiểu nha đầu này một hơi đùa bốn cả ba vị Lâm phu nhân trong khoang xe, ngay cả sư tỷ của mình cũng không bỏ qua, trong lòng Ngưng Nhi thăng bằng trở lại, cười khanh khách:

- Hương Quân tiểu muội muội, cùng là một sư phó dạy ra, muội và Tiêu tỷ tỷ nhà ta lại khác biệt lớn như thế? Muội ngược lại giống như đại ca ta rèn luyện ra vậy, háo sắc giống huynh ấy. Muội chớ nên hiểu lầm, đây là ta khen muội đó, quân tử háo sắc cũng có nguyên nhân cả, đại ca chính là một người như vậy, khách khách...

Àm ĩ với Lý Hương Quân một hồi, không khí trong khoang xe nhất thời cũng thoải mái rất nhiều, nhưng Tiêu Thanh Tuyên khẽ nhíu mày, thần tình chuyển sang lạnh lùng:

- Hương Quân, muội tuổi còn nhỏ, không hiểu thế sự, những thứ lung tung này học từ ai? Thật hay cho một cô gái nhỏ, nói chuyện không biết đúng mực, tương lai lớn lên rồi còn như thế nào nữa?

Lý Hương Quân tựa hồ cực kỳ e sợ Tiêu Thanh Tuyên, thấy sư tỷ nổi giận thật sự, tức thì không dám làm loạn nữa, vội nắm lấy tay nàng, ngoan ngoãn êm ái nói:

- Sư tỷ, không phải là muội cố ý. Năm nay một mình tỷ len lén nhớ Lâm lang của tỷ phát ngây ra, sư phó lại thường ra ngoài, muội và các sư tỷ muội khác nói chuyện không hợp, chỉ đành tìm mấy loại sách lật vật ra xem, những thứ này đều là học trong sách. Tỷ đừng tức giận, sau này muội không làm loạn nữa.

Hóa ra là do giáo dục không tốt, Lạc Ngưng cũng là người mềm lòng, kéo Lý Hương Quân trốn sau người mình, giải vây cho nàng:

- Tỷ tỷ, Hương Quân tuổi còn nhỏ, chỉ là nhất thời ham chơi thôi, tỷ đừng nên trách nó. Đúng rồi, tỷ tỷ, sao tỷ biết đại ca nhất định ở trên ngọn núi này?

Nói tới chính sự, trong xe tức thời trở nên yên tĩnh lại, Tiêu Thanh Tuyên cũng không có thời gian đi dạy dỗ Lý Hương Quân, khẽ thở dài:

- Lâm lang nói với Ngưng Nhi muội, đều là có thâm ý. Trên đưa chuột khắc tên chàng là đại biểu cho chàng rồi, bảo sư phó trong nhà bếp không nên giết đưa chuột, ý tứ chính là, sư phó của ta muốn giết chàng.

- Sư phó trở lại rồi?

Lý Hương Quân kinh hỉ nhảy căng lên, lại thấy ánh mắt mấy nữ tử trong xe như muốn giết người, vội vàng im lặng trở lại.

Ngưng Nhi kinh hãi thất sắc, nước mắt long lanh lưu chuyển:

- Sư phó của tỷ muốn giết tướng công? Như vậy phải làm sao mới được! Tỷ tỷ vô vọng đã cao cường như vậy, sư phó của tỷ càng kinh khủng hơn rồi, đại ca làm sao là đối thủ của người được? Nếu đại ca không còn, Ngưng Nhi cũng không sống trên đời này nữa.

Tiêu Thanh Tuyền chậm rãi lắc đầu, kiên định nói:

- Ngưng Nhi chớ hoảng, tính tình của sư phó ta rất hiểu, người làm việc quyết đoán, không bao giờ để dây dưa kéo dài. Muội tự nghĩ xem, nếu sư phó của ta thực sự muốn giết Lâm lang, đã giết ở Tiêu gia rồi, còn phải mang chàng đi sao?

Lời này có chút đạo lý, Lạc Ngưng tỉnh táo lại:

- Nhưng, nếu sư phó của tỷ tỷ không phải vì giết tướng công, lại mang huynh ấy đi làm gì? Ôi, hai người bọn họ thành thể nước lửa. Cũng không biết bây giờ đánh nhau thành cái dạng gì rồi.

- Đúng thế, tướng công và sư phó ở cùng nhau sẽ phát sinh ra cái gì đây? Bọn họ sẽ đánh thành cái dạng gì đây?

Tiêu tiểu thư trong lòng phiền não không nói ra lời, lắc đầu khê than:

- Điều này ta cũng không rõ nữa, chỉ có sư phó và Lâm lang hiểu thôi. Ở thời điểm quan trọng này, chúng ta không thể rối loạn, phải ổn định tâm thần, làm Lâm lang yên lòng mới được. Sư phó võ công tuy cao cường, nhưng phu quân của chúng ta cũng không phải dựa vào võ nghệ mà dành phần thắng. Chàng một đường từ Kim Lăng tới đây, trải qua bao nhiêu gian hiểm đều có thể hóa nguy thành an, đều dựa vào trí tuệ và mưu kế của chàng. Sư phó lần thứ nhất không giết được chàng, về sau càng không tìm ra biện pháp, chúng ta phải có lòng tin với chàng mới được.

Tiêu Thanh Tuyền nói chuyện có căn cứ lý luận rõ ràng, làm người yên tâm không ít. Đúng như lời nàng nói, muốn giết Lâm Tam, cơ hội tốt nhất là lần thứ nhất, bỏ qua lần thứ nhất, Lâm Tam chính là mèo chín mạng (1), muốn chết cũng không chết được.

- Tỷ tỷ, tỷ phải chẳng biết sư phó mang đại ca đi đâu? Trên núi này gió to sương dày, cũng không biết đại ca mặc mấy áo, nếu chàng bị lạnh, vậy thì phải làm sao?

Xảo Xảo lăm lăm bấm tự nói, nước mắt không ngừng chảy xuống.

- Ta cũng không biết.

Tiêu tiểu thư lắc đầu, trong lòng càng khổ sở hơn cả Xảo Xảo, một bên là sư phó dưỡng dục, truyền học vấn và võ công cho mình, một bên khác là tướng công cùng nhau sinh tử. Hai người họ thành thể nước lửa, bảo nàng phải chọn lựa như thế nào?

- Chỉ có cách lên núi xem sao. Trước tiên đi tới chỗ sư phó ở, lại tìm kiếm bốn phía một lượt. Ta đã xin hổ phù binh lệnh của phụ hoàng, điều động mấy vạn nhân mã của ba doanh, cẩn thận tìm kiếm trong chu vi hai mươi dặm, không tìm thấy tướng công, tuyệt không thu binh.

Trong lời nói của Tiêu Thanh Tuyền mang theo một vẻ quyết liệt, nàng xuất thân phú quý, khí chất ung dung, vững vàng làm người tin phục, Lạc Ngưng và Xảo Xảo nghe nàng nói một lượt, tức thì an tâm không ít.

Thoảng chốc đã tới trước Ngọa Phật Tự, một đoàn người ngựa xe thừng dừng lại, đằng xa một người phóng ngựa phi nhanh đến, hạ mình xuống ngựa quỳ xuống trước xe:

- Mạt tướng Hồ Bất Quy, tham kiến Xuất Vân công chúa. Xin công chúa ra chỉ thị.

Lạc Ngưng nhận ra được Hồ Bất Quy, ở Sơn Đông chính là hần giúp Lâm Văn Vinh tìm bạc, nghe được tiếng kinh hỉ, nắm lấy cánh tay Tiêu Thanh Tuyền nói:

- Tỷ tỷ, vị Hồ tướng quân này là theo tướng công làm việc, cũng rất có năng lực.

Tiêu Thanh Tuyền gật gật đầu, thần sắc bình tĩnh:

- Ta biết. Ngưng Nhi mời được Từ Vị đêm khuya vào cung tìm ta, ta liền biết Lâm lang xảy ra chuyện, khi xin phụ hoàng binh phù, điều động tới đều là những bộ hạ cũ của phu quân khi thống binh ở Sơn Đông, như vậy bọn họ làm việc sẽ tận tâm tận lực, ta điều động cũng dễ dàng thuận tiện.

Tiêu tiểu thư quả nhiên không hổ là công chúa hoàng gia, xử sự vững vàng lão luyện, Ngưng Nhi và Xảo Xảo nghe được rất là bội phục.

- Tướng quân mau mau đứng lên.

Tiêu Thanh Tuyền cách rèm xe thản nhiên nói:

- Ta và Lâm Lang là phu thê kết tóc, phụ hoàng sớm đã gả ta cho chàng, sau này ta chính là người của Lâm gia, không cần xưng hô công chúa nữa. Các người đều là hảo huynh đệ theo phu quân vào sinh ra tử, vậy ta liền gọi người một tiếng Hồ đại ca.

- Mặt tướng không dám.

Hồ Bất Quy kích động quỳ rạp xuống liên tục dập đầu:

- Xin công chúa.. xin phu nhân yên tâm, Lâm tướng quân chính là cột trụ của lương thảo quân chúng thuộc hạ, không có tướng quân, chúng thuộc hạ không là gì cả. Những người mặt tướng mang theo, đều là hảo huynh đệ cùng Lâm tướng quân tắm máu dẫm đạp chiến đấu ở Sơn Đông, tuyệt không để cho người nào làm rụng một sợi tóc của tướng quân.

Công chúa đúng là công chúa, một câu ngắn ngủi không động thanh sắc liền lấy được lòng người, Lạc Ngưng bội phục trong lòng, chớp mắt nhìn Tiêu tiểu thư. Tiêu Thanh Tuyền hơi chút dừng lại:

- Nếu đã như thế, vậy làm phiền chư vị rồi. Hồ đại ca, xin huynh phái người vây chặt chu vi hai mươi dặm, từ ngoài vào trong cẩn thận tìm kiếm, một cành cây một cọng cỏ cũng không được bỏ sót. Cách mỗi nửa canh giờ bắn pháo một lần, để cho Lâm lang biết, chúng ta ở ngay bên chàng.

Tiêu Thanh Tuyền an bài mọi việc thứ tự rành mạch, Hồ Bất Quy vội vàng lĩnh mệnh rời đi, không lâu sau, tiếng pháo đầu tiên vang lên, kinh động cả sơn cốc, ầm ầm nổ vang.

Tiêu Thanh Tuyền dưới sự nâng đỡ của Xảo Xảo và Lạc Ngưng, chậm rãi xuống xe, nghe thấy tiếng pháo nổ ầm ầm, vuốt ve cái bụng nhô lên khẽ cười khổ:

- Hài nhi của chúng ta đúng là mệnh khổ, nương thân vừa mới thoát khỏi, phụ thân lại vào khổ lao.

Xảo Xảo lo lắng nói:

- Tỷ tỷ, trên ngọn núi này gió lạnh quá, đường lại khó đi, tỷ có thai, hay là không nên đi lên nữa, muội và Ngưng tỷ tỷ đi tìm là được rồi.

Tiêu Thanh Tuyền kiên định lắc đầu:

- Không thể! Các muội không quen thuộc tình hình trên núi, cũng không biết thói quen tính cách của sư phó, rất dễ lộ dấu vết, ta có võ nghệ, không hỏng việc được, các muội không nên lo lắng, sớm ngày sẽ tìm được Lâm lang. Chúng ta một nhà đoàn tụ mới là đúng đắn.

Hai người vất vả khuyên can không có kết quả, chỉ đành theo lời nàng, tiểu nha đầu Lý Hương Quân lại vỗ tay:

- Hay quá, sư phó trở về rồi, sư tỷ trở về rồi, muội cũng về rồi, chúng ta cũng là một nhà đoàn tụ.

Mấy vạn quân sĩ đốt đuốc lên, nối đuôi nhau mà lên. Xa xa nhìn lại giống như một cái thang trời sáng rực, thông lên thẳng tới trời. Bốn nữ tử đi trong vạn quân vây quanh. Theo cùng đại quân lên núi, tâm tình gấp gáp, bước chân càng nhanh hơn.

Binh mã thủ hạ của Hồ Bất Quy và Đỗ Tu Nguyên, đều là Lâm Văn Vinh ở Sơn Đông tự mình mang theo, là binh lính trung kiên. Họ trong mắt người đời là lương thảo binh không đáng một xu, chỉ nhờ một mình Lâm Văn Vinh, trong một đêm liền dương danh thiên hạ. Lâm tướng quân có dũng khí, có nghĩa khí, tiêu

diệt Bạch Liên, diễn binh sa trường, chiến công lừng lẫy, thiên hạ kính ngưỡng, những điều này đều là mọi người tự thân trải qua, có ai không phục hân?

Nghe Hồ Bất Quy nói mấy vị này đều là phu nhân của Lâm tướng quân. Trong đó còn có một vị là Xuất Vân công chúa tiếng tăm rung chuyển Đại Hoa, đúng là anh hùng ứng với mỹ nhân, đây chính là vinh diệu của lương thảo quân, quân sĩ càng phấn chấn gấp nhiều lần, bất giác liên kết thành đội hình. Dem bọn họ quây ở giữa, dùng thân mình che gió cho các nàng.

- Bọn họ làm cái gì thế này? Gió lạnh có thể ngăn được sao? Đúng là đồ ngốc nghếch!

Lý Hương Quân không hiểu sự ảo diệu bên trong. Nàng đối với nơi này không thể quen thuộc hơn, trên đường xe nhẹ quen đường, nhìn binh sĩ quây thành rừng, liền kín san sát, không nhận được mở miệng giễu cợt.

- Câm miệng!

Ba nữ tử cùng giận dữ quát lên, không chỉ có Thanh Tuyền và Ngưng Nhi làm thế, ngay cả Xảo Xảo tính tình luôn rất tốt cũng biến sắc, cau mày nhìn nàng trấn áp.

Tiêu Thanh Tuyền tức giận hừ một tiếng:

- Hương Quân, muội còn nhỏ tuổi, nhưng không thể không phân biệt phải trái. Những binh sĩ này là bách tính thường dân, tình cảm của bọn họ là chất phác nhất. Ai đối tốt với bọn họ, bọn họ liền đối tốt với người đó. Trên đường đi, bọn họ chăm lo bảo vệ chúng ta, không phải vì ta là công chúa, cũng không phải bởi vì muội xinh đẹp, bọn họ kính trọng không phải là chúng ta, mà là phu quân nhà ta.

Xảo Xảo cúi đầu nước mắt long lanh:

- Sự kính trọng của bọn họ là do đại ca lấy tính mạng đổi được, muội đừng lấy việc này để đùa bỡn.

Ngưng Nhi là thẳng thắn nhất, mặt lộ vẻ ác, hung hăng nói:

- Tiểu muội muội, ta rất trịnh trọng cảnh báo muội, nếu muội còn dám nói chuyện như vậy trước mặt đại ca, đại ca nhất định sẽ giết chết muội.

- Oa!

Lý Hương Quân sợ tới mức bật khóc:

- Các, các người đều khi phụ ta, ta đi tìm sư phó.

Nàng dậm chân, lao như bay lên núi, đảo mắt một cái đã biến mất hút.

Ba vị phu nhân đưa mắt nhìn nhau, Tiêu tiểu thư khê than:

- Hương Quân chỉ là tính tình có chút ngang bướng, lòng dạ cũng không phải xấu, hai vị muội muội đừng nên trách nó.

- Muội không trách nó.

Xảo Xảo lau nước mắt, duyên dáng kéo tay Ngưng Nhi lại:

- Ngưng tỷ tỷ, muội thấy gần đây cách nói chuyện, động tác của tỷ, tựa hồ có chút giống đại ca đó!

- Thật sao?

Lạc tiểu thư xấu hổ che má, nhưng trong lòng lại đắc ý:

- Ta đâu có giống chàng, chẳng phải xấu chết sao?

Xảo Xảo nói một câu đánh thức người trong mộng, Tiêu Thanh Tuyền cũng giật mình, vừa rồi nói chuyện một phen, chẳng phải chỉ có Lâm Tam mới có thể nói ra sao? Làm sao cả ta cũng gần như vậy rồi? Đúng là theo gà giống gà, theo chó giống chó.

- Thật sao?

Thần sắc Ninh Vũ Tích đột nhiên trở nên lạnh nhạt, tiện tay ném gạc thuốc ra, chậm rãi trở lại giường ngồi nhắm mắt trầm tư:

- Vậy ngươi đi tìm nó đi!

Ninh Vũ Tích đột nhiên thay đổi thái độ, trong lời nói lạnh như băng có sự lạnh nhạt không nói nên lời, so với tình hình vừa rồi hoàn toàn khác biệt. Lâm Văn Vinh vô cùng thận trọng đáp:

- Thần tiên tỷ tỷ, kỳ thực ta cũng không muốn rời khỏi đây. Nhưng bây giờ Thanh Tuyền đang mang thai, giờ lại đi lên núi cao sương dày tìm ta, nếu vạn nhất xảy ra chút gì bất ngờ, ta dù chết trong lòng cũng khó yên. Chính gọi là làm quỷ hoa tâm, chứ không làm người phụ bạc, ta đi xem một chút, rồi lập tức trở lại ...

Ninh Vũ Tích không nói không rằng, hai mắt nhắm chặt, sắc mặt bình thản, tựa như không nghe thấy lời của hắn.

“Đây là thái độ gì? Rốt cuộc là cho ta đi xem, hay là không đây!” Lâm Văn Vinh nhíu chặt mày, nghĩ ngợi nửa ngày trời, nghiêng rằng: “Chẳng lo được nhiều như vậy, Ngưng Nhi, Đại tiểu thư, Xảo Xảo bọn họ đều ở dưới núi, hơn nữa Thanh Tuyền còn bụng lớn, ta nào có thể bỏ bữa bọn họ không lo, thế còn là nam nhân sao?”

Hắn hạ quyết tâm, đứng dậy đi ra ngoài, đi tới cửa đột nhiên quay người lại, nhưng thấy tiên tử ngồi ngay ngắn trên giường không hề động đậy. “Đành như vậy thôi!” Lâm Văn Vinh thở dài, sải bước như sao băng đi ra ngoài, không quay đầu lại nữa.

Ninh Vũ Tích mở mắt ra, nhìn được cao, kính viễn vọng vút lại trên mặt đất, đồng lửa bùng bùng chiếu rọi trên khuôn mặt nàng, gương mặt dường như có vẻ sầu khổ.

Xuyên qua thạch động, vượt qua suối nước nóng, liền tới bên bờ vách núi. Nhìn về xa xa, xuyên qua tầng tầng mây mù, mơ hồ có thể thấy dưới núi phát ra từng đoàn từng đoàn ánh lửa. Cỡ như đom đóm, chậm rãi đi lên trên. Đối diện chính là tiên phưởng, cách trở giữa tầng lớp mây mù, nhìn không rõ ràng, tiếng pháo ầm ầm không ngớt bên tai.

- Ta ở đây, ta ở đây. Thanh Tuyền, Xảo Xảo, Ngưng Nhi...

Hai tay hắn bắc ở bên miệng, dùng toàn bộ sức lực, hét xuống dưới chân núi.

Gió núi vù vù, nhảy mắt liền thổi tán âm thanh của hắn, còn chưa truyền ra được mười trượng.

Nhất định là do đêm nay gió quá to! Hắn nghiêng rằng, lòng tin không đổi tập trung sức lực toàn thân, hét vỡ cổ họng. Thiên Tuyệt Phong này cao ngàn trượng, thánh phưởng gần nhất cũng có khoảng cách mấy trăm trượng, cả ngày mây mù tràn ngập, u ám bao quanh. Giọng của hắn dù cho có lớn hơn gấp chục lần trăm lần, cũng không ai có thể nghe thấy, chẳng ai có thể nhìn ra. Trong mắt người đời, hắn chỉ là một hạt bụi nho nhỏ trên Tuyệt Phong, ai có thể lưu ý tới hắn.

Kêu gào, nhảy nhót cuối cùng đều là phí công, hao hết tất cả khí lực, giọng nói của hắn như làn khói, thương mới đau cũ cùng xộc lên trong lòng, không chịu được ngồi phịch xuống đất, cả người như tan ra, thổ từng ngụm lớn. Tiên tử nói không sai, ngọn Tuyệt Phong này đâm thẳng tới trời, cách xa thế giới, tuyệt chẳng phải sức người có thể tới được, cho dù ở nơi này kêu cả đời, cũng không ai có thể nghe thấy.

Chẳng lẽ thật sự phải chết ở đây? Trong lòng hắn đột nhiên sinh ra cảm giác bất lực, nằm thẳng trên mặt đất lạnh như băng, mặc cho gió lạnh thổi qua, chẳng muốn nhúc nhích.

- Sao ngươi không kêu tiếp đi.

Một âm thanh nhẹ nhàng vọng lại, Ninh Tiên Tử tủm tỉm cười, dựa vào cửa động nhìn hắn, trên mặt sung sướng khó tả.

- Ta chỉ muốn nói với Thanh Tuyền mấy câu, vì sao lại khó như vậy?

Ngửa đầu lên nhìn trời sao mịt mờ, Lâm Văn Vinh thở dài:

- Tỷ tỷ, tỷ là sư phó của Thanh Tuyền, đáng lẽ phải quan tâm tới nàng giống như ta chứ, chẳng lẽ tỷ nhẫn tâm nhìn nàng mất đi lão công, đứa bé mất đi phụ thân như vậy?

Ninh tiên tử thần sắc bình thản, lẳng lẳng đáp:

- Ta yêu thương Thanh Tuyền không phải là giả, nhưng trở thành kết quả như hôm nay, lại là người hại nó. Mỗi người đều phải chịu trách nhiệm vì hành vi của mình, khi người dùng pháo bắn Thánh phường, có nghĩ tới phải đối diện với hậu quả hôm nay hay chưa? Đây là sự trừng phạt đối với người.

Đối diện với Ninh Vũ Tích cố chấp, hắn không có biện pháp nào, chỉ đành lắc đầu cười khổ, nhìn từng đốm từng đốm đỏ do đuốc phát sáng dưới núi kia, mặc dù rất gần, nhưng như cách chân trời góc biển, loại cảm giác này, cả đời hắn cũng khó quên được.

Thấy dáng vẻ bị dả kích của hắn, trong lòng Ninh Vũ Tích thoáng thoáng không yên, đứng ở cửa động xa xa đối lập với hắn, hai người cùng không nói gì. Gió núi rét lạnh, chân tay Lâm Văn Vinh sớm đã rét tới tê dại, nhưng hắn cố nhịn, không nói lời nào. Ninh Vũ Tích nhìn chằm chằm vào người hắn, ánh mắt sâu kín, cũng không biết đang nghĩ gì.

Không biết trải qua bao lâu, trên núi dưới núi truyền lại từng trận hò hét đồng thanh “Lâm tướng quân, Lâm tướng quân...” Mấy vạn người cùng hô lên tuy kinh thiên động địa, nhưng truyền tới nơi này thì đã như hư vô xa xăm, Lâm Văn Vinh thình lình nhảy dựng lên:

- Ta ở đây, Thanh Tuyền, ta ở đây...

“Đoàng” một tiếng, cách biển mây, xa xa nhìn thấy trên đỉnh tiên phường đối diện một cột lửa bùng lên trời, cách xa cũng nhìn rõ ràng. Khóe mắt Lâm Văn Vinh ướt hoe, đây là đang nhắc nhở ta, nhất định là Thanh Tuyền và Xảo Xảo các nàng tới rồi.

“Lửa? Đúng rồi lửa!” Trong lòng hắn chấn động, vội vàng xoay người chạy như bay vào trong động.

- Người đang tìm cái này sao?

Ninh Vũ Tích cười thần nhiên, giơ cái đánh lửa trong tay lên.

Ánh mắt Lâm Văn Vinh rực sáng, vừa muốn gạt đầu, đột nhiên cảm thấy tình hình không đúng, tiên tử tuyệt đối sẽ không dễ nói chuyện như vậy.

- Người cứ nhìn là được rồi!

Thần sắc Ninh Vũ Tích băng lãnh, ném mạnh cái đánh lửa trong tay đi, giống như một trận gió lốc, rơi thẳng xuống vách núi, một chút tiếng động cũng không nghe thấy.

- Người...

Lâm Văn Vinh nhảy dựng lên, trong lòng sớm sinh ra phần nộ tràn ngập:

- Người ném đánh lửa đi rồi, sau này chúng ta ăn thế nào? Uống thế nào? Sao người có thể ác độc như thế?

- Người nói cái gì?

Ninh Vũ Tích lập tức đứng thẳng dậy, thần tình bi phẫn:

- Người nói lại lần nữa xem!

- Ta nói người ác độc, chẳng lẽ sai sao?

Lâm Văn Vinh cảm tức vô cùng, đã không còn khách khí với nàng như trước.

- Ta, ta, ta giết chết người!

Ninh tiên tử nước mắt lưng tròng, quát lên một tiếng, khe khẽ điểm chân lao vọt tới.

Lâm Văn Vinh không chút phản kháng hay sợ hãi, cười lạnh một tiếng:

- Giết đi, cũng chẳng phải là lần đầu nữa. Trừ biết chút võ công ra, người còn có tài khác sao?

- Ta đánh chết tên tiểu tặc người!

Ninh Vũ Tích nhào tới, giơ quyền đập lên ngực hấn. Lâm Văn Vinh thẳng người ưỡn ngực chịu một chưởng của nàng. Hự một tiếng nghiêng chặt khớp miệng, tuy máu tươi trào ra, nhưng ngay cả cổ họng cũng không bật ra một tiếng.

Thấy bộ dạng không sợ chết của hấn, trong lòng Ninh Vũ Tích đau đớn khôn xiết, nghiêng chặt răng, quyền cước như gió, liên tục đánh lên người hấn.

- Nếu ngươi không đánh chết ta, ta sẽ cắn chết ngươi!

Lâm Văn Vinh phun máu trong miệng ra, mắt hiện hung quang, ác độc nói.

Cũng không biết vì sao nhìn ánh mắt hung hãn của hấn, Ninh Vũ Tích chợt run lên, lại có chút e ngại, quyền cước tự nhiên nhẹ đi.

- Không dám đánh nữa sao?

Lâm Văn Vinh cười lạnh, ánh mắt khinh thường.

Tính tình Ninh Vũ Tích so với hấn càng ngang ngạnh hơn. Từ khi sinh ra chưa từng cúi đầu, nghe thấy hấn nói, nộ hỏa bốc lên đầu, không còn để ý gì nữa, ngừng tụ tâm thành công lực, "Hây" một tiếng, song chưởng đồng loạt ấn vào ngực hấn.

Lâm Văn Vinh thản nhiên khép mi lại, trong mắt thoáng hiện vẻ lưu luyến, nhưng không phải là sợ hãi, máu tươi ở khớp miệng xuôi ngược, nhưng trên mặt có nét cười kỳ dị.

Nhìn thấy máu tươi ở khớp miệng hấn, trong lòng Ninh Vũ Tích như có kim đâm, mắt thấy song chưởng sắp tới trước ngực hấn, vội vàng tản công lực toàn thân, mềm mại như bông đánh vào ngực hấn, nước mắt lại đua nhau trào ra.

Thừa dịp nàng rối loạn, Lâm Văn Vinh ôm lấy chiếc eo mảnh mai của nàng, khẽ nói bên tai:

- Tỷ tỷ, ta muốn cắn nàng!

- Ngươi muốn cái gì, ư ...

Trong nỗi kinh hãi, cả người Ninh Vũ Tích bị hấn ôm vào lòng, một chiếc miệng lớn nóng bỏng mang theo vết máu nhanh như chớp chụp lên đôi môi anh đào đỏ tươi ướt át của nàng.

"Oành" một tiếng, trái tim của tiên tử đập nhanh thêm vô số lần, đầu óc trống rỗng, tựa như không còn biết gì nữa, chua xót, đắng cay, ngọt ngào... giống như trời dấy cả trăm loại hương vị, nhất thể trào lên trong lòng. Nàng liều mạng giãy giụa, quyền cước vung lên, liên tục đánh vào trên ngực trên chân hấn, nhưng lại yếu ớt vô lực, sự hung hãn ngày xưa không biết đã đi đâu mất.

Tiên tử giãy giụa kịch liệt, nhưng Lâm Văn Vinh cũng chẳng phải là thứ vô dụng, răng nghiêng lại, hai tay ôm chặt thân hình yếu đuối của nàng về phía lòng ngực mình, hai người cùng ngã lăn ra mặt đất.

Ninh Vũ Tích sớm đã quên mất võ công, liền giống như một cô bé không biết điều, đánh đấm túi bụi lên ngực hấn, liều mạng chống lại, Lâm Văn Vinh ôm lấy bờ eo mềm mại không xương, in chặt vào chiếc miệng nhỏ đỏ tươi của nàng, đánh chết cũng không buông tay.

Hai người trên vách núi không ngừng lăn lộn, đánh đấm, ai cũng không chịu khuất phục, mấy lần lăn tới bên vách sắp cùng nhau ngã xuống. Nhìn thấy nhân thân không hề sợ hãi của Lâm Văn Vinh, Ninh Vũ Tích run lên bắn bật, nhưng cũng không biết đề tính hấn thế nào, chỉ đành chịu ngược ngùng lăn trở lại, lạc vào trong mắt Lâm Văn Vinh lại trở thành, tiên tử tỷ tỷ chủ động hôn ta rồi, nhất thời tình cảm càng không thể kiềm chế được ôm càng chặt hơn, cái lưỡi lớn nóng như lửa tiến vào cái miệng nhỏ của nàng, tìm đúng cái lưỡi đỏ tươi của nàng, liều mạng mút lấy. Cái miệng nhỏ của tiên tử dường như có hương thơm nhàn nhạt, phả vào trong miệng, ngọt ngào say đắm khó tả.

Đầu óc Ninh Vũ Tích mơ màng, cứ như đã đánh mất đi chính bản thân, việc duy nhất nhớ được chính là người này phóng túng cường ép, ta đánh không lại hấn, nhưng ta tuyệt không khuất phục.

Trên đỉnh tuyết phong này, tuyết đối sẽ không có người tới quấy rầy bọn họ, hai người ôm lấy nhau, tới tới lui lui không biết đã lăn bao nhiêu lần, đầu óc Lâm Văn Vinh mụ mị, cái miệng lớn hiện giờ bị cắn mấy

miếng, máu tươi trào ra, sưng phù lên. Ý chí của Ninh Vũ Tích quả thật kinh người, nếu là nữ tử khác rơi vào nước này, sợ là đã sớm buông thả rồi, chỉ có nàng không chịu khuất phục, cùng Lâm Văn Vinh đấu tới khó phân thắng bại.

“Ôi chào” một tiếng, trong lúc lún lộn đầu đập vào đá, hắn đau tới nghiêng răng trợn mắt, nước mắt suýt chảy ra. Nhưng hắn vẫn ôm chặt lấy eo Ninh Vũ Tích, tiên tử nằm trên người hắn, hai người thở hồng hộc nhìn lẫn nhau.

Trong không gian mịt mờ, nhìn giọt lệ trong suốt như trân châu chảy xuống từ khóe mắt của Ninh Vũ Tích, nhỏ lên ngực hắn, Lâm Văn Vinh hoảng hốt kêu lên:

- Tỷ tỷ...

Hắn cố sức ngẩng đầu lên, hôn lên chiếc miệng nhỏ của nàng, chợt cảm thấy đau buốt, Ninh Vũ Tích cắn lấy môi hắn. Hàm răng trắng bóng ngập vào thịt của hắn, từng giọt máu tràn ra.

Ninh Vũ Tích nhảy bật lên, y phục toàn thân đã rách nát, những đường cong mượt mà kia chỗ ẩn chỗ hiện, xuân quang tràn ngập, nhưng nàng chẳng còn tâm tình mà để ý, nước mắt từng chuỗi dài chảy xuống, che hai gò má khóc rống lên:

- Sao lại có thể như thế này? Người đi chết đi, ta hận người, ta hận người!

Bị người ta khi phụ thành ra như vậy. Nàng đã không trở lại được vẻ ung dung như thiên tiên nữa, nhưng lại thêm mấy phần sức sống của nhân gian. Phối hợp với đôi má tuyệt đẹp, nước mắt trong suốt của nàng, dường như hoa đào đương thì đẹp nhất đang nở rộ trên Tuyết Phong.

Bàn chân nàng đạp lên ngực Lâm Văn Vinh, dẫm dẫm mấy cái, lại cảm thấy không dùng nổi sức lực, nước mắt mờ lung, không nói nổi tư vị trong lòng ra sao. Ninh Vũ Tích ghen ngào che mặt khóc, trở gót sen chạy về phía trong thạch động.

“Loạn rồi, loạn thật rồi...!” Lâm Văn Vinh nằm thẳng trên mặt đất, thở một hơi thật dài: “Tiên tử tỷ tỷ là sư phó của Thanh Tuyền. Thanh Tuyền lại là lão bà của ta, ta và sư phó của nàng cô nam quả nữ ở cùng một căn phòng.... Quả thực là loạn đến rối tinh rối mù!”

Nhớ tới mùi vị của tiên tử, trong lòng lại nóng lên. Tướng mạo thân hình của Ninh Vũ Tích không cần phải nói, nhưng tâm tính cứng rắn, trước nay chưa từng thấy, loại kỹ thuật quần lấy nhau đánh lộn này, hắn vốn khinh thường không thèm sử dụng, không ngờ rằng hôm nay dùng tới lại kinh thiên động địa như thế.

- Aaa...

Hắn hét to một tiếng thật dài, sự dồn nén trong lòng cuối cùng có thể phát tiết ra. Cả thân hình trên dưới toàn là vết thương, y phục tìm không thấy một chỗ hoàn chỉnh, thê thảm nhất chính là môi bị cắn sưng vù lên, giống như hai cái bánh bao chưa lên men. May mắn là nơi này xa tít mù không có dấu vết con người, nếu đổi lại nơi khác, sớm đã bị cười đến rụng sạch răng rồi.

Vách đá đối diện sau khi ánh lửa bốc lên chưa từng bị tắt, trong ánh lửa thiêu đốt hùng hực, hắn dường như nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Thanh Tuyền, Ngưng Nhi, tư vị gần trong gang tấc mà cách biệt nghìn trùng đúng là khiến người ta đau lòng đứt ruột.

Nằm lặng im hồi lâu, cũng không biết tiên tử ở bên trong sao rồi, cuối cùng cũng có chút không yên tâm, cố gắng bước đi vào bên trong.

Vừa tiến vào thạch thất, liền thấy ngay Ninh Vũ Tích ngồi ở trên giường, sắc mặt khi thì trắng bệnh khi thì đỏ bừng, vết nước mắt chưa khô, môi hồng run run, đôi mắt mỹ lệ đã khóc tới sưng đỏ, tóc mây đen nhánh buông thõng xuống, chăm chú nhưng không biết nghĩ gì. Y phục toàn thân nàng rách tan tành, đã không còn có thể mặc lại nữa.

- Đi ra!

Ninh Vũ Tích hừ lạnh một tiếng.

- Đánh chết ta cũng không đi.

Lâm Văn Vinh kiên quyết:

- Thần tiên tỷ tỷ, chúng ta phải nói chuyện ...

- Người không ra thật chứ?

Nhìn hai cánh môi sưng vếu lên của hắn, Ninh Vũ Tích vừa giận vừa thẹn, hận không thể cắn hắn thêm một cái nữa, chợt đứng bật dậy:

- Vậy ta đi ra...

Nàng quyết liệt, không giống nói đùa, Lâm Văn Vinh vội giữ nàng lại, thở dài:

- Thôi thì ta ra vậy, dù sao da ta dày, có chịu lạnh mười ngày hai mươi ngày cũng chẳng xảy ra chuyện gì.

Thấy tiên tử không có ý mở miệng giữ lại, hắn chỉ đành hậm hực đi ra. Đi tới chỗ rẽ, nhìn thấy truyền thoại khí mình tự chế, thành linh nhật ống trúc lên hét to:

- Này, này, tỷ tỷ, ta thích tỷ, ta thích tỷ, tỷ có nghe thấy không? Nghe thấy xin hãy trả lời, nghe thấy xin hãy trả lời. Yêu Vũ Nhi...!

“Yêu Vũ Nhi là sao?” Sắc mặt Ninh Vũ Tích đỏ lên, cầm ống trúc suy nghĩ.

“Nói năng lung tung, miệng lưỡi trơn bóng, ta không tin người!” Tim nàng đập thình thịch, muốn ném ống trúc đi, nhưng dứ dứ mấy lần, lại thu trở về.

Trong khi do dự, cũng không biết qua bao nhiêu thời gian, tâm thần nàng hoảng hốt, mở choàng mắt ra, đã thấy bên ngoài phòng có chút ánh sáng, không ngờ trời đã sáng rồi, phía Lâm Tam không có âm thanh nào vọng lại nữa, cũng không biết là đang làm những gì.

Nhìn y phục nát vụn trên người, nàng khẽ lắc đầu, chiếc váy trắng luôn yêu thích này đã không mặc được nữa, nhưng nơi đây là Tuyệt Phong, đi đâu tìm bộ y phục thứ hai chứ? Mặc y phục đã chẳng ngăn được ánh mắt của hắn, nhưng nếu không mặc, sẽ như thế nào? Mặt nàng nóng lên, vội áp chế tâm tư rối loạn, chỉnh lại diện mạo áo quần, rồi mới từ từ bước ra bên ngoài.

Ánh lửa lên tới tận trời ở vách đá đối diện cả đêm vẫn chưa tắt, đó hẳn là chủ ý của Thanh Tuyền nghĩ ra. Trời đã sáng rõ, hơi nước từ từ bốc lên, thêm vào mây mù ngập tràn vây quanh vách đá này, tiếng không thể truyền đi, mắt chẳng thể nhìn tới, bọn họ nếu có thể nghĩ tới nơi này mới là lạ.

Quét mắt bốn phía nhưng không nhìn thấy Lâm Tam, đang cảm thấy kỳ quái, chợt nghe một loạt tiếng keng keng trong trẻo từ vách đá truyền lại. Nàng kinh hãi vội vàng lao người đi, chỉ thấy Lâm Tam một tay nắm lấy tảng đá bên bờ vách, người đã thò ra một nửa, tay cầm bảo kiếm của chính mình, những tiếng leng keng leng keng vang lên, không biết đang khắc cái gì trên vách đá.

- Tỷ tỷ, thức dậy rồi?

Lâm Tam đột nhiên quay đầu lại cười với nàng, mái tóc còn ướt đẫm sương. Gương mặt bị gió núi thổi tới đỏ bừng.

Nàng cắn răng ừ một tiếng, quay đầu đi không dám nhìn hắn:

- Người đang làm gì ở đây?

- Y phục của tỷ tỷ rách rồi.

Lâm Văn Vinh thở dài thật sâu, trong mắt lộ ra vẻ hối lỗi:

- Tỷ yên tâm, một ngày nào đó ta nhất định bồi thường cho tỷ một bộ mới, để tỷ thành nữ tử đẹp nhất thiên hạ.

- Không cần người nói dễ nghe.

Lòng Ninh Vũ Tích rung động, âm thanh cũng mang chút run rẩy, cố làm ra vẻ cười lạnh nói:

- Người không phải có chứng sợ độ cao sao? Không sợ ta đá người xuống à?

- Từ từ cũng thành quen rồi.

Lâm Văn Vinh cười hì hì, tiếp tục bận rộn làm việc. Ánh ban mai xuyên qua lớp sương mù mong manh chiếu lên mặt hắn, làm mặt hắn biến thành một màu vàng. Ninh Vũ Tích lẳng lặng ngắm nhìn, trong lòng đột nhiên có một cảm giác ấm áp, khiến lòng người run lên, nhưng cái môi sưng vù kia, lại làm người ta ghét vô cùng. Nàng cúi đầu xuống, tim đập dữ dội một trận.

Nhân mã tìm kiếm phía dưới chưa dừng bước chân, cách một trận đại pháo ầm vang lại là một trận tù và đồng thời vang lên. Có mấy lần có thể nghe thấy trong biển mây đối diện mơ hồ truyền tới tiếng trống, mỗi khi tới giờ, Lâm Văn Vinh luôn đứng lên, hướng tới đối diện gào nát cổ, hi vọng đối diện có người nghe thấy.

Nhưng mọi thứ đều là công cốc. Ninh Vũ Tích mỉm cười, cũng không ngăn cản hắn, nhìn quá trình hắn từ trần ngập hi vọng sang thất vọng, cũng là một loại hưởng thụ.

Bận rộn tới tận trưa, nên mệt mỏi vô cùng, Lâm Văn Vinh rút lưng về thở phào. Chợt nghe bên người có mùi thơm lạ truyền đến, khi quay đầu lại, liền thấy bên cạnh một mảng lá cây xanh biếc ướt át, bọc lấy mấy trái cây đỏ mọng đặt sau người hắn, còn phát ra chút hơi nóng, hiển nhiên là vừa mới được rửa ở suối nước nóng. Ninh Vũ Tích ở bên kia quay mặt đi, không thèm nhìn hắn.

- Tỷ tỷ, tỷ sợ ta ngã xuống sao?

Thấy Ninh tiên tử cách mình rất gần, cả buổi trưa ngồi ở nơi này, Lâm Văn Vinh cười hì hì, lấy một quả màu đỏ nhét vào trong miệng, hương thơm đầy mũi, mùi vị cực ngon.

- Có quỷ mới lo cho người!

Ninh Vũ Tích vội lùi lại mấy bước hừ một tiếng.

Lâm Văn Vinh ăn một hơi hai quả, gật đầu nói:

- Thần tiên tỷ tỷ, quả này đã rửa qua ở suối nước nóng sao?

- Nói nhảm nhiều thế làm gì!

Tiên tử tức giận trừng mắt nhìn hắn, lấy một quả nhỏ khế cắn một tiếng, tư thế rất là ưu mỹ.

- Mùi vị rất tuyệt, tỷ tỷ đem qua còn tắm rửa ở đó!

Lâm Văn Vinh cười hì hì, tay nhân tiện muốn đem tất cả số quả còn lại thu vào trong lòng.

- Người muốn chết!

Ninh Vũ Tích mặt như được phủ một màn mây đỏ, mười ngón tay liên tục bắn ra, làm những quả bên người hắn rào rào rơi xuống khe sâu, khiến hắn muốn ăn cũng ăn không được. Lâm Văn Vinh lại thò người ra ngoài vách trong tiếng cười lớn, đi bận rộn tiếp với công việc của mình.

Ninh Vũ Tích ở bên người hắn, mấy lần muốn tới xem rốt cuộc hắn đang làm gì, nhớ tới sự trêu chọc của hắn, lại cắn răng nhịn lại.

Quan quân tìm kiếm Lâm Văn Vinh liền đóng lại ở dưới núi, cách một đoạn thời gian lại cùng nhau hô hoán tên của hắn, pháo nổ trống rung cùng vang lên, cột lửa ở đối diện cũng chưa từng tắt. Mắt Lâm Văn Vinh ướt đẫm nhìn ra xa hồi lâu, đợi tiếng kêu kia dừng rồi, mới lại vùi đầu vất vả làm việc.

Trong núi không ngày tháng, tuế nguyệt chẳng biết năm. Chớp mắt một cái ba ngày đã trôi qua, mỗi đêm hắn ngủ ở ngoài thạch thất, tiên tử chưa từng mời hắn vào phòng, nhưng khi tỉnh lại, chẳng biết là bị ai chuyển vào trong phòng, tiên tử tỷ tỷ thì đang ngủ say ở trên chiếc giường cách xa hắn.

Quan quân dưới núi chưa từng dừng việc tìm kiếm, những tiếng gọi như sóng gầm đợt sau cao hơn đợt trước, thậm chí có thể lơ mơ nghe thấy tiếng nữ tử kêu gọi, Lâm Văn Vinh cắn chặt răng, hận không thể nhảy từ trên vách núi xuống.

Tới buổi sáng ngày thứ tư, thấy hắn vẫn từ sáng sớm đã bận rộn, Ninh Tiên tử thật sự nhịn không được nữa, len lén thò đầu ra nhìn, chỉ thấy hắn đục trên vách đá từng bậc từng bậc thang lớn, dù tay nắm chân đạp đều có thể leo được.

- Người làm cái gì thế này?

Thần sắc nàng liền thành lạnh lùng.

- Làm thang trời.

Hắn cười hì hì:

- Ngọn núi này tuy cao ngàn trượng, nhưng ta cũng có sức khỏe vô cùng. Ta đã tính rồi, nếu như ta vĩnh viễn có sức khỏe như thế, mỗi ngày tạc một đến hai bậc, không tới ba mươi năm, là có thể tới chân núi rồi.

- Ba mươi năm?

Ninh Vũ Tích cười lạnh lùng:

- Tới lúc đó người đã là ông già rồi, còn xuống dưới làm gì?

- Ta có già hơn cũng chẳng sao.

Lâm Văn Vinh khẽ than:

- Quan trọng nhất là, việc ta đáp ứng tỷ tỷ, nhất định phải làm được.

- Người đáp ứng ta việc gì?

Ninh Vũ Tích không hiểu.

Lâm Văn Vinh mỉm cười:

- Cái này gọi là bậc thang tình yêu, mỗi ngày tạc một bậc, ba mươi năm sau, ta có thể công tỷ từ cái thang này trèo xuống. Ta đã nói, muốn bồi thường cho tỷ tỷ một bộ áo mới, để tỷ làm nữ nhân đẹp nhất thiên hạ. Ta nói được nhất định sẽ làm được, tỷ tỷ nhất định phải đợi ta.

Ninh Vũ Tích ngây dại: “Tên gốc này sao có thể nghĩ ra cách như vậy!” Đôi vai thon của nàng rung lên, toàn thân cũng run rẩy, nước mắt như Hoàng Hà vỡ đê, đột nhiên nhào đến như điên như dại:

- Người muốn chết hả, người sẽ không còn mạng nữa, tiểu tặc, ta hận người, ta hận chết người...!

Nàng cố sức dấn lên ngực hắn, không nhận được nỗi đau khắc cốt này, nhào vào lòng ngực hắn, khóc rống lên.

390. Chương 388: Trầm Luân

Tiêu Thanh Tuyền đứng ở bên bờ Tuyết Phong, khuôn mặt xanh xao, trong mi mắt mang một nỗi ưu sầu mơ hồ. Gió núi lùa trên váy và tóc nàng, phấp phới như tiên tử giáng xuống trần gian.

- Tỷ tỷ, sao tỷ không ngủ thêm chút nữa?

Một âm thanh êm ái truyền đến, Xảo Xảo khoác một chiếc áo choàng nhung lên vai Tiêu Thanh Tuyền, nước mắt ẩn hiện, khẽ nói.

- Hảo muội muội.

Tiêu tiểu thư quay đầu lại nắm lấy tay nàng, cười khổ:

- Muội chẳng phải cũng giống như ta sao? Còn cả Ngưng Nhi nữa, đêm qua trong mơ cũng gọi tên Lâm lang.

- Không giống nhau.

Khuôn mặt nhỏ của Xảo Xảo lạnh tới đỏ bừng, nhưng lại nổi lên vẻ kiên cường:

- Đại ca không ở bên người chúng ta, tỷ tỷ chính là người đứng đầu một nhà. Huống gì tỷ lại có mang, là đứa con trai đầu lòng của Lâm gia chúng ta, nếu tỷ bị hồng mất thai, đại ca trở lại nhất định sẽ thương tâm muốn chết mất.

- Muội đừng có nghe chàng nói bậy.

Tiểu tiểu thư mặt nổi lên một mảng đỏ:

- Lâm lang là yêu tinh hại người miệng lưỡi ngọt ngào, đứa trẻ còn chưa sinh ra, chàng sao đã biết là nam đinh.

- Đại ca nói sẽ không sai được.

Xảo Xảo chăm chú:

- Huynh ấy mặc dù nói chuyện chẳng hề nghiêm chỉnh, nhưng đối với việc nghiêm túc, huynh ấy chưa từng nói sai. Huynh ấy nói tỷ tỷ sẽ sinh trưởng đinh cho Lâm gia chúng ta, vậy nhất định là nam đinh, sẽ không sai được.

Tiểu tiểu thư cười nụ:

- Nha đầu muội đúng là quá yêu chàng, mới có lòng tin với chàng như thế.

- Huynh ấy là đại ca, là tướng công.

Xảo Xảo nắm chặt lấy bàn tay nhỏ của Thanh Tuyền, mặt thẹn đỏ bừng:

- Không dấu tỷ tỷ, khi ở Kim Lăng, lần đầu tiên muội nhìn thấy huynh ấy, liền cảm thấy huynh ấy hoàn toàn khác người, nhìn như việc gì cũng chẳng để tâm, nhưng việc gì cũng làm rất tốt. Bắt đầu từ đó, muội đã hoàn toàn tin tưởng huynh ấy, tin tưởng mỗi câu huynh ấy nói. Khi đó đại ca là một người xấu, lừa tửu lâu, lại làm sách tranh lừa Tiêu gia, muội lại thấy ở cùng với đại ca xấu xa, lại vui mừng khoái hoạt không nói nên lời, vô cùng chân thực ...

- Ta thấy chàng không chỉ lừa tửu lâu, lừa Tiêu gia, ngay cả trái tim Xảo Xảo của chúng ta, nhất định là cũng bị lừa.

Tiểu Thanh Tuyền mỉm cười.

Xảo Xảo ngượng ngùng vờ về khoe áo, trong mắt đầy tình ý kiên định:

- Không oán huynh ấy! Là muội, muội cam tâm tình nguyện ...

“Nha đầu này, thật sự là ta thấy mà còn thương nữa!” Tiểu Thanh Tuyền dù thân là nữ tử, cũng không khỏi cảm động, nắm lấy tay nàng kéo vào trong lòng:

- Hảo muội muội. Muội yên tâm, hễ một ngày còn có ta, tuyệt không để người khác khi phụ muội.

Xảo Xảo ngượng ngùng gạt đầu, nhẹ nhàng nói:

- Những lời này, muội chỉ nói cho tỷ tỷ, chưa từng nói với đại ca, tỷ tỷ đừng chê cười muội, cũng đừng nói cho đại ca. Muội chỉ cần mỗi ngày nhìn thấy huynh ấy vui vẻ khoái hoạt, trong lòng cũng thấy vui mừng rồi.

Tiểu tiểu thư cảm động, ôm nàng vào lòng khẽ vuốt ve mái tóc của nàng:

- Muội muội ngọc của ta, muội đúng là làm trái tim người ta thương tới nứt ra rồi.

Nàng khẽ than:

- Duyên phận giữa người với người thật là kỳ diệu. Nghĩ tới nửa năm trước, ta và muội, Ngưng Nhi còn là những người xa lạ. Bây giờ lại đã là tỷ muội trong khuê phòng không có gì không thể nói với nhau rồi, đúng là ứng với hai chữ duyên phận. Lâm lang oan gia, dù có hoa tâm một chút, nhưng nữ tử chọn trúng đều là phượng trong loài người, cho dù là chàng hạ lòng độc ác vứt bỏ, ta cũng không thể bỏ được.

Trong gió lạnh hai người ôm nhau nói chuyện, tâm trí cách nhau càng gần. Tiếng bước chân sần sật truyền lại, Hồ Bất Quy đầu ướt đầm hơi sương, bộ râu lớn cũng kết đầy hoa tuyết, chạy như bay lên vách núi.

- Hai vị tướng quân phu nhân, trong chu vi hai mươi dặm, các huynh đệ của thủ hạ đã tìm kiếm cẩn thận hai lần không để sót chút gì, nhưng không hề phát hiện vết chân của tướng quân.

Hồ Bất Quy có chút mất tinh thần báo cáo.

Tiêu Thanh Tuyền thản nhiên gật đầu:

- Vất vả cho chư vị huynh đệ rồi, phiên Hồ đại ca trước tiên truyền lời xuống, các binh sĩ hạ trại nghỉ ngơi ba canh giờ.

Hồ Bất Quy cương quyết lắc đầu:

- Không mệt, chúng thủ hạ đều không mệt, tướng quân là chỗ dựa chính của chúng thủ hạ, ngày nào còn chưa tìm thấy người, chúng thủ hạ còn chưa nghỉ ngơi ngày đó.

Tiêu Thanh Tuyền thở dài:

- Tâm tình của chư vị tướng sĩ Thanh Tuyền có thể hiểu được, nhưng xin Hồ đại ca truyền lời xuống, nghỉ ngơi lập tức, đây là vì để tìm kiếm Lâm lang mau chóng hơn, nhất định không thể chỉ cần nghỉ ngơi để làm việc. Giờ đây phạm vi của chúng ta phải dần dần thu nhỏ, vùng Ngọa Phật Tự và Thiên Tuyệt Phong là trọng điểm tìm kiếm của chúng ta.

Hồ Bất Quy gật đầu nhận lời, nhưng lòng có chút lo âu:

- Hôm nay đã là ngày thứ tư rồi, tướng quân vẫn không có tin tức, liệu có thể là ...
- Không thể.

Tiêu Thanh Tuyền cắt ngang lời của hắn, mặt nổi lên vẻ kiêu ngạo kiên định:

- Lâm lang của ta thông minh cơ trí không ai địch được, thiên hạ không ai có thể lấy được tính mạng của chàng. Chàng không chỉ còn sống, mà còn sống rất khỏe nữa.

Ngay cả Xuất Vân công chúa đều có lòng tin như thế, Hồ Bất Quy an tâm rất nhiều, vội vã xuống núi sắp xếp công việc. Xảo Xảo lo lắng không yên:

- Bốn phía chúng ta đều đã tìm kiếm rồi, nhưng không thấy bóng của đại ca, cũng không biết sự phó của tỷ tỷ rất cuộc là mang chàng đi đâu rồi.
- Chàng ở nơi nào, tạm thời ta còn không biết.

Tiêu Thanh Tuyền mỉm cười:

- Nhưng có một điều ta có thể xác định, Lâm lang nhất định còn sống.

Nàng chậm rãi buông ngọc thủ ra, trong lòng bàn tay còn có một gói thuốc nhỏ màu trắng. Xảo Xảo cả kinh hỏi:

- Tỷ tỷ, đây là cái gì?
- Đây là thuốc mê.

Trong đôi mắt đẹp của Tiêu tiểu thư tràn đầy sự ôn nhu, cười đáp:

- Là thứ khi ở Kim Lăng ta tặng cho Lâm lang phòng thân, chính hợp với bản tính của chàng.

Hôm đó vừa lên tới đỉnh núi, ta liền nhìn thấy cái này. Thứ thuốc này từ sườn núi không tới mấy trượng lại rải một ít, thẳng tới tận nơi này.

- Thật chứ?

Xảo Xảo kinh hỉ lệ nóng tuôn trào:

- Chẳng trách tỷ tỷ muốn đặt doanh trường ở đây, còn muốn đốt một ngọn lửa lớn cả đêm không ngừng ở chỗ này. Đại ca thật thông minh.

Thanh Tuyền nắm chặt lấy tay nàng, mặt hiện lên vẻ thanh cao sâu sắc:

- Ta sớm nói rồi, phu quân là người thông minh nhất thiên hạ, không ai có thể lấy được tính mạng của chàng.

Xảo Xảo vỗ tay một cái rồi xoay người chạy về phía doanh trướng, Tiêu tiểu thư vội kéo nàng lại:

- Xảo Xảo, muội làm gì thế?
- Muội đi kể tin tức tốt này cho Ngưng tỷ tỷ.

Xảo Xảo vui mừng vô hạn, khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ bừng.

- Để cho muội ấy ngủ thêm một chút đi.

Thanh Tuyền thở dài:

- Mấy ngày này, nha đầu Ngưng Nhi giống như điên vậy, theo đại quân chạy đông chạy tây, chẳng nghỉ ngơi lấy một chút, bất cứ chỗ nào đều phải tự thân tra xét mới có thể yên tâm, nhìn bình thường muội ấy yếu yếu ớt ớt, không ngờ rằng lại có nhiều sức mạnh như vậy.
- Ngưng tỷ tỷ chính là như vậy, dám nói dám làm.

Xảo Xảo cười:

- Tỷ tỷ. Theo tỷ tỷ mà nói, đại ca rải thuốc tới tận đây, chúng ta vì sao còn phải tìm kiếm trong phạm vi hai mươi dặm?
- Thuốc mặc dù rải đến đây, nhưng sư phó mang chàng đi đâu, ta lại không thể phán đoán, chỉ đành trước tiên tìm kiếm xung quanh đã, rút gọn phạm vi, ta mới có thể đại khái biết rõ được.
- Vậy đại ca bây giờ ở đâu?

Xảo Xảo nhún mày nói:

- Xung quanh đây chúng ta đã tìm kiếm hết rồi.
- Chưa tìm hết.

Tiêu Thanh Tuyền khẽ nhướn mày, ngọc thủ xinh xinh chỉ về phía đối diện:

- Còn có Thiên Tuyệt Phong kia nữa.
- Thiên Tuyệt Phong?

Xảo Xảo kinh hãi:

- Theo kết quả tìm kiếm hai ngày nay của Hồ tướng quân, Thiên Tuyệt phong này có nghìn trượng. Bốn vách trơn thẳng, không ai có thể trèo lên, đại ca và sư phó của tỷ sao có thể lên được?
- Sư phó và phu quân, một người võ công đệ nhất thiên hạ, một người trí tuệ mưu kế quán tuyệt thiên hạ, với bọn họ mà nói, còn có việc gì không thể?

Trong đôi mắt đẹp của Thanh Tuyền nổi lên một tầng sương mù, thần sắc trở nên ảm đạm:

- Ta từ thừa nhỏ lớn lên ở nơi đây, đối với một gốc cây, một ngọn cỏ trên này quen thuộc vô cùng. Hôm trước khi cắm trại ở đây ta đã phát hiện, xích sắt nối giữa hai đỉnh núi đã bị cắt đứt. Hôm qua phái người kéo đoạn xích sắt lên, đầu kia lại có một vết kiếm cắt đứt....
 - Đại ca thật sự ở ngay đối diện ư?
- Xảo Xảo ngây ra, rồi đột nhiên nhảy lên, liều mạng vẫy tay với đỉnh núi đối diện:
- Đại ca, đại ca, bọn muội tìm thấy huynh rồi. Bọn muội tìm thấy huynh rồi!
 - Nha đầu ngốc.

Tiêu tiểu thư giữ nàng lại, mặt có vẻ sầu khổ:

- Xích sắt này là đường duy nhất nối liền hai nơi. Dây xích đứt rồi, nơi đó liền cách xa với trần duyên, cho dù Lâm lang thực sự ở nơi đó, chúng ta làm sao đón chàng xuống được?
- Đừng lo, đừng lo...

Sau lưng một âm thanh yêu kiều truyền đến, Lạc Ngưng mắt còn chưa hết ngái ngủ, ngay cả y phục cũng chưa mặc xong, mặt tràn đầy mừng rỡ lao tới ôm chặt lấy cánh tay nàng:

- Tỷ tỷ, tỷ nói, đại ca thật sự ở nơi đó sao?

Thấy nàng áo quần cũng chưa buộc hết, bộ ngực phong mãn lộ ra hơn nửa, một mảng trắng loáng đập vào mắt người, Thanh Tuyền cười nói:

- Nha đầu muội, thực không sợ lạnh, đại ca trở về nhìn thấy lại thương tâm.

- Muội không sợ, nếu để cho chàng thấy, đảm bảo mắt cũng không chớp một cái, nước miếng chảy dài từng này.

Nàng khoa trương làm điệu bộ minh họa, mặt đỏ bừng, chợt cười hì hì:

- Tỷ tỷ, mấy ngày nay tỷ vất vả rồi, muội cũng thưởng công cho tỷ một chút, để tỷ sờ một chút nhé, hi hi, đại ca thích vậy nhất đấy!

- Con bé chết bầm này! Bảo chàng đi mà sờ!

Thanh Tuyền mặt đỏ lựng mắng một tiếng, trong lòng lại vui thích không nói lên lời. Tỷ muội trong khuê phòng đùa dỡn, không ảnh hưởng gì, lại xúc tiến tình cảm, mấy ngày nay tâm tình ức chế phảng phất đã nhạt đi rất nhiều, khó khăn nhất là nha đầu Ngưng Nhi này, nhìn như thích đùa dỡn, nhưng lại là người tâm can lạnh lẽo, trong lúc bất chí bất giác đã đổi cách để làm người ta vui vẻ, thật sự làm khó cho nàng rồi.

- Tỷ tỷ...

Ngưng Nhi ôm lấy nàng đùa dỡn một trận, cuối cùng cũng khó kiên trì thêm nữa, đôi vai mềm mại rung lên, nấp trong lòng Tiêu Thanh Tuyền, khẽ òa khóc.

- Đừng sợ, đừng sợ.

Thanh Tuyền vội vỗ vai nàng, đau lòng nói:

- Đều là do yêu tinh hai người kia gây ra, đợi chàng trở về, phạt chàng ba ngày không được vào cửa, vì Ngưng Nhi nhà ta mà xấu giận.

- Tỷ tỷ phạt chàng như vậy, chàng không gì vui mừng hơn rồi.

Lạc Ngưng lau nước mắt, buồn bã nói:

- Hồ ly tinh chàng nuôi ở bên ngoài rất nhiều, dù là mười ngày nửa tháng không về nhà cũng rất cao hứng. Theo muội, đáng ra phải là tỷ muội cùng ta dùng thủ đoạn, câu lấy hồn phách của tướng công, làm chàng không nhớ được những thứ hoa đại ở bên ngoài mới đúng.

Thanh Tuyền cười khê:

- Nha đầu muội ấy à, muốn chàng vào phòng muội nhiều hơn cứ nói thẳng, mang chuyện xấu quăng lên người khác làm chi? Ta thấy muội chính là con hồ ly tinh dụ hoặc người ta nhất.

Bị một lời chạm đúng tâm tư, Lạc Ngưng mặt đỏ tới tai, vội nhào vào lòng Tiêu tiểu thư làm nũng:

- Không phải thế, dù sao đại ca cũng rất xấu, muội và Xảo Xảo cũng không ứng phó nổi chàng, hoan nghênh tỷ tỷ cũng đến ...

Càng nói càng không có ranh giới, Tiêu tiểu thư hứ một tiếng, trên mặt mây hồng nổi lên từng đám, không dám xem nhẹ nha đầu hồ mị này nữa. Ba vị phu nhân đùa giỡn một hồi, tình cảm càng sâu đậm, Tiêu tiểu thư nhớ tới việc vừa rồi, nghi hoặc nói:

- Ngưng Nhi, vừa rồi muội mới nói gì, nếu Lâm lang ở trên đỉnh núi kia, chúng ta có biện pháp gì đón chàng xuống được chứ?

Lạc Ngưng gật đầu, nghiêm túc nói:

- Muội không có biện pháp, nhưng mà có người có thể nghĩ ra biện pháp đó! Môn cơ quan toán học này, trừ đại ca ra, còn có một người rất rành.

- Từ Chỉ Tình ư?

Tiêu tiểu thư giật mình.

Lạc Ngưng gật đầu, khẽ ” vâng” một tiếng:

- Chỉ là đại ca đối xử với người ta như vậy, không biết tỷ ấy có nguyện ý tới giúp không nữa?

- Con bé này.

Tiêu tiểu thư dứ tay chỉ vào trán nàng:

- Vừa rồi còn nói chàng nuôi nhiều hồ ly tinh, thế mà trong chớp mắt đã nói cho người khác rồi. Muội yên tâm ...

Mặt nàng hiện lên vẻ kiên nghị:

- Nếu Từ Chỉ Tình thật sự có thể cứu Lâm lang xuống, ta dù là rót trà đập đầu, cũng phải mời nàng ta đến.

Xảo Xảo ở bên cạnh cau mày nói:

- Hiện giờ quan trọng nhất là đại ca có thật sự ở trên Thiên Tuyệt Phong không. Còn nữa, có sư phó của tỷ tỷ ở đó, cho dù có thể mời Chỉ Tình tỷ tỷ tới, làm ra cơ quan ngựa gỗ, đại ca cũng chẳng dùng được.

Đây chính là vấn đề hiện thực, với công phu của Ninh Vũ Tích, mười Lâm Tam cộng vào cũng không phải là đối thủ của nàng, đều không có cách nào thắng được. Cho dù là cơ quan có tốt hơn cũng vô dụng. Ba vị phu nhân đau đầu, vẫn là Ngưng Nhi nghiêng răng hừ nói:

- Không sợ, với năng lực của đại ca, chàng nhất định chiến thắng sư phó của tỷ tỷ.

“Chiến thắng sư phó? Chiến thắng như thế nào?” Tiêu tiểu thư nhìn đỉnh núi đối diện đằng xa, đau đầu một trận.

Ninh Vũ Tích nhào vào lòng Lâm Văn Vinh khóc thất thanh, đáng vẻ ruột gan đứt ra từng khúc, đâu còn là tiên tử phiêu diêu thế ngoại, rõ ràng là một nữ tử bình thường trong trần thế mắc vào lưới tình.

“Tiên tử rút cuộc cũng hạ phàm rồi!” Lâm Văn Vinh cảm khái, ôm lấy vòng eo mềm mại của nàng, khẽ hôn lên vành tai nàng, dịu dàng bảo:

- Tỷ tỷ, tỷ không nên tin lời ta nói, là ta nói dối, là ta lừa tỷ khóc! Kỳ thực ta là người xấu, hạ lưu, hèn kém, vô sỉ, ta làm cái thang trời này là vì muốn chạy trốn ...

- Người nói lung tung cái gì!

Nước mắt Ninh Vũ Tích như mưa, đoạt lấy bảo kiếm trong tay hắn vứt xuống đất, lại nép vào lòng hắn, thụi vào ngực hắn vài cái:

- Tên tiểu tặc người, đã tới lúc này rồi, còn nói dối lừa ta. Người là người thế nào, ta hiểu hơn ai hết.

“Chẳng lẽ trong mắt tỷ tỷ ta là người tốt?” Lâm Văn Vinh vô cùng nghi hoặc.

- Ta, ta có phải là nữ tử vô sỉ không?

Cũng không biết qua bao lâu, Ninh Vũ Tích ngừng khóc, ngã vào lòng hắn, lẳng lặng mở miệng, nhu tình vô hạn:

- Ta là sư phó của Thanh Tuyền, người là tướng công của Thanh Tuyền, chúng ta...

Lời còn chưa dứt, liền có một chiếc miệng lớn nóng bỏng áp lên chiếc miệng nhỏ của nàng, hơi thở hùng hực kia như mang theo một ngọn lửa, chiếu lên cả người làm nàng ấm áp.

Đây là lần thứ ba rồi, cảm giác nồng ấm kia đã có phần trở nên quen thuộc. Tim nàng đập thành thịch, từ thừa nhỏ nàng đã quen thanh tu lập chí làm tiên tử, lúc này đây bị hắn mang xuống địa ngục, lại còn có một cảm giác khoái lạc như muốn bay bổng, thực là một tư vị khó nói nên lời.

Vậy thì cứ trầm luân đi. Nàng giữ chặt lấy cánh tay hắn, hai người ôm ghì lấy nhau, đến cả một tờ giấy cũng không xen vào được, dường như muốn dung nhập vào nhau, hàng mi dài khê chớp động, nước mắt trào ra, giữa hơi thở hỗn hển, chủ động đưa chiếc miệng anh đào lên cùng hắn cuộn lại với nhau.

Một nụ hôn kinh thiên động địa này, khơi ra thiên lôi địa hỏa, càng hôn càng cuồng nhiệt, hai người giống như những đứa trẻ sơ sinh, vứt bỏ tất cả luân lý đạo đức, tận tình đùa giỡn trong hải dương hoan lạc. Người công lực cao thâm như Ninh Vũ Tích, trái tim cũng không khỏi rung lên từng hồi, phảng phất ngay cả hô hấp cũng không đủ dùng nữa.

- Ta có phải là nữ tử vô sỉ không?

Chẳng dễ dàng gì mới thoát khỏi sự ham muốn của hắn, trên bờ mi của Ninh Vũ Tích nổi lên tình ý sâu đậm, sắc mặt đỏ bừng, chiếc miệng anh đào khê hé, toát một sức hấp dẫn mê người khó có thể diễn tả.

Lâm Văn Vinh tinh thần sáng khoái, cười ha hả:

- Tỷ tỷ, ở trước mặt ta không cần nhắc tới hai chữ vô sỉ, da mặt người trong thiên hạ có gộp lại, sợ rằng còn chẳng bằng một nửa của ta. Có kẻ tổ tông vô sỉ ta làm đậm, tỷ còn sợ cái gì? Trên Tuyết Phong này, chỉ có hai người chúng ta, chẳng có sự phò của Thanh Tuyền, cũng chẳng có tướng công của Thanh Tuyền, ta là nam tử là nữ, chỉ đơn giản như thế mà thôi.

Ninh Vũ Tích đỏ mặt:

- Thật là chưa từng thấy người như ngươi, không lấy vô sỉ là sỉ nhục, ngược lại còn lấy vô sỉ là vinh quang. Ta gặp phải ngươi, xem như là ứng với kiếp vận đời trước.

- Mặc kệ cái gì kiếp vận với số mệnh. Lão thiên cũng không thể chia rẽ người có tình!

Lâm Văn Vinh khinh thường phất tay, bá đạo ngang tàng.

Tên tiểu tặc này! Ninh Vũ Tích nhìn hắn muốn mỉm cười nhưng nước mắt cứ tuôn ra, nàng nằm trong lòng hắn, liền giống như bến đỗ bình lặng nhất trên thế giới, trong nội tâm vô cùng yên bình, như có một sự mỗi một trào lên trong lòng, rồi chìm vào giấc ngủ.

Hàng lông mi dài vẫn còn vương nước mắt long lanh, trong ánh ban mai rực rỡ, ánh lên như sắc cầu vồng, gò má trắng nõn óng ánh như thủy tinh, giống như là khối ngọc mỹ lệ nhất điêu khắc thành, không chút tỳ vết nào. Y phục rách nát, bầu ngực trần căng tròn mịn như được tắm bằng mỡ đông, cặp mông căng tròn đặt trên chân hắn, mượt mà như gấm lụa. Chân ngọc thon xinh mềm mại trắng như tuyết, mịn màng như tơ, khép chặt lại hình thành hình thành một đường cong hoàn mỹ nhất.

Ôm lấy lấy thân hình xinh đẹp lộng lẫy như một tác phẩm nghệ thuật này, trong lòng Lâm Văn Vinh rung lên từng trận, chợt cúi đầu xuống khê hôn lên môi nàng:

- Tỷ tỷ! Trời cao bao nhiêu, đất có từ bao lâu, ta không muốn biết. Ta yêu cầu rất thấp, chỉ mong có thể nhớ được nàng mười đời, tới đời thứ mười một, ta sẽ làm một cục đá cái gì cũng không biết.

Ninh Vũ Tích trong lúc ngủ say, hai hàng nước mắt vẫn từ từ ứa ra, từng giọt rơi xuống đất không một tiếng động.

Hai người quấn quít bên nhau, từ khi mặt trời mọc tới khi mặt trời lặn, nhúc nhích một cái cũng không có. Tâm tình Lâm Văn Vinh đã bình tĩnh rất nhiều. Nhìn cột lửa bùng bùng phía đối diện, trong lòng sột sình ra cảm giác mâu thuẫn. Vừa muốn bay đến phía đối diện, vừa muốn ở lại đây, chuyện khó xử trong đời, lần này là khó nhất.

Khi đêm đến, Ninh tiên tử mới tỉnh lại, thấy hắn chăm chú nhìn mình, tức thì thẹn đỏ mặt, gất:

- Tiểu tặc, nhìn cái gì...

Nàng đột nhiên che gò má, khẩn trương nói:

- Hình dạng của ta bây giờ có phải rất xấu không?

- Ta không biết.

Lâm Văn Vinh cười đáp:

- Bởi vì ta còn chưa từng nhìn thấy tỷ xấu.
- Miệng lưỡi ngon ngọt!

Ninh Vũ Tích khẽ mỉm cười, trên mặt mây hồng lãng đãng, vội vã từ lòng hắt đứng dậy, đi tới bên suối nước nóng, dùng nước ao trong suốt rửa mặt, lại buông xả mái tóc dài, khẽ gọi qua, thỉnh thoảng lại quay đầu mỉm cười với hắn, điềm đạm và ôn tình vô cùng.

Hóa ra thần tiên tỷ tỷ cũng có lúc dịu dàng đến thế, nhìn thần thái quyến rũ của mỗi cái gợn tay nhấc chân của nàng, lại thấy những đường cong mập mờ ẩn hiện giữa váy áo của nàng, Lâm Văn Vinh nhìn tới ngây người.

- Người nhìn cái gì!

Mặt Ninh Vũ Tích nóng bừng lên, vội dùng tay che kín váy áo, nhưng lại càng lộ ra nhiều chỗ hơn, làm ánh mắt hắn sáng rực thỏa mãn.

- Đáng ghét!

Ninh Vũ Tích khẽ hít một tiếng, nhưng chẳng làm gì được, lòng càng có một sự vui sướng khó nói thành lời. Nàng tuy là sư phó của Thanh Tuyền, nhưng chỉ mới hơn ba mươi tuổi, chuyện tình cảm như thế này, cũng chỉ ngây thơ như thiếu nữ. Cảm giác ngọt ngọt chua chua như thế này, bình sinh nàng chưa từng có trải nghiệm qua.

- Ta đâu có chiếm tiện nghi của tỷ tỷ!

Lâm Văn Vinh cười hề hề:

- Y phục của ta so với tỷ còn lộ ra nhiều hơn!
- Tiểu tặc hạ lưu.

Ninh Vũ Tích khẽ gắt, xuân quang kia chẳng thể che được, nàng cứ để mặc nó không che đi nữa, chợt vẫy tay với hắn:

- Người mau tới đây!
- Tỷ tỷ muốn làm cái gì?

Lâm Văn Vinh nhảy ngay tới.

Ninh Vũ Tích lắc đầu, cười dịu dàng:

- Người giống như con khỉ vậy, chưa từng thấy người ngoan ngoãn nghe lời như vậy.
- Kỳ thực ta đang nghĩ Thanh...

Lời nói được một nửa liền thấy không ổn, vội vàng phanh xe ngậm miệng lại.

Ninh Vũ Tích làm như không nghe thấy hắn nói, đỡ hắn ngồi xuống, tay thon mềm duỗi ra, chậm rãi rưới nước lên mặt, lên tóc hắn, bàn tay mềm mại chậm rãi cọ xát, lau đi vệt nước mắt trên mặt hắn, cẩn thận sửa sang lại tóc cho hắn, động tác khẽ nhàng chu đáo, giống như thê tử đêm tân hôn.

- Tỷ tỷ, ta...

Mũi Lâm Văn Vinh cay cay, vừa muốn nói chuyện, Ninh tiên tử đã che lấy miệng hắn:

- Người qua đây!

Hai người cùng ngồi xuống bờ suối, nhìn vào trong nước, nước ao trong suốt có thể nhìn xuyên qua được, chiếu lên hai khuôn mặt, một cái là thiếu niên góc cạnh rõ ràng, khí huyết phương cương, một là một cô gái xinh đẹp kiều diễm tuyệt lệ như hoa như ngọc.

Ninh tiên tử ngây ra hồi lâu, vừa mừng vừa lo, vừa khóc vừa cười, nước mắt rơi vào trong nước, lấm nhấm:

- Ngã sanh quân vị sanh, quân sanh ngã dĩ lão...

(Ta sinh ra thì chàng còn chưa lọt lòng, chàng sinh ra thì ta đã già mất rồi...*)

- Song chi tịnh vi xuân, tuế tuế tác niên thiếu.

(đôi nhàn cùng hưởng xuân, thêm năm càng thêm trẻ)

Lâm Văn Vinh nắm lấy tay nàng tiếp lời, giọng điệu vô cùng cương quyết.

Ninh tiên tử khóc như mưa, chỉ vào đối diện khẽ nấc lên:

- Người trước tiên đừng nói những lời dễ nghe, ta chỉ muốn hỏi người một câu ... người còn muốn về không?

- Điều này...

Nhìn cột lửa bùng bùng ở đối diện, lại nhìn khuôn mặt tuyệt lệ của Ninh tiên tử, Lâm Văn Vinh ngậy người ra.

*Chú thích của locmap:

2 câu thơ mà tiên tử tỉ tỉ đọc là từ một bài thơ để trên quan tài của một cô gái trẻ đời Minh thì fải. Mình nhớ đã đọc bài này trên KTNN lâu rồi không nhớ lắm nên viết lên cho các bạn tham khảo chơi thôi.

Cả bài hình như sau (hahaha.. mình không biết tiếng Hán nên nhớ có thể lộn)

Quân sinh ngã vị sinh

Ngã sinh quân dĩ lão

Quân hận ngã sinh trì

Ngã hận quân sinh tảo

Tác giả bài viết trên KTNN tự dịch như sau:

Chàng sinh thiếp chưa ra đời

Thiếp sinh chàng đã già rồi còn đâu

Chàng hận vì thiếp sinh sau

Vì chàng sinh sớm, ngàn sau thiếp buồn.

Tác giả hơi đảo ngôi thứ của bài thơ để phù hợp với hoàn cảnh.

-

391. Chương 389: Như Đứng Trên Lửa

- Trên lý thuyết mà nói, ta nên trở về, bởi vì ngoài Thanh Tuyền, Xảo Xảo, Ngưng Nhi, còn có đứa bé sắp sinh ra của ta, họ đều ở nơi đó đợi ta. Nhưng theo tâm lý mà nói, ta lại muốn ở đây cùng tỷ. Tỷ tỷ, nếu tỷ là ta, tỷ sẽ làm thế nào?

Ninh tiên tử nhìn hần buồn bã đáp:

- Người là đồ giả hoạt, mang chuyện hỏi lại ta. Tâm tư ở trên người người, ai có thể quản được người.

Ninh Vũ Tích bình thản, nhưng trong mắt lại có vẻ ảm đạm không thể che dấu. Lâm Văn Vinh nhìn thấy đau lòng, nắm lấy tay nàng thăm dò:

- Tỷ tỷ, không bằng chúng ta cùng xuống núi ...

- Xuống núi ư?

Ninh Vũ Tích sầm muện, nép vào lòng hần, nhẹ nhàng nói:

- Trên đỉnh tuyết phong này, chúng ta là một nam tử một nữ tử, chẳng có sự phụ của Thanh Tuyền, cũng chẳng có tướng công của Thanh Tuyền, quên hết đi những cừu oán của nhân gian, ta và người ở cùng với nhau có thể vui vẻ hạnh phúc, vô ưu vô lo. Nhưng nếu xuống núi rồi...

Nàng dừng lại, không nói tiếp được nữa.

Lâm Văn Vinh ôm ghì lấy thân hình mềm mại của nàng, khẽ hôn lên tóc nàng cười vang:

- Xuống núi thì thế nào chứ? Hạnh phúc là dựa vào tay mình để giành lấy, chúng ta thật lòng với nhau, không làm việc gì thương thiên hại lý, đến ngay cả lão thiên cũng chẳng quản nổi chúng ta. Miệng mọc trên thân người ta, người ta muốn nói thế nào, ta cũng chẳng thềm để ý.

- Cho dù người không để ý, nhưng Thanh Tuyền thì sao? Nó có thể không để ý sao?

Nước mắt đầm trên gương mặt Ninh Vũ Tích, nàng khóc không ra tiếng:

- Cho dù nó không để ý nhưng... ta thì có ! Ta là sư phó của nó, người và ta lại có thù diệt môn. Chúng ta lại phạm vào cấm kỵ như vậy...

- Cái gì cấm kỵ?!

Lâm Văn Vinh đứng phắt dậy, lửa giận ngang mày:

- Ta và tỷ có gì cấm kỵ? Tỷ và sư phó của Thanh Tuyền là không hề giả, nhưng cũng là thần tiên tỷ tỷ của ta, ta chưa từng gọi tỷ là sư phó, ở trong mắt của ta, chính là thần tiên tỷ tỷ, chưa từng là sư phó. Một là nữ tử chưa chồng, một là nam tử si tình. Tình đầu ý hợp, đôi bên yêu nhau, không có quan hệ máu mủ gì, lão thiên cũng không dám chia rẽ chúng ta, đâu ra cấm kỵ chứ?

- Nhưng người đời sẽ nhìn như thế nào...

- Thế nhân làm sao?

Lâm Văn Vinh vung tay áo, lớn tiếng:

- Ai là người đời? Ai có thể đại biểu cho người đời? Tỷ tỷ, uống cho tỷ là nhân vật như thiên tiên, làm sao lại không nhìn rộng bằng một phạm phu tục tử như ta? Đời người trăm năm, như bạch câu quá khích *, chúng ta sao có thể vì người khác mà sống? Nếu ngay cả vui vẻ hạnh phúc của chính mình cũng không thể tranh thủ, sống còn có ý nghĩa gì nữa.

(*Bạch: Màu trắng, rõ ràng. Câu: Con ngựa tơ. Quá: Đi qua. Khích: Cái khe hở.

Bạch câu quá khích là con ngựa trắng chạy qua khe cửa.

Ý nói: Thời gian đi qua rất mau, mau như thời gian con ngựa chạy qua khe cửa.

Trang Tử có viết: “Nhân sinh Thiên Địa chi gian, nhược bạch câu quá khích, hốt nhiên nhi dĩ.” Nghĩa là: Người ta sống trong khoảng Trời Đất, như ngựa trắng lướt qua khe cửa, trong chớp lát mà thôi.

* Ngựa qua cửa sổ cuộc tan tành.

Ngựa qua cửa sổ là nói theo thành ngữ: Bạch câu quá khích.)

Hai tay hấn bắ ở bên miệng, dùng hết sức lực toàn thân, quay về sơn cốc trống trải đằng xa hét lớn:

- Toàn thế giới hãy nghe ta đây Toàn thế giới hãy nghe ta đây! Ta, Lâm Văn Vinh, thích Ninh Vũ Tích, ta yêu tiên tử tỷ tỷ, ta muốn lấy nàng làm vợ! Vinh viễn yêu nàng, viễn viễn chăm sóc cho nàng ! Nếu như làm trái lời thế này, ta sẽ bị ngũ lôi giáng xuống đầu, vạn tiễn xuyên tâm, ruột thủng bụng nát, không được chết tử tế ...

Hấn hao hết khí lực từ lúc bú sữa mẹ mà la, âm thanh kia truyền đi cực xa. Trong sơn cốc trống trải cứ phiêu đảng qua lại, mơ hồ truyền lại từng trận tiếng vang:” ... Ta yêu tiên tử tỷ tỷ... viễn viễn yêu nàng.... Viễn viễn chăm sóc nàng.... Nếu như làm trái lời thề.... Không được chết tử tế”

- Người điên rồi...

Ninh tiên tử vội vã che miệng hắt lại, nước mắt nhỏ xuống thành chuỗi dài, nấp vào trong lòng hắt, hai vai run bần bật, vừa khóc lại vừa cười, nghẹn ngào như muốn ngắt lịm đi.

- Ta không hề điên!

Lâm Văn Vinh vuốt ve mái tóc của nàng, nhẹ nhàng nói:

- Danh dự gì, gièm pha gì, trong mắt của ta đều không đáng giá một xu, chỉ có hạnh phúc mới là chân thật nhất. Nếu có một ngày tỷ muốn lên rồi bỏ ta, ta sẽ viết một phong thư tình, sao ra trăm vạn bản, đi phát tới từng căn nhà. Nàng không phải là sợ người khác biết sao? Ta cứ nói cho người đời biết, Ninh Vũ Tích ôn nhã như tiên, là thê tử Lâm mỗ ta mê đắm, chúng ta từng sinh bảy nam tám nữ, trong đó còn có một đôi là song sinh, ta sẽ khiến tỷ vĩnh viễn không làm được tiên tử! Bản tính không việc ác gì không làm của ta, tỷ tỷ cũng biết đấy, ngàn vạn lần chớ có hoài nghi quyết tâm của ta.

Ninh Vũ Tích thẹn lấm, trong lòng lại vừa đắng vừa ngọt, hung dữ nện lên ngực hắt, nói trong tiếng khóc:

- Cái gì mà bảy nam tám nữ với song sinh, tên tiểu tặc ác độc người, cứ thích khi phụ ta như vậy, người giết chết ta đi!

Lâm Văn Vinh cười hi hi:

- Không phải là bảy nam tám nữ, chẳng lẽ là tám nam bảy nữ? À, xem ra ta nhớ nhầm rồi, vẫn là tỷ tỷ có trí nhớ tốt.

Người này không biết hổ thẹn là gì, da mặt cũng không biết là sinh ra như thế nào, trong lòng Ninh Vũ Tích nổi lên một cổ cảm giác vô cùng bất lực, đối diện với hắt, tất cả thủ đoạn đều mất hiệu quả, không ngờ cái vẻ bá đạo trong đùa bỡn vô sỉ kia, khiến nàng sinh ra loại cảm giác yêu thích, muốn bỏ mà không thể.

Hai người nói chuyện trong chốc lát, tâm tình của Ninh Vũ Tích dần dần bình tĩnh lại, về việc xuống núi, đã không lắc đầu, cũng không gật đầu, không biết trong lòng rốt cuộc là nghĩ như thế nào.

Trước đây khi đối diện với Thanh Tuyền, Lâm Văn Vinh có thể sử ra thủ đoạn vô lại dễ dàng thu phục, nhưng tiên tử tỷ tỷ không giống với Thanh Tuyền, nàng khổ tu từ thừa nhỏ, từng trải càng nhiều hơn, tâm chí kiên định người thường không thể bì được, Lâm Văn Vinh cũng không dám ép nàng quá đáng.

Sắc trời đã tối, đồng lửa cháy bừng bừng ở đối diện vẫn mơ hồ lộ ra chút ánh sáng chiếu tới, cũng không biết Thanh Tuyền, Ngưng Nhi các nàng đã gấp tới mức nào rồi. Lâm Văn Vinh nhìn về phía bờ đối diện, trong lòng lo lắng, nhưng không biết phải làm gì, chuyện hai phía đều khó này, tất cả lại quyết định trên người hắt, thực là lần đầu tiên xảy ra. Ninh Vũ Tích tựa như nhận ra tâm trạng của hắt, trong mắt ảm đạm, cúi đầu trầm mặc không nói gì.

Trên ngọn núi này kỳ hoa dị quả nhiều không kể xiết, Ninh Vũ Tích có kiến thức uyên bác, chọn những quả có mùi vị thật ngon hái lấy, hai người không phải lo lắng về vấn đề ăn uống, có ở trên này cả đời cũng sẽ không chết đói.

- Đêm khuya rồi, chúng ta vào đi thôi.

Ninh Vũ Tích hôm nay hết khóc lại cười, tuy người còn chưa mệt, nhưng tinh thần đã có chút kiệt quệ rồi, kéo tay Lâm Văn Vinh cười yêu kiều, dịu dàng nói.

- Hay, hay lắm.

Lâm Văn Vinh vội vã gật đầu, có loại cảm giác được yêu mà sợ, cười hi hi:

- Chúng ta mau tiến vào động phòng đi!

Ninh Vũ Tích đỏ mặt lên, đánh hắt một cái:

- Nói lung tung gì đó? Ta là người tu hành, không tham luyến nhân thế trần tục, ai đi ...

Nàng khẽ hứ một tiếng, không nói tiếp nữa.

- Ta biết, ta biết.

Lâm Văn Vinh cười ha ha:

- Người tu đạo không gọi là động phòng, gọi là song tu đạo lữ, thật ra việc làm không khác nhau bao nhiêu, hiểu rồi, hiểu rồi.

- Vô lại!

Ninh tiên tử trừng mắt nhìn hấn, mặt đỏ bừng, khẽ gắt:

- Cái gì mà song tu đạo lữ! Ta tu hành, không phải là tu đạo, cũng giống như người phàm không khác gì cả.

- Nếu nói như thế, vẫn phải gọi là động phòng rồi!

Lâm Văn Vinh gật đầu:

- Ta đã nói mà, động phòng thông tục dễ hiểu biết bao nhiêu, già trẻ đều biết!

Nghe hấn dây dưa mãi, tiên tử đỏ mặt lườm hấn, bước chân không dừng lại, kéo hấn vào bên trong.

Thạch động này ra vào cũng được mấy mươi lần rồi, nhưng chỉ có lần này là khoái hoạt nhất. Nắm lấy bàn tay nhỏ của tiên tử tỷ tỷ, ngắm thân hình mỹ diệu, dung nhan tuyệt thế của nàng. Nếu không phải là trong nhà còn có kiều thê đang hết lòng chờ mong, nói không chừng hấn đã vứt bỏ hết thấy, cùng tiên tử ở bên nhau mãi mãi trên núi này rồi.

Đi tới ngoài thạch thất, Lâm Văn Vinh theo thói quen dừng bước, Ninh Vũ Tích liếc mắt nhìn hấn, mặt ửng đỏ:

- Người làm gì vậy, ngủ trên phiến đá lạnh lẽo đó còn chưa đủ sao?

“Ý gì đây?” Lâm Văn Vinh mừng quá kỳ vọng, lại thấy Ninh Vũ Tích buông hấn ra, vào phòng trước rồi.

Lâm Văn Vinh vội vàng bước vào, chỉ thấy Ninh tiên tử nâng bàn tay trắng như tơ, dùng mũi kiếm khêu bắc đèn đã rạp xuống, ánh sáng trong phòng liền bừng lên. Khi nàng quay đầu lại, gò má như đã nhuộm một lớp phấn mỏng, trong nét hồng có sự tươi đẹp, dụ hoặc mê người không thể tả.

Ninh Vũ Tích ngồi ở bên giường, nhìn hấn cười nụ, tay nhỏ khẽ vẫy hấn:

- Người mau tới đây!

“Động phòng hay là song tu? Thần tiên tỷ tỷ xinh đẹp ôn nhu như thế!” Lâm Văn Vinh chưa từng thấy qua, tim bất giác vọt lên thình thịch, hăm hở đi tới bên giường, ngồi kề sát bên Ninh Vũ Tích, ngửi u hương thoang thoảng từ người nàng truyền đến, tinh thần thoải mái dễ chịu.

Ninh Vũ Tích mặt đỏ lựng mà ôn nhu, hai tay chần ở trước ngực, từ từ dựa vào lòng hấn:

- Người đừng có nghĩ lung tung. Chỉ là ta lo lắng người ở bên ngoài chịu gió lạnh, chẳng phải là muốn cùng người...

Nàng cụp mắt xuống, má nóng bừng, dán sát vào ngực hấn, không nói ra lời.

“Mẹ của ta ơi, thế này còn có thể bảo ta không nghĩ lung tung?” Thân thể mềm mại không xương của tiên tử tựa sát vào người hấn, toàn thân sáng bóng như ngọc, giống như một cuộn sa tanh tốt nhất, một chút không để ý sẽ làm trượt xuống, bầu ngực đầy đặn kia dán sát vào ngực hấn, mềm mại nảy nở không tả xiết, đôi chân thon dài khép chặt ép lên chân hấn, trong lúc vô ý cứ cọ xát vào nhau, mang đến một loại cảm giác lâng lâng khó diễn tả bằng lời.

- Muốn, muốn cùng ta thế nào?

Vuốt ve trên vòng eo mềm mại của tiên tử, chính Lâm Văn Vinh cũng có thể cảm thấy sự run rẩy trong giọng nói của mình.

- Tiểu tặc vô sỉ.

Đám mây đỏ trải rộng trên mặt của Ninh Vũ Tích, thân thể mềm nhũn tựa vào lòng hấn, phảng phất như công lực mất hết, có thể nghe thấy được cả tiếng trống ngực của mình:

- Ta khổ tu bao năm, người, người không thể phá hỏng... A....

Một đôi tay nóng như lửa đã luồn vào trong áo của nàng, đang vuốt ve trên tấm lưng nàng, tim nàng càng đập kịch liệt, môi hồng hé ra, trong mắt trùm một tầng sương mù.

- Tiểu tặc!

Nàng bật khóc nức lên, hai giọt nước mắt theo gò má xinh đẹp không chút tiếng động nhỏ xuống.

Lâm Văn Vinh giật mình, vội vã nhìn nàng, chỉ thấy hàm răng ngà của Ninh Vũ Tích cắn chặt đôi môi đỏ mọng, đôi mắt như mưa mù, từng giọt nước mắt như hạt đậu nhỏ xuống, trên mặt hỉ nộ ái luyến đều cùng trào ra, vừa đáng thương vừa xinh đẹp, vô cùng động lòng người.

- Tỷ tỷ ...

Lâm Văn Vinh nhìn tới ngẩn ngơ, thấy trong mắt nàng có chút sầu thảm, trong lòng hần đột nhiên dâng lên cảm giác hổ thẹn: “Con mẹ nó nửa thân dưới của ta đúng là động vật. Ninh tiên tử tâm chí kiên định, thiên hạ không ai có thể bì được, nào ngờ mấy hôm nay vui mừng sầu khổ lẫn lộn, từ thiên tiên giáng xuống phạm trần, ngay cả tấm đệm đỡ cũng chẳng có, đổi lại là ai khác chắc cũng không chịu được.” Lâm Văn Vinh vội ôm chặt lấy nàng, dằn mặt nói:

- Tỷ tỷ, ta dọa tỷ đấy thôi, tỷ xem ta là dạng người đó sao?

Ninh Vũ Tích chợt cắn lên tay hắn, khóc nói:

- Người chính là là loại người đó, tưởng ta không biết sao?

“Ta nhin!” Lâm Văn Vinh nghiêng răng nghiêng lợi chịu đựng không rên một tiếng, một lát sau, Ninh Vũ Tích chợt phì cười ngẩng đầu lên, mặt chứa chan nước mắt nhưng dung nhan vẫn như hoa, phong tình vạn chủng, nhìn hắn đầy thâm tình cười:

- Tiểu tặc, cảm ơn người!

- Cảm ơn ta cái gì?

Lâm Văn Vinh lấy làm lạ liền hỏi.

Ninh tiên tử ép sát má vào ngực hắn, chậm chậm cọ xát, che đi sự thẹn thùng giữa mi, ngữ khí mềm nhẹ:

- Cảm ơn người đối xử với ta như thế. Có thể làm người dừng tay chân, chính là chuyện khó nhất thế gian.

“Cái này rốt cuộc là khen tặng hay là châm biếm đây?” Lâm Văn Vinh dở khóc dở cười. Ninh Vũ Tích thấy đáng vẻ buồn khổ của hắn, lắc đầu cười khê, đặt tay của hắn lên eo mình, mặt nổi lên một đám mây hồng:

- Ta đã bị người kéo vào hồng trần rồi, không còn là thần tiên gì nữa, người còn buồn khổ cái gì?

- Không buồn khổ, không buồn khổ!

Lâm Văn Vinh cười hì hì:

- Thứ trân quý nhất phải giữ lại cho thời khắc tuyệt vời nhất, ta đợi thời khắc động phòng hoa chúc đi.

- Động phòng hoa chúc?

Ninh Vũ Tích lầm bầm tự nói, trong sắc mặt phấn hồng có chút nhợt nhạt, bất chợt nước mắt như mưa, giọng nhỏ như muỗi kêu:

- Vậy giao cho trời cao quyết định đi. Tiểu tặc, người ôm chặt lấy ta, ôm chặt lấy ta thêm một chút...

- Ta yêu tiên tử tỷ tỷ...

Phía bên kia Tiêu Thanh Tuyền bỗng giật mình, vội chăm chú lắng nghe, nhưng âm thanh biến mất không thấy đâu nữa, trong lòng nàng quỳnh lên, vội vàng nắm lấy tay Xảo Xảo ở bên cạnh:

- Xảo Xảo, muội nghe xem, tiếng gì đấy?

- Đâu có tiếng gì? Tiếng gió thôi, ngoài ra không nghe thấy gì cả.

- Không, không, có tiếng mà, nhất định là Lâm lang, nhất định là Lâm lang...!

Tiêu tiểu thư kích động, nhìn về phía đỉnh núi xa xa:

- Chàng nhất định ở nơi đó!

Xảo Xảo cũng nhìn về phía Tuyệt Phong đối diện, mây mù che lấp, núi đồi ẩn hiện, căn bản không nhìn rõ cái gì. Nàng vội nắm lấy tay Tiêu Thanh Tuyền:

- Tỷ tỷ, Thiên Tuyệt Phong cách chúng ta mấy trăm trượng, cho dù là đại ca lên tiếng kêu hét, cũng không truyền được tới đây, không phải là tỷ nhớ huynh ấy tới ngơ ngẩn rồi chứ?

- Không, nhất định là Lâm lang.

Trong mắt Tiêu Thanh Tuyền thoáng ước ướn:

- Ta nghe thấy chàng hét.

- Thật chứ?

Xảo Xảo nửa tin nửa ngờ:

- Đại ca thật sự ở nơi đó? Huynh ấy hét cái gì?

- Chàng nói chàng ...

Tiêu Thanh Tuyền ngậy ra, chợt lắc lắc đầu:

- Mặc kệ là cái gì, tóm lại nhất định là chàng ở nơi đó. Xảo Xảo muội xuống núi mời Từ tiểu thư đi!

- Tỷ tỷ, đại ca thật sự ở nơi đó sao?

Thấy bóng lưng vội vã xuống núi rồi đi của Xảo Xảo, Lạc Ngưng lo lắng hỏi.

Tiêu Thanh Tuyền đầy kiên quyết đáp:

- Không thể sai được, ta nghe thấy giọng của phu quân, chàng nhất định ở nơi đó.

Suốt cả đêm, Tiêu tiểu thư lặn qua lật lại ngủ không yên, tới khi trời sáng vừa muốn chớp mắt, ngoài trường truyền tới quân sĩ cấp báo:

- Bẩm báo tướng quân phu nhân, đại sự không hay, Thiên Tuyệt Phong đối diện bốc lửa rồi.

- Cái gì?

Lạc Ngưng vừa mừng vừa sợ, vội cùng Tiêu tiểu thư mặc y phục lao ra, trời mới tờ mờ sáng, từ trên Thiên Tuyệt Phong có một đoàn khói đen cuộn cuộn chậm chậm bốc lên, ngoài mấy dặm đều có thể nhìn thấy.

Lạc Ngưng nhảy dựng lên vỗ tay:

- Đại ca, nhất định là đại ca phóng hỏa!

Tiêu tiểu thư chăm chú nhìn hồi lâu, mới khẽ lắc đầu, hai mắt ước ướn:

- Không phải là Lâm lang, là sư phó!

392. Chương 390: Kính Viễn Vọng

Thoải mái nằm thêm một lát, vẫn không thấy bóng dáng Ninh Vũ Tích đâu, không biết nàng đi đâu làm gì rồi. Lâm Văn Vinh rời giường thu dọn một chút, chậm rãi đi ra ngoài động.

Trời đã tảng sáng, phương đông thấp thoáng ánh hào quang từ nơi xa vạn trượng đang phá mây tràn tới, từng lớp sương mù giữa hai đỉnh núi dần dần tan đi, phía đối diện tuy vẫn còn thấy mơ hồ, nhưng tầm nhìn đã tăng lên rất nhiều.

Uốn vặn thân thể một cách thoải mái, đang muốn mò tới suối nước nóng rửa mặt, chớp đưa mắt qua, trên một khối đá cao lớn xa xa, thấy một bóng dáng mỹ lệ xuất trần đang đứng. Thân hình nàng thon dài, vóc

dáng thướt tha, mái tóc đen huyền tung bay trong gió nhẹ, sương sớm thấm đẫm tóc mai, thấp thoáng phản chiếu trong nắng sớm, ánh lên sắc cầu vồng lung linh.

Lâm Văn Vinh nhìn thấy liền mừng rỡ, vốc bữa nước rưới lên mặt rửa qua loa rồi hăm hở chạy tới bên tảng đá:

- Thần tiên tỷ tỷ, ra ngoài ngắm phong cảnh, sao không gọi ta đi cùng....ý, đây là cái gì?

Dưới tảng đá có để một đồng lớn củi khô, xếp chồng lên nhau vào một chỗ, hẳn là Ninh Vũ Tích tự mình thu nhặt. Trên cành khô truyền lại mùi dầu đèn nhàn nhạt, Lâm Văn Vinh biến sắc, sững sờ hỏi :

- Tỷ tỷ, tỷ làm cái gì thế?

Ninh Vũ Tích khẽ vuốt lọn tóc phủ bên tai, dịu dàng cười với hắn, trong mắt tựa như thống khổ, lại tựa như vui mừng :

- Người đã nói, làm người phải công bằng. Ta không muốn làm Thanh Tuyền khó xử, cũng không muốn làm người khó xử, vậy thì công bằng một chút, đem vận mệnh của chúng ta giao cho ông trời....

Mi mắt nàng sụp xuống, thấm đượm lệ châu trong suốt, nàng chậm rãi cho tay vào ngực áo, lấy ra một cái đánh lửa, giống y hệt cái đã vứt xuống núi ngày hôm qua.

“Hóa ra là tiên tử tỷ tỷ dọa ta, trên người nàng căn bản là mang hai cái đánh lửa.” Trong lòng Lâm Văn Vinh như có trăm mối cảm xúc đan xen, chợt nghe một tiếng “tạch” khẽ vang lên, ánh lửa bùng cháy, hàng mi dài của Ninh Vũ Tích bỗng run run, nước mắt lặng lẽ nhỏ xuống, không đợi Lâm Văn Vinh kịp phản ứng, cánh tay xinh xinh mềm mại vung lên, mồi lửa kia liền rơi xuống đồng củi khô.

“Bùng” một tiếng, dầu nhanh chóng bắt lửa, hòa cùng củi khô cháy bùng bùng, khói đen cuộn cuộn bốc lên trời, ngoài mây dậm cũng có thể nhìn thấy, ánh lửa chiếu lên khuôn mặt xinh đẹp của Ninh Vũ Tích, càng làm hiện vẻ xanh xao yếu đuối thật khiến người ta đau lòng.

- Tiểu tặc, ngươi muốn làm cái gì?

Trong mắt đầm lệ, chỉ thấy Lâm Văn Vinh như phát điên nhảy xuống tảng đá, hai chân giẫm mạnh lên đám cỏ khô như muốn dập tắt ngọn lửa, Ninh Vũ Tích kinh hãi, chân điểm nhẹ, lướt tới trước người hắn, nhắc người hắn lên rồi vội vã lướt đi mấy thước mới dừng lại.

Nhìn ống quần rách nát của hắn, hai chân hai tay bị khói lửa làm bỏng rát, trên mặt còn dính chút tro than, Ninh Vũ Tích nắm thật chặt lấy tay hắn, miệng còn chưa nói, nước mắt đã tuôn rơi :

- Tiểu tặc, ngươi, ngươi không muốn sống sao?

- Tỷ tỷ, tỷ biết mình đang làm gì không?

Lâm Văn Vinh tựa như không nghe thấy lời nàng, lăm bầm hỏi.

Ninh Vũ Tích cắn chặt môi hồng, lặng lẽ gật đầu :

- Trên đời này khó khăn nhất chính là hai chữ công bằng. Trên đỉnh Tuyết phong này, ít có người lui tới. Ta đem giữ người ở đây, thật vô cùng bất công với đám Thanh Tuyền, lòng ta cũng khó yên ổn. Đã như vậy, ta liền cùng với trời cao đánh cược một phen, nếu bọn họ không nghĩ ra được biện pháp cứu người đi, thì là ta thắng, ta sẽ thanh thản, không còn gì hối hận, sẽ cùng người ở đây mãi mãi làm phu thê, làm thần tiên khoái hoạt.

Mái tóc dài của nàng tung bay trong gió nhẹ, Ninh Vũ Tích thần sắc kiên định cắn răng nói tiếp :

- Nhưng nếu bọn họ nghĩ ra được biện pháp, vậy thì là ta thua, ta sẽ...

- Tỷ sẽ thế nào?

Lâm Văn Vinh nắm chặt lấy tay nàng, tròng mắt hét lớn.

- Ta, ta cũng không biết.

Thấy thần sắc mạnh mẽ của hắn, trong lòng Ninh Vũ Tích mềm ra, chậm rãi nép vào ngực hắn, nước mắt tuôn rơi, dịu dàng nói :

- Tiểu tặc, người đừng ép ta, ta đã đem vận mệnh của ta giao cho ông trời, chỉ có vậy cõi lòng của ta mới có thể yên ổn, mới có thể vượt qua được chính mình. Nếu không như thế, cho dù là ta và người ở cùng nhau, tâm kết cũng khó giải được, buồn bực cả đời.

Ninh Vũ Tích tuyệt không phải nói lời kích động, trời sinh tình tình nàng cố chấp như thế rồi, nếu không để nàng giải được tâm kết thì vĩnh viễn sẽ không vui vẻ hạnh phúc được một ngày.

Lâm Văn Vinh trong lòng đau đớn, khổ sở lắc đầu than :

- Tỷ tỷ, đây là tỷ thoát ra khỏi một vòng vây này nhưng lại tiến vào một vòng luẩn quẩn khác, có gì phải khổ thế! Cách xuống núi, không phải là không thể, tới như thế nào thì sẽ về như thế đó...

Ninh Vũ Tinh cả kinh:

- Người, người nói cái gì?

Lâm Văn Vinh khẽ lắc đầu, cười khổ không đáp, Ninh Vũ Tích vùi đầu vào lòng hắn, yếu ớt nói:

- Ta biết, với trí thông minh của người, nhất định là sớm có biện pháp rồi. Nhưng ta không quan tâm, mặc kệ là thành hay bại, ta đã rơi xuống hồng trần, không trở lại được nữa, ta làm như thế, là tạo cho Thanh Tuyền một cơ hội, cũng là tạo cho chính mình một cơ hội, để ta có thể an tâm truy cầu nguyện ước của mình. Tiểu tặc, người hiểu được ta không?

“Có có thể hiểu được không ư?” Uống cho Lâm Văn Vinh ngày thường miệng nở hoa sen, lúc này cũng không biết nên nói sao. Đồng củi khô càng cháy càng mạnh, ánh lửa bùng bùng chiếu lên má hắn, trong lòng hắn khi thì vui khi thì buồn, trăm loại tư vị trong đầu. Thật lâu cũng không nói nổi một câu.

Ninh Vũ Tích nói hết một lượt, tựa như đã vứt bỏ được tất cả gánh nặng trên người, vẻ mặt nhẹ nhõm vô cùng, nhìn hắn cười duyên dáng:

- Đừng lo lắng thay cho ta, dù người nghĩ ra biện pháp, nhưng Thanh Tuyền ở đối diện lại không biết, thiên hạ này mấy người có được đầu óc như người? Ta chắc gì đã thua!

- Thua rồi cũng chẳng sao!

Lâm Văn Vinh hôn lên đôi môi anh nào, chợt bật cười:

- Nói ra tỷ không tin, ta sống được ở trên thế giới này, vốn đã là một kỳ tích vĩ đại, không có gì ta không làm được. Mà ta am hiểu nhất, chính là biến cái không thể thành có thể. Ví dụ như, chúng ta nhất định sẽ sinh bảy nam tám nữ, điểm này, không tùy theo thời gian và địa điểm mà có thể thay đổi ...

- Tiểu tặc vô sỉ!

Ninh Vũ Tích khẽ hứ một tiếng, sắc mặt đỏ bừng, nép sát vào ngực hắn, ngượng ngùng không nói được gì.

- Lâm tướng quân Thiên Tuyệt phong Lâm tướng quân ... Thiên Tuyệt phong...

Hai người đang ngọt ngào, trên vách đá đối diện chợt vang lên một loạt tiếng hô hoán đồng loạt, lúc này sắc trời quang đãng, nhìn ra xa xa, mơ hồ thấy vô số binh sĩ đứng trên đỉnh núi. Tất cả cùng hướng tới bên này hô hoán, tiếp đó một tiếng hô lớn thô hào theo gió truyền lại:

- Lâm tướng quân, Lâm tướng quân...

- Là Hồ đại ca!

Lâm Văn Vinh đứng bật dậy.

Thời tiết rất tốt, mây mù chỉ còn một lớp mỏng manh, Ninh Vũ Tích công lực tuyệt cao, tập trung đưa mắt nhìn ra xa, chỉ thấy trên đỉnh núi đối diện dựng lên một ống trúc lớn hình cái loa, tiếng nói thông qua ống trúc mới có thể truyền xa như vậy.

- Chúng ta biết tướng quân trên Thiên tuyệt phong, tướng quân yên tâm. Mấy vạn huynh đệ chúng ta, dù phải lấy người làm thang, cũng nhất định phải đưa tướng quân xuống. Bọn thú non người Hồ ở phương bắc cần rõ quá mức, nhiệt huyết của các huynh đệ đều đang sôi trào, chỉ đợi tướng quân trở lại dẫn chúng ta lên phương bắc giết địch, vì nước lập công! Vì tướng quân, các huynh đệ. Lên...

Dưới núi chợt vang lên một loạt tiếng pháo, tiếp đó liền có hàng hà sa số binh sĩ lao tới, dọc theo vách núi thẳng đứng dựng tầng tầng thang mây, từng đóm đen nhỏ nhiều không đếm xuể, theo thang mây bám vách núi trèo lên trên.

- Hồ Bất Quy, bảo bọn họ dừng lại, bảo bọn họ dừng lại! Đây là sinh mạng của các huynh đệ đó, con mẹ người hồ đồ, quá hồ đồ...

Lâm Văn Vinh điên cuồng nhảy lên, lớn tiếng kêu gào, hai mắt đỏ như máu, hai bàn tay như muốn nghiền nát từng ngón. Nhưng thanh âm của hắn quá nhỏ, vô luận làm sao cũng không thể truyền tới được bờ bên kia.

Ninh Vũ Tích kéo tay hắn khẽ thở dài, nhẹ nhàng bảo:

- Có nhiều quân sĩ kiên cường hộ vệ người như thế. Tiểu tặc, người thật không phải là kẻ tầm thường! Người thật sự muốn lên tiên tuyển phương bắc chống lại người Hồ sao?

Lâm Văn Vinh nhiệt huyết dâng trào, nghiêng răng đáp:

- Các huynh đệ đối đãi với ta như thế. Nếu ta không đi, con mẹ nó ta không phải là người nữa.

- Dừng có nói bậy bạ.

Ninh Vũ Tích che miệng hắn lại, sắc mặt dần dần nhợt nhạt, đột nhiên ngẩng đầu quát lên:

- Hồ Bất Quy đối diện nghe đây, Lâm tướng quân ra lệnh cho người tức tốc thu binh lùi lại, không được làm uổng phí tính mạng của quân sĩ. Kẻ nào cãi lại, xử theo quân pháp!

Nàng công lực cao tuyệt, lời này truyền đi thật xa, âm thanh phẳng phát dội vào vách đá đối diện. Hồ Bất Quy mừng rỡ:

- Mặt tướng tuân lệnh, thu binh, thu binh! Tướng quân ra lệnh thu binh!

Lâm Văn Vinh nắm chặt tay nàng cảm kích:

- Tỷ tỷ, ta thay mặt cho tất cả các huynh đệ cảm ơn tỷ!

Ninh Vũ Tích tựa vào lòng hắn, nước mắt lã chã, nghẹn ngào:

- Không cần cảm ơn ta, ta cũng không biết làm như vậy là đúng hay là sai!

- Sư phó...

Đối diện đột nhiên truyền tới tiếng gọi tha thiết của một nữ tử, Lâm Văn Vinh nghe được rõ ràng, chính là tiếng của Thanh Tuyền. Thanh âm của Tiêu tiểu thư mang chút nghẹn ngào:

- Sư phó, Lâm lang, hai người đừng lo, Từ tiểu thư sắp đến, ta nhất định có biện pháp đón hai người xuống.

- Là Thanh Tuyền!

Ninh Vũ Tích lẩm bẩm nói, ngây ngốc không biết nên đáp trả thế nào.

Trong đầu Lâm Văn Vinh xoay chuyển nhanh chóng, chớp mắt liền hiểu ra, vừa rồi Hồ Bất Quy phái người bắc thang, chắc chắn là Thanh Tuyền ra lệnh. Nàng là đồ đệ của Ninh tiên tử, tự nhiên hiểu được tính cách của Ninh Vũ Tích, liền dùng cách dẫn dụ này để xác thực hai người chúng ta có trên vách núi hay không.

- Sư phó, sư phó, con là Hương Quân, con rất nhớ người!

Đối diện lại có một giọng trẻ con của một đứa bé gái truyền lại:

- Người đợi một lát, con và sư tỷ lập tức tới đón người xuống. Người trước tiên hãy đem tên gia hỏa khi phụ sư tỷ con đánh cho một trận nha.

Lâm Văn Vinh dở khóc dở cười, nắm tay tiên tử đang muốn nói chuyện nhưng lại thấy mặt nàng tái nhợt, tức thì kinh ngạc:

- Tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy?

Ninh Vũ Tích ôm hai gò má, nước mắt lãnh lẽ nhỏ xuống:

- Tiểu tặc, ta, ta có phải là sai rồi không? Nghe thấy giọng của bọn chúng, ta liền cảm thấy mình là tội nhân!

Lâm Văn Vinh ôm nàng vào lòng:

- Tỷ tỷ, tỷ không sai, Thanh Tuyền cũng không sai. Chuyện này mặc dù có chút phức tạp một chút, nhưng cũng không phải là không có cách giải quyết. Cũng giống như tỷ nói đó, lần này là đánh cược với trời cao, vô luận là thắng hay thua, đều làm côi lòng tỷ thanh thản.

Ninh Vũ Tích trầm mặc hồi lâu, chợt buồn bã nói:

- Vậy bây giờ ta không nói nữa.... tiểu tặc, ta sợ ta sẽ thua!

- Thua cũng không sợ, ta đã nói rồi, không có chuyện gì ta không làm được. Ta đã thề, nhất định phải lấy tỷ làm vợ, ừm...

Không đợi hắn nói xong, một làn môi mềm mại đã phủ lên miệng hắn, cảm giác êm ái kia thật khiến người ta rung động mãnh liệt. Cảm nhận hơi nóng từ trong lòng tiên tử, thân thể xinh đẹp run rẩy, tim Lâm Văn Vinh đập dồn dập, tiên tử sa vào trần thế, tinh thần so với người phàm còn yếu ớt hơn, nếu ai nhẫn tâm vứt bỏ nàng, kẻ đó không phải là người nữa.

- Sư tỷ, tỷ nhìn thấy cái gì rồi? Có thấy sư phó không? Cho muội xem một chút!

Thấy sắc mặt sư tỷ tái nhợt, Lý hương quân đưa tay ra, muốn lấy cái vật kỳ quái trong tay Tiêu tiểu thư.

Tiêu tiểu thư cố nén nước mắt, vội vã thu hồi vật kia, thản nhiên nói:

- Không nhìn thấy, có lẽ là sư phó đi nghỉ rồi.

Lạc Ngưng lau dòng lệ trong mắt, khẩn thiết hỏi:

- Đại ca đâu?! Có nhìn thấy đại ca không?! Tỷ tỷ, cho muội nhìn đi, muội chỉ nhìn chàng một cái thôi! Mấy ngày không gặp, cũng không biết là chàng mập hay gầy đi rồi?

Tiêu tiểu thư nắm chặt lấy vật kia, cắn chặt đôi môi hồng muốn bật máu, quay đầu đi che nước mắt đang chảy xuống:

- Ta không nhìn thấy chàng, đại khái chắc chàng cũng đi nghỉ ngơi rồi. Muội yên tâm, chàng và sư phó đều rất khỏe.

Lạc Ngưng vội ôm lấy Thanh Tuyền:

- Tỷ tỷ, tỷ sao lại khóc? Vất vả lắm mới tìm được tướng công, tỷ đừng là thương tổn thân thể!

- Ngưng Nhi, ta không sao.

Tiêu Thanh Tuyền dựa vào vai Lạc Ngưng, tinh thần hờn nhợt, đôi vai run bần bật, nước mắt như mưa:

- Chỉ là mấy ngày không gặp, có chút nhớ chàng, đồ phóng đảng đáng chết...

Lạc Ngưng không hiểu hàm nghĩa trong lời nói của nàng, vội vỗ vai an ủi:

- Tỷ tỷ, muội cũng hận chết đại ca đi, nhưng cũng lại nhớ chết đại ca. Đợi chàng trở về, chúng ta cùng không thèm để ý đến chàng nữa.

- Không để ý tới chàng!

Tiêu Thanh Tuyền lầm bầm tự nhủ, nhưng trong lời nói lại không có nửa phần kiên định.

Lý Hương Quân ở bên cạnh thấy hai người khóc lóc dầm dề, nhin không được dấu môi:

- Sư tỷ, cái thứ gọi là kính viễn vọng gì đó trong tay tỷ, rốt cuộc có thể nhìn thấy sư phó hay không? Đừng có lừa muội!

Nói tới kính viễn vọng, Lạc Ngưng cũng trở nên hứng thú, nôn nóng nhìn Tiêu Thanh Tuyền. Tiêu tiểu thư cười khổ một tiếng, chua xót:

- Ta cũng hy vọng không nhìn thấy gì cả.... kính viễn vọng này, chính là vật của Tây dương, nghe nói một người Pháp Tây Lan tên là Tháp Ốc Ni hôm qua tặng cho phụ hoàng, đồn rằng có thể nhìn xa ngàn trượng, có được kỳ vật này, phụ hoàng liền phái người đưa tới cho ta ngay trong đêm. Nào biết... cái đồ xấu xa này...

Tiêu Thanh Tuyền nghẹn ngào không nói tiếp được nữa, Lạc Ngưng và Lý Hương Quân cùng nhìn nhau: “Rốt cuộc là tỷ tỷ đang chờ ai?”

Thấy tình hình không ổn, Lạc Ngưng vội vàng mở miệng:

- Đúng rồi, Xảo Xảo đi mời Từ tỷ tỷ, sao tới tận bây giờ tỷ ấy còn chưa chịu đến nhỉ.

- Nữ nhân ghê gớm này, ngay cả lời sư tỷ của ta cũng dám chống lại.

Lý Hương Quân đứng bật dậy:

- Muội đi giết cô ta!

Lạc Ngưng bị dọa nhảy dựng lên, vội vàng xua tay, Tiêu tiểu thư trừng mắt nhìn Lý Hương Quân, buồn bã nói:

- Sợ là Xảo Xảo có mời nàng ta không đến, vị Từ tiểu thư này, tình cách rất mạnh mẽ.

Nàng cắn răng nói:

- Để ta đi mời nàng ta!

393. Chương 391: Kia Là Cái Gì...?

Lạc Ngưng kinh hãi, vội vàng giữ lấy tay nàng:

- Tỷ tỷ, tỷ người mang thai, sao có thể lên xuống bốn ba mệт nhọc, hay là muội đi, muội và Chỉ Tình tỷ tỷ tương giao thân thiết, tỷ ấy nhất định sẽ nể mặt muội.

- Đây chẳng phải là vấn đề nể mặt hay không nể mặt.

Tiêu Thanh Tuyền khẽ lắc đầu than:

- Ngưng Nhi, mấy ngày trước Từ tiểu thư mời Lâm lang qua phủ, muội có biết ta vì sao ngần ngừ trở chàng đi gặp gỡ không?

- Điều này, hẳn là tỷ tỷ muốn quần thúc đại ta thêm phải không?

Lạc Ngưng cẩn thận thăm dò. Nàng và Từ Chỉ Tình quen nhau từ thuở nhỏ, giao tình sâu sắc, tự nhiên muốn nói giúp cho nàng ta vài lời.

Tiêu Thanh Tuyền lắc đầu:

- Quần thúc chàng, cũng chỉ là cái vỏ mà thôi, đó chính là để dọa cô ta, khiến cô ta bất phóng túng lại một chút. Muội cũng biết đó, với tính cách của Lâm lang, cho dù là thần tiên hạ phàm cũng khó quần được một phen. Vị Từ tiểu thư này, ta chỉ gặp mới mấy lần, nhân phẩm dung mạo tất nhiên không có gì phải chê trách, nhưng có một điều làm ta nhớ rất khắc sâu, đó chính là tính tình của nàng ta. Ngưng Nhi muội cũng biết đó, ngày đó ta và Lâm lang trùng phùng trong thánh phùng, vào giữa thời khắc vừa mừng vừa tủi ấy, đối lại là một người khác ở chỗ ấy, sớm đã nấp đi, để lại chút thời gian cho ta và Lâm lang tâm sự. Duy chỉ có vị Từ tiểu thư này khác biệt với mọi người, nàng ta một bước không rời Lâm lang, hơn nữa trước mặt ta thể hiện tình cảm với Lâm lang, ý đồ rất rõ ràng, chính là không muốn thua ta.

“Còn có việc này nữa à?” Lạc Ngưng thăm tắc lưỡi: “Thử nghĩ đại ca và tỷ tỷ xa cách bao lâu mới gặp lại, khi tâm tình tỷ tỷ bội phần ảm áp và kích động, lại có một nữ tử khác trước mặt tỷ ấy chủ động thân thiết với đại ca, trong lòng tỷ ấy sẽ có tư vị gì? Chẳng trách Tiêu tiểu thư đối xử với Từ Chỉ Tình không lạnh không nhạt.”

Tiêu tiểu thư cười khổ:

- Ta cũng chẳng phải là người hà khắc, không tùy tiện làm khó người khác. Nhưng ở việc này, liền có thể nhìn ra tính cách của Từ tiểu thư, độc lập, hiếu thắng. Bất kể việc gì cũng không muốn thua người, có lẽ, lúc này nàng ta đang đợi ta tới cầu khẩn đó.

Lạc Ngưng cũng không biết phải nói cái gì, buồn bã thở dài:

- Tính tình của Chỉ Tình tỷ tỷ. Có liên quan đến điều tỷ ấy trải qua. Chưa được động phòng, đã mất đi vị hôn phu, sau đó lại với thân nữ nhi ra trận giết địch, nếu không cứng rắn độc lập một chút, nào có thể kiên trì tới hôm nay? Đại ca sau này nếu thật sự phải lên tiền tuyến phía bắc, khó tránh khỏi sẽ phải giao thiệp nhiều với Chỉ Tình tỷ tỷ...

Tiêu Thanh Tuyền chậm rãi đi mấy bước, trầm ngâm hồi lâu, mới than:

- Đây cũng chính là điều ta lo lắng. Với tính tình của Từ tiểu thư, nói dễ nghe thì gọi là kiên cường, nhưng kiên cường quá mức sẽ cố chấp chỉ làm theo ý riêng của bản thân. Nếu ngày nào đó Lâm lang và nàng ta cùng lên chiến trường. Sẽ xảy ra chuyện gì thì không nói chắc được.

Lạc Ngưng không nói gì, Tiêu tiểu thư nói có đạo lý. Những điều từng trải đã tạo nên tính cách, con người Từ Chỉ Tình trở thành như vậy cũng do những gì nàng ta nếm trải.

- Tỷ tỷ, vậy tỷ còn muốn mời Chỉ Tình tỷ tỷ cứu đại ca không?

- Mời, đương nhiên phải mời.

Tiêu Thanh Tuyền kiên định:

- Không có chuyện gì quan trọng hơn Lâm lang, dù là ta phải bưng trà rót nước cũng phải mời được Từ tiểu thư đi một chuyến. Ngưng Nhi, muội ở nơi này chiếu cố cho Lâm lang thật tốt...

Nàng nghĩ ngợi chần chừ trong chốc lát. Lại lấy kính viễn vọng kia giao tới tay Lạc Ngưng:

- Thứ này muội tạm thời cầm lấy, nhớ kỹ, nếu không phải Lâm lang xảy ra chuyện, muội ngàn vạn lần không được dùng nó để nhìn.

- Vì sao?

Lạc Ngưng nghi hoặc nhìn nàng.

Tiêu tiểu thư khế cắn răng, sắc mặt đỏ bừng:

- Nghe nói người Tây dương tạo ra kính viễn vọng này có chút phép tắc, một ngày chỉ có thể nhìn ba lần, nếu muội hao phí cơ hội, vậy chúng ta cứu Lâm lang sẽ phải khó khăn hơn rất nhiều.

Lạc Ngưng cả kinh, vội xua tay:

- Vậy muội tạm thời sẽ không nhìn, muội sẽ ở đây nói chuyện với đại ca, đợi chàng trở lại sẽ nhìn cho kỹ.

“Đồ phóng đảng nhần tâm!” Tiêu tiểu thư đầu xót, nước mắt trào ra, vội vàng quay đầu đi ừ một tiếng, chui vào trong kiệu nhanh chóng đi xuống núi. Hồ Bất Quy cũng là người tinh tế, sớm biết vị Xuất Vân công chúa này chính là người đứng đầu chư vị phu nhân của Lâm tướng quân, có sức ảnh hưởng cực lớn với Lâm tướng quân, vội vàng điểm một đội kỵ binh, phái Hứa Chấn hộ vệ, đi theo tướng quân phu nhân.

Ánh mặt trời chói chang, sắc xuân tươi đẹp rực rỡ, người đi đường huyền não tấp nập không ngớt, nhưng Tiêu Thanh Tuyền chẳng có lòng dạ nào mà thưởng thức, thúc dục tiểu kiệu tiến về phía trước, vừa tới trước cửa Lâm phủ, còn chưa dừng lại, đã nghe hộ vệ phía trước quát chói tai:

- Điều dân phương nào, dám ngăn cản phượng giá của công chúa?

Một âm thanh lo lắng run rẩy vọng tới:

- Người ngồi trong kiệu, phải chăng là Xuất Vân công chúa?!

Giọng nữ tử vừa cất tiếng nói rất trong trẻo, nghe tựa hồ tuổi không lớn, Tiêu tiểu thư vén rèm lên, liền thấy ngay ở phía trước, quân sĩ đao thương sáng loáng, đang ngăn cản một tiểu cô nương.

Tiểu cô nương này ước chừng mười sáu mười bảy tuổi, người mặc một chiếc áo mỏng, môi hồng răng trắng, da dẻ như ngọc, mặt tiêu tụy vô cùng, nhưng không ảnh hưởng tới vẻ đẹp trời xinh của nàng, lại càng thêm phẫnuương cảm động lòng người, tựa như một đóa hoa nhỏ nở vào buổi sớm mai. Thêm chút thời gian nhất định sẽ là một đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành.

“Đây là tiểu cô nương nào, sao lại quen mắt như thế?” Trong lòng Tiêu Thanh Tuyền nghi hoặc, nhưng không nhớ nổi đã gặp nàng ở đâu.

Tiểu cô nương hai tay đỡ lấy đao thương của quân sĩ phía trước, liều mạng đẩy ra, đôi mắt trong sáng kia đã long lanh nước mắt, trông như muốn lặn xuống, nàng hét lớn lên:

- Công chúa, ta muốn gặp công chúa!

Tiêu Thanh Tuyền còn chưa kịp nói, trong Lâm phủ đã có một người chạy nhanh ra, kéo lấy tay áo tiểu cô nương:

- Tiêu nhị tiểu thư, xin đừng nhiều loạn phượng giá. Công chúa đã trở lại rồi, người nhất định sẽ đem hành tung của Lâm đại nhân báo cho tiểu thư.

Người từ phía sau chạy ra này, nếu là Lâm Văn Vinh nhìn thấy, chắc chắn sẽ hưng phấn kêu lớn, vị này chính là Cao Tù đã lâu không gặp. Hắn phụng mệnh hoàng thượng làm thủ lĩnh hộ vệ bảo vệ Lâm phủ, ngày trước từng theo Lâm Văn Vinh và Tiêu Ngọc Nhược trên đường từ Hàng Châu trở về, rất quen thuộc với Lâm Văn Vinh.

“Tiêu nhị tiểu thư?” Tiêu Thanh Tuyền khẽ gật đầu, tiểu nha đầu này và tỷ tỷ của nàng có vài phần giống nhau, chẳng trách nhìn quen thuộc như vậy. Đây chính là vị Tiêu tiểu thư giới thiệu Lâm Văn Vinh vào Tiêu gia làm việc, còn từng lấy thân cứu Lâm Văn Vinh dưới lưỡi kiếm của Bạch Liên giáo, ngay cả nhân duyên giữa Tiêu Thanh Tuyền và Lâm Văn Vinh, tiểu nha đầu này cũng đáng xem là một nửa người làm mai. Trong lòng Tiêu Thanh Tuyền cảm kích, lại thấy tiểu nha đầu này xinh tươi động lòng người, lại càng thích hơn, vội vàng phát tay, chúng thị vệ thu đao kiếm lại.

- Tiểu muội muội, muội gọi ta sao?

Một âm thanh trong trẻo vang lên bên tai Tiêu Ngọc Sương, bình thần ung dung, vừa dầm thắm lại có một phong thái khoan khai khó tả.

Nhị tiểu thư ngẩng đầu lên nhìn, tức thì ngây người ra. Từ trên tiểu kiệu một nữ tử chậm rãi đi xuống. Áo lụa vàng, dáng vẻ thướt tha, mi như rặng núi xa, mắt tựa nước thu. Đứng trong đám người lại có một loại khí chất xuất trần trời sinh, xinh đẹp tuyệt trần.

- Người, người là ...

Nhìn vẻ tuyệt lệ của của Tiêu Thanh Tuyền, Tiêu Ngọc Sương tựa hồ quên mất điều mình muốn nói, lẩm bẩm:

- Tỷ tỷ, tỷ thật là xinh đẹp.

Tiêu Thanh Tuyền nghe được một tiếng tỷ tỷ rất là vui thích, vội nắm lấy tay Ngọc Sương mỉm cười:

- Hảo muội muội, muội thật là đáng yêu. Muội ở đây là để chờ ta sao?

Ở bên kia Cao Tù khom người hành lễ:

- Công chúa, người về thật rồi. Từ cái đêm Xảo Xảo tiểu thư và Lạc tiểu thư đi. Nhị tiểu thư liền ở trước cửa phủ trông đợi tin tức của đại nhân, đến giờ đã là bốn ngày rồi. Thuộc hạ còn chưa thấy Nhị tiểu thư nghỉ ngơi chút nào.

Sắc mặt Tiêu Ngọc Sương tiều tụy vô cùng, nhìn thấy phong tư tuyệt thế của Tiêu tiểu thư, ánh mắt nàng ảm đạm, lặng lẽ cúi đầu, khẽ nói:

- Tỷ tỷ, Tỷ chính là công chúa sao? Hóa ra đúng là có một người như thiên tiên. Đáng hận là người xấu kia nói với muội, muội vẫn không tin, hơn nữa còn muốn so cao thấp với tỷ. Nực cười, cực kỳ nực cười!

Nước mắt nàng chảy ròng ròng, thân hình lảo đảo muốn ngã, Thanh Tuyền kinh hãi, vội vã đỡ lấy nàng:

- Hảo muội muội, muội muội nói đi đâu thế, trong mắt của Lâm lang, muội chính là tiểu tiên tử, tỷ tỷ cũng phải cảm kích muội.

Nước mắt Nhị tiểu thư thành từng chuỗi chảy xuống, cắn nát đôi môi đỏ, từng tia máu rỉ ra, nhưng lại cương quyết nghiêng đầu đi, không để người khác nhìn thấy, âm thanh mang chút run rẩy:

- Công chúa tỷ tỷ, người xấu kia của nhà ta, hắn, hắn có khỏe không? Có người làm hắn bị thương không?

Thấy vẻ quật cường của Tiêu nhị tiểu thư, Tiêu Thanh Tuyền thương xót, ôm lấy vai nàng:

- Muội muội chớ nên lo lắng, người xấu kia của muội khỏe mạnh không việc gì, hiện giờ đang ở một nơi phong lưu khoái hoạt.

Tiêu Ngọc Sương gạt đầu, nước mắt trào ra:

- Công chúa tỷ tỷ, muội, muội có thể gặp hắn hay không. Tỷ, tỷ đừng nên hiểu lầm, muội không có ý gì khác, muội chỉ muốn nhìn thấy hắn.

Tiêu nhị tiểu thư nghẹn ngào không ra tiếng, đôi tay nhỏ bưng chặt gò má:

- Người xấu kia vắng mặt, nhà chúng ta loạn cả lên, nương thân đã bệnh rồi, tỷ tỷ lại không thấy... muội... muội một mình không chống đỡ được. Muội nhớ hắn... không, muội không nhớ hắn, muội...

Gặp được Tiêu Thanh Tuyền, nhìn thấy dung nhan như thiên tiên của Tiêu tiểu thư, tâm tình tức thì hoàn toàn rối loạn, lẩm bẩm tự nói, không biết phải mở lời như thế nào, òa khóc.

Tiêu Thanh Tuyền cảm động, vành mắt đã ướt ướt, vỗ lên vai Nhị tiểu thư:

- Ngọc Sương muội muội, muội đừng nên lo lắng, đợi ta làm xong việc ở đây rồi, ta sẽ dẫn muội cùng đi gặp chàng.

Tiêu Ngọc Sương dường như không dám tin vào tai mình, ngẩng mạnh đầu lên, dấu nước mắt trên mặt vẫn còn:

- Tỷ tỷ, tỷ, tỷ nói thật chứ?!

Thấy Tiêu Thanh Tuyền kiên định gạt đầu, Tiêu Ngọc Sương đứng ngẩn ra hồi lâu, chợt òa một tiếng nhào vào lòng Thanh Tuyền, khóc rống lên:

- Tỷ tỷ, đa tạ tỷ. Muội nhớ người xấu kia, muội rất nhớ hắn ...

Tiêu Ngọc Sương cực nhọc chờ đợi ở trước cửa Lâm phủ bốn ngày đêm không chớp mắt, cuối cùng tâm nguyện được đạt thành, tinh thần nhẹ nhõm, thân thể liền giống như một khối đá cứng ngắc, ngã thẳng ra đằng sau lịm đi.

Tiêu Thanh Tuyền nhanh tay lẹ mắt, vội đỡ lấy nàng, thân thể Tiêu Ngọc Sương nhũn ra, dựa vào lòng Tiêu tiểu thư, hai mắt khẽ khép lại, cuối cùng từ từ chìm vào giấc ngủ.

“Đúng là tác nghiệt!” Nhìn nụ cười ngọt ngào trong giấc ngủ của Tiêu nhị tiểu thư, hàng mi còn thấm đẫm nước mắt vẫn chưa khô, Tiêu Thanh Tuyền im lặng lắc đầu: “Tiểu cô nương như thế này, ta nhìn thấy còn thương, khỏi phải nhắc đến ông xã trời sinh đa tình của mình rồi.”

An trí Tiêu nhị tiểu thư ở phòng nhỏ trong xe ngựa, Tiêu Thanh Tuyền quay người lại hỏi Cao Từ:

- Cao thị vệ, đã gặp Xảo Xảo chưa?

- Xảo Xảo tiểu thư trở lại sao?

Cao Tù kinh hãi lắc đầu:

- Ti chúc không hề gặp.

“Vây cô bé nhất định còn đang ở Từ phủ.” Tiêu tiểu thư gật đầu, nhà cũng không vào, liền đi tới trước cửa Từ phủ ở cách vách. Tiêu Thanh Tuyền thân phận tôn quý, Từ gia đã có mấy người quỳ ở trước trước cửa nghênh đón, phóng mắt nhìn một lượt, nhưng lại chỉ là những quản gia hạ nhân, Từ Vị, Từ Chỉ Tình một người cùng không có ở bên trong.

Lúc này chính là buổi triều sớm, Từ Vị không ở trong phủ cũng không có gì lạ, nhưng không thấy bóng dáng Từ Chỉ Tình, Tiêu tiểu thư tức thì ngăn ra.

- Tỷ tỷ, tỷ đã tới rồi.

Hai mắt Xảo Xảo đỏ bừng, từ trong Từ phủ đi ra, nắm lấy tay nàng, nghẹn ngào nói:

- Nha hoàn trong phủ nói, Chỉ Tình tỷ tỷ ngày hôm kia đã đi xa, tới nay còn chưa về. Muội còn không tin, đêm qua liền ở trong khuê phòng của Chỉ Tình tỷ tỷ đợi cả đêm, cũng không nhìn thấy bóng dáng tỷ ấy. Phía đại ca một khắc cũng không thể chậm trễ, Từ tỷ tỷ lại không ở nhà, giờ phải làm thế nào mới được đây?

“Không ở nhà?! Khéo vậy sao!?” Tiêu Thanh Tuyền ngạc nhiên:

- Nàng ta đi ra ngoài từ khi nào?

- Nghe những nha hoàn trong phủ nói là đi từ ngày hôm kia.

Xảo Xảo trả lời.

- Ngày hôm kia?

Tiêu Thanh Tuyền bỗng nở nụ cười, nắm lấy tay Xảo Xảo, dịu dàng nói:

- Vậy thì không phải sốt ruột nữa.

Xảo Xảo lo lắng trùng trùng:

- Sao không sốt ruột chứ? Đại ca ở trên Tuyệt phong kia, ăn không no, mặc không ấm, còn phải lúc nào cũng đề phòng sự phò của tỷ tỷ, kéo dài một ngày sẽ thêm một phần nguy hiểm.

“Nguy hiểm? Chẳng biết chàng còn vui vẻ khoái hoạt tới chừng nào nữa ấy chứ.” Tiêu Thanh Tuyền có khổ mà khó lòng bày tỏ:

- Muội muội ngốc, muội cho rằng Từ tiểu thư kia đi thật sao?

- Chẳng lẽ tỷ ấy không đi?

Xảo Xảo vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ.

Tiêu Thanh Tuyền gật đầu:

- Đại quân của Lý Thái không tới mấy ngày nữa là phải lên đường tiến về phía Bắc, Từ tiểu thư thân là quân sư, vào lúc này sao có thể rời đi. Thấy nàng ta tám phần là cố ý tránh chúng ta.

- Cố ý tránh chúng ta? Không phải đâu, Từ tỷ tỷ có tình ý với đại ca, chúng ta đều biết...

Xảo Xảo dừng lời, nhìn Tiêu Thanh Tuyền muốn nói lại thôi.

Ánh mắt Tiêu tiểu thư âm trầm. Liếc mắt qua đám người của Từ gia, ánh mắt dừng ở một tiểu nha hoàn xinh xắn, mỉm cười:

- Nếu ta không nhờ lầm. Muội tên là Ngọc Châu, nha hoàn thân cận của Từ tiểu thư, có phải không? Ngọc Châu tiểu muội, theo ta đoán, tiểu thư nhà muội, hẳn là có thư lưu lại.

Ngọc Châu vội vàng quỳ xuống hành lễ, tay dâng một phong thư:

- Xin công chúa tha thứ cho tiểu tỳ tội giấu diếm. Trước khi tiểu thư đi từng có dặn dò, nếu công chúa hỏi tiểu tỳ thì sẽ trình lên lá thư này. Nếu không hỏi, thì có thể đốt đi.

“Thì đốt đi?” Tiêu Thanh Tuyền lắc đầu cười khê, Từ tiểu thư này thật là ngang ngạnh: “Trước tiên muốn đầu trí tuệ với ta đây.”

Xảo Xảo vội vàng nhận lấy lá thư, Tiêu tiểu thư mở phong thư ra lướt thoáng qua, lá thư ngắn gọn rõ ràng, chỉ có lựa thưa mấy chữ nhỏ, xinh xắn chỉnh tề, liếc mắt qua là hiểu: ...“nhanh chóng trở lại núi.”

-

- Người làm cái gì vậy?

Ninh Vũ Tích lẳng lặng nép ở trong lòng hắc, nhìn hắc tử mĩ mài đoạn trúc thành một cái ống dài, một con mắt nheo nheo nhìn vào trong ống, xoay khắp bốn phía nhìn ngắm.

- Làm một cái kính viễn vọng đơn giản... để nhìn trộm tỷ tỷ tắm rửa!

Lâm Văn Vinh cười hì hì, hôn lên gò má óng ánh như ngọc của nàng.

- Tiểu tặc đáng ghét!

Ninh tiên tử đỏ bừng mặt, lại nhớ tình tình cả đêm đó khi đang tắm rửa bị hắc rình coi, mặt phát sốt, nhẹn không được nheo lên tay hắc, vừa thẹn vừa giận:

- Sau này không cho phép nhìn trộm.

- Nhìn trộm đương nhiên là không cần nữa rồi, ta chính là người đứng đắn.

Lâm Văn Vinh cười lớn:

- Bây giờ ta có thể quang minh chính đại mà nhìn.

Luận tới những chuyện vô sỉ, hắc đúng là càng nói càng bạo miệng, Ninh Vũ Tích khê hứ một tiếng, dung nhan như hoa, trong lòng càng yêu thích loại cảm giác ấm áp này.

Thấy đoạn trúc kia mài cũng khá ổn rồi, Lâm Văn Vinh lấy từ trong lòng ngực ra một cái bình nhỏ, trong bình chứa ít chất lỏng màu lam, cũng không nhiều lắm. Hắc đem chiếc bình pha lê xoay về phía ánh mặt trời, nheo mắt nhìn chăm chú vào chiếc bình nhỏ, cũng không biết đang làm cái gì.

- Đây chính là nước hoa sao?

Ninh tiên tử tập trung tinh thần dò xét chiếc bình thủy tinh, hỏi nhỏ.

Lâm Văn Vinh cười gật đầu:

- Cái này gọi là nước hoa hương lan, chính hợp với khí chất u lan không cốc* của tiên tử tỷ tỷ.

Hắc nhỏ ra một ít nước hoa, xoa lên tay tiên tử, Ninh Vũ Tích khê ngửi, hương thơm thoang thoang, ít mà mãi vương vấn, nước hoa quả nhiên là danh bất hư truyền.

(* ý diễn tả vẻ diễm đạm cao nhã của Ninh tiên tử tựa như hang động xa vắng, hoa lan thanh cao)

Nữ nhân đều thích đẹp, tiên tử cũng không ngoại lệ. Ngửi thấy mùi vị độc đáo của nước hoa này, Ninh Vũ Tích mừng vô cùng, lại hít một hơi thật sâu, đang lúc cười vui, chợt lại nhớ tới cái gì đó, nụ cười tắt ngấm, ngẩng ngốc nhìn chiếc bình nhỏ trong tay, than khê:

- Hóa ra, thứ Thanh Tuyền dùng chính là nước hoa hương lan này. Tiểu tặc, là người tặng cho nó sao?

“Nữ nhân đúng là mẫn cảm!” Lâm Văn Vinh nắm lấy tay nàng:

- Nước hoa này có muôn vạn mùi vị, phong tình vạn chủng, chỉ cần muốn là có thể có kết hợp cả hai dạng. Đợi sau này tra trồng đầy hoa lan trong vườn, sẽ chế cho tỷ tỷ một loại nước hoa riêng, đảm bảo là thiên hạ độc nhất vô nhị.

Ninh Vũ Tích ‘ừ’ một tiếng cúi đầu xuống, cũng không biết đang nghĩ gì. Lâm Văn Vinh đập chiếc bình lên tảng đá choang một tiếng, chiếc bình vỡ vụn thành mấy mảnh, nước hoa tràn ra, đổ lên mặt đất. Hắn lấy hai khối thủy tinh trong đó, cười với tiên tử:

- Tỷ tỷ, ta biến ra ma pháp cho tỷ xem.

- Biến ra ma pháp gì? Đừng để bị đứt tay?

Ninh Vũ Tích ngồi trên tảng đá, lười biếng tùy ý buông lỏng đùi đưa đôi chân, giống như thiếu nữ mười mấy tuổi. Y phục trên người nàng sớm đã rách nát, lúc chân lắc lư, da thịt sáng bóng kia khi ẩn khi hiện, cách có mấy bước, Lâm Văn Vinh có thể thấy sức sống cùng vẻ lộng lẫy của đôi đùi ngọc của nàng.

- Tiểu tặc.

Ninh Vũ Tích đỏ mặt, nhìn hắn mỉm cười, ánh mặt trời chiếu lên mặt nàng, hóa ra ánh sáng bảy màu rực rỡ.

Lâm Văn Vinh nuốt mấy ngụm nước bọt, tìm mấy chiếc lá khô để trên mặt đất, tay cầm phiến kính không ngừng thay đổi phương hướng, chọn đúng góc độ ánh mặt trời chiếu vào.

Ninh Vũ Tích không biết hắn đang làm cái gì, thấy hắn tập trung toàn bộ tinh thần nhìn lên trên mặt đất, khi thì cúi đầu nhìn lá cây, lại thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn mặt trời, trong lúc bồn chồn mồ hôi vã ra như tắm. Ánh mặt trời chiếu lên mảnh pha lê, làm người hoa mắt, Ninh Vũ Tích ngẩn ngơ nhìn hắn, trong lòng bỗng dâng lên một tư vị hạnh phúc chưa từng cảm nhận qua.

- Cháy lên rồi, cháy lên rồi!

Lâm Văn Vinh đột nhiên hưng phát kêu to, Ninh Vũ Tích cúi đầu xuống nhìn, chỉ thấy trên lá cây, tụ tập một đốm trắng sáng rực, từng làn khói xanh bay lên, đúng là làm lá cây cháy lên rồi.

Lâm Văn Vinh vẫn còn hưng phấn, đợi tới nửa ngày không nghe thấy động tĩnh của Ninh Vũ Tích, ngẩng đầu lên lại thấy Ninh Vũ Tích đã quay đầu đi, bờ vai rung lên, nước mắt đã rơi đầy hai má.

- Tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy?

Lâm Văn Vinh vội vàng nhảy tới ôm lấy gò má trơn mịn của nàng.

Ninh Vũ Tích hung hãn đánh vào ngực hắn, vẫn chưa nguôi giận, thỉnh thoảng cắn lên ngực hắn, nước mắt tí tách rơi xuống:

- Hóa ra là ta tự tác đa tình rồi, ngươi chẳng cần tới đánh lửa, cũng đó thể đốt lửa lên. Ta giữ lại cái đánh lửa này có tác dụng gì?

Nàng móc cái đánh lửa trong lòng ngực ra muốn ném đi, Lâm Văn Vinh lạnh tay lẹ mắt đoạt lấy, Ninh Vũ Tích tức giận hừ một tiếng, chân nhỏ vung lên, một viên đá rơi xuống vực sâu không một tiếng động.

Nhìn đôi má thắm đẫm nước mắt của nàng, Lâm Văn Vinh ngẩn người hồi lâu, đột nhiên cười phá lên.

- Ngươi cười cái gì?

Ninh Vũ Tích vừa thẹn vừa giận, hung hăng trừng mắt nhìn hắn.

Lâm Văn Vinh ghì chặt lấy thân thể nàng, nhìn vào đôi mắt nàng, nhu tình vô hạn:

- Tỷ tỷ, tỷ ngày càng giống nữ nhân, một nữ nhân chân chính.

“Ta thật sự thay đổi rồi sao?” Ninh Vũ Tích ngây ra hồi lâu, nước mắt lặng lẽ rơi xuống, ép mình sát vào người hắn.

Lâm Văn Vinh đem hai khối kính mài một phen, độ dày độ rộng vừa thích hợp, liền đem lắp vào trong ống trúc. Nâng chiếc kính viễn vọng lên đặt trên mặt, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy bóng người trên vách đá đối diện. Mặc dù mờ mờ, nhìn không rõ khuôn mặt, Lâm Văn Vinh vẫn hưng phấn:

- Tỷ tỷ, tỷ mau lại xem đi, đây chính là kính viễn vọng ta tự chế đó, ta đúng là thiên tài!

Ninh Vũ Tích cầm kính viễn vọng nhìn ra xa, lắc đầu cười nói:

- Đúng là người giỏi khoắc lác nhất. Kính viễn vọng này của người làm ta chóng mặt hoa mắt, nhìn cũng mơ mơ hồ hồ, ta không cần thứ này, cũng có thể nhìn xa hơn.

Với công lực của Tinh Tiên tử, trong thời tiết quang đăng thế này nhìn thấy đỉnh bên kia, tuyệt không phải là giả dối. Lâm Văn Vinh à một tiếng, thậm chí có chút thất vọng, Ninh Vũ Tích mềm lòng, nắm lấy tay hắn dịu dàng bảo:

- Một thân công phu này của ta, trong trăm vạn người mới có được một. Chiếc kính viễn vọng này của người, lại có thể làm trăm vạn người có được công phu như ta, người là phi thường nhất.

Thấy tâm tình của Lâm Văn Vinh tựa như không tốt, nàng do dự một chút, thỉnh linh hồn lên má hắn, đỏ mặt tức giận nói:

- Tên tiểu tặc tác quái người, hãy tự biết đủ đi.

Gian kế của Lâm Văn Vinh thành công, tức thì mặt mày hớn hở, xoay kính viễn vọng nhìn bốn phía, nụ cười trên mặt không thể che giấu được.

“Tiểu tặc này thật là!” Ninh Vũ Tích oán trách một tiếng, trong lòng ngọt ngào, cũng không nói nữa.

Bầu trời trong xanh, ngàn dặm không một bóng mây, Ninh Vũ Tích nhìn xa về phía trước, ánh mắt dừng trên đỉnh núi đối diện. Lúc đầu còn không thấy gì bất thường, dần dần, sắc mặt nàng biến đổi, chợt kéo lấy tay Lâm Văn Vinh, giọng nói run rẩy:

- Tiểu tặc ngốc... kia, kia là cái gì?

- Cái gì cái gì?

Lâm Văn Vinh điều chỉnh góc độ kính viễn vọng, chỉ thấy trên vách núi đối diện dựng đầy vật gì đen đen xếp thành một đồng, nhìn không rõ lắm.

Trực giác cảm thấy có chút không đúng, vội nhắm mắt dưỡng thần, mở mắt ra nhìn lại, lần này đã nhìn rõ ràng rồi, mấy chục khẩu pháo to lớn, nòng pháo âm u đang nhắm chuẩn Thiên Tuyệt phong này.

Lâm Văn Vinh sợ tới hồn phi phách tán:

- Đại pháo...

394. Chương 392: Phi Sách*

Lâm Văn Vinh lấy kính viễn vọng rà soát một lượt. Mấy khẩu hỏa pháo này kích cỡ cực lớn, nòng pháo thô dài, vừa nhìn biết ngay là loại đã qua cải tiến, uy lực không thể tầm thường được. Hắn bỏ kính viễn vọng xuống, nắm lấy tay Ninh tiên tử:

- Tỷ tỷ, tỷ phải đáp ứng ta một việc, bất kể thế nào, đều không thể tách rời ta.

Ninh Vũ Tích cúi đầu xuống, khẽ hỏi:

- Sao người lại nói vậy? Có phải có gì khác thường không?

Lâm Văn Vinh nắm chặt lấy tay nàng không rời, vẻ mặt phức tạp đáp:

- Nếu như ta đoán không sai, đây hẳn là Thanh Tuyền mời Từ Chỉ Tình tới. Chỉ có người tinh thông cơ quan, tính toán như Từ tiểu thư, mới có thể nghĩ ra chủ ý này.

Hắn nói đơn giản, nhưng Ninh Vũ Tích căng thẳng, tựa như cảm nhận được gì đó:

- Ý người là, bọn Thanh Tuyền đã nghĩ ra biện pháp à?

Ánh mắt nàng có chút thẫn thờ, im lặng không nói.

Lâm Văn Vinh mỉm cười, không chút để ý :

- Nghĩ ra biện pháp thì sao nào? Ta tuyệt đối không cho tỷ tỷ rời khỏi ta, nếu không, ta tình nguyện chẳng cần xuống núi.

Tiên tử dịu dàng đưa mắt nhìn hần, sương khói mênh mông từ từ dâng trào, lắc đầu khẽ nói:

- Đừng nói mấy lời trẻ con nữa. Đã nguyện ước phải biết chịu nhận thất bại, nếu bọn họ thật sự nghĩ ra biện pháp, vậy đó là ý chỉ của trời cao, ta có thua cũng cam tâm tình nguyện. Phương bắc có người Hồ xâm nhập, Thah Tuyền có thai, còn có rất nhiều việc đang đợi người giải quyết, tuyệt không thể vì ta mà chậm trễ.

“Con người đúng là biến đổi khó lường. Nghĩ lại ban đầu mình quyết tâm một lòng đem hần nhốt nơi tuyết phong, bây giờ lại lo lắng cho tráng chí của hần khó toàn, tư vị trong đó tuyệt không phải ai ai có thể nếm trải!” Ninh Vũ Tích khẽ thở dài, thần sắc càng trở nên kiên định.

- Từ tiểu thư, tiểu thư thật sự có biện pháp cứu được Lâm tướng quân sao?

Trông về phía đối diện Thiên Tuyết phong, bóng núi mờ mịt, nhìn không thấy Lâm Văn Vinh ở đâu. Hồ Bất Quy nhìn Từ Chỉ Tình đang đứng yên trên vách, cực kì lo lắng.

Từ Chỉ Tình khép hờ hai mắt, không lắc đầu cũng chẳng gật đầu:

- Hồ tướng quân, thứ ta muốn đã chuẩn bị đủ chưa ?

- Đủ rồi, đủ rồi.

Hồ Bất Quý vội vã gật đầu:

- Hỏa pháo, dây thừng, xích sắt. Huynh đệ chúng ta đồng tâm hợp lực, ngay sáng sớm đã mang lên núi cả rồi, một thứ cũng không sót. Từ tiểu thư, những thứ này đều là đặc chế, không dưới hai ngày sẽ không làm được. Tiểu thư hần là sớm đã chuẩn bị rồi. Lâm đại nhân có tri kỷ như tiểu thư, thật là...

- Hồ tướng quân chớ hiểu lầm.

Thần sắc Từ Chỉ Tình lãnh đạm, lạnh băng nói:

- Ta không biết Lâm tướng quân gì đó, cũng chẳng chuẩn bị đặc biệt, nhưng thứ này là đồ để sẵn lúc bình thường của thần cơ doanh, không liên hệ với người đối diện kia. Sinh tử của hần, ta không xen vào.

Thấy Từ tiểu thư và Lâm tướng quân khi ở Sơn Đông còn ngọt ngào thân thiết, giờ đây sao lại thành thế này rồi? Hồ Bất Quý len lén thè lưỡi, gật đầu cung kính:

- Mặt tướng hiểu rồi. Từ tiểu thư lên đỉnh núi này là để xem mặt trời mọc, không liên quan gì đến Lâm tướng quân.

Từ Chỉ Tình khẽ cau mày, muốn giải thích, nhưng không biết nói gì, chỉ đành đơn giản ngậm miệng im lặng.

Một hàng kiệu nhỏ từ dưới chân núi vội vã đi lên, Hồ Bất Quý vừa nhìn thấy rõ ràng, mừng rỡ kêu lên:

- Tướng quân phu nhân đã trở lại rồi, Từ tiểu thư, tiểu thư mau cùng phu nhân thương lượng một chút... Từ tiểu thư, Từ tiểu thư...

Từ Chỉ Tình liền bước đi gấp gáp, vạt áo tung bay, tựa như không nghe thấy lời hần nói, vội vàng đi về phía xa, đầu cũng chẳng ngoái lại. Hồ Bất Quý nhìn tiểu kiệu kia rồi lại nhìn Từ Chỉ Tình, tựa như hiểu ra là chuyện gì, trong lòng thầm lo lắng thay cho Lâm tướng quân: “Cũng thật là làm khó cho Lâm tướng quân, nếu ta là tướng quân, ta sẽ nhất định ở trên đỉnh núi đợi một thời gian, như vậy so ra còn an toàn hơn.”

Không đợi chiếc kiệu nhỏ ổn định dừng lại, Tiêu Thanh Tuyền liền vội lao ra, theo đằng sau là Xảo Xảo, còn có một tiểu cô nương mỹ lệ.

- Hồ đại ca, chuyện gì thế này, sao lại có nhiều hỏa pháo như thế?!

Xảo Xảo không thể chờ đợi thêm nữa vội hỏi, Tiêu tiểu thư không nói gì, trong đôi mắt xinh đẹp kia cũng đầy vẻ nghi hoặc.

- Bẩm báo hai vị phu nhân, những hỏa pháo này do chính Từ Tiểu thư mang lên núi, hần là có quan hệ lớn đến việc cứu tướng quân.

- Từ tỷ tỷ cũng đã đến rồi sao?

Xảo Xảo nghe được mừng lắm:

- Tỷ ấy ở đâu, sao không nhìn thấy bóng dáng của tỷ ấy?

- Điều này...

Hồ Bất Quy khó xử không biết phải giải thích như thế nào. Tiêu Thanh Tuyền nhìn về phía hỏa pháo đặt kề nhau ở đằng xa, mơ hồ nhìn thấy bóng người mảnh dẻ mặc áo lam đang bận rộn trong đó, Lạc Ngưng đang theo sát bên người nàng một bước không rời, Tiêu tiểu thư gật đầu mỉm cười:

- Không làm khó Hồ đại ca nữa, ta sẽ tự mình đi tìm Từ tiểu thư.

Tiểu cô nương xinh xắn đi theo sau Tiêu Thanh Tuyền, nhìn về phía xa xa một cái, rụt rè hỏi:

- Công chúa tỷ tỷ, tên người xấu của nhà ta đâu? Sao không nhìn thấy hắn?

- Nhị tiểu thư đừng gấp.

Xảo Xảo nắm lấy bàn tay nhỏ của Tiêu Ngọc Sương, nhẹ nhàng nói:

- Đại ca ở trên ngọn núi đối diện, chốc lát nữa sẽ xuống, chúng ta đợi ở đây là được.

Tiêu Ngọc Sương ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy Thiên Tuyệt phong cao ngàn trượng, bốn phía thẳng đứng, tựa như một thanh cương đao cắm thẳng lên trời. Nàng ngây ngốc, khẽ hỏi:

- Xảo Xảo tỷ, sao người xấu lại trèo lên cao như vậy? Hắn đâu có bản lĩnh này.

- Bản lĩnh của chàng lớn lắm đó.

Tiêu tiểu thư tiếp vào một câu, nụ cười trên mặt lại có chút khổ sở, trầm ngâm chốc lát, liền bước nhanh về phía Từ Chỉ Tình.

Từ Chỉ Tình người mặc một bộ áo màu lam nhạt, trên đầu tùy ý cắm một chiếc trâm sơ sài, thân hình uyển chuyển thướt tha với những đường cong mỹ miều, như một đóa hoa hồng đang thì nở rộ, đang nhìn về phía đỉnh núi đối diện. Tiêu Thanh Tuyền lắc đầu than khẽ: “Vị Từ tiểu thư này thành thực diễm lệ, lại có tính cách mạnh mẽ, thật là hấp dẫn người ta.”

- Tỷ tỷ, tỷ đã về rồi.

Lạc Ngưng vừa xoay người đã thấy Tiêu tiểu thư, tức thì vui mừng, vội đặt công việc trong tay xuống:

- Từ tỷ tỷ đến rồi, tỷ ấy có biện pháp đón đại ca...

- Ngưng Nhi ...

Từ Chỉ Tình vội cắt ngang lời Lạc Ngưng, khom người hành lễ với Tiêu Thanh Tuyền, uyển chuyển quỳ xuống:

- Dân nữ Từ Chỉ Tình, tham kiến Xuất Vân công chúa.

- Từ tỷ tỷ sao lại xa cách như vậy.

Tiêu tiểu thư mỉm cười đỡ nàng lên:

- Cũng không phải người ngoài nữa. Ngày đó tỷ và Lâm lang cùng lên núi, ba người chúng ta đã cùng qua hoạn nạn mà.

Từ Chỉ Tình sụp mắt xuống, cũng không nhìn Tiêu tiểu thư lấy một cái, lãnh đạm đáp:

- Quân thần cách biệt, không thể bỏ lễ. Xin công chúa chớ nhắc đến chuyện ngày đó nữa. Chỉ Tình đã không phải là Chỉ Tình ngày đó, rất nhiều chuyện cũng đã không nhớ được nữa.

Ngưng Nhi nấp ở sau lưng Từ tiểu thư, len len lè lười với Tiêu Thanh Tuyền, khẽ lắc đầu, Tiêu tiểu thư cười nói:

- Tỷ tỷ quả nhiên là phóng khoáng tự tại, tiểu muội kính phục, ngưỡng mộ vô cùng. Không biết tỷ tỷ học đâu ra phương pháp để quên hết, có thể chỉ dạy tiểu muội hay không, để tiểu muội quên đi vị phu quân phiền lòng này đi.

Từ Chỉ Tình cắn răng:

- Công chúa nói đùa rồi, người và phò mã tương thân tương ái, làm người bên cạnh phải đồ kị. Sao có thể nữ quên phò mã, Chỉ Tình cũng chỉ có phương pháp ngu dốt, là lấy tên hắn sao ra giấy, mỗi ngày lấy châm đâm vào hơn vạn lần, xuyên qua trái tim đau thương. Sẽ không nhớ gì nữa, cũng không thống khổ nữa, vậy tự nhiên sẽ quên được.

- Phương pháp này thật là rất đặc biệt.

Tiêu Thanh Tuyền buồn bã nói:

- Ngày đó khi tiểu muội và Lâm lang mới gặp nhau, nếu được tỷ tỷ chỉ giáo, e rằng đã không có phiền não của ngày hôm nay.

Tiêu tiểu thư và Từ tiểu thư, một người là tài hoa hơn người, trời sinh kiêu ngạo, một người khác thì thanh cao rộng lượng, mẫu nghi thiên hạ, mỗi câu nói đều là trong lời có ý, không ai chịu nhận thế hạ phong.

Nghe hai vị tỷ tỷ đấu nhau, Ngưng Nhi chớp chớp mắt, cũng không biết nên nghiêng về phía ai. Vội nắm lấy tay hai người :

- Cái gì mà quên với không quên, nếu giống như hai vị tỷ tỷ thì muội và đại ca đã chẳng còn duyên phận nữa. Nếu bảo muội nói thì, đã yêu thì không được buông tay, buông tay rồi là rốt cuộc chẳng phải yêu... Chỉ Tình tỷ tỷ, tỷ mau nói đi, phải làm sao để cứu đại ca xuống, tỷ và chàng đã thân thiết...

Từ Chỉ Tình cắt đứt lời nàng, giọng điệu lạnh nhạt:

- Ngưng Nhi muội có thể đã nhớ nhầm rồi. Ta với người ở đối diện kia tương giao cũng chỉ là qua loa, không thể nói là thân thiết gì. Hôm nay ta phụng lệnh của Lý lão tướng quân, tới hiệp trợ công chúa, chỉ có thể mà thôi.

Ngưng Nhi nhìn Thanh Tuyền, chỉ đành cười khổ. Tiêu tiểu thư gật gật đầu, mỉm cười :

- Hóa ra là như thế, tiểu muội đa tạ ân đức của tỷ tỷ. Nhưng không biết tỷ tỷ có biện pháp gì có thể giúp chúng ta đón phu quân trở về?

Tiêu Thanh Tuyền thân phận cao quý, nàng hỏi không thể không đáp, Từ Chỉ Tình khẽ than:

- Công chúa không cần hỏi dân nữ, người ở vách đá đối diện tài trí hơn dân nữ trăm lần ngàn lần, công chúa trò chuyện cùng hắn, hắn sẽ chỉ bảo cho người biện pháp.

Tiêu Thanh Tuyền lắc đầu cười khổ :

- Tình tình của chàng tỷ không phải là không biết, việc chàng không muốn làm, tỷ có lấy đao ép chàng cũng không làm. Tiểu muội xem bộ dạng của chàng, e là còn mong muốn ở trên Thiên Tuyệt phong kia mấy ngày nữa. Đồ phóng đảng này, thật là người ta tức chết rồi!

Trong giọng điệu của Tiêu tiểu thư hình như có lời gì khó nói, Từ Chỉ Tình thản nhiên ‘ừ’ một tiếng:

- Nếu đã như thế, vậy tiểu dân thử xem sao, nhưng không nhất định sẽ thành công, nhất là dưới tình hình hắn không nguyện ý...

- Phải nguyện ý.

Tiêu tiểu thư đột nhiên trào nước mắt, nắm chặt lấy tay Ngưng nhi, khi nói lời này, chính mình cũng không có mấy phần chắc chắn.

- Vậy được.

Từ Chỉ Tình cắn răng:

- Chúng ta sẽ bắt đầu ngay bây giờ.

- Bây giờ?

Lạc Ngưng và Tiêu Thanh Tuyền đều kinh ngạc, Từ tiểu thư này thật quá gấp. Hai người nhìn bốn bề xung quanh, lập tức liền yên tâm trở lại, chỉ thấy trên vách núi chất đầy đủ loại công cụ xích sắt hình dạng kỳ quái, rất nhiều thứ là đặc biệt chế ra, Từ Chỉ Tình hiển nhiên là đã chuẩn bị lâu rồi.

Thấy ánh mắt của Lạc Ngưng và Tiêu tiểu thư đều tập trung lên người mình, Từ Chỉ Tình vội quay đầu đi, run giọng nói:

- Xin công chúa ra chỉ thị.

- Lâm lang, Lâm lang ...

Trong ống trúc đồng thật lớn ở đối diện truyền lại một tiếng gọi, Lâm Văn Vinh tựa vào thân thể mềm mại của tiên tử, bàn tay đặt lên bờ eo láng mịn của nàng, đang ngủ say sưa.

- Dậy, dậy...

Ninh Vũ Tích khẽ lay người hấn, mặt hơi hồng lên:

- Có người gọi người đó!

- Ai vậy?

Lâm Văn Vinh ngáp dài một cái, Lâm Văn Vinh gục đầu vào tiểu phúc mềm mại của tiên tử cố sức dụi mấy cái, quấy luyến mở mắt ra, liền nghe thấy giọng nói của Thanh Tuyền theo gió truyền đến:

- Sư phó, Lâm lang, hai người tạm thời vào thạch động tránh đi, con sẽ lập tức đón hai người xuống núi.

“Thạch động?” Lâm Văn Vinh và Ninh tiên tử đưa mắt nhìn nhau: “Chẳng lẽ Thanh Tuyền có thiên lý nhãn hay sao, sao nàng biết trên Thiên Tuyệt phong có thạch động?”

- Thanh Tuyền muốn chúng ta vào thạch động làm gì?

Ninh Vũ Tích lặng lẽ hỏi.

Lâm Văn Vinh kéo tay nàng đi vào bên trong, cười nói:

- Mặc kệ đi, dù sao sẽ không hại chúng ta là được rồi, chúng ta lại vào động phòng một lần đi?

- Nói năng lung tung.

Ninh Vũ Tích đâm cho hấn một cái, sắc mặt ửng đỏ. Hai người vừa mới tiến vào cửa thạch động, liền nghe phía đối diện vang lên một tiếng “đoàng” lớn, khói nhạt tỏa ra, một quả cầu sắt lớn mang theo tiếng rít dữ dội bắn ra, vẽ thành một đường cong tuyệt đẹp bay thẳng tới Thiên Tuyệt phong.

*Phi sách: ném dây thừng

- Ninh Vũ Tích nhìn tới chấn động, sắc mặt tái nhợt:

- Thanh Tuyền làm cái gì đây?

- Nàng ấy đang ném dây tơ hồng đó!

Lâm Văn Vinh mỉm cười trả lời, ghì lấy thân thể mềm mại của Ninh Vũ Tích, thần sắc không thấy chút sợ hãi nào.

Quả cầu sắt kia bay chốc lát, cách Thiên Tuyệt phong còn có khoảng cách mấy trượng, cuối cùng hết đà, chạm vào vách đá rơi xuống, mấy vạn tướng sĩ đứng xem, tức thì cùng phát ra tiếng than thở.

Tiêu Thanh Tuyền khản trương tới mức bàn tay đầm mồ hôi, nhìn Từ tiểu thư đang điều khiển pháo, thận trọng mở miệng hỏi:

- Từ tỷ tỷ, tỷ có nắm chắc không? Ngàn vạn lần đừng để bị thương Lâm lang.

Từ Chỉ Tình xoa cái trán đầy mồ hôi, khẽ cắn môi hồng:

- Công chúa yên tâm, sẽ không làm bị thương hấn. lại lần nữa...

Bước chân nàng gấp gáp, vội vã đi tới trước khẩu pháo thứ hai, chỉ huy quân sĩ điều chỉnh phương vị, xác định đúng góc độ, tính toán khoảng cách xa gần.

“Chẳng trách Chỉ Tình tỷ tỷ không ngại vất vả đem mười khẩu pháo lên núi, hóa ra đều là có dự tính sẵn.” Ngưng Nhi giật mình hiểu ra, nắm chặt tay Xảo Xảo.

Tiêu Ngọc Sương lặng lẽ gạt nước mắt, kéo tay áo của Tiêu Thanh Tuyền, rụt rè hỏi:

- Công chúa tỷ tỷ, sẽ không làm người xấu sợ chứ? Bình thường hẳn không phải ném qua những đau khổ này.

- Yên tâm đi.

Tiêu tiểu thư an ủi:

- Lâm lang là người dẫn binh đánh trận, mấy tiếng pháo thôi mà, vẫn chưa dọa chàng ngã được.

“Đoàng”, lại một tiếng nổ vang lên. Một quả cầu sắt nữa vùn vụt bay ra, mọi người ngừng thở tập trung tinh thần. Quả cầu sắt kia vẽ ra một đường cong, nhưng lại rơi xuống phía xa nhất của Thiên Tuyệt phong.

Ninh Vũ Tích tái nhợt mặt mày, nép sát vào lòng Lâm Văn Vinh, siết lấy tay áo hắn:

- Tiểu tặc, bọn họ thực sự nghĩ ra biện pháp rồi, ta, ta...

Lâm Văn Vinh vỗ vai nàng dịu dàng an ủi:

- Đừng sợ, cho dù bắc được dây thừng, chúng ta cũng sẽ cùng nhau xuống núi.

Lời còn chưa dứt, tiếng pháo thứ ba đã vang lên, lần này, quả cầu sắt giống như mọc thêm mắt, rơi ngay trên Thiên Tuyệt phong, làm đỉnh núi khê rung chuyển, vị trí rơi còn cách mép đá tới mấy trượng.

- Trúng rồi, trúng rồi!

Quân sĩ trên núi dưới núi đồng loạt hoan hô vang dậy.

- Lâm lang, mau kéo dây thừng trên quả cầu sắt lên!

Trong giọng nói của Tiêu tiểu thư mang theo sự mừng vui vô cùng.

Nhìn quả cầu sắt chìm vào trong đất, Lâm Văn Vinh lặng yên không nói, vui mừng lẫn bi thương cùng trào lên trong lòng, cứ mãi trù trừ, không biết làm thế nào cho phải.

Ninh Vũ Tích tựa vào lòng hắn, hàng mi dài khê run lên, nước mắt tuôn rơi, chợt thân hình lướt đi, lao thẳng ra ngoài động, Lâm Văn Vinh cũng không kịp giữ nàng lại.

Bóng dáng Ninh tiên tử nhấp nhô vài cái, đã tới bên quả cầu sắt kia, chỉ thấy trên quả cầu sắt có một lỗ nhỏ xuyên qua, quần chặt một đoạn giây tơ óng ánh, to chừng cơ ngón tay, lấp lóe ánh sáng bạc.

Nàng chần chừ hồi lâu, bắt chộp nghiêng rằng, tay run lên, chậm rãi mở giây tơ ra, khê kéo lên. Sợi tơ này cực nhỏ nhưng hết sức bền bỉ, để trong nòng pháo cùng quả cầu bay ra, quả thật là vô cùng khéo léo. Sợi tơ chậm rãi kéo lên, mang theo dây thừng thô to trên đỉnh núi đối diện, hơn trăm binh sĩ từ từ thả dây thừng, để nó theo sợi tơ từng chút từng chút chuyển về phía ngọn núi đối diện.

- Tỷ tỷ, sao tỷ lại ngốc như vậy?

Lâm Văn Vinh nhìn thấy đau lòng vô cùng, lập tức ôm nàng vào lòng. Nước mắt Ninh Vũ Tích lặng lẽ tuôn trào, lâm bầm tự nhủ:

- Thua rồi, ta thua rồi, tiểu tặc, ta thua rồi...

- Thua thì sao nào, còn thắng thì cũng làm sao?

Lâm Văn Vinh hét lớn:

- Dưới gầm trời này còn có người có thể chia rẽ tỷ và ta sao? Hôm nay ta và tỷ sẽ cùng nhau xuống núi, xem ai dám ngăn cản chúng ta?

Ninh Vũ Tích không nói một lời, bàn tay nhỏ kéo mạnh, đầu dây thừng kia nhanh chóng chuyển tới.

Lâm Văn Vinh lập tức vội giữ tay nàng lại, kiên định nói:

- Tỷ tỷ, tỷ phải đáp ứng cùng ta xuống núi, chúng ta sẽ buộc dây thừng. Nếu tỷ không đáp ứng, ta sẽ ném đầu dây thừng này xuống.

Hắn đoạt lấy sợi tơ muốn ném đi, Ninh Vũ Tích tay mất lạnh lẽo, vội vã giữ hắn lại, nước mắt rơi như mưa, nghẹn ngào:

- Tiểu tặc, ngươi làm lấy mạng của ta à!

Lâm Văn Vinh khê than:

- Nếu để tỷ một mình ở lại đây, như vậy là muốn lấy mạng của ta đó.

Ninh Vũ Tích nghẹn lời, nước mắt từ từ trào lên, chợt nhìn hắn cười thâm:

- Thà mất mạng của ta, chứ không thể để ngươi mất mạng! Tiểu tặc, ta và ngươi cùng nhau xuống núi, người đời cười ta, chửi ta, phỉ báng ta, ghét ta, giận ta, thì ta sẽ làm nữ tử vô sỉ nhất thế gian.

- Thật chứ ?

Lâm Văn Vinh lập tức nhảy cẫng lên.

Sắc mặt Ninh Vũ Tích tái nhợt từng hồi, hàng mi dài run lên, nước mắt lăn xuống:

- Tiểu tặc, ta và ngươi biết nhau tới giờ, đã từng lừa ngươi chưa, ư...

Một chiếc miệng lớn nóng như lửa phủ lên đôi môi nàng, cảm giác ướt át nóng bỏng kia khiến nàng run rẩy. Nàng ôm chặt lấy cánh tay Lâm Văn Vinh, người nhũn ra như bún, cố sức đưa cả thân mình hòa nhập vào lòng hắn, đặt tay hắn lên chiếc eo nhỏ mềm mại của mình, nước mắt thấm đẫm trên mặt, như điên cuồng đáp lại hắn.

Thấy dây thừng dừng lại. Lạc Ngưng lấy làm lạ hỏi:

- Đại ca sao rồi? sao không kéo dây thừng nữa?

Tiêu Thanh Tuyền lấy kính viễn vọng ra nhìn, sắc mặt vừa đỏ vừa thẹn lại vừa giận, trong lòng không biết làm sao, bất lực đành nói:

- Chàng có việc quan trọng hơn phải làm, đồ hư hỏng này...

- Còn không kéo dây thừng?

Vắt vả lắm mới thoát ra khỏi nụ hôn ướt át của hắn. Ninh Vũ Tích thở nặng nhọc, giữa mi mắt là một mảng đỏ, sắc mặt phảng phất như có thể ép ra nước, vừa thẹn vừa giận nhìn hắn, quyến rũ mê người, phong tình vạn chủng.

Lâm Văn Vinh cười dài, hai người cùng kéo dây tơ, tốc độ kéo dây tăng lên vô số lần, không bao lâu, đã tới được Thiên Tuyệt phong.

Sợi dây thừng này to như cánh tay, Lâm Văn Vinh buộc chặt đầu dây thừng lên cây. Ninh Vũ Tích nhú mồm:

- Sợi thừng này có to hơn nữa cũng không chịu được trọng lượng của ngươi. Không thể tin cậy vào nó được.

Lâm Văn Vinh cười hì hì:

- Đừng vội, đừng vội, phía sau còn nữa đó.

Đang lúc nói chuyện chợt thấy đầu kia của sợi thừng dần dần nâng cao lên. Hắn lấy kính viễn vọng ra nhìn, thấy ở phía đỉnh núi đối diện bắc một cây to dài. Ở chỗ khoảng một phần tư của cây to này được một cột gỗ cao chống vững chắc, làm thành một cái bệ bệ không đối xứng. Tại một đầu cây to đặt một cái ròng rọc, dây thừng từ ròng rọc đó chạy ra. Đầu còn lại có hàng chục bình sậy nhất tề đè cánh tay đòn bên đó xuống. Như thế ròng rọc được đẩy lên, dây thừng thành cao hơn bên đối diện.

- Nha đầu Từ Chỉ Tình này hiểu biết thật không ít, đến ngay cả nguyên lý đòn bẩy cũng dùng được.

Lâm Văn Vinh gật đầu mỉm cười.

- Đại ca, huynh đỡ lấy này.

Giọng nói lần nữa lại vang lên, nhưng lần này lại là của Ngưng Nhi. Thuận theo dây thừng trôi tới hai chiếc ghế gỗ đặc chế, cùng với con quay (từ kỹ thuật có thể dùng là tời) lớn với dây điều khiển. Từ Chỉ Tính chỉ huy binh sĩ chậm rãi đề cánh tay đòn, điều tiết tốc độ của ghế gỗ, không nhanh cũng không chậm,

Đợi cho ghế gỗ tới nơi, Lâm Văn Vinh nhìn lướt qua. Chiếc ghế này vững chãi kiên cố không cần phải nói, trên ghế buộc chằng chịt tơ tằm, thành một vòng tròn cực kỳ chắc chắn, lồng vào dây thừng, có lẽ là để chuyển động.

Để giữ ròng rọc cố định, dây thừng được cột vào con quay, chậm chậm chuyển động theo điều khiển. Đầu kia của dây thừng kéo theo một dây xích sắt lớn, hàng trăm quân sĩ đang chậm chậm nhả ra.

Ninh Vũ Tích bỗng nhiên tỉnh ngộ, lấy tơ tằm kéo dây thừng, lại lấy dây thừng kéo xích sắt, quả thực là một ý nghĩ tài tình, cả cái con quay cũng có công dụng lớn. Vì khoảng cách hai đỉnh là hàng trăm trượng, nên khi kéo xích sắt ở giữa, dĩ nhiên sẽ hạ xuống, cần phải có khí lực cực đại mới có thể làm được. Con quay ấy chính là để lấy cái lợi về lực (và chịu thiệt về đường đi).

-Ai mà nghĩ ra được biện pháp này?

Ninh Vũ Tích kinh ngạc khê than:

- Nhẹ nhàng đưa lên, tinh tế tuyệt vời. Tiểu tặc, người đã từng nói qua, từ đâu tới đây thì từ nơi này quay lại, đúng là dùng cách này sao?

- Không khác biệt lắm...

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Chỉ có điều, Từ tiểu thư thực hiện so với cách ta tưởng tượng còn xuất sắc hơn một chút. Trước kia, quả thực ta đã coi thường cô ta. Chỉ mong sau này trên chiến trường, cô ta sẽ có thể nghĩ ra mấy điều kì diệu giống như thế này.

Ninh Vũ Tích dụi dằm nói:

- Người thật sự muốn lên phía Bắc chống lại người Hồ sao? Khi nào thì đi?

- Tính ra thì không còn mấy ngày nữa. Nhân sinh thật là kì diệu, ta nằm mơ cũng không tưởng tượng ra nổi, có một ngày ta lại chủ động yêu cầu được lên chiến trường.

Lâm Văn Vinh cảm khái nói.

Ninh Vũ Tích “ừm” một tiếng, mỉm cười không nói. Con quay chuyển động, một sợi xích sắt thật dài vắt ngang giữa hai đỉnh, phẳng phất như một con đường lớn vạch giữa vực trời.

Trông thấy sợi xích sắc thoáng rung động, nghĩ tới quá trình từ lúc bắt đầu, Lâm Văn Vinh bật cười một tiếng:

- Cuộc đời tựa như một vòng tuần hoàn, đã đi từ điểm đích về lại nơi khởi đầu, nhưng ta vẫn không phân ra được đâu là thượng giới, đâu là nhân gian?

- Đâu là thượng giới, đâu là nhân là nhân gian?

Ninh Vũ Tích thì thảo tự nhủ, hàng mi run rẩy, hai giọng lệ long lanh lặng lẽ rơi xuống...

395. Chương 393: Sợi Dây Trường Tình

Lâm Văn Vinh nắm lấy tay nàng, cảm thấy từng cơn giá lạnh truyền vào tay. Với công phu của Ninh Vũ Tích, chuyện này thực sự là không thể tưởng tượng nổi. Lâm Văn Vinh kinh hãi, vội hỏi :

-Thần tiên tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy?

-Không sao đâu.

Ninh Vũ Tích khẽ cười, sửa sang lại y phục cho hẵn một lượt, dịu dàng nói :

-Chỉ là trong lòng có chút bùi ngùi. Nhớ tới những truyện cũ trên chốn trần thế giữa ta và người, thoáng như mới xảy ra ngày hôm qua, chỉ giống như một giấc mộng.”

Ninh Vũ Tích nói không giả chút nào. Trước khi lên Thiên Tuyết phong, lòng nàng chỉ nghĩ sẽ giết hẵn như thế nào. Đâu hay vừa lên núi liền làm sự việc biến đổi nghiêng trời lệch đất, nói là một giấc mộng cũng chẳng có gì quá.

-Đây không phải là nằm mơ đâu.

Lâm Văn Vinh mỉm cười, quay đầu nhìn quanh, ánh mắt đầy lưu luyến :

-Rặng núi này kỳ phong thanh tú, cảnh sắc tuyệt đẹp, dù tên là Thiên Tuyết, nhưng là phong tuyết tình không tuyết, chính là thiên đường hạnh phúc của ta và thần tiên tỷ tỷ. Đợi qua vài năm chúng ta trở lại đây, hải tử hay nhũ mẫu gì đó đều bỏ ở nhà hết, chỉ có hai người chúng ta lên tuyết phong này, cùng nhau ngắm sao, ngâm suối nước nóng, như vậy sẽ mãn nguyện biết nhường nào.

-Người chỉ toàn biết nghĩ cho mình thôi.

Mặt mày tiên tử đỏ lên. Trong mắt thoáng qua chút buồn bã nhưng thoáng chốc tan đi, lập tức cười duyên đáng :

-Người coi đây là núi khỉ, mặc cho người trèo lên sao? Thiên Tuyết Phong này cao vạn nhận(1), người xuống rồi thì sẽ không lên được nữa, làm sao tới ngâm nước nóng, ngắm sao trời chứ.

Thần sắc nàng ảm đạm, nắm lấy tay hẵn, hai người cùng yên lặng đứng trên đỉnh núi. Nhìn núi non trùng điệp, cảm nhận gió lạnh mơn man gò má, tóc thổi tung bay, liền có cảm giác bay bổng như muốn lên tiên.

Lâm Văn Vinh thở một hơi dài thoải mái, cười nói :

-Núi tuy cao, nhưng không bắn tình sâu như biển. Núi là Thiên Tuyết, nhưng ta sẽ biến nơi này thành thiên đường nhân gian, khiến những người có tình trong thiên hạ trở thành đôi lứa ở đây. Tiên tử tỷ tỷ, tỷ nói thay ta, bảo Thanh Tuyền đưa thêm một sợi xích sắt nữa tới đây nhé.

-Đưa thêm một sợi xích sắt nữa à?

Ninh Vũ Tích không hiểu hành động của hẵn, nhưng nhìn vẻ kiên định của hẵn chỉ đành truyền lời của hẵn tới phía đối diện.

-Đại ca còn muốn một sợi xích sắt nữa làm gì nhỉ?

Lạc Ngưng lấy làm lạ hỏi.

Tiêu tiểu thư nhú mày không nói. Từ Chỉ Tình không hề thay đổi nét mặt, nói nhỏ :

-Bắc cầu.

Có thao tác lần đầu thành công thì lần thứ hai liền đơn giản hơn rất nhiều. Đợi tới khi sợi xích sắt thứ hai kéo tới, Lâm Văn Vinh đặt hai sợi xích sắt song song, giữ lại khoảng cách không tới một trượng, Ninh Vũ Tích hỏi nhỏ :

-Người làm gì thế?

-Không phải là tỷ nói ta xuống rồi thì không lên được nữa sao?

Lâm Văn Vinh nhìn nàng mỉm cười :

-Vậy được, đợi tới khi chúng ta tới đỉnh đối diện, ta sẽ đặt giữa hai sợi xích sắt này từng tấm từng tấm gỗ, làm thành một cái cầu treo, làm thành một con đường bắc ngang qua vực trời, sau này chúng ta muốn lên lúc nào thì lên lúc đó. Cả cái tên ta cũng nghĩ xong rồi. Phong tuyết nhân bất tuyết, tác trường tình canh trường(2), nên gọi là dây trường tình .

-Phong tuyết nhân bất tuyết^{1/4}Rtác trường tình canh trường.

Ninh Vũ Tích cầm lấy tay hắn, nước mắt long lanh.

Hai sợi dây treo đều đã ổn, Lâm Văn Vinh nghĩ ngợi rồi đem hai chiếc ghế lớn vốn cùng treo lên một dây tách ra một cái, đang muốn treo lên sợi giây kia, Ninh Vũ Tích vội ngăn hắn lại. Nhẹ nhàng hỏi :

-Người làm cái gì vậy?

Lâm Văn Vinh cười :

-Để tỷ ở lại sau thì ta không yên tâm, dây thừng có hai cái. Ta và tỷ cùng nhau xuống núi.

-Người lại quá cẩn thận rồi.

Ninh Vũ Tích lườm hắn, trong mắt đầy nhu tình :

-Ta và người cùng đi xuống, sống cùng sợi dây, chết cũng cùng một sợi dây, tuyệt không thể chia cách.

Lâm Văn Vinh hiểu tính tình của tiên tử, thấy vẻ mặt của nàng kiên định, trong lòng cũng cảm động :

-Tỷ tỷ nói phải, chúng ta sẽ ở bên nhau trên một sợi dây thừng, chết cũng ở cùng ...

Ninh Vũ Tích vội che miệng hắn lại, lo lắng nói :

-Ngọn núi này hiểm trở, người lại sắp xuất chinh, đừng nói những lời không may. Người nhớ là được rồi, nguy hiểm nhường nào cũng đừng lo lắng, ta sẽ ở bên sẵn sóc người.

Lâm Văn Vinh ríu rít gật đầu :

-Biết rồi, biết rồi, tiên tử tỷ tỷ nhất định sẽ không rời xa ta.

Ninh Vũ Tích cười ôn nhu, giữ lấy hắn ngồi trên ghế, yên lặng buộc chặt xích sắt cho hắn. Sợi thừng treo ghế kia chính là do tơ tết thành. Mấy chục sợi tết lại to như tay trẻ con, vừa mềm lại chắc dị thường, Ninh Vũ Tích nhìn rất vừa lòng.

âm Văn Vinh cũng là kẻ quật cường, đứng lên nói :

-Tỷ tỷ, tỷ đừng nên chỉ nghĩ cho ta. Ta có lời phải nói trước, nếu tỷ không đi, ta sẽ ngồi ở đây không rời.

-Người nhạy cảm quá đó.

Ninh Vũ Tích cười duyên dáng, nước mắt ngân ngấn, vội quay đầu đi không để hắn nhìn thấy. Nàng ngồi xuống chiếc ghế phía sau, xoay người hắn lại, hai mặt đối nhau, dịu dàng tỉ mỉ sửa sang lại y phục cho hắn, buộc chặt dây thừng, kiểm tra trước sau mấy lần, xác định không thiếu sót gì nữa, lúc này mới khẽ gật đầu.

Thấy hắn nhìn mình chằm chằm như hổ rình mồi, Ninh Vũ Tích lấy dây thừng của mình quấn bừa hai vòng, trong lòng vừa đắng vừa ngọt, hỗn loạn như sợi dây gai, nước mắt từ từ lăn xuống.

Lâm Văn Vinh vội hỏi :

-Tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy?

-Do ta vui quá thôi.

Trong nước mắt mờ mịt, Ninh Vũ Tích chậm rãi nép sát vào ngực hắn, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của hắn, tay khẽ rung lên, vuốt ve khuôn mặt hắn, dịu dàng nói :

-Tiểu tặc, cả đời này chúng ta thật sự có thể ở cùng nhau sao?

Lâm Văn Vinh giơ một tay lên trời, nói lớn :

-Ta Lâm Văn Vinh xin thề, đời này kiếp này nhất định phải lấy Ninh Vũ Tích làm vợ, nếu làm trái lời thề này, sẽ bị trời tru đất diệt.

Ninh Vũ Tích khẽ cười, từng giọt nước mắt lăn xuống, nhắm mắt hôn lên môi hắn một cái rồi đột nhiên đứng thẳng dậy, dây thừng trên người rơi xuống lá tã, về mặt kiên định. Lâm Văn Vinh kinh hãi :

-Vũ Tích, nàng làm cái gì vậy?

Ninh Vũ Tích vừa khóc vừa cười, hét lớn :

-Tiểu tặc, nhớ kỹ lời của ta, Vũ Tích lúc nào cũng ở bên ngươi, quyết không được quên ta, đi

Nàng nghiêng chặt răng, quát lên một tiếng, dùng hết sức bình sinh, đẩy chiếc ghế của Lâm Văn Vinh tới phía trước. Lâm Văn Vinh chỉ nghe thấy tiếng gió bên tai thổi vù vù, giống như một con diều hâu bay đi, tiếng sợi tơ ma sát với xích sắt rin rít vang vào tai, quay đầu nhìn lại, khuôn mặt đầy nước mắt của Ninh Vũ Tích đang dần dần rời xa.

-Tiên tử tỷ tỷ, tỷ lừa ta ?! Tỷ lừa ta!

Hắn dùng hết sức mạnh toàn thân rống lên :

-Dừng lại. Mau dừng lại, tất cả dừng lại cho ta.

Hắn bị dây thừng buộc chặt, cho dù giãy dụa mọi cách, cũng không thoát thân được, cả người như hòn đá bay lao về phía trước. Ninh Vũ Tích thấy hắn không ngừng giãy dụa quay đầu lại, đáng vẻ tuyệt vọng, trong lòng như tan nát, bưng mặt khóc lớn :

-Tiểu tặc. Ta sẽ không xa rời ngươi, nhất định không được quên ta! Nhất định không được quên ta đấy!

Tiêu Thanh Tuyền ở phía bên kia nhìn thấy liền kinh hãi :

-Từ tỷ tỷ, chậm lại đã, sư phó đưa Lâm lang trở lại rồi, Lâm lang trở lại rồi.

Thấy Lâm Văn Vinh ở trên không trung nhưng vẫn không ngừng giãy dụa. Từ Chỉ Tinh cắn răng tức giận :

-Kẻ này sao không biết nặng nhẹ, chẳng may ngã xuống sẽ thành thịt băm, hắn đúng là không đổi được tính tình.

Tuy nói như thế, nhưng hai mắt chần chăm chú, mồ hôi trên trán tuôn ra từng lớp, không ngừng chỉ huy quân sĩ điều chỉnh đòn bẩy, giảm bớt tốc độ của chiếc ghế.

Cự ly mấy trăm trượng này đi cũng chỉ trong nháy mắt là hết, gió thổi vù vù bên tai, nhìn khuôn mặt dần dần mờ hồ của Ninh Vũ Tích. Sắc mặt Lâm Văn Vinh tái nhợt, mỗi giây mỗi phút ở cùng tiên tử trên vách núi, rõ ràng hiện lên ngay trước mắt. Nụ cười kia, tiếng gất kia, sự giận dữ kia, từng lời như ở bên tai, như khắc sâu vào trong lòng, vĩnh viễn khó có thể quên.

-Aaaaaaaaaa....

Hắn không thể đè nén tâm tình phát ra một tiếng hét dài như xuyên vàng nát đá, xông thẳng lên tầng mây, hai bên vách núi đều nghe rõ ràng.

-Tiểu tặc ngu ngốc.

Ninh Vũ Tích lầm bầm tự nói, tay cầm kiếm khẽ run rẩy.

Tiêu Ngọc Sương sợ hãi run lên, vội nắm lấy tay Tiêu Thanh Tuyền. Lo lắng kêu lên :

-Công chúa tỷ tỷ, người xấu thương tâm rồi. Hắn chưa từng như vậy bao giờ.

Tiêu Thanh Tuyền thở dài, buồn bã nói :

-Hắn thương tâm, người khác không thương tâm sao? Khổ cho sư phó rồi!

Tình hình của đỉnh núi đối diện dần dần trở nên rõ ràng, khuôn mặt xinh đẹp của Thanh Tuyền tựa hờn tựa oán, mắt Xảo Xảo chăm chú nhìn, gò má Ngọc Sương dính đầy nước mắt, còn có Chỉ Tinh đang cắn chặt môi hồng, hết thấy đều lọt vào tầm mắt. Lâm Văn Vinh chợt có một loại cảm giác hư vô xa xăm. Vũ Tích và Thanh Tuyền, nơi nào là thiên đường, nơi nào là nhân gian, đầu óc hắn dần dần trở nên mờ hồ, khi thì phân ly, khi thì hợp lại.

Tay cầm kiếm viễn vọng do hắn tự chế để lại, nhìn hai chân hắn rớt cuộc cũng dẫm lên mặt đất của đỉnh núi đối diện, mấy vị quan sĩ nhất tề giữ lấy thân thể hắn, Thanh Tuyền dẫn mấy vị nữ tử cùng lao đến phía hắn. Ninh Vũ Tích cười thê lương, trường kiếm trong tay vung lên, xoẹt một tiếng chém tới xích sắt kia.

Lâm Văn Vinh vừa mới bước chân lên đỉnh núi, hai tay đã bị Hồ Bất Quy nắm lấy, đột nhiên như có linh cảm quay đầu lại, chỉ thấy trên Thiên Tuyết phong có một đạo bạch quang tức tốc lóe lên, đúng là kiếm phong của Ninh Vũ Tích.

-Buông ta ra!

Lâm Văn Vinh ruột gan tan nát, gầm lên một tiếng, dây thừng trên ghế chưa được cởi, một chân đạp lên bên mép vách, mượn lực phản hồi, đẩy chiếc ghế vừa mới tới đất, nhanh chóng trượt trở lại. Xích sắt bên kia đã đứt, chiếc ghế mang theo người Lâm Văn Vinh như một ngôi sao băng lao vút xuống.

-Lâm lang

-Người xấu

-Đại ca.....

-Tướng quân....

-Á.....

Tiêu Thanh Tuyền, Tiêu Ngọc Sương, Lạc Ngưng, ruột gan tan nát, lao tới như điên, tiếng kêu cuối cùng kia, lại là của Từ Chỉ Tình vẫn luôn tỏ ra lạnh lùng.

-Tiểu tặc...

Trên vách đá đối diện chợt vang lên một tiếng thét ngọt ngào mà thê lương, một đạo nhân ảnh lướt tới như bay, nhanh như chớp giật. Chiếc ghế đang lao xuống đột nhiên tốc độ chậm lại. Mọi người kinh hãi ngừng đầu lên, nhất thời ngây dại.

Chỉ thấy một bóng người áo trắng treo lơ lửng trên vách núi, hai tay duỗi ra, thân hình run rẩy dữ dội, hai tay nắm lấy đoạn xích đứt, không ngờ dựa vào sức người, có thể nối sợi xích lại.

Mọi người đầy ngáy ra hết , sợi xích sắt này bắc ngang qua hai ngọn núi, nặng quá ngàn quân(3), cho dù Ninh Vũ Tích là thiên hạ đệ nhất cao thủ, cũng tuyệt không thể bằng sức mạnh một mình mình mà nối lại sợi dây xích này, đây là một loại sức mạnh không thể tưởng tượng.

Lâm Văn Vinh vui buồn đan xen, đột nhiên cất tiếng cười lớn :

-Tiên tử tỷ tỷ, tỷ phải nhớ kỹ lời ta đã nói, ta không dễ lừa vậy đâu, sinh tử cùng đây, chính tỷ đã nói rồi!

Một thân ảnh thê lương mỹ diệu treo giữa vách núi, phẳng phất như tiên tử hạ phàm, sức mạnh toàn thân dần dần suy kiệt. Nước mắt trên khuôn mặt nhợt nhạt trào ra, miệng lẩm bẩm :

-Sinh tử cùng đây, tiểu tặc khờ khạo, tiểu tặc ngu xuẩn.

Vẫn là Tiêu Thanh Tuyền phản ứng đầu tiên, kêu lên trong tiếng khóc :

-Từ tỷ tỷ, mau thả dây thừng, nhẹ, nhất định phải nhẹ, sự phó của ta, người sẽ không chịu được nữa đâu.

Từ Chỉ Tình vội vàng ứng tiếng, chỉ huy mọi người thả dây thừng. Ninh Vũ Tích nghiêng răng nghiêng lợi, dùng hết sức bình sinh cuốn chặt lấy sợi dây xích kia, không để dao động mấy may. Trong nước mắt ngân ngấn, chỉ thấy tiểu tặc kia mặt mũi hớn hờ, đắc ý như mới đánh thắng trận. Nhớ tới hấn lấy thân làm thí nghiệm, dũng khí này, quyết tâm này, tín nhiệm này, hơn mình rất nhiều. Đã tới cực hạn, cõi lòng nàng như một chiếc thuyền nhỏ chao đảo trên đầu sóng ngọn gió, khi thì vui, khi thì buồn, nước mắt dạt dào tuôn rơi, chẳng dừng tới một khắc.

Thấy Lâm Văn Vinh đặt một chân lên bờ, mọi người vội vã xúm tới. Hồ Bất Quy không dám buông lỏng chút nào nữa, trong lúc nóng lòng, lao mạnh tới. Chộp lấy hai chân hắn, sợ hắn lại diễn trò rơi xuống vách đá như vừa rồi. Lâm Văn Vinh quay đầu nhìn lại, bóng trắng đã biến mất ở đỉnh núi đối diện, xích sắt đứt kia, cũng không biết Ninh Vũ Tích dùng thủ pháp gì, cuối cùng nối liền hoàn toàn, hai sợi dây từng đứng song song bên nhau, viết ra một bản trường tình sáng lạng hoa lệ.

-Đại ca ...

Lạc Ngưng và Xảo Xảo như phát điên nhào vào lòng hắn, nước mắt tuôn trào :

-Sao huynh lại ngốc như vậy, dọa ta sợ muốn chết, dọa ta sợ muốn chết đó!

-Đừng sợ, đừng sợ. Ta chỉ kiểm tra độ chắc chắn của dây sắt này một chút mà thôi.

Nhớ tới hành động của mình vừa rồi, cũng không biết dũng khí từ đâu mà sinh ra được như vậy, nhìn hai cô gái khóc nức nở, Lâm Văn Vinh chợt có chút áy náy, vội vỗ vai hai nàng, nhẹ nhàng an ủi.

-Người xấu

Tiêu Ngọc Sương không có gan như Xảo Xảo và Lạc Ngưng, thấy Lâm Văn Vinh bình yên trở về, vừa muốn khóc vừa muốn cười, rụt rè gọi.

Nhìn thấy tiểu nha đầu xinh đẹp đáng yêu này, Lâm Văn Vinh cảm động nắm lấy tay nàng, dịu dàng nói :

-Nhị tiểu thư, sao nàng cũng đến? Phu nhân đâu? Trong nhà thế nào rồi? Mấy ngày nay ta không về, bọn họ có khỏe không?

-Còn nói nữa.

Nhị tiểu thư lau nước mắt, u buồn nói :

-Nương thân vốn bị phong hàn chưa khỏi, ngày chàng trở về, trong lòng người vốn rất vui vẻ. Nào biết, chàng lại biết mất trong đêm, nương thân lo lắng, sao có thể yên tâm được, mấy ngày nay cứ nằm trên giường, không biết là dạng bệnh gì nữa, tỷ tỷ lại không biết đi đâu, nhà chúng ta sắp tan rã rồi....

Về mặt Tiêu Ngọc Sương bị thương, Lâm Văn Vinh cũng rầu rĩ, Tiêu gia chính là nơi hắn trở nên phát tài, Đại tiểu thư và Nhị tiểu thư lại tình thâm với hắn, đã như nhà của hắn rồi.

Nhưng Đại tiểu thư lại bị hoàng thượng giam lỏng, phu nhân bệnh lại thêm bệnh. Tiêu gia mấy ngày gần đây có thể nói là không suôn sẻ, nói ra thì mình cũng không thoát khỏi quan hệ.

-Nàng đừng cuống lên, đợi ta sắp xếp xong việc bên này rồi, sẽ theo nàng cùng về thăm phu nhân, chỉ cần phu nhân thấy ta, bệnh tình tự nhiên sẽ tốt lên thôi.

Lâm Văn Vinh tràn trề vẻ tự tin.

Tiêu Ngọc Sương “ừ” một tiếng, êm ái nói :

-Đó là tất nhiên. Nương thân nói, giờ đây chàng là nam nhân duy nhất của nhà chúng ta, mắng trời này là do chàng chống đỡ, nương thân thấy chàng thì tự nhiên sẽ khỏe lên.

Nhị tiểu thư liếc trái nhìn phải, mặt đỏ lên rồi nói nhỏ :

-Người xấu, hay là chàng theo ta về nhà ở đi. Chàng yên tâm, lần này ta sẽ lúc nào cũng theo sát chàng, đảm bảo không để chàng biến mất nữa đâu.

Lâm Văn Vinh khẽ cười, sắc mặt biến thành khốn khổ, bây giờ hắn không có tâm tư nghĩ tới vấn đề tới nhà ai ngủ, Ninh tiên tử ở Thiên Tuyệt phong đối diện mới là điều hắn quan tâm nhất.

-Đại ca, đây là cái gì?

Lạc Ngưng đang ngắm soi hắn từ trên xuống dưới, đột nhiên hỏi hắn một câu, đầu ngón tay nhỏ nhắn chỉ vào trước ngực hắn.

Lâm Văn Vinh cúi đầu nhìn xuống , chỉ thấy trong mớ y phục rách tan nát có nhét một phong thư, cũng không biết người nào tặng cho, hơi lộ ra một góc thư.

Lâm Văn Vinh sững sốt, đột nhiên nhớ tới lúc Ninh Vũ Tích sửa sang y phục của mình, tìm liền đập nhanh thêm bội phần, vội vã xé phong thư ra. Lá thư trắng như tuyết, một hàng chữ nhỏ dùng bút lông viết đập vào tầm mắt :

-Nhớ ân tướng công, cả đời báo đáp. Thiếp tự theo sau, sinh tử không rời.

Trên giấy lấm chấm nước mắt, cũng không biết là Ninh tiên tử viết khi nào, Lâm Văn Vinh ngẩng đầu lên nhìn về phía đỉnh núi đối diện, chỉ thấy một khoảng không tĩnh mịch, nơi nào có thể tìm thấy bóng Vũ Tích.

Nghe ý tứ trên lá thư, không phải là tuyệt tình, nhưng sao lại để một mình ta xuống? Lâm Văn Vinh nghĩ thế nào cũng không thông, lòng hết sức ảo não. Ngưng Nhi thò đầu nhìn trộm, Lâm Văn Vinh cười khan, vội vàng cuộn lá thư lại.

Chú thích:

(1) 1 nhận = 7 đến 8 thước

(2) Phong tuyết nhân bất tuyết, tác trường tình càng trường: y nói núi có xa cách nhưng con người không xa cách, dây dài tình càng dài.

(3) 1 quân = 30 cân

- Dây dài sao sánh tình mình

Hẹn nàng một tiếng đình ninh giữa trời

Cùng dây sinh tử giữ lời

Ta còn trở lại cùng người đoàn viên!

- Vết nước mắt trên mặt Ngưng Nhi vẫn còn lấp lánh chưa khô, nàng liếc hẩn một cái rất dễ thương, cười duyên nói:

- Đại ca đừng lo! Muội sẽ không nói cho tỷ tỷ biết đâu. Ấy, tỷ tỷ đi đâu rồi, sao không thấy bóng dáng tỷ ấy thế nhỉ?

Thanh Tuyền à? Lâm Văn Vinh đột nhiên cả kinh, ngẩng đầu nhìn bốn phía, nào đâu có thấy bóng dáng thân thương của nàng. Nhớ tới lúc vừa rồi nàng vội vàng lao lên đầu tiên mà, sao chớp mắt đã không thấy nữa rồi?

Lần này hẩn nhìn quanh quất một cách không chủ ý, lại thấy ở một chỗ không xa Từ Chỉ Tình đang liếc về phía này, gặp ánh mắt hẩn liền vội vã quay đầu đi. Nhớ tới lời thề của Từ tiểu thư khi ngồi trên bờ tường ngày đó, Lâm Văn Vinh chợt dạ, đi nhanh tới trước người nàng, ôm quyền ra vẻ kính cẩn cười nói:

- Đa tạ ơn cứu giúp của Từ tiểu thư!

Từ Chỉ Tình không ngẩng đầu lên, phân phó cho quan quân xung quanh:

- Việc ở chỗ này đã xong rồi, chư vị huynh đệ mau thu dọn hỏa pháo và các dụng cụ khác thật hoàn chỉnh gọn gàng, xong về quân doanh bẩm báo với Lý tướng quân. Xin vị đại nhân này tránh ra một chút, đừng cản trở chúng ta làm việc nữa!

Nha đầu này vẫn cứ giữ cái tính dối hờn con trẻ ấy, Lâm Văn Vinh cũng chẳng để ý, mỉm cười nói:

- Nếu là như thế, xin tiểu thư cứ làm việc, ta sẽ không quấy rầy nữa. Ngày sau sẽ để thê thiếp tới cửa cảm tạ thật nhiều....

- Đoành!

Một tiếng nổ lớn vang lên làm mọi người giật nảy mình, một khẩu hỏa pháo bên cạnh người Từ Chỉ Tình đột nhiên bốc khói lên, phía đằng xa bụi đất bay tứ tung. Từ Chỉ Tình vẫn thản nhiên như không:

- Lỗi quá, hỏa pháo này quên chưa dập ngòi!

Nha đầu này đúng là đồ điên khùng mà, cả người Lâm Văn Vinh ướt đầm mồ hôi, khốn khổ bỏ chạy mấy bước. Đám người Hứa Chấn, Hồ Bất Quy liều hết cái mạng già mới nhận được để không cười phá lên.

- Đại ca, huynh mau đi xem tỷ tỷ chút đi!

Xảo Xảo len lén kéo ống tay áo Lâm Văn Vinh, chỉ về phía xa xa. Bên đó chính là chỗ cao nhất của đỉnh núi, một thân ảnh yêu kiều đang đứng đón gió. Nàng đang dõi nhìn về phía Thiên Tuyệt phong, vẻ mặt u tĩnh, không biết đang nghĩ gì.

- Thanh Tuyền... !

Lâm Văn Vinh giật mình kinh hãi, vội vã chạy tới. Còn chưa tới gần, liền nghe thấy một giọng nói non nớt của nữ tử hét lên:

- Nam nhân thôi, ngươi còn tới làm gì? Hại sư phó của ta còn chưa đủ ư?

Lý Hương Quân cầm kiếm từ bên người Tiểu Thanh Tuyền nhảy ra, mảy liễu dựng ngược, có vẻ cầm phần dị thường.

Lâm Văn Vinh mặc kệ nàng, vẫn đang muốn đi tới bên người Tiểu Thanh Tuyền. Thì bên kia Lý Hương Quân nghiêng rằng, đoản kiếm sáng loáng nhanh như điện xẹt đâm thẳng tới ngực Lâm Văn Vinh.

- Đủ rồi!

Lâm Văn Vinh đang khó chịu, lại bị tiểu nha đầu này la lối om sòm phá đám, trong cơn tức giận gầm lên một tiếng. Lý Hương Quân thấy mặt mày hấn xám xịt, trong lòng liền sợ hãi, kiếm thế nhũn ra, không dùng sức được nữa, ồa một tiếng khóc rống lên tru tréo:

- Sư tỷ, hấn bắt nạt muội kìa, chưa nói hấn bắt nạt sư phó, giờ còn muốn ức hiếp muội nữa... !

Tiểu Thanh Tuyền lặng lẽ thở dài, cười khổ nhắc nhở:

- Hương Quân, không được làm loạn! Lâm lang không có bắt nạt sư phó.

- Muội không tin!

Lý Hương Quân nhìn Lâm Văn Vinh, cắn hận nói:

- Nếu không phải do hấn, sao sư phó lại lên trên núi, rồi sao lại ở bên đó không xuống nữa?

Lý Hương Quân này tuy nhìn rất ngây thơ, nhưng một lời trúng đích khiến Lâm Văn Vinh nói cười không nổi, tức giận cũng không được. Tiểu Thanh Tuyền lườm Lâm Văn Vinh, cũng không biết phải nói sao, chỉ đành thở dài, yếu ớt vô lực hứa:

- Hương Quân muội yên tâm, ta nhất định sẽ đón sư phó xuống núi!

Lý Hương Quân hừ một tiếng, chìa đoản kiếm sáng loáng trong tay về phía Lâm Văn Vinh dọa nạt vài cái, lúc này mới hài lòng rời đi.

Thấy Thanh Tuyền đứng lặng trên đỉnh dốc không nói năng gì, Lâm Văn Vinh thận trọng hỏi:

- Thanh Tuyền, nàng nói thật đấy chứ, nàng thật sự có biện pháp đón Tiên tử tỷ tỷ xuống núi sao?

Tiểu tiểu thư khẽ cắn môi hồng, hừ một tiếng, bờ vai thơm hơi run lên, vẫn không hề đáp lời.

Lâm Văn Vinh đi tới bên người nàng, vừa muốn nắm lấy tay nàng, lại thấy trên mặt Thanh Tuyền nước mắt sớm đã chảy như thác, trong ráng hoàng hôn mờ khói, trông nàng thật yếu ớt cô đơn, làm người ta phải thương xót động lòng.

- Thanh Tuyền, nàng làm sao vậy?

Lâm Văn Vinh kinh hãi, vội ôm lấy nàng. Tiểu tiểu thư ồa khóc, nắm đầm nhỏ đập dồn dập lên ngực hấn:

- Đồ phóng đảng vô sỉ, ngay cả mạng sống cũng không cần nữa sao? Chàng nhảy xuống một cái liền xong hết mọi việc, nhưng thiếp sẽ phải làm sao, đứa con của chúng ta sẽ như thế nào?

- Nàng yên tâm, ta nắm chắc không sao mà!

Lâm Văn Vinh vội ôm lấy thân thể ngà ngọc của Thanh Tuyền, dịu dàng nói bên tai nàng:

- Nàng không nghĩ xem tướng công của nàng là nhân vật thể nào à, trước nay không bao giờ là kẻ chịu thua thiệt?

- Nhưng vạn nhất sư phó xảy tay thì làm sao?

Tiểu Thanh Tuyền tức giận nhéo lên ngực hấn, nước mắt chảy càng nhanh:

- Chàng muốn lấy mạng thiếp và đứa bé mà!

- Sẩy tay ư?

Vấn đề này thật sự là vẫn chưa nghĩ tới. Lâm Văn Vinh thở dài, đời người thăng trầm lên xuống biến hóa khó lường, không thể mọi việc đều cứ phải tính kỹ rồi mới làm. Tượng Bồ Tát còn có ba phần thổ tính, hắc cũng là người có máu có thịt, không phải kẻ đọc sách cổ hủ, có lúc kích động cũng là điều khó tránh khỏi.

Tiểu Thanh Tuyền nép vào lòng hắc, nửa ngày không nghe thấy tiếng của hắc, ôn nhu nhẹ nhàng mở miệng hỏi:

- Sao chàng không nói nữa?

Lâm Văn Vinh bật cười, vuốt lên cái mũi thon nhỏ của nàng:

-Ta không nói, bởi vì chúng ta là phu thê, giải thích quá nhiều ngược lại sẽ thành phiền phức. Nàng nghĩ xem, vì sao khi ta bị sư phó nàng bắt đi, ta gửi lại câu đố, nàng đoán một cái là trúng chứ? Đó là đạo lý phu thê đồng lòng, nàng là người hiểu ta nhất đó!

Trong lòng Tiểu Thanh Tuyền ấm áp, yêu thương sâu kín ngược nhìn hắc, rồi lại ép gò má hây đỏ vào lòng hắc:

- Chỉ biết nói lời ngọt ngào dễ nghe thôi, cứ như kiếp này thiếp thiếu nợ chàng vậy! Cái miệng trơn như bôi mỡ này của chàng, cũng không biết lừa được bao nhiêu tiểu thư nhà người ta rồi.

- Cũng không lừa được mấy người...!

Lâm Văn Vinh cười hì hì:

- Bây giờ ta rất ít khi sử dụng ra những thủ đoạn này, chủ yếu là sợ người khác chịu không được, chỉ nói với mấy lão bà tốt của ta là được rồi. Mỗi ngày chỉ nói một câu thôi, nói mười câu khẳng định là nàng chịu được, nhưng chính ta lại không chịu được.

Tiểu tiểu thư lắc đầu cười khổ, vốn là có ý định mấy ngày sẽ không thềm để ý tới hắc, để hắc bị giáo huấn thật kỹ, nào ngờ bị hắc rót vào tai mấy câu đường mật, tất cả tâm tư đều băng tan ngói vỡ. Vạn vật trời sinh, một thứ này khắc chế một thứ kia, quả là không sai.

Thấy ánh mắt hắc buồn bã xa xăm, nhìn ngọn Thiên Tuyệt phong không hề nhúc nhích, Tiểu Thanh Tuyền chua xót, cắn môi hỏi nhỏ:

- Chàng đang đợi sư phó xuống núi sao?

- Phải, à..., không phải!

Lâm Văn Vinh lấp bắp, nghe ý tứ trong lời nói của Thanh Tuyền, tựa hồ đã nhìn ra chút ít gì đó.

- Đã tới nước này rồi, còn không chịu thành thật?

Tiểu tiểu thư dữ dằn càu véo lên tay hắc, tức giận nói:

- Thiếp nói thật cho chàng biết nhé! Bây giờ sư phó khẳng định sẽ không xuống núi đâu!

- Vì sao vậy?

- Chàng ấy à, đúng là đồ ngốc!

Thấy ánh mắt ngờ vực của hắc, Tiểu Thanh Tuyền lắc đầu than khẽ, giọng nói buồn bã:

- Bây giờ chàng ép sư phó xuống núi dưới ánh mắt của cả vạn người, dù sư phó có là tượng đất cũng không biết để mặt mũi vào đâu. Không biết sự thông minh ngày thường của chàng đi đâu mất rồi?

Lâm Văn Vinh vỗ đầu, áy chà, đúng là một lời đánh thức người trong mộng. Sao ta lại không nghĩ tới chứ? Làm nam nhân đúng là không thể quá hám sắc, nếu không trí lực sẽ sút giảm nhiều a!

- Hảo lão bà! Ấy mấy ngày không gặp, da thịt của nàng càng ngày càng sáng bóng đấy....! Vậy nàng nói xem, tiên tử khi nào mới chịu xuống núi?

Tiểu Thanh Tuyền tức giận hừ một tiếng:

- Sao mà thiệp biết được? Chàng và sư phó mấy ngày nay sớm chiều bên nhau, phải là chàng hiểu sư phó hơn mới đúng chứ?

- Nàng tiếp cứu nhanh quá, ta còn chưa kịp hiểu được...

Lâm Văn Vinh thở dài, mặt đầy khổ não, len lén nhìn trộm Thanh Tuyền, thận trọng nói:

- Phải nói tiên tử tỷ tỷ mấy ngày vừa qua đối xử với ta đúng là không tệ, nàng ấy quá xinh đẹp, vóc dáng siêu cấp tuyệt diệu, hiểu sách biết lý, ôn nhu chu đáo, đôi khi ta thực sự muốn nàng ấy làm ...

- Làm cái gì cơ?

Tiểu Thanh Tuyền cắn răng hừ một tiếng, tưởng cười mà như không cười.

Đầu Lâm Văn Vinh chảy đầy mồ hôi. Cho dù với da mặt chai lỳ của hắn thì việc này cũng có chút khó mở miệng, liền nghiêng răng quyết định nói thật, dù sao chẳng nữa cũng chỉ là ăn một đao, liều thôi!

- Làm ...

Hai chữ phía sau còn chưa nói ra, một bàn tay mềm mại thơm lừng đã ép lên miệng hắn, Tiểu Thanh Tuyền như thẹn thùng như giận hờn:

- Con người chàng chỉ thích tác quái, muốn sư phó của ta làm tỷ tỷ của chàng, cũng khó mở miệng vậy sao? Thiệp sẽ thay sư phó đáp ứng, dù sao chàng cả ngày gọi “tiên tử tỷ tỷ”, “thần tiên tỷ tỷ” cũng thuận miệng lắm rồi. Người là sư phó của ta, cũng là tỷ tỷ của chàng, mỗi phía qua lại, cũng không có gì trở ngại.

- Có thể cùng qua lại hay không?

Lâm Văn Vinh như mừng như lo, lộ nét cười dâm dật.

- Cùng qua lại là sao?

Tiểu tiểu thư ngừng thần nhú mày:

- Nhưng như thế là rối loạn bối phận, làm người ta chê cười!

Vẻ mặt của Lâm Văn Vinh chuyển sang nghiêm túc:

- Kỳ thực không phải là như thế, ý ta là muốn tiên tử tỷ tỷ làm Ừm.. ừm...!

Tiểu tiểu thư ép chặt miệng hắn, không để hắn nói, vừa tức giận lại thẹn thùng:

- Cứ quyết định như thế, lát nữa thiệp sẽ nói với Xảo Xảo và Ngưng Nhi. Chàng và sư phó giải trừ hiểu lầm, sau này thiệp sẽ đón tiếp sư phó về phủ, hiểu kính người thật tốt, chúng ta một nhà hòa hợp đoàn viên, chẳng phải tốt lắm sao...

Lâm Văn Vinh vốn còn muốn phản kháng, nghe tới câu phía sau của nàng, trong lòng lại hăng hái. Thấy tay nàng che trên miệng mình, liền thè lưỡi ra, khê hôn một cái. Tiểu Thanh Tuyền bị hắn điểm trúng chỗ yếu hại, vội vã buông tay mình xuống, mặt đỏ tía tai:

- Cái đồ phóng đảng chàng...

Lâm Văn Vinh thở dài, gật đầu nói:

- Phải hòa hợp, phải đoàn viên, Thanh Tuyền nàng nói thật đúng! Nhưng tiên tử tỷ tỷ khi nào xuống núi, trong lòng ta cũng chẳng chắc chắn chút nào cả. Phong cảnh trên Thiên Tuyệt phong xinh đẹp, còn có thể tắm suối nước nóng, ta sợ là thời gian lâu sau, nàng ấy sẽ quên mất hai người đồ đệ đó.

Tiểu Thanh Tuyền nhìn về phía tuyết phong đối diện, trong trời chiều tầng tầng mây mù che phủ. Không nhìn rõ được cảnh tượng bên trên, chỉ có hai đường xích sắt đứng sừng sững song song.

- Cho dù sư phó muốn quên, cũng chỉ sợ không thể quên được...!

Tiểu tiểu thư u buồn than, lại thấy phu quân của mình âm thầm nhìn Thiên Tuyệt phong tới mức phát ngáy phát ngốc, tinh thần không biết đã bay bổng tới nơi nào.

Việc bắt đắ dĩ nhất trên đời cùng lắm cũng chỉ thế này mà thôi, Tiểu Thanh Tuyền tuy vẫn luôn bình đạm, nhưng đối diện với tình cảnh này cũng không biết làm thế nào mới phải.

- Thanh Tuyền, kỳ thực mấy ngày nay, ta luôn nghĩ tới một việc, một việc không biết là xấu hay tốt!

Về mặt Lâm Văn Vinh bỗng chuyển sang vô cùng nghiêm chỉnh.

- Có chuyện gì khiến Lâm lang chàng khó xử như thế?

Tiểu Thanh Tuyền mềm lòng ra, không kìm được nắm lấy tay hắn, dịu dàng hỏi.

Lâm Văn Vinh tìm một gốc cây đỡ nàng ngồi xuống, rồi cười khổ:

- Ban đầu khi Bạch Liên giáo gây tội, ta được lời mời của Từ Vị đại nhân, từng tới Sơn Đông thống lĩnh quân binh, nàng biết việc này không?

Tiểu Thanh Tuyền gật đầu:

- Chàng chỉ huy mấy vạn binh sĩ chiến đấu, chém chết Bạch Liên đệ nhất dũng sĩ. Bắt phản vương của Bạch Liên giáo Lục Khảm Ly, công phá thành Tế Ninh đầu tiên, chính là công đầu tiêu diệt Bạch Liên giáo, chuyện này trong quán rượu phòng trà, ai ai cũng biết, người kể chuyện cũng không biết thuyết giảng tới mấy nghìn mấy trăm hồi rồi.

- Điều xấu cũng chính là ở đây!

Về mặt Lâm Văn Vinh kỳ quái, không biết là cười hay là giận:

- Ta đánh thắng vài trận, người người liền cho ta là nhân tài, không chỉ Từ Vị đại nhân nhìn trúng ta, mà ngay cả tướng quân Lý Thái cũng muốn ta tham gia quân đội, bắc thượng chống Đột Quyết. Những lão huynh đệ ở Sơn Đông như Lý Thánh, Hồ Bất Quy càng không cần phải nói nữa. Nhưng bọn họ lại không biết một việc! Đời này ta xem Xuân cung họa sách* vô số quyển, nhưng binh thư quân pháp một quyển cũng chưa từng tập qua một chương. Lần này ra tiền tuyến dẫn binh đánh trận, chính là bằng vào bản lĩnh chân chính, nếu có điều gì không tốt, sẽ làm liên lụy đến những hảo huynh đệ của ta đó.

Tiểu tiểu thư đỏ mặt lên, dịu dàng nói:

- Mỗi người đều có duyên phận cơ hội của mình, không phải là đọc sách càng nhiều càng có tài hoa. Vị Triệu Quát** kia học vô số binh thư nhưng kết quả lại hại mình hại nước, phải chịu biết bao lời chửi rủa, chính là một ví dụ điển hình. Mọi thứ của Lâm lang chàng, đều là từ thực tiễn học được, tuy không từ sách, nhưng có kiến thức thực dụng chân chính.

Nàng tự hào cao giọng:

- Nếu không, chàng cũng không thể diệt sạch Bạch Liên giáo, lại được những đại thần chí sĩ như Lý Thái, Từ Vị đại nhân coi trọng. Còn nữa, những việc chàng làm nửa năm nay, việc nào mà chẳng oanh oanh liệt liệt, được thiên hạ tán thưởng truyền tụng ngợi ca? Người bất học vô thuật, sao có thể làm được?

- Nói như vậy, là nàng tán thành để ta đi sao?

Nghe Tiểu Thanh Tuyền khen mình, Lâm Văn Vinh cũng mặt mày vui vẻ hơn hờ.

Tiểu Thanh Tuyền lặng lẽ sửa sang lại y phục cho hắn, dịu ngọt nói:

- Tự chàng đã quyết định rồi, còn hỏi thiếp làm gì? Thê tử trong thiên hạ, chẳng có ai hi vọng trượng phu của mình viễn chinh nơi khói lửa sa trường gió tanh mưa máu. Nhưng nếu có bản lĩnh lại không phát huy, đó cũng là tội lỗi lớn. Mấy ngày trước Phụ Hoàng cũng nhắc tới việc này với thiếp, thiếp không nói cho chàng biết, chính là không muốn vì thiếp mà ảnh hưởng tới quyết định của chàng. Chàng là phu quân của thiếp, làm đúng làm sai, đó chỉ là người ngoài phán định, còn trong mắt thiếp, phu quân chàng vĩnh viễn không sai!

- Lão bà yêu quý, vì sao mỗi lần nàng nói, đều làm cho ta cảm động đến như vậy chứ?

Lâm Văn Vinh ôm lấy vòng eo của nàng, khoái chí nịnh.

Tiểu Thanh Tuyền nhìn hắn, buồn cười nói:

- Đừng có nói những lời dễ nghe nữa, nếu chàng đã quyết định xuất chinh, tỷ muội bọn thiếp đều sẽ ủng hộ chàng. Cách ngày xuất phát còn mấy hôm nữa, chàng mau mau tính toán đi, còn có mấy vị tiểu thư nhà người ta chưa truyền lời nữa nhỉ? Thiếp sẽ phái người đưa tin cho chàng.

- Sao có thể thế chứ?

Lâm Văn Vinh cười ngượng, đầu óc lại tức tốc xoay chuyển, trừ Đại tiểu thư và Tiên Nhi ra, những người nên biết đã biết gần hết rồi.

Đúng là hao tâm tổn trí, mấy ngày nay bị vây trên núi, phía Đại tiểu thư cũng không biết rốt cuộc là thế nào rồi.

Tiểu tiểu thư nhìn thấu suy nghĩ của hắn, nắm tay hắn dịu dàng nói:

- Chàng yên tâm đi, Phụ Hoàng bảo thiếp nói cho chàng, những thứ nên cấp cho chàng thì một món cũng sẽ không thiếu. Tiêu đại tiểu thư kia nếu đã chân thành với chàng như thế, ngày mai thiếp sẽ tiến cung cầu tình với Phụ Hoàng.

Có Thanh Tuyền ra tay, Đại tiểu thư tất nhiên sẽ không sao, Lâm Văn Vinh nghe thế lập tức lòng tin đại tăng, bất chợt lại nhú mày. Đại tiểu thư bị giam lỏng, không biết tin tức của ta còn chấp nhận được. Sao Tiên Nhi mấy ngày nay cũng không thấy bóng dáng? Nàng ở sau hậu sơn chùa Tướng Quốc trông coi mộ phần của mẫu thân, tin tức hẳn là sẽ không bế tắc như vậy chứ?

- Thế này, Thanh Tuyền, nàng là Xuất Vân Công chúa, nàng còn có một muội muội tên là Nghệ Thường Công chúa, nàng có biết chứ?

Lâm Văn Vinh thận trọng mở miệng.

Tiểu tiểu thư vâng một tiếng, nhìn hắn buồn bã nói:

- Thiếp tất nhiên là biết, hôm đó sau khi xuống núi, Phụ Hoàng đã nói với thiếp rồi. Tiên Nhi từ nhỏ thất tán chia lìa với Phụ Hoàng, đi theo An sư thúc, chịu biết bao đau khổ, thêm nữa An sư thúc và sư phó của thiếp có mối bất hòa, muội ấy thù ghét thiếp cũng là đúng. Nếu sớm biết đó là muội muội của thiếp, khi ở Kim Lăng thiếp đâu có động thủ với muội ấy?

Cho dù Tiên Nhi và Thanh Tuyền không hòa thuận, nhưng cũng không thể nghe ta gặp nguy hiểm mà không quan tâm chứ? Trong lòng Lâm Văn Vinh vẫn rối bởi niềm nghi vấn lớn lao:

- Điều này..., bây giờ Tiên Nhi còn ở trong kinh thành không?

Tiểu Thanh Tuyền lắc đầu cười khổ:

- Nếu ở trong kinh thành, muội ấy có thể mặc kệ chàng sao? Ngày đó chàng cứu thiếp xuống núi, oanh oanh liệt liệt, thiên hạ đều biết, Tiên Nhi có oán hận với thiếp, lại nghe thấy chàng đối xử với thiếp như thế, liền hờn giận khôn nguôi, rời kinh ngay trong đêm đi tới Tứ Xuyên rồi.

Đi Tứ Xuyên rồi ư? Lâm Văn Vinh vừa sợ vừa mừng, bình dấm chua này tất nhiên là đi tìm An tỷ tỷ muốn được bênh vực mà. Cũng không biết An tỷ tỷ có học theo Ninh tiên tử nửa đêm tới ám sát ta hay không nữa? Con bà nó chứ, nếu bị con hồ ly lăng ló bốc lửa đó đến ám sát trên mười tám lần, lão tử cũng sẵn sàng chấp nhận mà!

- Lâm lang, Lâm lang!

Tiểu tiểu thư gọi mấy tiếng đánh thức hắn:

- Nếu Tiên Nhi cầu viện An sư thúc tới, như vậy thì nguy rồi! An sư thúc tuy không thể so bì với sư phó của thiếp, nhưng tính cách của sư thúc xảo trá đa đoan, là hồ ly tinh xuất thế, nếu nghe lời của Tiên Nhi, từ đó nổi giận với chàng, chỉ sợ chàng sẽ chịu thiệt thòi. Hơn nữa, Bạch Liên giáo chính là do sư thúc sáng lập, chàng lại là người đầu tiên diệt trừ Bạch Liên giáo...

Ta sẽ chịu thiệt thòi bởi An tỷ tỷ à? Đúng là trò đùa, ta sợ là nàng ta không tới giết đây! Lâm Văn Vinh đắc ý cười dâm dăng, mặt lại cố làm ra vẻ sợ hãi:

- Ái dà, Thanh Tuyền, nàng nói thật sao? An sư thúc thật sự lợi hại như vậy à? Thế này phải làm sao đây? Có nên mời tiên tử tỷ tỷ mau chóng xuống núi, giúp ta đối phó với An tỷ tỷ không nhỉ?

- An tỷ tỷ cái gì?

Tiểu Thanh Tuyền nghi hoặc nhìn hấn.

- À, sư phó của nàng là tiên tử tỷ tỷ của ta, cứ thế mà luận, sư phó của Tiên nhi, tất nhiên chính là An tỷ tỷ rồi! Ninh tiên tử đối phó với An tỷ tỷ, còn nàng, đối phó với Tiên Nhi, ta à, thì toàn tâm toàn ý đối đãi chân tình hoan hảo với cả bốn người, an bài như vậy đã thỏa đáng chưa?

Lâm Văn Vinh chớp mắt, trong lòng rộn ràng trống giông cờ mở vui như hoa nở rộ.

- Thiếp cũng không biết sư phó khi nào mới xuống núi...

Tiểu Thanh Tuyền khẽ lắc đầu:

- Sư phó trời sinh đậm bạc thanh cao, không thích xuất đầu lộ diện, theo cách nhìn của thiếp, không bằng trước tiên chúng ta đem tất cả binh mã trên núi triệt thoái, làm tình hình yên tĩnh lại. Khi tất cả mọi người quên đi, không chừng sư phó sẽ xuất hiện trước mắt chàng.

Lâm Văn Vinh hiểu Ninh Vũ Tích cũng không phải là chỉ chút ít, Thanh Tuyền nói rất có lý, với tính cách của Ninh tiên tử, ở nơi yên tĩnh nghe tiếng sầm rền, đó mới là kinh hỉ lớn nhất. Hấn sờ bức thư trong lồng ngực, tâm tình chợt nổi lên chút mong chờ, không biết khi Ninh tiên tử đột nhiên xuất hiện trước mắt mình, vậy sẽ là cảnh tượng vui mừng hạnh phúc đến dường nào?

Ở trên núi tới khi bóng đêm buông xuống, chăm chú nhìn lên ngọn tuyết phong đối diện, tựa hồ như trong thạch động kia có ánh lửa mờ ảo, còn có khuôn mặt hoa rơi lệ nào nùng dưới ánh đèn của Ninh tiên tử, thân ảnh cô đơn kia phẳng phất như một bông hoa nhỏ lẻ loi nở giữa vách núi lạnh lẽo, bất chợt làm Lâm Văn Vinh thấy thê lương xé buốt tâm can.

- Lâm lang, chúng ta đi thôi!

Trong lòng Tiểu Thanh Tuyền tư vị trộn lẫn, trầm mặc hồi lâu, cuối cùng kiên định kéo tay hấn đi.

Lâm Văn Vinh đi được mấy bước, thình lình như phát điên chạy ngược lại, đứng trên vách đá, hai tay bắc trước miệng rồng lớn lên:

- Sinh tử cùng đây, quyết không chia lìa! Ta sẽ trở lại, ta nhất định sẽ trở lại!

Trên đỉnh núi đối diện bỗng nhiên hiện lên một ánh đèn mờ, giống như một ngôi sao nhỏ quạnh hiu chiếu lên bầu trời xa xăm, chậm rãi tung bay, vĩnh viễn không rơi xuống....

Chú thích:

*Xuân thư họa sách: Truyện tranh miêu tả chuyện phòng the hay còn gọi là truyện “giáo dục giới tính”.

** Triệu Quát: Con danh tướng Triệu Xa, đánh trận trên bàn giấy mô hình thì thiên hạ vô địch, nhưng ra chiến trận lại vô dụng làm nước Triệu thất bại ở cuộc chiến Trường Bình, chồng Triệu Nhã trong Tầm Tầm Ký, xin xem Tầm Tầm Ký để biết thêm chi tiết.

396. Chương 394: Trời Tối, Không Thấy Rõ...

Thấy Lâm Văn Vinh mất hết hứng thú, Tiêu tiểu thư cũng chẳng còn cách nào chỉ đành nắm tay hấn dịu dàng nói:

- Chàng yên tâm, có thiếp ở đây, nhất định sẽ chăm lo cho sư phó thật tốt. Đợi thiếp điều dưỡng mấy ngày, tinh thần linh hoạt trở lại, thiếp sẽ chủ động qua xích sắt lên Tuyết Phong, tự mình đón sư phó xuống núi.

- Điều này không thể được.

Lâm Văn Vinh giật nẩy người, nắm lấy bàn tay nhỏ của nàng, vội vã can ngăn:

- Bây giờ không thể so với làm hiệp nữ trước kia, nàng còn có thai năm tháng, sao còn có thể làm việc nguy hiểm như vậy? Cho dù sau này sinh em bé hồi phục lại, nàng cũng không thể đi, nàng là lão bà của ta, ta yêu thương còn không đủ, sao có thể để nàng nếm trải hiểm nguy.

Tiêu tiểu thư yêu kiều mỉm cười, rúc vào lòng hắn, thở thẽ:

- Có câu nói này của chàng, thiếp đã thấy đủ rồi. Mấy ngày nay ở trên Tuyết Phong, chàng cũng lừa gạt sư phó như vậy sao?

- Cái này, nói dễ nghe là khó tránh khỏi.

Lâm Văn Vinh cười khan, len lén dò xét vẻ mặt của Tiêu Thanh Tuyền:

- Nàng cũng biết đó, tiên tử tỷ tỷ vốn là muốn giết ta, bây giờ lại thay đổi tâm tư đưa ta trở lại, giữa lúc đó phát sinh ra rất nhiều sự cố rắc rối chấn động lòng người, đợi lát nữa khi đi ngủ, ta sẽ tỉ mỉ kể lại cho nàng.

Tiêu Thanh Tuyền xoa xoa đôi gò má nóng rực, cắn môi thẹn thùng hừ một tiếng:

- Đừng có bày trò quỷ, đêm nay, không cho vào phòng thiếp.

- Vì sao?

Lâm Văn Vinh lấp bắp kinh hãi:

- Hảo lão bà, ta ở trên núi ngày ngày ngâm suối nước nóng, rất sạch sẽ.

- Chàng cùng sư phó.... Sao lại có thể cùng thiếp...

Tiêu Thanh Tuyền đỏ mặt, vội quay đầu đi:

- Ngày mai chàng phải trai giới một ngày, rồi mới được phép vào phòng thiếp.

- Điều đó đâu xảy ra! Ta và sư phó của nàng, ngoại trừ ôm ôm ấp ấp, hôn hít sờ mó, những việc khác chưa hề làm gì, trên cơ bản là hoàn toàn thuần khiết.

Lâm Văn Vinh ủ rũ mặt mày.

Lạc Ngưng che miệng, quẩn rũ nhìn hắn:

- Công phu mồm mép của đại ca đúng là thiên hạ vô song, muội thấy sư phó của tỷ tỷ nhất định là bị cái miệng bôi mỡ của đại ca thu phục rồi, nếu không sao lại chủ động đưa huynh trở lại? Đại ca, đúng không?

Mặt Ngưng Nhi đỏ lên, mắt long lanh, cười rất thần bí.

- Điều này, kỳ thực công phu trên miệng của ta cũng thường thôi...

Lâm Văn Vinh đỏ mặt, len lút luồn tay miết mông Lạc tiểu thư:

- Nếu nói ra ta có công phu lợi hại hơn công phu trên miệng, Ngưng Nhi, nàng đã thử rồi đó.

Xảo Xảo nhìn thấy hành động của hai người. mặt đỏ như giáng chiều, vội nép vào bên người Tiêu Thanh Tuyền, muốn nhìn lại không dám.

Lâm Văn Vinh bị vây khốn ở trên Tuyết phong mấy ngày, ba vị phu nhân lo lắng sợ hãi, cả ngày mặt chẳng giãn ra nổi. Giờ đây mây mù tan đi ánh dương lộ dạng, tự nhiên là trong lòng vui mừng không kể xiết. Trong khoang xe, trừ Tiêu nhị tiểu thư, thì chỉ còn bốn phu thê bọn họ. Ôn ào một trận, cũng là tình thú trong khuê phòng, càng làm tình cảm của mọi người thêm đậm.

Thấy hai người ở một bên động tay động chân, Tiêu Thanh Tuyền chỉ đành áp chế sự ngượng ngùng, tức giận nhìn hắn:

- Đừng náo loạn nữa, không thấy Ngọc Sương muội muội còn ở đây sao?

Nhị tiểu thư vội cúi đầu xuống, nhỏ nhẹ nói:

- Không sao không sao, hiếm khi được ở cùng với mấy vị tỷ tỷ, muội rất vui mừng.

“Tiểu nha đầu này!” Lâm Văn Vinh cực kỳ thương cảm, lách đến bên cạnh nắm lấy tay nàng:

- Nhị tiểu thư, đừng lo! Ta đảm bảo với nàng, không quá ba ngày, Đại tiểu thư nhất định sẽ trở về.

- Thật chứ?

Tiêu Ngọc Sương mừng rỡ reo lên, rồi lại lẳng lặng nhìn hấn, cúi đầu xuống khẽ nói:

- Người xấu, người không được lừa ta, người biết đó, trên thế giới này, không ai tin tưởng người hơn ta.

Một câu nói này khiến Lâm Văn Vinh cảm động muốn khóc, nhớ tới khi ở Tiêu gia Kim Lăng hấn còn chưa phát lên, chính là Nhị tiểu thư đã nguyện bỏ tính mệnh để cứu hấn, sao lại chẳng làm hấn ghi lòng. Nhớ tới những chuyện cũ khi hai người quen nhau, mua sách, chơi với chó, cứu nhau... từng hồi từng hồi hiện lên trước mắt. Một nỗi hân hoan trào lên trong lòng, cũng không để ý Thanh Tuyền các nàng đang ở ngay đó, Lâm Văn Vinh ôm nàng vào lòng, khẽ hôn lên khuôn mặt xinh xắn:

- Ngọc Sương, đa tạ nàng!

Trong lòng Nhị tiểu thư vui mừng vô hạn, hai mắt ươn ướt, khẽ ‘a’ một tiếng, hai tay bưng lấy gò má, lấp bắp:

- Người, người làm cái gì? Các tỷ tỷ còn ở đây đó, thẹn..., thẹn chết đi!

Xảo Xảo kéo tay nàng, cười nói:

- Đều là tỷ muội nhà mình rồi, có gì mà phải thẹn chứ, bây giờ tốt rồi, mấy vị tiểu thư có tiếng của Kim Lăng chúng ta, đều làm tỷ tỷ muội muội của ta. Xem xem mấy người chúng ta, gồm cả đại ca, đều kết duyên ở Kim Lăng đó.

Nói tới Kim Lăng, mọi người trong xe đều xúc động, người một nhà bọn họ, đích xác là đều quen biết nhau ở Kim Lăng.

Tiêu Thanh Tuyền lườm Lâm Văn Vinh, vươn tay tới phía Nhị tiểu thư:

- Ngọc Sương muội muội, tới đây với ta.

Nhị tiểu thư vốn ngày thường cũng có chút đánh đá, vốn muốn cùng mấy “vợ bé” Lâm Tam nuôi ở bên ngoài so cao thấp, nhưng vừa thấy mặt Tiêu Thanh Tuyền, thì không còn tới nửa phần chua ngoa nữa. Cố nhin thẹn thùng, khẽ vâng một tiếng, ngoan ngoãn tới ngồi bên Tiêu tiểu thư.

- Xảo Xảo nói không sai.

Tiêu Thanh Tuyền mỉm cười:

- Mấy người chúng ta đều có duyên phận khó giải thích ở Kim Lăng. Ngọc Sương muội muội, muội vẫn còn chưa biết, ta và Lâm lang kết duyên, muội chính là nửa bà mai đó.

- Muội là bà mai?

Tiêu Ngọc Sương ngạc nhiên, liếc trộm Lâm Tam:

- Công chúa tỷ tỷ, từ đâu lại nói như thế, sao muội chẳng biết?

Tiêu tiểu thư đỏ ửng mặt, lắc đầu cười khẽ, kể lại một lượt quá trình mình và Lâm Văn Vinh tương giao.

Nghe thấy Tiêu tiểu thư mỗi ngày đều trốn trong phòng người xấu nói chuyện dưới ánh nến với hấn, hương trời thêm đượm, Nhị tiểu thư ngẩn ra một chút, trong lòng chua chua, thần sắc ảm đạm:

- Đáng giận là người xấu giấu muội kín như bưng, nếu không lúc đó có thể quen biết tỷ tỷ rồi thì đã tốt rồi.

- Giữa người với người phải nói tới duyên.

Tiêu Thanh Tuyền phong cách khoan thai, lời lẽ rõ ràng, chỉ nhìn một cái, đã thấu suốt tâm tư của tiểu cô nương này rồi:

- Ngọc Sương muội đừng tức giận, nếu không phải muội tuyển Lâm lang vào Tiêu gia, ta cũng không thể gặp chàng lần nữa, cũng sẽ không có nhiều cơ duyên với chàng như vậy. Nhưng muội lại không biết, vào lúc đó ta hâm mộ nhất, chính là muội đó.

- Hâm mộ muối?! Vì sao!?

Nhị tiểu thư ngẩn ngơ.

Tiêu tiểu thư khẽ gật đầu, dịu dàng đáp:

- Tuyệt không phải nói đùa. Những ngày đó, ta và Lâm lang tuy mỗi ngày trò chuyện, nhưng ngại về thân phận, hơn nữa lòng có ràng buộc, rất nhiều đề tài chỉ có thể nói qua loa. Muội và Lâm lang trò chuyện ở phòng bên, ta liền ở trong phòng lắng nghe, tuy chưa từng thấy hình dáng của muội, nhưng đã thấy muội tuy bướng bỉnh nhưng rất thành thật, có cái gì nói cái đó, so với ta còn hơn rất nhiều. Khi đó, ta hi vọng nhất chính là được như muội, muốn nói là nói, muốn làm là làm, được một lần làm chính mình.

Tiêu Ngọc Sương đỏ mặt tim đập rộn, ngượng ngùng không chịu được:

- Công chúa tỷ tỷ nói đùa rồi, muội nào có được tốt đẹp như vậy.

- Đúng là tốt như vậy đó.

Lâm Văn Vinh cười hai tiếng, nháy mắt:

- Nhị tiểu thư, nàng không biết chứ, đời này lần đầu tiên ta bị chó cắn, chính là Uy Vũ tướng quân cắn đó.

Câu nói này làm Nhị tiểu thư càng đỏ mặt tía tai, nhào vào người hắn đánh loạn lên, mọi người đều cười vang. Thấy Ngọc Sương sát trên người mình, bầu ngực ưỡn lên, chiếc miệng nhỏ mấp máy, ánh mắt Lâm Văn Vinh dịu dàng:

- Ngọc Sương. Thích không?

Nhị tiểu thư như bị ánh mắt của hắn hòa tan, toàn thân chẳng còn nửa phần khí lực. Mềm nhũn ra ỉ ỏi vào lòng hắn, thì thầm:

- Thích! Người xấu...

Chuyện của Tiêu gia cuối cùng cũng phải giải quyết rồi, Nhị tiểu thư này thuần khiết hoạt bát, ta thấy đã thương, có tình cảm với Lâm lang, có ơn với mình, Tiêu Thanh Tuyền tự nhiên sẽ không ngăn cản.

Thấy Lâm Văn Vinh đang khoác lác bên tai Ngọc Sương, còn cái tai nhỏ của Nhị tiểu thư đã đỏ bừng, muốn thoát ra nhưng lại không muốn gãy gập.

- Đồ phóng đảng này!

Tiêu tiểu thư lắc đầu:

- Chàng đừng tác quái với Ngọc Sương nữa. Muội ấy mới có bấy nhiêu tuổi đầu... Hôm nay nếu các tỷ muội đã đều ở đây, vậy thì nên quyết định việc này thôi. Ngọc Sương muội muội vào Lâm gia chúng ta, điều này không thể thích hợp hơn. Lâm lang, chàng đã cầu thân với Tiêu phu nhân chưa?

- Cầu rồi, cầu rồi.

Lâm Văn Vinh mừng rỡ:

- Không chỉ cầu rồi, ta còn đưa sính lễ trọng hậu nữa.

Hắn đem sính lễ ra khai báo một lượt, Nhị tiểu thư đỏ càng thêm thẹn thùng, còn mấy vị phu nhân nghe được thì cười khúc khích không ngừng, Tiêu tiểu thư che miệng lườm hắn, hé mở đôi môi mọng:

- Chàng cứ luôn tác quái, hỏa thượng, sách, mê được là những thứ dùng để cầu thân sao? Cũng may là Tiêu phu nhân tốt tính mới không đuổi chàng ra ngoài. Việc này chàng không cần phải dưng vào nữa, mấy ngày sau thiếp sẽ chuẩn bị đủ đại lễ, tự thân tới cầu thân với Tiêu gia phu nhân, làm cho chàng vừa ý.

Có những lời này của Tiêu Thanh Tuyền, vậy thì chắc như đóng đinh rồi, tâm nguyện của Tiêu Ngọc Sương được thỏa mãn, vừa thẹn vừa mừng, gục đầu trước ngực không dám ngẩng lên.

“Vậy lấy lão bà được Thanh Tuyền lo liệu hết cả rồi, ta chỉ còn phụ trách động phòng thôi.” Lâm Văn Vinh nhộn nhạo cười dâm dật.

Xảo Xảo vỗ tay:

- Hôm nay đúng là song hỉ lâm môn, đại ca trở về, Tiêu nhị tiểu thư cũng sắp vào Lâm gia ta, muội thấy Lâm gia chúng ta ngày càng thịnh vượng rồi. Ngọc Sương muội muội, không bằng hôm nay muội ở lại nhà chúng ta, làm quen với không khí trước...

- Không, không được...

Trong lòng Tiêu Ngọc Sương đang ngọt ngào liên hồi rồi, giọng nhỏ tới mức cơ hồ không nghe được:

- Nương thân một mình ở nhà, muội không yên tâm, đợi say này hãy... ư, tỷ tỷ trêu đùa muội...

Các vị phu nhân cùng bắt cười, sự buồn phiền mấy ngày nay đã được quét sạch.

Nói chuyện mấy câu, Tiêu Thanh Tuyền dặn dò xe ngựa đi qua Tiêu gia, khi tới cửa, Tiêu Ngọc Sương cáo từ xuống xe, vừa mới rèm vén lên, nàng lại nhìn trộm Lâm Tam một cái, môi hồng mở ra, tựa như có lời muốn nói.

- Muội còn khách khí với chúng ta sao?

Tiêu Thanh Tuyền nhìn thấy, giữ lấy nàng bật cười:

- Có việc gì cố thoải mái mà nói, chúng ta đều là người một nhà rồi.

Nhị tiểu thư vang một tiếng:

- Công chúa tỷ tỷ, người xấu không ở nhà, trong nhà muội không có nam nhân, một chút sinh khí cũng không có, rồi tinh rồi mù lên, ngay cả nương thân cũng lo lắng thành bệnh. Muội muốn, muội muốn hẳn trở về ở tạm vài ngày...

Nàng đáp ứng một hồi mới ngượng ngùng mở miệng nói.

Tiêu tiểu thư giật mình, hóa ra là muốn Lâm lang ta trở về Tiêu gia. Ngọc Sương thanh thuần hoạt bát, chủ ý mượn nam nhân này không thể nghĩ ra được, hẳn là mưu kế của Tiêu phu nhân rồi.

Tiêu gia cô mẫu quả nữ, bợ vợ không chỗ dựa, vốn đã tới bên rìa của sự hoang tàn, may mà trời cao làm rớt xuống Lâm Tam, mới một tay chống đỡ cho bọn họ, sự quan trọng của Lâm Văn Vinh với Tiêu gia không ai không biết. Tiêu tiểu thư khẽ thở dài: “Phu quân của ta với Tiêu gia, xem như vĩnh viễn không thoát khỏi liên hệ rồi.”

- Công chúa tỷ tỷ, tỷ, không phải giận rồi chứ?

Thấy Tiêu Thanh Tuyền rất lâu không nói gì, cho rằng nàng tức giận, Nhị tiểu thư cuống cuống mở miệng, mặt đầy vẻ có lỗi.

- Yên tâm đi, công chúa tỷ tỷ của nàng sẽ không dễ tức giận vậy đâu.

Lâm Văn Vinh một tay nắm lấy Thanh Tuyền, tay kia giữ lấy Ngọc Sương, mỉm cười:

- Tiêu gia, Lâm gia đều là một nhà, bên nào ta cũng không vứt bỏ được.

- Chàng nói thật là dễ nghe, nếu Tiêu gia người ta không có hai vị tiểu thư quốc sắc thiên hương, chàng còn có tấm lòng như vậy không?

Tiêu tiểu thư mắt như ngọn đuốc, nhìn thấu mọi chuyện.

- Như vậy cũng được, dù sao hai nhà chúng ta, sớm muộn cũng biến thành người một nhà. Cũng không cần khách khí như vậy, Lâm lang đã quyết định rồi, Ngọc Sương muội muội, ta đem chàng phó thác cho muội đó.

Tiêu Ngọc Sương kinh hãi vô hạn, gật đầu không ngừng:

- Tỷ tỷ yên tâm, muội và nương thân nhất định chăm sóc cho người xấu thật tốt, khiến hẳn vĩnh viễn không muốn rời xa chúng ta.

Lạc Ngưng trầm hừ một tiếng: “Còn phải nói sao! Với tính cách đa tình của đại ca, nếu mẹ con ba người này cùng ra trận, không chừng Tiêu Ngọc Sương nói đúng mất.”

Tiêu tiểu thư cẩn thận sửa sang lại y phục cho Lâm Văn Vinh, dịu dàng bảo:

- Cách ngày xuất chinh cũng không xa nữa. Đừng có khi phụ cô nữ quả mẫu người ta... chỉ có một điều cần nhớ kĩ, chăm sóc tốt cho bản thân, đừng làm những việc rủi ro như vừa rồi nữa. Thiếp và đứa bé, không chịu được nỗi sợ hãi như thế mấy lần nữa đâu.

Vành mắt Tiêu Thanh Tuyền có chút hồng lên, nhỏ nhẹ dặn dò, lộ rõ chân tình, Lâm Văn Vinh chỉ chịu cách này, dưới sự cảm động, ngoan ngoãn gật đầu.

- Nếu chàng ở đây thấy không chịu được. Vậy thì hãy trở về, thiếp đợi chàng.

Tiêu tiểu thư hai má phát nóng, lặng lẽ nói.

Trong lòng Lâm Văn Vinh rạo rực, cẩn thận nhìn nàng hỏi:

- Như vậy, còn phải trai giới không?

- Sao thiếp biết được?

Tiêu Thanh Tuyền then thùng đẩy hắn ra ngoài:

- Chàng đi ra mau, giải quyết tốt mọi việc rồi, thiếp sẽ tha cho chàng.

Câu này rất là có học vấn, xe ngựa của Tiêu tiểu thư đi xa rồi, Lâm Văn Vinh còn đứng nguyên tại chỗ, tỉ mỉ thưởng thức ý tứ trong câu nói đó.

Ánh trăng tràn ngập, lặng lẽ chiếu lên người hắn, dáng vẻ chìm đắm trong suy tư của hắn so với Lâm Tam hoạt bát hiếu động hàng ngày, tựa hồ thêm một phần sự chín chắn. Tiêu Ngọc Sương đứng bên người hắn, vui mừng khôn xiết, ôm chầm lấy hắn vào lòng

- Ấy, con thỏ trắng nhỏ sao lại biến thành chú thỏ lớn rồi thế này!

Lâm Văn Vinh giật mình mở miệng.

- Cái gì mà con thỏ trắng nhỏ?

Nhị tiểu thư không hiểu nhìn hắn, lại thấy tặc nhãn của hắn đang nhìn chằm chằm vào ngực mình, cười dâm dăng vô cùng.

- Đáng ghét!

Nhị tiểu thư khẽ gắt lên, vừa vui vừa thẹn, vội vã đẩy cửa vào nhà.

Đêm đã khuya, trong cửa hàng trống vắng yên lặng, so với ngày thường có thêm chút lộn xộn. Tiêu Ngọc Sương châm đèn lên, công văn ngày đó xử lý vẫn còn trên bàn, bên trên có thêm mấy chữ xinh xắn. Tiệp tay cầm lấy mấy tờ, lại thấy mấy chữ này đơn giản rõ ràng, đều là một chữ “được”.

- Những cái này là nương thân phê duyệt, nương thân nói việc người làm, thiên hạ không có người thứ hai sánh được.

Tiêu Ngọc Sương nép vào lòng hắn, mặt ngập tràn nụ cười vui sướng:

- Người đợi một chút, ta đi xem xem nương thân đã ngủ chưa. Cho nương thân một sự kinh hỉ bất ngờ, để nương thân nhìn thấy người, đảm bảo bệnh gì cũng khỏe lên một nửa.

Tiêu Ngọc Sương nhón chân chạy vào trong, Lâm Văn Vinh kéo tay nàng lại:

- Chúng ta cùng vào đi, dù sao ta cũng muốn vào. Tiệp thể xem coi có nước nóng không, chúng ta cùng rửa... tay!

Bị hắn đùa bỡn nhiều rồi, Nhị tiểu thư thấy mặt cũng dày lên, nắm lấy tay hắn, rón rén đi lần mò về phòng phu nhân.

Trong phòng có ánh đèn lờ mờ, cực kỳ yếu ớt, Tiêu phu nhân dường như vẫn chưa ngủ.

- Nương thân...

Nhị tiểu thư khẽ gọi một tiếng, trong phòng im lặng, tiếp theo tiếng vui mừng của phu nhân:

- Ngọc Sương, còn về rồi? Tìm được người không?

- Người xấu, để nương thân nhìn thấy người, đảm bảo nhảy dựng lên.

Nhị tiểu thư che miệng cười khẽ, rất đắc ý:

- Nương thân, mau mở cửa đi, bên ngoài lạnh lắm.

Tiếng bước chân ào ào vọng lại, cánh cửa ‘két’ một tiếng mở ra, tiếng Tiêu phu nhân truyền lại:

- Con bé này, một lát mà cũng đợi không nổi sao, a...

Tiêu phu nhân môi đỏ mi xinh, dung nhan thanh lệ kia có chút tiều tụy, tay cầm đèn lồng, trên người chỉ khoác một chiếc áo ngủ bằng tơ tới đầu gối, chân ngọc thon dài chắt nịch dưới ánh đèn mờ lóe lên óng ánh. Đi quá vội nên ngay cả áo cũng chưa khép kín, giữa hai vạt áo, bầu ngực căng tròn trắng nõn nã nhô lên cao vút, có thể nhìn thấy cả khe núi sâu thẳm thẳm kia, vóc dáng mỹ miều phong mãn được che sau lớp áo lụa mong manh, những đường cong uốn lượn thướt tha thật khiến người ta mê hoặc.

- A, người xấu, nhắm mắt, mau nhắm mắt lại...

“Rầm” một tiếng, lời của Nhị tiểu thư còn chưa dứt, cánh cửa đã đóng sầm lại, âm thanh kinh hoàng của phu nhân từ trong phòng truyền ra:

- Ngọc sương, sao, sao còn lại dẫn hấn đến đây?

- Nhắm mắt lại làm cái gì?

Vẻ mặt Lâm Văn Vinh vô cùng nghiêm túc:

- Nơi này tối đen như mực, ta chẳng nhìn thấy gì cả. Ấy, sao phu nhân còn chưa mở cửa? Ta đợi tới hai chén trà rồi!

Tiêu Ngọc Sương kinh hồn còn chưa bình tĩnh lại, đưa tay ra xua xua trước mặt hấn nửa ngày, nửa tin nửa ngờ:

- Người, người thật sự chưa nhìn thấy gì chứ?

Lâm Văn Vinh không hề chớp mắt:

- Trời tối như vậy, ánh đèn lại yếu, mắt ta nhỏ như vậy, có thể nhìn thấy gì? Ấy, ai sờ mặt ta vậy?! Phu nhân, trò này không đùa được đâu nhé.

Làm ta sợ muốn chết, Nhị tiểu thư vỗ vỗ ngực hấn, cười nói:

- Nương thân đừng sợ, trời tối rồi, nhìn không rõ đâu. Nương thân xem, chẳng phải con đã dẫn người xấu trở về rồi sao?

“Nhìn không rõ ư?! Mắt hấn trợn lên so với trâu còn to hơn.” Giọng phu nhân run rẩy:

- Con bé này, cứ muốn dọa chết nương thân! Lâm Tam, người đã về rồi? Sớm đi nghỉ đi, ngày mai ta sẽ nói chuyện với người.

397. Chương 395: Phó Thác

Lâm Văn Vinh đứng đắn dõng dạc nói, Tiêu phu nhân khẽ ừ một tiếng, không thốt thêm câu nào nữa.

Nhị tiểu thư thấy nương thân im lặng, liền kéo hấn về phòng, đẩy cửa tiến vào, thấy bên trong phòng vẫn giữ tình trạng như ngày hấn bị bắt đi, không dính chút bụi.

Lâm Văn Vinh ngồi phịch trên giường, nhớ tới dáng vẻ của Ninh tiên tử, tức thì nảy sinh nỗi nhớ nhung vô hạn: “Không có ta, chẳng biết thần tiên tỷ tỷ ở một mình trên đỉnh núi đó có quen không?”

Tiêu Ngọc Sương dẫn dò nha hoàn chuẩn bị nước nóng mang tới phòng, thấy trong chiếc thùng tắm lớn cánh hoa nổi bật bình tỏa hương thơm, Lâm Văn Vinh lấy làm lạ:

- Cái thùng to như vậy, sợ là ta dùng không hết đâu, thế này quá lãng phí! Nhị tiểu thư, hay là chúng ta mỗi người tắm một nửa. Nàng yên tâm, ta tuyệt đối không nhìn lên, có thể kêu Hoàn Nhi đặt rèm ở giữa giám thị...

Hoàn Nhi nghe thế quay đầu đi che miệng phì cười, Nhị tiểu thư đỏ mặt:

- Người cứ xấu xa như vậy, ai muốn tắm một nửa với người. Vừa rồi nường thân bị kinh hãi, ta phải đi nói chuyện với người. Đợi người tắm rửa xong rồi, ta sẽ tới bồi tiếp người.

- Ấy, phu nhân bị kinh hãi? Việc này rất lớn đây, Nhị tiểu thư cứ đi bồi tiếp phu nhân, chuyện ấy quan trọng hơn.

Lâm Văn Vinh an ủi Ngọc Sương, Nhị tiểu thư không hiểu ý tứ trong lời của hắn, còn cho là hắn thật lòng an ủi, cảm kích khẽ gật đầu, dẫn Hoàn Nhi đi ra khỏi phòng.

Đợi cửa phòng đóng lại, Lâm Văn Vinh nhanh chóng cởi sạch quần áo, nhảy ào vào thùng tắm, hơi nóng bốc lên người làm toàn thân sượng rợn. Ngay cả lỗ chân lông cũng thoái mái. Đột nhiên nhớ tới cảnh nhìn trộm Ninh Vũ Tích tắm rửa trên tuyết phong, lòng vừa hạnh phúc lại chờ mong.

Trên bàn đặt một bộ áo lót mới, tản ra mùi hương nhàn nhạt. Lâm Văn Vinh đưa tay lật qua, thấy áo lót chính là do tơ tằm thượng hạng dệt thành, hoàn toàn do may thủ công, mũi khâu đều đặn, tay nghề tinh xảo, phía dưới áo lót vẽ một đôi hồ điệp đang giương cánh, vui vẻ bay múa, bên cạnh còn dùng tơ hồng thêu một chữ "Lâm" nhỏ. Mũi khâu cuối cùng còn chưa hoàn thành, thấy được mấy đầu tơ.

"Ồ? Cái này là đặc biệt chuẩn bị cho ta sao?" Lâm Văn Vinh lấy làm lạ, lật qua lật lại cái áo mấy lần, ngửi thấy trên áo có mùi thơm thoang thoảng, liền biết ngay là do nữ tử làm ra. Tiêu gia chính là dựa vào bán vải may áo mà phát lên, có nghề thế này cũng chẳng có gì lạ, chỉ là không biết là tay ai làm ra.

Thay ý phục mới tinh, cảm giác mềm mại nhẵn nhụi rất thoải mái. Nằm ở trên giường, lăn qua lăn lại cũng không ngủ được, ngoài cửa sổ ngập tràn ánh trăng, yên tĩnh dễ chịu: "Không biết giờ này tiên tử tỷ tỷ đang làm gì? Đại tiểu thư ở đâu? Tiên Nhi đã tìm thấy An tỷ tỷ chưa?"

Đang miên man suy nghĩ, chợt nghe thấy tiếng then gõ lách cách, cửa phòng từ từ mở ra, một bóng dáng thon nhỏ chui vào.

"Ai?" Lâm Văn Vinh giật mình kêu lên: "Chẳng lẽ là An tỷ tỷ tới giết ta? Cho dù nàng ta có lấp thêm cánh, cũng không thể nào nhanh như vậy được."

- Người xấu, là ta đây.

Nữ tử kia e lệ lên tiếng, có chút run rẩy. Trong bóng tối mịt mờ, mơ hồ có thể nhìn thấy đường nét đáng yêu của nàng, dĩ nhiên là Nhị tiểu thư rồi. Nàng lên trôn ra ngoài, nên chỉ mặc một bộ váy hồng, thân hình đang thì mơn mớn nảy nở kia có chút run rẩy.

- Ngọc Sương, không phải nàng bồi tiếp phu nhân nói chuyện sao?

Lâm Văn Vinh mừng rỡ kêu lên, đang muốn tới kéo nàng lại. Nhị tiểu thư đột nhiên ngẩng đầu lên, mặt nóng ran, ngiền răng đưa bàn tay nhỏ run rẩy vén chăn của hắn lên, chui tọt vào trong chăn.

Thân thể nàng vừa mềm vừa láng mịn, như nụ hoa mới nở, lên xuống nhấp nhô, vô cùng yếu điệu, còn mang theo mùi thơm mát sau khi tắm, giống như một đóa hoa bách hợp, thanh lệ mê người.

Một tiểu mỹ nhân mê hoặc như thế chủ động chui vào giường, Lâm Văn Vinh nhộn nhạo, nuốt nước bọt ừng ực, ôm lấy nàng:

- Nhị tiểu thư, đừng, ta mới thành niên mà.

- Người xấu đáng ghét...

Mặt Nhị tiểu thư như lửa đốt, khẽ kêu một tiếng, đưa cánh tay trắng nõn như ngó sen xiết chặt, gò má sáng bóng như ngọc áp lên ngực hắn, ngay cả Lâm Văn Vinh cũng nghe được nhịp tim đập bình bịch của nàng.

- Hôn ta đi...

Trong bóng đêm Nhị tiểu thư tựa hồ được tăng thêm rất nhiều dũng khí, cánh tay bám chắc lên cổ hắn, cánh môi tươi mơn mẩn hé ra, nhu tình như nước, dũng cảm ngẩng đầu nhìn hắn.

- Ta, ta thật sự là không am hiểu việc này lắm.

Lâm Văn Vinh vuốt ve nàng, cười vô sỉ.

- Đáng ghét, ưm...

Nhị tiểu thư rên lên một tiếng, lời còn chưa nói xong, đã bị hắn bao phủ đôi môi. Thân hình hắn to lớn mạnh mẽ, cánh tay cuốn chặt lấy nàng, hai người dính sát với nhau, Ngọc Sương như bị sét đánh, nhũn ra trên lòng hắn, mặc hắn chiếm lấy nước miếng ngọt lịm, ngay cả hít thở dường như cũng quên mất.

Không biết trải qua bao lâu, Ngọc Sương thấy hơi thở của mình tắc nghẽn, mới lưu luyến buông hắn ra, thở hổn hển, tình ý như lửa:

- Người xấu, người toàn ức hiếp ta...

Lâm Văn Vinh tròn mắt:

- Sao lại là ức hiếp nàng chứ, ta đáp ứng yêu cầu của nàng mà...

- Không cho nói.

Nhị tiểu thư đỏ bừng mặt, tay che lên miệng hắn:

- Là người ức hiếp ta, chính là người ức hiếp ta, từ lần đầu tiên nhìn thấy ta, người đã bắt đầu ức hiếp ta....

Mặt nàng nổi lên nụ cười ngọt ngào xen lẫn e thẹn, lại ép sát mặt vào ngực Lâm Văn Vinh, giọng nhỏ nhẹ nhưng kiên định:

- Ta muốn người đời đời kiếp kiếp đều ức hiếp ta...

“Yêu cầu này thật là rất khó cự tuyệt.” Lâm Văn Vinh ôm thân hình mơn mẩn mềm mại của nàng vào ngực, trong lòng yên bình tĩnh lặng:

- Ngọc Sương, phu nhân đã ngủ chưa.

Nhị tiểu thư đỏ mặt khẽ lắc đầu. Lâm Văn Vinh giật nảy mình:

- Không phải chứ, vậy... vậy sao được, chẳng lẽ lát nữa phu nhân phải bắt gian?

- Bắt cái đầu của người.

Nhị tiểu thư cười duyên đáng tội hắn một cái, động tác như mơn trớn, ánh mắt long lanh. Nàng dẫn đo một lúc mới mở miệng:

-Người xấu, ta hỏi người một việc, người phải thành thật trả lời ta.

Lâm Văn Vinh lập tức gật đầu, Nhị tiểu thư hừ một tiếng:

- Vừa rồi khi nương thân mở cửa, rốt cuộc người có nhìn rõ...

Nàng ngập ngừng không dám nói tiếp.

- Nhìn rõ cái gì?

Lâm Văn Vinh lấy làm lạ hỏi:

- Ấy, phu nhân đã mở cửa sao? Sao ta lại chẳng biết nhỉ?

- Nhưng nương thân nói, người nhìn thấy người...

Nhị tiểu thư nhìn thẳng vào đôi mắt hắn, tựa hồ muốn nhìn thấu qua lời nói của hắn là thật hay giả.

Lâm Văn Vinh chớp chớp mắt, than:

- Phu nhân thật sự nhìn thấy ra rồi ư? Ài, gần đây ta dùng mắt quá độ, thị tức giảm sút ghê gớm, phải tìm đại phu xem cho cẩn thận mới được. Nhị tiểu thư yên tâm, lần tới ta nhất định nhìn phu nhân cho rõ, không để mọi người phải thất vọng.

- Nhìn rõ cái gì? Nhìn không rõ mới tốt!

Nhị tiểu thư gật khẽ, vừa then thùng vừa tức giận, nàng chăm chú nhìn Lâm Tam mấy lượt, thấy thần sắc hẳn vẫn nghiêm túc như thường, không nhìn ra manh mối, chỉ đành gật đầu, dịu dàng bảo:

- Vậy ta tin ngươi. Người xấu, người ức hiếp ta là đủ rồi. Không được ức hiếp nương thân của ta.

“Câu này nói rất có trình độ!” Lâm Văn Vinh nắm lấy tay nàng cười khan mấy tiếng:

- Xem nàng nói kìa, ta là người như vậy sao?

- Nên không phải như vậy.

Nhị tiểu thư đột nhiên rơm rớm nước mắt, cúi đầu hỏi nhỏ:

- Người xấu, người có hận nhà chúng ta không?

- Hận? Sao lại nói như vậy?

Lâm Văn Vinh giật nảy mình.

Tiêu Ngọc Sương buồn bã nói:

- Người mấy lần gặp nạn đều xảy ra ở Tiêu gia chúng ta, lần này lại còn suýt chút nữa mất mạng, ngay cả nương thân cũng thấy áy náy với người, chẳng lẽ người còn không hận?

- Cái này có gì mà phải oán hận chứ.

Lâm Văn Vinh cười vang:

- Sinh tử có số, phú quý do trời, nếu nói về chết, ta cũng không phải chỉ chết một hai lần đâu...

- Không được nói sảng.

Nhị tiểu thư vội che miệng hắt lại:

- Người sẽ không sao cả.

Lâm Văn Vinh hôn lên lòng bàn tay trắng ngần non mịn của nàng:

- Vậy nàng khuyên giải phu nhân thế nào, mới đến được chỗ ta?

Khuôn mặt Tiêu Ngọc Sương phớt hồng, thần sắc đầm thắm mà lại trang trọng:

- Ta nói với nương thân. Bắt đầu từ bây giờ ta phải bảo vệ người mọi lúc mọi nơi. Để người không phải chịu thêm chút thương tổn nào nữa.

- Bảo vệ ta?

Lâm Văn Vinh ngẩn ra.

- Người không tin à?

Về mặt Tiêu Ngọc Sương trở nên gấp gáp, xoạt một tiếng, rút một chiếc chủy thủ sáng loáng từ sau eo ra:

- Ta có cái này, nếu ai dám động vào người, ta sẽ liều mạng với kẻ đó...

Lâm Văn Vinh cuống cuống đoạt lấy chủy thủ trong tay nàng, ‘keng’ một tiếng vứt ra xa:

- Nha đầu ngốc, ta không sao cả, nàng đừng làm việc ngu ngốc... tên tiểu tử Tứ Đức này làm việc không thể tin tưởng được nữa. Chủy thủ này sao còn chưa nung chảy ra, nếu làm bị thương tới nàng phải làm sao?

Tiêu Ngọc Sương ngả vào lòng hắn, lặng lẽ nói:

- Ta nguyện chết, chứ không để người chết, ta không muốn người lại xảy ra chuyện gì nữa.

Nhìn vẻ mặt vô cùng trang trọng của nàng, Lâm Văn Vinh muốn cười, nhưng không thể nào cười nổi, trong lòng trào lên cảm giác ngọt ngào và xúc động, ôm ghì lấy nàng, không nói lời nào.

Nhị tiểu thư dường như nhận ra tâm tình của hắn, cười âu yếm nhẹ hôn lên mặt hắn:

- Người xấu, cảm ơn người, người là người xấu tốt nhất.

“Người xấu tốt nhất?” Lâm Văn Vinh cười phá lên.

Cả đêm ôm thân thể mềm mại như hoa của Ngọc Sương, làm hắn an tĩnh vô cùng, ngoại trừ sờ sờ mó mó ra, không hề nổi lên chút tà niệm nào khác. Với hắn mà nói, thật sự là một thành tựu phi thường.

Sáng hôm sau tỉnh lại, vẫn còn vương vấn mùi hương thoang thoảng bên giường, nhưng Ngọc Sương đã không còn bên cạnh. Bước ra khỏi cửa nhà trong liên thấy Tứ Đức đang đi vòng quanh bồn hoa lớn trong vườn, nhìn thấy hắn lập tức hưng phấn kêu to:

- Tam ca, huynh về từ bao giờ vậy?

- À, đại khái là khoảng chập tối. Này, mấy thứ hoa này từ đâu kiếm ra vậy?

Tứ Đức nói nhỏ:

- Đây là do phu nhân sai người mang tử Kim Lăng tới, đều là chủng loại mới do Phúc bá trồng ra. Phu nhân nói khi Tam ca ở Kim Lăng thích hoa nhất, người bảo bọn đệ trồng một vườn hoa lớn, làm giống như ở Kim Lăng, đợi sau này tam ca rảnh rồi, dẫn các vị tiểu thư tới đây hái hoa, tìm lại chút cảm giác xưa.

Miệng lưỡi Tứ Đức trơn tru, Lâm Văn Vinh nghe mà chóng mặt, cảm giác dẫn các vị tiểu thư đi hái hoa, không phải người bình thường nào cũng có được, phu nhân quả thật nhọc công rồi.

Đi một vòng không tìm thấy Nhị tiểu thư, đang muốn trở lại phòng thì nhìn thấy một thân hình yêu kiều thướt tha đi tới, phong thái ưu nhã, bước chân nhanh nhẹn.

- Ô phu nhân, sớm như vậy đã ra ngoài tản bộ rồi?! Ấy, đây chẳng phải là Trần Viễn tướng quân sao, lâu qua không gặp rồi, may khỏe không... Ấy, tiểu tử, tao cảnh cáo mày, ngàn vạn lần đừng làm thế, tao cần người còn giỏi hơn mày...

Trần Viễn tướng quân được giữ trong tay Tiêu phu nhân vừa nhìn thấy hắn ở trước mặt liền xao động bất an, không ngừng sửa diên cuồng, Lâm Văn Vinh sợ tới mức nhảy bắn lên, ôm chặt lấy hông.

Phu nhân thấy thế thì thú vị lắm, che miệng cười khúc khích:

- Lâm Tam, ta nghe Ngọc Sương nói, người một quyền có thể đánh chết cả hổ, Trần Viễn tướng quân lại quen biết với người, người còn sợ nó làm gì?

Nhị tiểu thư đúng là quá yêu thương ta rồi, rõ ràng trăm quyền mới đánh chết được chó dữ, tới miệng nàng liền thành một chuỗi giết chết hổ.

- Phu nhân, người đảm đảm xinh đẹp, thuần khiết thiện lương như vậy, sao lại cũng nuôi chó chứ.

Thấy Trần Viễn tướng quân thè ra cái lưỡi đỏ au, Lâm Văn Vinh toát mồ hôi lạnh: “Đây là lão oan gia từ Kim Lăng tới, không thể bắt cản được.”

Phu nhân không đáp lời, nhìn hắn từ trên xuống dưới, nhẹ nhàng ân cần hỏi thăm:

- Lâm Tam, mấy ngày nay người có khỏe không?

- Làm phiền phu nhân phải lo lắng rồi.

Thấy con chó kia nhìn hắn chằm chằm, Lâm Văn Vinh bất giác lùi hai bước:

- Ta rất khỏe, đi lên cao, nhìn được xa, không chút ưu sầu.

“Đi lên cao, nhìn được xa?!” Tiêu phu nhân lẩm nhẩm đọc lại, sắc mặt đột nhiên đỏ ửng, vừa giận vừa thẹn, tức giận trừng mắt nhìn hắn, vội vã quay đầu đi.

“Thôi xong, không hay rồi, lỗ miệng mất rồi!” Lâm Văn Vinh ngẩn ngơ nhìn phu nhân mắt đỏ tới mang tai lan tới cái cổ trắng nõn, thân hình phong mẫn thướt tha với những đường con quyết rũ, cực kỳ mê người. Tim hắn đập rộn lên, cuống quýt xua tay:

- Phu nhân, oan uổng, hôm qua người mặc y phục quá dày, ta không thể nhìn được gì hết.

Tiêu phu nhân cắn môi, mặt như lửa đốt, bàn tay nắm chặt dây thừng buộc Trần Viễn tướng quân liền lỏng ra một chút, con ác câu kia lao lên mấy bước, sủa gâu gâu. Lâm Văn Vinh hồn phi phách tán, quay đầu bỏ chạy. Nhưng đụng ngay vào một thân hình mềm mại, giọng Nhị tiểu thư vang lên:

- Người xấu, người làm gì vậy?

Lâm Văn Vinh như gặp được cứu tinh, ôm chầm lấy Ngọc Sương:

- Nhị tiểu thư, nàng tới đúng lúc quá, mau bảo vệ ta, con chó kia muốn cắn người.

Không ngờ rằng Lâm Văn Vinh ngày thường cứng rắn như tảng đá lại sợ chó, Tiêu phu nhân nhìn thấy buồn cười lắm, đang muốn gọi Trần Viễn tướng quân về, nhưng lại nhìn thấy Lâm Văn Vinh đang lén lút nhìn ngó mình, mặt bà đỏ lên, liền làm ra vẻ lạnh lùng.

- Mau buông ta ra, nương thân đang ở đây đó.

Nhị tiểu thư cất giọng oanh yến, then thùng nói.

Trần Viễn tướng quân nhìn thấy Tiêu Ngọc Sương lập tức quấy đầu vẫy đuôi, yên tĩnh trở lại. Lâm Văn Vinh mới thở phào một cái, Tiêu Ngọc Sương thoát khỏi lòng ngực hắn, đỏ bừng mặt:

- Người và nương thân nói cái gì, vì sao Trần Viễn tướng quân muốn cắn người?

- Điều này...

Lâm Văn Vinh nhìn Tiêu phu nhân dò xét:

- Kỳ thực cũng chẳng có gì, ta chỉ và phu nhân thảo luận về vấn đề nhãn quang thôi. Phu nhân khen nhãn quang của ta tốt, nào biết Trần Viễn tướng quân lại sinh lòng đỏ kỵ, muốn cắn ta...

“Kẻ này đúng là nói năng bậy bạ vung vít, Trần Viễn tướng quân chỉ là một con chó, lại không biết nhìn trộm ta, ghen tỵ với người cái gì?” Tiêu phu nhân vừa then vừa giận, không nói ra được.

Nhị tiểu thư hết nhìn nương thân lại liếc Lâm Văn Vinh:

- Ta không tin, nhất định là người đã chọc giận nương thân rồi. Người xấu, người đừng nghĩ oan cho nương thân, người vốn còn sợ chó hơn người, nhưng từ khi người xảy ra chuyện, trong lòng người ấy náy, mới cắn răng nuôi Trần Viễn tướng quân, dạy nó trông nhà giữ vườn.

- Hóa ra là thế.

Lâm Văn Vinh thở một hơi dài, sắc mặt nghiêm túc:

- Xin phu nhân yên tâm, lần này bắc chinh, nếu ta còn có thể sống sót trở về, ta nhất định vì Tiêu gia và nhà của ta làm việc thật tốt, mỗi ngày tiến tới, báo đáp ơn tri ngộ của phu nhân.

“Tên này vừa rồi còn mặt mũi lấm lét, chớp mắt một cái đã trở nên đứng đắn như thế, nghe hắn nói cũng không biết câu nào thật câu nào giả nữa!” Phu nhân thở dài, lườm hắn:

- Cái gì mà vì Tiêu gia vì nhà của người? Ngay cả hai đứa con gái của ta đều đã hứa gả cho người rồi, Tiêu gia này chẳng lẽ còn có thể cho người ngoài, người nói thể là muốn ta tức chết à!

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc không nói gì. Tiêu phu nhân thấy ánh mắt của hắn vẫn chòng chọc lên người mình, có chút không tự nhiên, vội nói cho qua:

- Người thật sự muốn lãnh binh đánh trận.

- Không sai.

Lâm Văn Vinh gật đầu thở dài sườn sượt:

- Nếu đã có rất nhiều việc định sẵn là phải làm, ta cũng không thể chối từ. Trưa nay ta sẽ ở nhà giúp phu nhân xử lý chút việc buôn bán, qua buổi trưa ta sẽ đi gặp Lý Thái bàn việc. Chiến tranh vô tình, lần này đi cũng không biết tới bao giờ mới có thể trở lại.

Thấy sắc mặt hần nặng nề, Tiêu phu nhân cũng chẳng biết nói gì hơn, nói chuyện với Lâm Tam, khi thì vui vẻ, khi thì bi thương. Đúng là làm người ta theo không kịp, không biết sao hần lại có ra được cái tính cách này.

- Lâm Tam, người qua đây.

Ánh mắt Tiêu phu nhân dịu dàng, gật đầu với hần, Lâm Văn Vinh vội vã chạy tới.

Phu nhân kéo tay Ngọc Sương đặt vào lòng bàn tay nói, khẽ thở dài:

- Bắt đầu từ giờ, ta giao Ngọc Sương cho người, chỉ mong người đối xử với nó thật tốt, không để nó bị một chút ầm ức nào.

- Nương thân...

Nhị tiểu thư xấu hổ lại vừa mừng rỡ nhào vào lòng mẫu thân, nước mắt trào ra.

- Con bé ngốc.

Tiêu phu nhân yêu thương vuốt ve mái tóc của nàng, mắt đã ướt ướt.

- Điều này, phu nhân, còn Đại tiểu thư nữa thì sao?

Lâm Văn Vinh dày mặt hỏi.

Tiêu phu nhân đang lúc tình cảm thấm thiết, nước mắt sắp trào ra, lại bị hần phá ngang, khóc hay cười cũng chẳng xong, nhịn không được lườm hần:

- Da mặt của người thật là quá dày, đã nói là hai đứa con gái hứa gả cho người, còn có thể chạy mất sao?

Thấy Ngọc Sương nắm chặt lấy tay Lâm Tam, xấu hổ hạnh phúc lẫn lộn, phu nhân thở dài:

- Được rồi, được rồi, Ngọc Nhược tuy không ở đây, ta sẽ quyết định thay nó, đem cả hai tỷ muội chúng nó cùng cả cho người...

Ngọc Sương e thẹn nói:

- Tỷ tỷ không có mặt, vậy mời nương thân làm mai mối thay thế. Người xấu, ta giao tỷ tỷ cho người...

Nhị tiểu thư nắm lấy tay phu nhân, đưa tới tay Lâm Văn Vinh.

398. Chương 396: Xin Đuổi Người Này Ra Khỏi Trường

- Quý nha đầu, nói năng linh tinh.

Tiêu phu nhân lắc đầu cười khẽ, mặt đỏ ra, rụt tay lại:

- Đợi tới khi Ngọc Nhược trở về, làm lễ bù vào là được rồi, cần thay thế làm gì? Lâm Tam, người nói đúng không?

- A, đúng, đúng...

Lâm Văn Vinh vội gật đầu, nghiêm mặt:

- Nắm nhầm tay là một vấn đề rất nghiêm trọng, ta tạm thời không định phạm vào loại sai lầm này. Huống chi, với vẻ quốc sắc thiên hương của phu nhân, cùng Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư đứng với nhau, liền giống như đóa hoa cùng cành nở trong vườn, sao có thể tùy tiện thay thế chứ.

Hần nói một câu khen cả ba người, Nhị tiểu thư mặt mày tươi như tranh vẽ, nắm lấy tay nương thân cười duyên dáng:

- Đó là tất nhiên, nương thân của ta từ nhỏ đã nổi danh là mỹ nhân, năm xưa làm cho không biết bao nhiêu công tử ca thần hồn điên đảo, phong thái giờ đây lại càng làm người ta thêm yêu mến, tuyệt mỹ vô song. Trong Kim Lăng lẫn kinh thành, người ngưỡng mộ nương thân của ta càng nhiều hơn... xem như người cũng có nhân quang!

- Nha đầu này .

Tiểu phu nhân hơi đỏ mặt lên, mỉm cười âu yếm vỗ lên khuôn xinh tươi của con gái:

- Vốn dĩ còn mong con có thể quản giáo Lâm Tam, nào ngờ chưa gả cho người, đã học được bảy tám phần miệng lưỡi trơn tru của tướng công rồi, sau này còn như thế nào nữa đây?

Nhị tiểu thư cười khanh khách, một tay nắm lấy nương thân, tay kia nắm lấy Lâm Tam, vừa hân hoan lại vừa thẹn thùng, phảng phất chiếu đỏ nửa vòm trời.

- Nhưng Ngọc Nhược đáng thương của ta còn không biết đang ở nơi nào?

Nhìn gò má xinh xắn của Ngọc Sương, Tiêu phu nhân hoài cảm thương tâm, hai giọt lệ nổi lên trong mắt.

- Nương thân đừng lo, không quá hai ngày nữa, tỷ tỷ nhất định sẽ trở về.

Nhị tiểu thư khẽ nói bên tai mẫu thân mấy câu, Tiêu phu nhân gạt nước mắt khẽ gạt đầu:

- Nếu có công chúa cầu xin tha thứ, vậy tự nhiên là tốt rồi. Nhưng người ta là đệ nhất công chúa của Đại Hoa, hai tỷ muội các con sau này thế nào cũng ít nhiều phải nhìn sắc mặt cô ta rồi. Lâm Tam, hai đứa con gái của ta đối xử với người như thế, người phải thật công bằng, không được thiên vị.

- Phu nhân nói đi đâu vậy.

Lâm Văn Vinh cười vang:

- Từ khi ta vào Tiêu gia tới nay, đã được phu nhân và hai vị tiểu thư chiếu cố, cảm kích còn không kịp, sao lại có thể xem nhẹ các nàng được. Nếu nói đến thiên vị, trong lòng ta còn nghiêng về hai vị tiểu thư nhiều hơn, ai bảo ta một năm có ba trăm sáu mươi ngày, thì đã có ba trăm ngày là bồi tiếp các nàng rồi chứ.

Lời này không hề sai, Lâm Tam vào Tiêu gia tới nay, chỉ có gần đây mới ra ngoài nhiều hơn một chút, trước đây luôn luôn là một người làm việc tốt, hộ vệ tiểu thư, phục hưng Tiêu gia. Luận công lao hẳn là đệ nhất. Tiêu phu nhân hài lòng gật đầu:

- Nếu đã như vậy, ta cũng yên tâm rồi, người mềm mết lợi hại, làm người ta cái gì cũng tin người.

Nhị tiểu thư nghe thấy phu nhân khen Lâm Tam, thì cảm thấy vui mừng nói ríu rít:

- Nương thân, Lâm Tam thành thật đáng tin, không hề biết nói dối. Hắn nói đêm qua hắn không nhìn thấy gì cả, giờ này nương thân tin rồi chứ.

Lâm Văn Vinh cảm kích đến rơi nước mắt: “Vẫn là Nhị tiểu thư tín nhiệm ta, sau này nhất định phải vào phòng nàng nhiều hơn một chút... ở đúng, tiện thể gọi thêm Đại tiểu thư. Cổ ngữ nó rất đúng, ba người đồng hành, ắt phải ta phải ”ước”.

(Câu này vốn là: ” ă_0ă°ă°?RèjRăj&æS0æ ă_« (Tam nhân đồng hành tất hữu ngã sự). Ba người đồng hành ắt có một người là thầy của ta.)

Tiêu phu nhân ngạc nhiên. Thấy mặt mũi Lâm Tam lấm lét đang cười trộm, bà có khổ mà không nói được, khẽ cắn môi hồng, nhượng mảy trừng mắt nhìn hắn, mặt chuyển sang đỏ bừng.

Ở Tiêu gia cho tới cả buổi trưa. Xử lý công vụ tích lũy lại mấy ngày qua, Lâm Tam được phu nhân cổ động, tự nhiên là tận tâm tận lực, chăm chỉ không thôi. Nhị tiểu thư được chính miệng phu nhân hứa gả, mong ước bấy lâu đã được bù đắp, tự nhiên là hài lòng mãn ý quanh quẩn bên hắn, miệng nhỏ liên tục líu lo. Tiêu phu nhân cũng ân cần chu đáo, thỉnh thoảng hết canh sâm lại tổ yến tự tay bê vào phòng, ngồi một bên nhìn hai người ăn. Thấy hai người vui vui vẻ vẻ, ân ái ái ái, trong lòng bà vừa mừng vừa cảm khái khó diễn tả, chỉ có tiếc nuối duy nhất là tên Lâm Tam này hơi quá hươu vượn. Nghĩ tới đây nhịn không được hung hãn trừng mắt nhìn hắn, khiến toàn thân Lâm Văn Vinh nhũn cả ra.

Ăn cơm trưa xong, nhớ tới việc tòng quân, hấn không dám chậm trễ phút nào, cưỡi ngựa chạy nhanh tới nơi đại quân đồn trú ở ngoài thành. Hôm nay trời đẹp trong xanh, ánh nắng ấm áp, cưỡi ngựa một hồi, còn chưa tới gần sa trường đã nghe phía trước vang vọng tiếng pháo ầm ầm, cả tiếng đao thương va chạm, tiếng chiến mã hí vang, tiếng la hét chém giết kịch liệt truyền vào tận màng nhĩ.

Đặt tay lên trán trông về phía trước, chỉ thấy đằng xa cát bụi cuồn cuộn, khắp nơi là vách đổ tường tan thể lửa hung mãnh, khói dày đặc nghi ngút lên thẳng trời, bụi đất do chiến mã cuốn lên che nửa tầng trời. Đếm không rõ được số binh sĩ đang thúc ngựa chạy trốn chém giết, ai ai cũng sát khí đằng đằng, mặt đầy bụi bặm, khung cảnh cơ hồ gần so được với thực chiến.

Lâm Văn Vinh nhìn qua một cái là hiểu, cát bụi, hỏa pháo, lửa mãnh, khói mù, đều là mô phỏng tình cảnh chân thực của chiến trường. Binh mã thủ hạ của Lý Thái, chân chính trải qua chiến sự dù sao cũng chỉ là số ít, phương pháp luyện binh sát với thực thế này, đúng là có chút sáng tạo, có thể góp phần giúp tướng sĩ tiêu trừ cảm giác sợ hãi khi ra thực chiến.

Lâm Văn Vinh vung roi thúc ngựa, nhanh chóng phi tới trước, còn chưa tới sa trường đã nghe thấy tiếng vó ngựa, một đội quân sĩ cảnh giới vòng ngoài xông lên ngăn cản, một tiếng quát mang chút non nớt vang lên:

- Phía trước là người ở đâu, có phải là thám tử Đột Quyết? Các chàng trai, tức tốc bắt tên thám tử này lại...

“Quen tai thế nhỉ?” Lâm Văn Vinh nhìn lên, chỉ thấy trong đội ngũ kia có một vị tiểu tướng ngồi trên ngựa, khí phách oai phong, đang chỉ huy quân sĩ vây quanh hấn.

- Tiểu Lý tử, người muốn bắt ta sao?

Lâm Văn Vinh ghìm cương, cười ha hả.

Vũ Lăng tập trung nhìn lại, đối diện là một thốt tuần mã, người ngồi bên trên gương mặt không đen không trắng, đang cười hì hì vẫy tay với hấn.

Lý Vũ Lăng mừng rỡ vô cùng, vung roi ngựa lên, con ngựa hí vang lao về phía trước.

- Lâm Tam ... à, Lâm tướng quân, sao bây giờ huynh mới tới? Ta nhớ chết đi được.

Tên Lý Vũ Lăng này mấy ngày không gặp mặt mũi đã ngăm đen, lại lớn thêm một chút, từ đứa bé yếu ớt đã dần dần trở thành một chàng thiếu niên. Hấn phi nhanh tới trước Lâm Văn Vinh, dùng ngựa nắm lấy tay Lâm Tam kích động hô lên.

Lâm Văn Vinh cười to trêu hấn:

- Nhớ ta làm cái gì, ta có phải là mấy ả phần đầu trong nhà chứa đâu.

Lý Vũ Lăng mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng lại sinh trưởng trong quân ngũ, tính tình mạnh mẽ, nghe hấn nói những lời thô tục rất hợp khẩu vị, cười hắc hắc:

- Huynh tuy không phải là phần đầu, nhưng so với phần đầu chơi càng hay hơn. Mấy ngày trước khi người đi Sơn Đông, ta đã năn nỉ Hồ Bất Quy mang đệ đi cùng, nhưng gia gia không cho. Nếu không chuyện hay như lý ngư được long mà cả thiên hạ đều biết, sao có thể để huynh cướp công mất, đệ thật hối hận...

Lâm Văn Vinh bật cười: “Thằng bé này tính tình quả là thành thực!”

- Người muốn tìm ta? Cũng đơn giản thôi. Nhà của ta chính là sát vách với người, nhưng ta ra vào mấy trăm lần, lại chưa từng nhìn thấy người...

Lý Vũ Lăng nắm lấy vai hấn, khổ sở:

- Đệ vốn là muốn tới tìm huynh. Nhưng lại bị Từ cô cô ngăn cản, cô cô nói huynh là kẻ lòng lang dạ sói, vong tình phụ nghĩa, thập ác bất xá, bảo ta không được học theo huynh. Đúng rồi, cô cô còn đặc biệt nuôi hai con ác cẩu, một con tên là Lâm Tam, một con tên là Lâm Tứ, Từ cô cô nói bọn nó đều họ Lâm giống huynh, bọn họ Lâm chả có tên nào tốt đẹp.... ấy. Câu này là do cô cô nói, không phải là đệ nói. Lâm đại ca, huynh và Từ cô cô, có phải có gì đó mắc mớ hay không?

Lâm Văn Vinh rùng mình: “Nha đầu Từ Chỉ Tình này đúng là cố tình. Lúc nào đó nàng dắt chó đi đường, tùy tiện kêu một tiếng Lâm Tam, thế là ”ta” liền sửa gâu gâu chạy tới.”

- Mặc mớ ấy à, tạm thời chưa nói tới. Có điều nữ nhân thì người cũng biết đó, rất khó hầu hạ, đặc biệt là nam nhân xuất chúng giống ta, càng là món thịt béo trong mắt bọn họ, bị người ta mong ước lâu rồi, ta cũng khó xử lắm!

Lâm Văn Vinh thở dài đánh sượt, vẻ mặt đau khổ.

“Người này có đảm sắc!” Lý Vũ Lăng giơ ngón tay cái lên tán dương hẳn. Dám nghị luận Từ cô của ta một cách không sợ chết thế này, khắp cả Đại Hoa, Lâm Tam ca là người đầu tiên.

- Đây, tiểu Lý tử, mọi người đang luyện binh trong khói lửa ngút trời, sao mình người lại nhàn nhã đi dạo ở bên ngoài?

Lâm Văn Vinh nhìn trường huấn luyện khắp nơi bùng bùng khí thế, lại liếc mắt nhìn Lý Vũ Lăng.

- Đệ, đệ ...

Mặt Lý Vũ Lăng dần đỏ bừng, chợt nắm lấy tay hắn, kích động nói:

- Lâm đại ca, lần này huynh nhất định phải giúp đệ. Đại quân sắp xuất phát rồi. Nhưng gia gia và cô cô lại không cho đệ lên chiến trường, được sắp xếp tuần tra ở bên ngoài diễn võ trường cũng là do đệ dày mặt quần lấy mấy ngày mới cầu được đó...

Lâm Văn Vinh ồ một tiếng gật gật đầu, việc này hẳn hiểu được, hai người con trai của Lý Thái đều chết trên sa trường, Lý Vũ Lăng là huyết mạch duy nhất của Lý gia, tuổi lại còn nhỏ, Từ Chỉ Tình và Lý Thái không để hắn đi, cũng là vì nghĩ cho hắn mà thôi.

Lý Vũ Lăng nhìn sắc mặt là biết tâm ý của hắn, tức thì cuống lên:

- Lâm đại ca, chẳng lẽ huynh cũng xem thường ta? Nhà họ Lý ta đã khi nào sinh ra loại hèn nhát? Lý Vũ Lăng này là người tham sống sợ chết sao...

“Ai nói là người tham sống sợ chết chứ?” Lâm Tam cười vỗ vai hắn an ủi:

- Nhưng hoàn cảnh của đệ có chút đặc biệt. Nhà họ Lý nhiều đời trấn thủ biên cương, mỹ danh lưu truyền thiên cổ, phụ thân và nhị thúc của người đều chết trận trên sa trường, Lý gia chỉ còn lại duy nhất một mầm mống. Hơn nữa tuổi đệ còn nhỏ, chiến tranh vô tình, một khi đệ xảy ra chuyện gì, đối với thượng tướng quân, đối với Đại Hoa ta, đều là đả kích cực lớn đó!

Lý Vũ Lăng quật cường cười lạnh:

- Có thể xảy ra chuyện gì được chứ? Cùng lắm là chết, cha và nhị thúc của đệ đều có thể chết, vì sao đệ không được chết? Nó nhà họ Lý chỉ còn lại một mầm mống cũng chẳng hề sai, nhưng hàng vạn tướng sĩ, có bao nhiêu người cũng như vậy, vì sao bọn họ đều có thể chết, chỉ có đệ không được chết? Lâm đại ca, huynh cũng là con một, huynh lại còn là phò mã của Xuất Vân công chúa...

Lâm Văn Vinh sửng sốt:

- Tên tiểu tử đệ đúng là biết nói chuyện, năm nay bao nhiêu tuổi rồi?

- Mười lăm!

Lý Vũ Lăng lớn tiếng đáp.

Lâm Văn Vinh sầm mặt lại:

- Người hãy nói cho thật!

Thấy thần sắc hắn uy nghiêm, Lý Vũ Lăng có chút sợ hãi, vội vùng đầu xuống lí nhí:

- Mười ba, nhưng đệ trông giống mười lăm.

Mười ba tuổi, vẫn còn là đứa trẻ, nhìn ánh mắt quật cường của Lý Vũ Lăng, Lâm Văn Vinh thở dài: “Tướng môn hổ chủng, đúng là danh bất hư truyền!”

- Lâm đại ca, đệ sớm đã nói chuyện hết với cả với mấy vị đại ca Đỗ Tu Nguyên và Hồ Bất Quy rồi, chỉ cần huynh đến, đệ sẽ gia nhập dưới cờ của huynh, chỉ cần có thể lên tiền tuyến, huynh bảo đệ làm gì, đệ sẽ làm cái đó, tuyệt đối không gây thêm phiền toái cho huynh đâu.

Thấy Lâm Văn Vinh trầm ngâm, Lý Vũ Lăng thận trọng nói.

- Không có chí khí.

Lâm Văn Vinh tức giận mắng:

- Bảo người làm gì người làm thế đó, vậy cái đầu của người sinh ra còn có tác dụng gì? Làm người nhất định phải có suy nghĩ của chính mình, dẫn binh đánh trận càng phải như thế... đầu óc, đầu óc mới là quan trọng nhất.

Lý Vũ Lăng a một tiếng, chợt lĩnh ngộ ra, mừng như điên:

- Lâm đại ca, huynh đáp ứng rồi?

- Đáp ứng cái rắm.

Lâm Văn Vinh đáp:

- Chính ta còn lo chưa xong, hơi đâu mà trông non cho người. Trước tiên người dẫn ta đi gặp thượng tướng quân, những việc khác để sau hãy nói.

Lý Vũ Lăng cũng rất nhanh trí, nghe trong lời hần thoáng có chút động lòng, tức thì mặt mũi hớn hở, dẫn hần xuyên qua giáo trường tới thẳng đại doanh của Lý Thái.

Dọc đường đi tiếng chém giết vẫn không ngừng, Lâm Văn Vinh để ý quan sát, thấy trong đó có rất nhiều gương mặt quen thuộc, những binh sĩ năm xưa đều là kẻ non nớt, giờ đánh đã luyện thành tinh binh trải trăm trận rồi, khiến hần cảm thấy rất vừa lòng.

- Lâm tướng quân ...

Một lão binh ở Sơn Đông thấy hần tới, tức thì mừng rỡ, không đề phòng liền bị đối thủ chém một kiếm gổ lên bả vai, đau tới toát mồ hôi lạnh.

Lâm Văn Vinh nghiêng răng hừ lạnh:

- Khi chiến đấu không được phân tâm. Nếu là huynh đệ của Lâm mỗ, người chém chết hần đi.

- Tuân lệnh!

Người lão binh kia hứng phần vô cùng, quên cả đau đớn trên người, vung kiếm chém tới, quân sĩ đối diện kia đưa kiếm lên đón, nhưng sức mạnh không đủ, rầm rầm lùi liền hai bước, thở hổ hển, mũ giáp rơi xuống đất, mái tóc bay theo gió.

- Từ cô cô...

Lý Vũ Lăng kinh hoàng la lên, Lâm Văn Vinh nhìn xuống, chỉ thấy Từ tiểu thư người mặc nhung trang, mang theo khôi giáp. Sắc mặt hơi nhợt nhạt, đôi môi đỏ mề người đang mím chặt, đang hùng hổ nhìn hần, hơi thở gấp gáp.

- Tướng quân, có phải chém tiếp không?

Thấy Lâm tướng quân phát ngậy ra, binh sĩ kia nhỏ giọng hỏi.

"Con mẹ nó vấn đề này thật là hay!" Lâm Văn Vinh hắc hắc cười lạnh, thần sắc hung tợn:

- Chém! Vì sao không chém? Nhớ cho kỹ, cô ta là quân địch, không phải là nữ nhân... nhìn đi, quân địch chạy rồi!

Từ Chỉ Tình bỏ mũ giáp ra, phi thân rời đi. Thủy chung không hề quay đầu lại.

- Tiếp theo thì hay rồi, đệ có thể đảm bảo, đêm nay trở về, Lâm Tam của cô cô nhất định bị ăn roi.

“Ta ngất, người nói rõ ràng chút có được hay không, Lâm Tam ấy không phải là Lâm Tam này.” Nhìn ánh mắt nghi hoặc của người lão binh kia, Lâm Văn Vinh đầm đìa mồ hôi, vội vã kéo Lý Vũ Lăng rời đi:

- Tiểu Lý tử. Từ tiểu thư không đâu tự nhiên chạy tới đánh nhau làm gì? Giờ thì hay rồi, thiếu chút nữa làm nàng bị thương.

- Huynh yên tâm. Cô cô không bị thương đâu, cả diễn võ trường này đều là do cô cô sắp đặt ra đó.

Lý Vũ Lăng lơ đãng nói tiếp:

- Huynh cũng không nghĩ một chút, Từ cô cô trải qua đao thật thương thật trên chiến trường không biết bao lần rồi, đâu thể bị khung cảnh nhỏ nhoi này dọa được. Đệ thấy là do cô cô nhìn thấy huynh, nên mới có chút phân tâm nên bị thua.

Hóa ra binh pháp thực chiến là chủ ý của Từ Chỉ Tình, nhớ lại đêm qua nàng nghĩ ra cách phóng dây thừng, Từ tiểu thư thông minh tài trí, đúng là làm người ta phải rửa mắt mà nhìn.

Tên đường đi tới, tất nhiên cũng nhìn thấy bóng người đám Đỗ Tu Nguyên, Hồ Bất Quy. Mấy người này đều xuất thân đi theo Lâm Văn Vinh. Giờ đây đã là đại tướng trong quân của Lý Thái, chỉ huy thiên quân vạn mã, khí thế tràn ngập, Lâm Văn Vinh hài lòng gật đầu, đây mới gọi là tận dụng tài chí.

Tới trước doanh của Lý Thái, Lý Vũ Lăng rụt rè nhỏ giọng dặn:

- Lâm đại ca, huynh tiến vào trước đi. Nhớ cho kỹ nhé, ngàn vạn lần chớ quên việc của đệ, ngàn vạn lần không được quên đâu đấy!

- Kẻ nào ồn ào ngoài trường đó?

Một tiếng quát uy phong của Lý Thái từ trong trường vang ra, Lý Vũ Lăng lè lưỡi co giò chạy mất, không dám chậm trễ lấy một phút.

- Lâm Tam ở Kim Lăng, tới bái phỏng thượng tướng quân.

Lâm Văn Vinh mỉm cười mở miệng, âm thanh hướng thẳng vào trong trường.

Tiếng khô giáp chạm vào nhau vang lên, trong doanh trường một người đoàn vội vã đi ra, đi ở đằng trường là một lão tướng quân đầu tóc bạc phơ, nhưng trọng ổn như núi, đó chính là Lý Thái. Phía sau có mấy vị võ tướng mang đao, ai ai cũng khí vũ phi phàm, nhìn một cái liền biết ngay là những kẻ dũng mãnh.

Nhìn thấy mặt hắn, trong mắt Lý Thái hiện lên vẻ mừng rỡ vô hạn:

- Được, được, cuối cùng người cũng tới rồi, không để cho lão phu phải thất vọng. Ta đã biết người nhất định sẽ tới. Chư vị, đây chính là Lâm Tam Lâm đại nhân danh mãn thiên hạ đó, ắt là mọi người đều nghe qua sự tích của Lâm tướng quân rồi, quốc sư Lộc Đông Tấn của người Hồ cũng chịu thất bại trong tay hắn, Bạch Liên giáo cũng gần như bị diệt về tay một mình Lâm tướng quân đó...

- Cữu ngưỡng, cữu ngưỡng.

Chư tướng theo phía sau Lý Thái vội ôm quyền chào Lâm Tam, có đủ loại vẻ mặt, cả cung kính lẫn coi thường.

Tiêu diệt Bạch Liên giáo và huyết chiến Đột Quyết căn bản không cùng một loại, chúng tướng khinh thường hắn cũng có nguyên nhân. Lâm Văn Vinh cũng không thêm để ý, ôm quyền đáp lễ:

- Hổ thẹn hổ thẹn, tiểu đệ vì việc nhà mà tới chậm một bước, làm các vị đại ca phải đợi lâu rồi.

Mọi người sững sờ nhìn nhau, nói không ra lời, dám lấy việc nhà làm chậm trễ việc nước, tên Lâm Tam này chính là thiên hạ đệ nhất nhân, không ngờ chẳng thêm kiếm lý do, nói thẳng thừng như vậy.

Lôi được Lâm Tam đến đây không phải là dễ dàng, trong lòng Lý Thái tự biết, kéo hắn vào đại trường, gật đầu cười nói:

- Ra sức vì nước không phân sớm muộn, tới là tốt rồi. A, Chỉ Nhi, Lâm Tam tới rồi, còn không ra gặp mặt hắn một chút?

Trong trường treo một tấm bản đồ lớn, từng chữ nhỏ chỉ rõ vị trí mỗi nơi, núi non sông hồ đều được dùng màu khác nhau, nét vẽ rất tinh tế. Một bóng dáng thướt tha đứng ở trước bản đồ, thân thể yếu điệu đầy đặn, hai mắt tập trung nhìn ngắm, vô cùng chăm chú, ngay cả tiếng gọi của Lý Thái cũng không nghe thấy.

- Nguyên soái, Từ tiểu thư đang nghĩ kế phá địch, không nên quấy rầy.

Một tướng quân trẻ tuổi từ trong đám người đi ra, tuổi chừng hơn ba mươi, vóc dáng tuấn vĩ, da thịt trắng khỏe, tướng mạo đường đường. Hắn nhìn Lâm Văn Vinh một cái rồi nhỏ giọng bẩm báo với Lý Thái.

Lý Thái ừ một tiếng, nói với Lâm Văn Vinh:

- Người và Chỉ Nhi không phải là người ngoài, sau này chào hỏi cũng thế.

Lâm Văn Vinh hắc hắc cười khan, còn chưa trả lời, Từ tiểu thư đang đứng yên lặng kia đột nhiên mở miệng, giọng điệu ung dung:

- Nguyên soái, xin đuổi người này ra khỏi trường!

399. Chương 397: Tướng Quân Mới Đến

- Cái này, Từ tiểu thư, không phải đang nói ta chứ?

Lâm Văn Vinh cười lớn, hồn nhiên như không có gì.

Từ Chỉ Tình cup mi mắt xuống, điềm đạm đáp:

- Nguyên soái, trong doanh trường này đều là thống soái tướng lĩnh đại quân kháng Hồ của chúng ta, toàn những người có thể tin cậy, duy nhất có người mới tới này là ngoại lệ. Hắn không mang đao, chẳng mặc binh giáp, trong quân trước đây cũng không có chức vụ lại chẳng có danh vọng lớn gì, lúc này chúng ta đang thương lượng đại kế kháng địch, vì để giữ bí mật, hay là nên đưa người không liên quan này mời ra ngoài mới đúng.

Từ tiểu thư kéo một cái mũ to tướng xuống, thật đúng là khiến Lâm Văn Vinh chẳng thể nói gì. Giờ đây trên người hắn chỉ có mỗi một cái chức ngôi không của triều đình, trong quân tuy có chút uy vọng, nhưng lại không có chức vị, nói hắn không thể bàn việc cũng không sai.

Lý Thái cười ha hả :

- Ý tứ của Chỉ Nhi, bản soái hiểu rõ, loại nhân tài như Lâm Tam này, mời cũng mời không tới, sao có thể bỏ không không dùng? Ta sớm đã xin thánh chỉ với hoàng thượng, ủy nhiệm hắn làm hữu lộ tiên phong của đại quân ta, bộ, kỵ, thần cơ tam doanh, tổng cộng hơn sáu vạn người. Chư vị có gì dị nghị chăng?

Lý Thái vừa nói ra, chư vị tướng lĩnh trong quân đều thoáng chút giật mình. Lâm Tam thắng trận ở Sơn Đông không hề sai, nhưng Bạch Liên giáo sao có thể sánh ngang với người Đột Quyết hung hãn? Lâm Tam giết phải có lẽ còn có chút nghề, nhưng giao chiến với người Hồ, hắn lại chẳng có chút kinh nghiệm nào, vừa mới tới liền đưa vị trí hữu lộ tiên phong giao cho hắn, điều này có thích hợp không?

- Nguyên soái, Tông Tài cho rằng làm như thế sẽ sinh ra tranh luận.

Vị tướng quân trẻ tuổi chần chờ một chút mới trầm rãi mở miệng:

- Lâm đại nhân mặc dù có thanh danh bên ngoài, ở Sơn Đông cũng lập được chiến công hiển hách, nhưng người Hồ không phải là Bạch liên giáo, bọn chúng hung tàn xảo trá không thể lấy so với Bạch Liên giáo được. Hữu lộ chính là mũi dao sắc nhọn của đại quân ta, tiến phải mở đường, lui phải phòng thủ, cần phải có hiểu biết thấu triệt với chiến pháp của người Hồ. Trên phương diện này, từ kinh nghiệm của Lâm đại nhân mà nói, Tông Tài cho rằng, tạm thời mời Lâm đại nhân làm phó tham mưu tướng quân của hữu lộ tiên phong, ngày sau có chiến công, thăng lại cũng không muộn.

Vị tướng lĩnh trẻ tuổi này nói cũng có chút đạo lý, Lâm Tam dẫn binh tiêu diệt Bạch Liên giáo, trong mắt người ngoài là kỳ công lớn. Nhưng trong mắt tướng lĩnh nhiều năm giao chiến với người Hồ mà nói, không đáng nhắc tới.

Lâm Văn Vinh nghe được tức hộc máu: “Lần trước ở Sơn Đông, Từ Vị đã mời ta làm tham mưu tướng quân, lần này càng tốt hơn. Vị lão huynh này còn muốn cho thêm chữ phó phía trước. Chính gọi là, tham mưu không được làm trưởng, đánh rầm cũng chẳng được hưởng, làm hay không làm hữu lộ tiên phong không có vấn đề gì với ta, nhưng cũng chớ cho rằng Lâm mỗ tới đây để hưởng an nhàn nhé!” May mà hán trời sinh phóng khoáng, bị người khác coi thường cũng quen rồi, chỉ cười mấy tiếng chẳng lấy làm phiền lòng.

Kinh nghiệm của Lâm Tam quả thật khó có thể phục chúng, đại đa số tướng lĩnh trong trường đều tán thành ý kiến của Tông Tài tướng quân, Lý Thái đưa mắt nhìn một đại hán mặt đỏ đứng bên trái:

- Tả Khâu. Người là thống soái của tả lộ quân, người hãy nói xem.

Tên Tả Khâu này thân thể khô ngô, tuổi trạc tứ tuần, chín chắn lão luyện, nghe thấy Lý Thái gọi tên của mình, vung văng ôm quyền đáp:

- Mặt tướng theo Đại soái nhiều năm, nhân quang của nguyên soái chưa từng sai, Lâm huynh đệ tất nhiên phải có bản lĩnh chân chính, mới khiến đại soái coi trọng như thế. Nhưng Tông Tài lão đệ nói cũng có đạo lý, Lâm huynh đệ tuổi còn trẻ, vừa mới tới lại làm thống soái hữu lộ. Nếu không thể hiện chút bản lĩnh, sẽ làm các huynh đệ xem nhẹ, đại soái đã khó xử không cần phải nói, thì chính Lâm huynh đệ sợ là cũng không yên trong lòng, khó mà đánh trận tốt được. Trong đại quân nói cái gì cũng đều vô ích, phải bằng vào bản lĩnh chân chính... Tả mỗ là người thô lỗ, nói chuyện thẳng thắn, xin Lâm huynh đệ chớ trách.

Hắn hướng tới Lâm Văn Vinh ôm quyền xá lỗi, thần sắc rất đường hoàng.

“Tay Tả Khâu này đúng là một người thẳng thắn, nói chuyện bộc trực!” Lâm Văn Vinh giỏi về âm mưu quỷ kế, nhưng trong lòng rất thích những người giống như Tả Khâu, nắm lấy tay hắn cười vang:

- Ta đại ca nói đi đâu vậy, nói cái gì mà trách với không trách. Tiểu đệ đứng ở đây, đó là đem tính mạng giao phó cho các vị rồi, nếu chỉ có vài câu nói thẳng thắn của Tả đại ca mà đã không chịu được, vậy thì chẳng cần huynh nói, con mẹ nó tiểu đệ tự tề ra rồi dìm chết chính mình rồi.

“Người này thật là giỏi hoạt! Tới nơi nào là nói theo cách của nơi đó.” Từ Chỉ Tình đỏ bừng mặt, chửi thầm trong lòng.

Chúng nhân nghe vậy cười rộ cả lên, mấy câu nói này tuy thô tục, nhưng lại chính hợp với tỳ vị của các tướng lĩnh, trong quân khổ cực lại buồn chán, nói những lời thô tục là gia vị của chư quân sĩ, thấy vị Lâm tướng quân mới tới này cùng chí hướng như thế, khoảng cách của mọi người với hắn được tiêu trừ, thoáng có chút thân thiết.

Lý Thái cười một hồi, quay sang nói với Chỉ Tình:

- Chỉ Nhi, con là túi khôn của mấy chục vạn đại quân của ta, chức thống soái hữu lộ này, con có cách nhìn thế nào?

Đôi mi đẹp của Từ tiểu thư nhướng lên, nhìn Lâm Văn Vinh:

- Người mới tới này, trên phương diện tác chiến với người Hồ, rõ ràng là thiếu kinh nghiệm, có điều con cũng nghe nói, mấy cái thông minh vặt thủ đoạn nhỏ của hắn cũng không ít. Giờ đây đại quân sắp xuất phát, mà chức quan hữu lộ tiên phong vẫn chưa được quyết định, đi đâu tìm được dạng nhân tuyển như vậy? Không bằng đưa lên một chút, lệnh hắn...

- Nguyên soái, Từ tiểu thư.

Vị tướng quân tên là Tông Tài kia đột nhiên nghiêm mặt, ôm quyền cắt đứt lời của Chỉ Tình:

- Mặt tướng Vu Tông Tài lớn gan thỉnh lệnh, nguyên lĩnh hữu lộ đại quân huyết chiến với địch, xin nguyên soái và tiểu thư ân chuẩn.

Từ Chỉ Tình khẽ ồ một tiếng, liếc nhìn Lâm Tam không nói gì.

Tới lui nửa ngày trời, Lâm Văn Vinh cuối cùng cũng hiểu ra, nguyên vị tướng quân Vu Tông Tài này lòng nuôi tham vọng, muốn kéo Lâm Tam xuống để tự mình làm hữu lộ thống soái. Nhìn vị tướng quân này tuổi không lớn, anh khí bừng bừng, tướng mạo đường đường, không biết là bản lĩnh thế nào.

“Chớ có là cái gỏi hoa kê đầu nhé!” Lâm Văn Vinh nghĩ xấu cười cợt, lúc này tuy đang thảo luận vấn đề bổ nhiệm chức vụ cho hắn, nhưng tâm tư của hắn lại nhẹ nhõm nhất, bởi vì hắn vốn không hi vọng cao.

Lý Thái cả đời trên mình ngựa chính chiến sa trường, tất nhiên là hiểu được chúng nhân không phục Lâm Tam. Ông tuy có thể lợi dùng uy tín của mình bắt phải tuân lệnh, nhưng làm thế đối với mọi người, đối với Lâm Tam rất là bất công.

- Tông Tài, người xuất thân tướng môn, lại là phó thống lĩnh tả lộ quân, võ nghệ binh pháp đều là xuất sắc, chức hữu lộ tiên phong bản soái cũng từng nghĩ tới người.

Lý Thái gật đầu cười, lại nói với Lâm Văn Vinh:

- Còn Lâm Tam, dẫn binh có nghề, ba quân nghe lệnh, đầu óc lại càng linh hoạt, thường có kỳ mưu, hai người các người đều có sở trường, thật là làm cho bản soái khó xử.

Ông trầm ngâm hồi lâu, rồi cười với Chỉ Tình:

- Nếu như thế, Chỉ Nhi còn nghĩ ra một đề để kiểm tra hai người, để cho chư vị trong trường bình xét, ai trả lời tốt, người đó sẽ làm hữu lộ tiên phong.

Phương phát này đúng là rất hay, dựa vào bản lĩnh thực sự để ganh đua, mọi người làm trọng tài, công bằng công chính. Chúng tướng gật đầu tán đồng.

- Hay là không cần đâu.

Lâm Văn Vinh khiêm tốn:

- Với việc dẫn binh đánh trận, vốn không phải là sở trường của tiểu đệ, cũng chưa từng nghĩ muốn làm cái gì hữu lộ tiên phong. Trước đây khi ở Sơn Động, tiểu đệ mang lương thảo binh, lần này bắc thượng, cấp cho tiểu đệ mấy hỏa đầu quân, tiểu đệ đã thấy đủ rồi.

Chúng nhân cùng cười rộ lên. Có mấy người tinh tế lại nghe ra ý nghĩa khác, chỉ được nghe nói đơn giản là Lâm Tam đánh bại Bạch Liên giáo, nhưng không nghĩ tới hắn lấy binh tàn già yếu hộ tống lương thảo làm nòng cốt thủ thắng, loại đại thắng như vậy là không hề tầm thường rồi. Nhìn qua lời này nói như vô tình, nhưng lại là một câu nhắc nhở với mọi người. Tả Khâu nhìn hắn tán thưởng.

- Chối từ cái gì, làm người nếu không có tự tin, sao có thể làm người khác yên tâm giao tính mạng cho người?

Từ Chỉ Tình khẽ hừ một tiếng, cũng không biết là đang nói cho ai nghe. Mắt hổ của Lý Thái quét tới nàng, Từ Chỉ Tình bối rối cúi đầu xuống, sắc mặt đỏ ra.

- Chỉ Nhi, con có nghĩ ra biện pháp để đánh giá không?

Lý Thái mỉm cười hỏi.

Từ tiểu thư trầm ngâm chốc lát, mới chậm rãi gật đầu:

- Cũng chẳng đáng nói là đánh giá, nhưng mấy ngày nay con diễn luyện sa trường có chút vướng mắt, muốn cùng chư vị tướng quân thương thảo một lượt. Nguyên soái, Vu đại ca, chư vị đại ca, còn vị tướng quân mới tới kia nữa, xin đi theo Chỉ Tình.

“Vị tướng quân mới tới kia!? Đây là kiểu xưng hô gì vậy!?” Lâm Văn Vinh khóc cười không xong, nha đầu Từ Chỉ Tình này đúng là cố ý chơi khó ta.

Thấy hắn rầu rĩ không vui đi ở sau mọi người, Lý Thái cố tình rút lại mấy bước, vỗ vai hắn hỏi:

- Lâm Tam, Chỉ Nhi làm sao vậy? Khi đi Sơn Đông, hai đứa chẳng phải ở với nhau rất vui vẻ sao?

- Lão tướng quân, lời không thể nói đùa, ta có lão bà...

Lâm Văn Vinh cười gian xảo.

Lý Thái giận dữ, vỗ lên đầu hắn:

- Người nói những gì đó, người có lão bà hay không liên quan gì đến Chỉ Nhi? Ta nói cho người biết, nó vẫn là khuê nữ của ta đó, nếu người dám ức hiếp nó, ta sẽ nhân danh chủ soái, trừng phạt người.

Lão đầu này đầu tóc bạc phơ, chẳng cần giận mà tự có uy, năm tháng đã khắc lên vô số phong sương trên mặt ông, nhưng vẫn còn đó lòng nhiệt tình cùng sự cứng cỏi ương ngạnh không chịu thua người, khiến lòng người bội phục. Dạng nhân tài trung trực công chính như thế này là xương sống vững chắc của Đại Hoa, Lâm Văn Vinh kính ông tự trong lòng, đánh hấn hai cái nhưng thâm tâm lại cảm thấy thân thiết:

- Lão tướng quân, có một việc ta muốn thương lượng với ngài, về Lý Vũ Lăng...

- Thăng nhóc đó tìm người tới làm thuyết khách sao?

Lý Thái cười nhăn nhó, trong mặt lại có sự kỳ vọng lẫn kiêu ngạo vô cùng.

- Không phải là làm thuyết khách.

Lâm Văn Vinh thần sắc nghiêm túc:

- Ta chỉ nghĩ, mọi người hi vọng nhìn thấy Lý Vũ Lăng như thế nào... một hầu gia thời thái bình, hay là thiên cổ danh tướng? Lão tướng quân, ngài đã nghĩ tới chưa?

Ánh mắt Lý Thái lóe lên, câu nói này phảng phất như đánh trúng đáy lòng của ông. Ông trầm mặc hồi lâu mới cười khổ:

- Thăng bé này đúng là biết chọn người, bảo người làm thuyết khách đúng là thiên hạ vô song. Chỉ cần người thuyết phục được Chỉ Nhi, thì cứ cho nó đi, ta cũng không giữ chặt lấy nó nữa.

Lý Thái đi được vài bước đột nhiên dừng chân lại, thần sắc bỗng nhiên như già đi:

- Lâm Tam, người nhất định phải luyện nó thành... dù là chết trận, cũng không được làm nhục thanh danh nhà họ Lý ta.

Bóng lưng Lý Thái dần dần rời xa, Lâm Văn Vinh ngẩn ra một chút, đột nhiên ý thức được mình vừa nhận được một củ khoai nóng bỏng tay: “Tiểu Lý tử không xảy ra chuyện gì còn được, nhưng một khi có hai dài ba ngắn gì, bằng vào thanh danh đời đời trung lương của Lý Thái, Lâm mỗ liền thành đích nhắm của nghìn người Đại Hoa, thanh danh một đời sẽ hủy trong chốc lát. Mẹ nó, bị tên tiểu tử đó lừa rồi!” Hấn hậm hực chửi bới.

Đuổi kịp bước chân của đoàn người Từ Chỉ Tình thì chúng tướng lĩnh đã sớm dừng lại, đứng trên thành lâu nhìn xuống phía dưới. Đằng xa bụi tung mù mịt, bộ binh và kỵ binh đang đánh giết kịch liệt, đầu lĩnh của kỵ binh chính là Hứa Chấn, ước chừng có năm nghìn người, vó ngựa rầm rập, thanh thế lớn mạnh.

Bộ binh dùng làm phòng ngự lại chỉ có mấy đơn vị nhân mã, vốn kết thành thế trận chính tề như nhau, song bị kỵ binh của Hứa Chấn xung kích tấn công trong chớp mắt đã trở nên tán loạn. Trong đó chỉ có một thế trận ổn định, chiến đấu chống lại kỵ binh của Hứa Chấn. Chúng nhân nhìn thấy rõ ràng, lộ binh mã duy nhất còn giữ được, chính là trận thế do Đỗ Tu Nguyên chỉ huy. Hứa Chấn và Đỗ Tu Nguyên đều là Lâm Văn Vinh dìu dắt ra, mọi người không khỏi kinh hãi.

- Mời chư vị nhìn.

Từ Chỉ Tình thở dài:

- Chiến trận của bộ doanh này, ta đã sớm diễn luyện vô số lần rồi, các tướng sĩ đều nhớ kỹ trong lòng, từng người huấn luyện khắc khổ, nhưng hiệu quả thực chiến, lại khó làm người ta có thể hài lòng.

Vu Tông Tài cẩn thận quan sát rất lâu, mới thận trọng mở miệng:

- Từ tiểu thư, các huynh đệ cũng đã tinh thực chiến pháp này rồi, phương vị bước biến đều không sai, nhưng khi đội hình di động biến đổi, lại luôn trông bên này mất bên kia, trước sau mất cân bằng, mới để cơ hội cho kỵ binh của đối phương lợi dụng.

- Vu đại ca nói rất đúng.

Từ tiểu thư gần đầu tán dương, Vu Tông Tài mừng rỡ, len lén nhìn Từ tiểu thư, rồi làm bộ lơ đãng quay đầu đi.

- Vị tướng quân mới đến, ngài có kiến giải gì không?

Thấy Lâm Tam hồi lâu không nói gì, Từ Chỉ Tình mở miệng hỏi, thần sắc lãnh đạm. Đám người Tả Khâu hiểu ra, khảo nghiệm đã chính thức bắt đầu rồi.

Lâm Văn Vinh đối với cái gì trận hình bộ doanh biến đổi hiểu biết rất lơ mơ, nhìn tới nửa ngày, chỉ thấy một vấn đề. Đột nhiên hần bật cười:

- Từ tiểu thư, ở đây toàn luyện bộ binh, kỵ binh vì sao không diễn luyện bắc thang công thành?

Lời vừa nói ra, tất cả đều cả kinh, ngay cả Lý Thái cũng ngạc nhiên không nói được gì: “Lâm Tam này thật là vô tri quá mức. Giao chiến với người Hồ, chính là ở thảo nguyên sa mạc nhìn không thấy bờ, đi đâu mà công thành? Luyện bộ doanh, luyện kỵ doanh chính là nhắm vào người Đột Quyết mà bày ra, diễn luyện công thành làm cái gì?”

“Người này nói chuyện sao không thích đáng như vậy?” Từ tiểu thư tức giận, thấy hần đứng ở bên cạnh lắc đầu khó hiểu, hận không thể đá hần một cước văng xuống dưới thành, do dự một chút, cuối cùng cũng không hề ra tay.

Từ tiểu thư trợn mắt nhìn Lâm Tam, Vu Tông Tài vui mừng không thôi:

- Lâm tướng quân đại khái là còn chưa đi tới biên quan. Sa mạc và thảo nguyên ở bên ngoài bao la, toàn là bộ tộc xa xôi, người Hồ sinh ra trên mình ngựa. Bình thường ở trong trường bông, khi đi khi dừng. Chúng ta đâu có thành trì để chiếm lấy.

- Không lấy thành trì, thì không luyện công thành sao?

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Từ tiểu thư, tiểu thư có thấy bên trong trận hình thiếu gì không?

Người này gặp phải chính sự thì không hề nói đùa, Từ Chỉ Tình giật mình:

- Thiếu cái gì?

- Trăm người nghìn người diễn luyện thế trận, tiểu thư lại thiếu một thứ trí mạng, gọi là hòa hợp và tín nhiệm.

Lâm Văn Vinh mỉm cười nói với Lý Thái:

- Xin nguyên soái truyền Đỗ Tu Nguyên, hơn nữa mang theo hai mươi huynh đệ tới đây.

- Hòa hợp và tín nhiệm?

Hai từ này thật ra không khó lý giải, mọi người trầm tư một hồi. Liên tưởng đến việc Lâm Tam nhắc tới chuyện diễn luyện công thành, tức thì có chút giác ngộ.

- Ra mắt đại nguyên soái, ra mắt Lâm tướng quân.

Mắt Đỗ Tu Nguyên đầy bùn đất và tro bụi, song thần sắc lại rất hưng phấn, mấy chục người theo sau, đều là lão binh Lâm Văn Vinh dẫn dắt ở Sơn Đông.

- Đỗ đại ca, cách huấn luyện mở rộng ta đã dạy huynh, các huynh còn luyện tập không?

Lâm Văn Vinh mỉm cười hỏi.

Đỗ Tu Nguyên lập tức gật đầu:

- Điều đó là tất nhiên, không dám giấu tướng quân, bình thường khi các huynh đệ diễn luyện, thích nhất chính là huấn luyện mở rộng do ngài đề xướng.

- Được.

Lâm Văn Vinh mỉm cười:

- Vậy trước hết là leo thang, để cho chư vị đại ca xem đi.

“Cái gì mà huấn luyện mở rộng? Cái gì mà leo thang?” Mọi người nghe thấy như lọt vào trong sương mù, mấy người mà Đỗ Tu Nguyên dẫn theo đều là tay không tiến đến, thang ở đâu ra?

- Tuân lệnh!

Thần sắc Đỗ Tu Nguyên nghiêm chỉnh, vung tay lên:

- BẮC thang!

Nói ra thì chậm, khi đó thì rất nhanh, mấy chục người sau Đỗ Tu Nguyên chạy vội tới dưới thành, hai người một tổ, đưa hai tay ra đặt vắt lên nhau, người thứ ba nhanh chóng nhảy lên, dẫm lên tay hai người kia. Hai tổ ba người nhanh chóng tiếp cận, đồng thời ngồi xuống, lại có một người lao nhanh tới, dẫm lên tay hai người. Cứ như thế hình thành một hình kim tự tháp, dưới cùng là bốn người, ở giữa là hai người, trên đỉnh là một người.

Bảy người tiếng sĩ quát tỏ một tiếng, đồng thời nâng tay lên, người ở trên cùng rung rung, đạt được chừng hai trượng, đưa tay ra liền có thể chạm tới tường thành tạm thời đắp lên này.

Hóa ra leo thang là như vậy, chúng tướng đều giật mình, xếp tháp như thế, mỗi người đều phải nguyện làm một viên gạch, điều hòa thống nhất như thế, diễn luyện đội hình kia, muốn không thành công cũng khó.

Từ Chỉ Tình liếc mắt nhìn Lâm Tam, chỉ thấy thần sắc hần thản nhiên, không nói không cười, giống như không hề có gì xảy ra.

Đỗ Tu Nguyên gật đầu, chợt quát lớn một tiếng:

- Chú ý, ném...

Một màn khiến người ta khó mà tin được xuất hiện, nghe thấy khẩu lệnh của Đỗ Tu Nguyên, quân sĩ đứng trên cùng của kim tự tháp không hề sợ hãi, đổ thẳng ra đằng sau, chớp mắt đã sắp rơi xuống.

Chư vị tướng quân kinh hãi, còn chưa kịp hô lên, tám binh sĩ ở hàng sau nhanh chóng lao vào, nhắt tề đưa tay làm thành chiếc cầu, nhẹ nhàng lại tự nhiên đỡ lấy đồng bạn ở bên trên ngã xuống kia. Hai quân sĩ ở tầng thứ hai làm y hệt, ngã thẳng xuống, lại được đỡ lấy. Luân chuyển như thế, mỗi người làm đỉnh thêm một lần, đem sinh mạng giao cho đồng bạn.

- Hay cho cái bắc thang công thành, hay cho cái huấn luyện mở rộng...!

Mọi người kinh hãi nói không nên lời, đem cuộc sống giao cho chiến hữu, đây là sự tín nhiệm đẳng cấp cao nhất, không biết tên Lâm Tam sao có thể nghĩ ra biện pháp này, quả thực là tuyệt vời.

- Lâm huynh đệ, có vị trí cho người rồi.

Tả Khâu vui mừng vỗ vai Lâm Văn Vinh, thần sắc đầy kính nể.

- Các vị chê cười rồi, chỉ là trò nhỏ thôi.

Lâm Văn Vinh hi hi ha ha, sắc mặt vừa rồi còn nghiêm túc, chớp mắt cái đã biến mất hút.

- Chỉ biết tác quái.

Từ tiểu thư hừ một tiếng, quay đầu đi, mặt nóng như lửa, mi mắt sụp xuống, trong mắt lộ vẻ dịu dàng, đầm thắm thật khó hiểu.

400. Chương 398: Thì Ra Nàng Thích Lâm Tam

- Vấn đề này của Chỉ Nhi, cứ tính là một lần khảo nghiệm đi. Chư vị có kiến giải gì, cứ việc nói hết ra. Bản soái đã có lời trước, nhân tuyển cho vị trí thống lĩnh hữu lộ tiên phong do các vị phán xét.

Ở đây đều là những lão tướng đã trải qua bao chiến trận, vừa rồi những lời nói việc làm của hai người Lâm Tam và Vu Tông Tài, ai hơn ai kém tất cả đều lướt mắt qua là rõ ràng, như phép luyện binh của Lâm Tam

đó chính là một sáng tạo vĩ đại, lại nhớ tới chiến tích trước đó của hấn ở Sơn Đông, mọi người dần dần rút lại sự khinh thị, ít nhất, hấn cũng không phải là kẻ ngốc.

- Đại soái.

Thấy mọi người chần chừ không nói, Tả Khâu, người được Lý Thái cực kỳ tin tưởng, ôm quyền cười vang:

- Vừa rồi vấn đề luyện binh Từ quân sư đề xuất ra, Tông Tài lão đệ và Lâm huynh đệ đều nhìn ra đầu mối, đều không đơn giản. Nhưng Lâm huynh đệ sâu hơn một bước, không những chỉ ra chỗ chưa được, hơn nữa còn đưa cách ứng phó, mặt tướng cho rằng, Lâm huynh đệ hơn một bậc. Tả Khâu bất tài, cũng muốn mời Lâm huynh đệ truyền dạy một chút cách huấn luyện mở rộng này, đem ứng dụng rộng rãi ra ở trong tả lộ quân của mặt tướng, như thế không chỉ làm tăng sự tín nhiệm và hài hòa giữa tướng sĩ, trên chiến trường càng có thể tập trung sức mạnh của ngàn quân, mong Lâm huynh đệ đồng ý.

Tả Khâu là thống lĩnh quân tả lộ tiên phong, chính là một trong vài người có tiếng nói trong đại quân của Lý Thái, hấn lên tiếng liền đại biểu cho ý kiến của đa số. Vu Tông Tài nghe thấy hấn ủng hộ Lâm Tam cũng có chút thất vọng, liền đem ánh mắt hi vọng đặt lên người Từ Chỉ Tình.

Từ tiểu thư gật đầu:

- Lời của Tả đại ca rất có đạo lý, ưu thế khai sáng của huấn luyện mở rộng, rất có tính phương hướng, theo như ta thấy, không bằng hãy phát triển ra toàn quân. Từ điểm này mà nói, vị Lâm tướng quân mới đến đúng là đã giải quyết được một vấn đề khó khăn của đại quân ta, bởi vậy hấn thắng cũng là đúng tình lý. Có điều Vu đại ca cũng không nên thất vọng, huynh nhân quang sắc bén, kiến thức rộng lớn, cũng là một nhân tài có thể đảm nhận trọng trách.

Vu Tông Tài đầu tiên là thất vọng, sau đó nghe Từ tiểu thư tán dương hấn, lòng rất vui sướng, vội ôm quyền cung kính nói với Từ Chỉ Tình:

- Đa tạ Từ tiểu thư chỉ điểm. Tông Tài nhất định anh dũng giết địch, báo đền triều đình, không phụ sự kỳ vọng của tiểu thư và nguyên soái.

- Lâm Tam, cách nghĩ vừa rồi Chỉ nhi và Tả Khâu đề ra, người có ý kiến gì như thế nào? Phép huấn luyện mở rộng này, có thể ứng dụng rộng rãi trên toàn quân hay không?

Thấy chúng tướng thủ hạ hài hòa với nhau, Lý Thái hài lòng vuốt râu mỉm cười, nhưng khi nhìn tới Lâm Tam, lại thấy hấn nhíu mày, tựa như ẩn giấu lời khó nói.

- Phương pháp huấn luyện mở rộng, tự nhiên là có thể ứng dụng rộng rãi.

Lâm Văn Vinh gật đầu, tỏ vẻ nghiêm túc:

- Song Tả đại ca và Từ tiểu thư ngàn vạn lần đảo ngược gốc ngọn, đại quân vẫn phải luyện trận pháp, chiến pháp làm gốc. Huấn luyện mở rộng chỉ là thủ đoạn phụ trợ, tiến hành xen vào thì có thể, nhưng không được đặt nó vào vị trí chủ yếu.

Tiểu tử này được chiều mà không kiêu, Lý Thái hết sức hài lòng gật đầu, mọi người cũng sinh ra nhiều hảo cảm với hấn.

Lâm Văn Vinh cũng không giấu riêng, đem thủ đoạn huấn luyện mình biết nói ra cặn kẽ, có rất nhiều chỗ mới lạ làm chúng nhân trở mắt ra nghe.

Khi luyện binh ở Sơn Đông, Lâm Văn Vinh đã khác biệt với mọi người, hấn không tỏ ra kiêu cách, xưng huynh gọi đệ với tướng sĩ, cùng cười đùa huyền ảo, khi lên chiến trường chưa từng làm kẻ hèn nhát, lại rất chăm lo cho thủ hạ, ở Vi Sơn hồ nổi giận phạt quan quân, sớm đã dương danh trong quân. Các tướng sĩ tôn trọng hấn từ tận cõi lòng, thích ở cùng hấn, nguyện ý liều mạng vì hấn.

Lâm Văn Vinh cũng tự biết khiếm khuyết của mình, chiến trận, kỹ pháp, hấn căn bản chẳng ra sao, cần phải cấp cho hai người Hồ Bất Quy và Đỗ Tu Nguyên toàn quyền, để bọn họ phóng tay mà làm, hấn chỉ cần phụ trách điều động và nắm chắc phương hướng.

Nghe hần nói trơn tru liên tục, đem kinh nghiệm dẫn binh của mình vô tư chia sẻ cùng mọi người, ngay cả khuyết điểm cũng không né tránh, rất thẳng thắn, chúng tướng đều gật đầu khen thầm. Tả Khâu nắm chặt lấy cánh tay Lâm Văn Vinh thích thú nói:

- Lão đệ, ta thích tính cách ngay thẳng của ngươi, nó giống với Tả Khâu ta. Trên chiến trường, dù đem tính mạng giao cho ngươi, ta cũng chẳng ngại ngần.

- Người ngoài chỉ nhìn thấy vẻ giả dối bề ngoài của tiểu đệ, song lại không nhìn thấy nội tâm chân thành của tiểu đệ.

Lâm Văn Vinh cảm kích rơi lệ:

- Tả đại ca, huynh đúng là tri âm của đệ.

Thấy hần diễn trò, Từ tiểu thư thầm buồn cười, nói Lâm Tam ngay thẳng đều là những người bị hần lừa. Nàng và Lâm Tam tương giao không ít bữa, sớm đã thuộc rõ bản tính của hần, hần đang dùng chiến pháp thượng thừa công tâm, chính là để bổ sung cho uy vọng không đủ sâu trong quân, đáng cười là đám người Tả Khâu bị hần lừa mà còn chẳng biết.

- Người làm chủ soái, không biết chiến trận cụ thể, kỹ pháp không cần lo, nắm đại cục trong tay, giỏi điều phối, biết dùng người, mới là điều quan trọng nhất. Đây chính là khác biệt giữa tướng tài và chủ soái.

Lý Thái hài lòng vỗ vai hần:

- Người có thể chọn ra rất nhiều tướng lĩnh xuất sắc như Hồ Bất Quy, Đỗ Tu Nguyên, Lý Thánh, Hứa Chấn từ trong ngàn vạn quân, để bọn họ thể hiện hết khả năng của mình, từng người cam tâm tình nguyện liều mạng vì ngươi, đó là đủ tài làm thống soái. Như vậy cũng tốt, nhân mã của hữu lộ quân, phần lớn là bộ hạ cũ của ngươi ở Sơn Đông, giao lại vào tay ngươi, cũng coi như là theo sự trông mong của mọi người. Lâm Tam nghe lệnh...

Lâm Văn Vinh lập tức ôm quyền nghe lệnh, Lý Thái nói sang sảng:

- Từ giờ phút này, ngươi chính là thống soái hữu lộ tiên phong của đại quân kháng Hồ. Lệnh cho ngươi chuẩn bị lương thảo, đôn đốc xuất sư, ngày đêm huấn luyện, sáu ngày sau, cùng lên đường với đại quân của ta, tiến thẳng sào huyệt của người Hồ.

“Sáu ngày sau?! Nhanh vậy sao!?” Lâm Văn Vinh ngẩn ra: “Đúng là nói tới là tới, cuộc sống thái bình không được bao ngày nữa, không biết đám Nhị tiểu thư biết được tình hình, sẽ khóc lóc thành thế nào đây?”

Giữ lúc đang phân tâm thì cảm thấy có người dùng sức đẩy cánh tay mình, ngẩng đầu lên nhìn, không ngờ là Từ Chỉ Tình. Sắc mặt Từ tiểu thư tái nhợt, tức giận trừng mắt nhìn hần, lén đánh miệng về phía Lý Thái.

Lâm Văn Vinh tức thì tỉnh táo ra vài phần, đây vẫn còn ở trong doanh của đại soái Lý Thái, có lệnh không theo, chính là chuyện mất đầu.

- Mạt tướng tuân lệnh.

Hần phản ứng rất nhanh lập tức lên tiếng, Từ Chỉ Tình như trút được gánh nặng, vội vã quay đầu đi, không nhìn hần nữa.

Quân lệnh như sơn, đại soái đã lệnh Lâm Tam làm thống soái hữu lộ tiên phong, mọi người cũng không dị nghị, tất cả đều chúc mừng hần. Vu Tông Tài dù có chút không phục, nhưng cũng chỉ đành ôm quyền chúc mừng.

Đợi cho chúng tướng rời đi, Lý Thái giữ lại mình Lâm Văn Vinh, đánh giá hần từ trên xuống dưới:

- Sắp làm thống soái hữu lộ tiên phong của ta rồi, việc trong nhà của ngươi đã xử lý hết chưa?

- Điều này, còn cần phải mấy ngày nữa.

Trong lòng Lâm Văn Vinh tính toán xem mở miệng với đám Xảo Xảo như thế nào. Loại việc đánh trận này là sinh ly tử biệt, chẳng phải là trò đùa, cho dù Thanh Tuyền ngoài miệng không nói, nhưng nỗi khó chịu trong lòng nàng không nghĩ cũng biết.

Lý Thái cũng chẳng ngạc nhiên, gật đầu:

- Hoàng thượng ân chuẩn, mấy ngày này người có thể không ở trong quân, hoàng thượng còn có việc muốn người đi làm. Hữu lộ đại quân, đều là bộ hạ cũ của người ở Sơn Đông, bớt được đi phiền toái của việc phải làm quen, trên đường bắc thượng người sẽ cùng bọn họ qua lại nhiều hơn. Mấy ngày này, trước tiên người làm tốt việc hoàng thượng giao đã.

“Giúp hoàng thượng làm việc...? Thế mà ông ta cũng nói ra được à, Đại tiểu thư hiện tại còn bị ông giữ đó!” Lâm Văn Vinh hừ một tiếng, mặt đầy khinh miệt

Khi ra khỏi trường của Lý Thái, màn đêm đã buông xuống. Nghĩ tới vài ngày nữa sẽ phải tới tái ngoại phương bắc, lần này đi sinh tử mờ mịt, cũng không biết khi nào mới có thể trở về. Trong lòng hắn có chút bức bối, bất giác ngẩng đầu lên, ánh mắt lạc tới trên Thiên Tuyết phong ở nơi rất xa. Mây mù che phủ, bóng núi xa xăm: “Tiên tử giờ này nàng đang làm gì? Nàng có biết ta sắp xuất chinh rồi không?”

Lặng lẽ thờ dài, đưa tay ra kéo ngựa đi về trong thành. Đi được ba bốn dặm, liền nhìn thấy trước mặt có một cỗ xe ngựa đi thông dong, rèm xe hạ xuống, không nhìn rõ bên trong.

Lâm Văn Vinh cũng chẳng để ý, đang muốn thúc ngựa vượt qua, đột nhiên bên trong vọng ra một tiếng sủa “gâu gâu” điên cuồng. Nghe âm thanh, thì chẳng phải là chó nhỏ bình thường, ít nhất cũng phải cùng cấp bậc với Uy Vũ tướng quân.

“Đây là cái thời buổi gì thế hả! Người người đều nuôi chó lớn...!” Lâm Văn Vinh và chó có rất nhiều mắc mớ không nói nói rõ được, vừa nghe thấy chó sủa lập tức nổi da gà, đáng muốn thúc ngựa chạy đi, lại nghe bên trong có một tiếng nữ nhân dịu dàng vọng ra:

- Lâm Tam, đừng kêu nữa.

“Ta có kêu đâu nào?” Lâm Văn Vinh thấy oan uổng vô cùng, đang muốn cãi lại. Nhưng lại nghe thấy bên trong truyền ra một hồi tiếng chó sủa, giọng của nữ tử kia lại vang lên:

- Nếu người còn sủa nữa, ta sẽ vứt người xuống xe, để người cưỡi ngựa mà đi.

Lần này thì nghe rõ rồi, Lâm Văn Vinh “hu” một tiếng kéo cương quát ngựa dừng bước, nghiêng đầu vào bên trong rèm xe cười nói:

- Người nói ở bên trong có phải Từ quân sư chăng?

Trong xe yên lặng, ngay cả con ác quỷ Lâm Tam cũng không sủa nữa, Lâm Văn Vinh cười âm hiểm:

- Nếu nàng không nói chuyện, vậy ta coi như nàng thừa nhận rồi. Từ quân sư, hẳn là nàng còn chưa biết ta, ta là tân binh hôm nay vừa mới vào doanh quân, tên là Lâm Tam, nhờ ơn đại soái hậu ái, cho ta làm tiên phong hữu lộ quân, sau này còn mong quân sư chiếu cố nhiều hơn.

Đợi một lát không thấy trả lời, Lâm Văn Vinh đang muốn giục ngựa rời đi, rèm xe đột nhiên xốc lên, Từ Chỉ Tình lạnh lùng nói:

- Là ta thì sao? Lúc này trời tối đường xa, tân binh Lâm tướng quân, người chặn xe ngựa có ta, là muốn gì?

Trời đã tối, thần sắc Từ tiểu thư lạnh băng, lông mi run lên, thân hình đầy đặn kia đứng thẳng trong xe, chần chú nhìn hắn không nói một lời. Bên cạnh nàng đặt một con ác cẩu, mắt âm u, đang thè cái lưỡi đỏ khè.

“Cái gì mà ta chặn xe ngựa của nàng, ai ngăn ai còn chưa biết chừng đâu!” Lâm Văn Vinh cười hi hi:

- Hóa ra vừa rồi đúng là Từ quân sư nói, chẳng trách nghe thân thiết như vậy.Ồ, vị bên cạnh quân sư là...

- Đây là con chó nuôi trong nhà ta.

Từ Chỉ Tình lạnh nhạt trả lời:

- Ta đang dạy nó nói tiếng người, vừa rồi chắc đã quấy rầy tới Lâm tướng quân.

- Dạy chó nói tiếng người?

Lâm Văn Vinh kinh hãi thần sắc, hai tay ôm quyền vái liên tục:

- Từ quân sư quả nhiên là bác học đa tài, ngay cả chủ ý này cũng có thể nghĩ ra được. Ấy, vị khuyển huynh này trông rất bảnh bao đó, hai con mắt một cái mồm, một cái mũi lại còn có bốn chân nữa. Chẳng trách Từ tiểu thư và nó một bước không rời, ngay cả hành quân đánh trận cũng muốn mang theo.

Từ tiểu thư cười lạnh, vỗ đầu “Lâm Tam” bên cạnh:

- Ta với nó một bước không rời, là muốn dạy nó nghe tiếng người, biết tốt xấu, đừng học kẻ khác lòng lang dạ sói, bạc tình phụ nghĩa...

- Ủm, dạy dỗ rất tốt!

Lâm Văn Vinh nghiêm mặt gật đầu:

- Phải tốn nhiều công sức như vậy, nói thế, Từ tiểu thư nhất định là rất thích dạy chó rồi.

Từ Chỉ Tình giận tái mặt, nghiêng răng hừ mũi:

- Thích nó thì sao nào? Chó biết tiếng người, trung trinh không rời! Tóm lại còn hơn những người lòng còn không bằng chó, đồ trướng thối da mặt dày hơn cả tường!

“Nha đầu này oán niệm thật là sâu!” Nghe nàng chỉ gà mắng chó*, Lâm Văn Vinh cũng chẳng để ý, cười hi hi nói:

- Chửi rất đúng, chửi rất đúng, Từ tiểu thư thích vị khuyển huynh này cũng có chút đạo lý. À, đúng rồi, không biết vị khuyển huynh này xưng hô như thế nào?

(*Nguyên văn: chỉ tang mạ hộc, nhìn cây dâu chửi cây hòe, là Tịnh chiến kế trong tam thập lục kế của Tôn Tử)

Thấy hắn cười gian xảo, vẻ mặt hứng thú, nhớ tới lời nói quyết liệt với hắn hôm đó, Từ Chỉ Tình nhin không được, lửa giận bốc lên đầu, nghiêng răng đáp:

- Danh tự của nó, giống hệt với vị tướng quân mới đến ngài đó, họ Lâm tên Tam

- Lâm Tam?! Cái tên rất hay!

Lâm Văn Vinh gờ còn cái lên, mắt thoáng qua tia cười thần bí, đột nhiên gật gù, như chợt hiểu ra điều gì:

- Hiểu rồi, cuối cùng ta cũng hiểu rồi.

- Người hiểu cái gì?

Cũng không biết làm sao, càng nhìn hắn cười thì nàng càng bực bội, nhất là nhớ tới hắn trêu ghẹo nữ tử cũng là vẻ mặt như vậy, Từ Chỉ Tình cảm tức không thể ức chế được.

- Ta biết một việc rất quan trọng...

Lâm Văn Vinh cười he he liên tục:

- ...Hóa ra Từ tiểu thư nàng thích Lâm Tam...

- Người, người, người là đồ vô sỉ!

Từ Chỉ Tình vừa kinh hãi vừa then thùng, nước mắt đã lưng tròng, mặt khi đỏ khi hồng, chợt có tiếng roi quất lên mình ngựa chát một tiếng. Con ngựa kinh hoàng, kéo xe ngựa lao nhanh về phía trước, lắc lư tới mức làm “Lâm Tam” sủa điên cuồng hồi lâu chưa dứt.

Chạy ào ào rất lâu sau, tốc độ của xe ngựa mới giảm dần, Từ Chỉ Tình bưng lại gò má đỏ như lửa, lòng như nước sôi nổi sóng. Nhớ lại những lời nói vừa rồi mới ý thức được, từ khi bắt đầu, nàng đã bị tên trướng thối đó tính kế rồi, từng bước rơi vào bẫy của hắn, chỉ là tâm thần nàng rối loạn, không tự biết mà thôi.

“Hóa ra nàng thích Lâm Tam...”

“Hóa ra nàng thích Lâm Tam...”

Giọng nói của kẻ xấu xa kia vẫn cứ quanh quẩn trong tai nàng, khiến nàng then khôn xiết, nhưng lại như có chút mong đợi. Nàng do dự hồi lâu, cuối cùng nghiêng rằng đưa tay ra vén rèm lên, len lén nhìn về phía sau.

Trên đường trống trơn, ngay cả cái bóng của tên xấu xa kia cũng chẳng nhìn thấy... hắn lại còn không biết đuổi theo sao?!

- Ta đã nhận lầm người, đánh chết thứ xấu xa nhà ngươi.

Từ Chỉ Tình bị phần, gơ tay lên đánh lên đầu “Lâm Tam” đang hồn phi phách tán ở bên cạnh, “Lâm Tam” kêu thảm thiết, ầm Ức vô hạn.

“Trêu chọc mấy vị tiểu thư, thật đúng là sảng khoái!” Lâm Văn Vinh đắc ý cười vang, đang muốn giục ngựa đuổi theo, nhưng trong lòng đột nhiên căng thẳng như có cảm ứng, khép chặt chân vào yên ngựa.

Trên con đường gần sát rừng vô cùng tĩnh lặng, không thấy người đi đường, chẳng thấy dấu vết thú vật, chỉ có tiếng chiến mã thỉnh thoảng thở phì phì, không khí chết chóc đó làm hấn sợ hãi.

- Có người muốn giết ta!!

Mồ hôi cuộn cuộn trên trán hấn, tim cũng cũng đập thành thịch.

401. Chương 399: Nói Lại Tơ Hồng

Lâm Văn Vinh phóng người lên, liên tục lẩn mấy vòng, khó khăn lắm mới tránh được đám mưa tên kia, nhưng chiến mã không thể tránh nổi, hí dài một tiếng, vọt tiến xuyên qua, lập tức máu tươi cuộn cuộn chảy ra.

Lâm Văn Vinh vừa muốn di động đã thấy mấy chục bóng đen, từ hai bên rừng lao ra, thân hình gọn ghẽ, cương đao trong tay ánh lên tia sáng khiếp người, mang theo tiếng gió ớn lạnh, nhất tề đâm tới hấn. Những tên thích khách này toàn thân áo đen mặt che kín, động tác mau lẹ, thể công sắc bén, cùng nhau ra tay phương vị đều hoàn hảo, khiến hấn không trốn vào đâu được.

“Con bà nó, cho các người nếm thử sự lợi hại của phong châm!” Trong lúc cuống cuồng, Lâm Văn Vinh đã lấy phong châm ra, đang muốn ấn lên cơ quan, thì trong nháy mắt tình hình lại phát sinh dị biến. Trong rừng phát ra một tiếng hú dài, lại có mấy chục bóng người lao ra, thân thủ mạnh mẽ, bọn chúng không nói một lời, mấy kẻ nhún người vài cái đã chắn trước người Lâm Văn Vinh, trường kiếm trong tay lấp lánh, liên vang lên tiếng ‘loang choang’, ngăn cản những tên áo đen đang đánh tới, hai bên lao vào chém giết.

“Chuyện gì thế này?” Lâm Văn Vinh nghi hoặc, nhưng không dám hành động tùy tiện, tay đặt trên phong châm, có chút động tĩnh lạ thì sẽ ra tay ngay lập tức. Hai phái nhân mã chém giết lẫn nhau, những người tới sau đều mặc áo xanh, cũng chẳng che mặt, ra tay lại lão luyện độc ác, ngăn đám thích khách ra khỏi Lâm Văn Vinh, chiếm thượng phong vững chắc. Thỉnh thoảng lại có tiếng người áo đen gào lên, hiển nhiên là chịu thiệt thòi rồi.

Nhưng những tên thích khách cũng rất hung hãn, người trúng liền mấy kiếm vẫn không chút sợ hãi, ra tay toàn là cách đánh liều mạng, lao vào đánh nhau với mấy người áo xanh, cục diện nhất thời khó phân.

Trong rừng lại vang lên tiếng hú dài, theo đó là một giọng nói rõ ràng của một nam tử:

- Các vị huynh đệ tức tốc đuổi lũ tạp chủng này đi, bảo vệ Lâm đại nhân!

- Tuân lệnh...!

Lời người nọ vừa dứt, trong rừng lại ào ào lao ra mấy chục bóng người, thân mặc áo xanh, đao kiếm trong tay nhanh như thiểm điện, tựa du long lượn quanh, trong phút chốc liền có mấy tên sát thủ áo đen mất mạng.

Nghe âm thanh này có chút quen tai, Lâm Văn Vinh nhìn vào trong rừng, chỉ thấy một đại hán áo xanh như giao long lao tới trước mặt, chớp mắt liền có mấy người mất mạng dưới kiếm của hấn.

- Cao Tù, Cao đại ca!

Lâm Văn Vinh mừng rỡ, đứng lên vẫy tay gọi to.

- Đại nhân, cẩn thận...

Theo tiếng kêu vang của Cao Tù, dị biến lại sinh ra, trong thế trận từng bước thất bại của thích khách, đột nhiên có hai bóng người lao lên không, nhanh như chớp giật, đâm thẳng về phía hắn.

Có Cao Tù trợ chiến, lòng tin của Lâm Văn Vinh tăng thêm bội phần, khẩu súng ngắn trong tay đang muốn bắn ra, lại thấy tên thích khách đang ở trên không trung như bị điểm trúng huyết đạo, khí thể mất hết, phịch phịch hai tiếng rơi trên mặt đất. Cao Tù vội lao tới chắn trước người hắn, mồ hôi đầm dề, thở hổn hển:

- Hiểm thật, hiểm thật...! Các huynh đệ, mau mau thu thập lũ tạp chủng này.

Hai tên thích khách đột kích chính là đầu sỏ, hai người này vừa bị diệt, đội hình của bọn áo đen lập tức hỗn loạn, nhưng càng hung mãnh không sợ chết, giống như phát điên, vung đao đánh tới đối phương, chỗ hiểm để trống, hoàn toàn không để ý tới tính mạng của mình.

Đây đều là những tử sĩ được huấn luyện từ lâu. Cao Tù nhìn thấy có chút giật mình, hừ lạnh một tiếng, mọi người liền không úy kỵ gì nữa, gươm đao chém xuống, chặt ngang lưng toàn bộ số thích khách kia.

Lâm Văn Vinh vội kéo tay áo hắn:

- Cao đại ca, giữ lại hai tên sống sót.

Cao Tù lắc đầu, thần tình nghiêm túc:

- Lâm huynh đệ có điều không biết rồi, những kẻ này đều là tử sĩ do người sai phái nuôi dưỡng, trước khi đi hành thích, đã ăn được vật mất đi thần trí, kích thích tinh thần, cho nên sức chiến đấu mạnh mẽ, không sợ sinh tử, tinh thần lại như kẻ ngu ngốc, giữ chúng sống cũng vô dụng.

Những tên tử sĩ này, Lâm Văn Vinh cũng từng nhìn thấy, nghe vậy không cam lòng:

- Chẳng lẽ trong cả đám lại không tìm được một tên tỉnh táo sao? Vậy bọn chúng làm sao biết được là không giết nhầm người? Nhất định có một hai tên tỉnh táo.

Cao Tù gật đầu:

- Lâm huynh đệ quả nhiên là thông minh, đoán không sai chút nào. Những tên tử sĩ này chấp hành sách lược ám sát, phải có một hai kẻ thần trí tỉnh táo làm chỉ huy, nếu không cho dù có giết nhầm người, bọn chúng cũng không biết.

Lâm Văn Vinh nhìn về hai kẻ vừa hành thích mình đang nằm thẳng cẳng trên mặt đất, tức thì giật mình hiểu ra, gơ ngón tay cái lên khen:

- Cao đại ca quả nhiên kiến thức rộng lớn, tiểu đệ bội phục. Hôm nay may nhờ có huynh, nếu không thì cái mạng nhỏ này của tiểu đệ đã bỏ đi rồi.

Cao Tù lắc đầu:

- Lâm huynh đệ có thể hoàn toàn yên tâm, có huynh đệ chúng ta bảo vệ bên người, tuyệt không để người khác hại tới một sợi lông của người. Không giấu huynh đệ, từ khi người từ Sơn Đông trở lại, chúng ta đã được hoàng thượng ra lệnh, âm thầm bảo vệ người rồi. Những huynh đệ này đều là thị vệ bên người hoàng thượng, thân thủ tự nhiên khỏi cần phải bàn nữa.

“Hóa ra là như vậy đấy!” Lâm Văn Vinh vừa ngạc nhiên lại vui mừng:

- Sao huynh không nói sớm? Con bà nó, sớm biết có đại ca ở bên cạnh, đệ còn sợ cái rắm, chúng ta trên đường từ Hàng Châu, Kim Lăng đánh tới kinh thành, đã từng sợ ai?

Cao Tù nghe được cười vang, tức thì nhớ lại thủ đoạn hắn chinh người khác trên đường từ Hàng Châu trở về, thấy phong thái hắn vẫn như cũ, trong lòng rất bội phục:

- Không phải ta không muốn nói, nhưng phụng ý chỉ của hoàng thượng phải âm thầm đi theo, ta nào dám chống lại thánh chỉ. Hôm nay ngươi vừa ra ngoài, ta đã phát giác có điều bất ổn, từ đó đã sớm bố trí trước. Khiến cho huynh đệ phải sợ hãi rồi.

Nguy hiểm đã được trừ sạch, Lâm Văn Vinh lấy lại tinh thần, cười dâm dăng:

- Cao huynh đệ nói sai rồi, huynh đệ ta là nam nhân, trước nay chỉ có phóng tình, không thể thụ kinh (sợ hãi). Những tên thích khách này lai lịch thế nào, vì sao muốn giết đệ?

Về mặt Cao Tù trình trọng:

- Ta cũng không biết. Mấy ngày nữa đại quân của Lý Thái lão tướng quân sẽ phải xuất phát, thế cục trong kinh thành rất quỷ dị. Bắt đầu từ khi ngươi ở trên núi xuống, trong phủ ngoài phủ, kể cả trước sau cửa hàng của Tiêu gia cũng có rất nhiều gương mặt lạ, ngày đêm trông coi xung quanh, hẳn là mục tiêu của bọn chúng là nhắm vào ngươi. Ta âm thầm phái thêm người bảo vệ, nhất là xung quanh huynh đệ, hơn nữa không lúc nào rời. Có điều Lâm huynh đệ này, người ngàn vạn lần không được bắt cần, có thể huấn luyện ra tử sĩ xuất sắc như thế này, thực lực của kẻ đối đầu với ngươi tuyệt không thể khinh thường.

- Đệ sợ quái gì hử?

Lâm Văn Vinh mỉm cười tự tin:

- Có những thị vệ bên người của hoàng thượng ở đây, kẻ kia dù có mạnh, cũng có thể mạnh hơn được hoàng thượng sao?

“Điều này cũng đúng!” Cao Tù mỉm cười gật đầu, vô cùng bội phục với tinh thần gặp loạn không sợ của Lâm Tam. Lâm Văn Vinh lấy ra một xấp ngân phiếu, không thèm nhìn một cái đưa ngay vào tay Cao Tù:

- Cao đại ca, huynh nhận lấy cái này, cho các huynh đệ uống trà.

Tờ ngân phiếu ở trên cùng cũng tới năm trăm lượng, cứ thế mà tính, sợ là phải có tới bốn năm ngàn lượng, Cao Tù giật nảy mình, vội đẩy số ngân phiếu lại:

- Huynh đệ ngươi làm cái gì thế này, xem thường Cao Tù ta sao? Ta ăn cơm của hoàng thượng, tính mạng bán cho triều đình, chưa nói tới giao tình chúng ta cùng lên chiến trường qua sinh tử. Dù là một người bình thường, ta cũng không thể nhận bạc của ngươi.

Khi diệt phi ở Sơn Đông, Cao Tù luôn hộ vệ bên người Lâm Tam, nói có giao tình qua sinh tử cũng không hề quá. Lâm Văn Vinh cười nói:

- Cao đại ca hiểu lầm rồi, bằng vào giao tình của chúng ta, đệ tặng bạc huynh làm cái gì? Nếu huynh thiếu tiền tiêu, cứ tới thẳng nhà đệ mà lấy là được rồi. Số ngân phiếu này không phải là để cho huynh, mà là cho huynh đệ thủ hạ của huynh. Mấy ngày nay, họ bảo vệ chu toàn cho người nhà của đệ, ngày đêm coi giữ, tận tâm tận lực. Đúng là bọn họ phụng hoàng mệnh làm việc, nhưng cũng là có ơn với Lâm mỗ đây. Các huynh đệ đều là kiếm cơm trên đầu đao mũi thương, mọi người đều có gia đình có miệng ăn phải nuôi, sống cũng không dễ. Lâm mỗ nếu có ơn không báo, không chỉ làm Cao đại ca khó xử, chính đệ cũng áy náy không yên. Chút ngân phiếu này cho huynh đệ uống trà. Chỉ xin đại ca chuyển lời với các huynh đệ, cả nhà của đệ, cả nhà Tiêu gia, phải nhờ vào bọn họ rồi!

Lâm Văn Vinh là nhân vật bậc nào, hẳn hiểu rõ đạo lý quan cao không bằng người quản trực tiếp, lệnh hoàng đế cũng được, nhưng người thi hành trực tiếp là những thị vệ này. Lâm phủ Tiêu gia có một đồng lão bà như vậy, nếu tổn thất một người, còn chẳng phải muốn hấn thương tâm chết sao. Tiêu chút bạc, để người ta bán mạng, con mẹ nó quá đáng giá!

Cao Tù cũng là một nhân vật thông minh khôn khéo, nghe mấy câu là biết tâm tư của hắn, liền không chối từ nữa, cất ngân phiếu vào ngực, giơ ngón cái lên tán dương:

- Huynh đệ, ta phục ngươi, khó trách ngươi lĩnh quân lại có thể làm từng người đều bán mạng cho ngươi! Ngươi cứ yên tâm, việc này ta thấu hết, ta nhất định làm cho thỏa đáng, để mọi người đều biết nghĩa khí của ngươi.

- Đại ca khách khí rồi, khách khí rồi!

Lâm Văn Vinh cười gian, ánh mắt rơi lên trên người hai tên thủ lĩnh thích khách:

- Cao đại ca, có thể cứu tỉnh bọn chúng hay không?

Cao Tù lên tiếng đáp ứng, đi tới bên người hai kẻ đó dò xét một lượt rồi vỗ lên người chúng mấy cái, hai kẻ đó vẫn hôn mê như cũ, không hề thấy tỉnh lại. Sắc mặt Cao Tù nhăn nhó, xấu hổ ho khan mấy tiếng.

Lâm Văn Vinh thấy lạ liền hỏi:

- Cao đại ca, làm sao rồi? Bọn chúng chết rồi sao?

Cao Tù xấu hổ đỏ cả mặt:

- Chết thì không, có điều ta không lấy ra được ám khí trên người bọn chúng. Lâm huynh đệ chờ chút, ta gọi người lấy nước lạnh lại thử xem.

“Không lấy ám khí ra được? Thế này thì lạ thật, ám khí kia chẳng phải là người bắn ra cứu ta sao, sao lại tự làm bẽ mặt mình?” Thấy vẻ xấu hổ của Cao Tù, Lâm Văn Vinh sao có thể đi vạch vết thương của hắn ra, bèn tủm tỉm cười cho qua.

Khăn đen che mặt của hai tên thích khách này đều đã được kéo ra, Lâm Văn Vinh chậm rãi đi tới trước hai người, chỉ thấy hai tên thích khách này đều là tráng hán chừng ba mươi tuổi, một tên dáng người gầy còm, tên còn lại thì hơi béo, sắc mặt âm hiểm, thần thái hung ác, mỗi tên đều nắm cương châm trong tay, trên mũi châm lam quang lấp lờ, hiển nhiên là được tẩm kịch độc.

Nghĩ lại tình cảnh lúc đó, toàn thân Lâm Văn Vinh toát mồ hôi lạnh sợ hãi khôn nguôi. Nếu như không phải Cao Tù ra tay kịp thời, con mẹ nó ta mà không cẩn thận ăn một châm thôi thì sợ là toi đời mất rồi!

Hắn vội vã lùi lại hai bước, Cao Tù lấy những cây cương châm kia ra, phóng một châm vào lá cây bên cạnh, chỉ nghe thấy xì xì, trên lá cây non kia khói đen bốc lên, thoáng cái đã biến thành một làn khói đậm không thấy bóng dáng nữa.

- Cái này có phải gọi là nước hóa thi không?

Lâm Văn Vinh rùng mình, cắn chặt răng hỏi.

Cao Tù thần sắc trịnh trọng gật đầu:

- Gọi là hóa thi phần, cũng có thể gọi là hóa cốt phần. Chính là lấy những thứ độc nhất thiên hạ như thất bộ xà, độc bộ cạp, phi thiên ngô công, lại kết hợp với thuần vương thủy cực kỳ gian nan mới luyện chế thành, xem ra số lượng trên tay đám thích khách này cũng không có nhiều, nếu không chúng đã sớm lấy ra dùng rồi, những huynh đệ của chúng ta cũng sẽ tổn thất lớn.

- Con bà nó.

Lâm Văn Vinh nghiêng răng nghiêng lợi đá một phát thật mạnh vào tên thích khách hôn mê kia:

- Đợi lát nữa ta sẽ cho bọn bay thưởng thức tư vị hóa cốt phần.

Sớm có thị vệ đưa đến một thùng nước lạnh, Cao Tù cũng chẳng khách khí, lập tức hắt lên mặt, lên người hai tên thích khách kia. Lúc này mùa xuân giá rét, tên thích khách bị nước lạnh kích thích, tức thì không khỏi run mình vì buốt giá. Từ từ mở mắt ra, còn chưa nhìn rõ được tình hình, đã thấy một luồng sáng bạc lạnh lùng lóe lên trước mặt mình, một thanh đoản kiếm sắc bén đặt trên mắt hắn, cắt đứt luôn mấy sợi lông mi.

Dù hắn có là loại vong mạng ngang ngạnh không sợ đi chẳng nữa cũng không khỏi toát mồ hôi lạnh, vội cắn chặt lấy răng không phát ra một tiếng nào. Toàn thân hắn mất hết sức mạnh, nhìn xuyên qua khe hở của đoản kiếm kia len lén đánh giá tình hình. Chỉ thấy phía trước là một khuôn mặt lạnh lùng không đen cũng chẳng trắng, trong mắt lóe lên tia hung tàn, đang cầm một thanh đoản kiếm nhọn hoắt, không nhanh không chậm cạo qua cạo lại trên mắt mình, cảm giác lạnh băng kia khiến thân thể hắn run lên.

“Xoạt” một tiếng, Lâm Văn Vinh lướt ngang kiếm qua, lông mi của tên thích khách kia đứt làm hai đoạn, mắt hắn tròn tròn, không dám nhúc nhích mấy may.

- Kiểm tốt thật!

Lâm Văn Vinh than một tiếng, chậm rãi đứng lên ung dung nói:

- Cao đại ca, cắt lưỡi của tên vương bát đản này đi.

- Đại nhân, chẳng lẽ ngài không muốn xét hỏi hắn sao?

Cao Tù và Lâm Văn Vinh phối hợp với nhau chẳng phải lần một lần hai nữa, khéo léo hỏi tới.

- Mấy tên tử sĩ chó má này, hỏi bọn chúng cũng vô dụng, có gì hay mà hỏi.

Lâm Văn Vinh cười âm hiểm:

- Ai phải làm thì người đó sẽ làm, cho rằng ta không biết sao? Vương gia gần đây thật là nhàn rỗi, còn nhớ đến cả ta...

Thích khách kia sắc mặt không hề thay đổi, nhưng trong mắt lại thoáng qua một tia hoảng loạn, Lâm Văn Vinh hờ hững:

- Cái lưỡi chó này lưu lại cũng chả được tác dụng gì. Cắt phăng nó đi, cho hắn về nhà nói ngôn ngữ câm với chủ nhân của hắn.

- Tuân lệnh!

Cao Tù bóp hàm tách miệng của tên thích khách ra, lấy đoản kiếm muốn đâm vào trong miệng hắn.

Ánh mắt tên thích khách kia cuống lên, giãy giụa kêu ư ử, Cao Tù do dự:

- Đại nhân, hình như hắn muốn nói chuyện.

- Không cho nói!

Lâm Văn Vinh tức giận quát lên:

- Nói ta cũng không nghe, Cao Tù, người làm trễ nải thời gian, phạt người đem hắn cắt sạch cả trên lẫn dưới.

Cao Tù lên tiếng nhận lệnh, sai người đặt tên thích khách nằm ngửa lên, hai chân giang rộng ra. Hai tay hắn nắm chắc đoản kiếm, cười hắc hắc liên tục, xoạt một tiếng quét xuống dưới.

- Aaa...

Tên thích khách kia kêu thảm thiết, hét lên:

- Vương gia nhất định sẽ không tha cho người, người nhất định sẽ báo thù cho ta...

Kêu la một hồi, nhưng lại thấy hạ thể không hề đau đớn, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy tên thủ lĩnh hộ vệ kia đứng sát ngay bên Lâm đại nhân, cả hai cùng vuốt cằm cười âm hiểm, mặt đắc ý vô cùng.

- Lâm huynh đệ, ta đi theo người, thực sự học được rất nhiều thủ đoạn.

Lời của Cao Tù xuất phát từ tận đáy lòng, luận về tâm lý chiến, thiên hạ không có ai hơn được Lâm Tam.

- Đâu có, đâu có.

Lâm Văn Vinh cười gian xảo:

- Đệ theo Cao đại ca cũng học được rất nhiều thứ, ví như một kiếm vừa rồi của huynh, không nhiều không ít, lướt sát qua mép, quả thực so với thủ thuật cắt bao quy đầu còn tinh tế chính xác hơn, tiểu đệ bội phục vô cùng.

Thấy sắc mặt hai người không chút thay đổi tự tán dương lẫn nhau, tên thích khách kia lúc này mới tính ngộ là bị lừa, nhưng một tiếng hét vừa rồi, đã bại lộ hết thấy, giờ có muốn hỏi lại cũng không kịp nữa, tức thì mặt như tro tàn, cúi đầu im lặng.

- Lần này thì không cần phải dùng trò đó nữa. Con mẹ nó, loại người như mày mà cũng xứng làm tử sĩ à?

Lâm Văn Vinh khinh miệt tặng cho tên thích khách kia một cước, rồi khẽ vẩy tay:

- Đem hẳn ra xem trên người có cái gì cắt được thì xẻo hết đi! Tiện thể cho các huynh đệ thủ hạ mới tới được luyện tay nghề, chọn mấy cái dao cùn một chút, một dao xẻo chưa được thì hai dao, hai dao vẫn không được thì làm dao nữa, hiếm khi có được người sống thể thí nghiệm...

Tên thích khách kia vốn không hề sợ chết, nhưng thủ đoạn nhỏ Lâm Văn Vinh vừa mới dùng kia, làm hắn nói ra hết cả những điều không nên nói cũng đã nói rồi. Bí mật đã bị lộ rồi, hẳn chẳng còn gì để dựa dẫm nữa, cuống cuống kêu lên:

- Người dám? Ta có làm quỷ cũng không tha cho người!

- Không buông tha cho ta?

Lâm Văn Vinh cười hô hố:

- Lời này nói ra từ cái miệng của người, thật là đáng buồn cười. Người cũng không biết là đã giúp vương gia của người giết mất bao nhiêu người rồi, cũng nghe qua câu này bao nhiêu lần rồi. Lão huynh, người chấp nhận đi, động thủ...

- Lâm Văn Vinh quát lớn một tiếng, lập tức có bốn năm thị vệ lao lên, mặt tên thích khách kia tái nhợt, còn chưa kịp ứ ớ gì đã cảm thấy chân đau buốt, một thị vệ không chờ được đã đâm một dao lên chân hắn.

"Aaaaa.." Trong tiếng gào thảm thiết, hắn mới biết đối phương không hề đùa, nhìn máu tươi tuôn xối xả, hắn như có cảm giác sụp đổ.

Lâm Văn Vinh phát tay ngăn mấy thị vệ lại, lạnh nhạt hỏi:

- Nói đi, tên người là gì? À, người mà không nói, ta cũng chẳng ngại, các huynh đệ của ta đang cầu mà không được đấy.

- Trịnh Khâu Lôi.

Tên thích khách không còn sức kháng cự, yếu ớt nói.

Lâm Văn Vinh "ừm" một tiếng, nói như chẳng thèm để ý:

- Theo vương gia bao nhiêu năm rồi?

- Hai mươi một năm.

- Hai mươi một năm ư?

Lâm Văn Vinh gật gù:

- Thời gian cũng không ít, chẳng trách vương gia tín nhiệm người như thế, đem nhiệm vụ vĩ đại này giao cho người. Không ngờ người nỡ bán đứng vương gia, người chó có chối, bao nhiêu huynh đệ của ta đều đã nghe người nói, không biết vương gia lão nhân gia nghe được tin xấu này, sẽ thương tâm như thế nào đây!

Lâm Văn Vinh không ngừng lắc đầu, vẻ như tiếc thay cho vương gia, Cao Tù ở một bên cười thầm: "Khi làm chuyện này Lâm đại nhân sớm đã nắm chắc. Trước tiên là giạt mất cái bô, khiến cho người sồn ra trong quần, lúc đó rồi thì nói cái gì cũng là vô dụng."

"Con mẹ nó không phải là ta bị người lừa sao?" Trịnh Thu Lôi mấy lượt muốn há miệng chửi lớn cho hả, nhưng thấy ánh mắt tựa cười như không cười của hắn, chỉ đành nhịn xuống.

- Trịnh lão huynh, vương gia có mấy cơ thiếp?

Lâm Văn Vinh đột nhiên mỉm cười chuyển đề tài.

Trịnh Thu Lôi sửng sốt, cái này chắc chẳng cần phải bảo mật:

- Vương gia có một chính phi, ái phi mười người, ngoài ra ước chừng còn có hai mươi người nữa.

- Mẹ nó thật lãng phí.

Lâm Văn Vinh nuốt nước bọt, mỉm cười với Cao Tù:

- Cao đại ca, hoàng thượng có bao nhiêu hoàng phi?

Cao Tù nghiêm mặt đáp:

- Hoàng thượng anh minh thần võ, yêu thương bách tính. Từ trước khi lên ngôi tới nay, tính cả hoàng hậu ở bên trong, không nạp quá mười phi tử.

- Quả nhiên là yêu dân như con, nhưng vương gia của chúng ta lại yêu mỹ nữ như con.

Lâm Văn Vinh gờ ngón cái lên, lại quay qua tên thích khách cười âm hiểm:

- Còn một việc nữa, nghe nói trong nhà vương gia có một con tiềm long bị hãm trong nước, còn có một con kim long lúc nào cũng muốn bay lên trời, có phải thế không? Người có thừa nhận hay không cũng chẳng sao, ta đã tới nhà vương gia, chính mắt nhìn thấy rồi.

“Mẹ kiếp, người nói hết cả rồi. Ta trả lời còn tác dụng chớ gì nữa!” Trịnh Thu Lôi uất ức vô cùng, nhưng cũng chỉ đành gật đầu.

- Nay thư ký quan huynh đệ, người biết phải ghi lại thế nào rồi chứ?

Lâm Văn Vinh cười nham hiểm:

- Trịnh lão huynh, chúng ta nói chút chuyện chính nhé, vì sao vương gia muốn giết ta?

Trịnh Thu Lôi cắn răng:

- Ta không biết, đại khái là người trêu chọc tới vương gia.

Lâm Văn Vinh cười lạnh:

- Đã tới nước này rồi, Trịnh lão huynh còn có cái gì mà giấu giếm chứ? Người là người hiểu vương gia nhất. Người có thể nghĩ xem, bằng vào những câu nói vừa rồi của người, nếu là truyền đi, vương gia còn tha cho người sao? Đừng nói ta không nhắc nhở người, khi ta mới tới kinh thành, vương gia đã phái một nữ tử thần bí tới giết ta, khi từ Sơn Đông bảo vệ bạc trở về, lại tới lượt giặc Oa phá núi đánh lên... hắc hắc, những điều này người nhớ cả chứ?

Lâm đại nhân quyết tâm lôi Thành Vương xuống ngựa rồi, thứ hấn cần chính là một bản khẩu cung. Trịnh Thu Lôi ủ rũ thở dài, ngoại trừ thừa nhận, không còn nghĩ được biện pháp nào nữa.

Lâm Văn Vinh khéo léo dẫn dắt, dưới sự “gợi ý” thân thiện của hắn, từ nhiều năm trước Thành vương ám sát tiên hoàng, tàn sát huynh đệ, làm trái mệnh trời, lại tới câu kết Bạch Liên, âm thầm nuôi dưỡng binh mã. Ý đồ làm loạn, tới cả tư thông với phiên bang, hợp kiến với giặc Oa, ám sát trọng thần của triều đình, từng cái mũ lớn được chụp xuống, kết hợp với “sự thật” Lâm đại nhân kể ra, tên Thành vương này quả thực đúng là nghịch tặc trái lẽ trời.

Lần này Lâm huynh đệ làm một vụ án lớn ngập trời, một chút bất cẩn, Đại Hoa ta sẽ rối loạn, Cao Tù nghe được không dám cả thở mạnh, vội vã kéo hắn lại, vô cùng cẩn trọng:

- Lâm huynh đệ, nếu người đưa cáo trạng này cho ta, Hoàng thượng liệu có tin không? Chuyện này không phải nhỏ, cẩn thận không ăn được thịt dê lại còn bị hôi người đó.

- Đa tạ đại ca nhắc nhở.

Lâm Văn Vinh cười hăng hắc:

- Tin hay không tin, đó là chuyện của Hoàng thượng, chỉ trong lòng người hiểu rõ. Tuy nhiên có một việc, xin đại ca giúp cho.

Hắn khẽ nói bên tai Cao Tù vài câu, sắc mặt Cao Tù liền tái nhợt, cả người run rẩy:

- Lâm huynh đệ, người bảo ta đi truyền bá lời đồn đại về Thành vương?

- Không phải là lời đồn, nói không chừng là sự thật đó, việc ám sát lần này, chính mắt huynh nhìn thấy rồi.

Lâm Văn Vinh liền trở nên hung ác:

- Việc đã tới mức này, không phải hấn chết thì là ta sống. Huynh tìm mấy người trung thực tin cậy, tốt nhất là dân ít truyền đơn lớn, tìm những người nhàn rỗi trong các quán trà thảo luận mấy câu. Tin rằng loại đề tài này, nhất định sẽ có người hứng thú, thần không biết quỷ không hay, làm cho bách tính trong thành đều biết tội ác của Thành vương, khiến hấn không trốn đi đâu được. Còn phía bên Hoàng thượng huynh yên tâm, không có người gậy đầu, đệ dám làm như vậy sao? Người để huynh bảo vệ đệ, là đệ phòng ai?

Cao Tù không nói gì, hấn hiểu ý của Lâm Văn, làm thế này là ép Thành vương ra tay.

- Như vậy thật sự có thể được sao?

Hấn thận trọng hỏi.

- Không có gì mà không được.

Trong mắt Lâm Văn Vinh lóe lên một vẻ quyết liệt:

- Đệ là lão công của Xuất Vân công chúa, Thành vương chọn động thủ với đệ hôm nay, nếu đệ đoán không lầm, nhất định là hoàng thượng đã có hành động với hấn rồi, làm hấn không thể ngồi yên nữa. Nếu ta như thế, chúng ta cứ chơi lớn một chút, trước khi đại quân tiến lên phương bắc, nhổ cái đinh này đi, làm các tướng sĩ không phải lo lắng về hậu phương, mới có thể quyết một trận tử chiến với người Đột Quyết. Nói tới việc tử một chút, không diệt được hấn, gia sản lão bà của đệ ở lại kinh thành, trong lòng đệ không thể yên ổn được.

Lâm Văn Vinh vỗ mạnh lên bả vai hấn, mắt tràn đầy kiên định. Ngẫm lại Lâm huynh đệ là nữ tử của hoàng thượng, hoàng đế coi trọng hấn ra sao, cả thiên hạ đều biết, Cao Tù nghiêng rằng hạ quyết tâm:

- Được, vậy cứ quyết định như thế, dù sao ta cũng bị dính vào Thành vương rồi.

Mật nghị với Cao Tù một phen, còn tên thích khách Trịnh Thu Lôi bên kia thì không cần phải hỏi nữa, lấy lời khai nhận của hấn là được.

- Cho hấn lặn tay đi.

Lâm Văn Vinh cười:

- Cao đại ca, trước tiên huynh đọc tờ khai này cho Trịnh lão huynh nghe một lần, chúng ta đều dựa theo quy củ để làm việc, tuyệt không hề nghiêm hình bức cung, các huynh đệ đều phải làm chứng cho ta đây!

Cao Tù nghiêm trang đồng ý đọc lại tờ khai kia một lượt:

- Tiểu nhân Trịnh Thu Lôi tự nhỏ chịu hoàng ân, cảm kích rơi lệ, thế nhưng bị Thành vương bức bách, lấy tính mạng của người nhà ra uy hiếp, ép tiểu nhân đi hành thích đệ nhất trung thần, năng thần... Lâm Văn đại nhân...

Thấy Cao thủ lĩnh như hổ đói nhìn mỗi cứ chăm chăm vào ngón tay cái của mình, như rất muốn cắt xuống để ấn dấu tay, gập phải đôi ác bá này, thật là xui đến cùng cực, Trịnh Thu Lôi không còn cách nào khác đành phải điểm chỉ, mặt như tro tàn.

Nhìn tên thích khách còn lại đang hôn mê kia, Lâm Văn Vinh hừ một tiếng:

- Tên còn lại này, cứ giao cho hoàng thượng tự thẩm vấn vậy. Cao đại ca, huynh tìm mấy vị huynh đệ đáng tin, đem tờ khai và hai tên này ngay trong đêm đưa vào cung. Lại truyền đi tin tức, nói hoàng thượng đang thẩm vấn thích khách trong đêm, một kẻ trong đó đã khai rồi. Tên hấn là Trịnh Thu Lôi, đã hầu hạ chủ tử của hấn hai mươi một năm...

“Chiêu này thật độc!” Cao Tù than thầm, liên tục gậy đầu, sai một đội thị vệ đem hai kẻ này nhét vào trong xe ngựa, trong đêm đưa ngay vào cung.

Lâm Văn Vinh ngồi bệt xuống trước thân con chiến mã đã chết, lặng lẽ thở dài, Cao Tù cũng đã qua chiến trường, biết được tình cảm giữa người và ngựa, đứng ở bên người hấn không nói lời nào.

Lâm Văn Vinh đứng dậy, nhìn ánh trăng tràn ngập ở đằng xa, màn đêm thê lương, xe ngựa của Từ tiểu thư đã đi không biết được bao xa rồi, nhớ tới một phen đùa bỡn vừa rồi, trong lòng chợt dấy lên nỗi cảm khái, lần này sợ là càng phiền não rồi.

Khi cùng Cao Tù vào thành, trời đã tối đen, người đi đường không nhiều, Lâm Văn Vinh có tâm sự, giục ngựa phi nhanh, vừa tới góc rẽ, đã thấy phía trước có một chiếc kiệu nhỏ đi tới. Hắn cũng chẳng để ý, đang muốn lướt qua, rềm kiệu kia vén lên, một nữ tử thò đầu ra nhìn hắn, ngân ngấn nước mắt:

- Lâm, Lâm Tam...

- Hu...

Lâm Văn Vinh quát một tiếng ghìm cương ngựa, tựa như không tin vào tai mình: “Ai gọi ta thế này?”

- Lâm Tam...

Thấy nữ tử kia ngẩn ra nhìn hắn, trong lòng vừa mừng lại vừa chua xót, yếu ớt kêu lên một tiếng, nước mắt đã chảy rơi xuống.

Lâm Văn Vinh quay đầu lại, nhìn ngay thấy khuôn mặt xinh đẹp đượm buồn của Tiêu Ngọc Nhược, gò má ửng lên, hai hàng nước mắt từ từ lăn dài, trong gió đêm tiêu điều, xót xa khôn cùng.

- Đại tiểu thư! Nàng... nàng đã trở về rồi?!

Lâm Văn Vinh mừng rỡ, tung người nhảy xuống ngựa, chỉ vài bước đã tới trước kiệu nắm chặt lấy tay nàng. Mấy ngày không gặp, Đại tiểu thư tiều tụy đi rất nhiều, nhưng phong thái cao ngạo không thay đổi chút nào. Nhìn vào đôi mắt, gò má đầm lệ của nàng, nhớ tới những chuyện cũ hai người tương giao, trong lòng Lâm Văn Vinh trở nên kích động, chỉ thấy sống mũi cay cay, nhưng lại không nói lên được lời nào.

Tiêu Ngọc Nhược rơi nước mắt như mưa, nhưng lại mỉm cười:

- Tên gốc này, sao lại cứ ngẩn ra thế? Hiếm khi thấy người thành thật, bình thường chẳng phải miệng như bôi mật sao?

Lâm Văn Vinh lau khóe mắt:

- Đại tiểu thư không ở nhà, mấy ngày nay ta không ăn mật ong rồi. Đại tiểu thư, nàng từ đâu trở về vậy?

- Ta cũng không biết.

Tiêu Ngọc Nhược u buồn:

- Ngày đó Hoàng thượng truyền thánh chỉ tới, ta liền bị nữ quan trong cung đưa đi, ở một khu vườn xa trong cung. Mỗi ngày đều có nữ quan dạy dặt tở đến bàn chuyện với ta, nói về đề tài tơ lụa vải vóc, nhưng chưa từng cho ta rời đi.

Lâm Văn Vinh nghiêng răng thống hận:

- Thánh chỉ đó là do hoàng đế an bài cố ý làm khó dễ, Đại tiểu thư, nàng ngàn vạn lần không được tin tưởng. Nàng nghĩ xem, ta là dạng người đó sao?

- Ta còn không biết tính tình của người sao?

Đại tiểu thư lắc đầu cười khổ, mặt chuyển màu đỏ:

- Nếu người là dạng người chung tình như vậy, thì đã tốt rồi, làm nữ nhân trong thiên hạ bớt chịu mấy phần khổ sở tương tự. Người trời sinh là kẻ yêu đương tràn lan, bảo người vì một nữ nhân mà bỏ qua nữ nhân khác, đánh chết người cũng chẳng làm.

Tiêu Ngọc Nhược nói một câu trúng ngay tâm khảm hắn, hắn cũng chẳng thấy xấu hổ, ngược lại còn lấy làm mừng:

- Đúng vậy đúng vậy, ta chính là dạng người đó, vẫn là Đại tiểu thư hiểu ta.

Thấy bộ dạng hí hửng đắc ý của hắn, vẫn y như trước, chẳng thay đổi chút nào. Nghĩ tới khi mới gặp nhau ở Kim Lăng, hắn cùng Quách biểu ca ra ngoài lêu lổng, mình muốn vả miệng hắn, hắn cũng có thần tình thế này, đáng vẻ không sợ gì cả.

Trong lòng Đại tiểu thư kích động, cười rơi nước mắt, phúi đi bụi đất trên người hắn:

- Người lại tới nơi nào làm loạn rồi, người cứ như là lặn trong bùn đất vậy. Phạt người sáng mai dậy sớm, giặt sạch bộ quần áo này, nếu không ta sẽ trừ lương của người.

Nghe Đại tiểu thư dùng giọng điệu như xưa nói chuyện với mình, xương cốt toàn thân Lâm Văn Vinh tức thì như vơi đi bốn lạng, từ trên xuống dưới nhẹ nhõm bay bổng:

- Đại tiểu thư, có một chuyện ta luôn muốn hỏi nàng!

Tiêu Ngọc Nhược khẽ ừm một tiếng:

- Chuyện gì người cứ nói đi!

- Nàng còn nhớ khi ở Kim Lăng chúng ta đánh cuộc giặt quần áo chứ?

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Ta vẫn luôn muốn làm rõ, y phục lần đó của ta rốt cuộc là ai giặt?

- Không phải là ta giặt.

Mặt Tiêu Ngọc Nhược nóng lên, bối rối cúi đầu xuống.

- À...

Lâm Văn Vinh khẽ kêu lên, mặt đầy thất vọng:

- Chẳng trách giặt lại...

- Giặt làm sao?

Đại tiểu thư nôn nóng, ngẩng đầu lên.

- Giặt lại không sạch sẽ như vậy.

Lâm Văn Vinh cười hì hì. Còn chưa nói hết, nắm đấm nhỏ của Đại tiểu thư đã như gió cuốn tới:

- Người nói lung tung, sao có thể giặt không sạch? Ta giặt những năm lần!

Lâm Văn Vinh cười ha hả nắm lấy tay nàng, xoay người kéo nàng ra khỏi chiếc kiệu nhỏ, Đại tiểu thư vừa thẹn vừa gấp, liên tục dùng chân đá hấn, mặt đỏ rực, tai nóng ran, thở hổn hển, toàn thân như không còn chút sức lực nào. Hai người phăng phất như trở lại thời ở Kim Lăng thường cãi vã nổi giận với nhau, trong lòng vừa chua vừa ngọt, vô cùng hạnh phúc.

- Đây là cái gì?

Đại tiểu thư không ngừng giơ chân đá hấn, một mảnh đỏ tươi thu hút ánh mắt sắc bén Lâm Văn Vinh của hấn.

- Không có gì!

Đại tiểu thư thẹn đỏ mặt luống cuống nhảy vào trong kiệu, đang muốn phân phó kiệu phu lên đường, đã thấy Lâm Tam chen bữa vào, ngồi song song với nàng.

- Người, người làm cái gì đấy? Không được làm bừa!

Tiêu Ngọc Nhược giặt thót mình, bộ ngực phập phồng dồn dập, giọng nói cũng có chút run rẩy.

Lâm Văn Vinh mỉm cười, nắm lấy cổ chân nàng nâng lên, từ chỗ vấy trề ra xuất hiện làn da nhẵn nhụi như ngọc, trơn mịn sáng bóng không chút tỳ vết, như chạm vào một viên ngọc đẹp thượng hạng. Một sợi dây đỏ tươi buộc chặt lên cổ chân lông lánh của nàng, ở đầu nối của sợi dây, không biết được ai bên thành một đôi bướm tinh tế như giương cánh muốn bay, thần thái động lòng người.

Trong lòng Lâm Văn Vinh liền trở nên kích động, ngày hôm đó đi thuyền dạo Tây Hồ, khung cảnh buộc tơ hồng lại từng chút hiện ra trong lòng, Tiên Nhi vùng kiếm chém đứt, Đại tiểu thư như đứt từng khúc ruột, từng cảnh từng cảnh như khắc sâu vào tâm khảm, cả đời cũng khó thể phai mờ.

Lâm Văn Vinh không kìm lòng được vuốt ve cổ chân sáng bóng kia, âu yếm bảo:

- Sợi tơ hồng này, nàng vẫn luôn buộc trên người sao?

- Ta chẳng làm vậy.

Đại tiểu thư đỏ mặt quay đầu đi:

- Đây là ta tự buộc, nhưng không phải buộc lầm như lần đó.

- Lần đó thật sự là buộc nhầm sao?

Lâm Văn Vinh mỉm cười cởi đầu dây ra:

- Vậy làm lại lần nữa, xem coi lần này còn nhầm được không?

Một đoạn tơ hồng buộc chặt vào cổ chân Đại tiểu thư, một đoạn khác bị Lâm Văn Vinh cầm lấy, cười hì hì đưa qua đưa lại trước mặt Tiêu Ngọc Nhược:

- Đại tiểu thư, nàng nhìn cho rõ nhé, lần này không biết là buộc đúng hay là lại buộc sai...

Hắn cúi người xuống, đang muốn buộc lên mắt cá chân, Đại tiểu thư đỏ mặt khẽ nhắc:

- Sai rồi, sai rồi!

- Sai rồi?

Lâm Văn Vinh ngẩn ra.

Thấy bộ dạng ngốc nghếch của hắn, Đại tiểu thư phì cười, ngón tay trắng nõn dứ lên trán hắn:

- Sao ngươi lại biến thành tên ngốc rồi.

Nàng e lệ cúi đầu xuống, không dám nhìn hắn, giọng nói đầm thắm kia thật khiến lòng người run rẩy:

- Ta là nữ tử, thì phải buộc ở chân phải, ngươi là nam tử, tự nhiên phải buộc ở chân trái... ngốc ẹ!

Lâm Văn Vinh choàng tỉnh: “Đúng rồi, sao ta lại phạm nhầm lẫn ngớ ngẩn thế chứ, mấy ngày không tán gái, tài nghệ đã không còn nhuần nhuyễn rồi.”

- Đa tạ Đại tiểu thư chỉ điểm.

Lâm Văn Vinh cười hì hì, buộc chặt sợi tơ hồng trên cổ chân mình, hai người ngồi sát cạnh nhau, sợi tơ hồng kia buộc hai người lại một chỗ, không chia lìa nữa.

- Lâm Tam...

Đại tiểu thư xúc động từ từ dựa vào đầu vào hắn, nước mắt trào ra trong niềm hạnh phúc.

Lâm Văn Vinh hài lòng thở một hơi:

- Hắc hắc, lần này thì buộc chặt rồi, ta xem còn ai có thể chặt đứt nó...

Lời còn chưa dứt, đã có một luồng ánh sáng bạc mang theo tiếng gió vùn vụt, quét xuống mắt cá chân hai người.

402. Chương 400: Trống Ngực

Lâm Văn Vinh quát một tiếng to, xoay mình bảo vệ cho Tiêu Ngọc Nhược, sợi tơ hồng vẫn buộc chặt nơi mắt cá chân hai người. Hai người mặt đối diện nhau, ánh mắt Đại tiểu thư long lạnh, nhào vào lòng hắn không nhúc nhích.

Quay đầu đi, liền nhìn thấy một nữ tử xinh đẹp, tay cầm thanh thủy thủ bảo kiếm đứng trước mặt, mi như liễu mùa xuân, mắt như nước mùa thu, cánh môi hồng mấp má, ngực thở gấp, mặt lúc đỏ lúc trắng, vô cùng giận dữ. Nàng mặc một bộ váy hồng, dáng vẻ phong trần, tựa như vội vã trên đường xa tới.

- Tiên Nhi?!

Lâm Văn Vinh mừng rỡ, nhảy xuống kiệu, đang muốn lao tới phía trước, chợt thấy chân vướng víu, nhìn xuống dưới thì thấy sợi tơ hồng kia đã buộc chặt hần và Đại tiểu thư, không thể động đậy được. Tần Tiên Nhi nhìn sợi dây buộc lấy hai người, khẽ cắn môi hồng, hừ một tiếng, không nói lời nào.

- Tiên Nhi, sao nàng lại ở đây? Nàng về từ khi nào?

Lâm Văn Vinh ngượng ngùng, vẻ mặt lúng túng: “Nha đầu Tiên Nhi này giống như có thù với Đại tiểu thư vậy, lần trước cũng là nàng chém đứt tơ hồng, khiến Đại tiểu thư thương tâm muốn chết. Lần này thiếu chút nữa lặp lại chuyện cũ, may mắn là ta nhanh nhẹn.”

Tần Tiên Nhi không đáp lời hần, liếc mắt dò xét Tiêu Ngọc Nhược từ trên xuống dưới, cười lạnh:

- Đây không phải là Tiêu gia Đại tiểu thư sao? Cô dùng tơ hồng buộc tướng công ta làm cái gì? Ngày chàng từ Sơn Đông trở về, chẳng phải cô đã đuổi chàng ra khỏi Tiêu gia sao?

Mặt Đại tiểu thư ửng lên, nắm lấy tay áo Lâm Văn Vinh, khẽ đáp:

- Tần tiểu thư sao lại nói vậy? Ta có khi nào đuổi hần? Ngày đó hần dẫn bữa nữ tử về nhà. Ta chỉ khuyên hần mấy câu mà thôi. Ngược lại Tần tiểu thư cô, gả cho hần từ khi nào mà cứ luôn mồm gọi hần là tướng công?

- Đó là do cô không biết thôi.

Tần Tiên Nhi tiến lên một bước, nắm lấy tay Lâm Văn Vinh lớn tiếng nói:

- Ngày đó ta và tướng công dạo chơi trên hồ Vi Sơn, bên nhau trên thuyền nhỏ, do sơ phớt tay mình làm mai, ta và tướng công bái đường thành thân, kết làm phu thê ân ái. Cần gì cô phải biết?

Tiêu Ngọc Nhược nhìn nàng từ trên xuống dưới, khẽ lắc đầu bật cười:

- Phu thê ân ái? Ta thấy đã chắc gì, Tần tiểu thư lông mi chưa kẻ, tóc còn chưa búi, rõ ràng còn chưa làm vợ, đâu ra ân ái?

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên nhìn nàng: “Đại tiểu thư hiểu biết cũng không ít!” Thấy ánh mắt nóng bỏng ngây ngô của hần, mặt Tiêu Ngọc Nhược phát sốt, cúi đầu thổ thê:

- Người nhìn ta làm gì? Những điều đó là do nương thân dạy ta.

“Phu nhân còn có bản lĩnh này? Đúng là không nhìn ra được!” Lâm Văn Vinh cười hăng hắc không ngừng, ánh mắt tuần du trên người Tiêu Ngọc Nhược, tự như muốn nhìn ra cái gì. Đại tiểu thư mặt nóng bừng, tim đập rộn rã, khẽ hừ một tiếng không để ý tới hần.

Tiêu Ngọc Nhược nói một câu đánh trúng tâm sự của Tần Tiên Nhi. Đây chính là điều Tiên Nhi lo lắng, thấy Đại tiểu thư bộ dạng tình cảm chan chứa, muốn nói lại thôi. Nàng hừ một tiếng, khẽ đảo mắt dịu dàng quyền rũ nói:

- Tướng công, thế nào gọi là làm vợ? Chẳng lẽ mỗi ngày thiếp thân cùng chàng chung chăn gối, cởi bỏ y phục mặc chàng khinh bạc còn chưa đủ sao?

Nói tới chưa ngoa, thì mười Tiêu Ngọc Nhược cũng chẳng phải là đối thủ của Tần Tiên Nhi. Nghe thấy lời nói của Tần tiểu thư, Tiêu Ngọc Nhược kinh ngạc lạnh người, vội bưng má xoay người đi, trong lòng thâm mắng một tiếng:

- Giải cho đôi gian phu dâm phụ!

Giọng nói Tần Tiên Nhi thánh thót, tuy đáng vẻ phong trần nhưng khó che được sự hoa lệ xinh đẹp của nàng, ngực nở mông cong vươn thẳng lên, kiêu ngạo vô cùng.

Lâm Văn Vinh nuốt nước miếng liên tục, quả nhiên không thẹn là đệ tử do An hồ ly huấn luyện ra, ngay cả sức quyền rũ câu hồn cũng chẳng tầm thường.

- Tướng công.

Tần Tiên Nhi nắm lấy tay Lâm Văn Vinh, nhu tình thâm thiết, thẹn thùng cúi đầu:

- Chàng khi nào mới có thể biến thiếp thành phụ nữ? Thiếp thật không muốn người khác chê cười.

“Con bà nó, muốn lấy mạng ta sao!” Tim Lâm Văn Vinh nện thành thành, vợ vẫ vồ vồ ngực. Nhìn Đại tiểu thư đang gục đầu xuống ngực ngưỡng ngừng như muốn chảy ra nước. Lại nhìn Tần Tiên Nhi mặt mũi bừng bừng cười quấy rầy, hần vừa mừng vừa lo, nhất thời không biết làm như thế nào.

Cả hai nữ tử thấy hần không nói gì, liền cùng trầm mặc đối đầu với nhau, không ai chịu cúi đầu.

Trời đã về khuya, phố dài vắng lặng, từng trận gió lạnh thổi qua, Lâm Văn Vinh tỉnh táo lại một chút, cười hì hì:

- Đã không còn sớm nữa, có việc gì chúng ta cứ về nhà trước rồi hãy nói tiếp nhé. Đại tiểu thư, ta có thể ngồi kiệu của nàng không?

Tơ hồng trên chân hai người còn buộc cùng nhau, không muốn đồng ý cũng không được, Tiêu Ngọc Nhược đỏ mặt lên ừ một tiếng, khẽ dịch người lấy chút khoảng trống cho hần.

Thấy hần thật sự muốn ngồi kiệu, Tần Tiên Nhi cuống lên, nắm lấy tay hần đang muốn nói thì Lâm Văn Vinh véo lên tay nàng, phóng đãng nói:

- Đừng sợ, cái kiệu này lớn lắm, mọi người sẽ ngồi cùng nhau.

Hần cười cười chui vào trong kiệu, ngồi kề sát ngay với Tiêu Ngọc Nhược. Da thịt hai người chạm vào nhau, cảm giác ấm áp mềm mại làm hần nóng bừng lên, không nhận được nắm lấy bàn tay ngọc của Đại tiểu thư, đang muốn nói chuyện thì Tần Tiên Nhi cũng cười hì hì chen vào trong kiệu, ngồi ở phía bên kia của Lâm Văn Vinh, hai tay ôm chặt lấy cánh tay hần, bầu ngực căng phồng không ngừng ép tới, vô cùng kích thích.

- Người làm cái gì thế này?

Đại tiểu thư biến sắc, vừa thẹn vừa tức giận.

Tần Tiên Nhi miệng lưỡi không vừa, hừ một tiếng:

- Câu này phải để ta hỏi cô mới đúng, cô và tướng công của ta ngồi sát vào nhau, là muốn làm gì?

- Cái này... khởi kiệu, khởi kiệu!

Thấy tình thế không xong, Lâm Văn Vinh vội hét lên thúc kiệu, chiếc kiệu nhỏ lắc lư lên đường, hai nàng đều nhìn hần cùng hừ một tiếng, rồi quay đầu đi.

Cái kiệu này không lớn không nhỏ, Lâm Văn Vinh ngồi ở giữa, hai nữ tử ép chặt hai bên, một bên dịu dàng, một bên quấy rầy, nhưng lại cùng không thèm nói chuyện.

- Đại tiểu thư, mấy ngày nay nàng sống ở trong cung có tốt không?

Hần nắm lấy tay Đại tiểu thư, chu đáo vuốt ve, nhỏ giọng hỏi.

- Rất tốt.

Tiêu Ngọc Nhược không nóng không lạnh trả lời.

Lâm Văn Vinh đụng phải cái đỉnh mềm, lại quay sang nói với Tần Tiên Nhi:

- Tiên Nhi, nàng từ Tứ Xuyên trở về sao? An tỵ tỵ có khỏe không?

- Tốt hơn thiếp.

Tần Tiên Nhi buồn bã trả lời nước mắt như muốn trào ra.

“Trên đời khó lấp đầy nhất là biển dấm chua, con mẹ nó trái ôm phải ấp chắc gì đã là phúc, quả thực là ngồi trong nhà lao!” Lâm Văn Vinh mặt mày nhăn nhó, khẽ than một tiếng:

- Đại tiểu thư, Tiên Nhi, các nàng có cho rằng, ta muốn hai nàng ngồi cùng kiệu là có lòng phi lễ hay không?

Đại tiểu thư lườm hần, cái mũi nhỏ hừ một tiếng:

- Chút tâm tư này của người đừng cho rằng ta không biết!

Tiên Nhi lại vô cùng ngoan ngoãn, nắm lấy tay áo hần âu yếm đáp:

- Tướng công, thiếp đã là thê tử của chàng, chàng có phi lễ với thiếp, cũng là phải thôi.

Lời nói này làm Lâm Văn Vinh chỉ còn trợn mắt không biết làm gì.

- Coi các nàng nói kìa, ta là dạng người đó sao?

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc liền mấy tiếng, sắc mặt dần trở nên nghiêm túc, chợt thở dài đánh sượt:

- Cho dù ta muốn làm điều phi lễ với các nàng, sợ là cũng không còn thời gian và công sức nữa, không tới mấy ngày nữa, ta sẽ phải chia cách cùng các nàng rồi.

- Tướng công, chàng nói gì vậy? Chàng muốn đi đâu?

Tần Tiên Nhi kinh hãi, vội kéo lấy vạt áo hần. Tiêu Ngọc Nhược cũng lo lắng, nghiêng đầu nhìn hần, bất giác cũng nắm chặt lấy tay hần.

- Ta sắp phải đi tới một nơi rất xa. Cũng không biết còn có thể trở lại hay không.

Lâm Văn Vinh nhìn Tiêu Ngọc Nhược:

- Đại tiểu thư, sau này chuyện của Tiêu gia, phải dựa vào chính nàng rồi.

- Người, người nói cái gì?

Tiêu Ngọc Nhược kinh hãi thất sắc, nước mắt tự nhiên trào ra:

- Người muốn rời khỏi nhà ta? Không được, đánh chết ta cũng không đồng ý.

- Có đồng ý hay không đã không quan trọng nữa.

Thần sắc Lâm Văn Vinh nghiêm túc vô cùng, nắm lấy tay Tần Tiên Nhi:

- Còn nàng nữa, Tiên Nhi, có một việc ta nhất định phải nói cho nàng. Kỳ thực, nàng có tỷ tỷ, tên là Thanh Tuyền...

- Thiếp biết, thiếp biết rồi.

Tần Tiên Nhi che miệng hần, ầm ứ:

- Phụ hoàng đã nói với thiếp rồi, nhưng thực sự thiếp không thể tiếp nhận được. Sư phó của cô ta ức hiếp sư phó của thiếp, thiếp và cô ta ở Kim Lăng đã từng đánh nhau, cô ta còn muốn cướp tướng công của thiếp..... tướng công, chàng nói xem, cô ta chỗ nào giống tỷ tỷ của thiếp? Thiếp không chấp nhận cô ta!

Lâm Văn Vinh toát mồ hôi: “Nha đầu này vẫn cái tính ngang bướng như thế. Nói cái gì là ai cướp tướng công của ai, mọi người đều là người một nhà rồi. Nước tưới không chảy tới ruộng người ngoài, tất cả không phải tưới cho các nàng sao?”

- Nàng không muốn nhận, vậy thì không cần nhận.

Lâm Văn Vinh than:

- Thanh Tuyền là lão bà của ta, nàng cũng là lão bà của ta, cùng lắm thì tách hai nàng ra, một sắp đặt ở Kim Lăng, một ở lại kinh thành, ta mỗi ngày cưới bảo mã, qua lại giữa Kim Lăng và kinh thành, như thế đã được chưa?

Đại tiểu thư nhéo lên tay hần một cái, ánh mắt u buồn, cúi đầu hừ một tiếng, lòng chua xót. Lợi dụng thời gian Tiên Nhi ngẩn ra, Lâm Văn Vinh khẽ cười bên tai nàng:

- Đại tiểu thư, mấy ngày nàng không ở trong phủ, trong phủ đã xảy ra một chuyện lớn nàng còn chưa biết nhỉ?

- Chuyện lớn gì?

Sắc mặt nàng đau khổ, không khơi dậy nổi một chút hứng thú nào.

- Cũng chẳng có chuyện gì lớn, chỉ là hai vị tiểu thư của nhà ta, đều bị hứa gả cho người ta rồi.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc.

- Cái gì?

Đại tiểu thư kinh hoàng, bầu cho tay hấn đau đớn:

- Mẫu thân sao có thể làm như vậy? Hứa gả cho ai rồi? Tên gốc nhà người, sao không ngăn cản nương thân?

- Ta muốn ngăn cản, nhưng lại sợ Đại tiểu thư không vui.

Lâm Văn Vinh cười hì hì:

- Bởi vì phu nhân đem hai nàng gả cho chính tại hạ...

- Không cho nói ...

Đại tiểu thư mặt đỏ rực, vội che cái miệng lớn của hấn lại, ngượng tới mức không dám ngẩng đầu lên.

- Ngọc Nhược, nàng có nguyện ý làm nương tử của ta không?

Hấn khẽ hôn lên bàn tay trắng nõn của Đại tiểu thư, khiến lòng Đại tiểu thư run lên, nghe thấy hấn mở miệng cầu thân, Đại tiểu thư vừa vui mừng vừa hoảng loạn, không biết phải trả lời thế nào.

Tần Tiên Nhi suy tư chốc lát, khẽ dựa vào vai hấn, buồn bã nói:

- Tướng công, thiếp với họ Tiêu kia, có thù sư môn. Thiếp và sư phó phiêu bạt tứ xứ, lưu lạc nơi chân trời, cuộc sống thê thảm, chàng cũng nhìn thấy rồi, đó đều là do sư phó của cô ta ban cho. Nếu thiếp nhận cô ta, phía bên sư phó phải làm thế nào? Thiếp sao xứng với ân dưỡng dục của sư phó?

Nhớ tới oán thù giữa Ninh Tiên Tử và An tỷ tỷ, Lâm Văn Vinh lắc đầu cười, ngày đó nhận lời An Bích Như, muốn giúp nàng chiến thắng Ninh Vũ Tích. Giờ đây mình và tiên tử tỷ tỷ đã thân mật khăng khít, có phải được tính là đã giúp An tỷ tỷ “báo thù” chưa đây?”

- Tướng công, tướng công ...

Tần Tiên Nhi yêu kiều hô lên hai tiếng đánh thức Lâm Văn Vinh, thấy khuôn mặt xinh đẹp của nàng, hấn tủm tỉm cười:

- Tiên Nhi, nếu ta giúp sư phó của nàng hoàn thành tâm nguyện, vậy nàng còn oán trách Thanh Tuyền và Ninh tiên tử không?

Tiên Nhi nghĩ một lúc, hậm hực đáp:

- Nhưng cô ta muốn cướp tướng công của thiếp, món nợ này phải tính thế nào?

Lâm Văn Vinh cười ha hả vuốt cái mũi nhỏ của nàng:

- Nàng nói linh tinh gì đấy, ta đi đâu nào? Không phải là đang ngồi ngay ở đây sao?

- Nhưng tim của chàng đã bay đi rồi.

Tần Tiên Nhi chu cái miệng hừ một tiếng, thấy Tiêu Ngọc Nhược đang yên lặng chăm chú lắng nghe, tức thì lòng chua xót, lại nói:

- Còn có vị Đại tiểu thư này của chàng nữa, cô ta cũng muốn cướp tướng công của thiếp.

- Đừng có nói bừa...

Tiêu Ngọc Nhược thẹn đỏ mặt, đang muốn phản bác, nhưng thấy khuôn mặt mỉm cười của Lâm Tam, tức thì mềm lòng ra, cả người mất đi sức lực, không nói lên lời nào.

- Cướp đi, cứ cướp đi.

Lâm Văn Vinh thở dài:

- Chỉ còn lại mấy ngày như vậy thôi, các nàng cứ cướp đi.

- Người, người muốn đi đâu?

Tiêu Ngọc Nhược không kiềm chế được nữa, ngẩng đầu lên nhìn hắn, mắt đầm lệ, thâm tình trong mắt không còn che giấu nữa.

Lâm Văn Vinh cười âm đạm, nhìn hai nàng đáp:

- Ta đã gia nhập đại quân của Lý Thái, năm sáu ngày sau đã phải tới biên quan phương bắc, quyết một trận tử chiến với người Đột Quyết, là sống hay là chết, chỉ có ông trời mới biết.

Đại tiểu thư ngây dại, nhìn Lâm Tam trước mắt có một chút xa lạ, nhưng lại càng khiến người ta thấy quen thuộc, cảm giác phức tạp khó phân biệt này, làm nàng run rẩy sợ hãi, lảo đảo:

- Thật sao? Người thật sự phải đi sao?

- Tướng công, chàng đừng sợ. Thiếp sẽ đi cùng chàng, chúng ta cùng sống chết cùng nhau!

Tiên Nhi vuốt ve gò má của hắn, âu yếm nói.

- Nàng đi làm cái gì?

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Nam nhân lên chiến trường làm gì? Chính là vì bảo vệ nữ nhân. Nàng cứ ở nhà chờ đợi, không nên mâu thuẫn với Đại tiểu thư và các nàng ấy nữa, đây chính là sự ủng hộ lớn nhất đối với ta.

Tần Tiên Nhi long lanh nước mắt, khe khẽ môi trầm tư hồi lâu, chợt giãn mày cười:

- Tiêu gia tỷ tỷ, ta với tỷ có khi nào mâu thuẫn với nhau sao?

Nụ cười nàng chứa đầy nước mắt đau đớn, nhưng lại mỹ lệ lấp lánh, trong vẻ xinh đẹp mang chút quyến rũ, phong tình vạn chủng, khiến Tiêu Ngọc Nhược cũng nhìn ngây ra. Tiên Nhi nắm lấy tay Đại tiểu thư, nước mắt lăn tăn tuôn rơi:

- Tiêu gia tỷ tỷ, vì tướng công, ta chấp nhận làm tất cả, tỷ sẽ giống như ta chứ?

Tiêu Ngọc Nhược và Tần Tiên Nhi tính cách trái ngược nhau, Ngọc Nhược trời sinh hướng nội, nghe nàng kia mềm giọng tương cầu, mặc dù trong lòng vô cùng nguyện ý, nhưng lại xấu hổ không dám đáp lời.

Tần Tiên Nhi mỉm cười, nép vào lòng ngực Lâm Văn Vinh, nghe tiếng tim đập của hắn, hai mắt khép lại, sắc mặt an bình, nhu thuận vô cùng.

Đại tiểu thư thâm đồ kị, Tần tiểu thư này tuy tính tình ngang ngạnh chua ngoa, nhưng dám yêu dám hận, sinh tử đều không sợ, vì nam tử mình yêu thương, thiết thời gì cũng có thể chịu đựng, đúng là nữ tử khác biệt.

Đại tiểu thư nghĩ một lát, khe khẽ cắn răng, thân thể run lên, lẳng lặng tựa gò má ngọc vào trước ngực Lâm Tam.

- Ta cũng chịu làm tất cả.

Đại tiểu thư thì thảo tự nói, nhìn khuôn mặt ám muội của Tiên Nhi gần ngay gang tấc, mặt nàng phát sốt, tiếng trống ngực ngay cả nàng cũng có thể nghe thấy.

403. Chương 401: Mỹ Lệ Ngộ Hội

Còn chưa tới cửa Tiêu gia, đã nghe văng vẳng tiếng Tiêu Ngọc Sương vọng đến:

- Tỷ tỷ, tỷ tỷ...

Đại tiểu thư vừa vén rèm đã thấy Tiêu Ngọc Sương vén váy, mặt mày hớn hở, vội vã chạy ào tới. Tiêu Ngọc Nhược vừa xuống kiệu, vội vàng vươn tay ra đón Ngọc Sương, Nhị tiểu thư nhào vào trong lòng nàng, vui đến phát khóc:

- Tỷ tỷ, tỷ đã về rồi, muội với mẫu thân lo muốn chết.

Nhìn thấy muội muội cười vui vẻ, trong mắt ẩn chứa sự quan tâm vô bờ, đôi mắt Đại tiểu thư cũng hơi rơm rớm, ôn nhu bảo:

- Nha đầu ngốc, ta chỉ tiến cung gặp nữ quan phụ trách dệt tơ để thương lượng công việc thôi, có gì phải lo chứ. Mẫu thân có khỏe không?

Tiêu Ngọc Sương ồm một tiếng:

- Mấy ngày trước đây, tỷ và Lâm Tam tự nhiên biến mất, mẫu thân lo lắng đến độ bệnh nặng. Hôm qua thấy hân trở về, tâm tình mẫu thân cũng đỡ hơn một chút, lúc này đang ở phía sau bận rộn, muội còn chưa báo tin tỷ về cho mẹ biết. Lúc nữa mẹ gặp tỷ, cũng không biết sẽ cao hứng đến đâu nữa, khách khách...

Nhị tiểu thư nói năng dịu dàng, dung nhan kiều diễm động lòng người, Tiêu Ngọc Nhược âu yếm nhéo vào mũi nàng một cái, trong lòng vô cùng hạnh phúc.

- Ủa, người là ai?

Rèm lại vén lên, bên trong lại từ từ bước ra một nữ tử tuyệt sắc, khuôn mặt hơi ửng đỏ, dung nhan kiều mi, ánh mắt lưu chuyển rất ôn nhu êm dịu, trông diễm lệ vô cùng.

Nhớ tới cảm giác ấm áp trong kiệu vừa rồi, Đại tiểu thư hơi đỏ mặt một chút, không biết phải làm sao để giới thiệu vị tiểu thư này.

Tần Tiên Nhi cũng không lạ gì Tiêu Nhị tiểu thư. Đêm đó Bạch Liên giáo tập kích Tiêu gia, trong lúc bị ngàn quân bao vây, chính Tiêu Ngọc Sương lấy thân mình chắn trước người Lâm Văn Vinh, làm sao nàng có thể quên được. Nhớ lại chuyện cũ, lòng nàng có cảm giác hơi chua xót, nhưng đối với những nữ tử trung trinh như thế này nàng tuyệt không có ác cảm, từ từ tiến lên giữ chặt đôi tay của Ngọc Sương, cười duyên:

- Tiểu muội muội, người không biết ta, nhưng ta đã ngưỡng mộ người từ lâu. Khi còn ở Kim Lăng, ta đã nghe về tên của người. Xinh đẹp ôn nhu, đa tình thiện lương, chẳng trách tướng công ta mê mẩn đến thần hồn điên đảo.

Tiêu Ngọc Sương vội vàng vàng núp sau lưng Đại tiểu thư, e thẹn đáp:

- Vị tỷ tỷ này đừng nói linh tinh, ta không hề biết tướng công người, làm sao lại có thể làm một việc vô sỉ như vậy được. Hơn nữa, ta cũng đã có... có...

Nàng dù sao cũng chỉ là một tiểu cô nương mười bảy tuổi, có nhiều câu cũng khó nói nên lời, chỉ biết đỏ mặt giấu sau lưng tỷ tỷ.

- Có người trong lòng phải không?

Nhớ lại ngày đó lửa ghen dâng lên, thiếu chút nữa mình chém tiểu cô nương này rụng đầu dưới kiếm, Tần Tiên Nhi hơi áy náy, cười nói:

- Có người trong lòng thì không thể câu dẫn tướng công ta được nữa sao? Tiểu muội muội, nói cho người một bí mật, tướng công ta rất vui khi bị người hấp dẫn đó.

- Người... người nói vậy!

Luận về ăn nói, Tiêu Ngọc Sương sao có thể là đối thủ của Tần Tiên Nhi được, thấy nàng “khinh miệt” mình, mắt Nhị tiểu thư rưng rưng, vội vàng vàng kêu lên:

- Tự thủy chí chung ta chỉ thích người xấu nhà chúng ta, những người khác dù chỉ nhìn ta cũng không thèm nhìn đâu.

Nghe thế, Tần Tiên Nhi duyên dáng cười khanh khách, trong lòng lại hơi cảm khái. Tiểu nha đầu thẳng thắn đáng yêu bậc này, có nam nhân nào nỡ làm thương tổn nàng chứ.

- Ngọc Sương đừng hồ đồ.

Đại tiểu thư cầm tay muội muội, ôn nhu bảo:

- Người còn chưa biết vị tiểu thư này sao? Ở Kim Lăng chúng ta không ai mà không biết, không ai không rõ, họ Tần, tên là Tiên Nhi...

- Tần Tiên Nhi? Người là Tần Tiên Nhi của Diệu Ngọc phường?

Tiêu Ngọc Sương lấp bắp kinh hãi, mắt mở lớn, đánh giá Tần tiểu thư từ trên xuống dưới, một lúc lâu sau mới bùi ngùi thở dài:

- Quả nhiên là một vị quốc sắc thiên hương, chẳng trách người xấu đều mỗi ngày ghé vào chỗ người. Tỷ tỷ, làm sao tỷ lại đi cùng với Tần tiểu thư thế?

Đại tiểu thư ngượng ngùng cúi đầu, chẳng biết làm sao mở miệng được. Tần Tiên Nhi cầm tay nàng, mỉm cười:

- Ngọc Sương muội muội, bây giờ trở đi, Đại tiểu thư không chỉ là tỷ tỷ của người, mà cũng là tỷ tỷ của ta nữa. Tiều gia tỷ tỷ, người thấy ta nói đúng không?

Tiêu Ngọc Sương nhìn sắc mặt Đại tiểu thư đỏ bừng, lại nhìn nhìn vào Tần Tiên Nhi cười cười rất hồ mị, có vẻ hiểu ra, trong lúc nhất thời đỏ mặt tới mang tai, cất giọng êm ái:

- Đều là do người xấu làm được việc tốt này phải không? Lúc này cũng không biết hẩn trốn ở đâu nữa?

- Nhị tiểu thư gọi ta hả?

Lâm Văn Vinh ngáp dài một cái, từ trong kiệu bước ra, thoải mái vắn vắn người vài cái, cười hì hì nói:

- Đã lâu không được thoải mái như vậy. Đại tiểu thư, sự tình của các người đã thương lượng xong chưa? Chúng ta đi vào nhà nói chuyện nhé.

Quả là xem ra kẻ này toàn là dành lấy việc nhẹ nhàng nhất, Đại tiểu thư lườm hẩn một cái rồi bảo:

- Đừng tưởng bỏ, chúng ta có gì mà phải thương lượng cơ chứ? Tiên Nhi muội muội, Ngọc Sương, chúng ta đi vào trong nói chuyện, cứ để một mình tên vô lại này ở bên ngoài cũng được.

Tiến bộ nhanh thế nhỉ, nháy mắt một cái đã thành Tiên Nhi muội muội rồi, Lâm Văn Vinh đang hắc hắc cười đều, chợt thấy ba nữ tử dắt tay nhau đi vào, thực sự không thềm liếc mắt nhìn hẩn. Đến cả Tiên Nhi vốn luôn luôn ôn nhu ngọt ngào cũng mỉm cười không nói gì, theo hai người kia đi vào nhà.

- Tứ Đức, đóng cửa lại!

Đại tiểu thư vừa bước vào cửa, không quên dặn với lại một câu.

- Vậy Tam ca... hẩn còn ở bên ngoài mà?

Tứ Đức hỏi vô cùng cẩn thận.

Đại tiểu thư hừ một tiếng yêu kiều, cũng không quay đầu lại:

- Tên vô lại này có bốn sự thì để hẩn treo tường vào cũng được, mau đóng cửa lại.

Tứ Đức nhìn Tam ca lè lưỡi, rồi đóng cửa sầm một tiếng, thiếu chút nữa đập xẹp lép cái mũi của Lâm Văn Vinh.

Không phải nha đầu này trách ta sờ mó Tiên Nhi quá nhiều trong kiệu sao? Ta muốn sờ người, người lại làm bộ không muốn, bây giờ còn trách ta nữa à? Lâm Văn Vinh sờ sờ cái mũi đau ê ẩm, muốn gõ cửa, giờ tay ra rồi nhưng không tự chủ được lại rút lại.

Nói đóng cửa là đóng luôn, bên trong không nghe thấy chút động tĩnh gì, cũng không biết ba nha đầu đó rốt cuộc làm gì nữa. Ba hòa thượng không uống nước sông, ba phụ nữ họp thành cái chợ, chẳng lẽ thời buổi đảo điên rồi. Lâm Văn Vinh hắc hắc cười vài tiếng, đứng ở ngoài cửa lén lút trù trù thật lâu, nhưng nghĩ mãi không ra biện pháp gì cho tốt.

- Lâm huynh đệ, người không việc gì chứ?!

Giống như ma quỷ, Cao Tù đột nhiên xuất hiện vỗ vai hẩn một cái, làm Lâm Văn Vinh giật bắn cả người.

- Cao đại ca, lần sau huynh xuất hiện, làm ơn gây ra chút thanh âm được không? Lá gan tiểu đệ không lớn, không chịu được mấy việc bất ngờ đâu.

Lâm Văn Vinh thở hổn hển vài hơi, vỗ vỗ bộ ngực, ra vẻ lòng còn sợ hãi.

Cao Tù cười ha ha nói:

- Lâm huynh đệ nói đùa. Chỉ nhìn những sự tích của ngươi, thiên hạ này có ai dám nói lá gan của Lâm Tam không lớn thì ta thấy hẳn chắc không sống lâu nữa rồi!

- Ủa, hình như việc này cũng có đạo lý.

Được bợ đỡ, Lâm Văn Vinh mặt mày hớn hở.

Cao Tù nhìn lướt qua bốn phía, vô cùng cẩn thận hỏi:

- Huynh đệ, mới vừa rồi công chúa không làm gì ngươi chứ hả? Lão ca ta cũng có tâm cứu giá, nhưng mà nàng là Nghê Thường công chúa mà Hoàng Thượng vô cùng sủng ái. Ta không dám trêu vào đâu.

Con bà nó, đúng là ngươi có nói cũng như không. Nếu vừa rồi để Tiên Nhi chém đứt hồng tuyến, sợ là đời này của Đại tiểu thư sẽ không có một ngày vui vẻ.

- Huynh còn không biết bốn sự của tiểu đệ sao, đệ chuyên khắc chế công chúa mà.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, vỗ vai Cao Tù, ánh mắt dừng lại trên bức tường cao:

- Cao đại ca, huynh có bốn sự như vậy, chắc việc vượt tường chỉ như phẩy tay thôi chứ gì?

Cao Tù ngạo nghễ gật đầu:

- Đó là tự nhiên, ta luyện công phu đến mức đạp lên lầu cao như giẫm trên đất bằng. Cả những ngôi nhà cao gấp mười lần bức tường này, ta cũng có thể qua được.

Lâm Văn Vinh mừng rỡ, vội vội vàng vàng giữ chặt ống tay áo hắn:

- Vậy thì thật tốt quá, Cao đại ca mau đưa đệ vượt tường đi, vài nương tử của đệ đang chờ đệ động phòng ở bên trong.

Cao Tù nhướn mày, sắc mặt ra vẻ khó xử:

- Huynh đệ, không phải lão ca ta không muốn giúp ngươi, thật sự là quốc hữu quốc pháp, gia có gia qui. Còn nhà võ chúng ta cũng có qui củ của giang hồ, không thể đối gạt người, nhất là không thể khi dễ những người thường không có võ công. Vượt tường không khó, nhưng ta lại là kẻ sỹ nhân nghĩa, làm sao có thể nào vào nhà dân như vậy được? Đặc biệt lại là cao thủ tầm cỡ như ta, trên giang hồ đã nổi danh bạch đạo, vạn người kính ngưỡng. Một khi việc vượt tường mà lan truyền ra ngoài, không khỏi khiến người trong thiên hạ chê cười hay sao?

Nghe thế, mắt Lâm Văn Vinh tròn trắng, chỉ nhảy tường mà hắn lôi ra một đồng đạo đức, các loại tự tôn tự hào, xem ra da mặt của ta cũng vẫn còn quá mỏng.

-... Không thể dùng võ khinh người yếu, ta tự mình ra tay tự nhiên là không được, nhưng...

Ngữ khí Cao Tù đột nhiên chuyển biến:

- Nếu người khác giúp ngươi, ta đây cũng không có biện pháp gì. Huynh đệ chờ một chút...

Cao Tù dùng sức vỗ tay hai cái. Từ một góc tối xa xa đột nhiên xuất hiện hai người, trên vai vác một cái thang dài, lật đật chạy đến.

Đợi cho hai người đó tới gần, dựa thang vào tường, Cao Tù thử nhún nhún để kiểm tra độ chắc chắn, rồi mới hài lòng gật đầu:

- Dùng cái này rất an toàn, lại là dụng cụ, so với vận dụng võ nghệ còn mạnh hơn gấp trăm lần, lại không phạm cấm. Cho dù huynh đệ ngươi có lén lút làm bậy, cũng chẳng liên quan gì tới ta cả, mời...

Lâm Văn Vinh nhìn hẩn đứng cả tròng mắt, trên đời còn cái gì được gọi là vô sỉ nữa. Nếu so với Cao đại ca thì con mẹ nó, quả thực ta còn thiện lương hơn nhiều.

- Quả nhiên Cao đại ca hiệp cốt nhân tâm, tiểu đệ bội phục.

Lâm Văn Vinh ôm quyền, bò theo thang lên tường. Nơi này chính là cửa sau của Tiêu gia, trong vườn trồng đầy các loại hoa, dưới ánh trăng bằng bạc, nụ hoa chớm nở, mùi thơm thoang thoang phả vào mũi, tuy thấy không rõ vẻ đẹp, nhưng cũng làm cho lòng người sáng khoái. Bên kia bọn người Cao Tù rút thang lại, lặng lẽ lẩn vào màn đêm, vô thanh vô tức.

Ngắm ngấm vào một chỗ tường thấp một chút, nhìn quanh không thấy có bóng người, trong lòng Lâm Văn Vinh vui vẻ, nhắm vào luống hoa thả người nhảy xuống, đứng vững giữa vườn hoa.

Không phải ta cũng đã vào được rồi sao. Để ta lên vào phòng Đại tiểu thư, xem nàng có cách nào làm khó dễ được ta? Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, tính toán tỉ mỉ, cước bộ vừa nhấc lên còn chưa kịp bước đi, một thanh âm nữ tử đột nhiên vang lên sau lưng hẩn:

- Có trộm, người đâu, mau tới đây...

Trong tiếng thét chói tai, một cây gậy gỗ mang theo tiếng gió vù vù đập mạnh vào lưng hẩn, xa xa vang lên tiếng chó sủa gâu gâu, xem ra rất đáng sợ.

Tiếng hô này đột nhiên cất lên, giống như sét đánh giữa trời quang, Lâm Văn Vinh giật mình dựng cả tóc gáy lên. Do không hề phòng bị, hẩn bị một gậy nện thẳng vào lưng. Nữ tử đánh hẩn xem ra khí lực cũng không lớn, nhưng cũng làm hẩn đau đốn gằn chết.

Lâm Văn Vinh nổi giận, xoay phắt người lại, đến cả gương mặt của nữ tử đó cũng chưa thấy rõ, đã ép nàng ta sát vào tường, một tay để vào ngực nàng, một tay bịt miệng nàng, đầu gối áp mạnh vào cặp đùi ngọc mềm mại thon thả tách ra hai bên:

- Ổn cái gì, nhìn xem ta là ai?

Ánh trăng hôn ám, liếc mắt thấy không rõ khuôn mặt đối phương, Lâm Văn Vinh chỉ cảm thấy một cảm giác mềm mềm âm ẩm dưới tay, một ngọn đồi mềm mại nổi lên, cảm giác ôn nhu mượt mà giống như sờ vào bánh kem, đàn hồi mười phần. Cặp đùi ngọc của nữ tử đó cũng rất quang khiết, êm dịu như mỡ đông không được phép sờ. Sờ soạng trên người nàng cứ như là sờ vào một khối gấm vóc thượng hảo hạng, không muốn rời tay nữa. Ủa, từ khi nào mà Tiêu gia lại có một vóc người đẹp như thế nhỉ? Sao ta không biết được thế này? Trong lòng Lâm Văn Vinh hơi nghi hoặc, rồi lại ần ần trước ngực nàng một chút, nhẹ nhàng vẽ một cái vòng.

- Ủ, ư...

Hình như nữ tử kia thấy rõ khuôn mặt hẩn nên sắc mặt kinh hãi, càng giãy giụa mãnh liệt hơn, hai chân đồng thời đập thẳng vào hẩn.

- Đừng có ồn...

Lâm Văn Vinh vẫn còn rất đau lưng, không kiên nhẫn được nữa, ngẩng đầu, nổi giận gầm lên, chợt thấy rõ khuôn mặt nữ tử kia, hẩn buột miệng a lên một tiếng, há hốc mồm...

- Người làm gì vậy?! Người là một tên vô sỉ...

Thấy hẩn sững sờ, nữ tử vừa xấu hổ vừa giận dữ, sớm đã không còn có cái gì là phong độ lễ nghi nữa, năm ngón tay dương ra, cào thẳng vào hai má hẩn.

Lâm Văn Vinh đau quá, kêu thét một tiếng, vội vội vàng vàng nhảy lùi lại, la lớn:

- Đừng đánh, đừng đánh ... Hiểu lầm, chỉ là hiểu lầm, ta không thấy rõ mà.

- Ta liều mạng với người!

Làm sao nữ tử đó còn nghe hẩn giải thích được nữa, nước mắt như mưa, nhào tới trước người hẩn, mặc kệ chết sống, quyền đấm cước đá như điên.

Lỗi lầm lớn như vậy, con bà nó, lão tử đúng thật là xui xẻo liên tục mà. Lâm Văn Vinh biết mình có lỗi, chỉ tránh trái tránh phải, không dám hoàn thủ, tình thế thật là chật vật. Trong lúc hoảng hốt, Uy Vũ Tướng Quân hùng tráng đã lên đến trước người hắn.

- Uy Vũ Tướng Quân, cản hắn, cản chết hắn đi!

Nữ tử đó mở miệng hô khẽ, trong mắt lửa giận như muốn thiêu cháy hắn ra tro.

Lâm Văn Vinh sợ quá nhảy dựng lên, vội vàng vàng nhảy lùi lại năm thước, la hoảng:

- Không được cản! Ai cản ta, ta cản lại đó.

Vốn Uy Vũ Tướng Quân vẫn cừ địch với hắn, làm sao nghe lời hắn được. Cừu nhân vừa gặp mặt đã đỏ mắt lên rồi, con ác quỷ gừ lên một tiếng, hả miệng đỏ như máu, phóng người lao về phía hắn.

Hoa viên, ác cầu, Lâm Tam, tình hình này xem ra cũng tương tự như lúc trước giữa hắn và Nhị tiểu thư. Lâm Văn Vinh tâm thần hoảng hốt, đến khi cái miệng đỏ như máu dí sát vào mặt mình mới tỉnh lại, kêu một tiếng ‘A...’ thê lương, thân hình rụt xuống, tránh ra xa.

Tốc độ, lực lượng của hắn lúc này cũng hoàn toàn khác với lúc trước, luồn qua lách lại thật là mau lẹ, Uy Vũ Tướng Quân không cản được, càng giận dữ hơn, sủa oang oang như điên. Một chốc một người đuổi nhau trong khu vườn, quả là kỳ quan.

Những động tĩnh ở hậu viện sớm đã kinh động đến sương phòng phía trước, có tiếng bước chân, tiếng người lao xao vang đến. Nhìn Uy Vũ Tướng Quân truy đuổi như gió, Lâm Tam thì chạy trốn như điên, lại nhìn thấy quần áo xộc xệch của mình, nữ tử do dự một hồi, rồi nước mắt lại chảy xuống, đột nhiên nấc lên một tiếng, che mặt bỏ đi.

Nữ tử vừa bỏ đi, Uy Vũ Tướng Quân cũng mất hẳn dấu chí, ngồi xổm xuống thè lưỡi ra, thở hổn hển.

- Anh bạn, sao không đuổi nữa đi?

Lâm Văn Vinh tựa vào một cái cột, thấy thảm dạng của con ác cầu, lại nghe tiếng tim mình đập thình thịch, cũng cảm thấy đặc ý. Một màn này đúng là tích ngày xưa đem diễn lại, chỉ có điều là thay đổi nữ nhân vật chính mà thôi.

Nơi góc tường còn vớt chông chơ một cái cuốc dính đầy bùn đất, mới vừa rồi Lâm Văn Vinh đã bị cái cuốc này phang một gậy, bên cạnh còn có một thùng nước trong. Cả vườn được trồng đủ loại mẫu đơn, nhưng có đến một nửa trong số đó bị gậy gập sau màn kịch vừa rồi. Những đóa hoa này đều là do Phúc Bá gửi từ Kim Lăng tới, Lâm Văn Vinh sai Tứ Đức trồng từng gốc một, tạo thành một vườn hoa rất xinh đẹp, màu sắc tươi sáng!

Thấy Uy Vũ Tướng Quân ngồi chồm hổm tại chỗ, lưỡi le dài, không hề nhúc nhích, Lâm Văn Vinh chậm rãi đi đến góc tường, nhìn vào những luống mẫu đơn kiêu diễm, than nhẹ một tiếng:

- Quả là hoa đẹp, nhưng cũng phải thường xuyên tưới tắm chứ, bằng không hoa sẽ bị khô héo hết!

Sửa chữa lại luống hoa, vun đất vào gốc, dùng nước trong thùng tưới cây, tiền tiền hậu hậu đánh giá một lát, Lâm Văn Vinh hài lòng gật gù, xoa xoa bàn tay dính đầy bùn đất đứng dậy.

Tiếng bước chân dồn dập càng đến gần hơn, tiểu nha hoàn Hoàn Nhi mang theo một cái đèn lồng, ánh sáng hắt lên khuôn mặt yêu kiều ôn nhuận như ngọc của Đại tiểu thư. Thấy Lâm Tam đang hì hì ha ha nhìn mình, Tiêu Ngọc Nhược khẽ sững sốt, vừa thẹn vừa mừng liếc mắt nhìn hắn:

- Sao mà người ở chỗ này?

- Tại sao ta không thể ở chỗ này?

Lâm Văn Vinh than một tiếng :

- Có người không cho ta vào cửa, ta chỉ có thể trèo tường vào thôi. Bằng không, cũng chẳng đến nỗi suýt nữa gãy hết một chân.

Tiểu nha hoàn Hoàn Nhi đánh giá hắn từ trên xuống dưới vài lần, đột nhiên cười khanh khách nói:

- Tam ca, làm sao mà người biến thành ngọc ngà thế? Cửa chính chỉ khép hờ mà thôi, căn bản là chưa hề khóa cửa, đến cả Uy Vũ Tướng Quân cũng chỉ đẩy nhẹ là vào được rồi, sao mà người không thử chứ? Uổng cho tiểu thư đau lòng như thế, người cũng không nhìn được lòng của người ta.

Đẩy cửa là có thể vào? Chẳng lẽ nào?! Lâm Văn Vinh trợn tròn mắt, đúng là kinh nghiệm chủ nghĩa hại chết người mà!

- Tiểu nha đầu, ai bảo người lắm miệng?!

Đại tiểu thư đỏ mặt, đến bên cạnh, buồn cười liếc mắt nhìn hắn, ánh mắt tràn đầy nhu tình:

- Đồ ngốc, có việc gì xấu mà không làm không? Đến cả tường viện nhà mình cũng muốn trèo nữa! Nếu không vào được, nói vài câu nhẹ nhàng, ai lại cam tâm để người đứng ngoài cửa chứ?

- Nguyên lai là như thế.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Tối nay ta sẽ ở ngoài phòng của người, nói một trăm câu nhẹ nhàng, xem người có cho ta vào không.

- Vô sỉ.

Đại tiểu thư hừ nhẹ một tiếng, tim nhảy thót, mặt đỏ bừng đến tận mang tai.

Trong trí nhớ, tựa hồ có rất nhiều ngày rồi hắn chưa từng nói chuyện như thế với Đại tiểu thư. Đêm rất yên tĩnh, ánh trăng mờ lung, hai người nhìn nhau, nhẹ nhàng ôn nhu. Lâm Văn Vinh giữ chặt bàn tay nhỏ bé của nàng xoa xoa nhẹ nhẹ, quên tuốt cả đau đớn trên lưng.

- Ủa, mặt người bị sao vậy?

Đại tiểu thư đang nhìn hắn một cách êm dịu, bỗng thấy trên mặt hắn có vài vết cào rướm máu, lập tức chấn động:

- Sao trên lưng người còn có vết thương nữa, ai nở ác độc như thế? Mới vừa rồi xảy ra chuyện gì?

Về mặt Tiêu Ngọc Nhược lo lắng, trong lòng vừa đau đớn lại vừa khẩn cấp, kéo hắn vào lòng mình, bàn tay nhỏ bé xoa xoa lên vết thương trên lưng hắn, không ngừng rơi lệ.

Ngửi thấy mùi thơm mê người từ cơ thể Đại tiểu thư, cảm thụ sự ôn nhu của nàng, Lâm Văn Vinh tựa đầu vào bộ ngực mềm mại của nàng dụi dụi vài cái, đột nhiên thở ra:

- Không có gì, một sự hiểu lầm dễ thương... Vì hôm nay ta bị trọng thương thế này, Đại tiểu thư, ta có thể có một thỉnh cầu không?

404. Chương 402: Phương Pháp Giải Cứu

Lâm Văn Vinh giữ chặt bàn tay của nàng, lên tiếng rất thê thảm:

- Đại tiểu thư, hôm nay ta bị trọng thương, một mình ban đêm khó ngủ yên lắm, xin nàng đêm nay an ủi ta một chút... Ủa, làm sao ánh mắt nàng không thuần khiết như vậy chứ?! Ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, chỉ là chiếu cố thương binh mà thôi, không phát sinh chuyện gì đâu.

Mặc hắn nói lung tung, làm gì mà Đại tiểu thư không biết tâm tư hắn, nàng không tránh được đỏ bừng mặt, trừng mắt liếc hắn:

- Đã bị thương như thế này rồi, còn không chịu thành thật một chút! Chàng nói đi, ai đã ở hậu viện hại chàng như thế này?

- Ai, Đại tiểu thư cũng lạ, ta xa nàng mấy ngày nay, uống trà không được, ăn cơm không ngon, ngày nhớ đêm mong, mỗi ngày đều nhớ nhung nàng. Vất vả lắm mới gặp được nàng, hết lần này tới lần khác nàng lại nở lòng nhốt ta ở ngoài cửa. Do đó, lúc ta trèo tường lại nhớ nàng đến xuất thần, hậu quả là ta rơi xuống đất, sau lưng lại đụng phải cái cán cuốc.

Con người Lâm Văn Vinh lảo liên đảo loạn, nói lung tung một hồi.

Đại tiểu thư hừ một tiếng, mắt liếc sắc như dao:

- Vậy mấy vết thương trên mặt chàng là do đâu vậy?
- Cái này á, là bị hoa hồng đâm đó.

Lâm Văn Vinh chỉ vào mấy luống hoa vừa trồng trong vườn, không hề nháy mắt, cười hì hì nói :

- Hoa hồng lắm gai mà, chắc Đại tiểu thư cũng nghe qua chứ.
- Hoa hồng nhiều gai?

Tiêu Ngọc Nhược không tin chuyện ma quỷ của hắn, cắn răng ngúng ngoảng:

- Ta chỉ biết câu có chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu thôi. Trên mặt chàng bị như thế này, rõ ràng là dấu vết bị nữ tử cào, tưởng ta không biết sao? Chắc chắn là chàng lại khi dễ một vị tiểu thư nào đó, mới bị người ta cào như vậy.

Nàng hừ một tiếng, nghiêng đầu hỏi:

- Tứ Đức, ban này ai tới hậu viên này? Ta muốn biết ai có đảm lượng như vậy! Đến cả bá vương cũng phải nhường nhà chúng ta ba phần.

Tứ Đức cầm một đèn lồng to đùng, đang đứng phía sau Hoàn Nhi và Đại tiểu thư, thấy Tam ca nháy mắt méo miệng liên tục, không biết có ý tứ gì. Hắn do dự một chút:

- Là...

Y mới vừa thốt được một chữ, đã nghe Lâm Văn Vinh cả kinh gọi:

- Ủa, đây là ngân phiếu của ai đánh rơi thế này? Tứ Đức, hình như là từ trên người người rơi ra đó. Không ít a, năm mươi lượng lận đó, bằng với tiền lương hai năm của người đó, sao mà người lại không cẩn thận như vậy?
- Thật không? Ở đâu? Ở đâu??

Tứ Đức vội vội vàng vàng cầm đèn lồng múa loạn lên, chỉ thấy dưới chân đã có một tấm ngân phiếu, không biết từ đâu ra. Không nhiều không ít, chính xác năm mươi lượng.

- Ái chà, đa tạ Tam ca nhắc nhở. Mẹ ta cho ta tiền sinh lễ để chuẩn bị cưới vợ đó, thiếu chút nữa ta làm mất rồi.

Tứ Đức cười tới mức không ngậm miệng lại được, vội vàng nhét tờ ngân phiếu năm mươi lượng vào trong tay áo, rồi quay sang ôm quyền thi lễ với Tam ca:

- Đa tạ Tam ca, đa tạ Tam ca!
- Không có gì.

Lâm Văn Vinh cười hì hì vỗ vai hắn:

- Ta thấy mắt ngươi tựa hồ không tốt lắm đâu, Tứ Đức! Người cần phải chú ý chăm sóc nhé, sau này còn có nhiều tiền bạc nữa đó!

Thấy bộ dáng kỳ quái của hai người, Đại tiểu thư nhú mày, hỏi:

- Tứ Đức! Người nói thật đi, tối nay ai tới hậu viên thế?

Tứ Đức vê cằm, lắc đầu bứt tóc, ra chiều nghĩ ngợi rất hung, một lúc lâu sau mới lắc lắc đầu:

- Không nhớ rõ lắm, dường như Nhị tiểu thư tới, phu nhân cũng tới, Hoàn Nhi tới, còn có Đại tiểu thư cũng tới. Tam ca, huynh xem ta nói đúng hay không vậy?

- Đúng đúng, chính là thế. Mới vừa rồi trong khi ta nhảy xuống, trước mắt chỉ thấy một bóng trắng nhoáng lên, rồi mấy đạo ngân quang thối qua. Đến cả thân ảnh cũng không thấy rõ ràng, rồi mặt ta biến thành như thế này.

Lâm Văn Vinh gật gật đầu, thần thái vô cùng nghiêm túc.

Tiêu Ngọc Nhược làm sao tin chuyện hoang đường như thế được, thấy hấn thông đồng với Tứ Đức giỡn mặt mình, vừa bực mình vừa buồn cười, bất lực liếc mắt nhìn hấn:

- Cái gì bóng trắng nhoáng lên, ngân quang thối qua? Nghe ngươi nói thì là quỷ à? Rốt cuộc là loại nữ tử nào, tại sao ngươi che chở cho nàng như thế? Ta rất muốn gặp xem sao.

Lâm Văn Vinh cười ha ha:

- Đại tiểu thư đa tâm rồi, ta không còn nhớ rõ việc gì nữa, sao nàng cứ nhớ mãi thế. Ủa, Tiên Nhi và Nhị tiểu thư đâu, không phải đi cùng với nàng sao?

Hấn không chịu nói, Tiêu Ngọc Nhược cũng không có biện pháp khiến hấn phải nói, thấy những vết cào trên mặt hấn có vẻ khá sâu, có thể thấy nữ tử đó quả là xuống tay rất độc ác. Đại tiểu thư cũng không đành lòng hạch hỏi nữa, than nhỏ một tiếng, ôn nhu nói:

- Sau này chàng cần phải cẩn thận một chút, không phải tất cả nữ tử đều dễ bị khi phụ như ta đâu... Ngọc Sương và Tiên Nhi muội muội đến gặp mẫu thân rồi, ta nghe thấy trong vườn có tiếng động, nên chạy tới xem thôi.

Lâm Văn Vinh ồ một tiếng, hỏi vô cùng cẩn thận:

- Vậy ... phu nhân, đã khỏe rồi sao?

- Chàng thật là lo cho mẫu thân!

Đại tiểu thư cười ngọt ngào, khuôn mặt ửng đỏ:

- Ta chưa gặp mẹ. Nhưng lúc này Ngọc Sương và Tần tiểu thư hấn là đang nói chuyện với mẹ, chắc là vô sự.

- Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi.

Lâm Văn Vinh vỗ vỗ ngực, thở phào một tiếng, tinh thần nhất thời tốt lên rất nhiều. Đại tiểu thư hồ nghi nhìn hấn liếc mắt, chỉ cảm thấy vẻ mặt hấn rất quái dị, giống như đi ăn cắp đồ của người khác, thần thái có vẻ như muốn lẩn tránh ai đó.

Theo Đại tiểu thư trở lại sương phòng, hấn thấy trước phòng có ngọn đèn rất sáng, từ trong văng ra những thanh âm nữ tử cười đùa. Lâm Văn Vinh ngưng thần lắng nghe, giọng nũng nịu là của Ngọc Sương, giọng ôn nhu mê người là của Tiên Nhi, giọng nghiêm trang và mỗi một hấn là của phu nhân rồi!

- Chàng làm cái gì đó?

Thấy hấn đứng ngoài cửa sổ, lén lén lút lút lắng nghe thanh âm trò chuyện bên trong, Đại tiểu thư cười bảo:

- Y như ăn trộm vậy. Chàng muốn nghe, chúng ta cùng vào, nói chuyện với mẫu thân.

- A, không được, không được!

Lâm Văn Vinh nhảy lùi lại, vẻ người không được tự nhiên, cười ha ha đánh trống lảng:

- Nàng xem bộ dạng của ta như thế này, làm sao đi gặp phu nhân được chứ? Tốt nhất là đợi vài ngày nữa, ta đổi bộ y phục đẹp đẽ rồi tới gặp bà cũng không muộn.

Thấy khuôn mặt hấn dơ dáy, quần áo xộc xệch rách tung, bộ dáng vô cùng khổ sở, cộng thêm lúc này hấn nói là nhớ tới mình, nên Tiêu Ngọc Nhược ngọt ngào trong lòng, khe khẽ gật đầu, gương mặt ửng đỏ:

- Như vậy thì chàng mau đi nghỉ đi. Ngày mai chàng thay quần áo, chúng ta sẽ tới bái kiến mẫu thân lão nhân gia.

Việc tối nay, xem như nàng đã tạm thời bỏ qua. Thấy sắc mặt ôn nhu đầy tình cảm của Đại tiểu thư, Lâm Văn Vinh lại nghĩ ngợi lung tung, trộm giữ tay nàng:

- Ngọc Nhược, sự tình lúc nãy ta nói với nàng, nàng còn nhớ chứ? Tối nay ta bị thương, cần phải có người an ủi, thật sự rất thuần khiết thôi...

- Miệng như bôi mỡ, ai muốn an ủi chàng, đi mà tìm Tần Tiểu Thư của chàng đi.

Tim Tiêu Ngọc Nhược bỗng đập mạnh, tai hơi ù lên, cúi đầu vội vã đi vào phòng mình.

Thấy hình dáng then thùng của nàng, Lâm Văn Vinh hắc hắc cười vài tiếng, vào phòng riêng, đến thùng nước nóng, nhảy tòm vào đó, thoải mái thả dài một hơi. Chuyện tối nay thật là có chút tà môn, lần đầu làm tặc, đã gặp phải người không đáng gặp, cũng không đáng bị thương.

Những vết xước trên mặt hần hơi nóng rát, trên lưng cũng bị một cú rất nặng, ngâm trong nước một chút, lại ngâm ngấm đau. Nhưng nhớ tới nữ tử ngực lớn mông to kia, vóc người vô cùng tuyệt vời, cảm giác mềm mại từ đôi tay còn đọng mãi.

- Tướng công!

Một tiếng gọi mềm mại vang lên từ sau lưng hần, chẳng biết khi nào Tần Tiên Nhi đã đẩy cửa bước vào. Hai má nàng đỏ bừng lên trong làn hơi nước nóng, đôi tay xinh xắn vươn ra, từ từ chạm vào phần xương sống trên tấm lưng trần của hần.

Lâm Văn Vinh “ồ” một tiếng, cả người thư giãn, vuốt nước trên mặt rồi cười nói:

- Tiên Nhi, không phải nàng đang nói chuyện với phu nhân sao, sao mà về đây nhanh như thế?

Đôi tay của Tần Tiên Nhi ôn nhu thông thả xoa bóp sống lưng cho hần, khuôn mặt kiều diễm hồng nhuận, ôn nhu trả lời:

- Thiếp lo cho chàng, muốn đến xem. Tướng công, Tiêu gia tỷ tỷ nói, vừa rồi có một nữ tử vào Tiêu Gia, chàng còn đấu với nàng bị thương nữa...

- Không có, không có.

Lâm Văn Vinh vội vã lắc đầu:

- Đại tiểu thư nói giỡn thôi, nàng đừng nghĩ lung tung. Nói về đánh nhau, làm gì có nữ tử nào là đối thủ của ta chứ?

Tần Tiên Nhi cười khúc khích, hơi nước dần dần nhạt đi. Vết thương trên mặt và trên lưng hần liền rơi vào mắt của nàng. Tần Tiểu Thư a lên một tiếng, nước mắt chảy dài, thanh âm chuyển thành băng giá:

- Nguyên lai Tiêu gia tỷ tỷ nói thật. Tướng công, ai làm việc này, thiếp đi giết nó!!

- Giết cái gì mà giết!

Lâm Văn Vinh cười giữ tay nàng, thừa dịp nàng không chú ý, ôm chặt lấy thân thể mềm mại của nàng. Tần Tiên Nhi a lên một tiếng, chỉ cảm thấy thân thể nóng lên, rồi rơi tòm vào trong thùng nước.

Vỗ công nàng rất khá, không sợ lạnh, nên chỉ mặc quần áo rất mỏng manh. Vừa rơi xuống nước quần áo cả người đã bị thấm ướt hết, tạo thành một lớp mỏng như cánh ve phủ trên người, dán sát vào bộ ngực vùn vùn của nàng. Đôi mông căng tròn và cặp đùi ngọc thon dài, nàng đúng là mỹ nhân đẹp như một bức tượng băng, tuyệt vời lả lướt.

Thùng nước không lớn, khó khăn lắm mới chứa được hai người ép chặt vào nhau. Tần Tiên Nhi tuy đã là vợ chồng với hần, nhưng vẫn rất then thùng ôm chặt lấy thân thể rắn chắc của hần, khe khẽ gọi:

- Tướng công...

Cả khuôn mặt đỏ bừng của nàng khê ngẩng lên, đẹp như ánh sáng rạng đông phía chân trời, đôi mắt mê ly trong hơi nước mỏng lung, như những cơn sóng cuộn lấy thu hồn đoạt phách của người ta. Cánh mũi phập phồng khiết bạch như ngọc như ngà, đôi môi đỏ hồng kiều diễm, giống như một quả vải vừa chín tới, lồi cuốn Lâm Văn Vinh nhắm nháp vị ngọt của nó. Khuôn mặt tươi cười, hai lúm đồng tiền nho nhỏ lúc ẩn lúc hiện, cùng với ánh mắt đưa đẩy kiều mị, cực kỳ động lòng người.

- Tiên Nhi...

Lâm Văn Vinh ngậy người ngấm nàng, cả người như bị đốt cháy, bàn tay tham lam vọc vào quần áo của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng thanh khiết như ngọc thạch của nàng, cảm giác mềm mại mát rượi, còn nhu hòa hơn cả nước.

- Tướng công, thiếp muốn làm thê tử của chàng, làm thê tử chính thức của chàng.

Hai môi mọng đỏ của Tần Tiên Nhi lấp lấp, tiếng nói mang theo một hương thơm hoa lan, ánh mắt kiều my như hòa tan vạn vật. Nàng vừa then thùng vừa khấn trương kéo bàn tay hắn, từ từ đặt lên bộ ngực cao vút của mình. Lớp áo trên người nàng sớm bị thấm ướt, hai đỉnh đồi đầy đặn nhô cao lên, được che dưới lớp áo rất mỏng màu trắng, thấy mông lung da thịt trắng nõn, bộ ngực vươn lên kiều hãnh. Nàng từ từ vịn eo, bộ ngực lộ ra phân nửa, một cái thung lũng thật sâu mê say điên đảo cả người.

Lâm Văn Vinh thở ra một hơi dài, hai tay đè lên ngọc châu đang đột khởi, cảm giác mềm mại như gấm lụa làm tim hắn đập thình thịch, liên tưởng tới nữ tử vừa tao ngộ tối nay, so sánh với nàng, vóc người lão bà của ta cũng đâu thua kém.

Cảm giác nóng bỏng từ ngực lan vào tận tim, cả người Tần Tiên Nhi run lên, nhịn không được rên lên một tiếng, vô cùng then thùng, vội vội vàng vàng nép vào ngực hắn, thở hổn hển :

- Tướng công, thiếp không muốn đợi nữa ... thiếp muốn ... Tiên Nhi muốn làm thê tử của chàng.

Thanh âm này giống như mang theo ma thuật, làm dấy lên dục hỏa trong lòng Lâm Văn Vinh, nhưng cuối cùng trong lòng hắn vẫn còn lại một chút lý trí. Tuy tay chân vẫn sờ loạn như cũ, nhưng nghĩ tới hạnh phúc tương lai, hắn không thể không quyết tâm ngăn chặn dục hỏa trong lòng:

- Tiên Nhi, tình cổ trên người nàng ...

Tần Tiên Nhi á lên một tiếng chúi đầu vào lòng hắn, nói nhỏ:

- Tướng công, nếu thiếp không giải được tình cổ, chàng sẽ vĩnh viễn không yêu thiếp sao?

- Sao có thể như vậy được?

Cảm nhận được thâm tình của Tần Tiên Nhi, Lâm Văn Vinh cảm động vô cùng, cũng không biết lấy đâu ra dũng khí, ghé vào bên tai nàng hôn nhẹ, dịu dàng nói:

- Nha đầu ngốc kia, chúng ta đã bái đường làm vợ chồng, đương nhiên sẽ sống với nhau trọn đời, như cây liền cành. Nàng là một cô gái tốt như vậy, là bảo bối trời ban cho ta, ta không chỉ muốn nàng, mà còn coi nàng hơn cả mọi thứ bảo bối trên đời này nữa.

Nghe giọng ngọt ngào của hắn, lòng Tần Tiên Nhi run lên, ôm chặt hắn, dán chặt cả người vào hắn, thốn thụt:

- Tướng công, trên người thiếp có tình cổ, thiếp còn hay ghen tuông. Nếu chàng muốn thiếp, bộ không lo thiếp sẽ gây tai họa cho Tiêu Thanh Tuyền và Tiêu Gia hai vị tiểu thư sao?

Lâm Văn Vinh trêu mếu gãi nhẹ vào chiếc mũi xinh xắn của nàng, cười nói:

- Chỉ bằng lời này của nàng, ta cũng muốn cưới nàng làm vợ rồi. Tiên Nhi, nàng là một cô gái tốt, tuyệt sẽ không hại người đâu, lão công tin nàng.

Trong lòng kích động xen lẫn vui sướng, người ta ai ai cũng rất khó từ chối những lời ngọt ngào, Tần Tiên Nhi nép vào ngực hắn, ngửa mặt lên, thân thể mềm mại run rẩy dữ dội:

- Tướng công, hôn thiếp một cái đi! Hôn thiếp đi, thiếp nói cho chàng nghe một bí mật.

- Một cái là thế nào? Một trăm cái mới được.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, áp mạnh vào đôi môi đỏ mọng ướt át của nàng, nếm trải hương vị ngọt ngào và cảm giác mềm mại, làm cả hai người đồng thời run lên.

Tần Tiên Nhi lách người khỏi vòng tay hắn, nhìn hắn cười kiều my, bàn tay thanh tú khê đưa lên, từ từ cởi dây quần áo của mình, chiếc áo dài ướt sũng từ từ rời khỏi thân thể nàng, lộ ra một ngọc thể mềm mại

trong suốt ẩn hiện trong nước, bộ ngực đầy đặn cao vút chìm trong làn nước nóng tạo thành một thung lũng hun hút.

Tần Tiên Nhi từ từ áp vào người hắn, bộ ngực cao cao mềm mại đầy sức sống, áp thẳng vào trước ngực hắn. Sắc mặt nàng đỏ bừng, thần sắc kiều mị, cười cười pha lẫn vẻ kiêu hãnh, để mặc hắn nhẹ vuốt ve cặp đùi ngọc ngà, long đôn, bộ ngực, mọi chỗ trên cơ thể đang cuộn lên như sóng biển của mình.

- Tướng công, chàng đừng sợ.

Gương mặt Tần Tiên Nhi nóng bừng, trống ngực đập mạnh, cả người nhuyển nhược vô lực như bị rút hết gân cốt, ghé vào tai hắn nhỏ nhẹ thì thầm:

- Sư phó đã nghĩ ra phương pháp giải cổ độc rồi, người nói, nhất định chàng sẽ thích. Từ tối nay trở đi, Tiên Nhi sẽ là thê tử chính thức của chàng.

405. Chương 403: Gian Phu Dâm Phụ.

Lâm Văn Vinh vô cùng mừng rỡ, ôm chặt lấy thân hình kiều nhuyển, nhu nhược vô cốt của Tần Tiên Nhi, mặt đầy vẻ hồ nghi:

- Nàng nói mau lên, cách giải như thế nào?

- Thiếp còn lừa chàng sao?!

Tần Tiên Nhi cúi đầu nép vào người hắn, đôi tai đỏ ửng, khuôn mặt nóng bừng, bàn tay vẽ vẽ mấy vòng tròn lên ngực hắn, vụn phụn ngượng ngùng nói tiếp:

- Nhưng chàng phải tuân theo điều kiện này, thiếp nói ra phương pháp giải cổ chàng không được trêu thiếp, Tiên Nhi đều là vì tướng công...

- Được, được...

Lâm Văn Vinh đã nóng bừng cả người, không khống chế được đầu óc, sớm đã không còn đợi được nữa, bàn tay bóp nhẹ vào bộ ngực mềm mại của nàng, cười nhạo:

- Nàng còn không rõ tướng công sao, chỉ cần có thể làm cho tiểu Tiên Nhi đạt được tâm nguyện, phương pháp gì thì lão công ta cũng đều nguyên ý nể thử.

Hai má Tần Tiên Nhi nóng bừng lên, im lặng một lúc lâu, nàng vẫn ngượng ngùng lắp bắp không dám mở miệng. Lâm Văn Vinh phải một lần nữa cổ vũ, cuối cùng đôi môi nàng mới hé mở, lấy hết dũng khí, nói nhỏ vài câu vào tai hắn. Vừa dứt lời, mặc kệ hắn có nghe thấy hay không, nàng lại im bật nép đầu vùi mặt vào ngực hắn, không dám ngẩng đầu nhìn lên, dường như có một đàn trổng đang đánh ầm ỉ trong lồng ngực nàng.

Lâm Văn Vinh a một tiếng, trong mắt tràn đầy vẻ dâm tiếu, mặt lại che giấu bằng vẻ kinh ngạc:

- Tiên Nhi, như vậy cũng được sao? Nàng cũng biết, tướng công ta rất thuần khiết đó, cái loại phương pháp bất bình thường mà nàng vừa nói, trước giờ ta chưa từng nghe nói qua.

Mặt Tần Tiên Nhi đỏ tới mang tai, nàng then thùng đấm hắn một đấm, thanh âm nhỏ như muỗi kêu, vừa then vừa giận:

- Tướng công chộc thiếp, trên người chàng có quyền họa sách đó. Có thứ pháp môn hoan ái gì mà chàng không biết, cũng không biết chàng đã thực hành mấy trăm, mấy ngàn lần rồi, còn dám xưng là lang quân thuần khiết nữa. Thiếp chưa biết gì, chàng lại còn giễu cợt người ta.

Bị Tần Tiên Nhi giở giọng trách móc, da mặt dày cộm của Lâm Văn Vinh cũng không đỏ lên một chút nào, hắn cười ha ha vuốt ve cái bụng bóng loáng thon thả của nàng, nói khê:

- Tiểu bảo bối, biện pháp này là ai nghĩ ra thế, làm sao lại nghĩ ra được một sáng kiến có tính khiêu chiến thế nhỉ? Ta thấy nàng đó đã xem xuân cung họa sách còn nhiều hơn cả ta nữa à nha. Có thời gian, thật tâm ta rất muốn giao lưu thỉnh giáo nàng một phen.

Khuôn mặt Tiên Nhi đỏ hồng hồng, trên mặt như phủ lớp phấn hồng, đôi môi kiêu diễm ướm át, một ngón tay nhẹ dím vào trán hần, hơi sảng giọng:

- Ngoạ trừ sư phó, ai có thể giải cổ được chứ? Người vì hạnh phúc cả đời của chúng ta, không tiếc công suy tưởng, mới nghĩ ra phương pháp cho chàng chiếm tiện nghi như vậy. Thế mà chàng lại vô tâm, còn cười nhạo người nữa.

- À ra thế,

Lâm Văn Vinh khẽ gật đầu, mặt rất nghiêm chỉnh:

- Tra cứu xuân cung họa sách rất khổ cực, phải chịu sự hành hạ của tâm tình và sinh lý cùng một lúc, ta rất thông cảm.

Vừa nói mắt hần vừa chuyển động, vươn tay sờ vào đùi ngọc của Tần Tiên Nhi, cười vô cùng dâm tiện:

- Nếu là như thế, tiểu bảo bối, chúng ta càng không thể phụ hảo tâm của An tỷ tỷ được, lão công bây giờ sẽ giúp nàng giải độc nhé?! Ai, đây là một kỹ thuật rất khổ cực, chỉ sợ phải làm tới vài canh giờ.

Tần Tiên Nhi sớm ngượng chín người, nghe tướng công trêu chọc, cả người càng nhũn ra, kêu khẽ một tiếng, hai má dán vào bộ ngực trần của hần, đôi tay lúng túng không biết để vào đâu.

Lâm Văn Vinh cười một tiếng, duỗi người dài ra, Tần Tiên Nhi cả người đầy đặn, thân thể mềm mại, như một con bạch tuộc thẹn thùng, đôi chân trắng trong như ngọc dán vào eo hần, thân thể áp vào người hần.

Trong làn hơi nước mờ ảo, không khí ẩm áp lãng đãng, mang theo một làn hơi ẩm áp ẩm ướt. Ngọn đèn mờ ảo chiếu vào, một bức tượng ngọc đẹp mê người bày ra trước mắt hần.

Khuôn mặt Tần Tiên Nhi đẹp như vẽ, miệng khẽ hé ra, đôi mày liễu dài mượt, cặp đồng tử trong veo như nước, hai má thơm sáng bừng như ngọc, khuôn mặt thanh lệ thoát tục. Môi anh đào đỏ tươi ướm át mấp máy, ánh mắt mê ly pha lẫn khát khao vô hạn.

Nàng có một thân thể mềm mại khiết bạch như ngọc, không hề có một tí vết nào, các đường cong lả lướt, uốn lượn rõ ràng. Bộ ngực cao cao điểm lên hai điểm phấn hồng, đẹp như nụ hồng mới nở, khẽ rung động dưới ánh thủy quang, không ngừng phập phồng, dưới ánh sáng mờ ảo, như lóe ra bảy sắc hào quang. Tiểu phúc thanh khiết bằng phẳng như gấm hoa, eo nhỏ mềm mại đi liền với kiêu đồn đột khởi, hình thành một đường cong uốn lượn tuyệt đẹp. Những giọt nước ẩn hiện trên cặp đùi, tạo thành sắc thái mờ ảo, cặp đùi ngọc thon dài, trong suốt khiết bạch, trắng tấp hựu lực, đẹp như ánh trăng rằm thu hồn người khác.

- Tướng công, đừng nhìn nữa, mắc cỡ chết người ra...

Cảm giác được ánh mắt nóng bỏng của hần như muốn xuyên thủng thân thể mình, Tần Tiên Nhi cả người khẽ run lên một cách kiêu diễm, khẽ co người lại, khuôn mặt bóng loáng mượt mà dường như chỉ thổi qua cũng rách được phủ lên một lớp phấn hồng quyến rũ, ngượng chín cả người!

Lâm Văn Vinh thì thầm:

- Tiên Nhi, nàng là lão bà của ta, sao lại không cho tướng công xem nàng đẹp như thế nào?

Lâm Văn Vinh nuốt nước bọt, lấy một cái khăn tắm bên người, khẽ khàng lau những giọt nước long lanh trên người Tần Tiên Nhi, không chừa lấy một chỗ nào cả. Những ngón tay thô ráp cứ thế ma sát khắp nơi trên thân hình mềm mại của nàng. Cơ thể Tần Tiên Nhi như vừa được kích mở một cỗ nhiệt lưu cuộn cuộn, cả người nóng bỏng như trên giàn lửa. Rốt cuộc nàng không nín nhịn được nữa, ôm chầm lấy hần, thở hổn hển, khẩn cấp gọi:

- Tướng công, yêu thiếp đi, yêu thiếp đi...

Hôn nhẹ vào hai má kiêu diễm của nàng, Lâm Văn Vinh bế thân thể mềm mại của nàng bước lên vài bước, đặt lên chiếc giường ẩm áp. Nhìn vóc người tuyệt thế vô song, bộ ngực trắng nõn đầy đặn, long đồn đột khởi mê hồn, Lâm Văn Vinh cả người nóng như lửa, liếm liếm đôi môi môi khô ráp, cười hắc hắc:

- Tiên Nhi, ta giải độc cho nàng đây...

- Tướng công, thiếp là của chàng.

Một mũi dùi nóng bỏng thế như chẻ tre kèm theo một cơn đau đớn, làm Tần Tiên Nhi bật rên lên yêu kiều, vừa như thống khổ, vừa pha thêm khoái hoạt. Đôi môi đỏ mọng cắn chặt, mị nhãn khép hờ, nàng xiết cứng thân hình hùng tráng của hần, mười ngón tay thon dài cắm thẳng vào lưng hần, liễu yếu bãi động, túng thế thừa hoan (lưng ong nhún nhảy, cả người hân hoan), ứa nước mắt vui mừng, gương mặt đầy sung sướng.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Tần Tiên Nhi thở hổn hển, duyên dáng nói nhỏ vào tai Lâm Văn Vinh :

- Tướng công, mau mau, đổi tư thế, giải cổ, ư... ư...

Qua một đêm xuân, rốt cục tâm nguyện có thể cùng Lâm Tam làm vợ chồng chính thức của Tần Tiên Nhi đã đạt được. Nàng ôm cánh tay cứng cáp của hần, khoe mắt vẫn còn vương vài giọt lệ, sung sướng ngủ thiếp đi.

* * *

-

Sáng sớm hôm sau, Lâm Văn Vinh đang còn chìm trong giấc ngủ, bỗng nghe ngoài cửa vọng đến tiếng gọi nhỏ duyên dáng:

- Lâm Tam, Lâm Tam, người thức dậy chưa?

- A! Đại tiểu thư.

Lâm Văn Vinh miễn cưỡng vươn người, ôm thân thể mềm mại bên cạnh, xoa xoa nhẹ nhẹ vào song nhũ đầy đặn, ngáp dài một cái:

- Tiêu Gia này, cũng chỉ có nàng ta là không cho ta được lười biếng.

Tần Tiên Nhi vừa làm tân phụ, ân ái nồng nàn với tướng công, làm sao rời hần được. Khuôn mặt nóng bỏng áp vào ngực hần, nàng căng thẳng giữ chặt hần, nói với vẻ dịu dàng vô hạn:

- Đừng quan tâm tới nàng, tướng công, ta muốn chàng ngủ với ta thêm chút nữa, người ta đã lâu rồi không được ngủ thư thái.

Tần Tiểu Thư chính thức trở thành đàn bà , khuôn mặt tràn đầy xuân tình mật ý muốn giấu cũng không giấu được, làn thu thủy lưu chuyển khắp cả người. Vừa nói đến ân ái xuân tình, hỏa diễm trong lòng Lâm Văn Vinh lại bùng lên, hần thò tay bóp kiêu đồn của nàng, cười dâm nói:

- Tiên Nhi, có phải nàng muốn tướng công câu dẫn lên giường phải không. Cũng tốt, thừa dịp trời còn sớm, chúng ta lại giải cổ một hồi nữa nhé.

Tần Tiên Nhi a một tiếng, mặt đã nóng lại còn nóng hơn, thân thể mềm mại chui vào trong chăn. Trùm kín chăn đến tận má, chỉ lộ ra đôi mắt long lánh đa tình, nàng e thẹn nói:

- Tướng công, người ta còn chưa khôi phục, chàng phải thương cho Tiên Nhi chứ.

Ánh mắt nàng liếc hần, làn thu thủy đem theo xuân ý làm cho nhiệt độ trong phòng lập tức lại lên cao rất nhiều.

Lâm Văn Vinh nuốt nước bọt, kéo thân thể mềm mại của nàng vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve kiêu đồn của nàng, hắc hắc cười nói:

- Tiểu bảo bối, ngày hôm qua thật sự làm nàng khổ quá, làm vợ mới cưới tới hai hồi lận.

- Chàng xấu lắm, không cho nói nữa...

Tần Tiên Nhi kêu lên một tiếng, hai má lại ửng lên, ngón tay ngọc ngà ấn vào môi hần, cả người lại mềm nhũn ra.

Thật sự nha đầu này có cơ thể rất mẫn cảm, Lâm Văn Vinh cười hai tiếng, rồi khẽ thở dài:

- Cũng khó trách An tỷ tỷ lại nghĩ ra biện pháp tuyệt diệu như vậy, đúng thật sự là người đồng đạo a, sau này nhất định ta phải tìm chút thời gian, trao đổi với tỷ ấy nhiều hơn... Ủa, Tiên Nhi, sao ánh mắt nàng kỳ quái như vậy? Ta và An tỷ tỷ chỉ là tham khảo về học thuật mà thôi, nàng ngàn vạn lần đừng hiểu lầm.

Tần Tiên Nhi cười ngượng ngịu liếc mắt nhìn hấn:

- Đừng có được đằng chân lân đằng đầu, chàng là một nam nhân, những câu như vậy đối với sư phó mà cũng có thể mở miệng được sao? Còn không mắc cỡ chết người ta.

- Nàng nói đúng đó!

Lâm Văn Vinh gật gật đầu, nhớ tới đêm trước khi An tử tử đi, hai người nói chuyện thân mật vô cùng, trên người lại nóng lên, cười giả lả nói:

- Nếu là như thế, Tiên Nhi, nàng đại diện cho ta tham khảo với sư phó của nàng nhé, chủ yếu là vấn đề về tư thế của chúng ta đêm qua. Cuối cùng ta cảm thấy còn có vài nội dung chưa được quán thông, nàng nhớ thỉnh giáo An tử tử một chút nhé, dù sao các nàng đều là phụ nữ, chuyện gì cũng dễ nói.

Tần Tiên Nhi cười phì một tiếng, che mặt ngượng ngùng:

- Tư thế gì chứ, thiếp xem chàng còn biết nhiều hơn cả sư phó. Người chỉ truyền thụ vài phương pháp thực hành, dạy cách giải cổ thôi, tướng công thì đúng là một sắc ma, đúng là một tên tông sư khai thiên tích địa háo sắc mà.

- Muốn làm tông sư thì đạo hạnh của ta còn rất kém, phải tiếp tục tu luyện, tốt nhất là nhờ An tử tử tự mình quang lâm chỉ giáo, như vậy sự tiến bộ của ta mới có thể nhanh hơn được.

Lâm Văn Vinh hít hà, trên mặt tràn đầy vẻ tiếc nuối.

Tiên Nhi vỗ vỗ nhẹ vào mặt hấn, cười khanh khách:

- Chàng nằm mơ đi, sư phó bây giờ đang bận lắm, không có rảnh mà nhớ tới chàng đâu!

- Bận á?

Lâm Văn Vinh nghi hoặc:

- Không phải bà về nhà thăm người thân sao? Có gì mà bận chứ!

Tần Tiên Nhi lắc đầu cười duyên:

- Đâu có đơn giản như chàng nói vậy, sư phó bận tương thân* (hôn lễ), làm gì mà rảnh để thù tiếp chàng!

- Cái gì?!!

Lâm Văn Vinh quát to một tiếng, há hốc miệng ra, cả người nhảy dựng lên, tung cả tấm chăn trên người xuống, lộ ra thân thể vạm vỡ.

- Lâm Tam, chuyện gì thế? Người có sao không?

Đại tiểu thư chờ ở phòng ngoài đã lâu, nghe trong phòng có tiếng động khác thường, vội vàng gọi to.

Lâm Văn Vinh trả lời:

- Đại tiểu thư chờ chút, ta sẽ ra ngay.

Hấn nắm chặt tay Tần Tiên Nhi, tức giận nói không ra hơi:

- Tiên Nhi, An tử tử tương thân với ai? Bà nội ơi, ta không ở nhà là nàng ta lập tức tương thân, thiên lý ở đâu, công nghĩa ở đâu, vương pháp ở đâu?

Tần Tiên Nhi cười tủm tỉm, thấy hấn cả người trần trụi, mặt mũi đỏ bừng vội kéo hấn lại, mắng yêu một tiếng :

- Chàng làm gì mà khẩn cấp như vậy, việc sư phó tương thân có quan hệ gì với chàng chứ? Sư phó là người Miêu, bà cũng về nhà thăm người thân ở chín trại mười tám núi xứ Miêu. Theo tập tục người Miêu, chỉ có người thành thân mới có thể thống lĩnh được Miêu trại. Sư phó phiêu bạt bên ngoài nhiều năm, vất vả lắm mới có thể về nhà đoàn tụ cùng người trong tộc, tự nhiên cũng phải tuân thủ quy củ này, do đó sư phó phải tương thân thôi.

- Tương thân ở đó là tự do luyện ái.

Lâm Văn Vinh phun ra một câu, mắt lộ ra hung quang :

- Tiên Nhi, An tử tử tương thân đều là những người đó hả? Có đẹp trai hơn ta, hay là phong độ hơn ta không? Mau nói ra, ta phải đi chém hần!

Tiên Nhi cười khanh khách, liếc mắt nhìn hần:

- Ta thấy sư phó làm hỏng chàng rồi, việc đó mà chàng cũng can thiệp được sao? Nếu sư phó tương thân thành công, người đó sẽ là sư công của chúng ta, sư phó cũng có sẽ có nơi nương tựa cả đời. Chúng ta phải chúc mừng người mới đúng, sao mà chàng lại muốn đi chém sư công như vậy?

- Ta muốn làm sư công của nàng!

Lâm Văn Vinh quay sang Tiên Nhi làm ngáo ộp nói. Nghĩ đến việc này, lập tức lòng đau như cắt, hần hận không thể bay ngay đến Miêu trại, ôm lấy hồ mị tử vào lòng, xiết chặt cho đến chết.

- Tướng công, chàng nói cái gì?

Thấy vẻ quái dị mập mờ trên gương mặt hần, lại không nghe rõ lời hần, Tần Tiên Nhi kỳ quái liếc mắt nhìn Lâm Văn Vinh, hỏi nhỏ.

- À, ta nói ta muốn làm lão công của nàng.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc một tiếng, rồi nghiêng rằng:

- Tiên Nhi, nàng nói coi, ai tương thân với An tử tử, họ làm gì? Là nam nhân hay phụ nữ, người Hán hay người Miêu? Có được đẹp trai hào hoa như ta? hay là có bốn sự hơn ta? Nàng liệt kê hết thành một danh sách cho ta, ta phải tự mình khảo sát một chút. Nếu An tử tử không hài lòng, ta để nàng lựa chọn... nếu An tử tử hài lòng, thì ta lựa chọn!

Thấy hần hung hăng bá đạo, nhớ tới việc hần hồ đồ một lần với sư phó mình, Tần Tiên Nhi cũng không quan tâm lắm, nàng cười hì hì:

- Có cả người Miêu lẫn Hán, cũng có người đẹp trai hơn tướng công, nhưng đều vô dụng. Sư phó là thống lĩnh của Miêu trại, người muốn tương thân với sư phó đương nhiên phải dựa theo quy củ của Miêu trại, phải đi qua chương khí hoa đào, phải đập qua lửa, phải hát đối. Phải chọn lựa đúng sẽ lợi hại nhất... Có nhiều quy củ của Miêu trại lắm.

Chương khí hoa đào, đập lửa, hát đối, Lâm Văn Vinh nghe xong đầu phình ra như cái dấu, hần chẳng hiểu gì mấy về quy củ Miêu trại. Như vậy, rõ ràng là An hồ ly tinh muốn lấy người khác rồi.

Tần Tiên Nhi cười khẽ, ôn nhu nói:

- Vào tiết ngày hoan lạc ở Miêu trại, chúng ta sẽ tới xem. Náo nhiệt lắm! Tướng công, chờ chàng từ biên cương trở về, chúng ta cùng đi thăm sư phó, tiện thể xem người tương thân như thế nào luôn.

Để Lâm Văn Vinh nhìn An hồ ly tương thân với một nam nhân khác, so ra giết hần còn dễ chịu hơn. Lâm Văn Vinh hừ một tiếng, bất lực nói:

- Ta lập tức phải xuất phát, làm gì có thời gian đi Miêu trại. Đành phải như thế này đi, Tiên Nhi, nàng viết cho An tử tử một bức thư, bảo bà đem cái việc tương thân đó dời lại mười năm nữa. Chờ ta đánh giặc xong trở về, sẽ giúp đỡ An tử tử tương thân.

Thấy bộ mặt khổ sở của tướng công, Tần Tiên Nhi lắc đầu mỉm cười. Nhớ tới những lần sư phó đùa nghịch với tướng công, mình rình nghe được, nhất thời lòng nàng cực kỳ ấm áp, giữ chặt tay Lâm Văn Vinh cười nói:

- Đừng gấp, tháng sáu, tháng bảy hàng năm ở Miêu trại sẽ chọn một ngày tốt làm tiết hoan ca đốt đuốc. Đến lúc đó những nam nữ chưa lập gia đình sẽ tự do kết giao hôn phối, sư phó cũng tương thân vào dịp đó. Nếu đến lúc đó tướng công không trở lại, thiếp sẽ nghĩ biện pháp phá chuyện này... Hừ, bên người sư phó có nhiều nam nhân, thiếp cũng thấy không hợp mắt.

- Đúng, đúng!

Lâm Văn Vinh mừng rỡ như điên, giơ ngón cái tán thưởng rồi lên tiếng:

- Tiểu bảo bối, chúng ta quả nhiên hiểu nhau, ta cũng không quen nhìn nam nhân thân cận với An tỷ tỷ. Như vậy, trách nhiệm cầm quân giao cho nàng đó, chờ ta đánh giặc xong trở về, ta sẽ đi tương thân với An tỷ tỷ...

- Hử?!!

Tiên Nhi nghi hoặc liếc mắt nhìn hắn.

- A, không phải, không phải, là ta đến xem An tỷ tỷ tương thân.

Lâm Văn Vinh vội vội vàng vàng cười trừ đĩnh chính, trong lòng vui như hội.

Nói về việc phá hư chuyện của người ta, hai vợ chồng này có thể nói là một đôi trời định. Tần Tiên Nhi là chuyên gia phá chuyện tốt của người, Lâm Văn Vinh cũng không phải chính nhân quân tử gì, hai người mà hợp lại với nhau, nhất định sẽ có đại kế. Có Tiên Nhi ra tay phá hoại, tự nhiên Lâm Văn Vinh vô cùng yên tâm. Về việc này, bản thân hắn đã có kinh nghiệm rồi.

Đại tiểu thư ngồi đợi ở phòng ngoài lại háng giọng vài tiếng, hai người lục đục một lúc lâu mới đẩy cửa bước ra. Tiêu Ngọc Nhược dung nhan hơi mệt mỏi, trông mắt hơi đỏ, rõ ràng tối hôm qua không ngủ ngon lắm.

- Đại tiểu thư, người làm sao vậy?

Lâm Văn Vinh nhìn vẻ đáng thương của Đại tiểu thư, đang muốn kéo ngọc thủ của nàng, Tần Tiên Nhi đã bước lên một bước ngăn giữa hai người, nắm lấy bàn tay mềm mại của Tiêu Ngọc Nhược, thân thiết hỏi:

- Đúng đó, Tiêu Gia tỷ tỷ, người sao vậy, đêm qua không ngủ ngon sao?

Nha đầu kia, mãi mà không đổi được cái tính ghen tuông, Lâm Văn Vinh mỉm cười, cũng không màng đến.

Hắn thấy hai cô kéo nhau đi ra cửa, trên mặt Lâm Văn Vinh xuân phong đắc ý, cười vui vẻ. Tần Tiên Nhi cả mặt ửng hồng, đôi mắt như hoa xuân nở rộ. Một đêm thân mật, nàng giống như thủy mật đào cắm xuống đất, hóa thành một thiếu phụ hồ mị mê người, xinh đẹp dị thường. Tiêu Ngọc Nhược làm sao không biết đã xảy ra chuyện gì, trong lòng nàng đau khổ, mũi cay xè, lắc lắc đầu, ngữ khí quật cường:

- Không sao, đêm qua ta nói chuyện với Ngọc Sương và mẫu thân mãi đến canh ba mới đi ngủ. Sáng nay dậy sớm, tinh thần không tốt lắm.

- Nguyên lai là như thế!

Đôi mắt đẹp của Tần Tiên Nhi chớp chớp, nàng gật đầu cười:

- Tỷ tỷ một nhà, mẫu tử tỷ muội ở chung với nhau, tiểu muội rất hâm mộ. Tiên Nhi mạng khổ, chỉ có thể ở cùng với tướng công, chịu đựng hắn trêu chọc. Tiêu Gia tỷ tỷ...

Nàng cúi đầu, vành tai lại đỏ lên một vẻ mê người, đôi môi đỏ mọng mấp má, thấp giọng ngượng ngùng:

- Nàng đại khái chắc cũng đoán ra, ta rốt cuộc không bị người cười nữa rồi, đêm qua... ta... ta đã là thê tử của tướng công rồi. Hắn còn... ô, mắc cỡ chết người...

Tần Tiên Nhi cúi đầu, vẻ vui mừng không che giấu được vẻ đắc ý. Nàng tuy có quan hệ tốt với Tiêu Ngọc Nhược, nhưng tính tranh cường hão thắng thì nhất thời rất khó sửa. Nàng nói câu này chính là muốn đem việc của nàng đem qua ra châm chọc Tiêu Ngọc Nhược.

Thấy trong mắt Đại tiểu thư tỏa ra lửa giận bùng bùng, Lâm Văn Vinh vội vàng rút cổ, xấu hổ cười nói:

- Cái đó... tối hôm qua ta bị thương, phải có người chiếu cố an ủi...

- Người còn nói... là ai nói với ta tối hôm qua, việc an ủi chiếu cố đều là rất thuần khiết hả?!

Đại tiểu thư rơm rớm nước mắt, cắn cắn đôi môi, hận không được đâm cho hắn một quyền.

Tần Tiên Nhi chiếm được thượng phong, nhin không được cười khe khẽ, khuôn mặt ửng đỏ, kéo tay Đại tiểu thư thân mật nói:

- Tiêu gia tỷ tỷ, người còn không biết tướng công sao? Chàng nói thuần khiết, là thuần khiết về tâm hồn, còn việc làm của chàng thì chẳng có một chút nào gọi là thuần khiết cả.

Nha đầu kia, rõ ràng là cô câu dẫn kích thích ta, Lâm Văn Vinh trừng mắt lườm nàng. Tần Tiên Nhi lờ tịt, liếc lại hắn một chút, khóe môi nhếch lên cười duyên, nụ cười lộ ra vẻ xuân ý. Đến cả Tiêu Ngọc Nhược cũng có thể cảm thụ được vài phần.

- Quả thật đúng là chẳng có chút nào cả.

Về đặc ý của Tần Tiên Nhi khiêu khích ngạo khí của Đại tiểu thư. Nàng hừ một tiếng, rồi cười nói:

- Tiên Nhi muội muội, người quả cũng là xinh đẹp, không trách được tại sao hắn làm người đau đến thế. Ta chỉ nghe mà cũng có chút đau lòng cho người: “Tướng công, mau, mau, đổi tư thế, giải cổ, ư ư...”. Ta với mẫu thân cùng Ngọc Sương đều nghe tiên âm của người nguyên cả đêm xuân hôm qua.

Mặc cho Tần Tiên Nhi đang chiếm ưu thế, một câu này của Tiêu Ngọc Nhược đã nắm được điểm yếu của Tiên Nhi. Lần phản kích này sắc bén vô cùng, Tần Tiên Nhi a một tiếng, hai má đỏ bừng, vội vàng che mặt, dậm chân:

- Người, các người đều nghe cả sao? Hu hu, tướng công, làm sao bây giờ, thiếp làm sao dám gặp người ta nữa?

Hai tiểu nữ này, chẳng ai không phải là lò lửa cả. Thanh âm của Tiên Nhi tối hôm qua tựa hồ hơi lớn thật, nhưng nếu không phải cố tình, cũng tuyệt đối không thể nghe được. Lâm Văn Vinh cười hắc hắc hai tiếng, vỗ vai nàng khuyên giải:

- Không sợ, không sợ, hậu viện này cũng chỉ có vài nữ quyến. Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư thì nàng đã biết rồi, sau này đều là người một nhà, có cái gì thẹn thùng chứ? Hơn nữa, ta nghe thanh âm của ta còn lớn hơn của nàng nhiều.

Theo lời khuyên giải này, rõ ràng là một đôi gian phu dâm phụ. Đại tiểu thư mặt đỏ bừng, tai nóng lên, thở khi một hơi.

Tần Tiên Nhi ừm một tiếng, ngượng ngùng vô cùng, cúi đầu nhỏ giọng nói:

- Nếu Tiêu gia tỷ tỷ, Ngọc Sương muội muội nghe được thì cũng thôi. Dù sao sau này đều là tỷ muội cùng nhà, hai nàng có nghe được cũng không phải là chuyện lớn. Chỉ có Tiêu phu nhân là trưởng bối, chúng ta làm chuyện này mà lọt vào tai bà, chẳng phải là làm rối loạn cương thường sao?

Cái này mà kêu là loạn hả? Lâm Văn Vinh cười thầm trong bụng:

- Vô phương, vô phương. Ta dám đánh cược, phu nhân nhất định không nghe thấy gì đâu, không tin nàng đến hỏi bà mà xem.

Tần Tiên Nhi cười khúc khích, sắc mặt đỏ hồng, đột nhiên giữ chặt tay Tiêu Ngọc Nhược nói:

- Tiêu gia tỷ tỷ, người muốn cười thì cứ cười, Tần Tiên Nhi ta biết hận biết yêu, tất cả đều vì tướng công. Ta đã hiến cho chàng rồi, không còn giữ lại gì cả, cũng không sợ người cười. Tướng công, chàng nói có phải không?

Nàng quay về Lâm Văn Vinh cười kiều mị, đẹp tựa đào lí, kiều diễm như hoa xuân, đến cả Đại tiểu thư cũng si ngốc ngẩn người mà ngắm nàng.

Lâm Văn Vinh thấy ảm áp trong lòng, vội vàng gạt đầu, Tiên Nhi cười khanh khách nói tiếp:

- Tướng công, Tiêu gia tỷ tỷ tìm chàng có việc, thiếp không quấy rầy hai người nữa. Thiếp đi tìm Ngọc Sương muội muội, tiện thể nói chuyện với phu nhân luôn.

Nàng nói đi là đi, nhìn hình bóng yêu kiều của nàng, trong lòng Lâm Văn Vinh như có mặt trời ảm áp chiếu vào.

- Nàng thay đổi tới mức người chẳng còn hồn phách nữa phải không?

Đại tiểu thư liếc mắt nhìn hắn, ngữ khí có phần chua xót khổ sở.

Lâm Văn Vinh vội vàng cười nói:

- Là người thay đổi, ta đã sớm hồn phi phách tán rồi.

Tiêu Ngọc Nhược hơi biến sắc, hừ một tiếng, khẽ cúi đầu:

- Tối nay người... không cho ở chung phòng với nàng nữa.

- Hả?!

Lâm Văn Vinh kinh hãi kêu lên một tiếng:

- Vậy ta ngủ ở đâu?!

- Ta mặc kệ người.

Hai má Đại tiểu thư nóng lên, xiết chặt hai nắm tay, thấy hấn ngấn người ra, nàng vội cúi đầu, nhỏ giọng:

- Tối nay sẽ có người chiếu cố người.

- Nói thế là sao?

Lâm Văn Vinh sững sờ.

- Đồ ngốc!

Tiêu Ngọc Nhược ngượng chín cả người, nhưng không có cách nào giải thích được. Đột nhiên nàng nhớ tới một việc, tự trách mình cùng hấn lằng nhằng một lúc lâu rồi mà chính sự vẫn chưa đề cập tới. Mặt nàng nóng bừng lên, vội vàng vươn tay nắm lấy áo hấn, thùy mị bảo:

- Người mau ra phòng ngoài, Từ tiên sinh đã đợi người từ sáng sớm rồi, nghe nói là trong cung đã xảy ra chuyện.

Chú thích của dịch giả: Tương thân và người thân (tham thân) phát âm không hoàn toàn giống nhau, nhưng hơi na ná, nên họ Lâm nhà ta hiểu lầm.

*Tương thân (không giống với chữ tương thân tương ái của ta), theo định nghĩa thì nó là một loại lễ nghi hôn nhân của Trung Quốc, cũng được gọi là tương môn hộ, đối khoán.

406. Chương 404: Xin Cậu Giúp Ta.

Nhìn thân ảnh mềm mại của Đại tiểu thư khuất xa, hấn trầm tư chốc lát, rồi quay người bước vào tiền đình*. Vừa đi tới cửa, hấn đã thấy Từ Vị vẻ mặt buồn rầu, trông mắt hơi đỏ, đang đi đi lại lại trong sảnh, bên cạnh chén trà chưa hề đụng môi nhưng đã lạnh ngắt từ bao giờ.

- Ai cha, Lâm tiểu ca của ta, cậu cũng ra đây rồi!

Vừa thấy bóng của hấn, Từ Vị vội vàng chạy tới, thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

- Từ đại nhân đến sớm vậy.

Lâm Văn Vinh cười ôm quyền:

- Ngày xuân đẹp như thế này, vì sao đại nhân không ngủ thêm chốc lát, lại chạy đến gõ cửa nhà này vậy?

Từ Vị cười khổ lắc đầu :

- Số lão hủ vất vả, từ hôm qua tới sáng nay vẫn phải ở trong cung nghị sự với Hoàng Thượng, không chợp mắt lấy một khắc. Xem ra tiểu huynh như vậy mà tiêu điều tự tại thật đó.

Lão khê liếc nhìn quan sát bốn phía, thấy không có ai đi qua, liền từ từ thấp giọng:

- Không nói nhảm nữa, đêm qua Hoàng Thượng đã biết việc cậu gặp chuyện, Hoàng Thượng cũng đã thấy những tên thích khách. Tiểu huynh đệ, cậu thật có đảm lượng, vụ án như vậy mà cũng có thể hỏi ra cho được! Cậu có biết một khi mấy ghi chép đó lộ ra ngoài, sẽ có hậu quả như thế nào không?

- Hậu quả?

Lâm Văn Vinh mỉm cười:

- Ta chỉ xem qua, nghe qua. Về phần hậu quả, còn phải nhờ Hoàng Thượng và Từ tiên sinh lương đồng của quốc gia mới lo tới được, việc đó không thuộc phạm vi chức năng của tiểu đệ ta.

Nghe hắn nói linh tinh vài câu rũ sạch hết trách nhiệm, Từ Vị cười hắc hắc hai tiếng:

- Lâm tiểu huynh quá khách khí rồi, cậu hiện đang muốn đặt mình ra ngoài, e rằng không thể làm được. Đại quân Lý Thái sắp xuất phát rồi, thế cục trong kinh đang biến động rất phức tạp. Không nói cậu có quan hệ với hai vị công chúa, là người độc nhất vô nhị của Đại Hoa ta hưởng diễm phúc Phò mã tôn quý, chỉ bằng việc kẻ chủ sự sau màn là cừu nhân của cậu, cậu cũng tuyệt đối không thể bỏ qua mọi chuyện, chỉ lo thân mình. Nói xem, đêm qua cậu nộp bản án kia, đó là cố tình đổ dầu vào lửa...

- Sao Từ tiên sinh nói thế, ngài xem ta là người trung hậu thành thật, đâu phải là loại người chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Lâm Văn Vinh rặn ra vài tiếng cười, vẻ rất đắc ý.

Trung hậu thành thật? Tính tốt đó xem ra chẳng có quan hệ gì với Lâm Tam nhà người. Từ Vị giao tình lâu nay với hắn, đương nhiên hiểu rất rõ Lâm Văn Vinh, trong lòng thầm khinh rẻ tên tiểu tử đa mặt dày như tường thành này, nhưng trên mặt lão vẫn hiện nụ cười hòa ái:

- Đương nhiên rồi, đương nhiên rồi! Nếu thiên hạ rối loạn, đừng nói đối với cậu và ta không hề có lợi, cậu cũng nên biết, tai họa của dân chúng sẽ khiến cho những kẻ có gian ý chiếm được tiện nghi.

Lão nhìn lướt ra ngoài, nhỏ giọng nói tiếp:

- Lâm tiểu huynh, hôm nay ta tới tìm cậu, là có một việc cần nói cho cậu biết.

Lâm Văn Vinh gật gật đầu, không hề sốt ruột, hỏi:

- Có liên quan tới việc trong cung không?

Từ Vị cả kinh, nhìn hắn đánh giá từ trên xuống dưới vài lần:

- Tiểu huynh làm sao biết được? Chẳng lẽ cậu biết tiên tri hả?

- Ta tiên tri cái rắm.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Là Đại tiểu thư nói cho ta biết đó, rồi thấy Từ lão ca cố ý lộ ra chút tin tức, rõ ràng lão muốn tung hỏa mù, muốn ràng buộc chúng ta trước.

Từ Vị xấu hổ cười cười. Nhìn quanh tin chắc không có ai, lão khẽ nói:

- Lâm tiểu huynh, đã nhiều ngày trong cung xảy ra biến cố ... có người muốn mưu hại Hoàng Thượng!!!

Mưu hại Hoàng Thượng?! Lâm Văn Vinh ủa lên một tiếng, rồi cảm thấy có gì đó không đúng. Lúc này, đại quân Lý Thái còn ở trong kinh, phố phường đề phòng nghiêm mật, ai ngu tới mức lúc này mà đi mưu hại hoàng đế? Đợi vài ngày nữa, đại quân Lý Thái đã lên mạn bắc, kinh thành không có người, đó mới chính là lúc xuống tay. Hắn tựa hồ hiểu lẽ mờ, nhìn Từ Vị thần bí cười:

- Từ Tiên Sinh! Là ai muốn mưu hại Hoàng Thượng? Lão nhân gia không có việc gì chứ?!

- Trong cung có một tên thái giám trực nhật, thừa dịp Hoàng Thượng đêm khuya vẫn còn trong thư phòng phê duyệt tấu chương, vào trong thư phòng đốt tạp phẩm gây nên đám cháy.

Từ Vị hừ hừ, nghiêng răng kể tiếp:

- Đúng là trời phù hộ hoàng thượng, một cung nữ trực nhật phát hiện ra âm mưu này, hô hoán ầm lên. Thị vệ trong cung đuổi tới, đương trường bắt tên thái giám trói lại, nhưng ngự thư phòng đã bị đốt mất một nửa. Hoàng Thượng dù không bị thương, nhưng cũng bị một phen hoảng sợ. Long nhan rất tức giận, bắt

chấp đêm khuya đã thay đổi cả một đội thị vệ; nội cung tổng quản, vài vị tổng binh thành phòng cũng bị cách chức để điều tra.

Từ Vị nói tới đây chợt dừng lại, Lâm Văn Vinh ồ một tiếng, lòng chợt hiểu ra, cười nói:

- Từ tiên sinh chưa nói xong mà, có phải là trong triều đình cũng xảy ra biến hóa?
- Tiểu huynh quả nhiên thông minh.

Từ Vị giơ ngón cái, tán thưởng một tiếng:

- Một tháng nay, Hoàng Thượng đã đột nhiên thanh lý ba các sáu bộ, dùng một đám thị lang học sĩ mới làm việc ngày đêm, tra xét các loại hành vi tham nhũng, liên tiếp bãi miễn Lễ Bộ Thượng thư và vài đại học sĩ trong Văn Uyên các. Sau đó xét nhà, tịch thu hết số tiền tham ô, châu báu, ngân phiếu, tổng cộng tới năm mươi vạn lượng có dư.

Do Hoàng Đế động thủ trước đây mà, Lâm Văn Vinh gật gật đầu:

- Từ Tiên Sinh, nhân sự triều đình biến hóa lớn như vậy, không có ai cầu tình phản đối sao?
- Phản đối đương nhiên là có, Thành Vương từng ba ngày liên tục vào cung, cầu tình cho những vị này.

Từ Vị nở nụ cười, trong mắt hiện lên chút tàn khốc:

- Tiểu huynh đệ, cậu cũng không giao thiệp nhiều lắm, nên đại khái không biết rõ. Lần này mấy người bị bãi miễn đều có qua lại với Vương gia ít nhiều, hoặc là môn sinh của hắn, hoặc từng được hắn đề bạt, có ngàn đầu dây mối nhợ liên quan!

Từ Vị nói bộc trực như thế, hiển nhiên lão hoàng đế đã động sát cơ. Lão dùng kế rút củi khỏi nồi, róc lá khỏi cành, bẻ tay bẻ chân, nói trắng ra là muốn bức bách Thành Vương động thủ. Lão gia tử ẩn nhẫn nhiều năm, chung quy cũng phải bộc phát rồi.

- Từ hôm qua trở đi, năm vạn thủ vệ cấm vệ quân của kinh thành đã phong tỏa cửa thành, ngày đêm canh gác, trước ngày đại quân Lý Thái xuất phát, trong kinh thành chỉ cho vào, không cho ra. Trừ việc này, Hoàng Thượng còn điều ba vạn đại quân từ Sơn Đông, Hà Bắc về phụ trách phòng vệ kinh đô. Tiểu huynh, đại sự sắp thành rồi!

Từ Vị nói xong, khó có thể che giấu sự hưng phấn trong lòng, vươn tay cầm lấy chén trà sớm đã nguội lạnh bên cạnh, nhấp nhấp miệng, uống cạn tới đáy, rồi lại còn xoa xoa khóe miệng.

Sự tình đã rõ ràng. Đại Hoa dốc hết quốc lực muốn cùng người Hồ quyết một phen sống chết, lão hoàng đế tuyệt không cho phép có một ung nhọt còn lẩn cấn, diệt trừ Thành Vương chỉ là việc sớm muộn gì cũng phải làm. Chỉ là không rõ vì sao lão hoàng đế không động thủ sớm, mà lại chọn thời điểm là vài ngày trước khi Lý Thái xuất phát? Nếu vì vậy mà dẫn tới một hồi đại loạn, trước mặt sau lưng đều thụ địch, chẳng phải là mất cả chì lẫn chài sao?

Thấy Lâm Văn Vinh cau mày, trầm tư rất lâu, có lẽ Từ Vị rất hiểu hắn đang nghĩ gì, khẽ cười bảo:

- Tiểu huynh, không giấu cậu, mấy ngày trước đây đang lúc điều động thủ vệ kinh kì thường xuyên, Hoàng Thượng lại đột nhiên tuyên bố điều tra mấy cái án tham ô, không chỉ là lão hủ, tất cả đồng liêu đều vô cùng khiếp sợ. Trong thời khắc mấu chốt, đại quân Lý Thái sắp xuất phát, mọi người đều nghĩ phải bảo trì thế cục ổn định. Chẳng ai tưởng tượng được Hoàng Thượng đột nhiên chính đốn triều cương. Chỉ cần suy nghĩ một chút, những người có dụng tâm sau màn nếu muốn động thủ, tuyệt sẽ không chọn thời điểm mà Lý Thái còn ở trong kinh đô. Ai cũng nghĩ như thế, nhưng Hoàng Thượng lại làm hoàn toàn ngược lại. Thừa dịp địch không phòng bị, dụng công làm thủ, thủ đoạn này, thanh thế này, giới thần tử chúng ta không thể nghĩ ra được.

Từ Vị phân tích rất hữu lý, chỉ có hoàng đế mới có thủ đoạn sét đánh như thế. Lâm Văn Vinh khẽ gật đầu, trong lòng cảm thấy bội phục tâm kế kinh người của lão hoàng đế:

- Từ Tiên Sinh, theo như ngài nói, vậy thì chính chủ đã bị vây ở trong kinh thành rồi?
- Đó là lẽ tự nhiên.

Từ Vị đắc ý cười to:

- Hoàng Thượng đột nhiên ra tay. Tất cả mọi người không kịp phòng bị, hấn làm sao trốn được chứ? Lúc này phủ nha của hấn luôn có người giám thị cẩn mật, một con ruồi cũng không thoát ra được.
- Bản thân hấn có gì khác thường không?

Từ Vị lắc lắc đầu:

- Sớm hôm nay, hấn còn cùng chư vị đồng liêu nói cười vui vẻ, không thấy có gì lạ. Phàm là đại gian tặc có đặc biệt, nếu để người ta dễ dàng hiểu được tâm tư, hấn đã không phải là Thành Vương nữa rồi.

Điều này có chút đạo lý, với bản lãnh của Thành Vương, quyết không có khả năng đem tâm sự bày hết lên trên mặt. Thấy Từ Vị mặt mày hớn hớn, Lâm Văn Vinh nghiêm mặt nói:

- Từ tiên sinh, bây giờ còn chưa phải lúc cao hứng. Thành Vương khổ tâm chuẩn bị nhiều năm, tuyệt sẽ không ngồi mà chờ người ta làm thịt đầu, sau thời khắc an tĩnh nhất định sẽ nổi lên cuồng phong bạo vũ. Xin ngài chuyển cáo cho Hoàng Thượng, nhất định phải cẩn thận, rất cẩn thận.
- Tiểu huynh yên tâm, tất cả đều có mưu kế vạn toàn, bây giờ chỉ chờ tặc tử đó ra tay.

Từ Vị khẽ gạt đầu, lấy từ trong lòng ra một cuộn giấy màu vàng:

- Đây là mật hàm do Hoàng Thượng đưa cho cậu. Thánh Thượng đặc biệt dặn dò, xin tiểu huynh nhất định phải làm tốt chuyện này. Việc của Tiêu Đại tiểu thư coi như hoàng thượng tưởng thưởng cho cậu. Đạo mật chỉ này cậu xem xong, lão hủ lập tức tiêu hủy nó ngay.

Lâm Văn Vinh muốn cười mà không dám, lão gia tử này đúng là lươn lẹo, Đại tiểu thư vốn là người bắt đi, người lại hứa thưởng cho ta, như vậy cũng chẳng khác gì không thưởng. Hấn lắc lắc đầu, gỡ mật hàm ra, chỉ là một mảnh giấy trắng rất bình thường, trên đó ghi vài dòng chữ nhỏ: “Nghịch tặc hồ? Thủ tặc hồ? Duy phụ chi chúc thác, ngô bất năng vong, bất cảm vong, tiện trứ nhĩ xử chi, vật yếu lệnh ngô thất vọng.”

(Nghịch tặc ư? Tay chân ư? Vì chịu lời của cha, trăm không thể làm trái, không dám làm trái, nhờ người xử trí! Chớ làm trăm thất vọng!)

Vài chữ ngắn ngủi, không đầu không đuôi, mà lại là một củ khoai nóng làm Lâm Văn Vinh không dám từ chối, cũng không dám tiếp nhận. Lão gia tử này thật là tín nhiệm ta mà, giao cho ta một nan đề lớn như vậy, hấn thở dài, trên mặt tràn đầy vẻ cam chịu.

- Tiểu huynh, xem xong rồi chứ?

Từ Vị vô cùng cẩn thận hỏi lại.

Lâm Văn Vinh cười khổ lắc đầu:

- Từ lão ca, không giấu người, Hoàng Thượng giao cho ta làm một việc cơ hồ không có khả năng làm được, ta thà không thấy bức thư này còn hơn.
- Khiêm tốn làm gì, bổn sự của Lâm tiểu huynh thì thiên hạ đều biết, nếu là việc đơn giản, hơi đâu mà Hoàng Thượng nhờ tới cậu?

Từ Vị cười một tiếng, tự lấy mồi lửa đốt phong thư đi.

Thương nghị với Từ Vị một hồi, chỉ cần Thành Vương bị vây ở trong thành, mặc dù hấn không chủ động làm khó dễ, hoàng đế cũng nhất định sẽ có những bước ép hấn vào tuyệt lộ. Với tâm kế của lão gia tử và tính cách của Thành phủ, Lâm Văn Vinh hoàn toàn tin tưởng việc này. Đây là lúc song phương đang hằm hè nhau, cũng không biết cuối cùng ai ra tay trước, nhưng có thể khẳng định đại sự sẽ phát sinh trong vài ngày tới.

- Lâm tiểu huynh, cậu còn muốn dặn dò gì nữa không? Hoàng Thượng có căn dặn đại sự này, lão hủ phải nghe cậu trong mọi chuyện.

Ở kinh thành lúc này, tuy trong lòng song phương đều biết rõ tình thế rất khẩn trương, nhưng hoàng đế lại không hề ban bố thánh chỉ, thông báo với thiên hạ, nên Từ Vị muốn đối phó Thành Vương cũng hơi không có danh phận.

Lần này thì dễ rồi, không ăn được thịt dê cũng phải phá người một trận, Lâm Văn Vinh vốn không có biện pháp gì đặc biệt, chỉ có cách làm tới thôi. Cũng may mà hắn là kẻ thù của phụ tử Thành Vương, ngày hôm qua còn thiếu chút nữa bị đâm trúng, nên đối phó với Thành Vương cũng không có vương bận gì trong lòng. Hắn nghĩ ngợi một hồi rồi nói:

- Ta cũng không có gì nói nữa, chỉ biết làm theo ý của Hoàng Thượng, giám sát họ chặt chẽ. Dịch bất động, ta bất động. Hắn vừa động, sẽ là cơ hội cho chúng ta đánh. Mặt khác, các huynh đệ phòng thủ ngoài thành bố phòng xa thêm mười dặm, tăng cường tuần tra, không để một con muỗi bay ra khỏi thành.

Từ Vị đáp ứng, hắn là đã từng biết Lâm Tam đa mưu túc trí, người nào đã là địch nhân của hắn, đều không hề có kết cục tốt.

Tiểu huynh, còn có một việc tư, lão hủ cũng không biết có nên nói ra— không nữa?

Từ Vị do dự một hồi mới mở miệng, thần sắc vô cùng trông mong.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Từ tiên sinh làm gì mà khách khí thế, lão cũng biết ta luôn luôn chẳng phân biệt được việc công, việc tư bao giờ cả.

Từ Vị khẽ gật đầu:

- Tiểu ca, cậu và Chỉ nhi rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy? Hôm nay ở trong triều ta gặp thượng tướng quân, hắn kể với ta rằng Chỉ nhi hôm qua đối xử với cậu hơi tệ, khiến lão hủ chẳng biết nguyên do là sao. Lúc các người ở Sơn Đông, không phải ở chung với nhau rất tốt sao, nghe nói còn ... hắc hắc, Hồ Bất Quy cũng có kể cho ta hay... Bây giờ sao lại như thế này?

Chuyện luyến ái là như thế mà, nói chuyện không hợp vậy thì chia tay, đó là việc rất bình thường. Lâm Văn Vinh cười bất lực:

- Đích thực tâm tình Từ tiểu thư gần đây có chút xáo động hơi dị thường, làm người ngoài không thể hiểu được. Tiểu đệ trước giờ vẫn không hiểu tâm tư nữ hài tử cho lắm, Từ Tiên Sinh cũng biết mà.

Nghe hắn phun ra một câu như thế, lão Từ thiếu chút nữa thổ huyết, không biết tâm tư nữ hài tử? Lâm Tam người còn dám nói ra câu này, các lão bà người ai mà không bị giọng lưỡi đường mật của người đánh lừa kia chứ!

- Tiểu huynh đệ,

Từ Vị bùi ngùi thở dài, mắt rơm rớm:

- Việc chung thân của Chỉ nhi, đang đổ lên người lão cha hồ đồ này. Ta đã có tuổi rồi, cũng không còn mong muốn gì nữa, còn sống thêm được mấy năm, cũng chỉ muốn thấy Chỉ nhi vui vẻ hạnh phúc một lần, như thế ta cũng hài lòng lắm rồi. Xin cậu giúp ta được không?

Nghe Từ Vị nói thống thiết, Lâm Văn Vinh vô cùng cảm động:

- Giúp người là niềm vui của ta, dù cho có phải hy sinh nhan sắc của ta, ta cũng không oán trách, không hối hận. Từ tiên sinh, lão nói đi, khi nào thì động thủ?

Da mặt tiểu tử này thật ra dày tới cực điểm rồi, Từ Vị thở dài một hơi, có cảm giác đưa con gái vào miệng cọp, do dự một lúc lâu, lão cũng đành phải mở miệng yêu cầu:

- Hôm nay là sinh nhật Chỉ nhi, cậu thay ta đến thăm nó được không? Cậu yên tâm, cần phải mua nghi lễ bánh trái, sơn phấn trang điểm gì gì, tất cả chi phí đều sẽ do lão hủ thanh toán.

*tiền thính: phòng chờ (anteroom, antechamber): phòng nhỏ trước khi vào phòng lớn hơn, quan trọng hơn.

407. Chương 405: Chiến Bào.

- Nhiều như vậy sao?

Từ Vị hơi sững sốt, đối với cái gì bánh sinh nhật, nhẫn kim cương này một tí lão cũng không thông, nhưng nghe Lâm tiểu huynh nói rất rành rẽ, nghĩ cũng không phải là việc đơn giản. Lão trầm tư một lúc, đành cần rằng chấp nhận:

- Một ngàn thì một ngàn! Chỉ cần Chỉ Nhi vui vẻ, lão hủ cho dù có phải ăn rau với đậu hũ một năm cũng cam tâm tình nguyện.

Lâm Văn Vinh vỗ vai lão, giơ ngón cái tán thưởng, cười nói:

- Từ tiên sinh yên tâm đi, người khác muốn làm mấy món này cũng phải tới hơn ngàn lượng bạc, còn khi vào tay ta chỉ cần khoảng hơn mười lượng bạc là đủ rồi. Ai chà, một đóa hoa sinh nhật hơn mười lượng bạc, chỉ nói cũng đã thấy xa xỉ rồi.

Từ Vị nửa tin nửa ngờ liếc mắt nhìn hấn:

- Lâm tiểu huynh, mười lượng có đủ không? Cậu đừng làm qua loa quá đó.

Người đầu mà ti tiện thế, cho lão tiện nghi như thế mà lão lại hoài nghi mình, Từ Vị đúng là người có một không hai thiên hạ. Lâm Văn Vinh cười ha ha hai tiếng:

- Từ tiên sinh đã hoài nghi, hay là ta dựa vào quy củ một ngàn nhé, dù sao ngài cũng đã chuẩn bị tiền rồi.

Từ Vị vội vàng khoát tay, cười nói:

- Lão hủ nói đùa với tiểu huynh đó, người ngàn vạn lần đừng để ý, cả nhà lão hủ, cũng không có được một ngàn. Đây là tờ ngân phiếu năm mươi lượng, là tiền tích lũy của lão hủ đó, xin Tiểu ca thu nạp.

Từ Vị móc từ trong áo ra một gói màu đỏ, mở ra vô cùng cẩn thận. Đúng là có một tờ ngân phiếu năm mươi lượng, được bảo tồn rất tốt. Tuy lão quyền cao chức trọng, nhưng là người rất thanh cao, không kết bè cánh, không tham quyền quý. Đối với lão, năm mươi lượng bạc này là một con số không hề nhỏ!

- Từ đại nhân của ta. Ngài đừng làm như đang hiến bảo vật như vậy chứ!

Lâm Văn Vinh cả cười rồi trả lại ngân phiếu:

- Số bạc này, ngài lưu lại để mua cho vị tân phu nhân vài món son phấn khiến nàng vui vẻ hơn. Ta và Từ tiểu thư cũng được coi là bằng hữu, đưa vài món lễ vật tặng nàng lại còn đào mỏ của cha nàng sao? Không thành tâm như thế sẽ khiến cho thiên hạ cười ta đến rụng răng mất.

- Lâm tiểu ca quả nhiên có nghĩa khí.

Từ Vị cũng tính là hấn sẽ nói như thế, cười tủm tỉm rồi dút tờ ngân phiếu vào trong ngực, ôm quyền nói:

- Nếu như thế, ta nhờ tiểu huynh toàn quyền sự tình của Chỉ Nhi, hy vọng sớm nghe được tin tức tốt của cậu. Ti tiện thể nói một câu...

Lão lão liên nhìn bốn phía, rồi đưa tay che miệng nhỏ giọng:

- Phu nhân nhà ta hôm nay lên Tướng quốc tự dâng hương. Trong nhà trừ Chỉ Nhi, không còn ai khác cả, mời tiểu huynh cứ tự tiện làm việc.

- Làm việc, ý tứ gì đây? Từ tiên sinh, người không được coi thường ta chứ, Lâm Tam ta không phải là người tùy tiện như vậy đâu.

Còn có người cha như vậy sao? Lão tử khinh người, trong lòng Lâm Tam rất khẩn cấp, giọng nói đã có vẻ bức mình.

Từ Vị cười hắc hắc gật đầu:

- Lão hủ biết rồi. Lâm tiểu huynh có phu nhân như vậy, sao có thể tùy tiện chứ? Cứ dựa vào bốn sự của cậu đi, chúng ta giao việc của Chỉ Nhi cho cậu. Lão hủ còn có chuyện quan trọng, xin cáo từ trước.

Công sự, tư sự đều đã nói xong, Từ Vị cũng không còn lý do gì lưu lại nữa, phất áo đứng lên. Lâm Văn Vinh đưa lão ra ngoài cửa, nhìn lão lên xe ngựa hẳn có chút lo lắng, giữ chặt tay lão dặn dò:

- Từ tiên sinh, nhất định phải nhắc nhở các huynh đệ luôn luôn giám sát tên nghịch tặc kia. Chỉ cần một cơn gió ngọn cỏ lung lay, một là không làm, hai là làm tới cùng...

Hắn ngừng lại, chặt mạnh tay xuống. Từ Vị là lão già thành tinh, sao có thể không rõ ý tứ của hắn, trong mắt lóe lên, gật đầu về đã hiểu, ra lệnh cho xe ngựa xuất phát, từ từ đi xa.

Trở vào sảnh, tâm tình Lâm Văn Vinh vẫn còn chưa yên tĩnh trở lại, lão gia tử chọn lúc này động thủ với Thành Vương, đúng là như ném xúc xắc mà. Thanh Tuyền, Tiên Nhi đều là lão bà của mình, mình lại có nhiều cừu oán với Thành Vương, xét cả công lẫn tư, một đòn này đánh ra phải thắng, như vậy mới có thể thoả mái ra tiền tuyến chứ.

- Tướng công, chàng suy nghĩ gì đó?

Một thanh âm mềm nhẹ vang lên bên tai hắn, cắt đứt cơn trầm tư. Mắt Tần Tiên Nhi có ánh cười, mặt tươi như hoa, thân thể mềm mại của người vừa thành đàn bà, bộ ngực long đôn, trước lớn sau tròn, vóc người mềm mại lả lướt, như một đóa hoa mẫu đơn nở rộ kiêu lệ vô cùng, xinh đẹp diễm đảo.

- Đang nghĩ khi nào thì giải cổ tiếp cho nàng nữa.

Trong lòng Lâm Văn Vinh nóng lên, giữ tay thê tử trên chộc, trong mắt không hề che giấu vẻ háo sắc. Chờ khi nào rảnh rỗi, cũng phải dạy cho các nàng Xảo Xảo, Ngọc Sương pháp môn giải cổ này. Lão công rất thích, đồ tốt phải để mọi người cùng nhau hưởng chứ, ha ha!

- Tướng công...

Tần Tiên Nhi duyên dáng kêu lên, cả người mềm ra, mặt nóng bừng như hơi lửa, vội la lên:

- Đừng có nói linh tinh nữa, phu nhân đến rồi kìa!

- Phu nhân đâu?

Lâm Văn Vinh giống như con khỉ bị đốt đuôi, nhảy dựng lên, vội vàng hét nhìn đông tới nhìn tây:

- Phu nhân ở đâu? Ồi chà, ta nhớ ra rồi, lão Từ bảo ta phải đi làm một việc rất khẩn cấp, một khắc cũng không thể chậm trễ. Tiên Nhi, ta tạm thời ra ngoài một chút, đợi khi phu nhân tới, nàng ngàn vạn lần đừng nói có gặp ta nhé.

Tần Tiên Nhi nhìn sau lưng hắn, vẻ mặt thật là kỳ quái, như muốn cười nhưng cố nén.

Phía sau không có lấy một tiếng động, cũng không biết tại sao mà Lâm Văn Vinh cả người không được tự nhiên, như có cây kim châm vào lưng rất khó chịu. Hắn từ từ xoay người lại, chỉ thấy một gương mặt xinh đẹp nhưng hơi tái đang nhìn mình, ánh mắt như hai đạo lợi kiếm cắm thẳng vào ngực hắn.

- Đứng gần quá nên nhìn không rõ lắm. Tại hạ còn có việc gấp phải làm, xin cáo từ trước.

Hắn cúi đầu xuống, muốn vòng qua người nọ đi ra ngoài.

Tần Tiên Nhi cười rồi giữ chặt tay hắn:

- Tướng công, chẳng lẽ chàng hoa mắt thật à, làm sao mà đến cả Tiêu Gia phu nhân mà cũng không nhận ra chứ?

Không phải không nhận ra, mà là không thể nhận ra được. Lâm Văn Vinh âm thầm kêu khổ, trong miệng a một tiếng, làm ra vẻ kinh hãi thất sắc, vội vàng nhìn lại rồi nói:

- Phu ... phu ... phu nhân? Ồi chao, ta không biết là ai mà kiêu diễm, mỹ lệ như thế, đẹp hơn cả thiên tiên, không ngờ là phu nhân. Phu nhân, làm sao người ở đây thế? Ta vừa chuẩn bị trên đường đi mua vài thứ bánh trái về hiếu kính người.

Ánh mắt Tiêu phu nhân lạnh lùng, thần sắc tức giận, nhìn thẳng vào hắn cười lạnh, mãi lâu sau vẫn không nói tiếng nào.

Sợ nhất là cái loại giận không mở miệng này. Lâm Văn Vinh mấp máy muốn nói tiếp, nhưng thấy ánh mắt nàng sắc như đao kiếm, hận không được đâm mình thủng ra vài chục lỗ, hắn chỉ có thể nặn ra vài tiếng cười khô khan, rồi ngậm miệng cúi đầu không dám nói tiếng nào.

Tiêu Nhị tiểu thư đi theo phía sau mẫu thân, thấy bộ dáng cúi đầu ủ rũ của hắn, nàng nhin không được cười nói:

- Người xấu này, sao mà trước mặt mẫu thân trở nên thành thật như vậy? Chẳng lẽ làm việc gì có lỗi với người ta rồi?

- Đâu có! Ta luôn luôn rất thành thật chính trực, đồng tử vô khi (không lừa già dối trẻ).

Thấy Tiêu phu nhân quắc mắt như muốn ăn gan uống máu của mình, Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, thanh âm bất giác từ từ nhỏ lại, mặt dày cũng đã đỏ lên.

Tần Tiên Nhi nghe tiếng xem mặt, chỉ cảm thấy phu quân mình trước mặt Tiêu Gia phu nhân sao mà vẻ mặt quái dị nói không nên lời, khác hẳn tính cách bình thường vốn không sợ trời sợ đất, tự nhiên lòng nàng rất kinh ngạc.

- Tướng công, thiếp đã nói với phu nhân rồi, từ nay về sau, thiếp sẽ ở trong nhà phu nhân, cùng Tiêu Gia tỷ tỷ, Ngọc Sương muội muội và phu nhân làm bạn, mọi người sống cùng chàng. Chàng xem được không?

Bàn tay Tần Tiên Nhi ôm lấy Tiêu phu nhân, gương mặt kiều diễm, giọng oanh thổ thổ, thật là thân mật. Phu nhân vẫn không nói gì với Lâm Tam, nhưng xem ra rất thích Tần Tiên Nhi, mặc cho nàng nắm lấy ngọc thủ, trên mặt hiện ra nụ cười vui vẻ.

- Tốt, tốt... khoan, nàng vừa nói gì?!

Lâm Văn Vinh đang trộm đánh giá sắc mặt phu nhân, thoáng nghe mấy lời nàng nói cũng không để ý, đến khi nghe rõ ràng cả câu, bỗng giật nảy người. Mới có một thời gian ngắn như thế mà sao Tiên Nhi lại thân mật được với phu nhân như vậy nhỉ, tựa như mẹ con ruột vậy? Hắn vội vàng hỏi nhỏ:

- Tiên Nhi, nàng muốn ở lại đây hả? Vậy Xảo Xảo, Ngưng nhi các nàng phải làm sao?

Hắn tán gái đã sớm thành tinh rồi, cố ý không nói tên của Thanh Tuyền, chỉ sợ Tần Tiên Nhi sẽ phản ứng. Tần tiểu thư chu miệng ra, hừ một tiếng:

- Chàng không quên được con họ Tiêu kia thì cứ nói thẳng, cần gì phải kéo cả bọn Xảo Xảo vào? Thiếp với Ngọc Sương, Ngọc Nhược ở chung với nhau, coi như tỷ muội cùng phòng, phu nhân đối đãi với thiếp thân mật như mẫu thân, nơi đây sẽ chính là nhà thiếp. Quách di nương, ta làm con gái người nhé, người có chịu không?

Phu nhân mỉm cười, dịu dàng nắm bàn tay nàng, vẻ rất trù mến:

- Người là công chúa kim chi ngọc diệp, đến ở căn nhà chật chội của chúng ta, chỉ sợ ủy khuất người thôi.

- Sao Di nương lại nói vậy?

Tần Tiên Nhi nhào vào lòng Tiêu phu nhân làm nũng, nước mắt trào ra:

- Tiên Nhi cũng không phải là kim chi ngọc diệp gì cả, bao nhiêu năm trước đi theo sư phó khắp cả thiên hạ, lưu lang khắp nơi cũng phải chịu rất nhiều khổ sở. Hôm nay có tướng công, còn có di nương, đó là việc rất khoái hoạt làm gì mà ủy khuất chứ. Di nương, người có nhận con không, nói đi mà!

Tần Tiên Nhi diễm lệ như tiên, đừng nói là nam nhân, đến cả phụ nữ cũng phải yêu thương nàng. Tiêu phu nhân cũng cực kỳ yêu thích nàng ta, nhẹ nhàng vỗ vai nàng, vô cùng ôn nhu cười nói:

- Đó không phải là phúc phận của ta sao? Tiểu thư thiên kim xinh đẹp ôn nhu như vậy, ta chạy đi đâu mới kiếm được chứ?

- Được, được!

Nhị tiểu thư vỗ tay vui vẻ:

- Tiên Nhi tỷ tỷ giống như tiên tử, lại có học thức, làm tỷ tỷ của ta là một mỹ sự. Người xấu, người có chịu không?

Được cái rắm, Lâm Văn Vinh có khổ cũng không nói nên lời. Tổng cộng chỉ có vài lão bà thôi, thế mà còn chia làm hai phái. Một phái do Thanh Tuyền cầm đầu, Ngưng nhi làm bang thủ. Phái còn lại do Tiên Nhi đứng đầu, Đại tiểu thư và Nhị tiểu thư xung phong hãm trận. Còn có một Xảo Xảo khéo léo đáng yêu, không cần phải nói cũng biết là phái trung hòa rồi. Ý của Tiên Nhi nha đầu kia rất rõ ràng, chính là muốn đoàn kết với Tiêu gia tỷ muội, dùng Tiêu Gia làm căn cứ, chống lại Thanh Tuyền.

Hai vị công chúa, hai lập trường khác nhau, cừu hận sừu môn, sinh tử tình địch, tất cả đều rất hấp dẫn, vô cùng náo nhiệt. Trong nhà ta có thể lập ra một đại hội vô lâm rồi, Lâm Văn Vinh hít sâu một hơi, vô cùng buồn rầu.

- Tướng công, có phải là chàng không thích thiếp ở đây phải không?

Dù sao Tiên Nhi cũng rất yêu thương hắn, thấy hắn có vẻ ưu sầu, trong lòng tự nhiên không yên, cúi đầu nhẹ giọng hỏi.

- Hắn dám hả?!!

Tiêu phu nhân trừng mắt tức giận nhìn Lâm Văn Vinh, mặt hơi hồng lên:

- Tiên Nhi, người đừng sợ, di nương làm chủ cho người. Nếu hắn dám khi dễ người, ta sẽ, ta sẽ...

- Phu nhân sẽ như thế nào? Chẳng lẽ thả chó cắn ta?!

Lâm Văn Vinh cười mà như không cười.

Tiêu phu nhân phì một tiếng, mặt hơi đỏ lên, hai tai nóng bừng, ánh mắt phần nộ chiếu thẳng vào người hắn như muốn nuốt sống.

- Tướng công!

Tần Tiên Nhi mặt mũi hiền dịu, ôn nhu giữ chặt tay áo hắn, thỏ thẻ:

- Tiên Nhi cũng không phải cố ý làm chàng khó xử. Chỉ là thiếp và họ Tiêu kia là cừu nhân từ xưa, nay đột nhiên thay đổi nên Tiên Nhi chưa thích ứng được. Dù là làm tỷ muội, cũng phải có trước có sau... Tại sao thiếp phải cầu xin nàng ta tha thứ trước? Tại sao nàng ta không đối xử tốt với thiếp chứ?

Cái gì mà trước sau. Lâm Văn Vinh dở khóc dở cười, nha đầu kia đúng là vẫn cái cá tính này, nếu thay đổi thì cũng không còn là Tần Tiên Nhi nữa.

- Nhân sinh chỉ một đời, cỏ cây chỉ qua mùa thu, đời hoa càng ngắn ngủi. Còn lâu như thiên địa chính là cốt nhục thân tình, máu đào hơn nước lã.

Lâm Văn Vinh kéo tay nàng, nói khẽ:

- Tiên Nhi, việc giữa nàng và Thanh Tuyền, ta cũng không ép nàng. Nhưng nàng nhất định phải nhớ: cuối cùng Tiêu Thanh Tuyền và Tần Tiên Nhi cũng chung một huyết thống, mặc cho thiên địa biến hóa theo thời gian, đá mòn theo năm tháng, sự thật này cũng không thể thay đổi. Nhớ kỹ những gì ta nói với nàng ở Kim Lăng không? Trên thế gian này, tiền bạc, địa vị, vinh quang, tất cả đều là mây khói. Ngày nào đó nàng già đi, người còn gọi tên nàng, làm bạn với nàng vượt qua thời khắc cuối cùng, cũng chỉ là thân nhân cốt nhục thôi. Đừng làm những gì thiếu suy nghĩ, đợi đến khi mất đi mới hối hận, lúc đó đã quá muộn rồi.

Hắn thuyết cho một phen, nghe thế Ngọc Sương liên tục gật đầu. Tần Tiên Nhi trầm tư một lúc lâu, từ từ nép vào ngực hắn, buồn bã nói:

- Tướng công, khi chàng nói đùa có thể làm cho người cười tới chết, khi nghiêm chỉnh lại làm cho người ta cảm động đến chết. Việc làm tốt nhất trong cuộc đời Tiên Nhi là quen biết chàng, trở thành thê tử của chàng.

Tiêu phu nhân thở dài, khi Lâm Tam làm ác, cũng đủ làm người ta tức chết, khi hắn nghiêm chỉnh, tựa hồ biến thành người tốt đệ nhất trong thiên hạ, trong lời nói hàm chứa thâm ý, người nghe xong còn muốn nghe nữa.

Thấy Tần Tiên Nhi trầm tư, đang rất xúc động, Lâm Văn Vinh cũng không ép nàng nữa, cười nói:

- Phu nhân đã có thịnh tình thương yêu vậy nàng cứ ở đây đi, dù sao mọi người sớm muộn gì cũng đều là người một nhà cả. Muốn ăn uống gì đừng ngại mở miệng, ngàn vạn lần đừng khách khí nhé!

Hắn nói huyền thuyên, sau mấy câu lại lộ nguyên hình. Tiêu phu nhân cong môi lên, tức giận lườm hắn một cái, nhưng cơn giận đã giảm đi rất nhiều, ánh mắt đã pha vẻ nhu hòa.

Nhớ tới lời Từ Vị, Lâm Văn Vinh nghiêm chỉnh lại, báo:

- Phu nhân, Nhị tiểu thư, vài ngày nữa trong thành sẽ có biến động, các người cứ ở nhà, không nên đi ra ngoài .

- Như vậy làm sao được? Không thể bê trẻ việc làm ăn của nhà chúng ta được...

Tiêu phu nhân cá tính quật cường, đang muốn cãi lại, nhưng thấy Lâm Văn Vinh im lặng, vẻ mặt nghiêm túc, lại có một phong thái uy nghiêm chưa từng thấy, thật là một nam tử đỉnh thiên lập địa! Nàng cúi đầu xuống, rốt cuộc không phản đối gì nữa.

- Tiên Nhi, cũng phải lưu ý tình hình trong nhà.

Lâm Văn Vinh nắm tay Tiên Nhi, lưu ý dặn dò cẩn thận. Tần Tiên Nhi vốn là yêu nữ Bạch Liên giáo, công phu và kiến thức đều phi thường. Có nàng ở lại Tiêu Gia, Lâm Văn Vinh cũng rất yên tâm, không phải lo lắng gì nữa.

Thấy thần sắc nghiêm trọng của hắn, Tần Tiên Nhi khéo léo khẽ gạt đầu, dịu dàng hỏi:

- Tướng công, chàng thì sao?!

- Ta còn có một chút chuyện rất trọng yếu phải làm.

Lâm Văn Vinh trịnh trọng gạt đầu. Tán gái cũng là sự tình trọng đại vậy, nhất định phải giữ bí mật công việc, đặc biệt không thể để cho cái vò giấm nhỏ Tiên Nhi này biết, nếu không hậu quả sẽ khôn lường.

- Người xấu, người đi sớm về sớm nhé, chúng ta không muốn xa người.

Nhị tiểu thư ngượng ngùng nói lí nhí.

Thấy cả mặt nàng đỏ ửng, rốt cuộc Lâm Văn Vinh cũng không còn nghiêm túc được nữa, tính lãng mạn nổi lên đưa tay sờ nhẹ mặt nàng, cười khẽ nói:

- Nhị tiểu thư, ta cũng không muốn xa nàng... A, phu nhân, ta đuổi muỗi cho Nhị tiểu thư thôi.

Tiêu phu nhân kéo con gái ra sau, lườm hắn:

- Ngọc Sương còn nhỏ, các người lại chưa thành thân, sau này phải giữ gìn cẩn thận, người không được làm hư hỏng nó.

- Dạ, dạ!

Lâm Văn Vinh cúi đầu, nhân cơ hội đánh giá thân thể xinh đẹp, mềm mại, đầy đặn của phu nhân, cả người nàng lả lướt, có cao có thấp, thơm tho như một quả mật đào chín mọng. Hắn âm thầm nuốt nước miếng, trong lòng tự nhủ: cái của người thật ra không nhỏ, ta muốn làm hư hỏng người, người cũng không cho à!

Tiêu phu nhân thấy ánh mắt hắn cứ dán vào bộ ngực mình, ngượng chín cả người, trong lòng có cảm giác vô lực, dù sao cũng quen rồi. Có thể đem tinh thần vô sỉ phát dương đến mức này, trong thiên hạ to lớn, cũng chỉ có một mình Lâm Văn Vinh mà thôi.

Đi ra ngoài làm nhiệm vụ trọng yếu, chính là tặng Từ Chỉ Tình một lễ vật gì đó. Hắn bỗng nghe bên người có tiếng gọi:

- Lâm huynh đệ, Lâm huynh đệ...

Lần này Cao Tù xem ra rất lịch sự, trong tay đang cầm một vật, tới cách hần vài bước gọi lớn, thế mà đã dọa cho Lâm đại nhân giật mình.

- Ủa, Cao đại ca, huynh may bộ đồ mới cho đệ à?

Lâm Văn Vinh cười hỏi. Trong tay Cao Tù cầm một bộ quần áo mới tinh, cũng không biết làm bằng cái gì, trắng mịn mềm mại, nhẹ như tơ.

Cao Tù lắc đầu, nghiêm túc đáp:

- Huynh đệ, ta đưa cho người chiến bào.

Chiến bào? Tán gái cũng cần phải có chiến bào sao? Lâm Văn Vinh ngạc nhiên, tiếp nhận bộ xiêm y, chỉ thấy cái áo này làm bằng tơ tằm dày đặc, thủ công tinh tế, nhẹ như giấy mỏng.

- Đây là do tơ thiên tằm tốt nhất chế thành. Chỉ cần người mặc trên người là coi như có thần công hộ thể, đao thương bất nhập, đao kiếm bình thường căn bản không thể gây thương tổn cho người. Vật này do Hoàng Thượng ban cho người phòng thân đó.

Thấy hần lật qua lật lại ngắm soi mãi, Cao Tù phải giải thích kỹ hơn.

Lâm Văn Vinh ồ một tiếng, cảm thấy hứng thú hỏi tới:

- Nếu đại pháo bắn vào thì sao? Có bị thương không?

Cao Tù hơi khựng lại một chút:

- Chưa thử qua... những người thử qua đều đã chết!

Lời này đúng là ngang bằng với trình độ của mẹ hần, Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, đem chiến bào mặc vào người:

- Cao đại ca, vừa hay huynh tới, theo đệ làm một việc đi! Nhân tiện kiểm nghiệm trình độ của chiến bào này một chút nha!

Song chưởng Cao Tù giơ lên, phòng hộ trước người, khẩn trương hỏi:

- Huynh đệ, chẳng lẽ có người muốn giết người?

Lâm Văn Vinh hít sâu một hơi:

- Không đến nỗi giết đệ, đệ chỉ lo sẽ bị nàng cắn chết... Huynh mang chiến bào này đến thật là rất đúng lúc, đệ dùng để tán gái là thích hợp nhất!

408. Chương 406: Lễ Vật.

Thấy Lâm Văn Vinh cứ nhàn du nhìn ngó chung quanh như đi chơi, đông mó máy tây sờ soạng, toàn là những vật phẩm nữ tử yêu thích, Cao Tù cười đùa:

- Đúng thật huynh đệ muốn đi thăm một tiểu thư rồi, ta còn tưởng người nói đùa với ta chứ. Huynh đệ thật là may mắn, những vị phu nhân trong nhà đều ôn nhu mỹ mạo, đẹp hơn cả thiên tiên, bên ngoài lại còn nuôi mấy em tình nhân nhỏ. Diễm phúc đường này, thật sự ta phải phục người sát đất.

- Hâm mộ cái gì?!

Lâm Văn Vinh vẻ mặt đau khổ đáp:

- Chúng ta làm nam nhân cũng đâu có dễ dàng, không những phải hào hoa bảnh trai, còn phải biết kiếm tiền, còn phải biết nói chuyện, ban ngày lịch sự, buổi tối làm cầm thú, thiếu đi một điểm là không được. Trong nhà giữ vững cờ đỏ (ý là người xuất sắc), ra ngoài cờ bay phấp phới, việc như vậy đâu có dễ dàng?

Cao Tù bật cười ha ha, cảm thấy nghe Lâm huynh đệ nói một hồi còn hơn đọc mười quyển xuân cung họa sách (sách vẽ, loại “giáo dục giới tính”).

Lâm Văn Vinh đã làm phách trước mặt Từ lão đầu, huênh hoang hứa giúp đỡ, nói sẽ tìm một lễ vật tặng cho Từ tiểu thư, nhưng hắn vẫn đang bối rối chưa biết tặng gì. Không nói đến việc hiện giờ quan hệ hai người đang trong giai đoạn băng giá, mà chỉ với tầm nhìn của nha đầu đã không phải người bình thường có thể với tới được. Chẳng trách Từ lão đầu như muốn bán hàng tồn kho, tình nguyện trả tiền cho mình, nhất định phải đẩy Từ tiểu thư ra khỏi cửa cho được.

- Lâm huynh đệ, ngươi làm sao vậy?

Thấy Lâm Văn Vinh dừng bước trầm ngâm không nói, Cao Tù nhìn hắn khó hiểu. Khi hiểu ra hắn đang lúc khó xử, gã liền thuận tay vợ lấy vài hộp son phấn ở một sạp nhỏ ven đường, cười hắc hắc góp ý:

- Muốn tặng quà cho các cô thì có gì mà phải nghĩ?! Son phấn, vài vốc gấm đoạn một đôi, cam đoan nàng cười hết cỡ, vui vẻ quần quít lấy ngươi, cứ gọi đại gia, đại gia không ngừng. Nếu còn chưa đủ, đưa thêm một tờ ngân phiếu, đề nàng nằm xuống, hắc hắc!

Lão tiểu tử này, nhất định lão đi chơi đêm nhiều rồi. Lâm Văn Vinh cười khằng khặc vài tiếng, đánh giá hắn từ trên xuống dưới, cười hì hì đáp:

- Cao đại ca, không ngờ đó nghe, huynh mà cũng nói được những lời như có kiến thức, có học vấn như vậy sao? Không cần phải nói nữa, huynh hào phóng như vậy, khằng định các tỷ tỷ muội muội ở lầu xanh thích mê tới.

- Đúng là các nàng thích ta, ta cũng thích các nàng...

Trong ngữ khí Cao Tù hàm chứa thâm ý, thần tình rất thâm đáng.

- Quả nhiên sâu sắc, tiểu đệ bội phục!

Lâm Văn Vinh gơ ngón cái tán thưởng. Sau đó chuyển sang gơ ngón giữa, khinh lão tiểu tử này một cú.

Đi mãi mà không tìm được món hợp tâm hợp ý, lại muốn có thứ gì vừa đặc sắc, vừa khiến Từ Chỉ Tình đã thấy là không quên được quả thật là khó khăn.

- Cao đại ca, ở kinh thành có chỗ nào đặt hàng gia công các món đồ chơi hình nộm không? Cần phải tay nghề cao, thợ khéo léo.

Lâm Văn Vinh hỏi Cao Tù đang đi bên cạnh.

Cao Tù đã ở trong kinh nhiều năm, quen thuộc địa hình, biết người biết vật, liền gật đầu:

- Tự nhiên phải có chứ. Không xa phía trước có một cửa hàng lâu đời, tên là Đức Thắng lâu. Cửa hàng tụ tập một nhóm nghệ nhân chuyên nghề đồ mộc, chuyên làm những tượng gỗ trang trí, chuyên chế ra các món đồ chơi. Thế nào, tặng quà cho công tử hay thiên kim tiểu thư trong nhà huynh đệ? Làm gì mà phải vội vàng đi làm đồ chơi cho con nít như vậy?

Lâm Văn Vinh mỉm cười không đáp, bảo hắn dẫn đường đi thẳng tới Đức Thắng lâu. Quả nhiên cửa hàng có qui mô không bình thường, vừa vào cửa Lâm Văn Vinh đã bị khung cảnh trước mắt hấp dẫn. Chỉ thấy trong cửa hàng trên dưới có ba cái kệ rất lớn chứa đầy các loại hình nộm đồ gỗ đủ mọi các dạng quái trạng, hình thù kỳ lạ, chim cá hoa cỏ, cạp beo con ngỗng, con chày, cái gì cũng có.

Lâm Văn Vinh quan sát từ trên xuống dưới, khe khẽ lắc đầu:

- Nhỏ, quá nhỏ. Chương quỹ, các ngươi có món gì lớn hơn nữa không? Ví dụ lớn cỡ như ta vậy đó!

- Tiên sinh cần loại đó hả?!

Tên chương quỹ đi theo bên người hắn, nghe vậy liên tục lắc đầu:

- Cửa hàng chúng tôi làm ăn đã trăm năm nay, vật lớn nhất là mô hình hổ báo, còn món đồ lớn như tiên sinh thì chưa bao giờ thực hiện.

- Đúng là người của ta không nhỏ.

Lâm Văn Vinh cười ha ha vài tiếng, rồi ghé tai chương quỹ nói thầm vài câu, chương quỹ “A” kinh dị, quan sát hắn một cách tỉ mỉ, thật lâu sau mới đáp:

- Cửa hàng chúng tôi chưa bao giờ tiếp nhận công việc như thế. Chủ ý của tiên sinh cũng có thể làm được, chỉ là món đồ này có hơi quá to một chút...

- Sao còn nghiến với chả cứ cái gì nữa? Người cứ nói thẳng ra là có thể làm được hay không?!

Cao Tù vốn là thủ lĩnh thị vệ trong cung, thất lưng dắt đao, bình thường ăn to nói lớn, có tính rất nóng nảy. Hắn cũng mặc kệ Lâm Văn Vinh muốn làm cái gì, chỉ nghe chuông quý thậm thà thậm thụt, liền gầm lên áp đảo.

Hắn chính là người bên cạnh hoàng đế, một tiếng quát này có uy thế không tưởng tượng được, chuông quý sợ hết hồn, hai chân run run, lắp bắp:

- Quan... quan nhân tha mạng...

- Người nói cái gì?!

Cao Tù giận dữ, vỗ mạnh tay xuống bàn, vênh râu trừng mắt:

- Cái gì tha mạng? Người cho ta là hạng người nào hả?! Lão tử luôn luôn lấy đức thu phục người, lấy đức thu phục người... người hiểu không?!

Rốt cục người không biết xấu hổ hơn ta đã xuất hiện rồi! Lâm đại nhân nghe thế cảm kích rơi nước mắt, hận không được nắm tay Cao Tù cười dài ba tiếng.

- Chuông quý đừng sợ!

Lâm Văn Vinh cười an ủi:

- Vị Cao đại ca này của ta chỉ là tính tình có chút nóng nảy, chuyên trừng ác trừ gian, đã làm bao nhiêu việc trừ bạo an dân, nhân phẩm thuộc loại hạng nhất đó. Người chỉ cần nói, rốt cuộc món đồ như vậy có làm được không? Phải làm rất nhanh trong vài canh giờ thôi. Ta đợi, có việc gấp!

- Có thể làm, có thể làm!

Thấy vị này tiên sinh tuổi trẻ mặt đen răng trắng, vui vẻ hòa nhã, so với tên hung thần kia thì đáng yêu hơn vạn phần, chuông quý gật đầu:

- Chỉ cần tiên sinh phối hợp một chút, ta tập trung công nhân khéo tay của cửa hàng làm liên tục, bảo đảm trước khi mặt trời lặn sẽ làm xong món đồ này. Nhưng còn giá tiền...

Hắn không dám nói tiếp, vô cùng cẩn thận liếc mắt nhìn Cao Tù, gương mặt sợ hãi.

- Sao? Sợ chúng ta không trả tiền cho người sao?!

Cao Tù tức giận hừ một tiếng:

- Lão tử lấy đức thu phục người...

Lão tiểu tử này, lại thế nữa! Lâm Văn Vinh suýt phì cười, nếu nói người lấy đức thu phục người, vậy thì Lâm Tam đúng là Quan Thế Âm tái thế rồi. Thấy chuông quý cảm như hén, sợ hãi nhìn hắn, Lâm Văn Vinh cười nói:

- Chuông quý, người yên tâm, ta bình sinh yêu quý nhất là người có bốn sự kiêu cơ. Những công nhân trong cửa hàng của người kiêu cơ bằng thủ nghệ của mình, nuôi sống gia đình, cũng không thể so là ai yếu hơn ai, so với mấy tên tham ô còn tốt hơn gấp trăm ngàn lần. Giá tiền bao nhiêu người cứ nói ra!

- Những lời này của tiên sinh làm ấm lòng người, chỉ bằng câu này của ngài, cửa hàng chúng tôi cảm kích vô cùng, hôm nay chỉ lấy tiền vốn... Mười lượng bạc!

Chuông quý cảm kích thở dài, từ xưa đến nay, nghệ nhân thủ công là tầng lớp thấp nhất, bị khinh bỉ nhất. Không một người nào thuộc giới cao sang quyền quý muốn nói chuyện với quần thể này, duy độc có vị tiên sinh này dám không quan tâm tới thiên hạ, công khai minh oan cho họ, sao lão không cảm kích rơi nước mắt được.

- Hai mươi lượng đây.

Lâm Văn Vinh cười, nhét tờ ngân phiếu vào tay lão:

- Ta cũng không thể để các huynh đệ làm miễn phí được! Chỉ hy vọng chương quỹ làm gấp cho, đừng để ta thất vọng.

- Dạ, dạ, xin tiên sinh theo ta tới đây.

Chương quỹ mừng rỡ nhận ngân phiếu, rồi dẫn Lâm Văn Vinh tiến vào phía trong. Cao Tù lưu lại bên ngoài, chỉ nghe bên trong một đám công nhân xôn xao, lúc lên giọng, lúc thì thầm. Hắn cũng không biết rốt cuộc Lâm huynh đệ muốn làm món đồ gì nữa.

Đợi một lúc lâu mới làm xong, Lâm Văn Vinh vén rèm đi ra, mặt hớn hở, xem ra khá hài lòng.

- Lâm huynh đệ, đã làm xong rồi hả? Rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì vậy?

Cao Tù sớm không còn kiên nhẫn đợi được nữa, thấy hắn đi ra vội vàng chạy đến hỏi.

Nói là một thứ đồ vật thì thực ra nó không phải là đồ vật, Lâm Văn Vinh cũng không biết phải trả lời thế nào. Hắn chỉ đành cười hắc hắc vài tiếng:

- Thiên cơ bất khả lộ, đến lúc đó huynh sẽ biết.

Lâm Tam thông minh tài trí, thiên hạ nổi tiếng, Cao Tù tự nhiên không hoài nghi năng lực của hắn, giờ ngón cái cười nói:

- Lâm Tam đã ra tay, là thu hết mỹ nhân! Cũng không biết lần này tiểu thư nhà ai bị nghiêng ngả đây, thật là đáng chúc mừng.

Lâm Văn Vinh rung mình, con bà nó, chẳng lẽ lão ca này bị lây bệnh của ta, nụ cười so với ta còn đậm tiện hơn.

- Quan nhân. Ngài vừa rồi nói cái gì vậy? Vị tiên sinh này gọi là Lâm Tam? Lâm Tam Lâm đại nhân pháo bắn tiên phường, cải tổ học đường, sẽ tổ chức “bách nghiệp đại tái” phải không?

Chương quỹ đang đi phía sau Lâm Văn Vinh, nghe Cao Tù nói, ủa lên một tiếng, không còn sợ Cao Tù nữa vội vàng giữ chặt ống tay áo hắn mà hỏi.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Đúng, tên ta là Lâm Tam, tiên phường cũng do ta bắn đó, chỉ có cái thứ bách nghiệp đại tái là cái gì? Làm sao ta không nghe nói qua?!

- Ái chà! Ngài thật đúng là Lâm đại nhân? Tiểu nhân thật là có mắt không nhìn thấy Thái sơn!

Chương quỹ kinh hỉ vạn phần, run run móc trong lòng ra tấm ngân phiếu dúi vào tay Lâm Văn Vinh, mặt đầy những giọt lệ già nua:

- Tiểu lão hồ đồ quá, ngài là đại ân nhân của thợ thủ công chúng ta, lão làm sao dám lấy bạc của ngài! Nếu chuyện này lan truyền ra ngoài, tiểu lão không khỏi bị bạn đồng môn mắng cho à!

- Chương quỹ, ngươi nói cái gì? Cái gì bách nghiệp đại tái? Sao ta không hiểu gì cả vậy?

Lâm Văn Vinh mỉm cười đẩy tờ ngân phiếu trở lại:

- Các ngươi không ăn trộm không ăn cắp, bằng vào tay nghề của mình kiếm tiền mua cơm ăn, chánh đại quang minh, sấm sét cũng không dám đánh các ngươi, cho dù hoàng đế có tới đây, bạc này cũng phải thu, quyết không được bỏ. Nếu ngươi còn chối từ, đó là ngươi coi thường Lâm Tam ta.

- Đúng thế, đúng thế.

Cao Tù đứng bên phụ họa:

- Chúng ta luôn luôn lấy đức thu phục người, tuyệt không chiếm tiện nghi của người. Người nói nhanh lên, cái bách nghiệp đại tái, rốt cuộc là cái gì đó?

Lâm đại nhân nhất định khước từ, chương quỹ không có cách nào khác, chỉ còn cách thu lại ngân phiếu, lấy từ quầy hàng ra một tờ thông cáo, vui vẻ nói:

- Lâm đại nhân, làm sao mà ngài chẳng biết việc này, đây chẳng phải là bố cáo của ngài sao - Ta Đại Tế Tửu Lâm Tam, theo ý chỉ của thiên tử, lập ra Thánh Đức Học Viện, phát triển kỹ thuật, tiếp thu trăm nghề, tuyển chọn những thợ khéo trong thiên hạ, chọn ra những người có khả năng, những người ưu tú để phát triển. Trăm nghề cạnh tranh, cổ vũ sáng tạo, mỗi nghề đều vinh quang - Lâm đại nhân, thông cáo này được phổ biến khắp đường ngang ngõ tắt, đâu đâu cũng nhắc đến đỉnh đỉnh đại danh của ngài, còn có cả ngự bút do chính tay Hoàng Thượng phê. Chẳng lẽ việc này không phải là ý của ngài sao?

Đây quả là ý của ta, nhưng đâu có làm lớn như vậy, chỉ là nói qua loa vài điểm, chứ đâu có bố cáo gì đâu ta? Lâm Văn Vinh cầm tờ bố cáo vào tay lật qua lật lại, chữ viết công chính nghiêm cẩn, ấn tín của lão hoàng đế rõ ràng minh bạch, thanh thế to lớn như thế, xem ra việc này không thể giả được.

Hiểu rồi! Lâm Văn Vinh vỗ tay, sắc mặt mừng rỡ. Thanh Tuyền, nàng thật không hổ là lão bà tốt của ta, việc này so với việc ta tự mình động thủ còn mạnh hơn gấp trăm lần.

- Lâm đại nhân, ngài chẳng biết uy lực của cáo thị này đâu!

Chương quỹ lau nước mắt :

- Cha truyền con nói, thợ thủ công chúng ta luôn luôn bị người ta xem thường, chẳng con cái nhà ai muốn học nghề này, chê là hạ tiện. Cũng vì lý do đó, có rất nhiều nghề không còn người nối nghiệp. Mất thấy nghề nghiệp sắp thất truyền, bao đời từ tổ tông truyền xuống cho con cháu, đã sắp bị phá hủy trong tay mình, chúng ta cũng thẹn với lòng chứ. Nhưng bố cáo này của ngài vừa đưa ra, mọi thứ đã khác đi.

Lão chương quỹ nhướng mày, hưng phấn khoa tay:

- Có kim bút ngọc tử, hoàng đế phê vào liền có thể ngăn chặn không biết bao nhiêu miệng lưỡi ác độc. Một bức thông báo như vậy, coi như là một ân khoa đối với nghề thủ công chúng ta! Ngài không biết nó đã cứu bao nhiêu ngành nghề, bao nhiêu tánh mạng... Đại nhân, ta dập đầu cảm tạ ngài!

Chương quỹ lập tức quỳ trên mặt đất, liều mạng dập đầu. Nhìn thấy tiểu lão đầu khóc rống lên, Lâm Văn Vinh bị dọa nhảy dựng, vội vàng đỡ lão lên:

- Chuyện nhỏ mà thôi. Chương quỹ, người đừng làm lễ với ta, ta không chịu được đâu!

- Đối với đại nhân, đó là một chuyện nhỏ, đối với thợ thủ công chúng ta lại là chuyện lớn có liên quan tới con cháu đời sau, phúc trạch vô cùng. Đại nhân, không biết có bao nhiêu bức tượng của ngài được thấp hương cúng bái, ngài là Quan Thế Âm Bồ Tát Cứu Khổ Cứu Nạn của chúng ta.

Cúng bái cái rầm, sức khỏe của ta còn cường thịnh lắm. Lâm Văn Vinh đỡ khóc đỡ cười, trong lòng cũng kính hỉ, không nghĩ việc làm này còn có hiệu quả lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn. Thanh Tuyền thật sự là hiểu rõ lòng ta.

- Nghiệp hưng tắc quốc cường, nghiệp phế tắc quốc đồi (nghề giỏi, đất nước phú cường, nghề suy, đất nước yếu nhược).- Lâm Văn Vinh hít sâu một hơi - Chương quỹ, xin lão nói với mọi người một tiếng, học đường của Lâm Tam ta sẽ tiếp tục phát triển, chỉ cần là nhân tài, chỉ cần người có những nghề nghiệp độc đáo, có những sáng tạo đột xuất, ta nhất định sẽ trọng thưởng, trọng dụng.

Hắn vừa nói xong, khoa chân bước đi, bước chân vội vàng, đến cả Cao Tù cũng đi theo không kịp.

Lâm huynh đệ làm sao vậy? Cao Tù trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

Đi thẳng ra ngoài, tâm tình Lâm Văn Vinh mới đỡ bị áp lực một chút, hắn từ từ dừng bước, hơi ngẩn ngơ, tâm tư cũng không biết chạy đi đâu mất.

- Lâm huynh đệ, Lâm huynh đệ...

Tiếng gọi của Cao Tù làm hắn bừng tỉnh, hắn gật đầu cười cười:

- Cao đại ca, chuyện gì thế?

Cao Tù khó hiểu hỏi:

- Lâm huynh đệ, người làm sao thế? Trước nay chỉ thấy người bao giờ cũng cao hứng hơn người khác, chứ chưa bao giờ gặp người như vậy cả.

- Không có gì, chỉ là cảm thấy dân chúng Đại Hoa thật là chất phác. Một việc đáng lẽ nên làm từ lâu, bị trì hoãn tới mấy trăm năm, vừa ban hành đã được lan truyền khắp nơi, hân hoan ủng hộ... Chỉ biết cảm ơn, lại quên phiên trách, còn có ai thuần phác hơn không?

Thấy vẻ mặt Lâm Văn Vinh bần thần, Cao Tù lắc đầu nói:

- Lâm huynh đệ, người nói quá thâm ảo, ta không hiểu lắm, ta chỉ biết một việc: thà chậm còn hơn không!

Lâm Văn Vinh sững sốt, đột nhiên cười ha ha ca tụng:

- Cao đại ca, không phải huynh không hiểu, huynh là đại trí tuệ, đại trí tuệ đó nha!

Nói mấy câu với Cao Tù, tâm tình hần dần khá lên, tâm tư cũng thoải mái rất nhiều, liền nhớ việc chánh sự quan trọng.

Vừa nghĩ đến chánh sự, Cao Tù cũng nhắc nhở:

- Lâm huynh đệ, rốt cuộc hôm nay người muốn thăm tiểu thư nhà ai thế? Ta tìm hiểu cho người nhé.

Lâm Văn Vinh không đáp, cứ vội vàng dẫn hần đi, Cao Tù nhìn ngó cảnh sắc bốn phía, thấy rất quen mắt, nhận không được phải kêu lên:

- Ủa, không phải đường này về phủ sao? Lâm huynh đệ, người muốn gặp công chúa hã, hay là Xảo Xảo và Ngưng Nhi phu nhân?!

Lão ca này sao tự nhiên ngu thế, xem hình dáng lén lút lút lút của ta có giống như về nhà gặp lão bà không? Rõ ràng ta phải đi làm việc bí mật! Lâm Văn Vinh hừ một tiếng:

- Cao đại ca, đừng nói chuyện, bảo trì cảnh giác, phía trước có chó dữ.

Cao Tù đi trước hần một thân người, thấy vẻ láo liên của hần nhìn về phía Từ phủ, lập tức hiểu rõ, kính hãi kính nể từ tận đáy lòng: Lâm huynh đệ dám hẹn hò với thiên kim của Từ Đại Nhân ngay dưới mắt của các vị phu nhân, sự liều lĩnh này, sự can đảm này, quả là vô địch!

- Lâm huynh đệ, muốn vào đó hã? Bất kỳ lúc nào các phu nhân cũng có thể bắt được người đó!

Thấy hần không nói một lời, cứ nhìn chằm chằm vào tường viện của Từ phủ, Cao Tù cố nén cười, nói nhỏ.

Mẹ nó, ta còn nghiện trèo tường nữa là, chỉ phiên Từ phủ có ác cấu so với ta còn lợi hại hơn ba phần, đâu có dễ trèo chọc thế! Hần cười hắc hắc:

- Cao đại ca, người không biết ta có một thói quen: phàm là vào sân nhà mình thì thích trèo tường; muốn vào nhà người ta, phải có kiểu tám người khiêng rước vào.

Người muốn đi tán tỉnh tiểu thư người ta, lại còn đòi kiểu tám người khiêng rước vào? Cao Tù cười trộm vài tiếng không nói gì, nhìn trên mặt gã là thấy rõ ràng viết ba chữ to: Ta không tin!

- Cao đại ca không tin hã?

Lâm Văn Vinh cười he he:

- Chẳng lẽ huynh quên ta tên là gì sao?! Việc gì Lâm Tam muốn làm, đã có bao giờ thất thủ chưa?!

À, cái này thì không phải nói khoác, đúng thật là chưa hề nghe Lâm Tam thất thủ bao giờ. Cao Tù chớp chớp mắt, đang muốn nói gì, chợt nghe xa xa có tiếng trống vang trời, pháo nổ ầm ầm, rồi thấy một cỗ đại kiệu đi tới, không nhiều không ít có đúng tám người khiêng!

Cỗ đại kiệu tám người dừng lại trước cửa Từ phủ, một lễ quan cầm lễ đơn (bản danh sách quà tặng) lớn tiếng đọc:

- Từ tiểu thư thanh xuân xinh đẹp, đặc biệt tặng một kiện quà mừng, kính xin thu nạp - Có Tên Không Đủ, Không Có Tên Lại Càng Không Đủ!

409. Chương 407: Chân Giả Lâm Tam

- Ngọc Châu tỷ, làm sao bây giờ? Chúng ta nhận hay không nhận?

Một tiểu nha hoàn đứng ở bên cạnh Ngọc Châu nhỏ giọng hỏi. Ngọc Châu là nha hoàn thân cận của Từ Chỉ Tình, thân phận ở Từ phủ tự nhiên không giống người bình thường, cô ta trầm tư một lúc lâu rồi mới đáp:

- Các người ở đây chờ ta, ta đi bẩm cáo tiểu thư nhờ định đoạt.

Ngọc Châu vội vàng bước vào phủ, đám người đưa quà đều đợi ở ngoài. Sau thời gian dùng một chén trà nhỏ vẫn chưa thấy tiểu nha hoàn Ngọc Châu đi ra, Cao Từ lo lắng hỏi:

- Lâm huynh đệ, mãi mà chưa có động tĩnh gì, bị người ta khám phá à?

Trước đó Lâm Văn Vinh đã lỡ mạnh miệng rồi, nếu hôm nay không vào được Từ phủ thì mặt mũi này biết phải để đâu? Nghe vậy, hắn cười khẩy hai tiếng trả lời:

- Không sợ nàng khám phá, chỉ sợ nàng không khám phá thôi! Từ tiểu thư hẳn là có đủ thông minh tài trí mà.

Lâm huynh đệ quả nhiên có nhiều huyền cơ, Cao Từ nghe không hiểu nhiều lắm, đợi một hồi lâu, đến cả Lâm Văn Vinh cũng có chút mất kiên nhẫn, bỗng đại môn Từ phủ từ từ mở rộng, tiểu nha hoàn Ngọc Châu vệt đoàn người bước ra, mỉm cười nói:

- Tiểu thư nhà ta cảm tạ quà tặng của vị cao nhân không biết tên này, xin chư vị theo ta vào đây.

Trống nhạc vang lên, cỗ đại kiệu tám người khiêng liền đi theo phía sau Ngọc Châu, khung cảnh thật là náo nhiệt. Cao Từ vui vẻ:

- Lâm huynh đệ, vào rồi, vào rồi!

Lâm Văn Vinh lắc đầu cười:

- Đi vào mới là bước đầu tiên, mấu chốt còn ở phía sau.

Cỗ kiệu vào Từ phủ, rồi cứ đi theo Ngọc Châu vào sâu nữa, một lát đã tới hoa viên phía sau. Một nữ tử diễm lệ thành thực, bận quần áo màu hồng nhạt đã lặng lẽ đứng đợi, nàng gật đầu chào người đứng đầu kiệu phu, cười nhẹ, nói:

- Làm phiền chư vị rồi, Ngọc Châu, tiền thưởng!

Tiểu nha hoàn lấy ra chút bạc vụn phân phát cho từng người một trong nhóm, mọi người đều cảm ơn rồi lần lượt cáo từ. Đợi cho chung quanh an tĩnh, thấy tiểu thư vẫn bất động nhìn ra vườn như cũ, Ngọc Châu kỳ quái hỏi:

- Tiểu thư, đây là lễ vật do ai đưa tới vậy, cả cái tên cũng không rõ?!

Từ Chỉ Tình hừ một tiếng:

- Biết Tên Không Đủ, lòng người này có quỷ, tự nhiên không dám tiết lộ tên mình. Tưởng rằng bày ra vài trò ma quỷ là có thể lừa được ta sao? Ta đương nhiên không cho người được như nguyện.

Ngọc Châu gật gật đầu:

- Muốn khi dễ tiểu thư nhà chúng ta sao, đâu có dễ dàng như vậy. Tiểu thư, rốt cuộc mở, hay không mở?

- Không mở!

Từ tiểu thư do dự một chút, hừ một tiếng rồi nói tiếp:

- Tưởng ta dễ bị lừa gạt như vậy sao?! Không có lấy một chút thành ý!

Ngọc Châu liếc mắt nhìn cỗ đại kiệu kỳ quái kia. Rốt cuộc trong đó có vật gì nhỉ? Thấy tiểu thư vừa giận lại vừa quyến luyến, rồi lại thấy Từ Chỉ Tình mềm mại chạy lên trên lầu, nàng cũng vội chạy theo sau.

Vừa lên lầu, Ngọc Châu đã thấy tiểu thư dựa vào lan can, lẳng lặng nhìn cổ kiệu để chống trờ trong vườn, mặt thoáng hồng, rồi lại chuyển sang trắng bạch, thoát cái lộ vẻ vui sướng, rồi chốc lát pha lẫn sự tức giận, thần sắc phức tạp trong mắt vô cùng biến ảo, nhìn không ra nội tâm của nàng.

- Tiểu... tiểu thư...

Đợi một lúc lâu mà không thấy Từ Chỉ Tình có động tĩnh gì, Ngọc Châu không nhẫn nại được nữa, nhỏ giọng hỏi:

- Hay là chúng ta tới chỗ món quà kia, mở ra xem nhé.

- Muốn xem thì người đi xem đi, ta không mắc mưu hấn đâu.

Từ Chỉ Tình nói với vẻ ảo não, ngữ khí yếu nhược, không kiên quyết chút nào.

Ngọc Châu nghe thế rất kì quái:

- Tiểu thư, người biết lễ vật này là do ai tặng à?

- Không biết...

Từ tiểu thư cắn răng, sắc mặt từ từ hồng lên :

- ... một tên bại hoại đáng chết giao tặng đó.

Tiểu nha hoàn nghe thế liền cười khúc khích, người mà được tiểu thư “nguyền rủa thống hận” gọi là “tên bại hoại”, không cần nói ra cũng biết là ai rồi. Ngọc Châu khẽ gật đầu, nói với vẻ vô tình:

- Cũng không hiểu tên bại hoại này cố tình làm gì, lại còn có thể nhớ được ngày sinh của tiểu thư nhà chúng ta, lễ vật đã giao rồi, nhưng không khiến cho tiểu thư vui lòng. Hay là ta bảo người kêu hấn lấy về, khỏi làm tiểu thư phiền não... Tiểu thư, như vậy được không?

- Người muốn đi thì cứ đi, ta không biết.

Từ tiểu thư xoay người nói khề.

Tiểu nha hoàn đi xuống lầu, vừa nghe bước chân nàng xa dần, trong lòng Từ Chỉ Tình lóe lên một ý, vội vàng hô:

- Ngọc Châu, Ngọc Châu...

Ngọc Châu quay đầu lại, kỳ quái hỏi:

- Tiểu thư, có chuyện gì thế? Em đang muốn gọi người đi trả lễ mà!

Từ tiểu thư mặt ửng hồng, lắc đầu nói:

- Hấn làm nhiều điều ác như vậy, cả ta mà hấn cũng dám làm! Coi như nhặt được một thứ rác rưởi gì đó, người cứ mở nó ra xem, liếc mắt xem qua một cái! Không cần báo lại cho ta.

Tiểu nha hoàn ồ một tiếng, ngọt ngào cười:

- Biết rồi, tiểu thư. Nhưng, đây là quà sinh nhật tặng tiểu thư, người đã không muốn xem, em xem cũng vô dụng thôi, hay là cứ vứt nó luôn là được rồi. Lai Phúc! Lai Phúc! Dem cổ kiệu này vứt...

Ngọc Châu mới vừa gọi đã thấy Từ tiểu thư khấn cấp chạy vội xuống lầu, mặt vừa thẹn vừa giận:

- Nha đầu quá đáng, dám chọc ta phải không?

Ngọc Châu cười khanh khách, ghé tai Từ Chỉ Tình nói thầm:

- Tiểu thư, có liếc mắt qua món quà này một chút cũng không mất một miếng thịt nào, cứ nhìn đi, hấn có thể làm gì được người chứ? Nếu tiểu thư không thích, sau đó cứ vứt đi là được.

Từ tiểu thư trầm tư một lát, đỏ bừng mặt, nhỏ giọng nói:

- Là tiểu nha đầu người muốn xem đó, không liên quan đến chuyện của ta... Người đừng để cho người ngoài nói ra nói vào!

- Dạ, dạ... là em muốn xem.

Tiểu nha hoàn cười hì hì, trong lòng thật là bội phục. Có thể bức vị tiểu thư bình thường rất trí tuệ và rất quyết đoán đến hình dạng bối rối này, quả thật vị công tử tặng lễ vật cũng có chút bổn sự.

Thấy Ngọc Châu đi đến trước cổ kiệu, tim Từ Chỉ Tình đập nhanh hơn, đột nhiên ngăn lại:

- Ngọc Châu...

Tiểu nha hoàn ngạc nhiên quay đầu lại nhìn, gò má Từ tiểu thư nóng rần lên, cúi đầu nói:

- Ở trong vườn có nhiều người, lỡ người ta nhìn thấy thì chết. Hay là người đưa vào phòng rồi nhìn cũng không muộn.

- Biết rồi.

Ngọc Châu làm mặt quỷ với tiểu thư, cười thần bí. Từ Chỉ Tình ngượng chín cả người, hứ khê một tiếng rồi quay đầu đi, trong lòng hậm hực tên bại hoại dám trêu nàng thất thổ đến thế.

Tiểu nha hoàn phân phó vài gia đình đem cổ kiệu vào căn tú lâu của tiểu thư, để ngay ngắn trong sảnh. Đợi đến khi mọi người tản đi chỉ còn chủ tớ hai người, Ngọc Châu mới cười nói:

- Tiểu thư, ta cần phải xem quà sinh nhật này mới được.

Từ tiểu thư Ừm một tiếng, gò má đỏ bừng:

- Người muốn xem thì xem, bẩm báo ta làm gì?

Ngọc Châu cười duyên dáng vén rèm kiệu lên, vừa nhìn thoáng qua đã nhin không được kêu lên kinh dị:

- Đây là cái gì?!

Từ Chỉ Tình nghe nàng kêu, liếc mắt nhìn lại, chỉ thấy bên trong kiệu có chứa một vật thật là kỳ lạ, cao ước chừng thân người, còn cao hơn cả nàng nữa cái đầu, toàn bộ được dùng vải bao bọc. Ngọc Châu thò tay sờ sờ vào lớp vải, quả là mềm mại, êm ái, tựa hồ rất nhẹ. Nàng ngạc nhiên, hai tay ôm lấy tặng vật, dùng sức nắm chặt, nhắc cái thứ đồ bí hiểm đó lên.

Từ tiểu thư ngạc nhiên không cần phải nói nữa, đây là lễ vật gì thế hả trời, lại có một cái đầu to chừng? Nàng bước lên phía trước vài bước, cùng Ngọc Châu đỡ lấy món quà này. Món đồ này khá nhẹ, hai nữ tử cũng dễ dàng nâng lên được.

Đợi cho món quà này được lấy ra, Ngọc Châu cười hì hì nói:

- Xem cái đầu của món quà này, hẳn không phải là một vật nhỏ đâu, không chừng chính là một vị công tử anh tuấn tiêu sái, phong lưu lỗi lạc.

- Nha đầu kia, nói linh tinh gì đó.

Từ tiểu thư mặt đỏ tới mang tai, kêu khê một tiếng.

Ngọc Châu cười khanh khách, lấy ra một con dao nhỏ rọc khê lớp vải bọc ngoài lễ vật. Đó là lễ vật gì thế này? Da thịt Từ Chỉ Tình nóng rần lên, tim đập thình thịch, vừa sợ hãi, vừa trông đợi.

- Ủa...

Lớp vải rơi xuống đất, hai người thấy rõ chân diện mục của món quà đều há hốc mồm, không ngậm lại được.

Lễ vật này là một tên Lâm Tam đích thực, so hình dáng, cao thấp, trang phục đều giống hần, đến cả làn da rám nắng, ánh mắt lim dim, nụ cười xấu xa, đều vô cùng chính xác, như hần đang đứng ngay trước mắt.

- Lâm...Lâm công tử, sao người lại ở đây được?!

Ngọc Châu kinh hãi, ngạc nhiên không nói nên tiếng.

Từ Chỉ Tình cười khúc khích:

- Nha đầu ngốc, đâu phải là hần?! Chỉ là một con bù nhìn bằng vải thôi! Tên bại hoại này, cũng không biết làm sao lại nghĩ ra được chủ ý như vậy, hận chết người!

- Vải?!

Ngọc Châu không tin, vươn tay từ từ vuốt ve thân thể “Lâm Tam”, nhất thời kinh hỉ nói:

- Đúng rồi, đúng là vải! Trước giờ em chưa từng thấy một con búp bê bằng vải lớn như vậy, mà lại làm theo hình dáng thật của Lâm công tử nữa. Tiểu thư, người mau tới sờ xem này, mềm lắm, rất thoải mái nữa!

Búp bê này làm y như thật, ánh sáng trong căn lầu lại rất yếu nên Ngọc Châu nhất thời nhận lầm.

- Nha đầu người không biết gì là thể diện, ta sờ hần làm cái gì?

Từ Chỉ Tình đỏ mặt, nói nhỏ.

- Tiểu thư, có gì mà sợ, một con búp bê vải mà thôi, sờ thì làm sao. Người nghĩ xem, nếu mỗi ngày đều được ôm một con búp bê lớn như vậy mà ngủ, chẳng phải là thoải mái muốn chết sao?

Ngọc Châu vuốt ve “Lâm Tam”, ra vẻ yêu thích không nỡ rời tay, nói tiếp:

- Tiểu thư, người có cần món quà này không? Nếu người không thích, thưởng luôn cho em nha!

Càng nói càng khó chịu, Từ Chỉ Tình hơi run lên, sắc mặt đỏ hồng như nhuộm cả ráng chiều:

- Ta cần chứ, chỉ là trong phòng ta thiếu vài cái túi vải, ta muốn luyện quyền cước mà không có phương tiện. Người đem cái tượng vải này vào trong phòng ta, mỗi ngày ta đấm đá nó mấy đá, trong lòng rất thoải mái...

- A...

Ngọc Châu giật mình chợt hiểu, cười thần bí:

- Nguyên lai là tiểu thư dùng Lâm công tử làm cái bao cát, hiểu rồi, hiểu rồi!

- Người... Nha đầu kia...

Từ Chỉ Tình nở nụ cười, giơ tay muốn đánh nàng. Hai người chủ tớ láo nháo một hồi, chợt nghe ngoài cửa tiếng trống nhạc rộn ràng, một tiểu nha hoàn vội vàng chạy vào báo tin:

- Tiểu thư, tiểu thư, không xong rồi, bên ngoài lại có người đưa lễ vật tới!

- Đưa thì đưa, có gì lạ đâu. Ồ, là ai đưa vậy?!

Ngọc Châu không đùa nữa, cười nói.

Tiểu nha hoàn khép nép trả lời:

- Người nọ nói, Biết Tên Không Đủ, Không Biết Tên Lại Càng Không Đủ!

- Cũng lại là hần!

Từ tiểu thư đỏ bừng mặt, ngượng ngùng khẽ thốt.

Ngọc Châu rất thông minh, không đợi tiểu thư phân phó liền khoát tay ra lệnh:

- Mau, mau đưa cỗ kiệu đó vào lầu của tiểu thư.

Đội nha hoàn đi ra, Ngọc Châu ghé vào tai Từ Chỉ Tình, cười hì hì:

- Tiểu thư, em cần phải chúc mừng người nữa. Thấy Lâm công tử tận tình như vậy, sợ là hôm nay nếu mỹ sự không thành, hần sẽ không chịu buông tay.

Từ Chỉ Tình khẽ gất một tiếng rồi không dám nói nữa.

Cỗ kiệu kia được khiêng vào. Đã có kinh nghiệm từ lần trước, trong lòng Từ Chỉ Tình cũng bình tĩnh nhiều, lại cảm thấy ngọt ngào hơn.

Ngọc Châu vén rèm kiệu, nhìn liếc qua, liền cười nói:

- Tiểu thư, Lâm công tử lại đưa tới một con búp bê vải nữa. Ủa, sao lần này không phủ vải lên? Mông đùi còn đàn hồi nữa kìa!

- Tiểu nha đầu, ta cảnh cáo ngươi! Không được sờ vào mông ta!

Thanh âm Lâm Tam ung dung từ trong kiệu vang lên, Từ tiểu thư a một tiếng, giật mình ngơ ngác.

410. Chương 408: Nàng Là Chén Trà Của Ta.

- Tiểu thư, tiểu thư, đồ chơi này biết nói, hơn nữa thanh âm giống tiếng nói của Lâm tướng công như đúc. A, người nhìn kìa, hắn đi được kìa! Trời ơi! Hắn lại đi tới chỗ mình nữa kìa?! Con búp bê vải này dễ thương chưa!

Lâm Văn Vinh nghe thế trợn trắng mắt ra, tiểu nha đầu này chắc có vấn đề về mắt rồi, người đã thấy có một con búp bê nào ngọc thụ lâm phong như vậy chưa? Dám nói Lâm Tam ca dễ thương nữa, người đứng là người đầu tiên.

Mắt Từ Chỉ Tình sáng lên, mặt ửng đỏ, nàng lạnh lùng hừ một tiếng:

- Búp bê cái gì, đó là một con quỷ sống đó. Nha đầu này càng ngày càng không hiểu việc, đây là khuê phòng của ta, làm sao lại để một nam tử xa lạ xông vào? Mau kêu người đuổi hắn ra ngoài đi.

- Ngươi... ngươi thật là Lâm tướng công? Không phải búp bê?

Ngọc Châu vẫn chưa tin, đưa tay lên chỉ chỉ, chớp mắt hỏi.

Lâm Văn Vinh cười hì hì:

- Ngươi đã gặp qua búp bê oai phong như vậy bao giờ chưa? Nếu không tin thì ngươi sờ lần nữa đi, lần này không cho phép ngươi sờ vào những bộ vị mấu chốt nữa. Yên tâm, ta không lấy tiền của ngươi đâu!

Ngọc Châu la lên, hai tay áp vào hai gò má đỏ bừng không dám lên tiếng. Dám ở trước mặt tiểu thư nói láo lếu như vậy, nếu bảo hắn không phải Lâm Tam, tuyệt đối chẳng ai tin.

Lâm Văn Vinh từ từ đi tới vài bước, đỡ lấy con búp bê giống hệt như mình, nhìn từ trên xuống dưới, khẽ gật gù:

- Lão huynh, xem tới xem lui, ngươi vẫn là oai phong nhất!

- Ngọc Châu, còn nói linh tinh với hắn làm gì?!

Thấy hắn cứ tự nhiên như đang ở nhà riêng, Từ Chỉ Tình cố nén cười, hừ nhẹ một tiếng:

- Mau đuổi tên khinh bạc này ra ngoài, lỡ phụ thân và di nương bắt gặp.

Lâm Văn Vinh nháy mắt, đúng là chuyện buồn cười nhất mà ta được nghe, cha người sớm đã bán người rồi e rằng ngươi chưa biết mà thôi. Từ Chỉ Tình thấy hắn nháy mắt cười đùa, hình như muốn ám chỉ mình cái gì đó, trong lòng nàng rộn ràng, cố nén vẻ ngượng ngùng nhỏ giọng bảo:

- Ngọc Châu, ngươi còn đứng đó làm gì.. mau... mau đuổi hắn đi ra.

Ngọc Châu không dám trái ý Từ Chỉ Tình, buông thông hai tay, nói lí nhí:

- Lâm... Lâm công tử... đây là tú lâu của tiểu thư. Nàng, nàng bảo công tử đi ra ngoài.

Lâm công tử trợn mắt đáp:

- Đi ra ngoài? Ngọc Châu muội muội, ngươi nói sai rồi phải không?! Ta từ đâu mà tới đây?! Ta ngồi trong kiệu vào phủ nói chuyện với Từ Đại Nhân, không biết vì sao bị người ta đưa tới nơi này, vừa mới xuống kiệu còn chưa nói được một câu, đã bị đuổi ra rồi. Việc này tựa hồ quá không có đạo lý rồi. Ngươi phải biết rằng, từ đầu tới đuôi, ta chưa từng làm sai cái gì mà!

Ờ, nghe tựa hồ cũng có chút hữu lý, mới vừa rồi mình và tiểu thư còn chưa biết rõ thị phi, đã đem cỗ kiệu của Lâm công tử vào đây, rốt cuộc thì không thể trách hắn được!

- Tiểu thư...

Ngọc Châu đưa mắt nhìn Từ Chỉ Tình cầu cứu, chẳng biết phải nói như thế nào nữa.

Từ Chỉ Tình cũng biết tiểu nha hoàn Ngọc Châu làm sao là đối thủ của tên Lâm Tam trơn như mỡ này được. Đừng nói là nàng ta, đến cả mình nếu tự thân ra trận, cũng sợ chỉ chống đỡ được vài hiệp đã muốn thua rồi. Thấy ánh mắt Lâm Tam nhìn mình chằm chằm, tim Từ tiểu thư đập nhanh hơn, cúi đầu xuống hừ khẽ một tiếng:

- Ngọc Châu, người hỏi hần, hần đến tìm ta rốt cuộc có chuyện gì? Nếu không đáp được, người cứ việc đuổi hần ra ngoài!

Ngọc Châu lè lưỡi, cười hì hì nói:

- Lâm tướng công, công tử nghe rồi đó? Tiểu thư nhà ta hỏi công tử, công tử tới tìm nàng có chuyện gì? Nếu không có việc gì, vậy mời công tử ra khỏi...

Lâm tướng công hít một hơi, mặt đầy vẻ đau khổ:

- Thật sự là thế đạo gian nan, lòng người lạnh nhạt, không ngờ hiện nay, đến cả làm người giao lễ cũng khó khăn đến thế, còn bị người ta hạch hỏi đủ điều. Tiểu muội muội, người nghĩ xem, ta vất vả lắm mới tìm hiểu được sinh nhật một người, lại ngàn gian vạn khó chuẩn bị lễ vật sinh nhật gửi tặng nàng, còn phải lén lút tránh mặt song thân của nàng. Vậy mà còn bị người ta nghi ngờ đủ điều, nếu đổi lại là người, trong lòng người có dễ chịu không?

Quả thật không dễ chịu, Ngọc Châu khẽ gật đầu, Từ Chỉ Tình đỏ mặt đến tận cổ, cúi đầu nhỏ giọng mắng một tiếng:

- Tên bại hoại này, khi dễ người ta, ta tin người mới là lạ. Ngọc Châu, người hỏi hần, làm sao biết được sinh nhật ta?

Ngọc Châu duyên dáng cười khanh khách quay sang lặp lại:

- Lâm tướng công, tiểu thư nói người là một tên bại hoại, khi dễ người ta. Còn hỏi người, làm sao biết được sinh nhật nàng?

Từ Chỉ Tình khẽ gắt một hơi, sắc mặt đỏ bừng:

- Nha đầu chết dẫm kia, ai bảo người đem lời của ta nói hết ra như vậy?!

Thời đại này, sinh nhật và tuổi của nữ tử là một bí mật không thể nói ra ngoài, chỉ có sau khi cưới xong mới có thể nói về sinh nhật nên đương nhiên Từ tiểu thư muốn hỏi rành mạch. Lâm Văn Vinh cũng chỉ cách Từ Chỉ Tình vài bước, người này nghe người kia nói rất rõ ràng. Nhưng Từ tiểu thư da mặt quá mỏng nên hết lần này tới lần khác lại thông qua nha hoàn truyền lời, Lâm Văn Vinh cũng không quan tâm, cười hắc hắc đáp:

- Sinh nhật ấy hử, là ta tới Hộ Bộ tra sổ sách đó. Đúng là đồ gia hỏa, quyển sách này... vừa cao... vừa dày, ta cứ thế mà tra cứu, mất hết ba ngày ba đêm không ngủ mới ra.

Thấy hần vung hai tay khoa trương minh họa, Ngọc Châu cười không ngừng, Từ Chỉ Tình cũng cố nhịn, tuy biết rõ người này nói láo, nhưng lại không muốn truy cứu. Phụ nữ nào cũng rất trọng thị việc này, luôn luôn muốn có cảm giác được quan tâm chăm sóc.

Thấy tiểu thư đỏ mặt, ánh mắt lấp lánh, Ngọc Châu ghé vào tai Từ Chỉ Tình, khẽ cười hỏi:

- Tiểu thư, còn muốn đuổi hần ra ngoài nữa không?

Từ Chỉ Tình a một tiếng, quay đầu đi:

- Đuổi ư... đợi chút nữa hãy đuổi! Người... người hỏi hần đưa lễ vật này tới rốt cuộc là thứ gì? Sao lại lớn như vậy, không phải muốn để phụ thân và di nương thấy được sẽ cười ta hay sao?

Lâm Văn Vinh nghe thế thiếu chút nữa phì cười, cũng khó cho Từ tiểu thư, lúc nào cũng phải nhớ tới một người cha như lão Từ. Hần vỗ vỗ vào con búp bê vải to tổ bố kia, cười đáp:

- Cái này hả, tên là Lâm Tam công tử, là phát minh sáng tạo độc nhất vô nhị của ta. Tiểu thư xem hấn cao lớn như vậy, oai phong như vậy, ai thấy cũng phải yêu, toàn thế giới cũng chỉ có một cái như vậy mà thôi. Ngọc Châu tiểu muội muội, phiền người hỏi Từ tiểu thư một chút, xin hỏi nàng có thích Lâm Tam công tử này hay không?

Ngọc Châu nhìn nhìn vào con búp bê kia, quỵn luyến nói:

- Một chú Lâm Tam quá đẹp!! Tiểu thư, người có thích hấn không?!

Hỏi câu này, bảo ta làm sao trả lời được? Mặt Từ tiểu thư đỏ rần, tai nóng bừng, nàng kêu khê một tiếng, không dám ngẩng đầu lên, trộm liếc Lâm Tam, chỉ thấy hấn đang đứng đưa thân hình, đặc ý nói không nên lời. Từ tiểu thư trong lòng không phục, khê hừ một tiếng, ghé tai Ngọc Châu nói thầm vài câu. Ngọc Châu cười khúc khích, quay sang Lâm Tam, che miệng chuyển lời:

- Lâm tướng công, tiểu thư nhà ta nói, nếu che mặt của công tử này đi, chỉ nhìn hình dáng thôi thì nàng cũng rất thích, còn nếu lộ ra chân diện mục, nàng lại rất ghét!

Nghe tiểu nha đầu này nói thế, lại thấy Từ Chỉ Tình ngượng ngùng xinh đẹp, Lâm Văn Vinh cả người như bay bổng, liếm môi nở nụ cười:

- Thật không? Ta cũng thấy hấn rất đáng ghét đó!

- Khinh bạc!

Nha hoàn và tiểu thư đồng thời thốt, đỏ mặt lên muốn cãi với hấn, nhưng vô luận làm sao cũng không mở miệng được.

- Tiểu thư còn muốn hỏi gì nữa không? Em e là hỏi gì cũng không thắng được tướng công đâu!! Hấn, hấn rất xấu!

Tiểu nha hoàn hơi đỏ mặt, ngữ khí lí nhí, thấp giọng hỏi Từ tiểu thư.

- Hỏi, đương nhiên phải hỏi!

Từ tiểu thư mặt nóng như lửa, trong lòng ngượng ngùng nhưng không cam lòng, cúi đầu dụi dụi nói:

- Không thể để hấn đặc ý như vậy. Người hỏi lại hấn, ta là cái gì của hấn mà hấn muốn đưa lễ vật này cho ta?!

Ngọc Châu gật đầu lia lịa, đúng là tiểu thư thông minh, vấn đề mấu chốt như vậy làm sao mà nàng quên được. Nàng nhìn thẳng vào Lâm Văn Vinh, mỉm cười nói:

- Lâm tướng công, tiểu thư của ta bảo ta hỏi người, người giao lễ vật lớn thế cho nàng, vậy nàng rốt cuộc là cái gì của người?

Vấn đề này hơi khó khăn, đáp mà quá thâm ảo sợ các nàng nghe không hiểu, đáp mà quá đơn giản lại cho rằng mình không sâu sắc. Lâm Văn Vinh ngẫm nghĩ một lát, hắc hắc cười đáp:

- Là chén trà của ta!

Chén trà? Không chỉ Ngọc Châu hồ đồ, đến cả Từ Chỉ Tình cũng không rõ. Nàng trầm ngâm một lúc lâu, vụng trộm đưa mắt cho Ngọc Châu, tiểu nha hoàn này linh ngộ rất nhanh, ngọt ngào cười hỏi:

- Lâm tướng công, người có thể nói dễ hiểu hơn một chút được không, tiểu tỳ nghe không rõ.

Lâm Văn Vinh lắc đầu, cười ngại ngùng:

- Tiểu muội muội, không nói được đâu, ta là người hướng nội, thường không giỏi biểu đạt cảm tình... Với lại, có vài lời nói với người cũng không thích hợp.

Phi... Từ Chỉ Tình và tiểu nha hoàn đồng thời thở khì một hơi. Ai nói Lâm Tam hướng nội, heo nghe cũng phải cười.

Ngọc Châu ghé tai Từ Chỉ Tình nhẹ giọng:

- Tiểu thư, Lâm tướng công thật sự là một người rất thú vị, ai theo hắn, cả đời luôn luôn được vui vẻ, niềm vui bất tận.

Từ Chỉ Tình đỏ mặt nói:

- Tiểu nha đầu, người biết cái gì? Chỉ vui vẻ không mà làm được việc sao? Còn phải có bốn sự chân chính, không chơi bời, biết co biết duỗi, biết làm việc cho dân.

Ngọc Châu ngạc nhiên nhìn nàng, rồi à một tiếng dài, cười khanh khách:

- Em hiểu rồi, tiểu thư, người đưa ra điều kiện này, có phải là tiêu chuẩn chọn lựa chàng rể không?!

Từ Chỉ Tình hai má đỏ như ráng chiều, cười khi một tiếng:

- Nói linh tinh gì thế, cái gì chọn lựa chàng rể, ta thấy tiểu nha đầu người mới là nóng lòng đó.

Ngọc Châu cười duyên nói:

- Nếu không phải tiêu chuẩn chọn rể, vì sao người toàn so với Lâm tướng công thế? Những điều tiểu thư kể ra chẳng phải đều là những sở trường của Lâm tướng công sao? Anh tuấn phong tình, có thể vì dân liều mạng, trên đời này ai có bốn sự có thể so được với Lâm tướng công. Cả tiểu thư lẫn lão gia vẫn khâm phục đó thôi?

Từ tiểu thư khẽ cúi đầu, trầm ngâm không nói. Đúng như lời tiểu nha hoàn, tên Lâm Tam này tuy bề ngoài nhìn thì hì hì hà hà không đứng đắn, nhưng có việc gì hắn làm mà không phải là việc kinh thiên địa, khiếp quỷ thần đâu? Đến cả việc giao quà, cũng đưa ra những thứ mới lạ, làm người ta vừa vui vừa sợ. Nàng ngượng ngùng cười, ôn nhu bảo:

- Người này có chút thủ đoạn, người đến gặp hắn hỏi cho rõ ràng, tại sao ta lại là chén trà của hắn? Xem ra câu này có hơi dung tục!

Thấy hai chủ tớ các nàng thì thầm, thanh âm giảm xuống cực thấp, Lâm Văn Vinh vênh tai lên rất cao nhưng chẳng nghe được một chữ nào cả. Hắn đang muốn đến gần vài bước nghe lén, đã thấy Ngọc Châu ngược lên cười nói:

- Lâm tướng công, tiểu thư ta bảo, chỉ cần tướng công giải thích rõ ràng điển cố về chén trà, nàng sẽ không đuổi tướng công ra khỏi phòng.

- Nhất định phải giải thích sao?!

Lâm Văn Vinh hỏi lại, vẻ khó khăn, thấy vẻ mặt tiểu nha hoàn đầy khẳng định, thấy ánh mắt ngượng ngùng bên lên của Từ tiểu thư, hắn hít một hơi, khẽ lắc đầu:

- Ngọc Châu muội muội, xin người rót cho ta một ly trà!

Không đợi tiểu thư phân phó, Ngọc Châu đã sẵn khoái làm ngay, đem một chén trà nóng đến trước mặt hắn, để hắn hớp một ngụm trà, rồi mới dịu dàng hỏi:

- Lâm tướng công, tướng công nói nhanh lên, vì sao muốn tiểu thư làm chén trà của người!

Lâm Văn Vinh cười vẻ cao thâm, thở dài nói:

-... như vậy mới có thể giữ nàng ở lòng bàn tay của ta!

- Ủa!

Hai nữ tử đồng thời đỏ bừng mặt, Lâm Tam này đúng là mặt dày, lời dung tục như vậy mà cũng có thể nói ra được. Ngọc Châu đỏ mặt cười nói:

- Tiểu thư, Lâm tướng công, hãy để các vị tự mình nói ra mấy lời này, thì nữ truyền lời xem ra không thích hợp, khách khách...

Tiểu nha hoàn quay người, ông ẹo đi ra, Từ tiểu thư kêu theo vài tiếng, nhưng nàng không hề quay đầu lại. Trong phòng chỉ còn lại có Từ tiểu thư và Lâm Văn Vinh, cực kỳ an tĩnh.

Thấy hần mỉm cười nhìn mình nhưng lại không nói lời nào, Từ Chỉ Tình trong lòng thấp thỏm, màu đỏ đã lan xuống cổ, bặm miệng, sáng giọng hỏi:

- Người... người nhìn cái gì?

Lâm Văn Vinh đến gần vài bước, nhìn nàng từ trên xuống dưới đánh giá, nghiêm túc hỏi:

- Từ tiểu thư, hôm nay là sinh nhật lần thứ mấy của nàng?

Từ Chỉ Tình nghe vậy thần sắc buồn bã, nàng chưa lấy chồng thì hôn phu đã chết, thủ tiết nhiều năm, tuổi thanh xuân đang trôi qua, thiếu hoa hư độ (mùa xuân đang dần tàn), ở kinh đô không ai không biết, không ai không hiểu, Lâm Văn Vinh vừa hỏi câu này chính là chạm vào chỗ yếu hại của nàng. Nàng rưng rưng cúi đầu, hận hận quay đi:

- Người, nếu người khinh ta thì cứ nói ra, ta không cần tên bại hoại nhà người thương cảm!

Lâm Văn Vinh làm như chưa nghe nàng nói gì, nhìn thẳng vào khuôn mặt mỹ lệ của nàng, cảm thán một tiếng:

- Ái chà! Nhìn nàng kiều diễm này như hoa thế này, còn đẹp hơn cả hải đường ba phần, sang năm nàng sẽ mười chín tuổi, ta phải tặng nàng vật gì đây? Nhức đầu quá!

- Người... thấy ghét!

Từ Chỉ Tình vừa tức vừa vui, lập tức mỉm cười, hiểu tên bại hoại cố ý dùng một cách khác để tán tụng mình thanh xuân xinh đẹp, nhưng lại hại nàng buồn bã thương tâm một trận.

Từ tiểu thư vốn là đại mỹ nữ danh tiếng thiên hạ, vẻ e ấp ngưỡng ngưỡng của nàng như một đóa hải đường hé nở, kiều diễm vô song. Lâm Văn Vinh giữ chặt ngọc thủ run rẩy của nàng, nhỏ nhẹ nói:

- Từ tiểu thư, chúng ta đừng gây khó nhau nữa. Chúng ta đối đãi nhau cứ giống như khi cùng ở chung tại Sơn Đông chẳng phải là tốt hơn sao?!

Từ Chỉ Tình thở nhẹ một hơi, nàng là trí nữ nổi tiếng thiên hạ, cũng không đỡ được sự tấn công bằng những viên đạn bọc đường của hần, hai má đỏ bừng, đôi tay phản kháng rút lại, sáng giọng:

- Tên bại hoại này, công phu ngoài miệng của người lợi hại, cũng không biết người đã lừa được bao nhiêu nữ tử dâng hoàng rồi, ta không tin người... Khi ở Sơn Đông có gì là tốt chứ, người vẫn cứ khi dễ ta!

Ta đâu chỉ có công phu ngoài miệng lợi hại, Lâm Văn Vinh cười hắc hắc một tiếng, giữ chặt tay nàng, chẳng biết xấu hổ nói tiếp:

- Từ tiểu thư, đó là nàng không biết thôi, ta đâu có khi dễ nữ tử bình thường chứ, cũng chỉ có nàng...

Nhìn tên chẳng biết liêm sỉ này, Từ tiểu thư hận không được đập vào đầu hần vài cái, thử gơ tay lên một hồi, nhưng lại không hạ xuống được, chỉ biết hừ lạnh một tiếng:

- Nói dễ nghe một chút đi. Nhà người có vợ dữ, những lời như thế này người cũng dám nói sao? Lỡ vợ người nghe được!

411. Chương 409: Đệ Nhất Nam Nhân

Vợ dữ hả? Lâm Văn Vinh dở khóc dở cười, Từ tiểu thư cũng dám trêu chọc như vậy sao, Thanh Tuyền xinh đẹp đại độ nổi tiếng thiên hạ như vậy, trong mắt nàng lại là “sư tử Hà Đông”? Người so với nàng, ai “sư tử” hơn ai đây.

- Sao? Không dám nói tiếp nữa hả?

Thấy Lâm Văn Vinh có vẻ khó xử, Từ tiểu thư hơi chua xót trong lòng, đôi môi mọng chín cong lên:

- Thấy người sợ nàng ta như thế, đến cả nghĩ trong lòng cũng không dám nói ư?

Nha đầu kia càng nghĩ càng sai, Lâm Văn Vinh cười vang nói:

- Từ tiểu thư, ta cùng với Thanh Tuyền quen biết lâu nay, chắc nàng cũng đã nghe nói rồi. Xuất Vân công chúa xinh đẹp thiện lương, thanh danh khắp gần xa, nàng ấy không phải là người bắt nạt người khác như nàng nói đâu. Phải nói là ngược lại, Thanh Tuyền hiểu ta, biết ta, khắp nơi đều nghĩ tới ta, chưa bao giờ từng có nửa câu oán hận, nàng cùng với Ngưng Nhi, Xảo Xảo vài tỷ muội ở chung rất hòa thuận, thê tử tốt như vậy, ta chạy đi đâu mới tìm được chứ? Về phần trong lòng ta nghĩ gì, vừa rồi ta đã nói qua, tại sao không dám nói?

Từ Chỉ Tình cúi đầu trầm mặc một lúc, lâu sau mới mở miệng:

- Vậy, ý của ngươi là... những lời ngươi vừa nói với ta là do Tiêu tiểu thư bảo sao?

Đâu cần nàng bảo chứ, Thanh Tuyền sớm đã nói trước, phạm là nữ tử nào đó lọt vào mắt hấn, trước hết phải làm để các nàng mấy người khảo sát cái đã, phải được thông qua mới có thể mở cửa cho vào nhà. Với tính tình cương liệt chấp nhất như Từ tiểu thư này, muốn thông qua sự sát hạch của Thanh Tuyền các nàng, thật sự là rất khó nói.

- Cần gì phải Thanh Tuyền bảo.

Lâm Văn Vinh không hề nháy mắt, cười ha ha, thần bí nhìn Từ Chỉ Tình liếc mắt:

- Là ta tự mình muốn tới.

Đây mới là những từ hợp khẩu vị nhất. Từ Chỉ Tình đỏ mặt, cúi đầu nhỏ giọng nói:

- Thế... là ngươi tự mình muốn tới sao? Chẳng lẽ ngươi không sợ nàng tới...

- Tới cái gì? Đánh ghen hả?

Lâm Văn Vinh vẽ rất khó hiểu.

- Đánh ghen cái đầu ngươi!

Từ tiểu thư vừa tức vừa giận, mặt mũi đỏ bừng, vươn nắm tay nhỏ xíu lên, đánh lia lịa vào ngực Lâm Tam công tử tạo thành những tiếng động thành thịch. Tên công tử đó lung lay lắc lư. Lâm Văn Vinh âm thầm lè lưỡi, nha đầu đó có phải là đang luyện tập quyền kích không, một quyền này xuống tay không nhẹ. Huynh đệ, khổ người quá!

- Từ tiểu thư, khuê phòng nàng có phải là ở trên lầu không?

Lâm Văn Vinh cười mà như mỉa mai.

Thấy ánh mắt hấn cứ nhìn chăm chú vào mặt mình, trong lòng Từ Chỉ Tình cứ rộn lên, xem ra không chịu nổi ánh mắt hấn, bất giác cúi đầu, thanh âm run rẩy nói:

- Ngươi... ngươi muốn làm gì? Ngươi không được vào... ta... ta sẽ gọi người đó!

Nha đầu đó thực dám làm, ta có thể làm gì đây? Lâm Văn Vinh cười ha ha, ôm lấy con búp bê vải, từng bước bước trên lầu:

- Ta giúp nàng đem công tử này lên lầu, sau này mỗi khi nàng tức giận, cứ đánh cho hấn mềm xương đi... còn buổi tối ôm hấn ngủ cũng được. Dù sao không có ai thấy cả.

- Hạ lưu lưu manh!

Từ tiểu thư kêu khẽ một tiếng, còn chưa kịp ngăn cản, thì tên hạ lưu đó đã ôm con búp bê vải chạy nhanh lên tú lầu, Từ Chỉ Tình vội vàng gọi với:

- Ngươi khoan đi, từ từ, trên đó có...

- Có cái gì? Chẳng lẽ cất giấu bức họa của ta?

Không nghĩ có thể dễ dàng vào khuê phòng của Từ tiểu thư đến thế, Lâm Văn Vinh đắc ý tự mãn, hắc hắc trên chóc vài tiếng, khoa chân bước vào. Nhưng... sao chân mình có cái gì âm ỉ mềm mềm dựa vào, hấn cũng chẳng thèm để ý, hắc hắc nói:

- Bỏ đi, bỏ đi, đừng cản ta mà! Úy, ngươi lấy cái gì liếm ta...

- Gâu... gâu...

Hai tiếng sửa kính hồn đột nhiên vang lên trong phòng, giống như một tiếng sét vang lên giữa trời xuân, làm cho Lâm Văn Vinh hồn phi phách tán. Hắn đứng nguyên tại chỗ, động cũng không dám động, từ từ cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy lục quang lóe ra, một cái con đại cẩu hung ác đang dựa vào người hắn, vươn đầu lưỡi đỏ lòm, chậm rãi liếm ống quần hắn.

Hắn kêu “A” một tiếng, vội vàng bịt miệng, vẫn không dám nhúc nhích, cả người chảy mồ hôi lạnh như mưa. Sơ ý rồi, sơ ý rồi. Không ngờ Từ nha đầu lại giữ con ác cẩu “Lâm Tam” trong khuê phòng, thật sự làm cho người ta khó lòng phòng bị, nàng đối xử với cầm thú này xem ra còn tốt hơn với ta a!

Từ Chỉ Tình lật đật bước lên lầu, nhìn thấy hắn đứng tại chỗ mồ hôi chảy đầy mặt, hình dáng rất căng thẳng, nhin không được cười khúc khích. Lâm Tam trí tuệ uy mãnh, mỹ danh thiên hạ lưu truyền, không ai bao giờ có ý nghĩ, anh hùng Lâm Tam vốn được cứu ngưỡng trong lòng bình dân, thế mà rất sợ chó. Chuyện này lưu truyền ra, còn không làm cho người ta cười đến rụng răng.

- Từ tiểu thư, kêu cái con trời đánh này đi chỗ khác đi! Ta với nó không hợp nhau lắm đâu.

Lâm Văn Vinh quệt mồ hôi trán, vô cùng cẩn thận nói.

- Ai bảo người tác quái!

Từ tiểu thư liếc mắt nhìn hắn, ôn nhu nói:

- Người đứng ở đó đừng nhúc nhích, ta tới cứu người!

Nói đến chữ “cứu người”, Từ Chỉ Tình lại buồn cười vô cùng, trong lòng lại tự nhiên dâng lên một cảm giác ôn nhu khó có thể ức chế, mặt hiện lên vẻ nhu hòa xinh đẹp như từ mẫu, thấy tên Lâm Tam thông minh linh mẫn, trêu chọc mọi người, nay nhìn thấy hắn bất lực như thế, tựa như một đứa trẻ con.

- Theo ta tới đây!

Một bàn tay ấm áp hơi run rẩy, cầm lấy bàn tay thô tháp của Lâm Văn Vinh, tiếng nói mềm nhẹ của Từ tiểu thư như mang theo một loại ma lực thần kỳ, Lâm Văn Vinh nghe mà cứ mơ mơ màng màng, cả người lâng lâng, chỉ nhìn thấy gương mặt nàng nóng bừng lên, lông mi cong dài rung động, đoan chính xinh đẹp vô cùng.

Nói cũng kỳ quái, Từ Chỉ Tình lôi Lâm Văn Vinh, con ác cẩu liền không sửa nữa, ngồi xuống, đưa mắt xanh lè nhìn hai người đang đi vào, Lâm Văn Vinh vẫn thấy tia mắt rọi vào lưng lạnh cả người. Đi qua phòng ngoài là vào nội thất, vừa bước vào, đã ngửi thấy mùi thơm ngát truyền ra, Lâm Văn Vinh rất thính mũi, ngửi sơ một hơi, ngạc nhiên nói:

- Nước hoa hoa hồng? Từ tiểu thư nguyên lai thích loại hương nồng này!

- Cái gì hương nồng, nói linh tinh.

Từ Chỉ Tình nhướn mày, mắng khê:

- Đây là Quách di tặng cho ta. Nguyên lai chẳng biết nước hoa này là của người xấu này chế ra, đợi đến khi biết được, thì không còn chối từ kịp nữa, ta đã thích mùi vị này mất rồi.

Lâm Văn Vinh à một tiếng rất dài, mặt mày hớn hở nói:

- Nguyên lai Từ tiểu thư và phu nhân là đồng đạo, đều thích mùi hoa hồng nồng đậm, hiểu rồi, hiểu rồi!

Từ Chỉ Tình không hiểu ngụ ý trong lời hắn, nàng là một người rất hiểu học, nghe vậy nhin không được khê nhướn mày, nói nhỏ:

- Thích mùi hoa hồng đậm thì sao? Nước hoa này chẳng lẽ còn có phân loại sao?

Đây là khuê phòng của Từ tiểu thư, trong phòng chỉ có một cái giường, một bàn trang điểm nhỏ, trong gương có hình ảnh hai người, một người trắng phấn hồng phơn phớt như hoa đào tháng ba, một khuôn mặt tươi cười hì hà như một con khỉ trong núi.

Đã như vậy rồi mà còn không chịu làm một người đứng đắn, ghét chết đi được. Từ Chỉ Tình trộm liếc hình dáng hai người trong gương, vừa thẹn vừa mừng, gương mặt hồng nhuận, rồi dẫn hấn tới tấm phản ngồi xuống, nhẹ nhàng cúi đầu không mở miệng nói gì.

Trong phòng một tấm lụa mỏng màu hồng phủ lên giường ngọc, hơi lộ ra bộ chăn gối trên giường, phảng phất một hương thơm nhàn nhạt, không khí thật là ấm áp. Tưởng tượng Từ tiểu thư bộ ngực che hờ, bằng thanh ngọc khiết nằm trên giường ngọc chăn gấm, quả đó là một cảnh sắc mê người! Trong lòng Lâm Văn Vinh rộn lên, Từ tiểu thư giống như xem thấu tâm tư của hấn, sắc mặt thẹn thùng, còn hồng hơn cả tấm chăn hồng, như một đóa hoa đào đang nở, kiều diễm mềm mại.

Lâm Văn Vinh đã đến rất nhiều khuê phòng, Xảo Xảo này, Tần Tiên Nhi này, Lạc Ngưng này, Đại tiểu thư này, Ngọc Sương này, phụ nhân nữa. Mặc kệ là thiên kim tiểu thư, hay là phụ nhân thành thực, các loại khuê phòng được bài thiết rất khác nhau, muôn người có muôn vạn phong cách, không ai giống ai cả. Khuê phòng Từ tiểu thư xem ra rất khác biệt với bề ngoài lãnh đạm của nàng, khắp nơi phấn nhạt, tâm tư thanh đạm. Lâm Văn Vinh nuốt nước bọt, hắc hắc cười nói:

- Đương nhiên có chứ. Có người đã nghiên cứu, nữ hài tử thích mùi hoa hồng, tính cách nhiệt tình phóng khoáng, còn nữ tử thích mùi hương hoa hồng đậm, thì lãng mạn phóng khoáng, nhiệt tình như lửa...

Từ Chỉ Tình bĩu môi khinh thường, nói:

- Lại nói linh tinh nữa rồi, ta thấy người nào thích nghiên cứu loại này đều là người tà đạo. Cái gì kích tình bồn phóng, nhiệt tình như lửa chứ, người nhìn ta có giống như vậy không?

- Cái đó không nhất định.

Lâm Văn Vinh tiếu ý dâm dâm:

- Nàng còn chưa thực hành tới phương diện đó thì làm sao biết được mình không phải là người như vậy chứ?

Mới nghe còn chưa hiểu hết ý của hấn nói, nhưng Từ Chỉ Tình dù sao cũng là Từ Chỉ Tình, một trí nữ nổi tiếng thiên hạ, chỉ cần suy tư một chút là hiểu được tâm tư tên bại hoại này, nhin không được mặt đỏ tới mang tai, trừng hấn lườm mắt, nói không ra lời.

Lâm Văn Vinh hắc hắc cười vài tiếng, khi còn ở Sơn Đông, hấn đã sờ mó đụng chạm vào Từ tiểu thư, những thứ không nên làm cũng đã làm quá nửa, cũng không có gì cố kỵ, lúc này nếu buông ra những lời nói hạ lưu, không chỉ hấn coi thường mình, chỉ sợ đến cả Từ tiểu thư cũng sẽ không đồng ý.

- Ủa, đây là cái gì?

Thấy Từ tiểu thư không nói lời nào, Lâm Văn Vinh nhìn chung quanh đánh giá, ánh mắt liếc qua thấy một cái làn nhẹ ở gần cửa, nhin không được mở miệng kêu lên vẻ ngạc nhiên. Trong cái làn đó có cỏ khô, còn để một cái áo len, chẳng biết dùng làm gì nữa.

Từ tiểu thư cười trộm, hai tay đồng thời vẫy vẫy vài cái, con ác quỷ “Lâm Tam” từ ngoài cửa vèo một tiếng đã vọt vào trong. Lâm Văn Vinh còn nhanh hơn cả nó, đứng lên bật dậy, tránh phía sau Từ Chỉ Tình:

- Từ... Từ tiểu thư, nó vào đây làm gì?

Từ Chỉ Tình cười, vỗ vào tay hấn:

- Người chớ sợ, ta không cho phép, nó sẽ không cắn người đâu. Lâm Tam, ngủ...

Ngủ? Lâm Văn Vinh sững sốt một chút, không thể nào, Từ tiểu thư bảo ta ngủ? Ở trong khuê phòng nàng, cũng chỉ có một cái giường, lại là quang thiên bạch nhật nữa, chẳng lẽ nàng cũng có cùng sở thích với ta sao?

- Còn đứng đó làm gì? Mau ngủ đi!

Từ Chỉ Tình lên tiếng thúc giục, trong ngữ khí ẩn chứa vẻ sốt ruột.

Nha đầu kia còn không sợ, ta việc gì phải sợ chứ. Lâm Văn Vinh ồ một tiếng, đi thẳng tới trên giường, hắc hắc cười nói:

- Tốt, ta nghe nàng, ngủ thôi. Từ tiểu thư, nàng cũng tới đây đi!

Nghe tiếng người phía sau, Từ Chỉ Tình giật mình, thấy Lâm Văn Vinh nằm trên giường của mình, nàng hai má đỏ bừng, vội vàng kéo hăn lên, run giọng nói:

- Người... người làm gì? Lỡ phụ thân và di nương thấy, ta biết nói thế nào, tên bại hoại này, muốn hại chết ta hă... hu... hu...

- Thôi, đừng khóc.

Thấy Từ tiểu thư nước mắt chảy dài, Lâm Văn Vinh cũng không hiểu mình khi để nàng ở chỗ nào, vội hỏi:

- Không phải nàng bảo ta ngủ sao?! Ồ, ta hiểu rồi, nàng muốn bảo ta ngủ dưới đất, muốn rèn luyện năng lực cho eo lưng của ta, ai, ta lần đầu nghe nói tới sở thích này đó.

- Người hồ đồ cái gì đó!

Từ Chỉ Tình ngượng ngùng giãy nảy, hồi tưởng lại những lời mình nói vừa rồi, lúc này mới ý thức được đã xảy ra chuyện lớn bên trong, nước mắt thôi rơi, rồi lại muốn cười, ngón tay ngọc chỉ vào con ác cầu nói:

- Ta... ta bảo nó ngủ, không phải người!

Ác khuyến sớm đã chạy vào cái giỏ, một cái áo len thò ra cái đầu chó thần kỳ, từ cổ trở xuống đều phủ áo, hai mắt khép hờ, từ xa nhìn lại, tựa như là đang vờ vịt ngủ.

Con mẹ nó, ta đúng là oan. Lâm Văn Vinh có khổ cũng không nói được. Ta hiểu lầm mới thành ra như vậy chứ, mà cũng phải trách Từ tiểu thư đặt tên bất hảo, lại gọi nó là Lâm Tam nữa. Danh tự của Tam ca này bộ nàng muốn gọi là được sao?

- Người... không có việc gì chứ!

Thấy thần sắc Lâm Văn Vinh biến hóa phức tạp, Từ Chỉ Tình muốn cười cũng không dám cười, trong lòng cũng vô cùng ảm áp, chạm khế vào tay hăn, nhỏ giọng hỏi.

- Không có việc gì.

Lâm Văn Vinh hậm hực nói:

- Không ngờ tên Lâm Tam này được hưởng thụ đãi ngộ cao đến vậy, đến cả ngủ cũng được đắp áo len, thật sự làm ta phải hậm mộ. Từ tiểu thư, ta mạo muội hỏi một câu, cái áo len này là do nàng đan hă?

Từ Chỉ Tình quay đầu đi, ngượng ngùng mắng khế một tiếng:

- Không nói cho người.

- Cầm thú mà lại được đối xử như thế.

Thái độ Từ tiểu thư đã nói lên sáng tỏ tất cả, Lâm Văn Vinh cắn răng, thấy còn ác khuyến có vẻ ngủ say như thế, lại có Từ tiểu thư bên người, nghĩ nó chắc không dám làm gì mình đâu, hăn cười hắc hắc hai tiếng, vươn tay thò ra, lén kéo cái áo len trên người ác cầu.

- Người làm cái gì đó?

Thấy bộ dáng hăn, Từ Chỉ Tình vừa bực mình vừa buồn cười, trong lòng lại cảm thấy rất kỳ quái, mình cũng chẳng còn trẻ nữa, ngày thường được mọi người xưng tán là thành thực ổn trọng, vì sao gặp phải tên bại hoại này, bỗng tự nhiên hoàn toàn không còn là mình nữa, trong khi khóc cười với hăn cười, thỉnh thoảng đánh hăn, lại thấy rất vui vẻ. Thật sự là một chuyện rất kỳ quái!

Lâm Văn Vinh cười hai tiếng mà không thấy trả lời, nhìn nhìn vào con “Lâm Tam” đang ngủ vờ kia. Động tác cố gắng vô cùng nhẹ nhàng, Từ Chỉ Tình đỏ mặt lên, muốn ngăn cản, nhưng lại không tìm ra lý do.

Ác khuyến “Lâm Tam” làm như không nhận thấy động tĩnh của hăn, vẫn rất im lặng, Lâm Văn Vinh nhìn thế thì dăm khí đại tráng, bàn tay mạnh dạn kéo cái áo len trên người nó xuống, ác khuyến bỗng gừ lên một

tiếng, mắt mở ra, thấy Từ tiểu thư đang rất ngượng ngùng, căn bản không để ý tới mình, lại nhắm mắt lại ngủ tiếp.

Kinh hiềm quá, Lâm Văn Vinh vỗ ngực, trên mặt tỏ ra thật đắc ý, đến khi thấy được cái áo len kia, bỗng sững sốt. Cái áo len này thủ nghệ tinh mỹ, khá lớn, ống tay áo đan dài, nhìn tới nhìn lui không giống đan cho ác khuyển, không hợp với người nó, mà nếu tính là cho ta thì hợp hơn.

- Đan đồ đẹp thế mà cho cầm thú mặc, quả là lãng phí, quá lãng phí!

Lâm Văn Vinh cầm áo len áp vào người mình so sánh. Càng xem càng thấy vừa người, nhin không được lác đầu cảm thán.

Từ tiểu thư mắt rơm rớm. Nước mắt đã rấp rơi xuống, rồi chẳng mấy chốc lại tuôn rơi, đột nhiên giật lại cái áo kia nức nở nói:

- Không cần người quản, ta đan cho cầm thú đó, không có quan hệ với người. Người mau trả lại cho ta, ta ghét, ghét lắm...

Mặc kệ nàng là một người đàn bà xuất sắc bao nhiêu, trí tuệ bao nhiêu, thì vẫn chỉ là đàn bà, tính tình cũng đều là như thế cả, Lâm Văn Vinh cảm thán một tiếng, ôm thân thể mềm mại Từ Chỉ Tình, ghé tai nàng khẽ cười nói:

- Không phải không thấy tốt xấu, là nàng không nói cho ta, ta cũng không biết được!

- Trong lòng người căn bản không nghĩ tới ta! Ta từ Sơn Đông đã bắt đầu đan rồi, người mãi tới bây giờ cũng không biết, ta hận người, ta hận người!

Từ Chỉ Tình như núi lửa bộc phát, nước mắt cứ thế tuôn rơi như thác lũ, quay về Lâm Tam công tử dẫm mấy quả, rồi lại cảm thấy chưa phát tiết hết được, cứ thế dẫm liên miên như vũ bão vào ngực tên Lâm Tam thực trước mắt.

- Từ Sơn Đông đã bắt đầu rồi?

Thời gian quả là không ngắn, Lâm Văn Vinh hơi thẹn trong lòng, khi đó bận tìm bạc, lại bận “nghiên cứu” với Ngưng Nhi, đúng thật là không có thời gian mà quan tâm tới cảm xúc của Từ Chỉ Tình.

Từ Chỉ Tình “ừm” một tiếng quật cường, nước mắt lại chảy xuống, lẩm bẩm nói:

- Đêm đó người xông vào phòng Ngưng Nhi, tưởng ta là nàng, làm người ta như vậy, ta... ta hận chết người.

Từ Chỉ Tình cắn răng, khuôn mặt đỏ hồng, trong mắt cũng tỏa ra sự lưu luyến ảm áp.

- Sau đó hai ngày, ta bắt đầu trộm một cây kim đan, lúc đó chỉ có một ý nghĩ, ta muốn dùng nó làm một cây cương châm, đâm chết tên bại hoại này!

Từ tiểu thư vừa khóc vừa cười, vẻ mặt chua xót:

- Khi đó, ta muốn gạt mọi người, muốn gạt người, nhất là muốn gạt con quỷ linh tinh quái Ngưng Nhi, trong khi đi đường, ta cùng với nàng nói chuyện, khi nàng ngủ, ta làm lén, một đường từ Sơn Đông trở lại kinh thành, không lần nào ta ngủ ngon giấc cả.

Đúng là không dễ dàng a, lừa người khác có lẽ không khó, nhưng Lạc tài nữ lại là chuyện khác, đó là một hồ mị tử còn tinh linh hơn cả so với hồ ly tinh, một cơn gió lướt qua ngọn cỏ cũng có thể phát giác ra được.

Đang cảm khái, lại nghe giọng Từ tiểu thư ngày càng to lên:

- Đó là do Từ Chỉ Tình không gặp thời vận, ngày ấy khi ta sắp hoàn thành là lúc người gặp lại Tiêu tiểu thư, ta muốn đưa món đồ này giao cho người, hẹn người ghé phủ chơi. Thế mà tên bại hoại này lại không màng gì tới ta, ta bèn đem nó làm tổ chó... tên bại hoại này, ta hận chết người, người mau đi ra ngoài...

Từ Chỉ Tình tính tình cương liệt, nước mắt rơi lộp độp, dưới sự bi phẫn, kéo hần ra ngoài đẩy đi. Lâm Văn Vinh cùng Từ tiểu thư tương giao cũng không phải ngày một ngày hai, biết rõ tính tình của nàng, nguyên lai chuyện này còn có khúc chiết như vậy, chẳng trách Từ nha đầu oán hận mình nhiều như vậy.

Đợi đến khi sắp ra tới cửa, hần mới ghé tai Từ Chỉ Tình thở dài:

- Chỉ Tình, ta là nam nhân đầu tiên vào hương khuê của nàng, nàng nữ nào nhẫn tâm đuổi ta đi như vậy?

- Người không phải là người đầu tiên đâu!

Từ Chỉ Tình cả người mềm nhũn, thân thể ôn nhu đi nhiều.

Không phải người đầu tiên hả? Trước ta còn có nam nhân khác sao? Lâm Văn Vinh giật mình.

- Ngốc!

Thấy bộ dáng ủ rũ của hắn, trong lòng Từ Chỉ Tình cảm thấy ngọt ngào, nói không nên lời, rồi nhìn theo dáng hắn không do dự đi xuống lầu:

-... người đầu tiên, là cha ta!

Ai nha, ta làm sao lại biến thành ngốc thể nhỉ! Lâm đại nhân tự tát một cái, như ở trong mộng mới tỉnh, vội nhảy dựng lên, trán đập mạnh vào cạnh hòn giả sơn, choang một tiếng rùng rợn, đến cả Từ tiểu thư đang ở trên tú lầu thềm đánh giá hắn cũng nghe rõ ràng.

- Ngốc! - Nàng ngượng ngùng che má, lòng tràn đầy hạnh phúc ngọt ngào.

412. Chương 410: Không Thành Công

- Lâm huynh đệ, người bị sao vậy? Có phải là trong phủ có thích khách không, người làm sao mà bị trọng thương như thế?

Mới vừa rồi cao hứng quá, không nghĩ tới việc này, Cao Tù không nói thể mới nhắc hắn nhớ ra. Lâm Văn Vinh cảm thấy một cơn đau nhức từ trán, đưa tay sờ, cảm thấy một cục sưng lên mềm mềm to đùng.

Hắn nhe hàm răng chuột nói:

- Không có gì đại sự, chỉ là trong đường từ phủ đi ra đụng phải hòn giả sơn. Cao đại ca, huynh mau giúp ta nhìn một cái, có bị nặng lắm không, có gây tổn hại dung mạo anh tuấn của ta không? Con bà nó, ta toàn dựa vào gương mặt này mà kiếm cơm ăn qua ngày đó.

Cao Tù nghe thể cười ha ha, khoát tay nói:

- Vô phương vô phương, cũng may mà không lan tới miệng người, như vậy không có gì đáng ngại cả, không cản trở người ăn cơm hoặc tán gái.

Nhìn lão tiểu tử này nói thể, ta dùng tiền mua cơm, dụng tâm tán gái, tất cả đều là dựa vào chân công phu, đâu có chỉ múa lưỡi đơn giản thể, Lâm Văn Vinh trợn mắt, cực kỳ không phục.

Cao Tù lôi từ trong ngực ra đủ thứ, đủ loại bình lớn chai nhỏ, Lâm Văn Vinh tròn mắt, thấy trong đó chẳng thiếu gì tuyệt thể danh dược như “La hán đại phật côn”, “Thần tiên thoát y sam”, nhất thời vô cùng hâm mộ, thổ sượng một cái nói:

- Cao đại ca quả nhiên danh bất hư truyền, hành tẩu giang hồ lại mang theo nhiều linh đan diệu dược như vậy, ta xem huynh dùng mười đời cũng dùng không hết, các hiệp nữ trên giang hồ quả thật là có phúc khí.

Thấy Lâm huynh đệ thần tình dâm tiếu, đều giả vô cùng, rồi nhớ lần trước trên đường trở về từ Hàng Châu đã kinh nghiệm xử lý Đào công tử, Cao Tù xem ra cũng hơi e ngại hắn, vội vàng thu hồi mấy thứ bảo bối này, hắc hắc cười nói:

- Huynh đệ sao lại nói thể, ta là người như vậy sao? Đối với nữ tử, ta chủ yếu dựa vào bồi dưỡng cảm tình là chính, được vật là phụ, được vật là phụ...

Hay cho một câu được vật là phụ, không thể tưởng tượng lão tiểu tử nhà người lại nói được câu đó, ta làm sao lại kết giao với người bại hoại như vậy chứ, tính cách giống ta phết! Lâm Văn Vinh cười ha ha, vỗ vai Cao Tù, xem ra gặp được một người bạn tri kỷ.

Cao Tù lục lọi một lúc lâu, cuối cùng tìm ra được một bình thuốc trị thương từ từ bôi cho hắn, cười đều hởi:

- Huynh đệ, sự tình tiến hành như thế nào? Nhìn thấy người xuân phong đắc ý, chẳng lẽ đã đắc thủ rồi? Từ tiểu thư nổi danh lãnh mỹ nhân ở kinh trung chúng ta, lại còn thanh cao, vừa có học vấn, thế mà cũng bị huynh đệ người hái lượm được, lão ca xin chúc mừng người!

Lão Cao này quả nhiên là người có thói quen “được vật là phụ”, không nói có cái nhìn bất chính, mà cứ mở miệng toàn là những những từ thuật ngữ hắc đạo, cái gì đắc thủ lại còn hái lượm nữa, người biến ta trở thành loại nhân vật nào chứ? Ta luôn luôn là người nâng niu hoa cỏ. Chỉ khi hai người hoàn toàn thông cảm, quan trọng nhất chính là tâm linh hòa hợp, thân thể cộng minh, chứ ai đâu mà dùng thuốc. Lâm Văn Vinh trong lòng khinh bỉ lão Cao một phen, muốn trả lời hần, nhưng hần hỏi mình một câu mà mình cũng hơi mê hoặc. Vừa rồi từ khi nói chuyện với Từ tiểu thư, cho tới lúc bị nàng đuổi ra ngoài, tính ra rốt cuộc là thành công hay thất bại nhỉ?

- Huynh đệ, làm sao, rốt cuộc đắc thủ không? Ai nha. Giữa hai chúng ta còn có cái gì khó nói chứ, cứ có sao nói vậy là được!

Cao Tù chớp mắt nhìn hần, nói về sót ruột.

Thật sự là phụ sự tín nhiệm của Cao đại ca a, Lâm Văn Vinh cúi đầu xấu hổ:

- Chưa được!

Chưa được? Thần sắc Cao Tù nhất thời nghiêm túc, nghiêm chỉnh gật đầu nói:

- Từ tiểu thư quả nhiên không hổ là Từ tiểu thư, lại có thể làm cho Lâm Tam huynh đệ người ném mùi thất bại. Việc này nếu truyền ra ngoài, thanh danh uy vọng của nàng chỉ sợ còn muốn tăng lên nhiều lần. Không được, không thể để cho nàng đắc ý, ta nhất định phải giúp người một tay. Huynh đệ...

Hần móc trong lòng là một lô một lốc chai lọ, đảo mắt nhìn quanh, thần bí cười hề hề nói:

- Có mấy loại thuốc này, người tự mình chọn đi, toàn bộ tài sản của lão ca coi như toàn bộ ở chỗ này đó. Người có biết cái không. Cái này tên là “liệt nữ ngâm”, là thứ được lưu hành nhiều nhất năm nay đó, những tú bà ở lầu xanh khi thu được những cô nương mới, đều dùng tới cái này đó, một bao cũng có tác dụng bằng với mười ngày trước...

Lão Cao này làm sao không sợ trời không sợ đất vậy, ta có phải là người như vậy không? Lâm Văn Vinh đỏ mặt cười, cố nặn ra vài tiếng ha ha:

- Cảm ơn Cao đại ca hậu ái, việc này không vội, sau này cần dùng sẽ tìm huynh mua thuốc.

Hai người bàn tán một hồi, rồi Cao Tù giúp hần bôi thuốc. Hai người đang muốn rời đi, cửa của Từ gia bỗng cọt két mở ra, tiểu nha hoàn Ngọc Châu chạy vội ra, khẩn cấp kêu lên:

- Lâm tướng công, Lâm tướng công, xin dừng bước...

- Tiểu muội muội, có chuyện gì thế?

Lâm Văn Vinh cười hề hề:

- Bây giờ là ở ngoài phủ đó, nếu muội sờ ta, vậy ta phải thu phí đó!

Chưa thấy qua người nào không biết xấu hổ như vậy, tiểu nha hoàn cả gương mặt đỏ bừng lên, đầu cúi thấp xuống gần chạm ngực, nhẹ giọng nói:

- Lâm... Lâm tướng công, tiểu thư bảo ta đưa thư và bình thuốc này giao cho tướng công. Tướng công tự mình xem đi... ta... ta phải vào.

Ngọc Châu ngượng ngùng dúm cho hần một phong thư và một bình thuốc nhỏ, xoay người chạy như bay, không dám ở lại một khắc nào. Cao Tù tò mò lấy ra bình thuốc, nhìn thoáng qua, rồi thở dài đánh sặc nói:

- Hay cho tên Lâm huynh đệ nhà người, đã đắc thủ rồi, lại còn gạt ta, bắt lão Cao ta còn lo lắng cho người nữa.

Đắc thủ? Ta không có a, Lâm Văn Vinh cảm thấy oan uổng. Cao Tù cười hắc hắc rồi lắc lắc được bình trong tay:

- Còn lừa ta! Nhìn xem, đây là cái gì?

- Thuốc chữa thương mà - Lâm Văn Vinh khó hiểu nói - có cái gì đặc biệt chứ.

- Đúng là thuốc chữa thương, hơn nữa là thuốc hảo hạng, thuốc này phải dùng những giọt nước ba tháng trên cành liễu mùa xuân, cộng với tuyết liên cách năm trên băng sơn làm dẫn được, giảm đau tan viêm, bôi vào khỏi ngay, công hiệu thần kỳ vô cùng.

Cao Tù dương dương đắc ý gật gù, muốn quảng cáo học thức của mình.

Lâm Văn Vinh nghe thế mơ mơ màng màng, giọt sương ba tháng, tuyết liên cách năm, cái này đúng là có thể giảm đau tan viêm, nhưng mà việc ta đắc thủ hay không thì quan hệ gì đây?

- Giả vờ, lại giả vờ không giống.

Cao Tù hắc hắc cười nói:

- Lâm huynh đệ, người học vấn cao thâm, lại lại biết làm thơ chơi chữ, loại thuốc này ở trong giới tài tử các người gọi là gì, người không biết hay sao?

Con mẹ nó, ta mà là tài tử cái rắm chó, Lâm Văn Vinh cười hắc hắc nói:

- Cao đại ca, tính cách của ta mà người còn không rõ sao? Người gặp qua loại tài tử trắng kiện hữu lực như ta chưa?

Ờ mà cũng đúng, nhìn bộ dáng Lâm huynh đệ, không mặc áo bào trắng, không cầm quạt giấy, cả ngày cười cợt hì hì chỉ lo tán tỉnh các tiểu thư, xem ra chẳng có lấy nửa phần giống tài tử. Cao Tù gật đầu cười ha ha nói:

- Cái này khó trách người không biết. Người nghĩ xem, dương xuân chi lộ, băng sơn chi tuyết, mấy cái thứ đó, đã vào tay giới tài tử, thuốc này sẽ có tên là gì? Thuốc chữa thương hử, tên này tục khí quá!

- Vậy rốt cuộc gọi là cái gì?

Thấy Cao Tù nói đông nói tây, loanh quanh mãi không vào chính sự, Lâm Văn Vinh cũng hơi nóng nảy, túm lấy hần hỏi.

- Thế mà không đoán được ư?

Cao Tù cười hắc hắc:

- Dương xuân chi lộ, băng sơn chi tuyết. Tóm lại, không phải là xuân phong ngọc lộ sao? Thuốc chữa thương này, tên là Xuân phong ngọc lộ! Cũng không biết tên công tử ăn no rửng mỡ nào nghĩ ra được cái tên này nữa.

Xuân phong ngọc lộ? Lâm Văn Vinh hít một hơi lạnh khí, quả là một cái tên rất kêu, so với “thần tiên thoát y sam” cũng chẳng kém gì! Hắn mở phong thư kia ra, thấy trong tờ giấy có ghi:

Gió xuân mới hiểu hoa tàn

Giọt sương kia biết đêm hàn ra sao

Ai người tựa cửa chiêm bao

Lệ rơi đêm vắng, mưa rào ngoài hiên

(luutinh 26 và ivisk dịch)

(Nguyên tác:

Hoa tàn xuân phong hiểu

Tuế hàn ngọc lộ tri

Hà nhân tiền song chúc

Lệ lạc dạ vũ thì.)

Chữ viết thanh tú, đúng là do Từ tiểu thư thân đề. Ý của bài thơ này, Lâm Văn Vinh nhìn qua là hiểu ngay, xuân phong biết được ngày trăm hoa sẽ tàn, ngọc lộ biết trước ngày băng giá, chỉ cái câu tiểu thư rơi lệ trong đêm mưa, mà không ai thương tiếc, đây đúng là một câu thơ tình, trong đó có pha một vị đạo tự oán tự hận, Từ tiểu thư đích thật là quá tài tình.

Nhìn xuống phía dưới, phong thư còn có một dòng chữ nhỏ “Việc của ta, anh cũng biết, duy phán kim phượng lai, môn hộ tự khai.”

Một câu không đầu không đuôi này làm cho Lâm Văn Vinh sững người, cái gì kim phượng lai, cái gì môn hộ khai, đây là đồ chữ à? Hắn nghĩ cẩn thận một phen, nhất thời à lên một tiếng. Kim phượng không phải là Thanh Tuyền sao, ý của Từ Chỉ Tình là muốn bảo Thanh Tuyền tự mình đến cầu thân, nàng mới có thể đáp ứng. Nha đầu kia đúng thật sự là một loại người cứng cỏi chẳng kém gì Thanh Tuyền, đại khái phàm là nữ nhân tài ba thanh cao, đều có bệnh này cả.

Chỉ là Từ nha đầu cũng không biết rằng, Thanh Tuyền là cũng là loại người đó, không phải nàng biết Lâm mỗ từ trước sao, bây giờ còn xem ai vào mắt chứ? Nàng biết Từ tiểu thư muốn ganh đua với nàng, làm sao có thể đến cầu thân cho được.

Lâm Văn Vinh đầu phình ra như đầu trâu, hiện ở nhà đã có hai đỉnh núi. Một phái do Tiên Nhi cầm đầu, Tiêu gia mẫu nữ đứng sau cổ vũ, một phái do Thanh Tuyền lãnh đạo, Ngưng Nhi, Xảo Xảo làm bảo tiêu, nếu hai phe lại xuất hiện thêm một Từ Chỉ Tình nữa, thì chẳng phải sẽ loạn thành một mớ hay sao?

- Lâm huynh đệ, chuyện tốt phải không? Từ tiểu thư bảo người đề thân hả?

Thấy trên mặt Lâm Văn Vinh thần sắc biến đổi như chong chóng, Cao Tù cười nói.

Lâm Văn Vinh nghiêm mặt:

- Đề cái gì đề? Một khi ta đề, mọi thứ có thể sẽ trở thành rối loạn, không thể quen được với bệnh này của nàng!

Cao Tù kính nể gơ ngón cái, dám không để Từ tiểu thư vào mắt, Lâm huynh đệ này thật sự quả là lợi hại.

Ảo não nhét xuân phong ngọc lộ, phong thư tình vào ngực, Lâm Văn Vinh luyến tiếc liếc nhìn Từ phủ. Không biết Từ nha đầu có phải đang lánh ở nơi nào đó trộm nhìn mình không, mình đi như thế này, không biết tên Lâm Tam công tử ở trong phủ chắc phải chịu khổ rồi, chẳng biết chịu bao nhiêu hành hạ nữa đây.

Không thèm quan tâm nữa, hắn kéo Cao Tù đi sang phía bên phủ trách của mình cạnh đó, nghĩ về Thanh Tuyền, Ngưng Nhi, Xảo Xảo còn đang ở trong phủ chuẩn bị hành trang cho mình, cảm thấy nhớ nhung, bước nhanh tới cửa.

- Huynh đệ, không đi được a...

Cao Tù vội vàng lùi hẳn lại, cười cười thần bí chỉ chỉ vào trán hắn:

- Người có thương tích trong người, công chúa và Lạc tiểu thư đều là những người tinh minh trong thiên hạ, nói không chừng chỉ hai câu sẽ lộ tẩy hết.

Có đạo lý, cũng là Cao đại ca có cảnh giác cao, Lâm Văn Vinh dừng chân, nhớ tới nạn đề do Từ Chỉ Tình xuất ra, thở dài lắc đầu bất lực, lúc này mới hiểu không được ăn thịt dê lại chọc cho dê hôi, bây giờ có ngoại thương, nếu để Thanh Tuyền các nàng thấy, nhất định sẽ sinh ra bất mãn với Từ Chỉ Tình, đến lúc đó càng khó thu thập. Nhất thời không nghĩ ra biện pháp giải quyết tốt, hắn đơn giản không thèm quan sự tình loạn thất bát tao này nữa, chuyển sang hỏi:

- Cao đại ca, có bao nhiêu người trông chừng Thành vương phủ?

Nói đến chính sự, Cao Tù không dám đùa giỡn nữa, chính sắc đáp:

- Chỉ ít có một trăm mười người, đều là huynh đệ thân tín, ẩn núp xung quanh phủ trách hắn. Từ đại nhân dặn rồi, không có quân lệnh, không ai được kinh động cá lớn.

Một trăm mười người, xem ra số này cũng không nhỏ. Lâm Văn Vinh trầm ngâm một lúc lâu, rảo chân bước ra ngoài:

- Cao đại ca, huynh theo ta cùng đi xem sao.

Cao Tù lên tiếng, vội vội vàng vàng đuổi kịp hần tiến bước.

Phủ trách của Thành vương, mấy ngày trước đã tới đây, đêm hôm đó, trong vương phủ này, Lâm Văn Vinh thấy được con người chân thật nhất của An Bích Như. Nhớ tới ánh mắt nhu nhược của hồ mị tử, những giọt nước mắt bất lực, trong lòng hần quặn lên, nỗi đau không của một người. Nếu có ngày gặp lại, hần tuyệt sẽ không tái phạm sai lầm ngu xuẩn như vậy nữa.

Bây giờ hồ mị tử đang làm gì nhỉ, còn đi tìm người thương hay sao? Nàng thành tâm muốn chộc ta tức chết a. Thấy phủ trách cao lớn, bức tường kiêu hãnh với những phù điêu ngọc bích, phồn hoa tuyệt đỉnh, một An tử tử tươi cười hiện lên trước mắt, làm Lâm Văn Vinh trong lòng vừa đau khổ, vừa cảm thán vạn phần.

Xe ngựa trước cửa vương phủ vẫn lui tới rầm rập như cũ, nhìn vẫn phồn hoa như trước. Chỉ là những người hữu tâm mà nhìn những người ra vào, sẽ thấy tình hình bây giờ so với lúc Thành vương còn đắc thế khác nhau khá nhiều, có thể nói khác như trời với đất vậy. Rất nhiều nhân sự trong triều đình dạo gần đây bỗng nhiên thay đổi, tuy hoàng đế âm thầm bắt tri bất giác bố trí, không làm cho người ta có cảm giác nguy hiểm như ngàn cân treo sợi tóc, nhưng phần lớn người trong triều đều có cảm giác hình như sắp có chuyện gì lớn sắp xảy ra, khí tức tự nhiên linh mãnh dị thường, một ngọn gió thổi cỏ lay, cũng có người ngửi thấy mùi nguy, Vô tình hay cố ý dần dần không lui tới phủ Thành vương nữa.

- Lâm huynh đệ, chính là nơi này.

Cao Tù tìm quanh quẩn trong ngõ nhỏ đối diện vương phủ một hồi, tìm thấy một đại môn của hộ gia đình bình thường, gõ nhẹ vài tiếng lên cánh cửa, tiếng gõ khá mạnh, ba dài hai ngắn.

Đại môn cột kẹt mở ra, một hán tử khỏe mạnh thò đầu ra, thấy Cao Tù, sắc mặt lập tức rất vui vẻ:

- Cao thống lĩnh, ngài đến rồi.

Cao Tù gật gật đầu, rồi chỉ tay vào Lâm Văn Vinh đứng bên cạnh:

- Vị này là Lâm Tam Lâm đại nhân, mau ra mắt đi.

- Ngài là Lâm đại nhân người đã hạ nhục Đột Quyết quân sư đó sao?

Tên thị vệ rất vui vẻ, vội vội vàng vàng khom người ôm quyền chào.

Nói đến việc này, Lâm Văn Vinh đến nay trong lòng vẫn không cảm thấy thoải mái, bất lực thở dài nói:

- Xấu hổ, xấu hổ. Lại để hần chạy mất, làm cho các huynh đệ thất vọng rồi.

- Việc này không thể trách ngài, chúng ta đều biết.

Thị vệ kia an ủi hần, rồi nói:

- Lâm đại nhân, Cao thống lĩnh, các ngài tới vừa lúc, Từ đại nhân vừa mới đến, đang trong phòng nói chuyện.

Lời còn chưa dứt, đã nghe thanh âm Từ Vị từ bên trong truyền ra:

- Lâm tiểu huynh! Mau vào đây nói chuyện.

Lâm Văn Vinh cùng Cao Tù vào cửa, chỉ thấy Từ Vị mặc quần áo vải bố. Trên đầu đội mũ ấm, mặt còn dính chút vài vết nhọ, chỉ nhìn qua, thật sự là không nhận ra.

Lão Từ này cũng hóa trang tới đây à, Lâm Văn Vinh trong lòng cảm thấy buồn cười, danh nhân như lão Từ, tới nơi nào mà chẳng có người biết, không hóa trang dối y phục một phen, căn bản không thể hành động.

- Từ tiên sinh vì quốc gia đại sự, cam nguyện hy sinh này, tiểu đệ bội phục, bội phục.

Lâm Văn Vinh cười ôm quyền nói. Lời này cũng không hần tất cả đều là trêu chọc, Từ Vị là người đọc sách thanh cao như vậy, có thể đổi thành bộ dáng này, đó tuyệt không phải là một việc dễ dàng.

- Làm trò cười, làm trò cười rồi.

Từ Vị cười ha ha, kéo hắn sang một bên, nhìn quanh quẩn không có ai chung quanh, thấp giọng nói:

- Lâm tiểu huynh, việc ta nhờ vả cậu thế nào rồi? Cậu có gặp được Chỉ nhi không? Ta không phải đã nói với cậu rồi sao, hôm nay nhà ta không có ai, bảo cậu làm việc chiếm tiện nghi cơ mà.

Nói đến việc này, Lâm Văn Vinh cũng rất khó có thể nói về việc hắn nửa đường bị Từ tiểu thư đuổi ra, cần nhắc hồi lâu mới nói:

- Từ tiểu thư hả, gặp rồi...

- Gặp rồi hả?

Từ Vị mừng rỡ, nắm tay hắn hỏi gấp:

- Thế nào? Cậu giao cho nó quà gì thế? Hôm nay là ngày sinh của Chỉ nhi, nó có cao hứng không?

Lâm Văn Vinh cười cười bên lên:

- Ta giao mình cho nàng...

- Cái gì?

Lão Từ sợ ngây người, cả hàm râu run run:

- Người... các người sao có thể làm một việc như vậy... thương phong bại tục quá, Chỉ nhi của ta là khuê nữ đó. Mau, mau tìm người môi giới đến đề thân, các người ngày mai thành thân luôn!

Tư tưởng lão Từ quả là đen tối, ta còn chưa nói xong mà hắn đã nghĩ xấu thế rồi. Khinh bỉ Từ Vị một phen, Lâm Văn Vinh lúng túng nói:

- Từ tiên sinh, đầu óc lão chạy đi đâu rồi, ta chỉ là tặng cho nàng một lễ vật mà thôi, cũng không phát sinh việc gì buông thả, ta và Từ tiểu thư rất thuần khiết mà.

- Rất thuần khiết?

Sắc mặt Từ Vị nhất thời có vài phần thất vọng:

- Vì sao không buông thả hả..., không phải, là ta nói, vì sao không ở lại ăn sinh nhật với nó? Ai da, trán cậu bị sao vậy, cậu bị thương à?

Lâm Văn Vinh vuốt cục u to đùng, thở dài nói:

- Vì sự cố kỹ thuật, gặp phải chướng ngại nhỏ thôi. Nhưng lão yên tâm, Từ tiểu thư hẳn là rất cao hứng đó.

Hắn nói chuyện giống như thiên thư, lão Từ cho dù là người có học vấn đệ nhất thiên hạ, cũng đoán không ra huyền cơ bên trong, bất lực khoát khoát tay, cười nói:

- Chuyện các người thanh niên, muốn làm thế nào thì thế ấy, ta muốn quản cũng không quản được mà, chỉ cần Chỉ nhi của ta cao hứng là tốt rồi.

Đây là tên đồ trách nhiệm điển hình, chuyên gạt bỏ gánh nặng cho người khác, Lâm Văn Vinh không thể so được với lão, cười ha ha nói:

- Theo Từ tiên sinh nói, thanh niên chúng ta khiêm khuyết kinh nghiệm, chính là phải nhờ lão chỉ đạo chứ, người khác không biết, ta còn không biết sao, nghĩ tới năm đó, lão cũng là cao thủ tung hoành bốn bể đó chứ...

- Lâm huynh đệ, Từ đại nhân, việc lớn không xong!

Lời còn chưa dứt, đã thấy Cao Tù xông vào, vội vội vàng vàng nói:

- Thành vương đến rồi!

413. Chương 411. Ta Cố Ý Đó

Lâm Văn Vinh nghe thế thì cảm thấy mơ hồ, chẳng lẽ trùng hợp như vậy sao, công việc bí mật của lão họ Từ xem ra lộ hết cả rồi? Mình muốn giám thị người khác, sợ là sớm đã bị người khác giám thị rồi.

Từ Vị cũng kinh hãi:

- Thành Vương đến hả? Làm sao như vậy được? Hắn không thể biết chúng ta ở đây. Cao Tù, người đừng hấp tấp, từ từ rồi nói.

Cao Tù phun nước bọt, uể oải bảo:

- Ty chức cũng không biết là chuyện gì. Cửa Thành Vương phủ đột nhiên mở ra, Vương gia mang theo hơn mười người đi thẳng đến chỗ này, huynh đệ cảnh giới bên ngoài vừa mới đưa tin, thì cả nhóm Vương gia đã tới đầu hẻm rồi, cứ thế mà tiến thẳng vào đây.

- Hắn đến thật rồi sao?!

Từ Vị vuốt nhẹ bộ râu, trầm mặc một lúc lâu, nhìn Lâm Văn Vinh hỏi:

- Lâm tiểu huynh, người xem chúng ta thất thố ở đâu nhỉ?

Lão Từ này thật là rất giáo hoạt, gặp chuyện mắc mứu là hất ngay củ khoai nóng sang cho ta. Lâm Văn Vinh bất mãn há miệng cười hắc hắc một tiếng:

- Cao đại ca, huynh xác định chắc chứ, Thành Vương chỉ dẫn theo hơn mười người tới đây?

Cao Tù liên tục gật đầu:

- Xác định, thập phần đích xác. Hẻm này rất nhỏ, có đem nhiều người cũng chỉ có thể từng nhóm một đi vào, hắn đưa nhiều nhân mã theo cũng vô dụng.

À ra thế, Lâm Văn Vinh gật gù đầu, lại hỏi:

- Cao đại ca, ta muốn biết chúng ta có bao nhiêu nhân tuyến chung quanh Vương phủ?

- Không phải một trăm, thì cũng phải tám mươi, đều là hảo thủ trong cung. Nếu thực sự có chuyện, chúng ta tuyệt không chịu thiệt thòi đâu.

Cao Tù tự tin đáp, hắn là thống lĩnh thị vệ hoàng cung nội viện, tự nhiên biết rất rõ thân thủ của thủ hạ huynh đệ.

- Thế thì lạ quá!

Lâm Văn Vinh đi lại vài bước, không nhanh cũng không chậm cười nói:

- Nói về tình thế, chúng ta đang ở chỗ tối, họ ở chỗ sáng. Nói về nhân thủ, chung quanh hẻm này, chúng ta có một trăm người. Hắn chỉ đem tới hơn mười, đánh nhau thì họ cũng không phải là đối thủ. Vậy hắn chủ động tới tìm chúng ta làm gì? Tự mình tìm chuyện phiền phức sao?!

Nghe Lâm huynh đệ phân tích như vậy, Cao Tù cũng tỏ ra buồn bực. Theo lý mà nói, Thành Vương đang ở trong thành phủ vững chắc, đúng ra không nên mạo hiểm như vậy mới phải, rốt cuộc hắn định làm gì?

- Lâm huynh đệ, đối diện vương phủ cũng chỉ có một con hẻm này là lớn nhất, ở đây có hơn mười hộ gia đình. Có phải hắn tới đây để thăm bạn bè không?

Cao Tù suy nghĩ một lúc lâu, tự hỏi tự bàn, thử đưa ra giải thích.

Lão ca này còn muốn tự mình an ủi mình, Lâm Văn Vinh lắc đầu cười bảo:

- Cao đại ca, thăm bạn bè thì sao lại đi vào buổi tối? Hơn nữa, hắn là long tôn hoàng tử, cho dù có thăm bà con bạn bè, cũng phải là người khác đi tới bái phỏng hắn, chứ không thể có việc hắn đi thăm hỏi người khác.

Có đạo lý. Cao Tù nghe xong liên tục gật đầu, Từ Vị vuốt râu hỏi:

- Chẳng lẽ là hấn phát hiện ra hành tung chúng ta? Lão hủ cũng có chút tự tin, mạng lưới quan sát chung quanh đều là do ta tự mình bố trí, nhân thủ cực kỳ tinh nhuệ, tuyệt không để lộ phong thanh. Đến cả lão hủ tới trạch viện này cũng phải hóa trang mà đến, không ai nhận ra được, xem ra không có khả năng họ phát hiện được nơi này.

- Chưa lộ đâu,

Lâm Văn Vinh lắc đầu:

- Nếu thật sự là trạch viện này đã bị bại lộ, hấn sẽ không tự mình xuất hiện đâu.

Từ Vị liên tục gật đầu, những lời này của Lâm tiểu huynh chính là nói đến điểm quan trọng nhất. Nếu thật sự phát hiện ra chỗ này, với địa vị của Thành Vương, tuyệt lão sẽ không sơ xuất ra ngoài. Lão bắn khoăn:

- Theo tiểu huynh thấy, rốt cuộc là vì sao mà hấn tới đây?

Đến cả Từ Văn Trường danh vang thiên hạ cũng phải hỏi kể Lâm Tam, Lâm huynh đệ này thật sự là càng ngày càng ghê gớm. Cao Tù bội phục sát đất, vội vàng vênh tai lắng nghe.

- Theo ta đoán, hấn tới để thị uy thôi.

Lâm Văn Vinh nói nhẹ nhàng.

- Thị uy?

Cao Tù và Từ Vị đồng thời kinh hãi.

- Đúng, chính là thị uy.

Lâm Văn Vinh thần sắc nghiêm túc, thở dài:

- Từ tiên sinh, người làm quan trong triều lâu năm, chẳng hiểu rõ lòng người rất đa đoan. Hoàng Thượng gần đây có khá nhiều hành động trong triều, tuy là vô thanh vô tức âm thầm tiến hành, nhưng cả đám gian thần đều cũng đang âm thầm chuẩn bị. Thành Vương lâm tai mất như vậy, làm sao mà hấn chẳng biết chứ?

Từ Vị gật đầu nói:

- Trong lòng hấn chắc hẳn phải rõ ràng hơn bất luận kẻ nào khác. Nhưng với vị thế của Vương gia, tuyệt sẽ không dễ dàng biểu lộ ra ngoài.

- Đúng thế.

Lâm Văn Vinh vỗ tay nói:

- Thiên hạ đều biết một loạt các hành động của Hoàng Thượng là nhằm vào ai, Thành Vương là nhân vật nào, sao lại chẳng biết? Nếu ta đoán đúng, nhất định hấn sớm biết có người giám thị ở ngoài phủ. Bây giờ chính là lúc hai quân giằng co, cái khiếm khuyết chính là một mối lửa, hấn tính rằng chúng ta còn thiếu lý do để động thủ. Do đó mới đột phát kì binh như vậy, một mặt đánh cho chúng ta ứng phó không kịp, nhiễu loạn sự bố trí của chúng ta; mặt khác thì hấn có ý ám chỉ, bảo chúng ta rút tay co chân về, đừng xem thường vọng động.

- Lâm huynh đệ, ý của người là Vương gia có lẽ cũng không biết chúng ta ở chỗ này. Đột nhiên hấn xuất hiện, chỉ là muốn rung chuyển tầm mắt mà chúng ta bày ra chung quanh?

Cao Tù cuối cùng cũng hiểu ra.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Chính là nguyên nhân này. Hấn không phải là nhằm vào chúng ta mà đến, dù sao bên ngoài phủ cũng đầy đặc nhân tuyến, chỉ cần hấn lộ mặt, tự nhiên sẽ có người đem tin tức báo lại. Mục đích của hấn cũng đạt được, đây là một thứ tâm lý chiến, xem ai không chịu đựng được trước.

Nói về tìm hiểu những thứ ma quỷ trong lòng người khác, nếu Lâm Tam nhận là đệ nhị, thiên hạ chắc không ai dám xưng đệ nhất. Từ Vị nghe xong cũng thấy rất có đạo lý. Một tên thị vệ vội vàng vàng chạy vào, đến bên Cao Tù ghé tai thì thầm vài câu, Cao Tù nhỏ giọng nói:

- Từ tiên sinh, Lâm huynh đệ, Vương gia sắp tới nơi này rồi, cũng chỉ còn khoảng vài bước nữa thôi...

Chỉ có vài bước?! Trong lòng Lâm Văn Vinh rộn lên, mặc dù hắn phân tích rất có đầu có đuôi, nhưng việc này đều là suy đoán của mình, trong lòng Thành Vương rốt cuộc nghĩ như thế nào, cũng chẳng ai biết được. Mắt thấy Thành Vương như không sợ chết cứ vọt thẳng tới, ăn to nói lớn hơn ngày thường gấp mấy lần, trong lòng Lâm Văn Vinh cũng hơi khấn trương. Hắn cắn chặt răng, nuốt một tiếng, cùng Cao Tù, Từ Vị hai người đi ra vườn, vừa áp tai vào tường, đã nghe thấy những tiếng bước chân lạo xạo tới gần.

- Phụ vương, đã tới thể này, lão nhân gia còn đi Tướng Quốc Tự làm gì thế? Ngày mai đi cũng được mà!

Một thanh âm rất rõ ràng vọng đến, người này Lâm Văn Vinh không hề xa lạ, đã vì Lạc Ngưng và Từ Trường Kim mà kết hiềm khích với hắn, chính là Tiểu vương gia Triệu Khang Ninh.

Thành Vương nhẹ thở dài, thanh âm có chút già nua:

- Đi Tướng Quốc Tự lễ Phật thì còn nói gì đến sớm muộn chứ? Hôm qua, phụ hoàng báo mộng cho ta, trách ta đã lâu rồi không thắp hương cho ngài, ta thấy hổ thẹn với ngài. Cả ngày hôm nay ta tâm thần không thoải mái, đến cả việc thượng triều cũng không có tinh thần mà đi được. Tối nay ta phải đi Tướng Quốc Tự, cố bồi tiếp lão nhân gia chu đáo.

Vừa nghe đến việc Thánh Hoàng tiên đế thác mộng, Triệu Khang Ninh liền ngậm miệng không nói nữa. Thành Vương dừng lại một chút, liếc mắt nhìn bốn phía, trên nét mặt có vẻ lưu luyến vô hạn:

- Từ khi ta trưởng thành rời khỏi cung, thoáng cái đã ba mươi năm rồi, những nhà dân ở đây cũng chẳng thấy có biến hóa gì nhiều. Vẫn y như những năm trước, chỉ là ta đã già rồi.

Triệu Khang Ninh vội vàng cung kính nói:

- Phụ vương xuân thu chính thịnh, như thanh tùng thúy bách (tùng xanh, bách thắm: ý tuy lớn tuổi vẫn khang kiện), làm gì có chuyện già đi?

Thành Vương ho nhẹ hai tiếng, khe khẽ lắc đầu:

- Người cũng đừng nói những câu dễ nghe nữa, thân thể mình thì mình phải biết. Hai năm nay cứ xuống dốc dần, cũng không biết còn có thể thấy được lá đỏ mùa thu nữa không. Khang Ninh, nếu ta năm nay không đi được nữa, người phải thay ta đến xem nhé, cũng coi như đã hoàn thành cho giấc mộng cuối cùng của ta.

- Phụ vương...

Triệu Khang Ninh òa khóc, không dám nói gì nữa.

Tiếng bước chân dần dần xa khuất, không nghe rõ tiếng người nữa, Lâm Văn Vinh thở phào nhẹ nhõm thật dài. Cao Tù nói:

- Lâm huynh đệ, có phải người đoán sai không, Vương gia thật sự là tới thị uy sao? Ta thấy như là đang hối hận.

Từ Vị cười nhạt :

- Đã là đại gian tất có đại trí, nếu hắn thiệt tình hối hận, chỉ cần ở nhà mình cũng có thể nói mà, hà tất chạy đến con hẻm này mà nói cho người khác nghe. Ta thấy, tiên đoán của Lâm huynh đệ hoàn toàn chính xác, hắn tới thị uy, đánh cho chúng ta ứng phó không kịp. Nếu chúng ta coi thường vọng động, không chừng sẽ bị mấy lời lừa gạt của hắn làm mê hoặc.

Cao Tù nghe được lão Từ nói mặt đỏ lên. Tuy hắn là đương sai trong cung nhưng cũng chỉ là người giang hồ, làm sao hiểu được thủ đoạn của Thành Vương kiêu hùng, tiếng cười và nước mắt đều là những lợi khí không gì không phá được. Nếu không phải có Từ Vị điểm tỉnh, chỉ sợ cũng bị những lời đường mật đường như phát ra từ phế phủ của Thành Vương làm cho mê hoặc.

- Vị tất đã là giả đâu,

Lâm Văn Vinh cười cười:

- Nhân tính mà, luôn luôn phải có chút thật thật trong đó, nếu không rất khó có thể che giấu. Nhưng Từ tiên sinh thật ra có một câu nhắc nhở ta, Vương gia vốn là một đại nhân vật như vậy, tuyệt sẽ không làm việc gì không có mục đích. Hắn cảm thán một chút trước chốn đông người, rốt cuộc là muốn nhờ chúng ta truyền đạt tin tức gì đây?

Từ Vị khẽ gật đầu. Thành Vương là một gã kiêu hùng như vậy, mỗi câu đều có thâm ý cả. Mà Lâm tiểu huynh linh mãnh như thế lại không chịu làm quan, thật sự là quá đáng tiếc, bằng không, dựa vào tài hoa của mình, chắc chắn hắn có thể làm đến vị trí cực cao.

Năng lực tư duy của Cao Từ còn xa mới bằng Lâm Từ hai người, tư duy của hắn lại quá trực tiếp, hắn hừ một tiếng bảo:

- Còn nghĩ gì nữa. Hoặc là yếu thế thật, hoặc là giả vờ yếu thế. Cũng chỉ có hai dạng này thôi.

- Giải thích của Cao đại ca, quả nhiên không giống người thường.

Lâm Văn Vinh gờ ngón cái cười nói.

Từ Vị cũng mừng rỡ, tuy cơ bản Cao Từ có nói cũng coi như chưa nói cái gì. Lão hít một hơi:

- Nếu yếu thế đến cầu xin tha thứ là thật, thì đúng là phúc của Đại Hoa chúng ta. Chỉ tiếc, sự tình chỉ sợ không hề đơn giản như vậy, e rằng hắn có âm mưu khác. Nhưng hắn tâm tâm khổ khổ thành lập cơ nghiệp Bạch Liên giáo, năm ngoái đã bị chúng ta phá hủy mất, bây giờ là lúc hắn trong tay vô binh, lại bị khốn ở kinh đô, rốt cuộc hắn còn có biện pháp gì đây?

Từ Vị nhăn tít mày, khổ sở suy tư, rồi lại lẩm bẩm tự hỏi.

- Ai nói trong tay hắn vô binh?

Lâm Văn Vinh lạnh lùng nói:

- Hắn không biết mượn sao?

Mượn ?! Một chữ là đủ đánh thức người trong mộng, Từ Vị kinh hãi thất sắc:

- Lâm tiểu huynh, ý của ngươi là hắn với người Hồ... Chuyện vong tổ bán nước này mà hắn cũng có gan làm sao?

Suy đoán của Lâm tiểu huynh quá lớn mật, làm cho Từ Vị vô cùng hoảng sợ, cũng không dám nói tiếp nữa. Từ Thái Tổ hoàng đế lập quốc tới nay, người Hồ cứ xâm phạm Đại Hoa, song phương chiến sự không ngừng, mấy lần đánh nhau ở quan ải biên giới, người Hồ chiếm đất của Đại Hoa, làm máu của người Hoa không ngừng chảy khắp nơi. Ngay cả khi Thái Tổ hoàng đế gần châu trời, trong miệng vẫn còn không quên lẩm bẩm mấy chữ 'Hồ trừ quốc hưng' (có diệt giặc Hồ, nước mới hưng vượng). Nếu Thành Vương là long tôn hoàng tử mà đầu phục người Hồ, không chỉ là phản bội tổ tông, mà cũng là đại sỉ nhục của Đại Hoa.

- Không có gì gọi là dám hay không, ích lợi trước mặt, tất cả đều là có thể bỏ qua.

Lâm Văn Vinh cười khổ lắc đầu:

- Từ tiên sinh, người ở triều lâu như vậy rồi, những việc như thế này hắn là phải gặp nhiều hơn ta chứ.

Từ Vị không nói thêm gì nữa. Trong lịch sử, số người vong tổ bán nước nhiều vô số kể, Thành Vương không phải là người đầu tiên, cũng tuyệt sẽ không phải là người cuối cùng. Từ Vị thở dài:

- Lâm tiểu huynh, việc này rất trọng đại, nếu không có bằng cứ, không thể để lan truyền ra ngoài.

Chỉ là suy đoán bừa bãi hay không thì Lâm Văn Vinh trong lòng biết rõ. Đột Quyết Bì Già Khả Hãn có thể đưa yên diệp quý hơn cả hoàng kim kia cho Triệu Khang Ninh, vậy thì quan hệ giữa hai nhà tự nhiên không bình thường, Triệu Khang Ninh không có được bốn sự như Lâm Tam, chỉ dựa vào miệng lưỡi mà có thể lấy yên diệp sao?

- Ta cũng hy vọng chỉ là hiểu lầm Vương gia.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc hai tiếng:

- Nhưng sự tình chỉ sợ còn nghiêm trọng hơn cả những gì Từ tiên sinh nghĩ thôi... Từ tiên sinh không biết chứ, đại quân mà Vương gia mượn, sớm đã xuất phát rồi.

- Xuất phát rồi sao? Ở đâu?

Càng nghe Lâm Tam nói, Từ Vị càng kinh ngạc, Lâm tiểu huynh hôm nay làm sao lại thay đổi tác phong, không hề cười đùa giống như ngày thường. Hắn vừa nói về quân quốc đại sự, thì ngữ khí lại không dọa chết người thì không dừng tay, làm cho người ta tim đập chân run.

- Cao Lệ!

Câu trả lời của Lâm Văn Vinh đơn giản nhưng gây chấn động lớn.

Từ Vị ngồi phịch xuống ghế, sắc mặt thoáng cái đã trắng bệch ra.

- Cao Lệ! Cao Lệ!!!

Lão thì thảo một mình. Nếu những lời Lâm Tam đúng, Thành Vương không chỉ cấu kết với người Hồ, mà dính líu tới cả Đông Doanh, quả thực đúng là tội nhân thiên cổ của dân tộc Đại Hoa. Ngẫm lại những chuyện lúc còn ở Sơn Đông, rồi chuyện trợ giúp Cao Lệ, xem ra không cần chứng cứ gì thêm cũng đủ chứng minh những gì Lâm Tam nói.

- Từ tiên sinh, tình hình Cao Lệ thế nào rồi? Trung dũng quân của Đại Hoa đã tới đó chưa?

Không thêm để ý đến vẻ kinh ngạc của Từ Vị, Lâm Văn Vinh không nhanh không chậm hỏi.

Từ Vị rốt cuộc vẫn là người kiến thức hơn người, trầm mặc chốc lát là khôi phục lại ngay:

- Chiến thuyền Đông Doanh đã tới rồi, hai ngày vừa rồi chỉ phái ra vài nhóm binh sĩ nhỏ đánh thăm dò, quân Cao Lệ nhất quyết chống cự, bây giờ song phương đang ở trạng thái giằng co. Cao Lệ vương đã trình vài đạo cấp báo khẩn, thỉnh cầu triều đình tăng viện. Đại Hoa trung dũng quân của chúng ta vì quá nhiều tân binh, vừa hành quân vừa thao luyện, tiến độ rất thông thả, lúc này còn chưa tới nơi.

- Không vội, không vội.

Lâm Văn Vinh âm hiểm cười hắc hắc:

- Cao Lệ và Đông Doanh vẫn còn đang đánh nhau, cứ để cho các huynh đệ luyện tập vài ngày nữa rồi tới nơi cũng không muộn. Dù sao quân sĩ Cao Lệ đều tình nguyện chết để giữ gìn đất nước, chúng ta cứ chúc phúc cho quân đội dũng mãnh của họ cái đã.

Từ Vị vốn là một lão hồ ly làm gì mà không rõ ẩn ý trong lời của Lâm Văn Vinh. Đây là kế mượn đao giết người, để người Cao Lệ huyết chiến với người Oa trước, Đại Hoa trung dũng quân sẽ tiến tới sau quét sạch mọi chướng ngại. Cao Lệ vương cho dù biết rõ đó là một cái bẫy, nhưng cũng không thể không cắn răng mà chấp nhận.

Nghe Lâm tiểu huynh bàn luận âm hiểm như vậy, nỗi lo lắng vì Thành Vương cấu kết với người Oa nhất thời tiêu tan rất nhiều. Từ Vị đã có vẻ an lòng, chìa ngón cái khen ngợi:

- Lâm tiểu huynh, nghe cậu nói một lời còn hơn mười năm đọc sách thánh hiền. Chỉ cần có cậu ở đây, Đại Hoa ta tuyệt đối sẽ không bao giờ chịu thiệt thòi.

- Đó là bởi vì đã sớm chịu thiệt thòi rồi.

Lâm Văn Vinh hít một hơi dài, rồi hề hề cười, ôm quyền nói:

- Từ tiên sinh quá khen rồi, thật ra tiểu đệ còn có một việc muốn phiền Từ tiên sinh giúp đỡ đây.

Hắn ghé tai Từ Vị nói hai câu, Từ Vị ừ à vài tiếng, nhìn hắn cười nói:

- Quả nhiên là thiếu niên phong lưu, đến cả tiểu cung nữ Cao Lệ cũng không buông tha. Nhưng cô Tiểu cung nữ này đích thực có chút học thức, nếu không phải thân là man di, thì cũng khá là xứng đôi với Lâm tiểu huynh. Người cứ yên tâm, ta sẽ cho người đi tìm hiểu tin tức của nàng.

Lâm Văn Vinh có khổ nói không nên lời. Chuyện này đúng là nỗi sỉ nhục của hắn, nếu người ngoài biết Lâm Tam đại nhân tinh minh cường hãn, lại bị một tiểu cung nữ Cao Lệ lừa tình, hắn còn gì là thể diện để sống trên thế gian này nữa.

- Cái gì phong lưu với chả không phong lưu?!

Hắn xấu hổ nở nụ cười:

- Ta chỉ là dưới tình huống hoàn toàn bị động, lỡ đại để lại trên người nàng một mầm mống phi thường trọng yếu, chỉ sợ tương lai sẽ dẫn tới những phản ứng không thể lường trước được, cho nên mới nhờ Từ tiên sinh hỗ trợ tìm hiểu một chút.

Lại thế nữa, mỗi lần nghe Lâm tiểu huynh nói thiên thư, lão Từ đều cảm thấy nhức đầu vô cùng. Cũng may mà lão cũng phong lưu chẳng kém, cười ha ha rồi liếc hắn theo kiểu ta đây đã hiểu:

- Tiểu huynh yên tâm, ta nhất định sẽ xử lý chuyện này thật thỏa đáng.

- Được rồi, Từ tiên sinh, Tướng Quốc Tự có an bài gì không?

Trời cũng đã muộn, thấy sắc trời đã sẩm tối, Lâm Văn Vinh cùng Cao Từ bước ra ngoài cửa, đột nhiên lại quay đầu lại hỏi.

“Lâm tiểu huynh đúng là vô cùng chăm chỉ, không hề nghỉ ngơi” Từ Vị thầm tán dương một tiếng, gật đầu đáp:

- Tiểu huynh yên tâm, cá lớn đến đâu cũng đều có lưới đi theo cả.

Lâm Văn Vinh gật gật đầu không nói gì, trong lòng hắn tự nhiên có cảm giác không ổn, nhưng nghĩ mãi mà không ra vấn đề nằm ở chỗ nào. Mãi đến khi về tới Tiêu gia, hắn vẫn còn chìm trong suy tư, chân không để ý, thiếu chút nữa đã đâm sầm vào một người. Cảm giác mềm mại âm ẩm làm cho hắn bừng tỉnh, thuận tay ôm lấy, cười khà khà trêu chọc:

- Ủa, Tiên Nhi, người cố ý đụng ta làm gì? Làm ta bị thương như vậy, người nhìn coi, đã sưng lên hai cục u rồi nè.

- Ai cố ý đụng người chứ?

Nữ tử đó nổi giận giật ra, vội vàng vàng né tránh ma trảo của hắn.

Nha đầu đó còn then thùng gì nữa chứ, hắn cũng không ngẩng đầu lên, ra điều cười cợt:

- Người không phải cố ý hả ... Nhưng là ta cố ý đó ! Tới đây, để lão công ôm một cái nào...

- Cái gì? Người cố ý hả?

Mấy tiếng hét phẫn nộ the thé đồng thời vang lên bên tai hắn, làm tai hắn ù lên ong ong.

414. Chương 412: Ánh Lửa.

Lâm Văn Vinh lập tức rợn da gà, con bà nó, mắt mũi để ở đâu cơ chứ, nhưng cũng không đến nỗi bị người ta bắt hiện nguyên hình a, trước mặt là lão bà, còn có hai lão bà tương lai, quả là lần này tiêu tủng rồi.

- A, tất cả mọi người ở đây cả à...

Hắn vội vàng cười ha ha vài tiếng để giảm bớt không khí khẩn trương, con người loạn chuyển, đầu óc hoạt động như máy.

- Kỳ thật, thật sự là ta cố ý... đùa giỡn để làm mọi người vui thôi.

Hắn nghiêm mặt nhìn Tiêu phu nhân, nói:

- A, phu nhân, thật sự người rất thanh xuân diễm lệ, đứng cạnh Tiên Nhi tựa như chị em ruột ấy, chỉ liếc mắt nhìn qua sẽ không phân biệt được ai là tỷ tỷ, ai là muội muội. Mạo muội đùa giỡn một chút cho vui, phu nhân đừng để tâm. Muốn trách, cũng chỉ có thể trách người quá trẻ tuổi xinh đẹp thôi!

Tay Nhị tiểu thư vỗ nhẹ vào ngực, thở phào một hơi hương khí, cười duyên nói:

- Làm ta sợ muốn chết, làm ta sợ muốn chết! Người xấu, lần sau đừng đùa như vậy nữa, nếu để ngoại nhân nghe được, chẳng phải sẽ thành một chuyện cười hay sao. Nhưng mà, mẫu thân vốn thanh xuân xinh đẹp, người tán dương như vậy cũng đúng. Có phải là không, mẫu thân?!

Nàng ôm lấy cánh tay Tiêu phu nhân nói về rất yêu kiều, Tiêu phu nhân cười không được, khóc cũng không xong, dùng một ngón tay đẹp như ngọc chuốt chỉ vào trán nàng về rất yêu thương, thở dài nói:

- Quỷ nha đầu, nói linh tinh gì đó?!

- Người thật sự là đùa thôi à?

Tiêu Ngọc Nhược tinh minh cương cường, không dễ bị lừa giống như Nhị tiểu thư. Nàng hồ nghi liếc mắt nhìn Lâm Tam, mặt đầy vẻ nghi ngờ.

- Đùa thôi, đương nhiên là đùa giỡn rồi.

Lâm Văn Vinh vội vàng giơ tay phải lên:

- Ta chỉ thiên thề, ta thường xuyên đùa như vậy với phu nhân, nếu Đại tiểu thư không tin, có thể tự mình hỏi phu nhân một chút.

- Mẫu thân...

Đại tiểu thư khựng lại một chút, việc này có liên quan đến thanh danh của mẫu thân. Nàng là con gái cũng khó mở miệng hỏi, Ngọc Nhược chần chờ một lúc lâu, rồi nhỏ giọng hỏi:

- Hắc, hắc có thành thật không?

Người nghe nói Lâm Tam thành thật từ bao giờ thế? Tiêu phu nhân khó chịu, nhưng lại có khổ không nói được, thấy Lâm Tam khẩn trương nhìn mình, gương mặt có vẻ vô cùng đáng thương, lòng bà cũng dịu lại, hừ một tiếng:

- Thành thật hử, không tính là...

- Cái gì?!

Vừa nghe mẫu thân nói, Đại tiểu thư lập tức nhăn đôi mày liễu, tức giận đến đỏ bừng mặt, chỉ vào Lâm Văn Vinh:

- Người... làm sao người có thể như thế được...

Lâm Văn Vinh vội vàng vàng khoát tay:

- Oan uổng quá, ta đâu có làm những việc thập ác bát xá đâu. Đại tiểu thư, người cần phải tin vào nhân phẩm của ta chứ. Phu nhân, xin người nói lại cho rõ, sẽ chết người đó.

“Ta càng biết nhân phẩm của người lại càng lo lắng, mẫu thân đã nói như vậy, người làm sao có thể phủ nhận được đây?” Đại tiểu thư hận hận cắn răng, xiết chặt đấm nhỏ bé, nước mắt ngân ngấn sắp chảy xuống.

Nhị tiểu thư thấy tỷ tỷ và Lâm Tam đang rất căng thẳng, chạy vội đến dùng người che trước mặt Lâm Văn Vinh, giơ cánh tay ngọc bảo vệ hắc, giải thích:

- Mẫu thân, tỷ tỷ, người xấu không phải là người như thế đâu, hắc là người tốt! Các người chó hiểu lầm hắc.

Cái này gọi là tín nhiệm, cái này gọi là chân tình lúc hoạn nạn, cảm động quá. Lâm Văn Vinh gần như muốn rơi nước mắt.

Thấy Lâm Tam cúi đầu ủ rũ, trong lòng Tiêu phu nhân cũng thấy thoải mái. Có thể sửa trị tên Lâm Tam một lần như thế này, quả là không phải ai cũng có thể làm được, những ủy khuất mà nàng phải chịu lúc trước cũng giảm đi rất nhiều.

- Tính cách của Lâm Tam, con còn không biết sao?

Tiêu phu nhân cười nhạt, giữ chặt ngọc thủ run rẩy của Ngọc Nhược:

- Trước mặt người khác đã bao giờ hấn thành thật chưa? Nhưng mà, trước mặt ta, coi như cũng có quy củ...

Một câu này của phu nhân thật sự là kịp thời cứu mạng, Lâm Văn Vinh nhìn lên Tiêu phu nhân. Chỉ thấy mắt bà vẫn bắn ra lửa giận lạnh lùng, nhưng cũng pha chút tiểu ý khó hiểu, giống như đã nắm được chỗ nhược của hấn. Lâm Tam dựng tóc gáy, chỉ biết cúi đầu xuống không dám nhìn lại.

- Mẫu thân, sao người không nói sớm.

Đại tiểu thư thở phào nhẹ nhõm, gạt nước mắt, nhoẻn miệng cười:

- Con biết hấn ở trước mặt người khác không thành thật gì cho lắm, nhưng lâu nay trước mặt mẫu thân vẫn có chút quy củ.

Tiêu phu nhân có khổ mà không dám nói, hai đứa con gái này cuối cùng cũng sẽ theo người ta thôi, còn chưa ra khỏi cửa mà đã bênh hấn chăm chăm rồi.

- Cũng coi như có một chút quy củ.

Thấy Lâm Tam tựa hồ cúi đầu nhận tội, tâm cảnh thê lương của Tiêu phu nhân cũng tốt hơn một chút. Bà thở dài rồi nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Ngọc Nhược, kéo Nhị tiểu thư tới, thấp giọng nói thầm:

- Hấn là tên không sợ trời không sợ đất, hai người các ngươi chớ yêu chiều hấn quá mức, nếu không cả đời này sẽ bị hấn cười đầu cười cổ, tác yêu tác quái đó.

Hai vị tiểu thư vội vàng Ừm một tiếng, tuân theo lời dạy của mẫu thân.

- Tướng công, người cười cái gì?!

Nãy giờ Tần Tiên Nhi đứng ngoài bàng quan, nhất nhất quan sát tất cả lời nói và thần sắc mọi người, thấy Lâm Văn Vinh cúi đầu, liền cười hỏi.

- Ta đâu có cười, ta đang nhớ lại tình cảm của phu nhân mà vẫn còn thấy cảm động đó.

Lâm Văn Vinh ngẩng đầu lên, mặt đã hoàn toàn thay đổi, ra vẻ cảm kích.

Làm sao Tần Tiên Nhi chẳng biết bốn sự trí trá của hấn, chỉ cười khế. Nghe ba người mẹ con bên kia nói chuyện, nàng liền ghé vào tai Lâm Văn Vinh, cười duyên thì thầm:

- Tướng công, chàng đã làm gì có lỗi với phu nhân phải không?

- Làm sao có thể như vậy được!

Lâm Văn Vinh cũng thì thầm, giữ chặt tay nàng:

- Tiên Nhi, nàng còn chưa tin nhân phẩm của ta sao? Làm sao ta dám làm việc cầm thú... cho dù ta có làm, phu nhân cũng không chịu đâu! Sau này ngàn vạn lần đừng có đề cập tới việc này trước mặt Đại tiểu thư và Ngọc Sương, hậu quả rất nghiêm trọng đó.

- Thật không?

Tiên Nhi ồ một tiếng, rồi đánh giá hấn từ trên xuống dưới, trên mặt lộ ra thần sắc không minh bạch, không rõ tâm tư đang nghĩ gì.

Đây là ý tứ gì, không tin ta sao? Chân thành tín nghĩa là căn bản của ta. Lâm Văn Vinh bị nàng nhìn làm cả người rất mất tự nhiên, da mặt dày như bức tường cũng phải đỏ lên, đành chuyển đề tài:

- Tiên Nhi, trước tiên nàng tắm rửa sạch sẽ đi. Đợi chút nữa chúng ta cùng nhau giải cổ.

- Ừ!

Tần Tiên Nhi kinh hô một tiếng, như bị người ta nắm vào chỗ yếu hại, mặt lập tức đỏ hồng, vội vội vàng vàng che gương mặt xinh đẹp lại, kêu khê một tiếng, không dám nói gì nữa.

Đại tiểu thư với mẫu thân thì thầm vài câu, thấy Lâm Tam đang trêu chọc Tần Tiên Nhi gì đó, làm cho Tần tiểu thư mặt đỏ tới mang tai, đẹp như hoa đào thảng ba nở rộ.

Nàng hừ một tiếng, từ từ đi tới, chăm chú nhìn Lâm Văn Vinh, mặt đỏ bừng không nói tiếng nào, trầm mặc một lúc lâu, rồi cúi đầu nhẹ giọng:

- Người còn đang trách ta hay sao? Ta bồi thường cho người vậy, là ta nói oan cho người, làm người bị oan ức.

Tiêu Ngọc Nhược dung nhan diễm lệ, sắc mặt đỏ hồng, xin lỗi mà đầu gần như gập xuống trước ngực, gần đến sát bộ ngực đầy đặn, Lâm Văn Vinh nhìn thấy thế như người mất hồn, vội vàng nuốt nước miếng, khoát tay nói:

- Không oan, không oan, một điểm cũng không oan.

Nghe hắn nói thế, Đại tiểu thư làm sao hiểu được, còn cho là hắn lòng dạ khoáng đạt, nàng ôn hòa khẽ gật đầu, đột nhiên lấy một thanh lợi khí trong tay áo ra, ôn nhu hỏi:

- Người nhìn xem, đây là cái gì?

Thanh chủy thủ sắc bén lập lòe trong ánh sáng mỏng manh của cây đèn trong viện, Lâm Văn Vinh trong lòng cả kinh, nhớ ngay một việc. Khi còn ở Kim Lăng, Đại tiểu thư và Ngọc Tương đều để bên người một thanh chủy thủ dùng để phòng thân, bây giờ nàng xuất ra để làm gì. Hắn bình tĩnh sờ sờ vào tay Tiêu Ngọc Nhược, cười nịnh:

- Đại tiểu thư, nữ hài tử chỉ nên cầm kim thoa là được rồi, đao thương không thích hợp với các người đâu, hay là tạm thời giao cho ta giữ đi.

Ngọc thủ Đại tiểu thư lắc qua, tránh thoát khỏi tay hắn, hừ khẽ một tiếng:

- Đây là vật ta dùng để hộ thân, sự trong sạch của con gái nhà chúng ta, còn trọng yếu hơn tính mạng nhiều. Nếu có người nào dám khi dễ mẫu thân ta, dám không thành thật trước mặt người, ta sẽ...

- Người sẽ làm gì?

Lâm Văn Vinh hơi kinh hãi, bất giác lui về phía sau hai bước.

Đại tiểu thư nghiêng răng. Sắc mặt đỏ hồng, bàn tay nhỏ bé chém mạnh xuống, vẻ mặt vô cùng kiên quyết:

- Ta chặt!

Lâm Văn Vinh lạnh mình, bất giác hỏi:

- Chặt ở đâu?

Gương mặt Tiêu Ngọc Nhược như băng sương, lạnh lùng đáp:

- Chỗ nào làm ác, ta chặt chỗ đó.

- Không thể nào.

Lâm Văn Vinh có ý thức bảo vệ bộ vị máu chốt, nhỏ giọng hỏi lại:

- Đại tiểu thư, có cần ngoan độc như vậy không?

Tiêu Ngọc Nhược đột nhiên cười kiêu mỹ, gương mặt mịn màng như phủ một lớp phấn hồng, nụ cười như đoạt cả hồn phách, đôi môi anh đào kiêu diễm xinh đẹp nhoẻn cười nói:

- Nếu người không làm ác, người sợ cái gì?

Nụ cười của nàng như trăm hoa bùng nổ, những đường cong mềm mại tuyệt vời, đôi chân thon dài tuyệt đẹp, cặp eo thon thả không đủ một vòng tay, long đồn nảy nở đầy đặn, nhũ phong cao vút như hai ngọn núi không thể dấu được dưới làn lụa mỏng như muốn bật cả ra ngoài, làm người khác không thể dời mắt đi được.

Đại tiểu thư đang thi triển cả cứng lẫn mềm, nhưng Đại tiểu thư phong tình như vậy thì quả là cực kỳ hiếm thấy. Hắn trộm lau mồ hôi trán, ánh mắt dán vào người Tiêu Ngọc Nhược, vô luận như thế nào cũng không thu mắt lại, cười dài một tiếng:

- Đương nhiên, đương nhiên, ta rất ít khi làm chuyện xấu mà.

Thấy ánh mắt hần như muốn ăn thịt người, Tiêu Ngọc Nhược vừa thẹn vừa mừng, biết ngay tên bại hoại này thích mẫu cơ xử thế này. Chẳng trách Tần Tiên Nhi chỉ cần giở một chút thủ đoạn kiêu này với hần, lần nào Tiên Nhi cũng thắng. Nàng tuy giao hảo với Tần Tiên Nhi, nhưng các nàng đều là nữ tử kiệt xuất như vậy, sao lại cam chịu hạ phong, nên cũng khó tránh khỏi việc âm thầm tranh đấu.

- Người làm sao thế? Sao lại bị thương?

Lâm Văn Vinh ngẩng đầu lên, ánh mắt mơ màng dán vào người Tiêu Ngọc Nhược, Đại tiểu thư lúc này mới nhìn rõ trán hần, lấp bắp kinh hãi hỏi.

Ngọc Sương cũng a lên một tiếng, vội vội vàng vàng chạy tới bên người hần, đến cả Tiêu phu nhân cũng liếc hần vài lần, pha chút quan thiết.

Ngọn đèn trong viện yếu ớt, Tiên Nhi vừa rồi đứng bên người hần nói chuyện, vẫn chưa cẩn thận quan sát, lúc này nghe Đại tiểu thư nói thế, vội đi tới gần nhìn kỹ lại, tức khắc trong lòng đau đớn, cả giận:

- Tướng công, ai làm chàng bị thương? Thiếp giết nó.

Tiên Nhi nha đầu này, nói được là làm được, nếu nàng giết Từ Chỉ Tình thì coi như tiêu hết rồi còn gì. Làm sao Lâm Văn Vinh có thể nói thật đây, hần vội lấy tay che trán, ấp úng:

- Ô, không có gì, trong khi đi đường, không ngờ ta đụng vào một hòn giả sơn thôi.

Mấy người Tiên Nhi nhìn thấy thế rất đau lòng, ba người sáu tay đồng thời xoa xoa trán cho hần, cảm giác ngọt ngào mềm mại làm trong lòng Lâm Văn Vinh xôn xao, chỉ hận vì sao lần này lại không phải đụng trúng vào móng đùi chứ.

Tiêu phu nhân là người ngoài cuộc nên nhìn rõ ràng nhất, thấy ánh mắt hần loạn chuyển, ngôn từ mập mờ, cười lạnh nói:

- Người đến nhà tiểu thư nào, lại còn bảo là đụng vào giả sơn? Không phải bị người ta đánh đuổi chạy ra khỏi nhà hay sao?

Một câu nhắc nhở ba vị tiểu thư ngay tức khắc, với bản tính của Lâm Tam, người có thể đánh hần phải bỏ chạy như vậy còn chưa sinh ra trên thế giới này. Hần không làm người ta giận chết đã là chuyện tốt lắm rồi. Vết thương này có tám phần do nguyên nhân từ nữ tử rồi.

- Thảo nào!

Thật ra Ngọc Sương vẫn vô cùng chân thật không hề bị ngoại giới ảnh hưởng, bàn tay nhỏ bé vẫn xoa bóp cho hần, chỉ là lực đạo mạnh hơn trước rất nhiều.

Lâm Văn Vinh trong lòng có quỷ, cười ha ha một tràng, làm bộ không nghe Tiêu phu nhân nói gì, cầm tay Ngọc Sương nói:

- Nhị tiểu thư, làm sao trùng hợp như vậy nhỉ, người và phu nhân, Đại tiểu thư đều ở chỗ này làm gì thế?

Tiêu Ngọc Sương trước giờ vẫn là người trực tính nhất, nghiêm trang đáp:

- Nhà chúng ta gần đây làm việc không tốt, tỷ tỷ bị nhốt, mãi đến hôm qua mới được trở về. Mẫu thân hôm nay đi đến chùa miếu cầu giải nạn. Đại sư phụ nhắc nhở chúng ta phải treo mười tám đèn lồng ở phương vị Càn Khôn trong nhà, trấn trụ tà khí. Trong khi đợi người trở về, chúng ta đang treo đèn lồng, mẫu thân là người sùng bái nhất, đang lúc chuyên chú bị người làm giật mình.

- Vậy à?

Lâm Văn Vinh nhìn vào chỗ Tiêu phu nhân đang đứng. Một cái giá gỗ lớn, treo rất nhiều vòng hoa vải, mười tám cây đèn lồng tuyệt đẹp đã được treo lên, đèn chưa đốt, đang nhẹ nhàng lay động trong gió, trông rất đẹp.

Lâm Văn Vinh đưa mắt nhìn Tần Tiên Nhi. Gần đây tình thế ở trong kinh rất khẩn trương, hắn đã nhắc nhở mọi người cố gắng tránh ra ngoài, sao hôm nay lại để phu nhân đi ra ngoài cầu xăm chứ, nếu trên đường xảy ra việc gì, mình biết phải làm thế nào đây.

- Tướng công,

Tiên Nhi hiểu ý hắn, không khỏi bất giác cúi đầu, tủi thân nói:

- Thiếp đã khuyên phu nhân rồi, bảo người vài ngày nữa hãy đi. Chỉ là người rất kiên định, nhất định phải giải nạn cho Tiêu gia, không thể chờ thêm được. Thiếp cũng không cản được, lúc đó lại không tìm được chàng, chỉ phải theo ý người thôi, nhưng thiếp vẫn luôn hộ vệ bên cạnh các nàng mà.

Tính tình Tiêu phu nhân so với Đại tiểu thư còn quật cường hơn, Lâm Văn Vinh đã tự mình lĩnh giáo rồi. Việc này cũng không trách Tiên Nhi được, Lâm Văn Vinh nắm chặt tay nàng, cười nói:

- Nha đầu ngốc, ta trách nàng bao giờ. Nàng là lão bà của ta, có chuyện gì thì ta sẽ cùng gánh vác với nàng.

Tiên Nhi cười ngọt ngào, ôm chặt lấy cánh tay hắn. Đại tiểu thư thấy hai người thân thiết, không tự kìm hãm được Ừm một tiếng, rồi cũng cảm thấy khó chịu, mở miệng nói khẽ :

- Hiện vẫn chưa thấp đèn lồng, theo như quy củ, phải là nam tử trưởng thành của Tiêu gia đốt đèn mới được. Nhưng, Tiêu gia chúng ta không có nam...

- Ta biết, ta biết.

Lâm Văn Vinh cướp lời, cười nói:

- Ta là một con rể nữa mùa đi thấp đèn là được.

Đại tiểu thư mặt ửng hồng, sáng giọng:

- Người tưởng hay lắm đấy! Mẫu thân là trưởng bối, người tuy được xem như nam nhân nữa mùa của Tiêu gia chúng ta, nhưng không thể xem là đầy đủ. Đèn lồng do người và mẫu thân đồng thời đốt mới được.

Dường như hơi có đạo lý, Lâm Văn Vinh cười ha ha, Tiêu phu nhân nhìn hắn, khẽ gật đầu.

Nhị tiểu thư sớm phân phó Hoàn Nhi mang mỗi lửa tới, mười tám cây đèn lồng này nối với nhau bằng một dây dẫn, việc đốt đèn thật là đơn giản. Tần Tiên Nhi và Tiêu gia tỷ muội hai người lùi về phía sau, Lâm Văn Vinh cùng phu nhân cùng nhau cầm mỗi lửa, đi lại gần. Sắc mặt phu nhân hơi hồng lên, gương mặt kiều diễm nóng bừng như ngọn lửa hồng, đến cả Lâm Văn Vinh cũng có thể cảm giác được.

Hai người đốt vào dây dẫn, một lát sau, mười tám cái đèn lồng lần lượt cháy lên, những ngọn đèn lộ ra qua lớp giấy bao quanh, thật là ấm áp.

Tiêu phu nhân tấm mình trong sắc đèn, quần áo khiết bạch bó chặt lấy vóc người diễm lệ, gương mặt xinh đẹp tuyệt trần pha chút ánh sáng nhu hòa nhân nhật, cái cổ trắng muốt lại nổi lên chút đỏ hồng rất xinh đẹp, bộ ngực đầy đặn dán vào y phục, ẩn ẩn lộ ra da thịt, trắng trong như ngà voi, tinh khiết không tì vết. Khí chất nàng vốn rất cao quý, đẹp như thần nữ, tự nhiên có một khí thế không để cho người ta khinh nhờn.

Ngọc Sương ngây thơ thuần khiết, phu nhân thành thực, Tiên Nhi kiều mỹ, Đại tiểu thư lãnh diễm, bốn nữ tử đứng dưới ánh đèn lồng màu đỏ, ai nấy đều phong tình. Lâm Văn Vinh nhìn hoa cả mắt, chẳng biết bản thân đang ở nơi nào nữa.

Tiêu phu nhân khom lưng buông mỗi lửa ra, vóc người tuyệt vời thành thực uốn thành một đường cong như sóng biển, Lâm Văn Vinh đứng bên người nàng, nhìn thế lại càng hoa mắt. Phu nhân như cảm giác được, cổ lại hồng lên, vội vàng đứng thẳng người lên.

- Thật là đẹp.

Nhị tiểu thư giơ ngón tay chỉ về phía đèn lồng, cười khanh khách nói:

- Pháp sư ở Tướng quốc tự thật không gạt chúng ta.

- Ở đâu, nàng nói ở đâu?

Lâm Văn Vinh giật mình, hiện giờ hẳn rất miễn cảm với từ ‘Tướng quốc tự’.

Ngọc Sương cười duyên:

- Ô Tướng quốc tự, còn có thể ở nơi nào nữa chứ? Người xấu, người không biết à, pháp sư đó là thần nhân, không những có thể đoán ra tên ta và tên tỷ tỷ, còn có thể nói ra lai lịch của mẫu thân. Những đèn lồng của hắn cũng không đơn giản, rất nặng, mỗi cái nặng gấp hai, ba lần cái đèn thường. Chúng ta phải dùng hai xe ngựa mới chở về được. Pháp sư nói, cam đoan chúng ta thắp đèn lên sẽ cho ánh lửa hồng, còn đẹp hơn cả lá đỏ mùa thu nữa.

Nhị tiểu thư hoan hỷ nói liên tục, Lâm Văn Vinh nghe thế vô cùng kinh hãi, hắn bắt chập mọi việc, hai tay giang ra, lập tức lao đến ôm chặt thân thể Tiêu phu nhân.

- Lâm Tam (người xấu), người làm gì thế?!

Tiêu gia mẫu nữ đồng thời kinh hô, Tiêu phu nhân nổi giận giật ra, vung cước đá vào chân Lâm Văn Vinh.

Đau như bị búa bổ, hai mắt đỏ ngầu, Lâm Văn Vinh quát to:

- Tiên Nhi, cứu hai vị tiểu thư, chạy mau...

Lời còn chưa dứt...

- Ầm... Ầm...

Tiếng nổ như trời sập liên tiếp vang lên bên tai, đất rung núi chuyển, hỏa quang tràn ngập chiếu sáng cả bầu trời.

415. Chương 413: Vùi Lấp.

Ba người còn chưa kịp đứng vững, chợt nghe phía sau vang đến những tiếng nổ mạnh rung chuyển đất trời. Gạch, đá vụn bắn theo rào rào. Tiếng nổ thật lớn, đến cả màng nhĩ cũng gần như bị rách ra.

- Người xấu...

- Mẫu thân...

Bất chấp gạch vụn bay tán loạn trước mắt, ba người vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy cảnh tượng khiến người ta tâm can tê cứng. Những tiếng nổ vẫn liên tục phát ra, cả Lâm Tam cùng Tiêu phu nhân đã hoàn toàn biến mất giữa vụ nổ. Những mảnh gạch nát, đá vụn bay đầy trời, những đám bụi mù bốc lên cuộn cuộn, sóng nhiệt mãnh liệt nóng rát mặt mũi giống như đang đứng cạnh một lò lửa thật lớn.

Trong tiếng nổ mạnh, ánh lửa bốn phía, cái kệ gỗ để đèn lồng dựa vào kho vải của Tiêu gia, giáp vách tường phía ngoài là một tòa lầu cao bốn tầng, nổ “Ầm” một tiếng, phòng ốc chung quanh bị vụ nổ phá sập. Căn lầu cũng bị chấn động nền móng, nghiêng nghiêng về phía trái rồi đổ sụp xuống. Gạch vỡ, ngói nát lại bay tóe lên không trung, những đám bụi dày đặc lại bốc lên đầy trời, trong vòng hơn mười trượng không thấy bóng người, chứ đừng nói tới hành tung Tiêu phu nhân và Lâm Văn Vinh.

- Tướng công...

Tần Tiên Nhi hai mắt ửng hồng, như mũi tên phóng tới, xé gió lao vào giữa vụ nổ.

- Ầm... Ầm!!

Những tiếng nổ liên tục lại vang lên, thuốc nổ giấu trong đèn lồng tiếp tục nổ tung, sóng công kích ép ra tầng tầng khói bụi. Thân thể Tần Tiên Nhi vừa chạm phải làn sóng đó, nàng đã không nhận được kêu lên một tiếng, ngực như bị một cây chùy đánh vào, máu tươi theo khoe miệng chảy xuống ròng ròng, thân hình yếu đuối bị sức nổ đẩy bật trở về.

- Tiên Nhi tỷ tỷ...

Tiêu Ngọc Sương thê thảm gào lên, cùng Đại tiểu thư đồng thời lao tới, nhất tề đưa tay ôm lấy nàng. Thân thể Tần Tiên Nhi nện vào người hai nàng, ba nữ tử đồng thời kêu thảm thiết, ngã mạnh xuống đất.

Loạt tiếng nổ cứ hết trận này lại thêm trận khác, những tiếng lửa cháy lách tách pha lẫn vào thanh âm tường vách sụp đổ, đâm vào lòng người đau nhói. Cả người như rời ra từng mảnh, trong đầu Tiêu Ngọc Nhược hoàn toàn trống rỗng, lòng dạ như bị xát muối, không còn cảm thấy nguy hiểm nữa.

- Người xấu... mẫu thân...

Nhị tiểu thư gào khóc điên cuồng, vừa cố gượng đứng lên đã muốn lao vào giữa vụ nổ.

Tiếng gào la làm Tiêu Ngọc Nhược bừng tỉnh, nàng vội vàng giữ chặt miệng miệng, rưng rưng can ngăn:

- Ngọc Sương, người làm cái gì? Chớ lỗ mãng!

Nhị tiểu thư vẻ mặt ngơ ngác liếc mắt nhìn nàng, đột nhiên òa lên một tiếng, nhào vào lòng nàng khóc lớn:

- Tỷ tỷ, người xấu và mẫu thân ở đâu? Họ sẽ không chết chứ?!... Em, em cũng không muốn sống nữa.

- Không, sẽ không sao đâu, nhất định sẽ không sao đâu. Người có biết không, hắn là người xấu đến nỗi diêm vương cũng không chịu thu nhận mà.

Tiêu Ngọc Nhược vuốt ve tóc miệng miệng, ôn nhu an ủi, thân thể cũng không kìm được hơi run lên, nước mắt lăn dài trên mặt. Nàng tuy rất kiên cường, nhưng thảm họa hôm nay vượt quá sức tưởng tượng của nàng. Lâm Tam và mẫu thân là hai người quan trọng nhất trong cuộc đời nàng, mới đây còn đùa giỡn vui vẻ, trong nháy mắt lại biến mất ngay trước mắt mình, bị làn khói thuốc nổ nuốt chửng đi mất. Đối mặt với tình hình thê thảm như thế, sao nàng không đứt từng khúc ruột cho được?

- Thật hả?! Họ sẽ không chết hả, có phải không, tỷ tỷ?

Ánh mắt Nhị tiểu thư gần như ngưng trệ, nằm trong ngực nàng thì thảo hởi chị, tự nói cho mình nghe, cả người gần như chết lặng đi.

- Hảo miệng miệng, không chết đâu, Đại tiểu thư nước mắt chảy dài, ôm chặt thân hình Ngọc Sương, lẩm bẩm: mẫu thân và hắn sẽ không chết đâu. Nếu chết, chúng ta cũng phải chết cùng họ, chúng ta là người một nhà. Vĩnh viễn chẳng chia ly.

- Tỷ tỷ...

Tiêu Ngọc Sương sợ hãi kêu lên, ôm chặt tỷ tỷ, bi thống khóc lên. Cả người dần dần băng giá, đúng là kích động quá nên ngất đi.

Nhớ lại mới vừa rồi còn cùng Lâm Tam nói nói cười cười, một lát sau, đã chia lìa sinh tử, Tiêu Ngọc Nhược cơ hồ đau lòng đến nỗi không hít thở được. Nhưng nàng rốt cuộc vẫn là người chấp chưởng Tiêu gia nhiều năm, không dễ dàng bị gục ngã, lúc này sinh tử của mẫu thân và Lâm Tam không rõ, nàng phải vô cùng tỉnh táo.

Tần Tiên Nhi đã từ từ tỉnh lại, liếc mắt nhìn thấy Tiêu Ngọc Nhược cứng cõi xinh đẹp. Nàng ho nhẹ một tiếng, máu tươi chảy xuống hai mép, thì thảo:

- Tiêu... Tiêu gia tỷ tỷ, tướng công đâu, có thấy tướng công không?

Tiêu Ngọc Nhược khước mắt rưng rưng, khước miệng lại hiện lên nụ cười kiên cường méo xệch, nhẹ nhẹ lau vết máu ở khóe miệng Tiên Nhi:

- Người yên tâm, hắn không có việc gì đâu. Người bị thương, phải nghỉ ngơi cho tốt, bằng không, hắn thấy vậy sẽ đau lòng đó.

Tần Tiên Nhi loạng choạng đứng lên, vụ nổ đã chấm dứt, khói thuốc nổ từ từ tan đi, trong không khí tràn ngập mùi tro bụi. Từ đại viện Tiêu gia cho tới phòng ốc bốn phía, đều đã bị san phẳng. Đã không thấy bóng dáng Lâm Văn Vinh và Tiêu phu nhân nữa. Nơi hai người vừa đứng lúc này đã bị gạch vụn đá vỡ bao trùm, phải cao tới ba bốn trượng.

Cả căn phòng đổ sập ập hiện lộ ra một mảnh vải đã bị thấm đầy máu, Đại tiểu thư sắc mặt trắng bệch, thân thể run lên, xiết chặt nắm tay, hàm răng cắn chặt vào cặp môi đỏ mọng như muốn đứt ra.

- Tướng công!!

Tần Tiên Nhi tuy bị thương, nhưng ánh mắt vẫn rất sáng, thấy mảnh vải kia liền khóc lớn, điên cuồng cố chạy đến.

Tiêu Ngọc Nhược vội vàng dìu nàng, hai người cùng bước tới, trống ngực cùng đập thành thịch. Đại tiểu thư cúi người xuống, đưa bàn tay run rẩy vuốt ve mảnh vải, nước mắt tí tách rơi xuống. Thật lâu sau, nàng cắn răng, từ từ lôi ra, mảnh vải từ từ xuất hiện, càng ngày càng nhẹ, đúng là một mảnh áo bị rách ra, trên mảnh áo có thể thấy được vết máu.

Tần Tiên Nhi đứng bên người Đại tiểu thư, đến cả hít thở cũng quên mất, nhìn thấy một vết màu đỏ, nàng không chịu được kích động như vậy, đột nhiên lao lên, dùng hai tay gạt gạt đồng gạch ra, thê thảm gọi lớn:

- Tướng công, chàng ở đâu, chàng ở đâu? Tiên Nhi tới tìm chàng đây!

Tiêu Ngọc Nhược bị dọa hết hồn, giữ chặt tay nàng:

- Tiên Nhi muội muội, không được, không được! Không phải cứu hấn bằng cách này, làm vậy là người hại hấn đó!

Tần Tiên Nhi dừng tay, lẩm bẩm nói:

- Tỷ tỷ, người nói cái gì?

Đại tiểu thư thở dài:

- Phần trên này đều bị gạch đá bao trùm, nếu mẫu thân và Lâm Tam thật sự bị vùi ở phía dưới, chúng ta cũng không biết vị trí của họ. Nếu chúng ta coi thường làm bừa thì có thể làm sụp đổ đám gạch vụn này, sẽ hại họ.

Tần Tiên Nhi vừa nghe thế, không dám làm ẩu nữa, vội vàng vàng giữ chặt tay Tiêu Ngọc Nhược, mặt đầy lệ lóe ra chút kinh hãi:

- Tỷ tỷ, ý của người là, tướng công không có việc gì cả. Phải không... phải không?

Tuy biết rõ đây là thủ đoạn Tần Tiên Nhi tự an ủi, nhưng Tiêu Ngọc Nhược cũng chẳng phải là như thế sao? Nàng lau nước mắt, cười thê lương:

- Người còn không biết hấn sao? Tên bại hoại giống như hấn, chưa khi dễ chúng ta xong làm sao bỏ đi được chứ?

Tần Tiên Nhi Ừm một tiếng rồi lấy hết sức quệt nước mắt tán đồng:

- Tỷ tỷ nói đúng, tướng công chúng ta lợi hại nhất, không ai hại được hấn...

Lời còn chưa dứt, đã nghe xa xa tiếng bước chân rầm rập, có bóng người xuất hiện, mấy trăm tráng hán chạy tới như bay. Đi đầu là một người vừa tới đã quỳ xuống, dập đầu khóc lớn:

- Ty chúc đáng chết! Ty chúc đáng chết! Là ta không làm tròn nhiệm vụ, là ta không hộ vệ Lâm huynh đệ chu toàn. Ty chúc đáng tội chết! Xin công chúa ban cho Cao Tù cái chết!

- Liệu người chết có thể lấy lại được mạng của tướng công ta không?

Tần Tiên Nhi nghe thế giận dữ, lạnh lùng nói, nước mắt lại ứa ra, lớn tiếng:

- Ta muốn tru di chín tộc các người, tiêu diệt mười tám đời...

Nàng tuy là Nghê Thường công chúa, nhưng lớn lên ở Bạch Liên giáo, lại được An Bích Như dạy dỗ, vốn là một ma nữ không sợ trời không sợ đất, mắt thấy tướng công gặp nguy, sát ý ngập trời, hai mắt sừng đỏ, liền lập tức khôi phục bản tính ma đầu.

Tiêu Ngọc Nhược dần dần tỉnh táo, giữ chặt tay nàng, ôn nhu nói:

- Tiên Nhi muội muội, muốn giết thì từ từ đợi sau đi. Lúc này chuyện cứu người quan trọng hơn.

Tần Tiên Nhi hừ một tiếng, mắt đỏ lên nói:

- Tốt nhất các người cầu cho tướng công ta đừng có việc gì. Nếu chàng bị mất một sợi tóc gáy, ta sẽ chặt các người mỗi người một chân, bốn công chúa nói được làm được.

Cao Tù trong lòng hơi thẹn, cúi đầu không dám lên tiếng. Tiêu Ngọc Nhược gạt nước mắt, đem sự tình mới phát sinh nói lại một lần, rồi thở dài nói :

- Cao tráng sĩ, theo kinh nghiệm phán đoán của người, Lâm Tam và mẫu thân hiện có nằm dưới lớp gạch này hay không?

Cao Tù từ từ đi tới bên cạnh lớp gạch vụn, cẩn thận quan sát một hồi, rồi ngửi ngửi mùi trong không khí. Hắn không khỏi âm thầm lẽ lười, hỏa dược này có kinh lực rất mãnh liệt, vụ nổ lại phát sinh bên trong Tiêu gia viện, không gian rất hẹp, uy lực càng lớn kinh khủng. Hắn cúi đầu trầm mặc trong chốc lát, nhỏ giọng từ từ nói:

- Di hài của Tiêu phu nhân và Lâm huynh đệ, hẳn là ở dưới...

- Người nói cái gì?!

Tần Tiên Nhi nhướn mày, nước mắt lại ứa ra, răng cắn chặt đến bật máu. Thân thể mềm mại của Tiêu Ngọc Nhược run lên, sắc mặt trắng bệch, suýt nữa ngã xuống đất.

Vụ nổ mãnh liệt như thế, lại bị tầng tầng gạch đá ép xuống, nếu có thể sống sót thì quả thực là một kỳ tích. Cao Tù cũng ứa nước mắt, không dám đụng vào nỗi đau của hai vị tiểu thư nữa. Nhìn vào tình cảnh trước mắt, cũng chỉ có cách trở vào ngựa chết mà bảo là ngựa sống thôi, coi như Lâm huynh đệ còn sống đi. Cao Tù cắn răng, vung tay lên, quát lớn:

- Mau đem vòi phun nước tới!

Có tên thị vệ sớm đã đem vòi phun nước vào, Cao Tù trước tiên đem nước tưới vào đồng gạch vụn để làm giảm nhiệt độ xuống. Việc này để phòng ngừa những gạch đá vụn tiếp tục bị nung cháy, sẽ dẫn tới việc hai người phía dưới không hít thở được.

Thấy mọi người bắt đầu hành động, trong lòng Tần Tiên Nhi có vẻ tốt hơn một chút, giữ chặt tay Tiêu Ngọc Nhược nói:

- Tỷ tỷ, khi nào thì họ mới có thể bắt đầu cứu người? Chậm trễ như vậy, tướng công và phu nhân ở phía dưới làm sao chịu được?

- Gấp không được đâu

Tiêu Ngọc Nhược bắt lực thở dài nói:

- Ở đây toàn là gạch vụn, nói không chừng lúc nào cũng có thể bị sập xuống một lần nữa, tốc độ vòi nước tuyệt không thể quá nhanh. Muốn dọn sạch chỗ gạch ngói này, cũng phải tiến hành thủ công. Nếu để sụp đổ một lần nữa, mẫu thân và Lâm Tam cho dù có mười cái mạng cũng không giữ được.

Tần Tiên Nhi cắn răng Ừm một tiếng, nhắm mắt lại vẻ sùng bái, hai tay tạo thành chữ thập đặt trước ngực, hai dòng nước mắt trong suốt, từ từ lăn dài xuống.

Trong lòng Đại tiểu thư cũng rất đau xót, ôm lấy tay Tiên Nhi, chậm rãi dựa vào bả vai nàng, hai người ôm chặt, nương tựa vào nhau!

- Đây là đâu vậy?!

Lâm Văn Vinh từ từ mở mắt ra, thứ đầu tiên đập vào mắt hắn là một màn hắc ám, hắc ám mênh mông vô tận!

Bên tai hoàn toàn yên tĩnh, một lúc lâu sau cũng chẳng nghe thấy tiếng động gì, chỉ thỉnh thoảng lại nghe vài tiếng xào xạc, không biết từ nơi nào vọng đến. Không khí tràn ngập mùi thuốc nổ nồng đậm cay xè làm mắt hắn không mở ra được. Từ khuôn mặt lan đến cảm giác nóng rất đau nhức, như có những ngọn lửa rừng rực đang thiêu đốt chung quanh hắn.

Đây là nơi nào? Hắn tự hỏi, đang muốn vươn tay ra bốn phía sờ soạng, lại thấy cả người đau như dằm, không có chỗ nào không nóng, không có chỗ nào không đau, thử nhấc người lên, nhưng cả thân thể không thể nhúc nhích, nổi đau đớn từ đùi lan đến rất rõ ràng.

Chỉ cử động đơn giản này đã tiêu hao hết tất cả khí lực của hắn, hắn kêu ‘a’ một tiếng, tiếng kêu mỏng manh yếu ớt, thanh âm ghen lại vô lực, ngay cả hắn cũng không nghe được.

Hắn thở hổn hển, song chương vô lực thông xuống, dưới thân có một vật gì mềm như bao cát, sờ vào rất êm. Hắn cố lấy lại tinh thần hít mạnh, thấy có một mùi hương thơm nhàn nhạt bay vào mũi hắn.

Mùi nước hoa hồng đậm, hắn không nhận được than một tiếng, đang muốn vênh mũi lên ngửi nữa, nhưng phút chốc lại ngáy người ra.

Phu nhân! Đây là Tiêu phu nhân! Đầu óc choáng váng của hắn lập tức tỉnh táo lại, trong nháy mắt tình hình vụ nổ đã hiện lên trước mắt. Khi sóng nhiệt tràn tới, hắn cũng chỉ nhớ mang máng là mình dùng sức ôm lấy Tiêu phu nhân đè xuống, sau đó thì chẳng còn biết gì nữa.

Nổ? Ta còn sống?! Cơn đau nhức trên người càng kịch liệt, hắn lại càng cao hứng, đau đớn chân thật thế này chứng tỏ hắn còn sống. Hắn kích động đến lệ chảy tràn ra, con mẹ nó, thật muốn hát lên! Hắn cố gắng rặn ra vài tiếng a a a, thanh âm như giọt mưa xuân rơi xuống gập bùn đất.

Phu nhân, phu nhân còn sống không? Tâm hắn dần dần an tĩnh, thân thể mềm mại của Tiêu phu nhân dán vào người hắn, một khối gấm vóc êm mượt, da thịt mềm mại, tựa như bánh kem bóng loáng không một vết hằn.

Hai người tựa vào nhau, ngày xưa khi ở gần phu nhân xinh đẹp thành thực, hắn luôn thích khoa môi múa mép chiếm chút tiện nghi. Hôm nay được cùng nàng thân cận như thế, hắn lại tựa hồ trở nên cao thượng, trong tuyệt cảnh này, cũng không biết tại sao mà hắn trở nên bình thản rất nhiều, trong lòng không hề có chút cảm giác khinh nhờn nào cả.

Thân thể Tiêu phu nhân băng giá bất động, không cảm nhận một chút sinh cơ nào. Lòng Lâm Văn Vinh run rẩy dữ dội, hắn bắt chắp đau đớn toàn thân, dùng tất cả khí lực vươn tay ra nắm lấy tay nàng, bàn tay nhỏ bé lạnh như băng, không có đến một chút ấm áp.

Lâm Văn Vinh ngơ ngác sửng sốt, nổi bi thương trước giờ chưa từng có tự nhiên dâng lên trong lòng. Hắn kêu a a thật lớn, như muốn phát tiết tất cả đau đớn, thanh âm vỡ ra như thác lũ (nguyên văn: như tắm ăn lá dâu mùa xuân), hai hàng nước mắt rớt cuộc không kịp được chảy dài xuống.

- Đây là nơi nào? Trời mưa rồi sao?!

Một thanh âm mềm mại yếu ớt, như từ một nơi nào xa lắm vang lên bên tai hắn.

416. Chương 414: Bí Mật.

Lâm Văn Vinh kinh hãi nói không nên lời, giọng nói pha lẫn nước mắt, trong phút chốc sự vui sướng tràn ngập lòng hắn. Tuy xung quanh tối đen không thấy rõ bộ dáng Tiêu phu nhân, nhưng hắn cảm thấy thanh âm của nàng thánh thót như tiếng ngọc động lòng người, làm hắn mừng đến nỗi không tự kìm hãm được.

- Người là... Lâm Tam?!

Tiêu phu nhân cố gắng cử động, cảm giác có người nặng như một hòn núi trầm trọng đè lên người mình, khí tức nam tử từ lưng truyền đến, làm nàng mặt đỏ tới mang tai, có một loại cảm giác rất ấm áp.

- Phu nhân, là ta, là ta.

Cảm nhận được hơi ấm từ người Tiêu phu nhân lan đến, Lâm Văn Vinh mừng tới mức nước mắt chảy đầy mặt:

- Chúng ta không chết, chúng ta còn chưa chết.

Thanh âm hắn khản đặc, nếu Tiêu phu nhân không ở ngay bên cạnh, căn bản sẽ không nghe rõ hắn nói gì. Trong bóng đêm nàng cảm thấy có những giọt nước rơi xuống, đậu lại trên mặt nàng, rất nóng ấm.

Giật mình nhớ lại khi xảy ra vụ nổ, lúc đó Lâm Tam dùng thân thể huyết nhục che chở cho mình, Tiêu phu nhân nghẹn ngào nức một tiếng, hai hàng nước mắt rơi xuống:

- Lâm Tam, cảm ơn người!

- Cảm ơn cái gì, chỉ cần phu nhân không coi là ta chiếm tiện nghi của người là tốt rồi.

Lâm Văn Vinh thở dài, nửa đứng đắn nửa cười cợt.

Không nói chuyện này thì tốt, nghe hần nhắc tới, hai má Tiêu phu nhân liền nóng bừng. Lúc này hai người đang áp chặt vào nhau, một nam tử tuổi trẻ và mình áp sát nhau, tư thế lại rất mập mờ, nếu để người ngoài thấy được, chắc có nhảy vào Hoàng Hà cũng không rửa sạch. Khi đi học lúc nhỏ, nàng đã được sư phụ dạy nữ tử phải cẩn thận thủ lễ trinh tiết, nam nữ phải cách nhau cả quả núi, nên nàng không muốn tiếp cận với hần như thế, cắn răng cố sức lết thân thể ra ngoài. Vừa mới nhúc nhích, chợt nghe Lâm Tam đang dán trên người mình rên lên một tiếng đau đớn, tiếng răng cắn vào nhau lập cập, nhưng tiếng động cũng rất nhỏ.

Tiêu phu nhân hoảng sợ, không dám cử động nữa, gấp giọng hỏi:

- Lâm Tam... người... người làm sao vậy?

Trán Lâm Văn Vinh đổ mồ hôi hột, không cần nhìn cũng biết sắc mặt mình lúc này tái nhợt như thế nào, hần cắn răng cố hít thở, giọng nói suy nhược:

- Ta không có việc gì, phu nhân cứ tiếp tục...

Thanh âm này khác hẳn với lúc bình thường đùa giỡn láo nháo, lòng Tiêu phu nhân thấp thỏm không an. Trong bóng đêm, nàng yên lặng thêm một thời gian nữa, dần dần thích ứng với bóng tối, tuy tối đen xòe tay không thấy ngón, nhưng vẫn có thể mơ mơ hồ hồ thấy một vài hình ảnh.

Lúc này hai người đang ở một cái hố to hình thành từ vụ nổ, hố rất hẹp chỉ đủ chỗ cho thân thể một người. Khi bức tường sụp xuống, Lâm Văn Vinh đang dùng sức bảo vệ nàng, hai người bị rơi vào trong hố. Một cái giá gỗ thật lớn ngã xuống, xảo diệu chặn ngang miệng hố nên ngăn trở những tảng cự thạch khỏi rơi xuống hố.

Hố đất rất hẹp lại ngấn, hai người buộc phải ép lại với nhau, muốn động cũng không thể nhúc nhích. Bên người rải đầy gỗ vụn với gạch vỡ, nhiệt độ nóng bỏng như muốn nung chảy mọi thứ, mang theo màn khói bụi dày đặc, hun cháy cả hai má nàng. Nàng liên tiếp ho sặc sụa vài tiếng. Rồi lại thấy không khí càng lúc càng nhạt đi, tiếng hít thở cũng dần dập hơn, ý nghĩ cũng mê muội dần.

- Cúi đầu...

Phu nhân cúi đầu xuống, một cánh tay nhét vào miệng nàng, thanh âm khê đặc của Lâm Tam vang lên bên tai nàng, có một uy thế kiên quyết không cho từ chối:

- Cắn cánh tay ta...

Thiếu dưỡng khí trầm trọng, Tiêu phu nhân choáng đầu hoa mắt, ý thức cũng mơ hồ, nghe vậy liền hé miệng, cắn mạnh vào tay hần.

- Cắn mạnh đi!

Lâm Văn Vinh cố nhịn đau lớn tiếng nói. Hàm răng phu nhân cắn vào tay hần sâu tới tận thịt. Tuy đau buốt tim, nhưng hần nắm chặt nắm tay, không kêu lên một tiếng.

Hàm răng Tiêu phu nhân lại mở ra, tự nhiên hít thở được thật sâu, một luồng không khí thanh tân chui vào mũi miệng nàng, nàng vội vàng hít thở vài hơi, lập tức dễ chịu hơn rất nhiều. Ý thức cũng khôi phục lại, chỉ thấy mình đang cắn chặt cánh tay Lâm Tam. Nàng vừa sợ vừa thẹn, a lên một tiếng vội nhả ra, hai má nóng bừng như lửa.

Lâm Văn Vinh biết tính tình nàng, lắc đầu thở dài nói:

- Phu nhân, người bắt tất tự trách, đây chỉ là một phương pháp tự cứu khi thiếu dưỡng khí thôi, khi người cảm thấy choáng váng đầu óc thì cứ cắn một cái thật mạnh.

Người cho đây là thịt nướng hay sao mà còn có thể cắn một lần nữa? Hai má Tiêu phu nhân nóng bừng, trong bóng đêm không thấy rõ vẻ mặt nàng, chỉ nghe nàng Ừm một tiếng, rồi không nói gì nữa.

- Phu nhân, người không được ngủ!

Thật lâu không nghe thấy nàng nói chuyện, Lâm Văn Vinh nóng lòng vội gọi. Ở đây không có không khí lưu thông, bây giờ là lúc rất thiếu dưỡng khí, một khi không kiên trì được mà ngủ thiếp đi, chỉ sợ sẽ không thể tỉnh lại được nữa.

- Ta không ngủ.

Tiêu phu nhân khẽ nói, trong thanh âm có chút khó khăn, đây là biểu hiện bình thường của việc thiếu dưỡng khí.

Lâm Văn Vinh khấn trương:

- Phu nhân, không được ngủ a, nhất định phải kiên trì. Nếu người ngủ, ta sẽ chiếm tiện nghi của người, người sẽ lỗ lã nhiều lắm, người nhất định phải kiên trì nha!

Đến cả động viên người ta mà cũng mang theo chút lưu manh như vậy, Tiêu phu nhân hai má đỏ bừng, vội vàng Ừm một tiếng. Mình bị ép vào hần quá chặt, thật là không ổn, nàng lại cố xê dịch thân thể từ từ nhích ra ngoài. Nàng vừa động, lại chạm vào chỗ chân gãy của Lâm Văn Vinh, hần rên hừ một tiếng, những giọt mồ hôi lại rơi xuống.

- Lâm Tam, người làm sao vậy?

Tiêu phu nhân hoảng hốt, bàn tay nhỏ bé run rẩy, trong bóng đêm chạm vào má hần, lại cảm thấy ẩm ướt, tràn đầy những giọt mồ hôi lạnh như băng.

Lâm Văn Vinh thở hào hển:

- Không biết, có thể là gãy chân rồi.

Tiêu phu nhân bị hần nằm đè lên, thân thể không thể di chuyển, ngón tay liền theo hai má hần mà sờ xuống, thật vất vả mới chạm đến chỗ chân gãy của hần, cảm thấy có gì đó hơi âm ẩm, dính dính đầy vào tay. Nàng run rẩy kéo tay về, một mùi máu tươi phảng phất thoảng đến, nàng a lên một tiếng kinh hãi, run giọng:

- Lâm Tam chân người bị...bị...

Lâm Văn Vinh cười méo xệch:

- Giữ được mạng sống là tốt rồi, còn nói gì chân với cẳng nữa, có thể bị gãy một chút rồi.

Tiêu phu nhân liếc mạng cổ gượng dậy quay đầu lại nhìn hần, một tảng đá lớn xuyên qua hằm nằm vắt ngang ở kệ gỗ, nện vào chân của Lâm Văn Vinh, những vết máu kia ắt đã thấm đẫm quần áo hần. Gạch đá vụn phủ đầy trên lưng hần, tựa như cả người hần được xây bằng gạch đá. Lại nhìn mình, được hần bảo vệ toàn thân, ngoại trừ quần áo rách nát, cánh tay bị xước vài chỗ, còn lại hoàn toàn không bị thương tổn gì. Nàng sửng sốt thật lâu, nước mắt dâng lên bờ mi.

- Phu nhân, đừng quá cảm động.

Mồ hôi lạnh ứa ra, Lâm Văn Vinh cố cười nói ra vẻ không bận lòng:

- Ta giữ tiền cho người, tiêu trừ tai nạn cho người, người phải trả lương tháng cho ta đó, không thể làm miễn phí đâu.

Thấy hần đã bị thương tới mức này rồi mà còn không quên ba hoa, Tiêu phu nhân vừa tức vừa giận, muốn giáo huấn hần một hồi, nhưng đôi môi mấp máy một lúc lâu, rồi chẳng nói nên lời, nước mắt lại kết thành hàng dài chảy xuống.

Thấy thân thể êm êm mềm mại dưới thân mình nhẹ nhẹ run rẩy, trong bóng đêm không thấy rõ khuôn mặt của phu nhân, còn nghĩ là nàng cảm thấy nhục nhã do thân cận quá mức với mình, Lâm Văn Vinh cười nhạt:

- Phu nhân, người yên tâm. Ta tuy tham tài háo sắc, nhưng không làm cái việc tiểu nhân âm hiểm lừa người đâu. Trong chỗ hoang phế này, ta tuyệt không chiếm tiện nghi của người. Ta xin thề, nếu ta làm gì thì trời tru đất diệt, không được chết tử tế...

- Người nói hồ đồ gì vậy?!

Tiêu phu nhân vừa ngưỡng ngừng vừa kinh hãi, vội vàng ngắt lời hắn:

- Ta nói người chiếm... khi nào, ta sao có thể nói những lời như vậy trong hoàn cảnh khốn khổ thế này!

Lâm Văn Vinh cười một tiếng, cắn chặt răng, cổ gượng dậy thân hình. Hắn cố sử dụng cả hai chân đã bị gãy, cơn đau đến tận tận tim óc làm hắn run rẩy cả người. Hàm răng cắn chặt, mồ hôi hột ròng ròng, dưới thân trong nháy mắt hở ra một khe hở nhỏ.

Những giọt mồ hôi rơi xuống người Tiêu phu nhân làm nàng kinh hãi hỏi:

- Người, người muốn gì?

Lâm Văn Vinh tay phải ôm Tiêu phu nhân kéo ra ngoài. Phu nhân a một tiếng kinh hãi, thân thể mềm mại lập tức bị kéo ra ngoài vài phân. Cùng lúc đó, Lâm Văn Vinh cũng kiệt sức, hắn gầm lên một tiếng, đem hết toàn lực lăn thân thể sang bên trái. Có tiếng lạo xạo, tảng đá lớn rung động, hắn dùng hết sức lực kéo cái chân bị gãy ra, bao nhiêu gạch vỡ ngói vụn, tro bụi đều rơi xuống, nện vào lưng hắn. Hắn nghiến răng, không hề thốt ra một tiếng rên rỉ.

Nhờ thế, Tiêu phu nhân từ dưới người hắn được đẩy ra, trở thành tư thế hai người đối mặt sát vào nhau, tuy vẫn rất thân mật, nhưng so với lúc hai người nằm đè lên nhau thì thanh nhã hơn nhiều. Trong căn hầm do vụ nổ sinh ra, đây là thứ duy nhất mà Lâm Văn Vinh có thể làm được trong tình trạng chật chội như thế này.

Phu nhân ngẩng người nhìn hắn, bình thường nàng chưa bao giờ thấy Lâm Tam cao ngạo như vậy. Trước kia chỉ thấy hắn đùa giỡn phá phách, không bao giờ nghiêm chỉnh lấy một giây, người khác có chửi hắn mắng hắn, cũng chưa bao giờ thấy hắn tức giận. Vậy mà từ chỗ sâu thẳm nhất trong tâm thì hắn còn quật cường và cao ngạo hơn bất kỳ kẻ nào.

Hai người đối diện sát nhau, tiếng hít thở của hắn nhẹ nhàng phun vào mặt nàng, cảm giác rất ôn nhu. Tiêu phu nhân rưng rưng nước mắt, bộ ngực phập phồng dữ dội, đến cả Lâm Văn Vinh cũng có thể cảm giác được sự chuyển động như ngọn sóng đó. Phu nhân nổi giận hỏi:

- Lâm Tam, người làm gì vậy, chán sống rồi sao?

Lâm Văn Vinh cười cười, nhẹ giọng:

- Mạng thì đương nhiên cần rồi, nhưng trong mắt phu nhân, có lẽ có thứ còn quan trọng hơn cả tính mạng nữa đấy, ta đành phải làm như người muốn.

Tiêu phu nhân tức giận đến nổi nước mắt chảy ròng ròng:

- Người... người vũ nhục ta! Lúc này là lúc nào, đến mạng cũng không chắc giữ được, làm sao ta lại so đo chút tiểu tiết như vậy? Ta là loại người cố chấp, không biết tiến thoái hay sao? Chỉ có người là cao thượng, còn ta là kẻ hèn hạ bất nhân sao?

Phu nhân nói một tràng như pháo liên thanh, tiếng nói thanh tao, Lâm Văn Vinh nghe đến vầng đầu hoa mắt, cười méo xệch miệng. Đàn bà thật sự là khó hiểu, trước nay phu nhân hay chửi ta quá hèn hạ, bây giờ lại chê ta quá cao thượng, mẹ nó chứ, thật sự ta là hình ảnh trong gương của Trư Bát Giới, còn xa mới được làm người.

Một mùi hương nhàn nhạt lan vào mũi, hơi thở dồn dập của phu nhân phả vào mặt hắn, hơi nhồn nhột. Lâm Văn Vinh vừa cười vừa nghe nàng chửi, trong lòng xúc động nói không nên lời. Trong hoàn cảnh bị tàn phá như thế này, dường như càng lúc càng ít, cũng không biết hai người có được Tiên Nhi các nàng tìm ra không. Cũng may, mình không cô độc, còn có người nói chuyện với mình.

Phu nhân chửi một tràng, sắc mặt hồng lên, vầng đầu hoa mắt, tự nhiên hơi thở dồn dập hẳn. Nhờ Lâm Tam chỉ vẽ, nàng biết đây là do không khí thiếu thốn, đang lúc bất an, lại thấy có một cánh tay đưa tới, kê vào miệng nàng:

- Cẩn...

- Ta không, a...

Nàng quật cường giãy giụa, nhưng cánh tay kia rất khỏe, kê vào cửa miệng, làm nàng không thể không há mồm ra.

Trong bóng đêm, thấy không rõ vẻ mặt Lâm Tam, cũng không biết hắn đang nghĩ cái gì, trong cơn hoảng hốt, phu nhân có một loại cảm giác kỳ quái, tên Lâm Tam này rất kiêu hãnh, rất thuần khiết!

Hai người vẫn không nói lời nào, cả cái hồ chật hẹp rơi vào cô tịch. Hai người quay mặt vào nhau, cảm nhận được tiếng hít thở của nhau, nghe tiếng tim đập của nhau, có một loại cảm giác xa rời cả thiên địa. Tim phu nhân đập thành thạch, nhưng Lâm Tam đối diện vẫn cô đơn tịch liêu, không hề có tâm tư khinh nhờn.

Hắn hôm nay thế nào thế nhỉ? Làm sao mà chân thật thuần khiết như vậy? Tiêu phu nhân nóng mặt, đã quen bị hắn chiếm tiện nghi, tự nhiên tính tình hắn thay đổi, bây giờ lại thấy không quen.

- Phu nhân, người có mẹ không?

Trong bóng đêm mịt mù, thanh âm Lâm Tam từ trong cõi xa xăm yếu ớt vang lên. Tiếng khàn khàn mang theo vẻ mờ mịt, như từ một chân trời xa xôi nào đó vọng lại.

Đây là ý gì, chẳng lẽ ta do tảng đá sinh ra? Tiêu phu nhân Ừm một tiếng, nói khẽ:

- Mẫu thân ta qua đời rất sớm. Người thì sao, song thân người còn sống không?

Chẳng biết có phải là ảo giác không, nhưng thanh âm Lâm Tam tựa hồ có chút ghen ngào:

- Họ... hẳn là vẫn khỏe mạnh, còn có muối muối của ta... ta rất nhớ họ!

Thân thể hai người quá gần nhau, có thể cảm nhận rõ ràng bàn tay hắn run rẩy. Lâm Tam hạ lưu hèn hạ, gian trá xảo hoạt, thế mà cũng có một mặt yếu mềm như thế, lòng phu nhân khẽ run lên, chỉ muốn an ủi một đứa nhỏ lạc đường, nhẹ nhẹ cầm tay hắn, nói dịu dàng:

- Người nhớ họ, vậy hôm nào về thăm, có thể đưa Ngọc Sương, Ngọc Nhược cùng đi.

Về thăm, nói dễ vậy sao? Lâm Văn Vinh cười khổ lắc đầu, trước mắt hiện lên rất nhiều hình ảnh. Cha mẹ, muối muối, Thanh Tuyền, Tiên Nhi, An Bích Như, Ninh Vũ Tích. Những hình ảnh cứ chạy qua trong đầu hắn, tựa như một cuộn phim, khi thì mơ hồ, khi thì rõ ràng. Trong bất tri bất giác, tuy hắn là người cô đơn, nhưng phải gánh chịu nhiều lo lắng bận tâm đến thế! Thế sự biến thiên, quả nhiên chẳng ai đoán trước, hắn không tự chủ phải thở dài một tiếng.

- Người suy nghĩ gì vậy?

Lâm Tam trước mắt phu nhân đột nhiên thay đổi thành người khác, rất thâm sâu, có nội tâm, làm nàng cảm thấy không yên lòng, chẳng biết vì sao đột nhiên rất muốn tìm hiểu quá khứ của Lâm Tam.

Lâm Văn Vinh cười cười:

- Ta nhớ về những việc đã trải qua của ta...

Hắn hít sâu một hơi, lắc đầu nói tiếp:

- Có đôi khi ta cảm thấy kỳ quái, những sự tình này thật là do ta làm sao? Ta là người vĩ đại vậy sao?

- Huênh hoang!

Phu nhân cười ngọt ngào, tuy thấy không rõ khuôn mặt nàng, nhưng có cảm giác như xuân phong thổi vào mặt:

- Người làm được việc gì hay ho nào, nói thử ta nghe xem!

Trong khung cảnh tàn phá này, việc sống sót đều phải dựa vào thiên mạng. Lâm Văn Vinh mỉm cười, rồi kể những chuyện của mình, bắt đầu từ Kim Lăng, đem những việc mình trải qua nhất nhất kể cho bà nghe.

Kinh nghiệm của hắn rất phong phú, thiên hạ không ai có thể so sánh được. Cái gì chiết quế thi hội, nộ đấu liên vương, giải ký linh ẩn tự, tam thí đoạt thương khô, được mã đạp bạch liên, tầm ngân vi sơn hồ... Phu nhân nghe qua, có điều nàng đã rõ, cũng có thứ nàng không biết, nghe xong trong lòng nàng cũng phát run, trợn mắt kinh ngạc. Từ trước tới giờ chỉ thấy hắn là một tên du côn hì hì hà hà, không ngờ kinh nghiệm của hắn đủ viết thành mười quyển truyền kỳ.

Hắn kể rất nhiều chuyện, chưa bao giờ hắn kể nhiều như thế với một người. Cảm thấy phu nhân nghe chăm chú, trong lòng hắn đột nhiên sinh ra một cảm giác an tĩnh vô cùng, không muốn giấu diếm sự tình gì hết, cả chuyện quen biết với Thanh Tuyền, Đại tiểu thư, thậm chí cả tình cảm với Ninh Vũ Tích cũng nhất nhất kể lại.

Đặc biệt việc yêu đương trong sinh tử với Ninh tiên tử vô cùng kinh tâm động phách, Tiêu phu nhân nghe thế hoảng hốt:

- Người... người dám cùng sư phó của Tiêu tiểu thư... làm sao có thể được?!

- Có gì mà không thể?!

Lâm Văn Vinh lạnh lùng hỏi lại.

Tiêu phu nhân lắc đầu liên tục:

- Ninh tiên tử là sư phó của Tiêu tiểu thư, các người làm rối loạn cương thường, thế nhân không tha thứ đâu.

- Cái gì mà thế nhân không cho phép? Vũ Tích đúng là sư phó của Thanh Tuyền, nhưng cũng là tiên tử tỷ tỷ của ta, hai thứ này đều đúng.

Lâm Văn Vinh hừ một tiếng nói tiếp:

- Ta với nàng, nam chưa lập gia đình, nữ chưa xuất giá, tình gắn bó như keo sơn, hai bên đều tự nguyện, vì sao thế nhân không đồng ý?! Ta muốn cưới nàng, yêu nàng, bảo hộ nàng, ai có thể làm gì được ta?

- Việc này...

Tiêu phu nhân lập tức nghẹn lời, bị hắn hỏi đến không thể đáp được.

Lâm Văn Vinh cười cười, hỏi tiếp:

- Phu nhân, người có biết yêu không?

Tiêu phu nhân ‘a’ một tiếng, mặt đỏ bừng, vội vội vàng vàng rút bàn tay nhỏ bé lại, nói nhỏ:

- Người hỏi việc này làm gì? Ta có hôn ước với lão gia, tương kính như tân, đâu có như người lớn mật phóng đãng.

- Vậy là chưa biết yêu!

Lâm Văn Vinh gật đầu than dài:

- Vậy chẳng trách được, người chưa bao giờ trải qua cảm giác tim đập mạnh, tự nhiên khó có thể giải thích.

Cảm giác tim đập mạnh? Tim đập như thế nào? Phu nhân liếc mắt nhìn hắn, buồn bã hỏi:

- Người năm nay bao tuổi rồi?

- Mười chín...

Lâm Văn Vinh nghiêm trang đáp.

Phu nhân cười khúc khích, mắng:

- Ta thấy người phải ba mươi chín. Tâm cảnh này, cảnh ngộ này, đến cả lão đầu năm mươi chín tuổi cũng không hơn người.

- Vậy ta làm người ba mươi chín cũng được. Dù sao ta cũng không để ý đến tuổi tác.

Lâm Văn Vinh cười nói.

- Ba mươi chín, ba mươi chín!!

Phu nhân im lặng than nhẹ, rồi đột nhiên rơi lệ.

- Phu nhân, người nói gì?

Lâm Văn Vinh làm như không nghe rõ nàng nói gì, cười hỏi.

- Không có gì.

Phu nhân cười ngọt ngào, chùi nước mắt, nhẹ giọng nói:

- Hôm nay lòng ta có chút rối loạn, ta có một việc trong lòng. Việc này xem như là một bí mật giữa chúng ta nhé, người... người không được cho người khác biết đó.

Nàng vươn ngón út mỏng mảnh, ngoắc vào ngón tay Lâm Văn Vinh, sắc mặt đỏ ửng lên như ráng chiều tà.

- Bí mật giữa chúng ta!

Lâm Văn Vinh mỉm cười, móc ngón tay vào ngón út mềm mại, ôn nhu của nàng, cảm giác ấm cúng rộn lên trong lòng.

417. Chương 415: Quách Quân Di.

Tần Tiên Nhi giữ chặt tay Đại tiểu thư, nước mắt chảy tràn trên gương mặt không còn chút huyết sắc, Tiêu Ngọc Nhược cố nén nước mắt, nhỏ giọng an ủi nàng. Ngoại trừ những tiếng động lạch cạch do đám binh sĩ đang thận trọng dọn dẹp đám gạch vụn phát ra, hiện trường chẳng nghe thấy chút tạp âm nào khác.

Cao Tù vội vội vàng vàng quệt mồ hôi, từ xa chạy tới quỳ xuống:

- Bẩm công chúa, Tiêu tiểu thư, Xuất Vân công chúa giá đáo...

Chưa dứt tiếng, xa xa đã thấy đỉnh một tiểu kiệu hấp tấp đi tới, rèm vén lên, rồi từ trong kiệu bước ra ba nữ tử diễm lệ, quần áo hơi nhàu, dung nhan tiều tụy.

- Đại ca...

Ngưng Nhi và Xảo Xảo nức nở gọi lớn, rồi nước mắt như một chuỗi hạt châu đứt dây cứ thế lăn xuống, nghẹn ngào lao về phía bức tường sập. Ánh lửa đang cháy bập bùng xung quanh chiếu sáng khuôn mặt thê lương của hai cô gái, làm cho Cao Tù cũng phải rơi lệ.

Tiêu Ngọc Nhược cùng Xảo Xảo rất thân tình, thêm Lạc tiểu thư cũng là người quen từ khi còn ở Kim Lăng, nàng thấy hai người khóc gần như muốn ngất đi, lại như thấy hình dáng Lâm Tam trước mắt, đột nhiên có cảm giác khó thở, giữ chặt ống tay áo hai người, nức nhẹ nói:

- Xảo Xảo muội muội, Lạc tiểu thư... hử... hử không việc gì đâu...

Đang nức nở khóc, Lạc Ngưng ngẩng đầu lên, khuôn mặt đầy nước mắt hơi biến sắc, cả giận nói:

- Đại tiểu thư, đại ca có cừ oán gì với nhà các người mà mỗi lần gặp nạn đều ở nhà các người? Lần trước bị người ta bắt đi, lần này lại gặp phải ám toán, người... các người muốn hử bị như vậy lắm phải không?!

Trong cơn phẫn nộ, Lạc Ngưng gần như mất đi sự tỉnh táo. Đại tiểu thư nghe thế như bị kim đâm vào tim, chẳng biết phải trả lời ra sao. Nàng bị kích động mãnh liệt, nức một tiếng, ngã vào lòng Tần Tiên Nhi, nghẹn ngào:

- Là ta hại hử, Tiên Nhi muội muội, là ta hại hử...

Hai ngày vừa rồi Tần Tiên Nhi ở chung với tỷ muội các nàng, sớm đã bỏ qua những xa cách lúc trước, trở nên có tình cảm rất thắm thiết, hơn nữa mới vừa rồi cùng đối mặt nguy hiểm, hai người đã nương tựa vào

nhau, an ủi lẫn nhau, cùng chung hoạn nạn, nên càng thân mật vô cùng. Thấy Lạc Ngưng hàm hồ chất vấn Tiêu Ngọc Nhược, nàng nhin không được đừng mảy liễu, quát lớn:

- Lạc tiểu thư, chuyện của Tiêu gia tỷ tỷ và tướng công ta không có quan hệ gì với người, cũng không cần người xen vào.

- Người nói cái gì?

Lạc Ngưng tức giận đến thân thể mềm mại run lên. Tính tình nàng cũng cao ngạo, đại ca đang gặp chuyện không hay, lúc này sinh tử không rõ, trong cơn đau đớn nàng bất chấp thân phận Tần Tiên Nhi, cả giận nói:

- Đại ca là tướng công của người, nhưng cũng là phu quân của ta, cha ta đã gả ta cho chàng, có Từ Vị đại nhân làm mai mối, sao lại vô can chứ?

Khuôn mặt thanh tú của Tần Tiên Nhi trầm xuống, băng giá đáp trả:

- Gả cái gì?! Ta thấy người mặt dày quần quít lấy tướng công ta mới đúng.

- Người...

Trước nay chưa bao giờ nghe lời phũ phàng đến bậc này, Lạc Ngưng tức giận đến nổi thở hổn hển, nước mắt trào ra, nói không ra lời.

- Hai vị tỷ tỷ đừng làm ồn nữa.

Xảo Xảo đang vô cùng đau khổ, nghe hai vị tỷ tỷ gây gỗ ầm lên, càng bi thương, nức nở nói:

- Các tỷ đều là người mà đại ca yêu thương nhất. Nếu chàng thấy hai tỷ gây gỗ như thế, chẳng phải sẽ càng thêm thương tâm sao?

Xảo Xảo ôn nhu động lòng người. Tần Tiên Nhi khi còn ở Kim Lăng có quan hệ với nàng rất tốt, nghe nàng nói thế, lại nghĩ đến sinh tử không rõ của Lâm Văn Vinh, ghen ngào nức lên một tiếng. Lạc Ngưng cũng đỏ ửng vành mi, đôi dòng lệ tuôn rơi, hai người không nói gì nữa.

Nữ tử phía sau Xảo Xảo và Lạc Ngưng, sau khi nhìn ngắm Tần Tiên Nhi thật lâu, nhin không được khẽ nắc một tiếng:

- Tiên Nhi, là người sao?!

Tần Tiên Nhi vẻ mặt lạnh lùng, không thềm liếc mắt nhìn:

- Là ta thì sao? Sao hử, muốn đánh nhau với ta sao? Sư phó ta không sợ sư phó người, mắc gì ta phải sợ người?

Tiêu Thanh Tuyền khẽ lắc đầu, vừa khóc vừa cười, ôn nhu đáp:

- Từ trước tới nay đều là hiểu lầm, người là muội muội của ta, ta làm sao đánh nhau với người được? Nếu sớm biết chân tướng, chúng ta đã nhận người thân từ khi còn ở Kim Lăng, người một nhà đoàn tụ với nhau, hiểu kính phụ hoàng, chẳng phải tốt hơn sao?

- Muội muội?!

Tần Tiên Nhi nhìn bụng nàng hơi nhô lên, trong lòng đau khổ, cười lạnh nói:

- Nói nghe hay lắm! Lúc người câu dẫn tướng công ta, sao không nhớ tới việc ta là muội muội người? Người không phải truyền nhân được Thánh Phưởng tuyển chọn sao, chí hướng thiên đạo, tâm ưu thiên hạ, phải hiến dâng cả đời cho Thánh Phưởng, sao lại mang giọt máu của tướng công ta hử? Sư phó nói đúng, cả đám Thánh Phưởng đều là đám quỷ quân tử đạo mạo, không dám yêu, không dám hận, so với người bình thường thì dối trá gấp trăm lần. Sư phó người như thế, người cũng như thế!

Mấy câu đó vô cùng khắc bạc, đến cả Đại tiểu thư cũng gần như không chịu nổi, vội vàng giật giạt ống tay áo của Tần Tiên Nhi. Tần Tiên Nhi cũng vẫn thản nhiên không màng đến. Thuở nhỏ nàng đã ở cùng Bạch Liên giáo, được An Bích Như đào tạo, nuôi dưỡng thành tính cách ma nữ trắng trợn đến thế này, ngay cả Lâm Văn Vinh cũng không kèm chế nàng được huống chi là Tiêu Thanh Tuyền!

Khuôn mặt Tiêu tiểu thư lúc thì hồng lúc thì trắng, cách nói chuyện của Tiên Nhi tuy khắc bạc, nhưng cũng có chỗ đúng. Nói về việc thoả mái trực sáng, dám yêu dám hận, vô luận là Tiêu Thanh Tuyền hay Ninh Vũ Tích, còn xa mới bắt kịp thầy trò nàng.

- Cho dù ta không thật lòng... Tiêu tiểu thư khẽ lau nước mắt, ôn nhu nói, ...nhưng giữa chúng ta có huyết nhục thân tình, cho dù là ai chia lìa chúng ta, mặc kệ người có nhận hay không nhận người tử tử này, người vẫn là muội muội của ta, vĩnh viễn sẽ không thay đổi.

- Ai thêm!

Tần Tiên Nhi hừ khẽ một tiếng, trong mắt hơi rơm rớm nước mắt, vội vàng quay đầu đi chỗ khác.

Tiêu Thanh Tuyền đã hiểu khá rõ tính tình của Tiểu ma nữ này từ khi còn ở Kim Lăng, lần trước còn suýt nữa gặp phải nguy hiểm với nàng. Tiêu tiểu thư cũng biết không thể nóng lòng, có thể làm cho Tiên Nhi an an ổn ổn nói vài câu nhẹ nhàng với mình đã là một tiến bộ rất lớn rồi. Nàng thở dài, nhìn Tiêu Ngọc Nhược mỉm cười, gật đầu nói:

- Đại tiểu thư, vài ngày không gặp, người có khỏe không?

Thấy Tiêu Thanh Tuyền, Đại tiểu thư liền không tự chủ được nhớ tới một màn ở núi Tích Nhật, hai má nóng bừng lên, vội cúi đầu Ừm một tiếng:

- Tạ ơn công chúa quan hoài, Ngọc Nhược khỏe. Ngọc Nhược còn chưa cảm tạ ơn công chúa đã cứu giúp ở Tích Nhật.

Tiêu Thanh Tuyền lắc đầu cười:

- Muốn cảm tạ, thì ta phải cảm kích người mới đúng, nhân duyên giữa ta với Lâm lang cũng do người đóng góp quá nửa. Lâm lang nói với ta nhiều lần rồi, nhất định phải cảm tạ người!

Trong lời Tiêu tiểu thư có ẩn ý, trong lòng Tiêu Ngọc Nhược rất ngượng ngùng. Nàng khẽ cúi đầu, nắm chặt bàn tay của Tần Tiên Nhi.

Trong sân nhất thời cực kỳ an tĩnh, vài vị tiểu thư đứng đó, vô hình trung chia làm hai phe, chẳng bên nào dễ trêu. Cao Tù nghe các nàng nói chuyện, quan sát về mặt các nàng, đã hiểu rõ sự tình tới tám chín phần mười. Trên đời này, nếu tìm thấy nam tử có thể thuần phục được mấy vị tiểu thư này, cũng chỉ có thể là Lâm Tam thôi.

- Cao thị vệ, Lâm lang của ta bị chôn ở chỗ này ư?

Đôi mi thanh tú của Tiêu Thanh Tuyền nhướng lên, liếc nhìn vào đồng gạch đá, thanh âm run rẩy.

Cao Tù ôm quyền cung kính đáp:

- Lâm đại nhân và Tiêu phu nhân hẳn là bị chôn dưới đồng đồ nát này. Xin công chúa yên tâm, ty chức nhất định mau chóng cứu Lâm đại nhân ra.

Tiêu Thanh Tuyền nhẹ nhàng gật đầu. Tròng mắt hơi rớm lệ quang, nàng thì thào than:

- Tên oan gia này, chẳng có lúc nào để cho người ta an tĩnh cả.

oOo

-

Nói chuyện với Tiêu phu nhân, một mạch tuôn ra hết những gì cần nói, cả những điều không nên nói, không còn vướng bận gì nữa, tức thời trong lòng Lâm Văn Vinh nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Hắn cười nói:

- Phu nhân, những điều này ta chưa từng kể cho người khác nghe. Đến cả Thanh Tuyền cũng không biết, bây giờ người đã biết tám phần bí mật của ta, miễn cưỡng cũng coi là hồng nhan tri kỷ của ta.

Trong màn đêm mịt mùng, chẳng thấy rõ mặt nhau, nhưng lại có thể cảm giác được hơi ấm của đối phương, thật là một cảm giác vô cùng ấm áp. Phu nhân kêu khẽ một tiếng, ngượng ngùng mỉm cười:

- Ai là hồng nhan tri kỷ của người, cẩn thận nếu để người khác nghe thấy, bắt người nhốt vào chuồng heo đó.

Hắn cười hắc hắc, vẻ không để ý:

- Phu nhân, ta đâu có dễ bị dọa như vậy. Dưới trình độ thuần khiết của chúng ta, chuồng heo còn cách xa lắm.

Phu nhân hít hà một hơi, nói nhỏ:

- Lâm Tam, sao ở chốn này, người lại biến thành người khác hẳn vậy? Nếu chúng ta có thể thoát ra được, người còn trở lại con người lúc trước hay không?

Vấn đề thâm ảo như vậy, Lâm Văn Vinh cũng không biết phải trả lời làm sao. Hắn cười khổ một tiếng, hỏi lại:

- Phu nhân, người hy vọng ta biến đổi trở lại như cũ hay sao?

Tiêu phu nhân trầm mặc một lúc lâu, trả lời vấn đề này cũng có chút khó khăn, thật lâu sau mới nghe nàng thở dài xa xôi:

- Vì sao Ngọc Nhược và Ngọc Sương đều yêu người, từ trước tới nay ta vẫn một mực không thể giải thích, mãi tới lúc này mới chút hiểu được chút chút. Lâm Tam, người nói cho ta biết tám phần bí mật của người, còn hai phần còn lại là cái gì, thôi thì nói cho ta biết luôn đi?

- Không được.

Lâm Văn Vinh cười cười:

- Còn chút bí mật chỉ thuộc về ta, không thể chia sẻ được. Mặc dù làm như vậy thì đôi khi ta sẽ rất cô đơn.

Ngữ khí hắn rất nhẹ, pha lẫn vẻ bi thương khó có thể che giấu, trong cảnh nóng hầm hập chung quanh này, phần bị hắn làm ảnh hưởng, trong lòng phu nhân đột nhiên sinh ra một loại cảm giác nặng nề, mông mông lung lung, đến cả tiếng tim đập của hắn cũng nghe rất rõ ràng.

Cũng không biết trầm mặc bao lâu, trên cánh tay đột nhiên truyền đến cảm giác ướt át, vài giọt nước ấm áp rơi xuống. Lâm Văn Vinh cả kinh nói:

- Phu nhân, người làm sao vậy, ta đâu có chiếm tiện nghi của người.

Phu nhân cười cười lắc đầu,揩 lau nước mắt, nói nhỏ:

- Người có hận ta không?

- Hận người? Tại sao hận người?

Lâm Văn Vinh hỏi lại vẻ khó hiểu.

- Người thật không biết, hay là giả vờ an ủi ta?

Tiêu phu nhân khóc khẽ một tiếng, trong mắt ứa ra lệ quang trong suốt:

- Nếu không phải hôm nay ta bắt chấp lời khuyên của Tiên Nhi, tự ý vào Tướng Quốc Tự dâng hương, người cũng sẽ không chịu cảnh bị hãm vào cảnh này, sẽ không bị nhốt ở nơi này. Ta biết, người còn có rất nhiều công việc chưa làm, người còn có một đứa con sắp ra đời. Là ta, là ta hại người! Nếu người có việc gì, cả đời ta khó có thể an bình.

Thanh âm Tiêu phu nhân cao dần lên, trong phút chốc tâm tình trở nên kích động. Nàng nghẹn ngào, nước mắt nhạt nhòa, thấm đẫm trước ngực áo hắn, rồi lăn xuống cánh tay hắn, từ ấm ấm trở thành lạnh ngắt.

Lâm Văn Vinh cố sức vươn tay lên, nhẹ nhàng vỗ vào bờ vai thon thả của nàng, thở dài nói:

- Việc này không có quan hệ với người, có kẻ nhằm vào ta. Muốn nói hại, cũng là ta hại người, là ta làm liên lụy tới người... Ai cha, tại sao người cần ta...

- Không khí ngột ngạt, không cần người thì cần ai?

Tiêu phu nhân hừ một tiếng hậm hực, rồi lệ nói:

- Người và ta cùng rơi vào cảnh này, bao nhiêu trách nhiệm đều đổ lên người người, bảo ta làm sao chịu được? Người làm ra vẻ cao thượng như thế, bảo ta đời kiếp kiếp thiếu nợ người hay sao? Khổ quá, chưa thấy qua người nào ngốc như vậy, xấu như vậy!

Tiêu phu nhân thật sự rất tức giận, bộ ngực thở hổn hển, lại áp vào ngực của Lâm Văn Vinh, nàng quay đầu đi không nói lời nào nữa.

Chuyện gì thế này? Lâm Văn Vinh mơ hồ, phu nhân vừa mới khóc rồi lại cười, khác hẳn với vẻ thành thực khôn ngoan ngày thường, lại còn nói ta khác với ngày thường nữa chứ, cũng chẳng biết làm sao mà nàng trở nên lợi hại như thế.

Hai người chịu khổ trong khu đổ nát này, một người không nói lời nào, người còn lại tự nhiên cũng rất khó chịu. Lâm Văn Vinh khẽ kéo cánh tay nàng, phu nhân hừ một tiếng tức giận:

- Làm gì thế, người đi mà làm cái người cao thượng của người, đừng để ý tới ta!

Cao thượng hay vô sỉ, đều là tội của ta cả, Lâm Văn Vinh cười khổ, lúc trước không khí quả thật rất ấm áp, bị nàng làm rối lên, nhất thời lại trở nên nặng nề.

Trong đống đổ nát càng lúc càng tối đen, không khí càng lúc càng ngột ngạt, cảm giác áp lực đè nặng trong lòng, nhịp hít thở của Lâm Văn Vinh càng dồn dập hơn, tiếng tim đập thành nhịp rõ tới mức tai có thể nghe được, mi mắt cũng dần dần trĩu xuống.

Nghe tiếng hít thở dồn dập của Tiêu phu nhân vang lên bên tai, Lâm Văn Vinh lập tức bình tĩnh, vội lắc eo lưng của nàng, dùng sức tát vào má nàng:

- Phu nhân, không được ngủ, không được ngủ đâu! Người tỉnh lại đi, ta còn chưa chiếm tiện nghi của người, mau tỉnh lại, khụ khụ...

Những tiếng gọi này làm hao phí hết tất cả khí lực của hắn. Hắn thở hổn hển, từng tế bào phổi chỉ hấp thu được những ngụm troc khí, cảm giác khó thở càng lúc càng mãnh liệt, mi mắt như treo ngàn cân, cảm giác như muốn ngủ mê đi.

- Lâm... Lâm Tam...

Phu nhân thở gấp, bộ ngực run rẩy áp vào ngực hắn, thanh âm trở nên hơi khàn:

- Chúng ta... chúng ta... có phải chúng ta... sắp chết?!

- Không đâu, chúng ta sẽ không chết đâu!

Lâm Văn Vinh mắt rơm rớm, dùng sức lay lay thân thể nàng, tay chân hơi run rẩy:

- Phu nhân, người kiên trì chịu đựng, chúng ta nói... nói chuyện. Ta xin kiểm điểm, sau này ta không dám cao thượng nữa, kỳ thật ta rất muốn làm một người hèn hạ đó.

- Khụ khụ...

Tiêu phu nhân đỏ bừng mặt, ho khan vài tiếng kịch liệt, cảm giác khó thở làm tinh thần nàng vô cùng hoảng hốt, nước mắt từ từ rơi xuống:

- Lâm... Lâm Tam... tên người... là Lâm Văn Vinh hả?

- Phải phải!

Lâm Văn Vinh gật đầu lia lịa.

- Lâm Văn Vinh... Lâm Văn Vinh...

Phu nhân thở hào hển, toàn lực hé mở cặp môi mọng, dùng sức muốn hít thở, nhưng lại càng hít vào nhiều thần khí hơn nữa. Hai mắt nàng nặng như đeo ngàn cân, lăm lăm:

- Tên này không tốt, ta thích gọi người là Lâm Tam hơn. Người... người có biết tên của ta chưa?

Thân thể nàng càng lúc càng mềm oặt, mỗi một tiếng hít thở đều có thể nghe thấy tiếng phổi nàng rung động, nổi thống khổ thật lớn, thanh âm nàng chỉ còn vo ve:

- Ta... ta gọi là Quách Quân Di, người... người nhất định sẽ không nhớ kỹ.

Thân thể nàng lắc mạnh, tiếng hít thở đột nhiên gấp gáp vô cùng, rồi dần dần chậm lại, rồi chẳng còn một tiếng động.

- Quách Quân Di, Quách Quân Di...

Lâm Văn Vinh ôm thân thể dần dần băng giá của nàng, nước mắt trào ra.

- A...

Trong cơn đau đớn tê tâm liệt phế, hần ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gầm lớn, ôm chặt lấy thân thể Quách Quân Di, giống như một đứa trẻ con bất lực, thất thanh khóc rống lên.

Đáp lại là một thanh âm nữ tử mừng rỡ như điên vọng đến:

- Lâm lang, Lâm lang...

418. Chương 416: Cứu Nạn.

- Thanh Tuyền, ta ở đây, ta ở đây!

Cái hồ tối mịt, thanh âm của Tiêu Thanh Tuyền vừa cất lên một chút lại không còn nghe thấy gì nữa. Cuối cùng, chút hơi nóng ít ỏi trên người Quách Quân Di đang nằm trong lòng hần cũng đang từ từ mất dần, thân thể mềm mại của nàng dần dần cứng lại.

Nhớ tới bình thường vẫn láo nháo với phu nhân, không ngờ có một ngày nàng lại chết ngay trước mắt mình, Lâm Văn Vinh nghẹn ngào, khó có thể kiềm chế nổi thống khổ dâng lên trong lòng, hần tụt hết những khí lực cuối cùng, gầm một tiếng:

- Chúng ta ở chỗ này...

Do thiếu dưỡng khí cực độ, thanh âm suy yếu khản đặc của hần không hề có chút khí lực nào nữa, chỉ có tiếng hít thở dồn dập, nghe cả những tiếng không khí chạy qua phổi, rồi thần trí hần dần dần mơ hồ.

Ta phải chịu chết sao?! Tâm thần hần vô cùng hoảng hốt, nhớ lại rất nhiều chuyện cũ, những kỷ niệm ngọt ngào trong núi với Đại tiểu thư, Thanh Tuyền, cảm giác ấm áp khi phiêu lãng trên hồ với An Bích Như và Tiên Nhi, mỗi tình thơ mộng đồng sinh cộng tử cùng với vẻ kiên quyết của Ninh tiên tử.

Mũi hần cay xè, vừa muốn khóc mà cũng muốn cười lên, ôm chặt lấy thân thể mềm mại của Quách Quân Di vào lồng ngực mình, cảm giác thân thể nàng từ từ lạnh dần, trong lòng chợt xuất hiện một sự bình tĩnh không tả được: nếu không thoát khỏi nơi này, ta phải trở về cõi vĩnh hằng sao? Thanh Tuyền, Tiên Nhi, vĩnh biệt! Ninh tiên tử, An tỷ tỷ, ta nhớ các nàng!

- Lâm lang, Lâm lang...

Thanh âm nức nở của Tiêu Thanh Tuyền lại vang lên bên tai hần, tuy rất nhỏ, nhưng lại nghe rất thật:

- Có nghe thiệp gọi không? Chàng mau trả lời, mau trả lời thiệp đi!

Mí mắt như đeo tảng đá ngàn cân, ý thức Lâm Văn Vinh đang dần dần mơ hồ, chợt nghe thanh âm quen thuộc đó, hần cố sử dụng hết sức lực toàn thân, thở hổn hển rồi từ từ mở mắt ra. Một tia sáng mỏng manh từ đỉnh hằm rơi xuống chiếu thẳng vào hai má tái nhợt của Tiêu phu nhân, đôi mi thanh tú của nàng nhắm chặt, thần thái an tường, cứ như là một nàng tiên đang ngủ say.

Đó là một cái ống sắt tròn, dài, rộng ruột, được ai đó dùng sức cắm xuyên qua mặt trên của đồng đồ nát, ánh sáng từ cái ống đó rơi xuống. Lâm Văn Vinh mừng rỡ, dùng sức với lấy cái ống sắt, một cơn gió mát vô cùng vi diệu không thể diễn tả được thổi phốt qua gò má. Tuy làn không khí cực kỳ yếu ớt nhưng đối với hần lại vô cùng trân quý.

- Phu nhân, người tỉnh lại đi, người mau tỉnh dậy...

Nước mắt của hắn trào ra, dùng hết sức xoa mạnh hai má tái nhợt yêu kiều của Quách Quân Di:

- Chúng ta được cứu rồi, chúng ta còn sống, người tỉnh lại đi. Người mau tỉnh lại!

Cả người Quách Quân Di vẫn mềm oặt dựa vào ngực hắn, thân thể đã hơi cứng lại và vô cùng băng giá, có cảm giác không còn lấy một chút sinh khí nào nữa. Nỗi bi thương dâng trào trong lòng Lâm Văn Vinh như nước vỡ bờ đê, không thể ức chế được.

- A ...

Hắn phát cuồng gào lên, cố sức lay lay thân hình kiều nhuỷ của Tiêu phu nhân, nước mắt cuộn cuộn trào xuống:

- Tỉnh lại đi mà, Quách Quân Di, người mau tỉnh lại đi! Người còn không tỉnh dậy, ta sẽ chiếm tiện nghi người đó, ta nói được là làm được...

Mặc hắn kêu gọi như thế nào đi nữa, thân hình mềm nhũn của Tiêu phu nhân vẫn như người đang ngủ, tiếng hô hấp sớm đã hoàn toàn đình trệ rồi.

Hắn khóc không ra tiếng, khóc như muốn lịm đi, rồi cúi đầu xuống, nắm lấy cái mũi xinh xắn của Quách Quân Di, há miệng áp vào cặp môi đỏ mọng tươi tắn. Đôi môi đỏ mọng mềm mại nàng vô cùng ngọt ngào thơm tho, mang theo một cổ hương thơm nhàn nhạt, hàm răng vô cùng băng giá, không thể tìm thấy một hơi thở nào.

Lâm Văn Vinh thổi mạnh một hơi, ngẩng đầu lên, ép tay xuống ngực nàng đẩy toàn bộ không khí trong phổi nàng ra ngoài, lại cúi đầu thổi một hơi, rồi lại ép ra, luân phiên không ngừng như thế. Từ cái ống sắt chỉ đưa xuống được một chút không khí, ít một cách đáng thương, hắn hít vào được chút nào liền không chút do dự thổi hết vào miệng Quách Quân Di.

Lúc này, hắn có cảm giác mình như một đứa nhỏ vô tư đang bú vú mẹ, trong lòng không hề có chút tạp niệm nào, chỉ có một loại cảm giác đau đớn như muốn cào nát tim gan: phải cứu nàng, nhất định phải cứu nàng!

Hắn không ngừng làm hô hấp nhân tạo, chưa kịp hít vào chút không khí nào, chưa kịp hưởng chút không khí trong sạch nào đã dâng hết vào hy vọng sinh tồn cuối cùng của Quách Quân Di.

Nhưng Tiêu phu nhân giống như bị thôi miên, tuyệt không hề hít thở, thân thể băng giá chẳng có chút phản ứng nào.

- Không thể chết được, người không thể chết được!

Lâm Văn Vinh như điên cuồng, thì thào lẩm nhẩm trong miệng, tiếp tục giúp nàng hô hấp. Cả người hắn như đã chết lặng rồi, mỗi khi hít thở, buồng phổi hắn giống như bị xé nát vô cùng đau đớn. Ý nghĩ của hắn càng lúc càng trì trệ, trước mắt tối đen, sớm chẳng còn biết mình đang làm gì nữa, trong cơn kinh hãi, chỉ còn biết làm các động tác hô hấp như một cái máy.

Dưới sự mỗi một cực độ của thân thể và tâm thần, hắn chỉ cảm thấy hồn phách cứ như đã ra khỏi thân thể hắn, chỉ còn có thể dựa vào tín niệm kiên định trong lòng mới có thể không ngừng làm các động tác hô hấp nhân tạo đó.

Trong mông mông lung lung, hắn sớm đã gần như kiệt lực, gần như mất hết cả tri giác, tai không nghe gì nữa, mắt không thể nhìn, tựa như một người rồi bằng gỗ bị kẻ khác thao túng. Thân thể mềm mại trong lòng hắn bỗng nhẹ nhẹ nhúc nhích, hắn vẫn không hề phát hiện ra.

- Lâm lang, Lâm lang, mau nói chuyện với thiếp!

Trong ống sắt vang lên thanh âm lo lắng của Tiêu Thanh Tuyền. Theo lòng ống rỗng, một tia nước từ từ chảy xuống, rơi trên mặt hai người.

Cặp lông mi của Tiêu phu nhân khẽ nhúc nhích, bờ môi thanh tú khẽ nhếch lên, cố gắng muốn mở mắt ra.

Dòng nước rơi xuống mặt Lâm Văn Vinh, cảm giác mát lạnh làm hắn tỉnh lại, thần trí lập tức khôi phục rất nhiều, thấy lông mi Quách Quân Di rung rung, hắn ngơ ngác định thần một lúc lâu, đột nhiên gào lên như điên:

- Phu nhân, người tỉnh rồi, người tỉnh rồi, khụ khụ...

Trong phổi hắn truyền đến một cơn đau đớn thấu tâm can nhưng hắn không thèm quan tâm, chỉ ôm chặt lấy thân thể mềm mại của Quách Quân Di, nước mắt tuôn ra như mưa trong khi cười như điên dại, như đang tắm trong cảm giác sống lại từ cõi chết.

Chút không khí trong lành thổi qua ống sắt làm cho hơi thở của Tiêu phu nhân dần dần khá lên, nàng từ từ mở mắt, qua tia sáng mỏng manh, nhìn thấy khuôn mặt Lâm Tam trước mắt. Trên tóc, trên má của hắn bám đầy bụi bặm bẩn thỉu, lại bị dòng nước mắt như nước lũ chảy xuống làm hiện rõ ràng hai đường trắng nhỏ.

- Lâm... Lâm Tam...

Quách Quân Di thở hào hển, nước mắt như mưa:

- Chúng ta đã chết rồi sao?

- Không đâu, chúng ta không chết.

Lâm Văn Vinh cố mở miệng cười lớn, hai má nửa đen nửa trắng, bụi đất hòa lẫn với nước mắt nhạt nhòa, trông như là một con khỉ nghịch ngợm:

- Chúng ta được cứu rồi, chúng ta được cứu rồi.

Lòng trắng lòng đen trong mắt hắn rất rõ ràng, trong veo như thủy tinh, chưa bao giờ Lâm Tam đẹp như vậy, làm cho Quách Quân Di cũng phải ngây người nhìn hắn.

Nàng cảm nhận được sự vui mừng nồng nhiệt của hắn. Đây là một loại tình cảm siêu thoát tình dục. Nước mắt Tiêu phu nhân ứa ra. Lòng nàng ấm áp vô cùng, đưa ống tay áo lên, dịu dàng lau những vệt nước mắt trên mặt hắn, cười nhẹ nói:

- Người là nam tử, làm sao lại chảy nước mắt như thế? Nếu để người khác nhìn được, chẳng phải sẽ cười chê người hay sao!

Về mặt nàng ôn nhu tự nhiên, như một người chị, lại như mẹ hiền, Lâm Văn Vinh ừm một tiếng, lau nước mắt rồi cười nói:

- Đây không phải là nước mắt, là nước từ trên trời rơi xuống đó. Người cũng biết mà, ta là người tinh minh cương cường như vậy, không ai có thể khi dễ ta, làm sao mà ta lại khóc được chứ?

Quách Quân Di khẽ ừm một tiếng, giữ chặt tay hắn, đột nhiên lại rơi lệ.

Lâm Văn Vinh thấy sắc mặt nàng trắng bệch, vẻ mặt hắn hoảng hốt, vội gõ vào cái ống sắt lộ ra chút ánh sáng nói:

- Phu nhân, người xem, đây là cái gì?!

Lúc trước khi nghe hắn gọi phu nhân, nghe có vẻ rất tự nhiên. Bây giờ lại cũng hai chữ này từ trong miệng hắn, Quách Quân Di lại có cảm giác hơi là lạ. Nàng ngơ ngác sững sốt một lúc lâu, mãi lâu sau mới ừm một tiếng:

- Đây là một cái ống sắt, ủa, ở đâu ra thế này? Mới vừa rồi vẫn chưa thấy vật này mà.

Lâm Văn Vinh cảm khái thở dài một tiếng:

- Phu nhân, nếu không có vật này, hai chúng ta đã sớm táng mạng ở đây rồi. Chút dưỡng khí vừa rồi người hít vào đều do từ nó mà có đó.

- Hít không khí, làm sao ta không rõ?!

Trong ánh sáng yếu ớt, từ khuôn mặt tới cổ của Quách Quân Di bỗng dường như được phủ một lớp phấn hồng, rồi tiếp tục lan ra, run giọng hỏi.

- Không có gì ! Ý ta nói, bây giờ chúng ta có thể nói chuyện thoải mái như vậy, đều là nhờ vào nó.

Lâm Văn Vinh cười cười, nói lảng sang chuyện khác. Với trình khiết quả phụ như Tiêu phu nhân này, danh dự còn quan trọng hơn tính mạng, có một số việc đừng cho nàng biết thì tốt hơn, để cho nó bị chôn vùi dưới lớp gạch vụn này cũng được.

Quách Quân Di cúi đầu ừ nhẹ một tiếng, mắt rơm rớm.

Lâm Văn Vinh quay về ống sắt hít vào một hơi thật sâu, một luồng không khí mát lạnh thổi vào, lập tức cả người hắn vô cùng thư thái, tuy ý thức vẫn còn hơi lơ mơ, nhưng so với lúc trước thì tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

- Còn đau không?

Nhìn thấy hắn tham lam hít không khí, Quách Quân Di khe khẽ thở dài, ngọc thủ sờ nhẹ đùi hắn. Đôi chân bị thương của hắn đang áp sát vào thân thể nàng, máu chảy ướt cả quần áo nàng, dính vào quần áo nàng rất rít ráp khó chịu, nhưng cũng rất chân thật.

Trần Văn Vinh lại đổ mồ hôi, hắn nhếch miệng:

- Có, có một chút.

Tiêu phu nhân đột nhiên bật khóc:

- Sau này người đừng có ngu như vậy, tánh mạng của người quý như vàng, sao có thể hi sinh mạng mình đi cứu người khác?! Nếu để Ngọc Thương, Ngọc Nhược biết được, chúng không hận ta đến chết sao?!

- Mạng ta thuộc loại mạng bần tiện, đã chết không biết bao nhiêu lần rồi. Làm gì có chuyện quý như vàng.

Lâm Văn Vinh cười an ủi:

- Đừng nói là người, cho dù là một con mèo con chó mà gặp phải chuyện, ta cũng sẽ cứu như vậy thôi.

- Người làm ta khó xử quá.

Tiêu phu nhân thở dài thắm kín, lẩm bẩm nói:

- Ta tình nguyện để người cứu chó cứu mèo, vẫn còn hơn cứu ta.

Phu nhân nói chuyện càng ngày càng thâm ảo, đến cả mình nghe mà cũng không hiểu được, Lâm Văn Vinh lắc đầu cười cười, không quản nàng nữa. Hắn loay hoay một lúc lâu, sớm đã cực kỳ khốn đốn, gấp dài một cái, rồi lại phát giác một cánh tay nhỏ bé đang sờ tới sờ lui trên người mình. Lâm Văn Vinh giật bắn cả người:

- Phu... phu nhân... người làm gì đó? Nam nữ thụ thụ bất thân!

- Nói linh tinh gì vậy?!

Quách Quân Di cười nói, lại nghe thấy tiếng xé quần áo vốn đã rách nát của hắn. Nàng đem hết toàn lực cúi người xuống, rất vất vả mới lần được vào đùi của hắn, rồi cẩn thận băng bó vết thương cho hắn.

Lâm Văn Vinh buồn bực hỏi:

- Phu nhân, trên người ta có quần áo, trên người người cũng có áo quần, tại sao phu nhân hết lần này tới lần khác lại xé của ta?

Quách Quân Di mặt đỏ lên trừng mắt liếc hắn:

- Ta là nữ tử, quần áo của ta làm sao có thể xé được?

Mới vừa rồi trong đồng đồ nát hoàn toàn tối đen, không nhìn rõ ràng lắm, lúc này đã có chút ánh sáng mờ mờ, Lâm Văn Vinh nhờ đó có thể nhìn lướt qua, thấy quần áo trên người Tiêu phu nhân sớm rách nát, như chỉ có vài mảnh vải quần quanh người, cổ áo nàng trễ xuống, ẩn hiện lộ ra bộ ngực đầy đặn, cặp

đùi ngọc thon dài, da thịt trong suốt. Lâm Văn Vinh lập tức hiểu ngay, với một tình trạng y phục thể này, quả thật không thể xé được nữa.

- Người nhìn cái gì?

Quách Quân Di vội vàng cúi đầu, suy yếu vô lực nói. Ở một chỗ chật hẹp như vậy, hai người bị ép chặt vào nhau, đừng nói là nhìn, đến cả việc nếu hắn có bất kỳ cử động gì cũng dễ dàng.

Lâm Văn Vinh chỉ nở nụ cười, không hề trả lời. Quách Quân Di không nghe hắn nói gì, trộm liếc mắt nhìn hắn, chỉ thấy thần sắc hắn héo hon, hai mắt nhắm chặt, như là đang ngủ. Nhớ tới lúc trước hắn đã hạ lời thề, trong lòng nàng cũng hơi thấp thỏm, nói về có lỗi:

- Ta nói chơi với người thôi, người đừng để ý.

- Không có việc gì,

Lâm Văn Vinh lạnh lùng nói:

- Ta luôn luôn bị người ta cho là người xấu, đã thành quen rồi.

Hẹp hòi! Thấy hắn cứ như đứa nhỏ trẻ môi nói lẫy, Tiêu phu nhân không nhịn được lắc đầu mỉm cười, trên mặt hiện ra vẻ ôn nhu thánh thiện.

- Lâm lang, chàng ở đâu? Mau đáp lời, mau đáp lời!

Cũng không biết đây là tiếng gọi thứ mấy của Tiêu Thanh Tuyền rồi, mới vừa rồi chỉ lo dùng hết sức cứu phu nhân, lúc này mới nhận ra. Lâm Văn Vinh vội vàng ghé miệng vào ống sắt kêu lớn:

- Thanh Tuyền, ta ở đây, nghe được thì đáp lời!

Nghe thanh âm hắn, Tiêu Thanh Tuyền vui đến phát khóc:

- Lâm lang, thiếp nghe rồi, thiếp nghe rồi, chàng chờ nhé, thiếp sẽ tới cứu chàng.

Xấu hổ quá, gần đây cũng chẳng biết ăn phải cái gì nữa, mỗi lần xảy ra chuyện thì đều nhờ lão bà tới cứu ta, hắn hít một hơi, trong lòng có chút đắc ý. Lão bà của ta quả là biết việc, mỗi lần có chuyện đều có thể tới cứu ta. Làm sao ta lại tìm được một lão bà hay như vậy nhỉ!

Hắn đang dương dương đắc ý nghĩ tới đây, phát giác bên trong căn hầm bỗng trở nên yên tĩnh, không nghe thấy thanh âm nào của Quách Quân Di nữa. Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy nàng cúi đầu trầm mặc, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

- Phu nhân, người yên tâm, chúng ta sẽ có thể thoát khỏi đây mau chóng thôi.

Cho là nàng đang lo lắng cho vận mệnh hai người, Lâm Văn Vinh lập tức an ủi.

- Thật không?

Quách Quân Di nhè nhẹ liếc mắt nhìn hắn:

- Người cao hứng lắm sao?!

Đây là ý gì đây, có thể thấy lại được ánh sáng mặt trời, gặp lại Thanh Tuyền, Tiên Nhi, ta làm sao lại mất hứng chứ? Thấy hắn sưng sờ, Tiêu phu nhân cười rất ngọt ngào:

- Nói đùa với người thôi, ta cũng rất cao hứng!

Thật sự là việc lạ. Từ trước tới giờ chỉ có hắn trêu chọc phu nhân, bây giờ lại hoàn toàn ngược lại, là phu nhân trêu chọc hắn. Lâm Văn Vinh nghiêm mặt nói:

- Phu nhân, chuyện ta cùng với tiên tử tỷ tỷ còn chưa nói cho Thanh Tuyền hay, xin người tạm thời giúp ta giữ bí mật. Chờ ta đi chiến đấu phương bắc trở về, sẽ nói cho nàng nghe.

- Người là một tiểu quỷ có gan làm, mà không có can đảm nói!!!

Quách Quân Di mắng một câu.

Từ trên đỉnh đầu truyền đến những thanh âm rung động của gạch đá, tiếp theo đó là tiếng người lao xao. Thấy thần sắc mừng rỡ của Lâm Tam, Quách Quân Di thở dài hỏi:

- Lâm Tam, người nhớ tên ta chứ?

- Nhớ rồi, Quách Quân Di! Phu nhân, người hỏi việc này làm gì thế?

Nghe tiếng gọi của Ngọc Sương và Xảo Xảo từ đỉnh đầu truyền xuống, Lâm Văn Vinh sớm không còn giữ được bình tĩnh, có sao trả lời vậy.

- Không có gì.

Thấy hần lơ đãng, Quách Quân Di cười cười nói:

- Khảo nghiệm năng lực ký ức của người một chút!

Rào... một tiếng, lớp gạch ngói đá vụn trên đỉnh đầu được gạt ra.

- Người xấu, mẫu thân...

Nhị tiểu thư nắc lên một tiếng, lao thẳng vào lòng hai người.

419. Chương 417: Ta Đã Chết!

- Ngọc Sương...

Tiêu phu nhân hô lên, ôm chặt lấy cô con gái, nước mắt chảy như suối. Nhị tiểu thư một tay ôm Lâm Tam, một tay đỡ lấy mẫu thân, khóc nức không thành tiếng, cảnh tượng vô cùng xúc động.

Thân Lâm Văn Vinh đầy vết thương, bị nàng ôm chặt lấy nên cả người không chỗ nào không đau, thấy hai người khóc vô cùng lâm li, hần không nhịn được cười mếu:

- Nhị tiểu thư, đợi chút nữa hãy thông thả nói chuyện, ta muốn được ngủ.

Hần vừa nói xong, lập tức Tiêu phu nhân sức nhớ lại, vội vàng lau nước mắt dặn:

- Ngọc Sương, mau lên, hần bị trọng thương, chớ dè lên người hần!

Nhị tiểu thư Ừm một tiếng, ngẩng đầu lên bối rối, chỉ thấy Tiêu phu nhân cơ hồ dán vào lòng Lâm Tam, trên người hai người đầy vết máu làm nàng sợ tái mặt. Bên kia Tần Tiên Nhi cũng chạy vội tới, thấy hình dáng Lâm Văn Vinh, kinh hô một tiếng rồi ôm chầm lấy hần:

- Tướng công, tướng công, chàng như thế nào rồi?

Lâm Văn Vinh nhìn thấy nàng, cố hết sức lắc đầu, tinh thần và sức lực đã hoàn toàn cạn kiệt làm cho hần không còn trụ được nữa, cảm giác mềm mại thư thái làm tinh thần hần hoàn toàn buông lỏng. Hần vội vàng vàng hít vài hơi, ý thức trở nên mơ hồ, trước mắt một khoảng mờ lung, lảo lảo nói:

- Tiên Nhi, cứu phu nhân trước, thân thể bà yếu lắm, sợ không chịu được.

Tần Tiên Nhi rưng rưng đáp ứng, rồi buông hần ra dùng sức nâng lấy Tiêu phu nhân, vội vàng chạy đi. Quách Quân Di quay đầu lại đưa mắt nhìn hần, chỉ thấy Lâm Tam vẻ mặt suy yếu mỗi mảy, miệng vẫn nở nụ cười với nàng.

- Đại ca...

Ngưng Nhi, Xảo Xảo cũng ập tới như gió, Tiêu Ngọc Nhược đỡ Tiêu Thanh Tuyền đi theo phía sau hai người, lệ quang ngập đôi mắt huyền.

- Các người cũng đến rồi à?!

Hần cố mở miệng mỉm cười, liếm liếm làn môi trắng bệch, thanh âm yếu ớt như có như không. Nhìn mấy khuôn mặt nhợt nhạt nước mắt như hoa tựa ngọc đó, rốt cuộc hần không gượng được nữa, chìm vào hôn mê trong tay Nhị tiểu thư...

- Tiểu đệ đệ, người làm sao thế, sao mấy ngày nay không tới tìm ta?

An Bích Như mềm như bún, cười nhẹ đi về phía hắn, vóc người thành thực nở nang hấp dẫn, uốn lượn như sóng biển dập dờn. Nàng mỉm cười áp hai má vào ngực hắn, giọng nói trong trẻo, tựa như tiếng ngọc chạm nhau, kết hợp với dung nhan kiều mỹ tạo thành một loại cảm giác u oán nói không nên lời.

- An tỷ tỷ!

Lâm Văn Vinh mừng như điên, giờ tay ôm chặt lấy đôi tay nhỏ bé của nàng:

- Sao tỷ tỷ cũng đến đây vậy?!

- Người đứng là một tên tiểu tử không có lương tâm.

An hồ ly như đang giận mà tựa như đang buồn, dùng ngón tay ngọc thanh tú điểm nhẹ vào trán hắn, sáng giọng:

- Người không tới tìm ta, chẳng lẽ còn không cho ta tới tìm người sao? Cẩn thận không ta nói với Tiên Nhi, nói người khi dễ sư phó của nàng, phải nói là vô cùng khi dễ, làm người ta đau lòng mãi!

Nghe thế Lâm Văn Vinh trong lòng vô cùng ấm áp, vươn tay ôm lấy nàng vào ngực, cười hắc hắc:

- Nghe tỷ tỷ nói kìa! Dù ta có phải khi dễ cả thiên hạ, cũng không dám khi dễ tỷ tỷ đâu.

- Thật không?

An Bích Như duyên dáng cười khanh khách, kiều mỹ liếc mắt:

- Vậy người cũng có thể khi dễ sư tỷ ta chứ?! Người đừng quên, nàng là sư phó của Thanh Tuyền đó!

Tiên tử tỷ tỷ? Lâm Văn Vinh sửng sốt một chút, khuôn mặt kiều mỹ của An Bích Như trong phút chốc biến thành khuôn mặt tuyệt mỹ của Ninh Vũ Tích. Ninh tiên tử đang mỉm cười, mặt đẹp lạnh như sương:

- Tiểu tặc, người đã quên ta rồi sao, sao còn chưa tới đưa ta xuống núi?!

- Vũ Tích...

Hắn ngơ ngác gọi, giữ chặt tay nàng:

- Tỷ tỷ chờ ta, ta lập tức sẽ đi ngay!!

- Thật không?

Vẻ mặt Ninh Vũ Tích bỗng chuyển thành băng giá, buồn bã nói:

- Người cũng nói chuyện như vậy với An sư muội sao. Một nam nhân vô cùng bạc hạnh, bạc tình như thế, xem như ta nhìn lầm người rồi.

Khóe miệng nàng xuất hiện nụ cười buồn bã xa xăm, quay người bỏ đi, đai lưng phiêu lãng phấp phới, tựa như nàng tiên đang bay đi.

- Tiên tử tỷ tỷ...

Lâm Văn Vinh kinh hãi kêu lớn một tiếng, cố vươn tay chụp lấy tay áo nàng, nhưng lại chỉ có thể chụp vào không khí.

Một thanh âm mềm mại vang lên bên tai hắn:

- Lâm lang, Lâm lang, sao vậy?! Chàng gặp ác mộng à?!

Lâm Văn Vinh từ từ mở hai mắt, gương mặt diễm lệ như tiên của Tiêu Thanh Tuyền xuất hiện. Nàng trông có vẻ xuống sắc, hai mắt sưng đỏ, có vẻ rất tiêu tụy. Thế nhưng vẻ u buồn lại không tổn hao gì đến dung nhan có một không hai thiên hạ của nàng, pha thêm vài phần khí chất đau đớn đáng thương càng khiến người ta thêm yêu mến.

Lâm Văn Vinh ngăn người ra, nuốt nước bọt, thở gấp vài hơi:

- Thanh Tuyền, ta đang ở đâu vậy?

Thấy hấn vẫn còn vẻ kinh hãi, Tiêu tiểu thư ứa nước mắt, mũi cay xè, đưa ống tay áo dịu dàng lau mồ hôi trên trán của hấn, nhẹ nhàng đáp:

- Đồ ngốc, đương nhiên là ở nhà chúng ta rồi. Chàng không thấy sao, đây chẳng phải là khuê phòng của Ngưng Nhi là gì?

- Đại ca, muội không rời huynh đâu!

Lạc Ngưng đứng bên người Thanh Tuyền, thấy hấn tỉnh lại, vui đến phát khóc:

- Đến cả phòng của Ngưng Nhi mà huynh cũng không nhận biết, làm muội tức chết đi được. Đợi huynh khỏi hấn, muội bắt huynh ở lại trong phòng muội liên tục một tháng, nhớ rõ từng nơi từng chốn. Huynh mà còn chưa nhớ rõ, muội sẽ không cho huynh đi.

Khuê phòng Ngưng Nhi? Như vậy, vừa rồi An tỷ tỷ và Ninh Vũ Tích đều chỉ là mộng cảnh thôi sao? Hấn vội vàng liếc mắt xem xét chung quanh, từ tấm khăn trải bàn đến song cửa sổ gần chiếc giường ngủ trong phòng đều vô cùng quen thuộc. Ngày đó khi trang sức tân phòng, chính Ngưng Nhi và Xảo Xảo một tay chọn lựa, ba người còn diễn một màn ngư thủy hài hòa ngay trong phòng này, làm sao lại không nhớ được. Thấy mặt Lạc Ngưng tèm lem nước mắt mừng rỡ, khuôn mặt nàng xinh đẹp kiều diễm như hoa, hấn không kìm được cười nói:

- Làm sao mà không nhớ rõ chứ? Ta chỉ là vừa tỉnh ngủ nên hồ đồ thôi, nơi này chính là động thiên phúc địa của chúng ta mà.

Lạc Ngưng đỏ bừng mặt, ừm khẽ một tiếng:

- Huynh đã ngủ rất lâu rồi. Đại ca, huynh vừa rồi nằm mơ gì thế? Sao muội nghe thấy huynh gọi tên người khác?!

- Thật không? Ta gọi tên ai?!

Lâm Văn Vinh lấp bắp kinh hãi, vội vàng liếc mắt nhìn Tiêu Thanh Tuyền, Tiêu tiểu thư giữ chặt tay hấn, dịu dàng mỉm cười.

- Gọi cái gì thần tiên, cái gì tỷ tỷ đó, muội cách quá xa nên nghe không rõ lắm. Tỷ tỷ, chị nghe được không?

Lạc Ngưng cười khẽ, vuốt ve người hấn, cẩn thận đắp lại góc chăn.

- Vừa rồi ta cũng đang ngủ mơ mơ màng màng, nên cũng không nghe rõ lắm.

Tiêu Thanh Tuyền khẽ lắc đầu, quan thiết liếc mắt nhìn hấn, nói nhỏ:

- Lâm lang, trên người chàng còn thương tích, không xuống giường được, phải nghỉ ngơi nhiều. Thiếp cùng với Ngưng Nhi sẽ ở đây với chàng.

Nói đến bị thương, lập tức Lâm Văn Vinh nhớ lại, vội vàng nhìn xuống người mình. Toàn thân trên dưới của hấn chẳng còn chỗ nào nguyên vẹn. Trước ngực, sau lưng, trên đùi đều quần tầng tầng lớp lớp băng trắng, bị bao thành một một bó vải thật to, thoang thoảng có mùi thảo dược đưa vào mũi. Hấn vội co chân lên, rồi nhúu mày, rên lên một tiếng đau đớn.

Tiêu Thanh Tuyền thấy vậy rất đau lòng, vội cầm lấy tay hấn:

- Chớ có lộn xộn, mới vừa giúp chàng thay thuốc. Thuốc còn chưa cứng đâu.

Im lặng một hồi, nàng lại khẽ thở dài:

- Cũng không biết làm sao lại như vậy, bằng vào sự linh miễn của chàng, vì sao mà Tiêu gia phu nhân lại không hề tổn hao gì mà chàng lại bị thương nặng đến như vậy?

Thấy Lạc Ngưng nhìn mình chằm chằm, biết nha đầu đó cũng giống Tiên Nhi, đều rất đáo để, hấn không dám nói là vì cứu Quách Quân Di nên bị thương đến thế, chỉ xấu hổ cười cười không nói gì.

Lạc tiểu thư lại đoán trúng tâm tư của hấn, nhỏ nhẹ giải thích:

- Tỷ tỷ, theo muội thấy, đại ca hẳn là vì muốn cứu Tiêu gia phu nhân nên bị thương nặng như thế. Tỷ cũng thấy rồi đó, khi chúng ta cứu đại ca và Tiêu phu nhân thì hai người còn ôm chặt lấy nhau. Tiêu phu nhân năm xưa là một mỹ nhân nổi tiếng...

- Ngưng Nhi, không được nói bậy!

Tiêu Thanh Tuyền quát khẽ một tiếng, đối với tính tình thẳng thắn của Lạc Ngưng, nàng cũng không làm gì được:

- Tiêu gia phu nhân có ân tri ngộ với Lâm lang, nếu không có nàng, chúng ta không có khả năng kết hợp được với Lâm lang. Nếu thật sự Lâm lang vì cứu nàng mà bị thương, cũng là tri ân báo ân, chính là một nam nhân đỉnh thiên lập địa! Chúng ta phải tin vào Lâm lang và Tiêu phu nhân, không thể nghi ngờ linh tính.

Ngưng Nhi làm mặt quỷ, không nói gì nữa. Lâm Văn Vinh muốn đem những tao ngộ khi cùng Quách Quân Di ở trong đồng đồ nát nói ra hết, nhưng nhớ tới việc này có thể làm ảnh hưởng tới thanh danh của phu nhân, hẳn cố nén tâm tư này lại, cười nói:

- Ta là chánh nhân quân tử nổi danh, Ngưng Nhi chẳng lẽ không biết? À mà ta muốn hỏi một chút, quần áo trên người ta là ai cởi ra đó, có trộm chiếm tiện nghi của ta không?

- Muội thêm vào trộm chiếm tiện nghi của huynh.

Lạc Ngưng cười nhẹ, trong mắt đầy vẻ nhu tình, chậm rãi tựa đầu lên đùi hắn, gương mặt nóng bừng lên:

- Huynh là tướng công của muội, muội muốn chiếm tiện nghi của huynh không cần phải nhìn trộm, đó là quang minh chính đại.

Tiêu tiểu thư hứ khẽ một tiếng, tai đỏ bừng, thấy Lâm Văn Vinh đã khôi phục tính tình bình thường giờ trò trêu chọc Ngưng Nhi, bỗng thấy cả người vừa kinh hãi vừa nhẹ nhõm.

Lâm Văn Vinh vừa cười một trận, cả người trên dưới nhất thời ngâm ngấm đau, tuy so với lúc này đã giảm bớt nhiều, nhưng vẫn còn rất đau. Lạc Ngưng vội dịu dàng lau mồ hôi trên mặt hắn, rồi lệ hỏi thăm:

- Đại ca, huynh còn đau hả?!

Cơn đau trên đùi là chuyện tốt, chí ít cũng chứng tỏ chức năng thần kinh đã bình thường, Lâm Văn Vinh thở dài:

- Đau là việc nhỏ. Chỉ là lúc này đại quân kháng Hồ sắp xuất phát, ta lại bị gãy chân. Vết thương xương cốt này cần chữa trị cả trăm ngày, đến khi vết thương của ta lành hẳn, e rằng chiến sự ở tiền tuyến đã kết thúc.

- Chàng bị thương như vậy, còn để ý đến việc này làm gì?

Tiêu tiểu thư đau lòng nhìn hắn:

- Đêm hôm qua, phụ hoàng tự mình tới thăm chàng đó. Thiếp đã đề cập với người, thương thế của chàng chưa lành cần phải an dưỡng. Nên lần này tiến quân lên phương bắc, tạm thời chàng có thể không đi.

- Làm sao như vậy được?

Lâm Văn Vinh vội vàng kêu lên:

- Làm thế là không có tín nhiệm. Nếu ta không hứa thì thôi, nhưng đã hứa với Từ Vị và Lý lão tướng quân, Đỗ Tu Nguyên, Hồ Bất Quy, còn có mấy lão huynh đệ ở Sơn Đông cũng đều đang chờ ta, làm sao ta có thể không đi được chứ? Sau này ta đâu còn mặt mũi nào mà gặp lại bọn họ.

Tiêu tiểu thư là người đại trí, biết ngày thường phu quân mình lúc nào cũng nói năng bồ bã, hì hì hà hà, nhưng lại cực kỳ coi trọng lời hứa, đã nói thì nhất định phải làm cho được; mọi sự đều có thể láo nháo, chỉ có điểm này là nhất định không thay đổi, đây chính là nguyên tắc xử sự của hắn.

Thấy hình dáng đau khổ của Lâm Văn Vinh, Ngưng Nhi khẽ cười:

- Đại ca ngốc, tỷ tỷ đùa với huynh chút thôi. Vết thương gãy xương cần phải an dưỡng trăm ngày cố nhiên không giả rồi, nhưng huynh sao không nghĩ tỷ tỷ là người như thế nào? Không nói đến Hoàng Thượng ban cho rất nhiều linh dược trân quý, đan dược mà tỷ tỷ dùng làm sao mà người bình thường có thể so sánh được? Tỷ tỷ nói, theo như thương thế của huynh, chỉ cần mỗi ngày nàng vận công hoạt huyết làm tan máu bầm cho huynh, điều dưỡng cho tốt, không tới mười ngày là có thể xuống giường, hai mươi ngày sau là chạy như bay rồi.

- Thật hả?

Lâm Văn Vinh mừng rỡ.

Tiêu tiểu thư bắt lực lắc đầu, khẽ cười nói:

- Thiếp không nói thế với chàng, chỉ sợ chàng hiểu lầm đây chỉ là một vết thương nhỏ, sau này cứ thế liều mạng. Lần này là vì cứu Tiêu gia phu nhân, lần sau rồi lại chẳng biết là vì cứu ai nữa? Lang quân, bây giờ chàng là trụ cột của mọi người chúng ta...

Tiêu tiểu thư lại rơm rớm nước mắt, lặng lẽ ngả đầu vào ngực hắn, không ngừng rơi lệ.

Trong lòng Lâm Văn Vinh vừa ngọt ngào vừa khó chịu, cười được một lão bà ôn nhu thiện lương, tri thư đạt lễ như vậy quả là tốt, thật sự là phúc phận tu mấy kiếp mới có. Nhìn gương mặt tiều tụy của Tiêu tiểu thư, Lâm Văn Vinh rất đau lòng, vội vàng hứa:

- Thanh Tuyền, ta hứa với nàng. Lần này bác phạt trở về, ta sẽ không cư xử hồ đồ nữa, sẽ chỉ ở cùng các người, cả đời vui sướng khoái hoạt.

Muốn bảo hắn an phận cả đời, quả không phải một việc dễ dàng, so với việc lấy mạng của hắn thì còn khó hơn vài phần, trong lòng Tiêu tiểu thư rất cảm động, nàng nhẹ nhẹ Ừm một tiếng.

Lâm Văn Vinh hì hì cười rồi cầm tay lôi nàng vào lòng:

- Thanh Tuyền, nàng cũng mệt mỏi rồi, mau lên đây nghỉ tạm trong chốc lát, còn nhi tử của chúng ta nữa.

Tiêu tiểu thư hứ một tiếng, đỏ mặt:

- Chớ có hồ đồ, trên người chàng còn có thương tích. Ngưng Nhi cũng ở đây mà.

Lạc Ngưng duyên dáng cười khanh khách:

- Tỷ tỷ, còn khách khí cái gì. Từ đêm trước tỷ một mạch bận rộn cho đến giờ, không hề chớp mắt lấy một chút, thôi để cho đại ca chăm sóc tỷ đi.

Đều là tỷ muội trong nhà, cũng không ngại nói đùa như vậy, huống chi thương thế của Lâm lang bây giờ chắc cũng chẳng làm ăn được gì, Tiêu Thanh Tuyền then thùng đáp ứng, từ từ cởi áo ngoài ngả vào lòng hắn.

Mùi hoa lan nhàn nhạt đưa vào mũi hắn. Ôm lấy thân hình mềm mại của thê tử, cảm thụ mạch đập của nàng cùng với huyết mạch của mình, Lâm Văn Vinh thấy cay cay ở mí mắt, cuộc sống thật là tuyệt vời!

Vợ chồng đồng tâm, Tiêu Thanh Tuyền cảm giác được tâm cảnh hắn đang cuộn sóng, vừa kích động vừa có chút cảm giác sợ hãi, chỉ nguyện cùng hắn mãi mãi như vậy, vĩnh viễn không xa rời.

Ngưng Nhi bên cạnh nhìn thấy hai người như vậy, trên mặt tràn đầy thần sắc hâm mộ. Tiêu tiểu thư đỏ mặt, nhẹ giọng gọi:

- Ngưng Nhi, muội cũng tới đây!

- Cảm ơn tỷ tỷ.

Lạc Ngưng sắc mặt u oán:

- Nhưng có người không kêu muội, muội không dám tới.

Nàng trộm liếc nhìn đại ca, vừa kiêu vừa mỉa.

Tiểu hồ ly này, lòng Lâm Văn Vinh mềm ra, xốc góc chăn kia lên, Lạc Ngưng bên lên cười rồi chen vào, ôm cổ hắn, nước mắt hạnh phúc cứ thế chảy tràn ra.

- Uy, đừng sờ loạn, ta là thương binh mà...

Lâm Văn Vinh một tay chụp vào ngực cao ngất của Ngưng Nhi, vừa ăn cướp vừa la làng, ba vợ chồng đùa giỡn, rồi quần lầy nhau.

- Ủa, Xảo Xảo đâu?!

Trái sờ phải vuốt, chiếm hết cả tiện nghi, Lâm Tam nhà ta làm sao an giấc, lão nháo một trận, đột nhiên nhớ tới nha đầu kia từ lúc tỉnh lại tới giờ vẫn chưa thấy. Nên biết Thanh Tuyền, Ngưng Nhi, Xảo Xảo ba người rất thân mật!

Lạc Ngưng do dự một chút rồi nhè nhẹ nói:

- Đại ca, muội nói cho huynh, huynh đừng khấn cấp nhé!

Chỉ nghe thấy những lời này, ta có thể không khấn cấp được sao? Đang muốn mở miệng hỏi, ngọc thủ mềm mại thơm tho của Thanh Tuyền đã đặt lên môi hắn, nàng than nhẹ:

- Là Tiên Nhi!

- Tiên Nhi, Tiên Nhi làm sao?

Lâm Văn Vinh nghi hoặc.

Lạc Ngưng hừ một tiếng, ảo não nói:

- Muội không rõ nữa, cùng là công chúa, cũng là chị em ruột, sao mà Tần tiểu thư khác với tỷ tỷ của ta như vậy. Hôm trước, sau khi cứu được đại ca, nàng cứ khư khư ôm huynh, ngoại trừ Tiêu gia tỷ muội và Xảo Xảo ra thì không cho phép người khác đến gần huynh. Cuối cùng cũng là nể mặt huyết mạch của Lâm gia trong bụng tỷ tỷ vài phần, nàng mới miễn cưỡng đồng ý chia ca với chúng ta. Tần tiểu thư cùng Tiêu gia hai vị tiểu thư, muội và tỷ tỷ, chúng ta luân lưu chăm sóc huynh. Chỉ một chốc nữa, hai muội sẽ đổi cho các nàng chiếu cổ huynh. Khổ nhất là Xảo Xảo, nàng như chị em ruột của bọn muội, cũng giao hảo tốt với Tần tiểu thư, muốn hòa hảo cả hai bên. Tỷ tỷ nói thương thể của huynh không đáng ngại nữa, Xảo Xảo sợ huynh tỉnh lại thấy tình hình như vậy trong lòng khó chịu, đang sang bên kia nói chuyện với Tần tiểu thư đó.

Còn có việc này nữa? lập tức đầu Lâm Văn Vinh lớn như cái đầu, sự tình Tần Tiên Nhi và Tiêu Thanh Tuyền, chẳng ai rõ ràng hơn hắn được. Tình hình này thì cũng đúng theo dự tính thôi.

Tiêu tiểu thư dịu dàng nói:

- Ngưng Nhi, muội không biết tính tình nàng. Muội muội không phải là ác nhân, chỉ là hơi khó tính một chút thôi. Tình ý của nàng với phu quân thì đến cả tỷ cũng không bì kịp, thương thể trên người Lâm lang khôi phục cực nhanh như thế là nhờ nàng đêm trước hao tổn chân nguyên thôi cung quá huyết đó. Khi tỷ vào phòng thì nàng đang nằm trên người Lâm lang khóc lóc, làm tỷ rất cảm động.

Nha đầu ngốc này, trong lòng Lâm Văn Vinh mềm nhũn ra, rốt cuộc không còn tâm tư nào trách cứ Tiên Nhi. Nàng có ân oán với Thanh Tuyền, rốt cuộc, cũng là do mâu thuẫn giữa Ninh Vũ Tích cùng An Bích Như mà ra, Thanh Tuyền và Tiên Nhi đều vô tội cả.

Rèm cửa sổ ẩn hiện ánh sáng nhợt nhạt, sắc trời đã mờ mờ sáng, ôm thân thể mềm mại của Thanh Tuyền cùng Ngưng Nhi, hít lấy hít để hương thơm thoang thoang kia, vô luận làm sao Lâm Văn Vinh cũng không ngủ được.

- Thanh Tuyền, nàng nói cái gì? Đêm trước?

Lâm Văn Vinh đột nhiên cả kinh hỏi.

- Đúng.

Lạc Ngưng ôm lấy cánh tay hắn, nói nhỏ:

- Đại ca, huynh đã ngủ một ngày một đêm rồi. Bọn muội và Tần tiểu thư đã thay ca hai lần rồi đó.

- Chết rồi!

Lâm Văn Vinh cắn răng muốn ngồi lên, làm cả người đau đớn như dằm. Ngưng Nhi vội dìu hắn nằm xuống, Tiêu tiểu thư đau lòng hỏi:

- Có chuyện gì thì nói với thiếp, chàng vừa mới thay thuốc, đừng có lộn xộn.

Lâm Văn Vinh đau quá rên một tiếng, vội vàng nói:

- Thanh Tuyền, nàng mau phái người mời Từ Vị, báo là ta đã chết.

420. Chương 418: Muốn Đi.

Ngưng Nhi kinh hô, đưa bàn tay xinh xắn lên bịt miệng hắn:

- Đại ca, đừng suy nghĩ nhiều, chúng ta vẫn còn đang sống mà.

- Không phải suy nghĩ linh tinh.

Thấy sắc mặt trắng bệch, hình dáng khản trương của Lạc Ngưng, Lâm Văn Vinh rất cảm động trong lòng, vội cầm lấy bàn tay băng giá của nàng an ủi:

- Muội yên tâm, lão công ta chưa sống tới một trăm tám mươi tuổi sẽ tuyệt đối không chết đâu.

Lạc Ngưng ngả đầu vào ngực hắn, buồn bã nói:

- Sống đến một trăm tám mươi tuổi cũng không cho chết. Muội cùng với tỷ tỷ, Xảo Xảo đời đời kiếp kiếp làm thê tử của huynh, vĩnh viễn không chia lìa.

Nghe những lời ấm lòng này, Lâm Văn Vinh nhẹ nhõm vai nàng, cảm thụ sự chí tình của nàng.

Tiêu Thanh Tuyền suy tư một lát, ôn nhu hỏi:

- Lâm lang, chàng muốn dẫn dụ kẻ chủ mưu hiện thân phải không?

- Hiện thân hay không thì bây giờ ta không thể phán đoán được,

Lâm Văn Vinh hừ một tiếng:

- Hai ngày nay ta gặp chuyện, e là lão Từ bên kia cũng rối loạn rồi, chỉ mong lão đủ nhìn xa trông rộng, có thể đương đầu với người sau lưng đó. Thanh Tuyền, nàng tìm một người thông minh nhanh nhẹn sang chỗ Từ Vị báo tin, người này phải biết diễn kịch một chút mới được. Tên đó dám an bài quỷ kế với ta, nếu ta không đáp lễ thì có lỗi với hắn rồi, hắc hắc.

Tiêu Thanh Tuyền vốn thông minh vô cùng, nghe hắn ậm ừ như thế, khẽ gật đầu, nghĩ tới nghĩ lui. Những hạ nhân, nha hoàn trong phủ đều do trong cung phái tới, không tìm thấy một người nào thông minh linh hoạt.

Lạc Ngưng ngẫm nghĩ rồi cười nói:

- Trong nhà chúng ta sợ không tìm ra người thông minh nhanh nhẹn để làm việc như vậy đâu, nhưng muội thấy Tiêu gia có hai người. Hôm qua Tiêu Đại tiểu thư phái một gia đình tên là Tứ Đức đem thuốc tới cho đại ca, xem ra làm việc rất chu đáo. Muội thấy cử chỉ điệu bộ của hắn tựa hồ đã được đại ca giáo dục rất nhiều, gian hoạt quỷ trá như con lươn ấy.

Tiêu tiểu thư nghe Ngưng Nhi nói thú vị như thế bèn cười thầm, Lâm Văn Vinh cũng vui vẻ hỏi:

- Tứ Đức cũng ở đây hả? Tiểu tử này làm việc có phong phạm của ta. Để hắn đi được đây.

- Tự nhiên là đang ở nhà chúng ta rồi.

Ngưng Nhi cười duyên đáp:

- Phòng ốc nhà cửa ở Tiêu gia đã sụp đổ toàn bộ, tổn thất trầm trọng, bây giờ đến cả một chỗ để đặt chân cũng không có. Tỷ tỷ đã đưa toàn bộ các nàng đến ở nhà chúng ta. Nhị vị tiểu thư, Tiêu gia phu nhân, tất cả đều đến đây, bây giờ trong nhà này náo nhiệt lắm.

Cũng là Thanh Tuyền hiểu việc, Lâm Văn Vinh nghe thế rất cảm động, nắm chặt tay Tiêu tiểu thư, lộ vẻ rất chân tình:

- Thanh Tuyền, cảm ơn nàng!

- Việc nhỏ như thế mà cảm ơn gì. Chàng xem thiếp là ngoại nhân sao?

Tiêu tiểu thư cười khê, nửa giận nửa đùa:

- Chàng đã chiếm tiện nghi của tiểu thư Tiêu gia người ta, cũng được Tiêu phu nhân cho phép. Lâm Tiêu hai nhà vốn rất là thân mật. Thiếp vốn chuẩn bị vài ngày nữa sẽ tự mình đến nhà cầu hôn nhị vị tiểu thư, chưa từng nghĩ đến việc nửa đường xảy ra việc này. Tuy trì hoãn chút chút, nhưng lại thành cơ hội hai nhà hợp một, cũng xem như một việc tốt. Thiếp đã gặp hai vị tiểu thư Tiêu gia rồi. Đại tiểu thư xinh đẹp kiên cường, gặp việc bất loạn, Nhị tiểu thư thiên chân hoạt bát, ôn nhu động lòng người, là người không cầu tư lợi. Làm tỷ muội với các nàng quả là rất thích hợp.

- Đương nhiên... đương nhiên.

Được Thanh Tuyền cho phép, mỹ sự chắc chắn sẽ thành, Lâm Văn Vinh gật đầu như già gạo, trong lòng vui mừng hơn hở. Chỉ là Thanh Tuyền nói loại người không cầu tư lợi, xem ra không phải ám chỉ Tiên Nhi chứ nhỉ?

Lâm Văn Vinh trong người có nhiều chỗ bị thương, bây giờ bất kỳ chỗ nào cũng được băng bó dày đặc, Thanh Tuyền lại có thai rất lớn, hành động không tiện, chỉ có Lạc tiểu thư mới có thể đi an bài công việc.

Lạc Ngưng thấy đại ca không việc gì, tâm tình vui vẻ vô cùng, duyên dáng cười khanh khách rồi ra ngoài. Không bao lâu sau đã nghe ngoài cửa vang lên tiếng bước chân loạt xoạt:

- Tướng công, tướng công, chàng tỉnh rồi hả?!

Vừa nghe thanh âm này, lập tức mặt Tiêu tiểu thư đỏ bừng, nàng cố ngồi dậy, còn chưa kịp mặt lại áo ngoài, cửa phòng đã bị đẩy ra đánh két, Tần Tiên Nhi đã chạy ủa vào.

- Muội muội, muội đến rồi à.

Tiêu Thanh Tuyền dịu dàng hỏi.

Liếc mắt thấy Tiêu tiểu thư quần áo xốc xếch ngồi bên giường, mặt đỏ ửng như trát phấn, Tần Tiên Nhi nhin không được hừ một tiếng, làm như không nhìn thấy, cố tránh xa nàng, ra vẻ rất mừng rỡ lao tới bên giường:

- Tướng công, chàng sao rồi?

Chỉ hai ngày không gặp, Tần Tiên Nhi đã gây đi nhiều, y phục còn bám chút cát bụi, dung nhan tiều tụy, lộ ra vẻ kinh hãi. Lâm Văn Vinh mỉm cười, nhẹ nhẹ vuốt tóc nàng:

- Ta không sao đâu, hai ngày qua khổ cho nàng quá.

Tần Tiên Nhi ồm nhẹ một tiếng, nước mắt rưng rưng:

- Tướng công, do thiếp bảo hộ chàng không tốt, nếu chàng có mệnh hệ nào, thiếp cũng không muốn sống.

- Nha đầu ngốc, ta làm sao có chuyện gì được.

Lâm Văn Vinh cười, lau nước mắt cho nàng:

- Lão công của nàng khỏe lắm. Ta còn tính, đợi khi thương thế khỏi hẳn sẽ đưa nàng và An tỷ tỷ đi chơi Vi Sơn hồ nữa.

- Thật hở?

Tần Tiên Nhi kinh hãi nấc lên một tiếng, vùi đầu vào ngực hắn:

- Tướng công, chàng thật tốt.

Thấy Tần Tiên Nhi và Lâm lang thân mật, trong lòng Tiêu tiểu thư vừa hơi đau xót, vừa pha chút vui mừng, trong lúc đang buồn bã lại thấy có người kéo bàn tay nhỏ bé của mình. Quay đầu lại thì thấy chính là Lâm lang.

Lâm Văn Vinh nháy mắt, cười nói:

- Tiên Nhi, nàng cũng biết Thanh Tuyền mà. Khó trách các nàng cùng xinh đẹp như thế, nguyên lai thật ra là tỷ muội ruột thịt. Sớm biết như thế, khi còn ở Kim Lăng, ta đã dẫn nàng ta cùng đi gặp nàng rồi.

- Thiếp không dám với cao.

Tần Tiên Nhi hừ mạnh một tiếng:

- Người ta là tiên tử xinh đẹp cao quý của Ngọc Đức Tiên Phường, thiếp chỉ là ma nữ không việc ác nào không làm của Bạch Liên giáo, thiếp không phải là người cùng đường với nàng...

Vừa nói thế, bỗng thấy Lâm Văn Vinh sắc mặt trắng bệch, mồ hôi hột tuôn đầy trán, Tần tiểu thư lấp bấp kinh hãi:

- Tướng công, tướng công, chàng làm sao vậy?!

Lâm Văn Vinh thở dồn dập vài hơi, sắc mặt xám xanh, than nhỏ một tiếng:

- Ta không có việc gì đâu, cũng chỉ là gãy một chân, bị thương vài cái xương sườn, nghỉ ngơi ba năm tới năm năm, ăn mấy ngàn bát yến nhân sâm là khỏi thôi, nàng đừng lo lắng gì.

Tần Tiên Nhi rơi lệ nói:

- Sẽ không sao đâu, tướng công! Chàng đừng suy nghĩ lung tung! Đêm qua thiếp xem mạch cho chàng rồi, thương thế của chàng không quá hai mươi ngày nữa là hết hẳn. Đến lúc đó, thiếp sẽ mời sư phó, một nhà chúng ta đến Vi Sơn hồ, thiếp đánh đàn, chàng làm thơ, sư phó múa hát, chúng ta ba người chu du trên hồ, vĩnh viễn không chia li.

An tử tử còn có thể nhảy múa? Việc này sao hồ mị tử không nói với ta nhỉ? Nhưng nhìn vóc người tuyệt vời đó, chắc chắn rất giỏi múa, hắc hắc, hắc nghĩ nghĩ một lát đến tâm tư lộn xộn, đầu óc đầy cảnh đen tối.

- Tướng công, chàng sao vậy?!

Thấy mắt hần lóe sáng, khoe miệng trộm cười, Tần Tiên Nhi nghi hoặc hỏi.

- À... không việc gì...

Lâm Văn Vinh ho khan vài tiếng, mặt đỏ bừng, cười khổ lắc đầu:

- Không nói ta còn sống đến ngày đó không, cho dù thật sự có tới Vi Sơn, chỉ sợ ta không có tâm tình nữa. Bây giờ đâu có giống như trước kia, trong nhà có một núi việc phải làm, nàng lại đối xử với Thanh Tuyền... khụ khụ... bảo ta làm sao yên tâm được chứ?

Thấy hần giả khổ như vậy là do muốn hòa giải mình với Tiên Nhi, Tiêu Thanh Tuyền vừa buồn cười vừa cảm động, lặng lẽ nắm chặt tay hần.

Tần Tiên Nhi cũng không phải người ngốc, từ ngôn ngữ của hần là biết tâm ý hần rồi. Thấy Tiêu tiểu thư mắt rưng rưng nhìn mình, tâm thần nàng tự nhiên bối rối, một lúc lâu sau mới hừ khê một tiếng rồi cúi đầu.

- Tiên Nhi! Người xưa có nói, chị em ruột làm sao có thể thù địch được. Từ trước tới nay là do không biết, nên các nàng mới đánh đánh giết giết, đó cũng là số phận. Bây giờ mọi việc đã rõ ràng, máu chảy trong người các nàng chính là cùng một huyết mạch, tương lai, hai nàng sinh con ra, cũng sẽ cùng một huyết mạch. Cho dù không nghĩ cho mình, cũng phải nghĩ tới đứa nhỏ của chúng ta chứ, cho dù không nghĩ cho con, vậy cũng nên nghĩ cho lão công ta chút đỉnh. Nàng và Thanh Tuyền là hai ngọn núi trong nhà ta, kẻ khác ngưỡng vọng chỉ muốn được làm tỷ muội các nàng, vậy mà cả ngày mặt nặng mày nhẹ như thế, nhà chúng ta làm sao đoàn kết hưng vượng được? Huống chi ta đã suy tính rất cẩn thận rồi, hai người các nàng

đâu có huyết hải thâm cừ gì đâu, nói tới nói lui vẫn là cùng một dòng máu, vì sao không thể sống hòa bình với nhau, cùng nhau xây dựng Lâm gia thịnh vượng?

Miệng hần nở hoa sen, thao thao bất tuyệt, làm Tiêu Thanh Tuyền nghe xong cũng hơi choáng váng. Cái gì con cái, cái gì núi lớn, lại còn Lâm gia thịnh sự, mấy việc chẳng liên quan gì tới nhau cũng bị hần ép vào thành một, xem ra khắp cả thiên hạ cũng chỉ có Lâm lang của ta mới có bốn sự như vậy.

Mặt Tần Tiên Nhi tỏ vẻ ngượng ngùng, nàng e lệ đáp:

- Người ta không thêm sinh con. Tướng công cũng biết về sự tình giữa thiếp cùng với hồ mị... à họ Tiêu mà. Sự phò thiếp đối với sự phò nàng, mấy năm trước còn thân hơn cả tỷ muội ruột thịt ba phần, sau lại thì thế nào? Sự phò đối đãi với thiếp ân trọng như núi, nếu thiếp quên lời dạy của người, nếu thiếp giao hảo với họ Tiêu kia, thì thiếp làm sao nói chuyện được với lão nhân gia? Tướng công, việc này thiếp làm sao làm được?

“Nha đầu kia xem ra cũng khá là hoạt bát, lại còn lời An sư thúc ra, quả là làm cho người khác không nói xen vào được.” Tiêu tiểu thư thảm thán một tiếng, sinh ra chút kính nể vị muội muội này.

Lâm Văn Vinh mừng rỡ, cười hì hì nói:

- Nói như vậy, Tiên Nhi, nàng cũng thừa nhận, ngoại trừ An tỷ tỷ ra nàng và Thanh Tuyền chắc hẳn không có cừ hận gì lớn?

Chắc là như thế thôi, Tần Tiên Nhi suy nghĩ một hồi, bất lực ừm một tiếng, rồi lại lắc đầu:

- Không phải, nàng còn đoạt tướng công của thiếp!

Lâm Văn Vinh mồ hôi đầm đìa, nha đầu kia, quả thật là có tính cách à nha!

- Cái đó không tính là cướp được. Mỗi người một nửa, mưa móc cùng hưởng.

Hần cười ha ha, gương mặt Tần tiểu thư và Tiêu tiểu thư đồng thời đỏ lên, cùng phì ra một tiếng.

- Tiên Nhi, bây giờ ta hỏi rất nghiêm túc, nếu An tỷ tỷ và Ninh tiên tử hòa hợp, có phải là nàng và Thanh Tuyền cũng sẽ không còn gây gổ nữa phải không?

Lâm Văn Vinh nghiêm nghị hỏi.

Hòa hợp? Có thể có chuyện này sao?! Tần Tiên Nhi ngẫm nghĩ một lát, khẽ gật đầu ừm một tiếng:

- Chỉ cần nàng không cướp tướng công của thiếp, thiếp sẽ không còn hận nàng nữa.

Lâm Văn Vinh trợn tròn mắt, Tần Tiên Nhi cũng thấy việc này xem ra tựa hồ khó thành hiện thực, nàng trầm ngâm một hồi, rồi nói tiếp:

- Vậy mỗi tháng chàng phải lưu lại trong phòng thiếp mười ngày, chỉ có thể lưu lại trong phòng nàng một ngày thôi.

Nha đầu này quả là cái gì cũng dám nói, Tiêu tiểu thư mặt đỏ như gấc, gật đầu ngượng ngùng:

- Muội muội, chỉ cần muội chịu được tên phóng đảng này, vậy thì cứ tận tình lưu hần lại.

Nghe ẩn ý trong lời nàng, Tần Tiên Nhi cũng không nhịn được đỏ bừng mặt, đã làm vợ chồng chính thức với Lâm Văn Vinh, làm sao không hiểu được ý tứ của Tiêu Thanh Tuyền chứ.

Nổi giận, ta nổi giận, ý gì đây? Xem ta là thứ gì thế này? Muốn muội muội lại bỏ lão công? Ta là chip đánh bạc để các người giao dịch hả? Lâm Văn Vinh nghe nhếch miệng, đang muốn phát tác, Tiêu Thanh Tuyền vội cầm tay hần, đưa mắt, nhỏ giọng máng khê:

- Chàng còn không biết tính tình muội muội sao? Chỉ là miệng cứng lòng mềm, để thiếp và nàng hòa hợp với nhau, có việc gì mà không thể thương lượng?

- Việc gì cũng có thể thương lượng?

Lâm Văn Vinh quả là dâm tặc trời sinh, vừa nghe nàng nói thế, liền theo bản năng liên tưởng tới việc khác ngay, nhất thời mắt sáng như điện.

- Đồ phóng đảng này!

Tiêu tiểu thư kêu khẽ một tiếng, tai đỏ lên như nung đốt. Nàng hiểu rõ lòng tướng công, thấy bộ dáng hần liền có thể biết ngay tâm tư hần, đã có tiền lệ của Ngưng Nhi, Xảo Xảo từ trước rồi, hần chẳng hề biết ngượng trước bất kỳ việc nào cả!

- Ủa, Thanh Tuyền, nàng nghĩ đến việc gì thế? Ta đâu có ý nghĩ xấu xa như vậy!

Thấy thê tử ngượng chín cả người, lộ ra dáng quốc sắc thiên hương, hần thấy vô cùng cao hứng, xoa xoa bàn tay nàng vài cái:

- Ta không đành xa nàng, hận không được mỗi ngày mỗi tối ôm nàng.

Nghe lời đường mật của trượng phu, cảm thụ những động tác vuốt ve của hần, nhưng vẫn ngại muội muội đang nhìn chăm chăm, Tiêu tiểu thư mềm nhũn cả người. Tuy biết rõ hần cố ý nói những lời êm ái, trong nhà có vài tỷ tỷ muội muội, sao hần có thể mỗi ngày ân ái với mình được. Nhưng trời sinh phụ nữ vốn thích nghe lời đường mật, nàng ngượng ngừng hít một hơi, cảm giác hạnh phúc lan tỏa khắp cả người.

- Đâu phải là chỉ có mười ngày, phải là một tháng, ta còn có thể làm được cả đêm nữa, mà lại còn có thể làm vài lần.

Lâm nhà ta dương dương đắc ý thì thảo nói như rót vào tai Tiêu tiểu thư. Cảm giác hạnh phúc của nàng đột nhiên biến mất, hóa thành ngượng ngừng vô hạn, nàng đánh mạnh vào tay hần cánh tay một cái.

Tần Tiên Nhi nhìn thấy toàn bộ cảnh đùa giỡn giữa hai người, tuy trong lòng khổ sở, nhưng cũng không thể không thừa nhận đũa Tiêu hồ mị tử này ra khỏi Lâm gia quả là một nhiệm vụ bất khả thi.

- Muội muội, người chớ nghe hần nói tào lao, chúng ta là tỷ muội ruột thịt. Phải giúp đỡ lẫn nhau, chớ để người khác chia rẽ.

Tiêu Thanh Tuyền giữ chặt tay Tần Tiên Nhi, ôn nhu nói.

Tần Tiên Nhi lặng lẽ cúi đầu, ngọc thủ khẽ giằng ra, nhưng lại thấy một bàn tay lớn đầy gân guốc chụp lại, khóa chặt tay nhỏ bé của mình và Tiêu Thanh Tuyền vào nhau. Lang quân thông minh, Tiêu tiểu thư mừng rỡ cười.

Lần này Tần Tiên Nhi không giằng ra nữa, cứ mặc cho hai người cầm lấy bàn tay của mình, bất lực thở dài:

- Tướng công, ân oán của sư phó thiếp và Ninh Vũ Tích, chàng có thể giải khai được sao?

Việc này so với giải quyết mâu thuẫn giữa Tiên Nhi và Thanh Tuyền còn phức tạp hơn nhiều. Hai vị công chúa tốt xấu gì cũng là lão bà đã vào tay mình, mình muốn tròn muốn dẹt, chỉ cần tận tình xoa xoa nắn nắn là xong. Nhưng Ninh tiên tử và An Bích Như, một người cao ngạo như tiên, một người giảo hoạt như cáo, chẳng người nào dễ xơi cả. Mặc dù mình có quan hệ mập mờ với cả hai người bọn họ, nhưng khi để thủy hỏa tiếp xúc với nhau thì sẽ phát sinh ra việc gì, chỉ sợ đến cả Thượng Đế cũng chẳng đoán được.

- Tướng công, tướng công...

Tần Tiên Nhi thấy hần ngẩn người ra, liền gọi khẽ hai tiếng.

- Đương nhiên có thể làm được. Các nàng có thấy việc gì lão công muốn làm mà lại thất bại chưa?!

Thấy ánh mắt trông đợi của Tiên Nhi và Tiêu Thanh Tuyền, Lâm Văn Vinh đành cắn răng, mở miệng khoác lác. Vì Lâm gia thiên thu vạn đại, thọ sánh với trời đất của ta, cho dù khó khăn tới đâu ta cũng phải làm! Không phải chỉ là An hồ ly và Ninh tiên tử thôi sao. Đối phó với đàn bà, ta cũng sẽ dùng hết sức như đối phó với địch nhân.

Tiêu tiểu thư biết bổn sự của hần, vui vẻ nói:

- Muội muội, những gì Lâm lang nói thì chưa từng bao giờ sai. Sau này chúng ta sẽ vĩnh viễn ở cùng nhau rồi.

Tần Tiên Nhi chu miệng ra, muốn phản bác, thấy ánh mắt cười cười của Lâm Văn Vinh, lại cúi đầu xuống không nói gì nữa.

Rốt cục tạm thời an bình rồi, Lâm Văn Vinh lau mồ hôi đầy trán, gia sự khó khăn, so với ra chiến trường giết giặc còn khó hơn nhiều.

- Người xấu...

Từ phía ngoài có hai nữ tử đang yếu điệu đi tới. Đi sau là Xảo Xảo, nha đầu đó vừa thấy Lâm Văn Vinh đã đỏ mặt lên, nhưng kiên cường cố nhịn khóc, đi trước là Ngọc Sương. Nhị tiểu thư mặt đầy nước mắt, trong tay cầm một cái bát lớn, phả mùi thơm lừng ra khắp nơi.

- Ủa, Nhị tiểu thư, hai ngày không gặp, người càng ngày càng đẹp ra nhỉ.

Thấy gương mặt gầy đi của Ngọc Sương, Lâm Văn Vinh cười nói. Đợi cho Xảo Xảo đi đến bên người, hắn cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng.

- Đại ca ...

Xảo Xảo thở nhẹ một tiếng, nhìn hắn đắm đắm, nước mắt hòa lẫn với nụ cười nhạt nhòa khắp gương mặt xinh xắn.

- Thấy ghét!

Ngọc Sương ngượng ngùng cười, thấy Thanh Tuyền cùng Tần Tiên Nhi, vội cúi chào:

- Ra mắt hai vị công chúa tỷ tỷ.

Tiểu nha đầu này ngoan quá, Tiêu Thanh Tuyền cười kéo tay nàng:

- Ngọc Sương muội muội, đây là cái gì thế, cái gì mà thơm thế?

- Đây là ô kê nhân sâm thang, nghe nói người xấu tỉnh lại, mẫu thân kêu muội đưa tới.

Thấy Lâm Văn Vinh không việc gì, Nhị tiểu thư mừng rơi nước mắt, vui vẻ nói tiếp:

- Người xấu, kê thang này là mẫu thân tự tay nấu đó. Người nhiều năm không hề nấu nướng, hôm qua lại bận rộn cả ngày lo nấu kê thang một ngày một đêm. Mẫu thân nói thương thế của người cần có đại bổ.

- Đúng không? Ta muốn nếm thử một chút.

Lâm Văn Vinh cười hỏi:

- Được rồi, phu nhân như thế nào rồi, hôm đó chắc người sợ lắm.

- Phu nhân không bị gì nghiêm trọng, chỉ là mấy hôm trước bị nhiễm phong hàn, hôm qua mới khá hơn chút chút.

Xảo Xảo nhẹ cười:

- Kê thang này do chính phu nhân nấu đó, cho vào rất nhiều đồ bổ, đợi dịp là đưa tới ngay. Đại ca, mãi đến hôm nay muội mới biết, thủ nghệ của phu nhân còn giỏi hơn muội gấp trăm lần.

- Xảo thủ của mẫu thân vốn đã nổi tiếng từ trước.

Nghe Xảo Xảo tán dương mẫu thân mình, Nhị tiểu thư mừng rỡ vô hạn, nhẹ múc một thìa kê thang đút vào miệng Lâm Văn Vinh:

- Lúc ta còn nhỏ, từng thấy có thực khách trong cung vô cùng hoài niệm trù nghệ của mẫu thân. Chỉ là sau đó trong nhà có nhiều việc, người không nấu ăn nữa.

Nhấp một hơi kê thang vào miệng, hít mùi thơm vào mũi, ầm ập đến tận phế phủ, mỹ vị vô cùng, Lâm Văn Vinh hít hà một hơi, tán thưởng:

- Thật không ngờ phu nhân còn có chiêu này, ta quả là có khẩu phúc.

Thần sắc Nhị tiểu thư buồn bã, nàng nói nhỏ:

- Người xấu, người giúp ta khuyên mẫu thân đi!

- Khuyên cái gì?!

Lâm Văn Vinh kỳ quái hỏi.

Ngọc Sương buồn bã đáp:

- Mẫu thân muốn đi!

421. Chương 419: Vật Chứng

- Đi đâu?

Nhị tiểu thư vẻ mặt ảm đạm, cúi đầu nói:

- Mẫu thân phải về Kim Lăng rồi, tỷ tỷ vẫn đang khuyên, nhưng cho dù chúng ta nói đến rách cả miệng, mẫu thân cũng vẫn kiên định.

- Về Kim Lăng làm gì?

Lâm Văn Vinh cự mình muốn ngồi dậy, rồi ối chà một tiếng, đùi vô cùng đau đớn. Tiên Nhi và Thanh Tuyền vội ẵm hất nằm xuống. Tiêu tiểu thư ôn nhu nói:

- Bị thương nặng như thế, chàng còn lộn xộn? Cứ nằm nghe Ngọc Sương muội muội nói chuyện đi, phu nhân nóng lòng muốn đi, chắc phải có lý do chứ.

- Đúng đó.

Lâm Văn Vinh cắn răng nhịn đau nói:

- Đại tiểu thư và Nhị tiểu thư đều ở kinh đô, phu nhân ở đây cũng vui vẻ khoái hoạt, còn về Kim Lăng làm gì? Lại còn không có ai nói chuyện với bà, chỉ một người sẽ rất cô đơn.

Ngọc Sương “ừm” một tiếng, vẻ mặt đau khổ:

- Ta cùng với tỷ tỷ cũng khuyên như thế, nhưng mẫu thân nói, cội rễ của Tiêu gia chúng ta là ở Kim Lăng, kinh thành cho dù tốt hơn, nhưng không phải là chỗ người ở lâu. Mẫu thân nói tới đây cũng lâu rồi, cũng đã tới lúc phải trở về. Đêm qua người thức cả đêm nói chuyện với Quách biểu ca, dặn dò huynh ấy mọi việc ở kinh thành, bàn bạc công việc về mấy cửa hàng ở kinh đô.

Gốc rễ ở Kim Lăng, kinh thành cho dù tốt hơn, nhưng cũng không phải chỗ bà ở lâu? Lâm Văn Vinh nhìn nhìn mấy cô gái bên mình, Xảo Xảo, Tiên Nhi, Thanh Tuyền, Nhị tiểu thư, người nào không phải đến từ Kim Lăng. Phu nhân thành gia lập nghiệp ở đó, sinh sống nhiều năm, có ý này thì cũng bình thường thôi. Chỉ là vì sao hết lần này tới lần khác bà lại bỏ đi vào lúc mọi việc đang nháo nhào nhất thế này chứ? Bây giờ Tiêu gia đang gặp đại nạn ở kinh thành, chính là lúc cần bà nhất cơ mà.

Tiêu phu nhân không phải là người không biết tình lý. Bà muốn về Kim Lăng vào lúc này, nhất định là có lý do của mình, Lâm Văn Vinh suy nghĩ một lúc lâu, rồi tự an ủi mình như thế.

Nhị tiểu thư đặt kê thang sang một bên, cầm tay hất, nhẹ giọng nói ghen ngào:

- Mẫu thân nói, lần này chàng bị thương nặng, đó là vì người tự ý đi đã làm hại chàng. Mẫu thân rất áy náy trong lòng, không có mặt mũi nào gặp chàng, nên nhất định phải về Kim Lăng. Người xấu, ta thấy từ khi thoát chết, trong lòng mẫu thân có rất nhiều nỗi khổ, chỉ là người không muốn nói ra với ta và tỷ tỷ thôi. Chàng là người mẫu thân coi trọng nhất, xin chàng đi khuyên người đi, bảo người ở lại kinh đô cùng với chúng ta, được không?

Ta đi khuyên á? Lâm Văn Vinh cười khổ. Hẳn hiểu quá rõ tính cách của phu nhân, chấp nhất cương liệt, so với Tiêu Ngọc Nhược còn chấp nhất hơn ba phần, quyết định việc gì, chỉ sợ không ai có thể thay đổi được.

- Tướng công. Chàng thử đi.

Tần Tiên Nhi ở cùng Tiêu phu nhân vài ngày, cảm tình sâu nặng, nên cũng không nỡ rời xa bà.

Lâm Văn Vinh thở dài, bắt lực nói:

- Thử thì có thể thử, chỉ sợ tác dụng không lớn. Nếu phu nhân đã kiên quyết thì ta cũng phải kính bà ba phần.

Vậy ngày thường chàng bắt kính với bà hả? Tỷ tỷ muội muội trong phòng nghe hẳn nói chuyện thú vị, không khí nặng nề cũng tan đi rất nhiều.

- Xảo Xảo, nàng giúp ta. Ta đến gặp phu nhân một chút. Nếu để chậm một chút, chỉ sợ khi ta khỏi hẳn thì đã muộn rồi.

Lâm Văn Vinh ngẫm nghĩ rồi nói.

Vài nữ tử trong phòng giật bắn cả người, Tiêu tiểu thư mắng một tiếng:

- Hình dáng chàng lúc này làm sao có thể xuất hành? Tiêu gia phu nhân không phải là người tuyệt tình, khi bà phải về Kim Lăng, nhất định sẽ đến tạm biệt chàng mà.

- Đúng đó.

Thấy hẳn nóng lòng như thế, Ngọc Sương cũng đau lòng, vội hỏi:

- Lúc này mẫu thân đang trong bếp, cũng không phải lúc nói chuyện. Đợi người làm xong, rảnh rồi sẽ đến thăm chàng.

Bị thương đúng là phiền toái, chẳng làm được việc gì cả. Lâm Văn Vinh than một tiếng, chưa kịp nói chuyện, đã nghe truyền đến một tiếng kêu khóc thê thảm:

- Lâm tiểu huynh ơi là Lâm tiểu huynh, mấy ngày trước còn cùng cậu nói chuyện uống rượu, làm sao cậu có thể đi nhanh như vậy...

Thanh âm nghẹn ngào, khóc than thê thảm vô cùng:

-... nhân sinh tri kỷ khó tìm, cậu bỏ ta lại một mình, tự mình bay đi với gió trời! Sao cậu lại ác như thế? Lâm tiểu huynh, cậu mau trở về đi, ta đau khổ lắm.

Rồi phịch một tiếng, nghe thanh âm như có vật nặng rơi xuống đất, tiếp theo nghe thanh âm bi thảm của Tứ Đức vang lên:

- Từ đại nhân, ngài làm sao thế, ngài làm sao thế? Xin bớt đau buồn. Người đâu, mau tới, Từ đại nhân ngất rồi. Tam ca ơi, huynh làm sao lại đi như vậy...

Lâm Văn Vinh nghe thế nổi da gà khắp người. Mẹ kiếp, cái tên này, giả vờ cũng phải chuyên nghiệp một chút, đừng có quá đáng chứ. Phải có kèn có trống, áo sô hiếu phục phải mặc vào, bằng không làm sao mọi người ở kinh thành biết được ta đã chết?

Mấy vị tiểu thư nhìn nhau, tuy biết rõ chỉ giả vờ, nhưng nghe thanh âm này cũng làm cho lòng người không thể vui được. Nhị tiểu thư chu mỏ hừ một tiếng:

- Tứ Đức đúng là ăn mắm ăn muối, hẳn quả là đáng chết. Người tốt không sống lâu, người xấu sống ngàn năm, cái này mà hẳn cũng không biết!

Thấy Tiêu Ngọc Sương làm bộ rất đáng yêu, mọi người nghe thế không nhịn được cười ha ha, cảnh tượng rất vui vẻ.

Không chấp lời trẻ con, Lâm Văn Vinh cười rồi sờ vào khuôn mặt đỏ bừng của Ngọc Sương, như là người vừa chết tỉnh dậy.

Trong phòng đều là phụ nữ, thấy Từ Vị đến, đều lánh mặt bỏ đi. Tiêu Thanh Tuyền cầm bàn tay nhỏ bé của Tần Tiên Nhi, ôn nhu cười:

- Muội muội, muội ở đây chiếu cố Lâm lang đi. Tương công thích cùng muội nói chuyện.

Những lời đầy học vấn của Tiêu tiểu thư, Tần Tiên Nhi đang muốn đáp lại nàng vài câu, nhưng nghĩ lại thấy đồng ý cũng không được, phủ nhận cũng không nên, chỉ còn biết đỏ mặt cúi đầu.

- Lâm tiểu huynh ơi!

Từ Vị lão đảo tiến vào, quần áo nhàu nát bám đầy bụi đất, gương mặt râu ria đầy nước mắt, khóc rống lên nói:

- Cậu làm sao thế? Ta là người đáng chết mà còn chưa chết, cậu đang lúc xuân thu chính thịnh, làm sao lại đi trước được? Cậu bảo ta đi đâu tìm được bạn chí cốt như cậu đây, trời ơi, ta cũng không muốn sống nữa rồi...

Tần Tiên Nhi nghe thế vô cùng cảm tức, hừ một tiếng

- Tướng công, Từ Vị không có đức hạnh, hư tình giả ý, uống là một tài danh!

- Lão vốn là người như thế.

Lâm Văn Vinh cười hì hì nói:

- Lúc trước khi còn ở Kim Lăng đã dẫn ta theo đánh Bạch Liên giáo của nàng, còn đưa ra một cái mỹ kỳ danh phong cho ta làm một tham mưu tướng quân, kỳ thật cũng là một tên đầu bếp chuyên lo lương thảo, ta đã sớm khinh lão rồi. Hừ. Từ tiên sinh...

Tần Tiên Nhi từ từ kéo rèm ra, Từ Vị thấy Lâm Tam nằm trên giường, cả người bao bọc như xác ướp, lão kinh hãi lui lại ba bước, môi mấp máy một lúc lâu, lệ tuôn rơi, mừng rỡ như điên nói:

- Lâm tiểu huynh. Cậu... cậu không chết?

Lão nhân này giả bộ hay là thật nhỉ, diễn tốt thế ta cũng sẽ không thưởng cho lão đâu. Lâm Văn Vinh hắc hắc cười hai tiếng:

- Ngài nói xem, đã chết rồi thì còn có thể nói với ngài được sao? Ta không thèm làm cái việc khuyết đức đó.

Từ Vị làm như không dám tin, rón rén đến gần hần, dụi mắt lia lịa, rồi dùng sức ấn vài cái lên người hần. Có nhiệt khí âm ẩm.

- Ái chà!

Dưới sự kích động, lão cầm lấy tay Lâm Văn Vinh, lệ chảy xuống ròng ròng, nói:

- Lâm tiểu huynh, cậu không chết thật? Thật may quá, may quá. Trời còn giúp Đại Hoa ta a.

Lão nhân này quả là cao tay, không biết ta đang trọng thương sao chứ? Vào tới tận trong phòng còn diễn xuất như vậy để làm gì. Lâm Văn Vinh mấp máy đang muốn mở miệng, Tứ Đức ghé vào tai hần nói thầm:

- Tam ca, lúc Lạc tiểu thư phái ta đi tìm Từ đại nhân có nói là giả vờ phải nhất định như thật. Làm sao mà làm như thật đây? Đệ ngấm ngấm mãi rồi tự tác chủ trương, lúc đi báo cho Từ đại nhân thì chỉ nói là huynh đã tiêu rồi, chứ không nói huynh còn sống. Lão tin thật, một đường khóc lóc tới đây. Huynh xem, lão đến cả giày cũng không kịp đi nữa đó, đóng giả làm sao mà thật được như vậy?

- Coi như tiểu tử nhà ngươi biết tính toán.

Lâm Văn Vinh cười mắng một tiếng, rồi liếc mắt, quả là không giả. Lão Từ một chân lết cái giày vải, chân còn lại chỉ có cái tất, bộ dạng vô cùng khốn khổ.

Hiểu lầm rồi, hiểu lầm rồi, không ngờ lão Từ đối đãi với ta chí chân chí thật như thế, Lâm Văn Vinh trong lòng hơi thẹn, vội vàng ôm quyền:

- Từ tiên sinh nghĩ nhiều quá, tiên sinh đi xa thật cực nhọc, Lâm mỗ thật sự rất áy náy. Tiên Nhi, mau lấy ghế cho Từ đại nhân!

- Ái chà, không được, cậu làm thế là giết lão hủ đó. Từ Vị bá kiến Nghê Thường công chúa.

Với thân phận của Tần Tiên Nhi, Từ Vị sao dám không giữ lễ nghi, vội vàng vái một cái thật sâu.

- Từ tiên sinh đừng khách khí mà, đây là phủ đệ của Lâm gia, không cần phải hành cái hư lễ này.

Tần Tiên Nhi khoát khoát tay, hào phóng cười.

Lại là Tứ Đức bê cái ghế tới, mời Từ Vị ngồi xuống bên cạnh Lâm Văn Vinh. Từ Vị thở dài sườn sượt, lau nước mắt rồi nói:

- Tiểu huynh, mới vừa rồi người phái người nhà báo tin chẳng lành, làm ta sợ muốn chết. Trong khi Đại Hoa gặp nạn trùng trùng như vậy, nếu không có người chắc có thể sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục rồi.

Ta có quan trọng như lão nói không? Theo tính tình của Lâm Văn Vinh, đang muốn nói đùa vài câu với lão, nhưng thấy lão nhân này tóc bạc lốm đốm, áo quần xộc xệch, lệ vẫn còn nhòe nhoẹt trên mặt, tình ý đó không thể là giả được, liền cố gắng nhẫn nhịn.

- Tiểu huynh, cậu đóng giả như thế này, là muốn dẫn xà xuất động (dự răn dời hang) phải không?

Từ Vị cũng là người già thành tinh, thấy Lâm Tam vẫn còn sống, liền hiểu được tâm tư của hắn.

- Ai cần biết hắn xuất hay không xuất động, nếu không xuất động, ta cũng phải đánh hắn.

Lâm Văn Vinh nghiêng răng nói. Hắn làm việc trước nay chỉ có chiếm tiện nghi, chứ chưa bao giờ gặp nạn cả. Lần này không chỉ mình thiếu chút nữa toi đời, mà suýt nữa liên lụy tới cả Tiêu gia mẫu nữ. Cơn giận trong lòng hắn thật khó có thể nguôi được, không tìm người tiết hận thì không phải là Lâm Tam nữa rồi.

Từ Vị cười nói:

- Cậu làm thế đã dọa ta một trận chết khiếp, ta đang tính phái người đi mời Lý Thái tới. Thượng tướng quân rất coi trọng cậu, không cần ta nói, chỉ sợ lần này lão cũng bị dọa chẳng kém gì ta. Đợi khi thấy cậu hoàn hảo không tổn hao gì, lão mà nổi giận, nhất định sẽ ghép ta vào trọng tội báo cáo láo quân tình.

Thấy Từ Vị cười vui vẻ, Lâm Văn Vinh khề gật đầu, trầm giọng nói:

- Từ tiên sinh, Tướng Quốc tự tình hình thế nào rồi? Có động tĩnh gì không?

Nghe hắn nói vào chính sự, thần sắc Từ Vị nhất thời nghiêm túc:

- Lâm tiểu huynh, khi trời vừa tối nghe được tin cậu xuất sự, ta đã biết tình hình khác thường, cả đêm vẫn túc trực ở Tướng Quốc tự không hề ngơi nghỉ. Đại quân ở ngoài thành vẫn theo sự phân phó của cậu, cũng lui mười dặm ra phía ngoài. Quả nhiên không ngoài sở liệu, vừa sẩm tối đã có mấy trăm tử sĩ đột nhiên xuất hiện ở ngoài thành, góc đông nam...

- Thành vương chạy hả?

Lâm Văn Vinh kinh hãi thất sắc, trong lòng nhất thời hồi hận.

- Nếu hắn dám chạy thật thì quả là quá tốt, lão hủ đang phát sầu mà không tìm ra lý do động thủ.

Trong mắt Từ Vị hiện lên sát khí lăm lăm, cười lạnh nói.

- Không phải Thành vương?

Lâm Văn Vinh nhú mày hỏi.

- Là Oa nhân!

Từ Vị hừ một tiếng:

- Mấy trăm tử sĩ này đều tinh thông võ nghệ, thủ đoạn độc ác, bên ta có ba trăm tướng sĩ bỏ mình mới giết hết được bọn chúng. Nhưng việc đó cũng chẳng đem lại điều gì hữu ích cả.

- Oa nhân?

Lâm Văn Vinh vô cùng nghi hoặc:

- Họ vô duyên vô cớ đột nhiên xuất hiện, lại chẳng tìm được gì cả, chẳng lẽ chỉ tới để nạp mạng đám tử sĩ?

- Cái đó chưa chắc.

Từ Vị đứng dậy, chậm rãi đi vài bước:

- Có lẽ họ muốn thử sự phòng bị của chúng ta, cũng có thể là muốn tiếp ứng người nào đó.

Oa nhân đột nhiên xuất hiện, rốt cuộc họ muốn làm gì? Ở ngay trong nội lòng của Đại Hoa mà dám an bài tử sĩ, vậy chắc phải có gì mờ ám! Lâm Văn Vinh cắn răng hừ một tiếng:

- Từ đại nhân, Thành vương thì sao? Hắn ở đâu?

- Thật ra đã rất an tĩnh.

Từ Vị cười khẩy hai tiếng:

- Hai ngày vừa qua hắn một mạch chỉ ở trong Tướng Quốc tự ăn chay lễ Phật. Hôm cậu xuất sự, hắn còn mời hoàng thượng cùng đến phòng sư trụ trì nghe đại sư thuyết pháp.

- Hoàng thượng cũng đi sao?

Lâm Văn Vinh càng nghe càng mơ hồ, Thành vương không thừa dịp hỗn loạn này mà đào tẩu, hắn rốt cuộc muốn làm gì? Chẳng lẽ thật sự tự nhiên hối hận giác ngộ? Ông nội nhà người, lão tử dính thuốc nổ ở Tiêu gia, chẳng lẽ là từ trên trời rơi xuống?

Từ Vị khẽ gật đầu:

- Hắn mang danh nghĩa tế điện tiên hoàng, tuyên lễ phật hiệu, làm sao không đi được? Biết ngọn nguồn của sự việc phát sinh ở Tiêu gia chính xuất phát từ Tướng Quốc tự, vừa sấm tới là ta đã tới đó rồi, chỉ là hoàng thượng cũng ở trong chùa, rồi có một đạo thánh chỉ đưa ra. Ta không thể coi thường vọng động được.

Thành vương quả thật có chút phách lực. Một bên ra tay hạ thủ, một bên cùng hoàng đế đàm đạo vui vẻ. Người này không trừ, tất thành họa lớn. Lâm Văn Vinh cười lạnh một tiếng:

- Từ tiên sinh. Theo ngài nói thì Thành vương rốt cuộc muốn làm gì? Trong tay hắn không có quân, lại đang bị chúng ta vây trùng trùng điệp điệp, chẳng lẽ thật có thể nhàn nhã dạo chơi như thế?

- Nhàn nhã dạo chơi?

Từ Vị nở một nụ cười:

- Ta thấy hắn muốn chạy trốn thì đúng hơn. Nếu lão hủ sở liệu đúng thì mấy trăm tử sĩ đó chỉ là thử hư thực của chúng ta, nếu hôm đó chúng ta rối loạn trận cước, không chừng hắn sớm đã chạy trốn tới chỗ người Hồ rồi.

Lâm Văn Vinh lặng lẽ trầm tư, thật lâu sau mới nói:

- Từ tiên sinh, ý của ngài là nói hắn muốn giương đông kích tây, nếu không phải muốn đầu Oa, thì cũng là muốn đầu Hồ?

- Chỉ có như vậy mới có thể giải thích mục đích trăm tên tử sĩ tự chui đầu vào lưới, hắn muốn đánh lạc hướng chúng ta.

Từ Vị gật đầu lên tiếng.

Thật là như thế sao? Thành vương giương đông kích tây cũng thô thiển chẳng kém gì trá tử kế của ta sao! Lâm Văn Vinh vốn gian trá vô cùng nhưng vẫn không đoán ra ý đồ của Thành vương, nhưng có vài việc hắn cũng có thể đoán được. Hắn cười hắc hắc một tiếng, trên mặt nổi lên sát khí:

- Mặc kệ hắn chạy tới nơi nào, chỉ cần chúng ta động thủ trước, hắn sẽ chẳng có lấy một cơ hội nào cả. Từ tiên sinh, không bằng chúng ta bây giờ...

Hắn vung tay chém mạnh xuống, làm chấn động thương thế trên đùi, nhất thời rên lên một tiếng, mồ hôi ứa ra. Tần Tiên Nhi vội nhẹ nhàng xoa xoa huyết Thái Dương cho hắn, cơn đau thoáng cái đã giảm bớt. Nhưng nhớ tới tên gian tặc kia, sát khí trong lòng hắn lại dâng lên vài phần.

- Không thể được.

Từ Vị vội vàng lắc đầu:

- Thành vương tuy là đại ác, nhưng chưa từng biểu hiện ra ngoài. Huyết mạch tiên hoàng lưu lại chỉ có hoàng thượng và hắn thôi. Hắn lại rất giỏi giả vờ thiện lương, lôi kéo lòng người, ở trong triều và dân gian

rất có uy vọng. Lúc này sắp đại chiến với phương bắc, Đại Hoa tình hình nghiêm trọng, nếu không có chứng cứ, tùy tiện làm việc, sẽ làm quan oán dân phẫn, nhiễu loạn quân tâm, làm cho Đại Hoa ta phân liệt, không gượng dậy nổi nữa. Việc này, vạn lần không thể làm vậy.

Cái gì quan oán dân phẫn, cái gì nhiễu loạn quân tâm, Lâm Văn Vinh nghe thế trẻ mồ côi ra. Từ Vị tuy là người từng cầm binh, nhưng chung quy vẫn là thư sinh khí túc, lúc nào cũng suy trước tính sau. Trước giờ vẫn là được làm vua thua làm giặc, ai xuống tay trước, ai chiếm được tiên cơ, cho dù có bị hoen ố danh dự nhất thời thì sao chứ, sau mười năm hai mươi năm phồn vinh, ai còn nhớ tới sự tình năm đó? Lâm Văn Vinh hiểu rõ đạo lý này. Huống chi hấn với Thành vương đã như nước với lửa, cứ ngồi đợi Thành vương tới đánh thì quyết không phải là tính cách của hấn.

- Từ tiên sinh, hoàng thượng nói thế nào?

Thấy Từ Vị hơi chần chừ, Lâm Văn Vinh cũng không tranh luận với lão, chuyển đề tài hỏi một câu. Hấn rất tin tưởng lão hoàng đế, lão nhân đó không thể là một thiện nam tín nữ như vậy, đối với con rể mình còn ân uy như thế, huống chi người mang dị tâm như Thành vương? Hấn ẩn nhẫn hai mươi năm, chẳng qua là đợi ngày này, bảo hấn muốn đợi xem kì biến, đánh chết ta cũng không tin.

Từ Vị gật gật đầu:

- Ngày ấy tiểu huynh xuất sự, hoàng thượng liền một mạch ở trong thư phòng, nửa đêm thì truyền ra sáu chữ khẩu dụ: cử vật chứng, chính càn khôn.

Cử vật chứng, chính càn khôn? Lâm Văn Vinh cười nói:

- Quá đúng, quá đúng, hoàng thượng lão gia tử nghĩ thật giống y như ta a.

Từ Vị khó hiểu nói:

- Đạo thánh chỉ này thật ra cũng dễ hiểu, chỉ là vật chứng thì cực kỳ khó làm, Thành vương gian trá như cáo, sao có thể dễ dàng lưu lại dấu vết. Nếu có vật chứng thì đừng nói cần có thánh chỉ hoàng đế, lão hủ sớm đã động thủ rồi, hà tất phải đợi cho tới hôm nay?

Lão nhân này sao hôm nay ngu thế, đến cả ý tứ của hoàng đế nói mà cũng không hiểu, phí cho lão lăn lộn nhiều năm ở triều trung. Lâm Văn Vinh hắc hắc cười đều:

- Từ tiên sinh của ta ơi, ta phải nói như thế nào với ngài đây, ngài quả là quá chính trực. Lão hồ ly đã giấu hết dấu vết, chẳng lẽ ngài không tạo dấu vết cho hấn sao?

- Ta cũng biết là ta vô cùng chính trực, rất không thích hợp với việc khoa tay múa chân.

Từ Vị lắc đầu thở dài nói, bộ dáng trông thật đoan chính.

Da mặt lão nhân này quả không thể nói là mỏng hơn ta bao nhiêu. Lâm Văn Vinh cười khì, kêu lão ghé tai lại thì thầm vài câu. Từ Vị giật bắn cả người, liên tục khoát tay:

- Đâu làm thế được! Lão hủ đọc sách thánh hiền bao nhiêu năm, làm sao làm ra sự tình như vậy được? Nếu để người ta biết được, ta chắc chắn sẽ để lại tiếng xấu ngàn đời đó.

- Yên tâm đi, Từ tiên sinh là người chính trực như vậy, làm sao nghĩ ra được cách làm ngu xuẩn như thế.

Lâm Văn Vinh đại độ khoát khoát tay, cười hì hì nói:

- Cứ đổ hết lên đầu ta là được, dù sao tất cả mọi người đều biết ta tâm thuật bất chính.

Từ Vị lắc đầu thở dài, nén tiểu ý, ôm quyền nói:

- Mưu kế của tiểu huynh quá tốt. Được làm thủ hạ của cậu, lão hủ thật sự được mở rộng kiến thức. Chỉ xin thánh nhân tha thứ ta, đây không phải là chủ ý của ta.

Thấy thần tình gian thương của lão nhân này, Lâm Văn Vinh nhất thời thở dài một tiếng. Con bà nó, chịu, chủ ý nào xấu xa coi như là của ta, tiện nghi thì coi như là của lão, lão nhân này làm bộ ngu dốt, rõ ràng chính là giả ngu để làm việc lớn (phần trừ cật lão hồ, một thành ngữ của Trung Quốc)!

422. Chương 420: Dụ Hoặc

Lâm Văn Vinh âm hiểm cười hắc hắc:

- Tự nhiên càng sớm càng tốt, đương nhiên, ta cũng muốn xem Từ tiên sinh chừng nào thì có thể chuẩn bị xong đồ vật. Theo ý của tiểu đệ, tốt nhất là có thể làm nhanh để hấn ứng phó không kịp, như ta vừa được giáo huấn bằng máu. Ngài xem, lần này ta dính thuốc nổ, không hề có một chút chuẩn bị nào cả, hiệu quả... hắc hắc... Con mẹ nó, quả thật là thần kỳ.

Hấn cắn răng, khua tay múa chân, lộ vẻ cừu hận không chỗ phát tiết.

Thấy hấn nói với vẻ “khắc cốt ghi tâm”, lão Từ cũng hiểu tâm tư của hấn. Trêu vào Lâm Tam, cho dù Thành vương có ba đầu sáu tay, cũng sợ khó thoát kiếp nạn. Hai người tình tế hợp kếp một lúc, cần chuẩn bị những thứ gì đó đều do Từ Vị một tay phụ trách. Lão nhân này làm việc quả là vô cùng cẩn thận, Lâm Văn Vinh cũng rất yên tâm.

- Còn có một chuyện...

Tới cuối cùng, Từ Vị nháy mắt, thần bí nói:

- Tiểu huynh, sự tình cậu bị thương, có muốn nói cho Chỉ nhi không?

- Sao thế? Từ tiểu thư còn chưa biết chuyện của ta hả?

Lâm Văn Vinh hơi giật mình, Từ gia ở cách vách, chuyện tày trời xảy ra bên này, ở bên kia làm sao lại không biết?

Từ Vị lắc đầu, cười khổ nói:

- Lý Thái đại quân sắp xuất phát rồi, Chỉ nhi mấy ngày trước đã nhập quân trung, đang thương thảo kế sách với thượng tướng quân, một mạch chưa trở về. Vừa rồi phái người đi mời Lý Thái, ta cũng đặc ý dặn dò, tạm thời đừng nói chuyện của cậu cho Chỉ nhi biết. Con nhỏ này, khổ sở nhiều năm rồi, thật vất vả mới có được ý trung nhân, rồi lại đột nhiên xuất sự, ta sợ nó không chịu nổi... ủa, Lâm tiểu huynh, mắt cậu bị sao thế? Làm gì mà nháy nháy liên tục như thế!

Lão nhân này, đến cả cái nháy mắt của ta mà cũng không hiểu? Không biết bên cạnh có một cái hũ dấm sao, lần này bị lão hại chết rồi! Hấn vội vàng ho khan hai tiếng, còn chưa kịp nói gì, Tần Tiên Nhi đã hừ một tiếng, cướp lời nói:

- Từ đại nhân, lệnh thiên kim làm sao? Cái gì ý trung nhân. Cái gì không chịu nổi, có liên quan gì với tướng công ta?

- Việc này... việc này...

Từ Vị lấp bắp hai tiếng, mặt đỏ lên. Da mặt lão cũng khá dày mà cũng lúng túng trước Nghê Thường công chúa.

- Đừng hiểu lầm, ngàn vạn lần đừng hiểu lầm.

Thấy hũ dấm biến sắc mặt, Lâm Văn Vinh bật cười nói:

- Tiên Nhi, nàng cũng nghe qua tên của Từ tiểu thư rồi chứ? Nàng ta thông hiểu vật lý, sở trường mưu lược, là bộ não của đại quân chống Hồ, đúng lúc lão công của nàng lại thông minh tài trí, lại không màng danh lợi. Từ tiểu thư có mời ta làm tham quân, cùng nhau Bắc thượng kháng Hồ, do đó Từ tiên sinh mới nói nàng nhìn trúng ta, ý là coi trọng đó. Nàng nghĩ xem, nếu một có nhân tài tuổi trẻ như ta mà xuất sự, vậy chẳng phải là một đại tổn thất hay sao. Do đó mới nói là trong lòng Từ tiểu thư khó có thể thừa nhận. Từ tiên sinh, có phải ngài có ý này không?

- A, phải phải!

Lần này lấp liếm được, lão Từ vội vàng gật đầu, trộm giơ ngón cái về phía Lâm Tam.

- Ta hiểu lầm hả?

Tần Tiên Nhi cười tươi như hoa, hì hì nói:

- Ta chỉ tùy tiện hỏi một câu, vậy mà làm tướng công phải vội vã giải thích mãi, nếu để cho người không hiểu chuyện nghe được, còn tưởng rằng chàng có tư tình gì đó với Từ tiểu thư nữa.

- Không được nói lung tung a.

Lâm Văn Vinh vội vàng chính sắc, nghiêm chỉnh vô cùng nói:

- Nói với ta thì không sao cả, nhưng Từ tiểu thư là con gái nhà lành, truyền ra ngoài sẽ hủy hoại thanh danh nàng đó. Từ tiên sinh, Tiên Nhi nói đùa thôi, ngài đừng để ý nhé.

Đúng là da mặt tiểu tử này quá dày, lão Từ cũng không còn biện pháp nào khác. Chỉ biết than khổ một tiếng, ngộ nhân bất thực, ngộ nhân bất thực a!*

Nói thêm vài câu chuyện phiếm nữa, Từ Vị thấy hần không làm sao, lại nhân có chuyện quan trọng, liền đứng dậy cáo từ. Vừa tiến lão ra cửa, đã thấy Lạc Ngưng vội vàng đi vào, gấp giọng nói:

- Đại ca, hoàng thượng tới!

- Phụ hoàng đến rồi?

Tần Tiên Nhi kinh hỉ nhảy lên, giữ chặt tay Lâm Văn Vinh:

- Tướng công, có phụ hoàng làm chủ, chàng đừng sợ gì. Là ai đã hại huynh, ta bắt hần phải trả gấp trăm lần.

Nghe nói hoàng đế đích thân tới, Lâm Văn Vinh mừng rỡ, thật không hổ là lão trượng. Ba ngày đã tới thăm cô gia (con rể), tình ý này quả là xúc động, so với cha ruột cũng chẳng kém bao nhiêu.

- Mau mời vào, mau mời vào!

Hần vội vàng phát tay, nhưng nghĩ lại lễ tiết thì tựa như có vấn đề, vội sửa lời:

- Không phải, không phải, là ta phải ra ngoài tiếp ngài.

Xem hình dáng hưng phấn của hần, Lạc Ngưng do dự một lát, vô cùng cẩn thận mở miệng nói:

- Đại ca, chàng đừng khẩn cấp, hoàng thượng đã đến cửa.

Ngưng Nhi nha đầu quả là hồ đồ, gót rồng đã tới cửa, còn không vội sao? Lão trượng nể mặt ta, ta cũng phải nể mặt lão chứ, kiếm được một cổ kiệu cũng chẳng khó khăn gì mà!

- Đại ca, đừng vội.

Thấy thế, Tần Tiên Nhi hơi khẩn cấp, cùng với Lạc Ngưng vội đề hần xuống, nhẹ giọng nói:

- Hoàng thượng đã đến rồi, nhưng, ta dặn là chàng không được tức giận đó.

- Hoàng đế thăm ta, tại sao ta lại tức giận?

Lâm Văn Vinh cười khẽ gật đầu.

Lạc tiểu thư chân chừ trong chốc lát, rồi nhỏ giọng nói:

- Hoàng thượng ban cho một cuộn lụa trắng, ba ngàn khăn tang. Long giá đang ở ngoài cửa... ngài... ngài tới để phúng điếu chàng đó.

“Phúng điếu? Từ này nghe không quen lắm! Ta không chết, làm gì lão phải phát cờ đánh trống với đồng vải bố trắng như vậy nhỉ?”

- Phụ hoàng, làm gì thế?

Tần Tiên Nhi bực mình hừ một tiếng:

- Tướng công khỏi rồi, còn tới phúng điếu nữa? Lão nhân gia chắc là nghe sàm ngôn của điêu nhân (người nói láo) nào đó, để ta tìm hần xử lý.

Điều nhân? Ta thấy lão trượng này mới đúng là điều nhân nhất. Lâm Văn Vinh giữ chặt tay Tiên Nhi, cười nói:

- Không cần tìm hẩn, ta không chết, chỉ sợ lão gia tử còn hiểu rõ hơn cả ta ấy chứ.

Tần Tiên Nhi lên tiếng, khựng lại cẩn thận ngẫm nghĩ một lát, rồi cười nói:

- Tướng công, ta hiểu rồi! Phụ hoàng giống chàng, đều làm bộ. Thấy ghét quá, phụ hoàng làm sao mà học sự gian trá của chàng thế!

Lâm Văn Vinh nghe thế tỏ vẻ bất mãn. Nếu nói về gian trá, ta không được tới một phần trăm của lão nhân gia.

Một tiếng cười ha hả từ ngoài truyền vào:

- Nghe Thường, sao con dám nói xấu sau lưng phụ hoàng?

Từ phòng ngoài có hai người chậm chậm đi tới, mặc áo bố, trang phục bình thường, bộ dáng rất giống như một lão giả bình thường. Lão giả đi trước, mũi hỏ mảy rậm, hai má tai tái mang theo vẻ bệnh hoạn, từ làn mi bắn ra vô số thần quang, bước đi thong thả, nhưng lại có một khí thể trời sinh, không gian mà uy.

- Phụ hoàng!

Tần Tiên Nhi kinh hỉ nhảy ra, như một cánh én lao thẳng ra ngoài, từ từ quỳ xuống. Cao công công đi theo hoàng đế vội vàng nâng công chúa dậy.

Lão hoàng đế giữ chặt tay nàng, liếc mắt đánh giá từ trên xuống dưới, mắt thần như điện, hừ mạnh một tiếng:

- Nghe Thường, có người nào khi dễ con hả? Con nói với trẫm, trẫm sẽ thu thập hẩn ngay!

Hoàng đế uy nghiêm đâu có giống người thường. Mặc dù Tần Tiên Nhi là Bạch Liên ma nữ không sợ trời không sợ đất cũng giật bắn cả người, vội vàng xua tay nói:

- Không có. Không có ai khi dễ con, tướng công đối đãi với con tốt lắm, trước giờ không hề khi dễ con.

Xấu hổ, xấu hổ, thấy Tiên Nhi bảo vệ mình như vậy, Lâm Văn Vinh có vẻ hơi bối rối.

- Thật không?

Cặp mắt hỏ của hoàng đế lướt qua quét lại, Lâm Văn Vinh vội vàng phát tay áo, lớn tiếng nói:

- Thảo dân Lâm Tam, khấu kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế. Hoàng thượng, người hôm nay khí sắc không tốt, phải chú ý nghỉ ngơi, đừng thức đêm.

Hoàng đế hừ lạnh một tiếng:

- Người báỉ trẫm, ít nhất cũng phải có thành tâm, dù là hư lễ cũng không được. Còn nữa, người nằm, trẫm đứng, vua tôi làm lễ như thế này quả thật ra ít có.

Hoàng đế vẻ mặt lạnh như băng, uy nghiêm mười phần, Lạc Ngưng đứng một bên vô cùng sợ hãi, Lâm Văn Vinh trộm nắm tay nàng, cười nói:

- Hoàng thượng, không phải thảo dân không thủ lễ số, mà làm theo quy củ, theo đó hoàng thượng nên đứng.

Mẹ ơi, Cao công công đang đứng sau lưng hoàng đế âm thầm le lưỡi. Câu này mà Lâm đại nhân cũng dám nói, nếu đối là người khác, chắc đã sớm tiêu tùng mười tám đời rồi.

- Người nói lại xem nào, vì sao đúng lý thì người nằm, còn trẫm lại đứng!

Hoàng đế vẫn ung dung nói.

- Hoàng thượng, hoàng thượng tới phúng điếu ta - Lâm Văn Vinh cười nói - Ta nếu ngồi dậy thì nói ai mà tin. Do đó, ngài đứng là có lý, mà ta nằm, cũng có lý nốt.

Tần Tiên Nhi cười khúc khích, trong lòng biết đây là tướng công trả thù hoàng thượng đến để phúng điếu, đến cả hoàng đế cũng dám trêu vào, quả là tìm không ra được mấy người trong thiên hạ

Lão hoàng đế cũng phải nhin. Mỗi lần gặp tiểu tử này, hắn đều có thể tìm ra được một lý do biện bác. Hoàng đế hừ một tiếng, nói với Tần Tiên Nhi:

- Người cứ nằm đi. Nghê Thường con, con mau cùng trăm hồi cung, trăm tuyển cho con một phò mã, tìm ngày thành thân...

- Cái gì?

Tần Tiên Nhi sắc mặt đại biến, vội vội vàng vàng lùi lại vài bước, ôm chặt lấy Lâm Văn Vinh nói:

- Phụ hoàng, con không lấy chồng đâu! Sư phó làm mai, con sớm đã thành thân với tướng công rồi, Tần Tiên Nhi con đời đời kiếp kiếp, sống là người của tướng công, chết là quỷ của tướng công!

- Con thật không lấy chồng hả?!

Hoàng đế cười hắc hắc:

- Con đừng hối hận. Trăm tìm cho con một phò mã, nhân tài bậc nhất, còn có...

- Cưới, chúng ta cưới!

Lâm Văn Vinh đang nằm trên giường bệnh vội vàng giơ tay lên nói.

- Tướng công / đại ca...

Tần Tiên Nhi và Lạc Ngưng đồng thời kêu lên, Tần tiểu thư nước mắt như mưa, tức giận đến mức cả người run lên.

- Làm sao mà không lấy chồng chứ!

Lâm Văn Vinh cười hì hì nói:

- Hoàng thượng nói đúng. Quả thật rất khó tìm một thanh niên tuấn kiệt giống ta. Công chúa, nàng nghĩ kỹ một chút đi.

- Cái gì?

Thấy hoàng đế mỉm cười thần bí, Tần Tiên Nhi trong phút chốc đã hiểu ngay, gương mặt nhất thời đỏ lên như hoa đào, nói dậm dậm:

- Phụ hoàng xấu quá, còn đem con gái ra đùa giỡn.

Hoàng đế gật đầu mỉm cười:

- Nghê Thường, tới bên phụ hoàng.

Tần Tiên Nhi “ừm” một tiếng, nhẹ nhàng bước tới. Lão hoàng đế ánh mắt nhu hòa, nhẹ nhẹ vuốt tóc nàng, thở dài nói:

- Nhân sinh trăm năm, cứ như bóng câu qua cửa. Tới tuổi này rồi, mà trăm vẫn còn ân hận rất nhiều việc. Mẫu thân con vì cứu trăm mà chết, cốt nhục của ta lại lưu lạc dân gian hơn hai mươi năm. Nghê Thường, cả đời phụ hoàng cảm thấy ân hận nhất chính là với mẹ con con.

Thanh âm hoàng đế có vẻ hơi nghẹn ngào, Tần Tiên Nhi lệ rơi như mưa, ôm chặt lấy lão nói:

- Phụ hoàng, không trách cha được. Mãi tới hôm nay con mới có thể hiểu được hành động của mẫu thân năm đó. Vì tướng công, con gái tình nguyện thịt nát xương tan.

- Nha đầu ngốc.

Hoàng đế hừ một tiếng:

- Con là công chúa lá ngọc cành vàng của Đại Hoa ta, ai đáng giá để con hi sinh như thế? Là hắn hả...

Lão chỉ Lâm Văn Vinh, Tần Tiên Nhi ngượng ngùng “ừm” một tiếng, ngập tràn tình yêu thương.

- Chẳng hiểu tại sao con lại nhìn trúng hắn nhỉ?

Hoàng đế thở dài nói:

- Nhìn tới nhìn lui cũng không tuần tú, học vấn cũng lung tung lộn xộn, hưng quốc an bang một khiêu không thông. Ngoại trừ miệng mồm trơn như mỡ, quả thật chẳng tìm thấy ở hần có cái gì tốt cả.

Lão nhân này cố ý đả kích ta đây mà. Không sao, ta cứ hiểu ngược lại là được. Lâm Văn Vinh tự an ủi mình.

Thấy phụ hoàng chê tướng công mình như thế, Tần Tiên Nhi nóng nảy nói:

- Phụ hoàng, tướng công tốt như vậy mà người nói không ra gì. Thiên hạ tài tử, làm gì có ai tuần tú bằng một nửa chàng? Kiến thức học thuật, có ai có thể địch nổi chàng? Trị quốc an bang... chàng chưa trị mà, làm sao người biết được chàng một khiêu không thông? Con thấy, chàng có tài năng trị quốc, nói về lấy được lòng người thế gian, nói về quy củ và mưu kế thủ đoạn, thiên hạ ai bằng được chàng? Ngoại trừ tâm tư hơi ong bướm một chút, những thứ khác đều là rất tốt!

Mấy câu trước làm Lâm Văn Vinh nghe vô cùng khoan khoái, nhưng một câu thông vào phía sau lại làm hần đỡ khóc đỡ cười, nha đầu Tiên Nhi này, chẳng lẽ từ nhỏ đã bị An tỷ tỷ đặt vào vại dấm mà nuôi lớn lên?

Hoàng đế cười nói:

- Con tự mình chọn vị hôn phu, đương nhiên phải coi trọng rồi. Hai điểm trước thì đúng, nhưng trị quốc an bang... ta thấy hần không có đảm lược làm đâu.

- Ai nói không có?

Tần Tiên Nhi không suy nghĩ phản bác ngay. Lâm Văn Vinh vội vàng ối chà một tiếng:

- Đau, ta đau quá!

- Đại ca, huynh đau chỗ nào?

Lạc Ngưng cả kinh nói.

- Cả người đều đau.

Lâm Văn Vinh vẻ mặt đau khổ nói.

Đúng là tiểu tử làm bộ, lão hoàng đế ánh mắt như điện, làm gì không nhìn ra chủ ý của hần. Nhưng thế cũng được, lão lập tức gạt đầu, trầm giọng nói:

- Nghê Thường, đây là phò mã do con tự mình chọn, trẫm sẽ không phản đối. Nhưng trẫm phải nói trước, con gái của trẫm chính là long phượng, quốc sắc thiên hương, không chịu ủy khuất nửa phần đâu.

Lão từ từ đi tới gần Lâm Văn Vinh, nhìn thẳng vào Lạc tiểu thư, âm trầm nói:

- Người là thiên kim của Lạc Mẫn?

Hoàng đế thần sắc âm u, Lạc tiểu thư không dám nói chuyện với lão, vội vàng quỳ xuống dập đầu:

- Dân nữ Lạc Ngưng khấu kiến hoàng thượng, gia phụ đúng là Lạc Mẫn.

Hoàng đế liếc mắt nhìn nàng, lạnh lùng nói:

- Nhân phẩm không kém, chỉ là đi sai đường, Lâm gia không phải chỗ của ngươi. Trẫm đã tuyển được một người tốt cho ngươi ở triều đình, do trẫm tứ hôn, sẽ gả ngươi cho hần.

- Hoàng thượng... - Lạc Ngưng thất sắc thốt lên, cả người run bắn lên, nắm chặt lấy tay Lâm Văn Vinh, nước mắt trào ra như thác lũ.

Lại nữa, Lâm Văn Vinh cực kỳ tức giận, lão nhân này quả là nhìn trúng vào điểm yếu của ta. Thần sắc hần vô cùng lạnh lùng, nói khẽ:

- Hoàng thượng, chẳng lẽ ngài muốn nuốt lời? Ngày ấy ngài nói với ta, ta vẫn còn nhớ rõ mà.

- Nuốt lời?

Hoàng đế cười lạnh nói:

- Người làm việc về Cao Lệ, lại được Xuất Vân nhờ cậy, trăm đã tha cho Tiêu gia Đại tiểu thư. Đã từng nuốt lời chưa? Trăm giao hai con gái cho người, bảo người đối đãi thật tốt với chúng nó, người lại coi lời nói của trăm như gió thoảng bên tai, dám có quan hệ không minh bạch với Ninh Vũ Tích trên núi. Vừa xuống núi lại dụ dỗ Từ gia tiểu thư, người tưởng trăm dễ bị qua mặt lắm sao? Người đâu, mang Lạc Ngưng đi! Chọn ngày tứ hôn...

- Đại ca...

Lạc Ngưng thê lương hô lên một tiếng, bi thống như sắp chết.

Lâm Văn Vinh trợn mắt như xé rách mi, phần nộ vô cùng, ngồi bật dậy, cơn đau xé thịt từ trên đùi truyền tới:

- Ai dám!

- Tướng công...

Tần Tiên Nhi kinh hô rồi chạy tới, nước mắt chảy tràn ra.

Lâm Văn Vinh trợn mắt, đã từng ra chiến trường, không màng sinh tử, còn sợ ai chứ? Dưới cơn thịnh nộ, hấn trợn mắt nhìn chằm chằm vào hoàng đế, không hề nể nang. Khí thế ấy làm cho đám vệ sĩ bên ngoài cũng không dám vọng động.

- Phụ hoàng, cầu ngài đừng trách tướng công.

Tần tiểu thư quỳ gập xuống đất, dập đầu khóc nói:

- Con không hề chịu ủy khuất, được sống với Lạc gia tỷ tỷ, con cũng thấy vô cùng khoái hoạt.

Lạc Ngưng tuy xem Tần Tiên Nhi không vừa mắt, nhưng thấy nàng vì đại ca mà chịu mọi ủy khuất, trong lòng vô cùng cảm động, vội can rằng, giữ chặt tay Tần Tiên Nhi, ôn nhu nói:

- Tiên Nhi muội muội, cảm ơn muội.

Tần Tiên Nhi cúi đầu, quật cường “ừm” một tiếng:

- Tỷ tỷ, tỷ chờ cảm tạ ta, ta vì tướng công thôi.

Lạc Ngưng cũng biết tính cách nàng ngoài cứng trong mềm, nghe vậy vừa cười vừa khóc, giữ chặt tay nàng, không chịu buông ra.

- Lâm Tam, người muốn phản kháng trăm sao?

Lão hoàng đế làm như không phát hiện ra Tần Tiên Nhi đang quỳ xuống, ánh mắt chiếu thẳng vào người Lâm Văn Vinh, thấy tiểu tử đó không hề sợ hãi, lão lạnh lùng mở miệng, vẻ mặt không hề giận dữ.

Chẳng trách lão nhân này muốn tới phúng điếu, ta không bị nổ chết, lại phải chết vì tay lão đầu này. Lâm Văn Vinh hừ một tiếng, không nhanh không chậm nói:

- Hoàng thượng, ta với Thanh Tuyền, Tiên Nhi, Ngưng Nhi đều thật tâm yêu nhau! Tại sao ngài nhất định muốn chia lìa chúng ta? Chẳng lẽ vì Thanh Tuyền và Tiên Nhi là công chúa nên cao hơn người khác một bậc, nên những người khác không thể ở chung với các nàng? Đây là cường quyền hay sao?

- Cường quyền?

Hoàng đế cười to hai tiếng:

- Cuối cùng người cũng biết được hai chữ này. Đại Hoa là Đại Hoa của trăm, trăm nói ra là lời vàng ý ngọc, ai dám nói không chứ? Bây giờ người biết quyền thế cũng có chỗ tốt rồi chứ? Nó có thể làm cho người đứng trên vạn người, được thế gian kính ngưỡng. Người nói đen thì không ai dám nói trắng, người có thể muốn làm gì thì làm, thích ai, muốn kết hôn với ai, cho dù phải phá hủy tất cả luân lý đạo đức trên thế gian, ai dám phản đối? Sự tình như vậy, ngàn vạn lần ai cũng muốn có, vì sao người không thích? Người không

màng quyền thế hả? Được thôi, trăm cho người nếm mùi bị người ta khi dễ. Trăm cường quyền đó, người có làm gì được không?

Lão hoàng đế ngẩng đầu, thần sắc vô cùng kiêu ngạo, ánh mắt như muốn thiêu đốt Lâm Văn Vinh, khoe môi nhếch lên nụ cười trào phúng.

Không thể phủ nhận, lão nhân này mặc dù bá đạo, nhưng lão nói cũng có lý, lão là chúa tể vạn dân, có quyền sinh sát, đủ để làm cho mọi người trong thiên hạ phải điên cuồng. Lâm Văn Vinh còn chưa kịp nói gì, đã nghe lão nhân đó cười hắc hắc nói:

- Người tốt hơn là nghĩ cho kỹ đi! Có cường quyền, người thích ai, người muốn kết hôn với ai, còn có ai có thể ngăn cản được...

Những lời này quả là hấp dẫn vô cùng, tim Lâm Văn Vinh nhất thời đập thành thịch!

* ngộ nhân bất thực: thành ngữ chỉ một cô gái đẹp cười phải thành chồng xấu. (Ý như thành ngữ Bông hoa nhài cắm bãi phân trâu)

423. Chương 421: Đòi Người Như Dòng Nước Chảy

- Công chúa, Lạc tiểu thư, hoàng thượng có chuyện quan trọng muốn nói với Lâm đại nhân. Xin nhị vị theo lão nô lui ra.

Tần Tiên Nhi liếc mắt nhìn hoàng đế, lo lắng dằn dò:

- Phụ hoàng, tướng công đang trọng thương, người đừng làm chàng khó xử nhé.

- Khó xử?

Hoàng đế cất tiếng cười, nhẹ nhàng vuốt ve tóc con gái, thở dài:

- Thiên hạ chẳng biết có bao nhiêu người muốn trăm khó xử như vậy, thế mà hết lần này tới lần khác hần cứ tìm cách lẩn tránh. Hần là đang trong phúc mà chẳng biết hưởng phúc.

Đợi cho Cao công công đưa hai vị tiểu thư ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai người, thập phần yên tĩnh. Ông từ từ ngồi xuống ghế, trên mặt nở nụ cười, nhắm mắt dưỡng thần, cực kỳ nhàn nhã như đang dạo chơi.

Lâm Văn Vinh suy tư một lúc lâu, nuốt nước bọt, rồi ngơ ngác hỏi:

- Thật sao, muốn làm gì, muốn kết hôn với ai cũng có thể hả?

- Có thể!

Lão hoàng đế cười lạnh nhạt, thanh âm vang lên hữu lực.

- An tử tử, Ninh Tiên tử ...

- Có thể...

Không đợi hần nói xong, lão hoàng đế đã đáp như chém đinh chặt sắt, giống như biết tâm tư của hần.

- Như vậy cũng có thể sao?

Lâm Văn Vinh do dự một chút, rồi cẩn thận bổ sung:

- Làm vậy hình như có chút thương thiên hại lý, thương phong bại tục đó.

- Thương thiên hại lý, thương phong bại tục?

Ông ngửa mặt lên trời cười dài, lớn tiếng cất cao giọng:

- Cái gì thiên lý, cái gì phong tục? Trong mắt người thế tục, người làm sao tin được? Người đã đứng trên đỉnh thái sơn, giang sơn xã tắc đều ở dưới chân, vạn vật quy tâm, thiên hạ thần phục. Còn có ai dám nói

người thiên lý, hạch hỏi người về phong tục? Mỗi một chữ, mỗi một câu của người đều là kim khoa ngọc luật trời định, không ai có thể cãi lại, ai dám đối nghịch với người chứ?

- Đường như cũng hơi có đạo lý.

Lâm Văn Vinh ra vẻ động tâm.

Thấy tiểu tử này đã có dấu hiệu bị hấp dẫn, ông tỏ ra mừng rỡ, nhưng không hề biểu lộ ra ngoài, chỉ phất khẽ ống tay áo, bình tĩnh hỏi:

- Như thế nào, người nghĩ kỹ chưa? Trẫm bận rộn nhiều việc lắm, không có thời gian chờ người đâu.

Lâm Văn Vinh “ừm” một tiếng, cười trả lời:

- Nghĩ thì thật ra nghĩ xong rồi, chỉ sợ lão gia tử nghe xong không cao hứng lắm.

- Cái gì?

Bỏ ra bao nhiêu công sức khuyên nhủ, lại chỉ nhận được một câu như vậy, lão hoàng đế nhất thời râu tóc dựng đứng, vô cùng giận dữ, mặt đỏ bừng lên, cả giận quát:

- Lá gan người to lắm, dám trêu trẫm. Người đâu, bắt Lâm Tam cho ta.

- Chậm đã, chậm đã.

Thấy lão hoàng đế xem ra thật sự đã động can hỏa, thanh âm rần rở, chấn động cả rèm cửa sổ, oai thiên tử quả là không giống phàm nhân, Lâm Văn Vinh vội vàng vỗ tay:

- Lão gia tử, người đừng vội, nghe tiểu dân nói đã.

- Còn gì phải nói chứ.

Hoàng đế lãnh thanh cười:

- Người thật là một người can đảm. Tưởng rằng có Nghê Thường, Xuất Vân che chở thì trẫm không dám động tới người sao? Đúng là người chưa thấy thủ đoạn của trẫm. Người đâu, người đâu ...

- Hoàng thượng, hiểu lầm, hiểu lầm rồi.

Thấy ông dường như muốn nổi cơn tam bành, Lâm Văn Vinh làm một tràng hi hi ha ha rồi cười giải thích:

- Tiểu dân không phải có ý đó.

- Vậy ý người là gì?

Trong mắt hoàng đế lóe lên thần quang, nhìn chăm chăm vào hắn, hừ lạnh một tiếng.

Người đừng nói lão hoàng đế đã quá già. Thật sự quả là có lực uy hiếp, đến cả Lâm Văn Vinh cũng không chịu nổi ánh mắt ông, vội cúi đầu cười nói:

- Kỳ thật là như thế này. Hoàng thượng, người cũng hiểu ta mà. Ta vốn là thiên tính lãng mạn tự do, không chịu được ước thúc này đâu, người nói xem việc này ta có làm tốt được không. Nếu nói là có, vậy để ta làm. Không nói phá hủy giang sơn xã tắc Đại Hoa, mà lại hủy đi tuyệt thế công danh của lão nhân gia, người nói xem có phải vậy không?

Hoàng đế hừ một tiếng:

- Người đừng có mà vuốt râu cạo, bốn sự của người trẫm hiểu rõ ràng hơn ai hết. Chỉ bằng vào da mặt dày của người, còn có việc gì trong thiên hạ mà không làm được? Trẫm thấy người chỉ muốn chối từ, không muốn làm việc cho trẫm thôi.

Lão nhân này, lão bình luận về da mặt dày mỏng của ta nữa chứ. Lâm Văn Vinh cười hắc hắc một tiếng:

- Theo như người nói, chúng ta đều là người một nhà, tiểu dân làm sao lại không giúp người được? Kỳ thật không phải tiểu dân chối từ, mà là suy nghĩ vài biện pháp đặc biệt thôi.

- Biện pháp gì?

Lão gia tử thần sắc lạnh lùng, bình tĩnh hỏi.

- Hoàng thượng, Tiên Nhi và Thanh Tuyền đều là con gái người, đúng không?

Lâm Văn Vinh thần bí liếc ra phía ngoài, thì thầm.

Nói nhảm, còn đợi người hỏi? Thấy ánh mắt lão liên của tên tiểu tử này, lão hoàng đế vừa tức vừa buồn cười, nếu không phải cố niệm hắc có thương tích trong người, chỉ sợ sẽ đá cho hắn hai cước rồi.

- Các nàng là con gái người, đồng thời lại được gả cho tiểu dân. Hơn nữa Thanh Tuyền còn ...

Hắn vuốt ve bụng mình vài cái, làm ra một cái hình tròn tròn gồ lên. Hoàng đế cười mắng:

- Người còn có mặt mũi nhắc tới nữa hả? Xuất Vân công chúa của trẫm vốn là thần tiên trong thiên hạ, vô số thanh niên tuấn kiệt đều kính ngưỡng, ái mộ, thế mà bị tiểu hầu tử này sờ mó, còn làm cho nàng mang thai. Xảy ra việc thương phong bại tục đến nỗi này, lại làm nhục thể thống hoàng gia, trẫm còn chưa tìm người tính sổ.

Có thể làm cho Thanh Tuyền, một cô gái giống như thần tiên có mang như vậy, phải nói rằng đó là con rể người có bốn sự chứ, chỉ có điều thời gian hơi sớm hơn bình thường một chút mà thôi, việc này nếu thành hôn xong thì chẳng còn vấn đề gì cả. Da mặt hắn không cần phải nói nữa, nhắc tới việc Thanh Tuyền mang thai, không cho là nhục lại cho là việc mừng, cười hắc hắc nói:

- Hoàng thượng, Thanh Tuyền có thai, đây là chuyện tốt chứ ạ. Người nghĩ lại xem, đứa nhỏ này không chỉ là có di truyền vĩ đại của Lâm gia, mà đặc biệt còn có huyết mạch hoàng gia của người a...

- Người... người nói cái gì?

Thân thể hoàng đế khẽ run lên, vội vàng hỏi.

Lâm Văn Vinh thần sắc nhất thời trở nên vô cùng nghiêm chỉnh, nghiêm túc trả lời:

- Hoàng thượng, Thanh Tuyền là con gái người, có huyết thống chí cao vô thượng của hoàng gia. Đứa nhỏ trong bụng nàng, chẳng phải là huyết mạch hoàng gia sao?

Hoàng đế cười khổ, lắc đầu nói:

- Có huyết mạch hoàng gia thì sao? Nó mang họ Lâm, không mang họ Triệu.

Lâm Văn Vinh cười ha ha hai tiếng:

- Họ Lâm họ Triệu, không phải đều là người một nhà sao? Nếu lão nhân gia cảm thấy cô đơn thì kêu Thanh Tuyền và Tiên Nhi cố gắng sinh thêm vài tiểu oa nhi. Nhị tiểu tử tương lai sẽ có họ Triệu, chẳng phải tốt hơn à?

- Người ... người nói thật chứ?

Hoàng đế khẽ run lên, cơ mặt giật giật. Râu mép hơi vểnh lên:

- Lâm Tam, người không được lật lọng đó.

Thời đại này, ngoại trừ tình hình đặc thù của Tần Tiên Nhi và Tiêu Thanh Tuyền, theo họ mẹ là một kiêng kị rất lớn. Cho dù kế thừa đồng tông tộc cũng tuyệt đối không cho phép mang họ khác, hào phóng được như Lâm Văn Vinh thì thật sự là thiên hạ hiếm có.

- Việc này không giả chứ?

Lâm Văn Vinh cười không để ý:

- Dù theo họ cha hay theo họ mẹ, không phải đều là con của tiểu dân sao? Đương nhiên rồi, việc này còn phải được Thanh Tuyền và Tiên Nhi các nàng đồng ý mới được, tiểu dân không có ý kiến gì.

- Tốt, tốt, đây là người nói đó.

Lão hoàng đế kích động lắp bắp, tay hơi run lên, việc này tuyệt đối là một thu hoạch không thể tưởng được. Chẳng trách Lâm Tam liều chết chối từ, hóa ra hắn sớm đã nghĩ ra đường lui. Nhắc tới tiểu tử này cũng

thật là giảo hoạt, đem sự tình khó xử giao cho tử tôn đi làm, còn hẩn lại được thanh thoi tiêu dao, hai đường kì mĩ.

Hoàng đế mừng rỡ một lát, rồi sau đó tựa hồ nhớ tới điều gì đó, thần sắc nhất thời ảm đạm, thở dài thì thào:

- Chỉ sợ việc không thành, người có kế hoạch, nhưng trầm lại không có đủ thời gian ...

- Hoàng thượng, ngàn vạn lần đừng nói như vậy.

Lâm Văn Vinh nghiêm chỉnh làm một tràng:

- Người sống trên thế giới này, quan trọng nhất chính là vui vẻ. Nếu là cả ngày thở ngắn thở dài, suy nghĩ lung tung, cho dù là một người khỏe mạnh cũng chẳng trụ được bao lâu. Ngược lại, cho dù thân có tật bệnh, chỉ cần sống cho khoái hoạt, chỉ cần ngắn ngủi một vài ngày thì đã làm sao? Tựa như Hoàng thượng, mặc dù thân thể không tốt, chỉ khi nào Thanh Tuyền và Tiên Nhi sinh con, hoàng gia có huyết mạch, lão gia tử người cả ngày chơi đùa với cháu, tự nhiên cả người thư thái, thân thể khang kiện. Tiểu dân không nói vô mong ngựa, bằng vào khí phách thiên tử, hướng lên trời xin sống thêm vài năm nữa cũng được. Đến cả sự can đảm ấy mà cũng không có sao?

- Hay cho một câu không vô mong ngựa.

Hoàng đế liếc mắt nhìn hẩn, rồi ngửa mặt lên trời cười rộ lên:

- Được, được. Lâm Tam, người nói trúng phóc. Trầm làm mưa gió mấy năm nay rồi, hướng lên trời mượn vài năm quang âm thì sao? Ai dám không đáp ứng ta?

Lâm Văn Vinh vui vẻ ướm lời:

- Nói như vậy, Hoàng Thượng, đề nghị của tiểu dân chắc người cũng đồng ý chứ?

- Đồng ý? Đồng ý cái gì?

Hoàng đế cười hắc hắc:

- Người thật ra rũ sạch mọi sự tình, thiên hạ hiếm thấy người cha nào như người. Nhưng mà ý nghĩ của người cũng hợp tâm ý trẫm. Thôi thì như vậy cũng được. Nếu công chúa sinh con trai, đứa đầu họ Triệu, đó là cháu ruột của trẫm, ha ha ha ha... Ông trời có mắt, Triệu Nguyên Vũ ta rốt cục có hậu rồi.

Thì ra hoàng đế lão trượng tên là Triệu Nguyên Vũ. Thấy hình dáng kích động của lão, Lâm Văn Vinh tuy có thể giải thích được, nhưng cũng thấy buồn cười. Sau này còn lời hứa với Tiêu phu nhân nữa chứ, lão Lâm gia ta thật là một cây cổ thụ, một môn mà tới ba tông tộc.

- Hoàng thượng, việc của tiểu dân và Ngưng Nhi, người còn phản đối không ạ?

Thừa dịp Triệu Nguyên Vũ cao hứng, Lâm Văn Vinh híp mắt cười hì hì thăm dò.

Triệu Nguyên Vũ hừ một tiếng, chậm rãi trả lời:

- Người tưởng sinh cháu cho trẫm là hay lắm sao? Làm gì có sự tình tiện nghi như vậy. Niệm khi người một lòng hiếu thảo, trẫm sẽ thoái lui một bước. Việc người cưới công chúa hay cưới Lạc gia tiểu thư, trẫm không can thiệp. Nhưng việc của người, người vẫn phải làm như thường.

- Không thể nào!

Lâm Văn Vinh kêu lên một tiếng, sắc mặt bi thảm:

- Lão gia tử, ta không phải nghĩ biện pháp cho người rồi sao? Làm sao người còn tìm ta làm gì?

- Người tưởng trẫm ngu sao?

Triệu Nguyên Vũ lạnh lùng cười:

- Có sẵn một món tốt nơi tay mà không dùng, lại muốn đặt tiền vào đĩa nhỏ còn chưa xuất thế? Vạn nhất hẩn tương lai là một chánh nhân quân tử thì ta tới nơi nào kêu oan đây? Do đó, cứ dùng người là tốt nhất, ta cũng yên tâm.

Lâm Văn Vinh không nói gì nữa, hóa ra lão nhân này không phải coi trọng tài hoa của ta, mà là sự bất chính của ta.

- Nhưng, người cũng không cần phải sợ.

Hoàng đế vỗ vai hắn, cười rất gian trá:

- Trẫm sẽ dạy ngươi mà, đương nhiên rồi, còn có cháu của trẫm nữa chứ. Ha ha, đây thật sự là việc vui vẻ nhất của trẫm những năm gần đây.

Trong lòng Lâm Văn Vinh bốc lửa, hắn hoàn toàn hiểu được, nói về gian trá thì mình còn xa mới gọi là đối thủ của Triệu Nguyên Vũ, lão gia hỏa này vẫn đang khổng chế mình.

Thấy Lâm Văn sắc mặt không vui, trong lòng cũng biết lần này chiếm tiện nghi lớn, Triệu Nguyên Vũ khoát tay cười nói:

- Thôi được, việc này sẽ bàn sau. Bây giờ, trẫm có chuyện muốn hỏi ngươi.

Ngươi hỏi tưởng ta sẽ đáp sao? Lâm Văn Vinh âm thầm hừ một tiếng, sắc mặt bất thiện.

Lão hoàng đế hít một hơi, chậm chậm mở miệng hỏi dò:

- Nghe nói Quách tiểu thư phải về Kim Lăng phải không?

Trong lòng Lâm Văn Vinh tỏ vẻ kinh ngạc khó hiểu. Tin tức vừa mới ra mà lão đã biết rồi? Tòa nhà này có quỷ rồi.

- Ngươi cũng không cần phải kinh ngạc.

Triệu Nguyên Vũ xem ra nhìn thấu tâm tư của hắn, khẽ khoát tay:

- Không phải là trẫm quản lý ngươi. Ngươi đến cả chức mà tất cả người trong thiên hạ đều muốn mà còn cự tuyệt, thì trẫm còn có gì phải lo lắng chứ? Người hầu nô bộc trong phủ của ngươi đều do trẫm tự mình chọn lựa giao cho Xuất Văn dùng, trung thành vô cùng. Trẫm biết được chút tin tức, cũng không tính là là đại sự gì.

Lão ngừng lại một chút, thở sượt ra:

- Quách tiểu thư ở kinh trung rất tốt, vì sao đột nhiên phải về Kim Lăng? Ngươi có biết không?

Nói nhảm, ta cũng vừa biết tin tức. Phu nhân vô cùng kiên định, tại sao nàng phải đi thì mắc mớ gì phải nói với ta? Lâm Văn Vinh hừ một tiếng bất bình:

- Không biết, tiểu dân cũng vừa mới nghe tin tức này thôi.

Triệu Nguyên Vũ liếc nhìn hắn, chậm rãi đứng lên khỏi ghế. Bước đi qua lại trong sảnh vài bước, rất lâu không phát một câu nào, chỉ phát ra những tiếng bước chân loạt xoạt.

Lâm Văn Vinh không kiên nhẫn được nữa, đang muốn mở miệng, lại nghe lão hoàng đế buồn bã hỏi tiếp:

- Ngươi có đắc tội nàng không?

Đắc tội? Tiểu dân đâu có. Cứu nàng mới đúng. Muốn nói có vài việc lỡ tay lỡ chân, thì đó là chuyện từ xưa. Hắn lắc đầu kiên định:

- Không có!

- Không hả?

Hoàng đế đi đến trước người hắn, ánh mắt như điện nhìn hắn chăm chăm, sắc mặt băng giá, thanh âm bỗng cao lên:

- Ngươi nói thật chứ?

Lão nhân này đúng là nghi thần nghi quỷ, cho dù ta đắc tội với nàng, tưởng ta sẽ nói cho ngươi sao? Lâm Văn Vinh nhìn thẳng vào lão không hề sợ sệt:

- Hoàng thượng, tiểu dân cần gì phải nói dối?

Lão hoàng đế nhìn chăm chú thật lâu, một lát sau mới thở dài:

- Cho dù ngươi không đắc tội với Quách tiểu thư, nhưng nàng đột ngột bỏ đi như vậy, nhất định phải có lý do chứ. Ta hiểu rõ tính tình của Quách tiểu thư. Trong thời khắc mấu chốt đối với Tiêu gia như thế, nếu không xảy ra sự tình gì nàng tuyệt sẽ không bỏ đi đâu. Xem trong số những người mà nàng tiếp xúc, nói về gian trá xảo hoạt thì người hiểm nghi nhất phải là người đó.

Hiềm nghi ta cái rắm, bị chôn trong đồng đồ nát đó chính là cơ hội tốt nhất để chiếm tiện nghi, thế mà ta cũng bỏ qua. Con bà nó, ta còn sạch hơn cả tiểu thông đậu hũ ấy chứ. Đương nhiên, việc này không thể nói ra được, Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Hoàng thượng, việc này ngươi không nên hỏi ta. Cứ trực tiếp hỏi phu nhân, chẳng phải là mọi việc đều rõ ràng sao.

Câu này chính vào chỗ đau của Triệu Nguyên Vũ. Có thể đến hỏi Quách tiểu thư thì ta cần gì phải tìm người? Ông hừ một tiếng:

- Lần này việc ở Tiêu gia, ngươi làm việc rất kém, đến cả nhà mình mà cũng không chiếu cố được thì làm sao đánh nhau với người ta? Nếu không nhờ tìm được người sớm, lần này có lẽ ngươi sẽ phải tiếc nuối cả đời rồi.

Lão hoàng đế mặc dù nói khó nghe, nhưng thấy cũng có đạo lý. Lâm Văn Vinh lòng có cũng thỉnh thích, cần rằng đáp:

- Lão gia tử yên tâm, chuyện này ta nhất định làm tốt. Không phải vì người khác, chỉ vì Tiên Nhi, vì phu nhân, vì bản thân mình.

- Còn có bốn ngày nữa thì đại quân sẽ xuất phát rồi ...

Triệu Nguyên Vũ khẽ gật đầu, lạnh lùng dặn:

- Cái gì nên làm thì làm sớm đi. Muốn chiếu cố mình, vậy thì cái bệnh đại ý không được tái phạm nữa... Người nhìn ta làm gì. Trẫm không thèm chiếu cố người đâu, chỉ không muốn thấy hai vị công chúa thương tâm thôi.

- Hiểu rồi, hiểu rồi.

Lâm Văn Vinh cười gật đầu:

- Nhất định tiểu dân sẽ cho Hoàng thượng một đáp án hài lòng.

- Ngươi nói cái gì?

Hoàng đế biến sắc, cả giận:

- Trẫm muốn đáp án gì chứ? Trẫm đã thề với vong linh của phụ hoàng - Việc ngươi làm, trẫm chẳng biết gì hết.

Khi nào ta thì mới có thể luyện cho da mặt dày tới trình độ của lão gia tử này nhỉ, Lâm Văn Vinh thở dài cảm khái, cực kỳ hâm mộ.

Cao bình khẩn cấp vội vàng tiến vào, ghé tai hoàng đế nói thầm đôi câu. Triệu Nguyên Vũ gật gật đầu, nhìn Lâm Văn Vinh liếc mắt:

- Trẫm phải về cung đây, Cao Lệ có tin rồi. Ồ! còn có vị tiểu cung nữ của ngươi nữa ...

Tiểu cung nữ? Từ Trương Kim? Lâm Văn Vinh ngẩn người, nàng không có thai đấy chứ. Bà nội ơi, Lâm gia của ta phát rồi, một môn bốn tông tộc a.

- Ngươi chớ hỏi, hỏi trẫm cũng không nói đâu. Trước mắt lo mà làm tốt việc của mình đi.

Hoàng đế cười vài tiếng, rồi vỗ vai hắn vài cái, bước ra ngoài.

Tới cửa thì ông đột nhiên dừng lại, trẫm mặc trong chốc lát:

- Lâm Tam, Quách tiểu thư, người phải chăm sóc cho cô ấy.

Chăm sóc nàng? Chăm sóc thế nào đây? Đang buồn bực, lại nghe hoàng đế thở dài một tiếng:

- Nếu có thể lưu nàng lại là tốt nhất. Nếu nàng thật muốn đi, người phải tiến đưa cẩn thận, nói là ... Triệu tiên sinh vĩnh viễn sẽ không quên đoạn tuế nguyệt kia.

Nói xong, ông vội vàng bước chân bỏ đi. Lâm Văn Vinh rất cảm khái. Cường quyền phú quý như hoàng đế, nhưng cũng có những việc không vừa lòng. Nhân sinh sao có thể tận tâm tận mĩ được? Trong phút chốc nhớ tới rất nhiều sự tình. Thần sắc hần dần dần buồn bã, An tử tử khốn thủ Miêu trại, Ninh Tiên tử độc cư sơn lâm. Bây giờ đến cả Tiêu phu nhân cũng muốn bỏ đi. Nhân sinh như nước chảy về mãi, ai có thể cắt đứt được?

Khổ sở cầm cự vài canh giờ, nhìn thấy sắc trời đã sẩm tối, rốt cuộc hần cũng khó có thể an giấc, trong lòng ưu tư nói không nên lời:

- Tiên Nhi, ta muốn đi ra ngoài một chút, Tiên Nhi, Tiên Nhi ...

Kêu vài tiếng nhưng không có ai ứng tiếng, đang muốn kêu nữa, đột nhiên một làn hương nhàn nhạt thoảng qua, một thanh âm nữ nhân nhu hòa vang lên bên tai hần:

- Người muốn đi đâu?

424. Chương 422. Sự Tình Vĩ Đại

- O! Đại tiểu thư, làm sao lại là nàng được?

Hần ngẩng đầu nhìn lên, thấy Tiêu Ngọc Nhược đang lẳng lặng đứng trước mặt. Nàng vận một bộ quần áo màu vàng nhạt, những đường thắt tinh tế như dương liễu đầu mùa xuân, vóc người đầy đặn mềm mại, lộ ra những đường cong tuyệt vời.

Đại tiểu thư nhìn hần, cặp mày liễu cong vút, yêu kiều xinh đẹp tuyệt trần, đôi mi thật dài khê chớp động, làn môi nhỏ nhắn đỏ tươi như anh đào vừa nở, kiêu diễm ảm ướn, hồng nhuận mê người. Khuôn mặt nàng như được đánh một lớp phấn mỏng, phơn phớt hồng, đẹp như hoa đào tháng ba. Lông đen, trắng rất phân minh, cặp mắt trong suốt như hồ nước mùa thu, không nhiễm chút bụi trần.

- Sao không thể là ta?

Tiêu Ngọc Nhược hít nhẹ một hơi, dựa vào thân thể hần, từ từ ngồi lên mép giường, cầm chặt tay hần:

- Trên người còn đau không?

Lâm Văn Vinh cười hì hì:

- Vốn cũng hơi đau, nhưng thấy Đại tiểu thư là cái gì cũng khỏi cả. Nếu Đại tiểu thư chịu bố thí thêm một nụ hôn thơm phức nữa thì còn khỏi nhanh hơn.

Ngày xưa hần lúc nào cũng thích đùa giỡn với Đại tiểu thư, thế nào cũng dẫn đến việc bị nàng nổi giận mắng cho một trận, thế mà hôm nay lại khác hần. Tiêu Ngọc Nhược nhìn hần ngơ ngác, đột nhiên nàng rơi lệ:

- Tên bại hoại vô sỉ này, đã bị thương thành như vậy rồi mà trong lòng còn còn nổi cơn dâm tặc nữa hả. Người bây giờ vẫn còn sống, nhưng lại lấy hết hồn phách của người khác.

Đại tiểu thư lấy ống tay áo chậm chậm chấm vào khóe mắt, nước mắt rơi xuống càng nhiều hơn. Cũng không biết đang nghĩ tới chuyện thương tâm gì, rồi nàng kêu lên một tiếng, ôm mặt khóc òa lên.

- Đại tiểu thư, đừng khóc mà.

Thấy nước mắt nàng cứ rơi lã chã, hình dáng vô cùng đáng thương, Lâm Văn Vinh cũng luống cuống, vội nắm bàn tay nhỏ bé của nàng cười dỗ dành:

- Bị thương là ta, bị đau cũng là ta nốt, ta không khóc, ngược lại tại sao Đại tiểu thư lại khóc thế?

Thời gian hẳn ở cùng với Tiêu Ngọc Nhược là dài nhất, cũng làm khó dễ nàng nhiều nhất, từ Kim Lăng tới kinh thành, cũng có nhiều lần phân ly rồi tái hợp, trong lòng cũng có những tình cảm rất đặc biệt đối với nàng, cũng có những kỷ niệm khắc sâu. Thích cả tính tình kiên cường của nàng, rồi lại lưu luyến vẻ ôn nhu dịu dàng của nàng.

Tiêu Ngọc Nhược lau nước mắt, nói:

- Ta không rơi lệ. Từ khi quen người ở Kim Lăng, người không ngừng náo loạn và hành hạ ta. Làm ta không có một ngày yên ổn.

- Ta cũng bất an lắm.

Lâm Văn Vinh cười, gãi gãi vào lòng bàn tay nàng, thần sắc ôn nhu, nhưng giọng vẫn rất chắc chắn:

- Nhưng thời gian bên người ta lại rất vui vẻ.

- Ta, ta cũng rất vui vẻ.

Nghe hẳn cất giọng nhỏ nhẹ nói với mình, cùng vẻ dịu dàng trước nay chưa bao giờ gặp qua, Đại tiểu thư vô cùng cảm động, vừa khóc lại cười, bàn tay nhỏ bé nắm lấy cánh tay mạnh khỏe của hẳn lắc lắc:

- Tên bại hoại này, người chuyên làm ta rơi nước mắt.

Lâm Văn Vinh cười ha hả, bị nàng nhéo một cái. Trong phòng chỉ có hai người, Đại tiểu thư giữ chặt tay hẳn, ôn tình êm dịu nhìn hẳn, hai người không nói lời nào, cứ như vậy hồi tưởng về thời gian ấm áp ở Kim Lăng, vô cùng yên tĩnh.

- Người có làm gì với mẫu thân không?

Đang muốn chìm trong niềm ngọt ngào với Đại tiểu thư mãi mãi, Lâm Văn Vinh nhắm mắt lại hưởng thụ vẻ thích thú, chợt nghe nàng cất giọng ghé vào mình thì thào mấy tiếng.

- O, cái gì?

Lâm Văn Vinh cả kinh líu lưỡi:

- Đại ... Đại tiểu thư ... người không thể nói lung tung được đâu, ta trong sạch mà. Ta làm gì với phu nhân chứ?

Cặp mắt xinh đẹp của Tiêu Ngọc Nhược nhìn thẳng vào hẳn, đôi mắt tự nhiên long lanh, bàn tay nhỏ bé xoắn vào nhau. Thấy nàng rơm rớm nước mắt, Lâm Văn Vinh cuống quýt giật bắn cả người. Vừa rồi lão hoàng đế cũng hỏi vậy, bây giờ Đại tiểu thư lại nhắc tới. Chẳng lẽ ta thật có làm một việc thập ác bất xá hay sao? Mẹ kiếp! Làm sao mà ta không nhớ nhỉ.

Lúc ở trong đồng đồ nát, quả thật đó là thời gian thuần khiết nhất của hẳn khi tới thế giới này, đến cả một chút ý niệm trong đầu cũng chưa từng nghĩ tới, làm sao lại làm việc gì có lỗi với phu nhân? Hẳn tự hỏi không thẹn với lương tâm, cũng không biện bác, chỉ lẳng lặng nhìn Tiêu Ngọc Nhược, trong lòng dần dần bình thản.

Đại tiểu thư nhìn hẳn chăm chú thật lâu, cuối cùng từ từ thu hồi ánh mắt, thở dài, nức nở:

- Người có biết không, mẫu thân phải đi rồi.

- Cái đó ... nghe Nhị tiểu thư nói qua rồi.

Hắn vội vàng chớp chớp đôi mắt đã gần như lạc đi, kinh nghi hỏi:

- Đại tiểu thư, tại sao phu nhân phải đi?

Tiêu Ngọc Nhược cười khổ lắc đầu:

- Nếu ta biết, cũng sẽ không tới hỏi người. Lúc chưa xảy ra sự việc, mẫu thân rất cao hứng, chưa hề nhắc tới việc phải về Kim Lăng. Khi được cứu ra, vốn là chuyện rất cao hứng thì không thấy bà vui vẻ chút nào, mà tính cách lại trầm mặc đi rất nhiều - mẫu thân trước kia thích cùng ta nói chuyện nhất.

Sao lạ thế nhỉ? Lâm Văn Vinh kinh ngạc. Trong hoàn cảnh nguy hiểm, ta đã cung cung kính kính với phu nhân mà, lúc nào cũng giữ gìn, bà còn có gì không hài lòng nhỉ, tại sao lại nhất định đòi về Kim Lăng?

- Ngày ấy người cùng mẫu thân bị chôn vùi dưới đồng cỏ nát, rốt cuộc xảy ra sự tình gì. Nói cho ta biết?

Tiêu Ngọc Nhược kéo tay hắn, hỏi đầy vẻ chờ đợi.

Có cái gì mà phải giấu diếm chứ? Lâm Văn Vinh cười, đem tình hình lúc đó đại khái nói qua một lần. Hắn tuy tự nhận thuần khiết vô cùng, nhưng cũng có một số việc liên quan tới danh dự của phu nhân, chỉ có một mình mình biết, nếu truyền ra ngoài Tiêu phu nhân sẽ rất khó xử. Hắn chỉ chú trọng những chi tiết trọng yếu rồi nói qua một lần.

Nghe nói hắn cẩn thủ lễ tiết, tình nguyện bất chấp nỗi đau gãy chân cũng phải rời xa phu nhân, Đại tiểu thư hồ nghi liếc mắt nhìn hắn, nói nhỏ:

- Thật hả? Người trở nên thủ lễ như vậy từ khi nào thế?

- Đại tiểu thư, theo người nói thì...

Lâm Văn Vinh nét mặt nghiêm chỉnh:

- Ta không thủ lễ tiết lúc nào chứ?

Tiêu Ngọc Nhược “hừ” một tiếng nhớ tới vài việc, vội vàng cúi đầu xuống, gương mặt như được phủ một lớp phấn hồng. Da thịt trên cổ trong suốt, tương phản với hai má tươi tắn hây hây như hoa đào nở của nàng, trông cực kỳ mỹ lệ.

Lâm Văn Vinh nhìn thấy thế thì trong lòng tâm đã động, nắm chặt tay nàng cười hì hì:

- Đương nhiên rồi, có đôi khi ta cũng hơi quá đáng, nhưng cũng chỉ khi gặp Đại tiểu thư thôi, đối với những người khác thì ta đều thủ lễ cả.

- Tên bại hoại này.

Cảm thấy tay hắn đang vuốt ve bàn tay mềm mại của mình, sắc mặt Đại tiểu thư đỏ bừng, tức giận mắng một tiếng nhưng lại không rút tay ra. Gương mặt nàng đỏ rực, nhớ tới việc chính còn chưa hỏi xong, liền cố nén vẻ ngượng ngập nói tiếp:

- Người ... người dừng lại một chút, ta còn có chuyện cần hỏi người.

- Còn có cái gì nữa? Người đừng quan tâm, cứ hỏi đi.

Lâm Văn Vinh đưa tay vuốt nhẹ vòng eo mềm mại của nàng, có cảm giác như đang chạm vào làn tơ lụa bóng loáng, làm cho trong lòng hắn run lên, cười khà khà:

- Việc người hỏi thì cứ hỏi, còn ta thì làm việc của ta, hai chúng ta không ai bị cản trở cả.

- Thấy ghét!

Tiêu Ngọc Nhược vội vàng giữ tay hắn không cho sờ mó nữa, đỏ mặt “hừ” một tiếng:

- Ngoại trừ việc này, người không hề làm điều gì xấu với mẫu thân thật chứ?

- Ta Lâm Văn Vinh giơ tay lên trời thề.

Nói rồi Lâm Văn Vinh giơ tay phải lên, thần sắc vô cùng nghiêm chỉnh:

- Nếu tới hôm đó trong chỗ đổ nát, ta làm bất kỳ việc gì có lỗi với phu nhân, việc gì có lỗi với Đại tiểu thư, thì ta ăn cơm bị ói mà chết, uống nước bị sặc chết, khi đánh bạc bị ngân phiếu đè chết ...

Thấy hắn mồ hôi đầm đề, đúng là động tới vết thương đau đớn vô cùng, Đại tiểu thư rất đau lòng, vội đưa tay ra, cất giọng ôn nhu:

- Từ từ nói chuyện, người cần gì phải phát thệ? Ta tin người còn không được sao? Người nói hôm đó chưa từng làm chuyện xấu, vậy những ngày khác có làm gì có lỗi với mẫu thân không?

- Ta thề ...

Lâm Văn Vinh vừa giơ tay phải lên, liền thấy một bàn tay nhỏ bé mềm mại xinh xắn chạm môi mình, thanh âm lo lắng ôn nhu của Đại tiểu thư vang lên:

- Còn phát lời thề gì nữa, ta tin ngươi rồi. Còn ngươi, đến cả thương thể của mình mà cũng không quan tâm, muốn làm ta tức chết phải không.

Đại tiểu thư rưng rưng nước mắt, đưa mắt nhìn hấn đầy vẻ giận dữ.

Xấu hổ, xấu hổ! Phu nhân thành thực xinh đẹp. Bình thường hay cười bát nháo với bà, cũng thỉnh thoảng có chỗ không được quy củ, Lâm Văn Vinh cười ha ha hai tiếng ... ai dám thề thật chứ.

- Ngọc Nhược, ngươi phải tin ta, tối hôm đó sau khi ngươi nhắc nhở, ta đã nghiêm khắc tự vấn bản thân mình, thời khắc nào cũng phải đình ninh, tuyệt không làm việc gì trái với đạo đức. Ồ! Được rồi, ngày đó trước khi xuất sự, ngươi nói muốn chiếu cố ta, vậy thì làm sao mới chiếu cố được đây?

Hấn nói lảng sang chuyện khác mà mặt không hề biến sắc, thần sắc cũng nghiêm nghị, rất là đứng đắn.

Hai má Đại tiểu thư hồng lên, tươi tắn như châu như ngọc:

- Chiếu cố? Chiếu cố gì cơ? Ta không nhớ!

Thân thể mềm mại lả lướt đầy đặn, dung nhan diễm lệ vô song, nàng đang cười ngượng ngùng, trông như đoá hải đường nở rộ đêm thu làm cho Lâm Văn Vinh nóng bừng cả người, nếu không phải chân cứng không cử động được, hấn chắc đã có chuyện tốt để làm rồi. Hấn cũng tưởng tượng Đại tiểu thư tựa gối khó ngủ, nghe tiếng rên rĩ của Tiên Nhi mà nằm mơ.

- Ngươi cười cái gì?

Thấy nụ cười gian xảo của hấn, Đại tiểu thư như có dự cảm, cả người mềm nhũn, run rẩy hỏi.

- Cười thôi mà.

Lâm Văn Vinh hắc hắc cười hai tiếng:

- Ta đang nghĩ, đến khi nào may mắn được Đại tiểu thư chiếu cố một tí.

Phì! Đại tiểu thư lùi lại, hai má nóng bừng như bị hơi lửa. Lâm Văn Vinh giữ chặt tay nàng, cảm thụ sự rung động trong trái tim nàng, hấn cảm thấy vô cùng ấm áp, tâm tư bay bổng, chỉ muốn hưởng thụ tư vị này mãi mãi.

- Vậy thì lạ quá nhỉ.

Nói chuyện với hấn một lúc, tâm tình Tiêu Ngọc Nhược tốt hơn rất nhiều, nàng nhẹ nhàng hỏi:

- Nếu ngươi không làm điều gì ác, vì sao sau khi việc đó xảy ra, mẫu thân lại thay đổi lớn như vậy?

- Mãn kinh mà.

Lâm Văn Vinh ngáp dài một cái, rồi phun ra một câu trắng trợn

Đại tiểu thư nhướng mày, dò hỏi hấn vẻ khó hiểu:

- Ngươi nói cái gì, cái gì là mãn kinh?

Việc này khó giải thích quá, Lâm Văn Vinh đành cười giả lả trả lời:

- Ta nói, phu nhân tuổi đã trung niên. Mọi việc thay đổi, có đôi khi cả người bứt rứt, làm chút chuyện làm cho người ta khó mà giải thích được.

- Ai là trung niên, chỉ nói bậy.

Đại tiểu thư “hừ” một tiếng bất mãn, liếc mắt nhìn hấn:

- Mẫu thân thành thực xinh đẹp, vẫn đang hoa niên, đâu có bệnh như ngươi nói chứ.

- Đúng, đúng.

Lâm Văn Vinh vội vàng trả lời:

- Phu nhân xinh đẹp, thanh xuân như Đại tiểu thư, tựa như một vườn hoa mẫu đơn, hàng năm đều khai hoa, tuổi nào cũng kiều diễm. Ta là người làm vườn cần mẫn, ngày ngày tưới nước cho hoa, đêm đêm phun sương cho hoa.

- Nói linh tinh.

Đại tiểu thư tức giận mắng nhưng không dẫu được nụ cười, rồi không truy vấn sự tình về phu nhân nữa. Nàng âm thầm thở dài, từ từ cúi xuống tựa đầu vào ngực hắn, lệ khẽ rơi ra:

- Lâm Tam, mẫu thân phải đi rồi, chúng ta cũng không còn nhà nữa. Ta ... ta nên làm cái gì bây giờ?

Nàng khẽ nhắm mắt lại, vẻ mặt đau khổ mờ mịt, Lâm Văn Vinh thấy thế lòng hắn nhói đau, vội vỗ vai nàng nhẹ nhàng an ủi:

- Nơi này không phải là nhà chúng ta sao?

Đại tiểu thư lắc lắc đầu:

- Ta đang nghĩ về nhà ta khi xưa, có mẫu thân, có muội muội, còn có người. Có rất nhiều thời gian ta không thể quên được, đó là những lúc bị người khi dễ, trong lòng ta rất vui vẻ.

Tiêu Ngọc Nhược từ nhỏ đến lớn chỉ lo chần hưng Tiêu gia, Tiêu gia chính là những gì nàng có. Lúc này Tiêu gia gặp phải bi kịch, phòng ốc gia sản ở kinh thành bị tàn phá, cố gắng của Đại tiểu thư bỗng nhiên trong bao nhiêu năm bị hủy trong chốc lát. Nỗi khổ sở trong lòng nàng không cần phải nói nữa. Lâm Văn Vinh nghe thế rất cảm động, cười nhẹ một tiếng:

- Đừng khẩn cấp. Chỉ cần người bình yên vô sự là được, tất cả đều có thể xây dựng lại. Đợi Tiêu gia phát triển, ta sẽ cưới nàng và Ngọc Sương, nơi này cũng sẽ thành nhà của nàng thôi.

Tiêu Ngọc Nhược vừa ngượng vừa vui, ừm khẽ một tiếng:

- Người ... còn có thể về nhà chúng ta không?.

- Về, đương nhiên về rồi.

Lâm Văn Vinh nghiêm chỉnh trả lời:

- Nếu không về, ta tìm đâu ra tiểu thư để cho ta khi dễ chứ?

- Thấy ghét.

Nghe hắn trêu chọc mình, Tiêu Ngọc Nhược vừa ngượng vừa mừng rỡ, cầm chặt tay hắn không buông ra lấy một giây.

Đã được mở tấm lòng, Tiêu Ngọc Nhược đem kế hoạch xây dựng lại Tiêu gia ở kinh thành nhất nhất nói cho Lâm Văn Vinh nghe. Chỗ nào là cửa hàng, chỗ nào là làm kho bãi, chỗ nào là hoa viên, nơi nào là tú lầu đều bàn bạc rất cụ thể. Quan trọng nhất là trong hoa viên, nàng còn bố trí ba gian mộc phòng xây giữa trăm hoa. Lâm Văn Vinh suy nghĩ chốc lát, đột nhiên giật mình hiểu ra:

- Đại tiểu thư, nơi này chính là phòng của ta ở Kim Lăng mà?.

Tiêu Ngọc Nhược ngượng ngùng “ừm” một tiếng, ôn nhu cười.

Tâm tư Đại tiểu thư làm Lâm Văn Vinh cực kỳ cảm động. Mấy gian nhà gỗ đó mặc dù đơn giản, nhưng hắn cả đời khó có thể quên được, Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư, Thanh Tuyền. Vô số hồi ức ầm ập, dần dần nổi lên trong lòng.

- Người suy nghĩ cái gì thế?

Thấy thần sắc hắn đang nghiêm nghị, bỗng trở nên cổ quái, Tiêu Ngọc Nhược không nhịn được mở miệng hỏi.

- Cũng không nghĩ gì đâu, chỉ là hy vọng nhà gỗ này được xây dựng thật tốt, để ta làm vài sự tình vĩ đại.

Lâm Văn Vinh cười hì hì.

Đại tiểu thư lắc đầu cười khê:

- Sự tình vĩ đại gì mà nhất định phải làm trong phòng này?

Lâm Văn Vinh lại cười hắc hắc, quay về Ngọc Nhược ngoắc đầu ngón tay. Đại tiểu thư mắng nhẹ một tiếng, từ từ cúi người xuống kề tai vào miệng hắn, nghe hắn thầm thì.

Mùi thơm thiếu nữ thoang thoảng truyền đến. Ngọc thể thon dài của Đại tiểu thư, vạt áo hơi mở rộng, lộ ra cái cổ khiết bạch, da thịt trong suốt như ngọc, cả thân thể mềm mại đầy đặn nằm đè trên người hắn, êm dịu như tơ. Lớp áo đỏ thấy một tiết y màu phấn hồng như ẩn như hiện, bộ ngực mềm mại trắng như tuyết khê pháp phồng, song nhũ nhô cao mượt mà, như muốn bật tung cả tiết y lên, tiếng hít thở dồn dập, xuất hiện một thung lũng thật sâu ẩn ẩn hiện hiện, hương diễm mê người.

Lâm Văn Vinh vội vàng nuốt nước bọt, ghé vào tai nàng thầm thì, cười dâm dăng:

- Trong phòng này câu dẫn tiểu thư, sự tình này chẳng lẽ còn chưa đủ vĩ đại sao?

Tiêu Ngọc Nhược kêu khê một tiếng, cả người nóng bừng lên, trong lòng khó chịu vô cùng. Nhà gỗ này tuy nhỏ, nhưng có ý nghĩa đặc thù, nếu thật có thể làm vợ chồng với hắn ở đó “ùm” xấu hổ chết đi được. Nàng vội vàng ôm chặt hai má, mặt đỏ tới mang tai, trong lòng sinh ra vẻ khát khao vô hạn.

Nói chuyện với Đại tiểu thư, thấy nàng thẹn thùng, trong lòng Lâm Văn Vinh cực kỳ thoải mái, nhớ lại tình cảnh lần đầu tiên hai người gặp mặt, Đại tiểu thư bá đạo cường thế, giật mình cười khê, dường như có cảm giác cách rời thể nhân, ghé vào khuôn mặt Đại tiểu thư khê hôn một cái, hắn đột nhiên có một cảm giác hoài niệm mãnh liệt. Lần này bắc thượng kháng Hồ, nếu có thể còn sống trở về, nhất định phải đưa tất cả các lão bà quay về Kim Lăng một chuyến.

Mọi người đều biết hắn có tình cảm đặc biệt với Đại tiểu thư, lại còn dành chút thời gian riêng mặc cho hai người ở chung với nhau. Đến cả vò dấm chua Tần Tiên Nhi cũng yên lặng. Đến lúc Đại tiểu thư rời đi, nàng mới chu cái miệng nhỏ nhắn lên đi vào, nhảy lên giường, chui vào chăn, ôm chặt cổ hắn:

- Tướng công, ta được không?

- Được, được.

Lâm Văn Vinh buông lời như máy.

Tần Tiên Nhi nước mắt trào ra, ôn nhu nói:

- Tướng công, thiếp tuy thích ăn dấm, cũng bởi vì yêu chàng thôi. Chàng thích tỷ tỷ muối muối nhà người ta thì cứ nói với thiếp, thiếp đi lừa các nàng cho chàng. Chàng đừng lo cho thiếp, trong lòng thiếp chỉ khổ sở trong chốc lát thôi.

Lâm Văn Vinh vỗ đôi mông nảy nở của nàng:

- Cái gì lừa? Nha đầu kia, khinh ta là dâm ma hay sao?

Tần Nhi lau nước mắt cười khanh khách:

- Sư phó có nói qua rồi, chàng là đại tuyệt thế dâm ma, có công lực liễu mạng.

Hồ ly tinh họ An này. Lâm Văn Vinh trong lòng rung động, khê vuốt ve Tiên Nhi, cười hắc hắc nói:

- Ta đây trước hết dâm tiểu dâm ma này, sau đó dâm cái bà đại dâm ma kia.

Tần Nhi hít mạnh, thở hổn hển nói:

- Thiếp chỉ biết chàng chắc chắn là loại người không tốt đẹp gì, đến cả sư phó cũng dám có chủ ý? Hừ, mơ tưởng.. A, tướng công, thân thể chàng thế này còn làm ăn gì được không?

Nghĩ lại đi, ta gãy tay gãy chân mà, có thể làm được cái gì? Lâm Văn Vinh thở dài nảo nuốt, trêu đùa với Tiên Nhi một hồi, mắt thấy hiện thể kiều mỵ động lòng người, thế mà mình muốn có chút xúu thôi cũng không thể làm ăn gì được, trong lòng hắn rất bức bối, âm thầm chửi mắng tên ám hại mình chết đi sống lại.

Ngủ được một chút, Lâm Văn Vinh từ từ tỉnh lại. Tần Tiên Nhi đột nhiên cả kinh, vội ôm chặt cánh tay hắn, lộ ra thân hình tuyệt đẹp:

- Tướng công, chàng làm cái gì đó?

Lâm Văn Vinh cười đầy thâm ý, mắt lóe lên như đèn pha ô tô:

- Đêm đen như mực, chính là lúc giết người.

425. Chương 423. Cái Kiệu Biết Lung Lay

Tần Tiên Nhi vỗ bàn tay nhỏ bé của mình mỉm cười, trên mặt không hề có chút thần sắc sợ hãi nào:

- Thiếp cũng lâu lắm rồi không giết người nào, trong lòng cũng thấy nhơ nhớt. Tướng công, chàng muốn giết ai? Để thiếp giúp.

Mẹ ơi! Lâm Văn Vinh thở ra một hơi lãnh khí, vợ này của ta thật sự là không kiêng kỵ gì cả, giết người mà cứ như ném một nắm bùn vậy. Nhưng nghĩ lại Tiên Nhi vốn là ma nữ Bạch Liên Giáo, không sợ trời, không sợ đất, giết vài người thấm vào đâu. Hắn nhẹ nhàng vuốt tóc Tiên Nhi, cười khê:

- Ai làm hại ta, ta giết kẻ ấy.

Hai ngày trước vì Lâm Văn Vinh bị thương, Tần Tiên Nhi luôn luôn nghĩ đến người sau lưng ám toán. Bây giờ thấy hắn thoát hiểm, tâm tư cũng vui vẻ hơn, khẽ gật đầu:

- Tướng công, chàng có thương tích trong người, sự tình này cứ để thiếp đi làm. Chàng yên tâm, người hại chàng thiếp tuyệt sẽ không tha hắn đâu.

Lâm Văn Vinh cất tiếng cười âm hiểm:

- Chuyện này một người làm không vui, phải đi nhiều người, ta thích nhất chuyện đánh hội đồng đấy.

Đang nói chuyện, bỗng nghe tiếng xôn xao truyền đến từ bậc thang dưới lầu, tiếp theo có tiếng bước chân loẹt xoẹt phía ngoài.

- Đại ca, đại ca, huynh ngủ chưa?

Thanh âm ngọt ngào của Xảo Xảo vang lên ngoài cửa.

- Chưa, chưa ngủ muội ạ.

Lâm Văn Vinh vội vàng kêu lên:

- Đồng bảo bối, muội mau vào đi.

Xảo Xảo nghe thế đỏ mặt lên, trong lòng vô cùng ám áp bèn vén rèm tiến vào, chỉ thấy Tần Tiên Nhi nửa thân ngực trần, có một tấm chăn mỏng đắp lên trên ẩn hiện lộ ra hai ngọn đồi đầy đặn, ép sát vào tay đại ca. Cả người nàng vô cùng tuyệt mỹ, đường cong lả lướt, mái tóc thật dài như thác nước chảy xuống, mềm mại quang khiết xoa xuống bả vai, đôi tay thanh tú như ngó sen mềm mại bóng loáng. Đang ôm chặt lấy Lâm Văn Vinh, sắc mặt ửng đỏ, hiện ra hai má lúm đồng tiền động lòng người, trông còn tươi tắn xinh đẹp hơn cả một đóa hoa, kiều mỹ động lòng người.

- Tướng công, chàng xấu quá.

Tần Tiên Nhi tuy là lớn mật, nhưng việc cùng tướng công đang ôm ấp bị một nữ tử khác thấy như vậy thì cũng là lần đầu, trong lòng khó tránh khỏi ngượng ngùng. Cũng may người đó là Đồng Xảo Xảo, hai người đã quen biết nhau ở Kim Lăng. Hơn nữa nàng cũng rất thích tiểu ny tử ôn thuận khéo léo này.

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Xảo Xảo hồng lên, ánh mắt không ngừng đánh giá trên người mình và đại ca, Tần tiểu thư cười ngọt ngào:

- Xảo Xảo, mau tới đây, ta cùng muội đổi vị trí, để tướng công làm muội đau.

Nàng nói rồi vươn bàn tay mềm mại, vỗ nhẹ nhẹ lên cái gối trên đầu. Trong tiếng cười khanh khách duyên dáng, không cần thận hé mở góc chăn, làm một dãy núi đồi rung động trong suốt phơi ra trong ánh sáng đèn khiến người ta hoa cả mắt. Lâm Văn Vinh càng nhìn càng muốn rơi cả tròng mắt.

Xảo Xảo tuy cùng Lạc tiểu thư cùng nhau hầu hạ hần, nhưng vẫn rất thẹn thùng. Thấy vậy một màn hương diễm như vậy, trong lòng ngượng ngùng, cúi đầu nói khẽ:

- Tiên Nhi tỷ tỷ, ta không thấy gì cả ... chỉ thấy đại ca thôi.

Tuy nói là tỷ muội trong phòng vẫn thường nhìn thấy nhau, nhưng Tần Tiên Nhi bị tiểu ny tử này trêu chọc một phen cũng rất ngượng, hai má đỏ bừng, kêu lên một tiếng rồi chui vào chăn. Vừa thẹn vừa vui.

Lâm Văn Vinh vừa cười ha ha, tiện thể một tay nắn bóp bộ ngực căng mọng vươn cao của Tiên Nhi, tay kia cầm bàn tay ngọc ngà của Xảo Xảo:

- Ta hỏi đang tự hỏi, sao đã trẻ thế này mà còn không ngủ, có phải là nhớ ta không? Đại ca cũng lâu lắm rồi không được ăn cháo hạt sen do muội nấu, đang rất thèm đây.

Xảo Xảo “ừm” một tiếng, ngồi xuống bên người hần, ôn nhu thốt:

- Phu nhân còn đang bận rộn, nói là lại nấu thêm cho người một nồi nhân sâm huyết yến để sáng mai huynh ăn, muội phải giúp bà ấy một tay. Đại ca, huynh muốn ăn cháo hạt sen thì bây giờ muội đi làm cho huynh.

Thấy nàng đứng dậy muốn rời đi, Lâm Văn Vinh vội lôi nàng lại. Thấy hai mắt nàng vẫn lên những tia máu, hiển thị mấy ngày mấy đêm vừa rồi chưa hề ngủ ngon, Lâm Văn Vinh nhất thời vô cùng đau lòng:

- Nha đầu ngốc, muội cần phải chiếu cố thân thể mình, đại ca thích cháo hạt sen muội nấu là muốn ăn cả mười kiếp cơ.

- Ủm! Muội sẽ vĩnh viễn hầu hạ đại ca.

Xảo Xảo mừng rỡ cười, bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy hần, nếu không phải cố kỵ Tần Tiên Nhi ở bên cạnh, sợ đã sớm vùi đầu vào ngực hần rồi.

Trong số những cô gái mà Lâm Văn Vinh biết, thân thể Xảo Xảo là bình thường nhất, nhưng lại là người hần thân cận nhất. Trong số các vị tiểu thư, chỉ có nha đầu đó là làm người ta yêu mến nhất, nàng cũng làm bạn với mình lâu nhất, một mạch lặng lẽ ở bên mình không hề có lấy một câu oán hận làm người khác đau lòng.

Lâm Văn Vinh hơi đỏ mắt, dịu dàng thủ thỉ:

- Đồng bảo bối, chờ cho ta khỏi hần, đại ca sẽ nấu vài món ăn ngon cho muội, chỉ cho một mình muội được ăn, không cho phép ai tranh.

Hần nói rất kiên quyết, bất chấp Tần Tiên Nhi đang ở bên, trong lòng đúng là vô cùng thương yêu Xảo Xảo.

- Đại ca...

Tiểu nha đầu nức nhẹ một tiếng, dòng lệ nóng bỏng cuối cùng không kìm được nữa, nhào vào trong ngực hần vui sướng khóc lớn. Có thể được một nam nhân như vậy đích thân xuống bếp, nàng có cảm giác mình là nữ tử hạnh phúc nhất thiên hạ, chịu khổ bao nhiêu nữa cũng rất xứng đáng.

Tần Tiên Nhi nghe hần trước mặt mình bộc lộ tình thâm với Xảo Xảo như vậy, trong lòng không hề chua xót. Đối với Xảo Xảo một người thiện lương nhất thiên hạ như vậy, đến cả mình cũng phải thương yêu, huống chi là tướng công trời sinh vốn đa tình. Thấy bộ dáng kiên định của Lâm Văn Vinh, trong lòng nàng sinh ra chút cảm động khó hiểu, cùng Xảo Xảo đồng thời chui vào lòng hần, lặng lẽ nỉ non:

- Tướng công, ta cũng vĩnh viễn hầu hạ chàng.

Ông một khối ngọc thơm tho ấm áp trong ngực, tuy động vào vết thương rất đau đớn, nhưng hần vẫn cắn răng chịu, diễm phúc như vậy không thể mỗi ngày đều có được.

- Ủm ... đại ca ...

Xảo Xảo đột nhiên thở nhẹ một tiếng, thân thể hơi run, gương mặt nóng bừng lên như ráng chiều.

Tiên Nhi hiểu rất rõ tính tình tướng công mình. Có hai mỹ nhân trong ngực mà hấn lại không động chút tay chân thì không phải là Lâm Văn Vinh nữa rồi. Nàng duyên dáng cười khanh khách, cất giọng êm ái:

- Tướng công, bây giờ không phải là lúc chàng sủng ái Xảo Xảo. Đợi cho khi thương thể lành hấn, chàng muốn như thế nào mà cô ấy không thuận theo chứ?

- Tiên Nhi tỷ tỷ xấu quá.

Xảo Xảo mặt đỏ tới mang tai, liếc trộm hấn rồi ngượng ngùng cúi đầu xuống.

Lâm Văn Vinh cười tít mắt, có chút không cam lòng nên hấn luồn bàn tay to tướng vào trong áo ngực Xảo Xảo, xoa đi nắn lại, cảm giác sờ vào bộ ngực mềm mại tròn trĩnh vô cùng hấp dẫn, thế mà chỉ có thể tâm động, không thể hành động.

- Xảo Xảo, muộn như vậy rồi mà còn tìm ta, có phải là có chuyện gì không?

Ba người cười đùa một trận, Tần Tiên Nhi chợt nhớ ra mới hỏi.

Xảo Xảo gật đầu liên tục, trong lòng xấu hổ, chỉ lo nói chuyện với đại ca, thiếu chút nữa quên mất cả chính sự:

- Đại ca, Cao thị vệ đến rồi, đang ở dưới lầu đợi huynh đó.

Tiên Nhi liếc mắt nhìn Lâm Văn Vinh, chỉ thấy hấn trầm tư gật đầu, trên mặt không thấy chút kinh ngạc nào, nhất thời tỉnh ngộ:

- Tướng công, chàng muốn phái Cao Tù đi làm việc hả?

- Không phải phái hấn đi.

Lâm Văn Vinh lắc đầu, hừ mạnh:

- Mà là ta cùng đi.

- Không được!

Tiên Nhi và Xảo Xảo đồng thời kinh hãi kêu lên.

- Tướng công, chàng trọng thương chưa lành, sao có thể dễ dàng hành động được? Có việc gì, để ta đại diện chàng đi cũng được.

Xảo Xảo cũng vội vàng gật đầu:

- Đúng vậy, đại ca, hình dáng huynh lúc này làm sao có thể xuất môn được? Có việc gì cứ dặn dò muội đi làm là được.

Nhìn vẻ mặt hai người, Lâm Văn Vinh lắc đầu thở dài một tiếng, thần sắc nghiêm túc:

- Chuyện này rất trọng yếu. Nếu làm tốt, ta có thể Bắc thượng mà không còn gì lo nghĩ nữa, các nàng cũng có thể an hưởng thái bình tại Kinh thành. Nếu không làm xong, không chỉ nhà chúng ta không được an bình, đến cả Đại Hoa cũng sẽ rơi vào đại họa. Việc này, ta nhất định phải tự mình đi xem mới có thể an tâm được.

Thần sắc hấn rất nghiêm túc. Xảo Xảo và Tiên Nhi đang muốn khuyên, nhưng bị ánh mắt hấn nhìn nên không dám nói nữa. Mọi người hiểu rõ tính tình Lâm Văn Vinh, trong khi đùa giỡn thì thế nào cũng được, nhưng một khi quyết định việc gì tuyệt không hề thay đổi. Hai cô gái liếc mắt nhìn nhau vẻ lo lắng, chẳng biết làm sao khuyên được.

- Các nàng đừng lo.

Thấy hai cô gái liếc mắt nhìn nhau, cũng thấy mình tựa hồ hơi nghiêm khắc, Lâm Văn Vinh cười trấn an:

- Việc này cũng không có gì nguy hiểm, ta chỉ cần đứng nhìn một bên, không cần phải tự mình động thủ. Hơn nữa, các nàng xem tình hình của ta hiện tại, muốn động thủ cũng không được mà.

Thấy tâm tư hấn đã quyết, trong lòng biết có khuyên nữa cũng vô dụng, Tần Tiên Nhi tỏ vẻ kiên định nói:

- Tướng công, ta và chàng cùng đi.

Đêm đó, hấn gặp nạn xảy ra trong mắt mình, nếu không phải hấn phúc lớn mạng lớn sợ là đã sớm mất mạng rồi. Tần Tiên Nhi tự thấy áy náy trong lòng, vô luận làm sao cũng không chịu rời khỏi hấn.

Có Tiên Nhi bên người cũng tốt, bằng vào công phu của nàng không có mấy người có thể sánh được. Lâm Văn Vinh khẽ gật đầu, Tần tiểu thư lúc này mới nhoẻn miệng cười, thật là kiều mỹ.

Trong lòng Xảo Xảo biết không thể làm gì giúp hấn được, từ trước đến giờ nàng đối với đại ca chưa bao giờ nghĩ tới phản đối bất kỳ việc gì, chỉ than nhẹ rồi nhỏ nhẹ hỏi:

- Đại ca, muốn ta đem việc này báo cho tỷ tỷ không?

Lâm Văn Vinh lắc đầu:

- Thanh Tuyền lo lắng nhiều ngày rồi, nàng lại có mang chắc là rất mệt. Đã bảo nàng phải nghỉ ngơi cho tốt, đợi ta làm xong mọi việc sẽ nói cho nàng.

Xảo Xảo ừm một tiếng, rồi cùng Tần Tiên Nhi hai người hầu hạ hấn mặc quần áo. Vết thương nặng nhất của Lâm Văn Vinh là ở đùi, tuy được diệu thủ của Tần Tiên Nhi cùng Tiêu Thanh Tuyền chữa trị, nhưng cũng không thể khôi phục dễ dàng như vậy. Cái nẹp dày cộp bằng thạch cao trên đùi rất vướng víu khó chịu, hành động lại bất tiện. Cũng may hấn da thô thịt dày, trước ngực sau lưng đều chỉ bị chút thương ngoài da, so với gãy chân thì xem như không đáng kể.

Xảo Xảo đặc ý tìm một khối đệm mềm mại đặt phía dưới mông đùi hấn, thật vất vả hai người mới mặc áo quần cho hấn xong, trên đùi nhất thời đau đớn đến tận tim óc. Lâm Văn Vinh cắn răng rên hừ hừ, mồ hôi toát ra đầm đìa, cố nén không kêu lên. Tiên Nhi thấy thế đau lòng vô hạn, lấy ống tay áo lau cái trán đầy mồ hôi của hấn, mắt rơm rớm, nói nhỏ:

- Tướng công, nếu đau quá chàng cứ kêu lên đi, nơi này không có ngoại nhân.

Lâm Văn Vinh cười mỉm:

- Ta là người chết vài lần rồi, trải qua nhiều sự tình kinh khủng lắm, việc này thấm vào đâu. Nhưng nếu nàng hôn ta mười cái, đau đớn của ta nhất định sẽ giảm bớt không ít.

Tần Tiên Nhi làm gì không rõ ý trong lời của hấn, hấn lại giả giọng dâm tiểu như lúc trước, vừa đau lòng vừa buồn cười. Nhưng lúc này có vẻ rất cứng cỏi, khác hẳn với phong cách hi hi ha ha của hấn lúc trước, càng khiến nàng yêu hấn hơn.

Cao Tù sớm đã chờ ở phía dưới nhờ Xảo Xảo nhấc lên lầu. Khi hấn vào trong nhà, thấy Lâm Tam đang ngồi trên ghế lớn, cả người băng bó kín mít, Cao Tù cũng sốt một lát, đột nhiên bước tới một bước, rồi mặc kệ sinh tử của hấn, vươn tay ôm lấy hấn, kêu lên kích động:

- Lâm huynh đệ ... người.. người không có việc gì chứ?.

- Không có việc gì, ta đỡ nhiều rồi.

Lâm Văn Vinh mỉm cười:

- Ngoại trừ gãy mất cái chân, gãy vài khúc xương sườn, những chỗ khác không có gì nặng.

Cao Tù rút cuộc quì sụp xuống, kích động nói:

- Huynh đệ, ta Cao Tù xin lỗi người ...

- Cao đại ca, người làm cái gì thế?.

Lâm Văn Vinh giật bắn cả người, vội vươn tay diu hấn lên, nhưng lại động vào vết thương trên người, đau đớn không chịu được.

Cao Tù cúi đầu xấu hổ, nắm chặt lấy bàn tay hấn, mắt rơm rớm:

- Tại lão Cao thất chức, làm người thụ trọng thương như thế. Thiếu chút nữa mất mạng rồi, lão Cao ta xin lỗi người. Huynh đệ, người xử ta đi, như vậy trong lòng ta mới có thể đỡ khổ sở ...

Hắn rút xoạt ra một cây bội đao, rồi nhét vào tay Lâm Văn Vinh.

Đoản đao lóe ra ánh sáng lấp lờ, Xảo Xảo bị dọa sợ hãi kêu a một tiếng, không dám nói gì cả.

Lâm Văn Vinh đè tay hắn, lạnh lùng:

- Cao đại ca, tại sao ngươi dám coi thường Lâm Tam ta? Ngươi đã quên khi chúng ta ở Sơn Đông, Tế Ninh rồi à? Nếu không nhờ có ngươi hộ vệ cho ta, Lâm Tam ta sớm đã là một bộ xương trắng. Thiên hạ đều nói Lâm mỗ gian trá xảo hoạt, việc này không giả. Nhưng đối với ngươi, Lâm mỗ đều ghi nhớ, đại ca đối xử tốt với ta, ta đều ghi tạc trong lòng. Ân tình cứu mạng ở Sơn Đông, ta chưa bao giờ nhắc lại với ngươi. Bởi vì ta cảm thấy không cần phải như vậy. Chúng ta là huynh đệ trao tính mạng cho nhau trên chiến trường, còn dùng mấy lời nói nhằm làm gì? Ngươi nếu thật sự coi trọng ta, thật sự coi ta là huynh đệ, ngươi cứ đường đường chính chính đứng lên. Mẹ nó, ép vào tay ta đau muốn chết ...

Cao Tù đột nhiên cả kinh, rồi cười ha ha, bối rối dừng dậy:

- Huynh đệ, lão Cao ta sai rồi, xin lỗi ngươi.

- Xin lỗi không phải là xong đâu. Ngươi thu hồi đao này lại đi, giả vờ giả vịt, biết rõ ta sẽ không động thủ với huynh đệ mà ...

Nhét đoản đao vào vỏ, Lâm Văn Vinh phì cười:

- Cao đại ca, hai ngày không thấy, không ngờ ngươi cũng học được rất nhiều mấy thứ hay ho, tiến bộ không nhỏ a.

- Cái này ... cái này

Bị hắn nhìn ra mánh khoe, Cao Tù cũng có chút bối rối, cười hê hê trả lời:

- Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng, đi theo huynh đệ không học được một hai điểm, chẳng phải để người trong thiên hạ cười khinh bỉ sao?

Mẹ kiếp! Đây là khen ta hay chửi ta thế? Lâm Văn Vinh cười giơ chân lên, muốn đạp cho lão tiểu tử này một chút, nhưng lại dính phải cơn đau trên đùi, mặt biến sắc kêu lên ối chà một tiếng.

Lúc đầu thấy tình ý của huynh đệ bọn họ, Xảo Xảo có chút cảm động. Về sau thấy hai người thi nhau đùa giỡn, trong lòng nhất thời vui vẻ lên.

Thấy trên người hắn quần đầy băng, Cao Tù nhỏ giọng cương quyết:

- Lâm huynh đệ, ngươi có thương tích trong người, sự tình đó để ta đi làm cho. Ngươi yên tâm, nếu làm việc không tốt, lão Cao ta cũng không còn mặt mũi nào tới gặp ngươi đâu, trực tiếp đưa cổ cho người ta chém trước.

Hắn nóng lòng muốn lập công chuộc tội, tâm tình tự nhiên có thể giải thích được, Lâm Văn Vinh cười:

- Cao đại ca, không phải ngươi quá khách khí rồi sao. Nếu làm chuyện tốt, ta tự nhiên sẽ không cướp công của ngươi, nhưng làm chuyện xấu này thiếu Lâm Tam ta, nếu để lọt ra ngoài còn không làm cho người trong thiên hạ cười chê sao?

Cao Tù cười phá lên, trong lòng biết không khuyên hắn được, đành phải thuận theo, thiên hạ ác nhân, ai cũng xấu như Lâm Tam, khi làm chuyện xấu mà không có hắn bên người, quả là trong lòng thật không nở.

- Cao đại ca, đồ của ta muốn đã chuẩn bị xong chưa?

Hai người vừa cười cợt, bây giờ Lâm Văn Vinh mới nghiêm mặt hỏi.

- Đã chuẩn bị xong rồi.

Cao Tù vội vàng gạt đầu, từ phía sau lấy ra một cái bao thật to, mềm mềm xộp xộp, cũng không biết là cái gì ở bên trong.

- Vậy là tốt rồi.

Lâm Văn Vinh hai mắt tỏa sáng, cười hắc hắc, nhìn bên ngoài sắc trời đã không còn sớm nữa, hừ một tiếng nói:

- Đêm tối, trăng khuyết là lúc giết người, chúng ta động thân thôi.

Hắn hành động không tiện, Cao Tù sớm đã chuẩn bị kiệu khiêng, mọi người từ từ đưa hắn xuống lầu. Gió lạnh đầu mùa xuân thổi vù vù, như đâm vào hai má hắn đau rát, một vầng trăng rằm còn treo trên bầu trời đêm, ánh sáng u ám chiếu tràn trên mặt đất, chiếu xuống hoa viên sáng một cách dị thường.

Ngồi bên trong kiệu, Tần Tiên Nhi dựa vào người hắn, đang muốn bảo người bắt đầu đi, bỗng nghe thanh âm cung kính của Cao Tù từ bên ngoài nói nhỏ:

- Ty chúc Cao Tù, xin ra mắt công chúa.

Một thanh âm nhẹ nhàng truyền ra:

- Làm phiền Cao thống lĩnh rồi, mau đứng lên đi.

- Thanh Tuyền?

Lâm Văn Vinh cả kinh, vội vàng vén rèm lên, chỉ thấy Tiểu tiểu thư đang đứng cách đó không xa, mỉm cười nhìn mình. Dưới ánh trăng, da thịt nàng trắng nõn như ngọc, hai mắt trong suốt như hồ thu, hai má phơn phớt đỏ, miệng chúm chím tươi tắn ướm át như đóa hồng, bộ áo màu vàng nhạt ôm lấy thân thể mềm mại đầy đặn của nàng, tựa như một tiên nữ hạ phàm trần. Bên người nàng còn có Lạc tiểu thư, ngực đầy đặn, long đồn nhô cao, hương diễm mê người, đang liếc nhìn Lâm Văn Vinh cười đầy kiêu mỹ.

- Nàng đến đây làm gì?

Thấy Thanh Tuyền bước tới, chậm rãi đến bên kiệu, Lâm Văn Vinh vội vàng đưa tay ra cửa sổ, cầm lấy bàn tay mềm mại tinh tế của nàng.

Tiểu tiểu thư mỉm cười:

- Chàng muốn đi ra ngoài làm đại sự, làm sao thiếp không tới được cơ chứ?

- Nàng biết rồi à?

Lâm Văn Vinh hoảng sợ hỏi lại.

Lạc Ngưng cười nói:

- Đại ca, muội thấy người hiểu huynh nhất là tỷ tỷ đó. Tỷ tỷ nói Từ tiên sinh đến gặp huynh tất phải có đại sự, chúng ta ở chỗ này chờ chàng khoảng chừng uống cạn hai tuần trà rồi.

Nhìn Tiểu Thanh Tuyền yêu kiều cười nhẹ, bộ dáng đậm nhả như tiên, trong lòng Lâm Văn Vinh vừa vui vừa buồn. Vui vì Thanh Tuyền quả nhiên không hổ là lão bà tốt nhất của ta, hiểu rõ ta như thế, thật sự ta đã không cưới lầm người. Buồn là vì nàng có thể đoán như vậy, xem ra biết được chính xác tâm tư của ta, sau này ta còn có gì bí mật gì nữa đây - nhất là việc về Tiên tử tỷ tỷ và An tỷ tỷ thì phải làm sao bây giờ?

- Chàng đang nghĩ gì thế?

Tiểu tiểu thư như nhìn thấu tâm tư hắn, đôi tay nhỏ bé trong suốt cọ nhẹ trong lòng bàn tay hắn, khẽ cười:

- Những gì cần biết, thiếp tự nhiên sẽ biết. Những việc không nên biết, thiếp cũng sẽ không hỏi tới, chàng chớ lo lắng.

Trong câu của Tiểu tiểu thư còn có thâm ý, Lâm Văn Vinh tuy thông minh nhưng cũng khó đoán được, vội hỏi:

- Thanh Tuyền hảo lão bà, chuyện đêm nay ta không cố ý lừa nàng đâu. Mấy ngày nay nàng cũng đã mệt mỏi lắm rồi, ta chỉ hy vọng nàng nghỉ ngơi cả đêm thôi.

- Cảm ơn Lâm lang nghĩ tới.

Tiểu tiểu thư ngọt ngào cười:

- Sự tình chàng muốn làm thì cứ đi làm đi, bọn tỷ muội đều ủng hộ. Chỉ là hy vọng chàng làm việc gì cũng nghĩ tới chúng ta, chứ xúc động lỗ măng mới được.

Lâm Văn Vinh âm ừ vài tiếng, Tiêu tiểu thư ôn nhu cười, gỡ áo choàng trên người xuống, chậm chậm phủ lên người hắn. Quay sang Tần Tiên Nhi bên cạnh nói:

- Muội muội, ta giao Lâm lang cho người đó.

Tần Tiên Nhi hừ một tiếng:

- Không cần người lo, hắn cũng là phu quân của ta - Cao Tù, mau đi thôi.

Ny tử này quả là mạnh miệng mềm lòng, Tiêu tiểu thư cười khê, rồi nắm chặt tay Lâm Văn Vinh không muốn buông ra, cảm giác ấm áp đó cứ đọng lại mãi trong tim.

- Tướng công, chàng rốt cuộc thích thiếp nhiều hơn, hay là thích nàng nhiều hơn.

Cổ kiệu đi được vài bước, Tần tiểu thư đã dựa mạnh vào vai hắn thì thầm hỏi, có vẻ rất cứng đầu, không chịu thua.

Vấn đề như vậy làm sao có thể đáp được chứ. Lâm Văn Vinh cười lấp liếm, đang muốn trả lời cầu toàn, bàn tay của Tần Tiên Nhi đã ép vào miệng hắn, nói:

- Không cho nói đều thích, nhất định phải nói thích ai nhiều hơn.

Nha đầu đó quả là bá đạo, Lâm Văn Vinh khổ sở một lúc lâu, rồi ghé tai nàng cười nhẹ nói:

- Lúc ở với nàng thì thích nàng hơn.

Hắn đúng là một tên giảo hoạt, nói ra nửa câu trước thì mơ mơ hồ hồ, làm người nghe không rõ ràng lắm, nửa câu sau thì nói ra rất rõ ràng, đến cả tảng đá cũng có thể nghe thấy được.

Tần Tiên Nhi tuy là ma nữ Bạch Liên không sợ trời, không sợ đất, nhưng nếu nói về xảo trá, thì còn xa mới bằng được hắn, vừa ngượng ngùng vừa ngọt ngào, chỉ nghe được nửa câu sau, trong lòng nhất thời ngọt ngào như mật đường, chủ động ôm cổ hắn, áp cả thân thể nóng bừng vào...

- Ô, cổ kiệu này làm sao lắc lư thế? Lâm huynh đệ, công chúa, các người không có việc gì chứ?

Cao Tù cảm thấy kỳ quái, vội vàng lên tiếng hỏi thăm.

- Không có việc gì, không có việc gì.

Thấy nha đầu Tiên Nhi hai má nóng bừng lên, quần áo nửa thân trần, lộ ra bộ ngực trắng như ngà voi, bàn tay Lâm Văn Vinh điểm nhẹ vào ngọn đồi của nàng một chút, Tiên Nhi kêu khê một tiếng, cả người run lên, bàn tay sáng bóng như ngọc sen, vòng tay như con rắn nhỏ quấn lấy cổ hắn.

- Không có việc gì là tốt, chúng ta sắp xuất phủ rồi.

Cao Tù cuối cùng thở phào một hơi. Làm việc lần này không được có sơ xuất, nếu Lâm huynh đệ xảy ra chuyện gì, không nói người khác, lão tử chắc cũng không còn chỗ ăn cơm.

Lâm Văn Vinh hừ hừ trong mũi, tiện tay nhấc rèm lên, ánh mắt không cố ý liếc qua tình hình lên ngoài, đột nhiên ngẩn người.

- Tướng công, chàng làm sao thế?

Tần Tiên Nhi đang dán vào người hắn, hoàn cảnh đặc biệt trong kiệu, hai vợ chồng mê mải sờ mó du hí, tuy không thể làm việc tiêu hồn, nhưng cũng là một loại tình thâm, cảm giác kích thích nóng bừng cả người. Đột nhiên thấy động tác của tướng công bỗng ngừng lại, Tần tiểu thư như con mèo nhỏ kêu lên một tiếng, mở miệng hỏi.

Lâm Văn Vinh kêu lên một tiếng, không nói gì, Tần Tiên Nhi vội vàng theo rèm cửa nhìn ra ngoài.

Cách tú lâu không xa có một căn phòng nhỏ u tĩnh, đã khuya như vậy rồi mà vẫn còn một ngọn đèn heo hắt còn lộ ra. Một thân ảnh nữ tử yểu điệu thành thực đang chớp động phía trước cửa sổ, ngực cao vút, eo thắt lại, hình thể mềm mại, đẹp không thể nói hết. Nàng mặc một bộ áo màu phấn hồng, mái tóc vấn cao,

chỉ có thể thấy một bên mặt, lông mi dài mượt, đôi mắt dài như phượng, dưới ngọn đèn vàng vọt chiếu lên hai má trong suốt như ngọc của nàng, mịn màng không hề có tí vết, như một đóa hoa mẫu đơn kiều diễm.

Trong phòng vang ra những tiếng lanh canh, một mùi thơm nhàn nhạt bay vào mũi, nữ tử đó không ngừng cúi người xuống, một lát lại đứng dậy, trong tay cầm một cái thìa nhỏ, thỉnh thoảng đưa lên đôi môi hồng nướm nướm, rồi khẽ cau mày lắc đầu, rồi lại cúi người xuống.

- Là phu nhân?

Tiên Nhi cũng giật mình:

- Đã muộn thế này rồi mà sao nàng còn không nghỉ ngơi, vào bếp làm gì thế nhỉ?

Nhớ tới Xảo Xảo có nói qua, nàng lại ồ lên một tiếng, giật mình hiểu ra cười:

- Tướng công, phu nhân đối với chàng quả thật là quá tốt. Đã khuya như vậy mà còn ở trong bếp nấu nồi nhân sâm yến sào cho chàng, ta thấy Tiêu gia tỷ tỷ không được hưởng thụ như vậy.

- Thật không?

Tiểu kiều dừng lại tại đây, lặng yên vô cùng, Tiêu phu nhân vẫn không hề phát hiện ra. Thấy nàng bận rộn trong bếp, Lâm Văn Vinh cười khẽ hỏi.

Tần Tiên Nhi gật đầu ừm một tiếng:

- Tướng công, trước kia phu nhân cũng quan tâm chàng nhiều như vậy sao?

- Cái này ...

Nhắc tới chuyện cũ, Lâm Văn Vinh không nhịn được cười:

- Từ khi ta đến Tiêu gia, phu nhân tìm trăm phương ngàn kế để lợi dụng giá trị của ta. Bắt ta làm lợi cho Tiêu gia, đừng nói là nhân sâm yến sào, cho dù chỉ nấu cho ta một nồi nước nóng, ta cũng đã hài lòng lắm rồi.

- Đó là vì tình hình bất đồng mà.

Tiên Nhi ở cùng với phu nhân khá lâu, cảm tình cũng sâu, bất giác giải thích thay cho nàng:

- Chàng xem, lần này chàng cứu mạng phu nhân, nàng lập tức báo đáp. Tướng công, chàng không biết rằng, thiếp nghe Tiêu gia tỷ tỷ nói, cho dù lúc Tiêu lão gia còn sống trên đời, phu nhân cũng rất ít xuống bếp. Mấy ngày nay lại đối với chàng bận tay bận chân, quả là đối xử với chàng không tệ chút nào.

Lâm Văn Vinh cười, nói về không quan tâm:

- Nàng cảm kích ân cứu mạng của ta thôi, có thể nói, chỉ cần vài ngày nữa là lại khôi phục nguyên trạng thôi.

Tần Tiên Nhi thăm thở dài, lắc đầu nói:

- Không cần phải vài ngày đâu, phu nhân muốn về Kim Lăng rồi, chàng chỉ còn ăn được có nồi nhân sâm yến sào này thôi. Ai khuyên phu nhân cũng không chịu nghe. Tướng công, chàng nói với phu nhân mấy câu được không?

Nói chuyện? Ta nói với phu nhân cái gì đây? Lâm Văn Vinh lắc đầu cười khổ, hôm nay đã tính lại một ngày, Ngọc Nhược Ngọc Sương đều đến thăm ta, duy độc có phu nhân là không tới, mà lúc này lại đòi về Kim Lăng, nói trắng ra là không muốn thấy ta. Ân nhân cứu mạng như biến thành cừu nhân, thật không hiểu phu nhân đang nghĩ gì nữa.

Hắn càng nghĩ càng buồn bực, khoát khoát tay nói:

- Xem ra đêm khuya rồi, ta thấy phu nhân cũng không đi đâu, vài ngày nữa hãy nói lại đi. Cao đại ca, chúng ta đi thôi.

Hắn ra đi rất bí mật, tiểu kiều tới nhanh, đi cũng nhanh, không một tiếng động tiến về phía trước. Đợi đi được một quãng xa, Tiêu phu nhân mới ngẩng đầu lên nhìn theo cổ kiều, thần sắc lộ rõ nét ảm đạm.

Ra khỏi phủ, tiểu kiêu cứ theo hướng bắc đi rất nhanh. Cao Tù sớm đã phái người thăm dò xung quanh, xác nhận không có ai mới dám đi tới nơi này. Đã xảy ra một lần sự cố, Cao Tù tự nhiên cẩn thận hơn rất nhiều, không dám sơ ý chút nào.

Đi tới một ngõ nhỏ, phía trước sớm đã có mấy tiểu kiêu đang chờ ở đây. Từ Vị vém rèm lên, từ trong kiệu bước ra bước tới:

- Lâm tiểu huynh, cậu đến rồi hả.

Tiên Nhi vén rèm kiệu lên, Lâm Văn Vinh cười chấp tay:

- Thứ tội, thứ tội, tiểu đệ đến chậm.

Thấy hấn cả người băng bó, mang thương xuất chinh, Từ Vị vừa cảm động, vừa vui mừng:

- Không muộn, không muộn, làm việc lúc này chính là đúng nhất.

Ông lấy từ trong lòng ra một cái bọc nhỏ nhỏ đưa cho Lâm Văn Vinh, nhỏ giọng thì thầm:

- Huynh đệ, đây là mật chỉ tuần tra do Hoàng thượng ban cho cậu. Hoàng thượng nói, cậu tùy cơ mà làm việc, chớ câu nệ gì, tự mình sinh sát, có thể tiền trăm hậu tấu.

Lâm Văn Vinh nhận đạo thánh chỉ, lòng bàn tay đổ mồ hôi, ý của lão gia tử này là ta muốn giết ai thì giết, giết xong thì báo lại với lão. Mẹ kiếp, so với Hoàng thượng cũng chẳng kém bao nhiêu cả.

- Từ tiên sinh, đối phương có cử động gì khác không?

Đút thánh chỉ vào ngực, cố gắng bình tĩnh một chút Lâm Văn Vinh hướng về phía Từ Vị hỏi.

- Xem ra trước mắt vẫn không có động tĩnh gì khác. Hôm nay y một mực ở trong Tướng quốc lễ phật, không thấy có hành vi gì dị thường.

Từ Vị khẽ gật đầu:

- Nhưng thật ra hôm nay lại truyền tin Hoàng thượng tự mình đến phủ của ngươi, y biết được nhưng vẫn chỉ ở trong phòng, chừng hai canh giờ mà chưa hề xuất hiện, làm lão hủ vô cùng khẩn trương.

Hai canh giờ? Lâm Văn Vinh sửng sốt:

- Có người vào phòng y hay không?

- Không có!

Từ Vị lắc đầu kiên định:

- Y tắm rửa trai giới, tế tự tiên hoàng, những người khác đều đợi, không ai được tiến vào sương phòng. Huống hồ theo lão hủ điều tra, hôm nay cũng không có người nào đi vào phòng nói chuyện gì với y cả.

Hai canh giờ có thể làm rất nhiều việc, chẳng lẽ y cứ một người trốn trong phòng suy tư? Sao có thể như vậy được nhỉ? Còn Tiểu vương gia đâu?

Nơi này quả nhiên có nhiều điều cổ quái, Lâm Văn Vinh nghĩ tới nghĩ lui cũng không hiểu rõ, đơn giản là hấn không thêm quần nữa:

- Từ tiên sinh, theo ngài nói, có phải là bây giờ đại bộ phận lực lượng chúng ta đều tập trung ở Tướng quốc tự không?

Từ Vị chính sắc gật đầu:

- Như vậy chính đang ở Tướng quốc tự, do đó chúng ta phải tập trung ở đây. Ở chỗ Vương phủ tuy cũng có bố trí chút nhân mã, nhưng ít hơn một chút.

- Ngài cho rằng, chúng ta bố trí trọng binh ở Tướng quốc tự thì bên kia có biết hay không?

Lâm Văn Vinh cau mày, xem ra hấn đang tự hỏi.

- Với cơ trí và khứu giác của y làm gì mà chẳng biết?

Nghĩ vậy, Từ Vị đột nhiên cả kinh:

- Huynh đệ, có phải cậu phát hiện điều gì không?

Lâm Văn Vinh cười khỏ trả lời:

- Từ tiên sinh, ngài nhìn hình dáng ta bây giờ, chỗ nào thương vẫn còn thương, chỗ nào tàn vẫn tàn, có thể phát hiện được gì? Ta chỉ cảm thấy kẻ dối đầu quá bình tĩnh, bình tĩnh một cách bất thường. Chẳng lẽ y thật sự không có gì thẹn với lương tâm?

Không thẹn với lương tâm? Từ Vị cười ha ha lắc đầu:

- Ta cùng với người này làm quan đồng triều hơn hai mươi năm, há có thể chẳng biết tâm tính y? Không nói việc khác, chỉ nói về việc y âm thầm bồi dưỡng Bạch Liên giáo gây họa cho Đại Hoa, cũng đủ nói hấn là gian nhân rồi. Còn việc cấu kết Oa nhân và Hồ nhân, phản bội tổ tông nữa chứ.

Lâm Văn Vinh nhướn mày một cái, quả quyết:

- Mặc kệ như thế nào, việc này chúng ta nhất định phải làm tốt. Từ tiên sinh, Tướng quốc tự cố nhiên rất trọng yếu, nhưng Vương phủ bên kia cũng không thể buông lỏng, nhân thủ phải được an bài tuyệt không yếu hơn bên này.

- Tiểu huynh, ý của người là ...

Từ Vị kinh ngạc.

Lâm Văn Vinh cắn răng giải thích:

- Thỏ khôn có ba hang, Từ tiên sinh, ngài chắc đã nghe nói qua đạo lý này rồi? Y đang bình tĩnh như thế trong Tướng quốc tự, vị tất không phải là muốn đánh lạc hướng chúng ta.

- Đa tạ tiểu huynh nhắc nhở.

Từ Vị tỉnh ngộ:

- Ta sẽ trở về an bài.

- Đừng khẩn cấp.

Lâm Văn Vinh ngăn lão lại, ung dung cười dặn:

- Từ đại nhân, việc tối nay vô cùng trọng đại, vô luận như thế nào ngài nhất định phải vây chặt y ở Tướng quốc tự, tuyệt không thể để y nửa đường chạy mất, ta sẽ làm việc cần làm. Lợi dụng tín hiệu pháo sáng, ngài sẽ trùng tiến vào, nếu có phản kháng cứ giết chết.

Nụ cười của hấn tự nhiên biến mất, thanh âm lạnh lùng kèm theo một cổ hàn ý kinh người, làm cho Từ Vị cũng sinh ra chút sợ hãi. Từ Vị vội vàng gạt đầu, ước định với hấn về tín hiệu hành động song phương. Xác nhận xong mới xoay người dong kiệu đi.

Thoạt nhìn đã an bài xong xuôi, Lâm Văn Vinh yên ổn một chút, chỉ là hấn vẫn còn có trực giác kỳ quái, sự tình tối nay chắc chắn sẽ không thuận lợi như tưởng tượng.

- Tướng công, tướng công, chàng làm sao vậy?

Thấy hấn ngăn người, Tần Tiên Nhi vội vàng lắc hấn vài cái.

Lâm Văn Vinh đưa tay vuốt mặt nàng, cười nói:

- Tiên Nhi, nàng có biết tối nay người chúng ta muốn đối phó là ai không?

Tần Tiên Nhi “ừm” một tiếng, nàng tự nhiên biết sự tình Thành Vương và Bạch Liên giáo cấu kết với nhau, lúc trước còn phụng mạng sư phó hiệp trợ cho Triệu Khang Ninh đối phó với quan quân nữa.

- Sự tình này rốt cục đã đến lúc kết thúc rồi.

Lâm Văn Vinh hít một tiếng:

- Tính ra, Thành Vương còn là hoàng thúc của nàng. Tiên Nhi, nàng có thể hạ thủ được không?

- Tướng công coi thường thiếp rồi.

Tần tiểu thư chu miệng bất mãn nói:

- Đến cả phụ hoàng cũng muốn làm thịt hần, thiếp còn cố kỵ cái gì?

Cũng đúng, nàng vốn không có tình cảm gì với hoàng gia cả. Lúc trước trong khi chưa giải oan việc hiểu lầm, nha đầu kia mỗi ngày đều nghĩ muốn ám sát hại cha mình. Bây giờ đối phó với một hoàng thúc, tự nhiên không cần phải nói.

Tiểu kiêu lúc la lúc lắc, đi thẳng về phía Vương phủ, Cao Tù cực kỳ cẩn thận, không ngừng phái ra thị vệ đi trước tìm hiểu, xác nhận không có nguy hiểm mới dám tiếp tục đi tới, có vẻ “bị răn cẩn một lần, mười năm vẫn sợ đây”.

Đi tới ngõ nhỏ đối diện Vương phủ, tiến vào một gian nhà dân mở cửa sẵn, tiểu kiêu mới dừng lại. Lâm Văn Vinh liếc mắt xem qua chỗ này, đây là một căn lầu hai tầng, cách khá xa chỗ mà mấy hôm trước Thành Vương đi ngang qua, Từ Vị làm việc quả thật rất cẩn thận.

Vài thị vệ đêm đó đã gặp qua, thấy Lâm đại nhân bị trọng thương như thế, nhất thời kinh ngạc khó hiểu. Lâm Văn Vinh lơ đi, phất tay chào mấy người đó, nụ cười vẫn tươi rói.

Tới một gian phòng trống ở lầu hai, nhìn từ nơi này xuống, xuyên qua cửa sổ thấy rất rõ đại môn phủ trạch Thành Vương cách đó không xa. Lúc này trời rất tối, đại môn Vương phủ đang đóng chặt, hai cái đèn lồng màu đỏ treo cao đựng đèn, tỏa ra ánh sáng đỏ nhàn nhạt, hai còn sư tử đá uy mãnh đứng gác, hình thái hung ác như muốn dọa chết người. Tiếng trống báo canh văng vẳng truyền đến. Lúc này đã qua canh hai, bắt đầu chuyển sang canh ba.

Ánh trăng bị mây đen bao phủ, chỉ còn vài ngôi sao lấp lánh trên trời, ánh sáng lúc ẩn lúc hiện. Mặt đất tối đen như mực, bốn phía tịch liêu đáng sợ. Xa xa thấy vài ánh đèn chập chờn, âm u thấp thoáng, cứ như một ngọn lửa trôi nổi trong nước, chập chờn ẩn hiện, xuất hiện ra vô số thân ảnh, nhưng không thấy rõ ràng.

Lâm Văn Vinh lẳng lặng ngồi trên ghế, đùi vẫn âm ỉ đau làm cho ý nghĩ của hần vô cùng thanh tĩnh. Tần Tiên Nhi lấy cái gối mà Xảo Xảo chuẩn bị kê vào phía sau hần, rồi lặng lẽ ngồi bên không nói một lời.

- Lâm huynh đệ, khi nào thì chúng ta động thủ?

Thấy Lâm Văn Vinh trầm mặc như vậy, Cao Tù không nhịn được, thăm thì hỏi.

- Đợi!

Lâm Văn Vinh phun ra một chữ, vô cùng kiên quyết.

Đợi? Cao Tù không rõ trong hồ lô của hần bán thuốc gì, nhưng nhìn thần sắc hần rất thông dong, tự biết không nên nói chuyện, thấy hai vợ chồng hần ngọt ngào thân mật, trong lòng biết nơi này không phải là chỗ mình địa phương có thể ở lâu, liền nháy mắt với Lâm Văn Vinh, mỉm cười đi xuống lầu.

- Yên tĩnh. Quá yên tĩnh!

Không biết trải qua bao lâu, Lâm Văn Vinh mới thở ra một hơi rất dài, nhẹ nhàng nói.

- Yên tĩnh không tốt sao?

Tần Tiên Nhi ôm chặt hần nói thì thào, ôn nhu vô hạn:

- Tướng công, nếu chỉ có hai người chúng ta, vĩnh viễn yên lặng ấm áp như vậy, quả thật là tốt biết bao...

Đàn bà đúng là động vật cảm tình, những lời này đúng thật là rất hay, nhưng thời khắc khẩn trương như thế này mà nha đầu đó lại còn có tâm tư hứng khởi nói chuyện tình ái, quả là làm Lâm Văn Vinh dở khóc dở cười. Hần búng nhẹ vào mũi Tiên Nhi, cười nói:

- Sau sự yên lặng, thông thường sẽ nổi cơn cuồng phong đại vũ, hơn nữa sẽ là cuồng phong đại vũ mãnh liệt nhất, đây không phải là chuyện tốt.

- Cái gì cuồng phong đại vũ, tướng công xấu quá.

Tần Tiên Nhi mắng khê một tiếng, sắc mặt đỏ bừng, cũng không biết đang nghĩ đến cái gì nữa.

Ồi trời! Ta thật không có ý đen tối đó, thấy nha đầu nghĩ lung tung, Lâm Văn Vinh cười ha ha, thấy lời mắng của Tần Tiên Nhi quả là ngọt ngào.

- Lâm huynh đệ, người gọi ta hả?

Cao Tù từ dưới lầu đã lâu, nghe tiếng của hắn vang lên vội sầm sập chạy lên lầu.

- Cũng đến lúc rồi.

Lâm Văn Vinh mỉm cười:

- Cao đại ca, nhân thủ đã an bài xong hết chưa?

Thấy thần sắc hắn muốn động thủ, Cao Tù nhất thời hưng phấn:

- Sớm an bài thỏa đáng, một trăm người, đều là huynh đệ mà chúng ta tin được.

Lâm Văn Vinh chỉ vào cái bao mà Cao Tù mang đến, mỉm cười hỏi thử:

- Cao đại ca, người có biết bên trong có cái gì không?

Cao Tù mờ mịt lắc đầu:

- Ta không biết, khi Từ tiên sinh giao cho ta đã từng dặn dò, nói là ai nhìn lên thì người đó sẽ bị mất đầu.

- Vậy là tốt rồi.

Lâm Văn Vinh cười khà khà, chậm rãi mở bao. Bên trong còn có bao lớn bao nhỏ, hình dáng khác nhau, nặng nhẹ cũng khác hẳn.

Cao Tù lấy làm kỳ quái, cũng không biết bên trong là cái gì, hắn làm đương sai nhiều năm ở trong cung, tự nhiên cũng biết nhiều việc, sự tình lạ lùng như vậy, Lâm Văn Vinh không nói, hắn cũng sẽ không hỏi.

- Cao đại ca, đây là chuyện trọng yếu nhất của đêm nay, cũng là sự tình nguy hiểm nhất, cần có người võ nghệ tốt nhất, đầu óc thông minh nhất đi làm. Ta xem đi xem lại, chắc phải làm phiền người tự mình đi một chuyến.

Lâm Văn Vinh rỉ tai Cao Tù nói vài câu, cười hì hì bảo.

Gỡ cái mũ xuống, Cao Tù nhất thời mừng không kìm được, vội lấy cái bao đó, chính sắc nói:

- Huynh đệ yên tâm, nếu ta không làm được việc, cũng không nhọc người động thủ, ta tự mình chặt lấy cái đầu.

Nói xong, không đợi Lâm Văn Vinh phân phó, hắn cả người giống một con chim hồng bay vút đi lao mình vào trong đêm tối.

426. Chương 424. Người Khi Phụ Sư Phụ Ta

Thấy Cao Tù động tác mau lẹ, nhẹ nhàng như li miêu, như một làn khói lướt về phía trước, Tần Tiên Nhi hỏi về khó hiểu.

- Đi ăn trộm mà, cần nhiều người làm gì.

Lâm Văn Vinh cười khoái chí, mặt lộ vẻ đắc ý:

- Cao đại ca võ nghệ kinh người, đầu óc cũng không đơn giản, vô cùng thích hợp làm việc này.

Thấy hắn chỉ hoênh hoang, nói một lúc lâu cũng không biết phái Cao Tù đi làm gì, Tần Tiên Nhi bất lực liếc mắt nhìn hắn rồi không nói nữa. Bốn phía trống trải tĩnh lặng, không nghe thấy một tiếng động nào,

trong Vương phủ đối diện yên tĩnh dị thường, ngẫu nhiên truyền đến vài tiếng trống tuần canh, trong bóng đêm nghe rõ ràng vô cùng.

Thân hình Cao Tù ẩn trong góc tối ở ngõ nhỏ, giống như một con thần lẩn rình mỗi không hề nhúc nhích, nếu không phải là người hữu tâm như Lâm Văn Vinh và Tần Tiên Nhi, những người khác chắc chắn không thể phát hiện ra hành tung của hắn.

Ngõ nhỏ cách Vương phủ mấy trượng, nhưng có trời mới biết, nơi này đang có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn. Tim Lâm Văn Vinh dần dần đập nhanh hơn, sắp làm đại sự nên thành bại cùng chỉ dựa vào nhất cử này.

Cao Tù trầm mặc thật lâu, rồi thân hình đột nhiên hoạt động, biến thành một làn khói, trong nháy mắt đã lướt qua ngõ nhỏ, áp sát vào bức tường Vương phủ.

Hay lắm! Lâm Văn Vinh kêu thầm, trong lòng thư thái một chút. Cao Tù ẩn vào một góc tường âm u, đánh giá một vòng chung quanh, không thấy gì dị thường, thân hình lập tức lại nhoáng lên, bay qua tường, trong nháy mắt không còn thấy thân ảnh đâu nữa.

Thấy Cao Tù thuận lợi lên vào, Lâm Văn Vinh lúc này mới gật đầu, cầm lấy bàn tay nhỏ bé đầy mồ hôi của Tiên Nhi. Đại sự đã thành công một nửa, việc kế tiếp là chờ ám hiệu của Cao Tù.

Thân thể Lâm Văn Vinh ngả về phía sau. Thở ra một hơi thật dài, thấy Tiên Nhi kiều diễm như hoa đang ngồi bên người mình, vừa định đùa giỡn vài câu, bỗng nghe hai tiếng xoẹt xoẹt nhẹ. Trên bầu trời xa xa bỗng lóe lên những ánh lửa tuyệt đẹp, phá trời đêm tối đen, ánh sáng chói mắt rực rỡ.

Tên lệnh? Lâm Văn Vinh lấp bắp kinh hãi, lão Từ bên kia đã xảy ra chuyện rồi...

Tâm tư còn chưa lắng, đã nghe những tiếng bước chân gấp gáp chạy lên lầu, mấy tên thị vệ vội vàng đi vào, kêu gấp:

- Lâm đại nhân, Lâm đại nhân, không ổn, đã xảy ra chuyện rồi.

Lâm Văn Vinh nhận ra hai người này, đây đều là hộ vệ bên người Từ Vị. Hai người này cả đầy người đầy bụi đất, trên mặt túa đầy mồ hôi, xem ra vừa mới tới.

- Cái gì không ổn? Từ từ nói.

Dự cảm có điềm xấu xảy ra càng ngày càng mãnh liệt, Lâm Văn Vinh cố áp chế giọng nói, nghiêm mặt trầm giọng hỏi.

- Đại nhân!

Một tên thị vệ hai tay ôm quyền, mặt ảo não bẩm báo:

- Đại sự không ổn. Chính chủ, y đã chạy mất rồi.

- Cái gì?

Lâm Văn Vinh kinh hãi thất sắc, vỗ ghé muốn bật dậy, hấn quên bồng cả thương thế của mình. Cơn đau buốt đâm vào xương từ đùi truyền đến làm hắn đổ mồ hôi trán, lại ngồi phịch xuống.

- Tướng công coi chừng.

Tần Tiên Nhi to tiếng nhắc nhở, vội vàng đỡ hắn ngồi xuống, rồi vô cùng cẩn thận lau mồ hôi trên trán hắn.

Chạy? Trong lòng Lâm Văn Vinh rất kinh hãi, khó có thể hình dung, Từ Vị là người tinh minh như vậy, làm sao lại phạm sai lầm như thế chứ, để cho Thành Vương chạy ngay dưới mắt của hắn? Không nói việc chuẩn bị bao nhiêu ngày đã bị hủy mất, với tính tình gian xảo của Thành Vương, một khi để y chạy thoát ra ngoài, sẽ mang đến cho Đại Hoa bao nhiêu mối họa?

Tay hắn nắm chặt lại, sắc mặt cực kỳ khó coi, Tần Tiên Nhi nhìn thấy thế rất đau lòng, vội vàng cầm tay an ủi:

- Tướng công, đừng nóng vội, chúng ta nhất định sẽ có biện pháp mà.

Lâm Văn Vinh ồm một tiếng, bắt buộc mình phải tỉnh táo, ánh mắt cũng bắt giác trở nên sắc bén, nhìn thẳng vào tên thị vệ, trầm giọng nói:

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, kể lại xem nào.

Tên thị vệ đó ồm quyền trả lời:

- Bẩm đại nhân, đã nhiều ngày nay Thành Vương vẫn ở trong Tượng Quốc tự lễ phật, thật là an tĩnh. Chúng ta cũng có vài huynh đệ giả trang lên vào bên trong chùa, lẫn vào trong đám sư sãi, mỗi nửa canh giờ đều đảo qua sương phòng y. Hôm nay sau khi Từ Vị đại nhân trở về, chúng ta càng đề cao cảnh giác, phái ra nhiều nhân thủ giám thị nghiêm mật hơn nữa. Thành Vương đó mới đầu cũng không thấy có gì dị thường, một mực ở trong sương phòng không hề xuất môn, ước nửa canh giờ trước, huynh đệ chúng ta lại vào xem, vậy mà trong phòng đã hoàn toàn trống trơn, không hề thấy bóng người nào cả.

- Không thấy nữa à?

Lâm Văn Vinh nghe thế vô cùng nghi hoặc:

- Ý của người nói là y đã biến mất không còn dấu vết giữa thiên la địa võng chúng ta bày ra, ngay dưới mắt của bao nhiêu huynh đệ, còn các người thì không ai phát hiện được gì cả?

Tên thị vệ đó gật gật đầu, mặt bối rối:

- Y biến mất vô cùng quỷ dị, không hề có dấu hiệu báo trước nào, Từ đại nhân lập tức khống chế cả Tượng Quốc tự, tìm tòi khắp nơi.

Trong lúc này còn tìm làm gì nữa? Thành Vương đã an bài như vậy, chỉ sợ sớm đã có kế sách vạn toàn rồi. Việc này thật là kỳ quái, chẳng lẽ Thành Vương có thể gắn cánh vào mà bay mất? Từ Vị cũng không phải là ngọn đèn hết dầu, có thể chạy thoát dưới mắt lão mà thần không biết quỷ không hay, Thành Vương này quả thực là thần rồi.

- Khi chúng ta đến sương phòng, thì phát hiện ra một thông đạo.

Tên thị vệ đó nói tiếp.

- Thông đạo?

Lâm Văn Vinh nhất thời căng thẳng:

- Chạy thông tới nơi nào?

- Đây là thông đạo được đào chưa lâu, thông tới một khu dân cư trong thành. Xung quanh khu dân cư này, chúng ta lại phát hiện ra một thông đạo khác, dẫn tới rừng cây ngoài thành mười dặm.

- Chậm đã, chậm đã.

Lâm Văn Vinh vội vàng chặn hấn lại:

- Ý của người là hai ngày vừa rồi họ không hề yên lặng, mà họ đang đào đường?

Tên thị vệ lắc đầu nói:

- Đường hầm ở Tượng Quốc tự thì đất còn mới, chắc là mới được đào không lâu. Còn từ trong thành đi thông ra ngoài thành thì đất đã khô lâu rồi, chắc là đã làm xong từ lâu. Có thể là vì họ đào vội vã, nên hai miệng hầm còn chưa nối lại với nhau.

Thông đạo, thông đạo. Mẹ nó, làm sao ta không nghĩ ra việc như vậy chứ, Lâm Văn Vinh đau khổ vỗ vỗ đầu, chẳng trách Thành Vương không hề sợ hãi, nguyên lai sớm đã chuẩn bị ổn thỏa đường lui rồi.

- Chuyện đã như vậy, Từ đại nhân nói thế nào?

Lâm Văn Vinh thở dài, bắt lực hồi.

- Từ đại nhân dặn chúng ta phi ngựa tới báo lại cho Lâm đại nhân, những việc khác, hấn sẽ tự mình ra khỏi thành, tập hợp nhân mã ngoài thành truy tìm tung tích người nọ.

Ở ngoài thành mười dặm, Từ Vị sớm được Lâm Văn Vinh dẫn dò, đại quân bên ngoài mở rộng ra hai mươi dặm ngoài thành, Thành Vương làm gì không biết, hắn còn có thể chui đầu vào lưới không? Lâm Văn Vinh trầm mặc chốc lát, rồi nhớ tới việc gì đó, hỏi:

- Hai miệng hầm trong thành cách xa nhau bao nhiêu?

Tên thị vệ vội nói:

- Ở hai khu dân cư khác nhau, cách một ngõ nhỏ.

Tần Tiên Nhi ở bên cạnh nghe thế chu miệng ra:

- Cách nhau gần như vậy, vì sao hắn không đơn giản nối hai miệng hầm lại?

Nhân tình Lâm Văn Vinh sáng lên, vội vàng nắm chặt bàn tay Tần tiểu thư:

- Nói đúng, tại sao không nối lại? Tiên Nhi, nếu là nàng biết rõ bên ngoài có đại quân vây chặt, nàng có thể chui đầu vào lưới như vậy không?

- Thiếp đâu có ngu ...

Tiên Nhi duyên dáng cười khanh khách:

- Dù gì cũng phải tìm cho được biện pháp tốt. Trước tiên để họ giãn ra, sau đó mới đi.

- Chặt!

Bất chấp tất cả mọi người đang nhìn, Lâm Văn Vinh hưng phấn hôn chặt vào má Tiên Nhi:

- Tiên Nhi, nói quá đúng, nàng thật thông minh.

- Thấy ghét.

Tiên Nhi mắng một tiếng, mặt liền ửng đỏ, trông cực kỳ xinh đẹp.

- Đại nhân, kế tiếp chúng ta phải làm gì?

Thấy Lâm đại nhân tâm tình tựa hồ tốt hơn rất nhiều, còn có công phu tán tỉnh công chúa nữa, tên thị vệ đó vội vàng nắm lấy thời cơ xin chỉ thị.

Lâm Văn Vinh nói nhỏ vào tai Tần tiểu thư vài câu. Tiên Nhi gật đầu cười, kêu một người mang tới bút mực và giấy, mài mực chấm bút, Lâm Văn Vinh nhìn lướt qua, ký tên mình lên trên thư, rồi gấp thư lại đưa cho tên thị vệ, cười dặn:

- Người mang bức thư này đi gặp Từ đại nhân, nói là ta nhờ hắn điều tập binh mã, gia tăng tìm kiếm. Phải thật ồn ào, càng lớn càng tốt, hay nhất là chừa cho ta một lỗ thủng.

- Rõ!

Tên thị vệ lên tiếng, vội vàng đi ngay.

Tần Tiên Nhi nhìn tình hình mọi người đã rời đi, nói nhỏ:

- Tướng công, chàng nắm chắc không?

- Không nắm chắc chút nào cả!

Lâm Văn Vinh cười hì hì:

- Nếu hoàng thúc của nàng không phải là người ngu, y nhất định phải còn ở trong thành. Trò chơi thật thật giả giả, ta thấy không ai sở trường hơn y cả.

- Thấy ghét, ta nhận y làm hoàng thúc của ta từ bao giờ.

Tiên Nhi mắng khẽ một tiếng, cười quyến rũ:

- Tướng công, thiếp thấy chàng chơi trò lấy giả làm thật này cũng chẳng kẻ kém gì gì cả?

- Quá khen, quá khen.

Lâm Văn Vinh thò tay sờ vào cặp mông tròn trĩnh nảy nở của nàng, cất giọng cười dâm dăng.

Tiên Nhi kêu khẽ một tiếng, mặt đỏ bừng, đột nhiên nhỏ giọng nỉ non:

- Tướng công, thiếp hỏi chàng một việc, chàng cần phải thành thật trả lời.
- Thành thật, ta nhất định thành thật.

Thấy bộ dáng kiều diễm ngượng ngùng của Tần tiểu thư, bộ ngực đầy đặn dề xuống tay hắn, Lâm Văn Vinh nhất thời như hồn vía bay mất cả, liền gật đầu lia lịa.

- Không được lừa thiếp, có phải là chàng làm chuyện gì xấu với sư phó không?

Tần Tiên Nhi cắn tai hắn, hơi thở thơm ngát phun vào tai, mấy chữ cuối cùng nàng phải cắn răng mới nói ra được.

Đang rung động kịch liệt, nghe Tiên Nhi nói thế, hắn giật bắn cả người, nhất thời cả người căng thẳng, lắc đầu chối phắt:

- Không có, không có! Tuyệt đối không có. Tiên Nhi, nàng không tin ta, chẳng lẽ cũng không tin sư phó nàng sao? Trước nay chỉ có nàng khi dễ ta thôi, có khi nào thấy ta khi dễ nàng chưa? Cho dù ta muốn khi dễ nàng, cũng không có đủ bản sự a.
- Phải không?

Tiên Nhi hừ một tiếng, cười mà như mếu:

- Thiếp thấy tất cả đều phải vậy, ai đã nói là muốn trước trị tiểu ma đầu, sau đó trị đại ma đầu hả?

Ta còn tưởng việc gì, không nghĩ nha đầu này lại ghi tạc những lời đó trong lòng, bây giờ lại tới tìm ta tính sổ nữa. Hắn cười hề hề:

- Ta nói lung tung thôi, nàng tin làm gì? Hơn nữa, nàng cũng không phải là tiểu ma đầu, nàng là lão bà yêu quý Tiên Nhi của ta a.

Những lời suồng sã như vậy, hắn tự mình cũng cảm thấy nổi da gà, thế mà hết lần này tới lần khác lại rất có tác dụng với Tần tiểu thư, sắc mặt nàng nhất thời ôn nhu rất nhiều, khẽ cười:

- Tướng công, có một việc thiếp không nói cho chàng. Khi thiếp tới Tứ Xuyên, trước mặt thiếp sư phó nói là chàng hay nói bậy, người bảo chàng mềm như bùi nhừ, tham hoa háo sắc, vô sỉ hạ lưu ...
- Nguyên lai An tỷ tỷ hiểu rõ ta như vậy, bao nhiêu ưu điểm của ta đều nói ra hết, xấu hổ, xấu hổ.

Hắn cười khà khà, không hề áy náy, thần tình đắc ý:

- Sau này nàng có thể yên tâm, theo như sư phó nàng nói thế, ta làm sao dám chiếm tiện nghi của nàng chứ.

Tần tiểu thư hừ một tiếng, thở dài:

- Chàng chẳng biết tính cách của sư phó. Sư phó tuy bề ngoài phóng dăng không kiêng kị gì, nhưng nội tâm rất thanh cao, nam tử trong thiên hạ trong mắt chỉ như cỏ rác, không ai có thể làm cho người có nửa phần hứng thú. Đúng là người mắng chàng, nhưng ta ở chung với người hơn hai mươi năm, chàng chính là nam tử đầu tiên mà người đề cập đến, nhìn qua thì giống mắng, nhưng chẳng lẽ không phải là tỏ thái độ với chàng sao?

Ả hồ ly này, phương thức biểu đạt cảm tình quả là đặc biệt a, Lâm Văn Vinh nghe thế trong lòng rất ấm áp. Đối mặt với Tần Tiên Nhi thì không dám lộ ra nửa điểm, làm vẻ hồ đồ:

- Thật không? Phương thức này quả là đặc biệt, đợi sau này gặp lại An tỷ tỷ ta tự mình hỏi nàng một chút. Nhưng Tiên Nhi, chúng ta thảo luận vấn đề này tựa hồ không quá phù hợp lắm, nàng cũng biết ta là một người rất chính trực. Có một số việc, cảm thú có thể làm, ta lại không thể làm được.

Tần Tiên Nhi hừ một tiếng:

- Đừng có cho là thiếp không biết, ý chàng muốn nói là không bằng cảm thú phải không?

- Làm sao nàng biết được?

Lâm Văn Vinh chấn động, sự việc này hình như mình chưa nói với ai.

Tiên Nhi bĩu môi:

- Nếu muốn người ta không biết, trừ phi đừng có làm. Sự tình của chàng và Tiêu gia tử muội ở Hàng Châu họ đã kể lại cho thiếp nghe. Tướng công, chừng nào thì chàng đưa thiếp đi cầu nhân duyên? Thiếp cũng muốn chàng tự mình giải cho thiếp.

- Việc này, việc này ...

Lâm Văn Vinh mồ hôi đầm đìa, không biết nên nói cái gì cho tốt. Khi còn ở Hàng Châu, hai tiểu nữ này như nước với lửa, sợi hồng tuyến đã bị Tần Tiên Nhi một kiếm cắt đứt, thiếu chút nữa làm Đại tiểu thư nhảy xuống Tây hồ. Thế mà bây giờ, hai nha đầu này lại ở chung tốt đẹp như thế, đến cả việc này mà Đại tiểu thư cũng nói với nàng, chẳng lẽ sau này những tư thế khác nhau diễn ra trong phòng, các nàng cũng phải trao đổi với nhau sao?

Thấy hần cười gian xảo, Tần Tiên Nhi cầm tức véo vào cánh tay hần vài cái:

- Không cho chàng chiếm tiện nghi sư phó, thiếp nói cho chàng biết, sư phó không phải là người dễ dãi, nếu chàng chọc giận người, người cho chàng một con cồ độc, cho chàng trọn đời không thể gần nữ sắc, đến lúc đó có hối hận thì đã muộn.

- Thật không?

Lâm Văn Vinh bị dọa sợ cứng đờ cả lưỡi. Đừng tưởng nói đùa, với tính cách của ả hồ ly đó, thật sự việc gì cũng dám làm cả, trên người Tiên Nhi có ẩn hiện bóng của nàng. Chẳng lẽ thân mật với An tử tử một lần, thì cả đời phải chịu nàng khổng chế, việc này biết làm sao bây giờ?

427. Chương 425. Bức Thư Tình Gửi An Tử Tử

- Tiên Nhi hừ một tiếng yêu kiều, giọng đặc ý:

Tướng công chàng không biết chứ, đặc biệt sư phó lần này chuẩn bị hơn trăm con cồ trùng. Chính miệng người nói với thiếp, phạm là nam nhân nào mà người thấy vừa mắt, mỗi người sẽ một con, như vậy họ sẽ trọn đời chân tâm với nàng, trọn đời sẽ không phản bội.

- Một trăm con cồ trùng hả?

Lâm Văn Vinh nghe vậy hít mạnh một hơi, cả giận nói:

- Nói như vậy, An tử tử chẳng phải là đã chuẩn bị chọn lựa những nam nhân vô cùng tinh tráng? Sao lại có việc như vậy chứ, làm việc hoang dâm vô đạo như thế sau này làm sao nàng còn dám gặp mặt ta ... à chúng ta được?

Với cá tính xảo trá đa biến, không sợ trời không sợ đất của An tử tử, cũng chỉ có người không thể tưởng được, chứ không có việc nào mà nàng không làm được cả. Lâm Văn Vinh tức giận đến nghiêng rương treo, hận không được bây giờ chấp cánh bay đến Miêu trại, đem hồ mị tử đó đè nghiêng lên giường, nghiêm hình khảo vấn. (Duyên: Hơ hơ... tên này uống hũ dấm to ghê, hần thì 13 ả rồi mà nghe vậy cũng nhảy cong đít lên)

Thấy hần phẫn nộ như thế, cả mặt cũng đã đỏ tía, Tiên Nhi cười khanh khách:

- Tướng công, chàng gấp cái gì. Sư phó chọn lựa bao nhiêu ý trung nhân thì có quan hệ gì với chúng ta chứ. Người chính là sư công của chúng ta, nếu cả chàng và thiếp đều không thích, đến lúc đó thiếp sẽ nghĩ ra biện pháp phá đám họ là được, chắc là sư phó cũng sẽ không nói gì đâu. Người thương ta nhất mà.

Khi không có nam nhân, nàng đương nhiên thương người nhất, nhưng khi đã có nam nhân, thì làm sao biết được nàng yêu thương ai nhất chứ. Lâm Văn Vinh âm thầm lắc đầu, hần tự nhận đối phó nữ tử này quả là khó khăn. Già trẻ lớn bé, cao thấp mập gầy, hần cũng không sợ. Duy độc có An tử tử, thoát nhìn thì giống

như vô cùng thân mật với hắn, nhưng lại duy trì khoảng cách xa xôi, mờ mịt như sương khói, cả người như có đầy gai nhọn, cho dù hắn có muốn cũng không dám sờ mó, chẳng hề nắm chắc lấy một chút nào.

- Không được!

Lâm Văn Vinh hừ mạnh, giữ chặt bàn tay nhỏ bé của Tiên Nhi, vội vàng dụ khi:

- Tiên Nhi yêu quý, trước hết nàng viết một phong thư cho sư phó, bảo người là việc tuyển sư công không chỉ là sự tình của người, mà là việc của cả nhà chúng ta, giống như thừa lệnh của phụ mẫu. Đồ đệ đã nói như vậy, người muốn chọn lão công thể nào cũng phải nhờ hai người chúng ta xem qua. Nếu gặt đầu đồng ý mới được, ít nhất cũng phải đợi cho ta bắc thượng trở về, gặp được tiểu tử đó rồi mới được định đoạt. Tiểu tử này nhất định phải có võ nghệ cao hơn ta, văn phải tốt hơn ta, trí mưu mạnh hơn ta, bề ngoài đẹp trai hơn ta ... hừ hừ, nàng nói trên đời này có thể tồn tại loại người này không?

Tiên Nhi ngẫm nghĩ một lát, rồi cười duyên dáng:

- Nếu muốn đồng thời thỏa mãn tất cả điều kiện này, đích xác có chút khó khăn. Nhưng cũng không phải không có ngoại lệ. Chỉ là trong mắt Tiên Nhi, mặc dù hắn mạnh mẽ tốt đẹp đến đâu, cũng vĩnh viễn không đầu lại tướng công của thiếp.

Cũng là Tiên Nhi hiểu rõ ta nhất a. Lâm Văn Vinh cảm kích cầm lấy tay nhỏ bé trắng mịn của nàng xoa bóp bóp:

- Đã như vậy thì Tiên Nhi, nàng nhanh chóng viết thư đi, nói cho sư phó của nàng rằng chúng ta đều là muốn cho người được tốt thôi. Nam nhân vĩ đại giống ta trên thế giới này thật là lân phượng trong loài người, chỉ ngộ chứ không thể cầu, ngàn vạn lần không được lấy người khác so với ta, mà có so thì ta cũng không sợ ...

- Phải không?

Tiên Nhi hừ nhẹ trong mũi một tiếng, liếc mắt nhìn hắn đầy thâm ý.

Lâm Văn Vinh nghe thế cả kinh, vội vàng cười he he đánh trống lảng:

- Ta chỉ muốn so sánh thôi, Tiên Nhi ngàn vạn lần nàng đừng tưởng thật. Kỳ thật ta cũng muốn tốt cho An tử tử, nàng nghĩ lại mà xem, nếu người không cẩn thận bị kẻ khác dùng lời đường mật mê hoặc, chọn trúng phải một tên gia hỏa phá gia chi tử làm sư công, thành ra là đóa hoa nhài cắm bãi cứt trâu à, không chỉ người thấy khó chịu, mà chúng ta cũng đau lòng, có phải không?

Tiên Nhi không nói gì, đôi mắt phượng tuyệt đẹp nhìn chăm chăm vào hắn, tựa hồ muốn nhìn thấy từ trong ngôn từ của hắn chút đầu dây mối nhợ nào đó.

Lâm Văn Vinh da mặt tuy dày như tường thành, nhưng dưới ánh mắt sắc như dao cạo của nàng cũng có chút khó khăn, nhịn không được đỏ bừng cả mặt vội cúi đầu xuống cười hì hì vài tiếng:

- Ánh trăng đêm nay chói quá, làm cả mặt ta cũng đã hồng lên đây này. Tiên Nhi, ngày mai ta tặng cho nàng vài lọ thuốc chống nắng, sau này khi gặp ánh trăng chói quá thì dùng. Ta cam đoan với nàng, từ trước giờ chưa có ai dùng sản phẩm này đâu.

Tiên Nhi cười lạnh:

- Thiếp không cần. Chàng đưa nó cho người khác đi.

Lâm Văn Vinh quỳ dị cười trộm:

- Ta đưa cho Thanh Tuyền nhé ...

- Chàng dám?

Tần tiểu thư nắm chặt tay hắn véo mạnh một cái. Lâm Văn Vinh vội vàng kêu lên một tiếng thảm thiết tỏ vẻ đau đớn, làm như đã động đến vết thương.

- Tướng công ...

Tiên Nhi cả kinh vội buông tay ra, tràn đầy vẻ có lỗi, nói:

- Xin lỗi, thiệp không cố ý đâu.

Lâm Văn Vinh hôn lên trên mặt nàng một cái, ôn nhu nói:

- Nha đầu ngốc, nàng là vợ yêu quý của ta. Cho dù có xé ta thành mảnh nhỏ, ta cũng sẽ không trách nàng mà. Còn món thuốc chống nắng là ta chỉ chuẩn bị riêng cho nàng thôi, ngoại trừ nàng, ai ta cũng không cho.

Tần tiểu thư ừm khẽ, cúi đầu xấu hổ, thở thẽ với vẻ ôn nhu vô hạn:

- Tướng công, chàng đối xử với thiệp thật là tốt.

Nha đầu này thật không khó dạy lắm, Lâm Văn Vinh trong lòng vui như mở hội, sắc mặt đột nhiên trầm xuống, xấu hổ thở dài:

- Kỳ thật ta cũng không tốt như nàng nói đâu. Ta thừa nhận, vừa rồi nói với nàng như vậy đích thật là cũng có tư tâm.

Tần Tiên Nhi cả kinh, vội vàng nhìn hẩn nước mắt rưng rưng, xem ra sắp khóc đến nơi.

Lâm Tam đưa bàn tay che lên cặp môi chúm chúm của nàng, không cho lên tiếng, khổ sở cười nói:

- Nhìn nàng kia, lại muốn khóc hả? Kỳ thật, ta sợ rằng sau khi sư phó nàng gả cho người ta, trong lòng nàng sẽ khó chịu ...

- Thiếp khó chịu cái gì?

Nghe những lời không giống như tưởng tượng, Tần tiểu thư như được gỡ bỏ tảng đá trong lòng, nhìn tướng công mình vẻ tràn đầy nghi hoặc.

Lâm Văn Vinh nghiêm chỉnh nói:

- Người xưa nói, nữ sinh hướng ngoại. Tiên Nhi, nàng nghĩ cẩn thận lại chút đi, từ sau khi nàng theo ta, khoảng cách giữa nàng và sư phó có phải là không thân mật được như lúc trước không?

Tần Tiên Nhi nghĩ ngợi một lát rồi gật gật đầu, trên mặt hiện lên vẻ thẹn thùng:

- Đích xác là như thế, trước kia khi chưa gặp chàng, thiệp với sư phó luôn luôn gần bó với nhau, như hình với bóng không rời nhau, hàng ngày đều ngủ chung chăn chung gối. Nhưng từ sau khi gặp chàng, trong lòng thiệp cũng chỉ có chàng, chỉ lâu lâu mới nhớ tới sư phó, rất ít quan tâm tới suy nghĩ của người, thiệp phải xin lỗi sư phó thôi.

- Vậy thì được rồi.

Lâm Tam gật gật đầu phi thường nghiêm túc:

- Đây vốn là một hiện tượng rất bình thường, bởi vì nữ hài tử sẽ có một ngày phải lập gia đình, tướng công mới là người thứ nhất trong suy nghĩ của nàng. Cùng đạo lý này, nếu sư phó nàng gả cho người ta, vậy tướng công người cũng sẽ là người thứ nhất trong suy nghĩ của người, nàng sẽ lùi lại thành người thứ hai. Cũng tương tự như vậy, sư phó nàng sẽ không nghĩ tới nàng trước, mà là trước hết nghĩ tới người ta. Cốt nhục thân tình hai mươi năm này cũng sẽ từ từ thay đổi. Tiên Nhi yêu quý, nàng có khổ tâm không?

Phân tích tâm lý như thế, tướng công nói quả thật có đạo lý. Tần tiểu thư buồn bã cúi đầu:

- Thiếp không biết, nhưng chắc sư phó sẽ không tuyệt tình như vậy đâu.

- Ta cũng hy vọng như vậy.

Lâm Văn Vinh vỗ vai nàng an ủi, rồi hèn hạ nói thêm:

- Tiên Nhi, nàng yên tâm, cho dù nàng không còn là người thứ nhất trong lòng sư phó nữa, nhưng nàng vĩnh viễn luôn luôn đứng đầu trong lòng tướng công ta.

A di đà phật, phải nói là đứng trong nhóm đầu còn có Xảo Xảo, Ngưng Nhi, Đại tiểu thư, Thanh Tuyền... chẳng phân biệt thứ tự trước sau. Hẩn cảm thấy áy náy, chỉ âm thầm nói thêm một câu trong lòng thôi.

Hắn nói như hát hay, nói đến người chết cũng thành sống, đến cả tảng đá cũng có thể mọc hoa. Được tướng công thuyết phục như vậy, liên tưởng đến tình huống thực tế của mình, càng nghĩ càng có đạo lý. Tần Tiên Nhi nắc nhẹ một tiếng, nhào vào lòng hắn:

- Tướng công, thiếp muốn làm người thứ nhất trong lòng chàng, cũng muốn làm người thứ nhất trong lòng sư phó, chàng phải giúp thiếp. Tướng công, Tiên Nhi yêu chàng nhất...

- Việc này không khó xử lý.

Được hưởng thụ mùi thơm ngát và thân thể mềm mại của Tiên Nhi, Lâm Văn Vinh không dám cười lớn, lại ra vẻ thâm trầm thở dài:

- Trời có ngày cũng phải mưa, An tử tử muốn lập gia đình, thì ta cũng không còn cách nào.

- Thiếp đây bảo sư phó không thành thân nữa.

Tiên Nhi hừ một tiếng quật cường, ánh mắt lóe ra.

Lâm Văn Vinh chính khí đầy mặt, ung dung chậm rãi:

- Làm sao như vậy được chứ? Sư phó nàng muốn theo đuổi hạnh phúc của mình, đây là việc đại sự của con người, chúng ta làm sao có thể phá hỏng được? Ta không thể làm người như vậy được.

- Không được! Thiếp muốn được ở với sư phó vĩnh viễn, tuyệt không thể để cho nam nhân nào được thân cận sư phó. Thiếp mặc kệ, tướng công, chàng nhất định phải nghĩ ra biện pháp, bằng không trong ba canh giờ chàng không được phép gần gũi thiếp.

Sắc mặt Tần tiểu thư đáp rất kiên quyết.

Trùng phạt quả là đáng sợ a, Lâm Tam hít một hơi thật dài, nhịn cười lắc đầu than nhẹ:

- Tiên Nhi, nàng cần gì phải hành hạ ta như vậy? Ta thật sự nghĩ không ra, hay là để người gả cho ... cho ai nhỉ?

- Vậy cho chàng đi ...

Tần tiểu thư quỳnh lên, bật lên lời không nên nói. Mới nói được một nửa liền hoảng sợ, vội vội vàng vàng bịt miệng, sắc mặt lúc trắng lúc đỏ, trông rất tức giận.

- Làm sao có thể được?

Phản ứng của Lâm Tam kịch liệt dị thường, nếu không phải bị gãy mất một chân, chỉ sợ đã sớm nhảy lên rồi:

- Tiên Nhi, làm sao nàng có thể có ý nghĩ như vậy chứ? Thật là đáng sợ, cho dù nàng nguyện ý, An tử tử cũng không muốn đâu ... cho dù người nguyện ý, ta ... ta vẫn chưa nghĩ tới việc này.

Thần sắc hắn vô cùng nghiêm túc đứng đắn, nói chuyện như chém đinh chặt sắt, người không biết mà thấy vậy, còn tưởng rằng đây là một khóa học đạo đức do Khổng tử đang giảng.

Tần tiểu thư liếc mắt nhìn hắn, cười mà như mếu, giọng bất mãn:

- Tướng công, chàng nói gì, cái gì nguyện ý với cả không muốn? Ý của Tiên Nhi là nếu sư phó phải cưới cũng chỉ có thể cưới người mà chàng ... và thiếp duyệt. Chàng rốt cuộc nghĩ đến đâu rồi?

- Ờ ...

Lâm Tam nhất thời ngẩn người, nhìn thấy ánh mắt quỷ dị của Tiên Nhi, hắn mới tỉnh ngộ, mình vừa bị nha đầu đó lột trần, ta sợ ý rồi, thật là quá sợ ý đi mất.

Tần tiểu thư vốn thông minh tuyệt đỉnh, thấy hắn biểu diễn chân thật như thế, trong lòng tuy hàm hực, nhưng vẫn ung dung phán:

- Thiếp tự nhiên sẽ không để sư phó gả cho người nào mà mình không biết, nhưng nếu bảo viết thư như tướng công nói, thiếp thân làm đồ đệ làm sao viết được chứ? Không bằng tướng công tự mình viết đi, chắc là hiệu quả hơn với thiếp viết nhiều.

Ta làm? Lâm Văn Vinh trong lòng bỗng máy động. Một chủ ý tốt như thế, nhưng thấy ánh mắt chớp chớp của Tiên Nhi nhìn chăm chăm vào mình, liền biết đây là cái bẫy do nàng cố ý đặt, nhất thời rất khó xử. Không viết thì tựa hồ có vẻ không thật với lòng mình. Mà nếu viết, thì dưới sự giám thị của nha đầu kia, ta làm sao có thể diễn ra được một bức thư tình cảm động đến An tử tử chứ?

Kêu người đưa nghiên mực giấy bút đến, Tần tiểu thư phất tay áo, tự mình mài mực xem ra rất thành thạo.

- Tướng công, chàng rốt cuộc có dám viết hay không?

Thấy Lâm Văn Vinh do dự, Tần Tiên Nhi chu đôi môi chúm chím đỏ tươi, hừ khê một tiếng, cổ tay quang khiết như ngọc sáng lên dưới ánh đèn leo lét.

- Có gì mà không dám viết, làm phiền công chúa mài mực.

Lâm Văn Vinh cười hì hì, cầm lấy bút lông, sau đó đề lên tấm giấy trắng tinh, viết lên lia lịa.

Động tác hần rất nhanh, nháy mắt đã hoàn thành, Tần Tiên Nhi nhìn lướt qua có vẻ hơi giật mình. Nguyên lai trên tờ giấy viết thư trắng tinh đó chỉ có ba chữ “Khẩu nan khai” (lời khó nói).

Ba chữ này xiên xiên xẹo xẹo, cách dùng bút mực không bằng cả bọn trẻ con nhi đồng mới đi học, nếu không phải nét bút có vài phần cứng cáp, thì so với cái bùa trừ quỷ cũng không chẳng hơn được chút nào.

Chẳng trách tướng công trước giờ không cần bút lông. Nguyên lai hần không đi học, Tần Tiên Nhi cười thầm:

- Tướng công, chàng học thầy nào thế. Người nào dạy chàng viết thành thế này, thiên hạ chắc không ai dám tới học.

- Quá khen quá khen, ta tùy tiện luyện tập, chỉ thành hình dáng thế này, cũng bình thường thôi không có gì đặc biệt, học giỏi không bằng cưới giỏi. Nàng xem, ta không phải cưới cả công chúa quốc sắc thiên hương sao.

Lâm Văn Vinh cười hí hửng. Đưa bức thư kia cho Tiên Nhi ...

- Nói linh tinh. Tiên Nhi thấy, học tốt không bằng cưới tốt. Tướng công, nói thế đúng không?

- Đúng, đúng! Là học tốt không bằng cưới tốt, Tiên Nhi của ta thật thông minh.

Lâm Tam gật đầu cười thừa nhận. Tiên Nhi giác ngộ đến độ này, quả thật là có cầu cũng không được.

Cười đùa một lúc, Tần Tiên Nhi nhìn thẳng vào ba chữ xiên xiên xẹo xẹo đó, nhẹ giọng thì thầm:

- Lời khó nói, lời khó nói! Tướng công, chàng muốn viết thư mà chỉ có ba chữ này thôi sao? Đến cả thiếp cũng không rõ hàm ý lắm, sư phó làm sao hiểu được chứ?

- Lời khó nói! Nếu không rõ, vậy coi như ta không viết đi.

Viết thư tình có thể xấu xấu ngu ngu một chút. Nhưng tốt xấu gì cũng phải là thật tâm. Lâm Văn Vinh cười khê, thần sắc hơi buồn.

Tần Tiên Nhi cũng không đoán ra thâm ý, tướng công đã không viết những gì không nên nói ở đây thì nàng cũng đỡ lo. Rồi đem bức thư này bỏ vào bao, dặn người đi giao thư ngay trong đêm.

- Canh mấy rồi? Làm sao mà Cao Tù vẫn chưa có động tĩnh gì thế?

Có lẽ do sự việc An tử tử làm xúc động tâm tình của hần, lại bị sự giám thị chặt chẽ của Tiên Nhi, Lâm Văn Vinh có chút bất an.

- Tướng công, Thành Vương đã không có ở trong phủ, chúng ta có cần phải phí công như vậy không?

Tiên Nhi hỏi về khó hiểu một tiếng.

- Không có trong phủ?

Lâm Văn Vinh cười hề hề:

- Vậy là tốt lắm! Việc nên làm, bây giờ không thể buông tay. Ta thấy hắc đang rơi bùn vàng vào trong quần rồi (câu thành ngữ, ý nói: ỉa trong quần). Không phải đại tiện, mà là siêu đại tiện.

Tần Tiên Nhi nghe thế đỏ bừng mặt, kêu khê một tiếng.

- Trời đất khô hạn, cẩn thận củi lửa.

Đang chờ đợi, trong Vương phủ đối diện đột nhiên truyền ra thanh âm xướng canh, trước lớn sau nhỏ, Lâm Văn Vinh nghe thế mừng rỡ:

- Thành công rồi.

Chưa dứt tiếng, liền nghe một tiếng “phanh”.

Một bên tường Vương phủ đối diện bỗng có hai tia hỏa quang phóng lên cao, ngọn lửa bập bùng lan ra. Cột khói bốc thẳng lên trời, hỏa quang đỏ rực như như ráng chiều, một màu hồng rực rỡ chiếu lên mặt mọi người.

- Đã cháy!

Tần Tiên Nhi kinh hãi:

- Là Cao Tù động thủ rồi.

Vỗ nhẹ vào đùi vẫn còn đang đau, Lâm Văn Vinh hừ lạnh:

- Người đốt Tiêu gia của ta, ta làm như vậy với Vương phủ của người, hai bên hòa nhau.

Trong ánh hỏa quang, có vài tên thị vệ lao vào, hưng phấn hỏi:

- Đại nhân, động thủ chưa?

- Không vội!

Lâm Văn Vinh lắc đầu mỉm cười:

- Cả một dãy nhà lớn như vậy, ta thấy thế nào cũng phải cháy tới mười ngày nửa tháng mới hết, nhưng vàng bạc bên trong hẳn là không bị mất đi đâu mà lo.

Nhìn đại hỏa bập bùng, cảm giác nóng rát đến nỗi cả Tần Tiên Nhi đứng ở đối diện cũng có thể cảm thụ được, mọi người đều trầm mặc chờ đợi.

- Đưa nước tới! Đưa nước tới! Mau cứu hỏa, mau cứu hỏa a.

Trong Vương phủ truyền đến vô số tiếng quát tháo khản cả giọng. Trong đó tiếng kêu lớn nhất lại là ... thanh âm của Cao Tù.

- Phun nước! Ủa, nước đâu rồi?

Một tiếng hét lớn rùng rợn. Xa xa chạy tới mấy ngàn nhân mã, khôi giáp đầy người, quân dụng chính tề như có sát khí lăm liết kéo đến. Đi đầu là một viên tiểu tướng trẻ măng cao giọng hỏi.

- Bẩm tướng quân, cần phải phun nước vào phủ Thành Vương phía trước. Lửa mượn thế gió đã lan tràn cả Vương phủ rồi. Nếu chậm trễ trong chốc lát, tất cả những thứ ở đó sợ sẽ bị thiêu cháy hết. Chỉ là đại môn của Vương phủ lại vẫn đóng chặt, tiểu nhân gọi mãi không có ai ra. - (Thám tử báo).

Tiểu tướng trẻ tuổi vung tay lên:

- Dưới chân thiên tử, trong phủ Thành Vương đang bị bốc cháy. Mọi người mau mau xuống ngựa. Phá vỡ đại môn, nối dây dẫn nước, theo ta đi cứu Vương gia.

Mấy ngàn nhân mã như một cơn gió cuộn cuộn hướng về Vương phủ, hơn mười vị tướng dẫn đầu lao vào đại môn Vương phủ, vô âm ầm vào cửa, hét lớn:

- Mau mở cửa, chúng ta là nha môn trong thành, tới cứu hỏa ...

Gọi một lúc lâu, bên trong mới truyền ra một thanh âm run rẩy:

- Lớn mật, đây là Thành Vương phủ, ngươi sao dám tự tiện xông vào?

Tiểu tướng trẻ tuổi rút bảo kiếm ra, quát to:

- Vương phủ không có nước, đại môn đóng chặt, chẳng lẽ là có người muốn hại Vương gia? Dưới chân thiên tử, không để cho kẻ ác làm bậy, các huynh đệ, mau mau phá vỡ đại môn, cứu trợ Vương gia...

Sau tiếng ra lệnh, lập tức có một đám tướng sĩ khiêng những khúc cây lớn, cùng hò reo đập phá đại môn. Sau vài tiếng ầm ầm, cả đại môn cao lớn hoàn toàn sụp đổ, mấy ngàn nhân mã như hồng thủy vỡ đê thi nhau tràn vào. Có vài vò trống bị người ta dẫm nát, không ai thèm quan tâm cả.

Vừa có vò trống, vừa có cây gỗ, tiểu tử Hứa Chấn này quả là chuẩn bị rất chu toàn. Lâm Văn Vinh vừa nhìn vừa cười thầm không thôi, hất vung tay lên, đám thị vệ như hổ lang, theo quân của Hứa Chấn lao vào Vương phủ. Tần Tiên Nhi nhíu mày hỏi:

- Tướng quân, việc này sao trông có chút quen mắt, tựa hồ giống như đã gặp ở Sơn Đông rồi - Ồ, tướng công, hẳn là thủ hạ của chàng

- Không liên quan đến ta. Người ta là tướng quân phòng vệ thành.

Lâm Văn Vinh làm bộ đứng đắn trả lời.

Tần Tiên Nhi cười:

- Chàng nói cái gì thì là cái đó vậy. Vương phủ bị phá, lúc này chúng ta phải làm sao?

- Phá Vương phủ thật ra rất đơn giản. Quan trọng nhất là sự tình kế tiếp.

Lâm Văn Vinh hừ một tiếng, cười hi hi dục:

- Tiên Nhi, chúng ta cũng vào đi, Vương phủ này rất lớn, ta giới thiệu cho nàng vài chỗ hay lắm.

428. Chương 426. Xông Vào Vương Phủ

Hứa Chấn chỉ huy mấy ngàn binh sĩ phá vỡ đại môn Vương phủ, cả đám nhân thủ nắm chắc binh khí, mặt đỏ bừng sát khí xông vào. Đám nha hoàn người hầu trong Vương phủ thấy việc như vậy, nhất thời kêu gào sợ hãi, vứt sạch mấy cái xô chậu trong tay bỏ chạy tứ tán.

- Các huynh đệ chú ý, tình thế khẩn cấp, trước cứu Vương gia và chư vị Vương phi, sau đó mới dập lửa.

Hứa Chấn hô lên một tiếng, đám tướng sĩ cùng gào lên tuân lệnh, vứt sạch hết tất cả cây gỗ và vò nước trong tay, như nước vỡ bờ, tràn vào bên trong Vương phủ.

- Các người ... các người làm gì?

Một tên quản gia mập mạp ăn mặc cầu thả vội vàng đứng chặn cửa, cả người nung núc thịt run lên, lấy hết can đảm kêu lên:

- Các người quả là liều mạng, muốn tạo phản phải không? Các người biết trong phủ trạch này là chỗ nào không? Đây là nơi ở của Vương gia và các vị vương tử, Vương phi đó, chính là căn nhà mà tiên hoàng ban cho, sao các người dám ở chỗ này giương oai. Người tốt nhất mau lui lại, ta sẽ xin Vương gia tha cho các người một lần. Bằng không, Vương gia nhà ta sẽ bắt cóc với Hoàng thượng, chém đầu hết tất cả các người.

Quản gia mập nói phun cả nước miếng. Đang lúc hắn nói say sưa, Hứa Chấn vung trường đao lên, quát lớn:

- Lớn mật, Bốn tướng quân tới Vương phủ cứu hỏa, chính là để tương trợ Vương gia, ngừa đám gian tặc hại người. Tên gia hỏa này dám ở chỗ này ngăn trở chúng ta, chẳng lẽ người có quan hệ gì với nhóm tặc nhân phóng hỏa kia hay sao? Ba quân nghe tướng lệnh, mau chóng vào phủ trạch, bảo vệ Vương gia và Vương phi, ai không tuân lệnh theo quân pháp xử trị.

- Bảo vệ Vương gia, bảo vệ Vương gia.

Hơn ngàn quân sĩ cùng hô lên rồi rầm rập tiến vào trong phủ, cũng chẳng biết là ai tung một cước, đá vào mõng của tên quân gia mập đó.

Mập quân gia kêu thảm một tiếng, không kìm chế được lão đảo vài bước rồi ngã xuống như chó đớp phân. Hắn vội vàng ngước đầu lên, thấy khắp nơi đao thương rất mật, khôi giáp trùng trùng, khí thế đó quả là không phải chuyện chơi. Hắn làm gì còn dám lẩm miệng nữa, vội vàng ôm đầu rụt cổ, co rúm cả người

Vương phủ vừa gặp hỏa hoạn vừa gặp binh họa, vô cùng náo loạn, nha hoàn nô bộc làm gì còn tâm tư cứu hỏa nữa. Có mấy tên gan lớn, lao vào ôm lấy tiền tài bảo vật chạy trốn, có tên lén đến cửa liền bị bức trở về, bốn phía Vương phủ đều tinh kì pháp phối, chiến mã dày đặc, rất nhiều binh sĩ sớm đã bày thành một bức tường sắt, đến cả một giọt nước cũng không thể lọt ra ngoài được.

Lửa theo thế của gió càng lúc càng lớn, chẳng mấy chốc đã kéo tới bên trong đình viện. Bức tường bên ngoài kêu rảng rặc từ từ sụp đổ, khiến cho vô số người kinh hô ầm ĩ. Tiếng kêu thảm thiết pha với tiếng kêu cứu mạng cộng hưởng thành một mảng thanh âm không còn nghe được gì nữa.

- Lớn mật ...

Hứa Chấn chỉ huy nhân mã, vừa mới xông vào trong hoa viên, liền nghe một tiếng hét lớn uy nghiêm, phía trước hiện ra mấy trăm tráng hán. Hết thấy đều mặc áo ngắn màu xanh, trông như trang phục gia đình, trong tay cầm chắc các loại đao kiếm sáng ngời, hai mắt thần quang lấp lánh, đứng dàn hàng ngang đối diện với đám Hứa Chấn, vẻ mặt vô cùng hung hãn.

- Người là người phương nào, dám đêm hôm xông vào trong Vương phủ. Mẹ kiếp! Chẳng lẽ muốn tạo phản sao?

Trước mấy trăm tráng hán có một nho sinh khoảng bốn mươi tuổi, mặt mày trắng trẻo, áo dài phiêu lãng, thần thái cao ngạo đang lạnh lùng nhìn đám người Hứa Chấn.

- Ta đây là Tổng binh Hứa Chấn, chỉ huy canh phòng nha môn. Nghe nói có người phóng hỏa ở Vương phủ, uy hiếp sinh mạng của Vương gia cùng chư vị Vương phi, nên vội vàng đuổi tới đây. Người là người phương nào, không chỉ dám ngăn trở Bổng tướng quân làm việc công vụ, lại còn đối kháng với việc dập lửa của chúng ta, chẳng lẽ chính các người là người làm hại Vương phủ? Người đâu, mau mau bắt giam đám tặc tử này lại cho ta.

Hứa Chấn cười lạnh, vung tay lên, lập tức trận địa của quan quân trận chuyển động, mấy trăm tên cung thủ tiến lên phía trước, chỉ đợi hắn ra lệnh một tiếng là bắn tất cả những người trước mắt thành lỗ tổ ong.

- Tổng binh phòng thủ kinh thành Hứa Chấn?

Nho sinh đó cười lạnh nói:

- Người quả là có gan, dám giả mạo Tổng binh phòng thủ kinh thành. Chức thành phòng Tổng binh chính là của Dư Hàng, Dư đại nhân, chính là môn sinh của Vương gia, Cổ mẫu có giao tình rất thân thiết với hắn, sao lại đổi thành một tên tiểu tử chưa rời vú mẹ như người thế kia?

Hứa Chấn trầm giọng:

- Trưa nay Hoàng thượng hạ chỉ, đưa Dư Hàng đại nhân đến Sơn Đông làm việc, lập tức đi ngay. Bổng quan tạm thời đảm nhiệm chức vụ Tổng binh phòng thủ kinh thành. Thế nào, người có cần xem thánh chỉ không? Còn người là người phương nào?

- Ta là người phương nào?

Nho sinh đó cười ha ha, xòe cái quạt trong tay ra, thần thái cao ngạo vô cùng:

- Cổ mẫu vô quan vô danh, chỉ là một thư sinh nho nhỏ, được Hoàng thượng và Vương gia hậu ái, nếu người có thể vào được hoàng cung nội viện, sẽ biết Thánh thượng gọi ta là Bình Ngôn đệ.

Cổ Bình Ngôn? Hứa Chấn từ nhỏ đã theo Hồ Bất Quy, tuy cơ trí linh hoạt nhưng không đọc sách nhiều lắm, nên cũng không hiểu tên này cho lắm. Một tham tiếng bên người hắn vội vàng vàng rỏ tai hắn vài câu, Hứa Chấn cả kinh nói:

- Người, người là Cố công tử của Cố Thuận Chương đại sư?

Cố Bình Ngôn cất giọng ngạo nghễ:

- Tên húy của gia phụ, đến cả Hoàng thượng cũng không dám nói ra, tiểu tử còn chưa rụng lông tơ mà dám hỗn láo như thế sao.

- Tiên Nhi, cái tên họ Cố này có địa vị gì thế?

Thấy Hứa Chấn hơi tái mặt, tựa hồ có chút do dự, Lâm Văn Vinh hỏi Tần tiểu thư đang đứng bên cạnh. Hai người lúc này đang ngồi trong một cái kiệu ở ngoài vườn, tựa vào một góc tường, nên nghe khá rõ cuộc đối thoại bên trong.

Tần Tiên Nhi cười châm biếm:

- Tướng công, chẳng lẽ chàng không phải là người của Đại Hoa ta sao, sao mà đến cả Cố gia phụ tử mà cũng chẳng biết?

Theo đó, chẳng lẽ muốn làm người Đại Hoa nhất định phải biết về họ Cố. Hắn cười giả lả, nói thì thầm:

- Cố Bình Ngôn hả, lúc trước khi ta đi đạp xuân cũng có gặp một lần, lúc đó hắn đi theo bên người Triệu Khang Ninh, ta cũng không biết hắn có thân phận gì nữa.

- Đạp xuân?

Tần Tiên Nhi miệng chu đôi môi nhỏ nhắn lên, nói:

- Chàng đi đạp xuân cùng ai, sao không nói với thiếp biết?

Nói nhanh quá nhất thời lỡ lời, Lâm Văn Vinh chỉ còn biết ồ lên một tiếng, cười lấp liếm:

- Kỳ thật cũng không phải là đạp xuân, ta phụng mệnh chỉ của phụ hoàng nàng, đi chấp hành nhiệm vụ tuyệt mật bậc nhất. Quả là tuyệt mật, liên quan tới vinh nhục của Đại Hoa, đánh chết ta cũng không thể nói được.

- Mật chỉ gì? Nhiệm vụ tuyệt mật gì?

Tần Tiên Nhi tức giận gầm lên:

- Không phải là Phụng Chỉ Câu Nữ chứ.

Lâm Văn Vinh nhất thời hoảng hốt liếc nàng:

- Nàng ... làm sao nàng biết được?

- Nếu muốn người ta không biết, trừ phi đừng có làm.

Tần tiểu thư tức giận đâm vào cánh tay hắn một quyền:

- Khi Xảo Xảo giặt quần áo cho chàng, đã sớm phát hiện ra đạo mật chỉ đó. Chúng ta đều xem qua. Phụng chỉ câu nữ, tức chết ta thôi, phụ hoàng làm sao có thể hạ một chỉ ý như vậy chứ?

Không thể nào! Lâm Văn Vinh than dài, vốn nghĩ đủ đường thế mà vẫn còn sót lại một chút, sau này biết làm thế nào, bí mật mà tất cả mọi người đều biết hết thế này thì còn gì là bí mật nữa.

Tần Nhi nắm tay hắn. Tức giận truy vấn:

- Người và cô tiểu cung nữ Cao Lệ đó rốt cuộc đã làm gì rồi?. Nữ tử hoang dã đó ... người ... người không thể ...

- Không thể cái gì?

Thấy Tiên Nhi sắc mặt đỏ bừng lên, thần sắc bối rối, Lâm Văn Vinh hỏi lại.

Tần tiểu thư mặt đỏ như gấc, hừ hừ vài tiếng, cặp môi đỏ mọng chum chúm chu lại rất đáng yêu:

... không thể ban mưa móc cho nàng.

Ta xui! Nha đầu này thật là cái gì cũng dám nói a. Lâm Văn Vinh cười ha hả, sau đó sờ sờ vào cặp mông của nàng, cười giòn:

- Lão công ta mưa móc sung túc, nếu không cho nàng, vậy thì cho ai bây giờ?

- Thì cho ... thấy ghét.

Da mặt Tần Tiên Nhi xem ra vẫn còn mỏng lắm, bị một câu châm chọc của hắn đã đỏ bừng lên, không dám truy vấn chuyện câu nữ nữa.

Trêu đùa với nha đầu đó một lúc, suýt nữa quên bém cả chính sự. Lâm Văn Vinh vội hỏi:

- Tiên Nhi yêu quý, nói nhanh lên, họ Cố này là ai? Xem hình dáng hùng hổ như trâu của hắn còn ngang ngược hơn cả ta nữa.

Tần Tiên Nhi cười:

- Xem ra nếu không bằng chàng, cũng chẳng kém bao nhiêu. Cố gia phụ tử chính là đương thời nổi danh bậc nhất.

Nho sĩ hả? Lâm Văn Vinh cười, ta được xưng là khắc tinh nho sĩ, chẳng biết đã đánh ngã bao nhiêu đại nho uyên thâm như vậy rồi.

Tần tiểu thư dường như xem thấu tâm tư hắn, vội hỏi:

- Nếu là người đọc sách bình thường thì không có gì đáng nói. Nhưng thân phận của Cố Thuận Chương lão tiên sinh lại không giống như bình thường. Lão là một đế sư (sư phụ của hoàng đế) mà mỗi người Đại Hoa ta đều kính ngưỡng.

Sư phụ của hoàng đế? Chết rồi, địa vị này không trêu được. Lâm Văn Vinh âm thầm lè lưỡi, nghe Tiên Nhi nói tiếp:

- Cố Thuận Chương lão tiên sinh, cầm kì thư họa không cái gì không tinh, chưa nói đến những đạo đức lễ giáo không ai hơn được. Được người ta xưng là ngũ tuyệt tiên sinh. Lão có giao tình với hoàng tổ phụ của thiếp, Hoàng tổ rất nể trọng, phó thác cho lão trách nhiệm giáo dục các hoàng tử. Phụ hoàng ta và Thành vương đều là đệ tử của lão, Cố tiên sinh dạy đọc sách làm người, vô cùng nghiêm khắc, khi phụ hoàng còn nhỏ cũng từng phải chịu sự giáo dục nghiêm khắc của lão. Phụ hoàng kính trọng Cố tiên sinh dị thường, mỗi lần đều tự mình dâng môn bài phụng, trước hành quân thần lễ, sau hành sự sinh lễ không dám bỏ qua, việc này sớm đã được dân gian truyền thành giai thoại.

Quân thần sư, cho dù là hoàng đế thấy sư phụ cũng phải tuân theo quy củ. Hắn gật gật đầu hỏi tiếp:

- Cố Bình Ngôn này là thế nào? Hắn hẳn không phải là đế sư chứ?

Tần Tiên Nhi khẽ ừ:

- Cố Bình Ngôn mặc dù không phải đế sư, nhưng hắn cũng có thân phận không giống người bình thường. Hắn là con trai độc nhất của Cố tiên sinh, được hoàng tổ ân điển, từ nhỏ đã được đọc sách học tập chung với phụ hoàng, Thành Vương. Dù chưa được phong tước vị, nhưng có thể nói cả Vương gia và phụ hoàng đều gọi hắn một tiếng Bình Ngôn đệ.

Hóa ra là như vậy, Lâm Văn Vinh nghe thế rất nhức đầu. Hắn vốn an bài mọi việc đâu vào đấy, không biết lời đâu ra một tên Cố Bình Ngôn. Đùng xem tiểu tử này không có quan chức, nhưng có cha hắn đứng sau lưng, đến cả Hoàng thượng cũng không dễ dàng xử lý hắn, huống chi là Hứa Chấn.

Ở bên kia, Hứa Chấn cũng đã biết đến thân phận chân thật của Cố Bình Ngôn, xem ra đây là một cục xương rất khó nhai, đánh không được, sờ không xong, quả là làm cho hắn tiến thoái lưỡng nan.

Thấy trên mặt tên tiểu Tổng binh này có vẻ rất khó xử, Cố Bình Ngôn ngạo nhiên cười:

- Chỉ là một thành phòng Tổng binh nho nhỏ mà cũng lên mặt, dám tới Vương phủ giường oai, việc này truyền ra ngoài không làm cho người trong thiên hạ cười rụng răng sao? Hôm nay ta thay mặt Hoàng thượng, thay mặt Vương gia, quân giáo cái tên không biết quy củ nhà người. Người đâu, lột khỏi giáp của hắn xuống, bắt giam đến binh bộ ...

Chưa dứt tiếng, chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng cười hi hi ha ha:

- Có ai không? Có ai ở nhà không?

Cố Bình Ngôn nghe thế vô cùng sửng sốt, đây là người nào thế? Dám tới tận Thành Vương phủ mà kêu cửa như vậy. Sự gia mật thấy Cố Bình Ngôn đứng trấn thủ phía trước, nhất thời khôi phục khí lực, như vừa tỉnh dậy, lắc đầu nói theo:

- Người phương nào ồn ào thế, không muốn sống nữa à?

- Chát...

Sau tiếng chát, má của quần gia mật nhất thời sưng phồng lên, vài cái răng còn sót lại bay vọt ra xa, một tên thị vệ như lang tợn hổ đứng trước người hắn:

- Đồ chó, người mù hay sao, dám bắt kính với công chúa và Lâm đại nhân hả?

Một nữ tử yêu kiều, dung nhan diễm lệ mặc áo màu vàng nhạt, đẩy một chiếc xe lăn đang từ từ đi đến. Trên xe lăn có một thanh niên khuôn mặt tươi cười, cả người băng bó.

- Tiểu đệ Lâm Tam, đặc biệt tới đây bái kiến Vương gia.

Lâm Văn Vinh ôm quyền, cười gọi lớn.

Cố Bình Ngôn sắc mặt đại biến, nhìn chằm chằm vào hắn:

- Người ... người là Lâm Tam? Người không chết ...

- Người đi mà chết đi!

Tần Tiên Nhi quát, rồi lạnh lùng hừ lớn. Cố Bình Ngôn tuy là đế sư, nhưng làm sao so được với công chúa có huyết thống hoàng gia thuần khiết, chỉ a lên một tiếng, rồi ngậm miệng lại không dám nói gì nữa.

- Ủa, vị lão huynh này là ai thế? Nhìn hơi quen quen. Ồ, tưởng ai, hóa ra người là Cố tiên sinh, chúng ta đã gặp nhau ngoài thành rồi mà.

Lâm Văn Vinh cười hỏi thăm:

- Nhọc công huynh quan tâm rồi, tiểu đệ vốn cũng tưởng rằng mình hẳn phải chết rồi, vậy mà tới âm tào địa phủ, Diêm vương lão gia nói ta dương thọ chưa hết, còn chưa hưởng phúc tám mươi năm nữa, nên đuổi ta trở lại. Xấu hổ, xấu hổ.

Cố Bình Ngôn thấy hắn làm bộ làm tịch, nhin không được hừ lạnh, mặt hầm hầm:

- Lâm đại nhân quả là phúc khí lớn, Cố mẫu chúc người sống lâu trăm tuổi.

- Đa tạ, đa tạ!

Lâm Văn Vinh cười châm chọc:

- Sau khi tiểu đệ chết đi sống lại, trong lòng dâng lên cảm xúc vô cùng, chợt nhớ tới sự quan tâm của Vương gia với tiểu đệ, cho dù đang đêm cũng phải tới để báo đáp ân tình của lão nhân gia. Ủa, Vương gia đâu, Vương gia có ở nhà không?

Cố Bình Ngôn cười:

- Ha ha...Vương gia đang ở Tướng quốc tự dâng hương kỳ chúc cho tiên hoàng, chẳng lẽ Lâm đại nhân không biết hay sao?

Lâm Văn Vinh à một tiếng dài:

- Thật không? Tiểu đệ vừa mới chết đi sống lại, đương nhiên không biết rồi. Ý tiên sinh nói Vương gia ở Tướng quốc tự, Cố tiên sinh, tiên sinh chắc chắn điều đó chứ?

Thấy ánh mắt Lâm Tam chớp chớp, miệng giống như đang cười, dường như đang nắm giữ một điều gì đó, Cố Bình Ngôn chợt do dự, nhất thời không dám nói tiếp.

Lâm Tam gật đầu hài lòng, tự nhủ:

- Chẳng trách Cố tiên sinh muốn đốt lửa trong Vương phủ, nguyên lai Vương gia không có ở nhà.
- Người nói cái gì?

Tiếng hấn tuy nhỏ, nhưng mọi người đều nghe được rõ ràng. Cố Bình Ngôn vừa thấy hấn cầm bó đuốc cút hất vào người mình (câu thành ngữ: ý nói là kẻ ăn ốc, người đổ vỏ) nhất thời nổi giận đùng đùng.

- Ta nói không đúng sao?

Lâm Văn Vinh cười gian xảo:

- Lửa đang cháy đùng đùng khắp Vương phủ, Cố tiên sinh cứ mặc kệ không quan tâm gì, còn ngăn cản người khác cứu hỏa, chẳng lẽ không phải muốn giữ lửa là gì?

429. Chương 427.dị Thường

- Lâm đại nhân vừa lúc người tới, chắc người cũng biết thành phòng Tổng binh Hứa Chấn chứ? Hấn dám tự tiện xâm nhập Vương phủ, xông thẳng vào bên trong, Cố mô hoài nghi hấn có dụng tâm khác, đang muốn giao cho binh bộ tra xét.

Lâm Văn Vinh liếc mắt nhìn Hứa Chấn, cười hỏi:

- Tiên sinh nói là vị Hứa tướng quân này hả? Biết chứ ... biết chứ ... chúng ta chiến đấu với nhau ở chiến trường mà.
- Chỉ sợ không đơn giản chỉ là chiến đấu với nhau như thế.

Cố Bình Ngôn hừ một tiếng trong mũi, cười khinh khỉnh:

- Nếu ta nhớ không lầm, Hứa Chấn - Hứa Tổng binh là một công thần đã theo bên người Lâm đại nhân tiểu trừ Bạch Liên, rồi được Từ Vị đại nhân ở Bộ Hộ báo công lên Hoàng thượng, sau đó hấn cùng nhóm với mấy vị đại tướng thủ hạ của người, ta có nhớ lầm không vậy?

Đến cả chuyện này mà cũng nhớ rõ ràng, Cố Bình Ngôn quả là rất có tâm tư. Lâm Văn Vinh liếc mắt nhìn gã ra vẻ kinh ngạc, cười ha hả:

- Ô! Thật không? Ai chà! Không nhờ Cố tiên sinh nhắc lại, tiểu đệ suýt đã quên rồi. Lão huynh cũng biết tiểu đệ vốn là người không màng danh lợi, không hề có tâm tư gì với công danh lợi lộc. Cố tiên sinh người lại còn nhớ về tiểu công thuở ban đầu của Lâm Tam, thật sự làm tiểu đệ quả thật xấu hổ quá.

Trong khi hai người nói chuyện, song phương vẫn tiếp tục giằng co nhau rất mãnh liệt. Đám tráng hán phía sau Cố Bình Ngôn cầm đao kiếm lập lòe, âm thầm di động bước về phía trước, Hứa Chấn cũng không phải kẻ mơ ngủ, liền khoát tay một cái, một đội tướng sĩ thân kỵ doanh cũng lập tức tiến lên, cung nỏ trong tay phát ra ánh quang âm trầm, chĩa thẳng vào mặt đối phương.

Thấy Lâm Tam ngôn từ sắc bén, Cố Bình Ngôn cười lạnh lùng rồi cất lớn giọng:

- Lâm đại nhân, hôm nay không nên đàm luận về mấy chiến công cũ như vậy. Đây là Thành Vương phủ đệ do chính tiên hoàng ngự tứ, là chỗ ở của long tử hoàng tôn, địa vị rất được tôn sùng? Lâm đại nhân không chỉ dung túng thủ hạ binh sĩ đang đêm xâm nhập Vương phủ, xông vào bên trong, lại còn động thủ đánh người, dung túng cho người phóng hỏa hành hung, người rốt cuộc muốn làm gì đây? Hôm nay nếu không nói cho rõ ràng, mặc kệ người có thân phận gì Cố mô chắc chắn sẽ tố cáo người tới Kim loan điện, cầu Hoàng thượng chủ trì công đạo.

Cố Bình Ngôn này cũng thật là ngoa ngoắt, chỉ cần nói mấy câu là đã tố cáo Lâm Tam mấy tội lớn như phóng hỏa, hành hung, người nào có lá gan nhỏ một chút, chỉ sợ sớm đã bị hấn dọa cho sun cả vôi rồi.

- Tố cáo ta?

Trên mặt Lâm Văn Vinh tràn đầy thần sắc vô tội. Vội xua hai tay:

- Cổ tiên sinh, người tố cáo tiểu đệ cái gì? Dung túng thủ hạ, đang đem xâm nhập Vương phủ? Việc này, dường như nói không thông lắm thì phải.

- Sao lại không thông? Chẳng lẽ Hứa Chấn không phải thủ hạ người?

Cổ Bình Ngôn phát tay áo tức giận hừ lạnh, thần thái rất giận dữ.

Lâm Văn Vinh cười bỉ ổi, thừa nhận:

- Hứa Chấn đúng là thủ hạ tiểu đệ ... Ồ! Không đúng lắm, phải nói rằng hắn đã từng là thủ hạ của tiểu đệ. Cổ tiên sinh đã hiểu rõ mọi việc của Lâm Tam như thế, hắn là cũng biết rõ điều đó mà. Tiểu đệ bây giờ cho dù là Phó thị lang của Lại bộ, cũng chỉ là một hư hàm nho nhỏ thôi.

Còn Hứa tướng quân thì sao? Đã được thăng cấp lên làm Tổng binh thành phòng rồi, hắn là thủ trưởng đây, ở Binh bộ cũng đã là một đại nhân vật, đâu có quan hệ gì với tiểu đệ. Người nói hắn là bộ hạ của tiểu đệ, vậy thật sự là đề cao tiểu đệ quá. Về phần tội danh dung túng thủ hạ, đem nhập Vương phủ thì... Ai chà! Tiểu đệ là gan nhỏ lắm, Cổ tiên sinh cũng đừng hù dọa nữa.

Hắn nói liến thoắng, chỉ vài lời ba hoa đã giữ sạch bách không còn giữ lại một chút nào, làm người khác không còn chỗ có thể bắt bẻ được. Cổ Bình Ngôn ngẫm nghĩ một lát, Hứa Chấn đích xác không phải người dưới quyền của Lâm Tam, chỉ bằng điểm này quả thật không thể phán tội danh cho hắn. Trong lòng gã quả thật không cam lòng, vẫn truy cứu tiếp:

- Cho dù Hứa Chấn không phải là người do người phái ra, nhưng dám đánh người trong Vương phủ, thậm chí phóng hỏa hành hung, người giải thích thế nào đây?

- Phóng hỏa hành hung?

Lâm Văn Vinh sắc mặt hoảng hốt:

- Cơm có thể ăn bậy, nhưng lời không thể nói bậy được đâu. Cổ tiên sinh, người nói ta phóng hỏa hành hung, vậy xin hỏi người có tự mắt mình thấy không?

- Việc này ...

Cổ Bình Ngôn hơi trầm ngâm, hừ hừ đáp:

- Trên đời làm gì có sự tình trùng hợp như vậy, Vương phủ vừa bốc cháy người đã xông vào ngay. Nếu nói chuyện này không có quan hệ gì với người, nói ra ngoài chắc chẳng ai tin phục.

Lâm Văn Vinh mỉm cười, từ từ cất giọng:

- Nói như vậy thì việc này đều là do Cổ tiên sinh phán đoán thôi?

- Phán đoán thì sao?

Thấy Lâm Tam sắc mặt khinh mạn, ánh mắt lộ ra vẻ khinh thường, Cổ Bình Ngôn nhất thời rất giận dữ.

Lâm Văn Vinh bật cười, thân hình lúc lắc, một tay chụp mạnh vào xe lăn:

- Cổ tiên sinh thích suy đoán? Ta đây cũng không ngại hỏi ông một số việc. Ta nói, việc cài thuốc nổ mưu hại ta ở Tiêu gia, chính là chủ ý của Cổ tiên sinh, có phải không?

Một tiếng này của hắn như sét đánh giữa trời quang, đập thẳng vào tai người nghe, binh sĩ thủ hạ của Hứa Chấn đều xuất phát từ trận Sơn Đông với hắn, vừa nghe Lâm đại nhân bị người hãm hại, nhất thời đều phần nộ:

- Giết hắn ...

- Bắt tên này đập hắn thành tương đi

- Vì Lâm tướng quân báo thù ...

- Người, người nói cái gì?

Cổ Bình Ngôn sắc mặt đại biến, bắt giác lùi hai bước:

- Người ... người không thể vu khống ta.

Có thể đem thuốc nổ cài vào trong đèn lồng, để phu nhân mang về Tiêu gia, mưu kế này quả nhiên là tình diệu vô cùng, nếu không có người tham mưu bày cho, Thành Vương tuyệt đối sẽ không thể nghĩ ra được. Thấy tên họ Cổ này ánh mắt đảo nhoay nhoáy, khi vừa thấy hắn tới thì lộ ra vẻ kinh ngạc, chắc chắn việc bày mưu hại mình dù gã không tham dự, cũng nhất định phải là đồng lõa. Lâm Văn Vinh nghiêng răng cười lạnh:

- Vu khống? Cổ tiên sinh, ai làm việc này trong lòng người đó phải hiểu rõ nhất. Ông đã có thể suy đoán về ta, sao ta lại không thể suy đoán về ông chứ? Việc này không phải chuyện đùa đâu?

Thấy Lâm Tam nhìn chằm chằm vào mình, tự nhiên liên tưởng tới rất nhiều truyền thuyết về hắn, trong lòng Cổ Bình Ngôn sinh ra chút sợ hãi, hừ khê một tiếng, rồi cúi đầu xuống.

Lâm Văn Vinh đưa mắt ra hiệu cho Hứa Chấn, Hứa Chấn khê gật đầu, quát to:

- Các huynh đệ, theo ta đi vào trong ...

Hơn ngàn binh sĩ nhất tề gầm lên một tiếng, vung đao thương lao vào đám người đối diện, Cổ Bình Ngôn sắc mặt đại biến, cả giận quát:

- Đây là trọng địa trong Vương phủ, ai dám xông vào sẽ dùng tội mưu phản để xử. Lâm đại nhân người cũng thấy, đó là Hứa Chấn công kích Vương phủ, ngày sau trên Kim điện, người phải làm chứng cho ta.

- Là công kích sao?Ồ! Ta đây sẽ làm chứng chứ!

Lâm Văn Vinh cười mỉa, rồi hướng về phía Hứa Chấn hỏi:

- Hứa tướng quân, Cổ tiên sinh nói người công kích Vương phủ, có việc này không?.

- Xin Lâm tướng quân minh xét.

Hứa Chấn ôm quyền trầm giọng trả lời:

- Mạt tướng thân là thành phòng Tổng binh, chức trách của mạt tướng là duy trì sự yên ổn ở trong kinh. Đêm nay mạt tướng đang tuần tra ở trong thành, tự nhiên thấy Vương phủ bốc lửa, liền dẫn theo binh mã vội vàng tới đây cứu trợ. Vậy mà vị Cổ tiên sinh trước mắt không chỉ một mặt ngăn trở, còn cấu kết người khác, cầm đao thương đối kháng với quan quân chúng ta. Mạt tướng cho rằng chắc chắn có tâm phản trắc, Vương gia có thể thân bị hãm trong tay hắn...

- Người nói linh tinh cái gì.

Cổ Bình Ngôn chỉ thẳng vào mũi Hứa Chấn mắng lớn.

- Ai nói linh tinh, ngày mai sẽ biết.

Lâm Văn Vinh cười to:

- Cổ tiên sinh, ông nói Hứa tướng quân công kích Vương phủ. Ta nghĩ rằng không phải. Việc bảo vệ an toàn ở kinh kì, duy trì yên ổn đoàn kết trong kinh thành chính là chức trách chủ yếu của thành phòng Tổng binh, Thành Vương phủ chính là một trong những nơi quan trọng nhất ở đây, là trọng điểm canh gác phòng vệ. Thân là thành phòng Tổng binh, nếu thấy Vương phủ bị cháy mà lại không đến cứu trợ, vậy hắn mới là thất chức. Cho nên ta cho rằng, tội công kích Vương phủ theo như lời Cổ tiên sinh, thật sự là nói oan cho hắn. Hứa tướng quân tận trung với chức vụ, hắn phải được thưởng mới đúng. Hứa tướng quân, mau mau cứu hỏa đi, nếu chậm một chút lỡ cháy mất cái gì không đáng cháy, vậy thì phiền toái lắm.

- Rõ!

Hứa Chấn cười trộm đang muốn ra lệnh, đã thấy Cổ Bình Ngôn song chưởng giơ lên, ngăn trước mặt mọi người, kêu lớn:

- Chậm đã...

- Cổ tiên sinh, chẳng lẽ lửa trong Vương phủ đúng là do ông đốt hả?

Lửa cháy rực trời, đã cháy tới phòng ốc bên trong, thanh âm những vách tường bị đốt cháy sụp đổ vang lên không dứt bên tai, Lâm Văn Vinh mặt cười mà ánh mắt lạnh lùng chỉ tay vào đám lửa:

- Làm sao ông hết lần này tới lần khác ngăn cản Hứa tướng quân cứu hỏa.

- Đám cháy này không cần hấn cứu.

Cố Bình Ngôn nổi giận gầm lên một tiếng:

- Vương phủ ta tự có phương pháp dập lửa.

- Phải không?

Lâm Văn Vinh cười âm hiểm hỏi:

- Cố tiên sinh, xin hỏi ông có thân phận gì ở Vương phủ?

Cố Bình Ngôn sững sốt một chút, gã là thân phận gì thiên hạ đều biết, tuy là vô quan vô chức, nhưng so với quan thì lớn hơn ba phần, không ai dám trêu vào hấn. Hết lần này tới lần khác Lâm Tam ra vẻ không biết. Một câu này, gã lại á khẩu không trả lời được, thật lâu sau mới nói:

- Ta là hảo hữu tri giao của Vương gia...

- Có phải là Khách khanh không.

Lâm Văn Vinh ngắt lời gã, cất giọng nhạt nhẽo:

- An nguy của Vương phủ cũng là việc công của giang sơn xã tắc Đại Hoa ta, Thành phòng nha môn sao dám không quan tâm tới Vương phủ chứ? Thành Vương và Tiểu vương gia chưa lên tiếng, ông chỉ là một Khách khanh lại dám ở đây khoa chân múa tay ngăn trở mọi người cứu hỏa, rốt cuộc ông có âm mưu gì đây?

- Việc này...

Lâm Tam quả là miệng lưỡi đỡ chân tay, Cố Bình Ngôn nhất thời không đấu lại hấn liền nổi cơn giận dữ, giọng đầy phẫn nộ:

- Lâm Tam, người quả là lớn gan, còn dám đối với ta như vậy. Gia phụ chính là ân sư của Hoàng thượng và Vương gia, thuở nhỏ ta đã là bạn đọc sách với Hoàng thượng và Vương gia, tương giao như ruột thịt...

- Ông không quan không chức?

Lâm Văn Vinh nghe gã ba hoa, ngắt luôn lời gã, cười lạnh hỏi.

Cố Bình Ngôn vô quan chức, nhưng không có bất luận kẻ nào dám xúc phạm, nghe vậy cả giận:

- Cố mỗ không thêm quan chức...

- Lớn mặt.

Không đợi hấn nói xong, Lâm Văn Vinh gầm lên một tiếng:

- Quả là một điều dân. Không quan không chức, không hiểu triều chính, lại dám lập một đám võ trang phi pháp, ngăn trở quan viên triều đình làm việc công vụ, quả là lớn gan, dám coi thường cả Bốn quan. Hứa tướng quân, hôm nay có Nghê Thường công chúa và Bốn quan ở đây tọa trấn, người cứ yên tâm làm đúng theo chức quyền. Ta xem ai dám ngăn cản người?

- Tuân lệnh!

Hứa Chấn sắc mặt lạnh lùng, quát lớn một tiếng:

- Các tướng sĩ nghe lệnh, mau mau tiến vào phủ cứu hỏa. Nếu gặp ai ngăn trở việc chấp hành công vụ, coi như dùng bạo lực phạm pháp, coi như mưu phản. Giết hết không tha.

- Giết hết không tha!

Hơn ngàn binh sĩ nhất tề gầm lên tiếng, thanh thế chấn động cả trời đất.

- Ta xem ai dám?

Cổ Bình Ngôn mắt đỏ ngầu, đứng thẳng người ngăn trở mọi người. Hơn trăm tráng hán phía sau gã cũng muốn hành động. Hứa Chấn cười lạnh một tiếng, vung tay lên, liên hoàn nổ của thần kỵ doanh nhất tề phóng ra. Nổ liên hoàn này đã được Từ Chí Tình cải tiến, ba phát một, năm phát một. Lực đạo rất lớn, uy lực vô cùng. Đám võ sĩ này tuy hộ vệ của Vương phủ, nhưng sao có thể so được với những tinh binh đã trải qua chiến trận sống chết, hướng chỉ tiền thủ của thần kỵ doanh, đều là những tinh binh do Hứa Chấn tự mình chọn lựa, có thể nói không trật một phát nào.

Từng đợt tên nối nhau bắn ra, tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tục không dứt. Đám thị vệ Vương phủ phía sau Cổ Bình Ngôn trong nháy mắt đã có hơn mười tên trúng tên. Hoặc trúng cổ, hoặc trúng ngực, máu tươi phun ra như suối, trong nháy mắt nhuộm hồng cả hoa viên.

Cổ Bình Ngôn chỉ là người đọc sách viết chữ, làm gì gặp qua tràng diện sát nhân đao thật, thương thật như vậy. Gã bị dọa sợ đến ngã chống vó lên trời, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy. Gã run rẩy ngược đầu lên nhìn:

- Lâm Tam, người, người lớn gan lắm. Ta sẽ tố cáo người, ta phải tố cáo người với Hoàng thượng.

Tình thế trước mắt, còn có ai thêm quan tâm tới việc gã nói cái gì, tinh binh thủ hạ của Hứa Chấn ủa nhau xông vào, tràn lên áp chế đám thị vệ còn sống. Hoa viên Vương phủ khá rộng, bọn thị vệ dựa vào võ nghệ tinh thâm và quen thuộc địa hình, còn đám quan quân dựa vào huấn luyện thành thực, trận hình hợp lý, tiến thoái tương trợ rất ăn ý, trong khoảng thời gian ngắn âm thanh sát phạt nổi lên bốn phía, hỏa quang cùng với huyết quang tung tóe khắp nơi, thế cục vô cùng hỗn loạn.

Lâm Văn Vinh nhú mày, sát phạt đại giới như vậy, quả không có ý nghĩa gì. Nếu muốn chạy, sớm đã chạy mất rồi.

Hắn rí tai với Tần Tiên Nhi vài câu, Tần tiểu thư gật gật đầu, nũng nịu:

- Mọi người trong Vương phủ nghe đây, Hứa tướng quân vào phủ để chấp hành công vụ, việc các người đối kháng với hắn là đối kháng với quan quân, đối kháng với triều đình. Đây là tội mưu phản, sẽ bị chém đầu, tru di cửu tộc... Bổng cung lấy danh nghĩa Nghê Thường công chúa, ra lệnh cho các người buông vũ khí, niệm tình các người bị người ta kích động hoặc thậm chí không hiểu biết, bổng cung có thể cầu tình với phụ hoàng, không truy cứu tội của các người. Nếu còn ngoan cố kháng cự sẽ coi như tội mưu phản, liên lụy đến cả cửu tộc, cứ giết hết rồi nói sau. Các người cần phải cân nhắc cho kỹ.

Thân phận của Tần Tiên Nhi không giống người bình thường, không ít người trong Vương phủ đã nhận ra nàng. Nàng lại là kim chi ngọc diệp của Hoàng thượng, công chúa ở đây có thể đại biểu cho Hoàng thượng. Nếu còn dám tiếp tục đối kháng với công chúa, mặc dù mình hữu lý cũng biến thành tội mưu phản, bọn thị vệ cũng biết tình lý, nên sự chống cự dần dần yếu đi rất nhiều.

Đám tướng sĩ tỏ ra đại chấn, trận hình gia tăng, vây chặt lấy đám thị vệ còn sống. Chỉ trong chớp lát, nhất nhất bắt giữ tất cả. Lâm Văn Vinh hướng về phía Tần tiểu thư gật gật đầu, Tần Tiên Nhi lại tiến tới gỡ dây trói cho đám người bị bắt, nói nhỏ:

- Bổng cung nói là giữ lời, các người có thể đi. Chỉ hy vọng các người giữ gìn, để sau này đừng làm những việc thương thiên hại lý nữa.

Chỉ trong bốn năm mươi thị vệ bị bắt giữ, nguyên tưởng rằng chỉ có thể thoát được cảnh bị chém đầu, nhưng không thể thoát khỏi lao ngục tai ương. Không thể ngờ được, Nghê Thường công chúa lại khẳng khái hào phóng như thế, đích thân thả họ ra. Mọi người nhìn nhau chẳng biết phải làm gì cho phải. Có mấy người lớn gan một chút, từ từ tiến bước, hướng ra cửa muốn chạy đi. Thấy công chúa và Lâm đại nhân không hề để ý tới mình, nhất thời vẻ mặt đại chấn, ủa nhau chạy đi. Không tới một khắc, đám thị vệ bị bắt đã chạy sạch sẽ không còn một tên nào.

Tần Tiên Nhi nhìn Lâm Văn Vinh, cười nói:

- Tướng công, biện pháp của chàng quả hữu dụng, nếu biết như thế thiếp sớm kêu gọi rồi, cũng tránh cho thủ hạ huynh đệ của chàng khỏi bị thương vong.

- Tiên Nhi yêu quý, nếu sớm kêu gọi thì không thể giống thật được - Ủa! Khuôn mặt nàng càng ngày càng mịn màng, để lão công sờ chút được không.

Hắn sờ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiên Nhi, cười hê hê không nghiêm chỉnh gì cả, trên mặt nở nụ cười thần bí.

Cổ Bình Ngôn ngã trên mặt đất không dám nói gì, gã không hiểu tại sao lại như vậy? Không thể tưởng được, mới xung đột một hồi lại biến thành kết quả này, thật là cây đổ hồ tôn tẩn (câu thành ngữ, ý nói: Gia chủ gặp nạn, gia nhân, thuộc hạ bỏ chạy hết). Thủ đoạn của Lâm Tam quả nhiên là khó tưởng tượng nổi.

- Lâm Tam, ta nhất định tới gặp hoàng đế tố cáo ngươi.

Sắc mặt gã lúc đỏ lúc trắng, bất bình phần nộ nhìn Lâm Văn Vinh, giấy dựa cổ tự đứng lên.

- Hoan nghênh!

Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- À! Thuận tiện nhắc nhở Cổ tiên sinh một chút, ông tốt nhất là cùng với Vương gia lên kim điện, như vậy mới có trọng lượng. Bằng không, với tội danh cản trở công sai của ông, ta cho ông là điều dân, đó là nhẹ tội rồi. Nếu quy cho ông tội mưu phản thì, e hèm, gia phụ ông sợ không đồng ý.

- Người, người...

Nói về đấu võ mồm, thiên hạ làm gì có ai là đối thủ của Lâm Tam. Cổ Bình Ngôn bị hắn đè nén một hồi, sắc mặt trắng bệch, thiếu chút nữa không đứng lên được nữa.

Hứa Chấn từ bên trong phủ đi ra nét mặt ngưng trọng, quay về phía Lâm Văn Vinh chậm chậm lắc lắc đầu, ra hiệu mình không tìm được gì. Mặc dù sớm tính tới kết quả này, trong lòng Lâm Văn Vinh vẫn có chút khởi thất vọng. Thành Vương quả nhiên là một con cáo già, cả tòa nhà này sớm đã dọn sạch, nếu để lão chạy thoát, vậy thì Đại Hoa sẽ không có ngày nào yên ổn.

Trong không khí tràn ngập mùi thuốc súng và bụi đất, đám tướng sĩ tiếp tục phun nước dập lửa. Hứa Chấn phái hơn mười người khác dọn dẹp chiến trường. Những vết máu đỏ pha với bùn đất, trăm hoa trong vườn tàn tạ, vung vãi khắp nơi.

Tất cả người hầu nha hoàn trong Vương phủ, đến cả Cổ Bình Ngôn, đều bị bắt giam tại hoa viên. Vài binh sĩ cầm thuổng, đứng ở một góc đại thụ cách đó không xa, đào lên một lớp đất, chôn xuống các tàn tích máu thịt, làm mọi người đều sợ run cả người.

- Ủa! Đây là cái gì?

Vài binh sĩ đang đào đất bên cạnh cây đại thụ, đang muốn chôn xuống một cái tay, thấy đám đất hơi đùn lên, dưới gốc cây ẩn hiện thấy một góc áo màu vàng kim, tuy chỉ là một góc, nhưng dưới ánh lửa bập bùng lại rất rực rỡ chói mắt, hiện lên màu sắc tươi sáng.

Đám nha hoàn nô bộc trong vườn đều dán mắt nhìn vào đó, đám người nhìn thấy đám binh sĩ đào ra vật này đều vô cùng ngạc nhiên. Có mấy người nhất thời hiểu ra, lập tức thay đổi sắc mặt, tiếng ồn ào vang lên đập vào tai mọi người trong hoa viên. Tâm tình khẩn trương dần dần lan tràn. Cổ Bình Ngôn nghe tiếng động, trong lúc vô ý nhìn lướt qua, khi thấy rõ vật đó, hoảng sợ kêu a lên một tiếng, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

- Chuyện gì ồn ào thế?

Lâm Văn Vinh nhíu mày hỏi.

Hứa Chấn vội vàng vàng chạy tới, kinh hoảng quỳ xuống đất:

- Bẩm, bẩm Lâm đại nhân, dưới cây đại thụ bên kia, phát hiện dị thường.

430. Chương 428. Tài Tang

- Dị thường gì, có cần phải hoảng hốt như vậy không? Rốt cuộc có việc gì xảy ra?

Hứa Chấn sắc mặt kích động thở hổn hển, thanh âm hơi run:

- Mặt... mặt tướng không dám nói.
- Không dám nói?

Lâm Tam ngạc nhiên, ra hiệu cho Tần Tiên Nhi đẩy chiếc xe lăn về phía trước hai bước:

- Hứa tướng quân, người là thành phòng nha môn Tổng binh do Hoàng thượng ngự chỉ thân phong, mọi sự tình lớn nhỏ ở kinh thành, nhất là việc liên quan đến an nguy của kinh kỳ đều do người quản lý, còn có cái gì mà không dám nói chứ?

Hứa Chấn im thin thít, một lúc lâu sau mới mở miệng bẩm báo:

- Đại nhân, mặt tướng chức vụ nhỏ bé không dám nói bừa, hay là mời đại nhân tự mình đến xem qua.

Hắn quay về phía sau phát tay, liền có hai binh sĩ hợp lực bưng một cái khay đến, trong khay có một bộ áo bào lụa mỏng màu vàng, cũng không biết dùng cái gì tạo thành, mềm mại như nước chảy, kim quang sáng ngời. Bộ quần áo này được bọc bằng một tấm sa màu đen, cổ áo dày, ống tay áo nhỏ, hai vai áo có hai con rồng vàng, ở giữa có một cái đai ngọc, trên áo gấm có thêu hình rồng, phượng và nhiều hình khác nữa.

Nhìn kỹ hình kim long thêu trên áo bào, đầu như trâu, thân như rắn, sừng như hươu, mắt giống như tôm, có thể rồng, có vẩy rồng, thân cuộn, đó chính là Long, đủ mọi tư thế khác nhau, khí thế lẫm lẫm quả là bất phàm. Một bộ quần áo nhỏ nhỏ như vậy, nhưng lại cần có hai binh sĩ hợp sức bưng lên, có thể thấy được sự quý trọng đến như thế nào.

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên thốt:

- Ô! Quả là một bộ quần áo rất đẹp, chắc là bằng vàng, trên đó còn thêu nhiều hình rồng như vậy, trông thật quen mắt...

Hứa Chấn liếc mắt nhìn hắn muốn nói nhưng lại thôi, Lâm Văn Vinh đột nhiên kêu lên sợ hãi:

- Ta nhớ ra rồi, cái này ... đây là long bào mà hoàng đế hay mặc mà...

Mọi người trên toàn trường chẳng có mấy ai chậm hiểu như hắn, thêu rồng vàng vào áo bào thì ngoại trừ hoàng đế còn có ai dám làm chứ? Hứa Chấn gật đầu cất giọng rất nghiêm trọng:

- Bẩm đại nhân, chính là long bào.
- Long bào?

Lâm Văn Vinh nhú mày vẻ khó hiểu hỏi:

- Hứa Chấn, long bào này chỉ có Hoàng thượng mới được mặc, người tìm được vật này ở đâu thế?

Hứa Chấn vội vàng ôm quyền:

- Mặt tướng không dám giấu, long bào này được tìm thấy ở dưới gốc cây đại thụ trong hoa viên Vương phủ, được thủ hạ của mặt tướng ngẫu nhiên phát hiện ra, có nhiều người ở trong hoa viên tận mắt chứng kiến.
- Dưới gốc đại thụ trong hoa viên Vương phủ hả?

Lâm Văn Vinh kỳ quái ủa một tiếng:

- Lạ nhỉ! Vương gia vô duyên vô cớ chôn một cái long bào dưới đó làm gì, sao lão không mặc trên người luôn?

Cổ Bình Ngôn nghe thế thần sắc đại biến, vội vàng hét lên:

- Người.. người đừng nói bậy! Long bào này không phải của Vương gia.
- Đương nhiên là ta biết long bào này không phải của Vương gia, nó chỉ có thể thuộc về Hoàng thượng thôi. Ta chỉ thấy lạ, thực tế chỉ có Hoàng thượng mới mặc long bào, làm sao lại bị chôn dưới gốc cây trong hoa viên của phủ Vương gia chứ?

Lâm Văn Vinh mỉm cười lẩm bẩm vài câu, rồi chớp mắt hỏi:

- Cổ tiên sinh, ông có biết không?
- Đây là có người cố ý tìm cách hãm hại.

Cổ Bình Ngôn gầm lên:

- Vương gia không thể làm việc này.
- Vu cáo hãm hại?

Lâm Văn Vinh cười lạnh:

- Ta cũng hy vọng là như thế! Nhưng ta cảm thấy hơi kỳ quái là làm sao không ai vu khống hãm hại ta giống như vậy? Cổ tiên sinh, long bào đào được từ trong Vương phủ, có nhiều người chứng kiến, người có thừa nhận điều đó không?

- Đúng.... Nhưng ...

- Chà!

Lâm Văn Vinh phát tay, ngắt lời gã:

- Cổ tiên sinh, việc này vô cùng trọng đại, vấn đề bốn quan đưa ra ông chỉ cần trả lời là đúng hay là không, những việc khác không cần ông xen vào. Hứa tướng quân, mời người an bài một thư ký ghi chép lại hết những lời Cổ tiên sinh nói. Khi hỏi xong, mời ông ấy ký tên vào đó.

- Ta không ký!

Cổ Bình Ngôn cười lạnh phản bác:

- Rõ ràng người đoạn chương thủ nghĩa, hồn hào thị thính (trích dẫn một đoạn để gây hiểu lầm). Cổ mỗ tuyệt không ký tên vào văn thư đó đâu.

- Không ký hả?

Lâm Văn Vinh cười, hai tay khua lên nói về độ lượng:

- Không có vấn đề gì cả, dù sao vụ án như vậy bốn quan cũng không thể dính dáng vào. Ta chỉ là vô tình tới hiện trường, mà thôi ... À, Vương gia chôn long bào dưới gốc cây để làm gì nhỉ, điều đó làm cho ta suy nghĩ mãi ... chẳng lẽ là muốn đùa một chút cho vui? Đúng là phí tiền. Hứa tướng quân, người thấy sao?

Lâm Văn Vinh biểu diễn quá tốt, Hứa Chấn nhin cười, lắc đầu trả lời:

- Mạt tướng cũng không giải thích được, chắc chỉ có mời Vương gia tới mới có thể giải đáp nghi ngờ này được. Đại nhân, xin hỏi mạt tướng phải làm gì tiếp theo đây?

Lâm Văn Vinh cười ha ha:

- Hứa tướng quân, người là thành phòng Tổng binh, việc này là do người quản. Theo ta thấy Vương gia chắc là đùa thôi, không biết trong vườn này còn chôn bảo bối khác nữa không nhỉ? Ồ! Coi như ta chưa nói cái gì cả, Hứa tướng quân cứ làm việc đi.

Hứa Chấn nhin tình sáng lên, phát tay quát to:

- Tiếp tục kiểm tra cho ta, đào tung cái vườn này lên, phát hiện có gì lạ thường lập tức bẩm báo, không được chậm trễ.

Đám binh sĩ sớm đã chuẩn bị sẵn sàng, vừa nghe hấn ra lệnh như vậy tất cả ùa nhau đào bới, cuốc thuổng bở xuống khắp nơi, tiếng thành thạch vang lên không dứt. Chưa đến một phút sau, lại có một tiếng kêu kinh hãi truyền đến:

- Đại nhân, nơi đây lại phát hiện ra điều lạ rồi.

Lần này cũng dưới một gốc hoa mẫu đơn ở trong vườn phát hiện ra vật lạ khác. Đó là một cái bao lớn màu vàng, chôn rất sâu dưới gốc hoa. nếu không có Lâm Văn Vinh nhắc nhở, chắc gì đã tìm thêm được.

Hứa Chấn vội vàng dẫn thuộc hạ chạy đến, trong bao nhỏ có vật gì đó rất nặng, cũng không biết bên trong là thứ gì.

- Mở ra!

Lâm Văn Vinh neho mắt hét. Hai binh sĩ vô cùng cẩn thận đặt cái bao lên trên mặt đất, từ từ mở ra.

- A ...

Thấy vật trong bao mọi người đều tròn tròn mắt, đồng thanh kêu lên sợ hãi. Hiển nhiên vật tìm thấy được là một cái vương miện, dùng tơ vàng cực nhuyễn dệt thành mũ có cánh, hai bên có hai con rồng được kết bằng sợi tơ vàng giống hệt nhau. Hai con rồng từ hai bên hướng về phía đỉnh vương miện. Ở giữa có một viên bảo châu đỏ như lửa. Kim quan này chắc nặng hai cân, trên đỉnh quan có kim long bay lượn, uy nghiêm dũng mãnh, màu sắc tinh khiết, đẹp dễ mười phần, thủ nghệ tinh vi, không gì sánh được.

- Ái chà, cái mũ rồng đẹp quá nhỉ?

Lâm Văn Vinh hít một hơi.

Tần Tiên Nhi nghe thế phì cười, bắt lực liếc hắt:

- Cái gì mà mũ rồng, đây là Kim ti quan, hay còn gọi là Dực thiện quan. Cái khối ở giữa kia tên là Hỏa diễm châu, chính là Kim quan của hoàng đế Đại Hoa ta.

- Kim quan của hoàng đế?

Lâm Văn Vinh ồ một tiếng thật dài, giật mình hiểu ra, rồi lại nháy mắt vài cái:

- Công chúa, nếu ta không lầm chỉ có Hoàng thượng mới có thể đội Kim ti quan này. Có phải là như vậy không?

- Điều đó đương nhiên rồi!

Tần Tiên Nhi gật đầu nói tiếp:

- Người khác dám đội thì coi như tạo phản, chắc chắn phải mất đầu.

Thật sự là lão bà thật tốt của ta, những lời này bổ sung quá kịp thời. Lâm Văn Vinh cười hê hê:

- Ta hiểu rồi. Ài! Vương gia đùa vui quá nhỉ, ngoại trừ long bào còn có kim quan nữa. Cẩn thận dọa ta đứng tim đó. Cổ tiên sinh, hai thứ bảo bối này, từ trước đến nay ông đã từng nhìn thấy chưa?

- Ngươi rõ ràng vu cáo hãm hại.

Cổ Bình Ngôn sắc mặt trắng bệch, nói rất khẩn trương:

- Ta ở trong Vương phủ đã lâu, trước nay chưa thấy đồ vật này ...

- Cái gì?

Lâm Văn Vinh sắc mặt kịch biến, chỉ vào mũi Cổ Bình Ngôn quát:

- Cổ tiên sinh, ông quả là lớn gan, dám nói long bào và kim quan là đồ vật? Ta đây xin hỏi một câu, chúng nó là đồ vật gì?

Cổ Bình Ngôn hoảng sợ, trong lòng hồi hận vô cùng, chỉ một câu nói sơ ý đã khiến cho Lâm Văn Vinh nắm được đuôi, trong lúc bối rối gã vội vàng giải thích:

- Không ... không ... chúng nó không phải đồ vật ...

- Cái gì?

Lâm Văn Vinh hít một hơi lạnh khí, chỉ vào mũi Cổ Bình Ngôn, cười hăng hắc:

- Cổ tiên sinh, Lâm mỗ tự nhận gan lớn bằng trời, trước mặt ông, ta không thể không thừa nhận ông còn lợi hại hơn ta nhiều lắm. Lời đại nghịch bất đạo như thế mà ông cũng có thể nói ra được ... hay lắm, hay lắm! Hứa tướng quân, nhớ kỹ lời này chưa?

Hứa Chấn sao có thể không rõ ý tứ của hần, cười nói:

- Đại nhân yên tâm, tất cả mọi người trong hoa viên này, nhất cử nhất động đều được mặt tướng nhớ rõ ràng, không ai phủ nhận được.

Khó lòng phòng bị! Nói về gian trá,狡 hoạt chính là sở trường của Lâm Tam, Cố Bình Ngôn làm sao có thể là đối thủ của hần chứ. Thấy chuôi đã bị Lâm Tam nắm chặt, gã cũng không còn sợ, mặt đỏ lên nghiêng rằng trèo trẹo:

- Lâm Tam, ngươi muốn gây ra vụ văn tự ngục sao? Có mỗ không sợ ngươi. Ngươi vu khống Vương phủ, hãm hại trung lương, Cố mỗ tuyệt đối sẽ không buông tha cho ngươi đâu.

Lâm Văn Vinh mắt chớp chớp, liền cười nói:

- Cố tiên sinh, ông luôn miệng nói ta vu cáo hãm hại, xin hỏi có chứng cứ gì không? Long bào, Kim quan đào được từ Vương phủ, mọi người đều chính mắt nhìn thấy, sao lại đổ lên đầu ta? Cố tiên sinh, làm người cần phải có lương tâm, bất luận ta có vu cáo hay không, ông cũng khó trốn khỏi tội phi báng.

- Cố mỗ có gì phải sợ? Cố gia của ta là đại trung lương, gia phụ là đế sư, Hoàng thượng đặc biệt ân sủng, ta sợ ai chứ?

Cố Bình Ngôn chất vấn lại:

- Long bào kim quan này tuy đào được từ trong Vương phủ, nhưng ngươi có chứng cứ gì để chứng minh đây là do Vương gia tự mình chôn giấu? Theo ta thấy, nhất định là có kẻ tiểu nhân cố ý hãm hại, Cố mỗ nhất định phải bẩm báo với Hoàng thượng, tra cứu rõ ràng, đem tên tiểu nhân khốn khiếp đó trị tội thật nặng.

- Cố tiên sinh quả nhiên có quyết tâm, ta rất bội phục.

Lâm Văn Vinh khinh thường cười lạnh:

- Chỉ xin trong khi Cố tiên sinh tra án, thuận tiện giúp cho một tay, tra xem tên cầu tặc chủng nào dám mưu hại tiểu đệ ta... Con bà nó, ta bảo tên cầu tặc chủng này sinh con trai, đảm bảo phía dưới sẽ lớn hơn phía trên.

Nói đến bực cả mình, cả người đau đớn, hần nói đến mức nước bọt bắn tung tóe, hai mắt đỏ ngầu, chữ âm ỉ giống như muốn giết người đến nơi. Tần Tiên Nhi nghe thế chỉ cười, liếc hần vài lần:

- Chàng đó, đúng là một tên du côn.

Thấy Lâm Tam giống như một tên du côn vô lại chửi bới lung tung, Cố Bình Ngôn tức giận đến cả người run rẩy, không nói được một câu nào.

- Đại nhân, lại có phát hiện trọng đại!

Hứa Chấn vội vàng chạy tới, trong tay nắm một bao màu lục, cầm rất cẩn thận, thần sắc vô cùng phấn chấn.

- Phát hiện cái gì?

Chửi được nên hần rất sáng khoái, trong lòng Lâm Văn Vinh nhất thời cao hứng, lắc đầu, chậm rãi hỏi.

- Đại nhân, người xem...

Tay Hứa Chấn run lên, từ từ mở cái bao nhỏ đó. Hào quang chợt ẩn hiện. Mọi người cảm thấy trước mặt một khoảng huỳnh quang, rồi tất cả gần như đều đứng tròng.

Vật đó là một khối bích ngọc hình tứ phương, lớn bằng bàn tay, xung quanh đều có lục sắc, chất liệu bóng loáng mịn màng. Dưới ngọn đèn heo hắt huỳnh quang tỏa ra nhàn nhạt, có vẻ rất ấm áp. Trên bích ngọc, có hai con kim long cuộn mình nằm nghỉ, đầu rồng nhìn lên, bụng dán vào nhau, đuôi cũng quấn lấy nhau, râu rồng vểnh lên, gương nanh múa vuốt, thần thái uy vũ, trông rất sống động.

Cố Bình Ngôn vừa nghe lại có phát hiện, trong lòng có chút khinh thường, nhưng khi thấy vật trên tay Hứa Chấn, sắc mặt gã đại biến, miệng lẩm bẩm:

- Không có khả năng, điều này sao có thể được?

Lâm Văn Vinh mặc kệ gã lảm nhảm, hắn thấy nhiều loại ngọc thạch rất tốt, nhưng tuyệt thế trân phẩm như vậy thì chưa bao giờ thấy qua. Hắn sững sốt thật lâu, rồi mở miệng hỏi vô cùng cẩn thận:

- Đây là cái gì?

Tần Tiên Nhi đưa tay nhận lấy bích ngọc trong tay Hứa Chấn, trên mặt buồn vui lẫn lộn, nhẹ giọng nói:

- Đây là khai quốc ngọc tử của Đại Hoa ta, Vào một đêm trước khi phụ hoàng đăng cơ cách đây hai mươi năm, ngọc tử này đột nhiên biến mất. Hai mươi năm qua, một mạch không hề có tin tức, phụ hoàng rất xấu hổ. Không ngờ ngọc tử truyền quốc của Đại Hoa ta, lại bị tên tặc nhân lòng lang dạ sói này cướp đi...

- Ngọc tử truyền quốc bị mất?

Lâm Văn Vinh cả kinh, miệng há hốc:

- Ai chà! Vật này quá quý báu rồi. Để ta sờ một trăm cái rồi nàng hãy thu hồi... Cổ tiên sinh, ông nói thế nào, đây có phải là còn người hãm hại nữa không?

Cổ Bình Ngôn làm như không nghe hắn nói gì, thần sắc si ngốc, thì thào tự lẩm bẩm, trên mặt tràn đầy thần sắc khó tin. Truyền quốc ngọc tử, vật trân quý như vậy không phải ai cũng có thể đưa ra được, ai có thực lực để hãm hại Thành Vương chứ?

Lâm Văn Vinh hít dài một hơi:

- Chà! Quả thật là đáng giết mình, long bào, kim quan, ngọc tử, tùy tiện xuất ra một cái đã có thể chết tới mấy đời rồi. Không nghĩ được rằng Vương gia một mình thu thập tất cả mọi thứ ở đây, thật sự là quá kinh người, đúng là chưa từng thấy mà. Ta từng này tuổi rồi, hôm nay lại xem như được mở rộng thêm kiến thức. Hứa tướng quân, người làm rất tốt. Mau giao cho Hoàng thượng, công lao các huynh đệ sẽ được ghi nhận. Lúc này trời lạnh lắm, mọi người không được nghỉ ngơi mà phải ra ngoài tuần tra, quả là không dễ dàng chút nào.

Hứa Chấn nghe thế cười thầm, nét mặt cũng làm bộ đứng đắn:

- Mặt tướng tuân mệnh. Tướng quân, vị Cổ tiên sinh này xử trí như thế nào đây?

Liếc nhìn Cổ Bình Ngôn, Lâm Văn Vinh khẽ gật đầu:

- Người cũng biết ta là một người rất chính trực. Đối với Cổ Bình Ngôn thì cứ giao ông ta cho triều đình. Hoàng thượng xử trí như thế nào chúng ta không cần quan tâm.

Đám cháy đã từ từ suy yếu. Sau trận náo động Vương phủ đã bị đốt cháy mất ba bốn thành, nha hoàn nô bộc đều bị bắt. Phủ Thành Vương phồn hoa náo nhiệt, trong một đêm đã thành tàn viên đoạn bích (ý nói vườn nát, tường đổ, nhà cháy...) trở thành một đồng hoang phế.

Hứa Chấn để lại nhân mã cứu hỏa, rồi giải đám người Cổ Bình Ngôn đi. Cổ Bình Ngôn trước khi đi trừng mắt nhìn Lâm Văn Vinh, trong đó hiện lên nhiều tia lệ mang:

- Lâm Tam, Cổ mẫu tuyệt sẽ không buông tha người đâu. Chúng ta gặp nhau trên Kim loan điện.

- Gặp nhau không bằng hoài niệm. Cổ lão huynh đi nhé!

Lâm Văn Vinh phất tay cười hì hì, nhìn theo Hứa Chấn áp giải gã đi xa dần.

Nhìn những cụm khói bụi còn bốc lên nghi ngút, pha với chút tàn lửa tung tóe, xung quanh gạch ngói vỡ vụn khắp nơi, Tần Tiên Nhi thần sắc buồn bã, lắc đầu than nhẹ:

- Tòa nhà này được xây dựng rất gian nan, thế mà chỉ một thoáng đã bị hủy đi. Phú quý như mây khói, một khi tỉnh lại đều đã theo gió tiêu tán mất.

- Làm sao mà nàng lại cảm thán thế?

Lâm Văn Vinh cười, cầm tay nàng nói:

- Có phá hủy thì sẽ có kiến thiết, đây là qui luật từ trước tới trước nay của xã hội. Không ai thay đổi được.

Tiên Nhi khẽ ồm, chậm rãi tựa đầu vào vai hắn, cất giọng buồn bã:

- Tướng công, chàng nói thử xem, Lâm gia chúng ta sẽ có ngày bị suy sụp như vậy không?

Lâm Văn Vinh ngẩn người, vấn đề này quá thâm ảo, không một ai có thể trả lời được.

- Sợ cái gì?

Hắn hôn vào má Tiên Nhi một cái, tỏ vẻ không lo lắng gì, cười khích lệ:

- Lâm gia luôn luôn có nhân tài, đều là những nhân tài mấy trăm năm khó gặp. Chỉ cần các nàng sinh cho Lâm gia ta thật nhiều con cháu, đến lúc đó Lâm gia sẽ hóa thân thành trăm ngàn tông tộc. Từ đó thế nào cũng sẽ có một tiểu tử có thể kế thừa được phong phạm của lão tổ tông (là ta) nàng chớ lo!

Tần Tiên Nhi cười ngọt ngào, rồi hôn nhẹ vào mặt hắn một cái:

- Tướng công, Tiên Nhi thích nghe chàng nói chuyện nhất. Khi thiếp được ở bên chàng, tựa hồ không cảm giác đến ưu sầu, chẳng trách sự phước...

- An tử tử? Nàng làm sao?

Lâm Văn Vinh cả kinh hỏi.

- Không có gì!

Tiên Nhi lè lưỡi, nuốt mấy câu vừa rồi vào bụng, cười hì hì:

- Tướng công, chàng tìm được long bào, kim quan, ngọc tử từ đâu thế? Làm thiếp sợ muốn chết. Những vật này đâu có đơn giản, làm sao có thể dễ dàng tìm ra được?

- Ài! Nàng đừng nói mò, việc này ta không thể làm được.

Lâm Văn Vinh thần sắc vô cùng nghiêm chỉnh, cố gắng ra vẻ đạo mạo.

Tần tiểu thư cười mắng yêu:

- Thấy ghét, chàng bảo Cao Tù đi làm chuyện tốt còn tướng thiếp không biết sao? Thiếp hỏi chàng, ba vật này chàng lấy từ đâu tới?

- Không phải ta làm mà.

Lâm Tam nhún vai vẻ vô tội, xua tay chối phăng:

- Món đồ này là do Từ Vị kiếm được, động thủ chính là Cao Tù, ta đâu có quan hệ gì đâu. Ta không biết gì cả.

Tần Tiên Nhi cười nheo tay hắn một cái:

- Từ tiên sinh quả là có thủ đoạn, ta thấy ba vật này chẳng có cái nào là giả cả. Nếu không có thời gian vài năm thì không thể chuẩn bị được. Chẳng lẽ hắn từ mấy năm trước đã bắt đầu chuẩn bị cho ngày này rồi hay sao?

Đầu óc Lâm Văn Vinh làm việc nhanh như điện, đột nhiên hắn vỗ đầu, giật mình vẻ như hiểu ra, cười cười:

- Ta biết rồi... Chẳng trách lão Từ lại tìm được tất cả mọi vật nhanh như vậy. Tiên Nhi, nhạc phụ của ta thật sự là thiên hạ đệ nhất cao nhân, đến cả ta là người thông minh như vậy, cũng chỉ xứng đáng xách dép cho lão.

- Chàng bây giờ mới biết à?

Tiên Nhi duyên dáng cười khanh khách:

- Phụ hoàng thân là Đại Hoa tôn sư, nếu không có thủ đoạn làm sao có thể trị quốc hưng bang?

Nha đầu này sau khi nhận tổ quy tông, xem ra rất có hảo cảm với lão. Lâm Văn Vinh gật đầu mỉm cười, lại nghe Tiên Nhi thâm thõ dài nói:

- Việc hôm nay tuy là ghép được tội danh, nhưng lại để hai phụ tử hấn chạy thoát mất. Tương lai Đại Hoa ta chẳng biết sẽ gặp bao nhiêu phiền não đây.

- Nàng đừng nản chí, Thành Vương dốc lòng chuẩn bị nhiều năm, nếu dễ dàng bị chúng ta bắt giữ như vậy thì hấn quả là quá kém. Huống chi...

Lâm Văn Vinh cười khê đầy vẻ thần bí, trong mắt không che dấu được sự đắc ý:

- Ai nói chúng chạy thoát rồi?

431. Chương 429: Tham Vọng Của Từ Tiểu Thư

- Ta cũng không dám khẳng định, nhưng dựa theo suy đoán của ta, chúng hấn là chưa chạy thoát đâu. Ngoài thành có đại quân dày đặc. Với vòng vây đó có muốn chạy cũng không thoát, chỉ có đợi khi đại quân giãn ra thì chúng mới có cơ hội.

- Thiếp hiểu rồi.

Tần Tiên Nhi vỗ bàn tay nhỏ bé, dịu dàng nói:

- Tướng công tương kế tựu kế, cố ý an bài cho Từ Vị điều binh khiển tướng, tích cực lùng sục ngoài thành, gây nên nhiệt náo thật lớn, chính là muốn tạo một tình huống giả, để cho bọn chúng tưởng là chàng đã rút lui, vòng vây của đại quân đã loạn, cũng là lúc bọn chúng có thể thuận lợi giương buồm trốn thoát.

- Quả nhiên không hổ là vợ yêu của ta, đi theo lão công lâu như vậy, cũng đã học được tám phần thông minh của ta rồi.

Lâm Văn Vinh gợn ngón cái, vừa tán thưởng nàng, cũng thực sự là tán thưởng mình.

- Không biết ngược.

Tần tiểu thư duyên dáng cười khanh khách, quyến rũ mắng một tiếng, rồi lại cau mày:

- Chỉ sợ Thành vương cũng không phải là một nhân vật đơn giản, nếu hấn cố tình ỉn núp, chúng ta làm sao tra ra hành tung của hấn chứ? Vạn nhất hấn đợi cho sau khi đại quân bắc thượng rồi mới mò ra gây sóng gió, chẳng phải xôi hỏng bỏng không sao?

- Lời của vợ yêu quả là chí lý. Nhưng nàng yên tâm, tất cả đều không thoát khỏi lòng bàn tay của lão công đâu.

Lâm đại nhân vỗ ngực bộp bộp, cười rất thần bí.

Tần Tiên Nhi thấy thần sắc hấn, liền biết hấn đã có chủ ý. Chỉ tiếc cho dù nàng nài nỉ như thế nào đi nữa, Lâm Văn Vinh cũng chỉ mỉm cười lắc đầu, không chịu tiết lộ nửa phần, Tần tiểu thư tức giận nhéo mạnh vào cánh tay hấn một cái rõ đau, rồi thấy hấn xuyết xoa, lại đau lòng không thôi.

Bận rộn ở vương phủ một thời gian dài, sắc trời đã hơi ửng hồng. Lâm Văn Vinh một đêm chưa ngủ, vừa bị trọng thương, nhất thời ngáp sái quai hàm, cực kỳ khổn khổ.

Tần Tiên Nhi thấy lúc này vô sự, đang muốn đưa hấn về nhà nghỉ tạm. Nhưng nghe xa xa tiếng vó ngựa phi rầm rập, có một đoàn khoái mã đang chạy vội đến, một lát sau đã tới trước vương phủ.

Đi đầu là Từ Vị râu tóc bạc trắng. Từ lão đầu một thân nhung trang, cả đêm chưa ngủ, sắc mặt phong trần, mắt đầy tơ máu, mũi trên đầu còn vương rất nhiều sương đêm.

- Tiểu huynh!

Từ Vị nhảy xuống ngựa, đi tới trước mặt hấn, gương mặt có vẻ thẹn thùng, ôm quyền nói:

- Lão hủ xấu hổ quá, phá hỏng việc lớn của tiểu huynh rồi.

Thấy lão nhân đầu bạc phơ phơ lại phải cả đêm không ngủ bôn ba khắp nơi, Lâm Văn Vinh cũng cảm thấy không khỏi cắn rứt lương tâm, cười khoát tay nói:

- Từ tiên sinh, sao có thể trách ngài được, chỉ là tên kia quá giảo hoạt. Chúng ta đuổi theo hắn tới đâu rồi. Việc lục soát ở ngoài thành có kết quả gì không?

- Tiểu huynh còn giấu cợt ta.

Từ Vị cười khỏ lắc đầu:

- Lão hủ tìm tòi chỉ để làm cho người khác nhìn thôi, nào có kết quả gì chứ?

Hoá ra lão Từ cũng có ý nghĩ giống với ta. Lâm Văn Vinh nhất thời tăng niềm tin tưởng, cười hì hì nói:

- Càng là làm cho người ta nhìn, lại càng phải chân thật. Ngài chỉ làm trò khỉ cho người khác xem là được rồi.

Tần tiểu thư nghe thế giật mình, sự tình gì vào miệng tướng công cũng thay đổi sắc thái. Từ Vị cười khà khà vài tiếng, cảm khái nói:

- Cũng là tiểu huynh có tầm nhìn rất thoáng. Lần này để cho đối thủ chạy ngay dưới mắt mình, lão hủ thật sự rất không cam lòng, cũng may mà còn có đường vãn hồi.

Làm sao vãn hồi được? Tần Tiên Nhi cố nghe xem Từ Vị ý muốn nói gì thì đã thấy lão liếc mắt nhìn Lâm Tam, rồi cùng cười ha hả, xem ra rất hiểu ý nhau không cần phải nói nữa.

- Tiểu huynh, cậu bắt Cố Bình Ngôn hả?

Sau khi cười một trận, Từ Vị đột nhiên nhớ tới cái gì đó, hơi cau mày một chút, nhỏ giọng hỏi.

Người là do Hứa Chấn bắt, nên không có gì phải giấu lão Từ cả, Lâm Văn Vinh khê gật đầu:

- Bắt thì sao? Cố Bình Ngôn này rất lợi hại hả, đến Từ tiên sinh cũng phải đặc biệt nhắc tới?

Từ Vị gật đầu hít một hơi:

- Tiểu huynh cũng hiểu rất rõ về thân phận Cố Bình Ngôn. Thuở nhỏ hắn là bạn đọc sách của bệ hạ, chính là do tiên hoàng ban cho đó. Tiên hoàng rất yêu quý hắn, nghe nói, còn ban cho hắn miễn tử kim bài...

- Miễn tử kim bài?

Lâm Văn Vinh nghe thế hơi choáng váng. Mẹ nó, món đồ này quả không tầm thường. Chẳng phải là một đạo bùa hộ thân cứu mạng sao. Chẳng trách họ Cố dám kiêu ngạo như vậy, bị ta móc ra từ trong vườn nào là long bào kim quan rồi cả ngọc tử nữa, thế mà cũng không thấy sợ hãi gì cả, còn kêu gào muốn đối phó với ta nữa chứ.

Tần Tiên Nhi nghe thế khê nhú mày:

- Từ tiên sinh, hắn thật có miễn tử kim bài do hoàng tổ ban cho không? Thế chẳng phải là phụ hoàng cũng không sờ vào hắn được sao?

Từ Vị ừm một tiếng:

- Lúc tiên hoàng qua đời thì lão hủ còn chưa nhập triều, lời đồn này là thật hay giả thì ta không rõ lắm. Nhưng, mấy năm trước tiên hoàng cùng Cố Thuận Chương tiên sinh đã có tương giao rất hậu, do đó cũng khá coi trọng tên Cố Bình Ngôn này, nghe nói còn muốn nhận hắn làm nghĩa tử, nếu thật sự cho hắn một cái miễn tử kim bài thì cũng không đáng ngạc nhiên.

Mẹ nó, chuyện lớn như vậy, thế mà lão gia tử làm sao không nói cho ta biết một tiếng? Lâm Văn Vinh nghe giật gân thổ huyết. Nếu Cố Bình Ngôn thật sự là con nuôi của ông nội Tiên Nhi, vậy không phải là một vương gia khác sao? Lão trượng thật là hết nói, đến cả việc này cũng gạt ta.

Tần Nhi lắc đầu nói:

- Việc này không thể tin được, nếu tổ phụ nhận hắn làm nghĩa tử, trong điển sách của hoàng cung tất sẽ có ghi lại, hắn cũng nhất định sớm đã là vương hầu, hôm nay sẽ không dễ dàng bị tướng công bắt như vậy đâu.

- Công chúa nói rất đúng.

Từ Vị gật đầu trả lời:

- Việc này đều là truyền thuyết dân gian, không ai biết thật giả. Nhưng đã bắt Cố Bình Ngôn, thì cũng không thể không lo đến việc này. Còn có Cố Thuận Chương tiên sinh nữa, lão sẽ nói với lão nhân gia..

- Khoan đã, khoan đã ...

Lâm Văn Vinh nghe thế vội vàng ngắt lời lão:

- Từ tiên sinh, ta cần phải xác nhận với ngài một việc. Ngài nhắc đến Cố Thuận Chương tiên sinh, lão ta còn sống hay đã chết rồi?

Đây là ý gì? Từ Vị bị dọa run run, liếc mắt nhìn khắp nơi, thấy chung quanh không có ai, lúc này mới cẩn thận thì thầm:

- Lâm tiểu huynh, lời này không thể nói lung tung đâu. Cố tiên sinh là đế sư của Đại Hoa ta, đức cao vọng trọng, uy vọng thịnh long, bình sinh tính tình thanh cao, tiên hoàng lúc trước có mời tiên sinh vào triều làm việc, đều bị người từ chối. Tiên sinh nhân phẩm rất cao quý, bốn bề đều kính ngưỡng. Cho dù là người không đọc sách cũng nghe qua thanh danh của người. Cố tiên sinh năm nay bảy mươi hai, vẫn còn rất khang kiện. Đầu óc minh mẫn, phong phạm còn hơn khi xưa, đến cả Hoàng thượng gặp người cũng không dám khinh thường, cũng phải cung kính kêu một tiếng tiên sinh. Cậu chớ có làm cho dân chúng phần nộ.

Chết thật, chết thật, Lâm Văn Vinh cảm giác thấy đại sự không ổn, ta bắt Cố Bình Ngôn, chẳng phải cũng là đắc tội với Cố Thuận Chương sao? Đắc tội với Cố Thuận Chương, chẳng phải là cũng coi như làm cho quần chúng phần nộ sao? Con bà nó, việc này sao không ai nói cho ta biết một tiếng?

Hắn liếc mắt nhìn Từ Vị, mặt lạnh như tiền trả lời:

- Từ tiên sinh, ngài thật sự coi thường ta quá, biết rõ việc Cố Bình Ngôn dám ngăn cản ta, ngài lại không hề nói với ta một tiếng. Ngài chờ xem ta chết thế nào phải không?

- Lão hủ không dám...

Từ Vị vội vội vàng vàng ôm quyền, mắt thấy bốn phía không có ai, lúc này mới hạ giọng nói tiếp:

- Là có người không cho ta nói cho cậu... với lại, ta còn tưởng rằng cậu đã điều tra rõ ràng tình hình vương phủ này rồi chứ.

Lâm đại nhân nghe thế gần thổ huyết, lão gia tử đúng là chơi ta sau lưng. Chuyện trọng yếu như vậy mà cũng lừa ta. Lão rốt cuộc muốn làm gì?

Từ Vị thấy sắc mặt hắn rất bất mãn. Lão cũng hiểu tâm tư hắn, trong lòng cũng có chút áy náy, nói nhỏ:

- Tiểu huynh, vốn có vài lời mà đánh chết lão hủ cũng không dám nói. Nhưng cậu đã là bạn tương giao sống chết với ta, ta coi như đem tính mạng này giao cho cậu. Chính Hoàng thượng bảo ta đừng đem việc về Cố Bình Ngôn nói cho cậu biết. Người nói, việc này là sẽ là vật cản rất lớn cho cậu sau này, muốn xem cậu làm sao ứng phó được. Nếu cậu sớm đề phòng thì lần này cũng có thể xong việc được, nhưng lần sau biết phải làm sao. Sau này cậu sẽ gặp phải nhiều sự tình tương tự như vậy, nên lần này coi như là cơ hội để thử thách cậu.

Cơ hội chó má. Cơ hội như vậy thì ta tình nguyện không có. Lâm Văn Vinh nghe thế vô cùng đau đầu nhưng rồi không có cách nào khác.

Tần Tiên Nhi thấy hắn có vẻ khó xử, nhin không được hừ một tiếng:

- Tướng công chớ sợ, cho dù tên Cố Thuận Chương thân là đế sư, thì có thể làm gì được chứ? Chàng bắt tên Cố Bình Ngôn có chứng cứ, mọi người đều thấy, xem hắn làm gì được? Hơn nữa, hắn đúng là đế sư, nhưng chàng cũng chẳng phải là phò mã sao? Lại còn là một phò mã của hai công chúa. Về sự tôn quý trong Đại Hoa thì ai có thể bằng chàng được? Phụ hoàng chưa chết, hơn nữa lại rất sủng ái ta và cái họ Tiêu kia. Chàng là tướng công của chúng ta, nói lời này không dễ nghe, chứ thật nếu chàng muốn giang sơn này, phụ hoàng cũng sẽ cho chàng. Chàng còn sợ gì hắn chứ?

Tần Tiên Nhi dám yêu dám hận, tính cách thẳng thắn, Từ Vị nghe thế âm thầm lè lưỡi, vị Nghê Thường công chúa này quả nhiên không hổ là lớn lên ở Bạch Liên giáo, lời đại nghịch bất đạo như vậy mà cũng nói dám nói.

- Đừng nói mò. Để Từ tiên sinh nghe được, đi tố cáo Hoàng thượng thì coi như ta đây có bao nhiêu đầu cũng không đủ chặt.

Lâm Văn Vinh hắc hắc cười nói.

Từ Vị bị dọa xua xua tay:

- Ta không nghe, ta chưa từng nghe cái gì hết. Công chúa, phò mã, hạ quan còn phải ra khỏi thành làm công vụ, xin phép cáo lui.

Lão thấy tình thế không ổn, nào dám lưu lại, xoay người lên ngựa, chạy vội đi.

Lão chạy nhanh thế, nhìn hình bóng lão Từ, Lâm Văn Vinh phần hận hừ một tiếng bất bình.

- Tướng công, chàng có muốn làm hoàng đế không? Nếu chàng đồng ý, thiếp sẽ đi nói với phụ hoàng, tương lai ngôi vị hoàng đế này sẽ truyền cho chàng.

Tần tiểu thư nói đến mức quá hứng thú, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng hưng phấn, đôi mi dài khê rung động, ôm lấy cánh tay hắn, thổ thở bên tai.

Nha đầu này thật sự là chỉ e sợ thiên hạ bất loạn, Lâm Văn Vinh cười khổ lắc đầu, dò hỏi:

- Tiên Nhi, lời đại nghịch bất đạo như vậy, sau này nàng không được nói lung tung... chưa nói đến chuyện, nếu thật có một ngày nào đó, ta sẽ có tam cung lục viện bảy mươi hai phi, nàng có nguyện ý chấp nhận không?

- Không được...

Không ngờ tới việc này, vò dấm nhỏ này sắc mặt biến đổi, cau đôi mày liễu:

- Chàng nằm mơ cũng đừng có nghĩ tới. Mấy tỷ muội hiện nay còn chưa đủ cho chàng hay sao? Đến cả sư phó thiếp mà cũng... hừ, nếu chàng dám làm ra chuyện như vậy, thiếp sẽ đem các nàng kia ra giết sạch toàn bộ, thấy một giết một, không chừa một ai.

Tính cách của nha đầu này chỉ sợ một trăm năm cũng sẽ không thay đổi, nhưng nếu nàng thay đổi thì lại không phải là vò dấm nhỏ mà ta thích nữa rồi. Lâm Văn Vinh cười thầm, nắm chặt bàn tay nàng.

- Đã như vậy...

Thanh âm mềm mại của Tần tiểu thư nhỏ dần đi, từ từ dựa vào vai hắn, lẩm bẩm nói không cam lòng:

- Tướng công chàng thôi đừng làm hoàng đế nữa. Mấy người chúng ta cùng nhau sống với chàng là tốt rồi, còn chưa đủ cho chàng khoái hoạt sao. Chỉ tiếc một cơ hội tốt như vậy...

Nhìn nàng mâu thuẫn, sắc mặt lại rất không cam lòng, Lâm Văn Vinh chỉ có nước cười khổ.

Khi trở lại phủ, trời đã sáng choang, vất vả một đêm không ngủ, Lâm Văn Vinh quả thật mệt mỏi lắm rồi, nằm phịch xuống giường là ngủ vùi. Cũng không biết trải qua bao lâu, trong mộng lung huyễn nghe thấy bên ngoài cửa sổ truyền đến một thanh âm nữ tử thì thầm:

- Hắn tỉnh chưa?

- Chưa đâu. Đại ca trọng thương chưa lành, đêm qua bất chấp thương thế ra ngoài làm việc, làm cho mọi người lo muốn chết. Lúc này vừa mới ngủ một chút, để đại ca an giấc một lát nữa đi.

Thanh âm nữ tử khác nhẹ vang lên.

- Hắn quả là một người không thích yên ổn, có đôi khi, làm cho người ta tức chết.

Giọng nữ tử trước kia chợt buồn bã nói:

- Cũng không biết là chuyện gì, một người thông minh như vậy, thế mà bị người ta dùng quỷ kế làm cho bị thương nặng đến thế, ta thấy nhất định hẳn trong lòng có gì lo nghĩ nên mới để cho người ta thành công. Ngưng nhi, muội xem có phải không?

Lạc Ngưng ừm một tiếng:

- Chỉ Tình tỷ tỷ, việc lần này, cũng không trách đại ca được. Tiêu gia phu nhân thiện tâm thiện ý đi vào chùa cầu nguyện, vậy mà bị kẻ gian ám hại, nên mới gặp phải chuyện này. Tỷ không có ở hiện trường, nên chẳng biết tình hình ngày đó. Khi chúng ta tìm đại ca, chàng còn dùng thân thể che chở cho Tiêu phu nhân. Trên người dính đầy vết máu, nhìn như một người máu, không hề nhúc nhích. Muội chỉ nhìn thoáng qua mà đau đứt ruột...

Lạc Ngưng nghẹn ngào nói không ra lời, tiếng khóc nức nở truyền vào trong phòng. Từ Chỉ Tình vội vàng an ủi nói:

- Ngưng nhi chớ lo lắng, không phải hẳn không có việc gì sao?

Lạc Ngưng ừm một tiếng ôn nhu, thở dài nói:

- May mà đại ca vô sự, nếu chàng chết, muội sống trên thế gian này cũng không có ý nghĩa gì nữa, chắc phải theo huynh ấy thôi, đó mới là hạnh phúc.

Nha đầu này, đúng là cố ý làm cho ta cảm động, Lâm Văn Vinh nghe thế hơi rơm rớm nước mắt. Từ Chỉ Tình thở dài, trong thanh âm mang theo chút lưu luyến:

- Ngưng nhi, ta...

Lạc Ngưng khó hiểu nói:

- Chỉ Tình tỷ tỷ, tỷ có gì muốn nói thì cứ nói với muội, cần gì khách khí?

Từ tiểu thư ừm một tiếng, thanh âm nhất thời nhỏ đi rất nhiều:

- Tỷ... vào thăm hẳn. A, muội, muội đừng hiểu lầm, ta chỉ lo lắng hẳn thương thế quá nặng, gây chậm trễ đến hành trình bắc thượng.

Lạc Ngưng lau nước mắt, cười hì hì:

- Chỉ Tình tỷ tỷ, hoá ra tỷ quả là có cùng tâm tư với đại ca, chàng vừa tỉnh lại, ý nghĩ còn lơ mơ, nhưng lại nhớ đến việc bắc thượng. Nếu người không biết, nhất định sẽ cho là hai người có ước định gì đó.

Từ tiểu thư a một tiếng, vội vàng lắc đầu:

- Không có, không có... muội rốt cuộc có cho ta vào không?

Ngưng nhi duyên dáng cười khanh khách:

- Tỷ từ cửa sau đi vào, còn không cho muội nói cho Thanh Tuyền tỷ tỷ biết, nếu muội không cho tỷ vào thăm hẳn, chẳng phải là quá vô tình sao? Mau vào đi, tỷ nói gì, muội cam đoan sẽ không nghe trộm.

- Muội muội nói linh tinh cái gì đó.

Từ Chỉ Tình thở dài một hơi. Không nghe động tĩnh ở phòng ngoài nữa. Qua một lúc lâu, rèm cửa phòng ngoài bị nhấc lên. Một nữ tử cổ nển hơi thở, rón ra rón rén đi vào. Nàng đi rất nhẹ, cơ hồ không nghe thấy tiếng động. Trong phòng rất yên tĩnh, Lâm Văn Vinh tựa hồ có thể nghe thấy tiếng tim nàng đập rất gấp.

Nữ tử đó đi tới bên người hẳn, rồi dừng lại, chầm chậm ngồi xuống bên cạnh hẳn, đến cả tiếng hít thở cũng trở nên dồn dập. Nhìn Lâm Tam trên giường, trông giống như một cái xác ướp, sắc mặt tái nhợt, đôi môi nứt nẻ chẳng còn phong thái ngày xưa. Nàng ngơ ngác một lúc lâu, trong miệng thì thảo, thanh âm run rẩy mang theo tiếng nức nở:

- Đáng đời, ai bảo người tham hoa háo sắc, ai bảo người khi dễ người khác, ai bảo người luôn chọc tức ta, ai bảo người không đến thăm ta...

Nghe nàng nói hai câu trước, Lâm Văn Vinh còn có chút xấu hổ. Nghe một câu sau, thiếu chút nữa cười ra tiếng, đàn bà đúng là lắm chuyện, thật sự là không thể đoán trước được.

Đang lúc buồn cười, tự nhiên cảm giác được vài giọt nước lạnh lạnh rơi xuống hai má mình. Trộm nhìn lên, chỉ thấy Từ Chỉ Tình lệ rơi đầy mặt đang đứng trước mặt mình, vai khẽ run lên, hai hàng nước mắt trong suốt theo gương mặt xinh đẹp tuyệt trần của nàng chậm rãi rơi xuống, nàng khóc không hề tiếng động, như một cây hoa lê mới nở, được đặt trong cơn mưa mùa xuân.

Sao thế nhỉ? Lâm Văn Vinh cảm thấy khô miệng, muốn mở miệng, nhưng không nói lên nổi một câu.

Từ Chỉ Tình chẳng biết hần sớm đã tỉnh lại, thấy hần “ngủ say” như chết, trong lòng chua xót nói không nên lời, thở dài nói tiếp:

- Ta chưa từng thấy người an tĩnh như vậy, lúc này người không muốn khi dễ người khác sao? Người cùng với Tiêu gia phu nhân, rốt cuộc là có quan hệ gì, vì bà ấy, đến cả mạng của người cũng sẵn sàng hi sinh? Người muốn làm cho người ta tức chết mới cam tâm sao?

Lâm Văn Vinh nhất thời mồ hôi đầm đìa. Việc này sao lại dẫn tới đây cơ chứ, rõ ràng chỉ là một hành động anh hùng cứu mỹ nhân cực kỳ đơn giản, thế mà trong mắt các người, làm sao lại trở nên một việc không chịu nổi như vậy chứ? Các người bất chấp thanh danh của phu nhân thì cũng phải cố kỵ thanh danh của ta chứ, ta là người như vậy sao?

Từ tiểu thư thở dài, thì thào lẩm bẩm:

- Người có quan hệ như thế nào với bà ấy, ta cũng không quản được người. Ta không phải là gì của người cả. Đến cả việc đến thăm người một chút, cũng phải xin Ngưng nhi giúp đỡ, lừa con cọp cái nhà người. Người có thể đối đãi với ta như thế sao? Ta ở nhà khổ lắm, không thấy người tới, còn Tiêu tiểu thư thì rất khinh người, làm sao chịu ủy khuất chứ? Nàng ta không chịu được ủy khuất, ta lại phải chịu cảnh chia cắt với người... người... người coi ta là cái gì. Hu hu...

Từ Chỉ Tình bịt miệng, không để người khác nghe thấy thanh âm, vai rung lên, khóc không ra tiếng. Lâm Văn Vinh nghe thế vô cùng thất kinh. Từ tiểu thư này quả là quá u uất rồi. Hần là người thông minh, biết loại người này, bất kể thế nào cũng không thể “tĩnh” được.

Từ tiểu thư khóc một trận, đang muốn lau nước mắt, ánh mắt vô tình nhìn xuống, thấy bàn tay hần hơi nhúc nhích, lông mi hơi run run, trên mặt có vẻ cổ quái không chịu nổi.

- Người... người không ngủ?

Nàng vội vàng đứng lên, cau đôi mày liễu, thanh âm bất giác lớn lên nhiều.

- Hiểu lắm, hiểu lắm thôi.

Lâm Văn Vinh vội vàng khoát tay:

- Ta đang ngủ thật, ngủ vừa mới tỉnh đó.

432. Chương 430: Trong Sắc Có Thơ

Lâm Văn Vinh cũng hiểu quá rõ Từ Chỉ Tình tính tình cao ngạo, thấy nàng giận, vội gơ tay kéo ống tay áo nàng:

- Từ tiểu thư, thật sự là ta vô tội mà.

- Người vô tội hả?

Nghĩ lại mình là một nữ tử, bất chấp thể diện đến thăm hần, hần còn giả cầm giả điếu, Từ Chỉ Tình ủy khuất vô cùng, tức giận cười nhạt:

- Người nằm trên giường lừa gạt lấy nước mắt của ta, để người khác biết được sẽ khinh ta, người có vô tội không? Ta hận người đến chết.

Lâm đại nhân oan ức không biết đâu mà nói cho hết, chiếu theo lí lẽ của Từ tiểu thư này, ta dường như là tự mình đập gãy chân, cố ý nằm trên giường để lừa nàng đến thăm ta? Không phải là vì nghe nàng nói chuyện, ta mới tỉnh lại không đúng lúc sao? Theo cách nói của nàng, ta không được tỉnh lại sao? Sao mà lại đảo điên thế, Trư Bát Giới cũng soi gương à, con mẹ nó ta kiêu gì cũng là con người chứ.

Thấy hắn không nói gì, Từ Chỉ Tình trong lòng cực kỳ đau buồn, cười lạnh nói:

- Lâm đại nhân, người quả là vất vả! Người không ngại sinh tử khi cứu Tiêu gia phu nhân, quả là một việc vĩ đại quá nhỉ! Đến chết cũng không chịu buông tay...

- Nàng nói linh tinh cái gì?

Nghe Từ tiểu thư nói thế, Lâm Văn Vinh nhất thời nổi giận, hắn cứu Tiêu phu nhân, vốn chỉ là một hành động theo phản xạ, tự thấy cực kỳ thuần khiết, nhưng lại bị người ta hiểu lầm, trong lòng sớm đã ngầm ngầm bốc hỏa rồi. Từ tiểu thư vừa rồi hết lần này tới lần khác cứ nhắc tới việc này, sao không làm hắn tức giận được chứ.

Lâm Tam sầm mặt lại, trong cơn giận dữ vẻ mặt như muốn giết người làm không ai dám nhìn thẳng, khí thế vô cùng uy nghiêm. Từ tiểu thư trước giờ chưa thấy qua bộ dạng hắn như vậy bao giờ, trong lòng cũng có chút e ngại. Chỉ là thấy hắn vì Tiêu phu nhân mà tức giận đến như vậy, nhất thời vừa đau khổ lại vừa chua xót, cắn răng cả giận:

- Sao cơ, ta nói sai hả? Người hi sinh thân mình để che chở phu nhân, mọi người đều thấy, Ngưng nhi các nàng ấy yêu người nên không dám nói ra...

- Đủ rồi.

Lâm Văn Vinh thần sắc đột nhiên chuyển thành trắng bệch, hít sâu một hơi, ánh mắt rất bình tĩnh làm cho người ta sợ hãi:

- Từ tiểu thư, cảm ơn nàng tới thăm ta. Lâm mỗ còn sống ngày nào, tất sẽ báo đáp. Mời nàng trở về đi.

- Người... đuổi ta?

Thấy hắn muốn đuổi mình, Từ Chỉ Tình đổi sắc, có một cảm giác đau đớn từ trong xương tủy ngấm ra khiến nước mắt tí tách rơi xuống.

Lâm Văn Vinh sắc mặt bình thản, khẽ thở dài:

- Từ tiểu thư, nàng là nữ tử, tự nhiên cũng phải biết. Danh dự của nữ tử còn quan trọng hơn cả tính mạng. Ta là một nam nhân thì có thể không quan tâm gì cả, nhưng phu nhân thì không như vậy. Danh dự của phu nhân chính là tính mạng của bà. Nàng hoài nghi phu nhân, có khác gì mưu sát bà đâu. Ta không phủ nhận, phu nhân trông rất đẹp, nhưng việc này có thể nói lên cái gì chứ? Ta cứu bà, chỉ vì bà là nữ tử, còn ta là nam nhân, nam nhân cứu nữ tử, là việc làm thiên kinh địa nghĩa, không hề xấu xa như nàng tưởng tượng đâu.

- Người nói ta xấu xa hả?

Lại một cơn mưa nước mắt lộp độp rơi xuống.

- Có lẽ ta nói hơi nặng.

Lâm Văn Vinh khẽ thở dài:

- Từ tiểu thư, từ khi còn ở Sơn Đông, là ta khi dễ nàng, là ta không đúng, là ta xấu xa, nàng muốn thế nào đây. Nếu muốn xử trí, cứ bảo ta đứng ra nhận tội trước mọi người trong thiên hạ, ta cũng sẽ không chút nhú mày. Duy có một việc, xin nàng nhất định phải nhớ, Lâm Tam ta làm chuyện tốt, có lẽ sẽ không nhận, nhưng một khi ta làm chuyện xấu, tuyệt sẽ không giấu giếm. Đối với nàng như thế, đối với phu nhân lại càng như thế.

Những lời này tựa như một mũi dao sắc nhọn, cắt xé lòng dạ Từ Chỉ Tình, việc ở Sơn Đông, giống như một đoạn phim, lần lượt hiện lên trước mắt, nàng rơi lệ thì thào nói:

- Ta muốn như thế nào, ta muốn như thế nào, người hỏi hay lắm... ta có thể làm được gì chứ?

Có lẽ nói hơi quá rồi, chỉ lẽ khi nàng hoài nghi phu nhân, lại không nghĩ tới cảm giác của phu nhân sao? Thấy Từ Chỉ Tình lệ rơi như mưa, Lâm Văn Vinh trong lòng có một cảm giác nói không nên lời, nhẹ nhẹ kéo kéo tay áo nàng:

- Từ tiểu thư...

- Đừng có đụng vào ta...

Từ Chỉ Tình giật mạnh ống tay áo, trong cơn kích động quên bẵng đi Lâm Tam trước mắt là một thương binh nặng. Cánh tay Lâm Văn Vinh bị nàng giật mạnh ra, thân thể suy yếu nhất thời nghiêng đi. Ối chà, hấn rên hừ hừ, đau tận tim óc.

- Đại ca...

Lạc Ngưng bưng một cái bát từ ngoài cửa đi vào, vừa chứng kiến cảnh này, nhất thời lòng dạ đau như cắt, vội vàng tiến lên đỡ lấy thân thể hấn, không kìm được làn nước mắt chảy như suối:

- Đại ca, đại ca, huynh sao rồi, huynh sao rồi? Chỉ Tình tỷ tỷ, tỷ làm gì thế?

- Ta không việc gì.

Lâm Văn Vinh thở gấp vài hơi, trán đầm mồ hôi, nói khẽ:

- Ngưng nhi, không liên quan đến Từ tiểu thư.

Nhìn Lâm Tam đau đến trán đầy mồ hôi, Từ Chỉ Tình cũng ngây người. Đây là tên Lâm Tam ngày đó sao, trước kia hấn cường tráng, làm sao suy yếu đến mức này.

- Người, người...

Trong lòng nàng đau đớn không ức chế nổi, nước mắt như vòng ngọc đứt dây chảy tràn xuống, bàn tay hơi run lên, rồi muồn vuốt nhẹ vào trán Lâm Văn Vinh.

Lạc Ngưng ôm chặt đại ca, không cho Từ Chỉ Tình sờ vào, nắc lên nói:

- Chỉ Tình tỷ tỷ, tỷ muốn làm gì đây? Tỷ giận gì thì cứ đổ hết vào Ngưng nhi, đại ca hiện nay bị trọng thương, sao chịu nổi sự hành hạ của tỷ chứ. Ở nhà ta, chàng là bảo bối trân quý nhất của các vị tỷ tỷ, không ai được đụng tới một cọng lông của chàng, tỷ bảo ta làm sao ăn nói được với các tỷ muội đây?

Ta là bảo bối của các nàng? Lâm Văn Vinh dở khóc dở cười, nhưng trong lòng đang suy nghĩ nên không lên tiếng đính chính lại.

Không ngờ hôm nay đến thăm lại có kết cục như thế, không tính được tại sao bắt đầu, cũng không tính toán được lúc kết thúc, Từ tiểu thư thì thào tự nói, dứt tay áo, vội vội vàng vàng lao ra khỏi phòng, hai hàng nước mắt rơi lã chã:

- Lâm Tam, ta hận ngươi, ta hận ngươi.

- Chỉ Tình tỷ tỷ, Chỉ Tình tỷ tỷ...

Lạc Ngưng cũng ý thức được mình nói người ta hơi nặng một chút. Chỉ vì đau lòng vì tướng công, chứ đâu đó dụng tâm nào khác. Nàng rút cuộc vẫn có tình cảm thân thiết như tỷ muội với Từ tiểu thư, thấy Từ Chỉ Tình chạy như bay, vội vàng gọi theo vài tiếng, nhưng Từ tiểu thư chạy vội như thế, làm sao có thể quay lại được.

- Đại ca, làm sao bây giờ?

Ngưng nhi khẩn cấp đến độ không còn biết phải làm sao, thì thào tự nói:

- Chỉ Tình tỷ tỷ nhất định giận muội lắm đó.

Ta biết làm sao bây giờ, ai biết lại có kết cục thế này chứ. Lâm Văn Vinh cười khổ nhưng lại không biết mình làm sai ở đâu. Từ tiểu thư nhìn nhận mọi việc dưới con mắt khá hẹp hòi, nếu là đối với hấn thì không sao hết, nhưng hôm nay hết lần này tới lần khác nàng lại cứ nói về Tiêu phu nhân, làm Lâm Văn Vinh bất kể thế nào cũng không thể vui được.

- Đại ca còn đau không?

Một bàn tay ấm áp mềm mại xoa xoa bả vai cho hắn, sau đó bóp bóp tay hắn, thủ pháp xoa bóp quả là tuyệt diệu.

Lâm Văn Vinh thở dài thoải mái, bao nhiêu đau đớn trên người nhất thời giảm bớt rất nhiều:

- Không đau một chút nào, ta có phải là người yếu ớt vậy không. Ngưng nhi, thủ pháp này là do ai dạy muội thế. Ừm, ừm, thoải mái quá...

Ngưng nhi “ừm” một tiếng, thở dài nói:

- Là Chỉ Tình tỷ tỷ dạy muội đó. Tỷ ấy hôm nay mới biết huynh bị thương, tư canh bốn đã chạy từ ngoài thành về, đứng ở cửa sau chần chừ rất lâu, rồi mới lúng túng đi vào. Cũng nhờ có nha hoàn trong nhà báo tin, muội mới biết được, vội giấu giếm mời nàng vào.

Từ Chỉ Tình muốn so cao thấp với Tiêu Thanh Tuyền. Với tính tình như vậy, tự nhiên sẽ không dễ dàng đến gõ cửa nhà tình địch. Ngưng nhi xoa bóp trên người Lâm Văn Vinh một lúc rồi nói tiếp:

- Đại ca không biết, Chỉ Tình tỷ tỷ tới như một thầy thuốc vậy, các loại thuốc gì cũng có. Đến cả dược cao cũng có hơn mười loại. Tỷ ấy nhất nhất dạy muội, loại thì dùng để bôi buổi sáng, loại thì dùng xoa vào ban đêm, loại thì dùng khi ngồi kiệu, thôi thì đủ các loại. Muội hỏi ở đâu ra, tỷ ấy lại rất bối rối, chỉ nói là do Lý Thái tướng quân giao cho huynh, lại thừa dịp huynh chưa về, dạy cho muội thủ pháp xoa bóp. Nói là muội thân cận với huynh, mỗi ngày xoa bóp cho huynh một lần, rất có ích đối với việc khôi phục vết thương của huynh. Từ tiểu thư còn dạy muội rất nhiều phương pháp chữa trị vết thương về xương cốt, cho dù tỷ ấy phải tự mình xoa bóp cho huynh chắc cũng nguyện ý.

- Phải không?

Lâm Văn Vinh khe khẽ thở dài:

- Từ tiểu thư là y quốc thánh thủ, quả là lương y như từ mẫu, nàng đến xem bệnh cho ta, cũng đâu cần phải kiêng kị nhiều như vậy.

- Huynh thật không biết hay là giả vờ hồ đồ?

Ngưng Nhi tức giận đâm nhẹ vào tay hắn, làm Lâm đại nhân lại kêu lên oai oái.

Lạc tiểu thư khẽ hừ một tiếng, nói:

- Tâm tư Từ tỷ tỷ đối với huynh, huynh còn không rõ sao? Khi còn ở Sơn Đông, huynh trêu chọc Từ tỷ tỷ, tỷ ấy vẫn không oán huynh một tiếng. Hôm nay biết tin huynh bị thương, chạy cả đêm tới đây, ngấm lại tỷ ấy là con gái nhà lành, muốn tự mình đến nhà chúng ta dâng môn bái phỏng, bất chấp mọi người xì xào, rõ ràng là đã giao trái tim cho huynh rồi. Huynh còn muốn thế nào nữa chứ?

- Thật không?

Nghe Ngưng Nhi nói thế, Lâm Văn Vinh thật sự rất cảm động. Xem ra từ khi kết giao với Từ tiểu thư, tựa hồ trước giờ cũng chỉ có ta khi dễ nàng, nàng chưa hề khi dễ ta, đương nhiên, ngoại trừ sự tình về Tiêu phu nhân hôm nay.

Từ Chỉ Tình tính tình quật cường, thuộc loại người chỉ làm không nói, vốn cũng làm cho người ta cảm động, nhưng với tính tình vô cùng cố chấp này, vô tình tạo ra một khoảng cách vô hình giữa hai người, thủy chung khó mà tiến lên được.

- Đại ca, huynh rốt cuộc nghĩ sao đối với Chỉ Tình tỷ tỷ? Muội thấy nàng có vẻ rất khổ sở, trong lòng cũng khó chịu lắm.

Thấy Lâm Văn Vinh nghĩ đến ngần người ra, Ngưng Nhi chu miệng ra, mắng khẽ một tiếng.

Trách nhiệm này không phải của ta a, ông bà nói rất đúng, nạp thiếp nạp sắc, thú thê thú hiên (nạp thiếp lấy người đẹp, cưới vợ chọn người hiền). Từ tiểu thư tâm cao khí ngạo, không coi Thanh Tuyền ra gì, nếu không thay đổi tính tình, cưới về còn không làm náo loạn cả nhà lên sao? Chuyện trước mắt giữa Thanh Tuyền và Tiên Nhi đã đủ làm cho người ta đau đầu lắm rồi.

- Việc này, đợi bắc thượng về, nếu chúng ta còn sống thì hãy bàn bạc sau.

Lâm Văn Vinh thở dài nói.

Cũng chỉ phải làm như vậy thôi, Lạc Ngưng ừm một tiếng, rồi thắc mắc:

- Đại ca, hôm nay sao huynh và Chỉ Tình tỷ tỷ xích mích với nhau thế? Khi tỷ ấy vừa vào thăm huynh, trong lòng còn rất vui vẻ, sao còn chưa nói được hai câu, tỷ ấy đã giận đến như vậy rồi?

Lâm Văn Vinh không dám nói chuyện về Tiêu phu nhân, nên cười nói:

- Có thể là ta quá thẳng thắn, nên dùng lời nói không được nhẹ nhàng lắm.

Đại ca mà thẳng thắn á? Đánh chết ta cũng không tin. Ngưng Nhi cười lườm hắn:

- Đại ca, huynh sao thế? Chỉ Tình tỷ tỷ chịu khó đến thăm huynh, huynh cố hiểu tâm tư nàng, nói hai câu dễ nghe xoa dịu nàng một chút, cam đoan tỷ ấy sẽ bỏ qua, lại còn yêu huynh nữa. Không phải huynh rất giỏi chuyện này sao, trong nhà có tỷ muội nào mà không như thế chứ? Huynh lại bỏ qua cơ hội tốt thế này?

- Theo muội nói thì ta lừa các muội à? Ta trước giờ đều thật thà mà, so với vàng mười còn thật hơn ấy chứ. Không tin, muội sờ vào ngực ta đi, Ngưng nhi vợ yêu có thấy nó đang đập không.

Lâm Tam đổi sắc mặt ra vẻ rất nghiêm chỉnh nói.

Lạc Ngưng nghe thế vừa ngượng vừa vui, hai mắt mê ly nhìn hắn cười khê:

- Đại ca, huynh nói những lời này cho Chỉ Tình tỷ tỷ nghe, muội điểm chắc chắn không có vấn đề gì nữa. Nữ tử chúng ta mà gặp huynh, thì đúng là gặp phải khắc tinh... thấy ghét, huynh đừng sờ loạn, để muội xoa bóp cho huynh...

Gây lộn với Từ Chỉ Tình một trận, lại bị Lạc Ngưng tiểu yêu tinh thò tay vào vị trí trọng yếu xoa bóp vài cái, Lâm đại nhân còn có tâm tư nào mà ngủ nữa, dục vọng lấn áp lý trí. Thò tay nhẹ nhàng vuốt ve bộ ngực thanh khiết mềm mại của Lạc Ngưng, cảm giác êm mượt như gấm như lụa làm người ta không nỡ buông tay, hắn thở dài miễn cưỡng:

- Ngưng nhi, muội có biết vật lớn nhất trên thế giới này là cái gì không?

- Là đại dương.

Lạc tiểu thư đáp không chút nghĩ ngợi.

- Còn lớn hơn cả biển nữa?

Lâm Văn Vinh lắc lắc đầu, mắt cười trộm.

Lạc tiểu thư chăm chú suy nghĩ một lát, chậm rãi trả lời:

- Là bầu trời.

- Lớn hơn bầu trời là gì?

Lạc tài nhân khẽ nhướn đôi mi thanh tú, suy nghĩ một lúc lâu mà không có kết quả, bèn cười hỏi:

- Đại ca cố ý làm khó muội. Huynh nói đi, đó là cái gì thế?

Bàn tay háo sắc của Lâm đại nhân đang đặt trước bộ ngực vươn cao của Lạc tiểu thư khẽ ấn ấn xuống, cười dâm trả lời:

- Lớn hơn bầu trời, đương nhiên chính là ngực của Ngưng nhi nhà ta - hi hi, Ngưng nhi, bộ ngực này của muội làm sao mà lớn thế nhỉ. Cả hai tay ta xem ra nắm không trọn được.

- Thấy ghét.

Lạc tiểu thư mặt đỏ tới mang tai cười phì một tiếng, mới biết đại ca đi lòng vòng một lúc lâu, chẳng qua chỉ muốn giễu cợt mình. Đại ca xấu xa này, đến cả háo sắc mà cũng có ý thơ như vậy. Lạc tiểu thư trong lòng vừa yêu vừa ngượng, thật sự yêu hắn muốn chết.

Hai vợ chồng đùa giỡn một lúc, không khí thật là ấm áp. Lạc Ngưng lấy được cao ra, thay thuốc cho Lâm Văn Vinh. Quả nhiên đúng như nàng nói, được cao lĩnh kinh đủ loại. Nhìn qua thấy có hơn mười loại, cũng không biết Từ tiểu thư làm sao điều chế được nhiều thế. Chắc là cực khổ lắm.

Cởi hết quần áo của đại ca để thay thuốc, Ngưng nhi làm vợ chồng với hần lâu ngày rồi, nhìn thân thể hần không biết bao nhiêu lần rồi, tuy hơi thẹn thùng, nhưng lại vẫn có thể chịu được. Lâm Văn Vinh không đồng ý, hét toáng lên:

- Ngưng nhi, việc này không công bằng, dựa vào cái gì mà cởi quần áo ta, nhưng muội vẫn còn mặc xiêm y? Không được, ta muốn công bằng. Muội cởi hết quần áo ra cho ta bôi thuốc. Thuận tiện ta kiểm tra tình hình phát triển trên thân thể muội, đảm bảo không bị bên lớn bên nhỏ.

Lạc tiểu thư cười đấm cho hần một quyền. Sau khi trêu chọc nhau một trận, không khí thật là thoải mái.

Trong lúc thay thuốc, ánh mắt Lâm Văn Vinh dừng lại ở cái bát mà vừa rồi Lạc Ngưng đem vào. Cái bát nhỏ này rất sâu, đặt trong phòng mà vẫn còn rất nóng, bốc hơi nghi ngút, một mùi thơm ngát phả vào mũi. Lâm Văn Vinh bụng sôi lên, nhất thời chỉ tay vào đó:

- Ngưng nhi, cái gì mà thơm thế?

- Nhân sâm huyết yến đó, ninh một ngày một đêm rồi.

Lạc Ngưng cười rồi mở cái bát ra, trong đó chứa đầy canh nóng, đặc quánh như cháo, màu màu đỏ, mùi thơm ngát phát ra nồng nặc, tràn ngập cả căn phòng.

Món ngon quá ta. Lâm Văn Vinh nuốt nước bọt, Lạc Ngưng thấy hần làm ra vẻ đói ngấu, liền cười múc ra một thìa, đưa đến tận miệng hần:

- Đại ca, huynh nếm đi.

Lâm Văn Vinh nuốt một ngụm, bát canh thang béo ngậy ngọt lịm, tuy vẫn còn nóng bỏng, nhưng trong nháy mắt đã trở nên ấm áp, vừa vào miệng đã có một hương vị ngọt ngào lan tràn cả phế phủ. Lâm Văn Vinh húp một ngụm lớn, hận không được nuốt hết cả cái bát kia vào, Lạc Ngưng nhìn thế vừa yêu vừa thương, nhu tình vô cùng:

- Đại ca, ăn chậm một chút, không ai tranh với huynh đâu.

Lâm Văn Vinh nuốt một ngụm nữa, chép miệng than:

- Ngưng nhi, là muội nấu hả? Thật không ngờ a. Tay nghề nấu nướng của muội lại tốt như vóc người của muội.

Thấy ghét, đại ca làm sao mà không thời khắc nào quên việc kia chứ, Lạc Ngưng cười lườm hần một cái:

- Đại ca nói sai rồi, món canh thang này muội làm sao mà nấu được? Hôm qua đã nói với huynh rồi mà, huynh cố ý giả vờ hồ đồ hả.

Hôm qua? Nhớ tới sự việc đêm qua, Lâm Văn Vinh ngẩn người hỏi:

- Cái này là phu nhân làm hả?

- Ngoại trừ bà, còn có ai khác nữa?

Ngưng nhi nhè nhẹ gật đầu:

- Phu nhân nói, nấu nhân sâm huyết yến có rất nhiều phương pháp, nấu canh thang phải biết canh củi lửa. Phải đảm bảo ngọn lửa của canh thang đúng mực, lửa không quá lớn cũng không quá nhỏ, canh thang này phải làm liên tục hai ngày một đêm. Có được vài ngụm cho huynh uống thế này, có thể nói giá trị ngàn vàng, trân quý vô cùng.

- Phải không? Phu nhân quá khổ cực rồi.

Lâm Văn Vinh cảm khái nói.

Ngưng nhi ừm một tiếng:

- Mới vừa rồi khi huynh và Chỉ Tình tỷ tỷ nói chuyện, phu nhân cũng tới, canh thang này là bà tự mình đưa tới đó...

- Cái gì, phu nhân đã tới hả?

Lâm Văn Vinh chấn động.

Lạc Ngưng nhè nhẹ gật đầu:

- Lúc này muội ở trong bếp hỗ trợ Xảo Xảo, lúc trở về thì thấy phu nhân thần sắc vội vàng, bưng canh thang lên lầu, dẫn muội đem vào cho huynh. Đại ca, huynh không thấy bà sao?

Không xong. Lâm Văn Vinh thầm kêu một tiếng, phu nhân sẽ không nghe thấy cái gì đó chứ? Từ tiểu thư buột miệng nói vậy, ta nghe thì không sao, nếu phu nhân nghe được thì sẽ nghĩ như thế nào đây? Với tính tình cương liệt, không chừng sẽ xảy ra chuyện gì đó.

- Đại ca, đại ca...

Ngưng nhi kêu lên hai tiếng, Lâm Văn Vinh sực tỉnh lại, vội khoát khoát tay:

- Không có việc gì, không có việc gì, phu nhân không nói gì chứ?

Lạc Ngưng ngẫm nghĩ một lát rồi lắc đầu đáp:

- Ngoại trừ sắc mặt hơi tái, ngoài ra không thấy gì đặc biệt, có lẽ do bà làm việc mệt mỏi nhiều ngày.

433. Chương 431: Sự Cảm Động Của Ngưng Nhi.

Ngưng Nhi mãi cảm đã nhận ra tâm tư của hắn, nàng do dự một lúc lâu mới mở lời an ủi:

- Đại ca, huynh chớ lo âu! Chuyện thế gian, vốn cũng là tin thì có mà không tin thì không có. Huynh không thẹn với lương tâm, cần gì buồn lo đến chuyện người khác nghĩ cái gì, nói cái gì?

Nha đầu Ngưng Nhi này nói chuyện càng ngày càng triết lý, Lâm Văn Vinh nghe rất cao hứng, mỉm cười hỏi:

- Ngưng Nhi, làm sao nàng biết được ta đang lo lắng cái gì?

Lạc tiểu thư khẽ gật đầu:

- Đại ca vốn người có tính cách phóng đãng không kiêng kị gì, việc trên thế gian khiến huynh phải nhíu mày vốn không nhiều lắm. Hơn nữa mới vừa rồi Chỉ Tình tỷ tỷ có nói chuyện với muội nên Ngưng Nhi cũng có thể đoán được tám chín phần mười. Đại ca, Chỉ Tình tỷ tỷ trước nay vẫn có tính tình như thế, nàng nói sai, huynh cũng đừng để trong lòng. Qua vài ngày nữa, đợi nàng và phu nhân gặp mặt nhiều hơn, chút hiểu lầm này cũng tự nhiên sẽ tiêu trừ thôi.

Cũng là Ngưng Nhi nói nghe mát lòng, Lâm Văn Vinh ôm lấy thân hình mềm mại của nàng, cảm kích rơi nước mắt nói:

- Ngưng Nhi, muội đối xử với ta tốt quá. Trên thế gian này, muội là một trong những người hiểu rõ ta nhất. Nhưng, có một việc muội nói sai rồi!

- Sai việc gì?!

Lạc tiểu thư ngạc nhiên nói.

- Ta không kiêng kỵ gì là giả, phóng đãng là thật.

Lâm Văn Vinh cười hì hì, rồi ôm chặt lấy người nàng vào lòng mình, hôn nhẹ vào vành tai trắng nõn của nàng. Lạc tiểu thư ngượng ngùng cười, dựa cả người vào lòng hắn, cảm thụ cơ thể nóng bỏng của hắn, cảm giác hạnh phúc tràn ngập trong lòng, chỉ nguyện thời gian vĩnh viễn dừng lại ở đây.

- Ngưng Nhi, hai ngày qua, ở nhà mọi việc đều an tĩnh chứ?!

Ấm áp trong chốc lát, những rắc rối do Từ Chỉ Tình mang đến đã bay đi hết, hắn mới nhớ tới vấn đề của Tiên Nhi và Thanh Tuyền, nhất thời có chút đau đầu, liền hỏi Lạc tiểu thư.

Ngưng Nhi nha đầu cũng là một người tinh minh, nghe đại ca hỏi đầy ẩn ý, sao còn không biết ý tứ của hắn, cười nói:

- Nói chung là an tĩnh. Ngoại trừ việc huynh ra ngoài, mọi người đều bận việc, nên không có ai quấy rầy cả.

Lâm Văn Vinh có vẻ khó hiểu, hỏi tới:

- Bạn? Bạn cái gì?!

- Làm sao mà không bạn chứ?

Lạc tiểu thư cười kiều mỹ. Ngón tay ngọc thon thon dí vào trán hắn, sáng giọng:

- Xảo Xảo bạn làm việc ở “Thực Vi tiên”, đã tìm được đất đai nhà cửa rồi, sớm bắt đầu trang hoàng rồi. Tỷ tỷ thì đang tính toán việc xây dựng cho học viện Tiên Phương, vừa tính toán tiền bạc, vừa mời người, sự vụ nhiều lắm.

- Vậy muội thì sao, muội làm gì?!

Nha đầu đó nói một lúc lâu, nhưng lại không hề nhắc tới mình, Lâm đại nhân tự nhiên có chút nghi vấn.

- Muội thì làm cái gì chứ?!

Ngưng Nhi hừ về bất mãn:

- Muội làm bình hoa cho huynh. Hi hi, muội đang tính làm một cái trường học miễn phí, thu nhận những trẻ em nghèo, dạy chúng viết chữ đọc sách. Đại ca, huynh có nói, muội làm bình hoa cho huynh. Dừng tiền của huynh là việc làm thiên kinh địa nghĩa đó, huynh có đau lòng khi bị mất tiền không?

Lâm Văn Vinh nghe thế cười ha ha, hôn lên mặt nàng một cái:

- Ngưng Nhi yên tâm, trên thế giới này, ta đau lòng vì cái gì chứ nhất định sẽ không đau lòng vì tiền bạc. Huống chi, muội lại làm việc rất ý nghĩa. Vàng bạc tài bảo gì gì đó, đối với tiểu Ngưng Nhi của ta thì quả thực chỉ là một đồng phân!

Những lời này nghe được quả là bắn thối! Lạc tiểu thư vừa tức vừa giận, nhéo mạnh vào tay hắn.

Mọi người trong nhà ai cũng bận rộn cả, Đại tiểu thư thì không cần phải nói, việc trùng tu Tiêu gia là việc nàng quan tâm nhất. Lâm Văn Vinh nghe thế nhất thời hơi thất vọng. Trong nhà, mọi người đều bận rộn cả. Không ai tụ họp lại thế thì còn gì gọi là thú vị nữa? Phải tụ tập lại mới vui. Hắn hít một hơi:

- Mọi người đi tới đi lui, tỷ tỷ muội muội gọi nhau í ới, như vậy mới thân mật. Đều là người Lâm gia, ban đêm tắt hết đèn, cởi hết quần áo, đến cả ta cũng không phân biệt được ai là ai, làm gì còn ai là người ngoài chứ.

Nghe đại ca miệng phun ra toàn là dâm ngữ, Ngưng Nhi ngượng chín người, gõ vào đầu hắn một cái:

- Huynh lo mà cởi quần áo đi. Thấy ghét chết đi được!

Lâm Văn Vinh dâm tiểu hắc hắc, nét mặt cũng đỡ ưu sầu. Lạc Ngưng hiểu tâm tư hắn, liền ghé vào tai hắn, ôn nhu thổ lộ:

- Đại ca, việc này không gấp được đâu. Huynh vừa mới gặp tai nạn, trong lòng bọn tỷ muội trong nhà đều không vui, không khí trầm lắng một chút cũng là bình thường thôi. Hơn nữa, hai vị tiểu thư của Tiêu gia chưa từng ra khỏi cửa, nay phải ở lại đây tự nhiên cũng cảm thấy có chút gò bó. Ngoài ra, Tần tiểu thư và tỷ tỷ cũng không hợp, nên các nàng cũng không muốn quá thân cận với chúng ta. Đợi qua vài ngày, mọi người quen thuộc lẫn nhau, tự nhiên sẽ tốt hơn ... Kỳ thật, theo muội thấy, Tiêu phu nhân và Nhị tiểu thư cũng nói chuyện rất hợp, các nàng rồi sẽ ở chung với chúng ta.

Trong lời của nha đầu có ẩn ý. Lâm Văn Vinh à dài một tiếng, cười nói:

- Theo như muội nói, Đại tiểu thư không dễ nói chuyện phải không?

bao gái) nữ tài nhân của Kim Lăng là Lạc gia tiểu thư; pháo bắn Thánh Phụng, sử dụng thủ đoạn bạo lực, bức bách tất cả tài tử viết hàng vạn bản tự kiểm... Tội nhiều vô số, chỉ kể được vài việc.

Mấy tờ thư thảo phạt này, bắt đầu từ Kim Lăng, cứ thế đưa tất cả mọi việc của hắn làm nhất nhất công bố cho mọi người, nhất nhất vạch trần hành vi khinh thường nam, áp bức nữ của hắn. Đặc biệt hắn còn không chế hai vị tiểu thư Tiêu gia, gây cho tài nữ Kim Lăng bao nhiêu huyết lệ, làm bao thiếu nữ nhà lành đau đớn.

Hịch văn thống thiết, chữ rồng bay phượng múa, từ ngữ lâm li, giọng văn đầy thương cảm, khiến người nghe thương tâm, độc giả rơi lệ. Ác tặc Lâm Tam, ác độc vô cùng, phạm tội không kể xiết, không thể viết hết được. Tên này nếu không trừ, sẽ làm dân chúng căm phẫn, dân tâm không an, ảnh hưởng đến giang sơn xã tắc.

Đọc xong, cả người Lâm Văn Vinh đầy mồ hôi, đây là cái gì? Với một dây những tội danh được nêu, chặt mười cái đầu của ta cũng không đủ, ta có xấu như vậy không nhỉ?

Xảo Xảo ghé vào nhìn, mặt đỏ bừng, cả giận nói:

- Cái gì Đồng tiểu thư khổ sở, Kim Lăng tài nữ huyết lệ, người này nói linh tinh cái gì thế? Đại ca, đừng quan tâm tới họ!

- Ta cũng nghĩ không thêm để ý tới!

Lâm Văn Vinh cười khổ:

- Đây không phải quan binh viết đâu, nếu họ muốn bắt giữ ta, đâu cần nói nhảm nhiều như vậy?! Tứ Đức, rốt cuộc bên ngoài là người nào, người có thấy rõ hay không?!

Tứ Đức âm ừ một lát, cố nhớ lại lúc lâu, đột nhiên như nhớ ra điều gì:

- Tam ca, tôi nhớ ra rồi, những người này đều mặc áo dài, đội mũ có dải, tay cầm cây quạt, bước đi thong thả, trông rất thanh nhã, nói chuyện không chửi tục, còn lịch sự tao nhã hơn cả ngài nữa...

- Mẹ nó, cái gì mà lịch sự tao nhã hơn ta!

Bị lời của Tứ Đức chọc tức, Lâm đại nhân cả giận nói:

- Nói bég là dân đọc sách không được sao?! Đúng là người bình thường không chịu đọc sách...

- Đúng đúng, tôi nhớ ra rồi, hắn là người đọc sách đó. Tam ca đúng là thông minh, là mấy ngàn người đọc sách vây nhà chúng ta.

Tứ Đức cười nịnh nọt.

Nghe nói là dân đọc sách, Lâm Văn Vinh thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không động đao động thương, tất cả đều có thể xử lý được. Thế đạo này thật sự là thay đổi rồi, tòa nhà Lâm gia của ta lại để cho một đám người đọc sách vây quanh hã. Mẹ nó, ta phải kiếm một khối đậu hủ đập đầu mà chết đi.

- Đại ca, người đọc sách bao vây tòa nhà chúng ta làm gì nhỉ? Chẳng lẽ họ chẳng biết có hai vị công chúa ở trong phủ hay sao? Họ không sợ Hoàng Thượng chặt đầu họ à?! Những người này quả là lớn gan há!

Xảo Xảo nghi hoặc hỏi về khó hiểu.

Nghe tiếng hò hét ngoài tường ngày một lớn hơn, Lâm Văn Vinh cười khổ lắc đầu:

- Vấn đề này, ta cũng rất muốn biết. Ông bà thường nói: tú tài tạo phản, mười năm không thành. Làm sao mà trong trường hợp của ta, câu này lại không linh nghiệm nhỉ?! Xảo Xảo, chúng ta ra ngoài xem sao!

Xảo Xảo nghe thế, lập tức đẩy hắn ra trước viện, xuyên qua sảnh đường, xuống cầu thang, đã thấy đại môn của Lâm phủ được dùng hai cây gỗ tròn chặn lại, Tần Tiên Nhi đang chống nạnh cùng Tiêu Thanh Tuyền đứng một bên, chỉ huy người nhà lấy thêm đá chặn vào gốc cây gỗ. Bên ngoài vang lên những tiếng âm ầm, có vài thanh âm gào thét:

- Lật đổ tên ác bá Lâm Tam. Trả lại sự trong sạch cho người đọc sách chúng ta...

- Diệt trừ Lâm Tam, cứu vớt Tiêu gia tiểu thư...

Tứ Đức nghe thế hàm hê:

- Thằng nhãi này họng lớn nhỉ, bình thường chắc tốn nhiều cơm lắm đây! Tam ca, theo tôi thấy, nhất định tên này do người khác thuê tới để hô hào đó.

Xảo Xảo ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao?!

- Xảo Xảo phu nhân nghĩ lại đi! Mấy công tử đọc sách này, cả ngày chỉ vùi đầu trong thư phòng, chỉ ăn vài cái bánh bao, có thể nói là không đủ sức trời gà. Phu nhân đã thấy tên công tử nào mà có họng lớn vậy chưa?

Tứ Đức lắc lắc đầu giải thích.

Xảo Xảo gật gật đầu, Lâm Văn Vinh cười khen:

- Đúng, cuối cùng tiểu tử người cũng còn có chút kiến thức.

- Điều là nhờ Tam ca dạy dỗ!

Tứ Đức nói về bộ đít.

- Tướng công, chàng đến rồi sao?!

Tần Tiên Nhi nhảy tới, cười cười giữ chặt tay hắn. Tiêu tiểu thư cũng đến bên người hắn, dịu dàng mỉm cười.

- Đến xem nàng và Thanh Tuyền cùng nhau đối phó với kẻ địch đó. Tiên Nhi, hình dáng vừa rồi của nàng trông cực kỳ uy vũ!

Lâm Văn Vinh tán thưởng.

- Ai nói thiếp và nàng cùng nhau...

Tần tiểu thư hơi đỏ mặt, rồi cũng tỏ vẻ mừng rỡ:

- Rất uy vũ thật sao? Tướng công, chàng thích thiếp như vậy hở?

- Thích ! Hình dáng của nàng lúc này quả là độc nhất vô nhị! Nhất là nhìn tỷ muội các nàng cùng đứng với nhau!

Lâm Văn Vinh cười đáp.

- Thiếp không nhận nàng ta làm tỷ tỷ đâu!

Tần Tiên Nhi cụp đôi mi thanh tú xuống, giọng nhẹ đi rất nhiều.

Được rồi! Lâm Văn Vinh mừng thầm. Lòng Tiêu tiểu thư cũng có vẻ vui mừng, cảm kích liếc nhìn phu quân, dịu dàng nói:

- Lâm lang, sự tình nơi này để thiếp và muội muội xử trí, chàng mau trở về nghỉ ngơi đi!

- Xử trí? Làm sao xử trí được?

Thấy bụng Tiêu Thanh Tuyền nhô cao, trên mặt nổi lên ánh sáng nhu hòa, trông thánh khiết như nữ thần, Lâm Văn Vinh cực kỳ xúc động, giữ chặt tay nàng vuốt ve nhẹ nhàng.

- Giết! Giết tất! Không để lại một tên nào!

Tần Tiên Nhi cướp lời, mặt đầy sát khí, đoản kiếm trong tay vung lên, ánh kiếm lập lòe.

435. Chương 433: Đồng Phục Hấp Dẫn.

- Muội muội, không thể làm như thế được! Bên ngoài đều là đám người đọc sách sức trời gà không chặt, chừng mấy ngàn người đều bị người ta mê hoặc, kích động nên mới tham dự bao vây nhà mình, sao lại giết hết được? Như vậy chẳng phải là hãm Lâm lang vào tội bất nghĩa, khiến tất cả người trong thiên hạ thóa mạ chàng sao?!

Tần Tiên Nhi cau đôi mi thanh tú lại, hừ một tiếng rồi nói:

- Đám người đọc sách trời gà không chặt hả? Cũng chỉ có người mới tin chuyện ma quỷ này. Họ công nhiên vây kín Lâm phủ, nhục mạ tướng công, làm gì có nửa phần giống với người đọc sách chứ? Ta coi đến cả đám cường đạo trên núi còn kém họ nửa phần. Nếu không giết cả đám, nhất định sẽ bị người ta cho là Lâm gia ta nhu nhược dễ khinh. Tướng công, chàng đợi đây một chút, thiếp kêu Cao Tù đi bắt người, đợi bắt được xong thiếp sẽ tự tay chặt đầu vài tên, xem ai dám làm gì thiếp...

Khi còn ở Bạch Liên giáo, Tần Tiên Nhi vốn là một nữ tử không sợ trời không sợ đất, giết người cứ như ăn cơm, sau khi theo Lâm Văn Vinh, tính cách mới được cải thiện khá nhiều, giảm bớt việc tạo sát nghiệp. Nhưng tính tình nóng như lửa của nàng cũng không phải dễ dàng mà thay đổi được, lúc này thấy có một đám người dám khi dễ tướng công mình, nàng làm gì mà nhẫn nại cho được, vừa nói xong, lập tức xoay người muốn đi tìm Cao Tù.

- Muội muội, việc này không gấp được, chúng ta cần phải thương nghị cho kỹ.

Tiêu Thanh Tuyền vừa giữ chặt ống tay áo nàng, vừa đưa mắt ra hiệu cho Lâm Văn Vinh.

Tính tình Tiên Nhi tuy nóng nảy, nhưng cũng không phải không biết nói đạo lý. Những người này tới đây gây loạn, chẳng lẽ ta lại không có can đảm giết người sao?! Sự việc loại này nên dùng cách giết gà dọa khỉ, giết đi vài tên, đám còn lại tự nhiên sẽ biết điều hơn nhiều. Lâm Văn Vinh rất tán thành ý nghĩ của Tiên Nhi, chỉ là với nhân cách và xuất thân của Thanh Tuyền, nàng nhất định sẽ không muốn tạo nhiều sát nghiệp.

- Lâm lang, chàng mau nói đi!

Thấy vẻ mặt ung dung với cái bộ dáng nhàn hạ của Lâm Văn Vinh, mà mình thì không giữ Tiên Nhi được nữa, Tiêu tiểu thư vô cùng bối rối.

Lâm đại nhân thấy Thanh Tuyền bụng lớn lại thần thái cuống quýt thì rất đau lòng, vội vàng cất tiếng:

- Điều này, kỳ thật, Tiên Nhi nói cũng không phải không có đạo lý.

- Tướng công, chàng thật tốt!!!

Thấy Lâm Văn Vinh tán thành ý kiến của mình, nhất là ngay trước mặt Tiêu Thanh Tuyền, Tần tiểu thư lập tức cười tươi như hoa, hướng về Tiêu Thanh Tuyền liếc một cái, ánh mắt đưa xuống bụng nàng, hừ nhẹ một tiếng:

- Người mau buông tay ra, ta không thể đánh vào bụng người đâu.

Xảo Xảo nghe thế cười khúc khích, Tần Tiên Nhi cũng hơi ngượng, vội cúi đầu xuống.

- Chàng còn cười nữa hả?!

Thấy phu quân mình đứng ở một bên cười trộm, Tiêu Thanh Tuyền bắt lực lườm hắn một cái, khế gắt:

- Đám sĩ tử bên ngoài đều bị những lời kích động của gian nhân nên mới đến vây công nhà chúng ta, họ tính ra cũng không phải là người xấu...

- Không tính là người xấu?! Hắc hắc!

Lâm Văn Vinh ôm eo Tiêu tiểu thư, lắc đầu thở dài nói:

- Thanh Tuyền, nàng quả là vô cùng thiện lương. Đã thiện lương thì hơi dung túng! Chuyện trên thế gian này, chưa từng có chuyện không có lửa tự nhiên có khói, đến cả Phật cũng nói: “có nhân mới có quả”. Nàng nói họ không rõ chân tướng, bị gian nhân kích động, điểm ấy ta không phủ nhận. Nhưng tất cả mọi người

đều là người đã trưởng thành, đều có năng lực phán đoán và tư duy riêng cho mình, mỗi một người phải chịu trách nhiệm về hành vi của mình, không chỉ một câu bị người kích động là có thể che dấu được mọi việc. Họ đến đây, đập đổ nhà ta, nếu không nhận hậu quả tương ứng, vậy thì còn gì là đạo lý nữa đây?

Một câu này làm cho Tiêu tiểu thư á khẩu không trả lời được, những lý luận hần vừa nói cũng không phải không hữu lý. Mỗi người là một cá thể độc lập, đều phải tự chịu trách nhiệm về hành vi của mình, đây là đạo làm người rất đơn giản.

- Tướng công nói đúng!

Tần Tiên Nhi dùng ánh mắt cực kỳ kính nể nhìn hần, phần uất hờ một tiếng:

- Khi ta còn nhỏ, sư phó đã dạy ta, nàng nói nhân tính bản ác. Được gọi là người tốt, chẳng qua là người làm việc ác ít đi một chút thôi. Một khi đã bị ngoại nhân dụ dỗ, sẽ bị lộ chân tướng, người nhìn xem, đám người độc sách bên ngoài, bình thường nhìn lịch sự tao nhã, một khi bị người kích động, liền lộ ra bộ mặt ác độc của họ. Hừ, giết chúng chính là trừng ác khuyến thiện. Tướng công, chàng thật sự rất giỏi, chẳng trách sư phó thích chàng...

- Cái này... Tiên Nhi đừng nói vậy, ta và An tỷ tỷ hoàn toàn trong sạch đó.

Thấy Tiên Nhi nói không rõ ràng, Lâm đại nhân vội vàng ngắt lời nàng, trộm liếc Tiêu Thanh Tuyền. Thấy Tiêu tiểu thư thần sắc tự nhiên, hần mới hơi an tâm. Không ngờ An tỷ tỷ lại nghiên cứu lý luận cao thâm như vậy, còn dạy cho Tiên Nhi nữa chứ. Lâm đại nhân khẽ lắc đầu, cảm thấy vô cùng bội phục.

Thấy dáng điệu lang quân ngang tàng khí khái, nhớ tới lúc sơ ngộ ở Kim Lăng, Tiêu tiểu thư có vẻ hơi bần thần, cười ngọt ngào, trả lời Tiên Nhi:

- Đó là người chỉ nói về mặt tích cực. Nói ngược lại, nếu người giết người, chẳng phải sẽ trúng vào quỷ kế của gian nhân bất chính không? Việc này còn phải bàn bạc lại cho kỹ mới được.

Tự nhiên phải bàn bạc rồi, làm sao Lâm đại nhân ngu đến độ giữa ban ngày ban mặt vác đao vác kiếm đi giết người? Hần cười khà khà một tràng, giữ chặt tay Tần tiểu thư nói:

- Tiên Nhi, người không cần tìm Cao Tù đâu, ta phái hần đi làm việc khác rồi, nửa ngày nữa cũng chưa về. Muốn giết người cũng không vội vàng, chờ ta ra ngoài xem rồi nói tiếp...

- Không thể được!

Tần Tiên Nhi và Tiêu Thanh Tuyền đồng thời cả kinh kêu lên.

- Lâm lang, đám tặc tử bên ngoài chỉ đợi chàng ra ngoài, sao chàng lại liều mình đi ra làm gì? Chàng yên tâm, phụ hoàng sẽ sớm phái nhân mã tới, nếu bọn chúng vẫn chẳng biết hối ngộ, sẽ nghe theo lời muối muối, giết chết vài tên xem sao!

Thấy phu quân muốn tự mình hiện thân, Tiêu tiểu thư cũng sốt ruột, trên mặt ẩn hiện sát khí, đứng cạnh Tần Tiên Nhi khí thế hùng dũng, nhìn qua đích thật là hai chị em ruột.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc nói:

- Lão bà, ta đã làm việc, nàng còn lo gì chứ? Nàng chỉ cần giữ gìn sức khỏe, ở nhà chờ ta là được. Tứ Đức, lấy chiến bào cho ta...

Chiến bào?! Tứ Đức sững sốt một lát, rồi giật mình hiểu ra, xoay người chạy như bay. Chỉ trong chốc lát đã mang tới một bộ quần áo. Ngoại trừ cái áo giáp thiên tâm ti do hoàng đế ban tặng, còn có bộ áo dài xanh với cái mũ chỉnh tề.

Lâm đại nhân gạt đầu hài lòng, cười nói:

- Coi như tiểu tử ngươi biết làm việc, đã lâu ta không mặc chiến bào này rồi, chà chà... giặt rất sạch...

Xảo Xảo giúp hần mặc áo, đội mũ lên đầu, Tứ Đức nhanh nhẩu lấy cái gương đồng đặt trước mặt hần. Lâm đại nhân ngắm nghía tỉ mỉ thiếu niên trong gương đồng, áo dài vải, mũ nhỏ có dải, quả là một gã phục vụ anh tuấn.

Hắn nhìn mình thật lâu, rồi mới vừa chỉ vào người trong gương đồng, thở dài nói:

- Đây gọi là người thì nhìn vào xiêm y, ngựa nhìn vào yên (ý nói người đẹp vì lụa), nếu muốn đẹp thì xem Lâm Tam... Tiểu quý, ta còn gì để nói nữa đây, vì sao người trông đẹp trai như vậy?! Còn có thiên lý nữa không?!

Mấy vị tiểu thư cùng cười khúc khích, phiền não trong lòng lập tức giảm đi rất nhiều, Tiêu tiểu thư ôn nhu đánh giá hắn, trong mắt tràn ngập nhu tình.

Xảo Xảo chỉnh lại quần áo ngay ngắn cho hắn, rồi quan sát từ trên xuống dưới, cuối cùng gật đầu cười:

- Đại ca, cũng không biết vì sao, muội thấy huynh mặc bộ quần áo này là đẹp nhất...

- Đúng thế, đúng thế. Tam ca, ta thấy trời sinh ra bộ xiêm y này là để cho người mặc đó.

Tứ Đức không bỏ qua một cơ hội nào để bợ đỡ, thần tình rất bỉ ổi.

Tam ca không chút do dự, co một chân lên, đá vào mông hắn một cước:

- Tổ bà người, Tam ca ta cả đời làm người hầu hử?

Tiêu tiểu thư không nín nổi cười, sáng giọng:

- Sắp làm cha rồi, chớ nói tục như vậy... thiếp cảm thấy xấu hổ quá. Xảo Xảo nói đúng, chàng mặc bộ quần áo này còn đẹp hơn mấy thứ xiêm y khác. Bằng không, Tiêu gia có hơn trăm gia đình, làm sao hai vị tiểu thư xinh đẹp lại cùng nhìn trúng chàng chứ?!

Tiêu tiểu thư tuy là đùa giỡn một chút, nhưng cũng không phải không có đạo lý. Với bản tính con người của Lâm mỗ, có mặc long bào cũng không giống hoàng đế, chỉ cái áo dài và mũ nhỏ này là thích hợp với ta nhất. Ông bà nói rất đúng, tính cách quyết định vận mệnh mà!

Nghe mấy lão bà tán tụng mình như thế, Lâm đại nhân thần bí nhìn qua các nàng, rồi nhỏ giọng nói:

- Tất cả mọi người đều thích ta mặc bộ quần áo này, ta đây sẽ mặc luôn. Kỳ thật, tại sao ta mặc bộ quần áo này đẹp thế? Về phương diện này, đó là cả một học vấn rất nghiêm chỉnh... Thật sự nghiêm chỉnh!

- Học vấn gì cơ?!

Nhìn vẻ dương dương đắc ý của hắn, Tần tiểu thư thấy hơi buồn cười, nhỏ giọng hỏi.

Lâm đại nhân vênh mặt ưỡn ngực, dậm tiểu hì hì:

- Nói ra làm các ngươi sợ, nó được gọi là: Đồng phục hấp dẫn! Đại tiểu thư và Nhị tiểu thư, nhất định phải thích bằng như được lên tiên!

Cái gì đồng phục hấp dẫn!! mấy vị phu nhân cười khi một tiếng, mặt đỏ tới mang tai, các nàng hiểu rõ bản tính phu quân mình, lại đều đã từng trải qua, làm gì không rõ thâm tâm của hắn!

- Đánh đuổi Lâm Tam - Giải cứu Tiêu gia tiểu thư...

- Lật đổ ác bá Lâm Tam...

- Nước nhà sắp mất, mới sinh ra Lâm Tam...

Mấy tên đứng cạnh đại môn ngoài phủ mà chửi bới, giọng người sau cao hơn người trước, từng tiếng dội vào tai. Lúc này, dường như hình thành một cao trào, đám người gào thét không ngừng. Tiếng hô hào từ bốn phương tám hướng liên tiếp không dứt, như muốn chọc thủng màng nhĩ người khác mới thôi. Tần Tiên Nhi cau mày, nếu không phải bị Tiêu tiểu thư giữ chặt, sợ là đã sớm lao ra giết người rồi.

Lâm đại nhân nói rất cao hứng, không hề quan tâm đến những tiếng chửi mắng ở ngoài phủ, lại xem như là trợ uy cho hắn. Mặc đồng phục xong, hắn dương dương đắc ý đi một vòng trong sân, lại bảo Tiên Nhi cũng thay đổi nam trang, mang theo Tứ Đức, âm thầm đến cửa sau của Lâm phủ.

Khi tới cửa sau, Tiên Nhi đẩy xe lăn của hắn tới đang muốn mở then cửa, bỗng nghe một thanh âm kinh ngạc từ khu vườn bên cạnh vang lên:

- Lâm Tam, là người sao?!

- Là ta, là ta!

Lâm Văn Vinh vội quay đầu nhìn về phía khu vườn. Đại tiểu thư mặc một cái váy tha thướt màu phấn nhạt, đứng trong hoa viên, tay cầm vài đóa hoa hồng, gương mặt hơi ửng đỏ, nóng bỏng như đóa hoa đang cầm trong tay. Tiêu Ngọc Nhược thăm quan sát hẩn, mặt nàng vừa kinh ngạc, vừa hoan hỉ, vẻ hân hoan nói không nên lời.

- Người... Sao người lại mặc bộ quần áo này?!

Đại tiểu thư đi đến bên người hẩn, ôn nhu hỏi, ánh mắt rất vui nhưng cũng có hơi không nỡ nhìn hẩn mặc đồng phục hạ nhân.

Lâm Văn Vinh cười hì hì:

- Đại tiểu thư, người có thích ta mặc bộ này không?!

Tiêu Ngọc Nhược trộm dò xét Tần Tiên Nhi bên cạnh, trên mặt ửng hồng như được phủ một lớp phấn, cúi đầu “Ủm” một tiếng nhỏ, thẹn thùng vô hạn:

- Đã lâu không thấy người mặc trang phục này... Lần đầu ta gặp người thì người cũng có bộ dáng như vậy.

Lần đầu tiên gặp ta là như thế này sao? Lâm đại nhân nghe thế rất vui. Đã nói rồi mà, cái này kêu là đồng phục hấp dẫn, Đại tiểu thư nhất định thích cách ăn mặc này. Hẩn rất hoan hỷ, nhưng vì úy kỵ vò dẫm nhỏ bên cạnh, chỉ nắm chặt ngọc thủ của Ngọc Nhược, nhẹ nhẹ vuốt ve, cười nói:

- Người đã có ấn tượng sâu như thế, e hèm, vậy ta nhất định sẽ thường xuyên mặc đồng phục này, nhất là khi cần làm chánh sự... A, Đại tiểu thư, người ở đây làm gì?

Thấy mắt Tiên Nhi tóe lửa, hẩn vội vàng nuốt câu nói kế tiếp vào bụng, nhẹ nhẹ sờ sờ tay của Ngọc Nhược, cười rất thần bí.

Tên bại hoại! Bị hẩn xoa nắm vài cái, thân thể mềm mại lại như muốn bốc lửa, Tiêu Ngọc Nhược vừa ngưỡng vừa vui, lại sợ bị Tần Tiên Nhi thấu rõ tâm tình, vội cúi đầu xuống, nhẹ giọng đáp:

- Phúc bá từ Kim Lăng chở hoa tới, bảo để thay cho số hoa bị cháy. Mẫu thân dặn ta đem vài loại mới trồng vào vườn hoa này, làm cho giống với nhà chúng ta ở Kim Lăng, chắc là người cũng thích!

- Ôi đau ... a, không phải, ý ta là nói thích ... thích lắm!

Bị Tần tiểu thư tức giận nhéo mạnh vào lưng, Lâm đại nhân vẫn cố nặn ra nụ cười nói:

- Đại tiểu thư, hôm nay bên ngoài có người gây sự, người và Ngọc Sương, phu nhân đều nên nghỉ ngơi trong nhà, ngàn vạn lần không được ra khỏi cửa. Hôm nay ta mặc chiến bào ra ngoài bàn bạc công vụ!

Đại tiểu thư kiều mỹ lườm hẩn, sáng giọng:

- Ta không phải người ngu, còn đợi người tới dặn dò sao?! Người không cần dặn thì ta cũng biết. Từ trước tới nay, khi người mặc bộ quần áo này, người chưa từng làm chuyện tốt bao giờ!

Người biết ta cũng chỉ có Đại tiểu thư! Lâm Văn Vinh mừng rỡ cười lớn, Tiêu Ngọc Nhược tựa nhẹ trong lòng bàn tay hẩn, truyền đến cảm giác mềm mại ấm áp, làm lòng người xốn xang. Hai người nhìn nhau cười, lúc này thật là không nói còn hơn mở miệng nói ra!

- Tam ca, làm sao bây giờ? Bây giờ ta mở cửa nhé?

Tứ Đức đứng ở cửa sau, cầm then cửa, nghe bên ngoài càng lúc càng vang lên những tiếng mắng chửi lớn hơn, hai chân run run không ngừng.

- Không!

Lâm đại nhân khoát tay, đưa mắt nhìn Tiên Nhi, cuối cùng gật gật đầu với Tứ Đức. Tần tiểu thư nhặt lên một tảng đá lớn bằng bàn tay, tiện tay quăng ra ngoài tường, Tứ Đức mở miệng gào lớn:

- Mau nhìn, Lâm Tam xuất hiện rồi...

- Mau đánh, Lâm Tam ra rồi, đánh chết Lâm Tam...

Tiếng kêu gào còn chưa dứt, đã nghe bên ngoài có một tiếng quát lớn, khó có thể đếm được có bao nhiêu gạch ngói, hòn đá, như sao băng xẹt tới, nện mạnh vào bức tường, lực công kích thật lớn, chấn động cả tường viện. Tiếng người hò hét ầm ĩ bên ngoài ồn ào đến cả mái hiên ngoài tường cũng muốn sụp xuống.

Mẹ kiếp! Lâm đại nhân đổ mồ hôi đầy đầu. Con mẹ nó lấy đầu ra người đọc sách chứ, quả thực chính là thổ phỉ. Tần Tiên Nhi hừ một tiếng, xem ra muốn lấy lệnh tiễn trong ngực ra. Chỉ cần lệnh tiễn này được phóng lên, quan quân phòng vệ trong thành, hộ vệ trong cung sẽ chạy tới nơi này, chắc vô số đầu người sẽ bị chém rụng.

- Đừng hoảng hốt, bây giờ còn chưa phải lúc.

Lâm Văn Vinh chặn tay Tiên Nhi lại, khoe môi nhếch lên nở một nụ cười âm lãnh:

- Chúng ta phải âm thầm xuất môn! Hắc hắc, ai ban cho ta kinh hỉ, ta cũng muốn trả lại cho hần một cái kinh hỉ còn lớn hơn nữa.

436. Chương 434: Bức Cung

- Nghe không hiểu thì đừng nghe - Lâm đại nhân cười, gõ đầu hần một cái - Người chỉ lo tiền trạm cho ta là được, hiểu ít càng tốt hơn cho người. Người cầm cái này...

Thuận tay đưa cho Tứ Đức một cái rìu để bỏ củi rất sắc bén, lưỡi rìu lấp lờ ánh sáng chói mắt, Lâm đại nhân nghiêm giọng hạ lệnh:

- Nghe khẩu lệnh của ta, mở cửa...

Mở cửa?! Hồn vía Tứ Đức bay lên mây, đám tài tử ngoài cửa đang hầm hừ muốn ăn thịt người, bây giờ lại mở cửa ra, không phải tự mình muốn chết sao?!

- Tam ca, chờ một chút được không?

Tứ Đức vô cùng cẩn thận hỏi:

- Tình thế bên ngoài hiểm ác...

- Có ta đây mà...

Tam ca tỏ vẻ rất chính khí, vỗ vai hần:

- Ông bà chẳng đã nói: mềm sợ cứng, cứng sợ cường hoành, cường hoành sợ liều mạng. Huynh đệ cứ yên tâm đi, có ta ở đây, làm sao có thể để người chịu thiệt thòi chứ? Có đời nào Tam ca ta để huynh đệ mình chịu thiệt thòi đâu?

Nghe Tam ca nói sẽ không để mình chịu thiệt, lòng Tứ Đức đang thấp thỏm đã cảm thấy có chút an ủi. Với nhân phẩm của Tam ca, trước giờ hần đã hứa thì chưa bao giờ không làm cả.

- Được!

Tứ Đức cắn răng hừ một tiếng, có cảm giác tiếng ồn ào bên ngoài tựa hồ càng lúc càng lớn. Hần cố nén sợ hãi, chậm rãi rút chốt cửa ra. Hần vừa mới thò đầu ra còn chưa kịp nhìn quanh, liền nghe một tiếng vù, từ một góc xéo bỗng bay ra một cái trứng gà, đập thẳng vào mặt hần.

- Ối trời, tên vương bát đần nào ném ta!

Tứ Đức nổi giận ngút trời, tru lên như sói xông thẳng ra ngoài. Trán hần dính be bét trứng gà, lòng trắng lòng đỏ lòng thông chảy xuống, mùi vị tanh tưởi, hình dáng thật là kinh khủng.

Thừa dịp lộn xộn này, Lâm Văn Vinh âm thầm nhìn lướt ra ngoài. Thật sự là không nhìn thì không biết, vừa nhìn thấy đã sợ hết hồn. Bên ngoài tòa nhà tiếng gào thét rung trời, đủ dạng các loại tài tử, người mặc trường bào, tay cầm quạt giấy, vẻ mặt mọi người đều rất phẫn nộ, miệng hô hào chữ bới, xem ra đã bao vây Lâm trạch tầng tầng lớp lớp, cả một giọt nước cũng không thoát ra được. Có mấy người còn có vẻ rất

quá khích, tay áo xắn cao, mồm la hét ầm ỹ muốn tiến đánh vào Lâm gia để giải cứu cho các tiểu thư bị không chế.

Cánh cửa Lâm gia đột nhiên kêu cọt két rồi mở ra, từ bên trong chạy ra một gã sai vặt hung hãn, mặt dính đầy trứng thối bầy nhầy, trong tay cầm một cái rìu sắc như nước, trông như một hung thần vừa xuất hiện.

- Con mẹ nó, làm gì, làm gì, muốn tạo phản hả?!

Tứ Đức rảo chân chạy ra, lập tức nhảy vào trong đám người, cái rìu bổ củi trong tay múa như bay, xé gió nghe rất ghê rợn. Trong phút chốc cả đám người bị bức phải lui lại mấy bước. Có mấy tên sĩ tử lùi lại chậm một chút, suýt nữa đã bị cái rìu của hắn chém trúng, buột miệng kêu thảm vài tiếng rồi hấp tấp lui lại. Cả đám đùn đẩy nhau bỏ chạy tán loạn, hiện trường vô cùng hỗn loạn.

Mọi người thấy không biết từ đâu Lâm gia lại nhảy ra gã sai vặt này, tuy chỉ là một người, nhưng cái rìu trong tay quả là khá nặng ký, mặt tràn đầy vẻ hung tợn như hung thần ác sát, chỉ cần nhìn đã phát sợ. Mãi sau đám người mới đứng vững lại được, một tên sĩ tử vốc người khôi ngô xem ra bỗng nhiên tỉnh ngộ, quát to:

- Người, người làm gì đó?!

- Mẹ nó, người hỏi ta làm gì hả?

Tứ Đức lấy tay chùi trứng thối trên mặt xuống, rồi le lưỡi liếm liếm môi, xem ra vẫn chưa hết giận:

- Lão tử còn phải hỏi người làm gì đã chứ?

Hắn cố sức vung cái rìu trong tay ra múa lên một vòng, đi đến gần tên sĩ tử kia, quát một tiếng:

- Nói, người làm gì?!

Sĩ tử đó a lên một tiếng rồi lùi lại hai bước, thanh âm lập tức nhỏ đi rất nhiều:

- Ta... chúng ta tới để thảo phạt ác tặc Lâm Tam. Người mau tránh ra!

Tứ Đức phun nước bọt phèo phèo, cả giận nói:

- Người thảo phạt người khác, nhưng lại ném trứng gà vào ta là thế nào?! Ai ném đó, mau đứng ra đây cho lão tử xem, ta bữa chết tên tạp chủng đó... Nói, có phải là người không...

- Không phải ta, không phải ta!

Tên sĩ tử đứng gần đó vội vàng khoát tay chối bai bãi.

- Vậy có phải là người?! Còn người...

Hắn vung cái rìu lên chỉ vào mũi từng người, gằn giọng hỏi, lưỡi rìu sắc nhọn lập lòe kinh người. Mọi người thấy thế ai cũng sợ run, vội vàng vàng lui lại thêm vài bước, càng xa hắn càng tốt, nhất nhất xua tay phủ nhận.

- Mẹ nó, không phải là các người làm, chẳng lẽ là trứng gà do thiên nga trên trời đang bay để rơi?!

Tứ Đức đã hoàn toàn nổi giận, cái rìu trong tay lập lòe ngân quang, xem ra bão sắp nổi, đám sĩ tử đội mũ vội vàng kéo ống tay áo của hắn:

- Vị huynh đài này, việc vừa rồi chỉ là một hiểu lầm. Chúng ta tới đây để thảo phạt ác tặc Lâm Tam mà, đâu có quan hệ gì với người chứ, người ngàn vạn lần đừng để ý. Ủa, người mặc quần áo có thêu chữ “Tiêu”. Huynh đài, chẳng lẽ người là người trong nhà Tiêu gia, nơi có hai vị tiểu thư bị Lâm Tam chiếm đoạt như lời đồn sao?!

- Ta là người của Tiêu gia thì sao?

Tứ Đức ngang ngược hỏi lại.

- Vậy thì thật tốt quá.

Sắc mặt tên sĩ tử đội mũ có vẻ kích động:

- Chúng ta tới đây chính là để cứu Tiêu gia tiểu thư. Người hãy xem đội ngũ của chúng ta, đây đều là những người đọc sách nổi tiếng trong kinh thành...

Tứ Đức nhìn thoáng qua, vây quanh Lâm phủ đích thật có bảy tám phần đều là sĩ tử, bên người còn dẫn theo vài người phục vụ ăn mặc cũng độc nhất vô nhị giống như hắn.

- Huynh đài, hai vị tiểu thư có mạnh khỏe không, có chịu sự vũ nhục của tên ác tặc Lâm Tam không?

Tên đội mũ vàng vội vàng hỏi thăm.

Tứ Đức trợn mắt nhìn gã:

- Người nói hồ đồ cái gì đó? Tam ca và hai vị tiểu thư là hoàn toàn tình nguyện, hai bên trao tình. Tam ca vì muốn theo đuổi hai vị tiểu thư, cũng bỏ rất nhiều tâm tư đó...

Một người bên cạnh thấy hắn biện hộ cho Lâm Tam, nhất thời không nhịn được:

- Huynh đài, nói chuyện cần phải thật thà một chút.

Tên sĩ tử đội mũ liếc nhìn, thấy tên mở miệng bài xích này cũng là một gia đình, có hai hàng ria mép, nhìn không biết là bao nhiêu tuổi, áo xanh mũ nhỏ, nụ cười rất vô tư. Chỉ là một chân của gã bị băng dày cộm, được một người hầu mi thanh mục tú khác đỡ ghế lặn.

- Vị huynh đài này, chẳng lẽ người biết được mọi thứ?

Hắn mừng rỡ hỏi thăm một tiếng.

- Ừ.

Tên gia đình gãy chân gật đầu, thần sắc trịnh trọng:

- Một anh họ xa của em họ xa của ta, từng làm việc trong nhà Tiêu gia. Hắn đã sớm nói cho ta biết mọi sự tình.

- Thật hả?!

Tên đội mũ mừng rỡ:

- Huynh đài, người mau nói đi, làm sao gã Lâm Tam này lại làm ác như vậy được?!

Gia đình gãy chân nói đều đều:

- Nói Lâm Tam bỏ rất nhiều tâm tư theo đuổi hai vị tiểu thư, tất cả đều là nói linh tinh... Sự thật, phải nói là hoàn toàn ngược lại, là hai vị tiểu thư bỏ nhiều tâm tư theo đuổi Lâm Tam...

- Người nói cái gì?! Người làm sao nói ra những lời trái lương tâm như vậy.

Tứ Đức cả giận đích chính:

- Là Tam ca theo đuổi tiểu thư, tiểu thư bị sự thành tâm của Tam ca làm cảm động! Nếu ta nói dối, cứ kêu Tam ca cắt lưỡi ta.

- Nói vậy. Rõ ràng là tiểu thư theo đuổi Lâm Tam, Lâm Tam vô cùng khiêm nhượng, chối từ. Cuối cùng, hắn cũng bị sự thành tâm của tiểu thư làm cảm động, rồi mới thành đôi uyên ương. Tam ca anh tuấn tiêu sái, ngồi gần sắc đẹp vẫn bất loạn, là tấm gương học tập cho đám đàn ông chúng ta. Tiểu tử người nếu còn dám nói vậy, cẩn thận kéo Tam ca cắt lưỡi người đó.

Tên gãy chân phản bác, ngôn từ rất sắc bén.

- Tam ca theo đuổi tiểu thư...

- Tiểu thư theo đuổi Tam ca...

Hai người lớn tiếng tranh luận, không ai chịu thua ai, mặt đỏ như gà chọi. Tên sĩ tử đội mũ quát một tiếng, rồi bị phần nói:

- Trời ạ, thật ra tên Lâm Tam hoang dã đến mức này, đã cưỡng đoạt hai vị tiểu thư, còn nghĩ đến việc giấu giếm chân tướng, không cho hạ nhân tự tiện đàm luận, nếu không sẽ bị cắt lưỡi. Quả là tâm tư vô cùng ác độc, nếu không trừ Lâm Tam thì còn gì là thiên lý nữa!

- Còn gì là thiên lý nữa! Vì cứu giúp Tiêu gia tiểu thư, các huynh đệ, theo ta tiến vào...

Tên gia đình gãy chân giờ tay phải lên, mặt đầy bi phần lớn tiếng hô hào.

Chỉ một tên hạ nhân gãy chân mà đã tích cực như vậy, mọi người chịu ảnh hưởng của hắn, không khỏi đồng thanh ủng hộ, điên cuồng gào thét chạy đến gần cửa Tiêu gia.

Thấy đám người mãnh liệt tràn vào cửa sau, bên người chỉ còn có Tứ Đức, tên gia đình què chân lau mồ hôi trên mặt, quay sang tên sai vặt tuần tú xinh đẹp bên người nói:

- Tiên Nhi, nàng khóa chặt sân sau nhà chúng ta chưa? Vườn hoa nhà ta vừa mới trồng vài cây hoa mới, đừng để cho những người này đạp nát mất.

- Tướng công yên tâm.

Thấy hắn cùng với Tứ Đức rất hợp nhau, một tên khéo léo một tên bặm trợn, Tần tiểu thư nhin không được duyên dáng cười khanh khách:

- Tòa nhà chúng ta là do phụ hoàng ban tặng, tường cao cửa dày, không ai có thể phá được đâu. Đâu ai được phép chà đạp những đóa hoa của chàng ở Tiêu gia.

Thấy lời nha đầu có pha thêm vị chua, Lâm Văn Vinh cười ha ha hai tiếng, làm bộ không nghe gì.

Tần tiểu thư hừ một tiếng, đột nhiên rón rén, lách người một cái, thoáng cái đã đi tới một góc hẻm nhỏ, rồi hai tiếng kêu đau đớn vang lên. Mỗi tay nàng xách lấy một tên, cứ như điều hâu bắt gà con, mang hai tên trắng hán đến vứt trước mặt Lâm Tam, cười hì hì báo:

- Tướng công, chàng xem...

Hai tên này đều mặc áo dài, trang phục nho sinh, nhưng thân thể rất hùng vĩ, da đen nhẻm, tay chân thô ráp, mặt đỏ chằng đỏ chịt. Bị Tần Tiên Nhi khống chế huyết đạo, hai người ú ớ, tay chân múa lên loạn xạ.

- Các người đang làm gì vậy?

Lâm Văn Vinh vẻ lạnh như nước, mặt đen như than.

Một người trong bọn vội la lên:

- Chúng ta là sĩ tử thành đông, vì thảo phạt Lâm Tam mà đến. Người mau thả chúng ta, bằng không, cả người cũng không thoát đâu!

- Người là đại gia à?

Lâm Văn Vinh nghe thế buồn cười, tìm một viên đá nhỏ nện vào mặt hắn:

- Người giả trang làm sĩ tử, lại dám tới đây thảo phạt ta sao? Thật là không coi Tam ca vào đâu! Nói đi, ai phái người tới?

Người nọ mắt đảo loạn, quật cường nói:

- Cái gì mà ai phái ta tới, ác tặc Lâm Tam cậy mạnh ép người yếu, cưỡng chiếm dân nữ, mỗi người đều có thể tru...

- Tru cái đầu mẹ người đó!

Tứ Đức nghe thế cực kỳ tức giận, một cước đá vào mặt người nọ:

- Tam ca, ta ghét nhất là những người như thế. Với cái mặt này, rõ ràng là một tên du côn, nhìn mấy cái bàn tay chó này, thô ráp như cái chổi xể, còn muốn giả làm tài tử? Ta ói!

Hắn vừa nói vừa phun nước bọt vào mặt người nọ. Người nọ bị bắt, mạng nhỏ đều nằm trong tay hắn, nào dám cãi lại. Còn một tên khác nằm còng queo trên đất, trong mắt có vẻ sợ hãi, không dám nhìn vào mắt Lâm Văn Vinh.

Lâm đại nhân hắc hắc cười âm hiểm, nắm chặt bàn tay mềm mại của Tần tiểu thư nói:

- Tiên Nhi, nàng tìm một khu rừng cây lớn một chút, tướng công dạy nàng một trò chơi phi thường thú vị.

Tần tiểu thư cười đáp:

- Rừng cây hở? Đầy ra đây. Tướng công có trò gì vui thế, không đùa đến chết người thì thiếp không thích đâu.

Nghe thế, Tứ Đức rừng mình một cái. Vị công chúa phu nhân này quả là tuyệt phối với Tam ca.

- Đùa giỡn chết người? Máu me quá, ta đâu phải là người xấu như vậy.

Lâm đại nhân lắc đầu:

- Trò chơi này, nói ra thì rất đơn giản. Nàng đi tìm kiếm một vùng rừng lớn, sau đó, tùy tiện chọn một người sống chôn vào trong đất, chừa lại cái đầu, cạo trọc đầu đi, bôi lên đó một lớp mật hoa dày. Rồi nàng lấy một cái thùng gỗ chụp đầu hắn lại. Tùy tiện thả vào bên trong mấy con ong núi, nhớ là số lượng không thể quá nhiều, chỉ mấy vạn con thôi là được rồi.

- Ái chà,

Tần tiểu thư kinh hô một tiếng, bàn tay nhỏ bé hoa lên, vẻ mặt cực kỳ vui thích:

- Thả nhiều ong núi như vậy trong một không gian nhỏ, còn trát cả mật vào đầu, vậy thì kết quả sẽ như thế nào?

Lâm đại nhân cười khoái trá:

- Mấy vạn con ong sẽ bu vào đầu hắn mà đốt, ban đầu thì hơi ngứa rồi sưng lên, càng ngày càng lớn hơn, càng lúc càng sưng. Cuối cùng đến cực hạn thì kết quả sẽ như thế nào...

- Nổ tung!!

Tứ Đức kinh hô một tiếng, mặt vô cùng sợ hãi.

Mặt Tần tiểu thư tươi như hoa, nàng cười quyến rũ:

- Ái chà, tướng công, sao mà chàng nghĩ ra được chủ ý xấu xa như vậy... thật sự là rất vui đó. Bây giờ chúng ta thử nghiệm đi. Vừa hay ta có sẵn hai người, lựa ai trước nhỉ?

Nàng đưa đôi mắt xinh đẹp lướt qua hai gã, đánh giá. Bọn chúng thấy công chúa này kiêu diễm như hoa mà nói ra toàn những lời thách phá thiên kinh, trong lòng khiếp hãi, vội vàng co đầu lại.

- Tướng công, chọn tên này đi.

Rốt cục Tần tiểu thư quyết định, chỉ vào tráng hán này giờ một mạch run như cây sậy không dám mở miệng, cười nói:

- Đầu hắn khá lớn, khi nổ nhất định sẽ vui lắm, huyết nhục sẽ bay tung tóe!

Tứ Đức nghe vậy kinh ngạc vô cùng, vị công chúa phu nhân này quả là xinh đẹp, chỉ là đầu óc thì quá ma quỷ, cũng chỉ có một nhân tài như Tam ca mới có thể chế trụ nàng.

Bị Nghê Thường công chúa chỉ trỏ, người nọ sợ đến thiếu chút nữa ngã đi, vội vàng lớn tiếng gào lên:

- Công chúa tha mạng, công chúa tha mạng! Đại nhân, ta khai, ta khai.

- Tam ca, hắn khai.

Tứ Đức mừng rỡ vô hạn.

Tần tiểu thư hừ một tiếng:

- Làm sao Đại Hoa ta lại sinh ra loại người có xương mềm như vậy? Phá hư trò chơi của ta. Tướng công, chúng ta đổi người đi! Hình như tên vừa mới đấu khẩu với chàng có xương cứng hơn một chút, chắc chơi vui hơn đó!

Nàng chưa dứt lời, tên xương cứng đã hoảng hốt kêu lên:

- Công chúa tha mạng, đại nhân tha mạng, tiểu nhân cũng khai!

- Khai? Làm sao mà khai mau như vậy chứ?

Lâm đại nhân cau mày, mặt đầy vẻ thất vọng, thở dài nói:

- Vậy nói đi! Nhưng có một việc ta muốn thanh minh trước, ta thật là một người thiện lương. Ta không dùng bạo lực bức cung hai vị, sau này hai vị chớ giống như hôm nay, sẽ phá hỏng thanh danh của ta đó... Chà, cái trò ong đốt làm nổ đầu của ta, chẳng biết đến năm nào tháng nào mới được thưởng thức như mong muốn?

- Đại nhân!

Thấy thủ đoạn của Lâm đại nhân, hai người đó nào dám mạnh miệng, vội vàng vàng quỳ xuống thưa:

- Tiểu nhân không dám giấu giếm, hai người chúng tôi đều là họ Cố cả!

- Cố... cái gì Cố?

Lâm đại nhân hừ mạnh:

- Nói họ Cố là đủ rồi sao? Ta làm sao biết được người là Cố Tam hay Cố Tứ?!

Thấy tướng công mình không ý thức được sự việc, Tần tiểu thư vội vàng vàng kéo tay áo hấn:

- Tướng công, e rằng hai người này do phụ tử Cố gia phái tới.

437. Chương 435: Phát Hiện Kỳ Lạ.

- Ngoại trừ bọn họ còn ai có khả năng lớn như vậy, chỉ trong một đêm đã tụ tập được nhiều sĩ tử đến thế? Tướng công đừng quên, Cố Thuận Chương tiên sinh là đệ tử lừng danh thiên hạ, đến cả phụ hoàng thấy ông ta cũng phải làm lễ bái sư.

Đệ sư? Lâm Văn Vinh bất lực lắc lắc đầu, vị Cố lão tiên sinh này đã là sư phụ hoàng đế, làm sao lại không biết thời thế, muốn cùng với đám đệ tử mình làm loạn? Hấn hừ một tiếng, quay sang hỏi kẻ vừa mới khai báo:

- Người làm gì ở Cố gia, là do Cố Thuận Chương lão tiên sinh phái người tới phải không?

- Hai người tiểu nhân chính là hộ viện của Cố gia, Lão thái gia đi ra ngoài du lịch chưa về. Là Lão phu nhân nghe nói thiếu gia gặp chuyện không hay, đặc biệt phái tiểu nhân tới đây.

Tên nô vội vàng đáp.

Lão phu nhân? Chẳng trách. Lâm Văn Vinh gật đầu ồ một tiếng, nói với vẻ không lưu tâm:

- Lão phu nhân quả cũng có chút mưu kế. Trong một đêm mà có thể nghĩ ra tuyệt kế vậy công Lâm phủ như vậy, quả là làm người ta bội phục. Hắc hắc, có phải có cao nhân nào giúp bà đưa ra chủ ý này không?!

- Tiểu nhân không biết.

Thấy Lâm đại nhân mặt cười mà như không cười, bộ dáng hung ác, người nô sợ hãi vội vàng dập đầu:

- Hai người chúng tôi đều chỉ là hạ nhân trong phủ, việc ngài vừa hỏi quả thực hai người bọn tôi không biết thật.

Hai người này cũng chỉ là làm thuê cho người khác, hiểu biết cũng có hạn thôi. Lâm Văn Vinh sau khi hỏi xong, bảo Tứ Đức gọi hai thị vệ đang ẩn ở một nơi bí mật gần đó, đem hai người này giam lại.

- Tướng công, lúc này chúng ta phải làm sao? Có cần trực tiếp đi tới Cố gia tìm lão thái thái đó tính sổ không?

Tần tiểu thư Tiên Nhi tính tình rất nóng nảy, vừa nghe nói Cố gia xách động lòng người gây rối, liền muốn “đến hỏi thăm” ngay.

- Tính sổ? Có gì làm chứng cứ?

Lâm Văn Vinh lắc đầu cười:

- Chỉ dựa vào lời hai kẻ kia làm sao có thể xét nhà sư phụ của phụ hoàng nàng cho được? Làm như vậy chẳng phải thành trò cười sao?!

Ngẫm nghĩ một lát, Tần Tiên Nhi cũng thấy mình hơi lỗ mãng. Bản thân Cố Thuận Chương là đế sư danh vọng trong thiên hạ, đến cả phụ hoàng cũng không dám vô lễ trước mặt hắn, còn ai dám tới xét nhà của hắn?

- Vậy phải làm sao?

Tần tiểu thư hừ một tiếng, âm ức:

- Đánh thì không được đánh, giết cũng không được nốt, chẳng lẽ mặc cho đám này cứ vây nhà chúng ta sao?

- Yên tâm đi.

Lâm Văn Vinh nắm chặt tay nàng cười an ủi:

- Đây chỉ là một đám người ô hợp, không gây nổi sóng gió đâu. Cái chúng ta cần làm là tìm ra người đứng sau lưng!

- Ý chàng là Thành vương?!

Thấy Lâm đại nhân cười rất gian trá, Tần tiểu thư lập tức mừng rỡ:

- Tướng công, chàng có thể bắt được hắn thật sao?!

Lâm đại nhân vuốt bàn tay nàng, cười dâm hắc hắc, không nói có, cũng chẳng nói không. Tần tiểu thư biết tính tình tướng công, sự tình không nắm chắc hắn sẽ không nói ra, nên nàng lập tức an tâm hơn, không còn hỏi nhiều nữa.

Tần Tiên Nhi tìm một cái kiệu mềm, hai người ngồi vào đó, đi được một lát thì đã cách xa đám sĩ tử phía sau. Thấy tướng công không ngừng thò đầu ra ngoài hết nhìn đông tới nhìn tây tìm kiếm, tiểu kiệu đã quanh đi quẩn lại trong cái hẻm nhỏ mấy lần, Tần Tiên Nhi hỏi về mơ hồ:

- Tướng công, chàng đang nhìn cái gì thế? Chúng ta định đi đâu đây?

Lâm đại nhân thần bí cười cười, không trả lời. Tần tiểu thư có vẻ rất nghi hoặc.

Cỗ kiệu này bỗng nhiên ngừng lại, kiệu phu phía trước đột nhiên xoay người đi tới, thấp giọng cung kính báo:

- Đại nhân, tới rồi.

Tới rồi? Tần Tiên Nhi nhẹ nhàng đưa chân, chậm rãi bước xuống cỗ kiệu, nhìn chung quanh vài lần, chợt chấn động. Trước mắt hai người là một cái ngõ nhỏ rất hẹp. Tuy bây giờ là ban ngày, nhưng ánh sáng rất âm đạm. Đối diện ngõ nhỏ là một tòa nhà cực kỳ lớn, chiếm chừng mấy trăm mẫu, ở cửa có một đôi sư tử bằng đá ngạo nghễ. Cánh cửa đại môn chỉ còn lại có nửa phiến, lúc la lúc lắc như muốn rơi xuống. Trong tòa nhà, những bức tường của vô số những quỳnh lâu tú các đều nám khói đen, vài lâu các rất lớn đã cháy sạch chỉ còn có bộ khung. Không khí tràn ngập mùi khói lưu huỳnh, xộc thẳng vào mũi cay xè. Tòa nhà này khắp nơi cây đổ gạch nát, đổ vỡ tan tành, lại ẩn hiện lộ ra những gạch vàng ngói ngọc, phế tích của sự phồn hoa huy hoàng ngày nào.

- Tướng công, chàng về vương phủ này làm gì?

Tần Tiên Nhi nhìn hấn tràn đầy nghi hoặc. Thì ra hai người ngồi trong tiểu kiệu lúc la lúc lắc này giờ, thật ra là lại đi tới ngõ nhỏ đối diện Thành vương phủ. Nhìn thấy vương phủ ngày xưa phồn hoa mà trong một

Trần Tất Thanh cũng tỉnh táo lại, không nhiều lời với hấn nữa, hướng về phía hoàng đế ôm quyền nói:

- Khải bẩm Hoàng Thượng, nay Lâm Tam đã đến. Thần muốn sử dụng quyền Tuần Sát Án ngự sử, liên hợp với một số vị đồng liêu, xin dâng lên Hoàng Thượng một bản tố cáo tên Lâm Tam không coi ai ra gì, to gan lớn mật làm bậy.

Lão gia tử khẽ gật đầu:

- Trần ái khanh, ngươi có chuyện gì tham tấu, mau đưa lên đi, nếu là sự thật có đầy đủ bằng chứng, trẫm tuyệt không tha.

- Thần muốn tố cáo Lâm Tam lạm dụng chức quyền, đổi trắng thay đen; coi thường pháp luật, hãm hại trung lương. Mời Hoàng Thượng xem, đây là bản ghi chép do thần cùng mấy trăm vị đồng liêu liên danh tham tấu.

Trần Tất Thanh vẻ mặt bi phẫn, hai tay cung kính dâng lên một bản tấu rất dày.

Cao Bình lấy bản tấu lên, đưa cho hoàng đế, lão gia tử nhìn qua vài dòng, lập tức vô cùng giận dữ, vỗ mạnh vào long án:

- Lại có việc thế này sao? Hay cho tên Lâm Tam to gan lớn mật. Người đâu, bắt Lâm Tam lại...

Từ Vị cũng cả kinh, vội ra khỏi hàng, ôm quyền nói:

- Không nên, Hoàng Thượng. Không biết Lâm đại nhân phạm vào tội gì thế, dám xúc phạm đến long nhan như vậy.

- Từ ái khanh. Ngươi tự mình xem đi!

Hoàng đế hừ lạnh một tiếng, ném bản tấu xuống.

Từ Vị hai tay cầm lên, liếc sơ vài lần, rồi từ từ lật đầu nói:

- Hoàng Thượng, nếu bản tấu này đúng, Lâm đại nhân quả thật là tội ác ngập trời. Phải trừng trị theo pháp luật. Chỉ có điều, nếu chỉ dựa vào những lời Trần đại nhân nói như vậy, sao có thể phán định Lâm đại nhân có tội được? Làm sao biết hấn có oan uổng hay không? Lúc này Lâm đại nhân và Trần đại nhân đều ở trên triều, sao không cho họ đối chất với nhau, rồi mời Hoàng Thượng bình phán một câu, như vậy hai vị đại nhân đều sẽ thấy công bình công chánh. Xin Hoàng Thượng xét lại.

Lão gia tử trầm ngâm một lúc lâu, rồi hướng về phía Trần Tất Thanh nói:

- Trần ái khanh, ngươi nghĩ như thế nào về ý của Từ khanh?

- Từ đại nhân nói như vậy cũng rất có lý. Vì thần xin nghe, nhưng chẳng biết Lâm đại nhân có gan dám ở trên triều đường cùng vị thần nói chuyện hay không?

Trần Tất Thanh hướng về phía hoàng đế khom người hành lễ, lại nhìn Lâm Văn Vinh nói, vẻ mặt rất khinh thường.

- Việc này...

Lâm đại nhân làm vẻ khó xử nói:

- Chúng ta cũng biết, Lâm mỗ luôn luôn dùng từ chậm chạp, không giỏi nói năng. Trần đại nhân muốn cùng đệ tranh biện trên triều, thật sự có chút khó xử cho tiểu đệ.

Lâm Tam không giỏi nói năng? Phì, mọi người nghe thế đều cười ồ lên.

- Nhưng mà...

Lâm đại nhân đổi giọng, nghiêm mặt nói:

- Sự việc liên quan đến sự trong sạch và vinh dự của Lâm mỗ, cho dù tiểu đệ có là một cây gậy, cũng không thể bất chấp sự thật. Xin mời Hoàng Thượng và chư vị đại nhân chiếu cố tiểu dân nhiều một chút, cũng xin Trần đại nhân hạ thủ lưu tình.

Lão hoàng đế ừ một tiếng:

- Lâm Tam, người cứ yên tâm, nếu thật sự người trong sạch vô tội, trăm sẽ trả lại công đạo cho người.
- Tạ Hoàng Thượng ân điển.

Lâm đại nhân cảm kích rơi nước mắt.

Thấy hai người muốn đối chất trên triều, chư vị đại thần đều có chút khấn trương. Nhìn bên ngoài, chỉ là việc tranh đấu giữa Tuần Sát Án ngự sử Trần Tất Thanh cùng Lại bộ phó thị lang Lâm Tam, nhưng ý nghĩa bên trong lại rất sâu xa. Đây là hai người đại biểu cho hai phái bất đồng. Trần Tất Thanh là em họ của đề sứ Cố Thuận Chương. Đề sứ là một giai thoại trong thiên hạ, thanh danh vang xa, không ai không biết. Đến cả Hoàng Thượng cũng là đệ tử của hắn. Trần Tất Thanh còn là Chủ tịch Tuần Sát Án Sử, quản lý giám sát bá quan trong thiên hạ, quyền cao chức trọng, gần bằng với các người Thành vương.

Còn vị Lâm đại nhân lại là một nhân vật mới nổi của Đại Hoa. Sau lưng hắn không chỉ có chỗ dựa là đệ nhất văn thần Từ Vị, đệ nhất võ tướng Lí Thái của Đại Hoa, mà lại có lời đồn, hai vị công chúa của Hoàng Thượng đều chung tình với hắn, tuy chức nhỏ nhưng rất có trọng lượng.

Hai người này tranh luận trên triều, vậy chẳng phải là long tranh hổ đấu sao.

- Lâm đại nhân, người đã chuẩn bị xong chưa?

Trần Tất Thanh quả nhiên có tác phong ngự sử, trước khi mở miệng chất vấn, cũng phải vẽ một cái thòng lọng nho nhỏ.

Lâm đại nhân tỏ vẻ không cần:

- Trần đại nhân quan tâm quá, tiểu đệ vốn là trong sạch vô tội, cần gì phải chuẩn bị? Nhưng thật ra Trần đại nhân đã chuẩn bị cáo trạng rất kỹ, đem tội danh của tiểu đệ nhất nhất viết ra. Chắc là đêm qua vất vả không ít, rụng hết vài mớ tóc, thất kính, thất kính!

Từ Vị nghe thế không khỏi mỉm cười, Lâm tiểu huynh này quả nhiên trời sinh chuyên đổ rác lên đầu người, mấy lời vừa rồi của Trần đại nhân đều bị hất ngược trở lại.

- Bản thân là Tuần Sát Án Sử nên công tác đốc tuần các tỉnh, thanh tra các việc sai sót chính là chức trách của Trần mỗ, làm thêm một chút thì đã sao?

Trần ngự sử lạnh lùng cười, chỉ vài lời đã hóa giải thế công của hắn.

- Thần Trần Tất Thanh, tố cáo Lại bộ phó thị lang Lâm Tam phạm hai tội. Thứ nhất, lạm dụng chức quyền, đổi trắng thay đen...
- Tiểu đệ nghe không rõ, xin Trần đại nhân giải thích một chút.

Lâm Văn Vinh cười nói.

- Nghe không rõ?

Trần Tất Thanh trừng mắt nhìn hắn:

- Lâm đại nhân, người không đến nỗi quên hết cả những việc người làm đêm qua đó chứ?
- Tối hôm qua hả?

Lâm đại nhân ngẫm nghĩ một lát:

- Tối hôm qua, đệ ăn cơm tối, ăn xong cơm tối thì ăn trái cây, ăn trái cây xong thì uống trà sâm, uống trà sâm xong thì xoa bóp...

Chúng thần nghe thế nhìn nhau, muốn cười cũng không dám lên tiếng. Đúng là Lâm đại nhân không hổ danh miệng trơn như mỡ, không ngờ hắn trước mặt hoàng thượng cũng không hề thay đổi bản chất.

- Lớn mật!

Trần Tất Thanh nghe hắn nói đông nói tây, rốt cuộc cũng không nói vào chính sự, liền nổi giận:

- Lâm Tam, trước mặt hoàng thượng, người cũng dám giả biện đến thế sao?

- Trần đại nhân!

Lâm Tam cười mà mặt không cười :

- Người cũng quả là to gan. Hoàng Thượng sớm đã nói rõ, hai người chúng ta đương triều đối chất, coi như có vị trí ngang hàng, không thể ngờ người quát mắng ta như vậy. Người trước mặt hoàng thượng hô to gọi nhỏ, tưởng ta là phạm nhân của người sao?! Người có coi Hoàng Thượng là cái gì không?

Cái gì mà lại dây tới Hoàng Thượng thế?! Trần đại nhân nhất thời á khẩu không trả lời được. Lão gia tử hừ một tiếng rồi nói:

- Hai người các người nói vào chuyện trọng yếu đi. Trẫm không có hơi đâu nghe các người đấu võ mồm.

- Dạ.

Trần Tất Thanh lau mồ hôi trên trán, nghiêm mặt:

- Lâm đại nhân không nhớ rõ hả? Tốt lắm, Trần mỗ xin nhắc nhở các hạ. Đêm qua, người chỉ huy binh mã phòng thành nha môn, tự tiện tấn công vào vương phủ, bắt Cố Bình Ngôn công tử của Cố Thuận Chương tiên sinh. Có việc này không?

Người thân là Lại bộ phó thị lang, nhưng lại mang binh tấn công vào vương phủ, đó là lạm dụng chức quyền, bắt giữ Cố Bình Ngôn phi pháp. Việc như thế, người có nhận hay không?

Rốt cục nói đến chánh sự rồi, vậy công vương phủ, việc này quả là một tội danh lớn bằng trời, chư vị đại nhân trên triều đường vội vàng vênh tai lên nghe.

- Té ra là việc này,

Lâm Văn Vinh cười gật đầu:

- Đúng, đêm qua ta có đi tới vương phủ...

- Vậy người thừa nhận hả?

Trần Tất Thanh hét lớn một tiếng.

- Nhận? Ta nhận cái gì?!

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Trần đại nhân, tiểu đệ tới vương phủ bái kiến Vương gia, việc đó có gì sai không?

- Bái kiến? Người mang theo binh mã bái kiến hả?!

Trần đại nhân khinh thường cười lạnh.

Sắc mặt Lâm đại nhân trong phút chốc sa sầm xuống, vô cùng trang nghiêm:

- Trần đại nhân, cơm thì người có thể tùy tiện ăn, nhưng lời không thể nói lung tung được. Tiểu đệ đúng là đi bái kiến Vương gia, sao lại có chuyện mang theo binh mã vậy?

- Thành phòng tổng binh Hứa Chấn, trước đây là bộ hạ của người. Hôm qua người gọi hắn, chưa được phê chuẩn đã tấn công vào vương phủ, chẳng lẽ việc này là giả sao?

Trần Tất Thanh từng lời đều bức người, Lâm đại nhân cười lạnh:

- Trần đại nhân nói đúng lắm. Thành phòng tổng binh Hứa Chấn, trước đây đích thật là bộ hạ của ta. Nhưng ngài cũng nói, đó là trước đây. Thử nghĩ xem, ta là một Lại bộ phó thị lang nho nhỏ, làm sao lại có thể điều động Thành phòng tổng binh của kinh đô? Cái gì mà nghe ta gọi bèn tấn công vào vương phủ, thật sự toàn là những lời nói vô căn cứ. Đêm qua vương phủ phát hỏa, mọi người đều thấy cả, Hứa tướng quân thân là Tổng binh giữ thành, tiến vào vương phủ cứu hỏa, việc này có gì sai chứ? Nếu hắn không đi, ngược lại ta sẽ tố cáo hắn không chịu làm việc. Trần đại nhân, ngài nói có phải không?

- Hay cho việc tiến vào vương phủ cứu hỏa.

Trần Tất Thanh hừ lạnh, nói:

- Thành phòng nha môn chuẩn bị quả là chu toàn, vôi nước, trụ gỗ, cái gì cần có đều có. Lửa vừa bốc lên, họ đã chạy tới, trên thế gian có sự việc trùng hợp như vậy không?

- Thành phòng nha môn, nếu không chuẩn bị chu toàn một chút, làm sao có thể lo cho toàn thành được? Việc này chính là thể hiện việc họ luôn luôn quan tâm tới dân chúng, phục vụ chu đáo. Về phần Trần đại nhân nói họ phản ứng quá nhanh, việc này chẳng lẽ cũng là tội sao? Chẳng lẽ muốn vương phủ bị thiêu rụi rồi mới tới?! Thật sự là một chuyện đùa hiểm thấy. Quan điểm ta và Trần đại nhân quả là rất tương phản, thành phòng nha môn xuất động kịp thời, cứu hỏa có công, hẳn phải được gia thưởng.

Nghe hần miệng lưỡi liên thoảng, Trần Tất Thanh tức giận đến mặt trắng bệch, cả giận nói:

- Vậy việc bắt giữ Cố Bình Ngôn thì nhà ngươi nói như thế nào?

- Bắt đúng lắm, bắt đúng lắm.

Lâm đại nhân nói rất sắc bén:

- Đem qua vương phủ cháy lớn, trong thời khắc khẩn cấp, Cố Bình Ngôn lại dựa vào thân phận của mình, dùng bạo lực chống lại pháp luật, trở ngại quan binh thành phòng cứu trợ vương phủ, việc này mọi người đều thấy. Có câu vương tử phạm pháp, cùng thứ dân đồng tội, không bắt hần thì bắt ai? Trần đại nhân, làm sao ngài lại bảo vệ cho một người có tội, vậy không phải có cái thỏa thuận gì đáng xấu hổ bên trong hay sao?

Lâm đại nhân cười âm âm rất đắc ý.

Hèn hạ! Trần Tất Thanh thầm mắng một tiếng, có khổ mà nói không nên lời.

- Tốt lắm. Việc này trầm biết rồi.

Thấy hai người tranh biện không có kết quả gì, mắt hoàng đế khép hờ, nói giọng đều đều:

- Đem qua vương phủ cháy lớn, trong lúc bối rối thành phòng nha môn có chút hiểu lầm với Cố hiền đệ, cũng không phải là đại sự gì. Sau này cố mà hiểu nhau, giao thiệp với nhau nhiều hơn là được.

- Hoàng Thượng thánh minh!

Lâm đại nhân ôm quyền, mặt mày hớn hờ. Trần Tất Thanh giận dữ, nhưng hần vô kế khả thi.

- Khải bẩm Hoàng Thượng, mấy tội danh mà Trần đại nhân tố cáo Lâm đại nhân, có tính là có tội không vậy?

Từ Vị ranh ma lão luyện, đánh rần phải tùy vào gậy.

Lão gia tử trầm tư một lúc lâu, gật đầu cười nói:

- Theo như Từ ái khanh nói đi, Trần khanh và Lâm Tam, chỉ do không trao đổi tốt nên hiểu lầm lẫn nhau thôi.

Hay cho lão nhân giả hoạt, người không phải muốn cho ta một công đạo hay sao? Lâm Văn Vinh thầm mắng một tiếng, lão gia tử này xem ra cũng thấu được tâm tư của hần, mắt thần như điện, khe trừng mắt nhìn hần.

Trần Tất Thanh cũng hơi ử rử, Lâm Tam này so với lời đồn còn khó đối phó hơn. Hần nói về không phục:

- Mặc dù không lạm dụng chức quyền, nhưng Lâm đại nhân lại đổi trắng thay đen, hãm hại Thành vương gia mưu phản, việc này người dám chối không?!

- Á, cái gì?

Lâm đại nhân sắc mặt trắng bệch, thiếu chút nữa ngã ra khỏi xe lăn:

- Trần đại nhân, người nói rõ ràng một chút xem. Ai, ai mưu phản?!

- Vương gia mưu... ừ, là người vu cáo Vương gia mưu phản.

Trần Tất Thanh nhất thời sợ hãi, suýt nữa đạp vào chân mình, phía sau lưng mồ hôi ướt đầm.

Lỡ miệng, tên Lâm Tam âm hiểm giả hoạt không biết xấu hổ này, hấn thẳm mắng trong lòng.

Lâm đại nhân nổi giận đùng đùng:

- Trần đại nhân, làm người cần phải có lương tâm, ta nói như vậy bao giờ chứ? Là ai nghe ta nói như vậy? Ta cùng với Vương gia quan hệ rất tốt, còn từng tới phủ ngài làm khách, ai bảo ta nói vương gia mưu phản? Ngài đưa hấn ra đây, ta xem một chút. Ta muốn đối chất với hấn trước mặt Hoàng Thượng.

Thấy Lâm đại nhân vô cùng căm phẫn, không nói chỉ những quần thần đứng xem, đến cả Trần Tất Thanh cũng có chút mơ hồ:

- Người, người không nói vậy sao?

- Thiên địa chứng giám, Lâm Tam ta là người trong sạch chánh trực, làm sao ta lại đi vu cáo người khác?

Lâm Văn Vinh giơ cao tay phải lên thề thốt, làm ra vẻ rất giận dữ.

Trần Tất Thanh hỏi:

- Vậy sao đem qua người lại tới nhà vương gia lục soát vật chứng?!

- Cái gì vật chứng, đưa ra xem.

Lâm Văn Vinh xua xua hai tay, ra vẻ vô tội.

Từ Vị chớp mắt chêm vào:

- Đúng đó. Trần đại nhân, lão hủ nghe nói đem qua tìm được vài vật chứng ở trong vương phủ, sao không trình lên điện đi, làm ta đợi xem này giờ!

Ái chà! Chết rồi! Thấy Lâm Tam cười rất quỷ dị, Trần Tất Thanh trong lòng chợt thấy sợ hãi. Thủ đoạn của tiểu tử này quả nhiên là biến ảo khó lường, làm người ta khó lòng phòng bị. Nhưng lời đã nói ra, lúc này hối hận cũng là vô dụng, đành phải phát tay, bảo người trình lên những vật tìm được trong vương phủ.

Khi tên thị vệ đem cái bọc có long bào, kim quan, ngọc tử nhất nhất trình ra, lập tức cả đại điện đều ồ lên. Đây đều là những thứ hoàng đế ngự dụng, những bảo bối độc nhất vô nhị. Nếu thật là đào được từ trong Thành Vương phủ, vậy không phải là tội mưu phản là gì? Nhất là cái ngọc tử Đại Hoa tổ truyền kia, nghe nói hai mươi năm trước đã mất rồi, không nghĩ rằng lại bị Thành Vương cất dấu, quả thật có thể nói là lòng lang dạ sói. Quần thần thấy vật trước mắt, ai dám nhiều lời. Vốn những người phụ họa Trần Tất Thanh muốn minh oan cho Thành vương, nhất thời âm thầm hối hận, kêu khổ không thôi.

Lão hoàng đế sắc mặt lúc hồng lúc trắng, nhìn mấy món đồ đó không nói một lời. Những người chú tâm lưu ý thì phát hiện lão đang nắm chặt lấy long ý, gân trên tay nổi đầy, lửa giận ngút trời không thể tả được.

- Trần ái khanh, có thật những vật này tìm được trong phủ của vương huynh không?

Thanh âm hoàng đế vốn rất bình tĩnh đã hơi run lên, giọng nói pha chút đau xót khó có thể ức chế được, vang vọng trong đầu mọi người. Mọi người trên điện đều đổ mồ hôi đầy lưng.

Một bước tính sai, đành thua cả bàn cờ. Khi những vật chứng này được trình lên thì Trần Tất Thanh liền biết chuyện đã xấu rồi. Cho dù Thành vương bị gian nhân hãm hại, không hề mưu phản, thì lòng phòng bị của hoàng đế với Thành vương vẫn sẽ vĩnh viễn khó có thể tiêu trừ, đó là lòng người. Lâm Tam quả nhiên là một tên nham hiểm!

Hấn hận không được cắn chết Lâm Tam, bắt lực cổ vót vát:

- Bẩm Hoàng Thượng, những vật này đều là do Lâm đại nhân tìm được từ trong vương phủ, nhưng vì thần cho rằng những vật này nhất định có ẩn tình. Với phong cách của Vương gia, hấn ngài sẽ không làm việc đại nghịch bất đạo này đâu, nhất định là ngài bị gian nhân hãm hại. Lâm đại nhân, những vật này là do người tìm được, nói không chừng người cũng không thoát khỏi quan hệ.

- Đúng vậy, vật này đích thật là do ta tìm được. Nhưng, trước giờ ta chưa nói là Vương gia mưu phản...

Lâm đại nhân vỗ ngực nói. Mọi người thấy đến cả Lâm Tam cũng mở đường cho Vương gia, nhất thời thở phào nhẹ nhõm, lại nghe Lâm đại nhân nói tiếp:

- ... những vật này có lẽ là Vương gia giữ lại dùng chơi thôi. À mà không đúng, lại là đào được trong vườn. Dù sao Vương gia khẳng định không biết việc này, ngài không mưu phản đâu, ngài là anh em ruột thịt với Hoàng Thượng mà...

Mọi người nghe thế nghĩ vỡ cả đầu ra. Đây là Lâm đại nhân muốn nói giúp cho Vương gia hay sao? Quả thực đúng là hắn chỉ e sợ thiên hạ không loạn, chẳng thà hắn không nói gì còn hơn!

Thấy Hoàng Thượng sắc mặt trắng bệch, Trần Tất Thanh hận không chém được Lâm Tam ngàn đao, hắn khẩn cấp bấm:

- Hoàng Thượng, việc này đều do những thân tín của Lâm Tam tìm được, nói không chừng là có kẻ vu cáo hãm hại người ngay.

- Ta cũng tán thành ý kiến của Trần đại nhân.

Vào thời khắc mấu chốt, Lâm đại nhân cũng ủng hộ Trần Tất Thanh. Hắn hai tay giơ lên, bắt lực nói:

- Ta tìm ra vật này, chỉ là một sự thật khách quan thôi. Về phần Vương gia có mưu phản hay không, có phải là do gian nhân hãm hại không, không ai nói chính xác được cả. Nhưng, đã nhiều ngày rồi mà không thấy Vương gia thượng triều, cũng không biết ngài đi du lịch ở nơi nào nữa. Ái chà, lão nhân gia quả thật là khoái hoạt...

- Lâm Tam... người... người hèn hạ...

Thấy thẳng nhãi này châm lửa khắp nơi, Trần Tất Thanh tức giận đến không nói được ra lời.

- Trần đại nhân nói gì thế?

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Sao lại công kích cá nhân vậy? Như vậy không hay lắm đâu! Kỳ thật ta tin Vương gia vô tội. Do đó, ta rất hy vọng kịp thời tìm được lão nhân gia, sớm làm rõ việc này, vậy quả là một việc rất đáng vui mừng. Đại nhân, ngài nói có phải không? Ai, ta là một người rất thiện lương đó...

- Đủ rồi!

Hoàng đế rốt cục không nhịn được chụp vào án đứng lên. Mắt hổ đảo khắp tứ phương, thần quang như điện, không ai dám nhìn vào mắt lão.

Hoàng đế nghiêng răng, trong mắt ẩn hiện nước mắt:

- Vương huynh chính là anh em cùng một mẹ với trẫm, trẫm tuyệt không tin hắn đứng sau lưng trẫm làm chuyện như vậy...

Hoàng Thượng đã mở miệng nói chuyện, mọi người đều câm như hến. Đến cả Lâm Tam cũng không dám hó hé.

Hoàng đế tới tới lui lui trong điện, tiếng bước chân vang nhẹ nhẹ, như đánh vào lòng người. Mãi sau, lão mới dừng lại, nói giọng đau đớn:

- Lúc này trăm vạn hùng binh của Đại Hoa ta sắp xuất chinh, nhưng lại xảy ra nội loạn bức này, thật làm ta đau lòng vô cùng. Lâm Tam nghe lệnh...

- Tiểu dân có mặt!

Hoàng đế hừ một tiếng, lạnh nhạt nói:

- Vật này đã là do người đào được, vậy cũng không thể thoát khỏi quan hệ với người. Trẫm lệnh cho người điều tra việc này, trong vòng hai ngày phải có kết quả trình báo lại.

Hai ngày? Lâm Văn Vinh trán đổ mồ hôi. Hắn biết, đây là thông điệp cuối cùng của lão gia tử.

- Để phòng việc Lâm Tam đem tư trả thù công, hãm hại trung lương, cũng để phòng ngừa việc dân chúng đồn đại,

Hoàng đế hừ lạnh một tiếng, hướng về phía Trần Tất Thanh nói tiếp:

- Trần ái khanh, ngươi phải giám thị Lâm Tam, hai người các ngươi hợp lực làm việc này. Trong vòng hai ngày, nếu không có kết quả, hai người các ngươi cứ xin cáo lão luôn đi!

439. Chương 437: Trở Lại Vương Phủ.

Hoàng đế đi tới trước mặt Lâm Tam và Trần Tất Thanh, cẩn thận quan sát hai người, thật lâu sau mới thở dài:

- Hai vị ái khanh, việc này liên quan tới hưng suy của Đại Hoa ta, trách nhiệm trọng đại, các ngươi nhất định phải điều tra cho rõ ràng... Trẫm cùng vương huynh trước giờ vẫn như tay chân, tuyệt không tin hắn có thể gây ra việc như vậy.

Trần Tất Thanh sắc mặt kích động, vội quì dài trên mặt đất, cung kính tâu:

- Xin Hoàng Thượng yên tâm, vi thần nhất định tận tâm hết sức, làm tốt việc được giao, không phụ Hoàng Thượng giao phó.

Lão gia tử khẽ gật đầu, liếc mắt nhìn Lâm Tam:

- Ngươi thì sao? Việc này có thể làm được không?

Lâm đại nhân vẻ mặt đau khổ nói:

- Hoàng Thượng, tiểu dân học vấn không được cao, kiến thức cũng rất nghèo nàn, so ra kém vị Trần đại nhân một cái đầu. Vạn nhất trong khi làm việc lỡ mà quá chuyên chú, có người xem tiểu dân không vừa mắt, lại muốn tố cáo tiểu dân một lần nữa, vậy thì sẽ làm ảnh hưởng tới uy tín của ngài a. Bởi vậy, vụ án này cứ giao cho người khác làm, xem ra thỏa đáng hơn.

Trong ngữ khí của Lâm Tam có pha chút trào phúng, làm sao Trần đại nhân nghe mà không hiểu kia chứ? Nhưng có Hoàng Thượng trước mặt, lão chỉ có nước giận mà không dám cãi.

Hoàng đế cười đáp:

- Làm việc cho tốt, công lao sẽ là của ngươi, không làm tốt, thì là do trẫm không biết nhìn người... Nhưng mà ngươi xảo trá, đem toàn bộ trách nhiệm này rũ sạch không còn một chút nào.

- Hoàng Thượng nói quá. Tiểu dân không phải là lo đến thể diện uy tín của Hoàng Thượng hay sao?! Tầm lòng trung thành, thiên địa chứng giám!

Lâm Tam làm mặt rất nghiêm chỉnh nói.

Thấy hắn khuôn mặt tươi cười, trên đôi quần băng dày cộp cũng đủ minh chứng tiểu tử này làm việc quả thật lắm mảnh khốe, cũng không làm cho người ta thất vọng. Hoàng đế cười khê:

- Ngươi yên tâm đi, chỉ cần ngươi tận tâm hết sức làm việc cho Đại Hoa ta, cho dù có chút sai lầm, trẫm cũng sẽ không trách cứ ngươi. Trần ái khanh...

- Thần có mặt.

Trần Tất Thanh vội vàng ôm quyền.

Lão gia tử cười nói:

- Tính tình Lâm Tam có chút quá thẳng thắn, nếu hai người hợp tác mà gặp phải việc khó, ngươi cũng chớ trách hắn nhé.

Tính tình Lâm Tam thẳng thắn á? Toàn bộ ruột dè ở núi Thục Sơn cộng lại, cũng còn kém bụng dạ của hắn (ý nói lòng dạ cong queo). Trần đại nhân có khổ không nói được, Hoàng Thượng rõ ràng bênh vực Lâm Tam. Ta cùng hắn điều tra vụ án, không biết sẽ còn có việc gì nữa đây.

Lâm đại nhân uốn ba tấc lưỡi không biết mệt, miệng nói như phun hoa, đến cả sao trên trời cũng có thể nói cho rơi xuống đất. Lần này Hoàng Thượng lại còn thuận tay giao cho hắn toàn quyền điều tra vụ án Thành Vương, việc này tuy không phải là ân điển, nhưng lại còn hơn cả ân điển gấp mấy lần. Mọi người ở đây đều hiểu rõ việc này, do đó trong lòng lại kính sợ vị Lâm đại nhân vốn ngày thường cười cợt này hơn rất nhiều.

- Lâm tiểu huynh, thương thế người ra sao rồi?

Ra khỏi triều, Từ Vị giữ Lâm Văn Vinh lại hỏi.

Còn phải hỏi nữa hả, không thấy ta còn phải nằm dài trên cái xe lăn hay sao? Lâm Văn Vinh lườm lão Từ một cái:

- Không sao, không chết được.

Từ Vị liếc chung quanh, thấy Trần Tất Thanh đang đứng ở xa xa chờ, chắc đang định cùng Lâm đại nhân nói chuyện về việc cùng nhau kết hợp tra án, vội hạ giọng thì thầm:

- Tiểu huynh, trong vòng hai ngày mà phải điều tra xong vụ án này, người có nắm chắc được không? Lý lão tướng quân nghe nói người gặp chuyện, trong lòng rất lo lắng, nếu hôm qua không phải ở quân trường thao luyện khẩn trương, có lẽ lão đã tự mình tới thăm người rồi. Trong triều của Đại Hoa ta, người có thể đứng ngẩng mặt cao đầu trước người Hồ, ngoại trừ Lí Thái, cũng chỉ có tiểu huynh đệ người thôi. Người không được để xảy ra chuyện đâu nha!

Lão Từ quả nhiên có lăm mánh khỏe, kỹ thuật bọ dít quả là làm người ta thoải mái. Lâm đại nhân làm vẻ khiêm tốn:

- Từ tiên sinh đề cao tiểu đệ rồi, ta cũng có thể thu thập được Lộc Đông Tán thôi, chứ không thể làm việc gì lớn hơn được. Về phần vụ án này... Chà...

Hắn thở dài:

- Không thể kết thúc cũng phải kết thúc, chúng ta không còn thời gian nữa rồi, quả thật làm người ta đau đầu.

Chỉ có hai ngày, quả thật vô cùng khẩn trương. Nhưng vào lúc vô cùng cấp bách này, Hoàng Thượng lại vẫn chưa có biện pháp nào. Từ Vị gật gật đầu vẻ rất đồng cảm:

- Tiểu huynh, Cao Tù đã đem mọi việc nói lại cho ta rồi. Lão hủ cũng thấy người phân tích có đạo lý. Với tính tình của lão già rất gian hoạt kia, cũng chỉ có chúng ta không dám nghĩ, chứ không có chuyện hắn không dám làm. Thiết tưởng hắn đã chuẩn bị nhiều năm rồi, hang ổ của lão làm sao dễ dàng để cho chúng ta phá được, quả thật rất đáng nghi, trong vương phủ chỉ sợ thật có ẩn dấu cái gì đó.

Anh hùng có ý nghĩ giống nhau, mặc dù vị anh hùng già này có chút mùi vị của mã hậu pháo (nói vuốt đuôi), nhưng so với mấy người kia thì dứt khoát mạnh hơn. Lâm đại nhân vỗ vai lão Từ, liên tục cười khở.

Để chiếu cố cho Lâm Văn Vinh, hoàng đế phái Cao Bình tiễn hắn về. Tiểu kiêu vừa ra khỏi cửa hoàng cung, lúc này thời gian đã không còn sớm nữa, thế mà cổ kiêu của Thủ tịch tuần sát án ngự sử Trần Tất Thanh Trần đại nhân, vẫn kiên trì đợi từ lâu.

- Lâm đại nhân, bây giờ ngài phải đi đâu nữa?!

Cao Bình đứng gần cổ kiêu nhỏ giọng hỏi.

Còn có thể về đâu chứ ?! Lão gia tử chỉ cho thời gian có hai ngày, nếu không nắm được điều gì, Lâm đại nhân ta chỉ sợ sẽ phải cáo lão về quê thôi. Mắt thấy Trần Tất Thanh nhìn mình chằm chằm, Lâm đại nhân ồ một tiếng, nói nhỏ:

- Hôm nay ta có chút mệt mỏi, hay là hồi phủ nghỉ ngơi đã. Cao công công, người còn nhớ đường về nhà chúng ta không?

Chưa dứt lời, Trần Tất Thanh ở bên kia liền lập tức vén quan bào, vội vàng vàng chạy đến:

- Lâm đại nhân, không được nghỉ, không được nghỉ đâu!

- Ủa, không phải đây là Trần đại nhân sao?

Lâm Văn Vinh cười, ung dung hỏi:

- Sao vậy, ngài ở chỗ này xem hoàng hôn à? Trần đại nhân quả là có hứng thú nhỉ!

Tiểu tử này nói chuyện trên trời, không coi Đốc sát ngự sử quản lý hàng trăm quan lại vào đâu. Trần đại nhân chưa từng phải chịu cơn giận như thế bao giờ, hết lần này tới lần khác muốn mà không phát tác được, lão chỉ có nước kiềm chế cơn giận, nói nghiêm chỉnh:

- Lâm đại nhân nói chơi rồi, lúc này bốn quan làm gì còn có loại tâm tư này chứ? Hoàng Thượng sai chúng ta làm việc, chỉ có hai ngày thôi, không được chậm trễ một khắc nào đâu. Ta đặc biệt đứng ở đây đợi Lâm đại nhân, thương nghị với ngươi về việc này đó.

Thương nghị cái rắm, họ Trần hôm nay cố ý đem bầy ta, khinh thường ta là người nhu nhược hả? Lâm đại nhân ngáp dài, từng từng:

- Việc này hả, tiểu đệ tài sơ học thiển, nói không ra lời, hay là về nhà ngủ cho xong. Trần đại nhân ngài làm việc đi. Dù sao ngài cũng rất rành việc viết tấu chương cho Hoàng Thượng, hay là chịu khó viết một cái tấu chương cầu Hoàng Thượng rộng lòng gia hạn thêm mấy ngày nữa? Hoặc, đổ hết trách nhiệm lên người đệ đi. Đệ bị người ta tố cáo nhiều lần rồi, Hoàng Thượng cũng biết đệ thường xuyên bị người ta đổ oan rồi. Do đó, tiểu đệ cũng không thêm quan tâm nữa.

Cao Bình ở trong cung rất lâu, sớm đã quen thuộc với việc tranh đấu trong cung, đứng một bên nghe hai người nói chuyện, trong lòng cũng cười thầm. Lâm đại nhân thật sự là một tên không bao giờ chịu lỗi, ai ném một chiếc hài nhỏ vào hần thì nhất định hần phải ném trả về gấp trăm ngàn lần.

Cũng không biết thằng nhãi này làm sao mà còn sống tới hôm nay. Loại từ ngữ cực kỳ khôn khiếp đó mà cũng có thể nói được! Trần Tất Thanh hận đến ngứa cả răng, quả muốn viết một bản tấu trị tội hần cho hả giận.

- Lâm đại nhân!

Hần cố kìm nén tâm tình:

- Ngươi và ta đều ăn lương triều đình, do đó phải báo đáp triều đình, có bốn phận tặn trung báo quốc, nếu ai cũng như ngươi không nghĩ đến việc tiến thủ, vậy thì...

Ông nội ngươi, phiền nhất là loại chánh nhân quân tử này. Mở miệng là một bộ lão tử trong lòng tặn trung với quốc gia, chẳng biết ngươi đằng sau lại trêu ghẹo kỹ nữ ở đâu nữa. Lâm đại nhân không thêm để ý đến hần, nói đều đều:

- Cao công công, không phải Hoàng Thượng bảo ngươi đưa ta về sao? Sao ngươi dừng kiệu lại mà không đi vậy?

- Dạ, dạ!

Cao thái giám vừa nghe Trần ngự sử dám giáo huấn Lâm đại nhân, liền biết ngay họ Trần kia chắc chắn sẽ ăn phải quả đắng rồi, vội vung tay ra hiệu cho đám kiệu phu nâng kiệu của Lâm đại nhân lên bước đi.

- Cái này...

Trần Tất Thanh lặng người, ở giữa đám quan lại thế mà Lâm đại nhân lại cư xử như thế, không hề chừa cho lão chút thể diện nào nữa, thật sự là hiếm thấy.

Hai vị đại nhân được giao việc điều tra vụ án, chưa nói được nói mấy câu đã chiến tranh lạnh, việc này cũng thật sự là hiếm có. Lâm Văn Vinh hoàn toàn không quan tâm. Cho dù Trần ngự sử ở ngoài đời kinh khủng lì lợm tới bao nhiêu, chứ nhất định trong vụ án này hần sốt ruột hơn ta nhiều. Hần tra án là vì thăng quan, còn Lâm mô ta một là không cầu quan tước, hai là không mong tiền bạc, tất cả đều là gặp việc thì ra tay thôi, người có lì được bằng ta không?

Quả nhiên, chỉ mới đi được không tới vài bước, kiệu của Trần Tất Thanh đã chạy lên. Trần đại nhân háng giọng, nghiêng răng nói:

- Lâm đại nhân, vừa rồi là Trần mỗ nhất thời lỡ lời, mong Lâm đại nhân thứ lỗi. Cũng xin đại nhân hiểu cho sự khó xử của hạ quan, hợp tác với ta trong vụ án này.

- Ái chà, Trần đại nhân quá khiêm nhường rồi.

Trước giờ Lâm Văn Vinh không phải là người chịu khuất nhục, nhưng thấy họ Trần sắc mặt khổ sở cũng rút cuộc không áp chế lão nữa, hần không nhịn được cười lên một tiếng:

- Kỳ thật tiểu đệ cũng nghĩ phải điều tra vụ án này cho tốt, bằng không, thực là có lỗi với Trần đại nhân đã một phen quan tâm à nha.

Trần Tất Thanh cắn răng không nói tiếng nào, Lâm Văn Vinh thấp giọng cười hì hì:

- Trần đại nhân, có một việc tiểu đệ muốn ngài xác nhận.

- Xin Đại nhân cứ nói.

Lâm Văn Vinh gật gật đầu, than một tiếng rồi hỏi:

- Theo như lời đồn, Cố Bình Ngôn là anh em họ với ngài, đại nhân, việc này thật chứ?

Còn dùng chữ lời đồn nữa, trong triều văn võ bá quan ai mà chẳng biết? Thấy tiểu tử này lén lút thậm thụt rất là đều giả, Trần đại nhân hận không được đâm vào mũi hần một quyền. Hần hừ một tiếng đáp:

- Đúng theo như lời Lâm đại nhân, Bình Ngôn chính là biểu đệ của hạ quan, nhưng việc này cũng không quan hệ gì với vụ án này. Chẳng biết vì sao Lâm đại nhân lại hỏi thế?

- À, không có gì.

Lâm đại nhân mặt không hề cười nói:

- Chỉ là tệ xá của hạ quan, hôm nay bị vài sĩ tử không rõ sự tình bao vây, còn dám đập phá cửa nhà ta. Hạ quan thật sự nhịn không được, tiện tay bắt hai người, hỏi thử vài câu...

- Đại nhân hỏi được điều gì?

Trần Tất Thanh cả kinh vội hỏi.

Lâm đại nhân khoát tay lia lịa:

- Hỏi vài thứ linh tinh gì đó... E hèm, Trần đại nhân cũng biết, tiểu đệ nói năng không lưu loát lắm, vốn bị mọi người khi dễ cũng không sao cả. Chỉ tiếc, trong nhà ta còn có hai công chúa, ý nghĩ của các nàng thì có vẻ hơi bạo lực một chút... Đương nhiên, việc này chắc cũng không liên quan gì đến Bình Ngôn huynh. Chỉ là tiểu đệ nghe nói hần có uy vọng khá lớn với đám sĩ tử. Do đó làm phiền toái Trần đại nhân, nếu ngài gặp Cố lão biểu của ngài, xin hần hỗ trợ giải thích một chút. Ái chà, nếu Hoàng Thượng truy ra được... E hèm, tiểu đệ thật không hy vọng nhìn thấy ngày đó đâu.

Sắc mặt Trần Tất Thanh trắng bệch, không thốt nên lời.

Nói đến đây, Lâm Văn Vinh nhớ ra việc ở vương phủ. Cũng không biết Cao Tù có tiến triển gì không nữa, nên nào hần dám đi ngủ thật, vội bảo kiệu phu khiêng đến vương phủ. Trần Tất Thanh tự nhiên cũng đi theo phía sau.

Chưa tới vương phủ, chỉ thấy binh sĩ kết thành từng đội cảnh giới tuần tra. Trong vòng chung quanh hai dặm đều không cho phép xuất nhập, canh phòng rất sâm nghiêm. Đến gần vương phủ lại càng giật mình hơn. Mấy ngàn binh sĩ bảo trì trận hình, đi lại trong phủ cẩn thận tìm tòi, bất kỳ ngõ ngách nào cũng không buông tha.

- Lâm huynh đệ, người trở lại rồi?!

Cao Tù được thông báo, vội vàng vàng chạy tới, sắc mặt rất tiêu tụy.

Lâm Văn Vinh vừa thấy sắc mặt hần là biết ngay không ổn, nhất định là đã tìm tòi cả buổi nhưng chưa có thu hoạch gì.

Trần Tất Thanh quan sát chung quanh, cau mày nói:

- Lâm đại nhân, ngài làm cái gì thế ?! Vương phủ là trọng địa, đâu có thể mặc cho binh sĩ dương oai làm loạn?

Lâm đại nhân hai tay giơ lên, than:

- Chẳng lẽ Trần đại nhân có cao chiêu khác? Vậy thì thật tốt quá, đệ về nhà ngủ...

Tên du côn này! Thấy hấn đưa ra thủ đoạn vô lại, Trần Tất Thanh dù có một thân bốn sự cũng không cách nào sử dụng, bất lực nói:

- Lâm đại nhân, đến cả Hoàng Thượng cũng chưa xác định tội của Vương gia, người làm như vậy, chỉ sợ sẽ làm người ta nói ra nói vào.

Ở đâu ra một cái thanh quan lão gia thế này. Cao Tù bĩu môi khinh thường, Lâm Văn Vinh nhún vai cười nói:

- Trần đại nhân, theo như ngài nói, chẳng lẽ ta đã định tội Vương gia sao? Các huynh đệ này vào vương phủ, là để tìm tung tích của Vương gia, nếu ngài có biện pháp khác tốt hơn, ta cũng không ngăn cản ngài.

Trần Tất Thanh hừ một tiếng:

- Nếu Lâm đại nhân nắm chắc, Trần mỗ sao dám ngăn trở? Hạ quan sẽ vào bên trong phủ xem qua, chờ tin tức tốt của Lâm đại nhân.

Trần Tất Thanh dẫn theo vài tùy tùng, đứng dậy đi vào vương phủ. Nhìn theo lưng hấn, Cao Tù gằn giọng:

- Lâm huynh đệ, cái tên ngự sử ở đâu ra thế? Muốn ta tìm vài huynh đệ bắt hấn trói lại không?

Mẹ nó, lão Cao này so với ta còn thô phỉ hơn. Lâm Văn Vinh cười ha ha:

- Trói hấn để làm gì, lão gia tử còn chờ hấn điều tra “chân tướng sự thật” nữa đó. Cao đại ca, huynh có phát hiện gì không?

Cao Tù than một tiếng rồi cúi đầu ủ rũ đáp:

- Lâm huynh đệ, tình hình này người cũng thấy rồi đó. Hơn ngàn huynh đệ xối tung cả vương phủ này ra, nhưng đến cả một cái quần dính cứt cũng không đào được, đúng thật là con mẹ nó, tà môn mà!

Lâm Văn Vinh vô cùng nghiêm chỉnh à lên một tiếng:

- Cao đại ca, huynh xác nhận hai thị vệ đó vào vương phủ, rồi rốt cuộc chưa hề đi ra ngoài phải không?!

- Lão Cao ta đem đầu đảm bảo đó!

Cao Tù nói như đinh đóng cột:

- Chúng ta bao vây xung quanh chặt đến nỗi cả một giọt nước cũng không chảy ra được, đến cả con ruồi cũng bay không ra. Mẹ nó, chẳng lẽ họ thăng thiên hay độn thổ hả?

- Đừng có gấp!

Lâm Văn Vinh vỗ vai Cao Tù, sự lo lắng trong lòng hấn còn lớn hơn Cao Tù nhiều, nhưng không thể để lộ ra ngoài được:

- Chỉ cần họ còn ẩn ở đây, nhất định chúng ta sẽ có biện pháp tìm ra. Cao đại ca, huynh dẫn ta vào xem!

Cao Tù đồng ý, đẩy ghế lắn của hấn vào trong.

Sau trận hỏa hoạn kinh hoàng, cả Thành vương phủ đã bị tàn phá tan hoang, trong không khí tràn ngập mùi khói khét lẹt tẩm lợm, cây cối trong vườn xơ xác, trăm hoa tàn tạ, phồn hoa ngày nào đều đã biến mất. Thủy xa (cái bánh xe nước) thật lớn mà Thành Vương đem từ Vân Nam về vẫn từ từ chuyển động như trước, còn bức tượng kim long “Long khố thiên thủy” (rồng sa ao cạn) vẫn uốn lượn thần kỳ, nhưng trong khu vườn này, vật thì còn mà người đã mất.

Nghĩ đến ngày hấn đến báỉ phổng, đèn lồng tơ vàng, đĩa sứ lưu li, màu sắc rực rỡ, người người tụ tập. Nay gặp lại thấy cảnh suy bại tàn phá, trước sau hoàn toàn đối lập quả cũng không khỏi cảm thán.

- Lâm huynh đệ, người đang nhìn cái gì thế?

Thấy Lâm Văn Vinh nhìn vào một sương phòng tinh khiết đến xuất thần, Cao Tù kéo kéo ống tay áo hắn.

- Không có gì.

Nhớ tới vài chuyện cũ, trong mắt Lâm Văn Vinh hiện lên chút thần sắc lưu luyến, nhẹ nhẹ đẩy cửa sương phòng. Trong phòng vẫn sạch sẽ như trước, một cái giá áo lộng lẫy đứng yên trong góc, trên đó có treo một cái áo ngủ bằng gấm mềm mại, ẩn chứa một mùi thơm nhàn nhạt, chẳng khác gì tình hình độc nhất vô nhị đêm ấy.

- Sự cấp tòng quyền (hành động tùy theo tình thế), khi người không thể không làm chuyện xấu, trong lòng phải nghĩ tới Tiên Nhi...

- Không cho phép gọi ta là sư phó tỷ tỷ...

- Đại nhân, ngài chậm một chút, xiêm y của ta bị ngài xé rách rồi...

Những tiếng kêu duyên dáng cứ lần lượt phảng phất vọng đến, những thanh âm tiêu cốt lạc hồn như vẫn còn vang lên bên tai. Nhớ tới cảnh tượng ngày ấy, khuôn mặt kiều mỵ của An Bích Như ẩn ẩn hiện hiện trước mắt hắn.

- An tỷ tỷ. Người đừng đi...

Lâm đại nhân rưng rưng nước mắt, vội cầm lấy bàn tay xinh xắn của An Bích Như.

- Buông ta ra...

An tỷ tỷ kêu lên.

Lâm đại nhân nắm tay nàng càng lúc càng chặt:

- Đánh chết ta cũng không buông, tỷ tỷ, người trở về đi, ta rất nhớ người...

- Lâm huynh đệ, ta van người, mau thả ta...

Cao Tù nổi da gà, la oai oái:

- Ta còn có người yêu ở nhà.

Vừa nghe tiếng lão Cao gào thét bên tai, Lâm đại nhân cả kinh, ngược mắt nhìn lên. Nơi này làm gì có An tỷ tỷ, thực ra mình đang nắm lấy bàn tay xù xì như vỏ cây của lão Cao, gần như muốn đứt đứt cả tay áo hắn ra rồi.

- Cao đại ca, người mò vào chỗ này làm gì? Người muốn chiếm tiện nghi của ta sao?!

Lâm đại nhân dựng tóc gáy, vội vàng vàng buông tay áo Cao Tù, mồ hôi ướt đầm cả người.

- Huynh đệ, người phát điên à? Cái gì An tỷ tỷ, đây là Thành vương phủ mà!

- Không có gì, không có gì!

Lâm đại nhân xoa mồ hôi trán, hít thở vài hơi, nói lớn:

- Cao đại ca, không cho phép ai được động đến bất cứ một cái bàn, một chiếc áo, một gốc cây ngọn cỏ trong phòng này. Ai đụng đến ta chém đầu!

- Dạ dạ!

Cao Tù dạ dạ liên tục. Thấy Lâm đại nhân mắt đỏ ngầu, hắn vội nói khê:

- Huynh đệ yên tâm, việc người nuôi nhân tình bên ngoài, ta nhất định để trong bụng, tuyệt không để mảy mị phu nhân của người biết đâu.

Lão Cao này đúng là dâm dục! Lâm đại nhân phẫn hận chửi thề một tiếng, vội vàng đi ra ngoài. Vừa ra ngoài hắn liền lập tức tới hậu viện vương phủ, quang cảnh trước mắt khiến Lâm Văn Vinh giật bắn cả người.

Hậu viện chiếm diện tích cực lớn, tường viện vây quanh một hồ nước trong suốt, bên cạnh hồ có đình đài lầu các, những hàng dương liễu phát phơ theo gió nhẹ, sóng gợn lăn tăn, quả là rất êm dịu.

Lâm Văn Vinh chưa bao giờ tới hậu viện vương phủ. Cảnh đẹp non xanh nước biếc trước mắt làm mắt hắn hoa lên. Thành Vương đúng thật rất biết hưởng thụ. Thần sắc hắn đột nhiên căng thẳng:

- Cao đại ca, huynh kiểm tra hồ nước này chưa?!

440. Chương 438 - Cao Thủ Nã Pháo

- Còn phải đợi ngài phân phó nữa sao? Mấy cái cầu nhỏ, đình đài lầu các, không bỏ qua bất kỳ chỗ nào, đến cả phía dưới hồ nước, ta cũng phái hơn mười vị hảo thủ điều tra. Chỉ tiếc hồ nước mênh mông, không phát hiện được gì cả. Cả tòa nhà cũng không có chỗ nào bỏ qua, gần như bị lật tung cả ba thước đất rồi.

Nghe Cao Tù nói thế, Lâm Văn Vinh ồ một tiếng, trong lòng vô cùng thất vọng. Chẳng lẽ ta đã đoán sai, Thành vương căn bản không ẩn núp ở chỗ này? Nhưng hai gã hộ vệ vương phủ sao lại đột nhiên mất tích ở đây?

Mặt hồ trước mắt gợn sóng lăn tăn, mấy con chim nước nhón nhờ lướt trên mặt nước rồi thình thoảng bốc lên bay lượn, thật là phiêu dật. Thế nhưng tâm tình Lâm đại nhân không thể nào tốt lên được. Ghế lán cứ dọc theo đình tạ mà đi tới một đình lầu bên hồ cách đó không xa. Căn lầu này được xây sát mé nước, mái vòm uốn cong, gạch vàng ngói ngọc, bốn vách khắc hình rồng vàng đủ mọi hình mọi dáng, cực kỳ hoa lệ.

- Sơn bất tại cao, hữu tiên tắc danh

Thủy bất tại thâm, hữu long tắc linh.

(Núi đâu không cao, có tiên nên danh

Sông đâu không sâu, có rồng nên linh*)

- Hừ, quả là phách lối.

Cao Tù đẩy ghế lán vào đứng ở trong đình, liếc mắt nhìn hai bên, lên tiếng về phần nộ.

- Cao đại ca, người đang lăm bắm cái gì đó?

Lâm Văn Vinh cảm thấy ngạc nhiên.

- Lâm huynh đệ, ngài xem.

Cao Tù đi đến cái cây cột lớn chỉ trỏ, chỉ thấy trên viên trụ tròn màu đỏ sậm có khắc một hàng chữ kim quang lấp lánh, thể chữ hùng vĩ như rồng bay phượng múa, chính là cái câu thơ mà Cao Tù mới vừa lăm nhăm.

- Cao đại ca, ai viết câu thơ này thế?

Khi ở Hàng Châu đã gặp bài thơ này, hôm nay lại thấy lại thiên cổ tuyệt cú ở đây, rõ ràng là hai thế giới bất đồng, chắc phải có cái gì đó thông với nhau, chẳng lẽ đúng với câu tục ngữ “Những gì tốt đẹp đều tương thông nhau”? Trong lòng Lâm Văn Vinh chợt sinh ra một cảm giác vô cùng thân thiết.

Cao Tù cười nói :

- Hình như là một người họ Lưu ở tiền triều viết ra, ca tụng căn nhà hoang nào đó. Lâm huynh đệ, thi từ này rắc rối lắm, lão Cao ta không am hiểu lắm. Nếu ngài muốn hiểu rõ, ta tìm một tiên sinh tới giải thích thêm cho ngài nhé.

Căn nhà hoang cái gì, đó gọi là Lậu Thất Minh*! Lâm Văn Vinh nghe thế buồn cười quá, nhưng lão Cao có thể nhớ được hai câu này, đã xem như trình độ rất giỏi rồi.

Cao Tù cười hắc hắc nói:

- Huynh đệ, nhìn mấy chữ này, chắc phải là một bảo vật của Vương gia đó. Hắc hắc, khẩu khí này quả là phách lối. Nếu ngài nói hắn không có ý làm phản, đánh chết ta cũng không tin.

- Sơn bất tại cao, hữu tiên tắc danh.

Thủy bất tại thâm, hữu long tắc linh...

Lâm Văn Vinh làm như không nghe thấy hắn nói gì, chỉ nhìn vào hai hàng chữ lớn kim quang rực rỡ, miệng lẩm bẩm:

- Núi dù không cao, có tiên nên danh. Sông dù không sâu, có rồng nên linh. Ái chà, Cao đại ca của ta...

Lâm đại nhân mừng như điên, vung tay chụp mạnh vào người Cao Tù, làm lão Cao cũng giật bắn cả người:

- Huynh đệ, ngài làm sao vậy?

- Hay cho một câu “Hữu long tắc linh”. Cao đại ca, người thật sự là người thông minh nhất trên thế giới. Tiểu đệ bội phục, bội phục.

Cũng không biết Lâm Văn Vinh vừa phát hiện ra cái gì, mặt mày hớn hở, trông rất hưng phấn.

Cao Tù nghe thế lại rất mơ hồ:

- Lâm huynh đệ, ngài đừng có tăng bốc ta. Trước mặt ngài, ta làm gì dám xưng là người thông minh nhất... Tồi đa cũng chỉ xin làm người thông minh thứ nhì thôi. Có phải là ngài nhìn ra đầu mối gì rồi không.

Lâm Văn Vinh cười hắc một tiếng, nói:

- Cao đại ca, theo kinh nghiệm của người, hồ nước trong vương phủ này là do tự nhiên mà có hay là sau này được người ta tạo ra?

- Ta phải kiểm tra lại ghi chép mới được.

Lão Cao đã nói là làm. Hắn phát tay, gọi một tên thị vệ tới, dặn dò vài câu. Chỉ trong chốc lát, tên thị vệ đó đã cầm một quyển sách nhỏ chạy tới. Cao Tù nhìn vào đó:

- Theo như sổ ghi, vùng đất này là do tiên hoàng tự mình chọn lựa, năm đó khi xây dựng vương phủ thì hồ nước đã tồn tại rồi...

- Nói như vậy, là hồ tự nhiên rồi.

Lâm đại nhân ừm một tiếng, cau mày lại:

- Chẳng lẽ ta đã đoán sai?!

- Nhưng mà...

Cao Tù tiếp tục đọc:

- Theo như ghi lại, vài chục năm trước, vương phủ từng được đại tu một lần. Hồ nước này đã được mở rộng, lớn gần gấp đôi.

- Thật hả?

Lâm Văn Vinh mừng rỡ, giơ tay lật lấy cuốn sách ghi chép:

- Mau đưa ta xem, mau đưa ta xem.

Trong những hàng chữ phồn thể (chữ Trung quốc nguyên gốc) dày đặc chỉ chút nhìn mà đau cả đầu, Lâm đại nhân vẫn cố kiên trì nghiên cứu từng bước từng bước một. Quả như Cao Tù nói, vài chục năm trước tòa nhà này từng được sửa chữa một lần, đến cả việc mở rộng mặt hồ lớn hơn gấp đôi, cũng không sai mấy so với những gì mình liệu tính.

Lâm Văn Vinh cười ha ha vài tiếng, đem quyển ghi chép trả lại cho Cao Tù:

- Cao đại ca, không cần phải nói, nếu vụ án này phá được, công lao lớn nhất sẽ thuộc về huynh. Bây giờ mong huynh giúp tiểu đệ làm một việc: cho huynh một ngày, tát sạch hồ nước này cho ta. Không chứa lấy một giọt nào.

Cao Tù hít một hơi lạnh khí, vẻ mặt đau khổ vội vội vàng vàng nói:

Tiên Nhi ưm một tiếng, chậm rãi nép vào lòng hấn, bỗng sức nhớ ra cái gì, vội vàng ngẩng đầu lên:

- Tướng công, có phải sáng sớm nay chàng sung hạnh con tiểu yêu tinh Lạc Ngưng không?!

- A, cái đó, không nhớ rõ nữa.

Lâm đại nhân vội vàng rặn ra một tràng cười ha ha.

Tần tiểu thư sắc mặt nghiêm túc:

- Tướng công. Chàng bị trọng thương, khí huyết suy yếu, nếu tiếp tục làm loạn có thể bị chảy máu, chẳng may ảnh hưởng tới thân thể thì sao? Không được làm như vậy nữa đâu đấy!

Lâm đại nhân mồ hôi đầy đầu:

- Đúng đúng, Thanh Tuyền đã phê bình ta rồi, sau này ta nhất định chú ý. Tiên Nhi, không ngờ nàng cũng hiểu chuyện này nha!

- Đó là tự nhiên!

Tần Tiên Nhi cười duyên rồi ôm cổ hấn, nép người vào ngực hấn.

Ngửi thấy mùi thơm thoang thoảng từ người Tiên Nhi truyền đến, lại liên tưởng tới đêm đó cùng An tỷ tỷ triền miên ở đây, Lâm Văn Vinh chẳng thể nào ngủ yên được, không nén nổi nhẹ nhàng vuốt ve đôi tay trắng nõn mịn màng của Tiên Nhi, thở dài nói:

- Tiên Nhi, có một việc ta nhất định phải nói với nàng, nếu không nói sẽ có lỗi với lương tâm ta...Thực ra ta và An tỷ tỷ có một bí mật nhỏ không thể nói ra... Tiên Nhi... Tiên Nhi...

Hấn khẽ đẩy đẩy Tần Tiên Nhi mấy lần, nhưng thấy Tần tiểu thư hơi thở đều đều, khóe miệng mang theo nụ cười ngọt ngào, sớm đã chìm vào mộng đẹp rồi.

Sáng sớm hôm sau, Cao Tù đang bì bõm bơi trong hồ bỗng nghe thấy có người vỗ tay cười nói:

- Cao đại ca, chào buổi sáng! Sớm như vậy mà đã ra ngoài bơi rồi sao?!

Cao Tù ngẩng đầu nhìn lên, thấy Lâm Văn Vinh ngồi trên ghế lắn, hai mắt hơi đỏ lên, thần thái mệt mỏi. Hiển nhiên đêm qua không ngủ ngon. Còn Nghê Thường công chúa đứng ở phía sau hấn thì kiêu diễm như hoa, đáng vẻ như muốn bay lên trời, chẳng khác chi tiên tử dưới trần gian.

Chẳng lẽ Lâm huynh đệ đêm qua gặp phải “độc thủ” của công chúa? Chà, làm nam nhân thật khổ. Năm chi chỉ còn lại có bốn, thế mà công chúa còn hành hạ hấn nữa! Cao Tù nhìn hấn vẻ đồng tình thông cảm, quan tâm hỏi:

- Lâm huynh đệ, người không việc gì chứ?!

- Ta có thể có việc gì được chứ?

Lâm đại nhân làm gì mà không hiểu rõ tâm tư xấu xa của lão Cao. Thấy Cao Tù bơi kiểu chó trong nước, tư thế cực kỳ buồn cười, nhin không được nói:

- Cao đại ca, tư thế bơi của huynh quả là khác hẳn người thường đó.

Cao Tù cười ha hả nói :

- Huynh đệ người đừng chế diễu ta nữa. Lão Cao ta sinh ở Thương Châu, trời sinh là một con vịt cạn, hôm nay là lần đầu tiên bơi đó. Hà, người nhìn xem, những người này đều là những hảo thủ bơi lặn do người gọi tới, ta đang học tập họ mà!

Cao Tù đưa tay chỉ chỗ, dọc theo hai bên hồ nước sớm đã tụ tập mấy trăm người, da mỗi người đều sạm nắng, bóng lộn. Thấy ánh mắt Lâm Văn Vinh lướt qua, mọi người đều ôm quyền nói:

- Ra mắt Lâm đại nhân!

- À tốt, tốt!!!

Lâm Văn Vinh gật đầu cười nói:

- Các huynh đệ khổ cực rồi, không ngờ lại có nhiều người như vậy. Nhưng mọi người yên tâm, Lâm mỗ ta là người nói là nhất định làm. Khi tìm được vàng bạc châu báu tuyệt đối sẽ chia cho các người một phần.

Thấy Lâm đại nhân hào sảng như thế, mấy trăm người vô cùng mừng rỡ. Lâm Văn Vinh mỉm cười nói:

- ... Trong cáo thị đã giải thích rõ ràng yêu cầu cụ thể và phần thưởng, do đó ta không cần phải nhắc lại. Chỉ hy vọng mọi người sau khi xuống nước hãy cẩn thận tìm tòi, một ngọn cành cây một ngọn cỏ cũng không được bỏ qua. Nếu gặp điều gì dị thường đều phải lập tức bẩm báo. Nếu để cả một đồng vàng bạc châu báu bị chìm nước, khắc khắc, vậy thì quả là đáng tiếc...

Lâm đại nhân vừa nói xong, đám hảo thủ bơi lặn ai nấy đều mất tởm tinh quang, hận không thể lặn xuống lớp bùn dưới nước nhỏ sạch hết tất cả rong tảo lên.

Mặt hồ cũng không phải là quá lớn, số người tìm châu báu có chừng hơn năm sáu trăm người, nhiều người như vậy cùng nhau xuống nước, lòng sục lật nghiêng cả đáy hồ lên cũng không phải là việc khó.

- Tốt lắm, thời gian gấp gáp, ta không nói nhiều nữa. Cao đại ca, huynh an bài vài tráng sĩ thử tìm một phen. Xem những lời Lâm mỗ có phải là giả hay không.

Lâm đại nhân vung tay lên, cười hắc hắc.

Tìm thử? Thế nào gọi là tìm thử? Mọi người nghe thế đều mơ hồ, đến cả Tần Tiên Nhi cũng khó hiểu:

- Tướng công. Tìm thử cái gì? Chàng lại bày ra chủ ý quái gì nữa đây?

- Là như thế này ...

Thừa lúc không ai chú ý, hần lén thò tay sờ vào móng Tiên Nhi một cái, cười dâm nói :

- Thế này gọi là mò thử*!

*Nguyên văn: “thí mạt” có nghĩa là tìm thử, nhưng cũng có thể hiểu là mò thử.

- Ghét quá đi!

Tần tiểu thư mặt đỏ lên, máng yêu một tiếng.

Bên kia Cao Tù cũng đã hành động. Hần dùng đủ hình đủ dạng dây dợ giăng trên mặt hồ, chia hồ ra làm những ô có diện tích gần bằng nhau, rồi lại chia đám thợ lặn ra thành vài tổ, mỗi tổ chuyên môn phụ trách tìm bảo vật bên trong một ô, như vậy rất công bằng, do đó tất cả mọi người đều tin phục.

Cao Tù tùy tiện chọn ra vài tổ, trong mỗi tổ đó lấy ra một người, ước chừng bảy tám người gì đó, bảo họ đứng trong khu vực đã được định sẵn. Sau đó Cao Tù gật đầu, lớn tiếng nói:

- Tìm thử là gì? Lâm đại nhân vừa rồi cũng đã nói, trong hồ này có giấu bảo bối, chỉ cần lấy được lên đây, sẽ có ba thành sẽ thuộc về mọi người. Đương nhiên, ta cũng biết nhất định trong lòng các vị vẫn còn hơi nghi ngờ, cho rằng không thể có bánh từ trên trời rơi xuống! Nhưng hôm nay, Lâm đại nhân muốn cho bọn chúng ta thấy, thế nào gọi là bánh rơi từ trên trời xuống... Mấy vị tráng sĩ mà ta tùy tiện chọn lựa rất cuộc có tìm được bánh không, mời họ xuống nước thử một lần là biết ngay...

Mọi người ghé tai nhau xì xào bàn tán, sắc mặt ra vẻ rất chờ mong. Cao Tù cười hắc hắc:

- Đến giờ lành rồi, xin Lâm đại nhân bắn pháo ...

Lâm Văn Vinh thần sắc nghiêm cẩn, lấy ra mồi lửa ra đốt vào dây dẫn, lập tức một tiếng nổ ầm ầm vang lên, mặt hồ nổi lên một đụn nước.

- Tìm thử... bắt đầu...

Lâm đại nhân vừa hô lên, trong số những người được tuyển có mấy người không đợi được nữa, tranh nhau nhảy vào hồ trước.

Sau những tiếng tồm tồm, mặt hồ lại trở nên bình lặng, chỉ còn nghe những tiếng chim nước bị kinh động, không ngừng vỗ vỗ đôi cánh. Mọi người chưa được xuống nước gần như nín thở, chờ mong tin tức từ những người cùng tổ mang đến.

- Tướng công, chàng rốt cuộc đang làm cái quỷ gì thế?

Tần Tiên Nhi nhéo mạnh vào tay Lâm đại nhân, làm ra vẻ giận dữ.

Lâm đại nhân cười thần bí:

- Đừng có vội, một lát là biết ngay.

Vừa dứt lời, bỗng nghe một tiếng rào, từ dưới nước đột nhiên nhô lên một đầu người. Chính là một trong số những người vừa rồi nhảy xuống nước. Ánh mắt mọi người đều dán cả lên người hắn.

Người nọ kêu lên một tiếng mừng rỡ, từ dưới nước giơ lên một cái hộp gỗ:

- Bẩm đại nhân, tiểu nhân mò trong lớp bùn, đụng phải một cái hộp bạc.

- Ồ?

Lâm Văn Vinh mừng rỡ:

- Mau mau đem đến đây!

Cao Tù ra lệnh cho một cái thuyền nhỏ lướt tới, hắn nhìn qua vài lần rồi hưng phấn nói:

- Hồi bẩm đại nhân, vị hảo hán này tìm được trăm lượng bạc!

- Tốt.

Lâm Văn Vinh vỗ đùi cười to:

- Dựa theo quy củ, ba mươi lượng bạc coi như được ghi cho vị hảo hán này.

- Đại nhân.

Lại một người nữa từ dưới nước vọt lên, hân hoan báo cáo:

- Tiểu nhân tìm thấy hai mươi lượng vàng.

- Tiểu nhân tìm được ba viên mã não...

- Tiểu nhân tìm được sáu mươi lạng bạc.

Tin tốt cứ thế liên tiếp truyền đến, những người vừa xuống nước, không có ai rỗng túi cả. Ít nhất cũng phải mò được một xấp vải. Quả thật đúng như lời của Lâm đại nhân, dưới nước có cất giấu vô số châu báu, những hảo hán đang đứng chờ trên bờ lập tức trở nên sốt ruột, ánh mắt dán vào Lâm đại nhân, mong ngóng hắn ra lệnh càng sớm càng tốt.

Lâm Văn Vinh thần sắc nghiêm chỉnh, lạnh lùng hừ một tiếng:

- Trước khi các vị xuống nước Lâm mỗ có một câu nói trước. Tìm được vật gì đó, có ba thành thưởng cho các vị huynh đệ, ta đãi các vị không tệ, do đó hy vọng chư vị cũng chớ bòn rút. Người nào giở tiểu xảo, âm thầm bòn rút, ta sẽ luận theo việc ăn trộm quốc khố mà xử trí! Khi các vị tìm dưới nước phải rất cẩn thận, có phát hiện dị thường gì đều phải bẩm báo tức thì, nghe rõ chưa?!

- Rõ!

Được lợi ích kích động, thanh âm của đám hảo hán quả là hùng tráng.

- Tốt, chính thức bắt đầu tìm bảo vật!

Lâm Văn Vinh vung tay lên, mấy trăm hảo hán còn lại như bị lửa thiêu vào mông, mau chóng nhảy ùm vào nước. Trên mặt hồ nước văng tung tóe, cứ như có một cơn mưa vừa bắt chợt đổ xuống.

- Cao đại ca, huynh bỏ ra bao nhiêu bạc vậy?

Thấy Cao Tù đi tới, Lâm đại nhân khẩn cấp hỏi ngay.

Cao Tù đáp:

- Không phải huynh đệ phân phó rồi sao, tận lực rải ra, vị trí rải bạc cũng phải phân tán. Mặt hồ lớn như vậy, kiểu gì cũng phải hơn ngàn lượng bạc. Ta còn kèm lẫn vào đó vài cây vàng, dạ minh châu, gấm vóc, thỉnh thoảng còn có vài hộp Bích Loa Xuân* và trà Long Tĩnh nữa.

* Bích Loa Xuân: một loại trà xanh.

Lâm đại nhân nghe thế hơi choáng váng, lão Cao này đi hơi xa quá rồi, vụ này xem ra giống như một đại hội triển lãm vậy, cái gì cũng ném xuống là sao. Lâm Văn Vinh nghiêng rằng:

- Cao đại ca, nói thẳng ra đi, tổng cộng hết bao nhiêu bạc?

Cao Tù xòe ngón tay tính toán:

- Hai ngàn lượng thôi! Huynh đệ người yên tâm, việc mua bán này ta đều giao cho Tiêu gia làm cả, lão Triệu ở thành đông cũng có một phần, còn hứa hối lộ cho ta một thành, ta cự tuyệt ngay lập tức. Số bạc này đều làm lợi cho Tiêu gia cả, không hề tiện nghi cho người khác đâu.

Mẹ nó, hai ngàn lượng của ta thế là đi tong! Lâm đại nhân lòng đau như cắt, rên hừ hừ vài tiếng rồi không nói gì nữa.

Tần tiểu thư giật mình hiểu ra:

-Ồ, thiết hiểu ra rồi. Tướng công, chàng rải bạc vào trong hồ sao?

-Ừm...

Lâm đại nhân vội vàng liếc nhìn bốn phía, thấy không có ai chú ý tới mình, lúc này mới làm mặt đau khổ nói:

- Đúng là ta rải bạc. Thấy ta ngu lắm đúng không?! Tiên Nhi, lão công nàng làm ăn lỗ vốn chủ yếu là vì lão nhạc phụ đó! Cao đại ca, khi làm việc này, Hoàng Thượng cho ngân sách bao nhiêu thế?!

- Ngân sách hả? Đường như Hoàng Thượng không nói!

Cao Tù ngẫm nghĩ một lát rồi lại nói:

- Nhưng mà theo như kinh nghiệm bao nhiêu năm của ta ở trong cung, khi làm việc cho Hoàng Thượng, luôn luôn đều căn cứ vào chất lượng, không tính về cách làm... Còn kinh phí thì dùng bao nhiêu tiền, chi trả lại theo thực tế!

Hay cho một câu trả lời theo thực tế. Lâm đại nhân mừng rỡ, giơ ba ngón tay nói:

- Cao đại ca, vừa rồi huynh nói chúng ta dùng bao nhiêu bạc?!

- Hai ngàn, à, không, ba ngàn...

- Huynh tính kỹ lại đi!

Lâm Văn Vinh đưa ba đầu ngón tay lắc qua lắc lại.

-Ồ, không đúng, là ba vạn! Ôi, ta dạo này lắm cảm quá, rõ ràng là dùng hết ba vạn lượng mà!

Cao Tù vỗ tay, xem ra có vẻ “giật mình hiểu ra”.

Lão Cao này quả đúng là đồ vô lương tâm. Lâm đại nhân hận không được đá vào mông hắn một phát:

- Cao đại ca, làm người cần phải chính trực, làm sao nói bậy được chứ. Ta rõ ràng chỉ dùng hai ngàn nhân với ba lần... là sáu ngàn lượng thôi mà!

442. Chương 440: Phát Hiện Dưới Đáy Hồ.

- Ta tính toán thế nào ấy nhỉ. Làm sao lại tính ra ba vạn lượng cho được. Xấu hổ, xấu hổ! Lâm huynh đệ lòng dạ cao nhả, công chính thanh liêm, thật sự là một tấm gương đáng học tập.

Xem ra Tần Tiên Nhi không chịu nổi nữa, trừng mắt liếc Cao Tù, tức giận:

- Cao thống lĩnh, người không xem bốn công chúa vào đâu hả? Rõ ràng là chỉ dùng hai ngàn lượng bạc, sao lại báo với phụ hoàng thành sáu ngàn lượng? Như thế là tham những ngân lượng, người không muốn mất đầu đó chứ?

Cao Tù đỏ mặt hời hợt khắp người, hần không dám nói gì với công chúa nữa, chỉ liếc nhìn Lâm huynh đệ cầu cứu.

Không nghĩ nha đầu này thành thật đến như vậy, Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Tiên Nhi, làm sao lại xem như tham những được...Cao đại ca không thể là loại người như vậy đâu! Tình huống thực tế là như thế này, ta rải xuống hồ hai ngàn lượng bạc, việc này đích xác không giả. Nhưng đây chỉ là một khoản chi thấy được rõ ràng thôi. Ngoài ra còn có một vài khoản chi phí nhìn không thấy nữa. Ví dụ, tiền xe ngựa đi lại của các vị huynh đệ thủ hạ Cao đại ca, tiền phí dịch vụ, tiền làm thêm giờ... Những thứ này đều phải tính thành tiền chứ.

Nghe hần ngại biện, Tần Tiên Nhi cười khúc khích:

- Tướng công chớ định lừa ta. Cái gì phí xe cộ, phí dịch vụ, tiền làm thêm chứ? Những thứ này đều đã được tính vào chi phí của quân đội, phụ hoàng sớm đã tính cả rồi. Mấy cái đó đâu có quan hệ gì với sáu ngàn lượng đâu.

- Thông minh!!

Lâm đại nhân giờ ngón cái lên:

-... nhưng mà, Tiên Nhi ngẫm lại mà xem, chỉ là sáu ngàn lượng, nếu so với việc diệt trừ gian tặc bán nước thì đâu có thấm vào đâu? Cái này cũng chỉ coi như là xài chút tiền mà làm nên đại sự; chỉ cần tiền bạc để bảo vệ được bình an của Đại Hoa, đừng nói là sáu ngàn lượng, cho dù là sáu vạn lượng, sáu mươi vạn lượng, Hoàng Thượng cũng nguyện ý chi ra. Nàng nhìn xem ta này...

Lâm đại nhân làm mặt vô cùng đau đớn giờ tay lên, chỉ vào cái đuôi băng bó kín mít, bí tráng nói:

- Lão công của người, trở thành một người tàn tật, không làm lợi cho bản thân, chuyên môn làm lợi cho người khác. Xông pha sương gió, thức trắng canh đầu, dầu trọng thương vẫn không màng, vì Hoàng Thượng mà vất vả ngược xuôi tra án... ta có thoải mái không?! Chút phí dịch vụ ấy, còn chưa đủ để ta mua thuốc nấu canh thang nữa!

Tần Tiên Nhi cúi đầu xấu hổ, đau lòng cầm lấy tay hần:

- Tướng công, chàng nói đúng, chàng dụng tâm như vậy, đến cả thân thể cũng không màng, có lấy thêm chút bạc cũng xứng đáng. Dù sao bạc của phụ hoàng sớm muộn gì cũng là của chàng thôi, lọt sàng xuống nia cả mà (nguyên văn 'thịt vụn vẫn còn lại ở đáy nồi'). Sáu ngàn lượng quá ít. Cao thống lĩnh, cứ theo như lời người, người báo thêm ba vạn lượng đi, trừ vào việc anh em vất vả, còn lại đều tính vào phí khổ cực của tướng công ta.

Hôm nay xem như hoàn toàn hiểu rõ cái gọi là 'nữ sinh hướng ngoại', Cao Tù vội vàng vàng đáp ứng ngay, trong lòng vô cùng khâm phục thuật trị vợ của Lâm huynh đệ.

- Làm thế sao được?

Lâm đại nhân nghiêm chỉnh nói đầy chính nghĩa:

- Tiên Nhi, chính vì trời có chính khí, làm người phải có lương tâm, đã là của ta thì phải được chia đầy đủ, còn cái gì không thuộc về ta, ta kiên quyết không lấy. Cao đại ca, chỉ cần báo đúng sáu ngàn lượng, không cho phép nhiều hơn. Trừ đi số đã sử dụng, người lấy hai ngàn lượng phân phát cho các vị huynh đệ, còn thừa hai ngàn lượng, cho dù hơi ít một chút, nhưng miễn cưỡng cũng coi như có thể đủ tiền mua thuốc nấu canh thang cho ta. Chà, thiện lương là một sai lầm nghiêm trọng? Ta đây nguyện ý mắc thêm lỗi lầm nữa rồi!

Hần lắc đầu thê lương. Tần tiểu thư trong lòng cảm động, vội nắm chặt tay hần :

- Tướng công, chàng thật sự là người tốt nhất trên đời này. Chàng yên tâm, tiền bạc của phụ hoàng, tương lai thế nào mà chẳng thuộc về chàng.

Lâm đại nhân hừ hừ vài tiếng. Cao Tù ghé vào tai hắn hỏi nhỏ:

- Thật chỉ báo sáu ngàn lượng sao? Lâm huynh đệ, việc này không phải phong cách của người. Hay là để ta tìm người sửa chữa lại hoa viên trong phủ của người, rồi nhập vào kê khai, tính tròn một vạn lượng?

- Huynh đại thế?!

Thừa dịp Tần Tiên Nhi không chú ý, Lâm đại nhân lườm lão Cao về tức giận:

- Làm người phải khôn ngoan... nếu chúng ta làm việc đó, hừ, nếu người báo dùng hết vạn lượng, Hoàng Thượng có thể tin được sao?! Muốn kiểm soát cũng phải tìm lúc có đại sự. Lần sau đánh Hồ, người báo một khoản mười vạn lượng cũng không có gì đáng quan tâm!

Cao minh quá. Làm sao mà ta không nghĩ ra nhỉ, chẳng trách Lâm huynh đệ có thể gặt phất đề nghị của công chúa! Cao Tù mồ hôi chảy ròng ròng, hoàn toàn tâm phục khẩu phục Lâm đại nhân.

Sương mù tan dần, một vầng mặt trời đỏ rực nhô lên, chiếu trên mặt nước lấp lánh như bạc. Ánh sáng ban mai ấm áp chiếu vào làm cả người vô cùng thư thái.

Những người thợ lặn lại thỉnh thoảng từ dưới nước nhô đầu lên, văng vẳng đưa tới tin tức có vài người tìm được vàng bạc châu báu, mọi người thần sắc càng lúc càng hưng phấn, tích cực mười phần. Đương nhiên, cũng có vài người 'vận khí bất hảo', ở dưới nước mò mẫm rất lâu nhưng chẳng được cái gì cả. Nhìn những người khác lúc thì lấy được bạc, lúc thì kiếm được ngọc phẩm quý, trong lòng họ tự nhiên rất khó chịu, do đó lại càng thêm chăm chỉ hơn. Dưới sự khích lệ này, đám người dưới nước không hề bỏ qua một tác rong tảo, một mảng bùn nào cả. Không khí hiện trường náo nhiệt vô cùng.

Chỉ một thời gian ăn xong bữa điểm tâm, đã có khá nhiều bạc được móc lên. Nhưng trong những vật đó vẫn chưa thấy có gì đặc biệt.

- Sốt ruột chết người ta!

Cao Tù nhét cái bánh bao cuối cùng vào trong miệng, đã muốn nhảy vào trong nước tìm kiếm:

- Mấy tên này chỉ lo kiếm bạc, đã quên làm chính sự cả rồi sao? Ta đến xem đây!

Đang hưởng thụ Tiên Nhi xoa bóp bả vai, Lâm đại nhân thở dài thoải mái, lắc đầu cười nói:

- Cao đại ca, huynh cũng nên nghỉ ngơi đi. Với cái kỹ thuật bơi chèo của huynh, ta sợ việc chính sự huynh cũng làm không được, ta lại phải cho người nhảy xuống cứu huynh đó!

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Cao Tù ảo não:

- Chờ đợi như vậy đến khi nào chứ? Hoàng Thượng chỉ cho hai ngày, sáng mai là phải trả lời ngài rồi.

- Yên tâm đi, có người còn khẩn cấp hơn chúng ta nhiều.

Lâm Văn Vinh thần bí cười, đột nhiên ủa một tiếng:

- Trần đại nhân đâu? Sao không thấy hắn nhỉ?!

- Chẳng biết! Sợ là trở về nhà viết tấu chương rồi!

- Viết tấu chương hả? Thôi kệ cho hắn đi tố cáo đi!

Lâm Văn Vinh cười hì hì, ra vẻ chẳng màng.

Hai người đang cười nói, trong hồ bỗng có một hạo hán nhô đầu lên, trong tay giơ lên một vật, hươu lên hưng phấn:

- Đại nhân, tôi tìm được, tôi cũng tìm được bảo bối rồi.

Vật đó trông rất lạ, kim quang lóe ra chói mắt, nguyên là một cái vòng vàng thật lớn, màu sắc cực tốt, phân lượng rất nặng, lớn chừng bằng hai bàn tay.

Cao Tù thấp giọng hướng về phía Lâm Văn Vinh báo:

- Cả một tổ này, từ sáng sớm tới giờ đến cả một cái trứng rùa cũng không lượm lên được, lúc này xem như phát tài rồi. Con bà nó, ta nhớ rõ ràng là ngay ở đó, ta tự tay bỏ xuống mấy cái kim bằng vàng, làm sao mà họ không đụng đến nhỉ?

Lão tiểu tử này quá khuyết đức rồi! Lâm đại nhân lắc lắc đầu, cười hắc hắc:

- Cao đại ca, mấy vị này quả thật là không phụ lòng huynh à nha. Huynh bỏ xuống một cái kim vàng, họ lại đem lên cho huynh cả một cái vòng vàng.

- Vòng vàng? Ta đâu có thả vòng vàng nào đâu, làm sao họ nhặt được nhỉ?!

Cao Tù ngạc nhiên tự hỏi.

Không thả vòng vàng xuống hả? Cũng không biết Lâm Văn Vinh đang nghĩ tới cái gì, thần sắc đột nhiên phần chân hẩn, vội vội vàng vàng phát tay gọi người nọ:

- Hảo hán huynh đệ, mau lên đây...

Đợi cho người nọ bơi tới, đem vòng vàng đưa cho Lâm đại nhân, Lâm Văn Vinh nhìn kỹ lại một chút. Vòng vàng này hào quang chói mắt, trên vòng còn có chút dấu vết trầy xước.

- Cái này lấy được ở đâu vậy?

Lâm Văn Vinh hấp tấp hỏi.

Người nọ cung kính đáp:

- Bẩm cáo đại nhân, đây là vật tiểu nhân tìm được ở một khe nhỏ trong đồng loạn thạch dưới nước. Vật này bị vài tảng đá lớn chặn lại, tiểu nhân lui tới chỗ này hơn mười lần, nếu không phải nhìn thấy chút kim quang chỉ e đã bỏ qua rồi. Vòng vàng này gắn cứng vào một tảng đá lớn, tảng đá đó rất nặng, phải rất vất vả mới gỡ ra được đó, vừa lấy được tiểu nhân hồi bẩm đại nhân ngay.

Gắn vào một tảng đá? Lâm Văn Vinh và Cao Tù đưa mắt nhìn nhau, trong mắt tràn ngập vẻ hưng phấn. Cao Tù ặc một tiếng:

- Người còn nhớ nơi đó không, mau dẫn ta đến xem.

Địa điểm đó nằm ở giữa hồ, phải dùng thuyền nhỏ bơi tới, Tần Tiên Nhi vô cùng cẩn thận đẩy xe lăn của Lâm Văn Vinh lên thuyền, vài người chèo nhẹ ra giữa hồ. Tới nơi, Lâm Văn Vinh cầm một cây trúc, từ từ chọc dò xuống dưới nước, nơi này sào chọc đến lút cán, có thể tưởng tượng được nước sâu đến đâu.

- Cao đại ca, gọi vài huynh đệ giỏi thủy tính cùng xuống xem xét...

Lâm Văn Vinh hừ hừ hai tiếng:

- ... xem dưới tảng đá đó rốt cuộc là có vật gì đây!

- Rồi.

Cao Tù vung tay lên, mười mấy binh sĩ tinh thông thủy tính đã được chuẩn bị từ trước, nhất tề nhảy tòm vào trong nước, nước văng tung tóe khắp nơi, chỉ trong nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng nữa. Bất chấp không biết bơi, lão Cao kêu hai hảo thủ hỗ trợ, cũng theo mọi người lặn xuống.

Đợi cho mặt hồ hoàn toàn yên tĩnh trở lại, Lâm Văn Vinh nhìn hồ nước đang gợn sóng lăn tăn, xiết chặt hai tay.

Thấy thần sắc hẩn nghiêm trọng, Tần Tiên Nhi cười nói:

- Tướng công, chàng còn nhớ hồi ở Tây hồ Hàng Châu, lúc chàng ngồi trên thuyền tâm tình với Đại tiểu thư không?

Lâm Văn Vinh gật gật đầu:

- Việc nàng chém đứt hồng tuyến phải không? Hắc hắc, sao ta có thể quên việc này được? Nhưng, Tiên Nhi, ta nói rất nghiêm túc. Lần đó không phải là ta đưa Đại tiểu thư ngồi thuyền đi chơi, mà là Từ Vị muốn

cùng tình nhân hội diện. Do đó lão mới lấy cớ mời chúng ta lên thuyền uống hoa tửu. Người đừng có nghĩ bậy bạ à nha.

Tiên Nhi cười hì hì nói:

- Vậy thì khi ở Vi Sơn hồ thì sao? Chúng ta cùng nhau đi chơi du thuyền, chàng nói xem chàng thích ở cùng ta, hay là thích ở cùng sư phó?

- Oác, ý gì đây? Ta và An tỷ tỷ... không... không có gì.

Nghe lời Tần tiểu thư nói tựa hồ có ẩn ý, Lâm đại nhân lập tức lấp bắp, ngọng nghịu ngay.

- Tướng công, chàng làm sao thế? Sao mà ra nhiều mồ hôi vậy!

Tần Tiên Nhi cười duyên dáng đầy quyến rũ, đưa ống tay áo lên, dịu dàng lau mồ hôi trên mặt hấn:

- Ta biết, chàng và sư phó chỉ đùa giỡn. Giữa hai người đâu có bí mật nhỏ gì không thể nói đâu. Có phải vậy không?

- A, cái này... bí mật nhỏ...

Tần tiểu thư cười như hoa nở, trong nụ cười mang theo vài điểm thần bí, chỉ là lúc này tình cảnh khác hẳn tối hôm qua.

Lâm đại nhân không biết phải mở miệng trả lời ra sao.

Tần Tiên Nhi hít nhẹ một hơi:

- Tướng công, chàng nhớ sư phó không?

- Nhớ chứ... à... không, ta không phải có ý đó... là hơi hơi nhớ, hơi hơi nhớ mà thôi!

Ánh mắt Tần tiểu thư như một thanh kiếm sắc bén chiếu thẳng vào mặt hấn, Lâm đại nhân cả người như có kiến bò, vô luận muốn làm gì cũng không địch lại được ánh mắt của nàng, cuối cùng chỉ còn có nước cúi đầu xuống.

Thanh âm Tần Tiên Nhi như từ chân trời vọng tới, sâu kín huyền ảo, không hề lên xuống:

- Chàng và sư phó chỉ ở chung mấy ngày thôi, chàng nhớ người như thế nào? Nhớ người lúc đánh chàng, đùa với chàng, giễu cợt chàng?

Vấn đề này quá thâm sâu, Lâm Văn Vinh cũng không biết làm sao trả lời được. Thấy hấn không đáp, Tần Tiên Nhi vừa thẹn vừa giận, vươn ngón tay ngọc thon thả dí vào trán hấn, mắng yêu một tiếng:

- Chàng đó, lúc cần nói chuyện lại câm như hến, chẳng trách sư phó chửi...

- An tỷ tỷ chửi ta cái gì?

Vừa nghe An tỷ tỷ chửi, Lâm đại nhân lập tức phục hồi tinh thần.

Tần tiểu thư nhìn thế buồn cười, bắt lực lườm hấn:

- Thiếp không kể cho chàng... chỉ biết nghĩ bậy, không có gan làm bậy. Nhìn cái vẻ ngớ ngẩn của chàng kia!

Chỉ biết nghĩ bậy, không có gan làm bậy? Lâm Văn Vinh đột nhiên thở dài nói:

- Tiên Nhi, chờ ta giải quyết xong hết những sự tình lộn xộn này, ta nhất định mang nàng và An tỷ tỷ đi chơi một vòng Vi Sơn hồ, tìm lại những ngày ấm áp.

Tần Tiên Nhi ừm một tiếng, cười nói:

- Chàng là tướng công thiếp, tự nhiên chàng đi đâu, thiếp sẽ theo đó, nhưng sư phó thì khác, chỉ sợ sẽ không dễ nói chuyện như vậy đâu, tính tình của người, chàng cũng biết mà, khách khách...

- Đúng, đúng.

Lâm Văn Vinh vuốt trán đầy mồ hôi, cảm thấy lời của Tiên Nhi rất phức tạp đầy ẩn ý, nhưng cũng có dư vị rất tốt.

Chính lúc hần hơi ngẩn người này, chợt nghe có tiếng nước bì bõm, từ dưới nước nhô lên vài cái đầu người, chính là những quân sĩ vừa xuống nước dò xét. Cuối cùng Cao Tù cũng lộ diện, sắc mặt hần tái nhợt, mãi lâu sau mới hít một hơi thật dài, hét lớn một tiếng:

- Con bà nó, ngạt chết ta rồi!

Với cái trình độ bơi chớ của người, người không ngạt chết mới là lạ. Lâm Văn Vinh cười hỏi:

- Cao đại ca, thế nào, tình hình dưới đó ra sao?!

Cao Tù vượt nước trên mặt, phun ra một miệng toàn bùn, thở hồng hộc nói:

- Vòng kim loại này dính vào một tảng đá nặng hơn tám trăm cân. Chúng ta không lật ra được. Nhưng chúng ta có phát hiện mới... trên tảng đá này có khắc hai chữ!

- Cao đại ca, huynh đừng đi lòng vòng nữa! Rốt cuộc là chữ gì thế?!

Thấy Cao Tù cứ nói đều đều như vậy, Lâm đại nhân gấp đến mức sắp nhảy dựng lên.

- ... Long Cung

Cao Tù mím miệng, rặn ra từng chữ một.

- Long cung? Huynh không nhìn lầm chứ?!

Lâm Văn Vinh cảm thấy căng thẳng thần kinh, vội vội vàng vàng hỏi lại.

- Lâm huynh đệ, với trình độ bơi của ta, làm sao xem rõ ràng được chứ?

Cao Tù cười cười tự giễu, chỉ vào mấy tên bên cạnh:

- Phải nhờ mấy huynh đệ này vốn là giao long trong nước, chỉ có họ mới thấy được hai chữ này. Ta nghĩ chắc không giả được đâu!

(Ba_Van: Có lẽ Cao Tù cùng các chiến hữu đã học qua lớp nói chuyện dưới nước bằng cử chỉ điệu bộ??)

Lâm đại nhân lướt ánh mắt sắc bén nhìn qua mấy người này, tất cả vội vàng gật đầu.

Đúng là nơi này rồi! Lâm Văn Vinh vỗ tay, cười hắc hắc nói to:

- Hay cho một cái Long Cung, đúng là nó rồi! Cao đại ca, huynh lập tức tung tin này ra, nói chúng ta phát hiện được một cái Long Cung trong hồ ở hậu viên vương phủ... Tin tức này phải được lan khắp toàn thành, càng nhanh càng tốt, càng xa càng tốt, tốt nhất mọi người đều biết hết, đến cả người điếc cũng nghe được.

Cao Tù gật đầu, trong đám thủ hạ của Lâm đại nhân thì thiếu gì người biết làm loại tin đồn này, hần cũng đã thành thạo kỹ thuật này lắm rồi.

- Ngoài ra...

Lâm đại nhân cười khùng khục:

- Lập tức chuẩn bị trăm cân thuốc nổ, gắn vào cửa Long cung. Con bà nó, ta cho một mồi lửa thiêu đốt Long cung, xem tên Long vương giả hiệu này còn có thể an ổn tới bao lâu.

443. Chương 441: Cá Lớn Xuất Hiện

Lâm Văn Vinh gật gù, đột nhiên hỏi:

- Cao đại ca, bên ngoài thành phòng bị thế nào?

- Người cứ an tâm đi.

Cao Tù cười nói:

- Bên ngoài thành có Từ đại nhân tự mình trấn lĩnh, dựa theo phân phó của người, đã sớm đem bố trí trận địa tản ra rồi, chỉ chờ con cá lớn kia cắn câu thôi.

- Tốt!

Lâm đại nhân cười hắc hắc, vỗ vỗ vai lão Cao:

- Cao đại ca, nhiệm vụ quang vinh oanh tạc Long cung, đệ sẽ giao toàn quyền cho huynh, huynh phải gánh vác chút tâm tư rồi.

“Giao cho ta?” Cao Tù nghi hoặc, lấy làm khó hiểu nhìn hắn:

- Lâm huynh đệ, ý của ngươi là, ngươi không lưu lại chỗ này nữa? Ái chà, như vậy không được, lỡ như tên ngự sử họ Trần kia muốn ngăn cản ta, ta sao có thể chống lại hắn. Có người ở đây thì ta mới an lòng.

Lo lắng của Cao Tù cũng không phải không có đạo lý, mặc dù Lâm đại nhân đã đặt Trần ngự sử lên thớt, nhưng dẫu sao chẳng phải ai cũng có thể đụng vào Trần Tất Thanh. Cao Tù cho dù không sợ hắn, nhưng nếu dẫu mềm mết thực sự, lão Cao còn xa mới là đối thủ của tên họ Trần kia.

Lâm Văn Vinh trầm tư trong chốc lát, liền kêu Tiên Nhi mang giấy bút tới, rồng bay phượng múa xoạt xoạt viết vài chữ, rồi đưa cho Cao Tù.

Lão Cao nhận được rồi xem lướt qua, thư pháp của Lâm đại nhân xiêu xiêu vẹo vẹo, nhưng nét chữ lại rất dễ nhìn: “Chuyện trong Vương phủ, mọi ý đều thực hiện theo Cao Tù. Ai dám cản trở chống lại mệnh lệnh, hết thầy giữ lại xét hỏi. Lâm Tam chứng nhận!”

- Cao đại ca, huynh không cần lo lắng. Nếu thực sự có người dám cản trở huynh làm việc, huynh cứ dựa theo cách làm đệ đã nói, mọi hậu quả đều do một mình Lâm mỗ gánh chịu. Con bà nó, đệ không tin trên thế gian này còn có người ngang ngược hơn đệ!

Lâm đại nhân tràn đầy tự tin.

Cao Tù ngẫm lại cũng thấy đúng: “Thà trêu chọc Diêm Vương, chứ đừng trêu vào Lâm Tam, kẻ đối địch với Lâm huynh đệ, có người nào được ném trái ngon quả ngọt?!” Hắn yên lòng, đưa tay nhét tờ giấy kia vào trong ngực áo.

Chờ đến khi ra khỏi phủ, thấy dọc đường Lâm Văn Vinh trầm tư, lại chẳng nói là đi tới nơi nào, Tần Tiên Nhi kêu dừng kiệu, hỏi nhỏ:

- Tướng công, hiện tại chúng ta phải đi đâu?

Lâm Văn Vinh nghiền ngẫm một phen rồi cười đáp:

- Tiên Nhi, nàng đoán coi, Thành vương thúc kia của nàng, bây giờ lại muốn làm gì?

Tiên Nhi liếc mắt nhìn hắn vài cái:

- Thiếp làm sao biết? Bảo thì thiếp nói... hắn gặp phải chàng, đúng là gặp khắc tinh. Hang ổ bị chàng đánh sập, hắn còn có thể làm gì? Chỉ có thể chọn con đường trốn khỏi thành thôi.

- Thông minh, quả nhiên không hổ là lão bà của Lâm mỗ ta!

Lâm Văn Vinh gợn ngón cái lên, cười khà khà không ngớt:

- Vậy ta hỏi lại nàng, bây giờ có hai con đường có thể chọn. Một là lên biên giới phía bắc xa xôi nhờ cậy Hồ nhân, đường khác, là xuống phía nam Phúc Kiến cầu kết Oa nhân, nếu nàng là Thành vương, nàng sẽ chọn đường nào?

Đôi mi thanh tú của Tần Tiên Nhi khẽ nhú lại, trầm tư suy nghĩ. Nếu đúng như Lâm Văn Vinh nói, trong tay Thành vương không có binh mã, thì quả là một kẻ cô độc. Nếu hắn chạy trốn, chỉ có thể nương tựa cường quyền một phương, mới có thể sinh tồn được. Hồ nhân và Oa nhân, chắc chắn là sự lựa chọn cuối cùng trong tuyệt vọng của hắn.

Tần tiểu thư suy nghĩ rất lâu mới mở miệng:

- Theo thiếp thấy, hắn sẽ lựa chọn Hồ nhân!

- Ủa? Vì sao?

Lâm Văn Vinh thấy rất hứng thú hỏi tiếp.

- Nguyên nhân không ngoài hai việc. Thứ nhất, Hồ nhân binh cường mã tráng, sức chiến đấu mãnh liệt, lại dòm ngó Đại Hoa ta đã lâu, hiện tại song phương vẫn đang giằng co ngoài biên ải, đại chiến sắp tới sẽ hết sức căng thẳng. Nếu Thành vương chạy tới Hồ doanh, đúng là có thể dựa vào binh lực Hồ nhân nam hạ tiến đánh Trung Nguyên, đây là cách mau lẹ nhất để thực hiện giấc mơ của hần. Hơn nữa lãnh thổ của Oa nhân chật hẹp, chiến lược so với Hồ Nhân càng thua kém trăm lần, hần không lí do gì phải bỏ mạnh lấy yếu cả.

Tần Tiểu Thư suy nghĩ thấu đáo, phân tích chặt chẽ đầy đủ. Lâm Văn Vinh mỉm cười gật đầu:

- Ủ, có đạo lí, vậy còn nguyên nhân thứ hai?

- Thứ hai, chính là ý đồ của hần đã bị bại lộ.

Tần tiểu thư nói tiếp:

- Tướng công, chàng còn nhớ, Từ Vị cùng với chàng đã nói qua, chuyện tối hôm qua có mấy trăm tử sĩ bất ngờ tập kích doanh trại thành Nam? Nếu Thành vương thật sự muốn nhờ cậy Oa nhân, với sự giáo huấn lão luyện của hần, hần tuyệt sẽ không vô cớ bại lộ mục đích. Nếu lấy mấy trăm tử sĩ này đột nhiên tập kích, xem như là thăm dò phòng thủ thành Nam, vậy chẳng phải là muốn nói cho chúng ta, hần muốn chạy xuống phía nam? Điều này không phù hợp với tính cách của hần. Do đó, thiếp đành to gan suy đoán, đây là kế giương đông kích tây, mục tiêu của hần hần là Hồ nhân ở phương bắc. Thành cần bảo vệ trọng yếu, chỉ e phải là thành Bắc.

- Phía bắc? Quan điểm của nàng và Từ Vị kia đều thống nhất sao?

Lâm đại nhân lẩm bẩm tự nói, tự hỏi nàng, rồi lại tự hỏi mình.

Từ Vị lúc này đang tự mình tọa trấn thành Bắc, chính là để chặn đứt con đường lên phía Bắc của Thành vương, xem ra suy nghĩ của hần cùng Tần Tiên Nhi cơ bản giống nhau.

Lâm Văn Vinh nghĩ nghĩ, đột nhiên chậm rãi lắc đầu:

- Tiên Nhi, nếu dựa theo những gì nàng suy đoán... Vậy bên nào thế lực mạnh, hần sẽ nương tựa bên đó. Phái ra trăm người chịu chết, chỉ nhờ kế giương đông kích tây thôi ư!? Tâm tư của Thành vương kia cũng quá đơn giản!

- Vậy chàng nói hần muốn đi đâu?

Nghe tướng công nói mình suy nghĩ đơn giản, Tần Tiên Nhi hàm hừ, cau tiết nhéo lên tay hần mấy cái.

- Suy nghĩ của ta đối lập với các người...

Lâm đại nhân cười hắc hắc, ánh mắt rực sáng:

- Nếu ta đoán không sai, Vương thúc của nàng e là muốn chạy trốn đến Đông nam!

- Tới Đông nam?

Tần tiểu thư ngăn người, giữ chặt tay hần, đầu đôi môi đỏ thắm lên:

- Tướng công, chàng không được phép lừa thiếp, phải nói lý do trước! Nếu không thể làm thiếp tin phục... hừ, thiếp sẽ véo chàng mười lần.

- Véo mong ư? Ai nha, trừng phạt nặng như vậy... thật đáng trông mong đây!

Lâm đại nhân ồm ồm ờ ờ cười hắc hắc dâm dăng, khiến cho Tần Tiên Nhi phải một phen ngượng ngùng, hai người ở trong kiểu trêu đùa chốc lát, Lâm Văn Vinh mới ngừng cười, nói:

- Muốn nêu lý do ư? Cũng rất đơn giản! Tiên Nhi, nàng chỉ thấy được Hồ nhân cường thịnh, Oa nhân suy yếu, nhưng trên thực tế mà nói, bên nào mạnh bên nào yếu, đối với Thành vương không quan trọng. Hần vô luận thân ở nơi nào, đều chỉ là một khách khanh, cũng đã lui lại vạn bước, cho dù là Hồ nhân hoặc Oa nhân xâm chiếm giang sơn Đại Hoa ta, chúng tuyệt sẽ không đem giang sơn dâng cho Thành vương. Nàng nói xem đúng hay không?

Tựa hồ có chút đạo lý, Tần Tiên Nhi khẽ gật đầu.

- Do đó, đối với Thành vương mà nói, một khi bỏ trốn, lo lắng hàng đầu của hắn, không phải là làm thế nào quay trở lại Đại Hoa, mà là phải làm thế nào tìm chỗ đứng trong phe cánh đối phương, đây mới là trọng yếu. Như nàng vừa nói, Hồ nhân cậy vào binh cường mã tráng, quốc lực hùng mạnh, xưa nay lại không thêm để Đại Hoa trong mắt, một Thành vương thất bại bỏ trốn, đối với bọn họ cũng không nhiều tác dụng, nhiều nhất cũng chỉ là thêm hoa dẹt thêm mà thôi. Nhưng đối với Oa nhân, lại có ý nghĩa rất khác biệt. Liêu Đông xưa nay dòm ngó phạm vi rộng lớn cũng như sản vật phong phú của Đại Hoa ta, chỉ vì quốc lực nhỏ yếu, vẫn không cách nào thực hiện được. Lúc này Đại Hoa và Hồ nhân cũng sắp chém giết nhau, chỉ là người Đông Doanh có cơ hội ngàn năm khó gặp, bọn họ mạo hiểm xuất binh đánh Cao Ly, chính là có mưu đồ với Đại Hoa. Thành vương có thể làm phần chấn lòng quân ý dân của họ, có thể nói không khác nào giúp người gặp nạn. Đúng với ý thích của họ.

- Hơn nữa, Hồ nhân và chúng ta hình thể bề ngoài khác xa nhau, khó lòng có cảm tình với một nam tử Đại Hoa. Mà Oa nhân cùng chúng ta dáng dấp tương tự như nhau. Xét về tâm lý mà nói, sẽ cho người ta một loại ảo giác, tựa hồ không chế Oa nhân dễ dàng hơn so với không chế Hồ nhân. Một bên là đối với người ta chỉ là việc vô bổ, chẳng có chút tình cảm. Một bên là được người ta mời làm thượng khách, thậm chí có thể không chế người khác... Tiên Nhi, nếu đối lại với nàng, nàng sẽ làm thế nào?

Nghe lời diễn giải này của hắn, Tần tiểu thư cũng cảm thấy có chút đạo lý, chỉ là nàng muốn giữ thể diện, làm sao có thể thừa nhận mình suy nghĩ đơn giản, liền 'hừ' một tiếng:

- Nếu hắn thật sự muốn đi nhờ vả Oa nhân ở góc Đông nam, vậy phải người đánh lên thành Nam, điều này không phải là cố ý bại lộ mục tiêu sao? Chuyện này phải giải thích thế nào?

- Còn cần phải giải thích sao?!

Lâm Văn Vinh xòe tay ra, mỉm cười:

- Lão hồ ly kia, đúng là cố ý làm cho người thông minh nhìn thấy. Trên binh thư từng nói qua, giả tức là thật, thật tức là giả. Kế 'dương đông kích tây' và 'tương kế tựu kế', vốn chỉ có khoảng cách mong manh như tờ giấy, dùng ngón út cũng có thể chọc thủng.

Lâm đại nhân tươi cười, tựa như con giun trong bụng Thành vương, càng nói càng giống như thật. Tần tiểu thư cũng có chút hoài nghi cách nghĩ của mình, chỉ là nàng vất vả lắm mới đưa ra phán đoán, sao có thể dễ dàng bỏ đi như vậy chứ, nàng giữ chặt ống tay áo Lâm Văn Vinh, sắc giọng:

- Tướng công, ý kiến của chàng chỉ là suy đoán, thiếp không tin chàng lúc nào cũng có thể đoán đúng!

- Vậy đánh cuộc đi!

Lâm Văn Vinh nháy mắt mấy cái:

- Dù sao có lão Từ tọa trấn ở thành Bắc, vậy chúng ta đi đến cửa Nam... A, cùng cục cưng bé nhỏ của ta đánh cuộc, vậy thì ta phải nghĩ lại, phải đánh cuộc cái gì tốt đây....?!

Tần Tiên Nhi duyên dáng cười khanh khách, quyến rũ nhìn hắn, trong lòng Lâm đại nhân ầm ập, hớn hở:

- Nếu không thì thế này đi, đơn giản thôi, Tiên nhi, nếu ta thắng, thì ta sẽ hôn nàng mười cái, được không?

- Ừm...

Tần tiểu thư đỏ bừng đôi má, cúi đầu xuống:

- Vậy nếu thiếp thắng thì sao?

- Nàng thắng? Điều này căn bản là không có khả năng....

Nhìn thấy Tần tiểu thư ra bộ muốn đánh, hắn vội vàng đổi giọng:

- Nếu nàng thắng, ta đành chịu lỗ vốn vậy, để nàng hôn ta một trăm cái... Ài, ta không phải là người tùy tiện!

- Đánh chết chàng!

Khuôn mặt Tần tiểu thư đỏ như ráng chiều, véo một cái vào cánh tay hắn, khẽ gắt:

- Chàng khôn thế, thắng hay thua, đều bị chàng chiếm tiện nghi!
- Thiên cổ kì oan a!

Lâm đại nhân hai tay giơ lên cao, cảm phần:

- Nam nhân hôn nữ nhân, nam nhân bị mắng chiếm tiện nghi! Nữ nhân hôn nam nhân, nam nhân vẫn bị mắng.... Còn có công lý nữa hay không, có hay không đây?!

Về mặt Tần Tiên Nhi đầm thấm, chậm rãi tựa vào ngực hắn, thì thầm:

- Tại chàng lại tác quái..... Tướng công, vô luận thắng thua, Tiên nhi đều vui!
- Bé ngoan, ta cũng rất vui!

Lâm đại nhân khinh bạc cười trộm, đôi tay bắt tri bắt giác vuốt ve bộ ngực mềm mại láng mịn của nàng.

Tiên Nhi khẽ kêu một tiếng, cả người nóng như bốc hỏa, nũng nịu:

- Tướng công, nếu thiếp thua, Tiên Nhi sẽ sinh cho chàng một đứa con.....

Lâm đại nhân nghe được trong lòng rộn lên:

- Bé ngoan, nếu ta thua...
- Vậy chúng ta sẽ sinh mười đứa...

“Vậy ta rốt cục muốn thua, hay muốn thắng đây?” Lâm đại nhân cũng trở nên khó xử!

Lúc cổ kiệu nhỏ ra khỏi thành Nam, Tần tiểu thư đã mềm nhũn như bún, vô lực tựa vào ngực hắn. Bộ ngực nửa hở kia, lồ lộ ra đôi ngọc nhũ cao vút đầy đặn, nhịp nhàng theo cổ kiệu, rung rinh rung rinh chấn động cả tâm hồn. Tần tiểu thư lúc này mới hiểu vì sao Lạc tài nữ lại dễ dàng đầu hàng như thế, gả cho sắc ma tướng công như vậy, ai cũng không thể làm thánh nữ. Cuối cùng Lâm đại nhân cũng nhớ tới lời răn đe của Thanh Tuyên, chỉ dám chiếm chút tiện nghi, còn cách cảnh giới cầm súng cưỡi ngựa kia rất xa, hai phu thê ở trong kiệu âu âu yếm yếm, tư vị nồng thắm thật không tả xiết.

Vừa đi tới thành Nam hơn mười thước, liền thấy có năm, ba quân sĩ tụ thành đám, lác đác đi qua đi lại tìm kiếm, trận hình rất lộn xộn. Lâm Văn Vinh biết đây là lão Từ cố ý bày ra kế dụ địch, nên cũng không lưu tâm.

Tiếp tục đi tiếp về phía nam, lại có một đại doanh vừa mới dựng lên, ngay bên cạnh đường lớn. Cách vài mét phía trước là cánh rừng rậm rạp, cây cối um tùm, mặc dù là ban ngày, nhưng vẫn âm u mờ mịt, nhìn không rõ tình hình bên trong.

Trong đại doanh chỉ có lác đác hơn ngàn người. Hứa Chấn sớm đã ở chỗ này rồi. Nhìn chân Lâm Văn Vinh quần đầy vải băng, Hứa Chấn vừa mừng vừa lo lắng:

- Lâm tướng quân, sao ngài lại đích thân đến?
- Bắt cá lớn, ta làm sao có thể bỏ qua chứ?

Lâm Văn Vinh mỉm cười, nói tiếp:

- Tiểu Hứa, nhân mã trong doanh trại của người đâu? Sao chỉ còn lại vài người như vậy?

Hứa Chấn nhìn ngó xung quanh, thì thầm:

- Từ đại nhân đã điều người của bộ phận chúng ta đi, nói là muốn dành cho người kia một chút không gian, cho hắn tự do phát huy, hắc hắc... Rải rác xung quanh đây có năm sáu ngàn người. Thế nhưng ngài đừng xem thường, đây đều là tinh anh dày dặn kinh nghiệm của lương thảo quân chúng ta. Lâm tướng quân, ngài nói xem, người đó tới cùng đường sẽ chạy ra từ bên nào?
- Từ bên nào chạy ra cũng không sao cả, người cứ canh giữ tốt là được rồi.

Lâm Văn Vinh gật gù, nhìn về phía rừng cây xa xa vài cái, đột nhiên cười nói:

- Tiểu tử ngươi quả là giảo hoạt, nói, phía trước mai phục bao nhiêu người?

Hứa Chấn kinh hãi đến nỗi không ngậm miệng lại được:

- Tướng quân, ngài... ngài làm sao biết?

Lâm Văn Vinh lắc đầu:

- Mặt trời còn chưa xuống núi, rừng cây kia lại an tĩnh đến như vậy... Không phải ngươi giấu người, chẳng nhẽ còn có quỷ tiến đến sao?

Hứa Chấn lắc đầu cười khổ, vốn còn đang lấy việc đó làm đắc ý, lại không ngờ Lâm tướng quân vừa liếc mắt đã nhìn ra sơ hở.

Nhìn mặt trời ngả về phía tây, dần dần chuyển sang buổi hoàng hôn, Cao Tù ở trong thành lại vẫn chưa có động tĩnh. Tần Tiên Nhi có chút sốt ruột, đang muốn trò chuyện cùng tướng công, đột nhiên một tiếng nổ lớn từ trong thành vọng lại, Lâm Văn Vinh cười nói:

- Lão Cao tiểu tử này, cuối cùng cũng nổ cho ta rồi.

Lời còn chưa dứt, thì ngay tức khắc có vài tiếng nổ mạnh truyền tới, so với tiếng lúc trước kịch liệt hơn nhiều. Lâm Văn Vinh ngẩng đầu nhìn kỹ, chỉ thấy hướng thành Bắc, vài làn khói đen đặc từ từ bốc lên, còn mơ hồ nghe thấy cả tiếng giết chóc.

Trong sắc hoàng hôn đột nhiên có hai mũi tên lệnh phóng lên cao, cắt ngang bầu trời.

- Tướng quân, mau xem... thành Bắc, cá lớn xuất hiện rồi!

Hứa Chấn chỉ về phía tên lệnh kia, hưng phấn hét lên.

- Không hay!

Lâm đại nhân sợ đến mức suýt bắn ra khỏi xe lăn:

- Hứa Chấn, mau, gọi huynh đệ trong rừng rút ra ngoài! Ngay lập tức lui lại!

444. Chương 442: Cho Chàng Một Tâm Nguyện

- Tướng công, vì sao phải triệt xuất nhân mã?

Tần Tiên Nhi hỏi câu này cũng đã thay cho tâm tư Hứa Chấn.

Sắc mặt Lâm Văn Vinh trở nên nặng nề, chỉ vào màn khói dày đặc ở phía bắc, chậm rãi hỏi:

- Tiểu Hứa, ngươi nhìn xem đó là cái gì?

- Hẳn là khói khi hỏa được nổ tung...

Nói đến đây, Hứa Chấn đột nhiên biến sắc, kinh hãi:

- Lâm tướng quân, ngài hoài nghi ở chỗ chúng ta cũng có chôn hỏa được?

Lâm Văn Vinh gật đầu, không nói gì. Trên mặt Hứa Chấn mồ hôi đổ ròng ròng, địch nhân đã dám chôn thuốc nổ ở mạn bắc, thì cũng tuyệt không có lý do gì không làm ở mạn nam. Cho người ẩn thân trong rừng cây, rất nhiều góc chết không thể tránh được, vạn nhất kẻ khác thật sự dùng hỏa được phục kích, một khi nổ ra thì lửa sẽ nương theo gió lan tới, mấy ngàn huynh đệ chắc sẽ chôn thân ở nơi này.

Hắn càng nghĩ càng sợ, thần sắc ngưng trọng vô cùng, Lâm Văn Vinh vỗ vai hắn, an ủi:

- Tiểu Hứa, đừng quá tự trách mình! Chúng ta là người không phải là thần, có chút sơ xuất cũng khó trách khỏi, chỉ cần từ từ rút kinh nghiệm là được. Ta cũng vừa thấy lửa ở phía bắc mới liên tưởng vậy thôi.

Hứa Chấn khẽ gật đầu cảm kích, nhanh chóng khôi phục vẻ bình thường. Xa xa có một bóng người chạy vào trong doanh, là một tên truyền lệnh binh tiến tới, vội vàng ôm quyền bẩm:

Tần Tiên Nhi mặc dù được xưng là ma nữ giết người vô số, nhìn tình hình trước mắt cũng rất kinh hãi, lắc đầu thở dài:

- Nhiều tử sĩ thế, hắn làm sao hẩn huấn luyện ra được?!

Lâm Văn Vinh cười khổ:

- Ta cũng không biết. Dù sao ta rất sợ chết!

Tần tiểu thư tươi cười liếc mắt hẩn, khâm phục:

- Tướng công, may mà chàng nghĩ ra kế dẫn rấn khỏi hang, nếu để tử sĩ này tiềm phục trong thành, một khi phát động, chẳng biết sẽ tạo thành mối họa như thế nào.

Đám tử sĩ kẻ này tiếp nối kẻ kia, liên tục lao lên không dứt, trong nháy mắt đã phát động ba lượt xung phong, lưu lại trăm thi thể, nhưng vẫn không hề có dấu hiệu ngừng lại. Nhìn vô số đầu người dày đặc, Hứa Chấn bực bội:

- Chúng làm cái gì thế? Biết rõ chịu chết cũng xông lên?

Lâm Văn Vinh cũng chú ý tới vấn đề này, bên ngoài hơn hai ngàn nhân mã, bên trong còn có mấy trăm tử sĩ, tựa như thủy triều lao tới phía trước, không giống cảnh quan quân tiểu phi, mà ngược lại là thổ phi đuổi đánh quan quân.

- Mặc kệ.

Thấy đối thủ tiếp tục liều mạng, sĩ khí dâng cao, Lâm Văn Vinh vùng tay lên:

- Hứa Chấn, xung phong...

- Tuân lệnh!

Hứa Chấn xoay người lên ngựa, trường đao trong tay vùng lên:

- Các huynh đệ, tới lúc giết giặc lập công. Theo ta giết...

- Giết...

Tiếng hô vang rền, mấy ngàn đại quân chờ đợi đã lâu, như hồng thủy vỡ bờ, lao ra ngoài. Hứa Chấn dẫn đầu, trường đao vùng lên, trong nháy mắt có hai hắc y nhân bị hạ. Vốn quan quân đang mai phục bốn phía, thấy Hứa Chấn phát hiệu lệnh, lập tức lao ra, binh lính khắp nơi như gió quét qua đồi cát, bao vây chặt đám hắc y nhân, đến một giọt nước cũng không lọt ra ngoài được.

Hứa Chấn phát hiệu lệnh, quan quân khắp nơi đều phát động tổng công kích, trên sa trường tiếng chém giết rung trời, khắp nơi đều là bóng dáng của quan binh.

- Tướng công, sao mà vẫn chưa thấy kẻ cầm đầu xuất hiện?

Tình thế chiến trường hỗn độn, khắp nơi toàn là mùi thuốc súng, Tần Tiên Nhi cũng có chút lo lắng, nung nịu hỏi.

Lâm Văn Vinh không đáp lời nàng, ánh mắt như điện, không ngừng đánh giá xung quanh doanh trại. Chỉ tiếc đám tử sĩ này đều che mặt, không thấy rõ tướng mạo. Nhưng với thân phận Thành vương, tuyệt không có khả năng trà trộn trong đám tử sĩ này. Hẩn liều mạng dẫn đại quân tấn công, rốt cuộc là vì sao chứ?

Quan quân trên đường lớn như thủy triều mãnh liệt, càng lúc càng nhiều, hắc y nhân còn lại sớm đã không còn đội ngũ, chỉ một lát nữa là có thể tiêu diệt hết bọn chúng. Hứa Chấn giết chóc rất thống khoái, lại nghe Lâm đại nhân rống to một tiếng:

- Lui lại!

“Lui lại? Chỉ còn có chút xíu nữa là trận chiến chấm dứt rồi, mắc gì lúc này lui binh chứ?” Tần Tiên Nhi lấy làm khó hiểu nhìn hẩn:

- Tướng công, tại sao không đánh?!

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Bây giờ không đánh, đợi người ra mới đánh tiếp! Tiên Nhi, nàng thấy cách người ta bắt cá chưa? Tướng công bắt con cá lớn cho nàng xem! Hứa Chấn nghe lệnh...

- Mặt tướng nghe!

Hứa Chấn sớm đã giục ngựa chạy về, vừa nghe Lâm tướng quân phân phó, vội vội vàng vàng hai tay ôm quyền.

Lâm Văn Vinh hết sức nghiêm túc:

- Lệnh cho tất cả nhân mã quan quân lập tức ngừng công kích, mọi người dừng lại ở xa, không cho phép ai động, ai vi phạm sẽ xử trảm!

- Rõ!

Hứa Chấn vội vội vàng vàng nhận lệnh Lâm đại nhân truyền xuống. Tất cả quan quân tham gia công kích, không quan tâm đang đứng, đang nằm, đang chạy, lập tức rút về đội hình, đứng nghiêm chỉnh không ai dám lộn xộn. Tiếng lửa cháy lách tách không dứt bên tai, song phương không có một ai dám động đậy, đao thương cầm trong tay, chiến mã cũng không hí, chiến trường im ắng, trong nháy mắt đã trở lại cảnh bình thường. Mọi người hai mặt nhìn nhau, không ai biết Lâm đại nhân muốn làm gì.

Hắn kêu Hứa Chấn lại, nhỏ giọng hỏi:

- Tiểu Hứa, tướng lĩnh thủ hạ của ngươi, ngươi đều biết chứ?

Hứa Chấn vội vàng gật đầu:

- Đương nhiên, tướng quân có gì phân phó.

Về mặt Lâm Văn Vinh nghiêm túc:

- Truyền lệnh, tất cả tướng lĩnh lập tức điểm quân, cũng lưu ý đến tình hình xung quanh, một khi có ai lạ mặt lọt vào đội ngũ, hỏa tốc cấp báo.

Hứa Chấn chần chờ trong chốc lát, đột nhiên kinh ngạc kêu lên:

- Tướng quân, ngài hoài nghi có người lẫn vào quân chúng ta thừa dịp này đánh lên sao?

- Thừa dịp đánh lên hả? Ta thấy hắn không có đảm lượng này.

Lâm đại nhân hừ một tiếng:

- Tiểu Hứa, vừa rồi ngươi hỏi đúng lắm, tử sĩ này, biết rõ mình đánh không lại, vì sao phải liều mạng đi tìm cái chết chứ?

Hứa Chấn lắc lắc đầu, Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Rất đơn giản, chúng muốn hấp dẫn sự chú ý của chúng ta, tạo cho chủ nhân của chúng có cơ hội thoát đi. Người ngấm lại mà xem, quan binh đông như thế, nếu có người mặc quần áo tướng sĩ, thừa dịp binh hoang mã loạn mà trốn ra ngoài, người có thể phát hiện được không?

“Có đạo lý!” Hứa Chấn nghe thế mắt sáng lên:

- Lâm tướng quân, ý của ngài là, con cá lớn đó, bây giờ đang ẩn thân trong quân chúng ta?

- Hắn là như thế rồi !

Lâm Văn Vinh lạnh lùng nói:

- Bằng không, những thủ hạ tinh anh này đã không hy sinh khơi khơi như vậy !?

Hứa Chấn quát to một tiếng, mừng rỡ:

- Hay lắm, mặt tướng đi làm ngay!

Hắn gọi ra vài tên truyền lệnh binh, dặn dò cẩn thận vài câu, truyền lệnh binh lập tức chạy đi, động tác rất mau lẹ.

Trong sân đại quân vẫn đứng nguyên một chỗ, không đánh cũng không rút, không ai biết trong hồ lô Lâm đại nhân rốt cuộc bán thuốc gì. Vài tướng lãnh thủ hạ của Hứa Chấn được tin tức, sớm đã kiểm tra toàn bộ nhân mã, đồng thời lưu ý những người bên cạnh. Trong đội ngũ bỗng nhiên ồn ào trong chốc lát, nhưng sau đó an tĩnh lại như cũ.

Lâm Văn Vinh đợi một lúc, truyền lệnh binh đi hết, mãi đến khi người cuối cùng trở về, theo bẩm báo thì vẫn không thấy có gì dị thường.

“Kỳ quái! Chẳng lẽ là ta đã đoán sai?!” Lâm Văn Vinh ngồi trên ghế lẩn lặng lẽ trầm tư, Tần Tiên Nhi và Hứa Chấn không dám quấy rầy hắn.

- Hứa Chấn, người xác nhận tất cả đội ngũ đều đã tra hết rồi?

Lâm Văn Vinh đột nhiên ngược đầu, thần sắc kiên định.

Hứa Chấn đang muốn gật đầu, chợt nhớ tới cái gì đó, hắn biến sắc:

- Không xong, đại doanh chúng ta còn chưa tra...

“Đại doanh? Không ai ngờ tới chỗ này!” Lâm đại nhân dựng tóc gáy, khẩn cấp quát một tiếng:

- Mau tra đi! Mau lên...

Còn chưa dứt lời, đã nghe xa xa truyền đến một tiếng cười to:

- Hay cho một Lâm Tam. Hay cho một chiêu lấy tĩnh chế động! Quả thật là diệu kế vô cùng, cô vương xem như lọt vào vòng của người rồi!

“Thành vương?” Mọi người hoảng hốt, vội vàng nhìn lại xa xa. Chỉ thấy ở lối vào đại doanh đang có một người đứng sững, kẻ đó đầu đội kim khôi, thân mặc giáp bào màu trắng, chân mang chiến靴, mày thanh, mặt vuông vức, thần sắc ung dung, không phải Thành vương thì là ai? Phía sau hắn chừng hai ba trăm nhân mã. Tất cả đều mặc phục sức binh quan, đứng phía sau Thành vương.

Tất cả quan quân ủa lên, bao vây chặt hai trăm người này kể cả Thành vương, chỉ đợi tướng quân ra lệnh một tiếng, là lao đến bắt giữ hắn.

Thấy Triệu Minh Thành thông dong thoải mái, Lâm Văn Vinh cũng tràn đầy cảm khái: “Mặc kệ Thành vương gian hoạt bao nhiêu, nhưng nói về mưu lược, hắn đích xác xứng với mấy chữ quý kế đa đoan, thiên biến vạn hóa, nếu không phải Lâm mỗ luôn luôn đề phòng, hôm nay nhất định bị hắn thừa dịp xông ra ngoài.”

- Đảm lược của vương gia khiến tiểu đệ vô cùng khâm phục!

Lâm Văn Vinh ôm quyền, tiếng bội phục này là hoàn toàn thật tâm:

- Nếu không phải tiểu đệ vừa rồi bất chợt phát hiện ra điểm này, hôm nay vương gia có thể đã thành rồi.

Thành vương cười ha hả, giơ ngón tay cái lên:

- Lâm Tam, người quả là người rất thú vị, cô vương thích người thông minh như người. Chỉ tiếc, trời nhất định không cho chúng ta làm bằng hữu, trong lòng ta cũng rất tiếc nuối.

Thành vương quả là kiêu hùng một phương, hắn thấy kẻ đục nước béo cò bị Lâm Tam nhìn thấu, bản thân mình bị hãm chặt, đơn giản hào phóng lộ rõ thân phận. Khí thế này, không có mấy người có thể làm được.

Lâm Văn Vinh gật đầu mỉm cười:

- Vương gia, tất cả mọi người đều là người thông minh, ta cũng không nói nói dư thừa nữa. Tiểu đệ không dám khó xử người, chỉ nghĩ mời người hồi cung một chuyến, đem tất cả sự việc giải thích cho hoàng thượng rõ, như vậy mọi sự đều vui vẻ. Đến lúc đó vương gia muốn ăn thịt, muốn uống rượu, tiểu đệ xin đi mời khách!!

- Hồi cung?!

Thành vương cười rộ lên:

- Trên thế giới này, nơi khó đến nhất chính là hoàng cung, trên đời có vô số người hướng tới nơi đó. Ta trở về với người, vậy sau này ta ăn nói như thế nào với những huynh đệ sau lưng ta đây?

- Thề cùng vương gia đồng sinh cộng tử!

Ba trăm người sau lưng Thành vương, nhất tề lộ y giáp, vẻ mặt bi tráng. Những người này buộc hỏa được trước ngực, hết vòng này đến vòng khác, chỉ cần một tia lửa là nổ ngay, hậu quả như thế nào thì không khó tưởng tượng. Lúc này bên người Thành vương đều là những tử sĩ trong sổ tử sĩ, ý chí tuyệt không phải hoài nghi.

Thần sắc Lâm Văn Vinh dần dần ngưng trọng, bắt lực than thở:

- Vương gia, cần gì phải đi tới nước này, con kiến cũng muốn sống mà, hướng chỉ là người? Người và hoàng thượng là thân huynh đệ, chỉ cần ngồi xuống nói chuyện, có mắc mớ gì mà không giải quyết được?

Hắn đang nói chuyện, Hứa Chấn cũng đã chỉ huy thủ hạ, chỉ vờ rờng ngấm vào Thành vương, chuẩn bị tùy thời ứng phó biến hóa ngoài ý muốn.

Thành vương cười ha hả:

- Việc của hoàng gia, người ngoài sao biết được?! Lâm Tam, nếu có một ngày người đi đến nước này, người sẽ hiểu được tâm lý của ta.

- Chà chà...!

Tần Tiên Nhi liền lên tiếng, hăm hừ nói:

- Tướng công nhà ta đâu thể nào so sánh với tên loạn thần tặc tử này? Chẳng bị thương như vậy, còn không phải do người ban tặng sao?

Thành vương liếc mắt nhìn nàng, thở dài:

- Hoàng thượng quả nhiên có tâm kế, con gái ruột ẩn mình Bạch Liên giáo mà hắn vẫn có thể ẩn nhẫn không bộc lộ gì. Phụ hoàng năm xưa nói với ta, làm người đứng đầu, tuyệt không cần tình ái dục vọng, chỉ tiếc ta chậm lĩnh hội, không thể học được như cha người, nên mới có kết cục ngày hôm nay... Tiếc, đáng tiếc!

Hắn lộ vẻ cô quạnh vô cùng, trong tiếng thở dài có vài phần cảm khái. Lâm Văn Vinh cười nói:

- Vương gia, những lời này, người hẳn nên nói với hoàng thượng, người nói với chúng ta thì không có tác dụng gì. Hứa Chấn, còn không mau giúp vương gia lên kiệu...

- Tuân lệnh!

Hứa Chấn đưa mắt, binh mã phía sau hắn muốn xông lên, mấy trăm tử sĩ phía sau Thành vương, mỗi người giờ cao mỗi lửa, nhất tề vung lên hét:

- Ai dám đụng đến vương gia?!

Mỗi lửa trên tay họ, tùy thời có thể điểm vào dây dẫn, uy lực của nhiều đạn sống như vậy cũng không phải chuyện đùa.

Lâm Văn Vinh hít một hơi, đành hạ giọng:

- Vương gia sao phải khổ thế? Một đồng hỏa được đồng thời nổ lên sẽ rất đau đó!! Nếu đổi là tiểu đệ, khẳng định không chịu được! Người nghĩ lại đi!

Thành vương hai mắt khép hờ, lạnh lùng nói:

- Đây là tâm tư của các huynh đệ, ta không ngăn cản được!

- Vậy không có biện pháp rồi!

Lâm Văn Vinh hai tay gơ ra, tỏ vẻ tiếc nuối:

- Khuyên thì ta đã khuyên rồi, những gì nên làm ta cũng đã làm, Vương gia cố ý làm theo ý mình, ta còn có thể làm được gì chứ? Hứa Chấn, bảo các huynh đệ lùi xuống, chờ chút không gian cho vương gia.

Quan quân chậm rãi lùi lại, giữa hai bên bây giờ là một khoảng đất rất lớn. Ba trăm dũng sĩ sau lưng Thành vương như một hòn đảo lẻ loi giữa biển rộng, hoàn toàn bị cách li.

Thấy quan quân rút lui, không có ý muốn bắt sống nào, thần sắc Thành vương buồn bã, tâm tình bất định.

Hứa Chấn đến bên người Lâm Văn Vinh, hai mắt nhìn chăm chú vào Thành vương, hỏi nhỏ:

- Tướng quân, sao không phát hiện Triệu Khang Ninh?

Lâm Văn Vinh sớm phát hiện ra việc này, gật đầu thở dài:

- Trúng không nên đặt chung một rổ, Thành vương mưu thâm kế nhiều, ta đúng là vẫn còn coi thường hắn, Triệu Khang Ninh đó, e là chạy lên phía bắc rồi.

- Ý của ngài là, hai người chia binh hai đường? Không xong...!

Hứa Chấn vỗ mạnh tay, ảo não nói:

- Lỡ như Triệu Khang Ninh cũng đổi quần áo quan quân, lẫn vào trong đám người, Từ đại nhân không kịp phòng bị, còn không để hắn chạy thoát ra ngoài sao? Ta phải thông báo cho Từ đại nhân...

- Từ từ!

Lâm Văn Vinh không nói gì, chỉ cười khổ:

- Triệu Khang Ninh sớm đã chạy rồi!

Tần Tiên Nhi cũng nóng nảy:

- Tướng công, chàng chắc không?

Lâm Văn Vinh gật đầu:

- Hư tức là thật, thật tức là hư, đây là chỗ lợi hại của Thành vương. Tiên Nhi nàng ngẫm lại mà xem, các huynh đệ ở mạn bắc đợi lâu rồi, cuối cùng mới biết người muốn tìm xuất hiện ở phía nam, đổi lại là nàng, nàng sẽ làm như thế nào?

- Sẽ buông lỏng.

Tần Tiên Nhi tỏ vẻ bất lực đành nói.

- Trong lòng binh sĩ đã buông lỏng, đến cả Từ tiên sinh cũng không có cách khống chế. Triệu Khang Ninh khác Thành vương, hắn còn trẻ khỏe mạnh, không cần tùy tùng. Chỉ một thốt ngựa, có thể lẫn vào trong đám người lao ra, ai có thể phát hiện?

Hắn vừa nói thế, Tần Tiên Nhi nhất thời á khẩu không trả lời được, thật lâu sau mới than nhẹ:

- Đáng tiếc, để hắn chạy mất! Thành vương quả nhiên là dụng tâm cẩn mật.

Để cho Triệu Khang Ninh chạy thoát, Lâm Văn Vinh cũng có chút tiếc hận, nhưng bắt được Thành vương đã là một thành tích rất lớn rồi, hắn mỉm cười vỗ vai Tiên Nhi:

- Trên thế giới không có cái gì thập toàn thập mỹ cả. Đừng lo, tên Triệu Khang Ninh này vẫn thua xa phụ thân của hắn, việc bắt hắn lại cũng không phải là việc khó.

Nghe tướng công nói thế, Tần Tiên Nhi cười ngọt ngào, không còn hỏi thêm gì nữa.

Một vầng trăng rằm từ từ mọc lên trên bầu trời đêm, ánh trăng nhàn nhạt chiếu sáng khắp con đường, rừng cây, đại doanh, trên những cây khô vẫn còn lửa đang cháy bập bùng, ánh trăng lạnh lẽo hòa lẫn với ánh lửa, diễm lệ vô cùng. Có vài ngôi sao âm ỉ lấp lánh cuối chân trời như ẩn như hiện, tất cả chiếu rọi rõ mọi vật trên chiến trường này.

Trong thời khắc này, cuộc chiến song phương đã ngừng lại, chiến trường tràn ngập mùi thuốc súng, nhưng lại có một không khí yên lặng đến quỷ dị. Đối mặt với trường cảnh kỳ lạ này, trong lòng mỗi tướng sĩ, đều

có một nỗi chấn động khó có thể diễn tả. Đối diện lại chính là Thành vương, hoàng gia của triều đình Đại Hoa, từng hiển hách một thời, bây giờ lại bị đại quân vây kín, thảm hại như đến mức có thể phải dùng thuốc nổ để tự sát. Nếu là ngày xưa, có ai có thể nghĩ ra được kết cục như vậy? Thế mà việc này hôm nay đã thật sự xảy ra.

Thành vương trầm mặc, mãi một lúc lâu vẫn không nói tiếng nào. Một vị võ tướng sau lưng hấn mất rừng rừng, sắc mặt đỏ bừng, lớn tiếng nói:

- Vương gia, ngài hạ lệnh đi, ty chức Triệu Vũ, thề thuận phục Vương gia!

Hàm râu Thành vương khẽ rung, không nói gì cả, thật lâu sau mới gật gù:

- Hôm nay ta tuy lâm vào tuyệt cảnh, nhưng lại có thể được chư vị huynh đệ hậu đãi như thế, cô vương chết cũng không ân hận. Chỉ là...

Thần quang trong mắt hấn chợt lóe lên, nhìn về phía quan quân vài lần:

- Theo lời Lâm Tam hôm nay thì nếu ta tùy tiện chết ở đây, sợ chính là toại nguyện ý muốn của hoàng đế, khiến hấn lại càng thống khoái hơn!

Mấy người nghe xong, cũng thấy có chút đạo lý. Hoàng đế bày ra đại cục như vậy, đó là muốn đạt được hiệu quả này. Trong tình thế này, vương gia sống, ngược lại lại còn có dũng khí hơn so với chết.

Thành vương hừ một tiếng:

- Ngày xưa hấn từng trước mặt phụ hoàng đưa ra lời thề độc, tuyệt không làm ra việc anh em tương tàn, ta chết như thế này, chính hợp tâm ý hấn.

- Vương gia nói rất đúng!

Một tên sư gia xem ra giống một mưu sĩ khom người nói:

- Thuộc hạ cũng nghĩ rằng, vì hoàng đế đã đưa ra độc thệ, nếu hấn dụng đến Vương gia, sẽ bị trời phạt người oán. Chính là núi xanh còn đỏ, không sợ thiếu củi đốt. Đại quân cũng sắp bắc thượng rồi, Hồ nhân ở mạn bắc và Oa nhân ở mạn nam cũng đã rục rịch, hươu chết vì tay ai còn chưa biết. Nếu hoàng đế thua, cho dù vương gia thân còn trong tù, vẫn có thể đứng lên hô hào mọi người dựng nên một thời kỳ mới cho Đại Hoa. Huống chi lại có tiểu vương gia bên ngoài tiếp ứng. Theo thiên kiến của ty chức, thời khắc mấu chốt này, Vương gia tuyệt không thể xúc động nhất thời. Sao không tạm thời chịu ầm ục mấy ngày, chỉ cần ngài không chết, tự có sẽ có ngày đông sơn tái khởi.

Thành vương nhắm mắt trầm tư, quân sĩ hai bên đến cả họ cũng không dám, hiện trường an tĩnh đáng sợ.

Chờ đợi khổ cùng làm cho mọi người rất sốt ruột, song phương giằng co, đến cả Hứa Chấn cũng có chút không nhịn được:

- Tướng quân, ngài nói hấn sẽ lựa chọn tử lộ không? Như thế thì khỏe quá, đỡ cho chúng ta khỏi rất nhiều phiền toái.

“Đích xác sẽ bớt nhiều phiền toái, theo cách nhìn của lão gia tử, không có kết cục nào tốt hơn như vậy. Chỉ là tương lai, ta mà nói thế này, khó tránh khỏi lọt vào tai mấy trăm tên ngự sử tham tấu.” Lâm Văn Vinh thở dài:

- Ta cũng không biết hấn sẽ làm như thế nào. Kiêu hùng sở dĩ là kiêu hùng, đó là vì tâm tư của hấn, kẻ thường không có khả năng đoán được, chúng ta từ từ chờ thôi.

“Đấu trí hay đấu dũng với Thành vương, dù gì cũng tiêu hao sức lực nội bộ Đại Hoa, không có gì đáng để kiêu hãnh. Bất được Thành vương thì có sao, chẳng lẽ Hồ nhân sẽ lui bước, Oa nhân có thể rút lại ma trảo? Đúng là nói đùa!” Lâm Văn Vinh lắc đầu cười khổ, không nói gì.

Tần Tiên Nhi đến bên người hấn, cảm thấy tâm tư tướng công nặng nề, vội vàng kéo tay hấn:

- Tướng công chớ sợ, Tiên Nhi ở bên chàng.

- Ta không sợ!

Giữ chặt bàn tay nhỏ bé của thê tử, Lâm Văn Vinh khẽ thở dài:

- Đánh xong trận này, ra phải bắc thượng rồi. Chẳng biết sẽ còn máu lửa như thế nào? Nhân sinh có bao nhiêu thời khắc như vậy? Tiên Nhi, sao ta cảm giác tựa như nằm mơ ấy.

Hắn cảm thán làm Tần Tiên Nhi không biết nói gì. Còn nhớ lần trước ở Vi Sơn hồ, hắn xúc động một phen như vậy, khiến mình hoàn toàn bị chinh phục. Tần tiểu thư dựa vào người hắn, dịu dàng khẽ gọi:

- Tướng công...

Hai mắt nàng rơm rớm, rốt cuộc nói không ra lời.

- Chư vị huynh đệ!

Thành vương rốt cục cũng mở miệng:

- Các người đã cùng ta đồng sinh cộng tử hai mươi năm, lần này gặp phải hoạn nạn, thế mà không có ai rời đi, ta cảm kích vô cùng.

Ánh mắt hắn trở nên lạnh lùng đáng sợ:

- Ta suy nghĩ mãi, chư vị huynh đệ đều có người thân, không thể vì một mình ta mà ảnh hưởng tới gia đình chư vị được. Lúc này nhần nhện, ngày sau mới có hạ vọng...

- Vương gia...!

Triệu Vũ theo sát phía sau Thành vương khóc lớn lên.

Thành vương cười khổ:

- Các người nếu thực sự nghĩ cho ta, chớ có khóc. Hiểu cô vương lúc này còn sống, so với chết phải có dũng khí nhiều hơn.

Hắn phát phát tay lạnh lùng:

- Đi đi, đều đi đi...

- Vương gia ...

Mọi người phía sau hắn nhất tề quỳ xuống, khóc thành tiếng.

Hứa Chấn bên kia mừng rỡ:

- Lâm tướng quân, ngài xem, chúng hàng rồi, chúng hàng rồi!

Thành vương một mình đứng ở hàng đầu, gương mặt không có chút huyết sắc nào, gia tướng phía sau hắn khom người quỳ xuống, kêu khóc bi thiết, từ từ gỡ hỏa dược buộc trên người xuống bỏ xuống một bên.

- Phàm là đại gian, tất có đại trí!

Thấy Thành vương lựa chọn con đường gian nan nhất, trong lòng Lâm Văn Vinh cũng sinh ra chút bội phục, đồng thời cũng lo thay cho nhạc phụ đại nhân. Bây giờ quả bóng lại đá về phía lão gia tử, với lời thề của hắn mấy năm trước, Thành vương không thể giết được, nhưng cũng không lưu hắn lại được. Một lần xử lý không tốt, sẽ bị mang danh huynh đệ tương tàn thiên cổ, cực kỳ khó xử!

Chư vị võ tướng phía sau Thành vương, vừa khóc vừa bỏ binh khí, đến cả những hỏa dược cũng cởi xuống, chất đồng lại, thất thanh khóc lớn. Thành vương cũng cảm thán, trong mắt đầy lệ, sắc mặt vẫn rất kiên cường.

- Lên đi!

Lâm Văn Vinh phát tay, thủ hạ quan binh của Hứa Chấn ủa lên, vây lấy Thành vương.

Trong lúc mấu chốt, dị biến nổi lên. Gia tướng Triệu Vũ đi theo phía sau Thành vương đột nhiên nhảy lên, ôm chặt Thành vương. Trong tay cầm mỗi lửa định châm vào dây dẫn hỏa dược trên người, kêu lớn thất thanh:

- Vương gia, không thể được! Có thể chết, không thể chịu nhục, với huyết thống cao quý của ngài, sao có thể đầu hàng được? Triệu Vũ không ngại, nguyện cùng chịu đại nạn với ngài!

Các tướng phía sau Thành vương trợn mắt nhìn tới, tên mưu sĩ lúc trước nhảy lên:

- Triệu Vũ, ngươi làm cái gì đó? Mau mau buông Vương gia ra!

- Đừng bước tới!

Triệu Vũ vẻ mặt bi phẫn vô cùng, trong tay tiêm thuốc nổ tùy thời đã có thể bị châm, hấn chỉ vào mọi người mắng:

- Lũ chó má các ngươi, bình thường mỗi người đều xưng vì Vương gia bất chấp dầu sôi lửa bỏng. Sao hôm nay gặp phải đại nạn, các ngươi lại xúi dục ngài hàng địch? Tề Dục, ngươi là đồ chó chết. Vì sao phải hãm Vương gia vào chỗ bất nghĩa? Vương gia, mọi người đều có thể hàng, duy chỉ có ngài không được hàng!

Dị biến vừa nổi lên, không chỉ Hứa Chấn ngăn người, đến cả Lâm Văn Vinh cũng chết lặng: “Thành vương lại bị gia tướng của mình uy hiếp? Việc lạ hàng năm đều có. Năm nay đặc biệt quá nhiều!”

Hứa Chấn thoái lui đến bên người hấn, thì thầm:

- Tướng quân, làm sao bây giờ?

- Chỉ sợ còn có việc hay để xem. Bảo các huynh đệ ngừng lại trong chốc lát.

Lâm Văn Vinh lạnh lùng bảo.

Thành vương tức giận:

- Triệu Vũ, ngươi điên rồi? Mau buông ta ra! Cô vương làm việc, đâu có thể dùng ý nghĩ người thường mà luận được?!

Triệu Vũ ngửa mặt lên trời bi thảm thét dài:

- Vương gia, ngài không thể để người khác che mắt! Một khi ngài hàng, sẽ chịu mọi sỉ nhục vạn năm, xin ngài nghĩ lại.

Hấn nói chuyện, mồ hôi trong tay run rẩy, tùy thời chuẩn bị đốt hỏa dược trên người.

Thành vương không giãy giụa nữa, nhìn thật sâu vào Triệu Vũ vài lần, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười rộ lên, nước mắt như mưa rơi xuống:

- Ta hiểu rồi, ta hiểu rồi! Triệu Vũ, tâm kế ngươi giỏi lắm!

Dị biến phát sinh, không ai biết ý của Thành vương, duy có Lâm Văn Vinh là một ngoại lệ. Hấn tựa hồ hiểu được gì đó, không nhìn được nhìn về phía hoàng cung, chỉ cảm thấy xương sống lạnh đi.

Triệu Vũ lộ vẻ hoảng loạn, vội vội vàng vàng tránh xa ánh mắt Thành vương:

- Vương gia, ngài nói cái gì? Triệu Vũ đối với ngài trung thành tuyệt đối, ông trời chứng giám.

- Hay cho một tên trung thành tuyệt đối, ông trời chứng giám! Hai mươi năm! Thì ra hai mươi năm trước ta đã lọt vào tròng rồi. Hoàng thượng, ta không bằng người, ta không bằng người a!

Thành vương vừa cười vừa khóc, thần sắc điên cuồng:

- Triệu Vũ, ngươi là tên bán chủ cầu...

- Vương gia, là ngài bức ta!

Triệu Vũ quát một tiếng cắt đứt lời nói Thành vương, hai mắt đỏ ngầu, châm vào dây dẫn trên người, hai tay ôm chặt lấy lão.

- Tặc tử dám...

Tên mưu sĩ Tề Dục quả là trung thành, chỉ trong tích tắc, cũng không biết lấy đâu ra khí lực, lao về phía Triệu Vũ vật xuống. Ba người đồng loạt ngã xuống đất, một tiếng nổ dữ dội vang lên, máu thịt Triệu Vũ

và Tề Dực tung tóe, Thành vương được Tề Dực dùng thân thể bảo vệ, trên người đầy vết máu, nhưng đã thoát chết.

- Giết...!

Nhân cơ hội nghìn năm này, Hứa Chấn làm sao bỏ qua được, lập tức phát tay, quan binh như lang tự hổ cùng tiến lên. Đối mặt với kịch biến, các gia tướng Thành vương như đang nửa tỉnh nửa mê, làm gì còn có khí lực để phản kháng, có hai tên bạo gan, vừa muốn rút đao, đã bị quan quân bắn thành tổ ong.

Trước giờ không ai ngờ sự tình sẽ diễn biến tới bước này, cảnh diễn ra trước mắt làm Lâm Văn Vinh đờ mắt cứng lưỡi. Cái gì tử sĩ, cái gì nghĩa khí, việc Triệu Vũ nhảy lên cùng chết, hắn đã hoàn toàn hiểu được.

“Ai mới là thâm độc nhất? Thành vương không có tư cách!” Lâm Văn Vinh cảm thán, bây giờ hắn mới phát giác, mình vốn cho rằng bình sinh thông minh, rất kỹ lưỡng, nhưng trước mặt lão gia tử thật ra là không đáng nhắc tới.

- Tướng quân, ngài nhìn kia...

Hứa Chấn kêu lên một tiếng. Theo ánh mắt hắn, chỉ thấy Thành vương bị bắn tung vào trong một bụi cỏ, cả người đầy máu, hai chân từ đầu gối trở xuống đã bị cắt rời, hắn trợn tròn hai mắt, trong mắt lóe ra những tia cừu hận khắc cốt ghi tâm, mồ hôi tóe ra đầy mặt, môi mím chặt, không nói một tiếng nào.

“Ta là người què giả, hắn lại là tàn phế thật!” trong lòng Lâm Văn Vinh cũng nảy sinh chút thương xót, không nỡ nhìn hắn.

- Trị thương cho hắn trước...

Lâm Văn Vinh phát tay, giọng yếu ớt:

- ... sau đó bắt hắn giao cho hoàng thượng!

Thành vương thành một phế nhân, có lẽ việc này chính là kết quả mà lão gia tử mong muốn nhất, tất cả nan đề trước kia của hắn, giờ đây đã không còn là nan đề nữa!

Thấy Lâm đại nhân sắc mặt tái nhợt, Tần Tiên Nhi vội la lên:

- Tướng công, chàng làm sao vậy? Có gì không thoải mái à?

Nhìn gương mặt quẩn rũ của Tần tiểu thư, trong lòng Lâm Văn Vinh có một cảm giác nói không nên lời, lẩm bẩm hỏi:

- Tiên Nhi, tương lai nàng có giống như phụ hoàng nàng không?

- Phụ hoàng làm sao?

Nghe hắn hỏi một câu không đầu không đuôi, Tần tiểu thư làm sao mà hiểu được.

- Không có gì! Ta hơi mệt mỏi. Tiên Nhi, nàng ôm ta một cái...

Tần Tiên Nhi ôm lấy hắn vào lòng, cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy Lâm Văn Vinh hít thở đều đều, như đã chìm vào giấc ngủ.

446. Chương 444: Thư Từ Cao Ly

- Tướng quân, Thành vương đã áp giải vào trong cung rồi!

Lâm Văn Vinh ngồi trên ghế lắn, ở một chỗ cao, nhìn khói súng nơi xa xa mà ngẩn người. Hứa Chấn nhìn thấy hắn tâm tình không tốt, âm thanh hồi báo nhất thời nhỏ xuống rất nhiều.

“Áp giải vào trong cung, nơi đó lại sẽ lại có một trận đao thương nữa thôi!” Lâm Văn Vinh ‘ừm’ một tiếng, có vẻ mỗi một, đến cả Hứa Chấn nhìn thấy cũng kinh ngạc.

- Dư đảng đã tiêu diệt hết chưa?

Hứa Chấn vô cùng thận trọng đáp:

- Sáu thành bị diệt, còn bốn thì bị bắt sống. Trong số sáu thành bị tiêu diệt có hai trăm Oa nhân, những kẻ chống cự ương ngạnh nhất cũng chính là Oa nhân này.

Có Oa nhân tham dự, vốn cũng không ra ngoài sở liệu của Lâm Văn Vinh, tử sĩ do Thành vương huấn luyện, nhìn qua là thấy có chút bóng dáng của Oa nhân, nên hắn cũng không thấy ngạc nhiên, chỉ lạnh lùng khẽ gật đầu.

Chiến sự đã hết, thành Nam không còn gì khẩn yếu nữa. Dặn dò Hứa Chấn dọn dẹp chiến trường xong, Lâm Văn Vinh ngồi vào kiệu trở về thành.

- Tướng công, chàng làm sao vậy?

Thấy cả quãng đường không nói lời nào, bàn tay lạnh ngắt băng giá, trực giác Tần Tiên Nhi biết hắn có gì đó không hay:

- Từ khi bắt được Thành vương, sắc mặt tướng công quả là rất xấu, cũng rất tiết kiệm lời nói. Đây không phải là phong cách ngày thường của chàng.

Lâm Văn Vinh nhẹ thở dài, thần thái vô cùng nghiêm túc:

- Tiên Nhi. Nếu có một ngày, giữa ta và phụ hoàng nàng, nàng chỉ có thể lựa chọn một người, nàng sẽ lựa chọn ai?

Hắn hỏi ra câu này, Tần Tiên Nhi kinh hãi biến sắc, nước mắt lăn dài xuống:

- Tướng công, làm sao chàng hỏi câu hỏi này chứ! Chẳng lẽ chàng còn không biết tâm ý của thiếp? Có phải là phụ hoàng làm cái gì đó có lỗi với chàng không? Thiếp đi tìm người...

Nàng là người nóng nảy, liền đứng dậy muốn ra ngoài kiệu ngay, Lâm Văn Vinh vô cùng cảm động, vội giữ chặt tay nàng:

- Nha đầu ngốc, nàng tốt với ta, tự nhiên ta biết! Chỉ là chuyện trên thế giới này quá phức tạp, rất nhiều khi không thể chỉ đơn giản dùng đúng sai để cân nhắc.

Hắn cười nói, vẻ mặt mệt mỏi và bản thân hiện rõ trên gương mặt. So với lần trước bị thương xác xơ ở Vi Sơn hồ thì chỉ có hơn chứ không kém.

- Tướng công...

Tần Tiên Nhi rơi lệ, thì thầm:

- Chàng nói gì thế, thiếp không hiểu. Nhưng Tiên Nhi vẫn thích nghe chàng nói...

- Được rồi!

Lâm Văn Vinh lau nước mắt trên mặt nàng, đột nhiên cười hì hì:

- Còn nhớ khi chúng ta ở Hàng Châu không? Nàng dẫn ta đi đến nơi ở của mẫu thân nàng, ta hứa với nàng, sau này chúng ta sẽ ở Tây hồ xây một tòa nhà lớn. Mỗi ngày để nàng nghe tiếng gió hát, nàng nhớ không?!

Tần Tiên Nhi mừng rỡ gật đầu:

- Tướng công, chàng còn nhớ việc này à?

- Đương nhiên rồi, đó cũng là giấc mộng của ta!

Lâm Văn Vinh gật đầu mỉm cười:

- Chờ ta bắc thượng trở về, ta sẽ đưa theo các nàng về Vi Sơn hồ, về Kim Lăng, xây một cái nhà bên Tây hồ, chúng ta cùng chèo thuyền, ca hát nhảy múa, làm thân tiên khoái hoạt, quên đi mọi mưu mô quỷ kế, giết chóc thảo phạt, mấy thứ quỷ quái gì đó nữa, con mẹ nó vứt sạch đi!

Tần Tiên Nhi vừa mừng vừa ngạc nhiên ‘ừm’ một tiếng, nước mắt rơi xuống:

- Tướng công, thiếp biết! Chàng muốn rời kinh thành. Có phải là chàng đang mệt mỏi, chúng ta cứ trở về Kim Lăng, về Tây hồ, Tiên Nhi đời đời kiếp kiếp sẽ ở cùng chàng.

Lâm Văn Vinh cười ha hả, Tần tiểu thư giữ chặt tay hắn, dịu dàng nép vào ngực hắn.

Cổ kiệu đi tới trước Thành vương phủ, Cao Tù sớm đã vui mừng đứng chờ ở đó, bên cạnh còn có Trần ngự sử mặt mày tái nhợt.

- Chúc mừng Lâm đại nhân, chúc mừng Lâm đại nhân! Nghe nói phản tặc đã rơi vào lưới, dư đảng hoàn toàn bị tiêu sạch, đại nhân đã lập đại công cho Đại Hoa ta.

Cao Tù nháy mắt cười nói.

Cao Tù là một người vốn vãn, tâm tư đơn giản, chỉ nghĩ là lập công thì được thưởng, sao có thể hiểu được tâm tình của Lâm đại nhân lúc này. Nhưng đơn giản vị tất đã không phải là phúc phận, Lâm Văn Vinh cũng hơi hăm mộ lão Cao thô lỗ này. Hắn mỉm cười, nhìn thoáng qua Trần Tất Thanh:

- Trần đại nhân, ngài làm sao vậy?!

- Lâm đại nhân...

Trần Tất Thanh vái một vái thật sâu. Mũi hơi lấp bắp vài cái, nói không nên lời.

Lâm Văn Vinh nhìn nhìn Cao Tù, lão Cao đắc ý:

- Huynh đệ, hôm nay ngươi lập công lớn. Lão Cao ta hưởng ân huệ của ngươi, cũng lập được chút công lao bé bằng đầu ruồi. Ngươi theo ta, ta dẫn ngươi đi xem!

Nhìn Cao Tù hớn hở như thế, Lâm Văn Vinh không đành lòng làm hắn mất hứng, theo hắn xuyên qua con đường ở tiền viện, tới hậu viện vương phủ. Tình hình trước mắt làm mọi người chấn động, bên hồ sớm đã bị phá vỡ, lộ ra một lỗ thủng đen ngòm, cách đó chừng năm sáu trượng, vô số binh sĩ cầm cuộc xẻng, đang đào bùn đất.

Vô cùng cẩn thận đưa Lâm Văn Vinh đến gần miệng hầm, Cao Tù giơ đuốc lên đứng trước người hắn, hưng phấn giương tay lên:

- Huynh đệ, ngươi xem này!

Trước mắt là một khối đất bị sụp lún, sau khi gạt hết bùn đất ra, đã thấy một cái thông đạo làm bằng gạch vàng, dưới ánh đuốc lóe ra ánh kim sắc lấp lánh. Lâm Văn Vinh hít một hơi:

- Thì ra thật sự một Long cung ngầm!

- Lâm huynh đệ, ngươi thật sự tính toán không sót chỗ nào.

Cao Tù bội phục giơ ngón tay cái, đẩy hắn đi theo lối đi lát gạch vàng, càng đi về phía trước càng kinh ngạc, nơi này quả là một mê cung ngang dọc chằng chịt, thâm sâu khôn lường, gạch vàng khắp nơi, bích ngọc đầy tường, cách ba bước lại gặp một chén phỉ thúy lưu ly, năm bước bày một viên đồng châu tỏa sáng rực rỡ, vẻ xa hoa làm người ta đồ cả mắt.

- Đây là Càn Thanh cung, đây là Văn Thù các, đây là Di Ngũ điện, đây là Ngự thư phòng, ồ, còn có Từ Ninh cung...

Cao Tù theo phương vị, một mực giới thiệu, dưới tòa viện này lại là một hoàng cung thu nhỏ.

- Đây là kim điện, ngươi xem kia ...

Cao Tù dừng cước bộ, nhẹ giọng nói.

Một cái long ỷ rộng ước một trượng đặt chính giữa, làm bằng vàng ròng, óng ánh vạn trượng. Trên ghế điêu khắc vô số kim long thần thái khác nhau, linh hoạt vô cùng, nuốt mây nhả khói, hình thể anh tuấn hùng vĩ. Sau long ỷ là một bức bình phong tinh tế bằng phỉ thúy, ở giữa có vô số kim châu, vô cùng xa hoa quý phái. Dưới long ỷ là ba bậc thang vàng, hai bên là chỗ quần thần đứng. Điện này được an trí mười tám viên dạ minh châu kích cỡ bằng quả trứng gà, tỏa sáng lung linh, chiếu bùng lên cả gương mặt yêu kiều của Tiên Nhi.

“Xem ra phương pháp giá họa của ta, thật sự cũng không oan uổng cho Thành vương.” Lâm Văn Vinh cười khổ vài tiếng, tòa cung điện vàng bạc huy hoàng trước mắt này, cũng không biết hao phí bao nhiêu tiền bạc, quân phí Đại Hoa chiến tranh với người Hồ mười năm cũng không nhiều như vậy.

Sao mà khổ thế! Mỗi ngày ngủ trong kim điện này, chẳng lẽ có thể sống lâu hơn sao?!

Cao Tù tuy đã vào đây vài lần rồi, nhìn tình hình trước mắt, vẫn không tự chủ được cảm thán:

- Huynh đệ, lão Cao ta sống cả đời, hôm nay rốt cuộc cũng được đại khai nhãn giới.

Hắn mở to mắt trâu, quay qua phía Trần Tất Thanh phía sau:

- Trần ngự sử, Trần đại nhân, ngài cũng thấy tình cảnh này rồi, Lâm đại nhân của chúng ta có nói oan cho Thành vương không?

Sắc mặt Trần Tất Thanh trắng bệch, sớm không còn vẻ gì của ngự sử nữa, trộm nhìn Lâm Tam vài lần, cúi đầu không dám nói gì.

Lâm Văn Vinh than thở:

- Thiên cổ phong lưu, rồi cũng xóa nhòa theo mưa gió thôi! Người cũng sẽ ra đi theo dòng lịch sử, cũng như một hạt cát trong con sông dài thôi, cuối cùng cũng sẽ bị cuốn trôi đi. Vương gia sao lại không nhìn thấy chứ!?

Cao Tù tuy là người thô lỗ nhưng cũng có thể hiểu được ý của Lâm huynh đệ, vội vàng khẽ gật đầu, biểu hiện vẻ tán thành.

Mê cung này tuy lớn, Lâm Văn Vinh lại không muốn tiếp tục nhìn nữa, liếc sơ vài cái rồi lui ra, thấy bên kia có người cầm đèn lồng đi tới.

- Lâm đại nhân!

Cao Bình mặc một thân áo đỏ, sắc mặt nghiêm túc:

- Hoàng thượng mời ngài tiến cung!

“Ta đến đây mà Hoàng thượng cũng có thể tìm được nhanh như vậy.” Lâm Văn Vinh cười khổ không nói gì. Tần Tiên Nhi vội vàng vàng che trước người tướng công, hừ một tiếng:

- Người nọ cũng bắt rồi, phụ hoàng không thể để tướng công nghỉ một chút sao? Đã trễ thế này rồi, Cao công công, người đi hỏi bẩm phụ hoàng, nói tướng công ngủ rồi, ngày mai mới gặp người được!

“Dám nói chuyện như vậy với hoàng thượng cũng chỉ có Nghê Thường công chúa thôi!” Cao Bình cười khổ:

- Công chúa, người không phải muốn mạng của lão nô đó chứ? Tội khi quân như vậy, thần sao dám đương được! Xảy ra đại sự như thế trong triều, chư vị vương công đại thần giữa đêm tiến cung, lúc này đã ở cả trên Văn Hoa điện chờ nghị sự! Hoàng thượng đặc biệt ra lệnh cho lão nô mời Lâm đại nhân!

Lâm Văn Vinh gật gù:

- Hoàng thượng gặp Thành vương chưa?

- Chưa!

Cao Tù nhỏ giọng xuống:

- Có tin tức truyền đến, người đã được giải vào thiên lao, đã có hai bản tấu chương thảo tội và tấu chương thỉnh cầu tha thứ, đến cả Cố lão tiên sinh cũng tự mình đến.

“Thành vương đã sớm biến thành một phế nhân, trong lúc này cầu xin làm quái gì còn tác dụng nữa!” Lâm Văn Vinh thở dài, một lần nữa khâm phục thủ đoạn và tâm tư của lão hoàng đế.

- Tiên Nhi!

Lâm Văn Vinh cầm tay thê tử:

- Có Cao đại ca theo ta tiến cung là được rồi. Nàng trở về báo việc ta bình an, để mọi người yên tâm, sau khi nghị sự xong ta sẽ trở về. Bảo Xảo Xảo chuẩn bị sẵn cho ta vài món ăn đêm, ta đói bụng rồi!

Tần Tiên Nhi biết hẳn muốn tự mình đi, liền khẽ ‘ừm’ một tiếng, đi được vài bước bỗng quay đầu giữ chặt tay hẳn, rơi lệ như mưa:

- Tướng công, chàng vào cung đừng tranh chấp với phụ hoàng. Đợi cho chàng bắc thượng trở về, mọi việc sẽ xong hết!

Hai vợ chồng tâm đầy ý hợp, không ai có thể hiểu được, Lâm Văn Vinh nhéo tay nàng, vui vẻ bật cười.

Bóng đêm bao phủ kinh trung, trên đường cái thỉnh thoảng có vài ánh đèn được đốt lên, trong những ngõ nhỏ sâu loáng thoáng có tiếng người kêu, tiếng chó sủa... tất cả làm cho bóng đêm càng thêm vẻ tĩnh lặng. Người bình thường chắc là đã tiến vào mộng đẹp, làm sao họ có thể tưởng tượng được, ở cách họ hơn mười dặm, vừa có một biến hóa kinh thiên động địa.

Lâm Văn Vinh có thương tích trong người, lại liên tục bốn ba gian lao hai ngày, từ tinh thần tới thể chất sớm đã kiệt quệ, chỉ là lúc này hẳn không muốn gục xuống. Ngày sau, đại quân đã phải xuất phát rồi, khói lửa biên quan, tiếng chuông lạc đà tái ngoại, ngựa không dừng vó, máu lửa khắp nơi... Tìm đâu ra được bóng đêm an bình như nơi này chứ?

Hắn buông rèm, vừa thiếp đi một chút, chợt nghe Cao Tù bên ngoài khe khẽ gọi:

- Lâm huynh đệ, tới rồi!

Cũng không biết đã tới Văn Hoa điện bao nhiêu lần rồi, thế mà mỗi lần đến, dường như lại chưa có được chuyện gì tốt lành. Cao Tù đẩy ghế lặn vào, nhìn ba chữ vàng rất lớn, Lâm Văn Vinh lắc đầu, cảm giác trong lòng thật khó hình dung.

- Bẩm Hoàng thượng, lại bộ phó thị lang kiêm Đại Hoa trung dũng quân thống soái Lâm Tam Lâm đại nhân, đang ở ngoài điện chờ chỉ.

Cao Tù hô lên một tiếng, nhất thời làm tiếng huyền não trong triều giảm xuống.

- Truyền cho hắn đến đây!

Hoàng đế ho khan vài tiếng, lạnh lùng cất giọng.

Cao Tù đẩy ghế lặn đưa hắn nhập kim điện, các đại thần vốn còn đang xầm xì, lập tức đưa mắt nhìn về phía hắn. Bây giờ thượng triều hoàn toàn khác biệt so với lúc trước bị người ta vạch tội, mọi người trên điện đều tập trung nhìn hắn, một tên què ngồi trên ghế lặn nhưng không một ai dám khinh thị, ánh mắt rất ngưỡng mộ, kính nể, thậm chí còn kèm một chút sợ hãi. Mặc dù Lâm Tam không có thân phận gì, lai lịch không rõ ràng lắm, nhưng có thể bắt sống Thành vương hiển hách một thời, ai mà không sợ chứ? Thanh danh hắn, chính là hàng thật giá thật chứ chẳng chơi!

- Ra mắt hoàng thượng!

Lâm Văn Vinh ôm quyền, liếc mắt nhìn hoàng đế. Lão hoàng đế ngồi ngay ngắn giữa long ỷ, mặt hơi sần nảo, thần sắc nghiêm nghị, không thấy chút ý cười nào.

- Miễn lễ!

Lão gia tử phát phát tay, chỉ tay về phía một người:

- Lâm Tam, mau tới ra mắt Cố tiên sinh.

Dưới tay trái long ỷ, đặc biệt an bài một cái ghế lớn, trên ghế là một lão nho sinh khoảng bảy mươi tuổi, râu tóc bạc phơ, thân mặc quần áo dài màu trắng xám, dáng vẻ thật là giản dị.

“Đây là sự phụ của hoàng thượng Cố Thuận Chương à?” Lâm Văn Vinh trộm liếc lão, ông lão này râu dài mày thanh, thần sắc hòa ái, hai mắt đoan chính, không nói không cười, có một cảm giác nhẹ nhàng phiêu dật, nhưng so với nhi tử lão Cố Bình Ngôn thì mạnh mẽ hơn ngàn vạn lần. Thấy cửa đế vương, quả nhiên không giống bình thường!

Lâm Văn Vinh vội vàng khom người hành lễ:

- Tiểu tử Lâm Tam, ra mắt Cố lão tiên sinh.

- Người là Lâm Tam?!

Cố Thuận Chương đánh giá hần từ trên xuống dưới rất tỉ mỉ, ánh mắt lúc tỏ lúc mờ, làm người ta không hiểu lão đang nghĩ gì.

“Lão già này làm sao mà tựa như đang đánh giá con rể thế nhỉ?” Bị Cố lão tiên sinh nhìn chằm chằm đánh giá, Lâm Văn Vinh không được tự nhiên lắm: “Không phải người muốn báo thù cho con trai người đó chứ?”

- Lâm Tam, người đã đi Cao Ly bao giờ chưa?!

Cố Thuận Chương nói chuyện, chẳng hề liên quan gì đến việc đang nghị sự.

- Đi rồi ... à không ... chưa đi.

Lâm Văn Vinh cũng bực: “Lão già này đang muốn làm gì?”

Cố Thuận Chương mỉm cười, thản nhiên hỏi:

- Lâm Tam, người cũng biết ta lần này từ đâu đến chứ?

- Nghe nói qua, Cố tiên sinh là từ Sơn Đông trở về.

Lâm Văn Vinh thấp giọng xuống, thận trọng thăm dò, trong lòng vô cùng cảm khái: “Đế sư quả nhiên ghê gớm, giữa triều đường nghiêm túc hỏi việc chẳng liên quan gì, đến cả hoàng thượng cũng không dám tùy tiện xen vào.”

Cố Thuận Chương gật đầu:

- Ta từ Sơn Đông trở về thì đúng rồi, nhưng trước đó, ta đi du lịch Cao Ly.

- Du lịch Cao Ly?

Lâm Văn Vinh ngây người, lão nhân này vô duyên vô cớ nói việc này làm gì.

- Đúng vậy, du lịch Cao Ly...

Cố Thuận Chương mỉm cười:

- Ở đây, lão phu gặp một vị tiểu thư, nàng nhờ ta mang hộ cho nàng một phong thư gửi cho Lâm đại nhân của Đại Hoa triều.

447. Chương 445: Hòa Hiếu Kết Giao

“Từ Cao Ly tới, thư gửi cho ta, lại là một nữ nhân? Ở đó có ai nhỉ?!” Lâm Văn Vinh có vẻ hơi bối rối, vội vàng tiếp nhận phong thư rồi mở ra, vừa nhìn thoáng qua, sắc mặt hần lập tức đại biến. Trên mặt buồn vui lẫn lộn, vẻ mặt phức tạp khó có thể hình dung.

- Lâm Tam, lão hủ có làm gì sai không? Thư này gửi cho người phải không?

Cố Thuận Chương vuốt râu cười hỏi.

- Không lầm, thư này đúng là của ta!

Lâm Văn Vinh than dài, chậm rãi gấp thư lại, thu vào trong lòng:

- Cố tiên sinh, tiểu tử mạo muội hỏi một câu, lúc ngài gặp nữ nhân này, nàng có khỏe không?!

Cố Thuận Chương lắc đầu:

- Đại quân Đông Doanh áp sát, Cao Ly nguy cơ trùng trùng, kẻ thù đang ở dưới ổ, làm gì còn ổ trứng nào yên ổn, vị tiểu này thư làm sao có thể nào chỉ an lành một mình chứ?!

“Cũng đúng, Cao Ly bên kia đang có chiến tranh, binh hoang mã loạn. Ai có thể còn sống đã là tốt lắm rồi? Đáng hận là ta còn hy vọng Cao Ly có thể đánh được thêm vài ngày nữa.” Hắc cười khà khà vài tiếng, giọng hơi nhỏ đi:

- Cái này... Cổ tiên sinh, theo ngài thấy, nàng còn đi lại bình thường chứ? Có...

Hắn đưa tay vòng quanh bụng một cái, làm ra vẻ cái bụng nhô cao lên, hình dáng vô cùng buồn cười.

- Người làm bộ dạng gì thế?

Cổ Thuận Chương vuốt râu tằm tằm cười:

- Lão phu nhìn không rõ. Vị tiểu thư này, hành động vẫn còn mau lẹ, không thấy có chỗ nào khó khăn cả.

Lâm Văn Vinh ồ một tiếng, đưa tay lên bấm bấm các đốt ngón tay tính toán gì đó, rồi nhin không được bật cười: “Lúc này mới có vài ngày, sao có thể mau có biểu hiện như vậy chứ?”

- Cảm ơn Cổ tiên sinh mang tin về cho tiểu tử, Lâm Tam cảm kích vô cùng.

Lâm Văn Vinh vái Cổ Thuận Chương một cái thật sâu, vẻ mặt khó tránh khỏi vẻ xấu hổ, đêm trước hắn bắt giữ con trai độc nhất của Cổ Thuận Chương, thế mà đệ sư từ Sơn Đông trở về, lại lấy đức báo oán, đưa về cho hắn một tin tức cực tốt, ân tình này cũng không biết phải đền đáp làm sao đây.

- Tiện tay thôi mà, cần gì nói cảm ơn.

Cổ Thuận Chương lắc đầu tỏ vẻ không quan tâm, rồi quay sang hoàng đế:

- Hoàng thượng! Lão phu và Lâm Tam nói chuyện riêng trên điện, làm lỡ chuyện triều nghị, xin hoàng thượng thứ tội!

Đối mặt với ân sư mình, cho dù thân là cử tử chí tôn cũng không dám nói gì, lão hoàng đế vội vàng mỉm cười đáp lời:

- Cổ sư nói quá lời! Ngài là người thế nào trong thiên hạ ai mà chẳng biết? Những lời trên kim điện, cũng là việc của thiên hạ. Chỉ sợ đệ tử ngu độn, hiểu sai lời dạy bảo của sư phụ.

Chí tôn một nước mà trước mặt Cổ Thuận Chương vẫn khiêm cung như thế, mở miệng là đệ tử, khép miệng

Tiểu tử này trời sinh đúng là mồm năm miệng mười, gần đến chỗ nào gay cấn, hấn vẫn nói đều đều như bình thường, không khỏi làm người ta phật phồng, khi gặp mấu chốt lại dừng ngang nửa chừng, các vị đại nhân nghe thế sao không tức giận. Cố Thuận Chương nhíu mày:

- Lâm Tam, Hoàng thượng trăm công ngàn việc, ngươi bỏ bớt lời thừa, nói thẳng vào chỗ trọng yếu, chớ nói quá nhiều.

- Dạ dạ tiểu tử biết sai rồi!

Cổ lão đầu này quả là thâm không thể dò, Lâm Văn Vinh cũng không dám khinh thị, vội vàng cười cười rồi nói tiếp:

- Tưởng chúng ta sắp cứu được Vương gia, đột nhiên nửa đường lại nảy sinh ra một tên Trình Giảo Kim*... Từ sau lưng Vương gia có một kẻ nhảy ra, chỉ thấy hấn cao năm thước, khổ người to lớn, mày rậm râu đen, bộ dáng vô cùng bư hấn, sau mới biết được, người này thật ra là gia tướng của Vương gia, họ Triệu tên Vũ. Hấn buộc dây hỏa dược, ôm chặt lấy Vương gia, luôn miệng nói những lời mà chúng ta nghe không hiểu...

(*Trình Giảo Kim (593 - 665¹/₄₀, người Tế Châu Đông A (bây giờ là Sơn Đông). Nguyên danh Giảo Kim, sau đó sửa tên là Tri Tiết, tự Nghĩa Trinh, Đại tướng Đường triều, được phong làm Quốc Công, một trong hai mươi bốn công thần Lăng Yên Các. Sinh năm Tùy Văn Đế Khai Hoàng thứ mười ba ¹/₄ năm 593¹/₄₀, chết ngày bảy tháng hai năm thứ hai Đường Lâm Đức ¹/₄ năm 665¹/₄₀, hưởng dương bảy mươi ba tuổi.

Tùy mạt, Trình Tri Tiết nhập vào cương quân, dưới trướng Vương Thế Sung, sau đó hàng Đường, trở thành thành viên cốt cán của Tần Vương Lý Thế Dân. Năm Trinh Quán mười bảy ¹/₄ 43¹/₄₀, Đường Thái Tông vẽ các bức họa khai quốc công thần treo ở Lăng Yên Các trong hoàng cung, Trình Tri Tiết là một trong số đó.

Ý ở đây chỉ Triệu Vũ là kẻ phản trắc)

Nói đến đây, hấn khựng lại, nhìn lướt qua hoàng đế.

Lão gia tử mặt lạnh như băng, nói nhỏ:

- Cái gì mà nói nghe không hiểu... Ngươi còn nói mơ hồ nữa, trăm sẽ cho ngươi đến cả việc ngồi ghế lẫn cũng không ngồi được!

Lâm Văn Vinh cười ha ha vài tiếng:

- Tên Triệu Vũ nói... ‘Vương gia, không thể a... Có thể chết, không thể nhục, với huyết thống cao quý của ngài, sao có thể đầu hàng được? Triệu Vũ tuy bất tài, nguyện bồi ngài cùng chịu đại nạn! Tề Dục, người quả là quá đáng, vì sao phải hãm Vương gia vào chỗ bất nghĩa? Vương gia, mọi người đều có thể hàng, duy độc ngài không được hàng, không được!’... Chà, ý của những lời này là gì, ta nghe không hiểu thật đó!

Mọi người nghe thế hai mặt nhìn nhau, gia tướng này rõ ràng khuyên Thành vương đừng đầu hàng quan quân, làm sao mà người nghe không hiểu được? Tất cả mọi người nghe thế, cũng đều biết hấn đang nói dối, chỉ là trong thời khắc này, đâu có ai dám xen vào.

- Vậy sau đó thì như thế nào?!

Cố Thuận Chương hỏi. Trên kim điện, ngoại trừ hoàng đế, cũng chỉ còn lão mới có tư cách nói chuyện.

- Bởi vì Vương gia bị ôm chặt, chúng ta không dám coi thường vọng động. Vậy mà tên gia tướng Triệu Vũ đó dường như bị điên loạn rất nặng, tự đốt hỏa dược trên người. Ngay phút nguy nan đó, có một tên thủ hạ mưu sĩ trung thành của Vương gia tên là Tề Dục lao lên hộ chủ, Vương gia lúc này mới may mắn thoát khỏi đại nạn, nhưng đôi chân của Vương gia...

- Chân vương huynh làm sao?!

Hoàng đế đột nhiên đứng dậy, hỏi vội vàng, rõ ràng có thể thấy được trên mặt vô cùng quan thiết.

Lâm Văn Vinh lắc đầu thở dài một tiếng:

- Nước lửa vô tình, hỏa dược đã nổ, hai chân Vương gia bị đứt đoạn rồi...

- Vương huynh ơi...

Thánh thượng rên lên một tiếng, dưới cơn kích động, thân hình liên tục run lên, nhìn như sắp ngã xuống, may mắn hẳn được Cao Bình bên người vội vàng đỡ lấy:

- Hoàng thượng, ngài kiểm chế, long thể làm trọng!

Thành vương phạm vào đại tội như thế, hoàng thượng lại vẫn lo cho hắn như thế, phần nhân nghĩa này, mọi đại nhân trên điện đều âm thầm cảm động. Lâm Văn Vinh mắt rất sáng, lão gia tử khóe mắt đầm lệ, nhưng lại có vẻ ác độc lẫn khoái chí thoáng qua, tuy chỉ lóe lên trong nháy mắt, nhưng không thoát khỏi mắt hắn.

- Vương huynh ơi...!

Thánh thượng rơi lệ như mưa, Cao Bình đỡ phía sau mới đứng được:

- Lâm Tam, vương huynh hiện ở đâu, trẫm muốn gặp hắn! Ngự y, mau truyền ngự y, nhất định phải chữa trị chân cho vương huynh...

Hoàng thượng đối với Thành vương, cũng xem như đã chí nhân chí nghĩa rồi, quần thần ai nấy đều cảm khái, duy độc có Lâm Văn Vinh là trong lòng sáng tỏ nhất. Hắn lạnh nhạt nói:

- Hoàng thượng, ngự y đang cứu trị cho vương gia.

- Được, trẫm đi gặp hắn...

Hoàng thượng cũng bất chấp cả việc đang thượng nghị, đến cả việc bãi triều cũng không nói, chạy ra ngoài vài bước, lại bị Cố Thuận Chương ôm quyền ngăn lại. Đế sư thần sắc bình tĩnh:

- Hoàng thượng, theo sự thật mà Trần ngự sử vừa rồi mới nói, ngài bây giờ không nên đi gặp Thành vương.

- Cố sư, vì sao? Chẳng lẽ trẫm đến cả huynh đệ ruột cũng không được gặp sao?

Hoàng đế đứng trên mọi người, cũng không dám vô lễ với Cố sư.

Cố Thuận Chương khẽ gật đầu:

- Hoàng thượng là thiên cổ minh quân, chắc cũng hiểu rõ đạo lý tiên quân thần, hậu huynh đệ chứ.

- Tiên quân thần, hậu huynh đệ?

Hoàng thượng thì thào tự nhủ:

- Cố sư, ý của người là bảo ta trước trị tội vương huynh, sau đó sẽ thể hiện tình nghĩa huynh đệ với hắn?

Cố sư thần sắc nghiêm túc, vô cùng thận trọng đáp:

- Hoàng thượng, đây không chỉ là ý của thần, mà là vương pháp của Đại Hoa. Chính vì, vương tử phạm pháp, cũng có tội như thứ dân. Nếu Thành vương có ý đồ làm loạn, trong lòng mưu nghịch, không trừng trị tội của hắn, sẽ làm tổn hại vương pháp, không còn công chánh, hoàng thượng làm sao đối mặt được với vạn dân thiên hạ?!

“Việc này quả là kỳ quái, Cố Bình Ngôn nhập nhằng với Thành vương, Cố lão gia tử vừa rồi lại bảo Hoàng thượng đi trị tội Thành vương, chẳng lẽ hắn không sợ nhi tử bảo bối của hắn bị chém sao?” Lâm Văn Vinh khó hiểu.

Những lời của Đế sư làm cho Hoàng thượng cũng tỉnh táo lại, ông ta nhắm hai mắt, hai tay chấp sau lưng, trầm mặc lúc lâu. Việc này ai dám nói thêm vào chứ? Chư vị đại nhân vội vàng lùi về phía sau, chỉ sợ bị Hoàng thượng nhìn trúng.

- Từ Vị, khanh nói đi!

Không ai dám xuất chủ ý, hoàng đế cũng có chút tức giận, chỉ vào người đứng đầu dãy quan văn bên tay phải, gọi tên luôn.

Tối nay có đế sư ở đây, Từ Vị ngoại trừ lúc đầu nói chuyện với Lâm Văn Vinh, cơ bản không cất một tiếng nào. Thấy Thánh Thượng chỉ vào mình, lão Từ bước ra, ôm quyền nói:

- Hoàng thượng, vương tử phạm pháp, có tội như thứ dân, để sự vừa nói như vậy, chính là căn bản của việc trị quốc, lão thần ủng hộ.

Tội mưu nghịch, nếu xử trí như thứ dân, vậy thì chỉ có nước chết! Từ Vị nói rất đơn giản, những phân lượng nặng tựa ngàn cân. Lão đấu với Thành vương nhiều năm, ân oán giữa hai người rất rõ ràng, thấy lão chủ trương nghiêm trị, mọi người cũng chẳng ai lấy làm quái lạ!

Hoàng đế hừ một tiếng, tức giận:

- Vương huynh chính là thân huynh đệ của trẫm, giống như hai tay hai chân của trẫm. Một người bình thường, ai lại chặt tay chân chứ? Vu Văn Chính, khanh nói xem.

Vu Văn Chính chính là tên học sĩ Văn Hoa các vừa rồi đề cử Lâm Tam cầu thân, công phu bự đít của hắn, đến cả Lâm đại nhân cũng bội phục, nhìn hắn đứng phía sau Trần Tất Thanh, địa vị hắn xem ra cũng không thấp.

- Vi thần nghĩ rằng, hoàng thượng lòng dạ rộng lớn, nhân ái ân đức, vô cùng trí tuệ, những thần tử chúng ta làm sao hiểu hết được. Chỉ cần là chủ ý của Hoàng thượng, nhất định phải là anh minh rồi. Để có thể lĩnh ngộ, dụng tâm hiểu hết, thì dù có học cả đời, cũng khó giải thích được một phần.

Vu Văn Chính thần thái nghiêm túc, thanh âm sang sảng, làm rung động cả màng nhĩ Lâm Văn Vinh.

Hoàng đế gật đầu mỉm cười:

- Vu ái khanh, khanh trực tiếp nói quan điểm của khanh, trẫm sẽ không trách khanh.

- Dạ! Vi thần nghĩ rằng, với tội trạng của vương gia, hoàng thượng xử nặng, đó là đại nghĩa diệt thân, làm gương cho thiên hạ dân chúng, dân chúng nhất định càng thêm kính ái hoàng thượng, quân thần đồng lòng, đại sự khả thành. Nếu chỉ phạt nhẹ, vậy cho thấy hoàng thượng nhân ái sâu dày, dùng đức để cảm người, giáo hóa dân chúng, có thể nói là biểu tượng của thiên hạ, vạn dân sẽ cảm ân đức hoàng thượng, tất nhiên sẽ tuân thủ pháp luật, Đại Hoa ta sẽ như mặt trời lên cao.

Vu lão huynh nói một lúc lâu, võ mông ngựa lia lịa, nhưng lại chẳng nói lên được cái gì cả. “Giang sơn sao lại có một nhân tài như thế này!” Nghe Vu lão huynh nói một phen, Lâm đại nhân tự thẹn thua xa.

Hoàng thượng lại kêu Trần Tất Thanh. Trần ngự sử thấy Hoàng thượng tựa hồ không muốn dùng trọng hình với Thành vương, trong lòng tính toán trong chớp lát, rồi vô cùng thận trọng đáp:

- Với tội của Thành vương, chặt đầu cũng không quá đáng. Nhưng thánh hoàng có tấm lòng nhân hậu, yêu thương huynh đệ, không muốn tay chân tương tàn, thần vô cùng cảm động, nhưng trọng tội này thì không thể không trị. Thần nghĩ tới nghĩ lui, tìm ra một phương pháp tạm ổn. Hai chân vương gia đã tàn phế rồi, đã là phế nhân, vậy không bằng cắt bỏ phong hào của hắn, đưa hắn đầy ra biên cương, để quân sĩ giám thị mọi hành vi, cũng buộc hắn trọn đời không được hồi kinh, sống như vậy cho đến chết già. Việc trừng phạt như thế, đã thể hiện được sự nhân ái vô biên của hoàng thượng, thiên hạ vạn dân đều kính ngưỡng, chẳng phải lưỡng toàn kỳ mỹ sao.

- Thần phản đối!

Từ Vị vội la lên:

- Trần đại nhân cố tình dung túng! Thành vương trong lòng mưu nghịch, trời giận người oán, nếu không nghiêm trị, làm sao nói chuyện được với thiên hạ vạn dân.

- Từ Đại Nhân, không phải là muốn giết người mới là phạt, cắt phong hào, đầy ra biên cương, cũng là một trừng phạt lớn rồi. Đối với một người tàn phế thì cần phải nhân ái, cũng thể hiện sự anh minh thần vũ của thánh hoàng.

Hai người đứng giữa triều đường tranh luận, người nói qua ta nói lại, mắt vằn lên, hoàng đế phẫn nộ vỗ mạnh long đình:

- Đủ rồi! Hai người đừng nói nữa!

Từ Vị và Trần Tất Thanh vội vội vàng vàng im bật, rút cuộc không dám cất lời nữa. Hoàng thượng hừ một tiếng, chậm rãi nói:

- Ý của các khanh, trong lòng trẫm đều biết, cũng hiểu các người đều là nghĩ cho Đại Hoa ta. Thành vương là anh em ruột của trẫm, hoàng gia nhất mạch, duy chỉ có hai người ta và hần, trẫm sao dám hạ độc thủ? Lúc tiên hoàng còn sống, trẫm từng phát lời thề, kiếp này tuyệt không tàn sát huynh đệ, chứ khanh có thể không quan tâm, nhưng trẫm tuyệt không dám quên. Trẫm vĩnh viễn không làm việc tay chân tương tàn! Cứ theo ý của Trần ái khanh nói đi, cắt phong hào của vương huynh, đày đi Xuyên bắc biên cương, để lính biên phòng giám quản, cả đời không được hồi kinh.

Từ Vị muốn nói nữa, hoàng đế trừng mắt nhìn, lão Từ vội câm nín.

“Cái gì đày đi biên cương, không phải là thả hổ về rừng sao? Lão gia tử điên rồi?!” Lâm Văn Vinh hơi căng thẳng, tim đập thình thịch!

- Cố sự, ngài xem trẫm xử trí như vậy có thỏa đáng không?!

Ánh mắt Hoàng thượng chăm chăm nhìn về phía Cố Thuận Chương, hiển nhiên là muốn có được sự ủng hộ của lão.

- Rất tốt, rất tốt!

Cố Thuận Chương tán dương.

-

449. Chương 447: Nỗi Khổ Thâm Kín

Hoàng đế gật gù, ngăn Từ Vị đang còn cố muốn nói gì đó, cương quyết bảo:

- Vốn là tay chân, huyết mạch tương liên, người có thể bắt nạt, trẫm há có thể bắt nghĩa? Chư khanh không cần nhiều lời, tâm ý trẫm đã quyết, cứ xử trí như thế đi, tuyệt không sửa đổi! Cao Bình, lập tức viết chỉ, chiếu cáo thiên hạ vạn dân!

Hoàng thượng đã có chủ ý, ai còn dám nhiều lời. Trần Tất Thanh đứng dậy hô:

- Tấm lòng hoàng thượng bao la, trung nghĩa nhân đức, yêu thương nhân dân, trời xanh chứng giám. Việc làm làm cho thiên hạ vạn người kính ngưỡng, vạn bang quy phục, thần cảm động vô cùng. Thánh hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

- Thiên hạ kính ngưỡng, vạn bang quy phục, thánh hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!

Quần thần đồng thanh hô lên.

Hoàng đế thở dài, sắc mặt mỗi một:

- Nghị sự dừng lại ở đây, trẫm còn muốn đi thăm vương huynh, hy vọng trong lòng hần đừng oán hận trẫm!

Hoàng thượng hậu đãi Thành vương như thế, nếu vương gia còn oán giận, vậy thì quả là không có thiên lý nữa rồi. Quần thần nghe thế sục sục cảm thán, ai nấy ánh mắt kính ngưỡng, khom người nhìn theo hình bóng hoàng đế chậm rãi biến mất phía sau tấm màn.

“Một việc kinh thiên động địa như vậy, lại được quyết định như thế?” Lâm Văn Vinh và Từ Vị hai mặt nhìn nhau, không nghĩ từ một trường cảnh đầu người rơi hàng loạt, máu chảy thành sông, thế mà thậm chí đến cả một câu trách cứ cũng không có. Lão gia tử này lương thiện đối đãi với Thành vương như vậy sao?

Từ Vị cùng hần ra ngoài điện, nhìn chung quanh một phen, thấy bốn phía không có ai, lúc này mới lắc đầu than nhẹ, thấp giọng khẽ nói:

- Tiểu huynh, người nói Hoàng thượng làm sao vậy? Thời khắc mấu chốt, sao người do dự không quyết? Với tâm kế của Thành vương, cho dù không còn hai chân, cũng giống như một mảnh hổ, cừu oán càng thêm khắc sâu. Nếu mặc hần lưu lạc ở Xuyên Bắc*, vậy thì có khác gì thả hổ về rừng?

(*Phía Bắc, Tứ Xuyên)

- Từ tiên sinh, ngài nói với ta việc này thì có tác dụng gì?

Lâm Văn Vinh cười khở:

- Ngài cũng thấy sự tình này rồi đó, lão gia tử đã có chủ ý, căn bản không để cho người khác có cơ hội xen vào. Tứ Xuyên là một địa phương xa hẻo lánh nơi ở của hoàng đế. Các muội tử ở Xuyên ai nấy đều xinh đẹp, Vương gia đi đây ở đó, không biết thoải mái đến đâu. Cái này kêu là lúc họa được gặp phúc...! Chà, sao ta lại không có số được hưởng như thế chứ?!

Loại cảm thán ồm ồm ở đây còn khiến Từ Vị càng thêm khẩn cấp. Lão trầm mặc hồi lâu, mắt thấy bốn phía không có ai, đột nhiên giữ chặt tay Lâm Văn Vinh, thần bí nói:

- Lâm huynh đệ, ngươi còn nhớ lúc tiêu diệt Bạch Liên giáo, cái tên Đông Thành bắn pháo vào ngươi không?

“Đương nhiên là nhớ rồi, nếu không có tên họ Đông này, làm sao ta quen biết được với An tỷ tỷ chứ?” Lâm Văn Vinh gật đầu, cười hỏi:

- Từ tiên sinh, sao ngài đột nhiên nhớ tới hử?

- Ta nghĩ tới hử làm gì?

Từ Vị lắc đầu, trên mặt mang theo cười lạnh:

- Ta là đang nói về kết cục của hử mà... Chẳng lẽ chúng ta không thể làm như vậy một lần nữa?!

- Từ tiên sinh, ý của ngài là... Chúng ta nửa đường động thủ?

Lâm Văn Vinh cũng hơi giật mình: “Lão Từ này khi đã tranh đấu, thật sự chẳng phải người lương thiện gì!”

Từ Vị khẽ gật đầu:

- Lâm huynh đệ, chúng ta lần này đắc tội với Thành vương rồi, lưu hử thêm một ngày, đó là một mối họa. Hoàng thượng đã không đành lòng xuống tay, cũng chỉ có chúng ta làm thần tử động thủ thôi. Ngươi xem coi thế nào?!

Lâm Văn Vinh trầm tư trong chốc lát, chưa trả lời, bỗng thấy bên kia có Cao Bình vội vàng vàng đi tới:

- Lâm đại nhân, Hoàng thượng triệu kiến!

“Lão gia tử muốn gặp ta?” Lâm Văn Vinh hơi sửng sốt: “Lúc này, đại sự đã quyết định rồi, ông ta còn tìm ta nói cái gì nữa?”

- Hoàng thượng triệu kiến, Lâm tiểu huynh ngươi mau đi đi. Việc khác, lão hủ vừa nói chuyện với tiểu huynh xong, cũng xin tiểu huynh cẩn thận cân nhắc.

Từ Vị nháy mắt với hử, xoay người vội vàng bỏ đi.

“Chuyện giết người sau lưng, ta chưa làm bao giờ cả!” Trong lòng Lâm Văn Vinh có chút khó xử, chẳng biết có nên hứa với lão Từ hay không nữa.

Vào Di Ngũ điện, hai mắt lão hoàng đế khép hờ, sắc mặt bình thản như nước, đang tĩnh khí dưỡng thần, xem ra không phát hiện hử đến. Cao Bình đẩy ghế lắn của Lâm Văn Vinh vào xong, liền không một tiếng động lui ra ngoài, để lại Di Ngũ điện trống không, chỉ còn lại có hai người một già một trẻ.

Hoàng đế nhắm mắt trầm tư, sắc mặt tái nhợt hơi hồng lên, dường như có một loại bệnh tình khó có thể che giấu. Thấy lão gia tử không nói gì, Lâm Văn Vinh đơn giản cũng nhắm mắt lại. Hai ngày này hử khổ một nhọc, tuy trước mắt hử là người nắm thiên hạ trong tay, nhưng cũng không thể chống được cơn buồn ngủ của hử.

- Ngươi thật là lớn gan!

Hoàng đế hừ một tiếng, giọng uy nghiêm:

- Dám ngủ ngáy trong Di Ngủ điện của trẫm! Đổi làm người khác, cho dù hần có mười cái đầu, cũng không đủ cho trẫm chém.

Lâm Văn Vinh cười vài tiếng, thông thả nói:

- Hoàng thượng nhân đức hậu ái, tiểu dân ghi tạc trong lòng. Nhưng chẳng biết hoàng thượng đêm khuya triệu kiến, có gì chỉ dạy tiểu dân?!

Ánh mắt hoàng đế như điện, nhìn thẳng vào hần:

- Người dám trào phúng trẫm hả?!

- Không dám!

Thần sắc Lâm Văn Vinh lạnh lùng:

- Hoàng thượng tai mắt thông thiên, rải mưa khắp chốn, không chỗ nào không có mặt, trong thiên hạ có ai dám trào phúng ngài? Chẳng lẽ ta không sợ hỏa ngục sao? Tiểu dân còn muốn sống lâu vài năm nữa!

- Người đã biết rồi?!

Sắc mặt hoàng đế vẫn như thường, xoay người cười ha hả:

- Lâm Tam, sao người biến thành ngu ngốc thế?! Người thông minh phải làm việc thông minh, có những lời... tốt nhất vĩnh viễn để ở trong lòng!

Lâm Văn Vinh nhè nhẹ lắc đầu, sắc mặt đột nhiên trở nên buồn bã:

- Không phải ta trở thành ngu dốt! Có những thứ ta vĩnh viễn không bao giờ nói với người khác. Ta chỉ hy vọng, người cha trong mắt Tiên Nhi và Thanh Tuyền, vĩnh viễn hiền lành hòa ái, không thấy bộ mặt u ám kia...

- Lớn mật!

Hoàng đế đột nhiên giận dữ, đứng bật khỏi ghế, chỉ vào hần:

- Lâm Tam, người dám giáo huấn trẫm hả?!

- Giáo huấn?!

Lâm Văn Vinh cũng cười, chỉ vào cái chân gãy của mình nói:

- Bằng vào một tên què cơ hồ đứt hần chân này, mà dám giáo huấn ai sao? Thánh thượng, ngài quá đề cao ta rồi!

Hoàng đế liếc mắt nhìn cái chân bị thương của hần, nhớ tới những việc hần đã làm, vẻ mặt dần dần dịu xuống, đột nhiên cười lên:

- Vậy liền xem như trẫm làm ơn cho người! Trẫm hiểu, người thấy thủ đoạn trẫm đối phó với vương huynh, sợ tương lai sẽ ứng vào người, nên trong lòng có chút đề phòng, có đúng không?

Lâm Văn Vinh e hèm một tiếng, không thừa nhận, cũng không phủ nhận.

Hoàng đế chậm rãi đến trước người hần, nhè nhẹ vỗ vai hần, bất lực than:

- Người không phải trẫm, người làm sao có thể giải thích được tâm tình của trẫm? Thân là vua một nước, nếu không có thủ đoạn bàn tay sắt, làm sao thụ quyền lập uy, làm cho vạn dân thần phục? Đúng, tên Triệu Vũ đó là tai mắt do trẫm cấm ở bên người Thành vương, đến cả hỏa ngục buộc trên người Triệu Vũ, cũng là do trẫm lệnh cho người chế tạo đặc biệt... Chỉ tiếc, uy lực của nó hơi nhỏ một chút, nên mới thành ra như thế. Có thể cho hần trở thành một phé nhân, ném mùi đau đớn, trẫm vẫn thật cao hứng. Lâm Tam, người làm việc rất tốt, hai mươi năm qua, trẫm chưa bao giờ vui vẻ như vậy, ha ha ha ha...

Lão hoàng đế ngửa mặt lên trời cười dài, sắc mặt đỏ lên, rồi lại ho khan kịch liệt, nước mắt trào ra cùng với cơn ho.

Tuy sớm nhìn ra chút mách khéo, nhưng nghe lão gia tử chính miệng nói ra, vẫn làm cho Lâm Văn Vinh chấn động. Giết người nhưng không tự mình ra tay, nếu thật muốn phán Thành vương tội mưu phản, trực tiếp giết hắn cho thống khoái, lão gia tử vì sao phải hành hạ huynh đệ ruột của mình mới vui chứ?

- Tâm ngoan thủ lạt*, âm độc vô tình, người có thể mắng trẫm như vậy, nhưng việc trên đời, nếu không có nhân làm gì có quả? So với những đau đớn mà hắn mang tới cho trẫm, chặt hai chân hắn, đâu có tính là gì chứ?

(*Tâm địa độc ác, ra tay tàn độc)

Sắc mặt hoàng đế tái nhợt đi, lạnh lùng phát phát tay:

- Sau Tiên Nhi, trẫm không có con được nữa, Lâm Tam, người có biết nguyên nhân duyên cớ vì sao không?

Ý nghĩ Lâm Văn Vinh chợt lóe lên, kinh ngạc:

- Chẳng lẽ bởi vì Thành vương...

- Không phải hắn thì còn ai?

Hoàng đế ngửa mặt lên trời than dài, thanh âm khản đặc thê lương:

- Hai mươi năm trước đêm phụ hoàng băng hà, hắc hưng binh làm loạn, công nhập vào Tướng Quốc tự, giết chết con nhỏ của trẫm. Trong lúc binh loạn, trẫm bị một mũi tên bắn trúng vào dưới bụng, từ đó trẫm không còn là người thường nữa, hoàng gia huyết mạch, đến ta là hết! Mất thấy Quách gia tiểu thư hiện thân, trẫm lại thân tàn tâm phế, không được uy phong ngày xưa, cảm giác này người có chịu được không? Người có thể hiểu được hai mươi năm nay trẫm phải sống cuộc sống như thế nào không?! Lâm Tam, người nói đi, là ta ác hay hắc độc?! Người nói xem!!!

Hai mắt hoàng đế đỏ ngầu, răng cắn chặt môi, có vẻ điên cuồng. Lâm Văn Vinh cũng ngây dại: “Không ngờ vụ án mưu phản, sau lưng lại còn có ân oán tình cừu như vậy. Lão gia tử ngày xưa khi còn đang chính thịnh, nhưng làm không được làm nam nhân, đến cả con trai cũng không lưu lại, quả là khó có thể chấp nhận được! Khó trách ông ta giở thủ đoạn như vậy!”

Lâm Văn Vinh không nói gì, lắc đầu. Ân oán huynh đệ, thật sự là hắc cũng không rõ!

Không khí Di Ngũ điện nhất thời cực kỳ tĩnh mịch, hai người không nói lời nào nữa, chỉ những cơn gió khe khẽ làm cây nến phát ra những âm thanh lèo xèo vang lên bên tai.

- Người thấy như thế nào?!

Hoàng đế cuối cùng vẫn là hoàng đế, tâm tư sâu kín, không ai sánh bằng. Sau khi ông ta bạo nộ, một lát là trở lại về trẫm tĩnh, thần sắc như bình thường chưa từng phát sinh việc gì cả:

- Trẫm chặt hai chân hắc, có oan cho hắc không?!

- Có lẽ không oan.

Lâm Văn Vinh lắc đầu than thở, trong lòng cũng thấy mỗi mảy: “Hoàng gia tranh đoạt, cho dù là huynh đệ ruột hay cha con, đều dùng âm mưu toán kế, không chết không dừng tay. Giữa Thành vương và hoàng đế, chính là một ví dụ điển hình. Cũng khó trách lão gia tử có tính cách đa nghi âm hiểm độc ác như thế!”

- Người yên tâm!

Hoàng thượng vỗ vai hắc, gằn giọng:

- Trẫm vĩnh viễn sẽ không giở thủ đoạn đó ra đối phó người đâu. Không chỉ vì người là phụ quân của Thanh Tuyền và Tiên Nhi, mà quan trọng nhất là người là người không có dã tâm. Đến cả những việc mà người trong thiên hạ ai cũng mơ tưởng, người vẫn có thể dễ dàng bỏ qua! Cũng chỉ vì điểm này, khiến trẫm bực mình! Người có suy nghĩ, có thủ đoạn, biết lòng người, biết đạo trời, âm hiểm mưu lược cũng không kém gì trẫm, vì sao hết lần này tới lần khác lại không có dã tâm? Phải biết rằng, trẫm khổ cực mới có được giang sơn này, tương lai chỉ có thể nhìn vào người...

- Chậm đã, chậm đã!

Nghe hoàng đế nói vòng vo, chủ đề lại muốn quay về chuyện cũ, Lâm Văn Vinh rất nhức đầu, vội vội vàng vàng ngắt lời:

- Hoàng thượng, ngài gọi ta tới, là vì nói việc này hả?

- Trẫm muốn nói cái gì?

Hoàng đế trừng mắt hỏi:

- Trong lòng trẫm, Thanh Tuyền và Tiên Nhi, cùng với giang sơn xã tắc của trẫm cũng trọng yếu như nhau. Lần sau nếu người còn dám dùng họ uy hiếp trẫm, trẫm nhất định chém đầu người, người nhớ đó?!

- Nhớ rồi, nhớ rồi!

Lâm Văn Vinh gật đầu lia lịa.

Hoàng đế hừ một tiếng, lạnh nhạt nói:

- Tối nay trẫm gọi người tới, đó là muốn nhắc người, việc vương huynh, tâm ý trẫm đã quyết, các người chớ ở sau lưng động tay chân.

“Lão nhân này chẳng lẽ có thể tính được, vừa rồi vừa thương lượng với lão Từ, làm sao ông ta biết được nhỉ?” Sau lưng Lâm Văn Vinh mồ hôi chảy ròng ròng, hạ giọng:

- Hoàng thượng, ngài đã quyết định việc gì, ta làm sao dám dám giở thủ đoạn?! Ta là người coi trọng thanh danh lắm!

- Coi trọng thanh danh là tốt!

Hoàng đế thở dài, trầm giọng nói:

- Người tuy lập được chút công lao, nhưng căn cơ còn kém lắm. Không thể tham công, khi cần phải kịp thời rút lui. Bây giờ văn võ triều đình, mọi ánh mắt đều nhìn vào người, người muốn có tư cách thái độ tốt, khiến tất cả mọi người biết tới, thì công lao sẽ là của người. Người không phải là tiểu nhân âm hiểm, không làm việc bỏ đá xuống giếng, lòng người tự nhiên cũng sẽ hướng về người. Lần này người bắc thượng chiến đấu, tay nắm binh quyền, có thể hô một tiếng vạn người nghe, trẫm cũng có thể yên tâm giao giang sơn này...

- Hoàng thượng, nói gì thế!

Trong lòng Lâm Văn Vinh rất sợ hãi, vội vàng ngắt lời ông ta:

- Đầy Thành vương ra Xuyên Bắc, ngài không sợ hấn mưu phản một lần nữa sao?!

Sắc mặt hoàng đế lạnh lùng:

- Trẫm sớm nói rồi, tâm ý trẫm đã quyết, việc này không cần người quản! Người chỉ cần yên tâm làm việc của người, tuyệt không cần lo phía sau!

Hai người nhất thời không nói gì. Thấy thời gian không còn sớm nữa, Lâm Văn Vinh muốn ôm quyền cáo lui, hoàng đế hừ một tiếng:

- Như thế nào, muốn đi rồi à?

Thấy sắc mặt lão gia tử chẳng tốt lành gì, Lâm Văn Vinh căng thẳng trong lòng:

- Hoàng thượng, ngài còn có chuyện dặn dò?

Lão hoàng đế không nhanh không chậm mở miệng nói:

- Trẫm vừa nói với người một kế hoạch, tính cả ta, trên đời này cũng chỉ có ba người biết thôi... Người nghĩ việc này ai cũng có thể nghe được sao?!

- Không thể nào?! Hoàng thượng, chẳng lẽ ngài muốn giết người diệt khẩu?!

Lâm Văn Vinh vô cùng thận trọng thăm dò.

- Trẫm thật ra cũng muốn diệt khẩu.

Thấy hần chớp chớp mắt nhìn mình, hoàng đế cười nói:

- Chỉ sợ hai vị công chúa không tha cho trẫm! Cũng tốt, tử tội của người có thể miễn, tội sống thì chạy không thoát được!

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc vài tiếng:

- Cái gì tội sống tội chết, hoàng thượng, ta nghe không hiểu lắm!

Lão hoàng đế thở dài, giọng nói trầm xuống:

- Một ngày nữa, trăm vạn hùng sư Đại Hoa ta là bắc thượng rồi, người hần còn nhớ chứ?!

Lâm Văn Vinh gật gật đầu:

- Đường nhiên nhớ rồi, đến cả ta là tên què mà cũng phải tòng quân nữa là!

- Tốt lắm!

Hoàng đế đứng lên:

- Lâm Tam, trẫm xá cho tên què người tử tội, nhưng người phải hứa một việc với ta!

- Chuyện gì?!

450. Chương 448: Đế Vương Chi Sư

Lâm Văn Vinh khó xử kêu lên:

- Lão gia tử, việc này quá khó khăn! Lý Thái tướng quân dong ngựa cả đời, chém giết người Hồ vô số, đến cả bộ dạng của Đột Quyết Khả Hãn như thế nào cũng chưa thấy qua, huống chi ta lần đầu tiên đi! Đừng nói bắt Đột Quyết Khả Hãn, chỉ cần có thể không bị Đột Quyết bắt, ta đã phải niệm A di đà phật rồi!

Nghe hần nói đáng thương như vậy, mặt làm ra vẻ bi thảm, hoàng thượng lắc đầu cười nói:

- Chưa xuất chinh, sao mà nói lời ử rữ như vậy! Người bắt Đột Quyết Khả Hãn không nổi, vậy người Đột Quyết muốn bắt người chẳng phải cũng khó khăn vô cùng sao? Trẫm chỉ hy vọng người lần này tòng quân, có thể làm tăng uy phong sĩ khí Đại Hoa ta, đảm bảo biên giới Đại Hoa an bình. Trong vòng mười năm không còn khói lửa chiến tranh nữa. Người có tự tin làm được không?

“Trong vòng mười năm không có khói lửa? Yêu cầu này quá cao! Nếu dễ dàng làm được như vậy, Lý Thái cũng sẽ không tay trắng bao nhiêu năm qua.” Lâm Văn Vinh cười khổ:

- Tự tin thì thật ra cũng có, nhưng làm được không thì ta không dám nói. Dù sao Đột Quyết không phải là Bạch Liên giáo!

- Không sao!

Hoàng đế phát tay:

- Trẫm tin người nhất định có thể làm được. Đối với người, trẫm rất tự tin, người trước giờ chưa từng khiến cho trẫm thất vọng!

“Vậy cũng chỉ có thể trách ta quá xuất sắc, ông quen thấy ta xuất chúng, tự nhiên không biết tư vị của thất bại.” Lâm Văn Vinh than thở.

Hoàng đế làm như không thấy gương mặt khổ sở của hần:

- Thủ hạ người có Hồ Bất Quy, Đỗ Tu Nguyên, Lý Thánh, còn có tên Hứa Chấn nữa, trẫm đều đã trọng thưởng. Những người này, người cứ yên tâm lớn mật sử dụng.

Lâm Văn Vinh miễn cưỡng cảm nghĩ ra mùi vị gì đó, nhú mồm:

- Hoàng thượng, ý của ngài là, còn có vài người ta không thể yên tâm dùng được?

- Trầm không nói gì cả, người tự mình nghi ngờ thôi.

Sắc mặt hoàng đế không thay đổi, chậm rãi nói tiếp:

- Trầm chỉ hy vọng người làm việc phải lưu ý mọi thứ, chớ tin người bừa bãi. Chớ để cho đại họa đến tận chân, lúc đó hối hận thì đã muộn!

- Lời này là ý gì?

Lâm Văn Vinh cố tình hỏi thêm nữa, nhưng lão gia tử tựa hồ không muốn nói chuyện nhiều, Lâm Văn Vinh nhất thời cũng không có biện pháp.

Lúc xuất cung, trăng đã lên đỉnh đầu rồi, Cao Tù còn đang ở cửa chờ hắt. Lâm Văn Vinh lười biếng ngả người ra:

- Cao đại ca, chúng ta mau về nhà một chút, Xảo Xảo chắc cũng đang nóng lòng chờ đợi. Về nhà đệ sẽ mời huynh uống trà ăn cao tra*!

(*một thứ bánh ngọt như bánh bông lan của ta)

- Được!

Cao Tù lên tiếng, nét mặt lộ ra chút khó xử:

- Lâm huynh đệ, có vị lão tiên sinh muốn gặp người!

Lâm Văn Vinh đã quyết định rồi, không muốn đợi một khắc nào, vội vội vàng vàng lắc đầu:

- Cái gì lão tiên sinh?! Ta bây giờ không gặp ai cả, chỉ nghĩ đến việc về nhà. Cao đại ca, huynh chuyển cáo hắt, nói ta bây giờ không rảnh, đợi ngày khác gặp cũng được mà!

Lời chưa dứt, liền nghe bên cạnh truyền đến một tiếng cười khê:

- Lâm đại nhân, người tuổi còn nhỏ, xem ra cũng làm cao thật đó!

Ở trước cửa cung gần tường thành, có một cái kiệu nhỏ, rèm vén lên, Cố Thuận Chương từ từ đi ra, bước đi chậm rãi, dáng vẻ tiêu sái, hướng về phía Lâm Văn Vinh gật đầu mỉm cười.

- Ái chà, thì ra là Cố tiên sinh, thất kính thất kính!

Lâm Văn Vinh vội vội vàng vàng ôm quyền, trộm nháy mắt với Cao Tù:

- Cao đại ca, huynh làm sao không sớm nói ra?! Nếu sớm biết là đế sư triệu kiến, Lâm Tam ta cho dù có bị chặt đứt cái chân này, cũng nhất định phải chạy như bay đến nơi để gặp! Khiến đế sư đợi lâu, tiểu tử xấu hổ, xấu hổ!

Cố Thuận Chương khê cười:

- Lâm đại nhân, người nói thật dễ nghe, chỉ sợ trong lòng oán giận lão nhân này không biết thời vụ, quấy rầy thời gian người cùng người nhà đoàn tụ. Tiếng xin lỗi này phải là do lão hủ nói ra mới phải.

- Không có chuyện đó, Cố tiên sinh quá khách khí rồi!

Lâm Văn Vinh vội vàng cười ha hả, thần thái thật là khiêm cung:

- Không biết đế sư triệu kiến tiểu tử, có gì nhắc nhở chỉ giáo không? Có gì ngài cứ nói ra!

Cố Thuận Chương chậm rãi đi tới vài bước, đến gần trước người Lâm Văn Vinh, ánh mắt chăm chú nhìn vào người hắt, lại không nói lời nào.

Lão nhân này sắc mặt bình thản, ánh mắt cười mà như không, bị lão nhìn thẳng, Lâm Văn Vinh nhất thời cả người mất tự nhiên, vội kéo Cao Tù đến:

- Cao đại ca, ánh trăng tối nay chói quá, huynh giúp ta che một chút đi!

Đế sư khê gật đầu, đột nhiên cười lên:

- Lâm đại nhân, có một vấn đề, lão phu chẳng biết có nên nói hay không!

- Cổ tiên sinh khách khí như vậy làm gì.

Ánh mắt lão nhân này như có lửa, giống như đánh giá một tên ăn trộm bị bắt quả tang, bị hắt nhìn soi mói một hồi lâu, Lâm Văn Vinh cũng có chút bực mình, cười hắc hắc vài tiếng:

- Ngài là đệ sư danh văn thiên hạ, đến cả hoàng thượng cũng phải nghe ngài. Ngài có chuyện gì, ta không dám không đáp?!

Cổ Thuận Chương lắc đầu mỉm cười:

- Lâm đại nhân, lão hủ một năm nay chỉ là du lịch bốn phương, nhưng chuyện về người, thì thiên hạ đã truyền tụng khắp các nơi từ lâu trà quán, ta nghe được cũng không ít. Lão hủ rất tò mò, trên đất nước Đại Hoa chúng ta, ai lại có thể dạy được một nhân tài kiệt xuất như người nhỉ? Đại nhân quê quán nơi nào, có thể kể lại cho lão hủ biết không?!

- Tiểu tử là người Kinh Sở, gia đình thất lạc, còn sót lại một mình ta. Tuổi thiếu niên ta đã xuất ngoại du lịch, nhiều năm chưa về cố hương, đến cả quê quán mình cũng không nhớ rõ nữa... xấu hổ, xấu hổ quá!

Lâm Văn Vinh làm vẻ than thở, những lời này, hẳn đã sớm học thuộc lòng từ lâu, lúc trước khi vào Tiêu gia, cũng nói với phu nhân một lần.

- Thì ra là người Kinh Sở.

Cổ Thuận Chương khẽ gật đầu:

- Lão hủ vốn tưởng rằng, người là đến từ núi Thái Sơn chứ...

- Cái gì, ngài nói cái gì?

Lâm Văn Vinh kinh hãi biến sắc:

- Cổ tiên sinh, cái gì Thái Sơn, ngài nói rõ ràng một chút nào!

Thấy hấn thần sắc khẩn trương, Cổ Thuận Chương cười vẻ có lỗi:

- Lão hủ cũng nghe nói, không biết thật giả, người đừng để trong lòng nhé

Mặt mày Lâm Văn Vinh trắng bệch, lòng bàn tay đầy mồ hôi, cố gắng trấn định mình:

- Cổ tiên sinh, việc này nghe ai nói? Ngài kể lại một chút, ta chưa từng nghe qua!

Cổ Thuận Chương khẽ gật đầu:

- Ta đi du lịch Cao Ly, nghe được sự tích của người được truyền đến tận đó, việc người đưa ra ý tưởng nhất thể liên hoành, khiến cho cả Cao Ly dậy sóng. Về thân phận lai lịch của người, không ai rõ ràng, có người nói người là một quý tài do Đại Hoa âm thầm bồi dưỡng ra, cũng có người nói người là du học từ Tây Dương trở về, còn có người độc mồm, nói người là thủy quái từ Huyền Vũ hồ ở Kim Lăng biến thành. Ái chà... những lời đồn này, lão phu làm sao tin được chứ?! Sau này, lão phu nói chuyện với một vị kỳ nhân Cao Ly, vị kỳ nhân đó tính toán, liền nói người sinh ra ở Thái Sơn!

“Chẳng lẽ là thầy tướng số tiên sinh?! Thiên hạ có chuyện như vậy sao?” Lâm Văn Vinh trước giờ không tin việc này, hấn vô cùng thận trọng:

- Cổ tiên sinh, vị Cao Ly kỳ nhân mà ngài nói, hẳn là người Cao Ly à?!

- Ta chưa từng hỏi việc này.

Cổ Thuận Chương lắc đầu nói.

- Hấn là nam hay là nữ? Bao nhiêu tuổi rồi? Tên gọi là gì?!

Cổ Thuận Chương cẩn thận nói:

- Thật ra ta không chú ý...

Thấy Lâm Văn Vinh mở to hai mắt nhìn nhìn mình, Cổ tiên sinh vội vàng cười nói:

- Người chớ hiểu lầm, lão hủ nói chuyện với vị kỳ nhân này đều là cách một tấm rèm, mọi việc do người khác truyền lại, đến cả mặt mũi lão hủ cũng chưa nhìn thấy!

“Không thể nào? Vị kỳ nhân nào mà kiêu kỳ như vậy?!” Lâm Văn Vinh nhất thời có chút thất vọng:

- Cổ tiên sinh, ngài đến cả mặt mũi của hần cũng chưa nhìn thấy, làm sao biết được hần là Cao Ly kỳ nhân?!

- Truyền thuyết nói là vị kỳ nhân này tinh thiên thông địa, biết việc trăm năm trước, năm trăm năm sau. Việc này đã sớm nghe đồn ở Cao Ly, lão hủ cũng mộ danh mà đến.

Cổ tiên sinh nói tiếp:

- Lão hủ tuy tự cho là đọc sách vạn quyển, nhưng trước mặt vị kỳ nhân này lại chiếm không được nửa chút tiện nghi, ngược lại thường xuyên bị hần áp đảo! Nhân dịp này, người cũng là người rất có danh tiếng ở Cao Ly, ta liền nhân cơ hội này thỉnh giáo vị kỳ nhân đó về lai lịch người. Mới đầu hần không muốn nói, sau biết được ta đến từ Đại Hoa, hần liền tính toán một lúc, sau đó mới nói người đến từ Thái Sơn. Nhưng ta hỏi lại những việc khác, hần lại không chịu nói gì hơn!

“Chẳng lẽ thật là thần nhân?” Lâm Văn Vinh ồ một tiếng, thở dài:

- Chờ ta bắc thượng trở về, ta cũng tới Cao Ly bái phỏng vị kỳ nhân này, xem hần có phải là thật sự tính toán được tương lai không.

- Hần là sẽ không làm người thất vọng.

Cổ Thuận Chương gật đầu mỉm cười:

- Nhưng người cần phải làm gấp một chút, chớ đợi cho Cao Ly bị Đông Doanh công hãm rồi, lúc ấy cái gì cũng đã muộn.

- Biết, biết...

Lâm Văn Vinh cười hì hì:

- Ta là thống soái trung dũng quân Đại Hoa, vạn nhất mà Cao Ly bị công hãm, ta còn lo lắng hơn ngài nhiều chứ.

- Lo hả?!

Cổ Thuận Chương cười thật thần bí:

- Lâm đại nhân quá khách khí rồi! Người Cao Ly khẩn cấp, người Đông Doanh khẩn cấp, nhưng tuyệt sẽ không phải là Lâm đại nhân khẩn cấp! Chuyện tốt người ông đắc lợi như thế nào, tìm đâu mới ra đây?!

“Đế sư quả là đế sư, ánh mắt quả nhiên thâm độc!” Lâm Văn Vinh cười ha hả vài tiếng, trên mặt hiện ra vài phần đắc ý.

Nụ cười Cổ Thuận Chương dần tắt đi, sắc mặt trở nên nghiêm túc:

- Lâm Tam, có một việc, lão hủ hy vọng người có thể trả lời ta.

Bỗng sự thay đổi sắc mặt của lão nhân này, còn vượt qua cả lão gia tử nữa! Lâm Văn Vinh gật đầu:

- Cổ tiên sinh xin giảng!

Cổ Thuận Chương thở dài, ánh mắt mông lung, rồi ung dung mở lời:

- Lần này đại chiến với Đột Quyết, người rút cuộc nắm chắc thủ thắng không?!

“Vấn đề này ai dám trả lời?” Lâm Văn Vinh nhún vai, ra vẻ như bất lực nói:

- Cổ tiên sinh, ngài không phải làm khó ta sao? Vấn đề này ngài hỏi Lý Thái thượng tướng quân đi!

Cổ Thuận Chương lặng lẽ lắc đầu, cười khổ nói:

- Vấn đề này, ta đã hỏi lão hơn ba mươi năm rồi, kết quả thì người cũng thấy được rồi! Bây giờ có người tông quân xuất chinh, làm lão hủ tăng thêm vài phần hy vọng, bằng vào học vấn của người, nếu không phải

đại thắng, người Đột Quyết cũng tuyệt đối chiếm không được chỗ tốt. Ta chỉ hy vọng người có thể trả lời ta một câu, trận này, người rốt cuộc nắm chắc được bao nhiêu phần?

- Muốn ta thành thật trả lời hả?

Lâm Văn Vinh gơ hai tay lên than, bất lực nói:

- Cổ tiên sinh, không giấu ngài, ta nửa phần cũng không chắc! Đây là lần đầu tiên ta giao thủ với người Hồ... Cho ta mười năm, không biết chừng có chút hy vọng!

Cổ Thuận Chương lắc đầu thất vọng:

- Mười năm thì không có khả năng, người chỉ có năm tháng thôi! Bây giờ xuất binh không giống như ngày xưa, hưng suy của Đại Hoa phụ thuộc vào thành bại trận này. Nếu thắng, Đại Hoa sẽ uy danh thiên cổ, vạn thế lưu danh. Nếu thất bại, Đại Hoa sẽ phân liệt, không còn quốc gia gì nữa!

“Nghiêm trọng như vậy sao? Đại Hoa và Đột Quyết giao chiến hơn mười năm nay, chẳng phải là thua nhiều thắng ít sao, làm sao không thấy phân liệt?!” Hần hừ một tiếng khó hiểu.

- Người cũng biết, hoàng thượng tại sao vội vã động thủ với Thành vương chứ?

Cổ Thuận Chương hít nhẹ một hơi:

- Chỉ sợ thân thể hần...

Hần cảm khái, đổi chủ đề.

- Cổ tiên sinh, ngài nói ngược rồi, rõ ràng là vương gia mưu phản, tất cả mọi người trên điện đều thấy, ngài nói sao lại nói hoàng thượng động thủ với Thành vương?!

Lâm Văn Vinh quỳ biện.

- Thật không?!

Cổ Thuận Chương thần sắc không thay đổi, bình tĩnh nói:

- Thân phận Triệu Vũ, người còn không rõ ràng sao?!

Hần vừa hỏi việc này, bao hàm nhiều ý lăm, Lâm Văn Vinh nắm chặt hai tay, lòng bàn tay đổ mồ hôi ướt đẫm. Thân phận thực của Triệu Vũ, chỉ có hoàng thượng biết, tính cả Thành vương và mình, tổng cộng cũng chỉ có ba người, Cổ Thuận Chương sao lại biết được chứ? Đế sư này, rốt cuộc là có địa vị gì đây?!

- Chớ kinh ngạc!

Cổ sư thở dài:

- Triệu Vũ đó, đó là ta tự mình đề cử cho hoàng thượng đó.

- Ngài đề cử hả?!

Lâm Văn Vinh cả kinh nói không ra lời.

Cổ Thuận Chương cười khổ:

- Nói chính xác là tiên hoàng tuyển, rồi để ta ra mặt, đề cử cho hoàng thượng!

“Tiên hoàng?!” Lâm Văn Vinh hít một luồng khí lạnh: “Tiên hoàng muốn hại con ruột mình?! Thế giới này quá điên khùng rồi!”

Cổ Thuận Chương thở dài, hàm râu bạc bay theo gió, ánh mắt lóe lên:

- Sự thật, mấy năm trước, ta cũng giống như người, khó có thể giải thích được hành động của tiên hoàng!

- Đúng là rất khó giải thích!

Lâm Văn Vinh không kìm được phải than dài.

- Khi tiên hoàng còn sống, nhìn bề ngoài, có vẻ coi trọng Thành vương hơn, lúc nào cũng khen hắn, thiên hạ đều nghĩ rằng, ngôi vị hoàng đế này ngoài Thành vương ra thì không còn ai khác. Sự thật không phải như thế. Hoàng thượng coi trọng cả hai vị hoàng tử, chỉ có điều cách đối đãi khác biệt mà thôi. Thành vương thông minh khôn ngoan, thanh thế cực thịnh, tiên hoàng theo tính cách hắn, đưa hắn lên cao, rồi quan sát cử chỉ của hắn. Còn Nhị hoàng tử năm đó cũng chính là đương kim hoàng thượng, tâm tư lại rất kín đáo, trung trinh ẩn nhẫn, tiên hoàng cũng không bạc đãi ngài, âm thầm bồi dưỡng, lặng lẽ cho ngài chấp chương thực quyền. Tâm ý của tiên hoàng, là muốn trong hai người này, ai tốt hơn thì tuyển! Còn hai vị hoàng tử ai cũng có điểm đặc sắc, luôn luôn minh tranh ám đấu* với nhau, khiến tiên hoàng nhất thời khó có thể quyết định!

(* Đấu với nhau từ trong tối đến ngoài sáng)

Thì ra là như vậy, mấy năm trước Thành vương huy hoàng, cũng chỉ là một loại ảo tưởng mà tiên hoàng dựng nên, nói như vậy, tâm cơ của lão hoàng đế quả là tổ tông thiên hạ.

- Tiên hoàng muốn chọn lựa hoàng tử vĩ đại nhất, vậy việc này có liên quan gì tới việc phái người âm thầm ở bên cạnh?!

Lâm Văn Vinh khó hiểu.

- Đừng vội, nghe ta nói tiếp.

Cố Thuận Chương lắc đầu than nhẹ:

- Lão hủ năm đó thân là đế sư, cũng được ở bên người tiên hoàng, chính bởi vì việc này, hai vị hoàng tử đều cố cực lực thân cận ta. Dưới tình hình này, tiên hoàng liền ngầm chọn lựa vài vài tên mật vụ, đưa cho ta để giới thiệu cho hai vị hoàng tử. Sau khi nhị vị hoàng tử khảo sát những người này, đều rất hài lòng, lại sai những người này, tới trận doanh đối phương nằm vùng!

Lâm Văn Vinh nghe thế mồ hôi lạnh túa ra, vô cùng thận trọng hỏi:

- Chàng còn coi chúng thiếp là người ngoài sao?!

- Không phải, không phải!

Nhìn Thanh Tuyền nước nở, trước sự tấn công dạt dào tình yêu thương đầm thấm này, Lâm đại nhân nhất thời mềm xèo:

- Thanh Tuyền, không phải như vậy đâu, ta lo cho nàng, sợ nàng thấy thư này, trong lòng khó chịu. Nàng nhìn xem, đây chẳng phải đúng như ta lo lắng sao?

Lạc Ngưng vội vàng đỡ lấy Tiêu tiểu thư, nhẹ giọng nói:

- Đúng vậy. Tỷ tỷ. Đại ca cũng sợ tỷ đau khổ, mới giấu phong thư này. Chàng tuy lầm lỗi, nhưng tấm lòng không tệ, nếu không lo cho tỷ, làm sao lại rút đầu rút cổ, sợ tỷ biết được?

“Ngưng Nhi giỏi thật, cuối cùng nàng cũng biết nể mặt tướng công!” Lâm đại nhân kích động vô cùng.

- Thiếp biết chàng lo cho thiếp.

Tiêu Thanh Tuyền liếc mắt nhìn Lâm Văn Vinh, nước mắt lã chã:

- Chỉ là, thiếp không muốn chàng lừa thiếp như vậy...!

Thấy tỷ tỷ tức giận, Lạc Ngưng vội vàng đưa mắt cho đại ca, Lâm Văn Vinh và Tiêu Thanh Tuyền có cảm tình máu thịt tương liên, vừa thấy Thanh Tuyền khóc thảm thiết, hấn giữ chặt tay Tiêu tiểu thư, thì thầm:

- Thanh Tuyền, việc này ta vốn không nên lừa nàng. Chỉ là nàng cũng biết, trong mỗi người đều có một vài thứ thuộc loại bí mật của riêng mình, bí mật nho nhỏ loại này không thể nói với bất luận kẻ nào...

“Cái gì gọi là bí mật nhỏ?” Tiêu tiểu thư hừ một tiếng: “Chàng còn có bí mật gì mà ta không biết? Chỉ là chàng tự mình bịt mắt mà thôi.”

- Chuyện này chỉ do một lần ngoài ý muốn, ta tạm thời chưa nói cho nàng, cũng chỉ là vì lo không biết làm cách nào mới có thể làm cho chuyện này ảnh hưởng thấp nhất với nàng... Nàng cũng biết, trong lòng ta, nàng vĩnh viễn là quan trọng nhất...

Hắn ôm Thanh Tuyền vào ngực, vỗ nhẹ vai nàng, rồi lại trộm nhìn Ngưng Nhi, Xảo Xảo rồi há mồm nói không thành tiếng:

- Còn có các nàng nữa...

Xảo Xảo và Ngưng Nhi đồng thời đỏ mặt, đúng là đại ca không biết ngượng, vừa tức lại vừa yêu.

- Chàng lại lừa thiếp.

Tiêu tiểu thư dán mặt vào ngực hắn, nghe tim hắn đập, nước mắt trào ra, giọng nói êm ái:

- Đến cả việc lừa gạt thiếp, vào trong miệng chàng, cũng lại trở thành nghi cho thiếp. Lâm lang, thiếp cả đời đều dựa vào chàng, tánh mạng thiếp cũng là của chàng!

Thanh Tuyền chân tình thấm thiết, trong lòng Lâm đại nhân cảm động dạt dào, vội vàng an ủi:

- Chúng ta dựa vào nhau thôi. Chà, sự việc phát sinh đột ngột, ta không kịp chuẩn bị, bảo ta tùy tiện nói với nàng... Nàng lại là một bảo bối của ta, không thể xúc động được. Nàng nói, ta làm sao có thể nói được chứ?

“Đúng là nghiệt chướng!” Bị hắn đưa vào mê hồn trận, thân thể Tiêu tiểu thư mềm nhũn ra, niềm vui dâng lên trong lòng, nàng không sợ vung kiếm giết địch, đánh cả thiên hạ, duy độc chỉ sợ có mấy câu đường mật của lang quân mình.

- Mặc dù không thể mở miệng, chàng cũng không thể bỏ qua.

Tiêu Thanh Tuyền thở dài:

- Thiếp là người từng trải, chuyện phúc trung hữu tử này, không thể đùa giỡn như vậy. Đó là tánh mạng trinh khiết của một nữ tử đó! Huống chi, đó cũng là huyết mạch Lâm gia ta, chàng thật có thể nhẫn tâm sao?

- Nhẫn tâm hay không thì cũng không có biện pháp a!

Lâm đại nhân hít sâu một hơi:

- Trong mắt ta, nàng mới là quan trọng nhất. Giữ một ngàn tòa thành trì, cũng không đổi được một lão bà tốt như vậy... Lão bà, nàng nói tên con chúng ta sẽ là gì?!

Lạc tiểu thư và Xảo Xảo đứng bên cạnh nghe thế văng đầu hoa mắt. Đại ca làm gì thế này, vô duyên vô cớ làm sao lại nhắc tới việc đặt tên bảo bảo? Các nàng đâu biết đây là đại pháp di đời mục tiêu của Lâm Văn Vinh, trăm lần không sai được.

Quả không sai, đã nghe Tiêu tiểu thư mở miệng rồi:

- Bây giờ thiếp và chàng đang nói chánh sự, chàng lại đánh trống lảng hử. Chuyện này, chàng nói phải làm sao bây giờ?!

- Ai biết được! Tới đâu tính tới đó đi! Dù sao việc này cũng không phải ta tự nguyện, ta cũng bị oan mà.

Hắn híp mắt nhìn trộm thần sắc của Tiêu tiểu thư, vẻ mặt cũng ra vẻ bất cần.

- Sao lại như vậy được?!

Tiêu tiểu thư đứng lên, thần sắc có chút tức giận:

- Huyết mạch Lâm gia ta, sao để mặc cho lưu lạc ở quê người, mà lại lưu lạc ở nước ngoài nữa chứ? Việc này tuyệt không thể được!

Lâm đại nhân bị ai nói:

- Ta coi chắc phải vậy rồi. Thanh Tuyền, có các nàng rồi, cả đời này ta cũng đã thỏa mãn, rốt cuộc cũng không muốn có thêm gì nữa đâu.

- Không được!

Tiêu tiểu thư ngữ khí rất kiên định, đột nhiên giữ chặt tay hắn:

- Nam chủ ngoại, nữ chủ nội. Việc này không đại khái được đâu, để thiếp tự mình viết một phong thư, giao cho Cao Ly.

- Đừng, việc này mà làm thì ta khó mở miệng lắm, người khác khẳng định không tin ta trong sạch đâu.

Lâm Văn Vinh mặt mũi âu sầu, cự tuyệt hảo ý của Thanh Tuyền.

- Đã làm như vậy mà còn bảo ai là trong sạch nữa?!

Thấy phu quân mình cứ chần chừ, Tiêu tiểu thư cũng nóng nảy:

- Việc này cứ quyết định như vậy đi. Lâm lang, đợi khi bắc thượng trở về, chàng tự mình đi Cao Ly một chuyến.

- Làm sao như vậy được?

Lâm đại nhân đầu to như cái trống:

- Ta không đi Cao Ly, nơi đó núi cao nước sâu, rượu thì nhạt nhẽo, đồ ăn khó nuốt...

- Chàng không đi hử?!

Tiêu tiểu thư nước mắt trào ra:

- Tốt lắm, thiếp thay chàng đi... Đứa con trong bụng ta sẽ biết cha nó đầy đoạ mẹ lẫn con như thế nào!

“Uy hiếp kiểu này quả là quá đáng!” Lâm đại nhân lập tức giãy nảy:

- Thanh Tuyền. Nàng đừng dọa ta. Được, được, ta đi, ta nhất định đi! Không phải chỉ là Cao Ly, ta đi đâu rồi cũng sẽ trở về.

- Đây là chàng tự mình nói đó nghe!

Tiêu tiểu thư hừ một tiếng nói:

- Thiếp không dùng con ép chàng đâu!

- Đúng, đúng... là ta tự mình nói.

Lâm đại nhân than thở:

- Thanh Tuyền, nàng không phải làm khó ta sao?

Xảo Xảo và Ngưng Nhi hồ nghi nhìn nhau, trực giác có chút không đúng. Việc này làm sao lại xoay ngược lại thế nhỉ, lại biến thành tỷ tỷ khẩn cấp, đại ca lại không vội.

- Ngưng tỷ tỷ...

Xảo Xảo trộm kéo ống tay áo Ngưng Nhi:

- Ta thấy hình dáng đại ca, tựa hồ không phải làm khó, mà như là đắc ý!

- Ủ!

Ngưng Nhi nháy mắt thần bí:

- Không thể nói, không thể nói, thủ đoạn của đại ca, chẳng lẽ muội chưa chứng kiến sao?!

Việc này xem như đã giải quyết xong, thấy hình dáng hần vẫn còn nhăn nhó, Tiêu tiểu thư vừa bực mình vừa buồn cười:

- Lâm lang, sao thế, thiếp an bài như vậy mà vẫn chưa hài lòng sao?!

- Không phải, không phải...!

Lâm Văn Vinh vội vàng hít mạnh:

- Chà, Thanh Tuyền, nàng quả là quá nhân hậu, ta lấy được nàng, thật sự là phúc phận tu luyện mấy kiếp.

Tiêu Thanh Tuyền liếc mắt nhìn hần, sắc giọng:

- Khinh thiếp không biết trong lòng chàng đang suy nghĩ cái gì sao? Chiếm tiện nghi của thiếp, thấy ghét!

- Sao lại nói thế?

Lâm Văn Vinh ôm eo nàng, khẽ nói:

- Thanh Tuyền, nàng đối đãi với ta thật tốt quá, sau này ta nhất định nghe nàng dạy. Nàng bảo ta đi sang đông, ta tuyệt không đi sang phía tây!

- Ai thua ai thắng, cũng thật khó nói!

Thấy trong mắt Tiêu tiểu thư có chút ý cười, Xảo Xảo thì thầm than nhẹ, nhìn đại ca và tỷ tỷ, thật sự là một đôi cực kỳ ăn ý!

Nói xong vài câu nữa, Tiêu Thanh Tuyền mở vết thương hần ra kiểm tra cẩn thận. Thuốc Tàn Tiên Nhi dùng cho hần quả nhiên rất kỳ diệu, không chỉ da thịt đã kết sẹo, đã đơm da non, đến cả xương gãy rời, cũng dần hồi phục rất nhanh chóng. Tiêu tiểu thư vô cùng cẩn thận ần ần vài cái, lúc này mới gật đầu nói:

- Hai ba ngày nữa, là có thể đi thử rồi.

- Thật sao?!

Lâm Văn Vinh mừng rỡ, quả nhiên thuốc tốt, lúc này mới có mấy ngày, mà có thể hoạt động được rồi.

- Chàng cũng chớ đắc ý.

Tiêu tiểu thư nói khẽ:

- Sau khi xuống đất chỉ có thể tự do hoạt động chút ít thôi, không thể làm việc nặng, qua sáu bảy ngày, mới có thể đi lại được... Nhớ phải từ từ thôi!

- Biết, biết...

Có những lời này của Thanh Tuyền, Lâm Văn Vinh vui mừng vô cùng. Mang theo cái chân gãy này, đi đến chỗ nào đều cũng rất bất tiện, huống chi lần này lại đi chiến đấu ở phương bắc, đó là một việc liên quan đến tính mạng, lành lặn sớm ngày nào, hẳn lại càng yên tâm hơn ngày đó.

Tiêu tiểu thư mắt ửng đỏ, dịu dàng bảo:

- Chỉ là, thương thế chàng như vậy, cũng chỉ có thể từ từ hồi phục dọc đường hành quân. Trong quân đều là nam tử tay chân thô kệch, ai có thể chăm sóc cho chàng đây?!

Lâm Văn Vinh vội vàng lau nước mắt trên mặt nàng, cười nói:

- Sợ cái gì, mạng ta trước giờ lớn lắm, lăn lộn bụi đường ngược lại còn lành lặn nhanh hơn. Hơn nữa, đại quân hành trình đến biên quan cũng mất thời gian khá dài, đến cả chân heo lúc đó cũng liền lại thôi.

Tiêu tiểu thư nghe thế liền buồn cười, sáng giọng nói:

- Cái gì chân heo, nói linh tinh. Chàng có thương tích trong người, không thể so được với binh sĩ bình thường, phải tìm một người chăm sóc chiếu cố cho chàng mới được.

- Tỷ tỷ, muốn tìm người chiếu cố tướng công trong quân cũng không phải không có ai!

Lạc Ngưng chớp chớp mắt, nói chậm chậm.

Ánh mắt Tiêu Thanh Tuyền rực lên, giữ chặt tay nàng:

- Ngưng Nhi, muội nói tới Từ Chỉ Tình hả?!

Lạc Ngưng nhẹ nhẹ gật đầu:

- Với tính tình cẩn thận của Từ tỷ tỷ, chỉ cần cô ta nguyện ý, nhất định sẽ chăm sóc đại ca chu toàn.

- Được!

Tiêu Thanh Tuyền gật gật đầu:

- Ngưng Nhi, ngày mai ta liền tự mình tới doanh trại của Lý Thái, bái phỏng Từ tiểu thư!

Với quan hệ bây giờ của ta và Từ Chỉ Tình, nàng hận không được ăn tươi nuốt sống ta, làm sao có thể chiếu cố ta được? Hơn nữa, chẳng lẽ không có đàn bà là ta không thể sống?

- Không cần thiết!

Lâm Văn Vinh phát tay:

- Thanh Tuyền, nàng đừng đi, với thân phận của nàng, không thích hợp đi cầu cạnh người khác...

Tiêu tiểu thư lắc đầu nói:

- Lâm lang, chỉ cần chàng có thể bình yên vô sự, cho dù ta chết cũng nguyện ý, huống chi một thân phận công chúa nhỏ nhoi!

- Sai rồi!

Lâm Văn Vinh mỉm cười vuốt ve gương mặt nàng:

- Nàng bây giờ không phải chỉ là công chúa, còn là Đại phu nhân của Lâm gia. Lâm Văn Vinh ta cười cũng cười được, khóc cũng khóc được, nhưng bảo hạ mình thì vĩnh viễn sẽ không làm. Lâm gia ta đời đời kiếp kiếp, con cháu muôn đời, đều làm người đứng thẳng, chẳng khom lưng đi cầu cạnh người khác, đó không phải tác phong của ta.

Hắn nói mà hào khí cao ngút tận mây xanh, mấy vị phu nhân rất hiếm khi thấy thần thái hắn như vậy, nhất thời vừa kính lại vừa yêu, Ngưng Nhi lo lắng vội nói:

- Nhưng, đại ca, Từ tỷ tỷ không phải người ngoài...

Lâm Văn Vinh mỉm cười, ngắt lời nàng:

- Từ tiểu thư chính là quân sư của ba quân, sự vụ bận rộn, chuyện của đại quân hơn mười vạn đã làm cô ấy bận ngập đầu, sao có thể bảo chiếu cố ta?! Hơn nữa, ta đi chiến đấu, không phải đi hưởng thụ, những việc sinh hoạt bình thường, há có thể để cho người khác lo lắng? Ta đem theo Cao Tù, còn có Hứa Chấn, Hồ đại ca, Đỗ đại ca toàn là những huynh đệ sinh tử, có họ là đủ rồi!

- Lâm lang...

Tiêu Thanh Tuyền còn muốn nói gì, Lâm Văn Vinh phát tay, cương quyết nói:

- Nam chủ ngoại, việc này nghe ta.. nếu ai sau lưng ta đi cầu xin người khác, ta tuyệt không tha thứ!

Lời này nói rất nặng, hắn ngày thường hi hi ha ha, lúc nào cũng ngọt ngào êm ái với mấy vị phu nhân, chưa từng nói qua lời nào dữ dằn như vậy. Lúc này lại giở mặt như thế, đến cả Tiêu tiểu thư cũng không dám làm ngược ý hắn. Ba vị phu nhân nhất thời im thin thít không nói gì. Ngưng Nhi ghé tai hắn, âu yếm bảo:

- Đại ca, nếu Chỉ Tình tỷ tỷ nghe huynh nói những lời này, chỉ sợ sẽ thương tâm chết đó.

Lâm Văn Vinh lạnh lùng nói:

- Thương tâm cũng được, ta không quan tâm. Ngưng Nhi, nàng không được mặt cáo...

- Tướng công, xem huynh nói gì thế.

Thanh âm Lạc tiểu thư phát run:

- Muội làm sao dám mặt cáo với Từ tỷ tỷ, muội sợ huynh đánh muội mà...

Mặt Ngưng Nhi đỏ như bô phẩn, khiến Lâm đại nhân nhìn trân trân, tim đập thành thịch: “Tiểu hồ ly này, lại câu dẫn ta phạm sai lầm nữa rồi!” Lâm Văn Vinh hít một hơi, hôn một phát lên mặt Ngưng Nhi, coi như trả thù.

Vốn định đến thăm Ngọc Nhược, nhưng nghe nói tỷ muội các nàng và Tiên Nhi đi về bên Tiêu gia, bận rộn lo việc sửa lại nhà cửa, nên cũng chẳng đi nữa.

Trên người hắn có thương tích. Hai ngày nay lại vừa bắt người vừa chiến đấu, thật vô cùng khốn đốn, được dưới mấy vị phu nhân hầu hạ, chẳng mấy chốc chìm vào giấc ngủ. Chỉ là trong lúc ngủ mơ màng màng, vẫn luôn có cảm giác bất ổn, tựa hồ có việc gì đó chưa làm.

Sáng sớm hôm sau, còn đang mơ màng màng mắt nhắm mắt mở, những cây nến chỉ còn lại có cái bấc đèn bên trong, ngoài cửa sổ trời vẫn còn tối tăm. Đêm qua Tiêu Thanh Tuyền vẫn còn ngủ bên người, chẳng biết khi nào đã biến mất rồi, đến cả Ngưng Nhi và Xảo Xảo cũng không thấy nữa.

- Không xong!

Lâm đại nhân vỗ mạnh vào trán:

- Ta làm sao quên việc này được chứ?!

452. Chương 450: Tổng Biệt

Hắn muốn mặc vội quần áo, tay chân khua loạn. Dưới lầu có tiếng bước chân lẹ xẹp vọng lại. Một tiểu nha hoàn vén rèm tiến đến:

- Tam ca, huynh gọi muội ... á ... huynh ... sao huynh không mặc quần áo?

Tiểu nha hoàn nhìn hắn hét lên một tiếng, mặt đỏ bừng, vội vội vàng vàng che mặt lại, kêu một tiếng rồi lui đi ra ngoài.

“Kêu loạn cái gì, không thấy trên người ta còn đang mặc khố hay sao, chân vẫn còn có mang tất mà?! Hơn nữa, cho người xem vài lần, rõ ràng là người chiếm tiện nghi, làm sao ngược lại oán giận ta cơ chứ?” Hấn vừa bực mình vừa buồn cười, quay ra phía sau rèm nói với tiểu nha hoàn:

- Hoàn Nhi, muội làm sao lại ở chỗ này?!

Hoàn Nhi vùi khuôn mặt nhỏ nhắn vào sau rèm, cúi đầu không dám nhìn hấn, thanh âm nhỏ như côn trùng kêu:

- Tam ca ... huynh ... huynh mặc quần áo vào trước đi?

“Nói gì thế!” Lâm đại nhân trợn mắt nhìn: “Nếu ta có thể tự mình mặc, còn gọi người tới làm gì?”

Hoàn Nhi cũng ý thức không ổn, Tam ca là thương binh, bảo hấn tự mình mặc quần áo, quả thật làm khó hấn.

- Tam ca, hay là... muội... muội nhắm mắt lại hầu hạ huynh.

Hoàn Nhi khẽ nói, gương mặt đỏ hồng lên. Tiểu nha đầu này ở Tiêu gia chuyên môn hầu hạ tiểu thư và phu nhân, bây giờ bắt nó hầu hạ một người đàn ông, cũng thật không thỏa đáng.

“Hừ, ta tự mình làm vậy!” Lâm đại nhân hoàn toàn tuyệt vọng, hầm hừ một lúc lâu, mất bao nhiêu thời gian, cố mặc áo, mồ hôi ròng ròng. Hoàn Nhi nhìn thế không đành lòng, cố nén thẹn thùng nói nhỏ:

- Tam ca... muội ... muội giúp huynh mặc quần áo ... người ... huynh đừng khi dễ ta.

Lâm đại nhân hít một hơi: “Thanh danh của ta đã bị đồn đại sai lầm đến bước này sao. Đến cả tiểu nha đầu này cũng phải đề phòng ta.”

- Hoàn Nhi, muội nói đùa rồi?!

Về mặt Lâm Văn Vinh đau khổ:

- Nhìn ta là một tên què như vậy, muội không khi dễ ta đã là tốt rồi, ngược lại sao ta khi dễ muội được cơ chứ.

- Hì hì...

Tiểu nha hoàn khẽ cười một tiếng, nén ngượng ngùng, vô cùng cẩn thận hầu hạ hấn mặc trường bào, lại cẩn thận vuốt lên quần áo hấn rồi nói:

- Tam ca, công chúa và các vị tiểu thư có việc gấp, sáng sớm đã xuất môn đi rồi, Đại tiểu thư sợ huynh không có ai bên người hầu hạ, bảo muội đến đây.

- Đã đi rồi? Tiến phu nhân hả?!

Lâm Văn Vinh thì thầm hỏi.

- Huynh... huynh làm sao biết được?!

Hoàn Nhi hơi giật mình, vội vàng liếc mắt nhìn hấn, lại hơi cúi đầu:

- Tam ca, huynh chớ buồn, là phu nhân không cho phép nói với huynh, mấy vị tiểu thư cũng phải nghe người.

- Đi như vậy sao?

Lâm Văn Vinh có vẻ tức giận, uất hận kêu lên:

- Đến cả việc này cũng gạt ta! Chẳng lẽ là càng về sau, ta lại càng trở thành người ngoài của Tiêu gia hay sao?

“Tam ca nổi giận rồi, mặt đen như than ấy!” Hoàn Nhi bị dọa không dám nói gì, đành ầm ục cúi đầu.

- Hoàn Nhi... xin lỗi...!

Thấy tiểu nha đầu rơm rớm nước mắt, Lâm Văn Vinh vội vàng xin lỗi, tươi cười:

- Những lời này không phải nói với muội. Phu nhân đi lâu chưa?!

Hoàn Nhi ồm một tiếng, lau đi nước mắt, nhìn sắc trời, dịu dàng nói:

- Cũng gần nửa canh giờ.

“Gần nửa canh giờ?” Lâm Văn Vinh lắc đầu than thở, khoát khoát tay nói:

- Muội gọi Cao Tù nhanh chóng tới gặp ta, thuận tiện chuẩn bị luôn cho ta một cái xe ngựa!

Hoàn Nhi nghe lời, vội vội vàng vàng rời đi. Một thoáng sau liền thấy Cao Tù vội vàng xông vào:

- Lâm huynh đệ, người tìm ta?

- Cao đại ca, đệ muốn đi thành nam.

Lâm Văn Vinh vỗ vai hắn, không nói gì chỉ cười khổ:

- Tiêu phu nhân đi rồi!

Trời còn chưa sáng, những quán xá hai bên đường vẫn đóng chặt, dân chúng phần đông còn đang trong giấc mộng. Những âm thanh lọc cọc phá tan sự tĩnh lặng của sáng mai, một cái xe ngựa lớn chạy dọc theo con lộ, đi thẳng xuống cửa nam.

Ra khỏi thành, không khí có vẻ rét buốt hơn vài phần. Những giọt sương xuân kết tụ ở khắp nơi, tuần mã chạy nhanh trên đường, thở phì phò ra hơi nóng, trong nháy mắt ngưng đọng thành hơi nước, tạo thành một dải nước long lanh dài giữa không trung.

Lâm Văn Vinh buồn bực, ngồi dựa vào xe ngựa không cười tiếng nào. Cao Tù vô cùng thận trọng hỏi han:

- Huynh đệ, người sao thế?! Sao mà âu sầu thế kia, đây không phải là tính cách thường ngày của người!

- Cao đại ca, đệ không hiểu.

Lâm Văn Vinh buồn rầu nói:

- Huynh nói phu nhân có phải là rất bất mãn đệ không? Làm sao bà lại đi chứ, mà lại cũng không nói cho đệ biết một tiếng? Đáng hận nhất là mấy lão bà của đệ cũng cùng nhau gạt đệ!

- Mắc gì lại bất mãn với người? Người ngẫm lại mà xem. Hai vị tiểu thư của Tiêu gia, không phải cũng sắp thành Lâm phu nhân cả hay sao? Phu nhân Tiêu gia chắc là thấy người bị thương, không muốn bắt người dậy sớm vất vả thôi.

Cao Tù vỗ vai hắn an ủi.

“Nhìn không ra lão Cao thô kệch này, thế mà cũng biết tâm lý ra phết!” Lâm Văn Vinh cười nói:

- Cao đại ca, trình độ nói chuyện của huynh càng ngày càng cao rồi đó, cũng không biết lừa được mấy vị phu nhân về nhà rồi?

- Cái gì mà phu nhân, mấy thứ đó khổ lắm?!

Cao Tù khinh thường phì một cái rồi nói:

- Lão Cao ta tự do tự tại, làm sao mà lại rước lấy các bà các mẹ về quẩn thúc chuyện tốt của ta? Hơn nữa, cóc ba chân* rất khó tìm, còn các bà các mẹ thì lại khó lòng thỏa mãn? Chỉ cần lão Cao ta nguyện ý, các muội tử trong lầu xanh, mỗi người đều là phu nhân cả, lão Cao ta một ngày đổi một cô, lại chẳng có gánh nặng gì!

(*cóc ba chân: từ lóng chỉ các cô nàng rất bốc lửa)

- Ha ha ha ha...

Lâm Văn Vinh nghe thế cười to, lão Cao này lý luận quả thật cực kỳ hấp dẫn.

Xe ngựa chạy rất nhanh, chỉ một lát sau, Cao Tù vén rèm nhìn thoáng qua, rồi ngạc nhiên nói:

- Huynh đệ, người xem kia. Kia không phải là công chúa và Đại tiểu thư sao?!

Trời đã mờ mờ sáng, xa xa có một trường đình nho nhỏ. Dưới ánh sáng mờ ảo, dáng vẻ tuyệt vời của vài nữ tử thấp thoáng hiện lên. Tiên Nhi cầm tay Xảo Xảo, Thanh Tuyền được Ngưng Nhi đỡ, Ngọc Sương và Ngọc Nhược đứng chung với nhau, các nàng hoặc đang suy tư, hoặc khóc khẽ, lặng lẽ nhìn về phương nam.

Một chiếc xe ngựa xinh xắn xa dần, trên con đường lớn sương mù bao phủ, từ từ biến mất trong mắt mọi người.

- Hay...

Thấy xe ngựa đó càng lúc càng xa, Cao Tù cũng nóng nảy, giục xe ngựa, dây cương rung lên, hai con tuấn mã đồng thời phát ra tiếng hí dài, rồi phi nước đại, phóng đi như bay.

Tần Tiên Nhi xoay người lại, thấy Cao Tù giục ngựa như thế, nhất thời kinh ngạc:

- Là Cao Tù?! Hắn đến đây làm gì?!

Tiêu Thanh Tuyền từ từ lắc đầu:

- Chỉ sợ không phải chỉ có Cao thống lĩnh, còn có tướng công chúng ta cũng đến. Ta biết không lừa được chàng mà!

- Mau nhìn.

Chỉ thấy Cao Tù giục xe ngựa lướt nhanh trên quan đạo, còn cách mình hơn mười trượng nhưng không hề dừng lại, mà cứ thế chạy tiếp, Xảo Xảo nghi hoặc hỏi:

- Chúng ta có cần gọi không?

- Chàng cố ý để cho chúng ta thấy đó.

Tiêu Ngọc Nhược nói nhỏ, trong mắt mờ lệ:

- Đúng là tên bại hoại xấu xa, là mẫu thân không cho chúng ta nói cho hắn, sao hắn lại trách trách chúng ta!

- Không đâu!

Nhị tiểu thư vừa chia tay với mẫu thân, mắt đã khóc đỏ lên rồi, đang nép vào ngực tỷ tỷ, gạt lệ, nghe mấy người trách cứ Lâm Tam, vội vội vàng vàng ngược đầu lên biện hộ cho hắn:

- Người xấu không hẹp hòi như vậy đâu! Hắn vội vã đi tiễn mẫu thân đó, một lát nữa là quay về thôi.

Những tỷ muội này mỗi người một phong thái khác nhau, Ngưng Nhi cười khúc khích:

- Đều là tỷ tỷ muội muội, có ở chỗ này oán giận cũng vô dụng. Nếu thật sự chàng giận, thì tối nay nhốt đại ca ngoài cửa, rồi đóng cửa lại, chàng sẽ thành thật ngay ấy mà.

- Việc này, không được rồi!

Xảo Xảo nhỏ giọng nói:

- Đại ca có thương tích trong người, nếu nhiễm phải phong hàn, vậy chẳng phải làm người ta còn đau lòng hơn sao.

Tiêu Ngọc Nhược cười nói:

- Xảo Xảo, đó là muội cưng chiều hắn quá, hắn càng đắc ý hơn. Ta cảm thấy biện pháp của Ngưng Nhi tiểu thư rất tốt, gọi hắn canh cửa một lúc, hắn sẽ ngoan ngoãn ngay thôi.

Tần Tiên Nhi cười khúc khích:

- Tiêu gia tỷ tỷ, cái này kêu là chỉ nói mà không làm, dù sao tỷ và tướng công cách nhau có một cánh cửa. Chẳng phải là tỷ bảo chúng ta cho tướng công ở ngoài cửa, tỷ sau đó âm thầm đưa hắn vào phòng tỷ? Hắc hắc... tỷ chỉ cần làm vài lần là chúng ta đã biết rồi!

- Cái gì mà làm vài lần! Nói linh tinh, ta không có mà!

Đại tiểu thư đỏ bừng mặt. Tần Tiên Nhi là người phóng khoáng, chuyện gì cũng nói được cả, nghe nàng nói thú vị như thế, chư vị phu nhân đang trầm mặc đều cười ồ lên.

- Hoặc là, bắt đầu từ Ngưng Nhi đi.

Tần Tiên Nhi đảo mắt, hừ hừ nói:

- Tỷ có thật có thể để tướng công ở ngoài cửa không, tỷ làm bao nhiêu lần, ta sẽ học tỷ chừng đó lần.

- Vậy sao được?!

Lạc nữ tài nhân chu đôi môi mọng đỏ kiều diễm lên, kiều mỹ cười khê:

- Tướng công là bảo bối của ta, các người bỏ được, nhưng ta thì không được!

“Phi, tiểu hồ ly tinh!” Mấy vị phu nhân đồng thời cười mắng. Nhị tiểu thư cầm bàn tay nhỏ bé của Ngưng Nhi, thở dài:

- Ngưng tỷ tỷ, muội bây giờ mới biết được cái gì gọi là vợ chồng giống nhau. Theo bộ dạng tỷ lúc này, nếu nói tỷ và người xấu không phải một đôi, đánh chết muội cũng không tin.

Tỷ tỷ bọn muội muội cười đùa hi hi ha ha, nổi sầu chia ly cũng vơi đi ít nhiều.

Cao Tù đánh xe ngựa chạy như điên, cũng không biết đi bao xa, chiếc xe ngựa đã đến một chỗ dốc núi cao.

- Hu...

Hắn quát một tiếng rồi kéo mạnh cương ngựa, hai con tuấn mã đồng thời dừng lại, chân trước nhấc lên, hí dài một tiếng, xe ngựa dừng lại rất vững vàng.

Cao Tù vội vội vàng vàng nhảy xuống ngựa, đưa ghé lán của Lâm Văn Vinh xuống đất, chỉ về phía trước nói:

- Huynh đệ, người xem kìa...

Trong núi khắp nơi đã tràn ngập ánh bình minh, giống như vừa được thắp lửa, cảnh sắc tuyệt đẹp. Giữa hai quả núi, con đường hẹp dài yên tĩnh uốn lượn về phía trước, không nhìn thấy đâu là điểm cuối. Một chiếc xe ngựa xinh xắn đang đi trên đường, tiếng lọc cọc đều đặn không ngừng, phá vỡ sự tĩnh mịch của buổi ban mai. Rèm chiếc xe ngựa đó phủ rất kín, không thấy rõ dáng vẻ người trong xe. Chỉ thấy trên màn xe có thêu chữ “Tiêu” rõ ràng thôi.

Những giọt sương mùa xuân đọng lên mặt, cảm giác buốt giá vô cùng, Lâm Văn Vinh hít một hơi dài, nhìn chiếc xe ngựa đi dần về phía chân núi, hắn ra sức vẫy tay:

- Phu nhân, phu nhân...

Sơn cốc u tĩnh, mấy lời này như một tiếng nổ gọi bình minh, làm kinh động đám chim dậy sớm tìm thức ăn, lập tức bay tán loạn, từ những bụi rậm ven đường theo ánh nắng mai phóng lên cao, tỏa đi tứ tán. Sơn cốc vọng lại mãi, tiếng vang phiêu đảng nơi nơi.

Tiếng chuông trên xe ngựa nhẹ nhàng vang lên, nghe văng vẳng vài tiếng nói gì đó, nhưng tuấn mã tiếp tục chạy đều, không hề dừng lại.

- Xem ra không nghe rồi!

Cao Tù hừ một tiếng, hai tay để vào bên miệng, hít một hơi thật sâu, hô to:

- Tiêu phu nhân, Tiêu phu nhân, chúng ta đến tiền người đây...

Hắn là người tập võ, tiếng hét không phải như bình thường, Lâm Văn Vinh nghe ù cả tai, Cao Tù tru lên như vậy, nhưng chiếc xe ngựa đó vẫn lúc lắc đứng đưa, tiếp tục tiến lên không hề có ý dừng lại.

- Chắc không phải là đang ngủ đó chứ?!

Cao Tù nghi hoặc hỏi, Lâm Văn Vinh thở dài:

- Có lẽ là vậy rồi...

- Ủa, tấm màn vén lên rồi kìa.

Cao Tù đột nhiên mừng rỡ kêu lên. Lâm Văn Vinh vội vàng đưa mắt nhìn lại. Chỉ thấy xe ngựa càng lúc càng chậm, cuối cùng cũng dừng lại. Màn xe từ từ vén lên, bên trong lộ ra một gương mặt xinh đẹp.

- Cao tráng sĩ, bảo trọng!!

Tiêu phu nhân mỉm cười vẫy tay.

- Tạ phu nhân, người cũng xin bảo trọng!

Cao Tù ôm quyền hét lớn vài tiếng, phu nhân khẽ gật đầu ra hiệu, nụ cười thật là ngọt ngào.

- Lâm huynh đệ, làm sao người không nói gì?!

Cao Tù đợi một lúc lâu, nhưng lại không nghe thấy giọng của Lâm Văn Vinh, nhất thời vô cùng kỳ quái. Quay đầu lại nhìn lại, chỉ thấy Lâm đại nhân kéo ghế lần núp vào một chỗ mà người trên xe ngựa kia nhìn không tới.

- Không cần phải nói!

Lâm Văn Vinh cười khoát tay:

- Tiễn là tiễn, chủ yếu là biểu đạt được tâm ý của chúng ta là đủ rồi, cần gì câu nệ hình thức! Huống hồ, đệ còn về Kim Lăng nữa mà.

- Cũng đúng!

Cao Tù gật gù đầu:

- Có tâm ý vậy là đủ rồi. Tiêu phu nhân, tái kiến!

Một bàn tay trắng muốt mềm mại, lẳng lặng kéo rèm xe xuống, ngưng lại rất lâu. Rồi khẽ vẫy vẫy, tấm rèm nhẹ lay động, như ngừng một lúc. Cũng không biết dừng lại bao lâu, đến cả Cao Tù cũng thấy ngạc nhiên, rốt cuộc tấm rèm đó rốt cục cũng từ từ hạ xuống, xe ngựa lại đi tiếp, âm thanh đều đều vang lên, lộc cộc lộc cộc... như gõ vào lòng người.

Xe ngựa đi xa rồi, dần dần biến mất trong tầm mắt hai người, tư vị ly biệt này, đến cả Cao Tù cũng thấy có chút bồi hồi:

- Tiêu phu nhân đi rồi, chúng ta cũng phải bắc thượng. Lần này đi sống hay chết, không ai biết cả. Huynh đệ, người nói xem, người sống trên đời, rốt cuộc là vì cái gì?

- Cao đại ca, vấn đề của huynh luôn làm cho đệ bưng bít.

Lâm Văn Vinh thở dài:

- Có lẽ là vì khoái hoạt. Thời gian đệ khoái hoạt nhất là thời gian ở Kim Lăng, một ngày nào đó đệ sẽ trở về!

Nói cao siêu như vậy, lão Cao không chịu được, hần cười nói:

- Lâm huynh đệ, chúng ta bây giờ đi đâu?! Hồi phủ không?! Mấy vị phu nhân của người còn ở bên kia chờ đó.

Lâm Văn Vinh lắc đầu:

- Tạm thời không trở về, đệ muốn đi một nơi rất trọng yếu, trọng yếu như sinh mạng của đệ vậy!

-

453. Chương 451: Vô Tình Hội Ngộ Tại Tuyệt Phong

Cao Tù vừa nghe thế cảm thấy rất khẩn trương:

- Cần ta triệu tập binh mã âm thầm bảo vệ không? Mười vạn đại quân đủ chứ?!

“Lão Cao này cái gì cũng dám nói vậy hả? Mười vạn?! Ta ngất!” Lâm đại nhân hừ một tiếng, nói thẳng:

- Đệ muốn làm là một chuyện trọng yếu phi thường, thuộc loại cơ mật cao nhất của Đại Hoa, ngoại trừ huynh và đệ, không cho phép người thứ ba biết được. Nếu ai dám âm thầm theo dõi... Cao đại ca, không cần đệ nói, huynh cũng biết phải làm sao phải không?!

Xem hẳn nói về trịnh trọng, Cao Tù gật đầu như già gạo:

- Hiểu rồi, Lâm huynh đệ yên tâm, ai dám tiết lộ hành tung của người, ta vật cái đầu của hắn xuống.

- Tướng công làm gì thế?

Thấy Cao Tù giục xe ngựa càng lúc càng xa, mà phương hướng lại hoàn toàn khác với hướng của trường đình, Tần Tiên Nhi nghi hoặc:

- Chẳng lẽ chàng tức giận thật sao? Sao mà không muốn đi với chúng ta?

Thần sắc nàng có chút lo lắng, Tiêu Thanh Tuyền khẽ cười giữ chặt tay nàng:

- Muội muội chớ lo, chẳng lẽ muội không biết tính tình Lâm lang sao, trong lòng chàng có đủ thứ chủ ý quỷ quái, sao có thể dễ dàng tức giận như vậy? Tỷ thấy tám phần là chàng có việc gì đó gặt chúng ta, muốn vụng trộm làm gì đó.

Tần Tiên Nhi bị Tiêu tiểu thư nắm tay, cổ rút lại, nhưng thấy bụng nàng nhô lên cao rồi, trên mặt bỗng tràn đầy vẻ quan tâm thăm thiết:

- Tỷ kéo tay muội làm gì, cẩn thận muội giật mạnh làm tỷ té bây giờ.

Tần Tiên Nhi chu đôi môi xinh xắn ra, sắc mặt dịu lại, hừ mũi một cái, bàn tay nhỏ bé vẫn để yên cho Tiêu tiểu thư nắm lấy.

Ngưng Nhi khoác khoác tay, duyên dáng cười khanh khách:

- Chàng có gì mà gặt chúng ta? Các thiên kim tiểu thư nổi danh ở kinh trung mà coi trọng đại ca thì đều ở chỗ này, mấy người còn lại chẳng có ai hợp mắt đại ca. Chàng còn có thể chạy đi đâu mà hái sao chứ? Ủa, chẳng lẽ hôm nay có một tiểu thư ở bên ngoài vào kinh?

Ngưng Nhi nói rất thú vị, cũng hiểu rõ tính tình tướng công, mấy vị phu nhân đỏ mặt cười khẽ, chỉ có Nhị tiểu thư chu miệng lên:

- Người xấu không phải là dạng người tham hoa háo sắc đâu, hẳn chắc chắn có chuyện quan trọng phải làm, ta tin hẳn!

- Hắt xì...

Lâm đại nhân ngồi trong xe, hắt xì một cái thật mạnh, lớn đến mức làm con tuấn mã cũng giật cả mình. Cao Tù vội vàng hỏi:

- Lâm huynh đệ, sao thế? Có phải sáng nay đi sớm quá, bị nhiễm phong hàn không?

- Không phải, không phải, thân thể ta đâu có yếu như thế.

Lâm Văn Vinh bật cười khoát tay:

- Có thể là có người nhắc đến ta đó. Cao đại ca, còn cách Thánh phường xa không?!

Cao Tù nhìn lướt qua, lắc đầu:

- Vì cần tránh xa tai mắt của các vị phu nhân, chúng ta đi đường khác, vòng vo một chút, khoảng nửa canh giờ nữa mới tới.

Đâu phải chỉ xa một chút, quả thực là xa như lên trời rồi, Lâm Văn Vinh lắc đầu cười khổ, ngáp dài một cái, mặc cho hắn đi đâu thì đi. Khi tới Ngọc Phật tự thì trời đã sáng trắng, một dải mây mù trắng bàng bạc như sương khói, quần quanh dãy núi, Thiên Tuyệt phong thấp thoáng đằng xa, hư vô mờ ảo như bóng lai tiên cảnh, tựa như không thể đến gần được.

Thánh phùng cải tạo thành học đường, người cực kỳ thừa thớt. Đường lên núi cũng được mở rộng ra nhiều. Theo những bậc thang, từng bậc xanh rờn, trăm hoa đua nở, hương thơm thoang thoảng khắp nơi, như những màn sương mãi vương vấn, trông thật tươi mới động lòng người.

- Đẹp quá, chẳng kém gì bông lai tiên cảnh cả!

Theo đường núi đi lên, Lâm Văn Vinh lại đang bị thương, Cao Tù đi thật chậm, vừa đi vừa tranh thủ ham mộ ngắm nhìn phong cảnh xung quanh:

- Lão Cao ta khi về già, sẽ về đây làm một cái nhà cỏ, hàng ngày hái tiên hoa, uống rượu ngon, hưởng thụ cuộc sống thần tiên khoái hoạt.

Lâm Văn Vinh khinh thường:

- Thần tiên có cái gì mà hay, rời khỏi hồng trần thế tục, bỏ qua thất tình lục dục, đến cả cảm tình cơ bản nhất cũng không có, nếu so sánh với cỏ cây thì khác gì chứ? Còn không bằng làm con người như ta, lăn lộn ở đời, ăn uống khoái lạc, khoái hoạt tự tại.

- Có lý, có lý!

Cao Tù cười to, sau đó nói về mắc cỡ:

- Nếu ta thật sự tìm được một ả đàn bà cực kỳ hấp dẫn, làm chuyện tiêu dao khoái hoạt ngay trên núi này, chỉ sợ ta sẽ mãi không thoát ra được thôi. Lâm huynh đệ, người cũng biết, ta luôn luôn là một người sống rất nội tâm. Mỗi lần đi chơi toàn vào những ngõ hẻm vắng vẻ, ta ở trong đó tâm sự vài canh giờ ấy chứ.

Thời gian lão Cao này đi theo Lâm đại nhân dài quá rồi, bổn sự cũng tăng lên không ít, da mặt dày đến mức cả Lâm đại nhân cũng cảm thấy kính nể tự đáy lòng. Hai người cười nói đi tới đỉnh núi, những tàn tích đại pháo oanh kích Thánh phùng lúc trước vẫn còn đó, gạch tàn ngói vỡ, cỏ dại đầy sân, chẳng còn thấy vẻ phồn hoa ngày xưa.

Lâm Văn Vinh cảm khái đi về phía trước rồi nhìn lại, cảnh vật trước mắt làm hắn ngây dại. Ngay trước phần mộ của viện chủ xưa kia, một tòa linh tháp nho nhỏ mới được dựng lên, phía trên đặt một cái lư hương, có cắm ba cây nhang đang cháy, đốm lửa lập lòe, những làn khói nhàn nhạt nhẹ nhàng bay lên. Bên cạnh dựng một ngôi nhà tranh có cửa trước bằng trúc, cánh cửa sáng bóng vô cùng, dường như có người đang ở đây.

- Thần tiên tỷ tỷ...

Lâm Văn Vinh hét lớn một tiếng, vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ đến mức quên cả thương thế trên người, muốn chạy về phía trước ngay lập tức. “Ồi chà!” Bỗng cơn đau trên đùi truyền đến, chân hắn như nhũn ra, thiếu chút nữa ngã sầm xuống đất, may mà Cao Tù nhanh tay lẹ mắt, vội vội vàng vàng đỡ hắn dậy.

- Cao đại ca, mau dìu đệ tới đó!

Lâm Văn Vinh vội kêu lên, bầu chặt vào bàn tay to tướng kia khiến Cao Tù phải đau điếng. Cao Tù nào dám chậm trễ, đẩy ghế lăn của hắn chạy về phía trước.

Ba hai bước nữa là tới nhà tranh, hắn không tự chủ được dừng lại, dường như nghe thấy trái tim mình đập thình thịch. Trong phòng yên tĩnh không có lấy một tiếng động, cái nắm cửa được bọc bằng trúc bóng loáng sạch sẽ, chủ nhân hiển nhiên là một người rất thanh khiết.

- Vũ Tích ...

Lâm Văn Vinh thì thào tự nói, mắt rơm rớm. Hắn dùng hai tay run rẩy cầm lấy cái tay cầm, từ từ đẩy cánh cửa trúc ra, kích động nói:

- Thần tiên tỷ tỷ, ta tới đây!

“Kẹt...” cửa trúc mở toang, không biết là vật gì đó, vun vút bay thẳng vào mặt Lâm Văn Vinh.

- Lâm huynh đệ mau lui lại!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Cao Tù quả nhiên là cao thủ, chỉ nghe hắt hét lớn một tiếng, thân hình như điện chấn trước người Lâm Văn Vinh, thuận thế đẩy ghế lặn về phía sau, khua tay đánh một chưởng vào vật đang bay tới, quất lên:

- Bọn chuột nhất phương nào, dám tấn công mệnh quan triều đình, không muốn sống chăng?!

Vật vừa tập kích đó, lạo xạo rơi trên mặt đất, vỡ toang thành mấy mảnh, hóa ra là một cái bình hoa, xem ra rất nhẹ nhàng không hề có lấy một chút nguy hiểm nào.

- Ấm khí quả là ác độc!

Cao Tù kinh hãi biến sắc, vội vội vàng vàng đưa hai tay kéo Lâm Văn Vinh về sau, quất lớn, tràn đầy chính khí lẫm liệt:

- Nơi đây không nên ở lâu! Lâm huynh đệ, người đi trước đi, ta yểm hộ!

- Há há ...

Một thanh âm thanh thoát từ trong nhà tranh vọng ra:

- Lâm đại nhân, sư tỷ phụ, người tìm đâu ra một tên bảo vệ như vậy? Da mặt dày chắc phải được vài phần người chân truyền rồi. Ủa, chân người làm sao mà què thế kia? Chắc không phải bị sư tỷ ta đánh đó chứ? Đáng đời, đáng đời!

Nữ tử đó lí lắc nói liên hồi, rồi vỗ tay cười hí hửng, tâm tình cực kỳ khoái trá.

Cao Tù râu tóc dựng lên, ra vẻ nghiêm túc, hộ vệ trước người Lâm Văn Vinh, không nói một lời. Lâm Văn Vinh vỗ vai hắn, cười nói:

- Cao đại ca, đừng căng thẳng, thư giãn đi, không phải là người ngoài, là tiểu di tử (em vợ) của đệ.

Trong nhà tranh bây giờ bỗng xuất hiện một người, một tiểu cô nương xinh xắn mười ba bốn tuổi, một thân áo mỏng bằng lụa vàng, trông rất đáng yêu, mắt ngọc mây ngài, chỉ có điều là hơi nhỏ tuổi, nhưng cũng đã là một mỹ nhân xuất chúng rồi.

- Thì ra là tiểu di tử của huynh đệ người.

Cao Tù gật gật đầu nghiêm cẩn, ra sức lắc lắc cánh tay to khỏe, nói rất nghiêm chỉnh:

- May mà ta thu tay lại kịp, bằng không với tuyệt học tuyệt thế vô song của Cao gia, lệnh tiểu di tử lúc này chỉ sợ đã tan hương nát ngọc rồi. May thật, may thật!

Lâm Văn Vinh cười ha hả, ôm quyền nói:

- Cao đại ca, nói hay lắm nói hay lắm! Đệ thay tiểu di tử của đệ cảm ơn huynh.

- Phì!

Tiểu cô nương lườm Lâm Văn Vinh, cười lạnh:

- Ai là tiểu di tử của người! Người chó làm ra vẻ thân mật, sư tỷ ta tương hảo với người, tỷ chăm sóc cho người, tất cả điều này không quan hệ gì với ta. Còn cái tên to xác bên cạnh người, bổn cô nương chỉ dùng một ngón út cũng có thể đánh ngã mười tên, bảo hắn ngậm mồm lại, chó chọc giận ta!

Cao Tù cười ha hả:

- Lâm huynh đệ, quả nhiên không hổ là tiểu di tử của người, xem ra được người dạy dỗ rất chu đáo, bản lãnh bốc phét còn hơi hại hơn cả người ấy chứ!

Lời này vừa nói ra, Lâm đại nhân trợn mắt nhìn: “Ta bốc phét bao giờ? Ta luôn luôn nói thật đó chứ, tiểu di tử này là đồ đệ Ninh Tiên tử, đánh mười tên Cao Tù cũng chẳng có vấn đề gì.”

Tiểu cô nương đó nghe hai người nói chuyện, trên mặt lộ ra nụ cười băng lạnh, trong tay ánh bạc lập lòe, đột nhiên lóe ra một cây ngân châm.

Muốn ném châm hả, Lâm đại nhân trong lòng giật thon thót, vội vội vàng vàng vỗ vai Cao Tù:

- Cao đại ca, nói năng cẩn thận, nói năng cẩn thận! Tiểu di tử của đệ rất lợi hại đó!

- Ai, sợ cái gì!

Cao Tù chớp chớp mắt, cười bỉ ổi:

- Người ta nói quá đúng, tiểu di tử là nửa cái mông của tỷ phụ, muốn sờ là sờ ngay. Lệnh tiểu di tử thanh xuân xinh đẹp... À à, mặc dù hơi nhỏ quá, nhưng mà thế lại càng thú vị hơn chứ. Hơn nữa Lâm huynh đệ lại anh tuấn khôi ngô như thế, rất có dáng Phan An, tỷ phụ tán tỉnh tiểu di tử, vốn cũng chẳng phải là chuyện kinh thiên động địa, nước tốt không chảy ra ruộng người ngoài, quả là có đạo lý! Ủa, xem lệnh tiểu di tử nhìn người kia, nàng còn cười với người nữa đó, Lâm huynh đệ, khi nào đạt được tâm nguyện đừng quên mời ta uống rượu mừng nhé...

“Lão Cao đúng là thói mồm, có cần phải hại ta thăm thể này không?” Lâm đại nhân nghe thế mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, khẩn cấp nhìn về phía trước, lập tức thấy ngày về mặt bằng giá của Tiểu cô nương, trong tay ngân châm lóe sáng, cánh tay nàng rung lên một cái, lập tức thấy một tia ngân quang bay thẳng tới, nháy mắt đã biến mất.

- Ái chà!

Cao Tù thống khổ kinh hô một tiếng, sắc mặt bỗng nhiên tái nhợt:

- Lâm huynh đệ, chết rồi...

- Cái gì chết rồi, huynh trúng châm rồi à!

Lâm Văn Vinh vỗ vai hấn lộ vẻ đồng tình:

- Đệ bảo người đừng nói lung tung rồi mà, tiểu di tử của ta có võ công rất lợi hại, trêu vào nó, không có kết quả tốt đâu

Cao Tù lo lắng phát tay:

- Không phải, không phải. Lâm huynh đệ, là người...

- Đệ? Đệ làm sao?! Huynh lo cho mình đi, châm này rất lợi hại đó.

Thấy lão Cao biến sắc, trên mặt mồ hôi đổ ra ròng ròng, xem ra hấn rất hoảng hốt, Lâm Văn Vinh vội vàng an ủi:

- Nhưng, Cao đại ca cũng không cần quá lưu tâm, ngân châm này kỳ thật không độc, tối đa cũng làm cho huynh cảm thấy lạnh một chút, tiếp theo hơi đại đi một chút, sau đó hơi tê tê, cuối cùng thì mềm nhũn ra, hết rồi thì cũng chẳng bị làm sao, võ công của huynh kinh khủng thế chắc không có việc gì đâu!

- Không phải đâu, Lâm huynh đệ!

Cao Tù hai tay xua xua, cuối cùng tìm được một cơ hội nói xen vào, thanh âm có vẻ run rẩy:

- Ta không trúng châm, là ... là người ...

- Huynh không nói là đệ trúng châm đó chứ?!

Lâm Văn Vinh cười to:

- Hôm nay đâu phải là ngày nói dối, Cao đại ca đúng là nói giỡn rồi! Chính là huynh nói bậy, chứ đâu phải là đệ, nàng phóng châm đệ làm gì?

- Huynh đệ, là thật đó, là thật đó...

Cao Tù gần như muốn khóc thành tiếng:

- Người mau nhìn đi, cái mông của người đó...

Lão Cao tiểu tử này, đúng là không chịu đọc sách, cái mông sao có thể gọi là mông được, cái đó gọi là đôn bộ! Lâm Văn Vinh nhìn theo ánh mắt Cao Tù, sờ sờ vào cái mông bên trái, chỉ cảm thấy ở đầu ngón tay

hình như chạm vào đầu vật gì nho nhỏ lạnh buốt, chỉ còn lộ ra một chút xiu, găm cứng vào thịt, làm nửa đầu hắn đã tê rần.

- Tiểu... tiểu muội muội... muội... muội làm gì thế này?!

Lâm đại nhân sợ run cả người, sắc mặt trắng bệch, lạnh lùng nói:

- Ta không chọc giận ngươi, ngươi không đánh vào cái tên có tội, lại hết lần này tới lần khác ném vào ta làm gì? Mông nam nhân, eo đàn bà, đây là những nơi vạn vạn lần không chạm vào được!

- Hì hì, sao mà ngươi không gọi ta là tiểu di tử nữa? Nghe sướng tai hơn!

Tiểu cô nương cười hì hì:

- Tên to xác là người hầu người, hắn nói cái gì, không phải đều là do người sai bảo sao? Bắt người trước hết phải bắt ngựa, đánh giặc trước bắt vua, đạo lý này mà ngươi chưa từng nghe qua sao?!

“Lão sắc quỷ bỉ ổi này, lần này cũng bị hắn hại chết rồi!” Lâm Văn Vinh hít một hơi:

- Cao đại ca, không phải huynh chuyên môn bảo vệ đệ sao?! Làm sao mà đệ lại bị châm chích vào thế này?!

- Ta cũng không biết.

Cao Tù đau khổ:

- Lâm huynh đệ ngươi nói xem, nàng là tiểu di tử của ngươi. Tiểu di tử muốn chích mông tỷ phu, ta là một người ngoài, đâu có thể quản được chứ?!

“Con bà nó, làm sao mà cái gì vào tới miệng lão Cao cũng đều có thể biến đổi mùi vị thế này?” Lâm Văn Vinh cũng biết lão Cao này khẳng định không thể dựa vào được nữa. Thấy đáng vẻ cười hớn hở của tiểu cô nương đối diện, quả là tiểu lý tàng đao*, hắn chỉ có nước làm mặt dày:

- Tiểu muội muội, Hương Quân tiểu muội muội, làm ơn gỡ cây châm này ra đi? Việc một nam nhân mà bị Tiểu cô nương chích vào mông mà vạn nhất truyền ra ngoài thì cũng không hay ho gì lắm đâu!

Lý Hương Quân hừ một tiếng:

- Cái gì không hay ho, ai dám nói linh tinh, ta đi cắt lưỡi hắn. Việc lấy châm này ra, đợi khi nào bốn cô nương có tâm tình tốt rồi bàn tiếp đi.

Lâm Văn Vinh quá rõ về tính cách Lý Hương Quân. Những chủ ý quỷ quái của tiểu nha đầu này không hề ít hơn Lâm mỗ. Nàng nói không lấy ra, vậy chắc chắn sẽ không lấy rồi.

- Lâm huynh đệ, để ta đi tìm một cục đá nam châm, hút cây ngân châm này ra?

Cao Tù thật ra rất tận tâm, vội vội vàng vàng đưa ra chủ ý.

“Ta con mẹ nó làm sao mà kết giao với cái loại hại bạn như lão Cao chứ?!” Lâm đại nhân nghiêng răng, nếu chân còn hoạt động được, đã sớm đạp hắn lăn đi vài vòng rồi.

- Đứng!

Lâm đại nhân ngưng thần tĩnh khí, sắc mặt đen như than:

- Lực sẽ có tác dụng lẫn nhau. Lỡ như lực hút ngân châm này quá mạnh, hút cục đá nam châm kia vào trong thì sao?! Lúc này cái mông của đệ không phải trở thành cái ổ đựng đồ hay sao?

Tiểu cô nương Lý Hương Quân đứng rất gần hai người, nghe thế bật cười khúc khích ra tiếng, sắc mặt đỏ lên như bôi phấn, lại tự thấy có chút không ổn, nàng dùng ống tay áo che hai gò má quay đầu đi, chỉ còn thấy đôi tai đỏ bừng lên vì cười.

u v Hươ

Mỗi năm cỏ buồn lại mọc trên lối đi
Ngày ngày ngôi lầu lại đón lúc chiều xuống.
Mây mịt mờ, nước mênh mang,
Chinh nhân trở về đường còn rất xa
Tương tư làm sao nói cho cạn,
Viết không hết cũng đừng hoài công khóc với tờ thư.
Bài từ theo điệu Giá cô thiên của Yến Kỳ Đạo.

Yến Kỳ Đạo (1040-1112), tự Thúc Nguyên, hiệu Tiểu San, người Lâm Xuyên - Phủ Châu (nay thuộc Giang Tây). Thúc Nguyên là từ nhân thời Bắc Tống, từng làm quan viên nhỏ ở nhiều nơi, cuối đời dưỡng già tại quê nhà. Từ của ông có ý vị cảm thương, tập hợp trong “Tiểu San từ”.

455. Chương 453: Mọi Người Đều Đã Biết!!!

- Là thần tiên tỷ tỷ, là nàng, nàng nghe ta gọi rồi!

Cái gì thần tiên tỷ tỷ, Cao Tù chẳng biết hắn đang nói về ai, nhưng thấy Lâm huynh đệ hưng phấn như thế, cũng biết người này đối với hắn cực kì quan trọng, liền cười nói:

- Tiểu thư nhà nào mà hát hay thế nhỉ, đến cả lão Cao ta vốn là loại thô kệch mà nghe cũng thấy cảm động. Huynh đệ, đây là người người muốn gặp hử!

Lão Cao nói thú vị như vậy, Lâm Văn Vinh cũng tỉnh cả người, nghe xong khúc này, một ngày chờ đợi hôm nay cũng đáng giá.

Thanh âm thánh thót xa xăm, vang khắp núi non, lại văng vẳng bên tai, như gió mát phớt qua hai má, nhưng không biết từ nơi này vọng tới. Nhìn Thiên Tuyệt phong mây phủ mờ mờ, cũng không cần biết Ninh Vũ Tích có thấy không, dưới cơn hưng phấn, Lâm Văn Vinh dùng hết sức vỗ tay:

- Tiên tử tỷ tỷ, ta nhớ nàng, ta nhớ nàng!

Khắp ngọn núi vang vọng, đưa thanh âm hân vọng đi thật xa, đến cả làn mưa lát phát cũng không ngăn được nhiệt tình của hân. Không biết trải qua bao lâu, tiếng ca dần dần dứt hân, nhưng dư âm vẫn còn văng vẳng, làm cho người ta phân vân không hiểu tiên âm này vẫn còn đâu đây phải không!?

Ta sắp xuất chinh rồi, tiên tử tỷ tỷ đại khái vẫn chưa biết, khi nào nàng mới bằng lòng xuống núi?! Lâm Văn Vinh thở dài, không kìm chế được bản thân lại nhìn vào núi, mưa phùn như tơ phủ đầy màn đêm, đỉnh núi u tĩnh, không rõ Ninh Vũ Tích ở nơi nào. Khúc ca vừa rồi có phải là do nàng hát trên Thiên Tuyệt phong không?

- Huynh đệ, không còn sớm nữa...

Thấy Lâm Văn Vinh ngẩn người, mưa phùn ướt đầm quần áo hân, Cao Tù thấp giọng:

- Sáng sớm ngày mai, chúng ta phải đi rồi.

Lâm Văn Vinh “ừm” một tiếng, tâm tình tịch mịch, lần này đi bắc thượng tới biên quan, cũng không biết khi nào mới có thể trở về, càng chẳng rõ có còn sống để về không!? Trong lòng hân khó tránh khỏi bồi hồi. Hôm nay lên núi, tùy thời nghe được tiên âm của thần tiên tỷ tỷ, nhưng cảm giác này lại càng khiến hân cô quạnh hơn.

Sớm nay đã tiễn chân Tiêu phu nhân, cuối ngày lại phải biệt ly Ninh Tiên tử, ngày mai đến cả mình phải đi rồi. Xảo Xảo, Đại tiểu thư, Tiên Nhi, Thanh Tuyền... từ nay giữa biển người mênh mang, mỗi kẻ một phương, nỗi niềm khó kể xiết, mặc dù hân luôn luôn là người khoái hoạt, cũng không tránh khỏi có chút xúc động bồi hồi.

- Đi thôi!

Mưa mỗi lúc càng nặng hạt, từng giọt rơi xuống, Lâm Văn Vinh xoa nước mưa trên mặt, cuối cùng lưu luyến nhìn về phía Thiên Tuyệt phong, xoay người cương quyết bước đi.

Cao Tù theo lời, xoay ghế lăn, đẩy hẳn xuống chân núi. Đi được vài bước, bỗng thấy một tiểu cô nương cầm súng trong tay, lạnh lùng đứng trước mặt hai người.

- Huynh đệ, làm sao bây giờ, lệnh tiểu di tử ...

Lâm Văn Vinh phẩy phẩy tay:

- Quên nằng làm gì, chúng ta đi đường khác là được.

“Cũng là Lâm huynh đệ nhìn xa!” Cao Tù theo lời hẳn nói, hai người đi vòng đường khác xuống núi. Lý Hương Quân thoát cái đã đứng trước mặt hai người, hằm hừ:

- Muốn đi vòng qua ta hả, không dễ dàng đâu!

Sắc mặt Lâm Văn Vinh trầm xuống:

- Tiểu muội muội, hôm nay tâm tình ta không tốt, cũng không có thời gian đùa giỡn với muội, nếu cứ chọc giận ta, ta đánh cho muội một trận, rồi sẽ nói lại cho Thanh Tuyền sau!

Nghe hẳn dọa người, Lý Hương Quân cười khanh khách:

- Người muốn đánh ta?! Hôm nay người muốn gãy tay gãy chân thêm hả ... ta không phải như sư tỷ ta, mặc cho người khi dễ đâu... Này, người còn muốn hỏa khí này nữa không đây?!

Tiểu cô nương lắc lắc cây súng trong tay, dương dương đắc ý.

Lâm Văn Vinh đáp:

- Không cần, mấy thứ này trong nhà ta có nhiều lắm, mỗi ngày đổi một cái cũng được mà. Muội muốn thì lấy đi.

- Hừ!

Lý Hương Quân hừ một tiếng:

- Ta và người không thân không quen, lấy đồ của nam nhân như người làm cái gì? Người chỉ có chừng ấy bốn sự, nếu không có súng tương trợ, chỉ sợ đi chiến trường, chỉ một hiệp là đã bị người ta chém rơi xuống ngựa rồi ...

Nàng chu miệng ra rồi nhét súng vào tay hẳn:

- Trả cho người, ta không cần đồ của người.

Cao Tù ồ một tiếng, ghé tai Lâm Văn Vinh quỵ dị cười:

- Lâm huynh đệ, ta đâu có nói sai, trong lòng lệnh tiểu di tử kỳ thật cũng nhớ tới người, người xem, không phải lo lắng cho người, vậy làm gì phải khẩn cấp trả nó về chứ!

“Cái gì? Lệnh tiểu di tử? Lão Cao này nói chuyện thật sự không biết thế nào là giới hạn!” Lâm Văn Vinh đỏ khốc đỏ cười, nhận khẩu súng từ tay tiểu cô nương:

- Cám ơn Hương Quân tiểu muội muội quan tâm, muội yên tâm, ta có ra chiến trường, nhất định giết nhiều người Hồ, không để muội thất vọng.

- Ai quan tâm người.

Lý Hương Quân đỏ mặt, nhỏ nhẹ bảo:

- Ta sợ người vạn nhất có mệnh hệ gì, làm cho sư tỷ ta phải thương tâm. Về phần người da mặt dày này thì sống hay chết, liên quan gì tới ta?!

Với cá tính Tiểu cô nương này, Lâm Văn Vinh cũng không muốn so đo với nàng, cười hì hì vài tiếng rồi rời đi. Lý Hương Quân lại nói tiếp:

- Người trở về truyền lời với sư tỷ ta, nói ta ngày mai xuống núi ở với tỷ ấy!

- Trời đất?!

Lâm đại nhân hít một tiếng:

- Tiểu sư muội, sao bây giờ không cùng ta xuống núi, hai người chúng ta cũng là chỗ quen biết mà. Nếu đợi đến ngày mai, sáng sớm ta đã đi rồi, đến lúc đó muội không thấy ta, vậy không phải đáng tiếc sao!

- Ai thèm nhìn người ...

Lý Hương Quân ngượng ngùng, rồi tức giận:

- Chính là ta muốn chờ cho người đi xong ta mới xuống núi, khỏi phải thấy người, trong lòng ta đỡ phải tức giận.

- Vậy được rồi!

Lâm Văn Vinh cảm khái:

- Muội ở đây bồi tiếp thần tiên tỷ tỷ. Nếu thấy nàng, cũng thay ta truyền một câu, nói ta bắc thượng rồi, thời gian phỏng chừng cũng không lâu, mười năm gì đó, đánh xong ta trở về thăm nàng!

Lý Hương Quân muốn cười mà không dám cười, chu miệng vài cái, lẩm bẩm gât:

- Còn nói là chờ đánh xong nữa hử?! ... Ngốc!

Lâm Văn Vinh kỳ quái liếc mắt nhìn nàng,

- Tiểu sư muội, muội nói cái gì?

Thấy mình nói thảm mà suýt nữa bị hấn nghe được, Lý Quân Hương vừa thẹn vừa giận:

- Ta nói người là khốn nạn! Nói với người hai ba câu, ta bị người chọc cho tức chết.

“Tiểu nha đầu này sinh ra vốn không phải thực nữ rồi!” Lâm Văn Vinh cười ha ha vài tiếng, vẫy tay chào nàng, cùng Cao Tù chìm vào màn đêm dưới núi.

Dọc theo đường đi mưa xuân lác rác, rơi vào màn xe lộp bộp, cảnh tượng ven đường như muốn chìm vào trong vũ trụ, mơ hồ huyền ảo, Lâm Văn Vinh không nói lời nào, tâm tư cũng không biết đang bay tới đâu.

- Lâm huynh đệ, Cao công công trong cung đến.

Đi tới cửa Lâm phủ, xe ngựa vừa từ từ ngừng lại, Cao Tù đã ghé vào xe, nhỏ giọng báo.

“Cao Bình? Lúc này hấn tới làm gì, chẳng lẽ hoàng thượng lại muốn gặp ta?!” Tâm tư đang rối loạn bây giờ bị tên Cao Bình này làm kinh động, nhất thời tỉnh táo lại, Lâm Văn Vinh xốc rèm lên, thấy Cao Bình đã đến bên kiệu, mang theo hai tiểu thái giám, mặc trang phục như người bình thường.

- Cao công công, sao ngài lại ở đây?

Cao Tù đậu xe xong, Lâm Văn Vinh xuống xe, hơi có vẻ kinh ngạc:

- Vì sao ngài không vào phủ?!

Cao Bình hít thật sâu, nhỏ giọng nói:

- Lâm đại nhân, hoàng thượng lệnh cho lão nô tới tuyên khẩu dụ.

Nhìn lão thái giám vẻ mặt thần bí, Cao Tù biết là mật chỉ, liền thúc thời đi chỗ khác. Lâm Văn Vinh gật đầu:

- Cao công công, có chuyện gì, ngài trực tiếp nói đi.

Cao Bình nói:

- Hoàng thượng có hai tin tức, muốn lão nô bẩm báo đại nhân, thứ nhất, Thành vương bị tịch thu ruộng đất, cắt mọi chức danh, sáng sớm hôm nay dưới sự áp giải của công sai, lên đường đi về phía bắc rồi, hoàng thượng tự mình tiễn đi, không trách tội trạng Vương gia, lại còn tặng ngàn vàng để đường lão. Việc này chiêu cáo thiên hạ rồi, hoàng thượng cũng xem như đã chí nghĩa rồi!

“Hôm nay đi rồi à? Lâm Văn Vinh giật mình. Hành động này của lão gia tử nhanh quá, như vậy là thả hổ về núi rồi, hấn không lo sợ ư? Nhưng ông ta cho Cao Bình tới nói cho ta biết tin này rốt cuộc là có ý tứ gì nhỉ, chẳng lẽ thật sự như Cố Thuận Chương nói sao?” Lâm Văn Vinh tư duy một lúc lâu, nhưng vẫn không hiểu hoàng đế rốt cuộc có tâm tư gì, với tâm kế thâm trầm của lão gia tử, thiên hạ có người nào đoán nổi lòng dạ của ông ta, thì quả là hiểm như mào phượng sừng lân rồi.

- Việc kia, đó là một chuyện tốt.

Cao Bình mỉm cười:

- Lâm đại nhân, chuyện Lại bộ thượng thư cáo lão, ngài chắc còn nhớ chứ?

Việc này cũng là Lâm Văn Vinh một tay làm mà, sao lại không nhớ rõ. Lâm Văn Vinh cười nói:

- Nhân sự điều động trong triều, hoàng thượng đâu cần nói với ta?!

- Ngài nghe rồi sẽ biết.

Cao Bình cười nói:

- Lâm đại nhân, Tổng đốc Giang Tô Lạc Mẫn trước đây có quan hệ gì với ngài?

- Là lão trượng của ta!

Lâm Văn Vinh cả kinh:

- Cao công công, chẳng lẽ hoàng thượng ngài...

Cao Bình mỉm cười gật đầu:

- Hoàng thượng tự mình viết chỉ, sáng sớm hôm nay khẩn cấp gửi đi rồi : ...Tổng đốc Giang Tô Lạc Mẫn, làm quan thanh minh, trị vì nề nếp. Lúc ở Giang Tô, có công lớn tiêu trừ Bạch Liên giáo, sau này điều tra minh xác, Trình Đức và Thành vương cấu kết, có mưu đồ phản nghịch, Lạc Mẫn chém giết Trình Đức, tuy từng có lầm lẫn, nhưng không bỏ đi công trạng. Lạc Mẫn về làm quan ở Tế Ninh, xem ra cũng làm việc tốt, truy ra ngân lượng, tiêu diệt dư孽 của Bạch Liên giáo, tạo phúc cho dân chúng Tế Ninh, quản lý dân chúng Sơn Đông Giang Tô hai tỉnh. Trẫm thấy khanh nói năng mạch lạc, làm việc qui củ, có công cao không cao ngạo, có lòng thương dân. Có thể làm việc lớn, là lương đồng của Đại Hoa ta, là tấm gương cho bá quan. Ngày nào nhận được chiếu, lập tức chấp chưởng Lại bộ... Lâm đại nhân, ta không chúc mừng ngài, vậy phải chúc mừng ai đây?

Lão Lạc lên rồi? Quả nhiên là một tin tức tốt! Lâm Văn Vinh cười rồi ôm quyền:

- Tạ lời vàng ngọc của Cao công công. Lâm mỗ muốn báo đáp, ngày sau bắc thượng trở về, nhất định sẽ tới cảm tạ.

- Không dám! Không dám!

Cao Bình vội vàng khom người, nói:

- Đợi khi đại nhân bắc thượng trở về, lúc đó sẽ là đương triều đệ nhất nhân, lão nô sau này còn phải nhờ đại nhân chiếu cố nhiều hơn.

“Đương triều đệ nhất nhân? Cao Bình là loại người thông minh, những lời đó không thể tùy tiện nói lung tung!” Lâm Văn Vinh ngẫm nghĩ một lát, mới hiểu được ý tứ lão gia tử này, Hộ bộ do Từ Vị chấp chưởng, Lại bộ lại rơi vào tay Lạc Mẫn, hai người này có quan hệ không tệ với Lâm Văn Vinh. Nói sao đi nữa thì họ cũng là người một nhà, bản thân Lâm đại nhân cũng khó lường, lần này hấn ra chiến trường, tương trợ Lý Thái đánh người Hồ, chỉ cần hấn là người khôn ngoan, nhất định sẽ có uy vọng trong quân. Lý lão tướng quân tuổi tác đã cao. Huống chi hấn còn kiêm một cái hư hàm là Trung dũng thống soái, nắm quân quyền trăm vạn hùng binh nơi tay, binh bộ cũng coi như của hấn rồi.

Năm bộ, Lâm đại nhân độc chiếm ba, mà đều là nói bộ có quyền lực nhất, muốn tiền có tiền, muốn binh có binh, muốn người có người, Lại bộ và Công bộ thì không cần phải nói, Lâm Tam hấn muốn làm cái gì còn có ai dám ngăn cản chứ?!

Vừa nghĩ lão gia tử dụng tâm bao nhiêu lâu nay, chỉ trong nháy mắt đẹp bỏ Thành vương, an bài năm bộ. Cơ hồ vô cùng đơn giản. Chẳng trách đến cả Cao Bình cũng phải chúc mừng Lâm đại nhân.

“Mẹ nó, hạnh phúc tới quá đột ngột, ta còn chưa kịp chuẩn bị.” Hấn tươi cười nói với Cao Bình:

- Xấu hổ, xấu hổ! Xin Cao công công yên tâm, chỉ cần ngài hầu hạ Hoàng thượng thật tốt, lão nhân gia tuyệt sẽ không bạc đãi ngài đâu.

Cao Bình cảm ơn ân điển của hấn, vội vội vàng vàng hồi cung báo lại.

Những hạt mưa cứ rơi tí tách, những đóa hoa xinh đẹp trong vườn vẫn đua nhau nở rộ, kiều diễm vô cùng, mùi hoa mang theo hương thơm của đất đai mùa xuân, trộn lẫn chút hơi lạnh của gió xuân, thổi vào mặt người băng giá, tinh thần không khỏi chấn động.

Uớt vai mưa hạnh phủ đầu

Gió lùa qua liễu có đầu lạnh lòng... *

Lâm đại nhân cảm khái, nhìn những đóa hoa nở rộ trong vườn thở dài:

- Thơ hay, thật là con mẹ nó thơ hay!

- Hí... hí...

Tiếng cười khê vang lên bên người, một đôi tay nhỏ bé ấm áp mềm mại nhẹ nhàng bịt mắt hấn:

- Đoán ta là ai, cảnh cáo người, người chỉ có ba cơ hội!

- Lan Lan?!

Cánh tay kia ép vào tê tái, nữ tử đó gắt lên:

- Đoán lại!

- Viên Viên?!

- Chọc giận ta hả!... Viên Viên là ai?!

Lâm đại nhân kêu thảm một tiếng:

- Chẳng lẽ là Phù Dung? Ái chà, làm ta đau chết rồi!

- Thấy ghét, thấy ghét! Đến cả giọng của ta mà cũng không nghe ra, tức chết ta mất!

Nghe tiếng nữ tử giận muốn phát khóc, Lâm Văn Vinh vội vàng xoay người lại ôm nàng:

- Đây là Nhị tiểu thư đáng yêu nhất, làm sao ta không nghe ra chứ?! Kỳ thật khi nàng đi đến gần ta, ta đã có một cảm giác như gió xuân thổi vào mặt, lại nghe tim nàng đập nhẹ nhẹ, không cần đoán, ta cũng biết nàng là ai. Ngọc Sương, ta thề, loại cảm ứng tâm linh kỳ diệu này, chỉ thuộc loại giữa nàng và ta thôi.

Nghe hấn thủ thỉ tâm tình, mỗi một lần đều có cảm giác khác biệt, Tiêu Nhị tiểu thư quá trẻ để có thể là đối thủ của hấn, cả gương mặt nóng bừng bị hấn ôm sát vào lòng, vừa thẹn vừa mừng, nhịn không được nhéo mạnh vào cánh tay hấn:

- Lan Lan, Viên Viên, Phù Dung là ai? Sao người biết những nữ nhân như vậy?!

“Nha đầu này, đúng là bình dấm trong người cũng không nhỏ nhỉ!” Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Những cô nữ sinh này, đều là rất vĩ đại, các cô ấy đều dũng cảm bày ra tấm lòng mênh mông trời biển của mình, muốn cứu vớt nam giới trong thiên hạ... Nhưng, ta không có quan hệ gì với các cô ấy.

Nhị tiểu thư dẩu môi lên:

- Người nói thật dễ nghe, xem người gọi tên các nàng thân mật như vậy, cũng không biết đã gặp người ta bao nhiêu lần rồi.

- Thật oan uổng mà, trước giờ ta đâu có gặp họ!

Lâm Văn Vinh đổ mồ hôi, ghé miệng vào tai Ngọc Sương:

- Nhị tiểu thư, làm sao nàng ở đây thế, đợi ta hả?!

Ngọc Sương ồm một tiếng, ngượng ngập:

- Hai ngày nay người bận việc đại sự, ta không thấy người, trong lòng cũng thấy nhớ. Buổi sáng hôm nay mẫu thân đi rồi, ta khóc nhiều lắm, rồi nghĩ tới người, người xấu, người ôm ta một cái!

Nhị tiểu thư ngả thân thể mềm mại như không có xương vào ngực hắn, ôm chặt lấy eo hắn, nước mắt tuôn ra như thác đổ, tựa lê hoa dưới mưa vậy

Lâm Văn Vinh vội vàng làm theo tâm nguyện nàng, ôm nàng chặt cứng:

- Kỳ thật ta cũng rất nhớ nàng, mấy ngày nay khi làm việc, ta nghĩ, tại sao Ngọc Sương không có bên người ta, nếu nàng ở bên người ta, ta nhất định có thể làm việc này tốt hơn. Chà, đều là sai lầm của ta!

Những lời này của hắn cũng chỉ có thể lừa được Nhị tiểu thư, hết lần này tới lần khác Ngọc Sương đều nghe say sưa, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên điệu dàng hỏi:

- Thật không, người xấu? Người thề đi!

- À, cái này... Nam nhân không thể tùy tiện thề được, ta vĩnh viễn thích tiểu Ngọc Sương của ta, cái này tuyệt đối không bao giờ thay đổi!

Lâm đại nhân cười hì hì.

Nhị tiểu thư chỉ nhớ được câu sau của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, nhẹ nhàng nói:

- Người xấu, ta cũng vĩnh viễn thích người, ta thề!

Lâm đại nhân lấy làm xấu hổ gật đầu, Tiêu Ngọc Sương từ lấy ra một phong thư đưa cho hắn:

- Người xấu, đây là của mẫu thân lưu lại cho người.

“Phu nhân lưu lại?!” Lâm Văn Vinh vội vàng mở ra, chữ viết mềm mại vô cùng, thoang thoang mùi thơm, giống như vẽ mỹ lệ của Tiêu phu nhân: “Chăm sóc con ta, không được khinh bạc, không được bạo lực. Đi chiến trường cẩn thận, mong người bảo trọng!”

Thư này chỉ vài chục chữ, Lâm Văn Vinh cười nói:

- Phu nhân quá khách khí rồi, nói một tiếng không được sao? Viết nhiều như vậy, chỉ sợ mất nhiều sức lắm, quan trọng nhất là lãng phí giấy mực!

Nhị tiểu thư liếc mắt nhìn hắn:

- Mẫu thân nói, người có thương tích trong người, sợ người nghỉ ngơi không đủ, nên không cho chúng ta báo cho người biết. Đây là lo cho người, người lại còn oán giận?!

- Đúng, đúng!

Lâm đại nhân cố nở nụ cười.

Thấy dáng vẻ tần ngần của hắn, Nhị tiểu thư che miệng cười, đẩy ghế lăn cho hắn đi vào, như vô tình hỏi:

- Người xấu, hôm nay người chạy đi đâu đó? Chúng ta tìm người lâu lắm!

Lâm đại nhân đáp:

- À, ngày mai xuất phát rồi, do đó ta và Cao Tù đi làm vài việc trọng yếu. Nếu không tin, nàng có thể đến hỏi hắn.

Tiêu Ngọc Sương cười khanh khách:

- Hỏi hần làm gì, ta có gì không tin. Không phải là đi Thánh phường và Thiên Tuyệt phong đó chứ?! Tất cả mọi người đều biết rồi!!!

(*Đây là bài tuyệt cú của sư Chí An. Nguyên bản của bài thơ như sau:

Cổ mộc âm trung hệ đoản bông

Trượng lê phù ngã quá kiều đông

Triêm y dục thấp hạnh hoa vũ

Xuy điện bất hàn dương liễu phong

Dịch nghĩa:

Buộc (thuyền) ngắn nhẹ nơi bóng râm của cây già

Chống gậy gỗ lê đi tới cánh phía đông của cây cầu

Hạt mưa đọng trên đám hoa hồng hạnh rơi ướt qua áo

Làn gió qua dương liễu thổi vào mặt không lạnh lắm

Dịch thơ:

Buộc thuyền dưới bóng cây già

Cành lê làm gậy bước qua đông cầu

Uớt vai mưa hạnh phủ đầu

Gió lùa qua liễu tưởng đầu lạnh lòng

Tiểu sử tác giả:

Chí An (1664-1729)

Sư Chí An hay Chí Nam 1664-1729) đời Nam Tống, sinh tại Triều Tiên vào triều họ Lý }, người Xuân Giang , học tục là Trịnh , pháp hiệu là Hoán Tĩnh ả áe , Hoán Tĩnh . Năm 15 tuổi, xuất gia tại chùa Long Môn ở Trí Sơn , sương gió chay tịnh thụ giới. Năm 17 tuổi, thụ pháp, sau đó theo lời sấm của sư Mộ Vân , mở đường thuyết pháp tại chùa Trục Chỉ ở Kim Sơn , còn trụ trì các chùa Dị Sơn , Kim Cương Sơn , Chính Dương . Năm Anh Tổ Vương thứ 5 (1729), bị vu cáo phải vào ngục, lưu đầy ra Đam La (đảo Tế Châu), cũng mất trong năm đó, thọ 66 tuổi, tuổi Phật 51.

Trước tác của ông có “Thiên môn ngũ tôn cương yếu” , “Hoán Tĩnh thi tập” : . Chu Hy từng có viết lời tựa cho tập thơ của ông.

456. Chương 454: Ba Điều Giao Ước

Lâm đại nhân cả kinh thiếu chút nữa nhảy dựng lên:

- Không thể nào, ta giữ bí mật công việc rất kỹ mà, ngoại trừ ta và Cao Tù, các nàng làm sao có thể biết được...

“Chết rồi!” Lâm đại nhân vỗ vỗ trán: “Nhất định là tiểu nha đầu trên núi kia mật báo rồi, ta vẫn còn đang thắc mắc tại sao nó lại chủ động trả sủng, thì ra là sau lưng đã có biện pháp rồi.”

- Người xấu, người sao thế?

Thấy bộ dáng hối hận của hần, Nhị tiểu thư quan tâm xoa xoa trán hần, cảm thấy nhiệt độ cơ thể hần vẫn bình thường, lúc này mới nghi hoặc hỏi:

- Không phải chỉ là đi Thánh phường và Thiên Tuyệt phong sao, có gì đặc biệt đâu chứ, đầu cần phải gạt chúng ta làm gì?

“Không có gì đặc biệt? Nhị tiểu thư có thấy gì chưa?!” Trông Ngọc Sương cười tủm tỉm, không thấy tức giận chút nào, Lâm Văn Vinh mê hoặc giữ chặt tay nhỏ bé của nàng, nặn ra nụ cười ha ha:

- Kỳ thật ta cũng không định gạt các nàng, không phải là ta sợ các nàng lo lắng sao?! Nhị tiểu thư, nàng làm sao biết được thế?!

Tiêu Ngọc Sương ngưng ngừng cười:

- Sáng sớm hôm nay, lúc tổng biệt mẫu thân, người không đi cùng chúng ta, các tỷ tỷ đều nói người nhất định trốn đi gặp một tiểu thư nhà ai đó.

“Không thể nào, bí mật như vậy mà cũng có thể bị đoán ra, vậy bao nhiêu cô nương trên thế gian này còn đang chờ ta, chẳng phải không còn đường sống nữa sao?!” Lâm đại nhân kêu khổ vài tiếng, vẻ mặt buồn rầu không gì diễn tả được.

- ... ta vẫn cho rằng người không phải là người tham hoa háo sắc.

Nhị tiểu thư kiên định nói:

- Ta nói với các tỷ tỷ, người nhất định là có chuyện quan trọng cần phải đi làm việc, do đó mới đi nhanh như vậy.

Lâm Văn Vinh nắm chặt tay nàng, cảm kích đến rơi nước mắt:

- Cảm ơn nàng, Nhị tiểu thư! Bao nhiêu người khắp thiên hạ, chỉ có một người tri kỷ. Tới hôm nay ta mới biết được, trên đời này người hiểu rõ ta nhất chỉ có nàng mà thôi!

Tiêu Ngọc Sương nhẹ nhàng vỗ tay hân, ra vẻ an ủi:

- Mọi người thấy người không nói một lời đã đi rồi, hơn nữa vừa tổng biệt mẫu thân xong, trong thời gian này vẫn đang rất xúc động. Công chúa tỷ tỷ muốn an ủi mọi người, nên đề nghị đi thăm Thánh phường, tỷ nói nơi đó sắp tổ chức học đường, còn do người đảm nhiệm chức hiệu trưởng, học sinh các nơi đến học, không khí rất náo nhiệt. Sau này Thánh phường học viện sẽ là trụ cột trung hưng của Đại Hoa, tương công người đảm nhiệm chức hiệu trưởng, tương lai sẽ có đệ tử khắp thiên hạ, có thể nói người là giáo viên thiên hạ đệ nhất của Đại Hoa ta.

“Xấu hổ xấu hổ! cái chức hiệu trưởng này kỳ thật chỉ là một chức bù nhìn, tất cả mọi việc đều là do Thanh Tuyền an bài.” Lâm đại nhân gật đầu:

- Do đó, các nàng đi Thánh phường hả?!

- Đương nhiên đi rồi.

Nhị tiểu thư chu đôi môi đỏ tươi ra:

- Thánh phường học viện là nơi người giáo hóa thiên hạ, tương lai sẽ có rất nhiều học sinh từ đủ mọi tầng lớp xã hội, các tỷ tỷ cảm thấy kiêu hãnh cho người, trong lòng tự nhiên vô cùng hưng phấn. Đến cả Tiên Nhi tỷ tỷ cũng kêu ầm lên là muốn đi tận nơi xem.

Lâm Văn Vinh thở dài: “Ta còn tự tưởng rằng có thể giữ được bí mật, không ngờ bị các nàng bắt phải hiện hình.”

- Ngọc Sương, các nàng lên núi lúc nào thế, làm sao ta không thấy các nàng đâu?!

- Chúng ta không lên núi.

Nhị tiểu thư thở dài, lắc đầu có chút thất vọng:

- Chúng ta đi tới chân núi, thấy xe ngựa của người, Ngưng Nhi tỷ tỷ rất hưng phấn, nói người nhất định ngấm trúng vào vài nữ đệ tử học viện rồi, như vậy thì rất tốt, tỷ ấy cũng có thể trở thành tiên sinh rồi.

“Nàng ta có thể làm tiên sinh sao?” Lâm đại nhân nghe thế chết lặng người: “Lạc nữ tài nhân thì dạy người ta cái gì?!”

- Sau đó thì sao? Tại sao các nàng không lên núi?

Ngọc Sương lắc đầu:

- Trên đường xảy ra biến cố, công chúa tỷ tỷ nói thân thể nàng không tốt, hơi vầng đầu, chúng ta vô cùng khẩn trương, trong bụng nàng có giọt máu của Lâm gia, nếu xảy ra việc ngoài ý muốn, vậy thì nguy rồi? Mọi người liền dừng lại dưới chân núi, rồi đi thẳng về mời lang trung tới khám.

- Thanh Tuyền khó chịu hả?

Sắc mặt Lâm đại nhân lộ vẻ rất sốt ruột:

- Không thoải mái ở đâu? Ái chà, ta phải đi thăm nàng.

Thấy hần luồng cuống tay chân, Tiêu Ngọc Sương vội vàng giữ ghế lặn, an ủi nói:

- Không sao đâu, hoàng thượng sớm đã phái ngự y trong cung tới khám rồi, công chúa tỷ tỷ thân thể kháng kiện, tiểu bảo bảo cũng phát triển mạnh khỏe, không có gì dị thường. Tỷ ấy không thoải mái, đại khái vì dậy quá sớm, lại phải奔波 một đoạn đường, nên mất sức, tĩnh dưỡng vài ngày là khỏe ngay.

Lâm Văn Vinh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng vàng chỉ muốn đi thăm Tiêu tiểu thư. Vừa đến căn lầu, đã thấy trong phòng sáng trưng, đèn lồng thấp sáng rực, những cây nến đỏ rất lớn thấp sáng một góc, chiếu sáng cả màn đêm tựa như ban ngày. Cánh cửa sổ khép hờ, mưa phùn lất phất rỉ rả ngoài hiên cửa, những cơn gió lạnh thổi vào tạo cảm giác mát mẻ ẩm ướt rất tuyệt vời. Nhưng căn lầu này lại trống trơn, chẳng thấy bóng của Tiêu tiểu thư đâu cả.

- Thanh Tuyền, Thanh Tuyền ...

Lâm Văn Vinh lo lắng kêu lên vài tiếng, trong phòng yên tĩnh, không ai trả lời.

Hắn đang muốn đi ra ngoài cửa phòng, cũng nghe tiếng cười khúc khích, cửa phòng được đẩy ra, một bóng dáng mềm mại đi vào. Nữ tử thân mặc váy lụa màu hồng, mày liễu cong vút, môi đỏ mọng khê cong lên, gương mặt kiều mỵ đỏ bừng lên dưới ánh nến hồng, xinh đẹp như hoa đào tháng ba. Hơn nữa cả người nàng lộ ra vẻ kiên nghị, càng tăng thêm sắc thái động lòng người.

Lâm đại nhân được xưng là đã ngắm đủ trăm hoa, nhưng cũng cảm thấy si mê, nước miếng từ khóe miệng chảy xuống ròng ròng. Bị hần nhìn chăm chăm như thế, khuôn mặt nữ tử đỏ ửng ra rất ngượng ngùng, vội vàng che mặt lại, mắng khê một câu:

- Ngốc tử, nhìn cái gì?

- Đại tiểu thư, nàng... nàng thật đẹp.

Lâm Văn Vinh lẩm bẩm.

Mặt Tiêu Ngọc Nhược đỏ ửng, đôi môi anh đào cong lên, cúi đầu nói:

- Tên bại hoại này, nói gì dễ nghe một chút được không, đẹp chỗ nào...

- Xiêm y đẹp...

Đại tiểu thư cau đôi mày liễu, lại nghe tên bại hoại nói tiếp:

- Người còn đẹp hơn xiêm y!

- Miệng như bôi mỡ ... cả đời này ta lại gặp phải khắc tinh là ngươi rồi.

Tiêu Ngọc Nhược than nhẹ một tiếng, hàng mi dài hơi khép lại, đột nhiên lệ tuôn như suối, những hạt châu trong suốt theo hai gò má trắng muốt lăn dài.

Lâm Văn Vinh vội vàng giữ chặt bàn tay nhỏ bé của nàng:

- Ngọc Nhược, nàng làm sao vậy, đã mặc trang phục đẹp như vậy, làm sao còn khóc nữa chứ?!

- Còn không phải là bị chàng chọc tức sao!

Một thanh âm trong trẻo từ phòng ngoài truyền đến, Tiêu tiểu thư đẩy cửa bước vào, vừa ra vẻ tức giận liếc mắt nhìn hần, vừa khẩn cấp kéo tay Đại tiểu thư, hòa nhã khuyên nhủ:

- Muội muội, đừng khóc, chàng vốn là một tên đầu gỗ mà, chẳng hiểu lòng người, không biết tốt xấu, sau này muội phải dạy chàng thật nghiêm khắc!

Đại tiểu thư lau nước mắt, nức nhe rồi nói:

- Muội nào dám dạy hần, từ khi hần tới nhà chúng ta, muội là tiểu thư, hần là gia đình. Muội chỉ cần lườm hần một cái, hần lại trả lại gấp trăm lần. Kim Lăng có câu, muội là Tiêu Nhất, Ngọc Sương là Tiêu Nhị, hần đó là Tiêu Tam, muội cộng với Ngọc Sương, cũng địch không lại một mình hần, ta bị hần khi dễ quen rồi.

“Tiêu Nhất, Tiêu Nhị, Tiêu Tam?” Lâm Văn Vinh cố nhịn cười: “Ai nói linh tinh thế nhỉ, ta có xấu vậy không?!” Nhìn hai nữ tử sắc nước hương trời trước mắt, hần nháy mắt mấy cái, rồi sững người, chẳng biết Thanh Tuyền và Đại tiểu thư làm sao lại kẻ xướng người họa thế này?!

- Muội muội, đúng như muội nói, chàng là một ngốc tử!

Thấy lang quân mình sững sờ, Tiêu tiểu thư lắc đầu cười khê:

- Chàng cũng chó vọi, để thiếp đi điểm hóa ngốc tử này.

Tiêu Ngọc Nhược vội vàng giữ chặt áo của Tiêu tiểu thư, nước mắt lăn dài xuống:

- Đừng mà, tỷ tỷ, nếu tên bại hoại này tự mình không nói ra, muội cũng không cưỡng cầu làm gì?

Thấy Đại tiểu thư không nói, mặt mày thê lương, Lâm Văn Vinh kéo tay nàng, nàng lại hừ một tiếng quay đầu đi, tính tình xem ra rất cương quyết. Lâm Văn Vinh cười hì hì:

- Ai bảo ta không nói ra, Đại tiểu thư, nàng nhìn xem đây là cái gì?!

Trong tay hần không biết từ khi nào lấy ra một quyển sách nhỏ có giấy bọc màu hồng lấp lánh, dưới ánh nến ở sảnh đường, tỏa sáng lung linh.

- Ta, làm sao ta biết đó là cái gì?!

Đại tiểu thư kinh hô một tiếng, vội vội vàng vàng cúi đầu, hai má còn đỏ hơn cả ánh nến hồng.

- Ta tự mình xem vậy.

Lạc tiểu thư không biết khi nào tiến vào từ ngoài cửa, vươn tay cầm lấy quyển sách trong tay Lâm Văn Vinh, cười hì hì:

- Ủa, hai chữ này nhìn trông quái lạ quá, ta không biết. Thanh Tuyền tỷ tỷ, tỷ dạy được không?

Tiêu tiểu thư cười lắc đầu:

- Tiêu gia muội muội nói, mấy chữ này, bắt buộc phải người nọ đọc, vậy mới chứng tỏ thành tâm. Chúng ta không làm được !

Bao nhiêu ánh mắt đều tập trung cả vào người Lâm Văn Vinh. Lâm đại nhân xấu hổ cười cười, hắng giọng, nhìn vào quyển sách nhỏ rồi rầm đọc:

- Hôn thư! Trưởng nữ họ Tiêu, tuổi hoa vừa đến, mỹ mạo vô song, còn chưa kết hôn. Lâm gia vĩ nam*, phẩm giá đoan chính, vô cùng khiêm tốn, có tài ăn nói... Quân tử muốn cưới, thực nữ chưa gả, một chuyện rất tốt, giai thoại ngàn năm. Ô hô! Ô hô! Đôi uyên ương liền cánh, cặp hoa mai liền cành...

(*vĩ nam : nam nhân to lớn, tuấn vĩ)

Hôn thư này chừng trăm chữ, cũng không biết mời tiên sinh nơi nào viết ra, một hơi niệm xong, đến cả hần cũng hơi vắng đầu, từng câu từng chữ đọc ra khiến Lạc Ngưng và Tiêu Thanh Tuyền cảm thấy rất thú vị.

- Đại tiểu thư...

Lâm đại nhân nắm bàn tay Tiêu Ngọc Nhược, đưa quyển sách đó kia dúi vào tay cô nương người ta rồi nói:

- Thiếp tử này toàn là những lời chí thành, cứ như phát ra từ tâm can của ta! Cũng không biết nàng nghĩ thế nào, có đồng ý hay không??!

Nghe hắn nói thế, Tiêu Ngọc Nhược a lên một tiếng, vội vội vàng vàng che mặt đỏ bừng, muốn chạy ra ngoài.

Tiểu thư nhanh tay lẹ mắt, giữ tay giữ chặt nàng, rồi lấy hôn thư trong tay Lâm Văn Vinh:

- Hảo muội muội, ta đại diện cho tướng công, cầu thân với muội nhé. Nếu muội đồng ý, cứ kêu một tiếng tỷ. Nếu không thì ta cũng không có biện pháp, cứ kêu một tiếng Lâm lang là được rồi!

Ngưng Nhi nghe thế cười khê: “Theo tướng công mãi, đến cả tỷ tỷ cũng học được thủ đoạn này.”

Đại tiểu thư kêu lên một tiếng, vui gương mặt đỏ bừng vào lòng Tiêu Thanh Tuyền:

- Tỷ tỷ, đến cả tỷ cũng khi dễ muội!

- Hảo muội muội, thật là tiện nghi cho chàng rồi!

Tiểu thư cười khê kéo Đại tiểu thư đến bên người.

“Thành công rồi!” Mặt mày Lâm đại nhân hơn hớn, đá lòng nheo về phía Ngưng Nhi. Lạc tiểu thư ghé tai hắn hỏi:

- Đại ca, chàng viết bài hôn thư ướt át này từ bao giờ thế, sao mà muội không biết?

“Xấu hổ, xấu hổ!” Nếu không nhờ Thanh Tuyền đưa vào tay ta, thiếu chút nữa ta đã làm lỡ mất tình cảm của Đại tiểu thư. Lâm Văn Vinh hít vào thật sâu, nhìn Ngọc Nhược thân mình mặc một bộ quần áo đỏ, trong lòng cảm động nói không nên lời. Đại tiểu thư đặc ý chọn đêm trước khi hắn xuất chinh để định nhân duyên tam sinh. Thâm tình như biển, đến cả một trái tim sắt đá cũng bị tan chảy.

Lâm Văn Vinh giữ chặt tay Ngọc Nhược, thì thầm nói với vẻ lén lút:

- Đại tiểu thư, nàng tới gần một chút!

Trong lúc này chính là lúc mà thiếu nữ thẹn thùng nhất, trong lòng Đại tiểu thư vô cùng nguyện ý, làm sao có thể nói ra được. Nàng xoay người cúi đầu, mặt hơi ửng đỏ, làm bộ không nghe thấy hắn nói gì, cũng không tự chủ được dựa vào gần hắn một chút.

- Nàng sờ chân ta đi.

Lâm đại nhân ghé vào tai Tiêu Ngọc Nhược, thần bí nói.

- Ta không ...

Đại tiểu thư ừm một tiếng cương quyết, nhưng lại không tự chủ được vươn đôi tay nhỏ bé mềm mại, sờ sờ vào đó chốc lát, e thẹn nói:

- Cái gì trong đó, cứng cứng.

Lâm đại nhân hừ một tiếng:

- Đừng nghĩ đến việc xấu, đây là thạch cao, làm sao không cứng được? Xuống dưới, đi xuống chút nữa.

“Tên bại hoại này!” Về mặt Đại tiểu thư vô cùng ngượng ngùng, đang muốn bỏ tay ra, lại thấy chân hắn hơi dạn ra, lộ ra một góc tơ hồng.

Đại tiểu thư ngây người một chút, bàn tay nhỏ bé chạm nhẹ vào sợi tơ hồng mềm mại đó, kỉ niệm xưa bỗng ủa về, thấp thoáng như mộng cảnh tuyệt đẹp. Nàng mỉm cười, cũng vén ống quần lên, trên mắt mắt cá chân mong manh như ngọc kia cũng đang buộc một tơ hồng đỏ tươi, chẳng khác gì cái sợi dây đang buộc trên chân Lâm Tam.

- Thấy chưa, lần này ai chặt cũng không đứt được.

Nhớ tới kí ức bồi hồi ngày nào, nhắc lại những chuyện cũ ngọt ngào, Lâm đại nhân ra vẻ thận trọng liếc mắt nhìn ra ngoài, trên mặt làm ra vẻ vẫn còn kinh hãi.

- Đồ ngốc!

Tiêu Ngọc Nhược cười mắng khê một tiếng, rớt cuộc không nhìn được, nhào vào lòng hắn, cũng không biết vì sao mà nước mắt đổ xuống như thác lũ.

Hai người ở chung với nhau nhiều nhất, đùa giỡn trêu chọc, rồi lại làm bạn với nhau, tư vị đó chỉ có người trong cuộc mới biết được. Dưới ngọn đèn, Tiêu Ngọc Nhược mặt ngọc má hồng, người còn đẹp hơn hoa, những giọt lệ đọng trên mặt trong suốt như trân châu lấp lánh, giây phút huyền diệu này đến cả Tiêu tiểu thư cũng thấy xúc động.

Thấy lang quân mình ôm người nữ nhân khác, Tiêu tiểu thư tuy rất độ lượng cũng có chút khó chịu, cũng may là Đại tiểu thư cũng không phải người ngoài. Nàng tươi cười bảo:

- Muội muội chớ khóc, hôm nay là ngày đáng mừng, nước mắt đó phải chuyển thành rượu mừng mới đúng.

Đại tiểu thư vội vội vàng vàng thoát khỏi lòng hắn đứng lên, sắc mặt đỏ như hơ lửa, tròng mắt liếc hắn:

- Chỉ tại ngươi, giở thủ đoạn lung tung, làm cho các tỷ tỷ cười ta.

Lâm đại nhân cười ha hả vài tiếng, lại muốn nói chuyện nữa, bỗng nhất thời kêu lên:

- Ái chà, còn Ngọc Sương nữa, làm sao ta quên việc này được chứ?!

- Đợi cho chàng nhớ thì đã muộn rồi.

Lạc Ngưng cười khanh khách nói:

- Sáng nay khi phu nhân đi, tỷ tỷ đã sớm thay chàng đưa hôn thư cho Tiên Nhi tiểu thư rồi. Chỉ là Ngọc Nhược tiểu thư, thì tính tình cương liệt, nhất định phải người tự mình lên tiếng. Bằng không, chàng tưởng là Tiêu gia phu nhân yên tâm để hai vị tiểu thư như hoa tựa ngọc vô danh vô phận ở nhà chúng ta sao?

“Thì ra là như vậy, chẳng trách Ngọc Sương tiểu nha đầu này ngong ngóng chờ cửa, nguyên là việc chung thân đại sự của nàng đã được định rồi, đáng hận ta là người trong cuộc mà ừ ừ cạc cạc. Tiểu nha đầu ngốc thật!” Vừa nghĩ đến đây, hắn chợt thấy thương yêu Tiên Nhi tiểu thư hơn vài phần.

Tiêu tiểu thư tủm tỉm cười:

- Thiếp cùng với Tiên Nhi, Ngưng Nhi, Xảo Xảo, đều đã cùng chàng bái thiên địa bái cha mẹ, sớm đã định danh phận vợ chồng rồi. Nhưng hai vị Tiêu gia muội muội thì khác hẳn, các nàng còn có tông tộc trưởng lão ở Kim Lăng. Đây cũng là tâm nguyện của Tiêu phu nhân trước khi về Kim Lăng, vô luận như thế nào, cũng cần định danh phận trước, đợi chàng Bắc thượng về, sẽ đến Kim Lăng làm các lễ còn lại.

- Đúng đúng, nhất định phải làm đủ lễ chứ, phải làm lễ lớn, lễ lớn...!

Lâm Văn Vinh đau lòng nhìn chư vị phu nhân:

- Ta gần đây bận ngập đầu, không có cả thời gian để kết hôn, ảm ức cho các phu nhân quá.

Xảo Xảo cười hì hì từ ngoài cửa bước vào, gương mặt xinh đẹp sáng bừng lên:

- Mọi người đến đông đủ quá? Đại ca, Tiên Nhi tỷ tỷ chắc là không nhìn được rồi, chúng ta khai tiệc thôi!

“Khai tiệc?” Thấy mọi người chờ mình lên tiếng, Lâm Văn Vinh vội vội vàng vàng gật đầu:

- Khai tiệc, khai tiệc, chúng ta cả nhà đoàn viên!... Hà hà, trước khi ta đi chiến trường, cả nhà có thể ngồi lại một chỗ, ăn cơm thật no, quả là vui vẻ a!

Rõ ràng đang cao hứng, nhưng cũng không biết vì sao mà giọng điệu hắn lại hơi buồn, ngấm lại mình, bận tới bận lui, cả ngày không về nhà, không biết rốt cuộc vì cái gì.

Ngưng Nhi và Tiêu tiểu thư đồng thời hô hào, Đại tiểu thư cũng giữ chặt tay hắn, mấy nàng đều rướm lệ, xem ra rất thông cảm với hắn.

Xảo Xảo tự mình xuống bếp làm bữa, đến cả Tiên Nhi cũng xắn tay áo giúp nàng, có thể thấy được sự long trọng như thế nào. Đây là lần đầu tiên Lâm gia đoàn viên, cũng là tiệc tiền chân hắn, dù sao cũng cần phải rất đàng hoàng.

Bên trái là Xảo Xảo, Tiên Nhi và Lạc Ngưng, bên phải là Tiêu Thanh Tuyền và Tiêu gia nhị vị tiểu thư, Lâm đại nhân ngồi giữa sáu vị phu nhân, một người mỗi vẻ, người nào cũng xinh đẹp tuyệt trần, hần đột nhiên cười dài:

- Không tệ, không tệ, nếu đánh mặt chược thì cũng gần được hai bàn.

Nhị tiểu thư mặt một bộ quần áo màu đỏ mới tinh, ngồi bên người tỷ tỷ, ngưỡng chừng cúi đầu thấp xuống:

- Người xấu, ta không biết đánh mặt chược, người phải dạy ta nhé.

“Tiểu nha đầu này, mọi khi rất thoải mái, nhưng sao lúc này lại thẹn thùng như thế!?” Lâm Văn Vinh cười nói:

- Đánh mặt chược hả, trước kia ta chỉ chơi sờ sờ mó mó thôi, nhưng với các nàng thì phải làm khác, sờ sờ thì tầm thường quá, sau này ta chỉ chơi bắn súng thôi! Ủa, Nhị tiểu thư, mặt nàng sao đỏ thế kia? Kết hôn rồi, đây mới là mở đầu, còn nhiều chuyện thẹn thùng ở phía sau. Cần thoải mái một chút, nàng xem, ta cũng rất thoải mái đó thôi!

“Ai có thể so với hần chứ?” Chư vị phu nhân phì cười. Đại tiểu thư khẽ hắng:

- Chớ nói linh tinh, Ngọc Sương chỉ là đứa nhỏ, người không được làm hư nó!

Nhị tiểu thư liếc trộm hần nháy mắt, rồi duyên dáng tươi cười.

Tiêu tiểu thư bảo:

- Muội muội, cũng đừng trách chàng, hôm nay chàng cưới được hai vị mỹ nhân, ngày sau còn phải làm chú rể nữa đó, trong lòng không khỏi đắc ý một chút?

Xảo Xảo Tiên Nhi mọi người đều cười khanh khách, Đại tiểu thư hai má đỏ hồng lên.

- Làm chú rể hả, ta rất muốn.

Lâm đại nhân hít sâu một hơi:

- Chỉ là việc động phòng thì vài ngày nữa mới làm được? A, các nàng đừng nhìn ta với ánh mắt này, ta thanh minh trước, không phải ta không làm được, ta rất lợi hại đó, chỉ là Thanh Tuyền không cho...

- Không bao giờ nói lại cái miệng chàng.

Tiêu tiểu thư vừa thẹn vừa giận, tiến đến giơ tay bịt miệng hần. Tiên Nhi và mọi người đều từng trải, tự nhiên cười ồ lên, Đại tiểu thư mặt đỏ bừng, néo hần một cái.

Lâm Văn Vinh đột nhiên nghiêm nghị, thở than:

- Kỳ thật đi chiến đấu cũng không có gì, ta vốn là người trời sinh lang bạt khắp nơi, không chết dễ vậy đâu!

- Không cho nói bậy!

Mấy vị phu nhân đồng thời quát. Đến cả Nhị tiểu thư cũng rất nghiêm túc.

Lâm đại nhân vội vàng cười gật đầu:

- Đúng đúng. Ý ta là nói, ta không lo chiến tranh, ta lo cho các nàng thôi.

Tiêu tiểu thư cầm tay hần, ôn nhu nói:

- Tỷ muội nơi này, đều là đồng sinh cộng tử với chàng, chia sẻ hoạn nạn, chàng có gì phải lo lắng.

- Xảo Xảo lo kinh doanh tửu lâu, Ngưng Nhi tham gia công tác từ thiện, Đại tiểu thư và Nhị tiểu thư cần phải trọng tu Tiêu gia. Tất cả mọi người đều có chuyện làm, ta tự nhiên không lo lắng rồi.

Lâm Văn Vinh thở dài:

- Kỳ thật, ta lo nhất là nàng và Tiên Nhi!

- Tướng công...

Đôi môi đỏ mọng của Tiên Nhi cong lên, nước mắt trào ra.

- Tiên Nhi, những việc thuộc về máu mủ, không ai dứt bỏ được đâu.

Lâm Văn Vinh vỗ nhẹ tay Tần tiểu thư, nói thông dong:

- Nàng và Thanh Tuyền là tỷ muội ruột, việc này là sự thật không ai thay đổi được. Mâu thuẫn giữa An tỷ và Ninh tiên tử, căn bản cũng chỉ là hiểu lầm nhất thời, chẳng lẽ cừu hận này cứ tiếp tục kéo dài mãi sao? Nàng ngẫm lại mà xem, Thanh Tuyền sẽ sinh đứa nhỏ, tương lai nàng cũng sẽ có bảo bối, chẳng lẽ hai con nhà họ Lâm mà lại đánh nhau mù trời sao? Người khác cầu mà không có được tình máu mủ, có sao chỉ vì nguyên nhân cừu hận hư vô mờ mịt, lại khiến tình thân thuộc trở nên bèo bọt như thế?

Tần Tiên Nhi cũng ngăn người, nàng và Tiêu tiểu thư đều gả cho một người, tương lai hai người sinh con, chẳng lẽ cũng muốn theo mình đồng tộc tương tàn? Việc này quả là khó xử.

Thấy Tiên Nhi có chút động tâm, Lâm Văn Vinh giữ chặt tay nàng, rủ rỉ thuyết phục:

- Tục ngữ nói rất đúng, lùi một bước sẽ thấy trời biển rộng lớn, nàng và Thanh Tuyền vốn không có cừu hận khắc cốt, hơn nữa, còn có tình máu mủ không thể phủ nhận, bây giờ so với tỷ muội ruột còn thân hơn một bậc, vậy còn có mắc mớ gì nữa mà không hòa giải.

Tần tiểu thư chần chờ một lúc lâu, hừ một tiếng:

- Chỉ cần sau này cô ấy không được phép khi dễ thiếp mới được!

Tiêu Thanh Tuyền vội vàng giữ chặt tay nàng, kích động nói:

- Muội muội, chúng ta có cùng huyết mạch, nếu tỷ khi dễ muội, hãy để tỷ bị vạn tiễn xuyên tâm, không được ...

Tần Tiên Nhi lấy tay bịt miệng nàng, lắc lắc đầu:

- Không được thề bậy bạ, nghe khó chịu lắm, muội nể mặt tướng công, nhận người làm, làm...

Nàng áp úng vài tiếng, gương mặt đỏ hồng lên, mãi lâu sau mới kêu một tiếng tỷ tỷ, giọng nhỏ như muỗi kêu.

- Lâm lang...

Tiêu tiểu thư kinh hãi, ôm chặt lấy tay Lâm Văn Vinh, thất thanh khóc òa lên, làm cho hai vị tiểu thư bên cạnh cũng rơi lệ, đến cả Tần Tiên Nhi cũng rơm rớm nước mắt.

“Lộn xộn quá, chuyện gì thế này!?” Lâm Văn Vinh đột nhiên nghiêm mặt, kêu lên:

- Thôi, đừng khóc nữa!

Người chủ gia đình uy nghiêm quả nhiên khác hẳn bình thường, mấy vị tiểu thư lập tức nín khóc. Lâm Văn Vinh nghiêm trang nói:

- Ta ra ngoài chiến đấu, mọi người phải thương yêu nhau, chiếu cố lẫn nhau, đừng làm cho ta lo lắng. Ngoài ra, phải ăn nhiều thịt, ăn nhiều cá, mỗi người phải ăn cho mập lên, khi ta trở lại, mọi người cùng nhau sinh nhi tử.

Các phu nhân đỏ mặt, không khí hoạt bát hẳn lên. Tiêu tiểu thư gạt nước mắt nói:

- Chàng cũng chớ quên lời dặn dò của bọn thiếp. Lần này Bắc thượng chinh Hồ, bọn thiếp cũng muốn lập một ước pháp tam chương (ba điều giao ước) với chàng.

Lâm đại nhân cười hì hì:

- Rửa tai lắng nghe.

- Thứ nhất, việc chiến trường, luôn luôn biến động, vì tỷ muội, chàng phải bảo trọng thân thể, không bị tổn thương chút nào. Chàng có thể làm được không?

Tiêu Thanh Tuyền nói vẻ nghiêm túc cực kỳ, Lâm Văn Vinh gật đầu:

- Đương nhiên làm được, đây cũng là tâm nguyện của ta. Các nàng yên tâm, trong chiến đấu, đánh thắng thì đánh, đánh không thắng là ta bỏ chạy, điểm này thì trên đời không ai có thể so được với ta cả.

- Thứ hai, cách mỗi nửa tháng, phải gửi về một phong gia thư.

Tiêu tiểu thư mắt hoe hoe đỏ, nói:

- Cho bọn thiếp biết chàng đi đến nơi nào, ăn được không, mặc ấm không, không được lừa gạt. Phải nhớ, chàng là người có gia đình....

Việc này cũng là yêu cầu sao? Lâm Văn Vinh cảm khái, cũng gật đầu đáp ứng.

- Điểm thứ ba, là Ngưng Nhi đặc ý yêu cầu, cũng là tất cả tấm lòng của tỷ muội bọn thiếp.

Tiêu tiểu thư hừ một tiếng, nghiêm nghị nói:

- Chàng đi chiến đấu thì chiến đấu, chớ để tâm tư vợ vẫn đến địa phương, không được mang một nữ tử người Hồ về cho bọn thiếp!

- Sao lại như vậy được?

Lâm đại nhân vội vàng cười nói:

- Ta phải đi chiến đấu, không phải đi du lịch, làm sao lại quan hệ với nữ tử Hồ chứ, Thanh Tuyền, Ngưng Nhi, các nàng nghĩ lắm thứ quá!

- Không phải nghĩ nhiều!

Ngưng Nhi vuốt quần áo hần, trịnh trọng nói:

- Đại ca, huynh xem tỷ muội bọn thiếp ở nơi này, chỉ sợ chẳng có ai mà nhờ được huynh cả. Người Hồ là loại gái nước man di, gặp được một đại Hoa nhân vĩ đại như huynh, nếu chiêu huynh làm Phò mã ... ta ... chúng ta sẽ chết cho huynh xem.

Các vị tiểu thư thần sắc trịnh trọng, xem ra việc này sớm đã được các nàng nhất trí rồi, Lâm đại nhân bất lực cười khổ, chỉ có nước ký ước pháp tam chương này mà thôi.

- Cho dù ta có bảo vệ như thế nào, một khi Lý Vũ Lăng có việc gì ngoài ý muốn, vậy người Hồ sẽ hưng phấn như thế nào, quân ta sẽ bị ảnh hưởng như thế nào? Một khi quân tâm đã mất, đại chiến tất bại, người có nghĩ tới chưa?!

- Ha ha ha ha...

Lâm Văn Vinh cười to, âm thanh như phá vỡ trống phòng, Từ Chỉ Tình vừa thẹn vừa giận:

- Người cười cái gì, ta nói gì sai?

- Từ tiểu thư, tại sao nàng không nghĩ ngược lại? Lý Vũ Lăng không thể ra chiến trường, không có ai nối nghiệp Đại Hoa đệ nhất võ tướng, vậy người cao hứng nhất là ai? Thất vọng nhất là ai?

Lâm Văn Vinh ngưng cười, than thở:

- Quan điểm giữa ta và nàng, xem ra hoàn toàn tương phản. Lý Vũ Lăng không thể ra chiến trường, người Hồ mới có thể hưng phấn, bởi vì từ đó họ không còn một đối thủ đáng sợ, còn Đại Hoa quân sĩ, sẽ thiếu đi một thống soái tương lai, chính là thân giả thống, cừu giả khoái*, tự hủy trường thành. Chẳng lẽ việc này không phải là tổn hại đến tương lai trăm năm cơ nghiệp của Đại Hoa sao, ta nói xàm nói bậy chỗ nào?

(*Thân giả thống, cừu giả khoái: người thân đau đớn, kẻ địch khoái trá)

Hắn mỉm cười miệng cười, nhưng kể ra cũng không phải không có đạo lý. Từ tiểu thư đau lòng đáp:

- Đúng là người không nói bậy, nhưng lỡ như Vũ Lăng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì sao?! Lý gia chỉ còn lại có một huyết mạch!

Lâm Văn Vinh bực tức:

- Từ tiểu thư, ta hỏi nàng, vì sao con cái nhà khác chết trận được, Lý Vũ Lăng lại không thể ra có việc gì ngoài ý muốn? Đó là bởi vì hắn là cháu ruột của Lý Thái sao?! Nàng vẫn cái thói con ông cháu cha, như vậy là không được!!

- Cái gì con ông cháu cha, ta trước giờ không nghĩ như vậy bao giờ.

Từ tiểu thư cũng giận, thanh âm không tự chủ được lớn lên rất nhiều.

- Nàng không nghĩ như thế, nhưng lại làm như thế. Bởi vì tiểu Lý tử là cháu ruột Lý Thái tướng quân, nàng tự nhiên lại cho hắn khác hẳn với người trong thiên hạ, những người khác có thể chết, duy chỉ có mỗi hắn không được chết. Nhưng nàng có nghĩ lại không, vạn ngàn binh sĩ huynh đệ này, ai không phải là mẹ sinh cha dưỡng? Ai không phải là tâm can bảo bối? Ai cao quý hơn ai đâu? Lý Vũ Lăng chết trận, có lẽ sẽ có người bị thương, nhưng đó là vinh dự của chiến sĩ, không hề phàn nàn gì. Lý gia không còn, sẽ có Vương gia, Tiền gia, Chu gia. Đại Hoa ta, trước giờ không thiếu trung lương! Chỉ ngồi nhà mà hưởng phước của tổ tông, ta tuyệt không phản đối, bởi vì đó là công lao xương máu của tổ tông. Nhưng người hưởng thụ có an tâm được không? Đừng tưởng thứ hưởng thụ này mà cho là cao quý, tựa như tất cả mọi người đều thiếu nàng. Từ tiểu thư, nói khó nghe một chút, việc này nàng làm sẽ ảnh hưởng cơ nghiệp Đại Hoa, không lầm lẫn là gì! ... Ấy, đừng đánh, ta đi, ta tự mình đi mà!

- Đi ra ngoài, người mau đi ra ngoài!

Từ tiểu thư vai khẽ run lên, máng hấn một tròng. Hắn chỉ lo nói cho thống khoái, Từ Chỉ Tình là một nữ tử kiêu hãnh, làm sao chịu được những lời trách mắng đó của hắn. Tức giận đến nỗi mặt trắng bệch, đôi môi đỏ mọng như muốn cắn đứt ra, nước mắt như chuỗi ngọc đứt dây lăn xuống, đôi tay nhỏ bé chộp lấy ngọn đèn, muốn ném vào hắn.

Vu Tông Tài đang ở ngoài trường, nghe vậy vội vàng vàng vọt vào, thấy tiếng Từ Chỉ Tình khóc lóc, sắc mặt hấn vô cùng khẩn trương. Quát lớn một tiếng rồi lao vào Lâm Văn Vinh.

- Vu đại ca, huynh làm gì vậy?!

Từ Chỉ Tình kinh hãi, không kịp chùi nước mắt, vội vàng lắc mình chắn trước người Lâm Văn Vinh, chặn Vu Tông Tài lại.

Vu Tông Tài sững sờ:

- Từ tiểu thư, không phải Lâm tướng quân khi dễ nàng sao?!

Từ Chỉ Tình ánh mắt sâu kín, nhìn ánh nến lóe lên, lạnh lùng nói:

- Vu đại ca nói sai rồi, Lâm tướng quân khi dễ ta làm gì? Vừa rồi ta nghĩ tới một việc thương tâm, nên khóc một chút, đâu liên quan gì tới hần?!

Vu Tông Tài cũng không biết nàng nói thật hay giả, nhưng thấy Lâm Tam mặt mày đều giả, ánh mắt hoảng loạn, đáng vẻ thật là quý dị. Hần hừ một tiếng, ôm quyền vái Lâm Văn Vinh, trên mặt lộ ra một nụ cười:

- Lâm tướng quân thứ tội, Tông Tài vừa rồi suýt nữa hiểu lầm tướng quân, xin ngài tha thứ.

- Xem lão đệ người nói kìa, ta có phải là người xấu như vậy không!?

Lâm đại nhân mỉm cười, vỗ vỗ vai Vu Tông Tài ra vẻ thân mật.

Thần sắc Từ Chỉ Tình dần dần khôi phục, nhìn tình hình hai người trước mắt, nàng hừ một tiếng:

- Vu đại ca, Lâm tướng quân, các người về đi, lễ tệ sư sắp bắt đầu rồi.

Lâm Văn Vinh à một tiếng, hắc hắc nói:

- Việc ta vừa nói với Từ tiểu thư thì ...

Đúng là cây muốn lặng mà gió chẳng dừng, Từ tiểu thư biến sắc, cả giận đáp:

- Ta sớm đã trả lời thuyết phục rồi, còn muốn ta nói lại một lần nữa sao? Ta còn có chuyện quan trọng phải làm, Vu đại ca, huynh tiễn Lâm tướng quân ra ngoài.

“Nha đầu này tính tình quật cường, thật sự là cố sức liều mạng với ta!” Thấy Từ tiểu thư vẻ mặt băng sương, Lâm Văn Vinh cũng biết việc này khẳng định không thành rồi, liền hừ một tiếng đi ra khỏi doanh trướng.

Đại quân còn chưa xuất phát, hữu lộ tiên phong tướng quân và Từ quân sư đã đại náo mấy hiệp, việc này mà truyền ra ngoài, chỉ sợ chẳng có ai tin. Lâm Văn Vinh buồn bực trở lại doanh trại của mình, bọn người Đỗ Tu Nguyên sớm đã chỉnh tề, đang chờ hần trở về, nhưng không thấy tiểu tử Lý Vũ Lăng.

- Có thành công không?!

Thấy sắc mặt hần bất thiện, Hồ Bất Quy cẩn thận hỏi.

- Nữ nhân mà, nữ nhân...!

Lâm Văn Vinh lắc đầu than khổ, trả lời chẳng đâu vào đâu:

- Tâm tư nàng quá kiên định. Hồ đại ca, người đi thông báo tiểu Lý tử, bảo hần an tâm ở nhà, làm cái chức Bình Hầu gia đi!

Thấy việc này không xong, mọi người cũng thấy tiếc nuối, từ khi đi theo Lâm tướng quân tới nay, đây là lần đầu hần thất thủ, lại là thất bại trong tay Từ tiểu thư, mọi người nhìn ra chuyện này có vẻ gì đó cổ quái, nhưng lại không dám nói nên lời.

Mưa phùn vẫn mãi rơi nhưng trời đã dần dần ửng sáng. Phía bắc điện nơi duyệt binh có một cái đài thật lớn, cao ba trượng, dài rộng ước chừng hai mươi trượng, được ghép những cây gỗ tròn thật lớn, dựng ngay trên đài một cột cờ rất cao. Cờ Kim long phần phật, cờ Soái tung bay, không khí rất nghiêm trang.

Hai bên đài này đều có cái trống da trâu cao bằng một người, phía trước có cắm mấy ngàn cột gỗ, trói vô số trâu bò, chuyên dùng để làm lễ tế cờ.

Lão hoàng đế oai phong lẫm liệt, thần sắc nghiêm trang, những giọt mưa lạnh quất vào mặt lão, thế mà ông ta như không hề có cảm giác gì.

- Bẩm Hoàng thượng, giờ lành đã đến!

Khâm thiên giám hô một tiếng thật dài, hoàng đế nhìn Lý Thái khê gật đầu.

Thượng tướng quân bước lên, mái đầu bạc tung bay trong mưa gió có vẻ thê lương bi tráng vô cùng, hần lướt mắt khắp bốn phía, nói vang vang:

- Thề phá Hồ lỗ, bảo vệ Đại Hoa. Các chàng trai... đánh trống, điểm binh...

- Đánh trống, điểm binh...

- Đánh trống, điểm binh...

Hiệu lệnh từ bắc tới nam, tầng tầng truyền xuống, thanh âm nối nhau không dứt.

- Bùng... bùng...!

Âm vang tiếng trống thật lớn, vang vọng khắp không trung, làm lũ chim trong rừng đang ngủ say cũng bừng tỉnh bay tứ tán. Đại doanh bốn phía lập tức hưởng ứng, tiếng kèn lệnh, tiếng vó ngựa, tiếng bước chân, tiếng binh giáp ma sát, tiếng đao thương va chạm, giống như rung rừng chuyển núi, trời long đất lở, khí thế vô cùng hào hùng.

Đại quân sớm đã đợi giờ xuất phát. Vừa rồi hai hồi trống truyền đến, ba quân sớm đã tập kết xong. Phóng mắt nhìn qua, nơi diễn binh trở thành một mảng đông đúc đen kịt, toàn là người với người.

Hơn mười vạn tinh binh, mỗi người đều mang khôi giáp sáng rực, sắc mặt nghiêm nghị, đao thương kiếm kích lóe lên hàn quang. Ở giữa là tinh binh thần cơ doanh, thần tiễn thủ, cương nỏ thủ, mấy trăm hỏa pháo mới tinh, nòng pháo đen bóng trực chỉ lên trời. Bên phải là kỵ doanh, chiến mã xếp thành hàng, kỵ sĩ xếp theo nhóm, trong tay cầm mã đao trường thương sáng ngời, người khác nhìn vào cũng rợn người. Tuy là binh nhiều tướng mạnh, cả trường diễn binh lại không có lấy một tiếng động, đến cả những chiến mã cũng im bất, không nghe thấy một tiếng hí nào. Lý Thái luyện binh, quả thật danh bất hư truyền!

Lễ bộ thị lang tuyên đọc xuất binh chiếu thư, nêu rõ cái họa Đột Quyết, tâm lang sói của người Hồ, chúng giết hại trăm họ Đại Hoa, làm vạn dân Đại Hoa mất nhà mất ruộng, làm trời giận người oán. Hoàng đế Đại Hoa thuận theo thiên ý và nhân tâm, cử đi trăm vạn hùng sư, nhất định phải đánh bại Đột Quyết, thu phục biên quan, dương oai cho Đại Hoa.

Cũng không biết ai soạn chiếu thư này, lời văn thống thiết, Lâm Văn Vinh nghe xong xem ra không thể không sục sôi nữa. Đưa mắt đánh giá quân của mình, đột nhiên thấy cái bóng của Lý Vũ Lăng. Tiểu tử này mặc khôi giáp, dáng vẻ chu chỉnh, đứng giữa một đội quân, chăm chú nghe chiếu thư, hai má đã đỏ bừng lên vẻ hưng phấn.

- Tiểu tử ngươi muốn chết hử?!

Lâm Văn Vinh khẩn cấp lệnh cho Cao Tù đưa hần đi tới, gõ đầu hần một cái thật mạnh:

- Trộm mò đến đại doanh hữu lộ của ta, nếu như bị Từ cô cô của ngươi tra xét ra, đưa ngươi xử trí theo quân pháp, ai có thể cứu được ngươi.

Lý Vũ Lăng cười hì hì không thềm để ý:

- Lâm tướng quân, Lâm đại ca, huynh lợi hại như vậy, cũng sợ Từ cô cô của đệ sao?

Lâm Văn Vinh không bị hần khích tướng, hắc hắc cười vài tiếng:

- Nói nhiều cũng vô dụng, ta làm hết sức rồi, ta không chịu được tính tình cô cô ngươi. Ngươi lo mà thành thật trở về nhà đi, ta hứa sẽ bắt một người vợ Đột Quyết về cho ngươi chơi.

Lý Vũ Lăng khinh thường cắt ngang:

- Đến cả Từ cô cô cũng để cho đệ đi rồi. Đệ còn trở về làm gì?

- Ai, ai cho ngươi tới?!

Lâm đại nhân vội vàng ngoáy ngoáy lỗ tai, chăm chú hỏi.

- Như thế nào, không phải huynh thuyết phục được Từ cô cô sao?!

Lần này đến phiên Lý Vũ Lăng giật mình:

- Là cô cô tự mình bảo ta nhập vào quân của huynh đó!

Sắp xuất phát, Lý Vũ Lăng tuyệt sẽ không đem việc này ra nói chơi đâu, nói như vậy, thật đúng là Từ tiểu thư cho phép rồi. Lâm Văn Vinh cũng ngăn cả người, vội vội vàng vàng nhìn bốn phía tìm Từ Chỉ Tình, nhưng trong hơn mười vạn đại quân, biển người mang mang, làm sao tìm được bóng dáng nàng.

- Chém giết Hồ lỗ, bảo vệ Đại Hoa!

Hơn mười vạn đại quân hội tụ thành một biển người mênh mông, sắc mặt mỗi người đều đỏ gay, đao thương trong tay giơ cao lên, nhất tề hô vang. Nhiệt khí ngút trời, áp đảo bốn phương, đến cả mưa xuân cũng như bị bao trùm lấy.

Lâm Văn Vinh nhìn lại, thì ra là lão hoàng đế vừa huấn thoại:

- ... ai tiến sẽ có trọng thưởng, ai lùi sẽ bị chém chết. Trăm dù có trăm ngàn lời muốn nói, cũng chỉ đúc kết thành một câu: ai phạm Đại Hoa ta, có ở xa bao nhiêu cũng phải trừng phạt! Trăm ở trên điểm tướng đài này, tể vào ngày mười lăm tháng tám sẽ đợi chư vị tướng sĩ khai toàn trở về. Cạn...

Hoàng đế đưa một cái chén lớn đầy rượu nồng lên uống cạn một hơi, rồi vứt mạnh cái chén đó đi. Mấy vạn tướng sĩ đồng thời giơ chén rượu lên cao, đồng thời uống cạn. Tiếng sứ bị ném vỡ vang lên xoang xoảng, nổi lên không dứt.

- Tể cò...

Lý Thái hô một tiếng thật dài, liền có mấy ngàn kỵ sĩ đồng thời nhảy ra, người hô ngựa hí, trường thương trong tay khua lên hưởng ứng.

- Giết...!

Trên ngàn kỵ binh giục ngựa chạy như bay, chạy đến dưới điểm tướng đài, nhắm thẳng vào đầu trâu đang bị trói dưới đài, giơ tay chém xuống, động tác tựa như chính tề, hàn quang lăm liệt. Mấy ngàn thủ cấp súc sinh bị chém xuống. Máu phun khắp cả giáo trường. Đám kỵ sĩ giơ lên những thủ cấp máu ròng ròng, chạy nhanh trở về, huyết quang như kích thích sát khí tướng sĩ.

- Giết...!

- Giết...!

Hơn mười vạn người giơ đao thương lên cao, cùng hô giết giết, thanh thế vọt đến tận trời xanh, kinh thiên động địa, bọn người Hứa Chấn, Hồ Bất Quy, hai mắt đỏ ngầu, huyết tính bột phát, đồng thanh hét lớn, làm màng nhĩ Lâm Văn Vinh như muốn vỡ ra.

Thượng tướng quân đầu tóc bạc phơ giữa gió mưa, lão đứng nghiêm trang trong gió, trường kiếm trong tay chỉ thẳng về phía trước:

- Các chàng trai, xuất phát...!

Trống trận thùng thùng hưởng ứng, tựa như tiếng sét đánh thẳng vào lòng người. Hơn mười vạn đại quân, tựa như một con rắn dài lên đường, xuyên qua mưa xuân mà tiến thẳng về phương bắc, tinh kỳ tung bay trong gió, giống như tâm tình của từng chiến sĩ khi xuất chinh, vừa hưng phấn lại vừa bi tráng.

Trên ngàn vạn dân chúng trong thành, xếp hàng hai bên đường, nhìn theo đội ngũ đang tiến lên, quân ngũ quét hết tầm mắt nhìn không thấy bờ, cùng với dân chúng hai bên đường, tạo thành một con rồng khổng lồ.

Lần này đi, chỉ sợ sinh tử biệt ly! Ai đâu bạc thì nhớ đến mẹ già, người vừa cười nhớ tới ái thiếp, gia đình họ hàng con cái, hết người này đến người khác hô gọi tên thân nhân, nước mắt chảy dài, chỉ muốn lại được nhìn thấy dáng vẻ người trong mộng. Có người tìm được thân nhân, vội lao tới ôm chặt lấy, tựa như cũng không muốn chia lìa. Những túi hoa quả, lương khô, mặc kệ có phải người quen hay không quen, cứ thế được giao đến tay đám binh sĩ.

Khó nhất là biệt ly!

Không khí bi tráng thê lương làm Hồ Bất Quy, vốn là một lão tướng đã chém giết người Hồ bao nhiêu năm rồi, hai mắt cũng chẳng kìm được bỗng rơm rớm, không khỏi nghẹn ngào.

Lâm Văn Vinh chưa bao giờ trải qua loại tình cảnh này, đây là cảnh sinh ly tử biệt chân chính, nhìn vô số vợ trẻ con thơ, những bàn tay vẫy vẫy, nghe tiếng khóc đứt ruột của những người vợ, những người mẹ... tư vị đắng cay chua xót ấy, nếu không tự mình trải qua, khó có thể tìm được lời nào để hình dung. Hắn đột nhiên cảm thấy vô cùng căm ghét cuộc chiến tranh bi đát này.

- Đại ca, tướng công...

Bên kia bỗng có những tiếng gọi trong trẻo vọng lại, rồi thấy Ngưng Nhi trong một bộ quần áo tươi tắn nhất, đứng trên nóc xe ngựa tựa như con bướm xinh đẹp, sớm đã khóc thành một biển nước, bàn tay nhỏ bé kia vẫy tay như điên dại. Thanh Tuyền mang cái bụng to, Đại tiểu thư chăm chú giữ lấy nàng, Xảo Xảo, Ngọc Sương, Tiên Nhi... các nàng ôm chặt nhau, mãi theo đoàn người, từng bước di động, một lần lại một lần vẫy tay chào hắn.

- Ngưng Nhi, Thanh Tuyền, Tiên Nhi, Ngọc Sương, Ngọc Nhược, Xảo Xảo, các nàng bảo trọng, bảo trọng...!

Lâm Văn Vinh cố hết sức vẫy tay, lệ như nước tràn bờ, rơi xuống tựa dòng thác lũ.

Trong màn nước mắt nhạt nhòa, những gương mặt quen thuộc dần lướt qua, từ từ bị bao phủ trong biển người mệnh mông, xa dần, xa dần...

458. Chương 456: Phương Pháp Cường Binh

Lâm Văn Vinh khi cầm binh ở Sơn Đông chỉ là đi tiểu phỉ, địch ít ta nhiều, lại có hỗ trợ sung túc, chiếm ưu thế lớn về lương thảo và binh lực, nhắm mắt lại cũng dám đánh. Nhưng bây giờ đối mặt với người Đột Quyết, Đột Quyết và Bạch Liên giáo căn bản không phải cùng cấp với nhau, nhìn vào vẻ mặt trầm trọng của tướng quân Lý Thái, cũng biết tình hình thế nào rồi!

Lâm tướng quân cũng lấy bất biến ứng vạn biến, việc luyện binh toàn quyền giao cho bọn người Hồ Bất Quy và Đỗ Tu Nguyên, hai người này sớm đã hiểu rất rõ về phương pháp luyện binh của Lâm đại nhân, đơn giản khái quát là: tranh đấu khốc liệt làm cho nhiệt huyết người ta sôi trào, kết hợp với thường vật chất. Dưới sự kích thích hai mặt, cho dù là binh lính yếu đuối nhất, cũng có thể được mấy người Hồ, Đỗ luyện thành chàng trai đầy nhiệt huyết. Phương pháp này, đã được áp dụng để luyện lính vận lương ở Sơn Đông, sớm đã chứng minh tác dụng tốt, cũng không có gì phải lo.

Trong đại doanh của hữu lộ, người nhàn nhã nhất ngoài Lâm tướng quân thì chẳng còn ai khác. Chư tướng thủ hạ bận bịu luyện binh, hắn lại dẫn theo Cao Tử cả ngày lang thang trong quân doanh, việc thích làm nhất là chụp được vài binh sĩ bình thường, hỏi hà kể lể về gia đình, tới giờ ăn cơm lại cùng mọi người ăn uống. Hắn không quan tâm đến địa vị, nói năng suông sã, từ tướng quân cho tới đầu bếp đều có thể kéo vào với nhau, rất là náo nhiệt.

Khi có hứng thú, Lâm tướng quân còn có thể triệu tập mọi người cùng nhau hát hò, giọng nam tiếng bắc cùng ề a. Mọi người ca hát vừa cao hứng lại vừa thương cảm.

Đặc biệt nhất là nghe Lâm đại nhân đọc “Tụng đọc gia thư” (đọc thư nhà). Hữu lộ đại quân có năm sáu vạn nhân mã, mỗi ngày đều có vô số gia thư đưa tới, hắn liền triệu tập một đội trăm người, cổ vũ tướng sĩ đọc thư phương xa, đến giờ này là thời khắc mà tất cả tướng sĩ vui vẻ nhất.

Thời gian trôi qua, việc này trở thành thói quen, hữu lộ đại quân do Lâm đại nhân thống lĩnh, hàng ngày luyện tập khổ nhất, cười đùa vui vẻ nhất, không khí chán tình hoàn toàn đối lập với những cơn mưa xuân ầm ứ thê lương.

Đại quân đi về phía bắc vài ngày, sau đó đổi phương hướng từ đông sang tây. Dọc theo trường thành mà tiến, khí hậu cũng dần dần trở nên khô khan.

- Tướng quân, đến giờ họp ở quân trung rồi. Hôm nay ngài tự mình đi, hay vẫn là do mặt tướng đi?!

Đỗ Tu Nguyên tươi cười bẩm báo, thấy tướng quân của mình cầm một cái bút kì quái, vẽ vẽ gì đó trên giấy.

Lâm Văn Vinh lấy bút vẽ vẽ gì đó rất mạnh xuống tờ giấy, rồi gấp một cái rơ dài, miễn cưỡng nói:

- Mỗi ngày đều hội nghị, không phải quanh đi quẩn lại cũng là một việc sao? Đều là kiểm tra nhân số, bấm báo tình huấn luyện. Nghe đi nghe lại tướng quân hoặc Từ tiểu thư huấn thoại... Chà, việc này không phải hành hạ người tàn tật như ta sao? Đi qua đi lại cũng hơn mười dặm chứ ít gì.

Đại quân vẫn hành quân về phía trước, không khí dần dần khẩn trương lên, Từ Chỉ Tình bấm báo với Lý Thái, mỗi ngày đều muốn triệu tập hội nghị quân trung, thương thảo tình hình quân địch và lộ tuyến hành quân, dần dần thành thói quen. Hữu lộ đại quân của Lâm đại nhân cách soái doanh của Lý Thái hai mươi dặm. Bôn ba tới tới lui lui, ít nhất phải một canh giờ, việc này quả là làm khó người gãy chân tàn tật như Lâm đại nhân, bởi vậy, những ngày này, Đỗ Tu Nguyên toàn phải thay hân đến bấm báo.

Cái gì tàn tật, thương thế của hân sớm đã lành hân rồi, ngày hôm qua còn cưỡi ngựa hân huyết bảo mã đi chơi vài vòng, đến cả Hồ Bất Quy cũng chẳng hơn hân, làm như không ai biết hay sao? Cao Tù cả ngày đi theo bên người hân, tự nhiên biết rõ chi tiết, thấy hân tìm cơ lười biếng, trong lòng cũng buồn cười.

Đỗ Tu Nguyên gật đầu:

- Vậy ta đi cũng được, nếu hôm nay Từ tiểu thư hỏi lại, mặt tướng sẽ phải trả lời làm sao?! Tướng quân mấy ngày nay không đi doanh trướng bấm cáo, Từ quân sư mấy ngày nay cũng tựa hồ rất giận đó.

"Nàng giận hờn, đây không phải là lần đầu." Lâm đại nhân lắc đầu, mặt mày khổ sở:

- Không phải ta không muốn đi, thật sự là ta còn đang thương tật trong người. Mỗi ngày ta phải liệu cái chân gãy để chỉ huy mọi người, Từ tiểu thư cũng phải chăm chú cho người tàn tật chứ. Như vậy đi, ta nghỉ thêm vài ngày nữa, sau đó tự mình đến gặp nàng hỏi báo công việc.

Đỗ Tu Nguyên và mọi người biết hân với Từ quân sư có gì đó cổ quái, thấy hân lần nữa từ chối, càng chứng minh rõ ràng ý nghĩ trong lòng, lập tức ôm quyền cười đáp:

- Hiểu rồi, hiểu rồi! Lâm tướng quân rất muốn tự mình bấm báo với Từ quân sư, thế nhưng thân thể không cho phép, chắc là Từ tiểu thư cũng có thể lượng thứ, mặt tướng sẽ bấm báo với nàng như thế.

- Đúng, sự thật đúng là như thế!

Lâm Văn Vinh cười ha ha vài tiếng, xem ra Đỗ đại ca thực sự thông minh. Đợi cho Đỗ Tu Nguyên cưỡi ngựa đi rồi, Lâm Văn Vinh lấy tờ giấy ra, đưa cho Hồ Bất Quy:

- Hồ đại ca, ngươi là chuyên gia nuôi ngựa, cũng là chuyên gia luyện binh, người giúp ta xem chủ ý này có làm được không?

Hồ Bất Quy nhận tờ giấy, chỉ nhìn thoáng qua, sắc mặt bỗng đại biến:

- Lâm tướng quân, ai nghĩ ra biện pháp này?!

Lâm Văn Vinh khoát tay:

- Mặc kệ ai nghĩ ra biện pháp này, người nói có làm được không!

Hồ Bất Quy suy nghĩ một lúc lâu, thận trọng hỏi đáp:

- Nếu là gắn vào đùi binh sĩ bao cát năm cân, mỗi ngày hành quân bảy mươi đến tám mươi dặm, hơn nữa còn phải diễn luyện trong doanh, cường độ này quá lớn, ta sợ các huynh đệ không chịu nổi đâu.

- Ta hỏi một câu, Hồ đại ca, nếu người buộc bao cát này khi hành quân thao luyện, sẽ không có vấn đề gì chứ?

Lâm Văn Vinh nghiêm chỉnh hỏi.

Hồ Bất Quy cười to, tự tin gật đầu:

- Cái này có là gì, ta lão Hồ mấy năm trước từng dùng đôi chân sắt đuổi kịp ngựa hân huyết, nếu chỉ nói là bao cát năm cân nho nhỏ, không chỉ có ta, lão Hồ tự tin, một doanh huynh đệ của Hứa Chấn từ Sơn Đông tới, mỗi người đều có bốn sự này.

- Thế là được!

Lâm Văn Vinh nói:

- Cùng là người, không có lý do ai khác ai. Truyền lệnh ta, từ ngày mai bắt đầu... không, từ tối nay, đại quân hữu lộ của ta từ tướng tới sĩ, mặc kệ người là kị doanh, bộ doanh, thần cơ doanh, mặc kệ hành quân, thao luyện, ăn cơm, uống nước, đi nhà xí, đi ngủ, mỗi người đều phải buộc năm cân bao cát. Không có lệnh của ta, không cho phép ai cởi ra, người nào vi phạm, xử trí theo quân pháp!

- Tuân lệnh!

Hồ Bất Quy vội vã hô một tiếng, gọi thư kí tới, viết thông cáo phát ra trong đêm nay.

- Còn có một chuyện...

Lâm Văn Vinh ngẫm nghĩ một lát, gọi Hồ Bất Quy đang muốn ra khỏi doanh trường:

- Mỗi thót chiến mã, mặc kệ là chở hàng, hay chở người, cũng đều buộc bao cát vào đùi cho ta.

- Dưới áp lực nặng như thế, chiến lực quân mã sẽ được đề cao, nhưng tuổi thọ chỉ sợ ngắn đi nửa năm.

- Chiến mã đoản thọ nửa năm, nếu so với người bị mất mạng thì còn tốt hơn nhiều.

Thấy Hồ Bất Quy và Cao Tù nhìn mình ngơ ngác, Lâm Văn Vinh cười khổ:

- Hồ đại ca, Cao đại ca, có phải là các người cảm thấy ta rất tàn bạo?!

Cao Tù nghiêm túc đáp:

- Lâm huynh đệ, trước giờ người làm việc chưa từng sai lầm, chúng ta đều tin người.

- Kỳ thật, hôm qua cười con hân huyết bảo mã, ta có ý nghĩ này.

Lâm Văn Vinh bùi ngùi thở dài:

- Mặc kệ có thừa nhận hay không, bảo mã của người Đột Quyết đích xác vượt xa Đại Hoa. Chỉ nói về chiến lực kỵ binh, chúng ta thua hẳn về sức cơ động. Chỉ có cách cố thủ chặt chẽ, tiêu hao chiến mã đối phương, ngoài ra cũng không có biện pháp khác.

Hồ Bất Quy xuất thân kỵ binh, tình cảm đối với chiến mã hơn người thường nhiều, lúc này than khê, lặng lẽ không nói gì.

Lâm Văn Vinh tự mình sờ sờ vào hai bao cát, dùng sức buộc chặt vào hai chân mình, phát tay nói:

- Hồ đại ca, người đi triệu tập các huynh đệ, ta muốn nói chuyện với họ.

Đã đến bữa cơm chiều, đầu bếp đánh keng báo hiệu, mùi thức ăn thoang thoảng khắp doanh địa, ngày xưa giờ này tiếng gọi nhau í ới khắp nơi, hôm nay mọi người lại an tĩnh dị thường.

Khi Lâm Văn Vinh ra khỏi nơi ở, thấy ráng chiều đỏ rực phía chân trời, ánh nắng nhạt nhào dần, lập lòe chiếu trên mấy vạn khuôn mặt trẻ trung. Trông thấy mặt trời sắp lặn mà dường như mang nặng suy nghĩ: “Chẳng lẽ bắc thượng lần này, thật sự tiền đồ xa vời như bóng tịch dương kia sao?” Lắc đầu xua tan tạp niệm trong lòng, bước lên một đài vừa mới dựng lên tạm thời, hân phóng mắt bốn phía, khắp nơi đều là chiến sĩ, những gương mặt trai tráng, trong mắt tràn ngập vẻ hưng phấn. Những chiến mã vàng, đen, trắng xếp thành từng hàng. Dao thương dưới ánh nắng chiều rơi xuống, lóe ra ánh sáng lạnh lẽo quỷ dị.

- Chư vị huynh đệ...!

Lâm Văn Vinh quét đôi mắt hồ nhìn bốn phía, cất giọng trầm thấp, thanh âm vang vọng khắp tứ phía sơn cốc, nghe rõ ràng dị thường:

- Tin rằng mọi người đều đã nghe được hiệu lệnh mới. Đúng vậy, người ra lệnh này là Lâm mô ta. Từ ngày mai lập tức bắt đầu, mặc kệ người là kỵ binh bộ doanh hay thần tiễn thủ, cũng mặc kệ người là tướng quân hay văn thư hỏa phu, mỗi người hai chân đều phải buộc năm cân, không có lệnh của ta, ai cũng không được phép cởi ra. Vi phạm, chém!

Một tiếng “Chém” này vang đi thật xa, trong sơn cốc vang vọng mãi, đánh vào màng nhĩ của từng tướng sĩ. Bốn phía yên tĩnh vô cùng, mỗi người đều nhìn vị tướng quân trẻ tuổi từng cùng mình đùa cợt vui vẻ. Chưa bao giờ thấy hấn ngưng trọng hắc ám như vậy, có một loại cảm giác như nước lũ vỡ đê.

- Kỳ thật ta đã bị kích động!

Lâm Văn Vinh thở dài sượt, xung quanh không một tiếng động:

- Những khi nhàn hạ lúc hành quân, trước mặt ta lại hiện ra tình cảnh tống biệt ở kinh trung. Ta thấy trong chúng ta có những lão nương đầu bạc tiền con, kiều thê nước mắt ngấn dài, con cái chạy loạn tìm cha, ta tin rằng các huynh đệ cả đời sẽ không quên được cảnh đó.

- Mỗi khi có huynh đệ đọc gia thư, chúng ta đều xúc động như nhau. nguyện vọng của thân nhân chúng ta cũng rất đơn giản, không cầu vinh hoa phú quý, không cầu đội bạc mặc vàng, chỉ cần chúng ta có thể bình an trở về. Ta hy vọng mỗi một huynh đệ đều là chỗ dựa vững chắc của Lâm mỗ ta, các người sẽ là núi Hạ Lan* vĩnh viễn trường tồn!!!

(Núi Helan, nằm trong khu tự trị của cao nguyên Mông Cổ)

Mấy vạn quân sĩ im phăng phắc, ai cũng đều có thể nghe thấy từng tiếng một. Vô số khuôn mặt trẻ tuổi ửng hồng lên, nắm chặt tay lại như muốn rách cả da thịt, nước mắt rưng rưng, rồi trộm lau đi.

Lâm Văn Vinh thở dài một tiếng, thanh âm lại nhẹ xuống:

- Xin mọi người nhìn xem trên đùi ta, đây là hai bao cát, bao cát nặng năm cân, các người có thể dễ dàng làm được mà. Hứa Chấn đâu... Đoạn thung (chặt cột)

- Mặt tướng có mặt!

Hứa Chấn cùng hơn mười binh sĩ tinh tráng bước ra, hai chân sớm buộc chặt những bao cát rất nặng, nhìn qua cũng phải tới hơn mười cân.

- Chém...

Hơn mười người đồng thời hét lên, quay về mấy cái cột dựng đầy giữa sân rồi chém xuống, chỉ nghe những tiếng xạo xạo, rồi những cái cột gỗ bị chém làm hai đoạn. Hứa Chấn vẫn thản nhiên, trấn định, dường như chưa từng làm gì cả.

- Tất cả mọi người thấy rồi chứ!?

Lâm Văn Vinh cao giọng:

- Chỉ cần khắc khổ, các người cũng có thể có bốn sự như vậy. Hôm nay có khổ có mệt, cũng vì ngày sau gặp lại thân nhân, các huynh đệ, các người còn do dự gì nữa?!

Hấn quả nhiên là một tên trời sinh dựa vào miệng lưỡi để kiếm cơm ăn, sau một bài diễn văn hùng hồn, có đầu có đuôi, dùng tình cảm đi vào lòng người, đến cả Cao Tù cũng bị hấn nói động tâm, hướng chỉ là những tướng sĩ vô cùng kính ngưỡng Lâm đại nhân? Mấy vạn tướng sĩ nhau đi lấy những bao cát buộc vào, tràng diện nhất thời cực kỳ náo nhiệt.

Kế tiếp là thao luyện, vì quân sĩ bị buộc những bao cát, nên khi diễn luyện không nhanh nhẹn bằng ngày trước, nhưng đây là việc tất yếu sẽ phải trải nghiệm. Lâm Văn Vinh nhỏ giọng nói:

- Cao đại ca, người xem nếu tiếp tục luyện như vậy, bao lâu sau sẽ có thể có hiệu quả?

Cao Tù võ nghệ phi phàm, việc buộc bao cát trong mắt hấn chỉ là một việc nhỏ nhoi:

- Hiệu quả hử, ngày nào cũng có. Chỉ là mấy ngày đầu khi mới rèn luyện, hai chân có thể sẽ rất đau, nhưng đây đều là tướng sĩ tinh nhuệ của Đại Hoa, sức lực rất mạnh mẽ, phỏng chừng không tới mười ngày là có thể đi lại như thường rồi. Nhiều nhất không quá một tháng, có thể nhìn thấy hiệu quả thật sự.

“Một tháng? Chỉ mong là kịp!” Lâm Văn Vinh cười khổ lắc đầu, hấn nghĩ ra biện pháp này hơi chậm một chút, nhưng cũng còn hơn không có.

- Ủa, không phải là Đỗ Tu Nguyên sao?!

Xa xa có một người chạy vội đến, Cao Tù nhân lực rất tốt, liếc mắt đã nhìn ra đó là phó đại doanh của Lâm tướng quân, Đỗ Tu Nguyên, nhất thời nghi hoặc hỏi:

- Cuộc họp hôm nay sao kết thúc sớm thế?

Lâm Văn Vinh cũng có chút buồn bực, Từ tiểu thư nói xong sớm như vậy sao? Đỗ Tu Nguyên chạy vội đến, không kịp lau mồ hôi trên mặt, Lâm Văn Vinh hỏi:

- Đỗ đại ca, họp xong rồi à? Từ quân sư nói cái gì thế?

Đỗ Tu Nguyên vội vàng vàng lắc đầu:

- Không có, khi ta tới doanh trường, đến cả cái bóng của Từ quân sư cũng không nhìn thấy. Hỏi Tả Khâu tướng quân của tả lộ quân, hắn nói Từ quân sư hôm nay đi tuần doanh.

“Tuần doanh?” Lâm Văn Vinh chớp chớp mắt, đột nhiên ái chà một tiếng:

- Chết rồi, nàng chuẩn bị bắt quả tang ta đó, không biết chừng còn muốn xử trí theo quân pháp nữa. Đỗ đại ca, nơi này người tự lo lấy, ta có việc đi trước. Cao Tù, chuẩn bị cho ta một con hãn huyết bảo mã nhanh nhất, ta muốn đi ra ngoài làm việc..

- Vô sỉ!

Một tiếng quát khê vang lên bên tai, mang theo lửa giận bùng bùng. Tóc gáy Lâm đại nhân cũng dựng đứng lên.

459. Chương 457: Tình Thế

- Ủa, không phải đây là Từ Tiểu Thư sao?

Lâm tướng quân tươi cười, vội vàng phát tay:

- Các huynh đệ, mau chào Từ quân sư!

- Từ quân sư!

Binh lính thủ hạ hắn quả thật được huấn luyện cực tốt, Lâm tướng quân vừa ra lệnh, mấy ngàn người giờ đao thương lên cao, cùng nhau hô lớn, thanh âm thấu đến tận trời xanh.

Cảnh này giống như Đại vương đến thăm, Từ tiểu thư nhú mày, liếc hắn vài lần:

- Lâm tướng quân, ta nghe Đỗ Tu Nguyên nói, thương thế người chưa lành, phải ở trong doanh trường nghỉ ngơi, đến cả việc họp hành cũng do người khác làm thay ...

Nàng dừng lại một chút, ánh mắt liếc nhìn vào đùi hắn, sắc mặt có vài phần giận dữ:

- ... Lâm tướng quân, thương thế người có đích xác là ‘nặng’ lắm không!

Về châm chọc trong lời nàng, đến cả Cao Tù cũng nghe ra được, hướng chỉ Lâm đại nhân vốn là người thông minh như vậy.

- Ủa, phải không!

Lâm đại nhân ngạc nhiên nhìn chân mình, trên mặt tỏ ra vui mừng vô cùng:

- Không nhờ Từ tiểu thư chỉ ra, ta còn thật không chú ý tới nữa. Thì ra ta đã có thể tự do cử động rồi, xem ra mấy hôm nay, vận động lên xuống liên tục mới có lợi, thương thế chắc cũng đỡ nhiều rồi. Chà, mấy ngày nay xảy ra nhiều việc trọng yếu như vậy nên chuyện này cũng quên rồi. Từ tiểu thư tới vừa lúc, hôm nay ta mời khách, ở trong quân ăn một bữa, mọi người mở tiệc một phen!

Nhìn hắn hi hi ha ha, Từ Chỉ Tình nhin không được giận dữ, nàng tức mình mắng:

- Đại quân tiền phương đến Hưng Khánh phủ (bây giờ gọi là Ngân Xuyên). Đã gần đến biên giới giữa Đại Hoa và người Hồ, chiến sự lúc nào cũng có thể phát sinh, Lâm tướng quân còn có tâm tình tốt như vậy nữa sao? Huống chi trong quân cấm đánh bạc, cấm uống rượu, chẳng lẽ người không học quân quy sao?!

“Đâu chỉ cấm đánh bạc, cấm uống rượu, còn cấm sắc nữa đó!” Lâm Văn Vinh mỉm cười đáp lại:

- Từ tiểu thư hiểu lầm rồi, ta trước giờ luôn luôn xa lánh tử sắc. Mở tiệc mừng với các huynh đệ, uống mấy li nước trà, hẳn là không phạm quy đó chứ.

Từ Chỉ Tình sớm đã lĩnh giáo về mấy trò quỷ biện của người này, nàng cắn chặt răng hừ một tiếng:

- Dù chưa phạm giới, nhưng lại giả bị thương, đợi ta hồi doanh sẽ bẩm cáo Nguyên soái...

- Những lời này của Từ quân sư có chút chưa thông tình đạt lý.

Lâm Văn Vinh ngắt lời nàng:

- Cái gì mà giả thương? Trước khi nhập quân ngũ, cái chân gãy của ta lúc đó bị như thế nào, tin rằng Từ quân sư cũng rõ ràng. Ông bà nói rất đúng, gãy xương cần một trăm ngày. Ta trong vòng mười ngày ngăn ngừa mà có thể khôi phục được như thế này. Vậy là nhờ ông trời phù hộ rồi, trong đó có công lao của người nhà và cả Cao đại ca nữa, chẳng biết đã bỏ bao nhiêu tâm huyết. Bây giờ làm sao vào miệng nàng lại biến thành giả bị thương? Ta thật không rõ!

Sắc mặt hắn rất khó coi, đứng trước mọi người mà cãi tới, Cao Tù và Đỗ Tu Nguyên hai mắt nhìn nhau. Sớm biết giữa Lâm tướng quân và Từ quân sư có gì đó, không nghĩ rằng họ vừa gặp mặt nói hai ba câu, là lại bắt đầu tranh chấp.

Hồ Bất Quy rất khôn ngoan. Thấy Từ tiểu thư sắc mặt giận dữ, liền vội nháy mắt về phía Lâm Văn Vinh:

- Từ quân sư, ngài đã tới đây, hay là như vậy đi, Hữu lộ quân mã của ta đang thao luyện, Lâm tướng quân vừa phát minh ra một biện pháp luyện binh mới, xin quân sư đến xem và cho chỉ đạo.

- Buộc bao cát hả? Ta vừa rồi đã xem qua.

Từ Chỉ Tình hít nhẹ:

- Biện pháp này tuy sáng tạo, nhưng lúc này mà áp dụng chỉ sợ hơi chậm.

Những lời nàng vừa nói xem ra đúng vào chỗ người ta đang muốn nghe, Hồ Bất Quy liếc mắt nhìn Lâm Văn Vinh, không dám nói gì.

“Làm sao lại gây gổ với nha đầu này cơ chứ!” Lâm Văn Vinh cũng thấy hơi buồn cười, mỗi lần gặp Từ tiểu thư, chưa lần nào được yên ổn.

- Không thể nói như vậy!

Hắn lắc lắc đầu, mắt nhìn thẳng vào Từ Chỉ Tình, ra vẻ phóng khoáng cười nói:

- Có phương pháp tốt, dùng lúc nào cũng không tính là muộn. Ta cùng với Cao Tù tính rồi, như vậy, trong vòng một tháng sẽ có thành quả. Cần có tầm nhìn xa một chút, chiến tranh với người Hồ không phải việc ngày một ngày hai, cho dù việc áp dụng cho binh sĩ tập luyện ở đây có hơi chậm, nhưng còn có lớp binh lính sau này nữa chứ? Những tân binh sau này, bắt đầu mỗi người phải buộc bao cát luyện tập, ta không tin, binh lính nhiệt huyết của Đại Hoa chúng ta lại không địch nổi hùng sư của Đột Quyết?!

Hồ Bất Quy vỗ tay, tỏ vẻ rất tán thành:

- Đúng lắm, làm sao ta không nghĩ đến việc tập luyện cho đám tân binh? Lâm tướng quân, ngài thật sự là một câu đã thức tỉnh người trong mộng. Gót sắt của người Hồ cũng không phải được sinh ra từ bụng mẹ, mà đã luyện thành trên lưng ngựa. Binh lính tinh nhuệ Đại Hoa ta, chỉ cần chúng ta kiên trì tập luyện, một năm không được thì luyện ba năm, ba năm không thành thì luyện năm năm, chúng ta không có lý do gì bại dưới tay Đột Quyết.

Bản lĩnh chiến trường của Lâm đại nhân kì thật rất kém, nhưng tầm nhìn cùng trí tuệ của hắn lại là độc bộ thiên hạ. Dám nghĩ những gì người ta không dám nghĩ, dám làm những gì người ta không dám vi phạm,

tầm nhìn, mưu lược đều vượt qua người khác, lại có bốn người Hồ Bất Quy Đồ Tu Nguyên tinh thông chiến sự phụ tá, chiến lược của một nhánh Hữu lộ quân, thật sự là không thể khinh thường.

Từ Vị, Lý Thái coi trọng nhất là điểm này của hắn, Từ Chỉ Tình đương nhiên cũng không ngoại lệ. Tuy gây gổ với hắn, nhưng nghe hắn nói một hồi, lại có cảm giác được mở toang màn mây đen nhìn thấy nhật nguyệt.

Tâm tình hưng phấn lan truyền đến mọi người, đến cả Từ tiểu thư cũng nhịn không được bật cười lên, không khí căng thẳng vừa rồi hoàn toàn biến mất.

Trường luyện binh cực kỳ náo nhiệt, nhìn những binh lính chân buộc chặt bao cát, thay nhau ngã dúi dụi trên trường luyện, rồi lồm cồm bò dậy tập tiếp, nhớ tới mới vừa rồi ở xa xa nghe bài diễn thuyết của hắn, Từ Chỉ Tình lắc đầu than nhẹ, chỉ cần mấy tiếng mà kích động được lòng người, không ai so được với Lâm Tam cả. Nếu mỗi người đều có ý chí chiến đấu như vậy, vậy không cần phải lo cảnh người Hồ bất diệt, Đại Hoa bất hưng?

Nàng ngưng thần một lúc lâu, chân bước nhẹ nhàng không biết đi về đâu, tâm tư đang lơ lửng trên mây, bỗng có người kéo áo nhẹ, đưa mắt nhìn lên thấy nguyên là kẻ mới vừa rồi gây gổ với mình, Lâm Tam.

- Người.. người làm cái gì đó?!

Gương mặt trắng như bạch ngọc bỗng nhiên đỏ bừng lên, nàng cố không lớn giọng, giận dữ nói:

- Nơi này là quân doanh đó!

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Ta biết đây là quân doanh, không phải quân doanh thì ta đâu có kéo tay nàng. Đại quân đã thao diễn xong rồi, sắp đến giờ ăn cơm, nàng còn耿耿 ngơ ở đây làm gì?

Từ Chỉ Tình đưa mắt nhìn lại, hóa ra lúc nàng vừa ngăn người, những binh sĩ trong trường đã tản đi, keng của nhà bếp đã vang lên, mùi thức ăn bốc lên thơm phức.

Hai má nàng đỏ ửng, nhưng không cam lòng yếu thế hừ một tiếng:

- Ta đang quan sát địa hình nơi này, để đánh dấu vào bản đồ. Người lại cản trở ta làm việc?

- Sao ta lại không thể ở đây được.

Lâm Văn Vinh làm vẻ buồn rầu nói:

- Quân sư, ta muốn nhắc nhở nàng một chút. Nàng đạp trúng vào chân của ta, ta là thương binh tàn tật đó!

Từ Chỉ Tình cúi đầu xuống, hóa ra mình mãi quan sát binh lính tập luyện mà ngăn người ra, lỡ đạp vào cái giày mới tinh của hắn, trên giày còn in nửa dấu chân rất xinh xắn.

Bọn người Hồ Bất Quy Cao Từ thấy màn này, bịt miệng cười trộm, gương mặt Từ tiểu thư đỏ bừng, tức giận hừ một tiếng:

- Việc này chẳng trách ta được, ai bảo cái chân người to như cái lá đa, đứng trên đất che hết cả một khoảng lớn làm chi.

“Chân to là lỗi của ta, thế còn ngực to là lỗi của nàng.” Lâm Văn Vinh hừ hừ, liếc nhanh qua bộ ngực đầy đặn của nàng, lại nhớ tới lúc cảnh hương sắc trong phòng Ngưng Nhi ở Tế Ninh, nhất thời trong lòng xao xuyến.

Từ Chỉ Tình lấy từ trong áo ra một phong thư, mặt không chút thay đổi đưa cho hắn:

- Thông hàm của hoàng thượng vượt tám trăm dặm truyền đạt tới, vừa rồi mới đưa đến quân trung, người xem đi.

Lâm Văn Vinh mở thư ra, lướt mắt qua vài lần, sắc mặt không ngừng biến hóa, thật lâu sau mới thở dài, đưa trả bức thư về cho Từ Chỉ Tình, bùi ngùi không nói gì.

“Thành vương trên đường về phía bắc, cảm niệm lòng nhân ái sâu dày của Hoàng Thượng, tự nghĩ mình không còn mặt mũi nào đối mặt thế nhân, đã lừa gạt người trông coi, giữa đêm đã treo cổ, tự tử mà chết, lâm chung lưu lại di thư vạn chữ, tự thấy thẹn với tiên hoàng, thẹn với hoàng thượng, chỉ có lấy cái chết để tạ tội. Di thư đó đã được Cố Thuận Chương tiên sinh giám định, xác nhận là bút tích của Thành vương. Hoàng thượng nghe thế, thất thanh khóc lớn trên kim điện, hai mắt sưng mọng, ba ngày ba đêm không ăn uống gì. Cử quốc tang, hoàng thượng tự mình giữ linh cữu. Bất chấp kháng nghị, an táng Thành vương ở bên cạnh lăng tiên hoàng.”

Từ Chỉ Tình vừa đọc xong bức thư này, Cao Tù nói chen vào:

- Cuối cùng hắn cũng biết ngưỡng hã, sợ tội mà tự tử! Cho tên loạn thần tặc tử này an táng ở Đế lăng, hoàng thượng thật sự là quá nhân hậu, đối xử với tặc tử như vậy đã là hết lòng hết nghĩa rồi.

Lâm Văn Vinh cười khổ vỗ vai hắn:

- Cao đại ca, đừng quá tức giận! Người cũng đã chết, an táng ở nơi đâu thì có gì phân biệt? Mà nói lại, đến cả gian thần tặc tử cũng có thể có một chỗ chôn chôn, cũng không biết chúng ta xuất chinh tái ngoại lần này, sẽ vùi thân ở cát vàng nơi nào nữa?

- Nói linh tinh cái gì!

Từ Chỉ Tình rất tức giận trừng mắt nhìn hắn:

- Sắp tới đại chiến, không thể dao động quân tâm. Người đã nhiều ngày không đi họp rồi, chỉ sợ đến cả chúng ta đi tới nơi nào cũng không biết.

“Trong toàn quân, người không tín nhiệm ta nhất, chỉ sợ cũng chỉ có Từ quân sư này.” Lâm Văn Vinh cười khổ:

- Từ tiểu thư, ta dựa vào đầu óc để kiếm cơm ăn. Tánh mạng mấy vạn tướng sĩ đều trong tay ta, ta có kém đến thế không?

Hắn lấy ra một tờ giấy trắng, rồi móc trong áo ra cây bút chì, quẹt quẹt vài đường, mấy vòng tròn vào trong giấy:

- Chúng ta ra khỏi kinh thành, dọc theo Trường Thành về nam. Từ tây sang đông mà đi, đi qua Nhạn Môn Quan, Mã Ấp, Sóc Phương.. lúc này đã tới chân núi bắc Diêm Xuyên, cách Linh Vũ, Hưng Khánh, Hạ Lan sơn cũng chỉ có vài trăm dặm nữa. Nghiêm khắc mà nói, chúng ta đi hết đoạn đường này, vượt qua Trường Thành là có thể thấy bóng dáng người Hồ rồi.

Bút pháp hắn đơn giản mà điêu luyện, lại có chút khiêu hị họa, tuy chỉ là một bản đồ phác thảo, nhưng phương vị chú thích không không kém chút nào, lộ tuyến hành quân cực kỳ rõ ràng. Ở những trọng điểm và quan khẩu còn đánh dấu những đường tơ đậm. Bốn sự vẽ bản đồ như vậy, ngoại trừ Từ Chỉ Tình ra cũng không có ai được như hắn.

- Lâm huynh đệ, ta phục ngươi rồi!

Cao Tù vỗ đầu nói:

- Mỗi ngày ta và ngươi ở với nhau, chỉ thấy ngươi ăn cơm rồi ngủ, chơi đùa tán dóc, không bao giờ thấy ngươi đọc binh thư trận đồ, thì ra ngươi đã sớm nghĩ hết trong đầu rồi.

Lâm Văn Vinh cười hi hi:

- Cao đại ca quá khen quá khen, đệ cũng không có gì đặc biệt, chỉ là đọc sách khi huynh ngủ, ngủ trong thời gian huynh đọc sách thôi.

Sớm biết người này bề ngoài vốn luôn luôn hi hi ha ha, trong lòng lại rất sáng rõ như trang giấy trắng đặt bên ô cửa sổ, Từ Chỉ Tình rốt cục cũng yên lòng, sáng giọng:

- Chớ cho rằng có tài vẽ vời bản đồ là hữu dụng, cần phải để tâm vào việc cụ thể mới được.

Nàng nhận lấy bút chì trong tay Lâm Văn Vinh, theo phương hướng hắn vẽ trên bản đồ, chấm chấm vài cái, nói nhỏ:

- Nhìn nơi này, vị trí trọng yếu của Hưng Khánh và Hạ Lan sơn thì không cần ta nói, đây vốn là một chướng ngại thiên nhiên, ngăn giữa sa mạc, cũng ngăn trở thiết kỵ người Hồ. Trong đó Hưng Khánh là trung tâm của chúng ta.

- Từ Hưng Khánh đi lên phía bắc hai trăm dặm là Ngũ Nguyên, đi ra tái ngoại, cùng Trường Thành về phía bắc Du Lâm, hình thành một tam giác tương hỗ nương tựa lẫn nhau. Ba nơi này cô lập ở tái ngoại, quanh năm bão cát, điều kiện gian nan, cũng là chiến tuyến tương đối giữa Đại Hoa và người Hồ. Thập niên phong sa bát niên trần^{1/4}Rnhị niên hồ họa nhân đoạn hồn*, đó ca dao của đám quan quân ở đây truyền lưu. Hơn mười năm qua, chúng ta ở đây giao chiến với người Hồ không dưới trăm trận, đến nay Ngũ Nguyên vẫn còn ở trong tay người Hồ, mấy vạn tướng sĩ tinh anh của Đại Hoa cũng an nghỉ ở nơi này.

Hồ Bất Quy hai mắt đỏ ngầu nói:

- Mẹ nó, Đại Hoa chúng ta bị Đột Quyết chen ép hơn trăm năm, nếu thật ngay tại hang ổ của người Hồ mà đánh một trận thống thống khoái khoái, bảo lão Hồ ta chết một trăm lần cũng cam tâm tình nguyện. Thiên thiên vạn vạn huynh đệ của ta chết trận, cả đời đánh nhau với người Hồ, đến cả căn cứ Đột Quyết có hình dạng như thế nào cũng chưa thấy qua, họ chết quá oan mà! Lão Đỗ, người sờ xem, máu ta đang sôi sùng sục đây này!

Lời nói bộc lộ hết con tim, Hồ Bất Quy nói chính là đại biểu cho tâm nguyện của thiên thiên vạn vạn tướng sĩ kháng Hồ. Đại Hoa bị người Hồ khi dễ rất lâu, nếu thật có một ngày kỵ binh Đại Hoa ngàn dặm xâm nhập, dù chỉ là đánh vào căn cứ của người Đột Quyết trút giận một lần, cũng đủ để làm cho vô số tướng sĩ trường mất há miệng, nhiệt huyết sôi trào, đảo ngược hẳn thế Đại Hoa bị chen ép bao nhiêu năm, sự cố vũ này, tuyệt không thể không gì sánh được. Việc này cũng đúng là ‘hư’ theo như lời Lâm Văn Vinh vừa nói

Cao Tù cẩn thận ngẫm nghĩ một lát, hoảng sợ:

- Lâm huynh đệ, nếu dựa theo đường này của người đi đánh, vạn tướng sĩ này một mình xâm nhập, mặc kệ là thật hay là hư, đã vào trong lòng Đột Quyết, chỉ sợ cửu tử nhất sinh.

- Sai rồi...

Lâm Văn Vinh lắc đầu, cẩn rằng nói từng chữ một:

- Là thập tử vô sinh! Không có đường về đâu! Còn có một số việc, buộc phải có người nào đó đứng ra thực hiện, người không làm, thì đó là ta... Ua, các người nhìn ta như vậy làm gì?! Các người nghĩ đến việc gì thế...

Thấy bọn người Hồ Bất Quy mở to hai mắt bị tráng nhìn mình, vẻ mặt vừa kính nể vừa tiếc hận, Lâm đại nhân sức nhớ nghĩ tới cái gì đó, bị dọa mặt mũi trắng bệch, cả người mồ hôi đổ ròng ròng, vội vàng khoát tay nói:

- Ta thanh minh trước, ta chỉ đưa ra đề nghị, những chuyện khác không liên quan tới ta. Các người đừng hi vọng ta, đánh chết ta cũng sẽ không đi làm, trong nhà ta còn có một đám lão bà đang chờ ta về để kiếm tiền nuôi ăn... nhìn cái gì mà nhìn?! Xem ta móc hột châu của người ra, tất cả không được nhìn! Hồ Bất Quy, ăn cơm, cắn cơm, mọi người ăn cơm!

Hắn giống như một con thỏ bị người ta đuổi chạy, vồ vồ mông chạy như bay, cái chân xem ra đã lành hẳn rồi. Đi vài bước lại nhịn không được lén lút quay đầu lại nhìn quanh, sợ Từ tiểu thư bị hắn nói động tâm, ủy thác Lâm đại nhân làm tổng chỉ huy cô quân xâm nhập, lúc đó thì quả là tự mình dẫm vào chân mình. Hắn ảo não lắc đầu, trong lòng tràn đầy hối hận.

“Đồ tiểu quỷ nhát cáy!” Thấy hắn vênh mông bỏ chạy, Từ tiểu thư nhịn không được mắng thắm, vừa tức vừa buồn cười. Nàng lấy cây bút chì Lâm Văn Vinh lưu lại, vẽ vài chỗ trên bản đồ, hừ một tiếng nói:

- Đồ tướng quân, Hồ tướng quân, nhờ hai người các người chuyển cáo Lâm tiên phong, bảo hắn sau này nghiên cứu bản đồ nhiều hơn, việc hắn nói muốn tập kích vương đình của người, cho dù là mười vạn đại quân, hay là một vạn tinh kỵ, căn bản đều không thể thực hiện được.

- Xin quân sư nói thẳng.

Thần sắc Đỗ Tu Nguyên khẩn thiết.

Từ tiểu thư thở dài sâu kín, ngón tay búp măng trắng nõn chỉ vào tấm bản đồ sơ lược:

- Các người nhìn này, nơi này là Hưng Khánh phủ, hôm nay còn cách chúng ta hai ba trăm dặm. Còn nếu muốn công kích Khắc Tư Nhĩ, phải xâm nhập sâu vào trong thảo nguyên. Nhưng, chúng ta sẽ tiến vào thảo nguyên từ đâu đây?! Chư vị xin mời nhìn, tự Hưng Khánh đi về phía đông, qua Nhạn Môn Quan, người Hồ đã đóng trọng binh suốt tám trăm dặm, một khi chúng ta tùy tiện xâm nhập, sẽ chui vào giữa móng vuốt của họ, việc này không thể được. Nhìn bên kia, Hưng Khánh đi về phía tây là Kỳ Liên sơn mạch*, chính là nơi người Hồ tụ tập kỵ binh, chúng ta không thể xuyên qua. Từ Kỳ Liên sơn đi về phía tây, đó là khu vực Đôn Hoàng** và tử vong sa mạc La Bố Bạc. Nếu muốn tấn công Khắc Tư Nhĩ, đó là con đường duy nhất. Nhưng sa mạc mênh mông, người vào chết khô, không có lấy một sinh vật nào sống được, trước nay không

có ai có thể đi ra ngoài. Đừng nói là một vạn người, thậm chí trăm vạn đại quân đi vào cũng sẽ bị khốn chết trong sa mạc, chỉ để lại một đồng xương trắng mà thôi.

(*thuộc tỉnh Thanh Hải, khu tự trị Tây Tạng

**Đôn Hoàng, điểm tập kết của con đường tơ lụa, thuộc tỉnh Cam Túc)

Nàng bắt lực lắc đầu, cười khổ:

- Cho dù xuyên qua La Bố Bạc thì sao? Phía trước còn phải tới Thiên Sơn, núi A Nhĩ Thái(Altai, thuộc Mông Cổ), rồi mới có thể tiếp cận Ô Bộ Tô Nặc, rồi mới tới Kiếm Thủy, Khắc Tư Nhĩ. Con đường này, từ xưa vốn là lối đi quý môn quan không có đường về, xuyên qua sa mạc, vượt tuyết sơn, trên đường có bao nhiêu quan ải?! Người Hồ dám đem toàn bộ binh lực đặt ở Khắc Tư Nhĩ, không phải không có đạo lý, thiên nhiên chướng ngại như thế, ngoại trừ thần tiên, ai có thể vượt qua được?!

Từ Chỉ Tình quả nhiên học vấn uyên bác, không chỉ hiểu biết tường tận về Đại Hoa, đến cả những địa danh sâu trong Đột Quyết cũng biết rất nhiều, bổn sự như vậy, xem trong cả Đại Hoa cũng không có một người nào sánh bằng.

Sau khi được nàng giảng giải rõ ràng, sắc mặt mấy người Đỗ Tu Nguyên trắng bệch ra, quả thật theo như lời Từ tiểu thư, nếu muốn tập kích người Hồ thần không biết quỷ không hay, việc này cơ hồ là một nhiệm vụ bất khả thi. Lâm tướng quân rút cuộc do kinh nghiệm thực chiến quá ít, tuy tầm nhìn rất xa, đưa ra cách làm cực kỳ vĩ đại, nhưng không có tính thực tế.

- Mạt tướng hiểu rồi, phải đi bẩm cáo cho Lâm tướng quân.

Hồ Bất Quy thất vọng, giấc mộng tung hoành sa mạc tích tắc hóa thành bọt nước.

- Từ từ!

Từ Chỉ Tình do dự một chút, mặt bỗng đỏ bừng như bôi phấn, nàng lấy trong ống tay áo ra một cái bình nhỏ đưa cho Hồ Bất Quy:

- Người đem cái này cho Lâm tướng quân, vết thương trên đùi hẳn tuy đã đỡ nhiều, nhưng việc bôi thuốc không được gián đoạn.

Nàng dừng một chút, nói rõ hơn:

- Bảo hấn chớ hiểu lầm, đây là thượng tướng quân cho hấn đó, ta không có liên quan gì. Thượng tướng quân lo hấn làm việc lung tung, đến lúc đó vết thương tái phát, đối với quân ta thì đó là một tổn thất rất lớn.

Cao Tù kêu à tiếng rõ dài, mỉm cười gật đầu. Cũng không biết Lâm tướng quân chạy đi đâu mất, quân sĩ khắp núi, căn bản cũng chẳng tìm thấy cái bóng của hấn.

Trời chiều nhuộm màu hoàng hôn đỏ ối, Từ Chỉ Tình hai má như ngọc, đứng đợi một lúc lâu, chiếc bóng yêu kiều của nàng đã trải thành một đường dài thẳng tắp, thần sắc nàng rất an tĩnh, trong mắt hiện lên dòng lệ quang nhàn nhạt, cũng không biết đang nghĩ gì.

Một tên binh sĩ trẻ măng vỗ lưng hấn một cái, làm Lâm Văn Vinh giật bắn cả người.

Lâm tướng quân vội vội vàng vàng quay đầu lại, quát tên tiểu tử kia:

- Hay cho tên Lý Vũ Lăng, dám tập kích sau lưng trưởng quan. Người buộc bao cát trăm cân đi mười dặm, Bốn tướng quân sẽ tha tội cho người.

Lý Vũ Lăng theo ánh mắt hấn nhìn thoáng qua, thấy Từ Chỉ Tình nhảy lên lưng ngựa, rồi giục cương chạy đi, không nhịn được ồ một tiếng thật dài, cười khà khà:

- Ta biết vì sao huynh phải phạt đệ rồi, thì ra là huynh trốn ở chỗ này nhìn lén Từ cô cô của đệ, đệ đã bắt quả tang. Đệ đeo bao cát đi mười dặm, sau đó nói cho Từ cô cô, có người nhìn lén cô cô...

- Người biết cái rắm gì, ta thèm vào nhìn lén nàng!

Lâm đại nhân ảo não:

- Ta sợ nàng nghe theo đề nghị người khác, phải ta đi làm một việc ngu xuẩn.

Lý Vũ Lăng khinh thường cười:

- Huynh cứ yên tâm đi, Từ cô cô của đệ thông minh như vậy, làm sao phải người đi làm việc ngu xuẩn được? Nhưng mà cái tên đề nghị đó, quả là quá ngu xuẩn.

“May mà tiểu tử này không biết ta chính là người đề đề nghị!” Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, không nói gì nữa. Bên kia Hồ Bất Quy cũng đang đi tới:

- Lâm tướng quân, thì ra ngài ở chỗ này à, làm ta đi kiếm gần chết.

- Tìm ta thì dễ quá, ở nơi nào có náo nhiệt, chỗ đó có ta.

Lâm Văn Vinh cười nói.

Hồ Bất Quy cười khà khà:

- Lâm tướng quân, về đề nghị của ngài vừa rồi, Từ quân sư nói hoàn toàn không thể thực hiện được.

Lý Vũ Lăng mở to hai mắt, xem ra muốn bật cười, Lâm Văn Vinh mặt đỏ lên, vội vàng kéo tay hắn:

- Đi đi, ăn xong rồi đi huấn luyện, sĩ quan quân đội cao cấp chúng ta nói chuyện, những tên lâu la nho nhỏ phải tránh mặt.

- Hiểu rồi!

Lý Vũ Lăng cười hì hì:

- Khi huynh và Từ cô cô nói chuyện thì đến cả sĩ quan quân đội cao cấp như ông nội của đệ cũng phải tránh mặt ấy chứ, ha ha ...

Đợi cho tiểu tử này biến đi không thấy bóng dáng nữa, Lâm Văn Vinh mới hồi phục tinh thần, cười ha ha:

- Tiểu tử này xem ra cũng thú vị nhỉ ... Hồ đại ca, người vừa rồi nói cái gì?

Hồ Bất Quy lấy ra tấm bản đồ, đem những gì Từ Chỉ Tình vừa nói, giảng giải kỹ lưỡng cho Lâm Văn Vinh, thái độ xem ra buồn rầu.

Từ tiểu thư cũng có kiến thức địa lý khá là phong phú, Lâm Văn Vinh mỉm cười, vỗ vai lão Hồ:

- Hồ đại ca, trên thế giới này không có sự tình tuyệt đối. Chỉ cần muốn làm, sẽ có nhiều biện pháp. Đợi vài ngày nữa rảnh rỗi, ta nói cho người về con đường tơ lụa.

“Con đường tơ lụa? Cái gì gọi là con đường tơ lụa?” Hồ Bất Quy cũng hồ đồ. Lâm đại nhân lúc này đã kịp thời ngậm miệng, không chịu lộ ra nửa chữ, để tránh không bị Từ tiểu thư bắt đi làm việc chịu chết.

Từ Diêm Xuyên đi về phía bắc, nhìn thấy Sóc Phương, đại quân ngày đêm hành quân, vội vội vàng vàng đi tới Hưng Khánh.

Càng đi về phía bắc, khí hậu càng khô hạn, bão cát càng nhiều, có khi đi một ngày gặp phải bốn năm cơn bão cát lớn, người dừng ngựa nghỉ, mọi người ngồi xổm xuống. Đến khi đứng dậy thì cả người trên dưới, tóc tai, mặt mũi, lỗ tai, khắp nơi đã nhiễm đầy cát, mỗi người đều thành người bụi.

Biên giới gian khổ quả nhiên khác hẳn bình thường, đây là mùa xuân, thế mà đã nếm mùi uy lực bão cát đại mạc, ba mươi vạn tướng sĩ biên phòng ở đây không biết trải qua cuộc sống như thế nào.

Cái làm cho người ta khó có thể chịu được là nhiệt độ rất thấp vào ban đêm. Ban ngày đi đường mồ hôi đầm đìa, tựa như tắm bột biển, tới canh ba, nhiệt độ giảm xuống đến mức gần như làm cho người ta đóng băng.

Lâm Văn Vinh xem như là loại trời sinh cường hãn, dọc đường đi, khí hậu biến hóa đa đoan, đến cả Cao Tù cũng không nhịn được hắt hơi vài phát, duy độc có mỗi hắn thì gần như là không có việc gì, mỗi ngày đều nếm trải vài lần bão cát, mà vẫn không quên thủ tín viết thư.

Hưng Khánh phủ là trọng trấn quan trọng nhất của Đại Hoa, ở tây bắc giáp với Hạ Lan sơn, được xưng là ‘che chắn cho Sóc Phương, yếu hầu của sa mạc’. Thổ địa phì nhiêu, kênh rạch ngang dọc, thuận lợi tưới tiêu, từng có danh hiệu ‘Giang Nam biên thùy’, thành cao tường dày, hùng tráng uy vũ, có thể thấy được phồn hoa ngày xưa. Chỉ là mấy năm nay có chiến tranh Hoa Hồ, Hưng Khánh phủ chìm trong cơn bão chiến tranh, dân cư giảm sút, dân chúng lưu lạc, vạn khoảnh ruộng tốt dần dần hoang vu, bị cát vàng phủ kín, làm Lâm Văn Vinh không khỏi cảm khái.

Ồi con sông rộng lớn

Ồi núi rừng bao la

Hưng Khánh phủ

Hạ Lan sơn

Liếc mắt trông... điều hiu cô quạnh!

Ồi con sông rộng lớn

Ồi núi rừng bao la

Hưng Khánh phủ

Hạ Lan sơn

Dân quanh năm... đói rét lắm than!

Cũng không biết từ nơi này truyền đến tiếng ca của tiểu phụ, giọng hát thê lương, lắng đọng vương bên tai. Cả một biển cát mênh mông nhìn không thấy bờ, hoang vu cô quạnh không lời nào tả xiết.

Nháy mắt đã tới gần Hưng Khánh phủ rồi, rốt cuộc đã đến gần pháo đài tây bắc, người hai bên quan đạo cũng đông hơn.

Lâm đại nhân nhìn ngang nhìn ngửa, giống như nhàn nhã đi chơi, lại nghe xa xa tiếng người chộn rộn, đột nhiên truyền đến những tiếng hò hét thê lương:

- Chạy mau, người Hồ, người Hồ đến rồi!!!

462. Chương 460: Nữ Nhân Đột Quyết

Mã đội có người Đại Hoa da vàng mắt đen, ở giữa còn kèm theo vài dị tộc có thân thể cao hơn người Đại Hoa bình thường, mũi cao thẳng, đôi mắt xanh thẳm.

- Quả nhiên là người Hồ!

Cao Tù kích động:

- Hồ tặc quả là lớn mật, mắt thấy trăm vạn hùng sư Đại Hoa ta tiến tới Hưng Khánh phủ, họ lại dám ngênh ngang đi ngang qua trước mặt chúng ta, quả là không nể mặt! Lâm huynh đệ, ta phải đi bắt chúng lại, cũng coi như chúng ta đưa ra lời tuyên chiến, hắc hắc...

Thương đội này đi ngang qua trước mặt đại quân, mà thần sắc như bình thường, không thấy có gì bối rối, thật là có chút quỷ dị.

Hồ Bất Quy giải thích:

- Cao huynh đệ, chớ có lỗ mãng, đều là những thương đội bình dân thường xuyên lui tới đại mạc, không thể công kích. Dân chúng biên quan dùng lụa trà trao đổi hàng hóa tuần mã và các đặc sản thảo nguyên của người Hồ Đột Quyết, loại kinh thương này đã có trăm năm lịch sử với Hưng Khánh phủ, lúc mới khai quốc Thánh Tổ đã ân chuẩn rồi đó. Theo đó ngay cả khi chiến tranh mãnh liệt nhất, giao dịch giữa dân chúng hai bên vẫn chưa bao giờ đình chỉ.

Có nhu cầu thì có mậu dịch, cho dù chiến sự cũng không thể ngăn cách loại nhu cầu nguyên thủy nhất này, Lâm Văn Vinh gật đầu:

- Hồ đại ca nói có đạo lý. Chiến tranh là vì ích lợi quốc gia, còn trao đổi mậu dịch là nhu cầu dân sinh, hai việc này cũng không mâu thuẫn. Chúng ta giáp giới với Đột Quyết, văn hóa kinh mậu trao đổi lẫn nhau, dung hợp lẫn nhau, đây là việc khó tránh khỏi.

Hồ Bất Quy giờ ngón tay cái, than thở:

- Người Hồ giao chiến với chúng ta nhiều năm. Cướp rất nhiều nữ tử Đại Hoa, cũng có những Hồ nữ ngưỡng mộ văn hóa Đại Hoa, lấy chồng Hoa gia. Hai bên dân gian thông thương thông hôn, sớm đã xảy ra nhiều năm rồi. Khi có hôn nhân sẽ có con cái, đã sinh ra không ít hài đồng lai, ở dải đất Hưng Khánh phủ và Hạ Lan sơn, cũng thường thấy việc này.

Phàm là những nơi mà dân tộc tạp cư thì sẽ có dung hợp, đây là chân lý ngàn đời không thay đổi, Lâm Văn Vinh khẽ gật đầu, nghiêm nghị nói:

- Thông hôn thông mậu dịch là nhu cầu dân sinh, không thể bỏ được. Chỉ có là khi hai quốc đại chiến, làm sao mới có thể phòng ngừa hữu hiệu người Hồ cài tình báo vào, đây mới là điều quan trọng hơn nhất. Ví dụ như thương đội này tới đây, ai đảm bảo không có bất kỳ người nào bên trong là thám tử của người Hồ.

Trong số mọi người, ngoại trừ Hồ Bất Quy ra, những người khác đều là lần đầu tiên tới biên quan. Đối với rất nhiều quy củ trong đó đều không rõ. Hồ Bất Quy cười nói:

- Bài trừ thám tử đương nhiên là cần thiết, phàm có người Hồ tới mua bán ở Đại Hoa ta, phải có người của Đại Hoa đảm bảo, tất cả các thương đội đi ngang qua biên quan, đều phải nhất nhất kiểm tra kỹ lưỡng. Lấy được giấy thông hành của quan văn. Kỳ thật không riêng chúng ta lo lắng, người Hồ còn lo hơn chúng ta. Số lượng người Đột Quyết tới mua bán các nơi, còn thua xa người Đại Hoa tới mua bán ở Đột Quyết. Người Hồ do đó còn đau đầu hơn chúng ta nhiều. Nếu nói về thực sự bắt thám tử, thám tử mà người Hồ bắt được, nói không chừng còn nhiều hơn cả kỵ binh.

Mấy người cười nói ha hả, những lời này của Hồ Bất Quy mặc dù khoa trương một chút, nhưng việc kinh doanh của người Đại Hoa vốn nổi tiếng thiên hạ, người Hồ nhất định không dám khinh thường.

- Việc hai bên thông thương, chúng ta đã từng đàm phán với người Hồ, trừ phi vạn bất đắc dĩ, song phương không được công kích thương đội. Từng lập văn thư, giấy trắng mực đen rồi. Đại Hoa ta trước nay nhất ngôn cửu đỉnh, nói được làm được, hơn mười năm qua, chúng ta chưa bao giờ cướp thương đội đối phương. Chỉ là đám Đột Quyết thỉnh thoảng uống rượu sữa say xỉn toét hết, nói chuyện như rầm thối, mười lần thì tới đa chỉ làm được một nửa, những lần khác không nhịn được lại cướp bóc, con bà nó...

Hồ Bất Quy phẫn hận hừ một tiếng, xem ra rất tức giận việc người Hồ không giữ lời.

Mấy người đang nói chuyện, thì thương đội đã đi tới gần, mấy Đại Hoa thương nhân trong đội ngũ lớn tiếng nói chuyện với binh sĩ, thỉnh thoảng có vài người đồng hương mừng rỡ gặp nhau, tiếng cười nói vang lên rất vui vẻ. Vài người Hồ cũng rất cẩn thận, chân bước hơi trầm trọng một chút, sợ làm binh sĩ Đại Hoa nổi giận, đưa tới họa sát thân.

- Leng keng, Leng keng...

Tiếng chuông thanh thúy văng vẳng bên tai, vài chiếc xe ngựa của thương đội chậm rãi lướt qua trước mắt, màn xe lung lay lúc lắc, loáng thoáng thấy cả tình hình bên trong.

Không thể bắt đám người Hồ trước mắt, Cao Tù chỉ có đưa ánh mắt nhìn chăm chăm vào họ, không chịu buông tha. Đội xe ngựa thương đội đi qua bên hẻm, hẻm lập tức nghiêng đầu liếc qua vài lần, đột nhiên kêu lên kinh hãi:

- Nữ nhân! Nữ nhân Đột Quyết!

Thanh âm hắc không lớn không nhỏ, nhưng cũng đủ làm cho tất cả mọi người chung quanh đều có thể nghe thấy.

Nữ nhân Đột Quyết! Một tiếng này tựa như sấm sét đánh thẳng vào tai mọi người. Mấy vạn tướng sĩ hành quân ngàn dặm, vốn cực kỳ hiếm thấy nữ nhân, huống chi là nữ nhân Đột Quyết!

Lâm Văn Vinh cũng bị một tiếng hô của Cao Tù dọa nhảy lên, vội vàng đưa mắt liếc nhìn bốn phía, lướt qua lướt lại, dừng nói là nữ nhân Đột Quyết, đến cả một con ruồi cái của Đại Hoa cũng chưa từng thấy

Lão tiểu tử này mơ tới nữ nhân đến phát điên rồi, hấn đành bắt lực võ vai lão Cao:

- Cao đại ca, có gì mà khẩn cấp như vậy? Cũng được, đợi chúng ta vào thành, ta cho huynh ra ngoài một lúc, huynh tự mình tìm một chỗ giải quyết, cứ tạm thời nhìn mông đùi của mình mà tưởng tượng thành mặt nữ nhân cũng được!

- Là thật đó!

Ánh mắt Cao Tù nhìn về phía trước, lẩm bẩm nói:

- Mần xe... mau nhìn, nữ nhân Đột Quyết... Mẹ kiếp, còn có thiên lý nữa hay không, Đột Quyết làm sao có thể có mỹ nhân như vậy?!

Lâm Văn Vinh theo ánh mắt Cao Tù nhìn lại, chỉ thấy ở trong một chiếc xe ngựa, rèm cửa khẽ nhấc lên, ần ần lộ ra một thân hình nữ tử.

Nữ tử đó xem ra còn rất trẻ, ước mười tám mười chín tuổi, thân mặc một bộ đồ lụa mỏng màu lam, chiếc váy thật dài phất phơ theo gió, trên đầu đội một cái mũ thuê tơ vàng, khuôn mặt che một tấm lụa mỏng manh, loáng thoáng có thể thấy gương mặt yêu kiều. Mũi hơi cao, hàm răng trắng như ngọc, môi đỏ mọng xinh xắn, thỉnh thoảng mỉm cười thành một vành cong tuyệt mỹ, cứ như một nguyệt nha nhi (vàng trắng khuyết) vừa mọc lên từ chân trời.

Suối tóc của nàng như mây đen mượt, chảy tràn xuống như một thác nước, da thịt ónh ánh như mĩ ngọc thiên trì, đồng tử xinh đẹp nhẹ nhàng lưu chuyển, quan sát tình hình chung quanh. Đôi mắt đó như nước mùa thu, con ngươi đen huyền ần ần mang theo vài tia màu lam rất nhạt khó có thể nhìn thấy, thăm thẳm trong suốt, giống như hồ Nạp Mộc Thác sâu trong thảo nguyên vậy, trong suốt thanh tịnh.

Các phu nhân Lâm Văn Vinh trong nhà, mỗi người đều là quốc sắc thiên hương, đối với sắc đẹp, hẳn có sự miễn dịch cực cao, nhưng khi thấy cô gái Đột Quyết mang theo phong tình dị vực nồng nàn này, mặc dù cũng chưa hoàn toàn thấy rõ khuôn mặt nàng, nhưng lại làm cho hẳn có một cảm giác khó có thể hình dung. Không phải vì dung nhan nàng, mà là bởi vì đôi mắt sâu thẳm như nước thu, trong màu đen tuyền lại ẩn chứa màu lam mờ ảo như ẩn như hiện, thăm thẳm như con đường hun hút trên núi xa, làm cho người ta nảy sinh một nguồn cảm xúc vô tận.

Không chỉ Lâm Văn Vinh, đến cả những lão tướng sa trường như Hồ Bất Quy Đồ Tu Nguyên, khi đối mặt với nữ nhân Đột Quyết bỗng nhiên xuất hiện này, cũng ngây người.

Đột Quyết thiếu nữ đưa đôi mắt đẹp nhìn quanh, đột nhiên mở miệng cười khê, ánh mắt long lanh lưu chuyển, đôi mi tinh tế hơi cong lên, giống như một ánh trăng nhàn nhạt cuối chân trời.

- Nguyệt Nha Nhi!

Lâm Văn Vinh than thở, cũng không biết sao mà trong lòng lại kêu lên như vậy, giống như đây chính là tên của thiếu nữ Đột Quyết này.

Màn xe hạ xuống, chiếc xe ngựa dần dần đi xa, thiếu nữ này tựa như một trận gió mát, tới cũng nhanh, đi cũng nhanh. Mãi đến khi tiếng chuông thánh thót càng lúc càng xa, những âm vang cơ hồ không nghe thấy nữa, mọi người lúc này mới như tỉnh dậy từ giấc mộng. Hồ Bất Quy lắc đầu không thể tin nổi:

- Lão Hồ ta ở đại mạc thảo nguyên, chém giết với người Hồ cả đời rồi, nhưng chưa từng thấy qua nữ nhân Đột Quyết đẹp đến thế, ở nơi non xanh nước biếc nào của Đột Quyết lại có thể nuôi dưỡng ra một nữ tử mỹ lệ như vậy?

Cao Tù thở dài một hơi, cười hắc hắc:

- Mỹ nhân ơi, mặc kệ nàng là Đột Quyết hay Đại Hoa, cởi quần áo ra còn không giống nhau sao? Nhưng mà ánh mắt tiểu mỹ nhân này, thật là quá sức con mẹ nó câu hồn, cho dù muốn lấy mạng của ta cũng đáng! Chà, lão Cao ta hôm nay xem như được kiến thức một lần.

Sa mạc tái ngoại, có thể gặp gỡ một mỹ nhân Đột Quyết như vậy, tuy chỉ là xảy ra trong nháy mắt, nhưng cũng tạo thành một cảnh động lòng người. Lâm Văn Vinh cười ha hả, vỗ vai Cao Tù:

- Mỹ nữ khả ngộ bất khả cầu (chỉ vô tình gặp gỡ, chứ không cầu được), có thể được nàng coi trọng liếc mắt coi như là phúc phận rồi, đâu có thể hy vọng xa vời như thế?

Cao Tù cười hắc hắc vài tiếng, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, con người đảo loạn, giữ chặt tay Hồ Bất Quy nói:

- Hồ huynh đệ, người mới nói, Đại Hoa ta thủ tín lời hứa, hơn mười năm chưa từng công kích thương đội người Hồ, còn dám Đột Quyết lại không giữ lời, nhiều lần ăn hiếp thương đội Đại Hoa ta, có việc này không?!

Hồ Bất Quy gật gù:

- Có việc này. Người Hồ khi hứng lên, thì rất tuân thủ hiệp ước, khi không còn hứng thú nữa, cứ thế mà cướp đoạt thương đội của ta, thật sự là đáng hận!

- Dích xác đáng hận!

Cao Tù cười hắc hắc, đột nhiên chuyển hướng Lâm Văn Vinh, cười dâm dăng:

- Lâm huynh đệ, người cảm giác như thế nào về mỹ nữ Đột Quyết vừa rồi?!

- Không tệ!

Lâm Văn Vinh gật gật đầu, đột nhiên thấy ánh mắt bỉ ổi của Cao Tù, nhất thời cả kinh:

- Cao đại ca, huynh muốn làm gì?!

- Lâm huynh đệ đã cảm thấy mỹ nữ Đột Quyết này cũng không tệ lắm, vậy là tốt rồi!

Lão Cao tỏ vẻ âm hiểm:

- Người Hồ làm tiểu nhân, chúng ta cần gì phải làm quân tử! Ta đi gọi vài huynh đệ. Bịt mắt đi cướp thương đội kia, rồi bắt lấy cô nữ nhân Đột Quyết về, cho Lâm huynh đệ ôm cho ấm. Nếu nàng dám không làm, ở đây ta còn có rất nhiều thuốc men, Lâm huynh đệ người cũng biết Hắc hắc, cái này gọi là, cướp nữ nhân Đột Quyết, làm vẻ vang Đại Hoa!

“Hay cho một câu ‘cướp nữ nhân Đột Quyết, làm vẻ vang Đại Hoa’. Lão Cao người quả là mồm mép, biến ta thành sơn tặc đại vương hả?!” Lâm Văn Vinh mồ hôi đầm đìa, khóc cũng không được, mà cười cũng không xong, Đỗ Tu Nguyên và Hồ Bất Quy hai mặt nhìn nhau.

Thấy hần không nói lời nào, Cao Tù càng hưng phấn:

- Ai chà, còn có gì mà bối rối, không phải chỉ là một mỹ nữ nhân Đột Quyết sao, dùng xong rồi bỏ đi là được! Đến lúc đó tin tức này có truyền ra, quân ta nhất định sẽ quân tâm đại chấn, đánh đâu thắng đó ...

“Tin tức này còn có thể truyền ra ngoài sao? Ngưng Nhi đã buộc vòng kim cô cho ta rồi!” Lâm tướng quân hoảng hốt, vội vàng lau mồ hôi, giữ chặt Cao Tù:

- Cao đại ca, huynh cũng biết, ta luôn luôn rất thanh cao, đối với sắc đẹp không cảm thấy hứng thú này đâu, phu nhân trong nhà cũng phải có tới gần mười vị rồi. Cường đoạt dân nữ Đột Quyết, việc này thật sự làm tổn hại phong phạm của Đại Hoa ta, chúng ta phải lấy đức thu phục người, lấy đức thu phục người!

Đỗ Tu Nguyên cũng khuyên nhủ:

- Cao đại ca, vạn lần không thể lỗ mãng. Việc cướp bóc thương đội nếu truyền tới tai đại soái và Từ quân sư, chúng ta sẽ bị trị tội theo quân pháp đó.

Mấy người khuyên can mãi, mới dè nén được tính bùng nổ của Cao Tù. Lão Cao than thở:

- Lâm huynh đệ, ta cũng biết cướp bóc việc dân nữ là không nên. Đối với người Đại Hoa yếu nhược đã lâu, nếu người có thể nhân cơ hội này chinh phục mỹ nữ Đột Quyết, đối với sĩ khí quân ta sẽ có lợi rất lớn đó! Với lại, đây cũng là thế mạnh của người mà!

“Cái gì thế mạnh, người cho ta là ngựa à! Lão tử đi chiến đấu, không phải đi tán gái!” Lâm đại nhân cảm tức hừ một tiếng, cũng không khỏi bất giác nhớ tới ‘Nguyệt Nha Nhi’ lúc này.

Đội cho toàn bộ đại quân vào thành, lúc này đèn đuốc rực rỡ mới được thắp lên. Hưng Khánh phủ cổ thủ tây Trường Thành, gần với Hạ Lan sơn, nhìn ra quan ngoại có hai quận là Du Lâm và Ngũ Nguyên, chính là yết hầu giữa quan ngoại và nội địa, vị trí chiến lược này không cần nói cũng biết. Nơi này cũng là trung tâm đại quân kháng Hồ, đại doanh của Lý Thái đóng ở chỗ này.

Chiến loạn nhiều năm, dân chúng Hưng Khánh phủ đã sống lưu lạc bấy lâu, màn đêm vừa xuống, trên đường đã chẳng còn có mấy người đi đường, vài cửa hàng lèo tèo cũng đóng cửa nghỉ bán, vẻ phồn hoa của ‘Giang Nam biên thùy’ ngày xưa đã không còn nữa.

Đứng ở Tam quan khẩu Trường Thành, nhìn Hưng Khánh phủ chìm khuất vào bóng đêm, khắp nơi tàn bại, Lý Thái mái tóc bạc phơ để mặc cho gió cát đại mạc thổi tung lên, lão thở dài, tiếc hận thốt lên:

- Giang Nam biên thùy ngày xưa, hôm nay chỉ còn là vườn hoang gạch vỡ! Chư vị tướng quân, các người có cảm xúc gì?!

Phía sau thượng tướng quân là tuần lĩnh chỉ huy các lộ đại quân, trên mặt mọi người đều đầy cát bụi, nhưng không một ai lau đi cả.

Vừa rồi nhập thành, đến cả miệng uống nước cũng còn không kịp, đã bị Lý Thái triệu tập lên Tam quan khẩu xem cảnh đêm, Lâm Văn Vinh lười biếng tựa vào cửa Trường Thành, gió bụi rít lên bên tai hắn ù ù. Bão cát ở sa mạc tái ngoại, cuộn cuộn nổi lên như mây đen đầy trời, như một một con ác thú há mồm toang hoác, xông thẳng vào tường thành.

Trong bóng đêm mờ mịt trầm lắng, những ngọn thương sắt của binh sĩ lóe lên. Dưới tường thành cổ xưa, ánh trăng bàng bạc lấp lánh chiếu khắp Đại mạc.

Đại mạc cát như tuyết

Trăng treo đỉnh Yên Sơn!*

Lâm Văn Vinh lẩm bẩm đôi câu thơ, đối mặt với quang cảnh hùng tráng của Đại mạc, bão cát trắng lạnh, cho dù là người vĩ đại như thế nào, cũng trở nên nhỏ nhoi như cát bụi. Trước tình cảnh này, chỉ có một từ có thể hình dung tâm tình hắn lúc này... Thê lương! Thê lương vô cùng!

*Đây là hai câu thơ đầu trong bài Mã Thi Kỳ Ngũ của Lý Hạ

Mã thi kỳ ngũ

Đại mạc sa như tuyết,

Yên sơn nguyệt tự câu.

Hà đương kim lạc não,

Khoái tẩu đập thanh thu.

Thơ về ngựa kỳ 5

Đại mạc cát như tuyết

Trăng treo đỉnh Yên Sơn

Dầu dầm* kia có chặt

Tung vó vượt trời thu

*dầm: cái dùng để bịt miệng gia súc, ngựa

Đôi nét về tác giả

Thi Quỷ Lý Hạ (790-816): Thi Phật Vương Duy, Thi Tiên Lý Bạch, Thi Thánh Đỗ Phủ, Thi Quỷ Lý Hạ. Thiên cơ khéo sắp đặt cho bốn thiên tài Phật Tiên Thánh Quỷ cùng tụ hội nhau trong một giai đoạn hoàng kim của thơ ca Trung Quốc.

463. Chương 461: Số Lượng

Người nói ra câu đó là Vu Tông Tài phó tiên phong của tả lộ quân, tuổi trẻ khí thịnh. Hắn võ võ chiến đao bên hông lộ vẻ tức giận, nghiêng răng nói:

- Mặt tướng bất tài, nguyện vì đại quân đi tiên phong, xâm nhập thảo nguyên, một trận sống mái với người Hồ.

Hắn tướng mạo đường hoàng, lời lẽ khí khái nghiêm trang, cũng hơi có khí thế. Lý Thái vui mừng cười:

- Đùng có nóng, chúng ta chém giết bao nhiêu năm với người Hồ, còn có nhiều cơ hội, bây giờ nói một trận sống mái thì quá sớm. Nhưng người quyết tâm như thế này, bốn soái cũng cực kỳ tán thưởng!

Vu Tông Tài mừng rỡ đáp lại, rồi trộm nhìn sang Từ quân sư, ánh mắt ngưỡng mộ vô cùng.

Lâm Văn Vinh nhìn thấy hết, chỉ cười thầm trong lòng: “Tên Vu tướng quân này nếu xét về tuổi tác, tướng mạo, đích thật là rất xứng đôi với Từ tiểu thư, chỉ là Từ Chỉ Tình vốn là một nữ tử cá tính mạnh mẽ như vậy, cặp mắt để trên đầu, nàng muốn tìm một lão công để nàng có thể phục trong lòng và chế phục tâm sinh lý nàng mới được, cũng không biết Vu Tông Tài có bốn sự này không nhỉ?”

- Tả đại ca, kia là cái gì?!

Lâm Văn Vinh liếc nhìn chung quanh, thấy xa xa phía đông, một luồng khói dày đặc bay thẳng lên trời, dường như muốn đục một lỗ đen ngòm vào tận trời đêm, hắn níu chặt lấy Tả Khâu, Tả lộ quân tiên phong bên cạnh, hồi nhỏ.

Tả Khâu nhìn nhìn cột khói, thần sắc rất nghiêm trang, gật đầu:

- Huynh đệ lần đầu tiên tới biên quan hả?! Đó là phong hỏa ở Trường Thành, khi ngoại địch xâm lấn thì dùng nó để truyền báo tin tức.

Lâm Văn Vinh giật mình hiểu ra: “Đây là phương truyền tin phong hỏa xa xưa y sao? Làm sao ta quên bém mắt việc này nhỉ?” Trong lòng hắn thầm xấu hổ:

- Tả đại ca, hiện tại phong hỏa đã đốt lên, vậy có phải là phía trước phát ra cảnh báo không? Có phải là đi qua đó có gặp nguy hiểm không?!

Tả Khâu cười nói:

- Vị tất đã báo tình hình khẩn cấp. Thời tiết đại mạc rất khô. Có khi sét đánh cũng phát lửa, phương pháp phong hỏa rất khác nhau, cách báo tin tức cũng bất đồng. Ở Trường Thành trừ phong hỏa dài ra, chúng ta còn có đồn dài. Trừ phi hai đài đồng thời đốt lửa, lúc đó mới là biên quan báo tình hình khẩn cấp. Nếu chỉ có một cột khói bốc lên như vậy, đó là nói phía trước quan khẩu phát hiện tung tích của địch, báo cho những quan khẩu khác cẩn thận phòng thủ. Đây biện pháp đặc biệt do Từ quân sư nghĩ ra, áp dụng rất tốt.

Đây là phương pháp mật mã thông tin sơ cấp nhất, đích xác rất thực dụng, Từ Chỉ Tình quả thật bỏ ra rất nhiều tâm tư, Lâm Văn Vinh gật gù tán thưởng.

Hắn nói chuyện tuy thanh âm rất nhỏ, nhưng vẫn rĩ ra bên cạnh, Vu Tông Tài nghe hắn đến cả những kiến thức cơ bản này cũng không biết, nhin không được nhẹ nhẹ lắc đầu. Trên mặt hiện ra vài phần khinh miệt.

Lý Thái nghe thấy hai người nói chuyện, gương mặt nhìn tới, nghiêm nghị bảo:

- Tả Khâu, trinh sát tả lộ đã có hồi báo chưa?

Tả Khâu vội vàng ôm quyền, lớn tiếng nói:

- Hồi bẩm đại soái, đội trinh sát của tả lộ tiên phong doanh đã chia ra ba đường, đã có tin tức phản hồi. Theo như quan sát, hai mươi vạn tinh kị Đột Quyết đã tập kết xong dưới chân núi bắc Hạ Lan sơn, hướng thẳng về phía Ngũ Nguyên. Dự tính bốn ngày nữa, chi quân đầu tiên có khả năng sẽ tới Ngũ Nguyên. Lần này Đột Quyết đưa ra hai mươi vạn quân tinh nhuệ, tập trung phân nửa Đột Quyết chiến mã và kỵ sĩ trở lên, do Tả Vương Ba Đức Lỗ của Đột Quyết thống soái, Đột Quyết quốc sư Lộc Đông Tán làm quân sư, khí thế hung mãnh, tiến thẳng về phía biên quan của ta.

Nghe tên Lộc Đông Tán, trong lòng Lâm Văn Vinh chợt động: “Rốt cục lại phải gặp lại tên quốc sư Đột Quyết thông minh này trên chiến trường rồi. Nếu hoàng thượng lão gia tử biết được tình hình này, chẳng biết có hối hận vì hành vi thả hổ về rừng không nhỉ?”

Lý Thái gật gù rồi thở một hơi dài:

- Tả Vương Ba Đức Lỗ và Hữu Vương Đồ Tác Tá, hợp xưng là đại mạc song ưng. Chính là những dũng sĩ nổi danh nhất của Đột Quyết, cánh tay trái phải của Bì Già Khả Hãn. Hơn nữa quốc sư Lộc Đông Tán cơ trí đa mưu, tình thế chiến đấu với Đột Quyết lần này quả là khó khăn.

Cái gì Ba Đức Lỗ, Đồ Tác Tá, Đột Quyết song ưng, Bì Già Khả Hãn, mấy cái tên người Hồ vừa treo cả lưỡi vừa khó nhớ, để cả Lâm Tam cũng choáng cả người, Lâm đại nhân nghe thấy cười hắc hắc rồi gãi gãi đầu.

- Nguyên soái, tình thế người Hồ đã tung ra hết, khí thế rầm rộ, chúng ta nên sớm đề phòng mới được.

Người nói chính là Từ Chỉ Tình, mấy ngày không gặp, nhan sắc nàng có vẻ tiêu tụy một chút, một thân mặc khôi giáp màu trắng, thân hình tuyệt vời đều giấu cả trong đó. Bao cát đại mạc, vẫn chưa làm ảnh hưởng gì nhiều tới gương mặt yêu kiều tuyệt đẹp kia, lại pha thêm vài phần khí khái hào hùng.

Thượng tướng quân khẽ gật đầu:

- Tả Khâu, người cùng người Đột Quyết giao thủ cũng có hơn mười năm rồi, theo người thấy, lần này người Hồ kéo cả ỏ ra, chúng ta phải làm sao mới ứng phó được?

- Bẩm Nguyên soái!

Tả Khâu ôm quyền trình bày:

- Người Hồ lần này triệu tập hơn nửa số binh mã, khí thế hung hãn, có thể nói là thế công hùng mạnh nhất trong những năm qua. Nhưng mặt tướng nghĩ rằng, mặc kệ người Hồ có bao nhiêu quân, bản tính họ cũng không thay đổi. Đại quân ta kháng Hồ nhiều năm, có kinh nghiệm tác chiến phong phú, binh tới có tướng ngăn, nước lên có đập dề chặn, theo bản chất mà nói, lần này việc kháng Hồ cũng không khác gì những lần trước, quân ta cũng không cần đại biến, tham khảo kinh nghiệm lúc trước, lấy bất biến ứng vạn biến, tuy không có đại thắng, nhưng cũng tuyệt sẽ không đại bại.

Một vị lão thành đã nói như vậy, đến cả Lâm Văn Vinh nghe thế cũng âm thầm gật đầu, Tả Khâu làm người ổn trọng, Lý Thái ủy thác cho hẳn làm tả lộ tiên phong, quả thật không có tuyển lầm người.

Lý Thái trầm tư một lúc, khẽ gật đầu:

- Lấy bất biến ứng vạn biến, nhất định sẽ không bại được, Tả Khâu nói như vậy, rất có đạo lý. Lâm Tam, ý người như thế nào?!

Lâm Văn Vinh mỉm cười:

- Nguyên soái, ta lần đầu tiên chiến đấu với người Hồ, còn chưa hề tới Đại mạc bao giờ, sao có thể đưa ra ý kiến gì được chứ? Cũng phải ổn định một chút, đánh trước nói sau.

“Đánh trước rồi nói sau?” Mọi người nghe thế cười ha hả, Lâm Tam này quả nhiên giáo hoạt như lời đồn, đề nghị này cơ hồ là an toàn nhất và bảo thủ nhất rồi.

Thần sắc Lý Thái rất trịnh trọng gật đầu:

- Người nói cũng không tệ, lần này Đại Hoa ta dốc cả quốc lực quyết chiến với người Hồ, không sống thì chết, không còn cách khác. Ta mang trên người trọng trách ngàn quân, trước cầu ổn, sau cầu thắng, đó là đạo lý ổn trọng nhất. Chỉ nhi, ý con thế nào?!

Từ Chỉ Tình khẽ đáp:

- Nguyên soái nói rất đúng. Chiến tranh cần ổn định, sau đó mới chủ động được.

- Đã như vậy, bốn soái quyết định.

Lý Thái nghiêm nghị, hô lớn:

- Các tướng quan nghe lệnh!

Mọi người thẳng lưng, nghe thượng tướng quân nói tiếp:

- Trong hai ngày kế tiếp, đại quân chúng ta sẽ nghỉ ngơi ở Hưng Khánh phủ. Hai ngày sau, Tả Trung Hữu lộ ba quân cùng tiến, cần phải ngày hôm sau đến bên ngoài Ngũ Nguyên dừng trại. Ba lộ đại quân do Từ quân sư thống nhất điều độ, tất cả trinh sát phải ra hết, nửa canh giờ phải hồi báo, thăm dò tình hình kỵ binh người Hồ, báo tin mọi cử động của quân địch. Ba quân tướng sĩ, người nào dũng cảm xung phong, trọng thưởng! Người nào hèn yếu thoái lui, chém ngay! Đại quân chiến đấu, chỉ có thắng, không cho bại, các người nghe hiểu không?

- Hiểu!

Các tướng nhưng tê hô lên, tiếng hét rung trời vang vọng thật xa.

Đợi cho quân vụ an bài xong, mặt trăng đã lên đỉnh đầu, Lý Thái phân công mọi người xong, nhưng lưu lại hai người Lâm Văn Vinh cùng Từ Chỉ Tình.

Tiếng gió mang theo cát bụi rít lên bên tai, bóng đêm sa mạc như làn nước, cực kỳ yên tĩnh. Mái tóc bạc phơ tung bay trong gió, Lý Thái nhìn mặt Lâm Văn Vinh, không nói một lời.

Lâm đại nhân bị lão nhìn như xuyên vào người, vội vội vàng vàng mở miệng hỏi:

- Thượng tướng quân, nguyên soái, ngài tìm ta có việc gì?

Lý Thái cười vài tiếng:

- Nếu không có việc, tìm người làm cái gì?! Bỏ soái nghe Chỉ nhi nói, mấy ngày trước người từng đề ra một ý nghĩ rất đặc biệt ...

- Không có, không có!

Nhìn thấy nụ cười Lý Thái hơi có chút âm hiểm, Lâm Văn Vinh mồ hôi đầm đìa, vội vội vàng vàng khoát tay:

- Nguyên soái, đó là ta nói bậy thôi, ngài ngàn vạn không thể coi là sự thật.

- Ta không coi là sự thật!

Lý Thái vỗ vai hấn, thần sắc trịnh trọng:

- Ta cùng với Chỉ nhi đã bàn tính rất cẩn thận, ý nghĩ người tuy cực kỳ lớn mật đến mê hoặc, nhưng lại không có cách thực hiện.

Lâm Văn Vinh vội vàng gật đầu:

- Không thể thực hiện được là tốt rồi, không thể thực hiện được là tốt rồi...

Lý Thái đột nhiên thở dài thườn thượt, giơ tay chỉ về phía Hạ Lan sơn cao ngất trước mặt, vẻ mặt lạnh lùng dọa người:

- Lâm Tam, người có biết, đối diện tập trung bao nhiêu tinh kị của người Hồ không?

Thượng tướng quân không phải hồ đồ rồi sao, vừa rồi trinh sát còn báo là có hai mươi vạn kỵ binh Đột Quyết! Lâm Văn Vinh liền đáp:

- Nguyên soái, ngài khảo sát trí nhớ của ta hả? Toàn quân tướng sĩ ai không biết. Đối phương có hai mươi vạn người!

- Hai mươi vạn?!

Lý Thái khẽ lắc đầu, cười khổ thở dài:

- Nếu thật sự là hai mươi vạn, vậy thì tốt quá!

Ý gì đây? Lâm Văn Vinh sắc mặt đại biến, miệng lắp bắp:

- Nguyên ... nguyên soái ... thượng tướng quân, nói như thế nào, chẳng lẽ không phải là hai mươi vạn?!

Đôi môi đỏ mọng của Từ Chỉ Tình cong lên, sắc mặt ngưng trọng:

- Hai mươi vạn là chúng ta báo để cổ động sĩ khí tướng sĩ, trên thực tế, đối diện có chừng ba mươi vạn tinh kị.

- Ba... ba mươi vạn?

Lâm đại nhân ngăn người, Từ Chỉ Tình suất lĩnh ba lộ tướng sĩ, sáng sớm ngày mốt muốn tới Ngũ Nguyên. Tổng nhân số, cũng không đến ba mươi vạn. Trên thảo nguyên mênh mông, chiến lược kỵ binh người Hồ bản thân đã có ưu thế rất lớn. Lúc này Đại Hoa đến cả ưu thế cuối cùng về nhân số cũng mất đi, vậy thì đánh như thế nào đây?

- Từ tiểu thư, không phải nàng thử ta đó chứ?! Làm sao người Hồ từ trong không khí đào ra được thêm mười vạn?!

Lâm Văn Vinh lau mồ hôi trên trán, thận trọng hỏi lại.

Từ Chỉ Tình liếc nhìn hần:

- Lúc này là lúc nào, ta làm gì còn tâm tư nói đùa với người. Người Đột Quyết đã tập kết xong dưới chân núi phía bắc Hạ Lan sơn, hướng thẳng về Ngũ Nguyên. Dự tính bốn ngày nữa, nhánh quân đầu tiên sẽ tới Ngũ Nguyên. Lần này Đột Quyết thu phục được tộc Thiết Lặc ở nam thảo nguyên Đại mạc. Ranh giới mở rộng gấp đôi, thực lực sớm tăng mạnh. Tập trung ba mươi vạn tinh nhuệ, đối với họ tuyệt không là việc khó. Chúng ta mấy hôm trước đã biết tin tức này, tuy rất lo âu, nhưng vì không muốn đả kích sĩ khí ba quân, cũng chỉ biết giấu diếm tin tức này. Quân trung lúc này, ngoại trừ thượng tướng quân, cũng chỉ có người, ta, Tả Khâu ba người biết mà thôi.

“Mẹ kiếp, lão tử thiếu chút nữa bị nàng bán rồi!” Lâm Văn Vinh hít một hơi dài, bất mãn nói:

- Nguyên soái, Từ quân sự, việc này các người nói cho ta biết làm gì? Chờ ngày mốt ta lên tiền tuyến, đợi khi ta lăn ra chết hồ đồ cũng tốt! Các người hôm nay khỏi phải giải thích.

- Cái gì chết, nói linh tinh!

Từ Chỉ Tình phì một tiếng, cũng biết hần đang nổi nóng, chỉ biết than nhẹ:

- Ai nguyện ý đem sinh mạng tướng sĩ ra đùa chứ?! Cuộc chiến Ngũ Nguyên chính là đại quân phòng thủ, người Hồ từ ngàn dặm tiến công, nếu chúng ta không đánh mà thoái lui, làm sao ăn nói với tướng sĩ đây? Đối với sĩ khí của các tướng sĩ, sẽ bị đả kích đến đâu? Trận này có đánh hay không, không phải là do người và ta có khả năng quyết định được. Nếu muốn, người chửi ta cũng được, là ta đề nghị với đại soái, giấu diếm việc này đi đó.

Từ tiểu thư nói xong, đôi mắt đỏ ửng, giọng cũng lớn hơn, nàng cương quyết quay phắt đầu đi, cắn chặt đôi môi đỏ mọng, nước mắt rơm rớm.

“Nước mắt là sự tấn công tốt nhất!” Nhìn Từ Chỉ Tình bướng bỉnh kia trông thật cô độc, cho dù hần muốn mắng chửi cũng không mở miệng nổi.

Lý Thái vỗ vai hần trầm giọng nói:

- Lâm Tam, tâm ý của Chỉ nhi, người hần cũng hiểu rõ! Tất cả đều là vì tướng sĩ, vì Đại Hoa mà thôi, nó không có tư tâm gì, người chớ hiểu lầm nó.

“Sự đã đến nước này, còn nói cái gì được chứ, đã thế thì phải đánh thôi!” Lâm Văn Vinh than:

- Đã quyết định rồi, còn hỏi cái gì. Mặc dù ta ham sống sợ chết, nhưng cũng tuyệt không làm lính đào ngũ đâu. Chỉ hy vọng Từ tiểu thư sau này đừng làm việc ngu ngốc này nữa, việc này không phải chỉ có một mình nàng gánh vác, chúng ta mỗi người đều có phần.

Từ Chỉ Tình cắn răng, nước mắt bây giờ không nhịn được trào ra, từng giọt từng giọt rơi xuống dưới ánh trăng long lanh như ngọc, làm người ta càng yêu mến.

Lâm Văn Vinh nhìn gương mặt nàng, đột nhiên nhớ tới rất nhiều chuyện cũ, gặp nhau ở căn miếu đổ nát, gặp lại ven hồ, mò mẫm ở Sơn Đông, kiên cường ở Thánh phường, gây gỗ hôm tới thăm... tất cả tất cả dường như hiện về dưới ánh trăng lạnh của miền đại mạc biên quan này.

”Thương hương tiếc ngọc, trời sinh đa tình... Trời ạ, ta làm sao lại bị nhiễm cái tuyệt chứng này chứ?! Lâm đại nhân than thở, lấy cái khăn tay mà Ngưng Nhi tặng vẫn luôn luôn giữ trên người ra nhét vào tay Từ Chỉ Tình:

- Đừng khóc nữa, nước mắt nhiều như vậy... nước trong sa mạc rất trân quý đó, lãng phí nhiều là rất đáng xấu hổ.

- Người mới đáng xấu hổ đó!

Thấy hắn cười giả lả, Từ tiểu thư nhin không được mắng một câu, rồi giơ tay hất tay hắn trở về:

- Khăn người khác đưa cho người, người cho ta làm gì! Ta không cần đồ vậy của người khác!

“Nha đầu này nhân lực kinh thật, dưới ánh trăng mờ thế mà có thể nhìn ra thứ của người ta.” Lâm Văn Vinh thu khăn tay vào ngực, cười ha hả:

Hồ Bất Quy giơ ngón tay cái, tằm tắc khen ngợi:

- Công phu cao thâm! Tướng quân quyền chưa xuất khỏi tay, uyển chuyển không rời rạc, quả thật đáng cho bọn ta làm gương.

Lâm Văn Vinh gật gù tỏ vẻ hài lòng, kéo hẳn qua một bên:

- Hồ đại ca, ta có một việc quan trọng hơn muốn người đi làm. Hữu lộ đại quân chúng ta có mấy vạn nhân mã, mỗi ngày đều có điểm danh binh mã đó chứ?!

- Đương nhiên! Mỗi ngày khi xuất phát cũng chính là lúc điểm danh nhân số, đây là qui củ xưa nay. Tướng quân, ngài hỏi việc này làm gì?

- Vậy là tốt rồi!

Lâm Văn Vinh vỗ tay, trên mặt tràn đầy hưng phấn:

- Hồ đại ca, người giữa đêm điểm danh nhân số cho ta, nếu có người nào xa lạ, nhìn qua xinh đẹp một chút, lập tức trình báo cho ta. Nhớ kỹ, việc này phải lặng lẽ tiến hành, không gây tiến động, ngàn vạn lần không được làm động đến nòng, ta cho nòng sự bất ngờ rất lớn, hắc hắc...

Lâm đại nhân cười thật đều giả, Hồ Bất Quy cả người nổi da gà, mồ hôi túa ra: “Đại nhân còn có sở thích này nữa, ngày thường thật là nhìn không ra!”

Hắn bắt giắc rời xa Lâm Văn Vinh vài bước, thận trọng bấm báo:

- Tướng quân, sắp đại chiến, việc này chỉ sợ sẽ khiến cho lời đồn đại không hay trong quân, tổn hại đến chiến lực quân ta, hủy đi thanh danh tướng quân, xin tướng quân nghĩ lại. Nếu ngài thật có nhu cầu, mặt tướng thật ra biết một chỗ. Có một điệu tương quán (quán thân ái) trong ngõ hẻm kinh trung, ở đó ca nhạc vui chơi, con trai đẹp như con gái, mạo mỹ như hoa, mặc váy dài, biến thành một kiều nương tuyệt thế, thế cũng đáng để theo đuổi...

Hồ Bất Quy cười mà như mếu, Lâm Văn Vinh nghe thế vánh đầu hoa mắt, hận không được đắm vào đầu lão Hồ vài cái: “Cái gì mà điệu tương quán, người coi lão tử là ‘pede’ à?! Con bà nó, người gặp thấy được loại ‘pede’ nào nam tính như vậy chưa?!”

Cơ mặt hắn như co rúm cả lại, cắn răng vỗ vai lão Hồ:

- Thôi, Hồ đại ca biết quả nhiên biết không ít chỗ lạ, đợi đánh xong trở về, ta sẽ tới đó mua hai tên ưu tú nhất, để Hồ đại ca chơi cho vui, nghe nói tư vị không tệ đâu!

Hồ Bất Quy bị dọa rút đầu lại, sắc mặt trắng bệch, cả người ngứa ngáy.

“Ai bảo tiểu tử ngươi tâm tư bấy bậ!” Lâm Văn Vinh trả thù xong, nhin không được cười ha ha vài tiếng:

- Yên tâm đi, ta đùa ngươi đó! Hồ đại ca, người chỉ cần để ý làm tốt việc ta phân phó là được, nhớ kỹ. Càng xinh đẹp, lại càng phải báo cho ta, không được lằm lằm đó. Không thể buông tha một tên nào!

Hồ Bất Quy sợ run, Lâm Văn Vinh hừ hừ vài tiếng. Xa xa thấp thoáng có tiếng bước chân vang đến, quan quân do Từ Chỉ Tình phái ra, cùng phối hợp với tướng sĩ Đỗ Tu Nguyên dẫn dắt, hai đội hợp làm một, đang lục soát từng nhà. Lại thấy Cao Tù bên người cũng đã biến mất không thấy cái bóng đâu nữa, cũng không biết chạy đi chỗ nào rồi.

Loại kiểm tra càn quét này kỳ thật cũng chẳng có hiệu quả lớn, cũng chỉ cố tình tạo thành một không khí căng thẳng, làm những tai mắt của người Hồ lưu lại không dám coi thường vọng động.

Nói về gian tế người Hồ, cũng không biết tại sao hắn đột nhiên nhớ tới ánh mắt của Nguyệt Nha Nhi hôm nay. Đôi mắt thiếu nữ Đột Quyết này tựa như một hồ nước sâu thẳm, nhìn vào tận lòng người làm hồn phách cũng bay mất. Nếu nòng còn chưa ra khỏi thành thì đêm nay hẳn là có thể lục soát tới.

Chỉ mong Đỗ Tu Nguyên không nghe theo chủ ý độc ác của tên Cao Tù này, lộn xộn bày chuyện cướp đoạt dân nữ! Nhưng lỡ như họ không nghe lời ta dạy, nhất định cướp nòng về để ta ôm cho ấm thì sao. Vậy lão tử rốt cuộc là quá muốn, rất muốn, hay là phi thường muốn nhỉ?! Chà, nghĩ thế để làm gì, về nhà soạn giường cái đã!!

Trong lòng ngứa ngáy một trận, dấu hiệu ham muốn càng lúc càng bộc lộ rõ hơn. Lại tin tức từ đại tướng nguyên soái truyền đến, Từ tiểu thư kì mưu dụ địch, thương tướng quân bình yên vô sự, tối nay các lộ bắt được tổng cộng tám mươi người Đột Quyết võ sĩ, quân ta chiến thắng rực rỡ!

“Hay cho câu chiến thắng rực rỡ, tin tức quả là rất có giá trị!” Mang theo lòng mong đợi trở lại trưởng, hẳn rồi cuộc cũng không ngủ được, chốc lát nhớ tới Thanh Tuyền Xảo Xảo, chốc lát lại nhớ tới An hồ ly và Ninh Tiên tử. Hắn đành đứng dậy, khêu ngọn đèn trong trướng lên cao một chút, lại sờ sờ vào cuộn giấy báo tin kia, cẩn thận nghiên cứu.

Nhìn vào nét bút thanh tú, xem ra hơi giống của Ninh Vũ Tích, đương nhiên là thần tiên tỷ tỷ cũng biết vẽ mi..., nhưng ta chưa thấy qua. Thấy nét bút này tựa hồ là của Ninh Tiên tử viết ra, nhưng lại giống như nét bút Thanh Tuyền, còn có vẻ gì đó của An tỷ tỷ. Cách viết của Đại tiểu thư dường như cũng tương tự, còn có Ngưng Nhi, Xảo Xảo...

Duyệt qua hết một loạt những nữ tử mình biết, hẳn ảo não nắm tóc, trong lòng khổ muộn không nói hết: “Nếu căn cứ vào tiêu chí về hình thể của những tiểu thư mà phán đoán, ta nhắm mắt lại cũng có thể sờ ra được ai là ai. Công phu dùng mắt, chung qui cũng không địch lại công phu sờ mó. Cái thứ nhìn chữ đoán người này, hoàn toàn không phải là thể mệnh của ta!”

- Lâm huynh đệ, Lâm huynh đệ, ngủ chưa?

Đang lúc phiền não, từ ngoài trướng bỗng truyền đến một thanh âm thì ào, thì ra là Cao Tù báỉ phổng.

Xem sắc trời, đã quá canh ba. “Lão Cao này, làm sao thích nửa đêm tới gõ cửa nhỉ? Đúng là một loại thích gây loạn giữa đêm khuya mà!” Lâm Văn Vinh ngáp dài một tiếng, thu hồi tờ giấy, cho lão Cao vào:

- Cao đại ca, huynh chạy đi đâu đó, vừa hồi doanh đệ đã bảo người tìm huynh mà không thấy.

Mặt mũi Cao Tù dính đầy bụi đất, nhưng thần sắc rất hưng phấn:

- Ta cướp nữ... ồ... không... ta thay mặt huynh đệ người đi làm việc.

- Thay mặt đệ làm việc?!

Lâm Văn Vinh đánh giá hắn từ trên xuống dưới, xem hắn bộ dạng thậm thụt của hắn, nhất thời than thở:

- Cao đại ca, lần sau đứng trước mặt người khác nói là làm việc cho đệ, thần sắc đoan chính một chút! Mắt nhìn thẳng, không lại để người hiểu lầm cho đệ là một người bí ối đó!

Cao Tù hắc hắc nói:

- Huynh đệ, ta thật làm việc cho người mà, ta cùng với Đỗ Tu Nguyên cùng nhau lục soát gian tế người Hồ

Khó được lão Cao chủ động như thế, Lâm Văn Vinh gật gù lộ vẻ vui mừng, thấy tên này vội vã nuốt nước miếng, hai mắt xanh lè:

- Còn nhớ kỹ hôm nay lúc vào thành, chúng ta nhìn thấy nữ nhân Đột Quyết không, ta tìm được nàng rồi Nhìn rất xinh đẹp như vậy, chắc chắn là gian tế! Bắt, nhất định phải bắt!

- Huynh nói Nguyệt Nha Nhi hả... ồ, không phải, là nữ nhân Đột Quyết? Xinh đẹp là gian tế?! Không thể nào!?

Lâm Văn Vinh mắt đã lóe lên:

- Cao đại ca, huynh thật đã cướp nàng tới đây rồi hả?! Làm sao làm như vậy được, cưỡng bức dân nữ là phạm pháp đó, không phải nói là phải lấy đức thu phục người sao? Ái chà, không được, đệ còn chưa soạn giường!!

465. Chương 463: Dấu Ấn Trên Ngọc Già

Cao Tù tỏ ra nhân nghĩa phần hặn, nước miếng văng tung tóe.

- Cướp nữ nhân Đột Quyết không gọi là cướp? Thật hay quá*! À... không ... Cao đại ca huynh nghe lầm rồi, đệ nói là... ư... sớm quá*!

(* ㄅㄛㄞ ㄅㄛ ㄘ (thái táo) đọc là tài zC}o: sớm quá

ㄅㄛㄞ ㄅㄛ ㄘ½ (thái hảo) đọc là tài hC}o: tốt quá

Hai âm này đọc tương tự như nhau)

Lâm đại nhân vội vàng sửa lời, vẻ mặt nghiêm túc:

- Ý tứ của đệ là, trước sau gì chúng ta cũng muốn đánh tới vương đình Đột Quyết, lật đổ sự thống trị bạo ngược của Bì Già Khả Hãn... Cao đại ca, huynh giấu nữ nhân Đột Quyết đó ở nơi nào? Đệ sẽ chịu trách nhiệm đi báo thù!!!

- Vốn cũng định đưa nàng trở về. Chúng ta tìm được một khu dân cư, phát hiện ra mấy cỗ xe ngựa mà nữ gian tế này ngồi khi vào thành.

Cao Tù than thở, tiếc nuối:

- Nhưng Đỗ Tu Nguyên này đầu óc chậm chạp, nhất định cứ đem nội quy quân đội của đại soái ra, không cho phép cướp đoạt tài vật của dân chúng, nếu vi phạm sẽ bị xử trí theo quân pháp. Còn chưa vào sân, hắn đã buộc ta trở về, người nói có giận không? Chúng ta đi cướp nữ nhân, và cướp tài vật là hai việc hoàn toàn khác nhau! Lâm huynh đệ, người nên dạy dỗ Đỗ Tu Nguyên cho tốt, tính linh hoạt của hắn nếu được một phần vạn của người, khi hắn đánh nhau với người Hồ sẽ tất thắng đó.

Thì ra còn chưa bắt được ‘Nguyệt Nha Nhi’, Lâm Văn Vinh thở một hơi dài, trong lòng ngược lại có chút thất vọng, vỗ vai Cao Tù:

- Cao đại ca, Đỗ Tu Nguyên nói cũng có đạo lý, cướp đoạt dân nữ dù sao cũng không tốt, chúng ta nên khiến trách loại bạo hành này. Nhưng, nếu dân nữ đó là gian tế, nên xem sự việc khác đi. Nhưng huynh bây giờ không có chứng cứ chứng minh điểm này, không thể vì bảo là người ta xinh đẹp mà huynh nói người ta là gian tế được! Đạo lý này xem ra không thể thực hiện được, chúng ta cần phải lấy đức thu phục người.

“Chứng minh nàng là gian tế?” Cao Tù hắc hắc nói:

- Còn cần phải chứng minh sao?! Trong khi binh hoang mã loạn, nếu nữ tử nghiêm chỉnh, ai lại xuất đầu lộ diện, đến nơi hiểm cảnh như nàng không? Chỉ có nữ gian tế, mới có đảm lượng này, cũng mới có nhu cầu này. Người nhìn cách cười của nàng đi, ánh mắt hấp dẫn, cũng đủ để làm sụp đổ cả thiên quân vạn mã. Nếu nàng không phải là gian tế, vậy còn gì là thiên lý nữa?!

- À, phải không?

Lâm Văn Vinh khê gật đầu:

- Đường như có chút đạo lý. Nhưng, đại quân chúng ta rất có kỷ luật, không có chứng cứ, không thể tùy tiện buộc tội người ta.

Nhìn Lâm huynh đệ tựa hồ không hề động tâm, Cao Tù vội vội vàng vàng giữ chặt tay hắn, nháy nháy mắt:

- Huynh đệ, thời chiến đâu có so với bình thường được, tối nay phát sinh biến cố như vậy, đến cả nguyên soái cũng thiếu chút nữa xảy ra chuyện, còn nữ gian tế đó lúc này lại trùng hợp xuất hiện trong thành. Nói là tình cờ, thì việc này quả là quá tình cờ! Phòng bệnh hơn chữa bệnh! Cho dù nàng không phải gian tế, chúng ta cũng không thể để cho một nữ tử thuần khiết thiên chân bị lưu lạc trong chiến hỏa. Nhìn một đóa tiên hoa bị vùi dập, đó chính là một tội lỗi rất lớn, Lâm huynh đệ, người ngọc thụ lâm phong, phong lưu lỗi lạc, sao có thể nhắm tâm làm việc tàn bạo như vậy?! Việc này không phải phong cách của người mà!

- Thôi, mềm lòng luôn luôn là căn bệnh của đệ.

Lâm tướng quân thở dài:

- Đệ và huynh đến xem. Nếu nàng thật sự là gian tế, vậy bắt nàng về trưởng của ta để thẩm vấn kỹ lưỡng! Nếu là nữ tử đài hoàng, vậy sao mà để mặc cho nàng vội vàng ra đường, lúc này tên đạn vô tình, nếu ảnh hưởng tới khuôn mặt, cha mẹ nàng chắc sẽ đau khổ lắm! Để phòng ngừa lỡ như nàng nhất thời bị ảnh

hưởng bởi cuộc chiến, đệ cũng chỉ có nước phải làm theo nguyên tắc của chủ nghĩa nhân đạo, trước tạm thời lưu nàng lại... Ừa, Cao đại ca, huynh nhìn đệ làm gì, hoài nghi nhân phẩm của đệ à?! Tạm thời lưu giữ mà thôi, không phải thu hoạch gì đâu.

Cao Tù híp mắt giãn mi, ôm quyền cười khà khà, vẻ mặt bỉ ổi nói không tả xiết:

- Nếu là như thế, ta thay mặt nữ nhân Đột Quyết đó, cảm tạ đại ân đại đức Lâm tướng quân. Chà, người chính trực được như Lâm đại nhân, ta thật sự là cả đời cũng chưa thấy qua, nữ nhân Đột Quyết cũng không biết sao lại có vận khí đến thế, may mà gặp được ngài!

Hai người đồng thời cười hỉ hả, Cao Tù lập tức dẫn đường, Lâm Văn Vinh dẫn theo thân binh, cùng nhau đi bắt nữ gian tể.

Hưng Khánh phủ chiến sự liên tục, bên trong thành rất thừa thớt, tối nay xảy ra việc người Hồ ám sát Lí Thái, đại quân đang lục soát chung quanh, bên trong thành đã không còn sự bình yên như lúc trước nữa.

Cao Tù quanh đi quẹo lại, tới gần một ngõ nhỏ gần cửa thành bắc rồi ngừng lại, đánh giá chung quanh vài lần, thấp giọng thận trọng nói:

- Lâm huynh đệ, tới đây. Nữ gian tể Đột Quyết đang ẩn mình ở trong căn phòng phía trước.

Lâm Văn Vinh giương mắt nhìn lại, trong hẻm nhỏ này tối đen, không thấy rõ đường đi, hai bên vách tường hoặc vỡ hoặc nghiêng ngả, xem ra rất tàn tạ. Cách mình năm sáu mươi trượng, một tòa viện tường tranh vách đất, ánh đèn leo lét. Trong cái sân rộng lớn có vài cỗ xe ngựa, bên cạnh là một đồng hàng hóa, vắng vắng những tiếng chân ngựa lộp bộp vọng lại, chính là thương đội hôm nay vừa vào thành, 'Nguyệt Nha Nhi'.

- Xem ra đang ở chỗ này.

Đỗ Tu Nguyên dẫn theo nhân mã, đang ẩn từ một nơi bí mật gần đó chờ đợi, thấy Lâm Văn Vinh tiến đến, vội vội vàng vàng đi tới bắt:

- Lâm tướng quân, ngài đến rồi!

Lâm Văn Vinh gật gù đầu, thần sắc nghiêm trang:

- Đỗ đại ca khổ cực rồi. Vừa rồi ta đang xử lý quân vụ ở trong doanh, Cao đại ca trở về bẩm báo, nói nơi này tình hình cổ quái, có thể có dấu vết trọng yếu của gian tể người Hồ, uy hiếp đến sự an toàn của Nguyên soái. Ta lo lắng, vội đến xem. Tình huống bên trong như thế nào? Có bao nhiêu người Hồ, có cung nỏ vũ khí gì không? Người đừng lo, ta đã điều động trăm tên thân tiễn thủ ở thân cơ doanh tới, năm khẩu hỏa pháo, còn có ba ngàn bộ binh nữa, cùng nhau đến đây hiệp trợ người, lúc này các lộ đại quân đang trên đường, một lát nữa là tới.

Vừa thân tiễn thủ lại còn hỏa pháo, nghe Lâm đại nhân miêu tả như vậy, tình hình này thật sự là cực kỳ nghiêm trọng, Đỗ Tu Nguyên nghe thế âm thầm lè lưỡi, trừng mắt nhìn tên Cao Tù 'báo cáo láo quân tình'. Lão Cao bị rơi vào hố phân, nhưng lại không thể cãi lại, chỉ có nước cười vài tiếng, tỏ vẻ biết lỗi.

- Bẩm tướng quân, viện này là nơi ở của thương đội chúng ta đã thấy khi vừa vào thành. Cộng có mười con lạc đà, năm cỗ xe ngựa. Vì không dám đánh rần động cỏ, bởi vậy ta cũng không rõ bên trong có bao nhiêu người, nhưng theo mặt tướng phỏng chừng, tuyệt sẽ không vượt qua ba mươi người. Những người này phần lớn là người Đại Hoa, chưa thấy có binh khí, cũng chưa có gì đặc thù của gian tể. Những người Hồ này có phải là gian tể không thì phải điều tra mới được.

Đỗ Tu Nguyên đem tình hình bên trong đại khái miêu tả toàn bộ, Lâm Văn Vinh gật gù, tán dương:

- Đỗ đại ca, làm việc rất tốt! Nếu cũng chỉ có ba mươi người, vậy không cần phải thân cơ doanh nữa rồi...

Một cái sân rộng chừng đó, có thể ẩn được bao nhiêu người? Đỗ Tu Nguyên ôm quyền bẩm:

- Mặc dù bên trong viện tất cả đều là gian tể, mặt tướng cũng có cung đủ tự tin ứng phó được, không nên điều nhân mã tương trợ, xin tướng quân yên tâm.

- Tốt lắm, thân cơ doanh và bộ binh doanh sẽ không điều lên nữa,

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Dựa theo kế hoạch ban đầu mà làm. Đêm nay Nguyên soái bị tập kích, đối với quân ta ảnh hưởng rất lớn. Bởi vậy, mỗi một người Hồ trong thành, nhất là người Hồ xinh đẹp, tuyệt không thể buông tha, nhất định phải cẩn thận điều tra.

Đỗ Tu Nguyên đáp lệnh, chỉ huy binh sĩ tiến vào tòa nhà, Cao Tù dẫn đầu tiến vào, đám ầm ầm vào đại môn căn nhà, nô thanh quát:

- Mở cửa, mở cửa, quan quân tra phòng!

Các binh sĩ đao thương loảng xoảng, kinh động đến mấy con ngựa trong viện hí lên ầm ĩ, tứ phía ồn ào náo nhiệt.

Chờ một lát, từ khe cửa truyền ra một thanh âm run rẩy:

- Đại nhân, chúng ta là thương đội Lũng Tây, tới tái ngoại làm... làm ăn...

- Ít nói nhảm đi!

Cao Tù xem ra không kiên nhẫn nữa, không đợi hần nói xong, liền một cước đá tung cửa lớn, mấy trăm quân sĩ như nước lũ xông vào, ánh lửa chiếu sáng rực, đao kiếm rợp trời, làm người vừa mở cửa sợ hãi ngồi phệt xuống đất.

Nghe tiếng ồn ào trong viện, những thương nhân Đại hoa đang nghỉ trú trong phòng vội vàng rời giường, thấy Cao Tù cùng Đỗ Tu Nguyên chỉ huy binh mã đằng đằng sát khí xông vào, cương đao chĩa thẳng vào trước mặt mọi người, đám thương nhân nhất thời mặt tái nhợt, cả người run rẩy như cây sậy. Giữa những thương nhân Đại Hoa còn có vài người Đột Quyết, tuy cũng quần áo lộn xộn, nhưng thần sắc cũng trấn định hơn rất nhiều. Thấy đám thương nhân Đại Hoa kinh hoảng thất thố, cả người run rẩy, trong mắt họ nhất thời ánh lên vài phần khinh miệt.

Cao Tù rút soạt thanh bội đao ra, gầm lên:

- Quan quân tra phòng, có quần áo vì mặc vào, không có xiêm y thì trùm bao bố! Nghe khẩu lệnh của ta, nam đứng sang bên trái, nữ đứng bên phải, lừa ngựa đứng giữa..

Mặt hần đen thui, mắt trâu long lên, nhìn như hung thần ác sát, không nói thương nhân Đại Hoa, đến cả thương nhân Đột Quyết cũng không dám nhìn hần.

- Cao đại ca oai phong nhĩ!

Đến cả Đỗ Tu Nguyên cũng nhịn không được tán dương hần một tiếng.

Cao Tù dương dương đắc ý cười hắc hắc vài tiếng, quay đầu nhìn lại thì ngăn cả người. Bên trái người lẫn lừa ngựa đầy nhóc, bên phải đến cả một con gián cái cũng không có.

- Ủa!?

Cao Tù nhất thời giận dữ, cương đao vung tít, gầm lên ầm ầm:

- Người đâu, cũng chỉ có vài người như vậy sao? Nữ nhân ... không ... gian tế đâu, gian tế rất đẹp đâu rồi?

Tên thương nhân mở cửa khoảng bốn mươi tuổi, chính là đầu mục của thương đội này, thấy vị sĩ quan này vung cương đao như muốn giết người, hần cố dằn cơn sợ hãi trong lòng, ôm quyền thận trọng hỏi:

- Đại nhân, gian tế gì?! Đúng là oan uổng bằng trời! Chúng ta đều là thương nhân đứng đắn ở Lũng Tây phủ. Ngài xem, trên người ta còn mang theo giấy tờ của Lũng Tây phủ.

Đỗ Tu Nguyên nhận văn bản liếc qua vài lần, gật đầu:

- Người nói người là kinh thương ở Lũng Tây phủ hả, còn họ...

Hần nhìn lướt qua vài người Đột Quyết, hừ lạnh vài tiếng. Thương nhân đầu lĩnh vội hỏi:

- Đại nhân hiểu lầm rồi, mấy vị này là thương nhân ở thảo nguyên, là nhân sĩ phản chiến ở trong Đột Quyết, ngài xem, Lũng Tây phủ cũng có văn bản rồi đó!

Hắn lại lấy từ trên người ra một bức văn thư có quan ấn rõ ràng, cầm tới. Cao Tù trừng mắt, giật lấy tờ văn thư kia, dậm dậm mấy trên mặt đất, cả giận nói:

- Văn bản? Văn bản cái rắm, lão tử đã từng nhìn bao nhiêu thánh chỉ rồi. Ta hỏi ngươi, ngươi nói Đột Quyết có nhân sĩ phản chiến, cũng chỉ có vài người như vậy sao?!

Tên đầu lĩnh gật đầu lia lịa:

- Trước mắt chỉ có mấy vị này.

- Không có nữ nhân?!

Tên đầu lĩnh do dự một lát mới đáp:

- Không có!

Lâm Văn Vinh đi theo phía sau Cao Tù và Đỗ Tu Nguyên, lạnh nhạt bàng quan, thấy Cao Tù vừa hỏi, ánh mắt mấy tên Đột Quyết bỗng lóe lên một chút, ánh mắt không ngừng nhìn về phía góc phòng có che rèm. Cánh rèm nhẹ nhẹ phát phơ, hình như che giấu cái gì đó.

- Không có?!

Cao Tù vung cương đao lên, đang muốn phát tác, Lâm Văn Vinh cười giữ chặt hắn lại:

- Cao đại ca, huynh đừng quên, chúng ta đã nói là phải lấy đức thu phục người!!

“Lúc này mà còn lấy đức thu phục người?” Cao Tù mồ hôi đầm đìa. Lâm Văn Vinh chỉ chỉ vào cái rèm, cười hỏi:

- Ủa, bên trong có người không?!

Trên mặt vài thương nhân Đột Quyết lộ ra thần sắc ngưng trọng, hai tay nắm chặt.

Nhìn cánh rèm chớp lên, Cao Tù cũng tỉnh ngộ, cười hắc hắc, đến bên người Lâm Văn Vinh nói:

- Huynh đệ, người ta là người Đột Quyết, nghe không hiểu tiếng Đại Hoa chúng ta, nên dùng tiếng Đột Quyết mới đúng. Ủa, lão già kia, bên trong có người không, câu này nếu dùng tiếng Đột Quyết thì nói như thế nào?

Cái ‘lão già kia’ theo lời hắn nói, chính là đầu lĩnh của thương đội, sau khi xí xô xí xòa phiên dịch một trận, Cao Tù nghe thế đầu to bằng cái đầu, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Lâm Văn Vinh:

- Lâm huynh đệ, ngươi thông minh như vậy, câu Đột Quyết này chắc là cũng hiểu được chứ hả?

- Không phải chỉ là tiếng Đột Quyết thôi sao? Đơn giản!

Lâm đại nhân cười ha ha, mắt không chớp lấy một cái, vén rèm ra rồi hô:

- Bên trong, có người không? Ra đi, có việc!

Cao Tù ngẩn người, đột nhiên mừng rỡ:

- Lâm huynh đệ, ngươi thật thông minh. Tiếng Đột Quyết này mà cũng biết, ta có thể nghe hiểu một nửa đó.

Dùng tiếng ‘Đột Quyết’ gọi rồi, thế mà cánh rèm đó chẳng hề động đậy, không nghe thấy một thanh âm gì cả, Lâm Văn Vinh hừ một tiếng, đổi thành tiếng Đại Hoa lạnh nhạt nói:

- Ta đếm tới năm, ngươi còn không ra, ta sẽ phái người trực tiếp tiến vào. Cao đại ca, chuẩn bị.

“Còn muốn đếm tới năm? Lâm huynh đệ quá nhân từ rồi!” Cao Tù đang cảm thán, chợt nghe Lâm Văn Vinh lớn tiếng hô:

- Năm!!! Các huynh đệ, xông vào!

“Thì ra là biện pháp như vậy!” Cao Tù đắm mồ hôi, sững người trong giây lát, Đỗ Tu Nguyên đã vọt tới phía trước hẳn. Mười mấy tên binh lính cũng xông vào phòng, không có tiếng đánh giết đao thương, cũng chẳng có tiếng kinh hô, trong phòng an tĩnh, đến cả tiếng một cây kim rơi cũng có thể nghe được.

- Chuyện gì thế?!

Nhìn Đỗ Tu Nguyên cúi đầu ủ rũ đi tới, Lâm Văn Vinh hơi giật mình.

Đỗ Tu Nguyên cúi đầu nhỏ giọng nói:

- Tướng quân, không có ai!

“Không có ai?!” Lâm Văn Vinh xốc rèm lên, chậm rãi tiến trong phòng. Đây là một căn phòng làm bằng đất, trong phòng bài thiết đơn giản, có một cái bục đắp bằng đất sét, trên đó đặt một bàn trà nhỏ, chính tề sạch sẽ, nhìn không vương chút bụi bặm nào. Quả thật không có ai! Nhưng rõ ràng nơi này chính là chỗ ở của thương đội ‘Nguyệt Nha Nhi’, làm sao lại không thấy thiếu nữ Đột Quyết này chứ? Lâm Văn Vinh cau mày, nghĩ mãi không thông.

Trong không khí thoang thoang mùi thơm, như màn sương xuân in dấu lại. Hắn cố sức hít mạnh, trên mặt đột nhiên hiện ra vẻ kinh ngạc, mùi này rất quen thuộc, chính là nước hoa nhà họ Lâm đương danh Đại Hoa đây mà. Loại nước hoa này làm sao lại gặp ở tận vùng đại mạc tái ngoại này chứ? Chẳng lẽ là ‘Nguyệt Nha Nhi’ đưa tới? Như thế xem ra, thiếu nữ Đột Quyết đó nhất định đã nghỉ chân trong gian phòng này rồi. Không ngờ, nước hoa Lâm gia đã truyền tới Đột Quyết rồi! Lâm Văn Vinh lắc đầu, chẳng biết nên cười hay nên khóc.

- Tướng quân, ngài xem, kia là cái gì?

Đỗ Tu Nguyên đem người cẩn thận tìm tòi, bên cạnh cái gối trên cái giường đất, đột nhiên phát hiện ra một vật. Vật đó do bảy thanh trúc to bằng ngón tay kết thành, dài ngắn cao thấp khác nhau, giữa những thanh trúc có nhiều lỗ, vị trí những lỗ này cũng khác biệt.

Lâm Văn Vinh cầm lấy đồ vật này, vuốt ve vài cái, rồi chậm rãi đưa lên miệng, nhẹ nhàng thổi một cái, ống trúc phát ra một tiếng trong vắt, thật là dễ nghe.

Đỗ Tu Nguyên ngạc nhiên:

- Thì ra là nhạc khí, ta chưa thấy qua món đồ này bao giờ, cũng không biết tên gọi là gì.

Lâm Văn Vinh mỉm cười, hai tay đan vào nhau, dè dặt vài lỗ, liền có vài tiếng sáo thật dài vang lên, du dương thánh thót, nghe rất hay.

- Ủa, huynh đệ còn có thể thổi tiêu?!

Cao Tù đi đến, ngạc nhiên hỏi.

Lâm đại nhân cẩn rằng hừ một tiếng:

- Thổi tiêu cái rắm! Món đồ này tên là ngọc già, chính là một nhạc khí trên thảo nguyên, người thổi ngọc già này gọi là phẩm ngọc. Thổi tiêu khó khăn như vậy, ta thêm vào mà thổi!

Trên khóe miệng hình như hơi có mùi thơm đọng lại, thậm chí còn có chút cảm giác mềm mại, hắn cúi đầu nhìn xuống, thấy trên chỗ thổi của ống trúc trên ngọc già, ẩn ẩn lưu lại vài vết son hồng, in trên thanh trúc thành một hình vòng cung như một Nguyệt Nha Nhi (vầng trăng khuyết) nhân nhạ!

“Ngọc già này thì ra là được ‘Nguyệt Nha Nhi’ sử dụng!” Lâm Văn Vinh cười hắc hắc: “Nàng thổi ta thổi, có khác gì hôn gió đâu! Chỉ là chẳng biết đây có phải là nụ hôn đầu tiên của nha đầu đó không?”

Không bắt được gian tặc xinh đẹp, Cao Tù cúi đầu ủ rũ, đem tên đầu lĩnh thương nhân ra trút giận, hàm hè nói:

- Nói, người nữ nhân Đột Quyết cùng vào thành với các người chạy đi đâu rồi?

Kia thương nhân giật mình hiểu ra:

- Đại nhân, thì ra ngài nói chính là nàng hả.

Lâm Văn Vinh ung dung hỏi:

- Tên nàng là gì?

Thấy thái độ của Đỗ Tu Nguyên và Cao Tù đối với Lâm Văn Vinh, cũng biết vị này là đại nhân vật. Tên thương nhân đó không dám chậm trễ, vội vã đáp:

- Tên nàng thì tiểu nhân cũng không rõ ràng lắm. Vị cô nương này được một thương nhân khác giới thiệu, bên người còn mang theo mấy người, nàng ngoại trừ mỉm cười ra, rất ít nói chuyện. Nhóm nàng hôm nay nghỉ tạm ở đây cho đến sáng tối, sau đó chia tay chúng ta. Nghe khẩu khí, hình như là vị cô nương này nhớ nhà, muốn trong đêm chạy về thảo nguyên rồi.

“Nói như vậy, Nguyệt Nha Nhi đã đi trước khi đóng cổng thành rồi?!” Lâm Văn Vinh ồ một tiếng, nhìn dấu môi son trên ngọc già, nhất thời ngẩn người ra.

466. Chương 464: Chia Rẽ

Không thể ‘báo thù’ cho tử muội Đại Hoa, Cao Tù quả là không cam lòng, ở trong thành lực lợi suốt một ngày, rốt cuộc cũng lăm lăm quay về. Lâm Văn Vinh thì vẫn hi hi ha ha không thêm để ý, hần chỉ xem ‘Nguyệt Nha Nhi’ chỉ là một đoạn kỷ niệm thật đẹp khi hành quân, cũng giống như mùa xuân nơi tái ngoại, chỉ có thể ngộ không thể cầu.

Thật ra một việc khác mới làm hần hơi cảm thấy mất mát. Sau khi Hồ Bất Quy hồi doanh, tìm kỹ vài canh giờ, lặng lẽ thống kê nhân số trong quân, chưa từng phát hiện ra bất kỳ cái gì dị thường. Binh sĩ trông xinh đẹp cũng không ít, nhưng không có một ai là người Lâm Văn Vinh muốn tìm.

“Rõ ràng là Ninh tiên tử đang theo ta, vì sao nàng không hiện thân gặp lại? Chẳng lẽ đêm qua không phải nàng ra tay?” Vuốt ve cây ngân châm bằng giá trong tay, Lâm Văn Vinh càng thêm nghi hoặc, cảm giác mất mát tràn ngập tim hần.

Đại quân nghỉ ngơi ở Hưng Khánh một ngày, bổ sung cấp dưỡng lương khô, trong thành sau đợt náo loạn đêm trước cũng an tĩnh hơn rất nhiều. Sáng sớm ngày thứ ba, ngoại trừ quân của Lý Thái lưu lại năm vạn binh sĩ, Tả Trung Hữu ba lộ đại quân đều xuất phát, hùng dũng tiến ra biên quan, ngang qua Hạ Lan sơn, tiến thẳng về phía Ngũ Nguyên.

Lúc này là đầu mùa xuân, dương liễu Giang Nam đang rủ bóng tỏa hương, còn tái ngoại thì bão cát mịt mù, tro bụi đầy trời cay cả mắt, không chỉ là người, đến cả lừa ngựa cũng đi chuyển vô cùng khó khăn.

- Nhìn nơi này. Trình sát phía trước báo lại, nhánh quân đầu tiên của người Đột Quyết lúc này cách Ngũ Nguyên chỉ có ba trăm dặm, với tốc độ di chuyển của kỵ mã Đột Quyết, chỉ ngày mai, người Đột Quyết sẽ tới nơi.

Từ Chỉ Tình chỉ chỉ vào tấm bản đồ chi tiết của nàng, dùng màu đỏ chấm vào một điểm, chính là vị trí của Ngũ Nguyên. Trên bản đồ này, sông ngòi núi non, đường sá thành quách, đều được dùng những dòng chữ nhỏ màu sắc khác nhau để vẽ ra, những vị trí trọng điểm, còn dùng những tiêu chú có màu đậm đặc biệt, đơn giản và rõ ràng. Chỉ một tấm bản đồ này, Từ tiểu thư đã bỏ ra không ít công phu.

Nói cách khác, vào tầm này ngày mai, trận chiến đầu tiên giữa Đại Hoa và người Hồ sẽ xảy ra?! Lâm Văn Vinh ồm một tiếng, không ý thức được khô giáp cũng run lên, tiếng gió hú lên ù ù bên ngoài trường bông truyền vào tai hần, làm trong lòng hần hơi thấp thỏm, lại có chút hưng phấn. Trước kia theo Từ Vị đánh Bạch Liên giáo, nhiều người khi dễ ít người. Người mập đánh người gầy, trên người hần gánh vác ít trách nhiệm, nhắm mắt cũng dám đánh, bởi vì kết quả sớm đã định rồi.

Lúc này đối mặt với người Đột Quyết, cảm giác hoàn toàn khác hần. Đây là một cuộc chiến tranh không biết kết quả. Theo chiến lược và nhân số, Đại Hoa thậm chí còn ở thế yếu, ngày mai sẽ đánh nhau như thế nào, không ai biết. Tánh mạng của sáu bảy vạn tướng sĩ thủ hạ đều trong tay hần, kể cả tình lẫn lý, đều tuyệt không cho phép có sai sót nào, áp lực trên người càng lúc càng trầm trọng.

Đại quân đến hoàng hôn mới tới Ngũ Nguyên. Lần đầu nhìn thấy Ngũ Nguyên thành, Lâm Văn Vinh khó có thể hình dung được. Nói nó là một tòa thành thì căn bản không chính xác, đây là một tòa thành đất

mọc lên giữa sa mạc hoang vu, tứ phía toàn là những bức tường cao bằng một người đã bị tàn phá, người Hồ chỉ cần kéo cương cho ngựa nhảy lên là dễ dàng vào được bên trong. Gió cát mịn mù đầy trời. Trong thành đất cát phủ đầy đường đi, cao đến tận miệng giày, đao kiếm gãy vụn, chiến bào rách nát, xương trắng khô khốc, trong tòa thành đất này bao phủ một không khí âm trầm, căn bản là vô hiểm khả thủ. (không đủ hiểm trở để phòng thủ)

Lâm Văn Vinh hít mạnh một hơi, chẳng trách đến cả người Đột Quyết vốn dũng mãnh cũng sau khi lấy được Ngũ Nguyên lại lui về thảo nguyên, căn bản đây là một tòa thành hoang không có người ở, nào ai có thể ở đây mà sống sót được.

- Tướng quân, tướng quân... quân sư muốn nói chuyện với ngài.

Đang xuất thần chợt Đỗ Tu Nguyên bên người trộm kéo tay áo hắn, nhỏ giọng nhắc.

- À, phải không?

Lâm Văn Vinh khó khăn lắm phục hồi tinh thần lại, thấy Từ tiểu thư cắn răng trừng mắt nhìn mình, cũng không biết vừa rồi nàng nói cái gì.

Hồ Bất Quy bên kia nhỏ giọng nói:

- Từ tiểu thư hỏi Hữu lộ quân chúng ta đã đóng quân an toàn chưa, có thiếu ai không?

Lâm Văn Vinh chính sắc nói:

- Hữu lộ đại quân của ta mọi người tề chỉnh, không một ai vắng mặt, trước mắt đang ở ngoài thành Ngũ Nguyên nghỉ ngơi và hồi phục.

Từ Chỉ Tình khẽ gật đầu:

- Rất tốt, trong số ba lộ đại quân, sĩ khí của quân sĩ Hữu lộ là sung mãn nhất, huấn luyện cũng tích cực khắc khổ, Lâm tướng quân biết cách dạy quân, công không thể không tính. Duy có một việc, hy vọng tướng quân chuyên tâm khi họp, chớ để ý nghĩ ở nơi khác.

"Nha đầu này nói cái gì thế, ta sao lại để ý nghĩ chạy đi đâu?" Lâm Văn Vinh bất lực nhún nhún vai, phó tiên phong Vu Tông Tài bên người Tả Khâu mặt đầy tiểu ý liếc mắt nhìn hắn, không nói gì.

Ba lộ đại quân, Tả lộ của Tả Khâu binh nhiều tướng mạnh nhất, trừ phó tiên phong Vu Tông Tài ra, có hơn mười phó tướng khác nữa, hơn một trăm thiên hộ, tổng cộng tướng sĩ có trên chín vạn. So sánh với Hữu lộ quân của Lâm Văn Vinh thì nhân số đại quân của hắn chỉ có sáu bảy thành, mãnh tướng cũng chỉ có mấy người Đỗ Tu Nguyên, Hồ Bất Quy, Lí Thánh, nhìn bề ngoài, thực lực kém hẳn. Nhưng thủ hạ Lâm Văn Vinh đại bộ phận là những bộ hạ cũ khi còn ở Sơn Đông, có Hồ Bất Quy Đỗ Tu Nguyên dựa theo phương pháp tập huấn của Lâm Văn Vinh, mọi người phối hợp ăn ý, chiến lực cũng vị tất thua sút. Trung lộ do Từ Chỉ Tình tự mình suất lĩnh, phó tướng mười mấy người, binh lực cũng không dưới mười vạn.

- Từ quân sư, vừa rồi theo lời nàng, đội quân tiên phong của người Hồ, ước chừng có bao nhiêu nhân mã?

Tả Khâu ngưng thần nhìn tình thế trên bản đồ, thần sắc trịnh trọng.

Từ Chỉ Tình ung dung đáp:

- Chỉ ít có sáu vạn kỵ binh tinh nhuệ, chính do một trong ba mãnh tướng đầu lĩnh của Đột Quyết Tả Vương Ba Đức Lỗ, gọi là Nỗ Nhĩ Toa Cáp. Nghe nói người này lúc nhỏ đã ăn thịt sói sống, từng một quyền đánh nát đầu ngựa hoang, lực mạnh vô cùng, hơn mười lực sĩ Đột Quyết cũng đánh không lại hắn, dũng mãnh vô cùng.

"Nỗ Nhĩ Toa Cáp? Tên của người Đột Quyết quả nhiên là độc lợ lười. Hắn ăn sống thịt sói thì sao, lão tử cũng ăn thịt bò bít tết máu đỏ lôm chừ bộ, không thể coi là thua hắn được." Lâm Văn Vinh lơ đãng cười ha hả:

- Từ tiểu thư cũng không cần nói như vậy, cái gì Đột Quyết mãnh tướng, cũng chẳng qua là xương thịt như chúng ta thôi. Ta vẫn kiên quyết cho rằng, chỉ cần người nào cần phải chết, nhất định sẽ chết, tuyệt sẽ không có đường sống được đâu!

Tả Khâu nghe hần nói thú vị, cũng cười ha hả:

- Lâm huynh đệ quả nhiên có kiến thức, Tả mỗ bội phục!

Từ Chỉ Tình lắc đầu:

- Nói nhiều lời vô ích. Ngũ Nguyên thành ở trước mắt, người Hồ vài canh giờ sau sẽ áp sát, trận đầu sẽ đánh như thế nào đây? Đại quân đóng ở Ngũ Nguyên, hay là đóng quân ngoài thành? Ta muốn nghe xem ý kiến của các tướng quân.

Đây mới là việc chính của hội nghị hôm nay, trận đầu kháng Hồ, tầm quan trọng đối với song phương không cần nói cũng biết. Đồng thời cũng ảnh hưởng rất lớn đến tương lai chiến cuộc, do đó Từ tiểu thư mới phải thận trọng như thế.

Lâm Văn Vinh nhìn về phía Hồ Bất Quy và Đỗ Tu Nguyên, hai người này đang nhăn trán trầm tư, hiển nhiên đang lo lắng phương pháp chiến đấu. Phó tướng Tả lộ Vu Tông Tài tựa hồ đã tính trước, ôm quyền lớn tiếng nói:

- Tông tài nghĩ rằng, đại quân ta hẳn là nên ở trong Ngũ Nguyên.

- Hả?

Từ tiểu thư nhướn đôi mi thanh tú, mỉm cười:

- Vu đại ca xin giảng.

Vu Tông Tài tự tin nói:

- Như mọi người đều biết, người Hồ thiện kỵ xạ, về phương diện tấn công rất mạnh. Đại quân ta trú trong thành, có hỏa pháo của thần cơ doanh, được thần tiễn thủ tương trợ, có thể phát huy sở trường của quân ta. Lần tập kích của đội quân Đột Quyết này, chỉ có sáu vạn người, quân ta thủ thành vô cùng tin tưởng. Một khi kỵ mã của địch đến gần, hỏa khí thần tiễn sẽ nhất tề phóng ra, nhất định sẽ diệt địch ngay ngoài cửa thành.

Thủ thành?! Lâm Văn Vinh nhìn nhìn Ngũ Nguyên thành, bốn phía vách tường tàn phá, bao cát nhiều năm đã bào phá hết cả. Tường thành rách nát hết cỡ, đại đa số đều không cao quá một đầu người, người Đột Quyết người cao ngựa lớn, quát một roi ngựa, tuần mã sẽ bay lên không bay vào, như thế thì thủ thành làm sao?

- Hồ đại ca, người có đề nghị gì không?

Nhìn Hồ Bất Quy chu miệng, dường như có lời muốn nói, Lâm Văn Vinh liền cổ vũ.

Hồ Bất Quy thần sắc vội vàng:

- Bẩm tướng quân, bẩm quân sư, mặt tướng cho rằng, phương pháp của Vu phó soái không thể thực hiện được. Đúng, thủ thành đích thật là sở trường của đại quân ta, nhưng đây chỉ đúng với Hưng Khánh phủ tường dày thành cao mà nói. Còn Ngũ Nguyên thì hoàn toàn bất đồng, ngựa nhảy một cú đã vọt vào trong thành đất này rồi, căn bản là không đủ hiểm trở để thủ. Người Hồ mấy năm trước không công phá được Hưng Khánh. Thoái lui thủ Ngũ Nguyên, rồi lại lập tức bỏ đi, cũng chính vì nguyên nhân Ngũ Nguyên dễ công khó thủ. Trú vào trong thành, chỉ bó chân bó tay, chỉ có ngồi mà đợi địch quân tập kích, quả thật hạ hạ chi sách.

Hồ Bất Quy tính tình trung thực, hẳn phản đối ý kiến của Vu Tông Tài thì thôi, câu cuối cùng ‘Hạ hạ chi sách’ cũng làm Vu tướng quân nổi điên. Vu Tông Tài xuất thân võ tướng thế gia, tuổi còn trẻ đã có chức cao, khó tránh khỏi tâm cao khí ngạo, hần biến sắc, phần hận hừ hừ:

- Thành cao thì có cách đánh ở thành cao, thành thấp có phương pháp phòng thủ thành thấp. Người Hồ có thể giục ngựa nhảy lên công thành, nhưng quân ta có hỏa pháo và thần tiễn, bộ không phải nhân lúc đó có thể phát huy uy lực hay sao? Khoái mã người Hồ, chẳng lẽ còn có thể nhanh hơn pháo hỏa và thần tiễn của quân ta hay sao?! Hồ tướng quân nói như thế, chỉ sợ là bị người Đột Quyết dọa vỡ mặt rồi! Nghe nói ngài hơn mười năm trước giao thủ với người Hồ, chưa thắng được trận nào, nên cũng chẳng trách được...

- Người nói cái gì? Người nói lại một lần nữa xem nào...

Mấy câu này chính là chạm vào nỗi đau của Hồ Bất Quy, hấn nhất thời tựa như sư tử bị đốt đuôi, nhảy dựng lên. Hấn kháng Hồ hai mươi năm, Đại Hoa đánh thắng được bao nhiêu trận có thể đếm được. Với hấn năm đó chỉ là một thiên hộ nho nhỏ, hấn làm gì có thể thay đổi được chứ?

Lâm Văn Vinh ngăn Hồ Bất Quy muốn nổi điên, lạnh lùng hừ một tiếng:

- Hồ đại ca. Hai mươi năm đánh không thắng người Hồ, việc này không có gì đáng xấu hổ. Chỉ cần đứng ở đây, người vẫn là anh hùng của Đại Hoa! Mỗi một vết sẹo trên người người, mỗi giọt máu chảy ra khỏi người người, đều là những tấm huân chương lấp lánh, so với những kẻ chỉ biết nói suông thì mạnh mẽ hơn hơn ngàn vạn lần, người sợ cái gì?!

Nhìn phó soái Tả lộ và mãnh tướng Hữu lộ tranh luận suýt đánh nhau, Từ Chỉ Tình nhin không được cau mày lại:

- Vu đại ca, Hồ tướng quân. Hai người chính là hai tay của đại quân ta, tuy sách lược khác nhau, nhưng đều là nghĩ cho Đại Hoa ta, không thể khinh ngôn vọng ngữ, tổn thương hòa khí huynh đệ. Đây là lần đầu tiên, ta tạm thời cảnh cáo. Nếu là lần sau tái phạm, ta nhất định bằm cho đại soái, theo quân pháp xử trí.

Giọng điệu nàng nang tuy nhẹ nhàng, sắc mặt lại cực kỳ nghiêm túc, Hồ Bất Quy và Vu Tông Tài hai người không dám nhiều lời nữa.

Từ tiểu thư xử trí xong tranh chấp, lại nhìn Lâm Văn Vinh, hỏi:

- Lâm tướng quân, vừa rồi nhị vị đề nghị, ngài cũng đã nghe xong, ngài nghĩ như thế nào?

Lâm Văn Vinh nghiêm túc đáp:

- Ta tán thành ý kiến của Hồ đại ca. Phương pháp thủ thành thật sự là trối chân trối tay, không khỏi chịu thua thiệt.

Vu Tông Tài âm thầm hừ một tiếng, vẻ không phục không cần nói cũng biết. Nhưng Lâm Văn Vinh chính là lãnh đạo Hữu lộ, còn cao hơn hấn một bậc, lại có Từ tiểu thư cảnh cáo từ trước, Vu Tông Tài không dám phóng tứ nữa, chỉ ôm quyền nói:

- Lâm tướng quân, khi thủ thành, hỏa khí và cung tiễn của quân ta có thể phát huy hiệu dụng lớn hơn, tạo thành sát thương lớn nhất định đối với người Hồ, sao lại bảo trối tay chân, không khỏi thua thiệt? Tông tài xin được nghe qua.

Giọng Lâm Văn Vinh đều đều:

- Vu lão đệ, hỏa khí cung tiễn đương nhiên có thể trở thành lợi khí, nhưng phải biết cách lợi dụng, nếu sử dụng không tốt, cũng có thể trở thành gánh nặng. Quân ta có hơn hai mươi hỏa pháo, năm ngàn thần tiễn thủ, nhưng đội quân công thành đầu tiên của người Hồ có đến hơn sáu vạn, người Đột Quyết hung hãn thì không cần ta miêu tả, huống hồ Ngũ Nguyên thành căn bản là vô hiểm khả thủ, người Hồ nhảy ngựa lên là đã có thể vào được. Một khi có một chỗ bị công phá, sẽ tạo thành hiệu ứng vỡ đê, khắp nơi sẽ bị tràn vào. Đến lúc đó, thần cơ doanh của chúng ta sẽ hoàn toàn mất đi hiệu dụng, thần tiễn thủ bại lộ dưới gót sắt của người Hồ. Còn hỏa pháo nặng nề tuy rất uy lực, bỏ đi thì đáng tiếc, muốn rút lui lại không lui được, trong nháy mắt lợi khí biến thành gánh nặng, vậy sẽ tạo thành một loại cảnh tượng như thế nào?! Nghĩ tới đã cảm thấy đáng sợ!

Hấn hít một hơi, giống như tình cảnh thâm xuất hiện trước mắt. Vu Tông Tài nghe thế kinh ngạc lạnh mình, vội vội vàng vàng gạt mồ hôi hột, Tả Khâu cũng gạt gù thâm tán thành.

Từ tiểu thư liếc mắt nhìn hấn, khẽ nói:

- Nói có đạo lý. Nhưng theo ngài thấy, chúng ta phải làm như thế nào? Chẳng lẽ lao ra Ngũ Nguyên thành, quyết chiến với người Hồ trên đại mạc? Việc này chẳng phải đúng theo tâm nguyện của người Hồ sao?!

- Quyết chiến thì nhất định phải làm, nhưng tuyệt không phải làm theo tâm nguyện của người Hồ.

Lâm Văn Vinh nhìn thẳng vào gương mặt yêu kiều của Từ Chỉ Tình, thần bí cười. Từ tiểu thư xem ra không chịu được ánh mắt hần, vội vội vàng vàng cúi đầu, sẵn giọng:

- Làm gì thế, còn không mau nói ra? Rốt cuộc làm sao quyết chiến được?!

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, trong mắt lóe ra hào quang:

- Ra khỏi Ngũ Nguyên thành thì nhất định rồi. Nhưng tuyệt không phải về phía trước. Mà hoàn toàn ngược lại, ta thấy, chúng ta hẳn nên lui ra phía sau, đem Ngũ Nguyên này cho người Đột Quyết!!!

467. Chương 465: Táng Sa

Không chỉ Từ Chỉ Tình, Tả Khâu, mà đến cả Hồ Bất Quy và Đỗ Tu Nguyên vốn đi theo hần đã lâu cũng lấp bắp kinh hãi.

Từ Chỉ Tình nhìn hần tràn đầy vẻ trông mong:

- Phương pháp thoái lui như thế nào, ngài nói nhanh lên.

Lâm Văn Vinh lấy ra vài cây bút với nghiên mực, theo thứ tự mà bày ra:

- Từ quân sư, Tả đại ca, xin xem đây. Cái nghiên mực ở giữa là đại diện cho Ngũ Nguyên thành, chúng ta và người Hồ ở hai bên. Ngũ Nguyên đã vô hiểm khả thủ, chúng ta đương nhiên không cần phải tử thủ, thoái xuất Ngũ Nguyên chính là thượng sách.

Tả Khâu gật gật đầu, nghi hoặc nói:

- Thoái xuất Ngũ Nguyên thì đúng rồi, nhưng trước mắt chúng ta chỉ có hai con đường, một là đi tới, quyết chiến với người Hồ. Hoặc là lui ra phía sau vài dặm, giằng co với người Hồ! Vì sao Lâm huynh đệ hết lần này tới lần khác lựa chọn cách lui ra sau?!

Đây là nghi vấn của mọi người, tất cả mọi người đều nhìn chăm chú vào người Lâm Văn Vinh, cùng đợi giải đáp của hần.

- Mặc dù cùng là thoái xuất Ngũ Nguyên thành, nhưng hai cách này hoàn toàn bất đồng. Tả đại ca xin xem đây ...

Lâm Văn Vinh đẩy nghiên mực ra đến tận chỗ cuối:

- Nếu chúng ta bắc xuất Ngũ Nguyên, triển khai quyết chiến với người Hồ trên đại mạc, Ngũ Nguyên thành sẽ ở phía sau chúng ta, như vậy coi như chặn đứng đường lui của chúng ta, chỉ chừa lại cho chúng ta một đường đi rất hẹp. Nếu tiến tới, cũng có khi cần lui lại, với chiến lực hùng hân của người Hồ, quân ta cũng có khi phải triệt thoái. Một khi quyết định triệt binh, với những khẩu pháo nặng nề của thần cơ doanh, Ngũ Nguyên thành lúc này sẽ thành trở ngại cho chúng ta, như vậy là chúng ta tự mình cắt đứt đường lui, phương pháp này không thể dùng được.

Từ Chỉ Tình mỉm cười gật đầu:

- Do đó người đề nghị đại quân ta thoái lui, để Ngũ Nguyên thành trở thành chướng ngại giữa chúng ta và người Hồ? Song phương cách thành giằng co nhau?!

Từ tiểu thư nói xong, lại đẩy cái nghiên mực trở về, đặt chính giữa hai quân.

- Đúng!

Lâm Văn Vinh tán dương nhìn nàng, trầm giọng nói:

- Nếu Đột Quyết nhân muốn quyền chiến với chúng ta, chúng buộc phải đi qua Ngũ Nguyên thành. Kỵ binh người Hồ quả là rất đáng sợ, vạn mã cùng tiến, khí thế như bài sơn đảo hải đánh bất ngờ. Còn Ngũ Nguyên thành lại là một cái bức chắn thiên nhiên làm chậm lại bước tiến của chúng, mặc kệ bảo mã Đột Quyết thần

Lâm Văn Vinh rung động trong lòng, cười dâm dăng:

- Quân sư đừng đùa thế, việc gian tà trong mắt nàng, theo ta thì lại vô cùng đúng đắn. Chỉ là nhìn với góc độ khác biệt mà thôi, bản chất thì đều giống nhau.

Từ Chỉ Tình khẽ hứ một tiếng, không dám nói nữa. Nhìn khuôn mặt dưới làn lụa mỏng, bộ quần áo màu tím hồng giữa sa mạc tựa như một ốc đảo xinh tươi, vóc người thướt tha với những làn sóng nhấp nhô tuyệt đẹp, đôi mắt ướt ươn dịu dàng như có thể tan chảy bất kì lúc nào, Lâm Văn Vinh thở dài đánh sượt một cái:

- Bây giờ mới nhớ tới... Từ tiểu thư, nàng mặc xiêm y này đặc ý cho ta xem hả?!

- Nói vậy, người đừng có mơ!

Từ Chỉ Tình ngượng ngùng hứ một tiếng, càng nói càng nhỏ như muỗi kêu:

- Ta mặc cho mình xem thôi!

- Không phải mặc cho ta xem hả?! Vậy cũng không sao!

Lâm Văn Vinh cười đều giả:

- Kỳ thật ta có vài món xiêm y, muốn đặc ý mặc riêng cho Từ tiểu thư xem đó.

Mặc cho ta xem? Từ Chỉ Tình đánh giá hắt từ trên xuống dưới, chỉ thấy hắt thân mặc khôi giáp dày cộp, bên trong cũng không biết mặc quần áo gì, trông giống như một con gấu mèo béo phì. Nàng đỏ mặt nói:

- Nói linh tinh, người còn không phải mặc bộ khôi giáp thôi sao?!

- Xem người nói kìa, có những thứ làm sao ta có thể đưa ra ngoài được?

Lâm Văn Vinh cười ha ha, thần bí liếc nhìn chung quanh vài lần, từ từ xốc khôi giáp trên người lên, lộ ra quần áo bên trong:

- Nàng xem, mấy món này đều dành riêng cho nàng xem đó! Cái này áo, cái quần màu xanh này, còn có đôi vớ nữa... Ôi, Từ tiểu thư, nàng đừng đi chứ, ta còn chưa nói xong mà...

- Dâm tặc!

Từ tiểu thư ngượng ngùng mắng, ném một nắm cát vào trang phục hắt, đỏ mặt chạy biến đi, thân hình yếu điệu thấp thoáng làm cho lòng người lại nổi lên cảm giác mơ mộng.

- Quân sư, nàng mặc quần áo này rất đẹp đó, thật mà! Trước giờ ta không nói láo đâu, tất cả mọi người đều biết...

Lâm tướng quân hai tay bắc làm loa, gào lớn lên với Từ tiểu thư.

Từ Chỉ Tình thân thể khựng lại, dậm chân một cái, nhặt một nắm cát, cũng mặc kệ khoảng cách rất xa, xoay người ném vào hắt, rồi chạy ù vào trong doanh trại.

Lâm Văn Vinh ngửa mặt lên trời hú lên vài tiếng, chụp lấy mấy nắm cát, ra sức ném về phía đại mạc, bụi bốc lên mù mịt, hòa cùng bão cát bay múa. Hắt thở hổn hển, nhìn sa mạc xa xa, nỗi niềm đã thoải mái hơn rất nhiều.

oOo

Tốc độ tiến quân của Đột Quyết vượt xa sự tưởng tượng của Lâm Văn Vinh, giờ đây hắt cũng đã được biết, người Đột Quyết quả là bầy lang sói. Hắt vừa mới ngáp một cái đầu tiên vào buổi sáng sớm, đã nghe trình sát vội vàng xông vào trướng:

- Bẩm tướng quân, tiên phong kỵ binh Đột Quyết Nỗ Nhĩ Toa Cáp, tốc độ hành quân rất nhanh, hiện đang cách quân ta ước chừng hai trăm dặm. Ở phía ngoài Ngũ Nguyên thành năm mươi dặm quân ta đã phát hiện ra bóng dáng trình sát người Hồ. Quân sư bảo ta chuẩn bị chiến đấu.

Mẹ nó, lão tử còn chưa có rửa mặt đánh răng mà, bữa sáng cũng chưa kịp ăn, người Hồ đã đến rồi! Lâm Văn Vinh phẫn hận hừ một tiếng. Hồ Bất Quy đối chiếu bản đồ xem xét một lúc, nói nhỏ:

- Tướng quân, với tốc độ hành quân của người Hồ lúc này, hẳn là không tới buổi trưa là họ có thể đến Ngũ Nguyên rồi.

- Tiếp tục trinh sát!

Lâm Văn Vinh gật đầu phát tay, đang muốn kêu tên trinh sát lui xuống, đột nhiên lại muốn làm gì đó:

- Từ từ, người vừa rồi nói cái gì? Trước Ngũ Nguyên thành năm mươi dặm phát hiện ra thám tử người Hồ?

Tên trinh sát gật đầu:

- Là trinh sát do Nỗ Nhĩ Toa Cáp phái ra, nhân số không nhiều lắm, đại khái khoảng chừng hai mươi. Trước mắt trinh sát ba lộ của quân ta giám thị di động của họ.

Hai quân trận tiền, trinh sát giao thoa với nhau là điều khó tránh khỏi, Lâm Văn Vinh cười hắc hắc nói:

- Đã lừa thì lừa cho trót! Ngũ Nguyên là lãnh thổ của Đại Hoa ta, thần thánh cũng không thể xâm phạm. Truyền lệnh ta, ra lệnh Đổ Tu Nguyên phái ra ngàn người, tiêu diệt toàn bộ thám tử người Hồ này.

- Tuân lệnh!

Tên trinh sát xoay người truyền đạt lệnh. Hồ Bất Quy lắc đầu:

- Trinh sát người Hồ đều là tuyển chọn những con bảo mã tốt nhất của Đột Quyết, chỉ cần họ muốn chạy, Đổ huynh đệ sợ khó có thể truy kích.

- Đuổi không kịp cũng phải đuổi!

Lâm Văn Vinh mỉm cười:

- Bằng không, đám người Hồ đó làm sao lại có thể tin quân ta quyết tâm cố thủ Ngũ Nguyên chứ?

Hồ Bất Quy lúc này mới hiểu ra ý hắc, cười ha hả gật đầu. Lâm Văn Vinh thở phào, nghiêm nghị hỏi:

- Hồ đại ca, hỏa được đã được chôn kỹ trong Ngũ Nguyên thành chưa?

- Chôn rồi. Đêm qua Lý Thánh huynh đệ cùng chúng ta đi, toàn bộ những nơi chủ yếu trong thành đã được chôn đầy hỏa được, chỉ cần người Hồ dám đến, đến một tên chết một tên!

Hồ Bất Quy tin tưởng vạn phần.

- Được!

Lâm Văn Vinh thoải mái cười to, lấy roi ngựa rồi bước ra ngoài:

- Hồ đại ca, người chỉ huy nhân mã Hữu lộ ở đây, ta vào thành một cái.

- Cái gì?

Hồ Bất Quy kinh hãi, vội vàng ngăn trước người hắc:

- Tướng quân, vạn vạn lần không thể được. Ngài là Hữu lộ thống soái, một người ảnh hưởng tới toàn cục, sao có thể đem thân vào chốn hiểm được? Trong Ngũ Nguyên thành đầy hỏa được, nếu không cẩn thận nổ ra, kết cục không thể tưởng tượng được đâu. Nếu ngài lo lắng, cứ để mặt tướng thay ngài tuần sát cũng được.

- Người đi cũng vô dụng.

Ánh mắt Lâm Văn Vinh lấp lánh:

- Chúng ta đã làm vỡ thủ thành, chỉ phái một Hữu lộ phó tướng đóng quân thì quả là hơi yếu. Người Hồ không phải ngu ngốc, muốn câu cá, phải bỏ mồi câu. Ta là Hữu lộ thống soái, chỉ cần ta xuất hiện dưới thành, vậy tên Nỗ Nhĩ Toa Cáp cho dù có thông minh tới đâu, cũng không thể tưởng được Ngũ Nguyên thành lại có huyền cơ. Về phần nói ta vào chỗ nguy hiểm, nhìn vào đại cục, cũng không có gì. Mớ hỏa được được chôn ngầm, trên đất không có dây dẫn, ngoại trừ dùng hỏa pháo của thần cơ doanh dẫn nổ ra, cũng không có biện pháp nào khác. Làm sao ta gặp nguy hiểm chứ?

Thấy hấn nhất định đi, Hồ Bất Quy nhất thời nóng nảy:

- Việc này cần phải thương lượng, ta đi bẩm cáo quân sư nhờ định đoạt.
- Trở về...!

Lâm Văn Vinh hét một tiếng, mặt sầm lại:

- Tướng ngoài sa trường, đến lệnh vua cũng không phải tuân theo. Huống chi quân lệnh của Từ tiểu thư hôm qua nói rõ, Hữu lộ của ta là tiên phong kháng Hồ, phạm là những gì Hữu lộ an bài, đều do bốn tướng quân làm chủ. Người muốn kháng lệnh phải không?!

Mặt hấn đen thui, trông rất có uy nghiêm, Hồ Bất Quy vốn là lão tướng kháng Hồ, cũng không khỏi e ngại, vội vội vàng vàng ôm quyền nói:

- Mạt tướng không dám!

Lâm Văn Vinh vỗ vai hấn:

- Hồ đại ca, nơi đây giao cho người chỉ huy, theo tên lệnh mà làm. Tên lệnh bay lên, lập tức lệnh cho Lý Thánh bắn pháo oanh kích Ngũ Nguyên thành, không được sai lầm!

Hồ Bất Quy cắn răng gật gật đầu, Lâm Văn Vinh mỉm cười, phát tay, dẫn theo Cao Tù xuất doanh.

Đại mạc cát vàng mù mịt, che phủ cả bầu trời, bụi đất mang theo tiếng rít thê lương thổi vù vù bên tai, quất vào mắt không mở nổi, gió rất mạnh, còn mạnh hơn cả hôm qua.

Cát bụi bao phủ cả Ngũ Nguyên thành, ngoại trừ ngoài tường thành ra, còn mấy cái đồi đất trọc lóc, hết sức hoang vu. Tất cả chiến mã đều đứng trước cửa thành, tướng sĩ thủ thành dùng vải bố bịt mắt miệng, tựa vào tường thành, tránh né bão cát đầy trời.

Lâm Văn Vinh cùng Cao Tù một đường đi tới, tóc, lông mày, khô giáp, đều nhiễm đầy cát, giống như mới từ trong đất chui ra.

- Lâm tướng quân, sao ngài đến đây?!

Đỗ Tu Nguyên thấy Lâm Văn Vinh đến một mình, kinh ngạc còn hơn cả Hồ Bất Quy. Hấn lớn tiếng nói, cổ át tiếng bão cát vù vù.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Ta đến rồi. Kinh hỉ không? Bất ngờ không? Quả là có hiệu quả!

Đỗ Tu Nguyên tỏ vẻ cảm động, Lâm Văn Vinh cười vỗ vai hấn, nhìn bên cạnh thấy một cái gò đất, hấn bước vài bước tới đó, trong tiếng cuồng phong hô lớn:

- Các huynh đệ ...

Hấn dùng hết sức bình sinh hét lớn, theo tiếng gió sa mạc truyền ra thật xa, mang theo những tiếng vang rất dài, lọt vào tai rất rõ ràng.

Những tướng sĩ đang tránh bão cát sau tường thành, nhìn thấy trên gò đất một người đầy bụi, vội vàng nheo nheo mắt, không biết ai kinh hô lên một tiếng trước:

- Mau nhìn, Lâm tướng quân...
- Là Lâm tướng quân, làm sao ngài đến đây chứ...
- Lâm tướng quân chiến đấu cùng chúng ta

Tin tức này truyền đi rất nhanh, những binh sĩ vừa rồi còn tránh dưới tường thành vội vội vàng vàng đứng dậy, bão cát quất vào những gương mặt sạm nắng trẻ măng, họ vẫn hồn nhiên như không cảm thấy gì. Thấy thân hình Lâm Văn Vinh đứng trên cao, giống như một bức tượng cát uy vũ, tình cảnh hoạn nạn cùng chia, vui sướng cùng hưởng, nhất thời làm ấm lòng mọi người.

Đứng trên đài cao, lướt mắt nhìn bốn phía, tuần mã chồm lên, ngửa mặt lên trời hí dài, vô số tinh kì đón gió phấp phới, những mũi mũi đao lóe lên hàn quang, chiếu lên những khuôn mặt chiến sĩ đầy hưng phấn, tràn ngập vẻ hào hùng.

- Các huynh đệ...

Hắn lướt nhìn bốn phía, thanh âm trầm thấp nhưng rất có lực:

- Chúng ta đứng ở đây, nơi này tên là Ngũ Nguyên. Nó rất hoang vu, cát bụi đầy trời, quanh năm không có người ở, nếu không phải có chiến sự, có lẽ chúng ta cả đời cũng không biết địa phương này.

Bão cát quất phần phật trên mặt, sinh ra cảm giác đau rát, Lâm Văn Vinh vẫn không che mặt, nhìn mấy vạn binh lính nhiệt huyết, trong lòng hắn dâng lên một cảm giác mong lung, thanh âm xuyên qua bão cát, truyền nhập vào tai mỗi người.

- Nó không có non xanh nước biếc, không có vàng bạc bảo tàng. Nhưng, trong mắt ta, nó là nơi đẹp nhất trên thế giới. Bởi vì, nó là biên giới của Đại Hoa ta! Nơi này, chính là nơi chúng ta dùng máu tươi và sinh mạng, thể bảo vệ bằng được!!

Hắn vung tay lên, tiếng hô hòa với tiếng gió cát đầy trời, giống như từng đạo trống trận, gõ vào ngực từng chiến sĩ:

- Với sinh mạng và tôn nghiêm của chúng ta! Xin thề kẻ nào xâm phạm Đại Hoa, tuy xa cũng giết!

- Xâm phạm Đại Hoa, tuy xa cũng giết!

Vô số tướng sĩ cùng hô lên, nhiệt huyết thiêu đốt bùng bùng, khí thế như nuốt cả cơn bão cát.

- Rầm rập...

- Rầm rập...

Chân trời xa xa phía bắc có trận bão cát dữ dội bốc lên, mấy luồng lang yên (khói bụi do người hò cưỡi ngựa tạo ra) bốc lên cao. Vô số những chấm đen nhanh như chớp hiện ra, như đàn châu chấu mênh mông, xuyên qua cát vàng cuộn cuộn tiến đến. Mặt đất rung chuyển, như tiếng sét giữa trời xuân, đến cả tường thành cũng phải rung lên.

- Đột Quyết lang yên! Người Hồ đến rồi!

Mắt Đỗ Tu Nguyên đỏ lên, hét lớn một tiếng, chiến đao rút ra khỏi vỏ. Lâm Văn Vinh tràn đầy nhiệt huyết, cũng hùng hực xông lên.

469. Chương 467: Tịch Dương Nhuộm Máu

Những kỵ sĩ trên lưng ngựa thân mặc chiến bào bằng da, đầu đội mũ lông, ánh mắt màu xanh lam hung tợn điên cuồng, cái mũi cao nhọn như tính cách ngựa bất kham của dân tộc Đột Quyết. Những kỵ sĩ này tràn đầy hưng phấn và cuồng vọng, những cánh tay trắng kiện giơ lên cao vô số loan đao sáng như tuyết, phản chiếu ánh nắng rọi xuống, lóe ra hàn quang rợn người.

Người Đột Quyết đến rồi! Cát bụi đầy trời làm phía chân trời như phủ một lớp mây đen, tốc độ của họ còn nhanh hơn tưởng tượng mấy lần! Vạn thốt chiến mã hí lên, cảnh phi ngựa trong Đại mạc trắng lè làm cho người ta bất giác rùng mình.

Tiếng gầm vang rung trời lở đất như đập thẳng vào trái tim Lâm Văn Vinh, nhìn đám bụi mù nơi xa, gió cát, chiến mã và người trộn lại thành một màu đất trời, giữa cảnh thê lương lẫn với những tiếng chấn động thấu trời, mặc kệ người là người vĩ đại như thế nào, đứng trước khí thế này, đều trở nên nhỏ bé vô cùng.

Lâm Văn Vinh tròn tròn hai mắt, sắc mặt đỏ gay, huyết khí chảy bùng bùng khắp người hắn, rồi dần dần sôi sục lên.

- Các huynh đệ, chuẩn bị...

Đỗ Tu Nguyên vùng trường đao lên, mấy vạn tướng sĩ Đại Hoa lập tức đến vị trí của mình, sắc mặt họ vừa tập trung vừa căng thẳng, lần đầu lên chiến trường, trường thương trong tay vẫn còn có chút run rẩy.

Trình sát mau lẹ báo lại, sự căng thẳng tràn ngập trong lòng mọi người, trận đánh đầu tiên của Đại Hoa rốt cục cũng đến rồi!

Lâm Văn Vinh đang ở tiền tuyến, lúc này không nhớ nổi cái gì nữa, bên tai chỉ nghe tiếng vó ngựa sầm sập, trước mắt chỉ thấy chiến đao lấp lánh của người Hồ. Trong thời khắc sinh tử, có cảm giác của kẻ hèn nhát, nhưng cũng dấy lên nỗi xúc động lẫn nhiệt huyết thiêu đốt.

Chiến trường, có thể làm một tiểu quỷ hèn nhát biến thành anh hùng!

Bốn mươi dặm, ba mươi, hai mươi... sáu vạn thiết kỵ người Hồ đang di chuyển với một tốc độ mà người thường khó có thể tưởng tượng, lao nhanh về phía trước, tiếng vó ngựa lớn dần, cát bụi tung lên trong khoảng mười dặm trước mắt làm thành một màn sương mù không thể nhìn xuyên thấu, thấp thoáng trong đó có giữa những chiến mã lao rầm rập, những chiếc mũ tròn của người Hồ, càng lúc càng rõ ràng.

- Người Hồ cách ta mười dặm ...

Phía trước có tiếng trình sát hét lớn, làm mọi người trong phút chốc khản cấp hẳn lên. Vô số chiến sĩ nhìn về phía xa, nắm chặt lấy thanh đao trong tay.

- Năm dặm ...

- Lâm Văn Vinh nín thở, thiên địa như ngừng lại. Hẳn rồi cuộc không nghe thấy thanh âm gì nữa, mắt nhìn chỉ thấy nanh vuốt của người Hồ gần trong gang tấc.

Cát bụi đầy trời lướt khuôn mặt, cát chui cả vào miệng, vị đắng nghét. Lâm Văn Vinh nhổ nước miếng, nhưng ngạc nhiên phát hiện ra đám mây bụi xa xa tựa hồ chậm dần lại, tiếng vó ngựa cũng thưa thớt.

Không bao lâu, đám mây mênh mông đột nhiên dừng hẳn. Không nghe thấy tiếng ngựa hí, chỉ còn vài tiếng móng ngựa gõ lộp bộp lộp vào tai, kỵ binh Đột Quyết quả thật đã dừng lại tiến bước từ từ, chỉ có tiếng thở phì phò của chiến mã không ngừng vang lên, tạo thành những tràn hơi thở đều đều, vọng tới những tướng sĩ Đại Hoa

Mấy vạn kỵ sĩ, nói đi là đi, nói dừng là dừng, đến cả những chiến mã cũng phối hợp rất nhuần nhuyễn. Gọn gàng kỷ luật, chỉnh tề như một, còn cách Ngũ Nguyên thành hai ba dặm thì ngừng lại, kỵ binh Đột Quyết thật sự quả là cường hãn đáng sợ!

Trong lòng Lâm Văn Vinh trầm xuống, bây giờ mới biết chiến lược của người Hồ.

- Sao người Hồ đột nhiên dừng lại?

Đỗ Tu Nguyên đứng bên người hắn, nhíu mày hỏi:

- Chẳng lẽ họ phát hiện ra cái gì dị thường?

Lâm Văn Vinh trầm ngâm, khẽ lắc đầu, mặc cho bão cát thổi vào mặt giáp. Vừa rồi còn những tiếng vó ngựa rung chuyển đại mạc, bây giờ như đột nhiên lặng lẽ hẳn, tiếng hí nhỏ của một con tuần mã, tiếng cờ xí phấp phật trong gió, tất cả đều lọt vào tai tướng sĩ. Chiến trường tự nhiên tĩnh mịch, đến cả thanh âm một cái kim rơi xuống đất cũng có thể lọt vào tai song phương.

Lâm Văn Vinh nhảy lên gò đất cao nhất, lấy ra một ống trúc được chế tác thành một cái loa, quay về phương xa quát lớn:

- Đột Quyết tiểu bối nghe đây, ta là Hữu lộ tiên phong Lâm Tam thống lĩnh trăm vạn hùng sư Đại Hoa! Nỗ Nhĩ Toa Cáp ở đâu?!

Hắn giở hết toàn thân khí lực, thanh âm theo cái loa truyền ra thật xa, giữa bão cát đầy trời vẫn mang một khí thế bừng bừng khó có thể ức chế.

Đối diện quân Đột Quyết im phăng phắc, không ai hưởng ứng lời kêu gọi của hắn, trong mắt hung quang lóe ra, xuyên thấu qua bão cát đại mạc, phóng thẳng tới Ngũ Nguyên thành.

- Nếu là Nỗ Nhĩ Toa Cáp tấn công, với hung tính của người Đột Quyết, hẳn tuyệt sẽ không co đầu rút đuôi, không ra trận trả lời đầu. Xem ra hẳn nhất định còn ở phía sau quân trung, chưa tới kyp trận tiền.

Đỗ Tu Nguyên đi theo bên người hẳn tỉnh táo phân tích.

Lâm Văn Vinh gật gật đầu, hô lớn:

- Đột Quyết ác đồ các ngươi, dám hành hung xâm nhập quốc cảnh của Đại Hoa ta. Giết chóc dân chúng, thiên lý không dung. Ta lấy danh nghĩa Hữu lộ Nguyên soái của Đại Hoa hùng sư, ra lệnh cho các ngươi cấp tốc thoái lui, ra lệnh cho Bì Già Khả Hãn của Đột Quyết viết một bức thư xin hàng giao cho Đại Hoa thiên triều, cống nạp ngũ cung, lễ bái thiên triều hoàng đế. Nếu mấy đứa trẻ con các ngươi không nghe lời khuyên bảo, tự ý cô làm bậy, nhất định sẽ khiến cho các ngươi có đến không về, tan xương nát thịt!

Trong trận hình của Đột Quyết đối diện bỗng có tiếng xao động, những chiến mã không ngừng cất vó lên, xem ra tiếng hô của hẳn đã có người phiên dịch rồi. Người Đột Quyết rất nóng tính, những chiến mã đã bắt đầu từ từ di động, tiếng vó dần dần gấp gấp hơn.

Đột nhiên, một thanh âm trầm hùng đánh vỡ sự yên lặng giữa hai bên, đội hình người Đột Quyết rất chỉnh tề từ từ dạt qua hai bên, một nhóm quân dẫn theo bộ binh Đột Quyết xông lên, dẫn đầu là một đại kỳ đón gió tung bay, trên lá cờ có thể thấy rõ ràng một đầu sói mở cái miệng đỏ như máu. Dưới cờ là một kỵ sĩ cao lớn đang điều võ dương oai, đó là một người Đột Quyết mắt sâu, mũi cao. Hình thể hẳn còn cao lớn hơn những người Đột Quyết bình thường nhiều, trong tay cầm một thanh lang nha bổng rất nặng, cơ bắp cuộn cuộn nổi lên, ánh mắt hung hãn. Xem dáng vẻ lẫn khí thế của hẳn, hẳn là Nỗ Nhĩ Toa Cáp, tiên phong của Đột Quyết.

Những người Đột Quyết la ó ới, dù không có sự giúp đỡ của loa, thể mà thanh âm vẫn vang vọng tới, quả thật sự là đáng sợ.

Lâm Văn Vinh không nghe hiểu tên này nói cái gì, Đỗ Tu Nguyên nhỏ giọng phiên dịch:

- Tướng quân, người này đúng là Nỗ Nhĩ Toa Cáp. Hẳn nói muốn quyết đấu với ngài, bắt sống người, móc tim ngài ra nhắm rệu.

Lâm Văn Vinh đột nhiên nổi giận, cầm lấy cái loa lớn tiếng hô:

- Nỗ Nhĩ Toa Cáp con ơi, người bắt học võ thuật, tới Đại Hoa ta còn nói xằng, người có gan thì quyết đấu với vạn vạn người của Đại Hoa ta, Lâm gia gia hôm nay cho người biết lợi hại của ta!

Bên kia hiển nhiên cũng có thông dịch, Nỗ Nhĩ Toa Cáp quát lên một tiếng lớn, hai mắt long lên sòng sọc, bàn tay to dùng lông lá vung lên, cũng không biết dùng Hồ ngữ nói cái gì. Đại đội Đột Quyết nhất thời tựa như nổ tung giữa sa mạc, vạn mã cùng hí lên, lao thẳng về phía trước.

Tốc độ chiến mã Đột Quyết cực nhanh, kỵ sĩ đều lớn lên trên lưng ngựa, động tác cực kỳ thuần thục, trong nháy mắt, đám bụi mù lại bốc lên, hăng hà sa số châu châu dày đặc như cát, tiếng vó ngựa sầm sập chấn động cả nền đất trong Ngũ Nguyên thành, gần như muốn chọc thủng màng nhĩ của mọi người. Thanh thế ấy, khí thế ấy, so với lúc vừa rồi chỉ có hơn chứ không kém.

Trong lòng Lâm Văn Vinh thót lên, hét lớn một tiếng:

- Các huynh đệ, chuẩn bị...

Thanh âm trinh sát phía trước lớn tiếng báo về:

- Người Hồ cách ta ba dặm...

- Người Hồ cách ta hai dặm...

- Điềm pháo!!

Lâm Văn Vinh rút bội đao, ánh trắng sáng lóa, hẳn nổi giận gầm lên một tiếng, giữa tiếng vó ngựa người Hồ, vô cùng hùng tráng.

- Âm ầm...

- Âm âm...

Đỗ Tu Nguyên châm lửa vào hai khẩu hỏa pháo, mang theo tiếng rít ghê rợn, bay thẳng về phía xa. Đạn pháo mang theo tiếng rít, vẽ nên một đường cong tuyệt đẹp, rơi thẳng vào giữa mã đội người Hồ, có vài chiến mã Đột Quyết xương tan thịt nát, ánh lửa bốc lên, mười mấy người Hồ chìm vào giữa biển lửa.

Màu máu đỏ tựa hồ kích thích hung tính của người Đột Quyết, vó ngựa chúng căn bản không hề dừng lại, đạp qua chiến mã và thi thể đồng bạn, trong miệng hô lên những câu nghe không hiểu gì cả. Mấy vạn thốt chiến mã như một đám mây đen lao vun vút trên Đại mạc, nhanh như chớp phóng tới Ngũ Nguyên thành. Khí thế ấy làm thiên địa cũng biến sắc.

Hai miệng hỏa pháo không ngừng gầm lên, nòng pháo cũng trở nên nóng rực. Thế nhưng nếu so với người Hồ, khẩu hỏa pháo này chỉ như một chén nước trắng miệng, sao có thể ngăn cản bước tiến của người Đột Quyết được. Người Hồ bỏ lại hơn mười thi thể, vạn người ngựa trong nháy mắt đã đột phá qua màn phong tỏa của hỏa pháo, áp thẳng tới bên Ngũ Nguyên thành.

Ba trăm trọng, hai trăm trọng, một trăm trọng, mũi tên của người Hồ mang theo tiếng gió vun vút cắm vào dưới thành.

- Hỏa tiễn thủ!

Đỗ Tu Nguyên vung trường đao lên, hỏa tiễn thủ giương cung, ngắm thẳng vào người Hồ đang cưỡi ngựa, hơn một ngàn hỏa tiễn nhất tề phóng ra. Đội ngũ Đột Quyết đầu tiên đã rớt xuống ngựa, những tàn lửa trong nháy mắt bắt vào quần áo họ. Tiếng kêu thảm thiết nối liền không dứt. Đám Đột Quyết đi theo sau vẫn thản nhiên không dừng lại, rất nhanh xuyên qua đám đồng bạn bị thương, trong nháy mắt đã tới trước thành. Rút cung tiễn, rồi bắn thẳng vào thành.

- Liên hoàn nổ ...

Lâm Văn Vinh phát tay, vừng vàng hét lớn.

Sớm đã có nổ thủ tiễn lên, thay thế vị trí của hỏa tiễn thủ. Liên hoàn nổ này là do Từ Chỉ Tình cải tiến lại, xạ kích chính xác. Tốc độ rất nhanh, cực kỳ thích hợp với việc tác chiến thủ thành. Liên hoàn nổ bắn ra vô số mũi tên bay tán loạn như châu chấu lao về phía người Hồ.

Người Đột Quyết mắt thấy còn cách tường thành chỉ có khoảng hơn mười trọng, lại bị một trận mưa tên liên hoàn bắn thẳng vào đội ngũ. Tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai, trận sát thương này, so với hỏa pháo và hỏa tiễn còn mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Đột Quyết trong trận đột nhiên hét dài một tiếng, bốn năm ngàn hắc y cưỡi ngựa như nổi điên, lao thẳng vào thành. Đám Đột Quyết này thân mặc khôi giáp rất dày, thân thể rạp xuống lưng ngựa, diện mục rất hung hãn, tốc độ phi ngựa rất nhanh, trong nháy mắt đã tới dưới thành. Liên hoàn nổ không bắn kịp.

Đây là thời khắc quan trọng nhất! Một Đột Quyết trọng kỵ nhảy qua tường đất, lướt qua đỉnh đầu một cường nổ thủ, trở thành người Đột Quyết đầu tiên công nhập Ngũ Nguyên thành.

Lâm Văn Vinh nhảy lên, lưỡi đao vung mạnh, máu bay tung tóe, con ngựa Đột Quyết bị hấn một đao chém đứt đôi, tên kỵ sĩ Đột Quyết ngã lăn xuống rơi trên mặt đất. Lâm Văn Vinh bước lên, tụ tất cả khí lực, một đao đâm thẳng vào ngực tên này, một vòi máu thật dài phóng lên cao, phun thẳng vào đầu khôi, trên mặt của hắn, máu tươi nóng bỏng kích thích cả nhiệt huyết người sôi trào, có một loại cảm giác thiêu đốt bùng bùng.

Lâm Văn Vinh nổi giận gầm lên một tiếng, rút trường đao khỏi ngực người Hồ kia, thêm một vòi máu tuôn ra như suối.

- Giết...!

Hắn dồn toàn bộ khí lực, hét lên một tiếng vang vọng cả núi non.

- Giết...!

Tướng sĩ được hấn khích lệ, nhiệt huyết dâng trào, tiếng gầm cất lên, binh lính Đại Hoa dũng mãnh lao ra chiến đấu, giao chiến với đám trọng kỵ của người Hồ.

Người Đột Quyết hung hãn quả nhiên danh bất hư truyền, kỹ thuật tinh thông, đao pháp mãnh liệt, thân cao thể tráng, mạnh mẽ vô cùng, chưa bao giờ múa may dư thừa, mỗi một đao đều có khí thế ngàn quân.

Một vạn tinh binh đều là lực lượng tinh nhuệ theo Lâm Văn Vinh ở Sơn Đông, ở Đại Hoa đã là những binh lính ưu tú, lực sát thương không thể nói là yếu, nhưng khi giao chiến với người Hồ thì chênh lệch vẫn rất rõ ràng. Giao chiến với người Hồ, chênh lệch thể lực và kinh nghiệm dần dần hiện ra.

Đao pháp Người Đột Quyết rất đơn giản thực dụng, cơ hồ mỗi một kích đều trí mạng, tướng sĩ Đại Hoa cũng nhiệt huyết sôi trào, hung tợn không sợ chết, tự tin vô cùng, nhờ đó cũng bù đắp cho yếu kém về thân thể.

Song phương chém giết kịch liệt, người Đột Quyết không ngừng rơi ngựa, cũng có vô số binh lính Đại Hoa ngã xuống, trước ngực phun máu, nhuộm hồng cả cát trên đại mạc.

Nơi nơi đều có ánh đao, nơi nơi đều có vết máu, Ngũ Nguyên nho nhỏ, một pháo đài bằng phẳng, nháy mắt đã biến thành tâm điểm lịch sử của Đại Hoa và Đột Quyết, vĩnh viễn trở thành một di tích không phai mờ.

- A ...

Tiếng hét kinh thiên vang lên, một tướng sĩ Đại Hoa mắt đỏ ngầu, bị một cú chém của một người Hồ làm đứt ngót chân, máu tươi phun thẳng vào mặt hắn, hắn ngã xuống dưới chân người Hồ, rồi lại há mồm muốn cắn. Tên người Hồ gầm lên một tiếng, một thanh loan đao đâm xuyên qua ngực hắn, mũi đao rạch mạnh, lõi cả bộ ruột của hắn ra ngoài, máu me đầm đìa ghê rợn

- Vương bát dẫn, tổ tông tám đời nhà ngươi!

Lâm Văn Vinh gầm lên, mắt trợn trừng như xé rách cả mí, như một con hùng sư nhảy dựng lên, lao vào tên Hồ nhân chém một phát ngay đầu. Tiếng gầm gừ như điên cuồng truyền khắp cả Ngũ Nguyên thành:

- Tạt chủng, con mẹ nó chúng ta chém chết đám người Hồ cẩu tạt chủng, các ngươi đến đây đi, cùng đến đây đi...

Xem bộ dạng điên cuồng của hắn, Cao Tù giật bắn cả người, vội vội vàng vàng bảo vệ bên người hắn. Đỗ Tu Nguyên một đao chém đứt cổ một người Hồ, vọt tới trước người hắn nói:

- Tướng quân, tướng quân...

Lâm Văn Vinh nắm chặt tay, từ từ vuốt mắt cho tướng sĩ vừa chết, hai mắt đỏ ké trầm giọng xuống:

- Đỗ đại ca, có bao nhiêu người Hồ công tiến Ngũ Nguyên rồi?

Đỗ Tu Nguyên vẩy thanh đao còn dính máu, đáp:

- Chỉ ít có năm phần rồi.

Lâm Văn Vinh lướt mắt nhìn bốn phía, dải đất vàng của Ngũ Nguyên thành đã nhuộm máu đỏ tươi, vô số binh lính ngã xuống trong Đại mạc, có đứng, có nằm, có kẻ chết rồi còn ôm chặt lấy người Hồ, không di thể người nào còn đầy đủ, không ai có thể nhắm lại an tường. Những thanh niên trẻ tuổi đã hòa lẫn với Đại mạc thành một thể rồi.

Lâm Văn Vinh nghiêng răng, hai mắt sừng đỏ, nhìn đội ngũ Đột Quyết mãnh liệt tràn vào thành, hắn đột nhiên ngửa mặt lên trời thét dài:

- Cẩu tạt chủng, ta sẽ khiến các ngươi đổ máu để đền nợ máu! Đỗ Tu Nguyên, truyền lệnh, toàn quân lui lại...

- Toàn quân lui lại...

Đỗ Tu Nguyên hô dài một tiếng, những tướng sĩ Đại Hoa còn sót lại nhất tề gầm lên, thu hết khí lực, một đao bức lui người Hồ, xoay người nhảy lên ngựa, lao nhanh ra ngoài thành.

Kỵ binh Đột Quyết thấy Đại Hoa đại bại rút lui, những chiếc kèn lệnh thật dài nhất thời thổi te te, tiếng vó ngựa ở ngoài thành càng thêm dồn dập, vô số kỵ binh Đột Quyết mãnh liệt tràn vào, xuyên qua Ngũ Nguyên thành, hướng về phía tàn binh Đại Hoa truy kích.

Lâm Văn Vinh mang theo Cao Tù và Hồ Bất Quy lưu thủ đến cuối cùng, đợi cho Cao Tù chém năm tên người Hồ hạ mã, Lâm Văn Vinh mới cắn răng hừ một tiếng:

- Hai vị đại ca, chúng ta đi!

Ba người xoay người lên ngựa, sau lưng có những tiếng tên vèo vèo phóng tới. Người Hồ hiển nhiên nhận ra tên ‘Đại Hoa hùng sư Hữu lộ Nguyên soái Lâm Tam’ vừa mới hò hét lúc nãy, nhất thời hô hào không dứt, thần sắc cực kỳ hưng phấn.

Tàn quân Đại Hoa chạy vội, vô số người Hồ truy kích phía sau, trên Đại mạc mệnh mông, hai quân nối đuôi nhau thành một đường màu đen thật dài cực kỳ trắng lệt.

Lâm Văn Vinh xoay người nhìn lại, thấy phía sau vạn ngựa hí vang, những kỵ binh Đột Quyết như cuồng phong truy đuổi. Trong Ngũ Nguyên thành xa xa, người Đột Quyết vẫn không ngừng tiến vào. Hắn đột nhiên giật mạnh cương ngựa, tuấn mã nhấc bổng vó trước lên, quát lớn:

- Đỗ Tu Nguyên, bắn tên!

Giờ phút chờ đợi là đây, vẻ mặt Đỗ Tu Nguyên đại chấn, lấy ra tên lệnh trong lồng ngực.

- Vèo...

- Vèo...

Hai tiếng rít nổ tung bầu trời, trong đại mạc đầy cát nở rộ một pháo hoa tuyệt đẹp.

Lâm Văn Vinh nắm chặt tay, lẳng lặng đợi thời khắc. Trong giây phút này, trong mắt hắn cảm thấy mọi việc như vô cùng chậm chạp.

- Đùng...

- Đùng

Những tiếng nổ dữ dội vang lên, nhưng đọng lại trong tai Lâm Văn Vinh như một thứ tiên âm tuyệt vời. Tên lệnh vừa bắn lên, hỏa pháo của Lý Thánh nhất tề phát hỏa. Lửa đạn bùng lên, bao phủ cả Ngũ Nguyên thành. Tàn binh Đại Hoa đang rút lui bỗng ngừng lại, trong mắt họ hiện lên vẻ hưng phấn tột độ, đồng loạt tụ phía sau Lâm Văn Vinh. Mọi người nhìn về phía Ngũ Nguyên xa xa, những luồng khói đen nồng đậm bốc lên cao. Nhưng không có ánh lửa như trong tưởng tượng. Đang lúc bản thân, bỗng nghe những tiếng ầm ầm rung chuyển nổi lên, hỏa pháo của thần cơ doanh tựa như có mắt, bắn trúng ngay giữa Ngũ Nguyên thành.

- Ầm...

Những tiếng nổ trời rung đất chuyển, ánh lửa lóe sáng như chọc vào mắt, Ngũ Nguyên thành tựa như một quả pháo nổ tung, khói lửa không ngừng phun ra, bụi bốc lên cao.

- Một, hai, ba, bốn...

Lâm Văn Vinh lặng lẽ đếm thầm. Tiếng nổ liên miên không dứt, Ngũ Nguyên xa xa tựa như một hồ lửa thật lớn, bao phủ khắp bầu trời. Vô số chiến mã, vô số người Đột Quyết, trong tiếng nổ cuồng loạn bị hất tung lên trời, hóa thành những u linh tứ tán. Không nghe thấy tiếng họ gào thét, không nghe thấy gọi nhau, tất cả tiếng động đều không thể lấn át được tiếng gầm vang của vụ nổ.

Đám Đột Quyết ra khỏi thành đuổi theo sợ ngậy người, nhìn phía sau cát bụi cùng da thịt máu me bốc lên thành một đám mây, đến cả những chiến mã cũng run rẩy, lần đầu tiên họ có loại cảm giác sợ hãi.

Vô số tiếng nổ cùng những ánh lửa, hết tiếng này tới tiếng khác, Đại mạc như bị cắt làm hai đoạn.

Sắc mặt Lâm Văn Vinh rất bình tĩnh, ánh mắt lạnh khốc như băng tuyết Thiên Sơn, hắn hít sâu một hơi, dùng sức rút trường đao ra, giọng khê đặc gầm lên:

- Giờ báo thù đã tới! Đừng cho Đột Quyết một cơ hội nào, vì những huynh đệ đã chết, giết sạch chúng đi! Xung phong...!

- Giết sạch chúng! Xung phong...!

Tướng sĩ vừa rồi trải qua cuộc chiến đẫm máu, oán khí và lửa giận tích tụ bấy giờ trong nháy mắt bộc phát, thảm cảnh của những huynh đệ thân như tay chân khích lệ sát khí của họ. Vào thời khắc chuyển bại vì thắng, chỉ có máu mới là tế lễ tốt nhất cho những huynh đệ đã hi sinh. Tàn binh Đại Hoa quay phắt đầu ngựa lại, hai mắt đỏ ngầu, như những con sói hung tàn nhất, lao thẳng vào kỵ binh Đột Quyết thẳng tay chém giết. Lâm Văn Vinh một người một ngựa dẫn đầu trận tiền, tiếng gió hú lên bên tai, thảm trạng của những huynh đệ diễn ra trước mắt hắn, hắn không còn nhớ gì nữa, trong lòng chỉ có một chữ... Giết! Giết! Giết!

Hắn cũng không biết khí lực ở đâu ra nữa, tiến vào đội ngũ Đột Quyết là vùng tay chém giết, không có kỹ pháp, chỉ một đao chém xuống tựa hồ có một lực lượng cường đại phi thường, làm cho hắn trong nháy mắt trở thành một dũng sĩ vô địch, huyết quang trong mắt hắn tựa như là mưa máu rơi trên đại mạc, dùng để rửa sạch trăm năm sỉ nhục của Đại Hoa.

- Lâm huynh đệ điên rồi...!

Cao Tù thì thảo than, mắt rơm rớm, đột nhiên quát lên một tiếng lớn:

- Con mẹ nó ta cũng muốn điên...!

Hắn một người một đao xông vào quân địch, hỗ trợ sau lưng Lâm Văn Vinh, gươm tay chém xuống, một cú là một người Đột Quyết bị hắn chém rơi ngựa.

Nhóm tàn binh đang rút lui, đột nhiên như thoát thai hoá cốt, mang sức mạnh vô song, không cần để ý tới tính mạng nữa, lao thẳng vào đám kỵ binh Đột Quyết, khí thế ấy, lực lượng ấy, đến cả những Đột Quyết thiện chiến nhất cũng cực kỳ kinh hãi.

- Giết...!

Bụi đất bốc lên từ phía mạn Nam, những mảnh long kỳ tung bay phất phới, hàng chục tiếng nổ kinh thiên động địa vọng lại, hơn mười vạn tinh nhuệ Đại Hoa như bão cát Đại mạc, cuộn cuộn xông đến. Đi đầu là Hồ Bất Quy, tuấn mã như gió, hai chân hắn kẹp chặt vào lưng ngựa, huyết quang trong mắt làm cho người Hồ lạnh người.

Một lần rửa sạch sỉ nhục trăm năm cho Đại Hoa, chính là thời khắc này!

Người Đột Quyết tuy chiến lực cường hãn, nhưng lúc này vô cùng lúng túng, hai vạn kỵ binh đi đầu đã bị bít chặt đường lui, trở thành cô quân dưới vòng vây vô số binh lính tinh nhuệ như lang như hổ, mang khát vọng rửa sạch sỉ nhục Đại Hoa, dù có chiến lực mạnh đến đâu, cũng chỉ có nước bỏ xác trong bãi cát mênh mông này.

Cánh tay đau nhức, ngoại trừ việc vùng đao lên, rốt cuộc hắn không nhớ nổi chuyện gì nữa. Hắn cùng Cao Tù, Đỗ Tu Nguyên ba người từ kẻ rút lui hóa thành mũi tiên phong, một đường chém giết, chiến bào trên người nhuộm đầy máu tươi, không thấy rõ hình dáng nữa rồi.

Một đường giết chóc, vô số hung hiểm, mấy lần suýt chết dưới đao người Hồ, cũng không biết như thế nào mà một kích cuối cùng, thì hắn luôn là người đánh trước.

Tả lộ của Tả Khâu và trung quân của Từ Chỉ Tình đã tiếp ứng kịp thời, chia cắt đám người Hồ ra khỏi thành truy kích thành những nhóm nhỏ. Chiến cục cuối cùng đã phân định, người Hồ lúc đầu có sáu vạn đại quân, trong Ngũ Nguyên thành có một vạn rưỡi nổ thành tro bụi, cùng hơn hai vạn ở mạn Nam, đại bộ phận đã bị tiêu diệt. Một phần nhỏ vẫn đang ngoan cố kháng cự, nhưng đã rơi vào cảnh vô vọng. Hơi chút tiếc nuối là còn hơn hai vạn kỵ binh Đột Quyết chưa kịp vào thành, kể cả tiên phong của Đột Quyết là Nỗ Nhĩ Toa Cáp. Nỗ Nhĩ Toa Cáp nhìn ánh lửa trong Ngũ Nguyên thành, lại nhìn cảnh chém giết thảm thiết, không dám tiến thêm bước nào nữa.

- Thống khoái, thống khoái!

Hồ Bất Quy vô cùng hưng phấn, mặt đỏ phừng phừng, khô giáp sớm nhuộm thành huyết sắc, cương đao đã cong oằn. Hắn vô cùng hưng phấn gào lên:

- Lão Hồ ta đánh bao nhiêu năm rồi, lần này là thống khoái nhất. Lâm tướng quân, ngài không biết chứ, ta chưa bao giờ thấy người Đột Quyết có ánh mắt tuyệt vọng như thế! Bốn vạn, bốn vạn người Hồ, còn có gì

thống khoái hơn nữa chứ?!

Một trận chiến có thể tiêu diệt bốn vạn người Đột Quyết tinh nhuệ, đây quả là một đại thắng oai hùng. Cuộc chiến này sẽ được dương danh thiên cổ, việc này không cần phải hoài nghi.

Tinh thần Lâm Văn Vinh dần bình tĩnh lại, thở dài:

- Hồ đại ca, quân ta tổn thất bao nhiêu?!

Hồ Bất Quy thần sắc buồn bã:

- Trận này chúng ta tuy chiếm ưu thế, nhưng chiến lược người Hồ thật sự cường hãn, quân ta chết trận một vạn người. Trong đó sáu ngàn đã những huynh đệ theo tướng quân đóng ở Ngũ Nguyên.

Lâm Văn Vinh cắn chặt răng, mắt đỏ ngầu. Cao Tù và Đỗ Tu Nguyên cũng buồn bã không nói gì.

- Hồ đại ca, quân đội Đột Quyết phía sau còn bao lâu nữa thì tới đây?

Hắn than thở, giọng khản đặc.

Hồ Bất Quy đáp:

- Ước chừng hai canh giờ. Nỗ Nhĩ Toa Cáp đang đợi hậu quân của người Hồ đến. Từ quân sư nhắc nhở chúng ta nhanh chóng dọn dẹp chiến trường, rồi lập tức triệt thoái, tránh cho va chạm chính diện với đại quân Đột Quyết.

Lâm Văn Vinh khẽ gật đầu, lướt mắt nhìn chung quanh. Sau đại chiến, tứ phía tan hoang, khói thuốc súng cuộn cuộn, ánh lửa khắp nơi, máu tươi loang lổ nhuộm hồng cát trên Đại mạc. Xa xa có một loạt những tấm bia gỗ thật dài, phía dưới là những thi thể tướng sĩ bỏ mình, được an trí cùng nhau rất chỉnh tề, mấy vạn đại quân đứng yên một bên, nhìn những chiến hữu của mình, nước mắt tràn mi.

Lâm Văn Vinh nắm chặt tay:

- Di hài các huynh đệ đã thu thập xong chưa?

- Những người chết trận ngoài thành, đã tụ tập vào một chỗ, di hài cũng sửa sang lại rồi.

Mũi Hồ Bất Quy tê rần:

- Những người trong thành Ngũ Nguyên, chỉ sợ là tìm không được.

Ngọn lửa hùng tráng trong Ngũ Nguyên thành, chính là tế điện tốt nhất cho họ. Lâm Văn Vinh thở dài, chậm rãi đi đến bên di hài của những tướng sĩ bỏ mình.

Từng gương mặt tuổi trẻ lật ra dưới tay Hồ Bất Quy, trước mắt trào ra, có người quen, cũng có người không quen. Tuy đã được lau chùi, nhưng tử trạng thê thảm vẫn làm người ta kinh tâm. Họ đều là trượng phu của thê tử, là con cái của cha mẹ, có bao nhiêu người đang ngày đêm cầu chúc, chờ đợi được nhìn thấy họ bình yên trở về? Họ làm sao biết được, người mà họ ngày nhớ đêm mong ấy, sớm đã biến thành một bộ xương trắng dưới ánh tà dương của đại mạc rồi. Tim Lâm Văn Vinh như bị đao cắt, hai hàng lệ rơi xuống ròng ròng, hắn lặng lẽ quỳ xuống, Đỗ Tu Nguyên, Cao Tù, Hồ Bất Quy theo sát phía sau. Mấy vạn tướng sĩ cũng rơi lệ, đi theo chủ soái, quì cả xuống.

Trầm mặc thật lâu, Đỗ Tu Nguyên khẽ nói:

- Tướng quân, đến giờ rồi, không thể để di hài các huynh đệ rơi vào tay người Hồ, xin ngài tiễn các huynh đệ một đoạn đường đi.

Lâm Văn Vinh thở một hơi dài, nhận mời lửa trong tay Đỗ Tu Nguyên, cắn răng châm vào đồng củi, ánh lửa bập bùng từ từ lan tràn, nuốt chửng những gương mặt trẻ tuổi kia. Từ đó, trong Đại mạc sâu thẳm đã có thêm gần một vạn anh linh nữa.

Hồ Bất Quy nói:

- Tướng quân, chúng ta lập phải tức triệt thoái, nhưng chúng ta bắt được mấy vạn thớt chiến mã của người Hồ, vì thời gian gấp gáp, còn năm ngàn thớt không thể thuần phục được, nhất thời dất mãi không chịu đi, vậy ta phải xử trí như thế nào?

- Xử trí như thế nào ư?

Lâm Văn Vinh hừ một tiếng, trong mắt hiện lên một tia lạnh lẽo:

- Một cây kim, một sợi chỉ, một ngọn cỏ, một gốc cây, tuyệt không để lại cho người Đột Quyết!

Hồ Bất Quy nhìn hẩn khó hiểu, Lâm Văn Vinh nắm hai tay vào nhau:

- Ngựa Đột Quyết khó thuần phục hẳn, toàn bộ chém hết, cho tướng sĩ toàn quân động thủ. Người Đột Quyết độc ác, chúng ta còn ác hơn chúng nữa!

- Được, cứ như thế đi! Đại Hoa ta trước giờ làm kẻ hèn yếu lâu lắm rồi!

Hồ Bất Quy kêu lớn một tiếng, mắt như đâm ra những mũi tên sắc bén.

Ngựa Đột Quyết quả nhiên danh bất hư truyền, tuy trải qua kinh hãi bởi chiến hỏa, nhưng vẫn có sải bước vẫn ổn định, dáng vẻ rất thông thả. Chỉ là chúng đã tỉnh mười phần, nhất thời khó có thể thuần phục.

Nhìn mấy ngàn thớt chiến mã Đột Quyết hí vang trước mắt, Hồ Bất Quy hưng phấn mặt đỏ bừng, việc làm đồ tể, chặt đầu chiến mã người Hồ như thái rau, chính là việc hẩn từng mơ tưởng, cũng làm cho người Hồ biết người Đại Hoa ác như thế nào.

- Chuẩn bị ...

Trong mắt Hồ Bất Quy lóe ra vẻ hung tàn, bàn tay ra hiệu chém xuống:

- Trảm...!

- Trảm...!

Mấy vạn tướng sĩ nhất tề hét lớn, năm ngàn thớt ngựa Đột Quyết rú lên một tiếng, trong nháy mắt ngã gục xuống, những vòi máu phun ra đỏ rực cả ánh hồng hoàng hôn.

Lâm Văn Vinh lên lưng ngựa, nhìn những tướng sĩ vững vàng trước mắt, trong lòng đột nhiên sinh ra một cảm giác đầy trách nhiệm.

- Đi...

Hẩn hét lớn một tiếng, quay ngoắt đầu ngựa, đi trước dẫn đầu. Mấy vạn đại quân nhảy lên ngựa tiến theo chủ soái, đi trong cát bụi, vô số thân ảnh hùng tráng từ từ chìm vào trong Đại mạc mênh mông.....

Năm ngàn thớt ngựa Đột Quyết mất đầu, máu chảy tung tóe. Bao phủ khắp một vùng cát vàng trong trời chiều, năm ngàn cái đầu ngựa được xếp đặt ngăn nắp, xếp thành hai chữ bằng máu khiến cho địch nhân nhìn vào phải run rẩy... ‘Đại Hoa’

470. Chương 468: Tình Thế Nghiêm Trọng

Người Hồ chèn ép trăm năm, vô cùng khổ sở, chung qui sáng nay cũng đã được rửa sạch, Đại Hoa đã chờ đợi thời khắc phấn khởi hân hoan này quá lâu rồi.

Trận đầu tuy chỉ diệt được hơn bốn vạn quân địch, những lại là trong tình thế nhân số chiến lược Đại Hoa ở thế yếu, một chiến dịch kinh điển, hoàn toàn có thể đưa vào sách giao khoa. Đây là một thắng lợi giòn giã, cổ vũ tinh thần dân chúng và sĩ khí tướng sĩ Đại Hoa, có ý nghĩa vô cùng trọng đại.

Chân chôn thuốc nổ, trấn thủ Ngũ Nguyên, lãnh đạo vạn dũng sĩ huyết chiến Đột Quyết, hữu dũng hữu mưu, dám làm dám chịu, Lâm Văn Vinh một trận chiến thành danh, mấy ngày hôm nay, tên của hẩn truyền khắp giang sơn nam bắc, Trường Thành trong ngoài, khắc sâu vào lòng sáu mươi vạn tướng sĩ biên phòng. So ra thì công lao lần trước tiêu diệt Bạch Liên kia hoàn toàn không đáng nhắc tới.

Lâm Văn Vinh không để ý tới việc này. Đại chiến lần này, những tinh nhuệ từ Sơn Đông theo mình đã tổn thất trầm trọng, vô số chiến sĩ trẻ măng tại ngã xuống trước mắt hắn, hắn bị kích thích khó có thể ngủ yên. Mấy hôm nay, hắn tự luyện tập như phát điên, sáng sớm vừa dậy, đã luyện binh không cần để ý tới mạng làm cho bọn người Hồ Bất Quy cũng giật mình.

- Từ tiểu thư, nàng đi khuyên tướng quân đi!

Mặt trời lặn dần, Hồ Bất Quy, Cao Tù, Đỗ Tu Nguyên ba người đứng bên người Từ Chỉ Tình, ngừng thần nhìn về phía hình bóng Lâm Văn Vinh xa xa, lặng lẽ than thở.

Trong trường nhất thời cực kỳ im lặng, dường như tiếng một cái kim rơi cũng có thể nghe rõ ràng. Ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Từ Chỉ Tình, xem nàng sẽ nói như thế nào. Từ tiểu thư nhìn chăm chăm vào bản đồ, cắn môi đỏ mọng trầm mặc thật lâu, rồi nhẹ nhàng mở miệng:

- Đi đường này, ngài nắm chắc được bao nhiêu thành?

Lâm Văn Vinh trịnh trọng lắc đầu:

- Không chắc lắm! Cái duy nhất ta có thể khẳng định chính là ở chân núi Hạ Lan sơn, nhất định có đường thông qua, chỉ là bây giờ chúng ta chưa tìm được mà thôi.

Về mặt hấn rất tự tin, làm Từ Chỉ Tình càng thêm nghi hoặc. Với những người hiểu rõ Lâm Văn Vinh, việc nhỏ thì nói sao cũng được, đại sự hấn không nói láo, nhất là thời khắc quan hệ đến sinh mạng Đại Hoa, hấn tuyệt sẽ không bịa chuyện nói bậy.

- Vậy ngài làm sao có thể khẳng định được?

Từ Chỉ Tình hạ giọng xuống, có vẻ hơi bức bối.

Lâm Văn Vinh cũng không biết làm sao giải thích được: “Chẳng lẽ nói ta trước kia đã đi qua rồi?” Sự thật là Hạ Lan sơn đích xác có một hành lang. Nhưng có thông nhau hay không ở trên cái thế giới này không thì hấn cũng không chắc lắm.

Lâm Văn Vinh lắc đầu cười khổ:

- Không khẳng định, thật sự là tình thế quá khó. Nếu các vị đại ca có thể nghĩ ra biện pháp tốt hơn, ta nguyện ý vào thâm sơn cùng cốc du ngoạn.

Mọi người đều trầm mặc. Đúng như Lâm Văn Vinh nói, bây giờ đại quân đóng ở chân núi Hạ Lan, người Đột Quyết đang trầm ổn tiến về phía này, khó tránh khỏi một trận huyết chiến. Nếu nghĩ không ra khác biện pháp, cũng chỉ có nước quyết chiến với người Đột Quyết một trận mà thôi.

Từ Chỉ Tình cũng biết đạo lý này, nhất thời rất trù trừ. Trầm mặc một lúc lâu, rồi thở dài:

- Hôm nay thương nghị đến đó thôi, đợi ta ngẫm lại sau.

Mọi người biết nàng khó xử, liền cáo từ ra về, Lâm Văn Vinh còn chưa đi ra được vài bước, đã bị Từ tiểu thư giữ lại:

- Người từ từ ...

- Từ tiểu thư, tìm ta có việc?

Thấy đám Tả Khâu đã đi thật xa, Lâm Văn Vinh xoay người lại, cười hì hì.

Từ Chỉ Tình lấy trong áo một phong thư, không nói gì lặng lẽ đưa cho hấn. Lâm Văn Vinh mở thư ra nhìn lướt qua, chỉ thấy toàn là tranh của những nữ nhân xinh đẹp như tiên. Có bức tranh vẽ một nữ tử ngồi ngay ngắn trong tiểu đình, đôi mi thanh tú cong vút, vẻ mặt buồn buồn, bụng hơi nhô lên, rõ ràng là một thiếu phụ đang mong nhớ gì đó.

- Thanh Tuyền!

Lâm Văn Vinh mừng rỡ, đây chính là thư gửi từ kinh trung, người vẽ ra bức tranh đó chính là Tiêu tiểu thư. Trên bức họa Tiêu Thanh Tuyền không hề viết một chữ nào, nhưng lại có ý nghĩa hơn ngàn vạn lời nói.

Nữ tử thứ hai hiện ra. Nữ tử này ngồi trên xe ngựa, nhắc rèm lên lộ ra một gương mặt xinh đẹp động lòng người, gương mặt mỹ lệ kia mang theo vẻ u oán lạnh lùng, đôi chân vô ý lộ ra ngoài xe, trên chân cột một sợi tơ hồng tươi tắn nhẹ nhàng phấp phới.

- Đại tiểu thư!

Lâm Văn Vinh vui như điên, đây chính là bức tự họa của Tiêu Ngọc Nhược. Trong lúc mỗi một bên ba vẫn khắc cốt ghi tâm bóng hình hấn. Lâm Tam ngẫu nhiên xem không bỏ sót chút nào.

Kế tiếp đó là Ngưng Nhi, Xảo Xảo, Ngọc Sương, Tiên Nhi ... mấy vị phu nhân mỗi người đều tự họa một bức, tình cảnh khác nhau, dáng vẻ tư thế cũng khác biệt, nhưng lại cùng diễn tả tính cách rất thích hợp cũng như thể hiện tình tế nổi tương tư vô hạn.

Đặc biệt nha đầu Ngưng Nhi là sáng tạo nhất, nằm dài trên giường, vẻ mặt lười biếng, cái chân mỏng quần lấy thân hình mềm mại, hơi lộ ra bờ vai tròn trịa, một ngón tay trắng mịn vươn ra khỏi mép chăn, khều cây nến đỏ tươi, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng lên như đánh phấn, đến cả ánh nến lung linh cũng không bằng.

Tất cả những bức thư này ngoại trừ hình vẽ các vị phu nhân, còn lại không có một chữ nào, nhưng lại làm người xem nóng bừng trong lòng. Thật sự là là một loại thư nhà sáng tạo nhất trên thế giới này, cũng không biết ai nghĩ ra chủ ý này, thật sự quá đặc biệt, quá tài năng!

“Nha đầu Ngưng Nhi chẳng biết trùm chăn làm gì cơ chứ!” Lâm Văn Vinh hừ một tiếng bức bối, ánh mắt lại lưu luyến nhìn vào người những vị phu nhân, chẳng biết bao nhiêu nước miếng đã chảy xuống rồi.

- Xem xong chưa?!

Thanh âm Từ Chỉ Tình vang lên bên tai hắn.

Lâm Văn Vinh giật mình, lúc này mới nhớ tới bên cạnh còn có Từ tiểu thư, vội lau nước miếng ở khóe miệng, cười ha hả:

- Xem xong rồi, xem xong rồi. Thanh Tuyền các nàng thật là ... mấy bức họa này cũng không tệ, chỉ tội là mặc nhiều quần áo quá, để ta viết thư trả lời bảo các nàng cải tiến, lần sau vẽ cảnh mặc đồ tắm thì tốt hơn.

Từ Chỉ Tình đỏ mặt, khắp cả người cũng nóng bừng theo, dịu dàng nói:

- Nhà người nhiều kiều thê quyến rũ, thâm tình chân thành, lại rất quan tâm hậu ái, còn không biết bớt đụng chạm người ngoài đi... Vượt qua Hạ Lan sơn, đánh vào yết hầu người Hồ, việc nguy hiểm như vậy, người còn muốn đi không?!

*Những câu này trích từ bài từ Mãn Giang Hồng của Nhạc Phi, danh tướng đời Tống của TQ.

Nguyên tác:

Mãn giang hồng - Nhạc Phi

Nộ phát xung quan, bằng lan xứ, tiêu tiêu vũ yết. Đài vọng nhân, ngưỡng thiên trường khiếu, tráng hoài kích liệt. Tam thập công danh trần dữ thổ, bát thiên lý lộ vân hoà nguyệt. Mạc đẳng nhân, bạch liễu thiếu niên đầu, không bì thiết

Tĩnh Khang sỉ, do vị tuyết, thần tử hận, hà thời diệt! Giá trường xa, đập phá Hạ Lan sơn khuyết. Tráng chí cơ xan Hồ Lỗ nhục, tiểu đàm khát ẩm Hung Nô huyết. Đãi tông đầu, thu thập cự sơn hà, triều thiên khuyết.

Dịch Từ:

Tóc dựng nón bay

Tựa bên thành

Cơn mưa vừa dứt

Trên đài cao

Ngắm trời hô vang

Khí thế ngút ngàn

Ba mươi năm công danh cát bụi

Tám ngàn dặm đường với trăng mây

Nào được nhàn

Bạc trắng mái đầu xanh
Ôi bi tráng...
Nhục Tình Khang
Mãi in hằn
Mối hận này
Lúc nào xong
Cổ xe kia
Đạp phá núi Hạ Lan tan nát
Chí nam nhi ăn thịt rợ Hồ
Cười vang uống máu giặc Hung Nô
Đợi đến khi
Thu lại núi sông xưa
Chầu cửa Khuyết*...
(Ngọc Vi dịch)

472. Chương 470: Kiểm Chỉ Yếu Tắc

Những câu nói ngọt ngào của nàng không ngừng văng vẳng bên tai Lâm Văn Vinh, khiến Lâm Văn Vinh lặng người hồi lâu: “Đúng vậy, ta khờ quá không? Sự tình nguy hiểm như vậy, làm sao lại đổ lên trên đầu mình chứ, việc này không phải phong cách của ta!” Hắn nghĩ tới nghĩ lui, bỗng giật mình ngộ ra: “Khi bảo vệ quốc gia, trên chiến trường đầy máu lửa, phạm là nam nhi nhiệt huyết, xem ra không tránh khỏi việc ‘thân bất do kỷ’!” Đây là khát vọng ẩn náu trong lòng mỗi người. Cho dù hắn giao hoạt gian trá như vậy, là loại người không chịu nổi, cũng không thể có ngoại lệ.

Thấy hắn rất lâu vẫn không nói lời nào, Từ tiểu thư cười ngọt ngào:

- Cái đó không phù hợp với tính cách thường ngày của người. Bỏ qua cả một gia quyến xinh đẹp, đi làm việc liều mạng sinh tử, người đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?

Lâm Văn Vinh thở dài một tiếng, bất lực đành nói:

- Nàng nghĩ rằng ta muốn đi hả? Có một số việc phải có người đứng ra, đáng hận nhất chính là, hết lần này tới lần khác ta lại là người thích hợp đi làm chuyện này nhất. Ngoại trừ tự nhận mình quá xui xẻo, ta còn có thể làm được cái gì.

Hắn lắc đầu ngoay ngoay, nói với vẻ thống khổ không chịu nổi, nhưng ý cũng không phải là quá khó hiểu ... hắn quyết ý muốn đi.

Từ Chỉ Tình ngơ ngác nhìn hắn, đột nhiên nhớ tới rất nhiều chuyện, gặp nhau khi trú mưa ở Ngọc Phật tự, gặp nhau ở Kinh Hoa học viện, thảo luận về hoa cỏ ở Tượng quốc tự, giăng lưới ở hồ Vi Sơn, cứ thế bao nhiêu lần, hắn cứ hi hi ha ha đùa giỡn không lúc nào ngừng, chỉ chiếm tiện nghi không bao giờ chịu thua lỗ, đáng diệu du côn đó sớm đã xâm nhập vào lòng nàng. Vậy mà ra chiến trường, hắn lại thể hiện ý chí sắt đá của đáng nam nhi, đến cả người Đột Quyết hung mãnh như lang sói cũng phải nhường hắn ba phần. Hào hùng và khinh bạc, hai loại tính cách cực đoan, thế mà lại xuất hiện trên cùng một người, làm cho người ta vừa yêu thích lại lo sợ. Nàng thật không biết mình thích nửa người nào của hắn đây.

Thấy Từ Chỉ Tình nhìn mình đăm đăm, sắc mặt khi hồng khi trắng, lúc vui lúc buồn, không biết bị bệnh gì đây. Lâm Văn Vinh vội vàng đưa tay quơ quơ trước mắt nàng:

- Từ tiểu thư, người làm sao vậy? Ái chà, nhìn dáng vẻ nàng, hình như là trúng gió rồi, mau đưa hai tay ra đây, ta bắt mạch cho.

- Người trúng gió thì có!

Từ Chỉ Tình lườm hắc, mặt nóng lên:

- Ta đang suy nghĩ về đề nghị của người, cũng không biết người nói thật hay giả.

- Phải không?

Lâm Văn Vinh nhìn thẳng vào mặt nàng cười hắc hắc:

- Từ tiểu thư, ta dạy nàng một mảnh nhé. Khi người ta nói dối, bên tai nhất định sẽ đỏ lên, không tin ta, nàng sờ tai nàng mà xem.

Từ Chỉ Tình vừa vươn bàn tay nhỏ bé ra sắp chạm vào tai, đột nhiên bưng tỉnh, lập tức phì một tiếng:

- Người làm gì thế?! Dám trêu ta, người mới là đỏ tai đó! Mỗi ngày người đều đỏ tai!

Hắc hắc hắc hắc... Lâm Văn Vinh nhìn nàng đắc ý cười đều giả. Từ Chỉ Tình vội vàng vàng cúi đầu, tai đỏ như bị hơi lửa, hai người nhất thời không nói gì. Không khí liền trở nên ấm áp.

- Người sớm viết thư phúc đáp các cô ấy đi!

Nhìn hắc cầm chặt bức họa của chư vị phu nhân nơi tay, xem ra có vẻ luyên luyên vô cùng, Từ Chỉ Tình buồn bã:

- Nhớ nhung bạc mái đầu

Tương tư thấu tâm can...

Cảm giác ly biệt là khổ sở nhất, người chớ phụ lòng những nữ tử này.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Đương nhiên phải phúc đáp rồi, để ta trở về tắm rửa sạch sẽ, sau đó vẽ một bộ tranh tả thật giống gửi về nhà, đảm bảo Ngưng Nhi thích nhất.

- Xấu xa!

Mặc dù hắc nói chứa đầy hàm ý, nhưng Từ tiểu thư cùng ở với hắc đã lâu, nhìn bộ mặt đều giả của hắc là biết ngay hắc sẽ vẽ ra những cái gì, không khỏi đỏ bừng mặt quát khế, hừ một tiếng:

- Người nói về con đường xuyên qua hẻm núi Hạ Lan sơn, rốt cuộc là nghe được từ đâu vậy?

Lên tiếng bàn về chánh sự, Lâm Văn Vinh cũng không cười nữa, sắc mặt trở nên nghiêm túc dị thường:

- Mặc kệ ta là nghe được từ đâu. Từ tiểu thư, ta chỉ hỏi nàng một câu, nàng có tin ta không?

Từ Chỉ Tình không gật đầu, cũng không lắc đầu, buồn bã đáp:

- Ta tin Ngưng Nhi.

Nha đầu này nói đầy ẩn ý, Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Vậy là được rồi! Muốn thắng phải chịu nguy hiểm, thu hoạch tỉ lệ với nỗ lực. Dưới tình thế này, mặc kệ con đường này có tồn tại không, chúng ta vẫn phải biến ngựa chết thành ngựa sống, nếu so với việc chỉ thủ ở đây, đợi người Hồ tấn công thì còn tốt hơn nhiều. Hơn nữa, vạn nhất mà ta tìm được...

Từ Chỉ Tình sắc mặt tái nhợt, cắt đứt lời hắc, nói khẽ:

- Nếu đây là tuyệt lộ thì...

“Tuyệt lộ?” Lâm Văn Vinh ngẩn người, thấy mặt Từ tiểu thư đầm nước mắt, hắc đột nhiên bật cười:

- Nàng yên tâm, ta không chết được đâu. Nhị tiểu thư nhà ta thường nói: ‘người tốt sống không thọ, người xấu mãi ngàn năm’, ta rất tin tưởng vào câu này, ta còn sống lâu lắm.

Thấy hắc tâm ý đã quyết, trong nụ cười không hề có chút miễn cưỡng nào, Từ Chỉ Tình trầm mặc hồi lâu, cuối cùng cắn răng trả lời:

- Được, ta sẽ bẩm báo Nguyên soái, lệnh cho người lĩnh quân từ đông sang tây, xuyên qua Hạ Lan sơn, tập kích Ba Ngạn Hạo Đặc của người Hồ.

Lâm Văn Vinh khẽ gật đầu, trong lòng có cảm giác rất nặng nề. Hành lang xuyên Hạ Lan sơn chỉ tồn tại trong trí nhớ hắn, đối với thông lộ này, hắn không hề nắm chắc. Nhưng tình thế bức người, thiết kỵ Đột Quyết từng bước tiến tới, không tới mấy ngày nữa là đại quân đã kéo tới dưới chân núi Hạ Lan rồi. Kì tập Ba Ngạn Hạo Đặc, là việc ngoài dự đoán của mọi người nhất, cũng là một phương pháp hữu hiệu nhất, đương nhiên song song với nó, đó là việc nguy hiểm vô cùng.

- Với tốc độ hành quân của người Hồ trước mắt, trong vòng ba ngày chắc sẽ tới trước Hạ Lan sơn, đại chiến với quân ta. Hai hẻm núi thông nam bắc sẽ trở thành thành lũy phòng thủ cuối cùng cho Hưng Khánh phủ, cũng là chướng ngại phòng thủ của quân ta. Ta cam đoan với người, từ khi người Hồ tới dưới chân núi, trong vòng mười ngày, Hạ Lan sơn tuyệt không thất thủ.

Đôi mi thanh tú của Từ Chỉ Tình khẽ nhướng lên, nói rất kiên định.

Có hai hẻm núi hướng nam bắc, Từ Chỉ Tình phải phân binh ra thủ, không được bỏ qua một đường nào. Còn Đột Quyết thì luôn luôn chủ động, có thể tập trung binh lực chọn một nhánh để tấn công. Để tranh thủ thời gian cho hắn kì tập Ba Ngạn Hạo Đặc, Từ Chỉ Tình phải suất quân phòng thủ chắc chắn Hạ Lan sơn hơn mười ngày, nếu so với lúc đầu thì kéo dài gấp đôi, có thể tưởng tượng áp lực to lớn như thế nào.

Đã tới nước này, ngoại trừ gật đầu ra, còn có thể nói gì nữa chứ. Lâm Văn Vinh hít một hơi thật sâu:

- Cám ơn nàng, Từ tiểu thư!

Từ Chỉ Tình mắt đã ửng đỏ, nói khẽ:

- Người đó, trước giờ chưa cảm ơn ta cái gì, lần này đánh với người Hồ, bộ tướng là chuyện của gia đình của người sao?

“Sao cũng mừng được!” Lâm Văn Vinh mỉm cười, gật đầu:

- Đã như vậy, ta bây giờ trở về doanh an bài mọi việc. Để tranh thủ thời gian, sáng mai, chúng ta khởi hành.

Từ Chỉ Tình ừm một tiếng, không nói gì. Lâm Văn Vinh xoay người bước đi, xem ra muốn ra khỏi doanh trướng, bỗng nghe Từ tiểu thư hô lên:

- Lâm Tam ...

Lâm Văn Vinh quay đầu, chỉ thấy đôi mắt Từ tiểu thư như có một màn sương sớm, mặt đỏ ửng lên, những ngón tay búp măng đưa lên gỡ mũ xuống, lộ ra một mái tóc dày đen óng mượt, mượt mà như dải lụa đẹp nhất Giang Nam, mềm mại chảy dài xuống bờ vai.

Da trắng như tuyết, mắt phượng, mày liễu, môi anh đào, thân người như cành dương liễu mềm mại, Từ Chỉ Tình mặc bộ quần áo nhà binh mà vẫn trông rất quyến rũ lại đảm đảm xinh đẹp tuyệt trần, trong phút chốc như có một làn gió xuân xua tan phong sương nơi đại mạc.

- Từ tiểu thư, nàng...

Lâm Văn Vinh liếc liếc đôi môi khô khốc, đứng thẳng người ngây dại.

Từ Chỉ Tình ngượng ngùng cười khẽ:

- Đẹp không?!

- Đẹp, đẹp!

Lâm Văn Vinh ngẩn ngơ gật đầu.

Từ Chỉ Tình nhìn hắn nhỏ nhẹ dịu dàng hỏi:

- Còn nhớ ta nói với người về chuyện táng sa không?

- Nhớ ... nhớ!

Màn lệ trong mắt Từ Chỉ Tình từ từ dâng lên, nàng thì thầm:

- Ước muốn cả đời của ta, ông trời thả xuống một hạt cát, để có được sa mạc Tháp Khắc Lạp Mã Kiên!

Lại nghe chuyện táng sa này một lần nữa, thật là động lòng người, nhìn Từ tiểu thư cả mặt đầy nước mắt, Lâm Văn Vinh trề môi ra, không nói được một câu nào.

Từ Chỉ Tình đột nhiên ngọt ngào cười khê, vô cùng xinh đẹp:

- Lâm Tam, người hứa với ta một việc được không?

- Được... được!

Lâm Văn Vinh gật đầu lia lịa:

- Đừng nói một việc, cả một trăm việc, ta cũng hứa.

- Ta chỉ cần một việc.

Từ Chỉ Tình nhìn hẩn chăm chăm, hàng mi thật dài hơi run run, những giọt nước mắt lăn dài lặng lẽ:

- Xin người nhớ, nhất định phải trở về!! Bằng không, ta mặc bộ quần áo đẹp nhất cho ai nhìn đây? Thân hình của ta, sẽ chôn ở đâu đây?

Nhìn những giọt lệ trong vắt của Từ Chỉ Tình, nụ cười xinh đẹp tinh khiết, Lâm Văn Vinh chết lặng không biết nói gì, trong lòng hẩn như hòa vào không khí, phiêu phiêu lảng lảng, trong phút chốc, đến cả mình cũng quên mất luôn.....

Mặt trời lặn, một con bạch mã, như một mũi tên xuyên qua bão cát trời chiều, chạy thẳng về phía đại doanh của Hữu lộ. Cái bóng hắt xuống thành một đường chéo thật dài.

- Lâm tướng quân về rồi!

Đỗ Tu Nguyên đứng lên, ánh mắt vội vàng.

Hồ Bất Quy động tác rất khẩn cấp, tiến lên vài bước giữ chặt cương ngựa làm giảm tốc độ của tuần mã, vội vàng nói:

- Tướng quân, quân sư có đáp ứng không?

Lâm Văn Vinh xoay người xuống ngựa, lạnh lùng gật đầu:

- Duyệt rồi!

- Duyệt rồi?

Hồ Bất Quy mừng rỡ:

- Tốt quá, lần này sẽ khiến cho người Đột Quyết nhịn đói mà chạy, con bà nó!

Cao Tù ánh mắt rất sáng, nhìn thẳng vào hẩn ngạc nhiên hỏi:

- Huynh đệ, người sao thế, mắt đỏ lên rồi kìa?

- À, kỳ mã ta chạy nhanh quá, bão cát quá lớn.

Nhớ tới ánh mắt của nữ quân sư xinh đẹp nhiếp lòng người, Lâm Văn Vinh vừa cảm thấy ngọt ngào vừa đau xót.

Hẩn nhẹ thở dài, lắc đầu xua tan tạp niệm trong lòng, lôi Hồ Bất Quy ra hỏi:

- Hồ đại ca, việc ta nói cho người làm, đã làm xong chưa?

Hồ Bất Quy gật đầu, lấy trong lòng ra một mảnh da thú đưa cho hẩn:

- Hai ngày này ta đi vào núi Hạ Lan tìm mấy gia đình thợ săn còn sót lại, nghe họ nói, đích xác từng có truyền thuyết, có người xuyên qua Hạ Lan sơn, cũng đã từng thấy được kim mao cừu (cừu lông vàng) ở Ba Ngạn Hạo Đặc. Chỉ là xa xưa lắm rồi, mà lại đều là những truyền thuyết của cánh thợ săn. Chúng ta không thể nào chứng thực được. Mảnh da này ta tìm được ở trong một gia đình thợ săn, ta thấy tựa hồ đi về phía tây bắc, rồi về lại.

Mảnh da dó đã lâu lắm rồi, trên mặt dùng những kí hiệu bằng than, ngoại trừ những hình tam giác dùng để vẽ núi, đại bộ không rõ ra gì, nhưng ở phương hướng cuối cùng, chính xác đúng như Hồ Bất Quy nói, là hướng đi tây bắc.

Lâm Văn Vinh nhìn vài lần, so sánh với bản đồ trong trí nhớ, chỉ cảm thấy sai chỗ nào đó, vừa mơ hồ vừa rõ ràng.

Bản đồ da dê này tối thiểu chứng tỏ một điểm, đích xác từng có thợ săn dùng cảm đi thăm dò chỗ này. Việc xuyên qua Hạ Lan không phải là không thể làm được, trong lòng Lâm Văn Vinh đã an ổn hơn một chút.

- Hồ đại ca, các huynh đệ đã triệu tập xong chưa?

Hắn thu mảnh da vào trong ngực, trầm giọng nói.

Hồ Bất Quy giơ ngón tay cái lên, kích động:

- Tám ngàn huynh đệ, do chính ta chọn lựa cẩn thận, đều là những hảo hán giỏi nhất, chỉ nghe nói lần này cử tử nhất sinh, nhưng không ai nhủ mảy mả.

- Đại Hoa ta trước giờ không thiếu hảo hán!

Lâm Văn Vinh vỗ vai hắn, vui mừng cười ha ha.

Đỗ Tu Nguyên nhìn nụ cười của hắn, hừ một tiếng bất mãn:

- Lâm tướng quân, vì sao lão Hồ có thể đi, ta lại không được đi?

- Đỗ đại ca, giữa chúng ta còn phải nói chuyện này nữa sao?

Lâm Văn Vinh thần sắc lạnh lùng:

- Lần này đi nhanh chóng tập kích Ba Ngạn Hạo Đặc, đem đi hết những chiến lực mạnh nhất, nhưng Hữu lộ đại quân của ta, cần có một người trấn thủ túc trí đa mưu, nhìn trong toàn quân, trừ người ra, người nào có thể làm được? Huống hồ cuộc chiến Ngũ Nguyên, ta đã để người vào nơi nguy hiểm nhất rồi, sự dũng cảm mưu lược của người, sớm đã được chứng minh rồi.

Về uy nghiêm của Lâm Văn Vinh trong cuộc huyết chiến đó, thủ hạ có người nào không phục? Đỗ Tu Nguyên tuy có vẻ thất vọng, cũng chỉ có nước lĩnh mệnh mà theo.

Đêm trước khi xuất phát là khó khăn nhất, đối mặt lũ trình sinh tử bất định, ai có thể ngủ bình yên chứ? Chậm chậm vuốt ve những bức họa các vị phụ nhân, nhớ tới lúc cùng các nàng quen biết tương giao, những cảnh tượng lần lượt như hiện lên trước mắt, ấm áp nồng nàn, ký ức như tràn về, Lâm Văn Vinh buồn vui lẫn lộn, lòng trào dâng một cảm giác khó có thể tả xiết.

Vốn định viết bức thư phúc đáp, vẽ lại cảnh Lâm lang tiêu sái tắm trường, nhưng vừa cầm bút lên, hắn lại không tự chủ được. Đỉnh núi Hạ Lan cao cao, một tướng quân còn khá trẻ không rõ mặt, tay cầm trường kiếm, ngửa mặt lên trời hô vang, dáng vẻ oai phong, chấn nhiếp người Hồ. Đó là tâm tình thật sự của hắn lúc này.

Cho Lâm tướng quân đó vào trong phong bì, nhìn lại sắc trời, đã là canh năm rồi. Cao Tù, Hồ Bất Quy và tám ngàn huynh đệ sớm đã ăn mặc chỉnh tề, ai nấy đều chờ hắn.

Những gương mặt trẻ măng, tràn ngập vẻ sùng bái và tin tưởng Lâm tướng quân, đây là một lực lượng tinh thần không gì so sánh được, khiến cho Lâm Văn Vinh vừa nhìn thấy đã xốn xang trong lòng.

Hắn ra sức giật đầu ngựa, quát lớn:

- Mục tiêu là chân núi tây bắc Hạ Lan sơn, Ba Ngạn Hạo Đặc, xuất phát ...

Tiếng vó ngựa lộp cộp, phá vỡ sự yên lặng của bình minh trên Hạ Lan sơn. Một đội quân sĩ Đại Hoa hùng tráng, từ chân núi phía đông mà lên, thân hình dần dần khuất dần trong sơn cốc.

Tiếng đàn du dương trầm trầm ưu nhã, như những làn sương mù trên đại mạc từ từ trôi qua, chẳng biết từ đâu có một tiếng ca trong veo của một nữ tử vọng lại, những câu hát thê lương quanh quẩn mãi trong lòng người:

Ôi ngọn gió quê hương khê lùa qua khuôn mặt
Ôi hương vị cỏ khô thấm đẫm cả tâm hồn
Đàn trâu đông đúc dạo,
Mục đồng ngắt ngưỡng cười thông dong
Tiếng sáo véo von tiễn chàng đi về nơi viễn xứ...

Nguyên tác:

cổ hương phong a phủ mạc trứ ngã kiếm bàng,
mục thảo hương a thấm thấu liễu ngã tâm phòng,
thành quần đích ngư tủy¹/₄R
mục đồng hoàn tọa tại mã bối thượng
trường điều thanh du dương hộ tổng nhĩ khứ viễn phương

473. Chương 471: Hành Lộ Nan

- Lâm huynh đệ, người xem kia, là Từ tiểu thư tới tiễn chân chúng ta.

Cao Tù nhỏ giọng nói.

Lâm Văn Vinh quay lại nhìn ngọn núi phía Đông, bóng dáng xinh đẹp của Từ Chỉ Tình mờ hiện ra dưới bình minh như cánh hoa vươn thẳng trên đỉnh núi. Ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt nàng làm lóa ra ánh sáng vàng nhạt. Hai giọt nước mắt trong suốt lặng lẽ lăn trên gò má như hạt sương sớm thuần khiết nhất dưới Hạ Lan sơn, dịu dàng thể lương làm người dứt từng khúc ruột.

Nhớ tới câu chuyện “tang sa” (1) Từ Chỉ Tình đã kể, Lâm Văn Vinh khẽ thở dài, hạnh phúc cùng lo lắng trào lên trong lòng, hần nghiến răng vung roi ngựa, tuần mã chồm lên như dứt áo ra đi, không quay đầu lại.

Ánh bình minh màu hồng chiếu dài vạn trượng, thân hình Từ Chỉ Tình đứng ngậy đại trên đỉnh núi như biến thành hòn đá vọng phu, thật lâu vẫn không nhúc nhích...

Tiến vào Hạ Lan sơn theo hướng từ Đông sang Tây, khí trời dần dần chuyển lạnh, mới ban đầu đường đi còn rộng rãi, hai bên là những cây gỗ Du (2) cao chọc trời, từng gốc Vân Sam (3) đứng sát bên nhau, biển mây ngàn dặm nhìn không thấy điểm tận cùng. Anh Đào đỏ tươi, Đinh Hương tím sậm, Hồng Hạnh phơn phớt, đủ các loại cây bụi kỳ lạ trải khắp sơn cốc, khe núi. Từng mảng rừng sắc sỡ với tiếng chim ca, hương hoa thơm cùng tiếng kiêu bạc qua suối nhỏ (4), phong cảnh đẹp đẽ lạ thường, không thể đếm hết những bức tranh hai bên vách núi, mặt trời trắng sao, trâu bò lửa ngựa, săn bắn, tế lễ, hôn thú, vách Hạ Lan sơn đủ sắc màu rực rỡ như một phòng trưng bày tranh nghệ thuật.

Có cảnh đẹp thường thức nên không cảm thấy mệt, đại đội nhân mã theo con đường ngoằn ngoèo đi về hướng Tây, vượt qua núi đá rừng rậm, bước tiến mau lẹ.

Đi một hơi liền bảy tám chục dặm đường, phong cảnh trước mắt đột nhiên thay đổi, rừng ngày càng rậm rạp, núi đá càng đi càng dốc, trong hẻm núi đủ các tảng đá lớn nhỏ lổn nhổn nhấp nhô. Chiến mã đạp lên đá, không ngừng bị trượt xuống hố sâu, căn bản không cách nào cưỡi ngựa mà đi nên mọi người chỉ đành xuống ngựa kéo dây cương dắt chiến mã tiến lên, tốc độ tức thì chậm đi rất nhiều.

Lâm Văn Vinh ngửa đầu nhìn lên, núi cao rừng rậm, những tán cây dày đặc che lấp ánh mặt trời. Trong rừng lúc sáng lúc tối, khó phân biệt ra Đông Tây Nam Bắc nữa.

Đi ở trong núi sợ nhất là lạc mất phương hướng, Lâm Văn Vinh cũng hiểu rõ đạo lý này nên lấy ra la bàn xem lại hướng Nam Bắc, thấy hướng hành quân không có gì sai mới thở một hơi dài nhẹ nhõm.

- Lâm tướng quân, bây giờ chúng ta đi đâu?

Cao Tù lôi bạch nước ra uống ừng ực rồi nhỏ giọng hỏi. Lúc này bọn họ đã tiến sâu vào trong Hạ Lan sơn mênh mông, càng đi càng vắng vẻ, bốn phía đều là rừng cây nhìn không thấy bờ, cỏ dại mọc cao hơn cổ người, đằng trước sớm đã chẳng còn đường đi, chiến mã đi vài bước đã phải quay đầu.

Trong trí nhớ của Lâm Văn Vinh, hướng Đông sang Tây của Hạ Lan sơn ít nhất có hai khe núi có thể xuyên qua, đương nhiên đó là chuyện của kiếp sau. Cố gắng tìm lại những ký ức sót lại trong đầu rồi đối chiếu cẩn thận với bản đồ sơ xài một cách đáng thương mà Hồ Bất Quy tìm được, hần trịnh trọng gật đầu:

- Không sai đâu, chính là nơi này, đây chính là dải núi đã đánh dấu trên bản đồ. Hồ đại ca, huynh xem ...

Tấm bản đồ bằng da kia đã trải qua nhiều năm, vết mực cũng chẳng còn rõ nữa, Hồ Bất Quy chỉ nhận ra dấu tam giác đại biểu cho dãy núi trên bản đồ, còn lại thì nhìn không ra. Thấy tình hình hiện tại giống như lúc nhìn thấy ngọn núi đầu tiên trên bản đồ, hần do dự một lúc mới nói:

- Nhưng trước mắt chúng ta đã không còn đường đi nữa. Tiếp theo phải đi về phía nào?

Lâm Văn Vinh hít một hơi thật sâu, lúc này đã vào sâu trong núi, cỏ rậm cây cao, mỗi bước tiến đều phải cố gắng rất lớn. Điều tệ nhất là bất kể trên bản đồ da hay trong ký ức của hần đều không rõ tiếp theo phải đi thế nào, nếu đâm loạn như một con ruồi không đầu ở trong rừng, không nói đến cả đời không tới được Ba Ngạn Hạo Đặc mà ngay cả tính mạng cũng phải bỏ lại ở nơi này.

Thân là chủ soái nên trong lòng dù lo lắng cũng không thể biểu hiện ra, hần trầm mặc một hồi thì trong tai chợt nghe thấy tiếng nước chảy. Ngẩng đầu nhìn lên, thấy một con suối trong xanh chậm rãi chảy tràn qua lớp cỏ dày, như một con lạch nhỏ xuất hiện trong rừng tùng, lác đác có vài hòn đá cuội nhấp nhô chìm trong dòng nước, mấy thớt chiến mã đang nghỉ ngơi, đưa cổ cúi đầu uống nước, yên tĩnh vô cùng.

- Cao đại ca, đưa la bàn cho đệ...

Lâm Văn Vinh nhảy bật dậy, kêu lớn rồi chạy về phía dòng suối nhỏ. Cao Tù liền đưa la bàn cho hần. Lâm Văn Vinh yên lặng để la bàn đặt ổn định hồi lâu, mặt nổi lên vẻ vui mừng:

- Hồ đại ca, huynh mau xem...

Hồ Bất Quy và Cao Tù cùng nhìn tới, thấy hướng dòng suối và hướng Nam Bắc của la bàn chỉ thành một góc nghiêng, Cao Tù lấy làm lạ hỏi:

- Ấy, hình như dòng suối này từ hướng Tây Bắc chảy qua.

- Không sai, chính là hướng Tây Bắc.

Lâm Văn Vinh ngẩng đầu lên, mắt sáng rực:

- Cao đại ca, huynh còn nhớ được thứ nổi tiếng nhất của Ba Ngạn Hạo Đặc là gì không?

- Cái này còn phải nói sao, là khoáng sản và cừu lông vàng.

Cao Tù không cần suy nghĩ trả lời luôn.

Lâm Văn Vinh gật gù:

- Đúng vậy. Theo Từ quân sư nói, bình nguyên với đồng cỏ rộng lớn phía trước núi ở Ba Ngạn Hạo Đặc có sản vật phong phú, đất bồi rất dồi dào tươi tốt. Nếu đã là bình nguyên phù sa bồi đắp, mà lại gần dưới Hạ Lan sơn, vậy các huynh nói xem, đất đai tươi tốt trên thảo nguyên Ba Ngạn Hạo Đặc từ đâu mà có?

- Đương nhiên là Hạ Lan sơn rồi.

Hồ Bất Quy giật mình:

-Ồ, thuộc hạ hiểu rồi... tướng quân, ý ngài là, hạ nguồn của dòng suối này rất có khả năng cũng là thảo nguyên Ba Ngạn Hạo Đặc?

Lâm Văn Vinh mỉm cười, khẽ nhúng tay vào trong dòng suối, cảm giác lạnh buốt trào tới. Hần móc một cục đá cuội nhỏ ở trong bùn, nhìn kỹ hồi lâu rồi ung dung nói:

- Các huynh nhìn dòng suối này xem, có thể băng qua được rừng rậm um tùm như vậy phải có sức mạnh lớn nhường nào. Lại nhìn hòn đá cuội này, không phải do con người đặt vào, mà là do dòng nước ngàn năm tạo nên. Điều này nói lên cái gì?

Hai người Hồ, Cao không hiểu nhìn nhau, không đợi bọn họ trả lời, Lâm Văn Vinh vung mạnh tay:

- ... nói lên nguồn của dòng nước này, mạnh mẽ lại dồi dào, rất có thể là thượng nguồn của Ba Ngạn Hạo Đặc.

Lâm Văn Vinh quan sát tinh thể, phân tích hợp lý, Cao Tù nghe mà gật đầu liên tục, Hồ Bất Quy hưng phấn nói:

- Tướng quân, ý ngài nói, chúng ta dọc theo con suối này tìm tới hạ nguồn là có thể tới được Ba Ngạn Hạo Đặc?

Lời này có quả có chút võ đoán, Lâm Văn Vinh lắc đầu:

- Cho dù là không tới được Ba Ngạn Hạo Đặc thì cũng cách chẳng bao xa nữa. Cao đại ca, truyền lệnh của ta, toàn quân thay đổi tuyến đường, người ngựa đều không được nghỉ ngơi, ngược dòng men theo con suối này tiến lên, thêm nữa phái thám tử đi trước thăm dò đầu nguồn của nó.

Đã xác định được đường đi, dòng suối này chính là phương hướng dựa vào tốt nhất, hơn tám nghìn tướng sĩ quay đầu ngựa, theo dòng suối tiến tới. Đường đi cỏ cây rậm rạp, bùn đất chất đống, toàn là đường chưa có ai từng qua, mấp mô gian hiểm thế nào không nghĩ cũng biết. Thình thoảng lại có người ngựa bị lún vào bùn, chúng tướng sĩ đều đều đồng lòng cứu giúp, tiếng hét kinh hãi nối tiếp nhau, vang vọng trong rừng rậm nguyên thủy của Hạ Lan sơn.

Để đề phòng đi lệch phương hướng, Cao Tù cầm la bàn liên tục định vị, không ngờ suối nước này đúng như dự liệu của Lâm Văn Vinh chạy thẳng theo hướng Tây Bắc khiến lòng tin của mọi người tăng lên. Con đường phía trước tuy gian hiểm trùng trùng nhưng mọi người không hề sợ hãi.

Trong rừng rậm nguyên thủy sương mù đã dày, lại đi men theo dòng suối, bùn lại dính đầy mỗi bước chân làm ai cũng ướt đầm cả người, vô cùng khó chịu. Sau ngày đầu tiên đã bị tổn thất hai mươi thớt chiến mã lún vào bùn, rắn, rết, kiến, bọ cắn bị thương tới trăm chiến sĩ. Tới ngày thứ hai càng tệ hơn, có tới hai trăm người bị thương!

Đường đi đã khó, đi trong dãy Hạ Lan sơn không đầu không cuối này càng khó khăn hơn! Lâm Văn Vinh cảm khái vô cùng.

Cứ tiến tới như thế được hai ngày, dòng suối kia lại giống như không có điểm kết thúc, nhìn không thấy giới hạn. Mỗi ngày, trừ lúc ngủ ra thì toàn bộ thời gian là hành quân, Lâm Văn Vinh tính toán sơ qua, hai ngày nay phải đi được hơn ba trăm dặm nhưng vẫn không nhìn thấy hạ nguồn dòng suối. Nếu chẳng phải phương hướng chỉ trên la bàn không hề sai thì hẳn đã hoài nghi mình đi nhầm đường rồi.

- Hồ đại ca, thám tử phía trước vẫn không có tin tức báo về sao?

Lâm Văn Vinh liếm chiếc môi khô cong, cầm cành cây trong tay vào trong nước, thở hổn hển hỏi. Vì giữ sức, mấy ngày nay tất cả chiến sĩ đều chống gậy tiến lên. Hiện giờ đã là trưa ngày thứ ba nhưng con đường phía trước vẫn không có chút động tĩnh nào. Nhớ tới kỳ hạn mười ngày ước định với Từ Chỉ Tình, Lâm Văn Vinh lòng nóng như lửa đốt. Càng thấy khó chịu hơn là không biết tình hình phía Hạ Lan sơn ra sao, Đại Hoa đã triển khai đại chiến với Hồ nhân hay chưa, hẳn đều không biết. Cảm giác bị cô lập với cuộc sống này làm lòng người lo lắng bất an.

Hồ Bất Quy chùi mồ hôi trên mặt, gật đầu:

- Sáng sớm đã cử tên tiểu tử Lý Vũ Lăng kia đi rồi, nó mang theo một đội thám tử hai mươi người đi dò đường, không biết làm ăn thế nào mà giờ này còn chưa về?

- Lý Vũ Lăng?

Lâm Văn Vinh cả kinh:

- Thăng nhóc này sao cũng đi theo vậy? Hồ đại ca, huynh làm như thế là lạm dụng lao động trẻ em đó!

Việc chọn lựa tướng sĩ đều do Hồ Bất Quy làm, Lâm Văn Vinh căn bản không hỏi tới. Hai ngày nay lại bận rộn dò đường tiến lên, không biết rằng Lý Vũ Lăng cũng đi theo tới rừng rậm nguyên thủy của Hạ Lan sơn, nếu để Từ tiểu thư biết thì phải làm sao đây?

Hồ Bất Quy cười khổ:

- Tướng quân, tính cách của tên tiểu tử này ngài cũng biết đấy, ở trận chiến Ngũ Nguyên, nó theo sau thuộc hạ xung phong, một thương đâm hạ hai gã Hồ nhân mà vẫn chưa thấy đủ, còn không ngừng oán hận tướng quân không để nó vào thành Ngũ Nguyên. Lần này lại càng quấn chặt lấy thuộc hạ, ngay cả khi thuộc hạ đi nhà xí nó cũng ở phía sau luyện đao pháp. Tiếng đao cứ vù vù như muốn thổi bay của căn buồng, thuộc hạ còn dãi nổi không chịu? Thuộc hạ cũng bị ép tới chẳng còn cách nào mới mang nó theo. Tên tiểu tử này tuy nhỏ tuổi, nhưng mau lẹ lại có thừa, lĩnh đội thám tử đi dò đường cũng hợp với tính cách của nó.

Luyện đao ở ngoài nhà xí? Tên tiểu tử họ Lý này đúng là cái gì cũng làm được. Lâm Văn Vinh lắc đầu cười, nhớ tới lời dặn dò trước khi xuất phát của Lý Thái ở kinh thành, nhất định phải huấn luyện cho Lý Vũ Lăng. Không ngờ tên tiểu tử này giắc ngộ cao như thế, đã bắt đầu tự luyện chính mình rồi. Nhưng không biết sau khi Từ tiểu thư biết hành tung của Lý Vũ Lăng sẽ lo lắng thế nào.

Nói tới Từ Chỉ Tình liền nhớ tới cảnh nàng đứng trên đỉnh Hạ Lan sơn cất tiếng hát đưa tiễn, tình cảm chứa chan, mỗi âm thanh đó nam nhân chẳng ai chịu nổi. Con mẹ nó, Lâm Văn Vinh nghiêng rằng, lần này nếu như còn sống trở về, nhất định phải làm thịt Từ nha đầu. Lão tử lần này lãi lớn rồi, chẳng làm gì mà cũng có được lời như thế, cho dù nửa đêm nằm mơ cũng cười được rồi.

Hắn cười hắc hắc, đang mơ mộng tới tương lai tươi đẹp thì thấy đằng xa có một người vội vã chạy tới, nước dưới chân bắn lên làm ướt cả áo, hét không ra hơi:

- Tránh ra, mau tránh ra, ta có quân tình quan trọng bẩm báo.

- Là Lý tiểu tử.

Hồ Bất Quy kinh hãi, vội bước tới hai bước, kéo ống tay Lý Vũ Lăng:

- Tiểu Lý, Lâm tướng quân ở đây.

Lý Vũ Lăng chạy vội vã, quần áo toàn thân ướt đầm, khô giáp cũng bị cành cây làm cho xộc xệch, sắc mặt nhợt nhạt, nắm lấy Hồ Bất Quy thở phà phò.

Tên tiểu tử này bị cái gì dọa mà thành bộ dạng này? Lâm Văn Vinh vỗ vai hắn, cười nói:

- Không tệ không tệ, tiểu Lý tử, tư thế đệ chạy sắp đẹp bằng ta rồi. Đệ điều tra được quân tình ra, mau báo ra đi.

- Lâm đại ca.

Lý Vũ Lăng sau khi thở gấp mấy hơi, mở mắt ra nói:

- Phía trước có hồ, một hồ nước rất lớn.

- Hồ nước?

Lâm Văn Vinh bóp vai tiểu Lý tử, mừng rỡ như điên lớn tiếng hỏi:

- Hồ nước ở đâu?

Lực tay của hắn quá lớn, Lý Vũ Lăng bị hắn nắm nhảu nhó kêu đau, Lâm Văn Vinh vội thả hắn ra, mặt mày hớn hở nói:

- Xin lỗi, xin lỗi, là ta không chú ý. Đệ nói hồ nước kia ở đâu?

Lý Vũ Lăng xoa xoa bả vai, thở dài một hơi, đắc ý nói:

- Ngay ở phía trước, cách chúng ta hơn sáu mươi dặm, là do đệ chính mắt nhìn thấy... Lâm đại ca, lần này đã tính là đệ lập công lớn chưa? Khi đột kích Ba Ngạn Hạo Đặc không được quảng đệ qua một bên mà ngó đầu đấy.

Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Tên tiểu tử này, đệ giỏi lắm, làm rất tốt. Đợi tới khi cướp được nữ nhân của người Hồ sẽ cho đệ hai em trắng nõn.

- Hừ!

Lý Vũ Lăng xua tay, khinh thường hừ một tiếng làm Hồ Bất Quy há miệng cười hô hố.

- Có hồ nước... chắc không cách Ba Ngạn Hạo Đặc bao xa nữa rồi.

Lâm Văn Vinh lẩm bẩm, sự vui mừng khởi cần phải nói. Ánh mắt hắn quét qua, quát một tiếng vang trời:

- Truyền tướng lệnh của ta, toàn quân tăng tốc, hôm nay trước khi mặt trời lặn phải tới được nguồn của dòng suối.

Ghi chú:

1. Đọc tâm sự của TCT ở chương trước

2. Một loại gỗ quý

3. Cây Vân Sam: Là một dạng cây lá kim, được tìm thấy tại các khu vực ôn đới và Taiga ở Bắc bán cầu. Chúng là các cây gỗ lớn, cao tới 20-60 (đôi khi tới 95) m khi phát triển đầy đủ và có thể phân biệt bằng các cành mọc vòng xoắn và hình dáng dạng nón của nó. Các lá kim của chúng gắn đơn lẻ với cành thành một vòng xoắn, mỗi lá kim trên một cấu trúc nhỏ giống như cái móc.

4. Tiểu kiều = cầu nhỏ

474. Chương 472 : Gần Ngay Trước Mắt

Hồ nước này thật lớn, nằm giữa rừng rậm và ngọn Hạ Lan sơn cao chót vót, tựa như những mũi dao chĩa lên trời. Ngàn năm qua, do nước chảy cùng phù sa bồi đắp, tại ngọn núi đó hình thành một cái hẻm núi hùng vĩ, đá vụn nằm san sát tựa như rừng, cực kỳ khó đi. Khu sơn cốc này như một khung cảnh thiên nhiên thật thanh tịnh, đẹp đẽ, không dính bất kể một hạt bụi trần nào. Trên hồ nước trong suốt, từng cơn sóng dập dềnh, lẫn lẫn đuổi nhau chạy, phản chiếu bóng người, bóng cảnh.

Xa xa từ một vài nguồn suối nhỏ, nhiệt khí bốc lên tạo thành sương mù, khói mây bay luẩn quẩn xung quanh khiến cho nơi đây tựa như là nơi nổi tiên cảnh với nhân thế.

Nước từ khe núi chảy xuôi xuống hồ, vỗ lên đá tạo thành những thanh âm hài hòa, êm dịu, du dương. Nơi đây như một cái hồ nước của trời, như một thánh địa chưa có người nào đặt chân đến.

Lâm Văn Vinh uống một ngụm nước hồ, chỉ thấy một luồng nước âm ẩm luồn xuống cổ họng, hương thơm thoang thoảng bay vào mũi, tựa như hương vị sữa tươi từ bầu vú của mẹ, ngọt ngào dị thường.

- Lâm đại ca! Thế nào, có phải nơi này không?

Lý Vũ Lăng vỗ nước vào mặt, vừa lấy tay lau lau, vừa dương dương đắc ý, vênh vang cười nói.

- Đúng là nơi này.

Nhìn ra phía xa, chỉ thấy hồ nước xanh tuyền một màu da trời, rộng mênh mông. Lâm Văn Vinh cố kìm kích động trong lòng, nói tiếp:

- Chỉ có ở thượng nguồn Hạ Lan sơn mới có nước suối trong xanh như da trời. Nước từ đây chắc chắn sẽ chảy xuống các ruộng nương ở gần, khiến cho thảo nguyên trở nên thật phì nhiêu. Ta xác định, cứ điểm quan trọng của người Hồ chắc chắn nằm ở phía trước chúng ta.

Hồ Bất Quy hưng phấn vỗ tay nói:

- Vậy còn chờ cái gì nữa, chúng ta tối nay hành quân cấp tốc, một tiếng trống đi cả trăm dặm lộ trình, trực tiếp đánh giết tới tận Ba Ngạn Hạo Đặc.

- Không thể hành động lỗ mãng như thế được.

Lâm Văn Vinh lắc đầu, nghiêm chỉnh nói.

- Chúng ta đã đi hơn nửa đoạn đường, đến cái hồ nước rộng lớn chưa từng có bóng người qua như thế này, ngoại trừ nó nằm gần đỉnh núi ra, phía trước nhất định có chướng ngại thiên nhiên ngăn cách, vì vậy tới giờ mới chưa có ai tới đây cả.

Cao Từ gật đầu nói:

- Vậy lúc này chúng ta làm sao bây giờ? Tạm thời trú ở đây hay là tiếp tục tiến tới.

Từ Chỉ Tình cho bọn họ kỳ hạn mười ngày thì đã mất ba. Tính sơ qua, nếu hành quân cấp tốc ra thì ba ngày nữa có khi mới tới được Ba Ngạn Hạo Đặc. Rủi ra mà vòng vèo mất hơn mười ngày, cho dù có tập kích thành công thì cửa khẩu quan trọng ở Hạ Lan cũng bị công phá rồi. Lúc đó tám ngàn người bọn họ chẳng khác kẻ bị chặn đường lui, trở thành con thỏ khôn cùng bị đám người Đột Quyết hung mãnh săn lùng trên khắp thảo nguyên. Đại sa mạc lớn phía xa cũng sẽ trở thành mồ tròn thì hài của bọn họ mà thôi.

Thời gian quả không chờ đợi con người. Lâm Văn Vinh thở dài, cắn răng nói:

- Bây giờ không nên hạ trại vội, thừa lúc trời còn sáng, chúng ta hãy vượt qua hồ nước này, tiến thẳng 50 dặm về phía trước. Hồ đại ca, hãy bảo các huynh đệ lấy nước vào túi, khi đám chiến mã hồi phục sức lực, chúng ta nhanh chóng đi tiếp trước khi trời tối.

Hồ Bất Quy hiểu tâm ý của hắn, gật đầu bước đi. Nhìn ánh nắng chiều tàn loang loáng phản chiếu trên mặt nước, Lâm Văn Vinh hít thật sâu một cái, vung mạnh roi ngựa lên, dẫn đầu đoàn quân tiến về phía trước.

Cái hồ ở dưới chân Hạ Lan sơn này thực rất rộng lớn, bọn họ đi dọc theo ven hồ hơn một canh giờ mà vẫn chưa qua được hết. Càng đi tiếp càng cảm thấy đất ở dưới chân có vẻ xốp xốp, dễ lún. Do phù sa và nước bùn lắng đọng nhiều năm tạo thành, nên lớp đất đó càng lúc càng khó đi, không chỉ có chiến mã, ngay cả người có cật bước cũng thấy khó khăn.

Ai nấy đều cẩn thận dắt ngựa bước đi.

- Hồ đại ca, ở đây có cái gì đó không ổn.

Lâm Văn Vinh lau mồ hôi trên trán, tiến gần người Hồ Bất Quy, cẩn thận nhìn bốn phía một cái rồi khẽ nói. Trước mặt họ, Lý Vũ Lăng và một đội trinh sát đang dò đường.

- Có cái gì chứ?

Hồ Bất Quy nhỏ giọng hỏi.

- Yên ắng, quá yên ắng.

Lâm Văn Vinh nuốt nước miếng một cái, ánh mắt có chút lo lắng nhìn xung quanh một lượt đánh giá.

Lúc này Bọn họ đã đi gần hết bờ hồ, phía gần trước mặt là một khu rừng rậm nguyên thủy lâu đời. Lá cây, gỗ mục nằm ngổn ngang, chất từng đồng, tầng tầng lớp lớp đan chen, đè lên nhau. Ánh mặt trời xế chiều dần tắt khiến cho cánh rừng này như một nghĩa địa tĩnh lặng, ngoại trừ hơi thở của mình thì hầu như ai cũng không có nghe một động tĩnh gì vang tới cả.

Yên lặng, yên lặng một cách nguy hiểm, cả một mảnh rừng rậm như vậy mà không nghe được tiếng côn trùng nào, nhìn không thấy hoa thơm cỏ dại. Dưới ánh hoàng hôn, từ trong rừng lấp lóe một thứ ánh sáng quỷ dị, Hồ Bất Quy bắt giác lông tơ dựng đứng, theo phản ứng bản năng đưa tay ra kéo áo Cao Từ. Mấy người họ còn chưa kịp nói gì, chợt nghe phía trước vang lên hàng loạt tiếng hét thảm thiết:

- Thối lui, các huynh đệ mau lui lại. A a a a a ...

người Đột Quyết bình thường đi chăn gia súc thì cả nhà sẽ cùng đi, nhưng trong bộ lạc nhà ai lo nhà đấy, cách xếp lều lộn xộn hơn nhiều, tuyệt không chặt chẽ và rất có quy luật thế này.

Xem ra mang Hồ Bất Quy đi theo ra rất đúng, kinh nghiệm giao chiến nhiều năm với Hồ nhân của y có ích lợi cực lớn cho lần tập kích này, Lâm Văn Vinh ừm một tiếng nói:

- Nếu đã không phải là mục dân, vậy là kỵ binh Đột Quyết rồi.

Hồ Bất Quy háng giọng:

- Mặt tướng cũng cho rằng như vậy, nếu như không phải là kỵ binh Đột Quyết, bọn chúng mang theo nhiều chiến mã như vậy làm gì?

Nói tới chiến mã, Lâm Văn Vinh lập tức tỉnh ra, chiến mã của bọn họ trước khi qua núi đã để lại toàn bộ. Mà ở trên đại thảo nguyên xa lạ này, mất đi chiến mã chẳng khác gì tự chặt hai chân, khát khao chiến mã của hắn đang mạnh mẽ chưa từng có.

Ở trên bờ hồ đối diện có hơn ngàn vạn chiến mã đang yên tĩnh nghỉ ngơi, nhìn xa xa giống như một đám mây đen, khiến cho lòng Lâm Văn Vinh ngứa ngáy.

- Ấy da!

Lâm Văn Vinh thành linh vỗ tay:

- Ta hiểu rồi, những người Đột Quyết này đang đưa chiến mã tới Ba Ngạn Hạo Đặc. Nhưng lúc trời tối sẽ không có lợi khi di chuyển một lượng chiến mã lớn nên bọn chúng mới cắm trại ở đây, sáng ngày mai bọn chúng sẽ lên đường tới Ba Ngạn Hạo Đặc.

Kết hợp với vị trí chiến lược của Ba Ngạn Hạo Đặc, lời phỏng đoán này của Lâm Văn Vinh rất hợp tình hợp lý, Hồ Bất Quy gật đầu tán đồng.

Nói cách khác, Ba Ngạn Hạo đặc đã thật sự ở ngay trước mắt rồi! Tim Lâm Văn Vinh đập rộn lên, thềm nuốt nước bọt, ừm một tiếng:

- Hồ đại ca, huynh nói những chiến mã của người Đột Quyết đều thuần phục rồi sao? Chúng ta có thể cưỡi được không?

Lần trước ở Ngũ Nguyên, vì trong thời gian ngắn khó thuần phục nên năm ngàn chiến mã của Đột Quyết đã bị hấn cho chém rụng đầu, vì vậy lần này mới có nghi vấn như thế.

Hồ Bất Quy hiểu ý của hắn, gật đầu nói:

- Những con ngựa này là do Hồ nhân vừa đưa tới từ mã trường, hiện giờ còn chưa nhận chủ, chỉ tới khi đưa tới tay kỵ binh Đột Quyết và thêm sự huấn luyện mới có thể hợp nhất với người. Lần trước những con bị chém ở Ngũ Nguyên chính là những con đã được huấn luyện thành thực.

- Ý huynh nói là, trong giai đoạn này, trong mắt những con ngựa Đột Quyết, chúng ta và người Đột Quyết đều như nhau? Những con ngựa này đưa cho ai cưỡi cũng được?

Trong mắt Lâm Văn Vinh lóe lên tinh quang.

Hồ Bất Quy gật đầu:

- Đúng, chính là như thế! Ở giai đoạn này, ngựa Đột Quyết không phân biệt Hồ nhân hay người Hoa. Nếu như ta huấn luyện chúng tốt thì những con chiến mã Đột Quyết này trung thành với chúng ta cũng chẳng khó.

Cao Tù ở bên cạnh, nghe hai người nói thế thì cười lớn:

- Con bà nó, những con ngựa Đột Quyết này thần tuấn như thế, ta còn cho rằng bọn nó sẽ không phản bội quốc gia chứ. Nói nửa ngày trời, hóa ra bọn chúng cũng có cái tính như ngựa của Đại Hoa ta! Con mẹ nó, đúng là mã gian!

Mấy người cười rộ lên, xóa đi những mệt nhọc của mấy ngày trước. Lâm Văn Vinh nhìn chăm chú vào hồ nước đối diện, suy nghĩ hồi lâu, chợt mở miệng nói:

- Hồ đại ca, với kinh nghiệm của huynh mà xét đoán, nếu như muốn giải quyết những Hồ nhân đối diện, đại khái cần thời gian bao lâu? Ta muốn không để sót một tên nào.

Hồ Bất Quy cười đầy tự tin:

- Người Đột Quyết à! Chúng kết thành đội mới đáng sợ chứ mấy trăm tên nhỏ nhoi này chẳng thấm vào đâu. Chỉ cần làm cho bọn chúng rụng đầu vào trong lều, không cho bọn chúng cười ngửa bỏ chạy thì sẽ đối phó dễ như trở bàn tay thôi, tính ra không thể quá nửa canh giờ.

Cao Tù đã theo Lâm Văn Vinh một thời gian dài, càng lúc càng hiểu thói quen của hắn, tức thì hớn hở nói:

- Lâm huynh đệ, phải chăng là muốn thịt bọn thổ non ở đằng trước? Chơi nữ nhân của bọn chúng? Cướp chiến mã của bọn chúng? Cái ngày lão Cao ta trông đợi cuối cùng cũng đã tới, cướp bóc trong hang ổ của Hồ nhân, con bà nó! Nói ra cũng chẳng ai tin đâu... ha ha ...

Bệnh hoang tưởng của lão Cao đúng là không nhẹ. Lâm Văn Vinh vỗ bả vai hắn:

- Cao đại ca, lần này sợ là phải làm huynh thất vọng rồi. Đệ không những không cướp chiến mã mà còn ngược lại, đệ muốn tặng chiến mã!

Tặng chiến mã? Cao Tù ngẩn ra. Tức thời còn chưa hiểu ra ý của Lâm huynh đệ.

Hồ Bất Quy đã có kinh nghiệm dày dặn, hơi ngẩn người nhưng cũng hiểu ra điểm mấu chốt, vui mừng nói:

- Tặng chiến mã? Hay! Quá hay! Lần này đảm bảo làm Hồ nhân bất ngờ.

Thấy Cao Tù vẫn còn đang đắn đo, Hồ Bất Quy nói nhỏ bên tai hắn vài câu. Lão Cao giật mình hiểu ra, giơ ngón tay cái lên khen:

- Lâm huynh đệ, người đúng là diệu kế vô cùng, dùng binh như thần, lần này người Đột Quyết thực có nuốt cũng không trôi.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc không nói gì. Hồ Bất Quy như nghĩ ra chuyện gì đó, nhú mày hỏi:

- Lâm tướng quân kế này đúng là thượng hạng, nhưng trước tiên phải giải quyết đám Hồ nhân đối diện, hơn nữa không để thoát tên nào, điều này cần phí chút suy nghĩ.

Lâm Văn Vinh cũng lo lắng ở điểm này. Hắn gật đầu than:

- Hồ đại ca nói không sai, những người này nếu chạy thoát một tên thì phí sạch cả công lao. Làm sao để có thể tiêu diệt toàn bộ bọn chúng trong một thời gian ngắn, đó là vấn đề khó khăn nhất.

Hai người bọn họ cau mày trầm tư, Cao Tù nhìn hồ nước đối diện doanh trường của Hồ nhân, đột nhiên hỏi:

- Lão Hồ, bọn Đột Quyết này có biết bơi không?

Câu hỏi chẳng có đầu đuôi này làm Hồ Bất Quy ngẩn ra. Hắn cười đáp:

- Hồ nhân một năm bốn mùa đều không tắm rửa, sợ nhất là nước. Cao huynh đệ, người có cao chiêu gì vậy?

- Cao chiêu à, còn chưa đáng nói đâu.

Cao Tù cười hắc hắc, từ trong lòng ngực lấy ra một gói giấy lớn. Vuốt ve một cách đầy yêu thích, mặt cười đậm đặc:

- ... nhớ tới thủ đoạn trước đây Lâm huynh đệ dùng, đúng là làm chấn động đất trời, tinh diệu vô cùng.

476. Chương 473: Kỳ Dục Và Lỗ Binh.

- Ôi chao, Cao đại ca, không ngờ huynh mang cả những bảo bối này theo. Tiểu đệ bội phục vô cùng.

- Đương nhiên phải thế rồi.

Cao Tù nói hùng hồn:

- Những bảo bối này thật đúng là thuốc tốt cần có khi rời nhà hành tẩu giang hồ. Khẳng định là Lâm huynh đệ mang theo bên người cũng không ít hơn ta đâu, hắc hắc!

Lâm Văn Vinh mặt mày hơn hớn, tự móc ra một gói giấy, đúng là so với thứ trên tay Cao Tù còn to hơn rất nhiều:

- Hở then, hở then, không ngờ bị Cao đại ca bóc trần tại chỗ. Huynh cũng biết đấy, đệ toàn phải dựa vào nó để đối phó với các lão bà trong nhà. Khi hành tẩu giang hồ, đệ có thể vẫn đứng sừng sững, trừ một thân công phu tuyệt thế ra, công lao lớn nhất chính là nó. Ôi, thứ tốt như vậy thật không nở dùng!

Hai người đều cười gian hiểm khiến Hồ Bất Quy ngơ ngẩn, hẩn nhìn chăm chú vào gói giấy hồi lâu, tỏ vẻ không hiểu rồi hỏi:

- Cao huynh đệ, đây rốt cuộc là thứ gì mà người coi nó như bảo bối vậy?

- Đương nhiên là bảo bối rồi! Lão Hồ người đừng nên xem thường gói giấy này, nó chính là sủng vật của các thiếu hiệp, ác mộng của các hiệp nữ, là bảo bối ngàn vàng khó mua đấy!

Cao Tù vẽ mặt nghiêm túc, chậm rãi mở gói giấy ra, bên trong lại là mấy chục gói nhỏ:

- Nhìn thấy chưa, cái này gọi là “Đại Phật Côn”, cái này gọi là “Quan Âm Thoát Y Sam”, còn có cái này là Mông Hãn dược thượng hạng. Đều là hàng thật giá thật, phân lượng đầy đủ. Ở kinh thành, nếu không có người quen trong cửa hiệu tốt thì người không mua nổi đâu.

Hồ Bất Quy nghe được thì mồ hôi đầm đìa, nhìn Lâm Văn Vinh hỏi:

- Tướng quân, thứ ở trong tay ngài chẳng lẽ cũng là dâm dược?

- Coi Hồ đại ca nói kìa, huynh còn không biết ta là người thế nào sao? Mua dâm dược ư, đó là là việc chỉ những kẻ hèn kém mới làm.

Lâm Văn Vinh mặt nghiêm trang nói:

- Thứ ở trong tay ta chính là tình thú trong khuê phòng để những người nghiêm túc dùng. Huynh nhìn cái này, nó gọi là Đại Lực Kim Cương hoàn... tên nghe nghiêm túc như vậy kìa mà. Có cùng nguồn gốc với Đại Lực Kim Cương chỉ đấy! Một viên nho nhỏ thế này thôi mà tác dụng đã đủ ngang với hai túi trên tay Cao đại ca đây, mỗi đêm chỉ cần dùng một chút, hiệu quả vừa cao, lại được lâu nữa, tất cả phiền não được giải quyết. Còn có cái này, gọi là “Hoan Lạc Liệt Phụ ngâm”, mặc dù cái tên có hơi thô bỉ một chút nhưng tác dụng càng kinh khủng hơn. Ăn nó rồi, mặc kệ là liệt phụ hay trinh nữ, cho dù người là ngựa hoang sói cái cũng sẽ trở về với tự nhiên, mỗi đêm đều ca hát hoan lạc. Hai thứ này không biết mang tới lạc thú cùng niềm tin cho bao nhiêu hảo hán, so với chúng thì mấy thứ Mông Hãn dược, Tả Hãn dược gì gì đó còn lại... á, ta không tiện giới thiệu cho huynh.

Xem ra những thứ dâm dược này của Lâm đại nhân so với đồ của lão Cao còn lợi hại hơn, Hồ Bất Quy mồ hôi như tắm, hồi lâu sau mới thận trọng hỏi:

- Tướng quân, Cao huynh đệ, các người muốn dùng những thứ thuốc thần kỳ trong tay đi đối phó với Hồ nhân?

Lâm Văn Vinh gật đầu thờ dai:

- Ta cũng đâu có muốn chứ, thứ đồ tốt như vậy, ta còn chưa kịp tìm mấy vị thiên kim tiểu thư, hoàng hoa khuê nữ dùng thử mà đã làm lợi cho Hồ nhân rồi, đúng là đáng ghét. Nhưng vì an uy quốc gia của Đại Hoa ta, ngay cả tính mạng trong trắng này ta còn chẳng để ý, nói chi tới chút thuốc. Mặc kệ là Mông Hãn dược hay Tả Hãn dược, cứ cho Hồ nhân thưởng thức toàn bộ, để bọn chúng biết sự lợi hại của Đại Hoa ta.

Lâm tướng quân ngón từ nghiêm chỉnh, chính khí ngời ngời, hào khí ngút trời làm Hồ Bất Quy đầy kính phục, hẩn do dự hồi lâu, cuối cùng mở miệng nói:

- Tướng quân vì Đại Hoa ta mà hi sinh như vậy thật đáng kính nể. Những những thứ này tuy là thuốc tốt, song phải dùng như thế nào? Chúng ta làm sao để quân lính trong doanh trại của người Đột Quyết sử dụng mà thần không biết quỷ không hay, không để bọn chúng phát giác chứ?

Thấy Cao Tù cười vô cùng đậm dặt như sớm đã có tính toán, Lâm Văn Vinh nói:

- Cao đại ca, hay là để huynh tới giải thích cớ nang diệu kể đi.

Không ngờ lão Cao ta cũng có một ngày làm quân sư, Cao Tù hưng phấn tới mức mặt đỏ bừng, chùi vào mặt hồ rộng đằng xa, cười hắc hắc nói:

- Muốn tiếp cận Hồ nhân một cách vô thanh vô tức? Đơn giản thôi, đây chẳng phải là một con đường thiên nhiên đó sao?

Hồ Bất Quy nhìn hồ nước như nối liền với trời xanh, liền choàng tỉnh:

- Cao huynh đệ, ý của người là chúng ta bơi tới?

Cao Tù làm ra vẻ gật đầu:

- Huynh đệ trong quân của chúng ta, rất nhiều người đều đến từ Vi Sơn hồ và vùng Giang Chiết, nhiều người giỏi thủy tính. Có thể chọn tám trăm tới hơn một ngàn người, ẩn trong nước rồi lặng lẽ bơi tới bên doanh trại của Hồ nhân. Sau đó lại chọn những người nhanh nhẹn giỏi giang lên vào doanh trại của bọn chúng, cho Mông Hãn được, xuân được tất cả đổ hết vào thức ăn của bọn chúng. Hắc hắc, uống phải Mông Hãn được còn may, chứ chẳng may phải cái số chó, uống phải xuân được... lão Hồ ngươi hẳn là cũng biết thế nào chứ, nơi này không có nữ nhân, tới lúc đó người Đột Quyết sẽ háo như điên, mặc kệ có biết bơi hay không, đều sẽ nhảy vào hồ. Huynh đệ dưới hồ của chúng ta, có thể hưởng thành quả có sẵn rồi! Tới thời cơ chín muồi, tám ngàn huynh đệ nổi trống xông lên, toàn quân giết tới, vậy Hồ nhân chẳng phải sẽ được giải quyết triệt để sao?

Quả nhiên là ác độc, Hồ Bất Quy hít một hơi khí lạnh, trong quân của người Hồ không có nữ nhân, mấy trăm người đồng thời trúng xuân được, như vậy sẽ thành cảnh tượng gì đây? Chỉ nghĩ thôi đã thấy đáng trông đợi rồi!

Kế này của Cao Tù nghe qua tuy buồn cười nhưng không phải là phóng tên không có đích. Lợi nước lên vào, âm thầm hạ độc, từ xưa tới nay chiến dịch như vậy không biết có bao nhiêu rồi, lão Cao chỉ là khôn khéo học theo rồi áp dụng mà thôi.

- Vậy cứ quyết định thế đi.

Lâm Văn Vinh hắc một tiếng:

- Hồ đại ca lập tức đi chọn các huynh đệ giỏi thủy tính. Còn về người lên vào bỏ thuốc cần phải linh hoạt, trí dũng song toàn, một việc không phiền hai người, cứ mời Cao đại ca tự mình ra tay, dù sao kinh nghiệm dùng thuốc của huynh đã được thực nghiệm qua trên người rất nhiều nữ hiệp rồi.

- Lâm huynh đệ nói đi đâu thế?

Cao Tù cười ngượng ngập:

- Ta thường lấy đức phục người, tình cảm là chính, thuốc chỉ là phụ thôi.

Da mặt của lão Cao này sắp bằng được ta rồi, Lâm Văn Vinh cười phá lên, khoái trá vỗ vai hắn.

Hồ Bất Quy trầm tư thật lâu rồi lắc đầu:

- Hầy, có chỗ hở! Cao huynh đệ, kế sách của người chỉ sợ sẽ thất bại.

- Vì sao?

Cao Tù tức thì trở nên khẩn trương, khó khăn lắm mới nghĩ ra được kế, đừng có bị người ta phủ quyết dễ dàng, nếu không cái mặt thót này còn đặt vào đâu nữa.

- Cao huynh đệ, kế dùng thuốc này rất tốt...

Hồ Bất Quy nhìn cười nói:

- ...nếu trong trại của Hồ nhân không có gái, vậy thì đại sự có thể thành. Nhưng ta đột nhiên nhớ tới một chuyện, chỉ sợ sẽ làm hỏng kế của người... ở đó không có nữ nhân, nhưng ngựa cái lại có mấy nghìn thốt đó!

Lão Hồ đúng là cầm thú, không lên tiếng thì thôi, cất tiếng một cái là oanh động. Ba người đưa mắt nhìn nhau, trầm mặc một lát rồi phá ra cười như điên dại.

Ánh trăng khuyết trên trời đêm bị mấy đám mây đen che khuất, ánh bạc mờ ảo chiếu khắp thảo nguyên đại mạc, lạnh lẽo vô cùng. Trước cửa lều của người Đột Quyết đã đốt lửa lên, mấy cái nồi lớn bốc khói nghi ngút, cũng không biết là đang ninh cái gì, hương thơm thoang thoang tràn khắp thảo nguyên.

Mấy trăm khuôn mặt đen xì chậm rãi di động trong hồ nước giống như những cành củi khô nổi lềnh bềnh, không thể nhìn rõ. Được thượng thiên giúp đỡ, đêm nay trên thảo nguyên gió thổi từ nam qua bắc, bớt cho các tướng sĩ rất nhiều sức lực. Trên mặt hồ lạnh như băng nhưng ở dưới nước lại ấm áp, mấy trăm người bơi gần nửa canh giờ mà cũng chỉ hơi mệt.

- Lâm đại ca, danh hiệu của huynh đúng là “hổ lớn trên đất bằng, rồng nhỏ trong nước sâu” sao?

Thấy Lâm tướng quân bơi rất ung dung, khi thì như chó chạy lúc thì ngựa mặt lên, lúc lại như bướm vờn, từng đám bọt nước trượt qua người hắn, Lý Vũ Lăng cố gắng lắm mới miễn cưỡng theo kịp hắn, thở gấp từng hơi lớn.

Lâm Văn Vinh gật đầu:

- Còn giả được sao? Mọi người đều biết ta chưa từng nói dối. Ấy, tiểu Lý tử, đệ học bơi của ai vậy, y như là chó chạy thề?

Cái này thật chẳng phải khen ngợi gì, Lý Vũ Lăng tuy nhỏ tuổi nhưng thủy tính đã không tầm thường, có thể theo sau Lâm Văn Vinh, không có công phu thật sự không thể làm được. Chẳng trách trước khi xuất phát hẳn liệu cái mạng nhỏ cũng muốn chui vào đội ngũ vượt sông. Ngược lại, Cao Tù trước khi xuống nước thì hùng hùng hổ hổ, không ngờ lại khiến Lâm Văn Vinh nhìn trố mắt. Lão Cao xuống nước giẫy như chó, thật thảm không chịu được, mông thiếu chút nữa chọc lên trời. May mà võ công hắn cao cường, tư thế tuy bất nhã nhưng cũng không bị rút khỏi đội.

Chưa từng nói dối? Ta nhỏ vào! Lý Vũ Lăng lờ đi câu phía sau của hắn, cười hắc hắc:

- Chỉ là bơi thôi mà, khi ở kinh thành không ai có thể vượt qua đệ. Có sông lớn hồ nhỏ nào ở trong kinh thành mà đệ chưa từng bơi qua? Rằm tháng riêng năm này khi huynh tiến kinh thấy đệ, thì đệ vừa mới bơi xong đó.

Bốc phét, tiểu tử nhà ngươi bơi vào mùa đông à? Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, lắc đầu không thèm để ý.

- Đúng rồi Lâm đại ca, còn nhớ hoa đăng mà huynh nhìn thấy trên sông vào nguyên tiêu không?

Lý Vũ Lăng nhìn hắn đầy thần bí:

- Hắc hắc, huynh có biết là ai thả nó không?

Vừa nhắc tới làm Lâm Văn Vinh nhớ lại, vị tiểu thư nhà nào để thơ trên đèn nữ thần, tới nay vẫn còn chưa biết.

- Sao? Chẳng lẽ đệ biết à?

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên hỏi.

- Nghe đệ nói này Lâm đại ca, sao huynh lại ngốc như vậy?

Lý Vũ Lăng cười hắc hắc:

- Huynh không thử nghĩ xem, trong kinh có được mấy người tài tình, khéo tay như thế?

- Là Từ tiểu thư!

Lâm Văn Vinh giật mình hiểu ra. Trong lòng nổi lên cảm giác kỳ quái, hóa ra ngày đầu tiên ta tới kinh thành đã nhìn thấy hoa đăng của Từ Chỉ Tình, chỉ là ta mù mờ không biết mà thôi. Chuyện trong cõi đời thật là kỳ diệu.

Lý Vũ Lăng nói tiếp:

- Còn có điều khiến huynh kinh ngạc hơn. Đệ nói cho huynh biết nhé, khi huynh móc cái đèn đó lên, Từ cô cô ở trong đám người đã nhìn thấy, và ghi nhớ khuôn mặt của huynh...

- Cái gì?

Lâm Văn Vinh há hốc mồm không ngậm lại nổi, thiếu chút nữa thì sặc nước:

- Nói như vậy thì Từ tiểu thư đã biết ta từ trước rồi? Ai dà, việc trốn mưa trong Ngọa Phật tự chẳng lẽ là nàng sắp đặt? Hóa ra là nàng ta nhìn trộm ta, đáng ghét là lại còn bắt ta...

Lý Vũ Lăng cười hì hì:

- Điều này thì đệ không biết, đợi khi nào huynh trở về thì đi hỏi Từ cô cô nhé.

Hóa ra là nha đầu này có âm mưu lớn, lại còn giấu ta quá lâu. Nhớ tới khuôn mặt đầm lệ của Từ tiểu thư trước khi lên đường, Lâm Văn Vinh thấy lòng ảm áp.

- Chú ý, giảm bớt tốc độ.

Chỉ còn cách bên bờ không tới trăm trượng nữa. Lều trại và đồng lửa của người Đột Quyết đều đã có thể thấy rõ ràng, loáng thoáng thấy mấy tên lính đi lại. Lâm Văn Vinh tâm trạng mơ màng, nhỏ giọng truyền lệnh ra đằng sau.

Mấy trăm người liền ngừng bơi, dựa theo sức gió từ từ di chuyển về phía trước. Càng lúc càng tới gần lều trại của Hồ nhân. Tình hình trong trại cuối cùng đã nhìn rõ ràng, người Đột Quyết hiển nhiên nằm mơ cũng không ngờ tới lính Đại Hoa sẽ xuất hiện, từ bên bờ hồ này tiến đến. Lều của bọn chúng dựng ngay bên hồ, ba mặt khác đều có lính canh qua lại tuần tra, chỉ duy nhất phía dựa vào hồ này là buông lỏng nhất, gần như chỉ phái một người để ý.

Cách bờ hồ không xa có mấy đồng lửa bùng bùng, dùng que lớn bắc nồi, hương thơm tỏa khắp, chẳng biết là đang nấu cái gì. Xa hơn nữa, là chuồng ngựa tạm thời dùng gỗ lớn dựng nên, mấy vạn thốt ngựa lớn Đột Quyết chạy vòng bên trong. Một trăm người đảo quanh đám chiến mã, hình như là đang đếm số lượng.

Tiến dần tới gần, ánh lửa chiếu đỏ cả một mảng hồ, có thể thấy rõ khuôn mặt của đám lính qua lại tuần tra bên hồ.

- Im lặng!

Lâm Văn Vinh xua tay, nín thở, mấy trăm người trong nước lập tức ngừng di động.

Lý Vũ Lăng bơi đến bên cạnh hắn, nhỏ giọng nói:

- Lâm đại ca, đệ đếm rồi, tổng cộng có hơn năm trăm Hồ nhân, không tới sáu trăm.

Con số này về cơ bản giống với khảo sát của Lâm Văn Vinh, hắn gật gù đầu, kéo Cao Tù hỏi:

- Cao đại ca, có nhìn thấy tên lính canh đang đi lại kia không? Chúng ta hiện giờ chỉ cách hắn chừng năm mươi thước, muốn giải quyết hắn không một tiếng động, huynh nắm chắc mấy phần?

- Mười phần!

Cao Tù đáp đầy tự tin.

- Được!

Lâm Văn Vinh khề hô một tiếng:

- Lý Vũ Lăng, người dẫn hai huynh đệ giỏi thủy tính theo yểm hộ Cao đại ca. Nhớ kỹ, tuyệt đối không được để lính canh phát giác.

Hồ nhân đã ở ngay trước mắt rồi, chuyện kích thích như vậy chưa bao giờ được làm, Lý Vũ Lăng hưng phấn đáp lời, tìm hai binh sĩ thủy tính tốt rồi kéo Cao Tù từ từ lặn xuống.

Tên lính canh Đột Quyết kia đang ngồi trên một tảng đá, tay cầm một miếng thịt lớn nhồm nhoàm nhai nuốt. Hắn nằm mơ cũng chẳng ngờ ngay dưới mí mắt mình lại có kỳ binh Đại Hoa ẩn núp.

Ba mươi trượng, hai mươi trượng, mười trượng, thấy đám Lý Vũ Lăng từng bước tới gần, tất cả mọi người đều bất giác nín thở. Lâm Văn Vinh miết chặt nắm đấm, nhìn khúc tre đang bơi tới, trái tim đập nhanh dần.

Cái đầu của Lý Vũ Lăng từ từ nhô lên đầu tiên, giống như một cái hồ lô trôi bập bênh. Khi hắn đang muốn di động thì xảy ra đột biến, tên lính canh Đột Quyết đột nhiên đứng lên, đảo mắt về phía mặt hồ.

Bị phát hiện rồi sao? Trên đầu Lâm Văn Vinh mồ hôi tuôn đầm đìa, nắm chặt đao, chuẩn bị vừa chiến đấu vừa bỏ chạy, tiếng bước chân nặng nề như nện vào trong lòng mỗi người. Tất cả tướng sĩ tim như nghẹn tới cổ họng, nắm chặt đao ở dưới nước, chuẩn bị chiến đấu bất kỳ lúc nào.

Cái đầu của Lý Vũ Lăng vừa chìm vào nước, tên Đột Quyết kia liền bước tới, cởi quần ra, tiếng nước xè xè ập vào mặt.

Con mẹ nó, Lâm Văn Vinh thở phào, vừa bực mình lại buồn cười.

Đồ súc vật man rợ, đạo đức bại hoại, không có lương tâm, Lâm Văn Vinh đem tất cả những từ ngữ ác độc trong lòng nghĩ ra tặng cho tên Đột Quyết kia, nhưng thế nào cũng không làm lắng lửa giận xuống được. Quá mất thẩm mỹ rồi, lại tè bậy lên mặt hồ trong xanh thế này, phá hỏng khung cảnh không nói, lại còn coi lão tử là cái nhà vệ sinh, việc này mà còn nhin được thì còn việc gì không nhin được nữa.

Hồ Bất Quy nghiêng răng cắn hận:

- Con mẹ nó, cái thứ đồ chơi nhỏ như vậy mà cũng dám bày ra trước mặt lão tử à? Đợi lát nữa ta bảo lão Cao cắt trứng của hắn.

Tên Đột Quyết kia sau khi tè xong, thở một hơi thoải mái rồi quay lại cầm lấy miếng thịt dê tiếp tục ăn.

Đồ không biết vệ sinh, Lâm Văn Vinh tức giận chửi, Cao Tù ở phía trước đã không còn nhin nổi nữa, y từ từ nổi lên mặt nước, nhắm chuẩn vị trí của tên Đột Quyết. Ào một tiếng, thân hình hắn như một đại ngư vọt ra mặt nước, nhanh chóng tiếp cận tên lính canh như làn gió, bổ mạnh một chưởng vào ngay gáy của hắn.

Tên lính không kịp kêu tiếng nào gục ngay xuống, Lý Vũ Lăng và hai huynh đệ ở phía trước nhanh chóng nhảy lên mặt nước, nấp sau tảng đá lớn.

Pha hành động này vừa nhanh nhẹn lại gọn gàng, phần lớn Hồ nhân đều tập trung tinh thần đếm rõ số chiến mã, bọn chúng yên tâm nhất là phía mặt hồ này, chỉ sắp đặt cảnh giới ở mấy phương hướng khác, nào nghĩ tới trên hồ vốn an toàn nhất lại xảy ra biến cố.

Trừ tiếng đếm số chiến mã của Hồ nhân ở đằng xa thì không nghe thấy tiếng gì khác thường nữa. Cao Tù lấy y phục của tên lính canh kia mặc bừa lên người. Thân thể hắn khô vĩ, mặt có râu quái nón, lại lấy mũ lông ở dưới đất đội vào, sau đó kéo xup xuống, nhìn từ xa giống y hệt một người Đột Quyết.

Cao Tù thuận lợi lên bờ, xem như lấy được công đầu, mấy trăm người trong nước lặng lẽ bơi tới gần bờ.

Lão Cao đứng lên, hung hăng dẫm lên miếng thịt dê mà tên lính kia ăn còn sót lại. Thấy chưa đủ, lại còn nhổ lên vài bãi nước bọt, sau đó nhặt khối thịt lên, rảo bước tới phía mấy cái nồi đang bốc khói nghi ngút.

- Mông Trát! Rhảo lập do nê kỷ ti nhĩ lục khản giai!x

Tên Hồ nhân ở phía xa thấy Cao Tù loạng choạng đi đến chiếc nồi, liền cười lên tiếng gọi.

Lão Cao không biết nói tiếng Đột Quyết, Lâm Văn Vinh trở nên khẩn trương, vội hỏi Hồ Bất Quy:

- Hồ đại ca, tên Đột Quyết kia kêu cái gì vậy?

Hồ Bất Quy giao chiến với Hồ nhân nhiều năm, đã thành thục tiếng Đột Quyết, trả lời:

- Hắn hỏi “Mông Trát, chân dê và nữ nhân của người cái nào ngon hơn?”

-Trung tạp mạ mục ni thảo thủ!

Đúng lúc Lâm Văn Vinh lo lắng thì Cao Tù lớn tiếng đáp, hắn kêu cái gì Lâm Văn Vinh không biết. Nhưng những Hồ nhân ở đằng xa lại cười rộ lên, ngay cả Hồ Bất Quý cũng mừng tới lác mắt khen:

- Không tệ, câu Đột Quyết này của Cao huynh đệ luyện rất thành thực.

Lâm Văn Vinh há hốc mồm:

- Hồ đại ca, lão Cao nói chính là tiếng Đột Quyết à?

Hồ Bất Quy gật đầu:

- Mấy ngày nay Cao huynh đệ theo mặt tướng học một câu này, y luyện thành thạo như Hồ nhân rồi.

Hóa ra là lão Cao hiểu học như vậy, Lâm Văn Vinh lấy làm lạ:

- Câu đó nghĩa là gì?

- Cái này, không dễ phiên dịch lắm.

Hồ Bất Quy mặt có chút lung túng, nhỏ giọng nói:

- Là ân cần hỏi thăm mẫu thân của Hồ nhân.

Lâm Văn Vinh cười phá lên.

Trong lúc bọn hắn còn đang nói chuyện thì Cao Tù đã đi tới bên chiếc nồi lớn, bỏ cả miếng thịt lẫn thuốc vào trong nồi, dùng kinh lực khuấy lên, nghênh ngang lượn quanh mấy vòng rồi mới chậm rãi trở về vị trí canh gác.

Phía bên kia mấy tên Đột Quyết đếm chiến mã xong, từng đám lần lượt trở về bên đồng lửa, lấy thịt ở trong nồi ngoạm từng miếng lớn, có tên còn lôi túi rượu ra, hơi rượu nồng nặc tràn khắp cả doanh trại. Mấy trăm nhân mã cứ vô tư ăn uống nhồm nhoàm, Cao Tù nhìn thấy thì mừng rỡ, vội đưa tay ra dấu với Lâm Văn Vinh.

Người Đột Quyết nốc rượu tới nửa canh giờ mới dần dần tản đi, Lâm Văn Vinh đợi tin tức tới mất kiên nhẫn, sao còn chưa thấy động tĩnh gì? Thuốc tốt như thế chẳng lẽ là hết hạn sử dụng rồi? Biết thế ta thử công hiệu của nó trước.

Đang đợi tới sốt cả ruột, một người Đột Quyết từ trong chiếc lều gần bên hồ chạy ào ra, râu mép vênh lên, khuôn mặt đỏ bừng, kêu gào ầm ỹ, dùng sức cào cấu lên ngực, ngay cả Cao Tù cũng giật bắn mình.

Hồ nhân kia nhìn thấy Cao Tù, cũng mặc kệ hắn là đực hay là cái nhào ngay tới, đè Cao Tù lên mặt đất, lấy mặt xoa loạn cả lên. Hồ nhân này sức mạnh rất lớn, Cao Tù mặt đã trắng bệnh, đá văng hẳn ra, kêu ô a mấy tiếng, chỉ về phái hồ:

- Nước, nước, ở kia có...!

Người Đột Quyết kia đầu óc đã u mê, sớm đã chẳng còn nhận ra nổi tiếng Hoa hay tiếng Hồ, nhìn thấy hồ nước rộng trước mắt liền ào một tiếng nhào xuống.

Cao Tù còn chưa kịp thở ra đã thấy trong chiếc lều đằng sau liên tiếp nhào ra mấy chục Hồ nhân, tên nào tên nấy hai mặt đỏ rực, như điên như cuồng, thấy người là vớ lấy.

- Mẹ ơi!

Hóa ra một đám người ăn xuân được có hậu quả thế này, lão Cao sợ tai hai chân nhũn cả ra, vội lao ùm xuống nước.

Nước có thể hạ hỏa, mấy Hồ nhân còn chút tỉnh táo thấy động tác của Cao Tù tức thì tỉnh ra, cuống cuống theo hắn nhảy vào hồ nước. Hồ nhân ở đằng sau thấy sao học vậy, nhất thời mấy trăm người liên tiếp ùm ùm nhảy loạn vào trong hồ.

- Ài, dùng thứ thuộc này, đúng là quá bất nhân.

Lâm Văn Vinh lắc đầu, tám trăm dũng sĩ như giao long, đem đám lính Đột Quyết đè xuống dưới nước.

- Dữ na hóa đại quỷ lai đồ!

Trong túp lều ở chính giữa chột có một người Đột Quyết to khỏe lao ra, mã đao trong tay vung lên, lớn tiếng kêu gào.

Hồ Bất Quy phiên dịch:

- Tên này giống như là đầu lĩnh. Hắn nói, kỵ binh Đại Hoa tập kích!

Lâm Văn Vinh cười ha hả, thỉnh lĩnh từ dưới nước lao lên, xông lên đầu tiên kêu lớn:

- Lão tử không phải là kỵ binh, lão tử là lính trần. Các huynh đệ, cho người Đột Quyết thấy sự mạnh mẽ của chúng ta... xông lên!

477. Chương 474: Quá Không Có Cốt Khí

Mấy trăm quân sĩ nấp đằng sau hắn ào ào nhảy lên mặt nước, thân trên để trần, giơ cao chiến đao, tinh thần ai ai cũng phấn chấn, giết vào doanh trại địch như một trận gió.

Hai quân vừa thấy mặt nhau, tiếng đao kiếm leng keng chạm nhau vang lên bên tai không ngớt. Cao Tù và Lý Vũ Lăng xông lên đầu tiên, hai người vung đao chém xuống, xẹt xẹt chém liên mấy tên Đột Quyết, máu tươi tung tóe, sát khí đằng đằng.

Hồ nhân trong doanh vốn chỉ có năm sáu trăm người, trong đó còn có hơn nửa là ăn phải thuốc mê, thuốc nhuận tràng và xuân dược, thần trí nửa tỉnh nửa mê, sức chiến đấu chẳng được nổi ba thành, sao có thể là đối thủ của tướng sĩ Đại Hoa như hung thần ác sát lao tới. Chỉ một đợt tấn công đã làm cho đội hình chiến đấu được tổ chức vội vã của chúng tán loạn, mấy trăm người Đột Quyết đầu một nơi thân một nẻo, máu tươi nhuộm đỏ cả hồ nước.

Người Đột Quyết yếu ớt nhận đòn như thế, tướng sĩ Đại Hoa chưa từng thấy, dường như bao nhiêu lửa giận đều phát tiết ở thời khắc này, mấy trăm dũng sĩ mặt hung phấn đỏ bừng, găm lên dũng mãnh lao tới như sấm sét, đao chém thương đâm, trong nháy mắt đã tới gần lều trung tâm của người Đột Quyết.

Tên đầu lĩnh Hồ nhân kia đứng trước lều, găm rống lí la lí lô như điên, mã đao trong tay múa lên những vầng trắng sáng lóa, dẫn năm sáu chục tên thủ hạ sót lại liều chết kháng cự.

- Khóa lập hộ tân đồ đất!

Chẳng biết tên Hồ dẫn đầu kia nói cái gì, trong lều ở đối diện chột lao ra hai gã Đột Quyết, thân mình như hổ, tóc trên đầu buông xõa, múa mã đao như điên, lùi về phía chuồng ngựa.

Hồ Bất Quy vội kêu lên:

- Bọn chúng muốn chạy! Các huynh đệ, giết, đừng để một tên nào chạy thoát.

Mấy trăm tướng sĩ dũng khí bạo phát, tụ hợp thành một dòng lũ mãnh liệt lao tới mấy chục tên còn lại chém giết. Hồ Bất Quy găm lên như hổ, vung đao chém văng đầu gã Hồ nhân bên cạnh rồi rảo bước tiến tới chuồng ngựa để truy cản.

Hai tên Hồ nhân có thân hình to khỏe lùi vào chuồng, xoay người nhảy lên mình ngựa rồi hối hả giật cương. Tuần mã hí dài, muốn tung vó lao đi.

- Viu! ¼? viui! ¼?

Trong tiếng gió rít, hai mũi tên như sao băng bay thẳng tới yết hầu của hai gã Hồ nhân ở trên ngựa.

- A!!! a!!! a!!!...

Tiếng kêu dài thảm thiết vang lên, hai mũi tên cắm vào cuống họng của hai tên Đột Quyết, cả hai mắt trợn lên rồi ngã phịch xuống ngựa, nơi cổ máu cũng chưa kịp trào ra.

- Bắt tên giỏi lắm!

Lâm Văn Vinh cười dài.

- Xông lên, giết chết bọn Đột Quyết.

Tám nghìn tướng sĩ ở vòng ngoài gào rú như chó sói, âm âm trào vào như một trận hồng thủy, vây tròn quanh những tên Đột Quyết còn lại, vô số thanh đao sáng loáng chém lên người bọn chúng.

Sự hung hãn của người Đột Quyết quả nhiên là danh bất hư truyền, thấy không còn hi vọng sống nữa, hơn năm người tên ở lầu trung tâm đột nhiên đều gầm lên, giống như sói hoang gọi bạn tình, hai mắt đỏ rực xông ra ngoài.

- Vì ngàn vạn đồng bào đã chết của ta, các huynh đệ, giết...

Lý Vũ Lăng kêu lên một tiếng, mắt tròn, sắc mặt tím tái, mấy trăm tướng sĩ vây thành hình tròn, vô số tiếng trường thương đâm tới xoạt xoạt.

- Ự...

Trong tiếng kêu thảm, chiến trường đột nhiên lặng như tờ, thời gian như ngừng trôi. Thân thể của hơn năm mươi gã Hồ nhân bị mấy nghìn trường thương xuyên qua, đâm thành tổ ong. Bọn chúng vùng vẫy, mắt mở lớn, khóe miệng chảy máu tươi rùng rùng, mặc cho trường thương đâm xuyên qua người, vẫn liều mạng nhao lên. Keng, keng chiến đao rung lên mấy cái, rồi theo nhau rơi xuống đất.

Đám tướng sĩ nghiêng chặt răng, thở phì phò, bọn họ đem toàn bộ sức lực tập trung vào trường thương, trong mắt không có chút thương sót nào. Vô số khuôn mặt người thân, chiến hữu, huynh đệ đã chết từ từ hiện ra hiện ra trước mắt, bùng lên sát khí trong lòng tất cả mọi người.

- Phì...

Lý Vũ Lăng mặt hiện lên hung quang, nhổ một ngụm máu rồi nhanh chóng rút trường thương lại, một thi thể Đột Quyết đổ gục trước mắt y, máu tung bốn phía.

- Cha ơi...

Lý Vũ Lăng chợt gào lên một tiếng kinh thiên, trường thương trong tay rơi xuống đất, quỳ gục xuống khóc rống lên:

- Con đã báo thù cho cha rồi! Cha, cha có nhìn thấy không?

Tiếng khóc của y làm vành mắt tất cả đều đỏ lên, cảnh này đã miêu tả tình cảnh li tán của vô số con dân Đại Hoa ở biên quan.

- Tiểu Lý tử, đứng lên đi.

Lâm Văn Vinh thở dài đỡ y lên:

- Cha của đệ là anh hùng hảo hán của Đại Hoa ta, vô số tướng sĩ kính ngưỡng yêu quý ông, đệ phải ưỡn thẳng người lên.

Lý Vũ Lăng gạt đầu, lặng lặng lau nước mắt đứng lên, mặt trở nên cứng cõi, Cao Tù ôm vai hần nhỏ giọng an ủi.

- Bẩm báo tướng quân, trận chiến này tiêu diệt được năm trăm sáu mươi kỵ binh Đột Quyết, bắt sống hai mươi người, bắt được chín nghìn bảy trăm sáu mươi sáu con chiến mã. Quân ta chết trận mười tám huynh đệ, bị thương ba mươi người.

Hồ Bất Quy sau khi dẫn người dọn dẹp chiến trường, tới bên Lâm Văn Vinh nhỏ giọng bẩm báo.

Thế này xem như là một lần đại thắng rồi, không chỉ bắt được vô số chiến mã, quan trọng hơn là đám kỵ binh đơn độc đã có chỗ đứng chân, cách đồn lũy Ba Ngạn Hạo Đặc của Hồ nhân chỉ trong gang tấc nữa thôi.

Trong mắt Lâm Văn Vinh lóe tinh quang:

- Hồ đại ca, huynh xác định hành tung của chúng ta không bị tiết lộ chứ?

Hồ Bất Quy nghiêm mặt nói:

- Người hộ tống chiến mã của Đột Quyết tổng cộng có năm trăm tám mươi người, tất cả đã ở đây không kể nào chạy thoát. Cho dù Hồ nhân có con mắt thông thiên cũng chẳng thể lường được thiết kỵ của Đại Hoa ta có thể vòng qua sự phong tỏa của chúng, thâm nhập sâu vào trong đại thảo nguyên.

Lâm Văn Vinh hài lòng gật đầu, ánh mắt khẽ lướt qua bốn phía. Trong bóng đêm thâm trầm, vết máu trên mặt đất đã biến thành mực đen, trong các căn lều lắc lư, mấy trăm tướng sĩ đang chôn thi thể người Đột Quyết. Rạng đông ngày mai, hồ nước trong xanh sẽ khôi phục sự thanh bình, không ai có thể nghĩ tới mấy canh giờ trước nơi này đã trải qua một trận huyết chiến. Còn ở Ba Ngạn Hạo Đặc ngoài bảy mươi dặm kia sẽ xảy ra điều gì đây? Lâm Văn Vinh lắc đầu thở dài.

Hồ Bất Quy đột nhiên nhớ tới việc gì đó, cười nói:

- Còn có một việc nữa mà suýt quên mất, gã đầu lĩnh Hồ nhân bị chúng ta bắt sống. Tướng quân, ngài có muốn đi xem không?

- Ồ? Chính là tên đầu lĩnh dẫn đầu người Đột Quyết à?

Lâm Văn Vinh tức thì hứng thú:

- Đi xem nào, đi xem nào, tiện thể luyện tập thêm tiếng Đột Quyết mà ta mới học.

Hồ Bất Quy ngạc nhiên không thôi, Lâm tướng quân ngày bận trăm công, học được tiếng Đột Quyết từ khi nào? Nhưng thấy tướng quân rất hứng trí, hẳn tự nhiên sẽ không hỏi thêm.

Còn chưa tới gần căn lều giam giữ tên đầu lĩnh thì đã nghe bên trong truyền ra những tiếng lí la lí lô, tiếng gầm như sấm động, Lâm Văn Vinh hỏi:

- Hồ đại ca, hẳn đang nói gì vậy, huynh phiên dịch đi.

Hồ Bất Quy cười bối rối:

- Cái này không dễ nghe lắm, hay là không phiên dịch nữa.

- Tưởng ta nghe không hiểu sao?

Lâm Văn Vinh mặt xăm lại, bước vào trong lều đá mạnh một cái lên mông người Đột Quyết kia, quát hấn:

- Tiếng Đột Quyết lão tử cũng biết nói.... Trung tạp mạ mỵ ni thảo thủ!

Té ra là cái câu này, Hồ Bất Quy không nhịn nổi cười.

Tên Đột Quyết bị bắt này mũi ưng mắt hõm, tuy bị dây thừng trói chặt tay chân nhưng dáng vẻ vẫn hung hãn. Lâm Văn Vinh vừa tới chẳng thềm lý lẽ gì đã đá hấn lăn xuống đất. Gã Đột Quyết lấy hết sức chống người thẳng lên, kêu gào ầm ỹ.

- Người, biết ta?

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, dùng cái thứ tiếng Đột Quyết tự nghĩ ra, trong tay không biết lôi đâu ra một thanh trủy thủ sắc bén, trước tiên dùng tranh trủy thủ sát vài cái lên mũi gã đầu lĩnh, sau đó từ từ vòng qua trước mắt hắn, tiếng đao xoàn xoạt khiến Hồ Bất Quy nhìn thấy cũng hoa cả mắt.

Một nam nhân Đại Hoa cởi trần, toàn thân nhuộm máu như hung thân ác sát đứng ở trước mặt, gã đầu lĩnh trước tiên là ngẩn ra, tiếp đó phần nỏ gầm lên.

- Mẹ nó, ngay cả tiếng người cũng chả biết nói...

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, chủ thủ trong tay đâm sâu vào trong miệng hắn, gã đầu lĩnh la hoảng lên, vội vàng há to miệng, mặt đầy giận dữ nhưng không dám nói gì.

- Nhìn đi, ta đã nói trước rồi, đối xử với người Đột Quyết phải dựa vào đao.

Lâm Văn Vinh dương dương đắc ý, trủy thủ trong tay lại chọc vào trong bao:

- Hồ đại ca, huynh tới phiên dịch. Hỏi xem hắn tên là gì? Có chức vụ gì trong người Đột Quyết.

Dịch câu đó ra, tên Đột Quyết xì xà xì xồ một trận, thần sắc cực kỳ kiêu ngạo, Hồ Bất Quy nói:

- Hắn nói hắn tên Thịnh Đan, là dũng sĩ thủ hạ của hữu vương Đồ Tác Tá.

- Tên của người Đột Quyết thật kỳ quái, lúc thì Toa Cấp (Tên 1 loại trò chơi dùng bài), lúc thì Sanh Đản (Đẻ trứng).

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Hỏi Đản huynh xem, nơi này cách Ba Ngạn Hạo Đặc bao xa?

Sau khi Hồ Bất Quy phiên dịch ra, Thịnh Đan tựa hồ ý thức được điều gì đó, sắc mặt hắn đại biến, gầm lên phẫn nộ.

Hồ Bất Quy dịch:

- Hắn nói người Đại Hoa chúng ta chỉ biết đánh lén, đâm sau lưng người, thật sự ti bỉ vô sỉ!

- Ai nói chúng ta chỉ biết đánh lén sau lưng?

Lâm Văn Vinh cười lạnh, giơ chân đạp lên mặt Thịnh Đan:

- Nhìn rõ chưa, lão tử còn biết đánh lén trước mặt.

Thịnh Đan bị hắn đạp lên mặt, chân tay bị trói run lên, gầm gừ lên tục. Hồ Bất Quy nói:

- Hắn nói, với danh nghĩa của dũng sĩ thảo nguyên. Hắn muốn quyết chiến với tướng quân.

- Quyết đấu? Hay lắm!

Lâm Văn Vinh cười hô hố:

- Hồ đại ca, trói chân tay hắn lại, phải thêm một nghìn huynh đệ, để hắn ra ngoài quyết đấu.

Hồ Bất Quy dịch thẳng lời đó ra, Thịnh Đan đỏ mặt phẫn nộ, kêu loạn cả lên, Hồ Bất Quy không tiện phiên dịch. Lâm Văn Vinh nói:

- Tưởng lão tử không hiểu à? Lão tử cũng biết tiếng Đột Quyết... trung tạp mạ mỵ ni thảo thủ!

Câu Đột Quyết này của Lâm huynh đệ càng ngày càng thành thực rồi, Hồ Bất Quy cười phá lên.

- Dũng sĩ Đột Quyết? Mạnh miệng quá nhỉ?

Lâm Văn Vinh cười lớn:

- Hồ đại ca, huynh nói cho hắn, gần đây ta say mê văn tự Đột Quyết, thích nhất là viết thư cho tiểu tình nhân Đột Quyết của ta, nhưng hiện giờ tình thế không ổn. Phong thư kia rất có thể không may đã rơi vào tay Đồ Tác Tá. Đương nhiên, ta cũng không viết gì phức tạp lắm, chỉ là tình cờ khen ngợi một vị dũng sĩ nào đó thủ hạ hữu vương với tiểu mỹ nhân. Hắn với Đại Hoa ta qua lại rất tốt, lại thần không biết quỷ không hay dẫn kỵ binh Đại Hoa vào thảo nguyên, làm người ta cảm động hơn nữa là hắn còn đem hơn năm trăm huynh đệ của mình làm lễ ra mắt với ta, lại hữu nghị tặng cho một vạn thớt chiến mã. Hắn đúng là bằng hữu tốt nhất của Đại Hoa ta, nhân dân Đại Hoa suốt đời đều nhớ kỹ ân tình của hắn. Ừm ừm, ta tìm lúc nào rảnh rồi đưa tư lự vào đây lều của hắn là được rồi! Ài, không biết là hữu vương các hạ sẽ phong thưởng cho vị dũng sĩ này thế nào đây.

Hồ Bất Quy phiên dịch lại, còn chưa nói xong, dũng sĩ Thịnh Đan đã biến sắc, đập đầu xuống đất gầm lên không ngừng.

- Vu cáo, người vu cáo trắng trợn! Người Đại Hoa âm hiểm vô sỉ, hèn hạ xảo trá!

Lần này chẳng cần lão Hồ phiên dịch, Lâm Văn Vinh cũng có thể hiểu hắn nói cái gì?

- Sao lại là vu cáo chứ?

Lâm Văn Vinh cười vỗ vai Thịnh Đan:

- Yên tâm đi, ta biết người Đột Quyết các ngươi là dân tộc rất tự tôn, thà chết chứ không muốn làm Hồ gian cho vạn người thóa mạ! Một khi tộc nhân của người biết người và Đại Hoa qua lại, mặc kệ là thật hay giả, bọn họ nhất định chửi rửa người, tới lúc đó thanh danh của người, của tông tộc người sẽ bị hủy hoàn toàn.

Cho nên, khi viết thư cho tiểu tình nhân ta sẽ không nhắc tới tên của người, như vậy Hữu vương các hạ sẽ không biết lão huynh là nội ứng do chúng ta phải tới nằm vùng ở vương đình. Ôi chao, Sinh Đan huynh, ta thật sự suy nghĩ cho huynh đấy, huynh không cần nhìn ta cảm kích như thế, phải biết ta là người được xưng là thiện lương nhất Đại Hoa, chẳng phải là hư danh đâu!

- A... A...

Dũng sĩ Đột Quyết phần nộ gầm lên như sói tru, cổ họng như muốn phun ra máu, hai mắt đỏ rực nhìn chăm chăm Lâm Văn Vinh, hận không thể xé thịt uống máu hắn.

Lâm Văn Vinh nhìn ra bên ngoài, ngáp dài lẩm bẩm:

- Trời chẳng còn sớm nữa, phải về viết thư thôi, bằng không cục cưng của ta sẽ lo lắng. Sinh Đan huynh, huynh cứ yên tâm đi, ta sẽ không viết tên huynh đâu, sẽ chẳng ai biết việc huynh làm cả.

Hắn bước ra bên ngoài, Thịnh Đan giống như một con hùng sư phần nộ, tóc tai dựng đứng lên, hai mắt đỏ như phun ra máu. Hắn gầm gào hồi lâu rồi cuối cùng cũng yếu ớt gục đầu xuống.

- Lâm huynh đệ, Thịnh Đan khai rồi, hắn khai rồi!

Hồ Bất Quy lao ra ngoài lều, hưng phát kêu lên.

- Có thể mà đã khai rồi?

Lâm Văn Vinh lắc đầu, nhìn tờ giấy vừa vẽ xong hai người một trên một dưới, mặt đầy thất vọng:

- Ta khó khăn lắm mới hạ quyết tâm vẽ một bức tranh liên hoàn giáo dục sinh lý, sao hắn đã khai sớm thế? Thật chẳng có cốt khí!

478. Chương 475 : Đột Kích

Hồ Bất Quy hưng phấn và kích động kể lại, sau năm ngày, đây là lần đầu tiên kể từ khi đám cô quân bọn họ rời khỏi đại quân có được tin tức của hẻm Hạ Lan sơn. Từ việc người Đột Quyết không ngừng chuyển chiến mã và lương thực thì có thể thấy trận chiến này Hồ nhân chẳng lấy được ích lợi nào. Từ tiểu thư đang dùng hành động thực tế giữ vững lời hứa của nàng.

- Được! Cuối cùng cũng có tin tức của Hạ Lan sơn.

Lâm Văn Vinh khẽ thở dài:

- Nếu Hồ nhân tổn thất rất lớn, thì bên ta cũng tổn thất không thể nhỏ, áp lực phía Từ quân sự thật không nhẹ.

Hồ Bất Quy gật đầu tán đồng:

- Đúng là như thế, may mà chúng ta đã tiếp cận được Ba Ngạn Hạo Đặc, lúc nào cũng có thể ra tay.

Lâm Văn Vinh ừm một tiếng:

- Hồ đại ca, tên Thịnh Đan có khai hiện tại có bao nhiêu Hồ nhân đóng ở Ba Ngạn Hạo Đặc không?

- Điều này đương nhiên là phải khai rồi.

Hồ Bất Quy đáp:

- Vì tấn công hẻm Hạ Lan sơn, người Đột Quyết tập trung ba mươi vạn kỵ binh tinh nhuệ, có thể nói đã dốc trọn ố. Tráng đinh các bộ tộc đã rút sạch, chỉ còn hơn ba nghìn người đóng ở Ba Ngạn Hạo Đặc, thêm vào các toán Hồ nhân vận lương thảo chiến mã tới đó, tổng số không quá năm ngàn.

Ở trên thảo nguyên, dùng tám ngàn quân đối trận với năm ngàn lang kỵ của Đột Quyết, dù có ưu thế về người nhưng Hồ nhân có sức chiến đấu rất cường hãn nên không hề dễ chơi chút nào, rất may đây lại là đột kích, quyền chủ động nằm trong tay mình.

- Vậy thủ lĩnh ở Ba Ngạn Hạo Đặc là ai?

Lâm Văn Vinh hỏi tiếp.

- Là một viên hổ tướng khác của Ba Đức Lỗ, tên là Lạp Bố Lý. Người này mặt tướng đã gặp trên chiến trường mười năm trước, giỏi sử dụng lang nha bổng, tướng mạo hung hãn, sức mạnh vô cùng, có uy vọng lớn trong đám kỵ binh Đột Quyết, từng trong một đêm chém liền mấy trăm tướng sĩ Đại Hoa, sau được khả hãn của Hồ nhân phong là bách phu trăm!

Lạp Bố Lý? Bách phu trăm? Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Hồ đại ca, đã là người quen cũ của huynh, vậy ta giao hãn cho huynh, nhớ kỹ nguyên tắc của ta, đừng có nói chuyện quang minh chính đại gì với Hồ nhân, khi tranh giành mạng sống với nhau chẳng có tác dụng gì, thủ đoạn càng độc ác, càng hèn hạ bọn chúng càng sợ. Đề nghị huynh chuẩn bị thêm mấy thứ như vôi bột, ám khí... khi gặp phải Lạp Bố Lý, cứ tung vôi bột ném ám khí vào mắt hãn, làm hãn tàn phế mới thôi.

Làm thủ hạ của Lâm tướng quân, người chính trực hơn cũng bị hãn làm hỏng, thủ đoạn của hãn âm hiểm ác độc, sấm nổ chớp giật, vô cùng khác biệt với phong cách tác chiến của Đại Hoa, nhưng để đánh Hồ nhân, người Đột

- Thịnh Đan, chậm đã!

Một tiếng này như tiên âm truyền vào tai mọi người, Hồ Bất Quy tức thì mừng rỡ.

- Dừng vội!

Lâm Văn Vinh nhỏ giọng nói:

- Dừng có quen chúng ta chính là dũng sĩ Đột Quyết cao ngạo, sao có thể dễ đổi ý.

Hồ Bất Quy cũng cười hắc hắc. Vung roi ngựa chan chất, làm bộ như không nghe thấy lời của Lạp Bố Lý, muốn lên đường.

Thấy “Thịnh Đan” thật sự muốn đi. Cuối cùng Lạp Bố Lý cũng lo lắng, vội nói:

- Thịnh Đan huynh đệ xin hay dừng bước, việc này còn có thể thương lượng.

- Còn thương lượng cái gì?

Lão Hồ nổi giận vung roi, lớn tiếng quát:

- Ta là dũng sĩ Đột Quyết cao quý, không cần xin người khác thương hại. Nếu Ba Ngạn Hạo Đặc chẳng phải chỗ của chúng ta, vậy chúng ta sẽ về thảo nguyên, tin rằng Đại Hãn sẽ chủ trì công đạo cho chúng ta. Các huynh đệ, đi thôi...

Cao Tù và Lý Vũ Lăng cùng hú lên, quân sĩ cũng trở nên “phẫn nộ”.

Kẻ ngang ngạnh sợ kẻ không sợ chết. Thấy vạn thốt chiến mã sắp rời đi. Lạp Bố Lý dù cứng rắn, cuối cùng cũng có cổ kị, không dám làm việc quá tuyệt tình, nghiêng răng nói:

- Được! Thịnh Đan huynh đệ từ ngàn dặm mà tới, tâm ý chân thành, lại có ý chỉ của Đại Hãn, hôm nay Lạp Bố Lý đành phá lệ một lần. Mở cửa thành ra...

Lạp Bố Lý truyền lệnh xuống, cửa thành Ba Ngạn Hạo Đặc chậm rãi mở ra, tiếng rầm rầm vang lên không dứt. Cửa thành làm bằng đá vô cùng dày và nặng, nếu hoàn toàn mở ra chiều ngang phải tới một trượng. Thấy cánh cửa chậm rãi mở ra, thành bại hay không ở lúc này rồi, các tướng sĩ đều nín thở, nắm chặt tay, lặng lẽ chờ giờ phút đó tới.

Hồ Bất Quy khó ức chế được sự mừng rỡ trong lòng, âm thanh cũng run lên:

- Tướng quân, làm gì đây? Bây giờ tiến vào sao?

- Vào, đương nhiên là phải vào rồi! Mong đợi lâu như vậy, chẳng phải vì lúc này sao? Ngốc mới không vào.

Nhìn vẻ thận trọng của Lạp Bố Lý ở trên thành, Lâm Văn Vinh hì hì nói:

- Hồ đại ca, làm hơn vạn thốt chiến mã này chạy càng nhanh càng tốt cho ta, tốt nhất là cho cả bầy cũng xông thẳng vào thành. Lão tiểu tử Lạp Bố Lý này thích chiến mã, ta sẽ hân thưởng thức mùi vị bị vó ngựa dẫm đạp.

Hồ Bất Quy cũng là người tinh nhanh, nào lại chẳng hiểu ý của hân, cười ha hả, mắt hấp háy nói:

- Đúng như tướng quân nói, chiến mã của chúng ta bị Lạp Bố Lý làm khó chịu, rất dễ bị kích động, tin rằng Lạp Bố Lý cũng hiểu cho nỗi khổ của chúng ta.

Hân quy đầu ngựa, dùng tiếng Đột Quyết nói to:

- Các dũng sĩ, cảm tạ thành tình của Lạp Bố Lý. Vì biểu đạt thành ý của chúng ta, hãy đem chiến mã tốt nhất của chúng ta vào Ba Ngạn Hạo Đặc. Đi!!!

Vạn thốt chiến mã cũng di động, tiếng vó ngựa rầm rập làm cả thảo nguyên rung chuyển. Tiếng gầm của mấy ngàn tướng sĩ, tiếng roi chat chat, đàn tuấn mã như một đám mây đen ủa thẳng tới cửa thành.

Những chiến mã Đột Quyết này còn chưa hoàn toàn thuần phục, tính hoang dã nổi lên, thanh thế khiếp người, mấy vạn thốt ngựa như thủy triều trào vào cửa thành, kỵ binh Đột Quyết ở hai bên tán loạn, không ai dám chặn chúng lại.

- Phía trước chính là Ba Ngạn Hạo Đặc rồi, Các huynh đệ đi theo ta.

Lâm Văn Vinh quát một tiếng, vung roi quất mạnh lên móng ngựa, chiến mã tung vó lao lên trước tiên, Hồ Bất Quy cùng Cao Tù theo sát sau hần. Mấy ngàn thớt khoái mã giống như tên rời cung, thanh thế vô cùng, lao thẳng vào trong thành.

480. Chương 477: Bi Tráng

Thời khắc bước chân vào Ba Ngạn Hạo Đặc đã đến, trong lòng tất cả tướng sĩ Đại Hoa đều dâng lên cảm giác bi tráng, máu huyết sôi trào. Bọn họ tới đây chính là vì Ba Ngạn Hạo Đặc. Từ lúc chém dây thừng ở Hạ Lan sơn, tất cả bọn họ đã không còn đường lui, phía trước là một con đường cứu tử nhất sinh. Thảo nguyên chính là nơi vui sướng bọn họ, nhưng không ai chọn lùi bước.

Làm lính khó tránh khỏi thương vong, hóa thân thành mũi dao nhọn của Đại Hoa đâm thẳng vào trái tim của Hồ nhân, bọn họ sẽ làm Hồ nhân mạnh mẽ phải run rẩy. Chính như lời Lâm tướng quân đã nói, tên mỗi người ở nơi đây đều sẽ ghi vào lịch sử của Đại Hoa.

- Đây chính là Ba Ngạn Hạo Đặc rồi ư?

Cao Tù theo bên người Lâm Văn Vinh tiến vào thành, nhìn thành trì đơn sơ, lều bạt và vật dụng đầy đất. Chiến mã chạy loạn, từng đồng lương thảo chất cao, không nhìn được cưỡi nói:

- Người Đột Quyết khoác lác quá đáng, cái thứ đồ chơi này mà cũng dám xưng là thành trì, còn là thành của thảo nguyên. Theo ta thấy, thì huyện nha của chúng ta cũng là cung điện trên trời rồi.

Sự thật đúng là như thế, vì cái gọi là thành của thảo nguyên, trong mắt đám người Cao Tù rất đáng cười, trừ tường thành thấp và cửa thành dày nặng ra. Ba Ngạn Hạo Đặc chỉ là một vùng thảo nguyên bình thường, chỉ có tường thấp bao quanh mà thôi. Nói khó nghe một chút, so với huyện nha nơi xa xôi nhất của Đại Hoa cũng chẳng sánh được. Nhưng không ngờ chính ở cái nơi chẳng đáng ghé mặt này lại nằm trong tay vô số nhân mạng ở Hạ Lan sơn và phủ Hưng Khánh.

Lâm Văn Vinh vỗ bả vai Cao Tù khê than:

- Cao đại ca, nhiều khi quốc lực không phải là lấy thành dày lâu cao ra mà đánh giá được. Nha huyện Đại Hoa chúng ta có thể thấy là rất lớn rất cao. Nhưng rất nhiều nơi bách tính lại khổ cùng, ngay cả cơm cũng chẳng được ăn no, kiến lập lên loại phủ nha tráng lệ dờm làm hao tổn mồ hôi xương máu của bách tính như thế để làm gì? So sánh như thế, ngược lại những Hồ nhân này còn thuần phác hơn, không có huyện nha, không có thuế má, mặc kệ là quan lớn quan bé, mọi người đều cưỡi ngựa ở lều, cuộc sống tuy gian khổ nhưng cũng rất công bằng. Chẳng trách Hồ nhân lại đồng lòng như thế.

Cao Tù tuy là đối đao hộ vệ trong cung nhưng cũng xuất thân bần khổ, nghe thế thì liên tục gật đầu. Trong mắt Hồ Bất Quy đã thấp thoáng ánh lệ, lớn tiếng nói:

- Tướng quân, bằng vào một lời này của ngài hôm nay thôi, lão Hồ liền đem tính mạng giao cho tướng quân. Nếu văn quan võ tướng của Đại Hoa ta đều có tấm mắt và tấm lòng như của tướng quân thì còn có việc lớn nào không làm được? Sao bị Khương Hồ vùng biên ngoại ức hiếp thế này chứ?

Lâm Văn Vinh lặng lẽ cười không nói gì. Vạn thớt chiến mã ở tiền phương đã ầm ầm tiến vào, hơn ngàn tướng sĩ phía sau cũng đã vào thành. Vì có đội ngũ khổng lồ như thế tiến vào, Ba Ngạn Hạo Đặc trở lên ồn ã, khắp nơi đều là tiếng ngựa hí và tiếng vó ngựa chạy.

- Dừng lại! Mau dừng lại.

Lạp Bố Lý tức giận quát:

- Thịnh Đan, chuyện gì thế này? Sao người không quản thúc chiến mã cho tốt để mặc chúng chạy loạn lên trong Ba Ngạn Hạo Đặc? Nếu xảy ra chuyện gì, ta hỏi tội người.

Không biết từ lúc nào Lạp Bố Lý đã từ trên tường thành đi xuống, mặt đầy phẫn nộ. Vừa quát tháo vừa vung dây thừng lồng vào cổ chiến mã đang chạy loạn kia, mấy chục kỵ binh sau lưng hần cũng làm theo như vậy. Người Đột Quyết quả nhiên là kỵ sĩ trời sinh, cách thuần phục chiến mã cao siêu, từng sợi thừng

phóng ra đều chuẩn xác. Trong chốc lát đã giữ chặt được năm sáu thớt chiến mã chạy như điên. Những chiến mã này bị dây thừng buộc vào cổ, hai vó trước dựng thẳng lên, ngựa cố hí giận dữ nhưng không cách nào chạy được nữa.

Hơn ngàn tướng sĩ Đại Hoa hộ tống bày ngựa đều đã vào thành. Vì tránh cho người Đột Quyết khỏi nghi ngờ, những chiến sĩ khác đều nép bên ngoài cách đó mấy dặm. Đợi tín hiệu của tiền phương. Thấy Hồ nhân đang chậm rãi đóng cửa thành lại, Lâm Văn Vinh đưa mắt ra dấu với Lý Vũ Lăng. Tiểu Lý tử hiểu ý gật đầu, giảm tốc độ chiến mã xuống, rùn người, dẫn mấy trăm người phía sau sau, lui lại cách cửa thành không bao xa.

Chiến mã chạy như bay, Lạp Bố Lý và những dũng sĩ của hắn cũng rất nhanh nhẹn. Bên người sớm đã có mấy chục chiến mã bị thuần phục, trong mắt Lâm Văn Vinh lóe tinh quang, không khỏi hừ một tiếng:

- Tên họ Lạp này xem ra là một cao thủ bắt ngựa. Hồ đại ca, có thể nghĩ biện pháp dụ Lạp Bố Lý qua đây không...

Hắn làm động tác cửa mạnh ngang qua cổ. Cao Tù tức thì sáng mặt lên, mài đại đao lên giày, nước dãi như muốn nhỏ ra.

- Được.

Hồ Bất Quy áp chế sự kích động trong lòng. Làm ra vẻ phần nộ, hướng tới Lạp Bố Lý ở đằng xa quát lên:

- Trung tạp mạ mục ni thảo thủ! Lạp Bố Lý, đây là việc tốt của tên chó đẻ ngươi đây. Vạn thớt chiến mã của lão tử từ vương đình xa xôi ngàn dặm chuyển tới, đi biết bao ngày mới tới Ba Ngạn Hạo Đặc, nhưng ngươi lại đóng cửa thành, ngăn tất cả chiến mã ở bên ngoài, đến nước uống cỏ khô cũng không cung cấp. Bọn chúng chẳng điên lên mới là lạ! Ta nhất định phải bắt báo việc này với Đại Hãn, để ngươi và bộ lạc của ngươi, nam nhân bị chém đầu, nữ nhân của ngươi cướp toàn bộ đem về mang lên giường.

Trong bộ lạc thảo nguyên, cướp nữ nhân và chửi tông tộc là lời nguyền rủa ác độc nhất. Phải dùng máu tươi mới có thể rửa sạch xỉ nhục, Hồ Bất Quy chửi tới mức này, coi là hoàn toàn trở mặt rồi, sắc mặt Lạp Bố Lý xám xanh, lang nha bổng trong tay nâng lên, chiến mã phóng tới như gió, tiếng như sấm gào rú vang vọng khắp thành:

- Với danh nghĩa dũng sĩ, tên tạp chủng Thịnh Đan kia, Lạp Bố Lý ta phải đấu ngươi.

Trong cơn phần nộ, Lạp Bố Lý lao tới như con sóc, chiến mã của hắn cực kỳ thần tốc. Hí dài một tiếng liền bỏ ra một con đường giữa vạn thớt ngựa, ngược dòng xông tới, từ xa có thể nhìn thấy con người xanh thẳm hung hãn của hắn.

Không cần Lâm Văn Vinh dẫn dò. Cao Tù đã xoa chân múa tay. Mắt nhìn chăm chăm vào Lạp Bố Lý đang lao tới. Lý Vũ Lăng và mấy trăm kỵ sĩ vẫn theo sát đằng sau, chậm rãi tiếp cận mấy người Đột Quyết đang đóng cửa thành.

Lạp Bố Lý càng lúc càng gần, năm mươi trượng, bốn mươi trượng... ngay cả mũ dạ trên đầu hắn cũng nhìn thấy rất rõ ràng, Lâm Văn Vinh nắm chắc chiến đao. Mồ hôi ướt đầm lòng bàn tay, không khí khẩn trương như lúc nào cũng có thể bùng nổ.

- Tạp Lý (Không đúng!)

Mấy tiếng quát lớn đột nhiên vang lên sau đội ngựa, theo đó là tiếng gào thảm:

- Lục lực mặc tây tát... (Kỵ binh Đại Hoa.)

Lâm Văn Vinh quay người lại nhìn. Hóa ra khi đám người Lý Vũ Lăng tới gần cửa thành, khoảng cách quá gần đã bị mấy tên Đột Quyết coi thành phát hiện, Tiểu Lý Tử gầm lên phần nộ, dùng thế như sấm sét giết Hồ nhân kia, máu văng bốn phía, kẻ phát hiện ra bí mật đã nhanh chóng bị chộp gục dưới ngựa.

Nhưng cũng đã quát muộn rồi. Lạp Bố Lý đang phóng tới dĩ nhiên nghe được lời cảnh cáo này, hắn giật mạnh dây cương, chiến mã dựng thẳng lên hí dài.

- Lục lực mặc tây tát (kỵ binh Đại Hoa)... khóa khổ (Đáng chết)!

Lập Bồ Lý gầm gừ phần nộ, nhồm người lên ném lang nha bổng trong tay ra, thiết bổng vừa nhanh vừa mạnh, giống như sét đánh mang theo tiếng gió gào rú, phóng thẳng về phía Lâm Văn Vinh.

- Lâm huynh đệ cẩn thận.

Cao Tù quát lên một tiếng, trường đao trong tay bổ ra, choang một tiếng, hai thứ binh khí chạm nhau, tỏa ra mấy tia lửa sáng rực cơ hồ muốn bắt vào mặt Lâm Văn Vinh.

Thiết bổng rơi phịch xuống đất, chiến đao của Cao Tù cũng bị mẻ một mảng lớn, cánh tay tay cũng tê dại, Cao Tù không khỏi thốt lên:

- Thằng nhóc này mạnh thật.

- Không sai, lão tử đây chính là Lâm gia gia từ Đại Hoa tới.

Thấy hành tung đã bị nhìn thấu, Lâm Văn Vinh kéo mũ dạ trên đầu ném xuống đất, đàng đàng sát khí gầm lên, âm thanh mạnh mẽ vô cùng:

- Sự sỉ nhục trăm năm của Đại Hoa, chỉ có máu tươi của Hồ nhân mới có thể rửa sạch! Các huynh đệ dừng mãnh của ta, vì cha mẹ vợ con của các người, vì huynh đệ tỷ muội của chúng ta, theo ta xông lên... giết sạch người Đột Quyết!

Hai mắt hấn đỏ rực, chiến đao múa lên mấy vòng sáng bạc. Tuấn mã nhanh như sao băng, vù một tiếng lao tới, tốc độ đó ngay cả Cao Tù cũng không theo kịp. Tướng sĩ Đại Hoa dừng khí bùng lên, vút mũ dạ trên đầu xuống. Lộ ra tóc đen da vàng, khuôn mặt Đại Hoa đường đường chính chính.

- Giết sạch người Đột Quyết!

Khẩu hiệu như thế trước nay chưa từng có, đại biểu cho quyết tâm và dũng khí của Đại Hoa, cũng mà tiếng gầm phần nộ chất chứa trăm năm. Khẩu hiệu này đốt lên nhiệt huyết của tất cả tướng sĩ, bọn họ phát ra những tiếng gầm rung trời, điên cuồng thúc chiến mã, vùng chiến đao theo sau Lâm Văn Vinh, giống như một dòng nước lũ lao thẳng tới chém giết.

Tiếng hò reo tức thì làm hơn vạn thớt chiến mã phát cuồng. Ngựa lớn Đột Quyết ngựa cổ hí dài, chạy khắp bốn phía như một đám mây đen tán loạn tràn khắp thành Ba Ngạn Hạo Đặc. Nơi chúng đi qua, lều trưởng quật đổ, đồ vật tứ tán, binh sĩ Đột Quyết nào né chậm một chút thôi liền bị vạn mã dày xéo dưới vó.

Kỵ binh Đại Hoa thâm nhập thảo nguyên, tập kích thành quách, đây là việc chưa từng có. Sự đả kích về tâm lý trong lòng binh sĩ Đột Quyết còn hơn xa về sinh lý. Rất nhiều binh lính còn chưa rõ là ai tới đã bị chìm ngấm dưới vó ngựa, Ba Ngạn Hạo Đặc tức thì chìm vào hoảng loạn.

Lý Vũ Lăng cũng mấy trăm tướng sĩ chém gục hơn mười Hồ nhân rồi đồng tâm hợp lực mở cánh cửa dày nặng kia ra, đội viện quân nắp ngoài thành. Hồ nhân hiển nhiên là cũng ý thức được sự quan trọng của cửa thành, một khi viện binh Đại Hoa tiến vào, Ba Ngạn Hạo Đặc sẽ bị phá không còn nghi ngờ nữa. Lập Bồ Ly quay đầu ngựa nhảy lên thành, chiến đao trong tay vùng lên, gầm phần nộ:

- Bắt tên.

Mấy trăm mũi tên bay loạn như cào cào, bắn về phía cửa thành. Tướng sĩ Đại Hoa đang mở cửa thành không chỗ né tránh, tiếng kêu thảm liên tiếp vang lên, hơn mười tướng sĩ trúng tên nhọn, người từ từ đổ xuống.

- Theo ta giết chết lũ chó đẻ này...

Nhìn thấy huynh đệ từng người từng người ngã xuống. Lâm Văn Vinh lửa giận ngút trời. Hô dài một tiếng, rồi xoay đầu ngựa đi vào thành.

Dáng vẻ hấn hung hãn, như có thần linh hỗ trợ, một mình một ngựa xông lên trước. Chiến đao trong tay khi trái khi phải, gặp phải người Đột Quyết là dừng mãnh bổ xuống. Máu tươi nhuộm đỏ chiến bào, luận về thủ đoạn độc ác, so với Hồ nhân còn hơn vài phần.

Nhìn kỵ binh Đại Hoa dọc theo sườn dốc công tới, tên của Hồ nhân tức thì vù vù bắn tới, giống như ong vò vẽ bị ở võ tổ, tiếng tên bay vi vu qua tai Lâm Văn Vinh, có vài mũi thậm chí sượt qua da đầu của hắn.

Hồ nhân giỏi xạ kỵ, cung Đột Quyết nhìn thì đơn giản nhưng sức bắn mạnh, một lượt mưa tên tức thì ép Lâm Văn Vinh không ngẩng đầu lên nổi, thế công vì thế mà bị bẻ gãy.

Lâm Văn Vinh che trái đỡ phải, chém bay mấy mũi tên. Nhìn các huynh đệ chết thảm ở cửa thành, hấn lập tức gầm lên:

- Cao Tù, Hồ Bất Quy theo ta!

Cao Tù và Hồ Bất Quy cũng chém bay mấy mũi tên. Ứng tiếng xông lên, ba người hợp sức, trường đao trong tay múa lên không có một kẽ hở nào. Phóng nhanh tới đầu thành, các tướng sĩ đã chém giết tới đỏ mắt. Gào thét theo sát đằng sau chủ soái, mưa tên ào ào bắt lên người bọn họ, tướng sĩ lạng lẽ ngã xuống, nhưng không ai kêu lên tiếng nào.

Tiếng võ ngựa làm đất rung núi chuyển, bụi đất cuốn mù mịt. Tướng sĩ Đại Hoa ẩn núp ở ngoài cuối cùng cũng tới, chớp mắt đã tới ngoài thành, có thể thấy rõ tóc đen da vàng.

Nhìn thấy người Đại Hoa hùng dũng ào tới. Lạp Bố Lý cũng cuống lên, vung tay phát về phía cửa thành gầm rú điên cuồng, thần sắc vô cùng hung ác. Tất cả cung thủ Đột Quyết lập tức chuyển hướng, vô số mũi tên mang theo tiếng rít gào thê lương, bắn thẳng tới đám người Lý Vũ Lăng đang ở cửa thành.

Mưa tên ép trên đầu biến mất một cách thần kỳ. Lâm Văn Vinh nhìn ra xa, tức thì trái tim như bị xé toang..

Lý Vũ Lăng người tuổi nhỏ nhất gầm một tiếng, âm thanh còn có chút non nớt, nhưng lại mang theo lòng tin và tự hào kiên định:

- Hoa Hạ mệnh mông, thân là nam nhân mình cao bảy thước, có gì đáng sợ? Thân ta tuy chết, nhưng trái tim ta không chết! Hỡi các huynh đệ, hãy đợi ta, cùng đi! Cùng đi nào!

Lý Vũ Lăng hô to một tiếng, nắm chặt tay xông thẳng vào cửa thành.

- Cùng đi! Cùng đi nào.

Mấy trăm hảo hán cùng hú dài, thân thể máu thịt cứng cỏi ưỡn thẳng, coi mưa tên như không có. Vì có Lý Vũ Lăng ở trong đó, mấy trăm tướng sĩ đồng tâm hợp lực, cánh cửa lớn nặng nề từng tắc từng tắc một chậm rãi mở ra.

Khung cảnh đó làm vô số người Đột Quyết kinh hồn táng đờm xuất hiện ngay ở trước mắt.

“Soạt.. soạt..” Cách rất xa cũng có thể nghe thấy tiếng mũi tên xuyên qua ngực các dũng sĩ, những mũi tên thể lớn lực mạnh xuyên qua ngựa bọn họ, thậm chí làm tướng sĩ cắm thẳng lên cửa thành, máu tươi rùng rùng từ ngực bọn họ chảy xuống, có những chiến sĩ đã chết nhưng vẫn không chịu ngã.

Mấy trăm hảo hán mở to mắt, tiếng hò hét ngày càng thấp, ngày càng trầm muộn, bước chân của họ ngày càng chậm, cho tận tới khi không còn chút tiếng động nào nữa, chiến trường trở nên tĩnh mịch.

Vô số mũi tên được bắn tới, không biết đã tiêu hao bao nhiêu mũi tên, cánh tay người Đột Quyết cũng trở lên tê dại.

Hơn trăm tướng sĩ bị vạn tiễn xuyên tâm vẫn hiên ngang đứng thẳng. Xa xa nhìn lại giống như những đóa hoa máu đẹp thê lương trên thảo nguyên.

Cửa thành nặng như ngàn quân vẫn cứ lặng lẽ chuyển động, chậm rãi đẩy về phía trước, mở ra...

Tất cả người Đột Quyết đều ngây dại, cho dù bọn họ xưng là chiến sĩ dũng mãnh nhất trên thảo nguyên nhưng không ai dám tin sự thật trước mắt, đây rốt cuộc là loại người gì? Ngay cả chết cũng không sợ, bọn chúng còn sợ gì nữa!

- Con mẹ lũ Hồ nhân, ta chửi tổ tiên mười tám đời các ngươi! Giết! Giết! Giết...

Trên chiến trường tĩnh mịch đột nhiên vang lên một tiếng gầm, đơn điệu, tan nát coi lòng, làm tất cả mọi người đều ngẩn ra tại chỗ.

Không biết từ đâu có một người xông ra, xoẹt một cái xé rách áo Hồ nhân trên mình. Hai mắt hấn trào huyết lệ, khuôn mặt nóng rực, giống như một con sói hoang phát tình, đẩy tất cả mọi người ra, cầm trường đao rướm máu, một mình nhào về phía Hồ nhân.

- Chết đi!

- Lâm tướng quân...

- Lâm huynh đệ...

Thấy hành động như một kẻ điên của Lâm Văn Vinh. Hồ Bất Quy và Cao Từ chấn tỉnh lại, vành mắt trợn trừng như sắp rách ra.

- Giết chết người Đột Quyết...

Hai người nước mắt tuôn rơi, lao lên tường thành như phát điên.

- Giết người Đột Quyết...

Tại thời khắc này, sống chết đã sớm là vật ngoại thân rồi, chính mắt thấy tình cảnh này, tướng sĩ Đại Hoa đều chảy nước mắt, nháy mắt phát ra sức chiến đấu và sát khí vô bờ, lao lên đầu thành như mãnh thú.

Mấy trăm khuôn mặt không ngừng hiện ra trước mặt hấn, Lâm Văn Vinh không còn biết gì nữa. Chỉ cảm thấy máu như dầu sôi muốn nổ tung lên.

- Choang!!!

Đao bổng chạm nhau, bắt ra một chuỗi tia lửa sáng rực. Lâm Văn Vinh mặt lạnh tanh, mắt tĩnh mịch, chậm rãi buông trường đao trong tay ra.

Lập Bồ Ly đang xông tới, trông mắt tức thì nở lớn, trường đao rung rung trên đỉnh đầu hấn. Trên trán của dũng sĩ Đột Quyết xuất hiện những lần máu trắng tấp, từ từ trào ra. Từng giọt máu tới chậm rãi chạy xuống, lang nha bổng “xoạch” một tiếng rơi xuống đất, gãy thành hai đoạn bằng nhau.

481. Chương 478: Chúng Ta Về Nhà

Hồ Bất Quy và Cao Từ tỉnh lại đầu tiên, hai mắt đỏ bừng hết to:

- Thủ lĩnh của quân địch đã chết! Các huynh đệ xông lên, đừng bỏ qua một tên Đột Quyết nào!

- Xông lên.

Máu huyết sục sôi trong lồng ngực các chiến sĩ, cái chết của Lập Bồ Lý làm bọn họ vô cùng hưng phấn, cái chết của các huynh đệ làm bọn họ như điên như cuồng. Dưới sự tác động kép của hưng phấn và đau thương, hai mắt của họ như rách ra, trong đầu chỉ còn một tâm niệm... giết chết đám Đột Quyết! Sức chiến đấu vô biên đột nhiên bạo phát, những dũng sĩ Đại Hoa thân mang ý phục Hồ nhân, hung mãnh như chó sói lao vào bầy địch, găm thét, chém giết, sự tàn nhẫn đó ngay cả người Đột Quyết cũng lạnh lòng.

Dù Lập Bồ Lý đã chết, nhưng gần như tất cả trọng binh của Hồ nhân đều thủ ở trên thành, vẫn còn tới hơn ba bốn nghìn, sự hung hãn của Hồ nhân ở thời khắc này hoàn toàn bộc lộ. Trên thành lâu của Ba Ngạn Hạo Đặc trở thành trọng địa hai bên tranh đoạt.

Gần nghìn nhân mã sau lưng Cao Từ và Hồ Bất Quy men theo tường thành giết tới, cứ giống như lao vào một tổ ong, mắt đầy người Đột Quyết. Tiến lên một bước đều có máu thịt tung tóe, máu chảy thành sông, vô số người Đột Quyết gục xuống, cũng có tướng sĩ Đại Hoa an nghỉ nơi đây. Trận đánh tới mức độ này, sinh tử đã sớm chỉ do trời an bài, Hồ Bất Quy và Cao Từ gầm rống xông lên phía trước, máu nhuộm toàn thân, chiến đao chém đến oằn đi. Nhìn về phía trước, Lâm Văn Vinh như một con sói đơn độc xông lên đầu tiên, vung đao chém xuống, vô số người Đột Quyết đầu một nơi thân một nẻo. Hỗ uy một đao chém chết Lập Bồ Lý của hấn trở thành nỗi ám ảnh sâu sắc trong lòng Hồ nhân, không ai dám chống đỡ, chiến đao sớm đã có một mảng khuyết nhưng hấn vẫn như một người sắt không biết gì cả, máu tươi loang lổ trên mặt, vô cùng dữ tợn.

“Rầm rầm” trong tiếng động vang trời, thiên quân vạn mã xông tới, hơn sáu nghìn tướng sĩ Đại Hoa mai phục ở ngoài thành ầm ầm kéo vào, vượt qua cánh cửa mà đám Lý Vũ Lăng dùng sinh mạng và máu tươi mở ra, tụ thành một dòng lũ hùng dũng, trào thẳng lên người Đột Quyết đang ngoan cường chống trả trên tường thành.

Viên binh đã tới, giống như một châm làm người ta mạnh mẽ, tất cả tướng sĩ phấn khích, Hồ nhân dựa vào một góc chống cự thì kinh hãi.

- Kẻ phạm vào Đại Hoa ta, dù ít nhiều cũng giết! Giết hết người Đột Quyết...

Nhìn khuôn mặt mấy nghìn binh sĩ trẻ tuổi. Hồ Bất Quy ứa lệ già, ưỡn người rống lên, chiến đao oằn cong múa thành một vòng sáng, thân hình to lớn của hắn như một con chim lớn tung bay, dẫn tướng sĩ lao vào bầy địch, chiến đao vung lên, liên bổ Hồ nhân cao lớn thành hai đoạn.

Tám ngàn thân binh vượt qua khe Hạ Lan sơn, từ trên trời giáng xuống. Ai ai cũng đáng về bi tráng, không hề sợ chết, bọn họ tụ tập cùng một chỗ, liền trở thành bùa đòi mạng với năm ngàn Hồ nhân ở Ba Ngạn Hạo Đặc.

Không có quân lương mang theo, không có hỏa pháo giúp đỡ. Từ giờ phút cửa thành Ba Ngạn Hạo Đặc mở ra, các tướng sĩ xông vào, đã biến thành một trường máu thịt chém giết trần trụi. Cửa cuối cùng của cuộc đột kích này chính là so kè tính mạng, đây là số mạng không thể tránh khỏi. Trong bóng đêm trầm trầm, tám nghìn binh sĩ Đại Hoa và năm nghìn kỵ binh Đột Quyết tạo thành một màn đại chiến thảm liệt trên thảo nguyên mệnh mông.

Lâm Văn Vinh cũng không biết mình đã chém giết bao lâu. Tư duy của hắn sớm đã ngừng lại, máu tươi nhuộm đỏ áo bào rách nát, biến thành một người máu không hơn không kém, loan đao xuyên qua ngực người Đột Quyết trước mắt, hai tay hắn nặng tựa ngàn cân, toàn thân như tê liệt.

- Tướng quân, tướng quân...

Hai tiếng gọi lo lắng phảng phất như từ trên trời truyền tới, hắn mới chậm rãi tỉnh lại, chỉ thấy có hai người máu đứng bên cạnh mình, mặt bị vết máu che phủ, chỉ có ánh mắt vô cùng lo lắng hiện ra. Cánh tay của hắn bị hai người này liều mạng giữ lấy, một người trong đó huyết lệ tuôn rơi:

- Tướng quân, đừng giết nữa. Hồ nhân này đã chết rồi! Hắn đã chết rồi!

- Chết rồi?

Ánh mắt Lâm Văn Vinh vẫn hoang mang, cúi đầu nhìn xuống, thấy gã Hồ nhân nằm trên mặt đất kia thân đầy vết đao, một thanh loan đao đâm xuyên qua ngực hắn, cắm sâu vào đất, thì thể mặt mũi Hồ nhân này không còn toàn vẹn, máu tươi đầy thân, sớm đã chết tới không thể chết thêm nữa.

- Lâm huynh đệ, người làm sao vậy?

Nhìn ánh mắt hoang mang của hắn, một người bên phải vội nắm chặt lấy tay hắn, nước mắt ngấn dài cùng với máu trộn lẫn vào nhau, vô cùng hoảng sợ.

- Là Cao đại ca à?

Giọng nói này nghe rất quen thuộc, nhưng khuôn mặt đã bị máu tươi che lấp, không cách nào nhận ra, Lâm Văn Vinh nhỏ giọng hỏi.

Người máu kia vội lau nước mắt và máu trên mặt, nhếch miệng cười, nhưng vô cùng khó coi:

- Đúng là ta! Lâm huynh đệ, ta đây, lão Cao đây! Trời cao phù hộ, cuối cùng người cũng tỉnh lại rồi.

Lâm Văn Vinh lại nhìn qua người bên trái:

- Huynh là Hồ đại ca?

Hồ Bất Quy quệt nước mắt và máu ở khoé mắt, vội gật đầu:

- Là mặt tướng, là mặt tướng. Tướng quân cuối cùng đã tỉnh lại rồi. Đại chiến đã kết thúc, Ba Ngạn Hạo Đặc đã là của chúng ta, nó là của chúng ta rồi.

Sự hưng phấn trên mặt Hồ Bất Quy và Cao Tù khó có thể che giấu, cho dù trả cái giá bằng máu lớn, cho dù Ba Ngạn Hạo Đặc thô lậu ngay cả một nha huyện cũng không bằng, nhưng nó dù sao cũng là tòa thành trì đầu tiên Đại Hoa chiếm được ngoài biên giới trăm năm nay, lại là một tòa thành của người Đột Quyết có thù lớn với Đại Hoa, đây là thắng lợi quan trọng nhường nào, đối với Đại Hoa đã suy thoái nhiều năm mà nói, ý nghĩa trọng đại của nó khó có thể dùng lời để hình dung.

- Thật sao?

Không hề có sự hân hoan như trong tưởng tượng, Lâm Văn Vinh gần như hờ hững ồ một tiếng, ánh mắt hướng về đám mây xa xôi bên trời.

- Đúng vậy.

Hồ Bất Quy vội gật đầu:

- Trận chiến này chúng ta tiêu diệt bốn nghìn tám trăm linh hai người, bắt sống một trăm chín mươi tám người. Thu được hơn ba vạn chiến mã, lương thảo không sao kể xiết. Mạt tướng tính toán sơ bộ, lương thảo nhiều như thế đủ để cung cấp cho ba mươi vạn nhân mã hơn mười ngày. Chỉ cần quan khẩu ở Hạ Lan sơn có thể kiên thủ mười ngày không bị phá, vậy Hồ nhân phải ôm cái bụng đói giao chiến với quân ta. Tướng quân, người xem...

Thuận theo hướng ngón tay Hồ Bất Quy chỉ, trong đồng lửa bùng bùng cháy, đếm không hết được các đồng lương thảo chất cao ngất, mấy nghìn tướng sĩ đang cầm những thanh củi cháy đặt giữa đồng lương thảo, vô số lương thảo liền biến thành bó đuốc.

Lâm Văn Vinh lặng lẽ gật đầu:

- Thương vong của các huynh đệ thế nào rồi?

Hồ Bất Quy ảm đạm cúi đầu, nhỏ giọng nói:

- Chúng ta chết trận một ngàn ba trăm người, bị thương hai trăm sáu mươi người, tổn thất tới hai thành.

Má Lâm Văn Vinh giật giật, miết chặt nắm đấm, trong mắt thấp thoáng ánh lệ:

- Di thể của đám tiểu Lý tử ở đâu?

- Đều đã an trí xong rồi.

Hồ Bất Quy cũng ứa nước mắt, nghẹn ngào nói:

- Đang đợi tướng quân tới đưa tiễn bọn họ đoạn đường cuối cùng.

Nước mắt cứ lặng lẽ tuôn rơi trên mặt, mấy trăm tướng sĩ bị vãn tiễn xuyên tâm, tình cảnh lúc mở thành hiện lên trước mắt. “A...a...a.” Lâm Văn Vinh chợt phát ra một tiếng sói tru kinh thiên, nước mắt chảy thành dòng, ra sức rút trường đao khỏi đất, dùng hết sức lực bổ mạnh vào tường thành, “Choang” tia lửa tung tóe, tường thành sụp đổ một mảng, thanh thế lớn tới mức làm thảo nguyên như rung chuyển.

“Keng” Trường đao rơi xuống, mặt Lâm Văn Vinh tái nhợt, hồ khẩu rướm máu. Hồ Bất Quy và Cao Tù không nói lời nào, lặng lẽ đứng sau người hấn, hai mắt nhoe lệ.

Không khí trầm mặc làm người khó thở. Không biết qua bao lâu, thấy bóng người trầm tịch phẳng phát như tảng đá của Lâm Văn Vinh, Hồ Bất Quy nhỏ giọng khuyên giải:

- Thân là một chiến sĩ, chết trên chiến trường là sự vinh diệu lớn nhất, xin tướng quân chớ trách bản thân nữa.

- Nhưng tiểu Lý tử, nó mới mười ba tuổi, mới có mười ba tuổi thôi!

Lâm Văn Vinh nghẹn ngào lăm bắm, nắm tay bóp chặt như muốn chảy ra máu.

Lý Vũ Lăng là một tướng sĩ nhỏ tuổi nhất xuất chinh tái ngoại, còn là do chính Lâm Văn Vinh mang theo, lại là cháu duy nhất của thượng tướng quân Lý Thái. Đánh hạ Ba Ngạn Hạo Đặc tất nhiên có thể làm lòng người phấn chấn, nhưng mất đi Lý Vũ Lăng, sự đả kích với Lý Thái, với tướng sĩ Đại Hoa cũng rất lớn. Đau

buồn và vui sướng đan xen nhau, không ai cân nhắc được cái nào là quan trọng hơn. Lâm trận đại thắng Ba Ngạn Hạo Đặc tức thì kém vui hơn nhiều, cho dù là thắng, cũng là bại.

Gió đêm trên thảo nguyên xộc vào mặt, lạnh tới tận xương, buốt tới tận tim. Mấy ngàn thi thể tướng sĩ được đặt tạm lên giàn gỗ, xếp thành một hàng dài, không biết quạ đêm từ đâu bay tới, lượn quanh đầu bọn họ, kêu “quạ quạ” âm thanh thê lương lạnh lẽo.

Năm nghìn tướng sĩ còn lại đứng im lặng, nước mắt lạnh lẽo chảy, rơi trên mặt đất lạnh như băng của thảo nguyên.

Lâm Văn Vinh dẫn theo Cao Tù, Hồ Bất Quy lặng lẽ đi dọc theo hàng thi thể của những anh linh chết trận, nhìn kỹ từng khuôn mặt trẻ tuổi đang dần dần lạnh đi. Đau thương phảng phất như cơn gió đầu xuân, tràn ngập trong lòng mỗi người.

Cái chết thảm liệt nhất chính là của hơn trăm dũng sĩ dùng thân thể mở cửa thành, vô số mũi tên bắn xuyên qua thân thể bọn họ, rất nhiều người khi di thể được gỡ xuống khi bị tên xuyên qua treo trên cửa thành. Vì bảo vệ di thể của họ, nên không rút tên ra, các tướng sĩ đều cẩn thận chặt đứt mũi tên, nhưng đầu mũi tên vẫn ở trong thân thể. Mấy trăm tướng sĩ này tới chết vẫn trọn tròng mắt, không một ai nhắm lại.

Đối diện với những huynh đệ từng sớm chiều bên nhau, hiện giờ mãi mãi xa cách, Lâm Văn Vinh ghen ngào, dùng đôi tay run run vuốt lên khuôn mặt lạnh như băng của bọn họ, từng người từng người một, chậm rãi vuốt mắt cho bọn họ.

Một thân thể có chút nhỏ bé xuất hiện ở trước mắt, trên mặt vẫn chưa hết vẻ non nớt, khóe miệng lại đeo một nụ cười ngọt ngào, tựa như tiến vào một giấc mơ yên bình. Trong mấy nghìn tướng sĩ chết trận, hẳn là người nhỏ nhất, tuổi bé nhất, nhưng một câu “Thân ta có thể chết, nhưng trái tim ta vĩnh viễn không chết” như tướng găm phần nộ, sẽ mãi mãi lưu lại trong lòng mỗi người.

- Là tiểu Lý tử...

Hồ Bất Quy và Cao Tù đồng thời gọi khẽ, vành mắt tức thì đầm lệ.

Nhìn khuôn mặt non nớt của Lý Vũ Lăng, bả vai Lâm Văn Vinh khẽ run rẩy, ở góc độ không ai nhìn thấy, nước mắt chan chứa chảy, hẳn khóc ròng trong lặng lẽ, như một đứa bé không được giúp đỡ.

Lý Vũ Lăng trúng tám mũi tên, hai chân hai tay đều có một cái, một ở sườn phải, một ở ngực trái, và hai cái ở hai bên vai. Có lẽ bởi vì nó là người nhỏ nhất, được các tướng sĩ khác bắt giặc che ở đằng sau, nên trán không trúng tên, trí mạng nhất chính là mũi tên ở ngực trái. Mắt Lý Vũ Lăng khẽ mở ra, miệng vẫn mang nụ cười ngọt ngào, như tiếng vào giấc mộng êm đềm.

Lâm Văn Vinh ghen ngào, từ từ đưa đôi tay ra, run rẩy vuốt mắt cho nó:

- Tiểu Lý tử, là Lâm đại ca không bảo vệ tốt cho đệ! Lâm đại ca xin lỗi !

Hắn lẩm bẩm tự nói khẽ khép mắt lại cho Lý Vũ Lăng, lệ nóng lăn xuống. Khi đưa mắt nhìn lại thì lại thấy một cảnh không thể ngờ được.. không biết khi nào mắt tiểu Lý tử lại mở ra.

- Tiểu Lý tử...

Lâm Văn Vinh la hoảng, nước mắt chưa thềm lau, vội đặt tay lên mũi kiểm tra hô hấp của Lý Vũ Lăng.

Không có một chút hô hấp nào, khuôn mặt sớm đã lạnh băng, nhìn lại đôi mắt nửa đóng nửa mở không chút ánh sáng, hơi thở sớm đã đứt đoạn từ lâu rồi.

Chẳng lẽ ảo giác? Là tiểu Lý tử đang trách ta sao? Lâm Văn Vinh càng đau xót, lặng lẽ thở dài, lại chậm rãi vuốt mắt. Tay vừa nhắc lên, cảnh làm người ta kinh ngạc lại xuất hiện, mắt Lý Vũ Lăng lại chậm rãi mở ra.

Lão Cao nhìn thấy cũng kinh ngạc, không nhịn được kêu lên:

- Tiểu Lý tử, huynh đệ tốt, Cao đại ca biết đệ chết không nhắm mắt. Đệ yên tâm, ta nhất định bắt thêm mấy nữ nhân Đột Quyết, chém sạch bọn chúng , tặng đệ làm vợ bé! Huynh đệ hãy yên nghĩ đi.

Hắn nói xong lại đưa tay ra vuốt mắt cho Lý Vũ Lăng. Nhưng Tiểu Lý Tử lại bất khuất từ từ mở mắt ra. Đây là sức mạnh gì? Hồ Bất Quy ở bên cạnh cũng kinh ngạc tới mức miệng không ngậm lại nổi.

Lâm Văn Vinh trầm tư một hồi, đột nhiên đưa tay đặt lên ngực Lý Vũ Lăng. Ngực Tiểu Lý Tử lạnh băng, không chút hơi nóng nào, y như những tượng sĩ chết trận khác.

Hắn thất vọng lắc đầu, đang muốn rút tay lại, đột nhiên, một nhịp đập khê gần như không thể cảm thấy truyền vào tay, tuy là yếu ớt, nhưng làm Lâm Văn Vinh mừng như điên, hắn gào lên nước mắt đầy mặt:

- Nó còn sống! Tiểu Lý Tử còn sống!

- Lâm huynh đệ, hãy bớt đau buồn !

Cao Tù cho rằng hắn bị đau thương quá hóa rồi, vội kéo hắn lại lắc đầu:

- Ta đã sờ rồi, mũi Tiểu Lý Tử lạnh băng, không còn hô hấp, thật sự là đã chết rồi.

- Không phải đâu Cao đại ca, tim vẫn còn đập, đệ sờ thấy mà!

Lâm Văn Vinh vội lắc đầu, kéo tay lão Cao đặt lên ngực Lý Vũ Lăng.

Thấy Lâm huynh đệ rất tỉnh táo, không giống như bị triệu chứng bị điên, Cao Tù cũng nửa tin nửa ngờ, đặt tay lên ngực Lý Vũ Lăng. Một câu nói này của Lâm Văn Vinh tức thì thấp lên hi vọng của tất cả mọi người, vô số ánh mắt lo lắng tập trung lên người lão Cao, đợi một câu nói của hắn.

Cao Tù nín thở, đặt tay lên ngực Lý Vũ Lăng, lặng lẽ đợi hồi lâu, nhưng thủy chung không hề phát hiện ra chút nhịp đập nào, cuối cùng bỏ tay ra, lắc đầu. Thần sắc Hồ Bất Quy tức thì ảm đạm, nước mắt trào ra.

- Không thể!

Nhìn ánh mắt tuyệt vọng của mọi người, Lâm Văn Vinh lắc đầu tức giận nói:

- Đệ đã sờ qua rồi! Tiểu Lý tử còn sống, nó nhất định còn sống.

- Lý Vũ Lăng chết, đã đả kích quá lớn với tướng quân rồi.

Hồ Bất Quy cúi đầu xuống thở dài.

Mặc cho người khác nghĩ thế nào, Lâm Văn Vinh đưa tay ra, lần nữa đặt lên ngực Lý Vũ Lăng, cảm giác lạnh lẽo truyền lại, thân thể Tiểu Lý Tử nằm im lặng, không có chút khác lạ gì. Cứ đợi như thế rất lâu, nhưng nhịp tim lần đầu sờ được không hề có nữa.

Chẳng lẽ là ta nghe sai cao? Bi thương đang lên trong lòng, Lâm Văn Vinh như muốn gào lên thật to. Không cam lòng lại chờ thêm hồi lâu, cuối cùng ngay cả chính mình cũng thất vọng. Tiểu Lý Tử chết rồi! Nó vĩnh viễn không trở lại nữa.

Hi vọng cuối cùng cũng tan đi, hắn lắc đầu, vừa muốn bỏ tay ra, đột nhiên một nhịp đập khê truyền vào lòng bàn tay, vẫn yếu ớt như lần trước, vẫn nhẹ như không có. Lâm Văn Vinh ngẩn ra, trong lòng hắn ở thời khắc này không có gì nhìn tim nào mạnh mẽ hơn thế nữa.

- Tiểu Lý Tử còn sống!

Lâm Văn Vinh thở ra một hơi dài, cố ép sự vui sướng trong lòng, có kinh nghiệm lần trước, hắn không dám sơ ý nữa, bàn tay vẫn đặt trên lồng ngực Lý Vũ Lăng, đợi nhịp tim tiếp tới.

Khuôn mặt hắn khi thì đau thương khi thì mừng rỡ, rơi vào trong mắt Hồ Bất Quy và Cao Tù. Hai người cùng nhìn nhau thời dài lắc đầu.

"Thịch", tuy cách rất lâu, nhịp tim thứ hai cuối cùng cũng tới, vẫn yếu ớt như thế, nếu không để ý sẽ dễ bỏ qua. Nhưng rơi vào tai Lâm Văn Vinh, không còn âm thanh nào làm người ta phấn chấn hơn nữa, đây là nhịp tim trân quý nhất trên thế giới. Lâm Văn Vinh nín thở, nước mắt chan hòa.

- Hồ đại ca, Cao đại, mọi người lại đây nghe đi.

Trong giọng nói bình tĩnh của Lâm Văn Vinh có chút run rẩy, nhưng ánh mắt vô cùng kiên định.

Hồ Bất Quy cùng Cao Tù chậm rãi đặt tay lên ngực Lý Vũ Lăng. “Thịch” một nhịp đập vô cùng mong manh truyền vào lòng bàn tay. Hai người nhìn nhau như không thể tin nổi, sắc mặt mừng rỡ như điên.

Lại im lặng đợi một lát, nhịp tim yếu ớt nhưng kiên định kia hết lần này tới lần khác rung lên rõ ràng. Tròng mắt lão Hồ, lão Cao trong chớp mắt đã đỏ lên:

- Còn sống, đúng là tiểu Lý tử còn sống!

Hai hán tử thân cao năm xích, ôm nhau khóc nức nở, nước mắt như dê vỡ, ào ào chảy ra.

Lâm Văn Vinh vung tay ngửa mặt lên trời gầm lên:

- Lý Vũ Lăng còn sống! Các huynh đệ, tiểu Lý tử của chúng ta còn sống!

- Còn sống, huynh đệ của chúng ta còn sống...

Tin tức này trong chớp mắt truyền khắp, vô số tướng sĩ giơ cao đao thương trong tay, bọn họ ôm nhau nhảy nhót, kêu gào. Năm nghìn hảo hán cùng rơi nước mắt, khung cảnh đó khắc sâu vào trong lòng tất cả mọi người.

Hồ reo mừng rỡ trước mặt các chiến hữu chết trận, điều này chẳng phải là bất kính, mà ngược lại còn là tình cảm mộc mạc nhất. Lý Vũ Lăng không chỉ đại biểu cho một người, hắn đại biểu cho vô số anh linh Đại Hoa an nghỉ trên thảo nguyên. Có điều gì quan trọng hơn huynh đệ chiến hữu tưởng đã mất đi rồi mà sống lại không?

Tin tức Lý Vũ Lăng còn sống như một trận mưa xuân lúc hạn hán, làm dịu trái tim mỗi người. Trên từ Lâm Văn Vinh, Hồ Bất Quy, dưới tới các chiến sĩ bình thường, không ai không hân hoan reo hò, quét bỏ sự ảm đạm vì các chiến hữu thương vong mang tới.

Mặc dù đối diện là một nghìn chiến hữu chết trận nhưng tâm tình các tướng sĩ so với vừa rồi thì đã khác hẳn, phút trước còn đang bi tráng, phút sau bọn họ đã nhìn thấy hi vọng vô bờ. Cảm giác mất rồi lại được, trong cái chết tìm được hi vọng sống này làm lòng tin và sức chiến đấu của bọn họ thêm mạnh mẽ.

Thi thể của các tướng sĩ chết trận cháy bùng bùng trong lửa, Lâm Văn Vinh lặng lẽ nói:

- Cao đại ca, thu lại tất cả tro cốt của huynh đệ, mời bọn họ cùng chúng ta về nhà!

“Về nhà” Cao Tù nghe được từ này trong lòng vừa áp áp lại bi thương, hắn lau khô mắt, ừ một tiếng rồi rảo bước.

- Tướng quân nhìn kia!

Hồ Bất Quy thúc ngựa trở lại, hưng phấn kêu to:

Lâm Văn Vinh ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy cửa chính của tòa thành của thảo nguyên, nơi đám người Lý Vũ Lăng gặp nạn đang treo một đầu người đầm đìa máu, mặt hung tợn, chính là Lạp Bố Lý do Lâm Văn Vinh chém chết.

Phương thức treo đầu thị chúng này là sự thị uy thẳng thắn nhất, là một cái bạt tai mạnh nhất lên mặt người Đột Quyết.

Đã không còn cần phải đi thảo luận nhân đạo hay không nhân đạo nữa rồi, chiến tranh chính là như vậy.

Nhìn Lý Vũ Lăng trọng thương nằm trên cáng chưa tỉnh, lại nhìn ba vạn thớt chiến mã để lại trong thành, Lâm Văn Vinh hừ một tiếng:

- Hồ đại ca, huynh biết phải xử lý chỗ chiến mã Đột Quyết này thế nào rồi chứ?

Lý Vũ Lăng còn sống là sự cổ vũ to lớn với tất cả mọi người, Hồ Bất Quy đã quét sạch sự ảm đạm, hắc một tiếng:

- Tướng quân yên tâm, mặt tướng hiểu, người Đột Quyết không thể có một thớt chiến mã, một hạt lương thực nào. Tướng quân xem, chẳng phải đã bắt đầu rồi sao?

Mấy trăm kỵ sĩ hùng dũng phóng lao, mũi tên, chiến đao, trong chớp mắt chiến mã Đột Quyết đang bị vây trong vòng tròn cát lên tiếng hí đau đớn, máu chảy thành sông.

- Quá tàn bạo rồi!

Lâm Văn Vinh lắc đầu than:

- Hồ đại ca, sau này nghĩ chút biện pháp nhân đạo hơn nhé, chiến mã cũng là sinh mệnh, máu me thể này, dọa chết khiếp trẻ con Đột Quyết, là tội của huynh đó!

Hồ Bất Quy cười hắc hắc:

- Là lão Cao bảo thế, hần nói đầu độc chiến mã quá phiền phức, độc dược còn phải dùng bạc mua, quân phí của chúng ta không thể lãng phí như vậy, cứ lấy đao mà làm, vừa để tướng sĩ luyện đao pháp, lại tôi luyện sự gan dạ cho bọn họ.

Lâm Văn Vinh cười khổ lắc đầu, lão Cao này ta cũng chẳng nói được hần rồi.

Bên bầu trời đã thấp thoáng một mảng trắng như mình cá, qua hai canh giờ nữa mặt trời sẽ mọc lên trên thảo nguyên, còn Hồ nhân tiếp viện cho Ba Ngạn Hạo Đặc cũng sẽ nối nhau kéo đến, thảo nguyên bao la bát ngát lại sắp phong vân biến ảo.

- Tướng quân, có thể bắt đầu rồi!

Tất cả lương thảo đã được củi nối lại với nhau, Hồ Bất Quy đưa cây đuốc bùng bùng trong tay cho Lâm Văn Vinh.

Dầu đốt thỉnh thoảng lại bùng lên, ngọn đuốc cháy lách tách, nhìn lão Cao và mấy trăm huynh đệ đang yên lặng thu hồi tro cốt của các vị huynh đệ chết trận, Lâm Văn Vinh tay trái điều khiển cương, đùi kẹp lại, tuần mã phóng tới.

Trong lúc phóng ngựa, Lâm Văn Vinh quát lớn một tiếng:

- Cháy lên đi Ba Ngạn Hạo Đặc!

Lời vừa dứt, hần kéo mạnh cương ngựa, tuần mã hí vang, bó đuốc trong tay như một mũi lao phóng đi, rơi trúng giữa đồng cỏ.

“Phùng” một tiếng, ánh lửa đỏ bùng lên tận trời, lửa bùng bùng tràn ra, vô số lương thảo Hồ nhân tích trữ ở đây lập tức cháy rừng rực, ánh lửa đầy trời, chiếu đỏ cả màn trời đêm đen thẫm.

Ánh lửa chiếu lên khuôn mặt và y phục đầy máu tươi của tướng sĩ Đại Hoa, bọn họ cùng hô to, phảng phất

Hắn chẳng nói còn đỡ, chứ vừa giải thích xong Hồ Bất Quy càng trở nên mơ hồ. Lâm tướng quân có phải gặp ai cũng yêu hay không, đời tự có công luận, tạm thời bỏ qua một bên đã. Nhưng nói tới nửa ngày trời, rốt cuộc tướng quân và Nguyệt Nha Nhi có quan hệ hay không? Đây đúng là một câu đố, hắn cũng chẳng dám hỏi thêm, chỉ đành ôm quyền nói:

- Mạt tướng hiểu rồi. Cao huynh đệ, lát nữa hai chúng ta cùng xông lên, cũng tiện để ý cho nhau.

- Đúng, đúng! Để ý một chút.

Cao Tù lĩnh hội ừ một tiếng, hắc hắc cười trộm.

Trong lúc nói chuyện, thương đội của Hồ nhân đã chậm rãi đi qua, Hồ Bất Quy đưa hai ngón tay vào miệng, huýt sáo một tiếng thật lớn, đằng xa thiên quân vạn mã cùng lên tiếng đáp lời. Lão Hồ hươu chiến đao lên, trong bụi cỏ mấy trăm chiến sĩ đứng phắt dậy, ai ai cũng đáng vẻ mạnh mẽ:

- Các huynh đệ, theo ta xông lên...

Cao Tù cũng đồng thời đứng lên, mã đao trong tay vẽ lên một vòng sáng chói mắt. Hồ khẩu hiệu vô cùng cảm động:

- Các huynh đệ, cướp nữ nhân của người Hồ! Theo ta xông lên...

Trăm tướng sĩ về phần chần theo sau hắn. Giống như bầy sói hoang đói khát trên thảo nguyên, vừa nhanh vừa mạnh, xông thẳng tới đội nhân mã của người Hồ.

Thương đội Đột Quyết đang tiến về phía trước, hiện nhiên không ngờ rằng ở đại thảo nguyên bao la, trên địa bàn của chính mình lại có người cướp bóc. Nhìn thấy “đám cướp” mặc áo Hồ rách nát, râu tóc rậm rạp, gờ cao mã đao xông tới như gió, bọn họ tức gì hoảng cả hồn.

” Hí í í...” Con ngựa đầu tiên của thương đội chồm lên, phát ra tiếng hí dài. Phía sau mấy chục thốt chiến mã cũng kinh hãi, xoay đầu muốn bỏ chạy.

- Thuần lý! (Trấn định!)

Một âm thanh thô tráng vang lên, trong đội ngựa của người Đột Quyết có một đại hán phóng ra, kỹ thuật điều luyện, tay trái nắm cương, tay phải cầm một thanh mã đao dày nặng, bảo hộ bên cạnh Nguyệt Nha Nhi, uy phong quất lên:

- Ngọc lý nha la bố lộ tây! (Là bọn cướp trên thảo nguyên!)

Lâm Văn Vinh theo sau lão Hồ và Cao Tù. Thấy người Đột Quyết cầm đầu thương đội uy phong凛冽. Bộ dạng cầm đao đó, vừa nhìn là biết đó là một dũng sĩ thảo nguyên đã trải trăm trận. Tiếng Đột Quyết của Lâm Văn Vinh ngoài một câu “quốc mạ” ra, những thứ khác đều chỉ là cưỡi ngựa xem hoa, Hồ nhân đó đang hô hoán gì, một câu hắn cũng chẳng hiểu nổi, kéo Hồ Bất Quy tức giận nói:

- Con bà nó, tên khốn này nói tiếng Đột Quyết làm sao lại kém thế, vừa nghe đã biết là thứ địa phương nhỏ ngoài vương đình rồi, hại ta nghe không hiểu nổi. Lão Hồ, huynh phiên dịch đi.

Cao Tù gật đầu tán đồng:

- Lâm huynh đệ đúng là cao kiến. Tên này nói đúng là có mùi bùn đất, hắn là khẩu âm địa phương rồi, chẳng trách ta cũng không hiểu.

“Bằng vào trình độ của hai vị, ngay cả đứa bé Đột Quyết cũng không bằng, nếu có thể hiểu được mới là lạ đấy!” Hồ Bất Quy khinh bỉ cả hai tên, cười ha hả nói:

- Cũng không có gì, người này chỉ chúng ta là cướp trên thảo nguyên.

- Nói lung tung.

Cao Tù hừm một tiếng, vô cùng bất mãn:

- Tên Đột Quyết này chỉ hươu bảo ngựa, đúng là không có kiến thức. Nói ta thì cũng được, nhưng chúng đã khi nào thấy tên cướp nào cướp anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong như Lâm huynh đệ chưa?

- Đúng thế, đúng thế.

Lão Hồ cười ha hả.

Lâm Văn Vinh thật sự là nghe không nổi nữa, không nhin được đập một cước lên mông lão Cao, tức giận nói:

- Cao đại ca, nói với huynh bao nhiêu lần rồi, đừng có cứ luôn lấy khuyết điểm của đệ ra, đây là do trời sinh, đệ muốn thay đổi cũng không được. Sao huynh không chịu nhớ cho kỹ? Lần sau nếu tái phạm, sẽ phạt huynh nói liền một trăm lượt.

“Một trăm lượt!” Hồ Bất Quy vãi hồ hôi lạnh, mượn cơ hội vung chiến đao, tách xa khỏi hai người mấy bước, lớn tiếng quát:

- Vậy lại, vậy tất cả bọn chúng lại, không bỏ qua một ai.

Trong lúc nói chuyện, mấy trăm chiến sĩ giơ cao chiến đao, tên trong tay nhắm thẳng vào thương đội, sớm đã vây quanh Hồ nhân thành từng đoàn rồi.

Trong thương đội Đột Quyết, lấy “Nguyệt Nha Nhi” làm trung tâm, tự giác tạo thành một hình tròn, bảo vệ thiếu nữ Đột Quyết ở giữa. Trong ánh mắt bọn họ đầy sùng kính và mê say, tựa hồ chỉ cần bảo vệ được thiếu nữ này, cho dù bỏ đi tính mạng của bọn họ, bọn họ cũng không hề tiếc. Địa vị của thiếu nữ Đột Quyết này trong thương đội, nhìn qua là thấy rõ.

Đại Hán Đột Quyết cầm đầu trong mắt tóe lửa giận, tay cầm mã đao, bảo vệ chặt chẽ trước người “Nguyệt Nha Nhi”.

Tuy là lâm vào tuyệt cảnh bị bao vây, nhưng “Nguyệt Nha Nhi” ngồi trên tuần mã thần sắc vẫn bình tĩnh, không hoảng không sợ, làn da mỹ lệ giống mỡ đông, như vừa tắm bằng sữa xong, thân hình yếu điệu uốn lượn trong váy tơ mỏng manh như cây cối mùa xuân. Ánh mắt nàng thản nhiên, long lanh, khẽ lướt qua đám người trước mắt, con ngươi mang chút màu da trời, tĩnh lặng sâu xa, trong vắt phẳng phất như Nạp Mộc Thác (hồ Namtso hồ nước mặn lớn thứ hai của TQ) của thảo nguyên.

Trên người thiếu nữ dị tộc xinh đẹp này như có một cỗ mỹ lực kỳ dị, bị nàng quét mắt qua, tất cả mọi người cảm giác hô hấp như ngừng lại, giống như bị hút vào trong đôi mắt sâu lắng của nàng.

- Đột Quyết cũng có thể sinh ra nữ nhân xinh đẹp như vậy sao?

Khóe miệng lão Cao đã ứa nước giải, lúng búng tự nói.

Ngược lại, Lâm Văn Vinh sớm đã biết được mỹ lực của thiếu nữ dị tộc này, lúc này trong đám người, có thể nói hẳn có đầu óc tỉnh táo nhất. Hắn cười khổ vỗ vỗ bả vai Hồ Bất Quy:

- Tỉnh lại, tỉnh lại! Hồ Đại ca, phải ra tay rồi!

“Ồ!” Hồ Bất Quy giật mình tỉnh lại, vội vã giơ chiến đao sáng loáng trong tay lên, hét lớn:

- Núi này do ta mở, cây là này ta trồng, nếu muốn đi qua, tất cả để lại hết!

Ta ngất! Lâm Văn Vinh thiếu chút nữa lăn quay ra, lão Hồ này sao lại hô thuận miệng như thế, thật sự coi ta là cướp đường rồi à? Sao hắn cũng không phiên dịch thành tiếng Đột Quyết? Chỉ là một “Nguyệt Nha Nhi” thôi sao, gì mà tới mức này?

Hắn không nhìn được lại nhìn về phía “Nguyệt Nha Nhi”, lại thấy thiếu nữ Đột Quyết thiếu nữ kia cũng đang dò xét mình, hiển nhiên là vừa rồi hắn mở miệng nói chuyện đã gây ra sự chú ý của đối phương. Thiếu nữ Đột Quyết yên lặng ngồi trên mình ngựa, dưới mũ da màu vàng, mấy lọn tóc đen lộ ra che cái trán sáng bóng. Một chiếc khăn lụa mỏng tang che khuôn mặt, lộ ra đường nét vô cùng mỹ lệ. Chiếc mũi thanh tú, miệng nhỏ đỏ tươi, khóe môi hơi cong lên thành hình vầng trăng trắng, trong yên tĩnh lại mang theo mấy phần hoang dại.

Nha đầu nhìn ta chăm chăm làm cái gì? Lâm Văn Vinh đưa mắt ngó lại bản thân, dày da ngựa sớm đã há mồm, y phục rách rưới, máu và mồ hôi cùng dính bết trên người, giống như đang làm mẫu nghệ thuật cơ

thể. Mặt đầy khói bụi bùn đất, tóc dài như cỏ dại, diện mạo hung dữ vô cùng, cả người như một tên dã nhân thảo nguyên chưa tiến hóa xong.

“Thế này mà cũng có thể thu hút ánh mắt thiếu nữ?” Lâm Văn Vinh không khỏi lắc đầu thở dài: “Lão Cao nói chẳng sai, anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong chân chính giống như vàng vùi trong cát, vô luận thế nào cũng không che dấu được ánh sáng vạn tượng của nó. Tuyệt chứng rồi, không cách nào trị được nữa!”

“Nguyệt Nha Nhi” lướt qua mấy cái, chợt mày liễu khê cong, khóe miệng hơi nhếch, đôi mắt xanh thẳng như nước tháng ba, rõ là đang khê mỉm cười.

Nàng vừa cười liền như ánh mắt trời xuyên qua mây mù, như trăm hoa trên thảo nguyên đua nở, không chỉ các tướng sĩ nhìn ngậy ra, ngay cả Hồ nhân đang vây quanh nàng tức khắc liền quỳ xuống, miệng ấp úng, thần sắc vô cùng thành kính.

Tim Lâm Văn Vinh đập thình thịch, tức giận lạ thường: “Mẹ nó, con bé này quá vô lễ rồi, nhìn chăm chăm ta như vậy, rõ ràng là đang ”mục gian” ta. Việc ấy mà nhìn được thì còn gì không nhìn được!” Hắn có chút chịu không thấu nụ cười quỷ dị của “Nguyệt Nha Nhi”, hung hăng nhổ nước bọt, lớn tiếng nói:

- Cảnh cáo nàng, không được phép cười với ta. Cười nữa ta sẽ giết người đấy!

“Nguyệt Nha Nhi” lại như không hiểu lời hắn nói, lặng lẽ mỉm cười với hắn như thị uy, mày liễu khê nhếch lên, xinh đẹp vô cùng.

Lâm Văn Vinh giận rồi, ra dấu với Hồ Bất Quy. Lão Hồ xoay một tiếng lao lên, nắm lấy một con ngựa lớn của thương đội, đao vung chém xuống, máu phọt lên trời, con ngựa kia tức thì đầu một nơi thân một nẻo, máu tươi đầy đất.

Ngựa là tính mạng của người Đột Quyết. giết tuấn mã trước mặt bọn họ, đó là một sự vũ nhục rất lớn. Tất cả Hồ nhân tức thì phẫn nộ, sắc mặt “Nguyệt Nha Nhi” lạnh đi, nghiêng rằng giận dữ nhìn Lâm Văn Vinh, trong mắt tóe lửa.

Đại hán Đột Quyết đầu lĩnh chợt gầm một tiếng, mấy chục thương nhân Đột Quyết sau lưng hắn vội nhào ra, vung đao chém tới Lâm Văn Vinh.

- Tới hay lắm!

Cao Tù quát lớn một tiếng, người xông tới trước tiên, hơn mười tướng sĩ theo sát sau. Bọn họ đều là tinh binh trải qua khảo nghiệm máu lửa, đao thuật chiến pháp nào phải mấy thương nhân Hồ nhân có thể so được. Không tới năm hiệp, mấy Hồ nhân xông ra đã bị chém sạch. Đại hán Đột Quyết thần sắc phẫn nộ, gầm một tiếng cùng Hồ Bất Quy quán chặt lấy nhau chiến đấu.

Lâm Văn Vinh phát tay, mấy trăm tướng sĩ như lang sói xông vào, phóng tới hơn mười cỗ xe lớn trong đội ngựa.

- Y lý dất (Dừng lại)!

Một tiếng kêu trong trẻo cấp bách truyền lời, mạnh mẽ vang vọng, chính là thiếu nữ “Nguyệt Nha Nhi” mê người đang lên tiếng. Lần đầu tiên nghe thấy thiếu nữ Đột Quyết này nói chuyện, Lâm Văn Vinh kinh ngạc, cùng là tiếng Đột Quyết, từ miệng Thịnh Đan, Lạp Bố Lý nói ra thật khó nghe, sao đổi lại là “Nguyệt Nha Nhi” lại trong trẻo động lòng người đến thế? Người với người đúng là không thể so sánh.

Nghe thấy “Nguyệt Nha Nhi” lên tiếng, đầu lĩnh Đột Quyết kia vung đao ép Hồ Bất Quy tách ra, vội vã quay lại bên người nàng. Lão Hồ cố đỡ đao đó nên bị đẩy lùi lại hai bước, sắc mặt đỏ bừng, thở hổn hển:

- Lực tay mạnh thật, tên này nhất định không phải nhân vật đơn giản.

Mặc hắn là nhân vật nào, Lâm Văn Vinh phát tay lên nói:

- Không được y lý dất! Mọi người tiếp tục !

Tướng sĩ tức tốc áp sát những cỗ xe, thiếu nữ Đột Quyết cuống lên, cặp đùi thon kẹp vào bụng ngựa, còn ngựa đen chồm lên, thân hình nàng nghiêng đi, roi ngựa trong tay quất vào mặt một binh sĩ Đại Hoa.

Hành động này đã thể hiện rõ công phu thật sự. Kỹ thuật của Nguyệt Nha Nhi cực kỳ thuần thực, ngay cả Hồ Bất Quy cũng không so được với nàng, càng chẳng cần nhắc tới Lâm Văn Vinh nữa.

Một roi từ trên không này vừa nhanh vừa lẹ, mắt thấy sắp quất trúng mặt tướng sĩ kia thì roi ngựa chợt dừng lại.

Thiếu nữ Đột Quyết dùng sức kéo roi ngựa, khuôn mặt đỏ bừng, ngọn roi kia lại không chút nhúc nhích, một tên người đen, mặt cũng đen với bộ dáng hoang dã đang cười trên mình ngựa, nắm chặt roi của nàng, cười hì hì:

- Một cây roi thật dài, sắp bằng của ta rồi. Nguyệt Nha Nhi tiểu cô nương, nàng kéo đi, nàng dùng sức kéo đi! Cái roi này có lực đàn hồi, không sợ bị kéo! Chính gọi là, em có kéo, kéo nữa cũng chẳng ngại gì.

- Lâm huynh đệ, công phu giỏi lắm!

Cao Tù nhìn thấy mặt mày hớn hở, vỗ tay rống lên:

- Đúng rồi, tiểu cô nương, mau dùng sức kéo đi! Ta muốn xem xem cái roi này kéo dài được bao nhiêu!

Thủ lĩnh Đột Quyết ở bên cạnh thấy “Nguyệt Nha Nhi” rơi vào cảnh khó khăn, vội gào lên giận dữ, vung đao chém vào đầu Lâm Văn Vinh.

Cao Tù đưa đao lên ngăn mũi đao của hắn, tức mình quát:

- Tiểu cô nương này của các người được Lâm huynh đệ trêu đùa, đó là vinh hạnh của nàng ta, cần tên Hồ nhân như người tới làm loạn sao?

Lâm Văn Vinh cảm thấy rất oan uổng: “Rõ ràng là tiểu cô nương này lấy roi trêu đùa ta, sao Cao đại ca lại nói ngược lại?”

“Reng” một tiếng, cương đao của hai người vừa chạm nhau, Hồ nhân kia gào lên một tiếng, vội lùi lại một bước, sắc mặt trắng bệch. Cao Tù lùi lại nửa bước, hơi thở dồn dập hơn nhiều, hắn và Hồ Bất Quy nhìn nhau, cả hai đều có chút kinh ngạc.

Hồ nhân này từ đâu ra lại có sức lực như thế?

“Nguyệt Nha Nhi” thấy đồng bạn bị Cao Tù ngăn lại, cũng biết không thể mong hắn giúp được, nắm chặt lấy roi ngựa, răng trắng nghiến chặt, mặt nhỏ giận dữ, quát lên:

- Mễ lai tát (buông ra)! Mễ lai tát!

- Mọi người đều biết, ta không hiểu tiếng Đột Quyết.

Lâm Văn Vinh hắc hắc cười lạnh, phất tay tới bốn phía, đã có tướng sĩ nhảy lên xe ngựa.

Nguyệt Nha Nhi cuống lên, chợt quát một tiếng, hơi buông ngọn roi trong tay ra, con ngựa đen xông thẳng tới Lâm Văn Vinh.

Lâm Văn Vinh nghiêng người né qua, vừa mới tránh khỏi tuần mã, một vầng sáng lạnh bổ tới trước mặt, mã đao trong tay thiếu nữ Đột Quyết lấp lóe hàn quang, bổ thẳng vào mặt hắn?

Chơi lên à? Lâm Văn Vinh hừ lạnh, hai tay hợp lại, vừa nhanh vừa chuẩn, kẹp chặt lấy cổ tay sáng bóng của nàng. Nguyệt Nha Nhi hừ một tiếng, tay mất đi sức lực, loạn đao liền rơi xuống đất.

Hai con ngựa vắt qua gần sát nhau, Nguyệt Nha Nhi một kích không thành, hai tay lại bị hắn nắm lấy, trong lúc tức giận, thỉnh thoảng nhảy lên, hai chân đạp thẳng vào mặt hắn.

Muốn đạp ta ư? Lâm Văn Vinh hắc một tiếng, vận mạnh cổ tay nàng, một chân đạp lên con ngựa đen. Con ngựa hí lên rồi lao đi, người Nguyệt Nha Nhi tức thì rơi vào khoảng trống, giống như một cánh hoa xinh đẹp lơ lửng ở trên không. Lâm Văn Vinh giang tay ra, ôm nàng vào lòng, đặt ở trên lưng ngựa trước người, há cái miệng lớn ra, toan cắn về phía mặt nàng.

“Aaa...” Nguyệt Nha Nhi vừa giao thủ với hắn chốc lát, liền bị hắn bắt lên ngựa, cũng không có chút hoảng sợ. Nhưng vào lúc này, một khuôn mặt đầu tóc tán loạn, như hung thần ác sát cắn tới gò má như hoa như ngọc của nàng, cho dù là nữ tử kiên cường hơn thì cũng phải sợ tới hồn phi phách lạc.

U hương thoang thoảng từ lòng ngực truyền tới, chính là mùi nước hoa của Tiêu gia. Thiếu nữ Đột Quyết run lên trong lòng hân, con mắt xanh nhạt hung dữ nhìn chăm chăm, nắm tay nhỏ xiết chặt.

- Sợ rồi chứ?

Lâm Văn Văn cười ha hả, thu lại cái miệng đang hướng tới mặt nàng, thở một hơi dài. Trong lòng Nguyệt Nha Nhi cũng hơi yên tâm chút, đang muốn tìm cơ hội ra tay tiếp, lại thấy khuôn mặt đen của ác nhân kia quay lại, hai tay che lấy miệng, trông mắt đảo qua hai bên, đáng vẻ vô cùng khùng bố.

“Aaa.” Bị khuôn mặt quỷ dữ của Lâm Văn Vinh dọa, thiếu nữ Đột Quyết lần nữa kêu lên sợ hãi.

Lâm Văn Vinh cười dài, dùng sức ném nàng lên lưng ngựa. Nguyệt Nha Nhi thân ở không trung, hai chân không chạm đất, trong ống tay áo trượt ra một chiếc loan đao nhỏ, đâm vào tiểu phúc của hân.

- Đúng là một đóa hồng có gai!

Lâm Văn Vinh nắm chặt lấy cổ tay thiếu nữ, cười lạnh:

- Nguyệt Nha Nhi tiểu muội muội, nhớ cho kỹ nhé, đừng nên dùng thủ đoạn trước mặt ta. Ta không chỉ biết dọa người, còn biết giết người đó!

484. Chương 481: Tên Ta Là Ngọc Già

Những thương nhân Đột Quyết khác thấy Nguyệt Nha Nhi bị bắt tức thì mắt đỏ ngầu lên, choang một tiếng, rút chiến đao, giận dữ la hét xông về phía Lâm Văn Vinh. Hồ Bất Quy nhanh chân bước tới, vung đao chém ra. Xoạt xoạt hai người đó lập tức bị chém gục, máu tươi đỏ thẫm nguyên xanh biếc.

Thấy tộc nhân máu đổ máu, “Nguyệt Nha Nhi” tức thì cuồng lên, không để ý việc bị Lâm Văn Vinh nắm lấy cổ tay, vùng vẫy kêu lên:

- Y lý dất (Dừng lại)! Y lý dất!

- Người không phải là kẻ cướp!

Đầu lĩnh Đột Quyết đang chiến đấu kịch liệt với Cao Tù đột nhiên nhảy ra khỏi vòng chiến, mắt lộ hung quang, tức giận gầm gừ:

- Các ngươi là người Đại Hoa.

Lần này hân nói tiếng Đại Hoa, tuy khẩu âm cực kỳ gượng gạo, Cao Tù khó khăn lắm mới nghe được, liền cười vang nói:

- Thông minh! Gia gia ngươi chính là hảo hán của Đại Hoa. Tiểu tử, đồ của Cao gia gia một đao nữa.

Hân nói đánh là đánh, hai tay nắm đao, dùng thế lôi đình vạn quân, chém thẳng vào đầu gã Đột Quyết, tiếng binh khí kêu “leng keng”, tia lửa bắn tung tóe.

- Người Đại Hoa đáng chết, cho ngươi thưởng thức sự lợi hại của Hách Lý Diệp ta! Giết...

Võ sĩ Đột Quyết gầm gừ như chó sói, tập trung sức lực toàn thân, mã đao mang theo tiếng gió vù vù chém mạnh một đao. “Choang”, hai chân Hách Lý Diệp xoạc dài tên bãi cỏ, mặt đỏ bừng. Cổ tay Cao Tù cũng bị chấn động tới tê đi, lùi lại một bước, hơi thở rối loạn.

Đây là lần thứ hai mà hai người ra tay thật sự, gã Đột Quyết tên Hách Lý Diệp này thân mang sức mạnh hoang đại tuyệt thế khiến lão Cao càng lúc càng kinh sợ, tức thì không dám coi thường.

Nghe nói những tên cướp trước mắt chính là người Đại Hoa cải trang, một người trong đó lại có thể chiếm thượng phong khi giao chiến với Hách Lý Diệp, trong mắt thương nhân Đột Quyết đều lộ vẻ không thể tin nổi.

Người Đại Hoa yếu ớt mà cũng có thể xâm nhập vào thảo nguyên bao la giết phá cướp bóc, đây là chuyện mấy trăm năm chưa từng có. Huống gì tiền phương còn có ba mươi vạn đại quân Đột Quyết đang bao vây

hẻm núi Hạ Lan, những người Đại Hoa giống như kẻ cướp này sao có thể xuyên qua trùng trùng phong tỏa? Chẳng lẽ bọn chúng từ trên trời xuống? Thật khó mà tin được.

Nhìn sắc mặt những Hồ nhân này liền biết được suy nghĩ của bọn họ, Cao Tù thở gấp một hơi, dương dương đắc ý nói:

- Thế nào? Không tin à? Không giấu các ngươi, ngay cả chính ta cũng không tin đâu. Nhưng chẳng ngờ lão tử đến thật rồi, lũ con cháu các ngươi làm gì được gia gia đây?

Lão Cao vẫn đánh giết thống khoái, còn thiếu nữ Đột Quyết kia thấy tộc nhân của mình đều rơi hết vào trong tay bọn cướp Đại Hoa, tức thì con mắt ứa nước mắt, nàng bị Lâm Văn Vinh khống chế nên không có cách nào, trong lúc tức giận cúi đầu xuống há mồm cắn vào tay Lâm Văn Vinh.

- Ái dà...!

Cơn đau kịch liệt truyền lại, trên mu bàn tay của Lâm Văn Vinh tức thì xuất hiện dấu răng gọn gàng chính tề, giống như vàng trắng cong xinh đẹp, ngập sâu vào thịt, máu tươi đầm đìa.

Thiếu nữ Đột Quyết “hạ khẩu” đúng là có mấy phần độc ác, trán Lâm Văn Vinh túa mồ hôi lạnh, đang muốn nổi điên lên thì thiếu nữ Đột Quyết kia đã quay đầu, thừa dịp hấn không chú ý mà co chân chạy.

- Nghênh phong nhất đao trảm!

Lâm Văn Vinh quát lớn một tiếng, nhặt một thứ từ dưới đất lên, không kịp nhìn đã tức giận ném luôn.

“Nguyệt Nha Nhi” trong khi bỏ chạy cảm thấy một cỗ kinh phong từ sau lưng đánh tới. Còn nghe tên kẻ cướp kia hô “nghênh phong nhất đao trảm”. Mắt thấy sắp táng mạng dưới đao của hấn, thiếu nữ khẽ bật khóc, thình lình quay người lại, chiếc mũ da nhỏ bị gió thổi bay, mái tóc như suối mây tung ra, nàng đưa hai tay che ở trước ngực, khuôn mặt không chút sợ hãi ngẩng cao lên.

Tiếng gió vút vút quét vào mặt nàng, đau đớn, cực kỳ đau đớn, nhưng không phải là cảm giác đao chém vào người.

Nàng từ từ mở mắt ra, không có cảnh máu me đầy mặt như trong tưởng tượng. Trừ trên váy áo dính chút bụi đất ra thì không có gì khác thường nữa.

Tên kẻ cướp mặt đen xì kia đứng trước mặt với vẻ trịnh trọng, nhìn chăm chú vào tay hấn, chậm rãi dùng sức phát lên, trầm giọng nói:

- Công phu tốt lắm! Trong thiên hạ này, có thể tiếp được tuyệt kỹ độc nhất vô nhị, kinh thiên động địa “Nghênh phong nhất đao trảm” của ta mà không chút hao tổn, trừ cô nương ra không có người thứ hai nào nữa.

“Nghênh phong nhất đao trảm” cái gì, chẳng phải chỉ là quăng một nắm cát sao? Người này thật khoác lác! Thiếu nữ Đột Quyết hừ một tiếng, giang tay ra che chắn trước mặt tộc nhân của mình, không hề sợ hãi nhìn thẳng vào Lâm Văn Vinh, giận dữ quát:

- Tây tây lý đề uy ! Cực mực tây kỳ nộ cấp tác nê mạc tây á!

Thiếu nữ này giọng mềm mại, nói lại nhanh, Lâm Văn Vinh nghe mà chóng cả mặt, chỉ thấy miệng nàng cử động, còn chẳng biết nàng nói gì nữa. Mặt hấn có dày hơn cũng không dám trơ trên đồ cho khẩu âm địa phương của Đột Quyết, chỉ đành kéo Hồ Bất Quy nói:

- Hồ đại ca, tiểu cô nương này nói chậm quá, đầu óc ta lại quá nhanh, không thể tương thích được, cho nên không hiểu nàng ta nói cái gì. Huỳnh tới phiên dịch đi.

Lý do của Lâm tướng quân đúng là độc đáo! Hồ Bất Quy bật cười trả lời:

- Nàng nói, ngươi giết ta đi, đừng giết tộc nhân của ta.

Bé gái Đột Quyết này đúng là cứng cổ! Lâm Văn Vinh ồ một tiếng, giơ cổ tay đầm đìa máu tới trước mặt “Nguyệt Nha Nhi”, nắm chặt tay hung hăng:

- Cô nương xinh đẹp, nàng, cần ta! Nàng, và tộc nhân của nàng, đều chết rồi. Tiếng Đột Quyết của ta, nàng hiểu không?

Tiếng Đột Quyết này đúng là rất có đặc điểm của Đại Hoa, Hồ Bất Quy lắc đầu cười trộm.

Từ bộ dạng hung dữ của hắn, tựa hồ nhìn ra sự “ác độc” của tên cướp này. Sắc mặt “Nguyệt Nha Nhi” biến đổi, xoạt một tiếng rút một thanh mã đao dưới chân lên, múa vài vòng, thân hình uyển chuyển khẽ đưa đưa, mã đao đã chắn trước người nàng.

Lâm Văn Vinh gật gù, nhìn chăm chăm vóc dáng thướt tha của Nguyệt Nha Nha, nuốt nước bọt ực một cái:

- Không tệ không tệ, thân hình rất tuyệt, rất mềm dẻo, lại có thể cười ngửa, múa cật hắn là rất đẹp. Hồ đại ca, huynh có mang theo cây lang nha bổng của Lạp Bố Lý không? Lát nữa ta muốn dùng hình với cô nương Đột Quyết này!

Lang nha bổng? Hồ Bất Quy kinh hãi, một bổng đó hạ xuống, mỹ nhân Đột Quyết như hoa như ngọc này sẽ biến thành đồng bùn rồi, sao Lâm tướng quân có thể ra tay được? Còn có cái gì múa cật nữa, tuy không hiểu là cái gì, nhưng nhìn ánh mắt dâm dục của Lâm tướng quân, là biết thứ đó cũng dạng với Động Huyền Tử tam thập lục tán thủ rồi.

Lâm Văn Vinh nheo mắt lại, đánh giá “Nguyệt Nha Nhi” từ trên xuống dưới, không ngừng gật đầu mỉm cười.

Thiếu nữ Đột Quyết bị hắn nhìn chăm chăm tới nổi gai ốc, tức giận quát mấy tiếng, mặt đỏ lên vì tức giận.

Cách trở về ngôn ngữ thật hại người! Lâm Văn Vinh không thể không lần nữa cầu cứu lão Hồ:

- Ấy, đỏ mặt rồi! Hồ đại ca, nha đầu này nói gì thế?

Hồ Bất Quy cười bối rối, ập a ập ứng:

- Điều này ! Nàng ta khen tướng quân ngài là mãnh thú trên thảo nguyên, là khắc tinh của nữ tử.

Lâm Văn Vinh cười ha hả vỗ vai Hồ Bất Quy:

- Hồ đại ca cần gì phải lo cho thể diện của ta như vậy chứ, cứ phiên dịch trực tiếp thành sắc lang là được rồi! Không sao, không sao, nàng ta không hiểu ta thôi. Đợi tới khi tiếp xúc lâu rồi, nàng ta sẽ hiểu con người ta. Sao ta có thể là tên sắc lang chứ, đây quả thật là đang vũ nhục ta... ta rõ ràng là sắc ma mà!

Bất nạt thiếu nữ Đột Quyết không hiểu tiếng Đại Hoa, Lâm Văn Vinh và lão Hồ phóng túng cười dâm, phía bên kia Hách Lý Diệp dù hiểu được lời của bọn họ, nhưng bị Cao Tù quấn chặt lấy, chỉ có thể gằm gừ tức giận, không làm gì được.

- Bẩm tướng quân.

Tướng sĩ kiểm tra xe ở phía trước hưng phấn chạy tới:

- Như ngài dự liệu, đã phát hiện tơ lụa, trà, và lượng lớn thuốc men trong xe ngựa phía trước.

- Thật sao?

Lâm Văn Vinh mừng rỡ kêu lên. Mắt kiên nhẫn vẩy tay với Cao Tù phía bên kia:

- Cao đại ca, đừng đánh nữa. Cứ choang choang ồm chết đi được! Tạm thời huynh nghỉ ngơi theo ta đi lấy thuốc đã.

Lão Cao kêu một tiếng, lùi nhanh mấy bước thoát khỏi vòng chiến, vút trường đao đã sút mẻ đi:

- Tên ngươi là Hách Lý Diệp à, không tệ đâu. Công phu so với cái tên Lạp Bố Lý gì đó mạnh hơn nhiều. Lão Hồ, trông chừng tên họ Hách này cho ta, đợi ta lấy thuốc về rồi đối đao tới chém hắn.

Thuốc được phát hiện trong mấy cỗ xe lớn ở giữa. Lâm Văn Vinh và Cao Tù còn chưa tới gần đã ngửi thấy mùi thuốc thoang thoang bay tới, chỉ ngửi mùi đã biết chất, chắc chắn đây là thuốc hàng cực phẩm.

Cao Tù vén rèm ra đầu tiên, nhìn qua vài cái tức thì kinh ngạc không ngậm miệng lại được:

- Đường quy, kết ngạnh, mạn đà la, tàng hồng hoa, xuyên bối, ngư tinh thảo, trường bạch dã tham, linh túy giác, hạc đỉnh hồng, đông trùng hạ thảo, ngũ độc chu, thất bộ vương xà...

Hắn nói luôn mồm không thôi, Lâm Văn Vinh nghe tới mất cả kiên nhẫn:

- Cao đại ca, giờ là tìm thuốc, huynh đọc thuộc lòng làm cái gì?

Lão Cao ngoác miệng cười:

- Không phải là đọc thuộc. Đó là thuốc có trong xe, mở mười cái cửa hiệu cũng đủ.

Quả nhiên như Cao Tù nói, thuốc trong khoang xe chia từng loại, không thiếu thứ gì, một thứ lại dùng gói dây bọc lại, có rất nhiều loại thảo dược quý hiếm, ở Đại Hoa cũng khó có thể tìm thấy.

Con bà nó, người Đột Quyết muốn mở hiệu thuốc thật sao? Lâm Văn Vinh mắt tròn, trầm mặc hồi lâu mới nói:

- Mặc kệ nó, hiện giờ tiểu Lý tử mới là quan trọng nhất. Càng nhiều thuốc càng tốt. Cao đại ca, muốn thuốc gì cứ việc lấy, lấy không hết gói toàn bộ mang về.

Trong xe còn có mấy đồ dùng của nữ nhân, bắt mắt nhất là bên chỗ chiếc gối đặt mấy cái bình nhỏ, hương thơm dịu truyền lại, không ngờ là nước hoa danh tiếng xa gần của Tiêu gia. Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, nếu như không đoán sai thì khoang xe này chính là khuê phòng tạm thời của “Nguyệt Nha Nhi” rồi. Cô bé Đột Quyết này lấy phòng thuốc làm khuê phòng, thật là kỳ quái.

Cao Tù gật đầu, vừa mới nắm lấy nhân sâm Trường Bạch, đã nghe bên ngoài truyền tới tiếng hét thê lương, hai mắt “Nguyệt Nha Nhi” ứa lệ, đáng vẻ bi phần, vấy tung bay trong gió, như một trận gió mát xông tới.

Hồ Bất Quy phiên dịch:

- Nàng ta nói, không được cướp thuốc của ta.

Lâm Văn Vinh đảo tròn mắt, hừ một tiếng:

- Cô nhóc Đột Quyết này quá nhỏ mọn rồi, chúng ta là người văn minh, sao có thể cướp chứ? Hồ đại ca, huynh nói cho nàng ta, ta sẽ trả tiền mua toàn bộ số thuốc men này, uy tín của ta chính là chiêu bài bằng vàng... ừm, trước tiên viết giấy nợ đã, hoan nghênh nàng ta rảnh rỗi tới Đại Hoa, tiện thể tới hoàng cung tìm hoàng thượng lão gia tử tính nợ.

Thiếu nữ Đột Quyết kia tựa như hiểu được ý đồ của hắn, nước mắt lăn tăn, giọng thánh thót lú lo một lượt, sau đó lại giận dữ quát tháo, giờ đao chém tới Lâm Văn Vinh.

Hồ Bất Quy vội vã phiên dịch:

- Nàng ta nói, nàng ta thu thập những thứ thuốc này, là vì muốn tự mình trị bệnh cho phụ thân. Nếu chúng ta dám động tới những thứ thuốc này, nàng ta sẽ liều.... Ấy da, nàng ta giết tới rồi.

Còn chưa kịp phiên dịch xong, bóng của “Nguyệt Nha Nhi” đã gần ngay trước mắt, Hồ Bất Quy choang một tiếng khê gạt đao ra, thiếu nữ Đột Quyết loạng choạng lùi lại mấy bước, thiếu chút nữa ngã xuống.

Thiếu nữ Đột Quyết này tính tình mạnh mẽ, thấy không cách nào cướp thuốc lại được, nàng giận dữ quát một tiếng, nước mắt ào ào đổ xuống như tuyết núi Thiên Sơn tan chảy, nâng mã đao trong tay lên, cứa mạnh vào chiếc cổ trắng như tuyết của mình.

Hách Lý Diệp và những thương nhân Đột Quyết còn lại thấy hành động cương liệt của “Nguyệt Nha Nhi”, sợ tới hồn phi phách tán, kêu lớn rồi muốn lao qua bên này.

“Keng”, một tiếng dòn tan xuyên vào màng tai tất cả mọi người, trong lúc chỉ mảnh cheo chuông, Lâm Văn Vinh lạnh lùng gạt loan đao của Nguyệt Nha Nhi ra, trên cổ của thiếu nữ Đột Quyết đã xuất hiện một vết đỏ nhạt, thoáng có chút máu. Thanh mã đao kia xoay vòng vòng bắn ra xa rồi cắm sâu vào đất.

Ánh mắt Lâm Văn Vinh lạnh băng, như hung thần ác sát bức tới gần Nguyệt Nha Nhi:

- Cho dù nàng chết rồi, ta cũng có trăm cách khiến hồn nàng không được yên, nàng có tin hay không?

Hồ Bất Quy phiên dịch cho hắn, thiếu nữ Đột Quyết hừ lạnh một tiếng, nhưng tay không khỏi khẽ run lên.

- Hồ Bất Quy.

Lâm Văn Vinh quát lớn, chỉ những người Đột Quyết còn lại cười lạnh:

- Đi, giết hết những Hồ nhân kia, không để lại một tên nào.

- Tuân lệnh!

Hồ Bất Quy lớn tiếng đáp lời, bước đi như hổ tới phía thương nhân Đột Quyết.

“Nguyệt Nha Nhi” hiển nhiên là hiểu được ý của bọn họ, tức giận quát lên, nước mắt tuôn rơi, nói một tràng tiếng Đột Quyết.

Hồ Bất Quy nói:

- Tướng quân, nài ta nói. Nếu người dám giết tộc nhân của ta, ta sẽ tự sát xin thần của thảo nguyên giáng vạ trận sấm sét trừng phạt người!

- Thần của thảo nguyên?

Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Ta là người Đại Hoa, tin vào Quan Âm Bồ Tát, Phật Như Lai. Tay của thần thảo nguyên có dài hơn, muốn phá bỏ chủ nghĩa bảo hộ địa phương, thực hiện kiêm cả ban ngành chấp pháp cũng không được đâu.

Hồ Bất Quy gãi đầu nửa ngày trời cũng chẳng biết “chủ nghĩa bảo hộ địa phương, kiêm ban ngành chấp pháp” phải phiên dịch thành tiếng Đột Quyết thế nào. Khó khăn lắm mới dịch ra vài câu, nhìn thần sắc của Nguyệt Nha Nhi, cũng biết là nài càng mơ hồ hơn.

- Muốn ta không giết tộc nhân của nài cũng không phải là không thể.

Lâm Văn Vinh chuyển chủ đề, cười hắc hắc nhìn chăm chú vào khuôn mặt của “Nguyệt Nha Nhi”.

Nhìn ánh mắt như hổ như sói của hắn, thiếu nữ Đột Quyết nghiêng răng hừ giận dữ, trong mắt đầy khinh miệt. Hồ Bất Quy phiên dịch lại:

- Tướng quân, nài ta nói: Người đừng có nằm mơ, ta thà chết cùng tộc nhân, chứ không cho người vũ nhục sự thanh bạch của nữ nhi thảo nguyên.

- Hạ lưu! Dơ bẩn! Tư tưởng phức tạp ô uế!

Lâm Văn Vinh bưng bưng tức giận, nhổ mạnh liền mấy bãi nước bọt:

- Nài ta nghĩ rằng ta muốn chiếm tiện nghi? Không có cửa đâu, trình tiết của trai tráng Đại Hoa ta như tuyết trắng trên Thiên Sơn, không được phép xúc phạm khinh nhờn, dù là nài ta chỉ có một chút tạp niệm với ta, cũng không được phép, là phạm tội! Là trời và người đều phần nộ.

Mỗi lần phiên dịch lời của Lâm tướng quân, đều có cảm giác kinh hãi lạnh người, thế nhưng người ta quan cao hơn tới mấy cấp, Hồ Bất Quy cũng chẳng còn cách nào, chỉ đành cố gắng dịch ra. Mắt thiếu nữ Đột Quyết chớp liên tục, không ngờ rằng một xứ sở lâu đời có văn minh ngàn năm như Đại Hoa lại sinh ra loại bại hoại có cá tính như vậy, đúng là làm người ta không dám tin.

- Hồ đại ca, huynh nói cho nài ta, muốn bảo toàn mạng sống của tộc nhân thì phải ngoan ngoãn nghe lời ta, làm việc cho ta. Nếu không, tâm tình ta không vui, lúc nào cũng có thể chém đầu những người kia. Tới lúc đó, thì chính là nài ta hại tộc nhân của mình không liên quan đến ta.

Nhìn tộc nhân của mình ở đằng sau bị vô số tên cướp Đại Hoa vây quanh. “Nguyệt Nha Nhi” hừ một tiếng, nhưng ánh mắt đã mềm ra.

Với thủ đoạn của ta, không tin không khuất phục được cô bé con nài! Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, dương dương đắc ý hỏi:

- Nguyệt Nha Nhi, tên nài là gì?

Thiếu nữ Đột Quyết nghiêng răng hồi lâu, mới trả lời:

- Tên ta là Ngọc Già.

Hồ Bất Quy giải thích:

- Trong tiếng Đột Quyết, Ngọc Già có nghĩa là Nguyệt Nha Nhi xinh đẹp.

Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Hay, rất được! Cái tên này rất có ý cảnh. Ở Đột Quyết tên nàng là Ngọc Già, trong tiếng Đại Hoa là Nguyệt Nha Nhi, kỳ thực là trăm sông đổ về nguồn. Nghe ta nói đây, vừa rồi nàng nói muốn mang những thứ thuốc này về chữa bệnh cho phụ thân, nói như vậy, là nàng biết coi bệnh phải không?

Nhìn cái bộ dạng đầu trộm đuôi cướp của hắn, Ngọc Già quay mặt đi, trong mũi hừ một tiếng, Lâm Văn Vinh tức giận:

- Hồ đại ca, mài đao, giết người.

Thiếu nữ Đột Quyết phẫn hận nhìn hắn, đành phải khẽ gật đầu.

- Được!

Lâm Văn Vinh cũng không quay đầu lại, lấy ra mấy thứ thuốc từ trong khoang xe ra:

- Vậy ta kiểm tra nàng xem. Thứ này gọi là gì?

- Kết Ngạnh!

- Cái này?

- Kinh Ngân hoa.

- Cái...

- Mạn Đà La!

- Trần Bì!

- Đông Trùng Hạ Thảo.

Liên tục đổi mười thứ, Nguyệt Nha Nhi đều gọi ra chính xác tên của chúng, ánh mắt nhìn Lâm Văn Vinh càng ngày càng khinh miệt.

- Ta không tin không làm khó được nàng!

Lâm Văn Vinh thầm tức giận, mò loạn trong khoang xe, chợt cảm thấy cảm giác thứ thuốc ở tay rất tốt, nhẹ như lụa mỏng, còn mang theo hương thơm thoang thoảng.

- Ta lấy được thứ hay rồi!

Hắn cười hắc hắc, lôi thứ “thuốc” kia ra đưa lên tay, không thèm nhìn hỏi ngay:

- Còn cái này? Nó là cái gì?

Nguyệt Nha Nhi giận dữ, mặt đỏ như lửa, ngọn lửa bùng bùng cháy trong mắt đủ để thiêu hắn mấy trăm lần.

Cao Tù kinh ngạc:

- Ý, cái này ta nhận ra! Nó là yếm ngực.

485. Chương 482: Chữa Bệnh

Nhìn cái yếm ngực đỏ tươi trong tay chủ soái của mình, đám “kẻ cướp” Đại Hoa không nhịn nổi cười, phải cố hết sức nhịn cười, sắc mặt vô cùng ám muội. Mặt Nguyệt Nha Nhi càng như phết son, hai tay miết chặt, răng nghiêng ken két, ánh mắt như phun ra ngọn lửa vạn trượng, nhìn muốn giết chết hắn.

Thần sắc Lâm Văn Vinh vẫn như thường, cười ha hả nói không biết ngượng mồm:

- Ấy, một miếng một cái khăn đỏ thật to! Vừa khéo ta đang thiếu một cái khăn rửa mặt, cái khăn này thuộc về ta rồi...

- Thụ mặc nô tây tát!

Nguyệt Nha Nhi vội kêu lên, trong mắt dâng nước, giật mạnh yếm ngực trong tay hắn, rớt một tiếng xé rách thành hai mảnh vớt xuống đất, hung dữ dẫm chân lên, trong miệng còn lẩm bẩm gì đó.

Lâm Văn Vinh chớp chớp mắt, không hiểu hỏi:

- Hồ đại ca, nha đầu này đang nói gì thế, sao lại cướp khăn mặt của ta?

Đối với cái da mặt của Lâm tướng quân, Hồ Bất Quy chỉ đành bội phục, cười đáp:

- Đâu có, tiểu cô nương Đột Quyết này tính tình cương liệt. Nàng nói tướng quân sờ vào đồ của nàng, cũng giống như chó điên cắn hoa tươi trên thảo nguyên, nàng nguyên rửa tướng quân chết sớm thôi.

Tuy lão Hồ chỉ phiên dịch mập mờ, nhưng Lâm Văn Vinh là nhân vật bậc nào, chớp mắt đã hiểu ra, Nguyệt Nha Nhi nguyên rửa ta chết. Hắn cười ha hả hai tiếng:

- Không sao không sao, đánh là thân, chửi là yêu, yêu tới cực điểm thì dùng chân đạp. Trước nay ta chưa từng sợ tiểu cô nương chửi, nàng càng chửi nhiều ta càng vui... Khục, khục... trải qua sự kiểm tra nghiêm khắc của ta, Ngọc Già cô nương đúng là nhận được những thứ thuốc này, hẳn là biết khám bệnh rồi. Hồ đại ca, huynh nói với nàng, hiện giờ có một người chính trực thiện lương đa tình của Đại Hoa, muốn cùng nàng làm một giao dịch lợi cả hai bên.

Hồ Bất Quy rất tự giác lược bỏ nội dung lời nói phía trên của hắn, sau khi phiên dịch xong, Nguyệt Nha Nhi hừ lạnh, quay đầu đi đáp:

- Ngạn ngữ trên thảo nguyên nói, ánh trăng sáng vĩnh viễn không chiếu rọi đám sói tham lam. Ngọc Già ta không giao dịch với loại người hèn hạ vô sỉ, bỉ ổi hạ lưu...

- Xoẹt...

Nàng còn chưa nói xong, đã thấy tên thủ lĩnh bọn cướp rút đao chém tuần mã của thương đội. Tuần mã hi văng, máu bắn tung tóe, từ từ gục ngã trong vũng máu.

Thủ lĩnh bọn cướp vừa rồi còn cười hi hi, lúc này sắc mặt đen như mực. Trường đao đặt bên miệng, khê thối một hơi, vết máu trên lưỡi đao nhỏ xuống từ giọt, vô cùng quỷ dị.

Tức thì thần sắc Nguyệt Nha Nhi biến đổi, nhìn những tộc nhân của mình ở đằng sau. Nước mắt ứa đầy tròng mắt, cuối cùng chậm rãi gật đầu:

- Người muốn làm giao dịch gì?

- Tiểu cô nương thông minh!

Lâm Văn Vinh xoạt cái đã biến lại thành cái mặt cười hi hi, nói:

- Nàng yên tâm! Ta là người rất công bằng, cho dù nàng thêm muốn mỹ sắc của ta, cũng không thể được đâu. Trình tiết của ta chỉ thuộc về lão bà của ta. Thế này, chỉ cần nàng có thể trị khỏi cho huynh đệ của ta, ta sẽ lấy một mạng đổi một mạng, thả một tộc nhân của nàng. Nàng thấy thế nào?

Người này đúng là không có liêm sỉ. Ngọc Già nghe vậy nổi giận:

- Tên Đại Hoa vô sỉ nhà ngươi, cho rằng ta là đứa trẻ con ba tuổi sao? Ta cứu một thương binh Đại Hoa, ngươi mới thả một người. Tưởng ta dễ lừa sao? Ngươi là đồ gian thương bất lương!

Con bé Đột Quyết này không ngờ lại biết được ngoại hiệu của ta? Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Chớ vội, đã là giao dịch, thì còn có thể cò kè mặc cả. Thế này đi, nàng nói xem, phải thả mấy người, nàng mới chịu chữa bệnh cứu người?

Nguyệt Nha Nhi hừ một tiếng:

- Trừ phi ngươi thả toàn bộ tộc nhân của ta, nếu không, ta tuyệt không giúp ngươi cứu người.

Lâm Văn Vinh cười lạnh, nhìn thẳng vào nàng:

- Tiểu muội muội, làm người phải biết thành thật. Đừng tưởng rằng ta là thẳng ngực mặc cho nàng bắt nạt! Nàng chỉ cứu một người, lại muốn ta thả nhiều người như vậy, rốt cuộc ai mới là gian thương, tin rằng trong lòng mọi người đều biết. Một giá thôi, nàng cứu một người, ta thả mười người!

Nguyệt Nha Nhi cắn răng kiên định lắc đầu, nhìn hấn khinh miệt không nói lời nào.

- Như vậy là nàng ép ta xuất tuyệt chiêu rồi.

Lâm Văn Vinh hừ một tiếng:

- Nếu nàng không muốn như vậy chúng ta phải làm ngược lại thôi. Cao đại ca, mài đao giết người! Ta muốn xem xem, phải giết tới người thứ mấy thì cô bé này mới chịu phục tùng.

Cao Tù đáp lời, vác đại đao lên, từng bước từng bước đi tới phía thương nhân Đột Quyết. Ở trong cung hấn chuyên môn dọa người mà kiếm sống, bộ dạng rất có khí thế, thêm vào nữa vừa rồi đại chiến với Hách Lý Diệp chiếm được thượng phong, vừa mới vểnh râu trợn mắt lên, thương nhân Đột Quyết không ai dám vượt râu hùm, bắt giặc lùi lại đằng sau.

Thấy tên kẻ cướp đó bộ dạng độc ác, đúng là việc gì cũng có thể làm được. Thiếu nữ Đột Quyết Ngọc Già bị hấn ép tới không còn đường lui, chỉ đành quát lên:

- Nếu ngươi giết tộc nhân của ta, Ngọc Già ta thề với thần của thảo nguyên, tuyệt đối không cứu bất kỳ người nào cho ngươi.

- Uy hiếp thật ghê gớm! Ta sợ quá!

Lâm Văn Vinh khinh thường cười lạnh:

- Tưởng rằng ta sẽ bị dọa chết khiếp sao? Nếu nàng đã không chịu thảo luận điều kiện... Cao đại ca, còn đợi cái gì, ra tay đi!

Cao Tù gầm một tiếng, giơ đao đao lên bổ xuống đầu người Đột Quyết.

Ngọc Già khép mắt lại, hai hàng nước mắt lặng lẽ nhỏ xuống, chậm rãi nói:

- Được, ngươi thắng rồi! Chỉ cần ngươi thả một nửa tộc nhân của ta, ta sẽ chữa bệnh nhân của ngươi.

Đồ đao của lão Cao chợt dừng ngay trên đầu người Đột Quyết, dương dương đắc ý cười trộm.

- Một nửa? Nhiều thế cơ à?

Lâm Văn Vinh nhú mày, vẻ rất bất mãn.

Đôi mắt lam nhạt của thiếu nữ Đột Quyết phun lửa, vung tay giận dữ quát:

- Tên Đại Hoa đáng kinh tởm, rốt cuộc ngươi muốn thế nào? Nếu ngay cả nửa số tộc nhân ta cũng không thể bảo toàn, ta nguyện chết cùng với bọn họ, chết dưới đồ đao của bọn cường đạo các ngươi.

- Được rồi!

Lâm Văn Vinh chỉ đành thở dài:

- Một nửa thì một nửa vậy. Ôi, đúng là chưa từng thấy cường đạo nào nhân từ như ta! Nhưng mà, lời khó nghe phải nói trước, huynh đệ của ta bị thương, còn đang hôn mê...

Trong mắt hấn lóe hung quang, gằn giọng nói:

- Nếu nàng không cứu được huynh đệ ta tỉnh lại, ta mặc kệ nàng là Nguyệt Nha Nhi hay Nguyệt Loan Nhi, nàng cũng đừng trách ta độc ác vô tình, ta muốn tất cả Hồ nhân sẽ ra đi cùng hấn!

Thần sắc hấn hung ác, sát khí bùng bùng, con mắt tựa như sói dữ của thảo nguyên, ngay cả những người Đột Quyết cao lớn dũng mãnh cũng sinh ra sợ hãi từ trong lòng.

Nhưng Ngọc Già lại không sợ con sói này, khinh một nhìn hắt rồi nói đầy tự tin:

- Chỉ cần là người chưa chết, ta có bảy phần nắm chắc cứu sống hắc! Hi vọng người tuân thủ lời hứa, thả tộc nhân của ta thật nhanh.

Khẩu khí của con bé này không nhỏ đâu, Lâm Văn Vinh cười lớn:

- Nguyệt Nha Nhi cô nương. Nàng có thể thoải mái yên lòng rồi, phải biết rằng danh hiệu của ta là người chính trực thiện lương đa tình nhất Đại Hoa, tuyệt chẳng phải là hư danh. Thế này đi, vì thể hiện thành ý, trước tiên ta sẽ thả một tộc nhân của nàng... Người kia, người gãy chân đó, nhìn cái gì, nói người đó, chính là người! Người có thể đi được rồi! Cao đại ca, đưa cho hắc một cái nạng! Mọi người ra ngoài kiếm sống, đều không dễ dàng gì!

Người thương nhân Đột Quyết này vừa rồi trong lúc xung phong, bị quân sĩ Đại Hoa chém trọng thương, hai chân đã bị đứt. Nghe tên thủ lĩnh bọn cướp điểm danh muốn mình đi trước, tức thì lửa giận tràn tim, con mẹ nó nếu ta có thể đi được, việc đầu tiên là chém tên mặt đen người. Người Đột Quyết kia tức giận, người ngã ra sau ngất lịm đi.

- Ấy, hưng phấn tới ngất rồi à? Tên khốn này, đúng là không có khí tiết dân tộc.

Lâm Văn Vinh nhìn hắc đầy vẻ khinh rẻ. Quay người lại nhìn Ngọc Già cười nhỉnh:

- So với Nguyệt Nha Nhi của ta đúng là kém quá xa... Ấy, bên trái một cái, bên phải một cái, thật là cân đối! Ngọc Già tiểu muội muội, năm nay muội bao nhiêu tuổi rồi! Thân hình tuyệt như thế. Phải chăng là vì thường uống sữa? Sữa bò đều là tự các người làm ra trong nhà sao, ta cũng muốn làm...

Cao Tù ở một bên nghe mà rung mình, nghe Lâm huynh đệ nói một buổi, hắc mới hiểu được đạo lý “hải học vô nhai, dâm hải vô biên”*. Ngay cả lão Hồ đứng phiên dịch cho hắc cũng toát mồ hôi lạnh.

*: Biển học không bờ, biển dâm vô biên

Nghe hắc nói năng điên cuồng, thiếu nữ Đột Quyết mặt nổi rắng đỏ, nghiêng chặt răng, nhảy lên xe ngựa, rèm cửa hạ xuống đập trúng vào mũi Lâm tướng quân.

Còn thô bạo hơn cả ta! Lâm Văn Vinh vuốt mũi lắc đầu. Cao Tù ghé vào bên tai hắc nhỉnh bộ một cách đáng khinh:

- Cao kiến của Lâm huynh đệ, nữ nhân Đột Quyết nuôi bò sữa, đúng là tuyệt vời!

Cái tên vô lại này! Lâm Văn Vinh bắt mắt nhìn hắc, cảnh cáo:

- Cao đại ca, huynh phải học đệ, làm người nhất định phải chính trực, phải có lý tưởng, không nên chìm đắm trong ham muốn thấp kém! Tục ngữ nói rất đúng, phong sơn hữu lộ dâm vi kính, dục hải vô nhai đẳng tác chu (1), đạo lý sâu sắc này, huynh nhất định phải lĩnh hội cho tốt!

Cao Tù ồ một tiếng, choàng tỉnh.

Đem trời hết hơn một trăm Hồ nhân lại, ngay cả Nguyệt Nha Nhi cũng không ngoại lệ, người tên là Hách Lý Diệp ban đầu còn chống cự, sau đó không biết Ngọc Già nói gì với hắc, hắc liền trở nên ngoan ngoãn.

Năm nghìn nhân mã, mang theo cả trăm tù binh bắt được trên đường, vội vã hành quân về phía nam. Trên

- Lão bà của ta tất nhiên là tròn rồi, so với của nàng còn lớn hơn cơ. Chính gọi là bằng đóng ba thước không phải là một ngày lạnh mà thành, đó đều là kết quả cần cù làm việc, xoa xoa bóp bóp của ta. Nhưng nàng ấy à, còn chưa kết hôn, sao đã tròn đã to như thế? Vô cùng trái với quy luật bánh bao, thật không còn lẽ trời nữa... ầy, mà sao ta lại hiểu được lời của nàng vậy?

487. Chương 484 Xuất Kỳ Bất Ý

Nguyệt Nha Nhi vội quát lên, giọng nói trong trẻo, nàng nói chính là tiếng Đại Hoa. Tuy không so được với loại dựa vào mồm mép kiếm cơm như Lâm Văn Vinh, nhưng cũng vô cùng lưu loát.

Lâm Văn Vinh cười vang:

- Hóa ra là nàng thật sự biết nói tiếng Đại Hoa ta hả? Nguyệt Nha Nhi thần y, trông nàng xinh đẹp là vậy, vì sao lại thích lừa người thế? Thói quen này không tốt lắm đâu. Nàng xem, ta chưa từng lừa người đó.

“Người mà cũng nói không lừa người à?” Thiếu nữ Đột Quyết không có chút thiện cảm nào với tên cướp Đại Hoa này cả, cảm phần:

- Nói lại một lần nữa, tên ta không phải là Nguyệt Nha Nhi, ta là Ngọc Già. Nếu người dám ức hiếp ta, thần của thảo nguyên nhất định sẽ không tha cho người.

“Nha đầu này còn dám uy hiếp ta à?” Lâm Văn Vinh không nhanh không chậm đáp:

- Ngọc Già và Nguyệt Nha Nhi vốn cùng một nghĩa, chỉ có điều một cái là tiếng Đột Quyết còn cái kia là tiếng Đại Hoa mà thôi. Nhưng mà, ta vẫn luôn tôn trọng người khác, nếu nàng không thích ta gọi nàng là Nguyệt Nha Nhi, vậy sau này ta gọi nàng là Ngọc Già. Nàng thấy thế nào, Nguyệt Nha Nhi muội muội?

Với cái loại người này thật đúng là không còn gì để nói, Ngọc Già tức giận hừ một tiếng, quay đầu đi không để ý tới hắn nữa.

Thấy thiếu nữ Đột Quyết này dung nhan tuyệt lệ, cực kỳ hoang dã, thể hiện hết nét phong tình của dị tộc. Lâm Văn Vinh không khỏi mỉm cười, khẽ than:

- Thật ra tên chỉ là một cái dấu hiệu thôi, gọi là gì cũng chẳng sao. Như ta chẳng hạn, khi ở Đại Hoa, phỉ hiệu của ta là Lâm Tam. Nhưng tới Đột Quyết rồi, ta cũng có một cái tên Đột Quyết rất có ý nghĩa, mọi người đều rất thích.

Ngọc Già hừ một tiếng, khinh miệt nói:

- Cái loại người như ngươi, sói hoang trên thảo nguyên cũng còn cao thượng hơn, có thể có tên Đột Quyết gì dễ nghe được chứ.

Thiếu nữ Đột Quyết này tuy nói tiếng Hoa không được tròn trịa, có những từ phát âm có chút trúc trắc, nhưng trong mắt người Đột Quyết đã là lưu loát độc nhất vô nhị rồi, so với quốc sư Đột Quyết Lộc Đông Tán còn tốt hơn rất nhiều.

Nghe thiếu nữ Đột Quyết nói tiếng Đại Hoa, đúng là một loại hưởng thụ! Lâm Văn Vinh lấy bút chì và giấy từ trong ngực ra, xoạt xoạt xoạt viết lên mấy chữ, cười nói:

- Tên Đột Quyết của ta có hay hay là không, nàng nhìn là biết ngay. Tiện thể hỏi một chút, Nguyệt Nha Nhi thần y, nàng có biết chữ Đại Hoa không? Chớ để ta viết uống phí nhé.

Tên cướp Đại Hoa này tựa hồ căn bản chẳng nhớ nổi tên thiếu nữ Đột Quyết là Ngọc Già, cứ luôn miệng gọi Nguyệt Nha Nhi, Ngọc Già tuy giận lắm, nhưng cũng chẳng biết làm sao, chỉ đành mặc hắn.

Lâm Văn Vinh đưa trang giấy cho Nguyệt Nha Nhi, Ngọc Già liếc qua, khinh miệt đọc:

- Tam cát thị ... oa lão công. Đây là tên gì vậy, khó nghe chết đi.

(Cái câu trên đồng âm với Tam ca là ... chồng của ta)

Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Tên mới mà, lần đầu tiên đọc luôn có chút ngượng miệng. Nàng đọc nhiều lần rồi sẽ quen thôi, sau này dùng cái tên đó gọi ta, ta rất thích nghe đấy.

Nguyệt Nha Nhi hừ lạnh, mặt đầy vẻ khinh miệt.

Nha đầu này ngang bướng thật, Lâm Văn Vinh cười lớn, rất tự nhiên vuốt ve tay nàng mấy cái rồi mới chịu buông ra.

Ngọc Già rút tay lại, thấy trên cổ tay trắng sáng như ngọc có hai vết màu hồng rõ ràng, tên kẻ cướp này hạ thủ thật độc ác. Nàng tức giận hừ một tiếng, hai mắt như phun lửa nhìn Lâm Văn Vinh, cừu hận với hắn đã khắc cốt ghi lòng.

- Phải rồi, còn có một việc nữa.

Tên cướp đi được mấy bước chợt quay đầu lại cười thân bí:

- Nhưng không biết Nguyệt Nha Nhi thần y khi nào mới có thể nói cho ta nghe thân phận thật sự, ta rất trông đợi đó.

Sắc mặt Ngọc Già tức thì biến đổi, nổi giận:

- Người nói lung tung cái gì, ta lấy đại thảo nguyên là nhà, chính là nữ nhi của thảo nguyên, còn có thân phận thật sự gì nữa?

- Thật sao?

Lâm Văn Vinh cười cợt nói:

- Xe ngựa tinh xảo, nước hoa Tiêu gia tốt nhất của Đại Hoa, có dùng sĩ đệ nhất thảo nguyên hộ vệ, lại tinh thông văn tự và y thuật của Đại Hoa, dùng cả yếm ngực tơ tằm, đều là tơ thượng hạng của Tô Châu. Hóa ra đại thảo nguyên đã phồn vinh tới mức này, ngay cả nữ nhi bình thường cũng có thể dùng những đồ xa xỉ phẩm. Ôi, thật khiến người ta hâm mộ, xem ra sau này ta cũng phải di dân tới thảo nguyên, làm nữ tể của thảo nguyên thôi.

- Người...

Nguyệt Nha Nhi kinh hãi thất sắc, tựa hồ không ngờ tên cướp Đại Hoa này cũng có tầm nhìn như thế.

Lâm Văn Vinh làm điệu bộ gật gù:

- Nữ nhi thảo nguyên? Ừm, chuyện này nhất định sẽ rất động lòng người, mong Nguyệt Nha Nhi thần y mang tới cho chúng ta câu chuyện tuyệt vời nhất.

Hắn cười ha hả rồi bỏ đi, Ngọc Già có vẻ cuống lên, nghiến răng khế gọi:

- Tam cát thị... oa lão công, người đợi đã.

Tên cướp dừng bước, hớn hờ:

- Hay, hay, gọi rất hay. Nữ thần y, nàng gọi ta lại làm gì?

Ngọc Già do dự hồi lâu mới cúi đầu xuống:

- Không có gì! Xin người nhớ kỹ phải tuân thủ lời hứa, kịp thời thả tộc nhân của ta.

Lâm Văn Vinh hờ hững ồ một tiếng, mỉm cười phất tay, rồi xoay người đi về phía giữa đội hình.

Ngọc Già ngẩng đầu lên, nhìn bóng dáng xa dần của hắn, trong mắt lóe lên ý cười lạnh lùng thân bí, khoe miệng xinh xinh khế cong lên, giống như vầng trăng đẹp nhất bên trời.

- Tướng quân, có hỏi ra điều gì không?

Thấy Lâm tướng quân im lặng phóng ngựa, Hồ Bất Quy thận trọng tới gần hỏi:

Lâm Văn Vinh từ từ gò cương ngựa, tốc độ giảm một chút, mặt trầm xuống lắc đầu:

- Nàng ta không trúng lang nha bổng của ta, mị lực tuyệt đại phong hoa của ta trước mặt nàng cũng không dùng được, cô em này dường như là bị lãnh cảm ở phương diện nào đó. Đáng tiếc, thật đáng tiếc!

Liên tục hai từ đáng tiếc làm Hồ Bất Quy sồn cả gai ốc.

- Nguyệt Nha Nhi này thật thần bí!

Cao Tù đi bên cạnh hai người trầm giọng nói:

- Theo ta thấy, cứ làm cho đứt khoát, giết sạch tộc nhân của nàng ta đi, để lại một mình nàng trị bệnh cho tiểu Lý tử là được rồi, xem nàng ta còn có làm được trò trống gì.

- Không thể như vậy được.

Hồ Bất Quy vội lắc đầu:

- Cao huynh đệ, người không hiểu Hồ nhân, quan niệm tông tộc của bọn họ rất mạnh mẽ, nếu thật sự giết tộc nhân của Nguyệt Nha Nhi, tiểu cô nương này nhất định dùng cái chết đáp lại, tới lúc đó tiểu Lý tử phải làm sao đây?

Cao Tù im lặng, Lâm Văn Vinh thờ dài sườn sượt, lắc đầu:

- Cao đại ca, Hồ đại ca, ta luôn cảm thấy chúng ta đã quá coi nhẹ Nguyệt Nha Nhi này rồi. Thứ khác không nói, chỉ bằng vào việc cô gái xinh đẹp như thế dám một mình tới phủ Hưng Khánh trong tái ngoại, rơi vào trong tay chúng ta cũng không hề hoảng loạn. Dưới tình huống không hề nắm chắc cũng dám động đao với tiểu Lý tử. Dũng khí đó, trên đời này có mấy nữ nhân làm được?

Hai người lão Cao không khỏi gật đầu, đứng như Lâm Văn Vinh nói, nữ nhân có khí phách như thế trên đời này hiếm như mao phượng sừng lân. Hồ Bất Quy trầm mặc chốc lát, chợt nói:

- Nhìn phong độ khí thế của Nguyệt Nha Nhi, tuyệt chẳng phải là cô gái phạm tục. Điều này làm mặt tướng nhớ tới một việc. Trước đây khi Đột Quyết diệt trừ Thiết Lặc, thống nhất thảo nguyên, vương thất của Thiết Lặc bị diệt sạch, truyền thuyết chỉ có một vị đạt đạt (Công chúa của Thiết Lặc) còn ở trong nôi được tộc nhân trung thành cứu đi, từ đó lưu lạc trên thảo nguyên dị mạc, không rõ tung tích. Tướng quân nói xem Nguyệt Nha Nhi có thể là vị đạt đạt Thiết Lặc thất tung kia không?

- Hồ đại ca. Huynh đọc tiểu thuyết diễn nghĩa nhiều quá rồi đấy.

Lâm Văn Vinh vỗ vai hân:

- Cái gì mà tộc nhân cứu công chúa, đó đều là bị đặt ra để câu khách thôi. Nếu Nguyệt Nha Nhi đúng là vị đạt đạt Thiết Lặc kia, nàng ta phải có thù mất nước với người Đột Quyết mới đúng. Nhưng cẩn thận chú ý xem, nàng ta giống thù hận người Đột Quyết sao? Hơn nữa, vị đạt đạt Thiết Lặc xinh đẹp rong chơi khắp nơi trên đại thảo nguyên, chẳng lẽ sợ người khác không nhìn thấy à, huynh nói Nguyệt Nha Nhi gốc hay là người Đột Quyết gốc?

- Không phải là đạt đạt của Thiết Lặc, chẳng lẽ là công chúa của Đột Quyết.

Cao Tù mắt nở lớn:

- Vậy lần này chúng ta phát lớn rồi. Bắt nàng ta về làm ấm giường cho Lâm huynh đệ, chúng ta sẽ lập tức thành anh hùng của Đại Hoa.

Lão Cao này nhớ mãi cái chuyện làm ấm giường, mấy người nghe được không nhịn nổi cười.

- Cao đại ca, chuyện này để sau hãy nói. Nếu để người ngoài nghe thấy thì sẽ cho rằng ta cướp dân nữ đó. Ta xưa nay chỉ động khẩu không động thủ, mọi người đều biết cả.

- Lâm huynh đệ đúng là một người lương thiện.

Cao Tù vừa ra vẻ cảm khái lạ thường lại vừa kính phục khen.

Ba người lại cùng nhau đi thăm Lý Vũ Lăng, không biết là Nguyệt Nha Nhi dùng những thuốc gì, trán Lý Vũ Lăng vẫn phát sốt, nhưng đã không còn cảm giác như lửa thiêu trước đó nữa, sờ lên mũi đã có thể thấy hơi thở rất chậm.

Phát hiện này khiến tất cả mọi người muốn rơi nước mắt, thái độ với thiếu nữ Đột Quyết tức thì thay đổi rất nhiều, ngay cả Lâm Văn Vinh cũng biến thành ngại ngùng, không tiện đi chọc ghẹo nữ thần y nữa.

Khi phát hiện ra kỵ binh Đột Quyết thì trời đã sắp tối, thám báo tiền phương báo về, ước chừng có hai vạn thiết kỵ Đột Quyết chạy thẳng tới Ba Ngạn Hạo Đặc, hiển nhiên đã có được tin tức thành trì bị tập kích.

Lâm Văn Vinh thở phào nhẹ nhõm. Rời khỏi Ba Ngạn Hạo Đặc được sáu canh giờ, theo lý thuyết thì tin tức đã tới được tai Hồ nhân, nhưng Hồ nhân vẫn không có chút động tĩnh gì làm trong lòng hắn rất bất an. Giờ đây hai vạn thiết kỵ rầm rầm đuổi tới, lại làm trong lòng hắn yên ổn rất nhiều.

- Hồ đại ca, huynh xác nhận hai vạn người Đột Quyết này là từ sâu trong thảo nguyên đuổi tới.

Lâm Văn Vinh nhìn chăm chú vào bản đồ hỏi:

Hồ Bất Quy sắc mặt nghiêm trọng gật đầu:

- Đúng là như thế. Mạt tướng cũng không ngờ tới. Chi viện cho Ba Ngạn Hạo Đặc đầu tiên lại không phải là ba mươi vạn đại quân ngoài mấy trăm dặm của Ba Đắc Lỗ thống soái mà là thiết kỵ của Hồ nhân từ sâu trong lòng thảo nguyên. Bỏ gần cầu xa, trong này sợ là có điều gì đó bất thường.

Lâm Văn Vinh nhìn chăm chăm vào địa đồ, không nói một lời. Nhánh cô quân thâm nhập vào thảo nguyên này rời xa khỏi Ba Ngạn Hạo Đặc, theo phía nam đi được mấy trăm dặm đường, cách nơi giao tiếp thảo nguyên và đại mạc không tới năm trăm dặm. Vượt qua vùng giao tiếp này là tới được Ngũ Nguyên, nơi đã cho Hồ nhân nếm đòn.

Địa giới ba trăm dặm từ Ngũ Nguyên tới khe núi Hạ Lan lúc này toàn bộ đã rơi vào tay Hồ nhân. Nếu muốn tới hẻm núi Hạ Lan hội sư với Từ Chỉ Tình thì còn có hành trình gần ngàn dặm. Hơn nữa, có ba mươi vạn thiết kỵ Đột Quyết lúc nào cũng đang đợi bọn họ, cho dù thật sự có thể phá trùng vây, năm nghìn tướng sĩ này còn lại được mấy người?

Hắn thở một hơi nặng nhọc, tâm tình khoái hoạt trước đó đã hoàn toàn tiêu tan, thay vào đó là sự chăm chú vô cùng:

- Hồ đại ca, thử theo cách nghĩ của huynh, vì sao Hồ nhân bỏ gần cầu xa?

- Bỏ qua ba mươi vạn đại quân Ba Đắc Lỗ gần trong gang tấc mà không dùng, theo mạt tướng thấy, chỉ có hai loại khả năng. Thứ nhất, là đại quân ta ngoan cường chống đỡ, chiến sự ở hẻm núi Hạ Lan khẩn cấp, Ba Đắc Lỗ và Lộc Đông Tấn muốn chi viện cho Ba Ngạn Hạo Đặc cũng chẳng còn binh để điều động.

Lâm Văn Vinh quả quyết gật đầu:

- Khả năng này là không thể, với cơ trí của quốc sư Lộc Đông Tấn, y không thể đem toàn bộ quân bài trong tay mình ra, hướng chỉ việc đánh hẻm núi Hạ Lan, quyền chủ động hoàn toàn ở trong tay bọn chúng. Riêng ở Ngũ Nguyên, bọn chúng đã bảo lưu ít nhất bốn vạn binh lực. Tuyệt không thể xảy ra tình huống không có binh để điều động.

Hồ Bất Quy gật đầu tán đồng:

- Lời tướng quân có lý. Nếu như không phải là hết binh để điều động, vậy chỉ còn một tình huống thứ hai thôi.

Hắn dừng lại không nói gì, Cao Tù sốt ruột hỏi tới:

- Lão Hồ, tình huống thứ hai là gì?

Lâm Văn Vinh khẽ than:

- Ý của Hồ đại ca là, trong đó có điều gian trá.

- Gian trá? Có gì gian trá?

Lão Cao không hiểu gì cả.

Lâm Văn Vinh ung dung nói:

- Cao đại ca, nếu như huynh là Lộc Đông Tán, huynh có đoán được đường lui quân của chúng ta không?

Cao Tù nghĩ ngợi chốc lát, rồi gật đầu:

- Chúng ta tập kích Ba Ngạn Hạo Đặc thì hẳn đương nhiên không ngờ tới. Song chúng ta muốn hội sư cùng Từ tiểu thư, núi Hạ Lan lại chỉ có thể xuống chứ không thể lên, tự nhiên là chỉ còn lại một con đường Ngũ Nguyên để đi thôi.

- Không sai, cô quân thâm nhập, ngàn dặm đột kích, chỉ quý ở chỗ bất ngờ thôi. Nhưng sau khi thành công, kỳ binh mất đi sự bí mật, nguy hiểm sẽ tăng lên vô số lần. Dưới tình hình này, chọn lùi lại phía sau, hội quân cùng đại doanh là bản năng của con người, nhất định Lộc Đông Tán cũng nghĩ tới. Cao đại ca xin hãy nhìn đây...

Lâm Văn Vinh lấy giấy vẽ thành hai cục tròn, đặt ở hai bên:

- Nơi này là Ngũ Nguyên, chỗ còn lại là Ba Ngạn Hạo Đặc, còn vị trí hiện tại của chúng ta chính ở giữa hai nơi này. Sau khi hai vạn thiết kỵ của Hồ nhân tới Ba Ngạn Hạo Đặc...

Hắn dừng lời, hai tay cầm lấy hai cục giấy, khép chặt lại vào giữa.

Cao Tù tức thì kinh ngạc:

- Ế, cái trò này trước đây ta dùng trên người các cô nương ở Bát Đại Hồ Đồng, rất là sáng khoái, không ngờ là Lâm huynh đệ cũng tinh thâm ngón này.

- Đúng vậy!

Lâm Văn Vinh nghiêng răng đáp:

- Những thứ này là đệ khổ học Động Huyền Tử tam thập lục tán thủ mới được, không ngờ Cao đại ca lại tự học thành tài.

Hồ Bát Quy cười thiếu chút nữa nghẹn thở, khó khăn lắm hô hấp mới bình ổn lại:

- Cao huynh đệ, hiện giờ chúng ta đang bàn việc binh, những chuyện khác đợi sau này về nhà hãy giao lưu.

Lão Cao cuối cùng cũng thông suốt rồi:

- Lâm huynh đệ, ý người nói, Hồ nhân sẽ từ Ngũ Nguyên và Ba Ngạn Hạo Đặc hai mặt giáp kích chúng ta?

Về kinh hãi trong mắt hắn có thể thấy rõ ràng, bốn vạn Hồ nhân để lại trong thành Ngũ Nguyên, hai vạn thiết kỵ của Ba Ngạn Hạo Đặc, tổng cộng sáu vạn người từ hai mặt vây đánh cô quân năm nghìn lính của Đại Hoa, trận này còn cần phải đánh sao?

- Từ tình thế trước mắt mà xét, hẳn là Lộc Đông Tán muốn làm bánh hamburger rồi.

Lâm Văn Vinh vô cùng nghiêm túc nói.

Con bà nó, tên họ Lộc này phải chăng là điên rồi, tuy chưa nhìn thấy “hamburger” nhưng nhìn ý tứ của Lâm huynh đệ là có thể hiểu được. Lão Cao hậm hực bất bình nói:

- Chẳng phải chỉ đốt của hắn mấy cân lương thảo thôi sao, dùng tới sáu vạn quân đối phó với năm ngàn người chúng ta? Quá hẹp hòi, quá không trượng nghĩa rồi.

Hồ Bát Quy lắc đầu:

- Cao huynh đệ sai rồi, năm nghìn cô quân chúng ta trong mắt bọn chúng khẳng định là không ra gì, sáu vạn quân này của hắn bốn ba tới lui chỉ vì một người thôi.

Ánh mắt lão Cao dừng trên người Lâm Văn Vinh, Cao Tù kinh ngạc:

- Ý người nói, Lộc Đông Tán muốn bắt Lâm huynh đệ của ta?

- Không sai!

Hồ Bát Quy cười gật đầu:

- Nghe nói khi Lộc Đông Tán cầu thân Nghe Thường công chúa cho vương tử của hắn đã bị Lâm tướng quân đánh bại, còn bị trúng đòn ngầm của Lâm tướng quân. Nếu không phải là hoàng thượng mềm lòng thì hiện giờ hắn còn ngồi đợi trong thiên lao của Đại Hoa ta. Mỗi thù riêng này tạm thời không nói, nhưng với thân phận song kiên phò mã, hữu lộ thống soái kháng Hồ của Lâm tướng quân. Nếu Lộc Đông Tán có thể bắt được Lâm tướng quân, cho dù tấn công núi Hạ Lan không thành công thì Đột Quyết cũng đại thắng rồi.

Hồ Bất Quy nói một câu chạm đúng tử huyệt, ngay cả Lâm Văn Vinh cũng chưa từng nghĩ tới việc này. Hiện giờ hắn là phò mã của hai vị công chúa, trái có Từ Vị, phải có Lý Thái, phía sau còn có hoàng đế Đại Hoa, thân phận đã không còn giống trước kia nữa, chỉ là chính hắn chưa nhận ra mà thôi. Nhưng với tài hoa của Lộc Đông Tán, tuyệt không thể bỏ qua con cá lớn này.

- Nói như vậy thì chính là ta đã liên lụy tới các huynh đệ rồi.

Lâm Văn Vinh lắc đầu than thở:

- Hai vị đại ca, các huynh đều biết, ta thật sự vô tội. Việc lôi kéo họ hàng bè đảng trước này ta luôn thống hận, sao ngay cả người Đột Quyết cũng dung tục như thế chứ?

Câu này này làm mấy người cười rộ lên, sự ưu sầu trước đó đã giảm đi rất nhiều.

- Hồ đại ca, huynh nói xem bây giờ chúng ta phải làm thế nào?

Cười mấy tiếng rồi Lâm Văn Vinh nheo mắt hỏi Hồ Bất Quy:

Lão Hồ cười hắc hắc:

- Chúng ta phải làm điều Lộc Đông Tán không ngờ tới. Tướng quân sớm đã có diệu kế trong lòng rồi, còn cần thuộc hạ bêu xấu sao?

Lâm Văn Vinh gơ ngón cái lên tán:

- Hồ đại ca nói rất hay, chúng ta phải làm điều Lộc Đông Tán không ngờ tới, chỉ có xuất kỳ bất ý mới có thể khắc địch dành phần thắng. Người Đột Quyết phí tâm tư muốn ép chúng ta ở giữa Ba Ngạn Hạo Đặc và Ngũ Nguyên, vậy chúng ta làm ngược lại hoàn toàn...

Hắn chỉ tay lên bản đồ:

- Chúng ta đi tới đây.

Cao Tù vừa nhìn qua lập tức kinh hãi:

- Lâm huynh đệ, chúng ta phải đánh giết vào thảo nguyên?

- Sao nào Cao huynh đệ, sợ rồi à?

Lão Hồ cười nhìn hắn.

- Ta sợ cái đầu người ấy... kỳ thực là ta đang lo lắng cho những cô gái Đột Quyết thôi...

Lão Cao hướng về phía Lâm Văn Vinh cười dâm dăng:

- Cái đó gọi là, Lâm huynh một lần xuất chiêu, ai dám cùng tranh phong?

Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Coi Cao đại ca nói kia, đệ đâu phải người thô bỉ như thế.

- Được rồi!

Hồ Bất Quy cười lớn đưa tay ra:

- Nếu đã như thế, chúng ta tới trái tim Hồ nhân tặng chúng mấy đao, cho dù chết, con mẹ nó cũng phải chết thống khoái.

- Chết cho thống khoái.

Sáu bàn tay của ba người nắm chặt nhau, cười hào sảng, âm thanh bay thật xa.

488. Chương 485: Lọt Vào Bẫy Rồi!

Năm nghìn nhân mã vô thanh vô tức thay đổi phương hướng, đi ngược lại còn đường ban đầu. Từ đông hướng sang tây, trong bóng đêm mênh mông, bước vào thảo nguyên bao la.

Lâm Văn Vinh dừng ngựa nhìn lại, trong bóng đêm mênh mông, nhìn không rõ nơi giao tiếp giữa đại mạc và thảo nguyên, càng không nhìn thấy hẻm núi Hạ Lan từng ngày đêm mơ mộng.

Lần này ngày càng rời xa cố hương rồi, Thanh Tuyền, Xảo Xảo, Đại tiểu thư, Ngưng Nhi, tiên tử, An hồ ly... không biết còn có thể sống trở lại gặp các nàng không? Trong lòng hắn chợt sinh chút cảm giác bi thương tê tái, vành mắt như có chút ươn ướt.

Cao Tù ở bên cạnh, nhìn thần sắc là biết tâm sự của hắn, liền an ủi:

- Lâm huynh đệ, người yên tâm, chúng ta nhất định có thể trở về. Lão Cao to cho dù liều cái mạng này, cũng phải bảo vệ chu toàn cho người.

Lâm Văn Vinh cười gật đầu nhưng không nói gì. Ánh mắt hắn vừa liếc qua liền nhìn thấy cỗ xe ngựa hoa lệ đang đi giữa đội ngũ, trầm mặc rất lâu mới nói:

- Cao đại ca, huynh nhất định phải trông chừng cẩn thận Nguyệt Nha Nhi. Nàng ta không phải là nhân vật đơn giản. Đệ có dự cảm kỳ quái, chuyến đi này của chúng ta có liên quan tới nơi ở của nàng.

Cao Tù ừm một tiếng, cười nói:

- Cho dù nàng ta không đơn giản thì cũng là nữ nhân thôi. Với thủ đoạn đối phó với nữ nhân của Lâm huynh đệ, sợ rằng tới lúc đó phải khóc lóc cầu xin người sủng hạnh đó. Thế nào cũng chỉ là Nguyệt Nha Nhi thôi, còn phải sợ nàng ta sao?

“Lão Cao này nói ba câu không thoát khỏi bản chất!” Lâm Văn Vinh cười khà khà lắc đầu:

- Cao đại ca, huynh sai rồi, tâm tư của nữ tử Đột Quyết này tuyệt không đơn giản như huynh tưởng tượng đâu. Huynh còn nhớ rõ tình hình khi chữa bệnh cho Tiểu Lý Tử trên xe không?

Tình hình trên xe lão Cao mãi mãi không quên được, thủ đoạn cao siêu của Lâm huynh đệ làm người khen ngợi không thôi. Lão Cao cười dâm:

- Nhớ chứ! Thiếu nữ Đột Quyết không chịu nổi sự chọc ghẹo của người, thiếu chút nữa là phải bỏ chạy rồi. Huynh đệ thật giỏi thủ đoạn.

Lâm Văn Vinh lắc đầu than:

- Cao đại ca, huynh lại sai rồi. Nếu như là đệ nói, không phải là đệ đang trêu ghẹo nàng, mà là nàng đang trêu ghẹo đệ thì huynh có tin không?

- Nàng ta trêu ghẹo người?

Lão Cao nghe tới mắt trở ra: “Trên thế giới này còn có nữ tử dám trêu ghẹo Lâm huynh đệ? Đạo hành của nàng phải cao tới cảnh giới nào?”

Lâm Văn Vinh gật gù, thần sắc vô cùng nghiêm túc:

- Cao đại ca huynh nghĩ xem, chúng ta ở trên xe trêu chọc đùa cợt như vậy. Nhìn bề ngoài Nguyệt Nha Nhi phần nộ vô cùng, nhưng mắt nàng vẫn trong sáng không chút kích động, hành động lời nói đều bình tĩnh vô cùng, dưới hoàn cảnh tâm tình xao động to lớn còn có thể tập trung tinh thần trị thương cho Tiểu Lý Tử không có chút sai sót nào. Đó là tố chất tâm lý gì chứ? Chẳng nói nàng là nữ tử, ngay cả trong đám nam tử cũng khó có thể tìm được mấy người trầm ổn như thế. Chúng ta còn không phát giác ra, cứ cho rằng trêu ghẹo thoái mái, lại không hề biết rằng về mặt tâm lý, chúng ta đều là đối tượng bị Nguyệt Nha Nhi trêu đùa.

Một lượt phân tích này làm Cao Tù choàng tỉnh:

- Lâm huynh đệ không nói, ta đúng là còn chẳng nghĩ ra. Nha đầu này đích xác là trầm ổn quá mức... A, ta hiểu rồi. Khi ở trên xe là Lâm huynh đệ cố ý trêu chọc nàng ta để dò xét nha đầu đó? Bội phục bội phục, huynh đệ diễn xuất cao siêu, ngay cả lão Cao ta cũng bị gạt.

- Đừng nói tới nữa.

Lâm Văn Vinh xua tay than:

- Người đời chỉ nhìn thấy cái bề ngoài phóng túng buông thả nào có thể hiểu được nội tâm âm nồng của đệ? Loại dâm mà có đạo lý như vậy lại bị cho rằng là hoang dâm... Ôi thôi, bị người hiểu lầm nhiều đệ sớm đã quen rồi. Đừng nhắc, đừng nhắc tới nữa.

“Hay cho câu dâm mà có đạo!” Cao Tù gật đầu biểu hiện vô cùng đồng tình: “Lâm huynh đệ đúng là không phải người tùy tiện, chịu lấy tiếng chữ là trêu ghẹo Nguyệt Nha Nhi, nhận hết oan uổng, còn có thể nhìn thoáng đạt như thế. Đúng là khiến người bội phục vô cùng.”

Hồ Bất Quy theo tướng lệnh của Lâm Văn Vinh, sai thám báo đi trước. Từ thời khắc quay đầu bước đi, năm nghìn cô quân này đã cùng người Hồ chơi trò mèo bắt chuột trong phòng rồi. Thảo nguyên A Lạp Thiện mệnh mông, đối với tất cả mà mọi người mà nói là một hành trình mờ mịt, không ai biết trước được phía trước có gì đang đợi bọn họ.

Đoàn người lại hành quân tốc độ hướng vào sâu trong thảo nguyên hơn một canh giờ nữa rồi mới cắm trại, sau khi sắp đặt xong các tuyến thám báo canh phòng thì trăng đã lên cao, Hồ Bất Quy chỉ vào bản đồ nói:

- Hai vạn tinh binh kia của Đột Quyết lúc này ước chừng cách chúng ta ngoài ba trăm dặm về phía đông bắc. Với tốc độ của bọn chúng, dự kiến sáng sớm ngày mai có thể tới Ba Ngạn Hạo Đặc. Mạt tướng nghĩ rằng, người lớn gan sẽ để lại một bộ phận binh lực ở nơi này tu bổ thành trì. Số còn lại sẽ tiếp tục truy đuổi, tới khi đạt mục đích hợp vây chúng ta.

- Không sai, tốc độ của người Hồ không thể coi là chậm.

Lâm Văn Vinh gật đầu:

- Nói như thế, sáng ngày mai chúng ta thả tên mù và tên què kia đi, có thể đem hành tung “chính xác” của chúng ta báo cáo cho người Đột Quyết rồi.

Hồ Bất Quy cười ha hả:

- Mạt tướng tới tận bây giờ mới hiểu được, hóa ra tướng quân thả tộc nhân của Nguyệt Nha Nhi, bên trong còn có tầng ý nghĩa thâm sâu như thế, lúc này người Đột Quyết càng củng cố lòng tin muốn hai mặt hợp vây chúng ta rồi. Tiểu cô nương kia chỉ sợ rằng nằm mơ cũng không nghĩ rằng, tộc nhân của nàng lại trợ lực cho chúng ta.

- Chưa chắc đâu.

Lâm Văn Vinh trịnh trọng lắc đầu:

- Với tâm kế của Nguyệt Nha Nhi, nàng ta không thể không nghĩ tới điểm này. Nhưng chúng ta tách nàng ra khỏi tộc nhân của mình, nên mới không thể làm gì được thôi.

Hồ Bất Quy đã sớm biết chỗ lợi hại của Nguyệt Nha Nhi từ miệng Cao Tù, nghe vậy hừ nói:

- Tướng quân, theo mạt tướng thấy, mặc cho Nguyệt Nha Nhi thân phận thế nào, song nàng ta chắc chắn là nhân vật khó giải quyết, vì tránh hậu họa, không bằng đợi nàng ta trị bệnh cho Tiểu Lý Tử xong ...

Hắn dừng lời, đặt tay lên cổ, cửa qua một cái.

Cao Tù mặt đầy vẻ tiếc nuối:

- Lão Hồ, tiểu cô nương xinh đẹp như thế, người Đột Quyết mấy trăm năm mới có một người, giết thì thật đáng tiếc. Hay là để ta cho nàng chút thuốc mê hoặc thần kinh, để cả đời này nàng ta chỉ nhớ mỗi một mình Lâm huynh đệ, như vậy chẳng phải cả nhà cùng vui sao?

Hồ Bất Quy sợ hãi nói:

- Cao huynh đệ, thật sự có loại thuốc như vậy à? Thế thì quá tốt rồi.

Cao Tù trình trọng gật đầu:

- Ủm! Đợi lần này đánh người Hồ xong, ta sẽ nghiên cứu cẩn thận, tranh thủ sớm ngày điều phối ra loại thuốc này. Lão Hồ người cứ chịu khó đợi nhé.

“Tên chết tiệt này nói thế cùng bằng không!” Hồ Bất Quy hừ một tiếng. Không để ý tới hần nữa.

Lâm Văn Vinh thở dài, cười khổ:

- Hồ đại ca, có cách nghĩ này của huynh. Chỉ sợ tiểu Lý tử vĩnh viễn không tỉnh lại nữa.

Hồ Bất Quy cũng là người thông minh, nghe vậy thì giật mình:

- Tướng quân, ý của ngài là Nguyệt Nha Nhi chừng cũng đã dùng thủ đoạn làm tiểu Lý tử không cách nào tỉnh lại?

Cao Tù cũng hiểu ra, lập tức biến sắc, nếu đúng là như vậy thì thật là đáng sợ.

Lâm Văn Vinh rầu rĩ nói:

- Một cô nương Đột Quyết xinh đẹp như thế rơi vào trong tay chúng ta, và với sự thông minh tài trí của nàng, nhất định sẽ có cách giữ mình. Chúng ta không khẳng định được nàng ta có giở trò gì với Tiểu Lý Tử không, nhưng ta có thể khẳng định, nàng ta tuyệt đối có thủ đoạn và năng lực làm Lý Vũ Lăng vĩnh viễn không thể tỉnh lại.

Câu nói cuối cùng đó, giống như một quả trùy nặng nện vào trong lòng lão Cao và lão Hồ, Lâm tướng quân nói không sai chút nào, mời nữ nhân Đột Quyết này tới chữa trị cho Lý Vũ Lăng, vốn là một kỳ ngộ lẫn nguy hiểm. Bọn họ có thể dùng tộc nhân của Ngọc Già uy hiếp nàng, nhưng Ngọc Già há chẳng thể mượn Lý Vũ Lăng uy hiếp bọn họ sao? Chẳng lẽ có thể bỏ qua an nguy của tiểu Lý tử, giết sạch tộc nhân của Ngọc Già? Chuyện này cũng chỉ đem ra hù dọa mà thôi. Bọn họ và Ngọc Già vốn là lợi dụng lẫn nhau, quan hệ vừa kiểm hãm và bị kiểm hãm, phải xem thủ đoạn của ai lại hại hơn.

Hồ Bất Quy và Cao Tù nghe tới đâu cả đầu, nhìn bề ngoài thì là bọn họ không chế Ngọc Già. Nhưng ngầm trong đó, chẳng phải là Ngọc Già không chế bọn họ sao? Nguyệt Nha Nhi rốt cuộc là có lai lịch thế nào? Làm sao tới thảo nguyên lại gặp phải tiểu cô nương lợi hại như thế? Vừa đấu dũng lại vừa phải đấu trí, còn có để cho người ta sống nữa hay không đây?

- Lâm huynh đệ, ta cảm thấy hình như chúng ta lọt bẫy rồi.

Cao Tù ngậy ra hồi lâu mới nói một câu, lão Hồ gật đầu tán đồng, tựa hồ cũng nghĩ như thế.

Thấy hai vị lão ca có chút nhụt chí. Lâm Văn Vinh cười lớn:

- Có thể lọt bẫy gì chứ? Cùng lắm thì cũng chỉ là mỹ nhân kế thôi, Nguyệt Nha Nhi dù có lợi hại hơn nữa cũng là nữ nhân, lại nằm trong tay chúng ta. Ta nói rất khiêm nhường, trên thế giới này không có “giống cái hai chân” nào mà ta không “thịt” được.

“Thế mà gọi là khiêm nhường à?” Lão Hồ và lão Cao nhìn nhau: “Người đang khoác lác thì có... vậy khi mẹ và tình tình cái người cũng “thịt” được sao? Ta thấy là người bị “thịt” thì có.”

Cao Tù tuy bao lần hát những lời ca tụng Lâm huynh đệ. Nhưng lúc này cũng không khỏi không an lòng:

- Huynh đệ! Người thực sự nắm chắc chứ? Người chớ có quên, chư vị phu nhân của người, đều là thiên kim tiểu thư của Đại Hoa chúng ta. Họ đều thích những loại thơ văn tình ái, thêm vào sự anh tuấn tiêu sái, phong lưu lỗi lạc của người mới có thể đánh là thắng, công là được. Nhưng nữ nhân Đột Quyết này không giống thế, bọn họ đều là ngựa hoang của thảo nguyên, sừng bá vũ lực, sừng bá anh hùng, thích nhất là nam nhân bộ mặt hung tợn và râu quai nón, nhưng điều này không phải là thế mạnh của người. Nếu muốn cưới con ngựa hoang này... ta thấy cũng chẳng cần nói cảm tình gì hết, cứ dùng thuốc là thỏa đáng nhất.

- Đúng vậy, cứ dùng thuốc...

Hồ Bất Quy buột miệng rồi lại lập tức lắc đầu:

- Không được, không được rồi. Nguyệt Nha Nhi bản thân vốn là đại phu, rành thuốc hơn người, dùng thuốc e là không thành. Theo ta thấy, hay là dùng sức mà ép là được, như thế nàng ta không cách nào phản kháng được. Khóc khóc lóc lóc vài ngày rồi sẽ qua thôi, nữ nhân mà, đều là như thế hết, chính gọi là tình cảm là phụ, dùng sức mạnh là chính.

Nói tới chỗ đâm dăng thì hai tên này đều quét sạch vẻ nhụt chí trước đó, mặt mũi hớn hở, chủ ý thối tha đưa ra không ngớt khiến cho Lâm Văn Vinh khóc cười không nổi, khi nghiên cứu binh pháp sao không thấy các người hăng hái như thế chứ? Thậm chí lão Cao lúc đầu nói “lọt vào bẫy rồi”, khiến trong lòng hắn sinh ra chút cảm giác mơ hồ giống nhau, nhưng nghĩ cẩn thận, thì chẳng có manh mối gì nữa.

Hai người lão Hồ nghị kế tới đêm khuya, chủ ý đưa ra vô số, nhưng không tìm ra biện pháp hữu hiệu chế phục Nguyệt Nha Nhi, lúc này hai người mới hiểu chỗ vĩ đại của Lâm tướng quân. Chính gọi là ở trên giường một phút là công lao mười năm ngoài giường, nhớ tới Lâm tướng quân trong lúc nói cười hái lấy trái tim các vị tiểu thư, nhìn như lấy đồ trong túi, nhưng đằng sau vinh quang bao hàm bao nhiêu sự cần cù và mồ hôi công sức. Đúng là đáng kính ngưỡng.

Mặc hai người suy nghĩ bấn thủ, Lâm Văn Vinh chẳng muốn phí lời với bọn họ nữa, cất bước đi ra, tới thẳng căn lều của Lý Vũ Lăng.

An nguy của tiểu Lý tử hiện giờ quan trọng nhất, căn lều kia được dựng ở chính giữa, gần ngay bên đại doanh của Lâm Văn Vinh, bốn xung quanh cửa có mười mấy người canh giữ vô cùng nghiêm mật.

- Tướng quân!

Thấy hắn đi tới, mấy hộ vệ tinh thần phấn chấn, vội vàng hành lễ.

- Các vị huynh đệ vất vả rồi.

Lâm huynh đệ khẽ gật đầu, vừa mới vén rèm lên liền thấy một bóng trắng lóe lên. Gió lạnh thoảng qua bên người, như bóng chim hồng vụt qua.

- Kẻ nào?

Trong lúc kinh hãi, động tác Lâm Văn Vinh vẫn rất nhanh, choang một cái trường đao rời vỏ, chém thẳng tới. Loạt động tác này của hắn đều luyện được từ trên chiến trường, vừa chuẩn vừa mạnh, ngay cả người Đột Quyết cũng không địch nổi hắn, có thể nói là rất nhanh gọn.

Đao chém tới, gió vù vù, khí thế vô cùng, mười phần nắm chắc chín. Nhưng dưới sức lực mạnh mẽ đó, đao phong không dừng lại chút nào chém thẳng xuống, lạc vào khoảng không. Nhìn lại trước mặt, hoàn toàn trống không, chớ nói là người, ngay cả bóng một con ruồi cũng chẳng có.

- Tướng quân, có chuyện gì vậy.

Thủ vệ ở bên ngoài nghe tiếng quát, vội vã tiến vào, chỉ thấy Lâm tướng quân hai tay nắm chặt đao, mặt đầy vẻ kinh hãi, thần tình chấn động.

Lâm Văn Vinh thở ra một hơi dài, trầm giọng nói:

- Các người canh ở bên ngoài, có thấy người nào xông ra không?

Mấy hộ vệ vội lắc đầu:

- Không có! Từ lúc cắm trại tới giờ, trừ tướng quân và Cao tướng quân, Hồ tướng quân trước đó đã tới thăm qua, không còn ai tới gần căn lều này.

Lâm Văn Vinh cẩn thận dò xét trong lều, Lý Vũ Lăng an tĩnh nằm trên giường hành quân (một loại giường dã chiến), sắc mặt nhợt nhạt, hô hấp tuy chậm nhưng không có gì khác biệt, nhưng trên người quần đầy băng gạc thấy mà giật mình. Đó là khi cắm trại, Lâm Văn Vinh tự tay thay thuốc quần băng cho Tiểu Lý Tử, hắn tự nhiên là nhận rõ.

Phía trước còn đặt một chén thuốc, trong lều tràn ngập mùi thuốc. Trừ điều đó ra thì không thấy chỗ nào khác biệt nữa!

Chẳng lẽ là ta hoa mắt! Lâm Văn Vinh nghi hoặc, chậm rãi thu đao lại. Bước nhanh tới trước giường Lý Vũ Lăng.

Hai mắt Lý Vũ Lăng nhắm chặt, ngủ rất yên bình, khuôn mặt có chút nơn nót và môi nứt nẻ do thiếu nước. Đưa tay sờ trán hần, tuy vẫn còn nóng, nhưng đã có vẻ từ từ hạ bớt đi rồi.

Tất cả mọi việc đều không có gì khác thường, chẳng lẽ đúng là hành quân mệt mỏi thành ra nhìn không rõ? Lâm Văn Vinh bất giác đưa tay giụi mắt, mấy người hộ vệ thấy Lâm tướng quân ngó đồng ngủ tây tròng mắt đảo tròn, không nghĩ ra là hần đang làm gì.

Cẩn thận tìm kiếm nửa ngày trời, nhưng căn bản không tìm ra dấu vết khác thường nào, Lâm Văn Vinh ngẩng đầu lên, cười ha hả:

- Không có gì, là ta chỉ kiểm tra sự cảnh giác của các anh em thôi, thấy mọi người không hề sợ hãi, tận trung với nhiệm vụ, ta rất an ủi.

Từ trong lều Lý Vũ Lăng đi ra, hần cảnh giác nhìn bốn phía, một mảng tĩnh lặng, trừ tiếng chiến mã thỉnh thoảng truyền tới ra, không nghe thấy chút âm thanh nào khác.

Vì không muốn mấy chục người Đột Quyết còn lại làm loạn nên Lâm Văn Vinh đã đưa bọn chúng chia ra thành hơn mười tổ nhỏ để trông chừng, trong đó tráng hần Đột Quyết tên là Hách Lý Diệp càng bị tró chặt, do chính thân binh của Hồ Bất Quy canh giữ, còn lại mỗi Nguyệt Nha Nhi cô đơn một mình ở trong một chiếc lều cách nơi này không xa, bốn phía cũng có rất nhiều thủ vệ, tin rằng nàng ta cũng chẳng bày được ra trò gì.

Tất cả các yếu tố nghĩ được đều đã bị bài trừ, cũng không nghĩ ra hậu quả nào có thể xảy ra, nên chẳng phí tâm tư làm gì nữa, là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh cũng không được, cứ về nhà đánh một giấc mới là thực tế nhất.

Hần vừa mới bước ra, liền nghe đằng xa truyền lại tiếng sáo trong trẻo, giống như từ trên trời, trong âm thanh mơ hồ mang theo bi thương, giống như mưa xuân tí tách rơi trên lá cây.

Đi được mấy bước thì thấy một bóng người lặng lẽ ngồi trên mặt cỏ quay lưng về phía mình. Chiếc khăn lụa vàng đã gỡ xuống, mái tóc như mây buông xõa tự nhiên, tựa một dòng thác đổ thẳng xuống, mép váy đáy đen viền vàng theo kiểu người Hồ để mặc chạm xuống đất, thân hình mỹ miều như một đóa hoa vàng trên thảo nguyên, nở rộ dưới ánh trăng sáng tỏ, một chiếc sáo ngọc đặt ngang bên miệng nàng, ánh điệu vang vọng từ trong ống trúc thoát ra, khi thì reo rất, khi thì trầm lặng, giống như gió trên đại mạc phất qua mặt.

“Muốn câu dẫn ta à? Không có cửa đâu!!!” Nhìn thân ảnh yếu điệu đó, Lâm Văn Vinh nuốt nước bọt ừng ực.

Nỗi lòng thiếu nữ rồi miên man

Nhớ ai cô quạnh tiếng nỉ non...

Hần cười hi hi dẫm mạnh bước chân, tiếng cỏ bị dẫm đạp ào ào vang lên:

- Đêm dài dằng dặc, ai ngủ cùng ta... ấy đây chẳng phải là Ngọc Già cô nương sao? Nàng cũng không ngủ được à?

Thiếu nữ Đột Quyết chậm rãi quay người lại, trong ánh mắt nhạt, đôi mắt nàng sâu xa như nước, lại có dã tính khó thuần phục, có thể nhìn thấy hai vết nước mắt trong suốt, khuôn mặt trắng như ngọc mê người như ánh trăng sáng trên trời.

“Trời ơi!” Tâm tình Lâm Văn Vinh không tránh khỏi trở nên bồn chồn: “Ai nói Đột Quyết không có mỹ nữ? Nguyệt Nha Nhi này đây đúng là có sự mê hoặc khác biệt.”

- Người tới làm gì?

Thiếu nữ Đột Quyết nhìn hần đầy vẻ chán ghét hỏi:

- Nhầm rồi, nhầm rồi, câu này phải để ta hỏi nàng mới đúng.

Lâm Văn Vinh cười đáp:

- Ánh trăng đêm đẹp thế này làm ta ngủ không được, vừa khéo thú tính đại phát muốn ngâm mấy câu thơ. Ôi, mặc thượng thảo nguyên phóng quang hoa! Ngọc già cô nương xuy ngọc tiêu! – tối hỉ xuân thì hoa chiếu thủy! Tiểu khanh nguyệt sắc tuyết ánh sa.

(Thảo nguyên bao la sáng chói lòa

Ngọc già cô nương thổi ngọc tiêu

Đương buổi xuân thì hoa soi nước

Cười trông ánh nguyệt tuyết ánh sa)

A, thơ hay. Ngọc Già cô nương chẳng lẽ cũng bị ca từ của ta thu hút? Theo tiếng Đại Hoa ta mà nói, đó là cút vượn*, cút vượn từ trên trời rơi xuống.

(Cái này phát âm giống yuan fan: duyên phận.)

- Duyên phận gì?

Ngọc Già cười lạnh:

- Đột Quyết ta và Đại Hoa người vốn là kẻ thù sống chết. Người bắt tộc nhân của ta, ép ta trị bệnh cho người Đại Hoa. Thủ đoạn hèn hạ như vậy, thật là không nhục danh xưng người Đại Hoa của người.

Lâm Văn Vinh khoát tay không để ý, đi tới gần bên nàng ngồi xuống:

- Hèn hạ hay không hèn hạ không phải cứ Ngọc Già cô nương nói là được. Dù sao, nàng cũng không để lại trò ngằm gì trên người huynh đệ của ta chứ?

Sắc mặt Nguyệt Nha Nhi biến đổi, tách khỏi người hắn thật xa, hừ lạnh một tiếng, sau trong con mắt có mấy tia lạnh lùng.

Hai mắt Lâm Văn Vinh nheo lại, mỉm cười nói:

- Chẳng cần nàng thừa nhận, trong lòng mỗi người tự nhiên đều hiểu. Giống như nàng vì sao lại đột nhiên xuất hiện trước mặt ta vậy, không cần hỏi quá trình, chỉ nhìn kết quả là được rồi.

Nguyệt Nha Nhi chơi đùa ngọc già trong tay, hừ khinh miệt:

- Chớ tự cho mình thông minh, đàn sói trên thảo nguyên vĩnh viễn không đấu lại được người thợ săn tài giỏi?

- Thế sao? Đây lại là ngôn ngữ của Đột Quyết?

Lâm Văn Vinh gật đầu nói:

- Vậy rất hay, về sói thì Đại Hoa ta cũng có câu ngôn ngữ trứ danh, đó là một đêm làm sói bảy lần. Có nghĩa là nam nhân Đại Hoa chúng ta, một đêm có thể hóa thân thành bảy con á lang, trên thảo nguyên có thợ săn lợi hại như thế không?

- Không biết xấu hổ...

Nguyệt Nha Nhi nổi giận quát, tai đỏ cả lên, hiển nhiên là đã nghe qua câu ngôn ngữ “trứ danh” này rồi. Lâm Văn Vinh cười ha hả, sắc mặt đột nhiên biến lạnh:

- Nói thẳng ra nhé. Nguyệt Nha Nhi tiểu thư, ta có thể không để ý tới xuất thân, lai lịch của nàng. Ta có thể tha tộc nhân của nàng, ta chỉ hi vọng nàng không nên giữ trò gì trên người huynh đệ của ta. Ta hi vọng có thể làm hắn nhanh chóng tỉnh lại, ở cùng với chúng ta.

Hắn thế là cũng xem như lật bài rồi, đối diện với thiếu nữ thông minh như Nguyệt Nha Nhi, điều này tốt hơn là che che giấu giấu, chẳng bằng lấy công làm thủ, xem xem bài chủ của nàng thế nào.

Ngọc Già hừ lạnh, lạnh lùng nhìn hắn:

- Xin chớ nên nghĩ ai cũng hèn hạ giống như loại kẻ cướp các người, tấm lòng người Đột Quyết chúng ta rộng lớn, các người không cách nào tưởng tượng được.

- Đúng, đúng, đúng là rất lớn!

Tên cướp tức giận nhìn hau háu vào “tấm lòng rộng lớn” của nàng, nước miếng nhỏ ra, ánh mắt âm dục.

Ngọc Già mặt phủ sương, con mắt lam lạnh lùng:

- Hai tộc nhân được thả ra trước đây của ta. Dù ý là thế nào, tin rằng người càng rõ hơn ta. Là ai đang giở trò, trong lòng người Đại Hoa các người tự biết. Nhưng ta không thể tưởng tượng được, loại người xảo trá hèn hạ, vô sỉ hạ lưu như người lừa được vị trí này ở Đại Hoa như thế nào.

Có thể thấy được rõ ràng sự khinh miệt của thiếu nữ Đột Quyết với hắn, trong đó tất nhiên là có thiên kiến với Đại Hoa, không liên quan gì tới sự biểu hiện hạ lưu của tên cướp này.

Thế này xem như là nàng đang khen ta rồi. Lâm Văn Vinh cười khà khà:

- Nguyệt Nha Nhi muội muội. Văn hóa Đại Hoa chúng ta rộng lớn, xem ra nàng hoàn toàn còn chưa hiểu được sâu sắc. Nhưng mà cũng chẳng sao, nàng có thể nói được mấy câu Đại Hoa lưu loát, đã là thành tích rất đáng kể rồi. Phải rồi, cả y thuật và tiếng Đại Hoa nàng đều thành thục như thế, có phải nàng đã tới Đại Hoa ta du học? Nhưng không biết sở học từ đâu, sư thừa là ai? Nàng có biết Từ Vị không? Mai Nghiễn Thu nữa... còn có Cố Thuận Chương...

Hắn hỏi liên tên mấy người, rất là hứng thú. Nguyệt Nha Nhi làm sao lại chẳng nhìn ra tâm tư của hắn, không lắc đầu cũng chẳng gật đầu, chỉ cười lạnh không nói.

Hỏi tới kiệt cả sức rồi, nha đầu này vẫn như làm từ khối sắt, không thốt một lời, Lâm Văn Vinh thầm nóng lên, hắc hắc nói:

- Ô, ta hiểu rồi, nhất định tình lang của nàng là người Đại Hoa ta, nàng vì chuẩn bị bỏ nhà theo hắn nên mới khổ công học tiếng Đại Hoa và y thuật. Không tệ, không tệ, có cá tính đấy!

Nghe hắn nói vậy, Ngọc Già không nhìn được nổi giận:

- Ai thêm bỏ theo người Đại Hoa, nữ nhi thảo nguyên chúng ta hướng tới dũng sĩ vô địch, nam nhân Đại Hoa các người yêu đuối hèn nhát, giống như cây bông trên thảo nguyên, đập một cái là nhũn ra, không có cốt khí.

- Điều này Ngọc Già cô nương quá độc đoán rồi.

Lâm Văn Vinh hậm hực bất bình:

- Sao nàng có thể bởi vì một cây con héo rũ, mà hủy đi cả một khu rừng rậm rạp? Xa xôi chẳng nói làm gì. Nàng nhìn ta coi, ta cứng hay là mềm? Ta có cốt khí không?

- Người ấy à?

Thiếu nữ Đột Quyết hừ một tiếng:

- Cốt khí thì đúng là có một chút, nhưng toàn bộ lại dùng ở chỗ hạ lưu rồi.

Cái đánh giá này đúng là hiểu tới cốt tủy của hắn rồi. Lâm Văn Vinh cũng chẳng để ý cười ha hả:

- Ngọc Già cô nương mắt tốt thật, đúng là nhìn người nhìn thấu tận tim. Nếu chẳng phải hai người chúng ta lần đầu gặp nhau, ta nhất định còn cho rằng nàng trước đây đã thấy ta rồi đó. Nói trở lại, Ngọc Già tiểu thư, trước đây nàng đã nghe qua tên của ta chưa?

- Tam cát thị.. oa lão công.

Ngọc Già khinh thường:

- Cái tên xấu như thế, ta muốn nghe nó làm gì?

Lâm Văn Vinh nhin cười nói:

- Gọi lâu rồi sẽ không thấy nó xấu nữa. Nói như vậy thì trước đây Ngọc Già cô nương chưa nghe qua tên của ta rồi. Đáng tiếc đáng tiếc, thấy nàng hiểu ta như thế, ta còn cho rằng nàng từng khổ công nghiên cứu về ta đó.

Câu nói này tựa như vô tình lại như cố ý, thuận miệng nói ra khiến Ngọc Già cũng không khỏi ngây người.

Lâm VănVinh nhìn thẳng vào mắt nàng, không nhanh không chậm nói:

- Kỳ thực, ở Đột Quyết ta có một người bạn không thể tính là bạn. Hắn tên là Lộc Đông Tán, là người rất thông minh, nhưng mà Ngọc Già cô nương so với hắn càng thông minh hơn. Nguyệt Nha Nhi muội muội có biết Lộc Đông Tán không?

Ngọc Già không đổi sắc mặt, chậm rãi nói:

- Quốc sư Lộc Đông Tán vang danh thảo nguyên, phàm là con dân Đột Quyết ta, sao có thể không biết ngài chứ?

- Hóa ra là nàng biết hắn.

Lâm Văn Vinh cười đầy ý nghĩa sâu xa.

- Cũng tốt, đợi lúc nào đó rảnh rồi, phiền nàng chuyển lời cho hắn, nói là ta hoành nhênh hắn tới Đại Hoa làm khách, lần này ta sẽ không lừa gạt tị thảo của hắn nữa. Phải rồi, cái nơi mà trồng nhiều gạt tị thảo gọi là gì nhỉ, A Nhĩ Thái sơn, Khoa Bố Đa, đúng là nơi thật hay!

Hắn nhìn chăm chú vào Nguyệt Nha Nhi, phát ra nụ cười quái dị như dã lang, mặt đầy vẻ đắc ý.

Tay Ngọc Già khẽ run lên, từng cơn ớn lạnh trào lên trong lòng, đột nhiên nàng nhoẻn miệng cười. Lắc đầu nói:

- Người Đại Hoa tự cho là thông minh, hóa ra người coi ta là người do Lộc Đông Tán phái đến.

Hay cho cái “Oa lão công đại nhân”! Lâm Văn Vinh dờ khóc dờ cười:

- Phải không? trước kia ta cho rằng hình dáng của ta đã rất anh tuấn, không nghĩ tới còn có thể càng anh tuấn hơn... cảm ơn cô nương nhắc nhở.

Chưa thấy qua người không biết xấu hổ như vậy, cô gái hừ nhẹ một tiếng:

- Lúc trước, người nói là ta đã đem tộc nhân của ta tới đây, ta đây muốn hỏi tướng quân đại nhân một câu. Một cô gái đơn thân bị các người giam giữ ở trên xe, mỗi lời nói mỗi hành động đều dưới sự giám sát của các người, ta làm thế nào có thể báo tin cho tộc nhân của ta?

Vấn đề này Lâm Văn Vinh cũng đang nghi hoặc. Khu vực được liệu? Xung quanh đều là binh sĩ giám thị nàng, nếu nói là khu vực được liệu thì đúng là có bỏ lại một cây tú hoa châm, có thể có người đã nhìn thấy. Thối sáo báo tin? Đừng đùa, nếu người Hồ đều có thể nghe được tiếng dịch của nàng, bà nội ta sớm đã chết vài trăm lần. Hắn à một tiếng, gật gật đầu, thần sắc nghiêm túc:

- Ta đoán không được... người nói thử xem, người làm thế nào đi báo tin được!

- Ta là...phì...người mới đi báo tin!

Cô gái Đột Quyết bất ngờ không kịp đề phòng, thiếu chút nữa thì nàng đã nói, nhin không được đỏ bừng cả mặt, giận dữ nói.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Kỳ thật người không báo tin cũng không sao cả. Ta đã có dũng khí đi tới thảo nguyên mệnh mông này, trước sau gì cũng có một ngày bị người phát hiện, chỉ là thời gian sớm hay muộn mà thôi, mặc kệ người có hai vạn người hay hai mươi vạn người, đối với ta mà nói đều giống như nhau. Huống chi tộc nhân của người hiện tại còn cách chúng ta hơn hai trăm dặm, ta có thừa thời gian để điều chỉnh bố trí, ta muốn đánh thì đánh, muốn đi thì đi, tuyệt đối khiến bọn chúng không có kết quả tốt mà mang về.

Lời này một điểm không giả chút nào, muốn ở trên thảo nguyên đánh du kích, lấy chiến đấu nuôi dưỡng chiến đấu là cách tốt nhất, nếu muốn không bị người Hồ phát hiện, đó là chuyện không có khả năng.

Ngọc Già hừ một tiếng:

- Lấy tiến làm thoái, người thật là giỏi hoạt! Có điều, theo như lời người nói, người thâm nhập thảo nguyên, sớm muộn gì cũng sẽ bị người phát hiện. Ta làm sao có thể đem sinh mạng mấy trăm tên tộc nhân của ta thử nghiệm, hao phí oan uổng khí lực để đi báo tin? Người cho rằng đám Ngọc Già cũng ngu ngốc giống như người?!

- Lời này hình như có chút đạo lý!

Lâm Văn Vinh gật đầu cười:

- Nói như vậy thật sự không phải người báo tin? Vậy sẽ là ai đây?

Thần sắc Ngọc Già lạnh lùng:

- Còn muốn ta lập lại lần nữa không? Ngọc Già cũng không hèn hạ như người, thần linh của thảo nguyên có thể làm chứng cho ta. Người không cần phải đề cao chính mình, trong bộ tộc của ta anh kiệt vô số, muốn nhìn thấu mưu kế nhỏ nhen này của người dễ như trở bàn tay! Còn cần có người báo tin sao?

Cô gái mang thần linh của thảo nguyên ra, xem chừng thật sự khinh thường các âm mưu quỷ kế. Trong đầu Lâm Văn Vinh chợt lóe lên một ý, giật mình:

- A, ta biết rồi! Thì ra bọn chúng cũng đã không thực sự phát hiện ra chúng ta.

Trong mắt thiếu nữ Đột Quyết lóe lên một tia kinh ngạc:

- Làm thế nào người biết được?

- Điều này rất đơn giản.

Lâm Văn Vinh cười đáp:

- Ta để cho hai tộc nhân của ngươi trốn thoát, cố ý truyền về tin tức giả. Khi hai vạn Đột Quyết kỵ binh kia biết được tin tức này, nếu có chút thông minh thì sẽ nghĩ rằng có thể là kẻ dưng đồng kích tặc. Dù sao ở phía trước Ngũ Nguyên còn có bốn vạn nhân mã chờ đợi, cũng không sợ chúng ta bay mất, cho nên hai vạn nhân mã này có thể yên tâm lớn mật chuyển hướng hành quân thăm dò vị trí thực sự của chúng ta. Căn bản không cần có người người báo tin, đúng là chặt chẽ mà, ta thích nhất là xem mấy trò này. Vẫn phải cảm tạ cô nương ngươi nhắc nhở ta, không nghĩ tới ở chỗ người Đột Quyết cũng có người tài giỏi như thế!

Ngọc Già hừ một tiếng:

- Điều là suy đoán của ngươi mà thôi, đặc ý cái gì? Có bản lãnh thì ngươi cứ dừng ở chỗ này đừng rời đi, xem rốt cuộc ai mới thật sự là dũng sĩ!

Lâm Văn Vinh khoát tay:

- Tiến vào thảo nguyên, giống nhảy múa trên mũi dao, ta đây là dũng sĩ, chuyên môn nhảy vũ điệu khêu gợi (nhảy sexy... hihi), luôn có một vài người Đột Quyết rất thích đi theo thưởng thức, mà ta cũng không quan tâm. Cho nên lời ta nói vừa rồi, có là phỏng đoán hay không, trong lòng cô nương chắc đã biết. Kỳ thật ta trân trọng nói với nàng, tại nơi này còn có một chỗ sơ hở rất lớn, chỉ là chính cô nương ngươi không có nhận thấy được mà thôi!

“Cái gì điệu vũ khêu gợi!” Nghe hắc hắc ba hoa, thiếu nữ Đột Quyết hai má đỏ bừng. Chỉ là thấy hắc hắc mặt dày nở vang trời, nhưng lại tràn đầy niềm tin, nàng nhìn không được đã kinh ngạc hỏi:

- Tại chỗ này có sơ hở rất lớn? Sơ hở gì?

- Sơ hở lớn này, đó chính là bản thân nàng.

Ánh mắt Lâm Văn Vinh híp lại, mỉm cười lộ vẻ thâm trầm.

Thiếu nữ Đột Quyết lạnh nhạt hừ một tiếng:

- Ngươi nói vậy, ta có gì sơ hở?

Lâm Văn Vinh gật gù đầu, cười nói:

- Nguyệt Nha Nhi muội muội, ta mặc dù không biết lai lịch nàng như thế nào, nhưng có một điều có thể khẳng định. Nàng giống như một nhân vật xinh đẹp thông minh, địa vị ở trong đám người Đột Quyết tuyệt đối không thấp. Ta nói đúng hay không?

Cô gái hừ mũi một tiếng, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

- Ta bắt được nhân vật kiệt xuất tôn quý như vậy, còn cố ý thả hai tộc nhân của nàng chạy về báo tin. Hai vạn kỵ binh Đột Quyết này, cho dù là hoài nghi chúng ta thực sự đi về phía đó, chúng cũng tuyệt đối không dám không để ý tới tính mạng của nàng. Nhất định là, chúng cũng phải chia binh làm hai đường, một đường hướng tới Ngũ Nguyên truy kích, bảo vệ Ngọc Già tiểu thư tôn quý, một đường khác sau đó thử đi tới địa phương mà chính bọn chúng hoài nghi. Dù là cho chúng mười lá gan, chúng cũng không có khả năng tập hợp toàn quân đánh tới một nơi mà không thể xác định được phương hướng... Nàng xem, sơ hở! Đây không phải là sơ hở sao? Ta dám cùng nàng đánh cược, bọn chúng đi được trăm dặm, tìm không thấy một cái bóng của chúng ta. Cuộc tìm kiếm này kết thúc, hai vạn binh cứu viện của ngươi, chắc chắn sẽ lại hướng tới Ngũ Nguyên mà đi, tiểu thư xinh đẹp, nàng có dám cùng ta đánh cược không?

Thiếu nữ Đột Quyết chộp rưng rưng lệ trong mắt, không thể che giấu vẻ kinh ngạc, nhưng vẫn cương quyết:

- Ngươi muốn đánh cược gì?

Lâm Văn Vinh thấy rõ điều này, trong lòng càng nắm chắc hơn, cười khả khả:

- Đánh cược sao ư, thực là đơn giản. Nếu là nàng thắng, ta lập tức thả mười tộc nhân của nàng.

Ngọc Già thận trọng liếc hắc hắc một cái, sẵn giọng:

- Ngươi lại muốn lợi dụng tộc nhân của ta để ngươi diễn kịch? Nếu vậy ta thua thì sao...

- Nàng thua à...

Lâm Văn Vinh cười ha hả, ánh mắt xoay tròn đảo qua đảo lại trên người nàng, mắt sáng rực như ngọn đèn. Cô gái vội vàng che đậy y sam phía trước, kim đao cấp bách giơ lên bảo vệ ngực, phần lộ quát:

- Dã lang hung ác, vĩnh viễn đừng mơ tưởng vũ nhục sự trong sạch của nữ nhân thảo nguyên!

-Ồ, tiểu đao này cũng được đấy, kim quang rất là rực rỡ.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Nàng mà nói nhận thua, vậy thì dâng tiểu đao này cho ta, lúc ta rảnh rỗi, có thể gọt hoa quả, sửa móng tay...

- Nằm mơ giữa ban ngày.

Không đợi hắn nói xong, Ngọc Già liền cắt đứt lời hắn, khinh miệt:

- Người có thể được ta tặng kim đao này còn chưa sinh ra trên đời.

Lâm Văn Vinh cảm tức hừ một tiếng:

- Không phải chỉ là một phá đao (dao bổ củi) sao? Đừng nói là bằng vàng, cho dù là toàn thân châu mã não ta cũng không thấy lạ. Tốt lắm, đổi lại điều kiện, nếu nàng thua, trước mặt tất cả những người ở đây, hô to tên gọi bằng tiếng Đột Quyết của ta trên mười lần... không, một trăm lần! Nàng nếu nói không đáp ứng... không đáp ứng ta sẽ giết nàng!

- Tên gọi bằng tiếng Đột Quyết của hắn?!

Nguyệt Nha Nhi cân nhắc một chút, gật đầu:

- Ba từ này...oa lão công, đây là cái tên gì. Hô thì hô, ta còn sợ người sao?

- Tốt, cứ định lời như vậy!

Lâm Văn Vinh ha hả cười lớn đem trường đao thu hồi vào trong vỏ:

- Mạo muội quấy rầy, thật sự không có ý tứ, tiểu muội muội, nàng nên thay y phục tiếp đi đã!

Nguyệt Nha Nhi nhìn hắn, khóe miệng cười lạnh:

- Thế nào, người không giết ta sao?!

Lâm Văn Vinh thần bí nói:

- Sao làm thế được? Bây giờ người như là bảo bối của ta, đại kiện tám người khiêng tới mời cũng không đi được, năm ngàn huynh đệ này của ta cũng đều phải trông cậy vào nàng cứu mạng đó.

Trong mắt cô gái hiện lên vẻ lạnh lẽo, bình tĩnh nghĩ lại, hôm nay một phen giao thủ. So với đêm qua hoàn toàn khác biệt, tên giặc này chuyển sang âm thầm chiếm thượng phong, nắm chắc thế chủ động.

Đảo mắt dò xét trên bộ ngực đầy đặn của Nguyệt Nha Nhi mấy lượt, vừa muốn nhảy xuống xe rời đi thì Ngọc Già đang trầm mặc đột nhiên mở miệng cười, như trăm hoa đua nở:

- Oa lão công đại nhân, quên không nói với người, ta thực rất thích nhảy múa trên mũi đao.

-Ồ, là điệu vũ khêu gợi sao?!

Lâm Văn Vinh cũng không quay đầu lại cười nói:

- Chúng ta có thể cùng nhau khiêu vũ, còn có cây cột...

Lời còn chưa dứt, Ngọc Già phía sau đã giận dữ, bốc lấy vài nắm được thảo khô héo hung hăng ném vào người hắn:

- Tên Đại Hoa hạ lưu. Cút...

Lâm Văn Vinh nhảy xuống xe ngựa, mồ hôi trên lưng sớm đã ướt đầm, hắn quệt mồ hôi trên trán, hồi tưởng lại quá trình cùng thiếu nữ Đột Quyết này giao phong, có thể nói từng bước đều thực sự nguy hiểm. Ngọc

Già này tâm tư kín kẽ, phán đoán chuẩn xác, nắm rõ lòng người, dù nàng chưa từng nghe, chưa hề thấy. Chơi đùa một hồi vừa rồi, bị ta áp đảo nhuệ khí, nếu không thì chẳng biết nàng còn gây ra chuyện gì nữa.

- Lâm tướng quân, thế nào rồi, thế nào rồi, có điều tra được gì không?

Hồ Bất Quy và Cao Tù vội dục ngựa chạy nhanh tới trước hẻm, gấp gáp hỏi. Theo như tình trạng trước mắt của Lâm tướng quân, thần thái bay bổng, xuân quang đầy mặt, không giống như hình dạng thua thiệt trước Nguyệt Nha Nhi, chẳng lẽ là Lâm Tướng Quân đã “chinh phục” được Ngọc Già? Hai người lão Cao bán tín bán nghi.

- Điều tra ra một nửa.

Lâm Văn Vinh tươi cười đem tình hình vừa rồi đại khái kể một lượt. Cao Tù nhỏ giọng kinh hãi:

- Ài, nói như vậy thực sự không phải là nàng báo tin sao?

Hồ Bất Quy gật gật đầu:

- Thần linh của thảo nguyên trong lòng người Đột Quyết chí cao vô thượng, nữ tử người Hồ này tâm cao khí ngạo, tuyệt sẽ không nói dối trước thần thảo nguyên. Xem ra trong đám kỵ binh Đột Quyết kia tất có cao nhân. Tướng quân, người thực sự có cách làm cho đám người Hồ này không phát hiện ra chúng ta, hôm nay bọn họ trước mắt chỉ là thử tìm phương hướng phải không?

Lâm Văn Vinh nghiêm mặt nói:

- Nếu không phải là Nguyệt Nha Nhi báo tin, vậy thì đám người Hồ này tuyệt đối sẽ không phát hiện được hành tung của chúng ta, nhiều nhất cũng chỉ là hoài nghi. Hơn nữa, xem tình hình hiện tại, địa vị của cô nàng trong lòng người Đột Quyết cực kỳ trọng yếu, người Hồ tuyệt sẽ không dám coi thường. Lại không xác định được trước phương vị thực sự của chúng ta, bọn chúng chắc chắn sẽ phải quay về Ngũ Nguyên. Nhưng thật ra Nguyệt Nha Nhi này... Hắc hắc, Cao đại ca, lúc trước người nói đúng một điểm, đây quả là con cá lớn a!

Ánh mắt Cao Tù bắn khoăn:

- Rốt cuộc thì đây là loại cá gì? Lâm huynh đệ có lần ra được điều gì không?

- Trước mắt còn đang trong quá trình tìm hiểu...

Lâm Văn Vinh nghiêm túc nói:

- Nhưng mà người yên tâm, điều chính đáng là, chỉ cần công phu thâm hậu, thiết bồng như mũi châm, một ngày nào đó nhất định sẽ có ép đá chảy ra nước, tin tưởng ta đi!

Lão Cao nháy nháy mắt cười dâm dăng, Hồ Bất Quy tương đối thuần khiết hơn một chút, nghe không hiểu hai người bọn hắn đang ngầm ám chỉ cái gì, chép miệng hỏi:

- Trước mắt quân ta nên hành động như thế nào? Có dừng lại không?

- Không thể, dừng dừng lại.

Lâm Văn Vinh liên tục khoát tay:

- Các người cho dù tin tưởng ta, cũng không thể tin Nguyệt Nha Nhi kia được. Tiểu nữ này tâm địa gian xảo còn hơn cả ta, nàng thực sự là muốn âm thầm sử dụng thủ đoạn gì đó để báo tin, chúng ta không phải ngồi ở chỗ này để bị đánh ư? Vì sự an toàn, chúng ta tiếp tục nhắm hướng tây tiến về thảo nguyên, đi thẳng tới trung tâm của người Hồ, làm thế nào dùng thủ đoạn tấn công sấm sét, chẳng phải là muốn đem tâm điểm không thể phá của người Đột Quyết ra dọa. Mặt khác, hai vạn kỵ binh Đột Quyết kia, Hồ đại ca người tiếp tục phải huynh đệ điều tra, sau này sẽ cùng bọn chúng đối mặt.

Hồ Bất Quy và Cao Tù hai người đồng thanh ứng tiếng, liền lập tức an bài rời đi. Đại đội nhân mã tăng tốc hướng phía Tây tiến lên, càng chạy càng nhanh, phẳng phất như bị hai vạn kỵ binh Đột Quyết truy đuổi sau đít.

Ngọc Già vén rèm xe lên nhìn đám Đại Hoa tàn quân như lợn bị sói lừa, tên giặc mặt đen thủ lĩnh kia cười ngựa chạy trước nhất, vung một đường roi gài lên phi như điên.

Thiếu nữ Đột Quyết hừ một tiếng:

- Giặc gan nhỏ, ngươi mà cũng dám nhảy múa trên mũi đao?

491. Chương 488: Cơ Mật Tối Cao

Dân cư ở thảo nguyên A Lạp Thiện thừa thớt, hành quân lâu vậy rồi mà không thấy bóng của một người Hồ nào. Đột Quyết lập nên từ Hãn quốc, vốn tập hợp nhiều bộ tộc, dựa theo dân số nhiều ít mà phân chia đất đai, các vùng lãnh địa không can thiệp chuyện của nhau. Khi mùa đông đến thì trữ cỏ khô, các bộ tộc nuôi dưỡng gia súc trong lãnh địa của mình. Đợi mùa xuân ấm áp đến, thì cả bộ tộc cùng ào ạt lừa thả gia súc vào thảo nguyên kiếm ăn, cái khí thế hào hùng kia, tựa như những quân mây giữa thảo nguyên bát ngát vậy!

Chế độ quân cư này phần nhiều là tham khảo từ Đại Hoa, rồi dựa vào tình hình trên thảo nguyên mà cải biến chút ít, có thể coi là bán định cư. Nhờ chính sách bán định cư này, thảo nguyên A Lạp Thiện dần dần trở thành chỗ cư ngụ của nhiều quân thể lớn nhỏ người Đột Quyết, nhỏ thì cũng vài ngàn người, lớn thì cũng trên vạn người.

Để bảo đảm cho các bộ tộc đều có được những đồng cỏ sung túc, người Đột Quyết sống xa cách nhau, ít nhất cũng là khoảng cách mấy trăm dặm. Cũng nhờ khoảng cách này mà kỵ binh Đại Hoa mới có không gian để tung hoành, mặc cho ba mươi vạn kỵ binh Đột Quyết tinh nhuệ vẫn vây quanh khe núi Hạ Lan. Hầu hết nam tử trai tráng của các bộ tộc đều đã điều đi hết, mở đường cho cô quân của Lâm Văn Vinh thâm nhập thảo nguyên, gây nên bao mối đe dọa.

Trước khi đi Từ Chỉ Tình đã thân tặng địa đồ thảo nguyên A Lạp Thiện, ghi chú các lộ tuyến một cách giản đơn nhất nhưng cũng cực kì rõ ràng, quả là đã ban cho nhánh cô quân này một đại ân, hơn nữa có Hồ Bất Quy giàu kinh nghiệm hết lòng tương trợ, năm ngàn nhân mã này chỉ ít cũng không lạc đường.

Sau khi tấn công Ba Ngạn Hạo Đặc, đại quân đã được bổ sung thêm lương thực dùng đủ sáu bảy ngày. Cho dù sau khi xâm nhập thảo nguyên không kiếm được chút lương thảo nào, bọn họ vẫn có khả năng cầm cự bảy ngày vẫn không sao.

Nhiều như thế nhưng Lâm Văn Vinh vẫn lo lắng, giục ngựa lui tới kiểm tra từng chút một, cho đến khi thấy trên mỗi chiến mã Đột Quyết vẫn treo đầy thịt khô lẫn lương khô, hẳn mới thỏa mãn gặt đầu.

- Lâm huynh đệ, tin tức tốt, tin tức tốt!

Cao Tù chạy thẳng một mạch kêu to, Hồ Bất Quy cũng rời đội ngũ từ phía sau chạy như bay tới.

- Tin tức gì tốt?

Lâm Văn Vinh trông thấy hai tên đang lao tới liền mỉm cười, vọt xuống ngựa:

- Chẳng lẽ Từ quân sư đã đánh bại được ba mươi vạn quân Đột Quyết?

Bọn họ đã mất liên lạc với Từ Chỉ Tình bảy tám ngày rồi. Cô quân ngược hướng khe núi Hạ Lan xâm nhập thảo nguyên, chuyện gì xảy ra dưới Hạ Lan sơn thì bọn họ hoàn toàn không biết.

Cao Tù lắc đầu:

- Huynh đệ giỡn à? Lão Cao ta chẳng phải là thần tiên. Sao lại có được tin tức của Từ tiểu thư chứ? Ta nói chính là hai vạn quân Đột Quyết kia, quả thật như người dự liệu, bọn họ đích thực chỉ thăm dò chúng ta. Hai vạn người Hồ kia tiền không đến trăm dặm, không thu hoạch được gì liền chuyển sang hướng đông, nhằm phía Ngũ Nguyên truy đuổi tiếp.

Lâm Văn Vinh “ừm” một tiếng, trong lòng cũng chẳng có chút ngạc nhiên hay vui mừng nào: “Hai vạn quân Đột Quyết này rút lui mà phát hiện ra, tất nhiên chúng sẽ phải quay đầu lại. Gặp chúng chỉ là chuyện

sớm hay muộn thôi. Ngọc Già kia xem ra cũng còn thành thật! Có điều, nha đầu thông minh trí tuệ kia so với mười vạn người Đột Quyết còn đáng sợ hơn!”

- Nói đến Từ quân sư, lão Cao ta bỗng nhớ tới một việc.

Cao Tù thấp giọng xuống:

- Chúng ta tạm thời thay đổi kế hoạch, không trở về Ngũ Nguyên, ngược lại còn tiến sâu vào thảo nguyên, việc này có nên để Từ quân sư biết không? Nàng có thể tìm ra ứng sách để đại quân cùng phối hợp, nói không chừng sẽ khiến đại sự của chúng ta làm có thêm chút thành công.

- Nói có lý...

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên liếc hần một cái:

- Cao đại ca, bây giờ ngươi càng am hiểu binh pháp, đã đuổi kịp tiểu đệ ta rồi đó! Bội phục, bội phục!

Hồ Bất Quy ở một bên nghe hai người nói chuyện, trịnh trọng lắc đầu:

- Cao huynh đệ, thông tri cho Từ quân sư nào có dễ dàng vậy! Ba mươi vạn quân Hồ cũng nằm trên một đường với Ngũ Nguyên, quả là một con ruồi cũng bay qua không được, làm sao để báo cho nàng đây?

Cao Tù nghiêm túc gật đầu, Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Muốn thông tri cho Từ tiểu thư cũng không khó khăn như vậy đâu. Nói không chừng, một lát nữa thì người Hồ ở đây sẽ tuyên truyền miễn phí cho ta.

“Tuyên truyền miễn phí?” Lão Hồ cùng lão Cao nhìn đồng thời sửng sốt, Hồ Bất Quy liền mở miệng hỏi:

- Lâm tướng quân, tuyên truyền miễn phí cái gì, sao chúng ta không biết?

- Ài, nhân tiện việc này, sau lưng ta còn có một danh hiệu nho nhỏ, mà nói ra cũng thật oan uổng...

Lâm Văn Vinh thở dài, thần bí nói:

- Hai vị đại ca, các ngươi biết tên Đột Quyết của ta không?

“Tên Đột Quyết của Lâm tướng quân ư?” Lão Cao vội vàng gật đầu cười dâm dăng:

- Biết, biết!... Tam thị... Oa lão công, ta nghe Nguyệt Nha Nhi cô nương kêu mấy lần, cái tên này thật hay a! Vừa thấy đã biết bị người chiếm tiện nghi rồi. Lâm huynh đệ, lão Cao ta phục ngươi!

Lão Cao giơ ngón cái lên, mãi tán thưởng không thôi, Hồ Bất Quy phản ứng chậm một chút, lấy làm khó hiểu hỏi:

- Cao huynh đệ, cái tên này như thế nào lại là chiếm tiện nghi được, ngươi nói cho ta với.

- Cái này mà ngươi cũng không biết ư? Tam ca là... lão công của ta! “Lão công” là từ gọi thông tục của “tướng công” đó. Cái tên này mà cho tiểu cô nương Nguyệt Nha Nhi đọc thì sẽ ra sao, ngươi hiểu không?

Hồ Bất Quy bưng tỉnh, nhất thời bật cười ha hả, tràn đầy bội phục đối với thủ đoạn của Lâm tướng quân!

“Lão Cao quả là một tên dâm tặc!” Lâm Văn Vinh lắc đầu than thở:

- Cũng cùng một cái tên, nhưng trong mắt mỗi người lại bất đồng, hàm ý trong đó cũng được hiểu hoàn toàn chẳng giống nhau, thứ huynh thấy cũng phản ánh chân thật nội tâm tư tưởng của huynh. Ài, khác biệt giữa người với người sao lại lớn đến như thế?

- Cái... cái ngày có ý gì? Chẳng lẽ tên gọi Đột Quyết của Lâm huynh đệ không phải đọc như thế sao?

Cao Tù lấp bắp.

- Đương nhiên là không phải đọc vậy rồi!

Lâm Văn Vinh hừ một tiếng:

- Người khác nhìn thấy tên này cũng đều cho ta là cái thứ tinh trùng lên não, vô sỉ hạ lưu, không từ thủ đoạn bẩn thỉu với tiểu cô nương kia. Kì thực nếu bảo ta nói thế, quả là có chút hiểu sai hàm ý của ta, nếu

ai còn trách mắng ta nữa thì đó mới chính là kẻ tinh trùng lên não. Hồ đại ca, ngươi là có tư tưởng chính trực, ngươi đem cái tên Đột Quyết của ta đọc ngược lại đi, xem coi rốt cuộc là cái gì?

Hồ Bất Quy “vâng” một tiếng, tỉ mỉ suy tưởng lại một chút, thận trọng đọc:

- “Công lão oa... thì cát tam”! Có phải đọc như thế không, Lâm tướng quân?

- Không sai! Đọc ngược lại cho đúng là:... Công lão oa, thị ca ba... công lão oa, thị ca ba*!!!

(Tam ca tấn công hang ổ kẻ địch)

Lâm Văn Vinh hằm hừ:

- Đây mới là cách đọc chính xác duy nhất cái tên gọi của ta, cũng là muốn báo cho Từ Chỉ Tình bí mật này. Cao đại ca, huynh xem coi, huynh suy nghĩ tới cái gì? Tinh trùng lên não rồi hả?

“Thì ra có hàm nghĩa như vậy!” Lão Cao đầm đìa mồ hôi lạnh: “Khó trách Lâm huynh để lại cảm phần đến thế, rõ ràng là một cái tên cao thượng, ẩn chứa nhiều hàm ý, lại bị nhiều người đáng khinh đọc bậy, xem ra trước kia ta đã hiểu lầm hắn. Hổ thẹn, hổ thẹn a!”

- Ta hiểu được rồi!

Hồ Bất Quy vỗ tay một cái:

- Lâm tướng quân tự thân tiến vào đầu não ở thảo nguyên, bắt Ngọc Già làm tù binh, cái tên này ắt phải lan truyền khắp thảo nguyên đại mạc. Với sự thông minh tài trí của Từ tiểu thư, chỉ cần nghe tên gọi Đột Quyết của Lâm tướng quân, nàng sẽ rõ ràng ý đồ của chúng ta. Tướng quân, ngài chịu ảm ức rồi, mặt tướng cho tới bây giờ chưa từng bội phục ai hơn ngài cả!

Lâm tướng quân lắc đầu, vẻ mặt bi thương, thán một hơi dài:

- Người cười ta kẻ điên khùng

Ta cười người đầy, người chùng hiểu chẳng?

Thấy không hào kiệt Ngũ Lãng

Mộ nào hoa rượu, đất san ruộng cày.*

Người giống như ta, nhất định sẽ cô độc trên đời... Ài, thói đời, thói đời thật là hay!

(* đây là đoạn cuối trong bài Đào hoa am ca (Đường Dần - ǎ ?ǎ-ǎ), đã từng được hieusol dịch trọn bài ở chương 249)

“Thật không ngờ, Lâm tướng quân lại là một con người sâu sắc như thế!” Lão Hồ lắc đầu cảm thán: “Xem ra sau này không thể nhìn vẻ bề ngoài xấu xa bông đùa của hắn được, càng phải thấu rõ thế giới nội tâm cô độc sâu sắc của hắn!”

Lão Cao cũng không thềm để ý nữa, cười khà khà hai tiếng rồi đồng dục nói:

- Lâm huynh đệ, ta quyết định rồi, ta nhất định phải chỉnh sửa theo ngươi, làm một người bề ngoài phóng đãng nhưng lại là kẻ có nội tâm cao thượng. Trước mắt cũng có chút thành quả rồi!

“Thành quả cái rắm! Ngươi là bề bề ngoài phóng đãng, nội tâm càng phóng đãng hơn thì có!” Nghe lão Cao vờ vịt bộc lộ tâm tư trong sạch, cả Hồ Bất Quy cũng khinh thường phỉ nhổ.

Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Hai vị đại ca, ta cũng không nói khách khí nữa, hàm ý trong tên của đệ chính là cơ mật tối cao trong quân. Bây giờ các người đã rõ ràng cơ mật này, cũng nên biết chúng ta thâm nhập thảo nguyên cuối cùng tiến đến nơi nào rồi chứ?

- Biết, lão oa (hang ổ)!

Cao Tù đang cười ngược ngạo, thuận miệng đáp bừa, chỉ trong chốc lát liền biến sắc:

- Hang ổ? Lâm huynh đệ, ngươi... ngươi có phải muốn đánh thẳng tới Đột Quyết vương đình?!

Lâm Văn Vinh gật đầu:

- Nếu không, sao có thể bảo là cơ mật tối cao?! Thế nào, Cao đại ca, huynh sợ hãi?!

Lão Cao phì nhỏ, khinh thường nói:

- Ta sợ cái rầm. Ngày ấy ở trong doanh trại giốn giốn nói chơi, thấy Lâm huynh đệ cũng chả nói gì rõ ràng, ta cũng biết việc này không đơn giản. Không ngoài mong đợi, chúng ta đã chơi một cú lớn, cuối cùng đã đánh thẳng tới hang ổ của người Hồ... Ha ha, thống khoái, thống khoái! Đi theo Lâm huynh đệ, cả đời ta chưa từng trải qua sự việc thống khoái như thế này!

Lâm Văn Vinh khẽ gật đầu, quay qua Hồ Bất Quy:

- Hồ đại ca, huynh có đi không?

Vốn nghĩ tiến vào thảo nguyên chỉ dĩ chiến dưỡng chiến*, tiện thể tiêu diệt mấy bộ tộc của người Hồ, cũng chưa từng nghĩ tới trong lòng Lâm tướng quân lại ẩn chứa kế hoạch vĩ đại đến như vậy. Hồ Bất Quy sớm đã kích động, nhiệt huyết sôi trào, gầm gừ nói:

- Đi! Nếu ta không đi! Ta đúng là một tên một kẻ ngồi xổm đi tè!

(*lấy chiến tranh nuôi chiến tranh)

Cao Tù lấy làm khó hiểu:

- Lão Hồ, người phát thệ cũng chẳng có thú vị gì... ngồi xổm đi tè là cái gì thế?

Lâm Văn Vinh thâm trầm liếc hần một cái, gật đầu:

- Cao đại ca, huynh thật sự là rất thuần khiết, ta rất vui mừng!

Không đề cập tới chuyển biến thuần khiết của lão Cao nữa. Lâm Văn Vinh cũng không giấu diếm kể rõ với hai người, lấy bản đồ của Từ Chỉ Tình vẽ ra, trình bày rõ luôn những suy nghĩ bấy lâu về kế hoạch này:

- Hồ đại ca, người xem. Dựa theo bản đồ của Từ quân sư để phán đoán, vị trí trước mắt của chúng ta là phía Tây Nam của thảo nguyên A Lạp Thiện. Vương đình Khắc Tư Nhĩ của Đột Quyết nằm ở đầu mạn Bắc của thảo nguyên. Nếu mà chúng ta tiến thẳng về phía Bắc, tự nhiên có thể tới Khắc Tư Nhĩ, nhưng giữa đường có vô số các bộ tộc người Hồ nằm dọc theo đó, cho dù chúng ta có đánh bại toàn bộ các bộ tộc Đột Quyết thì đến thời điểm đánh tới Khắc Tư Nhĩ cũng mất ngốn mất vài tháng. Tới lúc đó thì Hồ nhân vương đình đem mười vạn Đột Quyết thiết kỵ chờ sẵn chúng ta, vậy trận này không cần phải đánh cũng biết kết quả!

Hồ Bất Quy thận trọng xem xét bản đồ, gật đầu:

- Tướng quân nói rất đúng! Nếu xông thẳng theo hướng bắc, không những khiến mục đích ta bị bại lộ mà chỉ tìm đường chết, không trả được thù. Nếu muốn đánh tới Khắc Tư Nhĩ, sau khi tập kích qua Ba Ngạn Hạo Đặc, vậy phải đi theo con đường nào không Hồ nhân nào có thể phác giác ra?

Lâm Văn Vinh chỉ tay về phía trước, về một chỗ ở phía trên bản đồ:

- Chỗ này gọi là Y Ngô, ta đã nghe qua có một con đường tơ lụa thần kì, có thể xuyên qua Đại Mạc, Tuyết Sơn, dọc theo Y Ngô, Nam Đài, vượt qua Ô Luân Cổ Hà, tới núi A Nhĩ Thái (Altay). Qua núi A Nhĩ Thái, chính diện nhật định Khoa Bố Đa nơi có lạt tị thảo, qua Khoa Bố Đa thì chính là Đột Quyết vương đình Khắc Tư Nhĩ.

Lâm Văn Vinh chỉ ra con đường, bắt đầu từ Y Ngô, ra khỏi thảo nguyên A Lạp Thiện, men theo một đường vòng cung vượt qua núi A Nhĩ Thái, tiến về lại thảo nguyên, đối diện với nơi phân bố lạt tị thảo của người Hồ- Khoa Bố Đa cùng với vương đình Khắc Tư Nhĩ.

Hồ Bất Quy kinh hỉ không thôi:

- Tướng quân, thật sự là có một con đường như thế sao? Nếu là thật, chỉ cần chúng ta đến được Y Ngô, liền dễ dàng vòng ngược trở đánh úp người Đột Quyết!

- Nên có chứ!

Lâm Văn Vinh cười một tiếng:

- Có điều, cũng không chuẩn xác lắm, nói không chừng sau khi chúng ta đi qua mới có con đường này!

Hồ Bất Quy cũng mặt kệ mấy chuyện này, việc tập kích Ba Ngạn Hạo Đặc đã chứng tỏ Lâm Văn Vinh có năng lực lựa chọn đường lối sáng suốt. Lâm tướng quân đã nói có thể tới vương đình người Hồ, vậy nhất định là có thể!

Cao Tù nghe hai người bọn hắn nói chuyện, cẩn thận xem xét bản đồ, gật gù:

- Lâm huynh đệ đã nói có thể, vậy nhất định là có thể đi được! Chỉ có điều, mấu chốt chính là làm sao chúng ta tới được Y Ngô? Giữa chỗ này vẫn còn vài bộ tộc người Đột Quyết!

Đoạn này trên bản đồ của Từ Chỉ Tình có những dấu hiệu mơ hồ, chỉ chú thích là có vài bộ tộc Đột Quyết, nhưng lại không rõ vị trí của các bộ tộc.

- Rất đơn giản, hành quân đến đâu đánh đến đó!

Lâm Văn Vinh thần nhiên đáp:

- Đoạn đường đến Y Ngô, chúng ta phải dựa vào lực lượng của chính mình để tiến lên. Chúng ta không chỉ dùng máu tươi của người Hồ để thông tri tin tức cho Từ tiểu thư, mà quan trọng hơn một chút là, chỉ có chiến đấu chúng ta mới nuôi sống được bản thân!

- Nhưng ngay cả vị trí của các bộ tộc này ở đâu cũng không biết!?

Hồ Bất Quy nghi hoặc.

- Huynh không biết nhưng có người khác biết! Huynh quên sao? Nguyệt Nha Nhi còn có vài chục tộc nhân. Chúng ta khổ khổ sở sở đem họ theo để làm gì? Những gã này làm người dẫn đường là tốt nhất!

492. Chương 489: Tương Phản Đối Đầu

Đáng tiếc là bản đồ của Từ tiểu thư đối với phương vị của các bộ lạc trên A Lạp Thiện thảo nguyên đều đánh dấu cực kỳ đơn giản, nhân số lại ghi chú không rõ ràng. Hồ Bất Quy phải ra ba lộ trình sát để tìm kiếm lộ trình mấy mươi dặm, nhưng không thấy bóng dáng của Đạt Lan Trát.

Lão Cao có chút không giữ được bình tĩnh:

- Có phải là Từ quân sư vẽ sai không? Trăm dặm xung quang chúng ta nào có thấy mình châu gì đâu chứ?

Hồ Bất Quy cười nói:

- Cao huynh đệ đừng nóng ruột, đây là do Lâm tướng quân đã phân phó. Chúng ta tấn công bộ tộc thứ nhất của thảo nguyên, nhất định phải nổ súng quyết liệt giành chiến thắng. Trước khi chưa thăm dò kỹ tình hình cụ thể của Đạt Lan Trát, chúng ta thà rằng chậm chạp, cũng không được tiến bừa vào, càng không thể để cho người Đột Quyết dễ dàng phát hiện ra hành tung của chúng ta. Vì thế, mấy lộ huynh đệ đi tra xét tình hình của quân địch tiến về phía trước phải cẩn thận một chút. Còn vị trí gì đó của Đạt Lan Trát, ta thấy trong lòng Lâm tướng quân sớm đã nắm chắc rồi... Ồ, Lâm tướng quân đâu?!

Hắn nhìn sang bên cạnh, Lâm Văn Vinh vừa rồi còn chuyện trò vui vẻ lúc này lại biến mất không thấy đâu.

Cao Tù nhìn ra ngoài xa rồi lắc nhai cười nói:

- Không phải kia à? Hắn đang lẩn mò vị trí của mình châu thảo nguyên trên người Ngọc Già cô nương!

Hồ Bất Quy nhìn ra xa xa, lập tức bật cười ha hả. Lâm Văn Vinh không biết từ lúc nào đã chạy đến bên cạnh xe ngựa của Nguyệt Nha Nhi, hau háu nhìn vào bên trong.

Vừa mới thò đầu vào liền cảm thấy một luồng gió lạnh nhanh như cắt lướt qua mặt, tiếng hét phẫn nộ của Ngọc Già lập tức vang lên:

- Tên Đại Hoa vô sỉ, ngươi lại muốn làm gì?!

- Ta có thể làm gì nữa!

Lâm Văn Vinh cười hi hi nắm lấy hai tay nàng. Ngắm ra sức, thanh kim đao trong tay nàng cách mặt hắn chỉ có vài xích lại không thể tiến thêm một phân nào nữa. Thiếu nữ Đột Quyết hừ mấy tiếng, sắc mặt ửng hồng, hai tay hai chân ngoan cường vùng vẫy.

Thấy thân hình uyển chuyển của Nguyệt Nha Nhi giống như một con rắn nhỏ không ngừng vặn vẹo, mô cong vù nở, tuyệt đẹp vô cùng. Lâm Văn Vinh không nhịn được nhìn vào, thuận tay vuốt ve mấy cái lên bàn tay trơn mềm của nàng, hắc hắc nói:

- Ngọc Già cô nương! Nàng rốt cuộc là muốn giết ta hay là muốn theo đuổi ta?! Ài. Bản thân ta cũng không rõ.

- Không biết xấu hổ.

Thiếu nữ Đột Quyết nổi nóng chửi mắng, dùng cả chân lẫn tay hung hăng đập lên người hắn.

Sắc mặt của Lâm Văn Vinh đột nhiên biến thành lạnh lùng, bàn tay to lớn chợt buông ra, thiếu nữ Đột Quyết đang ra sức vùng vẫy, thân hình giống như dương liễu rủ, nặng nề ngã xuống sàn toa xe. Một chiêu ám kinh bất kinh này, thân hình Nguyệt Nha Nhi ngã xuống, không khỏi kêu lên vài cái, rõ ràng là ngã rất đau.

Lâm Văn Vinh không nhìn nàng, cười lạnh:

- Ta có vô sỉ hay không, còn không đến lượt người Đột Quyết các ngươi bình luận. Thần y tiểu thư, ta đề tỉnh nàng, hiện tại là thời gian dùng thuốc. Nàng có thể xem bệnh cho huynh đệ ta được rồi!

- Không xem!

Nguyệt Nha Nhi cắn răng, tiếng hừ vừa thoát ra khỏi miệng, liền nghe thấy ngoài xa vang lên một tiếng “a” đau đớn, cùng với từng trận gào thét bằng tiếng Đột Quyết, giống như là tiếng của Hách Lý Diệp.

Ngọc Già vội vàng vén rèm lên, chỉ thấy trong đám người ở ngoài xa, một người Đột Quyết bị chặt đầu, máu ào ạt chảy đầy mặt cổ, còn Hách Lý Diệp hai tay hai chân bị trói thành cái bánh trưng, sắc mặt hung tợn gào thét phẫn nộ. Tên thổ phỉ tên là Hồ Bất Quý khoe miệng cười gằn, hờ hững thổi vết máu trên đại đao, sắc mặt bình thản, trong mắt lại đầy sát khí.

- Người... người làm gì vậy?

Nguyệt Nha Nhi cực kỳ kinh sợ, sắc mặt biến đổi, hung hăng giơ nắm tay về phía Lâm Văn Vinh, phẫn nộ giống như con sói cái nhỏ trên thảo nguyên:

- Người giết tộc nhân của ta!

Lâm Văn Vinh giang hai tay ra, sắc mặt vô tội:

- Ngọc Già tiểu thư nàng lầm rồi! Giết người là Hồ đại ca của ta, không phải ta. Ta bảo vệ quyền lợi nói không” của nàng, đương nhiên, ta cũng bảo vệ quyền lợi giết người của Hồ đại ca. Nàng bây giờ có thể chọn lựa tiếp tục lắc đầu, tính kiên nhẫn của ta rất tốt.

- Đê tiện!

Trong mắt Ngọc Già bắn ra ngọn lửa phừng phừng:

- Giết tộc nhân của ta để uy hiếp ta, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu!

Ánh mắt của Lâm Văn Vinh lạnh lùng như trăng đêm băng giá nhìn nàng ta:

- Không bỏ qua cho ta?! Ngọc Già tiểu thư, nàng đang nói đùa à! Ba mươi vạn thiết kỵ của Đột Quyết giày xéo lên biên ải của Đại Hoa ta, giết người cướp của không việc ác nào không làm, vô số đồng bào của ta bị các ngươi chà đạp, chết thảm dưới đồ đao của người Đột Quyết các ngươi. Ngọc Già tiểu thư xinh đẹp có thể dùng lời lẽ đánh thép để chỉ trích ta đồ sát, trách mắng ta không biết xấu hổ... Được, ta đồ sát đấy, ta không biết xấu hổ đấy, nàng làm gì được ta!

Mặt hắn tối sầm, nhìn chăm chăm Ngọc Già một cách khinh thường, ánh mắt giống như núi băng vạn năm không đổi, không mang theo một chút tình cảm nào. Nguyệt Nha Nhi ngây người, cảm thấy tên thổ phỉ này dường như biến thành một người khác, từ hạ lưu vô sỉ trở thành băng lãnh vô tình, trở mặt như thay quần áo.

Ánh mắt coi thường của tên cướp này khiến nàng có một loại dụng vọng muốn kháng cự, chỉ là lúc ngẩng đầu lên thì dù thế nào cũng không địch lại được mục quang của hắn, chỉ đành nắm chặt tay hờ một tiếng, khe khẽ cúi đầu xuống.

- Thần y tiểu thư, tới lúc xem bệnh rồi.

Hồ Bất Quy ở đằng xa chậm rãi lau vết máu trên đại đao, thỉnh thoảng lại nhắm vào một người Đột Quyết dứ dứ vài cái, trông rất thông dong. Tiếng nói không nhanh không chậm của tên cướp mặt đen kia vang lên bên tai Ngọc Già mang một vẻ bình tĩnh và lãnh đạm không cần thốt thành lời. Khóe miệng hắn treo một nụ cười khinh khỉnh, đầy tự tin.

Nếu nói trận chiến trước đó, có lẽ tên cướp mặt đen này thắng hiểm, còn hiện tại Ngọc Già lại có một cổ cảm giác khó nói. Tên cướp đầu sỏ này chỉ mới biến đổi sắc mặt liền tạo cho nàng một áp lực mạnh mẽ, thậm chí khiến tâm lý nàng lần đầu tiên sản sinh ra cảm giác bó tay bó chân.

Nhìn tộc nhân ngã trên vũng máu, nàng không còn dũng khí để cự tuyệt, phần nộ hờ một tiếng, nhặt lấy mấy loại dược thảo, nhảy xuống xe.

Xe chở tên tiểu tử họ Lý nằm ở chính giữa đội ngũ, lúc hai người lên xe, Lý Vũ Lăng vẫn đang ngủ, thần tình bình thản, hô hấp cũng thông thoáng hơn nhiều, loáng thoáng có dấu vết hồi phục.

Lâm Văn Vinh mừng rỡ, hận không được ôm Nguyệt Nha Nhi hôn vài cái. Bỏ qua không nói thấy sự tranh đấu dân tộc, y thuật của nữ tử Đột Quyết này đích xác khiến người ta bội phục.

- Đắc ý cái gì, hắn còn lâu mới hồi phục!

Ngọc Già thấy thần sắc vui mừng của hắn, trong lòng rất tức giận, ra sức muốn đả kích hắn.

Lâm Văn Vinh lắc lắc đầu, giả bộ phớt lờ:

- Không sợ, không sợ, thứ ta có là thời gian để đợi. Cho dù là chặt đầu ta, ta cũng sẽ không buông bỏ huynh đệ thủ túc của mình. Ngọc Già thần y, cảm ơn nàng.

Tên thổ phỉ này chợt đầy chân tình, trong mắt long lanh, thiếu nữ Đột Quyết cúi thấp đầu, khinh thường nói:

- Nam nhân Đại Hoa các người đều thích khóc lóc như vậy à?

Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Mấy ngày nay gió cát lớn quá, lúc ta rửa mặt dùng hơi ít nước, nhất thời chưa rửa sạch. Thần y chê cười rồi.

“Người Đại Hoa thích nói phét!” Ngọc Già chẳng thèm để ý đến hắn, tính mạng tộc nhân bị uy hiếp, nàng cũng không dám lơ là, cẩn thận xem xét thương thế của Lý Vũ Lăng. Lại kiểm tra mạch của hắn, trong nhất thời trở nên bận rộn.

Lâm Văn Vinh quan sát tử tế động tác của thiếu nữ Đột Quyết này. Thủ đoạn xem bệnh của nàng cực kỳ phong phú, ngoài trừ vài phương pháp khám bệnh của Hoa y truyền thống. Nàng đối với ngoại thương cũng cực kỳ giỏi. Giống như phương pháp loại bỏ máu ứ trên ngực cho tên tiểu tử họ Lý, Hoa y bình thường không thể làm được, điều này rất rõ ràng là kinh nghiệm tổng kết được rút ra từ thực tiễn.

- Nhìn cái gì?

Thấy ánh mắt tên thổ phỉ không ngừng đánh giá trên người mình, Nguyệt Nha Nhi dường như có chút tức giận, lấy dược thảo hung hãn đập lên người hắn:

- Xay thuốc cho ta!

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc vài tiếng, nhận lấy dược thảo mà nàng đưa ra:

- Kim ngân hoa, điền thất, tuyết than, mấy loại này là tiêu viêm hàng ứ, làm tỉnh táo hạ nhiệt. Huyết, cầm lý lân, đương quy, bổ máu. Ừm... Không tồi, không tồi. Toa thuốc của thần y đúng là không tồi, rất có tính tập trung!

Nguyệt Nha Nhi có chút ngạc nhiên liếc hắt mấy cái, lúc sau mới hừ một tiếng:

- Thì ra người đối với y thuật cũng có xem qua, vậy còn muốn ta tới làm gì?

Lâm Văn Vinh lắc đầu cười nói:

- Thần y hiểu lầm rồi. Ta là có tiếng là làm như mèo mưa, gọi ra được tên thuốc, nhưng lại viết không ra được liệu. Nói ra thật xấu hổ, trong các môn học thuật, y thuật chính là khoản kém nhất của ta.

Ngọc Già nhìn hẩn, thông thả nói:

- Vậy chứ người giỏi nhất là những môn học nào!

- Thuật phòng the!!!

Nguyệt Nha Nhi ngây người, lúc sau mặt hơi đỏ, tức giận nói:

- Tên Đại Hoa vô sỉ!

Cả cái này cũng biết à? Nha đầu này đối với văn hóa của Đại Hoa ta, hiểu biết thật là bác đại tinh thâm. Lâm Văn Vinh cười ha hả mấy tiếng, rất là đắc ý.

Đem thuốc xay xong, một nửa uống, một nửa xoa bên ngoài. Loại việc như thay thuốc cho Lý Vũ Lăng, Ngọc Già sẽ không động tay, luôn luôn đều do Lâm Văn Vinh và Cao Tù chấp hành.

Thấy hẩn đem thuốc nát thoa lên ngực Lý Vũ Lăng, Ngọc Già trầm mặt một hồi, đột nhiên mở miệng nói:

- Lâm tướng quân, có thể xin người đừng giết tộc nhân của ta nữa được không?

Lâm Văn Vinh ngây ra một thoáng, từ lúc gặp Ngọc Già đến nay, có lẽ đây là lần đầu tiên nàng dùng dáng vẻ mềm mỏng như thế này để nói chuyện. Sắc mặt Lâm Văn Vinh trang nghiêm, gật đầu:

- Ngọc Già tiểu thư đã hỏi như vậy. Ta thỉnh giáo nàng một câu, ba mươi vạn người Đột Quyết của nàng có thể quay về thảo nguyên, phát thệ không bao giờ xâm nhập Đại Hoa ta nữa được không?

Ngọc Già trầm mặt một hồi, hình như không nguyện ý trả lời vấn đề này. Lâm Văn Vinh nhìn xuyên tâm tư của nàng, cười lạnh nhạt:

- Chỉ xin thôi, không muốn trả công? Vậy thì không thương lượng gì nữa! Người Đột Quyết mang sỉ nhục đến cho chúng ta, chỉ có máu mới tẩy sạch được.

Ngọc Già nghe tiếng ngẩng đầu lên, quật cường nói:

- Vô số sự thật sớm đã chứng minh, Đại Hoa các người vĩnh viễn không phải là đối thủ của Đột Quyết chúng ta. Phản kháng chỉ mang lại càng nhiều máu tanh, ta khuyên các người hãy đồng ý buông bỏ binh khí, người Đột Quyết chúng ta sẽ không lạm sát một người Đại Hoa nào.

“Con nha đầu này xem ta là tên bán nước rồi!” Lâm Văn Vinh cười lớn:

- Nguyệt Nha Nhi tiểu thư, lòng tin của nàng đúng là rất nhiều. Chỉ đáng tiếc, nàng đã rơi vào tay ta.

Trong mắt Ngọc Già lóe lên ánh sáng mờ nhạt:

- Rơi vào tay người vị tất đã là ta thua. Ngọc Già ta có thể khẳng định, người nhất định sẽ bại trong tay ta, ta muốn khiến cho người hoàn toàn khâm phục.

- Vậy thì dùng sự thật để nói đi, chúng ta sẽ chống mắt lên đợi!

Trong xe yên lặng, trừ tiếng hô hấp của Lý Vũ Lăng, không nghe thấy thanh âm nào khác. Hai người họ nhân thân như tóe lửa, gương mặt nhìn nhau, trở thành tương phản, ai cũng không muốn cúi đầu.

Nhìn đôi mắt như nước của thiếu nữ Đột Quyết, gương mặt xinh đẹp đỏ hồng, Lâm Văn Vinh đột nhiên bật cười, rút đồ vật từ trong ngực ra:

- Thần y, cái này cho nàng.

Ngọc Già nhìn rõ vật trong tay hắn, lập tức ngậy ra:

- Người, người sao lại có Ngọc Già của ta?

- Ta nhặt được ở phủ Hưng Khánh.

Lâm Văn Vinh đem chiếc sáo ngọc nhỏ nhỏ dúi vào tay nàng, hồ hững nói:

- Đêm đó, ta suýt chút nữa bị nỏ của người Đột Quyết bắn chết rồi.

Ngọc Già cắn răng, không nói một lời lấy sáo ngọc về, cẩn thận vuốt ve mấy cái, đột nhiên nở nụ cười, đưa sáo lại cho hắn:

- Đã là người nhặt được vậy cho người, loại sáo ngọc này, ta có rồi.

- Thật à?

Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Vậy ta không khách khí đâu.

Hắn nắm Ngọc Già nhỏ nhỏ đó trong tay, khe thở dài, lẩm bẩm:

- Sáo ngọc trân quý như vậy, ta chỉ có một cái.

Thiếu nữ Đột Quyết nhìn hắn, đôi mắt xanh nhạt sâu thăm thẳm, ngẫm có ánh sáng lóe lên. Lâm Văn Vinh mặt trầm như nước, khe chớp mắt.

Không biết trầm mặc hết bao lâu, thiếu nữ Đột Quyết đột nhiên đứng dậy, khe nói:

- Hôm nay tới đây thôi. Thương thế của bạn người đã có chiều hướng ổn định, đợi tới ngày mai ta lại tới kiểm tra.

- Cảm ơn thần y.

Lâm Văn Vinh vén màn, dõi mắt nhìn theo Ngọc Già nhảy xuống xe. Đợi nàng đi vài bước, hắn đột nhiên mở miệng cười nói:

- Đúng rồi, Nguyệt Nha Nhi muội muội, có chuyện này quên mất chưa nói với nàng...

Ngọc Già quay đầu lại, không hiểu gì nhìn hắn, Lâm Văn Vinh vừa cười vừa chỉ về phía xa:

- Để cảm ơn sự tận tâm chữa trị của thần y, ta muốn tặng nàng một kiện lễ vật nhỏ... một nửa số tộc nhân của nàng sẽ được thả!

Nguyệt Nha Nhi ngẩng đầu nhìn, thấy Hồ Bất Quy ở đằng xa mang theo mấy chục binh sĩ, đang tháo dây trói cho từng người Đột Quyết. Những người Đột Quyết này đầu tiên không dám tin, đợi đến lúc thử đi vài bước, thấy binh sĩ Đại Hoa không có phản ứng gì, mới vui mừng như điên, vất chân lên chạy như bay.

Trước thấy hắn giết người, sau thấy hắn thả người, dù rằng thiếu nữ Đột Quyết thông minh tuyệt thế cũng không nhìn thấu trong hồ lô của hắn có thuốc gì, tâm thần nhất thời có chút hỗn loạn.

- Ngọc Già cô nương, nàng phải tin tưởng, ta thật sự rất có thành ý.

Trên mặt Lâm Văn Vinh lộ ra nụ cười mỉa mị

u s

hải chưa từng có. Không một ai nghĩ được những kẻ Đại Hoa hung hãn lại có thể đánh vào thảo nguyên, mà lại giống như kiểu mà người Đột Quyết thường hay làm, đốt lên ngọn lửa chiến tranh ở thảo nguyên nơi hậu phương mà người Đột Quyết cho rằng chắc như vàng ròng.

Sự sai biệt quá lớn khiến tất cả người Đột Quyết sửng sốt đến quên cả việc đào tẩu.

- Giết a....

Hai mắt Hồ Bất Quy đỏ ngầu, hung mãnh như một con sói hoang nơi thảo nguyên, cùng với Cao Tù tung roi phóng ngựa, xông lên phía trước đội ngũ. Y vung tay xuống đao đánh xoẹt một tiếng, máu phun thành vòi, đầu của một tên Đột Quyết râu xồm bay lên, rơi bồm bộp trên cỏ. Hai mắt tên Đột Quyết đỏ mở trừng trừng, đến chết vẫn không tin được là người Đại Hoa đã thực sự đánh đến đây.

Trong màn mưa máu mù trời, những người Đột Quyết mới tỉnh ngộ.

- Chạy mau a....

Trong sự kinh khủng, vô số người Đột Quyết nét mặt sợ hãi cất chân chạy trở về, từ xa xa nhìn lại giống như sủi cỏ trong nổi nước sôi.

Những người Đột Quyết mù quáng và bất lực trong phút chốc trở thành bia sống cho đám kỵ binh Đại Hoa. Nhớ đến cốt nhục đồng bào thấm tử dưới vó ngựa của người Đột Quyết trước đây, những lão già lập cập, phụ nữ gầy yếu, những đứa trẻ không chút sức lực, từng người từng người ngã xuống vũng máu, ánh mắt tuyệt vọng và bất lực hiện lên trước mắt họ.

Năm ngàn tướng sĩ Đại Hoa phút chốc mất đỏ ngầu như máu, hung tính trong người bọn họ bộc phát, vẻ mặt lạnh lùng, từ từ kéo cung, nhìn mũi tên xoay tít bắn đi, xuyên qua ngực những tên Đột Quyết to lớn, lắng nghe tiếng xương ngực của bọn họ vỡ nát, trong máu tươi thấm đẫm, dường như tất cả những nỗi phiền muộn đều đã trút sạch.

- Xoạt....xoạt....

Những người Đột Quyết đã tỉnh lại, cuối cùng bắt đầu chống lại. Vài ngàn tên Đột Quyết to lớn còn lưu lại trong lều trại như mới tỉnh giấc nhảy lên lưng ngựa, gào thét xông về phía kỵ binh Đại Hoa. Nhưng bọn chúng gấp gáp, không hề có sự chuẩn bị, ngay cả cung tên cũng không kịp đem theo, vừa cầm đao đã xông tới, thì sao có thể là đối thủ của những kỵ sĩ Đại Hoa đã sớm có sự chuẩn bị.

Mấy ngàn kỵ binh Đại Hoa xông lên ở phía trước chỉ còn cách dây lều trại nhấp nhô của bộ lạc Đạt Lan Trát vài trăm trượng. Lạnh lẽo nhìn hơn ngàn người Hồ trang bị không hoàn chỉnh xông tới, đợi đến lúc bọn chúng cách vừa đủ, khước miệng Cao Tù nhếch lên một nụ cười lạnh tàn khốc, vẫy tay:

- Liên hoàn nổ, giương, bắn...

Đám kỵ sĩ Đại Hoa trên lưng ngựa, nổ cứng trong tay cùng lúc bắn ra, tên bay dày đặc giống như đám ong không biên giới, cả phiến thảo nguyên trước mặt trong chớp mắt đánh giết đã thành một vùng địa ngục thê lương. Vô số người Đột Quyết rú thảm rơi từ lưng ngựa xuống, chớp mắt đã bị đồng bạn từ phía sau đạp thành thịt bằm.

Sau ba lượt tên, mấy ngàn người Đột Quyết chỉ còn vền vền không đến nửa, năm sáu trăm tên Đột Quyết té xuống cỏ trước mặt. Đại đa số đã thành vong hồn dưới tên, còn ít tên là bị thương nhưng toàn thân ghim đầy tên, đang hấp hối.

Máu tươi của đồng bạn nhuộm hồng hai mắt của Hồ nhân. Hung tính của người Đột Quyết đã thể hiện hết vào lúc này, bọn chúng gào rú, tổ chức lại thành thể công, kiên cường bắt khuất bước qua xác của đồng bạn, thậm chí giày xéo lên ngực những đồng bạn đang rên rỉ, xông tới như gió.

Người Đột Quyết và người Đại Hoa quả thật khác nhau quá xa. Lâm Văn Vinh nhìn mà lắc đầu thở dài, giày xéo đồng bạn đang tử thương, cái chuyện thủ túc tương tàn, bất cứ quân nhân Đại Hoa chính trực nào cũng đều không thể làm được. Không chỉ là như thế mà đối với tất cả tướng sĩ Đại Hoa mà nói, bảo tồn di hài của chiến hữu cũng quan trọng như bảo hộ mạng sống của chính bản thân. Như niềm tin của người Đột Quyết là hoàn toàn tương phản, bọn họ chỉ tôn trọng kẻ mạnh, để thủ thắng, tính mạng của bất cứ

người nào cũng đều có thể hi sinh, cho dù đó là chiến hữu đã từng sống chết có nhau. Tính người và tính thú, đúng vào phút này đã thể hiện một cách sinh động.

Nhìn năm trăm tên Đột Quyết còn lại đang ào tới, nhìn thanh đao nhuốm đầy máu trong tay Hồ Bất Quy chỉ về phía trước, máu tươi của người Hồ chảy theo đao rỏ xuống “tóc, tóc”. Lâm Văn Vinh cười hô hô bảo:

- Tới hay lắm! Các chàng trai, hãy cho đám Đột Quyết cũng thưởng thức cái tư vị thống khổ đó đi, giết theo ta a...

Hắn và Cao Tù hai người xông lên đầu tiên nhất, năm ngàn kỵ binh tinh nhuệ theo sát ngay sau, gào lên giận dữ:

- Giết a, để cho người Đột Quyết ném mùi đau khổ...

Tiếng vó ngựa rung chuyển đất trời khiến cả thảo nguyên to lớn lúc này cũng trở nên ồn ào huyền ảo. Trong ráng chiều dần xuống, hai đoàn người ngựa đánh nhau, quần thành một khối. Không ngừng nổi lên tiếng gào rú ghê rợn, phá tan bầu trời của thảo nguyên bay về phía xa xa. Dấu máu đỏ bầm nhiễm khắp cỏ xanh thành những bông hoa máu.

Lấy năm ngàn chống mấy trăm, đây thực sự là một trường đồ sát không ngang cấp. Người Đột Quyết đại khái có năm mơ cũng không tưởng được, thủ đoạn mà bọn họ thường dùng nhất lại bị người Đại Hoa trả lại hoàn toàn trọn vẹn. Cho dù là năm trăm tên cường tráng đó là dũng sĩ kiêu dũng thiện chiến nhất nơi thảo nguyên cũng không thể địch nổi đoàn quân tinh nhuệ của Đại Hoa như sói như hổ.

Ở trên thảo nguyên chém giết người Đột Quyết. Đây là một cơ hội ngàn năm có một khiến cho trong lòng mọi người đều có một cảm giác khó nói nên lời. Những ngày người Đột Quyết muốn ức hiếp Đại Hoa lúc nào cũng được đã ra đi không hề trở lại.

Những gian khổ và cừ hận của năm ngàn tướng sĩ trút hết ra đều hóa thành đao kiếm ác liệt, dâng hết cho những người Đột Quyết đang bị vây từng từng lớp lớp trước mắt. Vào lúc này, năm trăm tên hùng hổ này là cái bia sống cho tướng sĩ Đại Hoa. Mỗi một đao mà bọn họ chém xuống đều vang lên một trận kêu rên.

Sức chiến đấu của người Đột Quyết phải nói là mạnh mẽ. Biết rõ sẽ bị bao vây, cầm chắc cái chết mà bọn chúng vẫn liều mạng chống cự. Những gương mặt nhiễm đầy máu giống như quỷ Satan đến từ địa ngục.

- Giết...

Mấy chục tướng sĩ Đại Hoa cùng hét lớn, mũi thương dài lập tức từ mọi phía xuyên vào người một tên người Hồ, vô số vòi máu phun ra. Tên người Hồ bị đâm thành con nhím, hết sức gượng được vài lần rồi nghiêng ngã cuối cùng té xuống.

Mất thấy người Hồ sắp bị tiêu diệt, còn lại vài người cũng chỉ là cũng đã sức suy thể yếu, nghiêng nghiêng muốn té, để lại cho Cao Tù dẫn đội tiếp tục truy sát, Hồ Bất Quy vung tay đánh xoạt, mấy ngàn tướng sĩ từ trong đội ngũ rút ra, theo sát sau lưng hắn, hướng về dãy lều trại màu trắng nhấp nhô của Đạt Lan Trát lao tới.

Trên đường tuy có gặp vài sự kháng cự nhưng đều là những người già yếu của bộ lạc, sức chiến đấu cách quá xa, làm sao là đối thủ của Hồ Bất Quy và huynh đệ dưới tay. Mấy tên già yếu đó đã là lực lượng kháng cự cuối cùng của Đạt Lan Trát, trừ phần lớn là cao tuổi sức yếu ra, chỉ còn lại một số tên Đột Quyết thương tật từ chiến trường lui về, bản thân chả có chút sức chiến đấu nào đáng kể. Tuy biết rõ là sức lực cách nhau quá xa, bọn họ vẫn không hề sợ chết ngăn chống bước tiến của kỵ binh Đại Hoa, máu văng tung tóe, nhìn vô cùng hùng tráng.

Cả đoạn đường chém giết, cuối cùng đã đến gần dãy vô số lều nỉ nhìn không ngút mắt. Đó đều là lều trại mà bộ lạc người Hồ dùng để cư trú, khác với lều nỉ dùng để hành quân thông thường. Không chỉ là chắc hơn mà diện tích cũng lớn hơn. Cả một gia đình ở trong đó vẫn dư.

Lều trại chính là nhà của người Đột Quyết, Hồ Bất Quy cưỡi trên lưng ngựa ánh mắt sáng quắc, đao ở tay phải của hắn chém ngã người Hồ đánh lén bên hông, tay trái giương cao một ngọn đuốc cháy hừng hực, tiếng lộp bộp chìm khuất vào tiếng kêu khóc không ngừng của người Đột Quyết.

Phía Cao Tù giải quyết xong tên Đột Quyết cuối cùng, vung đao vương đầy máu, sát khí hừng hực cười lớn:

- Giết người sao có thể thiếu phóng hỏa? Lão Hồ, còn chờ cái gì nữa?

- Hay cho câu giết người phóng hỏa. Ta sẽ cho đám người Đột Quyết cũng nếm thử mùi vị đau khổ.

Lão Hồ cười dài, nhìn mấy lượt dây lều kín trời, mắt hần lên tia máu. “Bộp” một tiếng lập tức ném ngay ngọn đuốc vào trên chiếc lều gần nhất.

Dầu trên ngọn đuốc văng tung tóe lên trên lều bạt. “Ầm” một tiếng nhỏ, thế lửa từ nhỏ thành lớn, từ gần lan ra xa. Những lều bạt to lớn rộng rãi từ từ bốc cháy như từng đốm đốm lửa nhỏ cháy trên thảo nguyên. Không bao lâu, toàn bộ lều bạt đã bị cả đám lửa đỏ lớn nuốt trọn, ngọn lửa rừng rực theo gió bay khắp nơi, rồi đốt những lều bạt xung quanh. Vô số lều bạt giống như những que diêm cạnh nhau, từng cái từng cái bị bốc lửa.

Mười cái, hai mươi cái, cả trăm cái. Từng đốm lửa càng cháy càng to, càng cháy càng sáng. Lúc mấy ngàn lều bạt của Đạt Lan Trát cháy rừng rực dưới khung trời lập tức như từng cụm từng cụm hoa khói nở ra thiêu đốt trời đêm. Ánh sáng nóng rực giống như đóa hoa máu nở ra trên thảo nguyên, nhuộm đỏ cả chân trời mênh mông.

Trận này thắng không nghi ngờ gì nữa. Trận này đại khái cũng là ân oán mấy trăm năm giữa Đại Hoa và Đột Quyết. Là chiến dịch khiến người Hồ không thể nghĩ đến, cũng khiến cho đám tướng sĩ Đại Hoa thống khoái đến cùng cực. Trên thảo nguyên vây giết người Hồ, chỉ cần nghĩ cũng khiến người ta nhiệt huyết bùng bùng, giống như nằm mơ vậy, nhưng tất cả lại cứ xảy ra một cách chân thật như thế.

Lúc cả dãy lều rộng lớn vô biên cháy bùng bùng, ánh lửa xông lên trời chiếu sáng gương mặt, vô số tướng sĩ ngồi trên lưng ngựa, gươm cao đao, phi tới phi lui ra sức hoan hô, cảm xúc bùng bùng, sung mãn trên gương mặt trẻ tuổi mà đầy vẻ thương tang.

Trận này Lâm Văn Vinh cố ý lạc ở phía sau. Đến cái thế giới khác lạ này tuy chưa tới một năm, nhưng nhìn thấy lão Cao và lão Hồ dẫn năm ngàn tướng sĩ chém giết như sói lang, hai mắt đỏ ngầu và gương mặt kích động sau đó, ẩn giấu quá nhiều bi ai và nặng nề. Lâm Văn Vinh hiểu rõ tâm tình của bọn họ, trận này phải thuộc về bọn họ, thuộc về những đồng bào chịu khổ đến gần chết.

Hắn thở dài một tiếng bước lên xe, nhưng lại gặp ngay cặp mắt đỏ ngầu của thiếu nữ Đột Quyết, lệ lấn lấn, cừ hận sâu sắc và sự bi ai bất lực.

- Đau lắm! Đúng không?

Lấy tay rút miếng vải rách trong miệng Ngọc Già, Lâm Văn Vinh không ngẩng mắt lên, lạnh nhạt nói.

Ngọc Già cắn nát môi, từng tia từng tia máu chảy xuống như con sói cái gầm lên:

- Đám giết người Đại Hoa vạn ác, người giết ta đi!

- Giết người? Không cần phải thế. Đạo lý cũng chẳng cần ta phải nói lần thứ hai.

Lâm Văn Vinh phẩy phẩy tay không để ý, ung dung nói:

- Nghĩ đến người Đột Quyết các người lúc gươm đao chém giết đồng bào của ta đi... Chỉ cần người còn sống, người mới có thể cảm thụ nỗi đau khắc cốt. Ngọc Già tiểu thư, ta nghĩ cô từ từ sẽ hiểu được đạo lý này.

Ngọc Già từ từ nhắm mắt. Hai giọt lệ trong suốt từ khóe mắt đẹp để chần chờ một lúc rồi cuối cùng cũng rơi xuống.

- Máu của đồng bào ta khắp mặt đất. Vì sao, vì sao lại như thế?

Nàng lẩm bẩm, giọng lặng lẽ, có nỗi đau khổ không nói nên lời.

- Người đại khái chỉ là thấy quá nhiều máu tươi của đồng bào Đại Hoa ta thôi.

Lâm Văn Vinh cười lạnh, tiếp:

- Nếu muốn hiểu rõ vấn đề. Đơn giản, đi mà hỏi khả hãn Bì Già tôn quý của các người ấy. Từ lúc hắn phát động chiến tranh, hắn đã là một đao phủ. Tất cả những thứ này chính là cái giá mà người Đột Quyết của các người phải trả.

Ánh mắt Ngọc Già lạnh lẽo:

- Sự suy nghĩ của Khả Hãn Bì Già, đám người Đại Hoa các người thân ở nơi giàu có vĩnh viễn không thể nào hiểu được. Người Đột Quyết chúng ta đời đời kiếp kiếp, bốn ba chân thả ở cái nơi thảo nguyên bản cùng này. Cuộc sống nơi gió lạnh mưa hàn, không phải bản thân trải qua, người làm sao có thể cảm thụ được? Ngọc Già không thể hiểu được, vì sao ở cái đất giàu có như thiên đường lại chỉ có đám tham lam rừng mỡ các người, đám người Đại Hoa không có chí tiến thủ lại có thể hưởng một mình? Vì sao người trong tộc của ta cần cù dũng cảm lại chỉ có thể ở trong lều vải, cả đời trên lưng ngựa? “Oa lão công” đại nhân, người được xưng là người thông minh nhất Đại Hoa, Ngọc Già chỉ muốn hỏi một câu, ông trời an bài như thế, công bình sao? Khả Hãn Đột Quyết một lòng muốn dẫn người trong tộc tìm đến cuộc sống giàu có sung túc hơn chẳng lẽ đó cũng là sai sao?

Ngôn từ của thiếu nữ Đột Quyết sắc bén, ánh mắt đầy nhiệt lệ, nhưng lại trừng mắt nhìn hấn một cách ngoan cường, dường như đang tìm kiếm một đáp án.

Đứng ở góc độ của thời đại này thì cách nghĩ của Ngọc Già đích xác khác người. Nàng ta thừa nhận sự giàu có của Đại Hoa, cũng mong ước người Đột Quyết có một ngày cũng được trải qua cuộc sống giàu có an ổn như thế, chỉ riêng điều đó đã không tệ. Chỉ là, người càng thông minh càng dễ rơi vào cực đoan, có thể lơ mơ thấy cái bóng cực đoan đó trên người nàng thiếu nữ Đột Quyết này.

Lâm Văn Vinh lắc lắc đầu, cười lớn:

- Cái thế giới này, từ trước đến nay vốn không có công bình. Thượng thiên ban cho người sở trường chắc chắn cũng sẽ ban cho người sở đoản. Cũng giống như người Đột Quyết các người đáng người cao to, ngựa cũng lớn, sức rất mạnh, mà thể hình của người Đại Hoa chúng ta lại khá nhỏ yếu. Đánh trận thì đám người các người chiếm hết cả ưu thế. Ngọc Già tiểu thư, cô nói, đó gọi là công bình sao?

Nguyệt Nha Nhi nghĩ một thoáng vẫn không trả lời vấn đề của hấn.

- Đám người Đột Quyết các người đất đai nghèo nàn nhưng thể cách người trong tộc người lại khỏe mạnh cường tráng không bị người khác chà đạp. Thượng thiên ban cho các người có sở trường, có sở đoản, người lại lúc nào cũng thích đem cái chỗ yếu đi so sánh với chỗ mạnh của người khác, còn chỗ lợi của mình thì bỏ qua không đề cập đến. Ngọc Già tiểu thư, trên thế giới này thực sự có chuyện dễ dàng chiếm hết điều lợi sao?

Ánh mắt của Lâm Văn Vinh hừng hực, nhìn chăm chăm vào gương mặt của nàng ta.

Ngọc Già ngắt người, lát sau mới cắn răng nói:

- Nếu mà chiếu theo lời người thì người trong tộc của ta sinh ra đã phải chịu khổ trên thảo nguyên này, chịu gió lạnh mưa hàn, bệnh tật rét mướt sao?

- Đó là tầm nhìn của người ngẩn.

Lâm Văn Vinh nổi giận:

- Người cho rằng cái thảo nguyên này bản cùng khổ khổ sao? Sai rồi, sai hoàn toàn. Thảo nguyên A Lạp Thiện rộng lớn này chất chứa vô số bảo tàng. Cả ngàn năm sau, nó sẽ trở thành đất vàng đất ngọc mà vô số người tranh đoạt. Ở phía bắc của thảo nguyên A Lạp Thiện còn có một đất nước to lớn đứng sừng sững, nó lớn tới mức người không thể tưởng tượng được ...

- Nước nào? Người làm sao biết được?

Nguyệt Nha Nhi nhìn hấn một cái, đầy vẻ nghi hoặc.

Lâm Văn Vinh ngắt người, nổi giận nói:

- Lời ta nói, người không được phép ngắt lời..... Ta thông minh, ta dùng đầu óc suy ra. Không được sao?

Ngọc Già liếc hấn một cái, chu mỏ lên, nghiêng đầu đi, ngậm hừm một tiếng.

- Không sai, Đại Hoa chúng ta giàu có. Nhưng mà, có những chuyện không phải cứ giàu có là có thể giải quyết được. Cũng giống như người học tập chữ viết Đại Hoa, y thuật, nghệ thuật, những thứ đó có liên

quan gì đến giàu có? Đó là sự tích chứa cơ bản cả ngàn năm của một dân tộc, là kết tinh trí tuệ của dân tộc, có sống ở đâu cũng không có chút quan hệ gì. Muốn để cho người trong tộc của người có được những ngày tốt đẹp hơn không phải là thông qua xâm lược, chiếm tài nguyên của người khác là làm được. Điều đó phải dựa vào trí tuệ, sự cần cù bằng đôi bàn tay mà sáng tạo nên. Các người có thể trao đổi thư từ, giao thương, thông hôn học tập kỹ thuật tiên tiến của các nước láng giềng như dệt vải, luyện kim, chăn thả, khai khoáng, du lịch. Các người có điều kiện thiên nhiên, có rất nhiều thủ đoạn có thể làm giàu. Vì sao cứ nhất định phải ép mình vào không gian sống của dân tộc khác mới sống được. Ta nói cho người biết, bất cứ dân tộc nào mà dựa trên sự xâm lược người khác để làm giàu ắt không lâu dài..... Ta nói mấy thứ này, người nghe có thủng không vậy?

Hắn nói dong dạc hùng hồn giống như diễn giải phát biểu vậy, nước miếng văng tung tóe khắp mặt đất, mỗi cái miệng.

Ngọc Già nghe xong trầm ngâm cả nửa ngày, cuối cùng mới thốt lên:

- Người nói nghe hay quá. Mấy cái dệt vải, luyện kim đều là báu vật của Đại Hoa các người. Người sẽ vô tư truyền thụ cho chúng ta sao? Mặc cười.

Nhìn thấy cái thái độ hờ hững của nàng ta, Lâm Văn Vinh phát cáu:

- Người chưa thử qua, sao biết làm không được? Chỉ cần người chịu bỏ ra một cái giá lớn nhất định, trên thế giới này sẽ chẳng có thứ gì không thể làm không được cả.

Ngọc Già rõ ràng là hiểu nhầm ý hắn, không khỏi hồng hai má, giận nói:

- Người đừng hòng. Đồ sói hung ác vĩnh viễn không thể vũ nhục con gái của thảo nguyên...

- Thôi, thôi, đừng có niệm câu chú ngữ Đột Quyết của người nữa.

Lâm Văn Vinh nghe đến sồn tóc gáy, lệ tay phẩy phẩy:

- Người vốn chẳng phải là khả hãn Đột Quyết, ta nói mấy chuyện này với người làm gì. Đàn khảy tai trâu.

Ngọc Già tức đến xanh mặt, lạnh lùng nói:

- Đúng, trâu gầy đàn!

Thần kỳ quá ta! Con nhỏ này mà cũng biết dùng thành ngữ một cách sinh động như thế. Lâm Văn Vinh khoái cười ha hả.

Gương mặt của Ngọc Già hơi hồng, phần nộ liếc hắn một cái:

- Đồ giết người mặt dày. Tay của người dính đầy máu tươi của người trong tộc của ta, bây giờ còn nói những chuyện đó để làm gì?

“Đúng a, nếu không phải là nàng ta đề cập đến, ta suýt chút nữa quên mất. Bây giờ đang lúc đánh nhau, ta với con nhỏ quý này lắm nhảm mấy cái đó để làm khỉ gù. Quả thật là không đúng với đám huynh đệ à.” Lâm Văn Vinh ngẫm xấu hổ.

Giọng của Hồ Bất Quy từ xa vọng lại:

- Bẩm tướng quân, chiến sự đã kết thúc rồi. Tướng sĩ bên ta chết trận một trăm mười tám người, bị thương ba mươi người. Đám nam trưởng thành của bộ tộc Đạt Lan Trát Đột Quyết toàn bộ bị giết, bây giờ chỉ còn lại ba ngàn đàn bà trẻ con... Xử lý như thế nào, mong tướng quân ra chỉ thị.

Vừa nghe Hồ Bất Quy báo, Ngọc Già lập tức sắc mặt trắng bệch, vội vàng liếc Lâm Văn Vinh như muốn nói chuyện gì, mấp máy môi cả nửa ngày nhưng dường như không mở miệng được.

Lâm Văn Vinh ừ một tiếng, đang muốn bước xuống xe, Nguyệt Nha Nhi đột nhiên nói:

- Oa lão công đại nhân...

Lâm Văn Vinh ngẩng đầu nhìn nàng một cái, sắc mặt Ngọc Già trắng bệch, yếu ớt nói:

- Mấy người đó đều là đàn bà và con nít, người có thể...

Lâm Văn Vinh nhú mào, hừ một tiếng. Về mặt Ngọc Già méo xệch, thân hình run run, lệ doanh trùng, nổi giận gào lên:

- Người Đột Quyết chúng ta tuyệt đối không cúi đầu. Sẽ có một ngày, những gì người đã làm, ta sẽ trả lại cả trăm lần.... Ủy...

Cơn tức giận của nàng ta còn chưa trút xong, tên thổ phỉ mặt đen đã nhảy xuống xe rồi, chỉ còn lại bức màn rung rinh nhẹ nhẹ, giọng nói yêu kiều vẫn không ngừng vang vọng trong xe.

Nghĩ đến thủ đoạn của tên thổ phỉ này, Ngọc Già không khỏi rùng mình ớn lạnh. Vô số gương mặt đàn bà trẻ con hiện lên trước mặt nàng ta, nàng dường như đã thấy máu văng khắp nơi trước lưỡi đao.

- Cao đại ca, Hồ đại ca, làm tốt lắm.

Lúc vừa nhảy xuống xe, thấy Hồ Bất Quy và Cao Tù đứng ở một bên chờ, đao khôi vó vẫn còn vương máu, Lâm Văn Vinh không kiềm được vỗ nhẹ lên vai hai người, vẻ tán thưởng.

Với số thương vong nhỏ như vậy, tiêu diệt cả một bộ lạc người Hồ, điều này không thể không nói là một kỳ tích.

- Trận này đánh quá nhẹ nhàng, nếu sau này, ngày nào cũng được một trận như thế thì thật là sướng khoái.

Lão Cao cười hi hi nói, rồi xuống giọng, quỷ quái nói:

- Thực ra, đã bắt được khá nhiều tráng đinh Đột Quyết. Nhưng mà, bọn họ rất “may mắn” tìm thấy cơ hội để bỏ trốn, lại rất không may lao vào liên hoàn nổ của chúng ta ... Hắc ..hắc...

Mấy cái thủ đoạn nho nhỏ lão Cao làm, Lâm Văn Vinh cũng làm biếng không quản, cười cười rồi thôi.

Mấy ngàn lều bạt bốc cháy hừng hực, quang lửa đen xì cực lớn che khuất cả chân trời. Năm ngàn chiến sĩ cười trên lưng ngựa, giơ cao đuốc, chiếu sáng cả Đạt Lan Trát như ban ngày. Cái khí thế đó quả thật giống y như đám thổ phỉ giết người cướp của trên thảo nguyên. Bọn họ vây tầng tầng lớp lớp, ánh mắt lạnh lẽo, âm u nhìn chằm chằm đám người bị vây ở giữa.

Đám người bị vây, lúc nhúc có khoảng ba bốn ngàn đều là đàn bà và trẻ con Đột Quyết. Lớn nhất cũng chưa đến mười tuổi, nhỏ nhất vẫn còn nằm trong nôi. Đám con nít bấu chặt bên người mẹ, trong mắt toát lên nhiều dạng phức tạp, hoặc sợ hãi, hoặc cừ hận. Thậm chí còn vài đứa giương cây cung be bé, tuy không có tí khả năng sát thương nhưng tên nổ lại chỉ thẳng vào kỵ binh Đại Hoa. Đám đàn bà Đột Quyết lại ôm chặt con mình trong lòng, đưa mắt nhìn đao thương lạnh lẽo của binh sĩ Đại Hoa, trong mắt lóe lên những tia bi quan tuyệt vọng.

Lâm Văn Vinh đi thẳng một đường, nhìn những thân hình còn nhỏ dại và những ánh mắt cừ hận từ con mắt màu lam, đầu tóc của hãn dưng đứng. Bao nhiêu người, toàn là đàn bà và con nít, xử lý làm sao đây? Hãn nhú mào, thở dài nói:

- Hai vị đại ca, hai người coi nên làm sao đây?

Cao Tù nghiêng răng, hung ác quơ tay:

- Người Đột Quyết đánh hạ thành trì Đại Hoa, đối với đồng bào ta không quản là nam nữ lão ấu, từ trước đến nay đều không lưu tình, đều đồ sát toàn thành! Nên cái gọi là gây ông đập lưng ông, bọn họ đối đãi với chúng ta thế nào, chúng ta cứ đối đãi với bọn họ như thế!

Hồ Bất Quy rõ ràng cũng đang do dự, cuối cùng ôm quyền, nhỏ giọng:

- Tất cả đều nghe theo sự xử trí của tướng quân.

Cái vấn đề nóng phỏng tay như thế quả thật là một sự phiền toái mà từ trước đến nay hãn chưa từng gặp. Phải xử lý như thế nào quả thật khiến Lâm Văn Vinh khó xử.

Nhìn những ngọn đuốc cháy rừng rực, ánh mắt cừ hận của đàn bà con nít Đột Quyết, ánh mắt chờ đợi của tướng sĩ Đại Hoa, hãn bước từ từ, mồ hôi lạnh ướt đầm sau lưng.

Cao Tù và Hồ Bất Quy cũng đều hiểu chỗ khó xử của hãn, nhìn hãn nhú mào đều không dám hó hé.

Thời gian cứ chậm chạp trôi qua, ngọn lửa rừng rực đốt cháy lều bạt, làm hồng gương mặt của mỗi người. Vô số đàn bà con nít lạnh lùng nhìn tên Đại Hoa mặt đen đang nắm vận mệnh của bọn họ, trầm lặng không nói.

Lâm Văn Vinh đột ngột dừng bước, thở dài một tiếng, nhìn hai người Cao, Hồ mấy lượt.

Hồ Bất Quy vội hỏi:

- Tướng quân, người quyết định rồi à?

Lâm Văn Vinh không trả lời, đột ngột nhảy lên một nơi cao, sắc mặt đen như than, hung ác gào lên:

- Tất cả người Đột Quyết, các người nhìn gương mặt của ta đây...

Hồ Bất Quy vội vàng dịch những lời của hắn. Quả nhiên, ánh mắt của hơn ba ngàn đàn bà con nít đồng loạt nhìn vào mặt hắn.

- Là ta, giết chết trượng phu các người, phụ thân các người! Bởi vì, bọn họ đã giết thân nhân của ta, đồng bào của ta, trong đó còn có vô số đàn bà con nít giống như các người! Các người có thể không tin bởi vì khả năng của các người sẽ nói tất cả đều là giả. Nhưng hắn trước nay chưa từng dám thề trước thần thảo nguyên. Lời này, ta chỉ nói một lần, sẽ không lặp lại lần nữa! Tên Đột Quyết của ta là Tam Cát Thị... Oa Lão Công. Các người nhớ lấy gương mặt ta. Có oán, có cừu cứ tới kiếm ta. Nếu ta sợ các người, ta chính là ông nội các người!

Bộ dạng gầm thét như sói gào hung ác, ngay cả con nít đang gào khóc đòi bú trong lòng mẹ cũng sợ đến mức ngừng khóc. Ánh mắt của tất cả người Đột Quyết đều tập trung lên người hắn, có sợ hãi nhưng phần lớn là cừu hận.

Hắn trầm giọng, lấy hơi, ánh mắt quét qua tất cả người Đột Quyết, đưa tay vào trong ngực, từ từ lấy ra một thứ, giơ lên trước mặt người Đột Quyết:

- Chiếu theo những gì mà người Đột Quyết các người đã làm, về tình về lý, ta và huynh đệ của ta đều không buông tha các người. Nhưng mà Đại Hoa của chúng ta có một câu của người xưa: “Trên trời có đức hiếu sinh”. Ngay cả người xưa cũng nói như thế, ta sẽ cho các người một cơ hội, để thượng thiên đến quyết định vận mệnh của các người.

Đám người Đột Quyết hoàn toàn im lặng. Tướng sĩ Đại Hoa cũng nhìn trừng trừng vào chủ soái của mình, không biết ông ta muốn quyết định vận mệnh của người Hồ như thế nào.

Lâm Văn Vinh hắc một tiếng, nói giọng lạnh lạnh:

- Đại Hoa chúng ta có một phương pháp lựa chọn công bình nhất trước nay là “gieo đồng xu!” Đây là đồng xu trong tay ta, lúc rút xuống mặt đất, nếu là mặt chính thì các người có thể tự nhiên mà rời đi, nếu là mặt trái thì mạng của các người lưu lại đây đền nợ máu cho đồng bào ta! Xin Quan Thế Âm và thần thảo nguyên làm chứng cho chúng ta....Mở...

Hắn đột ngột nghiêng rằng, đồng xu trong tay vì một tiếng bay lên trời, lộn vài vòng rồi rơi xuống mặt cỏ không một tiếng vang....

495. Chương 492 - Hồi Báo

Đồng tiền nhỏ rơi xuống mặt cỏ rộng rãi, nảy lên vài lần lăn về phía trước, không hơi không tiếng thẳng đứng, ngừng một chút, rồi chậm chậm ngã xuống.

Nhìn đồng tiền tĩnh lặng nằm yên, Hồ Bất Quy căng thẳng chăm chú nhìn, chớp mắt cũng không dám chớp. Gã ngẩn ra hồi lâu, rồi mới khẽ thở ra nói:

- Là mặt chính! Cái này, không lẽ thật là thiên ý?

Trên mặt gã thần tình hiện ra vẻ phức tạp, ẩn trong cái thở dài, dường như có chút không cam lòng, nhưng lại có vài phần nhẹ nhàn.

Đám phụ nữ cùng trẻ con người Đột Quyết vui mừng cuồng nhiệt, ôm lẫn nhau, khua chân múa tay hoan hô, khuôn mặt tràn đầy nước mắt. Đám trẻ nhỏ được ôm trong lòng bọn họ, tuy không rõ ràng vì sao mẫu thân hoan hô, nhưng dường như cũng bị cảm nhiễm bởi cái tình cảnh này, lộ ra khuôn mặt tươi cười, đưa bàn tay mềm mại nhỏ bé vuốt đi những giọt lệ trên khuôn mặt của mẫu thân.

Cặp mắt Lâm Văn Vinh rũ xuống, yên lặng như nước, chuyển thân quay lưng lại hồi lâu, không nói một tiếng. Không thấy buồn, cũng chẳng thấy vui, không ai biết là trong lòng hắn đang nghĩ cái gì. Duy chỉ có bàn tay đang nắm chặt, là một chút đầu mối thể hiện tâm tình của gã.

Phụ nữ cùng trẻ con Đột Quyết vui mừng một hồi, tiếng hoan hô dần dần lắng hạ, đầu óc cũng bắt đầu tỉnh táo lại. Bọn họ lúc này mới ý thức được, tên cướp mặt đen, kẻ chấp chương đại quyền sinh tử của bọn họ còn đang đứng yên lặng, hai tay đang nắm chặt của gã gân xanh đột nhiên nổi lên, cho thấy tư tưởng nội tâm của gã đang tranh đấu kịch liệt.

Cho dù ném đồng tiền thắng thì sao? Chỉ cần cái tên Đại Hoa này lắc đầu, hơn ba ngàn phụ nữ cùng trẻ con, mệnh vận vẫn không thể thoát khỏi bị đồ sát. Vô số người Đột Quyết, phụ nữ, hài tử, những đôi mắt màu lam thâm quầng mang sự trông mong hoặc cừu hận đang được áp chế trong ánh mắt, căng thẳng nhìn chằm chằm vào thân ảnh đang đứng bất động, chờ đợi sự phán quyết cuối cùng của gã.

- Hay là, thấy lại lần nữa, ba lần hai thắng!

Cao Tù đi lại bên cạnh Lâm Văn Vinh, điều chỉnh thanh âm chỉ đủ cho ba người nghe, nhỏ giọng nói.

Cái loại đề nghị không cần mặt mũi này, đại khái cũng chỉ có lão Cao người nghĩ ra thôi. Hồ Bất Quy trừng mắt nhìn hắn một cái, hết sức khinh thường.

Lâm Văn Vinh thở ra một hơi dài, cặp mắt chậm rãi mở ra, khe liếc Hồ Bất Quy vài cái, ung dung nói:

- Hồ đại ca, nếu mà ta đem cái chức trách này giao cho ngươi. Ngươi có thể hạ thủ được sao?!

Nhìn lại ba ngàn phụ nữ trẻ nhỏ phía trước mặt, những nữ nhân vô lực, những anh nhi còn đang bước chập chững. Khuôn mặt Hồ Bất Quy lúc trắng lúc đỏ, cơ nhục trên mặt run rẩy kịch liệt. Gã cắn răng giờ cương đao lên, song thủ từng sát nhân vô số lại có chút run rẩy, chần chờ hồi lâu. Gã cuối cùng giậm dứ ngựa đầu lên trời gào lên một tiếng. Đại đao trong tay vô lực rũ xuống. Lão Hồ mặt xám như tro, vô lực lắc lắc đầu:

- Mặt tướng khó lòng xuống tay...

Lâm Văn Vinh âm thầm thở ra. Quay sang Cao Tù nói:

- Nếu như Hồ đại ca không thể xuống tay được, Cao đại ca, vậy thì ngươi lên đi!

- Ta ư?

Lão Cao ngăn người ra, gã quay đầu nhìn hơn ba ngàn phụ nữ cùng trẻ con tay không tác sát, môi run run hồi lâu, sắc mặt càng ngày càng trắng, cuối cùng cười khổ lắc đầu:

- Huynh đệ, nếu là chém giết ba ngàn nam nhân Đột Quyết, lão Cao ta cũng không chớp mắt lấy một cái. Nhưng mà, đám nữ nhân và hài tử này...

Gã thở dài một tiếng, vô lực lắc lắc đầu.

Lâm Văn Vinh chậm rãi cất bước, đi tới gần nơi đồng tiền rơi xuống, khom người nhặt lên, khe khẽ thổi bụi trên mặt đồng tiền, dùng tay tử tế lau chùi, trầm mặc hồi lâu, rốt cuộc chậm rãi cất đồng tiền đó vào trong người.

Hồ Bất Quy căng thẳng nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của gã, hỏi nhỏ:

- Tướng quân, ngươi thật sự quyết định như vậy?

Lâm Văn Vinh không có đáp lại, ánh mắt của gã như điện, lướt qua từng cặp mắt bao hàm sự sợ hãi cùng cừu hận của đám trẻ Đột Quyết ở phía trước mặt này. Hồi lâu mới uể oải than thở:

- Hồ đại ca, ngươi hãy nhìn ánh mắt cừu hận của đám hài tử này. Đến khi bọn chúng lớn lên, đối với Đại Hoa của ta có khả năng thân thiện được sao?

Hồ Bất Quy hổ mực trợn lên, hướng về đám người Đột Quyết thị uy vài lần, đám hài đồng đó nhất thời sợ hãi quay đầu đi. Lão Hồ ha hả cười lên vài tiếng, hào hùng nói:

- Không thân thiện thì lại như thế nào?! Hôm nay bọn ta có thể giết chết được phụ thân của bọn chúng. Ngày sau, con cháu của bọn ta, cũng có thể đồng dạng giết chết được bọn chúng. Nam nhi Đại Hoa của ta vĩnh viễn quét không hết, còn sợ bọn chúng làm càn sao?

Nhìn Hồ Bất Quy tràn đầy hào tình, Cao Tù lại ôm đầy lo lắng:

- Lão Hồ người nói đúng là không sai. Chỉ là hôm nay tình hình đặc thù, nếu mà thả đám phụ nữ cùng trẻ nhỏ này, danh tiếng của Lâm huynh đệ chỉ sợ sẽ phải nhận vô số lời chửi mắng. Đại Hoa ta nhất định sẽ có nhiều trí sĩ trách mắng hắt hủi tàn nhẫn, phụ lòng người...Người Hồ lại có thể đồ sát, bọn ta tại sao lại không thể đồ sát - Nhân từ với địch nhân, là tàn nhẫn với bản thân mình - Ài, so với chuyện để nước miếng của đám người này chìm chết, chẳng thà đem đám phụ nữ cùng trẻ con này giết sạch, vậy là mọi chuyện êm xuôi.

Lời này của lão Cao ngược lại là nhìn được xa, giết sạch đám phụ nữ cùng trẻ nhỏ này, bách tính của Đại Hoa tuy cũng sẽ cảm thấy đó là tàn nhẫn, nhưng sẽ không có ai lên tiếng chê trách. Ngược lại, nếu là thả đám người này đi, chờ đến lúc trở về Đại Hoa, Lâm tướng quân quả thật sẽ không biết phải chịu bao nhiêu sự khiển trách cùng khổ sở. Hồ Bất Quy nhìn Lâm Văn Vinh một chút, nhất thời cũng bắt đầu lo lắng.

Mấy người đều trầm mặc hồi lâu, đột nhiên nghe thanh âm của Lâm Văn Vinh ung dung vang lên:

- Cao đại ca, Hồ đại ca, ta có một vấn đề muốn thỉnh giáo các người. Hoa Hạ ta kinh lịch trải qua ngàn năm, trường thịnh không suy, hiển soái danh tướng nhiều như sao trên trời, nhiều không đếm xuể. Bọn họ bảo vệ Hoa Hạ, thiên uy truyền xa, chiến tích ghê hồn, khiến cho vô số giặc Hồ nghe danh bể mật, nhìn thấy là trốn. Sự tích của mấy vị tổ tông tiên hiền sớm đã được lưu truyền bốn phương, thế nhưng bọn họ có mấy người dựa vào đồ sát để đạt được thắng lợi, lại có bao nhiêu người tránh đi đồ sát nhưng uy danh bất hủ đây?

Lời này hỏi ra, nhất thời khiến Hồ Bất Quy và Cao Tù ngẩn người. Trước giờ chưa từng cẩn thận ngẫm nghĩ qua vấn đề này, bây giờ nghĩ lại thì đúng như lời Lâm Văn Vinh nói, Hoa Hạ ngàn năm truyền thừa, chiến tranh nhiều không kể xiết, cùng với dị tộc ngoại bang tranh đấu tuyệt đối chẳng phải là mới đây. Đám lão tổ tông bảo gia vệ quốc công đánh người Hồ man di, chưa từng nghe có ai dựa vào đồ sát mà thủ thắng hết. Nhìn lại tất cả các vị tiên hiền, nếu muốn tìm ra được một vị đồ sát danh tướng, hết sức khó khăn.

Cao Tù hết sức lầy lăm lăm:

- Hả! Quả thật như vậy. Lâm huynh đệ, người nói đi chuyện này thật ra là sao?

Lâm Văn Vinh uể oải thở ra, nhìn vào mảnh đất đầy phụ nữ cùng trẻ nhỏ, ánh mắt vô cùng nghiêm trang, cắn răng khẽ nói:

- Bởi vì... bọn ta là người, mà không phải sói!

“Bọn ta là người, không phải sói!” Hồ Bất Quy cùng Cao Tù cùng lúc thở ra một hơi, đột nhiên cảm thấy câu này của Lâm Văn Vinh, đã nói ra được sự suy nghĩ trong lòng của bọn họ.

- Nhân thì phải có nhân tính, người Đại Hoa bọn ta thiên tính thiện lương, điều này đã được khắc vào mầm mống từ xưa rồi, vĩnh viễn khó mà thay đổi được. Người Hồ hung tàn đến ngay cả thân thể tộc nhân của mình cũng đều có thể chà đạp, điều này nếu đổi lại là người Đại Hoa ta, thì tuyệt đối sự tình này không thể xảy ra được. Nếu bọn ta quả thật cũng học theo thói người Đột Quyết, đơn thuần cứ muốn giết là giết. Điều đó chính là đánh mất đi thiên tính của bọn ta. Vào cái lúc thiên tính bị đánh mất đó, chẳng phải chỉ là sự đau thương của một mình ta, mà càng là sự đau thương của cả dân tộc. Có lẽ, từ đây về sau, bọn ta rồi sẽ cùng dạng biến thành ác lang giống người Đột Quyết từng bước nuốt dần đồng bạn của mình - Cao đại ca, Hồ đại ca, các người nguyện ý nhìn thấy cái thời khắc đó tới sao?

Trở thành Đột Quyết ác lang? Hồ Bất Quy hai người đồng thời rung mình một cái, vội vàng lắc đầu.

- Vậy là được.

Lâm Văn Vinh thần nhiên nói:

- Cái thế giới thật lớn thật hỗn tạp này, khiếp sợ cừu hận của kẻ khác, đó là hành vi của kẻ yếu hèn. Cũng giống như giết phụ nữ cùng trẻ con để chứng tỏ mạnh bạo. Chẳng thà ta làm cho mình mạnh mẽ, khiến bọn người mang cừu hận kia không dám trả hận thì có phải hay không?

Hắn dừng một chút, khẽ phát tay:

- Cắt hết lương thảo, đem đám đàn bà con trẻ này đuổi ra thảo nguyên của họ. Bảo họ tự sinh tự diệt, đi đi!

Hồ Bất Quy gạt đầu, xoay người lại, vung bàn tay ra hiệu, Đại Hoa kỵ sĩ liền lập tức lui ra hai bên, tạo thành một con đường thoát ra ngoài.

Đám nữ nhân Đột Quyết còn không dám tin tưởng ánh mắt của mình, người Đại Hoa này thật sự thả các nàng đi ư?

Hoảng sợ, chần chờ, chờ đợi, cũng không biết trải qua bao lâu, có vài nữ tử cả gan chậm rãi tiến về phía trước, dò xét phản ứng của kỵ binh Đại Hoa. Thấy không có ai phản ứng gì, đám Đột Quyết nữ nhân đó cấp bách gọi nhau, rồi người ôm con, kẻ kéo nhau vội vàng chạy qua con thông lộ đó, cảnh tượng như một con dê bị vỡ vạy. Tiếng nữ nhân hò hét, tiếng trẻ con gào khóc vang vọng khắp thảo nguyên.

- Tánh mạng dù có quý giá đến mấy, nhưng khi mất đi, nó sẽ vĩnh viễn không quay lại được.

Lâm Văn Vinh thì thào:

- Ta cuối cùng chỉ là một kẻ rất bình thường. Có lẽ cái chiến trường tàn khốc này thật sự không thích hợp với ta.

Cao Tù thở dài:

- Lâm huynh đệ, sao phải khổ như thế. Những điều thị phi sau này sẽ đổ hết lên lưng người mà thôi.

- Giết người không phải là điều khoái hoạt gì! Không có trải qua sinh ly tử biệt, người ta sẽ không biết được cái tư vị trong đó. Sau này kẻ nào có giỏi thì cứ chửi ta. Ta mà sợ người đời mắng chửi thì đã không phải là Lâm Tam rồi.

Lâm Văn Vinh khoát tay áo một cái, trên mặt tràn đầy vẻ khinh thường.

Những Đột Quyết nữ nhân và đám con trẻ chạy thẳng về phía thảo nguyên, đích thị là hướng Ba Ngạn Hạo Đặc, ngược lại hướng của Đại Hoa kỵ binh. Sau khi rửa sạch chiến trường, bổ sung quân nhu, băng bó thương tích, đại quân năm nghìn kỵ binh mạo hiểm tiến thẳng vào bóng đêm mịt mờ, cả đêm hành quân thẳng về hướng Y Ngô. Việc hành quân thần tốc, đánh nhanh thắng nhanh này là một phương pháp Lâm Tam chỉ định, khiến cho người Đột Quyết căn bản không thể phòng ngự kịp, đa phần các bộ lạc tại thảo nguyên cũng mờ mịt, ai cũng không biết mục tiêu kế tiếp của Đại Hoa kỵ binh là đâu.

Đêm nay rõ ràng không có ra trận chém giết gì, nhưng Lâm Văn Vinh thấy mỗi một. Hắn để Cao Tù và Hồ Bất Quy chỉ huy đại quân, còn mình thì chui lên xe ngựa, vùi đầu ngủ một giấc.

Cũng không biết trải qua bao lâu, hắn đang mơ mơ màng màng, bất chợt cảm thấy bên tai mình có một cái gì đó mềm mại phớt qua, còn phảng phất một mùi thơm ngát trong không khí.

- Ai đó? Làm gì thế?

Hắn thuận tay túm lấy một vật gì đó mềm mại, kéo một cái. Chỉ nghe “Á” một tiếng hét thảm, thanh âm của Ngọc Già vang bên tai hắn:

- Tên Đại Hoa vô sỉ kia, người mau buông ta ra!

Lâm Văn Vinh hoảng kinh giật mình, vội vàng mở to mắt ra nhìn, chỉ thấy vật mình đang nắm trong tay chính là một mớ tóc đen tuyền, mềm mại, bóng loáng, còn đượm mùi thơm của cơ thể.

Ngọc Già kia hai tay hai chân đều bị trói chặt, nhưng hai gò má đỏ hồng của nàng đang gần sát tai hắn, còn mớ tóc trong tay hắn chính là của nàng ta.

- Ấy, người không phải muốn chiếm tiện nghi của ta đó chứ?

Lâm Văn Vinh kinh hãi vội vàng ngồi dậy, thấy quần áo mình còn chỉnh tề, hiển nhiên chưa bị xâm phạm gì cả, lúc này mới thật sự yên tâm.

Nhìn động tác của hắn, Ngọc Già xấu hổ thẹn thùng muốn chết đi được ấy, nàng ta giận dữ:

- Đồ không biết xấu hổ, ai chiếm tiện nghi của người chứ. Người ngủ chết trương như một con lợn ấy, gọi người hàng trăm lần mà cũng không tỉnh.

Lâm Văn Vinh bừng tỉnh nhớ lại, lúc hắn lên xe thì Ngọc Già bị trói chặt, nằm tại một góc xe. Khi mình tỉnh lại thì thấy nàng ta đã nằm gần ngay người mình. Quan sát đùi nàng ta, chỉ thấy quần lụa mỏng của nàng từ đầu gối cho tới sườn đều lộ nhiều dấu vết ma xát, có thể thấy được da thịt tấy hồng ẩn hiện sau lớp lụa. Hắn giật mình hiểu ra, cô gái Đột Quyết này phỏng chừng là có chuyện gì muốn nói với hắn, nên nhân lúc hắn lên xe thì cố lết tới chỗ hắn bằng được. Xem ra Ngọc Già hoàn toàn dựa vào cố gắng của bản thân, mặc dù hai chân hai tay bị trói chặt nhưng vẫn cố sức lê thân hình tới sát bên người hắn. Loại nghị lực này quả thực làm cho người ta kính nể.

- Cùng ăn, cùng ở, cùng ngủ...ôi, ta thiếu chút nữa đã quên. Đa tạ Ngọc Già cô nương nhắc nhở! Đến đây nào, người ôm ta, ta ôm người.

Hắn cười, giang tay ra, tựa như muốn ôm chặt thân thể mềm mại của Nguyệt Nha Nhi vào lòng.

Ngọc Già sắc mặt biến đổi, quát lớn:

- Đừng tới đây, ah!

- Kêu la cái gì!

Lâm Văn Vinh hằm hằm hét lên:

- “Đừng tới đây” - những lời này phải là ta nói mới đúng chứ.

Ngọc Già giương mắt nhìn lên, chỉ thấy cái tên mặt đen kia lùi lại về phía góc thùng xe, mặc dù bản mặt trông như nhe nanh múa vuốt, nhưng trong mắt của hắn có một điều gì đó rất dễ gần.

Nghĩ lại thấy điều hắn nói cũng có chút đạo lý. Ngọc Già cúi đầu, thanh âm tự nhiên nhỏ nhẹ đi nhiều:

- Ta thật vất vả mới đánh thức người được, người đừng có ngủ nữa. Ngọc Già có chuyện muốn hỏi người.

Lâm Văn Vinh ngáp dài một cái, mắt kiên nhẫn nói:

- Người nghĩ rằng ta là người hầu của người à, bảo ta ngủ thì ta ngủ, bảo thức thì phải thức sao? Người bây giờ thành thành thật thật đợi cho ta, để ta ngủ tỉnh lại, đại gia ta tâm tình mà tốt sẽ sung hạnh người thật nhiều, còn nếu ta mà cảm thấy không tốt thì người sung hạnh ta.

- Nói hươu nói vượn gì thế.

Ngọc Già đôi mắt tựa như lóe sáng, nhìn hắn:

- Người buồn ngủ ta cũng không ngăn cản người. Chỉ có điều người ngủ thì chớ có hay nói mơ, cái gì tiên tử tỷ tỷ to to nhỏ nhỏ, cái gì Ngưng Nhi muội muội thì đầu thần tiên... Nếu đó là cơ mật của Đại Hoa người, ta có nghe được thì cũng đừng trách ta.

“Không thể nào!” Lâm Văn Vinh nghe xong toát cả mồ hôi lạnh: “Có thể nói ra được như vậy, xem ra Ngọc Già tuyệt không phải nói dối. Nghĩ đến mình trong mộng có khi bất giác lại mơ cùng vị phu nhân nào đó vui vậy làm cái chuyện kia, việc này rơi vào trong mắt trong tai của Ngọc Già có phải là không hay không chứ?! Hổ thẹn, hổ thẹn!”

- Như thế nào người còn chưa tin?

Thấy thần sắc của hắn chợt lóe chợt hiện, Ngọc Già nhin không được nói:

- Vậy An hồ ly kia là ai? Người trong mộng ít nhất cũng phải kêu tên người đó tới mười lần! Người rốt cuộc có bao nhiêu tình nhân thế?

Lâm Văn Vinh lau mồ hôi lạnh ròng ròng trên trán:

- Ta là một người rất bình thường, tất cả các phu nhân của ta mà đếm ra cũng chưa tới quá mười người. Người cho ta là ngựa đực hay sao chứ?

Ngọc Già nghe được lắc đầu, cười lạnh:

- Người không tính là ngựa đực... mà phải gọi là lợn giống! Ngủ cũng như một con lợn!

Nha đầu kia mắng chửi người thật bài bản, có lẽ chẳng kém ta bao nhiêu. Lâm Văn Vinh cười ha hả, tâm tình nhất thời thoải mái chút ít. Hắn vén rèm lên nhìn, chỉ thấy trời đêm mênh mông phủ lên khắp thảo nguyên. Ở phía xa xa, những ngọn lửa tại Đạt Lan Trát vẫn còn đang hừng hực cháy. Hắn cũng không rõ mình đã ngủ bao nhiêu lâu rồi nữa.

Hắn nhin không được ngáp dài một cái, nói:

- Người muốn nói gì với ta chứ, nhân lúc tâm tình ta còn tốt tốt hãy nói mau đi. Bằng không, đã muộn rồi, bốn soái thực rất muốn ngủ.

Ngọc Già hừ một tiếng, trù trù hồi lâu, khẽ cắn môi nói:

- Đưa đồng tiền của người cho ta!

- Làm gì, muốn cướp hả?!

Lâm Văn Vinh hai tay phòng ngừa trước ngực, ra vẻ giận dữ nói:

- Tiền là sinh mạng, chết cũng không thể cho, mặc người muốn đòi gì.

Đối với loại người mặt dày hống hào này, Ngọc Già cũng không biết là nên khóc hay nên cười. Nàng ta hít sâu một cái, ánh mắt sâu kín nhìn hắn:

- Oa lão công đại nhân, người có thể làm ơn đem cái đồng tiền đó cho ta xem một chút được không. Ngọc Già quả thực rất muốn nhìn.

Vẻ mặt của cô gái Đột Quyết kia trông thật nhu hòa hơn trước, nhưng Lâm Văn Vinh hẳn ngược lại có chút không thích ứng lắm. Hắn hắc hắc cười khan hai tiếng đáp:

Hồ Bất Quy phân tích có tình có lý, Lâm Văn Vinh gật đầu tán đồng:

- Hồ đại ca, vậy cứ theo phán đoán của huynh, nếu như chúng ta không thay đổi phương hướng mà thẳng tiến như thế này thì khi nào gặp được hơn hai nghìn Hồ nhân kia?

Lão Hồ bấm ngón tay tính toán thật lâu, thận trọng đáp:

- Điều này rất khó nói, bởi vì người Đột Quyết không biết chút gì về tình hình phía chúng ta và Đạt Lan Trát nên chúng hẳn là không dám mạo hiểm tiến tới. Nếu như hai quân gặp nhau, nhanh nhất cũng phải tới nay khi mặt trời xuống núi.

- Vậy thì cũng chẳng còn mấy canh giờ nữa.

Lâm Văn Vinh gật đầu:

- Bọn Đột Quyết này đến cũng rất nhanh, nếu đi ngày đêm không dừng thì không sáng mai là có thể đuổi tới Đạt Lan Trát rồi.

Hồ Bất Quy xua tay, cười rằng:

- Ngày đêm không dừng thì không có khả năng đâu, cho dù là Hồ nhân chịu được thì chiến mã cũng chẳng chịu nổi. Hồ nhân luôn có thói quen ngày đi đêm nghỉ là bởi vì ngựa Đột Quyết tuy chạy nhanh, ngày có thể chạy tám trăm dặm nhưng kiểu hoạt động cường độ cao như thế cũng tiêu hao thể lực của nó cực lớn, chỉ dựa vào cỏ dại trên thảo nguyên A Lạp Thiện thôi thì còn lâu mới đủ, mỗi đêm đều phải bổ sung lương thảo và nước uống cho chiến mã.

Lâm Văn Vinh khê ồ lên, hai mắt nheo lại, không biết là đang nghĩ cái gì.

Cao Tù ở một bên nghe hai người nói chuyện nửa ngày, không nhịn được, nói xen vào:

- Có thể một lúc bỏ ra gần ba nghìn người, bộ tộc nào mà lại có vốn lớn thế? Ta đoán rằng đại bản doanh của chúng nhất định rỗng rồi, vừa lúc cho chúng ta đi phóng hỏa cướp phá.

Lão Cao theo ta cũng không ít nữa, sao trí lực một chút cũng chẳng tiến bộ chứ? Lâm Văn Vinh mỉm cười lắc đầu:

- Cao đại ca, nếu huynh nghĩ như thế, vậy chỉ sợ rằng trúng kế rồi.

- Trúng kế?!

Mắt Cao Tù tức thì trở ra:

- Vì sao?

Cái tên khốn này khi rảnh chỉ biết nghiên cứu xuân cung họa sách, không biết kiếm chút thời gian học tập binh thư, Lâm Văn Vinh mặt đầy vẻ ngán ngẩm. Nhưng Hồ Bất Quy lại cười trả lời:

- Cao huynh đệ, người quá xem thường Hồ nhân rồi. Nếu như chúng ta không đoán sai, ba nghìn quân này hẳn là liên quân của hai bộ tộc Cáp Nhĩ Hợp Lâm và Ngạch Tế Nạp.

- Liên quân?

- Không sai!

Hồ Bất Quy nghiêm chỉnh gật đầu:

- Cao huynh đệ, thử nghĩ chút đi, nếu như người là thống lĩnh Hồ nhân, trên vai gánh trách nhiệm bảo vệ bộ tộc, lại còn phải chi viện cho người khác... người sẽ phái ra mấy thành nhân mã?

- Tối đa không quá ba thành!

Cao Tù kiên định đáp.

- Đúng là vậy đấy! Ngạch Tế Nạp và Cáp Nhĩ Hợp Lâm, bất kỳ bộ tộc nào, nếu muốn phái ra ba nghìn nhân mã chi viện Đạt Lan Trát thì đều phải có tám nghìn tới một vạn tráng đinh. Hồ nhân đã xuất toàn quân công kích hẻm núi Hạ Lan, bộ tộc nào còn có thể lưu lại hơn một vạn tráng đinh? Đây là việc không

thể nào. Vì thế, hơn hai người ngàn người này nhất định là liên quân của hai bộ tộc đó. Theo ta phỏng đoán, trong đại doanh của Ngạch Tế Nạp và Cáp Nhĩ Hợp Lâm, mỗi bên phải có ít nhất bốn nghìn binh Hồ nhân. Nếu nghĩ tập kích dễ dàng như Đạt Lan Trát, chỉ sợ không thành được.

Lão Cao thở dài, có chút chẳng đành.

Phân tích như vậy lão Cao hoàn toàn hiểu ra, đúng như Hồ Bất Quy nói, Hồ nhân chẳng phải kẻ ngu. Sao có thể phạm phải cùng một loại sai lầm như Đạt Lan Trát lần thứ hai được?

- Vậy giờ phải làm sao? Rốt cuộc là đánh hay là không?

Cao Tù mặt đầy bức bối, có chút chần chừ, đưa ánh mắt trông đợi nhìn Lâm Văn Vinh, đợi đưa ra chủ ý.

Lâm Văn Vinh nhắm mắt lại, tập trung suy nghĩ. Từ phân tích của Hồ Bất Quy có thể thấy, dù là Ngạch Tế Nạp hay là Cáp Nhĩ Hợp Lâm, quy mô và nhân số đều hơn Đạt Lan Trát nhiều lần. Nếu như cố tấn công thì với năm nghìn nhân mã sẽ không thể chiếm được ưu thế tuyệt đối. Cho dù có phá được bộ tộc của Hồ nhân, thì cũng sẽ tổn thất thê thảm. Mà dưới tình huống không có viện binh bổ sung, năm nghìn tướng sĩ này là bảo bối quý giá, còn có việc quan trọng hơn đợi bọn họ đi làm, tuyệt không thể hi sinh vô ích. Nhưng nếu đi đường vòng đến vương đình của Hồ nhân thì Y Ngô là nơi buộc phải qua. Cho dù không giải quyết Cáp Nhĩ Hợp Lâm thì cũng phải hạ được bộ tộc Ngạch Tế Nạp sát cạnh Y Ngô.

Hắn trầm tư hồi lâu, chợt nhướng mày lên. Mắt hiện lóe lên vẻ quyết liệt, phất mạnh tay:

- Đánh, đương nhiên phải đánh! Hồ đại ca, dặn dò huynh đệ tiền phương gia tăng giới bị, kịp thời báo cáo hành tung chi viện của Hồ nhân.

- Lâm huynh đệ, ý người chẳng lẽ trước tiên muốn làm thịt hai nghìn năm trăm người này.

Cao Tù mừng rỡ nói:

Lâm Văn Vinh khẽ gật đầu, thần sắc nghiêm túc. Hồ Bất Quy cau mày nói:

- Muốn làm thịt bọn chúng sợ là không dễ đâu. Hôm qua chúng ta tập kích Đạt Lan Trát có thể đánh một trận là thắng vì Hồ nhân không hề phát giác, thêm vào nữa bọn chúng có đàn bà trẻ con liên lụy nên mới bị chúng ta dễ dàng tiêu diệt. Nhưng hai nghìn Hồ nhân này là quân cơ động, muốn lặng lẽ bao vây được bọn chúng thì rất khó. Một khi chúng ta lộ chỗ hở bị bọn chúng phát giác, chúng có thể quay đầu bỏ chạy, trên đại thảo nguyên mệnh mông này, nếu Hồ nhân muốn chạy thì không ai cản nổi. Cho nên, thủ lĩnh của hai bộ tộc này mới dám lớn gan phái bọn chúng đi chi viện cho Đạt Lan Trát.

Suy nghĩ của lão Hồ không phải không có đạo lý, Lâm Văn Vinh cười nói:

- Hồ đại ca nói rất đúng. Nếu như người Đột Quyết muốn chạy, đương nhiên là không ai ngăn nổi, nhưng mà nếu người Đột Quyết không có ngựa, huynh nói bọn chúng còn chạy nổi không?

- Người Đột Quyết không có ngựa, vậy cũng giống với hổ bị rút răng, tất nhiên là chạy không nổi... nhưng sao người Đột Quyết lại không có ngựa chứ?

Hồ Bất Quy không hiểu hỏi lại.

Lâm Văn Vinh cười thần bí:

- Hồ đại ca, huynh đã nói rồi đấy thôi, ngựa Đột Quyết có thể ngày đi nghìn dặm, nhưng, cần đảm bảo về lương thảo và nước uống...

- Đúng là như thế.

Lão Hồ vội gật đầu.

Lâm Văn Vinh cười âm hiểm vỗ vai Cao Tù:

- Rất tốt, rất tốt! Tối lúc Cao đại ca anh dũng vô địch của chúng ta xuất mã rồi.

Sau khi đem công việc dặn dò rõ ràng, Lâm Văn Vinh mới có thời gian đi thăm Lý Vũ Lăng. Ngọc Già bị hắn trói ở bên xe, làm xa phu tạm thời, trong lòng càng thêm oán hận, khi nhìn thấy hắn chỉ hừ lạnh rồi quay đầu đi.

- Tới lúc chữa bệnh rồi, xin mời thần y theo ta nào!

Lâm Văn Vinh cười, cởi thùng trên người nàng rồi vào xe trước. Khí sắc của Lý Vũ Lăng có chuyển biến tốt một cách rõ ràng, hô hấp dần dần bình ổn, ngoại thương ở ngực đã bắt đầu lên da non, Nguyệt Nha Nhi dùng thuốc quả nhiên hiệu nghiệm phi phạm.

Ngọc Già cũng leo lên xe, trên cánh tay trắng thấy rõ hai vết tím, Lâm Văn Vinh nhìn chăm chú vào tay nàng nói:

- Ấy, thần y bị thương rồi. Để ta cho nàng chút thuốc nhé.

- Không nhọc Oa Lão Công lo lắng.

Thiếu nữ Đột Quyết mặt lạnh lùng, bắt đầu kiểm tra thương thế của Lý Vũ Lăng. Việc quan hệ tới tính mạng của Lý Vũ Lăng, Lâm Văn Vinh không dám sơ xuất, nhìn chăm chăm vào sắc mặt của Nguyệt Nha Nhi, xem phản ứng của nàng.

Bắt mạch Lý Vũ Lăng xong, lật mắt hắn lên nhìn rồi cẩn thận xem khắp vết thương một lượt, Ngọc Già giờ tay nói, lạnh nhạt:

- Không sao!

Chỉ hai chữ thế thôi à? Quá ít rồi! Lâm Văn Vinh khấn trương đang muốn hỏi thêm, thiếu nữ Đột Quyết lãnh đạm nói:

- ... người không cần hỏi nữa, ta chỉ có thể nói cho người tình hình của hắn đang dần chuyển biến tốt, còn về khi nào mới có thể tỉnh lại, ta cũng không biết.

Nàng ta là tù binh, nhưng cũng là thấy thuốc, Lâm Văn Vinh có gấp cũng chẳng có cách gì, may là Lý Vũ Lăng dù tạm thời vẫn chưa tỉnh lại nhưng thương thế chuyển biến tốt thì ai cũng thấy. Cuối cùng sẽ có một ngày, hắn nhảy nhót xuất hiện trước mặt mọi người, Lâm Văn Vinh vững tin vào điều này.

Đưa Ngọc Già quay trở ra, đang muốn nhảy xuống thì nàng ngồi lại trên càng xe, đột nhiên mở miệng hỏi:

- Kẻ cướp, ta muốn hỏi người một việc.

- Có thể dừng tùy tiện cấp ngoại hiệu cho ta không?

Lâm Văn Vinh quay đầu lại, mặt đầy bức bối:

- Nàng gọi tên Đột Quyết của ta không phải tốt hơn sao?

Ngọc Già nhìn thẳng vào mắt hắn, nghiêng răng nói:

- Đêm ngày hôm qua, rõ ràng là ta ngủ trên mặt cỏ, sao khi sáng tỉnh lại, thì nằm trên... trên...

Gò má nàng phớt hồng, câu phía sau không nói hết, trong mắt đã bùng lửa giận:

- Người... người, rốt cuộc đã làm gì ta?

Chú thích:

Các bản dịch thơ:

1. Melly:

Xanh thăm trời xa ngợp bóng mây

Vờn quanh vó ngựa dưới chân này

Bốn phương vang tiếng roi vun vút

Chim muôn tan tác rồi rít bay

2. Linhlan

Ver 1

Trời xanh thăm thẳm mây trắng bay
Vó ngựa đạp mây lên chốn này.
Tay vung roi ngựa nhìn tứ phía
Bầy chim nghe động dáo dác bay.

Ver2

Trời xanh thăm thẳm mây phiêu du
Vó ngựa đạp mây chẳng chân trừ
Roi ngựa ta tung hoành ngang dọc
Bầy chim rộn cánh, sợ ta ư ...

Ver3

Bồng bênh mây trắng ấy mấy tầng
Vó ngựa đạp mây ta lừng lừng
Roi ngựa bạt mây vươn tứ phía
Xao xác rộn ràng cánh chim dâng.

Ver4

Mây trắng bồng bênh trời xanh cao
Vó ngựa quện mây sĩ khí trào
Roi ngựa ta tung hoành trời rộng
Muôn chim dáo dác cánh lao xao

498. Chương 495: Hồ Nhân Trốn Chạy

- Ngọc Già tiểu thư đang nói gì thế? Cứ mơ mơ hồ hồ, ta chả hiểu gì cả, có thể giải thích và kể lại tỉ mỉ chút được không?

Tên cướp mất đầy chính khí, chớp liên tục, tựa như thật sự không nhớ được tối qua đã làm gì. Nguyệt Nha Nhi vừa thẹn vừa giận, nước mắt long lanh, giận dữ nói:

- Người, người còn giả vờ hồ đồ? Vì sao sáng nay ta tỉnh dậy lại nằm trên giường của người? Rốt cuộc người đã làm gì ta?

- Đúng thế, vì sao nàng lại nằm trên giường ta thế nhỉ?

Lâm Văn Vinh mắt mở lớn nói:

- Ngọc Già tiểu thư, cho dù có chuyện này thì người phải giải thích phải là nàng chứ, rõ ràng nàng bò lên giường của ta, sao lại đổ oan cho ta...

- Người nói vậy! Ta... sao... sao lên được, người ...

Thấy hần miệng lưỡi liến láu, Nguyệt Nha Nhi tức tối đỏ bừng mặt, nước mắt nhỏ rùng rùng, bộ dáng tức giận trông vô cùng xinh đẹp.

Thiếu nữ Đột Quyết này khi thì thông tuệ, khi thì chất phác, khi thì cao quý, khi thì nhu nhược, chớp mắt cái là có thể biến ra trăm loại khuôn mặt, không biết cái nào mới chính là nàng. Tim Lâm Văn Vinh đập thình thịch, cười ha hả đáp:

- Nàng không lên giường của ta? Vậy thì là thật. Sáng sớm nay khi ta đi tuần doanh về, người nằm trên giường của ta là ai vậy nhỉ?

- Ta, ta không biết.

Ngọc Già cúi đầu xuống, u oán nói:

- Buổi sáng ta vừa tỉnh lại đã nằm trên giường rồi, nhìn khắp bốn phía lại không thấy người đâu.

Lâm Văn Vinh gật đầu ồ một tiếng, chậm rãi nói:

- Vậy chắc là thần thảo nguyên ngầm giúp đỡ rồi... Ô, nếu là như thế, ta không truy cứu truyện này nữa. Mặc dù giường của ta bị dày xéo nhưng trước nay ta là người rất dễ tính, cứ để vậy đi, cũng không cần nàng phải dọn giường nữa...

Ngọc Già vừa thẹn vừa tức, quát:

- Nói bậy, giường của người bản như ổ chó ấy, đâu có giống giường chiếu chăn đệm gì chứ.

- Ô, thế à? Ta nhất thời quên mất, thế mà Nguyệt Nha Nhi muội muội lại nhớ thật rõ!

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Giường đã chiến mà, có đơn giản chút cũng khó tránh khỏi. Ngủ nhiều rồi sẽ quen thôi, không chừng nàng còn thích loại cảm giác đó ấy chứ.

- Ta chẳng thêm thích cái loại cảm giác đó!

Nguyệt Nha Nhi nghiêng răng trềng mắt nhìn hắn, vừa thẹn lại tức giận. Khuôn mặt như xoa một lớp phấn hồng, đôi mắt lam nhạt sâu như nước, trong vắt như muốn cuốn tâm hồn người ta vào đó.

Thân hình nàng tha thướt, bầu ngực mềm mại, mông tròn trịa, chiếc váy Hồ nhân mỏng manh bao quanh cặp đùi thon dài rắn chắc, đầy tính đàn hồi. Nhìn đằng xa, nàng như một con báo cái nhỏ lúc nào cũng có thể bạo phát, hết sức mạnh mẽ, vô cùng đẹp, khi thì e thẹn, khi thì nổi giận, đầy phong tình dị vực, thoát ẩn thoát hiện, vô cùng cảm dỗ.

Ông trời ơi! Không xong rồi, thế này chẳng phải dẫn dụ ta phạm tội sao? Trái tim Lâm Văn Vinh đập thình thịch, nuốt nước bọt đánh ực. Nguyệt Nha Nhi rốt cuộc là cái thứ gì biến thành mà vừa thanh thuần, trí tuệ, cao quý lại thêm cả quyến rũ, tuyệt hơn nữa là đã tính không chịu khuất phục của nàng. Bất cứ giống đực nào cũng muốn chinh phục nàng.

Thấy tên kẻ cướp mồm há hốc, nước dãi như sắp nhỏ cả ra, ánh mắt thì nhìn hau háu vào thân thể của mình, không chớp cái nào. Trong mắt Ngọc Già thoáng qua vẻ kỳ lạ, gò má càng lúc càng đỏ lên, giận dữ nói:

- Tên kẻ cướp vô sỉ. Người nhìn cái gì?

- Nhìn quả bóng... Ô, không phải! Là ta đang dùng nhãn quan thâm trầm và trí tuệ của mình tìm kiếm quy luật vật vật sinh trưởng lớn mạnh.

Lâm Văn Vinh chùi nước dãi ở khóe miệng, nhìn chằm chằm vào ngực nàng, mắt không hề chớp:

- Nguyệt Nha Nhi muội muội, đợi sau khi đánh trận xong, nàng có thể dẫn ta tới nhà nàng không? Ta muốn nhìn xem loại đất và nguồn nước nào có thể nuôi nàng... to đến thế!

Mắt hắn trở ra, hai tay vòng lại minh họa thành một hình tròn.

- Nếu như người muốn đi, ta sẽ cho người cơ hội.

Khóe miệng Nguyệt Nha Nhi nhếch lên thành nụ cười thêm ngọt ngào, thần sắc vô cùng quyết rũ, giọng nói ôn nhu vô cùng:

- Oa Lão Công đại nhân, sắp tới các người sẽ tấn công nơi nào?

Mắt tên cướp mặt đen lộ vẻ mê đắm, nước dãi nhỏ rỏ rờng, như ngây dại nói:

- Tiếp tới ư, ta chuẩn bị tấn công...

Mắt Ngọc Già hiện vẻ vui mừng, nhưng mặt vẫn bình tĩnh, khẽ ừm một tiếng, nghe hẳn nói tiếp.

- ... tấn công nơi này!

Tên cướp không kịp chùi nước dãi, tay chỉ thẳng vào ngực nàng, cười rất dâm tiện.

Nguyệt Nha Nhi hơi chút ngẩn ra, lập tức mặt đỏ lên, trong lòng thầm hận hực. Nàng ngẩng đầu nhìn Lâm Văn Vinh, hai mắt tên cướp đó mê mê, nước dãi nhỏ rùng rùng, hoàn toàn bị sắc đẹp của mình hấp dẫn, không giống với vẻ nói đùa.

Chẳng lẽ đây chính là lời nói thật của hắn? Thiếu nữ Đột Quyết hứ một tiếng, mặt nóng như lửa: Tên Đại Hoa vô sỉ!

Mắt nàng lóe lên, mày liễu cau lại, trong lúc lơ đãng sắc mặt đã chuyển thành lạnh băng, buồn bã nói:

- Oa Lão Công đại nhân, hi vọng ngài tôn trọng nhân cách của Ngọc Già, đừng nói những lời hạ lưu vô sỉ như thế nữa. Nữ nhân Đột Quyết chúng ta không phải là mặc cho người khác ức hiếp.

Ồ, nha đầu này vừa rồi còn quyến rũ như hồ ly, sao chớp mắt cái đã biến thành khối băng rồi? Không may là loại chuyển biến này lại khiêu khích người ta nhất, trong lòng ngứa ngáy như mèo cào, Lâm Văn Vinh cười dâm dăng, rồi nghiêm mặt nói:

- Ta có thể tôn trọng nhân cách của nàng, nhưng cũng hi vọng Ngọc Già tiểu thư tôn trọng thú cách của ta... ta từ người biến thành thú cũng chẳng dễ dàng gì.

Ngọc Già khẽ phì cười, cười nụ nói:

- Chưa từng nghe thấy người nào tự khoe mình là thú, còn dương dương tự đắc, Oa Lão Công đại nhân, ngài thật thú vị. Da mặt người Đại Hoa các ngài, đều dày như tường thành cả vậy ư?

- Cái thê da mặt à, không thể làm cơm ăn, còn cần làm cái gì?

Lâm Văn Vinh vẫn nhìn đắm đắm vào khuôn mặt xinh đẹp của nàng, cười hắc hắc:

- Còn người Đột Quyết các nàng, nữ nhân xinh đẹp như Nguyệt Nha Nhi muội muội thì có bao nhiêu? Thật đáng trông đợi!

Nguyệt Nha Nhi khẽ gật đầu, vẻ lạnh lùng trong mắt thoáng qua:

- Nữ nhi Đột Quyết chúng ta chăm chỉ chất phác, lại thêm trí tuệ và xinh đẹp, vừa có thể lên ngựa giết địch, lại có thể ẩn thân sau màn, là minh châu lấp lánh của thảo nguyên, người kiệt suất nhiều không kể xiết. Trong sự lớn mạnh của tộc ta, công tích của nữ tử tuyệt không hề kém nam tử.

Nha đầu này đúng là người theo chủ nghĩa nữ quyền! Lâm Văn Vinh ồ dài, cười nói:

- Đúng thế, đúng thế, nữ nhân có thể gánh nửa bầu trời mà! Có điều từ lời kể cả Nguyệt Nha Nhi muội muội mà xem thì vị trí của phụ nữ Đột Quyết cao hơn trong tưởng tượng của ta rất nhiều.

- Nữ nhân có thể gánh nửa bầu trời.

Ngọc Già mỉm cười, thần thái vô cùng quyến rũ:

- So sánh của ngài thật thú vị. Oa Lão Công đại nhân, từ khi gặp được ngài tới nay, đây cũng là câu đầu tiên Ngọc Già nghe thấy thuận tai đó. Khích khích...

Nàng khẽ mỉm cười, mặt hoa rộ rỡ, vừa e thẹn lại hấp dẫn, bầu ngực nhô cao tạo ra gợn sóng mỹ diệu, giống như trái táo đỏ đầy dụ hoặc.

Khi thì cao quý, khi thì lạnh lùng, lúc lại mê hoặc, tính cách trăm dạng biến hóa này khiến trong lòng Lâm Văn Vinh ngứa ngáy khó chịu, cười khan hai tiếng:

- Thế sao? Vậy chẳng phải chúng ta tìm được tiếng nói chung rồi sao?

Ngọc Già giảo hoạt lắc đầu:

- Chưa hẳn là thế! Oa Lão Công đại nhân, ngài và ta, người và thú khác biệt, đâu ra tiếng nói chung?

Nàng mỉm cười nhìn hắn, sắc mặt có chút e thẹn, khoe môi khẽ hé ra nụ cười, hàng mi dài run lên, trong sự đáng yêu mang theo vài phần quyến rũ. Rất là cảm động.

Lâm Văn Vinh tựa như mê mẩn nhìn chăm chú vào khuôn mặt của nàng, gật đầu nói cực kỳ nghiêm túc:

- Ừm, vậy tốt rồi! Tối này làm cảm thú một chập vậy!

- Phì, không biết xấu hổ!

Ngọc Già khẽ gắt, hai gò má ửng lên như quả táo đỏ ngọt ngào đầy hấp dẫn. “Oa Lão Công” đại nhân ngây ngốc nhìn nàng, tim đập rộn rã, nước dãi nhỏ tí tách.

Nhìn dáng vẻ si mê của tên cướp, trong đôi mắt lam sâu thẳm của Nguyệt Nha Nhi thoáng hiện tia cười lạnh đắc ý.

- Một ta sờ, sờ lên mái tóc của tỷ tỷ. Hai ta sờ, sờ lên khuôn mặt của tỷ tỷ ...

Lâm Văn Vinh cười trên mình ngựa. Người lắc lư, dương dương đắc ý ngâm nga khúc hát.

Hai người Hồ Bất Quy đưa mắt nhìn nhau, mắt trố cả ra. Sáng nay hắn ca hát cao thượng biết bao, sao có mấy cánh giờ thôi đã trở nên bỉ ổi rồi!

Cao Tù “ồ” một tiếng, cười nói:

- Ấy, đây là bài hát Lâm huynh đệ mới sáng tác sao? Sao ta chưa bao giờ nghe qua thế! Hổ thẹn, hổ thẹn.

Vờ vệt! Lão vờ vệt! Lão Hồ nhìn hắn khinh bỉ, khi lão Cao hát “thập bát mô” sợ rằng Lâm tướng quân còn đang ỉa đùn, tè dầm ấy chứ!

- Huynh đệ.

Cao Tù đuổi tới, vỗ vai Lâm Văn Vinh, ghé vào bên tai hắn cười dâm:

- Người và Nguyệt Nha Nhi sao rồi? Lúc đó thấy các người tình chàng ý thiếp, móm móm múm múm. Hắc hắc, không biến tán gẫu cái gì, hẳn là đêm hôm qua đã thành hảo sự rồi.

Hai mắt Lâm Văn Vinh nheo lại, cười nói:

- Đừng coi đệ là người tùy tiện như thế, đệ và nàng ta nói toàn những vấn đề rất nghiêm chỉnh. Cái gì thiên và địa, âm và dương, nam và nữ, người và thú...

Thiên địa âm dương, nam nữ người thú? Quả nhiên là thật thâm sâu. Lão Cao thầm tắc lưỡi, cười dâm không ngừng, ôm quyền nói:

- Vậy ta chúc mừng huynh đệ trước, người làm ấm giường cuối cùng lọt vào tay rồi.

- Ấm giường?

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, không nhanh không chậm nói:

- Cao đại ca nhầm rồi. Đệ phóng chùng cô bé này cho muốn đệ làm ấm giường cho nàng ta đó.

Cao Tù trợn mắt kinh hoàng:

- Không phải chứ? Nàng ta dám tuyển người làm ấm giường? Giường nào mà chịu được chứ, sao có thể thể được?

- Đây là chuyện người gian ta trá, là chuyện không hợp với thiếu nhi, có thể sẽ hại đến tâm linh thuần khiết của Cao đại ca, cứ giao cho một tay tiểu đệ xử lý là được.

Lâm Văn Vinh cười vỗ vai hắn:

- Lúc này nhiệm vụ quan trọng nhất của huynh chính là làm thật gọn chuyện đêm nay.

Cao Tù vỗ ngực bồm bộp, ngạo nghễ nói:

- Có lão Cao ta ở đây, Lâm huynh đệ cứ yên tâm, làm loại chuyện này là thứ ta thạo nhất.

Lâm Văn Vinh cười gật đầu. Phía bên kia Hồ Bất Quy ghé tới nói:

- Tướng quân, theo thám báo báo về, gần ba nghìn kỵ binh của người Hồ đang trên đường thẳng tới Đạt Lan Trát, hiện giờ cách chúng ta gần một trăm năm mươi dặm.

Lâm Văn Vinh ngẩng đầu nhìn lên, mặt trời đang lặn dần về phía tây, ánh tà dương đã sát mặt đất. Hắn ừm một tiếng, chậm rãi nói:

- Hồ đại ca, theo huynh thấy, người Hồ bao lâu nữa sẽ cắm trại?

Hồ Bất Quy trầm ngâm hồi lâu, thận trọng gật đầu:

- Ba ngàn người Hồ này lên đường từ đêm qua, trên đường ngựa không ngừng vó, chỉ nghỉ có hai tuần trà. Hành quân gấp gáp như thế, cho dù là người Hồ cũng chẳng chịu nổi, chiến mã nhất định cũng mệt mỏi vật phần. Cắm trại bổ sung lương thảo là phải làm, nếu không, đi không nổi trăm dặm nữa là chiến mã đã mệt chết luôn. Theo thám báo, phía trước đã phát hiện khoai mã do người Hồ tung ra, xem ra là bọn chúng thừa lúc trời tối cắm trại rồi. Đợi chiến mã bổ xung nước và lương thực, nghỉ ngơi một canh giờ là có thể khôi phục tám phần thể lực, sau nửa đêm có thể tiếp tục tiến lên.

Hồ Bất Quy rất hiểu người Đột Quyết, lại là nhà nghề trong việc nuôi ngựa, hắn phân tích không bỏ sót chút gì, ăn khớp với tin báo về của thám báo.

- Mặc kệ là thế nào, chiến mã của người Hồ đêm nay phải bổ sung lương thảo là chắn chắn rồi.

Lâm Văn Vinh ừm một tiếng, chậm rãi đi vài bước:

- Chỉ cần bọn chúng cắm trại, tính toán thật thận trọng thì cho dù là người Hồ chỉ nghỉ ngơi nửa canh giờ. Thời gian này cũng quá đủ cho Cao đại ca làm việc rồi.

Hồ Bất Quy cười nói:

- Thời gian làm việc thì đủ rồi, nhưng quan trọng là Cao huynh đệ xuất hiện trước mặt Hồ nhân không chỉ đúng thời điểm mà còn phải trà trộn vào doanh trại không chút dấu vết, điều này thì khó rồi.

- Khó thì khó, có điều chưa chắc không thể là được.

Lâm Văn Vinh gật đầu, lớn tiếng nói:

- Dặn dò thám báo ở tiền phương chú ý hành tung của người Hồ và thông báo kịp thời.

Hồ Bất Quy nhìn bốn phía, đột nhiên ngạc nhiên nói:

- Ấy, Cao huynh đệ đi đâu rồi.

Lâm Văn Vinh cười thần bí:

- Chờ chút, sắp ra rồi!

Lời hắn vừa dứt, liền nghe thấy tướng sĩ ở đội ngũ đằng sau gấp giọng hô to:

- Không hay rồi, người Hồ chạy rồi.

Hai người vội quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hơn bốn mươi tộc nhân của Nguyệt Nha Nhi vốn bị trói lại cũng nhau, không biết từ khi nào bị người ta cởi giây thừng, bọn chúng phần nộ gầm rú cướp chiến mã bên cạnh, nhảy lên chạy như bay về phương xa.

- Không được tha cho bọn chúng, giết!

Tiếng gầm giận dữ của Lâm Văn Vinh truyền đi rất xa, mấy trăm tướng sĩ ra sức đuổi theo người Hồ, tên bắt rào rào như mưa, ba người Đột Quyết chạy phía sau kêu thảm mấy tiếng, trúng tên ngã xuống ngựa.

Trong số người Hồ bỏ chạy, có một người kéo thấp mũ, râu quai nón kín mặt, khuôn mặt cũng không rõ ràng. Tên khốn này trên đường còn thỉnh thoảng quay đầu lại, hướng về phía quân sĩ Đại Hoa gầm giận giữ, bộ dạng rất đáng sợ.

Bóng lưng người Hồ này nhìn rất là quen, Hồ Bất Quy ngẩn ra hồi lâu, thỉnh linh vỗ tay cười:

- Lão Cao người giỏi thật, ngay cả ta mà cũng lừa!

499. Chương 496: Quyết Đấu

Tiếng vó ngựa rầm rập, rầm rập vang lên, phá tan vẻ yên tĩnh của thảo nguyên. Trong bóng tối đen kịt, mấy mươi nhân ảnh màu đen từ xa phóng tới, chiến mã như mũi tên, khí thế cực nhanh. Chờ họ đến gần mới nhìn ra những bóng nhân mã đó là ba mươi tư người Đột Quyết quần áo rách nát, trên khuôn mặt tiêu tụy phủ đầy bụi đất đang dấy vẻ sợ hãi, hoảng loạn. Vài người trong số họ còn mang những vết thương do tên bắn, máu tươi nhỏ ròng ròng, quên cả băng bó, bọn họ vẫn thúc ngựa phi như bay, thỉnh thoảng quay đầu lại khẩn trương nhìn quanh.

Thấy phía xa xa chỉ có màn đêm mênh mông không một bóng người, tiếng vó ngựa cũng im bất, bọn người Đại Hoa đuổi theo truy sát phía sau không biết từ lúc nào đã bị cắt đuôi, không còn bóng dáng.

“Thảo nguyên, cuối cùng cũng đến thiên hạ của người Đột Quyết chúng ta rồi!” Những Hồ nhân có mặt tại đó đều rưng rưng nước mắt khích động, tiếng hoan hô âm ỉ trào lên, vẻ hưng phấn tràn đầy sắc mặt.

Trận đào tẩu này tối thiểu cũng đi được bốn năm mươi dặm, đại mã của Đột Quyết thở phì phò trong sự hoảng sợ, Hồ nhân ngồi trên càng hỗn hển như trâu.

Nghỉ một chút, đầu lĩnh của nhóm Hồ nhân nhìn sang đồng bạn của mình, há mồm như muốn nói gì đó. Nhưng không biết vì sao, giọng nói vốn sang sảng như chuông mà lúc này lại trở nên thì thào. Rõ ràng là nói tiếng Đột Quyết mà trong tai tộc nhân lại nghe thành những tiếng hô loạn “a a khan khan”.

“Sao ta không thể nói được!?” Đầu lĩnh người Đột Quyết nọ tự nhiên trắng bệch hết mặt mày, trong mắt hiện lên nỗi sợ hãi khôn cùng. Hắn dốc toàn bộ khí lực, cố gắng gào lên, nhưng trừ những tiếng “a a” ào ào trong cổ họng thì hắn không thể thốt ra được một lời. Điều càng làm cho hắn kinh hãi, chính là không những mình hắn mà ba mươi tư đồng bạn cùng hắn chạy trốn ai ai cũng mặt mày biến sắc, không thể nói được.

Trong số đó có một gã râu ria đầy mặt, mũ sụp xuống thấp che đi gần hết cả khuôn mặt, hắn đang lấy hai tay banh miệng thật to, cố gắng nói vài câu... Nhưng dù nỗ lực cả nửa ngày mà vẫn không được gì, ba mươi tư người Đột Quyết nghe tiếng gầm ghè phẫn nộ của người nọ, bị thương lập tức dâng lên trong lòng, nhất thời cất tiếng hú như sói, liên miên bất tuyệt.

Người đầu lĩnh Đột Quyết nọ đột nhiên tỉnh táo lại chút ít, hắn nhớ lại mấy ngày trước bị bắt, ngoại trừ trưa nay người Đại Hoa dường như đột nhiên nổi thiện tâm, phát cho họ mấy khối thịt khô ra, còn lại thì hắn cùng đồng bạn đến nửa hột gạo cũng không được ăn, trong lúc đói, chút thịt đó đã sớm thành món ngon trong bụng họ. Bây giờ nhớ lại, nhất định bọn Đại Hoa thâm hiểm ấy đã làm gì đó trong khối thịt, khiến hắn cùng đồng bạn không còn cách nào mở miệng nói được nữa.

Trong tiếng gầm gừ giận dữ, niềm hoan hỉ vì còn sống đã mau chóng biến mất, thay vào đó trên mặt những người Đột Quyết chứa đầy bi phẫn cùng sợ hãi tột cùng. Người Đại Hoa thật âm hiểm xảo trá, khiến bọn họ nhìn cũng thấy sợ. Lúc này bọn họ chỉ có duy nhất một cách nghĩ, đó là ước muốn mau chóng thoát khỏi ma trảo của người Đại Hoa, quay lại thảo nguyên thần thánh.

Trong nỗi thất vọng cùng sự kinh hoàng, những người Đột Quyết này không nhìn rõ những kẻ xung quanh mình có quen biết hay không, bọn họ cắn răng không rên một tiếng rồi tiếp tục phóng ngựa phi như bay, dường như muốn vứt lại người Đại Hoa quỷ quái phía sau.

“Đột Quyết nhân” râu ria đầy mặt, khuôn mặt bị che quá nửa lẫn trong đám Hồ nhân, nghiêng răng kèn kẹt, thần sắc bi phẫn, trong lúc trời tối, không ai nhìn rõ khuôn mặt hắn.

Mọi người cứ thế mang tâm trạng nặng nề lao đi, cũng không biết đi được mấy dặm đường, đột nhiên có tiếng vó ngựa dồn dập, âm thanh mã đao cùng tên bắn chạm vào nhau hỗn loạn vang lên. Từ xa, mấy trăm kỵ binh Đột Quyết giơ cao đuốc phi nhanh tới.

- A... A!

Nhìn thấy đạo kỵ binh hùng tráng đó, đám Hồ nhân vừa chạy trốn trào lệ lưng trông, vội giơ cánh tay ra sức hoan hô. Đạo kỵ binh Đột Quyết kia thấy vậy gia tăng tốc độ, nhắm đám Hồ nhân thẳng tiến.

Đợi cho đến lúc khoảng cách hai bên gần hơn, khuôn mặt của kỵ binh Đột Quyết nhìn được rõ ràng, đầu lĩnh là một nam tử cường tráng, mũi cao vút, tướng mạo hùng vũ. Hắn nhìn thấy thủ lĩnh của bọn Hồ nhân vừa chạy thoát, lập tức phát ra tiếng kinh hô:

- Đô Nhĩ Hán Sát ! Lẽ nào là người?

Đô Nhĩ Hán Sát tức giận gật đầu, a a loạn lên mấy tiếng. Thủ lĩnh kỵ binh nào biết hắn không thể nói chuyện được, nhìn Đô Nhĩ Hán Sát biểu diễn cả nửa ngày cũng không hiểu hắn có ý gì.

Nhóm Đột Quyết đào vong nọ thần sắc vô cùng lo lắng, cùng a a hét to lên. Đến lúc này, đầu lĩnh của bọn kỵ binh kia mới hiểu được, sắc mặt đại biến:

- Bọn người đều không nói được sao?

Gần bốn chục tên Đột Quyết cùng gật đầu, nổi bi phẫn biểu lộ rõ trên từng cử chỉ.

Ánh đuốc chiếu trên thảo nguyên tỏa sáng lên rất nhiều, đại hán râu rậm lúc trước la hét hung dữ nhất, bây giờ lại lén lút cúi thấp đầu, tránh để mọi người khám phá hành tung. Cho dù không hiểu tiếng Đột Quyết, hắn cũng có thể đoán được những Hồ nhân kia đang nói chuyện gì. Nhịn không được hắn đưa tay lên vuốt ngực, đắc ý cười thầm: “Không nói được có kể là gì, chỉ cần Cao gia gia của các người muốn, kêu các người cả đời không ngóc lên cũng chỉ là chuyện nhỏ chẳng đáng cho ta dụng tay.” (Cái gì không ngóc lên nổi thì tự hiểu nhe)

Cả đám người kia đều không nói được? Thủ lĩnh kỵ binh trong lúc hoảng hốt, thấy ánh mắt lo âu của Đô Nhĩ Hán Sát, lập tức không màng hỏi thêm, vội phát tay, đại đội kỵ binh quay đầu ngựa hộ tống những người đào vong quay trở về Đột Quyết.

Đi được khoảng cách hai ba mươi dặm, liền thấy trước mặt xuất hiện một bình địa thật lớn. Hai ba ngàn người Đột Quyết đang tập trung ở đây, tiếng người nhón nháo vang vọng cả một vùng. Những người Đột Quyết này nhễ nhãi mồ hôi, hung hãn đâm dăm đại mã Đột Quyết mỗi một đã chạy một ngày một đêm, trên lưng ngựa đọng những giọt mồ hôi trong suốt, trong ánh sáng của ngọn lửa tỏa ánh sáng chói mắt.

Những người Đột Quyết nọ hiển nhiên vừa mới tới đây, yên ngựa chưa kịp cỡi, chuồng ngựa còn chưa đóng chặt, ba ngàn Đột Quyết đại mã quấy đuôi loạn lên, trông rất hỗn độn.

Cao Tù nhìn xung quanh vài lượt, nhịn không được thầm tự gật đầu: “Tiểu tử lão Hồ này quả có chút tài năng, người Đột Quyết quả nhiên hạ trại lúc chập tối.”

Đột Quyết kỵ binh đang vội vàng chuẩn bị cỏ và nước cho chiến mã, nhìn thấy hơn bốn mươi đồng bọn quần áo lam lũ, sắc mặt vàng ệch, chân ướt chân ráo bước vào doanh trại, có mấy người cười rộ lên. Người Đột Quyết thiên tính hung hãn, từ trước đến nay chỉ sùng bái kẻ mạnh, bọn họ dẫm lên xác đồng bọn mà tiến lên, lang tính có thể thấy được. Đối với tộc nhân đồng bào bị người Đại Hoa bắt giữ, lại vừa chạy trốn ra, cử chỉ bọn họ đầy vẻ khinh miệt.

Đắm chìm trong ánh mắt của bao nhiêu người Đột Quyết, tên gián điệp Cao Tù vội kéo thấp chiếc mũ xuống, đầu cũng cúi nhìn xuống chân để tránh bị nhận ra, Hắn tự ti đến thế, càng làm bọn người Đột Quyết khinh miệt cười nhạo, nhưng không có ai hoài nghi. Ai mà nghi người Đại Hoa lại có gan lớn như thế, dám đơn thân độc mã trà trộn vào doanh trường của người Đột Quyết.

- Các người đợi ở bên ngoài, không ai được phép chạy loạn.

Thủ lĩnh kỵ binh hướng tới mọi người hét lên một tiếng, kéo theo Đô Nhĩ Hán Sát đã mất tiếng, vội vàng đi vào trong một cái lều vải vừa căng lên.

Cao Tù đảo mắt lia lịa, lén quan sát ước lượng tứ phía. Trên mặt ba ngàn kỵ binh Đột Quyết này phủ đầy cát bụi, sắc mặt mỗi một, hiển nhiên một ngày một đêm hành quân đã lấy đi của bọn họ rất nhiều sức lực. Đại đa số bọn họ trên tay cầm thịt khô, ngồi bệt trên đất, tay múc nước sạch, vừa uống vừa nhai. Còn có mấy trăm người đang ở chuồng ngựa, chuẩn bị bổ sung nước và cỏ cho ngựa.

Cả doanh trại chỉ dựng lên hai phòng đơn giản, người Đột Quyết tùm năm tùm ba ngồi trên cỏ nghỉ ngơi, xem dáng vẻ đó có thể thấy họ chỉ tạm nghỉ để hồi phục sức, không lâu nữa sẽ lại lên đường.

Cao Tù đang nhìn đến xuất thần, bỗng thấy bên tai vang lên một tràng cười quái dị lạnh lạnh:

-Tránh ra một chút, bọn tù nhân nhát gan.

Hắn nghe không hiểu người Đột Quyết nói gì, nhìn không được ngẩng đầu lên. Chỉ thấy hai gã kỵ binh Đột Quyết lớn tiếng cười kỳ quái, tay xách hai thùng nước to, là nước sạch vừa mới múc từ thùng lớn về, bọn chúng không kiêng nể gì đẩy Cao Tù cùng những người Đột Quyết đào vong bên cạnh hắn ra, hướng về phía chuồng ngựa.

Bọn Hồ nhân mới trốn ra vốn đã chịu nhiều ám ức, trong lòng lại như có lửa, nghe thấy đám tộc nhân kia cười nhạo càng rất giận dữ, vài người mắt rưng rưng không nhìn được, chặn hai tên kỵ binh kia lại đánh loạn một trận. Xung quanh ngay lập tức rối loạn cả lên, người Đột Quyết đang ngồi nghỉ trên bãi cỏ gần đó thấy thế cũng xông tới, đại doanh của người hồ chìm trong hỗn loạn.

Cao Tù hắc hắc cười lạnh mấy tiếng, thừa dịp trời tối lên ra ngoài, vô thanh vô thức đi đến sát nơi chiến mã tập trung. Cỏ tươi xanh ngắt buộc từng bó, cách năm ba bước lại có để một máng ngựa. Trong máng đổ đầy nước sạch. Ba ngàn kỵ mã bồn ba cả ngày, lông đầy mồ hôi trong suốt, phản chiếu lấp lóa, đang nhón nhor uống nước ăn cỏ.

Nhìn chung quanh dò xét một vòng, thấy mục quang mọi người đều tập trung vào đám hỗn loạn, Cao Tù từ trong lồng ngực lấy ra gói thuốc các màu, nín thở, lẹ tay lẹ chân tới gần sát máng nước, bụi phấn trong tay nhẹ nhàng rơi vào trong nước.

-Bọn người làm ầm lên cái gì thế?

Từ trong lều bước ra ba người, trừ Đô Nhĩ Hán Sát cùng thủ lĩnh kỵ binh, đi đầu là một hán tử tráng kiện ngoài ba mươi, diện mạo thập phần hung ác. Hắn trừng hai mắt to như lang như hổ, nhìn thấy bộ dạng của hắn như vậy không một ai còn dám nói lớn tiếng.

Người này dường như là thống lĩnh của hơn ba ngàn kỵ binh này, hắn hung tợn nói:

-Tất cả dũng sĩ Đột Quyết có mặt lập tức tập hợp. Kỵ binh Đại Hoa ở trước mặt, thời điểm vì Đại Khả Hãn dốc sức đã tới.

-Tác Lan Khả, như vậy có mạo hiểm quá không? Cứ theo Đô Nhĩ Hán Sát nói, bọn người Đại Hoa thâm nhập vào thảo nguyên chúng ta có hơn năm ngàn người, đều là Đại Hoa tinh binh ngàn người chọn một, mà đầu lĩnh là Oa lão công giáo hoạt gian trá, quỷ kế đa đoan, chúng ta đi như thế, chẳng phải là trúng kế hắn hay sao?!

Người vừa nói là thống lĩnh kỵ binh cứu Đô Nhĩ Hán Sát lúc trước, hắn đầu mày nhíu lại, thần sắc cẩn thận.

-Sợ rồi phải không?

Tác Lan Khả cười khinh thường:

-Ba ngàn kỵ binh của ta chẳng lẽ đánh không được năm ngàn kỵ binh Đại Hoa con con. Người nếu sợ, thì dẫn theo bộ tộc Cáp Nhĩ Hợp Lâm về trước, Ngạch Tể Nạp chúng ta tuyệt không lùi lại.

Thủ lĩnh kỵ binh tức giận:

-Người dám xem thường chúng ta. Bộ lạc Cáp Nhĩ Hợp Lâm anh dũng của chúng ta, tuyệt không là kẻ thoái lui.

Tác Lan Khả gật đầu:

-Tốt! Khả Hãn cần dũng sĩ như các người. Bây giờ, truyền lệnh của ta xuống, triệt hạ ba mươi lăm người đi về theo Đô Nhĩ Hán Sát. Bọn người Đại Hoa gian trá giáo hoạt, ta không tin bọn chúng lại dễ dàng cho tù binh chạy thoát như vậy, bên trong tất có gian trá.

Hai người nói chuyện, Cao Tù chỉ nghe thấy lăm rằm huyền ảo, một câu cũng chẳng hiểu. Hắn vẩy hết các gói thuốc vào trong máng ngựa, đợi một tuần trà, cỏ nước bổ sung cho chiến mã không còn khác mấy, Cao Tù nhin không được cười đắc ý.

Người Đột Quyết dần tập trung về hướng doanh trướng, hơn ba mươi người vừa trốn về cũng bị gọi đến tra khảo.

-Thiếu mất một người.

Tác Lan Khả sau khi đếm vài lần, đột nhiên quát lên một tiếng lớn:

-Tên đó tất là gian tế, lập tức điều tra.

Lời hắn còn chưa dứt, đã nghe thấy tiếng tên bắn vào không trung, trong màn đêm pháo hoa bắn lên, rực rỡ vô cùng.

-Bọn cháu chết Đột Quyết kia, Đại Hoa Cao gia gia của người ở đây này!

Một hán tử trắng kiện thân khoác Hồ bào, mặt đầy râu cưỡi trên lưng ngựa, trong tiếng quát tháo ha ha cười lớn, hắn cỡi mũ ném đi, diện mạo từ từ lộ ra.

-Là hắn, bắt lấy hắn!

Kỵ binh Đột Quyết phần nộ hết lớn, giờ cao mã đao xông tới Cao Tù.

- Giaaaa...

Cao Tù vội quát một tiếng, một tay cầm đao gạt tên nhọn đang bay tới, một tay nắm bờm thúc mạnh vào dưới hông chiến mã. Đột Quyết đại mã hí lên một tiếng dài, lao ra thật xa, làm người Đột Quyết nhón nháo, thoảng cái đã chạy ra ngoài doanh trại.

Người Đột Quyết quả nhiên được huấn luyện rất kỹ, Cao Tù đột ngột xông ra như vậy, vừa mãnh liệt vừa bất ngờ, nhưng bọn Hồ nhân không hề loạn. Mấy ngàn người đồng thời lên ngựa, đồng thời nắm cương, đuổi theo sau hắn.

- Vèo...

Trên bầu trời xa xa, lại thấy có một cái tên lệnh, dường như đáp trả nơi này.

- Phía trước hơn bốn mươi dặm phát hiện có bóng dáng kỵ binh Đại Hoa.

Trình thám phía trước báo lại, nhất thời làm thống lĩnh Đột Quyết hưng phấn đến hai má đỏ bừng, hắn tuốt loan đao trong tay ra khỏi vỏ, lên tiếng quát lớn:

- Các dũng sĩ Đột Quyết vô địch, thời khắc vì Khả Hãn lập công đã đến! Giết chết bọn người Đại Hoa xâm nhập thảo nguyên, giết chết bọn chúng!

- Giết người Đại Hoa!

Người Đột Quyết thể hiện hưng tính, hú lên như sói, ba ngàn người trên yên ngựa, gập mình xuống, thân hình nép sát vào lưng ngựa, tốc độ ấy so với với tên còn nhanh hơn, tiếng vó ngựa lộp cộp như sấm xuân gõ trên thảo nguyên. Mặt đất dường như rung chuyển cả một vùng.

Cao Tù quay đầu lại nhìn một cái, lập tức lông tóc dựng ngược, hơn ba ngàn con ngựa cùng phi đến, giống như ngọn núi ập xuống dưới trời xanh, bụi đất cuốn lên phủ khắp một vùng, thế như sấm sét. Mã đao trong tay người Đột Quyết lóe lên những tia hàn quang âm u, chưa tiếp xúc, mà đã cảm thấy tiếng gió bên tai vù vù. Thình thoảng lại có vài mũi tên phóng tới, như có mắt, bắn tới sau vai hắn, đại đao trong tay hắn không ngừng khua lên, đầu óc tê rần.

Chỉ có trên thảo nguyên mới có thể cảm nhận hết khí thế vô địch của người Đột Quyết, bọn chúng cưỡi ngựa đi như gió, chính sự dũng mãnh đó mà không một bộ tộc nào khác có thể đề phòng được. So với phi ngựa trên sa mạc, người Đột Quyết tập hợp thành đoàn trên thảo nguyên mới là hung ác đáng sợ nhất.

Chạy một hơi hơn hai mươi dặm, Đột Quyết đại mã mồ hôi như mưa, nhưng tốc độ không hề thấy giảm sút chút nào, từ đầu tới cuối vẫn giữ khoảng cách hai ba trăm trượng, bên tai nghe tiếng hò hét dữ dội của

Hồ nhân, tiếng tiến vù vù. Lão Cao tuy thân mang tuyệt thế võ công, nhưng cũng không khỏi bị chấn động khiến màng nhĩ kêu ong ong, khuôn mặt lúc trắng lúc xanh.

- Lão Hồ, Hồ Bất Quy, con mẹ ngươi còn không lăn ra!

Cao Tù ngoác miệng mắng mấy tiếng, trong lúc khẩn cấp dùng hai tay ôm đầu tránh được một mũi lãnh tiết, nhưng con ngựa dưới chân đột nhiên thấp giọng hí lên một tiếng, miệng sùi bọt trắng, chân trước nhũn ra, khụy xuống, đồng thời chân sau nhấc lên, thân mình Cao Tù bị ném thẳng ra.

Thấy người Đại Hoa rơi khỏi ngựa, người Đột Quyết lập tức tinh thần phấn chấn, bọn họ hoan hô, thúc ngựa như gió vọt tới.

- Mẹ ơi!

Nhìn chiến mã của Hồ nhân đuổi theo phía sau, dường như chỉ nháy mắt một cái là đuổi đến trước mặt, lão Cao lăn hai vòng trên đất, bật mạnh ra xa, ôm đầu chạy.

-Cao huynh đệ chớ sợ. Hồ Bất Quy tới rồi.

Từ xa vọng lại tiếng hống lớn rung trời, tiếng vó ngựa lộc cộc vang lên như sấm mùa xuân, vô số ngọn đuốc chiếu đêm đen sáng như ban ngày. Hoa Hạ long kỳ trong ánh lửa phàn phật tung bay, lão Cao lập tức kích động đến lệ nóng khoanh vòng:

-Mẹ ơi! Người cứu mạng cuối cùng đã tới rồi.

Nhìn kỵ binh Đột Quyết như sói phi tới phía sau, Lâm Văn Vinh tiến tới cầm tay lão Cao, khen từ đáy lòng:

-Cao đại ca, trận này nếu thắng, huynh có công đầu.

-Lâm huynh đệ quá khen rồi! Đó đều là việc ta phải làm.

Cao từ mặt mày hơn hớn, nháy mắt một cái đã quên mất sự nguy hiểm vừa rồi:

-Chiến mã của người Hồ đã chạy hơn hai mươi dặm, có thể nói như đèn hết dầu, hắc hắc, cũng đủ cho tiểu tử uống một hồ.

Hai người cười đùa mấy câu, kỵ binh Đột Quyết đối diện dần dần dừng lại. Từ trong trận của người hồ truyền ra một giọng nói rất cứng nhắc, là tiếng Đại Hoa:

- Đối diện có phải là Đại Hoa kỵ binh Oa lão công không?

Lâm Văn Vinh cười giục ngựa tiến lên phía trước:

- Không dám, không dám, tên của ta phải do lệnh tổ mẫu xưng hô mới đúng. Đối diện ta là Ngạch Tế Nạp hay Cấp Nhĩ Hợp Lâm tướng quân.

- Ta là Tác Lan Khả của bộ lạc Ngạch Tế Nạp.

Đối diện bước ra một người Đột Quyết diện mạo hung ác, roi ngựa trong tay chỉ thẳng vào Lâm Văn Vinh

- Oa lão công, mau mau xuống ngựa đầu hàng, ta có thể để cho ngươi được toàn thân, nếu không, nhất định đem ngươi xẻ thịt vụn đoạn.

- Tàn nhẫn như thế à!?

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Cái vị cái gì gì Khả tướng quân, nghe nói ngươi là đệ nhất dũng sĩ ở thảo nguyên đúng không.

Tác Lan Khả có chút sững sốt, hẳn tuy tự nhận sức khỏe vô vùng, nhưng cũng không dám vọng xưng thảo nguyên đệ nhất dũng sĩ. Nhưng thấy Đại Hoa Oa lão công len lén cười trộm, hẳn phần nộ quát:

- Ta là một trong những dũng sĩ dũng mãnh nhất của thảo nguyên. Tên Đại Hoa yếu đuối kia, ngươi có dám cùng ta quyết đấu không? Ta lấy danh nghĩa dũng sĩ bảo chứng với ngươi, tuyệt đối không đánh lên người!

Lâm Văn Vinh hơi nheo mắt lại, nhìn hắn đánh giá mấy cái, cười nói:

- Người là thảo nguyên đệ nhất dũng sĩ, tính ra cũng bằng vế, ta miễn cưỡng được xem như dũng sĩ yếu nhất Đại Hoa. Tác Lan Khả muốn đem đệ nhất dũng sĩ của thảo nguyên đến khiêu chiến dũng sĩ yếu nhất của Đại Hoa, ta cự tuyệt thì không tốt lắm...Tác huynh thiện sử dụng vũ khí gì nhất?

Tác Lan Khả đưa cây cung trên vai cho người bên cạnh, ngạo nghễ giơ chiến đao trong tay:

- Ta là kỵ binh Đột Quyết, đương nhiên lấy loan đao cùng người quyết đấu. Tác Lan Khả lấy danh nghĩa thần của thảo nguyên thề, tuyệt không đánh lén.

-Ồ!

Lâm Văn Vinh cười dài:

-Đã như vậy, ta cũng không chiếm tiện nghi với người, công bằng tiếp người. Ta và Tác huynh hai người trên ngựa chỉ chặn bị một thứ binh khí, nếu ai ngã xuống ngựa trước, hoặc là bị đối phương đánh trúng, thì xem là thua. Tác huynh thấy thế nào.

- Muốn so thuật cưỡi ngựa cùng ta?

Tác Lan Khả cười lạnh nói:

- Tốt! Cách đó công bằng. Ta dùng vũ khí là loan đao, người dùng gì?

Lâm Văn Vinh từ trong lòng lấy ra một thứ đen xì, cầm trong tay, cười nói:

-Vì thể hiện Đại Hoa ta bác đại khí khái. Ta sử dụng vũ khí ngắn cùng người đối địch, Người xem, so với loan đao của người ngắn hơn nhiều. Tác huynh, ta là người thành thật, mọi người đều biết, tuyệt không chiếm tiện nghi của người.

là vô nghĩa, đối diện với kỵ binh hư lang như hổ, mỗi lần vùng vẫy của bọn họ đều đổi lại là những nhát đao chí mạng bổ vào người.

Giờ phút trước khi chết, rất nhiều người Đột Quyết chợt nhớ ra: Không rõ khi nào, bọn chúng cũng đã trải qua tình cảnh tương tự như vậy. Nhưng mà, khi đó ngồi trên mình ngựa là bọn chúng, còn ngã dưới vũng máu kêu rên là người Đại Hoa. Hôm nay mọi thứ đều đảo ngược, chẳng lẽ đây đúng là sự trừng phạt của thần thảo nguyên? Tận tới khi mất đi tính mạng, người Đột Quyết vẫn không làm rõ được câu hỏi này.

Hơn hai nghìn thớt đại mã của Đột Quyết, chạy xa nhất cũng không được bốn mươi dặm, đại đa số đều tứ chi nhũn ra, miệng sùi bọt, nằm trên mặt đất không gượng dậy nổi. Một số ít chiến mã còn chống đỡ được cũng khó thoát khỏi vận mạng đao chém lên người. Một trường đại chiến vốn sẽ phải kịch liệt lại kết thúc lặng lẽ. Ba nghìn kỵ binh Hồ nhân bị diệt sạch hoàn toàn, bọn chúng vĩnh viễn không tới được Đạt Lan Trát rồi.

- Cao huynh đệ, rốt cuộc người dùng thuốc gì thế?

Nhìn chiến mã nằm khắp thảo nguyên, Hồ Bất Quy trong lòng còn kinh hãi, không nhận được kéo Cao Từ hỏi cho kỹ càng.

Lão Cao nghĩ ngợi chốc lát, chậm rãi lắc đầu:

- Không nhớ rõ nữa, dù sao cũng là một đồng lớn, thuốc xổ, thuốc độc, xuân dược, thuốc mê. Tóm lại, dùng được là dùng hết, trộn hết cả vào với nhau. Lâm huynh đệ còn lo sức thuốc không đủ đặc biệt dặn ta cho thêm vài giọt Hạc Đỉnh Hồng. Hắc hắc, đừng nói là ngựa, cho dù thần tiên gặp phải cũng chẳng chịu được.

Ngay cả Hạc Đỉnh Hồng cũng dùng, quả nhiên rất mạnh! Hồ Bất Quy cảm thấy rung mình, không nhận được nhìn chăm chăm vào Cao Từ.

- Nhìn ta làm gì.

Cao Từ trợn mắt, mặt mày nhăn nhó:

- Bảo bối ta mang theo khi xuất phát đều đã dùng hết rồi. Giờ đây ngay cả chút thuốc cũng không có. Nhưng vì Đại Hoa, ta có thể dâng hiến tất cả.

Hồ Bất Quy cười ha hả, liên tục giơ tay khen ngợi. Hai người ồn ào một hồi, Cao Từ nhìn quanh đột nhiên kinh ngạc thốt lên:

- Kia chẳng phải là Lâm huynh đệ sao, hắn làm gì ở đó vậy?

Nhìn theo ánh mắt của hắn, chỉ thấy đằng xa một cỗ thi thể vắt ngang, chính là thủ lĩnh kỵ binh của Cáp Nhĩ Hợp Lâm là Tá Tán. Người Tá Tán trúng mấy mũi tên, chảy máu mà chết, Lâm Văn Vinh đứng bên người hắn, không biết trong tay cầm cái gì, đang ngậy ra như phồng.

Hồ Bất Quy vội phi ngựa đuổi tới, mắt liếc qua, chỉ thấy trong tay Lâm Văn Vinh là một miếng lụa nhuộm máu, trên miếng lụa vẽ hình người, nhưng cách quá xa, nhìn không được rõ ràng.

- Hồ đại ca, Cao đại ca, hai huynh xem cái này đi!

Thấy hai người tới, Lâm Văn Vinh mỉm cười. Đưa tấm lụa cho Hồ Bất Quy:

- Tìm thấy trên người Tá Tán đấy.

Hồ Bất Quy nhận lấy, cảm thấy tấm lụa mịn màng, cao quý tinh xảo, trên tấm lụa vẽ hình một cô gái. Mái tóc đen mượt, mày liễu cong cong, con mắt xanh lam sâu như nước, váy viền vàng của Hồ nhân làm nổi bật vẻ duyên dáng của nàng, quyến rũ lạ thường. Cô gái đó trong tay cầm một thanh loan đao màu vàng, mày khẽ nhíu lại, trong mắt bắn ra tia lạnh lẽo, như có một cỗ cảm giác nắm trong tay vận mệnh người khác.

- Ấy, nhìn thật quen mắt!

Lão Cao lẩm bẩm, chợt thần sắc biến đổi:

- ... đây, đây chẳng phải là Nguyệt Nha Nhi sao?

Lão Cao phản ứng chậm quá! Lâm Văn Vinh cười gật đầu:

- Hẳn là thế rồi, Hồ đại ca, huynh thấy thế nào?

Hồ Bất Quy xem xét cẩn thận hình người trên tấm lụa, trầm tư hồi lâu mới gật đầu nói:

- Nữ tử trong tranh không còn nghi ngờ gì nữa, đó chính là Ngọc Già. Mặt tướng và lão Hồ tuy là kẻ thô lỗ, nhưng cũng có thể nhìn ra bức tranh này mô phỏng như thật, phải nói là trong vô cùng tinh xảo. Ở Đột Quyết, vũ lực là tất cả, có thể nhào đổi vẽ ra bức tranh mỹ diệu như thế này, nhất định là người phú quý không tầm thường.

- Người phú quý?

Hai mắt Lâm Văn Vinh nheo lại, trầm tư hồi lâu rồi cười nói:

- Hồ đại ca, huynh cứ nói tiếp đi.

Hồ Bất Quy khẽ gật đầu:

- Còn có một điểm nữa, bức tranh lụa này dùng tơ vàng, ở Đại Hoa ta cũng là hàng thượng thượng phẩm, ở Đột Quyết người thường càng không thể dùng. Thêm vào bức tranh tinh xảo như thế, từ đó, thuộc hạ lớn gan đoán rằng, tấm lụa này rất có khả năng đến từ vương đình của Đột Quyết.

Cao Tù nghi hoặc hỏi:

- Nếu đã đến từ vương đình Đột Quyết, sao bức tranh này lại rơi vào tay Tá Tán? Chẳng lẽ tên họ Tá này là người tình cũ của Nguyệt Nha Nhi.

Lão Cao quả nhiên cái gì cũng dám đoán! Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Có phải là tình nhân của Nguyệt Nha Nhi không thì ta không biết. Nhưng ta có thể khẳng định, Nguyệt Nha Nhi nhất định tới từ vương đình Đột Quyết, hơn nữa thân phận thập phần tôn quý. Trước đó Tác Lan Khả đã nhận ra kim đao này, tình nguyện dùng tính mạng ba nghìn tộc nhân đổi lại việc ta thả Ngọc Già, hơn nữa trên người Tá Tán còn có hình của Nguyệt Nha Nhi. Đây tuyệt không phải là trùng hợp, mà vừa khéo nhìn rõ một chuyện...

- Chuyện gì?

Hồ Bất Quy vội hỏi:

Lâm Văn Vinh cười nhạt:

- Nói rõ ràng thì, người Đột Quyết đang dùng toàn lực tìm kiếm Nguyệt Nha Nhi, hình ảnh của nàng ta hẳn là sớm đã đưa tới các bộ tộc. Thân phận của Ngọc Già thậm chí vượt ra ngoài sự tưởng tượng của chúng ta... không chừng đúng là công chúa hay là đại quý tộc gì đó.

Cao Tù và Hồ Bất Quy nhìn nhau, trong lòng tức thì mừng như phát điên. Nếu như Nguyệt Nha Nhi đúng là công chúa của Đột Quyết, vậy không cần phí lời nữa, hai người bọn họ dù có liều mạng cũng phải để Lâm huynh đệ là phò mã Đột Quyết một lần.

Ba người đoán một hồi, nhìn cả tướng mạo, học vấn, khí độ của Nguyệt Nha Nhi, càng nhìn càng thấy giống công chúa. Cao Tù cười bỉ ổi:

- Lâm huynh đệ, thừa dịp đêm nay trời tối, không bằng làm chuyện tốt này đi, làm lợi cho Hồ nhân, không bằng lợi cho Lâm huynh đệ anh minh thần võ. Chỉ cần huynh đệ ngươi không ở rể Đột Quyết, lão Cao ta còn có chút đồ giấu riêng cuối cùng cũng sẽ dâng hết. Đừng nói là công chúa, cho dù là thân tiên hạ phàm, nàng ta cũng phải ngoan ngoãn nằm xuống.

- Thế này, không hay lắm đâu.

Lâm Văn Vinh cười bên lên nói:

- Mặc dù đệ giỏi cởi áo người, nhưng tuyệt không phải là người hay tùy tiện. Không bằng... trực tiếp cưỡng bức đi.

Hai người lão Cao, lão Hồ sững ra một hồi rồi lập tức cười rộ lên. Ba tên dâm đảng nói nói đùa đùa, tức thì không khí vô cùng vui vẻ.

Dọn dẹp chiến trường xong, đại quân liền di chuyển ngay trong đêm. Phóng ngựa tiến tới hơn trăm dặm mới tìm được một chỗ xếp doanh lập trại. Ngọc Già trong cả quá trình đó hết sức yên lặng, không chửi mắng, cũng không chống trả. Mắt bình thản như nước, không ai biết được nàng ta đang nghĩ gì.

Khi Lâm Văn Vinh vào lều thì đã canh ba, Ngọc Già nằm trên chiếc giường cỏ lạnh băng, người dón lại một chỗ, trên mi mắt còn vương giọt sương lóng lánh, đang ngủ say sưa. Thiếu nữ Đột Quyết trong giấc ngủ điềm tĩnh an nhiên, không có chút điêu ngoa giả hoạt, rất đáng yêu.

Lâm Văn Vinh chăm chú ngắm nhìn hồi lâu. Rồi lặng lẽ lắc đầu, khom người xuống, bế người Ngọc Già lên, đặt trên giường đã chiến bên cạnh, động tác của hắn vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng. Vừa đặt người nàng xuống, thiếu nữ Đột Quyết bỗng mở choàng mắt, lạnh lùng nhìn hắn.

Lâm Văn Vinh “ôi” một tiếng nhảy tránh ra:

- Nàng, nàng làm cái gì? Ngủ mà cũng có thể mở mắt à?

- Câu này phải là ta hỏi người mới đúng chứ!

Ngọc Già hừ giận dữ:

- Nửa đêm canh ba. Người, người bế ta lên giường của người làm cái gì?

- Nhầm rồi, đây không còn là giường của ta nữa.

Lâm Văn Vinh cười đáp:

- Đêm qua nó đã bị nàng làm cho nhiễm bẩn, trừ nàng ra, còn ai dám ngủ nữa.

Khuôn mặt xinh đẹp của Ngọc Già nhất thời ửng hồng lên:

- Nhiễm bẩn cái gì, người nói lung tung. Ta chẳng thèm ngủ trong cái ổ chó bẩn thỉu của người.

- Tùy nàng thôi.

Lâm Văn Vinh mỉm cười đứng dậy, vươn người:

- Ta phải đi ra ngoài chút, tiện thể tắm rửa, sau đó luyện đao pháp với lão Cao, rồi luyện tiếng Đột Quyết với Hồ Bất Quy. Đêm nay không trở về nữa, nàng ngủ trước đi.

Tên kẻ cướp vô sỉ! Nguyệt Nha Nhi nghiêng răng, với da mặt dày của người này, nàng đã có sức miễn dịch nhất định. Thấy đúng là hắn muốn cất bước đi ra, Ngọc Già vội vàng gọi trở lại:

- Người, người đợi chút đã!

Lâm Văn Vinh quay đầu lại nhìn nàng, mặt Ngọc Già đỏ bừng, hơi cúi đầu xuống, nhẹ nhàng nói:

- Người... người đừng đi. Ta, ta sợ! Người muốn học tiếng Đột Quyết... Ta có thể dạy người.

Lâm Văn Vinh bật cười, con bé này hay thật, trên thế giới này chẳng lẽ còn có thứ đáng sợ hơn ta? Hắn cười ha hả mấy tiếng, đi tới bên giường nàng ngồi xuống:

- Nàng sợ cái gì?

Đôi mắt lớn của Nguyệt Nha Nhi chớp chớp, yếu ớt nói:

- Ta sợ sói!

Lâm Văn Vinh trợn mắt lên: “Thất bại! Chẳng lẽ biểu hiện của ta trước mặt nàng so ra còn không bằng sói.”

Ngọc Già tựa như nhìn xuyên tâm tư của hắn, không khỏi khẽ cười rúc rích, mặt lướt qua vẻ mê hoặc:

- Oa lão công đại nhân. Nghe nói ngài là một trong những người thông minh nhất Đại Hoa?

Lâm Văn Vinh nhìn nàng mỉm cười:

- Nếu như nàng bỏ đi hai chữ “một trong”, ta sẽ thoải mái thừa nhận, nàng nói rất đúng.

- Khoác lác.

Ngọc Già cười duyên, khuôn mặt xinh đẹp tựa như đóa hoa thảo nguyên nở rộ, Lâm Văn Vinh nhìn một cái, bất giác không có cách nào chuyển ánh mắt đi.

Ánh trăng sáng tỏ xuyên qua cửa sổ chiếu lên khuôn mặt của Ngọc Già, soi rõ nhan sắc rực rỡ mà hoang dại. Nàng ngẩng ngốc nhìn lên bầu trời đêm trong xanh, lẩm bẩm nói:

- Nếu như người đã là người thông minh nhất Đại Hoa, vậy, Oa lão công, người có thể nói cho ta biết, bầu trời đêm bao la này rốt cuộc có bao nhiêu vì sao sáng hay không?

Lâm Văn Vinh nhìn nàng mỉm cười:

- Đếm sao là trò chẳng thú vị gì cả, nếu như nàng nhất định muốn hỏi, vậy cứ xem tóc của nàng. Sao sáng đầy trời, cũng nhiều như sợi tóc đen của nàng vậy.

- Tóc của ta?

Nguyệt Nha Nhi hơi ngẩn ra, mắt thoáng sáng lên:

- Ta chưa từng đếm tóc trên đầu mình, Oa lão công, người có thể nói cho ta biết ta có bao nhiêu sợi tóc không?

- Vậy phải xem số vòng vân tay trong lòng bàn tay của nàng rồi.

Oa lão công nắm lấy tay nàng, nhẹ nhàng đặt trước mặt, Nguyệt Nha Nhi ngẩn ra:

- Vân tay? "Làm sao xem được?

Tên cướp nắm bàn tay trắng muốt của nàng, khẽ cười nói:

- Nàng xem! Mỗi đường vân nhỏ cong cong trong lòng bàn tay nàng, đều là một sợi tóc trên đầu nàng, cũng là một con đường trong sinh mạng của nàng. Xem rõ vân tay của nàng thì sẽ đếm ra số sợi tóc trên đầu nàng, cũng biết mỗi lần bi hoan ly hợp, cười vui khóc hận trong cuộc đời nàng. Nào, bắt đầu đếm từ đây, một, hai, ba...

Ngọc Già nhìn cẩn thận, quả đúng như tên cướp nói, trên lòng bàn tay trắng muốt của nàng có vô số vân nhỏ, mỗi cái đều gần như không thể nhìn thấy, nhưng thật sự có tồn tại.

Chẳng lẽ những đường vân trong lòng bàn tay đúng là nói trước sinh mệnh của ta? Nhìn tên cướp nắm tay mình, Ngọc Già có chút rối loạn, lòng bàn tay túa ra rất nhiều mồ hôi.

- Đếm được chưa?

Thiếu nữ Đột Quyết khẽ giật ra, rút tay lại, dịu giọng nói:

- Xin người nói cho ta, lòng bàn tay ta có bao nhiêu đường vân thì trong số mạng của ta sẽ có bấy nhiêu bi hoan ly hợp sao?

Lâm Văn Vinh nhìn nàng, lắc đầu:

- Đường vân trong lòng bàn tay của nàng, bi hoan ly hợp trong số mạng của nàng, có lẽ, nhiều như tâm kế của nàng vậy. Tiểu muội muội, làm người phải thuần khiết một chút mới được.

- Có người mới không thuần khiết!

Nguyệt Nha Nhi trừng mắt nhìn hấn rồi tức giận gất lên, rõ ràng là tức giận, nhưng lại tỏa ra cổ phong tình như ẩn như hiện khó nói lên lời.

Chết mất thôi! Lâm Văn Vinh chỉ đành lắc đầu, trong bụng thâm than một câu.

- Kẻ cướp, sao người biết nhiều việc như vậy?

Giọng Ngọc Già nhỏ như muỗi kêu, mặt đỏ ửng như loại phấn đẹp nhất. Bàn tay mềm mại như không xương của nàng không biết từ lúc nào khẽ run lên, chủ động nắm lấy tay Lâm Văn Vinh:

- Vì sao người không phải là người Đột Quyết chứ?

Thân thể thiếu nữ Đột Quyết mềm mại, uốn thành đường cong mê người. Gò má xinh đẹp của nàng như nhuộm rắng hồng, hai mắt ướt át như nước mùa xuân, chiếc miệng nhỏ như anh đào đỏ tươi, khẽ thở ra hương thơm. Ngón tay mịn màng rịn mồ hôi thơm mát, nắm chặt lấy tay Lâm Văn Vinh. Tư vị tiêu hồn đó đúng là khó mà chịu được.

- Nếu là người Đột Quyết, nàng sẽ tuyển ta làm phò mã?

Tên cướp nhìn hau háu vào thân thể mỹ diệu của nàng, nuốt nước bọt đánh ực một cái, đùa bỡn nói.

Trong mắt Ngọc Già thoáng qua vẻ lạ thường, gò má nàng đỏ lên, hơi cúi đầu xuống, không nói lời nào nhưng trong đó hiện lên vạn loại phong tình.

- Xem ra rất đẹp!

Tên cướp cười hì hì, khẽ vỗ lên gò má trắng mịn của nàng, mắt trong như nước:

- Nhưng, ta không thể không nói... Ngọc Già tiểu thư, nàng đúng là một diễn viên tài.

Chú thích:

1. Chữ (đại) và chữ (thái) khác nhau mỗi nét phẩy, tại sao lại là chữ ‘thái’ thì tự đoán nhé
2. Cái từ này trong cụm từ “hãn huyết bảo mã” - ý nói Mồ hôi đỏ như máu

501. Chương 498: Dạy Người Diễn Kịch

Thiếu nữ Đột Quyết vừa xấu hổ vừa mơ hồ nhìn hắn:

- Người đang nói gì vậy, ta không hiểu!

Lâm Văn Vinh không nhanh không chậm lắc đầu, mỉm cười nói:

- Một diễn viên giỏi không chỉ phải học phân biệt thời gian địa điểm, hơn nữa còn phải biết khống chế ánh mắt của bản thân. Khi nàng nói yêu một người, thì ánh mắt đó nhất định phải thâm tình nóng bỏng. Nàng phải biết rằng, mỗi lần nàng đảo mắt qua lại đều có nghĩa là nàng không chân thành như giấu diếm điều gì đó, chính vì vậy đã tổn hại chí mạng tới diễn xuất của nàng... nàng nhìn ta đây....

Ngọc Già bất giác quay đầu lại, chỉ thấy trên mặt tên cướp Đại Hoa mang nét cười, chăm chú nhìn thẳng vào mình! Con mắt hắn trong như nước, con ngươi màu đen phản chiếu một bóng hình xinh đẹp. Dáng vẻ cử chỉ tự nhiên giống như gió nhẹ phất qua gò má, vừa thâm tình vừa chân thực.

- Người, người muốn làm gì?

Ngọc Già trở nên hoảng loạn, có thể nghe thấy rõ ràng tiếng tim đập thình thịch.

- Ta đang dạy nàng diễn kịch!

Lâm Văn Vinh nhìn chăm chú vào khuôn mặt xinh đẹp của nàng, nghiêm túc nói:

- Khi nàng đối diện với người mình thích, phải biểu đạt tình cảm, nàng có thể kích động, có thể run giọng. Nhưng ánh mắt nhất quyết phải kiên định, chân thật, làm hắn cảm thấy thâm tình như biển của nàng, đó là chân thành, không gì so được... ví dụ như ta bây giờ đây này ...

Ánh trăng trải khắp, lặng lẽ chiếu lên khung cửa, trên thảo nguyên yên tĩnh tới mức có thể nghe thấy được hơi thở của cỏ xanh. Tên cướp mỉm cười nhìn nàng, âm thanh êm ái như bùa chú thôi miên.

Khuôn mặt hai người gần trong gang tấc, bốn mắt nhìn nhau, ngay cả nhịp thở cũng như tan vào nhau! Nhìn đôi mắt “chứa đầy thâm tình” của hắn, hơi thở của thiếu nữ Đột Quyết như ngừng lại. Bầu ngực nhấp nhô từng trận, nàng vội quay đầu đi, gò má đỏ lựng tức giận nói:

- Tên kẻ cướp vô sỉ, không được dùng ma pháp với ta! Ta sẽ không khát phục đâu!

- Ma pháp?

Lâm Văn Vinh lắc đầu nói:

- Ngọc Già tiểu thư, nàng quá đề cao ta rồi! Ngược lại, trên đường đi nàng thi triển ma pháp giống như vậy với ta, ta đếm không hết nữa rồi!

- Ta không thèm!

Ngọc Già nhỏ giọng hậm hực, âm thanh yếu ớt vô cùng.

Lâm Văn Vinh ồ một tiếng, ánh mắt sáng quắc, mỉm cười nhìn nàng! Ngọc Già bị hấn nhìn tới rợn người, gò má như rắng chiều, vội quay đầu đi, nhỏ giọng gắt:

- Tên cướp hèn hạ, ngươi nhìn ta làm cái gì?

Tội danh “kẻ cướp” của ta xem ta không gột sạch nỗi rồi. Lâm Văn Vinh lắc đầu cười khở, vỗ lên đầu Ngọc Già:

- Lại phải quay về câu nói cũ kia, tiểu muội muội, làm người phải thuần khiết một chút mới được.

- Ta có thuần khiết hay không cũng không cần người lo!

Thiếu nữ Đột Quyết cười lạnh giễu cợt ngược trở lại:

- Luôn mồm nói là ta diễn trò. Theo ta thấy, ngươi mới là người giỏi diễn trò nhất! Ngươi còn sống là đang diễn trò rồi! Phì, tên kẻ cướp vô sỉ, Oa lão công vô sỉ.

Thấy Nguyệt Nha Nhi cảm phẫn, to giọng mắng chửi, so với khi nàng ta xảo trá mê hoặc lại có một phong vị khác biệt! Lâm Văn Vinh cười lớn:

- Ngọc Già cô nương, không ngờ nàng sớm như vậy đã nhìn xuyên qua bản chất của ta. Nàng nói không sai, cuộc sống của ta vốn là một trò chơi! Đáng tiếc, nàng vĩnh viễn không hiểu được!

Hắn cảm khái than một tiếng, trong nụ cười có chút cô tịch.

- Đóng kịch!

Nhìn dáng vẻ của tên cướp, Ngọc Già cảm thấy rất không vừa mắt, cúi đầu xuống khẽ chửi!

Trong lều nhất thời chìm trong sự yên tĩnh, cả hai người đều không nói chuyện nữa! Ánh trăng bạc chiếu vào trong phòng ánh lên vẻ lạnh lẽo cô tịch.

Ngọc Già vốn muốn mặc xác hắn, thế nhưng trong căn lều chỉ có hai người. Có một người ở bên cạnh, dù thế nào nàng cũng không ngủ được! Khẽ nhướn mắt lên nhìn, thấy tên cướp kia không biết đã ngồi xuống từ bao giờ. Trong tay không biết từ đâu lấy ra một lá thư, hắn mỉm cười nhìn lá thư trong tay, ngây ra như xuất thần! Ánh trăng chiếu vào phong thư, từ xa xa nhìn lại, trên thư vẽ một nữ tử thân thể duyên dáng, hoặc động hoặc tĩnh, hoặc cười hoặc lo, xinh đẹp lạ thường! Tên cướp quyền luyện không rời vuốt ve phong thư, trong mắt hiện vẻ dâm dục, nước dãi nhỏ dài chảy xuống.

Thiếu nữ Đột Quyết phì một tiếng, khinh miệt nói:

- Đúng là vô sỉ hạ lưu, không biết ngươi trộm được tranh vẽ của nữ tử nhà người ta ở đâu?

- Tiểu muội muội để ý hơi bị nhiều đấy! Ta ngắm hình lão bà của ta một chút cũng không được hay sao?

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc mấy tiếng, cất bức thư vào trong lòng. Rồi lại tiện tay lấy ra tấm lụa dính máu, chậm rãi mở ra, xua xua trước mặt Ngọc Già.

Nguyệt Nha Nhi nhìn tới ngẩn ra, tức thì tái mặt:

- Đây, đây là hình của ta. Ngươi có được từ đâu?

Lâm Văn Vinh chớp mắt trêu đùa, chậm rãi thu tấm khăn lại:

- Lấy được ở đâu nàng không cần để ý. Ta chỉ tới thay người khác chuyển cho nàng một lời ... Ngọc Già tiểu thư, tộc nhân của nàng rất nhớ nàng! Bọn họ đều muốn biết, khi nào nàng mới có thể trở về vương đình Đột Quyết?

Nguyệt Nha Nhi bóp chặt nắm đấm, hít sâu mấy hơi, bình tĩnh nói:

- Tên Đại Hoa vô sỉ, người đừng có mơ thu được điều gì từ miệng của ta. Ngọc Già tuyệt không khuất phục ác lang!

- Nàng không trả lời... chẳng lẽ ta không biết đoán sao?

Lâm Văn Vinh xua tay không thèm để ý, cười nói:

- Từ vương đình tới, lại có học vấn, xinh đẹp, còn có họa sư vẽ tranh cho nàng, thân phận nhất định là không kém, không phải công chúa thì là đạt đạt gì đó, ta nói có đúng không?

Mắt Ngọc Già vẫn bình tĩnh như nước, khoe miệng nhếch lên một tia trào phúng:

- Người không phải là người thông minh nhất Đại Hoa sao? Ngay cả đường vân trong lòng bàn tay đều có thể đếm rõ, còn phải tới hỏi ta làm gì?

Sự kiên định và ngoan cường của Nguyệt Nha Nhi, Lâm Văn Vinh sớm đã được lãnh giáo vài lần rồi. Thấy thần sắc nàng bình thản, không chút thay đổi, trong lời nói không có kẽ hở nào. Không hề cảm thấy ngạc nhiên, hắn gật đầu cười nói:

- Không vội, không vội! Dù sao ngày tháng còn dài, ta có thời gian! Chúng ta có thể từ từ kéo dài, không chừng kéo dài tới khi biển cạn đá mòn, rất nhiều ngày đó...

Hắn đưa tấm lụa vào tay Nguyệt Nha Nhi:

- Cái này trả cho nàng !

- Trả cho ta?

Ngọc Già sững sờ nhìn hắn :

- Trả cho ta thật sao? Người mà cũng biết tốt bụng như thế?

- Không trả cho nàng thì làm gì?

Lâm Văn Vinh thở dài sườn sượt:

- Để ở trong tay ta, nàng nhất định sẽ cho là ta mang lòng bất lương, muốn khinh nhờn nàng! Cứ trả lại cho nàng, ta lại tự do thoải mái.

Khuôn mặt Nguyệt Nha Nhi đỏ bừng, cúi đầu xuống, nắm chặt tấm khăn lụa trong tay.

Bộ dạng ngây thơ đáng yêu của thiếu nữ Đột Quyết này còn có chút mê hoặc! Lâm Văn Vinh lắc đầu, khẽ vỗ lên đầu nàng mấy cái:

- Muộn rồi, ta phải ra ngoài làm việc, nàng ngủ sớm đi! Nhớ đếm vân tay nhé, xem xem nàng có bao nhiêu bi thương, có bao nhiêu vui vẻ, cả đời người chỉ có chút việc đó thôi... Đây, nàng nhìn ta chăm chăm như vậy làm gì?

Ngọc già mấy mấy môi mấy lần, cuối cùng hừ một tiếng, nói khẽ:

- Ta nhìn xem có phải ngươi đang diễn trò không, vân tay thật sự có tác dụng như vậy sao?

- Chớ nên hoài nghi! Bỏ đi ít tâm tư, thêm vào chút chân thành!

Lâm Văn Vinh hồ hững nói:

- Từ góc độ phân tích mà nói, trừ khác biệt về dân tộc, ta và nàng không có khác biệt về bản chất.

Ngọc Già suy nghĩ hồi lâu, thấy trong lời này của hắn hàm chứa rất nhiều ý nghĩa. Chính mình tự cho là thông minh, nhất thời cũng không có cách nào lĩnh hội được! Thấy hắn cất bước đi ra ngoài, nàng do dự một chút, cuối cùng cũng cất tiếng gọi khẽ:

- Oa lão công...

- Gì?

Tên cướp quay đầu lại:

- Ta thích nhất là nghe nàng gọi tên của ta. Nguyệt Nha Nhi muội muội gọi ta làm gì thế?

Cái tên này đổi mặt so với lật sách còn nhanh hơn! Nguyệt Nha Nhi nghiêng rằng, nghiêm mặt nói:

- Nếu thật sự người muốn học tiếng Đột Quyết, ta chấp nhận dạy người. Hơn nữa, còn đảm bảo so với khẩu âm ngắc ngứ của thuộc hạ người còn hơn trăm lần.

- Cám ơn nhé!

Lâm Văn Vinh chẳng thèm quay đầu lại phát tay:

- Nàng cũng biết đó, ta là người biết diễn trò, đừng nên quá coi lời của ta là thật... ta chẳng chút hứng thú với văn tự và nữ nhân Đột Quyết!

- Bộp!!!

Một tiếng động xuất hiện phía sau lưng, vang vọng trong màn đêm tĩnh lặng làm Lâm Văn Vinh cũng giật bắt mình! Hắn quay đầu lại, chỉ thấy bức tranh của Nguyệt Nha Nhi ném vào đằng sau mình, Ngọc Già nằm trên giường mắt chiếu ra ánh sáng lạnh lẽo, khuôn mặt tựa như băng!

Hai tay nàng ta bị trói với nhau mà còn có thể ném tranh đi xa như vậy? Lâm Văn Vinh trợn mắt há mồm! Ngọc Già phần nộ nhìn hắn, mắt không hề chớp, hàng mi dài dưới ánh trăng như yên vũ thảng ba.

Diễn trò! Nhất định là đang diễn trò! Lâm Văn Vinh run lên từ tận đáy lòng, rồi lủi nhanh ra khỏi lều.

Bước chân hắn rất nhanh, vừa mới vén rèm lên. Cầm thấy ở cửa dựng hai tòa núi lớn, nhất thời tránh không kịp, đụng thẳng vào! “Ồi” Tiếng kêu vang lên, hai thân thể hùng tráng ngã phịch xuống đất, rên đau không ngớt.

- Cao đại ca, Hồ đại ca. Các huynh làm gì thế!

Nhìn hai tên nằm lăn ra, Lâm Văn Vinh vừa bực mình lại buồn cười.

Cao Tù xoa mômg đứng dậy, cười nịnh:

- Không có gì, không có gì đâu. Trời đêm đẹp quá, ta ngủ không được nên hẹn lão Hồ ra ngoài tâm sự, có phải thế không lão Hồ!

Hắn lén đưa mắt liếc lão Hồ mấy cái. Hồ Bất Quy đỏ mặt lên, vội lau mồ hôi lạnh trên trán:

- Đúng, đúng, tâm sự ấy mà!

- Ô, trời đêm vắng lặng, lại tới cửa lều người ta tâm sự...

Lâm Văn Vinh gật đầu choàng tỉnh, miệng cười mặt không cười nói:

- Hai vị đại ca thật có hứng thú...

Lâm huynh đệ là nhân vật gì chứ, là lão tổ tông thành tinh rồi! Cao Tù tự biết không đấu được hắn, vội cười nói:

- Thật ra tâm sự là thứ yếu thôi, chúng ta chủ yếu là muốn nghe Lâm huynh đệ đại triển hùng uy, chinh phục Nguyệt Nha Nhi như thế nào!

- Đúng, đúng đấy, lão Cao nói không sai, chúng ta tới là để nghe trộm!

Lão Hồ mặc mạc không ngừng bổ xung!

- Á, à, té ra là tới nghe trộm!

Lâm Văn Vinh nhe răng nói:

- Vậy hai vị đại ca nghe được gì rồi.

Cao Tù cười dâm nói:

- So với dự đoán còn kịch liệt hơn, Lâm huynh đệ hỏ uy mười phần, thủ đoạn đúng là cao minh vạn phần, khiến người ta mắc câu còn không biết! Quả nhiên là tình cảm làm chủ, dùng sức là phụ, bội phục bội phục!

- Cái gì mà mắc câu với không mắc câu.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Cao huynh đệ nghĩ ta thành cái gì rồi, làm người phải thuần khiết đấy!

Cao Tù ừm một tiếng, thần sắc vô cùng trịnh trọng:

- Thuần khiết cũng có thể chế ngự ngựa dữ, đổi lại là trước đây ta tuyệt đối không tin, nhưng đêm nay tới đây nghe trộm xong ta mới choàng tỉnh, phàm là Lâm huynh đệ xuất mã, thì thuần khiết cũng có thể biến thành dâm, mà dâm cũng có thể biến thành thuần! Một phen thảo luận về diễn trò của Lâm huynh đệ đêm nay, thật làm người ta phẫn nộ... à, không phải là, ngạc nhiên tán thưởng! Kỹ xảo cao siêu, có thể nói là bốn lạng đẩy ngàn cân, chỗ nào cũng khéo léo tinh thâm không để lại dấu vết, ngay cả Nguyệt Nha Nhi đang diễn trò với Lâm huynh đệ đây lại tự mình lạc vào trò còn không biết! Chính là, muốn khống chế người, bị người khống chế! Đáng cười, đáng than! Chỉ có Lâm huynh đệ tiêu sái tự nhiên, nhìn như không chút diễn trò, nhưng đều là diễn trò, đúng là xứng với chữ cao minh!

Diễn trò với không diễn trò gì chứ? Lão Cao vòng qua vòng lại, làm cho Hồ Bất Quy chóng cả mặt! Lâm Văn Vinh cười nói:

- Cao đại ca tưởng tượng quá nhiều rồi, đệ đâu phải là người âm hiểm như thế! Nhưng có điều người khác muốn làm gì với đệ, đệ sẽ đáp trả y hệt, vô tâm, chỉ là vô tâm thôi.

Đợi hai người dứt cười, Hồ Bất Quy mới nói:

- Tướng quân, mấy lộ thám báo trước đó phái tới Cáp Nhi Hợp Lâm và Ngạch Tế Nạp vừa truyền tin trở về. Bọn chúng đã tìm được chỗ của hai bộ lạc này! Quả nhiên không ngoài dự kiến, người Hồ ở hai nơi này đều giữ lại phần lớn binh lực, tới hơn bốn nghìn tráng đinh.

Lâm Văn Vinh ừm một tiếng, gật đầu nói:

- Bọn chúng hiện giờ hẳn đang đợi tin tức của Tá Tán và Tác Lan Khả, nhất thời sẽ không tùy tiện hành động!

Cao Tù nhíu mày nói:

- Nếu vậy thì khó rồi, nếu bọn chúng rút lại, vậy hơn bốn nghìn tráng đinh thủ ở Ngạch Tế Nạp, nếu chúng ta muốn cố vượt qua chỗ này để tiến vào Y Ngô, chỉ sợ là sẽ thương vong sẽ rất lớn, được không bằng mất.

Chẳng mấy khi lão Cao thông minh được một chút. Hồ Bất Quy gật đầu tán đồng! Lâm Văn Vinh cười nói:

- Cao đại ca không cần lo, cái gọi là điểm mạnh của lấy chiến tranh nuôi chiến tranh, chính là không có ràng buộc nào. Muốn đánh là đánh, muốn chạy là chạy, không ai biết được mục đích tiếp theo của chúng ta ở đâu, thảo nguyên lớn như vậy, chúng ta có thể chạy rất xa. Có thể nói, quyền chủ động hoàn toàn nắm trong tay chúng ta! Còn người Hồ phải bảo vệ bộ lạc, chỉ đành chờ bị ăn đòn, đây không phải là tính cách của bọn chúng! Chỉ cần chúng ta dùng chút thủ đoạn thì việc đánh hạ Ngạch Tế Nạp không phải là vấn đề! Nói thật, hiện giờ việc ta lo lắng nhất, ngược lại không phải ở thảo nguyên...

Không phải ở thảo nguyên? Hồ Bất Quy hỏi:

- Ý tướng quân là nói về Từ quân sư?

Lâm Văn Vinh gật đầu, thở dài:

- Thâm nhập thảo nguyên, mặc dù đánh thống khoái, nhưng chúng ta bị ngăn cách liên lạc với thế giới bên ngoài. Bị cách biệt hoàn toàn! Núi Hạ Lan ra sao? Từ tiểu thư thế nào? Nàng có nhận được tin ta truyền cho nàng hay không? Tất cả đều mù mịt. Đây mới là thống khổ lớn nhất của chúng ta!

502. Chương 499: Kim Dao

Lão Cao ồm một tiếng, lằm bằm:

- Từ tiểu thư thông minh trí tuệ, nàng ta nhất định sẽ nhận được tin tức, nói không chừng lúc này đang nghĩ biện pháp liên lạc với chúng ta đó, Lâm huynh đệ cứ yên lòng đi.

Đồng lửa cháy hừng hực phát ra những tiếng tí tách, ánh lửa lơ mờ chiếu lên soi sáng khuôn mặt ba người, Lâm Văn Vinh lắc đầu nói:

- Đệ có gì mà không yên lòng chứ? Từ thời khắc bước vào thảo nguyên, đệ đã không còn suy nghĩ về sinh tử nữa, có thể là bạn đồng hành với hai vị đại ca, làm một trận lớn oanh liệt trên thảo nguyên bao la, cho dù là chết, đệ cũng là một hảo hán đầu đội trời chân đạp đất, có gì mà tiếc nuối chứ?

- Nói rất hay!

Hồ Bất Quy vỗ tay cười to, hào khí ngút trời:

- Khuyên chàng đừng tham vàng bạc trân quý, nam nhi sống phải có khí khái... (1) Đường đường thân nam nhi mình cao năm thước, sống trên thế gian phải đầu đội trời, chân đạp đất, diệt trừ giặc Hồ, bảo vệ gia viên mới là sống vĩ đại, chết tráng liệt, sợ gì chứ?

Cao Tù nhìn Hồ Bất Quy khắp từ trên xuống dưới, nhếch miệng cười:

- Lão Hồ, ta biết lão bao nhiêu lâu rồi, tính ra lời này là giống đàn ông nhất đấy! Hai vị cứ yên tâm cả đi, không cần biết là núi đao biển lửa hay mưa tên rừng thương, lão Cao ta nếu sinh lòng sợ hãi một cái thôi, thì ta chỉ là thứ ngồi xổm đi tè, rụt đầu đi đường!

Ba người bọn họ, ta nhìn người, người nhìn ta, cuối cùng không nhịn nổi cười vang, sáu bàn tay lớn đưa ra nắm chặt lấy nhau, ánh lửa chiếu sáng khuôn mặt đen thui mà kiên định của bọn họ...

Liên tục ba trận đại thắng, năm nghìn nhân mã thâm nhập vào thảo nguyên, đột kích Ba Ngàn Hạo Tặc, tiêu diệt ba nghìn thiết kỵ của Ngạch Tế Nạp và Cáp Nhĩ Hợp Lâm. Trong vài ngày ngắn ngủi đó, giết hơn vạn quân địch, hơn nữa những kẻ bị chém chết đều là tráng đinh của Đột Quyết, đây không thể không nói là thắng lợi vĩ đại, sự đả kích về mặt tâm lý với người Hồ cũng rất lớn. Tin rằng lúc này người Đột Quyết, không kẻ nào dám kinh nhờn đội cảm tử Đại Hoa xâm nhập vào thảo nguyên nữa.

Đại quân chuẩn bị nửa ngày trời, một mặt bổ sung cấp dưỡng, mặt khác là chờ đợi phản ứng từ phía người Hồ. Đường nhiên, trong sâu thẳm tâm linh của Lâm Văn Vinh còn có một khát vọng gần như ngây ngốc, hi vọng sau khi Từ Chỉ Tình có được tin tức thì sẽ nghĩ biện pháp liên lạc với mình. Ít nhất trước khi tiến vào Y Ngô, trước khi bước chân lên con đường sinh tử, hắn muốn biết rốt cuộc núi Hạ Lan đã ra sao. Đây không chỉ là nguyện vọng của một mình hắn, mà cũng là tiếng lòng chung của năm nghìn tướng sĩ.

Sau khi hai bộ lạc Cáp Nhĩ Hợp Lâm và Ngạch Tế Nạp biết được tin tức mất ba nghìn kỵ binh, quả nhiên vô cùng nôn nóng bất an. Theo tin thám báo ở tiền phương gửi về thì hai bộ lạc này thoảng có dấu hiệu điều động binh mã. Nhưng sau khi Hồ nhân phải chịu sự đả kích lớn thì đã trở nên cẩn thận hơn rất nhiều, không dám tùy tiện đưa ra những đám kỵ binh nhỏ nữa. Cục diện dần dần trở nên ngọt ngào.

Không hạ được Ngạch Tế Nạp thì không có cách nào tiến vào Y Ngô, đánh lên Khắc Tư Nhi vương đình của Hồ nhân càng khó như lên trời. Chẳng lẽ năm nghìn huynh đệ cứ lang thang trên thảo nguyên?! Dưới tình huống này, sự suốt ruột của Cao Tù và Hồ Bất Quy cũng dần dần tăng thêm. Ngược lại, Lâm Văn Vinh vẫn dáng vẻ thong dong tự tại, hi hi ha ha cười đùa bày trò với mọi người, không thấy chút khẩn trương nào, phảng phất như hắn thật sự muốn cắm rễ ở thảo nguyên làm kẻ cướp cả đời. Loại tâm tư này làm hai người lão Cao vô cùng áu sầu, tướng sĩ thì ngược lại cực kỳ vui vẻ, đều tranh nhau nói chuyện với hắn, không khí trên đường hành quân rất thoải mái. Hai người Hồ Bất Quy thấy vậy không ngớt than thở, cuối cùng không hiểu rốt cuộc Lâm Văn Vinh có chủ ý gì.

Mật ngọt

... em cười thật ngọt ngào

Như bông hoa đang nở trong gió xuân... nở trong gió xuân

Anh đã gặp em ở đâu nhỉ?

Mà nụ cười của em lại thân quen đến thế,

Anh nhất thời không nghĩ ra.

A... trong mộng

Trong mộng anh đã gặp em

Với nụ cười tựa như mật ngọt

Là em, là em... người trong mộng chính là em... (2)

Tên cướp nằm vắt vẻo trên càng xe, hai tay gối ở sau đầu, miệng ngậm một cọng cỏ không biết gọi là cỏ gì, hần lắc lư ngậm nga bài hát ngọt như mật.

Rèm xe mỏng manh khẽ lay động, lộ ra khuôn mặt xinh xắn của Ngọc Già, nàng khoanh chân ngồi xuống, cách Lâm Văn Vinh không tới vài xích, hai mắt khép hờ, chẳng nói chẳng rằng. Từ sau lần “diễn trò” đêm qua, nàng liền không thèm nói chuyện với tên cướp vô sỉ kia nữa, thậm chí cũng chẳng thèm nhìn hần lần nào, tới ngay cả lúc vừa rồi trị thương cho Lý Vũ Lăng, nàng cũng trầm mặc như một khối sắt. Hai người này ngồi cùng trong một khoang xe, mà một người ngậm nga hát, một người ngồi lặng im, động tĩnh trái ngược vô cùng rõ ràng, cũng thật là hiếm có.

- Bắn, bắn mau, bắn mau đi ...

Một hồi tiếng ồn ã vừa lo lắng vừa cuồng nhiệt truyền đến, bên trái vang lên tiếng vó ngựa dồn dập, Lâm Văn Vinh ngẩng đầu nhìn lên, thấy Cao Tù và Hồ Bất Quy tay cầm cung, phi trên mình ngựa, đang hưng phấn đuổi theo một bóng trắng nhỏ nhỏ phía trước, xem ra có vẻ như đang so tiền thuật, những chiến sĩ ở bên cạnh đang hò hét ủng hộ bọn họ.

- Ồ, một con ngựa trắng nhỏ?

Lâm Văn Vinh tập trung nhìn hồi lâu, ngạc nhiên thốt lên.

Ngọc Già chậm rãi mở hai mắt, quét ra đằng xa mấy lần, thấy tên cướp này bộ dạng ngây ngốc, đã không hiểu còn giả bộ, rốt cuộc nàng không nhịn được nói:

- Người không nói chuyện, sẽ không ai biết sự ngu ngốc của người... người thấy ngựa nhỏ như vậy chưa? Đó rõ ràng là thỏ, nói thỏ là ngựa đúng là đồ ngốc!

Lâm Văn Vinh ồ dài một tiếng, cười nói:

- Té ra là một con thỏ nhỏ à, hử thẹn, hử thẹn, lâu rồi không bắt thỏ, nên mới nhìn nhầm, đa tạ Ngọc Già tiểu thư đính chính!

Thấy vẻ cười hì hì hà hà của tên cướp, thiếu nữ Đột Quyết liền có cảm giác như bị lừa. Tên này quỷ kế đa đoan, cố ý dụ mình nói chuyện đây, sao ta lại không nhìn ra chứ?

- Không cần người cảm ơn ta.

Nguyệt Nha Nhi không còn cách nào khác chỉ lờm hần nói:

- Chỉ hi vọng khi người hát những bài hát thiếu nghiêm túc kia thì cách xa ta ra một chút, đừng để ta phải nghe thấy, thế là thần thảo nguyên đã chiếu cố Ngọc Già rồi.

Nàng hậm hực lắc đầu, khẽ liếc hần mấy hần, hai mặt trầm tĩnh, mặt tựa cười mà như không cười.

- Ngọc Già tiểu thư lại khen ta rồi.

Lâm Văn Vinh giương cái mặt thốt lên nói:

- Kỳ thực ta chuẩn bị dùng tiếng Đột Quyết hát một bài, nào ngờ lại quên mất mấy câu Đột Quyết, thật là xấu hổ!

Nói tới việc học tiếng Đột Quyết, lại nhớ tới chuyện đêm qua, Ngọc Già khẽ nghiêng răng nói:

- Không phải người không có hứng thú với văn tự và nữ nhân Đột Quyết sao? Thế nào lúc này lại có hứng hát tiếng Đột Quyết vậy?

- Ôi, thật sự là ta không cảm thấy hứng thú với nữ nhân Đột Quyết. Nhưng ta không thể ngăn được nữ nhân Đột Quyết sinh ra sự hứng thú đối với ta!

Lâm Văn Vinh mặt mày khổ sở:

- Chẳng còn cách nào nữa, mị lực ta lớn quá là thế đấy! Phải rồi, Ngọc Già tiểu thư, thiếu nữ Đột Quyết các nàng khi biểu đạt tình cảm với người trong lòng thường nói câu gì?

- Người hỏi điều này làm gì? Không cho phép người làm hại nữ tử Đột Quyết chúng ta!

Ngọc Già cảnh giác nhìn hắn, long trọng cảnh báo.

Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Ngọc Già tiểu thư nặng lời rồi, ai hại ai còn chưa nói được đâu! Kỳ thực, ta chỉ muốn tham khảo chút học thuật với nàng mà thôi... Ta nghe nói phương pháp nữ tử Đột Quyết biểu đạt tình cảm chân thành nhất chính là đem một thứ gắn liền với tính mạng tặng cho tình lang để biểu đạt tấm lòng không đổi. Có phải như thế không?

Trong mắt tên cướp lấp lóe thần quang, nhìn chăm chăm vào Ngọc Già! Nguyệt Nha Nhi hừ một tiếng tức giận, kiêu ngạo ngẩng mặt lên:

- Đúng thì sao? Chẳng sợ gì mà không nói cho người biết, nữ tử Đột Quyết chúng ta từ nhỏ đã giữ một bảo bối quan trọng như tính mạng. Đợi tới khi thành niên sẽ tặng cho tình lang mình yêu thương. Một khi tặng đi, thì dù người đó giàu nghèo già yếu, sinh tử bệnh tật, cả đời đều không hối hận! Nữ tử trong tộc của ta phóng khoáng nhiệt tình, yêu là yêu, hận là hận, nào giống như những thiên kim tiểu thư của Đại Hoa các người. Thẹn thẹn thùng thùng, ông a ông ọ, rõ ràng là làm dáng, lại còn giả vờ bên lên. Hừ, giả dối!

Thiếu nữ Đột Quyết khẽ phì ra một tiếng, mặt đỏ ửng vẻ kinh thường. Hiển nhiên không có bao nhiêu hảo cảm với những thiên kim tiểu thư của Đại Hoa.

Lâm Văn Vinh lắc đầu cười nói:

- Ngọc Già tiểu thư quá cực đoan rồi! Phóng khoáng đương nhiên có sự đáng yêu của phóng khoáng, nhưng e lệ cũng có cái đẹp của e lệ, đó gọi là mai lan trúc cúc, mỗi thứ đều có nét riêng, mọi người khẩu vị khác nhau, đương nhiên cũng sẽ thích các loại khác nhau, sao có thể một mực cưỡng cầu! Nàng không phải là nam nhân, đương nhiên không thể hiểu được rồi.

Nguyệt Nha Nhi nhìn hắn mấy lượt, khẽ mím môi hồng, nhếch mép cười lạnh:

- Chỉ giỏi ngụy biện!

- Cứ cho là ta ngụy biện đi!

Lâm Văn Vinh xua tay không thèm để ý, cười đáp:

- Nếu nữ tử Đột Quyết các nàng đều có một món bảo bối quý như sinh mạng, hẳn là Ngọc Già tiểu thư cũng không ngoại lệ! Ta rất hiếu kỳ, với thân phận cao quý của Ngọc Già tiểu thư, thứ nàng chọn cất giữ, sẽ là bảo bối thể nào đây?

Hắn khẽ thở ra một hơi, rút một thanh loan đao màu vàng từ trong ống tay ra, vỏ đao thuần kim sáng rực rỡ, mũi đao sắc bén lấp lóe hào quang, khí lạnh bức người. Hắn thuận tay vung lên, mấy sợi tóc liền nhất tề đứt làm hai đoạn, vô thanh vô thức rơi trên mặt đất.

Ngọc Già nhìn tới sững người, lập tức sắc mặt đại biến, nhào vào hắn:

- Trả cho ta, người mau trả cho ta, tên cướp đáng chết nhà người!

Trong đôi mắt lam của Nguyệt Nha Nhi hiện lên một lớp sương nhạt, nàng quật cường mím chặt môi hồng, như một con báo cái bị chọc giận nhào vào lòng hắn. Nhưng tay chân nàng bị trói, sao dùng được sức, vùng

vẩy mấy lần đã thổ hổn hổn, tới khi cả người đã nhào vào lòng hắn mới ý thức là không ổn, muốn thoát ra nhưng một chút sức lực cũng chẳng còn.

- Người... người muốn làm gì?

Thiếu nữ Đột Quyết người nhũn ra dựa vào tên cướp, ngửi thấy mùi thân thể của hắn, trái tim đập thành thịch, mặt đỏ rực, hoảng hốt la lên.

- Câu này phải là ta hỏi mới đúng chứ.

Lâm Văn Vinh đỡ người nàng lên, bật cười nhìn nàng.

Hai người đối mặt chính diện, cách nhau rất gần, bốn mắt nhìn nhau, phẳng phất như lại trở về với khung cảnh diễn trò tối qua. Mặt Ngọc Già phớt hồng, cúi đầu khẽ nói:

- Người, người mau trả kim đao cho ta, nếu không, ta... ta sẽ không tha cho người!

- Uy hiếp ghê gớm thế nhỉ?

Lâm Văn Vinh cười đáp:

- Xin Ngọc Già tiểu thư cứ yên tâm, thanh kim đao này trong mắt nàng tựa như tính mạng, nhưng trong mắt ta chỉ là một thứ vô tri không giá trị, nàng có tặng ta cũng chẳng cần!

- Tên cướp đáng chết, trả cho ta, mau trả cho ta!

Mặt Ngọc Già đỏ bừng, gấp giọng quát lên, phần nộ lao vào hắn.

Nhìn người nàng không ngừng vùng vẩy, chớp mũi rịn ra mồ hôi trong suốt, Lâm Văn Vinh hờ hững phất tay:

- Thứ không có giá trị chỉ như đồng sắt vụn, ta lấy nó cũng vô dụng, nàng yên tâm, ta sẽ trả lại. Nhưng Ngọc Già tiểu thư nóng lòng muốn thu hồi kim đao như vậy, dường như nhắc ta một việc.

- Việc... việc gì?

Thiếu nữ Đột Quyết đang giãy dựa đột nhiên ngẩng đầu lên, mắt thoáng qua vẻ kinh hãi không che dấu được.

Lâm Văn Vinh khẽ thổi một hơi lên mũi đao, mỉm cười đáp:

- Thanh kim đao này xa hoa cao quý, lại quan trọng như tính mạng, tất nhiên đúng là vật định tình nàng tặng cho tình lang rồi. Nhưng nếu chỉ coi nó đơn giản là một vật định tình thì cũng quá xem thường Ngọc Già tiểu thư.

Nguyệt Nha Nhi giương mắt nhìn hắn, đôi mắt lam không ngừng biến hóa. Cuối cùng, đột nhiên nàng ngừng vùng vẩy, nở nụ cười, khuôn mặt mỹ lệ như trăm hoa đua nở trong mùa đông giá rét, quyến rũ vô cùng.

- Chỉ là một thanh đao đẹp thôi, người nói nó còn có hàm nghĩa gì nữa?

Giọng nàng vừa nhẹ nhàng thoải mái, giống như châu ngọc, đôi mắt lam nhìn hắn mang nét cười, gò má sáng loáng như ngọc, mấy lọn tóc phất phơ trước trán, mơ hồ có cảm giác cao quý uy nghiêm. Khóe miệng nàng nhếch lên thành nụ cười mê hoặc, cánh môi đỏ tươi khẽ hé ra, giống như quả anh đào chín mọng, dụ người ta phạm tội.

Chỉ trong phút chốc, từ một thiếu nữ hoài xuân, chớp mắt đã biến thành một tiểu phụ nhân thành thực quyến rũ, bản lĩnh thay đổi sắc mặt cỡ này khiến Lâm Văn Vinh cũng nhìn tới ngây ra.

- Thanh... thanh kim đao này, cũng có thể chính là vật chứng minh thân phận của nàng.

Nhìn Ngọc Già quyến rũ như có thể trêu đùa nam nhân trong lòng bàn tay, thật sự khác quá xa so với tiểu muội muội Nguyệt Nha Nhi trước đó, Lâm Văn Vinh thấy nuốt không trôi, vội cúi mặt xuống.

- Thế sao?

Ngọc Già mỉm cười, đôi mắt như nước nhìn hắn mấy cái, đôi môi anh đào đỏ tươi kiêu diễm ướm át:

- Oa Lão Công, không bằng chúng ta đánh cược, nếu như người có thể đoán ra thân phận của ta, Ngọc Già sẽ tặng thanh đao này cho người! Nhớ kỹ ...

Nàng cười khúc khích, hai mắt ôn nhu như nước:

- Là ta tặng người, không phải là người cướp.... người muốn không?

- ...À, đột nhiên nhớ tới một việc, ta phải đi luyện thương pháp rồi, không tiếp nàng được nữa!

Tên cướp mồ hôi ướt đầm lưng, vụt bật người dậy, đầu đụng ngay vào xà xe, xe ngựa rung lên một hồi.

Nhìn bóng dáng cuống cuống bỏ chạy của hắn, tiếng cười khanh khách rõ ràng của Ngọc Già truyền xa:

dòng sông lịch sử mênh mông, hãy nhìn đồng bào của ta âm thầm sáng tạo ra văn minh cùng của cải, nàng mới có thể hiểu được, cái gì gọi là đại trí giả ngu! Sao dám nói bọn họ ngu xuẩn? ! Thứ cho ta nói thẳng, Ngọc Già tiểu thư, nàng không có tư cách đâu. Nàng nhiều lắm cũng chỉ là một cái vỏ ngoài xinh đẹp, so với đại trí tuệ chân chính cách nhau tới một vạn tám nghìn dặm.

Câu nói đó của Nguyệt Nha Nhi thật sự khơi lên lửa giận trong lòng hắn. Hắn không chút lưu tình, chửi mắng té tát, cuối cùng còn phẫn nộ nhổ một bãi nước bọt, dánh về vô vùng khinh miệt.

Hiển nhiên Ngọc Già không ngờ tới hắn có phản ứng mãnh liệt như thế, nhìn ánh mắt lạnh như băng của Lâm Văn Vinh. Nàng có trực giác, lần này tên cướp đó không phải đang diễn kịch. Xem ra lần này đúng là mình đã chạm vào vảy ngược của hắn, nàng ngẩn ra nhìn Lâm Văn Vinh. Mặt khi trắng khi thì hồng, muốn nói gì đó, nhưng lại cúi đầu xuống.

Lâm Văn Vinh hồ hững phát tay:

- Không còn sớm nữa, Ngọc Già tiểu thư, nàng về nghỉ ngơi đi.

- Ta nghỉ ngơi thế nào chứ?

Thiếu nữ Đột Quyết hàm hừ. Chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt lam mờ sương, nàng dùng sức đưa đôi tay bị trói lên, mặt nổi lên một lớn phần nhật, nghiêng rằng nói:

- Bị người trói như thế này, làm sao mà ta nghỉ ngơi được, lẽ nào lại nằm trong lòng của người?

Nói tới đó, nàng cúi đầu xuống, gò má đỏ lên, mái tóc rũ xuống phất qua bộ ngực đầy đặn, chiếc cổ thon dài trắng nõn như thiên nga ưu nhã mê người, trong đôi mắt lam nổi lên vẻ ngượng ngùng, tựa như muốn nói lại thôi.

Nhìn dáng vẻ của nàng, nào còn là Ngọc Già mị hoặc xảo trá, rõ ràng lại biến thành thiếu nữ Nguyệt Nha Nhi ngây thơ bên lên như hồi mới gặp. Lâm Văn Vinh nhìn tới trợn mắt há mồm: “Công phu biến đổi của nha đầu này thật quá lợi hại. Ở cùng với nàng ta, thật không rõ được câu nào là giả câu nào là thật nữa. Nguy hiểm. thật sự quá mức nguy hiểm!”

Miệng hắn khô rang, chỉ nhắm mắt lại gằn giọng:

- Ngọc Già tiểu thư, xin nàng đừng có diễn kịch nữa, càng chó nên si tâm vọng tưởng dẫn dụ ta, khuyết điểm lớn nhất của ta chính là trung trinh... hết sức trung trinh! Chuyện ngoại tình không phải là tính cách của ta ... ta không thêm làm việc “ngoại” mà không có tình.

- Đúng là một người hết sức trung trinh.

Nguyệt Nha Nhi liếc hắn một cái, cười mà như không:

- Có thể trung trinh với mười mấy vị phu nhân. Oa Lão Công đại nhân, ngài cũng tính là kỳ tài nghìn năm khó gặp trong lịch sử của Đại Hoa rồi.

Khuôn mặt thiếu nữ Đột Quyết như thoa một lớp phấn hồng nhật, nàng lén ngẩng đầu lên, thỉnh thoảng lại nhìn hắn, ánh mắt quyến rũ.

“Còn muốn lấy mỹ sắc dụ ta à?” Lâm Văn Vinh cười ha hả mấy tiếng. Nhìn thẳng vào thân thể mỹ diệu của nàng, nuốt nước bọt ừng ực:

- Ta trung trinh, Ngọc Già tiểu thư cũng chẳng kém. Lấy kim đao làm tặng phẩm, toàn thảo nguyên đều biết nàng muốn tuyển tình nhân rồi. Tin rằng không tới mấy ngày nữa. Tình nhân của nàng sẽ lẫn tới cuộn cuộn như cầu tuyết đó. Ha Ha ha!

- Nói năng lung tung, cái gì lẫn tới cuộn cuộn?

Sắc mặt Ngọc Già biến đổi, tựa như giận thật rồi. Chẳng ngờ bộ dạng cáu giận của nàng lại có sự khiêu gợi khác thường:

- Người cho rằng nữ nhi Đột Quyết ta là thế nào? Là dạng hay thay lòng đổi dạ như người sao?! Ta đã thề trước thần của thảo nguyên, một khi kim đao tặng đi, Ngọc Già sẽ dâng hiến cả đời, không bao giờ hối lại, đây là lời hứa của ta với thần.

- Hiểu rồi, hiểu rồi.

Lâm Văn Vinh chẳng thèm để ý phát tay cười hì hì:

- Nàng cũng là người trung trinh giống ta.

“Nếu so với người, chẳng bằng để ta chết đi cho xong!” Thiếu nữ Đột Quyết giận dữ bực tức hừ một tiếng, bộ ngực phập phồng, tâm tình xao động, sắc mặt cũng hơi biến đổi, tựa hồ cũng không ngờ rằng mình chịu ảnh hưởng của tên kẻ cướp, tâm tình biến hóa lớn như thế.

- Người đâu, đưa Ngọc Già tiểu thư trở về nghỉ ngơi.

Thấy cô nàng Đột Quyết này trở nên trầm mặc. Ánh mắt lóe lên không biết đang suy tính gì, Lâm Văn Vinh chẳng muốn nói chuyện với nàng ta nữa, lớn tiếng ra lệnh.

Hai tên quân sĩ đi mau tới, vừa muốn kéo lấy cánh tay Nguyệt Nha Nhi. Ngọc Già vặn người, giận dữ hét lên:

- Đừng chạm vào ta, ta tự đi được!

Nàng nhảy xuống xe. Lâm Văn Vinh mỉm cười cời dây thừng trên trán nàng:

- Được rồi. Nàng tự đi đi, Ôi! Người tốt ưu đãi tù binh như ta, trên đời này chẳng còn tìm nổi mấy người nữa.

Nhìn đôi tay bị buộc chặt của mình. Ngọc Già hận không thể một cước đá bay hắn, đợi tới khi dây thừng ở chân được cởi ra, Ngọc Già không nói không rằng. Dưới sự áp giải của mấy binh sĩ, từ từ đi về căn lều ở giữa.

Đi không được mấy bước. Đột nhiên quay đầu lại, nhìn Lâm Văn Vinh thật sâu, nhoẻn miệng cười:

- Kẻ cướp, có một việc ta quên nói với người.

- Hả? Nàng nói gì?

Thiếu nữ Đột Quyết bỗng nhiên quay người lại làm Lâm Văn Vinh giật nảy mình, hắn đang tập trung tinh thần nhìn ngắm thân hình mỹ diệu của Nguyệt Nha Nhi, nghe nàng hỏi vậy vội trở nên đứng đắn.

Ngọc Già mặt đỏ như son, thì thào:

- Kẻ cướp, đáng vẽ vừa rồi khi người diễn thuyết rất mạnh mẽ hùng tráng. Ta quả là chưa từng được nghe, cũng chưa từng thấy, giống như một dũng sĩ chân chính vậy. Ngọc Già rất thích!

Nàng ngẩng đầu lên nhìn hắn mấy lượt, trên mặt mang theo nụ cười thích thú. Xoay ngoắt người đi, nhấc chân chạy về lều, tiếng cười khúc khích vang khắp đường đi.

“Diễn kịch, nàng lại diễn kịch!” Lâm Văn Vinh hừ lạnh.

Thích chí quay người lại, còn chưa kịp nhấc chân, liền có tiếng gió rít gần như không thể nghe thấy tới trước người hắn.

“Ồi cha!” Lâm Văn Vinh rên lên một tiếng. Chỉ thấy móng đao buốt, vừa ngứa vừa tê, đưa tay mò tới, không ngờ chạm vào tay lại là một thứ nhỏ nhắn lạnh lẽo.

Mấy tướng sĩ gần hắn thấy thế kinh hãi, nhất tề bảo vệ quanh hắn, kêu lớn :

- Đại sự không hay, người đâu, mau tới đây, mau tới đây. Móng tướng quân trúng châm rồi...

505. Chương 502 : Ai Là Thần Tiên Tỷ Tỷ Của Người?

“Ngân châm đã lâu không thấy! Mũi châm tuy lạnh nhưng lại làm lòng người ấm áp!” Lâm Văn Vinh như vớ được báu vật nhảy cẫng lên, nhìn khắp bốn phía, vô cùng sung sướng gào lớn:

- Ninh tiên tử, thần tiên tỷ tỷ, tỷ ở đâu?

Bốn phía vắng lặng, ngoại trừ tiếng thở của các tướng sĩ, không nghe được bất kì gì khác thường. Tất cả mọi người đều không hiểu nhìn hần: “Trúng châm còn vui sướng như thế, vừa là tiên tử lại vừa tỷ tỷ, có phải Lâm tướng quân điên mất rồi không?!”

Thấy ánh mắt kinh ngạc của tướng sĩ, Lâm Văn Vinh cũng chẳng để ý, biết rằng rất có khả năng Ninh Vũ Tích vẫn làm bạn trên đường, nổi vui mừng và cảm động trào lên trong lòng, hần xua tay hét tướng lên:

- Ta biết tỷ ở đây, từ khi rời khỏi phủ Hưng Khánh đã biết rồi. Thần tiên tỷ tỷ, ta rất nhớ tỷ, tỷ ra gặp ta đi, ra gặp ta đi!

Bước chân của hần lảo đảo không ngừng, liên tục xuyên qua những căn lều, tìm kiếm bóng dáng của Ninh Vũ Tích, đáng về tha thiết lại điên cuồng. Chúng tướng sĩ nhìn chủ soái, tuy hoang mang nhưng lại có cả sự kính phục: “Biểu lộ nổi nhớ nhung với thần tiên tỷ tỷ trước bao nhiêu người như vậy, lòng mong mỏi của tướng quân quả nhiên không tầm thường!”

Khắp đường đi, cơ hồ tìm tất cả các căn lều, ngay cả bày chiến mã cũng đã soát một lượt, vẫn không nhìn thấy bóng dáng Ninh Vũ Tích. Nắm lấy cây ngân châm bằng giá, Lâm Văn Vinh không khỏi bối rối:

“Thần tiên tỷ tỷ có ý gì đây? Khi ở phủ Hưng Khanh cứu ta, nàng không muốn hiện thân còn có lý do của nó, nhưng hiện giờ tiến vào đại thảo nguyên mệnh mông, cơ hồ đã thoát khỏi tầm mắt của tất cả mọi người, vì sao nàng còn không chịu gặp ta chứ? Nếu đã không muốn gặp ta. Vì sao nàng lại bắt ta một châm, thế này không phải rõ ràng là khiêu khích ta sao?”

Tất cả nghi vấn cứ rối bời trong dạ, đi lung tung trong quân doanh mấy vòng, vẫn không tìm thấy bóng dáng Ninh Vũ Tích, hần buồn bã thất vọng, nhất thời không còn hứng thú với bất kì chuyện gì nữa, gặm miếng lương khô vô vị, ầm ỨC quay trở về trong lều.

Vừa tiến vào bên trong, liền thấy một người nằm trên mặt đất như khúc gỗ, toàn thân trên dưới từ đầu cho tới chân đều bị dây thừng quấn chặt như một bó giò. Ngay cả khuôn mặt cũng bị che mất, trong miệng nhét vải vụn, đang ra sức vùng vẫy. Hai chân không ngừng đá ra, nhưng chẳng kêu lên được một tiếng. Chỉ có bộ ngực đầy đặn liên tục nhấp nhô kia, chứng minh đó là một nữ tử.

- Cô là ai?

Lâm Văn Vinh giật bản mình, bất giác lùi ra mấy bước, vội vã hỏi.

Nữ tử bị bó thành bó giò kia nghe thấy giọng của hần, càng vùng vẫy dữ hơn, cố sức kêu ư ử, Lâm Văn Vinh nghĩ một chút rồi nhỏ giọng hỏi:

- Nàng là Nguyệt Nha Nhi?

“Bó giò” trên mặt đất cố sức vặn vẹo, vẽ ra làn sóng kỳ lạ, xem hình dáng, tựa như là đang gật đầu.

Lâm Văn Vinh kêu lên một tiếng, vỗ mạnh lên trán: “Ta ngốc thế! Nữ nhân ở trong lều của ta, trừ Ngọc Già ra còn có thể là ai? Không biết vị huynh đệ nào ra tay, trói nha đầu này chặt quá, nhìn qua còn tưởng rằng người gỗ.”

- Đừng hoảng, đừng hoảng...! Ta nói lỏng ra cho nàng ngay đây.

Lâm Văn Vinh nhịn cười đi tới, chậm rãi ngồi xuống, cởi dây thừng trên người cho nàng. Dây thừng trên người Ngọc Già không biết là buộc như thế nào, cơ quan trùng trùng, cứ cách không xa lại có một nút thắt khó gỡ, Lâm Văn Vinh phí hết sức chín trâu hai hổ mới cởi được dây thừng trên đầu nàng ra, mồ hôi lạnh nhỏ tong tong.

Trên khuôn mặt trắng nõn nà của Ngọc Già, nổi lên mấy đường vân hồng nhạt, mặt nàng tím ngắt, đôi mắt lam lóe lên ánh lệ khuất nhục.

Vừa rút vải vụn trong miệng nàng ra, Ngọc Già rên lên một tiếng, hai vai khẽ run rẩy, hai hàng nước mắt chạy dọc xuống theo gò má. Thiếu nữ Đột Quyết này vô cùng kiên cường, quay người đi khóc, không để Lâm Văn Vinh nhìn thấy khuôn mặt của mình, chỉ có đôi vai không ngừng run lên kia, cho thấy rõ tâm tình lúc này của nàng, đã chịu sự ầm ỨC và vũ nhục sâu sắc.

Dây thừng này buộc thật có trình độ, vừa nhìn đã biết ngay là tay lão luyện quen trị người rồi, trong quân của ta không ngờ còn ẩn nhân tài như thế, thật là ngoài dự liệu. Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Ngọc Già tiểu thư, điều này, vì là tù binh nên có chịu chút ầm ỨC cũng là khó tránh khỏi. Huynh đệ của ta hạ thủ tuy có độc ác một chút, nhưng mà cũng không làm nàng bị sao cả, nàng cũng đừng quá thương tâm nữa.

Ngọc Già quay đầu lại, trong mắt lóe lên ánh lệ khuất nhục, nghiêng rằng nói:

- Người là tên cướp xảo trá, đừng có giả từ bi trước mặt ta. Nếu như không phải người phái nữ nhân đó tới, sao ta bị vũ nhục như thế.

- Nữ nhân?

Lâm Văn Vinh ngẩn ra, lắc đầu như bát lãng cổ*:

- Ngọc Già cô nương, nàng đừng có nói đùa nữa. Đám cô quân chúng ta xâm nhập vào thảo nguyên, còn mang theo nữ nhân làm gì! Trong năm nghìn người này đều là đàn ông cả, đừng nói tới nữ nhân, ngay cả một con gián cái cũng chẳng tìm thấy! Sao ta có thể phái nữ nhân tới trối nàng... muốn trối thì cũng là tự ta ra tay!

(*Bát lãng cổ: là cái trống buộc giây có 2 quả lắc 2 bên.)

Thấy vẻ thực thà của hắn, không giống nói dối, Ngọc Già suy xét lại hành động trước đây của hắn, tên Oa Lão Công này vô sỉ dâm dăng hạ lưu, nhưng có một điểm có thể khẳng định, chỉ cần là việc hắn làm, hắn sẽ chính miệng thừa nhận. Huống chi thủ đoạn của hắn cũng đủ thứ kỳ quái rồi, không cần phải phái nữ nhân tới.

- Thật sự không phải là người?

Nguyệt Nha Nhi cúi đầu xuống, nước mắt chảy dài, khẽ hỏi:

Từ về mê hoặc trước đó, tới sự yếu đuối đáng thương hiện giờ, Ngọc Già chớp mắt biến đổi, khiến Lâm Văn Vinh không nhận ra đâu mới thật sự là nàng.

- Thực sự không phải là ta...

Lâm Văn Vinh giang tay ra, nói một cách vô tội:

- Ta muốn trị nàng, tuyệt không cần phải mượn người thứ ba. Ngọc Già cô nương, nàng có nhìn rõ mặt người đó không?

Thiếu nữ Đột Quyết mắt lấp lánh lệ, lắc đầu một cách tội nghiệp:

- Nữ nhân đó tiến vào như gió, ta lại là một cô gái bị trối, còn chưa kịp tránh đã bị ả khống chế rồi, ngay cả khuôn mặt ả ta cũng nhìn không rõ. Ả trối nghiêng lấy ta, còn không ngừng cười lạnh lùng bên tai, trên người ta một chút sức lực cũng không có, chỉ nhìn thấy ả mặc một chiếc váy trắng.

“Váy trắng!” Tim Lâm Văn Vinh thót lên, tức thì mừng rỡ: “Chẳng lẽ lại là thần tiên tỷ tỷ? Cũng chỉ có nàng mới có khả năng như thế. Nhưng trước tiên nàng lấy châm phóng ta, lại trối Ngọc Già, nhưng không chịu gặp mặt với ta, rốt cuộc là có ý gì đây?”

Hắn khổ não không thôi, lơ dềnh cởi dây thừng trên người Ngọc Già, tới ngực nàng thì ngẩn ra.

Bộ ngực cao vút của Ngọc Già nhô lên hai điểm. Không ngờ mỗi bên bị cắm một cây ngân châm. Mũi châm chỉ đâm vào một đoạn, run rẩy lắc lư theo nhịp thở của Ngọc Già, rất ngoạn mục. Lại nhìn tới bụng dưới của nàng, cũng cắm một cây ngân châm. Cùng với hai cây ở trên ngực, thành thể chân vạc, ánh bạc lấp lánh chói mắt.

Ngọc Già thấy tay hắn nắm dây thừng nhưng mắt lại dời ra, liền thuận theo ánh mắt của hắn nhìn lại, nhìn thấy ngân châm. Thiếu nữ Đột Quyết đầu tiên ngẩn ra, rồi lập tức thét lên dữ dội. Âm thanh chói tai kia làm màng nhĩ Lâm Văn Vinh như rách cả ra.

- Ta phải giết ả, ta phải giết ả...!

Nguyệt Nha Nhi vừa khóc vừa gào, nắm đấm nhỏ siết chặt. Nước mắt nhỏ xuống như mưa. Dưới sự khuấy nhục và đả kích đó, nàng không còn là cô gái tinh quái quyến rũ nữa. Mà là một thiếu nữ Đột Quyết bình thường, đôi mắt đầm lệ, càng có sức cuốn hút mê người, khiến người ta thương xót.

Cây ngân châm không ngừng rung rinh kia nổi lên đợt sóng khiến người ra lạnh người run sợ. Lâm Văn Vinh mặt đầy mồ hôi: “Đây phải chăng chính là thủ pháp cao cấp nhất trong Động huyền từ tam thập lục tán thủ, tiên tử tỷ tỷ biết từ này từ bao giờ? Vậy sau này ta cùng nàng giao lưu chẳng phải càng thêm ”ngon lành” sao?”

- Điều này, Ngọc Già tiểu thư.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc mấy tiếng:

- Y thuật của Đại Hoa ta bác đại tinh thâm. Ngân châm này có rất nhiều tác dụng, chưa chắc đều là vũ nhục như nàng nghĩ. Như ba góc châm nữ tử đó thì triển trên mình nàng, kỳ thực là một môn học vấn rất cao thâm. Đợi tới khi nàng học sâu hơn về Đại Hoa ta một bước sẽ hiểu được!

- Người cũng chẳng phải thứ tốt đẹp gì.

Thấy hắn lên tiếng giải thích cho nữ tử kia, vành mắt Ngọc Già ướt đầm, nghiêng rằng nói:

- Người và ả hợp lại lừa gạt ta... Oa Lão Công, ta hận ngươi, Ngọc Già hận ngươi.

“Lúc này còn nói ta là đũng sĩ chân chính. Chớp mắt cái đã hận ta rồi! Nữ nhân Đột Quyết này cũng giỏi biến đổi thật!” Lâm Văn Vinh không để tâm, mỉm cười lắc đầu:

- Hận thì cứ hận đi, cũng chẳng mất miếng thịt nào. Nhắc lại câu nói trước kia, trước nay ta chưa từng hi vọng nàng yêu ta.

Thiếu nữ Đột Quyết phì một tiếng. Đối với kẻ mặt dày như thế, nàng cũng không biết phải đáp trả thế nào. Nhìn mấy cây ngân châm trên người rồi nghiêng đầu đi, lặng lẽ nhỏ lệ.

Lâm Văn Vinh đứng dậy, mặt đầy chính khí:

- Đại Hoa chúng ta nói nam nữ hữu biệt, ngân châm trên người nàng. Ta là một nam nhân không tiện lấy ra, để ta đi tìm người khác tới vậy.

Hắn nói rồi đi ra ngoài, tựa hồ thực sự muốn tìm người khác lại giúp. Ngọc Già vội mở miệng, giọng hết sức yếu ớt:

- Người.. người đợi đã...

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên nhìn nàng:

- Ngọc Già tiểu thư, còn có việc gì nữa? Ta đang vội tìm người cứu nàng đây. Ta và nàng thực sự là nam nữ cách biệt!

“Trong quân doanh này toàn là nam tử. Nếu tìm nữ tử tới rút châm, e là cũng chỉ tìm thấy kẻ làm ra việc này thôi. Lúc này ngươi lại nhớ tới nam nữ cách biệt gì đó, trước đó khi bức ép ta, sao không thấy ngươi nghĩ tới điều này.” Ngọc Già càng thêm căm giận, bất kể thế nào nàng cũng không muốn nhìn thấy nữ tử đã bức hại mình nữa, chỉ đành nghiêng rằng, cương quyết nói:

- Không cần nữa. Ta không phải là người Đại Hoa, nữ nhi thảo nguyên không kiêng kị nhiều như thế. Kể cưỡi, Oa Lão Công, có thể xin ngươi rút châm cho ta không...

Nói tới rút châm, nàng đưa ánh mắt tội nghiệp nhìn Lâm Văn Vinh. Đôi mắt rớm lệ, khuôn mặt đỏ bừng, giọng nhỏ tới mức gần như không thể nghe thấy.

“Cô nàng Nguyệt Nha Nhi nay đúng là không lúc nào không quyến rũ!” Lâm Văn Vinh nuốt nước bọt, giọng đạo đức giả:

- Cái này không hay lắm đâu, lão bà ta mà biết sẽ trách mắng đó, hơn nữa, ta thực sự không phải là người tùy tiện.

- Người Đại Hoa giả nhân giả nghĩa.

Ngọc Già phần nộ nhìn hấn, yếu ớt quay đầu đi, cảm hận nói:

- Câu nói đó, người chỉ có thể lừa được bản thân thôi.

“Cô nàng này hiểu ta thật là sâu!” Lâm Văn Vinh nhăn nhó:

- Được rồi, nếu Ngọc Già cô nương đã thành tâm mời, vậy ta đánh cố thử xem. Có điều lời không hay phải nói trước, quá trình rút châm rất phức tạp nhiều biến cố, thân hình tiểu muội muội lại đẹp như thế, nếu không cẩn thận, giữa hai tay của ta và thân thể của nàng xảy ra đụng chạm, sờ mó gì đó ngoài ý muốn, nàng cũng không được oán ta, ta thật sự không phải là người tùy tiện...

Ngọc Già đỏ mặt trừng mắt nhìn hấn, Lâm Văn Vinh cười khan mấy tiếng, nuốt mấy câu sau trở lại.

Kinh nghiệm rút ngân châm của Lâm Văn Vinh nhiều lắm, dù là An hồ ly hay là Ninh tiên tử, đều đã cho hấn ăn châm, ném đau khổ không biết mấy lần rồi. Nhưng nếu rút châm từ ngực Ngọc Già, đối với loại người “đứng đắn” như hấn mà nói, thì độ khó là cực cao.

Ngọc Già thấy hấn xoa chân múa tay, tay không ngừng múa máy trước ngực mình, ánh mắt dâm tà, nhưng lại không động thủ. Mặt thiếu nữ Đột Quyết đỏ như máu, vội nhắm mắt lại:

- Kẻ cướp, người còn đang đợi cái gì? Mau rút ngân châm trên người ta ra đi. Ngọc Già vĩnh viễn cảm kích người.

- Ta đang ước lượng kích cỡ. À, không phải, ta đang tìm vị trí.

Không cẩn thận một chút là suýt lỡ lời. Hấn vội đổi giọng, than:

- Ngọc Già tiểu thư. Có thể xin nàng đừng có run lên thế không? Lắc qua lắc lại làm ta nhìn hoa cả mắt, nếu không cẩn thận chộp vào nhầm chỗ, nữ tử Đột Quyết các nàng có thể không để ý tới thanh danh. Nhưng liệt nam Đại Hoa ta nếu bị người ta vứt bỏ, thì ta thực sự phải chịu mạo hiểm rất lớn.

“Run hay không run thì ta có thể tự khống chế được sao?” Nữ tử trong thiên hạ đều là như thế! Ngọc Già dù là nữ tử Đột Quyết vũ mị ngoan cường, bị hấn trêu chọc đến thế, cảm thấy ánh mắt nóng bỏng như có thể nuốt sống người ta của gã Đại Hoa này. Nàng không khỏi thẹn muốn chết, liền nghiêng chặt răng, nhắm mắt lại không phát ra tiếng nào.

“Tiên tử tỷ tỷ. Đây là nàng khảo nghiệm định lực của ta sao?!” Lâm Văn Vinh buồn bã thở dài, nhắm chuẩn một cây ngân châm, ra tay như gió, cây ngân châm kia liền vô thanh vô tức lọt vào tay hấn, động tác gọn ghẽ mau lẹ. Hít một hơi đã xong, thậm chí thiếu nữ Đột Quyết cũng không nhận ra.

Cây ngân châm nhỏ nhắn truyền tới cảm giác lạnh băng. Phảng phất như bàn tay dịu dàng của Ninh tiên tử, làm xao động trái tim Lâm Văn Vinh, nhớ tới dáng vẻ của Ninh Vũ Tinh, nhất thời hấn ngây ra.

Ngọc Già đợi hồi lâu, nhưng không nghe thấy có gì khác thường, tên kẻ cướp kia lúc đầu thì thở gấp gấp, giờ cũng dần bình tĩnh trở lại, ánh mắt nóng bỏng chiếu lên thân thể nàng cũng đã dần tan đi.

- Vì sao người còn chưa rút...

Nàng cố nén sự ngượng ngùng mở mắt ra, đưa mắt nhìn xuống thân thể mình, liền im bật, chỉ thấy trước ngực và bụng mình đã yên ổn, mấy cây ngân châm kia không biết đã bị rút ra từ khi nào, tên cướp nắm ngân châm trong tay. Ánh mắt ngây dại, nhìn tới xuất thần.

Ngân châm được rút ra, trên người thiếu nữ Đột Quyết khôi phục lại mấy phần sức lực. Nhìn tên Đại Hoa đang phát ngây ra, trong mắt nàng thoáng qua vẻ phức tạp: “Tên kẻ cướp này chỉ giỏi mồm mép, nhìn qua như phóng đảng hạ lưu, nhưng trước nay chưa từng động chân động tay với mình. Vừa rồi cơ hội chiếm tiện nghi tốt như vậy, hấn cũng dễ dàng bỏ qua, đúng là chỉ người uống nước mới biết nóng lạnh. Chẳng lẽ thật sự hấn không chút động lòng với mình sao?”

Ánh mắt thiếu nữ Đột Quyết lóe lên, trong lòng xen lẫn đủ mọi cảm xúc. Vội vàng cúi đầu xuống, không để ai nhìn thấy ánh mắt của mình.

- Xong rồi, nhiệm vụ hoàn thành.

Lâm Văn Vinh vỗ tay đứng trở dậy, không đổi nét mặt cắt gân châm vào trong lòng. Xoay người muốn đi ra ngoài.

- Kẻ cướp...

Ngọc Già kêu lên, rồi lại vội đổi giọng:

- Oa Lão Công...

- Việc gì thế?

Oa Lão Công mừng rỡ hỏi:

Ngọc Già ồm một tiếng, đôi mi thanh tú sụp xuống, khuôn mặt trắng nõn như xoa một lớp son:

- Có thể tạm thời trả lại cây kim đao kia cho ta không?

Lâm Văn Vinh ngần ra: “Thế nào là tạm thời trả nàng? Ta bảo lão Hồ lấy kim đao đi tuyển phò mã cho nàng rồi, nàng chịu khó đợi mấy ngày đi.” Hắn cười ha hả, nói bừa:

- Kim đao à, ta để huynh đệ lấy lột da thỏ rồi, tạm thời e là không trả lại được. Nàng muốn lấy nó làm gì?

- Người ...

Sắc mặt Ngọc Già biến đổi, ngực run lên. Mắt như phun ra lửa.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc, đang muốn bước ra ngoài thì nghe thấy Ngọc Già thở thê:

- Oa Lão Công, cảm ơn người. Người, người trước tiên tạm đem kim đao trả cho ta, ta... ta nói không chừng sẽ tự tay tặng cho người.

Khuôn mặt Nguyệt Nha Nhi như ráng chiều, e thẹn cúi đầu xuống, mắt lấp lánh quyến rũ.

Lâm Văn Vinh hồ hững phát tay, cười nhạt nói:

- Ngọc Già tiểu thư, nàng thấy ta sẽ tin nàng sao, hoặc là cho rằng ta nên tin nàng sao?

Nhìn thấy mặt hắn lộ vẻ khinh thường, mắt Ngọc Già chớp chớp, ngực phập phồng dồn dập, chợt nàng đổi sắc mặt, cười khanh khách:

- Đừng nói là người, chính ta cũng chẳng tin được. Oa Lão Công, người đúng là người thông minh, Ngọc Già càng ngày càng thích người rồi.

Lâm Văn Vinh bất đắc dĩ đành lắc đầu, bước ra ngoài. Sao sáng đầy trời, bóng đêm thâm trầm, lòng hắn lại vướng mắc khó nói ra được. Rõ ràng là Ninh tiên tử chỉ gần trong gang tấc, nhưng bóng dáng của nàng lại như ngọn gió trên thảo nguyên xa không với tới, cảm giác gần trong gang tấc lại cách trở nhìn tròng này, làm người ta thật khó chịu.

- Ai?

Trong lúc trầm tư, chợt phát giác bóng người thoáng qua bên cạnh, Lâm Văn Vinh quát lớn một tiếng, ngẩng đầu nhìn lên, một bóng người thướt tha, xẹt qua như sao băng, chạy nhanh ra ngoài doanh trại

- Thần tiên tỷ tỷ!

Lâm Văn Vinh chớp mắt, trong nỗi vui sướng, cả người hắn tức thì bộc phát ra sức mạnh lớn lao, tung chân đuổi theo sau bóng trắng kia.

Bóng người thướt tha đó tuy đi nhanh, nhưng Lâm Văn Vinh cũng đuổi theo không rời, không biết đi được mấy trăm trượng, bóng trắng đó đột nhiên loáng lên, tức thì biến mất hút.

Trắng sáng trên cao, sao trời lạng lẽ, thảo nguyên bao la phẳng phất như nối liền với bầu trời, làm người ta bất giác chìm vào trong đó.

- Ninh tiên tử, thần tiên tỷ tỷ, tỷ ở đâu? Tỷ mau ra đi!

Bước lang thang trên bụi cỏ, sương thấm đầm y phục trên chân hần, nhưng hần vẫn không nhận ra. Vẫn rảo bước nhìn khắp bốn phía, dùng hết sức lực toàn thân kêu gào.

Thảo nguyên tĩnh mịch như bầu trời buồn tẻ, nhìn không thấy bóng người, nghe không thấy tiếng động, bóng trắng kia đã biến mất như không khí.

Lâm Văn Vinh thất vọng ngồi phệt xuống đất, hét lớn:

- Nếu như tỷ đã không muốn gặp ta, đêm nay ta cứ ngồi ở đây. Tỷ không được để ý tới ta... nếu tỷ để ý tới ta, tỷ là mẹ của con trai ta.

Hần giống như đứa trẻ làm nũng ngồi trên mặt đất, trơ mắt ra không nói lời nào, bộ dạng rất tức cười.

Yên lặng, yên lặng vô tận...! Vạn vật tĩnh mịch, phẳng phất như có thể nghe được hơi thở của bầu trời và thảo nguyên. Gió lạnh thổi qua, truyền tới tiếng sỏi tru thê lương, thật khiến người ta rùng mình.

Lâm Văn Vinh ngồi ngây ra hồi lâu, không nghe thấy được chút tiếng động nào, càng không thấy Ninh Vũ Tích áo trắng như tuyết đập sóng lướt tới như trong tưởng tượng, mọi thứ đều rất yên tĩnh, yên tĩnh như có thể nghe thấy nhịp thở của mặt đất.

Chậm rãi vuốt ve ngân châm trong tay, dường như được chạm vào cánh tay trắng nõn, làn da trơn mịn, tựa hồ tiên tử mỹ lệ đứng ngay trước mặt mỉm cười với hần. Lâm Văn Vinh nhìn tới ngây ra, từ từ đưa tay sờ tới bóng người hư vô kia, lẩm bẩm:

- Thần tiên tỷ tỷ, là tỷ phải không? Vì sao tỷ không muốn gặp ta.

Trong lúc trầm tư, sau lưng chợt truyền tới tiếng mặt cỏ khẽ lay động.

- Ai?

Lâm Văn Vinh xoay ngoắt người lại quát lên.

Mặt cỏ khô phục lại sự tĩnh lặng, như chưa từng xảy ra chuyện gì, nhưng sự rung động kia sao có thể dễ dàng xóa đi. Lâm Văn Vinh chậm rãi bước về phía bụi cỏ, giọng bỗng nhiên run rẩy:

- Thần tiên tỷ tỷ, là tỷ phải không? Tỷ mau ra đi, ta muốn gặp tỷ. Ta lấy nhân cách của mình ra thế, ta sẽ không khi phụ tỷ, tỷ mau ra gặp ta đi.

Hần tựa như uy hiếp, tựa như dụ dỗ, chân đã dẫm vào trong bụi cỏ. Nhìn một cái liền có thể quét qua thảo nguyên yên bình, đâu có thấy bóng dáng Ninh Vũ Tích.

Hần thất vọng thở dài, chậm rãi thở dài, đang muốn ngồi xuống mặt đất.

"Hi.." Một tiếng cười khẽ vang lên, có mấy phần quen thuộc, mê hoặc quyến rũ, như mưa trời ban ơn đất hạn, gió xuân lướt qua trong lòng. Trong không khí tức thì phiêu tán mùi vị chấn nhiếp lòng người.

Âm thanh quen thuộc quyến rũ đó, kiểu cười khúc khích đó, như gió xuân mơn trớn mặt đất, khẽ vang lên đằng sau hần:

- Tiểu đệ đệ, ai là thần tiên tỷ tỷ của ngươi vậy?

506. Chương 503 : Thiên Đường Của Chúng Ta

Nàng quan sát tỉ mỉ Lâm Văn Vinh rồi cười khẩy, ngón tay nhẹ nhàng phe phẩy lọn tóc bên tai, động tác mềm mại uyển chuyển, trong mỗi cái giơ tay nhắc chân đều lộ ra nét quyến rũ mê người, phong tư kiêu mị, phẳng phất như thiếu phụ u uẩn kiều sa, nhưng lại ẩn chứa nét dụ hoặc, khiến người ta mê say đến cực điểm.

- Nàng... Ta...

Lâm Văn Vinh ngơ ngác đến thộn ra, ngày thường thì mồm mép trơn tuột nhưng lúc này thì run run rẩy rẩy đến cả nửa ngày trời cũng không thốt ra nổi một câu.

Nữ tử diễm lệ bước đi thướt tha như sóng xuân dập dờn, khẽ nhếch môi cười, quyến rũ ngút hần một cái:

- Người người, ta, ta cái gì hả? Nhìn thấy ta, ngay cả một câu cũng không nói được nữa sao?

Mắt Lâm Văn Vinh tức thì đỏ hoe, hai tay thoải mái mở rộng ra, tư thế như nghênh đón “người tình” lâu ngày gặp lại:

- Sư phó tỷ tỷ, nàng sao lại đến nơi đây? Tiểu đệ đệ nhớ nàng muốn chết mất thôi, ôm một cái nào, chúng ta phải ôm thân mật một cái mới được!

Sư phó tỷ tỷ bật cười khanh khách, trong mắt ánh lên vẻ giảo hoạt, thân hình mềm mại uốn éo như rắn, nhẹ nhàng lách người sang một bên khiến đôi tay hần bỗng dừng ôm vào khoảng không trống hươ trống hoắc.

- Vừa thấy mặt đã tính chiếm tiện nghi của ta rồi, ta không phải dễ dàng đối phó như vậy chứ?

An Bích Như khẽ chớp mắt, duyên dáng tùm tùm cười:

- Nếu muốn ôm thì đi mà tìm thần tiên tỷ tỷ gì đó của người mà ôm, người trước giờ vẫn luôn mơ tưởng về cô ta, đừng nghĩ ta không biết gì.

Nàng cười mà như không, băng quơ thốt ra một câu nói đùa, khiến cho khuôn mặt đang nhăn nhó như một lão già của Lâm Văn Vinh cũng phải nóng bừng, trong lòng thầm thấy hổ thẹn: “Lão tử như thế nào mà trở nên ngu độn thế này. Có thể phóng châm vào móng ta, dám đối đãi bạo ngược với Ngọc Già đến độ thâm độc như vậy, ngoại trừ loại hồ ly hóa thành như An tỷ tỷ còn ai có thể làm được? Nàng đã mấy lần biểu lộ vậy mà... đáng hận là từ trước đó ta vốn đã nghĩ theo hướng khác, nên một mực cho rằng đó là Ninh tiên tử, nên mọi việc mới lộn xộn thế này, thực sự là hổ thẹn với sự quan tâm của An tỷ tỷ!”

- Như thế nào lại cảm như hến thế?

Thấy hần cúi đầu im lặng không nói không năng, từ khi biết hần tới nay cũng chưa hề thấy hần trầm tư như vậy, An Bích Như ngạc nhiên tò mò, chậm rãi đến bên người hần, khẽ hỏi:

- Chẳng lẽ tiểu đệ nhà người thấy ta lại không vui không mừng hay sao?

- Không phải đâu!

Lâm Văn Vinh quây quây lắc đầu, hai mắt đỏ bừng, chộn rộn nói:

- Sư phó tỷ tỷ, nàng có điều không biết rồi, tiểu đệ cho tới bây giờ chưa bao giờ thống hận cái chứng bệnh đa tình của mình đến thế.

An Bích Như nghĩ ngợi một chặp cũng rõ ý tứ của hần, nàng nhin không được cười rộ lên một tràng, bộ ngực đầy đặn như hoa lay trong gió rung bần bật, tạo ra những cuộn sóng nhấp nhô thật là tuyệt mỹ.

Lâm Văn Vinh nhìn đến hoa cả mắt, nhin không được nuốt ực một ngụm nước miếng, đưa tay kéo nàng lại gần:

- Tỷ tỷ, nàng cười cái gì vậy?

An Bích Như né khỏi ma trảo của hần, lườm nhẹ một cái:

- Ta còn tưởng cái gì! Chỉ tiện tay bày ra chút trò nho nhỏ, vậy mà người đã tự trách hành vi của bản thân mình rồi. Tiểu đệ đệ, người đã quên ta đã từng nói với người rồi sao, người càng nhớ thương sư tỷ của ta, ta lại càng cao hứng.

Lâm Văn Vinh ngẩn người ra, ở trước mặt An hồ ly, hần tự thấy bản thân đang có khuynh hướng biến thành thằng ngốc:

- Vì sao sư phó tỷ tỷ, nàng không ăn phải giấm chua nhỉ?

- Ăn cái đầu quỷ của người á...!

Mặt An Bích Như hơi nóng lên, ngón tay nhẹ nhàng dứ vào trán hần, cười hi hi:

- Da mặt người thật là quá dày đi, ta chỉ trêu đùa với người một chút thôi, khi trước kêu người vào kinh cầu dẫn sư tỷ của ta, người lại giả bộ nghiêm trang, sống chết gì cũng không chịu, nay thì tình cảm lưu lưu

Hmv M Hmv M `²B- î i`QÈ+ Kti i ç½ iU ç€M? K'i bU i?¬M; KBM? +O KbM?X hB m
? v M M ;B"MM;QÆB ç•v\

M ?² Hv iOK idK +QÌB- i v ¬K ç¬B ;Á K€- €M? K„i HQM; H M?- M? M?“M; iB M ç M
tûiX E?m¬M Kti ? B M;QÌB ;¬M b€i H¢B pÈB M? m- +Æ ?² M?Q +| i? +ªK M?“M ç
+ªK M?“M bU 'K €T- /`m M;¼i +O F?¬M; F?Q t Q ç°M; tmM; [m M? ;B[? B M;QÌ
/QÌM; M?Q F?¬M; +?`m M' B ç²M; i?ÌB M;? M M;“QX

hW H9+ +?B i v î h?“M? oQÆM; T?O- ? B M;QÌB +kM; ç½ M?B m M;“v F?¬M; ;†T H
+ªM? M²M; 'K i`B M KB M ç K ç| - iB M; +QÌB M i, i, +“M; i? K K ç„K- i`-K i`-K M
i?î /`B- K†+ /M +?d H“ #“v i`Á ç HW ;¢i M;QÌB F?€+- M?QM; iU M?Q B +kM; F?¬
#°- bQ pÈB iB M #¢+ +ÁM Km®M i?“i ?ÆMX

J'v i?€M; F?¬M; ;†T- i?•M ?bM? M "Q+? L?Q H¢B +“M; i? K T?¬M F? m ;ÊB- H
F?¬M; MÐ `ÌB t #|M; /€M; imv i K„- /mM; M? M /B K H FB X L?Ê H¢B +?mv M +k
pmB p F?¬M; i?¬B- +?d +| çB m ? B K€ +| T?¬M iB m iKv- i`QM; F?|2 K„i i?dM? i
ibM? H°` çB m ;b ç|X

@ aQ T?| i, i,- M“M; ç½ ;¬v çB M?B mX

L?bM ç¬B ;Á K€ +O M“M;- G•K o½M oBM? H~K #~K i? M i?îX

@ h?“i F?¬M; ç| \

>ÆB i?î +O M "Q+? L?Q /QÌM; M?Q M;WM; H¢B- +€M? KkB M?Ä F?) ;B"i- #'i ;B€
`mM `mM- #“M i v KªM? / M„K +?†iX J°i i?Q€M; b m- M“M; M;~M; ç-m H M- MÎ K
?¢M,

@ hB m ç ç - çWM; +| M|B ?QÆm M|B pQÊM M?Q i? - M;QÆB /MM; €M? K„i iBM?
î +?¶ M“Q ?ª\

LK +QÌB +O M“M; i?“i K Hv- ? B i v +?®M; M¢M?- /€M; çB m v m FB m ç M F?|ª
+QM; b v ç„K- +U+ F€ F?B m ;ÊBX hQ i? mv M +?mv M Hª HÆB- K„ H H°M; Hšv-
#ªQ H“K b Q G•K o½M oBM? F?¬M; ?€ ?®+ M;•v /¢B +?Q çQÊ+X

@ L;QÆB M|B K m- i ;¬v î +?¶ M“Q ?ª\ L|B K“ F?¬M; ç9M; i b) F?¬M; i? +?Q M;C

M ?² Hv /WM; H¢B- +?,K +?,K M?bM G•K o½M oBM?- ;Bª #° /S /S M„K ç'K tBM? t„

@ o“v i?b M“M; F?¬M; ? ;¬v çB

G•K o½M oBM? ç½ +| T?¬M bKi b`i- /`m /“M; #ªQ,

@ *€B p¢i €Q i` M M;QÌB i, i, `°M; [m€- i v M;? K v p€ +O +€B i M i?Ê K v M“v [m
ç ç ç•v FB K +| i, i, K°i #° tB K v pW p†M- F?B M +?Q +®i +€+? iB M iY +O M“M
iB M iY ?ÆM M[X

@ >W- ç9M; H“ i v M;? +O i M i?Ê K v M“v i i?“i- H“K +€B i v €Q M“v [m€ `°M;X

M "Q+? L?Q i?m" M i?2Q +kM; F?¬M; iÄ p H“K F?| i? K- +?d F?) ?W K°i iB M;-
F?¬M; M|B HÌB M“Q M[- +?d +| #Ì p B FB F?) `mM `~vX

@ h, i, 5

L?bM i?'v M?[M; ;B¼i H M? M?“M; `ÆB i` M +Ä ç K- G•K o½M oBM? FQ+? ç°M; |
` - +?d Km®M ¬K M“M; p“Q i`QM; HÀM;X

M "Q+? L?Q K¢M? K) M;~M; + Q ç-m- MQÈ+ K„i HQM; H M?- KdK +QÌB M?bM ?„
i`QÈ+ K„i `ä `“M; pšM H“ M i, i, [m, K` M?Q ?² Hv iBM? Î EBK G,M; i`QÈ+ FB - K°
?“M +?B K çQÊ+ iB M M;?B- +?d H“ ç' B H¢B i`QM; ibM? +ªM? ?¬K M v /QÌM; M?Q
pÈB M "Q+? L?Q i`QÈ+ FB M[ X >„M i`î M M`Ki` - ? B i v F?¬M; #B i ç ç•m- iU
i`mM;X

M "Q+? L?Q MÎ K°i MK +QÌB- ;¢i H MÆB F?|2 K„i- [mv M `k HQÌK ?„M K°i +€B- +

@ hB m ç ç - +¬M; HU+ HϕB +| iB M #° `²BX §B5 L; v +ª i bmwi +?9i M[+kM; +
M;¼4i iW +€B KB M; +O M; QÆB >b ?b h M; ?o- i? M? + Q M?Q bQ i, +O i +kM;
M?Q p"v- i +| #ϕB #ÎB KB M; HQÐB +O M; QÆB +kM; +?ŠM; Q€M çQÊ+X

L; ?2 M" M; M?„+ iÈB LBM? ok hQ+?- M?È ç M •M Q€M ;B[+€+ M" M;- p"v K" #ªM i?
ç m +| K®B [m M ? /•v /Q X Zmª H" bU çÌB i?"i Fb Hϕ- B +kM; F?¬M; i? #B i çQ
/B M #B M M?Q i? M"Q5 G•K o½M oBM? M?`M F?¬M; çQÊ+- i?Î /"B K°i ?ÆB- H„+
M "Q+? L?Q +?, K +?9 M?bM b„+ K†i +O ?„M- +?"K `½B #QÊ+ HϕB ; -M # M- ? B ; Á
çÄ i?„K T?ª` ?ÆB i?Î i?ÆK M?Q H M- M?Q ?m ,

@ hB m ç ç - M; ?2 M|B M; QÆB +MM; bQ i, FB +O i ç½ +MM; Î K°i +?¶ i` M çdM
F?¬M; \ S?QM; +ªM? Î ç| ç T F?¬M; ?ª\ L; QÆB +?„+ +kM; ç½ çQÊ+ i?QÎM; i?S+ [m
ç¬B K¬B bQM +O +¬ i `²B +?S\ JMB p` ç| i? M"Q- F +?Q i, i, M; ?2 K°i +?9i çQÊ

ó M i, i, ç9M; H" M i, i,- HÌB H) i?"i H" +€ iQM?- [mª M?B M +| i€+ T?QM; HÈM K"i
#b F`T M" M;- M; v +ª hB M L?B +kM; +?d ?¼+ çQÊ+ p # M M; Q" B +O M" M; K" i?
#B i M M iª HÌB M?Q i? M"Q- +?d ç" M? ? ?ª +QÌB F? M p" B iB M; - M; ϕB M; MM; (

@ h ç®B pÈB pB + i?QÎM; i?S+ K¬B bQM M?Q i? M"Q +kM; +?Q +| M?B m FBM?
?QÈM; iÈB i, i,- i?dM? ;B€Q M" M; KÈB çQÊ+X

M "Q+? L?Q M?QÈM; K„i- ;BÆ M; ;|M i v M; ¼4+ çB K M? H M i`€M ?„M- ;B¼4M; +QÌ

@ hB m #ϕB ?QϕB- +?d iQ" M M; ?o ç M pB + +?B K iB M M; ?B +O i - F?¬M; +| +Y
+kM; #B i bQ i, +O i +?QM? H" ;B' + K°M; +O M K M?•M F?„T i?B M ?ϕ- ç| +?QM
T?QÎM; - /o M?B M F?¬M; i? t•K T?ϕK- M?QM; H-M M"v HϕB +? i i`QM; i v M; QÆ
imv i pÌB /` i?QÎM; TªB F?¬M; \

>² Hv iBM? M"v +S M?Q i? M?`i ç`M? TªB M; ?2 çQÊ+ iW +?QM? KB M; ?„M M|B
M?Q i? M"Q KÈB i?¬B p"vX *€+ M" M;- ? B M; QÌB ç€M? M? m +ª çÌB- i?"i F?¬M; M
M"v +kM; F?¬M; B +?`m M?QÎM; B- ?ÄB H`K b Q G•K o½M oBM? F?¬M; /Î F?|+ /Î

@ aQ T?| i, i,- F€ i?"i LBM? iB M iY F?¬M; ç€M; ?"M M?Q i`QM; iQÎM; iQÈM; +O M

>„M +?"K `½B ç„M çQ `²B M|B,

@ L" M; `v +kM; +?d H" K°i M[iY i?B M HQÆM; #bM? i?QÌM; K" i?¬BX *€+ M" M; F
pÈB M? m M?Q p"vX hW M v p b m M m +| i?ÌB ;B M `ªM? `¶B- K¼4B M; QÌB +?9M
M|B +?mv M T?B K pÈB M? m- ç`K çϕQ p M?•M bBM?- #`M Hm" M p p'M ç H`K i?
+QM +€B +?Q i®iX æ'v F?¬M; TªB H" pB + p¬ +MM; i?QªB KÈB / +?`m Q\ h, i, t2

@ *€B ;b K" p'M ç ;B€Q /K+ +?, K b|+ +QM +€B\

> B ;Á K€ M "Q+? L?Q M|M; H M- HB + K„i M?bM ?„M- KdK +QÌB,

@ *?d M|B ?QÆm M|B pQÈM5 L; QÆB #•v ;BÌ #„i ç-m pb +¬ i M|B +?mv M `²B ?ª\
HU+ i?"i H" #`i T?`K- F?B M M; QÆB bm®i M; `v F?¬M; M; WM; M; ?o ç M +¬ i - M?È
i`QÌM; +kM; HQ H„M; +?Q +¬ i X

L; [çB m +O M "Q+? L?Q ~M +?S M¶B MB K M?Q b-m M?Q Q€M- i` M K†i HϕB H
+?Q ç M M?Q G•K o½M oBM? +kM; F?¬M; `ä çQÊ+ `®i M" M; M|B +•m M"Q H" i?"i +
M|B FB - p` M i, i, M"v Hm¬M Hm¬M +?2 ;B'm M°B i•K #Q ~M +O M" M; X

h?`v iB m ç ç BK H†M; F?¬M; M|B ;b- M ?² Hv #¶M; M?B M M?Q M KB M; +QÌB-

@ hB m ç ç - i Km®M ?ÄB M; QÆB K°i +•m- M; QÆB M?`i ç`M? TªB i?"M? i?"i iª
G•K o½M oBM? p°B p" M;- F?¬M; +-M bmv M; ?o ;"i ç-m,

@ aQ T?| i, i, ?ÄB K m çB5 L?bM i?'v /mM; M? M +O M" M;- i Km®M Hm¬M i?"M?

@ " ?Q 5

M ?² Hv HQÌK ?„M K°i +€B- K¨v M;¨B H¢B- M¨M; F?) +„M ¸¬B K¬B iB M /B K ¸Ä K
?ÄB M?Ä,

@ hB m ¸ ¸ - i `ÌB t M;QÆB K°i ¸Q¢M i?ÌB ;B M `²B- M;QÆB +| M;¨v M¨Q M;?o ¸

@ L?È- ¸QÆM; M?B M H¨ M?È +?S5

G•K o½M oBM? M|B M?Q +?ûK ¸BM? +?†i b„i,

@ æ K ¸|- i, i, F?¬M; iW K¨ #B i- i #¶M; M?B M ?B m ` `^M; i +?QM? H¨ i M M;®
+ª B H¨ M;QÌB i?"i bU v m i?QÆM; KbM? K¨ +kM; F?¬M; #B iX h ¸½ T?€i i? - ¸€
+ÁM K¢M; i`Î p - i M?'i ¸`M? TªB ¸ M hS smv M- ¸ M JB m i`¢B- ibK +?Q ` i, i,
?¬M pÈB i, i, b) ;B i F ¸|5

M "Q+? L?Q M;~M M;QÌB ` X h?bM? HbM? F?) M?€v K„i [mv M `k M|B pÈB ?„M,

@ L;QÆB- +€B i M #¢B ?Q¢B M?" M;QÆB i?"i +?ŠM; #B i T?•M #B i i`„M; ¸2M T?ª
+O i M;QÆB +kM; Km®M ;B i H¨ b Q\ h M|B +?Q M;QÆB #B i- M m i p JB m i
KQÆB +?QM M K M?•M- b m ¸| b) iB M i? bOM; €B #¼M ?¼- M;QÆB +| i? H¨K ¸Q

@ h ¸•v i`QÈ+ ? i b) bOM; €B M¨M; ¸½5

G•K o½M oBM? `Qi H M ;B®M; ? i M?Q iB M; b|B i`m ;B¨M /[- H Q iÈB i`QÈ+X

@ o¨v M;QÆB ?½v ¸ M ¸B5

M ?² Hv +QÌB F? M? F?€+? ;B®M; M?Q ;B¨M /¶B H¢B M?Q 2 i? M- tQ v i?•M i? K
+O ?„M- imM; +?•M # v ¸B p b•m i`QM; HÁM; iªQ M;mv MX G•K o½M oBM? ¸m
;B®M; M?Q ? B ¸S M?Ä +?ÆB i`Á ¸m´B #„i- iQÆB +QÌB F?Q€B ?Q¢iX .QÈB €M?
iªQ M;mv M # Q H Fb #Q- ¸½ F?¬M; +ÁM i²M i¢B €M? K„i +O i? iK+- ¸½ F?¬M; +
M?•M ;B M- #¼M ?¼ [m M ? iK¼B bU T?B M M½Q Qm b-m- i?Ä bS+ pmB ¸M i?Q

@ _'i çÆM ;BªM- #îB pb H9+ i`QÈ+ i ;B i`'i M?B m M;QìB- ? B i v /QM? ç-v K€m
`Y`T?-M M`Q- /šm #B i H` ç½ Km°M K`M;X >½v M;?o +ªM? H`K M;QìB K` M m K
K°M;- M;QÆB iU M?B M b) KBM? #ç+?- ;B i M;QìB iQ p` i?U+ +?ŠM; T?ªB +?mv M
ç² ç Q H M- ? B i v /QM? ç-v K€m iQÆB- i T?ªB çB ç•m K` ibK K°i M;QìB +| i? H
i?ªM- ¬K K°M; b®M; v M #bM? çQÊ+ ç•v\

—M b•m i`QM; HìB M|B +O M "Q+? L?Q H` K°i +ªK ;B€+ K i KÄB- M`M; K°i i v b
M?bM i?'v M| ?QM; i?'M? `²B #` ?Ov çB- iWM; +| ?MM; i•K pçM i`QÊM; +QB KçM;
pšM H` K°i i?•M +¬ ç°+X EBM? M;?B K T?QM; T?9 +O M`M; +kM; imv i F?¬M; /QÈ
T?9 [mQ M?Q ;B| i?QªM; K•v # v- +| H) #•v ;Bì M`M; ç½ ?B m çQÊ+ +€B ;b KÈB H
b®M;X

G•K o½M oBM? H„+ ç-m KdK +QìB,

@ hW H9+ [mªM pB + [m•M ç M ;Bì- +| M;QìB ç½ M|B `^M; i F?¬M; i?Q+? ?ÊT pÈB
M i, i, pm®i p2 ? B ;Á K€ +O ?„M- ¬M M?m M|B,

@ L;QÆB F?¬M; T?ªB F?¬M; i?Q+? ?ÊT pÈB +?B M i` M?- K` H` F?¬M; i?Q+? ?ÊT
+| K°i F?mv i çB K +O i?QìM; M?•M- +O M?[M; F +| K€m +| i?'i #bM? i?QìM;X
i`î M M ?Q`M K„ F?¬M; +| F?mv i çB K M[- +?d bÊ F?¬M; +ÁM K'v M;QìB +ÁM i?Q

G•K o½M oBM? +ªK FQ+? ç M `ÆB MQÈ+ K„i- ?"M F?¬M; i? ¬K H'v M`M; F?|+ `®M
M`v K†+ /M #B M ?| F?¬M HQìM;- M?QM; +kM; F?| +| B ?B m çQÊ+ M°B i•K +O

@ h KÈB pW M|B ç|- M;QÆB M?È Fo çB m M`v H` çQÊ+ `²BX

M "Q+? L?Q •K i?-K F?) i?î /`B,

@ L?'i ç`M? T?ªB +~M i?"M pÈB L;¼+ :B`5 *ÁM i +| H) T?ªB i`î p JB m i`çB- M;C
[m MX

G•K o½M oBM? p°B p`M; ;"i ç-m F m H M p`B iB M;- M ?² Hv #¶M; M?B M M?Q M

@ hB m ç ç - M;QÆB iÈB ç•v çB- ç i +?B K iB M M;?B +O M;QÆB KÈB çQÊ+ - i
h`€B iBK G•K o½M oBM? T?"T T?²M; M?ªv HQçM- i`QM; H9+ +ÁM +?Q ? i?QªM; ?
?bM? K K KçB M?Q F?¬M; tQÆM;- HšM i?2Q K°i H`M ?QÆM; i?Q M; i?QªM; i?ÆK
HÁM; ?„MX

M "Q+? L?Q `mM `~v- ? B i v ¬K +?†i +SM; H'v i?„i HQM; ?„M- T?ªM; T?'i iU M?Q
+O +•v +` i?K #€K +?†i p`Q G•K o½M oBM?X

h`QM; H²M; M;U+ ?„M H9+ M`v +?QM? H` M ?² Hv- ?„M B +kM; F?B / çQÊ+ +?d +

G•K o½M oBM? +,M; i?ŠM; iU M?Q H-M ç-m çQÊ+ ¬K 'T M;QìB v m- i v +?•M +kM
F?¬M; #B i T?ªB ç†i î ç•m- i?"i p'i pª KÈB H'v çQÊ+ K°i +?9i /kM; F?Q ¬K H'v +€B
"Q+? L?Q- ç M; Km®M i,M; i? K +?9i HU+ HçB +?Êi +ªK ;B€+ çQÊ+ QÆM QÈi- MQÈ
im¬M +?ªv- K½M? HB i i`"M H M F?¬M; +€+? M`Q FB K +? X

@ >b ?b- ç½ H•m F?¬M; çQÊ+ F?|+ i?QªB K€B M?Q p"vX

M i, i, F?¬M; +ÁM FbK MûM çQÊ+ - H m H m MQÈ+ K„i ç¼M; i` M F?|2 K„i- M;~M;
K°i MK +QìB #)M H)M,

@ h +| T?ªB i`¬M; `i t'm ç9M; F?¬M;\

L`M; i`QM; H`M MQÈ+ K„i `QM; `QM; M?QM; /€M; p iU M?Q ?Q Kšm çÆM ç¼M;
#9i M`Q iª tB iX G•K o½M oBM? M;~M M;Æ ;"i ç-m,

@ M i, i,- M`M; H`M [M?•M ç T M?'i i` M i? ;B M- B +kM; F?¬M; i? b€M? çQÊ+ p

@ L|B M;QÆB K` F?¬M; HW ;çii - i imv i ç®B F?¬M; iBMX

M "Q+? L?Q F?9+ F?Q+?- HQìB M?€+ pQÆM M;QìB- M?Q ?Q ç M; i?b Mî `°- /B

@ h?b` M;U+ +O M K M?•M [m<sup>a</sup>i?"i`'i'K €T5

L`M; KdK +Q`B KB M K M- ;?b +?†i H'v G•K o½M oBM?- iU ç-m b€i # M i B ?„M- c

@ L|B ;b i?b M|B M?QM; +?„+ +?„M`^M; MÆB M`v +?QM? H` i?B M çQ`M; +O +?S
i`Î H¢B -B5

8ydX *?QÆM; 8y9, >½v s û > i Zm-M •Q © _ 5

a m M?B m M;`v HB #B i- ?¬K M v M i, i, ç½ çSM; b`b`Î i`QÊ+ K†iX G„M; M;?2 ;B
M?bM i?'v M`M; iU M?B M iQÆB +Q`B- i`QM; HÁM; G•K o½M oBM? M;•v M;'i ç M
L;`M /†K +MM; M? m- ;B`ç-v H†M; H) ç®B K†i- K®B i?•K ibM? +^aK ç°M; ç'i i`ÎB
+kM; F?| +| i? #€Q ç€TX

"|M; ç K K€i H¢M? M?Q MQÊ+- iWM; +ÆM ;B| i?'B M? M? i€T p`Q K†i- #-m i`ÎB v
€M? i`,M;- i?^aQ M;mv M T?^aM; T?'i M?Q çQÊ+ T?O H M K°i HÊT HK KQM; K M? i
^aQX > B M;Q`B M;²B /U p`Q M? m- M?[M; ?¢i bQÆM; ç K ç½ i?'K QÊi [m-M €Q +k
M?Q ?¼ H¢B ?²M M?B M +?ŠM; ? ç w iÊB- i`QM; H9+ M`v iU M?Q +?d +ÁM M;?2
+MM; ?ÆB i?Î +O M? m K`i?¬BX

>`M; H¬M; KB +QM; /`B +O M i, i, +| +?9i`mM`~v- M`M; H†M; H) i?Î /`B- +?"K
oBM? bÊ ?½B +kM; #"i /"v i?2Q- p°B p`M; FûQ i v M`M; ,

@ aQ T?K i, i,- M`M; Km®M H`K ;b\ .M +| ç€M? +? i i +kM; F?¬M; ç M`M; #Ä i K`

@ >b ?b

M "Q+? L?Q i?^aM M?B M +Q`B F?),

@ B M|B i #Ä çB +?SX

G•K o½M oBM? FûQ i v M`M;- id Ko [m M b€i iW i` M tm®M; /QÊB M|B,

@ E?¬M; T?^aB #Ä çB 555 o"v ç•v H`

@ h M [m, ?² ç² M`v5

M "Q+? L?Q HQ`K ?„M K'v +€B- M;|M i v M;¼+ pQÆM` F?) /S M? H M i`€M ?„M-

@ h?•M H` i?®M; bQ€B # [m•M- K°i KbM? `ÎB F?ÄB [m•M /Q M? K` F?¬M; i?¬M;
`B M;- +?"K i` F?¬M; +?`m [m v p - #¼M iQÊM; bo /QÊB i`QÊM; +O M;QÆB H9+
imM; ç|X L m i H` Gw h?€B M;mv M bQ€B- i?b ç½ M M +?Q M;QÆB K°i M;"M;"v F
MÎ?Q`²BX

J†i K`v G•K o½M oBM? ?ÈM ?Î,

@ *?d +¬M bQ T?K i, i, F?¬M; çB- çWM; M|B H` K°i M;"M- +?Q /M +| #` ,M K°i p¢M
ç•m- i +?'T M?"M ? iX

@ L;QÆB H¢B HW ;¢i M;Q`B i M[ `²B5

M "Q+? L?Q +Q`B F? M? F?€+?- [mv M`k M;mw i ?„M K°i +€B- `²B H¢B iW iW +9B

@ u M i•K çB- +?Q /M M;QÆB +| çm`B i - ?¬K M v i +kM; F?¬M; çB ç•m- B #B m M

@ æ•v ç•v H`

G•K o½M oBM? pmB bQÊM; +U+ ç°,

@ h MÊ bQ T?K i, i, +^a ç`B M`v +kM; çWM; ?ÁM; i`<sup>a</sup> tQM;- i Km®M i`^a MÊ ç M KQ`
çQÊ+X

@ L;QÆB M|B M?[M; H`B M`v i?b K v` hB M L?B KÈB pmB KWM; K` i?¬B- +ÁM M;

L" M; M; QM; HϕB K°i +?9i- #¶M; M?B M Mî MK +QìB ;BªQ ?Qϕi,
 @ h +kM; b) F?¬M; +?Q M; QÆB M?B m +Æ ?°B i? ϕ•m- b€M; K B i T?ªB ϕB `²B-
 L" M; +ÁM +?Q /Si HìB- G•K o½M oBM? ϕ½ ¬K H'v +´ M" M; FBM? ?½B ?ûi HÈM,
 @ L" M; ϕWM; H"K i bÊ M? - i, i, X hB m ϕ ϕ M?€i; M H„K- +?`m F?¬M; M´B pÈB
 ϕ•m €55
 @ G€ ; M +O M; QÆB i? "i H" M?Ä p"v M?•MiB M i b) +?B KiB M M; ?B +O M; QÆ
 M ?² Hv +QìB F? M? F?€+?- H†M; H) +?mB i¼i p"Q i`QM; H²M; M; U+ ?„M,
 @ hB m ϕ ϕ - M; QÆB +| #B i F?¬M; \ h p" M; QÆB `i; B®M; M? m ϕ m H" M?[M; M;
 M|B /®BX
 óL; QìB i? "M? i? "i ò G•K o½M oBM? i`ÊM K„i M?bM, óh +MM; M i, i, +ÁM Km®M
 i? "i b Q- i?B M ?ϕ M"v +ÁM +?Q +?YBi H" i M HQm K M?- T?d F?`m H" K v `²B-
 H" F?Q M ?²M; ϕ° HQÊM; 5ô
 L?bM p K†i M; Æ M; Æ M; €+ M; €+ +O ?„M- +QM M; QÆB F?¬M; M; WM; H€Q HB M-
 M" M; H m F?¬ bϕ+? b) M?[M; ; B¼i bQÆM; ϕ¼M; i` M; QÆM; K†i ?„M- i?Mv K` M|B
 @ hB m ϕ ϕ - i i?Q+? M?`i H" M; „K #° /ϕM; M; •v M; ®+ +O M; QÆB ϕ!- ? ? 555
 G•K o½M oBM? H„+ ϕ-m F?¬M; H M iB M; - M?bM ϕB M?bM HϕB ?„M +?mM; [mv i?
 ϕ9M; H" F?„+ +? K¼B ?"M? pB ?„M- M?`i +Y M?`i ϕ°M; +O ?„M /QìM; M?Q ϕ m #`
 HÁM; #`M i v, óL?•M bBM? i` M ϕìB [mª i? "i i²M iϕB K°i M; QìB +?mv M F?„+ +? i
 bQ T?K i, i, - +kM; F?¬M; #B i ϕ•v H" i?®M; F?´ ? v ?ϕM? T?9+ M[Xô
 :Bì ϕ½ F?¬M; +ÁM bÈK- `ìB /Q M? i`ϕB +kM; F?€ H•m `²B- i`QM; HÁM; G•K o½M o
 /Q M? Hw` F?¬M; ϕQÊ+ K M; i?2Q M[[mv M- M?QM; F?¬M; H"K F?| ϕQÊ+ M "Q-
 ?"M? Hw K M; # M M; QìB H'v` K°i #° i` M; T?K+ M K M?•M K†+ H M- `²B HϕB i i
 HQÊi ?| i` M; i?b iW K„ M?•M K€ ?²M; K¬B i?„K ϕ½ i`î i? "M? K°i i` M; M K iY imv
 @ hQÈM; [m•M- i®B M v i Km®M ϕQÊ+ M; ?d M; ÆB î i`QM; i`QÈM; +O M; "B- M; "B
 h? v i` M; T?K+ tQM; - M" M; KdK +QìB M?bM G•K o½M oBM?- /mv M /€M; p¬ +MM;
 ó*QM #` M| - /M +?Q M i, i, +| ; Bª i` M; i? "M? M K ? v i? "M? M[ϕB M[- +kM; ϕ m
 G•K o½M oBM? Mm®i MQÊ+ KB M; WM; U+ - ; "i ϕ-m HB H" ,
 @ L; mv M w- M; mv M w 5 >B M ϕ +?ì + + K°i +?9i- + + p +?m`M #` ; BQìM; +?B
 M "Q+? L?Q #m²M +QìB HQìK ?„M K°i +€B- imv H" ϕ M; K†+ M K i` M; - M?QM; +€
 i`QM; M?€v K„i +kM; ϕ½ F?B M ?„M b v F?QÈi `²BX
 G9+ i`î HϕB [m•M /Q M?- i`i +ª iQÈM; bo ϕ m i?`v K°i K" M Fb [m€BX \_•m`B ?„M
 ; ÁK€ ϕQÊ+ H m`Y iQÆK i`i- `ä`ä`"M?`"M? +?QM? H" G•K iQÈM; [m•M ϕ M; H-
 #m¬M; K°i ; ½ M K iY ϕ-v [mv M`k- K†i K"v ?„M ?ÈM ?î- M; ? M? M; M; M?bM ϕ€K
 [m - +ÁM `i ϕ„+ w [m v p T?Q K¼B M; QìB pšv i v M?Q ϕ½ ϕ€M? i?„M; i`"M p"vX
 `k FB HϕB ϕ M; iQÆB +QìB K ?Q†+ - MK +QìB +Æ ?² iÄ ` F?Q i? #S+ M?•M- F?
 HϕM? - p°B p" M; [m v ϕ-m M?bM +?¶ F?€+X
 L„K i v M "Q+? L?Q #QÈ+ p"Q i`QM; i`QÈM; - ? B M; QìB K°i i`QÈ+ K°i b m +ÁM +
 M"Q i?b ϕ½ M; ?2 # M i`QM; H m pªB p M; H M K°i iB M; i?ûi,
 @ >ª555 L; QÆB- M; QÆB H" B\ o"Q i`QM; H m pªB +O P G½Q *¬M; H"K ; b\
 G•K o½M oBM? M; ~M; ϕ-m M?bM HϕB +?d i?`v L; ¼+ :B` ϕ M; Kî i`ÁM ? B K„i- pW F
 M?bM +?^K +?^K p"Q ?„M- i`QM; ; B•v H€i /QìM; M?Q F?¬M; M?"M` ?„M M[X
 @ L?Q i? M"Q\ h?`v i ϕ Ti` B [m€M?"M F?¬M; ` M[?ª\
 G•K o½M oBM? +QìB ? ?ª- pm®i +^K ?„+ ; B¼M; - `i ϕ„+ w,

@ L;¼+ :B" iB m i?Q- M" M; [m M b€i id Ko H¢B +?9i- t2K +?Q Fo i H" B\

M "Q+? L?Q ç½ +¢Q `•m b¢+? b)- bY H¢B #° i|+ `®B #ÌB- `Y b¢+? F?m¬M K†i + i?ªQ M;mv M iÈB M v #° /¢M; +O ?„M p¬ +MM; H¬B i?¬B H i i? i- +ª /B M K¢Q + h`QM; #|M; ç K i`-K H„M;- H9+ ç-m #QÊ+ p`Q H m pªB- L;mv i L? L?B pb #` ;B"i ?„M- çÊB ç M F?B M;?2 `ä ;B¼M; +O ?„M- H¢B +~M i?“M /Á tûi ;QÆM; K†i- L;¼+ KB M; ,

@ L;QÆB M;QÆB H" P G½Q *¬M; ?½\

@ B / 5

*€B K¬M; #¶M; M?|B H M- +ªK ;B€+ ç m çÈM F?B M +?Q G•K o½M oBM? M?ªv /UM h?`v #° /¢M; M?2 ` ,M; i`ÈM K„i M?2 ` ,M; `i F?| M?bM +O ?„M- L;¼+ :B" M?`i i?ÌB

@ P G½Q *¬M;- M;QÆB H"K b Q p"v\

E?¬M; +-M t2K i?b +kM; #B i- +€B K¬M; +kM; ç½ i®B i?B m #` ;„K KQÆB +•v M;• oBM? ?Qi K°i M;KK ?ÆB, óh?O çQ¢M +O M i, i, M"v çÆM ;BªM +?d # Q ;²K ? B - T?| pÈB ?„M i?“i ?[m /KM; p¬ +MM;- ?„M ? ?ª +QÌB F? M ? B iB M; ,

@ *€B M"v X L;¼+ :B" +¬ MQÆM;- iW M v p b m M" M; M M /MM; i`U+ iB T i M ;½ i i M H" G•K h K- M" M; +| H) ç½ M;?2 [m - M m F?¬M; i?b F m i H" G•K iQÈM; [m çQÊ+- F m i H" HQm F?`m i +kM; +| i? KB M +QÐM; +?`T M?“M- +?d i`W +€B i M M M F m M[X ?b ?b

L;mv i L? L?B H`v H"K F?| ?B m HB + M?bM ?„M,

@ P G½Q *¬M;- pb +€B ;b K" F?¬M; i? F m\ h +ÁM M;?o i M +O M;QÆB i?2Q iB / M?È5 *?Q M M +€B ;b K" G•K h K +?B HQm ç|- i F?¬M; i?Q+? ;¼B5

@ hB m ç ç - +€B i M æ°i Zmv i M"v +O M;QÆB i?“i / M;?2 ?ª\ G" B ç½ ç†i i M

M ?² Hv iB M ç M # M i B ?„M- +ªK ;B€+ M?Q +| i? M;?2 çQÊ+ iB M; +|i Fûi M;?B i?“i H" K ?Q†+ M?QM; MÆB +€B K¬M; ç½ #` +„K +?•K FB +O ?„M +kM; H¢M? i?“

G•K o½M oBM? i?¬K F m F?´- pW `²B +?d ? K çQÊ+ +MM; M i, i, pmB p - M?QM; ç +- ;€B æ°i Zmv i M"v- i`QÊ+ ç•v- H9+ hB M L?B +MM; pÈB ?„M Î +MM; K°i +?¶- K +-¬M;- M i, i, iB M i? +kM; Î # M +¢M? M;?2- +| i? M"Q H¢B F?¬M; ?B m ?"K M;?

óJ M|_ H¢B #` L;¼+ :B" M? ç-m FB ?¢B +? i`²B5ô •M? K„i ?„M H€Q HB M- p°B p

@ h M æ°i [mv i M"v ?ª- ç m H" /Q H½Q >²- H½Q * Q- #¼M ?¼ ç†i +?Q i X §B5 > i-K i?QÌM;- ç†i i M [mª i?“i F?| K" i`€+? çQÊ+5 aQ T?K i, i,- M" M; +kM; #B i ç|- + i?ªQ M;mv M- F?¬M; ? +| w Km®M ç-m ?" M;- +?d H" i`€M? F?¬M; çQÊ+ ç†i i¢K H i?“i i M æ°i Zmv i +O i ç¼+ F?¬M; ? v H„K- ? v H" M" M; ç†i +?Q i +€B i M F?€+ >„M Î # M i B M i, i,- `Qm ` `Qm `Qi K`v +•m- ç2K +€B i M FB w iS M|B i?“M? K°i

@ h?“i p"v b Q- M;QÆB [mª H" K°i F i?“i i?“ 5

M "Q+? L?Q ?b ?b +QÌB- i`QM; i v M;•M +?•K H¢B ?mM; ? ,M; +„K p`Q K¬M; ?„MX

@ h?“i ç|- i?“i ç| K"

G•K o½M oBM? QÈi çŠK K² ?¬B- ;`T ;B¼M; F m H M- ? B M;QÌB Î`i ;¬M M? m- M? i`„M; MªM +O M i, i,- ?„M +kM; F?¬M; #B i ?QM; T?“M M´B H M iW ç•m- #`i +?`T /¢B Î K¬M;- M?“M F?¬M; çQÊ+ Î # M i B M" M; M? M?“M; Tª K°i ?ÆB M? X

Gm²M; ?ÆB M|M; i?´B iÈB- +ª M;QÌB M "Q+? L?Q `mM `~v- # M i B M?Q +| HY M L;„K F?m¬M K†i M;„K ç2M +O G•K o½M oBM?- ? B ;Á K€ ?ÆB ;¬v ;Á çB- M?È iÈB M;mv M # Q H M"v- +Ym iY M?“i bBM?- +?“m #B i # Q F?´ +U+- +kM; F?¬M; #B i i v +kM; F?¬M; ç•K M´B M[X

@ h`Î p ç +?Q hB M L?B i?m i?"T M;QÆB55
L" M; [mv M `k HQ`K ?„M K°i +€B- `²B F?) +9B ç-m- F?|2 K„i QÆM QÈiX
@ aQ T?K i, i,- i p" M" M; 'v i?U+ bU H" i`QM; b¢+? ç|X
G•K o½M oBM? v m i?QÆM; M;„K M?bM F?¬M; i?¬B- +-K i v M" M; M|B M?Ä,
@ *¬; €B M"v K°i HÁM; çB i?2Q i - K¼B M;Q`B ç m i?'v çQÊ+- i F€i?"i H" K°i M;Q
M ?² Hv M;~M; ç-m H M- +Q`B K" M?Q F?¬M;- ;BQÆM; K„i M?bM ?„M,
@ L; v +ª H½Q +-M; +kM; ç½ ;¼B `²B- K" +ÁM F m H" i`QM; b¢+? b Q\ Í +MM; M?
? B M;Q`B i?m-M F?B i M?'i i? ;B M ç|X o"v M;QÆB +kM; ç®B ç½ i?"i i?m-M F?B
@ æ9M; p"v5
G•K o½M oBM? FBM? ?½B i?'i b„+ ,
@ h b Q H¢B F?¬M; ç®B ç½B pÈB M" M; i?"i i?m-M F?B i M?d\ *€B M"v imv i ç®B
i,- +?d K°i H`B +O M" M; M?Q F?B M i idM? K°M;- ç i ¬K M" M; K°i +€B M"Q- ?¬M
>„M KÎ `°M; pÁM; i v i?QªB K€B ?QÈM; iÈB M "Q+? L?Q K" ¬K H'v- M i, i, mv M
+Q`B `° H M Mû i`€M?X > B M;Q`B Î i`QM; H m pªB çM ;BDM K°i i`"M- F?B M +?
i`ÈM K„i K" M?bM,
@ P G½Q *¬M;- ?„M ?„M i H" B p"v\
@ >„M H" B Q\
h?W /`T M "Q+? L?Q +?Q F`T +?m~M #`- G•K o½M oBM? ç½ ¬K +?†i M" M;- ?„+ ?
@ L|B ` F?¬M; bÊ ?M +? i M" M;- ?„M H" #ªQ #®B [m®+ b„+ i?B M ?QÆM; ç°+ M?
H½Q #` i®i M?'i +O i 5
æQ ? B M;|M i v M;¼+ i?QM i?ª ç H M K¬B ?„M- M "Q+? L?Q F?) H„+ ç-m M|B M
@ *?È ç M|B ` `²B ?®B ?"M- K¶B K°i +•m M;QÆB M|B ` b) +| M;Q`B +?Q H" i?"i Q
G•K o½M oBM? FQ+? ç°M;;
@ h, i,- i b Q H¢B ?®B ?"M\ h +?Q ç M #•v;B`ç m +?Q # Q ;B`ä `°M; ç M M?Q p
ç m p¬ +MM; i?"M? i?U+- i Km®M H'v M" M; H`K i? iYX
@ E?¬M; +?Q M;QÆB M|B M?Q p"v M[5
M ?² Hv K†i +Q`B ?²M; M?m" M- i?'T ;B¼M; ?¬K ?W,
@ Jm®M M|B ;b i?b +kM; TªB ç M JB m i`¢B ?ŠM M|B55 "¼M ?¼i BM- i KÈB iBM
óE?¬M; TªB +kM; +?d çÆM ;BªM H" M;²B Î JB m h`¢B i?¬B b Q\5ô G•K o½M oBM
@ h +| i? imM; ?Q" M? i`B L K # "„+ H¢B +ÁM bÊ +?QM ´ KQ`B i€K i?¬M # KQÆ
M "Q+? L?Q MûK K°i +€B M?€v K„i /K M;Q`B- F?) +Q`B `²B p¶ p H M F?m¬M K†i
@ hB m ç ç - M|B M?B m M?Q p"v ç H`K ;b TªB +?SM; i?U+ i?b KÈB çQÊ+X *?ì
i b) ?Q M M;? M? ç|M +?"Q M;QÆB- ç M H9+ ç| çWM; +| F?|+ i?ûi H M H" çQÊ+
L?bM i?'v ? B ;½ M K M?•M ¬K M? m çSM; +MM; K°i +?¶- +Q`B M;?B M; +Q`B M;ª
ç M ç° MQÊ+ KB M; +kM; +?ªv i?"M? /ÁM;- b„+ K†i L;mv i L? L?B i`„M; # +?,
@ L;QÆB +€+ M;QÆB- P G½Q *¬M;- i?b ` M;QÆB H" HQ¢B M;Q`B ç²M; iQM? M"
@ *€B ;b K" ç²M; iQM? +?S ?ª\
M "Q+? L?Q +Q`B [mv M `k çB iÈB T?Q i`QÊ+- M?bM i?ŠM; p"Q L;¼+ :B" pÈB €M
L;¼+ :B" M;~M M;Q`B ` - p°B p" M; iS+ i®+ +9B ç-m i`€M? çB €M? K„i +O M" M;;

@ L;QÆB- M;QÆB bY /KM; K i?m"i E?¬M; çQÊ+ M?bM i
 @ hB m +¬ MQÆM;- M;QÆB [mªH" K°i M;QìB F?¬M; çÆM;BªM iQ M"Q5
 h`QM; K„i M "Q+? L?Q ?B M H M p H¢M? H)Q- p¶ M? H M +´ M" M; i ? B +€B- M
 L;¼+ :B" ç m M?S+- ?W K°i iB M;- p°B p" M; M;~M; ç-m H M,
 @ L;QÆB- M;QÆB ç½ H"K ;b i p"v\
 M "Q+? L?Q +QìB F? M? F?€+?,
 @ L;QÆB +| v i?m"i ?mv M /B m M?Q i?-M v- i +| i? H"K ;b ç®B pÈB M;QÆB ç•v\
 > B M;QìB F b€i H¢B ;¬M M? m- L;¼+ :B" M?bM i?ŠM; p"Q ç¬B K„i +O M i, i,-
 F?BM? KB i,
 @ h?b` M;QÆB H" K°i M[M?•M5
 óL?½M HU+ M"v +O L;¼+ :B" F` +kM; F?¬M; i - i`QM; ç K i®B M?Q i? pšM +| i
 G•K o½M oBM? M;¢+ M?B M,
 @ L" M; H"K b Q K" M?"M` i? \
 L;¼+ :B" +QìB H¢M?,
 @ h`QM; K„i +| H - +| w +QìB- M?Q pmB H¢B M?Q #m²M- M?QM; i?Ov +?mM; pšM
 +| M[M?•M KÈB ?°B iK M?[M; i•K ibM? 'v- M;QÆB i?Y ?ÄB M" M; i t2K +| ç9M; M?
 G•K o½M oBM? i?W M;QìB` - M? M?"M; HB + K„i M?bM M i, i,- i`QM; K„i i" M ç-
 M "Q+? L?Q K†i +QìB YM; çÄ- H„+ ç-m,
 @ ZmªH" KB M; HQÐB b„+ tªQ- M;QÆB M|B M?Q i? +?d +| i? HW ;¢i çQÊ+ ?„M K
 " - M;QÆB ç9M; H" K°i M;QìB i?¬M; KBM?- ç®B T?| pÈB M K M?•M` i +| i v M;? - +
 KBM? H¢B çB [m€ ;BÈB ?¢M`²B ç| - ? ?
 G•K o½M oBM? M;?2 çQÊ+ K" iQ€i K² ?¬B H¢M?, ó*€B ;b K" ç®B T?| pÈB M K M
 F?¬M; TªB H" M|B p i ç| b Qìð
 @ *€B ;b K" i?¬M; KBM? pQÊi [m€ ;BÈB ?¢M- i F?¬M; `ä M;QÆB ç M; M|B +€B ;b
 L;¼+ :B" [m v ç-m çB QÆM; #QÈM; ç€T i`ªX
 @ hB m ç ç - M;QÆB iÈB ç•v5
 M i, i, HB + K„i M?bM G•K o½M oBM?- [m v [m ?„M M? M?"M; M;Q„+ M;Q„+ M;| M
 G•K o½M oBM? M?Q i`Î M M K Km°B- i?Q€M; K°i +€B ç½ H M ç M # M M;QìB M" M
 @ aQ T?K i, i,- M" M; #ªQ i H"K +€B ;b½
 @ E m M;QÆB H"K K°i pB + K" M;QÆB i?Q+? M?'i ç|
 M "Q+? L?Q +QìB F? M? F?€+?- /S M? H M i`€M ?„M- i?-M b„+ p¬ +MM; /K ?Q†+
 @ L?bM iB m Km°B Km°B M"v +?9i M"Q ?½v tû ? i €Q [m-M +Oª` 5

8y3X *?QÆM; 8y8, >bM? s,K *O L;¼+ :B"

G•K o½M oBM? i`ÈM K„i M?bM, óªaQ i çB tû [m-M €Q i` M M;QìB L;¼+ :B" Q\ h
 +?S\5ð >„M M?,M M?| +ªMY M;¬v- M;¢B M;MM; ?ÄB,
 @ h, i,- +?mv M M"v *| H) F?¬M; çQÊ+ ? v H„K i?b TªBX *îB v T?K+ +O M[iY H
 i imv i ç®B F?¬M; TªB H" M;QìB im€ iB MX *?mv M M"v +U+ Fb H"K i F?| tY 5
 @ hB m ç [mª M?B M H" T?~K ?¢M? + Q i?QÈM; 5

M "Q+? L?Q F?) +QÌB ?b ?b- €M? K„i F?) HQm +?mv M- ;B®M; M?Q ?ÌM M?Q /¶B
 @ o"v ?¬K M v i F?¬M; i? F?¬M; +?Q M;QÆB T?€ H - ?½v im€ iB M K°i H-M i?Y
 p¼M; çQÊ+ i?'v /€M; p im€ iB M +O ç ç ç\X «B 5
 L?bM ç¬B K¬B iB M /B K QÈi €i ç Ä K¼M;- €M? K„i M?Q K†i MQÊ+ ?² ;ÊM b|M;- [n
 i, ?² K` M"v iU M?Q K°i M;¼M HY #MM; +?€v ;B[i?ªQ M;mv M # Q H - i?B m ç®i
 ?„M M?Q #` #®+ HY - G•K o½M oBM? ;B[+?†i ç¬B i v M?Ä #û +O M "Q+? L?Q- /
 ç-v +?QM? F?Q,
 @ ob bQ T?K i, i,- çWM; M|B H" tû €Q [m-M- +?Q /M H M M9B ç Q- H,M p"Q +?ªQ /
 /mM; iWX L;¼+ :B" +¬ MQÆM;- tBM ç„+ i°B p"v5
 >„M +QÌB ?„+ ?„+ - ?MM; ?MM; ?´ ?´ ?B M M; M; iB M p T?Q i`QÊ+ - ç M # M M;C
 :B" ?Q" M iQ" M #B M b„+ - ?QªM; bÊ çQ ? B i v ¬K H'v i`QÊ+ M;U+ - iS+ ;B" M ?ûi H
 @ L;QÆB- M;QÆB /€K55
 G•K o½M oBM? +QÌB ?b ?b,
 @ h +| +€B ;b K" F?¬M; /€K +?S- +| bQ T?K i, i, H"K +?¶ /U +?Q i `²B 5 L;¼+ :B
 MΦB K°i +?9i çB- i +ÎB [m-M €Q `i +| FBM? M;?B K ç|- + K çQ M +?d +?®+ H€i H
 >„M iQÆB +QÌB- #`M i v iQ iQÈM; tQ tQ p"Q M? m i`QÊ+ M;QÌB L;¼+ :B" - M? M?
 L? L?B iS+ i®B ;B" M /[;B½v M½v H M- ?®+ K„i i`QM; +?®+ H€i ç½ S ç-v H - +?
 `S+ iWM; ?²B- iU M?Q K°i +QM i?B M M; tBM? ç T ç-v FB m ?½M? ç M; +® ;B½v
 t|i- imv i p¼M; i?B m M[æ°i Zmv i ç M; i`WM; i`WM; M?bM ?„M- p¬ b® i•K iQ i`
 iWM; ;B¼i MQÊ+ K„i HQM; H M? H†M; H) `ÆB tm®M;X
 L;mv i L? L?B i`QM; #° /ΦM; ç m çÈM ç€M; i?QÆM;- H"K +?Q +QM M;QÌB i i?'v
 oBM? [m v ç-m çB F?¬M; /€K M?bM p"Q €M? K„i +O M" M;- ?ÄB M?Ä,
 @ aQ T?K i, i,- +| i? #„i ç-m çQÊ+ +?Q \
 M ?² Hv çB iÈB T?Q i`QÊ+ iQÆB +QÌBX om®i p2 i` M F?m¬M K†i #|M; H€M; +O
 /"M; #ªQ,
 @ hB m Km°B Km¬B- i?"i ç€M; i?QÆM; H"K b Q5 Zmª H" F?B M +?Q i i?QÆM; +
 T?ªB /`m /"M; K°i +?9i M? - t2K /€M; p +O iB m Km°B Km°B M"v- ç•v +?„+ ?ŠM H
 [m€ i?¬ H¶X *~M i?"M çWM; H"K #` i?QÆM; M" M; i 5
 G•K o½M oBM? M;?2 çQÊ+ K" QÈi çŠK K² ?¬B, ó>² Hv tªQ [mv i M"v `ä `M; H" ç M
 L;¼+ :B" ? B K€ ç Ä YM; H M- [m€i HÈM,
 @ L;QÆB- M;QÆB +MM; ª ?² Hv M"v ç m ;B®M; M? m- L;¼+ :B" i b) F?¬M; #Ä [m
 @ S?ªB F?¬M;\
 M i, i, i`WM; K„i- HB K HB K ç¬B K¬B iQÆB i?„KX \*-K H'v #`M i v iQ +O G•K o½
 +?B + +´ i`„M; MäM iU i?B M M; +O L;¼+ :B" - +QÌB [mv M `k,
 @ hB m ç ç - M;QÆB iÈB b|i?Y t2K- ç +QB KMB p` +O M[M?•M æ°i Zmv i M?Q i
 L;¼+ :B" `mM `~v +ª M;QÌB- ? B K„i çŠK H K¬M; HmM; HB + M?bM G•K o½M oBM
 imv i p¼M; ;B®M; M?Q M;QÌB b„T +? iX hW iW F?ûT +†T K„i tBM? ç T HΦB- M?[M
 HÈM H†M; H) H,M /`B i?2Q ? B ;Ä K„iX *- ;€B æ°i Zmv i M"v ç9M; H" K„i H p¬ bQ
 v m çm®B FB ç½ H'M €i çB p M; M; #QÈM; i?QÌM; M;`v- `®i +m°+ ç½ F?¬M; +ÁM
 M;Q M +QÌM; M"Q M[X
 "M i v +ÁM +€+? / i?`i L;¼+ :B" i`QM; ; M; i'+ - G•K o½M oBM? +?Êi [m v ç-m M?
 +QÌB i?-M #Q,
 @ aQ T?K i, i,- M" M; i?"i bU ?v p¼M; i b|i M[M?•M F?€+ i`QÊ+ K„i M" M; ? v b Q\

M i, i, ? B K € ç Ä Y M; - F ?) ? W K ° i i B M; - ; „ i,
 @ L; Q Æ B K m ® M b ì i ? b + S b ì ç B - ? Ä B i H ¨ K ; b \
 ó L ? [M; H Ì B M ¨ v [m^a M ? B M + ? S ç U M; ` i M ? B m ? ¼ + p ' M 5 ô G • K o ½ M o B M ? M; ? 2
 M ¨ M; + Q Ì B ? ?^a,
 @ a Q T ? K i, i, - M ¨ M; + k M; F ? ¬ M; + - M T ?^a B F ?^a Q M; ? B K i i ? + ? S - M [M ? • M æ ° i 2
 # ^ M; K ° i T ? - M p ¢ M b Q T ? K i, i, X h b ì + ¬ i H ¨ K ; b \
 M " Q + ? L ? Q T ? ~ v T ? ~ v H ¼ M; i ! + # M i B - [m v M ` k H Q Ì K ? „ M K ° i + € B ,
 @ h B m b „ + H M; - M ! B / M; ? 2 H „ K - + ? È + ! i Q Î M; H ¨ i F ? ¬ M; # B i i • K i Q + O M; Q
 i B + M; ¼ + - H ¢ i K K # m ° + + ? † i - ç • v + ? Q M ? H ¨ T ? Q Æ M; T ? € T i ? Q Ê M; i ? W ç i ` ° K
 ó § B - ç ½ F ? B M b Q T ? K i, i, ? B m H - K i ` ² B - ç + ? S M; K B M ? b U i ` Q M; b ¢ + ? + O i
 F ? ¬ M; M M b ì ç • v \ 5 ô G • K o ½ M o B M ? i ? Î / " B - M ? „ K K „ i ç Q i v [m ! [m ¢ M; i È B F ? r
 L; ¼ + : B ¨ X
 * Á M + ? Q i È B ; - M ç Q Ê + M; Q Ì B L; m v i L ? L ? B - ç ½ # ` K ° i # ¨ M i v K K K ¢ B M ? Ä # û
 + Q Ì B ? B ? B M ? b M ? „ M ,
 @ B M ! B M; Q Æ B F ? ¬ M; M; ? 2 H Ì B i - M ½ v ; B Ì M; ? o M; Ê B H • m [m € M M # • v ; B Ì K m
 G • K o ½ M o B M ? ? Ê M ? Î - i ? m " M i v + ? K T H ' v # ¨ M i v + O M ¨ M; M ? M ? ¨ M; p m ® i p 2 ,
 @ h, i, F ? ¬ M; + - M ; ? 2 M - i F ? ¬ M; b ì + ¬ i i ? b b ì i, i, K ' v + € B H ¨ ç Q Ê + ` ² B X
 @ L ! B ? Q Æ m M ! B p Q Ê M - B ; ? 2 M ?^a 5
 M " Q + ? L ? Q ç Ä K † i M ? Q ` € M; + ? B m - ; B " M / ¶ B H Q Ì K ? „ M - ; B ^ M; ` F ? Ä B # ¨ M i v ?
 @ E ? ¬ M; + ? Q M; Q Æ B b ì i - i + ! M; • M + ? • K ` i H Ê B ? ¢ B ç ! 5
 > B M; Q Ì B # ¼ M ? „ M i b M ? + ? ¨ M; w i ? B T - F ? ¬ M; i ? K ç w ç M B F ? € + + S H B + K „
 + ¨ M; t ' m t i ? b + ¨ M; F ? Q € B ? Q ¢ i X J ¶ B + • m K ¶ B + ? [ç m ç " T p " Q i B L; ¼ + : B ¨ - M ¨ M
 @ : B M T ? m / • K T ? K 5
 : B M T ? m / • K T ? K p ® M H ¨ K ° i + † T i ` Ì B b B M ? X G • K o ½ M o B M ? F ? ¬ M; i ? K M; ? o ç M
 ?^a,
 @ *^a K Æ M ç ½ F ? Q + ? H - b Q T ? K i, i, - i B m K m ° B K m ° B M ¨ v ; B Ì T ?^a B H ¨ K b Q ç • v \
 M " Q + ? L ? Q i ? Î / " B - H „ + ç - m M ? M ? ,
 @ * Á M H ¨ K i ? M ¨ Q M [\ L; Q Æ B ç ½ i ? Q Æ M; ? Q i B + M; ¼ + - F ? ¬ M; M Ð ç ° M; + ? ¢ K
 i ç ° M; i ? O i ? ¬ B X h B m K m ° B K m ° B - # • v ; B Ì i K m ® M + Î B t B K v i ` M M; Q Ì B M; Q Æ
 + ? S - ? b ? b
 h B M; + Q Ì B F ? M ? F ? € + ? p M; H M - M; ¼ + i ? O + O M ¨ M; p Q Æ M ` M ? Q i B + ? È T -
 # K M; + O L; m v i L ? L ? B - M ? M ? ¨ M; F û Q i m ° i ` X
 ó • 5 5 5 ô L; ¼ + : B ¨ / [/ ° B i ? û i H È M X Z m - M € Q i ` M M; Q Ì B + ¬ ; € B æ ° i Z m v i ç ½ # ` + ?
 K^a M ? p^a B M ? M ? ¨ M; # v H M - H ° ` K ° i K<sup>a</sup> M; # K M; M Æ B ` ® M ç T i m v i i ` - M X * ¬ ; €
 i ? " i i m v i p Ì B - H + ? ' i i ? B M b B M ? - ç B H Q M; i B M ? i i ` Q M; b m ® i F ? ¬ M; ç O ç + ? 2
 M ? Q ç Q Ê + M; • K i ` Q M; b [ i Q Æ B - b € M; H Q € M; ç ° M; H Á M; M; Q Ì B - i ` Q M; € M ? b € M;
 ? Q † + X
 L; ¼ + : B ¨ ? û i + ? ! B i B - ? B i v p Á M; H ' v + ? 2 i ` Q Ê + M; U + - + ® ; „ M; T ? O F Q M p M M; /
 M; Q ¨ B - K † i M ¨ M; Q Ê i M ? Á 2 M Q Ê + K „ i - ? Q^a M; b Ê H š M T ? š M M ° - i S + ; B " M K „ M; ,
 @ L; Q Æ B i ? " i + ? Æ M; F ? € + ; b ? ² H v ? Q € i ? • M - M; Q Æ B K m ® M H ¨ K ; b ç • v \ P G ½ Q
 M; Q Æ B M ? b M 5
 M i, i, ? b ? b + Q Ì B - ¬ K H ' v + € M ? i v G • K o ½ M o B M ? - i W M; i W + ? " K ` ½ B M; • M p M;

@ h iB M i? +¨M; Km®M ?„M M?bM +?Q `ä5 hB m ç ç - M; QÆB T?ªB KÎiQ ? B K„
i?“i iBM? iQÌM; p¨QX

G•K o½M oBM? p°B p¨M; ;"i ç-m- Mm®i MQÈ+ KB M; +€B U+,

@ L?bM- M?“i ç`M? T?ªB +?9 i•K M?bM i?“i Fo- bQ T?K i, i,- +ÁM Km®M +ÎB M[F?
?¶ i`Ê ç|5

h?“v €M? K„i iB m ç ç #m¬M; i?ª T?|M; i9M; - M?bM i?ŠM; p¨Q pMM; #KM; i`„M;
M i, i, +| +?9i iS+ ;B¨M p¶ M? p¨Q i`€M ?„M- ?-K ?W,

@ L?bM i? M¨Q\ >QÈM; p T?Q i` M M?û\ J¨ F?¬M; F?¬M; i? ç +?Q M; QÆB t2
tm®M; K°i +?9i M[p¨vX

M ?² Hv +?d iÈB +?d HmB- G•K o½M oBM? i?2Q €M? K„i +O M¨M; i`K+ HÊB- +S i?
tm®M; /QÈB- i?U+ H¨K +?Q M i, i, /Î F?|+ /Î +QÌBX

@ P G½Q *¬M; - F?¬M; çQÊ+ M?bM F?¬M; +?Q M; QÆB M?bM 5

L;¼+ :B¨ ? B i v ¬K Îi`QÈ+ M;U+- i?“i i? M? F?|+ `®M; H MX

M "Q+? L?Q #'i K½M ?W K°i iB M; - H'v M; •M +?•K ç•K M? p¨Q K¬M; ?„M K°i +€B

@ B / 5

G•K o½M oBM? M?2 `„M; i`ÊM K„i M?Q H¨ M;²B i` M ç®M; T?€Q- M?ªv /UM; H MX

@ L?bM +€B ;b K¨ M?bM\

M i, i, im€ w F?) pm®i H¼M i|+ K B # M i B- i?ªM M?B M +QÌB- T?QM; ibM? p¢M +

G•K o½M oBM? #„i H'v i v M¨M; - F?) i? M i?Î,

@ h iB M i? +kM; Km®M M; „K i, i, M¨M; +?9i tQmX

@ *ÁM Km®M HW +?¼+ i Q\

M "Q+? L?Q ?mM; ?„M; M?ûQ p¨Q +€M? i v ?„MX > B K€ M?Q çQÊ+ ç€M? T?'MX

•M? K„i M¨M; +?mv M ?QÈM; p T?Q L;¼+ :B¨- i?¬M b„+ +?Êi i`Î M M H¢M? H)Q-
+€M? i v L;¼+ :B¨ ç M; +?2 i`QÈ+ M;U+ ` X hW pMM; #KM; T?ŠM; Hb- i?2Q `®M K
+O M¨M; - M´B H M i` M pMM; / i?“i H€M; K`M +O L;¼+ :B¨- H¨ ?bM? t,K`i F?û
ç M; ;BQÆM; M M? K9 pm®i- ç| +?QM? H¨ EBK G M;X *QM EBK G M; M`v QÊ+ +
M?Ä- /€M; p iU M?B M- F?Q i? #S+ M; QÌB- ç M; M;¬M; ç-m ?QÈM; p #-m i`iB +
iB b€M; pW H¢M? HMM; H¢B pW H½M? F?®+ M?QM; +kM; ¬M +?S bU /`m /¨M; ;
F?| HÁM; /B M iªX

@ h?b` ç•v H¨ K°i KŠm H M;5

G•K o½M oBM? M?bM t,K bQB p¨Q +QM iB m H M; K¨m p¨M; - €M? K„i +?,K +?9- i?“
iB M;X

a|B +?QM? H¨ #B m iQÈM; +O æ°i Zmv i- i` M [m•M F€ +O M; QÌB >² Hm¬M i? m
L?QM; HQ¢B ?Q p,M ?bM? EBK G M; M`v H¢B H¨ H-M ç-m iB M çQÊ+ i?“v- ç†+ #
M[iY æ°i Zmv i tBM? ç T- w M; ?o i?“i F?¬M; i-K i?QÌM; iQ M¨Q- i?•M T?“M L;¼
+ Q pÌB pÊBX EBK ç Q / M? [mw- ?Q p,M EBK G M; - p¨v L;mv i L? L?B `®i +m°+

G•K o½M oBM? M?bM i?ŠM; p¨Q / i?“i |M; €M? +O L;¼+ :B¨- i`QM; K„i +?ÊT H|2
+kM; ç½ M; WM; F?|+- +?d +„M `„M; - H¢M? HMM; M?bM i?ŠM; p ?„M- F?¬M; M|B

@ E?¬M; M; ?o` i?b +kM; +?ŠM; +-M bmv M; ?o i? K +?Q K i5

J°i; B¼M; M|B K K K¢B p M; H M # M i BX :BQÆM; K„i M?bM H M- M "Q+? L?Q ç
`k pÈB ?„M,

@ h?•M T?"M L;¼+ :B" M"v- K°i M;"v M"Q ç| b) M?Q MQÈ+ +?ªv ? i i?b ç€ T?ªB H
;B K;B[M" M; i i?"i +~M i?"M- M?È F,, T?ªB p"M /KM; ? i i'i +ª M?[M; i?O çQ¢M +O
h`QM; K,,i M i, i, ?B M H M K°i i?•K w- ç M i M M;®+ +kM; +| i? M?bM `X G•K o½
?½B- ç M; Km®M H,,+ ç-mX ""M i v M?Ä #û +O M "Q+? L?Q ç½ ç H M K¬B ?„M,
@ *€B ;b +kM; F?¬M; +-M M|B- +?d +-M M;QÆB +| i? #bM? v M i`î p - +?Q /M H
b Q\ h pÈB M;QÆB +MM; M? m i` M? ç'm- i`ìB F?¬M; /mM; i?b +?9M; i ç€M? H¢
@ h, i,
> B K,,i G•K o½M oBM? çÄ ?Q2- ¬K +?†i H'v M" M;- F?¬M; +?`m #m¬M; ` H-M M[X
M "Q+? L?Q [m v ç-m çB- H m F?Qû K,,i- +QìB F? M? F?€+?,
@ hB m ç ç - i K i`²B- i Km®M M;O K°i ;B'+X
@ h®i i®i5
G•K o½M oBM? p°B p" M; ;"i ç-m HB H` ,
@ h, i,- M" M; i®B M v ?½v î i`QM; H m pªB +O i M;?d M;ÆB +?Q F?Ä2- i i?O p î #
+ M? ;€+ +?Q M" M; `²BX
M "Q+? L?Q F?) H,,+ ç-m- +QìB ?b ?b,
@ *€B pB + + M? ;€+ M"v +| i? F?¬M; +-M +kM; çQÊ+- i H" K°i M;QìB bÊ #|M; i®
`²B- H¢B +ÁM +| M;QìB F?¬M; MĐ 5
óhB M L?B +MM; +€+ M" M; 'v b) F?¬M; #B i ç•m5ô G•K o½M oBM? #"i +QìB,
@ L m M?Q i, i, M" M; K" bÊ #|M; i®B- i ç•v iB M i? + M? ;€+ # M +¢M? M;QìB M
F?¬M; bÊ M?'i +?QM? H" #|M; i®B ç|X
L?bM i?'v ;Á K€ M; ,K ç2M +O ?„M- M "Q+? L?Q KQK K¬B +QìB /mv M /€M;- ?•M ?
K'v iB M;- M" M; pQÆM M;|M i v +?d p L;¼+ :B",
@ *¬ i - +?ŠM; H) b) M;O +?mM; i`QM; H m pªB +O +?9M; i b Q\
@ *¬ 'v "55
G•K o½M oBM? M;~M M;QìB,
@ " M M;Q" B +Ä M?B m M?Q p"v- +?ŠM; H) +ÁM F?¬M; çO ç M #"v +?Q iB m +¬ M
M"v +ªM i`î +?mv M i®i +O +?9M; i H"K +€B ;b\
@ P G½Q *¬M;- M;QÆB- M;QÆB
L;¼+ :B" iS+ ;B" M ç M K†i çÄ #WM;- €M? K,,i M?Q #®+ HY M?bM ?„M- M?[M; ;B¼i
M;WM; `ÆB tm®M;X
aQ pÈB M i, i, K" M|B i?b p`i`Q +O L;¼+ :B" M"v i?U+ FûK [m€ t - G•K o½M oBM?
H M M;QìB M" M;- im€ iB M ibK K°i +?¶ M M;?d +?Q M" M;X E?B [m v H¢B H m pª
+ÁM K†+ M K i` M; M[ - i`î H¢B i?•M T?"M M[M?•M- ç M; M?bM M;¼M HY m €K F
@ h, i,- M" M; H"K b Q p"v\
G•K o½M oBM? #QÈ+ M? M? p"Q- FûQ i v M" M;X
@ æ M; çÊB M;QÆB i`î p ç•v5
M "Q+? L?Q i?ªM M?B M +QìB,
@ L?[M; pB + ?¬K M v i M|B [m - M;QÆB ç½ M?È F,, `²B +?S\
G•K o½M oBM? iS+ i®+ ;"i ç-m,

@ æQÆM; M?B M M?È F„- ç€M? ;B†+ tQM; i b) T?ªB [m v p JB m i`¢B- ç€M? #¢
?“M; ç‡5 *‡ /kM; F?Q /€K /²M G•K o½M oBM? i p“Q ;‡+ iQÌM;- i t2K #¼M +?9M; +‡
b®M; H•m M[F?¬M;5

@ *€B ;b K“ K’v ç°B t T?“M;- +€B ;b K“ /²M p“Q ;‡+ iQÌM;5

M i, i, ;”T +ª M;QÌB tm®M;- +QÌB ç M `Èi MQÈ+ K„iX h?“i p’i pª KÈB #bM? ioM?
K„i- [m v M `k M?bM ?„M,

@ hB m ç ç - i Km®M çB M;O- M;QÆB Km®M F?¬M;\

L“M; /m¶B i?ÆM; HQM; tm®M;- /€M; p Hª HÆB imv i K„- F?B M M;QÌB i M?bM ç
HB iX G•K o½M oBM? H~K #~K,

@ h, i, M“M; M;O çB- i b) #ªQ ?° +?Q M“M; Î MÆB M“v- i?“i bU i +?Q iÈB #•v ;Bì
M?Q p“vX

@ h +kM; p“v K“X >b ?b 5

M “Q+? L?Q M^K Î i` M ;BQÌM; ?“M? [m•M +O ?„M- M?bM ?„M M?€v K„i p“B +€B-
:Bì +kM; ç½ F?¬M; +ÁM bÈK M[- M i, i, /QÌM; M?Q i?“i bU K i KÄB- #° M;U+ M?’
/“B +‡ +?9i`mM; ç°M;- `®i+m°+ +kM; +?“K`½B M?„K K„i H¢BX

*?Q iÈB #•v ;Bì +?Q # Q ;Bì Î F?QªM; +€+? ;¬M M?Q p“v ç M;„K M?bM M ?² Hv
i?QªM;- K“v HB m i? M? M?½- ? B ;Á K€‡M; €M?- K¬B M? ç“Q çÄ iQÆB- +?B +
ç T ç°M; HÁM; M;QÌB- imv H“ i`QM; H9+ ç M; M;O M?QM; i` M K†i /QÌM; M?Q Hm
HÆ ç½M; K` M?•MX

G•K o½M oBM? M?bM ç M M;~M M;Æ- p¬ i?S+ iB M ç M ;¬M b€i ? B ;Á K€ M“M;X
SM;- ç°i M?B M KÎ K„i` ,

@ hB m ç ç - M;QÆB Km®M +?B K iB M M;?B +O i +?,M;\

@ E?¬M; +‡- F?¬M; +‡ ç•m5

G•K o½M oBM? p°B p“M; H„+ ç¬mX

M “Q+? L?Q +QÌB ?b ?b,

@ L;QÆB ç½ F?¬M; +?B K iB M M;?B +O i - i ç•v H¢B Km®M +?B K iB M M;?B +
M;QÆB F?¬M; ¬K ’T i F?¬M; M;O çQÊ+\\

ó•K 555ô h`QM; ç¬m G•K o½M oBM? M?Q #®+ F?‡B- M? M? +?‡M; H2Q H M ;BQÌ
K°i +€B ;BQÌM; M?Ä #û- T?’M F?Q+? ¬K ’T i?•M K”iX h?•M ?bM? M i, i, M? i M?
HU+- iÄ ` KMB i?ÆK i?Q M; i?QªM;- `mM`~v M;a p“Q H²M; M;U+ ?„M

«K +?†i M ?² Hv M²M; ’K FB - G•K o½M oBM? FQ+? ç°M; iU M?Q H¬M ç¬m iB M
iB T ç‡ Km®M H“K +€B ;b +kM; ?Q“M iQ“M +?ŠM; #B i M[X M “Q+? L?Q M?ûQ K€

@ E?¬M; çQÊ+ H“K +?mv M t’m M[- M;QÆB T?ªB i?m¬M F?B i KÈB çQÊ+- M;QÆ
h M;O i`QÊ+ ç•vX

L“M; iOK idK +QÌB- +?“K`½B M?„K K„i H¢B- +?bK p“Q i`QM; ;B’+ M;O i`¬M; i?“i

G•K o½M oBM? H’v iW i`QM; M;U+ €Q` K°i çQ¢M /•v / i #^M; iÆ i^K- H2M HûM +°
ç¬m FB i?b +°i +?†i p“Q i?“i HQM; +O KbM?- +® ;Bui ;Bui K’v +€B ç t2K ç° +?„+
;”i ;MX

óæ t2K M“M; +ÁM +?¢v çQÊ+ M[F?¬M;\ô L?bM M i, i, ç M; M;O b v FB - ?“M; K
F?’T F?ÎB KWM; i?¬K`²B +?bK p“Q i`QM; ;B’+ M;OX

8yNX *?QÆM; 8ye @ æB h?"i _²B

E?¬M; #B i F?B M"Q [m-M €Q +O G•K o½M oBM? ç½ iKi ? i- M?bM M;U+ p" +€M?
KÆ ?² ?² +QìB M|B,

@ aQ T?K i, i,- M;O M;QM [m€- M" M; +îB €Q i ` H"K ;b\

>„M M;€T K°i +€B- i?Á i v ¬K b M; # M +¢M?- pW çQ i v ` ç½ i?'v +| ;b ç| F?¬M;
` X

" M? +¢M? i`®M; ?Æ i`®M; ?Q€+- +?d +| ç¬B Hm²M; ?QÆM; i?ÆK i?Q M; i?QªM;
/€M; M "Q+? L?QX æB K #€Q #'i i?QìM; /•M; H M i`QM; HÁM; - ?„M ;B"i Mªv KbM?
K†+- i`î i?•M M?ªv tm®M; ;BQìM; - pûM ` K ?ûi HÈM,

@ aQ T?K i, i,\ L" M; î ç•m\ h bÊ H„K- M" M; K m [m v i`î H¢B çB5

*?•M i`îB KÈB H° ` K'v F?QªM; i`„M; Kì M?¢i- [m•M /Q M? i`QM; #m´B #bM? KBM?
?ûi +O ?„M i`mv M F?„T #®M T?Q - /šM iÈB K°i i`"M M; | M; ?B M; ?B m F€ +O +€
?„M- b„+ K†i +´ [m€B- M?Q H" Km®M +QìB K" F?¬M; /€K +QìBX

*ÁM ç M; +?Q `M; F?QªM; M;U+ Hã H² +O KbM? H"K ç€K M; QìB +?'M FBM?- G•K
iQM? iQ€M- ?Á ?ûi F?¬M; M;WM; i M ;¼B +O M ?² HvX *?d H" #|M; /€M; +O bQ
b Q i`QM; ç K- ç½ #B M K'i F?B €M? #bM? KBM? ç MX

@ h`îB b Q imv ç T M?QM; poM? pB M +?d +| i? H'T H€M? i`QM; ç K

@ u M i•K çB- +?Q /M M;QÆB +¬K / Q çm´B i - ?¬K M v i +kM; b) F?¬M; çB- B #
p"v

hWM; +•m iWM; +?[- /€M; çB m M?Qm K"v +QìB M|B +O M "Q+? L?Q H¢B /'v H M
+O ?² Hv i, i,- K¶B MK +QìB ç m +| i?•K wX G•K o½M oBM? i?¬K H„+ ç¬m- F?¬M;
F?B M M;QìB ;B" çBX M i, i, iÈB HmB M?Q ;B| i? M"v +ÁM F?¬M; Km®M H"K +? i

>„M ?"K ?U+ [m v p i`QM; i`QÈM;X J'v Hm²M; €K ?QÆM; i`mv M p"Q H¶ KkB- +
M;QìB M "Q+? L?QX L?È H¢B ç K [m ? B M;QìB ¬K 'T i?•M K"i- i?•M ?bM? H²B H
M?B T i•K ç°M; T?€+?- /mM; M? M tBM? iQÆB ç°M; HÁM; M;QìB- +m®B +MM; b€M
M?Q K°i ;B' + KÆX

h` M +Æ i? i`¬M i`KB i`mv M iÈB iWM; i`"M K M K€i- bÊB iÆ ?¬K [m #m°+ H M
T?ÁM; M i, i, F?¬M; iW #B i K" çB ;Bì ç½ +?ŠM; i?'v ç•mX L; v +ª v b K +O M" M;
M"QX

æ'm T?ûT +MM; M i, i, iW i`QÈ+ ç M ;Bì +?Q iWM; ç¢i çQÊ+ F i [mª i®i5 G•K o½
ç¬m- €M? K„i HB + [m - +?d i?'v MÆB ç¬m ;BQìM; F?¬M; #B i iW H9+ M"Q ç†i K°
;'T `i +?dM? i - iÃ ` m ?QÆM; M?"M M?¢iX *kM; +?ŠM; #B i +?B +€Q M"v K v #
K K K¢B- M? M?Q F?¬M; +| ;b- K†+ p"Q M;QìB H¢B 'K €T- i?ÆK i?Q- +U+ F€i?Q

" M /QÈB +?B +€Q ;'T K°i #S+ i?Q i`„M; iBM?X o" B /ÁM; +?[M?Q M?Ä ç" T p"Q K„
#m°+ ;| + €Q +O i - i?b i +ìB [m-M €Q +O M;QÆBX > B M;QìB ?m M? mX >B ?
i`€M? b m M"v F?¬M; +~M i?"M #` M [M?•M F?€+ +îB- H"K ?ÄM; T?~K çS+ +O M;Q

h?b ` ç9M; H" M i, i, +îB [m-M €Q +?Q i - +kM; F?¬M; #B i M" M; +| i?m" M i v +?B
? v F?¬M;- G•K o½M oBM? FBM? ?d ç M t2M- i•K Hw pW M;¼i M;"Q H¢B pW +?r
iB T iK+ t2KX

óæ K [m i M;O `i M;QM- M?[M; M,K ;¬M ç•v- ç•v H" H¬M ç¬m iB M i M;O M i oM
H"K ;b- F?¬M; T?ªB M;?o ;b- M9T i`QM; H²M; M;U+ `°M; HÈM +O ;'m M?Ä- ;BQìM
i?Q+? M;U+ +O ;'m M?ÄXô

M "Q+? L?Q #9i ?¼ iBM? i - p) ` î i` M i?Q K°i F?m¬M K†i +QìB FB m K` ;B®M; M
b„+ tBM? ç T iQÆB +QìB M"v- G•K o½M oBM? Km®M +QìB i?2Q- b®M; KkB H¢B +
;'m M?Ä +O M i, i, ;BªQ ?Q¢i M?Q ?² Hv\ h +| ç€M; v m M?Q p"v F?¬M;\

óæB m /mv M? 'i F?¬M; çO +?QM? H"- iB m ç ç ; 'm M?Ä "- #° /çM; M; QÆB M; O M;
ççB K„ M[î # M +çM? M; QÆB- M; QÆB F?¬M; M; î HçB M; O ; B®M; M?Q HÊM- +îB [m
#B i- i i? "T T?¬M iS+ ; B"MX *?Q M M- F?B +îB [m-M €Q +O M; QÆB- i iB M i v +
Q€M i`€+?- +?ŠM; [m H-M b m +?Q M; QÆB +?B K HçB iB M M; ?B H" çQÊ+- F?€+

óh T?ªB p JB m i`çB `²B- H-M M"v +?QM KQÆB +?QM M; QìB #çM i?•M i?2Q i ?
HQçM i?"M? M?Q i? M"Q `²BX aU ibM? # M M; QìB M; QÆB +kM; ç½ çQÊ+ M #`B i
i`QÊ+- F?¬M; B +| i? H"K i`M ?çB ç M K°i +¼M; H¬M; +O M; QÆBX S?ªB M?È Hì
*Ym ?QÆM; i?"T #€i ´ i K i?"T HK+ HB M ?Q" M- i î JB m i`çB çÊB M; QÆB 5 L; QÆ
F?¬M; +?QM KQÆB +?QM M; QìB #çM i?•M +O i - i K¶B M; "v bOM; €B K°i M; QìB-
iW i`QÊ+ ç M ; Bì F?¬M; M|B T?ûi- ?B ?BX GçB +?B K iB M M; ?B +O M; QÆB K°i -

L|B iÈB óHçB +?B K iB M M; ?B +O M; QÆB K°i +€Bô- i` M #S+ i?Q i`„M; iBM? Hì
?QÆM; i?m-M F?B i M?Q ?QÆM; ?Q T?ª p"Q KkB- F?B M M; QÆB i HQm Hmv M
[mv M `k +O M i, i, H9+ K¬B ?²M; M? M?"M; ?¬M H M T?QM; i?Q- i`QM; HÁM; G
HY - ?"M F?¬M; çQÊ+ /MM; i?•M i? v +?Q T?QM; i?Q M"v- ?QîM; i?K MK ?¬M i?Æ
i,X

S?QM; i?Q +O M "Q+? L?Q ç HçB HìB pW i` M; i`¼M; pW F?¬B ?"B- imv K¼B
HçB +| K°i +¶ ibM? w F?¬M; i? +?2 /'m çQÊ+- ; B®M; M?Q MQÊ+ "Q "Q iW i` M M
i`QM; bm®i iU i?Ov iBM?X

E?¬M; M; î M i, i, HçB çB M?Q p"v- M" M; iÈB +kM; M? M?- çB +`M; M? M? ?ÆM- ;
i` M i?ªQ M; mv M- M?€v K„i ç½ F?¬M; i`î HçB- K M; i?2Q Fw S+ b•m ç"K F?B M M
p" ; ?B M?ÈX

L?bM p i bQM çÄ i?„K i` M ; B'v- G•K o½M oBM? i?î /"B K°i ?ÆB- H`K #`K,

@ aQ T?K i, i,- M" M; K¶B H-M +?B K iB M M; ?B +O i tQM; HB M #Ä çB- i` M çìB
i? X h +kM; +?B K HçB iB M M; ?B +O M" M; - F?B M +?Q M" M; F?¬M; i? T?ªM F?

>„M ç H M +?B +KB M; M?Ä çÄ i?„K i` M #S+ i?Q- i?ÆK i?Q M; ¼i H`K- ?QÆM; ç

ósQçitQçitô M; Q" B i`QÈM; i`mv M iÈB iB M; +QìB M? - K°i ; B¼M; M|B [mv M `k p

@ h?b ` óF?¬M; i? T?ªM F?€M; ô H" M?Q i? M"v- +?Q iWM; i?'v M; QÆB +?ÆB t
p"v- b Q HçB i?"i i? " i? 5

h? M?•K [m2M i?m°+ ç M M¶B F?¬M; i? [m2M ?ÆM çQÊ+ M[- G•K o½M oBM? M?
K¬M; ,

@ aQ T?K i, i,- M" M; +?Q çB\

>„M t¬M; ` M; Q" B /Q M? i`çB- +?d i?'v K°i i?•MªM? K"m i`„M; ; B®M; M?Q ; B| K€i
t - M?bM #|M; /€M; Km¬M p i?QÊi i? 'v- F?¬M; T?ªB M "Q+? L?Q i?b H" B\

M "Q+? L?Q i?•M ?bM? +U+ M? M?- F?¬M; ? ; B®M; M?Q M; "v i`QÊ+- iU ?² +, M
çm´B çQÊ+X J„i i?'v +U Hv ; B[? B M; QìB +`M; çm´B +`M; t - G•K o½M oBM? i`Q
/WM; +?•MX L; Y +´ H M i`ìB ?ûi HÊM,

@ aQ T?K i, i,- i M?È M" M; X h M?È M" M;

h?•M ?bM? M "Q+? L?Q F?) +?'M ç°M; - +QÊ+ #° iW iW +?"K HçBX *?¬M +?W ?²B
F?Q KB[m v M; QìB HçB- i` M F?m¬M K†i tBM? ç T H°+³8Đ B³D H³F³B³F³È P3đ \$đ Ä "Đ ç

8RRX *?QÆM; 8y3 @ >¢ G M aÆM ooM? oB M E?¬M; _ÆB o"Q h v a

E?B KÈB tm'i T?€i- `ä`"M; F?B K†i i`lB M; a p i•v +ÁM H" i`lB [m M; K•v i¢M?- ç
M; lKQ H¢B #„i ç-m iQ i€+? `ÆBX JQ i` M i?ªQ M; mv M p" ç²M; #^M; HK+ ç` F?¬
M9B + Q p" pU+ b•m +ªM i`l- i?€+ KQ M?Q +°i i`K- ç" T i?ŠM; H M K†i M; QlB i - i¢
i` M i?ªQ M; mv M +`M; F?¬M; +| ?QÈM; +® ç`M?- ;"Q i?ûi i? HQÆM; F?¬M; FB
KQ H v ç°M; - H9+ i?b p ?QÈM; ç¬M; - H9+ p ?QÈM; i•vX h?ªQ M; mv M ioM? H†M
çQÊ+ T?O H M K°i i'K K" M /"v ç†+- +?2 H'T HÈT K•v KM i` M M M i`lB t M? i?ŠKX

æ•v H" i`"M KQ ç-m iB M ;†T T?ªB b m F?B iB M p"Q i?ªQ M; mv M- F?¬M; bÈK F
H9+ M"vX G•K o½M oBM? ç½ çQÊ+ HoM? ;B€Q mv HU+ +O H½Q i?B MX

LQÈ+ KQ H"K K|M; M;U ~K QÈi- +Ä t M? KÆM KîM |M; €M? MQÈ+ i`ÆM im°i H-v
K½ F?¬M; F?ÄB +?"K H¢BX *€+ iQÈM; bo #'i +?'T ;B| KQ pšMiB M p T?Q i`QÈ+
L?bM iW t - ç°B M?•M K½ M"v ;B®M; M?Q K°i ç€K K•v F?¬M; M;WM; /B ç°M; i`Q
M? M? +?|M; K" +?dM? i X

@ J|M; M;U ~K QÈi- i®+ ç° /B +?mv M +?`mªM? ?QîM; - çB M?Q p"v- bÊ`^M; b€M
ç M çQÊ+ *€T L?o >ÊT G•KX

>² ""i Zmv M?bM b„+ i`lB- [m i M?[M; /ÁM; K² ?¬B p" MQÈ+ KQ i` M K†i- i`QM; K„
æ•v ;¼B H" ói?B M +¬M; #'i i€+ K„ô U¬M; i`lB F?¬M; +?`m ?ÊT i€+V- G•K o½M o
t€+ K¶B +?mv M- /mv +| i•K ibM? +O H½Q i?B M ;B H" +?ŠM; +| +€+? M"Q /U H
K°i ?ÆB,

@ S?Q ç¬M; M„M; T?Q i•v KQ X æB m HQ H„M; +O i ?B M ;B`H" T?Q +?9M; i
iB M [m•M +O HB M [m•M ? B #° H¢+ *€T p" L; ¢+? H¢B i`lB [m M; K•v i¢M?X æB M
bQ pÈB +?9M; i M? M? ?ÆM F?¬M; QiX L m #¼M +?9M; iÈB æ¢i G M h`€i K" F?
+O +?9M; i - i'i M?B M b) M? M? +?|M; [m v H¢BX LQÈ+ +| i? M•M; i?mv M i?b +
>² pb L; ¼+ :B" K" +| i? çB ;BªB +Sm M; v i`QM; ç K- +kM; +| i? pb M" M; K" M; v ç
F?¬M; +~M i?"M- +?9M; i b) +| i? #` #¼M +?9M; +„M T?ªBX

L¶B HQ +O G•K o½M oBM? F?¬M; T?ªB H" F?¬M; +| ç¢Q Hw- i®M ? i i•K iQ ç /K
L; ¢+? h L¢T p" *€T L?o >ÊT G•K tm'i` +?QM? H" M?ªK M?•M i?lB ;B M M"v K" ç
HÈB iB M p"Q u L; ¬X J°i i`"M KQ HÈM ç°i M?B M ç M M?Q p"v- H¢B +| F?ª M,M; +
;†T T?ªB M; QlB >²- #¼M ?¼`i F?| i?Q€i i?•MX

>² ""i Zmv M†M; M ;"i ç-m,

@ hQÈM; [m•M MlB`i ç9M; X S?Q +?9M; i i`lB KQ - # M T?Q æ¢i G M h`€i H¢B
K•v i¢M?X h?lB iB i [m, [m€B +O i?ªQ M; mv M M?Q H" K†i i` +QM- +kM; F?¬M
>B M i¢B i`BM? b€i iB M T?QÆM; +ÁM +?Q [m v H¢B- +kM; F?¬M; #B i ibM? +ªM

@ o"v +?9M; i T?ªB H"K b Q\ hB M p"Q ? v /WM; H¢B\

* Q hM HÁM; HQ H„M; ?ÄBX

@ E?¬M; i? /WM; H¢BX

G•K o½M oBM? MlB /Si F?Q€i,

@ >B M i¢B i?lB ;B M +ÁM QiX *Æ ?°B ;B[+?9M; i p" M; QlB >² M; M; M? mX L r
i`QÈ+- çÈB iÈB H9+ M; QlB >² çB m ç°M; [m v p #° H¢+- iQ" M #° M¶ HU+ +O +?
M; ?o iÈB H° imv M iW L; ¢+? h L¢T iB M p"Q u L; ¬ ç iÈB ;¬M pQÆM; çbM? æ°i Zr
çÈB iÈB H9+ M"QX >² ç¢B + - w M; QÆB i?b b Q\

>² ""i Zmv ;"i ç-m M; ?B K i9+ ç€T,

@ h i€M i?"M? w FB M +O iQÈM; [m•MX h`lB ç½ # M +?Q +Æ ?°B i®i M?Q i? M"
çQÊ+ #Ä HÐX æ½ H" ç€M? i`"M i?b +?ŠM; +| +?mv M F?¬M; K¢Q ?B KX

@ h®iX

G•K o½M oBM? ` bS+ tm i v,

@ S?•M T?| +?Q i'i +ª ?mvM? ç - F?¬M; +-M T?ªB i?QÆM; iB + M;U X :Bì[m M i`
iB M p T?Q i`QÈ+X \*?B M K½ p` HQÆM; i?ªQ çÈB ?ç çQÈ+ L;ç+? h LçT`²B #´ b

" M;QìB ?ç [mv i i•K- HB M F?¬M; HQ H„M; ;b M[- bm'i HoM? M,K M;?bM iQÈM
[m•M i` M i?ªQ M;mv M i`QM; iB i i`ìB KM K`i M?Q i? M`v [m M i`¼M; M?`i H`T?Q
Hç+ çQìM; p` Hç+ ç°B- M;QìB +| FBM? M;?B K i` M i?ªQ M;mv M T?QM; T?9 M?`i
çQìM;- * Q hM i?b €T i`"M î b m +MM;X J'v M;QìB T?•M +¬M; ?ÊT i€+- çB p ?QÈ
M;U /mv M?`i i`QM; ç°B M;k i?b ç HçB +?Q Gw ok G,M;X "i F ;B M M M F?®M
F?¬M; #Ä HçB ?mvM? ç +O KbM?X

h? KQ +`M; H9+ +`M; HÈM- #-m i`ìB M?Q # Q i`QM; K°i i-M; K•v KMX h?Á i v F?
+ª +€+? K'v #QÈ+ +?•M +kM; M?bM F?¬M; `ä Kti ç®B T?QÆM;X hm'M K½ /QÈB i?
p` ~K QÈiX h?ªQ M;mv M p®M /`m /`M; #¶M; /QM; #B M i?`M? ?mM; €+X L;QçB i`
G•K o½M oBM? +kM; +?d #B i +QìB F?´X

E?¬M; #B i çB ? i i?ìB ;B M /`B # Q H•m- v T?K+ iQ`M i?•M QÈi bkM;- KQ HçM?
#m®i- G•K o½M oBM? F?¬M; F?ÄB `mM `~v pb HçM?X L?bM +?B M K½ # M +çM?-
QÈi ? i- +ª M;QìB +Q +?ti HçB- i?•M ?bM? M?'T M?¬ H M tm®M;- H²B HãK HmM;
po FûQ /`BX LQÈ+ KQ H`K QÈi i|+ M`M;- içQ i?`M? iWM; /ÁM; bm®B i`QM; p2Q
a„+ Kti L;¼+ :B` i`„M; M?Êi- M?„K +?ti ? B K„i- i?•M ?bM? ç-v ç†M F?) `mM `~v
iU K°i M;¼M +Ä M?Ä KQM; K M? v m çm®BX

h`ìB + Q +¬M; #^M;- /QÈB +MM; K°i T?B M i?B M F?¬M;- KQ iQ ;B| HçM? F?¬M; +
+kM; mv ?B T M;QìB æ°i Zmv iX

æ m H` M?[M; M;QìB b®M;- ç m +MM; çB +?B M ç'm- `®i +m°+ H` pb +€B ;b- G•K
H'v iW i`QM; #¼+ ?`M? Hw ` K°i +?B +€Q /`B- €Q /Q +?QM? i v sªQ sªQ K v +?Q
i` M; #- ç•v H` K°i i`QM; p`B FB M ?`M? Hw +ÁM HçB +O ?„MX

h?•M ?bM? HçM? #,M; i`mv M iÈB K°i iB 'K €TX L;¼+ :B` Kî K„i- +?d i?'v i` M i`K
F?¬M; #B i iW F?B M`Q ç„T K°i FB M i`QìM; #`Q KÈB iBM?- K M; i?2Q ?QÆM; i?Æ
M?Q ?ç i ç`m- `Èi tm®M; i` M €Q- BM /`m M?[M; ;B¼i MQÈ+ i`QM; p2QX

@ h F?¬M; +-M F?¬M; +-M bU iW #B ;Bª /®B +O M;QÆB5

L;¼+ :B` M;~M; ç-m ;`Q H M T?šM M°- Kti çÄ #WM;- ? B /ÁM; MQÈ+ iW # M K€+?
H` KQ ? v MQÈ+ K„iX

G•K o½M oBM? H m MQÈ+ KQ i` M Kti- i v çmM; çQ +QìB HçM?,

@ *?Q /M H` ;Bª iW #B F?¬M; #B i M;QìB æ°i Zmv i +€+ M;QÆB H9+ M`Q KÈB +|

h` M F?m¬M Kti ç2M #|M; +O ?„M MQÈ+ KQ M? M? +?|M; `ÆB tm®M;- #9B i|+ #
+?dM? i bÈK ç½ i€M HQçM- ? B p i K¬B ?²M; /QÈB bU ;°i `Y +O MQÈ+ KQ ç½ K
bkM; i`QM; KQ - p¬+MM; M? +? M?€+- F?Q i? ç| bQ pÈB H9+ i`QÈ+ ç½ F?€+ `²B

@ *?mv M M;QìB æ°i Zmv i +?9M; i F?¬M; +-M M;QÆB [mªMX

h?B m M[?W K°i iB M;- i? M? •K HçB #`i ;B€+ M?Ä çB `i M?B m- /QÈB +ÆM KQ
`9i i?•M ?bM? HçBX

L?bM L;¼+ :B` +Q i?`M? K°i F?®B `mM H`v #~v- G•K o½M oBM? +QìB +QìB- i? M i

@ •Q `i i`K €T ç'vX æ•v H` i`QÈ+ F?B tm'i +?BM?- i? iY +O i K'i K'v ç KiU i v K v
+?9M; i +| i`mv M i?®M;- iQÈM; bo i`QÈ+ F?B tm'i +?BM?- pÉ ? v ibM? M?•M ç m
KQM; ?¼ bÈK M;~v #bM? M i`î p X \*?d H` p`i ç´B b Q /ìB- tm•M i?m [m HçB- M?
i`QìM; HB m K'v B +| i? #bM? v M i`î p \ o¬ b®M[iY FB m /B K M?Q ?Q - K°i çìB

i?"M? ?ÁM p¼M; T?m i` M ç²B + Q p€+? M9BX J®B ibM? ?Q" B +O M; QÌB æ¢B >O
poM? pB M F?| +| i? ?B m `ä çQÊ+5

L;¼+ :B" H"TiS+ M´B ;B"M,

@ E?¬M; T?ªB +?d æ¢B >Q +€+ M; QÆB KÈB +| M; QÌB bB ibM? M?Q p"v- M[M?•M
i ç m +kM; +| ibM? ?Q" B M"vX hbM? H M; +O K¶B M[M?•M æ°i Zmv i ç m +?BM?
+kM; ç m K'i çB bBM? K M?- +kM; b) ç m poM? #B i pÈB i? iY i?•M v m

@ o"v +QM K +€+ M; QÆB b Q H¢B Km®M +?•K M; ÁB +?B M i` M? \ omB H„K " \5

G•K o½M oBM? ç°i M?B M ; -K H M iS+ ;B"M- ? B K„i çÄ `U+- `9i `QB [m'i H M im
.•v +QÆM; +O +?B M K½ ç| #` ?„M M„K i`QM; i v- +?d +| i? ?Q H M K°i iB M; - +?
i?•M ?bM? i?B m M[H°` p`B çQÌM; +QM; K„ /B mX

L?bM F?m¬M K†i G•K o½M oBM? çÄ `U+ pb iS+ ;B"M- M; U+ L;¼+ :B" M?¬ H M ?¢

@ P H½Q +¬M; - M; QÆB- M; QÆB /€K M?K+ K¢ i \

@ L?K+ K¢ M" M; +€B `„KX

G•K o½M oBM? K†i ç2M ?mM; €+ ç€T,

@ *?¼+ i iS+ ;B"M `²BX h b) F?B M M; QÆB i? 'v i? M"Q KÈB H" i?´ T?d +?•M +?Q
+ÎB ? i v T?K+ +O M; QÆB- ç M; QÆB Î+MM; ç€K b|B i` M i?ªQ M; mv M- i`QÈ+ K
ç T H„K5

"aM bU i`Î K†i +O i M i?´ T?d M"v +kM; F?¬M; T?ªB H" #bM? i?QÌM; X oW `²B +Á
ç½ M?ªv +?QB +?QB M?Q iBM? iBM?X >„M `®M; H M iS+ ;B"M- K„i #„M ` HY çÄ F
+ªK i? 'v +| +?9i F?B T bÊX

L" M; +„M `„M; - +QÆM; M; ¢M? M; ~M; K†i H M,

@ *?B M i` M? H" pb ç i°+ M?•M p` çÌB b m +O +?9M; i +| çQÊ+ ç'i ç B T?b M?B
Hv KQ H¢M? ;B| #m®i- F?B M +m°+ b®M; ;B"m +| p" bmM; i9+ ?ÆMX æB m M"v +

ó*?€iXô G•K o½M oBM? p¶ K¢M? H M +†T K¬M; ç-v ç†M +O L;¼+ :B"- •K i? M? +
;B| KQ - i`mv M iÈB i" M t X

@ *| ;b b B "\ Jm®M i°+ M?•M +O M; QÆB i®i ?ÆM i?b +| i? +?B K HoM? ç'i +O M
F?€+ b Q\

G•K o½M oBM? +kM; M´B çB M- p¶ K¢M? H M K¬M; M" M; ? B +€BX hb M; p¶ #¢+?

@ GQm K M? +O iQ" M i? ;BÈB ç m Km®M M" M; X *| T?ªB #¼M ?¼ ç m +| i? i`| B
M" M; - Km®M H"K ;b i?b H"K F?¬M; - ç-m | + M" M; + Q M?Q p"v- b Q M; ?o M?Q #¼
M" M; ` K" M?bM- +€+ M; QÆB +?•K M; ÁB +?B M i` M?- M; Q¢B i`W H"K +?Q +ª ? B
+?ªv i? "M? b¬M; - +€+ M; QÆB ç¢i çQÊ+ +€B ;b\ *| çQÊ+ ç'i ç B T?b M?B m- F?B
L" M; çB ?ÄB i°+ M?•M +O M" M; - H9+ #¼M ?¼ +?B M iY- +| ;B"m +| F?¬M; - +| bmM
ç€M? M" M; 5

>„M ?ÄB K°i +•m HB M p¶ H M K¬M; L;¼+ :B" K°i +€BX hb M; #¢+? #¢+? p M; H M
M; QÌBX *€+ iQÈM; bo [m H¢B Î # M +¢M? M?bM +?^K +?^K +?O bQ€B K†i ç2M T
/€K +QÌBX >² " i Zmv ? B M; QÌB M?bM M? m- H½Q * Q ;"i ç-m `^M; ,

@ G•K ?mvM? ç M´B #½Q i® `²B- +¬ ;€B M?Ä æ°i Zmv i H-M M"v +?`m F?´ `²B5

"`i M i?´ T?d M"v pk M?K+ +ÁM #` M; QÌB æ¢B >Q çB [m çB H¢B +QÌB pmB M; „K
H M K°i iB M; - K†i H"TiS+ çÄ #WM; - M; U+ `mM `~v F`+? HB iX L" M; ?mM; ?„M; M?
M° ç M; `mM `~v i?ûi H M,

@ P H½Q +¬M; - M; QÆB ;B i i çB- ;B i i çBX

G•K o½M oBM? tÁ2 #¨M i v` - K¬M; +¬ M?|+ M¨v ç¨M ?²B i@i i?"i-`mM; ç°M; H¨K /
>„M ?„+ ?„+ +QÌB H¢M?,

@ h ;B i M¨M; H¨K ;b\ L¨M; F?¬M; T?ªB H¨ p¼M; iQÎM; Km®M iÈB +?BM? T?K+ M
M¨M; T?ªB M?bM i?'v i°+ M?•M +O M¨M; p¨ +?QM? M¨M; #` M;QÌB F?€+ +?BM? T?

@ L;QÌB æ°i Zmv i +?9M; i poM? pB M b) F?¬M; #` +?BM? T?K+5

h?•M ?bM? L;¼+ :B¨ F?¬M; M;WM; pMM; pšv- KQ +S`ÆB H M i?•M H M K†i M¨M;,
M¨M; +?S ç-v H [m M; #'i F?m'iX

@ooM? pB M b) F?¬M; #` +?BM? T?K+\

G•K o½M oBM? +QÌB H¢M?- iW iW F b€i F?m¬M K†i M¨M; ,

@ L;¼+ :B¨ iB m i?Q- M¨M; M?bM p¨Q K„i +O i çBX

h?B m M[#'i ;B€+ M;~M; ç-m /"v- M?bM i?ŠM; p¨Q +QM M;QÆB ç2M M?€M? +O G
i?' T?d iB #d p¬ bd i`QM; p2Q M?Q MQÈ+- i`QM; bm®i M?Q i?Ov iBM?- i?•K i?9v M
?bM? M?Q ç½ iWM; i?'v- L;¼+ :B¨ M;•v M;®+ M?bM- MQÈ+ K„i M?Q KQ `ÆB tm®i

@ L?bM- M?bM +€B ;b\ h F?¬M; M?bM5

G•K o½M oBM? +QÌB HÈM,

@ h Km®M M¨M; ;?B M?È ç¬B K„i K¨m ç2M- / i?'i K¨m p¨M; +O i X æ•v H¨ K°i /•
+?Q # Q ;BÌ #` +?BM? T?K+X "¼M ?¼+ | p, M ?| T?QM; T?9 M?'i- p, M KBM? iBM?
i` M i? ;BÈB M¨v K'v M;¨M M, K- +?Q iWM; ;K+ M;½X *ÁM M;QÌB æ°i Zmv i +€+ M

>„M iMv iB M T?'i i v- F?BM? i?QÌM; +QÌB M|B,

@ a m K'v i`, K M, K M[ - æ°i Zmv i +?QM? H¨ K°i / M? iU +?d +ÁM i²M i¢B i`QM; H
L;¼+ :B¨ ?¬ ?'T F?| F?, M,

@ L;QÆB M|B H€QX æ°i Zmv i +?9M; i +QÌM; ç¢B p¬ ç`+?- M?'i ç`M? i²M i¢B K½

@ h²M i¢B K½B K½B- i`mv M ç M p¢M M, K\ \*?d #^M; p¨Q bU +?B M i` M? p¨ +?ûK
M;QÆBX hB m Km°B Km°B

G•K o½M oBM? +QÌB +QÌB p¶ H M K†i M¨M; ,

@ *QM M;QÌB F?¬M; i? /MM; K¬M; ç M;?o €B /¨ M¨M; H¢B +„M i 5

>„M i`QM; HÁM; p M? p€Q ç„+ w- M;|M i v ç ;¬M K¬B L;¼+ :B¨- i?B m M[æ°i Zm
F?¬M; +?9i HQm iB M?- i v M®B ç M iBK- +ÆM ç m F`+? HB i i`mv M iÈB- G•K o½
ç-m M;|M i v ç½ +?B +?B i t T ç-v p i`, M; +?dM? i X iWM; ;B¼i K€m HB iB S ` >
+?^K- i`QM; K„i H'T H€M? [m M; K M; ç„+ w b m F?B #€Q i?MX

*QM iB m Kšm H M; M¨v5 G•K o½M oBM? ?W K°i iB M; - i?m" M i v H¢B b i b Q¢M; K
i?'i i? M?- b„+ K†i çÄ M?Q K€m- t'm ?' p¨ ;B" M /[Km®M +? iX

:B€Q ?m'M F„ +¨M; iB m Kšm H M; M¨v`²B- i?ªQ M;mv M i` M b K¢+ pšM KQ ;B
i®+- +?d +ÁM +€+? *€T L?o >ÊT G•K #ªv- i€K /†K H° i`bM?X

@ G•K iQÈM; [m•M- G•K iQÈM; [m•M

>² ""i Zmv [m v M;U - ç°B KQ M;QÈ+ ;B| iW ç°B M;k T?Q i`QÈ+ H Q tm®M; - ç^M;
F?Q€B K½X J'v M;QÌB /WM; H¢B i`QÈ+ K†i G•K o½M oBM?- >² ""i Zmv M?ªv tm®i
S MQÈ+X

@ >² ç¢B + - b Q p"v\

G•K o½M oBM? ;B"i Mªv KbM?X h?B i ?mv i ?€M iY M?Q >² ""i Zmv ç€M? +? i +kM

>² ""i Zmv p°B p¨M; H„+ ç-m- H m ? i H i`QM; K„i- H9M; #9M; M|B,

@ E?¬M; +| ;b- F?¬M; +| ;bX h + Q ?SM;- iQÈM; [m•M- M;QÌB t2K- ç•v H" B
>„M +QÌB +QÌB /`+? M;QÌB b M;- ç^M; b m HB M H°` K°i i?•M^M? F?Q^M; KQÌB
#|M;- #° /çM; H½Q Hmv M- ç M; pmB KWM; M?Q çB M M?bM G•K o½M oBM?X
G•K o½M oBM? M;•v M;®+- H"TiS+ ¬K H'v ?„M ;"Q M?Q çB M,
@ hB m >S - >S *?'M- i?"i bU H" M;QÆB `\\ L;QÆB b Q HçB iÈB ç•v\\ L;QÆB H"K i
*QM #` M|- i`ìB b Q HçB `ÆB tm®M; KB M; #€M? i? M"v5
>S *?'M H m H i` M F?|2 K„i- KWM; `Ð ¬K [mv M i?Q ,
@ hQÈM; [m•M- H" hW [m•M bQ T?€B i iÈB5
hW [m•M bQ\\ hW *?d hbM?\\ . M? iU i?•M i?B i K" HçB #Ð M;ÐX G•K o½M oBM? +
ç°M; ç M Km®M F?|+X hmv +?d +€+? t +| KQÌB K'v M;"v- M?QM; i`QM; +m°+ +?BM
M;mv M- K'v +? [>ç G M bÆM +MM; hW iB m i?Q H9+ ~M H9+ ?B M M?Q ç€K K•v i`
[m M ? pÈB çQ" M +- [m•M M"vX
>¬K M v >S *?'M ç°i M?B M tm'i ?B M i`QÈ+ K†i KbM?- ?„M KÈB +| K°i HQçB +a
*?Q /M F?¬M; #B i >S *?'M pb b Q HçB ibK i?'v p` i`Q ?B M içB- M?QM; K°i T?-
hbM?- i?"i bU i`¼M; ?"m M?Q +^iÁ >ç G M bÆMX
@ hQÈM; [m•M- ç•v H" i?Q hW [m•M bQ ;YB +?Q M;"BX
EbK MûM FQ+? ç°M;- >S *?'M iW #¼+ ?"M? Hw H'v ` K°i F?®B / / M?Q M?ÄX
#S+ i?Q i`„M; iBM? Î# M i`QM;X
hW *?d hbM? ;YB i?Q5 G•K o½M oBM? M?"M #S+ i?Q ç|- HÁM; #`M i v ç°i M?B M
[m•M i?•K M?"T i?^Q M;mv M M"v K" M|B- >ç H M bÆM KÈB H" +°B M;m²M +O #¼
ó*m°+ +?B M Î" L;çM >çQ æ†+- i? M? / M? +O +?"M; H M + QX o"Q i`QM; i?^Q
+O ç`+?- /MM; i?•M i? K€m i?`i +?®M; ç`+? ÎM;Q" B #B M ;BÈB- F?B M M;QÌB >²
çÎKX *^K iç ÆM +O +?"M;- F?¬M; #B i H'v ;b ç #€Q ç€T- +?d +| K°i +?mv M- tB
hbM? i?•M +| i? +? i- >ç G M bÆM poM? pB M F?¬M; `ÆB p"Q i v ;B†+5ô
ó*?d hbM? i?•M +| i? +? iX >ç G M aÆM poM? pB M F?¬M; `ÆB p"Q i v ;B†+ôX *?
+^X G•K o½M oBM? M„K +?†i i v >² "i Zmv- F?) ;B¼M; K" FB M ç`M? M|B,
@ >² ççB + X >ç G M bÆM pšM Î i`QM; i v +?9M; i 5
>² "i Zmv H m MQÈ+ K„i- KÎ KB M; +QÌB HÈM,
@ h #B i- hW [m•M bQ M?'i ç`M? b) ;B[p[M; >ç G M bÆMX h M i?Q bBM? M;®+ æ
*?'M- M;QÆB +kM; ;BÄB H„K5 *?9M; i ç€M? K'v i`"M i` M i?^Q M;mv M F?¬M; H½
óh•K w +O +?"M;- *?d hbM? ç½ ?B mX *?d H" iB M i`bM? +?"K +?çT- ?B K M;mv`
[mw i`¼M; i?•M KbM?- +?È F?B M M;QÌB i HQ H„M;X h?B T +'i ;B[ i` M; T?K+ H°M
ç K KQM; +?Ì- çÈB +?"M; F?^B ?Q" M5ô
"S+ i?Q M"v ;B®M; M?Q iQM? +€+? +O hW *?d hbM?- +U+ F€ çÆM ;B^M p" FB M
+?"M; F?^B ?Q" Mô- +•m +m®B +MM; M"v MY +?2 MY KÎ- H" €K M;[+O ? B M;QÌ
KÈB ?B mX "S+ i?Q +?d pÄM p M K'v +?S- HìB imv M;„M- i•K iQ HçB M?Q w pšM +
G•K o½M oBM? tQ tQ #S+ i?Q i`„M; iBM?X *ÆM b|M; HÁM; M?'T M?¬ +m²M +m°
K†i ?„M- ?ÉT i?"M? /ÁM; M?Ä tm®M;X >„M i`Î M M i`¬K K†+- ?²B H•m pšM F?¬M;

8RkX *?QÆM; 8yN @ Zm®+ aQ æ°i Zmv i

@ hB m >S - M;QÆB H"K b Q iB M p"Q i?^Q M;mv M- HçB ibK i?'v i #^M; +€+? M"
@ *?mv M M"v F ` i?b /"B H„KX

> B K„i>S *?'M ?²M; H M,

@ hW M;˘v i?S # b m F?B G•K iQÈM; [m•M- >² iQÈM; [m•M p˘ * Q ç¢B + +€+ M;Q
+?K+ p¢M M;QÌB >² HB M i`B M F? B i`M +¬M; ? K M9B >¢ G M bÆM çB M +m²M;
?mM; ?½M +QÌM; i`€M; - F?Q i? ?mM; K½M?- K¶B K°i çÊi +¬M; FQ+? ç m iK i”T ?
+¬M; K¢M? p˘Q ? B i?¬M; ç¢Q i?¬M; iÈB T?O >QM; E?€M?X " M;˘v iB T i?2Q- +ª
T?QM; F?¬M; /QÈB #®M KQÆB H-MX

@ hW [m•M bQ ` iY K M? H M?- iW M˘M; i`Î tm®M;- iQ˘M [m•M iQÈM; bo +?d çQÊ
+?Q T?ûT HmB H¢B- +Y ªB +ÁM i?b M;QÌB +ÁM- +Y ªB #` T?€ i?b M;QÌB +? i- i?
bQ iU i?•M i¼ i`'M Î +?•M i?¬M; ç¢Q T?Q i•v- ?ÆM ? B KQÆB p¢M ?mvM? ç +?Q
>² [mv iK°i i`”M iY +?B M- +?Q i?˘v K°i B H•K i`”M +?MM +?•MX > B #Ì ?¢T +®+
+?ªv i?˘M? b¬M;- ?Ä T?€Q +O h?¬M *Æ /Q M? HB M iK+ T?€i t¢- ®M; T?€Q çÄ
çQÊ+ ç¢M M[- K°i b® ?mvM? ç HB M t€+? ç Q tmM; T?QM;X " M;˘v M;„M M;OB
+?B M iY Î >¢ G M bÆM5

h`QM; H9+ F - p˘M? K„i>S *?'M çÄ H MX G•K o½M oBM?- >² ”i Zmv- * Q hM # M
i?®i K°i HÌB- bQM; [mv M #'i ;B€+ M„K +?†i H¢BX

*m°+ ?mv i +?B M +O K'v +?K+ p¢M M;QÌB- +?Q /M F?¬M; +! K†i Î ?B M i`QÌM;-
iQÊM; ` ibM? +ªM? i?ªK HB i- K€m i?`i imM; i!2 ` H`K b QX >¢ G M bÆM ;B®M;
ç-m +! i? çSi- K€m +! i? `ÆB- M?QM; b®M; HQM; poM? pB M F?¬M; çQÊ+ bKT ç

@ > B ?¢T +®+ +O >¢ G M bÆM K'v H-M #` +?B K ç!M; H¢B K'v H-M çQÊ+ çQ¢i H
+ªK iY +?d +! i€K i`,K M;QÌB b®M; b!i i`Î H¢BX æ¶ ç¢B + #` i?QÆM; i v T?ªB- h
i?QÆM; Î bQÌM T?ªB- M; v +ª hW [m•M bQ +kM;

@ hW [m•M bQ H`K b Q\

G•K o½M oBM? i9K H'v >S *?'M- FBM? ?½B ?ÄBX

>S *?'M iU #B i ç½ i?'i M;¬M- p°B p˘M; H m F?!2 K„i- +9B ç-m HQ M?Q,

@ hQÈM; [m•M- M;˘B çWM; ?ÄB- [m•M bQ F?¬M; +?Q i¬B M!B5

G•K o½M oBM? i`ÊM i`WM; K„i- iS+ ;B”M [m€i,

@ a Q H¢B F?¬M; M!B +?Q i X L;?2 M˘M; ? v M;?2 i 5 h M iB m iY M;QÆB Km®M i

>S *?'M +?QM? i?m°+ çQ˘M [m•M K˘ G•K o½M oBM? /šM iÈB iW aÆM æ¬M;- i?˘v K
pÈB F?Q i? /¼ M;QÌB- M˘Q /€K H`K i`€B- +?d çÄ K„i M?Ä ;B¼M; ç€T,

@ hW [m•M bQ H9+ i`'M i?O +Y ªB #` i M H¢+ +O M;QÌB >² H`K #` i?QÆM;X æ½
?¢ KÈB tm'i T?€i- M˘M; +,M /†M i¬B F?¬M; çQÊ+ #€Q +?mv M M˘v pÈB iQÈM; [m
i?2Q [m•M T?€TX

>S *?'M M!B F?¬M; `ä `˘M;- G•K o½M oBM? i•K Hw H¢B ç m M?!B iWM; +ÆMX ”ª
H` i`K +°i [m®+ ;B X ob #` HQ¢M iB M H`K #` i?QÆM; K˘ T?ªB M`K ;BQÌM; M?B m
F?¬M; M? X

@hQÈM; [m•MX L;˘B çWM; HQ H„M;X

h?'v K†i G•K o½M oBM? i®B b-K- b„+ K†i •K i`-K /¼ M;QÌB- >S *?'M p°B p˘M; M

@ G9+ i?m°+ ?¢ b„T çB- F?Q b„+ hW [m•M bQ ç½ +! +?mv M #B M i®iX L;QÌB +Á
+?mv M +€Q pÈB iQÈM; [m•M- i`QM; [m•M K¼B +?mv M ç m #bM? v MX sBM M;˘B

h? +kM; ;¼B H˘ #bM? M Q\ ”` i?QÆM; M†M; i?˘M? M?Q i? `²B5 G•K o½M oBM?
i?Q iQM? ibM? +ÁM +® +?'T [m€5 h`QÊ+ ç•v `i #m²M T?B M pb +€B iQM? +€+?
+QÌM; M˘v +O M˘M;X >B M i¢B H¢B i?'v- ç•v +?šM; T?ªB H˘ +?¶ F?€+ #B i +O h
F?€+ b Q\ L?È H¢B /€M; p M;²B ?€i;B[`WM;- ç m #m²M i®M; #B i +O hW iB m
KkB ?„M HB M +! +?9i+ v + vX

L;?2>S *?'M M|B tQM; K°iT?—M- * Q hM i•K Hw M—M M|M;- HB M ;B®M; M?Q K
+€M?i v >S *?'M ?ÄB,

@ a m ç|i?b b Q\ >¢ G M bÆM M?Q i? M"Q\ L;Q|B >² +| i'M +¬M; M[F?¬M;\ L;QA
`²B H"K i? M"Q K"ibK i?'v +?9M; i \ hB m >S - M;QÆB +| i? M|B ? i K°i HQÊi F?—
+? i `²B5

>S *?'M H m F?|2 K„i- +Q|B +Q|B t'm ?'- F iB T,

@ a m # M; "v i'M +¬M; K½M? HB i i?b M;Q|B >² +kM; i?•v T?ÆB ç—v ç²M;- i' M i?
b m +?9M; HB M +ªB #B M +?B M T?€T- /MM; +?B M i?m"i [m'v M?B m- /QÆM; +
HB M `9i HmBX a m ç| H¢B /QÆM; +¬M;X G†T çB H†T H¢B M?Q p"vX B +kM; F?—
/QÆM; +¬M; i?"M? +?•M +¬M;X *S i? i?O p[M; çQÊ+ p" B M; "v- [m•M i +U+ F€K i
?¬K ç| - M;Q|B >² +m®B +MM; ;B®M; M?Q T?€i çB M- çB m ç°M; i'i +ª #BM? HU+—
Î +?•M M9B T?Q i•vX J'v +?K+ p¢M HQM? >² ?ÊT i?"M? K°i KªM; /"v ç†+ ç¬M; M;?
/Q iª pQÆM; " æS+ G¶ iU i?•M bm'i HoM? tmM; T?QM;X J°i i`"M M"v ç€M? ? i? B
i¢B i?¬M; ç¢Q T?Q i•v +?•M M9B p"Q ` K'v H—M- +m®B +MM; +kM; çQ¢i H¢B çQ
i`QM; i`"M M"v K" #` i?QÆM; M†M;X L;Q|B >² ç€M? H•m K" F?¬M; ?¢ çQÊ+— iÊB b
[m•M H¢B ç°i M?B M i?®B tm'i i`,K /†K- #m' B +?B m +?9M; i HB M çQÊ+ M;?d i
L;¢M >¢Q æ†+ #` G•K iQÊM; [m•M +¬M; T?€- HQÆM; i?ªQ +O # +?K+ p¢M ç¢B [
K²B HY X h`"M M"v H" i`"M T?ªM +¬M; b m +MM; +O M;Q|B æ°i Zmv iX hBM iS+
+?'M- M;Q|B M;Q|B ?Q M ?¬ M?ªv M?|i- +ª hW iB m i?Q #` i?QÆM; +kM; F?|+ pb

@ hW iB m i?Q ç½ F?|+X

G•K o½M oBM? H~K #~KX h•K ibM? T?S+ i¢T +O hW *?d hbM? p"Q H9+ ç| - i` M i?
?B m `ä #^M; ?„MX

>S *?'M ç€T K°i iB M;- ;"i;"i ç—m,

@ L;Q|B æ°i Zmv i HmB ` i`,K /†KX a m p" B M; "v- +?9M; i¬B HB M M;?2 ``M; i`
i?´ T?d æ¢B >Q - +QÊT #|+ i?QÆM; ç°B- #° H¢+ M;Q|B >² Î F?„T MÆBX *ÁM M;?
F€ [m€BX hW iB m i?Q M|B ç| +?QM? H" iQÊM; [m•M M; "B- M" M; #B i M; "B Km®M
#B M T?€T HB M H¢+ çQÊ+ pÊB M; "BX

@ o"v M;QÆB H"K b Q iB M p"Q i?ªQ M;mv M\

G•K o½M oBM? i`—K ;B¼M; ?ÄBX

>S *?'M b„+ K†i ?QM; T?'M,

@ *?QM? H9+ +?9M; i¬B p¬ F F?ª i?B H¢B +| K°i p` + Q M?•M i?—M #Q ;YB +?Q h
i` M +?d +| b€m +?[ósmv M ?¢T +®+- p"Q i?ªQ M;mv MôX æB m M"v ç½ ç idM? h
ç½ +| i? tmv M [m >¢ G M bÆM- iB M p"Q G¢T h?B M i?ªQ M;mv M- +?9M; i +
p"vX L; "v ?¬K b m- hW iB m i?Q ` H M? +?Q i¬B K M; i?2Q ?ÆM +?K+ ?mvM? ç
iQÊM; [m•M +€+ M;Q|B F? B T?€i B M p T?Q i`QÊ+X L|B +kM; H¢- +?9M; i¬B pV
?B m +?d /šMX G° i`bM? imv ;"T; ? M? M?QM; +?9M; i¬B i?U+ bU ç½ iB M p"Q çQ
H¢B M?bM- +?d /šM ç| H¢B iQ" M #° #B M K'i F?¬M; i?'v ç•mX

ó* Q M?•M\ *?d /šM5ô G•K o½M oBM? M;?2 K" KK+ i`WM; F?~m M;®+- +?šM; H) H
" L;¢M >¢Q æ†+ HU+ +?ûK G¢T "® Gw- ç| H" FB i i€+ +O M i, i,- €M +?B m i?2Q
'v Hm¬M Hm¬M T?ªB Î # M +¢M? i X *?Q /M ?² Hv i, i, #B i i?m"i T?•M i?•M +kM;
?B M Î >¢ G M bÆM p" i?ªQ M;mv MX *?mv M M"v i?"i [m€i?—M F€X

@ *?d ç€M; iB +- K°i i`"M KQ HÈM p"Q K'v M; "v i`QÊ+ F?B M +QM çQ| M; i`QM; ?
tmv M M; M; [m >¢ G M bÆM iB M p"Q i?ªQ M;mv M- +?d bÊ H" F?¬M; i? X

>S *?'M K†i ç—v iB +` M|BX

" L;¢M >¢Q æ†+ ç½ T?€- K°i F?B M;Q|B >² HmB p i?ªQ M;mv M- i?¬M; ç¢Q i?—M
+?B M HQÊ+ p®M +|X G•K o½M oBM? M;QÊ+ H¢B F?¬M; +ªK i?'v ç€M; iB + M?Q

b Q K" ibK i?'v p`i`Q ?B M iϕB +O #¼M ?¼ HϕB F?B M ?„M FBM? M;ϕ+X
 @ a m F?B +?9M; i¬B iB M p"Q i?ªQ M;mv M- i`QÊ+ iÊB " L;ϕM >ϕQ æ†+- HϕB iÊ
 +?9i M[;†T T?ªB i?B i F} +O M;QÌB >²X J¶B H¬M iÊB i?ÌB F?€+ K'm +?®i- HB M
 +?Q +?9M; i¬B 5
 >S *?'M pW M¡B pW iW i`QM; i v €Q H'v ` K°i +€B +?d ϕQ" M U®M; ;B'vV M?Q M
 *?d ϕQ" M ϕ¡ H" K°i i'K #ªM ϕ² ϕÆM ;BªM- F?¬M; ;?B K°i +?[M"Q- +?d T?€+ ?¼ id
 hmv M ϕQÌM; ϕQÊ+ i¬ϕ"K +?QM? H" H" H°imv M K" G•K o½M oBM? ϕ½ ?"M? [m•M
 H" sQ+? h?ªQ +€+? ?¼ ?ÆM #®M i`,K /†KX
 hmv M ϕQÌM; `ä` i- #9i iQ+? i9 H - ;B®M; M?Q i?O #9i +O M[iYX L?QM; iW M?[
 M?bM- HϕB tûi F?¬M; ` H" B pB iX
 @ *?9M; i¬B HB M i?m" M i?2Q ϕQÌM; M"v K" ibK- Î T?Q i`QÊ+ ϕQÊ+ K'v H° i`BM
 ϕ¡ KÊB ibK i?'v iQÊM; [m•MX
 >S *?'M +m®B +MM; +kM; M¡B `ä`"M; ?"M? i`bM? M"vX _²B i?Î /"B K°i ?ÆB- M?"
 Zmv- ϕ¡B F?€i m®M; ¼+ ¼+ K'v ?ÊTX
 JQ `ÆB `ª`Q+? H M +?d ϕQ" M- T?€i ` iB M; b°i bQϕi- G•K o½M oBM? M?bM +?
 HÁM; ϕ-v M; ?B ?Q†+X *¡ i? p) ` #ªM ϕ² +?d ϕQÌM; `ä`"M; M?Q i? M"v- +?„+ ?Š
 ?"M? imM; +O M,K M; ?bM M?•M K½ M"v- ?B K M; ?B HÈM M?'i F?¬M; B M; Q" B
 b€M; bÊK ?¬K M v KÊB Hv F? B- HϕB i`M? F?¬M; M?„+ iÊB +?mv M M"v- M" M; +?
 iW i?ÌB ;B M #„i ϕ-m K" ϕQ€M- K'v M; "v M v M i, i, Hm¬M Hm¬M Î # M +ϕM? i - M"
 ϕQÌM; +?Q >S *?'MX
 :B9T i M?Q p"v- HϕB +¡ i? ~M i?•M Î # M +ϕM? i K" F?B M i F?¬M; #B i- iQM? `
 M,M; ϕ¡X hB M L?B- h? M? hmv M- M i, i,- LBM? ok hQ+? ϕ m +¡ #ªM bU M"vX L?Q
 Î FBM? i?"M?- M;QÌB b m pW KÊB Hv F? B- p"v +ÁM HϕB
 @ G" LBM? ok hQ+?555
 G•K o½M oBM? ?ûi iQ- FBM? M;ϕ+ ϕ M M?ªv +šM; H M- p°B p" M; T?¡M; K„i M?bM
 h`QM; ;B¡ KQ KM K`i- iB i i`ÌB m €K- +€+ iQÊM; b o i?9+ M;U iB M p T?Q i`QÊ+
 M?bM i?'v #¡M; /€M; +O LBM? iB M iYX h•K iQ ϕQÊ+ ;BªB T?¡M; - ?„M M; ?B M M;
 ;B'v ϕ¡- +"M; M?bM +"M; ;B®M; ` K KB KÌªQ +O LBM? ok hQ+?X oÊB iQM? +€+?
 i?"i bU #Q K"i #€K i?2Q i?b bQ pÊB M "Q+? L?Q +ÁM M i oM? ?ÆM- +"M; F?¬M; i
 h?b ` M i, i, p" LBM? iB M iY F?¬M; M; Î ϕ m Hm¬M Hm¬M #-m #ϕM # M +ϕM? i X
 KWM; +O G•K o½M oBM? /•M; i`"Q ϕ M M; ? M HÌB- ? B K„i F?¬M; F?ÄB ~K QÊiX *
 K°i +?QM? K°i i" M; "M /†K #-m #ϕM- M m Hm" M M;QÌB ?ϕM? T?9+ M?'i i`QM; i?B
 >„M i•K ϕ°M; i?-M ϕB M- T?¡M; K„i M?bM ;B¡ KQ H v ϕ°M; F?„T MÆB- iQ iQ i€+? i
 K„i ϕ m ?¡ i?"M? #¡M; /€M; ϕ°M; M;QÌB +O LBM? ok hQ+?X
 h?'v i?-M b„+ ?„M M;•v M;®+- M?Q p m B M?Q #m²M- * Q hM p°B p" M; p¶ p¶ p B ?„
 @ G•K ?mvM? ϕ - M; "B b Q p"v\
 G•K o½M oBM? M?Q M;QÌB i`QM; K°M; pW idM? HϕB- H„+ ϕ-m +QÌB M¡B,
 @ E?¬M; +¡ ;b- i + Q ?SM; [m€`²B- +¡ iBM iS+ +O >ϕ G M bÆM p" hW iB m i?Q-
 +¡ i? F?¬M; p m B KWM; Q\ * Q ϕϕB + - >² ϕϕB + - i iBM +?„+ +?9M; i M?'i ϕ`M? b
 "B i ϕQÊ+ iBM iS+ +O >ϕ G M bÆM- i'i M?B M F?B M M;QÌB i T?'M +?'M- M?QM
 KS+ M?Q i? M"v- * Q hM p" H½Q >² [m v b M; M?bM M? m- ϕ m +ªK i?'v G•K iQÊM
 ;B'm iBM i®i F?€+X
 @ hQÊM; [m•M- +ÁM +¡ K°i +?mv MX
 >² "i Zmv i? M? •K /WM; K°i +?9i- M?Q m K"v,

@ h`BM? b€i iB M T?QÆM; ç½ T?ªM ?²BX Zmª M?B M F?¬M; M;Q`B bÎ HB m +O M
p` \*€T L?o >ÊT G•K b m F?B iÈB æ¢i G M h`€i F?¬M; T?€i ?B M ` ?"M? imM; +C
+?¡M; F?ÎB ?"M? [m v p X *MM; ç²M; ?"M? pÈB #¼M +?9M; +ÁM +¡ ? B p¢M F} #B
#` +?9M; i /MM; F çB m iÈB L; k L; mv MX

G•K o½M oBM? ?Ì ?[M; " K°i iB M; - +QÌB #ªQ,

@ "¼M +?9M; ;†T M? m `²B\ L¡B M?Q p"v- M;QÌB >² [m v p M`v F?¬M; T?ªB H` ç¢
>² "'i Zmv HQ H„M; M¡B,

@ J'v H° ?ÊT H¢B- F?¬M; +?d ç¢i iÈB # p¢M [m•M5 >ÆM M[i®+ ç° ?"M? [m•M +U
M„M; `€Q- #¼M +?9M; +?¢v M?Q # v- i`QÊ+ K„i *€T L?o >ÊT G•K +¡ ?ÆM ? B i`,K

G•K o½M oBM? ?„+ K°i iB M; - b„+ K†i i`"M ç-v p iQÆB +QÌB iU iBM,

@ " p¢M M;QÌB i?b # p¢M M;QÌB- +?9M; i F?¬M; +¬M T?ªB çKM; +?¢K pÈB +?9
M; ?bMX o"v b) ç +?9M; i p` M;QÌB >² i?B +QÊ+ HU+X hB m >S - M;QÆB p` ?Æ
H9+- #¼M i H¬M M`v H`K K°i pK HÈMX h`mv M H M? tm®M; - KK+ iB m *€T L?o >Ê
p T?Q i`QÊ+X

hBM iS+ K` >S \*?'M K M; ç M M? M? +?¡M; i`mv M F?„TiQ`M [m•MX GÌB i? ó>¢ G
`ÆB p`Q i v ;B†+ô ;B®M; M?Q iB M; ;B¡ p M; p¼M; # M i B K¶B M;QÌB- F?B M M
M;mv M çÆM ç°+ +?B M ç'm M`v #¶M; +?®+ FQ+? ç°M; ç M MQÊ+ K„i HQM; i`ÁM
F?¬M; ;†T- ?mv i K¢M? iQÆM; HB MX

JQ `ÆB +?ŠM; M;WM; - M?QM; H¢B F?¬M; /"T i„i çQÊ+ M?B i iBM? M?Q HY +O ?
T?€i i`i +ª iB K HU+- i" M iBM? +?¢v M?Q # v- i` M K†i K¶B M;QÌB ç m /¢i /"Q MB K
M?Q i`Î i? "M? /`T i`v H) i®i M?`i ç®B pÈB #¼M ?¼X

L;QÌB æ°i Zmv i iU ?² M?Q ç½ w i?S+ çQÊ+ ;b ç¡- #¼M ?¼ K°i F?„+ +kM; F?¬M; M
+?B M +O bQM; T?QÆM; i`Î i? "M? +m°+ çm i` M? p +QÊ+ i`bM? p` bS+ +?`m çU

E?B iBM iS+ M;QÌB >² +ÁM +€+? MÆB ç•v ? B i`,K /†K i`mv M ç M- M,K M; ?bM F}
i,K ?ÆB- b€i F?Q ç^M; ç^M; tm'i ?B M Í# M M;Q`B *€T L?o >ÊT G•KX

"-m i`ÎB t M? M;„i- #° H¢+ æ°i Zmv i iQ HÈM ;B®M; M?Q K°i +€B ¬ HÈM + Q +?¼+
;B¡ H° ` p v m Èi p¬ HU+X æÊB +?Ì iQÈM; bo ç¢B >Q ç2K +?9M; /šK ç¢T /QÈB p

@ hQÈM; [m•M- ç°M; i?O çBX

>S *?'M pW +MM; G•K o½M oBM? ?°B ?ÊT- i` M F?m¬M K†i i` im´B i`"M ç-v b€
?„M K` M¡B- ?Ä i?B m " L;¢M >¢Q æ†+- i" T FQ+? æ¢i G M ç m H` i`mv M i?mv i
+ÁM +?•M +?QM? i` M i?ªQ M;mv M- i`QM; ? M;´ æ°i Zmv i;B Q i?O pÈB M;QÌB >
?„MX >mv i +?B M >¢ G M bÆM bÌ bÌ i`QÊ+ K„i- i`QM; K„i ?„M t¢ ` ?Ä /B K`WM
t M? M?bM G•K o½M oBM? tBM ç€M?X

G•K o½M oBM? F?); "i ç-mX J„i HÈM i`WM; H M- KK+ [m M; [mûi [m M,K M; ?bM i`
M;QÌB,

@ *€+ ?mvM? ç - K¼B M;QÌB +?m`M #` i®i +?Q \

ó>®M; ?®M; ô- iB M; iQÈM; bo ;"Q i?ûi tmv M [m KQ ;B¡ ç M; /¬M /¬M KÌ çB- p9
G•K o½M oBM? T?`i ? B i v- iB M; M° ?®M; HB M çbM? +?dX

@ *€T L?o >ÊT G•K #° H¢+ M?Q M?Ä M`v F?¬M; T?ªB H` KK+ iB m +m®B +MM; +C
çQÌM; K` +?9M; i T?ªB çB [m X h +?d +¡ K°i v m +¬m, >B p¼M; +?B M ç Q +O +€
.MM; p¡ M;U p¬ ç`+? +O +€+ M;QÆB ;BšK ç¢T i`QÈM; #²M; +O M;QÌB æ°i Zmv
H¢BX L?QM; - ç m i?QÆM; b) poM? pB M ÍH¢B i`QM; HÁM; M;QÌB >²5

h? M? •K p M; `ä +O ?„M p¼M; ` t - t Q ç°M; # M i B +€+ iQÈM; boX

@ *?•K HY çB5

>² "'i Zmv ?ûi HÈM tmv M [m K•v KMXô ó•Kô K°i iB M;X o¬ b® ç®K HY ç²M; i?ìB
 `U+ +?€v- M?€v K„i +?B m b€M; MY #¬v i`ìBX *€+ iQÈM; bo ?QM; T?'M ? B K€ çÄ
 GY ç®i b€M; `U+ #'i M;ì ;B®M; M?Q H¬B çB M t i [m #¬m i`ìB- M? M? +?ìM; i?S+
 M;O b v i`QM; i`QÈM; #²M;X æ¬B K„i KÆ M;O +O ?¼ HBK /BK M?bM ` M;Q`B H
 çìB F?¬M; i? [m MX
 GY +?€v b€M; +ª #¬m i`ìBX o¬ b® F?m¬M K†i H¢M? HMM; p` i`M F?®+ ;¬M i`QM
 K M; i?2Q K°i +?9i iB M? +ªKX .mv +?d ?Ä /B K b¬B bK+ #MM; +?€v `WM; `U+ i`Q
 @ L;QìB æ¢B >Q ç M `²B5
 *kM; F?¬M; #B i H` î MÆB M`Q M`Q T?€i ` iB M; F m ç¬m iB M- H`T iS+ i?S+ idM
 [m v ç¬m +?¢v M?Q T?€i çB M- H Q p ?QÈM; +?m²M; M;U X
 @ ob M?[M; ?mvM? ç ç½ +? i î >¢ G M bÆMX :B i5
 hB M; ?ûi +O >S *?'M `¢+? T?€i ?B M F?¬M;X o¬ b® im'M K½ T?B M? M? H Q p
 M;QìB æ°i Zmv i p°B p`M; M?' + KbM? M;? M? ç`+?X h?•M i` M +QìM; i`€M; ç i¬
 ç2Q- HB M pmM; ç¢B / Q p ?QÈM; ç°B [m•M iBM? M?m +O æ¢B >Q ç M; i¬M; i
 ç€K K•v ç2MX
 >S *?'M i v M?' + ç Q +?ûK- HB M +ì K°i +€B ç¬m K€m ç¬K çb tQ v +?mv M # v
 tm®M; M; v +¢M? K†i K°i M;QìB æ°i Zmv iX E?Q i? p¬ ç`+? M`v +O ?„M- M; v +
 i?'v [m i`M b€i +kM; T?ªB H¢M? `mMX *ÁM +?Q F`T T?ªM SM; - ç Q i?QÆM; #,M;
 ç•K [m i?•M i? +O #¼M ?¼X
 *?ŠM; M;?B M;ì ;b M[- ç•v H` K°i i`QìM; +?B M ç'm K` i?U+ HU+ bQM; T?QÆM;
 çŠM; +'TX oì M;U ç¢T [m i`QÈM; #²M; i`„M; M?Q imv i- p¬ b® çì ?Q K€m iQÆB
 iBM?X *€+ iQÈM; bo #B i`ä i?ìB; B M +ì ?¢M- ç2K # +?[ M? M?- +?m`M- ç°+ /MM
 +O M;QìB >² +?bK i`QM; K°i T?B M ?Ä [m M;X
 @ "`K iQÈM; [m•MX h®+ ç° +O M;QìB >² ç°i M?B M M? M? ?ÆM- ç°B M; k i`QÈ+ M
 +€+? +?9M; i +ì K°i i`,K #ªv KQÆB /†K H° i`bM?5
 *€T L?o >ÊT G•K ç½ i?`M? K°i #B M HY X "€Q +€Q +O i`BM? b€i iB M T?QÆM; p
 oBM? ;"i;"i ç¬m- çQ i v ` ?B m pÈB >² "'i Zmv î # M +¢M?X
 G½Q >² i?9+ M;U H M- F?m +?B M ç Q,
 @ hQ`M [m•M M;?2 H M?X JK+ iB m L;¢+? h L¢TX sm'i T?€i5
 L;¼+ :B` #bM? Hm"M F?€ +?QM? t€+X G9+ M`v- F} #BM? æ¢B >Q +?QM? H` K°i
 i?ªQ M;mv MX *QÈT #ì + tQM; K¶B #° H¢+ HB M iB M iÈB KK+ iB m F?€+X E?¬M;
 M?Q;Bì +O #¼M ?¼X
 L;¢+? h L¢T #° H¢+ î +¢M? u L;¬- H` +QM çQìM; T?ªB çB [m i?¬M; iÈB #B M iY p
 >ÊT G•K H° i`bM? F?¬M; iÈB i`,K /†K- M;QìB æ°i Zmv i ç½ #` FQ+? M°- i®+ ç° #
 F?B M M;QìB F?€+ F?ì +ì i? iBMX "¼M ?¼ +ÁM +€+? ? B i`,K /†K HB M iU ç°M;
 iB M p *€T L?o >ÊT G•K- M?ì K +ÁM H¢B HB m K¢M; +?¢v iÈB L;¢+? h L¢T +ÁM +
 E?B M,K M;?bM iQÈM; bo çSM; i`QÈ+ L;¢+ h L¢T #° H¢+- >² "'i Zmv +kM; #€Q iB
 æ°i Zmv i,
 @ hQÈM; [m•MX L;QìB >² +?d +ÁM +€+? +?9M; i b€m +?K+ /†KX
 *€+? *€T L?o >ÊT G•K i`,K /†K KQ ;Bì #½Q #MM;X \*ÁM L;¢+? h L¢T M`v H¢B i
 h?"K +?Q +ì i? +ªK ;B€+ ?ÆB MìM; 'KX GQ€M; i?Q€M; M;?2 i?'v +€i p`M; ç¢B K¢
 S?ìM; K„i M?bM- u L;¬ HB M i?¬M; pÈB L;¢+? h L¢T- K°i MY H` i?ªQ M;mv M t M
 H` +€i i`„M; M?Q imv i F?¬M; #ì # MX s M? i`„M; ? B HQ¢B K`m b„+ /QÈB €M? i`,
 i`QM; H`M? H¢M? H)QX L;¢+? h L¢T- u L;¬ HB M i?¬M; pÈB #B M iY pQM; G "®
 i?mv i +?Q iWM; +ì B +ì i? b®M; K` çB ` F?ÄB #B M iY pQM;X *?Q /M H` M;Qì

#¢Q +kM; F?¬M; /€K ¢B p"Q #B M iY pQM; M' B / M? F?„T +?®MX *ÁM L; ¢+? h L
K¢+ M? 'i- +kM; H" ¢B K T?•M ;BÈB imv M ;B[i?ªQ M;mv M p" G "® G¢+X

h`QM; i`QÈM; #²M; +O #° H¢+ L; ¢+? h L¢T ¢¬M; M; i M?[M; M; QÌB æ°i Zmv i ¢ M
pÈB M; QÌB æ¢B >Q iW i` M i`ÌB ;B€M; tm®M; - `i M?B m M; QÌB i?"K +?Q F?¬M; /€
M?"M p¬ b® H-M- #¼M ?¼ +m®B +MM; KÈB iBM- M; QÌB æ¢B >Q i?"i bU iÈB +?ûK
K°i # M H" i?B i F} æ¢B >Q X æ•v H" K°i M9i +? i poM? pB M F?¬M; +| +€+? M"Q i
i`"M M; "T M¶B imv i p¼M; p" bÊ ?½BX

*ª M; "v H"K #¢M pÈB b K¢+ - M; QÌB æ°i Zmv i ¢®B pÈB bU HÊB ?¢B +O b K¢+ M?
mv ?B T +O #B M iY pQM; - #¼M ?¼ M; mv M ¢®B K†i pÈB M; QÌB æ¢B >Q i`"M ¢-

@ h?"i H" ó*€i ¢¢B K¢+ M?Q imv i- i`,M; M9B u M iU HB KôX

L; QÈ+ M?bM b K¢+ F?¬M; #Ì F?¬M; # M- G•K o½M oBM? F?) M; •K K°i +•mX æ®B
K„i M?Q M?bM K" F?¬M; i?'vX

>² "'i Zmv +| +?9i M¬M M|M; X _Ki` +~M i?"M M|B,

@ hQÈM; [m•MX L; QÌB >² +€+? +?9M; i +?d +?WM; b€m +?K+ /†K i?¬B5

a€m +?K+ /†KX *?Q /M M; QÌB >² # v iÈB- F?¬M; +| MY iB M; +kM; imv i ¢®B F?¬
iB M; - +| H) +| i? H"K `i M?B m +?mv M`²B5

G•K o½M oBM? F?) +QÌB ;BÆ K'v M; !M i v H M,

@ >² ¢¢B + - +?Q M; QÌB i?ÌB ;B M # +?ûM i`"X æO F?¬M; \

h?ÌB ;B M K'v +?ûM i`" ?ÆB M; „M K°i +?9iX h? M?QM; ¢®B /B M pÈB +?B M i`QÌ
M M?Q i? M"v- >² "'i Zmv F?¬M; ibK i?'v Hw /Q ¢ +U imv iX >„M +QÌB HÈM K°i i
T?Q i`QÈ+ - +€+ iQÈM; bo i?2Q b€i ¢^M; b m- ;B®M; M?Q ;B| H®+ t¬M; p"Q #° H¢

hQÆM; iU *€T L?o >ÊT G•K- i`€M; ¢BM? +O #° H¢+ L; ¢+? h L¢T bÈK ¢½ #` ¢B r
i`,K i`€M; ?€M- F?¬M; ¢O ¢ F} #BM? æ¢B >Q M?ûi F) ` ,M; X h`QM; K°i ¢QÌM; KQ
o½M oBM? ¢½ M|B- F?¬M; ? i i?ÌB ;B M K'v +?ûM i`"- H M; F€ UH€ +Ì b|BV +O æ
+?•MX

L; ¢+? h L¢T +MM; *€T L?o >ÊT G•K H" ? B #° H¢+ HÈM +O æ°i Zmv i- HQÆM;
E?¬M; ¢ÈB G•K o½M oBM? T?•M T?|- +€+ iQÈM; bo HB M #´bmM; MQÈ+ m®M; p
+?m~M #` H-M +m®B ¢ iB M p"Q b K¢+X

>² "'i Zmv i` M M; QÌB [m'M ¢¬v HQÆM; F?¬ p" i9B MQÈ+ ?MM; /kM; Q B p #QÈ+ i

@ G•K iQÈM; [m•M- +?9M; i¬B ¢ m +?m~M #` i®i`²B- ¢¢B [m•M F?B M"Q i?b iB M
G½Q >² ¢9M; H" K°i M; QÌB M|M; p°B- ¢•v H" iB M; p"Q b K¢+ +| TªB ¢B #€B ¢QÌM
G•K o½M oBM? +QÌB #ªQ,

@ æWM; ;'T- M; QÌB >² +ÁM +?Q ?QÎM; /KM; #[i®B +m®B +MM; K"X

@ "[i®B +m®B +MM; ;b \

>² "'i Zmv F?¬M; ?B m M?bM ?„MX

G•K o½M oBM? +QÌB i?¬M #Q- H„+ ¢¬m M|B,

@ >² ¢¢B + - i #ªQ M; QÆB ¢2K /¬m imM; UimM; , R HQ¢B +•v +?Q /¬mV +ÁM H¢B
i`mM; H¢B- iB M ?"M? i? M"Q`²B\

@ h`W K°i b® K" +?9M; i /MM; ` - +ÁM H¢B ¢ m i"Ti`mM; iQ`M #°`²BX

>² "'i Zmv ;"i ;"i ¢¬m- H¢B M?bM ?„M F€ [m€B,

@ G•K iQÈM; [m•M- M; "B F?¬M; ¢ +?9M; i i?B m i`QÈM; #²M; - H¢B H'v M?B m /
Km®M bQÌB 'K\

@ æ9M; H" Km®M bQÎB 'K- # 'i [m€ H" bQÎB 'K +?Q M; QÌB >²X

G•K o½M oBM? +QÌB ?B ?B,

@ >² ç¢B + - M; QÆB çB ibK K'v i`, K ?mvM? ç H¢B- ç2K M?[M; +?¶ /-m imM; M"v p
M; QÌB >²X S?ªB M?È- K¶B K°i i`QÈM; #²M; Qi M?B m ç m T?ªB p~v H M K°i Qi- Î ;
+Ä H M- `²B H¢B p~v /-m imM; X \*?9M; i +?Q M; QÌB >² +?ÆB i`Á ?Ä i?B m HB M

h?b ` H" +?mv M M"v- >² "'i Zmv idM? M; ° K°i iB M; - b„T iB M p"Q b K¢+ `²B- [n
M; QÌB >² K°i i`Á i?•K M?È H•m- G•K iQÈM; [m•M [mª M?B M H" i?-M M?•M X

•M? i`, M; i? M? H½M? `¼B tm®M; i?ªQ M; mv M- +?•M i`ìB ç^M; t ç°i M?B M #®+
-K`-K`-K`- iB M; p! M; U M†M; i`om M?Q b'K tm•M i`mv M p"Q K" M; M?o- H" T i
*ÁM +€+? K'v +?K+ /†K ç½ +! [mv K¬ p" F?Q i? M?Q p"v- ;!i b„i +O M; QÌB >² [m
i`mv MX

>² "'i Zmv M; QM; i?-M H„M; M; ?2 K°i ?²B- M; ?B K i9+ M!B,

@ L; QÌB >² t2K i`¼M; +?9M; i [m€- pÈB F?Q i? p" iB M; ç°M; M?Q i? M"v- +?d b

G•K o½M oBM? F?) +QÌBX i?ì /`B,

@ E?¬M; T?ªB H" ?¼ t2K i`¼M; +?9M; i - K" H" b m F?B *€T L?o >ÊT G•K i? 'i i?O
` i`¢K iB T i?2Q +O +?9M; i T?ªB H" L; ¢+? h L¢T H•M + "M- +?Q M M KÈB i" T ?Ê
M"vX " M i`QM; M; QÌB æ°i Zmv i [mª M?B M +kM; +! + Q M?•MX

>„M T? 'i K¢M? i v- M, K M; ?bM iQÈM; bo T?B M; QÌB H M M; U - +?dM? ç®M ;!B ?"
+?dM? i çB iÈB ;BÈB imv M ;B€Q ;B[i?ªQ M; mv M p" b K¢+X

oW iÈB ; -M b K¢+ HB M +! iB M; ;B! pB p9i K M; i?2Q iB M; `Qi F€ [m€B p M; p½
'i ;B€+ `Ki +´ H¢B- K†i ;B' m i`QM; v T?K+X

J'v +ÆM ;B! +€i H" M? H¢M? i?´B [m - T? 'i H M K†i KkB G•K o½M oBM?- ?„M p°B p
M!B,

@ a K¢+ +QM #" +?9M; M! F?¬M; b9+ KB M; "- F?¬M; M; !+kM; /€K i?•M i?B i pÈ
Hw5

J¼B M; QÌB + 'i iB M; +QÌB -K o- F?¬M; F?Q FbK MûM pb b„T iÈB ; -M #B M iY pQM
æSM; Î pMM; p M b K¢+- G•K o½M oBM? pšv i v p T?Q H½Q * Q,

@ >S *?'M- * Q ç¢B + - ? B M; QÌB +€+ M; QÆB HoM? +€+ ?mvM? ç H" T iS+ iB M
>S *?'M ? B M; QÌB ç²M; i?ìB FBM? M; ¢+,

@ o"v +ÁM M; "B\

G•K o½M oBM? +QÌB M!B,

@ h p" >² ç¢B + Î ç^M; b m- +?ÆB i`Á ?Ä i?B m HB M /Q M? pÈB M; QÌB >²X

>Ä i?B m HB M /Q M? \ "¼M ?¼ ? B M; QÌB imv F?¬M; #B i G•K o½M oBM? ç M; M
iY i`QM; i?ìB ;B M /`B M?Q p"v- bÈK ç½ ?bM? i?`M? bU iQM M?B K +?†i +?)X

>S *?'M FB M ç`M? W K°i iB M; - ¬K [mv M M!B,

@ J¢i iQÈM; im•M H M?5

>„M [m v ç-m M; U - F?) T? 'i i v- M, K M; ?bM iQÈM; bo HB M M®B çm¬B M? m iB
K¬M; X

hQM M?B K i`QM; bBM? iY F?B M M; QÌB i +ªK ç°M; M? 'i- i? 'v M, K M; ?bM iQÈM;
G•K o½M oBM? ` bS+ bB i i v [mv M- ; -K F?) ? B iB M; - ç°M; pB M #ªM i?•M ?, M

@ hQÈM; [m•M- M; QÌB >² iÈB `²B5

@ æB K'v M; v K'v ç K- M; Q`B +€i p`M; ` +kM; iQ`M H` +€i p`M; X S?•M i?Ä +kM; +
+kM; F?¬M; i?`v K°i bÊBX \*QM çQÌM; M`v H`K; b T?ªB H` +?Q M; QÌB çB\5

>² ``i Zmv +`i H #`M p`Q i`QM; i9B ?`M? Hw- +QÌB M|B,

@ * Q ?mvM? ç H-M ç-m iB M çB i`QM; ççB Kç+- +| +ªK; B€+ M`v +kM; F?¬M; F€
>² i M?[M; M, K M v iÈB iÈB HmB HmB i` M b Kç+ F?¬M; /QÈB pçM /†K- iU +?Q `^
çQÊ+ K†i KkB +O ççB Kç+X L?QM; iW F?B #QÊ+ p`Q G "® "ç+ i KÈB ?B m` - M
KbM? çB i?U+ ç9M; H` #^M; T?ŠM; 5 hB M p`Q G "® "ç+ `²B- çWM; M|B H` H¬M; +`
M; Ì +kM; F?¬M; M?bM i?`vX hY oQM; +?B ?ªB M`v- [mª ç9M; H` / M? #'i ?Q i`mv M

>„M M|B çQÊ+ K'v +•m- KB M; HçB F?¬ +QM; - +kM; ?¼+ i?2Q H½Q * Q HB K HB
F?B iB M p`Q b Kç+- G•K o½M oBM? HB M ?ç H M?- ççB [m•M K¶B M; v +?d , M
K°i +?9i HQÆM; F?¬X l®M; MQÊ+ i?b +`M; ?çM +? M; ?B K F?„+X E?¬M; ç M; BÌ
iU iB M m®M; MQÊ+X æ®B pÈB pB + #´bmM; HQÆM; i?ªQ +?Q +?B M K½- +kM; /

>`M? [m•M i`QM; b Kç+- iQM? i`¼M; v m +O MQÊ+ p` HQÆM; i?U+ iU M?B M F
iQÈM; bo [m•M F, M; ?B K KBM?- F, Hm`i p[M; p`M; - F?¬M; B F?¬M; T?ªB +?`T ?`
F?¬M; M; Ì F?¬M; +| K°i B pB T?çK [m X

>B M; BÌ HçB iÈB i?ÌB; B M #´bmM; +`T /QĐM; - ççB ç°B M?•M K½ HB M /WM; Hç
T?Q - HçB F?¬M; i?`v #|M; /€M; G•K o½M oBM? ç•mX * Q hM FûQ FûQ ?„M- +?d
i`QM; ç°B M; k- +QÌB M|B,

@ æWM; ibK M[- Î FB 555

@ L; ¼+ :B` iB m i?QX >mvM? ç i i? M`Q `²B\5

L?bM Gw ok G, M; ? B K€i `„M; # +?- G•K o½M oBM? M?Qm +?†i K`v HçB- i`QM; K
p`Q b Kç+ # M; v `²B- +`T /QĐM; +`M; M; v +`M; F?| F?, MX hbM? ?bM? +O Gw
F?¬M; +| +?9i +?mv M #B M i®i `ä `M; M`Q- +€B M`v i?U+ bU H` F?B M M; QÌB i

h?B m M[æ°i Zmv i HB + M?bM / K„i Gw ok G, M; - HçB #„i Kç+? +?Q ?„MX *m®
KB M; ,

@ hçB b Q i T?ªB M|B +?Q M; QÆB\

J'v M; v ?`M? [m•M p°B p½- #ÎB pb i?B m MQÊ+- ç¬B K¬B ?²M; +O M`M; ç½ F?¬ ç
+? M?QM; H`M / pšM #|M; HQ€M; K`M K`M; - F?¬M; M?B K +?9i #KB- F?B M +?
F?¬M; i?¬B- F?¬M; #B iM? ç-m M`v +| T?ªB H` iW M?Ä iQ`M m®M; b[ #Á K` HÈ

E?¬M; M|B pÈB i \ G•K o½M oBM? +QÌB H M ? ?ª- H'v iW i`QM; M; U+ ` K°i i? M?
pmM; i`QÊ+ K†i M`M; - HçB K m +?|M; +`i p`Q i`QM; M; U+X

L; ç+ :B` FBM? M; ç+- M; v b m ç| ççB ?d #´M?`Q iÈB,

@ EBK ç Q +O i \5 P H½Q +¬M; - M; QÆB K m çQ +?Q i 555

h?B m M[æ°i Zmv i H Q M? M? iÈB- pW F?ûQ `9+ p`Q i`QÊ+ M; U+ ?„M- ? B i v H

L? ç-m M`v çB M `²B\5 *?mv M +ÎB €Q +O M K M?•M +kM; +| i? H`KX L[M?•M a
?½M X G•K o½M oBM? ççB FBM? i?`i b„+- p°B p`M; B[+?†i v T?K+ +O KbM?- iS

@ *¬- +¬ H`K +€B; b ç| \ "•v; BÌ H` ; B[# M M; v # M #†iX ao +| i? ; B M- F?¬M; i?
L; ¼+ :B` pW iS+ ; B`M pW i? M i?MM; - /Si F?Q€i M„K +?†i v tB K +O ?„M /MM; b

@ L; QÆB- M; QÆB i`ª HçB FBK ç Q +?Q i 5

J°i iB M; óçBM?ô i?€M? i?|i p M; H M- M`M; /KM; HU+ FûQ KçM? tm®M; - i`QÊ+ M
i M?- F?¬M; #B i H` p`i ; b `ÆB tm®M; - H, M K'v pÁM; `²B /WM; HçB i` M b`M F?Q

@ •K F?Q +O i 5

G•K o½M oBM? F m HÈM K°i iB M;X G"TiS+ Km®M H Q M? M? iÈBX h?S ç² ç!`ÆB
L?BX L;¼+ :B" M? M? i v M? M? K„i- M„K +?†i p"Q i`QM; i vX æbM? i?–M M?bM
ç²M; iB M M?Q M?Ä- M" M; [mûi K„i M?bM [m - H"TiS+ bYM; b®iX

G•K o½M oBM? Km®M çQç i HçB iW i v M" M;- iS+ ;B" M M!B,

@ .€K i` M? iB M pÈB F #OM tDM i b Q\ \*- F?¬M; +–M KçM; M[ `²BX J m i`ª iB M
L;mv i L? L?B +„M +?†i ` ,M;- M„K +?†i ç²M; iB M ç! i`QM; HÁM; #`M i v- ? B i v
F?¬M; +?`m #m¬M; HÄM;X

L;¼+ :B" M"v +kM; i?"i [m"i +Q!M;5 G•K o½M oBM? ? B i v ? B +?•M- K'v +?B ç²M
i` M i`€M +?ªv tm®M; /ÁM; /ÁM;X .MM; ? i bS+ +?QM i`•m ? B ?´- bYM; b®i F?B F
M" M; ` X > B M;Q!B M;QÆB i` M? i çQç i- M°KK+ M?bM M? m +?^K +?^KX *U Hv +
M?[M; iB M; ?¬ ?'T ;'T ;€T +O ç®B T?QÆM;X

æ M F?B M?bM `ä F?m¬M K†i ç½ Î ;–M M; v ; M; i'+ +O M? m- ? B M;Q!B F?¬M; M
æ°M; i€+ i` M i v +kM; +?"K çBX

E?|2 K¬B K„ H +O L;¼+ :B" [m"i +Q!M; p M? H MX L?[M; ;B¼i MQÈ+ K„i HQM; H
G•K o½M oBM? M?bM K" #U+ #°B- #m¬M; HÄM; i v ` M!B,

@ æQÊ+ `²B- çQÊ+ `²BX h†M; +?Q M" M; H" çQÊ+ `²B5 " M!- ?¬K M v ç9M; H" tm
iB M- H½Q iY T?ªB ç m HÁM; K'v M,K K'i i?¬B5

@ S?b T?bX

L;¼+ :B" +?2 K¬B +Q!B F?)- ç†i ç²M; iB M ç! # M KB M;X L; v b m ç! M" M; iU M
F?¬M; ç9M;- p°B p½ HçM? K†i HçBX

h F?¬M; iBM F?¬M; +? T?K+ çQÊ+ M" M;5 G•K o½M oBM? H m H m K² ?¬B i` M
i`QM; M;U+ ` /MM; bS+ pmM; pmM;- ?„+ ?„+ +Q!B M!B,

@ hB m Km°B Km°BX *€B M"v Km°B +ÁM +–M M[F?¬M; \5

L;¼+ :B" i?'v p"v HB M i`Î H M F?~M i`QÆM; ,

@ L;QÆB- i`ª FBK ç Q HçB +?Q i 5

@ h`ª +?Q +¬ \5 *kM; F?¬M; T?ªB H" F?¬M; i? 5

G•K o½M oBM? +Q!B ?b ?b M!B,

@ æÊB ?mvM? ç +O i idM? HçB- FBK ç Q M"v +?QM? H" +O +¬X L M H"K i? M"
h?'v i M HQm K M? M"v /QÆM; /QÆM; ç„+ w +Q!B ;B M M?Q p"v- L;¼+ :B" +„M +?
M!B,

@ hB #d- bÈK #B i M;QÆB b) çQ ` çB m FB M p¬ bd M"v `²B5

@ *€B i? M? / M? iB #d p¬ bd i ç½ T?ªB K M; # Q M?B m M,K M v `²B- +! i? K K°
+?ŠM; ç w ç•mX

G•K o½M oBM? ?„+ ?„+ +Q!B M!B,

@ h?®M; F?Q€B +?9i çB- M!B K°i +•m i?¬BX L" M; ç€T SM; ? v H" F?¬M; ç•v \5

h? M"v +ÁM +! i? F?¬M; ç€T SM; b Q \5 h M HQm K M? M"v ç½ M„K çQÊ+ i?|Ti `
;B" M- M?QM; HçB +?ŠM; +! +€+? M"Q- i`–K K†+ ?²B H•m- +m®B +MM; KÎ KB M; M

@ æÊB # M? M?•M idM? HçB- M;QÆB ç2K FBK ç Q i`ª +?Q i G!B +O M;QÆB +! i

@ L m i M!B H!B F?¬M; ;B[H!B- b) T?ç i i +ª ç!B M"v ç m T?ªB H"K M;U +?Q H½

G•K o½M oBM? ;BÆ + Q i v T?ªB H M- i` M; i`¼M; T?€i i? X

GQm K M? p¬ bd5 L;¼+ :B" çÄ #WM; K†i- +„i +?†i ` ,M; M!B,

@ o"v çQÊ+- i`QM; # M; "v i M?'i ç`M? b) F?B M M; QÆB T?ªB i`ª FBK ç Q +?Q i X

@ "M; p"Q +€B ;b\5

G•K o½M oBM? ?„+ K°i iB M;- F?¬M; ? HQm ibM? ?ÄB M; QÊ+ H¢BX

L;mv i L? L?B #WM; #WM; M´B ;B" M M?bM ?„M,

@ >ÄB i L; QÆB F?¬M; +| M½Q ?ª\ô

G•K o½M oBM? çSM; tQ¢i /"v- +?9i M[i?b tmv M i?OM; +ª iQÌM; i` M +O t2,

@ *¬- w +¬ H"- i`QM; # M; "v iB m Gw +| i? idM? H¢B\5 L;¼+ :B" iB m i?Q- +¬ +| i pW `²B H" i F?¬M; M;?2 `ä5

@ GQÌB +?ŠM; Km®M M¡B pÈB M; QÆB M[`²B5

L;¼+ :B" [m v ç-m çB ?W K°i iB M;- F?¬M; ç w ç M ?„M M[X

" M; "v5 " M; "v b m iB m Gw b) idM? H¢B `²B5 L?bM ? B ;Á K€i`„M; # +? +O Gw iB M; ?¬ ?'T +?"K `½B +O ?„M- G•K o½M oBM? FQ+? ç°M; iÈB KS+ F?| K" FB K + çBX >„M `mM `~v H'v i9B MQÊ+ # M 2Q ` - /MM; i v H„+ H„+X *€B i9B MQÊ+ i`®M tQm /QÈB ç€vX

oW çQ i9B MQÊ+ iÈB # M KB M;- ç M; Km®M M?'T p" B M; KKX G¢B i?'v L;¼+ :B pÈB p F€ [m€B- i`QM; K„i H'T H|2 i?¬M [m M; X L?bM i?'v ç¬B K¬B i?B m M[ æ° +?„+ H" ? B M; "v +?Q çQÊ+ m®M; MQÊ+ `²B- G•K o½M oBM? +QÌB ?b ?b çQ i9B

@ hB m Km°B Km°B- M" M; +Sm ?mvM? ç i - +?¶ MQÈ+ M"v H" +QB M?Q i +ªK ÆM L;¼+ :B" ?ÆB M¡M; K†i H M- p°B ?W K°i iB M;- ç~v i9B MQÈ+ p ,

@ h +?ŠM; +¬M ç² +O M; QÆB- #~M i?dmX

h`QÈ+ F?B iB M p"Q b K¢+- K¶B K°i M; QÌB ç m ç½ #´bmM; M;m²M MQÈ+ +ª- L;¼+ H - +ÁM H" G•K o½M oBM? +?QM? i v i? v M" M; +?„i ç-v i9B MQÈ+X >„M +QÌB ?

@ s2K #° /¢M; M" M;- +?„+ H" ç½ ? B M; "v F?¬M; m®M; MQÈ+ `²B M?dX h`QM; b M?Q ?Q" M; FBK- M?QM; +kM; F?¬M; i? F?¬M; MÐ m®M; - iQM? K M? /M b Q +kM

@ *-M M; QÆB [mªM +?„+ \5

L;¼+ :B" F?BM? i?QÌM; H„+ ç-m- çQ #~M i v M?Ä M?„M K`M K" M; ` [mÆ [mÆ i`Q

"M i v M?Ä M?„M ç| M?Q +?•m i`ÁM M;¼+ b€M;- MäM M" #|M; HQ€M;- G•K o½M ç°i M?B M M?È ç M; b ç|- H" T iS+ b„+ K†i ç¢B #B M- çSM; /"v iS+ ;B" M M¡B,

@ *¬- +¬ H'v MQÈ+ b¢+? `Y i v\5

@ o"v i?b b Q\

L;¼+ :B" H¢M? M?¢i M¡B,

@ E?¬M; +?d `Y i v- i +ÁM `Y K†i M[5

@ *¬- +¬

G•K o½M oBM? iS+ ;B" M iÈB iQK #-K K†i H M- i`QM; b K¢+ MÆB K" MQÈ+ [mw M M?•M M"v H¢B H'v M;m²M MQÈ+ +Sm K M? çB `Y i v `Y K†i- +ÁM +| i?B M Hw M T?€T M[F?¬M; ç•v\5

h?'v i M HQm K M? ç| iQ" M i?•M `mM `~v- iS+ ;B" M ç M F?¬M; M¡B H M HÌB- L;¼+

@ L[iY v m +€B ç T +?QM? H" i?B M iQM?- i /MM; i9B MQÈ+ +O KbM? `Y i v `Y K¢+ +kM; H" +?mv M +O i - +?ŠM; +| HB M [m M iÈB #'i F€M; QÌB M"Q F?€+ +ª5

@ h i?'v +¬ i`9M; i `²B5 æ² M[M?•M F?¬M; #B i M¡B Hw5

_Qϕi K°i iB M; pûM ` K M?av tm®M; t2 M;U - iB M; K„M; +?YB T?šM M° #'i #bM? .
 î?ŠM; p"Q i BX L;¼+ :B" ?ÆB `O K"v tm®M;- H†M; H) M;²B BK- +kM; F?¬M; #B i H
 æ M; H9+ i`-K K†+- i'K ` M +Y F?¬M; M;î HϕB iU M?Q #`;B| i?´B H M- F?m¬M K
 # M M;Q" B t2 i?Á p"Q- i`QM; i v +¬K i9B MQÈ+ i`®M; `¶M; ç| - ?mM; iÊM M|B,
 @ >€ KB M; `
 @ hϕB b Q\5
 L;¼+ :B" [m"i +QìM; H„+ ç-mX
 G•K o½M oBM? i`QM; +ÆM iS+ ;B" M- M„K H'v +€B +´ i`„M; MäM +O M" M;- L;¼+ :
 ` ,
 @ *¬ +? i ? v F?¬M; +kM; +?ŠM; b Q- M?QM; ?mvM? ç +O i F?¬M; i? +? i5 *-
 çQÈ+ # M;¬v +?Q i - K m m®M;
 h`QM; i9B MQÈ+ +?d +ÁM HϕB p" B M;KK MQÈ+ bϕ+?- H"TiS+ +?¬K +?"K +?av p"Q
 K'v M;¬v F?¬M; m®M; MQÈ+- +ªK ;B€+ MQÈ+ K€i iB M p"Q i`QM; KB M;- M;¼i M;
 ?Q b†+ bK p" B iB M;- MQÈ+ K„i ç°i M?B M +?av tm®M;X
 @ *| +€B ;b ç€M; F?|+5
 L?bM +€B i9B MQÈ+ ç½ i`®M; i`ÆM FB - G•K o½M oBM? #m¬M; L;¼+ :B" ` - iS+ ;
 @ *?Q i?'v M[M?•M F?¬M; M;?2 HìB i? M"v # Q ;Bì5 æ½ T?ªB ç M iB M ;Bì HϕB
 *´ F? B i?B M- pK H"K ,M H¶ p®M i? M"v- G•K K¶ i H-M ç-m ;†T T?ªB5
 GQìB +?ŠM; Km®M M?bM MQÈ+ K„i +O M[M?•M æ°i Zmv i M"v- ?„M [m v M;QìB ç
 pšM ;B„i # M ?¬M;- iW t M?bM HϕB- i`¬M; ? i M?Q K°i +?B +?² H¬ ç M; T?"T T?M
 L;¼+ :B" M?bM i?2Q #|M; HQM; +O ?„M- ç M; F?|+ ç M; F?|+- ç°i M?B M +QìB H
 +QìB,
 @ L;QÆB i?"i M;®+ M;? +?5
 E?|2 KB M; M" M; F?) +QìB- ç¬B K„i K"m H K M?ϕi HϕB `QM; `QM; H" M i?m i?Ov +
 `²B HϕB F?|+ H M

8R8X *?QÆM; 8Rk, "ϕ+? S?€i L;•M a

@ æ•v H" b Q p"v M?d\5
 > B M;QìB H½Q * Q çQ K„i M?bM M? m- i`QM; HÁM; i`"M ç-v M;?B p'MX
 >² "'i Zmv H'v i9B MQÈ+ ;B„i î?¬M; ` - çQ +?Q G•K o½M oBM? M|B,
 @ h`ìB M|M; i?"i5 G•K iQÈM; [m•M- K m- m®M; M;KK MQÈ+55
 G•K o½M oBM? H m ;B¼i K² ?¬B- tm tm i v- ç~v i9B MQÈ+ HϕB,
 @ >² çϕB + - M;QÆB /MM; çB- i pW KÈB m®M; [m `²BX
 L?bM +†T K¬B F?¬ F?®+ ç M i`„M; # +? ` +O ?„M- >² "'i Zmv M?Qm K"v HϕB- +'i
 @ *€B ;b K" m®M; [m `²B- iQÈM; [m•M çWM; +| ;ϕi i 5 >¬K [m M;QÆB ç½ ç´ ? i M
 i9B +O hB m Gw hY `²B- m®M; [m H9+ M"Q +?S\5 hQÈM; [m•M M;QìB #B i i?QÆ
 T?ªB ç w ç M i?•M i? +?S5
 G½Q >² ç9M; H" K°i M;QìB ?[m i•KX G•K o½M oBM? +QìB M|B,
 @ >² çϕB + v M i•K çB- H9+ M"Q i i?U+ bU F?€i i?b b) ç M i bK ?mvM?- ?mvM? +k
 ?Qϕi M?'i K"- b Q +| i? F?€+? F?Q pÈB ?mvM? +?S- ? ? 5

L?bM #° /¢M; +QÌB ?b ?b +O G•K o½M oBM?- #B i +| F?mv M M?B m +kM; p¬ /KM
i9B MQÊ+ H¢BX

@ G•K ?mvM? ¢ - ¢•v +?QM? H¨ +€B ó*QM æQÌM; hÆ GK ô ;b ¢| K¨ M;QÆB M|B b

* Q hM M?bM [m M; #®M T?Q - iB M; ;B| pM pM- +€i p¨M; KM K`i- imv K¨M ¢ K ¢½
M|M; K¨ +€i p¨M; T?€i` pšM H¨K +?Q #¨M +?•M M|M; #ÄM; M?Q /ÆK i` M HY p¨V
+?ti p¨Q HQM;- +U+ F€ F?| +?`mX

>¨M? [m•M i` M b K¢+ F?€+ ?ŠM pÈB #bM? M;mv M- ¢ i`€M? #` +€B M|M; M?Q
+?B m H¨K ? Q KÁM i? HU+ p¨ HQÊM; MQÊ+ i`QM; +Æ i? - K¼B M;QÌB ¢ m M;¨v M
H M H¨ H¨T iS+ +„K i`¢B M;?d M;ÆB- F?B Kti i`ÌB H†M tm®M; T?Q i•v i?b H¢B F?
+O #B M +€i b K¢+ pšM pQÊi t bU iQÎM; iQÊM; +O #¼M ?¼- KÈB ¢B ¢QÊ+ K°i +
i? F?¬M; /WM; H¢B M;?d M;ÆB K°i i`¨M`²BX

@ æ½ +?ŠM; i?¨v iÆ HK ¢•m- +kM; F?¬M; i?¨v ¢QÌM;X æti +€B i M M¨v +kM; i?U

G½Q * Q Kti KkB ¢Ä #WM;- i?Î T?b T?Á ?ÄB pÈB p ¢¬v M;?B ?Q†+X

@ LÆB M¨v i M H¨ *QM æQÌM; hÆ GK i?b F?¬M; T?ªB H¨ ;Bª- M?QM; *QM æQÌM;
i`QM; iQÎM; iQÊM; +O ?mvM?- i` M ¢QÌM; +?¶ M¨Q +kM; i`ªB ¢¬v iÆ HK

G•K o½M oBM? KdK +QÌB H„+ ¢¬m,

@ L|B ¢ÆM ;BªM K°i +?9i- *QM æQÌM; hÆ GK M¨v H¨ imv M ;B Q i?¬M; #m¬M #€M
¢¢B HK+ F?€+X "ÎB pbiÆ HK +O æ¢B >Q +?9M; i b€M; #|M; ¢ T ¢)- B i?¨v +kM
H¢B ;B[¢¢B HK+ ••m i?Q+? M?¨i H¨ +?¨i M?[M; t'T iÆ HK M¨v H M HQM; M;U H¢
F?€+ +O i? ;BÈB ¢ #€M- pb p¨v- +QM ¢QÌM; M¨v KÈB +| +€B i M K„ H M?Q i? - ;

> B M;QÌB G½Q * Q M;?2 K¨ +?|M; K¨v +?|M; KtiX >Q¨M iQ¨M F?¬M; ?B m K°i ¢¬
¢¢B HK+ ••m`®i +m°+ H¨ +?d MÆB M¨QX *| ¢B m M;?2 G•K ?mvM? ¢ F p ¢B M
[mª i?U+ +kM; H¨ K°i +?mv M pmb p i`QM; i`mv M H[i`bM?X > B M;QÌB ?¼ ;¨i ¢¬

*| H)- #B i +¨M; Qi i?b +¨M; pmB p X L?bM MK +QÌB i?m¬M T?€+ +O ? B M;QÌB >
M?B M +ªK i?¨v +| +?9i M;QÐM; K° #¼M ?¼ :BªM ¢ÆM +?Q +?„+ ¢½ F?¬M; TªB

æ M; Km®M M|B pÈB K°i ?¼ K°i ? B +•m pmB p - # M +¢M? H¢B p M; H M K°i i? M

@ æ¬m F?€+ +O i? ;BÈB- ¢¢B HK+ •m •- ¢| H¨ Î +?¶ M¨Q p¨v\5 L;QÆB ¢ M; Km®M

G•K o½M oBM? [m v ¢¬m H¢B- HB M i?¨v K°i F?m¬M Kti i?m¬M i`M? K„ H - H†M; H
i?B m M[æ°i Zmv i L;mv i L? L?BX E?¬M; #B i M¨M; iÈB iW H9+ M¨Q- ¢SM; # M
F?¨M; ? i M?Q Hv KB m p¨vX

h`QM; hY oQM; +?B ?ªB K M? K M; M¨v- +€i p¨M; M|M; #ÄM;- +Ä +?ŠM; i? b®M;
i`QM; b K¢+ - +?ŠM; M;?B M;Î ;b +?QM? H¨ iU ¢B ¢¨Q K°X oÈB bU i?¬M; KBM? +
imv i ¢®B b) F?¬M; H¨K +?mv M M;®+ M;? +? M?Q p¨vX G•K o½M oBM? i?"K +?
M¨M;- +?Q M¨M; K°i bU iU /Q i?QªB K€B- iMv iB M +?Q M¨M; Km®M ¢B iÈB ¢•m i
t2K M¨QX

L;¼+ :B¨ KÎ iQ K„i` - F?) +„M +?ti K¬B- F?m¬M Kti i`¨M M;¨T p M;?B ?Q†+ p¨ F
i`ª HÌB +O ?„MX

G•K o½M oBM? ?„+ K°i iB M;- +kM; +?ŠM; ¢ w ¢ M M¨M;- ?QÈM; p T?Q ? B M;QÌ

@ > B p` ¢¢B + - +?9M; i ?½v ¢´B b M; MÆB F?€+ F +?mv M ¢B- +?¶ M¨v +| M;Q
F?¬M; [m2MX

> B M;QÌB H½Q >² imv M;?2 F?¬M; ?B m w +?•K +?¼+ i`QM; HÌB M|B +O ?„M- M?
H¨ ?„M ¢ M; M|B L;mv i L? L?B`²BX

L;¼+ :B¨ iU M?B M H¨ ?B m w +O ?„M- F?¬M; MûM M´B pW iS+ ;B¨M pW iS+ +Q
¢B F?) ?W K°i iB M; ,

@ L K M?•M M?Ä K¼M- M K M?•M M;®+ Km®M +? i5

> B M;QÌB M"v i?-M i?€B +´ [m€B- G½Q * Q M?bM F?¬M; +?ÈT K„i- /Si F?Q€i F?¬
tm®M; +QÌB M|B,

@ æ½ M;?d M;ÆB- p"v T?ªB M;?d K°i+€+? i`B i ç X J¼B M;QÌB ç m M;²B tm®M; çE
M"Q5

*€B K¬M; ?„M pW ç†i tm®M; ç'i- F?¬M; M;Ì H¢B F m B / H M K°i iB M;- M?2 `„M
"i Zmv +QÌB M|B,

@ * Q ?mvM? ç i?U+ +| çªK b„+- +€i M|M; M?Q i? M"v K" M;QÆB +kM; /€K M;²B H

@ *?ŠM; HB M [m M ;b iÈB +€i- H" # M i` M +| i?S ;b ç|5

G½Q * Q Q€M ?"M K„M; K°i iB M;- ?QÈM; p T?Q pW M;²B tm®M; ç€ K°i +QÈ+X
K'v M;QÌB ç²M; i?ÌB i`ÈM i`ÁM K„i H M- F?m¬M K†i ç-v p FBM? M;¢+X G½Q * Q
F?¬M; M;Ì H¢B i?U+ bU +| i?S ;b ç|X

G•K o½M oBM? M;²B t´K tm®M;- +kM; #'i +?'T #ÄM; i v- p°B p½ p¢+? +€i ` - K'v
K„i p"Q ç°M; i€+ +O ?„MX

h-M; i-M; +€i #¢+ ç| çQÊ+ p¢+? ` - F?¬M; M;Ì H¢B H" K°i +€B +•v F?¬ [m2QX *€
? B pÁM; #„T i v i`€M; ?€M- +?d H" /-M K'i çB HQÊM; MQÊ+- i|T M?Ä H¢B +?d +Á
#„T +ªB ?ûQ p"v5

@ æ•v H" +•v ;b K" +| i? b®M; Î hY oQM; +?B ?ªB\5

oŠM H" L;¼+ :B" M|B i`QÈ+- +kM; F?¬M; #B i H" ?ÄB B L" M; +?"K `½B F?QK M;
oBM? çQ i v ` - +?"K `½B bÌ i` M +€B +•v F?¬ ?ûQ FB X

G•K o½M oBM? i?Î /"B K°i ?ÆB,

@ *€B M"v i M H" ?² /QÆM;- +?d H" HQ¢B +•v +| bS+ b®M; M;Q M +QÌM; M?'i i` M
M;QÌB tQ i€M i?QÎM; M|B `^M; ób®M; K" F?¬M; +? i K°i M;"M M,K- +? i K" F?¬M;
K" F?¬M; F?¬ K°i M;"M M,Kô- w `^M; bS+ b®M; M;Q M +QÌM; +O M| F?¬M; ;b b€M

@ *•v M;Q M +QÌM; M?'i\5

L;¼+ :B" F?) pm®i p2 i?•M +•v F?¬ ?ûQ- H„+ ç-m F?) i?Î /"B,

@ a®M; K" F?¬M; +? i- +? i K" F?¬M; ç´- ç´ K" F?¬M; F?¬X hQM? K M? # M;"M M
H¢B çQÊ+ hY oQM; +?B ?ªB G "® L€Q L?o M"v- ç€M; i?QÆM;- ç€M; iB +X

@ *¬i M|B ç M G "® L€Q L?o sBM ?ÄB G "® L€Q L?o H" MÆB M"Q i? \

* Q hM M?Ä ;B¼M; ?ÄB G•K ?mvM? ç X

@ G "® L€Q L?o\ ±- +| i? H" K°i iB m i?¬M i` M; +O æ°i Zmv i i?¬B- F?¬M; T?ªB

G•K o½M oBM? bÌ bÌ KkB- çoM? ç¢+ ;BªB i?Q+?X

@ æ² p¬ i`BX

L;¼+ :B" i`WM; K„i M?bM ?„M- ?W K°i iB M; ,

@ G "® L€Q L?o +?QM? H" G "® "¢+ K" M;QÆB M|BX h`QM; M;¬M M;[æ°i Zmv i
;¼B H" G "® L€Q L?oX v H" M;"M M;m²M MQÊ+ iK H¢B i?"M? ?² MQÊ+ K„ H >W-
i?¬M i` M; i`QM; K„i P G½Q *¬M;X *ÁM F?¬M; iQM? H" M´B iB M; L;¼+ :B" ç9M
?¼+ +O M;QÆB `²BX

E?m¬M K†i G•K o½M oBM? M|M; H M- +QÌB ? ? +?2 M;QÊM; ,

@ hB M; æ°i Zmv i b Q\ E?¬M; / M;?2 +kM; F?¬M; / M?ÈX h M?'i i?ÌB [m M K'i
HQÊM; ;BªB çQÊ+X

>² "'i Zmv +QÌB M|B,

@ *€B ;b K" óM;"M M;m²M MQÈ+ iK i"Ti?"M? ?² MQÈ+ K„ H ô- +? i +QÌB K'IX LÆB
+Si i?Ä +kM; +?ŠM; ibK i?'v- H'v ç•m` K" ?² MQÈ+X

* Q hM +kM; +QÌB H M ? ?ª i€M ç²M;X L;¼+ :B" F?) H„+ ç-m- F?BM? KB i M|B,

@ æ€K M;QÌB æ¢B >Q +€+ M;QÆB- F?¬M; +ª ?B m H`+? bY +O KbM?- b Q +| i?
+?S\ G "® "¢+ M"v i`,K M;"M M,K i`QÈ+ +?QM? H" K°i ?² MQÈ+ `°M; HÈM K M? H
>ªB FBM?ô tm'i ?B M Îi?ÌB hB M h-M +O +€+ M;QÆB +| ;¼B G "® "¢+ M"v H" ó'f
ó`°M; HÈM # i`,K /†K- MQÈ+ Î v M MÆB- ç¬M; ?¢ F?¬M; i? v ç' Bô- b m M"v +| M?
M? m- M?Q E?'M; hQÈ+ ?ªB- G¢+ S?' i`bX *€B M"Q +kM; ç m F?¬M; F?€+ ?² H„KX
+?ŠM; #B i; b p +?mv M M"vX æ M M;QÌB æ°i Zmv i M?Q i +kM; +ªK i?'v t'm ?' i

G½Q >² H½Q * Q iW M?Ä ç½ M;?`+? ç Q K9 i?QÆM;- i?Q+? M?'i H" t2K b€+?ªM
K'v +€B M?Q óaÆM >ªB FBM?ôX "` i?B m M[æ°i Zmv i M|B +?Q p" B +•m M"v- H" T
tm®M;X

G•K o½M oBM? +QÌB H M ? ?ª M|B,

@ *?mv M ;b +kM; T?ªB +| +?mv M K¬MX >B m #B i H`+? bY F?¬M; T?ªB H" #„i +?S
F„ iWM; +?mv M K°i +€+? `ä ``M;X L m H" M?Q p"v- +?ŠM; T?ªB K¼B M;QÌB ç m
M|BX L|B F?¬M; F?€+? F?Q K°i +?9i- L;¼+ :B" iB m i?Q +¬ +?Q /M +| iU F?Q2 F?
FBK- +kM; p` i'i ç½ i?m°+ M^K HÁM; çQÈ+ ? i +€+ +?mv M HÈM M?Ä +O æ°i Zmv

L;mv i L? L?B M;¢Q M;? +QÌB M|B,

@ L?QM; T?"K H" i?U+ bY +O æ°i Zmv i- L;¼+ :B" +?ŠM; +| +?¶ M"Q F?¬M; #B iX

@ GÊB ?¢B p"v b Q\

G•K o½M oBM? €M? K„i tQ v +?mv M- +QÌB ?„+ ?„+ M|B,

@ o"v i b) iMv iB M ?ÄB K°i +?9i M?ûX sBM ?ÄB L;¼+ :B" iB m i?Q- F?ª ?½M æ°i
M;QÌB +| # Q M?B m T?B iY\

@ æ°i Zmv i h?B M F?ª ?½M +O +?9M; i i`QÈ+ b m T?QM; i?QÎM; +?Q +€+ M[iY
M;QÌBX

L;¼+ :B" F?BM? i?QÎM; M|B,

@ L;QÆB ?ÄB M?[M; +€B M"v H"K ;b- i HW M;QÆB- M;QÆB +?„+ ;b ç½ #B iX

@ *| M?B m M[M?•M M?Q p"v - M?Q p"v +ÁM ;B®M; M;U ;B®M; UM K M?•M +| M
;B®M;V ?ÆM i M?B mX

G•K o½M oBM? +QÌB ? ?ª M|B,

@ o"v +¬ +| #B i F?ª ?½M çÌB ç-m iB M ç| - H-M ç-m iB M ;†T M?[M; M[M?•M 'v H
o'M ç M"v K" +kM; ?ÄB ` i?U+ [m€ +QM K M| ?¢ HQm `²BX L?QM; i `i i?Q+?55
çQ K„i M?bM M? m- i`QM; K„i H'T H|2 /•K [m M; - +MM; +'i iB M; +QÌB p M; H MX
L;¼+ :B" iS+ ;B" M iÈB çÄ #WM; K†i H M- iS+ ;B" M M|B,

@ L;QÆB- M;QÆB ?¢ HQm5

@ h ?¢ HQm\5 G" +¬ M;?o b M; çQÌM; `) `²B KÈB ç9M;X

G•K o½M oBM? +QÌB ?b ?b M|B,

@ æ i ;BªM; K°i #`B p H`+? bY æ°i Zmv i +?Q +¬ M?ûX o` F?ª ?½M +O +?9M; i
M?•M- çQÆM; M?B M H" T?ªB M?bM K†i i`QÈ+ `²BX L m F?¬M; +¬ +?Q `°M; H" +?¶
æ| H" ;†T b Q\5 æ| H" ?¢ HQm555

L;¼+ :B" b[M; bÌ- M; v b m ç! HB M w i?S+ çQÊ+ - i M HQm M"v ç M; +?ÆB i`Á bQ
h`mM; iW FB M pW +! M; ?o H" M?bM pW +! M; ?o H" ; †TV- ç M h?B M F?ª ?½M +
* Q hM p¶ i v- +QÌB ;B M M!B ,
@ > v +?Q +•m M?bM M; QÌB M?bM K† i i`QÊ+X h?U+ H" K°i HÌB M!B ` çQÊ+ #ªM b
H" + Q 5
L?bM #° /çM; ç„+ w +O G•K o½M oBM?- i?B m M[æ°i Zmv i +U+ F€ iS+ ;B" M- ?"
+?Q ?„M K'v ç'K- b m ?²B H•m KÈB +„M ` ,M; M!B ,
@ _ä ``M; H" M; QÆB +® w /šM /K i M; ?o i?2Q çQÌM; `)X *QM M; QÌB M; QÆB- +?d
G•K o½M oBM? H„+ ç-m i?Î /`B M!B ,
@ h?U+ ç9M; H" Km®M ç' i°B +?Q M; QÌB- i?B m ; b +?SM; +SX hB m Km°B Km°B-
/M b Q +kM; +?d H" K°i +€B KB M; - b Q H9+ M"Q +kM; H" Km°B ç9M; i? - +! Km®M
p"v\

h°B +O L;¼+ :B"- i?B m ; b +?SM; +S U+•m # M i` M M; mv M p, M H" óª...7´ð ÒNĬ×
H"ôĬ'y Ø×ó ÒNĬ×Ÿ[Ø_ ×ôª ª . - +?[ª...7´ð @ /K+ ;B p" +?[Ĭ'y Ø× @ M; ¼+ ;B" ç
>„M +® w /MM; H®B ?"B •K U•K ç¼+ ; -M ;B®M; ?Q†+ ;B®M; M? mV ç +?•K +?¼+ +
i?¬M; KBM? p¬ +MM; - H"K ; b K" F?¬M; M; ?2 ` X *?d H" H"K +?ŠM; H"K b Q M; ?o
ç M; +?B K Qm i? - b Q HçB #` ? B # +•m M!B +O i M HQm K M? M"v ?Q" M iQ" M
+m°+ +! #ªM bU ; b i? \

@ æQÊ+ `²B- Km°B ç½ M!B ` H B H`+? +O G "® "ç+ M"v- p"v i +kM; F K°i +•m +
G•K o½M oBM? +QÌB +QÌB- +?"K `½B M!B ,
@ _'i H•m `i H•m i`QÊ+ ç•v- +! K°i i? M? MB M bBM? ` i`QM; ;B çbM? pQÆM; i°+
'v M? im'M iB m b€B- /€M; p +kM; ; -M M?Q i ç•vX G "® L½Q L?Q F?¬M; Km®M
tmv M [m b Kç+- çB Zmv hQ U i M K°i i°+ M; QÌB- K°i F?m pU+ Î ççB Kç+V ?¼+ +
Gw J°+ "²M- v Hç+ K' i T?QÆM; ?QÈM; - ç!B F?€i p" K i KÄB ç½ H"K v ;K+ M; ½X G
;€B +O i?¬M; B! J G M +Sm ;B9TX o` J G M +¬ MQÆM; M"v- i?m-M T?€+ ç€M; v
M; QÌB pW ; †T ç½ v m- K°i HÁM; K°i /ç- F?! K" i€+? ` X h?¬M; B! T?€i ?B M +QM
M; QÌB T?"K- i`QM; +ÆM ççB M° HB M K!+ ç¬B K„i +O G "® L€Q L?o` - HçB +„i ç
ç' B #¼M ?¼ p ? B T?Q ç¬M; i•v +O ?Q M; Kç+- T?ç i #¼M ?¼ +ª çÌB +?ŠM; i? ;
>„M M!B ç M ç•v HB M M; QM; HçB- L;¼+ :B" M; ?2 ç M M?"T i?¬M- p°B p½ ?ÄB ,
@ a m ç! i?b b Q- b m ç! #¼M ?¼ i? M"Q\

S?"K H" M[?"B F?B M; ?2 +?mv M iB M? v m- M?"i ç`M? b) ?ÄB ç M i" M +MM; F i [m
b„i F?¬M; i? H v ç°M; X G•K o½M oBM? i?¬K +ªK i?'v iS+ +QÌB- H„+ ç-m i?Î /`B M
@ > B M; QÌB ? B MÆB t +€+? - +?ŠM; i? ; †T M? m- +?QM? H" M¶B M?È M?Q / Q +
i ;B" çBX h?B m M[K„H J G M K¶B M; "v ç m iQÎM; M?È iB M? H M; X h`QM; K°i ç
i?"M? #ç+ i`„M; X L?[M; ; B¼i MQÊ+ K„i +m²M +m°M iK HçB i?"M? b¬M; X >°B iK Hç
æ•v +?QM? H" G "® "ç+ i`QM; i`mv M i?mv iX h` ,K M; "M M, K i`QÊ+ G "® "ç+ iQÆ
i`ÌB t M?- `i M?B m /ÁM; b¬M; ç m +?ªv p"Q i`QM; - içQ i?"M? K°i /ÁM; +?ªv K½B
+?•m- M; ?2 M!B- ç! +?QM? H" M?[M; ; B¼i MQÊ+ K„i +O i?B m M[ç iB M?X

@ a m M"v- J G M +¬ MQÆM; M?È i?QÆM; i?"M? # M?- ?²M # v H M i`lBX æ K'v
F?¬- G "® "ç+ K„H iW ç! #B M K' i F?¬M; i?'v M[- /mv +?d +ÁM HQm HçB M?[M; ?
i?mv i M!B `M; M?[M; ?ç i +€i #ç+ F?"T MÆB ç! +?QM? H" /Q K€B i!+ i`„M; +O i?
M"v ;¼B H" óH M?Q J G M- #ç+? T?€i M; •M b ô UMQÊ+ K„i M?Q J G M- i!+ i`„M
Gm" M ç M Fª M, M; F +?mv M- G•K o½M oBM? +?`m M?"M i?S? B- i` M i?B M ?ç
GQÐB ?„M M?Q K¼+ ?Q b2M- bQ pÈB L;¼+ :B" /šM +´ Hm" M FBK K°i +€+? F?¬F
i`U+ iB T- i?¬M; iK+ / ?B m- ç2K +•m +?mv M p H B H`+? +O G "® "ç+ F ` +?

i•K + M- ;B" i` ç m i?Q+?X æ M +^a H QϕB K½M; ?€M M?Q G½Q * Q p" >² "'i Zmv +
M?Q K X

óG M?Q J G MX "ϕ+? T?€i M;•M b 5ô L;¼+ :B" F?¬M; MûM M´B +9B ç-m tm®M;
H|2 [m K°i p F€ p¼M; p" K|M; M;QM;X h M H Qm K M? M"v ;B®M; ? i M?Q K°i iB
iB M ç2K K°i +?[K ` H"K KbM? i`9M; F iS+ ;B"M- b m ç| HϕB F ` K°i +•m +?mv
+®i ;?B i•KX J°i iK+ K°i M?½- ç®B H" T KϕM? H) pÈB M? mX æ†+ #B i H" ? B +•n
M;•M b ô M"vX hmv #B i `ä H" ?„M i?m" M KB M; M|B #W ` - M?QM; HϕB F?B M M
K" [m M çQÊ+X

G•K o½M oBM? +Q|B M|B,

@ h? M"Q\ *•m +?mv M M"v ? v F?¬M;\ aQ pÈB +€B óaÆM >^aB FBM?ô ;b ç| K" Km

@ æ m H" iU bQϕM #W ` - i +?ŠM; iBM ç•mX

L;¼+ :B" +9B i?' T ç-m tm®M;- F?) pm®i p2 H M +•v ?² /QÆM; FB - v m Èi M|BX

* Q hM çQ M;|M i v +€B H M- p¬ +MM; M;QĐM; K° M|B,

@ G•K ?mvM? ç - i T?€i ?B M- i +`M; M;`v +`M; i?Q+? M;?2 M;QÆB F +?mv MX
iB m i?Q i?Q+? M;QÆB M?Q p"v5 *?mv M ?`M? [m•M F?¬ F?®+ i M?ϕi i`QM; b K
+ M? ;B| HϕB F +?Q +?9M; i M;?2 K°i +•m +?mv M F?¬M;\

h M /•K i`MM; M"v- +QB i M?Q çϕB pQÆM; F +?mv M +´iQ+? b Q\ G•K o½M oBM
i? K°i +QÊ+ ç€ # v i M H½Q iB m iY M"v çBX

L|B çQÊ+ K'v +•m- >² "'i Zmv ç2K FûQ +€B +•v ?² /QÆM; F?¬ ` - ç°i M?B M #ϕ+?
bÊ ?½B F m K°i iB M;- M„K +?†i H'v +€M? i v G•K o½M oBM?X

æQ K„i M?bM çB- /QÈB +€B +•v ç| F?¬M; M;| HϕB H° ` K°i /<sup>a</sup>B M?[M; bQÆM; i`„M;
ç M i`„M; # +? K†i ` - ¬K H'v +€M? i v G•K o½M oBM?- K°i F?„+ +kM; F?¬M; /€K #

L[M?•M ç9M; H" ç°M; p"i `i F€ [m€B- #¼M ?¼ +| i? ;B i M;Q|B F?¬M; +?ÈT K„i
M;`M; ç-m H M çQÊ+ F?B +| FB M p" ;B€M î i`QÊ+ K†iX G•K o½M oBM? i?Î /`B K
? B M;Q|B K|+ ? i +€B +•v ç| H M- HϕB i?'v # M /QÈB /`v ç†+ M?[M; tQÆM; i`„M;X

sQÆM; i`„M; M; M; /¼+ ç M t2M- ?bM? i`ϕM; ?¶M H QϕMX *| tQÆM; M;U - +kM; +
[m K°i +?9i- Qi M?'i +kM; +| ? B # +?K+ M;Q|B- +kM; F?¬M; #B i H" ç½ +? i çQÊ
M[X

@ G•K ?mvM? ç X a Q- b Q HϕB +| M;Q|B +? i î MÆB ç•v i? \5

G½Q * Q +kM; ç½ ;B i M;Q|B M?B m `²B- M?QM; î i`QM; b Kϕ+ p¬ #B M M"v- ç°
tQÆM; i`„M;- +kM; HϕB +^aK i?'v bÊ ?½B p¬ +MM;X

G•K o½M oBM? i?Î /`B K°i ?ÆB,

@ *QM æQ|M; hÆ GK - F?¬M; +?d +| iÆ HK ç T ç)- +ÁM +| HÈT HÈT tQÆM; i`„M;
H" +O M;Q|B çB i`QÊ+ +?9M; i X

æ•v H" K°i i?QÆM; ç°B i` M *QM æQ|M; hÆ GK - +| K'v +?K+ b'T iÆ HK ç½ ;¬M K
*| i? H" /Q H QÆM; i?^aQ +ϕM FB i- +m®B +MM; ç`M? +?¬M t€+ i`QM; b Kϕ+X

" M +ϕM? ç®M; tQÆM; i`„M; ç| - +ÁM +| p`B K^aM? pKM; b ç| +ÁM b|i HϕB- iU M?Q
H|B M"Q- id Kd b„T t T HϕBX

>² "'i Zmv HB + M?bM [m - M;ϕ+ M?B M M|B,

@ >bM? M?Q +| +?[5 *| +?[æϕB >Q - +ÁM +| +?[æ°i Zmv i5 E€ [m€B- M;Q|B æϕB
b Q HϕB +MM; ¬K M? m +? i î G "® "ϕ+ M"v M?d\5

*€B M"v +?ŠM; +| ;b H" F€ [m€B- G•K o½M oBM? ;"i ç-m M|B,

@ *QM æQÌM; hÆ GK F?¬M; +?d i?m°+ p +?9M; i - +kM; i?m°+ p +€+ /•M i°+ F?
ç¢Q /mM; ?ÊT +€+ /•M i°+ H¢BX oB + #m¬M #€M i` M *QM æQÌM; hÆ GK - F?¬M; ;
ç m H` M?[M; M; QÌB /kM; +ªK çB i`QÈ+- H` iB M #®B +O +?9M; i X *?Q /M ? B # M
#¼M ?¼+ kM; +| i? ;B9T çÐ H\$M M? m- +kM; M? m T?²M pBM?X

L; ¼+ :B` M; ~M; ç-m HB + M?bM ?„M- iU M?Q ç M; bmv M; ?o w iS i`QM; HÌB M|B +
+?9i- €M? K„i /-M i`Î M M K K M; - H†M; BK F?¬M; M|B ;b

8ReX *?QÆM; 8Rj, h?Æ hbM?

>² ``i Zmv #ÈB +€i- +~M i?“M tY Hw /B ?`B /QÈB +•v ;¶- ç°i M?B M T?€i ?B M ` +€

G•K o½M oBM? M; ?2 iB M; M?bM H¢B- /QÈB HÈT +€i /`v ç| ~M QÈ+ H°` ? B #° /B
M`v ¬K +?†i H`v M? m- KQÌB M; |M i v M„K +?†i p`Q M? m- H†M; H) M^K M; Y i`M
M, K ;B| i?´B KQ `ÆB- M?K+ i?•M +O #¼M ?¼ bÈK ç½ i M #B M- +?d HQm H¢B ?

L; ¼+ :B` M?bM +?, K +?, K p`Q ? B /B ?`B ç M; ¬K M? m ç|- b m ?²B H•m KÈB F?) M

@ hW ?bM? /€M; K` M?bM- /QÌM; M?Q H` K°i M K K°i M[5

@ E?¬M; +?WM; +ÁM H` K°i ç¬B ibM? H[- #¼M ?¼ b Q H¢B +? i i`QM; b K¢+ M`v

G•K o½M oBM? H„+ ç-m i?Î /`BX h?B m M[æ°i Zmv i H¢B F?QK M; QÌB tm®M; - +
M +¢M? i?B ?`B ` - ~M QÈ+ H°` M?[M; KªM? / / `€+?X h`K / / M`v ç½ T?ÆB
bÈK ç½ F?Q +QM; p` ç2M F`i- pÐ i?`M? `i M?B m KªM? pKM X L; ¼+ :B` H¢B M´B H
#KB ` - iWM; +?9i iWM; +?9i ;„M i`K / / ç| H¢BX

h` M i`K / / M`v +| pB i ? B HQ¢B +?[ æ¢B >Q p` æ°i Zmv i- p i +?[i mv i`M F?mv
M?QM; ç¢B w p\$M +| i? M?bM `äX h?B m M[æ°i Zmv i ç¼+ F„ K°i ?²B- b„+ K†i /
M?B M #m²M #½ i?Î /`B K°i ?ÆB- F?) H„+ ç-m- i` M K†i bBM? ` K`v iB #m²M p¬+

h?´v L; ¼+ :B` F?¬M; +| w M; ,M +ªM KbM?- G•K o½M oBM? ;?û b€i K†i iÈB +QÌB M

@ æ•v H` +€B ;b5 G` i`M; #ªQ ç² ? v H` pä +¬M; #Q i`+?\\5 J°i K°i H-M F€ M; ° M?´
i` M iB m i?mv i ç m pB i M?Q p`vX

L; QÌB M`v ç9M; H` H9+ M`Q +kM; +?d M; ?o ç M iB M- L; ¼+ :B` iS+ ;B`M i`WM; K„

@ ob b Q +?mv M i®i ç T M?Q i? - p`Q i`QM; K„i M; QÆB H` H¢B #B M i?`M? /mM; i
çBX

*kM; F?¬M; #B i H` ç½ ç°M; +?¢K ç M M[ iY M`v Î +?¶ M`Q- i?¬M ibM? M`M; /-M
+?, K +?, K p`Q G•K o½M oBM? F?¬M; M|B K°i HÌBX

G•K o½M oBM? çB H M i` M- M?bM +?, K +?, K p`Q i`K / / ç| ç¼+ F„ K°i ?²B- i?¬Mb
+´ [m€B- ?„M Km®M +QÌB- M?QM; H¢B i?´v t`m ?´X

h?´v G•K ?mvM? ç p K†i ;B M tªQ- i?¬M ibM? [m€B /`- * Q hM F?¬M; MûM M´B +?

@ G•K ?mvM? ç - # M i` M pB i +€B ;b i? \

G•K o½M oBM? i?Î /`B K°i ?ÆB- H„+ ç-m M|B,

@ *kM; F?¬M; +| ;b- K°i #S+ i?Q ibM? `´i +´ tQ K`i?¬BX

@ h?Q ibM? +´ tQ \

>² ``i Zmv +QÌB M|B,

@ *€B M`v [m€B i?“i- ç½ H` i?Q ibM?- b Q H¢B /MM; ? B HQ¢B p, M iU pB i` \ G) I
Km®M i?¬M; /`+? i?Q ibM? +O KbM? i?“M? M?B m p, M iUX

* Q hM ;´i ç-m WK K°i iB M; - ?B M M?B M +kM; i€M i?“M? w FB M +O >² ``i ZmvX

G•K o½M oBM? M?bM M?[M; /B ?"B ç!- i`-K ;B¼M; M!B,

@ aÎ /o /MM; ? B HQçB p,M iU pB i i?"M? H" #ÎB pb ç¬B ibM? H[M"v i?m°+ ? B /• M;Q!B æçB >Q +?9M; i - +ÁM M[M"v H" K°i M[iY æ°i Zmv iX

L K M?•M æçB >Q p" M[M?•M æ°i Zmv i\ >² "'i Zmv p" G½Q * Q çQ K„i M?bM M? m- v- æçB >Q p" æ°i Zmv i pšM Hm¬M Îi`çM; i?€B ç®B ç`+?- i? M? MB M ? B i°+ # M ç m +U+ F€ FB M; F}X E?¬M; M;ÎÎ MÆB `i b•m i`QM; hY oQM; +?B ?ªB M"v H M?Q i? X

@ h? M? MB M æçB >Q M"v bBM? ` i`QM; K°i; B çbM? +! ?¼+X a m M"v M?" +Y K" çB #m¬M #€M- [m HçB ;B[æçB >Q p" æ°i Zmv iX >„M M;šm HB M ;†T ;Đ M[i /-M /-M Mªv bBM? ibM? +ªK- HûM ç`M? +?mv M +?mM; i?•MX L?QM; #ÎB H) ? B M Q€M +U+ b•m- ibM? v m +O #¼M ?¼ ;†T T?ªB bU T?ªM ç®B +O i'i +ª K¼B M;Q!B i°+ M?•M /MM; M,K KQÆB +QM im'M K½ ç i` Q ç´B- ;ª +?Q K°i /kM; bo ç²M; i°+X

L!B ç M ç•v- G•K o½M oBM? H„+ H„+ ç-m- i?Î /"B M!B,

@ E?¬M; T? #bM? +€+ M;QÆB i?b i?U+ F?¬M; çQÊ+ *QM M;Q!B ç•m T?ªB H" ?" ç´B K°i +QM M;Q!B b®M; b! b! M?Q p"v çQÊ+ \ *€+ M;QÆB `®i +m°+ ç½ +QB ç²M;

•M? K„i ?„M M?bM +?,K +?,K pÁ L;¼+ :B"- H!B M"v H" M!B +?Q B M;?2- K¼B M; æ°i Zmv i M;¬M; ç-m H M- [m"i +Q!M; M!B,

@ hQM? +€+? +O i°+ M?•M i - ç•m ç M HQÊi ç€K M;Q!B æçB >Q +€+ M;QÆB iÈB

@ E?¬M; +¬M #¼M i [mªM- +?Q M M KÈB H"K ` +€B #B F`+? M?Q i? M"v\ E?¬M; ûT- #¼M ?¼ +! +? i F?¬M;\

G•K o½M oBM? +?d p"Q /B ?"B i` M K†i ç'i- i? M? •K HÈM /-M H M- iS+ ;B" M M!B X

L;¼+ :B" HB + M?bM ?„M K'v +€B- M„K +?†i #¬M i v HçM? HMM; M!B,

@ hçB b Q +?d M!B æ°i Zmv i #¼M i \ a Q F?¬M; M!B æçB >Q +€+ M;QÆB\ S?ªM M;QÆB +kM; +! K°i T?¬M ç!5 L m M!B ç M +?mv M #S+ iY #¼M ?¼ i?b +kM; +?šM +€+ M;QÆB ç•m5

L?bM ? B M;Q!B M"v +½B M? m -K H M- H½Q * Q p" H½Q >² çQ K„i M?bM M? m- i o®M ? B M;Q!B M"v ç'm i`Q ç'm /kM; +kM; H" +?mv M #bM? i?Q!M;X L?QM; ;B®M ç m Km®M ç'm iÈB i" M +MM; i?b [mª H" Qi i?'v- t2K ` L;¼+ :B" ç9M; H" ç½ ç°M; +? Î +?¶ M"Q ç! `²BX

G½Q * Q +Q!B F? M ? B iB M; M!B,

@ G•K ?mvM? ç - +?mv M +ÁM +?Q M!B tQM; K"X L[M?•M ç! ç½ #` ;ª +?Q M;Q!B F +O M" M; i +MM; ç M G "® "ç+ M"v i? \

@ *MM; M? m i`®M çB 'v K"- +ÁM +! i? +! +€+? ;b F?€+ +?S\

G•K o½M oBM? H„+ H„+ ç-m- #'i ç„+ /o M!B,

@ h`QÊ+ ?¬M H K°i ç K #¼M ?¼ HB M i`®M ` M;Q¬B- HçB #` i°+ M?•M +O M[iY M F?¬M; +ÁM +€+? M"Q- ? B M;Q!B +„M +?†i ` ,M;- +?mB p"Q i`QM; +€B hY oQM; +?E "¼M ?¼ K v K„M ;†T çQÊ+ K°i i?QÆM; ç°B- K°M; iQ!M; çB i?2Q #¼M ?¼ i` M \*QM FB K i? ;BÈB i?m°+ p `B M; KbM?X *?mv M b m ç! i F?¬M; M!B +?„+ K¼B M;Q!B hY oQM; +?B ?ªB- M?QM; HçB +?šM; i? çB ` X hW ç! ?! i?"M? K°i ç®M; tQÆM; FB T FB T F?¬M; t `!B M[

h® i?O i? M? M? M [m M; ?Q T?€i

#€M i?` i`-M /mv M #€M i?` b

L;½ ?Q€M i? M? i?B M i oM? F? B M?½M

T?QM; bQÆM; +?~K MΦB i`M? ç ?Q 5
h v i`„M; MäM M` K†i i? M? i Q
hbM? /mv M i`„+ i`Î b|M; # ç`Q
* Q t M? +?®M; K„i M?bM +?Q i?'m
:B| bQÆM; +?B HS +| i? b Q\
U.`+? M;?o pQpQM;- i?Æ +?2M;b /V
@ \$B- i?Æ ? v i?Æ ? v- p` M?•M ?mvM? ç½ F?m'i M`v F?¬M; +?d pB i i?Æ ibM? ?
+kM; F?€ +| T?QM; T?ΦK +O i M,K tQ ç|X
h?b` +?mv M H` M?Q i? - >² ""i Zmv ? B M;Q`B M;?2 K` +ªK F?€B- pW `²B M;?2
bU ó"Φ+? S?€i L;•M a ô- F?¬M; M;Ì b m M?€v K„i ç½ HΦB +| K°i ?B M i?U+ /B M`
L;¼+ :B` M;?2 ?„M ç¼+ i?Æ- b[M; b| ?²B H•m- b m ç| KÈB H„+ ç-m i?Î /`B,
@ h?Æ H` i?Æ ? v- M;Q`B +kM; bB ibM?- i?ªQ M`Q +| i? F?B M +?Q M[iY æ°i Zmv
ç€K HQm K M? #'i ?¼+ p¬ i?m"i- +?d +?mv M HW ;Φi i?b i®i ?ÆM ;'T i`,K H-MX
L? ç-m M`v ç M; +?•K +?Q+? i \ L m Hm"M ç M H`K i?Æ- Hm"M ç M bB ibM?- i +A
ç•v ;'T +ª i`,K H-MX G•K o½M oBM? +Q`B ? ? ? B iB M;- ;Bª #° F?¬M; M;?2 i?'v
ç M i`QÈ+ K†i L;¼+ ;B` M|B,
@ L;mv i L? L?B iB m Km°B Km°B- i?Q i`QM; i?Q ibM? +O M[iY æ°i Zmv i #¼M
i? +?Q i t2K t2K F?¬M;\
@ L;QÆB t2K +| ?B m çQÈ+ F?¬M;\
h?B m M[i æ°i Zmv i HQ`K ?„M K°i +€B- p¬ +MM; +~M i?"M M„K +?†i KB M; / / i`Q
Gm"M ç M iB M; æ°i Zmv i- G•K o½M oBM? [mª i?U+ ç9M; H` +?ŠM; #B i iQ ;bX >,
iB M;- ?„+ ?„+ M|B,
@ *| K°i b® M;¬M M;[i?B M ?Φ ç m #B i- i F?¬M; ?¼+ +kM; +| i? ?B m çQÈ+X L;
ç¼+ /B i?Q ç| H M F?¬M;\ L[iY æ°i Zmv i +| i? pB i` i?Q ibM? i? M`Q- i i?U+ b
L?bM #° K†i +Q`B M? K M?Î ç-v p ?B m F€ +O ?„M- L;¼+ :B` ? B K€ ?ÆB çÄ YM;
i'K / / i`QM; i v- +9B i?'T ç-m tm®M; F?) M;•K,
L;½ i?` b KΦ+ Hw çQ+? M?'i çB m M;Q
hQ MB K M?o i?b çªM ?Φ çQ+? H +?•m
hQÆM; i?` M;½ b M? K M? Hw
ooM? #'i FB M ?Φ+ çQ+? F? HQm5
1K M?Q +€- pšv pMM; i`QM; b KΦ+
L?È M?mM; +?`M; K` M?Ä H +?•m
h?`M? /ÁM; b¬M; K½B F?¬M; F?¬ +ΦM
*?ªv bm®i ç|B 2K
U.`+? i?Æ- +€+ + Q i?O hhoV
G•K o½M oBM? b[M; b| - b m ?²B H•m KÈB i?Î /`B,
@ L;mv i L? L?B iB m Km°B Km°B- ç•v i?U+ bU H` i?Æ ibM? K` M[iY æ°i Zmv i ç|
L;¼+ :B` +kM; F?¬M; M;~M; ç-m H M- F?) •M K°i iB M;,
@ Zmª i?U+ ç9M; H` /Q M[iY æ°i Zmv i +?9M; i pB iX

@ E?¬M; i²B F?¬M; i²BX h?b` M; QìB æ°i Zmv i +kM; +| i`B M[X

G•K o½M oBM? p¶ i v M|B,

@ o` M?B H M; M`v +O æ¢B >Q i i?U+ H` ;BÄB ;B M;- +m¶K Hm¬M i`B M[æ°i Z F?¬M; +?`m ç-m ?`M;X E?Q i? ?MM; i`€M; i? M`v- i?U+ +| i? bQ b€M? çQÊ+ pÈ

L?bM #° /¢M; +QìB ç m +€M; +O M; QìB M`v- L;¼+ :B` F?¬M; iU +?O çQÊ+ ?W K°i M|B,

@ >MM; i`€M; +€B ;b- ç€K M K M?•M æ¢B >Q ç€M; ;?ûi +€+ M; QÆB- /€K +•m /K M

*€B M`v +| i? i`€+? #¼M i b Q\ G•K o½M oBM? +QìB ? ?ª- ;B M; ? B i v` M|B,

@ L;mv i L? L?B iB m Km°B Km°B- Hw Hm`M +O Km°B i?U+ F€ [m€B ç|X L m i?2 i +kM; +| i? M|B M?Q Km°B M[ M?•M æ°i Zmv i ç€M; ;?ûi- i?Q+? M?'i H` +•m / +?9M; i 55

@ L;QÆB

L;¼+ :B` H`K ;b K` +?ŠM; M;?2` w iS i`QM; HìB M|B +O ?„M- M`M; iS+ ;B`M ç M [m v ç-m çB- F?¬M; ç w ç M ?„M M[X

G•K o½M oBM? ;"i ;"i ç-m- i?Î /`B +ªK F?€B p¬ ?¢M,

@ *| çB m #`B i?Æ ibM? M`v i?U+ bU F?¬M; i²B- Qi M?'i i +kM; `i i?Q+?5

@ E?¬M; M;?25

L;¼+ :B` iS+ ;B`M #`i +?†i ? B i B- +| H) H` /Q [m€ M|M; - ? B K€ M`M; F?¬M; M;ì h`W K°i M K K°i M[v m M? m M`v` - /B +®i +O M?[M; M; QìB F?€+ ç m ç½ HŠM p #B i çQÊ+ M[X

G•K o½M oBM? i`-K K†+ M|B,

@ L?[M; M; QìB çB i`QÈ+ i` M *QM æQìM; hÆ GK M`v- F?¬M; +-M #B i H` M; QìB ?¼ ç m +| iBM? i?-M ibK iÄB p` /kM; F?Q p¬ i?QÈM; - H` M?[M; #"+ iB M #®B ç€M ç¢B + - i?m /B +®i +O #¼M ?¼ H¢B- +?¬M +'i +?Q +`M i?"M çB5

h?Ä +? i K` +€Q +ÁM #m²M- tQÆM; i`„M; tm'i ?B M i` M \*QM æQìM; hÆ GK M`v oQM; +?B ?ªB- #¼M ?¼ p` M, K M;`M iQÈM; bo [mª i?U+ ç9M; H` M?[M; M; QìB çB i E?¬M; F?Q M?'i i?ìB i`Î M M M†M; M - >² "i Zmv ç€T H¢B K°i iB M; - ibK p`B #BM +?¬M ç®M; tQÆM; i`„M; ? m ç½ çQÊ+ +?dM? Hw [m ç| tm®M; X æ¬B ibM? M?•M M K` i€+? `ìB- K¼B M; QìB /MM; +€i +?ªv- H`K`B M; K°i ?mv i K° F?€+ +?Q ? B M; Q / pB i ç-v i?Æ ibM? ç| +kM; +MM; +?¬M +ª tm®M; X

L?bM M?[M; #° tQÆM; i`„M; /-M #` +€i #KB pMB H'T- F?¬M; +-M #B i #¼M ?¼ ç½ i +m®B +MM; pŠM ?| i?`M? K°i M„K ç'i p`M; X h?ìB F?„+ M`v- B H` M; QìB æ¢B >Q /QìM; M?Q ç½ +?ŠM; +| ;b H` [m M i`¼M; M[X

G•K o½M oBM? [m€ tm®M; i`QÈ+ iB M- F?'m ç-m i`QÈ+ M?[M; pQM; ?²M iB M T? L;¼+ :B` i?'v ?„M H`K p`v i?b ?ÆB b[M; bì- M`M; /Q /U ?²B H•m- +m®B +MM; +kM; tm®M; # M +¢M? ?„MX

G•K o½M oBM? ?B m F€ M?bM M`M; - +QìB M|B,

@ Jm°B i? M`v H` #€B B i? \5

@ E?¬M; +-M M; QìB [mªMX

L;¼+ :B` F?) ?W K°i iB M; ,

@ h? +ÁM M; QÆB #€B B\

@ "€B M?[M; M;Q`B iB M T?QM; ç½ /MM; ç¬B +?•M #QÊ+ H M \*QM æQ`M; hÆ GK
L;¼+ :B¨ +„M +?†i ` ,M;- F?) M|B,
@ o"v i +kM; #€B #¼M ?¼5
a„+ K†i G•K o½M oBM? ç°i M?B M #B M i?¨M? M;?B K i9+- i?ªM M?B M M|B,
@ L;¼+ :B¨ iB m i?Q- +¬ T?ªB M;?o F„ ç|X L?[M; M;Q`B KÎ çQ`M; M¨v F?¬M; +?d -
+ÁM +| M;Q`B æ¢B >Q +?9M; i X *¬ +kM; #€B #¼M ?¼ b Q\5
L;¼+ :B¨ b„+ K†i #B M ç´B- H~K #~K M|B,
@ h - i
@ h?¬B p"v- iQM M;QÐM; K¶B M;Q`B F?€+ M? m- i +kM; F?¬M; #S+ #€+? +¬X
G•K o½M oBM? F?) tm tm i v- i?Î /¨B K°i ?ÆB,
@ *¬ Km®M #€B B i?b ?½v #€B M;Q`B ç| çBX
L;¼+ :B¨ i`-K K†+ ?²B H•m- ç°i M?B M KdK +Q`B- +?d i v p T?Q K° ?mv i +O ç¬
@ h #€B #¼M ?¼ H¨ çQÊ+ `²B- K°i M K K°i M[ M¨v i`mM; i`BM? K°i /¢- F?B M i +ª
L? ç-m M¨v ç9M; H¨ ``i i?¬M; KBM?- +| i? F?B M i?B m M[æ°i Zmv i + Q M;¢Q M
H¨ ``i F?| F?,M `²BX G•K o½M oBM? +Q`B ?b ?b M|B,
@ h +kM; ``i +ªK ç°M;- p"v K¼B M;Q`B +MM; #€B çB- æ¢B >Q +?9M; i +| T?QM;
*€B ;b K¨ T?QM; iK+5 L;¼+ :B¨ ?W K°i iB M;- F?m¬M K†i ?ÆB YM; çÄ H M- +kM;
?„M- M?bM p M;¬B K° ?ÊT i€M; +O ç¬B M K M[FB - M¨M; mv M +?mv M #€B H¢v

*€i p" M; # v i€M HQ¢M ¢"T p"Q +?B + p€v HK K"m t M? +O M" M;- M" M; H†M; H) ioM? ? i M?Q K°i ?¢i +€i i`QM; ¢¢B K¢+ p"vX

E?¬ ¢^M; H½Q i?K ?¬M M? - iB m FB m HQm i?Ov M?•M ;B - +´ ¢¢Q i•v T?QM; b'n h`+? /QÆM; i•v ?¢- ¢Q¢M i`"M; M?•M i¢B i?B M M? B

*•v F?¬ ;B" ?ûQ i`QM; +?B m i®B

hB m FB m MQÈ+ +?ªv # M M?"

L;U +ÁK +?¢v [m ¢QÌM; +k

L„M; +?B m M2Q ?¢ T?Q i`ìB i•v

LÆB i?B M i? B /€M; M;QìB ¢ M; ¢SM;

h?„i`m°i ; M

@ h?Æ ? v- i?Æ ? v 5

J°i•K i? M? iQ p M; iW b m HQM; i`mv M H¢B- +ÁM K M; i?2Q K'v iB M; p¶i v F?2 #m¬M; +?B + b€Q M;¼+ tm®M;- F?|2 KB M; ?ÆB i?Q€M; [m K°i MK +QìB M?"M M

@ Zmª M?B M H" K°i +QM [m¢ ¢2M- +QM M;QìB M;QÆB +kM; +| +?9i iU #B i KbM?

G•K o½M oBM? +QìB F? M ? ? ? B iB M;- #QÈ+ M? M? H M +²M +€i- ¢SM; # M +

@ h?¬M v i?U+ pmB p M?d- i`QM; b K¢+ K M? K M; i? M"v K" +ÁM +| i•K iQ ¢B b€Q M;¼+- i?U+ F?B M K°i F i?¬ H¶M?Q i p¬ +MM; F?•K T?K+X

@ L;QìB i?¬ H¶\5 P G½Q *¬M;- ?B K ?QB H„K KÈB +| H9+ M;QÆB F?B K i®M ¢|X

h?B m M[æ°i Zmv i H¢M? HMM; +?•K #B KX

@ G"K M;QìB i?¬ H¶i?b H" F?B K i®M b Q\

G•K o½M oBM? iÄ p FBM? M;¢+ M|B,

@ o"v H" B ¢| [m€ F?¬M; +| K„i`²B- i ¢½ H"K M;QìB i?¬ H¶H•m H„K`²B- Km®M iB

E?|2 KB M; M;QìB M"v i?Q€M; M' B H M K°i MK +QìB T?|M; i9M;X L;¼+ :B" M?bM +€+? +O ?„M +kM; ?B m #B i +?9i Qi- M?QM; +S M?bM i?'v +€B MK +QìB M"v H" # ¢ M; M;?o ¢ M M?[M; i?S +?ŠM; i®i ¢ T; bX h?B m M[F?) T?b K°i iB M;- +'i +?B + i`QM; M;U+X

@ *€B M"v- +?Q +¬5

G•K o½M oBM? H'v FBK ¢ Q` - ¢Q iÈB i v L;¼+ :B"X

h M HQm K M? M"v ?B K F?B H¢B`°M; `½B M?Q i? - M?bM i? M? ¢ Q ¢ M; H'T H Zmv i M?¬M i?ìB H¢B +?¬M +?WX

@ L;QÆB- i?U+ bU Km®M i`ª M| H¢B +?Q i \

L" M; MY iBM MY M;| ?ÄBX

@ æQÆM; M?B M`²B- +¬ +?Q`^M; +€B M;Q¢B ?B m óh?"M? h?"i hB m G M; Zm•M

G•K o½M oBM? #'i K½M M?bM M" M; ,

@ h? M? ¢ Q M?Ä M"v îi` M M;QìB i - i`W pB + H"K ¢² +„i bY K|M; i v` - i?U+ bU F?€+X h M|B i`ª H¢B +?Q +¬ H" b) i`ª H¢B +?Q +¬X *¬ +kM; F?¬M; +¬M [m€ +ªK +| ¢QÉ+X

h +ªK ¢°M; +€B ;b\ L;¼+ :B" i`WM; K„i M?bM ?„M- M;?2 +•m M|B T?Q i`QÈ+ +O w- M?QM; ¢ M +•m b m i?b H¢B i?"M?` p F?Q2 K) Km®M +?B K iB M M;?B`²BX

L;¼+ :B¨ i`M i`W K°i ?²B- +?"K`½B çQ i v` - M„K +?†i i? M? FBK ç Q ç| - F?) FÜ
 #B i içB b Q- i? M? FBK ç Q ç| HçB +?ŠM; M?9+ M?Q+? iQ M¨Q- HçB FûQ i? K ?
 @ L;QÆB M„K +?†i M?Q i? H¨K ;b K m #m¬M; i v` 5
 h?B m M[i?¬M b„+ iS+ ;B”M F m H M- K†i KkB çÄ #WM;X
 @ ±- i +ÁM +?Q`^M; +¬ F?¬M; +¬M +Æ ç|5
 G•K o½M oBM? +QÌB ?b ?b- ? B i v #m¬M; ` K°i +€+? iU M?B M,
 @ h?¬M v +¬ F?~M i`QÆM; pb +QM / Q M?Ä M¨v M?Q p¨v- H) M¨Q # M i`QM; ç| +| +
 L;¼+ :B¨ b„+ K†i iS+ ;B”M- HçB M?ûi i? M? ç Q p¨Q i`QM; i v ?„M,
 @ *| #Q K”i ;b +?S\ L;QÆB +¬K p K¨ t2K +?Q F„ çB5
 @ *¬ i? M¨v +QB M?Q H¨ i†M; HçB FBK ç Q +?Q i T?ªB F?¬M;\
 G•K o½M oBM? +QÌB H M ? ?ª- çQ i v +¬K H’v i? M? FBK ç Q,
 @ o”v i b) F?¬M; F?€+? F?Q ç•mX šB- M|B i?U+ HÁM;- i +kM; F?¬M; TªB H¨`
 M¨v5
 @ B i†M; +?Q M;QÆB +?S- i`ª +?Q i 5
 L;¼+ :B¨ iS+ ;B”M [m€i H M- HçB çQç i i? M? FBK ç Q i`Î HçB- ;B[ç¬B K„i ç T ç)
 HçB ç¬v p iS+ ;B”MX
 G•K o½M oBM? M?bM +?^K +?^K p¨Q i? M? ç Q i`QM; i v L;¼+ :B¨- F?) KdK +QÌB
 @ h? H¨ ? i MÊ`²B M?û- i? M? FBK ç Q M¨v i`ª +?Q +¬- +| çB m •M i bM? +O L;¼+
 +ªK içX
 h?¬M b„+ L;¼+ :B¨ HçM? HMM; p¬ #d- i` M K†i M?Q #` T?O K°i i¬M; bQÆM; KM,
 @ L;QÆB +€K ÆM i H¨K +€B ;b- çWM; +| [m M- #„M ?mvM? ç M;QÆB #` i?QÆM;
 L;QÆB ;B i i°+ M?•M +O i - M;QÌB æ°i Zmv i i +kM; ;B i ç²M; #¨Q +O M;QÆB- ?
 F?¬M; ç°M; i`ÌB +?mM; `²BX L m F?¬M; TªB M;QÆB /MM; çB m FB M i` Q ç’B- i
 i?M +O /•M i°+ KbM? b Q\5
 @ E i?M\ L;¼+ :B¨ iB m i?Q M|B ? v H„KX
 G•K o½M oBM? ?„+ ?„+ ? B iB M;- F?¬M; M? M? F?¬M; +?"K M|B,
 @ oÈB bU #€+ ?¼+ ç i¨B +O L;¼+ :B¨ iB m i?Q- i Km®M ?ÄB K°i +?9i- æçB >Q
 +m°+ +| i?M ?”M ;b- H¨ B #B M +?9M; i i?“M? F i?M F?¬M; ç°B i`ÌB +?mM;\
 E?|2 KB M; ?„M +QÌB HçM? F?BM? i?QÌM;- H¼i p¨Q i`QM; K„i i?B m M[æ°i Zmv
 bU +?•K +?¼+X _ä`¨M; +?d H¨ K°i p’M ç K¨ M¨M; HçB +?ŠM; i? i`ª HÌB- #ÎB H) b
 T?çK p¨Q æçB >Q i`QÈ+ +?QM? H¨ i’ iB M +O M¨M;X L¨M; +„M +?†i`,M;- i`€M?
 @ L;QÆB çWM; ?ÄB i - i F?¬M; #B iX
 G•K o½M oBM? ?„+ ?„+ +QÌB HçM?,
 @ L;¼+ :B¨ iB m i?Q- H¨K M;QÌB i?b TªB M|B +?mv M #^M; HQÆM; i•K- i°+ M?•M
 H¨K M?[M; +?mv M ;b- M;QÌB #€+ +’ i?¬M; FBK M?Q +¬ b Q HçB F?¬M; #B i +Æ +
 +?¼M K’i çB i`Q M?È ç|X
 @ *-M M;QÆB [m M i•K b Q\5
 L;¼+ :B¨ iU M?Q K°i +QM #€Q +€B ç M; iS+ ;B”M- M;?B M +?†i`,M; ?¬K ?WX
 L|B ççQ Hw pÈB M[M?•M- ç° F?| F?,M +?ŠM; i?m FûK pB + +?çK p¨Q b Q i` M i`
 K°i iB M;,

@ *QM M;QìB H" +U+ F€ #û M?Ä- +?9M; i ç M; î i`QM; #`M +l`H`+? bY- +€B M?b
bBM? iY- MQÊ+ HY F?| /mM;X L?QM; +| B #B i çQÊ+- K'v i`,K M,K b m- ? B /•M
+?ûK ;B i M? m HB m b®M; +? i HçB +| i? ?Á i?m" M î +?mM; K°i +?¶- +MM; M? r
p` /ÁM; b¬M; /`B- K'v M;QìB K" +?9M; i iU +?Q `^M; H" po ççB +?ŠM; [m +kM; +?
M?QB i`QM; ç| i?¬B- F?¬M; +¬M #B i H" +¬ +| ó;B½v /K ô i? M"Q- iU +?Q H" KbM
b) #`H`+? bY pMB H'TX h H" M?Q p"v- L;¼+ :B" iB m i?Q- +¬ +kM; F?¬M; T?ªB M
S?2M +ªK F?€B M"v +O ?„M ?Q" M iQ" M F?€+ ?ŠM +€B #° /çM; ?B ?B ? ? F?¬M
M"Q +•m M'v ç m` iW T? T?O- ç M +ªL;¼+ :B" +kM; +ªK i?'v bU +?•M i?"M? p" #
K M? M"vX
*€B #° /çM; M?Q i? M"v +O ?„M [mª H" `i ?B K ;†TX h?B m M[æ°i Zmv i b[M;
KbM?,
@ >Á i?m" M î +?mM; K°i +?¶- +MM; M? m T?²M pBM? \ *€B M"v +| i? b Q\
@ .•M i°+ /mM; ?ÊT +?QM? H" tm i? +?mM; - ;B®M; M?Q M?[M; #° tQÆM; i`„M; ?
+QM çQìM; iÆ HK M"v p"v- b®M; +? i # M M? m- #¼M ?¼ B H" M;QìB æçB >Q -
+| [m M i`¼M; F?¬M; \ "¼M ?¼ +ÁM F?¬M; T?ªB H" ç½ ;B9T çÐ H-M M? m- +MM; p
L;¼+ :B" bmv çB M;?o HçB- M?QM; +kM; +?ŠM; #B i #B M #€+ i? M"QX
@ J'v i`,K M,K b m- b) F?¬M; +ÁM ;BÈB ?çM î >ç G M bÆM- i`QM; i?ªQ M;mv M K½
+€+ /•M i°+ ?Á i?m" M î +?mM; K°i +?¶- i`QM; +¬ +| i - i`QM; i +| +¬- b) +?ŠM; +Á
L;¼+ :B" HçB F?¬M; #B i M;?o ç M +?¶ M"Q- F?¬M; MûM M´B F?) T?b K°i iB M; - ?
@ *€B ;b K" i`QM; M;QÆB +| i - i`QM; i +| M;QÆB- i M HQm K M? M;QÆB i?U+ [m
G•K o½M oBM? i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²K- i? M"v +kM; ;¼B H" p¬ bd\ h`ìB + Q bQB tûi
`)- H½Q iY H" K°i M;QìB `i i?m-M F?B i- +?ŠM; +| K°i +?9i w iS F?BM? M?ìM M"Q
H" ç M? ç€- +€B ;b +kM; /€K M;?o ç M5
@ L;QÆB i`WM; K„i M?bM i H"K +€B ;b \*?mv M +O K'v i`,K M,K b m M;QÆB H"K
h?B m M[çÄ #WM; K†i ?W K°i iB M; - /QìM; M?Q +| +?9i i? M i?MM;X
L[M?•M tBM? ç T i? M"v- i F?¬M; M?bM +¬- H) M"Q H" i iU M?bM KbM? \ G•K c
+QìB M¡B,
@ G) M"Q +¬ [m M `²B- i +| i? t2K b Q çQ€M K M?X \*| i? ;¼B H" #B i`ä +?mv M M
?B m +?mv M M,K i`,K M,K b m "Q K"i iQ HÊM #^M; i`ìB M"v i +?d M¡B +?Q +¬ i?
F?€+ ç| M? 5
h?'v +€B #° /çM; K„i H K"v HûK +O ?„M- L;¼+ :B" Km®M +QìB M?QM; +® M?`M H
@ L;QÆB M¡B M?B m M?Qp"v- +€B ;b K" /•M i°+ /mM; ?ÊT- ?Á i?m" M # M M? m
? B MQÊ+ +?9M; i ?B M;Bì ç M; ç€M? M? m- M m i F m M;QÆB #Ä pB +i'M +¬
M;mv M w F?¬M; \5
L;¼+ :B" [mª M?B M H" K°i M[iY +U+ F€ +| bmv M;?o- p'M ç M"v F?B M +?Q G•K
>„M bmv M;?o +O MY M;¬v- H†M; H) H„+ ç-m- ?Á i?m" M # M M? m +?d H" +?m
i`"M M"v pŠM T?ªB ç€M?- +?d +| ç€M? +?Q ç m `²B- ç€M? +?Q bÊ `²B- K¼B M;Qì
M;?o +~M i?"M p'M ç iQÆM; H BX
L;¼+ :B" M?bM i?-M b„+ +O ?„M HB M #B i ?„M M;?o ;b- F?¬M; MûM M´B ?W K°i
@ *QM M;QìB M;QÆB 'v- KB M; i?b ?¬ ?"Q `ä iQ- M?QM; i`QM; HÁM; +?ŠM; #B i +
iB M5
*QM M;QìB î i`QM; #`M +l`H`+? bY- i?U+ bU H" +| +?9i KMB p` +O pB +i?•M #i /C
/o i?î /`B K°i ?ÆB- +îB +€B i9B MQÊ+ # M ?¬M; tm®M; - M?ûi p"Q i v L;¼+ :B",
@ L¡B M?[M; +?mv M M"v i?U+ H" ç m ç-mX h?¬B p"v- F?¬M; M;?o M[X h9B MQÊ

@ G`K ;b i? X

L;¼+ :B` iS+ ;B`M tm tm i v,

@ h?S #` M;QÆB H`K #~M`²B- i +?ŠM; i? K5

G•K o½M oBM? M;?B K K†i M|B,

@ h /MM; / M? /U + Q [mw +O KbM? K` i? `^M;- +?¶ MQÊ+ M`v i +?Q ç°M; p`Q

@ h¢B b Q M;QÆB F?¬M; ç°M; p`Q\5

h?B m M[[m`i +QìM; +„M `„M; M|B,

@ L;QìB æ°i Zmv i +?9M; i - i?S ç½ i†M; çB`²B i?b F?¬M; i? i?m H¢BX æ•v H` i M;QÆBX L m M;QÆB F?¬M; i?Q+? i?b +S ç´ M| tm®M; b K¢+ H` çQÊ+`²BX

*| F M;®+ KÈB çB ç´ MQÊ+ tm®M; b K¢+X L?bM L;¼+ :B` [m`i +QìM; [m v ç-m F?¬M; #B i T?ªB M|B ;b KÈB i®iX >B M ;Bì i?•M T?“M +O #¼M ?¼ H` F ç`+? +O i9B MQÊ+ M`v +?Q M? m i? M?d\ L;?o ç M +€B M`v- G•K o½M oBM? H`T iS+ +ªK

> B M;QìB #B M #€+- +½B M? m K°i ?²B- +?ŠM; B +?`m T?K+ B- +m®B +MM; i?b

*€i p`M; K€ ?²M;- €M? +?B m i` M?Q K€m- +ªM? iQÊM; i? M`v [mª i?U+ H` p¬+MM H) M?bM p T?Q t - ç°i M?B M T?€i` K°i iB M; FBM? ?¬,

@ æ| - ç| H` +€B ;b

G•K o½M oBM? WK K°i iB M;- çQ K„i M?bM çBX *?d i?`v T?Q t t - i` M K†i ç'i- F /-M- K°i KªM? `WM; t M? HK+ tm`i ?B M K°i +€+? i?¬M F€- i`QM; `WM; H` M?[M; ?MM; po- M?[M; H€ +ì tQ T?`T T?ÈB imM; # vX o¬ b® M?[M; ç`B [m M b€i- iQìM ç°M; ioM? `ä`M;- ?B M` M; v i`QÊ+ K„iXo•v [m M? iÁ i?“M? M`v H` K°i /ÁM; b- M?[M; ç`M HW M;U #Á / [m M? i?“M? ç M; M?“M M?½ ;†K +ÄX L?[M; i? M? MB M HŠM i`QM; ç| - T?|M; M;U ?€i + X

h` M K†i ç'i ç°i M?B M`Q` i?“M? [m€+?- ? i M?Q i?“M? T?® i` M i`ìB- +| i? M? M?Q ;¬M M; v i`QÊ+ K„i p`vX æ†+ #B i H` /ÁM; b¬M; ç M; +?ªv `|+ `€+? ç| - ç®B p K¢+ K` M|B- +`M; +| bS+ /K ?Q†+ p¬ ?¢MX E?¬M; +?d G•K o½M oBM? p` L;¼+ :B` ç m b[M; bìX

@ æ•v- ç•v`®i +m°+ H` MÆB M`Q- H` i?B M çQìM; b Q\5

L;¼+ :B` M?bM ç M b v K p¬ M;¬M- H`K #~K M|B K°i KbM?X

h?B M çQìM;\5 h`QM; ç-m G•K o½M oBM? H|2 [m K°i iB b€M;- +QìB HÈM M|B,

@ h #B i`²B- ?ªB i?` i?“M H•m UªQªM?- +ªM? F?¬M; i?U+V- ç•v H` ?ªB i?` i?“M

@ >ªB i?` i?“M H•m\5

L;¼+ :B` ?ÆB M?Qm K`v H¢B- /MM; €M? K„i F?€i p¼M; M?bM ?„M,

@ >ªB i?` i?“M H•m H` +€B ;b\

L? ç-m M`v HÈM H M i` M i?ªQ M;mv M- F?¬M; M;ì H¢B +?Q iWM; M?bM i?`v ?ªB iB +X G•K o½M oBM? KdK +QìB M|B,

@ *| i?Æ`^M; ó?ªB #`M; i?“M F?Q iQÊM; H•m i? B- [mªM; /½ F?Q i?“M? +mM; F?m M?Q H-m ;€+- +?ŠM; F?€+ +?B K°i +mM; çB M ?MM; poV +€B ;¼B H` ?ªB i?` i?“M H i-M; i-M; +ªM? p`i i` M K†i ç'i- €M? t¢ ç M #-m i`ìB T?Q t X \*?Q M M +?9M; i H i?“M? [m€+?- M9B b¬M;- M;QìB p` p`i- ?ÆM M[ +ÁM M?Q ç M; çB H¢B i` M K•v- H` K°i HQ¢B ;B Q HQM; +O æ¢B >Q +´ ç¢B- i?2Q i`mv M i?mv i i?b M| +| i? i?ì [m€+?- pb i? KÈB ;¼B +€B ?B M iQÊM; M`v H` ?ªB i?` i?“M H•mX

>^aB i?`i?"M H•m- w M;?o +kM; M?Q i M- +?O v m tm'i?B M i`M K†i #B M- i`QM tm'i?B M- M?QM; +kM; F?¬M; [m€ M?B mX L;¼+ :B" +?Q iWM; i?'v [m +kM; H" L;¼+ :B" ² K°i iB M;- F?) M!B,

@ >^aB i?`i?"M H•m- +€B i M M"v ç9M; H" `i ç†+ #B i- F?¬M; ;B®M; M?Q H" #` ` +?Q iWM; ç M b Kç+- b Q HçB #B i çQÊ+ H B H`+? +O ?<sup>a</sup>B i?`i?"M H•m\5

@ "ÎB p b i +?,K +?d ?B m ?¼+- ç¼+ çO +€+ b€+? K"5

G•K o½M oBM? M!B /®B K" F?¬M; ? +?ÈT K„iX

@ h +?ŠM; iBM5

L;¼+ :B" +Q!B K°i iB M;- M?bM p i?„M; +^aM? T?Q t - i`QM; K„i H!2 [m M?[M; iB

@ h` M i`!B +kM; +! T?®t - +ÁM i M H" ?^aB i?`i?"M H•m5 L m i +! i? çB t2K t2K- s2K +€B `„K 'v- +^aM? p"i i?"i +O ?^aB i?`i?"M H•m M"v Q i M?'i +kM; T?^aB +€+? ç•v ç•m K" çB i bK +?S\ G•K o½M oBM? KdK +Q!B M!B,

@ > v H" i?¬B çB L!B F?¬M; +?WM; i bM? ?bM? +O +?9M; i Î ç•v +kM; #` +?B m i?`i?"M H•m i`QM; K„i M;Q!B T?Q t +kM; F?¬M; #B i +?WM;5

@ h?"i b Q\ *?9M; i +kM; H" ?^aB i?`i?"M H•m\5

L;¼+ :B" KWM; `Ð [m v ç-m HçB M?bM ?„M- i`QM; K„i i`"M M;"T p p m B KWM;X

L[M?•M ç9M; H" i?S ç°M; p"i / HW M?'i i` M i?B M ?ç5 G•K o½M oBM? +Q!B ?„+

@ *?„+ H" F?¬M; ;B^a ç•mX *¬ Î i` M +¬m M?bM T?QM; +<sup>a</sup>M?- M;Q!B M;„K T?QM; +<sup>a</sup> ` +?ŠM; T?^aB +?QM? H" ççQ Hw M"v b Q\

h?B m M[æ°i Zmv i HB + M?bM ?„M K°i +€B- +9B i?'T ç-m tm®M;- F?) M!B,

@ P G½Q *¬M;- t2K #° /çM; M;QÆB +?ŠM; ;B®M; M;Q!B ç½ ç¼+ [m # Q M?B m tm'i F?¬m i?"M? +?QÆM; M?d\5

h F?¬M; ç¼+ b€+?½ *QM K„i M"Q +O +¬ M?bM i?'v H" *?¶ b€+? ^aM? K" * Q hM i ç m H"i [m H"i HçB ç t2K ç!5 G•K o½M oBM? ?„+ K°i iB M;- / +Q!B i?`i F?¬M; M;Q" B- ;B^a içQV,

@ GQm K M? +! p,M ?! - M[M?•M ç m bÊ ?½B5 L;¼+ :B" iB m i?Q +¬ ?½v +¬M i?"M

h?B m M[b[M; b!- ç°i M?B2M +Q!B H M F?9+ F?Q+?,

@ L m HQm K M? i` M i?B M ?ç ç m +! i`bM? ç° M?Q M;QÆB- p"v M[iY #¼M i +kM æ•v H" +QB F?BM?- K°i bU +QB F?BM? i`-M i`KB- G•K o½M oBM? iS+ ;B" M ç M M H„+ ç-m i?Î /"B,

@ E?¬M; M;! i`QM; hY oQM; +?B ?<sup>a</sup>B HçB +! +<sup>a</sup>M? iQÊM; i?-M F€i? M"vX L;Q!B F K„i +?9M; i - +?9M; i +kM; H" ?<sup>a</sup>B i?`i?"M H•m i`QM; K„i M;Q!B F?€+X P G½Q ç9M; H" ç½ M!B ? i çO K¼B F?Q iQÊM; +O i? ;B M`²BX

G) M"Q i i?U+ bU +! i`bM? ç° b•m b„+ M?Q p"v b Q\ G•K o½M oBM? iU KbM? +kM; H MX

*^aM? iQÊM; ?^aB i?`i?"M H•m M"v- H¼i p"Q i`QM; K„i +€+ iQÊM; b o- i'i +^a+kM; ç r iQ!M; pÈB pB + Gw ok G,M; idM? HçB- M?'i i?!B i`mv M KB M; M? m H" i`!B ;B€M tm'i +?BM? ççB +€iX

*?ŠM; # Q H•m b m- T?®t €i` M i`!B ç! HB M /-M /-M i M çB- ?^aB i?`i?"M H•m +m F?!B- +?ŠM; tm'i?B M HçB M[X L;¼+ :B" M?bM ç M b[M; b!- H-K #~K M!B,

@ >^aB i?`i?"M H•m- i?b` +?d H" K°i ;B'+ K°M;- ç m H" ;B^a ? i5

J•v F?|B i M çB- ;B| +€i HÈM /-M H M- +€i ç€ ç" T p" Q K„i M; QÌB ;•v` +^aK ;B€+ i?
?^aB /QÌM; M?Q ç°i M?B M M´B +ÆM iS+ ;B" M- +m²M; T?QM; M´B H M -K -KX LÆE
F?®B K•v K"m p½M; bšK i`-B M´B- K m +?|M; # v iW t iÈB ; -M- i`QM; i B ç½ +| i?
;B" M /[+O M|X

@ æ•v H" +€B ;b\5

G•K o½M oBM? M;ç+ M?B M ?ÄBX

L;¼+ :B" M?bM F„ K°i ?²B- b„+ Kti ç°i M?B M #B M i?`M? i`„M; # +?,

@ G" #½Q i€T b Kç+5

L|B i?b +?"K- pB +t^av` i?b M? M?- i? M?•K +O M" M; pW /Si- hY oQM; +?B ?^aB
b m M?€v K„i ç½ i`Î Kti- +€i # v ç€ M?^av- +m²M; T?QM; M´B H M -K -K- ç€K K•v
v iÈB pW`<sup>2</sup>B- K M; i?2Q iB M; `Q i pM pM- b m M?€v K„i ç½ H Q iÈBX h`ÌB ç'i
M? m p`B i`QÈM; H" +?ŠM; i? M?bM`ä çQÈ+ b„+ Kti ç®B T?QÆM;X

@ "½Q iÈB`<sup>2</sup>B- #½Q iÈB`²B- i'i +^aM; QÌB M;U H" T iS+ M;²B t´K tm®M; - M„K +?ti
>² "i Zmv M; QÌB +| FBM? M;?B K çB i`QM; b Kç+ T?QM; T?9 M?`i ç H M iB M; ;
i?•M ?ûi H MX "¼M * Q hM p" >S *?`M # M FB ç½ çÐ Gw ok G,M; tm®M; t2 M;U - /
+?2 +?Î +?Q ?„MX

J`v M;`v i`QÈ+ ç½ i`^aB [m p`B H-M #½Q i€T b Kç+- +?d H" i? M? i? ç| - [mv K-
?Q`M iQ`M F?€+ ?ŠM M? mX

hB M; ;B| pM pM ;`Q i?ûi # M i B K¼B M; QÌB- ç€K K•v p`M; bšK FB ç½ HçB ; -M-
€+ +O M|X L?[M; K^aM; +€i p`M; F?¬M; +Î # M- +€i # v iS imM; F?„T i`ÌB- ? i M?Q
ç M; tQ v +?mv M- K M; i?2Q M?[M; iB M; ; -K ;W iS+ ;B" M`Q iÈB- i`QM; H9+ iB M
iU tQ v i`ÁM- +m®M +?Q +€i ç€ # v H M`Q`Q- ? i M?Q K°i HQÐB ç Q b„+ #ûMX

*²M +€i /QÈB +?•M`Q`Q tQ v +?mv M- iU M?Q Km®M # v H M i`ÌB- M; QÌB ç½ +
v ç-v p`Q i`QM; KB M; - i`QM; KkB- ?¬ ?`T H" T iS+ i`Î M M i„+ M; ? MX

@ J m çB5

G•K o½M oBM? ?ûi HÈM K°i iB M; - FûQ i?2Q L;¼+ :B" tQ v M; QÌB +?çv tm®M; +²M
b€i b m HQM; - /QÌM; M?Q +| +^aM;`M +•M ç M; ç tm®M; - ? B M; QÌB HB m KçM; K`
M;`v +`M; M? - /QÌM; M?Q b„T i?Q€i Hv F?ÄB Kti ç`i p"vX

*ÁM +?Q +?çv çQÈ+ K`v #QÈ+- +<sup>2</sup>M +€i b m HQM; ç½ Q`M? K°i iB M; - #` +ÆM #½
pÁM; tQ€v HÈM # v H M F?¬M; i`mM; - +m®M +?ti H`v ç€K +€i ç€ pŠM # v HQçM F
+`M; HÈM ?ÆM- +`M; K½M? HB i ?ÆM- H Q "T p T?Q K¼B M; QÌBX

@ L;²B t´K tm®M; - K m M;²B t´K tm®M;5

h`QM; +m²M; T?QM; - G•K o½M oBM? ç M i? M?•K +O KbM? +kM; +?ŠM; i? M; ?
KB M; H" K°i HQÈM; HÈM +€i #KB HçB # v ç-v p`Q v i ?-m- F?B M +?Q ?„M ?Q H
i v L;¼+ :B" - /MM; ? i bS+ HÈM iB M; ?ûi H MX

h?B m M[æ°i Zmv i /QÌM; M?Q M; ?2 i?`v iB M; ?ûi +O ?„M- ? B +?•M +QM; HçB-
+MM; ?„M M;²B t´K tm®M;X

"½Q +€i b m HQM; pŠM tQ v i`ÁM ; -K`9- K M; i?2Q K°i bS+ KçM? FBM? M; QÌB-
tmM; [m M? ? B M; QÌBX G•K o½M oBM? +?d +^aK i?`v i?•M i? T?B m T?B m- +€B i
M,K KQÆB +•M U+•M hZ- #^M; yX8 F;V M?Q Km®M # v H M F?¬M; - ?| i?`M? K°i ?
ççB Kç+X

G•K o½M oBM? +„M +?ti`„M; - K°i F?B #` +m®M H M i`ÌB i?b b) +?ŠM; F?€+ ;b +?n
?„M +?QM? H" tQÆM; i M i?`i M€i5 >„M iS+ ;B" M; -K H M K°i iB M; - ? B +?•M +„
K b€i H M- M; „M +^aM F?¬M; ç i?•M i? #` +m®M H M F?¬M;X

@ •+?

h`QM; +ÆM ;B| K°i iB M; ` M p M; H M- i? M? •K imv M?Ä M?QM; G•K o½M oBM? H
G` L; ¼+ :B`55

>„M p°B p½ M„K +?†i i v i?B m M[- i`QM; #½Q +€i +® ;„M; KÎK„i ` X *?d M?bM i?
Zmv i ? i M?Q K°i ;®+ /QÆM; HB m M;ª M;?B M; b„T ç´X > B +?•K M`M; çmM; çQ
b„T #` +m®M H M F?¬M; +?mM;X \*?d H` M`M; b„+ K†i [m`i +QÌM;- /M +? i +kM; F?
L[M?•M #QÈM; #dM? ç€M; +? i M`v5 G•K o½M oBM? iS+ ;B`M ;¬K H MX > v +?•M
` - ¬K +?†i M`M; p`Q i`QM; HÁM;X

L; ¼+ :B` i?•M i? `mM H M- M?QM; H¢B +?ŠM; [mªM; b ç M b®M; +? i- ? i M?Q K°
i?m¬M T?K+- /½v /K K½M? HB i i`QM; HÁM; ?„MX

@ *¬ H`K ;b ç| - Km®M +? i ?ª\

G•K o½M oBM? M´B ;B`M- /MM; ? i bS+ HU+ iQ`M i?•M ;¬K H M- i`QM; +ÆM #½Q
T?´i M?Q K°i +QM /½ H M; ç€M; bÊ p`vX

h?•M i? L; ¼+ :B` M;QM; H¢B- ;„M; ? i bS+ KÎK„i ` M?bM ?„MX ° /¢M; i M HQm
? i M?Q K°i p` i?B M i?¬M ç M; T?ŠM M° p`vX h`QM; F?QªM? F?„+ i`ÁM; K„i i?B m
i?€B- #B M ?| p¬ +MM;- +U+ F€ T?S+ i¢TX

h?´v M`M; F?¬M; +ÁM /½v /K M[ - G•K o½M oBM? H9+ M`v KÈB i?Î T?`Q K°i ?ÆB
[mª i?U+ +ÁM ?mM; /[?ÆM #€Q +€B- F?¬M; ?mM; /[K°i +?9i i?b +?ŠM; i? F?®M

*m²M; T?QM; M´B H M- ? B M; QÌB ¬K +?†i H´v M? m- +?d M; ?2 iB M; ;B| i?´B pM p
K°i +?B + i?mv M M?Ä M?´T M?¬ i` M K†i b|M; #B M p`vX

J°i iB M; `Q¢i `Q¢i p M; H M- H¢B H` +?B + €Q +?Q`M; b m HQM; G•K o½M oBM?
#½Q +€i- +?B + €Q ç| ç½ #` +m²M; T?QM; M; ?B M M€i p` # v i?ŠM; H M i`lBX

@ h9B MQÈ+

L; ¼+ :B` / M; ? B i v ` F m HÈMX L`M; +m°M i`ÁM i`QM; HÁM; G•K o½M oBM?- pW
i9B MQÈ+ i`2Q # M ?¬M; ?„M i?2Q +?B + +?Q`M; #` tû H€i FB +MM; #` +m®M # v
`ÆB tm®M; +€+? ç| p`B i`QÈM;X

LQÈ+ M?Q bBM? K M?5 h`QM; HÁM; G•K o½M oBM? +U+ F€ F?¬M; MÐ- M?QM; H¢
E?¬M; +| MQÈ+ i?b +ÁM +| i? çB ibK H¢B- M?QM; F?¬M; +| M; QÌB `²B i?b K¼B p
*ÁM +?Q M; ?o tQM; ç½ HB M +ªK i?´v i`QM; M;U+ M? #ŠM; çB- L; ¼+ :B` ç| F?¬
H Q ` M; Q`B- +?ŠM; F?€+ +?B K°i +QM #€Q +€B M? M? M? M- M?bM T?QÆM; ?
?QÈM; +€B i9B MQÈ+X

*m²M; T?QM; ;`Q i?ûi- +m°M i`ÁM [m M? i?•M i? M`M;- M?Q Km®M +m®M # v i?
M[æ°i Zmv i H Q M? M? p T?Q i`QÈ+- +€M? i v i?Á` X

h?•M i? M`M; ç M; Î M;QÈ+ ;B| - M;|M i v +?d +€M? i9B MQÈ+ +| p`B T?•M- M?QM
b| iÈB çQÈ+X h?B m M[+„M +?†i K¬B ç M +?ªv K€m- ? B +?•M #QÈ+ K¢M? H M i
iW iW +m®M i?•M i? M`M; H M- +€B i9B MQÈ+ ç| +kM; F?¬M; M;WM; tQ v i`ÁM- M
+€+? i9B MQÈ+ p`B KBHBK2i- H¢B +?ŠM; i? iB T+`M ;¬M ?ÆMX

J„i i?´v +m²M; T?QM; b„T i?´B # v KbM? H M- L; ¼+ :B` M?„K +?†i K„i H¢B- ? B ?
ç M; Km®M #m¬M; HÁM; ç ;B| +m®M çB- H¢B +ªK i?´v i?•M i? M?Q çQÈ+ +€B ;b

J°i iB M; ;¬K `Q i p M; H M # M i B M`M; ,

@ L[M?•M M; m M;®+- F?¬M; Km®M b®M; M[T?ÄM; \5

h?B m M[æ°i Zmv i H m /ÁM; MQÈ+ K„i ç M; +?ªv tm®M;- M`M; çQ i v ` - K m +
¬K +?†i p`Q i`QM; HÁM;X

h` M K†i G•K o½M oBM? /QM? ç-v +€i #KB- ? B +?•M /ÆK p`Q i`QM; +€i- M;²B t`
L;mv i L? L?BX h`QM; H9+ M;`M +•M i`2Q bÊB i|+- ?„M ç½ +?ŠM; [mªM iQM? K M
i`QM; HÁM; F?¬M; H`K b Q MûM tm®M; M´B,

@ *¬ `®i +m°+ Km®M H`K ;b\ *¬ F?¬M; Km®M b®M;- M?QM; i +ÁM Km®M b®M; ç
+? i i?¬B5

@ *?ŠM; H`K ;b +ªX

h?B m M[æ°i Zmv i ç°i M?B M iS+ ;B`M ?ûi H M- i? M? •K +ÁM iQ ?ÆM ?„M K'v
+QM #€Q M?Ä ç M; T?ŠM M°,

@ LQÈ+ i i†M; +?Q M;QÆB- K°i ;B¼i +kM; F?¬M; i? i?B mX L;?2 ?B m +?Q ?ª\
oW M|B tQM;- M`M; ¬K +?†i +€B i9B MQÈ+- p9i K°i iB M; +?mB p`Q i`QM; HÁM;
?„M- F?¬M; /€K ç°M; ç"v ;b M[5

8RNX *?QÆM; 8Re, :çi o" >"M

hY oQM; +?B ?ªB ?Q`M iQ`M m €K- +m²M; T?QM; ;`Q i?ûi -K -K- +€i # v ç€ +?çv
K°i ç€K K•v K`m p`M; ç M; K m +?|M; #®+ H MX "½Q i€T ; -K `9 F?„T #-m i`lB- #K
M;Èi- M?[M; iªM; ç€ pÐ HÈM M?Ä tQ v i`ÁM i`QM; F?¬M; i`mM; b m ç| i?b H°T #°T
+ÆM #½Q- +?Q /M H` G•K o½M oBM? i?QlM; M;`v iU +?Q `^M; KbM? +QlM; i`€M; p
M?Q K°i +?B + H€ F?¬- çmM; çQ i`QM; ;B| M?Q b„T # v H M i`lBX >„M /MM; i?•M
KªM? ç€ pKM # v iS imM;- +?2 +?Q L;¼+ :B` i`QM; HÁM;X

lv HU+ +O hY oQM; +?B ?ªB pQÊi t bS+ iQÎM; iQÊM; +O G•K o½M oBM?- ? B M;
;b +kM; +| i`¼M; HQÊM; ?ÆM ? B i`,K +•M- M?QM; i`QM; K„i +ÆM #½Q M`v- HçB +
H€ +•vX *m²M; T?QM; i?´B p`Q €Q- +€i #KB /QÈB +?•M tQ v i`ÁM p` # v H M i`l
M;WM; M? çB- K„i i?´v ç½ b„T # v F?ÄB K†i ç'ix

@ P G½Q *¬M;- +?9M; i b„T +? i`²B b Q\

h?B m M[æ°i Zmv i ;?û b€i i B ?„M HÈM iB M; M|B- i`QM; K„i H|2 [m M?[M; iB b

@ æWM; M|B +?mv M- F?K- F?K *| i Î ç•v- +¬ b) F?¬M; +? i ç•m5

G•K o½M oBM? ?ûi HÈM- M?QM; pW KÈB KÎKB M; H`H`T iS+ +| p¬ b® ç'i +€i i?
ç-v F?Q M; KB M; p`H¶ KkB- F?B M ?„M ?Q H M K°i i`"M F`+? HB iX æ M +ª pB +
F?¬M; i?¬M;X

@ *| M;QÆB Î ç•v- i b) F?¬M; +? i\5

L;¼+ :B` +„M +?†i K¬B ç M +?ªv K€m- ?ÆB +9B i?'T ç-m tm®M;X L`M; i`-K K†+
i B ?„M `mM `~v M|B,

@ P G½Q *¬M;- M m M;QÆB F?¬M; T?ªB H`M;QlB æçB >Q - p"v i?b i®i #B i # Q
L|B #W - +? i K i bBM? ` i / p`M;- K„i ç2M- b Q +| i? ç +¬ M|B ç´B H` ç´B\ G
M|B,

@ L m +¬ F?¬M; T?ªB H`M;QlB æ°i Zmv i i?b +`M; i®i ?ÆMX h +| i? i` +?Q +¬ h
h`QM; +ÆM +m²M; T?QM; ``Q ``Q i?´B [m - ? i M?Q M?´ ?`M? i`QM; `m°M; +çM ç
F?¬M; i`mM;X L;¼+ :B` +?d +ªK i?´v i?•M i? M?Q H€ # Q i`¬B M´B- MQÈ+ K„i i?
L`M; /MM; ? i bS+ HU+ ?ûi H M,

@ P G½Q *¬M;- M;QÆB #B i i H` B F?¬M; h H` F?K F?K- ¬K +?†i i

h? ;B| +`M; M;`v +`M; M? M?- b m M?€v K„i ç½ +m®M H'v ? B M;QlBX G•K o½M
+?†i- Km®M /B ç°M; +kM; F?| M?Q H M i`lBX >„M F?¬M; MûM M´B ; -K H M K°i i

i?B m M[æ°i Zmv i tQ v K'v pÁM;- p,M; ` M;Q`B p`B i`QÊM;- Q`M? K°i iB M; p M;
p[M; çQÊ+X a m M?€v K„i ç½ HB M çSM; i` M ç'i #^M;- F?„Ti`İB ç m H` +€i p`M; i
L;¼+ :B` pW M|B- +€i pW # v p`Q i`QM; KB M;- b m +9 H,M M`v- +`M; ?Q H M F`
GϕB i? K K°i H€i M[- i?U+ bU H` M?Q b„Ti M tQÆM; M€i i?`i` - G•K o½M oBM? b
im¬M` /ÁM; /ÁM;X L?bM i?B m M[æ°i Zmv i ç M; pW ?Q pW im¬M H FB - G•K
bQ iY #` H`K +?Q iS+ ;B`M- K m +?|M; ?ûi H M,

@ h F?¬M; +-M #B i +- H` B- BK H†M;- BK H†M; +?Q i 555 L;?2 i?'v +?Q ?^\\5
+m®M çB M?QM; HϕB +?9i M[#` iB m MQÆM; #b +- H`K +?Q iS+ +? i ç|5
>„M K°i Kϕ+? ;-K H M K'v iB M;- ,M ç-v K°i KB M; +€i- i` M K†i +kM; /QM? ç-v +€
/[iÊMX

h?B m M[æ°i Zmv i b[M; b| M?bM ?„M- ?`K ` ,M; #ϕ+ +„M +?†i p`Q +†T K¬B çÄ K½
im¬M`ÆBX

@ E?¬M; +?Q M;QÆB K„M; i 5

L`M; M'+ H M K°i iB M;- ç°i M?B M +?mB p`Q HÁM; ?„M- ?€ iQ KB M; +„M p`Q i`Q
L;¼+ :B`- G•K o½M oBM? bÊK ç½ çQÊ+ FB M i?S+ [m K'v H-M`²B- K°i KB M; M
?„M H`T iS+ #` BM H M K°i /`M; /`m ` ,M; +?dM? i - i?'K ` K°i +?9i p i K€mX

*QM #` M| - M[ M?•M æ°i Zmv i M`v [m^a M?B MH` im´B #€Q- +„M ç m ç M i?'m iBKX
o½M oBM? /mv +?d ç`M? ¬K H'v M[ iY çB m M;Q M`v- i`QÊ+ +| KB M; #€Q- b m +|

*kM; F?¬M; #B i ç½ [m # Q H•m- i?B m M[æ°i Zmv i +m®B +MM; +kM; HÄM; KB
i`QÊ+ M;U+ ?„M- M`M; b[M; b| ` ç| - ? B K„i QÆM QÊi- p¬ HU+ +9B ç-m tm®M;X

@ *¬ im´B +?| ?^\\ a Q F?¬M; +„M M[çB\\5

æ m i?"i5 G•K o½M oBM? ?Qi p`Q K°i M;KK F?Q HϕM?- iS+ ;B`M; -K H MX

L;¼+ :B` F?¬M; M|B HİB M`Q- H'v i9B MQÊ+ K` M`M; /MM; bBM? K M? +O KbM? ç
` ,M; i` M M;U+ ?„M- HϕB +9B ç-m tm®M;- +?¬K +?¬K- p¬ i? M? p¬ iS+ €T K€ p`Q
MQÊ+- pšM +| i? M;?2 i?'v i`€B iBK i M HQm K M? ç| ç M; ç`T i?bM? i?' +?- M`M;
HϕB M´B H M K°i iB +Q|B M;¼i M;`QX

h?B m M[æ°i Zmv i pW `²B +ÁM i?"T T?¬M /½ iQM?- H9+ M`v HϕB M;Q M M;Q½M
H¬M; KB /`B QÆM QÊi F?) `mM H M- ? B i v ? B +?•M ç m F?ûT HϕB- +m°M i`ÁM
+?9i M`QX hbM? ?bM? M?Q i? M`v- ç9M; H` F?B M +?Q G•K o½M oBM? +| +?9i +

L;¼+ :B` +m°M i`ÁM i`QM; HÁM; ?„M- ¬K +?†i H'v ?„M- /¬M /¬M i`Î M M i oM? H†M;
`¬v- G•K o½M oBM? i`QM; HÁM; +kM; #bM? T?K+ HϕB `i M?B mX h`QM; ç€K +€
F?¬M; M|B ;b- M;Q`B i`İB +€i ç€ p-M pk- ;BÁ`Qi`Q`Q- MÆB M`v HϕB i oM? H†M;

*kM; F?¬M; #B i ç½ # Q H•m [m çB- +?d +^a K i?'v L;¼+ :B` i`QÊ+ M v +?Q iWM;
E?B G•K o½M oBM? +9B i?'T ç-m tm®M; M?bM- HϕB i?'v i?B m M[æ°i Zmv i M`v
?'T ç m ç m- F?¬M; M;| ç½ M;O b v `²B5

h? M`v K` +kM; M;O b v çQÊ+ b Q\ L[M?•M- i?U+ H` F?¬M; i? /MM; H) i?QİM; ç
o½M oBM? M;Y K†i H M i`İB i? M i?Î- i?U+ H` ç m HÁM; M?S+ | +X

"½Q +€i b Kϕ+ ç€M; bÊ +m®B +MM; +kM; ç½ K M; iB M; ;`Q i?ûi +MM; +€i #KB
M?[M; i?S iϕT p`i pĐ pKM- +€i p`M; M;|B pKM- +| i? M|B H` M;´M M; M; #W #½B
+?bK p`Q i`QM; +€i- HÊT +€i p`M; /`v +°K iQ+? + Q iÊB i`M #„T çMB ?„MX

@ .`v i?¬B5

G•K o½M oBM? ?mM; ? ,M; p¶ KϕM? p`Q +€M? i v L;¼+ :B`- i?B m M[æ°i Zmv i F
iB M;- H`T iS+ pMM; /`vX *?d i?'v KbM? ç M; M^K i` M K†i +€i F?¬M; ? i?QÆM

M;QÊ+ HΦB #` +?¬M p"Q i`QM; +€i iÊB [m€ MY i?•M ?bM?- i` M Kti /QM? ç-v +€
KÄB iU M?Q b„T ç´;K+ tm®M; p"vX

@ >¢ HQm5

h?B m M[æ°i Zmv i F?) T?b K°i iB M;- b„+ Kti +kM; çÄ YM; H M- ?"M; p°B p½ M;
FBK ç Q [mw #€m iW i`QM; M;U+ ` - tQΦi K°i iB M; +„K p"Q M M +€i i`QÊ+ Kti ?„M
+Sm ?„M` X

L?bM i?B m M[æ°i Zmv i M"v ?mM; ?,M; ç"Q #ÊB- +,M #ªM +?ŠM; ? ç w ç M i?
hWM; ç Q iWM; ç Q ç m ç"Q b€i # M #„T çMB ?„M- +?d +ÁM +€+? +| p"Bi?®M H"iÊ
oBM? #` /¼ +?Q b„+ Kti i`„M; # +? ` ,

@ *?"K K°i +?9i- +?"K K°i +?9i- iB m Km°B Km°B- i? M? FBK ç Q M"v [mw #€m M
i?b H½M; T?Q [m€ > v H" ç iU i çB5

@ E?¬M; +-M M;QÆB [m M i•K5

L;¼+ :B" ç€T HΦB K°i iB M;- FBK ç Q i`QM; i v HΦB tQΦi tQΦi i? K p"BiB M;- ç"Q
æ•v H" Km®M H"v KΦM; i 5 G•K o½M oBM? p¬ +MM; FBM? ?½B- p°B p½ 'M i v M"

@ hB m Km°B Km°B- +€K ÆM w i®i +O Km°BX h? M? iB m ç Q M"v +O Km°B [m€
+~M i?"M K°i +?9i- p p"Q p"i i? +SM; `„M M"Q ç| i` M i?•M i? i - b) ç" T ?ÄM; FB
p"v i?b çQÊ+ F?¬M; #^M; K'i`²B5

æ" T ?ÄM; FBK ç Q\ L;¼+ :B" b[M; b|X æ M H9+ M?bM F„ p` i`Q K" i? M? FBK ç Q
K°i iB M; K" i?m i v HΦB- ? B K€ çÄ #WM; [m v ç-m çBX L[M?•M`®i +m°+ i?b /
o½M oBM? +Q|B H M ? ?ª p"BiB M;X

@ E?¬M; #B i t'm ?´5

L;¼+ :B" i`WM; K„i M?bM ?„M- F?) +„K i? M? FBK ç Q b M; # M +ΦM?- iB TiK+ ç"
> B M;Q|B +MM; ç²M; HÁM; ?ÊT HU+- ç"Q #ÊB K°i ?²B KÊB tY Hw ;-M tQM; +?¶ ç
? i bS+ HU+- M?ªv iW /QÊB +€i H M- HΦB i?'v i` M çMB ç-v M?[M; p i çÄ /Q #` +
+kM; #` `€+? iQÆK` - +?d +ÁM HΦB K'v bÊB pªB T?'i T?Æ i?2Q ;B| - +ÁM K v H" +
H|i +O M K ;BÊB- V pšM +ÁM- /Q ç| KÊB çĐ K'i KtiX

L;¼+ :B" M?bM #° /ΦM; i?ªK ?ΦB +O ?„M- +„M +?ti`„M;X Jm®M +Q|B M?QM; b®M

@ L?bM +€B ;b K" M?bM- +?Q i?'v M;Q|B ;ÊB +ªK M?Q i # Q ;B| b Q\5

"` i?B m M[æ°i Zmv i M?bM +?,K +?,K p"Q [mª i?U+ H" +| +?9i t'm ?´X G•K o½M o
?ûi H M K°i iB M;X

L;¼+ :B" [m v ç-m çB- M?Ä ;B¼M; ?W K°i iB M; ,

@ E?| +QB +? i çB B M?bM M;QÆB\

*ÆM #½Q +€i M"v ç°i M?B M tm'i ?B M- ç„Ti?°M? K°i ç²B +€i F?´M; H² +€+? ç| K
T?ªB H M iÊB K'v +?K+ Kšm- mv HU+ +| i? i?'v`äX s2 M;U #` ?'i iM; H M F?¬M
iWM; KªM? M?Ä- ç M +ª +?B + M²B HÈM /mv M?'i K" ?Ä ç-m [m•M U[m•M M'm # T
K'v i`,K i`QÊM;- +?¬M i`QM; ?® +€iX

@ G•K ?mvM? ç - M;QÆB b Q`²B- F?¬M; pB + ;b +?S\5

* Q hM +?ŠM; ç w +?mv M +€i #KB #€K ç-v i` M Kti- p°B p½ H Q iÊB ?ÄBX

G•K o½M oBM? WK K°i iB M; ,

@ h F?¬M; b Q- +?d H" çkM; [m-M T?Q b m KÎ` `²B- +| çB m i? M"v +kM; F?¬
ªM? ?QÎM; ç M bU T?€i /K+ H9+ i? M? tm•M +O i 5

*QÌM; çB m ç9M; +€B +?[[m M i`¼M;5 \* Q hM M;?2 K` K² ?-B HçM? im-M` /ÁM;
ç +`M; i? K F?•K T?K+ ç M b€i ç'i5

@ hB m Gw hY i? M`Q`²B\

G•K o½M oBM? M;?B K K†i ?ÄBX

G½Q * Q p¶ M;U+ M|B,

@ *| i Î ç•v- M;QÆB +S v M i•K çB- #ªQ çªK i M iB m iY ç| F?-M; pB + ;bX oW `²B
M[5

G•K o½M oBM? ;"i ;"i ç-m- +MM; >² "'i Zmv çB HçB K°i ?²B i`QM; ç°B M;k- FB K F

*ÆM #½Q +€i +| mv HU+ iQ HÈM i? M`v- ç M +ª >² "'i Zmv [m2M i?m°+ pÈB b Kç-
H-M M`v #` bÊ ?½v H` pB + F?| i`€M? F?ÄBX J v K` i` M [m½M; çQÌM; i`QÈ+ ç| ç
K¼B M;QÌB +kM; iQ+? Hkv çQÈ+ K°i +?9i FBM? M;?B K- ;B9T çÐ HšM M? m SM;
i`M i?QÆM; +U+ M?Ä- G•K o½M oBM? +kM; +ªK i?'v pmB p ?ÆM `i M?B mX

æQÆM; M?B M- +kM; +| +?¶ ç€M; iB +- /ÁM; +€i +?ªv K M; i?2Q M?[M; pB M ç€ pÈ
`€+? ? B i9B MQÈ+- F?B M +?Q M;m²M MQÈ+ p®M ç½ F?| F?,M M`v +`M; i? K F?
i?'v `i H` ç m HÁM;X

@ v5

>² "'i Zmv i?2Q b€i b m HQM; G•K o½M oBM?- ç°i M?B M FBM? M;ç+ F m H M,

@ hQÈM; [m•M- i9B MQÈ+ +O M;QÌB b Q F?-M; i?'v M[\

G½Q >² pW F m H M- * Q hM +kM; p°B p½ [m v ç-m HçB- MQÈ+ Î ç•v +ÁM [mw ?Æ

h9B MQÈ+ \ G•K o½M oBM? #'i ;B€+ b| ç M # M ?-M;- F?m-M K†itBM? ç T +O L;½
H9+ +ÆM #½Q +€i K½M? HB i M?'i- H` i?B m M[ æ°i Zmv i M`v ç½ F?-M; [mªM #ª
i9K H`v i9B MQÈ+ ç| p - G•K o½M oBM? +ÁM pb p`v K` iS+ ;B`M K„M; M`M; K°i i`M
ç°M; M`v +O M`M;- +| H) ç½ +| i? +Sm çQÈ+ K`v +?K+ bBM? K M? F?ÄB +? i F?€

G•K o½M oBM? +ÁM +?Q i`ª HÌB- \* Q hM ç½ M?bM p T?Q t - H`T iS+ ² H M K°i i

@ h?b` H` Î FB 5

J`v M;QÌB M?bM i?2Q €M? K„i +O ?„M- +?d i?'v L;¼+ :B` ç M; +QÐB i` M K°i +QM
+?†i K-B ?²M;- ? B i v ç M; -K K°i i9B MQÈ+ ç-v „T- M`M; -K `i +?†i- €T b€i p`Q

h?'v €M? K„i K`v M;QÌB M?bM HçB- i?B m M[æ°i Zmv i F?) ?W H M K°i iB M;- ç
HQM;X

æ•v T?ªM; T?'i ;B®M; M?Q ?`M? ç°M; +O K°i +- #û p`v- F?B M +?Q K¼B M;QÌB
F?Q `i H` M?B i HB iX G½Q * Q HB + K„i` ?B m M|B,

@ *€B i9B MQÈ+ M`v 'v- +kM; +?d +| G•K ?mvM? ç +| i? H`v HçB i?-B- K¼B M;QÌ

>„M K°i HÌB ? B w- K¼B M;QÌB H`K ;b K` +?šM; M;?2` - H`T iS+ +`M; +QÌB /[/°B
t - +?šM; #B i #¼M ?¼ ç M; +QÌB +€B ;b- F?m-M K†i ç-v p F?| ?B mX

*€B i M /•K i†+ H½Q * Q- ç9M; H` +€B ;b +kM; /€K M;?o- G•K o½M oBM? #'i ç„+ /o
ççB ç°B M?•M K½ iB T iK+ çB p T?Q i`QÈ+X

>ªB i?` i?"M H•m- #½Q +€i b Kç+ i`QM; G "® "ç+ ç m ç½ i?'v [m - K¼B M;QÌB ç
M[`²BX \*?d +-M F?-M; Hç+ çQÌM;- MQÈ+ H` HQÆM; i?U+ +| i? çO +mM; SM;-
T?K+ çQÈ+ `²BX

.¼+ çQÌM; çB iB T- HçB i`ªB [m K`v i`"M #½Q +€i M[- K¼B M;QÌB /-M /-M ç m ç
F?-M; +ÁM bÊ ?½B M?Q i`QÈ+X æ†+ i`QM; `ä`"M; M?'i +O *QM æQÌM; hÆ GK
+| +?¬M p- b® M?[M; #° tQÆM; i`„M;X .¼+ çQÌM; i?m M?†i M?[M; /B ?`B +O M;
i?"M? çB K +?d çQÌM; +?d /šM +?Q #¼M ?¼ iB M H MX

h?QÆM; i? +O Gw ok G,M; /-M +| +?mv M #B M i@i- [m^a M?B M ç9M; M?Q T?€M
hM- M; "v i?S iQ b m F?B +ÆM #½Q +€i [m çB- ?„M ç½ HB M +| i? tm®M; ç'i çB
F?B M K¼B M; QÌB +m®B +MM; +kM; ;Đ çQÊ+ bU HQ H„M; i`2Q i`QM; HÁM; tm®M;
*Sm b®M; çQÊ+ hB m Gw hY- +¬M; H Q HÈM M?'i +?QM? H" L; mv i L? L?B- M?Q
Zmv i- +?mv M i` M i? ;B M M"v [m^a i?U+ F?| K" H-M çQÊ+X *?d H" iW b m +ÆM
F?¬M; #B i i? M"Q K" /-M #B M i?"M? i`-K K†+- €M? K„i H9+ i?b M!M; #ÄM; - H9+
H9+ HçB #m²M #½- +| H9+ HçB H° ` K°i +?9i bÊ ?½B- ç9M; H" F?B M M; QÌB i +?
LQÊ+ p" HQÆM; i?U+ iWM; M; "v iWM; M; "v ;B^aK #Èi- +¬M; p b m HçB +¬M; F?| F?
+?¼M ;B i K' K°i #° T?"M +?B M K½ i? HU+ bmv v mX *?Q /M M?Q p"v- çB çQÊ+
m®M; ç½ i`B i ç +çM FB i- M,K M; "M M; QÌB H"TiS+ `ÆB p"Q imv i +^aM?X
@ G•K ?mvM? ç - M; "v ç| F?¬M; T?^aB M; QÆB M!B- çB i? K #^av M; "v M[H" +| i? `
G½Q * Q #€K p"Q HQM; M; U - i?Î T?b T?Á ?ÄB,
@ "•v ;BÌ- ç½ F?¬M; +?d ? B +€B #^av M; "v `²B- b Q +?9M; i +ÁM çB HÁM; pÁM; i`
L; "v ç| ç +¶ pk HÁM; [m•M K" #®+ T?ûi- #` H½Q \* Q K°i HÌB M!B iQç+ ` - i'i +^aMQ
iW ?¬K [m - i`QM; # M; "v M m F?¬M; çB ` F?ÄB b Kç+- #¼M ?¼ b) ;B®M; M?Q -
iÆ HK M"v p"v- poM? pB M pMB tQÆM; i`QM; hY oQM; +?B ?^aB M"vX
G•K o½M oBM? HÁM; M!M; M?Q HY ç®i- HB K HB K ç¬B K¬B ç½ F?¬ +QM; - i? M?
@ * Q ççB + çWM; M!M; - M m i çQ€M F?¬M; M?¬K- +Y ` +O G "® "ç+ +?„+ H" Î
K B- F?¬M; - +| H) ç K M v H" +?9M; i +| i? Î # M K°i ?² MQÊ+ i`QM; p„i K" i?Q^aB
Í i`QM; b Kç+ ? B KQÆB M; "v M v- çWM; M!B i„K `Y - ç M +^am®M; MQÊ+ +kM; T?
;B¼i K°i- imv #B i`ä H" G•K ?mvM? ç ç M; p) #€M? i` M; B'v- H½Q * Q pšM F?¬M
i`QM; K„i i`"M M; "T F?€i p¼M; X
æB ç M #•v ;BÌ- ;B! +€i ç½ /-M M?Ä çB- F?¬M; F?Q +kM; F?¬M; +ÁM F?¬ M?Q p"v
M,K M; "v F?¬M; ;†T T?^aB +ÆM #½Q +€i M"Q- M?[M; i?S M"v H" /'m ?B m +O pB +
H" +Y ` +O G "® "ç+ `®i +m° + M^K Î ç•m i?b HçB F?¬M; / ibK i?'v M?Q i? X
æ M; M?bM [m M? #®M T?Q /Á tûi- ç°i M?B M +^aK i?'v i v €Q +,M; ` - +| M; QÌB Î #
Zm v ç-m M?bM HçB- HB M i?'v F?m¬M K†i tBM? ç T +O i?B m M[æ°i Zmv i FB
çÄ K¼M; +O M" M; ç½ K'i çB p b€M; #!M; - ? B K„i HçB M; •M M; 'M MQÊ+- H†M; H
L; ¼+ :B" ç½ K'i M; "v M"v F?¬M; M!B +?mv M pÈB ?„M `²B- ?¬K M v F?¬M; M; i HçB
+?Q G•K o½M oBM? +^aK i?'v `i H" F€ [m€BX
@ L; QÆB çB i?2Q i
h?B m M[FûQ ?„M ç M K°i; |+ - +„M +?†i ` ,M; - K!+ iW i`QM; M; U+ ` K°i i?S ;b ç|,
@ *€B M"v- +?Q M; QÆB 5
*€B H¼i p"Q i v F?¬M; M; i HçB H" K°i +?B + #bM? i?Ov iBM? b€M; #!M; iQ #^M; H
M i` M +ÁM iÄ ` m ?QÆM; - i`QM; #bM? +?S p" B ;B¼i MQÊ+ bç+? - pW ? v H'T
@ *€B M"v H" iW ç•m ` \
G•K o½M oBM? +^aFBM?X L?[M; M; "v M v pB + m®M; MQÊ+ +O i'i +^aK¼B M; QÌB ç
+? ç° T?•M T?®B- +?¶ MQÊ+ Í ç€v #bM? M"v imv Qi- M?QM; Qi M?'i +kM; T?^aB H
T?®BX
@ h i`°K ç!5
h?B m M[HçM? HMM; M?bM ?„M- [m v ç-m çBX
GÌB M"v b Q +| i? iBM\ G•K o½M oBM? M; ç+ M?B M M!B,
@ *¬ iQ+? MQÊ+ HçB > B M; "v M v +¬ ç m F?¬M; m®M; MQÊ+ \5

@ L!B #W - i m®M; [m `²BX

L;¼+ :B¨ [m"i +Q`M; M!B,

@ B #ªQ M;QÆB F?¬M; HK+ bQ€i\ æ•v H¨ +?¶ MQÈ+ i HûM ;B[H¢B iW i`QM; M9E

G•K o½M oBM? +„M +?†i`,M;,,

@ h Km®M H"K +?mv M ;b €\ o"v M" M; M'T Î ç•v H" Km®M H"K ;b\5

@ h - i

L;¼+ :B" M;~M M;QÌB- b„+ K†i pW çÄ H¢B pW i`„M;X

@ J m çB i„K çB- i Î ç•v + M? +?WM; +?Q M" M; M" M; v M i•KX h /MM; / M? /U + çªK #ªQ- imv i ç®B b) F?¬M; ç M;QÌB M;Q" B ç M M?bM i`°K5

>„M M?€v M?€v K„i- M;?B K +?dM? ;BÆ + Q i v T?ªB H M i? X

> B ;Á K€ M?Q /QÆM; +?B #¢+? M;¼+ #` M?m®K H M K°i KªM; çÄ ?²M;- L;¼+ :B" U KÐ / M;¼+ i`„M;V

@ L;QÆB- b Q M;QÆB #B i >W L;QÆB +| / M? /U b Q\5

@ hB m Km°B Km°B M|B i?Y t2KX

G•K o½M oBM? +QÌB ?b ?b,

@ h çQÊ+ ?B m tQM; H" æ¢B >Q ç M?'i +?QM?i`U + i?B M HQÆM;- M;QÌB M;QÌB F?¬M; T?ªB ;Bª ç•m- +?d +¬M i Î ç•v- M;QÌB F?€+ bÊ mv / M? +O i - imv i ç®B F? +S v M i•K K" tm®M; b¬M; çB5

L;mv i L? L?B +„M +?†i`„M;- ?W K°i iB M; ,

@ *€B ;b K" T?ÁM; #` M;QÌB F?€+¬M?[M; M;QÌB ç| i +?ŠM; ? HQ5 E i HQ +?QM óE?¬M; T?ªB +?S\ô G•K o½M oBM? ?Qi K°i M;KK ?ÆB H¢M?- ? B K„i KÎ i`ÁM tQ M;¢+ ,

@ L;¼+ :B" iB m i?Q- HÌB M"v K" M" M; +kM; M|B ` çQÊ+ b Q\ L" M; +kM; F?¬M; t2K b Q- ;¬M ç•v +?d +| i?B M FBK iB m i?Q M?" M;QÌB F?€+ ç M +?B K iB M M;?B „M ç"m ?O +O M;QÌB F?€+ M[\ L" M; F?¬M; iBM i +kM; F?¬M; b Q- M?QM; M" M; [m M; +O M?[M; / M? K¬M F?m i9- i?B M FBK ç¢B ;B +O æ¢B >Q i M?Q i? ç +kM; +?ŠM; +ÁM ;b ç M|B M[- iB m Km°B Km°B M" M; iW iW i„K ;°B çB- i çB ç•v5

>„M pW M|B tQM; HB M #QÊ+ +?•M çB M; v- #° /¢M; iU M?Q +?ŠM; +| +?9i HQn i`¬M- +?d K†+ K¶B +?B + F?®- çB çQÌM; H¢B ` p ?MM; /kM; ?B M M; M;- p¬ +MM

L;¼+ :B" ?W K°i iB M;- F?¬M; ç w ç M ?„M M[X hB M; #QÊ+ +?•M +" M; M;v +" /QÌM; M?Q i?U+ bU çB `²B- H9+ M"v M" M; KÊB i`Î M M HQ H„M;- p°B p½ M;~M; ç¬

@ L;QÆB- M;QÆB çÊB ç½5

h? M?•K M"v imv M?Ä- i M HQm K M? ç| /QÌM; M?Q ç M; /ÄM; i B H M K" çÊB M" M KB M;- G•K o½M oBM? H" T iS+ /WM; +?•M- tQ v M;QÌB H¢B- +QÌB #d´B,

@ hB m Km°B Km°B- M" M; ç M; ;¼B i b Q\

ó"B i`ä +ÁM +® ?ÄB5ô L;¼+ :B" +9B i?'T ç¬m tm®M; ?W K°i iB M; ,

@ E?¬M; T?ªB ;¼B M;QÆB555

G•K o½M oBM? +QÌB ?b ?b #QÊ+ H¢B,

@ o"v i b) i¢K i?ÌB F?¬M; +9i M[5 a Q- L;¼+ :B" iB m i?Q ç½ i? v ç´B +€+? M?b i`²B b Q\5

óhBM KÊB H¢ ç|5ô J†i KkB L;¼+ :B" çÄ #WM; , óL m M|B P G½Q *¬M; M"v M?•M +kM; +?ŠM; i? iU i?mv i T?K+ M´BXô

> B KQÆB M;v M v Î i`QM; b K¢+¬i?B m MQÊ+ i?B m ,M +ÁM +| i? M?`M çQÊ+ i?Q+? b¢+? b) M?Q M" M; K" M|B- F?¬M; i? i„K`Y KÊB H" bU i?®M; F?´ HÊM M?

F?ÄB MÆB ç|- HçB i`Î p i?•M T?"M iM #BM?- #®M T?Q ç m +| #BM? bo + M? +?
M" M;- H"K b Q /€K tm®M; MQÊ+ K" +?ÆB çM +?S\

J v K" +| P G½Q *¬M;- i M HQm K M? M"v imv t'm- M?QM; K" +ÁM ?ÆM M?[M; F F
+?ŠM; +ÁM HU +?¼M M"Q F?€+- +kM; +?d ç" M? iBM iQÎM; p"Q ?„M i?¬BX

L" M; /QÌM; M?Q H" ibK K°i Hw /Q +?Q KbM?- 2 i? M i?b i?-K,

@ L;QÆB- M;QÆB [m v ç-m çB- +€+? i t K°i +?9i- F?¬M; çQÊ+ M?bM

G•K o½M oBM? +QÌB b M; bªM;- #QÊ+ iWM; #QÊ+ HÈM ` p" B i`QÊM;- b m HQM;
:B" p¼M; HçB,

@ L;QÆB- M;QÆB- çWM; çB [m€ t

h? M"v ç9M; H" F€ [m€B K"- pW `²B +ÁM F m i +€+? t K°i +?9i- ;BÌ HçB F m i
H" w ;b ç•v\

@ h - i bÊ #|M; i®B5

:B¼M; M|B +| +?9i `mM `~v +O i?B m M[p M; H M b m HQM; ?„M- G•K o½M oBM?
HB M +QÌB ? ?ª, óh?b ` M[M?•M æ°i Zmv i +kM; ;B®M; M?Q M[M?•M æçB >Q +
bÊ #|M; i®BX h?U+ H" F?¬M; ?B m M´B ç€K M[M?•M- #|M; i®B i?b +| ;b K" bÊ- i

h?'v ?„M /WM; #QÊ+ HçB- L;mv i L? L?B HB M F?¬M; M|B ;b M[- +?d /†M /Á HçB

@ L;QÆB- M;QÆB F?¬M; çQÊ+ tQ v M;QÌB HçB5

L; v b m ç|- b m HQM; HB M p M; H M M?[M; iB M; v T?K+ HQç i tQç i [m2M i?m°+
#„i ç-m +ÎB v tB KX

G" M / +O i?B m M[æ°i Zmv i M"v b€M; #|M; M?Q M;¼+- i?•M ?bM? #®+ HY X h
i?m"i- çQ+? i?•M i?QÎM; i?S+ K°i T?2M F?¬M; M?d\5 L?QM; H"K M?Q p"v- ?€+?Š
/ M?+O i h Îi`QÊ+ K†i hS æS+ p" H½Q \* Q- +| i? M|B H" +| ?bM? iQÊM; `i + Q
çB i`QÌM; i?"M? +O KbM? +?S\5

U tm'i T?€i iW +?mv M h`B m pQÆM; ;B i +? i / M? iQÈM; h`B m JK+- MQÊ+ h`B
i?O #B M +QÆM;- #` MQÊ+ h-M iB m /B iX *•m M"v w iU M?Q iU KbM? ?çB KbM?

h`QM; HÁM; ?„M /'v H M K°i HQç i M?[M; bmv M;?o +-K i?9- bmv iQ ?²B H•m- +m®
iB M; , ôJ°i M?" ;B€K ç`M? M;? i?m"i po ççB- M?'i ç`M? T?ªB +QB i?QÌM; €M? K„i
i•K ?B bBM? #ªM i?•MX J°i ?"M? ç°M; +?S çUM; ibM? +ªK b•m ç"K + Q i?QÊM; M?
+| çQÊ+ \

>„M ç M; Km®M HûM H9i tQ v M;QÌB HçB- H" T iS+ M;?2 i?'v iB M; MQÊ+ b m HQ
iB M; [m€i ~M +?S i? M i?MM; +O i?B m M[,

@ E?¬M; çQÊ+ M?bM HûM- F?¬M; çQÊ+ tQ v M;QÌB5

óL? ç-m M"v ç9M; H" `i +ªM? ;B€+5ô G•K o½M oBM? ² K°i iB M; ,

@ h F?¬M; M?bM HûM M" M;- M?QM;- ç +?Q +¬M; #^M;X L;¼+ :B" iB m i?Q- +kM
L m i T?€i ?B M M" M; M?bM HûM i - M?'i ç`M? b) M?bM HûM HçB- +QM M;QÌB i
M" M; i?Y t2K B / 5

hW b m HQM; +| K°i pB M ç€ M?Ä # v iÈB- ç" T M; v p"Q +?•M ?„M- iB M; ?-K ?W +
HçBX

óL;QÆB F?¬M; M?bM i - b Q #B i H" i M?bM M;QÆB\5ô h?B m M[M?bM i?'m [m, F
iS+ ;B" M- F?¬M; MûM M´B ?mM; ?„M; i`WM; K„i M?bM ?„M- i?m" M iB M +ªM? +€Q

hK+ M; [M|B `i ç9M; , ðM[ M?•M i„K `Y - +?ŠM; # Q ;BÌ tQM;5ö L;¼+ :B" M"v i?•M
b) M?Q iQM? K M?X h`QM; b Kç+ T?ªB +?`m # Q M?B m M;`v ;B| +€i M?Q p"v- #•

çQÊ+ +?¶ ç i„K`Y ?ŠM ?QB- H`K b Q +| i? / /`M; #Ä [m - b m HQM; i`mv M iÈB
 i?`T i?Q€M; +ÁM +| iB M; ?€i HQm HQ pmB p X \*?d ç€M; iB +- ç| H`iB M; æ°i Zm
 óh„K`Y i?U+ bU [m M i`¼M; M?Q p`v b Q\ô G•K o½M oBM? F?¬M; MûM M´B M; ?B
 ç| M? ç-m M`v +ÁM M´B; B`M M?Q bQ iY >` æ¬M; X a Q H9+ i„K`Y H¢B ?€i + pm
 ?B m M´B5ô
 *m°M i`ÁM i` M iªM; ç€- +kM; F?¬M; #B i ç½ # Q H•m [m çB- +?d +ªK i?`v +?•M
 i?U+ bU H` F?¬M; M?`M M´B M[- çSM; #`i /`v F m H M,
 @ hB m Km°B Km°B- Km°B i„K tQM; +?Q i? \ h ` M; Q`B çB iB m iB M K°i +?9i5
 J°i H`M ?QÆM; i?Q M; i?QªM; H M iÈB- b m HQM; p M; H M iB M; M¡B iU M?Q; E
 +O L; mv iL? L?B,
 @ *QM M; Q¡B M; QÆB `v ``- F?¬M; +| H9+ M`Q çSM; ç„M b Q\5
 G•K o½M oBM? tQ v M; Q¡B H¢BX oW KÈB HB + M?bM [m - H`T iS+ ç½ b[M; b¡X
 G`M / H€M; #¡M; M?Q M; ¼+ - i`QM; M; -M M?Q MQÊ+ bm®BX æ¬B K¬B M? ç`Q ç
 MÎ- ; ÁK€ ?ÆB YM; ?²M; - T?ªM; T?`i M?Q K°i ç| K•M +¬B FB m /B KX *†T K„i KÆ
 p ?Q¢i #€i M?Q K°i H`M MQÊ+ - iU M?Q +| i? ?9iM; Q¡B i p`Q i`QM; p`vX J€B i|
 +?Q F?¬- K K K¢B `O tm®M; M?Q K°i i?€+ MQÊ+ H`T H€M?X
 J°i H`M ?QÆM; i?Q M; i?QªM; H M iÄ - /QÈB €M? i`M; v M #bM? imv i ç T- i?B
 +?B + p€v ?² K`m p`M; - T?`i T?Æ H°` +†T +?•M i`-M i`„M; MäM- ?B M H M M?[M
 i` M +Æ i? M`M; X
 E?¡2 KB M; M`M; ?ÆB M? +? H M- ?û` K°i MK +Q¡B 2 H K`M; ¢Q M; ? X h`QM; ç
 H¢B €M? H M p H¢M? HMM; - +`M; i? ?B M bU FB M ç`M? p` #QÈM; #dM? +O M
 +?BM? T?K+5
 æ½ iWM; i?`v [m p ç T +O L; ¼+ :B`X L?QM; H¢B +?ŠM; i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+
 +`M; ; B®M; M?Q K°i iBM? HBM? F?B m; ÊB iW i` M i?B M çbM? ; B€M; tm®M; i?ª
 ?Q M; /¢BX G•K o½M oBM? M?bM b[M; b¡- KB M; ?€ ?®+ M?Q +?ŠM; i? F?ûT H¢
 @ L; QÆB M?bM +€B ; b\5
 a m F?B i„K`Y /Q¡M; M?Q i•K ibM? +O L; ¼+ :B` ç½ i®i H M `i M?B mX L`M; M; ?
 i|+ +ÁM `K QÊi- M?[M; ; B¼i MQÊ+ i`QM; bm®i H¡M; H€M? `ÆB +ª tm®M; X h` M K†
 /`m /`M; ç M #`i M; ¡X
 G•K o½M oBM? i?Î /`B K°i ?ÆB /`B M?Q pW idM? H¢B iW i`QM; K°i ; B'+ K°M; - ; B
 @.M +?Q H`M; Q¡B ç½ M; „K çO i`, K ?Q M?Q i +kM; F?¬M; i? F?¬M; i?W M?“M- L
 H`K°i i`QM; M?[M; M[M?•M ç T M?`i K`i ç½ iWM; ; †T [m 5 h?U+ bU- +QM M; Q¡
 M¡B /®B5
 L; ¼+ :B` M?Qm K`v H¢B ?W K°i iB M; ,
 @ h¢B b Q H¢B H`K°i i`QM; \ G) M`Q +ÁM +| M; Q¡B +ÁM ç T ?ÆM i b Q\5
 @ æQÆM; M?B M`²B5
 G•K o½M oBM? ; BÆ M; ¡M i v ` ç K,
 @ L; Q`B K°i ç€K H½Q #` +O i M?Q h? M? hmv M- iB M iY- M id id- L; QM; M?B
 L; ¼+ :B` iB m i?Q +| i? iQM? H` ç T M?`i ç|X \*?Q M M KÈB H`K°i i`QM; 5
 L; ¼+ :B` iS+ ; B`M [m v T?„i ç-m çB,
 @ L; QÆB +| M?B m T?m M?•M M?Q p`v b Q\ >W- i Km®M t2K [m K°i +?9i- M?[M;
 M¡B- `®i +m°+ H`M?Q i? M`Q\
 G•K o½M oBM? iW i®M ç€T,

@ *€+ M" M; 'v F?¬M; +?d +| p M; Q" B i m v i K„- K" i•K ?²M + "M; ç T ?ÆM X h b Ê M
K' i M; O +ª ç K ç| 5

@ L; QÆB 5

E?m¬M K†i M?Ä M?„M +O L;¼+ :B" çÄ #WM; H M- i`QM; i v +kM; F?¬M; #B i +| i
M" QX *ç+? K°i i B M; +?ûK M; v p" Q K°i iªM; ç€ # M +çM?- H" K #„M H M K'v i B H Y

h? M? FBK ç Q ç| +ÁM ç¼M; K'v ;B¼i MQÈ+- b€M; #|M; ?ŠM H M- G•K o½M oBM
óL? ç-m M"v F?B i„K +kM; K M; i?2Q FBK ç Q- H" /MM; ç ç T?ÁM; i b Q\ J v [m
+kM; +| K M; b9M;5ô

L;¼+ :B" i`-K K†+ K°i ?²B- ç°i M?B M M;~M; ç-m H M- /QÈB €M? i`,M;- ? B ;Á K € K
H€M?X h?B m M[F?) p m@i K€B i|+ KQÊi K" +ÁM ~K QÈi- v m FB m KdK +QÌB,

@ L; QÆB #Èi /MM; M?[M; HÌB ç| /¼ i çBX L;¼+ :B" iU iBM- Hm" M p /mM; KçQ-
F€M[iY M"Q i` M i?B M ?ç- +ÁM p +€B i•K ?²M ç T K" M; QÆB M|B

L;¼+ :B" ?ÆB /WM; HçB- M?bM b•m p" Q K„i ?„M- +QÌB `çM; `Ð,

@ L; QÆB F?¬M; M?bM i?'v i•K ?²M +O i - H" K b Q #B i i•K ?²M i F?¬M; ç T\

G•K o½M oBM? HB M # "i +QÌB ? ?ª,

@ h i?m" M KB M; M|B i?¬B- M" M; +kM; # 'i i' i T?ªB ç w [m€X L|B K°i +€+? M;?B
F?¬M; ç T M?'i +?QM? H" i `²BX

@ *QB M?Q M; QÆB +ÁM iU #B i KbM?5

L;¼+ :B" +QÌB F?9+ F?Q+?- ;BQÆM; ç¬B K„i K„ H H QÌK ?„M K°i +€B- F?m¬M K†i
MÎ`° /QÈB i`,M;X

G•K o½M oBM? M;~M M;QÌB ` - [m v T?„i ç-m çB,

@ L;¼+ :B" iB m i?Q- M" M; çWM; +| /MM; K T?€T pÈB i M?Q p"vX L" M; +kM; #B
M v i•K i`Q pŠM Hm¬M ` 'i FB M ç`M?5

@ o"v b Q\

h`QM; K„i i?B m M[æ°i Zm v i H|2 H M €M? H Y - HçM? HMM; +QÌB F?~v,

@ L; QÌB +| i•K i`Q FB M ç`M? M?Q M; QÆB- [mª i?U+ ` 'i ?B K;†T ç| M?d- i +?ŠM
> B +•m M|B +O M" M;- K¶B +•m +| K°i w iS `B M;X >"K M;?o +?•M +?QM? +kM; +
i?¬BX

G•K o½M oBM? i?€M K°i ?ÆB /`B,

@ E€i?U+- i +kM; F?¬M; T?ªB H" F?¬M; ?Q" B MB K M?[M; pB +tªv ` Î#B M *? i

L;¼+ :B" +9B i?'T ç-m t m@M;- ? B K€ ?ÆB YM; H M- i?b i?¬K ?ÄB,

@ L; QÆB ?Q" B MB K +€B ;b\

@ >Q" B MB K +€B +m°+ b@M; F?¬M; +¬M T?ªB i` M? ç'm FB 5

G•K o½M oBM? HçM? M?çi H„+ ç-m- ;B¼M; çB m +| +?9i #MB M;MB- F?B M +?Q L
M|B F?¬M; b B- Î i`QM; b Kç+- ;BÈB i m v M ;B[ ç`+? M?•M p" #^M; ?[m +| i? i`Î
F?ÄB b Kç+- i' i +ª HçB i`Î p M;mv M ?bM? M?Q +kX

@ "•v ;BÌ +kM; +| i? F?¬M; +¬M i` M? ç'm M[K" 5

L;¼+ :B" H~K #~K M|B- ;B¼M; HçB M?Ä p¬ +MM;X G•K o½M oBM? +QÌB ? ? ? B i

@ L" M; +| +ÁM M?È- F?B +?9M; i b„T ` F?ÄB b Kç+- M" M; iWM; M|B ;b pÈB i F?

@ E?¬M; M?È M[5

h?B m M[[m v ç-m çB- M" M; ç½ M|B [m F?-M; Km®M M?bM i?'v ?„M M[- M?QM
 + M? ;BÌ- i'i +^a ç m ç½ i? v ç´B `²BX h B M" M; M|M; #WM; H M- HB M p°B p½ ¬K H
 @ L;QÆB +kM; çWM; M|B pÈB i - i'i +^a i ç m ç½ [m M `²BX
 @ VK- M M [m M çB5
 G•K o½M oBM? ;"i ;M- b„+ K†i h?B m M[æ°i Zmv i HçB ççB #B M- p°B p½ M|B,
 @ h +| i? [m M- M?QM; M;QÆB F?-M; i? [m M5 Zm M i?b i b) ?"M M;QÆB +^a çÌ
 .QÈB €M? i`,M; HçM? H)Q- F?|2 K„i M" M; ?ÆB QÆM QÈi- p K†i FB M ç`M?- #QÈ
 J°i M K iY æçB >Q Îi`-M- K°i M[ M?•M æ°i Zmv i i` M; T?K+ H°M; Hšv- /B K H M
 K„i M?bM M? m- i`,K K®B +^aK t9+ HšM H°M- ibM? ?bM? +´ [m €B F?| K" /B M i^aX
 G•K o½M oBM? ç°i M?B M #°i +QÌB,
 @ L;¼+ :B" iB m i?Q- M" M; +| +^aK i?'v- [m M ? +O +?9M; i ?B M ;BÌ `i F€ [m €B
 @ *| +€B ;b F€ [m €B +?S\5
 L;m v i L? L?B #om K¬BX
 G•K o½M oBM? ;B M; ? B i v ` - #'i ç„+ /o M|B,
 @ L|B H" ç`+? M?•M çB- F?B Î#B M *? i +?9M; i +| i? M|B H" ç²M; bBM? +°M; iY-
 H" #^M; ?[m çB- M" M; H" M;QÌB æ°i Zmv i- i H" M;QÌB æçB >Q - i?•M Î? B /•M i°
 b) +| K°i M;`v +?9M; i T?<sup>a</sup>B ;†T M? m i` M +?B M i`QÌM;X >B M ;BÌ M" M; H" iM #E
 Km®M #B M i i?`M? iM #BM? +O M" M;X L" M; M|B çB- [m M ? M`v +| T?^aB H" `i
 h`QM; K„i L;¼+ :B" +?ÊT €M? H M b€M; `U+- +9B i?'T ç-m tm®M; F?) M|B,
 @ L m M;QÆB çWM; +| T?S+ içT ?| M?Q p"v- M| +kM; +?d H" K°i +?mv M `i çÆM
 L" M; ç-v p i? M i?MM;- i` M +?B + +´ i?QM /`B i`„M; Km®i M?Q i?B M M; +kM;
 M?çi- K„H ç M +U+ çB K- p¬+MM; ç°M; HÁM; M;QÌBX
 G•K o½M oBM? Mm®i K°i M;KK MQÈ+ #¼i tm®M; K°i +€+? ;B M M M- +?"K `½B H„
 @ L;¼+ :B" iB m i?Q- +| K°i +?mv M i `i Km®M M|B pÈB M" M;X E?B b„T ` F?ÄB
 pÈB i - i 2 H" F?-M; M?È M´BX *| H)- M" M; i?U+ bU M M ?"M i +^a çÌB `²B5
 @ hçB b Q\5
 L;¼+ :B" #B M b„+- i?Q€M; K°i +€B H ç½ /•M; i`MX
 @ "ÎB pb- i +| K°i HQçB i`U+ ;B€+
 G•K o½M oBM? M?bM +?,K +?,K p"Q M" M;- +QÌB M?çi- iW i®M M|B,
 @ *| H)- +| M;QÌB Km®M +MM; i +?ÆB K°i i`Á +?ÆB5 J°i i`Á +?ÆB `i M;mv ?B K
 @ L;QÆB M|B +€B ;b\5
 L;m v i L? L?B p°B p½ +9B i?'T ç-m tm®M;- ?°K `„M; M;` M;?B M +?†i HçB- KÈB
 ç´B €M? K„i,
 @ h`Á +?ÆB ;b- i?Ê b„M p" ?² Hv +€B ;b\5 h F?-M; ?B m5
 G•K o½M oBM? +QÌB ? ?^a,
 @ L;?2 F?-M; ?B m i?b +`M; i®i- i`Á +?ÆB M`v- i?U+ bU +?ŠM; pmB +?9i M" Q5
 ç®B T?QÆM; i•K iQ F?| HQÌM;- M?QM; #^aM i?•M HçB #` +^aK ç°M; ç M Km®M F?| +
 #B i +•m M"Q H" i?"i- +•m M"Q H" ;B^a h`Á +?ÆB M?Q p"v- `i M;mv ?B K- +| i? +?
 L;m v i L? L?B T?šM M° M?^av H M- MQÈ+ K„i F?-M; +ÁM M;„M M´B im¬M `ÆB `Q

@ L;QÆB- M;QÆB KÈB H"K #°5
 G•K o½M oBM? i?Î /"B K°i ?ÆB- M?bM +?,K +?,K p"Q M" M;,
 @ E?¬M; T?ªB ç M; H"K #°- H) M"Q H" i?"i\5
 @ E?¬M; T?ªB i?"i5 E?¬M; T?ªB i?"i5
 L;¼+ :B" #`i i B H¢B- v m FB m ?ûi H MX oW ?ûi- MQÈ+ K„i pW +?ªv M?Q KQ X
 HQ¢M- #B i?QÆM;- #"M; ?Q" M; p¬ b® +ªK t9+ H!2 [m K„i M" M;X *U+ F€ i? HQÆ
 G•K o½M oBM? ç" M? H„+ H„+ ç-m,
 @ L;¼+ :B" iB m i?Q- F€ i?U+ M" M; +! K°i +?mv M T?B M M½Q `i;B®M; i - ç! +?Q
 +?'T M?'i- +?ÆB i`Á +?ÆB ç m i?Q+? HU +€B M;mv ?B K M?'i- ç•v F?¬M; T?ªB H
 •M? K„i L;mv i L? L?B #B M ç´B +ªi`,K H-M- M" M; H†M; H) M;~M; ç-m H M- i` M
 M?m®K p" B ;B¼i MQÈ+ K„i- /QÈB €M? i`,M; T?ªM; T?'i M?Q M?[M; ;B¼i bQÆM; #
 +„M +?†i`,M;,
 @ E?mv `²B- L;¼+ :B" K i`²BX h Km®M çB M;?d5
 @ > v H" i çB i`QÈ+ M?ûX
 G•K o½M oBM? H†M; H) H„+ ç-m- i? M i?Î,
 @ h ç½ ç€T SM; M" M; H"K tQM; K°i +?mv M `²B b) çB- #•v ;B!i?!B ;B M ç M `²B ç
 oW M!B- ?„M pW #QÈ+ p T?Q i`QÈ+- /€M; p /Si F?Q€iX L;¼+ :B" M?bM i?2Q
 K„i- #!K¬B `mM H M- ç°i M?B M F?);¼B,
 @ P G½Q *¬M;
 G•K o½M oBM? b[M; M;Q!B- iW iW tQ v M;Q!B H¢B,
 @ L;¼+ :B" iB m i?Q- +?mv M ;b\5
 L;mv i L? L?B M;„K M?bM ?„M- ?û KB M; ` Km®M M!B ;b ç!- +m®B +MM; pšM +Q
 @ L;QÆB K m çB çB5
 G•K o½M oBM? H„+ ç-m i? M i?Î,
 @ hB m Km°B Km°B- +! K°i +?mv M i [m M M!B pÈB Km°B5
 @ *€B ;b\
 L;¼+ :B" ?ÄBX
 G'v K°i p"i iW # M ?¬M; ` - H„+ H„+ i`QÈ+ K†i- F?) i?Î /"B K°i ?ÆB,
 @ h9B MQÈ+ `€+? `²B55
 L;¼+ :B" bYM; b®i- ç°i M?B M M?Q T?€i çB M H Q H M i`QÈ+X .QÈB €M? i`,M;-
 i? M?bM i?'v `ä`"M;X L" M; HB + M?bM- H im¬M M?Q KQ - ç°i M?B M ?mM; ?,M
 oBM?- ç m ç M i?'m iBKX L?bM F?m¬M K†i /"M ;BK MQÈ+ K„i FB - G•K o½M oBM
 H M çQÈ+ K°i +?9i w TªM F?€M; M"QX
 @ o i i?QÆM; M"v- +kM; H" ;Bª55
 L;¼+ :B" +Q!B F?9+ F?Q+?- pm®i p2 p i`,M; `QÈK K€m FB X LQÈ+ K„i TªM; T?
 L" M; ;B"i +?B +i9B MQÈ+ K" KbM? ç½ TªB /MM; bBM? K M? ç€M? ç´B p H¢B- +
 L?bM i?2Q #!M; HQM; K„H FB - G•K o½M oBM? H~K #~K H„+ ç-m,
 @ E?¬M; #B i i?U+ ;Bª aÈK ç½ M!B pÈB M" M; `²B- i`Á +?ÆB M"v- i?U+ bU `i M;m

8kkX *?QÆM; 8RN, >|+ "9

U +?B Mi` M?V

*ÁM L;¼+ :B" i?b H¢B iÄ` i`-K K†+ p¬+MM;- i?dM? i?QªM; H¢B M;²B # M /ÁM;
i?b +QìB- H9+ H¢B F?|+- Î K°i KbM? +?ŠM; i? K i`Á +?mv M pÈB G•K o½M oBM?+
T?ªM; T?`i M?Q i`Î H¢B iB M? +ªM? Î " L;¢M >¢Q æ†+- F?B KÈB ;†T M? m p"vX

hªB [m ? B M; "v +?m~M #` p" #´ bmM;- M,K M;"M M?•M K½ iB TiK+ ¢B p T?Q i`Q
ç½ +?BM? T?K+ `²B- +ÁM +| F?| F?,M ;b +| i? M; ,M +ªM #QÈ+ +?•MiB M p T?Q
[m bU i¬B Hmv M bBM? iY i`QM; b K¢+- i•K +?Q +O +€+ iQÈM; bo ç m ç½ FB M
?bM? i`QÈ+ K„i +kM; i`"M M;"T HÁM; iU iBMX

*QM b¬M; K" #¼M ?¼+ „K i`¢B M;?d M;ÆB FB i M H" hQ+? L?o ?" Ub¬M; aB?HV
L?o + Q M?`i i` M /½v h?B M aÆM- +MM; pÈB aÎ ?"- u G ?" Ub¬M; AHBV ?bM? i?
ç€B [m`M [m M? h?B M aÆMX

U M;•M ?", b¬M; #¢+- M;¼+ ç€B, /•v HQM; M;¼+V

L;QÈ+ /ÁM; hQ+? L?o ?" ¢B H M- /-M /-M €T b€i T?Q ç¬M; +?•M M9B h?B M aÆ
+?2Q H2Q ?B K i`Î- ?B K M;QìB ¢†i +?•M ç MX h` M K°i #½B +Ä i` M çdM? M9B + C
iU M?Q K°i i`K i?ªK #B + F?¬M; +| # M #ì- çQÈ+ i¬ ¢B K i? K #îB p¬+€+ HQ" B ?Q
M?Q K°i #S+ i` M? tBM? iQÆBX .¼+ + i?2Q ? B # M #ì- M?¬ H M p¬b® M?[M; iªM;
€T- H`T H|2 M?[M; iB b€M; #ªv K"m +?|B H¼BX

S?QM; +ªM? imv i ç T ç°M; HÁM; M;QìB M?Q i? - i?U+ F?B M M;QìB i TªB pW
p"Q +ªK ;B€+ HQm Hmv M- ?Q" M iQ" M [m M `^M; KbM? ç M; i` M çQìM; ?"M? [m•M

h?QÆM; i? Gw ok G,M; ç½ H" M?- ?„M +QÐB M;U ¢B ç-m- F?¬M; M;WM; M?bM [m
i? M i?Î,

@ æ•v +?QM? H" h?B M aÆM i`QM; i`mv M i?mv i\ Zmª M?B M F?Q ?"m / +?`m-
+| i? i?QìM; tmv M çQÈ+ iÈB MÆB M"v- +kM; +| i? +QB H" K°i +?mv M ? v`²BX
ç•v ?mvM? ç½ iWM; iÈB [m h?B M aÆM b Q\ L m F?¬M;- H"K b Q ?mvM? #B itm
iÈB /QÈB +?•M h?B M aÆM\

"B m ?B M +O G•K o½M oBM? i`QM; +?mv M çB M"v- +?d +| i? /MM; ? B +?[Fb /E
iB M p"Q G "® "¢+- ¢B i` M \*QM æQìM; hÆ GK i`QÈ+ M v +?Q +| B ¢B- imv T?
F?,M- M?QM; H¢B tmv M [m çQÈ+ #B M *? i K°i +€+? i?-M F€X æ M +ª H9+ b„T
M?Q ç½ ;-M H¢+ çQìM;- H¢B tm`i ?B M K°i +QM HBM? /QÆM; /ŠM çQìM; +?Q ?„M
K°i +?mv M F?¬M; i? M"Q M;ì M´B- i`i +ª K¼B M;QìB ç m #` `mM; ç°M; #îB ¢¢B i`

*•m ?ÄB K" hB m Gw hY ?ÄB +| i? çQÈ+ +QB H" ç½ i? v i`i +ª K¼B M;QìB çQ ` - F
M;QìB >² "i Zmv i" T i`mM; H M M;QìB ?„M- ç M +ª L;¼+ :B" /¼+ çQìM; ¢B pšM H
F?¬M; MûM M´B K" HB + M?bM ?„M- /QìM; M?Q +kM; ç M; +?ì çÈB ç€T €M +O ?„M

G•K o½M oBM? F?¬M; ? +?ÈT K„i- HÈM iB M; M|B K" +?ŠM; ? i? M i?MM;;

@ h?B M aÆM " æ M`²B- i çQÆM; M?B M H" ç½ iWM; ç M`²B5 æ¼+ p¢M [mv M b
M|B M"v +?„+ M;QÆB ç½ iWM; M;?2 [m X æ| +?QM? H" +•m /MM; ç ?bM? /mM; i ç
pšM Hm¬M i`-K H†M;X

Gw ok G,M; M?bM ?„M iW i` M tm®M; /QÈB pÈB p /Á tûi- KdK +QìB H„+ ç-m M|B,

@ L;QìB i`-K H†M; ;B®M; M?Q ?mvM? i? M"v- i?U+ bU H" `i ?B K ;†T ç|X *| ¢B m
h?B M aÆM M?Q i? - +?„+ H" i`QÈ+ ç•v ç½ iWM; ¢B [m X G•K ¢¢B + - ?mvM? +ÁM

@ L?B m H„K *€B ;b K" * Q G - GQm *-m- æ¬M; .Q M?- L K .QÆM;- h•v .QÆM;-
M|B pÈB ç `²B M?d- +?d +-M H" MÆB M"Q +| M;QìB- ç m +| /'m +?•M +O i HQm

óL,K M v ?mvM? KÈB çQÈ+ K'v im´B- +?Q /M +| ¢B F?„Ti? ;BÈB iW H9+ +ÁM i`QM
çQÈ+ # Q M?B m MÆB5ô L;?2 ?„M #®+ T?ûi M?Q i? - K¼B M;QìB ç m p m B p +Qì

*M; çB H M i` M M9B- ç° + Q bQ pÈB KU+ MQÈ+ #B M F?¬M; M;WM; i,M; H M- F
iQÈM; i` M h?B M aÆM +kM; /-M /-M i? v ç´BX E?¬M; +ÁM i?'v +Ä t M? ?Q çÄ I
M?[M; ç®M; imv i /`v- F?Q ?"m pW `²B +ÁM 'K €T M?Q KM tm•M- b m M?€v K„i ç
L?[M; /ÁM; b¬M; #,M; #®M T?Q tmM; [m M? ç m T?O imv i- F i i?¬M? K°i i-M; #
h? M9B ?B K i`Î- M?[M; F) M Si; B[ +€+ HÈT #,M; ç M t2M p`Q M? m- /`v ç†+ M?Q
QÈ+ +?WM; p`B i`QÈM; - b•m iÈB ? B i`QÈM; - i?'T i?Q€M; +ÁM +| i? M; ?2 i?'v iE
F?¬M; M;WM; p M; H M # M i BX

óG¢M? i?"i5ô G•K o½M oBM? #'i; B€+ #`i? B i B H¢B- /QÈB +?•M ç½ #„i ç-m i`ÆM
M?[M; iB M; M; ?B M `„M; M; ?B M HÈB H€+? +€+? - [m v ç-m M?bM H¢B- +?d i?'v
KÄM; - F?m¬M K†i tBM? ç T H¢M? ç M çÄ ?²M; H M- #`M i v ç M; ¬K H`v +€M? i v
M;WM; `mM H M +¬K +`TX

G•K o½M oBM? M?Qm K`v H¢B- i`QÈ+ F?B H M M9B ç½ /†M /Á K¼B M; QìB- T?ªB
+€+ iQÈM; b o H`v / / p` H€+ •v F?Q€+ [m HQ H M M; QìB ç +?®M; `ûi- /mv +?d
H`KÄM; K M? M?'i- i? M`v i?b H`K b Q +| i? pQÊi [m çdM? h?B M aÆM imv i iK
+?S\

@ L; ¼+ :B` iB m i?Q- +?d #^M; p`Q +?9i v T?K+ M`v- +?d bÊ +ÁM +?Q pQÊi [m ç
+SM; i?¬M? #,M; `²BX

>„M /WM; +?•M H¢B- M?bM L; mv i L? L?B M; ?B K i9+ M|BX

L; ¼+ :B` i?ªM M?B M HB + M?bM ?„M K°i +€B- F?) H„+ ç-m- +?ŠM; M|B iB M; M`
K†+ ?„M Î K°i # MX

óE?¬M; M|B H` +| w ; b M?d\ G†M; H) F?€M; M; ?` b Q\5ô >„M ?ªQ i•K ?ªQ w- H¢B
+SM; F?¬M; K K- H`T iS+ i`QM; HÁM; +kM; +| +?9i iS+ ;B`MX L?bM i?2Q #|M; /€
€M? K„i i?Q€M; [m - +?d i?'v +?¶ 2Q M`M; +| i`2Q K°i +€B i9B +,M; i`ÁM- +?S ç-
+ÁM +| K°i /'m K¬B F?¬ +QM; +QM; - +U+ F€ [m2M K„iX

óh9B MQÈ+ `€+? b Q +| i? p€ H`M? M?d\ô >„M M; ~M M; QìB ` - i`QM; HÁM; /'v H
b K¢+ b®M; +? i # M M? m- i?B m M[æ°i Zmv i ç½ ;B`M? H¢B +?B + i9B MQÈ+ M
M?[M; iB M? +ªM? H9+ ç| iW iW ?B M H M i`QÈ+ K„i ?„MX

ó*| ; b ç€M; ç b Q çQ pÈB K°i M[M?•M +Æ +?S\ô >„M H„+ H„+ ç-m- #QÈ+ p`B #QÈ-
óL`M; - [m ç•v5ô

*?d +ªK i?'v i?•M i? i`Î M M 'K €T- K°i +?B + €Q /`B +ÁM K M; i?2Q ?ÆB 'K +Æ i?
M`M; - L; ¼+ :B` ç°i M?B M [m v ç-m H¢B- FûQ +?B + €Q /`B i` M M; QìB tm®M; - iS

@ L; QÆB H`K ; b ç| \ô

a„+ K†i G•K o½M oBM? H¢M? HMM; ,

@ L; ¼+ :B` iB m i?Q- bU FB M M?ŠM +O i +kM; F?¬M; i®i H„K ç•m- tBM M`M; çV
M`M; F?¬M; Km®M b®M; M[ - tBM +S i`U+ iB T M|B pÈB i 5

L; mv i L? L?B pSi +?B + €Q /`B ç| i`Î H¢B i v ?„M- +QìB H¢M?,

@ a Q- F?¬M; HQ i +?ÆB i`Á +?ÆB M; mv ?B K ç| b Q\ h [mª i?U+ Km®M b®M; - F
i?QÆM; ?¢B +O M; QÆB5 P G½Q *¬M; ç¢B M?•M- tBM M; QÆB ?½v iU i`¼M; 5

hQM? +€+? +O i?B m M[æ°i Zmv i M`v [mª M?B M H`QÆM; M; ¢M? [m€ KS+ - M?b
+O M`M; - G•K o½M oBM? +kM; +| +?9i #'i HU+,

@ æQÊ+ `²B- çQÊ+ `²B- +QB M?Q i +?ŠM; M?bM i?'v ; b p`vX *?9M; i +?ŠM; B ç
çBX *QM K M| +?S- i?B M HQÆM; ç9M; H`K°i HQ¢B # M?- i iU i?'v KbM? tmB t

h M HQm K M? i?U+ bU H` ç½ i•K w M; m°B H¢M?- +¬K +?B + €Q `²B tQ v M; QìB ç
æ9M; H` +?Q iWM; i?'v [m p K†i M?Q i? M`v +O ?„M- L; ¼+ :B` +„M +?†i K¬B ?
M?Ä tBM? M„K +?†i `²B H¢B #m¬M; HÄM; - #m¬M; HÄM; `²B H¢B tB i +?†i

.¼+ çQÌM; H M M9B- H®B çB +M; M;v +M; ?B K i`Î- #,M; imv i i` M Kti çQÌM; +
çB HçB +U+ F€ F?| F?,MX *kM; F?¬M; #B i ç½ çB # Q H•m- ç°i M?B M T?Q i`QÈ
F?|B b|M; K M? K¬M; ?B M` M; v i`QÈ+ K„iX *€B ?² M`v p¬ +MM; HÈM- ? T /¬B [m
/ÁM; MQÈ+ +?ªv M? M?¬M; M?Q; QÆM; - i`QM; bm®i ? i M?Q; B¼i bQÆM; # M K E
M?[M; +•v p•M b K- #ç+? ?Q - /QÆM; HB m i?ŠM; i„T- T?Q i•v Kti ?² i?'T i?Q€M;
ªQ- HmM; HBM? iBM? tªQX L?[M; çdM? M9B imv i i`„M; t| +kM; BM #|M; /QÈB K
/¬T /ÌM H v ç°M; - FB m /B K ç°M; HÁM; M;QÌB- ? i M?Q iB M +ªM? M;Q¬B i`-M i?
ªM? b„+ K„ H i? M¬v- K¼B M;QÌB ç m M?bM ç M M;WM; i?ÎX * Q hM b[M; bÌ,
@ " M| +?S- +?ŠM; H) ç•v H` \*Ym h?B M . Q h`b i`QM; i`mv M i?mv i b Q\
ó* Q ççB + [mª M?B M H` +| ?¼+ p'MXô G•K o½M oBM? +QÌB ?b ?b,
@ LÆB M¬v +?QM? H` h?B M h`b U Q i`ÌBV- MÆB M´B iB M; M?'i Î h?B M aÆM- +
pQÆM; Kšm +Y ?¬M? ?°B #¬M ç¬Q i`QM; i`mv M i?mv iX L; ?2 M|B # M;¬M M, K i`C
ó#€i im'M K½ t ô çB iÈB h?B M aÆM- ç /U #[iB + M¬vX >"m i? +| #¬B i?Æ i€M i
h•v Kšm F? B ?°B içB . Q h`b-
* p M; i?€M? i?|i ç°M; i`ÌB K•vX
.QM; M;U K°i M;¬v # M;¬M /†K-
JK+ oQÆM; [m v #QÈ+ HçB +?®M M vX
*?QM? H` ç M|B ç M T?QM; +ªM? . Q h`b i9 H M¬v- ç M +ª *?m JK+ oQÆM; +kM;
M[ç M MÆB M¬vX
U t2 i€K im'M K½ FûQV
Zmª M?B M H` \*Ym h?B M . Q h`b- M; ?2 G•K o½M oBM? ;BªB i?Q+? M?Q p¬v- K¼
QK bÁK- M; v ç M +ª L; ¼+ :B¬ ç M; HçM? `mM +¬K +¬T +kM; TªB b€M; K„i H M- F
#®M T?Q X L?[M; ç®M; imv i i?'T i?Q€M; ;B[H¬M MQÈ+ h?B M h`b i`QM; p2Q- ?
T?ŠM; - TªM +?B m çdM? M9B imv i + Q p9iX h`QM; ?² +| imv i- i`QM; imv i +| ?
;†T çQÈ+X
@ a Q\ h?B M h`b M¬v i? M¬Q\
G•K o½M oBM? KdK +QÌB ?ÄB K¼B M;QÌB # M +çM?X
@ Zm€ ç T- [m€ ç T5
hB m Gw hY p¶ i v +QÌB ?b ?b,
@ G•K ççB + - ?mvM? +| `ªM? i?b M?'i ç`M? TªB çQ hW +¬ +¬ ç M MÆB M¬v t2K
MÆB +| M9B +| MQÈ+ - M m #B i çQÈ+ +| K°i *Ym h?B M . Q h`b M?Q i? M¬v- M?
+šM; H M ç|X æÈB ? B M;QÌB i?'M? i?•M `²B- b) /UM; K°i M;¬B M?¬ ;¶ Î MÆB ç•v-
;B M `ªM? `¶B- ç M MÆB M¬v /çQ +?ÆB F?¬ F?¬
hB m iY M¬v i`¼M; i?QÆM; pW H¬M? +€B H` ç½ [m v HçB M; v #ªM iQM? i`QÈ+ F€
ç2K` çM pmBX \*?mv M;B[ G•K iQÈM; [m•M p¬ hW iB m i?Q- K¼B M;QÌB ç m H`
HÁM; ç m ?B m `äX h?'v Gw ok G,M; M|B i`„M; +?mv M M¬v` - B M'v ç m ? ?ª+Q
p¬ +MM;X
L; ?o ç M hW *?d hbM? Î M9B >ç G M t t¬B- M?È ç M HÌB i? Î h€M; a ç| - i`QM; HÁ
F?ÄB `mM H MX *ÁM +| h? M? hmv M- L;QM; L?B Î t i¬M FBM? i?¬M? - H9+ M¬v
M;|M i v K` iQM? iWM; M;¬v- F?' bÎ +?Ì KQM; KbM? #bM? M i`Î p X >„M F?) i?Î /¬
QÆM QÈiX
L; ¼+ :B¬ [m v ç-m çB- H†M; H) M?bM h?B M h`b F?|B K•v KM K`i ç| - M; ?2 i?'v M
G•K o½M oBM? # M +çM?- i`€B iBK M¬M; F?¬M; F?ÄB ç¬T M? M? ?ŠM H M- i`QM;

h M + O h W * ? d h b M ? - M " M ; i U M ? B M H " ç ½ M ; ? 2 [m - i ? b ` i M H Q m K M ? M " v p
 + k M ; + | / • v K Æ / K € p È B M ? m X L " M ; + „ M + ? † i ` , M ; - i B K ç " T H 9 + M ? M ? H 9 + + ? " H
 * € B i M H Q m K M ? M " v - i ? U + b U H " M ; Q Ì B F € [m € B M ? ' i i ? ; B È B - M ? b M i ? Q ¢ i [m
 i U ? ² + ? Š M ; + | # Q M ? B m ? ¼ + p ' M X L ? Q M ; K ¶ B H - M ç M + ? ¶ M " Q ç | - ? „ M H m - M
 K ' v + • m + ? m v M F B M ? ç ° M ; H Á M ; M ; Q Ì B - / Q Ì M ; M ? Q H " ? ¢ # 9 i i ? " M ? p , M - p - + M M
 ç B [m b K ¢ + - p Q Ê i h ? B M a Æ M H - M M " v ? i M ? Q K ° i + ? m v M / m H ` + ? F € / ` p " v X
 ° M ? - M ; „ K h ? B M h ` b - / ¼ + ç Q Ì M ; + Á M M ; ? 2 ? „ M F K ° i b ® + • m + ? m v M F € H ¢ - i ? Ì B
 M Q Ê + - + ? Q / M + | T ? ° B + ? ` m M ? B m F ? ' b Î K i K Ä B ? Æ M - # ° M i ? • M + k M ; ? Q " M i Q " M
 L " M ; b [M ; b Ì ` ç | - i ` Q M ; H Á M ; H 9 + M | M ; H 9 + H ¢ M ? - + k M ; + ? Š M ; # B i H " p b b Q - M
 " ¼ M * Q h M M ? b M p T ? Q L ; m v i L ? L ? B ç M ; ` Æ B H - K ' v M ; Q Ì B M ? € v M ? € v K „ i
 o B M ? ç M # M + ¢ M ? ,
 @ G • K ? m v M ? ç - ? d b U ç | - ? d b U ç | 5
 @ > d i Y ç • m i È B \
 L ? b M M K + Q Ì B / • K ç ½ M ; # M F ? | 2 K B M ; H ½ Q * Q - G • K o ½ M o B M ? F ? - M ; M û M M ' M
 * Q h M [m v p # M F B M ? + ? M ? + ? K û T - ; ? û b € i i B G • K o ½ M o B M ? + Q Ì B F ? " F ?
 @ > m v M ? ç [m ° M ? B M H " + | i ? O ç Q ¢ M - M ? b M # ° / ¢ M ; L ; ¼ + : B " M " v - + ? d b Ê i B M ?
 i v ; B † + ` ² B X o È B i ? • M T ? " M i - M [m w p " + Q + ° M ? Q M ; Q Æ B - ç Q + ? i ? • M ç B + ? " ç ¢
 + ? Š M ; T ? ° B H " K ° i ? d b U H È M # ^ M ; i ` Ì B b Q \
 ó h ? b ` H " + € B ? d b U M " v 5 ô G • K o ½ M o B M ? F ?) H „ + ç - m ,
 @ * Q ç ¢ B + - ? m v M ? + ° K i ? ' v L ; ¼ + : B " M " v + Q [m w F ? - M ; \
 @ * Q [m w 5 5 5
 @ h ? - M ; K B M ? F ? - M ; \ 5
 @ h ? - M ; K B M ? 5 5 5
 @ o " v i ? b ç 9 M ; ` ² B X
 G • K o ½ M o B M ? m M ; / m M ; M | B ,
 @ h ? • M T ? " M + O L ; ¼ + : B " M " v + ? Š M ; T ? ° B i - K i ? Q Ì M ; - ? m v M ? + k M ; b È K # B i ` ²
 M ; ¢ Q + Q [m w - H ¢ B p W K „ H i ? - M ; K B M ? - ç † + # B i + Á M M ' B # " i M ? Q L ; ¼ + : B " -
 F ? - M ; \ 5
 ó * € B M " v ç 9 M ; H " + ? Q M ; ? o [m X ô * Q h M H - K # - K ,
 @ L ; Q Ì B F ? € + + | H) F ? - M ; ç Q Ê + - M ? Q M ; p È B K ` H U + + O G • K ? m v M ? ç M ; Q Æ B -
 G • K o ½ M o B M ? p ¶ p ¶ p B ? „ M - M ; ? B K i 9 + M | B ,
 @ * Q ç ¢ B + - H " K M ; Q Ì B M ? ' i ç ` M ? T ? ° B F ? B K i ® M X h i ` W p B + ç T i ` B K ° i + ? 9
 M ? • M T ? ~ K i ® i K ° i + ? 9 i - M ? [M ; + € B F ? € + - + k M ; + ? Š M ; + | K } H U + ; b - i ? U + b U F ? - M
 ç • m X > m v M ? + k M ; M ; " M p ¢ M H - M ç W M ; + | ç B i m v M i ` m v M F ? „ T M Æ B - + ? d ç K ' v
 + ? 9 i H " ç Q Ê + ` ² B X h ` - K H † M ; p Š M H m - M H " + ? m ~ M K U + H " K M ; Q Ì B + O i X
 ó G • K ? m v M ? ç [m ° M ? B M ` i F ? B K i ® M - ` i i ` - K H † M ; 5 ô * Q h M ç ' K ² ? - B ? ° i ,
 @ o " v - p ` L ; ¼ + : B " i B m i ? Q M " v - ` ® i + m ° + H " b Q i ? \
 @ h + k M ; ` i K m ® M # B i p ' M ç M " v X
 G • K o ½ M o B M ? ; B M ; ? B i v ` - H † M ; H) i ? M i ? Í ,
 @ L ? Q M ; i ? 2 Q i b M ? ? m ® M ; ? B M ; B Ì - F ? - M ; + ? d i F ? - M ; ? B m ç Q Ê + - ç M + ° # ° M
 ` ä ` " M ; M [` ² B - ? m v M ? M | B t 2 K - + Á M + | + ? m v M ; b ? | + # 9 ? Æ M + ? m v M M " v b Q \

óZm^a M?B M H[°] `i F?| F?, M5ô \* Q hM M?bM ?„M K<sup>°</sup>i +€B pÈB p `i ç²M; ibM?- ;†T
L;¼+ :B[°] i? M[°]v- +kM; +?d +| G•K ?mvM? ç KÈB +| i? ç'm pÈB M[°]M; i çQÊ+ KQ
M; QÌB F?€+ i?b bÈK ç½ M[°]T pk F?Q ç-m ?[°]M; `²BX

oQÊi [m h?B M h`b- çB i?ŠM; p T?Q çdM? M9B- i`QM; HÁM; i`M ç-v i•K bUX
M?B m- F?2 pU+ F?„T MÆB- H9+ M[°]v +?d +ÁM +€+? çdM? M9B +?WM; K'v i`, K i`C
M?bM H M T?Q t - +?d i?'v /QÈB #-m i`lB t t-B- i?'T i?Q€M; H<sup>°</sup> ` K[°]i M;¼M M
K„i M?bM F?-M; i?'v # M #lX

>² ``i Zmv çSM; # M +¢M? ?„M- ?QM; T?'M MlB,

@ hQÈM; [m•M- çl +?QM? H[°] MÆB K[°] +?9M; i +-M ç M b Q\

@ E?-M; b BX

G•K o½M oBM? +® bS+ pšv i v,

@ æl +?QM? H[°] M9B L?o h?€B- #„i ç-m iW MÆB M[°]v- i?B i F} +O æ¢B >Q b„T
Zmv i`²B5

8kjX *?QÆM; 8ky, L;U+ a) S?bM? hQ _ - J†i a) æÄ "WM;X

Gw ok G,M; KWM; `Đ ?ûi HÈM K[°]i iB M;- H"TiS+ i?m ?9i €M? K„i +O i'i +^a K¼B M
h?B M aÆM K•v Kl # Q T?O- M?[M; çl ?Q imv i ;B®M; M?Q H-M; M;¶M; iW i` M
i`QM; bm®i- # v H<sup>a</sup> i<sup>a</sup> MÆB çdM? M9BX lT?Q ç-m ç<sup>°</sup>B M;k- b m M?€v K„i ç½ #`K
+?2 FQM- M?bM p T?Q t - ? i M?Q ç M; +?mB p`Q i`QM; bQÆM; KM /`v ç†+ p`vX

_ä ``M; H[°] H9+ i?€M; M,K- l pMM; HK+ ç` [m M i`mM; H9+ M[°]v i`lB ç½ /-M MlM;
+| imv i`ÆBX æQ K„i M?bM tm®M; i`,K ?Q çm b„+ t t # M /QÈB- ?Q imv i p`
ç M t2M p`Q M? m- H M ç M çdM? M9B- HQ€M; +€B ç½ iQ`M H[°] K[°]i K[°]m imv i i`„M
i`€M; H /B m F€+O h?B M aÆM [m<sup>a</sup> ç9M; H<sup>°</sup> / M? #'i ?Q i`mv MX

U hZ +?B ` [m M M<sup>°</sup>B p` [m M M; Q¢B- [m M i`mM; iS+ H<sup>°</sup> [m M M<sup>°</sup>B- T?-M # M i`

hB m Gw iY +?mM; [mv pšM +ÁM +?9i iQM? M i +O i` +QM- +| H) i?lB ;B M çB i
K„i i?'v imv i`ÆB ç-v i`lB- +^aM? iQÈM; `i H[°] ?MM; po- H"TiS+ pmB p M?^av +šM

@ JÈB ` F?ÄB æ¢B K¢+ HB M H"TiS+ ;†T imv i`ÆB- +?mv M çB M[°]v +O +?9M;
imv i bQÆM;- +€B ;b +kM; ç½ i^aB [m - çlB M[°]v iW M v F?-M; +ÁM ?®B iB + ;b M[

> B M; QÌB M[°]v i?b i?-K i`Á +?mv M- G•K o½M oBM? H¢B M?Qm +?†i K[°]v- h?B M
M?QM; `ÆB tm®M; M?[M; M; QÌB ç M; b„T pQÊi [m h?B M aÆM M?Q #¼M ?¼- +?
i? K`i M?B m M; mv ?B KX

J„i i?'v b„+ i`lB ç½ Km<sup>°</sup>M- G•K o½M oBM? +„M +?†i `„M; MlB,

@ >² ç¢B + - T?•M T?| +€+ ?mvM? ç #€K ; -M M? m K[°]i +?9i- i`-M; +QB HšM M?
çB tmv M ç K pQÊi h?B M aÆMX

>² ``i Zmv +kM; #B i [m½M; çQlM; T?Q i`QÈ+ `i M; mv ?B K- p[°]B p½ óWKô K[°]i iB
?„M tm®M;X .¼+ çQlM; çB H-M M[°]v- /U i?2Q T?•M T?| +O G•K o½M oBM?- +€+
F?- H¢B- H`K i?`M? K[°]i +?B + €Q i?Q i?`i /`v F?Q€+ H M M; QÌB ç +?®M; H¢M?
+?9i- M?QM; +| i€+ /KM; ?B M i?` ` `i`ä ``M;X

U HQ¢B €Q F?Q€+ çQÊ+ ç M iW +Ä- [m½M; b m b) ;¼B H[°] €Q F?Q€+ Hm-M +?Q /

h` M M; QÌB Gw ok G,M; K†+ +?B + €Q 'K €T M?'i- ?„M im`B +ÁM M?Ä- H¢B H[°] i`¼
M; QÌB ç m v m i?QÆM; ?„M- HûM H9i ç2K v T?K+ M?ûi p`Q i`QM; #¼+ ?[°]M? Hw +C
K†+ +?QM? H[°] +?B + €Q KÈB K[°] s^aQ s^aQ ç½ K v +?Q G•K o½M oBM? i`QÈ+ F?B çB
+?Q ?„M- imv +| iQ ?ÆM K'v b®- M?QM; +?®M; `ûi i?b F?-M; i?`M? p'M ç X

*"M; ç B H M i` M- ; B| imv i + "M; HÈM X L ? [M; + Q M ; B| # ' + F K i ? 2 Q ? Q imv i # v p
+ª K „ i + k M ; F ? ¬ M ; K Î ` M ¶ B - ? B K € # ` ç " T p " Q ç m M ? | B - `² B ç ¬ M ; + S M ; H ¢ B + " M
hmv i HÈM p " b K ¢ + ç 9 M ; H " ? B i ? S + U + ç Q M X J ° i i ? b M | M ; + ? i M ; Q Ì B - K ° i H ¢ E
K ° i [m ½ M ; i ? Ì B ; B M M ; „ M M ; O B K " H ¢ B T ?ª B i `ª B [m ? B H Q ¢ B F ? Q ? " m ? Q " M i Q
ç B m K " i ' i +ª K ¼ B M ; Q Ì B ç m + ? Q i W M ; ; † T [m X * ? Q / M G • K o ½ M o B M ? ç Q Ê + ? B
M K i • v # „ + - + k M ; + ? Q + | ç Q Ê + i `ª B M ; ? B K M " v X æ B i m - M i ` K ° i p Á M ; - i ? ' v i B M
ç ` M ? - M | B M | B + Q Ì B + Q Ì B - ? „ M H 9 + M " v K È B v M i • K ? Æ M X
• M ? K „ i / W M ; H ¢ i ` M M ; Q Ì B L ; ¼ + : B " - ? „ M H ¢ B F ? ¬ M ; M û M M ' B M ? Q m K " v X \* € B `
ç ½ F ? ¬ M ; + ? ® M ; ç Ð M ' B - ? m ® M ; + ? B H 9 + M " v + Á M + | ; B | # „ + + M M ; imv i HÈM i ?
Zmv i H ¢ M ? ç M i ` „ M ; # + ? - i ? • M i ? + S M ; ç Æ X > Q imv i F ? ¬ M ; M ; W M ; ` Æ B t m ®
F ? m ¬ M K † i M " M ; - + M M ; p È B ; Á K € K K K ` M + O M " M ; + ? B m ` ¼ B + ? Q M ? m - F ? ¬ M
+ € B M " Q i ` „ M ; ? Æ M - + € B M " Q H | M ; H € M ? ? Æ M X
: B | H ¢ M ? i ? ' B [m - ? B p B M " M ; F ? ¬ M ; F ? Ä B ` m M H M + - K + " T X h ? B m M [F B M +
i ? ® i H M K ° i i B M ; M " Q X h ` Q M ; # ¼ + ? " M ? H w ç - v M ? [M ; H € F ? ¬ - # " M i v M ? Ä # û
F ? û Q H û Q - ç M ; K m + ? | M ; i U + ? + ? Q K b M ? K ° i + ? B + € Q F ? Q € + X
ó L ? ç - m M " v ç 9 M ; H " + ? Q i ? ' v [m M i " B + ? Q M ? Ä H X ô G • K o ½ M o B M ? H „ + H „ + ç
K d K + Q Ì B M | B ,
@ L ; ¼ + : B " i B m i ? Q - + | i ? i ? Q Æ M ; H Q Ê M ; p È B + ¬ K ° i + ? m v M F ? ¬ M ; \
@ E ? ¬ M ; + - M i ? Q Æ M ; H Q Ê M ; X
L ; mv i L ? L ? B M ; ? 2 i ? ' v i B M ; M | B + O ? „ M - H " T i S + [m v ç - m ç B - + ? Š M ; i ? K M ?
[m , M ; ` K ' v + ? [X
G • K o ½ M o B M ? ç ½ Î + M M ; M " M ; K ° i i ? Ì B ; B M / " B - + k M ; # B i ç Q Ê + i Q M ? + € + ? + O
M ; ? 2 i ? ' v M " M ; M | B ; b - + Q Ì B ? b ? b ,
@ h ? U + ` + ? mv M M " v ç ® B p È B M " M ; K " M | B - + ? Š M ; [m + ? d + - M M ? ' + i v + € B H "
F ? Q € + M " v + k M ; F ? ¬ M ; i² B - + | i ? # € M M | + ? Q i F ? ¬ M ; \
ó " € M + ? Q ? „ M \ ô L ; ¼ + : B " F ? ¬ M ; M ? ` M ç Q Ê + [m v ç - m b M ; - M ; Æ M ; € + M ? b M ? „ M X
K ' v # ¬ M ; ? Q imv i HÈM - imv i F ? „ T i ` Ì B + k M ; ç M ; ç " T p " Q K † i ? „ M X J " m ç 2 M p " I
M ? m - p ¬ + M M ; ` ä " " M ; X
L ? b M + € B # ° / ¢ M ; ? È M ? ? È M ? Î + O ? „ M - / Q Ì M ; M ? Q ç ½ [m M K ' i ? B M ; Q Ì B p W
ó E M " v / K † i i ? U + / " v [m € K S + 5 ô L ; ¼ + : B " H - K # - K K ° i + • m X G ¢ B + k M ; F ? ¬ M ; # B
+ ? 9 i b Ê ? ½ B - + ? Q / M M " M ; + | i ? ¬ M ; K B M ? ? Æ M M [+ k M ; + ? Š M ; ? B m ç Q Ê + / K M ;
M ; ? o K ° i + ? 9 i - M " M ; ? W K ' v i B M ; ,
@ L ; Q Æ B H ¢ B i È B + ? • K + ? ¼ + i b Q \ h + ? Š M ; i B M K ' v H Ì B [m , [m € B + O M ; Q Æ B ç
@ h ? " i ç | K " - i + ? • K + ? ¼ + M " M ; H " K + € B ; b X
G • K o ½ M o B M ? K d K + Q Ì B ,
@ G - M M " v imv i ` Æ B [ m € HÈM - i ` M M ; Q Ì B i H ¢ M ? H „ K - + ? Q H M K m ® M K m + ? B
` û i X
> „ M F ? ¬ M ; M | B + Á M i ® i - p W K Î K B M ; ` - L ; ¼ + : B " H " T i S + H ¢ M ? ; B € i È B i " M t Q A
? " M # , M ; - M „ K + ? † i i v - T ? Š M M ° M | B ,
@ L ; Q Æ B + Á M + - M K m b Q \ L m M ; Q Æ B K m ® M - i ` U + i B T + Q È T H ' v H " t Q M ; - L ; ¼
M ; Q Æ B + Á M + - M T ?ª B ; Bª / ® B M ? Q i ? M " v b Q \
@ o " v F ? ¬ M ; ç Q Ê + X
G • K o ½ M o B M ? H „ + ç - m [m - v [m " v - ? B ? B ? ? M | B ,

@ hM #BM? +kM; +| M?•M [mv M K"- ?ÆM M[- K¼B M;QìB tmM; [m M? ç m #B i- i
i?"- ùTKm ùT #€M F?-M; T?ªB H" T?QM; +€+? +O i X L; ¼+ :B" iB m i?Q- i ?ÄB
Km®M Km +?B + €Q F?Q€+ M"v +O M" M; - M" M; +| M; mv M w F?-M; \

L?bM b„+ K†i M; ?B K i9+ +O ?„M- F?-M; ;B®M; M?Q ç M; çM p mB- L; ¼+ :B" +„M

@ L; QÆB i?U+ bU `i H¢M? b Q\

@ _'i H¢M?5

h M HQm K M? ;"i;"i ç-m- p K†i M; ?B K i9+X

*?B + [m-M i` M çMB ?„M `€+? M€i iÆB iª- ;Bì çQÊ+ /MM; i?WM; +Ä i-M; i-M; [m'
?„M +Sm M" M; i`QM; +ÆM #½Q +€i î b K¢+ HQm H¢B- ç½`€+? M€i ç M KS+ F?-M;
iQ" M i?•M ?„M- i?S 'K €T /mv M?'i +?d H" K°i +?B + €Q +?Q" M; /"BX J„i L; ¼+ :B"
F?Q€+ pW KÈB F i tQM; ç| K°i +?9i- +„M +?†i `M; - M?ûi p"Q i`QM; i v ?„M,

@ *?Q M; QÆB- K m +9i çB

*?ŠM; ? F?€+? F?Q M?"M H'v +?B + €Q F?Q€+- i M HQm K M? +QìB F?" F?",

@ *€K ÆM- ç½ Km çQÊ+ +?B + €Q F?Q€+ M"v `²B- M?QM; F?-M; #B i L; ¼+ :B" iB
M"Q ç•v\ EBK M; •M i" B #ªQ\ h`•M +?•m K½ M½ Q\ > v H'v i?•M #€Q ç€T

@ h +?ŠM; +-M ;b +ª- M; QÆB K m +9i çB

h?B m M[iS+ ;B" M ?ûi H M- M?bM i?'v F?m-M K†i ç€M; ;?ûi +O i M HQm K M? M
+?ªv K€m- ?"M F?-M; i? ç'K K¢M? p"Q K†i ?„M K°i T?€iX

@ æQÊ+- çQÊ+- i çBX

G•K o½M oBM? p°B p½ HMB ` ? B #QÊ+- KdK +QìB M†B,

@ *QM M; QìB i +?QM? i`U+ i?"M? i?U+- ç| H" +?mv M B +kM; #B i `²BX L†B `ä H"
+?9i iB M M; ?B M"Q +O +¬X L m K'v i?S FB ç½ F?-M; +| ;b i?Q+? ?ÊT- p"v çÊB H
K†M ç² H" çQÊ+- H'v p"i ç'B p"i- +?9M; i +?ŠM; B H† +ªX

*€B #° /¢M; M†B M†B +QìB +QìB M"v +O i M HQm K M? ç€M; ;?ûi ç M F?-M; i? /
HQÊK H'v K°i M„K imv i- MûK p T?Q ?„M,

@ æWM; +| +?¼+ i E m M; QÆB +9i i?b M; QÆB K m +9i çBX

L„K imv i imM; # v i€M HQ¢M- i M HQm H M? p°B p½ +QìB ? ?ª K°i iB M; - +?¢v K
i?2Q #†M; HQM; i`QM; ;B† imv i +O ?„M- €M? K„i L; mv i L? L?B `O tm®M; - i?-M

@ hB m Gw hY- M; QÆB iÈB ç•v K°i +?9iX

Gw ok G, M; ç M; H9+ ?QM; T?'M- K°i M; U çB ç-m- M; ? M? ç| M H" M; B† imv iX æ°
b m i`mv M ç M K'v iB M; ;¼B F?)- [m v ç-m H¢B- +?d i?'v G•K o½M oBM? ç M; ç
K„i HB + M; M; HB + /¼+ - ç M; pKM; pKM; i`°K i`°K ?QÈM; p T?Q ?„M pšv i vX
>„M p°B p½ +?¢v ç M- iQÆB +QìB,

@ G•K ç¢B + - ?mvM? ;¼B ç \

G•K o½M oBM? WK K°i iB M; - M?ûi +?B + €Q i`QM; i v +?Q ?„M,

@ hB m Gw hY- i? v i çB H" K K°i +?mv MX

>„M i?-K i?b p"Q i B Gw ok G, M; K'v +•m- hB m Gw hY i`ÊM i`ÁM K„i M?bM ?„M,

@ G•K ç¢B + - ?mvM? ?•K `oK H" K ,M H† p®M M?Q i? K" +kM; H" K- ç•v ç•m T?ªB

@ æ9M; M?Q HìB M; QÆB M†B h H" M; QìB +?`m H† p®M b Q\

G•K o½M oBM? ç" M? #'i ç„+ /o HQìK ?„M K°i +€BX

Gw ok G,M; M?€v M?€v K„i- M?bM i?B m M[æ°i Zmv i ç M; çB K m i`QM; imv i- oBM?- ç°i M?B M² K°i iB M; ,

@ h?b` H¨ p”v- #B i`´B- i #B i p` L;¼+ :B¨ i, i, M¨v- i`W pB + H¨ M;Q`B æ°i Zmv F?¬M; i²BX G•K ç¢B + v M i•K- +?mv M M¨v i imv i ç®B F?¬M; M|B +?Q hW +¬ +.

L?bM i M iB m iY M¨v i`ÁM; K„i H€Q HB M- H”T iS+ #B i ?„M ç M; M;?o +€B ;bX G

@ _ä`¨M; ç•v H¨ K°i +?mv M +U+ F€ + Q i?QÊM;X h¢B b Q Hm¬M +| M;Q`B Km® M?bM i? M?d\ S?ªB #B i- i +?ŠM; T?ªB H¨ K°i M;Q`B iMv iB M M?Q i? X

óm

h B iB M iY +kM; M|M; #WM; - ç M; Km®M T?ªM ç®B ?„M- #'i ;B€+ H¢B +| p¨B ;B½
L;~M; ç-m H M- M?'i i?ìB FBM? ?½B F m H M,

@ L;QÆB- M;QÆB H¨K b Q p"v\5

:QÆM; K†i G•K o½M oBM? ;B¨M ;BK MQÈ+ K„i,

@ h, i, M?bM H-K`²B- F?¬M; F?|+ M?Q p"v ç•m- ç•v H¨ imv i i M` ç|X

LBM? ok hQ+? M?bM M;Æ M;~M- M¨M; K°i K¢+? çB i?2Q G•K o½M oBM? ç M ç•vX *
G M- ç¢T i?ªQ M;mv M- tmv M b K¢+- [m hmv i aÆMX E?¬M; ;b +ªM M'B- Q B ?
>² H¶ MQÈ+ +?ªv ?Q i¬BX *?QM? H¨ ?¨Q FB i #"+ M?'i +O #BM? HQM? æ¢B >Q
`®M; H M i? M¨vX

óL K iY M;®+ M;? +?5ô h`QM; HÁM; M¨M; +kM; /•M; H M M;¨M p¢M i•K ibM? /`m M;
M? H m MQÈ+ K„i +?Q ?„M- /`m /¨M; ?ÄB,

@ L;QÆB H¨K b Q p"v\ æ¢B L;mv M bQ€B i?®M; HoM? KQìB p¢M M?•M K½- b Q H¢
G•K o½M oBM? H m MQÈ+ K„i,

@ B [mv ç`M? H¨ ç¢B L;mv M bQ€B F?¬M; i? F?|+\ h`QM; HÁM; i bÊ ?½B- F?|+
b Q\5

L?bM ?„M ;B®M; M?Q K°i çS M?Ä H¨K MkM;- LBM? ok hQ+? +kM; i?'v 'K €T i`QM;
OB,

@ *| T?ªB H¨ pK imv i HÎ /¼ M;QÆB F?¬M;\ æWM; F?|+- çWM; F?|+ 5 h pšM Î# M
T?QM; bQÆM; KQ imv i- ;B M i†+ M¨M? i?¬M- F?¬M; B ?¢B M;QÆB çQÈ+ ç•m5

@ h, i,

G•K o½M oBM? çQ i v ¬K M¨M;- MQÈ+ K„i`ÆK`ÈK- H'v H¨K +ªK ç°M; M|B,

@ h F?¬M; T?ªB bÊ M?[M; i?S M¨v5

@ o"v M;QÆB bÊ +€B ;b\5

LBM? hB M iY /`m /¨M; ?ÄBX

G•K o½M oBM? ?Qi K°i ?ÆB /¨B,

@ h bÊ +| K°i M;¨v i, i, b) `ìB t i 5

S?¬M AA

@ LBM? ok hQ+? M;~M M;QìB- +?šM; #B i H¨K b Q- H M|M; iU M?B M i¨¨Q` ? B
p2 ;QÆM; K†i ?„M,

@ L;QÆB æ¢B iQÈM; [m•M +?'T +?QîM; p¢M M;¨M #BM? K½- H¨K b Q +?d pb K°i p
oB + M¨v i`mv M` M;Q¨B- b)ªM? ?QîM; ç M i? M? / M? M;QÆB ç|5

G•K o½M oBM? F?BM? i?QìM; M;„i HìB,

@ h +| i? çB M;¨M /†K Fb i" T- +?B M ç'm ;B i M;QìB- b Q F?¬M; i? M;QìB M[M?
+?S\ h? M? / M? +?d H¨ K°i KªM? / K†i- tû`€+? çB i?b K¼B bU +QB M?Q b) i®i
K°i M K M?•M po ç¢B imv i i? - ç¢Q çS+ K¬ T?¢K5 E?|+ i?b b Q- i +S F?|+- B +
`O ?¼ F?¬M; ibK i?'v H½Q #`5

@ L;QÆB ç|5

L;?2 ?„M M|B M?Q K°i çS i` +QM- LBM? ok hQ+? ç¨M? #'i HU+ F?) +QìB- `²B H
+ªM;QìB p¨Q M;U+ ?„M- i?O i?d,

@ h i?'v M;QÆB F?|+ H¨ ;Bª- K¨ /K /¶ ;¢i H'v MQÈ+ K„i +O i KÈB H¨ i?"i5

@ *?9M; i /K /¶ M? m K¨5

G•K o½M oBM? M?€v K„i +Q`B- LBM? ok hQ+? K†i çÄ H M- M?ûQ K¢M? p`Q i v ?,
M`Q- +?d M; ?2 +QM iBK ?Á +MM; M?`T ç"TX

@ æQÊ+ `²B- i, i,- H9+ M½v H` M`M; +?•K p`Q K¬M; i ?ª\5

G•K o½M oBM? #¶M; M?B M M?È iÈB K°i +?mv M- p°B p`M; +?°T H'v p B LBM? iB
LBM? ok hQ+? çÄ K†i- [m v ç-m çB +Q`B M‡B,

@ L;QÆB ?ÄB H`K ;b\ B #ªQ M;QÆB ç°M; i v ç°M; +?•M pÈB i - ç M; M;O K` +kM;
@ - H` M?Q i? ?ª\5

G•K o½M oBM? KÎ iQ ? B K„i,
@ h +ÁM iQÎM; `^M; H9+ i idM? KÈB H` H9+ i?"M? i?"i M?'i- F?¬M; M;`F?B M;O -
LBM? ok hQ+? F?) +Q`B,

@ :†T T?ªB H9+ M;QÆB F?¬M; i?"M? i?"i- p"v T?ªB H'v +?•K +?Q+? M;QÆB æ•v
H` +€+? M`v `i HBM? M;?B K ç®B pÈB M;QÆB5

@ M i, i,\5 L`M; i /¢v i, i, ``\5

G•K o½M oBM? çÌ K„i +SM; HQÐB, óE?¬M; T?ªB i KM- M?QM; K` i? ;BÈB M`v [n
L?È M;`v tQ Î >mv M ok ?² i?"M? EBK G,M;- M ?² HB +ÁM /¢v i H`K b Q ç®B T?‡
F?¬M; M;`pW +?mv M K„i K°i +€B- M`M; H¢B /¢v LBM? hB M iY +€+? H`K b Q i`
?"M F?¬M; çQÊ+ T? i p`Q K¬M; M`M; p`B T?€i- i?m"MiB M #‡TKQ`B M?€i5ô

@ a Q- +?ŠM; H) M;QÆB Q€M ?"M M bQ Km°B b Q\5
LBM? ok hQ+? HB + K„i M?bM ?„MX

@ - H`K b Q M?Q p"v çQÊ+\
>„M p°B p`M; +Q`B i`W- `²B p¬ +MM; i?"M i`¼M; ?ÄB,

@ hB M iY i, i,- M`M; p` M i, i, H`K b Q H¢B i`Î i?"M? çQ`M F i i? \ h`QÊ+ FB +€+
- ? ? - i F?¬M; M‡B- M`M; +kM; ?B m K`5

LBM? ok hQ+? #'i K½M HB + K„i M?bM ?„M,
@ *€B ;b ;¼B H` çQ`M F i +?S- H9+ i p` M bQ Km°B ;B Q ?ªQ- M;QÆB +?„+ pŠM +
@ æ9M;- ç9M; 5

G•K o½M oBM? ;"i ç-m HB H` - K² ?¬B QÈi çšK, óL?bM M;Q`B i`QM; i?B M ?¢- /
M;Q¢B i`W M i, i,- i?b +kM; +?d +‡ LBM? hB M iY i?¬BX æ M +ª h? M? hmv M +k
ç m H` +¼T +€B- ,M i?`i M;Q`B F?¬M; M? tQÆM;Xô

LBM? ok hQ+? i? M i?Î,
@ h p` M bQ Km°B K'v M,K M v i` M? i` M? ç'm ç'm- +kM; F?¬M; #B i`®i +m°+ p
T?QÎM; F?¬M; +ÁM M[- bQ T?‡ +kM; F?¬M;- +?9M; i +ÁM H¢B +€B ;b\ J°i i'+ ç'i -
+kM; F?¬M; +‡5

@ E?¬M;- F?¬M; +ÁM +‡ i 5

G•K o½M oBM? p°B p`M; iU +€QX
LBM? hB M iY pW #U+ KbM? pW #m²M +Q`B,

@ *€B ;b K` +ÁM +‡ M;QÆB- M;QÆB p` +?9M; i +‡ ;b [m M ? +?S\5 *?ŠM; i`€+?
@ L`M; K„M; i \

G•K o½M oBM? M‡M; Mªv,

@ J„M; i +€B ;b\5 G¨ +?YB i [m€ ç T i` B- ?¼+ p'M [m€ + Q- ? v H¨ i•K ç` [m€ i®
LBM? ok hQ+? M?`M +Q`B,
@ L;QÆB +?d iQÎM; iQÊM;X L¨M; K„M; M;QÆB H¨ H K M? M ?¼ i?Ov UM;m²M ;®-
óG K M? M ?¼ i?Ov ?ª\ *•m M¨v [mª i?“i`'i i?Q+? ?ÊT pÈB i 5ô G•K o½M oBM? ;E
i? M i?Î,
@ M i, i, ç9M; H¨ ?B m i [m€ `ä5
óE?¬M; i? M|B H¢B M;Q`B M¨v çQÊ+5ô LBM? ok hQ+? #'i HU+ H„+ ç-m- ? i H-M M
F?B M|B +?mv M pÈB ?„M,
@ *ÁM M?È ç K M;QÆB M;° i" T Î >QM; E?€M? T?O F?¬M;\

@ L?È- M?È5
G•K o½M oBM? F?) ;"i ç-mX
LBM? ok hQ+? i? M F?),
@ o" M K M? M?•M bBM? iU M?Q K°i pÁM; Hm•M ?²BX h +MM; pÈB M bQ Km°B i`
M;?o`^M; ç K ?¬K ç| H¢B K°i H-M M[b€M? p B M? mX
G•K o½M oBM? M?€v K„i K'v +€B,
@ hB M iY i, i,- w +O M;QÆB H¨ ç K 'v +?d M i, i, Î ç| - K¨ M¨M; +kM; Î ç| Hm¬M\ •
ç M ? B +•v M;•M +?•KX h i?“i bU H¨ [m€ M;m M;®+5
@ L;QÆB #•v ;B`KÈB #B i çQÊ+ ?ª\ Zmª M?B M H¨ M;®+ M;? +?5
LBM? ok hQ+? pûM K'v bÈB i| + # M i B- H„+ ç-m M|B F?),
@ h tm®M; h?B M hmv i T?QM;- `²B i?2Q b m M;QÆB K¨ çB p T?Q #„+ - H¢B F?¬
HûM i?2Q # M M;Q`B M;QÆBX L|B ;b i?b M|B- #'M bU +O M;QÆB +kM; F?¬M; M?
LBM? ok hQ+? H¢M? HMM; HB + K„i M?bM ?„MX G•K o½M oBM? i`QM; HÁM; +ª FB
hB M iY - K¶B F?B i?¬M b„+ M¨M; i`Î M M H¢M? M?¢i- ç| +?QM? H¨ H9+ iS+ ;B¨M
+Q`B ? ?ª M|B,
@ M i, i, +?„+ H¨ ç€T SM; v m +¬m +O hB M L?B- ç†+ w iÈB H¨K #ªQ p +?Q i X h
hB M iY T?€i ?B M` M i, i,- p¨v M¨M; 'v +kM; T?€i ?B M` i, i, b Q\
@ S?ªB F?¬M;\ æ€T SM; v m +¬m +O hB M L?B\5
LBM? ok hQ+? F?) ?W K°i iB M; ,
@ L;QÆB K°i çQ`M; #„+ i?QÊM;- F?¬M; ? +| +?B M bU ;bX > B M;Q`B +?9M; i +?
?B M` M? mX J½B iÈB +€B ç K Î >QM; E?€M? T?O
óæKM; ç-m `²B5ô G•K o½M oBM? K² ?¬B ç-m ç-v, ó—M M€m [mª F?¬M; T?ªB H¨
?² HB H¢B +MM; i`®M b m HQM;- [mª M?Q H¨ i` ç½ F?B m pk +MM; b|B5ô
@ L|B iÈB +kM; #m²M +Q`B5
LBM? ok hQ+? H„+ ç-m i? M M?Ä,
@ h p¨ M bQ Km°B ;†T H¢B- i?“i` H¢B H¨ Î i" M i€B M;Q¢B ç¢B K¢+- pB + M¨v [m
@ æ9M; ç9M; E?¬M; F?¬M; i M|B H¨ [m€ #'i M;Î- i?“i bU H¨ [m€ #'i M;Î5
E?2 #,M; imv ;B€ `ûi p¬ +MM;- M?QM; G•K o½M oBM? H¢B QÈi çšK K² ?¬BX
LBM? hB M iY i?Î /¨B,
@ > B M;Q`B +?9M; i ;†T H¢B- F?¬M; +ÁM M?[M; `¨M; #m°+ h?€M? T?Q`M;- F?¬
pmBX *?d H¨ M bQ Km°B iQM? ibM? +QÆM; HB i- H¢B pšM F?¬M; i? v ç´B çQÊ+X

M? m ?° p M;QÆB- ç! H" /MM; / Q K' i`•m ;B i;"- +kM; [m€ iB M M;?B +?Q M;QÆB i, i?QX

óh, i?Q\ oB + M"v F?¬M; M;?2 M i, i, ç + "T iÈBXô G•K o½M oBM? p°B H H M,
@ h, i?Q +€B ;b\

@ > B M;QÌB +?9M; i +?B ` ?° p M;QÆB- B F?¬M; M?ŠM M¢B çQÊ+ - ç M;QÆB i?m 5

LBM? ok hQ+? F?) F H¢B,

@ hW M9B >¢ G M iÈB i?ªQ M;mv M- +?d H" K°i çQ¢M çQÌM; M;„M- H9+ ç! /Q M b H" M;QÆB H¢B H" M;QÌB çQÊ+ v m [mQ H¢B +ÁM FB m M;¢Q- +€B ;b F?¬M; i?'v K #B M T?€T #m°+ M bQ Km°B tm'i ç-mX L" M; #B i`ä M;QÆB M?Q p"v- M M Km®M

LBM? hB M iY HB + K„i M?bM ?„M- +QÌB K" M?Q K m- F?¬M; M!B iB T M[X

ó M i, i,5ô L?È iÈB ?² K` iY ç!- ?„M +® MûM ç m HÁM;- MK +QÌB M;¼i M;"Q- i H¢B LBM? hB M iY- i`QM; HÁM; G•K o½M oBM? M?'i i?ÌB ç m çÈMX M i, i, +?Q M!B +ÁM ?ÆM +ª M;"M HÌB p¢M +?[5

@ s2K M?Q i #'i #bM? i? v +?Q M bQ Km°B çBX

h?'v ?„M +9B ç-m #m²M #½- LBM? ok hQ+? i?Î /"B,

@ L;QÆB +kM; çWM; iU i`€+?X E€ i?"i +?Q /M M;QÆB F?¬M; i?'v M" M;- M" M; +kM

@ h¢B b Q\5

G•K o½M oBM? p°B p" M; M;"M; ç-m M!BX

@ L[iY i` M i? ;B M M"v- pb pQÈM; TªB iÆ ibM?- B M'v +kM; ç m i`Î M M M;®+

LBM? hB M iY #'i HU+ HQÌK ?„M,

@ aÆM i`¢B +O M bQ Km°B +! ç¢B bU- p®M F?¬M; i? i`€M? çB- M" M; +kM; pb i ? M QÊ+ ç`M? M;"v M"Q p - M?Ì ç! M" M; KÈB +! i? v M i•K tm®M; M9BX L;"v M" M ? i i?ÌB ;B M M" M; ç½ + K F iX

G•K o½M oBM? çSM; #"i /"v- F?~M i`QÆM; M!B,

@ >S ? M +€B ;b\ E?¬M; TªB ç2K M" M; ;ª +?Q æ¢B pQÆM; i`¢B +?O ç! +?S\

LBM? ok hQ+? H„+ ç-m,

@ h F?¬M; #B i`ä H„KX L?QM; pÈB +€+? b®M; +O M bQ Km°B- M;QÌB M"Q +! i M" M;- +?„+ +ÁM +?Q tm'i bBM? ±- i F?¬M; iQM? M;QÆB KÈB ç9M;5

h?'v €M? K„i H¢M? HMM; +O LBM? hB M iY- G•K o½M oBM? t'm ?´ +QÌB i`W

@ oB + M"v- pB + M"v +?mv M ;B[i p" M i, i,- M!B ` ` 'i T?S+ i¢T5

@ *! +€B ;b K" T?S+ i¢T- F?¬M; TªB H" M" M; çQ ` T?QÆM; T?€T b B M;QÆB iÈ M;QÆB ç½ çQÊ+ M?Q M;mv M w`²B ç!5

•M? K„i LBM? ok hQ+? H¢M? ?ŠM çB- ?W K°i iB M;X

G•K o½M oBM? ?QªM; ?®i,

@ L" M; L" M; H"K b Q #B i çQÊ+\ E?¬M; TªB i, i, F?¬M; TªB M?Q M" M; iQÎM;

@ L;QÆB +kM; F?¬M; +-M M!B H¢B- M bQ Km°B ç½ M!B pÈB [m X o çB K M"v- i`

LBM? ok hQ+? [m v Kfi çB- ;B¼M; H¢M? M?Q #,M;X

ó M ?² HB M"v H"K b Q K" +?mv M ;b +kM; M!B M?d\ô L?bM €M? K„i #,M; ;B€ +O oBM? +,M; i?ŠM; ç M ç° [m! [m¢M; ;BÆ +?•M ;BÆ i v,

@ h, i, - i?"i bU F?¬M; T?ªB M?Q p"vX M i, i, ç9M; H" +| ;B9T i p #B M T?€T +? T
M?bM i t2K- F?¬M; +| iQÊM; K¢Q- H¢B F?¬M; +| T?~K ?¼+ - i H"K b Q çQ ` +?O
+| T?ªB H" M; QÌB +| ?¢M? FB K FûK M?Q p"v b Q\5

@ L; QÆB ?¼+ çQÊ+ +€+? F?B K M?QÌM; iW # Q ;BÌ i? 5

LBM? ok hQ+? H¢M? HMM; ?W K°i iB M; ,

@ L; QÆB +| T?~K çS+ + Q i?QÊM; ?ª\5 o"v pB + +O M; QÆB pÈB L; ¼+ :B" i?b b Q
+¬ MQÆM; 5

óhB M iY [mª M?B M H" +€B ;b +kM; M?bM i?'v +ªXô G•K o½M oBM? H9M; i9M; ,

@ h, i, - L; ¼+ :B" H"K b Q +| i? bQ b€M? pÈB M" M; çQÊ+5 *?ŠM; H) M" M; F?¬M; i?
+?d /MM; ç°+ i` ç°+ i?¬BX L?QM; [m M ? ;B[+?9M; i - T?ªB M|B H" p" M; #¢+ i?
`²B K`X .•v ibM? Î h?B M hmv i T?QM; +?mv M M"v i`mv M ` ç m H" ;B B i?Q¢B
+m°+ - i` M i? ;BÈB M"v F?¬M; B +| i? +| çQÊ+ M?[M; FQ S+ ?¢M? T?9+ M?Q +?

LBM? ok hQ+? çÄ K†i- F?) K„M; ,

@ *€B ;b ;B B i?Q¢B i?B M +´5 h p" M; QÆB +?ŠM; +| [m M ? ;b b'i5

@ h?"i H" F?¬M; +| [m M ? ;b b Q\5

h? M? •K G•K o½M oBM? iW iW M?¢i çBX

LBM? ok hQ+? +ª FBM?- MQÊ+ K„i +?ªv tm®M; ,

@ *| i? +| [m M ? ;b +?S\ h H" bQ T?| h? M? hmv M ?B+

GÌB +ÁM +?Q M|B tQM; - T?€i ;B€+ +ª M; QÌB M|M; H MX J°i i?•M ?bM? M|M; #ÄM
K¬B M? ç"Q ?²M; M?m" M K K K¢B #` K°i +€B KB M; iQ çMM; €T p"QX

óP Q ô L" M; +® ;B½v /K - M?QM; K°i i?•M +¬M; T?m H¢B p¬ Hm" M H"K b Q +kM;

*kM; F?¬M; #B i i`ªB [m # Q H•m- G•K o½M oBM? #m¬M; iB M iY K K M?kM i`QM

@ "•v ;BÌ i®i`²B- +?Q /M F?¬M; +| [m M ? - +?9M; i +kM; ç½ [m M ? `²BX G-M b
i b) i?2Q ç| K" H"K pB +5

LBM? ok hQ+? +ª M; QÌB #OM`OM- p¬ HU+ M;ª p"Q HÁM; ?„M- H~K #~K,

@ L; QÆB H" i M iB m i†+ ;B M M`M?- b B H-K /mv M?'i çÌB M"v H" ;†T T?ªB M; QÆ

@ L m ;†T M" M; K" +kM; #ªQ H" b B H-K- i ç•v ibM? M; mv M K„+ i? K H¶B H-K M[

G•K o½M oBM? ?b ?bX

LBM? hB M iY H m F?¬ F?m¬M K†i p"Q M; QÌB ?„M- p B`mM M? M? - M|B M?Ä,

@ L; QÆB p" M bQ Km°B +kM; M|B +?mv M M?Q p"v b Q\5

G•K o½M oBM? M;•v M; QÌB- i`QM; HÁM; +| p ?ÆB KWM; `Ð, óhB M iY #B i; ?2M`
i, 5ô >„M M? M? #|T #|T p B M" M; - +?d i?'v ç¬B K¬B çÄ K¼M; +O LBM? hB M iY
ç-v H - tBM? ç T imv i i`-M- ç^K i?„K p¬ ?¢M- ;B®M; M?Q iB M M[+Ym i?B M H¢+

G•K o½M oBM? M?bM ç M M;Æ M;~M- F?) M|B,

@ hB M iY i, i, - M" M; +" M; M;"v +" M; ;B®M; M[M?•M- K°i M[M?•M +?•M +?QM?5

@ G" M; QÆB ?¢B i 5 G" i M iB m i†+ M; QÆB ?¢B +? i i 5

LBM? ok hQ+? T?ŠM M° K„M; K°i iB M; - +ª M; QÌB #` ?„M ¬K +?†i- ç" M? +® HQ v ?

L„K i v M?Ä #û +O iB M iY i?"i bU H" i?QªB K€B- G•K o½M oBM? +QÌB ?b ?b,

@ hB M iY i, i, - pä +¬M; M" M; i?"i bU ;BªK b9i [m€ M?B m`²B5

LBM? ok hQ+? M;~M M;QÌBX J†+ /M ?B m w ?„M- M?QM; pšM M;QÊM; M;MM; F?¬M
i`M M[5

> B M;QÌB +?¼+ ;? Q M? m K°i ?²B- #¶M; M?bM i?'v #! çm®+ ç M; +?€v #”T #MM
M?B M M?È iÈB ibM? +ªM? ?B M M v,

@ hB M iY i, i,- +?9M; i #•v ;Bì ç M; Î MÆB M`Q\5

óL;QÆB #•v ;Bì KÈB M?È iÈB pB + M`v `X L;QÌB M`v i?“i bU i?'v b„+ H` +€B ;b +k
pW M;QÊM; pW #m²M +QÌB- /`m /`M; #ªQ,

@ Í i`QM; F?2 #,M; M9B h?B M aÆMX LÆB M`v bÊ +€+? çdM? M9B iÈB K`v i`,K i`Q

óJ`v i`,K i`QÊM;\ô G•K o½M oBM? H2 HQĐB- M m F?¬M; +! iB M iY i, i,- #•v ;Bì
#€M? i?`i `²BX E?QªM; +€+? K`v i`,K i`QÊM;- +ÁM K M; i?2Q i? K K°i M;QÌB- +?Q
+€B i? - M?QM; +?„+ +kM; TªB i`ªB [m ;B M ?B K p¢M T?¬MX >„M +¬K +?†i i v I

@ h, i,- +€K ÆM M`M;5

@ *ªK ÆM i H`K ;b\

LBM? ok hQ+? #m²M #½ ?ÄBX

G•K o½M oBM? i?Î /`B bQÌM bQÊi,

@ L`M; i`QÈ+ K†i i M!B i®i +?Q M i, i,- M?QM; H¢B F?¬M; ç +”T iÈB KbM?5 •M i
/M i M tQÆM; M€i i?`i +kM; F?! HÁM; #€Q ç€T çQÊ+

@ L!B HBM? iBM? +€B ;bX

J°i M;!M i v `K K K M?Ä #û €T p`Q K¬B ?„M- iB M iY i?Ä i? ,

@ hB m i†+- M;QÆB çWM; [m M- +?9M; i +! [m M ? ç!5

ó> v +?Q +•m ð*?9M; i +! [m M ? ö5ô G•K o½M oBM? +QÌB iQ- FûQ M`M; çSM; H

@ h, i,- +?9M; i K m M;?o #B M T?€T çB ` M;Q`B M? M? H MX L;¼+ :B` ç! [m, F
i?W /`T i p„M; K†i- HûM i`®M K`i5

@ L;QÆB i?“i bU HQ pB + M`v b Q\

LBM? ok hQ+? HB + K„i M?bM ?„M- F?) +QÌB,

@ o”v M;QÆB +S v M i•K5 hB m i?Q L;¼+ :B` +kM; F?¬M; +ÁM b®M; çQÊ+ # Q M?

8k8X *?QÆM; 8kk, : v :Q

G•K o½M oBM? KÎ iQ ? B K„iX

hB M iY H„+ ç-m,

@ L;QÆB ç!- i?“i bU +?ŠM; #B i;b +ªX h ?ÄB M;QÆB- ç K ç! Î i`QM; i`QÈM;- M
:B` `²B- M;QÆB F?¬M; #B i ?ª\5

ó M i, i, H`K ;b pÈB L;mv i L? L?B\5 >bM? M?Q +?d +ÎB [m-M €Q +¬i ` K`5ô h
M?bM i`WM; i`WM;- #B i ?„M çQ€M F?¬M; çQÊ+- LBM? ok hQ+? #”i +QÌB- ;BÆ #
K†i ?„M K°i +€B,

@ E?B ? B M;QÌB i?~K p`M L;¼+ :B`- M bQ Km°B +! ç°M; i?O ;b H M M;QÌB +¬i F

‘M iQÊM; KÆ KÆ ?² ?²- M i, i, /QÌM; M?Q i?“i bU +! çKM; +?¢K ;b ç! p`Q +´L;¼+
M;?B ?Q†+ M!B p F?! ?B m,

@ o¶ p¶ K°i +?9i- +€B M`v +kM; iQM? H` ç°M; i?O b Q\ o”v i?b K¶B M;`v i +?„+ ç
iB M iY i, i, `²B5

@ a Q HϕB FûQ i p"Q ç•v\5
LBM? ok hQ+? çÄ K†i- +?d ç" M? #'i HU+ HQìK ?,M,
@ o¶ p¶ p" B +€B- iU M?B M F?¬M; iQM? H" ç†+ #B i5 L?QM; M m H"K ;b M?Q i? M
F?€+ ?ŠM `²BX
hB M iY KdK +QìB- i`QM; i v M;•M [m M; H!2 H M- ?B M` K°i +•v M;•M +?•K H'T H
M;?o K°i H€i- +ª FBM? M!B,
@ *?ŠM; H)- bQ T?| i, i, +?Q+? p"Q M;QìB L;¼+ :B" ?ª\5 o"v i?b +kM; +?ŠM; b Q K
'v +?Q+? ç!5
LBM? hB M iY #m²M +QìB HQìK ?,M,
@ *?ŠM; H) M;QÆB +?Q `^M;- ç` p` +O L;¼+ :B" i`QM; HÁM; M bQ Km°B ;B®M;
ó.QìM; M?Q F?¬M; ;B®M;5ô G•K o½M oBM? F?) ;"i ç-m,
@ o"v M" M; 'v +?Q+? +€B ;b p"Q M;QìB L;¼+ :B" i? \5
LBM? ok hQ+? i?î /"B,
@ L m i`QM; +Æ i? M;QÆB p¬ /mv M p¬ +È +! i? K K°i ç°+ +?•K M;'K iW iW- M;QÆ
ó*?•K H'v KϕM;\ô G•K o½M oBM? #B M b„+- FBM? ?½B ?ÄB,
@X æB m M"v b Q +! i? çQÊ+\ o¬ /mv M p¬ +È- pB + ;b M i, i, HϕB Km®M ;B i L;½
@ *€B ;b p¬ /mv M p¬ +È- M;QÆB H" ?² ç² i?"i ? v H" ;Bª p! ?² ç²X
LBM? hB M iY ?W M? K°i iB M;,
@ h?O çQϕM +O L;¼+ :B"- ç M +ª M bQ Km°B +kM; T?ªB FB M; F} p" B T?¬MX >M
b„+ ; M HÈM #^M; i`ìB M?Q M;QÆBX L m F?¬M; T?ªB H" M;QìB +?9M; i - +! ;b Hϕ
p"Q #° /ϕM; L;¼+ :B"- `ä`"M; H" ç M; Km®M /K /¶ M;QÆBX G"K b Q bQ Km°B HQn
p b m M?Q p"v çQÊ+\ oÈB iQ+? +€+? Km°B 'v- F?¬M; ;B i M;QìB i`QÊ+ K†i M;QÆ
:B" H„K`²B5
G•K o½M oBM? M;~M M;Æ, óhB M iY M!B ç9M; H„K- pÈB iQM? +€+? +O "ϕ+? GB
M" M; i?U+ bU ç½ ;?2M H M- i?b pB + ;B i M;QìB +kM; M?Q ,M +ÆK i?¬B- KQìB L
K„iXô
>„M +QìB F?¼i F? i p" B iB M;,
@ M i, i, [mª i?"i HÊB ?ϕBX G"K b Q i +?ŠM; i?'v çQÊ+ ;b +ª i? M?d\
@ L;QÆB F?¬M; i?'v M?B m pB + H„KX
LBM? ok hQ+? K„M; F?) `²B HB + K„i M?bM ?,M- b m ç! H„+ ç-m i? M M? ,
@ L;¼+ :B" M"v M!B p /mM; KϕQ i`Q im - ç m pQÊi i` M K¼B M;QìB F?€+X G-K H
H" K°i M;QìB æ°i Zmv i- ?ÆM M[HϕB +! i?O çQϕM ç®B pÈB M;QÆBX *?d +ÁM b
M[- [mª i?"i +kM; +! +?9i ç€M; iB +5
L,K i?€M;\ L!B M?Q p"v M i, i, ç½ ?ϕ ç°+ K½M iQM? p"Q M;QìB M" M; `²B\5 L;mv i
/B m- i? K" +kM; F?¬M; #B i KbM? #` ?ϕ ç°+X
@ L;QÆB bmv M;?o +€B ;b ç!\5
h?'v ?„M i`-K K†+ i?"i H•m- LBM? hB M iY ;B[+?†i i v ?„M- ç^K i?„K ?ÄBX
G•K o½M oBM? +QìB ?„+ ?„+ p" B iB M;,
@ hB M iY i, i,- M" M; M!B M i, i, `®i +m°+ ?ϕ ç°+ +€B ;b K" HÊB ?ϕB M?Q p"v\ *! T
F?¬M;\5

LBM? ok hQ+? +QÌB K" M?Q K m- HB + M?bM ?„M,
 @ G"K b Q- M;QÆB Km®M +Sm M[iY æ°i Zmv i ç! "\5
 @ E?¬M; +|- F?¬M; +|5
 G•K o½M oBM? p°B p" M; F?Q€i i v- i?¬M b„+ M;?B K i9+ ,
 @ h +?d Km®M i` Q ç´B K°i +?9i FBM? M;?B K ;BªB ç°+ pÈB i, i, i?¬BX h H" M;QÌ
 K"X
 LBM? ok hQ+? +QÌB F?9+ F?Q+? ,
 @ G9+ M"v i•K iQ +O M;QÆB +?ŠM; HW çQÊ+ B ç•m\ G9+ i`QÈ+ M bQ Km°B ?
 ç€M;X L?QM; i?´v M;QÆB #•v ;BÌ- i #B i Km°B ´v ?B m M;QÆB [m€`ä5 L m ç M;C
 M;QÆB imv i ç®B b) F?¬M; H"K pB + M"v5
 @ h, i, b B `²B5
 G•K o½M oBM? H„+ H„+ ç-m- çB K ç¢K M?bM M" M;- ;B[+?†i ç¬B i v M?Ä #û,
 @ :B i M;QÌB F?¬M; T?ªB +?mv M ? v ?Q ;bX L?QM; M m +| M;QÌB /€K i?QÆM;
 ?mvM? ç i - K†+ F +¬i H" B- i M?´i ç`M? b) F?¬M; #m¬M; i? +¬i 5
 LBM? ok hQ+? M;Æ M;€+ M?bM ?„M- i`QM; HÁM; ´K €T M?Q M;²B +¢M? # T HY -
 i? ,
 @ L;QÆB ç!- b Q H¢B HW i X *?ŠM; i`€+? M bQ Km°B M!B- F?B Î +?mM; pÈB M;
 KB M; M;QÆB H¢B5
 ó M i, i, i?´i` /¢v F?¬M; Qi imv i +?B m M?d5ô G•K o½M oBM? +QÌB ? ?ª,
 @ E?¬M; M!B pB + M"v M[X E?2 #,M; M"v K†+ /M F?¬M; i - +kM; H" +?®M #²M; H
 L?QM; pb M;?o ç M +QM +€B +O +?9M; i b m M"v- +?9M; i +kM; T?ªB ibK #B M T
 ;b çB +?S\
 LBM? ok hQ+? çÄ K†i- K„M; F?),
 @ L!B +€B ;b L!B HBM? iBM?- B ?ÆB ç•m K" [m M i•K iÈB M;QÆB5
 •M? HY #¨T #MM; +?€v- KB M; ?® #,M; M?bM tm®M; K°i p€+? M9B ç2M- `°M; QÈ+
 b•m F?¬M; i?´v ç€vX G•K o½M oBM? i?Á ç-m M?bM i?Q€M; [m - ;B! H¢M? M?Q H
 H2 HQÐB- H¢B `Ki +´ p X
 *€B ?® imv i M"v Î b•m i`QM; M9B- F?B ? B M;QÌB `ÆB tm®M;- LBM? ok hQ+? /MM
 #,M; K" ?bM? i?¨M? M M- M?[M; HQÐB #,M; M?¼M ?Q„i +?mM; [m M? ç½ çQÊ+ M
 p`Q +?d i?´v #!M; HQ€M;X > B M;QÌB ç M; Î K°i MÆB ;¬M M?Q ?Q¨M iQ¨M +€+? F
 H†M;- +?ŠM; F?€+ ;b pÈB ibM? +ªM? MÆB h?B M hmv i T?QM; F?B tQ - G•K o½M
 +€B ;b ;¼B H" õ+?d M;mv M H"K mv M QÆM;- +?ŠM; +-M T?ªB H M iB Mõ5
 G9+ M"v i` M M;QÌB ?„M F?Q€+ i`QÌM; b K +O LBM? ok hQ+?- KMB i?ÆK i?Q M
 h?B M hmv i T?QM; M;¨v tQ - ?„M +ªK ;B€+ b®M; KkB ?ÆB i i - ç°i M?B M;B[+?
 @ h, i,- +?Q i KQÊM #ªQ FB K +O M" M; /MM; K°i +?9i55
 L?bM ?„M p¬ +MM; M;?B K i9+- LBM? ok hQ+? `9i i? M? #ªQ FB K çQ +?Q ?„M,
 @ G"K +€B ;b\5 L;QÆB F?¬M; i¨T pä ç! +?S5
 G•K o½M oBM? H„+ H„+ ç-m- M?bM +?mM; [m M? p`B H¬M- ibK ? B F?®B #,M; çSM
 çQÆM; M? m- ?„M +QÌB ?b ?b +?¢v iÈB ç!- çQ ç¢+ p`B H¬M- H9+ M"v KÈB ?¨B HÁ
 @ h, i,- M" M; +?¨i K°i +?9i M?û5
 >„M +¬K #ªQ FB K çB m F?„+ #,M; imv i- F?¬M; M;WM; [m v ç-m H¢B [m M b€i i?
 i?b H„+ ç-m- F?B i?b ;´i ç-mX E?®B #,M; #„i ç-m ?B M` M?[M; p i F?„+ M?¨M M

L?bM ?„M p¬ +MM; +~M i?“M çB m F?„+ F?¬M; M;WM;- LBM? ok hQ+? +ªK i?‘v `‘i
|+ ç-v +?O w t‘m t M“v- F?¬M; #B i ç M; H“K +€B ;b M[M?d\

*kM; F?¬M; #B i ç ÊB # Q H•m- i M iB m i†+ M?bM T?ªB M?bM i`€B- ç°i M?B M ?
T?’M,

@ h®i H„K- i®i H„K5 hB M iY i, i,- M“M; K m ç M t2K M“v5

>„M pW F m H M- LBM? ok hQ+? ç½ +?çv iÊB #S+ iQÊM; #,M;- M?bM HQÊi [m - M
M;ç+ M;•v /çBX æ| H“ K°i #° p€v €Q i`„M; i`QM; bm®i çQÊ+ çK+ iW #,M;- FQ+?
S?Q i` M +| K°i +€B F?,M i`„M; iBM? F?„+ `‘i id Kd- ;B®M; M?Q ç M; T?’i T?Æ i`
ç“Q- ? B p B ?ÆB H°` - Î 2Q HQM; +| K°i +€B /•v HQM; /“B- M? M?“M; # v HQÊM>
[m-M /“B T?B m /“i- ®M; p€v i`„M; iBM? tÁ2 ` M?Q K°i ç| ?Q b2MX *?B + p€v F?
/“B t t X

“° [m-M €Q #^M; #,M; iBM? F?B i M“v- i` M /QÊB i`QM; bm®i b€M; #WM;- /QÊB €M
i`¬M; i?“i b®M; ç°M;- ;B®M; M?Q K°i i€+ T?~K T? H ç T M?’i- ç°M; HÁM; M;QÌB
hB M iY M;Æ M;€+ M?bM- €M? K„i `U+ b€M; H’T H€M?- H~K #~K ?ÄB,

@ hB m i†+- ç•v H“ +€B ;b\5

G•K o½M oBM? +QÌB ?b ?b,

@ *€B M“v ?ª\ Í [m i - M| ;¼B H“ ?¬M b U€Q +QÈBV- +?d +| M?[M; M;QÌB T?K M|
K†+ p“Q- +ª çÌB +?d +| i? K†+ K°i H-MX æ•v H“ ?¬M b H“K iQ“M #^M; #,M;- HQÈ
+?d +| K°i #° M“v i?¬BX

@ >¬M b \5

LBM? ok hQ+? pm®i p2- v m i?Q+? F?¬M; Km®M `ÌB i vX :QÆM; K†i i`“M ç-v ?çM

@ L;QÆB p¬ /mv M p¬ +È H“K ?¬M b M“v H“K ;b\5

G•K o½M oBM? ;B[+?†i i v M“M;- F?) +QÌB M|B,

@ h, i, M“M; F?¬M; M?È b Q\ Í h?B M hmv i T?QM;- i ?S pÈB M“M; b) H“K +?Q M
ç T M?’i i` M çÌB *?QM? H“ +€B M“v ç|5 h M;?o çÌB M“v i +kM; +?ŠM; iBK i?‘v d
ç T ?ÆM +€B M“v ç•mX h, i, M“M; +| i?Q+? F?¬M;\

ó>S+ ô “•v ;BÌ LBM? ok hQ+? F?¬M; +ÁM H“ iB M iY M?•M ;B M M[- F?¬M; FbK ?
;B¼i iWM; ;B¼i MQÊ+ K„i i`QM; p„i `ÆB tm®M; M?Q KQ - M“M; [m v ç-m çB- M;?

@ L;QÆB i M iB m i†+ ç€M; ;B“M M“v

G•K o½M oBM? ¬K H’v M“M; ,

@ h, i,- M“M; +ÁM +?Q M|B +| i?Q+? ? v F?¬M;\

@ h - i

LBM? ok hQ+? M;Æ M;€+ M?bM ?„M- çŠK H X

G•K o½M oBM? +QÌB K°i i`“M; iQ- M„K +?†i H’v i v M“M;X \*?“K `½B çB p T?Q #°

@ L;QÆB- M;QÆB H“K ;b\5

hB M iY MkM; M`m i`QM; HÁM; ?„M- iBK /“T i?bM? i?`+?X

G•K o½M oBM? ;çi M?[M; #¬M; imv i +ÁM ç¼M; HçB- ç~v M;QÌB M“M; p“Q HÈT €
?’M; HçBX LBM? ok hQ+? M;Æ M;€+ M?bM ?„M- H9+ i?b pmB- H9+ i?b FBM? ?½B
M?[M; ;B¼i +?•m M;¼+ #^M; #,M; p¬ +MM; K„ H X

LBM? ok hQ+? çSM; i`QM; HÈT €Q- +QÌB K“ K„i `QM; `QM;- H“M K¬B çÄ M?Q bQM
i?’i |M; €M?- bQ pÈB #,M; imv i /QÌM; M?Q +ÁM i`QM; ?ÆMX “° [m-M €Q i`QM; b
[m M? `U+ `Ð- iB M iY M?Q #QÊ+ i` M K•v K“ ç M- ç T imv i i`-M5

G•K o½M oBM? M?bM M;•v M;QìB,
 @ hB M iY i, i,- i - i
 @ L;QÆB +€B ;b\5
 LBM? ok hQ+? +9B ç-m- 2 i? M ?ÄBX
 @ h - i Km®M ?¬M M" M; K°i +€B5
 G„T #„T K°i H9+ H•m ?„M H¢B T?mM ` K°i +•m M?Q p"v- ?„M iU KbM? +kM; +ªK i?
 i?"i bU H" +"M; H9+ +"M; i?Ki HMB5ô
 @ >B ?B
 hB M iY M?`M F?¬M; çQÊ+ +QìB F?)- K†i çÄ #WM; HB + K„i M?bM ?„M,
 @ ošM F?¬M; i?"M? i?"iX h ?ÄB M;QÆB- ?¬M b M"v H" B /¢v +?Q M;QÆB H"K ç!
 @ E?¬M; +|- F?¬M; +| i iU ?¼+5
 >„M p°B p" M; tm i vX
 LBM? ok hQ+? WK K°i iB M;- H¢B M|B,
 @ o"v M;QÆB ç½ H"K +?Q B `²B- pQ /K M bQ Km°B
 @ E?¬M; +|- F?¬M; +|- i p" M i, i, +?d H" +| ibM? +ªK- `i ;B[H - bQ pÈB KU+ ç2M
 G•K o½M oBM? K² ?¬B i9 ` i` M ç-mX
 LBM? ok hQ+? ² K°i iB M;- M|B M?Ä,
 @ o"v b m M"v M;QÆB +| i? pb Km°B 'v K" +kM; H"K K°i #° F?¬M;\5
 @ oB + M"v- pB + M"v
 G•K o½M oBM? i v +?•M ?ÆB `mM `mM, óh?"i ç9M; H" Km®M H'v K¢M; i K"- Î p"Q
 b Q iB M iY H¢B +ÁM +| i•K iQ ?ÄB ` p'M ç M"v +Æ +?SX J¶B K°i p'M ç `ä`"M;
 ?"M H" i H¢B F?¬M; i? F?¬M; p"QXô
 @ *| T?ªB H" F?| i`ª HìB F?¬M;\
 LBM? hB M iY +QìB HB + K„i M?bM ?„MX
 @ *| H)- +| i? - F?¬M; +| ;b #'i M;ì tªv ` - ?šM H" b) H"K
 >„M çB [m M? ? i pÁM; M"v ç M pÁM; F?€+- F?¬M; M;WM; ç€M? ;B€ b„+ K†i LBM?
 M|B ` bmv M;?o i`QM; HÁM;X
 hB M iY HQìK ?„M,
 @ h?" +?`m i?B i- F?¬M; T?K HQÆM; i•K- +m®B +MM; M;QÆB +kM; ?B m çQÊ+ ?
 pÈB M;QÆB M?Q p"v- M m M;QÆB /€K M|B +?mv M p¬ HQÆM; i•K- ?W- çWM; KÆ
 óhB M iY [mª M?B M F?¬M; T?ªB H" M;QìB i?QìM;- ç½ iÈB MQÈ+ M"v- pšM +ÁM F?
 p°B p°B p" M; p" M; [m i K² ?¬B- +QìB ? ?ª,
 @ æQÆM; M?B M- çQÆM; M?B M5 h`ìB +| +?QM? F?Q- H"K M;QìB T?ªB +| HQÆM
 tY bU +O i - i'i +ª K¼B M;QìB B +kM; #B i +ª5
 @ h€+ [m€B5
 hB M iY K„M; F?)- ç°i M?B M M;QÊM; M;MM; +9B ç-m,
 @ hB m i†+- M;QÆB iÈB ç•v5
 @ \$X

G•K o½M oBM? #QÈ+ ? B- #QÈ+ # M?av iÈB- i`QM; HÁM; ç½ +| +?9i ?²B ?°T, óh
H¢B Km®M çQ ` K°i M M ç M`Q F?€+ F?ªQ ?¢+? i \ aÈK #B i M?Q i? - p"v i ç½
#²B /QÐM; # M ç K- +?mv M M;?B M +Smp i•K Hw ?¼+ i?b i®i ?ÆMXô

hB M iY K†i K"v çÄ #WM;- Km®M M|B H¢B i?¬B- /Q /U K½B- +m®B +MM; KÈB i?b i
@ >¬M >¬M b M"v- i?"i H" H"K +?Q i ?ª\5

o'M ç M"v ?ª\ G•K o½M oBM? i?Î T?"Q K°i ?ÆB- ;"i ç-m HB M iK+ M?Q ;B½ ;¢Q,
@ æQÆM; M?B M`²B- MÆB M"v +ÁM +| M;QÌB F?€+ M;Q`B M`M; F?¬M;\
> B ?"M; H H†M; H) H,M /"B- iB M iY M?Q i?b i?"Q iU M?O- ;B¼M; M?Ä M?Q Km¶E
Î # M M;QÌB M`M;- +kM; F?¬M; M;?2 `ä çQÈ+X

@ - i, i,- M`M; M|B ;b p"v- HÈM iB M; H M K°i +?9i\5

>„M p°B p`M; i`mv p'MX

LBM? ok hQ+? çÄ K†i- i`QM; H`M MQÈ+ K„i H¢B tBM? ç T M?Q iB M- M;QÈM; M;M

@ sB K v M"v `i ç T- i i `i i?Q+?

@ h?"i ?ª\5

G•K o½M oBM? M?av /UM; H M`2Q p M; ,

@ h +kM; `i i?Q+? tB K v M"v- v M?Q H`i?Q+? i, i, p"v ç|5

@ hB m i†+

LBM? ok hQ+? F m H M- /ÁM; +?•m H H¢B iW iW i`"Q ` X L`M; H m MQÈ+ K„i- +9

@ L;QÆB F?¬M; +| [m-M €Q b Q\5

sB K v +O i \ G•K o½M oBM? M;~M M;QÌB- M?bM i?'v M`M; K†i çÄ #WM;- M?'i i?Î

@ *|- i +kM; +|- M`M; +?Ì K°i +?9i5

>„M p°B p°B p`M; p`M; +?¢v iÈB p€+? #,M; ;-M #° ?¬M b #^M; #,M;- iB M i v K9 H
p`Q i`QM;X _²B M? M? +?|M; F?Qûi ` K°i +€B H¶ F?€ HÈMX \*kM; K v H`M K M?•
H T?K+ +O KbM? #^M; ç`M #`X a m F?B #Ä bS+ HU+ +?QM i`•m ? B ?´` - i?"i p
i`QM; #,M; imv i- i?Á i v ;B[+?†i H'v ç¬B i v M?Ä #û +O LBM? ok hQ+?- +QÌB F?

@ æ•v H`H T?K+ +O i 5

L?bM i?'v i|+ ?„M ç-v imv i pKM- iB M iY ?ÆB `mM i v- ç¬B H¬M; KB /"B KQÈi +?È
M|B,

@ hY bBM? F? F?Q€i- /[iY i?"M? i?mv i

U*MM; M? m tBM M;mv i- b®M; +? i F?¬M; `ìB V

L`M; M„K +?†i #`M i v ?„M- pW M|B ç M ç•v- M;QÈM; M;MM; +9B ç-m ;-M M?Q Kn
w Km®M +?Ì ?„M M|B iB T T?-M b mX

*? i`²B- +•m M"v M;?2 [m2M i B H„K- G•K o½M oBM? ;"i ç-m /QÆM; /QÆM; ç„+ v
b„+ K†i ç¢B #B M, óE?¬M; tQM;- +•m /QÈB H`+€B ;b M?d\5ô

8keX *?QÆM; 8kj, *?'T hY *?B h?O

æÈB K°i H9+ H•m F?¬M; i?'v ?„M i`ª HìB ;b +ª- iB M iY b„+ K†i ç¢B #B M- MQÈ+ K
Ko H #¶M; i€B M?Èi çB,

@ hB m i†+- M;QÆB- M;QÆB F?¬M; Km®M

@ *€B M"v +€B M"v

G•K o½M oBM? ;'T ç M ç° Kti KkB i`„M; # +?- #'i HU+ ç" M? +Q`B tÁ ,

@ h•K w +O i - i, i, +ÁM F?¬M; #B i b Q\5

LBM? ok hQ+? Kti ?²M; H M- i?Mv K` +9B ç-m tm®M; ,

@ o"v b Q M; QÆB b Q F?¬M; M|B H`B M"Q\5

óh Km®M M|B- M?QM; i ç½ [m M K"5ô >„M +Q`B ?„+ ?„+ p" B iB M; ,

@ h, i, - M" M; +kM; #B i- ; -M M?'i i /MM; ç-m | + [m€ ç° S?¬M b m H" +€B ;b- M|B

hB M iY M; ~M M; Q`B- `²B #¶M; +Q`B F?9+ F?Q+? - #U+ KbM? ;„i,

@ E?¬M; ç¼+ b€+? i?b M|B H" F?¬M; ç¼+ b€+? - +€B ;b K" /MM; ç-m | + [m€ ç° L i?b

@ B M|B i M; ?o F?¬M; ` - i pÈB M" M;

G•K o½M oBM? M„K +?ti #" M i v M?Ä #û FB +Q`B ?b ?b- M?bM p" Q F?m¬M Kti i
K M M|B F?¬M; M M H`B- ;?û p" Q i B M" M; - çB K ç¢K M?QM; FB M ç`M? ,

hY bBM? F? F?Q€i- /[iY i?" M? i?mv iX *?'T iY +?B i?O- /[iY ;B B H½Q5 h, i, - i
F?¬M; \5

U*MM; M; mv M b®M; +? i +| M? m- M„K i v M? m +?Q iÈB #¢+ ç-m V

LBM? ok hQ+? çÄ Kti M?Q #¬B T?'M- M; QÊM; M; MM; F?¬M; +?`m M´B- F m H M K

@ h M iB m i†+ M"v- H¢B HW i 5

óh?B m +?9i M[H" K'i K¢M; `²B5 æB ?¼+5 a m F?B p M?" M?'i ç`M? T?ªB ?¼+
i`°K K² ?¬B i` M Kti- i?'v iB M iY çSM; ;B[#° [m-M €Q #, M; pW ;B" M /¶B pW M;
i`„M; ?ÆM imv i- +S M?Q >^M; M; ;B€M; i`-MX >„M M?bM M;Æ M; ~M +ª M; Q`B- H

@ h, i, - M" M; i?" i ç T5

LQÈ+ K„i M?¢i M?Á i` M K„i- LBM? ok hQ+? +9B ç-m- M|B F?),

@ >²M; M? M M; ¼+ /B M #¢+ M?Q +?dX h?B m ?Q FBK T?'M ç¢K iU bQÆM; X h
ç M M; "v M"Q ç| i i| + #¢+ / K²B- F?¬ ; -v M?Q [m2 +OB- M; QÆB +ÁM +| i? M|B pÈ
F?¬M; \

U >²M; M? M M; ¼+ /B M #¢+ M?Q ;B'v- J€ ç" Q tm•M b„+ M?¢i iU bQÆM; V

G•K o½M oBM? +Q`B /"B- M„K H'v #" M i v M?Ä #û +O M" M; i?" i +?ti,

@ h, i, - M" M; +| #B i pB + ?¢M? T?9+ M?'i i`QM; +m°+ b®M; H" ;b F?¬M; \

@ G" +€B ;b\

hB M iY M; ~M; ç-m H M- M?bM ?„M +?ì çÊBX

@ æQÊ+ ;B"- ç| H" çQÊ+ +?SM; FB M ?¢M? T?9+ poM? ?^M; 5

G•K o½M oBM? KdK +Q`B,

@ *?mv M pmB bQÈM; M?'i K" i +| i? M; ?o ç M H" çQÊ+ M„K i v M" M; - +MM; M" M

LBM? ok hQ+? M;Æ M; €+ M?bM ?„M- MQÈ+ K„i H¢B i`"Q ` X *?d +ªK i?'v #'i F€K°
i`QM; M?€v K„i H¢B H'v çB ?²M T?€+? KbM?X L" M; pW F?| + pW +Q`B- ¬K +?ti H
?"Q i M p"Q K€m i?" i +O KbM?- MQÈ+ K„i i?B M? m`ÆB M?Q KQ - +?ªv /"B tm®M;
M„K i v M? m- iU M?Q i•K K¢+? iQÆM; HB M- H9+ M"v K¼B i?S ç m M?Q /WM; H¢

*kM; F?¬M; #B i [m # Q H•m- iB M iY KÈB T?K+ ?²B H¢B iBM? i?-MX L" M; H m
G•K o½M oBM? M; QÊM; M; MM; +Q`BX

@ h, i, X G"K b Q p"v\5

G•K o½M oBM? p°B ?ÄBX

LBM? ok hQ+? M? M? H¬B ?„M çB ` - [m v ç-m HçB M?bM #° p€v i`QM; bm®i #^M
Hqm Hmv M p¬ +MM; ,

@ h Km®M ibK +€+? K M; #° €Q +QÈB M"v çB5 hB m i†+- M; QÆB i?¬M; KBM? M
T?€T çB- çQÊ+ F?¬M; \

J M; çB Q\ •Q +QÈB M"v H" /Q #, M; içQ i?"M?X :†T +?¶ M"Q M|M; K°i +?9i H" i M
K M; çB\ *| +•m M|B T?K M[ç½ v m `²B i?b i`Î M M M; ®+ M; ? +?- [mª +?ŠM; b B +
imv i i? +kM; F?¬M; i?Q€i F?ÄB +•m M"vX

LBM? ok hQ+? içB ?„M # M M; QÌB M? ; B¼M; i?O i?d- i`QM; K„i i`"M ç-v ibM? +ª
+| +?9i #MB M; MB i`QM; HÁM; - +® +QÌB p"BiB M; ,

@ h, i, - h?B M aÆM [m M? M, K imv i ç¼M; - #®M KM `ûi HçM?X "° €Q +QÈB #^M;
çÌB M"v- +?QM? H" Î içB +?¶ M"vX h iBM M" M; +kM; F?¬M; Km®M i?'v M|i i M +?ªv

hB M iY H"K ; b +?ŠM; #B i ççQ Hw M"v\5 h?'v i M iB m i†+ +kM; F?¬M; +| #B M T
#i HU+ ; "i ç-mX G•K o½M oBM? +QÌB M|B ,

@ L" M; +kM; F?¬M; +-M i?'i p¼M; X "° p€v #, M; M"v K†+ /M Ko H - M?QM; +m®B
çBX *?Î +?9M; i ç€M? i`"M tQM; p M?"- i b) M; ?o +€+? K v +?Q M" M; K°i #° €Q +
#° M"v # Q M?B m H-M5

@ h?"i F?¬M; \5

hB M iY M?'i i?ÌB M; ~M; ç-m H M- KWM; `Ð M?bM ?„MX

@ æQÆM; M?B M `²BX

G•K o½M oBM? +QÌB ?„+ ?„+ - /QÆM; /QÆM; ç„+ w ,

@ L" M; [m M K'i H" hB m ; B +?9M; i H"K +€B ; b `²B b Q\

óæÊB ç€M? tQM; - H½Q iY p hB m ; B - F?'i•K M; ?B M +Sm M, K # M; "v- i?B i F K
i?Q iU KbM? ; B€K b€i +¬M; pB +- +?d K v i?O +¬M; - H"K ` KQÌB #°X hB M iY- M
L?B- Gç+ L; QM; - sªQ sªQ +ª K°i ç€K H½Q #"- K¶B M; QÌB K°i #°- ç m K†+ çB pÈB
H"K +?Q M K M?•M i?B M ?ç ?•K K° ç M +? i bç+? +ª b Q\ P ? ? ? 5ô L; ?o ç M
i? - ?„M M?'M F?¬M; çQÊ+ K9 K v HmM; imM; - +QÌB F?" F?" ç„+ wX

LBM? ok hQ+? +kM; #B i hB m ; B ÎEBK G, M; H" i?B M ?ç ç M?'i p iÆ bÊB- pÈB
M"v içB hB m ; B - +?d +¬M ?„M Km®M H"K pB + ; b- +?ŠM; +| ; b H" F?¬M; i?"M?
KB M; - ç-v K†i p ç„+ w- M" M; M? M? K„M; K°i +•m ,

@ L; QÆB +QÌB +€B ; b K" ; B M tªQ M?Q p"v- +?„+ +?„M H" F?¬M; M; ?o ç M +?mv M

@ æQÆM; M?B M H" M; ?o +?mv M i®i `²B5

G•K o½M oBM? ; B[+?†i i v M" M; - i?¬M #Q +QÌB ? ? ,

@ h, i, - /U i?2Q i"TiK + +O +?9M; i - K†+ €Q +QÈB `²B T?€i HÌB i? - p"v H" +QB
iB T i?b TªB iQM? ç M pB + ç°M; T?ÁM; - ?„+ ?„+5

>„M M|B pÈB MK +QÌB /•K ç½M; - iB M iY çÄ K†i- i?¬M b„+ M" M; M; ~M M; Æ- ; QÆM
i€B M?Êi M?Q iÌ ; B'v- ç M +ª #"M i v M?Ä #û +kM; i`Î M M #, M; ; B€ p¬ +MM; X

G•K o½M oBM? FBM? ?½B- H'v ? B i v €T p"Q i v M" M; ,

@ hB M iY i, i, - M" M; H"K b Q p"v\5 *| TªB M" M; bÊ ?½B\ *?9M; i içK i?ÌB F?¬M;
i?¬B +kM; çQÊ+ K"5

:QÆM; K†i LBM? ok hQ+? ç M; i`„M; # i #¶M; iW iW YM; çÄ- M" M; ç°i M?B M `ÆB

@ hB m i t+- i - i +| H¶B pÈB h? M? hmv M5
L?bM i?-M b„+ LBM? ok hQ+?- HB M #B i M; v i•K iQ M“M;- i`QM; HÁM; iB M iY
T?|M; i9M; p mB p X G•K o½M oBM? F?) ;”i ç-m- +QÌB ?b ?b,
@ h, i, v M i•K- pB + M“v i M?’i ç`M? b) M|B pÈB h? M? hmv M ç M“M; ?B m
@ E?-M;- çWM;5
hB M iY #¶M; M?B M +^a FBM?- b„+ K t i i`„M; # +?X L“M; p@M H“ K°i iB M M[/B H
T?“K i`-M- +kM; `ÆB p“Q pÁM; tQ€v i? iK+X
@ L?’i ç`M? T?^aB M|B5
h?-M b„+ G•K o½M oBM? i`Î M M M;?B K i9+,
@ S?^aB M|B `ä +?Q h? M? hmv M #B i +?mv M M“v- F?-M; +?d i-M i`¼M; iB M iY-
h H“ H½Q +-M; +O h? M? hmv M- M“M; H“ bQ T?| +O h? M? hmv M- M|B iÈB M|B
M;QÌB M;²B +?mM; K°i #“M- i?•M K”i p- +MM;- +?“M; +?“M; i?B T i?B TX *| ;b K“
+?SX
@ æ| H“ M;QÆB M;?o i?-BX
LBM? ok hQ+? K t i ?²M; H M- H„+ ç-m i? M M? ,
@ h? M? hmv M iQM? iB M? + Q M;¢Q- H“K b Q +?’T M?“M +?mv M M?Q i? M“v ç
i`M M|B- i iB M? M;mv M +^a çÌB F?-M; ;†T M;QÆB M[5
L“M; M|B M?Q +?ûK çBM? +?†i b„i- ;B¼M; çB m [mv i HB i- G•K o½M oBM? +kM;
F?B iB M iY [mv i ç`M?- +Æ ?² F?-M; B +| i? bY ç´BX oB + +?†i çSi /•v Î h?B M
+?SM; `ä `“M; M?’iX >„M p°B p“M; +QÌB ? ?^a,
@ hB M iY i, i, M;?o çB ç•m i? - h? M? hmv M H“ H½Q #“ i@i M?’i- i H“K b Q H¢
+?SX L“M; v M i•K- h? M? hmv M i?B M HQÆM; M?Q p“v- i H¢B i?-M; KBM? M?Q
T?€TX *?ŠM; H) M“M; +ÁM F?-M; #B i #´M bU +O i b Q\
L;šK H¢B M?[M; i Q M;° +O KbM?- Hm”M p i?O çQ¢M HW ;¢i M[iY- iB m i t+ çQ+
i?B M ?¢ p- bQM;X LBM? ok hQ+? b„+ K t i çÄ YM;- F?) ?W K°i iB M;,
@ h pšM #B i ç½ `ÆB p“Q +€B pÁM; +O M;QÆB `²B5
h?’v iB m i t+ iBM iQÎM; p¢M T?-M- M?Q ç½ iQM? i`QÈ+ `²B- LBM? ok hQ+? F?2 F
M;QÌB KbM? i?“i bU [m€ K i KÄBX *S ;B Q +?Q ?„M tY i`Q çB- +| çQÈ+ #Ì p B +O
`²B +kM; i@i i?-BX oW M;?o M?Q i? - #’i ;B€+ M“M; M? ?ŠM M;QÌB çBX *^a M;Q
M?’M çQÈ+ M;¼i M;“Q M?bM ?„M iQÆB +QÌB- ç T F?-M; ;b /B M i^a çQÈ+X
G•K o½M oBM? M?bM ç M M;~M M;QÌB ` - ;?û i B M“M; i?b i?-K,
@ hB M iY i, i,- çÈB i M|B pÈB h? M? hmv M- H9+ ç| +?9M; i +| i? ç°M; T?ÁM; F?-
ç°M; T?ÁM; `²B5
@ S?b
hB M iY K t i çÄ iÈB K M; i B- M;QÈM; M;MM; HšM #’i HU+ M?bM ?„M,
@ *€B ;b ç°M; T?ÁM;- +^a M;“v M;QÆB +kM; +?d M;?o ç M pB + M“v b Q\
@ h, i, i?’v i H“ M;QÌB iMv iB M M?Q p“v b Q\
G•K o½M oBM? ç-v p +?QM? F?Q HšK HB i,
@ h H“ L;mv M bQ€B i v +—K p¢M M;“M #BM? K½- K¶B M;“v [m•M pK #”M `°M- pB +
H“ F?B M“Q +| +?9i i?ÌB ;B M M?“M `¶B- KÈB +| i? M;šm M?B M M?È iÈB M?[M; p
E?-M; ç€M; M?„+ iÈB5
hB M iY HB + K„i M?bM ?„M,

@ L|B M?Q p"v- i?lB ;B M M;QÆB M?"M ?¢ [mª H" F?¬M; Qi M?d5

ó*? i`²B5 E?¬M; M;l ¢ M +ª iB M iY i, i, Qm M?½ M?Q i? K" +kM; ?¼+ ¢QÊ+ +€+?
çlB F?| +?mv M- HÁM; M;QlB / ¢´B i? v5ô >„M H„+ ¢-m ?Qi Kºi ?ÆB- K†i ¢-v b-r

@ L;QÆB ¢| 5

h?'v ?„M #-M i?-M- +S M?Q Kºi ¢S i` +QM ,M pKM; #` #„i [mª i M;- i`QM; HÁM;
+m®B +MM; F?¬M; #„i # ?„M M[- ;B[+?†i i v ?„M 2 i? M,

@ æ¢Q ?¢M? +O i ¢½ #` ?Ov i`QM; i v M;QÆB- M;Q¢B i`W pB +H"K #¢M pÈB M;Q
æ² M;®+ M"v5

@ h?"i ?ª\

G•K o½M oBM? M?€v K„i K'v +€B- +QlB F?" F?",

@ L|B M?Q p"v i?b i M i•KX h, i, #'i i' i p°B p½- i `i FB M M?šM- +?li€K M,K- K
p'M ¢ X

óh +| ;b K" F?~M +'T\ hB m i†+ M"v pW ¢QÊ+ iB M M;?B H¢B H"K p M;Q M M;Q
?„MX L?QM; M?bM F?m¬M K†i iQÆB +QlB +O ?„M- M?'i i?lB i`QM; HÁM; 'K €T- i
K•v F?|B- [mª H" `i i?¬M F€X

> B M;QlB /U p"Q M? m- i?O i?d M;¼i M;"Q i?•M K"i- i?dM? i?QªM; ¢ ?„M +?B H
KbM? iBK ¢"T i?bM? i?`+?- i?"i H" ?¢M? T?9+ p¬ +MM;X hB m i†+ i?Q+? F K'v +?

L;¼+ :B" imv +kM; K„ H imv i i? - M?QM; Î i`QÊ+ K†i #¢+? v M[iY ç¢K M?½ M?Q
;B€+ iU iBX

G•K o½M oBM? # M +¢M? pÈB M[iY FB - +kM; F?¬M; #B i ç M; M|B +€B ;bX h M H
i?dM? i?QªM; €M? K„i H¢B i`Î M M /`m /`M; - M?Q +| i? H`K i M +?ªv i`i +ª #,M; im

æ°i M?B M M?È H¢B H9+ i`QÊ+ H9+ FûQ ?„M iW /QÈB p€+? M9B FB H M- ?bM?
+?QM? H` M[ iY M`vX

o K†i L;¼+ :B" M;•v /¢B- i`QM; T?9i +?®+ i`Î M M i`®M; `¶M;X h?'i p¼M; - ç m ç Ê
t9+ +?Êi /•M; H M i`QM; HÁM; - M`M; M;?B M `„M; M;?B M HÊB- M?bM +?^K +?^K
K„i M`M; H`T H€M?- H|2 ` M?[M; iB b€M; ?WM; ?U+X æ¬B KB /`v KQÊi +O M`M
MQÊ+ K„i i`QM; bm®i- H†M; H) H½ +?½ `ÆB tm®M;X

@ hB m i†+- M;QÆB ;B" M i `\\5

h`QM; H9+ ç M; 'K €T- iB M iY ç°i M?B M KÎ KB M; - i? M i?ÎX

G•K o½M oBM? ?€ ?®+ +ª FBM?,

@ h, i, - M`M; M|B +€B ;bX *€B ;b ;B" M pÈB F?¬M; ;B" M\\

LBM? ok hQ+? H„+ H„+ ç-m- +?d p`Q #|M; /€M; ç M; #QÊ+ çB M?Q +?¢v # M FB ,

@ L;QÆB M?bM Fb 5

*?ŠM; #B i i?B m M[æ°i Zmv i T?Q i`QÊ+ ç½ #B M K'i iU# Q ;BÌX L;~M; ç-m M?
v m çm®B +?¢v p°B p`M; i`QM; imv i- K'v H-M M;½ b'T tm®M; H¢B FB M +QÌM; ç
K¢M? HÈM H Q- M?QM; iW ç-m +?Q +m®B pšM +?Q iWM; M;Q€B H¢BX

*?mv M M`v [mª H` +m°+ +?ÆB M;mv ?B K5 :BÈB imv M ;B[? B # M ç`+? i ?bM
B H` ?² Hv- B H` i?Ê b,M ç•v\\5 :B"i KbM? M;?o H¢B +kM; i?'v F?¬M; +ÁM `ä `M;

*QM K M| - M?•M bBM? i?"i [mª H` i?9 p`5 G•K o½M oBM? T?b K°i iB M; - i`QM; H
K'i K€i- +ªK ;B€+ i?"T T?¬M T?S+ i¢T X

h?'v ?„M H9+ H„+ ç-m- i? M M;„M i?Î /`B- iB M iY M?bM ?„M- /Á ?ÄB,

@ Jm®M çm´B i?2Q M`M; ? v F?¬M;\\5

@ E?¬M; F?¬M;

G•K o½M oBM? `mM bÊ p°B p`M; F?Q€i i v, óL|B ;BÐM- iB M iY imv ç^K i?„K /`m
H M i?b 2 H` M ?² Hv +kM; F?¬M; #^M; çQÊ+ ç•mX L;¼+ :B" H¢B +`M; F?¬M; T?ª

@ E?¬M; i?"i ?ª\\

LBM? ok hQ+? ?ÄB iB T,

@ L|B p iQÈM; K¢Q- i`Q im - i?O çQ¢M +O M[ iY M`v- +kM; TªB M|B H` `²M; T?
ç€M; iB + TªB F?¬M;\\

óG`K b Q iB M iY ç°i M?B M H¢B M|B K'v +•m F?2M M;ÊB L;¼+ :B" i? M`v- H¢B K
G•K o½M oBM? +QÌB F?´ H„+ ç-m,

@ L;¼+ :B" ç9M; H` HÊB ?¢B- M?QM; +¬ i H` M;QÌB æ°i Zmv iX h'i +ª i`Q im +O
pÈB +?9M; i X "•v ;BÌ +?9M; i +| i? ç²M; + K +°M; F?´ pÈB +¬ i - M?QM; b m F?B
T?QÆM; b) ;†T M? m i` M +?B M i`QÌM; - H` +Wm ç`+? bBM? iY X h Km®M +¬M;
M?QM; Î ç| H¢B +| i? +?QM? H` M?" +O L;¼+ :B" X hB M iY i, i, - M m M`M; H` i -

óZm®+ +Wm ;B ?"M- bBM? iY i²M pQM; - p'M ç M`v çQ+? t€+ `i F?| iª HÌBXô hB
+QÌB M|B,

@ L M ç +O M;QÆB- pb b Q H¢B MûK b M; +?Q i ;BªB [mv i\\ oB + ç®B T?| pÈB M
p®M `i +| FBM? M;?B K ? v b Q\\

æ M`²B ç M`²B 5 LBM? i, i, ç ½, M T?ªB +ª /'K +?m K" pšM +ÁM KdK +QÌB- [mª M
+ª M ?² Hv M[X L; šK HçB pW `²B ç M; Km®M M|B pÈB L; ¼+ :B" p" B +•m- iB M iY
F?¬M; bÈK +kM; +?ŠM; Km°M- K" +?QM? H" `i pW H9+X Zmª H" +?mv M ;B +| F
@ a Q M; QÆB F?¬M; M|B ;b\

LBM? ok hQ+? HB + K„i M?bM ?„MX

G•K o½M oBM? FBM? ? ½B #B M b„+,

@ h, i,- M" M; b Q +| i? M|B M?Q p"v çQÊ+ \ L?[M; M; QÌB #B i ç M i ç m ?B m`ä i
ibM?- /MM; ibM? +ªK +?•M i?"i ç H v ç°M; HÁM; M; QÌB- ç•m +| ç†+ #B i ç®B T?|

hB M iY +QÌB F?9+ F?Q+?,

@ *?ŠM; H) F?¬M; T?ªB M; QÆB +| +•M M?„+ ç®B T?| pÈB L; ¼+ :B" M"v b Q\

G•K o½M oBM? p°B p" M; F?Q€i i v,

@ G"K b Q +| i? M?Q p"v çQÊ+ \ h i?"i i•K i?"i w ç®B tY pÈB +¬ i

hB M iY +QÌB K" M?Q K m- G•K o½M oBM? QÈi çšK K² ?¬B- i?B m +?9i M[tdm i`C
i, i, M"v [mª i?"i F?| ç®B T?| [m€ K"5ô

@ h®i H„K- M; QÆB +kM; +?È i`€+? i X

LBM? ok hQ+? ;B[+?†i i v ?„M- /`m /" M; #ªQ,

@ L m F?¬M; +| M bQ Km°B /†M /Á- i +kM; F?¬M; i? K [mªM K'v +?mv M H°M t°M

@ M i, i,\

G•K o½M oBM? +ª FBM?- ?€ ?®+ KB M; F?¬M; M;"K HçB çQÊ+, óL|B M?Q p"v- iB
+kM; H" /Q M ?² Hv bÈK /†M /Á iW i`QÊ+ `²B\ Zmª H" M ?² Hv M"v F?¬M; +?d Km
+ÁM +?¼+ L; ¼+ :B" iS+ +? i GÊB ?çB- i?"i bU H" [m€ HÊB ?çB5ô

hB M iY M? M?" M; #ªQ,

@ hQM? +€+? M bQ Km°B imv KçM? K)- M?QM; F?¬M; T?ªB H" M; QÌB imv iB M- M
:B"- M?"i ç`M? H" M" M; +| +€B Hw- +kM; M?"i ç`M? H" Km®M i®i +?Q M; QÆBX

óh®i +?Q i \ h`QM; ?² H¬ M i, i, M"v `®i +m°+ #€M i?m®+ ;b i? M?d\ô G•K o½M oB
Hv i, i, p" iB M iY i, i,- K°i M; QÌB ;B[K†i çÄ- K°i M; QÌB ;B[K†i ç2M- i?ÌB F?„+ M"Q
?SM; H M- ç²M; i?ÌB +| i? H'v FBK +?•K p"Q K¬M; i X G"K #çM pÈB ? B p`K„ M?•
HçB pW bmM; bQÊM; Xô

hW h?B M aÆM çB tm®M; F?¬M; ;†T i? K ?B K i`Î M"Q M[ X æçB [m•M çB çQÊ+ `i
ç½ iÈB +?•M M9B L?o h?€BX oW ` F?ÄB h?€B bÆM ?MM; po- ç®B /B M pÈB M|
i?ŠKX E?Q "® æ - Hçi i`i?ªQ- pQÆM; çbM? M; QÌB >² E?„+ hQ L?o- ç m M^K Î /Q

æSM; i` M M9B L?o h?€B + Q + Q- M?bM ` t H" +ª K°i #-m i`ÌB t M? p¬i" M- i?
i-K K„i- G•K o½M oBM? F?¬M; i? FbK +? +ÆM FQ+? ç°M; , óh`€B iBK +O M; QÌB
i`QÊ+ K„i`²B5ô

8k3X *?QÆM; 8k8, L; QÌB .QM;

Zm /½v M9B MQM i`MM; i`MM; çB T çB T- +€B ç" T p"Q K„i ç-m iB M H" K°i i'K i?
i`ªB `°M; F?¬M; M; Èi- +?çv i?ŠM; p T?Q +?•M i`ÌBX æB K H M ç| H" p¬ b® +€+ H
M?Q M?[M; M; ¬B b Q `ÆB tm®M; - K„H imv i pÌBX J°i /ÁM; b¬M; `°M; HÈM i`QM
+?"K `½B tm¬B p T?QÆM; t - /QÈB K†i i`ÌB KM tm•M 'K €T- K†i MQÊ+ H'T H€M
+?|B +? M; X

@ h?" M? +¬M; `²B- +?9M; i i?" M? +¬M; `²B5

"¬M # K'v i?€M;- tmv M hmv i aÆM- pQÊi æ¢B K¢+- M K i`aB bBM? iY i`MM; i`M i?ªQ M;mv M t M? #B +- +€+ iQÊM; bo M?`M F?¬M; ¢QÊ+ ?Q M ?¬ -K o- pmB ¢ M hW M9B >¢ G M iÈB M9B L?o h?€B- ?¼ ¢B K°i +QM ¢QÌM; +?Q # Q ;Bì +! M;QÌB ¢ [m i?ªQ M;mv M t•K M?"T p`Q M?[M; #° H¢+ M;QÌB >²- K` +ÁM i?¬M F?¬M; #B i iB M p`Q KªM? ¢'i p®M ¢QÊ+ +QB H` i`€B iBK +O M;QÌB æ°i Zmv iX G-M ¢-m iB ¢-m iB M #QÊ+ p`Q i?ªQ M;mv M G¢T h?B M- H-M ¢-m iB M ¢SM; i`QÊ+ pQÆM >²- ;B'+ K°M; +O p¬ b® iQÊM; bo #B M i?Mv- M v ¢½ ¢QÊ+ ?¼ M?'i M?'i i?U+ ?B K°i +?mv M ¢B po ¢¢B M?'i i`QM; H`+? bY æ¢B >Q - b) ¢QÊ+ bY b€+? ;?B H¢B- K pW [m M; pBM?X

.¼+ i?2Q +QM b¬M;- p¬ b® i`•m- #Á- +Wm- / ¢ M; M?`M M?½ ;†K +Ä m®M; MQÊ HmBX L?[M; ¢`M im'M K½ imM; p! ?Q p M;- #ìK T?€i T?Æ i`QM; ;B!- M?Q M?[M; ¢ p¼M; H¢B M?[M; iB M; + + Q p9i- i`QM; i` Q- ¢! H` iB M; ?€i +O M;QÌB >² i` M ¢² F?¬M; M;WM; T?B m ¢½M;X

*Ä t M?- MQÊ+ #B +- i`ìB i?,K i?ŠK- i?ªQ M;mv M G¢T h?B M iQÆB ¢ T M #bM M^K M;Q`B +äB i`-M iK+X

*ªM? ¢ T i`QÊ+ K„i ?B M` M?Q p)- M?B i?mv i K¼B M;QÌB b¬B i`Q- ¢ M +ª >² "´M M?Q p"v +kM; F?¬M; M?`M ¢QÊ+ TªB S H - H`K #`K M!B,

@ æ½ iÈB- +?9M; i i?"i bU ¢½ iÈB5 h?"i ¢9M; ¢•v H` E?Q "® æ X Zm MÆB M"v- pQÆM; ¢bM? E?„+ hQ L?o +O M;QÌB >² ²BX G½Q * Q- ?bM? M?Q i ¢ M; M^K KÆ

* Q hM +QÌB ?„+ ?„+ `²B i`î M M M;?B K i9+,

@ *€B ;b M^K KÆ- H½Q * Q i Hm¬M Hm¬M iBM iQîM;- +?d +-M +! G•K ?mvM? ¢ F?®M F?! # Q M?B m- +?9M; i M?'i ¢`M? b) iÈB E?„+ hQ L?oX a Q- i ¢Q€M ¢9M;

ó. K†i i M M"v /`v i?"iX \*?ŠM; K'v +?®+ b) pQÊi [m G•K iQÊM; [m•M `²B5ô >² "i ?„M- +QÌB F?´ H„+ ¢-mX

@ G•K ¢¢B + - iB T i?2Q +?9M; i ¢B ¢•m\ *S M?Q p"v K` ¢€M? ;B i`\

L?bM ¢€K / - i`•m î ? B #ì b¬M;- K„i Gw ok G,M; b€M; #WM;X J'v M;`v M v- i?QÆM bS+ HU+ +kM; ?²B T?K+ H¢B #ªv- i€K T?¬M- H9+ M"v F?Q +?•M K9 i v M?ªv M?!

@ :`T +€B ;bX

G•K o½M oBM? +QÌB ?„+ ?„+- HQÊi K„i M?bM p #®M T?Q ,

@ E?Q "® æ M"v H` K°i +?¶ i®i- +'i ;B'm `i M?B m #ªQ #®B- i Km®M i bK K°i p"i

@ "ªQ #®B\5

oW M;?2 ? B +?[M"v- K„i * Q hM ¢½ i`î M M t M? H ,

@ "ªQ #®B ;b\ o`M; #¢+ i`B #ªQ ? v H` i`•M +?•m K½ M½Q\ G•K ?mvM? ¢ +S v M H` i bK #ªQ #®B ¢!X \*?Q /M TªB ¢`Q b•m # i?QÊ+ - i +kM; M?'i ¢`M? +! i? ¢`Q` Gw ok G,M; F?Q€i i v iÄ p F?BM? i?QÌM; ,

@ >W- +€B ;b p`M; #¢+ i`B #ªQX L;QÌB æ°i Zmv i ¢ M +ª ¢ Q FB K +kM; F?¬M; #B i?S M"v +?S\ h i?'v M;QÆB ¢B ¢`Q p`B #° tQÆM; / i?b +?„+ / ?ÆM ¢!X

E„i?m"i Hmv M FBK +O M;QÌB æ°i Zmv i i?m t æ¢B >Q - bªM tm'i` ¢ Q i?QÆM iB m Gw iY F?BM? i?` ?¼ +kM; F?¬M; TªB H` F?¬M; +! ¢¢Q HwX

G•K o½M oBM? +QÌB M!B,

@ G` #ªQ #®B ;b- ¢ÊB F?B +€+ M;QÆB ;†T ¢QÊ+ b) #B iX >² ¢¢B + - ¢½ T?€B i`B >² "i Zmv p°B p`M; ;"i ¢-m,

@ S?€B ? B KQÆB ?mvM? ç çB `²BX .Q ç½ ; -M ç M pQÆM; çbM? M; QÌB >²- ç i`
H M? +?Q i?, K /Á i`QM; pÁM; i`, K /†K i?¬B- ; †T pB + H"TiS+ ?²B #€Q- F?¬M; çQ

@ h®i H„K5

G•K o½M oBM? pmM; i v H M- M; ?B Ki9+ M|B,

@ hB TiK+ T?•M T?| - i®B M v ç|M; [m•M Î ç•vX "ÎB pb ç½ ; -M ç M i`mM; QÆM; +O
+| i? T?€i bBM? /` #B MX J¼B M; QÌB ç T?ÁM; - F?¬M; çQÊ+ ` F?ÄB i`QÈM; #²
Hm¬M K M; i?2Q #BM? ; B€T- M; O +kM; T?ªB K†+X L m +| B pB T?¢K- tY Hw i?2Q
>² "i Zmv p°B p°B p`M; p`M; ; "i ç-m- ç M; Km®M çB M #`B- G•K o½M oBM? ç°i M

@ h`Îp ç•v ç½ 5

G½Q >² tQ v M; QÌB H¢B- G•K o½M oBM? M; QM; i?¬M i? "i H•m- `²B H¢M? HMM; M

@ L; ¼+ :B`- M? 'i ç`M? T?ªB ; B€K b€i F„ +¬ i 55

aU M?„+ M?Î M`v +| i? M|B H` p¬+MM; F`Ti?ÌBX hW u L; ¬iB M p`Q #B M *? i- K
L? L?B +MM; K¼B M; QÌB ç²M; + K +°M; F?´X "¼M M; QÌB * Q hM- iB m Gw iY- >²
ç`B 'M iQÈM; p M`M; - pB + ; BÈB imv M ç`+? i +kM; +`M; M; `v +`M; KÆ ?²X L m
i?b pB + M`v F?¬M; ; b ç†+ #B i- M?QM; H9+ M`v ç½ iB M p`Q i?ªQ M; mv M- E?„+
F?¬M; ç T?ÁM; K°i +?9i- +?„+ +?„M b) `ÆB p`Q #šv L; ¼+ :B`X L m M`M; •Ki?¬K
+?Q M; QÌB >² T?€i ?B M ` - p`v K¼B i?S +QB M?Q ç m iQB +ÆK5

@ J¢i iQÈM; ?B m `²B5

>² "i Zmv i`M? i`¼M; im•M H M?- p°B p`M; #QÊ+ çBX

Gw ok G,M; M?€v K„i- ?ÄB M?Ä,

@ G•K ç¢B + - K`v M; `v M v ?mvM? +| çB i?, K L; ¼+ :B` F?¬M; \5

G•K o½M oBM? F?) H„+ ç-mX hW +?•M M9B imv i bÆM- L; mv i L? L?B pW i?'v ?„
o K†i #bM? H†M; M?Q MQÊ+- F?¬M; ? T?šM M°- F?¬M; ? pmB KWM; - ç M +ªi?€
ç m i M #B MX .MM; +KK iW õM; QÌB /QM; MQÊ+ Hªö ç ?bM? /mM; K®B [m M ? ; F
H` [m€ ?ÊTX

Gw ok G,M; i? M i?Î- K†i KkB M?, M M?|,

@ æ€M; iB + [m€- M m M`M; F?¬M; T?ªB H` M; QÌB æ°i Zmv i i?b i®i [m€5

óL m M`M; F?¬M; T?ªB M; QÌB æ°i Zmv i- +?d bÊ b) F?¬M; ; †T çQÊ+ +?9M; i 5ô
i`QM; HÁM; +kM; M; ´M M; M; i`, K K®B iÆ pÁX L m i? "i bU ; †T L; ¼+ :B` i` M +?B
+ªM? b) M?Q i? M`Q M?d\ hW ç²M; bBM? +°M; iY H¢B i`Î i?`M? M; QÆB b®M; i
/B m p¬+MM; 5

æ¢B [m•M K°i H-M M[iB M p`Q i?ªQ M; mv M- i•K Hw H9+ M`v +kM; i?QªB K€B M
ç-m M½Q M; QÌB >²- ç¢B +?B M H9+ M`Q +kM; +| i? tªv ` - +€+ +?B M bo +kM; +|
[m G "® "¢+- pQÊi [m h?B M aÆM- bÊK ç½ H` +Ym iY M? 'i bBM? `²B- M v T?ªB ç
>² i?b ç½ H`K b Q\ >¼ F?¬M; +| ; b T?ªB bÊ ?½B +ªX

G•K o½M oBM? çB /¢Q /¼+ i?2Q +?•M M9B- ç¬B K„i HQM; H M ç€M? ; B€ibM? ?bM
H` ç M; ibK +€B ; bX æB [m çB H¢B K½B- ? i +ªMY + M? ; BÌ- pšM F?¬M; ibK çQÊ-
+?d +ÁM +| M; ¼M M9B M?Ä t t H` +?Q /Á iÈB- ç M; Km®M #QÊ+ [m ç| - * Q hM
M?B M +ªFBM?,

@ N - F?¬M; T?ªB L; ¼+ :B` Î ç^M; FB b Q\

óL; ¼+ :B` \ô G•K o½M oBM? M; ~M; ç-m M?bM H¢B- +?d i?'v Î K°i ; | + tûQ t t - K°i
K„ F?Q M? ? B i v- HšM; H†M; M; ²B ç| - €M? K„i HÆ ç½M; - +kM; F?¬M; #B i ç M; i

óZm^a M?B M H[°] L;mv i L? L?B5 L[°]M; F?Q€+ H M #° p€v /[°]B i?QÌM i?QÊi- ¬K b€i
 M?[M; çQÌM; +QM; F?B m ;ÊB M?Q ~M M?Q ?B MX "° p€v çQÊ+ ðç´B p"i H'v p"ið Î
 #•v ;BÌ +QB M?Q H[°] +O M[°]M; `²BX G•K o½M oBM? ?ÆB /Q /U K°i +?9i- `²B çB M?
 hB M; #QÊ+ +?•M H¢Q t¢Q H[°]K #WM; idM? +ÆM i`-K iQ +O L;¼+ :B[°]- M[°]M; tQ v i
 i?ªMX
 oW çB iÈB ;-M p€+? M9B ç|- i`QM; F?¬M; F?Q i?Q M; i?QªM; K°i KMB i?ÆK `i ç
 KMB ? ,M; ?„+- G•K o½M oBM? p M? KkB H M M;YB M;YB- +?d +ªK i?'v i?-M i? M
 +[°]M; M? M? ?ÆMX o[°]B #QÊ+ M[H[°] iÈB K ç'i FB - ?QÊM; p T?Q L;mv i L? L?B
 @ *?`Q iB m Km°B Km°BX Í ç•v M;„K T?QM; +ªM? `\
 L;¼+ :B[°] F?¬M; M!B K°i HÌB çSM; /"v- HQÈi M; M; [m M;QÌB ?„M K[°] çB- H[M; i?[M
 G•K o½M oBM? +QÌB F?¬M; M!B ;b- €M? K„i M?bM p T?Q i`QÊ+X > B # M M9B
 # M H[°] +Ä t M? `°K `¢T- # M FB H[°] K°i pMM; ç'i + Q M;mv M M•m p[°]M;X oMM; ç'
 K„i- K¼+ ç-v M?[M; +•v M?Ä- + Q +?d p[°]B i?QÊ+- H€ K[°]m t M?- HÈM #^M; #[°]M i v
 +•v HÈM K°i +?9i ç½ +| ?Q - +| [mª- i`„M; i`„M; ?²M; ?²M;- i`¬M; `i ç T K„iX
 óh?S M[°]v [mª H[°] [m2M i?m°+5ô G•K o½M oBM? M;Q€+ KB M; +QÌB M?Q F?¬M; M;
 /[°]B- i? M,
 @ G¢i i` i?ªQ U+•v i?m®+ H€V ç T [m€5
 L;mv i L? L?B ç½ çB çQÊ+ p[°]B #QÊ+ `²B #¶M; F?UM; H¢B- p°B p°B p[°]M; p[°]M; tQ
 HMM;;
 @ G[°]K b Q M;QÆB #B i çQÊ+ ç•v H[°] H¢i i` i?ªQ\5
 h F?¬M; #B i KÈB H[°] H¢5 G•K o½M oBM? +QÌB ?b ?b,
 @ hB m Km°B Km°B- M[°]M; ?ÄB i b Q\5
 L;¼+ :B[°] +„M +?fi `„M;- F?) ;"i ç-mX
 G•K o½M oBM? M?€v K„i,
 @ L;`v ç! M<sup>°</sup>M; +?[ # M? +?Q iB m Gw iY- F?¬M; TªB ç½ /MM; iÈB HQ¢B H¢i i` i
 i?'v `²B- #•v ;BÌ +| +€B ;b K[°] F€ [m€B +?S\5
 @ L;QÆB M!B H€Q5
 L;¼+ :B[°] H¢M? HMM; M?bM ?„M- F?BM? i?QÌM; p¢+? `ä HÌB /®B i`€ +O ?„M,
 @ h`QM; F?B i +?[ # M?- /MM; H¢i i` i?ªQ ç½ +„i M?Ä ` `²B- bÊB KÄM; M?Q iÆ
 Î i` M +•v- TªB iªB [m pB + T?ÆB F?¬- b'v H M- +„i M?Ä `²B +m®B +MM; KÈB i
 ?Q[°]M iQ[°]M i? v ç´BX L;QÆB ç½ i?'v çQÊ+ +•v H¢i i` i?ªQ M[°]v iW # Q ;BÌ\
 L;¼+ :B[°] [mª M?B M H[°] K°i M;QÌB i?¬M; KBM?- i?Q€M; +?®+ ç½ i9K çQÊ+ +€B ç
 +QÌB ?b ?b,
 @ hB m Km°B Km°B- M[°]M; çWM; [m M- i H[°] K°i F€ M?•M ç½ +?m /m [m `i M?B m
 +€B ;b M;¢+ M?B MX h F?¬M; +?d #B i M!- K[°] +ÁM +| i? bY /KM; M! H[°]K `i M?B
 *?m /m M?B m MQÊ+- p®M ç½ F?¬M; +| K'v M;QÌB iBM- ? i H-M M[°]v iÈB H-M F?€
 H'v M! H[°]K Hw /Q- K[°] #„i # ?„M i?b F?¬M; +| #B M T?€TX L;¼+ :B[°] HB + K„i M?bM
 [m v ç-m çBX
 @ h çB M K p #„+- #B i H¢i i` i?ªQ i?b +kM; F?¬M; +| ;b F€ [m€BX
 G•K o½M oBM? çQÊ+ /`T #®+ T?ûi- [m M b€i M[°]M; ,

@ h?"i` iB m Km°B Km°B #B i çQÊ+ i?S M"v +kM; [mª H" F?€ ?B m #B i ç|X h?2Q
Zmv i +O +€+ M;QÆB- +?mv M H¢i i` i?ªQ M"v +kM; H" K°i pB + imv i K"i- +?ŠM;
+ÁM M?Ä im' B- H"K b Q #B i çQÊ+ +?mv M M"v +?SX

@ æ¼+ b€+? ç|5

L;mv i L? L?B H¢M? HMM; M|BX

@ æ¼+ b€+? ?ª\5

G•K o½M oBM? KÎ iQ ? B K„i- H"K #° M?Q F?| ?B m ?ÄB,

@ h +kM; ç¼+ `i M?B m F€i?Q- pQ M?Q æ°M; >mv M hY i K i?"T HK+ i€M i?O- bQ
H½Q M¢T L?K+ "² æQ" M- M?[M; F?Q€M; +´ F€i?Q M"v i t2K çB t2K H¢B #B i # Q
ibK çQÊ+ b€+? M"Q +| ;?B H¢B +?mv M M"v\

L;QÆB [mª M?B M +?d t2K õF€i?Qõ5 L;mv i L? L?B K†i M|M; H M- `²B [m v ç-
?„MX

@ G•K ?mvM? ç - ç•v H" #ªQ #®B M;QÆB Km®M ibK "- H" K'v +€B +•v M"v b Q\5

* Q hM t2K ` `i i?i p¼M;- i?Î /"BX

G•K o½M oBM? p¶ p B ?„M KdK +Q`B,

@ æQ+? i?` H" M?[M; +•v M"v- M?QM; ~M +?S i`QM; ç| +?QM? H" p" M; H" #¢+ ç|X
b) i?m p `i M?B m iB M- ç•v H" pB + #m¬M #€M K°i p®M #®M H`B5 *?¶ M"v ;¼B H
M;QÆB TªB M?Ê F„i M M"v ç|- ?2 ?25

G½Q * Q KÆ KÆ K" M; K" M; F?¬M; #B i ?„M ç M; M|B +€B ;b- L;¼+ :B" M;QÊ+ H¢B
bÊ ç M M¶B F?m¬M K†i #B M b„+ - iS+ ;B" M p°B p" M; ?ÄB,

@ P G½Q *¬M;- M;QÆB Km®M H"K ;b\

G•K o½M oBM? H¢M? HMM; F?Q€i i v,

@ "•v ;B` +ÁM +?Q M;?o` Km®M H"K ;b- çÊB i p b m iW iW bmv M;?o iB T p"vX
M|B +?Q L;¼+ :B" iB m i?Q M;?2X

"´M bU +O i M HQm K M? M"v [mª H" FBM? M;Q`B- pB + ;b +kM; #B iX L;¼+ :B"
i?¬M b„+ ?„M #bM? i?ªM- KB M; +Q`B iOK idK- +S M?Q ?„M F?¬M; H"K ?¢B B +ªX

@ L m M;QÆB /€K +QÊT #|+ E?Q "® æ - i M?'i ç`M? b) F?¬M; #m¬M; i? +?Q M;
.QÊB +ÆM ?QªM; bÊ- i?B m M[æ°i Zmv i M;~M; T?„i ç-m H M- i`QM; K„i €M? H M

@ a) F?¬M; #m¬M; i? i Q\5

G•K o½M oBM? i? M i?Î,

@ L;¼+ :B" iB m i?Q- æ¢B >Q +?9M; i +| +•m- +?d +| [m M H¢B çQÊ+ T?|M; ?Ä - F
ç MX h +QÊT K°i E?Q "® æ +O M" M;- M" M; b) F?¬M; #m¬M; i? i X *€+ M;QÆB
æ°i Zmv i +€+ M;QÆB çQ¢i +O æ¢B >Q i # Q M?B m ç'i ç B- ;B i ?¢B # Q M?B n
+| #m¬M; i? M" M; F?¬M;\5

L;¼+ :B" M;?2 p"v +?d #B i BK H†M; F?¬M; M|B ;bX æ| H" K°i K•m i?mšM F?¬M; +
M;Q`B i?¬M; KBM? M?'i i` M i? ;BÊB- ç®B K†i pÊB M M ç M"v- +?d bÊ +kM; `ÆB

@ L;¼+ :B" iB m i?Q- M?" M" M; ÎE?„+ hQ L?o- TªB F?¬M;\

G•K o½M oBM? ç°i M?B M HB + K„i M?bM M" M;X

E?B F} #BM? æ¢B >Q i?¬M F€tm'i ?B M ÎM9B M9B L?o h?€B- L;¼+ :B" ç½ #B i
M;?2 M?[M; H`B 'v- M" M; QÆM; #QÈM; M;~M; ç-m H M- +„M `„M; M|B,

@ L;QÆB ?ÄB H"K ;b\ L m ç9M; i?b b Q\ L m F?¬M; i?b M?Q i? M"Q\

G•K o½M oBM? H†M; H) H„+ H„+ ç-mX J†i i`lB ç½ F?m'i b m M9B- K`M ç K /-M /-
M;mv M F?¬M; M;WM; i?'B M M # M i BX
h`lB ç½ i®B K`i`²B- ;B| +kM; ç½ M' B H M5

8kNX *?QÆM; 8ke, .` "B M

L`M; M;QÊ+ M?bM i`lB- ? B K„i i`l H M m €K- i?b i?`Q i`QM; +ÆM ;B| H¢M? i?ªQ
?bM? tBM? ç T +O M`M; M? M? H v ç°M; i`QM; ;B|X

óL;¼+ :B` +kM; +?d +ÁM b®M; i? K çQÊ+ K'v i?€M; M[i?¬B55ô L?È iÈB +•m M|B
o½M oBM? M?'i i?lB i`l H M T?S+ i¢TX L? ç-m ç| i?¬M; im v i?m"i- +kM; F?¬M; #
çQÊ+ ç M; pB + ;b #'i' M F?¬M; M[X

amv M;?o K°i i`"M-`²B i?'v F?| tY- ?„M H¢B i?l /`B- H„+ ç-m M|B,

@ L;¼+ :B` iB m i?Q- M`M; #ªQ i`¼M; M?û55 * Q ç¢B + - +?9M; i çBX

L|B tQM;- +kM; K†+ F L;mv i L? L?B +| ?B m çQÊ+ i?•K w +O ?„M ? v F?¬M; X
çB i` M +QM çQlM; M?ÄX > B M;QlB #QÊ+ çB p°B p`M;- i?¬M b„+ FB M [mv i-`®i

óhW h?B M aÆM tm®M;- +?d +| i i`€M? K†i ?„M- b Q H¢B +| +?mv M ?„M i`€M? M
+?^K +?^K i?2Q #|M; /€M; ?„M- i`-K K†+ F?¬M; M|B ;bX L?[M; +ÆM ;B| H¢M? T
M`M; i®+ i`QlM; #`Q ;•v M M M?[M; iB M; H¢+? T?¢+?X

_lB F?ÄB L;¼+ :B`- G•K o½M oBM? +kM; F?¬M; [m v p /Q M? i`QÈM;- M;QÊ+ H¢
i?ŠM; ç M ç²M; i?m®+ H€ p¬ i" M i`QÊ+ K„iX JMB M; B M;€B ç"K ç†+- T? HšM pÈ
K†i- K`m H¢i i} i?ªQ t M? #B + M;9i M;`M i-K K„i- FûQ ç M i" M T?Q +?•M i`lBX *
i?m®+ H€ M`v- p°B p°B p`M; p`M; +?2 KkB,

@ G•K ?mvM? ç - H¢i i` i?ªQ M`v`®i +m°+ H`K ;b i? \ JMB p` ?ÆB ? ,M; ?„+- b Q M
M?Q H` #ªQ #®B çQÊ+ +?S\5

>€B K°i +€B H€ HÈM- ç†i i` M KkB ?Qi i?"i b•m- KMB p` [m2M i?m°+ H`K HÁM; ? ,
H•M;- M?Q [m M +ª i?U+ i¢BX

@ >mvM? F?¬M; [m2M pÈB KMB +O M| - çQÆM; M?B M b) +| +ªK ;B€+ ?ÆB F?| +?

*-K H€ H¢i i` i?ªQ pm®i M? M? - G•K o½M oBM? +QlB M|B,

@ æÊB +?Q M?[M; H€ H¢i i` i?ªQ M`v +?QM- b m ç| T?ÆB F?¬`²B +„i i?`M? bÊB i
?ÆBX h /€K + K çQ M- M;QÆB M?'i ç`M? b) i?Q+? K|M M`v- +?Q /M #B i`ä M| H
M;QlB M;?B M M;`T M|X

@ æ°+ /QÊ+ \5

G½Q * Q +ª FBM?- M?ªv` t F?ÄB ç€K H¢i i` i?ªQ,

@ G•K ?mvM? ç - M;QÆB çWM; /¼ i X æ°+ /QÊ+ M`v K` +kM; +| i? i?QlM; i?S+ b
?¢B +? i /•M +?9M; æ¢B >Q b Q\

@ æ9M; M?d5 æQ+? i?"i M| H` ç°+ /QÊ+ X

G•K o½M oBM? ;"i ç-m,

@ L?QM;- i +kM; F?¬M; ç`M? /MM; M| ç ç°+ ?¢B ç²M; #`Q +?9M; i X *| M?B m M;
h•v /QÆM; M?Q p"v- ç2K K|M ç² M`v #€M +?Q #¼M +?9M;- +?9M; i +S i? K`i?m #

óh?b` H` ?„M Km®M ç-m ç°+ M;QlB h•v /QÆM;5ô G½Q * Q ?Qi K°i ?ÆB- HÁM; p

@ G`K ,M pÈB M;QÌB h•v /QÆM; i?b M M +~M i?"M K°i +?9iX L ;?2 M|B ç€K M;QÌB
+?mv M K¬M HW iB M æ¢B >Q +?9M; i X

•M? K„i G•K o½M oBM? H|2 H M- +QÌB ?„+ ?„+,

@ * Q ç¢B + - çWM; +?Q H` ç€K M;QÌB h•v /QÆM; HÊB ?¢BX *?d +¬M æ¢B >Q +?
i` M i? ;BÈB M`v F?¬M; +| B +| i? ,M ?B T çQÊ+ +?9M; i 5

ó*| ç¢Q Hw5 *?d +¬M +| K°i i M ;B M i?QÆM; M?Q G•K ?mvM? ç Î ç•v- M;QÌB h•v
çQÊ+ +?9M; i \ E?¬M; ,M ?B T ?¼- ?¼ ç½ T?ªB +ªK ÆM i' iB M T?M ?°`²BXô * Q
+| +?9i iB + Mm®B,

@ G¢i i` i?ªQ +| i?"i HÊB ?¢B M?Q p"v F?¬M; \ \*?d iB +- K|M ç² M`v H¢B bBM? i`Q
+¬M +?9M; i +?B K #ûM; E?Q "® æ M`v H` tQM;- /M b Q +?9M; i pšM +?Q iWM
M;QÌB >² # Q ;BÌX E?¬M; i?Y K°i H¬M- i pšM F?¬M; + K HÁM;5

óG½Q * Q M`v- i?"i [mª H` [m€ ;B M i†+Xô G•K o½M oBM? +QÌB ? ?ª,

@ æ M;?` ? v H„K- +| i? +•M M?„+- +| i? +•M M?„+5

L|B çM +kM; +?d +| i? M|B M?Q p"v K` i?¬B- E?Q "® æ M`v ÎM; v M9B L?o h?€
i„T- M?QM; H¢B +?d +€+? pQÆM; çbM? +O M;QÌB >² ?ÆM #®M i`,K /†KX Jm®M
+ÁM F?¬M; #^M; +?B K H'v E?„+ hQ L?o- ?Q`M iQ`M iB m /B i M;QÌB æ°i Zmv i5

L?QM;- i?2Q iQM? +€+? G•K o½M oBM?- pB + T?€i ?B M K°i HQÊM; HÈM i?m®+
+?B K iB M M;?B +O M;QÌB æ°i Zmv i- p"v F?¬M; TªB H` ?„M`²BX

o T?¬M H`K b Q KÈB +| i? +?B K çQÊ+ ç¢B iB M M;?B- ?„M iU ?ÄB i?"i H•m- i`Q
K°i p`B w M;?o- M?QM; Km®M i?U+ ?B M çQÊ+- +ÁM TªB ç€M? #¢B M;QÌB æ°i Z
çQÊ+X

>„M M?´ K°i ;®+ +•v- #m°+ +?†i H¢B- #Ä p`Q i9B ?`M? i` M; b m HQM;X L m +ÁM
>Q - b) #ªQ S?9+ "€ M;?B M +Sm K°i T?2MX

ob t•K M?"T p`Q HÁM; ç`+?- F?¬M; i? H" T /Q M? i`¢B- F?¬M; i? ç®i HY - i'i +ª
i` M ç'iX aQ€B /Q M? +O G•K o½M oBM? +kM; H` K°i KÊ +Ä F?¬ Î bQÌM M9BX L?
[m, pQÊi [m G "® "¢+ p` hmv i aÆM- i?b H¬M M`v ?„M ç½ `i i?QªB K€B`²BX

h`ìB H`K +?,M- ç'i H`K ;BQÌM;- M;ª M;QÌB M^K tm®M;- M? M?äK i?Î T?"Q K°i ?
TªM; T?`i- # M M;QÌB M?`i i?ìB H¢B tm'i ?B M K°i #|M; /€M; K„ H X

@ h, i,- M`M; iÈB`²B` \ h +| i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+ M`M; ç|5

>„M ¬K H'v iB M iY- i?•M ?bM? M`M; K K K¢B K`M K`M; M?Q KĐ ç¬M;- ?„M i?QªB
ç M; Î i` M i?B M çQÌM; p"v- +kM; F?¬M; +¬M +?m`M #`- # Q M?B m HìB çQÌM; K"

hB M iY M;?2 p"v çÄ K†i H M, óhB m i†+ M`v # Q ;BÌ +kM; ibK +Æ ?°B +?B K iB
T?ÁM; #`Xô æ~v ?„M` t Kbm? p`B i'+- iB M iY KÈB /`m /`M; #ªQ,

@ æWM; i€+ [m€B- i +| pB + M;?B K +?dM? M|B +?Q M;QÆB ç•v M`vX

@ *?ŠM; H) i M?È iB M iY i, i,- K` F?¬M; TªB pB + M;?B K +?dM? b Q\

G•K o½M oBM? +QÌB ?b ?b- ?Qi K°i ?ÆB i` M K€B i|+ M`M; ,

@ h?ÆK- i?ÆK [m€5 h, i, /MM; +€B ;b ç i„K i? - +| TªB H` t` T?ÁM; i?ÆK +O hB
F?¬M; \ o"v +?9+ KWM; i, i,- b m M`v i, i, i„K`Y - +| i? F?¬M; +¬M #Ä iB M` M[5

óL;QÌB M`v [mª i?"i H` F?¬M; çSM; ç„MXô hB M iY T?b` K°i iB M;- ;B[+?†i H'v K
M„M +O ?„M H¢B- H„+ ç-m,

@ L;?2 tQM; i M|B +€B ç½- M m M;QÆB M;?2 tQM; +ÁM +| w Km®M M?Q p"v M[

G•K o½M oBM? +?ÈT +?ÈT K„i- M;¢+ M?B M ?ÄB,

@ L|B +€B ;b\5

LBM? ok hQ+? i? M i?Qr`,

@ E?¬M; T?ªB iBM iS+ i®i L;QÆB +| #B i? B M;¬v M¬v i çB ç•m F?¬M;\5

a m F?B pQÊi [m M9B L?o h?€B- ?„M ç½ F?¬M; +ÁM i?'v iB M iY M[X G•K o½M M¬M; çB HçB M?Q ;B|- iU M?Q i?-M HQM; +?ŠM; i?'v ç-m F?¬M; i?'v çm¬B `²B-+

L;?2 M¬M; M|B M?Q p"v- ?„M p°B ?ÄB,

@ h, i, çB ç•m i? \5

hB M iY KdK +Q|B M?bM p¬Q K†i ?„M- M|B F?),

@ æ°i Zmv i oQÆM; æbM?55

@ *€B ;b\5

G•K o½M oBM? b„+ K†i ççB #B M- +ªFBM? i?B m +?9i M[M?ªv /UM; H M,

@ h, i, çB E?„+ hQ L?o\5 h?-M iB M i, i,- M¬M; çWM; ?M /¼ i M[5

@ >M /¼ M;QÆB H¬K ;b\

hB M iY ;B[+?†i i v ?„M- M? M?¬M; M OB,

@ L;QÆB çWM; +| HQ H„M; +?Q i X L;QÆB +ÁM F?¬M; #B i #´M bU +O i b Q\ h¬M;Q|B +| i? H¬K i #`i?QÆM;- M?[M; M;Q|B F?€+ +ÁM FûK [m€ t 5

@ B- B +| i? H¬K i, i, #`i?QÆM;\ S?ªM `²B T?ªM `²B- i M?'i ç`M? b) çB ;B i +?

G•K o½M oBM? K|+ b9M; i`QM; M;U+ €Q ` - ;B¬M /[- ç`M; ç`M; b€i F?QX

óS?b ô hB M iY +Q|B F?)- +kM; F?¬M; M|B H|B M¬Q- +?d K /\`m M?bM ?„M- iB M? MQÊ+X

G•K o½M oBM? M;•v M;Q|B ` - #¶M; M?B M?B m çQÊ+ w M¬M;; óoÈB #´M bU +O L Hv +| iÈB ç•v +kM; F?¬M; T?ªB H¬ ç®B i?O +O M¬M;X GB + K„i M?bM F?„Ti?B M i?QÆM; ççB F?€B +?d +| G•K K¶i i?-B5ô G•K o½M oBM? pW FB m ?½M? pW +

@ h?-M iB M i, i,- i, i, çWM; i`m i M[X L m i H¬K i?QÆM; i´M ç M M¬M;- p"v F?¬i?QÆM; i´M #ªM i?•M KbM? +ÁM ?ÆM5

@ *?d çQÊ+ +€B K²K i?-BX

LBM? ok hQ+? M;?2 p"v i`QM; HÁM; p¬+MM; 'K €T- K†i M|M; H M,

@ h +?d î# M M;Q¬B E?„+ hQ L?o [m M? [m¬M K°i pÁM; `²B i`î HçB5

@ h`î p H¬i®i `²B5

G•K o½M oBM? F?¬M; ? M?€v K„i- M;?B K i9+ M|B,

@ *?¶ ç| p®M F?¬M; T?ªB MÆB K¬i, i, M M çB5

LBM? hB M iY H„+ ç-m,

@ h`QÊ+ ? i M;QÆB M;?2 i M|BX h p®M ç`M? #m´B i®B çB p¬Q i?,K /Á K°i +?9i- #`M;; M HçB `²B5

G•K o½M oBM? M?QÈM; K¬v,

@ L;;M HçB\ hçB b Q\

LBM? ok hQ+? ;B[+?†i i v ?„M- /\`m /\`M; HB + ?„M- `²B M?Ä ;B¼M; M|B,

@ h M|B M;QÆB çWM; F?¬M +`T " M M;Q¬B E?„+ hQ L?o i`T i`mM; ?ÆM KQ|B pççO- [m•M /KM; i +?dM?55

G•K o½M oBM? M?ªv /UM; H M- ;QÆM; K†i #¶M; +?®+ #B M b„+ ,

@ JQÌB p¢M ¢¢B [m•M\5

hB M iY HŠM; H†M; ;"i ¢-m- G•K o½M oBM? M?`i i?`ÌB ¢SM; M?Q i`ÌB i`²M; X *?ŠM
F?¬M; +ÁM F?ª M,M; M?`M M?½ M?Q i`QÊ+ M[X hBM iS+ ¢°M; i`ÌB M`v iU M?Q K

G`K b Q M;QÌB æ°i Zmv i iK i" T KQÌB p¢M ¢¢B [m•M ÎE?„+ hQ L?o M?d\5 *?ŠM; H
+O i \5 > v H`- ?¼ +| w ¢² ; b F?€+ \5

L m H` M;QÌB æ°i Zmv i #B i ¢QÊ+ KK+ ¢Q+? +O i - p"v F?¬M; +?d pB + +?m`M
K` ¢ M +ª M,K M;`M iQÊM; b o M`v- +kM; b) H•K p`Q pÁM; p•v i`MM; i`MM; ¢B T ¢
#B M *? i H` F?¬M; +| F?ª M,M;- i`M +¬M; E?„+ hQ L?o H¢B +`M; M?Q i`SM; +?¼B
¢QÊ+- ¢QÌM; HmB H¢B +?ŠM; +ÁM- +?ª H) i i?"i bU b) #Ä K¢M; i¢B ¢•v\5

>„M +„M ` ,M; + m K`v- HQ H„M; #QÊ+ iÈB iÈB HmB- i•K ibM? pmB p pW `²B bÈK

LBM? ok hQ+? M?bM ?„M + m K`v bmv M;?o- ?B m ¢QÊ+ bU HQ H„M; i`QM; HÁM; ?
i•K K¢+? iQÆM; i?¬M;- +MM; +?B b `K H¢M?- ¢ M +ª ?ÆB i?Î +kM; M?Q +MM; M

@ L;QÆB +kM; +?È M M Qm iQ [m€X

h? M?•K K K M? +O iB M iY p M; H M # M i B ,

@ h i?'v HQÆM; i?ªQ +?B M K½ +O M;QÌB >²- +kM; +?d H` KÈB i" T ?ÊT K'v M;`
+?„+ ¢½ H` M?^K p`Q +?9M; i ¢•mX

G•K o½M oBM? WK K°i iB M;- #¶M; M?B M F?UM; H¢B- M„K +?†i i v M`M;- i?Î /`B

@ G-M M`v M?Ì +| i?¬M iB M i, i,- #^M; F?¬M;- i ¢½ /¢B /°i iB M p`Q pÁM; p•v +O

LBM? ok hQ+? H„+ ¢-m ,

@ h`B +O M;QÆB ¢•m +| i M?Q p"v5 aÈK Km°M ;b +kM; b) +| i`BM? b€i ¢2K pB -
+?d ¢Q iBM bÈK i? K K'v M;`v K`i?¬BX

@ h, i, ¢WM; +QB i?QÌM; K'v M;`v ¢'vX

G•K o½M oBM? M;?B K M;?` ,

@ oÈB i?ÌB ;B M K'v M;`v- ¢½ +| i? [mv i ¢`M? i?„M; #¢B +O +ª K°i +m°+ +?B M`
¢¢B- i Km®M i?QÆM; HQÊM; pÈB K'v M;QÌB >² ¢¢B + KÈB ¢QÊ+X

JQÌB p¢M æ°i Zmv i i?B i F}- ¢O ¢ #,K M,K M;`M M?•M K½ M`v i?`M? iWM; KªM?
¢QÊ+ i•K ibM? G•K o½M oBM? p¬+MM; M†M; M - iB M iY M? M?`M; #ªQ ,

@ o"v M;QÆB K m ¢B ¢B- i Î ¢•v +?Ì M;QÆBX

J°i +•m M`v H`K G•K o½M oBM? +ªK i?'v `K €T i`QM; HÁM;- ?„M p°B p`M; ;"i ¢-m
*?Q ¢B ¢QÊ+ p`B #QÊ+- +?Êi M;?2 LBM? ok hQ+? F?) ;¼B ,

@ hB m i†+

:B¼M; M|B `v ¢^K i?„K p¬M;-M- G•K o½M oBM? M;?2 i? ¢ M +ª tQÆM; +kM; K K`
H¢B ,

@ h?¬M iB M i, i,- i, ;¼B i \5

>„M +ÁM +?Q F`T T?ªM SM; ;b- ¢½ +ªK ;B€+ ¢QÊ+ K°i H`M ?QÆM; i?ÆK i?Q M;
QÊi K K- M? M? €T p`Q K†i ?„MX

@ æWM; bÊ5

"`M i v M?Ä #û `K €T K K K¢B M„K H'v #`M i v ?„M- ;QÆM; K†i LBM? ok hQ+? YM
/`M; #ªQ ,

@ h poM? pB M Î# M M;QÌB M;QÆB F?¬M; `ÌB t - bBM? iY +MM; M? m5

@ h, i,

h`QM; HÁM; G•K o½M oBM? 'K €T- +?d +ªK i?'v ¸°i M?B M b®M; KkB + v t - p°B p
+?†i p`Q HÁM; ,

@ h, i, v M i•K- i F?¬M; bÊ ¸•mX L; Q¢B ?B m i H`iB m +Q`iM; ¸€M? F?¬M; +? iX >
¸°M; T?ÁM; K`

óS?b ô LBM? ok hQ+? K„M; F?) K°i iB M; - F?m¬M K†i M‡M; H M- p°B p°B p`M; p`M
+Q`iB ?b ?b- i`Î H¢B p #¬M; ¸M i?Q`iM; i?'v- i`QM; HÁM; M`M; H¢B +ªK i?'v /`m M

@ JQ`iB p¢M M; Q`iB ?ª\5

J¼B M; Q`iB M?'i i KÎ iQ ? B K„i- ?€ ?®+ KB M; - F?¬M; B M‡B F?¬M; M M H`iBX S
>² +‡ KQ`iB p¢M æ°i Zmv i i?B i F}- p"v i?b ¸€M? +€B `„K; b M[5 *‡ i? F?¬M; #`M;
¸½ H` K°i F€ iQ+? po ¸¢B `²BX

"B M +® H-M M`v H`K +?Q B M'v ¸ m `ÆB p`Q i`-K K†+X aU ?QM; T?'M H9+ i?'
i`QÊ+ K„i- #¶M; M?B M ;BªK tm®M; M?Q #` ¸‡M; #,M;X

@ G•K ?mvM? ¸ - iBM iS+ M`v iW ¸•m\

* Q hM M; ?B ?Q†+,

@ h`BM? b€i +O +?9M; i +?d [m M b€i i`QM; pÁM; i`,K /†KX G`K b Q ¸°i M?B M +
L?o\

oÈB #´M bU +O iB M iY- iBM iS+ M`v imv i ¸®B F?¬M; b B ¸QÊ+X G•K o½M oBM?

@ *€+ M; QÆB ¸WM; ?ÄB- i F?ŠM; ¸`M? iBM iS+ M`v imv i ¸®B F?¬M; ;Bª5

h?-M i?€B ?„M `´i M; ?B K i` M; - F?¬M; B /€K M; ?B M; Ì- K¼B M; Q`iB +?ŠM; ?ÄB
?ÆB- iÄ p #´i HU+,

@ L m E?„+ hQ L?o i?"i +‡ KQ`iB p¢M i?B i F} æ°i Zmv i- p"v F?¬M; TªB H` p'M ¸
H`K b Q ¸ ¸ªK #ªQ bU i²M pQM; +O M,K M; `M ¸ ?mvM? +?9M; i X

@ aÊ +€B ;b- M m M; Q`iB æ°i Zmv i ¸€M? i?b +MM; H„K H` ? B # M +MM; +? i i?¬B

* Q hM K„M; K°i iB M;X h?"i ` >S \*?'M p` Gw ok G,M; +kM; i€M i?"M? FB M M`v
G•K o½M oBM? + m K`v- +?d ?mv M,K M; `M iQÈM; bo- tmv M [m +QM ¸Q`iM; iÆ H
KÈB iÈB M9B L?o h?€B- F?¬M; TªB ¸ +?`m +? iX

@ hQÈM; [m•M- M; Q`iB i?'v KQ`iB p¢M M; Q`iB >² M`v M?Q i? M`Q\5

>² ``i Zmv i`-K ;B¼M; ?ÄBX >„M +‡ M?B m FBM? M; ?B K- H`K M; Q`iB +kM; ``i i`-
?¼ w FB M +O H½Q * QX

G•K o½M oBM? +?"K `½B ¸B H¢B p`B #QÊ+- F?) ;"i ¸-m,

@ h` M i? ;B M M`v- ¸ÆM ;BªM +kM; b) +‡ ? B HQ¢B F i[mª K°i H` i®i- ? B H` t'm
M M; Q`B E?„+ hQ L?o- +kM; F?¬M; i`€M? F?ÄB ? B +?•M Hw M`v5

G½Q * Q M; ?2 i? KÆ KÆ ?² ?²- p°B H H M,

@ h? M`Q ;¼B H` t'mX h? M`Q KÈB H` i®i\5

G•K o½M oBM? +Q`iB ?„+ ?„+,

@ L m H` +?mv M t'mX o"v i?b ¸ÆM ;BªM +?QM? H` M?Q ?mvM? M‡B- KQ`iB p¢M M
+?9M; i K` iÈB- +?Q /M +?9M; i F?¬M; i"TFQ+? E?„+ hQ L?o- +?9M; +kM; M?'i ¸

æQ+? t€+ ¸•v H` iB M? ?m®M; t'mX Gw ok G,M; H'v H`K F?‡ ?B m,

@ L?QM;- M;Q`B æ°i Zmv i H`K b Q #B i çQÊ+- KK+ iB m +O +?9M; i H` pQÆM;
hB m Gw iY pW ?ÄB +•m M`v- +?QM? H` bU M;?B ?Q†+ +O K¼B M;Q`BX G•K o½M
@ L m M;Q`B æ°i Zmv i T?€i ?B M` w ç²+O +?9M; i - p"v+kM; F?¬M; i?Q€i F?Ä
H` #¼M +?9M; iU KbM? çQ€M çQÊ+- F?B +?9M; i iB M p"Q u L;¬- G°+ æ¬M; h€M
+?9M; i
>² ""i Zmv i`-K M;•K ?²B H•m- H„+ H„+ ç-m,
@ E?¬M; +| F?ª M,M; M`v5 \*QM çQ`M; iÆ HK +| i? çB i?¬M; iÈB M9B L?o h?€B-
i - i` M i? ;B M M`v+ÁM B +| i? #B i çQÊ+\\ G°+ æ¬M; h€M +?ŠM; H) H` i?¬M iB
?„M H`K b Q +| i? çQ€M çQÊ+ +?9M; i b) tmv M[m #B M \*? i K` #'i M;`i"TFQ+?
KQ`B p¢M ç¢B [m•M i`'M i?O M;Q`B pQÆM; çbM? +?S\\5
G½Q >² T?•M iQ+? +| ç¢Q Hw- G°+ æ¬M; h€M K†+ /M i?¬M; KBM?- M?QM; ?„M +kM
i? iB M i`B çQÊ+ K¼B pB +X G•K o½M oBM? WK K°i iB M;,
@ >² ç¢B + M|B F?¬M; b B- M m M;Q`B æ°i Zmv i çQ€M çQÊ+ i?b +ÁM F?| F?,M
pB + ç| +Æ ?² H` pB + F?¬M; +| F?ª M,M;X o"v- +?d +ÁM H¢B +| K°i +€+? ;BªB i?
i +| M;Q`B i?¬M; #€Q +?Q M;Q`B æ°i Zmv i5
@ *€B ;b\\
G½Q * Q +ª FBM?,
@ *?ŠM; H) ;B[?mvM? ç +?9M; i +| ;B M i \\5
G•K o½M oBM? H„+ ç-m M|B,
@ æ•v H` bBM? K¢M; +O ?mvM? ç +?9M; i - H`K b Q +| ;B M i çQÊ+X * Q ç¢B +
Gw ok G,M; ç°i M?B M KÎiQ ? B K„i,
@ *?ŠM; H) H` L;¼+ :B`\\5
G`B pW M|B` - K¼B M;Q`B ç m FBM? ?½BX L?bM iQ`M [m•M- M m +| M;Q`B i?"i b
+?d +| L;mv i L? L?B M`v H` M;Q`B +| i? H`K çQÊ+ i?¬BX
@ >ŠM F?¬M; TªB M`M; ç•mX
G½Q >² idM? i€Q M|B,
@ hW F?B +?9M; i iB M p"Q u L;¬- tmv M[m G "® "¢+- pQÊi [m hmv i aÆM- L;¼
çQÊ+ KK+ çQ+? +O +?9M; i - i`QM; æ¢B K¢+- M`M; +kM; F?¬M; i? i`mv M iBM i
i pQÊi [m M9B L?o h?€B- M`M; KÈB +| i? +| +Æ ?°BX E?¬M; M|B +?9M; i Hm
+?†i +?)- +?Q /M M`M; i?"i bU i`mv M iBM M`v` M;Q`B- +kM; TªB K'i K°i M;`v K
G`K b Q M;Q`B >² +| i? M? M? +?|M; iK i"TKQ`B p¢M M?•M K½ M?Q p"v çQÊ+\\5
J¼B M;Q`B H†M; H) ;"i ç-m- M;Q`B #` ?B K M;?B HÈM M?'i H` L;¼+ :B`- F€i?"i +
çQÊ+5
@ *| F?B M`Q H` iBM iS+ H¼i` iW T?Q hW +- +- # M FB F?¬M;\\
hB m Gw iY + m K`v,
@ L?QM; +kM; F?¬M; ç9M;5 oB + ç¢B bU F?~M v m M?Q i? - hW +- +- imv i ç®B
ç•m- +MM; H„K H` i?¬M; #€Q pÈB ¬M; M°B K°i iB M;X L;Q`B` F?¬M; B #B i +?m
amv M;?o i"Ti? [mª M?B M ?[m /KM;- p`B M;Q`B #`M i€M HmM; imM;- M;Q¢B i`W
M? m- G•K o½M oBM? ;"i ;M,
@ L;?2 +€+ M;QÆB M|B M?Q p"v- i [mª i?"i F?¬M; ibK i?'v Hw /Q ç M;Q`B >² T?€
L;?2 ?„M M|B i? - >S *?'M +?Êi ç°M; HBM? +Æ,

@ hQÈM; [m•M- M; QÆB KÈB M|B- M m pB + ç| F?¬M; T?ªB H¨ t'm- p"v T?ªB H¨ pB
` - p"v pB + KQÌB p¢M ç¢B [m•M M; QÌB >² iK i" T- ç®B pÈB +?9M; i +| +€B ; b i®i ç
@ B M|B F?¬M; +| çB K i®i\5
G•K o½M oBM? i?b i?¬K,
@ E?¬M; +?WM; M9B >¢ G M +| ç°M; ioM? `²B5

8jyX *?QÆM; 8kd, æ°i Zmv i Jo L K

@ @ " M FB M9B >¢ G M +| ç°M; ioM? Q\5
*kM; H¨ >² "'i Zmv T?ªM SM; M? M? M?'iX
@ hQÈM; [m•M- w +O M; "B H¨- hW [m•M bQ T?®B ?ÊT pÈB +?9M; i i`QM; pB + #'
i? ; •v #B M +® ; b ç| î >¢ G MX hW ç| F?B M +?Q M; QÌB æ°i Zmv i #m°+ HÁM; T?ª
iB M imv M\5 L|B M?Q i? - KQÌB p¢M M?•M M"v ?ŠM F?¬M; T?ªB iÈB ç•v ç ç®B T
* Q hM ðO ð K°i iB M; - ?•M ?Q M`2Q H M,
@ L m KQÌB p¢M M; QÌB >² M"v +?d H¨ ç i,M; #BM? +?Q >¢ G M bÆM- +?ì +?9M;
T?ªB H¨ K°i iÁ i?"M? `¶M; b Q\ æ•v [mª H¨ K°i +?mv M i®i5
G•K o½M oBM? F?) +QÌB,

@ æ•v +?ŠM; [m ?Q`M iQ`M H¨ bmv çQ€M i?¬B- +?9M; i î ç•v /M +| çQ€M iÈB ç•
?Ä i?B m " L; "M >¢Q æ†+- M; QÌB æ°i Zmv i ç½ F?¬M; M; WM; i'M +¬M; M9B >¢ G
?"m +¬M- F?¬M; i? F?¬M; HmB p i?ªQ M; mv MX G°+ æ¬M; h€M /Q ç| KÈB çm´B i
i?Q #B i`à KK+ iB m +O +?9M; i - M; QÌB >² ç½ HmB- i çQ€M- M" M; ?ŠM b) M; ?c
w +O M; QÌB >²- iW ç| H¨K ; BªK €T HU+ +?Q +?9M; i X E?¬M; +?WM; - #•v ; Bì M" M
>² î F?QªM; ; B[i?ªQ M; mv M p" b K¢+5 *¬M; FQ+? HB M iK+ K¨ F?¬M; ?¢ çQÊ+
#m°+ HÁM; T?ªB i,M; #BM? +?Q iB M imv MX hQM? i?2Q i?ìB ; B M- bU tm'i ?B M
F?ÊT pÈB /U çQ€M M"vX

óhU ?² +| +?9i ç¢Q Hw5ô J¼B M; QÌB •K i?¬K ; "i ç¬m- iB T iK+ M; ?2 ?„M M|BX

@ Zm M i`¼M; M?'i H¨- " L; "M >¢Q æ†+ ç½ #` +?9M; i ç®i b¢+? iQ`M #° HQÆM;
M; QÌB >² +¬M +| K°i b® HQÊM; HQÆM; i?U+ +U+ HÈM ç bBM? i²M- iW " L; "M >
+kM; F?¬M; ? T?€i ?B M` #'i F€ K°i i`¢K HQÆM; i?ªQ M"Q +O M; QÌB >² +ª- #
HQÆM; i?U+ ?"m +¬M +O ?¼ M?'i ç`M? H¨ iW b•m i`QM; i?ªQ M; mv M G¢T h?B
+kM; T?M ?ÊT pÈB ç®M; HQÆM; i?ªQ M?Q M9B î M; Q`B i?"M? E?„+ hQ L?oX

@ *?Q /M M; QÌB æ°i Zmv i ç½ M?"M` KK+ çQ+? i?U+ bU +O +?9M; i - pÈB bU
h€M- ?„M ?Q`M iQ`M F?¬M; +¬M T?ªB iK i" T KQÌB p¢M M?•M K½ T?ÁM; i?O M; Q
H¨K p"v +?ŠM; T?ªB b) #Si /•v ç°M; `WM; F?B M +?9M; i +?¢v b¢+? +ª `\"B M T
#BM? HU+- •K i?¬K K B T?K+- M; ²B +?ì +?9M; i +?mB ç¬m p"Q #šv +?`m +? i5 >
i`"M FBM? M; QÌB M?Q i? \5

J¼B M; QÌB M; ?2 G•K iQÈM; [m•M T?•M iQ+?- ç¬m iB M H¨ M; ?B ?Q†+- b m ç| ; B
i? tªv`X

@ æQÆM; M?B M- M?[M; pB + M"v ç m H¨ i /U iQM? i?¬B- p T?¬M +?•M iQÈM;
+kM; +?d +| M; QÌB >² KÈB #B i5

G•K o½M oBM? i?î /¬B- M; ?B K K†i,

@ *QM çQìM; T?Q i`QÈ+ ; B M ?B K- K¼B M; QÌB M?'i ç`M? T?ªB +~M i?"M ; 'T i`
#W - M?QM; +`M; F?¬M; i? +?Q ç€M? ç½ bÈ- iU KbM? /¼ KbM?X J†+ F KQÌB p
w ç² M?Q i? M"Q- +?9M; i +kM; F?¬M; +| çQìM; HmBX æ½ iÈB MÆB M"v- M?'i ç

K|M[m̃ ç€M; M?ÈX "ˆM; F?¬M;- F?¬M; +?d +| H¶B pÈB M?[M; ?mvM? ç ç M; i„K
M9B >¢ G M- +kM; +| H¶B pÈB ? B +€B +?•M +O +?9M; i M[5 J¼B M; QÌB M?È +1

@ J¢i iQÈM; im•M H M?5

J†i B M'v ç m #WM; #WM;- M?'i i ?¬ p M;X h?2Q M?Q HÌB G•K o½M oBM?- pB +
i?"T iY p¬ bBM?X *,M #ªM ?¼+kM; F?¬M; +| +€+? M"Q HQ ç-m M;?o çm¬B M[- I
çQÌM; æB iÈB- iB M i?ŠM; p"Q pQÆM; çbM? æ°i Zmv i5

h?QÆM; M;?` pÈB K¼B M;QÌB- M?QM; pB + KQÌB p¢M M;QÌB >² #ˆv #BM? #® i`"M
i`QÈ+ K„i F?¬M; i? i? v ç´B- #B M T?€T´M i?Ä M?'i Hˆ ðH'v #'i #B M SM; p¢M #E
pšM F?¬M; i? v ç´B- ç²M; i?ÌB KÎ`°M; T?¢K pB i`BM? b€iX Gm¬M Hm¬M HQm w
?B m t2K ç M i°i+MM; #¼M +?9M; Km®M HˆK ;bX

L;?` bU tQM; ç½ Hˆ + M? ? B- p-M; i`,M; ˆ^K i`2Q H[M; HÌi` M #-m i`ÌB ç K- €M? i
ç²M; +Ä- p¬ +MM; v M ioM? i? M? #bM?- K M; i?2Q ?ÆB H¢M? T?ªM; T?'iX GQÈi
bo ç M; M^K i` M i?ªK +Ä /ˆv- bÈK ç½ iB M p"Q ;B'+ K°M; M;¼i M;ˆQ- F?|2 K¬B ?
+kM; F?¬M; #B i +| T?ªB ç M; KÆ iÈB +? K - pÊ +QM ç M; çÊB KbM? Î M?" F?¬M
M; v i`QÈ+ K„i- M?QM; F?¬M; #B i M?[M; ?mvM? ç Mˆv +| K'v M;QÌB +| i? +ÁM b

@ "² ç"Q `QÊm M;€i +?ûM HQm Hv

hQ M M?'T i€ #ˆ ç½ ;BK+ çB

a v F?QÈi b i`QÌM; M? +?È Kd

sQ M v +?BM? +?B M K'v B p X

Uh`-M Zm M; h`•MV

æSM; ;B[pMM; M9B MQM v M ioM?- M?bM M?[M; F?m¬M K†i i` K,M; +O ç€K i?C
i`QM; ;B'+ M;O- G•K o½M oBM? #¶M; +?®+ H¢B i?Î /ˆB- i`QM; HÁM; i`,K K®B M;

@ a Q i? \5

>ÆM KQÌB +QM im'M K½ +¨M; M;¨v +¨M; iÈB ; -M- G•K o½M oBM? KÆ KÆ ?² ?² M?
M; QÌB M¨v ç m K†+ [m-M €Q M; QÌB >²- K†i KkB M?Q i? M¨Q i?b F?¬M; i?'v `ä H„

L?[M; M; QÌB >² ç M b m +ÁM +€+? +Y /Q M? i`QÈM; p¨B i`QÈM; - HB M M?'i i ; Á
tm®M; M; U X *| K°i M; QÌB çB i`QÈ+ p¨B #QÈ+- iB M p¨Q ççB K¬M- çB iÈB # M i
?Q K„ p€B K°i p€B i?"i b•m- HÈM iB M; M|B +•m ; b ç|X

hB M; M|B i?2Q ; B| i`mv M ç M- M; ?2 HQ€M; i?Q€M; F?¬M; `ä- M?QM; i? M? •K
o½M oBM? H„+ H„+ ç-m- +ªK i?'v #m²M +QÌB, óJ M| - +?ŠM; H) i +| M; QÌB [m2M

L?ì €M? HY v m Èi- ?„M M?bM HQÈi [m - i`QM; M?€v K„i HB M çì K„i +SM; HQĐB-
M?ûi +ª p¨Q ç| K°i [mª i`SM; i?"i iQ- `®i +m° + ?€ Hm¬M F?¬M; M;"K HçB M[X

@ G¨ h`B m E? M; LBM?5

>S *?'M +ª FBM? i?B m +?9i M[M?ªv /UM; H M- K v K¨ G•K o½M oBM? F`T i?ìB ;

h M ç| i?•M K†+ >² T?K+- iB M p¨Q /Q M? i`çB M; QÌB >²- i?b ` H¨ i? iY h`B m E?
i~m5 *kM; F?| i`€+? G•K o½M oBM? F?¬M; M?"M ` ?„M- h`B m E? M; LBM? i?•M
i?2Q FB m M; QÌB >²- b„+ K†i bçK HçB `i M?B m- bQ pÈB i? iY h?"M? oQÆM; iB
?Q¨M iQ¨M F?€+ ?ŠMX L m F?¬M; TªB M?[M; M; QÌB ç½ ; †T ?„M iW i`QÈ+- +?„+ ?
æ°i Zmv i +?QM? +®M; X

h? iY h?"M? oQÆM; M;¨v tQ - #•v ; Bì F?¬M; M; WM; ?QÈM; p M; QÌB M¼ ¬K [mv M
+mM; FQM? bMM; #€BX h M im'M M K æ°i Zmv i +kM; F?¬M; #B i +| i?•M T?"M ; b
LBM? ç M; F?QK M; QÌB H¨K ççB H - +kM; +?d F?) ; "i ç-m- i?¬M b„+ + Q M; çQ- p

óE?¬M; M; ?o ; †T HçB hB m pQÆM; ; B î +?¶ M; QÌB æ°i Zmv i- i? ; BÈB M¨v i?"i b
o½M oBM? H|2 b€M; - F?¬M; M?`M çQÈ+ +QÌB i?2 i?ûX

óGQçB M¬ i`B F?ûT MûT M¨v +kM; tSM; H¨K M; QÌB æçB >Q i b Q\ô >S *?'M iS
M; ?B M i` Q i` Q- ?"M F?¬M; çQÈ+ K°i ç Q #´ i M FB ` H¨K ç¬BX

E?¬M; i? K [m M i•K iÈB h`B m E? M; LBM? M[- ?„M +?d H¨ K°i +QM +?| M?" +| i
oBM? +?QM? i?S+ [m M i•K H¨ i?•M T?"M i M Ko M K æ°i Zmv i FB X

J„i M?bM h`B m E? M; LBM? çB i?2Q T?Q b m M; QÌB M¼- çB p¨Q i`QM; /Q M?- G
*?'M,

@ hB m >S - i?2Q i tm®M; ?² çBX

*?mv M çB ?¬K M v- [mª i?"i H¨ +| ?B m [mª5 E?¬M; +?d ; †T çQÈ+ i M T?ªM #°B i
F?¬M; +?WM; +ÁM +| +?9i i?m ?Qç+? F?€+ M[X hbK p¨B i M [m•M bo ; BÄB i?Ov
i`QÈM; K°i +?9i- H†M; H) H†M tm®M; MQÈ+- F?¬M; K°i iB M; ç°M; #ÆB ç M ; -M i

hW b m F?B h`B m E? M; LBM? ç M- ç€K M; QÌB æ°i Zmv i + M? T?ÁM; M; ?B K K¨i
ç½ +| ?ÆM KQÌB M; QÌB F?¬M; M; WM; im-M i` /Á tûiX .mv +| K†i ?² M¨v H¨ ioM? K
i?|B [m2M K¨ M; QÌB æ°i Zmv i +?Q T?ûT- ?¼ HÈM H M i` M HQM; M; U - +Æ ?² B
+?¶ M¨v î b€i pQÆM; çbM?- B /€K iÈB i` m +?¼+ +?9M; +?SX

G•K o½M oBM? H†M p¨Q i`QM; MQÈ+- #ÆB K°i ?ÆB i?"i t - pW M; QB ` F?ÄB K†i
LBM? `9 H M M?Q b|B,

@ L?'i ç`M? TªB ; B i G•K h K5

8jRX *?QÆM; 8k3, >[m oQÆM;

•M? HY #¨T #MM; ?„i #|M; tm®M; K†i MQÈ+- i`QM; M?[M; H¨M b|M; H, M i, M M?[M
v #´M; i` M K†i ?²- #®M T?Q v M ioM? p¬ +MM; - +?d +| i? M; ?2 i?'v iB M; +OB
LBM? +MM; i M æ°i Zmv i ç T i` B M; ²B ç®B K†i- i?dM? i?QªM; +9B ç-m- +mM; F

*?d ç M H9+ M?„+ iÈB G•K h K i?b iB m pQÆM; ;B KÈB M;QÈ+ ç-m H M- M;?B M
Mm®i b®M;X

G•K o½M oBM? ûT i?•M KbM? p"Q i`QM; K°i ç€K +Ä MQÈ+ i`¬B M´B- tûQ K°i # M b
ç M; M;²B- +€+? M? m #®M M,K i`QÈM;X L;QÌB æ°i Zmv i F?¬M; ç T?ÁM; +! M;Q
?ÆM M[M;¼M HY +kM; m €K- M;QçB i`W M?[M; HÈT +Ä MQÈ+ # M? #²M; ` - +?9

•M? HY b€M; M;ìB +?B m H M F?m¬M K†i M? im'M +O h`B m E? M; LBM?- ?„M
Zmv i ç T i` B- F€ p¼M; ibK çQÈ+ +•m i`ª HìB i€M i?¬M? +O ?„MX h? iY HQM;
tm®M; MQÈ+ T?ªB /U p"Q M;QìB >² KÈB +! i? bBM? i²M- ç M +ª i´i¬M; +kM; F?¬
ç€M; iB +X G•K o½M oBM? •K i?¬K ?W K°i iB M;- iÄ ` p¬+MM; F?BM? i?QìM; i M

L;QìB æ°i Zmv i i` im´B +QìB HÈM,

@ h?2Q M?Q HìB M;QÆB- G•K h K +! T?ªB H" S?Á K½ +O L;? h?QìM; +¬M; +?9
?Ä i?B m " L;çM >çQ æ†+ F?¬M;½

hB M; æçB ?Q +O M;QìB >² M"v [mª H" `i +SM;- +kM; K v G•K o½M oBM? p"Q M
iB M; M"Q +?Q iWM; M;?2 [m - M M H¬M M"v +kM; F?¬M; i?'v +! ;b F?! F?,M +ªX

@ æ9M; p"v- ç9M; H" ?„MX

h`B m E? M; LBM? ;^M ;B¼M; ,

@ L;QìB M"v #`i ?¼+ p¬i?m"i- i?Q+? ,M M;QM K†+ ç T- F?BM? M K ?B T M[- F?-
+?QM? H" i M HQm K M? M´B / M? M?`i æçB >Q X > B i v ?„M /QM? p¬b® K€m iç
F?¬M; i? ;?B ? i` çQÈ+X .•M +?9M; æçB >Q i i?®M; ?"M ?„M i"MtQÆM; iOvX
Q€M ?"M i`QM; HÁM;X

ó«M; M°B ¬M; +® M! +?S5ô G•K o½M oBM? i?B m +?9i M[Km®M M?ªv ` KîKB M
`^M; i ç½ H" M;QìB p¬bd M?`i i` M çìB M"v `²BX >¬K M v i?'v hB m pQÆM; ;B M
H½Q iY i?"i H" [m€ i?B M HQÆM;X _ä `M; H" M;QÆB H"K €+ bU- M?QM; HçB ?„i
M;mv M`O M;QÆB K¼+ i`o Í çdM? ç-m- M´B ?Q HB m /QÈB K¬M;Xô

h M i?O HoM? M;QìB >² HB + M?bM h`B m E? M; LBM?- F?BM? i?QìM; ?W K°i iB

@ æ M +ª S?Á K½ +O L;? h?QìM; +¬M; +?9 K" +kM; H" K°i i M HQm K M? M?Q
?ç- M;QìB æçB >Q +€+ M;QÆB [mª i?"i B M'v ç m t'm t +ªX > ? ? 5

h M æ°i Zmv i ç T i` B ?€ KB M; +QìB iQX J'v i M iMv iMM; # M M;QìB ?„M +kM;
+QìB ?d ?ª F?¬M; ? FB M; F};b- M?bM h`B m E? M; LBM? pÈB €M? K„i i`M ç-v p

a„+ K†i hB m pQÆM; ;B i`„M; # +?- M?QM; HçB F?¬M; /€K T?ªM #B MX *?d +ÁM

@ >[m oQÆM; ççB M?•M M!B `i ç9M;X G•K h K M"v iQ" M /U p"Q i?O çQçM HW
M;[- KÈB +! i? çQÈ+ i M ?¬M [m•M æçB >Q iQM M?B K- `²B i`î i?¬M? S?Á K½ æç
bU- ç M +ª çQ #û # im´B +kM; ?ÆM ?„MX E?¬M; /€K /®B ççB M?•M- iQM? +ª æç
t'm t M?`i5

ó>[m oQÆM;½ô L;?2 h`B m E? M; LBM? M!B K°i iB M; M?Q p"v- G•K o½M oBM? +ª
?„M pm +€Q KbM? M?Q p"v +kM; F?¬M; i? K bQ çQ M[X

æ² h€+ h€\ h? M? MB M M"v HçB +?QM? H" >[m oQÆM; æ² h€+ h€ +O i?ªQ M;mv
>„M ?! ` H" K°i M;QìB ç T i` B i` im´B M?Q i? ``½ *QM #` M!- i +ÁM K°i KU+ M;
;B®M; pÈB G°+ æ¬M; h€M- ç m H" M?[M; i M `•m `B ``K `çT +?S5

>„M +ª FBM?- i?"i bU F?¬M; FbK çQÈ+- p°B p" M; ;BQÆM; K„i ç€M? ;B€ i M æ°i Zr

æ² h€+ h€ ççB F?€B +kM; F?QªM; ? B KQÆB #ªv ? B KQÆB i€K im´BX J'v `K K„i
T?QM;- F?Q i? HŠK HB i- €M? K„i b€M; M;ìB- +?QM? H" i M K„ M K iY æ°i Zmv i
;Bì +?d M;?2 M!B æ°i Zmv i hª oQÆM; p" >[m oQÆM; F?¬M; ?ÉT M? m- i` M? ç'm
M?B m M,K- M?QM; [m M F?¬M; ?ÁB im´B +O +?9M;X *?O M;?o FBM? M;?B K i?

æ² h€+ h€ + QÌB p" B iB M;- b„+ K†i /-M /-M H¢M? M?¢i,

@ æ¢B >Q +€+ M;QÆB ¸½ H" T [m®+ K'v i` ,K M,K- +?d +| K°i M;QÌB +| i? /šM [m
?Ä i?B m " L;¢M >¢Q æ†+- +?ûK ;B i /•M i°+ +O i - `²B M iQ" M i`Î` M?Q i M ?
G•K h K F?¬M; +| #´M bU- M?QM; [m•M i Î i?ªQ M;mv M H¢B H-M HQÊi #¢B i`QM;
TªB H" M;QÌB æ°i Zmv i i +`M; F?¬M; +| #´M bU b Q\5 hB m pQÆM; ;B - M;QÆB

h`B m E? M; LBM? bYM; b®i- K² ?¬B +?ªv ¸-K ¸b - p°B p" M; F?Q€i i v #B M KBM?

@ >[m oQÆM; ¸¢B M?•M ?B m H-K `²B- i F?¬M; TªB +| w M"vX G•K h K M"v bÎ i
F - €K iQ€M b m HQM;X æ°i Zmv i M;šm M?B M i?´i i?O- +kM; +?d H" /Q ?„M p¬+
>ÆM M[- #¢B /QÊB i v ?„M T?¬M M?B m H" i?O ?¢+O hª oQÆM;- >[m oQÆM; +Á
E?ª >½M +kM; M?´i ¸`M? TªB ¸ K„i iÊB pB + M"vX

æ² h€+ h€ + QÌB ? ?ªX oQÆM i v p T?Q +QM / MQÈM; ¸½ +?QM p" M; `QÊK FB
/QM? ¸-v i v- M?ûi p" Q i v h`B m E? M; LBM? ¸ M; ?QªM; bÊ +ÁM +?Q i`´M ¸`M?

@ hB m pQÆM; ;B ¸WM; ¸ w- æ² h€+ h€ +?d M|B ¸M pÈB M;QÆB i?¬BX *Wm ?"M
¸½ M;?2 M|B [m `²BX >„M #„i T?K pQÆM; M;QÆB- H¢B ¸Q¢i K´i ¸`M #"+O M;QÆ
¸¢B bd M?K+X L m i H" M;QÆB- i M?´i ¸`M? b); B i ?„MX

æ² h€+ h€ M|B `²B- ¸Q #`M i v KÐ M?Q2 M?Qûi p¶ p¶ p B h`B m E? M; LBM?- +Q
hB m pQÆM; ;B i`„M; # +?- ¬K [mv M +mM; FQM? p€B K°i +€B- +ªK FQ+? M|B,

@ hbM? M"v +O >[m oQÆM; ¸¢B M?•M- E? M; LBM? +ªK FQ+? p¬+MM;5

G•K o½M oBM? M?bM i?´v i? •K i?-K +„M `„M;- tQÆM; +O i M h`B m E? M; LBM?
K K t Q `²B ? v b Q\ \*9B ¸-m F?QK HQM; i`QÊ+ K†i M;QÌB >²- +mM; FQM? F?m´i
+?Q ?mv i i?®M; æ¢B >Q i` M M;QÌB ?„MX

h?´v p K†i h`B m E? M; LBM? iÄ ` bÊ ?½B- æ°i Zmv i >[m oQÆM; F?);´i ¸-m- `²

@ hB m pQÆM; ;B - ?¬K M v M;QÆB #ªQ i ¸ M ?² M"v- H" ¸ M|B pB + M"v b Q\ o"
M?Q p"v- M|B +?mv M Î E?„+ hQ L?o F?¬M; ¸QÊ+ b Q\

h`B m E? M; LBM? M?bM #®M T?Q p" B H-M- p°B p" M; i?´T ;B¼M; M|B M?Ä,

@ JÌB >[m oQÆM; ¸¢B M?•M iÊB ¸•v- i?"i bU H" +| +?mv M [m M i`¼M;X oQÆM; ¸b
K°i # M- E? M; LBM? +| M?B m pB + F?¬M; iB M M|B- i`QM; M?´H„K M;QÌB M?B
b);•v #´i HÊB +?Q >[m oQÆM; M;¬BX

hB m pQÆM; ;B M|B p i?-M #Q- æ² h€+ h€ +kM; #` ?´T /šM- ² K°i iB M; ,

@ L|B +?mv M Î pQÆM; ¸bM? K" F?¬M; iB M b Q\ hB m pQÆM; ;B `®i +m°+ Km®M
h`B m E? M; LBM? +„M +?†i `„M; ,

@ J´v ?¬K i`QÊ+ ? B p¢M F} #BM? +O i¬M; i°+ E? M; LBM? ¸½ ¸B " L;¢M >¢Q æ†
M?•M +kM; #B i `²B\

G•K o½M oBM? M;?2 ?„M M|B i? - i`QM; ¸-m M?´i i?ÌB M;šK H¢B- i?b ` i`QM; bQ
M;´v ¸| ?Ä i®+ +?¢v ¸ M " L;¢M >¢Q æ†+- +kM; +| K°i T?¬M +O h`B m E? M; LBM
M;QÌB >² i`Î M M ;BªQ ?Q¢i ?ÆM M?B mX

@ *| M;?2X

æ² h€+ h€ ;´i ¸-m F?¬M; +?9i /Q /U,

@ L;?2 M|B b m ¸| M;QÆB +ÁM ¸B L;k L;mv MX J" b Q- +€B ¸| +| HB M [m M ;b pÈ
hB m pQÆM; ;B i`´M? i`¼M; M|B,

@ æQÆM; M?B M pB + M"v +O E? M; LBM? F?¬M; +| [m M ? ;b pÈB ¸¢B M?•M-
æS+ G¶ i?b ¸¢B M?•M ?šM H" +kM; M;?2 i?´v `²BX

@ " æS+ G¶\5

.M H" K°i M; QìB æ°i Zmv i i`-K ´M- >[m oQÆM; +kM; #B M b„+ ,

@ >„M H"K b Q\5

hQM? +€+? M; QìB æ°i Zmv i [m^a i? "i +| çB m #°+ i`U+X *?d M?bM b„+ K†i æ² h€
F?Q+? pÈB " æS+ G¶X æ¢B F?€B ç•v +?„+ H" bU ç'm ç€ M°B #° i`QM; i°+ +O M; C

J„i i? 'v >[m oQÆM; ;B" i KbM? M?Q i? - h`B m E? M; LBM? M? 'i i? ìB M; ~M; ç-m H

@ æ¢B M?•M- pB + " æS+ G¶ M K KMB i? 'i #¢B îB M imv M- +?„+ M; "B +kM; M; ?2
bÆM- ç€M? `i M?B m i`"M- +m®B +MM; #` ç€M? #¢B- ? Q i®M ç M +^a ; -M KQìB p
ç¢B #° T? "M ç m H" /kM; bo i`QM; i°+ +O M; "B5

@ L|B # "v5

æ² h€+ h€ K„i i`ÊM i`WM; - F?Q i? mv M; ?B K,

@ G°+ æ¬M; h€M [m®+ bQ #€Q H¢B- i°+ +O i p" " æS+ G¶ ç m +| i´M i?QÆM; - +
MY X æ°i Zmv i i´M i?QÆM; M, K p¢M M; QìB- æ¢B >Q +? i i`"M KQìB p¢M M; QìB X

•M? K„i ? „M H|2` - F?Q i? mv M; ?B KX h`B m E? M; LBM? #` /¼ HmB H¢B K'v #C

@ *| H) b® HQÊM; i´M i? 'i K" E? M; LBM? #B i +| +?9i b B b|iX L?QM; tBM ç¢B M
` iB M imv M- i`"M +?B M M"v b) M?Q i? M"Q ç•v\ hB M imv M H" /Q " æS+ G¶ +
/kM; bo ? B i°+ K°i +€+? +¬M; #bM? - M; "B +| i? iBM çQÊ+ F?¬M; \5

G•K o½M oBM? M; ?2 i? ?Qi K°i ?ÆB /`B, óhB m iY M"v `ä`"M; ç M; Km®M t9+ tB
pQÆM; +O æ°i Zmv iX > i H-M M"v iÈB H-M F?€+ +ÁM M|B H" KbM? p¬ iQ- F?¬
æ•v H" #° K†i ;B M i? -M çB M ?bM?5 J FB T- +?ŠM; H) H½Q ;B iY T?€B ? „M iÈ
Zmv i ? v b Q 'v M?d\5ô

>„M î i`QM; MQÈ+ F?Q€i F?Q€i p`B +€B- M?`M F?¬M; +QìB ?„+ ?„+X "i ;B€+ K
`²B +| K°i ?QÆM; i?ÆK i?Q M; i?Q<sup>a</sup>M; T?<sup>a</sup> [m X JMB M"v i? "i H" [m€B /`X L; Q¢B
i?Q€M; +| p` + v + v M[X

@ hB m >S - M; QÆB +| M; YB i? 'v ; b F?¬M; \5

G•K o½M oBM? p¶ M? M? p`Q M; QìB >S *? 'MX

>S *? 'M p°B p`M; ; ç i MQÈ+ i` M K†i- M|B M?Ä,

@ hQÈM; [m•MX L; YB i? 'v +€B ; b\5

G•K o½M oBM? M; ~M; ç-m H M F?ÄB ç€K +Ä MQÈ+ ?Qi K°i ?ÆBX *€B KMB ç| iU
M; YB H¢B- ç½ K'i +^aK ;B€+ `²BX oB + H¢5 >„M bmviQ i`QM; +?®+ H€i K" F?¬M;
H„+ H„+ ç-m #`i HU+X

æ² h€+ h€ M; šK M; ?o K°i H€i- b„+ K†i F?¬M; çB K ç¢K çQÊ+ M?Q H9+ i`QÈ+ M[,

@ L; QÆB M|B M?Q p"v- +| +?SM; +È ; b F?¬M; \5

h`B m E? M; LBM? H„+ H„+ ç-m- F?` bî M|B,

@ h H" K°i M; Q¢B i°+X B M'v ç m ç T?ÁM; i X G"K ; b K" H'v çQÊ+ +?SM; +È\ L
Zmv i i?B i F} H¢B F?¬M; ç€M? ?¢ çQÊ+ >¢ G M bÆMX E?¬M; +?d +| i? - +ÁM #`
æ†+- iB M [m•M p`Q i? ^aQ M; mv MX æ¢B M?•M- M; "B F?¬M; i? 'v F€ [m€B b Q\ æ
i? "i F?¬M; \

@ >W 5

h`QM; K„i æ² h€+ h€ +?Êi H|2 H M p H¢M? H)Q,

@ L; QÆB ?Q`B M; ?B " æS+ G¶ p` æ¢B >Q •K i? -K iQ i?¬M; \ oB + M"v imv i F?¬M
H" M; QìB æ°i Zmv i i? -M i?€M? p¬ ç`+? - F?¬M; ;B®M; M?Q M; QìB æ¢B >Q +€+ M

G`lB +?•K +?¼+ #`i HQm ibM? M`v H`K b„+ Kti h`B m E? M; LBM? i`„M; # +?- ?„M
@ æ¢B M?•M M|B `i ç9M;X hª oQÆM; imv i ç®B b) F?¬M; iQ i?¬M; æ¢B >Q - M?
?„M F?¬M; +| iQ i•KX G9+ M`v # KQÆB p¢M æ°i Zmv ii?B i F} ç|M; Î#B M;BÈB ç
oQÆM; H¢B Î ç•v- ç G°+ æ¬M; h€M [m®+ bQ çB m KQlB p¢M M?•M K½ i,M; pB M i
#®M KQÆB p¢M #BM? K½ M„K i`QM; i v " æS+ G¶- HÈB /KM; +?B M bU- bY /KM;
HU+ hª oQÆM;- F?B M +?Q +€+ /kM; bo i¬M; i°+ +O >[m oQÆM; +? i i`"M MÆB
M?Q i`Î #`M i vX L m pB + M`v i`Î i?`M? bU i?"i- i?U+ HU+ i¬M; i°+ >[m oQÆM; b
ibK B Hw Hm" M ç•v\

G•K o½M oBM? M;?2 ?„M t9+ tB K- HÁM; i?¬K ?QªM; bÊ, ðh`QÈ+ ;Bì F?¬M; #B i p
t9+ tB K i?` T?B +ÁM K¢M? ?ÆM ;'T i`,K H-M i 'v +?SX Zmª i?U+ H`K°i i M ;B M
æ M; i`QM; H9+ bmv iQ- KMB i?ÆK M?"M M?¢i #¶M; iW Kti MQÈ+ M? M?"M; #®·
G•K o½M oBM? t2K tûi Kti ?² p`B H-M- Kti ?² i`QM; M?Q ;QÆM;- M;šm M?B M i?`
T?M i` M Kti MQÈ+X

E?m¬M Kti æ² h€+ h€ b¢K H¢B- i`¬K M;•K F?¬M; M|B ;bX h`B m E? M; LBM? KWM
@ " æS+ G¶ +S ç€M? H`#¢B- H¢B H`v / M? M;?o HQÆM; i?ªQ i?B m i?®M- HmB
+ÁM hW *?d hbM? +kM; i`9 #BM? Î L;k L;mv M- +kM; F?¬M; +?B M ç'mX hB M im
M?QM; H¢B +| K°i ?B T M;?`„M w M`Q ç|`i ç€M; ?B K M;?BX h +ÁM M;?2 M|B- H
bS Î æ¢B >Q - ?„M ç½ ;B Q ?ªQ pÈB G•K h K- ? B M;QlB tQM; H`?mvM? ç - „M m
;€B- F?¬M; ;b F?¬M; H`KX h?2Q i #B i- i M ;B M i†+ ?¼ G•K iWM; çQ F?¬m T?€Q
G°+ æ¬M; h€M- M?QM; b m ç| pb ?¬M [m•M i`Î M;¢B- M M pB + M`v +?Q i?"M?X
M M +| i•K ?¢B M;QlB- M?QM; pB + T?ÁM; M;W i?b pšM T?ªB H`K

@ a-K 5

æ² h€+ h€ çSM; T?„i /"v- K°i +QÈ+ ç€ # v +QM / #ûQ FB - +?d p`Q KkB hB m pQÆ

@ " æS+ G¶ p`G°+ æ¬M; h€M- imv i F?¬M; ? M ?¢ M?Q M;QÆB M;?o ç•mX L;QlB
+?9M; i M?Q p"v- `®i +m°+ H`Km®M ;b ç•v\5

h`B m E? M; LBM? p°B p`M; çSM; H M,

@ æ¢B M?•M #Èi ;B" M- i +?d H`M;?o +?Q >[m oQÆM;- imv i F?¬M; +| w t9+ tB K

@ E?¬M; t9+ tB K\5

æ² h€+ h€ +QlB H¢M? M?bM ?„M,

@ L;QlB æ¢B >Q +€+ M;QÆB i? K H K- K¶B K°i +•m ç m +| wi® +€Q M;QlB F?€+X
h`B m E? M; LBM? +„M +?†i `„M;- H`v ? i /kM; F?Q M|B,

@ E? M; LBM? KÈB pW `²B M|B H`i?B M +?•M p¢M t€+- tBM ç¢B M?•M M?'i ç`M?
/ Q b m HQM;X æQÆM; M?B M- çQ+? t€+ i +kM; +| +?9i iQ i•KX E? M; LBM? T?€
M?'i ç`M? T?ªB i`Î p æ¢B >Q - iU i v +?ûK +€B ç-m +?| +O G•K h K p`?¬M [m•M-
i X *ÁM " æS+ G¶ K°i Kti i?b bY /KM; i?O çQ¢M- iB m /B i M;QlB F?€+X Jti F?€
iB M +¬M; #'i HU+X >ÆM K°i i?€M; `²B- ç M +ª >¢ G M bÆM +kM; F?¬M; +¬M; ?¢
[m•M i'M +¬M; h`mM; L;mv MX *?d +| i? v i? " æS+ G¶- KìB >[m oQÆM; ç¢B M?
Zmv i KÈB +| i? ç¢B i?„M;X E?¬M; +?d M|B M?Q p"v- ç¢B M?•M- M m Km®M çm`B
p`i°+ M?•M +O M;`B ?QlM; i?K pBM? [m M; ç°+ M?'i p¬M?` +O æ°i Zmv i- ç•v +

@ *€B ;b i?lB +Æ i®i M?'i\5

•M? K„i æ² h€+ h€ H|2 H MX

@ " æS+ G¶ i?'i #¢B HB M KB M- K¼B M;QlB ç m Q€M ?"M H•m `²BX *?d +¬M >[r
M;¼M +ì- HB M ?ÉT pÈB M?[M; M;QlB F?€+ i`QÈ+ Kti E?ª >½M tBM çQÈ+ i? v i?
Hw- E?ª >½M +kM; b) F?¬M; #ªQ p `„M çQÈ+X h`B i çQÈ+ " æS+ G¶- b) +? M û

ç ¢ B M ? • M M ; " B H ½ M ? # B M ? i B M p " Q h ` m M ; L ; m v M - F ? ¬ M ; ; b + ^ M M ' B X G 9 + M " v
 t Q v M ; Q Ê + i b M ? i ? M [X h W ç | æ ° i Z m v i + ? d + | > [m o Q Æ M ; - F ? ¬ M ; + Á M h ^ o Q Æ
 h ` B m E ? M ; L B M ? [m ^ M ? B M F ? ¬ M ; ? ' H " i ? i Y + O ? Q " M ; ; B æ ¢ B > Q X J ¼ B +
 ? Æ M M [H ¢ B ç S M ; i ` M H " T i ` Q Ì M ; + O M ; Q Ì B æ ° i Z m v i X æ M + ^ G • K o ½ M o B M ?
 æ ^ h € + h € # Q Ê + H M K ° i # Q Ê + - ç ¬ B K „ i t M ? H H | 2 ` - i U ? ^ ? Æ B ç ° M ; i • K X
 h ` B m E ? M ; L B M ? ç „ + w p ¬ + M M ; - p ° B p " M ; ç B ç M # M M ; Q Ì B ? „ M - + Q Ì B M ` M ? M
 @ G 9 + M " v + ? Q M ? H " i ? Ì B + Æ i ® i M ? ' i X * ? d + - M ç ¢ B M ? • M ; B Æ i v ? B m i ` B m - M
 F ? € + - H 9 + i + ? ¢ v ` F ? Ä B æ ¢ B > Q X S ? K p Q Æ M ; i W M ; H Q m H ¢ B K ° i # ^ Q i " M ; X
 > [m o Q Æ M ; M , K K Q Æ B p ¢ M H Q Ê M ; # ¢ + ç # B m H ° i • K i b M ? X
 @ L , K K Q Æ B p ¢ M H Q Ê M ; # ¢ + \ 5
 æ ^ h € + h € M ; ¢ + M ? B M F B M ? ? ½ B - K „ i H | 2 H M X * ^ æ ° i Z m v i ? ½ M [m ® + - ç ¢ B F ? €
 # ¢ + M ? Q p " v
 @ æ 9 M ; 5 L , K K Q Æ B p ¢ M H Q Ê M ; 5
 h ` B m E ? M ; L B M ? / Q Æ M ; / Q Æ M ; ç „ + w ; B Æ M , K M ; | M i v H M ,
 @ J † i F ? € + - + ? d + - M ç ¢ B M ? • M ç Q [m • M M K ? ¢ - [m M ; T ? K + æ ¢ B > Q i - E ? M ; L
 i Á i ? " M ? i ` b - p o M ? + Y m M ? " T p " Q # ^ M ç ^ æ ° i Z m v i X * k M ; F w K B M ? Q Ê + ? Á # b M
 æ 2 K i B M + O i + ? Q ? „ M - b m ç | K Ì B M ; Q Ì B > ^ + ? B K M Q Ê + K b M ? - ; B i i M ; Q Ì B +
 / M + Q M + ? | / Q G • K o ½ M o B M ? M m ¬ B K " M ; ? 2 ç Q Ê + + k M ; i S + + ? i - M m F ? ¬ M ; T ? ^
 + Æ ç ° M ; i ? O - ? „ M ç ½ b È K K ° i b 9 M ; # „ M p Ð ç - m h ` B m E ? M ; L B M ? ` ^ B X
 @ h ? Æ K [m € 5
 > S * ? ' M ç M ; M ^ K K ° i # M ? „ M - ç ° i M ? B M ? „ i ? Æ B F ?) - p ° B p " M ; + ? m B p " Q M Q Ê +
 G • K o ½ M o B M ? K Î i Q ? B K „ i ,
 @ h B m > S - M ; Q Æ B + k M ; M ; Y B ç Q Ê + ` \ 5
 æ M ; F ? B M | B + ? m v M - K M B i ? Æ K M " v / - M / - M ç " K ç † + H M X . ¼ + i ? 2 Q K † i ? ^ - ` ^
 T ? Q X G • K o ½ M o B M ? ç € M ? ; B € + ? m M ; [m M ? - € M ? K „ i / W M ; Î M ? [M ; # ¬ M ; ? Q + ^
 + Q Ì B F B m K } + O L ; ¼ + : B " i W i W ? B M H M i ` Q Ê + K „ i
 æ ^ h € + h € K ½ B K " F ? ¬ M ; M | B H Ì B M " Q - p K † i ç ° M ; i • K H 9 + M ½ v + k M ; F ? ¬ M ; + Á M
 ? „ + ? „ + ,
 @ * | M , K K Q Æ B p ¢ M H Q Ê M ; # ¢ + M " v - ç ¢ B M ? • M - M ; " B K m ® M H " K ; b + k M ; ç Q Ê + + ^
 M ; " B + | i ? i ` U + i B T T ? i ` m ' i - i U K b M ? H " K E ? ^
 G Ì B + Á M + ? Q / S i - # ¶ M ; M ; ? 2 ó * ? € i ô K ° i i B M ; X h ` M K † i h B m p Q Æ M ; ; B ç ½ + |
 H " ç € M ; b Ê 5
 æ ^ h € + h € + - K ` Q B M ; U i ` Q M ; i v - ç ° i M ? B M ; B " M / [,
 @ h M + ~ m i ¢ T + ? O M ; M " v - / € K ç ® B p È B # ' i F Q M ? p È B æ ¢ B > ½ M i 5 L ; Q Æ B + ? Q M
 M ; Q Æ B b Q \ æ ^ h € + h € i ` Q Ê + ; B Ì F ? ¬ M ; i B M M ? [M ; i M æ ¢ B > Q # ° B i Q M - p Q M ; M
 h ` M K † i ç m ` € i - F ? m ¬ M K † i M ? i m ' M i ` Q M ; T ? 9 i + ? ® + ç ½ K ù Q t + ? ç B - h ` B m E ?
 H 9 + i ` „ M ; - p ° B p " M ; + 9 B ç - m - ` , M ; ç € M ? H " T + " T X E ? ¬ M ; / € K + | + ? 9 i / ` ç ° M ; M " Q
 @ æ ¢ B > Q F ? ® M F ? B T 5
 æ ^ h € + h € p m M ; ` Q B M ; U H M - ç " T ç " T p " Q H Á M ; # " M i v - K „ i M ? b M i ? Š M ; p " Q h `
 ç - m b M ; K ° i # M - ? W K ° i i B M ; p F ? B M ? i ? Q Ì M ; X
 J ° i K M B i ? Æ K M ; € i i ? Q M ; i ? Q ^ M ; # ® + ` K † i M Q Ê + - i W i W # v p " Q / Q M ? i ` Q È M ;
 + € B - # ¶ M ; # B M b „ + X

8jkX *?QÆM; 8kN, æB m .QÆM; æϕB h€B

@ h` tûi5

>„M ç2K i?2Q iQ`M H`M? [M; /kM; bo iBM? M?m M?`i #° i°+ - imv +?d +| ?ÆM i`,K M
+| i?•M i?O T?B T?`KX oW M;?2 ?„M ` H M?- ç€K æ°i Zmv i H`T iS+ `9i HQ M ç
/¼+ i?2Q /Q M? i`QÊM; T?•M i€M F?„T MÆB- tK+ tϕQ F„ HQÐM; i`QM; M? [M; #KB
i v +?9M; i?dM? i?QªM; pmM; H M- ` bS+ +?†i çSi M? [M; +`M? +•v M;¼M +Ä- iW

@ *?ŠM; H) M`M; ç½ i`Î HϕB `²B b Q\5

L?bM M? [M; /kM; bo i`QM; i°+ iWM; #QÊ+ çB iÈB- æ² h€+ h€ i?b i?`Q iU M?O- K„i
T?`MX

h` M K†i h`B m E? M; LBM? b-K tm®M; - b„+ K†i i`„M; M?Q i` ;B`vX L?QM; #•v ;BÌ
F?¬M; i? F?¬M; +9B ç-m- ?v p¼M; i`Î p æϕB >Q ç m Î +ª i` M M;QÌB i M >[mpC
?„M /€K ç„+ i°B pÈB æ² h€+ h€ +?Q çQÊ+ \ E?¬M; F?ûQ HϕB ,M i? K K°i `QB M[ `v

L;?2 i?`v æ² h€+ h€ H~K #~K- hB m pQÆM; ;B +„M +„M `„M; - iB M H M p`B #QÊ+ -

@ æϕB M?•M- M;`B ç M; ibK +€B ;b i? \

J°i HÌB +O ?„M iU ?² ç½ çQÊ+ æ² h€+ h€ çQ€M i`QÊ+ - i M >[m pQÆM; æ°i Zmv i
`½B M|B,

@ hbK K°i HQϕB KMBX

h?`v æ² h€+ h€ F?¬M; i?¬ #ϕQ M[ - h`B m E? M; LBM? iϕK i?ÌB #Èi HQ- HB M M|B

@ J°i HQϕB KMB Q\ æϕB M?•M- M;`B +| i? M|B `ä ?ÆM K°i +?9i F?¬M; \5

æ² h€+ h€ +QÌB ? ? p`B iB M; ,

@ aU pB + HB M [m M ç M M[iY i`QM; HÁM; æ² h€+ h€ i - M|B ` M;QÆB +kM; F?¬
h`B m E? M; LBM? p°B p`M; +QÌB M|B ?M i?2Q,

@ h?b ` H`M?Q i? 55 L[iY K` +| i? çQÊ+ >[m pQÆM; çϕB M?•M ç p`Q K„i- M?`i
im - tBM? ç T iU i?B M iB M- iU M?Q M? [M; ç| K°+ KB M ?Q `U+ `Ð M?`i i?ªQ M
çϕB M?•M ibK çQÊ+ M;QÌB- bÈK çϕi çQÊ+ i•K M;mv M5

L? [M; HÌB M`v iU ?² +U+ F€ ?B m [mª- æ² h€+ h€ MÎ K°i MK +QÌB- p¶ p B h`B m E

@ E?¬M; T?ªB i? ç•m- M`M; imv i ?ÆM i`,K H-M bQ pÈB M? [M; ;b M;QÆB iQÎM; iC
#B i H`M;QÆB HQm i•K ç M +?B M bU MÆB iB M imv MX G9+ M½v H`i [m€ FQ+?
çWM; ç i`QM; HÁM;X

@ oB + M`v oB + M`v

hB m pQÆM; ;B M;?2 i? +ª FBM?- HB M iK+ ¬K [mv M,

@ >[m pQÆM; pW `²B ;B€Q ?m`M `i ç9M;- E? M; LBM? pb [m€ ?€Q ?S+ K` M|B #`
æ² h€+ h€ WK p`B iB M; ,

@ a€M; K B- KQÌB pϕM #BM? HQM? iBM? M?m b) ` iB M imv M `²BX G9+ M`v- M
;b pÈB [m®+ bQ- M;QÌB F?€+ M?`i ç`M? b) +?Q H`i H`K°i iB m [m, M?€i; M- `ä`
i?`M? p¬ HwX æ² h€+ h€ i F?¬M; H`K +?mv M M;m tm`M M?Q p`vX L m M? [M; ;b
æS+ G¶ i?“i bU KQÊM +Æ ?°B +? M ûT /kM; bo i°+ i - i b) ibK H9+ i?m`M iB M #~K
æϕB >½M M?`i ç`M? b) +| tY Hw +¬M; #^M;- i`WM; T?ϕi F ;B M- i`ª HϕB +¬M; Hw

*| K°i +•m M`v- pW `²B #` K°i `QB [m`i p`Q K†i +kM; ç€M; i?¬BX h`B m E? M; LBM
¬K [mv M,

@ h? v Kti T?K pQÆM; E? M; LBM? /QÈB +Ym imv M- i? v Kti M?[M; /•M +?9M; æ² +^aK ÆM •M çS+ +O çΦB M?•MX

@ *ÁM /MM; M?[M; HÌB M"v ç +^aK ÆM b Q\5

æ² h€+ h€ F?) M•M; ?„M /"v,

@ L;QÆB +kM; H" M;?o +?Q >½M Zm®+ i?¬B- imv HÌB M|B ?ÆB FQ+? ç°M;- M?QM +kM; b) F?¬M; +| M;QÌB M"Q i`€+? M;QÆB ç•mX

L;QΦB i`W KWM; `Ð ;"i ç-m HB H` - h`B m E? M; LBM? `®i +m°+ F?¬M; ibK i?'v ç ?bM? /mM; i•K ibM? KbM? H9+ M"vX

> B M;QÌB M|B [m M|B HΦB K'v +•m- i M /kM; bo æ°i Zmv i +?`m i`€+? M?B K i`m i v +¬K p" B #| ?Q +Ä ~K QÈi- +ÁM +?av MQÈ+ `ÁM; `ÁM;X

@ "K >[m pQÆM;- F?¬M; T?€i ?B M /` i?QÌM; ;b i`QM; M?[M; #KB +ÄX .kM; bo +MM; pÈi H M çQÈ+ KÈ ?Q +Ä M"v- ç m ibK çQÈ+ î p2M ?²- M?bM [m - ç•v +| i? i pSi HΦBX

h`B m E? M; LBM? ç½ î æ°i Zmv i K°i i?ìB ;B M `²B- KB M +QÐM; +kM; +| i? ?B M"v M|BX

æ² h€+ h€ M?"M KÈ ?Q +Ä M;•K /QÈB MQÈ+ M"v- çti H M KkB M;YB p" B +€B- K½B i` M Kti #¶M; tm'i ?B M p KWM; `Ð F?| K" +? M;U M´B,

@ G" M" M; b Q\5 *kM; ç M H9+ `²B- M" M; ?ŠM H" ç½ i`î HΦB55

@ *?9+ KWM; >[m pQÆM; çΦB M?•M5

h`B m E? M; LBM? ç M; çSM; # M M;QÌB ?„M M;?2 i?'v `i `ä `M;- H"K b Q #m¬M; +?SX

L?bM ç| ?Q çšK MQÈ+- æ² h€+ h€ H„+ ç-m KdK +QÌB- +QM M;QÆB t M? H K H|2

@ h?•M T?"M #•v ;Bì ç½ F?¬M; ;B®M; F?B tQ - i? K" M" M; HΦB pšM i?Q+? +?ÆB

h` M Kti i M æ°i Zmv i >[m pQÆM; M? im'M i` im´B #¶M; i`î M M /`m /`M; p¬ +M Mî MK +QÌB F?B M +?Q M;QÌB i M?bM i?'v T?ªB +? i H†M; M;QÌB pb FBM? M;ç+X

h`B m E? M; LBM? +?ÈT +?ÈT K„i- ?B M M?B M ç M; iU ?ÄB- K°i M;QÌB ç" M #" +| K°i M? ?MM; i?ªQ M;mv M T?ªB ç°M; i•K M?Q p"v- `®i +m°+ T?ªB +| ç` p` ;b ç•v p F?| ?B m,

@ >[m pQÆM; çΦB M?•M- w +O M;"B H" oQÆM; T?B ç M; î tmM; [m M? ç•v `15

h`B m E? M; LBM? i?"i` [mª H" H M? HÊB- M? M? M?Q +?ÈT ç½ ;€M +€B i M oQA +QÌB ? ? H„+ ç-m,

@ hB m pQÆM; ;B M|B b B `²B- M" M; F?¬M; +| F?ª M,M; H"K oQÆM; T?B +O i 5

óE?¬M; +| F?ª M,M; b Q\ o"v M;QÆB +ÁM + Q ?SM; M?Q p"v H"K ;b +?S\ô h`B m E F?| ?B mX

æ² h€+ h€ +kM; F?¬M; ;BªB i?Q+? ;b- F?) +QÌB `²B i? M i?î,

@ h p" M" M; iW M?Ä ç½ HÈM H M pÈB M? m i` M i?ªQ M;mv M- M" M; M;QÌB ç" M #" +O æ°i Zmv i +?9M; i i`QM; pÁM; i`,K M,K [m X h?¬M; KBM? i`Q im - F?¬M; B çQ€M- +€iQM? ç†+ #B i- i`QÈ+ ;Bì F?¬M; +| M;QÌB M"Q #B i çQÈ+ ?"M? imM; +O çQÈ+ /'m p i +O M" M; î « ?² M"v- p"v ç½ H" K°i bU FBM? ?d #'i M;ì `²B5 L?QM; - i +| ;b M;Q" B w Km®M- K'v M;"v M v M" M; b) p pQÆM; çbM?X .M b Q- M;"v H i`¼M

oW M|B ç M M;"v H HÈM- i` M Kti æ<sup>2</sup> h€+ h€ M´B H M MK +QÌB ?QM; T?'M- i`QM p¼M;X h`B m E? M; LBM? p°B ?ÄB,

@ æƒB M?•M- ç! H" M;v H ;b i? \5
æ² h€+ h€+ QÌB ? ? - H„+ ç-m F?-M; M!BX J°i i M iMv iMM; # M M;QÌB ?„M ;^M ;
@ h`B m iB m pQÆM; ;B - M;QÆB iÈB >½M Zm®+ H•m M?Q p"v `²B- +?ŠM; H) F?
pQÆM; çbM? +?9M; i b) +! æB m .QÆM; æƒB h€B UH ?°B #„i / V b Q\5
óæB m .QÆM; æƒB h€B ``ô h`B m E? M; LBM? ;B"i KbM? ?B m ` - p°B p" M; -K [m
@ h?b` H" M?Q i? X E? M; LBM? tBM +mM; +?9+ >[m pQÆM; çƒB M?•M- F€ F? B
L;v b m E? M; LBM? b) /•M; H M M?[M; i`•M +?•m [mQ #€m M?'i æƒB >Q ç +?9+
@ æQÊ+- çQÊ+5
æ² h€+ h€+ QÌB iQ- i`QM; K„i i`"M ç-v p KWM; `Đ
@ hQÈM; [m•M- Km®M ç°M; i?O #•v ;B! F?-M;\5
—M M€m /QÈB MQÈ+ ç½ H•m- H9+ M"v ç½ `ÌB t i`QÈM; #²M; æ² h€+ h€- >S *?'M
?ÆB i?"i /`B- ?QM; T?'M pm®i MQÈ+ i` M Kti- p Kti i`"M ç-v p ?mM; ?½MX
h M æ°i Zmv i >[m pQÆM; æ² h€+ h€ M"v- +?QM? H" K°i +QM +€ HÈM +?QM? +®M
p"v +QB M?Q ç½ +?ti ;½v K°i i v +O M;QÌB æ°i Zmv i `²BX >m®M; ?²- +ÁM +! +
E? M; LBM? M[+?SX L!B iÈB H" M;S `„M; Km®M +„MX L m +! i? #„i çQÊ+ ? B M
M?'i +Y HQĐM; iB M- +?ŠM; i`€+? K„i >S \*?'M H'T H€M? b€M; `U+ H M `²BX
:BQÆM; K„i M?bM [m #! ?²- ç€K æ°i Zmv i p" h`B m E? M; LBM? ç M; M!B +?mv
p iBM? i`€M; +O >[m pQÆM; ç½ /-M /-M K! `°M; T?ƒK pB im-M i` - ç M +ª Kti ?²
p X G•K o½M oBM? +?"K `½B H„+ ç-m,
@ æ² h€+ h€ M"v F?-M; T?ªB H" M;QÌB M;m M;®+ M?Q p"v ç•m- ?„M +U+ F€ +~M
+kM; `i +! ?¼+ i?S+- ç®M; HY ;€+ Î #! ?²- i`QÈM; #²M; i?b +€+? t KûT MQÈ+- F
+! i? p•v çQÊ+- +°M; i? K K'v i`,K ?° p iBM? M?m HB m +? i- +?d +—M +! K°i +A
+! i? ;BK+ M;U +?çv K'i `²BX
>S *?'M +~M i?"M ç€M? ;B€ çƒB /Q M? +O æ² h€+ h€- +?QM? t€+ M?Q G•K o½M
æ°i Zmv i ç½ ` i v- çQ+? t€+ F?-M; ;B®M; #bM? i?QÌM;X E?QªM; +€+? ;B[+€+
~M +?S T?ûT T?ÁM; i?O + Q KBM?X J'v i`,K p ç°B æ°i Zmv i- iQ" M H" M?[M; iB
+O M;QÌB >²X J!B M;QÌB ç m +! pk +! HU+- i?•M iªB [m i`,K i`"M- T?ƒK pB im-M
[m M? K'v i`,K i`QÈM; - Kt+ F /MM; T?QÆM; ?QÈM; M"Q ç iB M +—M; - ç m b) #ƒB
iY i?O i?b +ÁM F?!- +?S #Ä +?çv i?b F?-M; T?ªB H" pB + F?|X
>S *?'M ç" M? #'i HU+ i? M i?Î- p Kti #-M i?—MX G•K o½M oBM? p! p! p B ?„M- i
@ hB m >S - M;QÆB TªB M?È F„- KK+ iB m +O +?9M; i F?-M; +?d H" K°i i M æ²
æ°i Zmv i5 *-M; ?½K E?„+ hQ L?o- ç! KÈB H" çª FQ+? i`U+ iB T M?'i- ?[m ?B m M
T?-M æ² h€+ h€ p" h`B m E? M; LBM? - F?B +! i?ÌB +Æ b) i?m i?"T +?9M; b m5
>S *?'M +?'M ç°M; - p°B p°B p" M; p" M; ;"i ç-m,
@ hQÈM; [m•M M!B ç9M; - +?9M; i #Ä [m H—M M"v H" #Ä [m +€ M?Ä ç #„i çQÊ+ -
G•K o½M oBM? p! p B ?„M- +QÌB ? ?ª p" B iB M;X h?2Q M?[M; ;b h`B m E? M; LBM
KQÌB pƒM M;QÌB >² iK i" T # M M;Q" B E?„+ hQ L?o- H" T iS+ b) çB iB M iMv M >ƒ G
hbM? [mª i?"i ç½ bmv M;?o çQÊ+ #B M T?€T ?'T /ŠM €M? K„i +O ç`+? M?•M- T?O
o½M oBM?X
"Á H M i` M #!- tQ€ bƒ+? /'m p i M;QÌB M;U - p) p" B €K iB m- b m ç! ?„M KÈB p°B
>² "'i Zmv- * Q hM- GQ ok G,M; K¼B M;QÌB ç M; b®i `m°i F?-M; M?'M çQÊ+- i?'v
KWM; `Đ t—M; iÈB,
@ G•K iQÈM; [m•M- +! iBM iS+ ;b F?-M;\5

G•K o½M oBM? ;"i ;"i ç-m- ç2K K¼B +?mv M M ;?2 çQÊ+ # M ?² F H¢B- K¼B M ;QÌE
*?°T çQÊ+ K°i i M h`B m E? M ; LBM? ç½ H" [m€ ?mv M #Q `²B- i? K" H¢B +ÁM ;†T
>[m pQÆM ; æ² h€+ h€ +| T?•M HQÊM ; KQÌB T?-M M[+?SX G•K iQÈM ; [m•M tm'i i
p¬ +MM ;X

@ h M +?| +? i #€M i' +¬m pBM? M"v5

* Q hM T?ŠM ?"M +?YB K„M ; - ç®B iQÈM ; +?QM? H" i M i? iY +O h?"M? oQÆM ; M
>² "'i Zmv +QÌB M|B ,

@ s9+ tB K hª >[m pQÆM ; +O æ°i Zmv i- i?"K +?Q +ÁM F?mv M æ² h€+ h€ T? >½
M"v [mª i?U+ +| +?9i çªK HQÊM ;5

G•K o½M oBM? i?Î /"B ,

@ "'i i' i M|B p h`B m E? M ; LBM? - bÈK Km°M ; b b) +| M ; QÌB i?m i?"T ?„MX h i?"
h€+ h€ H¢B i` M?Q i? - F?¬M ; ç M # KQÆB im' B- K" ç½ i?"M? æ°i Zmv i >[m pQ
`²B5

>² "'i Zmv i`-K ; B¼M ; M|B ,

@ æ² h€+ h€- imv i ç®B F?¬M ; çQÊ+ +QB i?QÌM ; X >„M KQÌB # im' B ç½ F i?W b
;¬M? B KQÆB M , K- çQ #° i°+ KbM? T?€i i`B M i?"M? #° H¢+ K¢M? M?'i M?b æ°i Z
F?„T MÆB- M , K H-M i?ªQ T?¢i +?QM ?¼ +O h?B i G†+- +?QM? H" +¬M ; i?-M HÈM
M ; mv M æ°i Zmv iX L ; QÌB M"v +U+ F€ ?MM ; i•K- i•K +?Q FB M ç`M?- iQÈM ; K¢Q
æ°i Zmv i +| i? M? p¼M ; +U+ + Q- KÈB ?ÆM # KQÆB im' B- ç½ +| i? bQ b€M? ?Æ
`²BX .M i +?Q i`U+ iB T ; B Q i?O pÈB ?„M- M?QM ; i? M? / M? +O æ°i Zmv i >[r
M i B `²BX

@ h?b ` æ² h€+ h€ M"v ç½ ç€M? i` M ? B KQÆB M , K `²B- M m bQ pÈB i i?b ?ÆM ç
?'5

G•K o½M oBM? +QÌB ? ?ª p" B iB M ; ,

@ æ² h€+ h€ ç½ /kM ; K½M? M?Q i? - p"v i`€+? M?B K iB M +¬M ; >¢ G M bÆM- b C
G¶ +Æ +?S\

@ æ•v ; ¼B H" ; WM ; +"M ; ; B" +"M ; + vX "° i°+ " æS+ G¶ +?QM? H" ç M?'i #° H¢+
æ¬M ; h€M +kM ; tm'i i?•M iW #° H¢+ M"v- ?¼ H"K b Q iMv w ; B Q [m•M [mv M +?Q
+¬M ; æ¢B >Q - æ°i Zmv i iK i" T i' i +ª #BM? HU+- æ² h€+ h€ +kM ; TªB ; B Q M?[M
H¢+ +?Q " æS+ G¶ i?®M ; bQ€BX L ; QÆB M|B t2K- i`QM ; HÁM ; ?„M +| / +?`m F?¬
>[m pQÆM ; ; -K ; ? M? m- M ; ?2 M|B iW i?ÌB +? +O æ² h€+ h€ ç½ #„i ç-m `²BX

ó*?ŠM ; i`€+? h`B m E? M ; LBM? /€K v M i•K HÈM K"i t9+ tB K Hv ; B€M- i?b ` H"
`®B M?Q p"v- æ² h€+ h€ [mª i?"i H" [m€ 'K S+5ô

G•K o½M oBM? WK K°i iB M ; - ç°i M?B M ?ÄB ,

@ >² ç¢B + - M ; QÆB ; †T æ°i Zmv i E?ª >½M # Q ; BÌ +?Q \5

>² "'i Zmv H„+ ç-m- i?Î /"B M|B ,

@ æ°i Zmv i E?ª >½M Î i" M E?„+ hQ L?o- +ÁM +?9M ; i H9+ i`QÈ+ ç M +ª i?ªQ M ;
G"K b Q +| i? i?'v æ¢B >½M æ°i Zmv i +?S\ E?¬M ; +?d +| i - ç M +ª GQ h?€B ç¢B
>² +ª çÌB- +kM ; +?Q i?'v E?ª >½M æ°i Zmv i # Q ; BÌ +ªX J" M|B M ; QÈ+ H¢B- æ°i Z
;†T çQÊ+ >Q" M ; h?QÈM ; +?9M ; i +?S\

óG½Q >² M"v M|B M , M ; i?"i H" i?9 p`5ô G•K o½M oBM? ; "i ç-m KdK +QÌB ,

@ L|B M?Q i? - +?9M ; i `i +| i? i`Î i?"M? M ; QÌB æ¢B >Q ç-m iB M M?bM i?'v E?

*^a ç€K T?€ H M +QÌB HÈM- i`QM; HÁM; i?'T i?Q€M; /•M; H M HÁM; iU ?`QX oB +
+–M p`Q çQÊ+ E?„+ hQ L?o- çWM; M|B; †T çQÊ+ E?^a >½M æ°i Zmv i- ç M +^a pB +
T?^aB H` F?–M; +| +| i? X

æ°i Zmv i iWM; T?€B G°+ æ–M; h€M H`K bS i?–M- iÈB æ¢B >Q tBM; ^aL;? h?QÌM
L;?o ç M +kM; ?ŠM H` p`Q F?Q^aM; #®M M, K KQÆB im´B `²BX G•K o½M oBM? H„+|

@ *, M +S p`Q M?[M; ; b K` æ² h€+ h€ p` h`B m E? M; LBM? M|B- KQÌB p¢M ç¢B [m•
M;`v K B b) iB T pB M +?Q iB M imv MX o`v- G°+ æ–M; h€M b) HQm H¢B Î pQÆM; (K½\5

J¼B M; QÌB ? B K†i M?bM M? mX o`M ç M`v- bÊ +?d +| G°+ æ–M; h€M KÈB +| i?
i?m°+ pÈB i`T iQM? +O M; QÌB æ°i Zmv i M?'i- +•M M?„+ K°i +?9i- M?Ä; B¼M; M|

@ E?„+ hQ L?o F?–M; i? bQ pÈB M?[M; MÆB F?€+- ç•v +?QM? H` pQÆM; çbM? a
T?^aB #^aQ p i?•K M;?B K M?'iX hmv M|B M| Î; –M M9B L?o h?€B p– +MM; ?B K
FQ+? +^a- M?QM; +?Q /M M; QÌB >² F?BM? ç`+? ç M ç•m- +kM; b) F?–M; p– w [m€
+?WM; - G°+ æ–M; h€M Qi M?'i HQm H¢B F?Q^aM; +?WM; K°i p¢M iBM? F`- Hm–M
+°M; pÈB HU+ HQÊM; i?`M? T?ÁM; - iQ`M E?„+ hQ L?o ?ŠM H` +| i` M ? B p¢M M?

s2K M?Q >² ``i Zmv M|B +| ç¢Q HwX h` M i?^aQ M; mv M- K°i p¢M æ°i i?B i F} Zmv i
F?OM; F?| +| i? +?®M; çÐ çQÊ+X >m®M; ?² +ÁM +| HU+ HQÊM; i?`M? T?ÁM; -
i`€M; çBM? p` i?O p pQÆM; çbM? æ°i Zmv iX h'i +^a imv i ç®B F?–M; /QÈB ? B p¢

G`v M, K M;`M M?•M K½ çB ?mv i +?B M pÈB ? B p¢M M; QÌB æ°i Zmv i- K` H¢B H`
+kM; #B i pB + M`v F?| F?, M M?Q i? M`QX *?Q /M [mv i i•K HB m +? i +kM; F?–M
p`v çQÊ+X G•K o½M oBM? + m K`v F?| M; ?oX

h`"M +?B M E?„+ hQ L?o M`v +| H) H` i`"M +m®B +MM; +O ?¼- +kM; b) H` +?B M
F F i +K + i?„M; #¢B M?Q i? M`Q- M, K M;`M iQÈM; bo M`v ç m b) çQÊ+ ;?B i¢+ p`
bQ€B- T?^aB #Ä K°i; B€ M?Ä M?'i ç ç´B H`v i?„M; HÈB HÈM M?'i- ç| poM? pB M ç½

J¼B M; QÌB BK H†M; - H†M; H) M?bM G•K o½M oBM?X h`QM; i?ÌB F?„+ K'm +?®i
?„M ç m b) [mv i ç`M? ç M p" M K M? M, K M;`M iQÈM; boX

E?–M; F?Q v M H†M; # Q i`MK ç½ +| +?9i €T HU+X G•K o½M oBM? +?"K `½B çB
H¢B- M;`M; ç–m ?ÄB,

@ >² ç¢B + - M; QÆB +| M; ?2 [m p æB m .QÆM; æ¢B h€B F?–M; \5

æB m .QÆM; æ¢B h€B\ J¼B M; QÌB ç²M; i?ÌB bYM; b®iX >² ``i Zmv p°B p`M; ;"i ç–

@ L; ?2XX M; ?2 +?S æ•v H` H ?°B p mB p M´B iB M; M?'i M?b i` M i?^aQ M; mv MX

@ ±\

G•K o½M oBM? ?SM; i?9 #WM; #WM; - ?ÄB,

@ J'v +QM / ç| - `®i +m°+ T?<sup>a</sup>B #„i M| M?Q i? M`Q\

@ L|B H` æB m .QÆM; æ¢B h€B- M?QM; H¢B ;B®M; M?Q pB + id pä +?B m i?•M +

@ Gm" M pä +?B m i?•M Q\5 h F?Q€B +€B M`v ç|X

•M? K„i * Q hM M?'i i?ÌB b€M; H M- ?SM; i?9 p– +MM; ,

@ æB m /QÆM; p` +?B m i?•M i?b +| HB M [m M [m€B ; b ç•m M?dX G½Q >² M|B K
G½Q >² ;"i ;"i ç–mX *QÌB M|B,

@ h" T iK+ M; QÌB >² p` T?QM; iK+ æ¢B >Q +?9M; i F?€+ M? m M?B mX *?9M; i ;
K - i?–M; [m K B K®BX L?QM; M; QÌB >² i?b p®M bMM; #€B iU /Q F i; B QX L K M
H` i?2Q iU M?B M +^aX

@ h?"i H` K°i pB + i®i 5

GQ ok G,M; pñ i v,

@ *?QM? ?ÊTF?~m p` G•K çCB + X >„M +! p¬ b® M;QìB v m- +! i? T?ªB iÈB K°i i`
G•K o½M oBM? i`ÊM K„i M?bMX J¼B M;QìB T?€ H M +QìB ? ?ªX

@ GQCB iU /Q v m M? m- p®M H°K°i +?mv M i®iX L?QM; ;B[+€+ #° H¢+ æ°i Zmv
M? mX JñB M;QìB î K°i T?QÆM; i` M i?ªQ M;mv M- ``i Qi F?B ;†T K†iX "îB p"v-ç
+?9+ ,M KWM; pB +i?m ?Q¢+?- p®M H°K°i H ?°B +Y ?"M? p"Q KM tm•M- M v #B
ibK M;QìB v mX æ M H9+ ç! +€+ M[iY +?Q H" T;B çbM? +O M?[M; #° H¢+ i` M i
F?€M æB m .QÆM; çCB ?°B- +?¼M ` M;QìB i`QM; HÁM; KbM?X J†+ F M;QÆB H
+?9M; #bM? /•M- B +kM; +! i? çB i? K;B æB m .QÆM; æCB h€BX æ çªK #ªQ +
#` ;B ?CB b m çCB ?°B- M?[M; /kM; bo i? K /U çB m /QÆM; ç m /MM; KB M; pªB ç
b®X L;QìB M"Q ç2K çQÊ+ / p çQ+? i`QÊ+ iB M b) çQÊ+ +QB H° /kM; bo K¢M? M
M[iY i?•M T?"M i¬M [mw M?"i- i?QìM; i`U+ iB T +?¼M HU /kM; bo HÊB ?CB M?"i

õ*?2 K†i #„i / ò\5 oB + M"v [mª i?"i H° [m€ FQ+? i?Q+?5 G•K o½M oBM? +QìB ?b
@ L;QìB æ°i Zmv i i?"i H° b€M; i¢Q- ç•v ç•m TªB H° çB m /QÆM; U#„i / V- `ä `°M
K"X

J¼B M;QìB +QìB ² H M- >² ""i Zmv +ª FBM?- pmB KWM; M!B,

@ hQÈM; [m•M- +?ŠM; H) M;¬B Km®M HÊB /KM; æB m .QÆM; æCB h€B M"v b Q\5

8jjX *?QÆM; 8jy , B :?2M5\

@ h +?d #B i- ibM? +ªK M?Q p"v- G•K ?mvM? ç M?"i ç`M? b) F?¬M; #Ä [m - i'i +ª
+ª5

óh M /•K i†+ M"v i?"i ` i?ìB F?„+ M"Q +kM; F?¬M; [m M çQÊ+ çB K M"v5ô G•K o½

@ *€B ;b #„i / #„i +?²M; +?S- #•v ;Bì i +ÁM +?Q M;?o tQM;- ç M H9+ ç! iQM? iB
çCB [m•M î E?„+ hQ L?o b€M; K B b) tm'i T?€i- >² çCB + M;QÆB T?€B ` p" B ?mvM
pB + M"vX >¼ çB +€+? +?9M; i +°M; t i?b +°M; M iQ"MX

G½Q >² çQÆM; M?B M ?B m çQÊ+ pB + M"v i`¼M; v m- p°B p" M; F?) ;"i ç-m,

@ J¢i iQÈM; ç M;?` +?Q >S \*?'M +?d ?mv ? B H° i`BM? b€i- çB i?,K /Á ?"M? imM
M"vX

>S *?'M H°K°i i? M? MB M i` im´B M?QM; ç½ M?B m FBM? M;?B K- +Æ i`Q HBM
?„M `i i®iX G•K o½M oBM? ç½ i?'v `ä çB m M"v F?B pQÊi [m >¢ G M`²B iB M p"
oBM? F?) ;"i ç-m- çQ K„i M?bM >S *?'M,

@ h? M"Q- hB m >S - +! p'M ç ;b F?¬M;\5

>S *?'M ¬K [mv M ?QM; T?'M,

@ sBM iQÈM; [m•M v M i•K- K¢i iQÈM; M?"i ç`M? F?¬M; H°K M?K+ bS K¢M;X

h`mv imM; KQìB p¢M çCB [m•M- [m M i`¼M; M?"i H° TªB ;B[F?QªM; +€+?- imv i
T?€i ?B M ` X L m F?¬M; b) i`î i?"M? F?¬M; #„i çQÊ+ ;¬ +ÁM K'i +ª i?!+- K°i F?B
pÈB bU i?¬M; KBM? +O G°+ æ¬M; h€M- ?„M +?„+ b) çQ€M çQÊ+ KK+ çQ+? +O G

*"M i?"M /†M /Á >S *?'M p" B +•m- hB m >S K°i KU+ ;"i ç-m ;?B M?È- H9+ M"v H
K†i G•K o½M oBM? i`î M M M;?B K +?dM?,

@ *?ŠM; H) +ÁM +| çB m ;b F?€+\\

G•K o½M oBM? F?) ;"i ç-m- i?-M b„+ #¶M; /QM; M;?B K +?dM? ?ŠM H M,

@ h` M i?U+ i - M;`v ç-m iB M ;†T +¬ i - i ç½ #„i ç-m ?Q`B M;?B i•K iQ +O +¬ i`
L;¢M >¢Q æ†+- [m•M i +ÁM +?Q F`T HmB H¢B- +?9M; i ç½ ;†T +¬ i - i?ÌB +Æ M
i`bM? #„i +¬ i i?b H¢B [m€ / /`M; M m bQ pÈB /mM; M? M i m v i H +O +¬ i X *S i
ç T + Q M?½- H`K b Q / /`M; i` i`°M çQÈ+ p`Q K°i i?QÆM; ç°B i`,K M;QÌB- T?ÁM
>m®M; +?B- æ°i Zm v i >[m pQÆM; æ² h€+ h€ H¢B +?mM; i bM? pÈB +¬ i M?Q i? -
çÆM ;BªM ç•mX °•v ;BÌ T?Q i`QÈ+ +?9M; i H¢B H` MÆB M;mv ?B K M?'i i` M i?
+| i? F?-M; M;?B M;ì +¬ i b Q\\

hB M iY F?) F m H M- M;?2 iB m i†+ T?•M iQ+?- [mª i?"i +kM; +| +?9i ç¢Q HwX

@ *ÁM +| K°i pB +`i i`MM; ?ÊTX E?B pW KÈB +?•M QÈi +?•M `€Q iÈB >QM; E?€
ç¢B + ç m i?'v L;¼+ :B`X æ K ç|- i?®M; bQ€B # H° ç¢B [m•M ç²M; i?ÌB #`i`T F
:B` H¢B #B M K'i i?-M F?-M; #B i [m, F?-M; ? v- F?B +¬ i K°i H-M M[t m'i ?B
æ†+ `²B- F?-M; +?d M?Q i? - H¢B +ÁM

G•K o½M oBM? /WM; H¢B K°i +?9i- #QÈ+ H M p`B #QÈ+- €M? K„i H!2 H M- i`¬M; ;

LBM? ok hQ+? M?bM ?„M- iB m i†+ H9+ M`v F?-M; ?B ?B ? ? M?Q M;`v tQ M[- i
;Bª /¢M /`v bQÆM; ;B| ç-v FBM? M;?B K- K¶B €M? K„i ç m`M +?S p i`Q i m X

óh` M i? ;B M M`v M;QÌB +| i? F?B / ?„M ?ŠM pšM +ÁM +?Q bBM? `5ô hB M iY
F?) bÆM; ;B¼M; ,

@ Jm®M M|B ;b i?b M|B- H`K #° H`K i`+? ?Q`B5

@ h, i, ?ŠM +kM; #B i bU i bM? F€ H¢X

G•K o½M oBM? +QÌB ?b ?b- +-K #`M i v K K K¢B +O M`M; H M,

@ L;¼+ :B` `ä `M; ç½ H¼i p`Q i`QM; i v +?9M; i - G°+ æ¬M; h€M i`M K„i +?SM;
>[m pQÆM; æ² h€+ h€ H¢B ?Q`M iQ`M +?ŠM; #B i ;b- M`M; M|B +| F€ [m€B F?-M;

oB + M`v çQ+? t€+ +| ;b ç| F€ H¢X G°+ æ¬M; h€M p E?„+ hQ L?o i`T ?ÊT #BM? ?
i m v M- +?„+ +?„M T?ªB ;†T æ² h€+ h€ `²BX a Q ?„M H¢B F?-M; ? ç2K pB + L;¼
pQÆM;\\ oB + M`v M?'i ç`M? +| ?m v M +ÆX

LBM? ok hQ+? F?) ;"i ç-m,

@ *| T?ªB H` p b æ°i Zm v i hª pQÆM; p` >[m pQÆM; +| M?B m K•m i?mšM- +ÁM L;¼
/Q ç| G°+ æ¬M; h€M +® w +?2 ;B'm iBM iS+ M`v\\

G•K o½M oBM? F?) H„+ ç-m,

@ æWM; t2K i?QÌM; G°+ æ¬M; h€MX L m HÁM; /¢M;QÌB M`v i?"i bU ? T ?ÁB M?Q
ç€M; pÈB / M? ?B m M;QÌB i`Q i m M?'i æ°i Zm v iX

@ h¢B b Q ?„M F?-M; M|B +?Q æ² h€+ h€\\

hB M iY M;?B ?Q†+ ?ÄBX

@ æ9M; p`v- pB + M`v +kM; H` +?¶K` i M;?B ?Q†+5

G•K o½M oBM? F?) ;"i ç-m- ç°i M?B M K|+ ` iB m ç Q €M? p`M; +?|B H¼B- H„+ H

@ h, i, - M`M; +ÁM M?È F?-M; - H9+ +?9M; i iW u L;¬ iB M p`Q #B M *? i- G°+ æ¬M

L?bM i?'v FBK ç Q- M?È iÈB pB + M;`v tQ - LBM? ok hQ+? +ª FBM? i`ª HÌB,

@ >„M ç2K FBK ç Q M`v i`ª H¢B +?Q M;QÆB5

@ E?-M; T?ªB H` çQ +?Q i X

G•K o½M oBM? BK H†M; H„+ ç-m,

@ >„M Km®M KQÊM i v i ç i`ª FBK ç Q M`v p i v L;¼+ :B`X "ÎB pb FBK ç Q Î i`QM
i? T?€i?mv +¬M; /KM; HÊM M?'iX

@ *¬M; /KM; ;b\

hB M iY p°B ?ÄBX

G•K o½M oBM? i? M F?),

@ hQ`M i?ªQ M;mv M ç m #B i- FBK ç Q +?QM? H`iQM p`i çQM? QÊ+ +O M;Q`B
h€M ç2K p`i M`v çQ +?Q i - M?Q p`v FBK ç Q +O L;mv i L? L?B pšM +?Q çQ`
ç| K°+ KB M ?Q tBM? ç T M?'i i?ªQ M;mv M pšM +?Q ibK çQÊ+ M;Q`B ?ÊT w5

U >Q +•v #¬M; ;ÁMV

oW M|B ç M ç•v- w iS i`QM; HÁM; ?„M ç½ K`K`tm'i ?B M- LBM? ok hQ+? M?bM ?

@ hB m i†+- M;QÆB M|B i'i +ª +€+ pB + M`v ç m H` /Q G°+ æ¬M; h€M p` L;¼+ :B`

G•K o½M oBM? +-K i v M`M;- M? M?`M; M|B,

@ hW F?B L;mv i L? L?B `ÆB p`Q i v i - i ç½ +| K°i i`U+ ;B€+ `i Hç- ;B®M; M?Q
b•mX a m F?B +¬M; ?½K " L;çM >çQ æ†+- içB b Q L;¼+ :B` HçB i`MM; ?ÊT tm'i
i M?Q p`v\ \_²B içB b Q +¬i HçB / /`M; #` +?9M; i #„i H`K iM #BM?\ h` M hmv i a
b Kç+ +MM; bBM? iY pÊB M? m- pB + M`v +| ?ÊT pÊB K°i i?B m M[ çQÆM; im`B t
æ² h€+ h€ +?ŠM; ? v #B i;b +kM; F?¬M; i? ;BªB i?Q+? çQÊ+5 *?`- F€i?"i- i `i

L?bM p K†i +- çÆM +O iB m i†+- LBM? iB M iY F?¬M; #B i /MM; iW M;[;b ç ?b
HÁM; KbM? H9+ M`vX " Q M?B m bU pB + `iB `ç+ çQÊ+ +?2 ;B`m Fo HQĐM;- #•v ;
HçB pÊB M? m- ?bM? i?`M? ` K°i F i Hm`M M?Q p`vX L m i?"i bU M?Q ?„M T?€M
KQm M`v- F?¬M; +?d H`M;Q`B `i +| i•K +Æ- +| ?¼+ i?S+- +| çªK HQÊM;- K` +ÁM
?B KX *¬i M?'i ç`M? #Ä` `i M?B m +¬M; T?m- M;?B M +Sm iQM? +€+? p`i?|B
#B i`ä Qm F?mv i çB K?`M; M;`v +O ?„M M[X

@ L?QM;- içB b Q +¬i +?¼M KK+ iB m H`M;QÆB\

hB M iY i?b i?"Q M?Q iU ?ÄBX

G•K o½M oBM? +Q`B H„+ ç-m,

@ B #B i çQÊ+5 *| i? #ÎB pb i ç T i` B [m€5

h?"i bU F?¬M; +-M ?„M i`ª H`B- i`QM; HÁM; LBM? ok hQ+? +kM; +| +?9i +ªK M?"M
ç½ H` T?Á K½ +O æçB >Q - iB m /B i "ç+? GB M- /B i i`W h?"M? pQÆM;- i`QM;
i`¼M; HQÊM;- F?¬M; B b€M? çQÊ+X \*ÁM / M? iB M; i`QM; /•M ;B M HçB +`M; H
æ¬M; h€M +kM; T?ªB i•K T?K+ F?`m T?K+ ?„MX \*?Q M|B ç M pB + ?Q`M; ç F?¬M
h K ç²M; w- ?„M i?"K +?Q +| i? H2Q H M p`i`Q [mv M HU+ M?'i æçB >Q

*?¼M K°i KK+ iB m M?Q p`v ç +?BM? T?K+- F?¬M; +?d `i +| iQM? i?€+? i?S+- K
F?B i?"M? +¬M;- bU çª FQ+? ç®B pÊB ?Q`M; ç æçB >Q - HÁM; [m•M p` HÁM; /•M
?Ov /B iX *| i? M|B- Km®M +?BM? T?K+ æçB >Q M? M? +?|M;- i'i T?ªB +?BM? T

LBM? ok hQ+? H„+ ç-m #`i HU+- i? M F?),

@ J°i M[iY tBM? ç T- b Q HçB +| i•K i`Q KQm HQÊ+ i?•K b•m F?¬M HQ`M; M?Q p`

G•K o½M oBM? +Q`B F?´,

@ o`M ç M`v- ççB F?€B +?d +| L;¼+ :B` KÊB +| i? i`ª H`B çQÊ+X

hB M iY ç°i M?B M ?W K°i iB M;;

@ L;QÆB bÈK ç½ #B i L;¼+ :B" +| w ç² F?€+- /Q ç| pB + ;B9T çĐ i` M æ¢B K¢+- p
+kM; +?d H" i?O çQ¢M HW çªQ +O M;QÆB TªB F?¬M; \ L;QÆB HW H¢B M;QìB i
H"K +?Q M;QìB i F?¬M; #B i iU ;B€+ `9i HmBX L;¼+ :B" ç| i?"i` `i ç€M; i?QÆM

@ N - i?¬M iB M i, i,5

G•K o½M oBM? i?B m +?9i M[Mªv /UM; H M,

@ h H¢v M" M; - M" M; H"K ÆM +| [m M MB K`ä`" M; p i?` T?B çQÊ+ F?¬M; \ >| ` -
#ĐM F?¬M; TªB H" L;mv i L? L?B- K" H" iB m ç ç i` \

LBM? hB M iY pW #U+ KbM? pW #m²M +QìB,

@ L;QÆB ;•v M M M?[M; ;b i` M æ¢B K¢+- hmv i aÆM ?ª\ G"K +?Q +¬ i` ÆB H p
çM #ĐM M;QÆB\ h i?'v M;QÆB HW #`T +¬ i KÈB ç9M;X

@ hmv i ç®B F?¬M; TªB HW ç•m5

G•K o½M oBM? M;?B K M;?` F?Q€i i v,

@ oÈB i€+ T?QM; +?QM? i`U+ +O i - H"K b Q i H¢B H"K M?[M; pB + M?Q i? +?S
+kM; `i çÆM ;BªMX L;¼+ :B" H"K ;b ç®B pÈB i - i +kM; b) ç®B ç½B pÈB +¬ i M
M;?B +O +¬ i - M?QM; +kM; imv i F?¬M; +?`m H¶X

óE?| M?d5 L;¼+ :B" HW ?„MX >„M H¢B HW +¬ i X Zmª i?"i` `i +¬M; #^M;5ô LBM1

@ G9+ i`QÈ+ M;?2 M;QÆB MìB p L;¼+ :B"- MìB ç| H" K°i +m°+ /m ?Q M;mv ?B K-
M?Q ç½ ?Q" M iQ" M ?B m` `²BX L[iY æ°i Zmv i ç| [mª H" tªQ [mv i- M?QM; M;QÆ
M[X

@ :B M i`€ F€ i?"i +?d H" # M;Q" B +O i X æ| H" H"K #°` ç®B pÈB L;¼+ :B" K" i?

G•K o½M oBM? ;B[+?†i #" M i v M?Ä #û +O M" M; - iÄ p #'i HU+ MìB,

@ *ÁM HÁM; /¢ /QÈB i'K €Q M"v +O i - +?d +| M[iY +?•M i?"i M?Q i, i, KÈB +| i?
H" +ªM? ;BÈB i®B + Q +O ? B i•K ?²M ç²M; çB m5

J'v HìB çQìM; K"i +O iB m i†+ +?mv M /K /¶ M;QìB F?€+ M"v +S i? im¬M` K" F?
+S ?€ K²K H" T?mM` i?¬BX :QÆM; K†i iB M iY YM; çÄ- M? M? H„+ ç-m,

@ L;QÆB ç| - çWM; +| ;Bî ;B¼M; ç|` HW i - L;¼+ :B" +® M?B M i`QM; HÁM; +| •K
+?9i i?¬BX h i?'v M;QÆB ?B m` i`äX *¬ i i?"i` +kM; F?´ bî H„K5

G•K o½M oBM? p°B p" M; M?€v K„i,

@ L"v- w ;b ç•v\

@ æWM; ;Bª ?² ç² pÈB i 5

LBM? ok hQ+? KdK +QìB HB + ?„M,

@ J†+ /M M[iY M"v tªQ [mv i- M?QM; +¬ i F?¬M; i? ç|M; ;Bª €M? K„i p" i`€B iBK
+¬ ;€B ç|` i FB M ç`M? - ç M +ª i +kM; +| i? +ªK M?"M çQÊ+X L m [mª M" M; ç|M;
i? MìB- +¬ i bÈK ç½ ?Á i M #ªM i?•M KbM? p"Q pî F`+?`²B- ç M +ª KbM? +kM; F
L?•M bBM? M?Q K°i pî F`+? - +¬ i ç½ F?¬M; +ÁM T?•M #B i`ä`" M; i'i +ª K¼B i?S
'v M[`²BX

hB M iY MìB tQM; - #¶ M; M?B M #MB M;MB i?î /"B- F?) bKi b`i- iU ?² ?ÆB ç²M; ib

G•K o½M oBM? ?€ ?®+ KB M; ð ö H M p" B iB M; ,

@ h?¬M iB M i, i, - M" M; T?•M iQ+? [mª H" [m€ b•m b„+ - i M;?2 F?¬M; ?B m H„K5
çB K F?€+ M? m5

LBM? iB M iY HQìK ?„M p" B +€B,

@ L;QÆB H"K #° ?² ç²- i +kM; ? i +€+? `²BX L?QM; /M b Q pB + M"v +kM; F?¬M;
#ªQ M[iY æ°i Zmv i ç! HW M;QÌB i`QÊ+- ?m®M; ?² +¬ i H¢B H" M;QÌB >²X

G•K o½M oBM? p°B p" M; ;"i ç-m WK K°i iB M;- K†+ F F i [mª M?Q i? M"Q +kM; i
:B" `ÆB p"Q i v ?„M- KK+ iB m imv i ç®B F?¬M; ? çÆM; BªMX æB K M"v i?b F?¬M
[m€ i`bM? +?'T ?"M?- +! i? tªv ` K°i p" B #B M ?! /` i?QÌM; K" +¬ i F?¬M; M;?o i
T?! F?¬M; F`TX o T?-M bU pB + `®i +m°+ b) /B M #B M M?Q i? M"Q- ç¢B F?€B

ó*?"- H"K K°i M K M?•M [m€ tm'i b„+- [mª H" T?B M iQ€B5 G9+ i`QÊ+ +! K°i h`Q
+?Q F`T; BªB [mv i- #•v; BÌ H¢B bBM? ` K°i L;¼+ :B"- i `®i +m°+ ç•m +! i` m B
ç-m i? M i?Î- b„+ K†i H9+ pmB H9+ #m²M- /€M; p i?"i H" +´ [m€BX

h?'v ?„M i`-K K†+ F?¬M; M!B ;b- iB M iY ç°i M?B M ?ÄB,

@ hB m i†+- ç½; -M ç M pQÆM; çbM? M;QÌB >² `²BX L;QÆB +?m~M #` ç°M; i?O H

@ h +kM; ç M; HQ5

G•K o½M oBM? M?Qm K"v H¢B,

@ æ`+? ç¬M; i Qi- ?ÆM M[ +¬M; i?"M? +?B M- H¢B +! æ² h€+ h€ i`M i?OX h`"M

@ æ9M; H" +! +?9i F?! F?,M- M?QM; M;QÆB F?¬M; TªB ç½ +! +?O w `²B b Q\ æB
` - ç•v i?"i H" +Æ ?°B i®i5

LBM? ok hQ+? M!B M?ÄX

@ h, i, +kM; i€M i?"M? +?O w +O i b Q\

G•K o½M oBM? FBM? ?d- M;šK M;?o K°i H€i `²B H¢B H„+ ç-m,

@ *kM; F?¬M; çQÊ+- M;?2 æ² h€+ h€ M!B- æB m .QÆM; æ¢B h€B M"v [m M i`¼M; M
L;mv i L? L?B #•v; BÌ M^K i`QM; i v +?9M; i X æ M H9+ ç! +! i? F?ŠM; ç`M? M" M
pB + M"v b) H"K +?Q i M >[m pQÆM; ?¼ æ² ç! +! i? +kM; F?¬M; i? K; B X L m æ°
tm'i ?B M- H¢B +"M; H" K°i p'M ç HÈMX

@ *?QM? H" M;mv M M?•M M"v b Q\

LBM? ok hQ+? +QÌB M;¼i M;"Q,

@ o"v M;QÆB +! i? v M i•K- i + K çQ M pÈB M;QÆB- L;¼+ :B" M?'i ç`M? b) ;†T H

8j8X *?QÆM; 8jk, h`WM; S?¢i

@ h, i,- +?ŠM; H) M" M; Km®M bY /KM; i?m"i /`+? /mM; i`QM; i`mv M i?mv i- ?! i?•
M"v F?¬M; i? H"K çQÊ+ ç•m- b! +¬ i p" b! i, i,- `ä`"M; H" +! ? B HQ¢B +ªK; B€+ F

LBM? ok hQ+? +QÌB F?9+ F?Q+?,

@ L!B HBM? iBM? +€B ;b ç!- i` M çÌB M"v H"K ;b +! +€B ;¼B H" i?m"i /`+? /mM;- K'
M;QÌB +O ;BÈB ;B M; ?² i?m"i boX hQÈM; K¢Q i?•M T?"M +O L;¼+ :B" M"v +?ŠM
;Bª i` M; +¬ i b Q çQÊ+ \

G•K o½M oBM? M?bM +?^K +?^K p"Q i?•M i? M" M;- [m M b€i K°i ?²B H•m `²B ;"i ç

@ Zmª i?"i F?¬M; i? ;Bª çQÊ+- ? B M;QÌB F?€+ M? m [m€ M?B mX h?2Q ç€M? ;B†
T?€i i`B M KQÌB M,K M[KÈB +! i? KB M +Q®M; ç¢i iÈB K°i MY FQ+? i?QÊ+ +O
M" M; ç°M i? K +ª ç®M; ó#€i ço ó p"QX *?"- +? M? H +? ;B[M;QÌB p" M;QÌB- b Q

ó*€B ;b FQ+? i?QÊ+- +€B ;b ç°M M;U+ \ð LBM? ok hQ+? M;?2 i? M;?B M;ì- `²B M?b
p"Q #° M;U+ ç-v ç†M +O KbM?- K„i M?Q çSM; i`ÁM; F?¬M; i?'v +?ÈT +?9i M"Q- M
p°B p°B p" M; p" M; T?b K°i iB M;- tQ v M;QÌB çB- b„+ K†i çÄ #WM; ,

@ hB m i†+ M"v- KÈB M!B p" B HÌB- ç½ F?¬M; M;?B K +?dM? `²B5

@ L;?B K +?dM? M;?B K +?dM? M?'i ç`M? T?ªB M;?B K +?dM?X

G•K o½M oBM? i? M i?Î- ;B[+?†i i v M`M;- iÄ p 'K S+ ,

@ L?QM; +| K°i pB +- tBM i, i, ;BªB i?Q+?X h +ª çÌB M`v p®M b®M; `i +?QM? i`U
i, p®M ç T ?ÆM L;¼+ :B` ;'T i`,K H-M- +?ŠM; H) Km®M i M|B M;QÊ+ pÈB HQÆM;
;'T KQÌB H-M i?¬B b Q\ oB + M`v +?ŠM; T?ªB b) H`K i F?| tY b Q- i M|B /®B F?

LBM? ok hQ+? H` K°i M[ iY i? M? F?B i M?Q i?¬M iB M- #` i M p¬ H¢B M`v [m'M [ ç¢M #¼+ çQÌM;- i`QM; HÁM; F?¬M; M?`M çQÊ+- iBK ç" T `°M H MX

óL|B #`v- p|+ M;QÌB L;¼+ :B` +kM; ç T M?'i ?¢M;- +?d +? M? H +? +?9i çdM? bQ #WM;- ?W F?) K°i iB M;- iB M i v H'v ` K°i p"i M?Ä b€M; H'T H€M?X

@ æWM;- çWM; ç°M; i?O +?S5

G•K o½M oBM? +?ÈT K„i- M;•M [m M; i`QM; i v LBM? iB M iY ç½ H|2 H MX >„M # p`M; M?ªv H MX

@ B #ªQ M;QÆB pW M|B K°i +?9i ç½ #`v #¢5

LBM? ok hQ+? H`K ` p ;B`M /[ HQÌK ?„M- ;QÆM; K†i i`„M; M;-M YM; çÄ M?Q i?Q

@ M bQ Km°B M|B ç9M;- ç®B pÈB i M p¬ H¢B M`v- T?ªB i`QÊ+ +SM; b m K K KÈB

@ >² Hv i, i, i?"i M|B M?Q i? b Q\

G•K o½M oBM? KÎ iQ ? B K„i- ç°i M?B M p¶ i v +QÌB M|B ,

@ æ9M;- `i ç9M;- i`QÊ+ +SM; b m K K- i +kM; i?QÌM; bY /KM; HQ¢B i?O çQ¢M F?¬M; B H` F?¬M; /MM; +ª5

s2K ?„M ?Q ?YM; +QÌB iQi K„i- i`U+ ;B€+ +?Q iB M iY #B i iB m i†+ M`v H¢B +| w ç½ ?¼+ M bQ Km°B #B i +€+? ç°M; i?O F?„+ +? ?„M- i`QM; HÁM; +kM; K K çB- F

@ L;QÆB ç|X

LBM? ok hQ+? +-K i v ?„M- p v m i?QÆM; /`m /`M; i?'T i?Q€M; ?B M H M i`QM; K

@ æ M; #`M +?9i +?QM? bU H¢B M|B i?"M? i" ç¢Q- `²B H¢B +?mv M iW i" ç¢Q p K` +| #`M bU M`v +kM; +?d +| K°iX Zmª H` ¬M; i`ÌB i`WM; T?¢i i F?¬M; +| i•K FB çÌB çÌB FB T FB T ç¼ M?"T Hm•M ?²B- T?ªB +?`m bU ?`M? ?¢ i" €+ +O M;QÆB5 F?´ ?ÆM i? M`v M[F?¬M; \5

L`M; i? M i?MM; +9B ç-m- ;QÆM; K†i çÄ M?Q #` i?B m ç®i- ? B K„i b€M; H M- K oBM? M;?2 i? iBK ç" T `°M `M; , ó*€B +?B m K €B M`v +O i?¬M iB M i, i,- t2K ` + +?B m #€ ç¢Q +O M ?² HB M['v +?S- H`K +?Q i F?¬M; i? M`Q +| +?9i w ç`M? M;QÌB M`v- K°i K K K°i +SM;- i?"i H` Km®M H'v +€B K¢M; ;B` M`v `²BXô

@ hB m i†+- M;QÆB +| #B i i i?Q+? çB K ;b Î M;QÆB M?'i F?¬M; \

hB M iY +9B ç-m- /`m /`M; i?Ä i? - M|B ç M ? B +?[i?Q+?- K†i M`M; H¢B çÄ M?Q M; "T p M;QÊM; M;MM;X

óh?Q+? çB K ;b Î i \ô G•K o½M oBM? +?ÈT +?ÈT K„i- p°B p`M; M?bM H M M;QÌB K /QÊB- `²B H¢B iW /QÊB H M i` M- [mûi [m [mûi H¢B, óhQ`M i?•M i i` M /QÊB- M +| K°i çB K i?¬B5 L?QM; iB M iY H`K b Q #B i çQÊ+ +?¶ ç| +O i tm'i b„+ M?Q i?

@ h, i,- p çB K M`v- i i?"i bU ?ÆB F?| M|B5

>„M +9B ç-m- iÄ p t'm ?´X

@ o"v i M|BX

LBM? ok hQ+? F?) ;"i ç-m- /`m /`M; M|B ,

@ h i?Q+? M?'i H" +QM M;Q`B +?•M i?"i +O M;QÆBX
ó>Q€` H" çB K M"v5ô G•K o½M oBM? +ªK i?'v t'm ?'X hB M iY FûQ ?„M HçB- ç¬E
@ h?"i` - iW F?B ;†T M;QÆB iÈB ;B`- i pšM Hm¬M +ªK i?'v M;QÆB H" M K iY +?•
/M M;QÆB ;B M i`€- ;BªQ ?Qç i- i? K i`B- ?€Q b„+ - F?¬M; + Q HÈM K" +kM; +?ŠM
@ h, i,- M" M; i?Q+? K" b Q HçB iQ" M H" M`B M;QÊ+ i? \" Q M?B m Qm çB K +O i
G•K o½M oBM? +Q`B ?b ?bX
h`QM; HÁM; LBM? ok hQ+? 'K €T- iB m i†+ M"v K†+ /M +ª M;"v ?b ?b ?" ?" F?¬M;
Hm¬M Hm¬M +† #B M T?€T #B M M?[M; pB + T?S+ içT i`Î M M / /"M;- ç M +ª p" B
+?mv M i?"M? +?mv M i®i- ç2K i•K +ªM? M?Q p"v HW ;ç i M[iY- ?„M [mª i?U+ H" F
M[X
hB M iY iW iW pm®i p2 F?m¬M K†i ?„M- M?m iB M? M?Q MQÊ+,
@ hQM? +€+? M;QÆB T?"K iK+ M?QM; F?¬M; p¬ bd- F?B +† M;QÆB # M KbM?- ç†
M;QÆB H" K°i M;Q`B +?•M i?"i M?'i- ;B M i`€ ?€Q b„+ i?b ç½ H"K b Q\ h` M ç`B M
M?Q i? +?S\ *-M F?†+ H" F?†+ - H9+ +Q`B H" +Q`B- H9+ v m H9+ ?"M- ç®B tY ? i
ç`B +† K'v M;Q`B çQÊ+ M?Q M;QÆB p"v\
ó>Q€` i?"i bU i +† Qm çB K M?Q p"v b Q\ s2K` i`QÊ+ FB i ?ÆB +QB i?Q`M; K
bS+ T?€i ?mv Qm çB K M"v KÈB çQÊ+Xô G•K o½M oBM? +Q`B ? ?ª- +9B K†i +† p
@ h, i,- i +kM; F?¬M; T?ªB i®i ç T M?Q M" M; M`B ç•m E€i?"i i +kM; `i F?B K M
? i i?¬B5
@ *?QM? t€+ H" `i F?B K M?Q`M;5
LBM? iB M iY F?) ;"i ç-m- #m²M +Q`B HQ`K ?„MX
G•K o½M oBM? WK K°i iB M;- ç°i M?B M M;ç+ M?B M ?ÄB,
@ N - i?¬M iB M i, i,- p¬ /mv M p¬ +È M" M; M`B pÈB i +€B M"v H"K ;bX *?ŠM; H) H
@ *€B ;b HW /®B\
LBM? ok hQ+? K„M;,
@ h T?ªB M?„+ M?Î M;QÆB- p +?mv M L;¼+ :B"- M;QÆB çWM; +† T?çK T?ªB K'v
@ S?çK T?ªB ?² ç²\
G•K o½M oBM? ? B K„i KÎ iQ- €M? K„i i`"M ç-v p F?† ?B m,
@ E?¬M; +† ç•m- i M;?o i `i i?¬M; KBM? ç†5
hB M iY ?W K°i iB M;,
@ h?¬M; KBM? +€B ;b\ .®B ;ç i KbM? /®B ;ç i M;Q`B K" i?¬BX L;QÆB M;?o`^M; ;
?Q" M iQ" M F?¬M; +†ªM? ?Q`M; ;b iÈB M;QÆB b Q\ Í ç† K" ?Q ?YM;X .M b Q çB M
+?Q Qi +kM; i' M ?çB i€K i`,K- M;Q`B Î i`QM; +m°+ - F?¬M; +? i +kM; #` i?QÆM;X
FB K +? - p"v +?ŠM; H) M;QÆB +† i? F?¬M; M?B K K°i ?ç i #KB M"Q b Q\
LBM? iB M iY [mª i?"i K„i HY M;QÆB p" M;- K°i +?[ç½ çB K i`9M; +?¶ [m M i`¼M;
p" B iB M;- KB M +QÐM; M`B,
@ h?Y t2K b m M"v b) #B i5
LBM? ok hQ+? HB + M?bM ?„M,
@ *ÁM T?ªB i?Y b Q\ æ M ?¬K M v- i KÈB ?B m çQÊ+ /KM; i•K +O M bQ Km°B5
?B m pB + ?B m M;Q`B- F?¬M; B +† i? #^M; çQÊ+ Km°B 'v ç•mX
G•K o½M oBM? p°B H H M,

@ *?mv M M"v +| ;b HB M [m M iÈB >² Hv i, i, +?S\ hB M iY- M" M; +| i? M|B `ä ?
F?¬M; ?B m ;b ? iX

hB M iY M? M? H„+ ç-m,

@ *| +€B ;b K" F?| ?B m .M L;¼+ :B" +| ;B½v ;BK ` b Q- p" M K M? +O M" M; bÈK
;BÌ M;QÆB i?ª M" M; ` - +kM; F?¬M; +| ;b T?ªB HQX J'v i?€M; b m M" M; +kM; F?¬M
?QÆM; i MX L m M" M; tm'i ?B M Î æB m .QÆM; çΦB ?°B- pB + M"v +kM; F?¬M; T?
H" i?O çQΦM F?¬M; ;B®M; M? m K" i?¬BX

@ h?O çQΦM +€B ;b\

G•K o½M oBM? +ª FBM? ?ÄBX

@ L;QÆB çWM; ?ÄB5

LBM? ok hQ+? F?2 F?) i?Î /"B,

@ L|B pÈB M;QÆB pB + M"v- +?O v m ç ;BªB Qm b-m +?Q M;QÆB i?¬BX hQM? K
i`QM; i v +¬ i M[ `²B- F i +K+ M"v +?ŠM; T?ªB H" `i i®i b Q\ L;QÆB F?¬M; +-M
i v i`|B +?•M +¬ i HΦBX

LBM? iB M iY ç½ M|B ç M i? `²B- /M tûi i?2Q T?QÆM; /B M M"Q- L;¼+ :B" +kM;
pB + æ² h€+ h€ `i K Hmv M i?B m M[æ°i Zmv i M"v- K°i F?B L;¼+ :B" tm'i ?B M
æ² h€+ h€ +?„+ +?„M b) iÈBX L m ç½ +| >[m oQÆM; i? K /U æB m .QÆM; æΦB h€E
ç T M?i i?ªQ M;mv M M[- p"v æ°i Zmv i E?ª >½M `i +| i? b) çQ+? i?•M iÈB ?B M
i?U+ H" K°i +Æ ?°B i`,K M,K F?| ;†TX

G•K o½M oBM? ?ÆB i`-K M;•K- tQ tQ i v,

@ æQÊ+- i T?ªB çB æB m .QÆM; çΦB ?°B K°i +?mv M KÈB çQÊ+X

hB M iY WK F?) K°i iB M;- +QÌB H†M; H)- ;QÆM; K†i Ko H ?ÆB i`-K tm®M; K°i +
oÈB #ªM HoM? +O LBM? iB M iY- b„+ K†i M" M; M†M; M M?Q p"v [mª H" F?¬M; #
FBM? ?½B- p°B p" M; M„K #" M i v M" M; ?ÄB,

@ h?-M iB M i, i,- M" M; H"K b Q p"v\

LBM? ok hQ+? iU ç-m p"Q #Ì p B ?„M- /`m /"M; M|B,

@ h iW M?Ä im ?"M?- F?¬M; i?Q+? M?[M; pB + M;QÌB ;B M i i`€X G-M M"v #„+ i
i? M? [mv ;BÈB Hm"i- HΦB +ÂM ;BÎ i?O çQΦM pÈB L;¼+ :B" M[- +?d bÊ ¬M; i`ÌB b

G•K o½M oBM? +ªK i?'v +,M; i?ŠM;- p°B p" M; ¬K M" M; p"Q HÁM;,

@ h KÈB H" M;QÌB t'm t +?SX *?Q /M ¬M; i`ÌB +| Km®M i`WM; T?Φi- p"v +kM; M
+ M K"X

@ L;QÆB ç|- +?d i?Q+? +?Q KbM? H" t'm i?¬BX

LBM? ok hQ+? MûT p"Q M;QÌB ?„M- /`m /"M; +QÌB M|B,

@ E€ i?"i- i` M çÌB M"v M;QÆB H" M;QÌB +| ibM? +| M;?o M?'i hB m i†+- i ç°i M
+QÈB #^M; #,M; Î h?B M aÆMX

óhB M iY i, i, `®i +m°+ H"K b Q p"v\ô h`QM; HÁM; G•K o½M oBM? ç°i M?B M bBM
? v,

@ æQÊ+- i, i,- çÈB ç€M? i`"M tQM;- +?9M; i p M?"- i b) p hB m ;B - iU i v H"K +

LBM? ok hQ+? M?Q M KB M; +QÌB- K†i çÄ YM;,

@ L m i +| çQÊ+ M;"v ç|- M;QÆB ?½v iU KbM? K†+ p"Q +?Q i 5 E?¬M; ;B'm M;QÆ
tB K v ç T M?Q p"vX

@ h`i M?B M`²B- i, i, +kM; #B i- i i?Q+? M?`i H` K†+ v T?K+ +?Q M`M; K`X
 @ E?¬M; #B i M;QÊM;5
 hB M iY M;QÊM; M;MM; +QÌBX :QÆM; K†i M|M; #ÄM; €T p`Q i`QÊ+ M;U+ ?„M,
 @ hB m i†+- i M|B M?[M; HÌB iW ç€v HÁM;- M;QÆB çWM; +| +QÌB i M?ûX
 @ L`M; M|B çB- M`M; M|B çBX
 G•K o½M oBM? ;B[+?†i i v M`M;- +ªK i?`v Kç+? ç M; ç`T M? M?`M;- +| K°i +ªK ;
 i•K ?²M ?„MX
 LBM? ok hQ+? M?„K K„i HçB- /`m /`M; M?QM; `i FB M ç`M?- M|B,
 @ hB m i†+- çQÊ+ Î+MM; pÈB M;QÆB- +?Q /M +| #` i`ÌB T?çi- i +kM; +?`T M?“M
 @ h, i,
 L?bM /mM; M? M K„ H imv i i? +O M`M;- G•K o½M oBM? F?¬M; F?ÄB M;? M M;`
 M`QX
 @ æWM; bÊ- +| i ç•v5
 hB M iY KdK +QÌB H m MQÊ+ K„i +?Q ?„M- /`m /`M; MûT p`Q M;U+ ?„M,
 @ h®B M v F?¬M; ioM? i¼ M[- M;QÆB ¬K H`v i - F?¬M; çQÊ+ #m¬M; ` X
 @ æQÊ+- i ¬K M`M; +ª çÌBX
 h`QM; HÁM; /`v H M K°i iB M? +ªK /`m M;¼i- ?„M ¬K +?†i H`v i?•M i? K K KçB M?Q
 iY p`Q M;U+- ;¬M M?Q ?Á p`Q M? m, óh`ÌB i`WM; T?çi iB M iY ?^ h b) i`WM; T?
 *?d +€+? >[m pQÆM; æ°i Zmv i +| ? B KQÆB /†K- b m K°i ç K ?²B ?°T HQ bÊ- b€
 +| i?€K K½ i`mv M iBM p , óæ² h€+ h€ p` h`B m E? M; LBM? pW b€M; ç½ `ÌB çBXô
 i?“i b•m +?çv iQ i i„T p T?Q t t - G•K o½M oBM? KÊB v M HÁM;X
 hW ?² « h¬ "®L†+ L?o iB TiK+ iB M H M T?Q #„+- i?ªQ M;mv M`°M; HÈM t M? `ÌM
 i`K i?ªK K KQÊi M?Q M?mM; ç M i`M +?•M i`ÌBX \*| H) pb ç i`T ?ÊT i? K KQÌB pç
 tm`i +?BM? >ç G M bÆM- KK+ /•M i` M i?ªQ M;mv M +U+ F€ i?Q i?Êi- +?Q M|B i
 @ L;QÌB æ°i Zmv i K° #BM? ç|X
 >² ``i Zmv +?d p`Q ç€K +Ä /QÈB +?•M- M|B pÈB G•K o½M oBM?X æ| H` K°i MÆB F
 p i /UM; i`QÈM; #²M;- MÆB M`v ?ŠM H` MÆB Î+O K°i #° Hç+ æ°i Zmv iX oB +?
 F i [mª +O pB + G°+ æ¬M; h€M K° #BM?X
 G•K o½M oBM? ;`i ç¬m WK K°i iB M;- i?2Q iB M? ?m®M; F?„T MÆB- >ç G M bÆM
 M[HçB H` æçB >Q +?B K Qm i? X ``M; F?¬M;- G°+ æ¬M; h€M +kM; b) F?¬M; F
 i?B i F} ÎE?„+ hQ L?o M?Q i? X *?d iB +- ?¼ i?•M Î i?ªQ M;mv M- F?¬M; #B i Î+
 tªv ` +?mv M ;bX
 @ >² ççB + - iB m >S +| iBM iS+ ;b +?Q \
 G•K o½M oBM? /KB /KB K„i- M|B pÈB p M;€B M;OX æ K [m ¬K H`v iB M iY- imv
 i`QM; HÁM; F?¬M; v M- +| M?B m HQ H„M;- M M +,M #ªM F?¬M; M;O çQÊ+X
 >S *?`M p` ç°B i`BM? b€i ç K [m ç½ tm`i T?€i `²BX E?¬M; +| iBM iS+ ?„M #€Q
 imv i F?¬M; i? +QB i?QÌM; p¼M; ç°M;X æ•v H` bU i?®M; M?`i +O K¼B M;QÌBX
 ç€K i?B i F} çB M? M? M?Q ;B| K` T?|M; iÈB ç•v- +Æ ?² F?¬M; i? iQÍM; iQÊM; ç
 E?¬M; +?d M?Q i? - ?B M ?¼ +?d +€+? E?„+ hQ L?o +| ? B i`,K /†K- M;QÌB >² M m
 +O F} #BM? æçB >Q X L;mv ?B K +`M; H9+ +`M; HÈM ?ÆMX
 @ ošM +?Q +| iBM iS+ ;bX

$>^2$ "'i Zmv # 'i HU+ H,,+ ç-mX *?d +| ?ÆM KQÌB M; QÌB- ç M ; -M ? M; ' +O M; QÌB æ
imM; KQÌB pçM ççB [m•M- FB m ; b +kM; +| +^aK ; B€+ M?Q ç M; çB i` M M9B ç QX
G•K o½M oBM? +?"K `½B çB HçB p`B #QÊ+- ç•v +?QM? H` H9+ K'm +?®iX Zm M i`
bU b®i`m°i ç m H` p¬ Q+?X *?d + -M ççB [m•M G°+ æ¬M; h€M tm'i ?"M? M, K b€m i
+O ?„M ç½ +| i? imM; ?Q`M? ; B[ i`€B iBK +O M; QÌB >² `²BX
J°i M; QÌB +QÐB M; U ç M; T?B iÈB- ; ?û i B >² "'i Zmv M|B M?Ä p`B +•mX G½Q >²
@ hQÈM; [m•M- M; `B Km®M i M|B +?Q M; `B M; ?2 p æB m .QÆM; æçB h€B F?¬M
@ >^a\
G•K o½M oBM? p°B ç€T HÌBX æ K [m M|B +?mv M pÈB iB M iY tQM; - i`QM; HÁM;
; ?û i F?| ?B m pÈB æB m .QÆM; æçB h€B M`vX L?QM; * Q hM i?b HçB p¬ +MM; ?S
@ G½Q >²- M|B K m- M|B K m- #„i / M?Q i? M`Q\
>² "'i Zmv +QÌB M|B,
@ æB m .QÆM; æçB h€B M, K M v b) çQÊ+ +Y ?"M? b m # M; `v M[ Î M; Q`B i?`M?
M; mv M B B +kM; #B iX "° Hç+ M; QÌB >² Î F?„T MÆB ç m ç½ T?€B ` M?[M; /kM
M?[M; i?B m M[tBM? ç T M?`i- /B +?mv M +<sup>a</sup>M; `v ç K ç iÈB E?„+ hQ L?oX æ M H
H„KX
@ .kM; bo iBM? M?m M?'i\
* Q hM i`WM; K„i- F?| ?B m M|B,
@ G9+ M`v- ?ÆM KQÌB pçM M; QÌB +O ?¼ ç M; Î iB M imv M +?B M ç'm pÈB +?9M
iBM? M?m \
G½Q >² p¶ p¶ p B * Q hM- H,,+ ç-m M|B,
@ * Q ?mvM? ç - M; QÆB M|B b B `²BX æB m .QÆM; ççB ?°B +O M; QÌB æ°i Zmv
pä +?B m i?•M çÆM ; B^aM- M| +ÁM H` bU i` M? çQç i pBM? /U ; B[+€+ #° Hç+ æ°i
M?B m M; QÌBX æ®B pÈB +€+ #° Hç+ i?b pB + i? K /U æB m .QÆM; ççB ?°B M`v i
pB + ` iB M imv M ; B Q +?B MX
ó>^a∂ G½Q >² pW M|B i? - F?¬M; +?d * Q hM F?| ?B m- ç M +^a G•K o½M oBM? +k
@ *€+ #° Hç+ +O M; QÌB >² +| [mv K¬ F?¬M; ; B®M; M? mX æ bBM? i²M p` T?€i
M? m- /MM; T?QÆM; i?S+ HB M F i ç içQ çB m FB M +?Q KbM? HÈM KçM?X L r
+O [m®+ HU+ æ°i Zmv i- i?b æB m .QÆM; æçB h€B H` #B m iQÈM; i?U+ HU+ +C
i?„M; Î æB m .QÆM; æçB h€B i?b +€+ #° Hç+ F?€+ ç m T?^aB M Kti- +| i? çSM; ç
iW ç| içQ i?`M? #° Hç+ i?®M; i`X > B #° i°+ +O æ² h€+ h€ p` " æS+ G¶ +kM; ç
M?Q i? M`v ç|X \*| i? M|BM?Q i? M`v- M; QÌB >² +?B M ç'm Î iB M imv M i?b +ÁM
M; m M; ®+ FûK +ÄBX L?QM; M?[M; /kM; bo i? K ; B æB m .QÆM; æçB h€B F?¬M;
#¼M ?¼F?¬M; +?d +?B M ç-m pb pBM? /U #° i°+ - K` +ÁM HB M [m M ç M Q+? HÊ
?mvM? ç - M m M; QÆB H` i?O HoM? #° Hç+ - p`v M; QÆB T?€B M?[M; /kM; bo HÈB
@ æQÆM; M?B M H` æB m .QÆM; `²BX
G½Q * Q M?Q +?ŠM; M; ?o M; ÊB ; b ç€T Hm¬M,
@ L m i?m i`QM; +m°+ +?B M Î iB M imv M- ç| H` i`€+? M?B K +O K¼B M; QÌB-
L?QM; M m #° Hç+ i?m - ç| b) H` i`€+? M?B K +O i X hB M imv M +| M?B m /kM
F?¬M; M; çB i?B m çB K°i p`B M; QÌBX
>² "'i Zmv +QÌB ; "i ç-m,
@ *?QM? H` ççQ Hw M`vX hQÆM; iU- M?[M; i?B m M[çB OM; ?° p` ibK +?²M; - +k
M?'i i`QM; i°+ - #ÎB pb +€+ M`M; ; €M? p€+ i`€+? M?B K HB M F i +€+ ççB #° i°+X

/kM; +^aK- K¶B M,K +kM; +?d +| K°i H-M +€+ #° i°+ ç'm pÈB M? m- * Q ?mvM? ç
.QÆM; ç¢B ?°B F?¬M; + Q + 'T- +?d bÊ ç M H9+ ç| M;QÆB b) #` ?Q K„i i?¬BX
óL;mv M /Q H` M?Q p"v5ô G•K o½M oBM? ;B"i KbM? ?B m` , óæ•v +ÁM H` K°i H
æ M; M|B +?mv M- iW t t ç°i M?B M +| iB M; ?¬ HÈM `i /`B- * Q hM M?bM H¢B-
@ S?Q i`QÈ+ +| iBM iS+ `²BX æÐ [m€- +?9M; i `®i +K+ b„T ç€M? iÈB pQÆM; çbM

8jeX *?QÆM; 8jj, E?¬M; *?`m h?m L;QÆB æ•m

J°i i M HQM? i` M M;Q|B K†+ [m-M €Q M;Q|B >² `°M; i?MM; i?bM?- ;BK+ M;U +
T?Q ç€K M;Q|B >² "'i ZmvX G•K o½M oBM? M?bM i?'v `ä `°M;- ç•v +?QM? H` K°i i
>S *?'M çB i?€K i?QM? ç°M; iOM? +O M;Q|B >²X æ ç^aK #^aQ M iQ`M- ? B # KQA
K†+ i` M; T?K+ M;Q|B æ°i Zmv iX

h M HQM? ç| iÈB i`QÈ+ K†i G•K o½M oBM?- p°B p`M; tQ v M;Q|B tm®M; M;U - +k
#KB #†K i` M M;Q|B- +mM; FQM? ¬K [mv M #€Q,

@ "`K iQÈM; [m•M- T?Q i`QÈ+ +| [m•M iB M? F?~M + 'TX

@ L|B5

G•K o½M oBM? T?'i i v i`-K ;B¼M; ` H M?X

@ >S iQÈM; [m•M H M? +?Q iv +?S+ ?²B #€Q- b€M; bÈK ?¬K M v- M;Q|B æ°i Zmv
tm'i T?€i- i' M; +°M; KQ|B p¢M iBM? #BM?- p¢M t2 HQÆM; i?^aQ- /Q [m®+ bQ G°+
KbM? bm'i HoM?- çB i?ŠM; p T?Q M KX

G°+ æ¬M; h€M H-M M`v `9i FBM? M;?B K `²B- +?„+ b) F?¬M; T?¢K T?^aB b B H-K
>¢Q æ†+X GQÆM; i?^aQ H-M M`v /Q KQ|B p¢M iBM? #BM? iU KbM? €T i^aB- imv i ç
o½M oBM? ;"i ç-m M|B,

@ JQ|B p¢M M;Q|B æ°i Zmv i M`v- ?B M M`v ç½ çB iÈB MÆB M`Q `²B\

h`BM? b€i M|B,

@ G9+ >S iQÈM; [m•M H M? +?Q iv +?S+ i`Î p #~K #€Q i?b M;Q|B æ°i Zmv i ç½ ç
`²BX

h`BM? b€i çB p +kM; T?<sup>a</sup>B p`B + M? ;B|- +S iQM? iQ€M M?Q i? - M m F?¬M; +| ;k
F} #BM? æ°i Zmv i H9+ M`v ç½ +€+? E?„+ hQ L?o +kM; T?<sup>a</sup>B ? B i`,K /†K `²B- i®+
h€M [m^a H` `i M? M?X

@ G°+ æ¬M; h€M HQm H¢B E?„+ hQ L?o # Q M?B m F} #BM? \

G•K o½M oBM? ?¢ ;B¼M; ?ÄBX o'M ç M`v H` i?S K` ?„M [m M i•K M?'i- i`QÈ+ F?
T?^aB ;?B M?È +~M i?"MX

h M #BM? bo F?) ;"i ç-m M|B,

@ h?2Q #¼M iv +?S+ iB K ?B m- G°+ æ¬M; h€M +?¼M HU F?Q^aM; p¢M F} #BM? iBM
M[E?„+ hQ L?o p®M +kM; ç½ +| M?•M K½ T?ÁM; i?O- +?Q Qi +kM; T?^aB ? B p¢M

Zm^a i?"i ç9M; M?Q >² "'i Zmv /U çQ€M- G°+ æ¬M; h€M HQm H¢B ? B p¢M M;Q|BX
Î i¢B i?^aQ M;mv M- +| i? H` K°i +ÆM ;B| H®+ p¬ ç`+? `²BX h?^aQ M;mv M G¢T h?B
æ°i Zmv i- i? K` G°+ æ¬M; h€M pŠM ;B[ K°i HU+ HQÊM; `i K¢M?- +| i? i?'v çQÈ
i?"MX

@ >² ç¢B + - ?mvM? +^aK i?'v i? M`Q\

G•K o½M oBM? M?bM i?Q€M; [m H½Q >²- ?ÄB w FB M +O ?„MX

>² "'i Zmv bmv iQ K°i H€i- +?"K `½B ;"i ç-m,

@ > B p¢M HQM? iBM? M?m #ªQ p E?„+ hQ L?o- [mª i?“i p”v H” çO`²BX L m Km æ°i Zmv i- Qi M?“i +kM; +—M T?ªB +| #®M M,K p¢M M; Qi BX \*ÁM i` M i?ªQ M; mv M- K) M?Q i? +?S\ G°+ æ¬M; h€M [mª i?“i H” KQm + Qi QM? i?•K5

aU iBM? KBM? +O æ°i Zmv i [m®+ bQ i?b F?¬M; +—M T?ªB #”M M[- ibM? ?m®M; i ?¢ çQ Ê+ E?„+ hQ L?o- F?¬M; i? /MM; bS+- +?d +| i? /MM; KQm i`Q i?¬BX

@ J v K” +ÁM +| æB m .QÆM; ç¢B ?°B- +QB M?Q H” +?9M; i ç M pW F`T H9+X
* Q hM çSM; K°i # M +Qi B ?d ?ªX

æ9M; p”v- +ÁM +| æB m .QÆM; ç¢B ?°BX G•K o½M oBM? ?Qi K°i ?ÆB,

@ .M b Q çB M[- +?9M; i +S Î ç•v /o #’i #B M SM; p¢M #B MX .U i?2Q i®+ ç° ?”M >²- #m’Bi`Q M;”v K B- ?¼ ?ŠM H” ç½` M; Q”B E?„+ hQ L?o # i`,K /†K`²BX h`Q M?B M b) #€Q p K°i H—M M[ X æ M H9+ ç| M m F?¬M; +| ;b M; Q”B w Km®M- +?9M ?ÆM- i`U+ iB TiB M b€i E?„+ hQ L?oX

@ æQ Ê+5

J¼B M; Qi BiBM iQiM; p¬ +MM; - ç²M; i? M? ?¬ H MX oW M; ?2 G°+ æ¬M; h€M /šM Î i`QM; HÁM; K¼B M; Qi B +m®B +MM; +kM; çQ Ê+ /Ð #Ä- w +?Q M?“i i?iB i,M; p¼ aÆM- #,M; [m M;”M /†K- +kM; H” pb i?iB F?„+ M”v ç•vX

@ hQ ÈM; [m•M- K¢i iQ ÈM; +ÁM +| K°i +?mv M #~K #€QX

æÊB +?Q K¼B M; Qi BiªM çB- >² ”’i Zmv ;B[G•K o½M oBM? H¢B- M?Ä ;B¼M; M|BX h?’v #° /¢M; H€Q HB M +O ?„M- G•K o½M oBM? +Qi B M|B,

@ >² ç¢B + +| +?mv M ;b i?b i`U+ iB T M|B` - i?—M #Q M?Q p”v H”K ;bX
G½Q >² +Qi B p”B iB M; ,

@ G” p L; ¼+ :B”5

@ L; ¼+ :B”\ L; ¼+ :B” H”K b Q\

G•K o½M oBM? M; ¢+ M?B M M|BX

>² ”’i Zmv i? M i?Î,

@ hQ ÈM; [m•M- iW b m F?B M;”B M|B +?mv M pÈB M”M; ?¬K [m - M? ç—m ç| iU F?¬M; M|B F?¬M; +Qi B- ç M +ª MQ Ê+ p” HQÆM; F?¬ +kM; F?¬M; ,MX æ½ KQi B ?

@ hmv i i?U+ \

G•K o½M oBM? €M? K„i H|2 H M- M?È iÈB ?bM? /€M; iB m iKv +O iB M iY ç K [m t| i- ?W K°i iB M; i`ª H iB,

@ L m M”M; i Km®M imv i i?U+ i?b iMv M”M; i?¬BX h F?¬M; +| ?ÆB ç•m ?—m ?¢ >² ”’i Zmv p¬ +MM; i?“M i`¼M; M|B,

@ L[iY M; Qi B >² M”v H” iM #BM? +O +?9M; i - +kM; H” ç`+? M?•M +O +?9M; i X Km®M [mªM- M?QM; M m Km®M +¬M; ?½K pQÆM; çbM? æ°i Zmv i- F?¬M; +| M” hQ ÈM; [m•M +?Ê [m M- # M;”v b m æB m .QÆM; ç¢B ?°B b) çQ Ê+ +Y ?”M? - K” i`¼ ç M H9+ ç’v M”M; F?¬M; +| Î ç| - +?9M; i +?ŠM; T?ªB H” iB M K’i i”i K M; b Q\

J†+ F G•K o½M oBM? +| i?W M?“M ? v F?¬M; - H½Q >² M|B`’i +| HwX G9+ M”v L; pÈB pB + +¬M; ?½K E?„+ hQ L?oX L m #•v ;Bi K” tªv` +?mv M i?b [mª H” T?B M

@ >² ç¢B + - ?mv M? Km®M i H”K +€B ;b i?b M|B i?ŠM; ` X

G•K o½M oBM? M; ?B K K†i M|BX

G½Q >² +Qi B p”B iB M; - i?’T ;B¼M; tm®M; ,

@ hQÈM; [m•M- î i?lB F?„+ K'm +?®i M"v- tBM M; "B ?v bBM? K°i +?9i h i?'v L; ¼
tBM M; "B çB M|B pÈB M" M; X J†+ /M M" M; Km®M imv ii?U+- +kM; T?ªB çÈB +?Q +
tQM; ç½ `²B ?½v H"K5

G•K o½M oBM? i`WM; K„i, ó>v bBM? M?Q M?Ä\ L|B / M; ?2 i? - pB + M"v K" +?d
*€+ M; QÆB `ä`" M; H" Km®M ?v bBM? bU i`QM; b¢+? +O i - bY /KM; Ko M K F b

@ æ9M; - G•K ?mvM? ç 5

G½Q * Q ?B M M?B M +kM; ?B m çQÈ+ w iS +O >² "'i Zmv- çSM; K°i # M ?M p"Q

@ *?9M; i ç m #B i M; "B H" M; QlB ç-v +?QM? F?Q- F?¬M; # Q ; Bì H"K pB + #"M;
F?„+ K'm +?®i M?Q i? M"v- pb æ¢B >Q - pb hW [m•M bQ- pb i`, K p¢M ?mvM? ç +
pb ç¢B +K+ K" ` i v- €T /KM; #B M T?€T pm®i p2 L; ¼+ :B" ±- F?¬M; T?ªB- H" i`'M
M"v- +€B ; b+kM; / M|BX L; "B +S v Mi•K- pB + M"v +?d +| i p" H½Q >² ? B M; QlB
+€+? çªK #ªQ- +?9M; i b) F?¬M; ?Î K²K` pÈB #'i F€ BX

@ æ9M; - ç9M; - F?¬M; M|B pÈB BX

>² "'i Zmv p°B p" M; ; "i ç-m- i?¬M b„+ `i M; ?B K +?dM?X

ó> B i M /•K i†+ M"vô5 G•K o½M oBM? ?W K°i iB M; , óGÈB /KM; H9+ K'm +?®i- H
b¢+? +O i - F?BM? i H" M; QlB iMv iB M b Q\ L?QM; L; ¼+ :B" Km®M imv ii?U+
*kM; F?¬M; #B i i M æ°i Zmv i >[m pQÆM; æ² h€+ h€; †T T?ªB K°i L; ¼+ :B" i?Î F
?SM; iB m /B i K'v +QM / i`QM; ç¢B ?°B- ? v H" HY ; B" M #®+ H M M; 9i M; "M çÁ
i?"i H" F?| tY5ô

G½Q * Q +?ÈT K„i- çB ç M i`QÈ+ K†i ?„M,

@ G•K ?mvM? ç - M; ?o F„ ; b i? \ G9+ M"v +?QM? H" H9+ [m®+ ; B ç M; M; mv M M
i'i +ª ç m î i` M M; QlB M; "BX

@ "Èi M|B M?ªK çB5

G•K o½M oBM? iM M; +QÈ+ ç€ p"Q K¬M; ?„M,

@ oB + F?mv i çS+ M?Q p"v K" #ªQ i çB H"K ?Y\ h?"i ç9M; H" ç² F?¬M; +| HQÆM;

* Q hM H„+ ç-m p M; ?B K i9+,

@ L; ¼+ :B" +?d i?Q+? M|B +?mv M pÈB G•K ?mvM? ç - M; "B T?ªB çB M OB M" M; X
H¢B i`î i?"M? pB + F?mv i çS+ +?S\ *?ŠM; H) çSM; M?bM M" M; imv ii?U+- M m +
+Sm- p"v +| T?ªB H" +| çS+ F?¬M; \ G½Q >²- H½Q M|B t2K i? +| ç9M; F?¬M; \

> B M; QlB M?€v M?| M? m- F iM M; M; QlB ?SM; - G•K o½M oBM? +kM; F?¬M; #B
L? L?B H9+ M"v imv i F?¬M; i? +? i çQÈ+- ç| H" pB + F?¬M; +| ; b T?ªB M; ?B M; l
#'i HU+,

@ L? ç-m ç| î ç•m\

@ *?¶ M"v- +?¶ M"v- tBM iQÈM; [m•M çB i?2Q i 5

>² "'i Zmv KWM; `Ð- p°B p°B p" M; p" M; çB i`QÈ+ /šM çQlM; X

L|B i?"i +?S- F?B i?'v L; mv i L? L?B- ç M +ª G•K o½M oBM? +kM; ; B"i #„M +ª M; Q
Zmv i K„i M; ¼+ K"v M; "B- ç T M?Q KªM? i`, M; MQM M[+?S\

L; ¼+ :B" +ª M; QlB #` i`|B +?†i- M?[M; bÈB /•v i?WM; bB i ?^M p"Q +ª p"Q i?`iX í
#` #-K K€m- K¬B M" M; i€B M?Èi H¢B #` +„M `€+?- F?¬M; +| +?9i ?mv i b„+ M"Q-
iì ; B'v- p¬ HU+ M^K /"B i` M K†i ç'i- i?•M ?bM? tBM? ç T ; Bì M?Q K°i ; ®+ +•v ç½
+kM; +| i? F?¬ ?ûQX

@ a Q H¢B M?Q p"v\

G•K o½M oBM? H„T #„T FBM? ?½B- /M p``Q ?Q``M +ªM? ;B M F?´ M?´iÎ "B M *? i- i
#WM; #WM; bBM? F?Q- `U+ HY ç°M; HÁM; M;QÌB- Hm¬M Hm¬M +QÌB- ;B®M; M?
i`ÌBX _ä ``M; H``K°i ;®+ +•v t M? i®i- H``K b Q K``i`QM; K°i ç K M; „MM; OB H¢B F?

@ B i`|B M``M; ç M i? M``v\

@ G•K o½M oBM? i`-K K†i t m®M; i? M X

>² ``i Zmv W `` p``B iB M; - K½B b m KÈB M? Ä ;B¼M; M|B,

@ hQÈM; [m•M- ?bM? M?Q H`` ?¬K [m +?QM? i v M; ``B i`|B ç|- F?¬M; +| H M? M; ``
ó.QÌM; M?Q [mª ç9M; M?Q p``v i?``iXô G•K o½M oBM? b`b` KkBX L; ``v ?¬K [m [mª i
+kM; #'i +?´T L; ¼+ :B`` M``v H`` K°i M[M?B- ?„M ?¢ i?O F?¬M; HQm i bM? - /MM; /•v
i v i`|B +?ûQ ` b m HQM; - /•v i`|B ?^M +ª p``Q i?`i- +?†i ç M KS+ F?¬M; i? M?9+
;B[M; mv M K°i iQ i? M?Q p``v- K€m F?¬M; HQm i?¬M; çQÊ+- H¢B Î i`QM; i?ÌB iB
L; ¼+ :B`` - +?Q /M K°i M K iY i`€M; FB M- +?d bÊ +kM; F?¬M; +?`m M´B K°i H9+X >
hmv i aÆM- L; ¼+ :B`` p®M ç½ FB i bS+ H„K `²B- ?``M? ?¢ M?Q p``v- +?Q /M +•v +Ä -
çM X

G½Q >² HQ H„M; F?¬M; T?ªB F?¬M; +| HwX h?2Q M?Q ?B M i`¢M; +O L; ¼+ :B`` #•
H`` M? ç-m M``v i?``i bU b) M; ¼+ M€i ?QÆM; i M `²BX

@ hQÈM; [m•M- M; ``B Km®M +ÎB i`|B +?Q M``M; ? v F?¬M; \

>² ``i Zmv i?``M i`¼M; ?ÄBX

@ E?¬M; +-M ç•m5

G•K o½M oBM? F?Q€i i v- ?W K°i iB M; +, K iS+,

@ .€K Î i`QÈ+ K†i i /MM; •K KQm [m, F - ç•v H`` #€Q SM; +O M``M; ç|5

>² ``i Zmv F?¬M; /€K M|B ;b- H½Q * Q çQ K„i` ?B m +?Q ?„M- ? B M; QÌB HB M H
L; ¼+ :B`` HŠM; H†M; M^K i` M K†i ç'i- F?¬M; +?9i M?9+ M?Q+? - ? B i`ÁM; K„i F
KQÊi K K K¢B- ç¬B K¬B i€B M?Êi F?¬M; +?9i iB ?mv i b„+X h` M M; QÌB M``M; i`Q
iU i v / i i?``M? - M?QM; ç½ +| K`v +?¶ `€+? #QÆK- +?¶ `€+? H° ` / i?`i i`„M; K`M
L;²B # M M; QÌB i?B m M[æ°i Zmv i M``v K`` G•K o½M oBM? F?¬M; +ªK i?´v M``M; +|
[m +ÁM H`` K°i L; mv i L? L?B ?Q¢i #€i H9+ M``v ;B®M; M?Q #B M i?``M? K°i ?ÁM
+?9i ?ÆB `K M``QX

h`i +ª M?[M; Fw S+ Î "B M *? i- çdM? h?B M aÆM- ;B®M; M?Q #° T?BK iW iW ?B
oBM? + m K``v- b„+ K†i HQ H„M; - K½B H•m b m pšM M|B F?¬M; M M HÌBX

@ *?ŠM; H) G•K iQÈM; [m•M +kM; F?¬M; +| #B M T?€T\

>² ``i Zmv p`` * Q hM ? B M; QÌB çSM; `bM? Î t t - M^K F?m`i i`QM; K°i #KB +Ä M?
o½M oBM? BK H†M; F?¬M; M|B ;b- >² ``i Zmv +kM; FBM? M; ¢+,

@ L m p``v TªB H``K b Q #•v ;BÌ- L; ¼+ :B`` F?¬M; i? M``Q +? i p``Q H9+ M``v çQÊ+-
F?B +?B K çQÊ+ E?„+ hQ L?o +€B ç½5

* Q hM +QÌB ?„+ ?„+,

@ h`€B iBK M; QÆB +?„+ #` Mm®i t m®M; #KM; `²B ?ª- M; QÆB #B i çQÊ+ # Q M?B
*| F?B M``Q ?„M i?´i #¢B +?Q \ æWM; i?´v ?„M F?¬M; M|B HÌB M``Q K``H-KX *?d p
+ª M; ``M HÌB çQÌM; K``i M[ç|X G½Q >² M; QÆB ?¼+ +?``K [m€X

óh?``i HÊB ?¢B M?Q p``v F?¬M; \ô >² ``i Zmv H HQÐB FBM? ?½BX

*?ŠM; #B i BK H†M; # Q H•m- G•K o½M oBM? F?¬M; M|B ;b- +?d H„+ ç-m- +?``K ` :B``X

@ G`K ;b

h? M? •K b°i bQϕi H`K #WM; idM? L;¼+ :B`ç M; ç M; M;O b v- M`M; F m H M K°i

G•K o½M oBM? ?„+ K°i iB M;- i`M? i`¼M; ;"i ç-m- +?,K +?9 M?bM p T?Q K†i i`
;B€+ F?| +| i? M|B ? i çQÊ+X

óhBM M;QÆB KÈB H" Hç5ô hB M iY #om K¬BX *?d H" i?'v ?„M F?®M ç®M KÄB K
K K HÁM;- `®i +m°+ F?¬M; Km®M M|B +?mv M M;QÌB F?€+ M[ X > B M;QÌB /U p`
#|M; F?¬M; i? T?•M +?B çQÊ+- M;a /`B /QÈB €M? ?Q`M; ?¬M /-M i„iX

@ >•v

@ >•v

L?[M; •K i? M? p M; /°B i?ªQ M;mv M `°M; HÈMX GB M iK+ M?[M; M;`v M`v- M?[M
T?B M;U F?„Ti?ªQ M;mv M- i? M? i? T?B T?`K- +?d M?bM p`Q b® HQÊM; +kM;

L|B i?b +| p F€ Hç- K'v M;`M M;QÌB >² M`v +?B H`K çO HQçB F` ç°B +| b® HQÊ
#ªv i€K KQÆB M;QÌB- M?Ä i?b +| F?QªM; KQÌB M;QÌBX E?QªM; +€+? ;B[M?[M;
F?QªM; +?WM; ? B /†K- içQ i?`M? M?[M; F` ç°B H Q çB- H9+ iK HçB- H9+ T?•M i
;b ç|X o¬ b® i`QÈM; #²M; K`m i`„M; HÈM M?Ä- M?Q M?[M; ç€K K•v i` M i`ÌB Hç+
+Ä t M? `ìM +O i?ªQ M;mv MX

GçB K°i iB M; ?¬ HÈM p M; H MX >ÆM KQÌB çB K ç2M M? M? M?Q ;B| H Q [m X
E?QªM; +€+? `i ;-M- #'i +?'T K`M ç K- M?[M; ç°B M;QÌB >² ç M; i? Q Hmv M F?`M
+| B i? K M;`M; ç-m HB + K„i M?bM #¼M ?„MX

:B[i`ÌB +?B m- ?ÆM KQÌB i?Èi F?Q€B K½ æ°i Zmv i?MM; i`€M; -K -K +?çv iÈB>
`°M; `BM?- T?B M? M? M?Q +?ÈT- i?•M ?bM? M^K `çT i` M HQM; M;U - M?Q H`K
#„M ` F?ÄB +mM;X B M'v H°` p i`M ç-v ?QM; T?'M- `M +?S K°i HQçB b€i F?C

"|M; ç Ki`M p - i` M i?ªQ M;mv M +?mM; [m M? ç-v F?Q€B K½- M?[M; #° Hç+ B H
+?9 w iÈB K½ ç°B KQÌB K'v M;QÌB M`vX

ó>m ô L;QÌB ç-m HoM? çB ç-m i?m-M i?K+ ;B[+?†i +QÆM; M;U X æçB K½ æ°i Zn
>„M +?Q M;U çB +?"K +?"K p`B #QÊ+- `²B [m v ç-m HçB M|B,

@ hQÈM; [m•M- +`M i?"M5 LÆB M`v +?d +€+? E?„+ hQ L?o +| ? B KQÆB /†K i?¬B

@ > B KQÆB /†K\

G•K o½M oBM? K†+ i`QÌM; #`Q æ°i Zmv i HKM; i?KM;- H°` ;QÆM; K†i +?2 FQM-
M;WM;- +`M i?"M ç€M? ;B€ #®M T?Q ,

@ æ•v H` MÆB M`Q i? M?dX > i H m M`v ç M H m F?€+- +kM; T?ªB iÈB K'v i`,K H
L?o ? B KQÆB /†K- H`K b Q F?¬M; p`Q i?`M? çB\

hW ?¬K [m F?B >S *?'M i`mv M p iBM iS+ ç-m iB M +?Q ç M b m ;BÌ M;¼ ?¬K M
i?S ? BX G°+ æ¬M; h€M bm'i HoM? KQÌB pçM ççB [m•M ç½ tm'i ?`M? ` t # i`,K
[m•M pmM; H M? F€- iQ`M [m•M +'T i®+ iB M iÈBX h?B i F} æçB >Q ç½ iÈB iÈB #
+€+? pÈB pQÆM; çbM? M;QÌB >² +kM; +?d +ÁM +| K°i i`,K # KQÆB /†K- ?¼ i?"K
iB M; i?Í +O M;QÌB >²X

hçB ç•v +?d K°i K²B HY +kM; +| i? FQ+? T?€i ççB +?B M- G•K o½M oBM? ç½ `i
#€Q p M?Ä ;B¼iX *?d /U p`Q i`BM? b€i i?¬M; #€Q K` F?¬M; i" M K„i i?'v iBM? ?n
HÁM; ?„M +kM; F?| +?`mX G9+ M`v KÈB i?W /`T i`ÌB b`K i®B- ?„M +MM; >² "i Zr
/ÁX

óæ9M; H` +| ç M K'v i`,K H m5ô >² "i Zmv M?`M +QÌB M|B,

@ hQÈM; [m•M- ç-v ç m H` M?[M; iBM? M? +O +€+ #° Hç+ i? K ;B æB m .QÆM
?°B M`v KÈB çQÊ+ +Y ?`M? i` M i?ªQ M;mv MX >¼ F?¬M; ? #Ä [m +Æ ?°B ç i" T
p`Q i?`M? H`K ;b\

@ æ m H" iÈB ç i? K ; B æ B m .QÆM; çΦB ?°B ?ª\

G•K o½M oBM? FBM? ?½B ?ÄB- M?[M; ç°B M; k + "v M€i i` M i?ªQ M; mv M- im' M M?[M; F} bo +QÐB i` M HQM; M; U `²B M?ªv H M- +QM; M; QÌB HΦB- i?U+ ?B M ? M?Q çM ; BÐM +?Q pmB- M?Q çQÊ+ bBM? i`QÎM; i` M HQM; M; U X

>² ""i Zmv ; "i ç-m,

@ æ9M; 5 J¶B K°i K½ ç°B ç m H" M?[M; iBM? M? +O +€+ #° HΦ+ M; QÌB >²- M; "B +O KbM? M[ç|X

Zmª F?¬M; b B- i` M M?[M; i`QÈM; #²M; çO HQΦB +ì T? 'i T?ÆB imM; # vX *ì +?B K°i #° HΦ+ ç m +| M?[M; H€ +ì `B M; X G•K o½M oBM? ?„+ K°i iB M; - +?d p`Q K°i +

@ *ÁM +| +ì +?BK b M[Fb 5 L; QÌB >² M`v ç9M; i?"i H" [m€ H" T /`5

>² ""i Zmv M?bM [m - +?d i? 'v i` M H€ +ì +| i? m K°i +QM +?BK M?Ä `i HBM? ?Q M; ΦQ # v + QX G½Q >² i?"i bU F?¬M; M?`M çQÊ+,

@ "K iQÈM; [m•M- +€B ç| - +€B ç| F?¬M; T?ªB +?BK b 5

@ E?¬M; T?ªB +?BK b ` \

G•K o½M oBM? M?Qm K`v M|B,

@ *?ŠM; H) H" +?BK ; €v\ hÈB i?ªQ M; mv M- ; 2M +kM; ç°i #B M `²B- +?BK ; €v K" # F?¬M; #^M; +?BK b M[5

G½Q >² çÄ Kti H M,

@ hQÈM; [m•M- +?BK M`v- F?¬M; T?ªB +?BK b - K" +kM; F?¬M; T?ªB +?BK M; |B- M +?B M +?B MV- 2 ? K- H" +?BK #€+? HBM? ? v ?| i ç|X .MM; +?BK #€+? HBM? H`K M? M p`v m p, M M; ? - ; BÄB + K9 X

@ >Q€ ` H" #€+? HBM? ` \

G•K o½M oBM? ? B iB M; - +ªK F?€B M|B,

@ E„ i?m"i p) +O M; QÌB >² i?"i bU [m€ FûK- i F?¬M; M?"M M| i?"M? +QM `m²B- ç

@ >² /Q U> v H„KV 5

>„M +?Q /Si HìB- HB M M; ?2 #° HΦ+ ó*QM `m²Bô i`mv M iÈB M?[M; iB M; ?Á ?ûi p`M; çQ K„i M?bM HΦBX \*?d i? 'v K½ ç°B +O #° HΦ+ ó\*QM `m²Bô +| KQÌB +QM i M; QÌB >² M; ²B i` M HQM; M; U - `²B #¶M; H"i M; QÌB tm®M; ¬K #KM; M; U X h M æ° çSM; i` M HQM; M; U - #'i +?'T M; U ç M; +?çv `i M? M?X >„M ?ûi H M K°i iB M; - M; U - `²B HΦB iW # M FB tQ v M; QÌB i` Q H M- iB Ti?2Q HΦB tQ v i`ÁM # i`, K b€ tmv M HΦB #KM; M; U - K°i?ÆB H`K # HQÊiX h M +QÐB M; U M`v Kti F?¬M; ç´B i €+ ; ¼M ; "M; - iQ i? ç T K„iX L?[M; M; QÌB >² # M +ΦM? ç M; t2K +m°+ +?B M p¶i K°X

G•K o½M oBM? M?bM F?¬M; M?€v K„i, óJ FB T- ¬K K°i +QM M; U +€B tQ v HB M Kti ` \ L; QÌB M`v F?¬M; çB M?ªv i M; Q i?b [mª H" ç€M; iB +5ô

L|B p i?m"i +QÐB M; U - /M b Q G•K o½M oBM? +kM; ç½ iWM; i` M HQM; M; U i`ªB +kM; çQÊ+ t2K M?Q F?€ i?"M? i?K+ - M?QM; F?B bQ pÈB M; QÌB æ°i Zmv i M`v- i? hmv H" [m•M ç`+? - M?QM; ç®B pÈB i?m"i +QÐB M; U +O M; QÌB æ°i Zmv i- K¼B M

@ E?B +?9M; i iÈB æB m .QÆM; - i®i M? 'i F?¬M; M M çKM; p`Q #° HΦ+ "€+? GBM

G•K o½M oBM? M?bM i?"i H•m- `²B `®i +m°+ T?mM ` K°i +•m M?Q p"vX

>² ""i Zmv F?); "i ç-m p `i ç²M; +ªK- +?Q F`T M|B; b- ç½ M; ?2 K°i # M F?€+ p¼M pk /²M /"T / [/°Bc [m v ç-m M?bM HΦB- +?d i? 'v K`v i`, K F?Q€B K½ +?çv ç M M?Q ; [m i?ªQ M; mv MX

J°i +€B ç-m / +?ªv K€m ç-K çb #` p,M; ` X J'v i`,K M;QìB æ°i Zmv i M?Q T?€i çE
GQ M ç Q i`QM; i v +S i? +?ûK M;QìB ç²M; i°+ K°i +€+? F?¬M; HQm ibM?X aQM
?¶M +?B M HQçM tçX B +QÈT çQÊ+ ç-m / +kM; H` F i? i?ªK M?'iX

G•K o½M oBM? +? i H†M; M;QìB,

@ æB m .QÆM; K` +kM; +! i? bY /KM; ç Q b Q\ J M| - `®i +m°+ ç•v H` +QÈT / ? v

@ æQÆM; M?B M /MM; ç Q +?SX

>² ``i Zmv ?„+ ?„+ M|B,

@ hQÈM; [m•M- M;`B +?Q i?'v [m æB m .QÆM; æçB h€B # Q ;Bì- M M F?¬M; #B
`²B- çB m /QÆM; M`v i?"i bU F?¬M; TªB H` +QÈT ç-m / X h`QÊ+ K¶B æB m .QA
ç m +?ûK p`B +QM / #ûQ- +„i ç-m p` +?•M i`QÊ+ - `²B M; •K +QM / p`Q i`QM; MQ
p`Q MQÊ+ Km®BX L?Q p`v i?•M / KÈB +! i? +SM; HçB- i`QM; i`"M ç'm b) F?¬M; ;

oB + M`v ;BªB i?Q+? M?Q p`v H` `ä `²BX G•K o½M oBM? F?) ;"i ç-m,

@ o"v i?b /MM; ç Q H`K ;b\ \*?ŠM; H) H` +„i i?'i / ``\

G½Q >² H„+ ç-m,

@ E?¬M; TªB +„i i?'i / - K` H` +?ûK M;QìBX J¶B H-M æB m .QÆM; ççB ?°B #„i
imv M ` K°i M;QìB T?€i H M?X >„M b) ç†i i?•M / îi`mM; i•K i?ªQ M;mv MX L?[M
Q i i?b ?ÆM KQìB M;QìB- M?B m i?b ?ÆM i`,K M;QìB- K¶B M;QìB ç m +QĐB M;U
+€+? iQÆM; çQÆM; M? mX *?d +?ì K°i iB M; ` H M?- K¼B M;QìB ç m T?¶M; M;U
ç m +! T?•M +¬M; - M;QìB M`Q H M +QÈT- M;QìB M`Q v K ?° p` M; ,M +ªMX J†+ F
+?ûK ? v i?QÆM; ç•K- +?d +¬M +! i? +QÈT çQÊ+ / i`QM; i v ç®B T?QÆM; `²B çQ
i?„M; +m°+X

G•K o½M oBM? `MM; KbM?- MÆB M`v +! +ÁM ;¼B H` æB m .QÆM; æçB h€B M[F
M;QìB K`X L;QìB >² [mª M?B M H` M;QìB >²- bU /½ K M +kM; F?€+ i?QìM; - i? KÈ
h€B- bQ pÈB K¬M #!M; #-m /K+ +ÁM K€m K2 ?ÆM M?B mX

@ L?QM; M;QìB >² çQÆM; M?B M +kM; b) F?¬M; M;m ç M ç° iU i`M b€i HšM M? r
TªB #`i K†i ç TªÁM; M;W F i Q€M b m M`vX L;Q`B ` ç Q i?QÆM; F?B /MM; T?
#ûM- +?9M; i i?QìM; ;¼B H` ç°M ç Q Uç Q +MMV- i`QÊ+ F?B i? K ;B ?°B TªB
+?ûK ? i bS+ +kM; F?¬M; +? i M;QìB K` +?d çSi i v +?•MX *ÁM +?9M; i #•v ;Bì?
M? m /[/°B- +kM; +?d H` iB M ?"M? /B M Hmv M i?U+ +?B M K` i?¬B- bQ pÈB æB
+ÁM FûK t X

óæ°M ç Q F?¬M; TªB H` ç Q b Q\ô L;?2 H½Q >² ;BÈB i?B m- G•K o½M oBM? #`i
.QÆM; ççB ?°B M`v +kM; +?ŠM; TªB / tÆB- ç2K +€B KçM; M?Ä M?ûi p`Q KB M;
p`v i?b [mª H` +?mv M ç€M; #m²M +QìB M?'i î æçB >Q Xô

@ o"v- >² ççB + - ç i M;šK M;?o i?"M i`¼M; K°i H€iX

G•K o½M oBM? M;?B K i9+ M|B,

@ L m M?'i ç`M? TªB æB m .QÆM; - +?9M; i +kM; M M +?¼M #° Hç+ "€+? GBM?
M m ççB ç Q +O "€+? GBM? çB m +?ûK tm®M; i?b +kM; +?d H` K9 K v +?Q ç T i?

L;?2 +•m M`v K¼B M;QìB +QìB ? ?ªX h?"i bU i'i +ª K¼B M;QìB ç m `ä- M m M|B
v m M?'iX

@ >² ççB + - +?9M; i TªB H`K b Q KÈB #€Q / M? çQÊ+ \

G½Q >² F?) H„+ ç-m,

@ E?¬M; +-M #€Q / M?- æB m .QÆM; ççB ?°B M`v çQÊ+ +QB M?Q MÆB B ç M i?b
M?ªv p`Q- #`i F€ K°i # M i?„M; HÈB M`Q +kM; TªB SM; +?B M p¬ çB m FB M- K†
i`"MX æQÆM; M?B M- #° Hç+ i?'i #çB i?b F?¬M; +! [mv M F?B m +?B M M[- +ÁM

M?'iT?ªB ç€M? i?„M; # i`"M KÈB +| iQ +€+?X .Q ç| - M;QÌB i?„M; Î æB m .QÆM;
bo i?ªQ M;mv M +?QM? i?S+X *ÁM pB + i¢B b Q +€+ #° H¢+ i` M i?ªQ M;mv M H¢
.QÆM; ç¢B ?°B- i?b +kM; +?QM? H` Hw /Q M`vX

L;QÌB æ°i Zmv i [mª M?B M [m€ ?mM; ?½MX .kM; bo i?ªQ M;mv M çQÊ+ imv M H
M;QÌB M;QÐM; K°X G•K o½M oBM? ðWKö K°i iB M; ,

@ L m +?9M; i M?'i ç`M? Km®M çB æB m .QÆM; ç¢B ?°B i?b #•v ;BÌ +kM; F?¬M;
+?9M; i çB p T?Q i`QÊ+ i?,K /Á iB M? ?bM? E?„+ hQ L?o çBX

@ E?¬M; i? - T?Q i`QÊ+ [m€ M;mv ?B K5

>² "'i Zmv +?Q M|B /Si HÌB- HB M i?'v K†i ç'i`mM; +?mv M- T?Q t t #KB #®+ H
F} æ°i Zmv i iB M ç M M?Q MQÊ+ pÐ ç i`"M iÈB- H Q i?ŠM; p T?Q ?¼X

8j3X *?QÆM; 8j8, EBK æ Q o` L;•M æ Q

@ *?ŠM; H) H` M;QÌB >² T?€i ?B M ` +?9M; i \

>² "'i Zmv +ª FBM?- p°B p`M; v K ?° i`QÊ+ M;QÌB G•K o½M oBM?X

G•K o½M oBM? ?W K°i iB M; ,

@ >² ç¢B + - F?¬M; b Q ç•m- Km®M T?€i ?B M +?9M; i iQÎM; / H„K b Q\ >ŠM ç•v
F` #BM? K` G°+ æ¬M; h€M HQm H¢B- [m M b€i i`QÊ+ `²B iQM? iB TX

æ M; M|B +?mv M- ç½ i?'v +€+ #° H¢+ M;QÌB >² æB m .QÆM; +?mM; [m M? ç m M
F?| ?B m- [m v ç-m M?bM H¢BX

æ€K F} #BM? æ°i Zmv i ?MM; i`€M; M?Q M9B ç´ "Q iÈB- i®+ ç° /-M /-M +?"K H¢B-
/€M; M;QÌB + Q HÈM- K`v ` "K K„i b•m- ? B i`ÁM; K„i H'T H€M? +| i?-MX

@ æ² h€+ h€5

G•K o½M oBM? H„T #„T FBM? ?½BX h M ç-m HoM? M;QÌB >² M`v +?QM? H` i M >
Zmv iX æ² h€+ h€ K†+ #° ?² #`Q ?Q [mw- €M? K„i H¢M? HMM; - i?-M i?€B mv M; ?B
+QÐB +ª KbM? çÄ M?Q K€m- i?-M im'M T?B T?`K- çSM; M´B #`i;B[ç€K M;U X L
ç m i?m t M|X æ•v `ä `M; H` ?½M ?mv i #ªQ K½ i`QM; i`mv M i?mv i- H` [m®+ #

@ L;U i®i5

>² "'i Zmv M?Ä ;B¼M; tm®M; - i?Î /`B p i`"M ç-v ?•K K°X L;`v tQ G°+ æ¬M; h€M
iWM; /•M; +?Q G•K o½M oBM? ? B i?Èi ?½M ?mv i K½X >² "'i Zmv F?¬M; +?d M?
/¢v /¶ M|X *?d H` +QM M;U +O i M æ² h€+ h€ M`v- #`i F p +Æi? ? v F?Q i? - ç
FB `i M?B mX s2K` ?½M ?mv i #ªQ K½ +O M;QÌB æ°i Zmv i +kM; +?B +`T #`+
[m•M +?d H` ç² i?S T?`K K` i?-BX

G•K o½M oBM? H`K #¢M pÈB M;U ç½ H•m- +kM; p`B T?-M +| €M? K„i "€ L?¢+X o
h€- HB M ?B m M; v +?mv M- M?`M F?¬M; çQÊ+ T?mM ` K°i #½B MQÊ+ #¼i- ?"K

@ L;QÌB æ°i Zmv i i?"i H` [m€ ç€M; - /MM; ç² i?S T?`K H¢B #ªQ H` ç² i®i- /€K F?B
K°i #`B ?¼+ - +?9M; b) F?¬M; #B i G•K h K +| # +QM K„i5

>² "'i Zmv +® M?`M +QÌBX L?"M #ªQ #®B +O M;QÌB æ°i Zmv i- `²B i†M; H¢B +?Q
a m ç| +ÁM HW G°+ æ¬M; h€M p`Q M;K+ i®B p`B M;`vX Jm®M M|B HÊB ?¢B- G•K
M;QÌB æ°i Zmv i M?B mX

o¢M i?B i F} çSM; ;B[i?ªQ M;mv M- i?"i +| K°i F?Q i? i`M €T #®M T?QÆM;X æ
ç`M?X J°i [m•M bQ M;QÌB >² # M M;QÌB ?„M tb t² K°i i`"M; - HÈM iB M; M|B +€B ;
?MM; ?"m- ? B # M +€+? M? m K`v i`,K i`QÊM; K` +kM; +| i? M;?2 i?'v i? M? •K ?

G•K o½M oBM? p M? i B M;?2 K°i H€i- H„+ ç-m ;B`M /[,

@ h?^M; æ°i Zmv i M"v F?~m •K M;¼M; M;?`m- M|B F?| M;?2 [m€X h M;?2 K" +?Š
>² çΦB + - M?ì M;QÆB iÈB T?B M /`+? çBX

@ h?"i bU ?„M M|B F?¬M; `ä H„KX

G½Q >² iOK idK +QìB,

@ >„M M|B- T?KM; H M? >[m pQÆM;- ç T?ÁM; M;W tmM; ç°i ;B[+€+ #° Hç+ pb I
?°B- iW ?¬K M v +?Q ç M F?B çΦB ?°B +?'K /Si- # M M;Q"BE?„+ hQ L?o KQìB /†K
#BM? ç|M; ;B[X *€+ #° Hç+ F?¬M; çQÊ+ /MM; #BM? F?Q ç€M? M? m- pB T?çK b)
?°BX æÈB ç M F?B æB m .QÆM; çΦB ?°B +?'K /Si- +€+ #° Hç+ b) çQÊ+ iB M p"Q

G•K o½M oBM? F?);"i ç-mX h`QÊ+ F?B ç'm- ;B[+€+ #° Hç+ b) tm'i ?B M K•m i?m
h€+ h€ Km®M iB M ?"M? ;BÈB M;?B K- T?ÁM; M;W M?[M; #° Hç+ T?€i bBM? tmM
[mª M?B M / M? #'i ?Q i`mv M- im´B F?¬M; + Q M?QM; H"K pB + +kM; `i FBM? M

@ *ÁM b m F?B iB M ?"M? æB m .QÆM; çΦB ?°B- p"Q H9+ #„i ç-m ç K v M iB +
KbM? +îB Kk i`MK- `²B b) ;B i?QîM; +?Q /kM; bo +?B M i?„M; +m®B +MM;X

G½Q >² T?B M /`+? iB TX

oB + M"v +kM; +| +?9i w iSX æ°i Zmv i E?ª >½M iU KbM? +îB Kk i`MK +O /kM; bo
#Q HçB FQ+? i?Q+?- [mª H" K°i ?bM? i?S+ iQîM; i?QîM; imv i /B m- +| i? H"K FQ
iQM? +O M;QìB æ°i Zmv i- H"K #¼M ?¼ [mv i i•K /kM; +ªK i` M? H'v p`i`Q ç M?'
î æB m .QÆM; b) +ÁM HÈM ?ÆM M[X L;QìB æ°i Zmv i [mª H" +| HÁM; OM; ?° + Q

æÈB +?Q i M [m•M bQ imv M ç¼+ tQM; H M? ;BÈB M;?B K- +€+ #° Hç+ H"TiS+ i
i`mv M F?„Ti?ªQ M;mv MX æ•v H" M;QìB æ°i Zmv i iÄ w im•M i?2Q [m•M H M?X

@ N - M[M?•M Fb 5

* Q hM iW M½v ;Bì +?Q H M iB M ;- #•v ;Bì ? B K„i Kî iQ- b€M; `U+- M;ç+ M?B M

hW H m +O +€+ #° Hç+- ç°i M?B M p¼M; HçB M?[M; iB M; +QìB i`QM; i` QX *Y
i?B m M[æ°i Zmv i- [mª M?B M H" M[M?•MX G½Q * Q M"v ?Q"MiQ" M /•K ?| `²B-

L?[M; M[iY M;QìB >² M"v T?¬M HÈM KQìB #ªv KQìB i€K im´B im´B- iQÈM; KçQ im
î i`QM; b® M?[M; M;QìB æ°i Zmv i i?b +kM; çQÊ+ +QB H" F?| ibKX *€+ M" M; K†+ M
`U+ `Ð M?'iX

E?¬M; +-M T?ªB M|B +kM; #B i +€+ M" M; ` t2K BX h M æ°i Zmv i >[m pQÆM; M
çΦB M? ?MM; p M; / M? i?ªQ M;mv M- H" pQÆM; iY #ç+? K½ i`QM; HÁM; p¬ b® i?
+O +€+ #° Hç+ H¬M M"v i? K ;B æB m .QÆM; æΦB h€B- +?d bÊ ç M K°i MY ç½M

*| K'v i?B m M[æ°i Zmv i HÈM ; M- bÈK ç½ T?| M; M;U ` F?ÄB /Q M? i`QÈM;-
pQÆM;X æÈB F?B ç M ;¬M æ² h€+ h€- +€+ M" M; +kM; i? M i?MM; K°i +?9i- `²B M
p¶ i v- çB pÁM; +QM im'M K½ K9 K°i çB m €M? K„i i?dM? i?QªM; HB + p"Q M;QìB
iB M; + /m /QÆM; p M; p¼M; ç M i" M +?•M i`BX

æ² h€+ h€ KdK +QìB M?ªv tm®M; ?½M ?mv i #ªQ K½- +MM; i?B m M[M"v i v M„K
i`ÁM- M?ªv K°i çB m K9 +O M;QìB >²X L;QìB æ°i Zmv i +| i?B M iQM? i?Q+? +
ç½ ?Q" M iQ" M #°+ H°- /kM; bo p" i?B m M[+O +€+ #° Hç+ /¬M /¬M ;B M?"T p"Q
#WM;- i`QM; M?€v K„i #B M +ª i?ªQ M;mv M M"v i?"M? K°i çΦB /QÆM; F?Q€B ?Q
p¶ i v- iB M; +QìB p M; H M F?¬M; /SiX

óL?[M; i?B m M[æ°i Zmv i M"v +?d +| M? M b„+ #bM? i?QìM;- i? K" K9 M?[M; ç
[mv M `k M?Q i? - M m ç´B i?"M? H" L;¼+ :B"- p"v b) H" +ªM? iQÈM; M?Q i? M"Q
Mªv ` H"K +?Q G•K o½M oBM? +?Êi +ª FBM?- ?„M p°B p" M; H„+ ç-m- t| w M;?o F
|+X

@ >Q€` M[M?•M æ°i Zmv i +kM; i?Q+? K'v i M +¬M; iY- +ÁM +?O ç°M; +?mB ç-m
#B i M;QÈM;5

L?bM i?'v ç€K i?B m M[p•v H'v >[m pQÆM;- H½Q * Q M?bM K°i +€+? T?šM M°- #'
 :½ M"v M?bM +?mM; î i`QM; [m•M #` €T HU+ H•m [m€- +Æ ?² F?¬M; çQÊ+ T?|M;
 Zmv i K" +kM; ;?2M +?Q çQÊ+X G•K o½M oBM? H„+ ç-m +QÌB M|B,
 @ * Q ç€B + - M;QÆB ?B m H-K p +€+ M" M; `²BX hQM? +€+? M;QÌB >² F?€+ +?
 +kM; çQÆM; M?B M +kM; F?€+ M?B mX h?Q+? B i?b M|B ` - p T?QÆM; /B M M
 ?ÆM bQ pÈB +?9M; i X
 @ G•K iQÈM; [m•M M|B ç9M;X G½Q * Q M;QÆB M m i?"i ;?2M- çÆM ;BªM çÊB F?B
 #„i ? B +QM K æ°i Zmv i +?Q M;QÆB- +?Q M;QÆB ?QÎM; i?K MB K p mB i?9 ç-m
 >² ""i Zmv +QÌB i?9 p`X
 * Q hM H„+ ç-m F?BM? i?QÌM; ,
 @ L m i?"i Km®M M?[M; +QM K æ°i Zmv i M"v b p"Q HÁM; i i?b [m€ çÆM ;BªMX
 çQ€i H'v ;BªB i?QÎM;- #'i F€ KK ç" M #` æ°i Zmv i M"Q +?ŠM; T?ªB ç m b) M^K /"B
 >Q€ ` ;½ i? K ;B ç€M? M? m +?QM? #ÎB KK+ çQ+? M"vX G•K o½M oBM? p" >² ""i
 +MM; T?€ H M +QÌBX G½Q * Q M|B ` M;mv M p¼M; M"v +kM; +?d H" M|B çM ;B
 .QÆM; ç€B ?°B M?B K pK +?O v m H" ç°i M?"T p"Q pQÆM; çbM? æ°i Zmv i- p T?
 i?"K +?Q +| i? iB T + "M çQÊ+ æ°i Zmv i E?ª >½M- p"v T?ªB t2K w i`ÌB `²BX
 J'v M;QÌB ç M; i`Á +?mv M- # M FB i`QM; M?€v K„i p M; /"v M?[M; iB M; +´ pkX L
 M"Q ç½ /WM; pB + + K9 - T?•M i€M i?Q€B HmB- ç H€B K°i F?QªM; i`®M; HÈMX
 æ M; çSM; î ;B[H" æ² h€+ h€ #bM? i?ªM i`'M ç`M?- ç®B /B M ?„M +| ? B KQÆB /
 +m²M +m°M- M?[M; i?B m M[M;QÌB >² çSM; çSM; iK i" T T?Q b m æ² h€+ h€- F?m
 ?Q M ?¬- €M? K„i bMM; #€B M?bM i`•M i`®B p"Q >[m pQÆM;X L?[M; #° H€+ # M M
 h€+ h€ K M; ç M- iU M?B M ?ÊT i?"M? K°i pÁM; i`ÁM HÈMX
 G•K o½M oBM? imv M;?2 F?¬M; ?B m +€+ M" M; ç M; ;¼B +€B ;b- M?QM; M?bM p
 i`Ê mv +?Q >[m pQÆM;X æ² h€+ h€ +?"K `½B +ÎB i`QÌM; #`Q- H° ` K°i #° €Q M;„
 ¬K b€i +Æ i? X æ°M; i€+ ç| H€B H"K /'v H M K°i iB M; ² H M +O +€+ i?B m M[X >
 p"i ;b ç| - ;B Q +?Q iMv iMM; T?Q b mX •M? #€+ H'T H|2 i`QM; i`ÌB +?B mX G•K o
 i?'v `ä K|M ç² ç| HB M M?`M F?¬M; çQÊ+ FBM? M;€+ F m H MX
 @ æ| H" +€B ;b\
 G½Q >² ?B M M?B M +kM; +?9 w iÈB bU F?€+ i?QÌM;- p°B p" M; ?ÄBX
 * Q hM KÎ iQ ? B K„i t2K tûi- F?| ?B m M|B,
 @ >bM? M?Q H" + -K iB m ç Q- K"m #€+X - i M?È ` `²BX L;¼+ :B" +kM; +| K°i i?
 h`QM; i v æ² h€+ h€ +?QM? H" K°i i? M? HQ M ç Q- /€M; i?S+ - FQ+? +Đ- i?"K +?Q
 FBK ç Q +O L;¼+ :B"X *€B F?€+ M? m /mv M?'i H" - +•v ç Q +O æ² h€+ h€ +?QM
 FBK ç Q +O L;¼+ :B" i?b b„+ ç° FûK p" B T?¬MX
 EBK ç Q +MM; M;•M ç QX s2K ` SM; pÈB i`ÌB bBM? K°i ç¬BX *?ŠM; H) æ² h€+ h€
 ?¬M iW #û\ L?bM i?'v M;•M ç Q i`QM; i v >[m pQÆM;- G•K o½M oBM? FBM? M;€+
 ?bM? /mM; çQÊ+X
 æ² h€+ h€ çQ HQ M ç Q i`QM; i v +?Q iMv iMM;- H€B /MM; bS+ #|T #|T +´ i v +
 F?¬M; +ÁM ;B' m pk F?Q M[- b m ç| p m M; i v H M- iMv iMM; T?Q b m HB M çQ +
 /B M KQÌB +€B Kk i`MK K"m ç2MX
 Jk i`MK M"v /Q pªB ç2M +? i?"M?- +?KT p"Q i` M ç-m- +?d H° ` ? B K„iX >² ""i Z
 @ hQÈM; [m•M- * Q ?mvM? ç - +€+ M;`B M?bM `ä +?Q - ç•v H" Kk i`MK i`QM; æB
 *€B ç| `i ;B®M; pÈB ç² +?2 Kti F?B +QÈT M;•M ?"M;- G•K o½M oBM? +QÌB M|B,

@ >¼ H"K ;b\ >¬K M v F?¬M; T?ªB H" æB m .QÆM;- H"K b Q +ÁM T?ªB +?2 K†i\

@ >bM? M?Q H" >[m pQÆM; Km®M +MM; #° i°+ M"Q ç! i, i?QX

>² "'i Zmv +~M i?"M M?bM i?Q€M; [m ,

@ æ2Q K†i M¢ p"Q ç çªK #ªQ >[m pQÆM; F?¬M; i?'v `ä K†i KkB- F?¬M; bÊ pB + +! i? ç ç®B i?O T?!M; i v ç€M? i?QªB K€B- +kM; iQÆM; iU M;mv M i„+ +O æB

oW KÈB /Si HÌB- # M FB F M H M? ç½ M´B H M im- M?[M; i?B m M[p" /kM; b

p¼M; F?„T i?ªQ M;mv M # Q H X æ€K M;QÌB +~M; iK i" T H¢B M?B m ?ÆM H"K F?

G•K o½M oBM? p°B p" M; ibK K°i K¬ ç'i + Q- çQ K„i M?bM tm®M;X

Í;B[b•M i¢K i?ÌB +! K°i +•v ;¶ i?¬ F +? - æ² h€+ h€ ç½ i? v ç´B K°i im'M K½ #bM?

+•v ;¶ #®M KQÆB i`QÊM;X æ®B /B M?„M H" K°i ç€K /kM; bo K¢M? M?'i +O ç€K M

+! +?WM; ? B KQÆB M;QÌB- +! F?QªM; +€+? pÈB +•v ;¶ +kM; iQÆM; iU M?Q æ² h€

G•K o½M oBM? M?bM i?Q€M; [m ç½ ?B m ` - M;QÌB >² M"v ç M; çm M? m +QÊT +

+?¼B pÈB ? B KQÆB M;QÌB çQÊ+ HU +?¼M ` - F?¬M; /MM; ?½M ?mv i #ªQ K½- K

æ°i Zmv i #bM? i?QÌM;- ç! H" Km®M H" T mvX L m M?Q p"v K" +! i? i?„M;- p"v i?b

h€B- +ÁM +! B /€K i` M? pÈB ?„MX

@ « ¬ ¬5

J°i iB M; F M H M? H M? HªM? /²M /"T #¶M; M?B M p M; H M- pB + +QÊT ;¶ #„i ç-

ó>mmm ô æ² h€+ h€ TªM SM; M? M? M?'i- K°i `QB p9i p"Q K¬M; M;U - im'M K½ a

H Q H MX æ€K F} bo ç®B /B M +kM; F?¬M; +?"K- ? B KQÆB +QM F?Q€B K½ +?çv

+MM; bY /kM; i®+ ç° +U+ M? M? H Q iÈB +•v ;¶ Î i`mM; i•KX

æ€K i?B m M[æ°i Zmv i i?ûi H M M?Q T?€ pÐ #-m i`ÌB ç KX æ€K M;QÌB ç M; t2K-

/Si- +! M;QÌB OM; ?° >[m pQÆM;- +kM; +! M;QÌB OM; ?° # M FB X aU +´ pk ç! iU

/°B F?B F?QªM; +€+? ;B[? B # M pÈB +•v ;¶ M;`v +~M; ; -M- #KB ç'i KM K`iX

h`QM; €M? HY - >[m pQÆM; pQÆM M;QÌB H M- ? B +?•M ; -M M?Q çSM; H M- bQM

K½ pW HQÈi [m - ?„M /MM; ? B i v ?ÊT HU+- ¬K +?†i H"v +•v ;¶ FB X

> B KQÆB F` bo ç®B /B M- +€+? ?„M +?d +! K"v i`QÊM;- pW i?'v >[m pQÆM; ` i v

iÈB M?Q ;B!- M;QÌB çB ç-m pmM; i?B i [mv M H M- K M; i?2Q iB M; ;B!`Qi pmM p

+€+? F?¬M; HQm ibM?X

ó>U5ô æ² h€+ h€ K†i çÄ ; v- ?ûi HÈMX *•v ;¶ iQ çMM; #` +?¬M tm®M; ç'i b•m +ªK

?¬ M"v ç½ #°i H MX "MM ç'i `ÆB tm®M;- H9+ M"v +•v ;¶ ç½ #` >[m pQÆM; ¬K p"Q

aS+ HU+ K¢M? K) M?Q p"v F?B M +?Q M?[M; M;QÌB >² p•v t2K ;B"i KbM?- K°i H€i

i?B M ç` M´` - p M; K½B F?¬M; i?¬BX

G•K o½M oBM? M?bM ç M K„i F?¬M; +?ÈT- KB M; F?¬M; M;"KX J°i +•v ;¶ iQ M?Q

i?QÊ+- ?„M +QÐB M;U K" H" T iS+ `9i tQ i K°i +€B H" ` M; v- K" K„i +kM; F?¬M; +

`®i +m°+ ,M +€B ;b HÈM H M M?d\ \*?„+ F?¬M; TªB M;QÌB iW M9B MSi` ç! +?S\

E?9+ ;¶ pW H¼i p"Q i v æ² h€+ h€- H" T iS+ M?[M; M„K ç´K +O ç€K F} #BM? ç®B /B

i?ÌB çB K [m M i`¼M;- >[m pQÆM; F?¬M; +?9i #®B `®B bÊ ?½B- +•v ;¶ i`QM; i v [

ç-m iB MX

ó 5ô :B[iB M; F m ;"Q i? i?ªK- # ;½ /kM; bo T?Q i`QÊ+ #` [mûi i`9M; ?¬M;- M;½

M;QÌB #` +?"K H¢B- M?QM; M?[M; M;QÌB T?Q b m ç½ i` M? i?O çQÊ+ i?ÌB ;B MX

K„i ç½ ç M; -M æ² h€+ h€X > B # M;QÌB ç²M; i?ÌB M?ªv H M i` M HQM; M;U - ?QÊ

æ•v H" i?O T?€T p"i +O M;QÌB æ°i Zmv iX J°i F?B >[m pQÆM; #` p"i tm®M; ç'i-

M? m ç tm®M;- ?„M K¢M? iÈB ç•m +kM; F?¬M; +! +?¶ T?€i ?mvX

æ² h€+ h€ ?B M M?B M ?B m çQÊ+ w ç² +O ç®B i?OX >„M F m K°i iB M;- +•v ;¶ t i

FQ+? M"v H"K # ;½ /kM; bo ç¬ +QM M;½ H, M tm®M; ç'i- F?¬M; F m M´B K°i iB M;

óh ô hm'M K½ /QÈB M;QìB >[m pQÆM; ç°i M?B M ?Q H M K°i iB M;- i?•M ?bM?`
 G•K o½M oBM? M?bM `i`ä- # ;½ M;QìB >² ç-m iB M ç€M? iÈB +?d H" v K i`ÊX E
 ? B M;QìB >² F?€+ ç½ M?ªv H M HQM; M;U - ? B [mv M M?Q ;B| ç²M; i?ìB ç€M? p"
 pQÆM;X J°i +9 ç€M? i`9M; p"Q K„i +QM im'M K½X *QM M;U æ°i Zmv i ç m çÈM ?
 M;½ tm®M;X
 óæ€M? p"Q K„i +kM; çQÊ+ Q\ Zmª M?B M ;B®M; pÈB H½Q >²- #`i +?'T i?O çQ¢MX
 ?²M- +kM; ?B m i? K p æB m .QÆM; ç¢B i€BX
 æ² h€+ h€ F?Q K¢M? ç M ç•m +kM; +?d +| ? B i v ? B +?•M- F?¬M; i? +?®M; çÐ
 i`ªB i`,K i`"M- pW i?'v M;U M;½ tm®M; H" i?•M ?bM? #„M` M?Q ;B|- ç²M; i?ìB M
 +€M? i v ç€M? p"Q HQM; K°i /kM; bo ç M; i"TFQ+? KbM?X
 .M F?QªM; +€+? `i t - G•K o½M oBM? +kM; +| i? M;?2 i?'v `ä`"M; iB M; tQÆM; ;
 M;½ M?"Q tm®M; ç'i- b m K°i H9+ ;B½v ;BK i?b F?¬M; +ÁM M?9+ M?Q+? M[X
 @ h?"i H" ç°+- i?"i H" €+5
 æ M +ª * Q hM +kM; TªªB #B M b„+X L?bM æ°i Zmv i >[m pQÆM; ` i v H" #B i ?„M
 F?¬M; M|B ?„M i`ìB bBM? i?-M HU+- K" bU i`M #¢Q /½ K M +O ?„M +kM; çO ç H"
 @ > v ? v
 L?[M; M K M[æ°i Zmv i i?'v i`QìM; ç'm F`+? HB i FQ+? i?Q+? M?Q p"v H"K ?¼ b-
 ?Q M ?¬ HB M iK+X
 æ€K /kM; bo ç®B /B M /QìM; M?Q +kM; TªªB i`ª ;B€ ç„i ç +| i? #S+ >[m pQÆM; t
 i?"M? +¬M; +?QM? H" ?¼X ªª ç€K KWM; M?Q çB M- ?ÆM KQìB M;QìB +ÁM H¢B ;
 T?Q i`QÊ+ æ² h€+ h€X
 æ°i Zmv i >[m pQÆM; H„+ KbM? i`€M? Mû- F?¬M; +?9i /Q /U pmM; #´M; ç€M?`
 ç M; i` M HQM; M;U - H"TiS+ K°i F} bo +ª M;QìB HšM M;U +MM; ;K+ tm®M;X
 óa-Kô K°i iB M;- HQM; æ² h€+ h€ #` /QM? K°i`QB M;U `i K¢M?X >„M F?¬M; ? [
 ç`K K°i +€B- +QM im'M K½ T?Q b m #` ç€M? # v` M;Q"BX
 > B # +€B pmM; i v ç½ ;BªB [mv i K'v M;QìB- +?d +ÁM H¢B #ªv i€K M;QìBX oB +
 +O ç€K /kM; boX >¼ ;"Q H M K°i iB M;- M?ªv tm®M; M;U - p•v +?ti æ² h€+ h€ p"
 i?O T?€T p"i M;QìB ç +?KT H'v ? B +?•M ?„MX >[m pQÆM; +kM; H Q` - p B TªªB
 ç€M? p,M; ç®B i?O` - +MM; H9+ ç|- +•v ;¶ i`QM; i v ç€M?` - M M i`9M; p"Q çMB
 oÈB HU+ ç¢Q +O ?„M- ç®B i?O +ÁM +| i? H"K ;b çQÊ+ +?S\ h`"M ç` # Q p•v i M
 h€ i?"K +?Q F?¬M; +-M F} K½- +?d çB #° H[M; i?[M; iÈB çQ+?X hÈB ç|- ?„M + Q i
 H M- i` M Kti ?B M H M MK +QìB p¬ +MM; M;¢Q M;? X
 @ > v > v
 J'v p¢M M;QìB >²- ?Á pÈB M?[M; iB M; `2Q p M; +€+ ç€K i?B m M[- i¢Q i?"M? K°
 +ª i?ªQ M;mv MX
 æ°i Zmv i >[m pQÆM; [mª H" / M? #`i ?Q i`mv MX J¶B K°i FQ+? +O ?„M ç m ç½ ç
 M?B m M,K +?BM? +?B M- +9 M"Q +kM; Km®M H'v K¢M; M;QìB i X
 L;QìB æ°i Zmv i +´pk æ² h€+ h€- M?QM; F?¬M; +| B ç w iÈB M?[M; /kM; bo ç M;
 ? B KQÆB M;QìB >²- +kM; +?šM; +ÁM # Q M?B m +| i? M?9+ M?Q+?- i?"K +?Q +
 F m` M M[X
 a„+ Kti G•K o½M oBM? M†M; M - Kti +ÁM +| p ç2M ?ÆM- K½B H•m b m F?¬M; M|

8jNX *?QÆM; 8je, s| æB EQ R+

æSM; î i` M bQÌM M9B + Q- M?bM p"Q ç€K M; QÌB æ°i Zmv i i`QÊ+ K†i ç M; ?•M ?
iQ" M i`®M; `¶M; X h`QM; #|M; ç K K¬M; HmM; - K°i iÁ i?"M? + Q HÈM M; mv M; i
ç" T i?ŠM; p"Q K„i ?„MX

hÁ i?"M? M"v pm¬M; pS+ #®M +çM?- +?B K K°i /B M iQ+? `i HÈM- M?bM [m ; B®
#^M; ç€ çQÊ+ i?ªQ M; mv M t M? iQi i„T bBM? ` X hQÌM; i?"M? #®M T?Q + Q +?W
/Q M?[M; iªM; ç€ HÈM t T HçB F?¬M; i?2Q [mv i„+ M"Q- t¬ ç H M M? m- K M; i?2
i?"M? +€+? F?QªM; KQÌB i`QÊM; +| K°i i?€T + M?- +| +O æ°i Zmv i i?2Q ; B| imM
K M; i?2Q K½ ç Q b€M; M; ÌB- çB im¬M [m HçB i`QM; i`ÌB +?B mX

oQÆM; çbM? M; QÌB >² E?„+ hQ L?o ?MM; i`€M; ?ÆM M?B m bQ pÈB iQÎM; iQÊM
HÈM- i`QM; i?"M? +kM; i?'T i?Q€M; ?B M` M?B m +?¶ +| €M? p" M; - ç| H" pQÆM;
[m M? i?"M? +| M?[M; Hm²M; F?|B #®+ H M- ç•m ç| p¼M; HçB iB M; M; QÌB H Qt
pQÆM; çbM? M; QÌB >²X

æ°i Zmv i >½M Zm®+ i`ªB [m K'v i`, K M, K KQ ; B| - M?'i i?®M; i?ªQ M; mv M- i` M
`b M"v ç½ t•v /UM; K°i iÁ i?"M? p[M; +?„+X J¶B K°i F?®B iªM; ç€ F i +?m pQÆM;
i?Ê ; BÄB i` M i?ªQ M; mv M- +¬M; M; ? t•v i?"M? imv i?¬ bÆ M?QM; +kM; H" +¬M
?"M; i`, K M, K K" i?"M?X

@ æ•v H" E?„+ hQ L?o b Q\

* Q hM `®i +K+ M?`M F?¬M; çQÊ+ - ; B[+?†i i v >² "i Zmv ?ÄBX

G½Q >² i?¬M b„+ i`M? i`¼M; ; "i ç¬m ç€T,

@ >ŠM H" M|`²B- K°i iÁ i?"M? ?MM; po M?Q p"v i` M i?ªQ M; mv M- +?„+ +kM; +?Š

G½Q * Q ?Qi K°i ?ÆB `²B F?¬M; M|B ; b M[X >B M M?B M- [mv K¬ F?Q i? pQÆM
FB M +O ?„MX

G•K o½M oBM? i?Î /¬B- i`QÊ+ FB [mª i?"i [m€ +QB i?QÌM; M; QÌB æ°i Zmv i`²BX
M, K i` M i?ªQ M; mv M- M; QçB i`W /kM; K½M? ` - +kM; TªB +| i`Q im iQÆM; çQ
+?SM; FB M K°i iÁ i?"M? F?`M; H² çSM; ; B[ i?ªQ M; mv M M"v- i`QM; H`+? bY K
h?B M i?ªQ M; mv M- +| #° Hç+ /m KK+ M"Q ç½ iWM; H`K çQÊ+ K°i pB + M?Q p"v -
M?Q i? - +¬M; F?| i?O / - Km®M #^M; M, K M; "M F} #BM? i`M +¬M; p"Q- çB m ç| |
K°M; 5

>² "i Zmv M?Ä ; B¼M; tm®M; ,

@ oÈB HU+ HQÊM; i`QÊ+ K„i +O +?9M; i - Km®M +?B K çQÊ+ E?„+ hQ L?o- #^M; p
çQÊ+ ç•mX S?ªB /MM; i`Q KÈB çQÊ+X

L?[M; ; b H½Q >² M|B- G•K o½M oBM? ç½ ?B m`i`äX oÈB bU T?ÁM; i?O M; ?B K K
?°B p"Q i?"M? /mv M?'i +?QM? H" p"Q M; "v FB - H9+ +Y ?"M? æB m .QÆM; ççB ?
F?€+X aQM; - pÈB i?•M T?"M +O ?¼K" çB i? K ; B æB m .QÆM; ççB ?°B- HçB +
+¼T- M; mv ?B K p¬ +MM; X L m HÐ F?¬M; +~M i?"M #` M; QÌB i H°i Kk i`MK` - ?¼
i`MM; i`MM; +O M; QÌB æ°i Zmv i- H9+ ç| b) H" K°i +ªM? i? i?ªK M?Q i? M"Q- #
iQÊM; çQÊ+X

@ G•K ?mvM? ç - H`K b Q #•v ; Bì\

•M? K„i K¼B M; QÌB ç m /€M +ª p"Q K†i ?„M- +MM; +?Ì çÊB ç€T €M +O ?„MX

L?bM M?[M; M; QÌB æ°i Zmv i + K9 t t - G•K o½M oBM? i`¬K K†+ i?"i H•m b m-
KçM? K°i +?QÎM; p"Q K¬M; M; U ,

@ h`Î p `²B M|B iB T- çB

>ÆM KQÌB +QM im'M K½ [m v ç-m H¢B- çB M;QÊ+ H¢B [m½M; çQÌM; pW iÈB- T?C
KMX

@ L;¼+ :B¨ ç•m\

oW iÎ H¢B MÆB ~M M'T- +ÁM +?Q M?ªv tm®M; +?B M K½- G•K o½M oBM? ç½ ?Ä
` M;? M? ç|M

h?'v ?„M M?,M iQi- b„+ K†i i`-K i`¼M;- hB m Gw M;~M M;QÌB- p°B ?ÄB,

@ ošM +ÁM ;B K i`QM; `WM; +•v- +| p¨B ?mvM? ç i`-M; +?WM; M¨M;X G•K ç¢B +
G•K o½M oBM? H„+ H„+ ç-m- F?-M; i`ª HÌB Gw ok G,M;- #QÊ+ p°B p¨Q i`QM; `WM

h?B m M[æ°i Zmv i [m v HQM; p T?Q ?„M- iU i` M K°i i?•M +•v- ç M; /MM; ? B
?Q M?Ä iQÆB i„MX h?-M b„+ M¨M; `i v M H†M; M iQÌM;- ;QÆM; K†i i¨M ç-v K
ç-B K€ i`„M; Km®i +| K°i +€B H9K ç²M; iB M Ko H H9+ ~M H9+ ?B MX

@ G•K h K5

L;?2 i?'v iB M; #QÊ+ +?•M /²M /"T T?Q b m- L;mv i L? L?B [m v ç-m H¢BX h?'v C
+QÌB F?) KWM; `Ð,

@ L;QÆB iÈB i?,K i ¨\

L;?2 M¨M; ;¼B H¨ G•K h K- t2K ` F?-M; i?m¨M i B H„K- G•K o½M oBM? ;"i ;"i ç-m

@ æ9M; p¨v- i ç M i?,K M¨M;X hB m Km°B Km°B- i®B ?¬K [m M¨M; M;O M;QM F?-
M¨M; çWM; +?ÆB M[X

J°i H-M #¨ `„M +„M- KQÌB M,K bÊ /•v i?WM;- ?„M pW M|B +?mv M- pW i?W /`T
;BÆ i v ;B¨i T?,M; ç| ?Q M?Ä i`QM; i v M¨M;- ` bS+ pSi çB i?"i t - çªK #ªQ M¨M;
+ªM? #€Q +?Q M;QÌB æ°i Zmv i M[X

L;mv i L? L?B #'i HU+ H„+ ç-m,

@ L;QÆB i?"i M;®+- +MM; K°i KQm F - +?ŠM; H) i +ÁM /MM; iÈB ? B H-M ? v b C
G•K o½M oBM? F?) ;"i ç-m,

@ *MM; K°i HQ¢B KQm F - ;†T M;QÌB F?BM? ç`+? +| i? /MM; iÈB KQÌB H-M +kM
i?" iBM H¨ +| +ÁM ?ÆM H¨ +?Q ``M; F?-M; i? X

L;¼+ :B¨ KdK +QÌB H„+ ç-m `²B BK H†M;X

G•K o½M oBM? i`-K M;•K K°i H€i- M?bM L;¼+ :B¨ p¨B H-M- ç°i M?B M [m v M;Q
#QÊ+ ` M;Q¨BX >„M iÈB +kM; M? M?- K¨ çB +kM; M? M?- i`QÊ+ b m +°M; H¢B +?
F?-M; ?B m M´BX hbM? ?bM? M¨v i`QÊ+ ;Bì +?Q iWM; +|X L;mv i L? L?B FBM?

@ G•K h K- M;QÆB TªB çB b Q\

@ æ9M;- i TªB çB H¨K K°i pB + `i [m M i`¼M;X

G•K o½M oBM? /WM; H¢B K°i +?9i- M?QM; F?-M; ? [m v ç-m H¢B- ?„M BK H†M;

@ L;¼+ :B¨ iB m i?Q- M¨M; +| # Q ;Bì ?®B ?"M pb [mv i ç`M? +O KbM? F?-M; \

@ >®B ?"M\

L;¼+ :B¨ +QÌB M;¢Q M;? ,

@ h`QM; M;¬M M;[ M;QÌB æ°i Zmv i- i`QÊ+ ;Bì +?Q iWM; +| ? B +?[M¨vX

æ¨M #¨ æ°i Zmv i FB m M;¢Q iU ç¢B5 G•K o½M oBM? F?Q€i i v- F?-M; M|B K°i +•

æB ` iÈB M;Q¨B `WM;- ? B M;QÌB * Q- >² +kM; pW iÈB- i?'v ?„M çB ` - M?'i i?ìB

@ G•K ?mvM? ç - H¨K b Q- [mv i ç`M? çQÊ+ `²B ¨\

G•K o½M oBM? F?) ;"i ç-m- F?¬M; M|B ;bX >² "'i Zmv + m K"v M|B ,
 @ L?QM; +?9M; i pšM +?Q çB çQÊ+X í æB m .QÆM; çΦB ?°B [m M i`¼M; M?'i +
 ` #B M T?€T M"Q ç| - H"K +?Q M" M; F`T i?ÌB tm'i ?B M # M M; QÌB >[m pQÆM; KÊ
 F?¬M; i? ç M" M; H"K #ΦB H° ?"M? imM; +?9M; i X
 @ >Q†+ +?9M; i ?Φ ç°+- #B M M" M; i?"M? M; m M; ®+\
 * Q hM ;^M ;B¼M; X
 >² "'i Zmv #` /¼ M?ªv /UM; H M- H½Q * Q M"v [mª i?"i H" +| p" B T?¬M €+ ¬M- M?
 #B M T?€T ;b F?€+- +?O w M"v +kM; +| i? i?Y K°i H-MX L?QM; TªB t2K G•K iQ
 F?¬M; KÊB çQÊ+X
 @ >Φ ç°+\
 L; QÆB +| i? ?Φ ç°+ çQÊ+ L; ¼+ :B" b Q\
 G•K o½M oBM? #m²M +QÌB p¶ p B H½Q * QX GÌB M"v F?¬M; b B +?9i M"Q- pÈB v
 i? ?Φ ç°+ çQÊ+ M" M; \
 * Q hM +kM; bYM; b®i-ªQ M½Q M|B ,
 @ o"v H"K b Q #•v ;Bì\ *?9M; i F?¬M; i? i?ª M" M; çB / /"M; M?Q p"vX
 @ a) +| #B M T?€T- çÊB i M; ?o ç½X
 G•K o½M oBM? H„+ ç-m- +?mv M M"v- +?d +| +¬m i`Ê iB M iY i?¬BX L" M; ç½ M|B
 > B M; QÌB H½Q * Q H[M; i?[M; `ÌB çBX G•K o½M oBM? M?„K K„i bmv iQ- i`QM; HÁ
 ;Bì K M; i?2Q L; ¼+ :B" Hm¬M ;†T H„K i?S `„+ `®B- +?d H" H9+ M"v TªB [mv i ç`M
 +kM; ``i F?| M|BX
 @ L; QÆB ç½ [mv i ç`M? `²B "
 *?ŠM; #B i F?B M"Q- LBM? ok hQ+? ç½ HŠM; H†M; çSM; Î# M M; QÌB ?„M- i? M?
 M?"M; M?Q +ÆM ;B|X
 G•K o½M oBM? ;B[+?†i i v M" M; - +QÌB M|B ,
 @ E?¬M; TªB pB + M"v bÈK ç½ [mv i ç`M? `²B b QX a Q i, i, +ÁM ?ÄB i çQÊ+\
 @ E?¬M; ç•mX
 LBM? iB M iY i`M? i`¼M; H„+ ç-m ,
 @ h`QÊ+ ;Bì i +?Q M|B `ä +?Q M; QÆB p bU M; mv ?ΦB +O +?mv M M"vX h ?v p
 ç`M?- TªB bmv M; ?o ?"m [mª `ä `M; KÊB çQÊ+X
 LBM? ok hQ+? p K†i M; ?B K i`¼M; X G•K o½M oBM? F?| ?B m M|B ,
 @ *| ;b M; mv ?ΦB\ h, i, M" M; +| i? M|B `ä `M; K°i +?9i F?¬M; X
 hB M iY +?"K `½B çB [m HΦB p" B #QÊ+- M|B M?Ä ,
 @ JK+ çQ+? M; QÆB i? K ;B æB m .QÆM; çΦB ?°B H-M M"v H" Km®M HÊB /KM; L;
 pQÆM; p" +€+ pQÆM; +¬M; F?€+X L?Q i? - F} #BM? æ°i Zmv i M?'i ç`M? b) +?n
 ` M; Q" B i?"M?- i?"M? T?ÁM; +?„+ +?„M b) HÆB HÄM; - K°i F?B æ² h€+ h€ i? K ;B
 Zmv i E?ª >½M +| i? b) iU KbM? ç M t2KX G9+ ç| b) +| +Æ ?°B i`U+ iB T#„i æ°i Z
 i`¼M; i?¬MX oB +ç| +® M?B M H" i®i`²BX L?QM; M m +?9M; T?ÁM; i?O M; Q" B i
 F?¬M; +| +Æ ?°B tm®M; i v- M; QÆB +kM; +| i? i?W /`T T?ÁM; i?O i`QM; i?"M? i`
 #° HΦ+ F?€+ M? m +?mB p"Q E?„+ hQ L?oX *?d +¬M p"Q çQÊ+ pQÆM; çbM? æ°i Z
 i?"M? +¬M; çQÊ+ K°i MY X h M|B ç9M; F?¬M; \
 @ æ9M; ç9M; h, i, [mª M?B M ?B m i X
 G•K o½M oBM? F?2M M; ÊBX

LBM? ok hQ+? +QìB,

@ L?[M; #° H¢+ M;QìB >² +| iQ +€+? p"Q i?"M? ç m H" M?[M; M;QìB tm'i b„+ î æB n Km®M +| +Æ ?°B çB p"Q- +kM; T?ªB i?O i?„M; p"Bi`"M- #B M T?€T M"v K†+ /M ? +kM; F?¬M; T?ªB F?¬M; +| F?ª M,M;X æB K K'm +?®i i`QM; ç| pšM H¢B HB M [m tm'i ?B M i`QÊ+ K†i M;QìB >²- M?QM; H¢B F?¬M; i? #¢B H° ?"M? imM; +?9M; i

G•K o½M oBM? ç9M; H" HQ H„M; p +?mv M M"v- p°B ?ÄB,

@ h, i,- M" M; F?¬M; T?ªB M|B +| #B M T?€T `²B b Q\

hB M iY i? M i?Î,

@ h [mª i?"i +| #B M T?€TX *?d bÊ M;QÆB F?¬M; tm®M; i v çQÊ+ Jm®M +?Q L; imM; +?9M; i - #B M T?€T i®i M?'i H" H"K +?Q M" M; [m M i'i +ª K¼B +?mv MX

@ Zm M çB i'i +ª K¼B +?mv M\

G•K o½M oBM? FBM? ?½B i?'i b„+,

@ G"K b Q [m M çQÊ+ \

LBM? ok hQ+? M„K i v ?„M- M? M?"M; +QìB,

@ hB m i†+- M;QÆB +ÁM M?È ibM? ?bM? F?B +?9M; i H-M ç-m iB M ;†T M? m F

@ L?È- çQÆM; M?B M M?ÈX G9+ ç| i #„M M" M; p"BT?€i- M" M; +kM; +?Q+? i p K°i #„M K°i +?•K- ?Q€` H" M?•M /mv M i`ìB ç`M?X

>„M +QìB ? ? p"BiB M;- i`QM; HÁM; +kM; KÆ ?², ó\_ä`"M; ç M; M|B p L;¼+ :B"- MB K F?B ? B M;QìB ;†T M? m M?dXô

@ óh +kM; F?¬M; +ÁM #B M T?€T F?€+ pÈB M;QÆB M[X >¬K M v ç®B ç½B pÈB ç„+ /o- /mv M T?"M;B[M;QÆB p" h? M? hmv M- +kM; M?Q i`,M; bQB ç€v MQÊ+- F?¬M; +| F?ª M,M;X J°i +?•K M"v- b) F?¬M; H'v K¢M; M;QÆB- M?QM; H¢B +| i? H ;B[ M;QÆB p" h? M? hmv M- M;QÆB +?È i`€+? i ô

:B¼M; çB m LBM? iB M iY M? M?"M;- M;•M +?•K i`QM; i v H|2 b€M;- ;B®M; M?Q î i`QM; `WM; "¢+? >Q M;Q"Bi?"M?X æ| H" H-M ç-m iB M ? B M;QìB ;†T K†i- ``i M i? [m M çQÊ+X L?[M; HìB M"v H" iB M iY +?QM? KB M; M|B ` H9+ ç|X

*?d M;?2 K°i +•m +m®B +MM;- G•K o½M oBM? ç½ ?B m çQÊ+ w +O LBM? ok hQ+ i [m M h? M? hmv M- p"v iU M?B M +kM; +| i? H"K +?Q L;¼+ :B" [m M i X > B + i? ;BÈB M"v- ç m #` H½Q iY m®M; +ª5 >„M HB K HB K K¬B- +ªK ;B€+ i`QM; HÁM;

@ h, i,- M" M; +?•K +?Q L;¼+ :B"- H"K +?Q M" M; 'v [m M i b Q\

LBM? ok hQ+? #'i HU+ M|B,

@ E?¬M; T?ªB i H"K M" M; [m M M;QÆB- +ÁM Km®M H"K +?Q M" M; [m M i'i +ª K [m >¢ G M bÆM iB M p"Q i?ªQ M;mv MX hW pB + "B M *? i HšM çdM? h?B M aÆ poM? pB M F?¬M; M?È M' B M?[M; pB + M"vX

óh'i +ª i'i +ª ç m +| i? / /"M; t| çB M?Q p"v b Q\ô G•K o½M oBM? M;Æ M;€+- K° F?¬M; M M HìBX

>„M imv i F?¬M; M;?B M;ì M?[M; ;b LBM? ok hQ+? M|BX h` M i?U+ i - M;"v ç| ?„M p" M K M? M?Q p"vX E?¬M; M;ì bU pB + ç½ H•m M?Q i? `²B #•v ;Bì H¢B T?€i bBM Ko H - M?QM; M;QìB #` [m M H¢B ç'B i?"M? KbM?X «M; i`ìB +kM; i?"i H" i?Q+? ç

>„M HšM; H†M; M;²B ç|- #'i ç°M; F?¬M; M|B ;b- M?Q +® ;„M; €T +? M?[M; +ÆM LBM? ok hQ+? KÈB +| i? ;BªB i?Q+? çQÊ+X

@ hB m i†+

hB M iY FûQ ®M; i v €Q ?„M- K†i ?B M H M K°i €M? K„i [m M i•K K /`mX
G•K o½M oBM? ç°i M?B M i?Î K¢M?- M?bM M¨M; KdK +Q`B,

@ h F?¬M; +| pB + ;b ç•mX G¨K K°i M;Q`B +?B M i?„M;- i +| [mv M tY i`Q +?B M
t'm- M K ? v M[- i K M; i?2Q M¨M;- F?¬M; H¨ pb M;¨v M¨v b Q\ hB M iY i, i,- M¨M
ç°M; i?O\

@ hB m i†+- M;QÆB

@ *ÁM +?Q #„i ç-m K“X æB m .QÆM; çΦB ?°B ?“M; M,K- ç m H“ M?[M; H ?°B M€Q
+?d pQÆM; +¬M; [mw i°+ M?‘i ç`M? T?ªB iÈB /U- ç M +ª æ°i Zmv i æΦB >½M +kM;
ibM? ?bM? M,K M v- +?Q /M æ°i Zmv i æΦB >½M F?¬M; ç M- M?QM; æ² h€+ h€ M?
æ M; M|B +?mv M- t t M; ?2 i`mv M ç M iB M; -K -K- K’v M; “M +QM M; U çΦT +Ä
iBM? F`T?ÁM; i?O M; Q`B i?“M? æ°i Zmv iX

@ >[m pQÆM; ç M `²B5

L; Q|B >² Î; -M ç| T?€i` iB M; ?Q M ?¬ ?QM; T?’M- +€+ /kM; bo H M M; U M; ? M?
Zmv i +kM; M; QÊ+ ç-m i`¬M; M; |M; - i`QM; K„i H°` p bMM; #€BX

æ² h€+ h€ /šM ç-m- çB i?2Q T?Q b m H“ ? B # KQÆB M; Q|B >² [m-M €Q ?Q [mv
?ŠM H“ M?[M; pQÆM; +¬M; çΦB i?-M ÎE?„+ hQ L?oX a m ç| H“ F} #BM? æ°i Zmv
QÊ+ +?WM; F?QªM; ? B M; “M M; Q|BX *?„+ H“ ç M ç•v ç #ªQ p >[m pQÆM; p“ +?Q

æ² h€+ h€ ?¬M; /„i HQ M ç Q- K†+ €Q #“Q- KdK +Q|B pšv +?“Q K¼B M; Q|B- i` M i
H M iB M; ?Q M ?¬ M?B i HB iX æ€K M; Q|B H Q H M M; ? M? iB T- M?[M; i?O H o
pQÆM; p“ +?Q p` çΦB i?-M- i` M i v ç M?[M; ?²`QÊm M; QMX æ² h€+ h€ p“ +?Q p
i`QÊ+ - m®M; `QÊm iU M?Q m®M; MQÊ+ H½- +“M; F?B M +?Q iB M; ?Q M ?¬ p M

@ >² çΦB + - M; QÆB t2K æB m .QÆM; æΦB h€B ?¬K M v- æ² h€+ h€ +| i? K ; B F?

G•K o½M oBM? M?bM +?, K +?9 i?“i H•m- ç°i M?B M ?ÄB >² “i Zmv ç M; çSM; # M
h?2Q ibM? ?m®M; ?B M iΦB- +| H) æ°i Zmv iE?ª >½M F?¬M; ç M- +| i? M|B H-M
?9i- pb i?B m K°i M?•M p“i +| iB M; M|B çSM; `X J“ M?•M p“i +| iB M; M|B- iU M?
>[m pQÆM; X

L m æ² h€+ h€ +?d H“ ç M pÈB i?•M T?“M K°i M; Q|B çB t2K- p“v i?b F} #BM? æ°i
F?¬M; +| +Æ ?°B çQÊ+ çB m ç°M; X *?d +| F?B M“Q >[m pQÆM; iU KbM? i? K ; B
i, M; #ªQ p +?Q æB m .QÆM; X G9+ ?¼ i? v ç`B i? T?ÁM; i?O- F} #BM? æΦB >Q

G½Q >² +?¬M +?W i`QM; +?®+ H€i,

@X h +kM; F?¬M; +?“+X s2K /€M; p ?„M- K†+ €Q #“Q M?Q i? - iU ?² F?¬M; +
L?QM; pB + M“v +kM; F?¬M; +?“+ +?“MX æB m K’m +?®i H“ imv M M[iYX h`QM; b
?“M ç°M; i•K F?¬M; X

G•K o½M oBM? WK K°i iB M; - b„+ K†i #bM? i?ªM- F?¬M; M|B ; bX

L?•M p“i H“K +?Q æ² h€+ h€ ç°M; i•K H“ B- K¼B M; Q|B i`QM; HÁM; ç m #B i`ä`“M
:B“ ç°i M?B M #B M K’i- pšM H“ M; ?B p’M i`QM; HÁM; K¼B M; Q|BX L?QM; G•K iQ
Km®M ç +“T iÈB pB + M“v M M +kM; F?¬M; B /€K ?ÄB ? M; bX

æ² h€+ h€ p“ pQÆM; +¬M; æ°i Zmv i i`QM; pÁM; p•v +O ç€K M; Q|B iW iW +QĐB M
iÈB +?¶ #^M; T?ŠM; - M?bM i?’v >[m pQÆM; M? im’M i` im’B ç M çSM; M; v i`Q
M[æ°i Zmv i M?’i i?iB ?Á ?ûi ?QM; T?’MX

æ² h€+ h€ pW #QÊ+ H M ç`B- ? B K„i M?Q çB M- €M? K„i F?¬M; M; WM; HQÈi [m ç
H9+ +“M; T?€i çB M H MX L?[M; iB M; ?Á ?ûi i M ?„M p M; /”v F?“T MÆBX E?¬M;
æ² h€+ h€ +| +?9i i?’i p¼M; - ?„M F?) M?’+ i v` ?B m +?Q ç€K M; Q|B- `²B M ÎK°i i

J°i i iB æ°i Zmv i iW iW #QÊ+ H M ç`B + Q- i v +¬K K°i +m°M ; B’v i`„M; - HÈM iB
o½M oBM? ; -M M?Q F?¬M; ?B m ; b iB M; æ°i Zmv i +ª- +kM; K v H½Q >² +kM; çO p
?“M T?B M /`+?X

æ` p` +O i iB æ°i Zmv i i`QM; pQÆM; çbM? M; Q|B >² iQÆM; iU pÈB H #°i?QÊ
ç°M; i`¼M; çΦB- pQ /K i iU- tm’i +?BM?- M; Q|B æ°i Zmv i ç m +| M; ?B i?S+ i i`iB
M?Q Î æΦB >Q X

h iB i? Q i? Q ç¼+ K°i ?²B- ç¢B F?€B M?ì i`ìB + -m T?9+X a„+ K†i i'i +ª M; QìB :
M; ?2 ?„M ?m'M ç¢QX h` M ç`B + Q bÈK ç½ i`2Q K°i +QM / #ûQ ç½ çQÊ+ M; •K p`
€M? H M HÈT KÐ #!M; HQ€M; X

@ >mmm

G•K o½M oBM? pW i?Bm i?Bm M; O- iB M; M; QìB >² ?Q M ?¬ H`K ?„M #WM; idM?
H½Q i iB ç½ imv M ç¼+ tQM; - M?[M; #° H¢+ /-M /-M iªM ` - æB m .QÆM; ç¢B ?°
æ² h€+ h€+ ?"K `½B #QÊ+ H M K°i +€B ç`B + Q i`QM; ç!- ç M; ?QÈM; p T?Q i°+ M
+?†i çSi bÈB /•v ç-m iB M +?QM? H` ?„M `²BX

>Q¢i ç°M; i`¼M; ç¢B M?Q i? - M m ç†i î æ¢B >Q - ?Q`M; ç M?'i ç`M? b) iU KbM? H
E?ª >½M i?b ?ÆB F?€+ - ç½ i? +ÁM F?¬M; ` i"M MÆB- i?"i bU H`K +?Q M; QìB i

@ G•K ?mvM? ç - i`"M M`v +?9M; i +! i? K ;B F?¬M; \

h?'v æB m .QÆM; ç¢B ?°B b„T #„i ç-m- * Q hM tQ tQ i v ?QM; T?'M M!BX Jm®M
L?o- T?ªB i?O i?„M; Qi M?'i # i`"M î æB m .QÆM; ç¢B ?°B- çB K M`v i?b i'i +ª K½

G•K o½M oBM? H„+ H„+ ç-m,

@ *?ì K°i +?9i ç½- t2K ibM? i? M?Q i? M`Q `²B iQM? iB TX

æB m .QÆM; æ¢B h€B +O M; QìB >²- +! # #° H¢+ ç²M; i?ìB +QÈT / - M; QìB M`Q çC
J!B #° H¢+ iMv i?ìB ç m +! i? i? K ;B X L?QM; +?d + -M i?'i #¢B K°i H-M HB M K

æB m .QÆM; ç¢B ?°B b„T #„i ç-m- /kM; bo # #° H¢+ ç½ çSM; p`Q # ;!+ ?bM? i K ;
i•K i?ªQ M; mv M ?Q`M iQ`M #`M; M? mX L?[M; i?B m M[æ°i Zmv i imv M +?²M;
M?'i i?ìB #Ä [m +Æ ?°B +?¼M HU /kM; bo HÈB ?¢B M?'iX

ó« ô hB M; F M H M? p M; H M- M; •M ç Q i`QM; i v æ² h€+ h€ pmM; H M- i?•M / i
#½B +ÄX

æ€K M; QìB #°+ T?€i iB M; ?Q M ?¬ ;`Q i?ûi FBM? i?B M ç°M; ç` - /kM; bo +?2 K
T?€i çB M- i?9+ F?Q€B K½ +MM; ?QÈM; p +QM / `ÆB tm®M; ç'i- i` M i?ªQ M; mv
#½Q #KB KM K`iX

E?QªM; +€+? +?d +! K'v i`, K i`QÊM; - i`QM; M?€v K„i ç½ [m çB- M; QìB æ°i Zmv i
F?Q€B K½ p°B +9B M; QìB tm®M; - ? B i v +?°T K¢M? p`Q i?•M +QM / K€m K2- ?U
h°+ M?•M +O ?„M +ÁM +?Q F`T ?Q M ?¬- HB M M; ?2 K°i iB M; F m H M i? i?ªKX
/ ç½ i`9M; K°i ç Q p`Q ç-m- M; ½ H, M b M; K°i # M- K€m iQÆB T?mM ` M?Q bm®

ó>mmm ô L?bM i?'v p i K€m- i'i +ª M; QìB æ°i Zmv i i` M i?ªQ M; mv M i`QM; M?€
>¼ ; -K H M- M?ªv +?²K iÈB- ? B K„i H!2 H M p ?QM; T?'M- ? i bS+ pšv i v- KB M;
[m€BX

*QM / K€m K2 bÈK ç½ +?mv M b M; i v K°i #° H¢+ F?€+ - ?¼ HQm H¢B M, K b€m M;
M; ,M +ªM ç`+? M?•M çm´B i?2QX *ÁM H¢B KQìB M; QìB ;BK+ M; U +?¢v i?"i M? M

> B #° i°+ +ÁM H¢B K„i çÄ M; -m H M- ? B KQÆB F`bo çB M +m²M; H Q H MX h`Q
tm®M; M; U - `²B F?¬M; +?9i /Q /U ç¢T i?ŠM; [m M; QìB ?¼ H Q çB- ` bS+ çm´B i
. 'm K€m `ªB ç-v K†i +Ä t M? M?QM; F?¬M; B #”M i•KX hB M; i?B m M[ ;`Q i?ûi- i
F?¬M; F?Q ç'm i`M; +Æ ?² M?Q çB M +m²M; X

h`QM; F?¬M; F?Q çB M +m²M; ç!- /kM; bo # #° H¢+ H¢B iKK H¢B pÈB M? mX L?[
p”i M? m- M; ,M +ªM- t¬ ç`v- i'i +ª b€+? HQÊ+ ç`M? bÆM iW i`QÊ+ ?Q`M iQ`M p¬ /
i? ç®B i?O KÈB +! i? iB T iK+ çB iÈBX

*QM / K€m K2 ç½ F?¬M; #B i +?mv M [m # Q M?B m i v `²B- +€+ /kM; bo bY /KM
çÄ M; -m +?ûK ;B i HŠM M? m- ?mv i M?K+ F?¬M; M; WM; T?mM ` - M?[M; i?•M M; c

iB M; F m i?^aK i?B i- pšM +| M?[M; iB M; M; QìB æ°i Zmv i i`QM; +?B M ç` çB M -
;B¼M;X "'i +?T ç²M; HQçB KbM? M; ½ tm®M; - M?[M; i?B m M[M; QìB >² pšM ?QM
s2K ` bS+ KçM? [mv i ç`M? i'i +^X
æ°M ç Q +kM; H` ç Q- M; QìB >² tm®M; i v [m€ €+- ?Q`M iQ`M F?¬M; i?m ;b [mv
;½v i v- M; QìB æ°i Zmv i M`Q M; ½ M;U +?d bÊ +^ çìB +kM; F?¬M; H M HQM; M;U
ç®B i?O ç´B i?`M? i?•M M?•M +O KbM?- M?[M; /kM; bo M`v pšM b) ç°M; i?O M?Q
>² p®M H` M?Q i? M`v K` Hmv M i?`M?X G•K o½M oBM? H„+ ç-m F?¬M; M|B ;b- *
æ² h€+ h€ ç®B K†i pÈB bU i`M F?®+ +O æB m .QÆM; æçB h€B K` F?¬M; ? i?'v
#bM? ioM?- i?"K +?Q +| H9+ +ÁM +| i? KdK +QìB- F?¬M; M;WM; +´ pk ç€K /kM; b
h`M M`v +?'K /SiX h`QM; ?ÆM #®M KQÆB /kM; bo- +?d +ÁM HçB +| # M; QìB +/
+QÈT çQÊ+ ;BÆ H M + Q [m€ çdM? ç-m- ?QM; T?'M H Q p çQ+?X L?[M; M; QìB >
J°i i?B m M[æ°i Zmv i /kM; +^K #QÊ+ H M- çQ +€B i9B ?Q /Q +?QM? KbM? iU i v
bo i`QM; b® ç| - `²B M; QÊM; M;MM; tQ v M; QìB +?çv K`iX
h`QM; ç€K M; QìB /'v H M M?[M; iB M; ?Q M ?¬p M; /°B- M?Q p`v +| M; ?o H` ç½ +
w i`mM; M?•M- K†+ /M M`M; F?¬M; i?'v /mM; KçQ +O ?„M L; QìB æ°i Zmv i `ä `"
HU+X
L?[M; /kM; bo ç°B Kk i`MK ?•M ?Q M `ìB çBX .U i?2Q [mv +O- #° Hç+ ?¼ +| iQ +
M[X L m +| i? i?„M; # i`M; - ?¼ +| i? p`Q i?`M? #€B v i E?^ >½M- pB + M`v ç®
pBM? /U HÈM H QX
s2K tQM; +m°+ +?B M M`v- G•K o½M oBM? +kM; ç½ +| +?9i ?B m #B i p æB m .Q
@ h?W /`T æ² h€+ h€ +ÁM +?Q i? K /U- >² ççB + - i`M b m- +?9M; i H M5
S?¬M AA
J†+ F i?`M? T?ÁM; +O M; QìB >² #B M ?| M?Q i? M`Q- ç m T?^B +| M; QìB H M p
KÈB çQÊ+X L m ç€M? i?„M; # i`M; æB m .QÆM; æçB h€B- F?¬M; i? M; ?B M; ì; b
L?QM; M m çKM; T?^B æ² h€+ h€- i`M ç| [m^ H` F?| tÆBX .Q ç| ?„M HU +?¼M ç°
@ æ9M; G M G M5
G½Q * Q ?ÈM ?Î,
@ *?d +-M #`i K†i- +?9M; i +| +?ûK M; QìB >²- M; QìB >² HçB +ÁM ?Q M ?¬+?9M
M;`M M,K F?| ;†TX J¼B M; QìB çWM; F?€+? F?Q M?ûX
J¼B M; QìB +QìB ? ?^X L; QìB æçB >Q p`M; QìB æ°i Zmv i imv # M M; Q`B /B M
+-M #`i K†i HçB- +?ŠM; B i?'v `ä çQÊ+ K†i KkB ç®B T?QÆM; H` BX >ÆM M[M
Î i`QM; i®B- ç•v [m^ H` K°i +Æ ?°B +?B K iB M M; ?B `i HÈMX
>² "'i Zmv M; ? M? M; M; çB H`v K°i b® ç,M; F Q- b® K` M; QìB >² +? i€+ +U+ F€ ç
/ °p) K°i ç² ?bM? ç°M; p`i ;b ç|X \* Q hM M?bM p`B H-M,
@ N - ?bM? M?Q +€B M`v H` K°i +QM p`i i`ìB- i ç½ ;†T Î # M ?² « h¬ "® L†+ L?o `"
>² "'i Zmv +QìB ;"i ç-m,
@ * Q ?mvM? ç M?È ;BÄB H„KX æ9M; M?Q ?mvM? M|B- +?9M; i çQÊ+ T?•M iÈB
óP 5ô G•K o½M oBM? ç M; +-K #bM? MQÊ+ m®M; WM; U+- T?mM bç+? +^ M; KK M
b†+, ó*€B ;b i´ ;`i´ p`i +?S- b® +O M; QìB æ°i Zmv i H`K b Q K` i?B m ?¼+ p`M M
G½Q >² ;B^B i?Q+? H` iB M; æ°i Zmv i F?¬M; +| K°i ? B # #®M ? v H` iw bYm /-
ç°M; p`i çÆM ;B^M ç ;?B M?È- +kM; T?M ?ÊT iQM? +€+? ?¼X

> B K Q Æ B ? m v M ? ç i ? K ; B + Q È T / - ç m H " / Q H ½ Q > ² i U K b M ? + ? ¼ M H U - F ? -
T ? m ; B Ä B - K " + Á M T ? a B # B i M | B p " B + • m æ ° i Z m v i X . Q ç | - ç 9 M ; ` K " M | B - ? B M
æ ° i Z m v i F ù K M ? ' i + ? Š M ; + | B F ? € + M ; Q " B G • K o ½ M o B M ? X æ M + a H ½ Q * Q + k
h ' p ` i + | # ç ° B X L ; Q ç B i ` W K ° i ç ° B + ì # € Q - + k M ; i ? ' v + | ? b M ? / ç M ; + O + ? B K # € +
M ; " v ' v F ? ¬ M ; M ; ì i ` ì i ? " M ? b U i ? " i - [m a H " H B M ? M ; ? B K X G ½ Q * Q p m B b Q È M ; +
E B K i ` ç Q t Q M ; H B M F ? ¬ M ; + | B i ? K [ m a M ? ¼ M [ X \* Á M ç ` ç B K + Q È T / i ?
M ; m v M Q È + ? B i ` , K i ` Q È M ; X æ ² h € + h € ç M ; [m M ; + ? m M ; [m M ? - ` ä " M ; F ? ¬ M ;
b) F ? ¬ M ; + ? 9 w i È B K ° i # ° H ç + L ; m v i h ? ` M ? Q M ? Ä ç M i W # M # ì ç ç B K ç + M " v X

@ «

E M H M ? p M ; H M - G • K o ½ M o B M ? i ? 9 + M ; U + ? ç v H M X G 9 + M " v i B M ? i ? - M + O
i ? • M + Q ð B K • v - ç M + a H ½ Q > ² + k M ; ? Æ B i K i H ç B T ? Q b m ? „ M X æ € K M ; Q ì B M ? '
+ O ? „ M ` i i ® i X * ? d H " M ; Q ì B æ ° i Z m v i M ^ K K Æ + k M ; F ? ¬ M ; i ? i Q ì M ; ç Q È + - / Q
i ? " i ` H " K ° i ; Q Æ M ; K † i / p " M ; X

" M i B i ` m v M ç M i B M ; ; B | M M - M ? [ M ; M ; Q ì B > ² i ` m H M ç B M + m ² M ; - i ? ' T i ? Q €
+ † T K „ i ç Ä M ; - m + O ç ® B T ? Q Æ M ; X E ? „ + h Q L ? o ç ½ ; - M M ; v i ` Q È + K „ i - G • K o ½ M
M ; Q ç B i ` W i B M ; p | M ; U - i U ? ² F ? ¬ M ; M ; ? 2 i ? ' v ; b F ? € + X

" ° H ç + + ? B K # € + ? H B M ? M ? M ? " M ; [m a M ? B M / M ? # ' i ? Q i ` m v M X h M M ; Q ì B >
+ ? Q M ? H " i M F ` i ? m " i F B M ? M ; Q ì B M ; " v ç | ? ¼ ç ½ ; † T [m X > „ M H Q ç B M ? Q # v -
i S + ç ½ M ? † i ç Q È + i ? • M / Q È i M Q È + p " Q i v X h ° + M ? • M + ? B K # € + ? H B M ? M ? ' i i ? ì

" € Q i ° + + k M ; F ? ¬ M ; T ? a B H " ç ² # Ä X E ? ¬ M ; + ? ì # ° H ç + " € + ? G B M ? T ? a M S M ; - ? ¼
+ Q M i m ' M K ½ - p • v + ? † i i M p W + Q È T ç Q È + + Q M / X G Q M ç Q i ` Q M ; i v p m M ; H

h M î # ° H ç + " € + ? G B M ? ? B M M ? B M b È K + | + ? m ~ M # ` X > „ M ? û i H È M K ° i i B M ; -
b S + M û K K ç M ? p T ? Q i ` Q È + X

@ > ² / Q U ? v V 5

o " B i B M ; ? Q M ; T ? ' M F m i Q ç ² M ; i ? ì B p M ; H M X h M " € + ? G B M ? ç B m i ° + ç S M ; i
; B K + M ; U + ? ç v M ? Q # v - / M M ; ? i b S + + ? ç v ç B X

L , K i M p • v + ¬ M ; # ° i ° + " € Q + Á M + ? Q ` ä i b M ? ? m ® M ; - i M F ` K ½ + U + ; B Ä B M ; Q ì B
M ; Q ì B H ç B - p m M ; K ç M ? i ? M ? H Q M ç Q - i ` Q M ; M ? € v K „ i ç ½ + ? û K ? B M ; Q ì B ` Æ B

* Æ ? ° B i ® i M " v i ? b H ½ Q * Q H " K b Q # m ¬ M ; i ? ç Q È + X > „ M i ? m " M i ? T ? | M ; H M -
K M ; ? B M ; Q ì B > ² p W M ; ½ - i B M i v ? B ç Q + ? û K t m ® M ; X h M M ; Q ì B > ² ç | F ? ¬ M

@ > ² / Q U ? v V 5

h ? ' v ç Q T ? € T i B M ? t a Q M ? Q i ? - ç € K M ; Q ì B æ ° i Z m v i p • v t 2 K M ´ ` i B M ; ; " Q ç B
H B i - € M ? K „ i M ? b M * Q h M i " M ç - v b M M ; # € B p " F Q M ? M ; Q ð M ; X G ½ Q * Q K W M ;

@ > ² / Q X * € + M ; Q Æ B + k M ; ? ² / Q X > ? 5

> ² " ' i Z m v ? B ç Q + ? û K t m ® M ; - # M ; Q ì B > ² H B M M ; ½ t m ® M ; X " € + ? G B M ? ç B m -
L ; Q ì B > ² M " v [m a + | F ` i ? m " i + U + ; B Ä B - H ½ Q > ² i K i H ç B T ? Q b m ? „ M - F ? ¬ M ; ç m ´

. ç M ; i ` Q M ; i v " € + ? G B M ? i ° + X > B i ° + M ; Q ì B > ² b È K ç ½ ? ¶ M + ? B M K ° i i ` " M X
t m ® M ; i v F ? ¬ M ; + ? 9 i H Q m i b M ? - b Q p È B ` + ? B M i ` Q ì M ; + Á M € + ç ° + ? Æ M X E } b
F ? ¬ M ; F ` T ? ¼ - + k M ; + ® w i " M b è i - M ? [ M ; M ; Q ì B M " Q ` Æ B t m ® M ; M ; U - ç m # ` +
i ? Q Æ M ; i B + X

@ G M 5

h ? ' v ç ® B T ? Q Æ M ; + k M ; i B m ? Q ; - M ? i ` ² B X G • K o ½ M o B M ? F ?) [m € i K ° i i B M ; -
? ¬ H M K ° i i B M ; H Q H M - p m M ; ç Q + ? û K t m ® M ; X > ¼ ç ½ + ? ì ç È B ç ½ H • m - M ? Q
> ² ç B M + m ² M ; X G Q ç B + a K ; B € + F Q + ? i ? Q + ? M " v [m a H " M | B F ? ¬ M ; M M H ì B 5

*| H½Q * Q /šM ç-m- imv H¨ ç°M ç Q- M?QM; pšM +| i? ;B i i" M ?SM;X J„i i?'v F?
Zmv i M[- >² "'i Zmv HB + K„iX *| p" B i M iQÈM; bo æ¢B >Q ðF m i?ªK i?B ið- +ª
M;QìB >² p•v t2K M?B i ?mv i b-B i"Q- -K -K F?2M ? vX hB M; F m ;"Q HB M iK+
•T HU+ +?®M; çÐ +O ç€K "€+? GBM? ;BªK çB- ?¼ M?'i i?ìB KWM; `Ð- ?U H M K°
` M;Q"BX
h M M;QìB >² +| K½ i?m"i i?-M F€ bÈK ç½ +?ì bÆM- pmM; i v #„i çQÊ+ i?•M / X
;B€+ T?€i ?B M i`QÊ+ K†i +| ;B| i?'B [m X >„M `Ki ç-m H¢B- i?•M i? M^K # T i`
K¢M?- i`€M? çQÊ+ +9 M"vX
óhB m iY ;BªQ ?Q¢i i?"i5ô G•K o½M oBM? ;B" M ?W K°i iB M;- ç`M? i`QÊ+ F?B ?
M;U +?†M ?„M H¢BX >„M pmM; ç Q +?ûK M; M;- +?ûK iÈB HQM; ?„MX
h M M;QìB >² #„i çQÊ+ i?•M / - +,M #ªM F?¬M; +| HU+ ?Q" M i?O- p°B p" M; T?€i
#KM; M;U - tQ v i`ÁM- +?d +?ì KkB ç Q i?S M?'i HQÊi [m - ?„M H¢B +?mB p"Q tm
L?Q i? çB çQÊ+ p" B #QÊ+- i M M;QìB >² M"v ;B®M; M?Q K°i +QM F?d +S /B +?m
o½M oBM? M?bM ?Q +ª K„iX J°i F?¬M; H"K- ? B H" H"K iÈB MÆB- ?„M ?„+ K°i iB
p"Q HQM; M;U X
*QM ç¢B K½ æ°i Zmv i M;½ tm®M;- i M "€+? GBM? çB m K'i çB +?¶ /U - FBM? ?½
>² "'i Zmv çm'B i?2Q K°i ç Q +?ûK M;½X
@ >mmm
G½Q * Q ;BÆ i?•M / H M- ?QM; T?'M H Q iÈB çQ+?X L;QìB >² #®M T?Q çSM; +ª
G•K o½M oBM? +® w /WM; Î +m®B +MM;- M;~M; ç-m M?bM p T?Q t t X æ€K æ°
T?'M ;"Q i?ûi- M?QM; F?¬M; M?bM i?'v #|M; ?bM? +O æ² h€+ h€ ç•m +ªX
@ hQÈM; [m•M- H"K b Q p"v\
>² "'i Zmv çSM; `i ;¬M ?„M- i?'v ?„M ? i M?bM ç¬M; iÈB M?bM i•v- p°B p" M; +?¢v
G•K o½M oBM? H„+ ç-m- M;QM; i`¼M; M|B,
@ E?¬M; i?'v æ² h€+ h€ M[5
>² "'i Zmv H„T #„T FBM? ?½B- p°B p" M; [mûi [m p" B H-M- [mª M?B M- Î p` i`Q H
>[m pQÆM; æ°i Zmv i +?ŠM; #B i F?B M"Q ç½ #B M K'i`²BX
@ *| F?B M"Q ?„M çB `F?¬M;\
G½Q >² i?b T?-K ?ÄBX
óh H"K b Q +| i? i`ª HìB p'M ç M"v +?S5ô G•K o½M oBM? i`ÊM i`„M; K„i #'i HU+
`®B ;½B ;½B ç-mX
@ *QM K M| - H"K b Q F?¬M; B i†M; ?Q +?Q i \ L[M?•M æ°i Zmv i K„i #` KM`²B5
G½Q * Q T?šM ?"M #'i #bM? çB iÈB- HQ M ç Q i`QM; i v /MM; bS+ +?ûK +?ûK p" B
óæ9M; M?d- b Q F?¬M; B ?B M ?Q \ô J°i +•m M"v +O H½Q * Q ç½ H"K G•K o½M
?B M +O * Q hM ?¬K M v- /M Km®M /M F?¬M; +kM; T?ªB +¬M; M?"M +¬M; T?m`i
p"Q i`QM; K„i K°i i?B m M[æ°i Zmv i- M m F?¬M; B i?QîM; i?S+ i?b ç| [mª H" #'i
p" M; [m v ç-m H¢B- H9+ M"v #B i M; v +| p'M ç `²BX
o®M i?B m M[æ°i Zmv i ç M; + Q ?SM; ?¬ ?"Q +?Q æB m .QÆM; ç¢B ?°B- H9+ M
M K- KîiQ ? B K„i iB K FB K +€B ;b ç|X æ®B pÈB H½Q * Q ç„+ i?„M; # M M"v- +,M #
•M? K„i K¼B M;QìB ç m M?bM p T?Q M KX oW`²B M?B i?Ä +ÁM M?Q b|M; H
M;mv M- i`QM; M?€v K„i i`î M M +ÁM v M i oM? ?ÆM +ª ?² MQÊ+X

æ² h€+ h€+ kM; F?¬M; i?'v ç•m- i?B m M[F?¬M; F m ;¬Q- i?ªQ M;mv M i`Î M M iol
tªv ` +?mv M ;b M?d\ >„M p` H½Q * Q M?bM M? m M;?B ?Q†+ i`QM; HÁM;- +?ŠM
h` M i?ªQ M;mv M t t ?B M ` K°i çB K K`m ç2M M?Q M?Ä- óH¼+ +¼+ - H¼+ +¼+
i`€B iBK K¶B M;QÌB K°iX h?•M ?bM? /-M /-M ç”T p`Q K„i K¼B M;QÌB- ç! i?“i` H
ç-m- i?-M i m’M T?B T?“KX

L;QÌB M;²B i` M HQM; M;U H` K°i M[iY i m’B +ÁM i` - i!+ M?Q K•v- tä ` M?Q K°
tm®M;- / i?`i!M; €M? M?Q M;¼+ - K†i M`M; çQÊ+ +?2 #`M; K°i i’K HK i`QM; bm®
M?Q b!M; MQÊ+ i?m- i`QM; b„+ ç2M i?ŠK M?Q MQÊ+ +ÁM i?’v i?’T i?Q€M; K`m t M
?² L¢T J°+ b•m FQM i`QM; i?ªQ M;mv M- i`QM; p„i F?B i i`M?X L?[M; +ÆM; B! M
+?2 K†i- K°i T?-M; QÆM; K†i ?²M; M?m”M +O M`M; ?û ` - ç H° K°i MK+QÌB- ç
K¼+ H M Î +?•M i`ÌB- L;mv i L? L?BX

óZmª v M?Q H-M ç-m; †T M`M;5ô h`QM; HÁM; ç°i M?B M Mªv bBM? +ªK ;B€+ M`v
FQM i?Î i? MX

@ G` L;¼+ :B`555

>² ”i Zmv +MM; H½Q * Q +ªFBM? ?€ ?®+ KB M;X L?[M; i?B m M[æ°i Zmv i F m
i`„M;- çB M +m²M; H Q p T?Q L;¼+ :B`X

@ «

@ «

@ «

" iB M; F M H M? i?“i /¬B- i`-K i`-K p M; H M i` M i?ªQ M;mv M- K†i ç’i`mM; H
HB i ç M; ç MX .QÊB +?•M i?“M? E?“+ hQ L?o- #KB #®+ H M +m²M +m°M- M?Q +
p¬ b® H M; Fb K`m p`M; FBK ç!M ;B! # v T?-M T?“iX

* Q hM K„i i`ÊM M?Q Km®M `€+?- +ªFBM? M!B,

@ E} #BM? M;QÌB æ°i Zmv i- +ÁM +! i?O p E?“+ hQ L?o- ?¼ iQ`M [m•M iB M b M;

"KB ç’i /-M /-M i M çB- K’v p¢M [m•M iBM? M?m æ°i Zmv i- /`M i?“M? ç°B M;k iW
E?“+ hQ L?o t t - p ç°B i?O i?“M? +kM; iB M ` - #¼+ b m HQM; #¼M ?¼X æ•v ç
M?m M?’i æ°i Zmv i- [m•M /mM; M;?B K +?dM?- p K†i #Qm ?½M- +?Q ç M;-M
HŠK HB i ç”T p`Q K†iX

:B[? B ç¢B [m•M- KQÌB b€m ?½M ?mv i #ªQ K½ +ª M;QÌB imv M K`m çÄ- FûQ K°
çB iÊBX h` M t2 M;U +! K°i MB M i`QÊM; U;B€+! K€B +?2V + Q + Q K`m p`M;- #
b„+ - ;B! i?’B T?-M T?“i- +?B + t2 M;U iW iW +?mv M ç°M;- +kM; F?¬M; #B i # M

E} #BM? æ°i Zmv i +?“K `½B p•v [m M? L;¼+ :B` p` M?[M; i?B m M[ M`v- ?¼ iW iW
M?Q K°i pÁM; i`ÁM iW iW H M ` - +?“K `½B iB M ` #®M T?Q - ç~v i’i +ªK¼B M;Q
p`M; FBK H v ç°M; i`QM; ;B!- i?•MªM? L;mv i L? L?•M /-M /-M KÆ ?²- `®i +K+ #
ç M +ª M?[M; i?B m M[æ°i Zmv i +kM; F?¬M; M?bM i?’v M[X

@ æ°i Zmv i E?ª >½M ç M `²B5

J°i i? M? •K ?QM; T?’M F m H MX

89kX *?QÆM; 8jN, L;QÌB s G¢ *MM; æ¢B E?ª >½M

J’v p¢M iBM? #BM? æ°i Zmv i /WM; H¢B ;B[i?ªQ M;mv M- çSM; v M F?¬M; M?9+
+€B ;b ç!X ”®M T?Q v M H†M;- +! i? M;?2 i?’v M?[M; iB M; ?¬ ?’T +O M;QÌB >²
F?¬M; M;WM;X h’i +ªK¼B €M? K„i +O M;QÌB æ°i Zmv i ç m +?,K +?9 M?bM p`Q
F?¬M; /€K #Ä [m #’i F€ T?9i ;B•v M`Q- i`QM; K„i i`M ç-v p bMM; FQM?X

@ >² ç¢B + - æ¢B >Q +?9M; i F?¬M; B iWM; i?’v æ°i Zmv i E?ª >½M `

G•K o½M oBM? i`-K ;B¼M; ?ÄBX

>² ""i Zmv WK K°i iB M;- M? M? ;"i ç-m,

@ æ¢B >Q p" æ°i Zmv i ;B Q #BM? M?B m M,K- +kM; iWM; +| p" B bS ;Bª M; QÌB >²
p- H - F?¬M; +QB B` ;b- +?d /U p" Q Qm i? #BM? HU+- i?QÌM; ? v #m°+ i`B m
+O +ªB- +| i? M|B H"K +ª i`B m +¬M; T?ŠM- +| p" B H-M #` +?9M; i çm´B i´Î p Xa
+Æ ? B KQÆB M,K [m - ibM? ?bM? ç| pšM i€B /B M M?Q +k- #B M ;BÈB ? B MQÈ
;•v ?'M F?¬M; M;WM;X >Q" M; i?QÈM; p- +MM; ;B" M- b Q H¢B T?€B bS i?-M b M
+?S\ *ÁM M; QÌB >² Î i? "M? E?„+ hQ L?o- Î i" M ;B[i?ªQ M;mv M- +€+? t æ¢B >Q
i`W i?dM? i?QªM; +| K°i ? B i?QÆM; M?•M HÈM K"i K¢Q ?B K bBM? K¢M; çB iÈB
+?Q B iÈB ç| +ªX *?Q /M +| i?QÆM; M?•M M; QÌB >Q ç M- #^M; p" Q [m M ? ;B[
i? HûM Km #€M ç i?m #¢+- B +| i? i?´v çQÈ + Kti +O "b :B" E?ª >½M +?S5

oB + M"v +kM; ç9M;- pÈB æ¢B >Q ?Q" M; i?´i Hm¬M Hm¬M ç w ç M p'M ç i? /
M?K+ H¢B +Y M; QÌB çB #€B T?ÄM; K°i i M E?ª >½M K M /B +?SX

G•K o½M oBM? M;šK M;?o K°i H€i- M;?B K Kti ?ÄB,

@ L|B M?Q p"v- "b :B" E?ª >½M Qi M?´i +kM; T?ªB ?ÆM #®M M,K KQÆB im´B `²B\

@ Zmª i?"i H" M?Q i? X G-M ç-m iB M i ` +?B M i`QÌM;- iWM; +?SM; FB M ?„M i?
H9+ ç| ?„M +kM; ?ÆM # KQÆB im´B i?-BX *?diB + H" H-M ç| +?9M; i #` i?m - ç
>² M"v M?Q i? M"Q +kM; +?Q iWM; i?´v i?b ç½ #` ç€M? +?çv` t M;"M /tK`²BX

>² ""i Zmv H„+ ç-m t´m ?´X

G½Q >² i? K ;B [m•M ç°B +kM; T?ªB iÈB ? B KQÆB M,K`²B- +ÁM M; QÌB æ°i Zmv
i? iQM? ` i M "b :B" E?ª >½M #•v ;BÌ ç½ ;B" H„K`²BX h`QM; K„i G•K o½M oBM? H
M?B M M|B,

@ >² ç¢B + - ?mvM? +| i? t€+ ç`M?- ç M H9+ M"v E?ª >½M +| +ÁM H" "b :B" E?ª >

@ >ŠM H" pšM i? - i`W T?B ?„M ç½ +? i

>² ""i Zmv M|B`²B- ç°i M?B M FBM? ?½B,

@ hQÈM; [m•M- +?ŠM; H) M;"B ?Q" B M;?B æ°i Zmv i E?ª >½M ç½ i´Î i?"M? M; QÌB

G•K o½M oBM? F?) H„+ ç-m,

@ h +kM; F?¬M; `ä H„KX L?QM; i pšM M;?o- pb b Q h`B m E? M; LBM? iÈB E?„-
p"v`²B- M?QM; F?¬M; ? ;tT æ°i Zmv i E?ª >½M\ oÈB /½ i•K +O "b :B" E?ª >½M
b) F?¬M; iU /QM; #Ä [m K°i +QM +| i®i M?Q p"vX s2K` pB + Î +?¶ M"v +| +?9i F€
æQ+? t€+ +| +?9i F€ [m€BX >² ""i Zmv M?Qm K"v,

@ h?2Q K¢i iQÈM; #B i- KM tm•M M,K M;Q€B æ°i Zmv it•K M?"T pÈB [mv K¬HÈM
iÈB ç°M; pB M M?[M; /kM; bo #° H¢+ M; QÌB >²X hÈB KM i?m- +?B M bU ç M; F`
T?QM; `ä`"M;- H¢B ç°i M?B M HmB p - M;?2 M|B H" /Q HQÆM; i?ªQ /U i`[F?¬M; ç
M;¢+ M?B M- +ÁM HQm w T?€B i`BM? b€i çB t2K tûiX L?QM; pb M; QÌB >² T?ÁM; #
K°i pÁM; i` M i?ªQ M;mv M +?ŠM; +| ç°i T?€ ;b- /Q ç| ç" M? T?ªB HmB p X

@ o'M ç Î +?¶ M"v`²BX

oW M|B p +?mv M +k- G•K o½M oBM? +| i? M|B ç½ +| çQÈ + i`U+ ;B€+X >„M p" i
;tT M? m Î ?² >mv M ok +kM; +?QM? pb +?mv M M"vX

@ L; QÌB >² p" +?9M; i +?B M ç´m ç½ # Q M?B m M,K`²B\ *| i? M|B ?¼ #´i F€ i?ÌB
iB M p"Q h`mM; L;mv M- H"K b Q H¢B +| b B H-K FB m M?Q HQÆM; i?ªQ /U i`[F?
?m®M; +?B K ? i Qm i? - ?¼ /U p"Q +€B ;b K" p- /mv M p- +Ê i?Q€B HmB\

>² ""i Zmv €M? K„i b€M; H M- pmB p M|B,

@ *?ŠM; H) i?"i M?Q iQÈM; [m•M bmv M; ?o- H" KM ç¬M; M, K M; Q€B "b :B" E?ª >½
>² F?¬M; i? F?¬M; HmB #BM? \ ob T?ÁM; M; W +?9M; i M?•M +Æ ?°B T?ªM +¬M;
M"v\ h`ìB ÆB- M m i?"i bU H" M?Q i? - æ¢B >Q i +?ŠM; T?ªB H" H-K HŠM #Ä [r
F?¬M; ; †T çQÊ+ \

@ æ9M; ? v F?¬M; i?b H"TiS+ #B i M; v 'v K"X

G•K o½M oBM? F?2 F?) i?Î /"B- €M? K„i /€M p"Q +ì b|B €M? p" M; ç M; imM; # v t t
K"m FBK b„+ ?ÆB T?"T T?²M; - F} #BM? æ°i Zmv i +?"K `½B +?mv M ç°M; - i?2Q
Zmv i iW iW iB M ç M- /-M /-M ; -M H¢BX

J½B ç M H9+ M"v KÈB i?'v `ä- M; QìB çB i`QÊ+ +?d ?mv F} #BM? æ°i Zmv i +?QM?
`²B ç°i M?B M #B M K'iX >„M +QÐB ?½M ?mv i #ªQ K½- iQ" M i?•M K†+ M?mM; ; B
M; ? #®M T?QÆM; X

@ "€B FB M æ¢B >½M5

E?ª >½M +?ŠM; F?€+ ; b i?¬M i?€M? i` M i?ªQ M; mv M5 o¬ b® M; QìB æ°i Zmv i +
ç½ bMM; FQM? #€B H¢v i` M K†i ç'i- HÈM iB M; +?9+ iKM; X J½ ç°B E?ª >½M +?m
M; QìB [m€ tm®M; F?¬M; B /€K M; ~M; ç-m H M M?bM- ?¼ F?¬M; M; WM; +?mv M ç
?QÈM; F?€+ M? m- [m v p E?ª >½M i?"M? FQM? [m€ H X

a m F?B æ°i Zmv i >½M [m®+ i?"M? H" T- ?ÊT M?'i +?dM? ç®M +€+ #° H¢+- t•v /
?bM? i?"M? K°i #° H M; ?B ç-v çO- t2K ` +kM; +| /€M; /'T [mv K¬ ç [m®+X S?¬ i
æ¢B >Q ?Q" M; ç +kM; +?ŠM; FûK # Q M?B mX

.QìM; M?Q pB + E?ª >½M æ°i Zmv i ç M ç½ i?m ?9i €M? K„i K¼B M; QìB- i?B i F} K
+°M; pÈB +ª [m•M T?ÁM; i?O ÍE?„+ hQL?o ç m çB m ç°M; - iQ" M HU+ #ªQ p bU M

h`QM; ç°B M; k F?'M; H²- K†+ +?Q K¼B M; QìB +® ; „M; ibK FB K M?QM; pŠM F?¬M
:B"- ç M +ª M?[M; i?B m M[FûM +?²M; +kM; F?¬M; #B i i`®M çB ç•m +ªX

J½ ç°B Î i`mM; i•K i?ªQ M; mv M +?"K `½B /WM; H¢B- #`v ` K°i i? i`"M iQ HÈM-
H" +ì p" M; - #®M T?Q FBK b„+ H M; F€ # v T?¬M T?"i- iQ" M #° M; "M p¢M F} #BM?
ç¬M; +O i?ªQ M; mv M- #ªQ p KQìB b€m i?Èi ?½M ?mv i #ªQ K½ i?¬M im'M Î +?Q

æ² h€+ h€ mv pk ; BK+ M; U ?Á p" Q; B[ç€K M; QìB- ç°i M?B M; B"i K¢M? +QÆM; M
?Q H M K°i i`"M; - M?Q HQÈi i` M F?¬M; - [m v +ª M; QìB H¢B +?¢v i?ŠM; iÈB ç°B E

*€+? t QÈ+ M, K KQÆB i`QÈM; - >[m pQÆM; tQ v M; QìB tm®M; M; U - i v i`€B +
K°i i v +?'K ç'i- i? M?•K mv pk ?MM; i`€M; p M; p¼M; +ª i?ªQ M; mv M,

@ >[m pQÆM; æ² h€+ h€ F?'m FB M æ¢B >½M- M; mv M i?¬M i` M i?ªQ M; mv M +M

@ L; mv M i?¬M i` M i?ªQ M; mv M +MM; E?ª >½M i²M i¢B5

"®M T?Q /•M +?9M; æ°i Zmv i ç m +mM; FQM? [m€ tm®M; - i?2Q T?Q b m æ² h€+
L?[M; +•m M"v çQÆM; M?B M H" /Q >² "'i Zmv T?B M /`+? +?Q G•K o½M oBM? p®M

>[m pQÆM; p" i'i +ª M; QìB æ°i Zmv i ç m [m€ tm®M; ç'i- +ª i?ªQ M; mv M v M i oM
FBK `ÆB +kM; +O M; ?2 i?'v `ä`"M; X

æ°i Zmv i E?ª >½M ç½ iÈB `²B- L; mv i L? L?B i?b b Q- M" M; H¢B Î MÆB M"Q\ h`Q
M?B M M?ªv `°M- +| K°i bU +, M; i?ŠM; F?| +| i? M|B i?"M? HìBX Zm v ç-m M?bM-
F?~M i`QÆM; ?ÆM +ª ?„M- M; ?o ç M H9+ M"v- i•K ibM? K¼B M; QìB +?„+ ç m ; B®M

@ >[m pQÆM; - +?Q p` pQÆM; +¬M; - +?Q p` /•M +?9M; æ°i Zmv i- tBM çSM; H M ç
æ M; BK H†M; - K°i ; B¼M; M|B MQM MÈi +'i H M- i`QM; i` Q / M; ?2- T?€ i M bU
p M; p¼M; [m M? [m~M # M i B K¶B M; QìBX

óæ•v H" æ°i Zmv i E?ª >½M\ô G•K o½M oBM? i`ÊM iQ ? B K„i FBM? ?½B- * Q hM p
iÊB F?¬M; M;"K KB M; H¢B ¸QÊ+X L; ?2 +€B ;B¼M; M"v- `ä`"M; H" K°i ¸S #û M,
E?ª >½M +?S\

@ hQÊM; [m•M- M;"B M|B ¸9M;- æ°i Zmv i M?'i ¸`M? tªv` #B M +®X *QM #` M| -
¸½ +? i- M; Q|B >² ¸½ T?QM; iÄ iBM iS+ - ;B'm ;B K +?9M; i X

>² "'i Zmv ;B[+?†i ®M; i v €Q +O ?„M- K¬B `mM `mM FQ+? ¸°M; X

G•K o½M oBM? BK H†M; F?¬M; M|B ;bX E?„+ hQ L?o p` æ¢B >Q i?`M? ¸¬ +€+?
M?'i +kM; +¬M ? B # i?€M; X >ÆM M[M; Q|B >² +® w T?QM; iÄ iBM iS+ - /•M +?9
F?| +| i? #B i ¸QÊ+ +?•M iQÊM; X æ¢B >Q #` #`i K„i ? i K'v i?€M; +kM; F?¬M; +|

*€B H"K ?„M #`i M; i`H" i•K +Æ i?•K i`-K +O M; Q|B >²X

L m F?¬M; +| ;b F?€+ pÈB /U ¸Q€M- KM i?m M, K M; Q€B- "b :B" E?ª >½M # M? M†
H"K +?Q M; Q|B æ°i Zmv i ¸ M; i`QM; i? i?QÊM; T?QM; ¸`M? T?ªB HmB #BM?X
M†M; H" bU FB M #°i T?€i- M?QM; i'i +ª M?[M; pB +T?Q b m ¸ m H" /Q M; Q|B æ°
pBX

h?2Q Hw /Q i`B i #BM?- F?„T MÆB ¸ T?ÁM; æ¢B >Q iB M +¬M; +MM; pÈB pB +
K'v i?€M; i`QÊ+ - G°+ æ¬M; h€M +ÁM b M; æ¢B >Q +¬m i?•M +?Q "b :B" E?ª >½M-
¸QÊ+ #`v` X

"B i `ä pB + +¬m i?•M +?d H" K°i pB + +, M #ªM F?¬M; +| F?ª M, M; - G°+ æ¬M; h€
HÄM; X >„M iÊB MÆB- ?ŠM H" +| ? B KK+ ¸Q+?- K°i H" +¬m i?•M +?Q "b :B" E?ª >
¸QÊ+ iBM æ°i Zmv i tªv` #B M +® ? v F?¬M; - ? B H" i bK ?B m [m•M i bM? æ¢B >
KM tm•M #•v ;B|X

*ÁM M; Q|B æ°i Zmv i bÎ /o /€K MY M, K b m iB TiK+ iB M ?`M? t•K M?"T >¢ G M b,
+| i? M|B H" M°B #° æ°i Zmv i ¸½ ?`M? ¸°M; i?2Q K°i HQ¢B [m M ? M"Q ¸|X *kM;
:B" E?ª >½M F?B H•K +?mM; X J†+ F HQ /Q ;b- æ¢B >Q [mª i?"i H" #Ä [m K°i +Æ
M; Q|B æ°i Zmv i ¸½ pQÊi [m bU ?¶M HQ¢M ?Q`M iQ`M- K†+ /M æ¢B >Q #B i "b :
+kM; F?¬M; i? H"K ;b ¸QÊ+ M[X

L; Q|B >² +| i? M|B H" iWM; #QÊ+ ¸ m +| iQM? iQ€M +~M i?"MX S?Q b m ?¼ M?'i
KBM? i`Q im X L; Q|B [m•M bQ M"v- `®i +m°+ H" B\

h`QÊ+ K„i #¶M; M?B M p¬ i? M? p¬ iS+ ?B M H M F?m¬M K†i KdK +Q|B +O L; m
F?¬M; i? iB T t9+X

@ Í æ°i Zmv i +?9M; i - i F?¬M; T?ªB H" M; Q|B i?¬M; KBM? M?'iX

L?[M; H|B +O G°+ æ¬M; h€M H¢B M?Q p M; H M # M i B- ¸ M #•v ;B| - ?„M KÈB ?
M"vX «M; i`|B [mª H" +¬M; #^M; - F?¬M; # M? pU+ `B M; +?Q #`i +S F M"Q- K¶B K
M?•M p"i FB i tm'ii`Q im - æ¢B >Q M?Q i? - æ°i Zmv i +kM; p"vX

h•M E?ª >½M +O æ°i Zmv i- i?"i` H" K°i ¸S i` M?Ä5 *?9M; i ¸ M; +?B M ¸'m
Zmª i?U+ pB + M"v H"K F F?€+ F?| +| i? iBMX s•K M?"T i?ªQ M; mv M i`QM; F?Q
K¼B pB + F i ?ÉT H¢B +kM; F?¬M; FQ+? i?Q+? M?Q ?¬K M vX G½Q * Q HB K K-
i`QM; i v,

@ G•K ?mvM? ¸ - #•v ;B| H"K b Q\

@ *€B ;b #•v ;B| H"K b Q\

G•K o½M oBM? #bM? ioM? #ªQ,

@ æÊB t2K Fb #B M H" ¸QÊ+X

@ L?QM; L; mv i L? L?B i`Î H¢B `²B- #^M; p`Q i`Q i?¬M; KBM? +O M" M; - M" M; M
MÆB M"v

* Q hM +ÁM +?Q M|B tQM; ç½ #` G•K o½M oBM? T?'i i v M; „i HÌBX >„M i`-K K†+
@ u M i•K çB- ?B M M v L;¼+ :B` F?¬M; #B i ?mvM?- +kM; F?¬M; #B i i X L`M; +
t Hç pÈB +?9M; i K` i?¬B- * Q ççB + - ?mvM? +| bÈ K°i M; QÌB t Hç F?¬M; \

óL; QÌB t Hç\ô > B M; QÌB >² ``i Zmv FBM? ?½B M; ~M M; QÌB, óoB + Hç ?¬K M v [m;
æ°i Zmv i E?ª >½M #B M i?`M? K°i iB m ?`B iY- iB T i?2Q H` L; mv i L? L?B i`Î i?;
+?mv M +ª çÌB ?¼; †T çQÊ+ +kM; F?¬M; Hv F€ M?Q ?¬K M vXô

@ hQÈM; [m•M- pB + M`v H` +?mv M ; b i? \

>² ``i Zmv ; ½B ç-m- M?Ä ; B¼M; ?ÄBX

G•K o½M oBM? M? M? H„+ ç-m- €M? K„i /WM; i` M +€B FB m +| +„K +Ì K`m p`M;
* Q i`WM; K„i M?bM >² ``i Zmv- ?€ K²K- /MM; KB M; M|B i?-K ? B +?[, óL; m i? 5ô

E?ª >½M pW KÎ KB M; - æ² h€+ h€ H`T iS+ çSM; H M- M?[M; M; QÌB æ°i Zmv i +?
+?|M; çSM; /`v- +mM; FQM? çSM; K°i # MX

æ² h€+ h€ çQ K°i i v H M M; U+ M|B,

@ E?ª >½M- ?¬K M v æB m .QÆM; ççB ?°B b) i?B #®M i`M; - H'v ` #®M #° Hç+
M?[M; /•M +?9M; i`mM; i?`M? +O M; `B GQM? ç•m5 J m #€Q ?d +?Q E?ª >½M5

ó>m- ?m ô L?[M; /kM; b o i?O i?„M; +O +€+ i`M ç'm- T?'i i v ?QM; T?'M- ?QÈM;
?¬- #¼M M; QÌB H½Q >² +kM; #`i ç„+ /o pšv i v HB H` X

@ > v H„K5

h? M? •K MQM MÈi i`mv M ç M,

@ h'i +ª i?QÎM; M, K KQÆB +QM / X

@ hç E?ª >½M5

æ² h€+ h€ +mM; FQM? ç€T,

@ sBM E?ª >½M ç, M; ç`BX

h'K pªB K`m p`M; F?) T?'i ç°M; - +| K'v #|M; M; QÌB çB H M i` M- K¬M; HmM; M?bM
KdK +QÌB- M?bM +?, K +?9 p i`bm K M- i•K ibM? F?€+ ?ŠM H9+ pW `²BX

J°i Kç+? iQ`M H` iB m E?ª >½M M|B +?mv M- F?¬M; ? M; ?2 i?'v iB M; +O L; ¼+ :
Î MÆB M`Q- +`M; F?¬M; #B i M`M; +| [m M ? ; b pÈB iB m E?ª >½M M`vX Jšm iY\ L
iB m E?ª >½M- i ç•v ç½ H` +? ?„M `²BX o9 2K\ L; QÌB æ°i Zmv i +?„+ F?¬M; /MM
çQ€M HmB- +m®B +MM; +kM; +?ŠM; ` çQÊ+ +€B ; b- ?„M [mv i ç`M? F?¬M; K`M;
æ°i Zmv i E?ª >½M ç½ ç, M; ç`BX ob M iQ`M- #®M T?Q ç m /MM; M?[M; KB M; pª
`ä M?[M; M?•M p`i # M i`QM; X

hB M; +QÌB ?b ?b i`mv M ç M- KÈB pW `²B M?[M; i?B m M[æ°i Zmv i p•v H'v L; ¼
T?Q b m K`MX h?-M i?€B B B +kM; # v #`M; - i` M K†i p`B M; QÌB +ÁM çQÊ+ i` M
`i Ko H X

æ² h€+ h€ i`WM; K„i- iWM; #QÈ+ iWM; #QÈ+ ç€M? ; B€- t2K tûi K°i H9+ H•m- M?Q
K` KbM? Km®M ibKX >„M +| p`B T?-M i?'i p¼M; - HçB HB + p T?Q +?B +K`M FB

@ æ² h€+ h€ HÈM K`i tBM ?ÄB E?ª >½M- ?¬K M v +ÁM M[ iY M`Q F?€+ Km®M i?
F?¬M; \

hB M; M|B pW +`i H M- iQ`M i`QÌM; ç m ioM? H†M; X L?[M; M; QÌB >² ç m M?bM p
p [m M i•K p¬ +MM; X

a m i'K K`M pšM v M H†M; X h?`i H•m b m K` F?¬M; +| B i`ª HÌBX

@ æ² h€+ h€ HÈM K`i tBM ?ÄB E?ª >½M- ?¬K M v +| M[ iY M`Q F?€+ Km®M i? K ; B

æ°i Zmv i >[m oQÆM; #QÈ+ i? K ? B #QÈ+- M;~M; ç-m QÐM M;U+- K°i H-M M[H
>Q€` M;QìB æ°i Zmv i ç m F?¬M; T?ªB iQ`M H` M? [M; +K+ b„i- +kM; F?| i`€+? h`
°B t9+ tB K5 G•K o½M oBM? +QìB H¢M? F?¬M; M|B ;b, óh M æ² h€+ h€ M`v`ä`
/M F?¬M; #B i L;¼+ :B` p` iB m E?ª >½M`®i+m°+ +| [m M ? ;b- +kM; F?¬M; #B
` imv M i?•M- M?QM; M m L;¼+ :B` #m°+ T?ªB +?¼M ;B[?„M p` æ² h€+ h€- M; m
M;QìB M`QXô

L;QìB æ°i Zmv i #®M T?Q ?€i Q KB M;- K„i i`ÊM i`ÁM M?bM p`Q i`K K`M K`m p`M
çÊB K°i F i [mªX

æ² h€+ h€ ?ÄB ? B +•m tQM;- F?¬M; i?'v +| M;QìB ç€T HìB- ç M; Km®M #QÈ+ i?
iB M;- i`K K`M K`m p`M; ?û` K°i MY - iB M; i` +QM i`QM; i` Q i`mv M ç M,

@ >[m pQÆM;- M;QÆB ?ÄB #´M >½M` \

*m®B +MM; +kM; i?'v F?m¬M K†i +?•M i?`i +O æ°i Zmv i iB m E?ª >½M`²BX æ•v
M,K b€m im´B- K„i iQ- ? B K„i H'T H€M? +| i?¬M- i?•M K†+ K°i #° ?² #`Q K`m p`M;
i? M? HQ M ç QX >„M M?bM i?ŠM; p`Q >[m pQÆM; K` ?ÄBX

@ hB m iY M`v- `i +SM; ç-m +SM; +´- t2K` ?ÆB +| +?9i T?QM; T?¢K +O i M,K ç
G½Q * Q iU M?OX

L;QìB æ°i Zmv i H`T iS+ [m€ tm®M;- ?`M? H pÈB E?ª >½MX æ² h€+ h€ F?¬M; ?
iB M; M|B,

@ hB m E?ª >½M- æ² h€+ h€ HÈM K`i tBM ?ÄB- ?¬K M v +| M[iY F?€+ i? K ;B imv
óh M æ² h€+ h€ ç½ [mª H` HÈM ; MX .€K çSM; i`QÈ+ M?B m M;QìB ç M; [m€ M?Q
H` iB m E?ª >½M- pB + M`v F?¬M; T?ªB F?B / M;QìB i +ÁM M?Ä i?b H` +€B ;b\
G•K o½M oBM? ?W K°i iB M;X

G¢B M?bM iB m E?ª >½M- imv F?m¬M K†i i`´M ç`M?- M|B +?mv M +kM; `i +?†i +
im´B [m€ M?Ä- /QÈB bU #S+ #€+? +O æ² h€+ h€- #´i ;B€+ HMB H¢B- i`QM; K„i H°

J°i #`M i v M?Ä #û iW T?Q b m çQ ` - ;B[+?†i H`v iB m E?ª >½MX ``M i v i`„M; K
€Q K`m ?Q`M; FBK- tB K v `U+ `Ð- t2K` +ÁM ?mv ?Q`M; ?ÆM +ª iB m E?ª >½M p

@ æ² h€+ h€- M;QÆB M|B +?mv M pÈB B i? \

J°i ;B¼M; M[i`QM; i` Q M;¼i M;`Q- M? M?`M; F?¬M; M? M? F?¬M; +?`K p¼M;
F?¬M; HÈM- M?QM; H¢B +| i? H¼i p`Q i B +O K¼B M;QìB i` M i?ªQ M;mv MX

@ G` L;¼+ :B`5

G½Q * Q +ª FBM? i?B m +?9i M[M?ªv /UM; H M- `²B p°B p`M; #`i K²K- i`°K M?bM
G•K o½M oBM? pšM H¢M? M?¢i- b„+ K†i #bM? ioM?- ;B®M; M?Q ?„M F?¬M; M;?2

h`QM; ç€K M;QìB #°+ T?€i iB M; ?Q M ?¬ç°M; i`ìBX hmv F?¬M; T?€i ?B M` K†i
M;QìB ç½ [m€ tm®M; bMM; #€B- bQ pÈB pB + +9M; #€B iB m E?ª >½M pW `²B +Á

æ² h€+ h€ p°B p°B p`M; p`M; [m€ tm®M; ?`M? H - bQ pÈB pW `²B +ÁM +mM; FQM
ioM?- M?QM; F?¬M; +ÁM M;¢Q K¢M M?Q pW `²B M[- H¢B T? +?9i FBM? ?d p¬ +

*?ŠM; H) ç` p` L;¼+ :B` +ÁM + Q ?ÆM +ª iB m E?ª >½M\ G•K o½M oBM? FBM? M;
M;[M`Qç ?bM? /mM;- ;B`i KbM? M?È iÈB H9+ ? B M;QìB H`K #¢M- F?m¬M K†i F
p - i`QM; HÁM; ?„M Hm¬M KÆ ?²- +| +ªK ;B€+ F?| +| i? iBMX

L?È iÈB K°i +?•K +O M`Q +? L?Q- i`QM; HÁM; ?„M +kM; F?¬M; F?ÄB +ªK i?€M-
i`M M?ŠM p¬ +MM;X

@ J m M?bM- L;¼+ :B` b„T` `²B5

* Q hM +?d p T?Q i`QÈ+- ;B`i KbM? i?®i H MX

h'K K" M + ? " K ` ½ B pûM ` - +ª ç" B + Q ? Q" M i Q" M H° ` i` QÊ + K†i K¼ B M; QÌB X
: B[+ † K° i i' K i ?ª K K" m ç Ä i ? " i HÈM - i` M i ?ª K + † K° i p QÆM; i¼ æ° i Zmv i + Q H
ç QÊ + T ? O K° i i' K / ?´ K" m p" M; FBK - `° M; p¬ + MM; - K" m b„ + p" M; + ? † 2 ? mv ? Q
p QÆM; i¼ + ? B H" K ? B i - M; - i - M; i` M + Q ?ÆM i - M; / QÊB K° i # " + X
hB m E ?ª > ½ M M; ² B Î T ? Q / QÊB - p QÆM; i¼ T ? Q i` M H" K° i M [iY Ko H X
L" M; H9 + M" v T ? O K° i HÈT + € B F ? , M + ? 2 K†i - / i ? ` i i` Q M; M; - M M ? Q ? Q b2M hm
?ÆB ? û H° - H" K + ? Q K†i M" M; + † K° i p / ` m / " M; p¬ + MM; X
hW + ? Q M ? / B M M ? b M H¢B - M" M; + † K € B i † + #² M; # M ? M ? Q K•v - i` M ç - m ç° B K
? B + ? B + / • v Î ? B # M M ? M ? # v # v - + Q [mw i ? M ? M ? ½ - M; ? B i ? € B p¢M T ? Q A
+ Q - ç ¬ B K ¬ B ç Ä K¼ M; F ?) + Q M; H M - MY M ? Q + QÌB MY F ? ¬ M; - ; B ® M; M ? Q i Q M
M" M; X > B K „ i i` Q M; M ? Q i ? m i ? O v - ç 2 M imv M H¢B T ? + ? 9 i K" m t M ? H K KÌª Q
#, M; ; B € X
h` M K†i M" M; # ¬ B K° i HÈT FBK T ? ' M M ? " M M ? ¢ i - pW ? Q M; / ½ pW F € H¢ - / QÊ
` Ð X > B ? " M; H ¬ M; K" v i ? M ? i 9 HšM F ? † 2 K „ i F t + ? H M - ; B ® M; M ? Q HQ M ç Q `
M; ? B K H¢M ? HMM; F ? † B / € K + ? ® M; H¢B X
"° p € v M; QÌB >² FBK b„ + T ? O / " B +ª ? B # M p QÆM; i¼ - # v # v M ? Q K•v - + Á M ` U
>² " ' i Zmv i ? b i ? " Q i ? M i ? Î ,

G•K o½M oBM? i`-K ;B¼M; ,

@ GQϕB M;Q`B M?Q æ² h€+ h€- F?B M´B ;B"MHϕB +`M; MiQ`M- +ÁM M m ?„Mi`- +`MF X h M;?o- L;¼+ :B`b) F?¬M; K'i +aM? ;B€+ ç•mX

h`K K`M?Q`M; FBK H†M; BK i`QM; +?®+ H€i- F?¬M; #B i[m # QH•m- ç M H9+ i'i M?`M çQÊ+- ç°i M?B M +| iB M; i` +QM i`QM; i` Q +O hB m E?ª >½M p¼M; ` ,

@ >[m oQÆM; +?ì K°i +?9iX

ó*?ì\ *?ì +€B ;b\ô E?¬M; +?d `B M; æ² h€+ h€ F?| ?B m- K` K¼B M;Q`B ç m M;?B

J°i H9+ H•m b m- ç°i M?B M +| p¬ b® i?B m M[æ°i Zmv i ,M K†+ b†+ bÐ- +€+ M` i?ªK K`m çÄ ç`K çQÊ+ i`MK pªB p`M; - F?¬M; B #B i # M /QÊB +`i ;B'm +€B ;b- + T?Q i`QÊ+X

h`QM; H9+ G•K o½M oBM? +ÁM +?Q ?B m ` i?b M?[M; i?B m M[æ°i Zmv i ç½M;

@ l m m

J°i ?²B F M H M? p M; H M- ;B[i`K pªB p`M; ç°i M?B M F?) M?¬ H M- iB T i?2Q hB M; i`®M; / / +?`M ç°M; M?Q iB M; b`K KM tm•M ç€M? i?ŠM; p`Q HÁM; K¶B M; iW iW /UM; H M K°i ç`B ;¶ i?`i HÈM- ;B[ç`B + Q ç| +| i`2Q K°i i? M? HQ M ç Q- i `U+ `Ð +?|B HÁ /QÊB €M? K†i i`lBX

@ G` FBK ç Q +O L;¼+ :B`5

* Q hM H„T #„T FBM? ?½BX

G`B +ÁM +?Q /Si- ç½ i?'v i`K pªB p`M; î ;B[ iW iW çQÊ+ FûQ ` X G`TiS+ H° ` K H MX L;|Mi v M;¼+ M;` M?Q #9T K,M; H9+ +Q H9+ /m¶B- F?¬M; M;WM; #B M ?| - M;Y K†i H M i`lB K9 HQÊM- K|M; i v FBK b„+ H'T H€M? i`QM; M„M; K BX

hB M; i`®M; /²M /`T- iQ`M #° i`K pªB p`M; ç½ çQÊ+ Kî ` - F?„T MÆB b€M; `U+- K ?bM? F?B m ;ÊB FB M?ªv H M F?¬M; i`mM; i?`M? p) i?`M? K°i +?[ðæϕBö imv i L; ç M; # v p9i H M i`lB + QX h?•Mi? K K KϕB H„+ HQ m®M HQÊM- pk ç°M; F?„ i?`M? F?´M; iQÊ+ FB m ?½M?- H9+ i?b ?| i?`M? ç| K°+ KB M ç M; Mî `°- i? ?B i ibM? +O K°i +¬ ;€B i?ªQ M;mv MX o¬ b® i?B m M[æ°i Zmv i p•v [m M? M`M; +kM iB M; + i?€M? i?|i- K°i #ªM ibM? + M;¼i M;`Q i`QM; M?€v K„i ç½ p M; p¼M; F?„

h'i +ª K¼B M;Q`B M?bM iÈB M;~M M;Æ- +ª M;Q`B æ°i Zmv i HšM M;Q`B æϕB >Q X `ÁM; tm®M; ç'iX

G-M ç-m iB M M?bM i?'v L;¼+ :B` M?ªv K9 - HϕB i`QM; K°i i`QlM; +ªM? M?Q i? M ? v çM 5ô G•K o½M oBM? F?¬M; #B i M|B ;b +?d ç`M? H„+ ç-mX

h`QM; iB M; i`®M; M?Q b`K- L;mv i L? L?B ç°i M?B M F?UM; HϕB- +QM M;QÆB i `9i KϕM? i? M? FBK ç Q i`2Q i` M;B€;¶- HQ M ç Q €M? p`M; M?'i i?lB ;BÆ + Q H +O iQ`M i`QlM;

@ >m m m X

L;Q`B æ°i Zmv i M?Q pW i`QM; K°M; KÈB i?S+ idM?- M?[M; iB M; ?Q M ?¬ M?Q çÄ K†i pb ?QM; T?'M- ç M +ª æ°i Zmv i >[m oQÆM; p®M i`-K K†+ +kM; bmM; bQÊ H M F?¬M; M;Èi- # Q M?B m b-m M½Q i`QÊ+ FB bÊK ç½ #B M K'iX

æ°i Zmv i çϕB E?ª >½M Km®M æB m .QÆM; hmv M h U+QÈT / imv M +?²M;V `²B

*ª i?ªQ M;mv M i?'v i? M? FBK ç Q çQÊ+ ;BÆ + Q H M- ç½ +?SM; iÄ i'i +ª `²BX

G•K o½M oBM? i?î /`B i?QlM i?QÊi- i`QM; HÁM; p¬ +MM; i€M i?QlM; , óæ•v [mª H i`Q im mv M #€+X >¬K M v M`M; #B m /B M i`QÊ+ K†i M;Q`B æ°i Zmv i- +| i? M` +MM; M?m-M M?mv MXô

h`QÈ+ K†i >[m oQÆM; +QÌM; M;ϕM? F?BM? M?QÌM;- i`QÈ+ K†i /•M +?9M; i?b pW
`^M; M;QÌB æ°i Zmv i;†TibM? +aM? M`v- F?¬M; B +‡ i? [m M çQÊ+ M`M;X >[m
?Q`M iQ`M #` H`M HQÈiX

æB m H`K M;QÌB i #`i M;ì H` M`M; ç°i M;°i tm'i Fb #bM?- ç M T?9i +m®B +MM;
.QÆM; imv M i X

oB + M`v +?d bÊ M; v +^a æ² h€+ h€ +kM; F?¬M; i? M;ì iÈBX >B M M?B M- æ°i Zmv
ibM? i? +O KbM? `i `ä `M;- K°i F?B M`M; F?¬M; i? ç„+ i°B pÈB æ² h€+ h€- K°i
M;¼i M;`Q +O M`M;- F?¬M; +?d +‡ / M? /U `i HÈM i`QÈ+ K†i i°+ M?•M- K`i`QM; M
#° Q€M ?`M +O >[m oQÆM;X

@ EBK ç Q ç½ tm'i ` `²B- L;¼+ :B` Km®M æB m .QÆM; imv M i `²B555

G½Q >² i`-K K†+ K°i H9+- p¬+MM; i?`M i`¼M; HB + M?bM G•K iQÈM; [m•M p`B H

G½Q * Q H„+ ç-m i?`i p¼M; ,

@ L;¼+ :B` b Q HϕB M;®+ i? - ? v H` F?¬M; ç`+? HϕB mv #S+ +O æ² h€+ h€ M?d5
+?Q i M K†i i`„M; æ°i Zmv iX

G•K o½M oBM? p¶ p¶ p B H½Q * Q,

@ J†+ /M i F?¬M; #B i i`QM; ?² H¬ L;¼+ :B` #€M i?m®+ ;b- M?QM; i +‡ i? F?ŠM
F?¬M; +‡ F?^a M,M; / /`M; ç„+ i?OX L‡B p bU i?¬M; KBM?- ?„M p` L;mv i L? L?B
pϕM i€K M;`M /†KX

* Q hM M;?B K M;?`,

@ E€ i?`i i i`QÈ+ ;Bì pšM +aK i?'v- L;mv i L? L?B p` G•K ?mvM? ç KÈB H` K°i
E?¬M; +?d i?•M T?`M ç` p`- i?¬M; KBM? i`B i`Q- ç M +^a i?O çQϕM- i?¬M i?€B M
i`WM; K„i M?bM i - bQ pÈB L;¼+ :B` i`WM; K„i M?bM M;QÆB- v M?Q H` K°i 'v5 >Q
ç M;?` +O i K°i +?9i- /MM; K` HU+ +O M;QÆB- ç2K HϕB ?Á #bM? i?®M; M?'i +

óJ FB T5 L;mv i L? L?B M?bM i - `²B bQ pÈB i M?bM M;QÆB- b Q HϕB +‡ i? +M
*? M°B M`v #`i F€ i?ÌB F?„+ M`Q +kM; çQ ` +?O w #`v #ϕXô G•K o½M oBM? +QÌB
;bX

>² ``i Zmv ç-v p #MB M;MB,

@ h?O çQϕM H½Q * Q K†+ /M ?ÆB €+ K°i +?9i- M?QM;XX iQÈM; [m•M- i?S +?Q H
M`v- i +?Q iWM; i?'v M;`B +QÌB pmB M?Q p`v # Q ;Bì5

@ S?^aB F?¬M; \5

G•K o½M oBM? KÎ iQ ? B K„i- ;`i ç-m,

@ o`v +‡ i? H` i`QÈ+ ç‡ p`B M;`v i +QÌB [m€ M?B mX . K†i #` FûQ /½M M?B m [
T?K+ HϕB çQÊ+X

G½Q * Q i`°K T?b K°i iB M; , ó\*?Q /M h`QÌM; h?`M? +‡ #` ç´- / K†i +O M;QÆB +k
` M`B5ô

æ² h€+ h€ # M FB i?'v L;¼+ :B` tm'i ` FBK ç Q- M‡B i`„M; ` H` Km®M i? K ;B i
KWM; `Ð p¬+MM;X o°B p`M; M?^av tm®M; ç'i- H`v M;•M ç Q i`QM; M;U+ ` - ;BÆ + Q
K†i çϕB E?^a >½MX

æ•v H` [mv +O +O M;QÌB æ°i Zmv i- i`bM? M;•M ç Q +?Q i?'v w iS +O >[m oQÆM
imv M i - +?QM? H` pb M?„K p`Q EBK æ Q æϕB E?^a >½MX L?[M; i?B m M[imv M
i`9M; >[m oQÆM;- +kM; tBM çB +?¶ F?€+X oB + M`v #B m çϕi bU +?•M i?`M? +O

L;¼+ :B` KdK +QÌB F?) ;`i ç-m- ` ?B m M?`M >[m oQÆM; i`Î i?`M? M;QÌB i?2Q ç
+QB M?Q ç½ +‡ i?B m M[æ°i Zmv i+kM; M?`M M;•M ç Q +O æ² h€+ h€X

æ` p` >[m oQÆM; imv + Q- M?QM; i`QÊ+ Kti FBK ç Q +kM; i?m FûK H„KX L;•M
;¶X

*| æ² h€+ h€ i? K ;B - p`B ççB #° Hç+ /kM; +ªK +kM; M H M- #B m ççi bU bMM; #
>½M- [mv i +?Q i`î i?`M? M; QìB i?2Q çm´B M`M; X æçB E?ª >½M M?`i M?`i iB T M
pÊB i?U+ HU+ KbM? iÄ p `i iU iBM- +?d /YM; /QM; #`M; [m M KdK +QìB- F?¬M; M

G½Q * Q Kî iQ ? B K„i,

@ Zmª M?B M H` v m çB m i?K+ M[- [m•M iY ?ªQ +¬m- ?m®M; +?B +ÁM H` M[E?ª >
Km®M +?9M; i çB #B m ?B M i•K w F?¬M; \5

@ E?¬M; +¬M ç•m5

>² ``i Zmv HB + K„i M?bM G•K o½M oBM?,

@ æ½ çB i?b T?ªB iÄ p •M +¬MX L; QçB i`W EBK æ Q æçB E?ª >½M- +€+ #° Hç+ F
çQÊ+X hmv F?¬M; i?2Q çm´B E?ª >½M M?QM; ?¼ +kM; pšM Km®M ç´m pÊB +?9M
+kM; F?¬M; M?`i ç`M? b) i?Q+? K´v /kM; bo ççB #° Hç+- F?¬M; +?m`M +?Q ?¼ çQ
ç M iB m #° Hç+X

G•K o½M oBM? i`¬K ;B¼M; ,

@ >² ççB + - * Q ççB + X *€+ ?mvM? M?È HìB +O i - KK+ iB m H` p`Q i?`M?- F?¬M
+ Q- +`M; H„K M; QìB M?bM +?9M; i - iW ç| F?ª M, M; +| i? #çB H° +`M; HÈMX *?9
i`M; - +| iQ +€+? p`Q i?`M? H` çO `²BX h? K K°i ?²B +kM; F?¬M; ç€M?5

@ æQÊ+5

> B M; QìB ç²M; i?ìB ç€T SM; X

h`QM; F?B M|B +?mv M- æ² h€+ h€ bÈK ç½ HmB tm®M; ç´B v T?K+X L; QìB æ°i Zmv
H` pb çªK #ªQ +¬M; #bM?- >[m oQÆM; # Q Kti HçB- +?Q i?´v F?¬M; F?€+ ; b M; Qì
`M M´m î ç•m +ªX

oB + M`v +kM; H`K G•K o½M oBM? HQ H„M; - Kti #` +?2 FQM- B #B i æ² h€+ h€ î ç
T?ªB ?„M\ *?d +| iÈB +?B M i`QìM; æB m .QÆM; KÈB +| i? T?€i ?B M #|M; /€M;
M?“M ` ?„M- +| H) ç½ +?“K `²B- M?QM; ç•v H` +m°+ i?B ?¶M +?B M ç´m HQçB- i?

h`¬K iQ i?“i H•m- ?„M ç°i M?B M +„M ` ,M; ,

@ >² ççB + - ?mvM? çB `9i i?, K- +?9M; i ç€M? iB T K°i ?²B- M? M? H M- M? M? H
G½Q >² +ª FBM?,

@ hQÈM; [m•M- pb b Q F?¬M; +?ì +?Q æ² h€+ h€ ` Kti `²B KÈB ç, M; Fw\ L?Q p`
çKM; ?„M5

G•K o½M oBM? i``M? i`¼M; H„+ ç¬m- +?d p`Q K´v M;`M /kM; bo +?2 Kti i` M i`M;

@ >² ççB + - i +| i? M|B F?šM; ç`M? i`M; ç´m M`v B M´v ç m +| w M; ?o ;B®M; M
ç m ç M; çÊB æ² h€+ h€ ` Kti- ç +® i`€M? t ?„MX >mvM? M|B ç M H9+ ç| b) M?Q

>² ``i Zmv M; šK M; ?o K°i H€i- M?`i i?ìB bU+ M?È ` - i´i +ª K¼B M; QìB Km®M i`€M?
ç M H9+ ç| +?šM; T?ªB ?`M; i`, K #° Hç+ çB i` M K°i +•v +¬m ç°+ K°+- F?¬M; ; B i M
i?“M? b¬M; - imv i b) F?¬M; i?m ?Qç+? çQÊ+ ; b +ªX L?Q p`v M; QÊ+ HçB +ÁM M; m

@ æ² h€+ h€ +kM; F?¬M; T?ªB H` K½M; T?m- ?„M iW M, K KQìB # im´B ç½ #„i ç¬m
i`M +?B M ç´m- ç M F?B æ°i Zmv i ççB E?ª >½M i? K ;B æB m .QÆM; imv M i?•M
T?“M +?“M- i M; ?o ?„M imv i b) F?¬M; H¶ K½M; ` i`M- i®B i?B m +kM; T?ªB [m
T?€i +? M?•M- M; QÊ+ HçB H` +?¶ T?QM; ?B K M?Ä M?`iX >² ççB + - ?mvM? K m

h`QM; H9+ K´m +?®i- imv i F?¬M; i? /Q /U +?9i M`QX G½Q >² T?B i?•M çB- K°i H
M`v F?¬M; T?ªB H` i´ p`i- K` +| +€B / M; ?2 ?ÆM M?B m- i M H` u G` hQ X

óu G` hQ \ E?¬M; T?ªB H` K•M +¬B b Q\ô G•K o½M oBM? +| +?9i #m²M +QìB- ç°
 L;mv i L? L?B ç K ç| M|B [m X G9+ M`v- +?QM? H` i?ìB çB K u G` hQ MÎ`°- M`M
 pB + ?€B ?`M; p¢M ç| K•M +¬B ç +| çQÊ+ ?¢M? T?9+ ?ŠM H` pB + / /`M;X
 æSM; Î p¢+? tm'i T?€i- i`MK FQM K†i- i`QM; H9+ p¬ w- ?„Mi?`v K°i i M æ°i Zmv i
 ¬K K°i #| u G` hQ i?“i HÈM- K`m çÄ iQÆB +?|B K„i- K„ H p¬ +MM;X
 >„M bYM; b®i i?`v `ä M;QìB ¬K ?Q - çSM; M;?B M; K°i # M L;¼+ :B`- `²B F?¬M; L
 L;QìB ç| imv ç°B Kk i`MK- M?QM; +?d +¬M HB + K„i H` +| i? M?bM ` - ç| +?QM? H
 h€+ h€X h K½B F?¬M; ibK i?`v ?„M- i?b ` H` iB m iY M`v +?¢v iÈB # M L;¼+ :B`-
 @ æB m .QÆM; ç¢B ?°B iB T iK+ #„i ç¬m- tBM hB m E?ª >½M +?†i /•vX
 h? M?•K æ°i Zmv i i iB i`mv M ç MX
 h€i L?o J°+ çSM; H M- ç M; Km®M #QÊ+ p`Q ç`B + Q- L;mv i L? L?B ç`v #| ?Q +
 +?†i i v h€i L?o J°+- ;?û i B ?„M M|B M?Ä p`B +•mX
 hB m E?ª >½M p°B p`M; F?) ;“i ç¬m /WM; #QÊ+- iU i v H`v ` K°i +•v HQ M +mM;
 HÈM- M?QM; +Æ ?²+ Q #^M; i?•M i? i?•M i? ?„M `²BX
 u i?2Q HìB /†M /Á +O i, i,- FBK iB M M¢T p`Q /•v +mM;- h€i L?o J°+ imv im´B M?Ä
 HÈM- FûQ K¢M? /•v /mM;- K°i iB M; óo Qô- FBK iB M # v H M F?¬M;- K M; i?2Q i
 @ sQ i
 h`9M; p`Q ;B[/•v i?WM; i`QM; F?¬M; i`mM;- i?•M / ç¬v MQÊ+ i`QM; M?€v K„i `Æ
 L;QìB >² F?„T MÆB b[M; b`K°i H9+ M;„M- M; v b m ç| H` iB M; ?Q M ?¬i?“i HÈM
 Km®M `mM; +?mv M +ª i`ìB t M?X
 L;¼+ :B` ÆB H` L;¼+ :B`- B i?¬M; KBM? ?ÆM M`M; +?S\5
 æ M +ª pB + +ªK i?€M +kM; F?¬M; F`T- F?Q€B K½ /QÈB i?•M ?„M ç½ t¬M; ` M;Q

898X *?QÆM; 89k, L`M; Jm®M G`K :b\

æ¢B E?ª >½M ;B[+?†i i v h€i L?o J°+- €M? K„i F?¬M; `ìB F?ÄB # #° H¢+- M;|M i
 F?¬M; M;WM; +?d i`Ä- pmB p ;BªM; ;BªB +?Q h€i L?o J°+X hB m E?ª >½M ;“i ç-
 T?Q M?[M; /kM; bo pšv i v OM; ?°X
 *| ? B p` E?ª >½M iU KbM? ç M MÆB- H¢B i? K p ç T i`Q im +| K°i F?¬M; ? B +O
 tm'i ` FBK ç Q- M|B i`„M; ` H` Km®M iW M?[M; /kM; bo +?B M i?„M; b) +?¼M H
 +?mM; i?•M ;YB ;„KX oÈB bU OM; ?° p` ?'T /šM HÈM H Q i`QÊ+ K†i M?Q i? - çWM
 / - ç M +ª M?[M; M;QìB >² #`M; [m M +kM; b¬B i`Q M?B i?mv i- HU+ +?B M ç'm
 i? K ;'T #°BX æ•v H` K°i +Æ ?°B M;`M M,K F?| ;†T çQÊ+- +?Q /M ?v bBM? i€M? K
 ?®B ?"MX
 GQ¢B i•K ibM? M`v +?ŠM; K`v +?®+ ç½ i`mv M iÈB i`M; ç'm æB m .QÆM;X hW ?
 +| ? B #° H¢+ +MM; tm'i T?€i pÈB L;mv i h?`- p| M;U /kM; K½M? H`K +m°M H M
 M;QìB >² M?Q K°i +ÆM +m²M; T?QM; pmM p9i [m i?ªQ M;mv M- #®+H M p¬ b® +
 h`¬M; iW t t - ?bM? M?Q M?[M; K|M; M;U +O ?¼ +ÁM +?Q iWM; +?¢K tm®M; K†
 Zmv i F?¬M; M;WM; pmM; `QB- i`QM; K„i €M? H M ?QM; T?'M HšM ?mM; i`M- T?€
 bS+ H Q p T?Q +QM / `ÆB i` M K†i ç'ix
 L m M|B i`"M i`QÊ+ i?O i?„M; / /`M;- F?¬M; ? +| €T HU+ ;b- i?b ç®B i?O i`"M M
 K¢M; ?ÆM- ibM? i? M;?B K i`¼M; ?ÆM `i M?B mX ob >[m oQÆM; F?¬M; i? K /U
 i`ìB # M- i'i +ª K¼B M;QìB ç m Km®M i?„M;X

.QÈB ibM? ?m®M; M"v- G•K o½M oBM? b„T t T ç H½Q * Q p" >² "'i Zmv Î ç-m ç°B /KM; bU KçM? K) p" i®+ ç°`'iM? M? +O ?¼X > B M;QÌB #¼M ?¼H Q i?ŠM; p"Q ç +?'i+€ M?•M p" M,M; HU+ çÆM çª ç°+ ç'm ç m ?ÆM t M?[M; M;QÌB æ°i Zmv i FB aU #B M ç' B ç'm T?€T M"v [mª M?B M i?m ?Qç+? M?B m ?B m [mªX \*,M #ªM F?¬M M;U /šM ç-m H Q H M i`QÈ+ iB M- ;B®M; M?Q K°i b€i i?-M H¼i p"Q ç`+? i`"MX a i v B +kM; F?¬M; i?'v `ä- +?d pmM; ççB ç Q- ?QÈM; p T?Q ç-m ç®B i?O K" +?û ç! ;B®M; M?Q F?¬M; T?ªB H" iÈB ç +QÈT / - K" H" +QÈT KçM; M;QÌB i X > B #° i°+ M;QÌB >² ?B M M?B M +?Q iWM; M;Ì iÈB pB + M"vX "° Hç+ L;mv i h?` HçB ç M +ª / +kM; F?¬M; i? K- +S H Q H M HB m KçM; pÈB ?¼X L?[M; /kM; b o ? B i°+ H Q M;U ç M i`QÈ+ iB M +Æ ?² ç m H" HU+ HQÈM; iBM? M? ç'm p®M `i +QÌM; ?½MX *?d H" [m€ tmB t Q- ?¼ ;†T T?ªB i M i?®M; HoM? æçB > ?½M ç M ç•m M?QM; M!B p #ªM bU ç€M? ç'K +ªM i?•M- i?b +! B H" ç®B i?O +? oªB i M F` i?O pW +¬K çQÈ+ i?•M / QÈi K2K p"Q i v- +ÁM +?Q F`T +?ÈT K„i- ç½ HB K [m - H"TiS+ ç-m MÎ H M K°i ç! ?Q çÄ`U+X GQçB +QB ç®B i?O M?Q +Wm ç`+? bBM? iY M?Q i? M"v- +S ;†T H" +?ûK- K M` i`QM; M?€v K„i ç½ H"K i? i`"M +O M;QÌB >² ççB HQçMX h?W H9+ H½Q \* Q K°i i v +?†M çQÌM;- ç®B i?O F?¬M; F`T ç T?ÁM;- >² "'i Zmv + : "T M;QÌB tm®M; +?KT çQÈ+ i?•M / ~K QÈi `ÆB i` M K†i ç'i- ótQ€iô K°i +€B- ;½ ç JÎ ç-m M?Q p"v- t2K` #° i°+ õL;mv i h?`ö v m M?'i i?ªQ M;mv M ç½ +?B K çQÈ+ i F F?€+ KÎ`°M; i¬K K„iX > B #° i°+ M;QÌB >² T?K+ ?²B iBM? i?-M HçBX >¼ #` +?¼+ +?Q M´B +ÆM çÆM- H½Q * Q F?¬M; i? i` m p"Q FB - i?9+ M;U çm´B i?2Q >² "'i ZmvX E o i?m"i +O M;QÌB æ°i Zmv i [mª H" i?B M ?ç p¬ bQM;- H½Q >² pW M„K H´v +QM pÈB M;QÌB >² +ªM; M;"v +ªM; ;¬M- M?Q Km®M çm´B F`T ç M MÆBX >„M ç°i M?B M„K H´v +QM / - MûK +?ûQ` M;Q"BX h?•M / M?Q +! K„i- # v i?ŠM; p T?Q K°i i M L;mv i h?`i°+ M?•M ç M; çÈB bÆM GU+ i v >² "'i Zmv [mª H" F?¬M; M? X h M L;mv i h?`i°+ M?•M pQÆM i v` - p'i pª / QÈiX ó# Tô- MQÈ+ iW +QM / FB M?'i i?ÌB p,M; imM; i!2 F?„T K†i KkBX ó*QM K M! [mª M?B M H" KMB i?`i iQÆB- KMB p` +kM; `i F?€+ #B i5ô G•K o½M o M?'` KÈ MQÈ+ H¼i p"Q KB M; KbM?- ;BK+ M;U +?çv p°BX E?¬M; +ÁM ;B[/ M[- M;QÌB æ°i Zmv i H"TiS+ #m¬M; i? F?¬M; çm´B i?2Q >² "' HU+ p•v +¬M; G•K o½M oBM?X *?d i`QM; iQ+? i„+- ?¼ +?B H"K ? B ç°B +! Fo i?m M;U æ°i Zmv i i®i M?'i H Q H MX :B! M M # M i B- iB M; ?Á ?ûi Î T?Q b m p M; /°B- M;QÌB M;U i°+ >² M?Q ?ÈT Hç J„i M?bM i?'v F?QªM; +€+? M;"v K°i ;¬M ?ÆM- M?[M; ?ÆB i?Î +O ççB K½ æ°i Zm p" €M? K„i +O M;QÌB >² /¬M /¬M `ä`°M;X @ æQ i 555 >² "'i Zmv /MM; iB M; æ°i Zmv i HÈM iB M; ?¬X >„M ç½ ç M +?¶ ;¬M G•K o½M oBM > B i v pmM; H M- F?QªM; +€+? ;B[ ? B M;QÌB +?WM; # i`QÈM;X ó>„+ ô h?'v +Sm iBM? ç M- G•K o½M oBM? KWM; `Ð- ;¬K H M K°i iB M;- pmM; +Q ó" T5ô \*QM / #ûQ M;•K MQÈ+ `ÆB iäK tm®M; +Ä- H"K imM; H M K°i ç€K #KB ç'iX p€M;X

ôG•K iQÈM; [m•M [m€ v m5 h?•M / +?d # v ` M; Q`B ?ÆM K°i i`QÈM; - M m +?d H
b Q- M?QM; T?QÆM; ?QÈM; H¢B ?Q`M iQ`M M; QÊ+ H¢BX E?¬M; i`QÊ+ F?¬M; b
>² ç M; çm´B i?2Q- i?ŠM; i„T +ÁM ?ÆM /MM; i?QÈi ç F M[X L? [M; ç®B i?O M; Q
ç°- M?QM; /QÌM; M?Q F?¬M; iBM M¶B p`Q K„i KbM?X

æ€K M; QÌB æ°i Zmv i +?mM; [m M? ç M; +?SM; FB M +m°+ +?B M ç-m iB M H` b
M; ?B M; #´ M; Y M; Q€+ KB M; +QÌB p M; X hB m #° H¢+ ç9M; H` iB m #° H¢+5 GU
tQM; H` /kM; bo\ \*kM; /€K iÈB æB m .QÆM; \ h?“i H` H`K K’i i? /B M M; QÌB i?ªQ

h` M ç`B L; ¼+ :B` p` iB m E?ª >½M ç M; t2K +m°+ +?B M- M?`M F?¬M; çQÊ+ M?
F?¬M; i?¬BX

óZm` i`ÌB # M +?Q ` \5ô L?bM +QM / #ûQ `ÆB tm®M; +?•M M; U KbM?- i M æ°i Z
/€K iBM pB + M`v H` i?“iX

*kM; K v ?¼ ç m H` iBM? M? /kM; bo çQÊ+ ?m’M Hmv M +U+ i®i- b m K°i i?Q€M;
i®+ ç° M; U F?¬M; ; BªK- ?ÆB +9B KbM? tm®M; H` H’v çQÊ+ i?•M / - [m”i `QB p
i`QÊ+X JÈB çQÊ+ p`B #QÊ+ - HB M i?’v +| ; b ç| F?¬M; ´M- pW M; ~M; ç-m M?bM H

h M L; mv i h?` i°+ M?•M v m çm®B ç| - +ª / +kM; MûK F?¬M; M¶B - +?ŠM; #B i F?B
M; U X •M? K„i ?„M H¢M? HMM; - +kM; +?ŠM; i? K [m M b€i- ç¢B ç Q i`QM; i v pr
[m M; K½M? HB i- M?^K i?ŠM; M; v ç-m pmM p9i #´ iÈBX

aQM; T?QÆM; p®M +€+? t M? m K’v i`QÈM; i?b i M /kM; bo M; QÌB >² +| i? HÈB
L?QM; F?QªM; +€+? M; „M M?Q p`v i?b H`K b Q i`€M? çQÊ+ \ J„i i?’v KkB ç Q b„T
i M æ°i Zmv i iBM? M?m +?d #B i p°B p°B p`M; p`M; ; B”i ç-m M; U - ç¢B K½ æ°i Z
+?•M +?²K + Q- [m v b M; K°i # M- F?| F?, M H„K KÈB Mû çQÊ+ KkB ç Q- M?QM; +

L, K b€m M; QÌB M; QÌB >² /šM ç-m- F?QªM; +€+? `i ; -M M? m- +?d K°i iQ+? i„+ M`
i? i`”M i`QM; M?€v K„i i`Î M M ?QªM; HQ¢MX \*?ŠM; #B i F?B M`Q- p®M L; mv i h
+€i `ÌB- F?¬M; M; Ì ç½ ; BK+ M; U p•v [m M? ; B®M; M?Q K°i # -v b|B ç|B- i`QM; K„i

ô*?ûK5ô G•K o½M oBM? F?) [m€i K°i iB M; - ç¢B ç Q i`QM; i v H½Q * Q H½Q >² çª
[m M; - iS+ i?b ?’i imM; ? B i M `Èi tm®M; M; U X L; mv i h?` i°+ M?•M H`K i?“M?
+?ûK ç-m M; QÌB i?b +?ûK +?•M M; U - i`”M T?€T p¬ +MM; i?m-M i?K+X >¼ ?mM; +
M`Q i`”i KK+ iB mX J€m K2 #„M ` imM; i|2- i`QM; M?€v K„i ç½ HQ¢B #Ä p`B i M i

h`QÊ+ #B M ?| b€i # M KbM?- ç€K M; QÌB >² T?Q b m M?Q Î i`QM; K°M; #WM; idM
H9+ M`v i?b K¼B pB + ç½ Km°M `²B- M? [M; i M /kM; bo iBM? M?m bÈK ç½ #` ?¢ ;
#° H¢+ pmM; ç Q +?ûK HQ¢M- K|M; M; U /šK ç¢T- +?ŠM; +| K’v i M +| i? i?Q€i F?

oB + F iB T i?b çÆM ; BªM5 > B #° i°+ +ÁM H¢B- i`QÊ+ +?B M i?m”i i`M #¢Q +O
/ K` +?mv M +?ûK M; QÌB M?Q K°i # -v b|B- ?Q`M iQ`M F?¬M; F`T +?m`M #` - /QÈB
MY - +?d #B i i`Æ K„i M?bM H½Q * Q K°i M; U /šM ç-m- ; BÆ + Q i?•M / +?¢v iÈ
F?¬M; i? T?€ çQÊ+ bU T?QM; iÄ +O # -v b|B i`QÊ+ KtiX

hbM? i? M; ?`+? +?mv MX L; mv i h?` i?“M; 5 oÈB K°i #° H¢+ M?Ä #û v m çm®B #
? B +m°+ ; B[ç€K [m-M ?MM; Î æB m .QÆM; ç¢B ?°B M`v- [mª H` K°i i?“M; HÈB p
¾ ç H¢B +?Q M; QÌB i`’M iQÈM; b•m b„+ - imv ç®B pÈB M? [M; #° H¢+ HÈM i?b F?
M? [M; #° H¢+ M?Ä i`QÊ+ ; BÌ #` +? M ûT i?b ç•v ç9M; H` K°i +QM çQÌM; b€M; ç ç

L; QÌB i?“M; H`K pm 5 L; QÌB æ°i Zmv i bMM; #€B pk HU+ bÈK [m M çB p F?BM? i
M H M- M?B i HB i ?Q M ?¬ iB m #° H¢+ M`vX

h` M Kti ç¢B E?ª >½M æ°i Zmv i i`”M ç-v MB K pmB +?B K M; QÐM; +?B M ç` - ç
J°+ - i?dM? i?QªM; +?d i`Ä p # M M`v p`B +€B- ?bM? M?Q ç M; ; BªM; ; BªB +?Q iB
L; mv i h?“X

J°i i?B m M[æ°i Zmv i Ko H - i v + -K K°i pÁM; ?Q çQÊ+ F i`”i iBM? i - Kti çÄ Y
/U ç¬B +?9i- ®i +K+ ç2K ? i /kM; F?Q- +?¢v b M; # M M`vX

óG-M M"v +?„+ H" iÈB ç i†M; ?Q +?Q i `²BX _®i +K+ +kM; +| M; QìB ?•K K° i 5ô
 [m€ çdM? ç-m- /QÆM; /QÆM; ç„+ w QÐM M; U+`
 h?B m M[æ°i Zmv i ç| +?çv pÁM; [m - ? i M?bM ç¬M; iÈB M?bM i•v- #²B ?²B i`QM;
 çB M p K°i T?Q - K†i çÄ M?Q ?Æ HY - ç2Q pÁM; ?Q Ko H p"Q +´ G•K o½M oBM?
 óæ•v H" +?mv M; b i? \ô >„M +ÁM +?Q F`T T?ªM SM; ;b- +¬ i?B m M[æ°i Zmv i ç|
 ?¬M T?Èi H M K†i ?„M- +´i H M K°i i`M; iB M; æ°i Zmv i i`QM; i` Q- M; QÊM; M; M
 M; QìB +?çv K'iX
 óGçB K°i /kM; bo çQÊ+ +?¼M `²B5ô L?[M; M; QìB >² +?mM; [m M? ;"Q H M M?[M
 i`lBX hB M; p¶ i v- iB M; +QìB i`M M; "T +ª i?ªQ M; mv M5
 óE?¬M; i? M"Q5 h ç½ +?2 ;B'm p M? im'M /QÈB K†i Mç `²B K"X >ÆM M[ `´i +
 KbM?- M?Q p"v K" +kM; #` M; QìB i i?´v çQÊ+ b Q\ h?•M H" K°i M K M?•M tm'i b„+
 >„M +QìB ?„+ ?„+ - iÄ p #´i HU+ H„+ ç-mX
 * Q hM i`WM; K„i +?m KB M; , ó\*€B F F?¬M; #B i t'm ?´ ç| K" +kM; +| i? #` M; Qì
 J` HU+ +O G•K ?mvM? ç - i?´i H" +?ŠM; T?•M #B i [m®+ ;B 5ô
 @ oÁM; ?Q M"v F?¬M; i - `´i M?B m ?Q M[5
 o¶ p¶ pÁM; ?Q i?B m M[pW i†M; - G•K o½M oBM? +QìB ? ?ª,
 @ >² ççB + - M? ç-m ç| pW `²B M|B +€B ;b i? \ Zm€²M çB- i M; ?2 F?¬M; `ä5
 óE?¬M; ²M M; QÆB +kM; M; ?2 F?¬M; `ä5ô >² "´i Zmv +QìB M|B,
 @ E?¬M; M M T?B M /`+? - #B m çç i F?¬M; ? v H„K ç•m5
 h`QM; HÁM; G•K o½M oBM? pmB M?Q Kî ?°B- M; ?B K i` M; M|B,
 @ "B m çç i F?¬M; ? v b Q\ h ?B m çQÊ+ K"- çÆM ;BªM +?d H" i?B m M[i?´H° çç
 /kM; K½M? p¬ ç`+? - i v m M; QÆB H„K- +| +€B ;b K" F?| M|B +?S\ h M; ?2 M?[M;
 #B m H° #ªM; iB M; æ°i Zmv i i?b i +?Q iWM; M; ?2 [m - >² ççB + ?mvM? K m T?
 M; ?o ?mvM? HçB +?Q i ? M K¼M M?Q p"v- F€i ?´i i +?O v m H" Km®M ç + Q i`bM
 i?¬BX
 @ *-M i?¬M; /`+? i?´i +?S\
 G½Q >² M; "T M; WM; K°i H9+ H•m- `®i +K+ M?`M F?¬M; çQÊ+ ,
 @ •m iB M; æ°i Zmv i M"v- F€i ?´i i +kM; / ?B m i?¬BX L`M; M|B H" ôL; QÆB H" K°
 i` M i?ªQ M; mv M i`QÊ+ ;B| +?Q ? ;†T [m X L; QÆB `´i ç†+ #B i- /Q ç| - i `´i i?Q-
 óS?Ki ô G½Q * Q ç M; m®M; MQÊ+ H" T iS+ T?mM bç+? ` M; Q`B, óh?b ` i?B m
 +kM; v m M? ?MM; - i?b ` +| M; QìB i?Q+? +~m ?MM; ç´v +?S5ô
 @ *€B ;b M?Ä v m\5 h M?Ä +?¶ M"Q5
 G•K o½M oBM? M?ªv /UM; H M; ;"Q M?Q b'K,
 @ >² ççB + - M; QÆB M|B +?Q M`M; #B i- i `´i ?MM; po ç|5 E?¬M; +| +?¶ M"Q F?
 F?¬M; po- +| /`T +QM #` M| ;¼B M`M; ç M iU KbM? t2K çB- /¼ +? i M`M; ´v +?S55
 J¼B M; QìB +QìB ? ?ª- i?„M; ? B i`M HB M iB T- F?¬M; F?Q / +?`m ?ÆM M?B m
 óÀ Á ô hB M; F M H M? M; „M p M; H M- i?ªQ M; mv M M?´i i?lB #MM; H M iB M; p
 i`B mX L; ~M; ç-m M?bM HçB- ?ÆM KQìB i?Èi ççB K½ æ°i Zmv i i?¬M im'M ç M; +
 H M i`QM; ;B| i?ªQ M; mv MX L?[M; F} bo M"v +| i?•M ?bM? i`€M; FB M- p|+ M; Q
 i?[M; çB iÈB- M?[M; i? M? ç Q H`T H€M? M?Q imv i t i [m i`lB t M?- +?dM? i M?
 H|2 [m X
 @ æ² h€+ h€ ` i?B ç´m `²B555

>² "'i Zmv i?b i?—KX

hmv F?¬M; i? 'v `ä Kti æ² h€+ h€- M?QM; æ°i Zmv i >[m oQÆM; # Q M?B m M, K M
i? b Q M?Q #bM? i?QÌM; çQÊ+ \ æ°B ?bM? /kM; K½M? +O ?„M pW #QÊ+ H M B
"®M T?Q M?'i i?ÌB p M; /"v iB M; p¶i v M?Q b'K- iB M; +´ pk ç´ iÈB M?Q i?Ov i`E

æ² h€+ h€ K°i M; U /šM ç—m H Q H M i`QÊ+ iB M- HQ M ç Q M?Q K°i iB çB M H|2

ó>Q Q Q ô #^aQ K½ /QÈB M; QÌB ?„M ç°i M?B M /WM; H¢B- +?•M i`QÊ+ +?²K H M F
+?QM KQÆB ç° bQ pÈB Kti +Ä- +'i iB M; ?Q M?Q F?¬M; /SiX h?•M ?bM? æ² h€+ h
HQM; M; U - F?¬M; K°i +?9i ?Q^aM; HQ¢MX

æÊB +QM im'M K½ +?²K H M + Q M; 'i- æ² h€+ h€ H'v +mM; i M i`QM; i v ;BÆ H M X

> B i v ?„M ?Q`M iQ`M F?¬M; #€K HQM; M; U - +?d /U p`Q ç¬B +?•M F T +SM; - i?
bQM; pÈB Kti +ÄX

óP M; 5ô .•v +mM; pKi H M- K°i KkB i M M?Q iB bûi +„i M; M; i`ÌB + Q- # v i?ŠM;

óP€+ ô J°i iB M; F m i? i?ªK tmv M i?'m i—M; K•v- K°i +QM M?¢M ç M; # v `i M?
#¶M; `ÆB iäK tm®M; ç'i M?Q K°i ?ÁM ç€X JkB i M b„+ #ûM ç| F?¬M; H +? T?•M M
M|X L?[M; p i K€m i?2Q +€M? +?BK iW iW +?ªv tm®M; X

hm'M K½ M; ~M; ç—m çSM; i?ŠM; H M- `®i +K+ #bM? ioM? H¢BX æ² h€+ h€ M; ²B M
#i ç°M; - i`QÌM; +mM; F?¬M; #B i H9+ M`Q ç½ çQÊ+ ;B„i b m HQM; - ;B®M; M?Q i
pB + ;b +^aX

@ > v [m€5

G—M M`v ç M +<sup>a</sup> ><sup>2</sup> "'i Zmv +kM; F?¬M; M?`M çQÊ+ T?ªB i€M /QÆM; X Zmª M?B M F
oQÆM; - K°i +9 #„M M? M? ;¼M- M; QÌB M; U p` +mM; i M i`QM; M?€v K„i +?dM? i
M[X

L; QÌB >² +?²K H M ?Q M ?¬- /"v iB M; b¬B i`QX æ•v +?QM? H`i?—M F„ +O æ² h
ç M; +?²K H M- +¬M; T?m õiB M tmv M bQM; M?½M õ- bQ pÈB h€i L?o J°+ #„M /•v
K°i +'T #"+ K`i?¬B- i?Q€M; +€B ç½ H`K Hm KÌ / M? iB M; +O iB m E?^a >½MX

h?•M H` +QM i` B +O "b :B` E?<sup>a</sup> >½M i` M i?ªQ M; mv M- H¢B #` >[m oQÆM; HB
H†M; H) +9B ç—m- i`QM; K„i i?Q€i F?ÄB p ?Q M; K M; X L; ¼+ :B` FûQ i v ?„M- M
OB- +kM; F?¬M; #B i M|B +•m ;b ç| K` F?m¬M Kti FB H¢B MÎ K°i MK +QÌBX

æ² h€+ h€ K°i iB M FBM? ?²M- H9+ M`v F?¬M; F?ÄB ç„+ wX >„M M; ¢Q M; ? T?B M
KdK +QÌB pšv pšv +?mM; [m M?—H`K p¬b®i?B m M[?Q M ?¬—K oX

L; QÌB >² [mª M?B M F?¬M; ?´ H` /•M i°+ HÈM H M i` M HQM; M; U - iB M i?m"i +|
h`QM; HÁM; G•K o½M oBM? i?—K M; ?o K v K„M- M m æ<sup>2</sup> h€+ h€ ç€M? i`"M i`QÊ+
i?U+ `i F?| M|BX L?[M; M; QÌB ><sup>2</sup> T?ªB +?B M ç'm pÈB æ<sup>2</sup> h€+ h€ b m M`v i?"i bU

>[m oQÆM; `®i +K+ ç½ i? K ;B `²BX E?¬M; F?Q i¢B M|B M`v i`Î M M +, M; i?ŠM; p
M; QÌB æ°i Zmv i ç m /€M K„i M?bM i?ŠM; p`Q +QM / çQÊ+ i`2Q i` M ;B€ ;¶ ;B[i
i? 'v çQÊ+ i?•M i?O +O /kM; bo HÊB ?¢B M?'i i?ªQ M; mv MX

*ÁM ç®B i?O +O æ² h€+ h€ bÈK ç½ #`v tQM; i`"M ?bM?—i?"M i`¼M; M?bM ?„M- iM
ç—mX

@ sBM ç¢B E?^a >½M +?†i /•v5

:B¼M; çB m +O i iB æ°i Zmv i K M; i?2Q p ?QM; T?'MX >[m oQÆM; ç½ iU KbM?
+| iQ +€+? #„i ç—m +m°+ i?B- çQÆM; M?B M M; Q`B EBK æ Q æ¢B >½M Ko H M`v

L; ¼+ :B` KdK +QÌB- +?"K `½B çSM; /"v- ç M; H9+ i'i +ª K¼B M; QÌB M; ?o `^M; M`M
i?b M`M; H¢B M? M? pQÆM KbM?—#`M i v M?Ä #û ;BÆ H M- # M +¢M? +| K°i i?
`i iBM? tªQX

L;¼+ :B" M„K HQ M +mM; i`QM; i v- ;B"i /•v +mM; p" B +€B- Mî MK +Q`B iU iBMX
hB m E?ª >½M h€i L?o J°+ çSM; # M M;Q`B M" M;- p K†i p¬ +MM; +,M; i?ŠM;- ? B
G½Q * Q +kM; `i HQ H„M;- M?`M F?¬M; çQÊ+ F m H M,
@ L;mv i L? L?•M b Q M;m M;®+ i? \ L;B p #„M i M- M" M; H"K b Q +| i? bQ çQÊ
K„i M?¢M M?Q æ² h€+ h€+?S\ hB m E?ª >½M pW `²B ç½ i?m K°i i`"M- M" M; +ÁM
i? M? / M? +kM; çB tm®M; i?2QX
>² ""i Zmv +kM; +| p ç²M; +ªKX J†+ /M ?¼ p" L;¼+ :B" +| i?•M T?"M H" ç`+? M?•
h€+ h€- i?b L;mv i L? L?•M iWM; ç²M; ?"M? +?mM; K°i çQ`M;- ç²M; bBM? +°M; iY
?¼ OM; ?°`²BX
L;¼+ :B" iW iW ;BQÆM; HQ M +mM;- K°i K„i Ko H iW iW M?2Q H¢B- i"Ti`mM; ?
/•v i?WM;X
h'i +ª K¼B M;Q`B ç m MQM i?Î- H9+ M"v- K†+ F H" M;Q`B æ¢B >Q ? v H" M;Q`B a
M" M; Km®M H"K ;bX
J†+ /M G•K o½M oBM? iU M?"M i?B M ?¢ç M?'i i?¬M; KBM?- i`QÊ+ K†i L;¼+ :B"
iY M;Q`B >² Ko H M"v- i`QÊ+ ;B` ç m F?B M +?Q M;Q`B i çQ€M F?¬M; ` M" M; Kn
PPQ
L;B p" B H`B M;Q" B H ,
h? M"Q +| i? H"K K°i M;Q`B K'i çB K°i çQ¢M Fw S+\ æWM; +ªK i?'v pB + M"v F?
?B M çQÊ+X L m ?mvM? ç +ªK i?'v ?SM; i?9 +| i? ç M t2K pB + M;?B M +Sm bB
GB M s¬ M?B m H,K i`QÊ+ ç½ €T /KM; +?Q M;Q`B ç|X
h i?Q+? t2K .Bb+Qp2`v \*? MM2H- +| i? #B i çQÊ+ `i M?B m M?[M; bU p"i Fb H
F?¬M; M;WM; +| M?[M; i?S K" M;QÆB p" i F?¬M; #B i çQÊ+X
E€i?"i- i? ;BÈB ç°M; p"i +kM; i?"i H" ç T5
UrQ`FK MV

89eX *?QÆM; 89j, hB M h?m"i h?—M E€

o K†i L;¼+ :B" +?,K +?9- M" M; +?"K `½B FûQ +mM; +?Q ç M F?B ? i i-K- KkB i M
/QÈB €M? K†i i`BX
óhBM? ô hB M; /•v +mM; #"i H M- H9+ M"v- ?ÆB i?Î+O K¼B M;Q`B ç m ?Q" M iQ"
EBK b„+ iB M p) M M K°i pÁM; +mM; imv i ç T- t2 ;B| # v i?ŠM; iÈB /•v i?WM; #m°
ó*kM; +?d #„M çSi /•v i?¬B b Q\5ô æ•v H" pB + ç M +ª iB m E?ª >½M +kM; H"K çQ
M[- M?Q p"v H"K b Q i?„M; çQÊ+ æ² h€+ h€\5 G•K o½M oBM? H„+ ç-m +| +?9i iB
JkB i M pmM p9i H Q çB- +€+? /•v i?WM; #®M M,K i`QÊM;- /Q`M; M?Q F?¬M; çO
#Èi- M?€v K„i i?'v KkB i M ?ÆB +?MM; tm®M;- +ª i?ªQ M;mv M M?'i i?`B p M; H¢B
Zmv i HŠM M;Q`B æ¢B >Q - ç m i`°K +9B ç-m tm®M;- F?¬M; B ç" M? HÁM; i?'v +ª
óhBM? ô L;¼+ :B" pšM KdK +Q`B- H¢B FûQ /•v +mM;- H9+ M"v `i K m H K¢M? K)
K°i iB M; ói M? i€+?ô p M; H M- H"TiS+ +| K°i KkB i M i?S ? B çQÊ+ #„M ` - M?
M; M; i`B + Q- çm´B i?2Q KkB i M i?S M?'iX
óE2M; ô hB M; FBK HQ¢B p +?¢K M? m- p M; K½B i`QM; i B K¼B M;Q`BX
JkB i M p" M; i?S ? B +| i®+ ç°M? M? ;'T K'v H-M- tQ€v i`ÁM `Qi H M- M?`K i?ŠM;
M?'i- +„K p"Q çm¬B KkB i M i`QÊ+ p®M ç½ H" K°i KkB i M ? i ç"- i`QM; T?9i +?®+

i?"i HÈM- ? B iB M F i ?ÊT- M?"T i?"M? K°i KkB i M i?ŠM; i„T- # v i?ŠM; p T?Q
H v ç°M; `²B `ÆB tm®M; i` M K†i ç'i- MQÊ+ p,M; imM; i!2X

*a i?ªQ M;mv M v M H†M;5 *a M?[M; M;QÌB æ°i Zmv i +QÌM; ?½M M?'i +kM; i`ÊM

hB m E?ª >½M `mM H M- ;B[ +?†i i v i, i,- Á H M K°i iB M;- F?|+ `®M; H MX L! `®
M,K b€m im´B- b Q +| i? +?`m çQÊ+ €T HU+ +,M; i?ŠM; M?Q p"v- F?¬M; #` /¼ i

L;?2 h€i L?o J°+ F?|+ - L;¼+ :B` M?'i i?ÌB Hm®M; +m®M; i v +?•M- p°B p`M; M;²B
OB ?„M- i`QM; K„i i`M M;”T M¶B v m i?QÆM; /`m /`M;X

L;QÌB >² #®M T?Q H9+ M`v KÈB M?Q î i`QM; K°M; KÈB idM?- iB M; p¶ i v M?Q
?Q M ?¬ p M; K½B F?¬M; /SiX

@ > v +?Q K°i KkB bQM; iBM? +ªM M;mv i- L;mv i L? L?B [mª H` +U+ Fb tm´i b„+5

æ M +ª >² ``i Zmv p` \* Q hM- +kM; M?`M F?¬M; çQÊ+ p¶ i v M?Q çB M- p ?QM; T?
çQÊ+X ob K°i M[iY ç`+? M?•M K` ?Q M ?¬- pB + M`v M m M?Q i`QÊ+ FB i?b [mª
iQÊM; çQÊ+ - i? K` ?¬K M v H¢B iU M?B M tªv ` X

L m M!B i`QÊ+ ç•v L;¼+ :B` +?BM? T?K+ i°+ M?•M #^M; p`Q p K„ H +MM; i`Q im
tªQ +O M`M; +?QM? H` #B m iQÊM; +?Q pk HU+X *?B m bQM; iBM? +ªM M;mv i M
M?¢M pW `²B +O æ² h€+ h€ +ÁM F?| ?ÆM p`B T?¬M- ?m®M; +?B H¢B #„M` iW
*?d #^M; p`Q ? B KkB i M M`v- i?¬M b„+ >[m oQÆM; M?'i i?ÌB ªK ç¢K ?ŠM çBX

L;¼+ :B` çÐ iB m E?ª >½M çSM; H M- ?QÊM; i?¬M /•M pšv pšv i v- M;QÌB æ°i Zmv
`¢T +ª tm®M; ç'i- ?Q`M iQ`M i?¬M T?K+ ç¢B E?ª >½M K„ H X

óh?b` M? ç-m M`v +ÁM +| #Q K`i M?Q p"v- i? K` î i`QÊ+ K†i i +ÁM H`K` p v m
K`i F?¬M; /€K +QB i?QÌM; M`M;Xô G•K o½M oBM? +,K T?ŠM ?¬K ?W K°i iB M;- i`
KWM;- H¢B iU M?Q Qm b-mX a B H-K /mv M?'i +O L;mv i L? L?B H` M`M; bBM?

@ E?¬M; #B i L;¼+ :B` H`K b Q Hmv M çQÊ+ M?Q p"v\5

G½Q >² H„+ ç-m #MB M;MB i? M,

h`mv M i?mv i æ¢B iQÊM; F? B [m®+ +O æ¢B >Q +?9M; i - i´ iB M +O Gw h?€
i?m"i p¬ iB M F?Q€M; ?"m ôi K iB M HB M ?Q`MôX L?QM; ç•v +kM; +?d H` i`mv M
Q ;BÌ- +?B m bQM; iBM? +ªM M;mv i M`v- [mª i?"i ç½ tªv ` M; v i`QÊ+ K†i i - H
#„M` - t`m ?´- t`m ?´5

@ G•K ?mvM? ç - pÈB iB M i?m"i M`v- M;QÆB ç½ i?'v L;¼+ :B` HÈB ?¢B +?Q \

G½Q * Q +QÌB ?B ?b M!BX

@ o iB M i?m"i- i i`QÊ+ ;BÌ F?¬M; ;BÄBX

G•K o½M oBM? +QÌB ?2 ?2,

@ >ÆM M[- +€B ç! ;¼B H` bÎ çQªM- +€B FB ;¼B H` bÎ i`QÌM;- iB M T?€T +O L;¼
i?QÆM; T?€T +O i i?b ;BÄB ?ÆM M`M; +?S5 J¼B M;QÌB ç m +| K†i K¢M? +O K
>² ``i Zmv ;"i ;M,

@ *! ç¢Q Hw5 „M i M i?m" M HÈB +¬M; FQ+? iW t - i?QÆM; T?€T H¢B i?B M p ç€

@ L?QM; i H` M;QÌB Hm¬M Hm¬M ?¼+ ?ÄBX

G•K o½M oBM? M;?B K M;?`,

@ æ L;mv i L? L?B F?¬M; t2K i?QÌM;- H-M M`v p M?¬- i b) +?,K +?d Hmv M i" T
T?ªB K°i iB M- K¶B M;`v #„M K°i i`,K H-M- çWM; M!B iÈB +€B ;b H` bQM; iBM? +ª
i +kM; F?¬M; iBM pÈB #ªM b„+ i?¬M t¢i?O +O i - +?ª H) F?¬M; H`K çQÊ+ b Q\5

óªM b„+ i?¬M t¢i?O ;b5ô ? B M;QÌB * Q hM M;?2 ?„M ?m M? ?Q M;- +MM; ² H M

æ¢B E?ª >½M #„M çSi /•v i?WM;- +QM / #ûQ FB `ÆB tm®M; ç'i- i`"M ç'm ç½ #„i
æ² h€+ h€ pÈB bS+ K¢M? #„M i M tmv M K„i M?¢M- M; v /QÈB K„i K¼B M; QÌB ç½ #`
+O L;¼+ :B` i`'M €TX h'i +ª M; QÌB æ°i Zmv i ç m p¬ +MM; ?QM; T?'M ç`K Hm" M p
ç¢B E?ª >½MX a„+ K†i æ² h€+ h€ +U+ Fb F?| +QB- ?„M p®M +U+ F€ iU iBM- ç M;
ç¢B ?°B- +?BM? T?K+ FBK ç Q E?ª >½MX *?d K°i H-M bÆ w- H¢B i?'i #¢B /QÈB i
H`K b Q i°+ M?•M t2K i`¼M; ?„M çQÊ+\\ L;¼+ :B` H`K b Q t2K i`¼M; ?„M çQÊ+\\ L
+€B ;b ç çB +?BM? T?K+ ç¢B E?ª >½M K„ H i¬M [mw ç•v\

*`M; M;?o +`M; +,K iS+- æ² h€+ h€ ; -K H M- ;B"i K¢M? F?Q€B K½- H Q H M M?Q b
i`"M ç-v b€i F?Q HŠK HB i- ?„M Km®M i`9i ? i M¶B #m²M #U+ K` T?€i iB i p`Q æB

>[m oQÆM; M´B #½Q i®- [mª M?B M F?¬M; ;B®M; #bM? i?QÌM;X >„M p` i°+ M?•M
bo i?•M FBM? #€+? +?B M- F„i?m`i i?`M? i?K+ T?B i?QÌM;- ?ÆM KQÌB M?•M K½
M?bM H¢B- ;B®M; M?Q K°i KkBi M pW #„M ` F?ÄB +mM;- i®+ ç° +U+ M? M?- F?

> B #° H¢+ F?€+ +kM; F?¬M; + K HÁM; v mi? X h®+ ç° +O ?¼ imv FûK K°i +?9i-
F?¬M; +| +?m`M #`X J„i i?'v æ°i Zmv i >[m oQÆM; +9B M; QÌB HQÊK i?•M / H Q ç
iB M `i i?¬M; KBM?- i`QM; i v imM; ` - ç°i M?B M õp Qö K°i iB M; - K°i /•v #m°+
iÈB +„K i?ŠM; p`Q i?•M +QM /

@ >mmm

*€+ /kM; bo ; -K H M- M? M? +?|M; H¬B K¢M? /•v i?WM;- pW Km®M ;B"i +QM / #
K°i HU+ HÈM ;B"i M; QÊ+ bÊB /•v H¢B- ?ÊT HU+ # M; QÌB K` p¬ Hm" M M?Q i? M
i?WM; `®i +m°+ F?¬M; /B ç°M; çQÊ+ +?9i M`QX

æ² h€+ h€ K°i i v ;B[+?†i /•v i?WM;- M;²B i` M M;U ?Q`M iQ`M #'i ç°M;X aQM;`
?„M ç°i M?B M ; -K HÈM- K°i i v ;B"i K¢M? p T?Q b m- # M; QÌB >² ç®B /B M +Á
#` ?'i imM; `ÆB tm®M; M;U X

h?¬M HU+ >[m oQÆM; [mª M?B M F?¬M; ;B®M; M; QÌB #bM? i?QÌM;5 L?[M; M; QÌB
HÈM ?¬ p M;- ;¼B i M æ² h€+ h€ F?¬M; /SiX

æ² h€+ h€ K°i i v M?†i i?•M / H M- ç¢B ç Q pmM; K¢M?- i°+ M?•M ?„M T?Q b m +
çB M- M?QM; T?QÆM; ?QÈM; F?¬M; T?ªB H` çQ+?- K` H Q i?ŠM; p`Q ç®B i?O i`Q
iB M H` bYM; b®i- iB T i?2Q M?ªv /UM; H M ?QM; T?'M- HÈM iB M; F mi M æ² h€

:B"i / #Ä +?çv F?¬M; T?ªB H` HU +?¼M +O >[m oQÆM;- ?„M Km®M i?¬M; [m p
ç®B i?O- [m M; KBM? +?€M? ç¢B p çQ+?X *® ;„M; ;B`M? H¢B bd /B M pW `²B #
p` MB K iBM M?Q p`v- +?QM? H` çB m M; QÌB æ°i Zmv i i?Q+? M?'iX hB M; F mi?
?ûi ;¼B i M æ² h€+ h€X

LB K iBM +O >[m oQÆM; ç M iW i?U+ HU+X .kM; bo i?O ?¢ +O ?„M- K¶B K°i M; Q
KQÌBX æ Q T?€T b„+ #ûM HÈB ?¢B M?'i- b€i F?Q i`M M?ŠM M?'i- ?¼ M?Q b|B ç|E
+?ûK tm®M;- #'i +?'T ç®B i?O H` BX

æ®B pÈB ? B #° H¢+ FB - M?[M; ;b >[m oQÆM; ;•v M M- +Æ ?² H` K°i HQ¢B F?B
L?QM; i` M i?ªQ M;mv M T?ªB /U p`Q i?U+ HU+ KÈB +| i? H M iB M; - K†+ F ?¼ C
[mª pŠM M?Q +k- F?¬M; i? i? v ç´BX

E?B ç®B i?O F?¬M; +ÁM K°i M; QÌB M`Q +ÁM +| i? M;²B i` M HQM; M;U - æ² h€+ h
;BÆ H M- b€i F?Q HŠK HŠK- iW iW çB iÈB çQ+?X o¬ b® M; QÌB æ°i Zmv i +?| çÊB
M?B i HB iX

@ J M| - iB m iY M`v [m€ FB m M;¢Q `²BX

æ€K M; QÌB æ°i Zmv i M?Q i?Ov i`B m i`"M p T?Q >[m oQÆM;- KÈB pW `²B õL;
i?K bU +?9+ iKM;- i`QM; M?€v K„i ç½ F?¬M; B ?ÄB ? M ;b iÈB M[ X s2K ` bU pB
* Q F?¬M; M?'M çQÊ+ T?ŠM ?"M #'i #bM? +?YB ç´M;X oW `²B ?¼ ç€M? i?„M; K°i

i?m"iX *ÁM #Q [mv i +O >[m oQÆM; æ°i Zmv i H¢B ¸ÆM ;BªM p" i`U+ iB T, ô.kM
pk HU+ ;B" M? H'v +?B M i?„M;5 _'i ?B M M?B M- M;Q`B >² i?Q+? T?QÆM; i?S+ i
>[m oQÆM; ?QÎM; i?K iB M; ?Q M ?¬ F?¬M; M;Èi +O K¼B M;Q`B- M?QM; H¢B F?
i•KX æ¢B E?ª >½M KdK +Q`B pšv ?„M- i`QM; K„i i?'T i?Q€M; p F?•K T?K+ p" M;Q
¸°M;- K°i i v ¸†i i`QÈ+ M;U+- [m v p L;¼+ :B" ?"M? H X
h`"M F +?„+ ?ŠM æ² h€+ h€ b) F?¬M; i? K ;B X G•K iQÈM; [m•M pmM; i v H M- ¸
`9i i?,K ¸€M? i? K K°i ?²B M[ - ¸½ i?'v >[m oQÆM; p" K½ ¸°B +O ?„M- +?"K`½B ¸
¸'m- K°i H-M M[¸SM; Î ¸B K tm'i T?€i- M;¢Q M;? M?bM iS T?QÆM; i€K ?QÈM;-
@ *?mv M ;b i? \5
G•K o½M oBM? p°B p" M; FûQ >² "'i Zmv i`Î p X
G½Q >² HB + M?bM p" B H-M- ;B"i KbM? M¡B,
@ >¼ Km®M ¸€M? HB M iK+ M?B m i`"M\5 æ² h€+ h€ ¸B M`²B\
L;Q`B i?„M; K°i i`"M- +¡i? HU +?¼M iB T iK+ ¸€M? i? K K°i i`"M M[ ? v i¢K i?`B
i? HU+X "ÎB pb #¢B K°i i`"M H" #`HQ¢B- /Q ¸¡- +Æ ?² i'i +ª M?[M; M;Q`B i?„M; c

@ G•K ?mvM? ç - i M ?¼ æ² M"v +ÁM ? M ?¢ ?ÆM M;QÆB M[5
 * Q hM i?"i bU M?bM F?¬M; H¼i K„i- T?šM ?"M +?YB ÄK H MX
 óh ? M ?¢ # Q ;Bì\5ô G•K iQÈM; [m•M i`ÊM K„i- pW ;B" M pW M;QÊM;X
 hB m E?ª >½M +kM; ?ÆB iS+ ;B" M- M?bM +Y +?d +O >[m oQÆM; M"v- t2K ` `i
 ?„M ;B[+?†i H'v i v i, i,- K†i i`-K tm®M;- HÈM iB M; ?ÄB,
 @ æ² h€+ h€- M;QÆB ?½v iU M?bM H¢B KbM? çBX L;QÆB M;?o `^M; #ªM i?•M M;
 #º H¢+ `²B b Q\5
 hB M; M"v pW M|B ` - G•K o½M oBM? i?Q€M; bYM; b®iX æºi M?B M p¶ i v ç€M? #
 @ *? i `²B5
 >² "'i Zmv H'v H"K F€ [m€B,
 @ hQÈM; [m•M- +€B ;b +? i\5
 G•K o½M oBM? H„+ H„+ ç-mªQ M½Q,
 @ >² ç¢B + - i'i +ª +€+ #º H¢+ +?B M i?„M; # i`"M; i`Î H M- +| TªB H" +?d +ÁM +
 æ² h€+ h€ F?¬M;\5
 @ *?„+ i? 5
 >² "'i Zmv M;šK M;?o Kºi H€i- b„+ K†i /-M /-M #B M ç´B- ?QªM; ?®i F m H M,
 @ hQÈM; [m•M- M;QÆB M|B +?9M; i i?O i?„M; # i`"M;- M?QM; H¢B F?¬M; i, i?Q
 ç-m +?9 w iÈB +?9M; i `²B\5
 óh?"i bU H" i`,K +?†i H¢B ?Î Kºi5ô G•K o½M oBM? i`QM; HÁM; ?®B ?"M M|B F?¬M
 H" çQÊ+ p`Q i?`M?- p®M F ?Q¢+? F?¬M; +? p`Q ç•m çQÊ+X *? i +€B H" b m F?
 tm'i i`"M; ç€M? iB TX oB + M"v M m H¼i p`Q K„i M?[M; M;QìB æºi Zmv i #bM? i?
 M?QM; L;¼+ :B" H" B +?S\ L`M; ç½ i`2Q FBK ç Q- H¢B •K i?-K ç T?ÁM; æ² h€+
 M?'i ç`M? M„K `ä i`QM; HÁM; #`M i v- L;mv i h?` +?Q #¢B M?QM; H¢B F?¬M; tm
 F?¬M; H"K +?Q M`M; M;?B ?Q†+ çQÊ+\
 o®M H" Km®M i`Î i?`M? #º H¢+ F?¬M; H"K M;QìB i +?9 w M?'iX "•v ;Bì i?b M;QÊ
 +?9 w +O K¶B M;QìB- ?„M ?®B ?"M F?¬M; +-M TªB M|B M[- bÈK #B i M?Q i? i
 M m i?'i #¢B +kM; çQÊ+ K`5
 * Q hM +kM; w i?S+ çQÊ+ p'M ç - pºB ?ÄB,
 @ G`K pB + M"v +kM; F?¬M; b Q- M m M|B +?9M; i ç€M? F?¬M; H¢B >[m oQÆM;
 çQÊ+ b Q\5
 @ E?¬M; çQÊ+5
 >² "'i Zmv # M +¢M? H„+ K¢M? ç-m,
 @ * Q ?mvM? ç - M;QÆB F?¬M; #B i iQM? +€+? M;QìB æºi Zmv iX L;QìB >² bMM;
 M?Ä K¢M? v m- F?¬M; +| Kºi B +?Q ç€M? ç½ ?`M;X L;QÆB +kM; i?'v ç| - i?U+ H
 pšM +| p¬ b® M;QìB F?B m +?B M ?„MX æ•v H" i?ªQ M;mv M- M m +?9M; i iMv i
 F?B M +?Q ?¼ ?Q`B M;?B ?ÆMX
 @ o"v F?¬M; i? F?¬M; ç€M? ?ª\
 * Q hM M|B Q M; Q M;,
 @ h`QM; H9+ +?9M; i [mv i ç'm- +® w #¢B /QÈB i v æ² h€+ h€ +kM; ;B®M; M? m i
 ó•€B ;b +® w i?m æ² h€+ h€\ *?Q /M F?¬M; +® w- M;QÆB +| i? ç€M? i?„M; çQÊ+
 #m²M +QìB HB + * Q hM p`B +€B- [m v [m G•K o½M oBM?,

@ * Q ?mvM? ç M|B +| ç¢Q Hw- +?9M; i F?¬M; i? i`U+ iB T ç-m ?¬M; X L?QM; +| H9+ [mv i ç'mX

@ *?Q /M Km®M i?`i #¢B- +kM; F?¬M; T?ªB M; QÆB p`i +| i? ç`M? çQ¢i çQÊ+X " i`QM; i v M; QÌB F?€+ `²BX

G•K o½M oBM? +QÌB F?´ H„+ ç-m- p ºQ M½Q F?¬M; ; b /B M iª çQÊ+X

óh?`i #¢B K` +kM; F?¬M; çQÊ+ b Q\ æ•v H` ç¢Q Hw ; b +?S\ \*?9M; i H` +| i`QM; i v M; ;?B ?Q†+ M?bM M? m p`B H-MX

G•K o½M oBM? i?Î /`B,

@ h bÐK ç½M; ?o ç M- b m F?B #º iº+ " æS+ G¶ i?`i #¢B- L;¼+ :B` M?`i ç`M? b) M L;mv i h?` HB M iB T i?„M; # i`M; K` +?Q tm`i +?B M- M?`i ç`M? +kM; F?¬M; i? L`M; i?`v i`i +ª M?[M; M; QÌB i?„M; i`M H-M i`QÊ+ ç m #` æ² h€+ h€ ç€M? #¢B- #• HU +?¼M M`Q F?€+X

@ L?QM; - +?Q /M +?9M; i tm`i i`M; +kM; F?¬M; M?`i ç`M? +| i? i?„M; K`5

>² ``i Zmv H`K #`K M|BX

@ *?9M; i F?¬M; M?`i ç`M? i?„M; - M?QM; L;¼+ :B` M?`i ç`M? F?¬M; i? i?m 5 h L #B M T?€T ; b- +€B /mv M?`i i +| i? F?ŠM; ç`M? H` H-M M`v +?9M; i T?ªB ; BÆ ç

G•K o½M oBM? p¬ +MM; T?B M M½Q H„+ H„+ ç-mX

* Q hM i?`i ` `i i?QªB K€B- +QÌB ?b ?b,

@ Zmv i +?B M i?b [mv i +?B MX L?•M +Æ ?ºB M`v FûQ æ² h€+ h€ tm®M; M; U X æ >½M pQÆM; +O L;mv i L? L?BX aBM? ?ÆM KQÌB çS +QM i` B- +?¼M Kº i i M H` M?`i i?ªQ M;mv M i`QM; ; Á #bM?5

>² ``i Zmv +QÌB ? ?ª- ?B M M?B M +kM; T?K ?¼ w FB M H½Q * QX *?d H` ?¼ [r i?`i- H9+ ç¢B v M i®B M v- L;¼+ :B` b) +ÎB Kk i`MK +O ?¼ ` - ç M H9+ ç| b) +| ç C M`Q i?b F?¬M; F?| iQÎM; iQÊM; X

G•K o½M oBM? +QÌB F?´ M|B,

@ h?O i?„M; H` i®i `²B5 L?QM; +kM; +?d +| MQÊ+ i`Î i?`M? +€B ; B€ €Q +O L;mv æ² h€+ h€ ?`M +?9M; i i?`m tQÆM; - L;¼+ :B` H¢B +| i? imv M #® `i / /`M; H` M H`v /kM; bo i?O i?„M; M`vX G`K +?Q æ² h€+ h€ +ªK FQ+? M`M; `ÆB MQÊ+ K„i- pE M?B M +kM; +QB M?QM; F?¬M; +ÁMX

"¢B +kM; F?¬M; çQÊ+- i?„M; +kM; +?ŠM; tQM; X oB + M`v i?`i bU H` F?| tY5 >² ``i M?bM M? m- F?¬M; M; Î Kº i #QÊ+ ç€M? b B- H¢B b) i?`M? i? +| b B #B i M?Q i? X

@ hQM? ` - M; ?o M?B m +kM; p¬ Q+?X æ M H9+ ç| iMv +Æ K` H`K- +| b Q ç€M? p`v H¢B- F?¬M; i? ç #¢B Hº i?•M T?`M +O +?9M; i X \*kM; F?¬M; i? H`K +?Q +€+ ?

G•K iQÊM; [m•M +„M +?†i ` ,M; - ; ^M iWM; iB M; Kº iX

GÌB hB m E?ª >½M pW M|B tQM; - æ² h€+ h€ ?ÆB b[M; bÌ Kº i +?9i- Kº i M; QÌB i`Q / M? b€+? M?[M; iº+ i?O i?„M; +?Q ?„M t2KX

>[m oQÆM; t2K iÈB t2K HmB- +QÌB ? ?ª,

@ *ÁM b| i H¢B Kº i L;mv i h?` M?Q M?Ä K` i?¬B- ?¼ bÈK ç½ bÊ pÐ K`i- +,M #ªM F?

@ B M|B +?9M; i F?¬M; /€K H M ç€M? \5 G M5

>² ``i Zmv /MM; iB M; æº i Zmv i ; -K H M- T?Q b m +| ?ÆM KQÌB F` bo M?Q ; B| H M?B M M; ~M; ç-m- ç®B K†i pÈB æ² h€+ h€X

L;Q`B æ°i Zmv i`° H M K°i i`"M ?Q M ?¬ p M; i`BX E?¬M; M;`i i?`B F?„+ +m®B +M
+? i /€K F?B m +?B M pÈB æ² h€+ h€- ?ÆM M[H¢B H` iB m #° H¢+ v m M?'i i?ªQ
hB m E?ª >½M h€i L?o J°+ HÈM iB M; M|B,

@ L;mv i h?`i°+ M?•M- +€+ M;QÆB i?„M; HB M iB T # i`"MX G¢B +| /kM; F?Q i?"i
iBM? i?¬M`i ç€M; F?2M- i?QÎM; i? K M,K i`,K ç¬m T?b /QÆM;- M m +?B M i?„M
+?Q K°i +QM ?½M ?mv i #ªQ K½5

>½M ?mv i #ªQ K½ H` i?¬M p"i` b Q- M?[M; M;Q`B >² +?mM; [m M? ç m`ä p` ?
M?B M- çB m FB M iB M [mv i H` T?ªB ç€M? #¢B >[m oQÆM;X L;mv i h?`i?O i?„
i v +U+ Fb €+ ¬M- +kM; F?¬M; +| ;b ç†+ #B i- i?"K +?Q +ÁM ?ÆB +| KMB i?O i?m"
ç€M? #¢B çQÊ+ >[m oQÆM; b Q\

@ æQÊ+5

æ² h€+ h€+Q`B ? ?ª,

@ *€+ M;QÆB ç½ /€K ç M- i b) i?m i?"T +€+ M;QÆBX hB m E?ª >½M- ?½M ?mv i #
+¬M i†M; M[`²B- ? ? ? ? 5

L;?2 >[m oQÆM; +Q`B çB M +m²M;- H½Q * Q ?W K°i iB M; ,

@ *?ŠM; i`€+? L;¼+ :B` F?¬M; i?Q+? ?„M- i M iB m #¢+? /B M æ°i Zmv i M`v- +Q
M;?2 +S M?Q +QM p`i #¬m +¢T +¢T5

h`"M M`v +?d +ÁM H¢B ? B #° H¢+ H` L;mv i h?`ç'm pÈB >[m oQÆM;X aQM; T?C
*m°+ ç¢B +?B M b„T T?€i` `²B- L;¼+ :B` M;²B i` M ;? + Q- b„+ K†i #bM? i?ªM-
M`QX

óG`K b Q M`M; +ÁM +?Q +| ç°M; ioM? ;b- +?ŠM; H) H`i ç½ çQ€M b B\ô h`QM; HA
?Q†+X

aQM; T?QÆM; ç m ç½ p`Q p` i`Q- iB M; ?Q M ?¬ +O M;Q`B >² K°i H¬M M[p M;
+?B H`K ? B T?€B- K°i T?€B OM; ?° +?Q >[m oQÆM;- T?€B +ÁM H¢B H` ?¬ ?"Q i

hB M; F M H M? +O i iB +?"K`½B çQ H M # M KB M;- ç M; Km®M i?´B H M- #¶
i` Q p M; H M,

@ *?"K ç½5

J¼B M;Q`B M;~M; ç¬m M?bM H M- ç½ i?'v EBK æ Q ç¢B E?ª >½M Ko H çSM; H M-
+Q`BX

>[m oQÆM; bÈK ç½ F?¬M; M?`M çQÊ+¬ p°B p½ ?ÄB,

@ æ¢B E?ª >½M +| ;b +?d i?`5

L;¼+ :B` +?"K`½B M|B,

@ æ•v H` i`"M æB m /QÆM; +m®B +MM;X *| M?B m /kM; bo +?B K M;QÐM; M?Q
#^M; i,M; i? K K°i +?9i F?| F?,M5

æ² h€+ h€i`QÊ+ ç½ i?m iB M i?m"i /QÈB i v L;¼+ :B`- bÈK H`K M;Q`B i H M €M-
>½M Km®M ;B i,M; ç° F?|¬ K°i F?B ?„M i?„M; i?b ?„M b) #`i KB M; K¼B M;Q`B-
KWM;`Ð- +Q`B ? ?ª,

@ sBM ç¢B E?ª >½M T?•M T?|X

L;mv i L? L?B çQ K„i M?bM H¢B- HB + >² "i Zmv ?ÄB,

@ L;mv i h?`F?¬M; bÊ ?½B +?S5

L;¼+ :B` F?) ;"i ç¬m- `²B +?"K`½B p¶ p¶ p`B iB M;X "¶M; M;?2 +| iB M; M;U ?C
M;U i?¬M im'M- mv /kM; +?¢v M? M? ç M- /€M; p i`¬M; `i T?B T?"KX

*^a i?^aQ M;mv M /-M /-M v M i oM?- i'i +^a ç m #B i EBK æ Q E?^a >½M H" M;QìB i?¬
+m°+ p +?mM; i?•M +O KbM?- F?¬M; #B i M" M; çQ ` F?^aQ M;?B K ;b ç•vX

L;mv i L? L?B tQ v M;QìB H M M;U - ;B"i KçM? /•v +QÆM;X *QM iB m K½ +?çv M
M?Q # v H M i`B- HQÈi [m HÈT +Ä /QÈB +?•M- ç€K M;QìB æ°i Zmv i M'` iB M; p
M" M; M?B i HB iX

óE,, i?m"i +QÐB M;U +O M? ç-m M"v +ÁM ;BÄB ?ÆM i M?B m H,,K5ô G•K iQÈM
M"v p M?"- M?"i ç`M? T?<sup>a</sup>B F?' Hmv M F} i?m"i pÈB +€+ p` T?m M?•M- imv i F?¬M

L;¼+ :B" çB iÈB ;B[i?^aQ M;mv M- M?QM; pšM ;B[+?†i /•v +QÆM;- +?"K `½B /W
iB M; M|B,

@ >¬K M v H" H-M i, i?Q +m®B +MM;- +QB M?Q #,,i ç-m î ç•vX "´M >½M K°i M;QìB
F?¬M; çB +?¶ F?€+- bQM; T?QÆM; iU /Q ç€M? M? m- M?QM; F?¬M; +?Q ç€M? i
+?Q T?ûT /MM; pk HU+- H'v # H-M H"i +O ç²M; ?² +€i H"K ?çM ç`M?X h`QM; i?ìE
i p" M;U +O i iÈB çQ+? i`QÈ+ M?'i- M;QìB ç| b) i?„M; i`"M5

æ€K M;QìB æ°i Zmv i M;~M M;QìB ` K°i H9+- iB Ti?2Q ç| HB M `°iB M; ?Q M ?¬
h?b ` L;¼+ :B" ;B i, M; ç° F?| F?,M- ç| H" ççB E?^a >½M Ko H iU KbM? tm'i ç-m-
i? v +?Q / X oB + M"v bQ pÈB H9+ i`QÈ+ çÆM i?m-M +?d +?ûK +?ûK ;B i ;B i i?
i?Q+? pçM H-MX GQçB F?| F?,M M"v H" çB m K" i'i +^a M K M?•M ç m i?Q+?X

hB M; ?Á ?ûi p M; H M #®M T?Q i?^aQ M;mv MX h'i +^a K¼B M;QìB ç m M?Q T?€i ç
Ko H - ç•v H" +?mv M FQ+? i?Q+? #B i # Q5 æ M +^a æ² h€+ h€+ kM; F?¬M; M?"M ç
`"M; pB + M"v H" L;¼+ :B" +?Q ?„M +Æ ?°BX *?d +¬M ?„M ç2K çQÊ+ L;¼+ :B" p" M
i?ìB ?çM- +?mv M bd M?K+ p iB M i?m"i H9+ i`QÈ+- b) ?Q"MiQ" M çQÊ+ t| bç+?

J°i F?B M;QìB i çB M +m²M;- b) i`î M M M;m tm~M- /M M;QìB i?¬M; KBM? ç M ç•m
:B" t2K M?Q M,,K çQÊ+ M?QÊ+ çB K +O M?•MiQM?X æ°i Zmv i >[m oQÆM; ?ÈM ?
F?ûT çQÊ+- G•K o½M oBM? +?d #`M; [m M M?bM- i`QM; HÁM; b€M; M?Q i'K ;QÆ

@ *QÈT E?^a >½M- ç| H" K°i [mv +O ;b ç•v\5

>² "'i Zmv ?ÆB M;~M M;QìB ` -G•K o½M oBM? +QìB ?b ?b,

@ *QÈT E?^a >½M\ B +QÈT B i?b `i F?| M|BX æ•v F?¬M; T?^aB H" [mv +O- K" H"
M"v- +QB M?Q #` M;QìB i /,,i KkB `²B5

* Q hM H,,+ ç-m- ?B M M?B M F?¬M; `ä ?„M M|B ;bX

G•K o½M oBM? +QìB M|B,

@ L|B i`„M; ` H"- pî F`+? +QÈT E?^a >½M M"v- +?d H" +€B +È ç L;¼+ :B" iU KbM?
;Bì M" M; +?2 ;B'm `i i®i- ?'T /šM çQÊ+ bU +?9 w +O M;QìB æ°i Zmv iX æ M +^ai

E?¬M; M;?2 i?b F?¬M; ?B m- pW M;?2 i? ç½ M?^av H M- G•K iQÈM; [m•M M|B `i
;B€+- iU M?B M L;¼+ :B" iU KbM? i? K /U æB m .QÆM;- i'i +^a K¼B M;QìB F?¬M; M
"i Zmv FBM? ?½B- H'v H"K F?| ?B m ?ÄB,

@ *?9M; i #` M;QìB i ç2K ` çM ;BÐM b Q\5

G•K iQÈM; [m•M i? M i?î,

@ "•v ;Bì i KÈB ?B m çQÊ+- i?b ` L;¼+ :B" HU +?¼M #° Hç+ M"Q +kM; i? i?¬B-
+?9M; i çB ;B9T M" M; i?O i?„M;- K" +?d H" +¬M i bK K°i #° Hç+- ç +?Q M" M; +| +Æ
.QÆM;- M?Q i? M" M; i +| i? iU KbM? M; ,M +^aM i?„M; HÈB +O æ² h€+ h€- K" +,
F?€+ ;B9T çÐX

@ *?Q /M M?Q i? M"Q- M m ç´B L;mv i h?` i?`M? JB m h?`- \*~m h?`- h?B M i?`
;b ;b ç| - +?d +¬M M;QÆB +| iQ +€+? F?B m +?B M æ² h€+ h€- i?b b) +| i€+ /KM; ;B
i?¬BX *?d iB +- +?9M; i H" #° Hç+ F?¬M; #B i iB M i?O M?'i i?^aQ M;mv MX L;m M
+MM;- +ÁM i`"M +m®B +MM; M"v +?QM? H" Hw /Q / L;mv i L? L?B i? v ç´B [mB

F?¬M; ibK i?'v Hw /Q T?ªM ç®B- F i [mª H¨ +?9M; i iU KbM? ç9i ç-m p¨Q KB M; b
ç² +?ÆB i`QM; i v M¨M;X

L|B M?Q p¨v- i'i +ª K¼B M;QìB ç½ ?B m çQÊ+ - i`Q im +O L;¼+ :B¨ ç½ pQÊit M?

@ G•K ?mvM? ç - +?9M; i T?ªB H¨K ;b pÈB i`¨M +m®B +MM; ç|\5

* Q hM +~M i?"M ?ÄBX

@ " H-M H¨i ç²M; ?² +€i- /¨B M?'i +kM; +?Q iÈB MY + M? ;BìX L;U +O L;¼+ :
F?¬M; FûQ çQÊ+X æ² h€+ h€ +kM; çWM; ?ÁM; K¨ H¨K çQÊ+X L m ;B^M; +Q- >[m o
H9+ ç| M?'i ç`M? b) b€i T?ç i +?9M; i X L;¼+ :B¨ Km®M ?v bBM? L;mv i h?'- M;;M

G•K o½M oBM? ?W K°i iB M;- i`QM; K„i H|2 H M €M? H ,

@ oB + ç½ iÈB- i`®M +kM; i`®M F?¬M; F?ÄBX *?9M; i b) €+ ¬M K°i +?9i- iB M
F?¬M; çQÊ+ HQm ibM?X *S M?^K p¨Q æ² h€+ h€ K¨ +?ûK +?Q i 55

@ æQÊ+5

L;?2 ?„M T?•M T?| M?Q p¨v- * Q hM ?QM; T?'M tQ [mv M t€i +?QîM;X

Zm v p >[m oQÆM; æ°i Zmv i +QìM; ?½M- t•K M?"T i?ªQ M;mv M H-M M¨v H¨ H-M
i`QÊ+ ;Bì- ç²M; i?ìB +kM; H¨ H-M FBM? ?B K M?'i- FQ+? i?Q+? M?'iX

EBK æ Q E?ª >½M iU i?•M i? K /U- M?[M; M;QìB >² +?mM; [m M? bÈK ç½ +?2M M
E?ª >½M [mª H¨ M;¨M M,K F?| ;†T i` M i?ªQ M;mv M5 h'i +ª K¼B M;QìB ç m +?mM
B b) K M; çQÊ+ ç'M; +?Q + Q imv i b„+ M¨v +?çv iÈB çQ+?5

æ² h€+ h€ p¨ /kM; bo +O ?„M +kM; tQ [mv M t€i +?QîM;- ?QM; T?'M H„+ H„+ ç-m
tm'i T?€iX

L;¼+ :B¨ +QÐB M;U çSM; v M i` M i?ªQ M;mv MX > B K„i M?Q MQÊ+ - ;QÆM; K†
K M;QìBX

ó«5ô hB M; F M H M? +O i iB i?'B H M- +ª i?ªQ M;mv M M?'i i?ìB M?Q K°i M²B M
ç m çB M +m²M; M?ªv H MX *m°+ +?B M +m®B +MM; pb +| EBK æ Q E?ª >½M iU i
ç m i`î M M K HvX

@ :B i555

*´ ?¼M; G•K o½M oBM? `Q i H MX >„M p¨ KQìB /kM; bo T?Q b m bÈK ç½ +?m¨M #`
æ² h€+ h€ K¨ H Q iÈBX

893X *?QÆM; 898, æçB *?B M >[m oQÆM;

h?'v ? B çQ¨M M?•M K½ tû ;B| H Q iÈB- EBK æ Q ççB E?ª >½M ;"i ç-m KdK +QìB
K°i KB M; pªB ç2M- #`i K„i +QM i? M? i?¬M; K½ HçB- `²B /MM; K°i +€B `¼ Käk #
M;U - F iW ç|- i? M? i?¬M; K½ +| K„i F?¬M; i? M?bM- +| KB M; F?¬M; i? ,M çQÊ

* Q hM M?bM i? `i H'v H¨K F€ [m€B- p¶ p¶ +QM +?B M K½ pQÊi [m G•K o½M o
;B¼M; ?ÄB,

@ G•K ?mvM? ç - L;¼+ :B¨ H¨K ;b i? \

@ "¨i K„i M;U - H¨K +?Q M| F?¬M; bÊ €M? HY - #`i KB M; M|- ç çªK #ªQ F?¬M; bÊ
Km®M +?9M; i F?¬M; ibK çQÊ+ +€+? ?ç i?OX

G•K o½M oBM? +QìB ;BªB i?Q+?X G½Q * Q¨ K°i iB M;- p¬ +MM; #°B T?K+ i•K iQ

L|B p çB m F?B M p¨ i?m¨i +QÐB M;U - K½ ç°B æ² h€+ h€ +?B K Qm i? ?Q¨M iQ¨
iB m- F`i?m¨i +O ?¼ çQÊ+ T?€i ?mv ç M KS+ i¨M +MM;- pQÊi H M i`QÊ+ L;mv i h

i`QÊ+ K†i L;¼+ :B`X æ¢B E?ª >½M pšM M;²B i` M KbM? M;U #`i ç°M;- +?d F?) ;`
t2K ?¼ H`K çQÊ+ ;bX

>[m pQÆM; ?B M M?B M +kM; bÈK +| +?m`M #`- F?B iÈB i`QÊ+ K†i L;¼+ :B`- ?„
KQìB K`v i M F} bo HB M +?B H`K ? B #° T?“M- #®M M;QìB M?ªv iÈB T?Q b m i?
ç°M; `QB M;U - iB M; `QB M;U [m`i H M pmM p9i- M?QM; F?¬M; ? i`9M; p`Q M;Q
M;QìB æ°i Zmv i i?QìM; /MM; ç çm´B M;U - +?d H`H-M M`v iU ?² F?¬M; i?`v ?B
i?¬M; K½ tQ v iÈB tQ v HmB- M;?B M; ç-m K°i # M H„+ HQ [m H¢B- M?QM; imv i
#QÊ+X

L;QìB æ°i Zmv i i` M i?ªQ M;mv M ç m +| i? çm´B M;U X h?`v ibM? +ªM? M`v- M
?¬X

*€+? ç-m iB M F?¬M; HBM?- æ² h€+ h€ +kM; F?¬M; HQ H„M; ;bX G¢B K°i +?B m F
? B /kM; bo i?Q€i` - i v +¬K +Ä MQM K` ç¢B K½ æ°i Zmv i i?Q+? ,M M?`i- çQ ç M
K½X *?d H`M;Q`B KB M; M;U ç2Q `¼ Käk- L;¼+ :B` ;B`i K¢M? /•v +QÆM;- i? M
H„+ ? B +€B- ç`v KÊ +Ä #|M; HQ€M; MQM K K FB b M; K°i # M K` F?¬M; ? HQm H

L;U F?¬M; ,M +Ä- [m`i `QB F?¬M; çB- ibM? +ªM? F€ [m€B M`v i?b ç M +ª M?[M;
+?mM; pÈB M;U +kM; +| +?9i K ?Q†+X

G•K o½M oBM? +kM; F?¬M; ç wX L?bM K½ ç°B æ² h€+ h€ K°i i`QÊ+ K°i b m +?B
?QM; T?`M- i?b i?¬K,

@ * Q ç¢B + - >² ç¢B + - +?B M HQÊ+ +O +?9M; i i¢K i?ìB bY ç´B- K†+ F æ² h€
iBM? HU+ ç€M? i?O ?¢ ?„MX æ€M? ç°B i?S M?`i ç M; Î T?Q b m K¬M; M;U `v5

>² ``i Zmv M;?2 i? ?B m çQÊ+ M; v- ç•v H` +?B M i?m`i T?€ iW iWX .M b Q æ² h€
çQÊ+ M;U +O L;¼+ :B`- ?„M imv ib) F?¬M; +?¢v K`iX h?W /`T #BM? HU+ ?„M ç
i`B i?¢ ç€K /kM; bo i?O ?¢ ?„M- #B M ?„M i?“M? F çÆM ç°+ - +m®B +MM; [m v i`

ó>¬ ô G•K iQÈM; [m•M `Qi H M p`B iB M;- H Q H M +MM; * Q hM- HQ M ç Q i`QM;
.kM; bo æ² h€+ h€ ç M; KªB [m`i `QB M;U T?Q b m- çQ +Ä ` T?Q i`QÊ+- F?¬M
F?€+X ``° H¢+ L;mv i h?` ?mM; ?½M i`QM; M?€v K„i ç½ ?B M ` - K½ ç°B ?ÆM KQ
iÈB T?Q b m M;U L;¼+ :B`X

@ *QB +?WM;5

L?bM i?`v b€i F?Q HšK HB i+O L;mv i h?`- æ² h€+ h€ ;B`i KbM? w i?S+ çQÊ+ M;m
;BK+ M;U iÈB ?ÁM; +Sm ;B9T i°+ M?•M KbM?X

h?„M; i?m +?d i`QM; +?®+ H€i- b Q G•K o½M oBM? +| i? #m¬M; i? çQÊ+ i?ìB
M;U +?¢v M?Q çB M- ?ÆM KQìB M;QìB M?ªv p`Q i`M ç`+? - ç€M? i?ŠM; p`Q #®
:B`X L m ç€M? ?°B ç²M; M?Q p`v K` F?¬M; i?„M;- F?¬M; #^M; ?„M ibK K°i F?®B ç
+? i çBX

ó>W 5ô G½Q * Q ?®M; K°i iB M;- HQ M ç Q i`QM; i v +,M #ªM F?¬M; +¬M #B M ?|
i?ŠM; p`Q K†i M;QìB æ°i Zmv i K` ` bS+ +?ûK iÈBX .kM; bo #° i°+ æ² h€+ h€ ç m
iB M; +ª i?ªQ M;mv M- ç•m i? K +QB ç€K L;mv i h?` M?Q M?Ä ` ;bX >„M pW M?
i v çÐ H`v ç¢B ç Q +O * Q hMX

óæQÆM; ô hB M; FBK HQ¢B p +?¢K H M? HªM?- iB HY #„M ` - * Q hM /MM; ? i i
tm®M;- ûT i?ŠM; p`Q +´ M;QìB æ°i Zmv i FB X h M M;QìB >² ;²M; M;QìB H M- #
M´B H M ? i- K² ?¬B +m²M +m°M im¬M ` - +´ i v ç½ `mM `~v /[/°BX

ó 5ô hB M; F m ;`Q i? i?ªK- K€m K2 #„M ` - G•K iQÈM; [m•M +kM; F?¬M; #B i iV
iB M M;?B +| b€M- K°i ç Q F?¬M; F?€+? F?Q +?ûK i?ŠM; p`Q ç-m M;QìB >² M`v-

@ * Q ç¢B + - i®+ +?B M i®+ i?„M;- çWM; i`b ?Q½M5

>² ``i Zmv # M FB +kM; `9i bQ¢i ç Q ` - +?ûK K°i M;QìB æ°i Zmv i F?€+ `ÆB tm®

>mv i [m M; p" iB M; F m i?^K i?B i F?ÆB H M +ÆM ;B" M /[+O æ² h€+ h€- ?„ M ;-h
ç Q H Q iÈBX

" M;QìB * Q hM çQ K„i M?bM M? m- M?bM K°i i M æ°i Zmv i +ÁM ç M; +?®M; +U-
/MM; ? i iQ" M i?•M F?Q HU+- ç²M; i?ìB +?ûK iÈBX GU+ ççQ +Ð M"v- +?Q /M æ² h
çÐ çQÊ+- #®M ;½ M;QìB >² T?Q b m L;¼+ :B" i`QM; M?€v K„i ç½ #` #B M K'i F?+

@ æB5

G•K o½M oBM? F?) [m€i K°i iB M;- i?Q„i +€B ç½ t¬M; ` M;Q"BX S?Q b m ç Q T
;-K H M M?QM; +kM; ç½ Km°M K'i MY #QÊ+X >ÆM KQìB M;QìB +QÐB M;U iÈB M
#®M ;½ i°+ M?•M +O æ² h€+ h€- `²B HçB ;BK+ M;U T?|M; çB- iW ç-m +?Q +m®B
:B"X

@ >mmm

L?[M; M;QìB OM; ?° L;mv i h?` M?`i i?ìB T?€i` K°i i`"M ?Q M ?¬FBM? i?B M- ç
L;mv i h?` HçB /kM; K½M? M?Q i? - [mª H" >[m pQÆM; ,M T?ªB [mª ç„M; `²BX G9-
+?d +ÁM b€m #ªv M;QìB- K†+ /M ?„M KçM? K) p¬+MM;- M?QM; L;mv i h?` +?B K

æ² h€+ h€ pb bÆ w #` L;mv i h?` ç€M? i"TFQ+?- bU iS+ ;B" M i`QM; HÁM; iU M?E
M?QM; +?d +¬M ççB E?ª >½M F?¬M; #` M;QìB i H"v K'i- i?b bU i? pšM +ÁM i`QM

.U i?2Q [mv i„+- TªB ç2K çQÊ+ L;¼+ :B" p" M;U +O M" M; çB- F?¬M; +?Q bY /K
h€+ h€ i`-K M;•K K°i H€i- `²B ;?û i B ? B i°+ M?•M /†M /Á p" B +•m- ? B M;QìB M"
pÁM; i`ÁM +| H¶ ?´M;- i? M? i?¬M; K½ ç M; Î +?QM? ;B[ pÁM; i`ÁM M"v- b m ç| ç

>Ä [m M; #®+ H M- L;¼+ :B" p" i? M? i?¬M; K½ +O M" M; #` `ÆB p"Q +?QM? ;B[-
+?d +| K°i +QM çQìM;- çB i?2Q H¶ ?´M; p T?Q i`QÊ+5

@ hB m iY M"v [mª H" i?¬M; KBM?- #B i /MM; HY 5

"¼M M;QìB * Q hM b m F?B #Ä +?çv- #•v ;Bì ç½ /WM; HçB iW iW çB iWM; #QÊ+- M
H MX æ² h€+ h€ +kM; #B i L;mv i h?` ç M; çÊB ç imM; ` H" M b|M; +¬M; FQ+? i?S
?bM? T?ÁM; i?O- H"K ?¼ F?¬M; +| +?¶ M"Q +| i? tm®M; i vX

G•K o½M oBM? +QìB M|B,

@ _'i i?¬M; KBM? ?ª\ E?¬M; M;ì5 *?d H" M;U #` L;¼+ :B" #`i K„i- +,M #ªM F?¬M
h€+?d ûT L;mv i L? L?B iU KbM? ;BK+ M;U çB iÈBX L?QM; ?„M [m M- L;mv i L?
pÁM; # #¬m +€i- M m ç®i HY ç M" M; çB iÈB- K¶B H¬M çB iÈB çQÊ+ p" B #QÊ+X
M;"v +kM; F?¬M; iÈB çQ+?5 L?QM;- æ² h€+ h€ i?`i` ç½ M?„+i K°i çB K- ?„M +| i
+| i? /MM; HY K"5 * Q ççB + -ibK p" B +•v ;"v ;¶- #ªQ +€+ ?mvM? ç #m°+ K²B H
F?¬- çÊB H€i M[/MM;5

* Q hM p°B p" M; HoM? K M?X J°i H€i b m- K¼B M;QìB ç m ç½ #m°+ +?†i K²B HY
æ M; M|B +?mv M- L;¼+ :B" [mª M?B M ç½ H M iB M; ;BK+ i? M? i?¬M; iB m K½X
ç M +ª +?O M?•M M|B +kM; F?¬M; +?`m M;?2- çªQ [m M? [m HçB K°i H9+ H•m- t2
ç"v K°i #QÊ+ ç çB ` M;Q" B pÁM; HY - +?d M;Y ç-m F?¬M; M;WM; ?„i ?ÆBX

h°+ M?•M >[m pQÆM; HçB H"K i? K K°i pÁM; HY M[- æ² h€+ h€ +kM; ç½ w i?S+ ç
çB pÁM; [m M? i? M? i?¬M; K½ +O L;¼+ :B" K°i H9+ H•m- +kM; F?¬M; ibK çQÊ+

>² "'i Zmv # M M"v +kM; M?bM ` p M;?B ?Q†+- H"K #~K,

@ Zm€B- M;U +O L;¼+ :B" +| +?mv M ;b i? M?d- b Q F?¬M; +?`m çB\ s2K i?¬
Km®M çB- i'i +ª ç m `i #bM? i?QìM;5

G½Q * Q +QìB ? ?ª,

@ E?¬M; çB H" i®i- L;mv i L? L?B F?¬M; +¬M;ª +?Q i M iB m #ç+? /B M æ°i Zmv
M?bM- æ² h€+ h€ Km®M /MM; bS+ KçM? `²B J M| - iB m iY M"v i?"i F?¬M; #B i t'

ó.MM; bS+ K¢M? \5 æ°i Zmv i >[m oQÆM; /MM; bS+ K¢M? pÈB EBK æ Q ç¢B E?ª
ç°M; i`ÌB- i'i +ª K¼B M; QÌB ç m +? 'M ç°M; - p°B p" M; M; ~M; ç-m M? bM H¢BX h? b
+QM M; U p" B pÁM; - i?" i bU F?¬M; i bK çQÊ+ +€+? M"Q +ªX J°i H" F?¬M; H"K- ?
+QÆM; +O i? M? i?¬M; K½- /MM; bS+ FûQ p T?Q i`QÊ+X

L; ¼+ :B" F?) + m K"v- M?QM; F?¬M; ? H M iB M; - t2K` +kM; + K +?`m i`QÊ+ ?

óJ M; 5 E?¬M; T?ªB ç½ bY /KM; #¢Q HU+ b Q\ S?¢K [mv- S?¢K [mv `ä`"M; - v m
G•K o½M oBM? ?W K°i iB M; +, K iS+ - M; QÌB æ°i Zmv i ç M; p•v tmM; [m M? i?2C
T?€ H M +QÌB ? ?ªX *Y ç°M; M"v +O >[m pQÆM; [mª i?" i H"K K'i ? i i?•M T?"M- n
M; šK H¢B ? „M +kM; H" pb EBK æ Q E?ª >½M Ko H - M M pB + M"v +kM; +| i? +?Q

h? M? i?¬M; iB m K½ t2K` T?ªM SM; ç®B pÈB ?"M? pB +O >[m pQÆM; - ;Á +SM
H"K b Q +kM; F?¬M; ç°M; ç"vX h°+ M?•M æ² h€+ h€+kM; iÈB ?¶ i`Ê- # #®M i`€M
+QÆM; - +ÁM +| ? B i M Î T?Q b m ç®i HY - æB m .QÆM; æ¢B h€B ?¬K M v [mª i
F?| ; †T i` M i?ªQ M; mv M5

* Q hM M?`M F?¬M; çQÊ+ - M?ªv /UM; H M +?YB,

@ æ€K M K M?•M F?B / K°i i?B m M[M?Q p"v- +QM K M| i?" i ç9M; H" K'i i? /B M
G•K o½M oBM? +QÌB H„+ ç-m,

@ h ç M; +ªK i?'v- L; ¼+ :B" KÈB H" M; QÌB F?B / æ² h€+ h€- M; QÆB F?¬M; i?'v`
`²B- K" iB m K½ +O M" M; +, M #ªM F?¬M; M?9+ M?Q+? H'v K°i #QÊ+5

Zmª M?B M- p¬ Hm" M æ² h€+ h€ /MM; bS+ M?Q i? M"Q- i? M? i?¬M; K½ /QÌM; M
F?¬M; M?9+ M?Q+? K°i #QÊ+ - H¶ KkB ç½ i?'T i?Q€M; +| p" B p i K€mX

@ æ² h€+ h€- M; QÆB Km®M /MM; bS+ K¢M? b Q\

_®i +K+ - ç M +ª EBK æ Q ç¢B E?ª >½M +kM; F?¬M; i? M?`M- M´B ;B" M [m€i H
[m M? +kM; F m ; "Q +?YB `O X

@ :B i5

h?'v K¼B M; QÌB +?m~M #` /WM; i v- G•K o½M oBM? T?€i` K°i ; -K ;B" M /[- iB M; p
h?` #° H¢+ ç½ iÈB `²B5

æ² h€+ h€ ?W K°i iB M; - #m¬M; i v / „i M; U ` - +MM; i'i +ª i°+ M?•M M; ?B K +?dM
ç MX

h®+ ç° M; U +U+ M? M? - +?®+ H€i M?Q Km®M çKM; p"Q >[m pQÆM; `²B- i`QM; i
?mM; i`M- K½ ç Q pmM; H M ?ûi HÈM K°i iB M; ,

@ *€+ /kM; bo- iB m /B i L; mv i h?` - H M5

aQM; T?QÆM; +ÁM +€+? ?ÆM ? B KQÆB i`QÊM; H" H Q i?ŠM; p"Q M? mX h®+ ç°
;BªK- M?bM pÁM; HY ; -M i`QM; ; M; i' + ç M; +?€v #MM; #MM; - ç°i M?B M ; -K H

@ *€+ ?mvM? ç - +?•K HY 5

J°+ +¬M i`QM; i v ? „M #m°+ K²B HY i?¬ bÆ çÆM ;BªM- H" T iS+ # „i HY b€M; `U+

æ² h€+ h€ +ÁM +?Q w i?S+ çQÊ+ ?¼ Km®M H"K ; b- bQM; T?QÆM; iB T + "M M? m

óS?| M; 5ô >² " 'i Zmv /MM; iB M; æ°i Zmv i`®M; H M- ?ÆM KQÌB +•v çm®+ F?´M
E?QªM; +€+? bQM; T?QÆM; [m€ ; -M- +, M #ªM F?¬M; F`T i`€M? - M?[M; iB HY # „
h€ Hm®M; +m®M; i v +?•M Mû i`€M? ?Q†+ ; ¢i M?[M; M; ¼M çm®+ FB - im' M K½ /Q
i?Q+? FBM? ç°M; - +Q +?•M +QM; M; QÌB- ?'i ç-m ?Q H M- i`"M ?bM? M; QÌB >² M?

@ æWM; HQ¢M- i?2Q i H M5

æ² h€+ h€ i?•M i`ªB i`, K i`"M- /MM; bS+ FûQ /•v +QÆM; - ´M ç`M? +QM M; U ç M; `

h`QM; i?`B çB K K'm +?®i ç•m i? / /`M; #Ä [m çQÊ+ +?S5 >² ""i Zmv ?®M; H M KkB i M tû ;B| /MM; K°i ç Q +?ûK i?ŠM; p`Q ç-m ç®B i?O- ç®B iQÊM; ?„M +?¼M K` +?QM? H` >[m pQÆM; æ°i Zmv i æ² h€+ h€5

æ² h€+ h€ / M? +?`M i?ªQ M; mv M- i?U+ HU+ ç•m ;B®M; M?Q M; Q`B #bM? i?Q`M ""i Zmv ç M; /kM; K½M? H Q iÊB- ?„M F?¬M; Mû F?¬M; i`€M?- pmM; ç Q M; ? M? i

ó*?Q M; 5ô L? [M; iB HY i|2 ` - >² ""i Zmv +?d +ªK i?'v +´ i v i ` -M- HQ M ç Q +?

>[m pQÆM; M„K +?†i HQ M ç Q- i`QM; K„i +kM; +| p`B T?¬M FBM? M; ¢+- L; mv i /kM; bo M?Q p`v5

ó 5ô S?Q b m p M; H M iB M; F m i?ªK i?B i p M; H M- æ² h€+ h€ [m v ç-m H¢B M i?O i?W /`T ç°B ?bM? +O i°+ M?•M KbM? ç M; HQ¢M- #^M; p`Q Qm i? M?•M b® ç®BX > B M; Q`B ç-m HoM? +U+ F€ ? M ?¢- K°i M; Q`B /U p`Q bS+ K¢M? M?Q i` +?mv M çB b m HQM; +?ûK ;B iX æ°B ?bM? +ÁM H¢B +O æ² h€+ h€+ +?d +ÁM b€ K„i ç½ M; ½ tm®M; ? i K°i MY X

ó>9mm 5ô æ² h€+ h€ ; -K H M- pmM; ç Q H Q iÊB- T?šM M° tQ v M; Q`B çB +Sm i°+ ç M # M i?2Q ?„M M?Q #|M; pÊB ?bM?- K¶B ç Q tm'i` ç m i`U+ +?d p`Q +?¶ v m ? F?¬M; HB m K¢M; pÊB ?„MX

ó`` HW `²B5ô >[m pQÆM; H9+ M`v KÊB idM? M; °` , óh M L; mv i h?`i°+ M?•M ç KbM?- F?Q HU+ +O ?„M +| H) +kM; +?d FûK KbM? p`B T?¬M- M m ?„M +S #€K H'v M?Q i? ç²M; #¼M +O ?„M b) +| M?B m i?`B ;B MX L m çÊB KbM? i?m i?`T çQÊ+ +kM; b) #`i°+ M?•M +O ?„M iB m /B i?¬m M?Q F?¬M; +ÁM K°i K®M; Xô

L; ?o ç M i? - æ² h€+ h€ M´B ;B" M çMM; çMM; - ?„M #°+ T?€i i' i +ª bS+ K¢M? +O iB M; - HQ M ç Q M? M? M?Q i?B K çB M +?ûK i?ŠM; p`Q K†i >² ""i ZmvX G½Q >² H +O >[m pQÆM; æ°i Zmv i i? M? M? F?¬M; M; WM; M; ?d- +S ? i i? M`v ç M i? F H¢B [mûi p`Q #KM; >² ""i Zmv H`K ?„M FBM? bÊ ç´ K² ?¬B H¢M?X

L?•M +Æ ?°B M`v- æ² h€+ h€ +QÊ+ ç¢T v M M; U - ; -K H M K°i iB M; - [m v ç-m H¢B i°+ M?•M ç M; iK i" T T?|M; iÊBX

G'v ? B ç€M? K°i- +| M?•M b® Qm i? - H¢B +| H½Q * Q i`B bBM? +?mv M ç€M? ç' /`M; H`K i?`i- M?QM; M? [M; /kM; bo +O æ² h€+ h€ [mª M?B M / M? #`i ?Q i`mv M ?Q`M iQ`M F?¬M; bÊ ?½B- K¶B M; Q`B ç m ?mM; iÊM F?¬M; bÊ +? iX J°i i`" M M`v >² ""i Zmv i?B m +?9i M[;†T ç°+ i?O +O æ² h€+ h€X

@ *~M i?"M5

* Q hM p` G•K o½M oBM? ?ÊT HU+ +?ûK `ÆB M; U K°i /kM; bo +m®B +MM; +O æ² ç½ i?'v >[m pQÆM; æ°i Zmv i ;BK+ M; U M?Q # v- ç Q M?Q i?B K çB M- #´ i?ŠM +ÁM +€+? ?ÆM K°i i`QÊM; - iB M; ;B| `Qi H M pM pM # M i BX

@ *QM #` M; QÆB5

h`QM; H9+ M; mv +`T- KkB ç Q ç½ ç M ; -M b m HQM; - +, M #ªM F?¬M; F`T M?bM i oBM? +„M ` ,M; - +® [m v ç-m H¢B- HQ M ç Q i`QM; i v `B i v- #„M ` i?"i M? M?- h€X

E?QªM; +€+? +?d +| ?ÆM K°i i?QÊ+ - +, M #ªM F?¬M; i? i`€M? Mû- K°i ç Q M`v i L; mv i h?`i°+ M?•M ç| - M?QM; KbM? H¢B +kM; #` mv ?B T iQM? K¢M; X æ² h€+ h€ ó+?Q M; ô p M; H M- ; ¢i p, M; óT?B ç Qô +O G•K o½M oBM? ç M; #´ iÊBX * Q hM M H M- +ªM i`Í i? +¬M; +O æ² h€+ h€

ós2K M?Q H'v H¢B çQÊ+ K°i +€B K¢M; 5ô *?Q F`T bÊ ?½B- HY ;B" M ç½ #®+ H M ;BÄB H„K ?ª\ G½Q iY bÊ ;b B +?S5ô

h?'v >[m pQÆM; pmM; ç Q M; ? M? ç|M * Q hM- K` F?QªM; +€+? ;B[ æ² h€+ h€ p`K iÊB MY i`QÊM; - G•K o½M oBM? ç°i M?B M iW i` M HQM; M; U M?ªv H M- tQ€i K°i

h€+ h€- F T +SM; +´ ?„MX

óG•K G•K iQÈM; [m•M 5ô >² "i Zmv bÊ ?½B F?¬M; M|B M M HÌBX

L?[M; M;QÌB >² +?mM; [m M? +? i H†M; 5 E?¬M; B M; Ì ÇQÊ+ - F?¬M; M; Ì M? 'i H" M
+?Q +?B M Ç'm +QÌM; ?½M M?Q p"v- F?¬M; +?d iB m /B i ? i /KM; bo +O æ² h€+
M; U +O Ç€M? ;B€T H€ + " pÈB >[m pQÆM; X J" M +m®B +MM; [mª i?U+ [m€ bS+ #
i?B M Ç°M; Ç` - H-M M"v- B M'v Ç m M? 'i i`Q OM; ?° F m i M +O L; mv i h?` #°H
K„i L; mv i L? L?B +kM; M' B H M p FBM? b„+ - `²B F?) ; "i Ç-mX

L; mv i h?` i° + M?•M H¢B +QÌM; ?½M M?Q p"v- >[m oQÆM; æ°i Zmv i +? 'M Ç°M; X
+¬M; +O * Q hM- i v i`€B pÁM; ` T?Q b m Ç'K p"Q Ç-m i M Ç M; i" T FQ+?5

@ .€K +?ûK i \ h #|T +? i M; QÆB5

h`QM; HÁM; G•K iQÈM; [m•M M' B ;B" M- ? B i v M? M? M?Q i?B K ÇB M ` bS+ +?½

ó 5ô >[m pQÆM; Ç m [m€ F m H M i?ªK i?B i- p M; p¼M; +ª i?ªQ M; mv M- ?„M`
/QÈB i?•M M; ~M; Ç-m ?Q p M; - /QÌM; M?Q +ªK ;B€+ ÇQÊ+ bU Ç m ÇÈM +O +?O M
i' i +ª M; QÌB æ°i Zmv i Ç m M; •v M; QÌB- L; ¼+ :B" +kM; bYM; b®i5

L|B p #´M bU Ç€M? ;B€T H€ + " - æ² h€+ h€ H" M; QÌB i?S M? 'i i?S M?b i`QM; +ª æ
?„M i`QM; H9+ T?•M i•K- K°i i v T?ªB Ç®B T?| * Q hM +QÌM; ?½M- # M FB H¢B S
T?Q b m- H¢B ÇKM; T?ªB K°i i M +| i?O ÇQ¢M ?¢ HQm K| + K„i +?Q iWM; i? 'v i` M
'i M; Ì Ç½ i?ªK ?¢B i? HQÆM; X

* Q hM i? 'v i? i?¬K F?Q€B i`€, óæ9M; H" M; QÆB F?¬M; i? iQÌM; ÇQÊ+ i?O ÇQ¢M

J„i æ² h€+ h€ #` i?QÆM; - i-K M?bM ?Q" M iQ" M ;BªK b9i- w M; ?o +kM; `®B HQ¢M
H" >[m pQÆM; æ°i Zmv i- bU +QÌM; ?½M +O ?„M ?Q" M iQ" M F?¬M; T?ªB T?¬ i`Q
+QÆM; M; U - HÈB /KM; F„i?m" i F?®M; +? M; U +U+ + Q- Ç M; U M? ' + Ç-m H M
Km®M pSii M L; mv i h?` i° + M?•M T?Q b m ` X æ²M; i?ÌB- i v FB +kM; i?Á p T?
h`QM; +ÆM Ç m ÇÈM- bS+ HU+ +O +€M? i v ?„M Ç½ ;BªK #Èi ` 'i M?B m- M?QM;
i?ŠM; p"Q KkB G•K o½M oBM?X

PÈi QÈi- •K 'KX E?¬M; +¬M M; ?o +kM; #B i H" K€m KkB +?ªv ` `²BX JMB K€m F
/`T K„i æ² h€+ h€ +ÁM Ç m Ç M KÆ ?²- ?„M Ç'K M? M? M?Q ÇB M- /MM; +?B m óbC
K°i ?[mX

@ "KT #KT5

> B iB M; p M; H M- K°i +9 ÇÁM ` 'i M†M; Ç€M? p"Q ?mv i h?€B .QÆM; +O æ² h€+

> B M; QÌB #•v ;BÌ Ç½ ?Q" M iQ" M [m' M p"Q M? m i` M M; U - * Q hM +¬K Ç Q M; „K K
HĐ i v +?ûK M?¬K- +?ûK i`9M; p"Q G•K ?mvM? Ç X

h`"M M"v F?¬M; T?ªB +?ÆB- Ç' B H" M; QÌB F?€+ - +?d bÊ tdm `²BX >[m pQÆM; ` k
+kM; +¬K F?¬M; p[M; - +?Q M; K°i +€B `ÆB i` M K†i Ç' iX L?QM; ?„M bS+ HU+ ` 'i K
M; ½ M?Q p"v ÇQÊ+ - K°i iB M; ; -K H M- H¢B Ç'K p"Q M; U+ G•K o½M oBM?X

Jm®M i`€M? +kM; F?¬M; ÇQÊ+ - G•K o½M oBM? pmM; [mv M- Ç'K i?ŠM; p"Q KkB-
h€+ h€ # # i K€m- F?m¬M K†i /[iÈM- M?QM; pŠM iB T iK+ Ç€M? p"Q i`QÊ+ M; U+

G•K o½M oBM? ` M K°i iB M; - i`QM; HÁM; M?Q +| ?ÆM KQÌB +QM +¬M i`MM; +„
F?¬M; M; WM; - M?QM; bQ pÈB æ² h€+ h€ i?b ÇÁM M"v F?¬M; Ç€M; M?„ + iÈBX > B [
M?Q KQ - F?¬M; M; WM; Ç€M? p"Q ?mv i h?€B .QÆM; +O >[m pQÆM; X

hW H9+ #` K| + p"Q +QM M; QÆB- #` i M L; mv i h?` i° + M?•M M"v H2Q H M HQM; M
K°i MQÈ+ - /ŠM Ç M i?m +ª #`MX L m M|B p Ç Q +?•M i?QÆM; i?"i- ?„M F?¬M; b
HB m K¢M; Ç€M? ;B€T H€ + " - ?„M +| bS+ K¢M? M?QM; M; QÌB F?€+ ;BÌ i?O ÇQ¢M
i?"i F?| M|BX

L,M; HU+ F?€M; +U +O æ² h€+ h€ +| i? M|B +U+ F€ +Q`M; ?½MX hmv ç-m | + +? M?QM; i?Ov +?mM; F?-M; ? M;QM; pB + T?ªM F?€M; - ?„M +?KT +SM; 2Q G•K o½ +„M p`Q +´ ?„MX

@ *QM #` M; QÆB5

G•K o½M oBM? K°i H` F?-M; H`K ? B H` H`K ç M MÆB- ç'K i?ŠM; p`Q KkB ?„M- T? imM; i|2- æ² h€+ h€ K„i M´ çQK ç|K- KkB ç½ `€+? ` - K€m +?ªv M?Q bm®BX G•K o½ i? K K°i [mv M M†M; - ç€M? i`9M; p`Q +^K ?„M- H`K ; -M +ª K°i ?`K `„M; `KM; Hª iª

hm'M K½ /QÈB i?•M æ² h€+ h€ [mª H` i?-M; HBM?- M| +ªK ; B€+ çQÊ+ +?O M?•M M;~M; +´ ?Q /`B- ? B +?•M ; BÆ + Q- M?QM; i M L; mv i h?` i°+ M?•M pšM iB T iK+

G•K o½M oBM? #bM? ioM? p¬ +MM; - M?•M +Æ ?°B M`v- M„K H'v +Æ i? >[m pQÆM G9+ æ² h€+ h€ b„T M; ½ M; U - ç°i M?B M KÎ K„i ` - +ª K†i ç-v K€m `i / [iÊM- HÊ K°i #9M; K€m- /MM; bS+ #|T +?†i ?-M; G•K o½M oBM?X > B M; Q`B +MM; M? m`A

@ 5

J°i F m i?ªK i?B i p M; H M i`M i`BX

@ G•K ?mvM? ç UiQÈM; [m•MV

* Q hM p` >² ``i Zmv ç²M; i?`B F?) ?¬- +ª ? B H Q M? M? iÈB T?Q i`QÊ+X G9+ M`v [m€ i` M K†i ç'i- K°i +?•M pmM; H M ç¢T i?ŠM; p`Q +?¶ FQM +O æ² h€+ h€X hmv o½M oBM?- M?QM; +| i? +ªK ; B€+ çQÊ+ ?„M ç M; +Q`B •K ?B KX >[m pQÆM; æ° i` M ç'i- i`m H M M?Q +?|X

óZm€ ç°+ €+5ô G½Q * Q M?bM +? i H†M; M; Q`B, óa m M`v +?Q /M >[m pQÆM; +| +mM; - M?QM; +kM; F?-M; TªB çB H`K >½M pQÆM; - K` H` çB H`K i?€B ; B€K `²B5

L?bM >[m oQÆM; æ°i Zmv i ç m çÈM H, M H°M- G•K o½M oBM? M?€v K„i pÈB >² `` iB T iK+ ó/•v /Q ôX \*Æ ?°B i®i M?Q p`v- H½Q >² H`K b Q #m¬M; i? çQÊ+ \ >„M `9i çMB æ² h€+ h€- G•K o½M oBM? çSM; ; -M M?'i- M; ?2 `ä ``M; iB M; tQÆM; ; ½v `„M

@ .WM; i v5

L; ¼+ :B` # M FB `®i +m°+ M; ²B F?-M; v M M[- p°B F m H MX

>² ``i Zmv tQ v M; Q`B H¢B +mM; FQM?- K°i i v ç H M M; U+- [m v p EBK æ Q ç¢B :B` ; "i ; "i ç-m- M; ?B K M; ?` #ªQ,

@ L; mv i h?` - +€+ M; QÆB H` K°i #° H¢+ `i ; BÄB5

h` M i?ªQ M; mv M p M; H M iB M; ?Q M ?¬ `mM; +ª i`B ç'i- æ² h€+ h€ i?`i #¢B5 L; i?`M? K°i M?B K pK #`i Fª i?B- ?¼ ç€M? #¢B æ°i Zmv i >[m pQÆM; K°i ç`B #`i # bMM; #€B M? ?MM; - F?-M; i? M; ?B M; `; b M[ - L; mv i h?` +?QM? H` M? ?MM; +

.QÈB iB M? ?bM? M`v- æ² h€+ h€ ç½ K'i +?B M HU+- i°+ M?•M >[m pQÆM; +9B ç-n pQÆM; M?„K K„i H¢B- M?`M +ÆM ç m M?S+- [m€ i HÈM,

@ L; mv i h?` #° H¢+- bd M?K+ ?¬K M v- æ² h€+ h€ M?'i ç`M? b) #„i +€+ M; QÆB i`ª

@ æ² h€+ h€5

L; ¼+ :B` i`-K ; B¼M; ,

@ L; QÆB #`i i i M?Ki +?Q- #`M >½M iB M M; QÆB M?'i ç`M? b) ç¬M; bÆM i€B F?ÎB

@ L; ¼+ :B`

>[m pQÆM; K„i `ÆK `ÈK- i?®i H M T?QÆM; / M? ç¢B Eª >½M- `²B #B i F?-M; ç9

@ æ¢B Eª >½M- M; `B iB M i çB- æ² h€+ h€ H` M; Q`B K¢M? M?'i i` M i?ªQ M; mv M M; `B i?`i p¼M; 5

L;¼+ :B" F?) ;"i ç-m- i?Î /"B- T?'i i v` ?B m +?Q i°+ M?•M çQ ?„M` X
 L;Q`B ?QM; T?'M M?'i F?Q€B +?Q M?'i +ÁM B F?€+ i`W iB m E?ª >½M` X >„M çS
 @ L;mv i h?` i°+ M?•M- +€+ M;QÆB H" #° Hç+ /kM; K½M? M?'i i?ªQ M;mv MX "i
 M?'i ç`M? i?QÎM; +?Q +€+ M;QÆB K°i ?½M ?mv i #ªQ K½ i®i M?'i5 J†i F?€+ - i
 ç²M; +Ä T?b M?B m- ç i°+ M?•M +€+ M;QÆB ,M M Q K†+ 'K- ?QM; i?`M? HÈM KçM
 Zmv i +?9M; i 5
 @ hç E?ª >½M5
 >² ""i Zmv ó+ªK FQ+? `ÆB MQÈ+ K„iô- +9+ +mM; ?`M? H X
 * Q hM çB ç M i`QÈ+ M;Q`B G•K o½M oBM?- H H M,
 @ G•K ?mvM? ç - M;QÆB b Q `²B\
 G•K o½M oBM? ?„+ K°i iB M;,
 @ E?¬M; +| pB + ;b- +?ªv p`B HQi K€m KkB i?¬B- p M?` ,M K'v i`,K +O M?•M b•K
 i`¼M; M?'i H"- ?¬K M v ç€M? i?"i bQÈM;5 S?b- +€B ;b /kM; b o i?ªQ M;mv M- +Si
 iY M`v F?¬M; pW K„i `²B5
 G½Q * Q +Q`B ?b ?b,
 @ "ÎB pb ?„M /•v /Q pÈB L;mv i L? L?B h'i +ª K¼B M;Q`B ç m H" M K M?•M- i +|
 óL;QÆB ;BªB i?Q+? +€B `„K5ô G•K o½M oBM? ?"i +Q`B H„+ ç-mX
 >[m oQÆM; #çB i`"M- K" ç²M; ?² +€i +?d +ÁM +| K°i M'+ M[ i?¬B- ççB E?ª >½M p`
 iQ`M #i ç°M;- i?Qç i M?bM t2K ` +QÈT E?ª >½M [mª H" pB + F?¬M; H"K çQÈ+5
 @ L;mv i h?` i°+ M?•M- K†+ /M +€+ M;QÆB /kM; +ªK M?'i i?ªQ M;mv M- M?QM; +€
 pQÆM; æ°i Zmv i i¬M [mw æ² h€+ h€-
 æçB E?ª >½M ç¬B K„i +?Èi HçM? çB- ç°i M?B M M;?B M` ,M;,
 @ L?[M; M;Q`B ?¬K M v i?QÈM; i`"M;- K¶B M;Q`B ç€M? ;½v K°i +?•M- #²B i°B +?Q
 T?QM; i?QÎM; +?Q #° i°+ +€+ M;QÆB- ç ?¼ çQÈ+ i¬M M;?B K T?9 [mw- poM? pB
 óª€B ;b\5ô G½Q * Q M?'i i?`B M;~M` - p°B p`M; M„K +?†i HQ M ç QX
 •M? K„i L;¼+ :B" #,M; ;B€- #®M T?Q bÈK +| i?B i F} æ°i Zmv i i`"M H MX
 G•K o½M oBM? ;B"i KbM? ?B m` , óæ•v H" K|M ç² +?ÆB +O L;¼+ :B" i?¬BX æ²
 M?QM; i? HU+ #° Hç+ ?„M pšM +ÁM- Km®M i`'M M ?¼ TªB +| M;Q`B ?v bBM?- +
 bQ pÈB #° i°+ >[m pQÆM; i?b HU+ HQÈM; +Æ ?² F?¬M; ç€M; M|B- ?¼ çQÆM; M?B
 >[m pQÆM; imv i?`i #çB- L;mv i h?` +kM; F?¬M; i?„M;- M;Q`B i?„M; HÈB +?QM? i
 h'i +ª iQÈM; b o æçB >Q ç m M„K +?†i HQ M ç Q- ;B[b•M ibM? i? F?~M i`QÆM; ç
 o½M oBM? M;?B M` ,M;- ;?û i B >² ""i Zmv M|B p`B +•mX
 G½Q >² ` `QB +?Q M;U #QÈ+ H M- M;çQ M;? M|B,
 @ EªB #~K ççB E?ª >½M- ?¬K M v i`"M ç'm æB m .QÆM; +?Q +?'K/Si- i`QM; p
 L;mv i h?` i +?„+ +?„M +| i? çQ ççB E?ª >½M iÈB çQ+?5

89NX *?QÆM; 89e, L;QÆB G" B\
 h?2Q ibM? ?bM? i`QÈ+ K„i- æ² h€+ h€ imv #çB- M?QM; L;mv i h?` +kM; F?¬M; +
 çQ iÈB çQ+?- /Q ç|- ?¼ +kM; F?¬M; i? +QB H" i?O i?„M;X oÈB i?•M T?"M L;¼+ :
 i?O i?„M;- iU M?B M`i çÆM;BªMX L?QM;- L;mv i h?` +kM; `i HBM? ?Qç i- ?¼ `i
 i`"M ç'm +?Q +?'K /Si- [mv i ç`M? +® ç M T?9i +m®B +MM;X J°i F?B ?¼ i?O i?„

E?ª >½ M Km® M tY i`Q ?¼- +kM; F?¬M; ibK çQÊ+ Hw /QX *ÁM M m i?'i #¢B- F i [I
pÈB #•v ;BÌX

S?ªM SM; +O L;mv i h?`#° H¢+ [mª H¨ M? M?X L;¼+ :B¨ i?Q€M; +| +?9i #'i M;Ì-
v ¢p¶p HQM; +QM i? M? i?¬M; K½- M?bM >² "'i Zmv M|B,

@ *€+ M;QÆB +| M„K +?„+ b) F?¬M; çKM; ç M M;U +O i F?¬M;\ hBM `^M; +€+ M
?B M pW `²B +O >[m pQÆM;5 *?d +ÁM +| K°i #-m +€i M[i?¬B ç|X

óh M„K +?„+ +€B `„K- +ÁM F?¬M; T?ªB ç m /Q G•K iQÈM; [m•M #S+ #€+? b Q5ô C
oBM?- +?d i?'v ?„M ç M; çSM; b m HQM; K'v +QM M;U - i?"K i?Ki ;b ç| pÈB * Q hM
H¢B H„+ ç-m- F?¬M; #B i ç M; +| +?O w [m, [m€B ;bX

aU ç M i`QÈ+ K„i- +kM; F?¬M; +| #B M T?€T M[- H½Q >² HÈM ; M ¬K [mv M ç€T,

@ æ¢B E?ª >½ M- L;mv i h?`i°+ M?•M M;mv M w iQ¨M HU+ i?Y K°i H-M5

@ æQÊ+- +€+ M;QÆB +| i? #„i ç-m `²B5

L;mv i L? L?B F?) bYM; b@i- M;¼+ i?O /WM; ;B[F?¬M; i`mM; - p°B [m v ç-m Hç
 i`QÊM; - M;`M pçM M;Q`B æ°i Zmv i ç M; +?çv p°B ç M- çB ç-m H` ç€K p bo æ°i Z
 p M iQ`M +?Q M`M;X hB m E?ª >½M h€i L?o J°+ çB ;B[- [m"i`QB p`Q F?Q€B K½
 *€+? ?„M F?¬M; t - L;mv i h?` i°+ M?•M pW i?O i?„M; +?çv M?Q ;B| H®+ i` M i?ª
 G•K o½M oBM? H†M; H) HmB ` T?Q b m p`B #QÊ+- K²?¬B +?ªv `ÁM; `ÁM;X L m
 H Q K'v i?€M; #¬M # - +?d i`QM; M?€v K„i b) #` ?Ov #ÎB i`QM; iQ+? i„+X hB M iY
 i•K iQM? FB M ç`M? F?¬M; ;b b€M? çQÊ+- Î+`M; ;¬M M`M; HçB +`M; M;mv ?B KX
 E} #BM? æ°i Zmv i i`QM; M?€v K„i ç½ p¼i iÈB i`QÊ+ K„i- H`K K'i çB +Æ ?°B KÎK
 L? L?B p°B i?m i v HçB- i`QM; K„i +| +?9i i?`i p¼M;X
 @ h, i, - i, F?¬M; +| pB + ;b +?S\5
 L;U pW iÈB MÆB- iB m E?ª >½M ç½ iW i` M HQM; M;U T?B i?•M tm®M; - ?QM;
 :B`- ;B[ +?†i i v ççB E?ª >½M- MQÊ+ K„i ç½ `QM; `QM;X J°i çS M?Ä M,K b€m im
 M†M; p¬+MM; i`-K i`¼M; - i? K` ççB E?ª >½M i`QM; M?€v K„i HçB K'i iQ+?- +| i
 HÈM M?Q i? M`QX
 L;¼+ :B` ;B[ +?†i i v iB m E?ª >½M- ;"i ç-m KdK +Q`B,
 @ h F?Ä2 H„K- h€i L?o J°+- çWM; HQ +?Q i 5
 h€i L?o J°+ ?QM; T?'M F m H M- çB pÁM; [m M? i, i, - €M? K„i /WM; HçB Î M;Q`B ç
 @ h, i, - ç•v H` L;mv i h?` i°+ M?•M ç½ +QÊT i, çB ?ª\5 L`v- M;QÆB i M H` ;b- M;Q
 E?ª >½M i? \5
 >² ``i Zmv bÈK H M ç M # M M;Q`B G•K o½M oBM?- ? B M;Q`B +ÁM +?Q F`T M|B
 ç†i +•m ?ÄB `²BX .QÊB €M? K„i K¼B M;Q`B- H½Q >² +kM; F?| +| i? T?B M /`+?-
 `ÁM; `ÁM; - HçB M;?2 L;¼+ :B` F?) M|B,
 @ >„M H` K°i M;Q`B +•K h€i L?o J°+- çWM; ?ÄB- ?„M F?¬M; M|B +?mv M ç•m5
 h`QM; K„i h€i L?o J°+ ?B M H M p i?`i p¼M; - ?¬K M v MûK >[m oQÆM; tm®M; M;
 +•K M`v\ oB + M`v [m€ #`i M;ÎX
 @ h, i, - FBK ç Q M`v
 hB m E?ª >½M M?bM p`Q FBK ç Q i`QM; i v `²B çQ +?Q L;¼+ :B`X L| /Q /U K°i H€
 h€i L?o J°+ pW M|B ` - #®M T?Q M?`i i?`B v M ioM? p¬+MM;X EBK ç Q p ç•m-
 i`QM; æB m .QÆM; ççB ?°B ?¬K M v- +kM; H` ç€T €M i`i +ª K¼B M;Q`B Km®M #B
 F?¬M; çQÊ+ MQM i?Î +?Î çÊB- M;?2 t2K L;¼+ :B` M|B M?Q i? M`QX æçB E?ª >½
 i`QM; i v- #`M i v i? M? KªM? M„K +?†i- ?ÆB M´B H M p`B bÊB ;•M t M? M?çix
 L`M; i`-K K†+ ?²B H•m- ç°i M?B M M?' + +?•M #QÊ+- F?¬M; M? M? F?¬M; +?“K ç
 G½Q * Q ?„+ K°i iB M; - ;B[+?†i ®M; i v €Q G•K ?mvM? ç X
 "QÊ+ +?•M L;¼+ :B` ççT i` M +Ä i?ªQ M;mv M- iB M; HQçitQçi [m M? [m`Mi`QM;
 iWM; #QÊ+ ç M ;¬M M;Q`B +•K- F?¬M; F?Q iU M?Q +,M; i?ŠM; ç M b„T M´imM; -
 M;?2 `ä`M;X
 J°i #QÊ+- ? B #QÊ+- # #QÊ+- L;¼+ :B` KdK +Q`B- i?•M ?bM? +`M; M;`v +`M; ;¬M
 €M? b€M; +?|B HÁ X
 æ M; H9+ i`i +ª K¼B M;Q`B M;?o `^M; M`M; H'v FBK ç Q çQ +?Q M;Q`B +•K- L;¼-
 +QM ççB K½ æ°i Zmv i T?Q b m- tQ v M;Q`B M?ªv H MX
 @ h€i L?o J°+- +?9M; i çB5
 h`QM; €M? ?Q`M; ?¬M- €M? K„i ççB E?ª >½M #,M; ;B€- F?m¬M K†i H|2 ` FBK [m
 i? t•K T?çKX L`M; /MM; bS+ ?mv ç°M; `QB M;U - iB m E?ª >½M ?ûi HÈM- [m v ç-
 i, i, - K'v M;`M iBM? F` +?“K `½B #ªQ p X

óæ¢B E?^a >½M F?¬M; +QB i`¼M; i°+ M?•M L;mv i h?`5ô L?[M; M;QìB >² +?mM; [m
?"M p¬ +MM;; ó.kM; bo L;mv i h?` i?„M; çQÊ+ pÈB >[m oQÆM;- #„i b®M; E?^a >½
i`Q KQm ç m H` F?| ibK- i? K` +kM; F?¬M; i? i?m çQÊ+ i`€B iBK +O FBK ç Q E?

G½Q * Q ?W K°i iB M;- H° p €+ ç°+,

@ G•K ?mvM? ç - çWM; i?'i p¼M;X *?ì +?9M; i #„i M`M; H¢B- #„i M`M; H`K 'K;
F?¬M; i? +?¢v i?Q€i b® K¢M; M`v ç•m5

G•K o½M oBM? +QìB ? ?^a- +?Q F`T M|B +?mv M- ç½ i?'v K½ ç°B T?Q i`QÊ+ +?"
K½ pQÊi K¼B M;QìB- M? M? M?Q i?B K çB M +?¢v iÈB i`QÊ+ K†i ?„M- M;~M; ç-m
ç½ çSM; i`QÊ+ M;QìB ?„MX h M F} bo H`T iS+ ;?û i B M|B M?Ä,

@ L;QìB +•K- i®B M v i`QM; i?`M? +| K°i ç¢B v M ?°B- M;QÆB +| Km®M iÈB F?¬M
L?[M; M;QìB >² +?mM; [m M? ç-m iB M H` bYM; b®i- iB T i?2Q H` ?Q M ?¬ -K oX

@ -

G½Q >² H½Q * Q î b m HQM; ?ÊT HU+- M„K ç-m M;QìB +•K /MM; bS+ 'M tm®M;-
ç-m ;` H M i?Êi- iB M; +QìB M?[M; M;QìB æ°i Zmv i +`M; HÈM ?ÆMX

L;¼+ :B` KdK +QìB- M? M?`M; #^aQ,

@ h F?¬M; #B i i ç½ ;†T M;QÆB # Q ;Bì +?Q 5 L?QM; i i?'v M;QÆB H` /kM; bo
F` i?m"i FûK +ÄB M?'i5 .Q ç!- i b) M?Ê Fo M;QÆB5

ó:B€ ô æ¢B E?^a >½M pW M|B tQM;- tQ v M;QìB +?¢v çB- K'v M;`M M;QìB æ°i Zr
/€M; Ko H +O M`M;- i`QM; M?€v K„i ç½ #B M K'i F?ÄB i-K K„iX

@ v ;b ç•v\

L;?2 H½Q >² T?B M /`+? tQM;- G•K o½M oBM? M;Æ M;€+ ?ÄB- ?„M i?"i p'i p^a KÈB
M|B +?mv MX

@ E?¬M; +| pB + ;b- M`M; F?Q+? H Qm çB K +O M;QÆB5

G½Q * Q M O BX

@ E?¬M; T?^aB i ?ÄB pB + M`v5

G•K o½M oBM? +QìB pmM; +QÊ+ ç€ p`Q K¬M; ?„M,

@ h M|B- +QM M;U L;¼+ :B` +QÐB pW `²B- pb b Q H¢B H` M;U +O i \

88RX *?QÆM; 893, L;YB JMB "B i L;U

L;QìB >² #®M T?Q /-M /-M i^aM çB- K°i p`B /kM; bo +?2 K†i- bÈK ç½ çQÊ+ M?[M;
pÁM;- `Qm `Qi M?Q +?BK- p¬ b® pÁM; ?Q çQÊ+ çQ H MX *ÁM +| K'v +¬ ;€B `i
K„i ç€M? ;B€ L;mv i h?` #° H¢+- Km®M iÈB i†M; ?Q - K` F?¬M; çO + M ç^aKX

.M b Q- L;mv i h?` +kM; H` #° H¢+ çQÊ+ EBK æ Q æ¢B E?^a >½M # M i?QîM;X .kM;
ç¢B E?^a >½M Ko H i?¬M; im +?¼M HU i`QÊ+- +ÁM H¢B KÈB +| i? ç M T?B M +€

@ G•K ?mvM? ç - M;QÆB M?bM t2K- M?[M; i?B m M[M;QìB >² M`v ç M; M?bM +?`
+?ÊT H'v K°i +€B5

G½Q * Q +QìB /•K ç½M;;

@ *?d +¬M M;QÆB F m H M K°i iB M; i Km®M bQîB 'K ;BQìM; ç K M v- ç^aK #^aQ ?
M^K tm®M; t T i?"M? M9B- ?„+ ?„+5

E} bo æ¢B >Q p•v [m M? G•K iQÈM; [m•M T?€ H M +QìB iQ- F?¬M; F?Q p¬ +MM;
?°B p®M H` ?°B i?B i`mv M i?®M; +O M;QìB >²- +QìM; ;B^a M?Q `WM;- /kM; bo F?

F?| T?•M i?„M; #¢BX L?QM; M,K M v H¢B +| M?B m #'i M; ì M?'i- F?¬M; B M;?o ¢
 K¨ M; QÌB >² Hm¬M Hm¬M FB m ?½M? H¢B ¢ +?Q K°i M?|K #BM? bo æ¢B >Q K¢C
 ¢Q¢i ¢QÊ+ M;¬B ¢-m- H¨K # Q i?B m M[æ°i Zmv i p¬+MM; ?•K K°- +ÁM pB +; b ?
 E?¬M; +?d M?Q i? - ¢ M +ª >[m oQÆM; æ² h€+ h€ M´B / M? i?ªQ M;mv M- +kM; #¢E
 J†+ /M i?O ¢Q¢M +O ?„M +| +?9i ? M ?¢ #d ´B- M?QM; pB + ` i¨M HB m K¢M;
 F?¬M; p®M +kM; F?¬M; K´v F?€+ #B iX h?„M; H¨ M? ?MM;- æ² h€+ h€ #` #¢B H¨
 i|K H¢B- ?¬K M v ?¼ H½B iQ5
 G•K o½M oBM? H„+ H„+ ¢-m- +QÌB ?„+ ?„+ ,
 @ Jm®M ibK M; QÌB bQÎB ´K ;BQÌM; ?ª\ * Q ¢¢B + iU KbM? ¢B ¢B5 h H¨ M; QÌB Hm
 +QB b„+ ¢ T M?Q ¢'i ¢€- i'i +ª K¼B M; QÌB B +kM; #B iK¨ M?QM;
 *?Q /Si HìB- ?„M M?bM #®M T?Q ¢€M? ;B€- iB + Mm®B i? M i?Î,
 @ Jm®M ibK ¢QÊ+ ¢'i ¢€ i`QM; b® i?B m M[ æ°i Zmv i M¨v- t2K ` +kM; F?¬M; T?ª
 * Q hM ;"i; M ¢-v p ¢²M; +ªK- +QÌB ? ?ª,
 @ E?¬M; b Q ¢•m- i„i ¢ M M?¨ M;|B M?Q M?¨ i` M?- K¼B M; QÌB B K¨ +?ŠM; ;B®M
 Q - [m€ M?B m ¢'i ¢€5
 G½Q * Q H9+ M¨Q M|B +?mv M +kM; K M; i?2Q KMB p` /•K ¢½M;- ?„M K†+ F ?¨M;
 F?¬M; iW +?®BX >² ""i Zmv M;?2 i? +kM; iÄ ` ?ÆM ?Î p¬+MM;
 L|B ¢M p¨B +•m- G•K o½M oBM? [m M b€i #®M T?Q X J†i i`ìB +?B m ¢½M;ª p i
 K´v KQÆB M; QÌB i?m°+ #° H¢+ +| iQ +€+? iB M p¨Q E?„+ hQ L?o- ¢ M +ª Kk i`MK -
 +?¢v H¢B i` M i?ªQ M;mv M- i¨M ibM? ?Á ?€i- +?9+ KWM; i?„M; HÊBX *ÁM M?[M;
 ¢QÊ+ iB M p¨Q [m®+ ¢¬- H†M; H) ?¢ H m i`QÊM;- i?m i?¨T ?¨M? i` M;- +ª ¢ K +?¢
 a m H-M i?'i #¢B M¨v- M m Km®M ¢¢i ¢QÊ+ bU i¬M i`¼M; +O #° H¢+ F?€+- +?d +
 iÊB ¢•v i` M? i`B i?¬BX
 L?[M; im'M K½ i` M i?ªQ M;mv M i? v M? m ?Q H M- F?¬M; M;WM; H[M; i?[M; ¢
 M; QÌB iÊB `i QiX L?[M; M; QÌB æ°i Zmv i i?'i #¢B #m²M #½ `ìB ¢B- HQm H¢B +?d
 i`,K M; QÌB- i`QM; ¢| F +ª L;mv i h?`X *?mM; [m M? iQ¨M H¨ +Á F?¬M;U ,M i?W
 +O M?[M; /Q M? i`¢B-F?mM; +ªM? M;´M M; M;- iB M; M; QÌB Qi /-M- i?ªQ M;mv M
 M¨v ¢½ v M H†M; tm®M; M?B mX
 J´v p¢M H M; F` p®M ¢|M; [m•M î M;Q¨B i?¨M?- ;Bì ¢½ i?2Q L;¼+ :B¨ iB M p¨Q i`QM
 i`®M; i`ªBX æB m .QÆM; ¢¢B ?°B +?'K /Si- F} #BM? æ°i Zmv i iU M?B M F?¬M;
 M[- ¢B K M¨v +kM; ¢9M; i?2Q /U iQM?X
 L?bM ?ÆM # KQÆB ?mvM? ¢ # M M; QÌB- bQ pÈB KQÌB K´v M; QÌB i`QÊ+ æB m
 ?¼ +?B i®T M;-K im-M iB m tmM; [m M?Xæ•v ¢ m H¨ M?[M; M; QÌB ¢QÊ+ >² ""i Z
 M; QÌB ¢ m M|B ¢QÊ+ p¨B +•m æ°i Zmv iX G•K o½M oBM? ;"i;"i ¢-m,
 @ >² ¢¢B + - K¼B M; QÌB ¢ M ¢O +?Q \5
 @ hÊB +ª `²B5
 >² ""i Zmv M?€v K„i- +QÌB M|B,
 @ hQÈM; [m•M- H-M M¨v M?ì T?9+ M; QÌB- ?ÆM KQÌB ?mvM? ¢ +?9M; i +| i? [m
 `²BX
 h'i +ª #° H¢+ i?O i?„M; # +m°+ i`î H M ¢ m +| i? p¨Q E?„+ hQ L?o- +MM; ?QÎM; v
 +Y ?¨M?- pB + p¨Q i?¨M? iU M?B M F?¬M; ¢€M; M|BX L?QM; b m F?B p¨Q i?¨M? T
 *Si?2Q ?„M iQM? i`QÊ+- æB m .QÆM; ¢¢B ?°B H¨ pB + [m M i`¼M; +O +ª K°i M,K
 +| p¬ b® pQÆM; +¬M; ?B M [mw î pQÆM; ¢bM? iK i¨T H¢B ¢•vX E} #BM? æ°i Zmv
 >½M p¨ +€+ p` ?B M [mw- iBM? i?¬M F?¨M i`QÆM;- #¬M # K iM?¼+ - pB + T?ÁM

` bÆ ?ÎX J` ç K M v +^a E?„+ hQ L?o ?Q M ?d # K¢+ æB m .QÆM; ç¢B ?°B- +?d +
+?9i ?¶M HQ¢M- M? M? +?¶M; +?B K HoM? i?`M? ç-m- KÎ+Y i?`M? ` - M,K M;`M
+ÁM +?Q idM?- /MM; i? H¬B çbM? ç€M? i?ŠM; p`Q pQÆM; +mM;- H`K +?9M; SM
çQÊ+ pQÆM; +mM;- #„i b®M; æ°i Zmv i E?^a >½M p`i`i +^a M?[M; M;QÌB M„K [mv M
+O E?„+ hQ L?o- pQÆM; çbM? æ°i Zmv i iU M?B M #` p•v ?½K- M;QÌB >² +kM; b
+¬M; K` iU T?€X

hQM? iQ€M imv F„- M?QM; ;B[+?WM; H¢B t^av ` H„K #B M +® [m€X aU t T ç†i F€
?²B pÈB >[m oQÆM;- L;mv i h?` `²B i?m`M i? çQ¢i M;¬B ç-m Î æB m .QÆM; ç¢B `
#° H¢+ p¬ / M? M?Ä v m- K` H` iB m çB K K¼B M;QÌB +?9+ iKM;- H`K F?¬M; ;B M
M?Q i`QÊ+ FB M[ X L?QM; K†+ F M¶B M?Q i? M`Q- pÈB ibM? i? i`QÊ+ K„i- +S i
+QM çQÌM; /mv M?`i K` ?¼+¶ i? HU +?¼MX

@ Zm M; KBM? +?QM? ç¢B p`Q i?`M?- +?Q +?„+ ç½ H` K vX

G•K o½M oBM? i?Î /`B- iU M?OX

G½Q >² ?B m çQÊ+ bU F?¶ tY +O ?„M- ;?û i B ?„M +QÌB M¶B,

@ hQÈM; [m•M v M i•K çB- >S *?`M K M; i?2Q K`v M;`M ?mvM? ç +ÁM H¢B- bÈK
K¼B pB + F?¬M; M?Q /U iQM?- +?9M; i +kM; +ÁM +¶ i? i`U+ iB T +¬M; i?`M? K
H` +?mv M HÈM- F?B +?9M; i tm`i T?€i F?¬M; T?^aB +kM; ç½ iQM? ç M pB + M`v
i?„M; çQÊ+ M;QÌB >²- +kM; T?^aB /¼ ?¼ bÊ +? i F?B T

L;?2 H½Q >² i`Á +?mv M i?9 p`- G•K o½M oBM? +QÌB F?` F?`- i•K ibM? / +?`m ç
i?¬M #Q +QÌB ? ? M?bM #®M T?Q p`B H-M- i?b i?¬K,

@ *ÁM +¶ K°i pB + i F?¬M; M;?o b) M¶B +?Q M;`B- KÈB pW `²B i`QM; F?B +?9M;
+€+ ?mvM? ç +ÁM H¢B i?W +Æ M;QÌB >² K^aB t2K +?B M ç`m- çB iÈB +€+ #° H¢+ `M
M?B m /¬m- #•v ;B¶ ç m ç +^a i` M HQM; M;U X L;`B M;?o çB- E?„+ hQ L?o i®B M
M;? M? ç¶M M? ?MM; æB m .QÆM;- F?¬M; T?^aB MÆB MÆB ç m ç¬M; ç9+ +?2M H
M;U HY +?çv ` - ?„+ ?„+ - b) H` ibM? +^aM? M?Q i? M`Q5

@ h?“i ?^a5

G•K o½M oBM? KWM; `Ð- p°B p`M; çB iÈB # M +¢M? +?B M K½ t2K [m - ? B # M #
i`2Q p`B ®M; i`9+ /`B p`B i?QÊ+ - /MM; p^aB #® +?2 FQM- iU ?² F?¬M; QiX

@ ± 5

* Q hM çSM; K°i # M M;?2 HûM K°i H9+- KWM; `Ð #m°i KB M; M¶B,

@ > v +?Q H½Q >²- ?¼+ M;? i`°K /¬m ?^a5

@ *€B ;b i`°KX

>² ``i Zmv +,K iS+ HB + K„i M?bM ?„M,

@ h?W /`T F?¬M; +¶ B- ;?û H m i`QÈM; M;QÌB F?€+ i?,K i?9 K°i +?9i- i?m`M iB M
i`°K ?<sup>a</sup> \*€B M`v ;¼B H` [mv M5 G½Q * Q M;QÆB T?^aB çB ibK K°i iB M bBM? /çv +

@ æ9M;- ç9M;5 G` [mv M /¬m- F?¬M; T?<sup>a</sup>B i`°K /¬mX

G•K o½M oBM? +QÌB ? ?^a- M HÁM; ?ÆM M?B m, ó*¶ ?ÆM KQÌB i?Èi ?Ä K½ M`v
E?„+ hQ L?o- i +kM; T?^aB [m`v M¶ M€i #ûi5ô

* Q hM ç°i M?B M M?È iÈB pB + +€B ;b- p°B H H M,

@ *?Q /M +?9M; i +¶ ?Ä K½- M?QM; p¢M F} #BM? æ°i Zmv i +kM; p`Q i?`M?- M m
+mM;- H-M M`v [m<sup>a</sup> H` ç`+? ç¬M; i Qi- F?¬M; ç€M? H„K5

G•K o½M oBM? p¶ p B ?„M- KdK +QÌB H„+ ç-m,

@ * Q ç ¢ B + - +?9M; i F?¬M; T?ªB bQ M?•M b® pÈB ?¼- +?9M; i bQ t2K ?"M? ç°M ç| H" æ°i Zmv i pQÆM; +mM; X

>„M i?m"Mi v +?d iÈB- * Q hM M?bM i?2Q T?QÆM; ?QÈM; M; |M i v ?„M- i`QM; €M i? i?'v çQÊ+ `ä`"M; iQÌM; i?"M? i?¬ F +? +O E?„+ hQ L?o- +€+? iQÌM; i?"M? F? i?'v çQÊ+ +| p`B ;|+ çbM? ç`B +mM; çB M çO K`m çÄ t M?- €M? p`M; +?|B H¼B- M i?'T H i +?mM; [m M?X L| +| p p¬ +MM; + Q [mw p` ?Q`M? i`€M; X

@ hW bU #® i`Q i`QM; i?"M? E?„+ hQ L?o- pQÆM; +mM; +€+? +Y i?"M? +kM; F? +?9M; i [mª i?U+ F?¬M; B /€K iQÎM; iQÈM; - t2K ` M; QÌB æ°i Zmv i ç®B pÈB FB F?¬M; iBM? i?¬M; H„K5

>² ""i Zmv M; ?2 i? ;"i ç-m- >Q >¢ i?"M? H" T ç½ H•m- i?"M? M`Q +kM; +Y i?"M? /"v- ?Q`M; +mM; +O M; QÌB æ°i Zmv i i?b F i +'m çÆM; BªM- i¢Q ?bM? ; BªM H"m- T?O M? +O :B M; L K M[X

@ *ÁM /U i?2Q [mB K¬ +O H•m ç`B M`v- i çQ€M pQÆM; +mM; æ°i Zmv i i®B ç +| M; QÌB- K` b® ç| +kM; ç½ H" [m€ M?B m`²B5

G•K o½M oBM? +QÌB M|B,

@ .Q ç| - F} #BM? æ°i Zmv i- F?¬M; +| F?ª M,M; iQ`M #° i`9 ç|M; Î# M i`QM; - i`Q +| [m•M /Q M?X æ½ H" [m•M /Q M?- p"v b) T?ªB +€+? pQÆM; +mM; K°i F?QªM; 5

@ L?QM; F?QªM; +€+? +| t H„K F?¬M; \5

G½Q * Q M?Qm K`v- ç•v KÈB H" p'M ç K'm +?®iX

@ _'i çÆM; BªMX

G•K iQÈM; [m•M tÁ2 i v M|B,

@ * Q ç ¢ B + - M m M; QÆB H" E?ª >½M æ°i Zmv i- +| K°i p¢M F} #BM? # M M; QÌB- M

@ æQÆM; M?B M +`M; ; -M +`M; i®i5

G½Q * Q i`ª HÌB / /"M; - iB T i?2Q M; šK M; ?o K°i H€i- H¢B M|B,

@ *kM; F?¬M; ç9M; - K°i p¢M M?•M K½- b® HQÈM; F?¬M; M?Ä- iQ`M H" ç Q i?"i i /€K + K çQ M ?¼ F?¬M; i¢Q T?ªM\5

G•K o½M oBM? +QÌB ?„+ ?„+,

@ æ•v H" +,M # M? +O ç pQÆM; X E?€i p¼M; #BM? [mv M- `²B H¢B bÊ ?½B #BM ;B[F?QªM; +€+? i?Q+? ?ÊTX *ÁM K°i çB K M[- +€+ M; QÆB +?Ê [m M- K°i p¢M H M?•M +O æ² h€+ h€555

ó>B m`²B5ô >² ""i Zmv p` * Q hM ç²M; i?ÌB +ª FBM?X

@ .Q ç| +?d +¬M +?9M; i +| ç°M; i€+ i?"i M? M?- F`T i?ÌB KÎ +Y i?"M?- iB M p`Q +O +?9M; i p` M; QÌB æ°i Zmv i- Qi M?'i H" M,K KQÆB M,K KQÆB5 J†+ /M b) `i K i M?'i ç`M? T?ªB H`K- #ÌB pb- +?9M; i iÈB ç•v pb pB + M`v5

>„M p m M; i v H M M|B M?Q +?ûK çBM? +?†i b„i- i`QM; K„i M´B H M b€i F?Q HšK H

@ *?d +¬M H`v çQÊ+ pQÆM; +mM; æ°i Zmv i- +QB M?Q H" +?9M; i i?"M? +¬M; 5

>² ""i Zmv M; ?2 i? M?B i ?mv i b¬B i`Q- p°B p°B p`M; p`M; p¶ i v,

@ æQÊ+- +S M?Q p"v K` H`K5 h®B M v i çB KÎ +Y i?"M?5

@ >² ç ¢ B + ;'T +€B ;bX

G•K o½M oBM? +QÌB M|B,

@ "•v ;Bì +ÁM +?Q çB ç M i?"M?- ibM? ?m®M; +K i? # M i`QM; +ÁM +?Q #B i`
[m€X *?9M; i ç½ +! T?QÆM; ?QÈM;- b m F?B p"Q i?"M? iMv +Æ K" ?"M? bU H" çC
Zmª i?"i ?ÆB M!M; Mªv- H½Q >² +QÌB #®B `®BX
J`M ç K +?–K +?"K T?O tm®M; - i`QM; ?Q`M; ?¬M KM K`i- +ª i?ªQ M;mv M t€K t`i
T?ÈB t t i` M ç–m i?"M?Xo`B #° Hç+ +?B M i?„M; F?¬M; çÈB çQÈ+ ç½ çB iÈB +
E?„+ hQ L?oX h'i +ª +€+ /kM; bo ç m F?¬M; +ÎB Kk i`MK- ç•v H" pBM? /U- ?¼ Km
?°B pQÆM; çbM?- ?QÎM; i?K iB M; ?Q M ?¬ +O i'i +ª /•M +?9M;X
*Y i?"M? +?–K +?"K KÎ` - M?[M; #BM? bo æ°i Zmv i i?O i?"M? ?ÄB p`B +•m- ç€
ç„+ w T?'i +•v +! ççB #B m +?Q iB m +?Q #° Hç+ KbM?- `²B K°i çQÌM; çB i?ŠM; F?
E?„+ hQ L?o Î b•m i`QM; GçT h?B M i?ªQ M;mv M- i`QÈ+ ;Bì +?Q #` i`T FQ+? #
HçB p¬ +MM; iBM iQÎM; p"Q i?U+ HU+ +O KbM?- M M pB + T?ÁM; i?O +kM; `i HÁ
>² ""i Zmv M!B M?Ä,
@ *?9M; i +kM; p"Q #•v ;Bì +?S\5
G•K o½M oBM? M?bM b„+ i`ÌB- F?) H„+ ç–m,
@ "•v ;Bì çB p"Q- b) i`Î i?"M? iB m çB K +?9 w +O M;QÌB F?€+- çÈB H€i M[ç½X
* Q hM ?„+ K°i iB M;,
@ G•K ?mvM? ç - i +! +?mv M ç i`QM; HÁM; H•m `²B- M;QÆB `®i +m° + H`K b Q F
i`Á i` M +QM M;U +?S\
oW ?ÄB +•m M`v tQM;- H½Q >² M?'i i?ÌB +kM; [m v ç–m HçB- ?B M M?B M- ?„M +
ç!X
G•K iQÈM; [m•M +QÌB M!B,
@ æçQ Hw F€ i?"i +kM; çÆM ;BªMX L;U ;B®M; pÈB +?9M; i - +! KkB +! K„i- +! K
;B€+ [m MX *QM i? M? i?¬M; K½ F?¬M; +?`m çB- M?'i ç`M? K°i i`QM; b® ç! +! p`
t2K +?•M M;U - HçB M?bM M;k [m MX *?•M F?¬M; +! p`M ç - +ÁM i B p` K„i- HçB`
;BÎ i`ÁX \*ÁM HçB- çÆM ;BªM +?QM? H` KkB p` KB M;X
*! ççQ Hw5 >² ""i Zmv F?) ;"i ç–m- M;?B ?Q†+ M!B,
@ L;QÆB H`K b Q T?€M çQ€M çQÈ+ M`M; ;BÎ i`Á i` M +€B KkB- K` F?¬M; T?ªB H`
@ oB + M`v +ÁM T?ªB +ªK iç æ² h€+ h€X
G•K o½M oBM? ;"i ç–m KdK +QÌB,
@ E?B i?O ?ç ?„M /MM; +Ä MQM /K /¶- i +?9 w M?bM iÈBX h?'v +QM iB m K½ çQÈ
i? M;YB çQÈ+ M?[M; ;b T?Q i`QÈ+- çB m M`v M!B H M KB M; M! F?¬M; +! +?mv
;b M;?B K i`¼M;X ob p"v- MÆB / ;BÎ i`Á M?'i- HçB F?! #` T?€i ?B M M?'i- +?QM?
KkB i? M? i?¬M; K½ K°i HQçB /QÈ+ T?'M /Q ?Q +Ä +? i?"M?- i M;YB i?'v +! +?
M?QM; ç®B pÈB M;U i?b ç•v +! H) +?QM? H` KMB M! ;?ûi M?'iX .Q ç!- M;QÆB +!
M;?o` #B M T?€T- /MM; MQÈ+ T?mM p"Q KkB M!- ?Á i M /QÈ+ T?'M- KMB p` M
+QM M;U #bM? i?QÌM;5 a m ç!- #¬B p"Q M;U M`M; K°i Qi ibM? /QÈ+- `²B #¬B p`
ç!- M! KÈB çm`B i?2Q i X - çÆM ;BªM M?Q p"v i?¬B5
@ L;YB KMB #B i M;U \ G•K ?mvM? ç - +€B KkB M;QÆB i?"i H` HÈB ?çB5
G½Q * Q ;BÆM ;!M i v +€B- K†i ç–v p ?•K K°X
>² ""i Zmv H„+ ç–m +ªK i?€MX æçQ Hw M`v M!B i?b çÆM ;BªM- +Æ ?² B +kM; +!
i?U+ i - +! i? bmv M;?o M?Q p"v i?b F?¬M; T?ªB B +kM; +! i? H`K çQÈ+X L;QÌB
+?d #B i?Q M;¬M tªQ M;[- i'i +ª M?[M; i?S ?„M +! çQÈ+ ç m /MM; K²K KûT çQç i ç
H` `i M¬M; +çMX

@ E?¬M; tQM;5

>² "'i Zmv +ÁM ç M; i`-K iQ- #¶M; M;?2 i?'v G•K iQÈM; [m•M F m H M bÊ ?½B,
@ h #B i L;¼+ :B" i¢B b Q Km®M +QÐB M;U +O i `²B5

88kX *?QÆM; 89N, .kM; ao *•K

@ hQÈM; [m•M- w +O M;"B H"- L;¼+ :B" t2K K¬M; M;U +| #¬B i?m®+ ;b ?ª\

G•K o½M oBM? F?) ;"i ç-m- pÈB iQM? [m"i +QÌM; +O L;mv i L? L?•M- M" M; M?'i
`"M; +€B ;b ç½ H"K +?Q M;U +O KbM? T?€i çB M H MX L;šK H¢B- M" M; çQÌM; ç
>½M i¬M bQ- M m pB +iU KbM? ibK ?B m K¬M; M;U H¼i` M;Q" B i?b [mª H" #m²

@ h?b` H" M?Q p"vX

* Q hM M?Q ç½ iQM? i`QÈ+- +QÌB ? ?ª,

@ G•K ?mvM? ç v M i•K- /QÊ+ T?'M i +?Q M;QÆB- +?O v m H" i?m®+ FQ+? i?Q+
pÈB K°i Qi b[/ - T?K ;B i? K p" B HQ¢B ?QÆM; HB m ?Q +Á i?QÌM; ;†T K" i?"
?| ç°+ ç€Q i Km çQÊ+ î >QM; E?€M? T?O- ?ÆM M[M;?2 M|B T?-M HÈM #€M b
+?mv M K¬M /MM; M| ç T?®B ;B®M; +?Q M;U +€BX h`QÊ+ ç•v i F?¬M; /MM; M?
i` M M;QÌB i?b F?¬M; ?B m [mª H„K- i®B ç +kM; +?d H"K M|M; M;QÌB K°i +?9i- M
#Á M;U / ;b ;b ç| - +S ;¼B H" i` ,K H-M i` ,K HBM?- Fb /B m p¬ +MM;X o®M ç`M? -
p'M iM #BM?- ç€M; iB + F?¬M; /MM; iÈBX >„+ ?„+- iB + [m€- +kM; +QB M?Q ç€K M
ç² M"v `i T?´ #B M i` M i?ªQ M;mv M- +?Q /M L;¼+ :B" +| ibK çQÊ+ MÆB tm'i tS i?
;b M?B mX

h?~K p'M iM #BM? K" /MM; K|M ç² M"v ?ª\5 æ•v H" T?QÆM; T?€T i?~K p'M ;b p"v\>
K°i +€B- b Q K" +S M;?2 H½Q * Q M|B- H" H¢B +ªK i?'v +| ;b ç| i" ç¢Q\

h?b` H" HQ¢B +?mv M /KM; +?Q M;U - +?ŠM; i`€+? HÊB ?¢B M?Q p"v- G•K o½M
i?-K F m ç€M; iB +- ç| H" bªM T?~K `i i?m-M i9v- b Q H¢B #B M i?"M? ç² H"K ?Q

h`lB i®B /-MX hªQ M;mv M M?Q MY idM? MY K - +| M?[M; #|M; ç2M T?|M; p
L;QÌB >² F?¬M; +? i¢Q çQÊ+ ç M / i`•m- iQÌM; i?"M? iQ" M /U p"Q M?[M; M;¼M
+?B m b€M;X J°i +ÆM ;B|i ?ªQ M;mv M i?'B iÈB pM pM- F?B M M;¼M HY H" T HÁ
K'i ?ÆM T?•M MY - iQÌM; i?"M? i®B ç2M K°i F?QªM;X L;QÌB æ°i Zmv i iU ?² ç½
+kM; F?¬M; +?Q H" H¢X

J°i +QM F?Q€B K½ +?¢v iÈB- ;?û i B >² "'i Zmv M|B p" B +•m- H½Q >² ;"i ;"i ç-m- i

@ hQÈM; [m•M- >S *?'M ç½ #¼+ K|M; M;U - K°i H€i M[H" iÈB p` i`Q +?d ç`M?X

G•K o½M oBM? ;"i ;"i ç-m- M?bM i?'v ç°B M;k p"Q i?"M? T?Q i`QÈ+ ç½ F?¬M; +Á
?„M pmM; i v H M- [m€i,

@ E?„+ hQ L?o î i`QÈ+ K„i- +€+ ?mvM? ç - i?2Q i çB i?¬B5

:-M #®M KQÆB M?•M K½ M?'i i ; -K K°i iB M;- [m v ç-m M;U - çB i?2Q T?Q b m G
+?¢v i?ŠM; ç M +Y i?"M? E?„+ hQ L?oX

hWM; #QÈ+ iWM; #QÈ+- pQÆM; çbM? M;QÌB >² +"M; M;"v +"M; ; -M- i?"M? ç-m /"v
æ°i Zmv i- i`QM; €M? €M? HY •K m F?¬M; i? i?'v çQÊ+ `i i`ä`"M;X L?È H¢B ?A
bBM? iY- +?QM? H" +?| ç M H9+ M"v- K¼B M;QÌB H9+ M"v ç m FQ+? ç°M;- G•K o
MûM +ªK t9+ /•M; i`"QX

hQÌM; i?"M? E?„+ hQ L?o /Q `i M?B m iªM; ç€t T M M- +| M?B m ;|+ +¢M?- F?¬M
M?bM H¢B M?Q K°i +QM M?QK tM ; BX L;QÌB M"Q i v +?•M HBM? ?Q¢i K°i +?9i- +
+¢M? +O M?[M; iªM; ç€- iWM; #QÈ+ iWM; #QÈ+ H2Q H M ç-m i?"M?X

s•v i?`M? çQ+? t€+ F?¬M; T?ªB bî i`QÌM; +O M;QÌB æ°i Zmv i- çSM; /QÈB #S+ iQ
o½M oBM? i?¬K +ªK i?€MX

@ æSM; H¢B- +€+ M;QÆB H` #° H¢+ M`Q ç|\5

h`QÈ+ +Y i?`M?- ? B i?O p æ°i Zmv i M; ,M M;U >² ``i Zmv H¢B- HÈM iB M; [m€i

@ *?9M; i ?ª\5

>² ``i Zmv +QÌB ? ?ª- /MM; bS+ T?`i +€B +ì i?´ i i`QM; i v- mv T?QM; HŠK HB i,

@ L;mv i h?` #° H¢+5 *€+ M;QÆB +?Q M;?2 ?ª\5

L m i`QÈ+ æB m .QÆM; æ¢B h€B- +| [m, KÈB #B i çQÊ+ L;mv i h?` H` +€B i?S ;b
?Q`M iQ`M F?€+ ?ŠM- iBM iS+ L;mv i h?` #° H¢+ #° H¢+ M?Ä #û i` M i?ªQ M;mv
æB m .QÆM; æ¢B h€B bÈK ç½ i`mv M F?„T i`QM; M;Q`B E?„+ hQ L?oX >¼ F?¬M
ç M +ªEBK æ Q ç¢B E?ª >½M Ko H i?¬M; im +kM; #` ?¼ +QÈT çB- / M? iB M; p¬
+kM; +?O ç°M; KÌB /kM; bo +•K i? K ;B v M i` +Î pQÆM; çbM? H¢B +`M; i`mv M
#`M i€M t¬M t QX

h?`v +ì i?´ i i`QM; i v >² ``i Zmv- ç| H` #B m iQÊM; +O +QÌM; ;Bª- b„+ K†i i?O p
i v ç H M M;U+- +mM; FQM? M|B,

@ sBM FQM? +?`Q +€+ /kM; bo /kM; K½M? M?`i i?ªQ M;mv M- tBM KÌB +€+ p`p`Q

hQ p`çQÊ+ M;QÌB æ°i Zmv i bMM; #€B çQ+? t€+ ``i F?€+ i?QÌM;- >² ``i Zmv M;?2
pmM; i v H M- +QÌB iQ M|B,

@ *€+ /kM; bo- i?2Q i çB5

@ >mmm

*€+ /kM; bo T?Q b m ?„M ;¬K H M K°i iB M; FBM? i?B M- i?2Q +Y i?`M? +?“K`½
T?|M; çB- HQ M ç Q i`QM; i v K9 iQi i?`M? iWM; ç¢Q €M? b€M; K`m #¢+- M?Q +|
ç€M? tm®M;- `U+ `Ð b€M; M;ÌB- H½M? H p¬ bQM;X h M i?O p æ°i Zmv i M?bM i`
?´ H` /kM; bo HÈB ?¢B M?`i i?ªQ M;mv M- F?Q i? ç| M m bQ pÈB #° i°+ >[m oQÆ
FûKX

oW KÈB p`Q i?`M? ç½ M;?2 i?`v i`M i`M ?Q M ?¬ /°B p`Q K†i- M;~M; ç-m M?bM
HÈM T?Q i`QÈ+ /`v ç†+ M;QÌB- MÆB MÆB ç m ;BÆ + Q çm®+- MÆB MÆB ç m +|
p`Q i?`M?- Kk i`MK +ÁM +?Q F`T i?€Q` - ç½ #` p•v [m M? iWM; pÁM;- M?[M; M;
`QÈm b[ M;U / - ç®i M?[M; ç®M; HY i` M çQÌM;- `²B M;²B pÁM; [m M? K9 ?€i-
[m2M- i`i +ª ç m ;B M?`T p`Q- `²B ;B¼M; + iB M; +QÌB p M; H M F?„T MÆBX

L?[M; #BM? HQM? æ°i Zmv i + M? ;€+ i` M iQÌM; i?`M?- +kM; ?QM; T?`M tQ v M
ç€K M;QÌB M`v- M?bM #° /€M; M?9M M? M?9M M?ªv ç|- H`K b Q +| i? M|B çQÊ+
FBM? Fb +?S\ L|B i?“i- M;QÌB >² p®M F?¬M; bî i`QÌM; p F, Hm`i [m•M ç°B- ?mM
K¢M? K) KÈB H` +?¶ ç€M; bÊ +O +?9M;X

> B # M M;½ iQ çQÌM;- K¼B M;QÌB iWM; M?|K i`T ?ÊT pÈB M? m- bmM; bQÈM; +
p¬ +MM; M€Q M?B iX

G-M ç-m i?`v +ªM? M?Q p`v- G•K o½M oBM? ;B`i KbM? `²B ç€M? K„i p T?Q >²
i?`M? H•m T?Q b m M?ûT M?ûT KB M;- H½Q >² ?B m w pmM; i v H M- # KQÆB
* Q hM- H`M M; v p`Q i`QM; ç€K M;QÌBX *?d +ÁM H¢B ?ÆM KQÌB M;QÌB iB T iK+

*`m i¢Q +O pQÆM; çbM? M;QÌB >²- +ÁM çÆM ;BªM ?ÆM bQ pÈB iQÎM; iQÊM;- M?
K°i +QM çQÌM; /`B `°M;- +| i? +?Q T?ûT b€m i?Èi M;U æ°i Zmv i çSM; ?`M; M;
/¢M; M;½ iQ çQÌM; /mv M?`i Î E?„+ hQ L?oX

> B # M M;½ iQ çQÌM; +kM; ?¼ + i?2Q æ¢B >Q - i`M ç-v M?[M; +Y ?`M;- +?d H
Zmv i +U+ F€i i?¬- ?¼ +,M #ªM F?¬M; +| /MM; ;¢+? t•v iQÌM;- i`M HÊT M;|B p`i`€
çQÊ+ ;?ûT #^M; ;¶- i`¬M; i?`T H i XX +| M?B m i?QÆM; ?° i`U+ iB T Î? B # M çQ

H"K M?" Î- H¢B +| i? #m¬M #€M- +U+ F€iB M HÊBX *ªE?„+ hQ L?o +,M #ªM M?b
 ;¢+?- F?“T MÆB ¢ m H" M?[M; +,M M?“; ¶ ¢ÆM ;BªM p" M?[M; H m pªB K"m i`„M;
 M? m- ?¶M ¢°M F?¬M; +?“m M´B- F?¬M; #^M; ¢ M +ª K°i i`M M?Ä +O æ¢B >Q X
 >² ""i Zmv ¢B # M M;QÌB G•K o½M oBM?- #om K¬B F?BM? i?QÌM;;
 @ >bM? /€M; # Q M? Q M?Q i? M"v- +kM; /€K tQM; H" ¢¬i?“M?\ æ M +ª M?“ +?9M
 #^M; ¢QÊ+5 L;QÌB >² [mª H" F?Q€+ HQ€+ i?“i5
 G•K o½M oBM? KdK +QÌB H„+ ¢-m,
 @ E?¬M; i? bQ b€M? M?Q p"v ¢QÊ+5 L;QÌB æ°i Zmv i ¢-m iB M H" /•M /m KK+- b
 +Q- K½B ¢ M M?[M; M,K ;¬M ¢•v KÊB #„i ¢-m ?¼+ æ¢B >Q t•v i?“M? ¢`M? +Q- ;
 ¢ÌB M¶ HU+ +® ;„M;- ?¼ ¢•m i? K°i ¢ K H" ¢¢i iÊB M?[M; FB M i`9+ +`T #"+ M?Q æ
 p"v i?b ?ÆB + Q K°i +?9iX oÊB ?bM? /€M; #•v ;BÌ- ¢½ H" `i F?¬M; ¢ÆM ;BªM `²B5
 @ L;mv i h?“ #° H¢+5
 h` M ¢QÌM; i`mv M ¢ M K°i iB M; F m bÊ ?½B- +kM; F?¬M; #B i M;QÌB M"Q M?“M`
 hB M; ?¬ M"v [mª F?¬M; ´MX *ª +QM ¢QÌM; M?“i i?ÌB ?mv M M€Q- p¬ b® M;QÌB a
 G•K o½M oBM? p" KQÌB F} bo T?Q b m ?„MX *?mM; [m M? M?[M; tQ t¬ tQ t"Q iB
 bS+ pšv i v- F?m¬M Kti M?Ä M?“M ¢Ä #WM;- +`i ;B¼M; M|B i`QM; i` Q H M- i?“i H
 @ >² ¢¢B + - +€+ M" M; ;¼B +€B ;b i? \5
 G•K o½M oBM? i?`T ;B¼M; M|B i`°KX
 @ *€+ M" M; M|B M;QÌB +•K- i Km®M ;ª +?Q M;QÆB5
 G½Q >² +QÌB ?„+ ?„+ T?B M /`+?X
 G•K iQÈM; [m•M M;?2 i? H¢M? KbM?- p°B p" M; `Ki +´X \*?Q i?`v Kti i K" ¢½ Km
 Zmv i +ÁM ; M /¢ ?ÆM +ª M K M?•M5
 >„M b[M; bÌ i`QM; +?®+ H€i- ¢½ i?“v i` M ¢`i H¢B K¼+ i? K p" B ¢®M; HY - ?ÆM K
 +MM; ?QM; T?“M- i?•M Kti + i` M; T?K+ iQÆB i„M M?“i- i v +¬Ki v- ¢B pÁM; [m M
 >²- M?ªv M?[M; pk ¢¢Q pmB M?°MX •M? HY +?B m b€M; F?m¬M Kti iQÆB i` p"
 M" M;- H"K +?Q M;QÌB i Km®M ¢„K +?bKi`QM; bU M?B iibM? M?Q HY +O ?¼X
 hB M; ?Q M ?¬ p M; H M F?¬M; /Si- i?b` H" K°i i?B m M[æ°i Zmv i Ko H - /kM;
 M?Q ?Q ¢"Q- m®M ûQ +†T ?¬M; M?Q /QÆM; HB m- pW ?€i pW K9 - /¬M /¬M ¢B
 æ•v H" õM;QÌB +•Kõ M´B iB M; i`QM; i`mv M i?mv i- H" +QÌM; ;Bª +QÈT ¢QÊ+ æ¢
 E?¬M; Qi M;QÌB æ°i Zmv i ¢½ H"TiS+ M?“M` H B H`+? F} bo M"v- M?“i i?ÌB iB M
 M?Q b`K ¢°M;- +ª ¢€K M;QÌB H Q p"Q ?„MX h?B m M[æ°i Zmv i ¢SM; Í?“M; ¢-m-
 ?bM? Hª HÆB ¢°M; HÁM; M;QÌB +O M" M; iÊB ;¬M- M;QÈM; M;MM; M?bM M;QÌB +
 €T F?m¬M Kti ¢Ä #WM; p"Q K€ +QM im´M K½ +O ?„MX
 L?[M; M;QÌB >² +?mM; [m M? ¢-m iB M H" bYM; b®i- iB Ti?2Q `° H M M?[M; iB
 M´B H M #®M T?Q - ¢ M +ª i?O p i` M i?“M? +kM; M?“M F?¬M; ¢QÊ+ ?Á ?ûi ÄK iÄ
 /`X :QÆM; Kti i?B m M[ i`QM; M?€v K„i ¢Ä M?Q M? ¢"Q- M;QÈM; M;MM; HB +K„i
 M;QÌB +?¢v p°B ¢BX
 @ :B B M?•M iÄ HÁM;- iQÈM; [m•M- i?m°+ ?¢ +?9+ KWM; M;QÆB5
 G½Q >² +QÌB ?b ?bX
 G•K o½M oBM? F?| ?B m i` KB M;;
 @ *€B ;b ;¼B H" ;B B M?•M iÄ HÁM;- pB + pmB ¢•m` \5
 >² ""i Zmv +QÌB M|B,

@ J„ M[M;QÌB >² +?O ç°M; ¬K H'v ç-m M;U - pB + M"v +ÁM F?¬M; T?ªB pmB H" ;b
E?ª >½M +?¼M- M[iY #bM? i?QÌM; F?¬M; /€K ;ª +?Q M;QÆB- M?QM; /U i?2Q [m
M m K°i M[iY +?O ç°M; iU ç-m p"Q K†i +?B M K½ +O /kM; bo- ç! H" çΦB #B m +?
p` /kM; bo M"v F i /mv M K°i ç K- +MM; i`ªB ;B'+tm•M- F?¬M; B +! i? M; ,M i`Î
+kM; F?¬M; çQÊ+X J†+ /M M; "B M K M?•M +O pm - +€+ M" M; +kM; +! i? +QÊT M
pÈB M; "B K°i H-MX æQÆM; M?B M- +kM; +?d H" K°i H-M K" i?¬B5

æ•v H" K°i ç K ;B2Q ;B®M; K" \ Zm€ ; M55 G•K iQÈM; [m•M M;?2 i? +? i H†M; M;

@ >² çΦB + - +?9M; i çB K m- +! ¬M; i`ÌB +?SM; ;B€K- /ÁM; ;B®M; +O i F?¬M; i

*! i?B m M[ç-m iB M F? B K"Q- M?[M; K„ M[T?Q b m +kM; i?2Q ç! K" H"K- `i M?
+•KX G•K iQÈM; [m•M p°B p" M; ;B"i +QÆM; M;U - H" M M;QÌB p"Q ;B[ç€K- H"K H

h` M çQÌM; +€B ²M "Q M€Q M?B i- MÆB MÆB iQ" M H" KMB `QÊm p" iB M; ?Á ?€i- M
çÄ i" M K M; i B- M?[M; #QÊ+ M?ªv K9 ç½ +! +?9i`®B HQΦMX s t M?bM p T?Q
T?9 H çQÌM; ?Q" M; - iQÌM; + Q K€B +QM; - M; !B HQm HB- +€+? +Y i?" M? F?¬M; ;
i`€M; H M m bQ pÈB +€+ FB M i`9+ +?mM; [m M?X

LÆB ç! +?QM? H" ?Q" M; +mM; +O M;QÌB æ°i Zmv iX G•K o½M oBM? p" H½Q >² H
M„ K +?†i ? B i vX

@ h`€M? ` - i`€M? `

h`QM; ç€K M;QÌB ç M; p•v [m M? i`QÈ+ M;QÌB #° i°+ L;mv i h?` ?QM; T?'M ?Q M
•K ?MM; i`€M; p¼M; HΦB- ç€K M;QÌB #` K°i ç°B HQM? æ°i Zmv i K†+ F?¬B ç2Q ;B
? B i?B m M[æ°i Zmv i [m-M €Q /B K H - tBM? ç T ç°M; HÁM; M;QÌB ç M; iW iW H
?QÈM; - `ä `M; ç M; çB i?ŠM; iÈB # M M"vX

*?mv M ;b i? 5\ G•K o½M oBM? i`QM; HÁM; +ªFBM?- p°B p" M; çQ K„ i ?ÄB >² "i Z
i? M? HQ M ç Q # M ?¬M; X

æ€K #BM? HQM? æ°i Zmv i ` bS+ i€+? ç€K M;QÌB ` - ? B i?B m M[+m®B +MM; +h
?ÄB,

@ *€+ M;QÆB +! T?ªB H" L;mv i h?` #° HΦ+ F?¬M; \5

@ æ9M; 5

>² "i Zmv M;ΦQ M;? ç€TX

h` M K†i i?B m M[M´B H M MK +QÌB M;¼i M; "Q- +mM; FQM? M!B,

@ o"v- p` M"Q H" /kM; bo +•K / M? +?'M i?ªQ M;mv M \5

.kM; bo +•K\ *€B i M M"v M;?2 i?" i i? M? + QX G½Q >² +® MûM +QÌB- p°B p" M;
+ΦM? ç M; i`ÊM K„ i ?€ K²K,

@ o` M"v- p` M"v +?QM? H" /kM; bo +•K / M? +?'M i?ªQ M;mv M ç!555

@

L;QÌB +•K i v +?•M K9 K€v- #B m ?B M i?•M T?" M KbM?X

h?B m M[;"i ;"i ç-m- F?) M;?B M; M;QÌB M!B,

@ .kM; bo i¬M [mw- M; "B ç½ ç€T SM; pÈB çΦB E?ª >½M H" iÈB /U i?`M? v M Î +m
#„ i ç-m `²B- pb b Q M; "B +ÁM +?Q iÈB \5

L;QÌB +•K K°i +?[+kM; F?¬M; ?B m +€+ M" M; M!B +€B ;b- i`QM; HÁM; p¬ +MM; F
`ÁM;X > B i?B m M[ç! iU ?² #B i ?„ M M;?2 F?¬M; ?B m- HB M /MM; i v ?ÄB K°i H
iU ?² +! M;QÌB ç½ +?mv M K¬M /Φv- H½Q >² i`€M? K°i # M i`°K çQ €M? K„ i ` ?B

"m´B iB + ç½ #„i ç-m\5 G•K o½M oBM? FBM? ?½B- M;~M; ç-m M?bM HçB- [mª M
i`QÊ+ ç M; iB M p`Q +mM; çbM?- # M M;Q`B +?d +ÁM HçB +| p`B M;QÌBX o¬ b® M
+ÁM p•v [m M? L;mv i h?`- F?-M; i? iB M H M çQÊ+X

@ *?9M; i H` iMv iMM; +O ççB E?ª >½M- FBK ç Q E?ª >½M i¬M [mw T?€B +?9M;
h?`v M;QÌB +•K; `T ç M ç° ? i M?bM ç¬M; iÈB M?bM i•v- i v +?•M H9M; i9M;- ? B i
M OB,

@ E?ª >½M M|B- M;QÆB H` /kM; boX L?`i ç`M? b) +| `i M?B m M;QÌB Km®M +•m /5
i?•M i? M;`BX L?QM; M;`B i?•M H` /kM; bo- M;`M pçM H-M F?-M; i? #` K`i i?•M
F?B / M;`BX L;`B +S M|B +?Q E?ª >½M- ççB E?ª >½M M?`i ç`M? b) F?-M; #m¬M;
L;mv i L? L?•M T?€B M;QÌB iB T ç|M i \ *ÁM +ªM? +€Q i F?-M; çQÊ+ +?`m bU
æ•v H` +?mv M ;b i? M`v5 >„M p¬ HU+ H„+ ç-m- /Î F?|+ /Î +QÌBX

h?B m M[+?d p`Q ç€K M;QÌB +?mM; [m M?- HÈM iB M; M|B,

@ L|B +QB- +| T?ªB ?¼ F?B / M;QÆB F?-M;\5 æWM; bÊ- ççB E?ª >½M b) H`K +?
L;QÌB +•K p°B p`M; F?Q€i i v- i`QM; HÁM; i?-K K„M;- ççB E?ª >½M H`K +?O +
i? - ç`M #` +ÁM KçM? ?ÆM +ª M K M?•M5 h?`v /kM; bo +•K iU ?² F?-M; #` F?B / -
;`i;`i ç-m ?`B HÁM;- K°i M;QÌB i`QM; ç| p¶ M? i v- #¶ M; M;?2 M?[M; iB M; +?m¬M

J°i +€B FB m ;¶ + Q + Q T?O pªB K`m T?`M ?²M; iW t çB iÈBX EB m M`v /Q i€K ;½
F?B M;- i`K K`M +?2 K`m T?`M ?²M;- ;B®M; M?Q ç€K K•v KÌªQ ?Q p¬- çmM; çQ T
smv M [m i`K HK KÄM;- +| i? i?`v çQÊ+ +€B ;? K K KçB- €Q ;`K FBK ?Q`M;- i?Q
M?`M M?ç iX \*€B FB m çB ç M ç•m- MÆB ç| iU ç°M; i€+?` K°i +QM çQÌM;- i`i +ª
çQ i v H M M;U +?`M? H - p¬ +MM; +mM; FQM?X

æ•v H` +€B ;b\5 h?`v i€K ;½ M;QÌB æ°i Zmv i F?B M; K°i +¶ FB m Ko H çB i?ŠM; i
p¬ +MM; FBM? M;ç+X

æÊB +€B FB m ç½ ç M MÆB- K°i # M ?ÆB ?ç tm®M; ?bM? i?`M? #"+ i? M; çB H M
i?ÌB F?QK M;QÌB- M? M?`M; M|B,

@ S?KM; KçM; ççB E?ª >½M- tBM KÌB /kM; bo +•K H M FB m5

G M FB m\5 G-M M`v F?-M; +-M H½Q >² çQ €M? K„i` ?B m- +?d M?bM ç°M; i€+
M`M; M|B +€B ;b- M;QÌB +•K FBM? M;ç+- K†i KkB i`„M; # +?- +¶ FB m M`v H` iÈB
+€B FB m K`m T?`M ?²M; M?Q p`v- HçB #ªQ H½Q ;B M;²B p`Q- pB + M`v i`mv M`
+QÌB +? i M;QÌB b Q\

@ sBM KÌB /kM; bo H M FB m5

E?-M; ç ?„M /Q /U- ? B i?B m M[HçB +MM; M? m i?9+ ;BK+- K°i M;QÌB i`QM; ç
M;QÌB- FQM? +~M +?ì ?„M i?QÊM; i¼ X J¼B M K M?•M M[M?•M +?mM; [m M?- ç
K° M?bM ?„MX

h M ç½ ç†i H M +mM; `²B- F?-M; i? F?-M; #„MX L;QÌB +•K M;?B M`,M;- çQ €M?
+?“K`½B çB ç M +€B FB mX

oW KÈB p`Q- i?B m M[ ç½ #m¬M; `K K`m T?`M ?²M; tm®M;- i€K M;QÌB æ°i Zmv i
bS+ M?`+ i?•M i? ?„M H M- +€B FB m + Q + Q M;|+ ç-m H M- +?“K`½B #QÊ+ p`Q
Zmv p°B p`M; ç2K M;QÌB çB i?2QX

L;²B /U p`Q +€B ;? K K K K ç| - KMB ?QÆM; i?Q M; i?QªM; HçB H M p`Q KkB- i?
:B`- HçB K`M K`M; K K KçBX

L?bM H M i`K pªB K`m T?`M ?²M; ç M; H`i T?`i # M M;QÌB- ?„M çQ€M i`QÊ+ çQ€M
M?B M ð€B +?“ö K°i iB M;- #B M b„+,

@ *? i`²B- +?ŠM; H) L;mv i L? L?B Km®M bOM; ?çM? i \5

88jX *?QÆM; 88y, >"m *mM; *O æϕB E?ª >½M *•K

@

*?B + FB m FB +ÁM +?Q /WM; HϕB- ?„M pûM ` K H M- pQÆM ç-m ` - +® bS+ ;BA
óE?¬M; T?ªB H¨ ç M; çQÊ+ M;²B FB m b Q- H¨K b Q G•K iQÈM; [m•M HϕB M?€i;
M;?B ?Q†+ F?| ?B m- ? i H-M M¨v iÈB H-M F?€+ G•K iQÈM; [m•M +| KB M; K¨ F?
+O ?„M- +kM; F?¬M; #B i ?„M Km®M M|B ;bX

*?B + FB m H„+ H H„+ HQ- #'i i`B #'i ;B€+ ç½ ;¬M # M pQÆM; +mM; æ°i Zmv i`²
i`QÈ+ K„i- ? B ç°B i?O p ;€+ ? B +€M? +Y - FB K i` M;?B K M;†i iWM; #° Hϕ+ iB

Zmv K¬ +O ?Q¨M; +mM; æ°i Zmv i HÈM ?ÆM K°i +?9i bQ pÈB iQÎM; iQÊM; +O G•
pÈB +mM; i?¨M? æϕB >Q i?b F?¬M; +?d F?¬M; HÈM #^M; - K¨ ç° iBM? tªQ FB M i`
pÈB #MMX *'T #"+ FB M i`9+ +O M; QìB æ°i Zmv i +?d /WM; HϕB Î; B B çQϕM ç² ç
i®B + Q +O M°B çbM? pQÆM; +mM; +kM; F?¬M; M; QϕB H X hQìM; +mM; ?Q¨M i
i?¬ bÆ- K°i +QM çQìM; i`ªB ç€ pKM- /šM iW iQìM; i?¨M? p¨Q +Y +?QM?X

*ÁM +?Q ç M ;¬M- i?'T i?Q€M; M;?2 i?'v # M i`QM; +| iB M; M;U ;¬K b|B i`m- i?
M|B +O K'v M; QìB æ°i Zmv i p¼M; HϕB- F K i?2Q KMB `QÊm b[M;U M²M; çQÊK
çB M +Y iB + +€+? +Y +?QM? F?¬M; t H„KX

h?O p ;€+ +Y +mM; - i?'v +¶ FB m H„+ HQ çB iÈB- H"TiS+ #Ä çB p ?mM; /[- +mM
h?B m M[æ°i Zmv i F?¬M; i? K HB + K„i- i`U+ iB Ttmv M [m +Y i?¨M?- çB i?Š
T?Q b m +€+ M¨M; +kM; çQÊ+ ?QÎM; Fû- M?[M; i M i?O p +?d ;B[M;U ?¼ HϕB-`
tQ€i M?[M; MÆB +| i? ;B'm pk F?Q- b m ç| T?'i i v +?Q ?¼ iB M p¨QX

@ hW i€B M;Q¢B i`Î p - F?¬M; ?B m b Q i ç½ [m M çB `i M?B m pB +5 L?[M; i?S
i?S i +ª çÌB ç M; ibK FB KX B H`K +?Q i [m M\ h¢B b Q ?„M T?ªB H`K M?Q p"v ç
h M?`i ç`M? b) F?¬M; #m¬M; i? +?Q ?„MX

EBK æ Q æ¢B E?ª >½M M„K +?†i ? B i v- ?`K `„M; i`„M; M?Q M; ¼+ ç½ +„M ç¬B K¬
#„M ` M?[M; iB +Wm ?"M p¬ M;¬M- M?Q M; ¼M HY ?WM; ?U+ Km®M i?B m ç®i i

G•K o½M oBM? /M b Q +kM; F?¬M; ?B m- ? i M?bM ç¬M; iÈB M?bM i•v- i`QM; €M
#B i çQÊ+ L; ¼+ :B` ç M; ?"M ?„M iÈB +MM; +U+X

óL m +| i? çQÊ+ M?Q ðM; QÌB +•Kô- F?¬M; M; ?2 i?`v ; b +ª- F?¬M; ?B m M; QÌB i M
#B i # Q T?B M M ½QXô L; ¼+ :B` i?¬K i? M i?Î- H m MQÊ+ K„i- ;B[+?†i i v ?„M- /

@ L; QÆB i?Q+? MÆB M`v F?¬M; \ æ•v H` T?ÁM; +O L; ¼+ :B` ç|X

óL; QÌB +•Kô KÎ iQ ? B K„i M?bM M?bM M`M; - L; mv i L? L?B +QÌB- +-K i v ?„M /Š
T?ÁM; `°M; ,

@ h #B i M; QÆB F?¬M; M; ?2 çQÊ+- M?QM; F?¬M; b Q ç•m- L; ¼+ :B` b) H` i B +O
i +kM; +| i? M|B- i i?Q+? M?Q p"vX L; QÆB t2K- ç•v #° [m-M €Q imv i ç T- H9+ i
>½M- i`®M ç M >QM; E?€M? T?O /MM; `QÊm b[M; U iU H`K ç`B çQÊ+ ç|X æ•v H
ç•v H` i?B i" T çB M b€+? +O æ¢B >Q - ç•v H` [m-M €Q i iU KbM? H`K- ç•v H`

L`M; M?bM M?bM +€B #bM? i?Ov iBM? i`®M; i`ÆM- bYM; b®i i`QM; +?®+ H€i- €M

@ *€B M`v ; ¼B H` MQÈ+ ?Q - H` T?€i KBM? KÈB +O M; QÌB æ¢B >Q - i i?Q+? M
`¶M; M?d\

h`QM; HÁM; G•K o½M oBM? `ä ?ÆM B ? i- H9+ pQÊi [m #B M *? i G "® "¢+- M`M
/MM; M| ç +?S MQÈ+ çQÊ+ T?•M T?®B +?Q M`M; - `²B H¢B ç2K M?[M; ;B ¼i MQÈ-
P G½Q *¬M; X

@ - 5

óL; QÌB +•Kô çQ KkB ;¬M iÈB KB M; #bM? i?Ov iBM?- ?Q i i?"i b•m- F?¬M; M; WM;

@ L; QÆB +kM; i?Q+? ``\

L; mv i L? L?B ?•M ?Q M F ,

@ E?¬M; b Q ç•m- i pšM +ÁM5 L; QÌB +? ` MQÈ+ ?Q Î æ¢B >Q ç9M; H` K°i i M
K°i #bM? MQÈ+ ?Q M`v +| i? Km çQÊ+ # KQÆB ç¬m / - K` +?ŠM; T?ªB H9+ M`Q
b® iB M ;'T # - KÈB Km çQÊ+ ? B #bM?5

J v K` G•K o½M oBM? F?¬M; ?B m M`M; M|B ;b- #^M; F?¬M; +?„+ ?„M b) M?ªv H M
M`M; Km T?ªB ç² #m¬M H`m Î +?Ê ç2M KÈB +| ;B€ ç| - pB +M`v b Q H¢B ç` H M ç-

@ *ÁM M[- i`K K`M ?²M; T?'M M`v H` HK i?QÊM; ?ªQ ?¢M; Î :B M; L K ç| - F?B M
i?QÌM; +?¼M HU K`m M`v- i +kM; `i i?Q+? óL; QÌB +•Kô5 h`¬M; çQÊ+ F?¬M; \

L`M; /MM; i`K HK K`m ?²M; T?'M- M? M? €T p`Q K†i- +?d H° ` ? B K„i b€M; M
KWM; - p K†i ç| ;B®M; v M?Q p K†i K` ?„M i?`v Î M; Q`B >QM; E?€M? T?OX

óL?•M bBM? ÆB H` M?•M bBM?5ô L?bM #° K†i FB m /B K M?Q ?Q ç| - M; QÌB +•K
L; mv i L? L?B ;B[+?†i i v ?„M- çB çB H¢B H¢B i`QM; F?m T?ÁM; i`M M; "T ?Q
KB M; +QÌB M|BX G•K o½M oBM? +kM; ç°M; i•KX >„M #B i- L; ¼+ :B` bÎ /o i?•M +
+?d pb ?„M H` /kM; bo i?„M; æB m .QÆM; æ¢B h€B K` +?O v m H` i`QM; HÁM; M
i?B i pÈB ?„M- +ªK ;B€+ M`v M?Q K°i i?|B [m2M `²B- +?Q /M M`M; +| i? [m M ? i
i?|B [m2M ç½ F?„+ p`Q tQÆM; iOv M`v +kM; F?¬M; i? +S M|B bY H` bY çQÊ+ \

*m®B +MM; M`M; +kM; M; WM; H¢B- L; ¼+ :B` iW iW M; ²B tm®M; - pm®i p2 i`K ç K

@ h?'v +€B M"v F?¬M; \ *€B M"v ;¼B H" ;BQÌM; M;" pQBX G" /Q T?K >½M # M +?C
+?²M; i?b bY /KM;X L?QM; H½Q M?•M ;B +m®B +MM; ç½ F?¬M; çÊB çQÊ+ ç M M
L;¼+ :B" H†M; H) +9B ç-m- H M|M; ç½ /•M; H M i`QM; K„iX "i;B€+ i?'v +| M;QÌB
H M M?bM- i?'v i`QM; K„i óM;QÌB +•Kô i`"M M;"T p ç²M; +ªK ç M; M?bM KbM?X
L;mv i L? L?B KdK +QÌB- F?¬M; ç ?„M `Ki HçB- ;B[ +?†i i v ?„M `²B FûQ ?„M M;²
@ L;QÆB #B i F?¬M;- M;mv M p¼M; HÈM M?'i +ª çÌB T?K >½M H" +?BM? T?K+ æ
¬M; p" M;QÌB æçB >Q ç€M? M? m +ª çÌB- `²B F?B ç½ F?m'i #|M;- pšM M?'i ç`M?
h iW M?Ä ç½ çB i?2Q # M M;QÌB T?K >½M- +ªK i?'v +U+ F€ ?SM; i?9 pÊB p,M ?|
i?¬M; `i M?B m +?mv M- ç M +ª T?K >½M +kM; F?2M i i?¬M; KBM?- /Q ç|- KÊB
M;"M [m•M ;B Q +?Q i X
óL;QÌB +•Kô F?¬M; ?B m M" M; ç M; M|B ;bX L;¼+ :B" tQ M v ?bM? M?Q pšM i?Q+
;BªK €T HU+ i`QM; HÁM;X L" M; M?bM óM;QÌB +•Kô- ;B¼M; M|B /QÌM; M?Q Î MÆB
@ E€ i?"i æ°i Zmv i +?9M; i - +kM; F?¬M; KçM? M?Q iQÎM; iQÊM;- M?'i H" b m F
æS+ G¶ i v ;B[i`¼M; #BM?- H,K H2 M;| p"Q >½M p`- æ² h€+ h€ i?b +?d Km®M K°
KQm bQ€M [mv MX .mv M?'i +?d +| G°+ æ¬M; h€M bQ T?K H" M?bM t - M?QM; H
L?o J°+ +ÁM M?Ä [m€- i Km®M KQÌB M,K b m- b) ;B Q K°i i?ªQ M;mv M bmM; i9+
L" M; iU p"Q ç-m p B G•K o½M oBM?- /`m /"M; M|B,
@ óL;QÌB +•Kô5 L;QÆB +| #B i F?¬M;- L;¼+ :B" ?•K K° M;QÆB #B i # Q- #ÎB pb M
HÎB M"v- M?Q p"v b) F?¬M; +| p- b® T?B M M½Q ;B®M; i 5 L;QÆB +| i? poM? pB
L;mv i L? L?B ¬K +?†i H'v +€M? i v ?„M- i?•M i? K K KçB F?) `mM; `mM;X GQçB
H" tm'i T?€i iW #ªM M,M; iU M?B M- iW ç€v HÁM;X >Q" M +ªM? H9+ M"v F?€+ ?ŠM
G•K o½M oBM? +® w ibK +Æ ?°B +?B KiB M M;?B +O M" M;X
.M #'i ç²M; M;¬M M;[- M?QM; pšM +| i? +ªK ;B€+ çQÊ+ bU v m çm®B i`QM; HÁM;
?ÆB- H†M; H) F?¬M; M|B ;bX
L;¼+ :B" M;?2 ?„M i?Î /"B- p°B p" M; M;"M; ç-m H M- M? ;B¼M; M|B,
@ L;QÆB çWM; bÊ- K°i M;"v +| i Î ç•v- b) F?¬M; B +| i? i?QÆM; i' M M;QÆB5 J
+•Kô- M?QM; óM;QÌB +•Kô i?b b Q- B /€K +QÌB M;QÆB- i b) +„i HQðB ?„MX h
M;QÆB i`Î i?"M? M;QÌB pmB bQÊM; M?'i i?ªQ M;mv M- tBM i?¬M i` M i?ªQ M;mv
bBM? KçM; ç i? 5
•M? K„i L;¼+ :B" `i FB M ç`M?- HQM; H M? i`QM; p„i M?Q i?Ov iBM?- óM;QÌB +•K
#B i içB b Q KkB ?„M ç°i M?B M + v t - K„i çÄ H MX
L;mv i L? L?B M?bM ?„M- M;"M M;QÌB- M;ç+ M?B M ?mÆ i v ?ÄB,
@ óL;QÌB +•Kô5 L;QÆB 5 L;QÆB +| i? ?B m HÎB M|B +O i \
óJ°i +•m M"v K" i?¬B5ô óL;QÌB +•Kô F?2 F?);"i ç-mX
@ óL;QÌB +•Kô- M;QÆB i?"i HÊB ?çB5
L;mv i L? L?B M?bM ?„M- ç°i M?B M H `ÆB M?Q KQ ,
@ S?K >½M çB `²B- K°i KbM? i T?ªB +?,K b| +iB m h€i L?o J°+ F?´ +U+ #B i # Q5
+| KB M;- M?QM; ?¼ i`QÊ+ ;BÌ F?¬M; ?B m i M|B +€B ;bX L;QÌB /mv M?'i i` M çÌ
M|B +?QM? H" M;QÆB ç|5
ªªM? L;¼+ :B" `ÆB H i?m-M F?B i K„H M?Q i? - F?B M +?Q # Q M?B m M; ,M +€
T?ªB H" ç'M; +?Q + Q imM; ?Q" M? i?ªQ M;mv M- i`Q im KQm F FB itm'i- K" +?d
#bM? i?QÌM;- +kM; +| ç-v çO i?'i ibM? HK+ /K+X
J°i +•m M"v i?b ?„M M;?2 F?¬M; ?B m ;b5 óL;QÌB +•Kô +QÌB F?´X

h` M K†i L;mv i L? L?B pQÆM; ç-v MQÊ+ K„i- M;QÊ+ M?bM óM;QÌB +•Kô- ç°i M?
M;²B tm®M; +?B + ;BQÌM; M;` pQB,

@ L;QÆB Î ç•v- M;²B +?„+ p`Q5

óG`K ;b i? \ô .QÊB i?•M H` i'K M K iÆ K K K¢B- óM;QÌB +•Kô M;²B K` i?'v #'i M>
FB M ç`M? M¡B,

@ h Km®M i bK H¢B i'i +ª- F?¬M; B +| iQ +€+? #m°+ i T?ªB [m M çB5 óL;QÌB +•Kô
M?bM K†i M;QÆBX

L,K M;¡M i v i?QM /`B +O M`M; çQ H M- i`QM; M?€v K„i ç½ +?¢K p`Q Kk i`MK +O

ó*-M ;b T?ªB H`K i? \ Zm M çB p®M H` HU +?¼M i®i M?'iXô h`QM; HÁM; G•K o½
M?Q +?ÊT- ? B M„K i v tB i +?†i Km®M F m ` ,M; `„+ - H¢B +| K°i +ªK ;B€+ F?¬M; M

õE2M;5õ hB M; ç Q FB K ;B Q M? m p M; H M- i`QM; M?€v K„i T?€ i M bU v M H†

@ L;QÌB T?QÆM; M`Q ²M `Q # M M;Q`B\

L;¼+ :B` `Ki i v H¢B- tQ v M;QÌB [m€i iQ- K`v M?,M H¢B- ;QÆM; K†i #¶M; i`Î M M
i`-K- pW + Q [mw pW mv M;?B KX \*?d i`QM; M?€v K„i- i?B m M[i?m-M F?B i L;M
#B M K'i- çSM; i`QÊ+ K†i H9+ M`v H` EBK æ Q E?ª >½M i`-K i oM? i`Q i m X

@ B /€K +ªM i \

s t +| iB M; K°i M K i? M? ; -K ;W- i?2Q iB M; ç Q i?QÆM; H M ç M ; -M,

@ æ¢B E?ª >½M- L;¼+ :B` - i¢B b Q M;QÆB F?¬M; ;†T æ² h€+ h€\ h M i¢T +?OM; L
+?Q i 5 æ² h€+ h€ Km®M K°i i`"M b®M; K€B pÊB M;QÆB5

•M? K„i L;¼+ :B` H¢M? HMM;- M;Q`B +Y i`mv M ç M iB M; ç-m HoM? +mM; M[FB

@ "K æ¢B E?ª >½MX >[m oQÆM; ²M `Q M;Q`B +mM;- M¡B H` M?'i ç`M? T?ªB ;†T
ç°i pÊB i?O p 5

æ¢B E?ª >½M iS+ ;B"M ?W K°i iB M;- ç M; Km®M ç~v +Y #QÊ+ ` - ç°i M?B M F?U
i v óM;QÌB +•Kô- /`m /`M; ` ?B m,

@ L;QÆB p` i çB ` 5 æWM; bÊ5 *| i Î ç•v- F?¬M; B +| i? i?QÆM; i`M M;QÆB5

óh bÊ ?„M\ GÌB M`v M¡B M;QÊ+ `²B- i?QÆM; iQ+? i`M i"i ç-v M;QÌB +O ?„M +?Š
o½M oBM? +QÌB i?¬K- F?) ;"i ç-m ;Bª pÌ HQ H„M;X

L;¼+ :B` [m v ç-m H¢B M?bM [m M? HQm Hmv MX "M i v M?Ä #û FûQ +?B + +?m
H M- ? B M;QÌB çB ` F?ÄB +Y X oW p`Q pQÌM- ç½ M;?2 # M M;Q`B p¼M; H¢B iB
;½v K°i +?•M- #'i +?'T M?[M; ?O p ç M; M; ,M i`Î- ;BÆ HQ M ç Q iB M ç MX

L?bM i?'v L;¼+ :B` çB ` - æ² h€+ h€ bYM; b®i KWM; `Ð- `²B ?•M ?Q M M¡B,

@ L;¼+ :B` æ¢B E?ª >½MX L;QÌB ` `²B- M;QÌB `®i +K+ +kM; ` ;†T i `²B5

•M? K„i L;¼+ :B` `i #,M; ;B€- M?bM p`Q HQ M ç Q i`QM; i v ?„M- H¢M? HMM; ?ÄE

@ >[m oQÆM;5 L;QÆB Km®M i¢Q T?ªM b Q\5

õE2M;5õ GQ M ç Q i`QM; i v æ² h€+ h€ i`QM; M?€v K„i ç½ `ÆB i` M K†i ç'iX >„M #
p°B p`M; p`M; F?QK M;QÌB +9B ç-m- ç m ç M i€B K†i,

@ æ² h€+ h€ F?¬M; /€K5 *?d p b i [m€ p°B + -m FB M æ¢B E?ª >½M- M M KÈB M?
E?ª >½M i?S i°B5

@ L?'i i?ÌB t9+ ç°M;\

L;¼+ :B` M¡B i?QM; i?ª,

@ æ°i Zmv i >½M [m®+ +?9M; i F?¬M; +| [mv +O M[b Q\ G9+ T?K >½M pšM +ÁM
i?ìB t9+ ç°M;ô M?Q p"v F?¬M;\5 s¬M; p"Q +'K ç` - ;"Q i?ûi î ?"m +mM;- pB + M
i?Q+? `ä +?Q #´M >½M- +kM; T?ªB ;BªB i?Q+? `ä `M; Hw /Q +?Q p¢M /•M æ°i Zm
*•m M"v `i M†M;- L;¼+ :B" F i?W pQÆM; p` +O æ¢B E?ª >½M ç½ ?ÆM MY M,K-
mvX a„+ K†i æ² h€+ h€ i`„M; # +?- æ² h€+ h€ pmM; HQ M ç Q- ótQ€iô K°i iB M;- L
K€m T?mM M?Q bm®BX G•K o½M oBM? M?bM i?'v bYM; b®i, óE?¬M; ?´ H" æ°i Z
M"v [mª H" +| çªK HQÊM;5ô

@ L;QÆB H"K ;b i? \

L;¼+ :B" p°B #QÊ+ H M i`QÊ+ K°i #QÊ+- HQ H„M; ?ÄB,

@ >[m oQÆM; i?•M H" [m®+ i`K +O æ°i Zmv i- b Q H¢B iU ?Ov KbM? M?Q p"v\ L
+?Q >[m oQÆM; M? M? H M5

æ² h€+ h€ /M M;|M i v ç-K çb K€m- M?QM; pšM F?QK M;QìB M|B,

@ aU i`mM; i?"M? +O æ² h€+ h€ pÈB æ¢B E?ª >½M +| i?B M ç` +?SM; ;B€K5

>[m oQÆM; ç•m /€K t9+ T?¢K- i•K iQ pÈB L;mv i L? L?B +kM; H" +?•M ibM? i?"i v
F?ª M,M; +?BM? T?K+ çQÊ+ L;¼+ :B"- G•K o½M oBM? H„+ ç-m i? M i?ÎX

@ >[m oQÆM; K m çSM; H M çB5

L;¼+ :B" iU KbM? M•M; æ² h€+ h€ /"v- bÈK ç½ +| ? B i?O p çB iÈB çÐ H'v M;QìB ?
J„i i?'v ibM? i? +?mv M #B M i®i- K°i M;QìB çB # M +¢M? æ² h€+ h€ p°B p°B p" M
HÈM iB M; M|B,

@ æ¢B >Q h?"M? oQÆM; i? iY h`B m E? M; LBM?- #€B FB M EBK æ Q E?ª >½M
i? F? M; FB M- K„ H i`QìM; i²MX

L?[M; +•m M"v H" >Q M;[+?QM? i¬M;- G•K o½M oBM? M;?2 F?¬M; b|i K°i +?[M
óh? M? hmv M p" hB M L?B b Q H¢B +| K°i i M M? ?¼ ?¢ iB M M?Q p"v +?S- i?"i H
L;mv i L? L?B M?bM ?„M [m€ i` M ç'i- M? +? KûT +QìB H¢M? F?BM? i?QìM; ,

@ h?"M? oQÆM; i? iY\ æ¢B >Q +ÁM +| h?"M? oQÆM; M[b Q\ ob b Q #´M >½M
æ•v [mª H" K°i +€B i€i i?"i ç m- h`B m E? M; LBM? M?'i i?ìB K†i #B M` M?Q +€
i` M K†i ç'i F?†+ F?†+ p"BiB M;- +?ŠM; #B iT?ªB ç€T M?Q i? M"QX h`QM; HÁM;
F?Q€B- ?"M F?¬M; çQÊ+ ¬K L;mv i L? L?B ?¬M p"B +€BX

@ >[m oQÆM; +-m FB M #´M ?½M- H" +| pB + ;b i? \

L;¼+ :B" F?¬M; ç w iÈB h`B m E? M; LBM?- +?mv M b M; æ² h€+ h€- M?Qm K"v ?
>[m oQÆM; M?bM L;mv i h?`i°+ M?•M T?Q b m M" M;- +„M `„M; M|B,

@ æ² h€+ h€ +?d +| K°i i?dM? +-m- tBM æ¢B E?ª >½M •M +?m~MX

L?bM €M? K„i +Wm ?"M +O æ² h€+ h€- H" #B i M; v ?„M F?¬M; +| ?ªQ i•K ;b- L;½
ç M # M M;QìB- M? ;B¼M; M|B,

@ æWM; bÊ- M;QÆB çSM; T?Q b m i - +| i î ç•v- ?„M F?¬M; /€K H"K ;b M;QÆB ç
hmv F?¬M; M;?2 çQÊ+ M" M; M|B ;b- M?QM; +kM; ?B m w M" M;- i`QM; HÁM; óM;
L;mv i L? L?B- F?) +9B ç-mX L?bM ç¬B K„i ?„M H|2 b€M;- L;¼+ :B" +ª M;QìB ç°
M;QÆB `²B- i M?'i ç`M? ;†T M;QÆB `²B5ô L" M; #'i i`B #'i ;B€+ M;? M M;"Q- i?b i
çB m ;b ç|X

æ¢B E?ª >½M t2K ` `i [m M i•K iÈB L;mv i h?`i°+ M?•M- æ² h€+ h€ +Æ ?² Km®M
+?d #`M i v +?ªv K€m ç-K çb p"Q óM;QìB +•Kô- HÈM iB M; M|B,

@ E?ªB #~K æƒB E?ª >½M- æ² h€+ h€ Km®M i`QÊ+ K†i i' i +ª #° Hƒ+ +?B M i?„M; - pÈB óM; QÆB +•K5ô óL; QÌB +•Kô- M; QÆB +| /€K ç€T SM; F?¬M; \

B #B i M; QÌB M`v çB M HQƒM pb +€B ; b- óM; QÌB +•Kô #om K¬B F?BM? i?QÌM; - çª pšM ç M; [mb i` M K†i ç' i i`°K M?bM ?„M ç€M? ; B€X

@ >W5

>„M ?QÊM; p T?Q hB m pQÆM; ; B i`ÊM K„i- h`B m E? M; LBM? #` /¼ ? i ?²M- ç' i F?¬M; /€K ç°M; ç`v M[X æ®B T?| pÈB M; QÌB M?Q i? - M m i`€M? Mûb) +?d H` F?¬M; #`M; ç KbM? #m° + ?„M T?ªB `Ki pÁB p X

@ aBM? iY [mv i ç'm\

L; ¼+ :B` i? M F?),

@ æ² h€+ h€- M; QÆB #•v ; Bì +ÁM +| iQ +€+? M|B HÌB M`v M[b Q\

hƒB æB m .QÆM; æƒB h€B- æ² h€+ h€ #` óM; QÌB +•Kô +O L; mv i h?` [mŠM; tm®M M m M|B bBM? iY [mv i ç'm i?b H9+ ç| >[m oQÆM; +?„+ ç½ +? i`²B5 æ•m +ÁM ç [mv i ç'm\

@ óL; QÌB +•Kô- +?9M; i çB5

æƒB E?ª >½M F?) H„+ ç-m- /šM i?2Q óM; QÌB +•Kô çB i?ŠM; X

@ L; ¼+ :B` 5

æ² h€+ h€ M|M; Mªv- K°i +?•M M?ªv HÁ +Á- p°B p°B p`M; p`M; M; ,M M`M; HƒB,

@ æƒB E?ª >½M- tBM +?Q i K°i +Æ ?°BX *?9M; i iW M?Ä +MM; M? m HÈM H M i M?`i ç`M? T?ªB H`v çQÊ+ pÈB M; QÌBX L?B m M, K M K +?BM? #„+ +?B M M?Q p M; mv M- æ² h€+ h€ +?Q # Q ; Bì v m +—m æƒB >½M i?QÎM; +¬M; X h`QM; HÁM; i ðæQÊ+ æƒB >½M ç2K +QM; €B L; ¼+ :B` tBM? ç T i`Q im M?`i ;ª +?Q æ² h€+ h€ H >½M5 æ² h€+ h€ +| i? +? i +?Q M; QÆB- +?d tBM M; QÌB +?Q i K°i +Æ ?°B5

æ² h€+ h€ FQ+? ç°M; K†i çÄ #WM; #WM; - +QM M; QÆB M?Q HÁB ` i`M M; "T iB K L; mv i L? L?B F?) i? M i?Î,

@ æ² h€+ h€5 _'i +ªK FQ+? i?`M? ibM? +O M; QÆB pÈB i X L?QM; - +Æ ?°B i?b i ` FBK ç Q- i +?Q i' i +ª K¼B M; QÌB i` M i?ªQ M; mv M K°i +Æ ?°BX \*?d H` M; QÆ iB M +?9M; i çQ ` [mv +O Î æB m .QÆM; çƒB ?°B H` pb +€B ; b\ L m i pb M; QÆ p`v i' i +ª M?[M; M; QÌB i?`i #ƒB ç m +| i? v m +—m i +?Q ?¼ +Æ ?°B H—M i?S ? B +€+ /kM; b05 *Æ ?°B +?Q K¼B M; QÌB ç m +?d +| K°i- M; QÆB M?Q i? - K` /kM; b0 L; ¼+ :B` M|B M? M?`M; - M?QM; HƒB M?Q K°i +QM / Q +„K p`Q HÁM; >[m oQÆM; KbM? F?¬M; M„K çQÊ+ +Æ ?°B- K` +€B i M L; mv i h?` iB m M?•M •K ?B K M`v- ?, E?ª >½MX >„M M?bM +?^K +?^K p`Q L; mv i h?` i° + M?•M- ? B K„i çÄ M; -m- ; -K H

@ óL; QÌB +•Kô- i b) F?¬M; #m¬M; i? +?Q M; QÆB ç•m- +?9M; i ; †T M? m i`QM;

óJ M|5 oW [m HƒB FB K M; ? i?€B ; B€K K` +kM; /€K i`QÊ+ K†i i ?mM; /[M?Q p` M; QÆB +?Q çO ç m ?ª5ô G•K o½M oBM? M; -K T?mM K°i #½B MQÊ+ #¼i- T?šM ?

@ óL; QÌB +•Kô5 L; QÆB +| F?| + pb K°i M; QÌB ç`M #` K` KbM? i?Q+? F?¬M; \

æƒB E?ª >½M ç°i M?B M; B[+?†i i v ?„M- /`m /`M; ?ÄBX

L; ?2 F?¬M; ?B mX óL; QÌB +•Kô çÆM ; BªM 9 È p`B iB M; - ; B®M; M?Q M; ¶M; F mX

æƒB bªM? i` +?S + v M ?°B +€+? ?`m +mM; +O L; ¼+ :B` F?¬M; ç M K°i /†KX æB +²M `Q M?Q +?Ê pÐ- KMB `QÊm i?`i M²M; ç`K i?2Q ; B| T?ª p`Q KkBX

hB ++O M;QÌB æ°i Zmv iimv F?¬M; +¬m F€- M?QM; H¢B `i T?¡M; F?Q€M;X h` I
 HÈM M'm +?QM- ?ÆM # KQÆB ;B€ [m vi?`ii`2Q M?[M; +QM / #ûQ MQÈM;- /¬m K
 ç m +„K i` M ç¡ ? B +•v HQ M ç Q æ°i Zmv i- ç K¼B M;QÌB iU +„i H'v- M?[M; ;B¹
 M;WM; `ÆB tm®M; HÁ HY - i¢Q M M M?[M; iB M; H€+? i€+? t Q t Q ç m ç†MX _Q
 K M; i?2Q KMB i?ÆK t°+ p`Q KkB- i?“i FQ+? i?Q+? ó+QM b•m `QÊmô i`QM; #KM;
 *?Q /M ç¡ H` v M iB + /Q +?QM? æ¢B E?ª >½M i´ +?S+¬ M?QM; +kM; F?¬M; i? v ç
 >²X L?[M; KB M; / #ûQ MQÈM;- K†+ F # #ªv ? B KQÆB K®i- /¬m KÐ i K H2K +ª ?
 `Ð- pmM; i v tû `²B M? B Mm®iX G`+? bU /mv M?`i +?QM? H` M?[M; M;QÌB ;B`- /M
 h`QM; ç¢B çB M- M?[M; /kM; bo +?2 K†i #•v ;BÌ F?¬M; +ÁM M?B m H„K- i`W ç€K M
 h?` +?B M i?„M;- /Q FBK ç Q E?ª >½M +?Q iÈB- M M F?¬M; B /€K H°i F?,M +?2
 @ h? K FB M æ¢B E?ª >½M5
 h?'v L;¼+ :B` iB M p`Q- M?[M; M;QÌB >² i`QM; çB M p°B p`M; #m¬M; M?[M; KB M
 +?MB ? B i v `²B çQ H M M;U+- +mM; FQM? ?`M? H X
 L;mv i L? L?B KdK +QÌB ;”i ç¬m,
 @ *€+ p` /kM; bo tBM +S iB T iK+5
 h?'v G•K iQÈM; [m•M çB i?2Q T?Q b m L;¼+ :B`- #¼M M;QÌB >² ”i Zmv KWM; `Ð
 H MX L?[M; M;QÌB >² i` M çB M `ä `”M; +?B H`K ? B T?€B- K°i # M H` pQÆM; +¬M
 #ªQ i¼ UM; B +O pm >²V- QÊ+ +?WM; ? B # KQÆB M;QÌB- +”M; ;¬M pQÆM; i¼
 h€+ h€ [m +?•M M;²B +?¶ ç¬m iB M- K„i iÄ ?”M [m M;- H¢M? HMM; M?bM +?^K +
 +ÁM H¢B H` M?[M; /kM; bo +O +€+ #° H¢+ i?„M; # i`”M; i`Î H M i`QM; æB m .QÆ
 M;QÌB- ?¼ M;²B ;B[ç¢B çB M- `i M?B m M;QÌB ç½ #Ä Kk i`MK- i v #„i K†i KWM
 #^M; ?[mX
 @ h, i,- i, ç½ ç M `²B5
 hB m E?ª >½M h€i L?o J°+ iW pQÆM; i¼ +?¢v iÈB- ;B[+?†i i v L;¼+ :B`X >„M M?
 L;¼+ :B` K°i +?9i- `²B H'v H`K F€ [m€B ?ÄB,
 @ .kM; bo- M;QÆB çB +MM; pÈB æ¢B E?ª >½M `\
 @ >„M çQÆM; M?B M H` +MM; i iÈBX
 h` M K†i L;mv i L? L?B ?ÆB YM; çÄX
 @ æ #B i `²B5
 h€i L?o J°+ ;”i ;”i ç¬m- iW i`QM; M;U+ H'v ` FBK ç Q,
 @ h, i,- i`ª +?Q i,5
 L;¼+ :B` F?) WK K°i iB M;- M?“M FBK ç Q- M?bM óM;QÌB +•Kô p`B H¬M- F?) +9B
 @ h€i L?o J°+- ç ç½ M?“M K†i ? i +€+ /kM; bo i` M ç¢B bªM? M`v +?Q \
 @ æ¡ H` çQÆM; M?B M5
 hB m E?ª >½M ;”i ;”i ç¬m `i +¡ F?Q i? - +?d p`Q +€+ #° H¢+ Î ;B[M¡B,
 @ S?“K H` M?[M; /kM; bo i?„M; # i`”M; i`Î H M- Kk i`MK ç m H`i iU KbM? H°i ` -
 M[- ç +¡ i? ;¼B i M iWM; M;QÌB- +¡ T?ªB F?¬M; +€+ /kM; bo\
 @ *?9M; i poM? pB M ;?B M?È •M iB M? hB m E?ª >½M5
 >ÆM KQÌB #° H¢+ +MM; M? m ?¬ iQ- çQÊ+ E?ª >½M H°i F?,M +?2 K†i H` K°i #B r
 HB M; ç ?¼ iU ?”Q +ª FB T M`v5
 @ h®i H„K- h€i L?o J°+5
 L;¼+ :B` pmB KWM; p¶ p¶ p B iB m E?ª >½M- `²B +?d p`Q pQÆM; i¼ M¡B,

@ *ÁM +| +€+ pQÆM; +¬M; i?9+ #€ ?mvM? ç - ?¼ H¨ i`K +°i +O æ°i Zmv i i - M; Q
pÈB ?¼- i?dM? ;B€Q ?¼5

hB m E?ª >½M FB m ?½M? ç€T,

@ h, i,- ç +kM; ç½ m®M; pÈB +€+ i?9+ #€ ?mvM? ç M¨v5

@ hB m E?ª >½M HÁM; /ç M?Q #B M5 æçB E?ª >½M /çv /¶ imv i pÌB5

.QÈB oQÆM; i¼ - i'i +ª pQÆM; +¬M; ç m F?QK M; QÌB i?B H - ç M +ª æ² h€+ h€ +
L; QçB i`W G°+ æ¬M; h€M p¨ " æS+ G¶- i'i +ª iBM? M? æ°i Zmv i ç m Î ç•v +ªX

L; mv i L? L?B ?ÆB çÄ K„i- FB m ?½M? M¡B,

@ h€i L?o J°+- ç ;BÄB H„K- i, i, iU ?¨Q pb ç 5

>² ``i Zmv +| +?9i ?QªM; bÊ, óh?^M; M?Ä FB # M M¨v +kM; m®M; - # M FB +kM; n
iB M¨\ô G•K o½M oBM? i`QM; HÁM; i?¨i` +kM; ``i`ä- M; QÌB ç€M; F?2M Î ç•v F?-
K¨ H¨ L; ¼+ :B¨X .MM; /B m i?O +O M¨M; - H¨K` +?9i i?m®+ ;BªB`QÊm- +?ŠM; T
MQÊ+ b QX L¨M; ` bS+ #²B /QĐM; mv p¼M; +?Q h€i L?o J°+- +| i? i?'v çQÊ+ M¨
bS+X

æçB E?ª >½M çĐ i v hB m E?ª >½M- ? B i, ç +?"K`½B M;²B tm®M; i` M pQÆM; i
i? + Q M?¨i Î æ°i Zmv i- i`QM; ççB çB M H¨T iS+ /²M €M? K„i p¨Q ?¼X

@ E?ªB #~K æçB E?ª >½M5 *ÁM +| K°i #° Hç+ +m®B +MM; - +?QM? ç M; çÊB ? B i
H°i Kk i`MK +?Q ?¼5

hB M; [m M i iB æ°i Zmv i +?"K`½B i`mv M ç M- +ª i¨M; M?'i i?ÌB ?•M ?Q M p¬?
Hç+ +m®B +MM; H¨ B- ç•v H¨ i?ÌB F?„+ FQ+? ç°M; M?'i æB m .QÆM; ççB ?°BX

o¨B çÊi T?€Q ?Q +?|B K„i- +?B m b€M; +ª #-m i`ÌB M; Q¨B i?¨M? E?„+ hQ L?oX
çB M- p°B p¨M; çQ K„i` ?B m +?Q K¼B M; QÌBX >ÆM KQÌB M; QÌB i`QM; #° Hç+ L
iB M ç M ; -M +€B ;B€ [m v / - i`QM; i v M?Q p¬ iBM? M„K H'v HQ M ç Q /QM? ç-
Zmv i i?'v ?¼i? M? i? ?MM; i`€M; - HçB /MM; iQ¨M ç°B çB M?"M +?9+ T?9+ +O æ
+¨M; i? K M?B i HB iX

L; ¼+ :B¨ +?"K`½B çSM; /¨v- M„K +?†i FBK ç Q i`QM; i v- ç M; Km®M M¡B- +?Êi i?
+® bS+ çSM; /¨v- HÈM iB M; M¡B,

@ *?"K ç½ 5

æ² h€+ h€ i?•M i? pW +?mv M- M„K i v ç H M M; U+- M?bM i?ŠM; L; ¼+ :B¨- +mM

@ E?ªB #~K æçB E?ª >½M5 G'v / M? M; ?o i?¬M i` M i?ªQ M; mv M- æ² h€+ h€ Km
+•K- F?¬M; +? i F?¬M; /WM; i v5

@ L; QÆB 5

L; ¼+ :B¨ b„+ K†i i`„M; # +?- i v +¬K FBK ç Q F?¬M; M; WM; `mM`~vX

h`QM; ççB çB M HçB² H M M?Q +?Ê pĐ- imv M¡B v m +¬m +O æ² h€+ h€ H¨ ?ÆB [r
M; QÌB ç m H¨ +| i? i?'v çQÊ+ i?•M i?O +O /kM; bo +•KX

@ hQÈM; [m•M- H¨K b Q #•v ;BÌ\

>² ``i Zmv i?b i?¨Q ?ÄB F?)X

@ *?m~M #` ç°M; i?O5

G•K o½M oBM? K†i F?¬M; #B M b„+ T?mM` #®M +?[- +¬K ç Q i`QM; i v- #QÊ+ p
ó.kM; bo +•K H¨K b Q i? \ô h'i +ª K¼B M; QÌB ç m M; •v` - ;B¨i KbM? M?bM ?„M- F
;bX

óL; QÌB +•Kô iWM; #QÊ+ iWM; #QÊ+ iB M iÈB # M æ² h€+ h€- €M? K„i #, M; ;B€ M?

@ L;QÆB Km®M H"K ;b\

æ°i Zmv i >[m oQÆM; HQ¢M; +?Q¢M; çSM; H M- ?½B ?MM; HmB ? B #QÊ+- +?Q
[mv M ç'K i?ŠM; p"Q ç-m,

@ G"K K M;QÆB ç|5

L?[M; ç°M; i€+ HB M iB T M?Q iB +?ÊT ;B[i`ìB ç K- K¼B M;QìB +ÁM +?Q F`T T
M;½ b-K tm®M;X h`B m E? M; LBM? M;²B # M +¢M? ?„M +kM; #` /¼ ç M H,M iÁH
i?m°+ pÈB HQ¢B i?O çQ¢M #¢Q HU+ M"v `²B- FBM? M;¢+ +?d +?d i v- H„T #„T F n

@ L;QÆB5 L;QÆB H" \

@ óL;QìB +•Kô 5

L;¼+ :B" KîiQ ? B K„i- #° M;U+ T?"T T?²M; F`+? HB i- M;Æ M;€+ M?bM ?„MX
h`QM; K„i ó/kM; boô ?ÆB QÆM QÈi- M? M?"M; M|B,

@ sBM H¶B- iB m Km°B Km°B5 EB T b m i b) H"K M;QìB +•K +O M" M;5

888X *?QÆM; 88k, S?€ h?"M?

æ K F?mv - i®B ç2M M?Q KU+- F?-M; K°i €M? HY - F?-M; K°i iB M; ç°M;X S?Q
+| K°i ç€K K•v ç2M ç M; #²M; # M? # v H¢B- H†M; H) iÈB ;-MX

L?[M; +•v çm®+ ç M; +?€v # "T #MM; i` M ç-m i?"M?- i`QM; ;B| ç K #,M; ;B€ +O i?
HY F?-M; M;WM; T?"i T?M- `²B iW iW HKB /-MX *ÁM b|i H¢B F?QªM; ? B # T?-M
i?"M?X hW ç-m i?"M? M?bM tm®M; +?d +ÁM i?"v `ä çQÊ+ F?QªM; i`,K i`QÊM; K"

*€+ /kM; bo ç½ iB M +mM;- F?-M; F?Q ?Q M H¢+ # M i`QM; E?„+ hQ L?o i?"M? ç
pšM + K9 +?Q /Si- M?QM; +€+ +- MQÆM; /-M /-M iªM çB- çQìM; +€B p®M ç-M;
p„M; p X L?[M; #BM? HQM? æ°i Zmv i i?O i?"M?- M?•M +Æ ?°B pmB +?ÆB i?QªB
M"v- K°i i v +-K çMB / MQÈM; i?ÆK T?S+- K°i i v +-K i9B `QÊm b[M;U - ?QM;
æB m .QÆM; ç¢B ?°B p®M H" K°i M;"v ?°B M?Q p"v- K¶B M;QìB ç m pmB p /•M;
#¼M ?¼ bÆ w pB + + M? T?ÁM;X

J°i çB K ç2M M?Q M?Ä- M?Q K°i +•v çBM? +„K i` M iQìM; i?"M?- F?) ç°M; ç"vX s
K°i +QM i?^M H^M H2Q iQìM;X .QÈB M;¼M ç M m €K- F?-M; B T?€i ?B M` bU i²

*€+? çdM? ç-m ?„M F?-M; ç M MY i`QÊM; H" K°i i?€T + M? i` M iQìM; i?"M?- K
M;Q"BX JMB i?S+ ,M- KMB `QÊm b[M;U +MM; pÆB iB M; + +O M;QìB æ°i Zmv
L?o ç M; i`"M M;"T MB K ?•M ?Q MX

æ°i Zmv i H" /•M i°+ +| bS+ +?B M ç'm +€ M?•M `i tm'i b„+- M?QM; +MM; pÈB +?
Hm"i`i FûK- +€+ /•M i°+ /m KK+ p®M `i iU /Q T?|M; F?Q€M;- ?¼ F?-M; +QB i`¼M
çbM? æ°i Zmv i îb•m i`QM; G¢T h?B M i?ªQ M;mv M- ;B€T pÈB L?o i?€B bÆM
/U +U+ F€ v M´M +?Q æ°i Zmv i >½M Zm®+X hW F?B H" T [m®+ iÈB M v- æ°i Zmv
i?®M; i?ªQ M;mv MX *€+ HQ¢B +?B M /`+? HÈM M?Ä F?-M; /QÈB M;"M i`"M- /mv
;B| +?`m +ªM? t•K +?B KX "îB i? iBM? i?-M +ªM? ;B€+ +kM; çB tm®M; `i M?B m

óS?"Q5ô L?Q +| K°i Hm²M; ;B| i?'B [m - +•v çm®+ i„i T?KTX ó*QM i?^M H^M ô ç M
#Á H MX E?-M; K°i iB M; ç°M; M?ªv p"Q p¼M; ;€+X —M KbM? p"Q #|M; i®BX

@ J FB T- H"K b Q H¢B i„i çQÊ+ \5

J°i i?O p M;QìB >²- ?MM; ?MM; ?´ ?´ çB iÈB- +•v çm®+ +ÁM +?Q çQÊ+ i?"T H I
i?•M ?bM? p¢K pÐ +O ?„M iW iW ;K+ tm®M;X

* Q hM ?Q i K°i ?ÆB i?"i b•m- FûQ i?B i? M;QìB >² M"v p"Q K°i ;| + i®B- +MM; H9
H^M ô F?€+ •K i?-K tm'i ?B M # M +¢M? ?„M- +ÁM +€+? # i`QÊM;- ? B i?O p æ°i

ç M; +?d i`Ä p`Q +€B ;b ç| i` M çQ`M; +€B- `²B +Q`B T?€ H M F?¬M; FB M; F} ;b-
æ°i Zmv i M`QX G9+ M`v +| K`v M;Q`B i?2Q H®B çB i` M ç-m i?`M? iÈB ; -MX

G½Q * Q ó?„+ô K°i iB M; - HQ M ç Q H`T H|2 i`QM; i v [mÆ H M p`B +€B- +€+ ?mv
K`v M;Q`B ç²M; i?`B H Q iÈB- M? M? M?Q K QX

* Q hM i?•M i?O M? M? M?`iX E?QªM; +€+? K`v i`QÊM; +?d i`QM; M?€v K„i ç½
M? M? M?Q bûi ç€M?- K°i iª K°i ?[m M„K +´ ? B M;Q`B >²- ? B M;Q`B æ°i Zmv i p
Km®M ?€ KB M; F m H M i?b i? M? •K ç½ M;? M HçB- F?¬M; b Q F m i?`M? iB M;
i?`v K°i i? M? +QÆM; ç Q HçM? HMM; HB K p`Q +´- K€m iQÆB T?mM ` ç-K çb X

hQÊM; bo æçB >Q /U ? B M;Q`B +? i M`v p`Q iQ`M; i?`M?- ç ç-m ?ÆB M;?B M;-
K`v i?O p M?bM b M; # M M`v p`B H-M- M?`i i?`B +Q`B T?€ H MX

@ *Æ [m M î# M FB 5

J`v M;Q`B M;²B t´K tm®M;- ?Qi KçM? K°i ?ÆB- K°i ?mvM? ç T?K i`€+? [m M b€i-
HÊM- F?) i?b i?`QX \*Æ [m M ç| +ÁM +€+? ?¼ QÊ+ M,K b€m i`QÊM;- çQÊ+ ç i`QM
T?Q ç m +| HQM? + M?- +| ç M +?K +i M i?O p æ°i Zmv i# M +çM?X L?bM /€M; p
>² `i iBM? M?X \*Y i?`M? ç² b° +O E?„+ hQ L?o +?QM? H` /U p`Q +Æ [m M M`v

æ K ç-m M;Q`B- i`M; +°M; î +?¶ +Æ [m M ç| +| KQ`B i?O p M;Q`B >²- +ÁM KbM? +
* Q hM F?) pm®i +^K- M?bM b„+ i`B- ç M; Km®M T?`i i v iB M H M- +?Êi M;?2 K°
?¬ H M,

@ J m M?bM t2K- ç^M; FB H` +€B ;b\5

S?QÆM; ?QÊM; M;|M i v +O æ°i Zmv i ç| +?d H` T?Q M;Q`B i?`M?X J°i ç€K K•v
iÈB- p¬ i? M? p¬ iS+ €T b€i E?„+ hQ L?oX L?bM F?QªM; +€+?- +?d F?QªM; M;Q`
F?) `mM; ç°M;- M?QM; ?Q`M iQ`M #` M?[M; iB M; + ?€i i`QM; i?`M? H`M €i ? iX

@ G` F} #BM?5

h M i?O HoM? M;Q`B >² +| KK+ HU+ i?“i i®i- +?B M i`M T?QM; T?9 b m F?B M?bM
FBM? ?¬ H MX

>„M H`B +ÁM +?Q /Si- i` M çQ`M; +€B +O E?„+ hQ L?o ç°i M?B M p M; H M M?[M

@ J m5 *?çv K m 5 L;U çB M `²B5

> B # +QM ççB K½ æ°i Zmv i +ª M;Q`B +?€v #MM; #MM;- i?®M; F?´ ?Q p M;- F?¬
/¼+ i?2Q çQ`M; +€B M?Q MQÊ+ pÐ ç X o`B i M M;Q`B >² +ÁM +?Q F`T T?ªM SM;
M€i /QÊB +?•MX L?[M; iB HY #ûM p`Q i|+ i B [m-M €Q- iB M; F m ` M p M; H M
L?[M; M;Q`B æ°i Zmv i i` M çQ`M; idM? M;°- F m H M Q B Q€B tQ v M;Q`B +?çv i`
bQ i®i M?`i i?ª Q M;mv M- M?QM; ç®B K†i pÈB M?[M; +QM ççB K½ +ª M;Q`B #®+
M;„M +ª M +?S\

@ G M5

h?W /`T +Æ ?°B i`i +ª M?[M; M;Q`B >² ç m ç M; b[M; b`X * Q hM pmM; i v H M- #
pW #„M ` - M?[M; i?O p M;Q`B >² ;€+ +Æ [m M pW M;?2 iB M; #QÊ+ +?•M T?Q b
HçB ç½ i?`v €M? +?ÊT HQÊi iÈB i`QÊ+ K„iX J°i +•v ççB ç Q •K i`-K #´ p`Q ç-mX

J€m K2 imM; i|2- iB M; F m i?ªK i?B i M´B H M #®M T?Q - M?[M; M;Q`B æ°i Zmv
i?`v K`v #|M; ç2M +?2 K†i M?Q b|B ;B[ç`M / pmM; ç Q +?ûK HQçM- HQ M ç Q K
p,M; iS T?Q X

@ :B i5

hU ?² +kM; ç9M; H9+ * Q hM ?Á ?ûi- ç€K K•v ç2M M;Q`B i?`M? iW iW # v ç M;-M
+€i #KB b Kç+ #®+ H M- p¬ p`M +?B M K½- ç2M- i`„M;- p`M;- F i i?`M? K°i çQ`M
+¬M; i?ŠM; p`Q E?„+ hQ L?oX

*?B M ç Q H|2 H M- iB M; ?Á ?ûi ó;B i ;B iô FBM? i?B M ç°M; ç` - >S \*?'M- Gw ok G,M; HQM? i` K,M;- T?šM M° ?Á ?ûi- F?Q i? çB M +m²M;X

@ *€+ ?mvM? ç - KÎ +Y i?"M?5

G½Q * Q K°i ç Q #´` i M ç`+? # M M;QìB KbM?- K€m K2 #„M ç-v K†i- ?„M [m v KQ HÈM- +€+ ?mvM? ç T?Q b m ç²M; i?ìB ; -K H M- +Y i?"M? M†M; M +O E?„+ hQ ?û` K°i F?2 ?î M?Q M?ÄX

L;Q`B i?"M?- i`QM; i?"M?- i` M i?"M?X " +?¶ ç²M; i?ìB #`i"TFQ+?- M;QìB æ°i Zn K°M; pW idM?X h`QM; +ÆM ?QªM; HQçM #¶M; M;?2 K°i i?O HoM? M;QìB >² ?ûi H

@ æ`+? M?•M i"TFQ+?5 :B i5 :B i5 :B i+? i #¼M +?9M;5

J'v M;"M #BM? bo æ°i Zmv i çB M +m²M; M?ªv H M iQìM; i?"M?- i M #„M M?Q KQ æçB >Q ç M; i`"M p`QX h`QM; iB M; óS?®+ô- óS?®+ô- KQìB K'v iQÈM; bo æçB >

L?[M; KkB i M /`v ç†+ +O M;QìB >² #„M p T?Q pÁM; [m v KÎ +Y X G9+ M`v +Y i MY `²B- i` M i?"M? +| #ªv /kM; bo i v M„K +?„+ #`M [m v- K„i +?,K +?9- ç²M; i?ì ç°M; +Æ [m MX

óE i5 E i5ô *€M? +Y ç€ M†M; M iW iW KÎ`X

>"M; i`,K M;QìB æ°i Zmv i M?Q T?€i çB M H Q iÈB +?¶ #ªv M;QìB M`v +?ûK ;B iX i?"M? +kM; pmM; HQ M ç Q- +® +?ûK çSi bÊB /•v i?WM; `i HÈMX

@ :B i5

>ÆM ? B KQÆB iQÈM; bo æçB >Q H M p`Q i?"M? i?2Q ç€K L;mv i h?`- H"TiS+ H C F`+? +?B M F?®+ HB iX

L;QìB >² p•v [m M? +Y +`M; M;"v +`M; M?B mX L?[M; iQÈM; bo B M'v i` M M;Qì [m v tQ v +`M; H9+ +`M; F?| F?,M- +Y i?"M? ç~v` çQÊ+ K°i F?QªM; M?Q M?Ä- ` i? K +?9i M`Q M[X J„i M?bM i?'v >S *?'M p` Gw ok G,M; ç½ iÈB +?•M i?"M?- +| i`9M; i M M;½ tm®M; M;U - H½Q * Q F?~M +'T M?bM `€+? +ª K„i- ç M; Km®M HB M;?2 i?'v M;Q`B i?"M? +| K°i ;B¼M; M[iY ?ûi HÈM,

@ h`€M? `5

J°i #|M; i`„M; M?Q HQm iBM? pQÊi [m K¼B M;QìB- H Q iÈB +Y i?"M?- M?[M; KkB #„M iÈB M?Q +?•m +?'m- K M; i?2Q iB M; `Qi`ÈM M;QìBX L[iY ç| F?¬M; ? M;WM H|2 b€M; M?Q K°i HY çB M- b'K bûi- ç€M? i?ŠM; p`Q +Y i?"M?X

óP M? 5ô hQìM; i?"M? M?Q #„i ç-m H v ç°M; - +ª K°i KªM? +Y i?"M? /`v ç½ pĐ i M i`ìB- #KB KM K`i F?„T MÆB- +Y i?"M? # M i`€B HmM; H v K°i H9+ `²B -K -K ç´ b

a m +9 +¬M; FQ+? K½M? HB i- #ç+? v M[iY +?2 K†i F?UM; HçB K°i +?9i- i`QM; K ç m çÈM- #„M pKi` M;Q`B- `ÆB tm®M; ç'i HªQ çªQ p`B #QÊ+ KÈB çSM; p[M; çQÊ HB iX

*Y i?"M? E?„+ hQ L?o pW /`v pW M†M;- +| B +| i? +?d /U p`Q bS+ K°i M;QìB K FQ+? M`v M?Q i?ç+? T?€i ?B M HQÆM;- H`K`9M; ç°M; i`M i•K F?ªK K¶B M;QìB

*Y i?"M? imv +?d b"T tm®M; +| K°i KªM;- M?QM; i?¬M; ççQ p`Q E?„+ hQ L?o ç½

@ *€+ ?mvM? ç iB M H M- +?B K H'v E?„+ hQ L?o5 "„i b®M; æ°i Zmv i E?ª >½M5

>S *?'M- Gw ok G,M; b Q #Ä [m +Æ ?°B M;"M M,K M`vX > B M;QìB p¬ +MM; ?QM +ÆM KQ i M KM K`i- M?'i i ; -K H M` bS+ ;B"i +QÆM; M;U - +QM im'M K½ +Æ ? iªM; ç€ pKM; `ªB `€+ F?„T MÆB- M?ªv i?ŠM; p`Q pQÆM; çbM? æ°i Zmv i5

h?B i F} æçB >Q çB i?2Q b m ?¼- M?Q K°i +ÆM Hk pĐ #ì- HQÈi [m T?€ M®i +€M [mûi bç+? K¼B +?QÈM; M;çB iB M p`QX E?Q i? p¬ ç`+?- ç M +ª M;QìB æ°i Zmv i

*ÆM KQ i M p¬i" M "Q "Q T?O tm®M;- M?[M; F`bo æ¢B >Q /QÈB +?•M i?"M? F?-
+|`i M?B m M;QÌB i`QM; M?€v K„i ç½ p¼i p"QX hB M i?ŠM; /¼+ i?2Q +QM çQÌM
i?O i?"M? ç½ K'i w M;?o X L;QÌB æ°i Zmv i M? M? +?|M; [m v ç-m H¢B- H Q tm®M
T?Q ç€K M;QÌB æ¢B >Q K" +?ûK; B iX

@ h #B i- G•K ?mvM? ç M?'i ç`M? +| T?ÁM; M;W 5

* Q hM ?QM; T?'M imM; +?•M ç½ ;šv pÁM; [m v- M?ªv H M i?€T + M?X GQ M ç Q
`9 H M M?Q b|B,

@ æ•v H" pQÆM; çbM? M;QÌB æ°i Zmv i5 *€+ ?mvM? ç - +€+ M;QÆB M?„K K„i- /
+?d +| HÌB +?S F?¬M; H¶ ç•m5

oW `²B +ª +QM çQÌM; iQ" M iB M; + K9 - i`QM; M?€v K„i #B M i?"M? K°i #B M K
M;U #` +?•K HY +?¢v M?Q çB M F?„T MÆB- M?Q K°i #€M? t2 tQ v i`ÁM- S?"K H
M;½ +kM; #` #„i HY - F} #BM? æ¢B >Q çB M +m²M; +?¢v i?2Q M?[M; +QM M;U H
p"Q +?ûK; B i ç€K HQM? æ°i Zmv i ç M; +® +?®M; +U- i¢Q i?"M? K°i +QM çQÌM;
Zmv i`i [m2M pB + +¬M; T?€ +?ûK; B i i?"M? i`b æ¢B >Q - ?¬K M v H¢B #` M;QÌ
p"vX

ó>m ?m 5ô J°i i? M? •K i`-K #´M; p M; H M T?€ i M bU v M ioM? +O ç'i i`ÌB- ?Á
iÄ ` €M? b€M; M;k b„+ +U+ F€`U+ `ÐX

h'i +ª M;QÌB æ°i Zmv i i`QM; ç¢B çB M +MM; i?'i FBM?- +ÁM +?Q idM? M;° i?b +
M?[M; HÁ MQÈM; / ;B[b•M ç´ bKT tm®M;- L;mv i h?` i° + M?•M i v +¬K HQ M ç
H Q p"Q pQÆM; i¼ X æ€K pQÆM; +¬M; æ°i Zmv i +ÁM +?Q F`T T?ªM SM; ;b- ç½
p"Bi M T?ªM F?€M;- H"TiS+ #` L;mv i h?`;B i +? i F?¬M; HQm ibM?X J€m K2 #„M
T?Q /QÈB ?QªM; HQ¢M- +?QM? +€+ /kM; bo æB m .QÆM; KÈB H" M?[M; M;QÌB T
H MX

@ h€i L?o J°+- +~M i?"M5

EBK æ Q æ¢B E?ª >½M ?QªM; ?®i FBM? ?¬- HQ M ç Q i`QM; i v M?€v K„i ç½ im®i
#´` K°i T?€i- ç²M; i?ÌB i v pmM; H M- Km®M H Q H M FûQ hB m E?ª >½M H¢BX

óæ M;5ô J°i iB M; p +?¢K p M; H M- óM;QÌB +•Kô +QÈT çQÊ+ K°i +•v ç Q- H9+ M
M" M;- ç¬B K„i ?[m i?¬M H'T H€M?- M?bM i?ŠM; p"Q M" M;X

•M? K„i b€M; M;ÌB M?Q p"v- H¢B ?Q" M iQ" M F?€+ #B i K°i i`ÌB K°i ç'i5 hBM? i?¬
?®i- pW `²B M;?2 ?„M M|B p"b +•m- i`QM; HÁM; M" M; ;B®M; M?Q i?Î F?¬M; M¶B
M[X

@ L;QÆB F?¬M; T?ªB M;QÌB +•K- M;QÆB H" B5 h¢B b Q M;QÆB Km®M; ç i i \
L" M; i?b i?"Q M?bM ?„M- €M? K„i M;•v /¢B- `²B ç°i M?B M çB M +m²M; ?ûi H M T?

@ J†+ F M;QÆB H" B- i Km®M; B i M;QÆBX :B i M;QÆB5

ôE2M;5E2M;5 E2M;5 L" M; KÎ iQ ? B K„i- M?Q K°i +QM #€Q +€B ç M; M´B +ÆM çB
M?€v K„i +?ûK` # T?€i- ç Q T?€TiBM? /B m- ç Q ç Q ç m +?ûK p"Q +?¶ v m ?¢
#BM? iÈB;BÌ- M? ç-m M"v`i;BÄB +?2 ;B'm KbM?- M" M; F?¬M; +?diB M i?m"i i?
+U+ F€i" M M?ŠMX

G•K o½M oBM? HmB K°i #QÈ+X æÐ K°i ç Q +O M" M; ç M; ç•K p"Q iBK KbM?- K†i
K„i #,M; ;B€X

ó:B i5ô L;mv i L? L?B ç°i M?B M F m H M K°i iB M;- M,K M;|M i v #9TK,M; M? M
K†i ?„MX

óæ9M; H" K°i +QM M;U ?Q M; çB M +m²M;5ô G•K o½M oBM? `®i +K+ #` +?¼+ ;B"

ó 5ô J°i [mv M`i M†M; +O ?„M ç€M? i?ŠM; p¨Q +´ i v +O L;mv i L? L?BX L;
K°i iB M;- `Ki i v p X

G•K o½M oBM? iB M H M K°i #QÈ+ - ç¢B ç Q i`QM; i v +?ûK i?ŠM; p¨Q ç-m M¨M;X
@ æBM?5

L;¼+ :B¨ ç2K ? i iQ¨M HU+ çÐ M;¼M ç Q +O ?„M

@ L¨M; M?`i ç`M? T?ªB #B i i B H¨ b Q\

G•K o½M oBM? H°i T?„i Kk i`MK MûK` M;Q¨B,

@ æQÊ+ H„K5 L¨M; M?bM i çB5 L?bM çB M¨v5 L¨M; M m M?“M` i - ?¬K M v i
çB5 L?“M K m H M5

hWM; ç Q M?Q €T HU+ M;¨M +•M ûT L;¼+ :B¨ p¨Q ;|+X > B K„i ?„M i`ÊM i`WM;- +
?´M ? M M|M; #ÄM; M?Q T?ª p¨Q K†i L;¼+ :B¨X

*€B i?S Kk i`MK +?| K€ M¨v- [mª H¨K +?Q M;Q`B i F?| +?`m ; -M +? iX "Ä` [mª
M?`i i?`B i?Î T?“Q K°i ?ÆB- i?QªB K€B M|B F?¬M; M M H`BX

@ G•K G•K h K 5

h`B m E? M; LBM? ç M; i`®M /QÈB #¨M b„+ K†i i`„M; # +?- i?b i?“Q ;¼B i M ?„MX

@ *QM K M;QÆB5

>² ""i Zmv #´ K°i ç Q p¨Q +€B #¨M- KÎ KB M; +?YB K„M;- hB m pQÆM; ;B HMB p

L;¼+ :B¨` bS+ H„+ ç-m- KÎ iQ ? B K„i- M?bM +?^K +?^K p¨Q ;QÆM; K†i ?„M- F?¬
M¨Q- F?¬M; F?Q M?Q M;QM; ç¼M; H¢BX o M;?B ?Q†+- #¨M; ?Q¨M;- #`i HU+- #B
K°i ?¨Q [m M; t i [m K„i M¨M;X

h`-K K†+ `i H•m- M¨M; F?) `mM H M- i`QM; K„i ?B M H M p #¨M; ?Q¨M;- #¨M i v
H¢BX J°i H€i b m- M¨M; ?ÆB +9B ç-m ?ÄB,

@ L;QÆB M|B +?Q i #B i çB- i [m M K'i M;Q`B i®i- ? v H¨ M;Q`B t'm\

@ E?¬M; +| i?`B ;B M i`ª H`B HQ¢B p'M ç M¨v ç•m5

G•K o½M oBM? M;?B K K†i M?bM M¨M;- tQ v M;Q`B #QÈ+ çBX

@ h ;B i M;QÆB- i M ? M ?¢ M¨v5

S?Q b m L;¼+ :B¨ +?Êi [m€i H M- FBK ç Q i`QM; i v `Qi H M- #´ i?ŠM; p¨Q ;€v ?„

óæBM?5ô G•K o½M oBM? tQ v M;Q`B ç€M?` - ? B ç Q +?¢K p¨Q M? mX L;mv i L?
_,M; M;?B M F2M Fûi- M?bM i?ŠM; p¨Q ?„M- ç M +? i +kM; F?¬M; +?`m HMB K°i #
HQÐB ç Q [mûi p¨Q K†i M? m #ÄM; `€iX

æ¬B K¬B ?ÆB`d K€m- L;¼+ :B¨ M?bM p¨Q p i b Q +„M i` M i v ?„M- H M?¢i M?Á

@ h, i, 5

J°i ;B¼M; i` i?Æ i?`i i? M? ?QªM; bÊ p M; H M i`QM; ç¢B çB MX

@ h€i L?o J°+5

L;¼+ :B¨ FBM? ?½B- /MM; F?Q HU+ +ª M;Q`B- ç~v ç¢B ç Q G•K o½M oBM?` - ç²M
+?ÊT H Q p T?Q hB m E?ª >½MX

@ L;¼+ :B¨ æ¢B E?ª >½M- tBM M¨M; idM? i€Q5

>² ""i Zmv K°i +QÈ+ ç€ p¨Q #KM; æ² h€+ h€- i v FB /MM; HQ M / Q /QM? ç-v KÐ ;€

L;¼+ :B¨ p°B p°B p¨M; p¨M; F?UM; H¢B- i`QM; K„i ?B M H M p i¨M F?®+,

@ L;QÆB Km®M H¨K ;b\ L m B /€K i?QÆM; i´M h€i L?o J°+- i b) H¨K +?Q ?„M ?®
@ h, i,- h€i L?o J°+ F?¬M; bÊ5 :B i ?¼ çB- i, K m ;B i ?¼ çB5
hB m E?ª >½M M;~M; K¢M? ç-m H M ?€ KB M; F m iQ- MQÈ+ K„i i¨M ` X
G9+ M¨v ibM? i? i`QM; ç¢B çB M ç½ tªv ` #B M ?| HQM; i`ìB Hî ç'i- æ¢B >Q in
M?QM; +| w ç² K¨ ç MX h` M ? B KQÆB p` pQÆM; +¬M; F?¬M; F`T T?ÁM; #`- M;

J„i ç½ M?bM i?'v +Y +mM;- pW ç¢T H M #"+ +Y - #¶M; M;?2 K°i iB M; õpKiö `Qi
i|+ - FbM? T?QM; pM pM- M?Q K°i HQÐB ç Q pW [mûi i B [m p"vX

ósQ iô K°i iB M;- i M p` ç€ +?¢K M? m- iB HY H|2 H M `²B #B M K'IX JkB i M ç;
?„M; M; i'+- +„K T?"T p"Q #S+ iQìM; ç€ ?Q" M; +mM;- /Q •K pšM pšM; K½B # M i

>² "'i Zmv ;B"i KbM? ?€ KB M; , ó*QìM; +mM; HÊB MÄ M?Q p"v- ?ÆM M[H¢B +Á
L;¼+ :B"- i?B M ?¢ B çQÆM; ç-m çQÊ+ +?S5ô

@ "„M i`"i H'i `²B5

G•K o½M oBM? #'i HU+ H„+ ç-m- KdK +QìB tQ tQ ;QÆM; Kti #ÄM; `€i- ç¢T H M
+mM;X

oW ` F?ÄB +mM;- ç½ +| +ªK ;B€+ M?Q HY M|M; i€T p"Q KtiX >Ä [m M; iS T?Q
+?€v H€+? i€+? p M; H M F?¬M; /SiX GB +M?bM ? B # M çQìM;- ç K [m +ÁM +|
#•v ;Bì H¢B i`îi?"M? K°i #½B ç'i i`®M;- F?„T MÆB ç m H";¢+? ç€- K°i MY E?„+ h

o¬ b® F} #BM? æ°i Zmv i- p•v [m M? ? B # M çQìM;- p•v +?ti ?¼ H¢B- Kti ç^M; ç
+| K°i KkB i M M"Q #„M ` - ?B M M?B M +?Q +| H M? +O L;¼+ :B"X

L;QìB æ¢B >Q ?QÈM; p +Y i?"M? `¬K `¬K iB M #QÈ+- M;QìB æ°i Zmv i i`"i iU H
w +?W ` +?Q ?¼ K°i +QM çQìM;X

@ *?mv M M"v H" i? M"Q\ *?šM; H) L;¼+ :B" +S M?Q p"v #m¬M; i? +?9M; i b Q\
>S *?'M ? B i v +¬K ç Q- ? i M?bM i`QÈ+ H¢B [m v b m- i?"M i`¼M; M|BX

L;QìB æ°i Zmv i pšM +?Q ` H M?- K°i ç Q +?Q T?€i- +ªE?„+ hQ L?o ç m v M io
ç°M;- ;B[F?QªM; v M ioM? M"v- HQ€M; i?Q€M; M;YB i?'v KMB K€m i M? M²M;X J
ç€ M; "M +•M ûT p"Q HÁM; K¶B M;QìBX E?¬M; +?d >S *?'M p" Gw ok G,M;- ç M +
? B M;QìB /"v /¢M i`"M K¢+ H¢B H";B M; ?² H½Q Hmv M K" pšM ç´ K² ?¬B ç-v i`€

@ L?bM Fb - ç| H" FB m +O L;mv i L? L?B5

Gw ok G,M; +?d i v F m H MX

:B[p¬ b® HQM? æ°i Zmv i #ªQ p - K°i +¶FB m p" M; M?'T M?¬- F?¬M; M? M? F?
?¼- i'K K" M F?) H v- M?QM; pšM v M ioM? F?¬M; K°i iB M; ç°M;X E?¬M; i?'v #|
M?QM; H¢B M?Q +ªK M?"M `ä`"M; çQÊ+ ?ÆB i?î #bM? ioM? +O M" M;X æ°i Zmv i
bÊ- F?¬M; B #B i M" M; Km®M H"K ;bX

*Y i?"M? #` T?€ M€i ç½ ;¬M M; v i`QÈ+ K„i- i?B i? M;QìB >² M^K M; M; M^K M;
+kM; bÊK MQM i?î- HY +?€v- K€m +?ªv- i v çSi +?•M ;½v- /'m p i ç¢B +?B M ç K [

G•K o½M oBM? K°i KbM? çB ç-m- M?bM iWM; ;QÆM; Kti i` K,M; /QÈB €M? HY #
æ¢B >Q - ç M +? i pšM ? B K„i i`ÊM i`ÁM F?¬M; M?„K H¢BX

LÆB M"v F?¬M; T?ªB æ¢B >Q 5 o¬ b® i`mM; ?²M- b) çìB çìB M M;?d î /` [m®+- K
p [m ?QÆM;X >„M i`¬K K†+- H `ÆB QÈi çšKX

@ hB m i†+- i tBM H¶B 5

J°i #`M i v M?Ä #û 'K €T;B[+?ti ?„M- M?Q +MM; M?'T ç" T pÈB ?„M- +?B b +ªK;E
iB M iY H†M; H) çSM; # M M;QìB ?„M- M? M? p¶i v ?„M- €M? K„i M²M; çQÊK ibM
+?,K b|+ K°i çS #û v m ÊiX h'K HK KÄM; # Q H'v ;QÆM; Kti- F?¬M; i?'v `ä çQÊ
FB - M?QM; H¢B F?¬M; ? i' M ? Q ;b ç M p ç T +O M" M;X

hB m i†+ #¶M; +ªFBM?- p°B p°B p" M; p" M; M;~M; ç-m H M- ç½ i?'v iB M iY Kti`
i?Q€M; p" B ;B¼i K² ?¬B- i`QM; €M? #bM? KBM? H2 H|B- H'T H€M? i`QM; bm®i,

@ h, i,5 G"K b Q p"v- i¢B b Q H¢B tBM H¶B\

óLBM? iB M iY +^a çÌB F?´im- pã +¬M; i`€+ imv i- b Q #` H¢B #` ®K çQÊ+ +?S\ h v
ç"m FB - `ä`M; +| ;b ç|`i F?€+ i?QÌM; Xô G•K o½M oBM? FBM? ?½B- pQÆM i v
` - ?„M i?'v ;QÆM; Kti |M; €M? M?Q M; ¼+ +O LBM? ok hQ+? #•v ;Bì^aK ç¢K i€B
T?^aB H` +?mv M çM X hB m it+ HQ H„M; ¬K +?ti H'v M`M; ,

@ h?¬M iB M i, i,- M`M; H`K b Q p"v\ *| +?¶ M`Q F?¬M; i?Q<sup>a</sup>B K€B\ L`M; +?È +| /Q

LBM? ok hQ+? p¶ p K€B i|+ `®B #M +O ?„M- H„+ ç-m i?Î /`B M|B ,

@ h #B i i`QM; HÁM; M;QÆB F?¬M; / +?`mX h`"M +?B M ç K [m - i /®+ ? i iQ`M
çQÊ+ `i M?B m bBM? K¢M; Î ç•v5 h?•M H`M; QÌB i" T pã- imv +| i? K°i FB K ;B i K
+?B M bU i?b K°i +€ M?•M +kM; +?d +| F?^a M,M; ;BÈB ?¢M K` i?¬B- M;QÆB +?È i

óLBM? iB M iY Kt+ /M pã +¬M; + Q +QÌM; - M?QM; +?Q /M HÊB ?¢B iÈB ç•m +kM;
p¢M K½ çQÊ+Xô L?bM i?'v iB M iY iU i`€+?- G•K o½M oBM? ç m HÁM; - p°B p`M; M

@ h, i,- b Q +| i? i`€+? M`M; çQÊ+ +?S\ æ½ H` #BM? HQM? i?b F?| i`€M? F?ÄB p
H`M?Q i? K`X J m M|B +?Q i #B i- M`M; F?¬M; i?Q^aB K€B Î ç•m\

@ L;QÆB çWM; HQ5

LBM? ok hQ+? F?) M|B ,

@ J'v ?¬K i`QÊ+ i?B i?m"i H M M; QÌB L; ¼+ :B`- ç K [m H¢B T?€ +Y i?`M?- ç½ ?
?ÆB K iX L ;?d M;ÆB K°i M;`v b) ´M i?¬BX

hm v M`M; M|B F?¬M; pB + ;b- M?QM; G•K o½M oBM? i`QM; M?€v K„i ç½ ?B m M; ;
:B`- /MM; bS+ T?€ +Y i?`M?- +| pB + M`Q F?¬M; T?<sup>a</sup>B H` FBM? i? ?½B iK+\ ð>
HÌB M`M; - ç•m T?<sup>a</sup>B M?Ä- H¢B /B M ` `i ;¬M M? m- ?ÆM M[+^a ç K ç¢B +?B M-
+QÌM; iÈB ç•m- +kM; F?¬M; i`K M´BXô

@ h, i,- #•v ;Bì M`M; çWM; ç°M; ç"v5

G•K o½M oBM? ?W K°i iB M; - M;?B K Kti M|BX _²B ;BÆ i v ¬K H'v M`M; - #²M; H
hB M iY Kti çÄ iÈB K M; i B- i?'T ;B¼M; F m H M bÊ ?½B ,

@ L;QÆB H`K +€B ;b p"v\ J m #m¬M; i ` - M;QÌB i i?'v Fb 5

@ h K` i? K bÊ B M?bM +?S\

>„M +„M ` ,M; ?W K°i iB M; tQ v M; QÌB H M M; U X >¬M H M Kti M`M; K°i +€B- FûQ

@ hW #•v ;Bì i`Î çB- M`M; +S M?„K K„i H¢B- i F?¬M; ;¼B i?b F?¬M; çQÊ+ idM?5

óh M QÆM; M;¢M? M`v5ô hB M iY `i Km®M +QÌB- i?'v p¬ b® €M? K„i #®M T?Q M?
+kM; ?ÆB M;QÊM; - p°B p`M; T?O F?,M +?2 Kti tm®M; - b¢M; ;B¼M; ,

@ hB m it+ - M;QÆB Km®M ?Ov ç¢Q ?¢M? +O i ?^a\

@ h, i, M`M; +kM; ?Ov ç¢Q ?¢M? +O i çB- i F?¬M; M;¢B ç•m5

hB m it+ +QÌB ?b ?bX

@ L;QÆB K` +| ç¢Q ?¢M? ;b +?S\

hB M iY HB + K„i M?bM ?„M K„M; - `²B F?¬M; #B i M?È iÈB +€B ;b- ç°i M?B M i? M

@ æ¢Q i•K +O i F?¬M; p[M; - T?€ `i M?B m i? M? [mv ;BÈB Hm"i- +ÁM ;Bì i?O çQ
+?`m i`WM; T?¢iX

G•K o½M oBM? HÁM; +,M; M?Q /•v ç`M- KQ K„i ?ÆB K€v K€v- ?„M p°B p`M; ¬K +?

@ L|B #"v 5 h'i +^a M?[M; pB + ç| ç m H` i H`K- ¬M; i`lB Km®M i`WM; T?¢i i?b b)
iÈB M`M;X

@ S?¢i M;QÆB\ *?ŠM; H) F?¬M; T?^aB H` T?¢i i \5

hB M iY #m²M #½ M|BX

*?B + FB m K"m p" M; çm çQ - i'K HK T?'i ç°M; - EBK æ Q E?ª >½ M M?bM p"Q ;QÆ
H - KkB i M F?) H v ç°M;X

J„i i?'v b„T` F?ÄB +Y i?`M?- M;QìB >² pšM +?d ;B[p[M;- F?¬M; M; ,M i`î +?9i M
;B€+ F€ [m€B- LBM? ok hQ+? +kM; M;~M; ç-m H M,

@ hB m i†+- +| K°i pB + i [m M +?Q M|B +?Q M;QÆB- +QM çQìM; T?Q i`QÊ+- +

@ h¢B b Q\ hB m i†+ +ª FBM? ?ÄBX

LBM? iB M iY F?2 F?) i?®i H M,

@ L;QÆB ` iÈB ç| b) #B iX

>„M p°B p" M; ;BK+ M;U ` F?ÄB +Y i?`M?- €M? K„i HQÈi [m - M?'i i?ìB ?Qi K¢M
L;QìB >²- F?„T MÆB iQ" M H" M;QìB >²5

E} #BM? iBM? M?m æ°i Zmv i- F} #BM? T?ÁM; p i?`M?- +ÁM +| p¬ b® i`€M; çBM?
p¢M M;QìBX >ÆM M[+ÁM +| ç°B [m•M iBM? M?m çB i?2Q # M M;QìB L;¼+ :B
M,K p¢M M;QìB >² H9+ M"v ç M; p•v FQM ?¼X *ª K°i #B M ç-m M;U - M?Q M?[M; #
ç•v- +?2M +?9+ H9+ M?9+X GQ M ç Q i`QM; i v M;QìB >² iÄ b€M; H"THÁ2- ?"M;
M?'i i +?o p"Q M;QìB ?¼X

G•K o½M oBM? ç°i M?B M ?B m çQÊ+- p"Q i?ìB F?„+ bBM? iY i²M pQM; K'm +?®i
M M;QìB KbM?- ç| H" Km®M +MM; b®M; +? i pÈB KbM?X>„M +ªK ç°M; M|B F?¬M
M?B m M;QìB M?bM KbM?- ;?û ç-m [m - +€+? HÈTHK +?2 K†i- ?¬M M? H M K†i

@ L;QÆB H"K +€B ;b i? \5

LBM? ok hQ+? F m F?) K°i iB M;- K†i çÄ H MX

ó*?ŠM; i`€+? L;¼+ :B" F?¬M; M|M; Mªv- M" M; +?QM? H" Km®M +?Q +?9M; i ` M;
M?B m bQ pÈB ?Q" M; +mM; +?"i ? TX L;QìB æ°i Zmv i +| i? T?€i ?mv Qm i? F} #
+O KbM?X L,K p¢M M;QìB ç²M; i?ìB tmM; T?QM;- F?Q i? FBM? i?B M ç°M; ç` -
bmv M?QÊ+ i?`M? K°i +€B #€M? / iXô

>„M M?ªv tm®M; M;U - +QìB ?b ?b,

@ L?B m M;QìB [m€\ G"K b Q ;B i? i +?S5 Zmv K¬ HÈM M?Q i? - M m ?¬K M v i
M?È i - ç M +ª H`+? bY æ°i Zmv i +kM; T?ªB pB i p" B /ÁM; p i M[ç|X

>² "'i Zmv F m H M,

@ h i?"i` F?¬M; ?B m- +?ŠM; H) L;¼+ :B" Km®M ç´ ? i p®M HB M;\ æ M +ª K¢M
M" M; +kM; ç" M? #Ä b Q\

@ h F?¬M; #B i5

G•K o½M oBM? M?9M p B,

@ L? ç-m M"v- bQ pÈB i iQîM; iQÊM; i?b K½M? HB i?ÆM ;'T i`,K H-MX h?O çQ¢
+| i? H"K +?Q +?9M; i FBM? F?B TX *| H)- ç•v H" i`"M +m®B +MM; +O +?9M; i

óh`"M +m®B +MM;\ô æ€K M;QìB * Q hM M?bM p"Q €M? #bM? KBM? ç M; H M- ?"Q
H¢B ~M ;B'm K°i +€B ;b ç| `i i,K i®BX

88dX *?QÆM; 889, J€ æ"Q *?Q L?¢i hbM? sQ .Si

hQÈM; bo æ¢B >Q H†M; H) b€i H¢B # M M? m- p B F p B- HQM; /U HQM;- +?"K`
K¼B M;QìB ç m çQÊ+ M®B +?†i pÈB M? m #^M; K°i bÈB /•v p¬ ?bM?X >¼ M;~M; +

+^a M; QÌB b¢K F?|B HŠM pÈB K€m iQÆBX L?bM p ç€K M; QÌB >² M?B m ;'T K'v +?K
iÄ p bÊ ?½B- i`QM; K„i B B +kM; #WM; H M p FB m ?½M?X

@ G•K h K5 L; QÆB ç-m ?`M; çB- M; QÌB æ°i Zmv i F?¬M; T?ªB / i` m ç•m5

J°i i? M? •K F?`M F?`M p¼M; H¢B- hB m pQÆM; ;B h`B m E? M; LBM? #` >S *
i? M? H ?ûiX

Gw ok G,M; #QÈ+ H M- /MM; pÄ ç Q M M K¢M? p`Q KB M; hB m pQÆM; ;B - +^a ;B"

@ æ² +?| K€ #€M i´ +¬m pBM?5 æ¢B >Q +?9M; i b Q H¢B +| M; QÌB #¢B ?Q¢B M?

h?'v h`B m E? M; LBM? `M; K¬B HŠM H°M- i`m H M M?Q ?2Q #` +?¼+ iB i- i`QM
b^aM; F?Q€B- +QÌB ?b ?b,

@ "•v ;BÌ i?b M; QÆB `ä ``M; +?Q - M; QÌB æ¢B >Q +?9M; i +kM; F?¬M; / i` m ç•

> B KQÆB pQÆM; +¬M; æ°i Zmv i #` #„i KÎ iQ ? B K„i M?bM ?„M- b€i F?Q #WM; #
`M; p p`Q M? m H" T + "TX >[m oQÆM; æ² h€+ h€ #` K°i [mv M +O ?„M ç€M? +?Q
#^M; F?¬M; +kM; M?'i ç`M? H Q H M HB m K¢M; pÈB ?„MX ``M; QÌB i +¬M; T?€
p"i i B iQ K†i HÈM ç m #` #„i- pB + M`v +?Q # Q ;BÌ t^av ` i`QM; H`+? bY æ°i Zmv

>„M [m v ç-m H¢B M?bM M?[M; /kM; bo T?Q b m KbM?- iWM; ;QÆM; K†i i` K,M;-
K¼B M; QÌB F?¬M; B M|B ;b +?d M?bM ?„M- i`QM; K„i i`M ç-v p FB M +QÌM; X

ósQ€i5ô L?B i ?mv i ?„M #¶M; b¬B i`Q- #¢i tm'i +?B M ç Q- ?ûi HÈM,

@ *?9M; i b) çQÊ+ +?¬M /QÈB i?`M? E?„+ hQ L?o5 *€+ ?mvM? ç - +€+ M; QÆB +|

@ :B i5 :B i5 :B i5

hQ`M i? iQÈM; bo æ¢B >Q pmM; i`QÌM; ç Q i`QM; i v- ç²M; i? M? ?¬HÈM- iB M;
?¼- iB M; F M H M? pW #B i`€M; pW K M; F?Q i? ?WM; ?U+- i`QM; F?Q^aM; F?„
/°BX

G•K o½M oBM? H" T iS+ pmM; ç Q- ;QÆM; K†i b¢K ç2M #WM; #WM; b€i F?Q,

@ "BM? HQM? æ¢B >Q M; mv M +? i çSM; - imv i F?¬M; b®M; [m€5 >½v ç +?Q
i?`M? MÆB pBM? /B m poM? pB M +?Q +?9M; i 5

h? M? •K M; •M p M; M?Q +?m¬M; F?m i`®M; ç€M?- /°B p`Q HÁM; iWM; M; QÌB- F?
bo ç m im¬M i`Q H M|M; - Î ;B[ pÁM; p•v i`MM; i`MM; +O M; QÌB >² M?QM; F?¬M;
+^aX

o-M; i?€B /QÆM; /¬M /¬M H M + Q- bQB `¼B F?„T i?ªQ M; mv M # Q H - €M? #b
F?m¬M K†i iWM; +?B M bo- M?[M; +QM M; QÆB ç2M M?€M? `U+ b€M; i`QM; M„M;

L; QÌB æ°i Zmv i #®M T?Q M; ?2 F M H M? +O M; QÌB æ¢B >Q - HŠM; H†M; iB M
;B[X hW F?¬M; i`mM; M?bM tm®M; - +?d i?'v F?¬M +MM; ç-m M; QÌB pÈB M; U -
ç2M- i¢Q i?`M? K°i pÁM; i`ÁM +?"K `½B /B ç°M; X L,K p¢M i?Èi ç¢B K½ ç²M; i?ÌB i
b'K M; `v tm•MX

J°i H€ HQM; F€ ?Q`M; FBK T?'i T?ÈB imM; # v i` M ç-m K'v M; `M i`M [m•M æ¢B >
i?¬M #'i F?m'i FB M +QÌM; - F?¬M; ? #` H v +?mv MX \*| i? `ä ``M; i?'v çQÊ+ Mû
>²- ?¼ iWM; #QÈ+ iB M iÈB- F?¬M; M? M? F?¬M; +?"K- iB M; i?Î +O M; QÌB p`M
`¢i F?¬M; /SiX

E?B +ÁM +€+? K'v i`, K i`QÈM; - M; QÌB æ°i Zmv i +?"K `½B /WM; H¢BX J°i +¶ FB
[m•MX æ¢B E?^a >½M æ°i Zmv i +¬K FBK +mM; K†+ iB M- çSM; i` M ç`B H†M; H) [n
imv i i`¬M- €M? K„i H' T H€M?X

@ h M|B H¢B K°i H-M +m®B +MM; X

L;¼+ :B" F?¬M; #B M b„+- K„i H|2 H M M?Q çB M- i? M? •K i`QM; i` Q- F?¬M; M?
p M; p¼M; F?„T i`"M iB M,

@ L;QÌB æ¢B >Q 5 æ h€i L?o J°+ H¢B- i b) i? +?Q +€+ M;QÆB çB5

h`QM; i`"M æ¢B >Q v M ioM? p¬+MM;- ? B KQÆB pQÆM; +¬M; æ°i Zmv i- ç M+
` i`QÊ+ i`"MX JB M; ?¼ #` M?ûi; B - K„i #` #`i FQM #^M; M?[M; KB M; p^B ç2M- ;
ç Q H'T HQ€M; H9+ M`Q +kM; F H M +´ ?¼X

:B¼M; G•K o½M oBM? K¢+? H¢+- H¢M? HMM; i`mv M ç M,

@ h +kM; M|B K°i H-M +m®B +MM; X æ¢B E?^ >½M5 aU i?¬M; KBM? +O M;QÆB ?
G9+ M`v K` F?B m F?Q+? bU FB M M?šM +O i i?b F?¬M; T?^B +€+? H`K +O F ç

J†i L;¼+ :B" #,M; ;B€- H†M; H) çQ K„i HQÈi tm®M; X h?^Q M;mv M v M H†M;- M;
T?b T?Á- F?¬M; M;?2 çQÊ+ iB M; ç°M; M`Q F?€+- bU v M ioM? ;B®M; M?Q K°i i?
i? #` +?•K M;ÁBX

"-m i`ÌB #¶M; M?B M ç´B ;B| - K°i ç€K K•v ç2M Î ç•m FûQ ç M- +?2 F?m'i K†i i`ÌB
K„i K¼B i?S i` M i?^Q M;mv M ç m bšK H¢BX

h?€M; M,K p®M i?ÌB iB i T?^B `i M|M;- M?QM; ?¬K M v ?ÆB /` i?QÌM;- i`QM; ;B|
H½Q * Q M?bM i`ÌB- H„+ ç-m i? M i?Î,

@ >bM? M?Q b„T +| ;B¬M; `²BX

G•K o½M oBM? i`-K K†+- i`QM; K„i €M? H M p H¢M? HMM; ,

@ >² ç¢B + - H½Q * Q- +€+ M;QÆB ?½v M?È- K†+ F T?€i bBM? +?mv M ;b- +?d +
M;QÆB H"TiS+ +?d ?mv ?mvM? ç - €T ;B^B h€i L?o J°+- H"TiS+ +?çv çB5 *Æ ?
p¢M H-M çWM; +?"K i` 5 \*?d +¬M [m çQÊ+ +Y M`v +O L;¼+ :B"- i?^Q M;mv M
+| h€i L?o J°+ p` æ² h€+ h€i i`QM; i v- M?[M; M;QÌB >² +ÁM H¢B- F?¬M; B /€K ç°M
+€+ M;QÆB ç•m æ½ M?È F„ +?Q \

h?-M b„+ ?„M `i i`M? i`¼M;- i`QÊ+ ;BÌ +?Q iWM; M?Q p"v- >² "i Zmv * Q hM p°

@ J¢i iQÈM; im•M H M?5

Gw ok G,M; M;šK M;?o K°i H€i- ç°i M?B M ?ÄB,

@ G•K ç¢B + - +ÁM ?mvM?\

@ h \

G•K o½M oBM? ;"i ç-m KdK +QÌB,

@ L m +| +Æ ?°B- çQÆM; M?B M i b) çB pÈB +€+ M;QÆBX *€+ M;QÆB +kM; #B i
h`QM; H9+ +,M; i?šM; M`v- +kM; +?d +| G•K iQÈM; [m•M KÈB +| i? çM ;BÐM M?C
² H M i?`M? iB M; X *?d +| LBM? ok hQ+? pšM H†M; H) F?¬M; M|B- M?Q +^K ;B€+
?„M- HÁM; #`M i v iB m i†+ QÈi M?Q i- p½ ç-v K² ?¬BX

h`-K K†+ i?"i H•m- ;B¼M; EBK æ Q æ¢B E?^ >½M H¢B M? M?`M; +?"K `½B pšM;

@ æ•v H`M;QÌB æ¢B >Q +€+ M;QÆB iU KbM? HU +?¼M- F?¬M; i? Q€M B çQÊ+

ó>®M; 5 >®M; 5ô L;QÌB æ°i Zmv i pW `²B +ÁM v M H†M;- ç°i M?B M M;QÌB ;¬K
M°M?Q b|B i`m- HQ M ç Q i`QM; i v H|2 ` ?`M [m M; X o|M; U /²M /"T- K†i ç'i #¶

@ *€+ ?mvM? ç +?m~M #` 5

G•K o½M oBM? ?ûi iQX

h'i +^iQÈM; bo ç m +,M; K„i- ç Q FB K im®i` F?ÄB pÄ- K°i i`"M KQ K€m b„T tav`
iY i? M? F?B i ç¢K M?½ +kM; M?`M F?¬M; çQÊ+ - M„K +?†i +?m¬B FB KX

@ óL;QÌB +•Kô5 G` M;QÆB #S+ i ç|5

@ h i`QÈ+ ;BÌ +?d #S+ KbM?5

*†T K„i EBK æ Q æΦB E?ª >½M +?Êi QÈi M?Á2- ?`K ` ,M; +„M +?†i HΦB- ;BÆ FBK ç
pmM; KΦM? p T?Q i`QÈ+,

@ *€+ /kM; bo- pb MB K FB m ?½M? +O i?ªQ M;mv M 5 :B i 5

æ'i i`mM; M9B +?mv MX o¬ b® çΦB K½ æ°i Zmv i+m®M #KB K`i KM- +?d +?®+ H€i #
>² +m²M +m°M M?Q Hk #½Q- K½M? HB i i`M iÈB- M?Q #-v b|B ?mM; K½M? H Q p

@ J€m i?`i +O +?9M; i b) H`K h`QÌM; h?`M? æΦB >Q 5 :B i 5

óL;QÌB +•Kô T?šM M° ;-K H M- +MM; pÈB iB M; i?ûi H M? HªM? +O æΦB E?ª >½M
L;QÌB æΦB >Q - M;QÌB æ°i Zmv i #¶M; i`Î M M b¬B bK+- ? B Hm²M; MQÈ+ Hk K°i
M? M? i` M i?ªK +ÄX

G•K o½M oBM? pmM; i v H MX >² ``i Zmv ? B K„i çÄ `U+ iB M H M ç-m iB MX sQ
T?mM H M M?Q bm®B T?mM- ? B pQÆM; +¬M; æ°i Zmv i H`T iS+ K`i ç-m- +ª M;Q
?ÆM M,K M;`M iQÈM; bo æΦB >Q - i`QM; K„i ?B M H M p ?QM; T?`M HšM #B i`€M
+ªM HÈM H Q- M? M? M?Q çB M p¼i H MX

h`QM; +?ÈT K„i- ? B +ÆM Hk [mûi ç´ b-K p`Q M? mX

ó*?Q M;5 *?Q M;5ô hB M; ç Q +?|B i B p,M; pšM; F?„T MÆB- HšM pÈB iB M; ?Q
iQÈM; boX *ÆM KQ K€m i`QM; +?ÈT K„i M?Q K°i ç| ?Q #mM; MÎ- M?m°K çÄ +ª i
bo æΦB >Q iBM? M?m M?`i ç½ ;B Q T?QM; pÈB M;QÌB >² iBM? M?m M?`iX

æ•v H` K°i i`M ç`m F?¬M; +•M bS+X æ®B K†i pÈB ç°B [m•M ;'T KQÌB H-M- pB
+?mv M +¬M T?ªB HQ M[X J°i M;QÌB ç´B K°i M;QÌB- p`v ç½ H` HÌB `²BX Í p`Q im
iQÈM; bo æΦB >Q i`QM; iQ+? i„+ ç½ #°+ T?€i bS+ HU+ p¬+MM; K½M? HB i- H'v
?´X :B[+ªM? K€m iQÆB i`M M;`T- M?[M; i?•M ?bM? i` K,M; HB M iK+ M;½ tm®
b® #BM? HQM? M;QÌB >²5

J`m K€m +?2 F?m'i ? i i-K K„i- +Wm ?`M # Q i`MK i?ªQ M;mv MX E?„T MÆB ç m
H` K€m çÄX

L;¼+ :B` pmM; FBK ç Q- M?[M; çÊi +¬M; FQ+? M?Q i?Ov i`B m- F?¬M; K°i F?„+ M
HÈT M;QÌB >² M®B M? m i`M H M- +?B M HU+ +QÌM; çΦB- €T +? ?šM M;QÌB æΦB

hB M; +?B M K½ ?Q p M; i`ìBX h`QM; +ªM? ;B i +?|+ F?¬M +MM; - iQÈM; bo ? B #
tm®M;X L;QÌB æΦB >Q M;½ K°i M;QÌB H` Qi çB K°i M;QÌB- +ÁM M;QÌB >² i?b M?
/Si- M? M? +?|M; i`M ç M H`T p`Q +?¶ i`®M;X

EBK æ Q æΦB E?ª >½M HB M iK+ ` H M? +¬M; FQ+?X *ª M;QÌB >² ``i Zmv çšK K€
+?ûK +? i i€K iM #BM?X h€K +€B ç-m M;QÌB K€m K2 `ÆB tm®M; /QÈB +?•M- F?¬
i€B M?Êi- ç¬B K¬B F?¬M; M;WM; H`T +`T `mM `~v- K` h`B m E? M; LBM? +kM; #`
;B¼i K€mX

æ•v ç m H` M?[M; M?•M p`i [m M i`¼M; M?`i- iBM? M? M?`i +O æ°i Zmv i- i`QM;
T?ªB +® F} # T?¬MX L?QM; L;¼+ :B` HΦB M?Q T?€i çB M- +?d ?mv M;QÌB >² +¬
ç| +kM; F?¬M; + m K`v H'v K°i +€BX

h?•M H` æ°i Zmv i æΦB E?ª >½M- L;¼+ :B` imv i ç®B F?¬M; i? #`i +?`T +ªK i?K
[mv i F?B M +?Q iQ`M #° iBM? M? +O æ°i Zmv i i`Î i?`M? pQM; ?²M /QÈB ç² ç Q
+?B # M i`QM; +ÁM +| 2K `m°i +O M`M; - H` +?O M?•M iQÆM; H B +O i?ªQ M;mv

æ•v H` K°i HQΦB +?B M i?m`i ç`m i`Q- +kM; H` K°i +m°+ ç€M? #ç+X J¶B çÊi i`M +
pšM iB T iK+ +?ûK ;B i iM #BM? +?šM; HQm iB M?X L;¼+ :B` +m°+ H` M;QÌB æΦB
H9+ ç| b) #m°+ M;QÌB æΦB >Q ;K+ M;½ i`QÈ+5 \*?d +| M?Q p`v- M`M; KÈB +| +Æ

L;¼+ :B" imv +?B K çQÊ+ Qm i? imv i ç®B- M?QM; €T HU+ i`QM; HÁM; M" M; i?b
>Q - ç•v H" +ªK ;B€+ F?| M;QìB M"Q +| i? +?`m M'BX

hM #BM? i`QM; i v >² "'i Zmv +`M; M;"v +`M; Qi- +?d +ÁM H¢B ?ÆM KQìB M;QìB-
K†i +Ä- F +ª h€i L?o J°+X L?bM i?•M ?bM? MQM MÊi +O hB m E?ª >½M `mM `~v
>½M i€B M?Êi- i?•M ?bM? +kM; `mM H M #-M #"iX > B K„i óM;QìB +•Kô çÄ M;-m
F?-M; i? i?Î M' B M[X

@ :B i 5

@ :B i 5

J€m i M? M;ÊT i`ìB- ? B M;QìB M?bM M? m- +| i? i?'v çQÊ+ `ä `M; €M? H i`QM
M?Q ? B i?MM; i?m®+ b9M;- ç²M; i?ìB M' imM;- `9 ? B iB M; ; -KFBM? i?B M ç°M;
M?Q iB +?ÊT- +?O bQ€B bQM; T?QÆM; M?Q T?€i çB M- ?ûi H M H Q p T?Q M?
+| i? H"K ?¼ [m M i'i +ªX

o¬ b® M;QìB æ°i Zmv i- M;QìB æ¢B >Q i?2Q T?Q b m ?¼- #KB ç'i +MM; K€m HY
æ Q i?QÆM; ;B Q M? m- K€m p,M; imM; i|2X E?-M; +ÁM i?'v +Ä t M? M[- M?[M
[m M? iQ" M M;QìB H" M;QìB- +| i? M;?2 i?'v iB M; L;mv i L? L?B ;"Q H M çB M
i?'v #|M; /€M; M" M; Î ç•mX

G•K o½M oBM? ? B K„i i`ÊM i`WM;- ç Q M"Q ç Q M'v +?ûK `i K¢M?- iWM; M;QìB
?„M- +€M? i v ç½ M?Q i çB `²BX

@ -B 5

* Q hM i?2Q b€i T?Q b m +?O bQ€B #¶M; ` M H M ç m çÈM- K°i KkB i M ç½ #„M i
bm®BX J°i +€M? i v >S *?'M +kM; HÁM; i?ÁM;- Gw ok G,M; M?Ä im' B M?'i ç M; ?
M"v- ç¢B ç Q +?ûK M?B m ç M M¶B Q`M +ª HQÐBX

óL;QìB +•Kô iWM; ç Q +?ûK tm®M;- M?€i M"Q +kM; +?ûK i?"i b•m p"Q +Æ i? M;Qì
` M H M M;½ tm®M;X h`QÊ+ K„i ?„M i'i +ª ç m i`" M M;"T K°i K"m çÄ- ? B K„i KÆ
G9+ M"v- F?-M; B +| i? H"K ?„M idM? H¢BX

@ hB m it+5

LBM? hB M iY KÈB pW tQ v M;QìB ç€M? K°i ç`+? M?•M # M +¢M?- M;~M; ç-m M?
>² M?Q M9B ç' "Q p T?Q iB m it+- F?„TMÆB ç-v `šv €M? ç Q #,M; ;B€+O M;QìE
M?Q +?ÊT;B"iX L" M; F?~M +'T ó?S+ô H M K°i iB M;- i?•M M?Q K°i KkB i M #„M`
i`mM; K9 H M K°i pÁM; i`ÁM K¢M? K) M?Q bûi ç€M?X

hB M; -K -K p M; /°B- #®M M,K KQÆB M;QìB >² +MM; +?B M K½ ç²M; i?ìB #„M im
+Ki p,M; imM; i|2X LBM? ok hQ+? i€B M?Êi K†i K"v- #° M;U+ T?"T T?²M; i?Î /®+-

@ hB m it+- M;QÆB b Q `²B\

@ h F?-M; pB + ;b5

G•K o½M oBM? ?Qi K°i ?ÆB i?"i K¢M?- H„+ ç-m ;¢i K€m i` M K†i- M? +? KB M; +

@ L;mv i L? L?B [m€ ç°+- b„T pQÊi [m i `²B5 h, i,- +?d 2 H" +?9M; i i?"i bU T?ª
J„i iB M iY ç½ `QM; `QM; - ;¢i K€m i` M K†i ?„M- M;? M M;"Q,

@ E?-M; bÊ- M;QÆB H" iB m it+ +O i X *?9M; i ç²M; bBM? +°M; iY5

@ :B i v m M[FB 5 :B i M|5

h`QM; K„i EBK æ Q æ¢B E?ª >½M H|2 ` HY ;B" M F?-M +MM;- ?"K `„M; M;?B M F
p m M; H M- +?d i?ŠM; p"Q LBM? ok hQ+?X

JkB ç Q H'T H€M? ?"M [m M; - p¬ b® M;QìB >² H Q p T?Q LBM? iB M iY X

LBM? ok hQ+? ð?Wö K°i iB M;- #°i +ª M;QÌB /°v- i`QÌM; FB K K9 K°i pÁM;;B[F
Hm²M; b€M; #¢+X J°i +ÆM ?°M T?QM; b„+ #ûM M? M? M?Q +?ÈT #„M iÈBX E?|B #
p¬ b® M;QÌB >² ``Q ``Q M;½ tm®M;X

L;QÌB æ°i Zmv i pšM H Q H M F?¬M; /Si- M?B m F?¬M; ç K M´B- iWM; i`°M KQ i M
i?2Q M?[M; iB M; pmM p9i i? HQÆM;- #„M i?ŠM; p°Q iB M iY ç M; # v ;B[F?¬M;

hB M; ç Q- iB M; ;B| [mv M H¢B- K€m +?ªv i?°M? b¬M;X

@ :B i5 :B i5 :B i5 :B i5

> B K„i >² °°i Zmv M?Q `€+? iQ¢+- M?ªv p°Q ç€K iM #BM?- F?¬M; ? +?ÈT K„i- ç¢
çB M- K°i ?ÆB +?ûK +? i HB M #®M M;QÌB- K€m iQÆB T?mM ` M?Q bm®B- # Q i

hM #BM? M?Ä im´B M?°i- #` M;QÌB æ¢B >Q M?Q H M; b|B °M [mb i` M K†i ç°i- ;B|
+| i? M;?2 i?°v iB M; F?|+ F?2 F?)X

J†+ F M?B iY M?° B- ç®B pÈB çS i` M,K b€m im´B H-M ç-m iB M M?bM i?°v €M
bBM? +kM; F?¬M; i? FbK çQÊ+ M¶B bÊ ?½B F?¬M M;m¬BX

L?bM HQ M ç Q i`QM; i v >² °°i Zmv ç-K çb K€m- i?°M i? L;¼+ :B° `mM H M- b„
+„M i?“i b•m p°Q ç¬B K¬B çÄ K¼M;- K°i /ÁM; K€m çÄ iW iW +?ªv ` X

@ h€i L?o J°+ 5

æ¬B KB /°B F?) `mM; ç°M;- MQÊ+ K„i iW iW +?ªv tm®M;- M°M; #¶M; M? M?°M; c
+¬M; +O M;QÌB >² M?°i i?ÌB #¶M; v m çBX

L;?2 iB M; ;¼B ç| - G•K o½M oBM? M;~M; ç-m H M- ? B K„i L;¼+ :B° `QM; `QM; H -
#°i HU+- /Q /U F?¬M; [mv i- M?Q €M? +?ÈT t i [m i`QÊ+ K„i ?„MX

h`QM; HÁM; ?„M b[M; b| - b®M; KkB + v t - +® MûM iB M? +ªKX æ•v H° K°i +Æ ?°B i
i? #Ä [m çQÊ+- ?„M ` bS+ ?ûi HÈM,

@ G½Q >²- H½Q * Q- çB 5 æB K m5

>„M K°i ç Q #´ tm®M; M;QÌB >² +¢M? # M- M?[M; M;QÌB æ°i Zmv i pšM M?Q i?Ov
imv ;BªK- M?QM; ç€K M;QÌB M°v pšM M?Q ç°M FB M- F?¬M; M;WM; +m®M H°v ?„M
i†+- €M? FB K pmM; H M F?¬M; M;WM;- K² ?¬B QÈi +ª i°K b +?2 K†iX

@ hQÈM; [m•M- +?9M; i +MM; M? m çB i?¬B5

J°v M;QÌB * Q hM ûT M;QÊ+ i`Î H¢B M?[M; M;QÌB >² tmM; [m M?- p°B p°B p°M; p
HÈMX

L?bM h€i L?o J°+- H¢B M?bM i M æ¢B ?Q +ª M;QÌB i„K K€m- L;¼+ :B° +„M +?†i `°
iK+X

h?ÌB +Æ M?Q p°v- +ª çÌB +?„+ +?d +| K°i H-M- #Ä [m H° K°i Hm¬M, óh¢K #B i- L;
G•K o½M oBM? ;B[+?†i #°M i v M?Ä #û +O LBM? ok hQ+?- ?ûi HÈM,

@ h, i,- +?9M; i çB K m5

h°i +ª iQÈM; bo æ¢B >Q M?°i i [m v ç-m M;U - pQÊi [m `WM; i M i`MM; i`MM; `9i
+O h€i L?o J°+ ;B½v /K F?¬M; M;WM; i`QM; i v >² °°i Zmv- ? B K„i L;¼+ :B° çšK
i v `mM; M? M? - +?ŠM; #B i M M;BÆ H M ? v #m¬M; tm®M;X

E?¬M; +| H M? +O æ¢B E?ª >½M- M;QÌB æ°i Zmv i KÌ K°i +?ŠM; #B i T?ªB H°K
i`QM; M?€v K„i ç½ #` M;QÌB æ¢B >Q KÌ K°i çQÌM; K€mX

>² °°i Zmv K°i M;U /šM ç-m- i°M [m•M M?Q K°i +QM; B Q HQM; p¼i iÈB- T?€ iQ M
G9+ M°v F?¬M; B +| i? M;„M +ªM çQÊ+ ?¼ iB M #QÊ+ i`Î p M?°X

o"Q T?9i +m®B +MM;- pšM +ÁM p¬ b® M?[M; KkB i M /"v çt+ iW T?Q b m T?|M;
M?QM; iBM? i?-M H¢B i?QªB K€B ?ÆM ``i M?B mX >„M +MM; iB M iY çB b m- ;B
M|B,

@ h?-M iB M i, i,- +?9M; i `®i +K+ +kM; p M?"`²B5

LBM? ok hQ+? F?); "i ç-m- +m®B +MM; +kM; F?-M; FB K +? çQÊ+- ?Q F? M F`+
/ÁM; K€m çÄ iQÆB iW F?|2 KB M; iW iW i`"Q ` - iQÆM; T?ªM pÊB / i?`i i`„M; Km
ç°M; T?€+?X

@ h, i, 5

G•K o½M oBM? ?QªM; ?®i- #’i +?’T +ÆM KQ i M /"v çt+ T?Q b m- p°B p" M; çQ i
hB M iY +ª M; "v #¬M # - p®M # M? +k +?Q H" M?- ?¬K M v H¢B ?° p ?„M- +Sm iQM
[m•M- iB m ? Q ; -M ? i bS+ HU+ +O Kbm?X L" M; `mM `~v M?bM iB m i t+ KdK +Q

@ h F?-M; b Q ç•m- +?d H" FB i bS+ i?¬BX hB m i t+- i`QM; HÁM; i ?ÆB #’i M- i
bU pB + ?¬K M v pšM +ÁM +?Q /SiX *?ŠM; H) ¬M; i`lB i?"i Km®M i`WM; T?¢i i b

hB m i t+ `ÆB H ç-v Kti- HÈM iB M; M OB,

@ E?-M; ç•m- +?9M; i ç M; i` M çQlM; p M?" K"X h’i +ª i`WM; T?¢i ç m `ÆB p"Q
i, i, 5

hB M iY M? M? H„+ ç-m- +ÁM +?Q M|B ; b- #’i ; B€+ ç½ i?’v M; QlB >² çm´B b€i M
`-K`-K M?Q b’K bûi ; B[KM tm•M- i`QM; M?€v K„i ç½ i`l i?“M? K°i +ÆM ?²M; i?C
[m•M æ¢B >Q X æB ç-m H" EBK æ Q æ¢B E?ª >½M- i v +¬KHQ M +mM; - €M? K„i H
pšM +ÁM ? B p i MQÊ+ K„iX

G-M M"v M; QlB æ°i Zmv i`i #bM? ioM?- M?[M; KkB i M i`QM; M?€v K„i /"v çt+ ;
`"Q M?Q KQ X E} i?m"i +O M; QlB æ°i Zmv i ?ÆM t iQÈM; bo æ¢B >Q - ?¼ K m +
H¢B pÁM; p•vX :B[iB M; F m; "Q /[/°B- `i M?B m iQÈM; bo æ¢B >Q l ? B # M
h`QM; M?€v K„i +! ?ÆM M, K b€m KQÆB M; QlB ; K+ tm®M; X

G•K o½M oBM? M?bM iÈB `€+? K„i- tQ v ç Q +?ûK tm®M; - HB M +?ûK K°i M; QlB æ
tm®M; M; U X L?QM; b® HQÊM; M; QlB >² [mª H" F?’M; H²- F} i?m"i H¢B `i ; BÄB-
M; QlB pQÊi [m ?„M- b„T bB i +?ti pÁM; p•vX *?d i`QM; +?®+ H€i M[i?¬B H" b) ;

@ G•K iQÈM; [m•M5

"¼M M; QlB >² "i Zmv- * Q hM +?¢v T?Q i`QÈ+ i?’v i? FBM? ?½B i?’i b„+- HB M

@ E?-M; çQÊ+5

G•K o½M oBM? M?ªv /UM; H M- K°i ç Q #´ p"Q +´ K°i M; QlB >²- KB M; ; -K H M,

@ >² ç¢B + - +€+ M; QÆB çB K m5 æ2K h€i L?o J°+ i`l p 5 B F?-M; im•M H M?- +

@ hQÈM; [m•M 5

>² "i Zmv F m H M K°i iB M; - ? B K„i çÄ `U+ H MX

@ :B i5

J„i M?bM i?’v M; QlB >² +" M; M; "v +" M; M?B mX oÁM; p•v Km®M F?ûT H¢B `²B- LE
H M- p" M ? i F?Q HU+ iQ" M i?•M- i`QlM; FB K i`QM; i v M?€v K„i ?! i?“M? ? B i?
Hm²M; ?"Q [m M; K½M? HB i #„M ` - iU M?Q M?[M; iB M„M; `U+ `Ð M?’i M?•M; B

J°i FQ+? M"v ç½ /MM; ? i +¬M; HU+ +ª M; QlB +O M" M; - mv HU+ p¬ +MM; iQ HÈM
?mv i [m M; imM; i|2- K’v i`, K M; QlB >² M; v H" T iS+ #` +„i H" K ç¬B- ; K+ M; ½ HB

*?d K°i iQ+? i„+- +kM; çO i?lB ; B M +Sm K¢M; +?Q iQÈM; bo æ¢B >Q `²B- M, K b€
i M pÁM; p•v- +?ûK ; B i +?¢v ` M; Q"BX

@ u m M[- i ; B i M; QÆB5

hB M; [m€i; B”M /[p M; H M- K°i KkB K†+ iB M i`QM; iB M; ; B|`Qi - pmM p9i H Q p
i®+ ç° FBM? ?Q”M; X

J°i +?B m pW `²B /QÌM; M?Q ç½ iB m ? Q ? i i`i +ª +¬M; HU+ +O LBM? ok hQ+
K¢M? K)- ?ÆM M[pÈB iB M i?m”i i?–M F€+O L; ¼+ :B”- B +| i? M; ,M +ªM çQÈ+

J†i LBM? iB M iY çÄ ; v- +ª M; QÌB M?Q +”M? HB m i`QÈ+ ; B| - pmM; +?QÎM; ç€M
i?Q€M; +? +? K°i +?9i- `BM `Qi pKi [m X L”M; +ÁM +?Q F`Ti?Î- KkB i M ç–m iB M
H”K ç¬B- H°` K°i ç–m KkB i M i?S ? B- i? iÈB `i K¢M?- M? M? M?Q iB +?ÈT ç
ç| bQ pÈB KkB i M H9+ i`QÈ+ i?b +ÁM F?OM; F?B T?ÆM M?B mX

ðªM M; mv i5 h?–M F„ +O æ¢B E?ª >½M5ö LBM? iB M iY +„M `M; - ?¬ H M K°i iB
i?“T- ç M ; B[M; U+- ç~v KkB i M ?QÈM; H M i` M- K†+ iB M p¼i [m # M i B M?Q H
M”M; X

@ h, i, +~M i?“M5

GÌB +ÁM +?Q /Si- F?B KkB i M i?S ? B pW [m - i?bM? HbM? tm’i ?B M KkB i M i?
i`ÁM- HQÈi iÈB M?Q K°i H”M F?|B ?mM; ?½M- H Q i?ŠM; p”Q M; U+ M”M; X

E?Q i? p”i®+ ç° K°i iB M M”v +Æ ?² tm’i i?–M M?“T ?| - çQÌM; # v F?¬M; i? M?b

LBM? ok hQ+? ? B i v +?Q F`Ti?m ?²B- i`QÈ+ M; U+ F?¬M; ? +| T?ÁM; ?°- H”K b
M?Q i?¢+? T?€ i?B M FBM? M”v\

óæ•v H” ç9M; i`ÌB i`WM; T?¢i i b Q\ô h`QM; K„i M”M; ?B M H M p i? i?ªK- HQm H
#¶M; i?Q€M; i?’v K°i #|M; HÈM i`MK tm®M; - # v p T?Q KbM?X

ó„+5ô h M ; ,K p”Q M; QÌB- tQÆM; +®i pÐ pKM X

hm v i`QM; i?B M [m•M p¢M K½- i? M? •K M”v pšM `ä`”M; p M; H M # M i BX L; ¼+
F?QªM; F?“+ ’v ? B K„i M?Q `€+? iQ¢+- M”M; #¶M; i`Î M M M; •v /¢BX

@ h¢B b Q\ h¢B b Q \

L”M; `mM `~v- i?b i?“Q iU ?ÄBX

J€m iQÆB p¬i”M- i`QÈ+ M; U+ óM; QÌB +•Kô T?mM ` M?Q bm®B- iU K°i ç| K•M
?“M H¢B M? +? KB M; +QÌBX

óE2M; 5ô *mM; i M i`QM; i v HšM i`€B iBK +O EBK æ Q E?ª >½M K„ H ç²M; i?ÌB
+”M? +•v F?¬ ?ûQ `O i` M i?ªQ M; mv M- €M? K„i M; •v /¢B- F?QªM; F?“+ ’v- /QÌM;
?²MX

> B K„i G•K o½M oBM? i`ÈM M; QÈ+- #QÈ+ +?•M HQ¢M; +?Q¢M; - M?QM; ?„M pšM
K°i #QÈ+X

_’i M?B m K€m- iW KkB ?„M- i B- K„i- KB M; +m²M +m°M i m¬M ` - T?mM ` ”Q ¢i- p
#KM; ?„M- çMB ?„M i`QM; M?€v K„i i M æ¢B >Q K K½M? FB ç½ ?| i?“M? K°i M

JkB i M ç| +„K i?“i b•m p”Q M; U+ ?„M- çm¬B i M +QM; p9i- |M; €M? b„+ p”M; - ç T
L; mv i L? L?BX

>„M +„M `M; - +® ; QÈM; F?¬M; M; ½- F?¬M; ? HmB p b m H’v K°i #QÈ+X

h K iB M HB M ?Q”M- i?B M ?¢ p¬bQM; 5 L; ¼+ :B” i`QÈ+ ; B| pšM +?2 ; B’m KkB i
M”v +| mv HU+ FBM? i?B M ç°M; ç` - tmv M FBK T?€ i?¢+?- M”M; [mª F?¬M; i? M
M; mv M5

@ G•K iQÈM; [m•M 5

@ G•K ?mvM? ç 5

>² "'i Zmv- * Q hM M;? M M; "Q ; "Q H M- MQÈ+ K„i M?Q KQ - HB m KΦM; [m'i M;U
HΦB M;?2 G•K iQÈM; [m•M M'+ H M ;B" M /[,

@ æB æB K m 5

@ hQÈM; [m•M 5

@ G½Q >²- M;QÆB ç½ [m M HÌB +O i b Q\ æB æB çB 5

>„M +® ;„M; M;"K KB M; HΦB- M?QM; K€m iQÆB pšM T?mM ` - i`"Q ` +^a KkB ?„M

@

* Q hM M;?B M ` ,M; F2M Fûi- ç'K M;U+ i?bM? i?`+? M?Q i`®M;- i'i +^a iQÈM; bo æ

@ æB5 h'i +^a i?2Q i - F?¬M; +?Q T?ûT B çQÊ+ [m v ç-m HΦB5

>² "'i Zmv ?ûi H M- [m v p G•K iQÈM; [m•M p€B K°i +€B i?"i b•m- tQ v M;QÌB [m'
i?ŠM;- MQÈ+ K„i HŠM K² ?¬B +MM; ç-K çb i`9i tm®M;X o¬ b® iQÈM; bo æΦB >Q
M?Q KQ X

@ hB m i†+ 5

LBM? ok hQ+? M?Q î i`QM; K°M; #WM; idM?- T?€i ?B M KbM? #` ?'i p,M; çB- MQÈ
¬K +?†i H'v ?„M- bl p"Q K†i ?„M- pm®i i!+ ?„MX

J€m- K€m çÄ F?„T MÆB5 J€m +O iB m i†+5

@ h, i,- i M!B `²B

>„M i?Î ?"Q ? M- `²B KdK +QÌB- K€m T?mM ` - €M? K„i M?Q + K +?`m pÈB b® T?"

@ h'i +^a i`WM; T?Φi- K°i KbM? i ;€M? +?`m5 E?¬M; [m M ? iÈB M" M;X J°i iB M
L?B "•v ;BÌ- i F?¬M; MÊ +¬ 'v M[h `i pmB5

@ hB m i†+5

hB M iY H M?Q KQ - tB i +?†i ?„M p"Q HÁM;- €T K†i p"Q M;QÌB ?„M- K†+ +?Q K
#€K ? i p"Q K†i KbM?X

•M? K„i iB m i†+ /¬M /¬M KÌ çB- HÁM; #"M i v #,M; ;B€ M?Q imv i- ç°i M?B M ?„M

@ h, i,- i Km®M p M?"- K i ;¼B i 5

h v ?„M #¶M; M?B M F?UM; HΦB ;B[F?¬M; i`mM;- `²B #m¬M; i?ÄM;- +?ŠM; M!B

hB M iY F?¬M; i?Î M' B- M" M; M? M?"M; pm®i +?Q ? B K„i ?„M F?ûT HΦB- H m MQ
K†i ?„M- `²B ?¬M H M ;QÆM; K†i #,M; ;B€ FB ,

@ VXX hB m i†+- +?9M; i p M?"5

Gw ok G,M; ç M; +„M ` ,M; ;Φi H T?B M;U - HΦB +^aK i?'v i B KbM? H" M? HΦM?- iB
+^aFBM? M?^av /UM; H M,

@ L?bM- M?bM t2K 5

@ L?bM +€B ;b\

>² "'i Zmv +?MB F?!2 K„i- [m€i HÈMX

hB m Gw iY FBM? ?½B H„T #„T,

@ hmv i hmv i hmv i`ÆB5

@ h?9B H„K5 :B[i?€M; M,K K" +! imv i ?^a \

@ *?"M; +QB- +QM +?9M; i M"v- M| +ÁM +QìB pÈB +?"M; ç|X h M #¢B ?Q¢B +?"M ç9+ F?¬M; \ J m i`¬M; Fb - M| ç M; +QìB ç|5

ó*QM +O i \ô >„M KWM; `Ð M?Q çB M- pQÆM i v ` ¬K +?†i K€m i?`i +O KbM?X M?„M ?²M; ?"Q ç€M; v m- K„i- KkB- KB M; MÆB MÆB ç m H` T?B M #ªM +O ?„M

óL?B iY- i +| M?B iY `²B5ô >„M +9B ç-m ?QM; T?'M- ç M; Km®M ?¬M H M K†i ç iB M; ?ûi HÈM,

@ G•K H M; +~M i?"M5

J°i KkB i M ç2M- M? M? M?Q iB +?ÈT #„M iÈB M;U+ ?„M- i`QM; M?€v K„i tû `€+? iBK ?„MX

hY i?¬M M„K H'v i v ?„M- t2K M?Q Km®M H¬B ?„M çBX æS #û i`QM; #¼+ ç°i M?B #û KkK KoK pšv K9 - F?m¬M K†i M?Ä M?„M +QìB iQÆB M?Q ç| ?Q ,

@ " #

a² QM; i?Ov KBM?- ?Q"M; Q M? bÆ ç 5

UhB M; F m ç-m +O +?BK QM;- iB M; F?|+ ç-m +O +?BK Q M?5V

h?•M i? ?„M +?'M ç°M; F`+? HB i- M?Q #` çB M ;B"i- MQÈ+ K„i ;B"M ;BK , óh +| h F?¬M; i? +? i çQÈ+5ô

ó 5ô >„M iW i`QM; K°M; #"i /"v- F m H - i v +?•M F?m HQ¢M- M?Q Km®M F?€M; iW KÎ `X

E?¬M; i?'v h? M? hmv M5 E?¬M; i?'v +QM ç•m5

" M i B H` iB M; MQÈ+ +?ªv `|+ `€+?X •M? HY #"T #MM; M; v i`QÈ+ K„i- #ÄM; `€i HY M?Q i? - M?QM; +ª KbM? ?„M pšM #,M; ;B€- H¢B ç´ K² ?¬B QÈi çšK- iQ"M i` KB M; ç„M; M; „iX *?d +| M?[M; +ÆM ç m MÆB M;U+- +Æ ?² M?S+ M?®B ç M i"M tC

>„M v m Èi ?Qi K°i ?ÆB- ?QªM; ?®i M?È H¢B F?QªM; F?„+ +m®B +MM;X *ªM? ;M F?„T MÆB- K†+ iB M çQ¢i K M?- imv i`ÆB M;ÈT i`ìB hWM; i`QìM; çQ¢M K°i ?B

" M i B p,M; pšM; iB M; p2 F m `•K ` M- K°i KMB ?QÆM; M? M?"M; TªM; T?'i î# F?¬M; i M K¼+ `ªB `€+ F?„T MÆB i` M K†i ç'i- çm M? m F?Q2 b„+X æ®M; HY ? /B K H - iB M; H€+? i€+? /Q M?[M; iB HY #„M ` p M; H M F?¬M; M; ÈiX

>„M +® ?Qi K°i ?ÆB /`BX Jm®M +U [m"v K°i +?9i- M?QM; H¢B +ªK i?'v +ªM;QìB +?¶ M"Q F?¬M; ç mX L;Q¢B i`WM;|M i v H` +| i? M?9+ M?Q+? çQÈ+- ç M +ªM?' + p¼M; t pìBX

G9+ M"v- t2K M?Q i`Á +?ÆB ç½ F i i?9+X h`QM; HÁM; ?„M Km®M F?|+- ç°i M?B H¢B çQÈ+ +€B K¢M; iW i`QM; i v L;¼+ :B"- b Q F?¬M; pmB +?Q çQÈ+ +?S\

.QÈB i?•M ?„M +| K°i HÈT +Ä t M? /"v- i` M M;QìB çQÈ+ F?Q€+ K°i #° v T?K+ i?Æ # M #KB ?Q ` "K`¢T- KMB ?QÆM; i?Q M; i?QªM; H M F?„T MÆB i` M K†i ç'iX J° ?„M- iB M; MQÈ+ `|+ `€+? M? M? p M; H M # M i BX

J°i M[iY K†+ #° >² T?K+ ;BªM /`- K€B #|+ #m¬M; /`B- ®M; i v t„M H M- ç¬B +?•M i /ÁM; MQÈ+ bm®B i`QM; p„i- i v ç M; ;B†i ? B #° tB K v- #¼i MQÈ+ #„M H M K†i M HY HY +?"T +?ìM- H'T H€M? M?Q #¢+? M;¼+X

L`M; F?¬M; K†+ #° #¢+? v v m i?Q+? M[ - M?QM; i?•M ?bM? T?QM; K½M v m çB m i?"K +?Q +ÁM i?•M i?B i ?ÆMX L`M; ;B†i [m¬M €Q v M?Q K°i M[M?B #bM? i?Qì M?'i- p K†i +?mv M +?9 FB i`¬M; i?"i K„ H X

h9v Hw i?m # - K°M; i`mM; v M pk- HQĐM; i'M F?ª HB M i? M?- +?Q+? pB iQÆM; GB m ?[m F?B M ibM? tY- M?šM iQ HQÊM;- M;mv i H¢+ i?B M ?B m
 h?"K i?b /QÊ+ K½ [mv H B- , H M- M;? M? K¬M- F?BM? iB mX E?€M M;½ ?²M; i`
 .`+? M;?o ,
 J°i +?ûM U`QÊmV +?Q ? i- M¶B M?È Hv #B i +`M; i? K Qi M?B m- ?²M ¬K ;B'+ K°
 iS+ +`M; i?Q /-M
 a v i?2Q b|M; MQÊ+ KM i?m- KÆ K°M; i`QM; bQÆM; F?|B- ¸¬B i|+ K B t M? b-m
 9
 GB m +| FûQ ¸QÊ+ K®B ibM? p - FB M i`b ?Q`B MB K- U/šm +?Q Vi`,M; i`M M;`v i
 G9+ M`Q U+?`M;V KÈB H M M;U i`Î p - Ui?B TV iU H M- ¸|M i`M +Y - F?) +Q`B-
 ¸B K iQÆB i?„K- F?¬M; ;B` i?2Q i?`B ;B MX
 .`+? i?Æ UL;•M >`V H`B R,
 Gv `QÊm M²M; +?Q +¢M
 æ-v pÆB K°i M¶B MB K
 "B i Hv b-m M?mM; M?È
 "B MªB K°M; i`B M KB M
 "ti iBM M;Q`B iW ¸|
 J'v i?m ?Q`B +?`KQM;
 h|+ T? B K`m bQÆM; F?|B
 G im¬M +?ªv i`QM; HÁM;
 >²M pQÆM; p'M iQÆM; iQ
 L;`v i`M `²B ¸ K i`M
 h?B T pšM ¸ÊB #|M; +?`M;
 h`Î p iW +?B M i`"M
 EªB ?Q`M F?9+ ?Q M +
 L?Q MK ?Q iQÆB i?„K
 h?B T +MM; +?`M; ¸Q`M pB M
 JWM; M;`v p +?B M i?„M;X
 .`+? i?Æ UL;•M >`V H`B k,
 _QÊm M²M; ¸„M; M;„i #`K¬B
 GÁM; M;Q`B ¸½ i`ªB ¸-v pÆB M¶B MB K
 "B i Hv b-m M?È i`B M KB M
 «K i`Q`M; K°M;ªQ MÆB KB M #B M +QÆM;
 s t¬B iBM iS+ +?šM; iQ`M;
 JÄB KÁM i`¬M; ¸ÊB i?m M?Q`M; ¸¬M; b M;
 h|+ K B M?m®K M;ªK`m bQÆM;
 J„i F?¬H +¢M ¸ m i?QÆM; F?¬M +MM;

hQÆM; iQ pQÆM; p'M Km¬M i`MM;
L;`v i`M ç K i`M- i?B T KQM; +?`M; p
*?`M; ÆB- H¢+ #QÊ+ bÆM F?
>½v çWM; [m M ç!- ? M i? ?¬K tQ
E?ªB ?Q`M K°i F?9+ ?Q M +
L;U p +?B M i?„M; ç¬B i bmK p¬v
L?Ê +?`M; K°i +?9i ? Q ;¬v
h?B T M?Q ?Q MÎKWM; M;`v çQ`M pB M

8eyX *?QÆM; 88d, æ`K S?€M

@ G½Q >²- K m ç M ?ÄB hW iB m i?Q- +! iBM iS+ +O G•K ?mvM? ç F?¬M; \ a®M
+?S- +QM K M!- H`K i HQ+? i çB çQÊ+X
>² ``i Zmv [m M b€i p`B H¬M- H„+ ç¬m i?`i p¼M; ,
@ >ÄB K` H`K ;b5 L;QÆB F?¬M; i?`v i?¬M b„+ [m•M bQ b Q\ L m +! iBM iS+ G•K iQ
+ Q ?SM; ;?ÆM B ? iX
óZmª F?¬M; b B5ô hW iB m i?Q i?`i i?¬M F?¬M; M!B ;b- i?B m +?9i M[ p p`Q +Y
çQÊ+ i? M i?ÎX
>² ``i Zmv +¬K #`M +?ªB- +~M i?`M +?ªB H¬M; +?Q +QM ?½M ?mv i #ªQ K½ # M M
M`v- H`M; `v ç! iW F?B tm`i T?€i ÎFBM? i`mM; - G•K o½M oBM? çQ+? i?•M ;B Q +
+O ?„M- +kM; +?d +! K°i +QM M?Q p`v- ç! H` #ªQ #®B Î ç•vX
* Q hM pm®i #° H¬M; K K K¢B +O #ªQ K½- i?Î /`B M!B ,
@ G½Q >²- M;QÆB M!B ?½M ?mv i #ªQ K½ M`v M m T?®B ?ÊT pÈB M;U i®i +O æ
Zmv i- K°i # M H` ?mv i K¢+? æ¢B >Q - p`v +! i? b) bBM? ` M;U i®i F?¬M; \5
@ æ! H` H) /o M?B M5
G½Q >² p¶ p i`K HQM; M;U - +Q`B ?„+ ?„+ ? B iB M; - ç„+ w M!B ,
@ oB + T?®B ;B®M; M`v H` /Q G•K iQÈM; [m•M çQ ` - b B b Q çQÊ+ \5 \*?`t2K- t
çQÊ+ M;U +QM `²B ç!X
@ o`v K` +kM; H`K çQÊ+ ``\
G½Q * Q F?) ;`i ç¬m- H`K #`K ,
@ L m G•K ?mvM? ç p` L;mv i L? L?B T?®B ;B®M; i?b b Q M?d\ >ŠM H` F?¬M; i
>² ``i Zmv M;~M M;Q`B `²B #¶M; #`i +Q`B ? ?ª- KB M; i?b +Q`B M?QM; K„i H¢B çÄ
h`QM; [m•M i`QÈM; - i?`v i?QÈM; iQÈM; [m•M Gw h?€B ç¬m #¢+ T?Æ- Kti Qm b¬m
pB +; b ç! ``i F?`tYX hW iB m i?Q i`°K H m MQÈ+ K„i- KÎKB M; ?ÄB ,
@ L;mv M bQ€B- M;Q`B ibK *?d M?B \5
@ *?d M?B- +QM iÈB pW H9+X
h?QÈM; iQÈM; [m•M M?' + H M K°i t'T ;B'v p`M; FBK- i?Î /`B ,
@ o pB + +?9M; i pÈB M;Q`B æ°i Zmv i ç`K T?€M- i?€M? +?d >Q`M; i?QÈM; iÈB
hW *?d hbM? iB T M?`M t'T ;B'v KÎ` HB + K„i- i?€M? +?d ç! ``i çÆM ;BªM `ä ``M
h K ç`M? çQ¢i5ô

hW iB m i?Q b„+ K†i i`„M; # +?- F?¬M; FbK çQÊ+ `ÆB H ,

@ >Q¬M; i?QÊM; +?ŠM; H) F?¬M; #B i?„M

Gw h?€B H„+ ç-m M|B,

@ sm'io•M +¬M; +?9 ç M; K M; i? BX *m®B i?€M; M¬M; H•K #²M `²B- F?¬M; +?`m
h K- ç½ ;B'm i?b T?ªB ;B'm ç M +MM;X h ç½ K"i #€Q pÈB >Q¬M; i?QÊM; - i`QM;
K°i KbM? M;¬B #B i i?¬BX L?QM; +?ŠM; ?B m pb b Q >Q¬M; i?QÊM; HçB ?ç i?€M

:B"i KbM? M?È HçB, ó>„M b„T H¬K +? `²B- M?QM; HçB F?¬M; #B i H¬ +€B i M b„
MÆB M¬Q\ >„M b®M; ? v +? i- ç M; HçM? H)Q ? v 'K €T\ô hW iB m i?Q `®i +m°+
K„i H†M; H) H½ +?½ im¬M `ÆBX

@ *?d M?B ¬

h?QÊM; iQÈM; [m•M #MB M;MB i?Î /¬B- `²B F?¬M; #B i H¬K b Q KÈB M OB çQÊ+,

@ E?¬M; b Q ç•m5

hW *?d hbM? p°B p¬M; H m MQÊ+ K„i- ;'T i?€M? +?d HçB- F?) i? M,

@ G•K h K ç`M? çQç i h?2Q *?d M?B i?'v i?€M? +?d +O >Q¬M; i?QÊM; +| w H¬ M?
o¬ Hm" M bBM? iY5

@ o¬ Hm" M bBM? iY\

Gw h?€B M?Qm K¬v M|B,

@ G•K h K M m +ÁM b®M;- p"v iU M?B M i'i +ª +kM; / M|B- pB + ç¬K T?€M M¬v b)
M m ?„M F?¬M; +ÁM

@ h?b T?ªB H¬ öóG•K h K +?QM? i?S+ ç`M? çQç iô `²B- i'i +ª i€M? KçM; M;QìB æ°i
?„M +ª5

hW *?d hbM? i`QM; K„i ?B M H M ?¬M [m M;- +„M `„M; M|BX

> v +?Q K°i iW óG•K h K ç`M? çQç i5ô

>Q¬M; ç Km®M /MM; bBM? iY +O G•K h K ç [mv i ç`M? bBM? iY +O M;QìB æ°i
F?¬M; +ÁM M[- ç€K iM #BM? æ°i Zmv i M¬v K†+ F H¬ hB m E?ª >½M ? v æ°i Zmv
+¬M T?ªB b®M; M[`²BX æçB >Q b) F?¬M; iB + i`ª ;B€ ç„i- ?mv i +?B M +MM; M;

ó>Q¬M; i?QÊM; ç9M; H¬ M´B ;B" M `²B5ô Gw h?€B F?) ;"i ç-m,

@ *?d M?B- +QM +ªK i?'v G•K h K +ÁM b®M; F?¬M;\

@ >„M M?'i ç`M? +ÁM b®M; +?SX >„M t'm M?Q p"v

hW iB m i?Q +9B ç-m- M;? M M;¬QX

Gw h?€B F?) #"i +QìB,

@ L?Q p"v H¬ çQÊ+ `²BX h M G•K h K M¬v- +ª M;¬v ?B ?B ? ? - i`QÈ+ ;Bì +?Q +?`
?„M ç½ +? i- i F?¬M; iBM +?9i M¬Q5

hW *?d hbM? +„M +?†i `„M; ,

@ *?9M; i ç½ ;B[M;QìB æ°i Zmv i ?ÆM K°i i?€M; `²B- M m F?¬M; +?Q ?¼ K°i +•
bÊ ó;B¬ MûQ çSi /•vô ç|X h?€M? +?d >Q¬M; i?QÊM; M?Q i? - F?¬M; #^M; +?9M; i
M;QìB >²- ç¬K T?€M p¬B M;¬v- M;?d p¬B M;¬vX J°i K†i +| i? +?ì çÊB iBM iS+ G•K h
?B m ?Q i?U+ +O M;QìB æ°i Zmv i- ç ?¼ #Êi +,M; i?ŠM; p¬ +| +?9i ?v p¼M;X G
+?B M M[X L;mv M bQ€B M;?o M?Q i? M¬Q\

@ æQÊ+ - +S M?Q p"v K¬ H¬K5

Gw h?€B ?W K°i iB M; ,

@ æ M +^a > Q M; h? Q Ê M; + k M; ç ½ ? ¢ [m v i i • K - M m G • K h K + ? Q p - + ? 9 M; i b,
Z m v i ç ' K € m ç i`^a M Ê K € m 5

@ L; Q Æ B H ¢ B H` K ; b \ E ? ¬ M; ç Q Ê + 5

h B M; K „ M; v m F B m p M; H M - K ° i M; | M i v # 9 T K , M; i` „ M; M ? Q M; ¼ + p Q Æ M ` - #
, M i` ° K ô F B - ; B` M / ¶ B M ? b M ? „ M X

@ h , i , i` € + ? H - K i i`² B 5 h + ? d H` M ; ? o M ? - K K ° i + ? 9 i - F ? ¬ M; T ?<sup>a</sup> B H` ç B M Q Ê +
' v K` X

@ * Á M #^a Q F ? ¬ M; T ?^a B ?² B + ì \ 5 h + ? Q M; Q Æ B ç B H ¢ B K ' v H - M i`<sup>2</sup> B X æ • v H` H - M
h B M i Y # m² M + Q ì B ; ä p` Q #` M i v ? „ M X

@ S ?^a B F ? ¬ M; - H - M i ? S K Q ì B ` \ h ` ä `` M; M ? È K È B H` H - M i ? S i € K i ? ¬ B K` 5
> „ M i Q Æ B + Q ì B ; ¢ i i v i B M i Y p ,

@ L ? • M b B M ? M m F ? ¬ M; i ? [m v ç - m H ¢ B - + ? Š M; + Á M ; b H` i ? 9 p` +^a X æ M +^a ç
+ m ° + b ® M; + Á M + | w M; ? o ; b + ? S X * ? Q i ç B H ¢ B K ° i H - M ç B K` - i , i , \ 5

ó L; Q ì B M` v i ? " i H` - ç M +^a ?² B + ì + k M; + | i ? M , M M d d ¬ B M ? Q p` v 5 ô h B M i Y #`
i` Q Ê + ,

@ h ? ¬ B - i ? ¬ B 5 * ì æ ¢ B > Q M` v ` ä `` M; H` M; Q Æ B / ¢ v i - M ? Q M; p Š M i ? m i 5
h B m i t + + Q ì B ? b ? b ; B [+ ? t i #` M i v M` M ; ,

@ æ | H` # ì B p b i B M i Y i , i , i ? ¬ M; K B M ? 5

h B M i Y F û Q + ? , M ç „ T + ? Q ? „ M - # Q Ê + t m ® M; ; B Q ì M; - M ? M ? ; ¢ i #' + M; ¼ M ç M K
b € M; H M K ° i + ? 9 i X L` M; M ? b M ` M; Q` B - K<sup>a</sup> M ? b • M i M ? Q M; - + € M ? + ' M; ç ½ +`
M; Q € B ç 2 M b b - + Q M ? K M ? Ä i ? d M ? i ? Q^a M; p , M; p Š M; p` B i B M; + ? | b O X h B M; #
i B M; i` + Q M F ? | + ç K - p Ê + ?<sup>2</sup> M; ?` M; t | K ç M; ç M M; ?` + ? - i ' i +^a ç m p ¬ + M M; +
T ? Á M; - K ° i + € B #` M i ? ¬ b Æ - K ° i # ° + ? û M i` `` ç ¢ K # ¢ + - K ° i + € B # b M ? ? Q # ^ M; b S -
h` M M; Q ì B i B m i t + i W M; + ? ¶ - i W M; + • v + ? • K ç m H` i U i v K b M ? ç • K +^a X _ ä `` M;
b Q i` Q M; K „ i M` M; H ¢ B K Æ ?² M ? Q i` Q M; K ° i ; B ' + K Æ X

ó o B + M` v H` i ? " i b Q \ ô L` M; p m ® i M ? F ? m ¬ M K t i ç M; M | M; / - M H M - M ? b M H û M
i ? „ K F ? ¬ M; H ì B M` Q i^a t B i X

@ * k M; + ? Q ç M M Y ç K - `<sup>a</sup> M ? ` ¶ B ç € M ? + ì / Q È B ç M X h Q p` H` K ~ M b o i ? " i b U ` `
G • K o ½ M o B M ? i ? Î /` B - ? B i v ¬ K ç - m - K „ i M ? b M H M M; ¼ M ç M - F ?) # " i + Q ì B X

@ L; Q Æ B H` i M ; B<sup>a</sup> ~ M b o X — M ç • m F ? ¬ M; ~ M - H ¢ B ~ M Î > Q M; E ? € M ? T ? O M` v X
L B M ? o k h Q + ? / Q p` Q K k B ? „ M - + Q ì B M k M; M` m i`<sup>2</sup> B M; <sup>a</sup> p` Q # M M; Q ì B ? „ M X L ? b
K ¶ B K ° i ç B K M ? Ä ç m ç ¼ M; K² ? ¬ B + ¬ M; b S + + O ? ¼ X æ ¬ B K „ i i B M i Y + ? Ê i i ? ' T
H K Ä M; ,

@ h B m i t + - ç • v + | T ?^a B H` M ? " + ? 9 M; i F ? ¬ M; \ h F ? ¬ M; / € K i B M 5

@ * , M H m i m v M € i - M ? Q M; p Š M + | i ? i` € M ? K Q ; B | - + € B M` v H` M ? " + ? 9 M; i X h ?
> „ M ¬ K i B M i Y p` Q H Á M; - +<sup>a</sup> K M ? " M K M B i ? Æ K i` M i | + M` M; - B K H † M; F ? ¬ M; # B

@ J m ® M Î + ? ¶ M` v +^a ç ì B Q \

L B M ? h B M i Y K d K + Q ì B ,

@ "m'Bi`Q ?¬KM v- H" B pB ii`°Ki?Q M?"\ ôæ¢BiB mi?Q- i M?È M" M;5 L;QM
s^aQ #^aQ #®B- +| M?È i F?¬M; \ L;¼+ aQÆM; "- M" M; H¢B HÈM H M`²B\ L;?2 M;C
`,M; +?d Km®M +„M +?Q K°i +€B5

óJ°i?ÆB pB i# Q M?B m i M M[iY M?Q p"v5ô h`QM; HÁM; LBM? ok hQ+? ?ÆB ;B"
p`Q i v ?„M K°i +€BX

hB m i t+ i ?-K i ?Î /`B,

@ *| M?È +€+ M" M; 'v K°i +?9iX h çB K'v i?€M; `²B- F?¬M; +| iBM iS+ ;b- +?ŠM;
i # Q M?Q T?QM; i?Q `²B M[ X L m iBM iS+ i #Ä KbM? i`mv M iÈB i B +€+ M" M;
+?`m M'BX L?'i H" h? M? hmv M- i?€M; b m M" M; H•K #²M `²BX h, i, M" M; #^aQ i b
L;?2 ?„M M?„+ iÈB hB m iB m i?Q- i`QM; HÁM; LBM? ok hQ+? /'v H M M?[M; iQ p`
i|+ ?„M- /`m /`M; #^aQ,

@ a€M; bÈK M;`v K B- +?9M; i i bK K°i [m€M /`+? - ;YB M?[M; #S+ i?Q +O M;QÆB
*^aK ;B€+ iQÆM; iQ F?¬M; T?^aB B +kM; +?`m çQÊ+ ç•m5

@ VK- i, i, i?"i i®i5

hB m i t+ +^aK FQ+? `ÆB MQÈ+ K„i- pMB ç-m p`Q i`QM; HÁM; M" M;- /KB /KBX

ó K €B [m€5ô hi`QM; HÁM; ?„M `mM; ç°M;- F?¬M; FB K +? çQÊ+ ;?û KB M; p`Q
M? M? i?'B K°i ?ÆBX

h?'v ;QÆM; Kti iB m i t+ iU M?Q HÁ HY - +S M?bM +?,K +?,K p`Q M;U+ KbM?- `H¢BX
LBM? hB M iY çÄ Kti iBK ç"Ti?bM? i?'`+?- óT?bô K°i iB M;- `²B M?ûQ K¢M

@ L;QÆB L°B i?QÆM; M;QÆB +?Q H" M?- F?¬M; i? p¼M; ç°M;X æWM; M;?o ç
M?Q p"vX

U M|B M¬K M H" [m'v `®B V

@ *€B ;b K" pB + óHQ¢M i?'i #€i i Qô\ h F?¬M; ?B m5

hB m i t+ KÎ iQ ? B K„i- i?-M i bM? +?•M i?"i,

@ h, i,- M" M; ;B^aM; +?Q i çB Jt+ /M i F?¬M; i? p¼M; ç°M;- M?QM; M" M; +| i? i
aÈK ç½ #B i #^aM iQM? F M"v `²B- iB M iY KdK +QÌB ;BÆ + Q M;•M +?•K b€M; HQ
;"i ç-m- M;?B K M;?`M|B,

@ VK- i, i, M;`v ç K +?B m +®i - K i KÄB [m€KS+X h?¬B ç i iU KbM? i bK b€+? iV
M;?o +O +?[óHQ¢M i?'i #€i i Qô- F?¬M; T?B M i, i, ;B^aM; ;B^aB M[ç•mX

L?bM ?bM? /€M; `Ki` +O ?„M- LBM? ok hQ+? çÄ Kti,

@ L;QÆB M;®+ [m€- b Q H¢B ç2K i?•M i? tQÆM; +®i` çM ;BÐM +?SX h ç½ H"
H" M;QÌB +O M;QÆB- ç•m i? +?¢v çB ç•m çQÊ+ \5

óh F?Q€B M;?2 M?[M; HÌB M"v M?'i5ô hB m i t+ i?"i i?" M^K i`QÈ+ M;U+ M" M;- i
M[- M?QM; i v H¢B #„i ç-m H°M t°M, óE?¬M; i?"i i?" +kM; F?¬M; çQÊ+- iMv iB M
+^a M;QÌB ç m M?Q #`/-M5 .mv +?d +| K¶B #`M i v H" +| i? +Y ç°M; çQÊ+- i?"i`

E?¬M; i? ç€M?- F?¬M; i? K„M;- +ÁM T?^aB v m i?QÆM; +?2 +?Î ?„M M?Q #^aQ #®B
KbM? H¢B ç m HÁM; iÈB i" M tQÆM; iOv- iB M iY +kM; i?"i bU F?¬M; #B i H"K ;b-

@ L;QÆB ç|- ç½ Km®M ç"Q M;k- p"v çÆM ;B^aM +?d +-M i`Î H¢B FBM? i?"M?- +?ŠM
;BÌ M;QÊ+ H¢B- F?¬M; ? #Ä çB- K°i #QÊ+ +MM; +?Q iWM; `ÌB >QM; E?€M? T?O

@ h, i,- M" M; çWM; K½B +?Q+? i M?Q p"v K`X

G•K o½M oBM? p Kti ç m F?' M|B,

@ æ°M; i€+ M"v `i ç m ç|5

óhB m i†+ ?¢ HQm5ô hB M iY Î +MM; ?„M ç½ F?€ H•m- ç m +| i? /B M ;BªB çQÊ
 M?ûQ p¨Q 2Q ?„M- M|B,
 @ h M?„+ M?Î M;QÆB5 L;QÆB +| #B i pW `²B i¢B b Q M;QÆB ç€M? +| i?m i F?
 H¨ M;QÆB bmv M;?o p~M pÆ- M M i? 'i i?® p¨B MQÊ+ M?Q p¨v5
 >„M i? "i i?"; "i ç-m- M^K i`QÊ+ M;U+ iB M iY F?¬M; ç°M; ç"v- ç M +ª K +?QÎM; +kM
 [m M? M[- +?d ç†i H M K°i M;¼M ç²B M?¬ + QX
 óh? "i ` ç½ ç M H9+ `²B5ô LBM? ok hQ+? çÄ #WM; K†i- +ª M;QÌB K K M?kM- #'i H
 @ L;QÆB +?È i€+ [m€B M[- i ?ÄB M;QÆB K°i pB +- M;¨v ç| i`QM; pQÆM; +mM; æ
 #„i çQÊ+ L;¼+ :B¨- M?QM; pb b Q M¨M; \5
 @ h, i,- Km®M ?ÄB pB + M?¨K +?€M M¨v H¨K ;b- +?9M; i +MM; M? m M;O çB\5
 hB m i†+ H„+ ç-m- +¼ +¼ p¨Q M;U+ M¨M;X
 @ *?mv M M;O i?b çÊB +?9i M[X
 hB M iY M|M; #WM; K†i,
 @ L;QÆB i`QÊ+ ? i ç€T +•m ?ÄB +O i ç½X
 hB m i†+ M;~M; ç-m H M- €M? K„i ç,K ç,K- i?Î /¨B M|B,
 @ _'i çÆM;BªM- #„i M¨M;- +?9M; i poM? pB M F?¬M; p çQÊ+ M[X
 @ h¢B b Q- +?ŠM; H) #„i çQÊ+ +ª æ¢B- hB m E?ª >½M æ°i Zmv i K¨ F?¬M; i®i b Q
 hB M iY M;?B ?Q†+ ?ÄBX
 hB m i†+ H„+ ç-m +QÌB F?´,
 @ .Q ç| KÈB M|B- i, i,- i ?v p¼M; M¨M; H¨K K°i iB M iYX L?[M; pB + M;QÌB ;B M i
 i?Q+? ?ÊT pÈB M¨M;X L¨M; M;?o K°i +?9i +QB- L;¼+ :B¨ +ÁM b®M; i? K çQÊ+ K'v
 i - ?ÆM M[>[m oQÆM; +kM; M^K i`QM; i v +?9M; i - M;QÌB +| HÈB Q+? M?'i H¨
 @ æ°i Zmv i hª oQÆM;5
 @ æ9M; p¨v5 L m M¨M; H¨ ?„M- M¨M; b) H¨K M?Q i? M¨Q\
 @ v +O M;QÆB H¨ JQÊM +Æ ?°B ;B i b¢+?- K°i HQÈB #„i ? i\5
 hB M iY FBM? ?½B,
 @ L?Q p¨v +?ŠM; T?ªB +?9M; i b) ç²M; [mv pm i¨M pÈB L;¼+ :B¨ b Q\
 G•K o½M oBM? ;"i ç-m,
 @ æ9M; H¨ b) +| +?mv M M¨vX *| i? ç´ i' i +ª i°B / M? ç² b€i ç¢B E?ª >½M p¨ >[m o
 +?9M; i - +Æ ?°B i®i M;¨M M,K F?| ;†T M?Q p¨v- B H¢B #Ä [m +?S\ L?Ì +| pB +
 i?®M; M?'iX h®B ç ? B # M,K H¨ +| i? FûQ iÈBX æ M H9+ ç| #B M ;BÈB ? B MQ
 i` M i?ªQ M;mv M- M;QÌB /mv M?'i v m [mQ h€i L?o J°+ i?b +?d +| L;¼+ :B¨X *?d
 G¶ KÈB F?¬M; /€K +QB i?QÌM; p¼M; ç°M;- +?9M; i KÈB +| i? i?m¨M HÈB tmv M
 h€i L?o J°+ ç M; i`QM; i v i - M m ? B MQÊ+ ç¨K T?€M i®iX *| i? çªK #ªQ #B M +
 ? B KQÆB M,KX
 LBM? ok hQ+? ?ÄB,
 @ L m F?¬M; i?Ä i?m¨M çQÊ+ i?b b Q\
 @ E?¬M; i?Ä i?m¨M çQÊ+ ``\ *kM; F?¬M; b Q +ªX
 G•K o½M oBM? H¢M? HMM; M|B,

@ *?9M; i ; B K ; B[hB m E?^a >½M p" æ² h€+ h€- H¢B +| i? i?m" M HÊB [m v p - æ¢
+ÁM b®M; # #®M i?€M; M[X æ M H9+ ç| æ¢B- hB m E?^a >½M +QB M?Q #` /B i- a
" æS+ G¶X L?QM; +€B F?€+ /mv M?'i H" +?9M; i F?¬M; ?v bBM? K°i KbM? i` M i
K"5

L; ?2 ?„M T?•M iQ+? M?Q p"v- KÈB #B i çQÊ+ pB + M"v +| M?B m F?9+ K„+ ç M i?

@ æB K°i #QÊ+ M?bM KQÌB #QÊ+5 E?| i`€+? M; QÆB +ªK i?'v K i KÄBX L; QÆB p
M; QÌBX

@ æ9M; p"v- i p" M" M; i - F?¬M; +| ; b F?€+ M? mX

hB m i†+ K i KÄB i?Î /"BX

hB M iY pm®i i|+ ?„M,

@ L; ?2 M|B- ç"K T?€M; B[æ¢B >Q p" æ°i Zmv i- Î; B[L; k L; mv M p" " L; ¢M >¢Q
L; QÆB Km®M çB t2K ? v F?¬M; \

@ E?Á5 E?Á5

hB M; M; €v F?) p M; H M- M?bM tm®M; - ?„M ç½ +?bK p"Q ; B'+ M; O b v `²BX

*| K°i +?9i +Ä t M?- +| K°i +?9i #½Q +€i [m v +m²M; - i?ªQ M; mv M ; B Q pÈB b K¢
i" M +?•M i`ÌBX

h`QM; T?¢K pB p" B i`, K /†K ; B[L; k L; mv M p" " L; ¢M >¢Q æ†+- iB M; ç Q FB K
K½ ?Q p M; X LÆB ç•v i" T i`mM; ? B KQÆB p¢M iBM? #BM? +O +ª æ¢B >Q p" æ°
+ Q HÈM- i?•M i? +QÌM; i`€M; X hW t M?bM H¢B M?Q iMv i?ÌB +| i? F?ÎB ç°M; K
i?b ç Q i?QÆM; i +?dM?- F, Hm"i M; ?B K KBM?- ?ÆM #®M KQÆB F?~m ?Ä T?€
iMv i?ÌB +?m~M #` F? B ?Ä X aQM; T?QÆM; ç m HmB M, K KQÆB /†K- M?QM; pšM
#^M; €M? K„i i?M ?"MX

:B[` M? ; BÈB ? B # M- +| K°i /½v M?" #^M; ; ¶ `i /"B /Q M?[M; i?Ê i?O +¬M; F?ûQ
H M- iW b K¢+ æ¢B >Q FûQ /"B iÈB i?ªQ M; mv M æ°i Zmv i- t t M?bM H¢B- iU

h`ÌB i?€M; #ªv- i?ÌB iB i M|M; #S+ FBM? M; QÌB- # M i`QM; /½v M?" #`v ç-v ?Q [
i?Q M; i?QªM; - M m F?¬M; i?'v K°i çQÌM; T?•M +€+? `ä`"M; Î; B[- +ÁM iQÎM; ç M
; B Q ; B[? B MQÊ+X

.U i?2Q QÊ+ ç`M? bQM; T?QÆM; - iBM? #BM? ? B MQÊ+ ç m HmB p T?Q b m M
M; QÌB i? K /U ç`K T?€M- M; Q`B ` +| ?ÆM ? B KQÆB p bo- ç m F?¬M; +?Q T?ûT h
+°M; H¢B- +kM; F?¬M; ç M i`, K M; QÌBX

L; QÌB æ°i Zmv i +| p iÄ i?"M? w ç†+ #B i- G°+ æ¬M; h€M- " æS+ G¶ +MM; M?[M;
b m- +ª M; QÌB K†+ >² T?K+ `°M; i?MM; i?bM?- /o M?B M H" F?¬M; ? +| ç2K i?2Q

s t M?bM i?'v M; QÌB æ¢B >Q çB iÈB- G°+ æ¬M; h€M ` i`QÊ+ ç|M- çÆM i v ç†i H

@ Gw H½Q iQÈM; [m•M- hW [m•M bQ5 G°+ æ¬M; h€M tBM +?"Q- p` M"v- H" hª oQA

" æS+ G¶ HQM; ?MK p B ; 'm- /€M; p ?mM; ?½M- M?bM M; QÌB æ¢B >Q i`WM; K
h?QÈM; iQÈM; [m•M çQÆM; M?B M +kM; F?¬M; bÊ- +QÌB M|B,

@ L; "B +?QM? H" " æS+ G¶ iQÈM; [m•M " h`"M L; k L; mv M- æ¢B >Q i iB m /B
#° ?¢ +O H" M; "B ?ª\5

æ•v +?QM? H" pB + K" ?„M bÊ #` çª ç°M; iÈB M?'i- hª oQÆM; #B M b„+- ç M; Km®
iB M; ?W M?Q M?Ä- i?¬M b„+ " æS+ G¶ M†M; M - F?¬M; M|B ; b M[X

> B # M +MM; çB p"Q M?" - G°+ æ¬M; h€M KìB Gw iQÈM; [m•M p" hW [m•M bQ M; æS+ G¶ +?d çSM; ç®B K†i +?S F?¬M; M;²B tm®M;X

@ G°+ æ¬M; h€M [m®+ bQ- " æS+ G¶ iQÈM; [m•M- pb b Q F?¬M; M;²B çB\5
hW iB m i?Q +QìB ?ÄBX

> B p` æ°i Zmv i i`¼M; i?-M F?2 F?) H„+ ç-m- ç²M; i?ìB ç K°i i v` i`QÈ+ M;U+-
:B[M?[M; iMv iMM; T?Q b m #¶M; `) ` - î;B[?B M` K°i #¶M; /€M; i? M? i9X L`
F?¬M; MìB K°i HìB- ;QÆM; K†i i€B M?Êi- ;B®M; M?Q K°i ç¶ ?Q K°+ KB M + Q [m

8eRX *?QÆM; 883, " ` G°

. i?`i M" M; i`QM; bm®i M?Q +¶ i? M?bM tmv M i?'m- M?Q ç¶ ?Q b2M i` M h?B
#KB i`-MX hW +€B +´ i?QM i?QM M?Q +´ i?B M M; #m¬M; tm®M; K°i bÊB /•v K" m
ç²M; iB M æçB >Q çQÊ+ i? m i` M M;U+ €Q M" M;X :QÆM; K†i K„ KB m €M? H M M
M?Q çB m F?„+ #^M; #ç+? M;¼+- ç¬B K¬B ?²M; M?m" M F?) m®M H M- iU K°i KªM
i`ìBX

G"K M;QìB i F?„+ +®i ;?B i•K +?QM? H" ;QÆM; K†i i`„M; M?Q imv i +O M" M;- ;B
i?m¬M F?B i F?¬M; ;b bQ b€M? çQÊ+X o Ko H - i`QM; p¬i? M? p¬iS+- K¶B F?B -
p" FB m b - H"K +?Q M;QìB i poM? pB M F?¬M; i? [m M çQÊ+X

L" M; HŠM; H†M; çSM; ç¶- M? M?" M; M?Q K°i /ªB iÆ ?²M;- ? B K„i i?,K i?ŠK- M?
F?¬M; i M- F?¬M; +ªK ;B€+ çQÊ+ +?9i 'K €T M" QX

@ L;QÆB L;QÆB H"

hW iB m i?Q çSM; H M- #B M b„+- #" M i v`m M M? M? X

@ h H" L;¼+ :B" - +kM; +¶ M;QìB i?Q+? ;¼B i H" L;mv i L? L?BX

L[iY ç¶ K„i M?bM i?ŠM;- M? M? H„+ ç-m,

@ L?QM; pB + M"v F?¬M; [m M ? ;b iÈB +€+ M;QÆB- +€+ M;QÆB +¶ i? ;¼B i H"
hW *?d hbM? +„M `„M;- i?•M i? `m M H M- MQÈ+ K„i S ` i?" M? /ÁM; ,

@ Zmª M?B M H" M;QÆB- H" M;QÆB ;B i?„M5

EBK æ Q æçB E?ª >½M F?¬M; M? M? F?¬M; +?"K HB + K„i M?bM M" M;- HçM? HM

@ hW iB m i?Q pb b Q HçB F?¶+ \ *?ŠM; H) H" i ;B i i bM? H M; +O M;QÆB b Q\5

hW *?d hbM? H m MQÈ+ K„i,

@ hbM? H M; +O i i?b b Q- i i?Q+? ?„M ç¶5 aQ pÈB M?[M; M;QìB +ª çìB b®M; i`
M?B m5

@ hW iB m i?Q `i +¶ /kM; F?Q5

æçB E?ª >½M MìB F?),

@ *?d H" H"K b Q M;QÆB #B i H" M;QìB i b®M; i`QM; K°M; KÆ F?¬M; T?ªB H" K°

L;¼+ :B" M"v K†+ /M H" M;QìB æ°i Zmv i- M?QM; bmv M;?o K m H - K²K KB M; H
[mw p" HçM? HMM;- +" M; F?B M +?Q M;QìB i M?È K½BX æ°i M?B M M" M; tm'i ?B
M;QìB M¼- M?'i i?ìB i`QM; HÁM; t Q ç°M;- K½B F?¬M; #bM? i•K çQÊ+X

Gw h?€B p°B p" M; çQ K„i +?Q hW *?d hbM?- SM; /"v +QìB MìB,

@ h?b ` p` M"v H" h K iB M HB M ?Q" M æçB E?ª >½M æ°i Zmv i- [mª M?B M H" +•
i ç®B H" T- M?QM; iQÈM; bo i?O ?ç +O H½Q T?m `i +QB i`¼M; iB M T?€T +O æ
iB M HB M ?Q" M M?Q p"v- [mª H" F?¬M; +¶ M;QìB i?S ? B i`QM; i?B M ?çX G½Q T

Gw h?€B F?2M M?Q p"v [m^a i?U+ H`B tm'i iW i•KX J'v i`,K M,K M v- /M Î æ¢B >Q
+| iB M i?m"i i?–M F€ ç M i? +kM; +?d +| çQÊ+ K°i ? B M;Q`B K" i?–BX æ°i Zmv i
p¬+MM;- çSM; i`QÊ+ K†i L;¼+ :B" +kM; F?¬M; /€K iMv w T?|M; i9M;- çO #B i h K
F?B M +?Q +^a M;Q`B æ°i Zmv i T?<sup>a</sup>B `9M; ç°M;X J°i M[iY v m çm®B K" +| i? H"K
ç€M; çQÊ+ iU ?"QX

L;¼+ :B" F?¬M; +?9i #B M b„+ - F?) H„+ ç–m,

@ Gw H½Q iQÈM; [m•M [m€ F?2M `²B5 hB M i?m"i +?d H" K°i K¬M Fo M;? - +?,K
çQÊ+X .mv +?d +| bU i?¬M; KBM? i" B i`Q KÈB H" #<sup>a</sup>Q p"i F?| ibK i` M ç`BX :B®M;
t•K M?"T i?^aQ M;mv M H–M M"v- +?d B +| ç^aK HQÊ+ +MM; i`Q im imv i çdM? KÈ
p"v i?¬BX h?2Q L;¼+ :B" i?'v- bmv M;?o p" FB M i?S+ M?Q p"v M?'i ç`M? H" iW K°

•M? K„i æ¢B E?^a >½M M?Q #,M;- /WM; H¢B i` M K†i hW iB m i?Q- +Q`B H¢M?X

hBK hW *?d hbM? M?Q #` / Q +„i- M? M?"M; ç€T,

@ *| K°i M;Q`B- ?„M i?¬M; KBM? ?ÆM i M?B m- +?O w M"v H" ?„M çQ ` ç|X *?
KBM? iÈB ç•m i?b /QÈB h K iB M HB M ?Q" M +?m~M t€+ FB +kM; F?¬M; i?Q€i çQ
M?'i ç`M? T?^aB + Q ?SM; H„KX

æ°i Zmv i æ¢B E?^a >½M +„M `„M;- b„+ K†i /–M /–M M?Êi çBX h`QM; HÁM; hW iB m
i`€- i`Î p +?¶ +k M;²B tm®M;- `²B H¢B +^aK i?'v +| +?9i +?m t|iX

h`QM; ç¢B i`QÈM;- F?¬M; F?Q H†M; ?ŠM çB- K°i H9+ b m- L;¼+ :B" `®i +K+ i?Î
G°+ æ¬M; h€M p" " æS+ G¶ +mM; FQM? çSM; Î T?Q b m M" M;X

@ G–M ç`K T?€M M"v KÈB #„i ç–m ç½ ;†T i`„+ i`Î `²BX

:B¼M; çB m +O L;¼+ :B" /–M /–M H¢M? HMM;- i`QM; K„i F?¬B T?K+ p iBM? KBM

@ Zm®+ bQ- M;QÆB çQ çB m FB M +O +?9M; i ` çB- ç Gw L;mv M bQ€B p" hW
i`bM? pÈB æ¢B >Q >Q" M; ç X

G°+ æ¬M; h€M ;"i ;"i ç–m- HÈM iB M; M|B,

@ sBM Gw L;mv M bQ€B p" hW [m•M bQ +?mv M H`B +?Q >Q" M; ç # ?¢ +O [mw
T?|M; i?Q+? M; v hB m E?^a >½M p" >[m oQÆM; +O i - æ°i Zmv i i +| i? + K çQ
M,K M,K F?¬M; +| #BM? ç Q- imv i F?¬M; t•K +?B K #B M ;BÈB æ¢B >Q K°i #QÊ+
i M;mv M /MM; M;"M +QM / M;U - i`,K M" M; K„ M[- KQ`B i?Êi ?½M ?mv i #^aQ K½
+QB M?Q H" ?^aQ w ;B[? B MQÊ+X

@ E?~m F?Q HÈM M?d5

hW iB m i?Q M;?2 i? M?QÈM; K"v- +Q`B H¢M?,

@ h`QM; pÁM; M,K M,K çbM? +?B M- F?¬M; +ÁM t•K T?¢K #B M [m M +O +?9M;
bQ- ;B®M; M?Q H" æ°i Zmv i +€+ M;QÆB +?B M i?„M; p"vX æ¢B E?^a >½M- #•v ;B|
`ä `²B +?S\ Jm®M çQ çB m FB M- +kM; F?¬M; ç M HQÊi M;Q`B æ°i Zmv i +€+ M;
æ¢B E?^a >½M F?¬M; M|B ;b- +?d HB + M?bM G°+ æ¬M; h€M- [m®+ bQ æ°i Zmv i h

@ h M;?o hW [m•M bQ M|B b B `²BX L;Q`B æ°i Zmv i +?9M; i i`QÊ+ ;B| F?¬M; +–
T?€M- +?d H" K°i i` Q ç`B M; M; ?"M;5

óL;¼+ :B" M"v F?¬M; +?d v m +–m p¬ Hw- ç M +^a KÎ KB M; +kM; F?¬M; Km®M M?
;B" M ç M b„+ K†i i`„M; # +?- çÆM ;B<sup>a</sup> M +?d [m v ç–m çB- `²B H¢B [m v H¢B M?bM

Gw h?€B +kM; ;B" M /[,

@ h` Q ç`B M; M; ?"M;\ L;QM; +?B M K'v M,K- M;"M i?Èi / M;U - +| i? ç`B çQÊ+
oQÆM; i®B [m M i`¼M; +O æ°i Zmv i b Q\ G°+ æ¬M; h€M- +€B M"v H" i` Q ç`B ó
?^a½ G½Q T?m +?Q iWM; M;?2 # Q ;B| ç|X

L;¼+ :B" ? B K„i F?ûT ?ì F?¬M; M|B K°i HÌBX G°+ æ¬M; h€M M|B,

@ Gw iQÈM; [m•M- EBK æ Q E?ª >½M M|B- >[m oQÆM; p" hB m E?ª >½M i?•M H" #
pb MQÊ+ p®M H" pB + çQÆM; M?B MX L m æΦB >Q #„i; B[?¼- p"v b) iΦQ i?¬M? +
+¬M +€+ M; QÆB ç°M; ç M K°i M; |M i v +O hB m E?ª >½M- æ°i Zmv i i +kM; M?
H¬MX

U L;Q iY pãM; T?€ @ w M|B F?¬M; +ÁM ;b ç K'i V X

@ *€ +? i HQÈB `€+? i?b H"K b Q\ hQÎM; æΦB >Q i bÊ +€+ M; QÆB T?ªB F?¬M; \
hW iB m i?Q + m ç¬B K"v HB m- +?d p"Q L;¼+ :B" K B Kd ,

@ EBK æ Q æΦB E?ª >½M- M; QÆB F?¬M; /€K ç®B /B M M|B +?mv M pÈB +?9M; i
L;¼+ :B" i?Î /"B çSM; H M- +?"K`½B çB` M; Q" B- #QÈ+ +?•M mv M +?mv M M?QM
HÁM; /B M iªX æB` iÈB +Y - M" M; ç°i M?B M /WM; HΦB,

@ hW iB m i?Q- i?S +?Q i M|B i?ŠM; - Î æΦB >Q - +| iQ +€+? M|B +?mv M pÈB i +
L" M; M? M? H„+ ç¬m- ;B¼M; M|B i`Î M M /`m /"M; ç^K i?„K M?Q ç M; ?Q" B MB
?¬M; MQÊ+ K„i H, M /"B,

@ æ€M; iB + 5 >„M ç½ ç½ +? i5

L" M; M? M? #QÈ+ ` - ;QÆM; K†i i`„M; M?Q imv i ç|M ;B| i?ªQ M; mv M- tBM? ç
M?mM; ?Q

@ >„i tb 5

oW ` F?ÄB /`+? [m€M- ?„i ?ÆB K°i +€B i?"i KΦM?- iB m i†+ [m i MQÊ+ KkB- M?b

@ B ç M; M?È i M?d\ h? M? hmv M ? v hB M L?B- ? v H" K¼B M; QÌB ç m M?È +ª
LBM? ok hQ+? +?dM? HΦB [m¬M €Q +?Q ?„M- F?) ;„i,

@ "ªQ M; QÆB K†+ i? K €Q p"Q- M; QÆB HΦB F?¬M; M; ?2X L; QÆB #` i`¼M; i?QÆM
H"K b Q F?ÄB çQÊ+\

h?€M; #ªvX

>QM; E?€M? T?O M|M; M?Q HÁHY - K¶B M; QÌB ç m ?"M F?¬M; çQÊ+ +ÎB bΦ+? [r
?„M HΦB K†+ /"v +°T- ;B®M; M?Q K°i +€B # Q +€i- +ª ç€K M; QÌB ç M; HmB iÈB F?

" M? iÈB M?Q M9B ç´ - # M? çB M?Q FûQ iÆX J°i KkB i M M"v +O L;¼+ :B" i?"i bU
HΦBX " M ç K ç´ K² ?¬B- # M M; "v +ª M; QÌB HΦM? +|M; X G9+ HΦM? H9+ M|M; M?
+?`m M´BX L m F?¬M; T?ªB M?ÌiB M iY +| /B m i?O ?²B tm•M- +kM; F?| #B i çQÊ-

@ J°i T?QM; i?Q iÈB FBM? i?¬M?- çB M; U M? M? M? 'i +kM; +¬M ? B KQÆB M; "v
>„M i?Î T?b T?Á- ç¬M? #'i HU+ H„+ ç¬m- p K†i #B B,

@ E?B pB i i?Q i?b +ÁM ç M; KM ?Φ- iÈB çQÊ+ FBM? i?¬M? ç½ H" KM i?m`²B- +
i?QB çQ - i`,M; ç´B b Q /ÌBX L m pB i tQM; p" B T?QM; i?Q- i?b +?„+ ç½ [m ? i +ª
hB M iY F?) ;"i ç¬m- /`m /"M; #ªQ,

@ L;QÆB ç½ H" F ç"Q M; k- F?¬M; +¬M M; ?o iÈB pB + MÆB M"v M[- çÆM ;BªM
*?9M; i p i?ŠM; HΦB FBM? i?¬M? çBX *€+ M" M; 'v ç m ç M; Î M?" +?Ì M; QÆB 5

v MB K M"v ç½ H|2 H M p¬ b® H¬M i`QM; ç¬m ?„MX óh`Î HΦB FBM? i?¬M?- Î # M h?
iYX *?ŠM; +| MÆB M"Q F?Q€B ?QΦi ?ÆM i? X *?Q /M Gw h?€B i` i +€B i°B H•K
M?"MXô

@ h, i, - M" M; M; mv M w i?2Q i i`Î p i?"i +?S\

>„M ;B[+?†i i v LBM? hB M iY- M?bM ;QÆM; K†i imv i H +O M¨M;- M? ;B¼M; ?/
 LBM? ok hQ+? iU M?B M #B i? „M M|B i? H¨ +| w ;bX L?`M F?¬M; çQÊ+ K†i M|M;
 p°B p¨M; +9B ç-m- i?b i?-K,
 @ h p h?B M hmv i T?QM;5
 @ E?¬M; i? M¨Q5
 G•K o½M oBM? FBM? ?½B i?'i b„+,
 @ h, i,- +?9M; i ç½ M?Q p¨v `²B- M¨M; +ÁM T?ªB p MÆB ç| H¨K ;b\ oÈB i?•M i?
 F?¬M; i? H2Q M9B çQÊ+ ç•mX
 hB M iY +Q|B M|B,
 @ L m M;QÆB ?²B FBM?- çQÆM; M?B M H¨ Km®M p M?¨ i`QÊ+- çB i?2Q i H¨K ;
 +?¶ +?Q M;QÆB Î ç•mX
 @ E?¬M; +| +?¶ +?Q i b Q\ E?¬M; i? M¨Q- v m +—m +O i `¨i i?'T- K¶B ç K ¬K i,
 LBM? ok hQ+? KdK +Q|B- FB M ç`M? H„+ ç-mX hB m i†+ #m²M #½ i?Î /¨B- H†M; H
 @ L|B M?Q p¨v- iB M iY i, i, +m®B +MM; pšM Km®M `|B F?ÄB i \5 o¨v çQÊ+ `²B- i
 K°i +€B i? M; /•v- iU KbM? i` Q H MX :BQ|M; +?B m [m-M €Q- i'i pÊ [m-M H|i- iQ
 hB M iY çÄ #WM; K†i HB + K„i M?bM ? „M ?ÄB /²M,
 @ L;QÆB F?¬M; T?ªB t'm H„K b Q\ G¨K ;b +| i? M; /•v M¨Q +?Q M;QÆB H2Q- F?
 +?S\ L m i çB i?2Q M;QÆB p - F?¬M; T?ªB b) H'v K¢M; h? M? hmv M b Q\ oB +
 +¨Q ? i +ª H M¨\5
 @ æ9M;5
 >„M p¶ i v `¨i K¢M?,
 @ h H¨K b Q [m M çQÊ+ pB + M¨v5 *kM; b„T ç€M? tQM; `²BX G-M M¨v i`Î p - çÊ
 tQM;- i b) i•K bU iY i pÈB M¨M;X *?9M; i +?d pKM; i`°K b| K|- K†+ /M `¨i FQ+? i?
 M M H¨K M?Q p¨v K½B5
 @ B pKM; i`°K pÈB M;QÆB\
 hB M iY T?b K°i iB M;- ç°i M?B M i?Î /¨B,
 @ h im ?¨M? +ª ç|B M¨v- t2K M?Q ?Ov i`QM; i v M;QÆB `²BX L m M;QÆB +| + M ç
 hmv M- H9+ ç| iÈB iB K i X L m M;QÆB H¨K M| ç m F?'- i F?¬M; K†i KkB M¨Q K¨
 pB M çWM; iÈB h?B M hmv i T?QM; iB K i X
 @ >B m `²B5 >B m `²B5
 >„M b„+ çªK HÈM #^M; i`|B- ;B[+?†i i v iB M iY i, i,- +?ŠM; i? K M;?o M;ÈB ;b- p
 + K çQ M,
 @ h, i, v M i•K- i'i +ª +S ç i 5 L?'i ç`M? H¨K M?Q p¨v çBX æ K M v +?9M; i i?m i?
 bÈK M;¨v K B H M çQ|M; ?²B FBM?X
 G9+ M¨v [mª M?B M K¼B pB + ç½ çQÊ+ bmv M;?o tQM;X ó*€B ;b æ°i Zmv i- +€B
 çB- +€B ;b i +kM; F?¬M; Km®M M;?o M[X æ¢B iB m i?Q- hB M L?B- sªQ sªQ- h
 h`QM; M?€v K„i ? „M FQ+? ç°M; ç M H H,M /¨B- M„K H'v #¨M i v M?Ä #û +O iB M
 +?mv M i?•M- HB M M;YB i?'v KMB ?QÆM; i?ÆK M;€i T?ª p¨Q K†i- #¶M; +?¢K p¨
 ç M; çQÊ+ #¼+ i`QM; K°i HÈT iÆ K K K¢BX *ªK ;B€+ K €B p¨ M?m ?Á -¨M QÊ+ +
 @ B H'v ;®B #¬M; ç€M? i \
 >„M ;B¨M /[M;¨M; ç-m H M- `²B K°i iB M;- ?€i Q KB M; M;•v /¢BX

J€B i!+ i€M HQ¢M- /ÁM; H i`M ¢-v ¢-B ;Á K€i? M? H M?[M; ¢½ iB m iKv ¢B `i
¢-v ¢†M FB `mM H~v #~v- M`M; M?bM i?ŠM; p`Q K†i ?„M- MQÊ+ K„i M?Q KQ i?€
h` M+QM ¢Q`M; T?Q b m- ¢°i M?B M p¢M K½ +?²K H M- i`QM; M?€v K„i +ª K†i ¢'
@ _¢i5 _¢i5
>^M; ?` b b® F} #BM? HQÈi ;B! K` ¢ M- ;-M M?Q T?€ M€i +ª +QM ¢Q`M;X
@ hW hW iB m i?Q 5 L;QÆB G`K b Q M`M; ¢ M ¢QÊ+ ¢•v \
@ h ¢€M? i M HÁM; H M; /¢ b!B M`v5
hW *?d hbM? Á H M K°i iB M;- pmM; i v ¢'K i?bM? i?`+? i?ŠM; p`Q M;U+ ?„MX
@ æWM; ¢€M?5 X æWM; ¢€M?5 h i?“i F?¬M; T?ªB +® w K`- i H`i?QÆM; #BM
>„M #` /¼ tQ v M;Q`B #Ä +?¢vX hW *?d hbM? M;Æ M;€+ M?bM i?2Q ?„M- ¢°i M?
K†i MS+ MÎ- `²B HQ¢M; +?Q¢M; ¢m´B i?2QX
óæ•v H` H`K b Q\ h i?“i H`i?QÆM; #BM? K`5ô >„M H„+ H„+ ¢-m- pW pmB KWM;-
@ > 5
*ª i`B ¢'i M;ÊT iB M; M;U ?Q- [m v ¢-m H¢B +?d i?'v i` M ¢Q`M; /`v ¢†+ ¢-m M;Q
T?ªB +! iÊB K'v p¢M M;Q`BX
@ hQÈM; [m•M5
>² ``i Zmv- æ¶ hm L;mv M- * Q hM- >S *?'M- Gw ok G,M;- K'v p¢M iQÈM; bo +MM; M
K°i iB M;- [mb tm®M; ¢'i- MQÊ+ K„i `ÆB Hª +?½- `²B M?Q K°i +ÆM ?²M; i?Ov pÐ

8ekX *?QÆM; 88N, :B€Q æ¢Q

>„M p°B p`M; ¢Q ? B i v ¢Ð M?[M; ?mvM? ¢ bBM? iY M`v- MQÊ+ K„i i`Q` ,
@ h +?d Km®M M;?d M;ÆB p`B M;`v- ¢B H-m t M? m®M; +?ûM i`- p`v K` H¢B #` +
>² ``i Zmv- * Q hM- æ¶ hm L;mv M K'v M;Q`B [m v ` M?bM M? m- ¢°i M?B M+Q`B
L;Q`B +¬K +?•M- M;Q`B ¢Ð ¢-m- M?' + #´M; ?„M- ` bS+ [m,M; H M F?¬M; i`mM;,
@ >¬ 5 >¬ 5
ó*?!M; K†i [m€5ô >„M #` /¼ +?Q FBM? ?½B- p°B p°B p`M; p`M; ;`Q -K H M,
@ 5 h +! +?SM; bÊ ¢° + Q ¢!5 h`B- H½Q * Q ¢WM; b! i *QM K M!- B +ÎB [m-M
B +ÁM i? K [m M i•K t2K ?„M M!B ;b5 o¬ b® iQÈM; bo M iÊB- ¢Ð H'v M;Q`B ?„M-
H M- iB M; +Q`B bmM; bQÈM; ?Á +MM; MQÊ+ K„i M?¢i M?Á X
óG½Q iY i?“i bU H` K°i i M ¢`Q M;k i?'i #¢B K`5ô L?bM M?[M; ;QÆM; K†i `ÆB H
i?-K i? M i?Î- H„+ ¢-m #'i HU+- Km®M +Q`B H¢B Km®M F?!+,
@ h M!B `²B- M;Q`B i®i F?¬M; b®M; H•m- M;Q`B t'm M?'i ¢`M? b®M; M;`M M,KX
* Q hM #m¬M; ?„M ` - ;¢i MQÊ+ K„i- +Q`B ?b ?b,
@ G•K ?mvM? ¢ Qi M?'i +kM; +ÁM b®M; p`B i`,K M,K M[- +? i K` / i? b Q\5
@ æ9M;5 æ9M;5
>² ``i Zmv +Q`B ? ?ª,
@ G½Q * Q- F?¬M; ;B'm M;QÆB- i H-M ¢-m M;?2 M;QÆB M!B K°i +•m ¢9M; ¢!5
æ¶ hm L;mv M imv T?ªB T?ÁM; i?O T?Q b m- F?¬M; ¢QÊ+ +MM; ?¼ ¢°i FQ+? i?ª
M;Q`B idM? i€Q i`-K ioM?- i?'v b„+ K†i G•K o½M oBM? i€B M?Êi- M?`M F?¬M; ¢Q

@ hQÈM; [m•M- i?QÆM; i? M; "B
G•K o½M oBM? F?) ;"i ç-m- M;?B K +?dM? M|B,
@ æ¶ ç¢B + - i®B K¶B M; "v M; QÆB T?ªB ibK p" B iB m +¬ MQÆM; - ç'K #|T HQM; i
" M; F?¬M; iÈB i€K ? v KQ|B M,K- i +| i? F?ÄB ?ŠM ç|X
@ h +kM; M;?o ç M pB + M"v `²B- M?QM; +?d bÊ +€+ T?m M?•M i`QM; M?" M; "BF
æ¶ hm L;mv M +Q|B ? ?ªX
óE ?Q¢+? ç"Q M;k ç½ i M i?"M? K•v F?|B- +kM; F?¬M; #B i +| i? p M?" i`QÈ+ F
iY ? v F?¬M; \ô h`QM; HÁM; ?„M +| +?9i iB + Mm®B- H¢B +| +?9i p mB KWM; X :†T
p"Q bBM? ` iY- +ªK ;B€+ ?QM; T?'M M"v [mª H" F?| /B M iªX
J'v p¢M M?•M K½ p•v +?†i H'v ?„M- `²B T?'M F?Q+? çB p T?Q [m•M /Q M?X h`
M?[M; i Q M; ° ç½ i`ªB [m - i?"i ç9M; M?Q iW [m, K¬M [m M i`Î p - B M'v ç m #M;
*?Q iÈB ç¢B i`QÈM; - Gw h?€B ç-m #¢+ T?Æ ç½ ` ç|MX G•K o½M oBM? p°B #QÈ
?b ¬K [mv M,
@ "€B FB M Gw L;mv M bQ€B5 o" B M; "v F?¬M; i?'v- L;mv M bQ€B pŠM i?"i mv pk
i?€B +ÁM ?ÆM tQ M?B m- i?"i H" ?¢M? p"M +?Q ?mvM? ç +?9M; i 5
@ L|B p" B +•m ç" M; ?Q" M; +QB5 hQÎM; i F?¬M; i`WM; i`" M; QÆB +€B i°B ç"Q M; i
Gw h?€B M;?B K K†i ó?„+ô K°i iB M; ,
@ æ½ i?Q€i F?ÄB +?B M i`"M- +ÁM H m H' M; Î M; Q" B F?¬M; +?`m p X L; Q|B ç•m-
+?Q i 5
@ L;mv M bQ€B5
J'v p¢M iQÈM; bo #` /¼ - +MM; M?'i i [m€ tm®M; X
G•K o½M oBM? ?Q F? M p" B iB M; - iÄ p #'i HU+,
@ L;mv M bQ€B Km®M ç€M? i?b ç€M? çBX .M b Q i +kM; +?d +ÁM H¢B +| MY +
;B®M; M? m i?¬B5
óæ9M; H" F?¬M; ?M /¼ çQÊ+ iB m iY M"v5ô Gw h?€B [m M b€i p" B HQÊi F?„T M;
@ o®M H" Km®M ç€M?- M?QM; +m®B +MM; M; QÆB +kM; +| +?9i çdM? +¬M; iQ+?-
#M i°B- +kM; b) F?¬M; i?QÎM; F?¬M; T?¢i M[L; QÆB i`WM; K„i H"K ;b- F?¬M; T
@ S?K+ +?S5 S?K+ +?S5
G•K o½M oBM? i`ÊM i`„M; K„i- ;"i ;"i ç-m iÄ p F?¬M; ? ;B" M; b +ªX
h?QÊM; iQÈM; [m•M KdK +Q|B çB i?ŠM; p"Q ç¢B i`QÈM; - G•K o½M oBM? çB i?2Q
M|B ;bX
L?bM #° /€M; H'K Hûi +O ?„M- `²B HB + M?bM tmM; [m M? F?¬M; +| B- Gw h?€B
@ L; QÆB +kM; çWM; Q€M ?"M5 E?¬M; T?ªB i F?¬M; i?QÎM; M; QÆB K" pb +¬M; H
/M Km®M i?QÎM; - +kM; H" ?[m i•K p¬ HU+ K"X
Zmª i?"i F?¬M; i? i?QÎM; çQÊ+- M|B p [m M +?S+- ?„M ç½ H" >[m H° iQÈM; [m•
MQÈ+ i? v i? p` i`Q i?®M; bQ€B # [m•M +O Gw h?€BX L|B p i? M? / M?- ?„M ç½
[m•M t•K M?"T i?ªQ M;mv M- #„i b®M; E?ª >½M æ°i Zmv iX æ•v H" pB + K'v i`,K I
çQÊ+- M?QM; H¢B /Q K°i i v ?„M i?U+ ?B M- ?„M ç½ H" M? ?MM; i`QM; HÁM; i'i
M?•M p"i i?¬M i?€M? `²BX
@ h F?¬M; i?QÎM; +?Q M; QÆB çQÊ+- M?QM; K" +| K°i M; Q|B +| i? i?QÎM; +?Q M
h?QÊM; iQÈM; [m•M ç2K K°i +m°M ;B'v K"m p" M; `U+ çQ +?Q ?„M- +Q|B #ªQ,

@ h?€M? +?d >Q" M; i?QÊM;- t2K çB5

h?€M? +?d ç| p¬ +MM; çÆM ;B^aM- +kM; +?d +| #®M +?[X G•K o½M oBM? M;¢+ M?

@ óG•K h K ç`M? çQ¢i5ô X v ;b ç•v\

@ *ÁM F?¬M; `ä M[" \

Gw h?€B KdK +QÌB- i?•K i`-K HB + K„i M?bM ?„M,

@ v +O >Q" M; i?QÊM; H" H-M M"v ç"K T?€M pÈB M;QÌB æ°i Zmv i- /Q M;QÆB iQ

óæ"K T?€M pÈB M;QÌB æ°i Zmv i\ h K" H"K +?O €\ô h`QM; HÁM; ?„M iU M?B M /•M

M p°B p" M; H„+ ç-m,

@ E?¬M; çQÊ+5 E?¬M; çQÊ+5 h bÎi`QÌM; H" ç"K ibM? Ui€M ;€BV- F?¬M; ;BÄB

M"v +ÁM #` i?QÆM;- +^a M;QÌB v m Èi- ç"K T?€M H9+ M"v H" pB + K"i F?¬M; i? H

@ B + ? ^ - M ^ K Î K ° + O K b M ? [m ^ i ? " i i ? Q ^ B K € B 5
 > „ M i ? Î / " B - ? B i v ¬ K ç - m X h ` Q M ; K " M ç K i ` + ? H B m - + ? Š M ; # B i i W F ? B M " Q #
 + Q - p ¬ p " M i B M ? i 9 H 9 + ~ M H 9 + ? B M - € M ? b Q M ? Q ? Á + M M ; p È B M ? [M ; ? ¢ i + €
 + M M ; X
 h W i B m i ? Q M ? M ? " M ; t Q M ; U + ? „ M - ç ° M ; i € + p ¬ + M M ; K K K ¢ B ,
 @ * Á M ç m F ? ¬ M ; \
 @ E ? ¬ M ; ç € M ; M ; ¢ B X
 G • K o ½ M o B M ? F ?) + Q Ì B ,
 @ h i ? m ° + H Q ¢ B M ; Q Ì B / / " v i ? ` i + S M ; - F ? ¬ M ; b Ê # ` i ? Q Æ M ; 5
 h W * ? d h b M ? i ? Î / " B - / ` m / " M ; M Û T K † i p " Q M ; U + ? „ M - # m ^ 2 M # ½ M † B ,
 @ h i ? ' v + ¬ i ` ^ 2 B X
 @ B \ L " M ; i ? ' v B + Æ \
 @ * Á M + † i ? H " B \ æ W M ; H " K # ° ? ^ 2 ç ^ 2 p È B i 5
 h W * ? d h b M ? M ? û Q K ¢ M ? p " Q H Q M ; ? „ M X
 @ § L " M ; M " M ; M † B M ; Q Ì B M " Q - ` ® i + m ° + B H " ð + ¬ i ð + ? S \
 " m ° + T ? ^ a B ? ^ 2 ç ^ 2 K ° i H - M - ? „ M K Î i Q ? B K „ i - i ? - M i b M ? p ¬ i ° B X
 h W i B m i ? Q i ? ¬ M ; K B M ? H M ? H Ê B - H " K b Q F ? ¬ M ; F ? € K T ? € ç Q Ê + [m , F + O ? „
 H ¢ B M ? ` M F ? ¬ M ; ç Q Ê + H „ + ç - m i ? M M ? ,
 @ * ? Š M ; i ` € + ? + • m + ^ a ? ^ 2 M T ? € + ? M ; Q Æ B 5 æ ° i Z m v i æ ¢ B E ? ^ a > ½ M - ç Q + ? t € + H " M
 M ? Q ? Q M ? Q M ; ¼ + - p ä M ; ? ; B Ä B H ¢ B i ? ¬ M ; K B M ? - i ? • M T ? " M + Q [m w p ¬ + M M ;
 M " Q i ? b + k M ; ç € M ; F B m ? ½ M ? 5
 ó æ M + ^ a h W * ? d h b M ? + k M ; T ? ^ a B i € M i K M ; ç ® B i ? O M ? Q p " v - K ` H U + L ; m v i L ? L ?
 i ? Q Ì M ; ç Q Ê + 5 ô E ? ¬ M ; i ? M " Q i B T i K + ó ? ^ 2 ç ^ 2 ô ç Q Ê + M [- G • K o ½ M o B M ? + Q Ì B i `
 @ L " M ; M † B L ; ¼ + : B " " \ * ¬ i ç Q + ? t € + ` i F ? € - M ? Q M ; æ ° i Z m v i M ? B m M ; Q Ì B M ?
 M ? b M F ? ¬ M ; i - + † ; b K " ç € M ; M ; ¢ + M ? B M + ? S \
 h W i B m i ? Q ? W K ° i i B M ; ,
 @ ó L ? b M F ? ¬ M ; i 5 ô S ? ^ a B M † B H " ? ^ 2 K ` K M ; Q Ì B 5 h i ? ' v ç M + ^ a i - K ° i M ; Q Ì B ç " M
 M ? ` M F ? ¬ M ; ç Q Ê + T ? ^ a B ç ° M ; i • K - + ? Š M ; H) M ; Q Æ B F ? ¬ M ; M ; ? o ç M p B + ; † T H ¢ B
 @ E ? ¬ M ; T ? ^ a B i ? Q Ê M ; i Q È M ; [m • M # ^ a Q M " M ; i È B H " K i ? m v i F ? € + ? ç † + ? S \
 G • K o ½ M o B M ? ` p ç m F ? ' p ° B p ° B p " M ; p " M ; H „ + ç - m X
 h ` M K † i h W \* ? d h b M ? H ° ` p ç m F ? ' - [m v ç - m ç B ^ a Q M ½ Q M † B ,
 @ E ? m v M M ; Q Æ B ç B ; † T H ¢ B + U m i b M ? M ? • M X L ; Q Æ B M † B + † M ; Q Ì B ç " M # " M " Q
 p " v F ? ¬ M ; \
 h W i B m i ? Q / M ç m F ? ' t Q t m v M i ` Q M ; H Á M ; - M ? Q M ; H ¢ B + ® H " K ` p F ? ¬ M ; i ?
 p † p † p B M " M ; - ç ` M ? K Î K B M ; T ? • M i ` - M H ¢ B i ? ¬ B X
 @ G - M ç - m ç " K T ? € M + U + F € i X h ? € B ç ° L ; ¼ + : B " Q Æ M ; M ; ¢ M ? F ? ¬ M ; M ? Q Ì M ; K
 H " M m + ? 9 M ; i p Š M i B T i K + p W ; B [æ ° i Z m v i h B m E ? ^ a > ½ M p W ç " K T ? € M - M "
 p ä M ; T ? € ô ç € M ? p È B æ ¢ B > Q K ° i i ` " M X
 h W * ? d h b M ? # m ^ 2 M # ½ M † B i B T ,

@ L m ç€M? i?"i- +?9M; i +kM; F?¬M; bÊ- /M b Q +?9M; i +kM; ç½ ;B Q #BM? M?
H-M M"v F?€+ pÈB H9+ i`QÊ+- M; QÌB æ°i Zmv i /®+ ? i iQ" M HU+ tm'i ç°M; pb K
i`"M ;B| i M? KQ K€m- bBM? HBM? ç² i?€M +?d bÊ F?¬M; i`€M? çQÊ+5

U *€ +? i i?b T?€ H QÈBVX

G•K o½M oBM? ó Bô K°i iB M;- K"v + m H¢B- F?¬M; M|B ;bX

@ " M;"v M[- H-M ç"K T?€M i?S ? B b) çQÊ+ F? B KÎ- pÈB +€ iQM? L;¼+ :B"- ç•v

hW iB m i?Q €T ;QÆM; Kti /€M p"Q M;U+ ?„M- M;?2 iBK ?„M ç" T`°M`"M;-`ÆB H

@ æ M ? v F?¬M; i?b M;QÆB iU KbM? [mv i ç`M? çB5

8e9X *?QÆM; 8eR, L;QÆB .€K >¬M h J°i *€B E?¬M;\

hW *?d hbM? p°B p" M; +9B ç-m çB- ;B" M /¶B HB + M?bM G•K o½M oBM?- ;QÆM;
çÄ #WM; H M M?Q`€M; +?B m,

@ h¢B M;QÆB ç| - M;QÆB +?¼+ i ç ?¼ H¢B +QÌB i 5

G•K o½M oBM? +QÌB ?„+ ?„+ p" B iB M;- ;B[+?ti i v M" M;- ;?û i B M" M; i?' B T?M

@ æ +?Q ?¼ +QÌB çB- b m M"v +ÁM +| M?B m +Æ ?°B M?Q p"v M[X >¼ +QÌB`B i
M?Q p"v K"X

@ E?¬M; M|B pÈB M;QÆB M[- i p ç•v5

hW iB m i?Q Kti çÄ iÈB K M; i B- [m v M;QÌB Km®M`ÌB çBX

@ æWM; p°B çWM; p°B-

G•K o½M oBM? ;B[+?ti i v M" M;- +QÌB ?b ?b M|B,

@ *| K°i pB +- K°i pB +`i i`¼M; v m- i +ÁM +?Q F`T H"K5

>„M M|B tQM;- M?€v K„i K'v +€B`i i?¬M #Q-`²B M;?B K Kti ;?û H¢B ;¬MX

L;QÆB +| +?mv M i`¼M; v m; bK" +?Q H"K\5 hW iB m i?Q KÎ K„i i?" i iQ-[...gM?b
; M; i'+- iBK ç" T i?bM? i?`+?- HÁM; #`M i v ç½ çšK K² ?¬BX

G•K o½M oBM? ;?û p"Q ;QÆM; Kti çÄ #WM; M?Q HY +O M" M;- ?¬M M?`²B +QÌB

@ G" pB + M"v- M;QÆB t2K-`i i`¼M; v m ç|5

@ >€ ?€- H"K H¢B- H"K H¢B H-M M[çB

"¼M * Q hM`9 H M +QÌB çM +Êi ?QÎM; SM;- iB M; +QÌB [m€B /`p M; H M HB M i

*ª M;QÌB hW *?d hbM?`mM H M- ;QÆM; Kti çÄ M?Q K€m- tQ v M;QÌB +?¢v i`®M,

@ h M ? M ?¢ M"v- i ;?û i M;QÆB H„K5

@ hW iB m i?Q M;O M;QM p" K°M; ç T M? 5

G•K o½M oBM? pšv pšv i v +QÌB ? ? X

@ J°M; +€B ç-m M;QÆB ç|5

hW *?d hbM? M;QÊM; M;MM;- ç€ ç€ K'v +€B-`²B +9B M;QÌB M?ti ? B M„K +€i- tQ
o½M oBM? F m M?ªv i`€M?- ? B i v tm tm ç€K +€i #KBX hW iB m i?Q +QÌB ?Q
;B•v- tQ v M;QÌB çB p"Q i`QM; /Q M?X

L?|K >²`i Zmv +QÌB ?¬ ?® çB iÈB ;¬MX G½Q * Q p¶ i v i€M i?QÎM;;

@ L?bM t2K- ç•v H" i?O çQçM ;b5 h bÈK ç½ M|B `²B- +?d +—M +| +Æ ?°B- /M H" i?Q€i F?ÄB HÁM; #`M i v G•K ?mvM? ç 5 hW [m•M bQ ç½ #` p•v ?½K `²B- +m®B +?Q \5

L,K M;QÌB >² ""i Zmv- æ¶ hm L;mv M #°B T?K+ ;"i ç—m- HB M iK+ tQ i v i?€M T?K G•K o½M oBM? ?„+ K°i iB M; - #`i K½M M|B,

@ æWM; +| p¶ K¬M; M;U M[5 a m M`v i p` hW iB m i?Q i•K bU i?b +€+ M;QÆB " Q M?B m +?B m b€i i?O +O i ç m #` +€+ M;QÆB ?¼+ +ª `²B- i +ÁM H`K ,M ;b ç J¼B M;QÌB +QÌB iQ- +m®B +MM; i`lB +kM; i?Ä HÁM; M;QÌB- +| i? +?SM; FB M çQ`M pB M- pB + M`v [mª H` K°i K„ bU `i HÈMX

æM ;BÐM K°i ?²B- b„+ i`lB ç½ F?¬M; +ÁM bÈK M[ - i`QM; HÁM; G•K o½M oBM? +| i`mM; - ?„M pšv i v iW #B i K¼B M;QÌB `²B [m v p M?`X "—m i`lB ç K H½M; ç½M; - >QM; E?€M? T?O v M H†M; #`i i?QÌM; X h?dM? i?QªM; +| p`B iB M; +?| bO - i` F? M;QÌB i +ªK ;B€+ ç M; ?QÎM; K°i +m°+ b®M; +?•M i?"iX

æB ç M M;¬B M?" M?Ä i?¬ H`m- K°i KMB i?ÆK T?ª p`Q KkB ?„M- €M? HY HmM; H F?B i- p„M; p - i?"i p¬ +MM; 'K €TX

@ h, i, 5

>„M +?Q F`T ;ä i?b +Y ;¶ ç½ M? M? KÎ` X >„M KWM; `Ð #QÈ+ p`Q- ç½ M;YB i? i`QM; T?ÁM; HçB F?¬M; +| K°i #|M; M;QÌBX

æ~v` K p`Q T?ÁM; i`QM; - i` M #`M ç K°i #bM? i` M?Q M?Ä- +?ûM i?m®+ ç M; M| ç M; F KB M; p`Q #€i i?m®+ - KB M; ?²M; M?m`M +?9K +?QK i?´B M? M? - ?ÆB M M`M; X

> B i v M`M; p¬ +MM; +~M i?"M +—K +?B + #€i M?Ä- +?"K `½B M;~M; ç—m H M- M?

@ hB m i†+- iÈB ;Bì m®M; i?m®+ `²B5

@ h, i,

G•K o½M oBM? + v KkB- çÄ K„i- #QÈ+ ç M Km®M ¬K H'v M`M; X

@ l®M; i?m®+ i`QÈ+ ç½55

æ¬B K„i ç T iB M iY HQm +?mv M- +QÌB çQ i? M; i?m®+ ` i`QÈ+ K†i- M; ,M #QÈ+ oBM? WK K°i iB M; - M?"M #€i i?m®+ - `²B #`i +?'T i?m®+ pW M|M; pW ç„M; - ?„M

L?bM ?„M K°i ?ÆB m®M; bç+? i? M; i?m®+ - F?¬M; +ÁM K°i ;B¼i- LBM? ok hQ+? F K°i +?B + F?,M i v- M? M?`M; H m i?m®+ i` M KûT ?„M- +QÌB M|B,

@ *kM; ;—M F?Ä2 `²B- M?QM; i ?ÆB Hç- ?¬K M v b Q M;QÆB i`Î M M M;Q M i? \5

@ h Hm¬M Hm¬M M?Q i? K`-

>„M +QÌB ?b ?b M;²B i` M ;BQÌM; - M?bM ;QÆM; K†i i? M? H +O iB M iY- /`m /`M

@ h, i, - i ¬K M`M; K°i +€B çQÈ+ F?¬M; \5 hBM i çB- `i i?m—M F?B i i?¬B5

LBM? iB M iY çÄ K†i- [m2M ?„M H•m M?Q i? `²B H`K ;b K` M`M; F?¬M; ?B m iQM H`K ;b +| +?mv M ?„M H`+? bU M?Q p`v- çWM; M|B H` i?m—M F?B i- +?Q /M bU i F?¬M; T?ªB ?„M +?Q # Q ;Bì H`KX

@ L;QÆB ?ÄB i H`K ;b -

LBM? ok hQ+? +9B ç—m- M? ;B¼M; M|B,

@ *?ŠM; T?ªB i ç½ i?2Q M;QÆB `²B b Q\5

hB m i t + + Q Ì B ? b ? b i U ç - m p " Q M ; U + M " M ; - K b € i p " B + € B - i B M i Y M ! M ; + ^a M ;
ç M ; K m ® M K Î K B M ; M ! B + ? m v M - H € B T ? € i ; B € + M ; Q Ì B i ` Q M ; H Á M ; K b M ? ç ° i M ?
+ ? t i H ' v M " M ; - ; B ® M ; M ? Q K m ® M ? Á M " M ; p " Q p È B ? „ M X

h ? M " v H " b Q - ? „ M M ; Q M M ; Q ½ M i ? m - M F ? B i i ? " i b Q \ L B M ? o k h Q + ? ? Æ B # ' i M
i B m i t + K „ i K Î i ? " i i Q - ? B K „ i H ! 2 b € M ; - ç M ; M ; Æ M ; € + M ? b M M " M ; - p - M M ? m i
+ Q Æ M ; ç Q + S M ; ` „ M M ? ' i X

G Á M ; i B M i Y # ¶ M ; ` m M H M - + k M ; F ? ¬ M ; # B i p b b Q H € B + ! i b M ? + ^a K p W p m B p v
? B / Á M ; H H , M / " B X

@ s ^a v ` + ? m v M ; b i ? - b Q K " M ? b M i M ? Q p " v \

L " M ; p W + Q Ì B p W ` Æ B H - M ; ! M i v # 9 T K , M ; + ? ^a B M ? K € B i ! + ? „ M X

G • K o ½ M o B M ? ç S M ; / " v - ; B [+ ? t i i v M " M ; - M ; Æ M ; € + M ? b M M " M ; ,

@ h , i , - b € M ; M v F ? B M ? b M i ? ' v ç € K > ² " i Z m v - i + Q ? S M ; [m € M ? Q M ; F ? B [m v
M " M ; M [5

hB M i Y + Q Ì B H „ + ç - m ,

@ L ; Q Æ B ; † T H € B # € M # - + ? Q M ? H " H 9 + p m B p - H 9 + ç ! i Î # M M ; Q Ì B M ; Q Æ B i ?
a Q - M ; Q Æ B + Á M b Ê i + ? € v K ' i T ? ^a B F ? ¬ M ; \ 5

G • K o ½ M o B M ? i ? Î / " B - M ! B M ? Ä ,

@ E ? ¬ M ; / ® B i , i , - i ç 9 M ; H " H Q M " M ; b) t i X L ? Q p " v - b) F ? ¬ M ; + ! B # „ i i m ® M
F ? ¬ M ; + ! B i ` ° K + ? • K ? m v i + ? Q i p " Q # M ç K X L m i F ? ¬ M ; + ! + • v [m € i - F ? ¬ M
i B M i Y i , i , - + m ° + b ® M ; M " v + Á M + ! w M ; ? o ; b M [+ ? S \ 5

L B M ? h B M i Y H m M Q È + K „ i ? „ M - / ` m / " M ; + Q Ì B M ! B ,

@ L ! B H B M ? i B M ? - i F ? ¬ M ; T ? ^a B p š M K ° i K U + Î M Æ B M " v + ? Ì M ; Q Æ B b Q \ 5 * ! H)
/ U - M ? Q M ; F ? B M ? b M i ? ' v M ; Q Æ B Î i ` Q È + K † i i - i # B i ç Ì B ç Ì B F B T F B T M " v i
H 9 + O i B m i t + M ; Q Æ B ` ² B 5 J m ® M i t M ; Q Æ B i ? b + ? d + ! + € + ? T ? ^a B H ' v K € M ; +

@ u M i • K v M i • K - F ? ¬ M ; B + ! i ? i ? Q Æ M ; i ' M i , i , 5

hB m i t + K † i K " v ? È M ? Î ; B [+ ? t i i v M " M ; - F B M ç ` M ? M ! B ,

@ h # B i - p b M " M ; H " b Q T ? ! + O h ? M ? h m v M - M M i ` Q È + ; B ! + ? Q i W M ; ç Q È +
K m ® M p h ? B M h m v i T ? Q M ; 5 L ? Q M ; i , i , v M i • K - i M ? ' i ç ` M ? b) ; B ^a B [m v i i ® i +
H € B K " t 2 K - i H " B + ? S \ h H " G • K h K ç € B / M ? ç d M ? ç d M ? 5 æ € B ; B M ; M K #
h ? " M ? - B K " F ? ¬ M ; # B i # ' M b U + O G • K h K X > „ + ? „ + 5

hB M i Y ; € i M Q È + K „ i - + Q Ì B H „ + ç - m ,

@ æ 9 M ; + ! F ? Q € + H € + 5 L ; Q Æ B + ! # ' M b U i ? b i ` Q È + i B M T ? ^a B ; B ^a B [m v i b U i b M ?
ç ½ - i K È B + ! i ? i B M M ; Q Æ B ç Q È + 5

Z m ^a i ? " i F ? ! [m € - ? M M ; i • K i ` € M ; + ? Q p W ` ² B ç ½ # B M K ' i p - i m M ; p - i Q + ? i ` Q M ;
F ? ' b Î H „ + ç - m - i ? Î / " B ,

@ E ? ¬ M ; T ? ^a B i , i , F ? ¬ M ; # B i - ; B [i p " L ; m v i L ? L ? B + Á M H B M [m M ç M [m ® +
i Y # B i - • M Q € M i b M ? + W m - H " K b Q i + ! i ? / / " M ; ; B ^a B [m v i ç Q È + \ J m ® M i + M
M " v • M F ? ¬ M ; ` • M - Q € M F ? ¬ M ; ` Q € M - p W F ? ! + p W + Q Ì B - p W p m B H € B # m ² M
+ € B / € M ; ; b + ? S \ 5

hB m i t + M ! B + ! + ? 9 i ç € Q H w - + K + / B M K " T K ! ? ¶ M H Q € M M ? Q i ? M " v - + ? d b Ê b)
i ? F ? ® M ; + ? 5

hB M i Y F ?) ; " i ç - m ,

@ æ9M; H" +| +?9i ?¶M HQ¢M- M?QM; /M b Q pšM b) i®i ?ÆM ?B M M v5 "•v ;Bì ?
F?¬M; +~M i?"M b) `ÆB p"Q +ªM? # M bSi +~M; # M ;½v ;¼M;- bBM? HBM? ç² i?€M
+~M; b•m- i? bQM; T?QÆM; i?"M? MQÊ+ HY - i'i T?ªB +| K°i # M /B i pQM; KÈB
i? i?b F?¬M; B +| HÊB +ª5

G•K o½M oBM? i`-K K†+ K°i H9+ H•m- M? ;B¼M; ?ÄB,

@ h, i,- w +O M" M; H" i M M çB\5

@ *| K°i b® pB +- M m i`®M i`€M? i?b H¢B F?¬M; i? M i•K- F?¬M; #^M; QÐM M;
+? i +kM; T?ªB H"K5

LBM? ok hQ+? M? M? pm®i i|+ ?„M- ¬M M?m M|B iB T,

@ h F?¬M; i? ªM? ?QÎM; ç M w +?Q +O M; QÆB- i'i +ª ç m /Q iU M; QÆB çQ ` +

æB ? v F?¬M; çB\5 G•K o½M oBM? ?Qi K°i ?ÆB- [mª H" çìB M; QìB F?´ bÎ +kM; ç

"½Q +€i p¬i" M çB M +m²M; ;"Q i?ûi M M- [mûi M; M; ç¢B K¢+- [mûi [m i?ªQ M; mv
+m®M H M K°i çKM +€i- i`¬M; `i ?MM; i`€M; X

o" B +QM im'M K½ +?¢v iÈB- ç M M?" ;¶ i?b M; WM; H¢BX hW *?d hbM? M?ªv tm®
H„+ ç-m M|B,

@ *?ŠM; #B i b Q ?¬K M v H¢B M?Q p"v- #½Q +€i K¢M? [m€- i Îi €B M; Q¢B # Q M

@ a Q bQ çQÊ+ pÈB ;B| H®+ Î" B M *? i- p" B KÈ +€i ç| ç•m +| H" ;b\5

hB M; i?Î/"B p M; H M # M i B M" M; - F?¬M; t F?¬M; ;-M- F?¬M; M? M? F?¬M; +?
iW +äB i`ìB çQ iÈBX

hW iB m i?Q [m v ç-m H¢B- +?ŠM; #B i EBK ç Q E?ª >½M K„ H ç½ tm®M; M; U F?
K„i M?bM +€i # v ç-v i`ìB- i`QM; K„i F?B i?b H|2 b€M; - F?B i?b ªK ç¢K- F?B i?b
i?QÆM; - M?Q K°i #S+ i` M?X J†i M" M; çQ M i` M; M?m Kb- ~M ~M +| M?[M; ?"Q [
K B tBM? ç T imv i i`-M H°` i`„M; M?Q imv i- imM; # v i?2Q ;B| - M?Q K°i ç| ?Q

hW *?d hbM? HB M ¬K [mv M- /`m /"M; +?"Q,

@ æ¢B E?ª >½M iÈB bÈK [m€5

@ hW iB m i?Q +kM; i? K" \5

•M? K„i L;¼+ :B" H¢M? HMM; - [mûi p T?Q b m M" M; - F?) H„+ ç-m ,

@ Gw H½Q iQÈM; [m•M +?Q iÈB- hW iB m i?Q +kM; +?d ç2K i?2Q p" B iMv iMM; - a
` +m°+ ç"K T?€M ?¬K M v iU ?² F?¬M; +| M?B m i?S ç M|B `²B5

@ æ¢B E?ª >½M M|B +ÁM [m€ bÈK-

hW iB m i?Q ?W K°i iB M; M|B,

@ aQM; T?QÆM; ç"K T?€M- +| # Q M?B m M; QìB +kM; F?¬M; [m M ? X Gw L; mv
¬M; ç½ ;B Q i'i +ª K¼B pB + +?Q i X *?d +-M æ¢B E?ª >½M +| i?"M? w- *?d hbM?
>Q i - +€B ;b +kM; +| i? M|B +?mv M çQÊ+X

L;¼+ :B" M?bM ç€K +€i #KB ç-v i`ìB- i`-K K†+ i?"i H•m- `²B i? M F?),

@ æQÊ+ `²B- t2K ` ¬M; i`ìB # M +?Q bQM; T?QÆM; M; QÆB p" i K°i +Æ ?°B +m
i?B M wX æ2K H¢B ?Á #bM? +?Q ? B MQÊ+- ;BªB ;B€T #BM? K½- +| H) +kM; M^K
i?¬BX

hW *?d hbM? +QìB H¢M?,

@ L?[M; HìB M"v- ?ŠM H" i M|B pÈB æ¢B E?ª >½M KÈB ç9M; 5

L;¼+ :B" ? B K„i F?ûT ?ì- ?¬ F?),

@ G°+ æ¬M; h€M5

æ°i Zmv i Zm®+ bQ çQ i v H M M;U+- +mM; FQM? ç€T,

@ æ¢B E?ª >½M +| ;b T?•M T?|\\

L;mv i L? L?B H¢M? HMM; ,

@ æ°i Zmv i Zm®+ bQ ç"K T?€M pÈB hW [m•M bQ- +kM; F?¬M; ç F?€+? [mw æ¢B FB M +O #´M ?½M ç½ M|B [m - M;QÆB ç½ `ä +?Q \\5 æ| H" bS+ FB M M?ŠM +U+ ? i?Q€B HmB K°i #QÊ+X

G°+ æ¬M; h€M ;"i ç-m- #° /€M; `i i`mM; i?"M?X h`QM; HÁM; hW \*?d hbM? +kM; >½M bÈK ç½ ç`M? çB m FB M `²BX æ"K T?€M pÈB G°+ æ¬M; h€M +?d H" ?bM? i? pÈB bU +QÌM; M;¢M? p" /kM; F?Q ç'm ç M +? i +O L;¼+ :B"- poM? pB M æ¢B >Q ç¢i i?"M? ?B T ç`M? çQÊ+X

æ"K T?€M H¢B F i i?9+ M?Q p"v b Q\\5 >„M F?¬M; iÈB `\\ >„M i?"i +| i? #Ä [m M [æ°i Zmv i i`¼M çÌB b) T?ªB iB T iK+ +?B M ç'm M?Q p"v b Q\\ hW *?d hbM? i?Î /" M M pmB ? v b-m- i`QM; HÁM; M;´M M; M; i` ,K K®BX

@ hW iB m i?Q- M;QÆB +?Q `^M; ? B MQÊ+ +?9M; i +ÁM +¬M T?ªB iB T iK+ ç"K T •M? K„i L;¼+ :B" F?¬M; M? M? F?¬M; +?"K- M?bM i?ŠM; p"Q K„i hW \*?d hbM?X \*/MM; iW /B M iª çQÊ+ ç M†M; H M i`€B iBK hW iB m i?QX

Zmª M?B M M [iY +?Q + Q +O i?ªQ M;mv M +| F?Q i? i?"i H" T?B T?"K- hW *?d ?ÆB- ç M; Km®M M|B ;b- ç°i M?B M M" M; M;?2 iB M; H¼+ +¼+ H¼+ +¼+X hW t t ç M; +?¢v ç M- K M; K°i i M [m•M bo æ¢B >Q i` M HQM;X

h M [m•M bo +?¢v i?ŠM; iÈB +?¶ hW iB m i?Q [m€ tm®M; ,

@ E?ªB #~K hW [m•M bQX hQÈM; [m•M M|B- M;QÌB æ°i Zmv i i?Q+? +?ÆB i`Á €T H *?9M; i p" æ°i Zmv i F?¬M; +¬M T?ªB ç"K T?€M M [X sBM [m•M bQ K m +?|M; p

hQÈM; [m•M \\ G" iQÈM; [m•M M"Q\\ hW *?d hbM? b[M; bÌ K°i +?9i- ç°i M?B M pQÆ

@ >„M >„M ç M `²B\\5

@ .¢5 hQÈM; [m•M KÌB hW [m•M bQ +'T i®+ p i`¢B5

hW *?d hbM? pmB p tQ v M;QÌB çBX L?bM t i`QM; +€i #KB ç¢B K¢+ +| K°i +?B + t t2 F?) T?'i ç°M; - ?Q" M; b i?'B tmM; [m M?- +Æ ?² ?Q" M iQ" M +?2 /'m M?[M; ;b +€+? +,M M?" M"v F?QªM; p" B /†K- H9+ M"v t2 M;U ç½ ?Q" M iQ" M #'i ç°M;X

hW iB m i?Q +QÌB ;"i ç-m- ?QÈM; p T?Q L;¼+ :B" M;¢Q M;? M|B,

@ æ¢B E?ª >½M ç½ +?Q H" bQM; T?QÆM; F?¬M; +¬M T?ªB ?Á ç"K- p"v +kM; F?¬ > M M;"v b m ;†T H¢B i` M +?B M i`QÌM; - *?d hbM? +€Q iW5

L" M; tQ v M;QÌB H M M;U - pmM; `QB- +QM M;U i?¬M im'M ?Q /"B K°i iB M; - im +€i- #B M K'i /¬MX

J" M M"v ?Q" M iQ" M M;Q" B /U HB m +O K¼B M;QÌBX h®+ ç° M;QÌB æ¢B >Q `9i H M? M? ?ÆM M;QÌB æ°i Zmv i M?B m- M|B ç M H" ç M- M|B çB H" çB- F?¬M; ? H" i æ°i Zmv i [m®+ bQ bYM; b®i K°i ?²B- i?"i H•m b m KÈB M?Ä ;B¼M; M;"T M;WM; ,

@ æ¢B E?ª >½M- #•v ;BÌ +?9M; i H"K b Q\\5 *?ŠM; H) i?"i bU Km®M F? B +?B M >½M

>„M HB M iB T ?ÄB p" B iB M; - L;¼+ :B" pŠM F?¬M; ? +| +?9i ç°M; ioM?- ç M +ª iB çQÊ+X

G°+ æ¬M; h€M p°B p¨M; M; QÊ+ ç-m H M- +?d i?'v €M? K„i EBK ç Q E?ª >½M M?b
t - #¨M i v M?Ä + -K FBK ç Q ç M; `mM M? M? X

@ æ¢B >½M

@ *?m~M #`M; U 5

L; ¼+ :B¨ ?¬ F?) K°i iB M; - M; [F?Q +U+ F€ FB M ç`M?X

G¨T iS+ K°i F} bo æ°i Zmv i çQ ç M K°i +QM i?B i F} i? -M im'M- L; ¼+ :B¨ /äB K
ç M; çSM; Î t t - iBK ç°i M?B M ç¨T i?bM? i?' +?- M¨M; +® #bM? ioM? ?Qi K°i ?Æ
K°i iB M; - i?•M M¨M; M?Q K°i ç¢Q i?B K çB M FBK b„+ - T?B i?•M H Q p T?Q ç€K

G°+ æ¬M; h€M i?'v p¨v ?QªM; ?®i- p°B p¨M; pšv ; ¼B,

@ æ¢B E?ª >½M- ç! H¨ #B M ; BÊB +O æ¢B >Q ç! - F?¬M; çB çQÊ+ - F?¬M; çB çQÊ

h?•MªM? L; ¼+ :B¨ ~M ?B M- +?¢v M? M? M?Q ; B! - b Q +! i? M; ?2 ?„M ; ¼B çQÊ+X
çm'B iÊB +?B +t2 M; U - ; ?û K†i p¨Q ç! M!B +?mv M- MK +Q!B +ÂM FB m /B K ?A
[m v ç-m- ç M; Km®M i`Î p X

@ :B€

æ°i Zmv i æ¢B E?ª >½M ?¬ H M- i`U+ +?d +¶ t2 M; U - H¨T iS+ T?€i ?mv ? i bS+ H
T?B M? M? M?Q +?ÊTX *€i #KB i` M ç¢B K¢+ HQÊi [m M; Q!B M¨M; M?Q K°i i`¨M

" i`, K i`QÊM; - ? B i`, K i`QÊM; - K„i M?bM i?'v F?QªM; +€+? ; B[t2 M; U p¨ KbM?
¨¨M; ç½ +! i? i?'v çQÊ+ K¨M t2 F?) +?ÊT H MX L; ¼+ :B¨ +„M `„M; pmM; `QB [m"i t
çB M?Q K°i Hm²M; bûiX

@ .WM; H¢B5

hm'M K½ M; Y K†i H M i`!B ?Q p M; - K°i i?•MªM? FBK b„+ M?Q i?B K çB M T?€ F
M; U X *?B M K½ ? B # M ç²M; i?!B /WM; H¢B- T?šM M°M; ~M; +´ H M i`!B ?Q p M

hW *?d hbM? FBM? M; ¢+- +ª ; B¨M M!B,

@ æ°i Zmv i æ¢B E?ª >½M- b Q M; QÆB H¢B iU iB M t•K M?"T p¨Q +QÆM; i?' æ¢B

L; ¼+ :B¨ H„+ ç-m F?¬M; i`ª H!B- +?d M?ªv tm®M; M; U - iWM; #QÊ+ iWM; #QÊ+ +?
ç M ; -M +?B +t2- M¨M; +¨M; +ªK i?'v iBK ç¨T K½M? HB i- +Æ ??² F?¬M; S+ +? çQ

h?•M ?bM? M¨M; F?) `mM H M- p¬ HU+ /U p¨Q i`K t2- pQÆM M; !M i v #9TK, M; i„
K¨M t2- MQÊ+ K„i i`¨M ` ,

@ L; Q!B i`QM; t2 FB - M; QÆB /€K ?¬M i K°i +€B F?¬M; \5

8e8X *?QÆM; 8ek, G¢B :†T

h? ; B M M¨v +! K'v M[iY i`mM; i`BM? M?Q i? \ hW iB m i?Q i?'v KkB + v t - M? I
` +kM; ; B®M; M?Q M[iY M; Q!B >²- M¨M; ç M; S ? B ?¨M; H X

aU i`-K K†+ FûQ /¨B M?Q p¬ i¨M- +€i # v ç-v i`!B M?Q +kM; M; QM; ç¼M; H¢BX

E?¬M; #B i i`ªB [m # Q H•m- i`QM; t2 p M; H M K°i iB M; i?Î /¨B i`-K i`-K,

@ h`Î p çB- M¨M; pQÊi [m #B M ; BÊB `²B ç!5

*•m M!B M¨v imv M?Ä M?QM; M?Q K°i i? M? HÊB FB K ç•K ` - i?•M ?bM? L; ¼+ :B
L¨M; M; ? M M; ¨Q ç M M¶B F?¬M; /U p[M; p¨Q t2 M; U çQÊ+ M[,

@ h¢B b Q M; QÆB F?¬M; /€K ?¬M i \ h¢B b Q h¢B b Q\5

> B i v M" M; ç Ð H' v i? " M? t2- K Q Ì B M; | M i v i? Q M i? Q M M? Q K m ® M + „ K p" Q H È T; f
• K M S+ M Î M? Q ? Q" M; Q M? F? | + X " b M? M Q È + b m H Q M; M" M; b' ` K ° i; | + H" K H
K ° i + Q M # Q È K ç M; # v- T? ' T T? È B i` Q M; ; B | M? Q ç | ? Q ? ² ç B T t B M? ç T M? ' i i
h` Q M; F? ¬ M; F? Q i` - K K † + - K ° i # " M i v i? ¬ ` € T # ¶ M; ` m M; ç ° M; - i W i W p Q Æ M ` p
p i` , M; i? " i b • m - M? Q K ° i M; m v i M? M? B U p - M; i` , M; F? m v i V K „ H + m ® B + ? • M
L; ¼ + : B" F? | + i? - K H † M; - M Q È + K „ i M? Q K Q - + a M; Q Ì B ` m M H M - H" T i S + ç Q # '
? B i' + - + ? d + Á M; M; i' + - # " M i v M" M; i W i W / W M; H ¢ B X h? • M ? b M? M" M; p š M F
K „ i Q È i ç š K + a M; U + X
L; ¼ + i? O i? Q M i? Q M M? M? ? ¢ t m ® M; - F?) + ? ¢ K p" Q H Q M; # " M i v i? ¬ ` € T X h?
M; Q Ì B M; ² B # i t m ® M; ç ' i - M, K M; | M i v H † M; H) + „ K p" Q i v ? „ M - + a K i? K b U ' K € T
L? Q ? Á i • K H B M? p È B M? m - + a ? B ç ² M; i? Ì B ` m M ` ~ v X
@ h ? " M M; Q Æ B 5
E B K ç Q E? a > ½ M K „ H i? b i? " Q M? Q i U M | B X J † i M" M; + ? " K ` ½ B € T; - M p" Q # " M
H p ¬ i? M? p ¬ i S + ` Æ B t m ® M; H Á M; # " M i v ? „ M i W M; ; B ¼ i i W M; ; B ¼ i - + ? " K ` ½ B
M? Q M; + k M; F? ¬ M; i? H" K K Ì ç B M? [M; ; B ¼ i H i` Q M; b m ® i + O M" M; X
E? ¬ M; ; B M + U + F € i` - K K † + - K ¼ B M; Q Ì B + ? m M; [m M? F? ¬ M; / € K M | B ; b - 2 K Î K B
M? ' i i` Q M; ç Ì B M" v X
* ? Š M; # B i + Æ M H ® + ç ½ / W M; F? B M" Q X " 9 B i | + E B K ç Q E? a > ½ M p Q Æ M; ç - v + € i
+ € i # M + ¢ M? t2 - ; Q Æ M; K † i p š M / € M + ? † i p" Q # " M i v i? ¬ ` € T - ? B K „ i K „ H M? „
/ Q M? ç - v M Q È + K „ i - / Á M; M Q È + K „ i ç ½ b È K F? ¬ ` ² B X
* ? Š M; # B i [m ® + b Q æ ° i Z m v i + M M; K Q Ì B M; Q Ì B i M v i M M; T? Q b m ç ½ i È B F? B
M? Ä ,
@ æ ¢ B E? a > ½ M - + ? 9 M; i + - M T? a B i` Î p 5 æ ¢ B E? a > ½ M - æ ¢ B E? a > ½ M
> „ M; ¼ B H B M i B T p" B i B M; - L; ¼ + : B" H ¢ B p š M M? Q ç M; M; Æ M; ~ M - F? ¬ M; ? i`
G ° + æ ¬ M; h € M # ' i H U + - ¬ K [m v M ? Ä B ,
@ L; Q Ì B # M i` Q M; t2 + | T? a B H" G • K ç ¢ B M? • M F? ¬ M; \ 5
@ G ° + ? m v M? - + ? 9 M; i H ¢ B ; † T K † i ` ² B 5
G • K ç ¢ B M? • M i? M F?) X
h? M? • K M" v - F? ¬ M; T? a B + O G • K h K i? b H" + O B \ æ ° i Z m v i [m ® + b Q M? b M
M; ² B i` M ç ' i - ? W K ° i i B M; + , K i S + ,
@ : † T K † i \ 5 G • K ç ¢ B M? • M X h? S + ? Q i M | B i? Š M; - M; Q Æ B i` ® M Î i` Q M; t2 - M; Q
F? ¬ M; i? ' v ç Q È + M; Q Æ B 5
_ ä H" G ° + æ ¬ M; h € M i? U + b U # ' i # b M? + ? Q E B K ç Q E? a > ½ M + O ? ¼ 5 G • K ç ¢ B M
i? Î / " B ,
@ G ° + ? m v M? - + ? „ + M; Q Æ B + | i? ; B a B i? Q + ? ç Q È + i • K i b M? + O i + ? S \ 5
: B a B i? Q + ? \ G ° + æ ¬ M; h € M M; š K M; ? o K ° i H € i - ` ² B # ' i H U + H „ + ç - m - + ? Š M; # B i T
h? • M i? L; ¼ + : B" F?) ` m M - M" M; K Î # W M; K „ i ` M? b M # " M i v ç - v K € m X h` M ç | +
p" b Q ç M t2 M p È B M? m - M? B m + ? ¶ b • m i" M t Q Æ M; - + | M? B m p i K € m ç Ä - / • v H
ç ° i M? B M + „ M K ¢ M? p" Q # " M i v ? „ M K ° i + € B - + ? Ê i? û i H M ,
@ : B a B i? Q + ? + € B ; b \ h F? ¬ M; i? ; B a B i? Q + ? 5 h ? " M M; Q Æ B - i p o M? p B M ? " M
L" M; F m H M K ° i i B M; ` ² B + ? ¢ v p" Q i` Q M; + € i # K B - i? • M ? b M? M? Q ; B | - ç M + a +
+ ? ' T X L" M; H B m K ¢ M; + ? ¢ v p" Q i` Q M; ; B | + € i - i? • M ? b M? F? B i # ¢ + ? i` Q M; M? €
M? ¢ i X

@ *€Q iW5

G°+ æ¬M; h€M p°B p¬M; ¬K [mv M- +MM; KQİB iMv iMM; [m v ç¬m M;U H¢B- çm >½MX

@ æ M +ª ?¬M M¬M; K°i +€B K¬ +kM; F?¬M; +?`m\5 hB m i†+- M;QÆB +kM; F?¬M; h?•M ?bM? iª iÆB +O L;¼+ :B¬ /¬M /¬M +?bK F?m'i- LBM? ok hQ+? #m¬M; ` K +Y F?ÄB QÆM QËiX

L?bM i?'v K€m iQÆB +?ªv ç¬v i` M p i b Q Î#¬M i v KbM?- ?„M b[M; bİ M;Æ M;€+ `¬v- i?Î ?¬Q ? M H„+ ç¬m,

@ h, i,- i çQ+? t€+ F?¬M; /€K ?¬M M¬M;X "ÎB pb +?d +-M ?¬M M¬M; K°i +€B- i b) i•K çQÊ+ M[- F?K F?K

>„M ?Q F`+? HB i- +QM; +ª M;QİB tm®M; - i` M KB M; ?B M H M K°i /ÁM; K€m çÄ iQÆB +?ªv /¬B tm®M; KûT- M?Q K°i +ÆM KQ K€mX

@ hB m i†+X L;QÆB b Q `²B\ hB m i†+

hB M iY p°B p¬M; ¬K ?„M p¬Q M;U+X

a„+ K†i iB m i†+ i€B M?Êi- M;U+ `mM H M- K€m iQÆB H¢B i¬¬M ` - ç¼M; H¢B Î K +kM; iU M?Q >Q¬M; >¬ pĐ ç HB M iK+ i¬¬M tm®M; - +¬M; H9+ +¬M; M?B m- F?¬M;

@ h, i,5

>„M ¬K H'v LBM? hB M iY- /9B ç¬m p¬Q #° M;U+ 'K €T +O M¬M; - F?İ+ MS+ MÎ M?C +¬M; H9+ +¬M; HÈM- iB M; MS+ MÎ i i•K HB i T? - tmv M [m #½Q +€i- F?¬M; M;V i?ªQ M;mv MX

hB M iY H†M; v M ¬K ?„M- +MM; ?„M +?B b M¶B F?´ bÎ i`QM; HÁM;X

EBK ç Q E?ª >½M pW iÈB #B M;BÈB- i?•M i? H¢B `mM H M- M?QM; M?Q +İ +ªK p T?QÆM; t - p¬i? M? p¬iS+ M;²B T?`+? i` M K†i ç'iX

@ P H½Q +¬M;

J°i iB M; ?¬¬M M?mX L¬M; +QİB +QİB- H `ÆB ç¬v ? B ;Á K€

@ L;QİB i MİB M;¬v M¬v- G•K ?mvM? ç i?´ ?mv i i€K H¢M; - L;mv i L? L?B `ÆB H F?¬M i?'i b„+ - i?B M ç` m €K5 "½Q +€i M´B H M iS # ç¢B K¢+- imv i`ÆB ç¬v i` i•K iB M? +O L;¼+ :B¬ ç½ H¬K FBM? i?B M ç` - iB M? M;?o +O G•K ?mvM? ç H¬K M;QİB >² ? v M;QİB æ¢B >Q - i'i +ª ç m +ªK ç°M; M?B i H `ÆB `ÆB- K¼B M;QİB [ç°B iB M? M?•M +m®B +MM; b) i?¬M? [mv M i?m°+

@ G½Q * Q- M;QÆB MİB +?"K K°i +?9i çQÊ+ F?¬M;\ h ;?B F?¬M; F`T5

æ¶ hm L;mv M K9 #9i ?Ki ?ÆB- pB i +?B +?Qi H M ;B'v- ç2K M?[M; ;b H½Q * Q pV >² ``i Zmv p¶ #¬M +QİB,

@ oB i +€B `„K- çWM; M;?2 i M iB m iY M¬v #®+ T?ûiX G•K ?mvM? ç i?´ ?mv i i L;mv i L? L?•M `ÆB H M,K +•M # Q ;Bİ\ *?ŠM; ` T?QM; i?€B ;b ? i5\ \*ÁM +€B ; T?Q - imv i`ÆB ç¬v i`İB- i'i +ª M;QİB >² M;QİB æ¢B >Q [m€ tm®M; - M;QÆB H E?„+ hQ L?o p"v\5 L?QM; H¬M Î pQÆM; çbM? æ°i Zmv i- i?"i ` +İ i? ;?B H¢B M?C MİB H€Q5 LİB i?"i +?S- K'v ?¬K i`QÊ+ G•K iQÈM; [m•M p¬ L;mv i L? L?B ç M +ªK H½Q \* Q M;QÆB H¢B +? #B M i?¬M? K°i +•m +?mv M HQm i`mv M F?„T +?®M i` H¬K +?Q /•M +?9M; M;° M?"M b Q\

@ *?d H¬ ;?ûT p¬B bU FB M pÈB M? m K¬ i?¬B- +İ ;b K¬ F?¬M; çQÊ+ \

* Q hM M?av tm®M; #M- H'v 'K i`M?Ä /®+ H M m®M; WM; U+X s2K` +?Q ç½- M|B,

@ L;v ?¬K i`QÊ+ F?¬M; ;†T- M;v K B +?ŠM; b) ;†T H¢B H` ;b\5 *QB M?Q /U #€Q M?'i5 G•K ?mvM? ç ç½ M|B ?„M b) iU KbM? çB ç M pÁM; çK T?€M M;v K B5 h ç K B i +kM; çBX G½Q >²- M;QÆB +| çB F?¬M;\5

E?¬M; +?d >² ""i Zmv- ç M +ª >S *?'M p` Gw ok G,M; # M +¢M? +kM; M¬M M|M;X #9i H M,

@ *?9M; i +kM; Km®M çB5

æÊi çK T?€M i?S ? B F?9+ +?B i Hv F€- bBM? ` ç°i #B M- +ÁM +?Q #„i ç-m i?b M;Q|B æ°i Zmv i çQ ç M K°i #S+ i?Q /Q +?QM? i v EBK ç Q E?ª >½M pB i- QÊ+ ç çK H-M i?S # X h` M i?U+ i - i' i +ª K¼B M;Q|B ç m #B i ç•v H` L;¼+ :B` Km®M QÊ hªB [m M? [M; ibM? +ªM? ûQ H2- #B ?Q M HB ?ÊT- B K` F?¬M; Km®M i?'v çQÊ+ M[ - p`M K M? +O æ¢B >Q p` æ°i Zmv i +kM; b) çQÊ+ [mv i ç`M? Î ç•vX

* Q hM ;"i ;"i ç-m- i?Î /`B M|B,

@ æB i?b i®i- M?QM; +?ŠM; #B i i?QÆM; i? G•K ?mvM? ç ` b Q `²B\5

@ J¼B M;Q|B v M i•K-

Gw ok G,M; +Q|B M|B,

@ *| v i?m"i +O hW +¬ +¬- +ÁM +| p` iB M M[ i?¬M #Q FB M[ +?S- +?d bÊ G•K ç¢ [m€- ? v H` +?9M; i çB M;?2 HûM\5

>² ""i Zmv T?~v i v- ;ä ç-m iB m Gw iY K°i +€B,

@ æS M?Ä M`v # Q im´B `²B\ a Q H¢B ;B®M; H½Q * Q i? M`v- i`QM; ç-m iQ`M H G½Q * Q ;BÆ +?•M- Gw ok G,M; #¢Q M°- K¼B M;Q|B +Q|B ² H MX

@ "¼M M;Q|B FB H¢B H€Q M?€Q +€B ;b i? \5

h M i?QÆM; #BM? M^K i` M ;BQ|M;- M;?2 t t +| iB M; ?mv M M€Q i`QM; /Q M? T K`v ?W K°i iB M; ,

@ *| T?ªB H` ç M; M|B M|B #v p i F?¬M;\ \*QM #` M| - T?ªB ç€M? +ª #¼M # i`,K ;BQ|M; çQÊ+ +?Q \ "•v ;B| i i?'v +ª M;Q|B F?Ä2 `²B- Km®M H`K ;b +kM; çQÊ+5

hW [m•M bQ #'i HU+ HQ|K ?„M- M? M? M;²B tm®M; i`QÊ+ ;BQ|M; ,

@ h?•M i? M;QÆB # M;Q`B M?bM i?b F?ÄB `²B- M?QM; # M i`QM; +¬M T?ªB M;? M m ç i?' ?mv i M?Q ?¬K i`QÊ+ i?b +ª ç|B M;QÆB +?d bÊ `®i +m°+ F?¬M; /UM; M

E?¬M; /UM; M´B K°i +•v ;"v ` \ o'M ç M`v [m€ M;?B K i`¼M; `²B- M;Q|B # M? #` /¼ p`M; M;"K KB M; F?¬M; /€K M|B ;bX

hW iB m i?Q +Q|B H„+ ç-m- H'v i`QM; HÁM; ` K°i +€B ?°T ;'K M?Q M?Ä- çQ +?Q

@ *?Q M;QÆB ç|X

>°T ;'K ç| +| i? m K°i ç-m b|B FBK b„+X GÁM; G•K o½M oBM? `mM H M- p°B ?ÄB,

@ æ•v H` +€B ;b\

@ h?m®+5

hW *?d hbM? i?Î /`B,

@ h?m®+ /Q M;Q|B >² çQ iÈB5

*€B M"v F?¬M; T?ªB H" +O L;¼+ :B" i†M; +?Q G•K o½M oBM? b Q\ >„M ?Qi ?ÆB
;'K- i`QM; ?°T +| p" B HÈT HK # Q H'v K°i pB Mi?m®+ M?Q M?Ä K"m i`„M; - iÄ KM
ç K°i +QM i?ªQ M?•M U+QM #9T # ç M #^M; +ÄVX

J'v M; "v F?¬M; i?'v- +QM i?ªQ M?•M M"v H¢B çQÊ+ K†+ K°i #° iB m tB K v iBM? t
;B€ p¬ +MM; X *?d H" #° K†i; B M; BªQ i?b i`¼M çÌB F?¬M; bY çQÊ+X

*-K i?ªQ M?•Mi`QM; i v- ?„M F?| +| i? #bM? ioM? çQÊ+X J|M ç² M"v +MM; pÈB #
/ - ç m H" p"i +O L;¼+ :B" i`QÊ+ F?B #` t| çB Fw S+- LBM? hB M iY H'v çQÊ+ iW
çQÊ+ +?¬M F„ Î p2M ?² h¬ "® L†+ L?oX E?¬M; M; ÌL; mv iL? L?B M?'i M?'i i bK ç
M"v5

JkB + v t - ?„M /Si F?Q€i + -K H'v pB Mi?m®+- çQ M; v p"Q i`QM; KB M; X *kM; F
/MM; +€B ; b Hmv M +? ` - p"Q KB M; iS+ i?b i M M; v- +ªK ; B€+ #, M; ; B€ K M; i?
M; ¼iX

L? ç-m M"v +kM; #B i i bÊ ç„M; \ >„Mi? -K i?Î /"BX

@ *?ŠM; H) M; QÆB F?¬M; bÊ M" M; çQ +?Q M; QÆB ç°+ /QÊ+ b Q\

hW *?d hbM? M?Qm M?Qm K"v- M? ; B¼M; ?ÄBX

G•K o½M oBM? +QÌB ?„+ ?„+ ,

@ hW iB m i?Q M?'i ç`M? ç½ iU KbM? FB Ki` `²BX h +ÁM bÊ +€B ; b +?S\

hW iB m i?Q çÄ K†i- ?W K°i iB M; ; B" M /¶B,

@ L; QÆB i?"i` ``i iQM M?B K M" M; 5 L" M; #„M M; QÆB K°i T?€i i M- M; QÆB pšM F

o'M ç M"v ?ÄB ç9M; p"Q +?¶ v m +O ?„MX >„M M; šK M; ?o K°i H€i- ; B[+?†i i v hv

@ u m M? m H„K +„M M? m ç m5 L; QÆB Km®Mi [m Mi•K ? v F?¬M; [m Mi•K M" M

*€B M"v H"K b Q i`ª HÌB çQÊ+ \5 hW iB m i?Q i`Mi`W ?²B H•m- #'i HU+ H„+ ç-m i?

@ L; mv iL? L?B [mª i?"i ç½ iK ?°B iQ" M #° HBM? F?Q +O i?B M ç` X h`¼M; i bM
ç`M? ?ÆM p" M; ç€X L m i H" M K M?•M- i +kM; b) F?¬M; #Ä M" M; çQÊ+X L?QM
i` M #" M ç`K T?€M M" M; F?¬M; TªªB H" L; mv iL? L?B- K" H" æ¢B E?ª >½M æ°i Z
M?B M ç®B K†i pÈB M" M; F?¬M; \5

G•K o½M oBM? WK K°i iB M; - i`-K iQ ?²B H•m- `²B KdK +QÌB M|B,

@ >ŠM H" +| i? X " ^M; F?¬M; - ? B M; KK K€m M; "v ?¬K i`QÈ+ +?ŠM; TªªB H" T?m
Km®Mi T?mMi? K K°i H-M M[``\5

@ L|B HBM? iBM?5

hW iB m i?Q p°B #`i KB M; ?„MX

G•K o½M oBM? M?€v K„i- HÊB /KM; ?¬M p"Q K'v M; |M i v tBM? t„M +O M" M; K°i +
`9i i v H¢BX

@ L; QÆB t2K- ç•v H" M?[M; #° ç² KÈB- ; B"v pÈ KÈB iW FBM? i?"M? ; ÎB iÈB- +€+ M
? B #°5 *ÁM M[- Î ç•v +| ``i M?B m i?Q iWX æ m H" ; YB +?Q M; QÆB +ª5

hW iB m i?Q ; Ð ` K°i +€B #¼+ i?"i iQ- i'i +ª ç m H" [m-M €Q iW FBM? i?"M?X *?²
ç®M; /"v- i`QM; pÁM; # i?€M; p"Q bBM? ` iY- i'i +ª ç m çQÊ+ hW *?d hbM? i?m i

>„MiB Mi v`9i` K°i T?QM; i?Q- çQÊ+ ; YB +€+? ç•v F?QªM; i` , K M; "v i`QÈ+ - i` M
+| K°i M[iY ç M; KdK +QÌB M; ¼i M; "QX *€B #KM; M?¬ + Q- ; QÆM; K†i i mv i H M
Kšm- i` M; B'v +?d +| M; „M M; OM ? B +?[,

@ G•K H M;

Í /QÈB- +| M?B m p iMQÈ+ K„iX

>„M + - K H € i ? Q H M ; Q Ê M ; ç S M ; H M - H ¨ K + ? Q h W i B m i ? Q ; B ¨ i # „ M + ^a M ; Q Ì B ,
@ a Q i ? \ 5
>„M / K B / K B F ? ! 2 K „ i - M ? b M p ¨ Q # ! M ; ç K i ? • K i ¨ - K - M ! B M ? Ä ,
@ æ ¨ K T ? € M 5 G ¨ T i S + ç ¨ K T ? € K 5 æ ¨ K t Q M ; - + ? 9 M ; i b) p M ? ¨ 5 G ½ Q # ¨ i b „ T b E
M ? ' i ç ` M ? T ? ^a B Î # M + ç M ? M ¨ M ; 5

8 e e X * ? Q Æ M ; 8 e j , h Q Æ M ; E B M X

₂ B ? „ M H ç B M ? È i È B L ; ¼ + : B ¨ Î M ; Q ¨ B i ¨ , K / † K - M ; ¼ + M ? M M ? Q ? Q - i ! + K B i ¨ „ M
î Q Ê M ; M ; ¼ + H ¨ K M ; Q Ì B i ¨ i ¨ ¼ M ç Ì B F ? ! [m M X
G , M [m H , M H ç B - i ? ¨ i b U F ? ! + ! i ? M ; O ç Q Ê + - ? „ M ç ¨ M ? ç Æ M ; B ^a M / ¨ v b È K ` F ?
/ Q M ? ? Q ¨ M i Q ¨ M v M H † M ; - M ? [M ; [m • M b o ç M ; i m - M i ¨ ` <sup>a</sup> B ` € + i ? ' v ? „ M # Q Ê +
H - i ¨ Q M ; K „ i i ¨ ¨ M M ; ¨ T p b M M ; F Q M ? X
S ? Q Æ M ; ç ¬ M ; ~ M ? B M K ° i p - M ; b € M ; ç Ä - ç ½ H ¨ + M ? M , K ² B - + € + ? ç ! F ? ¬ M ; t H ¨
L ; k L ; m v M X o ¬ b ® t Q Æ M ; + ® i M ; Q Ì B > ² p ¨ M ? H B M ? + O i Q Ê M ; b o æ ç B > Q ç ½ #
M ? [M ; ç ç B ç Q + „ K t m ® M ; ç ' i H ¨ / ' m i Q + ? + O i ¨ ¨ M + ? B M F ? ® + H B i M ; ¨ v t Q X
> B K Q Æ B p ç M ç ç B [m • M ç M ; i ¨ 9 ç ! M ; Î ç • v - ç ® B / B M H ¨ M ; Q Ì B > ² ç ! M ; + € + ? K '
ç M ; ç È B - ç È B F i [m ^a ç ¨ K T ? € M b Q M ; T ? Q Æ M ; - ? Á ? v + ? B M + k M ; Î i ¨ Q M ; i ? Ì B F
L ? b M p T ? Q # „ + - i ¨ Q M ; ; B ! + € i # ¨ M ; # ç + i ? ^a Q M ; m v M i B T ; B € T p È B ç ç B K ç + - T ?
E ? ¬ M ; M ? b M i ? ' v / Q M ? i ¨ Q Ê M ; + O M ; Q Ì B > ² - + ¨ M ; F ? ¬ M ; # B i L ; ¼ + : B ¨ ç M ; Î M
@ a Q K ¨ M ? B m M ; Q Ì B F ? ¬ M ; M ; O ç Q Ê + i ? M ? d \ 5
h ? M ? • K [m M i ? B i + O h W i B m i ? Q p M ; H M i W b m H Q M ; - K M B i ? Æ K M ? ¨ M M ?
H † M ; H) # M + ç M ? G • K o ½ M o B M ? X
@ L ; O F ? ¬ M ; ç Q Ê + 5
> „ M i ? Î / ¨ B - [m v ç - m H B + K „ i M ? b M H ç B - + ? Ê i H † M ; M ; Q Ì B X h W i B m i ? Q i ? • M K
ç Q Ì M ; + Q M ; v m ç B m i ? Q M / ¨ B H ^a H Q È i - ? B M ? B M p ! + M ; Q Ì B ç - v ç † M + O M ¨ M ;
+ ? û Q K ° i + • v i ¨ • K M ; ¼ + - p ¬ + M M ; i ? M ? M ? ½ X æ ¬ B K „ i H M ? Q M ? [M ; + Æ M b ! M ; H
K Q Ê i F ?) / B ç ° M ; - + € B i B i ¨ „ M ; K m ® i M ? Q M ; ¼ + - ; Q Æ M ; K † i i ? M ? i 9 i Q Æ B i „ M M
L [[m • M b Q i ¨ M i • K M ; ? B K F ? „ + # Ä [m • M T ? K + i ? v ç ² M [i Y - + ! i ? M ! B p W K „ K ç
M ? m p W + Q Æ M ; M ; ? ` - i ? ¨ i + ! K ° i i Q p ` ` i ç † + # B i X > „ M ? € i Q K B M ; M ? b M + ? , K
M ! B F ? ¬ M ; M M H Ì B X
@ L ? b M + € B ; b \ L ; ® + i Y 5
@ ¨ ° t B K v M ¨ v / Q + ¬ + ? O w K † + + ? Q i t 2 K ¨ \ 5
> „ M ç S M ; i ¨ Á M ; - ç € M ? ; B € i W i ¨ M t m ® M ; / Q È B - K W M ; ` Ð ; ¨ i ç - m H B H ` ,
@ æ T h ? ¨ i ç T 5 h W i B m i ? Q - i i ? Q + ? M ? ' i H ¨ M ; Q Æ B K † + p € v - p ! + M ; Q Ì B M ; Q Æ
; B € i ? b M ; Q Æ B F ? ¬ M ; M M K † + X
@ E ? ¬ M ; T ? ^a B K † + p b M ; Q Æ B ç • m 5
h W i B m i ? Q [m v ç - m ç B - ; Q Æ M ; K † i M ! M ; ` - M H M - ` ä ¨ ¨ M ; M ! B F ? ¬ M ; i ? U + H Á M
* ? ¼ M M ; v M ; ¨ v L ; ¼ + : B ¨ p ¨ G • K h K ç ¨ K T ? € M - K † + K ° i # ° i ¨ M ; T ? K + M [i Q M ? ç ½
i ¨ M ; T ? K + + Á M K È B - ` ä ¨ ¨ M ; M ¨ M ; + ! w b Q # b p È B E B K ç Q E ? ^a > ½ M X * ? Q / M + Q Æ
i ? Q + k M ; p š M ç ¨ M # ¨ - ç ¨ M # ¨ + ! # Q M ? B m ç † + ç B K i ? b M ¨ M ; + k M ; + ! # ' v M ? B m -
G • K o ½ M o B M ? H ¨ M ; Q Ì B K M , M i ? i p B M U w M ! B ? B m ` i ` ä v - ; B [+ ? † i i v M ¨ M ; +

@ E?¬M; T?ªB K†+ +?Q i t2K- p"v T?ªB H" K†+ +?Q M; Q`B F?€+ t2K T?ªB F?¬M; b® ? B i?B M ?¢ H¢B F?¬M; M K†i i 5

hW iB m i?Q T?b K°i iB M; - ; B"M /¶B [m v ¢-m ¢B- #M i v M?Ä #û i?m H¢B- M?QM i?"i +?†i- M"M; +® H"K b Q +kM; F?¬M; `9i` ¢QÊ+X

æ M; H9+ pmB p +?Êi T?Q b m p M; ¢ M K°i iB M; +Q`B b M; bªM; ,

@ G•K h K- *?d L?B- +€+ M; QÆB ¢½ Î ¢•v `²B `5 *kM; pW H9+5

hW *?d hbM? K°i iB M; - ?'T i'T `K i i v H¢B- i B M!M; H M- K†i ?²M; M?Q #¬B T? i?Q ,

@ L;mv M bQ€B- M; Q`B i bK +?9M; i¬B `15

h?QÊM; iQÊM; [m•M +Q`B ;"i ¢-m- F?¬M; M? M? F?¬M; +?"K ¢B iÈBX G½Q >²- æ i?2Q b m- M?bM G•K o½M oBM? M?€v M?|- p K†i K" T K! M!B F?¬M; M M H`B- i`Q #„i [mª i M; X

Gw h?€B ¢SM; i`QÊ+ K†i ?¼- H†M; H) ¢€M? ;B€ G•K o½M oBM?- p K†i `i i`M? i # Q H•m- H½Q i?Î /`B,

@ h ¢€M? M? m pÈB M; Q`B æ°i Zmv i # Q M?B m M, K- ¢•v H" H-M ¢-m iB M ?¼+ +?ªv ¢-v ¢'i ? v ¢ Q i?QÆM; +i p"Q F?Q- G•K h K- i'i +ª i`¬M; p"Q M; QÆB ¢!X

E€ p¼M; +O Gw h?€B F?¬M; i? F?¬M; + Q- G•K o½M oBM? +ªK ;B€+ i`¼M; i`€+? p`B T?-MX *! H) i•K i bM? L;¼+ :B" +kM; ;B®M; M?Q i M?d5

>„M +Q`B F?´ ;"i ;"i ¢-m,

@ L;mv M bQ€B v M i•K ¢B- ¢"K T?€M +! i®i F?¬M; i?b i F?¬M; /€K M!B- M?QM; i pB +- ¢! H" + K ¢Q M æ¢B >Q i b) F?¬M; H¶ H½ ;b5

h M G•K h K; B M i?QÆM; M"v M!B b) F?¬M; H¶ H½- p"v M?'i ¢`M? H" +! H`B `²B- M ¢¢Q Hw M"vX Gw h?€B +Q`B ? ? ,

@ L;?2 M!B M; QÆB i`QÊ+ ;B! H"K ,M +?Q H¶ # Q ;B!X L;?2 M; QÆB i`ª H`B i? M" L; QÆB v M i•K- +ÁM i i?b HQ H„M; 5 >„M #B B i? M i?Î- F?¬M; M!B ;b +?d H„+ ¢- æQ K„i M?bM hW *?d hbM? ;QÆM; K†i ¢Ä M?Q ;'+- #²M +?²M #'i M- Gw h?€B ¢°i

@ *?d L?B- M; QÆB iÈB ¢•v5

h`QM; HÁM; hW iB m i?Q `°M H M- p°B p"M; S K°i iB M; - +?"K `½B #QÊ+ iÈBX h? M"M; i?Î /`B,

@ J°i M[iY v m ¢m®B T?ªB #Ä # Q M?B m iBM? HU+- +?BM? +?B M b i`Q`M; - H" T Gw ;B i +ÁM H"K +?"K i` pB +i`, K M, K +O M; QÆB- H½Q T?m i?"i bU ?ÆB i? M

@ L;mv M bQ€B5

hW *?d hbM? F m H M FBM? ?½B- Á F?!+ p€B H½Q K°i p€BX

Gw h?€B H„+ ¢-m- i`-K ;B¼M; [m€i,

@ G•K h K- M; QÆB iÈB ¢•v5

@ È5

G•K o½M oBM? p°B ¢€T M; v- +?¢v p°B ¢ M i`QÊ+ K†i H½QX

@ h`QÊ+ F?B tm'i FBM?- i ¢½ M!B +?mv M pÈB hW o`- M?'i ¢`M? T?ªB iQ¢B i•K M"M; K°i H M; [m•M M?Q wX

Gw h?€B HB + K„i M?bM ?„M- +?"K `½B ¢†i M;¼+ i?O +O hW iB m i?Q p"Q i v ?„M

@ "•v ;B\ - i ; B Q *?d L?B +?Q M;QÆB5 L`M; HÈM ?ÆM M;QÆB ? B im´B- M;QÆB
ç€Q5

G•K o½M oBM? M;~M M;Q\B- L;mv M bQ€B- M;QÆB H`K pB + M`v t2K ` ?ÆB M;Q
Gw h?€B i`WM; K„i,

@ :B"i KbM? +€B ;b\ L;QÆB /€K M\B F?¬M; ?ª\5

@ *€B M`v \*€B M`v

>„M p°B p`M; M„K +?†i i v M[[m•M bQ- +Q\B ?b ?b ç€T,

@ h ç M; M;?o- F?B M`Q i?b iÈB M?` hW iB m i?Q çQ bQM? H - +?Q M M KÈB M
i°B5

hW *?d hbM? pW M;QÊM; pW pmB- M? M? #\T M? i v ?„M- +ªK ;B€+ K K K K 'K
K'i ?²MX

@ *kM; F?| i`€+? M;QÆB +| i•K iQ M`v-

Gw h?€B +Q\B ;"i ç-m,

@ oB + M`v T?ªB t2K i?`M? w +O M;QÆB `²B5 L;QÆB +S v M i•K- sm'io•M +¬M;
M\B +?mv MX *¬M; +?9 ?ŠM b) F?¬M; H`K ? B H½Q ;B ?Ä +?9M; i K'i K†i ç•m5

h?"i ` h? M? hmv M F?¬M; T?ªM ç®B M?•M T?~K +O hW *?d hbM?- +?d HQ H„M;
M;¢Q- b m M`v i`QM; M?` b) ;•v ?mv M M€Q F?¬M; i? b„T t T çQÊ+X G9+ ç\ H`K
+?S5

h?U+ +kM; F?| i`€M? F?ÄB M?[M; HQ H„M; i`QM; HÁM;X L?bM M[[m•M bQ M;QÊM
KÎKB M; ?ÄB,

@ hW iB m i?Q- M m M`M; [m +Y M?`i - HÐ ` ç€M? M? m pÈB h? M? hmv M M?`
æ•v H`w ;b\5 hW \*?d hbM? ;B"M #'K K¢M? p`Q HÁM; #`M i v ?„M- ?W ?W,

@ h H`ç`M #` +? M? +?m `L`M; F?¬M; ç€M? i - b Q i H¢B +| i? ç€M? M`M; çQÊ
ç€M? M`M;- K` +?mv M ç€M? M;QÆBX B #ªQ M;QÆB # M M;Q`B T?QM; HQm F?Q

> ? - K¼B M;Q\B T?€` +Q\B iQX ob hW iB m i?Q ;B"M /[M M ?ÆB HÈM iB M; H
i`QM; F?m T?ÁM; M`v ç m H¼i p`Q i B K¼B M;Q\B F?¬M; b|i K°i +?[- +€B ç\ +ÁM
b Q\ æ M +ª Gw h?€B +kM; M?`M F?¬M; çQÊ+- T?ªB T?b +Q\BX

hW *?d hbM? t'm ?´- ? B i v #QM; H'v K†i- F?¬M; /€K M;~M; ç-m H MX

G•K o½M oBM? +Q\B ¬K [mv M ` #®M T?Q ,

@ *ªK ÆMX *ªK ÆM5

h?'v +?•M i`\B ~M ~M ?B M /ªB K•v çÄ- K†i i`\B b„T tm'i ?B M- Gw h?€B ;BªB p•v +

@ æQÊ+ `²B- i? \B ;B M F?¬M; +ÁM bÈK M[ X L;QÆB p` *?d L?B +kM; bÈK tm'i T?

Zm•M bo bÈK ç½ +?m~M #` M;U - G•K o½M oBM? +MM; hW *?d hbM? [m,M; M;Q\B
iQÈM; [m•M ¬K [mv M- `²B tQ v M;Q\B çB Hm¬MX "¼M >² "i Zmv- æ¶ hm L;mv M ;

hmv KÈB b€M; bÈK- M?QM; #½Q +€i pšM F?¬M; M;WM; i?´BX *ªK ;B€+ +O K¼B M

G9+ M"v i?b ç M +^a [m®+ bQ æ°i Zmv i Hm¬M Hm¬M F?B K +mM; +kM; M?"M F?¬M
?ûi H M,
@ G•K ç¢B M?•M- M;QÆB i?"i bU [m€ KS+ `²B ç|5
@ Zm€ KS+ ?^a\
G•K o½M oBM? [m v ç-m çB- H¢M? HMM; M|B,
@ oB + ç"K T?€M- p®M H" M;QÆB ibM? i M;mv M- i¢B b Q H¢B M|B H" [m€ KS+ \5
h?•M ?bM? L;¼+ :B" `mM H M- b„+ K†i i€B M?Êi- M" M; M?bM i?ŠM; p"Q M;Q|B G
iWM; iB M;,
@ G•K iQÈM; [m•M- M;QÆB F?¬M; i? M?bM i K" M|B b Q\5
G•K iQÈM; [m•M ?Qi b•m K°i ?ÆB- M?QM; pšM `i +SM; `„M,
@ æ¢B E?^a >½M `i ç T- /Q ç|i F?¬M; i? M?bM M;Q|B çQÊ+5
L;¼+ :B" p¬ HU+ M„K H'v i?"M? ;? - KQ|B M;|M i v iBM? i F?¬M; +ÁM +?9i K€m- +
L" M; F?ûT ?ì ? B K„i- FB i HU+ +® M?"M /ÁM; MQÊ+ K„i- M|B F?),
@ G9+ M"v +?QM? H" M;QÆB #S+ i 5
G•K o½M oBM? M;~M M;Q|B- `²B i?Î /"B bQ|M bQÊi,
@ *kM; M?Q i`QÊ+ FB i ç½ M|B- iW i`QÊ+ iÈB M v i +?d #S+ +?QM? KbM?5
•K M;[M"v- +kM; +?d +| ? B M;Q|B KÈB ?B m çQÊ+X æ¢B E?^a >½M i•K i?-M ?Q^aM
M;Q" B i?"M? E?„+ hQ L?o M;"v tQ - K°i iB M FBM? i?B M ç°M; ç` - M?bM ?„M H¢
i`QÊ+ K†i KbM? K€m iQÆB ç-v M;Q|B- +?av ç-v tm®M; i?°Q M;mv MX L" M; +® FB
`mM `~v,
@ *ÁM çB m FB M i?S iQ- çWM; M;¢B M;-M- M|B Hm¬M ` çB5
G•K o½M oBM? H†M; H) H„+ ç-m,
@ L?'i ç`M? Km®M M;?2 b Q\5
@ L?'i ç`M?5
@ æQÊ+5
G•K o½M oBM? +?-K +?"K [m v ç-m H¢B,
@ a m F?B ç€T SM; # çB m FB M i`QÊ+- i +| i? ;B Q h€i L?o J°+ +?Q M;QÆB5 h
@ o¬ bd
L;¼+ :B" `®i +m°+ M?"M F?¬M; çQÊ+- ;-K H M K°i iB M;- çSM; T?„i H M- i9K H'
Km®M MûK i?ŠM; p"Q M;Q|B ?„MX
G•K o½M oBM? #'i HU+ H„+ ç-m- /`m /"M; ç€T,
@ L;QÆB M|B `i ç9M;- i pšM H" M;Q|B p¬ bd M?Q i? K"5
L;mv i L? L?B +?€M M^aM M;²B tm®M;- BK H†M; F?¬M; M|B ;bX G°+ æ¬M; h€M p" "
M|B K°i H|BX G"TiS+ +m°+ ç"K T?€M H•K p"Q ibM? ?bM? ; v +'MX
hW iB m i?Q M;²B K°i # M M;?2 tQM;- F?¬M; M?"M çQÊ+ ;?û H¢B ;-M ?„M- +—K i
@ L;QÆB ç|- b Q H¢B +| i? €+ ç°+ M?Q p"v +?S\ *€B ;B€i` M i`|B M?Q p"v- M;QÆ
? v b Q5
•+ " \ >„M +Q|B F?' H„+ ç-m,

@ h F?¬M; çQ ` ;B€i` Mi`lB- M`M; b Q +| i? i`ª; B€ çQÊ+ +?S\ h`QM; HÁM; M`M
H`i?QÆM; HQÊM; i`ª; B€ +Æ K`5

*ªK i?K #`M i v `mM `~v +O ?„M- hW \*?d hbM? ç°i M?B M ?B m `ä imv ?„M ç M; ûT
+kM; H` ?„M ç M; ûT #ªM i?•M +?QM? KbM? \ hW iB m i?Q M?`M F?¬M; çQÊ+ H„+;

@ h +m®B +MM; #B i `²B- M; QÆB +ÁM ç®B tY pÈB +?QM? KbM? +ÁM €+ ç°+ ?ÆM
G•K o½M oBM? HŠM; H†M; +-K i v M`M; - t2K M?Q ç€T H¢BX

*kM; F?¬M; #B i i`-K K†+ # Q H•m- L; ¼+ :B` ç°i M?B M M; ~M; ç-m H M- H¢M? HM

@ Zm®+ bQ- hª oQÆM; - +€+ M; QÆB ?½v HmB ` - i Km®M M‡B +?mv M K°i KbM? p
G°+ æ¬M; h€M p` " æS+ G¶ HŠM; H†M; HmB ` M; Q`B- K'v M; QÌB >² "'i Zmv +kM;

L?bM i?'v G•K o½M oBM? ;B[+?†i i v hW [m•M bQ #'i ç°M; - L; ¼+ :B` /MM; •K i? M

@ G•K iQÈM; [m•M- i Km®M K°i KbM? M‡B +?mv M pÈB M; QÆB 5

@ E?¬M; +-M 5

G•K o½M oBM? FB M ç`M? H„+ ç-m,

@ h` M #`M ç`K T?€M- i F?¬M; ;B'm /B K hW iB m i?Q çB m ;b 5

@ L?QM; i Km®M KÌB hW iB m i?Q i¢K i?ÌB Hv F? B K°i H€i 5

L;mv i L? L?B çSM; /"v- ç°i M?B M + Q ;B ¼M; X

@ h M‡B F?¬M; +-M 5

G•K o½M oBM? i`WM; K„i- +`M; ;B[+?†i i v hW *?d hbM? ?ÆMX

*kM; F?¬M; #B i ?„M bÊ +€B ;b- EBK ç Q E?ª >½M ;B`M ç M KS+ M; U+ T?"T T?²M
+„M +?†i- M?bM i?ŠM; p`Q ?„M- ? B K„i `ÆK `ÈKX

hW *?d hbM? p°B p`M; ;B"i F?ÄB i v ?„M- +QÌB M‡B,

@ L m æ¢B E?ª >½M +| +?mv M [m M i`¼M; +-M K°i KbM? i?QÆM; HQÊM; pÈB M;
MQÈ+- i HQm H¢B ç•v [mª i?"i F?¬M; iB MX æ¢B E?ª >½M- M; QÌB iW iW M‡B +?m

hW iB m i?Q tQ v M; QÌB #QÈ+ çB- G•K o½M oBM? p°B FûQ ®M; i v €Q M`M; - M?Q
EBK ç Q E?ª >½M M?bM ?„M +QÌB H¢M?,

@ a Q- M; QÆB bÊ i b Q\ oW H9+ M½v- G•K iQÈM; [m•M +ÁM mM; /mM; ç`K T?€
+?B ç'i- ;B K M; QÌB- M; QÆB +| i? M; ?o ç M i'i +ª M?[M; i?O çQ¢M i`M F?®+- iQ
i - mv T?QM; H„K K`5 a Q #•v ;BÌ H¢B bÊ ?½B M?Q i? \5

E?¬M; B M; ?B M; ÌbU i?¬M; KBM? +O L;mv i L? L?B- G•K o½M oBM? çQ ` p`B ç
H` ;B€M iB T /MM; #®M çB m M`v H`K +Ê ç ç`K T?€M- imv FQM F) M?QM; H¢B #
K„i H` i?'v M; vX

@ h bÊ +€B ;b \

æQ K„i M?bM +ª +,M H m #¢i i`®M; `¶M; - +?d +ÁM H¢B +| ? B M; QÌB- G•K o½M o
:B` ? B K„i QÈi H - M?`M F?¬M; çQÊ+ i•K T?B M w HQ¢M- F?Q€i F?Q€i i v iS+ ;B

@ E?¬M; çQÊ+ F?‡+- F?‡+ F?¬M; ç T #^M; hW iB m i?Q ç•m 5

L;¼+ :B` p¶ #`M- MS+ MÎ,

@ h Km®M F?‡+- +?Q /M i H` M; QÌB +QM ;€B t'm M?'i i? ;B M- M; QÆB +kM; poM
L?bM KÈi‡+ K B i`„M; M?Q imv i +O M`M; - G•K o½M oBM? H„+ ç-m p¬HU+,

@ sBM M;QÆB M?È +?Q- M;QÆB H" EBK ç Q E?^a >½M K" K¶B M;Q`B i` M i?^aQ M
+?Q ;b ç½`ÆB H - F?B M M;Q`B i +Q`B +?Q ç|5

@ EBK ç Q E?^a >½M i?b b Q\

L;mv i L? L?B +^a ;B" M,

@ EB T M"v M" M; +?d F?|+ i`QÈ+ K†i K°i M;Q`B5 L;Q`B M"v H¢B ? i H-M M"v iÈB
H"K M" M; #` i?QÆM; i' M5

@ *?ŠM; H) M;QÆB F?¬M; HW ;¢i i b Q\5

G•K o½M oBM? M?`M F?¬M; çQÈ+- T?šM ?"M M|B,

@ B +® w i?2Q i iW >QM; E?€M? iÈB " L;¢M >¢Q æ†+- tm'i ?B M i`QÈ+ K†i i - +
+?Q i \5 L m F?¬M; M?`i i?¬M; KBM? H M? i`Q- ç½ bÈK `ÆB p"Q K +?QÎM; +O

@ L;QÆB +?d i?Q+? iQÎM; iQÈM;5 L;QÆB iQÎM; M;QÆB H" ç¢B M?•M p"i +€B ;b +
L;¼+ :B" +Q`B H¢M?,

@ h tm'i ?B M Î>QM; E?€M? T?O H" pb i i?Q+? iU KbM? i?m i"TiBM ibM? #€Q +
i?b bQ T?K G°+ æ¬M; h€M +| M?„+ iÈB p" B H-M i`QÈ+ K†i i - K" Î æ¢B >Q +kM; +
bU iQ+? p M;QÆBX .Q ç| i i?m"MiB M +?9 w M;QÆB K°i +?9i5 Í>QM; E?€M? T
p" M;QÆB- çQ+? t€+ +?QM? H" i K°i i v H"TKQm5 L?QM; H-M i tm'i ?B M Î" L
Km®M p E?„+ hQ L?o- M M F?¬M; i?"M i`¼M; `ÆB p"Q i v M;QÆB- i'i +^a M?[M; p
L;QÆB M;?o`^M; i pÈB iQ+€+? H" çQÆM; FBK EBK ç Q E?^a >½M- H¢B +® w /šM /
#B i M;QÆB Î ç| - ?ÆM KQ`B p¢M ç¢B [m•M +O i bÈK ç½ ;B i b¢+? +€+ M;QÆB `²

L;mv M /Q H" M?Q p"v- H½Q iY i?"i bU H" ?B m H-K5 >„M M?'i i?`B M;QÈM; [m€ i

@ o"v b m F?B M;QÆB `ÆB p"Q i v i i?b b Q\ L;?o` çO HQ¢B i?O çQ¢M ç®B T?
i - pB + M"v i +| M|B Q M F?¬M;\

h` M K†i L;¼+ :B" M' B H M K"m çÄ M?Q #¬B T?'M M|B F?),

@ *| H) H" i +| +?9i i?O çQ¢M5 L?QM; i `ÆB p"Q i`QM; i v M;QÆB- +| #B M T?€Ti
æB m iB +Mm®B /mv M?'i H" H9+ ç| i +QB i?QÎM; M;QÆB5 æ€M; ?"M H" i ç½ [m
M;¬M- iU i'M i€K i`,K5

@ L|B M?Q p"v- ç m H" M;Q" B w Km®M +O M;QÆB +^a ? v b Q\

@ VK- M;Q" B w Km®M- pB + M;Q" B w Km®M ç T M?'i5

L;¼+ :B" i? M F?) - MK +Q`B ?Á MQÈ+ K„i H"K HÁM; M;Q`B i /¢BX

8e3X *?QÆM; 8e8, .½ h•K G M; a|BX

@ P H½Q +¬M;

@ sBM M;QÆB ;¼B i #^M; i M æ¢B >Q 5

@ G•K h K Q H½Q +¬M;

Jm®M H'v K¢M; M;Q`B i "5 >„M p°B p" M; ?Qi K¢M? K°i ?ÆB- +?¬K +?"K tQ v M;Q

@ æ¢B E?^a >½M- +| +?mv M M"v i T?^aB M?„+ M?ÎM;Q`B5 >B M ;B| +?9M; i ç M;
p pB + F?€+- tBM M;Q`B M;?B K i9+ K°i +?9i5

L;¼+ :B" +„M +?†i ` ,M;- p¬ i? M? p¬ iS+ ?ÆB ?¢ K„i tm®M;;

@ L;QÆB Km®M ç"K T?€M pÈB i ` \

@ E?¬M; T?^aB i Km®M- +?mv M M"v p®M H" /Q M;Q`B æ°i Zmv i +€+ M;QÆB çQ

@ h®i H„K-

EBK ç Q E?^a >½M T?šM M° p¶ #¨M- çSM; /"v,

@ "´M >½M #•v ;Bì ç€T H¢B M;QÆB5 G•K ç¢B M?•M- #®M çB m FB M M;QÆB çQ ? i5

@ L;QÆB +?„+ +?S\

G•K o½M oBM? +QìB H¢M?X

L?bM ;QÆM; K†i b¢K M„M; ç2M i?mB +O ?„M- i?•M ?bM? L;¼+ :B¨ `mM H M,

@ *?„+ i?b b Q\ h€i L?o J°+ H¨ M?B iY +O "b :B¨ E?^a >½M- ?v bBM? pb i?^aQ M;m ?„M5 ob ?¢M? T?9+ +O i°+ M?•M i - L;¼+ :B¨ i?¨ H¨K M;¼+ pÐ +?S F?¬M; Km®M i +?`m bS+ ûT +O M;QÆB ç•m5

L?bM i?•M i? K K K¢B +O M¨M; F?¬M; M;Èi `mM `~v- G•K o½M oBM? ç°i M?B M M

@ > v +?Q +•m K°i i?¨ H¨K M;¼+ pÐ +?S F?¬M; Km®M H¨K M;¶B H¨M?5 æ¢B E?^a > M¶B- FQ+? ç°M; /•M +?9M; æ°i Zmv i +O M;QÆB i?b +ÁM çQÊ+ - M?QM; çWM; M F?¬M; T?^aB H¨ HQ¢B M;QìB / FQ+? ç°M;5 h +¶i? M¶B F?¬M; F?€+? F?Q- M m M J°+- T?K ?½M M;QÆB +kM; b) F?¬M; ;B Q i`¼M; i`€+? M;¨M +•M M¨v +?Q M;QÆB

@ L;QÆB

a„+ K†i L;¼+ :B¨ i`„M; # +?¬ `„M; M;?B M +?†i +¶i? M;?2 çQÊ+ iB M; F M F i- M; ç M +^a M?[M; M;¶M i v +kM; ç½ `mM `~vX

G•K o½M oBM? H¨K M?Q F?¬M; T?€i ?B M ` €M? K„i M¨M;- +?d H„+ H„+ ç-m- +Qì

@ h?Q€B HmB K°i p¢M #QÊ+ K¨ M¶B- +?Q /M i?“i bU ?v bBM? h€i L?o J°+- i°+ M? K¨ ç¢i çQÊ+ ?¢M? T?9+ F?¬M; \ æ€M? ? v F?¬M; ç€M?- M;QìB +? i? v F?¬M; +? i?B i`i #m²M +QìB5 L;¼+ :B¨ iB m i?Q- pB + HW ;¢i M;QìB F?€+ +® M?B M H¨ ç ç€M; i?QÆM; H¢B pW #B B ç¶5

hWM; iB M; ?„M M¶B ` - H¢M? M?Q #„M; ;B€- M?QM; T?€ M€i i•K ?²M +O L;¼+ :B

EBK ç Q E?^a >½M p¬ HU+ M?“K K„i- +?€M M^aM M;½ M;²B tm®M; ;? ,

@ L;QÆB X bÈK ç½ M?bM ` iY ?mv i +O i `²B5

@ L?bM HšM M? m i?¬BX L;QÆB i?QÆM; HQÊM; pÈB i - F?¬M; T?^aB +kM; ibK iY H¨ ?¢M? T?9+ +O M;QÆB ¨ \5

@ æB m ç¶ +¶ T?^aB H¨ ?¢M? T?9+ F?¬M;- M;QÆB +kM; çWM; ?ÄB5

L;¼+ :B¨ +„M `„M; M´B ;B¨M HÈM iB M;- çSM; T?“i /"v- K„i H¶2 ?¨M [m M; ,

@ æ½ M?Q p¨v i?b +?9M; i M¶B i`„M; ` çB5 "®M çB m FB M M¨v +O M;QÆB- +€i i - K¨ +^a /•M +?9M; æ°i Zmv i +kM; imv i F?¬M; ç€T SM;5

@ *?Q +?„+5

G•K o½M oBM? mM; /mM; ,

@ *?d +¬M æ¢B E?^a >½M +¶i? M;²B tm®M; M¶B +?mv M- +?„+ +?„M b) ibK çQÊ+ #B i M;QìB +¶M;mv M w ? v F?¬M;

>„M iW iW M;²B tm®M;- K„i +?„K +?9 M?bM p¨Q L;mv i L? L?B- F?¬M; M¶B F?¬M; L;mv i L? L?B ?¨M ç M M;S `„M;- +?d Km®M ç´K p¨Q K†i ?„M K°i [mv MX

@ h ç K # iB M;- M m M;QìB pšM F?¬M; M;²B tm®M;- i?b F?¬M; +¬M M¶B +?mv M

>„M çQ i v ` - +QìB M?¢i,

@ J°i5 > B5 "

@ L;QÆB /€K\5

EBK ç Q E?^a >½M F m H M K°i iB M;- K†i;B”M ç M çÄ #WM;- ;ç i;? - [m v HQM; p
æ”K T?€M M?Q p”v- [m^a i?”i H” i? ;B M Qi +|5 >„M H„+ ç-m +QìB F?’- M?Q i? +k
?„M `²BX L m +?QM? /B M M|B +?mv M pÈB L;¼+ :B”- ç M H9+ K’m +?®i- M m ?
+kM; b) F?¬M; M„K +?„+ ;b +^aX

@ ”®M çB m FB M- +?9M; i +| i? iWM; #QÈ+ iWM; #QÈ+ ç”K T?€M5 o çB m FB M
M;?` ;b F?¬M;\5

aQ pÈB # çB m FB - çB m FB Mi?S M?’i [m^a i?U+ [m€ bS+ M?•M iW5 L;¼+ :B” ?V

@ h i€Mi?”M? M;QM; +?B M5 L?QM; pB + +?B m +€Q i?B M ?ç i?b ?ÆB F?| tY5
;B[çQÈ+ iÈB M,K KQÆB M,K F?¬M;\ *?ŠM; #B i M;QÆB M;®+ ? v H” ;B^a M;®+\5

@ o”v M;QìB Km®M ;B[# Q M?B m M,K\5

@ h®B ç # KQÆB

L;¼+ :B” M;~M M;QìB- ç°i M?B M T?šM M° p¶ ;? ,

@ GçB HW i 5 h M ;B^aQ ?Qç i HW ç^aQ M”v5

G•K o½M oBM? +QìB HçM?,

@ æçB E?^a >½M- i’i +^a K¼B M;QìB ç m H” M;QìB i?¬M; KBM?5 B HW B- H9+ M”
L;¼+ :B” +„M ` ,M; [m”i +QìM;- F?2 F?) i?Î /”B,

@ GW ç^aQ i?¬M; KBM?5

@ oB + +?B m +€Q i?B M ?ç- +kM; +?d H” pB i p”B il p,M iU- +| i? pB i` p¬ b® M
F?¬M; iBM M;QìB +?d +¬M M|B K’v +•m M?Q p”v K” M;?o F?¬M;` X

G•K o½M oBM? HçM? HMM; F?Q€i i v,

@ L|B i?”i çB- æçB E?^a >½M +| ç€T SM; çB m FB M i?S M?’i ? v F?¬M;\

L;m v i L? L?B FB M ç`M? H„+ ç-m,

@ æ”K T?€M i’i +^a çB m FB M- i b) i?®M; M?’i bmv M;?oX ”•v ;Bì M;QÆB ?ÄB i -
L? ç-m M”v `”i i?¬M; KBM?- M”M; +® w i?®M; M?’i #®M çB m FB M i?”M? K°i- Km
ç| - `²B ;•v €T HU+ +?Q ç®B i?O- #m°+ ?„M M?QÈM; #° K°i #QÈ+X

G•K o½M oBM? +kM; F?¬M; çB b•m i? K- HçM? HMM; M|B,

@ æB m FB M i?S ? B- +®M; M°T ? B KQÆB M,K

L;¼+ :B” çSM; H M- [m v ç-m HçM? HMM; M?bM ?„M,

@ L?B m M?’i K°i M,K5

@ > B KQÆB M,K5

@ J°i M,K5

L;¼+ :B” T?šM M° p¶ ;? X

G•K o½M oBM? M M KçM? tm®M; K†i #”M +?€i K°i iB M; ,

@ h M|B ? B KQÆB M,K5 J°i M,K +kM; F?¬M; çQÈ+ i?B m5

@ L;QÆB ;B i i çB5

L;¼+ :B” ;¬K H M K°i iB M; FBM? i?B M- T?šM M° K°i +QÈ+ ç€ # v +€B ;? - +?€i K
#”M ç”K T?€M- ;¶ pKM # v imM; i|25 > B M;QìB ç²M; i?ìB i`ÈM K„i M?bM M? m- M
F?¬M; B +?`m HMB K°i #QÈ+5

J¼B M;Q`B # M M;Q`B M;?2 # M i`QM; T?ÁM; M´B H M iB M; ç´ pÐ -K -K- çB + i
H"i ç´ +ª +,M H m- F?¬M; ;B®M; M?Q ç`K T?€M- K` /Q`M; M?Q ç M; ç€M? M? mX
T?QÆM; +?Q M`B ;b- M M F?¬M; B +| + M çªK çB p`Q5

@ æWM; /MM; +?[;B i M;Q`B ` ?M /¼ i - pB + M`v +?ŠM; +| ;b pBM? [m M; +ª ç•
G•K o½M oBM? i? M M? X

@ L?QM; i ç½ ;B i M;QÆB K°i H-M5

L;¼+ :B` [m v ç-m çB- H [m M; `QM; `QM; ,

@ L,K M,K5 æ•v H` +U+ ?¢M +O i 5

@ JQ`B M,K5 æ•v +kM; H` +U+ ?¢M +O i 5

h?-M b„+ G•K o½M oBM? p¬ +MM; H¢M? HMM;- +,M #ªM F?¬M; ç +?Q M`M; +Æ ?

@ æB m FB M i?S # - T?Q M K " L;¢M >¢Q æ†+

EBK ç Q E?ª >½M ç½ çÐ FQ+? ç°M;- ? B K„i H¢M? M?Q #,M; ,

@ L;QÆB Km®M #m°+ i +?B +„i H½M? i?´- i F?mv M M;QÆB çWM; M^K KÆ M[X
Zmv i +?9M; i - M`B i?“i +?S +?Q /M M;QÆB +?B K çQÊ+ " L;¢M >¢Q æ†+- M;QÆ
M,M; #ªQ p çQÊ+ K´v M;`v\5

h` M K†i M`M; imv +| p F?BM? i?Q`M; p` F?BM? KB i- M?QM; H`B M`B t2K ` +kM

@ "ªQ p ?ª- ç` H` pB + +O i X æ¢B E?ª >½M #´i´i´T?ªB HQ5

G•K o½M oBM? #bM? ioM? M`B ,

@ h Km®M M?„+ M;Q`B- #•v ;B` M;Q`B F?¬M; +| HU +?¼M5

L;¼+ :B` #B T?ŠM- M„K i v +?†i +SM; ,

@ h +kM; M`B +?Q i M ç°+ €+ M?“ M;QÆB #B i- M m M;QÆB +?B +„i ç´i +?9M; i
b) i`Î i?“M? i°B M?•M +O i?ªQ M;mv M- F?¬M; +ÁM K†i KkB ;†T H¢B /•M +?9M; +
i X L m i?“i bU H` M?Q i? - p`v F?¬M; #^M; ç +?Q i p` h€i L?o J°+ +MM; M? m +?

L`B iÈB T?-M M`v- T?Q i`QÊ+ iU ?² ç½ ?Q`M iQ`M H` K°i M;ä +Ki `²B- +,M #ªM F?
` X G•K o½M oBM? ?Qi b•m K°i ?ÆB ,

@ æQÊ+ `²BX h HMB K°i #QÊ+- " L;¢M >¢Q æ†+ +| i? F?¬M; i?Q€i Hv æ°i Zmv i
L;¼+ :B` M;~M M;Q`B ,

@ L;QÆB- M;QÆB M`B i?“i `5

>„M i`M? i`¼M; ;"i ç-m ,

@ æB m i M`B çQÆM; M?B M T?ªB iBM +?SX " L;¢M >¢Q æ†+ pŠM +QB M?Q H` ç
M;QÆBX L?QM;- æ¢B E?ª >½M T?ªB ç€T SM; i K°i çB m FB M o`B i`,K /†K p T?
M`v imv pŠM i?m°+ p +€+ M;QÆB- M?QM; M;QÆB T?ªB #B M M`i?“M? F?®B iU /C
Zmv i5

@ E?m iU /Q K"m /`+?\
EBK ç Q E?ª >½M +ª FBM? ,

@ v ;b ç•v\5

@ h`QM; F?m iU /Q K"m /`+?- bQM; T?QÆM; F?¬M; çQÊ+ T?ûT ç`M; [m•M- +?d ç
sBM æ¢B E?ª >½M ?¢+?d- +?Q T?ûT i?QÆM; M?•M æ¢B >Q çQÊ+ iU /Q iB M?“M
+?Q T?ûT /•M +?9M; ? B MQÊ+ iU /Q çB H¢B- i?¬M; i?QÆM;- i?¬M; ?¬M- i?¬M; #
T?ûT p,M ?| ? B MQÊ+ iU /Q i`mv M #€5 æ²M; i?`B- æ¢B >Q i b) T?€B ` M?•M p
T?“M /•M +?9M; iÈB ç•v- i`mv M i?K i?B ?¼ H M?¢+- +€+ HQ¢B M¬M; + M?- FB

çϕB + O æϕB > Q X L; Q ÌB æ°i Zmv i + kM; b) i`mv M i?K + ?Q + ?9M; i F` tϕ p` + € +
t·v /UM; # M i`QM; F?m K"m /`+ ? i? "i M?B m T?ÁM; t€ H - m + € + - ç /·M + ?9M; ? B
i`QM; F?m iU /Q K"m /`+ ? + | i? /Q ? B MQÊ+ 'M ç`M? id H + ?B M? m5

L; ¼+ :B` H` K°i M?·M p"i i?¬M; KBM? M?Q i? M`QX oW M; ?2 p`B + ·m H` K†i i`„M
`mM `~v- + ?d p`Q KkB ?„M M|B,

@ > v + ?Q K°i + €B F?m iU /Q K"m /`+ ?5 L; QÆB X L; QÆB HÁM; /ϕ H M; b|B5

G·K o½M oBM? H†M; H) H„+ ç-m,

@ æϕB E?ª > ½M M|B; b i F?¬M; `ã5 æ M; ?` + O i H` F?¬M; +-M M; Q ÌB + ?B + „i
+m° + b®M; + O M; Q ÌB æ°i Zmv i- H`K H`M? KϕM? [m M ? ? B MQÊ+ - + | i? M|B H
+MM; + | HÊBVX a Q HϕB; ¼B H` HÁM; /ϕ H M; b|B\

L; ¼+ :B` M; Y K†i H M i`ÌB i?Î /`B- pW #B i?QÆM; pW T?šM M°,

@ "·v ; B Ì i KÈB ?B m çQÊ+ - M; QÆB çQ ` i?dM? +-m + ?B ç'i `²B H`K #° iW #B H
F + O M; QÆB iW i`QÊ+ `²BX L; v iW ç-m M; QÆB + kM; F?¬M; + | w ç`M? + ?B K
M; QÆB #B i`ä F?¬M; i? + ?B K + S M|X \*?O w + O M; QÆB H` pb F?m iU /Q K"m /`+
ç-m iQ K"m /`+ ?- i`mv M #€ p, M ? | 5 L; QÆB + ?d Km®M M; Q ÌB æ°i Zmv i + ?9M; i
pQ ÌM- Î i`QM; H - m + € + X J°i F?B + ?9M; i #` + m° + b®M; M /"i M`vªM? ?QÎM; - B
i`QÊM; #²M; - T?B m #ϕi /m KK+ \ \* | F?m K"m /`+ ? M`v- +ª i?ªQ M; mv M b) F?¬M;
+`M; M?B m i° + M?·M b) i?Q + ?FB m b®M; i? M`v5 *?d + -M + ?9M; i Hv F? B H
Zmv i iU T? pã +-M; - i'i +ª b) H` F?¬M; +-M; iU T?€ UF?¬M; #` ç€M? K` i?m V5

*ÁM M; QÆB Km®M i?¬M; i?QÆM; i?¬M; ?¬M i?¬M; ?`M; - + ?ŠM; [m H` pb Km®M
?ÊT pÈB M? m-ªM? ?QÎM; HšM M? mX L?Q i? p`B i`, K /†K " L; ϕM > ϕQ æ†+ M`v
K°i pMM; ç'i M; „M + € + ?iU M?B M; B[æϕB > Q p` æ°i Zmv i- i?B iF} æ°i Zmv i +
i? iB M [m çQÊ+ M[5 L; QÆB Km®M K°i p®M pϕM HÊB- /Si mv i? "m?QϕMX æB
b|B i?b H` + €B; b\

L; mv iL? L?B M|B ` iWM; + ?[ ç m H` M?[M; iW HÊB ?ϕB M?'i i` M i? ; BÈB M`vX
+ ?B K HoM? K°i F?®B ç'i ç B i?b F?¬M; #B i + Q KBM? ?ÆM # Q M?B m H - M5

@ GÁM; /ϕ H M; b|B\

L?bM ; QÆM; K†i #B T?šM + O EBK ç Q E?ª > ½M- G·K o½M oBM? ç°i M?B M + Q ÌB
hB M; + Q ÌB ?„M imv + m²M; M; ϕQ- M?QM; €M? K„i HϕB i`QM; bm®i- i`QM; ç²M; iY
H X L; ¼+ :B` M; ÆM; €+ M?bM ?„M- ç°i M?B M +ªK i? 'v iBK M?Q #` ç Q + „i,

@ E?¬M; + ?Q M; QÆB + Q ÌB5

G·K o½M oBM? HB + K„i M?bM M`M; - mM; /mM; M|B,

@ æϕB E?ª > ½M- M; `v tQ M; Q ÌB iWM; M|B pÈB i M; mv M M?·M M; Q ÌB æ°i Zmv i
¬M; i`ÌB F?¬M; +-M; #bM? - ç2K # Q M?B m ç'i ç B T?b M?B m # M + ?Q æϕB > Q
H`v ; B M; bÆM æϕB > Q - çªK #ªQ + ?Q /·M + ?9M; + € + M; Q ÌB çQÊ+ K°i + m° + b®M
i? F?¬M; \

@ o"v i?b b Q\

L; mv iL? L?B + „M `„M; X

@ o"v i?b i®i5

G·K o½M oBM? + Q ÌB HϕM?,

@ h Km®M ?ÄB K°i + ·m- æϕB E?ª > ½M + | M; ?o iÈB pB + M`v F?¬M; \ L m + | K°i M;
çQÊ+ ; B M; bÆM æϕB > Q - M; Q ÌB p` i° + M?·M b) + | K°i + m° + b®M; M?Q i? M`Q
i`QÊ+ M[ F?¬M; - Î HϕB i?ªQ M; mv M + QÐB M; U - #„M i M- Î i`QM; i`QÊM; #²M; M

L; ¼+ :B` bmv iQ K°i + ?9i- b„+ K†i i`„M; # + ?X

@ E?¬M; /€K i`ª HÌB ¨\5

>„M T?šM M° +QÌB iQ,

@ æ i M|B +?Q M; QÌB `ä- H9+ ç| ?¼ ç¼+ i?B i?Q- +¨v `m°M;- Î H-m +€+- ?QÎM;
K°M; i?2Q çm´B K´v i`, K M, K +O +€+ M; QÌB H¨ Km®M /•M +?9M; +| +m°+ b®M; ?¢M
+O i +| i? H¨K +?Q +€+ M; QÌB çQÊ+ M?Q p¨v- pb b Q M; QÌB H¢B F?¬M; /€K M?“
b Q\

EBK ç Q E?ª >½M M; QÊM; M;MM; T?šM M°- F?¬M; i? M¨Q #B M #€+- p¬ +MM; ;B”
v p T?Q ?„MX

@ L; QÊM; [m€ i?“M? ;B”M +kM; p¬ /KM;-

G•K o½M oBM? K†i M; ?B K H¢B- +?¬K +?“K M|B,

@ æWM; M|B i F?¬M; +?Q M; QÌB +Æ ?°B5 h ç½ HmB K°i #QÊ+ `²B- ;B[+?B +„
/¨+?- M; QÌB iU KbM? +?¼M H´v5

> B +QM çQÌM; M¨v ç m `ÆB p¨Q pÁM; p•v +O ?„M- +, M #ªM F?¬M; i? M¨Q HU +
ç-m iS+ ;B”M- K„i i¨¨Q H ,

@ L m i F?¬M; +?¼M +€B M¨Q +ª i?b b Q\5

>„M M? M?“M; ç€T,

@ æ¨K T?€M pšM H¨ ç¨K T?€M- M?QM; bU M?šM M¢B +O i +kM; +| ?¢M i?¬BX >v

@ L; QÆB +| #B i i #•v ;BÌ +| +ªK ;B€+ ;b F?¬M; \5

L;mv i L? L?B H†M; H) M?bM ?„M- b„+ K†i i€B M?Êi /¬M çB,

@ h`QÊ+ ;BÌ- i K†B M;¨v ç m Km®M ;†T M; QÆB- M^K KÆ +kM; Km®M M|B +?mv
F?B çSM; i`QÊ+ K†i M; QÆB- i H¢B ?v p¼M; KbM? +? i M? M? ?ÆM K°i +?9i5 *?d
€T #S+ i M[5

8eNX *?QÆM; 8ee, GÁM; æ°+X

@ oÈB ç°+ +?•K /Q bQ T?| i, i, +´v p¨Q +Æ i? L;¼+ :B¨- i€M? K¢M; M¨M; +?d +ÁM
K„i T?Ì T?¢+ +O L;¼+ :B¨- i`QM; HÁM; G•K o½M oBM? M?Q #` M;¨M +•M +U i?¢+
K½B H•m b m pšM F?¬M; M|B M M HÌBX

@ P H½Q +¬M;- i ?ÄB M; QÆB K°i pB +5

L;¼+ :B¨ M?bM ?„M ?ÄBX

G•K o½M oBM? i?Î /¨B- M„K +?†i #¨M i v- ;B[M; |M i v ~M ~M K¨m çÄ #-K,

@ L m M; QÆB F?¬M; ;¼B i M æ°i Zmv i +O i - i +| i? i`ª HÌB M; QÆB KQÌB pB +

@ h ;¼B H¨ pB + +O i - HB M [m M; b ç M M; QÆB\ L; QÆB F?¬M; i?Q+? i`ª HÌB i

L;mv i L? L?B M´B ;B”MX

L?bM M¨M; i`ÊM i`ÁM K„i- M; ?B M ` ,M; ;B”M /[- G•K o½M oBM? #´i HU+ M|B,

@ æQÊ+- M; QÆB ?ÄB çB5

L;¼+ :B¨ HB + K„i M?bM ?„M- b„+ K†i ç°i M?B M ¬M M?m p¬ +MM;- +9B ç-m M|B M

@ L m H¨ +| K°i M;¨v i +? i çB- M; QÆB +| M?È i F?¬M; \

h`QM; HÁM; G•K o½M oBM? [m†M H¢B- +ª ;B”M M|B,

@ L|B HBM? iBM? +€B ;b i? - M; QÆB F?¬M; +? i ç•m5

@ L?bM +€+? M;QÆB M|B /®B ``i F?| +QB ç|5

L;¼+ :B`` KdK +QÌB M?bM ?„M- HŠM; H†M; [m v ç-m çB- #Ì p B M?m M?QÊ+ `mM`

@ h +? i- F?¬M; +?Q M;QÆB M?È iÈB i 5 :B®M; M?Q F?B M;QÆB +? i- i +?ŠM;`

@ *?€i5

G•K o½M oBM? ç" T #``M i?"i K¢M?- p``B p i çÄ HB iB F?¬M; i? i?'v `ä ?^M H M K†i

@ *€B ;b K`` M;QÆB M?È i - i M?È M;QÆB +?SX "•v ;BÌ H`` H9+ ç``K T?€M5 "®M çB ?Á ? v Km®M +?B M- M;QÆB iU KbM? M;?o F„ çB5

L;¼+ :B`` [m v T?„i M;QÌB H¢B- imv MQÊ+ K„i /``M /K - €M? K„i H¢B H¢M? M?Q #,M

@ L;QÆB Km®M ;B[h€i L?o J°+ Î æ¢B >Q KQÌB M,K b Q\ G•K ç¢B M?•M- i F?m ;B[# M M;``v M[ 5 :B K ;B[ E?ª >½M H`` K°i ç¢B bd M?K+- M;QÆB +ªK i?'v p¢M /• w b Q\ ob i¬M M;?B K +O i?ªQ M;mv M- ?¼+ ?„+ +?„M F?¬M; iB + bBM? K¢M; +C K€B pÈB M;QÌB æ¢B >Q 5

@ :B K ;B[\ h M|B H`` ;B K ;B[# Q ;BÌ +?S\5

G•K o½M oBM? +QÌB H¢M? M|B,

@ æ¢B E?ª >½M çWM; +| +QB i?QÌM; i [m€ ç€M;5 æ¢B >Q +?9M; i +| K°i +KK i ?¼+5 hB m E?ª >½M M;QĐM; K° p,M ?| #€+ ç¢B iBM? i?•K +O æ¢B >Q - F?¬M; iE ?¼+ M;``M /†K- /m H`+? F?„T MÆB- #€B T?ÄM; / M? bQ- ?ÆM KQÌB M,K b m ?¼+ i #`M bU FBM? M;QÌB- i¢Q T?9+ +?Q p¢M /•M æ°i Zmv i5 æ•v H`` K°i i`mv M F€ K„ H

h?•M i? L;¼+ :B`` ;B``i Mªv H M- #B T?šM,

@ æ²M; ?| iK+ H i?ªQ M;mv M i - ;¼B H`` iU /Q K``m /`+?5 :B K ;B[æ°i Zmv iE?ª K„ F€ / M? H`` /m H`+? +¬m ?¼+5 G•K ç¢B M?•M- M;QÆB ç2K i'i +ª M?[M; pB +M ? v H„K- i?O çQ¢M ;? i?"i5

G•K o½M oBM? H„+ ç-m i? M M? ,

@ .mM; ?ÊT /•M i°+ p®M H`` tm i? i?ÌB ç¢B- H``K b Q H¢B #ªQ H`` i i•K F \ L;QÌB M ç•v- ? B MQÊ+ +?9M; i ;B Q +?B M F?¬M; M;WM;- K€m +?ªv i?``M? b¬M;X L?QM i`QM; /•M ;B M ç½ +| # Q ;BÌ çbM? +?d +?Q \5 æ M +ª "B M *? i- +kM; +| +?¬M K MQÊ+ F?€+ M? m5 oB + i?¬M; i?QÆM;- i?¬M; ?¬M- i?¬M; ?``M;- +| ;b H`` b B +?S

@ o``v M;QÆB ;B K ;B[ h€i L?o J°+ ;¼B H`` +€B ;b\

EBK ç Q E?ª >½M ;B``M /[HÈM iB M; ?ÄB,

@ >„M +ÁM M?Ä- ;B®M; M?Q K°i pB M M;¼+ i?¬X o¢M M?'i M;QÆB /¢v ?„M +¬K F /UM; FB M i`9+

@ .¢v +€B M``v F?¬M; i®i ``\

G•K o½M oBM? H¢M? HMM; M|B,

@ *| ``i M?B m M;QÌB Km®M ?¼+ K`` F?¬M; çQÊ+ ?¼+ ç|5

L;¼+ :B`` i`ÈM i`ÁM K„i- ;B``M K„M; ,

@ >¼+ i?2Q M;QÆB- iQÆM; H B ?„M i`Î H¢B i?ªQ M;mv M- +?d bÊ ç M +ª M;U +k J°+ H`` K°i +QM ?MM; QM; ;BQÆM; +€M? # v HB M; [m M? i?ªQ M;mv MX G`` M;Q i`QM; iQÆM; H B L;QÆB H``K M?Q i? - #ªQ ?„M H``K b Q H½M? ç¢Q çQÊ+ /•M +?

@ G½M? ç¢Q /•M +?9M; H`` /U p``Q ç-m |+- F?¬M; T?ªB /U p``Q F} K½ #„M i M5 æ

@ h F?¬M; `ä- i poM? pB M F?¬M; ?B m çQÊ+5

L;¼+ :B" ;"Q H M K°i iB M;- t¬ +€B #°M i`QÈ+ K†i- MQÈ+ K„i ç-v K†i,
 @ L;QÆB +?,K +?,K +?d Km®M H°K æ°i Zmv i i v m çB5 L?QM; M;QÆB +| M;?o iÈ
 æ¢B E?ª >½M +?d H°K°i +€B t€+ F?¬M; ?²M- Km®M #ªQ i`K çQÈ+ ?½M p` +?Q h€i
 pÈB # Q M?B m ;B M F?` \ L°M; i`Æ i`¼B K°i KbM? i` M i?ªQ M;mv M FB M i`b KQ
 çÌB +| K'v +€B KQÌB M,K ç•v\5 L;QÆB +| M;?o +?Q i F?¬M;\5 *€B i M ç°+ €+ M°v
 L°M; çSM; ç|- MS+ MÎ F?|+ - K†+ +?Q MQÈ+ K„i +m²M +m°M im¬M tm®M;- i`QM; M
 @ æ•v H°pB + K° æ¢B E?ª >½M T?ªB M;?o F„- F?¬M; [m M ? pÈB æ¢B >Q +?9M;
 >„M +„M +?†i ` ,M;- ? B K„i #°i i`B #°i ;B€+ QÆM QÈi- +9B ç-m i`€M? Mû K°M H [m
 @ À
 L;¼+ :B" T?ŠM M° ç M +U+ çB K- ;-K H M K°i iB M;- ç°i M?B M ;BÆ i v H M- i€i K
 J°i i€i M°v M? M? M?Q i?B K çB M- M?€v K„i H°i`9M; çQ+?5 æ¬B K„i G•K o½M o
 #B i?QÆM; F?¬M; i? M|B ` - ?„M iW iW M?„K ? B K„i H¢B- F?¬M; Mû F?¬M; i`€M
 @ *?€i5
 G¢B K°i iB M; #¢i i B p M; H M- i€i i?ŠM; H M K†i ?„MX *ªK†i ?„M çÄ #WM; H M- i
 M;|M i v KªM? F?ªM? ?^M `ä H M K€ ?„MX
 >„M H†M; H) çSM; BK- M?Q K°i M;QÌB #^M; #,M;- F?¬M; ? +| +ªK ibM? ;b5
 •M? K„i L;¼+ :B" M;Æ M;~M- M?bM i?ŠM; p°Q ?„M- MQM i?Î ?Q°M iQ°MX
 hB M; #¢i i B `°i HÈMX æ M +ª ç€K M;QÌB H½Q \* Q # M M;Q°B +kM; M;?2 `ä `°M;
 çQÈ+- p¼i p°Q i`QM; H mX hbM? ?bM? i`QM; H m H°K K¼B M;QÌB bYM; b®iX *ÅM
 @ *?€i5
 h?•M ?bM? hW iB m i?Q M? M? M?Q çB M- tQ¢i K°i iB M; ç½ iB M ç M i€i K°i +€B
 imv i +O L;mv i L? L?B5
 L?[M; #B M ?| HB M iB T tªv ` M? M? M?Q +?ÈT- +?Q F`T M?bM tQM; i?b ç½ F i
 >½M #` F?B / - G°+ æ¬M; h€M p° " æS+ G¶ ;-K H M Km®M t¬M; H M- H½Q * Q p°
 H¢B i`QÈ+ M;QÌB ?¼X
 L;¼+ :B" M?Q K°i #S+ iQÈM; ç€ M;²B ç|- ;QÆM; K†i M?Q M;¼+ ?^M H M M,K /°m i
 F?¬M; +| T?ªM SM; ;b +ª5 J¬B M°M; `mM H M- +?¬K +?"K pQÆM i v ` - iWM; i°+ iV
 K†i ?„M- `ä `°M; +?d +ÁM +€+? +| K°i i°+ K°i ?¬B- i? K°i v M°M; `mM `°v M?Q K°i
 o i i€i ç|- b Q H¢B ;B®M; M?Q +?d i v +O KbM? M?d- +kM; M|M; #WM; H M M?Q
 M?B M M°M; M?È iÈB ?„M +| M|B pÈB KbM? p M?[M; çQÌM; +?d i vX hWM; çQÌM;
 p°Q ;QÆM; K†i ?„MX
 L°M; +?¬K +?"K €T i v H M F?m¬M K†i ?„M- +ªK ;B€+ 'K €T +?•M i?"i- i`QM; M?€v
 +?€v `m°i ; M- H°K +?Q M°M; `mM H M F?¬M; M;WM;X
 @ h¢B b Q- i¢B b Q M;QÆB H¢B H°K M?Q p°v pÈB i
 L°M; i?b i?°Q iU ?ÄB- F?|2 KB M; +?¬K +?"K i°°M ` p°B iB K€m iQÆBX o¬i? M
 ;QÆM; K†i ?„M- i`QM; K„i KK+ i°°M ç-v p M?m ibM? M?Q MQÈ+X
 @ "®M çB m FB M æ¢B >Q i çQ ` - ?v p¼M; æ¢B E?ª >½M +•M M?„+ +~M i?"M5 C
 # M;°v- [m€i ?ÌB ?¢M H°F?¬M; çQÈ+ ç•m5
 •M? K„i G•K o½M oBM? pŠM H¢M? M?¢i- F?¬M; [m v ç-m H¢B- çQ +?•M #QÈ+ çB
 ð" M;°v\ö L;¼+ :B" p¬ HU+ M;²B T?`+? H M ;? - M?bM /°m #°M i v çÄ iQÆB i` M
 KQ X

>Q" M; ?¬M çÄ M?Q K€m +?¬K +?"K T?O tm®M; +?•M i`ìBX \*€i #KB KM K`i ç¬v i`ì
T?O H'v +ªM? ?Q" M; ?¬M ?mv ?Q" M;X o" B +,M H m i`„M; Km®i /UM; ;B[b K¢+¬
K°i i¬M; +€i #KB FBK ?Q" M;X

J°i i?•MªM? ç M; v M H†M; M;„K €M? i" /QÆM;X " M;QìB >² "'i Zmv +MM; M?bM M
#B B i? M K°i iB M;- H„+ ç¬m #'i HU+X

G½Q >² i?î /" B i?"i b•m,

@_ä`" M; H" ? B M;QìB ç"K T?€M pÈB M? m¬ +S /MM; M?[M; iW M;¼i M;"Q çQìM; K
+?ŠM; T?ªB b) ;BªB [mv i çQÊ+ K¼B bU b Q\ "•v ;BìHQ¢M i?"M?` i? M"v¬ b m M
i? ;B M M"v¬ +| M;QìB ç" M #" M"Q /€K ç€M? G•K iQÈM; [m•M +?S\ *?"¬ +?ŠM; H)
iB m /B i F ?[m i bM?\

æ¶ hm L;mv M ;"i ç¬m ç²M; +ªK,

@ oB + [m•M pB + MQÈ+ H¢B ç M t2M p"Q i bM? +ªK •M Q€M +€ M?•M¬ iW +´ +?Q
i?B M ?¢¬ +?d bÊ F?¬M; / /" M; ;BªB [mv i M?Q p"v ç•m5

G½Q * Q ?W K°i iB M; ,

@ *€B ;b•M Q€M [m®+ ;B X æ m H" M?[M; pB + ?Q p¬ KìK`i¬ +?d +| i bM? +ªK M
L m pB + M"v H"K +?Q G•K ?mvM? ç p" L;mv i L? L?B iB + Mm®B +ª çìB¬ +€B ç!
K„i5

" M;QìB T?šM ?"M #'i #bM?¬ i?QÆM; i?ªQ K°i H9+ H•m K" +?ŠM; +| #B M T?€T
L;mv i L? L?B ç2K p ç•v5 *?Q /M i`|B p - G•K iQÈM; [m•M +kM; F?¬M; M?'i ç`M?
i bM? M K M[p®M H" T?S+ i¢T p¬ +MM;X >ÆM M[i?•M T?"M ? B M;QìB p" •M Q€
pÈB M? m HQ¢M t¢ +ª H M5

@ æ m F?¬M; \5

hW iB m i?Q M;²B # M M;QìB G•K o½M oBM?¬ M? M? tQ K€ +?Q ?„MX L?bM i?"
iQÆB¬ HÁM; M" M; pW ç m pW ;B"MX

G•K o½M oBM? F?) H„+ ç¬m¬ +QìB +QìB MìB,

@ o®M ?ÆB ç m¬ M?QM; hW iB m i?Q tQ #|T +?Q i p" B +€B¬ +kM; çÐ `i M?B m`
+kM; F?¬M; +| ;b ç€M; M;¢B M[5

hW *?d h bM? /Q M;|M i v p"Q i`€M ?„M¬ +ª ;B" M MìB,

@ L;QÆB +ÁM +QìB çQÊ+¬ ç M; ç"K T?€M `i i®i¬ b Q H¢B HQ¢M H M M?Q i? \ *Á
b Q M" M; +| i? i€i i`9M; çQÊ+ \

@ L;QìB +| H9+ #'i +~M¬ M;U +| H9+ p'T M;½ K"5

>„M +QìB ?„+ ?„+,

@ *?ŠM; T?ªB M;QÆB i? v i #€Q +Wm`²B ? v b Q\ J°i i€i +O M;QÆB¬ +?d bÊ b)

hW iB m i?Q +,K iS+ pûQ K¢M? i B ?„M¬ bÆM; ;B¼M; ,

@ æ m HÁM; ?° M" M; i?b +S MìB i?ŠM;5 æWM; iQîM; i F?¬M; #B i¬ M;QÆB pb #S
M€v¬ M M KÈB +® w ç M" M; ç€M? K°i +?9i +?Q çÐ iS+5 "^M; F?¬M; pÈB iQM? i b
F?€+ ç€M? M;QÆB i?b ?„M ç½ bÈK +? i K°i i`,K H¬M`²B5

G•K o½M oBM? #'i HU+ MìB,

@ hW iB m i?Q¬ +| K°i b® pB + ;Bª pl`²² ç² pšM i®i ?ÆM¬ H"K ;b T?ªB H°i b¢+? [m¬
;Bì i`ìB +?Q i®B ?ŠM¬ ç€K M;QìB H½Q * Q ç M; M?bM Fb 5

hW iB m i?Q ?²M; K†i T?b K°i iB M;- p¶ M? p"Q M;U+ ?„M p" B +€B¬`²B M;ª M;QìB

L;Q`B K'v i`,K i`QÊM; H` #B M ;BÈB pÈB æ°i Zmv i- ?ÆM KQÌB H m #ç i i`„M; iBM
;B®M; M?Q M?[M; ç| ?Q iBM? F?B iX E?¬M; i?'v i?•M °M? L;mv i L? L?B- F?-
+kM; F?¬M; #B i M`M; ç M; H`K ;b X

•M? K„i hW iB m i?Q i?,K i?ŠK- M?bM M?[M; i`QÊM; #²M; t t - ç°i M?B M M? ;B½

@ *| F?B i +°K i?'v ç²M; iBM? pÈB L;mv i L? L?BX J°i M;QÌB i?¬M; KBM? K„ H M
HçB i?Q+? K°i i M p¬ HçB ? M ?ç- ? i H-M M`v iÈB H-M F?€+ H` ç`+? M?•M p¬ Hç
M?'i p` i?®M; F?' HÈM M?'i i`QM; çÌB- M`M; ç m i Q M;° +°5

G•K o½M oBM? +QÌB M|B,

@ *€B ;b p¬ HçB ? M ?ç5 æÆM ;B°M K°i +?9i- i`U+ iB T ;¼B i M i H` çQÊ+- i +k
F?¬M; ?B m pb b Q M;QÆB H` K°i pÁ /'K HÈM M?Q p"v- M?QM; ;†T T?°B L;¼+ :B
M?Q i? \5 L`M; +| K` HU+ HÈM M?Q p"v b Q5

@ ob ç²M; +°K pÈB M;QÌB i -

hW *?d hbM? ¬K H'v ?„M- /`m /`M; ç€T,

@ L;ŠK HçB H9+ M;QÆB t•K M?"T i?°Q M;mv M- i•K iBM? i M?Q i? M`Q- #•v ;BÌ i
;B€+ ç m F?' +O M`M; F?B M;° b€i M;QÆB ` b Q- `²B F?B M`M; ;†T HçB M;QÆB
HçB- M m M;QÆB +| i? bÌ çQÊ+ i`€B iBK +O i - M;QÆB b) #B i çQÊ+5

h`€B iBK hW iB m i?Q 'K €T ç"Ti?bM? i?' +?¬ +kM; F?¬M; #B i pb b Q K` ?„M ç°i M
K B i`„M; +O L;¼+ :B` K` iBK M?Q /WM; HçB5

hW *?d hbM? M? ;B¼M; M|B,

@ E?B i M;?2 M;QÆB M|B p +€+ çB m F?Q°M ç| - i +| +°K ;B€+ L;¼+ :B` ç€M? M
v m M;QÆB ç|5 L`M; ;B i M;QÆB +kM; F?¬M; [m€ ç€M;5 h?"i F?¬M; #B i M;QÆB i
b Q K` HçB ûT M`M; M?Q i? +?S\5

æ M +°M [[m•M bQ +kM; #'i #bM? i? v +?Q L;¼+ :B`- +| i? i?'v çQÊ+ [m°i?"i Kk
G•K o½M oBM? H†M; H) H„+ ç-m- +?¬K +?"K #m¬M; i v ` - M;•M [m M; +?ÈT ç°M;-
M;•M +?•K b„+ #ûM- KkB +?•K ç•K i?"i b•m p`Q ;B[ i v- p i K€m i?'K ç-v #`M i vX

@ L;QÆB

hW *?d hbM? FBM? ?½B- Hm®M; +m®M; i v +?•M +¬K K€m +?Q ?„M- #'i i`B #'i ;B

@ hçB b Q M;QÆB T?°B F?' i? \5

G•K o½M oBM? i?Î /`B,

@ h bÈK ç½ M|B `²B- i F?¬M; M M M;²B p`Q ç`K T?€MX L m i` M #`M ç`K T?€M K
+?ŠM; #B i b) ç`K T?€M pÈB M`M; i?¬M? +€B /çM; ;b M[5

hW iB m i?Q`QM; `QM; MQÈ+ K„i- iS+ ;B`M ç'K p`Q M;U+ ?„M p`B +€B,

@ "•v ;BÌ i ;?2M `²B- `i ;?2M5 *° çÌB M`v- M;QÆB ç m T?°B H`K M?Q p"v pÈB i 5

G•K o½M oBM? +QÌB ? ? ¬K M`M; p`Q HÁM; ,

@ u M i•K- #•v ;BÌ M;QÆB H` H½Q #` +O i - i?•M T?"M + Q M?'i- i ç®B tY pÈB M
i®i5 - i iQÍM; iQÊM;- F?B M`Q p +?9M; i b) #„i +€Î ?² oB aÆM- bÌ bQçM; i`QM;
çQ M H9+ ç| b) F?¬M; bÌ M?¬K ç•m5

@ >ç HQm5

Zm•M bQ T?b K°i iB M;- ?'T i'T [m v ç-m çB- M;QÊM; M;MM; pmB KWM;- MK +QÌB

> B M;QÌB ç M; M|B +?mv M- # M FB H½Q * Q +?çv p°B ç M- iW t ç½ ;BÆ i v pšv

@ G•K ?mvM? ç - hW iB m i?Q- +| M;QÌB æ°i Zmv i ç M5

*| M;QìB iÈB "\ *?ŠM; H) H" L;mv i L? L?B çQ iBM iS+\ G9+ M"v KÈB p" B + M? ;B
M?Q p"v b Q\5 G•K o½M oBM? p°B p" M; M;~M; ç-m H M- HQÈi K„i M?bM` - +?d i?
MQÈ+- ç M; +| K°i +?B + t2 M;U iQ HÈM +? -K +?"K çB iÈB- #®M +QM i? -M K½ ç
KM K`iX

@ B\5

G•K o½M oBM? iB M H M- [m€i ?ÄBX

8dyX *?QÆM; 8ed, GY hbM?X

@ h? KFB M ççB M?•M +•K5

æçB M?•M +•K\ G•K o½M oBM? M;~M M;QìB- i M M"v [mª` `i ç†+ #B i5

hB M; æçB >Q +O i?B m M[æ°i Zmv i ç| +| +?9i +SM; M;„+- ?„M +~M i?"M M?bM

@ N - H" M;QÆB\5

hW *?d hbM? +,K iS+ ç€ ?„M K°i +€B- ;B" M /[,

@ L|B i?"i çB- `®i +m°+ H9+ M;QÆB î æ°i Zmv i ç½ [m2M #B i# Q M?B m T?K M[

@ hW iB m i?Q ?B m H-K`²B5

>„M +QìB ? ? M|B,

@ h M?"M` p` iB m i?Q M"v H" #îB pb M;~v ç| i`QM; pQÆM; +mM; æ°i Zmv i- M" M
L" M; +ÁM F?2M i - ð/kM; bo- M;QìB i?"i H" Q B /kM;ö M[- i M;?2 i? `i pmB p 5

*| hW iB m i?Q # M M;QìB- ?„M F?-M; /€K M|B M;QìB i ?-m ?ç ?„M i„K`Y çQÊ+5
? B ç-m HoM? +mM; M[+O EBK ç Q E?ª >½M î ?"m +mM;- M;~v ç| +€+ M" M; T?KM
+mM;- +ÁM iU KbM? i„K`Y i? v [m-M €Q +?Q ?„M5 E?-M; M;ì L;¼+ :B" #ªQ +€+ M
i?"i H" ;†T HçB +® M?•M K"5

:QÆM; K†i iB m +mM; M[æ°i Zmv i çÄ #WM;- +9B ç-m M;QÊM; M;"T M|B,

@ æçB M?•M +•K +ÁM M?È +?9M; i ` \5 E?B ç|- M;~B F?-M; M|B +?mv M pÈB +?9M
M;~B i?"i bU H" K°i M;QìB +•K çB + +?S5

@ š- # M? +•K +O i ç½ +?[F?ÄB`²B- +~M; i`î M M ðQ B /kM;ö ?ÆM M[5

G•K o½M oBM? +QìB ?b ?b- HB +M?bM i`QÈ+ b m +?B + t2- i?'v +| #®M M,K iB m
ç-m- ç M; M?'i i ?QÈM; p ?„M M?"M? H X E?-M; i?'v çQÊ+ MY +€B #|M; M K M?•

>„M M?€v K„i- M;ç+ M?B M ?ÄB,

@ o` iB m i?Q M"v ç M ibK i +| pB + ;b F?-M;\5

h?B m M[æ°i Zmv i +mM; FQM? i`ª HìB,

@ h T?KM; KçM; æçB E?ª >½M- iÈB ç•v ;B Q MQÈ+ i?ÆK +?Q ççB M?•M +•KX

LQÈ+ i?ÆK i„K`Y ?ª\ LQÈ+ i„K` \ G•K o½M oBM? F€ [m€B5

h?B m M[p¶ i v M? M? X æ€K +mM; M[æ°i Zmv i HB M #m~M; i'K` K [m M? +Y
i?MM; ;¶ i?"i HÈM + Q MY M;QìBX >ÆB MQÈ+ +? -K +?"K #®+ H M- i`QM; i?MM;
ç M; M'Bi` M K†i MQÈ+- çÄ H" T HÁ2- i?ÆK M; M M;€i5

LQÈ+ i`QM; b Kç+ p~ +MM; [mw ;B€- +kM; +?d +| EBK ç Q E?ª >½M i~M [mw KÈ
*,M H m ?Q" M FBK K" L;¼+ :B" î +U +F€ [mQ ;B€- ç M /-m b€M; +?Q M;- +ÁM +| ç
çQ" M æçB >Q +| p i?~ H" m ?ÆMX E?B çQ" M [m•M` M;Q`B i?b M;QçB i`W +?B M
+?ŠM; +ÁM ;b M[+ª5 æ•v H" ç pQÆM; F?€+ pÈB M;QìB i?QìM;5

G•K o½M oBM? ?W K°i iB M;- F?Q€i F?Q€i i v iS+ ;B" M,

@ h F?¬M; i?Q+? i„KX *€+ M; QÆB çQ p çB5

@ æ¢B M?•M5

h?B m M[bÊ ç M b„+ K†i i€B M?Êi- [m€ bKT tm®M; i`QÈ+ K†i ?„M- +<sup>a</sup> M; QÌB K¼T M? [M; M`M; +mM; M[T?Q b m +`M; /"T ç-m F`+? HB i?ÆM5

@ æSM; H M- çSM; H M- +€+ M; QÆB H`K b Q p"v\5

G•K o½M oBM? ;B"i #„M +^a M; QÌB- p°B p`M; çQ i v çÐ +€+ M`M; X

h?B m M[M; ~M; ç-m H M- FBM? ?½B M!B,

@ æ¢B M?•M +•K- tBM M;`B M?`i ç`M? T?°B M?`M MQÈ+ i?ÆK M`v5 æ¢B E?° >½M iU KbM? ;B Q MQÈ+ i?ÆK i`M i v M;`B i?b poM? pB M çWM; i`Î p M[5

"¢Q [m•M- KQÌB T?¬M H` #¢Q [m•M5 G•K o½M oBM? +„M `M; ?W p`B iB M; X >„M /"v- `²B HB + K„i M?bM hW *?d hbM?- +QÌB M!B,

@ LQÈ+ i?ÆK M`v H` ç +?Q [m•M bQ /MM; ç!5 h / /`v H„K- F?¬M; bÊ ;b +<sup>a</sup>5 hW i K°i F?B i„K `Y i? v [m-M €Q- +`M; ?Q M?QÌM; M;mv i i? M- i `i i?Q+?5

hW *?d hbM? ?W K°i iB M; M;QÊM; M;MM;- #om K¬B M!B,

@ LQÈ+ i?ÆK M`v M; QÌB i ;B Q +?Q M; QÆB- i F?¬M; i? K5

*mM; M[ç-m HoM? æ°i Zmv i +?2 KB M; +QÌB F?),

@ sBM ?ÄB p`M`v +! T?°B H` hW iB m i?Q F?¬M; \ æ¢B E?° >½M +?9M; i +kM; i†

@ *?Q i \5

hW *?d hbM? +^a FBM?- i`QM; K„i F?¬M; FbK çQÊ+ p FBM? ?dX

L;¼+ :B`i?¬M; KBM? i?b F?¬M; +! ;b T?°B M;?B M; ì- ç®B pÈB hW \*?d hbM? H` K° b) K`M!B- +! i? çQÊ+ i„K `Y i? v [m-M €Q ì ç¢B K¢+ ç-v #½Q +€i [m^a i?U+ H` ?'T

h?B m M[WK K°i iB M;- M? M? p¶ i v- ç€K +mM; M[HB M K M; ` K°i i?MM; ;¶ ` ç9+ i?MM; çQ +?Q G•K o½M oBM?- M? [M; +€M? ?Q K•M +¬B F?) H Q t Q- ?ÆB M i?ÆK p¬ i`M5

L;mv i L? L?B i?"i bU H` M; QÌB ç†+ #B i i`QM; i?B M ?¢5 hW iB m i?Q i? M M? M`M; K°i +€B- i?"i +kM; +! +?9i ?®B ?"M5

@ æ¢B E?° >½M M!B- hW iB m i?Q Ko H - i?¬M; KBM? #"+ M?`i i?B M ?¢ H¢B [m ç<sup>a</sup>K #<sup>a</sup>Q +?Q M;`B F?¬M; #` F?B / - M`M; p¬ +MM; + Q ?SM;- M`M; poM? pB M +^a i?Q5

æ•v H` w ;b +?S\5 h ç€M?M; QÆB- M; QÆB H¢B +<sup>a</sup>K FQ+? i 5 h`€B iBK M`M; #` L; [m i^aM; #,M; i`QM; bm®iX æ M +^a hW iB m i?Q +kM; F?¬M; F?ÄB K„iKkB + v t 5 oBM?- MS+ MÎ M!B,

@ L; QÆB b Q H¢B ç®B tY pÈB M`M; M?Q p"v\ L; QÆB ç9M; H` K°i i M €+ ¬M5

G•K o½M oBM? H„+ ç-m i?Î /`B- ? B K„i QÆM QÈi- H†M; H) F?¬M; M!B ;bX

* Q hM pÁ ç-m #Si i B- çB [m M? t2 M; U pÁM; pQ K°i ?²B- çQ¢M ç M ;¬M K°i +mM M;?B K M?Ä ;B¼M; ?ÄB,

@ o`iB m i?Q M`v- tBM ?ÄB +! M; QÌB M`Q +?m`M #` MQÈ+ i?ÆK +?Q i F?¬M; \

*mM; M[M; QÌB >² M?bM ?„M- /MM; ? i p®M iW æ¢B >Q ?ÄB,

@ L; QÆB H` B\

@ h ;¼B H` \* Q hM- +?„+ +?„M æ¢B E?° >½M +O +€+ M; QÆB #B i i ç!5 L`M; p` i®i ;B[ M`M; p` ç¢B M?•M +•K- +kM; H` M?ìi K°i i v i€+ i?`M? ç!5

@ * Q hM\

hB m +mM; M[M?Qm K"v- +?-K +?"K H,,+ ç-m,

@ E?-M; M;?2 M|B [m 5 L;QÆB M?bM F?| +QB M?Q p"v H'v MQÈ+ i?ÆK H"K ;b- i,,

æ¶ hm L;mv M p" >² "'i Zmv M;~M M;Q|B K°i H€i- `²B ç°i M?B M +MM; T?€ ` +Q|B

h?`M? ibM? +O L;¼+ :B" F?-M; i? iW +?®B- i?B m M[æ°i Zmv i ç-m HoM? +?d ?
p"Q i`QM; i`QÈM; #²M;X G•K o½M oBM? [m v ç-m çB- i?'v * Q hM ç M # M +¢M?
MQÆM;- M?`M F?-M; çQÊ+ ?,,+ K°i iB M; ,

@ G½Q * Q M"v- b Q ç M +ª K°i iB m +¬ MQÆM; æ°i Zmv i K" ?mvM? +kM; F?-M; #

L?bM ?ÆB MQÈ+ # v H M iW i`QM; i`QÈM; #²M;- hW iB m i?Q pmB F?-M; FbK çQ
M?QM; F?-M; [m M +? M?¢Q p"B +•m,

@ L;QÆB #Ä [m +?Q M;QÆB b Q \ æ½ F?-M; #B i t'm ?'- +ÁM çB M|B M;Q|B F?€

G•K o½M oBM? M? +? KB M;- H"K K†i i?"i i?" F?-M; M|B ;bX

hW *?d hbM? çB p"Q +Y i`QÈM; #²M;- ç°i M?B M [m v ç-m H¢B- çÄ K†i M|B,

@ *ªM? +€Q M;QÆB- F?-M; çQÊ+ M?bM HûM5

@ h M;?o M" M; ç M; M?,,+ i T?ªB +?9 w M?bM HûM5

G•K o½M oBM? +Q|B ?b ?b,

@ L;mv i L? L?B +O +?"M; M,K M v KQÌB +?QM `²B5 E?¬M; +?Q +?"M; [m M5
 @ Zm M M" M; ?ª- p"v F?¬M; #^M; i iU [m M +?QM? KbM?5
 > B K„i ?„M /`m /"M; - H†M; H) i?Î /"BX L;mv i L? L?B KWM; `Ð- M;¼i M;"Q +QÌB>
 ?²B H•m- ç°i M?B M #om K¬B M‡B,
 @ P H½Q +¬M;X æQÌM; ibM? +ªK +O +?"M; b Q M?B m M;½`) +?"M? H€ M?Q p"v
 @ ±X E?¬M; i? M"Q- M?'i ç`M? M" M; M?bM H-K `²B5
 >„M KÎ iQ ? B K„i- p°B p" M; `Ki i v H¢B,
 @ h Hm¬M Hm¬M H" M;QÌB ibM? +ªK FB M i`BM?X Í æ¢B >Q çQÊ+ i`mv M iKM;
 M?Q i? 5
 L;mv i L? L?B +ª;B" M,
 @ S?QÆM; T?€T t2K +?d i v M"v H" +?"M; /¢v i?B TX h?B T M?bM `i +~M i?"M- b
 @ ± E€ i?"i H" M?Q i? M"vX
 >„M çªQ +QM M;QÆB,
 @ J'v i?S ?Q H€ +?"M? M"v- i` M i?U+ i H" M;QÌB +‡ +?QM F?B m i`QM; i`mv M i?m
 i?¬M; KBM? M?'iX
 @ h?B T i?'v i`QM; HÁM; +?"M; +‡ +?QM F?B m- F?B m M"Q +kM; T?QM; HQm KÈ
 L;mv i L? L?B /U p"Q M;U+ ?„M- +„M M? - çQ K„i M?bM p"Q p i b Q iQ çMM; i`Q
 €M? K„i K K H¢B- M‡B M?Ä,
 @ o i i?QÆM; M"v +?"M; T?ªB poM? pB M HQm ;B[X E?¬M; +?Q +?"M; ibK +€B i?S
 ;b ç‡ t‡ çB5
 >„M M;~M M;QÌB- `²B p°B ?ÄB,
 @ h¢B b Q i? - iB m Km°B Km°B\
 L;¼+ :B" +?¬K +?"K €T ;QÆM; K†i i?"i b•m p"Q p i i?QÆM; - H ç-v ? B K„i- pW F?
 i`"M /•M; M?m ibM? M?Q MQÈ+,
 @ æ•v H" /'m p i i?B T F?„+ +?Q +?"M; - HQm H¢B i` M M;QÌB +?"M; - +kM; F?„+ p"
 `B M; +O L;mv i L? L?B i?B T5 J†+ F +?"M; ?"M i?B T? v v m i?B T- i?B T Km®
 T?ªB M?È i?B T5
 L? ç-m M"v- ç M +ª pB + #€ ç¢Q M?Q p"v +kM; H"K M;QÌB i ç m HÁM;5 G•K o½M
 p"Q HÁM; - M;YB KMB i?ÆK M?"M M?¢i i` M K€B i‡+ M" M;X .QÈB €M? i` ,M; `^K- /
 M?Q i'K HK H‡2 b€M;X h?•M i? K K K¢B i`„M; Km®i b€M; #‡M; - M?Q i?B M bS tB
 +?Q M?•M ;B MX *?¬K +?"K pm®i p2 H¼M i‡+ K B i`„M; M?Q imv i- M?[M; ibM? +ª
 G•K o½M oBM? M? M?"M; ?ÄB,
 @ hB m Km°B Km°B- v i?m"i +O Km°B + Q M?Q i? - +‡ i? H"K +?Q M‡ T?K+ ?²B M
 M" M; p i? M? tm•M M?Q +k5
 L;¼+ :B" M;~M; T?„i ç-m H M- KÎ iQ ? B K„i M?bM ?„M- T?šM M° HÈM iB M; ?ÄB,
 @ h¢B b Q +?"M; Km®M i`Î H¢B M?Q +k\ aÊ M‡ F?‡ +QB ?ª\
 @ E?¬M; T?ªB F?¬M; T?ªBX
 G•K o½M oBM? p°B p½ F?Q€i i v,
 @ _'i ç T5 L" M; p®M H" M[?"B iY tBM? ç T M?'i i?ªQ M;mv MX "•v ;B‡ +?"M; + Q
 K•v i`„M; iBM? F?B i5
 @ æ•v H" ç`M? Hm"i poM? ?^M;5

L" M; i`WM; K„i M?bM ?„M- FB M ç`M? M|B M?Ä,
 @ L m H-M b m +?“M; +ÁM /€K H"K +?Q i?B T [m M +?“M; - i?B T pšM +| i? ibK Hç
 F # Q M?B m M, K- K†+ F # Q M?B m FB T- i?B T M?`i ç`M? b) ibK çQÊ+ +?“M; 5
 Jk B ?„M +ªK i?`v t|i t - p°B p" M; [m v ç-m çB- H [m M; i`"Q ` X
 @ *?“M; M|B çB- +| /€K ? v F?¬M; \5
 •M? K„i L; ¼+ :B" b•m i?ŠK- çMB M; ¼+ i?QM /"B ?[m HU+ iS+ ;B" M ççT p"Q ? B +?
 pQÆM H M i`QM; ;B| - `mM; `mM; `BM? `BM?- p|+ M; Q`B FB m /B K m®M HQÊM M
 P H½Q +¬M; t'm ?´ +Q`B p" B iB M; - F?¬M; /€K T?ªM ç®B,
 @ oB + M"v- F?¬M; /€K H"K ç•mX a m M"v F?¬M; /€K H"K ç•m5
 L;mv i L? L?B çQ +€B +?•M i`„M; Km®i M?Q M; ¼+ H M- ç€ p"Q çMB ?„M p" B +€B
 @ h?B T +kM; M; ?o +?“M; F?¬M; /€K5 h®B ?¬K M v i?B T +ÁM i„K MQÊ+ M|M; +?
 F?¬M; \5
 @ *?mv M ç"K T?€M +ÁM +?Q ?Q" M i?“M?- +ÁM +| `i M?B m +?B iB i
 G i`QM; K„i L; ¼+ :B" HçB /•M; H M- +ª ;B" M M|B,
 @ G„K HQ /Q- çQ ` pB + M"v H"K ;b\5 h?B T ?ÄB +?“M; +| iÈB F?¬M; E?¬M; çQÊ
 K„i- #•v ;B`i i`ª H`B çB5
 L" M; /'M H M- M; |M i v M; ¼+ KªM? FªM? ;B[+?†i K„i ?„M- F?¬M; +?Q +?ÈT K„iX
 ;"i ç-mX
 L;mv i L? L?B ?W K°i iB M; - pW M; QÊM; M; MM; pW pmB KWM; #m¬M; ?„M ` X C
 tQ K„i- i?Î /"B M|B,
 @ J„i i p®M F?¬M; HÈM- #•v ;B`H çB #` M" M; FûQ ` i?“M? K„i ? B KQ- iW M v p
 M?“M ` i M[5
 @ h?B T M?“M ` H" çQÊ+ `²B5 >W- i®B K B i?B T b) ;B Q5
 G•K o½M oBM? ?b ?b +Q`B,
 @ :B Q +"M; M?B m i +"M; pmB KWM; X h®i M?“i H" ;B Q +ª ç`B5
 L; ¼+ :B" M; ?2 i? - ç°i M?B M M; •v /çBX L" M; M?bM ?„M- i` M K†i `ä`"M; +| K°i
 K„i HçB H, M /"B tm®M; X
 @ G"K b Q i? \ E?¬M; çQÊ+ F?|+ - F?¬M; çQÊ+ F?|+X h M|B ç m H" i?“i +ª5 L m
 ç i?B M H¬B ç€M?- i F?¬M; çQÊ+ +? i iY i 5
 G•K o½M oBM? ç m t|i i`QM; HÁM; - p°B p" M; ¬K H'v M" M; - M? M? p¶ #`p B K K
 @ h?B T #B iX h?B T #B i5
 L; ¼+ :B" pW F?|+ pW +Q`B- ¬K +?†i H'v ?„M,
 @ P H½Q +¬M; X *?“M; +| i? poM? pB M M?È i?B T ? v F?¬M; 5
 @ æQÆM; M?B M5
 @ *| i? poM? pB M M?È i?B T ? v F?¬M; \
 @ oB + M"v +ÁM TªB ?ÄB b Q\5
 @ hçB b Q +?“M; F?¬M; ?¬M i?B T\5
 >„M bYM; b®i ;B" i KbM?- +?Èi i?`v ç¬B K¬B çÄ K¼M; M|M; M?Q HY ç½ /€M p"Q M
 M?Q K°i K„ M[t" F?Ä i?•M- +€M? i v iBM? F?B i +m®M H'v +´ ?„M- çMB M; ¼+ i?Q
 "° M; U+ ?Q" M K„ p¬ F?mv i ûT p"Q i?•M i? ?„MX E?¬M; M; WM; #B MªQ çO HQç

M;WM;` M`dX *? i`²BXX HϕB ϕ°M; ϕ°v`²B5 æ½ #ªv i€K H-M`²BX h`ÌB +kM; ϕ½
v M b Q\5 •M? K„i+O M?|K i?B m M[æ°i Zmv i LϕT G M p`>QÆM; hmv i M?bM ϕB
+?“K`½B [m€ tm®M;5

a„+ i`ÌB ϕ½ b€M; ?ŠMX \*¶ FB m`²M; iQ HÈM Î#B M;BÈB ? B MQÊ+ v M H†M; ?²E
M?ϕi +?–K +?“K KÎ- K°i ϕ–m M;QÌB M?– `X >„M p– +MM; +~M i?“M M?bM +?mM; |
M;Q`BX GϕB M;?2 M?[M; i? M? •K K K KϕB M? M?“M; p M; H M # M i B,

@ "€B FB M ϕϕB M?•M55

@ SX

>„M p°B p`M; [m v ϕ–m ϕB +?2 K†i HϕB,

@ L;mv M H` +€+ p` iB m i?Q`X æ K [m F?´ +U+`²B5

:QÆM; K†i M?|K +mM; M[>QÆM; hmv i- LϕT G M ϕÄ #WM; H M,

@ *?9M; i–B F?–M; K iX *?d H` ϕϕB M?•M M;`B F?´ +U+ i?–B5

h F?´ +U+ i?“i ϕ|5 >„M +QÌB ? ? p`B iB M;- t®+ `K H M- #QÊ+ M? M? p T?Q ϕ

@ J m M?bM K m M?bM H` B ϕ M Fb \5

æ¶ hm L;mv M FBM? ?– K°i iB M;-`²B p°B p`M; H v idM? ? B M;QÌB ϕ M; M;€v # M
` - KÆ KÆ K`M; K`M; t2K tûi p`B H–M /€M; M;QÌB ϕ M; ϕB [m #½Q +€iX G`T iS+ ;½
v p` i?•M ?bM? M;QÌB M¼ [m2M [m2MX L?bM ?bM? /€M; +kM; +| p`B T?–M [m2M i?
+´- +€M? i v HϕB ϕ–v M?[M; p i +„M i?“i b•m- M?[M; 'M Fw p– +MM; `ä`M;- /¼+ M
M`Q;B®M; pÈB +€B M`QX L?bM [m H` #B i#` M;QÌB i +„M`²BX S?ªB K'i p`B M;
ϕÄ iQÆB F?„+ H M F?„T M;QÌB ?„M- iϕQ i?“M? p– b® p–M; i`„M; F?mv iX J ÆB- +
HB i5 J¼B M;QÌB M?bM M? m- B M'v i?“i bU ϕ m #°B T?K+5

G•K o½M oBM? ϕB M? M? iÈB- M;Q„+ i v +QÌB M|B,

@ aÈK i? X J'v p` ϕϕB + „M +ÆK +?Q \ N - K„i+€+ M;QÆB b Q #–K iQK i? FB \ S
p`Q5

L;?d M;ÆB +€B `„KX E?–M; M?Ì +?9M; i #QM; #Qi +?Q M;QÆB- M;QÆB bÈK ϕ½ #
?ÄB pb b Q K„i +?9M; i #B M i?“M? K`m ϕ2M ?ªX \*| i? i`„M; ϕQÊ+ b Q +?S\ >²`i
hm L;mv M M?bM M;U+ ?„M- +ÂM * Q hM i?b i ?ÆM K°i +?9i- KÎ iQ ? B K„i M?bM
ϕ€M? ;B€ iW i` M tm®M; /QÈBX L?bM i?v ?`M; HQϕi p i`„M; iW ϕ–m ϕ M +?•M ?„M
bÊ ?½BX *–M; T?m KB M; HQÐB +O L;¼+ :B` [mª F?–M; i?m ;b # iB M HB M ?Q
ϕ`+? +?S +?ÆB b Q5

G•K o½M oBM? #¶M; M?B M +ªFBM?- HmB p`B #QÊ+,

@ * Q ϕϕB + - K„i M;QÆB b Q i? \

G½Q * Q M?bM i?ŠM; p`Q T?Q /QÈB ?„M +QÌB ?„+ ?„+ M|B,

@ >mvM? ϕ - +€B M`v ϕ m H` FB i i€+ +O L;mv i L? L?B b Q5 E?ϕ+? F?ϕ+?- ?`K
/ŠM imv i Hm•MX > ? 5

J'v M;QÌB +QÌB iQ- /•K b„+ i` M K†i F?–M; ;b /B M iª M´BX G•K o½M oBM? K†i ϕÄ
F?–M; bÊ K - # M +QÌB p`B iB M; ,

@ *€B M`v- +€B M`v i p` æϕB E?ª >½M +?d i?QÆM; HQÊM; K°i p`B pB + p iQÆ
/ŠM i?b ϕ9M; H` ?'T /ŠM- M?QM; +kM; ``i F?´ +U+X *ª ϕ K +?Q M;O iQ M`Q5

*?9M; i +| i? ;BªB i?Q+? ϕQÊ+ pb b Q M;QÆB F?´ +U+5 " p`H½Q + +QÌB ϕM –
+| +?9i HQÆM; i•K- b m F?B +QÌB K°i i`"M- [m v ϕ–m HϕB p– +MM; +~M i?“M M?bM

@ hQÈM; [m•M- M;QÌB K m ϕB i?,K hW [m•M bQ K°i +?9i- +ª ϕ K`²B M`M; +?Q`

oW M|B ç M hW *?d hbM?- H"TiS+ ç-m G•K o½M oBM? iQ H MX >„M p" L;mv i L
;®B F?B M i'i +ª M K M?•M ç m i?Q+?X *?d H" pB + M"v K" H¼i p"Q K„i M[[m•M b
ç€M? +? i +kM; F?¬M; +| B iBM5 h?'v #° /€M; G•K iQÈM; [m•M `i F?| tY- # M;Q
M|B ;b çQÊ+X

h?MM; ;¶ ?¬K [m i„K `Y pšM +ÁM ç|- MQÈ+ H¢M? ?Q i" M- F?¬M; ? +| +?9i M?B
i`QÈM; M;?2 M;|M; K°i H9+ H•m K" F?¬M; i?'v ç°M; ioM? ;b- +kM; F?¬M; #B i M" M
M[X

@ hW iB m i?QX hW iB m i?Q5

>„M H"K ; M ;¼B p" B iB M;X h`QM; T?ÁM; +U+ F€BK H†M;- F?¬M; +| iB M; i`ª HÌ
i?'v i` M ;BQÌM; ç M; +| K°i i?•MªM? i?QM i?ª ç M; M^K #'i ç°M;- iQ" M i?•M ç„T
#QÊ+ iÈB # M ;BQÌM;- H"K K†i /"v F m F?),

@ hW [m•M bQ

@ hW iB m i?Q

@ *?d L?B

@ "ªQ #®B

@ E?¬M; +?Q M;QÆB ;¼B5

:†T T?ªB i? +¬M; +O ?„M- `®i +K+ hW iB m i?Q +kM; M?9+ M?Q+?- ;B" M /[imM;
M° ?W K°i iB M;X

@ ±- i ;¼B M;QÌB F?€+ K"5

@ sQ¢i5

*?,M ;®B- ç M +ª pÄ ç Q ç²M; i?ìB # v iÈBX hW iB m i?Q tQ v M;QÌB M?ªv /UM; H
T?"T T?²M; ?'M ? M- i`WM; K„i M?bM ?„M M?Q Km®M ,M iQÆB Mm®i b®M;5 G•K
¬K H'v i?•M i? M" M;- M?Ä ;B¼M; M|B,

@ E?¬M; T?ªB M" M; M|B L;mv i L? L?B ç€M; i?QÆM; b Q\ "ªQ i ç®B tY pÈB M" M;
HÌB M" M; ç®B tY pÈB M" M; i i®i K°i +?9i i?¬B K"5

hW *?d hbM? T?šM M° M„K +?†i +€M? i v ?„M- MQÈ+ K„i ç-K çb ,

@ L;QÆB +€+ M;QÆB +ÁM +QB i p"Q ç•m F?¬M; *~m M K M[X :B M T?m /•K T?K
K B K®B K" pšM ;B M /QmV +?ŠM; #B i HB K bdX hS+ +? i i `²B5

L" M; K„M; HB M iB T p" B iB M; - i v +kM; +" M; H9+ +" M; tB i K¢M?- HB M ?²B M;„i
oBM? ?€KB M; M?2 ` ,M;- ¬K H'v i?•M M" M;- ?¬M M? p"Q i B- `²B +QÌB M|B,

@ hW iB m i?Q ç½ ?"M i p¬ K B +•m ?ÊTX L?QM; i p" M" M; H" ?[m K B- p"v +| i?

hW *?d hbM? çÄ K†i M?Q `€M; +?B m- i?•M i? K K M?kM ` - +ª ;B" M M|B,

@ *ª M;QÌB M;QÆB iQ" M H" KMB KK ç" M #" FB X E?¬M; çQÊ+ çKM; p"Q i 5

@ ±5

>„M ?"K ?U+ ç€T SM;- +?¬K +?"K #m¬M; i v ` - +9B ç-m tm®M;- i?¬M ibM? #B B
/€M; ç m çÈM i°B M;?B T +O ?„M M?Q çKM; p"Q +?¶ ç m +O hW iB m i?QX L" M;
p"Q +€M? i v ?„M,

@ "ªQ M;QÆB F?¬M; çÐ i?b M;QÆB b) F?¬M; çÐ ` \ L;QÆB M;?2 HÌB M?Q p"v b Q\
bU H"K i iS+ +? i5

æ9M; i?"i H" F?¬M; i` m p"Q T?K M[çQÊ+5 G•K o½M oBM? +QÌB ? ? - ¬K M" M; p
ç¬B K¬B i?ÆK- ç„+ w M|B,

@ *?9M; i K¶B M; "v ?[m K B +•m ?ÊT Uç½ F i ?ÊT #^M; K B K®BV- +•m ?ÊT +ª ç #ªQ #®B M; Q M +O i 5 L" M; +| M; mv M w H" K H½Q #" +O i F?¬M; \

L?[M; HìB ;? iîK M"v +kM; +?d +| ?„M KÈB +| i? M|B çQÊ+X hW iB m i?Q Kti çÄ M„K çQÊ+ +?¶ v mX :†T T?ªB HQ¢B / Kti /"v M?Q i? M"v- +| ;BªM; ç¢Q Hw +kM;

@ L?[M; HìB M"v M; QÆB +kM; M|B pÈB E?ª >½ M M; QìB >² K„ H ?ª\

hW *?d hbM? pW M; QÊM; pW pmb- H¢B +| +?9i +?m t|i M|B F?¬M; M M HìBX

o'M ç M"v H" K b Q i`ª HìB çQÊ+ \ >„M H„+ H„+ ç-m- F?¬M; M|B ;b- hW \*?d hbM? M M?`M çQÊ+ ?W K°i iB M;- H'v #bM? MQÊ+- `|i +?9i MQÊ+ p"Q i v- H m Kti +?Q ?„M ç•m +kM; F?¬M; i? #¬B çQÊ+ M?[M; p i çQ çÄ FB X >"M; ç" M ?"M; Hk Kti i`„M; i? iB m i`W çQÊ+ +?S\5

@ s2K +?mv M i®i K" M" M; H" K M"v5 " +„M M?Q p"v +| ç m F?¬M; \ G" K b Q M; QA çQÊ+ +?S\5

hW iB m i?Q p¶ p¶ p" B +€B H M Kti ?„M- pW ç m HÁM;- pW ;B" M /¶BX J°i HQ¢i +?d bÊ F?¬M; H†M çB çQÊ+5

@ æWM; H½M; T?Q MQÊ+5

G•K o½M oBM? #` M" M; tQ tQ i` M Kti M?Q Km®M H°i +ª / ` - p°B p" M; ?€ K²K F

@ *ÁM KÈ MQÊ+ i?ÆK K" M" M; i„K +ÁM î# M M; Q" B ç|X h /MM; M| ç `Y H" i®i`²B MQÊ+ #~M ç•m5

@ h M p¬ bd M"v5

hW iB m i?Q Kti çÄ iÈB K M; i B- i?•M i? M?'i i?ìB K K M?kM,

@ E?¬M; +?Q M; QÆB M?„+ H¢B iÈB +€B i?S MQÊ+ i?ÆK M[5 l' M; +?Q i ç K [m M" M; i?"i` +| +?O w t'm t M?Q p"v5 hS+ +? i i`²B5

@ h®B ?¬K M v K" M" M; +ÁM i†M; MQÊ+ i?ÆK M[- M" M; +ÁM /MM; M[F?¬M; \

@ Jm®M *€B ;b\5 ² i M|B H" M m M m5

G•K o½M oBM? p°B p" M; +QìB ? ? X L[[m•M bQ M?bM ?„M p" B H-M- pW F?´ H¢B

@ E?¬M; +?d ?¬K M v- M; "v K B +?d bÊ pšM +| i? i†M; M[\ :B M T?m- /•K T?K5

hW iB m i?Q çQÊ+ Gw h?€B H" K K B- G•K K¶ ç½ iU KbM? ç€T SM; `²B- /M +?Q ?[ H" G•K T?m M?•M +?QM? i?S+ `²BX L" M; K„M; K°i +•m M"v- +?QM? H" [m M; KBM +9B ç-m- i?"i bU F?| M|BX >„M /MM; MQÊ+ i?ÆK i?"i` `i bmm; bQÊM; K"5

hW *?d hbM? +ª ;B" M,

@ L; QÆB F?¬M; bÊ M" M; i?B i`B M K„M?•M F b Q- +® w /šM /K M; QÆB M?QÊM;

óL m i?"i bU H" M?Q i? - i T?ªB M|B H" i?B i`B M Ko M K F KÈB ç9M; 5ô G•K o½M / Q ? B HQÐB- ç®B pÈB ?„M H" M?Q i? - p"v ç®B pÈB EBK ç Q E?ª >½ M F?¬M; T? M?Q F?B L; mv íL? L?B H" iM #BM?- ç i?Q€i i?•M M" M; +® w i?B i`B M i?O çQ¢M ç`+? F?¬M; i?"M?- H¢B ç2K #ªM i?•M M" M; ç€M? K'i M®iX oB + M"v p®M H" K°i K /M L; ¼+ :B" H" M; QìB i?¬M; KBM? ç M?'i i?B M ?¢- M" M; H" K b Q +| i? iQM? iQ hbM? i`-K K†+ i?"i H•m`²B ç°i M?B M #m²M #½ M|B,

@ L; QÆB +ªK i?'v M" M; b) ç€T SM; #®M çB m FB M +O M; QÆB F?¬M; \

h`QM; HÁM; ?„M F?´ bî- H„+ ç-m Kì K`i,

@ h F?¬M; #B i5 " M; "v b m- ?šM H" +| i? #B i çQÊ+ i?¬B5

@ " M; "v\

hW iB m i?Q F?¬M; M|B ;b +?d i?Î /"B- BK H†M; +9B ç-mX h`QM; K„i pW i?QÆM;
ç| +ÁM +| p`B T?¬M ;?2M iS+,

@ L m M`M; ç€T SM;- M`M; H`M;Q`B bB ibM? ç M?'i i?B M ?ç- F?¬M; B +ªM M´B

h?B M ?ç ç M?'i bB ibM?\ > B K„i G•K o½M oBM? HçB `ÆK `ÈK- i•K i?¬M ç°i M?E
+ªK ;B€+ iU ?²+m°+ ç`B H` # F?´- H9+ M`v ç M; T?O tm®M; ç-m KbM?X

@ > B M;`v M`v- M;QÆB M?'i ç`M? T?ªB ç®B tY i®i pÈB M`M;5

L[[m•M bQ ç°i M?B M FûQ i v ?,M- M? M?`M; +,M /†MX

G•K o½M oBM? bÊ M?ªv /UM; H M,

@ L;QÆBX M;QÆB F?¬M; ;?2M `5

@ h ;?2M5 h `i ;?2M5

hW iB m i?Q T?K+ p`Q M;U+ ?„M- MS+ MÎ i?'i i? M?,

@ L?QM; ;?2M i?b b Q ç•v\ L[iY ç| +ÁM F?´ ?ÆM i K°i M;`M K°i pçM H-M5 E?¬M;
Km®M ;B i M;QÆB5 L;QÆB H` K°i €+ iBM? ?çB M;Q`BX h?"i H` ?çB +? i M;Q`B i

h i?"i bU H` M;Q`B i ?çB p"v b Q\ >„M M? +? KB M;- +| p ç M; +Q`B M?QM; MQÈ

aQM; T?QÆM; pšM ;B^M; +QX L;Q`B æ°i Zmv i?Q`M iQ`M F?¬M; ç°M; ioM? ;bX L
+?Î +•m i`ª H`BX B M'v b®i`m°i- i?`B ;B M [m `i K m- +?ŠM; K'v +?®+ K†i i`B ç
+mM; M[+kM; ç2K MQÈ+ i?ÆK ç MX G9+ M`v i'i +ª K¼B M;Q`B ç m #B i w +k M`
i?"i H` p¬ +MM; #m¬M; i?ªX L[ iY æçB >Q M;QÈM; M;MM; F?ûT MûT- +ÁM M`M; ;
ç m #B iX

@ æçB E?ª >½M #ªQ +?9M; i i†M; MQÈ+ i?ÆK +?Q ççB M?•M +•K5

h?B m M[ç-m HoM? LçT G M [m€i` M K†i ç'i- M?È iÈB +ªM? ?¬K [m - M;QÈM; M;
H MX

@ h®i- i®i K m i„K `Y çB5

" M;Q`B >² "'i Zmv M?€v M?| çM +Êi- F?¬M; çÊB G•K iQÈM; [m•M M|B iB M; M`
çQ p`Q i`QÈM; #²M;X >¼ p` M;Q`B >² p®M +| +Wm Q€M- M?QM; ç®B pÈB L;mv i
p¬ +MM; FQM? M p` i?QÆM; t|iX L[ iY bB ibM? M?Q p"v- B MØ T?K HÁM; M`M;X
[m v ç-m çB F?¬M; M|B ;bX L?QM; H-M M`v i?b p¬ Hm" M M?Q i? M`Q M`M; +kM
/Q æçB E?ª >½M i†M;X

*| ? B M;Q`B çSM; Î M;Q`B +?SM; FB M KbM? i„K `Y - i?"i bU +| +?9i t'm ?´X L?Q
L?B +kM; ç M; i„K `Y +?Î KbM?- HÁM; ?„M H" T iS+ M| M; #WM; H MX *€B i?S i„K
+?Q iWM; +|X

@ J m K mX hQÈM; [m•MX o`Q çB- p`Q çB5

*?d +?Î ?„M pW ` - K'v M;Q`B H½Q >² bÈK F?¬M; çÊB çQÊ+- ?"M F?¬M; [m'i p`Q
G•K o½M oBM? +ªK ç°M; i`QM; HÁM;- M?bM #¼M ?¼ ;"i ç-m,

@ " p` ççB + X *€K ÆM +€+ M;QÆB5

G½Q * Q i?Î /"B- M„K p B ?„M M|B,

@ > B MQÈ+ +?9M; i - +?B M ç'm i?b +?B M ç'm5 L?QM; L;mv i L? L?B i?"i bU
Km®M +¬m M;QÆB- M;`M pçM H-M +?È ç M;Q`B F?€+ i?'i p¼M;5

L?bM €M? K„i >² "'i Zmv- æ¶ hm L;mv M +kM; Km®M M|B M?Q p"v- ?„M bKi b`i- M|

@ sBM K`B ççB M?•M p`Q i`QM;5

*mM; M[L¢T G M M? ;B¼M; i?9+ ;BK+X
G•K o½M oBM? #QÊ+ H MX oW p¨Q FB m- HB M +| ? B +€M? i v K K K¢B [m M; F
+?†i H'v ?„M- ?ÆB i?Î i?ÆK i?Q i?O i?d # M i B ?„M,
@ P H½Q +¬M;- b Q #•v ;Bì +?¨M; KÈB ¸ M\ *| T?ªB H¨ +?¨M; F?¬M; Km®M ;†T i?
G•K o½M oBM? ;B¨i #„M +ª M;QìB,
@ hB m Km°B Km°B M¨M; M¨M; b Q H¢B ¸ M ¸•v `²B\ J†i i`ìB pW tm®M; M9B i?
@ h?B T K†+ F 5
L;mv i L? L?B /9B ¸-m p¨Q M;U+ ?„MX æ¬B p B `mM H M- MQÊ+ K„i +?ªv ¸-v K†i
@ h?B T M?È +?¨M;- M?È Km®M +? i5 *?¨M; +| M?È i?B T F?¬M;\ L m /€K F?¬M;
L?bM ¸| ?Q H +U+ F€ i?€M? F?B i- F?¬M; +¬M i`ª HìB- ?„M pm®i p2 ;QÆM; K†
M?ûQ K°i +€B- `²B ?¬M H M ¸| M?Q H M; b|BX L¨M; M?Q T?€i ¸B M +m®M H'v ?„
M?Q +QM #¢+? im°+ tBM? ¸ T M?'i- Km®M ¸2K i'i +ª #ªM i?•M KbM? ?Á i M p¨Q ?
@ P - ?¬K M v b Q H¢B `mM; `BM? bÈK M?Q p¨v M?d\5
*¶ FB m `²M; bÈK ¸QÊ+ #¼+ i`QM; M?[M; KªM? pªB K¨m ?Q ¸¨Q- F?¬M; i?'v `ä i b
i? +ªK ;B€+ ¸QÊ+ +¶ FB m `mM; ¸°M;X æ¶ hm L;mv M FBM? ?¬K°i iB M;X
@ _mM; `BM? i?b +| ;b F?¬M; i®i\
* Q hM +QìB /•K ¸½M; M|B,
@ B #ªQ M;QìB i FûQ /¨B5
>² ¨¨i Zmv i`°K HB + hW [m•M bQ- +?d i?'v M¨M; +„M `„M;- K†i ¸šK MQÊ+X

@ G¨K b Q M¨M; +S +„M i K½B i? \5
ªªM;QìB iQ¨M H¨ p i `„M;- G•K o½M oBM? i?"i bU /Î F?|+ /Î +QìBX o i i?QÆM; +k +
L? ¸-m M¨v i?"i bU H¨ K°i +QM #€Q +€B ¸B M +m²M;5 L;mv i L? L?B /mv M /€M
M;U+ K K K¢B i`„M; M?Q KÐ ¸-M; pmM + Q `mM; `BM? /€M p¨Q M;QìB ?„M,
@ *?¨M; F?¬M; +„M i?B T b Q\5 >W- i?B T + Q ?SM;- i?B T i?Q+?X h?B T Km®M +
; b ¸QÊ+ +?S\5
*„M [m +„M H¢B- H¨K b Q H¢B F?¬M; ¸QÊ+ \ >„M +QìB ? ? X h?"i bU F?¬M; M|B +
:B¨ F?ûT ?ì- i?"i i?" MûT p¨Q M;U+ ?„M- K K K¢B M?Q +QM K Q M?Ä,
@ P H½Q +¬M;- +?¨M; i?"i H¨ /kM; b o5
@ hB m Km°B Km°B +kM; `¨i /kM; ¸|X hW M;¨v ?¬K [m +?Q iÈB ?¬K M v
@ E?¬M; +?Q +?¨M; M|B5
L;¼+ :B¨ K„+ +Ð p°B p¨M; #`i KB M; ?„M- H¢B #` ?„M +„M M? p¨Q i vX J†i M¨M; ¸A
i'K i?•M [m M; F?B i +O M¨M; M?Q iÄ ?¨Q [m M;X G•K o½M oBM? M?bM i?'v i`Q
p2 p¨B +€B i` M M;QìB M¨M;X hB m Km°B Km°B i?Î ?´M ? M- +QìB F? M? F?€+? M
@ P H½Q +¬M;- F?¬M; +?Q +?¨M; H¨K +?mv M t¨mX h?B T Km®M M?ªv +?Q +?¨M
L?ªv K9 +?Q i ?ª \ >„M HB M Kî iQ ? B K„iX L;¼+ :B¨ ;¨i ¸-m- pûM i'K K¨M HK
M;QìB- +QìB F?),
@ *?¨M; t2K M¨v5

P 5 G•K o½M oBM? H¨T iS+ Kî iQ ? B K„i- +?B +FB m +?ŠM; #B i F?B M¨Q ¸½HQ
i?ªQ M;mv MX hQ¨M #° #®M T?Q ¸ m H¨ M?[M; i'K HK K¨m T?'M ?²M;- H¨K i?"M?

pÁM; i`ÁM M`v- +kM; +?d +| ? B M; QÌB ?¼X .QÈB +?•M p¬ b® v H`iQ çÄ`U+- pQ /
bm®i- iWM; ç| iWM; ç| - FB m /B K p¬ +MM; - ; B®M; M?Q `€M; +?B m ç T M?`iÎ +
M?Q p`v- +kM; F?¬M; #B i M`M; ?€B Î ç•m ` X EBK ç Q E?ª >½M [mª i?`i +€B ; b +
/€K H`K5 L; mv i L? L?B #QÈ+ tm®M; FB m- FûQ i v ?„M HšM KbM? p`Q #KB ?Q
p¬ Qm p¬ HU +QM M?` #bM? /•MX æ®B pÈB M`M; K` M|B- HQ¢B +ªK ; B€+ i?QªB K
pÌB5 L; ¼+ :B` M?†i H M K°i ç| ?Q M?Ä- ç†i H M KkB M; YB- ?Qi p`Q K°i ?ÆB i?`i
M?bM ?„M +QÌB M? M? - MK +QÌB H`K i`, K ?Q i?`i b„+ ,

@ P H½Q +¬M; - +?`M; i?Q+? MÆB M`v F?¬M; \

@ h?Q+?X æQÆM; M?B M i?Q+?5

>„M p°B ;`i ç-m M?Q ; B½ ; ¢QX L; ¼+ :B` FB m K} M?bM ?„M- M; QÈM; M; MM; +QÌB

@ o`v +?`M; t2K i?B T M?û5

h?•M i? M`M; ç°i M?B M /WM; H¢B- ? B +€M? i v M; ¼+ [m M; F?B i +?¬K +?`K K
iW iW MÎ ``°X L; |M i v M; ¼+ i?QM i?QM H9+ +Q H9+ /m¶B- +€M? i v F?¬M; M; WM;
FB m ?½M?X J|M; i v FBK b„+ H`T HÁ2 /QÈB €M? i`, M; - H|2 ` €M? b€M; i? M? H
/UM; H M- #° €Q M; O i` M M; QÌB +?Êi`ÆB tm®M; - i?•M i? K K K¢B i`„M; #¢+? M
€M? i`, M; i`QM; p2Q- p) H M K°i ?bM? /€M; K M; QÌBX u M?Q i?¬M M[i?€M? F?B
M?Q M9B- m®M HQÈM M?Q #QÈK- ; ÊM b|M; F?„T MÆB- imv i pÌB p¬ +MM; X G9+
+kM; ?Q`M iQ`M çbM? +?d `²B5 æ¬B K„i M?Q MQÈ+- ; QÆM; K†i çÄ #WM; - M`M;
i`ÌB ç'iX h?•M i? M`M; HQÈi i` M M?[M; ç| `²M; `U+ `Ð- M?Q K°i K°+ KB M F?B
K K K¢B- ¬M M?m ç ibM? +O i?ªQ M; mv M çQÈ+ ?Q`M iQ`M i? ?B M ` ? iX æE
H`K M; QÌB t2K `mM H MX

L; ¼+ :B` +?¬K +?`K /WM; H¢B- K K K¢B M; ²B i` M K†i ç'i- M; U+ i?Î /²M /`T- KB M
` - M; QÈM; M; MM; M?bM ?„M,

@ *€B M`v ; ¼B H` ?Q +?B iB m UMK +QÌB ?Q VX G` M[ iY i`BM? F?B i +O i?ªQ M
M K M?•M +O KbM? t2K5 P H½Q +¬M; - +?`M; i?Q+? F?¬M; \

L?bM M; ¼+ i? i`QM; bm®i ç M; ç´ K² ?¬B H`K +?`K- ?„M i?`v KkB KbM? + v + v- /

@ h?Q+?X S?`K H` M`M; M?ªv H` i i?Q+? i?¬B5

æ¬B K„i L; ¼+ :B` #¶M; M?B M i`M M;`T MQÈ+ K„i,

@L?`i ç`M? +?`M; F?¬M; i?Q+?5 ``M; F?¬M; - i¢B b Q +?`M; F?¬M; ¬K i?B T\5

u i?¬m ; B`i ; B`i- ?„M ; -K M? - +?²K H M M?Q ?´X L; ¼+ :B` /9B ç-m p`Q M; U+ ?„M
J|M; i v b„+ M?Q / Q +„K i?`i b•m p`Q / i?`i ?„M- M?Q HQ ?„M b) #B M K`iX L`M;
H M,

@ P H½Q +¬M; - v m i çBX u m M?B m p`Q

L?Q bûi ç€M?¬ HÌB M`M; p M; K½B # M i B ?„MX L?[M; M; ¼M HY ibM? F?¬M +MM
+?€v `WM; `U+X > B M; QÌB ¬K +?†i H`v M? m- çB M +m²M; ?¬M ?Qi pm®i p2- [m
;¬K ; W- ` M `d X pW M|M; #ÄM; pW çB M +m²M; - M?Q H`M; ¼M HY +?€v K½B F?
H-M b m ç½ ç MX E?¬M; B /€K ç M [m`v `¬v ?¼- +ª i`ÌB ç'i M?Q F?¬M; i²M i¢B M
Q M?B m H-M i?Ov i`B m- ?ÆB i?Î ?¼ `®i +K+ +kM; +?¬K +?`K #bM? ?Ä - i?ªQ
H†M; - tmM; [m M? F?¬M; K°i iB M; ç°M; X

@ P H½Q +¬M;

@ VK\

@ *?`M; M|B i¢B b Q b Q i` M i`ÌB b€M; M?Q p`v\

@ `ÎB pb M| b€M; ç| K`5

@ h?`v ; ?ûiX L m i? i?b B i? K ?ÄB +?`M; \5 *?`M; +| i? ?€B tm®M; +?Q i?B T F

@ h bÈK ç½ ?€B tm®M; `²BX L`M; F?¬M; #B i b Q\5

@ Í ç•m\5

P H½Q +¬M; M?bM p`Q K„i M`M; i?“i b•m- KdK +QÌB M|B,

@ J„i M`M; +?QM? H` M; ¬B b Q b€M; M?“i i` M i`ìB i ?€B ç2K tm®M; ç|5

L;mv i L? L?B i`M H ,

@ o”v M m i?B T KM i?b b Q5

@ h b) H`K K„i +?Q M`M;5

L;¼+ :B` M;Æ M;€+ M?bM ?„M- KWM; `Ð- `²B ç°i M?B M M?“Q p`Q HÁM; ?„M- MQ tm®M; M;U+ ?„M,

@ J¶B K°i +•m +?“M; M|B ç m H`K +?Q i?B T Km®M +„M +?“M;X h¢B b Q H¢B M?Q K¶B i®B +?“M; ç m M;„K b Q- K¶B i®B +?“M; ç m M?È i 5 \*?“M; +| i? H`K çQÊ+ F

@ L m i`ìB KQ i?b b Q\

@ h?B T K†+ F 5 h`ìB KQ +?“M; +kM; T?ªB H`K +?Q M| /WM;5 B #ªQ +?“M; F?B E?¬M; +| ç¢Q Hw ;b +ªX >„M +?d +| MQÈ+ ;”i ç-m5 L;¼+ :B` KWM; `Ð M?bM ?„M p ?„M,

@ P H½Q +¬M;- +?“M; i?“i i®i5

@ hB m Km°B Km°B- M`M; +kM; i?“i i®i5

*•m M`v H`K +?Q L;mv i L? L?B M?“Q p`Q HÁM; ?„M- M'+ H M M;? M M;”QX S?Q #bM? KBM? b„T +?B m `¼B- G•K o½M oBM? p¶ p B M`M; F?2 F?) i?Î /`B,

@ >WM; ç¬M; `²B5

h?•M i? L;¼+ :B` `mM H M- p°B p`M; ¬K H’v ?„M,

@ h¢B b Q\ h¢B b Q ç K H¢B M;„M M;OB M?Q i? \

o’M ç M`v H`K b Q i`ª HìB ç•v\ >„M H„+ ç-m F?¬M; M|B ;bX a„+ i`ìB +`M; H9+ + +?B m `¼B F?“T MÆB- L;¼+ :B` çSM; /”v #’i HU+X L`M; K†+ v T?K+ +?Q ?„M- H¢B +€B €Q K`m p`M; FBKX æ€M? ;B€ iW i` M tm®M; /QÈB ?²B H•m- b m ç| M`M; KÈB

@ E?¬M; +?Q T?ûT +?“M; +? i v M;? i?B T FûKX ooM? pB M +?“M; F?¬M; çQÊ+ G•K o½M oBM? +QÌB WK K°i iB M;- ç°i M?B M i?Î /`B,

@ o”v +?mv M ç`K T?€M i?b

@ E?¬M; +?Q T?ûT +?“M; M|B pÈB i?B T +?mv M M`v5 \*?“M; H` M K M?•M +O i? M?•M +O æ¢B >Q 5

h`€M? Mû M?Q p”v +kM; +?d +| i? i?Q€i çQÊ+ ?¬K M v i?¬B5 L;”v K B H¢B ;†T H ç„M; F?¬M; M|B ? i- i?’v b„+ i`ìB +`M; H9+ +`M; iÄ- ç½ +| i? M;?2 i?’v iB M; +?B M? H M;QÆM; K†i L;mv i L? L?B- #’i HU+ M|B F?),

@ >WM; ç¬M; `²B- i T?ªB çB i?¬B5

@ VK5

h?•M i? L;¼+ :B` F?) `mM H MX >„M +¬K i v M`M;- ç°i M?B M +QÌB ?b ?b,

@ æ K M v +ÁM +| MQÈ+ i?ÆK M[F?¬M;\

L;mv i L? L?B ;”i K¢M? ç-m- i?•M ?bM? `mM H M- H M?Q KQ X

@ L`M; F?¬M; çQÊ+ ;¢i i 5

L" M; M; ¼ i M; " Q + Q Ì B - M Ì B i` Q M; K" M H ,
 @ L m i ? B T / @ B ; ¢ i + ? " M ; - i` Ì B ? ½ v T ? ¢ i i ? B T ¢ Ì B M " v T ? a B M ? È + ? " M ; ¢ M + ? i
 h B m M ? ¢ - m M " v i ? " i b U H " M „ K + S M ; H ' v i` € B i B K + O H ½ Q i Y ` ² B 5 • M ? K „ i ? „ M
 K † i ¢ - v H + O L ; m v i L ? L ? B - + ? - K + ? " K [m v M ; Q Ì B ¢ B X æ B + ? Q ¢ Q Ê + K ' v # Q
 b m + Ì K ° i i B M ; ? ¬ ` m M ` ~ v i ? H Q Æ M ; ,
 @ P H ½ Q + ¬ M ;
 @ V K \ 5
 > „ M [m v ¢ - m H ¢ B - i ? ' v L ; m v i L ? L ? • M + ? ¢ v p ° B i È B ,
 @ * € B M " v i † M ; + ? " M ; 5
 G Á M ; # " M i v v m F B m + O M " M ; ¢ M ; + - K K ° i ¢ Ì ? Q ? ² M ; i Q Æ B i „ M - M ? [M ; + € B
 K € m + ? a v ¢ - K ¢ b X " ¶ M ; M ? B M M ? È i È B M ; " v t Q M " M ; + „ K ? Q H " K i` • K + ? Q K b M
 p ° B p " M ; ¢ Q ¢ i H ' v ¢ Ì ? Q i Q Æ B i ? „ K ¢ Ì - M ? M ? ? ¬ M p " Q # " M i v M " M ; ¢ M ; + ? a v
 @ L ? ¢ - m M ; ® + M " v - F ? ¬ M ; ¢ m b Q \ 5
 @ E ? ¬ M ; ¢ m 5
 L" M ; B K H † M ; - H † M ; H) ` Æ B H X G • K o ½ M o B M ? M ; „ i K ° i ¢ Ì K • M + ¬ B ¢ Ä ` U + ` - M
 + O M " M ; X > Q ? ² M ; i Ì + K • v - M ? Q K ° i # S + ? ¼ ; B B M ? • M - K ° i # S + ? ¼ ¢ T M ? ' i i
 M ; Æ M ; ~ M - M Ì B F ?) ,
 @ h B m K m ° B K m ° B - M " M ; H " M ; Q Ì B t B M ? ¢ T M ? ' i i` M i ? ; B È B M " v 5
 @ P H ½ Q + ¬ M ; - Q H ½ Q + ¬ M ;
 L ; m v i L ? L ? B ¢ ° i M ? B M Á K ° i i B M ; - M ? " Q p " Q H Á M ; ? „ M X J Q Ì B M ; Ì M i v H ¢ B
 ? „ M X L " M ; M ? Q F ? ¬ M ; + Á M + ? ¶ / U M [- ¬ K + ? † i H ' v ? „ M - Á H M F ? Ì + H È M ,
 @ * ? " M ; M ? ' i ¢ ` M ? T ? a B M ? È i ? B T X L ? ' i ¢ ` M ? T ? a B M ? È i ? B T 5 " ^ M ; F ? ¬ M ; i ? B
 G ½ Q i Y + k M ; K m ® M + ? i ¢ • v 5 J k B ? „ M + v + v - p ¶ M ? H M p B M " M ; - / ` m / " M ; M Ì B
 @ L ? È 5 L ; " v M " Q i + k M ; M ? È L ; m v i L ? L ? B i B m K m ° B K m ° B + O i 5
 L ; ¼ + : B " M ; ? M M ; " Q i` Q M ; H Á M ; ? „ M ; - M M ? Q H ` K + a M ; Q Ì B ¢ B - M " M ; ` m M ` ~ v
 F ? ¬ M ; M ; W M ; ` m M H M - M ? Q H ¢ B + Ì i ? M ; ½ t m ® M ; # ' i F € H 9 + M " Q X
 @ V K 5
 L" M ; ? ¬ M M ? H M ; Q Æ M ; K † i ¢ 2 M i ? m B [m 2 M i ? m ° + - M ? b M ? „ M i ? " i b • m - + Q Ì B i ?
 @ L ? È ¢ Ì - i ® B M v - i ? B T b) H ¢ B i † M ; M Q Ê + i ? Æ K + ? Q + ? " M ; 5
 S ? - M A A
 @ _ F ? Ä B i` K K " M ? Q ¢ " Q K „ H i m v i H m • M - i • K i ? - M ? „ M i` ® M ; ` ¶ M ; - F ? ¬ M ; # B
 M ; „ M M ; O B K " M ? Q M ; " M / † K X > „ M ¢ B K " F ? ¬ M ; + Ì + ? 9 i b B M ? F ? Q M " Q - i W i W # Q
 M ? b M H ¢ B X L ? [M ; K " M H K K Ä M ; i` M ¢ - v M ? [M ; ¢ Ì K • M + ¬ B F B m / B K i 9 H F ?
 # B i i B m K m ° B K m ° B i` ® M ¢ B ¢ • m ` ² B X > „ M + ? € M M a M i ? Î / ` B - H W ¢ W [m v p / Q
 Z m v i ? ' v ? „ M M ? Q p " v - H " T i S + F B M ? ? ½ B ,
 @ L ; Q Æ B L ; Q Æ B H " K b Q i` Î H ¢ B ¢ Q Ê + \
 @ a Q i F ? ¬ M ; i ? i` Î p \ 5
 > „ M M ? b M K ' v H ½ Q + p F ? Ì ? B m X h ? M ? • K h W i B m i ? Q K K M ? p M ; H M # M
 @ L ; Q Æ B M ; Q Æ B F ? ¬ M ; # B i` \ 5 L ; m v i L ? L ? B F ? ¬ M ; M Ì B p È B M ; Q Æ B b Q \
 @ L Ì B + € B ; b \

h`QM; HÁM; ?„M KÆ ?² M´B H M +ªK ;B€+ #´i´M- +?KT M? M? p`Q p B [m•M bQ,
@ L;QÆB M|B K m- M|B K m5
@ æ K [m M;QÆB pW çB- G°+ æ¬M; h€M ç½ ;B Q ?B T M;?`ç M5
hW iB m i?Q M|B,
@ L;mv i L? L?B Fw `²B5 "®M çB m FB M ç|- M``M; iQ``M #° ç½ Fw `²B5 a€M; bÈK
@ *€B ;b\5
>„M +ª FBM? M;•v M;QÌB- pQÆM i v +QÈT H´v i| / / FBK b„+ i`QM; i v hW iB m i?
æ¢B >Q X "®M çB m FB M F?¬M; b|i +€B M``QX S?Q /QÈB ç|M; K°i /´m ?bM? +Q
:B``ö tBM? t„M `ä ``M; +| i? i?´v p`B Mûi`mM `~v- ~M ?B M M; v i`QÈ+ K„iX hW iB
H`K #`K,
@ L``M; H``M [iY bB iB M? M?´i i`QM; i?B M ?¢5 L;QÆB M;®+ [m€5
@ •
>„M ç°i M?B M ;-K H M K°i iB M; M?Q M;QÌB T?€i çB MX Jm°B Km°B- M;QÆB ç½ M
+?Q i K``X L;QÆB ;¢i i X L;QÆB /€K ;¢i i \5
óL m i?B T /®B ;¢i +?``M;- i`ÌB ?½v T?¢i i?B T çÌB M``v T?ªB M?È +?``M; ç M +? i5
Km°B Km°B- i?•M ?bM? `mM `~v- H [m M; H½ +?½- iWM; +ªM? ?B M H M i`QÈ+ K„
p M; H M # M i BX h`QM; iQ+? i„+ - ?„M +ªK i?´v i`€B iBK KbM? i M pĐ i?``M? iWM;
L?bM ?„M MQÈ+ K„i ``M `K - €M? K„i i`®M; `¶M;- F?|2 KB M; `d K€m- hW iB m i?
/¶B- ?``M F?¬M; çQÈ+ ç€ +?Q ?„M K°i +QÈ+ - +ª ;B``M M|B,
@ *ÁM çSM; ç| H`K ;b\ J m çm´B i?2Q çB- +QB +?WM; Km°M [m€ F?¬M; `QÈi F`T
@ ± M;U M;U 55
>„M M;`v tQ i?¬M; KBM? F?¬M; #B i ç M i? M`Q- #•v ;BÌ H¢B F m ;`Q `®B `Qi- Hr
Zmv p°B p`M; çQ +?B M K½ +?Q ?„M- ?„M tQ v M;QÌB H M M;U - +?Q+? K°i ç Q p
@ :B€
*?B M K½ ç m [m€ ?Q H M K°i iB M;- H Q çB H`K #®+ H M K°i ç€K #KB KM- i`QM; M
+€iX
@ _ä ``M; H`` ? B M;QÌB i?¬M; KBM? M?´i i` M çÌB- /QM? p`Q iB M? +ªK i?b H¢B #E
i?B M ?¢ p`K°i i M M;m M?´i i?B M ?¢5 h?´i iS+ +? i M;QÌB i 5
hW iB m i?Q i?Î /`B- #´i HU+ H„+ ç-mX J´v M;QÌB >² ``´i Zmv M;?2 i? i?-K T?K+ h
F?€B [m€i K¼B pB +X *?d p`B +?[M``M; M?•M iB M M|B ` K``i?•K i?9v ç M i? 5
E?B ?„M i`Î p i?b M;Æ M;Æ M;~M M;~M- i?Æ i?~M HQÌB M?€i M M K´i `´i M?B m i?Ì
i?ªQ M;mv M i?b F?¬M; i?´v i?•MªM? M;QÌB æ°i Zmv i M[X E?„T MÆB +?d +ÁM
MÆB iQ``M H``M?[M; +€M? K•M +¬B imM; i|2 M?Q KQ - M?Q K´i ? i bS+ b®M;- ?|
`²B5
æm´B5 *| +? i +kM; T?ªB çm´B F`T iB m Km°B Km°B +O i 5 >„M ?€ K²K F?|+ HÈM
iB M; p| M;U ç¢T M€i i?ªQ M;mv M v M H†M;- HQm H¢B K°i çQÌM; K€m M?ÄX *k
t t T?Q i`QÈ+- iW iW ?B M ` K°i /½v M?[M; +?´K ç2M- ç| H`K½ ç°B +O M;QÌB a
K``m FBK b„+ M´B #´i i`QM; ç°B M;k- M?[M; i´K HK KÄM; i?2Q ;B| T?´i T?´i- H9+ ~
@ L;¼+ :B``
@ L;mv i L? L?B
@ hB m Km°B Km°B

>„M KWM; M?Q çB M- H +?ªv M?Q bm®B- F?ªM ;B¼M; `ûQ ;¼B- F?Q€B K½ M?Q
+m°M H Q p T?Q ç°B M;k M;QÌB æ°i Zmv iX æ°B M;k M;QÌB >² Î T?Q b m M;?2
M?'i i im®i` F?ÄB pÄ- i?"M i`¼M; M?bM [m M?5

@ L;mv i L? L?B- iB m Km°B Km°B

L?[M; iB M; ;¼B M?Q i? M F?|+ p M; p`Q i`QM; +¶ FB m- M;QÌB i`QM; FB m`mM

@ P H½Q +¬M;

L`M; ?'T i'T pûM` K- t t K°i çB K ç2M /-M /-M ç M;-M- +`M; H9+ +`M; `ä- ç-v M
i`ÊM i`ÁM- H`M / ç2M +?kB- +ªK†i ç-v p i H - iQ`M M;QÌB +?"i p"i M?Q K°i +QM F
i?b +ÁM H` B +?S\

@ P H½Q +¬M;- Q H½Q +¬M;

h?•M i? M`M; M?Q #` ç•K i`9M; K°i ç Q- M`M; +,M; i?ŠM; M„K +?†i F?mM; FB m-
F?¬M; M;WM;- MQÊ+ K„i iWM; ;B¼i iWM; ;B¼i `ÆB tm®M;- M;U+ T?"T T?²M; F`+
FûQ [m€ K¢M?- +?B +` K K`m T?'M ?²M; ç½ #` iûi M; M;X

@ h?B T F?¬M; i? ;†T +?"M;- i?B T F?¬M; i? ;†T +?"M; çQÊ+ -

L`M; ç°i M?B M i?b i?"Q iU M|B- +?2 K†i MS+ MÎ,

@ h?'v +?"M;- i?B T `®i +m°+ F?¬M; Km®M M?È ç M +?"M; M[5

@ hB m Km°B Km°B

L?Q +ªK i?'v i?'v M`M; `ÆB H - G•K o½M oBM? ? B K„i çÄ M;-m- çB M +m²M; `9i
K½- +QM im'M K½ M;~M; ç-m ?Q K°i iB M;- ` bS+ H Q iÊBX \*?B M K½ #` ?„M i?9
K°i çQ¢M çQÌM; /`B bÊK F?Q HU+ bmv FB i- K°i ç Q M`v H`K M| +?¢v i? K çQÊ+ i`
iB M;- +?•M i`QÊ+ K K M?kM- M;½ bKK tm®M;X

@ hB m Km°B Km°B X L;QÆB +?Ì i X -B

>„M +?Q /Si +•m- ç½ #` +QM M;U p"i tm®M;X L;¼+ :B` `mM H M- KÎ #WM; K„i`
imM; H M M?Q K°i iªM; ç€- `ÆB b-K tm®M; ç'iX

@ P H½Q +¬M;

L;mv i L? L?B FBM? ?½B M'+ H M- i`QM; HÁM; i`®M; `¶M;- #'i +?'T K¼B i?S- iW
aÊ pQÊM; +?•M- ? B i v M`M; FûQ ;'m p€v- ç H° #„T +?•M i`-M i`KB i`„M; Km®i- +
M;mv MX "'i +?'T K¼B i?S; "T ;? M?- #'i +?'T #KB ; B- #'i +?'T ç€ pKM- F?¬M; ;
iB M +O M`M;X L?bM Q H½Q +¬M; M;½ H,M i` M K†i ç'i- M`M; p¼i iÊB M?Q K°i
E?QªM; +€+? i`,K i`QÊM; i`QM; K„i M`M; +?d M?Q i`QM; ; M; i'+X

@ P H½Q +¬M;

h?•M ?bM? M`M; # v H M F?¬M;- iQ+? i„+ ç½ ¬K H'v ?„MX " Q M?B m #m²M pmB i`
KQ +m®B +?•M i`B i`QM; b€i M ç½ ç' tm®M;X

*€B ;b [m®+ ;B ç¢B bU- +€B ;b •M Q€M /•M i°+ - ç m +QM K M| +9i ? i çBX h +?d
i?B M ?¢ B +kM; F?¬M; [m M i`¼M; #^M; iB m Km°B Km°B +O i X >„M ¬K H'v i?
M;YB KMB i?ÆK i` M i|+ M`M;- MQÊ+ K„i +?ªv ç-v K†iX G9+ M`v ?„M M|B F?¬M;
ç'i [m v +m²M;- K¼B p"i ç m /WM; H¢BX

@ P H½Q +¬M;

L;mv i L? L?B M;~M; ç-m H M- pW F?|+ pW +QÌBX L`M; +?¬K +?"K çQ #`M i v M
H i` M K†i ?„M- M?QM; MQÊ+ K„i +`M; H m H¢B +`M; M?B m- F?¬M; b Q H m ? i

G•K o½M oBM? H„+ ç-m- ?€ K²K +® +QÌBX LK +QÌB bQ pÈB F?|+ +ÁM F?| +QB ?Æ

@ hB m Km°B Km°B- F`i?m"i +O i FûK H„K- b m M`v M`M; +| i? /¢v i çQÊ+ F?¬

L;mv i L? L?B H i`M KB- iBK M?Q #`FBK +?•K- F?¬M; #B i T?ªB ç€T HìB ?„M M
o½M oBM? ?mM; /[- ;B[+?†i i v M`M;- FB M ç`M? p¬ +MM; ,

@ L`M; i?2Q i 5

L;¼+ :B` H„+ ç-m çB M +m²M;- MQÈ+ K„i `ÆB i`QM; MB K ?¢M? T?9+ ,

@ L;¼+ :B` #•v ;Bì F?¬M; i? `ìB i?ªQ M;mv M- +`M; F?¬M; i? `ìB /•M +?9M; +O
M`M; b) F?¬M; M i•K5

L`M; p°B p`M; M;~M; ç-m H M- MQÈ+ K„i M?¢i M?Á - i`QM; K„i i`M ç-v p +?ì çÊE

@ L K M?•M +O i?B T- +?`M; +| i? +?ì i?B T KQìB M,K ? v F?¬M; \ JQìB M,K b m-
w ;„M #| pÈB L;mv i L? L?B +O +?`M; M[F?¬M; \

@ JQìB M,K\

G•K o½M oBM? M;•v M;QìB- i b) ;B[h€i L?o J°+ KQìB M,KX hB m Km°B Km°B +O
+¬ ç°+ KQìB M,K- ç•v H`i`ìB i`WM; T?¢i i b Q\

L;mv i L? L?B pm@i p2 ;QÆM; K†i ?„M- ¬M M?m M|B ,

@ h?B T +¬M KQìB M,K ç +?dM? ç®M i?ªQ M;mv M- iQÆM; H B b) ;B Q K°i i?ªQ
J°+5 æ•v H`HìB i? +O i?B T i`QÈ+ HBM? +[m T?K ?½M5 *ÁM M[- #®M çB m F
i?B T í ç•v- F?¬M; B +| i? ?Q`M i?`M? çQÈ+5 L K M?•M +O i?B T- Q H½Q +¬M
+?ì i?B T KQìB M,K +?S\

JQìB M,K\ æìB M;QìB +| K'v +€B KQìB M,K ç•v\ >„M ç°i M?B M +| +ªK ;B€+ M?Q
Km®M ;`Q H M F?|+ HÈMX L;¼+ :B` M? M? H m MQÈ+ K„i +?Q ?„M- MS+ Mî M|B

@ E?¬M; M M ûT i i?B T Hv F? B i?ªQ M;mv MX *?`M; +| #B i F?¬M;- i?B T F?¬
+?`M; +® M`B5 L?QM; i?B T F?¬M; Km®M +ª çìB F?¬M; M i•K5 *?`M; +| i? ?B m
F?¬M; \

@ L?QM;- iQÆM; iQ F?´ H„K ç|X J°i F?„+ i +kM; F?¬M; +?`m çQÈ+5

>„M i?b i?`Q p`B +•m- ç°i M?B M M?Q K°i çS M?Ä i?`i i? M?MS+ MîX

@ P H½Q +¬M;

L;¼+ :B` F m H M K°i iB M; `²B M?`Q p`Q HÁM; ?„M- çB M +m²M; ç'K ?„M- +„M ?„M
i? i?í çQÈ+ ,

@ h?B T F?¬M; Km®M +?`M; `ìB t - i?B T Km®M +?`M; M?È i?B T- M?È i?B T M?B
H` ç`M #` +O +?`M;- +?`M; T?ªB çìB çìB FB T FB T M?É i?B T5

oB + M`v [mª i?U+ H` bU ?`M? ?¢ HÈM M?`i i`QM; çìB5 >„M i?í ?´M ? M- M;Y K†i
?² F?¬M; i?í M´B M[X

L?bM ?„M i?®M; F?´ M?Q i? - L;¼+ :B` M;~M; ç-m- i`QM; K`M H [m M; ?B M /`m

@ P H½Q +¬M;- +?`M; M;mv M w ?`M; M,K b) ç M i?,K L;mv i L? L?B iB m Km°B
æ9M;5 >„M çSM; T?„i H M- K„i #¶M; M?B M Kî iQ- i i?`i bU H` +QM K M| +`M; H
+?•M K`5 >„M ;¢i MQÈ+ K„i ?QM; T?`M ç€T ,

@ hB m Km°B Km°B- i K¶B i?€M; ç m ç M i?,K M`M;5 h #B i `ä p`i`Q ?Q`M; +mM;
i H M H M ;BQìM; M`M; `²B5 P - i M?È ` `²B- +?¶ +O M`M; +| bm®B- i„K FB m n

@ >Q+ ?Q+ -

L;¼+ :B` `QM; `QM; H +QìB F?),

@ *?`M; M;®+ H„K- iQîM; H` +?`M; #B i # v ? v b Q- p Q K°i +€B H` ç M\5 hW E?
æ¢B >Q +O +?`M;- +?Q /M ?½M ?mv i #ªQ K½ M? M? M?`i- +kM; +¬M ?ÆM K°i i?
ç M- i?`M? ` +ª M,K ç m TªB í i` M çQìM; +ª5

@ o"v # i?€M; iÈB æ°i Zmv i K°i H-M i?b b Q5
 >„M WK K°i iB M;- ç°i M?B M H¢B M?Qm K"v- ?"K ?U+ M|B,
 @ L?QM; # i?€M; +kM; /"B [m€- i +?d bÊ iQÆM; iQ H"K i ;B" K'i5
 L;mv i L? L?B M;QÊM; M;MM; +Q`B,
 @ h?B T K†+ F +?"M; K'v i?€M; iÈB K°i H-M >W- i?B T +ªM? +€Q +?"M;- M m +
 +?"M; F?¬M; +?"m çQÊ+ ç•m5
 @ *| ?"m [mª ;b i? \
 >„M #¶M; M?B M +ª FBM?X
 L;¼+ :B" +Q`B M? M? - K†i çÄ #WM;- pm®i p2 +€B #KM; #^M; T?ŠM; +O KbM?- F
 @ h?B T #ªQ M?B iY +O +?"M; ç€M? +?"M;5
 L?B iY i ç€M? i \ >„M M;~M M;Q`B- M?bM i?'v L;mv i L? L?B tQ M? #KM;- #° /€
 HB M KÎ iQ ? B K„i- KB M; ?€ ?®+,
 @ L" M; M" M; M" M;
 @ h?B T M?Q i? M"Q\
 L;¼+ :B" M;QÊM; M;MM; +Q`B- +?2 K†i M|B,
 @ .kM; bo- +?"M; K¢M? i?"i ç!5 L?B iY +O +?9M; i - M?'i ç`M? b) H" M;Q`B i?¬M;
 @ oB + M"v JÈB ? B M;"v i?¬B K"5 L" M; X L" M; +| i? +| \
 J¬B ?„M #„i ç-m`mM`mMX hBM iS+ M"v i?"i bU [m€ #'i M;ì5
 @ *?"M; F?¬M; iBM p"Q v i?m"i +O i?B T"\
 L;mv i L? L?B +Q`B M? M? ,
 @ o"v +?"M; +S +?ì t2K5
 oB + M"v F?¬M; i? H" çB m M|B çM çQÊ+X oÈB v i?m"i +O L;¼+ :B"- M" M; M|B i
 i€K +?QM T?¬M KQ`B`²B5 *?ŠM; i`€+? ? B M;"v M"v- M" M; M?Q +QM`„M +S [m'M
 i?O çQ¢M K"5 a Q H¢B i +QM K M|F?¬M; M;?o` çB K M"v +?S\
 @ hB m Km°B Km°B- +?9M; i +| i? i?QÆM; HQÊM; F?¬M;\
 >„M FQ+? ç°M; `mM H M- #"M i v +?"K`½B pm®i p2 iB m T?9+ [m M; F?B i +O M
 @ L" M; +| i? F?¬M; p i?ªQ M;mv M çQÊ+ F?¬M; \ h bÊ i i?"i F?¬M; i? `B F?ÄB
 @ o"v i?B T b) M?È +?"M; ç M +? i5
 L;mv i L? L?B M? M?"M; pm®i K†i ?„M- K„i M?m iB M? M?Q MQÊ+ ,
 @ L K M?•M +O i?B T- i?B T +ªM? +€Q +?"M;- M m K°i M,K +?"M; F?¬M; ç M i?,K
 i?B T b) H" T M?B iY +O +?"M; H M H"K E?ª >½M- #ªQ ?„M K M; #BM? ç€M? æ¢B
 +?"M; ç,M; +Æ- ? v M?B iY sm'io•M +¬M; +?9 H"K ?Q" M; ç æ¢B >Q - F i [mª ç! ?
 çQÊ+ F?¬M;\
 L?B iY i H"K E?ª >½M €\ h?O i9+ U M? 2KV iQÆM; i" M- T?K iY iQÆM; i" M\ >W ?
 ç M K†i KkB i`„M; # +?` - i?"i bU H" b|M; i`QÊ+ +?Q [m b|M; b m ç½ ç M`²B5 o
 +MM; H9+ /²M /"TX h?¬M FBM? ?ÆB v m Êi K°i +?9i +?d bÊ b) #` #S+ ç M çB M F?
 MÎ K°i MK +Q`B M;QÊM; M;MM;- M" M; p¶ M? p"Q K€ ?„M,
 @ .Q ç!- M K M?•M +O i?B T- +?"M; M M M;Q M M;Q ½M K°i +?9i- i®B i?B m K°i M
 JQ`B M,K b m- K M; FB m iÈB`QÊ+ M;Q`B ç" M #" +O +?"M; p M?"- M?Q p"v +QB
 M;"v- ?W ?W

- Không được! Ngày hôm qua là một bài thơ đổi một chuỗi, người không thể lên giá được!

Cao Tù theo sau, cứ nghe Lâm huynh đệ dụ dỗ tiểu hài tử, thủ pháp của hắn thật sự là vô cùng vô tận, chưa hề lập lại, thật không hiểu sao hắn có thể nghĩ được nhiều như thế.

Sự nhần nại của Lâm huynh đệ cũng là cực tốt. Mỗi ngày hắn đều đến gặp Tất Nhĩ Mộc, dạy Tiểu Khả Hãn đọc sách học thơ. Có đôi khi còn cưỡi ngựa bắn tên cùng nhau, cao hứng vui vẻ vô cùng. Hơn mười ngày nay, quả thật Tiểu Khả Hãn đối với hắn càng ngày càng thân thiện.

Mọi người trong đại quân đều có tâm lý muốn đi thật nhanh. Móng ngựa gõ nhịp nhàn, một đường đi tới. Mắt thấy kinh thành càng ngày càng gần, trong lòng Lâm Văn Vinh có cảm giác vừa mừng rỡ vừa sợ hãi. Chuyến đi này đã mất năm tháng. Xuân đi mùa thu về, trong nhà rốt cuộc ra sao nhỉ? Đại tiểu thư, Ngưng Nhi, Xảo Xảo đang làm gì? Tính toán ngày tháng, có lẽ Thanh Tuyền cũng sắp sinh rồi. Có phải các nàng tụ tập lại với nhau không? Bây giờ hắn là mọi sự đều đã chuẩn bị xong, chỉ thiếu có ta, người cha này thôi!

Vừa nghĩ tới là thấy khó chịu. Ý nghĩ dâng lên như thủy triều mãnh liệt, hận không được lập tức mọc cánh bay về bên người các nàng.

Hắn không đợi được một khắc nào nữa, đơn giản đến cáo tội với Lý Thái, phó thác cho Từ Chỉ Tình chiếu cố Tất Nhĩ Mộc, một mình cùng Cao Tù phóng khoáng mã ngày đêm không ngừng đi về kinh trung.

Cảnh vật trên đường lướt nhanh, trắng sao như bay ngược. Đến sớm ngày thứ tư, tường thành sừng sững rất cực đã hiện ra trước mắt, tinh kỳ tung bay, khói giáp lấp lánh, cửa thành đỏ rực giống như trong mộng đã hiện lên trước mắt.

Lão Cao ghìim chiến mã đang thở phì phò, nhìn đám người lui tới trong ngoài cửa thành, hít sâu một hơi, thanh âm run lên nói:

- Huynh đệ, chúng ta về đến nhà rồi!

Đúng vậy, về đến nhà rồi! Bàn tay hắn nắm dây cương có chút run lên, mắt rơm rớm nước.

Đã gần ngay trước mắt rồi. Bọn họ lại không cần phải vội nữa! Hắn chậm rãi giật cương ngựa đi tới, đánh giá hình ảnh cảnh sắc của những người đi đường, nghe bên tai những tiếng rao không dứt. Hai người như đi xem hội, mở to hai mắt hết nhìn đông tới nhìn tây. Cho dù đó đã những vật nhỏ xíu trước đây đã nhìn đến hàng trăm lần rồi, thế mà bây giờ trông lại vẫn thấy mới một cách kỳ lạ.

Cuộc sống cực khổ đã qua, vẻ náo nhiệt phồn hoa lại hiện lên. Cứ như hai thế giới khác hẳn nhau, cảm giác kinh hãi đan xen. Nếu không phải người trong cuộc thì không thể nào giải thích được.

Đi đến trước thành, cánh cửa ngày xưa bây giờ vẫn đóng chặt, do hai tên lính gác chia nhau trấn thủ. Tất cả mọi người đều phải đi qua cửa bên!

- Cửa thành này dường như lại được tu sửa một lần nữa!

Hai người dắt ngựa vào thành, nhìn cánh cửa dày cộm màu đỏ, xem ra có vài vết xước. Lâm Văn Vinh kinh hô một tiếng, chầm chậm đưa tay lên vuốt ve.

Dường như tên lính canh không nhận ra hắn là ai, vội vàng gào lên:

- Lớn mật! Đây là đặc thắng môn (cổng chiến thắng - cổng khải hoàn). Tên phạm phu tục tử như ngươi sao dám sờ vào đây?!

Lâm Văn Vinh ủa một tiếng, cười nói:

- Đặc thắng môn hả?! Lúc này mới ra khỏi kinh thành mấy tháng mà, sao lại đổi tên rồi? Còn nữa, vì sao đại môn này lại đóng chặt không cho chúng ta đi?!

Tên lính canh phì một tiếng, khinh thường nói:

- Dân ngoài thành hả?! Đến cả đặc thắng môn mà cũng không biết! Khi đại quân kháng Hồ liên tục báo tin chiến thắng, Hoàng Thượng dụ chỉ phong nó tên là đặc thắng môn, mời công nhân giỏi nhất kinh thành tu chỉnh lại! Chỉ khi nào những dũng sĩ bắc thượng kháng Hồ trở về, đến lúc đó Hoàng Thượng còn có thể tự mình nghênh tiếp! Người muốn qua chỗ này hả?! Kiếp sau đi!

Những lính canh gần đó nhìn thấy hấn phong trần, mặt mũi bơ phờ, xem ra hấn cũng không phải là đại nhân vật gì, nhất thời cùng cười phá lên!

Té ra là Đắc Thắng môn! Lâm Văn Vinh và Cao Từ nhìn nhau vài lần, đồng thời cười ha ha:

- Hay... Hay ! đắc thắng môn này rất có ý nghĩa, từ nay về sau, Đại Hoa chúng ta mỗi ngày đều đắc thắng! Hay ! Hay!

Hai người đang trò chuyện, bên kia vang đến tiếng xe lộc cộc. Một chiếc xe ngựa chậm chậm dừng lại bên người họ, một đầu người từ trong màn xe thò ra, nhìn một bên của hấn, hơi ngần ngừ:

- Lâm Tam ! Là Lâm Tam hả?!

Thanh âm này nghe quen lắm, nhất thời nghĩ không ra là ai! Hấn vội vàng quay đầu lại, chỉ nhìn thoáng qua, lập tức kinh hỉ mắt đỏ lên:

- Thiếu gia!!

Biểu thiếu gia càng kích động hơn vạn phần, xoát một tiếng từ trên xe nhảy xuống, bước không vững, thiếu chút nữa ngã xuống đất:

- Lâm Tam, là ngươi à?! Lâm Tam, ta rất nhớ ngươi a!

- Thiếu gia, ta cũng rất nhớ ngươi!

Hai người kích động ôm chặt lấy nhau. Lâm Tam thiếu chút nữa khóc ầm lên. Tính đủ mọi việc, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới người đầu tiên hấn gặp lại khi trở lại kinh thành lại là Quách Vô Thường Quách biểu thiếu gia! Nhớ tới hồi trước, hai người một xướng một họa, quây phá khắp nơi, quả là những ngày vui vẻ khoái hoạt biết bao nhiêu. Đây không phải là hấn về quê gặp lại cố tri thì là cái gì chứ!

Biểu thiếu gia hiển nhiên cũng nghĩ như vậy, mắt đỏ lên:

- Lâm Tam, từ khi ngươi và biểu muội đến kinh thành, ta không còn lấy một ngày khoái hoạt! Mỗi lần tới Diệu Ngọc phường ta không thể không nhớ tới ngươi!

- Ta cũng thế!

Lâm Tam mừng rỡ gạt đầu:

- Mỗi khi nhìn người ta thưởng tiền, ta lại nhớ tới thiếu gia ngươi hào phóng biết bao nhiêu!

Quách Vô Thường móc trong ngực ra một thỏi bạc, ngượng ngùng dúi vào tay hấn:

- Bây giờ ta không có tiền thưởng cho ngươi nữa. Đây là mười hai tiền, xin nhận cho vậy!

- Mấy tháng không gặp, thiếu gia vẫn thế à?

Lâm Tam mặt mày hớn hở, thuận thực đút ngay thỏi bạc vào trong tay áo.

Biểu thiếu gia nhìn thế tinh thần đại chấn, Lâm Tam vẫn thu bạc của ta, vậy thì hấn nhận giao tình này của ta! Ta và hấn là tình bạn tri kỷ hát xướng vui chơi. Tình hữu nghị này còn cao hơn trời, sâu hơn biển!

Biểu thiếu gia tinh thần phấn chấn. Đánh giá hấn từ trên xuống dưới, xuýt xoa than:

- Nghe nói ngươi đã đi chiến đấu ở phía bắc rồi, còn bắt giữ được Khả Hân người Hồ?! Mặc dù người Hồ quả cũng kém một chút, nhưng ngươi cũng làm rất giỏi! Đại khái ngươi còn chưa biết, bây giờ mấy ông kể chuyện trong kinh thành, ai nấy đều nói chuyện của ngươi đó! Mấy ngày hôm trước đi ta đến khu hẻm Bát Đại, các cô nương biết ngươi làm việc trong nhà ta, đến cả tiền qua đêm cũng bớt cho ta hai thành đó!

Lão Cao nghe thế than thở, tiểu tử này mười phần đúng là một tên ngu. Ngươi không đề cập tới tên Lâm Tam, người ta khẳng định sẽ giảm cho ngươi phân nửa! Ngươi nói tới tên Lâm huynh đệ, đến cả Lâm Tam danh chấn thiên hạ mà cũng làm việc cho nhà ngươi, không làm thị ngươi thì còn làm thị ai?!

Lâm Văn Vinh cười ha ha:

- Hơn nửa năm không gặp, sở thích hứng thú của thiếu gia cũng như vậy sao! Việc chiến đấu của ta đều là làm mò thôi, người còn không hiểu ta sao? Được rồi, sao người lại ở chỗ này, phu nhân có khỏe không?

Quách Vô Thường thở dài nói:

- Từ khi tòa nhà ở kinh trung bị cháy, cô mẫu thương tâm về lại Kim Lăng. Cũng tiểu tụy đi rất nhiều. Nàng sợ biểu muội không đủ nhân thủ bên người, do đó đặc phái ta và mấy người tới, trợ giúp các nàng xây lại! Nửa năm qua, biểu muội khổ tâm kinh doanh, việc làm ăn của chúng ta cũng càng làm càng lớn. Lần này, ta tới Hà Bắc bàn chuyện làm ăn, hôm nay mới vừa về tới, may mà lại gặp người ở đây!

Đến cả biểu thiếu gia mà cũng có thể ra ngoài đàm phán làm ăn, như vậy có thể thấy được nhân thủ bên người Đại tiểu thư quả là không đủ! Trong lòng hần vui vẻ, thấy Quách biểu thiếu gia, nhớ tới thời gian khi còn ở Kim Lăng, lộ ra vẻ thân thiết vô cùng!

- Được rồi, thiếu gia, tòa nhà bị cháy của chúng ta ở kinh thành đã sửa xong chưa? Ta còn chưa kịp vào thành, không biết gì cả!

- Sớm đã sửa xong rồi, mấy ngày trước đang chuẩn bị đồ đạc, ta làm nhiều việc lắm đó!

Biểu thiếu gia hồ hởi đáp:

- Nhưng, khổ cực nhất là Ngọc Nhược biểu muội, người không biết nàng tiểu tụy lắm! Biểu muội nói, nhất định phải chờ người trở về, người một nhà tề tụ rồi mới có thể cất bằng khánh thành tòa nhà!

Đại tiểu thư? Trong lòng hần lại cảm thấy vừa đau vừa vui :

- Được, được, người một nhà tề tụ rồi mới cất bằng khánh thành! Thiếu gia, chúng ta mau vào thành thôi!

Lôi Quách Vô Thường qua cửa biên, biểu thiếu gia ủa một tiếng:

- Không đúng đâu, Lâm Tam, người thắng trận trở về, hần là phải đi đắc thắng môn mới đúng! Đây là đem mạng đổi lấy, không thể nào ủy khuất người được! Người đợi lát nữa đi, ta cho người kêu cửa!

Lâm Văn Vinh khổ sở, khê lắc đầu. Cao Tù hiểu được tâm tình hần, vội nói:

- Vị thiếu gia này, Lâm huynh đệ không muốn lộ ra, vinh diệu của đắc thắng môn này sẽ để lại cho những đệ huynh phía sau! Chúng ta lặng lẽ vào thành là được rồi!

- Lâm Tam, người bình dân như vậy sao!

Quách Vô Thường giơ ngón tay cái lên khen ngợi.

Cùng biểu thiếu gia vào thành, nhìn đám người trên đường cười đùa vui vẻ, những tiếng rao nói liền không dứt, trong lòng hần có một niềm vui nói không nên lời.

Trên đường về nhà họ Tiêu, gạch đá ngày xưa đã biến mất, một tòa biệt viện mới tinh, xinh đẹp tinh xảo, gạch đỏ ngói xanh, u nhã không tả nổi.

Nơi này là nơi đầu tiên hần đặt chân đến khi vào kinh thành. Bao nhiêu chuyện cũ khi cùng Đại tiểu thư đồng cam cộng khổ, lần lượt dâng lên trong lòng. Tim Lâm Văn Vinh xoắn xang, bước chân có chút lộn xộn.

- Cái bàn để đây! Cái ghế tựa này để giữa!

- Tam Đức, trước hết treo tấm biển này lên!

- Tiêu Phong, người tới thư phòng nhìn xem, bảo Xảo Xảo tỷ chuẩn bị cho người xấu vài mẫu bút chì, hần thích dùng thứ này!

Còn chưa đến gần, có một thanh âm thanh thót xa xa truyền đến, lọt vào tai Lâm Văn Vinh, tạo nên cảm giác thân thiết nói không nên lời.

Đi đến gần, hần thấy một nữ tử yêu kiều, đang đứng giữa căn phòng, hai tay chống nạnh, chỉ huy mọi người bày biện đồ đạc, nhìn bộ dáng đó đã ẩn ẩn có chút phong thái của bà chủ rồi!

Mấy tháng không gặp, nha đầu này lớn lên thật rồi! Hần cười hắc hắc, nhón chân đi tới trước, nhanh như chớp dùng hai tay bịt mắt nàng, cổ giả giọng khác đi, đó:

- Đoán ta là ai!

574. Chương 571 - Sắp Sinh Rồi!

- Ta không đoán, đoán mà đúng ta sẽ bị chết mất!

Nha đầu này lúc rảnh rồi chẳng biết nhìn đã đọc bao nhiêu tiểu thuyết ngôn tình rồi, nói câu nào cũng khiến lão tử không chịu nổi! Lâm Văn Vinh nghe thế bồi hồi, hạ tay xuống chụp trúng cánh tay của nàng.

Tiêu Ngọc Sương xoay người lại, chớp chớp mắt, ngơ ngác nhìn hắn. Từ lúc chia tay tới nay đã hơn năm tháng, hắn gây đi rất nhiều, mặt cũng sạm đi, thân thể trông rất rắn chắc cường tráng, khoe miệng vẫn nụ cười đều quen thuộc, đó là biểu tượng độc nhất vô nhị, vĩnh viễn không thay đổi của hắn.

- Người xấu!

Nhị tiểu thư nắc lên một tiếng, vùi đầu vào lòng hắn, đem khí lực toàn thân ôm lấy hắn, khóc òa lên.

Trong lòng Lâm Văn Vinh cũng rất xúc động, hắn vỗ vai nàng nhẹ nhàng, ôn nhu nói:

- Đừng khóc đừng khóc, không phải ta đã trở lại rồi sao?!

Hắn không đề cập tới thì thôi, vừa nói xong, Tiêu Ngọc Sương nhào vào lòng hắn, run rẩy như cành lê trước gió, khóc lớn hơn, nước mắt không ngừng:

- Chàng... chàng là người xấu... Trở về làm cái gì... Chàng không còn nhớ tới chúng ta nữa phải không?

Nhìn bộ dáng nàng như ruột gan đứt từng khúc, đủ biết ngày thường nàng tương tư khổ sở bao nhiêu, Lâm Văn Vinh vuốt lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, rồi nói nhỏ bên tai nàng:

- Ai nói ta quên nàng? Nàng là tim của ta, nàng là gan của ta, nàng là ba phần tư của ta, ta có thể bỏ tiểu tâm can của ta sao? Vậy không bằng giết ta còn thống khoái hơn!

(Tiểu tâm can: tiếng gọi người tình, kiểu như em yêu trong tiếng Việt)

Nhị tiểu thư kêu lên một tiếng, vội vàng vùi mặt vào lòng hắn, má đỏ tới mang tai, thẹn thùng:

- Chàng nói chuyện chẳng biết ngược ngạo gì. Ta không tin... Có bốn sự chàng nói lại một lần nữa đi!

Lâm Văn Vinh cười ha ha:

- Nói lại một lần không được. Ta muốn nói suốt mười kiếp, một trăm kiếp, đến khi nàng nghe chán thì thôi! Tiểu tâm can, Ngọc Sương tiểu tâm can của ta...

Nếu hắn chỉ nhận là xếp thứ hai chức danh thiên hạ vô sỉ thì không ai dám nhận là đệ nhất! Lão Cao đứng bên nghe thế nổi da gà lên. Nhị tiểu thư mặt đỏ bừng vội vàng che miệng hắn lại:

- Khó nghe chết đi được! Hôm nay gọi như thế này trước đi, ngày mai tiếp tục gọi!

- Được, được, ngày mai tiếp tục!

Nhìn bộ dáng Nhị tiểu thư mặt mày hớn hở, trong lòng hắn cũng vui như hội, nắm bàn tay nàng:

- Nhị tiểu thư, ai nói ta quên các nàng? Trời ạ, sự tình tàn nhẫn như vậy, ngàn vạn đừng nhắc tới trước mặt ta. Ta chỉ nghe một chút là gần choáng váng rồi!

- Tác quái!

Tiêu Ngọc Sương mừng rỡ cười khê, rồi lại hừ một tiếng, chu cái miệng nhỏ nhắn lên:

- Chàng đi lâu như vậy, cũng phải ba tháng mà chưa từng gửi một chữ về nhà, tất cả mọi người lo đến độ gần phát điên lên. Tiên Nhi tỷ tỷ chuẩn bị sẵn hành trang rồi, muốn đi ra tiền tuyến tìm chàng, công chúa tỷ tỷ phải ngăn nàng lại! Tỷ tỷ nói chàng chiến đấu ở tiền tuyến, vừa khổ cực vừa nguy hiểm, bảo chúng ta ngàn vạn lần đừng làm chàng loạn hơn, sẽ khiến chàng bị phân tâm! Ngưng Nhi tỷ tỷ trộm nói, tám phần là chàng lại đi tán tỉnh nữ tử người Hồ ở tái ngoại rồi, quên mất chúng ta rồi! Hừ, mấy tháng không viết một chữ, chàng nói xem, không phải đã ruồng bỏ chúng ta thì còn là gì?!

Mấy tháng đó hắn xâm nhập thảo nguyên, rồi thân bị thương nặng, làm gì còn có thời gian viết thư chứ! Nhưng nghe Nhị tiểu thư mắng như vậy, hắn lại cảm thấy vui sướng. Được thân nhân luôn luôn nhớ tới là niềm hạnh phúc lớn nhất trong cuộc đời! Chỉ có điều cái mũi của nha đầu Ngưng Nhi quả là hơi linh mẫn một chút, cách trăm sông nghìn núi như vậy mà cũng có thể ngửi được ra chút đầu dây mối nhợ. Thật sự làm cho người ta phải kính nể!

Thấy hắn không nói lời nào, Nhị tiểu thư bỗng nhiên cả kinh, mở to hai mắt:

- Chàng... chẳng lẽ chàng quên thật rồi...?

Lâm Văn Vinh cười ha ha:

- Sự tình này nói ra phức tạp lắm! Kỳ thật mấy tháng đó chủ yếu là vì chiến sự quá khẩn trương, ta không có thời gian viết thư! Sao ta lại quên các nàng chứ. Vậy không phải quên luôn mạng của ta sao? Nàng xem, vừa đánh xong, ta không phải ngày đêm lặn lội trở về sao? Vì đi nhanh như thế, từ tối hôm qua đến bây giờ, ta chưa hề nuốt một hạt cơm đó!

Người đích xác không ăn cơm, chỉ nuốt năm cái bánh bao nhân thịt thôi! Lão Cao đứng một bên nghe thế cười trộm.

Ngọc Sương nhất thời luống cuống:

- Sao chàng không nói sớm?! Mau, mau, Hoàn nhi, đem bánh ra cho người xấu ăn, nhớ lấy trà Long Tỉnh mà tỷ tỷ hôm qua đem từ Hàng Châu về lên đây! Còn phần của Cao thống lĩnh nữa!

Nhị tiểu thư quả đã biết chỉ huy người khác rồi. Nửa năm vừa qua, bản sự của nàng quả thật đã trưởng thành rất nhiều. Có lẽ không bao lâu nữa nàng có thể đỡ dần được cho Đại tiểu thư rồi.

Lâm Văn Vinh giữ chặt tay nàng mỉm cười:

- Nhị tiểu thư, dạo gần đây còn nuôi chó nữa không?

Tiêu Ngọc Sương đỏ mặt, vừa thẹn vừa mừng:

- Đương nhiên có nuôi chứ, bằng không lấy gì để cản chàng đây?! Chàng xem này...

Nàng vươn một ngón tay nhỏ bé, liền thấy cửa phòng lộ ra hai con mắt xanh lè. Một con chó lè lưỡi đỏ lòm đang thở phì phò, lúc lắc đầu, thân hình khổng lồ, dũng mãnh phát sợ.

- Trấn Viễn tướng quân?!

Lâm Văn Vinh hoảng hốt, ẩn mình ra sau Nhị tiểu thư, mặt trắng bệch!

Ngọc Sương cười khê, bộ dáng yêu kiều, giống như thời gian ở Kim Lăng ngày xưa. Lâm Văn Vinh nhìn nàng, nhưng tâm thần vẫn hoảng hốt. Nhị tiểu thư như cảm nhận được tâm cảnh hắn liền giữ chặt tay hắn, ôn nhu cười khê nhìn hắn, ánh mắt trong veo như nước mùa thu.

Bọn người Tứ Đức, Tiêu Phong thấy hắn trở về, sớm hưng phấn xông tới.

- Tam ca, Tam ca...

Tiếng hì hì ha ha léo nhéo không ngừng. Mãi đến khi Hoàn nhi mang bánh tới, Ngọc Sương tự mình lấy một cái đút miệng hắn. Hương vị ngọt ngào quen thuộc truyền đến. Răng vừa cắn xuống, hắn nhất thời mở bừng mắt ra:

- Là ai làm bánh này?

Nhị tiểu thư dương dương đắc ý nói:

- Đây là Xảo Xảo tỷ dạy ta, nàng nói chàng thích ăn bánh này lắm, bây giờ mỗi ngày ta đều làm để chờ chàng về đó! Ăn ngon không?

- Ngon, ngon! Cao đại ca, người cũng ăn đi, bánh của lão bà ta làm đó, thiên hạ vô song!

Nhị tiểu thư lẳng lẳng nhéo hần vài cái, cúi đầu ngượng ngùng vui mừng cười khẽ. Lão Cao vẻ mặt đau khổ “ừm ừm” hai tiếng. Cái thứ bánh này, đường còn nhiều hơn cả bột! Người sợ lão bà người đau lòng, vậy đừng có gieo họa cho ta chứ!

Ăn xong cái bánh như sói nhai hổ nuốt, ăn đến tận húng, hần đột nhiên nhớ tới điều gì, ngừng đầu hỏi:

- Sao không thấy Đại tiểu thư đâu?

Ngọc Sương áp ngón trở đặt lên môi hần, nhẹ đáp:

- Đêm khuya hôm qua tỷ tỷ mới từ Hàng Châu về, rất mệt, lúc này đang nghỉ tạm ở hậu viện!

Lâm Văn Vinh mở bừng mắt nhìn:

- Hàng Châu? Nàng ấy đi Hàng Châu làm gì?

- Do thương hội ở Chiết Giang muốn đàm phán chuyện kinh doanh với nhà chúng ta. Tỷ tỷ nhất định phải tự mình đi...

- Cái gì?

Lâm Văn Vinh đứng phắt lên, cực kỳ căm tức:

- Kinh doanh cái gì? Tiểu tử này lại lừa ta? Lần trước dạy cho họ một bài học sao còn chưa sợ sao?!

Lần trước đi Hàng Châu cũng đã gần một năm rồi, khi đó hần là một tên vô danh tiểu tốt, mặc dù đánh chửi một trận cực kỳ thống khoái, nhưng không biết Đại tiểu thư đã phải âm thầm chịu đựng gánh nặng cho hần đến đâu! Đoạn kiều, Tô Đề, Linh Ẩn tự, Nhân Duyên ký, chém đứt hồng tuyến, Từ Vị, Tô Khanh Liên, Đào Đông Thành, Đào Uyển Doanh... Rất nhiều sự tình khó quên, những tên người khó quên, từng cảnh một hiện lên trước mắt.

Lần này lại là Hàng Châu nữa, cũng Đại tiểu thư một mình đi, nàng là một nữ tử yếu đuối, lệnh dênh cô độc, chẳng biết có bị người ta khi dễ không nữa! Nếu nàng bị nửa điểm ủy khuất, lão tử sẽ đi nhổ sạch lông cái thứ điều thương hội này!

Nhìn hần phần hận bừng bừng, Ngọc Sương vội vàng kéo tay hần, cười nói:

- Chàng nghĩ gì thế? Lần này là người của thương hội Chiết Giang cầu kiến tỷ tỷ, họ chủ động yêu cầu làm ăn mua bán nước hoa vải vóc với Tiêu gia chúng ta, thậm chí muốn dùng một giá rất lớn để mua độc quyền kinh doanh, mọi người ai nấy đều sợ tỷ tỷ! Chàng còn đánh người ta nữa, vậy có thể sẽ làm mất một số tiền lớn đó!

Tưởng là đám đó còn làm bậy thì để lão tử và Cao đại ca đi lấy đức thu phục người! Hần hắc hắc vài tiếng, nhìn sang Ngọc Sương mấp má môi, muốn nói lại thôi. Nhị tiểu thư đúng là con trùng trong người hần, cười bảo:

- Có phải là nhớ tỷ tỷ không?!

Hần vội vàng gạt đầu, Ngọc Sương nhẹ nhàng nói:

- Vậy thì đi đi, nhưng chỉ ở ngoài cửa sổ liếc mắt vào là được rồi, chớ đánh thức nàng!

Đúng là Nhị tiểu thư sáng suốt, hần mừng rỡ đáp ứng, rồi vội vàng vàng đi vào trong nhà.

Tòa nhà mới được xây dựng lại ngay trên nền ngôi nhà bị tàn phá lúc trước, bố cục bên trong cũng chẳng khác trước bao nhiêu. Đi tới trước phòng mình, bên trong chần màn còn mới tinh, rất lâu rồi không có người ở nhưng vẫn sạch sẽ thơm mát, không nhiễm một hạt bụi.

Phòng Tiêu Ngọc Nhược đối diện phòng hần, không thể quen hơn được nữa. Nhón chân đi đến trước cửa sổ, tim hần đột nhiên nhảy thót lên, cổ nín thở, áp tai vào khung giấy cửa sổ nghe ngóng bên trong. Trong phòng an tĩnh vô cùng, không nghe một tiếng động nào, Đại tiểu thư tựa hồ đang ngủ say.

Từ Hàng Châu tới kinh thành, khoảng cách xa xôi như thế, nàng nhất định rất mệt rồi, để nàng nghỉ ngơi thì tốt hơn.

Hắn lắc lắc đầu, khe khẽ thở dài, đang muốn bước chân bỏ đi, bỗng nghe bên trong truyền ra một thanh âm mềm nhẹ:

- Là Ngọc Sương hả?

Trong thanh âm hàm chứa mỗi một khó tả, nhưng khiến Lâm Văn Vinh vừa nghe xong lập tức ngây người, Đại tiểu thư còn chưa hề ngủ?

- Tiểu nha đầu này, sao hôm nay không ra ngoài thành mà ngủ?

Đại tiểu thư cười nói:

- Vào đây nói chuyện đi!

Cánh cửa nhẹ nhẹ mở ra.

Một nữ tử xinh đẹp, thân mặc áo ngủ màu phấn hồng đang dựa vào thành giường, mi mục như họa, ánh mắt nhìn xuống, kim khâu trong tay đang đan qua đan lại.

Trên giường đầy xiêm y, từ trong ra ngoài, các loại màu sắc, các hình thức khác nhau, tất cả đều là quần áo để nam tử mặc, chừng mười mấy bộ, xem ra cùng một kích cỡ. Đường may rất chỉnh tề, hiển thị sự khéo léo của nàng. Tiêu gia vốn nổi tiếng từ việc kinh doanh vải vóc áo quần, thủ nghệ của Đại tiểu thư lại càng tinh xảo hơn.

- Chờ ta một chút, cũng sắp may xong rồi!

Nàng không dừng tay may vào, chẳng ngẩng đầu lên, gương mặt mỗi một giây guộc rất thanh tú, lại ánh lên một vầng hào quang ấm áp, mang một vẻ đẹp kinh tâm động phách.

Không nghe thấy Ngọc Sương nói gì, Đại tiểu thư cười lắc đầu, rồi khâu thêm vài mũi nữa. Bỗng nhiên, động tác nàng chợt chậm lại, thân hình như cứng lại một chút.

Trong phòng có thêm một tiếng thở, một tiếng thở hoàn toàn khác lạ!

Kim may trong tay nàng thời loạn xạ, hô hấp trở nên dồn dập, hoảng loạn ngẩng đầu lên, lập tức nhìn thấy gương mặt quen thuộc gần trong gang tấc.

Hắn đen thui, gầy gò, nhưng nụ cười vẫn xấu xa như ngày nào!

Đại tiểu thư hít mạnh một hơi, bộ ngực phập phồng, nàng cố ức chế tâm sự đang cuộn lên trong lòng, tay ngọc khẽ run, kim khâu trong tay khâu loạn vài mũi, thanh âm mang theo vẻ run rẩy:

- Người... Người trở về rồi à?

Lâm Văn Vinh từ tốn ngồi trước giường bên cạnh nàng, mỉm cười lấy bộ xiêm y trong tay nàng ra:

- Khi may quần áo, tay áo ngàn vạn không được may vào dưới chân, phụ nhân không chỉ cho nàng điều này sao?

- A!

Đại tiểu thư kinh hô một tiếng, vội vội vàng vàng cúi đầu gỡ mũi may nhằm này ra.

Nhìn trên mắt cá chân trắng muốt của nàng đang buộc một sợi dây màu đỏ, Lâm Văn Vinh cúi đầu, hôn nhẹ:

- Đây là bộ quần áo đẹp nhất trên đời này!

Thân hình Tiêu Ngọc Nhược như bị kiềm hãm từ lâu, đột nhiên nhào vào lòng hắn, thân thể run rẩy như bị điện giật, nàng nghẹn ngào nức nở khóc, đắm lìa lìa vào ngực hắn. Chẳng nói lời nào, chỉ những giòng lệ châu cứ cuộn cuộn rơi xuống.

Đầu giường nàng xếp mấy bộ xiêm y chỉnh tề, trên cổ tay cổ chân đều có thêu chỉ đỏ rất đẹp, như những con bướm xinh đẹp kết thành. Lâm Văn Vinh vuốt ve từng chiếc một, trong lòng đau xót nghẹn ngào, hít nhẹ lên mái tóc nàng, ôn nhu nói:

- Xiêm y này... làm sao trước giờ nàng không gửi cho ta?!

Đại tiểu thư giật mạnh xiêm y trong tay hắn, rơi lệ đáp:

- Nếu không phải may cho người, vậy gửi cho người làm gì?!

- Không phải cho ta?

Lâm Văn Vinh chỉ vào mấy sợi dây đỏ ở trên tay áo, cười hì hì:

- Nơi này có chữ đó, ta thấy rõ ràng bên trái thêu một chữ Lâm, bên phải thêu một chữ Tiêu. Còn có một sợi dây đỏ? Ủa, rốt cuộc là có ý gì đây?! A... Ta hiểu rồi, nhất định là họ Tiêu thích họ Lâm rồi. Nhưng họ Lâm là đất, là rừng, hắn không phải là một vật! Do đó, họ Tiêu phải dùng dây trói hắn lại, để hắn cả đời không chạy thoát! Có phải là ý này không?

- Ai thích người?!

Tiêu Ngọc Nhược mặt đỏ lên, hừ một tiếng quay đầu đi, đột nhiên lại nhanh chóng xoay người lại, đưa tay đâm vào ngực hắn.

Lâm Văn Vinh hì hì cười, giữ chặt tay nàng ôn nhu nói:

- Nàng may xiêm y cho ta như vậy, tại sao một mực không gửi? Phải biết rằng, ta ở tiền tuyến, một bộ quần áo phải nửa tháng mới thay đó!

Đại tiểu thư phì một tiếng, hừ hừ nói:

- Đừng có lừa ta. Thứ người không thiếu nhất chính là xiêm y. Mỗi nửa tháng, Xảo Xảo Ngưng nhi đều gửi cho người vài bộ quần áo, bây giờ chỉ sợ dày đến độ có thể đem làm chăn rồi!

Hắn nháy mắt, ngạc nhiên hỏi:

- Vậy vì sao nàng còn may cho ta nhiều thế?

Tiêu Ngọc Nhược ngượng ngùng cười, nhẹ nhàng giơ tay áo lên:

- Người xem này!

Lâm Văn Vinh nhìn đến gần người. Cổ tay bộ xiêm y của Đại tiểu thư cũng có thêu một sợi chỉ hồng, trái Lâm phải Tiêu rất rõ ràng.

- Xiêm y này, ta may một bộ cho người, lại làm cho ta làm một bộ! Ta đem thêu chỉ đỏ, chờ người trở về, để người mặc vào, xem nó có thể quấn người mấy vòng!

- Nếu ta không trở lại thì sao?

- Người không trở lại hả? Ta sẽ may cả đời. Cho đến khi nào nó có thể quấn đến thảo nguyên!

Lâm Văn Vinh cười ha ha, bỗng nhiên ôm chặt nàng, tâm tình xúc động trào dâng.

Đại tiểu thư giữ chặt tay hắn, đột nhiên mừng rỡ cười nói:

- Người biết không, cách đây mấy ngày ta vừa đi Hàng Châu đó!

- Nghe Nhị tiểu thư nói rồi!

Hắn cười hì hì :

- Không phải đi Tô Đề, Tây hồ, hay là Linh Ẩn tự chứ? Lần này chắc không phải đi xin xăm rồi!

- Ta chỉ có một mình, đến mấy chỗ đó làm gì?!

Đại tiểu thư đột nhiên quay đầu đi, mặt đỏ bừng lên, nắm lấy cánh tay hắn, hừ một tiếng tức giận:

- Ta chỉ tới ăn đường hồ lô thôi!

Lâm Văn Vinh nháy mắt, đột nhiên cười dài:

- Hiểu rồi, hiểu rồi! Chúng ta tới Hàng Châu phải đi kết lại lời thề nguyện, hẳn là hai người cùng đi mới đúng! Ha ha. Nàng không nói, ta suýt nữa quên mất! Đợi xong những việc trước mắt, chúng ta cùng nhau về Hàng Châu, dập đầu cảm ơn Bồ Tát đã ban cho mỗi nhân duyên! Việc giải xăm mà lại còn có thể giải được cả cho mình, đến cả Bồ Tát cũng phải bội phục ta, hắc hắc!

Tiêu Ngọc Nhược mặt đỏ như gấc, ngượng ngừng lườm hắn, nắm chặt tay hắn.

- Ta đi Hàng Châu, thuận tiện ghé về Kim Lăng, tinh thần mẫu thân có vẻ sa sút, mẹ cũng quan tâm đến sự an nguy của người, bảo ta về trông người cho kỹ, không để người trôi hoa ghẹo nguyệt loạn xạ nữa!

Xấu hổ. Xấu hổ, phu nhân giáo huấn đúng quá! Hắn cúi đầu ngượng ngừng.

- Ta còn đi Tê Hà tự, thăm một vị cư sĩ chưa cắt tóc! Nàng có hỏi thăm người! Cũng không biết người có còn nhớ nàng không?

Cư sĩ? Tu hành chưa cắt tóc? Hắn sững sốt hồi lâu:

- Nàng nói về Uyển Doanh tiểu thư à? Cô ấy còn chưa cắt tóc sao?!

Đại tiểu thư sáng giọng:

- Một nữ tử tốt như vậy, sao người lại muốn nàng cắt tóc? Nghe nói là Tê Hà tự không thu nữ đệ tử, do đó nàng ấy vẫn chưa quy y! Ngẫm lại lúc trước người khi dễ người ta như vậy, bây giờ ta đã nói rõ mọi chuyện với nàng rồi, nàng không hận người chút nào, còn hỏi thăm tình hình của người nữa chứ!

- Cư sĩ niệm Phật kinh, quả là có lòng quảng đại nhỉ!

Hắn làm mặt nghiêm túc gật đầu, cười nói:

- Nhưng lúc trước ta khi dễ nàng ấy, tất cả đều là vì Đại tiểu thư mà. Sao bây giờ lại quay ngược lại trở thành ta không đúng thế?

Ngọc Nhược hừ một tiếng, véo mạnh cánh tay hắn một cái rồi cất giọng chua loét:

- Nữ tử bị người khi dễ, kết quả đều rõ ràng rồi! Ta bây giờ cũng không thèm so đo với người nữa!

Hắn cười hì hì, ghé tai nàng nói nhỏ:

- Nàng có nguyện ý để cho ta khi dễ nàng cả đời không?!

- Không muốn!

Đại tiểu thư hừ một tiếng, tai chợt đỏ bừng lên:

- Cả đời quá ngắn, ta muốn người đời đời kiếp kiếp đều phải khi dễ ta!

Lâm Văn Vinh cảm động trong lòng, đang muốn đưa tay ôm nàng, chợt thấy Nhị tiểu thư chạy vào, thở hổn hển không ra hơi:

- Không tốt không tốt, công chúa tỷ tỷ sắp sinh rồi!

575. Chương 572 - Nhất Pháo Song Hưởng (pháo Nổ Hai Phát)

Mông hắn vừa ngồi xuống đã nảy lên như hỏa tiễn, miệng há hốc:

- Thanh... Thanh Tuyền sắp sinh rồi à?

Ngọc Sương vội gật đầu:

- Trong phủ cho người báo, công chúa tỷ tỷ ăn xong điểm tâm đã phát giác thân thể không thoải mái, đang hàn huyên với Tiên Nhi tỷ tỷ, không đến một canh giờ, tự nhiên thấy bụng bắt đầu đau, bây giờ bà mẹ đã đưa vào phòng rồi! Công chúa tỷ tỷ vẫn chưa biết chàng trở lại!

Thanh Tuyền sắp sinh rồi? Lâm Văn Vinh nhất thời vừa hoảng vừa vui, tay chân lóng ngóng không biết bỏ ở đâu, run giọng nói:

- Đi, đi, chúng ta mau về nhà!

Hắn nóng lòng xông ra ngoài, Đại tiểu thư cũng luống cuống, giữ chặt muôi muôi đang muốn đuổi theo, lại thấy hắn lao trở vào như một ngọn gió:

- Nhị tiểu thư, nàng báo tin này sai bét! Làm sao có thể nói “không tốt” được chứ? Nàng phải nói “thật tốt quá, thật tốt quá, công chúa tỷ tỷ sắp sinh rồi!” mới đúng! Lần sau phải nhớ kỹ!

Ngọc Sương cười híc híc, sẵn giọng:

- Nhớ rồi, nhớ rồi! Ta thấy chàng còn chưa làm cha, xem ra đã muốn làm thầy rồi!

Mấy người gấp gấp chạy ra ngoài, hắn cười ngựa, Tiêu gia hai vị tiểu thư ngồi xe! Lúc này trời đã sáng bạch rồi, trên đường đông đúc lắm người, ngựa xe đi rất chậm, Cao Tù ở trước gào thét mở đường, rẽ ra một lối cho họ đi.

- Thanh Tuyền, Thanh Tuyền...

Mới thấy cánh cửa có treo biển ‘Thiên hạ đệ nhất đình’, hắn đã lo lắng kêu âm lên, nhảy vội xuống ngựa rồi lao vào, tâm tình kích động, thân hình quá nhanh, vấp chân một cái, ngã chổng gọng như chó ăn phân.

- Ối chà!

Một tiếng kêu thanh tao vang lên, khi hắn ngã xuống đất đã xô mạnh vào một thân thể nữ tử mềm mại.

- Đại ca!

Tiếng kêu đau đớn lại cất lên. Lòng hắn thâm cả kinh, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy ánh mắt nữ tử đó kiêu kỳ vui mừng, gương mặt đầy nước mắt, nhìn chăm chăm vào hắn, tựa như muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

Hắn nhấp nháy mắt, mừng rỡ kêu to:

- Ngưng nhi, sao là nàng? Dùng loại tư thế này hoan nghênh ta thì quả thật là quá đặc biệt!

Lạc Ngưng kêu một tiếng, ngưng ngưng khóc nói:

- Nói bậy! Người ta là nghe thanh âm chàng, vội ra ngoài nghênh đón chàng, sao chàng không hỏi cho rõ, lại nhảy lên đụng thiếp ngã xuống đất như vậy! Bây giờ là ban ngày mà... Đại ca, chàng đi mấy tháng rồi, càng ngày càng xấu thôi!

Lâm Văn Vinh cười ha ha, hôn nhẹ vào đôi môi tươi tắn như hoa anh đào của nàng, tay chậm chậm mò lên. Mấy tháng không gặp, Ngưng nhi gầy đi nhiều, tuy nhiên vóc người vẫn yếu diệu đầy đặn, làm người ta nhìn hoa cả mắt.

- Đại ca... chàng gầy quá!

Lạc tiểu thư ngơ ngác nhìn hắn, nước mắt hạnh phúc chảy dài.

- Không gầy không gầy, ta chỉ đem thịt luyện thành cơ ngực thôi!

Hắn cười mấy tiếng, giữ chặt tay Ngưng Nhi, rồi sức nhớ vội la lên:

- Thanh Tuyền đâu? Thanh Tuyền ở nơi nào?!

Lạc Ngưng cũng tỉnh ngộ, vội đáp:

- Đại ca, chàng trở về đúng lúc lắm, tỷ tỷ đau bụng, lúc này đã vào phòng, chỉ sợ hôm nay sẽ sinh rồi! Tiên Nhi tỷ tỷ giúp nàng thuận khí, đám bà mụ cũng đang ở trong hầu hạ, thiếp về phòng đem cho nàng vài bộ quần áo sạch sẽ!

Lâm Văn Vinh lúc này mới chú ý tới, trong tay nàng đem theo một cái bao to đùng, lộ ra mấy món quần áo trắng tinh, đều là những thứ Thanh Tuyền thích nhất.

- Được. Được!

Thanh âm hắn đã run lên:

- Ngưng Nhi... Thanh Tuyền ở đâu, mau dẫn ta đi!

Lạc tiểu thư nghe lời, nắm tay hần đi vào hậu viện. Nửa năm không về, nha hoàn đầy tớ trong nhà cũng có thêm không ít, đều là người khéo léo lanh lợi, chắc là được hoàng đế lão trượng phái tới, lo chuẩn bị cho Thanh Tuyền sinh con. Thấy hần, ai nấy đều mừng rỡ thi lễ. Hần khoát tay loạn xạ, tâm tư sớm đã bay đến bên người Tiêu tiểu thư rồi.

Đi tới dưới tú lâu của Tiêu Thanh Tuyền, đám bà mụ và nha hoàn đang bận tíu tít, lui tới như con thoi, không ai lưu ý tới hần cả.

- Tránh ra, mau tránh ra!

Một nữ tử bừng nước nóng, vội vàng vàng đi tới. Nàng bước gấp, chớp mũi chảy đầy mồ hôi, chạy vội lên lầu. Đi được vài bước, bất giác thấy có người ngăn trước người nàng, nàng không ngẩng đầu lên, vẻ giận dữ nói:

- Mau tránh ra, đừng cản đường ta, ta đem nước nóng cho tỷ tỷ!

- Xảo Xảo...

“Thụp!” Thùng gỗ trên tay rơi xuống đất, hơi nước bay nghi ngút. Nàng run người, không dám ngước đầu lên, bàn tay nhỏ bé run rẩy từng chập sờ về phía trước ngực hần, nước mắt chảy tràn xuống hai má.

- Đại ca, đại ca, là chàng sao?

Nàng thì thảo tự hỏi.

- Tiểu bảo bối, là ta, đại ca trở về rồi!

Lâm Văn Vinh giữ chặt tay ngọc của nàng, cả người cũng run lên.

Nha đầu này có lẽ không phải xinh đẹp nhất mà cũng không phải thông minh nhất, nhưng khi hần còn là Lâm Tam không tiền không danh, nàng đã lặng lẽ ở bên người hần, chưa bao giờ có một câu oán hận!

Xảo Xảo vuốt mặt hần, ngơ ngác nhìn bộ quần áo hần mặc trên người, đột nhiên khẽ nắc lên:

- Đại ca, là Xảo Xảo may quá tệ, may cho chàng bộ xiêm y không vừa người!

Mũi Lâm Văn Vinh cay xè, nắm bàn tay nàng áp vào hai gò má mình:

- Ai bảo tiểu bảo bối của ta vụng về? Xiêm y Xảo Xảo may là đẹp nhất. Đại ca gần đây đang giảm béo, lần này trở về ăn vài món bánh do nàng làm, vài ba ngày là béo trở lại, nàng chờ mà coi!

Tiểu ny tử còn chưa kịp mừng rỡ lên tiếng, đại ca lại sầm mặt lại:

- Nhưng, có một việc, ta thập phần căm tức, cực kỳ căm tức!

Nhìn hần thần sắc giận dữ, Xảo Xảo sợ đến không dám nói tiếp nữa. Lâm Văn Vinh véo vào mũi nàng, lại duỗi thân đá vào thùng nước gỗ kia:

- Những việc nặng này, sau này không cho nàng làm! Nàng là tiểu bảo bối của đại ca, sao có thể đi hầu hạ người khác được? Không phải muốn mạng ta sao? Nàng phải nhớ kỹ lời ta nói! Sau này nếu dám tái phạm, ta sẽ phạt nàng nằm trên giường mười ngày, đại ca sẽ hầu hạ nàng ăn cơm mặc quần áo!

- Đại ca!

Xảo Xảo kêu lên một tiếng ngã vào trong lòng hần, mừng rỡ đến mức lệ rơi đầy mặt, trong lòng như được ăn mật đường, nhìn đâu cũng thấy ngọt ngào cả!

Lạc Ngưng và Xảo Xảo giao hảo tốt nhất, thấy hai người như vậy, khẽ cười nói:

- Mau đừng nói chuyện nữa, tỷ tỷ vẫn còn trên lầu đó, cũng không biết ra sao rồi!

- Ái chà!

Lâm Văn Vinh như ở trong mộng mới tỉnh, vội vàng giữ chặt tay Xảo Xảo, rảo chân chạy lên lầu. Đi được vài bậc thang, đã nghe thấy tiếng rên đau đớn lọt vào tai.

- Lâm lang, Lâm lang...

Tiếng kêu thì thào, thanh âm thật nhỏ, giống như yếu đến không còn thở được, tất cả đều là những tiếng gọi vô ý thức của Tiêu tiểu thư!

Trong phòng truyền đến tiếng khóc và lời an ủi của Tiên Nhi:

- Tỷ tỷ, đừng sợ, tướng công sẽ trở về, nhất định sẽ trở về. Tên xấu xa ấy chẳng biết đang phong lưu khoái hoạt ở đâu, đến ngày sinh đứa nhỏ mà vẫn còn chơi đùa. Để cho một người ở đây thụ tội!

- Thanh Tuyền. Thanh Tuyền!

Lâm Văn Vinh kinh hãi, ba chân bốn cẳng chạy đến, gần như lặn lên trên lầu:

- Lão bà, ta đến rồi, ta đến rồi!

Hắn gấp rút lao lên, soạt một tiếng vén rèm ra, muốn xông vào. Nhưng không biết từ nơi nào chui ra hai bà mụ, kéo hắn đang luống cuống tay chân ra ngoài:

- Ái chà. Lâm lão gia. Phò mã gia. Không thể vào được, không thể vào được!

Lâm Văn Vinh bỗng nhiên mở mắt, cảm tức bảo:

- Lão bà ta sinh nhi tử, sao ta không được vào?! Bỏ ra. Bỏ ra!

Nhìn khí thế hắn cũng thật sự có vài phần dọa người, vài bà mụ vội vàng cười xòa:

- Phò mã gia, nữ nhân sinh con vốn là việc dơ bẩn. Nam nhân không thể đi vào. Dù ngài và công chúa là vợ chồng cũng không được! Đây là quy củ của tổ tông truyền xuống. Không được làm loạn, nếu không sẽ làm xấu vận mệnh của ngài đó!

Quy củ này quá con mẹ nó vô nhân đạo! Hắn gấp đến độ mồ hôi đầy đầu, nhưng cũng không dám sấn vào, chỉ còn nước đứng bên ngoài ghé miệng hô to:

- Thanh Tuyền, Thanh Tuyền, nàng đừng sợ. Lão công trở lại rồi. Ta trở lại rồi!

- Lâm lang?

Tiêu tiểu thư đầu tiên sững sốt, sau đó liền mừng rỡ như điên, si ngốc kêu lên:

- Lâm lang, Lâm lang. Là chàng thật sao? Á...

Lâm Văn Vinh sợ đến nhảy lên, vỗ mạnh cửa:

- Thanh Tuyền. Nàng ra sao rồi? Ta đây. Ta trở lại rồi. Nàng đừng sợ. Lão công ở đây trông chừng nàng! Con bà nó, mấy bà mụ đó không cho ta vào!

- Lâm lang ác ôn!

Tiêu tiểu thư khóc lên, vừa đau lòng vừa vui mừng.

Những cơn đau đẻ càng ngày càng mãnh liệt, nàng thở dốc vài tiếng, rồi không nhận được phải rên nhẹ.

Vô công Tiểu Thanh Toàn như thế nào chứ, có thể làm nàng rên như vậy, nhất định phải đau đớn vô cùng! Lâm Văn Vinh gấp rút gỡ dây cườm, hé rèm một chút, một cô gái mỹ lệ bậc nhất thiên hạ vội vàng vén rèm đi ra, điên cuồng nhảy vào trong lòng hắn:

- Tướng công...

- Tiên Nhi?

Lâm Văn Vinh vừa mừng vừa sợ, ôm chặt nàng vào lòng:

- Sao nàng tiêu tụy thế!

Tần tiểu thư nhéo vào eo hắn:

- Mấy tháng vừa rồi chàng không viết thư về, sao thiếp không tiều tụy được chứ?! Hừ, nếu không phải biết có sư phó đi theo chàng, thiếp sớm đã đi biên quan tìm chàng tính sổ rồi! Xem chàng còn dám dây dưa với đám Hồ nữ hay không?!

Nha đầu này tựa như có thiên lí nhãn ấy nhỉ. Lâm Văn Vinh cười mấy tiếng, giữ chặt tay nàng hỏi:

- Thanh Tuyền ra sao rồi? Khi nào thì sinh? Nàng ấy vừa rên đau, làm ta đau lòng quá!

Tần Tiên Nhi than thở:

- Hôm nay mới biết, sinh đứa nhỏ nguyên lai là đau đớn như thế! Bà mụ nói, lúc này mới đau lần đầu, sau còn có vài lần đau như vậy nữa. Tỷ tỷ hôm nay chẳng biết sẽ phải chịu bao nhiêu đau đớn nữa! Cũng là do tên ác ôn này!

Lâm Văn Vinh nghe ngữ khí nàng có vẻ bất bình vì Tiêu Thanh Tuyền, xem ra quan hệ tỷ muội nàng có chuyển biến rất tốt rồi, hân nhậ không được kinh hỉ hỏi:

- Tiên Nhi, nàng không cùng Thanh Tuyền gây lộn nữa à?

Lời vừa ra khỏi miệng là biết không hay, Tần Tiên Nhi lườm hân, nói:

- Thiếp gây lộn khi nào! Chàng gây thì có!

- Không gây. Không gây!

Trong lòng hân mừng rỡ vô cùng, cảm giác yên ổn không ít.

Tần tiểu thư u uẩn nói:

- Nửa năm nay thiếp cùng tỷ tỷ nương tựa vào nhau, ban ngày tỷ ấy nói chuyện, viết chữ luyện đàn với thiếp, rồi cùng tiến cung thăm phụ hoàng. Buổi tối chúng ta đều nhớ tới tên ác ôn chàng! Tỷ ấy còn có mang bụng lớn như vậy, bên trong là giống nòi của chàng. Chàng nói xem, thiếp có thể gây được không?

Chỉ cần Tiên Nhi và Thanh Tuyền ở chung hòa hợp, vậy là cả nhà sẽ an bình, tảng đá trong lòng hân đã được dỡ ra.

- Á...

Trong phòng Tiểu Thanh Toàn đột nhiên đau đớn kêu lên, răng đánh lập cập, đến cả cái giường cũng kêu cọt két. Lâm Văn Vinh nhất thời hết hồn gào lên:

- Thanh Tuyền, lão bà. Nàng làm sao vậy? Nói mau đi, đừng dọa ta chứ!

Tần Tiên Nhi vội vàng xoay người đi vào, một bà mụ kêu lên:

- Phò mã gia đừng hoảng, đây lần đau thứ hai!

Nói với hân đau lần mấy, thật sự là đàn gãy tai trâu. Hân hiểu rõ thế sự, kiến thức phong phú, duy độc có mỗi một việc làm cha là lần đầu tiên, không bằng cả người thường.

Tiêu tiểu thư thở hổn hển, lớn tiếng nói:

- Lâm lang, thiếp không sao, thiếp nhất định sinh con cho chàng! Chàng phải tin vào thiếp!

- Tin. Tin!

Hân gạt đầu lia lịa, còn cách một tấm rèm, thế mà hân giống như có thể thấy được Tiêu Thanh Tuyền mái tóc rũ rượi, mặt tái nhợt, thân hình mờ mờ như mưa. Hân nắm chặt bàn tay, nước mắt nhòa cả hai mắt.

Tiêu tiểu thư tuy rất tự tin, nhưng việc nữ nhân sinh con đâu dễ như vậy, có khi đau vài ngày ấy chứ!

Nàng kiệt lực cắn răng, cố nén đau đớn không kêu rên, chỉ một mạch gọi tên hân, không hề ngưng giọng.

Từ ban ngày cho tới hoàng hôn, đám bà mụ không ngừng ra ra vào vào, hân cũng tới tới lui lui trong sảnh. Thỉnh thoảng lớn tiếng nói chuyện với Thanh Tuyền, nghe phản ứng của nàng. Sợi dây lo lắng trong lòng căng thẳng như muốn đứt!

Đại tiểu thư giữ chặt tay hắn, ôn nhu nói:

- Người đã đi tới đi lui vài canh giờ rồi. Mau ngồi xuống nghỉ một chút, ăn chút gì đi!

Ngọc Sương, Ngưng nhi, Xảo Xảo ngồi thành một đoàn, vội vàng đưa bánh cho hắn. Hắn lắc đầu, bắt lực nói:

- Lúc này ta sao ăn được! Đã canh ba rồi, từ lúc đau bụng đến bây giờ cũng đã một canh giờ rồi. Thanh Tuyền đã đau quá hai ba lần rồi! Sao mà vẫn chưa sinh chứ?! Ta lo chết đi được!

Hắn chán nản ngồi bên cạnh bàn bát tiên, mắt chăm chăm nhìn vào rèm, hận không được lao vào để giúp Tiêu tiểu thư sinh đứa nhỏ. Ngọc Sương mở miệng:

- Sinh càng lâu, chứng tỏ rằng tiểu bảo bảo kinh lực càng lớn. Tương lai nhất định phi phàm! Mẹ muội nói, khi mẹ sinh muội, cũng từ sáng đến tận đêm đó!

- Do đó muội bây giờ rất phi phàm!

Ngưng nhi nháy mắt nói, Xảo Xảo nhẹ giọng cười duyên. Đại tiểu thư cũng vuốt ve mái tóc muội muội vẻ yêu thương, khẽ lắc đầu.

Nghe những lời ngọt ngào nũng nịu của Nhị tiểu thư, trong lòng hắn nhẹ đi một chút, mắt nhìn mấy vị giai nhân, hắn đột nhiên nghiêm túc lên tiếng:

- Các nàng cũng thấy rồi sinh con đau đớn như thế nào! Ta phải nói rất nghiêm chỉnh, ta là người rất dân chủ, tương lai ai muốn đứa nhỏ hay không thì đều do các nàng tự nguyện, ta chỉ tiến hành làm một vài hoạt

Hai người lão Từ đi lên phía trước, cung kính quỳ xuống dập đầu

- Đứng lên đi.

Lão hoàng đế vuốt cằm, nhìn thấy Lâm Tam đứng phía sau hai người, liền cất giọng cười nói:

- Sao thế, anh hùng thắng trận, thấy trẫm mà còn trốn ở đó hả?

- Lâm Tam bái kiến hoàng thượng!

Lâm Văn Vinh bước lên phía trước, cười cười ôm quyền:

- Mấy tháng không gặp, hoàng thượng lão gia tử long hành hổ bộ, khí thế còn hơn xưa nhiều, thật sự là việc vui mừng!

Con người sao có thể vô sỉ đến nước này chứ. Lạc Mẫn hít một hơi lãnh khí, người cho rằng hoàng thượng dễ đùa vậy sao? Từ Vị thì đã quen rồi. Lâm Tam với hoàng thượng, đó là một loại cảm tình đặc thù, người ngoài quyết không thể hiểu được.

Hoàng đế lớn tiếng cười:

- Người khác nói lão đều sợ trẫm nhìn ra được, người nói lão thì chỉ sợ trẫm nhìn không ra. Thiên hạ cũng chỉ có Lâm Tam người mới có đảm lượng này!

Lâm Văn Vinh cười ha ha vẻ không thèm để ý:

- Thần nói cái gì, trong lòng hoàng thượng đều tính được cả rồi, thật hay giả chỉ là cái vỏ để cho người khác xem thôi, sao có thể lừa được lão gia tử anh minh thần vũ chứ?!

Lão gia tử cười gật đầu, vỗ vỗ vai hắn, chậm rãi bước vào nhà. Lâm Văn Vinh thản nhiên đi theo bên cạnh lão, Từ Vị Lạc Mẫn cố ý lùi ra sau một chút.

Hoàng đế chấp hai tay sau lưng, thông thả bước vào trong:

- Trẫm thấy người đen và gầy đi không ít, chắc đã chịu khổ không ít ở biên quan hả?

- Chịu khổ?

Hắn mở to hai mắt, vẻ khó hiểu đáp:

- Không đâu, thượng tướng quân và Từ tiểu thư đối đãi với thần rất tốt, sao gọi là chịu khổ chứ?

Lão gia tử mỉm cười gật đầu:

- Không khổ là tốt rồi. Chỉ sợ ngươi bị ủy khuất, hai nàng Nghê Thường và Xuất Vân quyết sẽ không tha cho trẫm đâu. Ha ha!

Nguyên lai lão sợ con gái lão tìm lão xẻ thịt, không phải lo cho ta. Lâm Văn Vinh cười khì khì vài tiếng, không nói lời nào nữa.

- Nghe nói ngươi tới vương đình người Hồ, còn phá thành của họ?

Lão hoàng đế nhìn hắn vẻ hứng thú:

- Lộ tuyến đó đi như thế nào, rồi trận đánh đó như thế nào, mau nói cho trẫm biết!

Đến cả hai vị lão trượng đi sau hoàng đế cũng lộ ra ánh mắt tò mò muốn biết, Lâm Văn Vinh đắc ý ra sao không cần phải nói, lập tức chẳng khách khí, đem việc làm sao xuyên qua Hạ Lan sơn, hỏa thiêu Ba Ngạn Hạo Đặc, công phá Đạt Lan Trát, rồi làm sao đi ngược hướng, tiến vào Biển Chết, xuyên qua Thiên Sơn, công phá Khắc Tư Nhĩ, nhất nhất mọi việc đều kể ra.

Kể chuyện chính là năng khiếu kiếm cơm của hắn, vừa mở miệng là không thể ngậm lại được. Cô quân xâm nhập thảo nguyên cộng với chủ nghĩa mạo hiểm và anh hùng chủ nghĩa, vốn là một việc thập tử vô sinh, do chính miệng hắn nói ra càng trở nên khúc chiết ly kỳ, hồi hộp gay cấn, giống như vừa đọc từ một quyển tiểu thuyết, không có tình tiết nào không rùng rợn, không có chỗ nào không nguy hiểm, khiến người nghe giật mình thon thót, bị dọa đến đổ đầy mồ hôi lạnh.

Hai lão Từ Vị và Lạc Mẫn chẳng biết khi nào đã chạy lên, nghe hần kể thế, nhất thời thở dài sườn sượt:

- Lâm tiểu huynh, người cô quân xâm nhập vào trái tim người Hồ, chuyện này mỗi ngày trong các quán trà đều có nói. Ta vốn nghe qua mà mờ hồi đầm đìa. Không ngờ do người chính miệng kể lại thì còn kinh hiểm hơn vạn phần! Bội phục, bội phục!

- Bỏn sự kể chuyện của Lâm Tam thì thiên hạ đều biết, mấy ông thuyết thư này sao có thể là đối thủ của hần chứ!

Lão gia tử cười gật đầu, mặt lộ ra mấy phần đắc ý:

- Nhưng trận Khắc Tư Nhĩ này quả thật là đánh rất hay! Xuất kỳ bất ý, khắc địch chế thắng, đến cả Đột Quyết tiểu Kha Hãn và Hữu Vương cũng bị chúng ta bắt sống. Đánh cho biết Đại Hoa ta là thiên triều, cho biết chí khí và uy phong của ta, để xem người Hồ còn dám can rở nữa không! Lâm Tam, người quả thật là công lao vĩ đại!

Kim khẩu ngọc nha (miệng vàng răng ngọc, ý nói lời của hoàng đế) thốt ra bốn chữ này, vẻ tán thưởng không cần phải nói cũng biết. Lạc Mẫn mừng rỡ phụ họa:

- Hoàng thượng nói rất đúng, bây giờ cả nước Đại Hoa ta, từ thượng thư đại phu cho tới phu phen tiểu tốt, mỗi người đều bàn luận về câu chuyện của Lâm Tam. Thanh danh lên cao, thật có thể nói là vạn người ngưỡng mộ!

Ba người trước mắt, bắt luận quan chức như thế nào, đều là lão trượng của hần, Lâm Văn Vinh khoát khoát tay khiêm nhường:

- Chuyện này, chuyện này, ta hay ngượng lắm, nói nhiều mắc cỡ!

Lão hoàng đế trầm ngâm giây lát, rồi ung dung nói:

- Trẫm nghe bảo, người không chỉ giam giữ Đột Quyết tiểu Kha Hãn, mà còn có quan hệ lỏng lẻo với đại Kha Hãn của họ nữa, có việc này không?

Cái gì mà quan hệ lỏng lẻo chứ, lão gia tử sao không uyển chuyển một chút? Hần cười ha ha vài tiếng, lúng túng trả lời:

- Việc này... việc giữa thần và Nguyệt Nha Nhi, ồ... không, thần và kim đao Kha Hãn, quả thật có chút thân mật!

Hoàng đế cười to hưng phấn:

- Được, được! Tiểu tử ngươi quả thật có tài. Đến cả nữ Kha Hãn người Hồ mà cũng có thể tán tỉnh được! Trẫm không phục người cũng không được!

Lão gia tử vẻ mặt quỷ dị, chẳng những không trách cứ gì, ngược lại còn nở nụ cười cực kỳ vui vẻ, Lâm Văn Vinh mở to hai mắt, không rõ lão rốt cuộc suy nghĩ gì trong đầu.

Mấy người vào đại sảnh, Tần Tiên Nhi sớm hưng phấn đi ra đón, yêu kiều cúi chào:

- Tham kiến phụ hoàng!

- Con bắt tất câu lễ!

Rồi sắc mặt lão nhất thời kích động:

- Đứa nhỏ đâu, mau cho trẫm xem!

Xảo Xảo và Đại tiểu thư mỗi người bế một tiểu tử, rảo chân đi tới. Còn chưa đến gần, đã nghe tiếng khóc oa oa kinh thiên động địa. Từ Vị lắp bắp, hai tiểu tử này không dễ chơi. Chỉ nghe tiếng khóc gào là đã biết chúng chẳng dễ trêu vào.

- Phụ hoàng, người xem, đây là nhị lang nhà chúng ta, tên là Lâm Huyền, nó là đứa nghịch nhất!

Tần tiểu thư ôm lấy đứa khóc to nhất, đưa đến tận tay phụ hoàng.

Nhị lang đột nhiên bị đưa vào tay người xa lạ, mắt chưa mở, thế mà cái chân bé tí tẹo đã đạp không ngừng. Lão hoàng đế ôm nó hồi lâu, đột nhiên cười ha ha:

- Lâm Huyền khá lắm, nhanh nhẹn hoạt bát, đúng là Lâm Tam tái thế! Từ nhỏ đã không chịu lỗ, tương lai chỉ sợ còn xấu xa hơn cả cha nó! Đại Hoa ta có phúc rồi!

Lâm Văn Vinh nghe thế cảm tức vô cùng. Nhị tử ta xấu hơn ta, sao Đại Hoa có phúc được? Không phải tổn thọ ta sao!

Hoàng đế mừng rỡ ngoắc ngoắc, Cao Bình ở bên vội đưa lên một chiếc khóa vàng sáng lấp lóe, ở giữa có khảm mã não rực rỡ, trên đó có ngự bút tự thân hoàng thượng đề bốn chữ vàng: “Trường mạng trường lạc” (Sống lâu vui lâu). Mặt sau có chữ: “Như trẫm đích thân tới!”

Lão đưa cái khóa vàng đeo vào cổ ngoại tôn. Có ngự tứ kim tảo của Đại Hoa như thế này, nó có thể nhắm mắt hoành hành rồi!

- Đây là trưởng tử của nhà chúng ta.

Tần Tiên Nhi đưa đứa con đầu của Lâm gia đang khóc oa oa vào lòng phụ hoàng:

- Tướng công nói, nó họ Triệu!

- Họ Triệu?!

Hoàng đế kích động, cơ mặt bắt đầu run lên. Lão run run tiếp nhận Lâm đại lang, chỉ thấy đứa trẻ giữa lớp tơ lót trong mắt ẩn hiện hình bóng của Lâm Tam, nhưng thần thái lại nhu hòa tuấn mỹ rất giống mẫu thân nó. Đang khóc oa oa, đột nhiên nhoẻn miệng cười, trông qua rất có trí tuệ.

- Tốt! Tốt!

Lão hoàng đế miệng run run, giật mình kích động, nhiệt lệ tràn mi:

- Đúng là nó. Đúng là nó rồi! Nó họ Triệu, là cháu trẫm. Là hoàng tôn của trẫm!

Nói ra hai chữ hoàng tôn, ngăn ngắn hai chữ này, đã xác định thân phận đứa nhỏ. Đây là hoàng tử long tôn (hoàng tử - cháu nối dõi vua)!

Không cần biết nó xuất thân là ngoại tôn của hoàng đế, nhưng mẹ nó là Xuất Vân công chúa, có hoàng gia huyết mạch cao quý nhất, mà cha nó là Lâm Tam, tay cầm quân quyền, là người có uy vọng nhất Đại Hoa, còn do Từ Vị, Lạc Mẫn, Lí Thái mấy vị trọng thần phụ tá, để hần thừa kế đời thứ ba của hoàng gia, chính là ý muốn của mọi người, ai dám không phục?

- Chúc mừng hoàng thượng có được long tôn!

Lạc Mẫn, Từ Vị lập tức tỉnh ngộ, cùng với tất cả thái giám cung nữ đồng loạt quỳ xuống, cao giọng hô lên.

Sắc mặt hoàng đế hưng phấn đỏ bừng lên, lớn tiếng cười nói:

- Tốt, lập tức ban chỉ, chiếu cáo thiên hạ. Hôm nay ngày lành tháng tốt, trẫm có được long tôn. Đây là trời ban cho điềm lành cho Đại Hoa ta. Trẫm thuận theo thiên ý, đại xá tù phạm, cứu trợ cho lưu dân, cả nước miễn thuế ba năm. Khâm thủ!

Đạo thánh chỉ này phát ra ngoài đã hoàn toàn sửa lại số mệnh cho đứa con đầu của Lâm gia, còn hai chữ Lâm Tam lại càng được lưu truyền khắp thiên hạ, ai nấy đều kính mộ.

Lâm Văn Vinh nghe thế vừa vui vừa sợ, trong phút chốc ý nghĩ trống rỗng, đầu óc vốn thông minh lanh lợi là thế mà nhất thời không nghĩ được gì cả.

Tần Tiên Nhi thấy lão hoàng đế hưng phấn đến rơi lệ, cũng rất vui mừng, nhẹ giọng nói:

- Phụ hoàng, người nói một lúc lâu, thế mà tên đại lang của chúng ta vẫn chưa được đặt.

- Đúng, đúng !

Lão gia tử như ở trong mộng mới tỉnh, cười nói:

- Trầm vui quá hóa hồ đồ rồi. Từ ái khanh, người kiến thức rộng, học vấn uyên bác, nghĩ xem hoàng tôn của trầm phải đặt tên gì mới tốt đây?

Đặt tên cho hoàng tôn không thể nào tùy tiện được. Từ Vị trầm tư hồi lâu, cẩn thận thưa:

- Hoàng tôn là hy vọng trùng hưng của Đại Hoa ta, toàn thân tranh tranh thiết cốt (xương sắt cứng chắc), ngạo nghễ bốn phương, mới có thể ban ân huệ cho vạn dân, trải ơn trạch khắp muôn hướng. Vì thần cả gan, tính tới tính lui xin đưa ra một chữ Tranh (éRa - tiếng kim loại kêu vang động).

- Triệu Tranh?!

Ánh mắt Từ Vị quả nhiên độc đáo, hoàng đế lộ vẻ vui mừng, khẽ gật đầu:

- Tên này có khí thế! Lâm Tam, người nghĩ sao?

Lâm Huyền, Triệu Tranh! Tuy đều là chữ đơn, nhưng gọi lên cái nào cũng rất sáng sủa thanh cao, so với tên cha chúng thì mạnh hơn gấp trăm lần. Lâm Văn Vinh cúi đầu nói:

- Tên này vốn nên để lão gia tử quyết định, thần không có ý kiến gì!

Lão hoàng đế cười to gật đầu:

- Hay cho một cái tên Triệu Tranh! Chỉ mong được như Từ ái khanh nói, hấn có tranh tranh thiết cốt, ngạo nghễ bốn phương! Truyền chỉ xuống, hoàng tôn Triệu Tranh được ghi vào điển sách, đời đầy tháng sẽ tiến cung. Trầm muốn tìm sự phụ tốt nhất trên đời này dạy hấn. Được rồi, còn tiểu ngoại tôn của trầm Lâm Huyền cũng tiến cung, hai anh em chúng không thể nào tách ra được. Một Tranh một Huyền cùng tỏa sáng rực rỡ, Đại Hoa ta nhất định sẽ sáng rực như mặt trời lên cao. Ha ha!

Đầy tháng đã tiến cung à? Bé tí như vậy thì học cái gì? Lâm Văn Vinh đang muốn phản bác, Tần Tiên Nhi lại không ngừng đưa mắt ra hiệu cho hấn, hiển nhiên có nội tình gì khác.

Lão gia tử hứng thú vô cùng, cả ngày cứ ở trong viện Lâm gia. Những người khác cũng không đi.

Thanh Tuyền vẫn còn đang ở trong tháng cũ, không thể gặp người, hoàng đế chỉ còn cách đứng ngoài phòng nói chuyện với nàng vài câu. Những lúc khác, ngài cùng Tiên Nhi và hai anh em Triệu Tranh, Lâm Huyền cười đùa vui vẻ. Hai đứa con trai cũng rất khôn ngoan, tuy đại bộ phận thời gian đều ngủ, nhưng khi ngẫu nhiên mở mắt ra, lại há cái miệng miệng nhỏ nhắn ngáp một cái rồi cười vui suốt, làm hoàng đế mặt rùng như nở ra, vui mừng không đành lòng buông tay được. Lão thân là đế vương, có tất cả thiên hạ, duy độc có niềm vui chơi đùa với con cháu là dù có quyền thế bao nhiêu cũng không mua nổi.

Ngày hôm nay quả nhiên cả nhà đoàn viên, khắp nơi vui vẻ, đợi cho trời sắp tối, lão gia tử mới quyền luyến ra về. Nhìn cổ kiệu lão càng lúc càng xa, Tần Tiên Nhi rút cuộc không nhịn được, nhào tới trong lòng Lâm Văn Vinh thất thanh nức nở.

- Tiên Nhi, làm sao vậy?

Lâm Văn Vinh chấn động:

- Đừng khóc, đừng khóc, có chuyện gì, vừa rồi không phải đang vui vẻ sao?!

Tần Tiên Nhi nhe răng ngào không ngừng:

- Phụ hoàng, phụ hoàng người...

Có liên quan tới lão gia tử à? Trong lòng Lâm Văn Vinh trầm xuống, trực giác hiểu ra có gì đó không ổn.

- Chàng có biết tại sao phụ hoàng muốn tuyên hai con trai đầy tháng phải tiến cung không?

Tần tiểu thư buồn bã nói.

Lâm Văn Vinh lắc đầu, Tiên Nhi nhịn không được nấc lên:

- Phụ hoàng vốn thân thể không tốt, mùa xuân năm nay bị Thành Vương tập kích, dựa theo ngũ y chẩn đoán, người chỉ còn sống có nửa năm nữa thôi! Chàng bác thượng bầy lâu nay, ta cùng tỷ tỷ suy nghĩ tất cả các biện pháp, dụng hết linh dược, nhưng chỉ có thể dĩ thiên bổ mạng. Chúng ta dùng thuốc để kích phát

tất cả tiềm năng của cha, tánh mạng cha tuy có thể sống thêm được một năm nữa, nhưng già đi gấp bội, mỗi ngày qua lại càng suy kiệt, tới xuân sang năm, cha sẽ không thể cử động được nữa...

Dĩ thiên bổ mạng! Nguyên lai là như thế, chẳng trách lần này thấy lão gia tử, lão lại già yếu cực nhanh như thế, lại cấp bách lập Triệu Tranh làm hoàng tôn, rõ ràng đây là dự mưu để an bày hậu sự! Chỉ là lão che dấu quá tốt, căn bản không nhìn ra đầu dây mối nhợ gì.

Khát vọng được sống, sợ hãi cái chết, toàn bộ đều được áp chế trong lòng, không để người khác nhìn ra một điểm gì. Hoàng đế cố nén mình như thế, cũng thật sự là bi ai!

Lâm Văn Vinh thở dài thật sâu, Tiên Nhi vui đầu vào ngực hắn, khẽ nói :

- Tướng công, phụ hoàng bảo thiếp chuyển cáo cho chàng, giang sơn này chàng khước từ không nhận, đó là do chàng thích thanh nhàn tự do, cha không trách chàng! Nhưng mà Tranh nhi là nhi tử của chàng, nếu đến cả nhi tử của mình mà chàng cũng không giúp thì chính là thiên lý nan dung đó!

578. Chương 575: Lấy Máu Người Tây Dương

“Sớm biết sẽ bị lão gia tử cột chân, bây giờ thì rõ rồi đó, Tranh nhi là cháu lão, cũng là nhi tử ta, lão tử muốn chạy cũng chạy không thoát.” Hắn cười ha hả, đành bất lực nói:

- Cái gì mà thiên lý không dung, có nghiêm trọng như vậy không? Tranh nhi là nhi tử của ta, ta đương nhiên phải giúp nó rồi! Nhưng đem trách nhiệm nặng nề như vậy đè lên vai ta, vậy cũng hơi khó xử một chút!

Tần Tiên Nhi khẽ cười:

- Yên tâm đi, phụ hoàng sớm an bài mọi việc rồi, Từ Vị, Lạc Mẫn, Lí Thái, để sư...đều toàn lực phụ tá Tranh nhi. Hơn nữa tỷ tỷ và chàng sẽ đảm bảo dạy được một Triệu Tranh văn công vũ trị.

Quản tiền bạc, quản nhân lực và quản quân sự, ai nấy đều có quan hệ sâu xa với Lâm Tam. Đây là cơ sở để ổn định giang sơn, lão gia tử đem tất cả mọi việc tính đầu vào đó cả, khiến cho Lâm Văn Vinh cũng không thể không bội phục.

Hắn gật đầu, nghiêm túc nói:

- Tốt, tốt, có nhiều người như vậy thì ta sẽ không sợ nữa!

Tần tiểu thư ngẫm nghĩ một lát, nháy mắt đã hiểu thấu dụng ý của hắn, cười nói:

- Nhiều người như vậy, chẳng qua là chàng muốn mượn cơ hội này làm biếng, bỏ chạy lấy thân thôi?

- Sao lại như vậy chứ!?

Hắn vội vàng cười ha hả, ôm lấy Tần Tiên Nhi vào lòng, ghé tai nàng phả một hơi thở nóng bỏng, dụ dỗ:

- Tiên Nhi yêu dấu, không phải nàng muốn sinh nhi tử sao? Tối nay trăng mờ gió lớn, chính là dịp tốt nhất đó, chúng ta còn chờ cái gì!

OOo

- Tướng công, thiếp cũng muốn sinh đôi một lần!

- Oái... Việc này, từ từ tính, từ từ tính... Oa, Tiên Nhi, nàng thật sự là người rất cần mẫn, sao cởi quần áo ta mau thế...!

Lâm gia một đêm sinh ra hai vị Tiểu công tử, đứa lớn Triệu Tranh do hoàng đế chiếu lệnh thiên hạ, ban cho chức hoàng tôn Đại Hoa, khắp thiên hạ mọi người đều hiểu hàm ý bên trong. Trong khoảng thời gian ngắn đã lan ra khắp nơi. Đám người trong cung đến Lâm gia chúc mừng muốn đập nát cả bậc cửa nhà hắn. Tiệc tùng liên tục bảy ngày bảy đêm.

Cũng may Xảo Xảo phu nhân vốn là người mở tửu lâu, Thực Vi Tiên, nấu rất giỏi. Không ngại khổ cực, thức đêm nấu nướng, cuối cùng mọi việc cũng chu toàn. Lâm tướng quân vốn còn có chút đau lòng về tiền

bạc. Mãi đến khi Ngưng Nhi đem lễ vật tới cho hắn cùng xem, hắn nhất thời tròn mắt, mừng rỡ ôm lấy Lạc tiểu thư thật chặt:

- Ngưng Nhi giỏi, sinh nhi tử thôi, mau sinh nhi tử. Chúng ta dựa vào đó có thể kiếm được rất nhiều tiền đó!

Ba ngày sau, đại quân Lí Thái trở lại kinh thành. Hoàng đế mở Đắc Thắng môn, ra khỏi thành mười dặm tự mình nghênh đón. Tướng sĩ chinh bắc trùng trùng tiến đến. Nghe nói Lâm gia vừa có việc vui, ai nấy đều hưng phấn, nhất tề đi thẳng về phía nhà Lâm tướng quân. Huynh đệ một phen sinh tử gặp lại nhau, tiệc tùng đến tận tối mịt, làm bao nhiêu thùng rượu trong Lâm gia đều cạn sạch!

Bữa tiệc mừng hơn mười ngày dần dần tán đi, Lâm Văn Vinh mỗi ngày đều uống rất nhiều, cũng rất mệt mỏi rồi. Tiếp khách khứa ăn nhậu thật vất vả, thừa dịp nhân hạ ra vườn uống trà nghỉ tạm, thuận tiện cùng các vị phu nhân đàm luận về vấn đề sinh nam sinh nữ. Không khí thật là nhiệt náo.

- Đại ca, sinh nam sinh nữ thật sự là do nam nhân quyết định hả?

Xảo Xảo ngượng ngùng thì thào, thận trọng hỏi dò.

Đại ca dương dương đắc ý ôm lấy Lâm nhị lang đang ngo ngoay, thuận tiện hôn vào gương mặt đỏ bừng của Xảo Xảo một cái:

- Dương nhiên rồi. Đại ca đã lừa muội bao giờ chưa? Tất cả quyền chủ động sinh trai sinh gái là trong tay nam nhân! Nhưng ta phải thanh minh trước, ta không có quan niệm trọng nam khinh nữ, mặc kệ con trai hay con gái, ta đều thích. Các nàng cứ an tâm lớn mật sinh đi!

Lạc tiểu thư cười khanh khách, quyến rũ nhìn hắn, ánh mắt tựa như có thể làm tan chảy cả người ta. Nhớ tới sự nồng nhiệt của nha đầu này đêm qua, đang tắm rửa đã nhảy vào thùng của mình rồi, trong lòng Lâm Văn Vinh cũng rung động:

- Ngưng Nhi, muội nghĩ sinh ra con gì? Tư thế phụ trợ đó toàn do nàng tự mình lựa chọn!

Lạc Ngưng nhấp nháy mắt, ngượng ngùng:

- Sinh nam sinh nữ tất cả là do huynh, người ta không phải là đối thủ của huynh, chẳng phải đại ca muốn như thế nào thì thế đó sao, làm sao mà quyền được chứ?!

Các phu nhân trong vườn đều là người từng trải, nghe thế đỏ mặt lên, cười phá ra. Thật ra Đại tiểu thư cũng nhin không được, đỏ mặt véo vào tay hắn:

- Không được nói bậy bạ!

Ở đây, cũng chỉ còn có hai vị tiểu thư Tiêu gia là chưa quá môn, da mặt tự nhiên mông một chút. Lâm Văn Vinh cười hì hì, giữ chặt tay Ngọc Nhược:

- Đại tiểu thư, mấy ngày hôm trước ta bảo nàng may bộ xiêm y kiểu mới, nàng đã tính toán chưa?!

Tiêu Ngọc Nhược gật gật đầu, lấy trong lòng ra mảnh giấy đưa cho hắn:

- Người nhìn xem. Hình dáng này có được không?

Lâm Văn Vinh quét mắt qua, chỉ thấy tên tờ giấy đó vẽ ra một cái váy dài, toàn thân trắng tinh, chỗ nào cũng tinh xảo. Ngày đó hắn chỉ đơn giản nói hai câu, tiện tay vẽ một mô hình sơ sài, Đại tiểu thư dựa vào đầu mối này, phát triển đến mức như vậy, thật sự quả là tay nghề rất giỏi.

- Sao, có gì không đúng không?

Thấy hắn mãi mà không nói lời nào, Tiêu Ngọc Nhược trong lòng thấp thỏm, vội vàng khê hỏi.

Lâm Văn Vinh lắc đầu:

- Không phải không đúng, mà là quá đúng! Đại tiểu thư, không phải ta khen nàng nhưng nàng quả là một thiên tài!

“Trình độ nịnh bợ của gã này đúng là thượng thừa!” Trong lòng Đại tiểu thư vui mừng khôn xiết, lén cầm tay hắn, rồi gài gài vào lòng bàn tay, làm Lâm Tam tê dại cả tâm hồn.

- Nhưng mà, có chút khuyết điểm.

Hắn ghé tai Đại tiểu thư, giọng đều đều.

Về mặt Tiêu Ngọc Nhược căng thẳng:

- Đâu đâu, khuyết điểm nào đâu?!

Hắn cười hắc hắc, sờ sờ vào ngực váy:

- Nơi này, chỗ ngực, phải cắt sâu xuống một chút, Ừm, càng thấp càng tốt!

Đại tiểu thư nhất thời mặt đỏ tới mang tai:

- Làm sao mà làm như vậy được? Nếu làm như vậy, nữ tử nào mà dám mặc chứ? Người đúng là quỷ hạ lưu!

- Sợ cái gì, xiêm y này vốn chỉ làm riêng cho các nàng, cũng chỉ mặc cho con quỷ hạ lưu này xem thôi.

Lâm Văn Vinh ghé tai nàng hi ha cười nói:

- Người không muốn ta xem hỡi xiêm y này tên gọi là gì sao?

Tiêu Ngọc Nhược run rẩy, cả người mềm xèo, gật đầu vô lực.

- Nó tên là áo cưới!!

Hắn bỗng nhiên ghé tai nàng hôn một cái, cười hắc hắc:

- Chẳng biết Đại tiểu thư có nguyện ý làm không, nguyện ý làm không, nguyện ý làm không?

- Ta không làm!

Tiêu Ngọc Nhược a một tiếng, mặt đỏ tới mang tai, ngượng ngùng buông tay hắn ra, vội vàng vàng đập vào ngực, nhưng khi rơi xuống người hắn thì hoàn toàn vô lực.

Lâm Văn Vinh cười to đắc ý, mấy người Tiên Nhi Lạc Ngưng cũng vội vã đi lên, nhìn bộ váy đó vài lần, nhất thời mừng rỡ không thôi. Đối với đề nghị khoe ngực sâu một chút, cũng đều mở một mắt nhắm một mắt, thậm chí còn có vẻ rất vui, dù sao mặc bộ này cho tên quỷ hạ lưu xem thì chắc là mê chết hắn đi ấy chứ!

Thấy hắn cười gian trá như thế, Đại tiểu thư e thẹn lặng im một lúc lâu, rồi dùng hết dũng khí thì thầm:

- Quần áo này xướng may nhà chúng ta đương nhiên có thể dệt được! Công may cũng không thành vấn đề! Chỉ là bộ váy này hơi dài một chút! Người muốn làm mấy bộ?

“Làm mấy bộ ư?” Hắn a một tiếng, cũng không dám nói lung tung gì nữa. Đây là việc quan trọng nhất Lâm gia, không thể nói linh tinh được.

Nhìn thấy hắn trù trừ, Tần Tiên Nhi hừ một tiếng:

- Muốn làm mấy bộ, chỉ sợ chàng tự mình đếm cũng không rõ ràng lắm! Ngọc Nhược muội muội làm nhiều một chút, thừa hơn thiếu, sau này làm thêm cũng không khó! Ai biết hắn nuôi bao nhiêu em ở bên Đột Quyết chứ?!

Xảo Xảo, Ngọc Sương mấy người duyên dáng cười khanh khách. Về việc giữa kim đào Khả Hân và Lâm Tam, mấy tay chuyên kể chuyện trong quán trà đã nói mỗi mỗi miệng rồi. Họ cũng rất sáng tạo, cái gì mà tiền trăm tình lang, tuyết bay thảng sáu, hồng nhan đầu bạc... Tổng cộng truyền lưu tới hai ba mươi bản khác nhau, càng truyền càng li kỳ, đưa tình nghĩa hai người trở thành việc kinh thiên địa, quỷ thần kinh khiếp. Loại mỗi tình phong lưu thanh nhã như thế này, không chỉ không tổn hao gì uy nghiêm của Lâm tướng quân, ngược lại còn làm người ta kính nể hâm mộ, đưa thanh vọng của hắn càng lúc càng cao hơn.

Ngưng Nhi mỉm cười:

- Trước khi đại ca đi, tỷ tỷ đã cảnh cáo huynh. Ngàn vạn lần không được dẫn nữ tử người Hồ trở về! Lúc này thì tốt rồi, lời hứa hẹn huynh đã làm được, nhưng giao trái tim ở lại thảo nguyên rồi, chúng ta cuối cùng vẫn bị lừa!

Mọi người khẽ cười mà trong lòng rất đau xót, nhưng ai cũng thật lòng. Mấy ngày vừa qua triền miên, nhìn thấy vết thương thật sâu trên ngực hắn là biết hắn có những kỷ niệm đau đớn như thế nào với kim đao Khả Hân. Đau lòng chưa hết, sao nữ nhân tâm trách hắn?

Lâm Văn Vinh cũng cười vài tiếng, vẻ mặt xấu hổ, Thanh Tuyền vừa sinh được mười ngày thôi. Về chuyện Ngọc Già, hắn cho dù da mặt có dày đến đâu cũng rất khó nói với nàng.

- Oa, oa!

Lâm nhị lang tựa hồ hiểu rõ tâm sự của cha, đột nhiên òa lên khóc lớn, giải vây cho hắn. Triệu Tranh cũng không cam lòng thua sút, hai con tranh nhau khóc, làm mấy vị mẫu thân hỗn loạn rối rít, người thì ôm, người thì ru, không còn ai có tâm tình truy hỏi nữa.

Cha của nhị lang nhất thời cảm kích con rơi nước mắt: chỉ có nhi tử ta là thông cảm ta nhất thôi!

- Lâm Tam, Lâm Tam!

Ngoài cửa có một giọng nói vô cùng lo lắng vọng lại, một bóng dáng đang luống cuống tay chân chạy vào.

- Bên này, bên này!

Lâm Văn Vinh ngoác miệng cười, vẫy hắn lại:

- Thiếu gia, mau tới đây, ăn quế hoa cao không!

Quách Vô Thường vài bước đã vọt tới trước mặt hắn, vội vàng vàng lắc đầu:

- Không, không ăn đâu! Lâm... Lâm Tam, có một tên Tây dương muốn gặp người, tìm đến tân cửa hàng của chúng ta hỏi thăm đó!

Tây dương tìm ta?! Lâm Văn Vinh cũng lắp bắp kinh hãi:

- Ai? Tên gọi là gì? Người ở đâu?!

Biểu thiếu gia ngượng ngập nói:

- Tiếng Tây dương của hắn quá nhanh, ta nhất thời không nghe rõ, không biết hắn tên gọi là gì! Nhưng ta đưa người đó tới rồi, đang ở ngoài cửa chờ người!

“Hay cho một câu không nghe rõ, biểu thiếu gia thật sự có phong phạm của ta!” Lâm Văn Vinh mừng rỡ, vội vàng phát tay:

- Mau đưa quý lão, à, không... Đưa vị Tây dương lão huynh đến đây!

Tên Tây dương đó vừa vào vườn, liếc mắt đã nhìn thấy hắn, nhất thời vội vàng vàng hưng phấn vẫy:

- Ha ha, Mr Lâm, ha ha!

- Tên Tây dương này hơi quen!

Tiêu Ngọc Nhược nhíu mày nói.

Lâm Văn Vinh ngơ ngác nhìn hồi lâu, đột nhiên nhảy dựng lên cười ha hả:

- Thomas Warney, là người hả?

Quý lão gật đầu liên tục, bước nhanh tới:

- Là ta, là ta, Mr Lâm, đã lâu không gặp, ngài khỏe không?

Đại tiểu thư nháy nháy mắt, vui vẻ:

- Ta nhớ ra rồi, là tên người Pháp mà chúng ta gặp ở Hàng Châu khi tham gia thương hội, gọi là Thomas Warney, là người buôn kim cương hả!

Thấy Thomas Warney, rất nhiều những chuyện cũ chợt nổi lên trong lòng, ác đấu trên tẩu lâu, mưa gió Tây hồ, tơ hồng đứt đoạn, trong lòng Đại tiểu thư đột nhiên sinh ra nỗi hân hoan vô hạn, không nhịn được trộm nhìn Lâm Tam, đã thấy tên ác nhân đó cũng đang mỉm cười nháy mắt với mình, hiển nhiên cũng đang nghĩ tới những việc như nàng.

Đại tiểu thư trong lòng ấm áp, cầm tay hắn, nước mắt mơ hồ che kín cả hai mắt.

- Hi, Thomas Warney, gần một năm không gặp, người càng ngày càng anh tuấn, ta cơ hồ không nhận ra người nữa, ha ha!

Lâm Văn Vinh đi ra phía trước, dùng hết vốn từ tiếng Anh, nói chuyện rất nhiệt tình với tên người Pháp này.

Thomas Warney lần trước bị Đào Đông Thành bỏ tù, chặt vật vô cùng, rồi sau đút lót cho Lâm Tam chút kim cương, rồi nhờ hắn mà chạy trốn. Lần này lại khí vũ hiên ngang, thần thái phấn chấn, cũng khó trách Đại tiểu thư và Lâm Tam không nhận ra!

Thomas Warney hưng phấn nói:

- Mr Lâm, ta rốt cục tìm được người rồi! Nghe nói người bây giờ là một quan lại quan trọng của quốc gia, còn sinh đôi hai đứa con trai, thật sự là việc vui mừng!

- Đâu có gì, bình thường thôi!

Lâm Văn Vinh cười hì hì nói:

- Thomas Warney, người đã tới kinh thành sao sớm tìm ta?!

Pháp nhân lắc đầu:

- Lần này ta từ Pháp đem theo bốn cái thuyền lớn, cập bến ở cảng Sơn Đông, từ đó đi lại kinh thành, cũng mất vài ngày. Nhưng không có ai có thể hiểu được tiếng của ta! May mà ta nhờ người làm việc ở một cửa hàng may mặc, ta lại thấy được tấm hình của người treo ở cửa hàng Tiêu gia trong kinh thành, lúc đó mới tìm được người!

Lão tiểu tử này nhất định lần trước mua lừa là trà điệp lời quá, nên lần này mới quay trở lại, còn mang theo bốn cái thuyền lớn, xem ra buôn bán không nhỏ! Hắn biết ta là trưởng quan, lại vội vàng tới tìm ta như vậy, không phải là có việc gì muốn cầu ta sao.

Lâm Văn Vinh hì hì cười gật đầu:

- Thomas Warney, cảm tạ thịnh tình của người! Mời ngồi.... mời ngồi!

Thomas Warney không ngồi xuống, chỉ ngắm bốn phía, nhất thời tròn mắt nói:

- Lâm, những người này là phu nhân của người sao? Thượng đế ơi, quả là tuyệt đẹp! Thomas Warney xin được ân cần thăm hỏi chư vị phu nhân!

Hắn khom người cầm tay Xảo Xảo, muốn hôn lên mu bàn tay nàng. Xảo Xảo giật bắn cả người, mặt đỏ tới mang tai, vội vàng vàng tránh ra phía sau đại ca.

Phần 2

Lâm Văn Vinh vỗ vỗ bờ vai mềm mại của tiểu nym tử:

- Thomas Warney, phong tục giữa hai nước của người và ta bất đồng. Lễ tiết này miễn hộ một cái! Mà cũng miễn cho lần ta sau tới Pháp, phải ôm hôn phu nhân người thật thân thiết!

Tên người Pháp xấu hổ cười, ánh mắt nhìn xuống người Tiêu Ngọc Nhược, ngạc nhiên nói:

- Lâm... Đây cũng là phu nhân ngài sao? Thượng đế à, ta nhớ lần trước gặp nàng, nàng còn là chủ nhân của người mà! Chủ nhân biến thành phu nhân, chẳng biết ngài dùng thủ đoạn gì nhỉ, thành thật rất hâm mộ vận may của ngài!

Đại tiểu thư nghe không hiểu tiếng Anh, nhưng thấy quỷ lão đó nhìn mình, nhin không được kéo tay Lâm Tam, lấy làm hiểu kỳ hỏi:

- Hắn nói cái gì?!

- À, hắn ca ngợi chúng ta là một đôi trời sinh. Cung chúc chúng ta sớm có quý tử!

Đại tiểu thư phì một tiếng, mặt đỏ ửng, vừa ngượng vừa vui.

Đợi cho trà đã được đem ra, uống xong vài hộp. Lâm Văn Vinh thở dài:

- Thập huynh, lần này tới kinh thành, có gì cần làm không?!

Thomas Warney lớn tiếng nói:

- Mr Lâm, lần này ta phụng mạng của Luis bệ hạ, tới Đại Hoa, thành lập bang giao hữu hảo giữa hai nước. Cũng nhằm khai thông mậu dịch!

Hừ hừ, lão tiểu tử này thăng quan rồi. Từ một tên lừa đảo bán kim cương biến thành sứ thần ngoại giao hả? Cái gì sứ mạng của Luis bệ hạ, chỉ sợ các người chỉ nhằm vào lụa là trà điệp đồ sứ của Đại Hoa, muốn mua về kiếm tiền sao?

Lâm cười gật đầu:

- Thành lập bang giao, khai thông mậu dịch? Được, tốt lắm! Ngài hẳn là gặp qua hoàng đế bệ hạ nước ta rồi chứ?

Thomas Warney lắc đầu tỏ vẻ thất vọng:

- Ta tới quý quốc, không có phiên dịch, rất ít người hiểu ta nói gì! Bái phỏng phủ dịch của các ngài ở các nơi, họ chỉ trở lẩn nhau, không ai dám dẫn tiến ta đi gặp hoàng đế bệ hạ!

“Do đó tiểu tử người tới tìm ta hả?” Lâm Văn Vinh cười hắc hắc: “Chuyện thông thương thông mậu dịch, một nha môn sao dám tự tiện làm chủ? Là người tự mình không biết rõ quốc tình Đại Hoa ta, đâu trách ai được?”

Nhìn thấy Mr Lâm trầm ngâm không nói gì, Thomas Warney vội vàng vàng nói:

- Mr Lâm, lần này ta tìm hiểu rõ rồi. Nghe nói ngài cưới công chúa hoàng đế bệ hạ, còn sinh được hai đứa con trai song sinh. Hoàng đế bệ hạ tín nhiệm người vạn phần, việc liên quan tới bang giao giữa hai nước, xin ngài nhất định phải giúp ta, dẫn tiến ta tới hoàng đế quý quốc!

Pháp và Đại Hoa cách xa ngàn dặm, họ thiết lập bang giao chỉ là ngụ trang, chủ yếu là muốn mua được nhiều trà điệp lụa là và các vật phẩm, đem về Âu châu kiếm lời.

- Việc này...

Lâm nhú nhú mày, xem ra rất khó xử!

Thomas Warney thấy hắn nhú mày, nhất thời có chút lo lắng, vội vàng lấy từ trong người ra một hộp gỗ, dúm vào tay hắn:

- Mr Lâm, ngài xem này!

Hộp gỗ vừa mở ra, trong phòng nhất thời rực rỡ chói mắt, sáng đến nỗi người ta phải đưa mắt tìm. Bên trong có hơn mười viên kim cương phỉ thúy, mỗi một viên đều trong suốt ngọc ngà, tinh khiết mê người.

Đây không phải là những hàng thứ phẩm mà lần trước kiếm được trên người Thomas Warney, mà là những viên kim cương Nam Phi lớn nhất, độ thuần khiết cao nhất, sáng bóng nhất, toàn là những cực phẩm hiếm thấy. Lâm Văn Vinh sống hai kiếp rồi, cũng chưa thấy qua những viên kim cương lớn đến như vậy. Hắn không nhin được vươn tay ra, tròn mắt nhìn, vuốt ve những viên kim cương, tay đã bắt đầu run run.

Viên lớn nhất rất sáng, tặng cho Nguyệt Nha Nhân tiểu muội muội! Một viên cũng chẳng hề kém, tặng cho Thanh Tuyền! Khóa này là cho tiên tử, khóa này cho hồ ly tỷ tỷ, Xảo Xảo, Tiên Nhi, Ngưng Nhi hắn xòe tay tính một lúc lâu, chảy cả nước miếng, trong nháy mắt hắn đã phân phối xong mớ kim cương này!

- Mr Lâm, Mr Lâm...

Tiếng Thomas Warney gọi khẽ, đánh thức giấc mộng của hắn.

Lâm Văn Vinh trong lòng ngứa ngáy như bị mèo cào, cố nén không bị vẻ hấp dẫn của hộp gỗ kia mê hoặc, trả chiếc hộp đó vào tay tên người Pháp, nói khẽ:

- Thomas Warney, ngài cho ta xem những vật này là có ý gì đây? Kim cương này, người Pháp các người cũng coi như trân bảo, ở Đại Hoa chúng ta muốn mua chỉ cần có tiền là được. Lần trước ngài cũng thấy rồi đó!

“Không ngờ Lâm lại liêm chính như thế!” Thomas Warney trong lòng khẩn cấp, vội nhét hộp kim cương vào trong lòng hắn:

- Có tiền là mua được, nhưng đây là lễ vật Luis bệ hạ cho ngài, sao có thể dùng kim tệ mà tính được!

- Không việc gì thì không thể tùy tiện thu lễ vật của người ta. Trước tiên ngài thu vật này về đi!

Mr Lâm không hề nhúc nhích, để cái hộp nhỏ đó ở nguyên trên bàn, mỉm cười không nói.

Tên người Pháp có vẻ sốt ruột, Thomas Warney cắn răng, nhìn bốn phía vài lần, đề phòng chư vị phụ nhân, thì thào nhỏ giọng:

- Mr Lâm, còn nhớ lần trước ngài và ta nói chuyện không? Lần này ta đến, ngoại trừ kim cương, Luis bệ hạ còn đặc ý mang đến cho người một xử nữ xinh đẹp bậc nhất nước Pháp! Mỗi ngày các nàng đều tắm sữa, khách khách... da thịt bóng loáng, mềm mại như lụa của Đại Hoa các người! Một người trong đó, còn là em gái của hoàng hậu chúng ta nữa. Đến cả Luis bệ hạ cũng không dám động vào!

“Lão sắc lang này, dám dùng mỹ nữ dẫn dụ ta!” Lâm Văn Vinh bĩu môi khinh thường, nhưng trong lòng không khỏi tim đập thình thịch:

- Thập huynh, đừng có như vậy, kỳ thật ta là người rất chánh trực! À. Em gái hoàng hậu các huynh, trông có đẹp không?

- Tương truyền rằng Luis bệ hạ thấy nàng, lập tức hối hận đã phong hoàng hậu quá sớm. Ngài nói xem nàng có xinh đẹp không?

Thomas Warney cười thần bí, vỗ vỗ tay vào túi áo:

- Ta đã bố trí một tòa công quán ở kinh trung. Hai xử nữ này ở đó chờ ngài! Đây là chìa khóa và địa chỉ, trên đó có viết tên ngài. Mỹ nữ và phòng ốc đều là của ngài cả, không quan hệ gì với chúng ta!

Hắn đưa cái chìa khóa và hộp kim cương đặt vào một chỗ, nhìn chăm chăm vào hắn, như đang đợi câu trả lời thuyết phục.

Lâm Văn Vinh cười khà khà vài tiếng, lắc đầu nói:

- Thomas Warney, bằng vào giao tình hai ta, người cần gì phải đưa lễ vật hối lộ. Làm như vậy là thuần túy coi thường ta! Không phải ta không muốn giúp, thật sự là hoàng đế nước ta anh minh trí tuệ, còn hơn ta gấp trăm lần, trong lòng người và Luis bệ hạ của các người nghĩ cái gì, đến cả ta cũng có thể nhìn ra được, lão nhân gia chẳng lẽ không rõ ràng hay sao? Các người muốn mua bán với chúng ta, mua đồ của chúng ta với giá rẻ mạt, kiếm lời vô số, có phải không?

Tên người Pháp ấp úng vài tiếng, rồi bối rối không nói gì.

- Kỳ thật ta cũng có thể nói trước mặt hoàng thượng vài câu, việc buôn bán mậu dịch không phải không thể làm được! Nhưng tiền lời thì không thể để cho các người ăn cả, phải không? Đó đều là mồ hôi nước mắt của dân chúng Đại Hoa chúng ta, các người chỉ cần vận chuyển một chuyến là kiếm lời vài trăm lần, trong lòng chúng ta đương nhiên bất bình thôi! Do đó, chúng ta muốn thu thuế hải quan đối với các thuyền mua bán ngoại thương của các người, dùng nó để bồi thường cho dân chúng của ta!

- Thuế hải quan hả? Thu bao nhiêu?!

Thomas Warney đứng bật dậy

- Cái này tùy thuộc vào chênh lệch giữa giá thành và giá bán của các người, cụ thể sẽ được định trong hiệp định song phương về thuế quan!

Lâm Văn Vinh cười hì hì vỗ vai hắn:

- Yên tâm đi. Tôn chỉ của chúng ta là hai bên cùng có lợi, tuyệt sẽ không bạc đãi dân chúng Đại Hoa. Đương nhiên, cũng sẽ không để cho người và Luis bệ hạ lỗ vốn rồi. Bằng không, ai còn đến làm ăn với chúng ta nữa? Ha ha!

Thomas Warney giật mình hiểu ra, Pháp muốn làm ăn với Đại Hoa, vậy phải chuyển một phần lợi nhuận từ thương đội mua bán với Đại Hoa, dựa theo tỉ lệ mà chia lại cho Đại Hoa. Cách làm ăn này vẫn có lời, chỉ có điều không lợi nhuận kinh người như trước kia thôi, tên Đại Hoa tinh ranh này hiển nhiên đã ý thức được những lắt léo trong đó rồi.

Thomas Warney trầm tư hồi lâu, gật đầu cười khổ:

- Mr Lâm, quý quốc có người, khẳng định sẽ không thiệt thòi bao giờ! Theo như lời ngài, hàng hóa ở Đại Hoa và các thương đội của Pháp được hỗ trợ mua bán, việc thu quan thuế cũng có thể được, nhưng ngài không thể khiến chúng ta lỗ vốn được, nếu không, không ai nguyện ý giao dịch với các ngài đâu!

- Đó là đương nhiên rồi!

Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Khẳng định là các ngài có lời, có vậy ngài và Luis bệ hạ mới làm chứ!

- Bây giờ ngài có thể dẫn tiến ta tới gặp hoàng đế bệ hạ chưa?!

- À, có thể ... có thể, nhưng ... ta gần đây cảm thấy rất hứng thú với văn hóa Âu Châu! Muốn phái ra vài người đi Pháp đi tham khảo vài cơ sở cơ giới công nghệ cao, hàng năm đại khái phái ba mươi người, cách ba tới năm năm sẽ về! Các ngài bên kia có thể an bài tiếp đãi được chứ?!

- Việc này có vấn đề gì, trong gia tộc ta có xưởng thuyền và nhà máy gia công cơ giới. Nhưng kinh phí thì...

- Kinh phí do ta trả, thuận tiện cũng giúp cho Pháp có thêm nguồn thu từ du lịch!

Trước giờ Thomas Warney chỉ thấy được đồ sứ và lụa Đại Hoa tinh mỹ, chưa ý thức được Đại Hoa thiếu cái gì. Nghe hắn nguyện ý trả tiền phái người tới học, đương nhiên vui vẻ đáp ứng.

- Được rồi, Thập huynh, người mang đến bốn cái thuyền lớn, đều là thuyền thiết giáp hả? Không biết trên đó có bao nhiêu khẩu đại pháo hả, còn súng ống nữa chứ. Vài ngày nữa ta muốn ra biển du ngoạn, cũng có thể thuận tiện đi Cao Lặc một chuyến. Chỉ là ta nhất thời khó khăn quá, không có cái thuyền nào thích hợp, nên muốn mua của người một chiếc!

Hắn đã thấy những vị quan đòi hối lộ, nhưng chưa thấy qua người nào đòi trắng trợn như thế! Vì sự hỗ trợ mật dịch, vì kim tệ, Thomas Warney cắn răng:

- Lâm, cái gì mà mua chứ, ta tặng cho ngài một cái là được rồi, mấy cái thuyền này đều là sản phẩm mới nhất do Pháp sản phẩm. Mỗi thuyền trang bị bốn cây hỏa pháo, mười cây súng. Chủ yếu để phòng hải tặc thôi.

“Phòng hải tặc, nhưng không phòng bị nổi những tên cường đạo trên lục địa như ta!” Lâm Văn Vinh ra vẻ mắc cỡ:

- Thập huynh, làm sao phụ được hảo ý người đây. Hay là ta bỏ tiền mua, miễn cho việc bị người ta nói là tham ô! Mười lượng bạc mua một chiếc thuyền được trang bị đầy đủ, có đủ không? Ta sẽ mua cái thuyền nhỏ nhất thôi. Gần đây tài chính khó khăn quá, nếu không ta sẽ tăng thêm năm lượng bạc. Mua cái chiến hạm to nhất của người cơ!

Thomas Warney tức giận đến dựng tóc lên, mười lăm lượng bạc mà mua thuyền to nhất của ta? Chỉ sợ đến cả mặt bánh lái cũng không mua được ấy chứ! Còn có thể nói gì đây. Nếu mọi người Đại Hoa đều như thế này cả, ai còn dám tới đây làm ăn chứ.

Cũng vì nhắm vào hiệp định mật dịch, Thomas Warney vội vàng nhận mười lượng bạc của hắn:

- Lâm, kì hạm của ta bán cho người rồi, mười lượng bạc nhé! Nhưng chẳng biết chừng nào thì người dẫn tiền ta tới gặp hoàng đế bệ hạ quý quốc?!

Mậu dịch vốn là việc hỗ trợ bảo hộ. Giúp cho thương đội người Pháp mua được hàng hóa của Đại Hoa, cuối cùng họ vẫn có lời như thường. Chỉ tiếc là phải nộp quan thuế. Người Tây dương chỉ kiếm được lợi vừa vừa, dân chúng Đại Hoa cũng có thể kiếm lời rất khá. Lâm Văn Vinh gật đầu cười nói:

- Mấy ngày nay nữa đi, ngài tin nhân phẩm của ta chứ?!

“Ta biết rõ nhân phẩm của người rồi!” Thomas Warney trong lòng hậm hực, nhìn mớ kim cương và khóa phòng mỹ nữ bên cạnh Mr Lâm, tuy có chút không cam lòng, nhưng lễ vật đã tổng xuất rồi, làm sao thu hồi được chứ? Xứ nữ đẹp nhất và kim cương lớn nhất, thật sự là quá tiện nghi cho Mr Lâm này rồi.

Tiến Thomas Warney đi, Lâm Văn Vinh mừng rỡ cười lớn, ôm lấy Triệu Tranh đang trong đồng tử lột hôn vài cái:

- Nhi tử ơi là nhi tử. Cha con đã vì con mà chảy rất nhiều máu đó. Để đảm bảo tương lai con không lạc hậu so với người Tây dương! Con nhớ kỹ, làm ăn với chúng nhất định phải ác! Không đem đồ tốt nhất bán cho họ, không giúp đỡ cho họ ăn tiền! Nếu thật sự con làm ngược lại, đánh chết lão tử cũng không nhận con!

- Tam ca, Tam ca, công chúa phu nhân gọi huynh!

Tiểu nha hoàn Hoàn Nhi tiến đến, vội vội vàng vàng bẩm cáo với hần.

Từ khi hai vị tiểu thư và Tam ca định thân, đám nha hoàn người hầu ở Tiêu gia cũng được sử dụng chung. Tứ Đức, Tiêu Phong, Hoàn Nhi đều tới làm cho hần, thay người khác quả thật không quen.

- Được, ta đi ngay.

Tam ca cười đưa nhi tử cho tiểu nha hoàn.

Hoàn Nhi nhận bọc tử chưa kịp ôm lấy, liền a một tiếng sợ hãi, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng lên. Thì ra là Triệu Tranh đói bụng, bị nha đầu ôm lấy, còn tưởng sữa mẹ, há mồm cạp ngay.

“Nhi tử ta cũng không phải nhân vật đơn giản gì!” Cha nó thấy thế mừng rỡ, vội hỏi:

- Tranh nhi, a di này không có sữa, chúng ta vào nhà đi tìm mẹ của con!

- Tam ca!

Hoàn Nhi vừa then vừa giận, đỏ mặt lên, vội vội vàng vàng trừng mắt nhìn hần, xoay người chạy như bay.

“Nha đầu này quá yếu, không chịu nổi mình giỡn vài câu.” Hần cười hắc hắc nhét hộp kim cương vào trong lòng, ôm lấy nhi tử đi vào tú lầu.

Trong phòng Thanh Tuyền, những tiếng nói chuyện rôm rả. Lâm Huyền đang nằm trên ngực mẹ, cái miệng nhỏ nhắn mút vú mẹ, chộp chộp liên tục. Triệu Tranh đã đói bụng, thấy đệ đệ ăn sướng thế, há mồm khóc tướng lên, Ngưng Nhi vội bế nó đưa vào lòng Tiêu tiểu thư.

Nhìn hai con trai nằm trong lòng mẫu thân, mỗi bên một đứa, bú sữa một cách hạnh phúc, Lâm Văn Vinh chép chép miệng, vừa vui vừa hậm hực, hậm hừ:

- Sau này thì tiêu rồi, không còn vị trí nào cho ta nữa!

Vừa nói ra, cả khuê phòng cười phá lên như pháo nổ. Tiêu tiểu thư mặt đỏ bừng, nhưng cũng chẳng còn biện pháp gì nói lại phu quân, chỉ có nước lườm hần vài cái, nhưng ánh mắt lại vô cùng hạnh phúc:

- Trông chàng như thế này mà cũng làm cha!

Lâm Văn Vinh liếc mắt nhìn. Hôm nay khuê phòng có hơn một người, chính là một cô gái đảm thắm đang cúi đầu ngồi bên giường Tiêu Thanh Tuyền, gương mặt ửng đỏ.

Hần chớp mắt, kinh ngạc:

- Từ tiểu thư, nàng cũng đến à?!

Từ Chỉ Tình ừm một tiếng, không dám ngẩng đầu, Tiêu tiểu thư cười nói:

- Từ tỷ tỷ hôm nay chỉ đến thăm thiếp, chàng không được hung dữ với nàng ấy!

“Hung dữ với nàng ấy á?” Lâm Văn Vinh tròn mắt: “Từ nha đầu nói gì với Thanh Tuyền chứ, ta hung dữ với nàng bao giờ đâu?”

Với tính tình cao ngạo của Từ Chỉ Tình, nàng của đến thăm Thanh Tuyền, việc này quả thực đúng là bất ngờ trong bất ngờ. Hắn vội vàng đánh giá Từ tiểu thư, Từ Chỉ Tình trộm nhìn hắn, then thùng cúi đầu quay mặt đi.

Tiểu Thanh Tuyền vuốt tóc hai con trai trong lòng, mỉm cười nói:

- Lâm lang, nghe nói chàng bảo Ngọc Nhược muội muội may xiêm y, nhưng chẳng biết muốn may bao nhiêu bộ?

- Việc này, việc này...

Hắn lấp bắp một lúc lâu, chẳng biết phải trả lời ra sao.

Tiêu tiểu thư khe khẽ than:

- Phu quân, chàng đến tột cùng có bao nhiêu việc không hề nói cho thiếp biết? Chàng muốn lừa thiếp cả đời sao?

579. Chương 576: Thú Tội

Trông Tiêu Thanh Tuyền cười mà như mếu, tim hắn đập thình thịch, ấp úng vài tiếng, chẳng biết phải trả lời nàng như thế nào.

Tiêu tiểu thư hừ một tiếng, sẵn giọng:

- Đây là việc ta muốn mời người hỗ trợ! Nàng là chuyện gia về phương diện này, giúp ta tìm trong dân gian và Thần cơ doanh ba mươi thiếu niên thông minh khéo tay, học nhanh nhớ tốt. Tốt nhất là gia cảnh bần hàn một chút.

Từ tiểu thư kinh ngạc hỏi:

- Chọn lựa ba mươi thiếu niên nhà nghèo thì thật ra không khó, chỉ là người muốn những người này làm gì?

Lâm Văn Vinh nói khẽ:

- Ta và tên người Pháp thỏa thuận rồi, hàng năm tuyển ba mươi thiếu niên, theo hấn tới Tây dương, học tập kỹ xảo cơ giới! Ba đến năm năm sau sẽ trở về. Một mặt có thể lập xưởng trong Thần cơ doanh, phát minh và cải tiến quân vũ khí quân dụng. Mặt khác, cũng có thể cho họ tới Thánh Đức học viện dạy cho những người khác. Dem những kỹ xảo này truyền thụ cho càng nhiều thợ thủ công trong dân gian càng tốt, rồi từ đó khuyến khích họ phát minh sáng tạo! Chúng ta hàng năm tiếp tục phái người đi Tây dương. Hàng năm lại có người học thành tài trở về. Học tập không ngừng như vậy, phát minh, sáng tạo... Con bà nó, nếu như vậy mà còn lạc hậu so với đám Tây dương, ta con mẹ nó tự cắt đầu mình xuống đất!

Vài câu trước thì sang sảng uy phong, trịnh trọng vô cùng, thậm chí còn có chút khí chất quân tử, những câu sau, thì toàn là miệng lưỡi du côn đầu đường xó chợ, không có giáo dục! Từ Chỉ Tình ngơ ngác nhìn hấn, vừa mừng vừa sợ. Trong mắt thần thái phức tạp, như đang si mê điều gì đó.

Lâm Văn Vinh giơ ngón tay, quơ quơ trước mặt nàng, cười hi hi:

- Ta thừa nhận ta trông tuần tú, nhưng nàng cũng không cần phải nhìn ta như vậy! Tất cả mọi người đều biết ta rất hay ngượng ngùng...

Từ tiểu thư đột nhiên cầm tay hấn, mặt đỏ lên, dịu dàng bảo:

- Người rất lợi hại! Người là lợi hại nhất mà ta gặp được trong đời này!

Hấn tuy trong lòng xúc động, nhưng miệng lại thì trào:

- Ta còn có rất nhiều thứ lợi hại! Nàng đến tột cùng có biết chỗ nào là nhất chưa? Ồi...

Còn chưa nói xong, liền phát giác thân thể bị người ta ôm chặt. Từ Chỉ Tình lệ rơi đầy mặt, tay siết lấy người, mặt dán vào tai hấn, tim đập như trống dồn:

- Người chừng nào thì tới đón ta?! Ta không muốn đợi một ngày nào nữa!

Nữ quân sư thanh nhã điềm đạm, vốn rất ít khi kích động. Lâm Văn Vinh trong lòng ầm ập, vuốt tóc nàng điềm đạm bảo:

- Dù gì cũng phải đợi Thanh Tuyền ở cử hết tháng. Nam chủ ngoại, nữ chủ nội, chuyện trong nhà đều là nàng ấy làm chủ cả!

Từ quân sư “ừm” một tiếng, ngẩng đầu lên ngượng ngùng. Đột nhiên nhớ tới việc hấn muốn rời nhà ra ngoài, chợt cảm thấy có chút buồn bã.

Ngoài cửa sổ bóng đêm âm trầm, lúc này đã không còn sớm nữa, Huyền nhi, Tranh nhi đều ngủ say trong nôi. Gương mặt hồng hào non nớt mang theo nụ cười thiên thần. Hấn cúi đầu xuống, hôn lên khuôn mặt bé bỏng của nhi tử, ngửi ngửi vài cái, sau đó hít sâu một hơi, lưu luyến nhìn quanh phòng vài lần, rồi cẩn thận xoay người ra ngoài.

Xe ngựa đã chuẩn bị xong, Ngọc Sương thấy hấn đi tới, mắt đỏ ngầu không nhìn được nấc lên:

- Người xấu, người có nghĩ là công chúa tỷ tỷ một mình ở đây, rất đáng thương. Còn có bảo bảo...

Mùi hấn cay xè, than thở:

- Thanh Tuyền không muốn thấy ta. Ta nên ra đi. Miễn cho nàng gặp phải ta trong lòng lại giận lên, sẽ làm ảnh hưởng sức khỏe trong tháng, sau này sẽ rất khó trị!

- Đại ca...

Xảo Xảo giữ chặt tay hắn, nắm cứng không rời.

Lâm Văn Vinh dịu dàng vuốt má nàng:

- Ngoan, muội và Ngưng Nhi phải chiếu cố cho Thanh Tuyền và bảo bảo cho tốt. Từ cửa hàng về đến nhà cũng không xa, mỗi ngày ta đều đến thăm các muội! Khi nào các nàng nhớ ta, cũng có thể tới cửa hàng tìm ta. Ừm, ta về đó lập tức đổi một cái giường lớn!

Ngưng Nhi đang khóc không ngừng, vừa nghe hắn nói như vậy, nước mắt vẫn chảy ròng ròng, tay véo mạnh một cái vào tay hắn, vừa đau khổ vừa thẹn thùng!

- Thời gian không còn sớm nữa!

Đại tiểu thư nhìn hắn, vừa dịu dàng lại có chút không đành lòng.

Lâm Văn Vinh “ừm” một tiếng, quay đầu lại nhìn căn lầu các ảm áp, hai mắt từ từ rơm rớm, đột nhiên hít vào một hơi, cúi người chui vào trong xe....

Bên trong phòng, Tiêu tiểu thư tay chống cằm, nhìn ngọn nến đỏ bập bùng, lúc thì khóc, lúc lại cười, lúc thì vui, lúc lại buồn... Đủ mọi loại cảm xúc, đều dâng tràn trong lòng.

Cửa khuê phòng chợt bị đẩy ra, Tần Tiên Nhi hoảng hốt xông vào như một cơn gió, sắc mặt tái nhợt:

- Tỷ tỷ, chết rồi! Tướng công chàng...

- Chàng ra sao?!

Tiểu Thanh Tuyền cả kinh.

Tần tiểu thư cúi đầu, hai mắt nhòa lệ:

- Tướng công, chàng đi rồi!!

- Cái gì?!

Tiêu tiểu thư bỗng nhiên đứng lên, sắc mặt trắng bệch, lão đảo vài cái, lại run lên rồi té xuống.

- Tỷ tỷ...

Tần Tiên Nhi sợ hết hồn, nhanh như chớp lao tới đỡ lấy thân hình suy yếu của nàng.

Ánh mắt đăm đăm, mặt tựa tro tàn, lệ rơi như suối suối, Tiểu Thanh Tuyền rên rỉ hỏi:

- Hắn đi đâu? Làm sao các muội không ngăn lại? Tên ác ôn này!

Tần Tiên Nhi hai mắt ửng hồng, yếu ớt nói:

- Tướng công nói, tỷ tỷ không muốn thấy chàng. Chàng tới từ đâu, nay lại quay về đó. Còn bảo mọi việc đều xoay vòng từ đầu, thế giới này vốn trước nay vẫn vậy!

- Lang quân ngốc nghếch của ta!

Nghĩ tới khi hắn nói những lời này thì thê lương như thế nào, Tiêu tiểu thư tim như bị đao cắt, không nhận được đầm ngực dậm chân, thất thanh nức nở. Nàng ráng hết toàn lực, lão đảo đứng lên:

- Ta muốn đi tìm chàng. Ta muốn đi tìm chàng!

Tần tiểu thư vội vội vàng vàng ôm lấy nàng, khóc lóc:

- Không được, tỷ tỷ còn đang trong tháng, không thể làm gì! Nếu làm tổn thương thân thể, sẽ ảnh hưởng tới khí mạch đó!

Tiểu Thanh Tuyền lệ rơi như mưa, khổ sở lắc đầu:

- Phu lang đã bỏ ta rồi, thân thể khí mạch còn dùng vào việc gì! Ta muốn đi tìm chàng!

Nàng đẩy Tần Tiên Nhi ra, cương quyết đi về phía cửa. Tần tiểu thư sợ quá vội vàng chụp tay nàng lại:

- Tỷ tỷ không thể động được! Tỷ yên tâm, chúng ta đi tìm tướng công ngay, nhất định tìm kiếm chàng trở về! Nhưng tỷ không thể tự làm thương tổn thân thể, bằng không tướng công trở về thấy như vậy, với tình ý của chàng đối với tỷ, chỉ sợ cả đời này sẽ không muốn sống nữa! Cho dù tỷ không muốn nghĩ về mình, cũng phải nghĩ cho chàng chứ, còn có Huyền nhi, Tranh nhi của chúng ta...

Nhắc tới hai bé trai, Tiêu Thanh Tuyền nhất thời chán nản gục xuống. Tần tiểu thư rơi lệ ôm lấy nàng, dịu dàng tới bên giường đắp chăn lại, lúc này mới vội vàng vàng rời khỏi phòng.

Tiêu tiểu thư ánh mắt ngây dại, những cảnh quen biết phu quân, tương tri, rồi thương mến... từng cảnh một hiện lên trước mắt.

Gặp nhau ven hồ, nói chuyện trong nhà cỏ, đính ước trong núi... Hắn vì nàng mà pháo bắn Thánh phường, không tiếc đối đầu với cả thiên hạ!

Những kỷ niệm ngọt ngào chưa xốt, ấm áp vô tận, hết thảy dâng lên trong lòng, khiến tim nàng đau như xé.

- Lâm lang, chàng ở đâu? Chàng muốn lấy mạng của thiếp sao!

Nàng tự nhiên kêu lên, sắc mặt trắng như giấy, nước mắt ướt đầm cả gối!

Phía sau bỗng có một bàn tay thô ráp run run vươn tới, mang theo tiếng động sột soạt, nhẹ nhẹ vuốt lên mái tóc mây của nàng:

- Lão bà, là nàng gọi ta ư?!

581. Chương 578: Tan Biến

Thân hình mềm mại của nàng chợt run rẩy dữ dội, giật mình xoay người lại, bên cạnh đã thấy ngồi một người, mặt vuông mày rậm, da sạm nắng luôn hớn hỏ, tuy là trên mặt ha ha hi hi, nhưng lại có vẻ dịu dàng không sao diễn tả.

- Chàng... chàng...

Tiêu tiểu thư vừa mừng vừa sợ, nhìn chăm chăm vào hắn, nước mắt thi nhau chảy dài trên mặt hoa.

Lâm Văn Vinh âu yếm ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt nàng, dịu dàng bảo:

- Nha đầu ngốc, nhà của ta, lão bà của ta, nhi tử của ta đều ở đây cả, các nàng là bảo bối trong tay ta, ta sao có thể bỏ đi được chứ?!

Tiêu Thanh Tuyền kêu lên một tiếng, nhào vào lòng hắn, hai đầm đầm như mưa vào ngực hắn, khóc òa lên:

- Chàng lại gạt thiếp, ai bảo chàng gạt thiếp! Chàng là tên gian tặc ác độc, vì sao không giết thiếp đi?!

Đang tan nát tâm hồn lại chuyển sang tương phùng mừng rỡ, tất cả nỗi ảm ức lẫn niềm hạnh phúc cùng dâng lên trong lòng, Tiêu tiểu thư cũng không còn phong phạm của một nữ nhân mạnh mẽ nữa, nằm trong lòng hắn thất thanh nức nở, nghẹn ngào, cơ hồ chảy khô cả nước mắt.

Lâm Văn Vinh mũi cay xè, ghé tai nàng nói thầm:

- Không phải ta cố ý lừa nàng. Lúc này nàng đang giận quá mức, giải thích gì cũng không muốn nghe, ta sợ nàng tức hại sức khỏe, cho nên mới cùng với mấy người Ngưng Nhi...

Hắn cười áp úng, làm ra vẻ bối rối lắm.

Tiêu Thanh Tuyền ngượng ngùng giẫy ra, néo mạnh vào cánh tay hắn, nức lên:

- Chàng cùng sư phó ta thân mật, thế mà thiếp giận cũng không được, vậy thì còn đạo lý gì nữa?! Chẳng lẽ chàng chịu ảm ức à? Vốn định để chàng tỉnh táo vài ngày, suy nghĩ cho chín chắn, chàng lại phụ lòng thiếp, lang quân, chàng đúng là oan gia kiếp trước của thiếp?! Phải đời đời kiếp kiếp hành hạ thiếp!

Tiêu tiểu thư nói rồi, lại nằm trong lòng hắn khóc lớn, như muốn xả hết mọi nỗi oan ức ra ngoài.

Trong lòng Lâm Văn Vinh cảm thấy xấu hổ vô cùng. Đúng như lời Thanh Tuyền nói, chuyện hấn và Ninh Tiên tử dan díu vốn là kinh thế hãi tục, Tiêu tiểu thư cũng ở vào tính thế tiến thoái lưỡng nan. Phản ứng như vậy xem như cực kỳ có kiềm chế rồi.

Hấn khe khẽ thở dài:

- Kỳ thật ta và tiên tử tỷ tỷ...
- Thiếp không trách chàng và sư phó mến nhau...

Tiêu Thanh Tuyền bịt miệng hấn, lặng lẽ rơi lệ:

- Thiếp trách chàng vẫn luôn luôn gạt thiếp! Lâm lang, thiếp là thê tử của chàng mà, một việc trọng đại như thế, nếu thiếp không hỏi đến, chàng còn muốn giấu giếm thiếp tới bao giờ nữa?
- Không phải ta cố tình lừa nàng đâu!

Hấn tỏ vẻ bất lực:

- Vốn nghĩ là sau khi bắc thượng về, nếu còn sống, sẽ đem việc này nói với nàng. Chỉ là tình cờ lại đứng vào lúc nhi tử chúng ta sinh ra, nàng đang ở cử, lúc này sao mở miệng được chứ?
- Chàng không mở miệng thì thiếp không biết sao?

Tiêu tiểu thư hừ một tiếng giận dữ, không nhịn được véo vài cái vào cánh tay hấn. Ngắt chéo xong vài cái, cơn giận cũng đã hạ xuống một chút:

- Chuyện chàng và sư phó. Thiếp đã sớm rõ rồi!
- Cái gì?!

Lâm Văn Vinh chần động:

- Nàng ... làm sao nàng biết được chứ?!

Tiêu Thanh Tuyềnkhổ sở, bất lực lắc đầu:

- Ngày xưa chàng bị sư phó bắt lên Thiên Tuyệt phong, thiếp cùng với Từ tỷ tỷ các nàng hợp lực cứu người, thiếp có đem theo mình một ống kính viễn vọng của tây dương. Toàn bộ những gì diễn ra trên đỉnh núi đều không sót... Hừ, chàng nói coi, làm gì mà thiếp không biết chứ!

Lâm Văn Vinh a một tiếng, há hốc miệng. Nếu thật sự là như thế này, lão tử xem như là người ngu nhất thiên hạ rồi. Sự tình mà hấn cứ vòng vo mãi không dám nói, thì ra đều bị Thanh Tuyền nắm rõ rồi. Tính sai, cực kỳ sai!

Hấn xấu hổ cười vài tiếng, nhìn trộm Thanh Tuyềnvài lần, thì thầm:

- Từ kính viễn vọng, mọi vật đều được phóng đại, đặc biệt là những động tác thân mật. Cái đó, cái đó, ngàn vạn đừng nghĩ nó phản ánh chân thật... Lão bà... Nàng đã sớm biết rồi, tại sao trước giờ không hỏi ta?

Thanh Tuyền lườm hấn:

- Thiếp chính là muốn xem, chàng cuối cùng khi nào mới chịu thật thà với thiếp! Ai biết chàng đúng là người độc ác, trước tới nay đều gạt thiếp, chàng có còn coi sư phó ra gì không, chàng có còn coi thiếp ra gì không? Hu hu...

Tiêu tiểu thư kêu một tiếng khóc một tiếng, Lâm Văn Vinh run lên, nói lắp bắp không nên lời. Thanh Tuyền nói đúng, tiên tử cũng đúng, ta đúng là một tên Trư Bát Giới, mình không phải là người nữa!

Nhìn bộ dạng yếu đuối của Tiêu tiểu thư, nhớ tới nàng đối đãi mình tốt như thế nào, Lâm Văn Vinh mềm nhũn ra, vội vàng ôm lấy nàng, dịu dàng an ủi:

- Lão bà, lần này là ta không đúng, ta xin được kiểm điểm với nàng, việc này ta không nên gạt nàng! Nhưng nàng cũng phải lượng tình cho lão công một chút chứ. Nàng nghĩ xem ta xảo trá đa mang, hèn hạ hạ lưu, tại sao độc có việc này mà không dám nhắc với nàng? Đó là vì ta tôn kính nàng, yêu quý nàng, do đó ta

mới từ một con cạp to đùng, biến thành một con chuột nhắt bé tí! Việc này cũng chính là chứng minh cho mối tình sâu như biển của chúng ta! Lão bà, nàng nói xem đúng không?!

Hắn mở miệng nói như nở hoa, phun ra toàn hương thơm, ngang nhiên mang một việc phong lưu biến thành sự chứng minh cho thâm tình, Tiêu Thanh Tuyền ăn phải bữa mê ngon ngọt của hắn, trong lòng vui mừng vô hạn, không dám nói gì nhiều, chỉ hừ một tiếng:

- Chàng mà là chuột nhắt sao? Sư phó thiếp là tiên tử, lại rơi vào tay của chàng, một con chuột nhắt có lá gan như vậy, quả thật thể diện ít có!

Nghe nàng dấm dăng như vậy, biết cơn giận trong lòng nàng đã tan đi nhiều, Lâm Văn Vinh hân hoan gật đầu:

- Yên tâm đi, lão bà ta thông minh như vậy, lần sau ta tuyệt không đối gạt nàng nữa...

- Lần sau?!

Tiêu tiểu thư lập tức trợn trừng hai mắt nhìn hắn.

- À, không có, hắn là không có.

Hắn cười xòa nói:

- Ta nói, giả như... nếu như còn có những việc đại loại thế này phát sinh, ta nhất định báo cho nàng biết trước tiên!

Nghe hắn nói quay trở lại giọng lưỡi từ trước tới giờ, Tiêu Thanh Tuyền cũng vô kể khả thi, đắm vào ngực hắn vài quyền, than thở:

- Sớm biết chàng là khắc tinh của nữ nhân, nhưng không nghĩ rằng đến cả sư phó cũng không thoát khỏi chàng! Trận bắc thượng chinh đồ này, đao thương không có mất, người làm bạn với chàng ngàn dặm, đồng sinh cộng tử, trên đời còn có được mấy người có tình như vậy?! Người lại còn hộ vệ chàng đến tận nhà nữa! Thiếp hỏi chàng, bao giờ chàng định đi đón sư phó xuống núi?

- Thanh Tuyền, nàng, ý của nàng là...

Hắn bỗng dưng mở bừng mắt, tim như lọt ra ngoài, nhưng không dám lộ ra chút vui mừng nào.

- Còn muốn thiếp nói lại một lần nữa sao

Tiêu tiểu thư đành bất lực:

- Sư phó đối đãi với chàng như vậy, chàng phụ lòng nàng, đó là thiên lý nan dung!

Hạnh phúc tới quá đột ngột tựa như nằm mơ, hắn thậm chí nhất thời khó có thể tiếp nhận được, đứng ngây ngốc nhìn Tiêu Thanh Tuyền, không nói được một chữ.

Tiêu tiểu thư dí tay vào trán hắn, cười khổ nói:

- Ta tính tình rất thoáng, lại sinh ra ở hoàng gia, sự tình như vậy không phải là hiếm trong lịch sử bao nhiêu triều đại, cũng không phải là cái gì quá ngạc nhiên!

“Chẳng trách. Chuyện ta vừa bị lộ, nếu so với những câu chuyện thâm cung bí sử trong hoàng gia cung đình thì quả thật còn tinh khiết hơn cả một bông tuyết!” Hắn lập tức lấy lại tinh thần, vừa mừng rỡ vừa phiền não nói:

- Tiên tử tỷ tỷ nói, phải được Thanh Tuyền nàng đồng ý thì ta mới có thể lên núi gặp nàng! Nhưng từ tính cách của nàng, chỉ sợ sẽ không dễ dàng xuống núi đâu!

Tiêu Thanh Tuyền đương nhiên hiểu rõ tính tình Ninh Tiên tử, nàng nhẹ nhàng gật đầu:

- Sư phó tâm tính cao khiết, nếu không gặp chàng thì quyết sẽ không nghĩ đến việc phạm tục. Nàng không muốn xuống núi thì cũng là việc bình thường. Đợi qua vài ngày nữa, thiếp và chàng cùng mời nàng!

“Nếu Thanh Tuyền đi mời, tiên tử có thể vừa gặp nàng đã trốn biệt!” Làm sao đưa tiên tử xuống núi chứ? Trừ phi là Bồ Tát hiển linh!

Hắn lắc đầu buồn rầu, Tiêu tiểu thư hiểu tâm tư hắn, cười khúc khích:

- Thiếp cũng biết, với tính tình sư phó, nàng nhất định không muốn xuống núi đâu!
- Vậy làm sao bây giờ?

Hắn nhất thời nóng nảy.

- Đưa một thần tiên xuống phàm trần, đâu phải là một việc dễ dàng?! Huống chi lại có quan hệ giữa trò với sư phụ nữa!

Tiêu Thanh Tuyền lườm hắn, khẽ than thở:

- Theo thiếp thấy, nếu sư phó không muốn xuống núi, chàng cũng đừng cưỡng cầu. Hai người thành thân trên núi! Không có gì bất ngờ xảy ra thì sẽ có một ngày người sẽ xuống núi!

Thành thân trên núi, quả thật là một sáng kiến hay! Lâm Văn Vinh ngẫm nghĩ một lát, bỗng nhiên mở to hai mắt:

- Thanh Tuyền, nàng nói là đợi tiên tử cũng sinh con... Ha ha, hiểu rồi, hiểu rồi. Đến lúc đó nàng nhất định sẽ xuống núi. Nàng thật thông minh!

Mắt Tiêu tiểu thư như phủ một màng lệ, lắc đầu khổ sở:

- Thiếp nghĩ kẻ dối phò sư phó thiếp, chàng đúng là oan gia. Hại thiếp thảm rồi!

“Quả thật cũng phải xin lỗi Thanh Tuyền!” hắn thật thà cúi đầu, không nói gì cả.

Khó mà nhìn thấy hắn ngoan ngoãn như thế, Tiêu tiểu thư không đành lòng trách cứ nữa, kéo tay hắn, nói khẽ:

- Còn có chuyện về An sư thúc nữa, chàng tưởng Tiên Nhi gốc lăm sao. Trong lòng muội muội cũng hiểu rồi! Sau này chờ tự cho là mình thông minh!
- Đúng đúng!

Lâm Văn Vinh thành tâm thành ý nghe lão bà dạy bảo. Đối với Tiên Nhi, hắn cũng có thể có biện pháp, huống chi An tỷ tỷ cũng không hề kém gì, nàng khẳng định có biện pháp xử lý!

Thanh Tuyền đã biết mọi chuyện rồi, hắn cũng không cần giấu giếm, đơn giản đem việc hẹn ước với An tỷ tỷ ở Miêu trại nói một lần, đến cả việc Ngọc Già trúng độc cũng nhất nhất nói ra.

Tiêu Thanh Tuyền nói khẽ:

- Việc ở Miêu trại, thiếp đã nghe Tiên Nhi nói qua rồi. An sư thúc làm người, bề ngoài phóng đảng không kiêng kỵ gì, nhưng bên trong lại vô cùng cẩn thận thuần chân. Người nói hạ độc vào Nguyệt Nha Nhi thì nhất định là có. Sự việc có liên quan tới sinh tử của kim đao Khả Hãn, Ngọc Già lại có tình thâm nghĩa trọng đối với chàng, chàng nên sớm đi tìm An sư thúc đi!

Lâm Văn Vinh ừm một tiếng, còn chưa nói gì, bất giác thấy cánh tay mình đau đớn. Ngẩng đầu nhìn lên, hắn thấy Tiêu Thanh Tuyền hai mắt rưng rưng, nheo mạnh vào tay hắn:

- Thánh phởn nhất môn của thiếp, ai nấy đều bị chàng khi dễ, thật là làm thiếp rất phiền lòng!
- Cái này ... cái này...

Hắn nhảy dựng lên cười ha hả:

- Còn có Hương Quân, còn có Hương Quân nữa, nàng đâu có lọt lưới sao chứ!
- Cái gì..

Tiêu tiểu thư nhất thời cau mày:

- Đến cả Tiểu sư muội mà chàng cũng dám có chủ ý sao?! Nếu chàng khi dễ nó, sư phó nhất định không buông tha chàng đâu!

“Lão tử thật sự là không có chút thanh danh tốt nào cả!” Hắc vội cười ha hả:

- Nói cái gì thế, ta là loại người này sao?! Ủa, không nói không biết, về nhà vài ngày rồi, sao không thấy Hương Quân nhỉ!

- Thiếp cũng cho là chàng không dám!

Tiêu Thanh Tuyền hừ một tiếng, dịu dàng xoa xoa cánh tay hắn:

- Tiểu sư muội ngoại trừ luyện kiếm ra, ngày thường chỉ thích thơ từ ca phú, kỳ môn tạp thuật, thiếp cho nó tới học viện học tập rồi, ở không xa chỗ Ngọc Sương mấy. Nó ở suốt trên núi, mấy hôm trước có về thăm thiếp, cũng hỏi thăm chàng. Chỉ là chàng tiếp khách nhiều quá không gặp được nó mà thôi.

“Thì ra là như thế, nha đầu này mà cũng thích học tập như vậy sao.” Lâm Văn Vinh mỉm cười gật đầu.

- Lâm lang.

Tiêu tiểu thư do dự hồi lâu:

- Có một việc, chẳng biết có nên nói không! Mấy ngày hôm trước Tiểu sư muội về nói với thiếp là ở trong học viện có một công tử họ Hầu, văn thơ rất giỏi, lúc nào cũng quanh quẩn bên người nàng rất ân cần!

- Họ Hầu hử?

Lâm Văn Vinh thiếu chút nữa nhảy dựng lên:

- Hầu cái gì?!

Tiêu Thanh Tuyền lắc đầu nói:

- Dường như gọi là Hầu cái gì Phương cái gì đó, thiếp nhất thời không nhớ ra! Chỉ nghe nói hắn họ Hầu, thiếp liền nhớ tới chàng đã từng nói với thiếp!

“Mẹ ôi, thật sự xuất hiện một nhân vật như vậy sao.” Lâm Văn Vinh cười khà khà:

- Vậy Tiểu sư muội có cảm tình gì với hắn không, không phải vì phong thái của hắn mà mê mẩn đó chứ?!

- Nghe nói người nọ bề ngoài và tài hoa rực rỡ, quanh quẩn suốt bên Hương Quân, nhưng xem ra Hương Quân dường như không thích hắn lắm.

Tiêu tiểu thư cười nói:

- Tiểu sư muội này, chàng không biết chứ, nếu nó thích một người thì nhất định giữ trong lòng, sẽ không nói với người nào hết. Chính thức mở miệng nói ra, tám phần là không thích rồi!

Tên họ Hầu trông tuấn tú, làm thơ giỏi, đúng là có lực hấp dẫn đối với tiểu cô nương, tuy tiểu sư muội bây giờ không thích hắn, nhưng ở lâu cùng nhau, quả cũng rất nguy hiểm. Lâm Văn Vinh lắc lắc thở dài:

- Thanh Tuyền, nàng muốn tốt cho Hương Quân thì nghe ta một câu, bảo nó rời xa tên họ Hầu đi. Đừng hỏi ta tại sao, cũng đừng hoài nghi ta có tư tâm! Nói thật, lương tâm ta chưa bao giờ tốt như lúc này đâu!

- Ủm!

Tiêu Thanh Tuyền ngọt ngào cười, lẳng lặng dựa vào người hắn:

- Phu quân, mặc dù chàng gian hoạt xảo trá phong lưu háo sắc, nhưng tâm địa chàng lại tốt nhất thiên hạ, chàng trước giờ không khi dễ người tốt!

“Đánh giá của lão bà ta thật sự là quá đúng!” hắn cười ha ha chui vào trong chăn, ôm chặt lấy nàng. Tiêu tiểu thư rúc vào ngực hắn, nghe tim hắn đập thật mạnh, nhẹ xoa xoa vết thương trước ngực hắn, đột nhiên nước mắt chảy đầm đìa.

- Làm sao vậy?

Lâm Văn Vinh vội vàng lau nước mắt trên mặt nàng.

- Lâm lang, chúng ta sẽ không rời nhau nữa, được không?

Tiêu tiểu thư ôm chặt lấy hắn, thì thào hỏi.

- Được!

Lâm Văn Vinh đáp như chém đinh chặt sắt:

- Đợi ta giải quyết xong mọi việc, ta cũng không còn gì phải lo nữa, nhất tâm nhất ý ở với các người, chúng ta cùng nhau sống tới già!

Tiêu Thanh Tuyền mừng rỡ vô cùng, nhưng vẫn hừ một tiếng bá đạo:

- Đêm nay chàng không được đi phòng nào khác, phải ở đây ôm thiếp!

Hắn cười hì hì:

- Chỉ đêm nay thì không được, ta cần phải ôm nàng cả đời cơ!

Tiêu tiểu thư vui mừng òa khóc, tâm tình an tĩnh bất giác chìm vào giấc ngủ, chỉ cảm thấy nhân sinh chưa bao giờ an ổn như thế.

Sáng sớm hôm sau hắn tỉnh dậy, tinh thần sảng khoái, những vấn đề khó khăn đè nặng trong lòng đều được Thanh Tuyền hóa giải, cả người nhẹ bồng. Hắn đi xuống lầu, chỉ thấy trong hoa viên, Xảo Xảo đang chỉ Tát Nhĩ Mộc phân biệt các loại hoa.

- Đây là hoa hòe, nở rộ vào mùa hè.

Nàng chỉ vào đóa hoa trong vườn, giảng giải cực kỳ kiên nhẫn:

- Cái kia gọi là hoa quế, khoảng mười lăm tháng tám thì nở rộ nhất. Đóa hoa đỏ tươi này chính là tang huệ, ngọt lắm, người nếm thử đi!

Tiểu Khả Hân nếm thử, vui vẻ nói:

- Xảo Xảo tỷ tỷ, buổi tối hôm qua tỷ làm mấy món cho Lâm đại ca ăn, có phải là có hoa hòe, hoa quế, còn có tang huệ nữa không?!

- Tát Nhĩ Mộc thật thông minh!

Lâm Văn Vinh rảo bước đi tới, cười lớn nói.

Từ khi đại quân trở lại kinh thành, Tát Nhĩ Mộc đến ở trong đại viện Lâm gia. Tiểu tử này vô cùng nhanh nhẹn, ai cũng yêu thích, lại biết hắn là đệ đệ của Ngọc Già, chư vị phu nhân càng quan tâm hắn hơn. Lạc Ngưng dạy thơ từ, Tiên Nhi dạy âm luật, Đại tiểu thư dạy thuật toán, đến cả lão Cao cũng thích náo nhiệt, dạy cho tiểu Khả Hân mấy chiêu đao pháp nhập môn. Hơn mười ngày qua, Tát Nhĩ Mộc cũng đã quen biết mọi người rồi.

- Đại ca.

Xảo Xảo mừng rỡ giữ chặt tay hắn, dịu dàng hỏi:

- Tỷ tỷ sao rồi?

Lâm Văn Vinh cười gật đầu:

- Thanh Tuyền rất tốt, bảo ta cảm tạ muội nữa! Tiểu bảo bối, tối hôm qua muội khóc đại ca đau lòng như vậy, ta nhìn thấy không giống đóng kịch!

- Không phải đóng kịch đâu!

Tiểu nữ tử ngượng ngập:

- Muội nghĩ đại ca thật sự muốn rời đi, muội lúc đó cũng không thể sống được.

“Đại ca” còn chưa kịp cảm động, Tát Nhĩ Mộc đã vỗ vỗ tay đứng lên:

- Xảo Xảo tỷ tỷ, hắn là người cực kỳ không thú vị, tỉ thích hắn, đúng là ngọc rơi xuống bùn!

Tiểu tử này cũng dùng thành ngữ hả. Lâm Văn Vinh cười nói:

- Sao ta lại không thú vị chứ?

Tiểu Khả Hân hừ hừ nói:

- Về thơ từ, so ra kém Lạc Ngưng tỷ tỷ! Đàn cầm thì so ra kém Tiên Nhi tỷ tỷ, về đao pháp thì hồ đồ, đến cả Cao Tù cũng không đánh lại! Về cưỡi ngựa bắn tên, vậy đừng nhắc tới trước mặt ta! Huynh nói coi, thú vị ở cái chỗ nào?

Xảo Xảo hé miệng cười:

- Đại ca không phải so với người khác như vậy, huynh ấy dùng đầu óc! Thi từ ca phú, đao pháp tiền thuật, dù có khổ luyện mười năm, sao so được với nửa điểm tâm tư của hân?

Tất Nhĩ Mộc sững sờ, vẻ mặt ảm đạm:

- Tỷ tỷ của ta cũng nói với ta như thế! Lâm đại ca, huynh có nhớ tới tỷ tỷ của ta không, tại sao huynh không đi gặp tỷ ấy?!

Sao không nhớ chứ?! Lâm Văn Vinh khẽ than:

- Đi hả, ta nhất định sẽ đi. Cả đời này nguyện vọng lớn nhất của ta là hy vọng người lớn nhanh lên!

Tiểu Khả Hân lấy làm khó hiểu nhìn hân. Xảo Xảo nắm chặt tay đại ca, cảm giác dường như hân đang thật sự run rẩy...

582. Chương 579: Tỷ Phu, Người Ngốc Lắm!

- Nói chuyện một đêm với Thanh Tuyền xong, giải quyết tất cả các nan đề, sự sáng khoái trong lòng không thể diễn tả nổi, hân nhai nuốt ừng ực mấy món điểm tâm của Xảo Xảo làm, lại cùng hai con trai cười đùa vui vẻ, sau đó mới thừa dịp thời tiết khô ráo, ngênh ngang ra cửa.

Trên đường mọi người cười đùa vui vẻ, qua lại như nêm, tiếng rao, tiếng kêu không dứt bên tai, người mua kẻ bán, đủ loại hàng hóa, làm cho người ta hoa cả mắt. Lâm Văn Vinh tâm tình rất tốt, cứ lảng cháng qua lại suốt, đi về phía đông một chút, chơi ở phía tây một chút, bạc vụn không ngừng vung ra, mua rất nhiều đồ ăn vặt, đồ chơi nho nhỏ, xem giống như người nhàn nhã đi chơi.

Tứ Đức đi theo sau hân, trong miệng lầm bầm, hàm hồ không rõ:

- Tam ca, chúng ta đang đi đâu đây?!

- Ừ!

Lâm Văn Vinh quay đầu, nhỏ giọng xuống:

- Hôm nay chúng ta đi một chỗ đặc biệt, người phải giữ bí mật cho ta, không được nói với ai!

Mắt Tứ Đức sáng như đèn pha:

- Lầu xanh?!

Tam ca phẫn hận đá một cước vào mông hân, bất mãn nói:

- Ta đã tới nước này mà còn phải đi chơi lầu xanh sao? Lầu xanh chơi ta thì còn nghe được!

Tứ Đức gật gật đầu về kính nể. Quả đúng thế thật, bây giờ toàn bộ tiểu thư nha hoàn trong kinh thành, ai không biết đại danh của Tam ca? Nếu nghe nói hân muốn đi chơi lầu xanh, còn không chừng sẽ xếp hàng chờ hân? Đến lúc đó ai chơi ai, ai móc ngân phiếu ra, cũng chưa thể nói chính xác được!

Hai người vừa ra khỏi cửa thành, đi thẳng về phía bắc, không tới nửa canh giờ đã tới trước Ngọc Phật tự.

Nửa năm không quay lại, Ngọc Phật tự xem ra đã hoàn toàn thay đổi, không chỉ tường gạch sạch sẽ, mà bức tượng Phật Di Lặc cũng sơn lại mới tinh. Thánh phùng sửa tên thành học viện Giáo Thư Dục Nhân được nhiều người lui tới thường xuyên, đường lên núi cũng được trùng tu mở rộng ra, so với ngày xưa lúc đến tìm Thanh Tuyền thì rộng rãi hơn nhiều.

Trên Thánh Phong, mây mù bao phủ, sương lam vờn quanh. Đình đài lầu các, tường gạch mái cong, ẩn hiện trong mây như tiên cảnh. Lâm Văn Vinh đi tới tới đi lui dò xét một vòng. Những kỉ niệm với Thanh Tuyền và Ninh Tiên tử vùn vụt quay về như vừa mới xảy ra hôm qua, trong lòng thấy ảm áp vô cùng.

Lên mấy bậc thang, thông tùng xanh rờn, tiên hoa nở khắp nơi. Xa xa những quỳnh lâu sừng sững trên đỉnh Tuyết Phong, giống như cung điện thanh u mỹ lệ. Trong lòng hần nhớ đến tiên tử tỷ tỷ, bước bước rảo nhanh hơn, sắp đến đỉnh núi, bỗng nghe những tiếng cười giòn tan theo gió truyền đến.

Nơi này này là một khoảng vườn đào tươi tắn, sắc hoa rực rỡ, những cánh hoa bảy màu bay tán loạn giống như mưa, rực rỡ xinh tươi. Hơn hai mươi nam nữ thanh niên, đang nô đùa xem hoa trong vườn, tiếng cười nổi lên không dứt.

Thánh phường ngày xưa sửa thành học đường, dạy đủ loại văn lí công nông y, mấy năm nay có rất nhiều học sinh tới đây học hành hoặc thăm viếng. Lâm Văn Vinh lắc đầu cười cười, đang muốn tiếp tục lên núi, lại nghe một thanh âm nói rất rõ ràng:

- Hương Quân, muội nhìn cánh hoa này này?

Người nói chuyện là một công tử còn trẻ, ước chừng mười bảy mười tám tuổi, tay cầm một cây quạt, mặt mỉm cười, đứng rất thẳng, dáng người ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu sái. Những nữ tử chung quanh, mặt đỏ ửng, ngượng ngùng liếc hắt, ánh mắt phần lớn đều dừng trên người hần.

Tiểu bạch diện này dù có đẹp trai hơn thì Lâm Văn Vinh cũng không lưu ý, thật ra chính tiếng kêu ‘Hương Quân’ của hần mới làm cho người ta nhú mày.

Công tử này đang hướng về một tiểu cô nương mười bốn mười lăm tuổi, tiểu cô nương này còn rất trẻ, mặt đẹp như ngọc, đôi môi đỏ mọng, thấp thoáng có loại mị lực điên đảo chúng sinh.

Nghe công tử đó ân cần hỏi, tiểu cô nương nói khẽ:

- Đóa hoa của người đều là vật chết, đẹp thì có đẹp, nhưng thiếu chút linh tính! Ta thấy hoa đẹp nhất ở đây, chính là vườn hoa này. Lạc anh tung bay, hoa đào như mưa, như người hữu tình dựa vào nhau, những cánh hoa như lòng người, cánh nào cũng có chân tình!

Công tử anh tuấn nghe thể tình thần chấn động, vội hỏi:

- Hiền muội thích mưa hoa đào hả? Vậy vi huynh sẽ chọn thêm vài đóa, đem trải trước cửa của muội, bảo đảm muội sẽ rất vui!

Tiểu cô nương hơi giận:

- Hoa như người, phải ở trên cành mới đẹp, người hái xuống, đó là cắt đứt căn nguyên của nó, trải ra trước cửa, có khác gì một vũng bùn chứ, so với đa tình hoa đào vũ, càng cách xa mười vạn tám ngàn dặm! Hơn nữa, vô duyên vô cớ, ta lấy hoa của người làm gì?

Giọng nói nàng như hoàng oanh, nói chuyện vừa nhanh vừa thánh thót, chẳng hề lưu tình chút nào.

Mặt tên công tử đó đỏ lên, vội hỏi:

- Hương Quân nói đúng, hoa phải có rễ mới có thể hữu tình, lần này là ta sai rồi, vi huynh sẽ bồi thường cho muội.

Tiểu cô nương hừ một tiếng, cũng không thèm để ý đến hần, quay đầu đi nói chuyện với bạn nữ bên cạnh.

Lâm Văn Vinh nghe thể vui mừng, nửa năm không thấy, tiểu sư muội xem ra miệng lưỡi sắc sảo quá ta!

Người nói vừa rồi là Lý Hương Quân, một nhân vật thực sự kỳ quái. Lần đầu hần thấy nàng là lúc pháo oanh Thánh phường, nàng còn thắt hai bím tóc, giống như đứa nhỏ mười hai mười ba tuổi, mặt đẹp như ngọc, lí lắc đáng yêu. Lúc này, nàng bỏ bím tóc, vóc người dung mạo cũng biến đổi, giống như một tiểu cô nương mười bốn mười lăm tuổi, làm người ta hoa cả mắt!

“Nha đầu này rốt cuộc bao nhiêu tuổi nhỉ?” Lâm Văn Vinh không hỏi Thanh Tuyền, mà hần cũng không hỏi được! Chỉ là hôm nay hần phải đi gặp Ninh Tiên tử, không muốn lưu lại ở đây, nên không chào Tiểu sư muội mà chạy thẳng lên núi.

Lý Hương Quân quay đầu lại, nhìn chăm chăm vào bóng dáng hần, đột nhiên lớn tiếng hô:

- Hần Phương Vực Hần công tử, ta thích hoa đào kia, người hái cho ta đi!

“Hần Phương Vực?” Lâm Văn Vinh nghe thế tâm thần chấn động: “Đây là tên tiểu tử họ Hầu Thanh Tuyền nói qua sao? Nếu thật có một nhân vật như vậy? Hần lại tới ve vãn Tiểu sư muội sao?!”

- Tam ca, còn lên núi nữa không?

- Tứ Đức thấy hần dừng lại vẻ trầm ngâm, nhin không được thì thăm hỏi.

Lâm Văn Vinh khe khẽ than thở: “Hần Phương Vực cũng tốt, Lý Hương Quân cũng được, tất cả đều đã nói với Thanh Tuyền rồi, tin rằng nàng tự nhiên sẽ nghĩ ra biện pháp. Nếu ông trời cố ý muốn cho tiểu sư muội nhìn sai người, vậy cũng không phải là việc mà ta có thể thay đổi được!” Hần tự an ủi vài câu, khẽ gật đầu, mang theo Tứ Đức theo đường núi đi lên.

- Tỷ phu, tỷ phu...

Một tiếng hô truyền đến, mang theo vẻ kinh hãi vô hạn:

- Sao huynh cũng ở chỗ này?!

“Tỷ phu? Nha đầu này gọi ai nhỉ?” Lâm Văn Vinh lòng thầm nghi hoặc.

Tứ Đức nháy nháy mắt, lặng lẽ nói:

- Tam ca, vị tiểu thư đó dường như gọi huynh đó!

“Gọi ta á?” Hần vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy Hầu Phương Vực Hần công tử đang treo tòn ten trên cây hái hoa đào, Lý Hương Quân vẫn đứng ở bên vườn, nhảy tưng tưng ngoắc hần, nở nụ cười cười vô cùng ngọt ngào.

“Nha đầu này mất lợi hại thật, còn cách xa như vậy mà có thể nhận ra ta.” Hần cười hì hì đi tới, gật đầu nói:

- Chà, là tiểu sư muội hả! Đã lâu không gặp, cao lớn hơn thành đại cô nương rồi, thiếu chút nữa ta không nhận ra!

Lý Hương Quân hừ một tiếng bất mãn:

- Người cố ý không nhận ra ta! Mấy ngày trước sư tỷ sinh bảo bảo, ta về thăm nàng. Người chỉ lo ở đại viện, đâu thèm gặp ta!

“Người thật ra thấy ta rồi, sao không tới chào hỏi ta chứ?” Hần cười nói:

- Đó là bởi vì khách khứa nhiều quá, không lưu ý tới muội. Người yên tâm, lần sau có làm tiệc tùng, ta sẽ làm riêng một chỗ cho muội!

- Hương Quân, vị này là ai?

Hầu công tử cũng không biết làm sao mà bò lên trên cây, hái được hai cành hoa đào tươi tắn, ân cần đưa đến tận tay tiểu sư muội. Trên Thánh phường bốn mùa như xuân, hoa đào ở nơi khác sớm đã rụng cả rồi, duy chỉ có nơi này là vẫn còn nở rộ, thật là đẹp!

Hầu Phương Vực quả nhiên môi hồng răng trắng, nhất biểu nhân tài, Lâm Văn Vinh quan sát hần vài lượt, cười nói:

- Vị này là Hầu công tử hả? Ta họ...

- Hần họ Thư...

Lý Hương Quân cười ngắt lời hần:

- Đại danh là Thư Hảo!

- Thư Thư Hảo?!

Hầu công tử nhắc lại, thần tình nghi hoặc.

Tứ Đức khánh khách cười ra tiếng. Lâm Văn Vinh cũng ngẩn người. Đây là tên hắc dùng lừa Lý Hương Quân vào ngày pháo đả tiên phường. Không ngờ tiểu sư muội còn nhớ.

Mấy nam nữ học trò chung quanh vốn đang lưu tâm nghe họ nói chuyện, vừa nghe tên này, nhất thời tiếng cười nổi lên bốn phía, có vẻ tò mò đánh giá Thư tiên sinh này.

Hầu công tử cũng từng gặp trường hợp này rồi, đây là Lý Hương Quân đùa giỡn với hắc thôn! Hắc thôn không thể làm gì được Hương Quân, chỉ có nước quay về Lâm Văn Vinh hừ một tiếng giận dữ:

- Tại hạ Hầu Phương Vực, nhân sĩ Thương Khâu, được tể tửu tiền nhiệm của quốc tử giám tiến cử, tới Thánh phường học tập! Chẳng biết huynh đài xưng hô như thế nào?

Hầu Phương Vực quả có chút cao ngạo, Lâm Văn Vinh mỉm cười:

- Hầu công tử đừng để ý, đây là Hương Quân nói đùa với người đó. Ta tên là Tam Lâm, huynh đệ trên đường đã như vậy gọi ta!

Tam Lâm? Tên này qua rất lạ, Hầu Phương Vực hừ một tiếng, không để ý nữa.

- Hầu công tử, người đừng coi thường vị Tam Lâm này!

Lý Hương Quân cười hì hì, lảng lảng đứng bên người Lâm Văn Vinh:

- Hắc là tỷ phu của ta đó!

“Tỷ phu?” Hầu công tử tròn mắt nhìn. Những học tử bên cạnh cũng kinh hãi. Một vị tiểu thư trong đó nhìn Lâm Văn Vinh, khẽ cười nói:

- Hương Quân, muội còn có tỷ tỷ sao? Sao ta không nghe người nói bao giờ? Nhưng vị tỷ phu này của người thật ra khác với những bạch diện tiểu sinh bình thường, có một phong vị rất lạ!

“Bạch diện tiểu sinh theo như lời nàng, chắc là ám chỉ Hầu Phương Vực.” Đám học tử nam nữ cười ồ lên, Lâm Văn Vinh mừng rỡ, cười toét miệng xem ra còn tươi hơn cả bọn chúng nữa!

Lý Hương Quân cầm cành đào, mặt vênh lên, cười nói:

- Tỷ phu, đây là đóa hoa mà Hầu công tử tặng ta, có đẹp không?

Hầu Phương Vực lòng thầm vui vẻ, vội vàng nhìn thẳng Lâm Văn Vinh, kì vọng câu trả lời của hắc.

Lý Hương Quân tuy còn nhỏ, nhưng ngầm có phẩm chất có thể khuynh đảo chúng sinh, Lâm Văn Vinh gật đầu về rất chăm chú:

- Không tệ, khá đẹp!

- Đẹp cái gì?!

Hương Quân nghe xong lại tức giận:

- Hoa không có sinh mạng, so với mưa hoa đào mà người cho sư tỷ, cách nhau vạn lần, sao có thể đẹp được chứ? Người đó, đúng là không thật thà!

Căn bản không phải cùng hoàn cảnh, sao lại nói như vậy được chứ? Nha đầu Lý Hương Quân này tuổi tuy không lớn, nhưng tính cách lại hỷ nộ vô thường, thường làm người ta giật bắn cả lên. Lâm Văn Vinh bật cười:

- Không thể so như vậy được, sau này muội tự nhiên sẽ hiểu được! Tiểu sư muội, hôm nay ta còn có việc, chúng ta gặp lại sau nhé!

- Người có chuyện gì, không phải là vội đi thăm sư phó của ta sao?

Tiểu sư muội đột nhiên hỏi:

- Sư tỷ đồng ý không? Nếu sư tỷ đồng ý, người cũng nên hảo hảo cầu cạnh ta! Không được ta gật đầu, người vĩnh viễn không lên được Thiên Tuyệt phong! Người tin không?

Lâm Văn Vinh bỗng nhiên trợn mắt: “Không thể nào, chuyện giữa tiên tử và ta, tiểu sư muội làm sao biết được?”

Nhìn hấn giật mình như vậy, Lý Hương Quân cười đắc ý, lớn tiếng nói:

- Hầu công tử, hoa đào mà người tặng, tỷ phu ta nói nó khó coi! Người còn có gì mới nữa không?

Tự nhiên nhảy dẫu ra một tên tỷ phu, Hương Quân tựa hồ rất nghe lời hấn? Hầu Phương Vực cảm tức vô cùng, lớn tiếng nói:

- Nếu chỉ là một đóa hoa, tự nhiên không có gì hay ho! Hầu mỗ không có sở trường gì, chỉ có hai mươi năm đọc thơ văn, bây giờ can đảm làm một bài phú hoa đào, cùng đóa hoa kia, cùng nhau tặng cho Hương Quân hiến muội. Hy vọng nàng nhận cho!

- Hay lắm,

Lý Hương Quân vỗ tay:

- Thơ văn của Hầu công tử vô cùng nổi tiếng, ta thích nghe nhất!

Hầu Phương Vực được tán thưởng, nhất thời vui như hội, đi lại vài bước, chậm chậm ngâm lên:

- Viên trung quan ngọc thụ

Bôi lí lạc ảnh trường

Hoa hồng nhất vạn lí

Xử xử tức ngô hương

(Giữa vườn ngấm cây ngọc,

Trong chén tạc bóng dài

Ngàn dặm đường đỏ thắm,

Khắp nơi ngát hương nồng)

Phần 2

- Học vấn của Hầu công tử quả nhiên danh bất hư truyền. Một vài bước đã có ngay một bài thơ vịnh hoa đào, chung quanh đều khen nức nở. Hấn hướng về phía mọi người ôm quyền, vẻ mặt đắc ý không sao nói hết.

Tiểu sư muội hưng phấn giữ chặt cánh tay Lâm Văn Vinh:

- Tỷ phu, người cũng làm một bài, nhất định phải hơn hấn.

Lâm Văn Vinh lạnh lùng lắc đầu:

- Ta không biết làm thơ!

- Ta không tin!

Lý Hương Quân nhìn hấn, khẽ thì thầm:

Sớm chiều xuân dẫu muộn

Trăm hoa vẫn tỏ tường...

Mỗi năm hoa đào ấy

Hé nở lúc đau thương

(Hieusol dịch thơ)

- Đây là cái gì chứ?

Vài nữ sinh đứng bên cạnh nghe thế ngạc nhiên:

- Hương Quân, bài này, bài thơ này là người sáng tác hả? Hình như ta nghe qua ở đâu rồi ấy!

Tiểu sư muội mỉm cười lắc đầu, kiêu ngạo giữ chặt cánh tay Lâm Văn Vinh:

- Là tỷ phu ta làm cho tỷ tỷ đó! Tuế tuế chúng đào thụ, khai tại đoạn tràng thì! Đây là bài thơ về hoa đào hay nhất mà ta nghe trong đời!

Người bao nhiêu tuổi rồi. Cái gì mà hay nhất? Lâm Văn Vinh tức cười cười như mèo.

Bài thơ này do Tam Lâm làm sao? Mọi người đều giật mình nhìn hắn, ai nấy đều rất kinh ngạc.

Hầu Phương Vực bị đoạt mất danh tiếng, lại thấy Lý Hương Quân vô cùng sùng bái tỷ phu nàng, trong lòng cảm thấy mất mát, giận dữ hừ một tiếng nói:

- Chỉ biết làm thơ thì làm gì được, chỉ là vung bút mà thôi. Đàn ông cần phải luôn luôn đứng thẳng người, lấy thân đền nợ nước, ra trận giết địch mới được! Hầu mỗ học văn luyện võ, kết giao bằng hữu, nhiều năm trước đã viết di thư, chỉ đợi triều đình có lệnh, lập tức không chút do dự đi ra tiền tuyến! Cho dù chết trận nơi sa trường, cũng còn mạnh hơn đám tiểu tử nhát gan cả đời ẩn núp ở phía sau!

Hắn nói vô cùng khảng khái, Lâm Văn Vinh cũng dở khóc dở cười. Tiểu tử này đúng là ăn nói xoang xoảng, di thư đã viết bao nhiêu năm rồi, thế mà không phải là đang chui rúc ở phía sau, thì là cái gì chứ?! Hầu Phương Vực này thật sự là có chút khoác loác!

Lý Hương Quân ánh mắt chớp chớp, cũng không biết có ý gì, khẽ cười nói:

- Hầu công tử, người thật sự là một người rất giỏi!

Hầu Phương Vực mừng rỡ không thôi, nói ngay:

- Hiền muội, người yên tâm, ta nhất định nói được làm được, làm một người có khí tiết!

- A, ta nhớ ra rồi!

Một vị nữ học tử trong đám người sau khi nghĩ một lúc lâu, đột nhiên nhảy cẫng, chỉ vào Lâm Văn Vinh, hưng phấn reo lên:

- Thơ hoa đào. ‘Lâm Tam thi tập’! Tam Lâm, huynh là Lâm Tam?! Trời ạ, huynh là Lâm Tam?!

Hai chữ Lâm Tam vừa nói ra, xem ra tình hình không ổn. Mọi người lặng đi trong giây lát!

- Đúng vậy, hắn đúng là Lâm Tam! Là tỷ phu ta!

Lý Hương Quân đắc ý nói.

- A!!!

Tiếng hét chói tai trong nháy mắt tràn ngập, đám con trai còn rụt rè một chút, các tiểu thư thì sôi trào như nước sôi, ủa lên:

- Lâm công tử, Lâm công tử...

Tứ Đức ra sức ngăn cản thế công như thủy triều, dùng hết cái mạng già gào lên:

- Tam ca, ta cản phía sau, huynh chạy trước đi!

Tiểu sư muội cười hì hì nắm tay hắn:

- Tỷ phu, chúng ta đi mau!

Nàng lôi hắn chạy vội đi, chạy thẳng lên đỉnh núi. Đám người đó đuổi gấp phía sau, cũng không biết đi bao xa, rẽ qua vài góc núi, Lý Hương Quân rút cục ngừng lại, vỗ ngực, thở hổn hển nói:

- Mẹ ơi, làm ta sợ muốn chết! Những người này đuổi người để làm gì thế! Người không phải là thần tiên mà!

- Đúng đó, ta cũng nghĩ như thế.

Lâm Văn Vinh cười ha hả, liếc mắt nhìn nàng, đột nhiên nói về nghiêm chỉnh:

- Tiểu sư muội, ta hỏi muội một việc!

- Ừ!

Lâm Văn Vinh thì thảo nhỏ giọng, cẩn thận nói:

- Có phải là muội thích Hầu công tử không?

- Cái gì?!

Tiểu sư muội trợn mắt nhìn hấn.

- Ta nói, có phải muội thích tên họ Hầu không?

Hấn liền tiếp hỏi mấy lần, Lý Hương Quân cả giận nói:

- Người đoán coi!!

Hai kiếp người, nàng lại gặp Hầu Phương Vực, chắc không phải có liên hệ gì sao? Lâm Văn Vinh khẽ gật đầu:

- Ta đoán không ra, nhưng dựa theo đạo lý, hấn là thích chứ!

Lý Hương Quân cười lạnh nhìn hấn:

- Người nói thích, vậy cứ cho là thích đi!

Lâm Văn Vinh bắt lực than thở:

- Mặc dù muội còn nhỏ, nhưng chỉ dựa vào ba chữ Lý Hương Quân, ta chỉ có thể coi muội như một cô gái trưởng thành! Mặc kệ muội tin hay không, ta chỉ nói với muội một câu: tên họ Hầu này, không đáng để muội thích!

Lý Hương Quân nhất thời giận dữ:

- Ta thích ai, không cần người quản? Lúc trước sư tỷ nói, bảo ta nhất định phải rời xa những người họ Hầu,

- Đẹp, thật đẹp!

Hắn thì thảo than nhẹ, mắt không rời:

- Tỷ tỷ, kim cương này ta tặng cho nàng!

- Tặng cho ta?!

Ninh Vũ Tích vừa ngạc nhiên vừa mừng đến ngất người, nữ nhân mà có thể miễn dịch với kim cương lực cơ hồ không có ai cả, mặc dù nàng là tiên tử xinh đẹp nhất, cũng không thể khác được.

Lâm Văn Vinh hí hửng cười, ồm một tiếng. Ninh Tiên tử đột nhiên lắc đầu, đẩy viên kim cương trở lại tay hắn:

- Kim cương này trị giá bao nhiêu tiền?! Tiền của người đều là dùng mồ hôi đổi lấy, sao có thể phung phí như vậy được? Người mau lấy lại nó đi! Ta không muốn kim cương châu báu gì, nếu người muốn, chỉ cần tặng cho ta một cái gương đồng, ta cũng cảm thấy ấm áp trong lòng, so với kim cương thì còn quý hơn một ngàn vạn lần!

“Tiên tử tỷ tỷ thật là tốt, đây mới đúng là phu thê cơ cực có nhau!” Lâm Văn Vinh nghe thế nước mắt như muốn trào ra, cảm động nói:

- Tỷ tỷ, nàng yên tâm, ta không làm vẫn gì có hại đâu. Khi nào ta về Kim Lăng, nhờ Lưu Nguyệt Nga Lưu tỷ tỷ gắn kim cương này vào dây đeo, ta sẽ tự tay đeo cho nàng! Đến lúc đó, ta cam đoan nàng là người đẹp nhất trên đời này!

Ninh Vũ Tích chậm chậm ngả vào lòng hắn:

- Ta không phải là người đẹp nhất thiên hạ, nhưng ta là người hạnh phúc nhất thiên hạ!

Tiên tử nói năng dịu dàng, hắn nghe xong trong lòng nóng lên, xương cũng mềm xèo. Hai người ôm nhau trong chốc lát, Ninh Vũ Tích đột nhiên đỏ mặt, nhẹ nhàng đẩy hắn ra:

- Tiểu tặc, người đi tắm thay quần áo đi!

Bận bịu cả ngày, quả thật có chút mệt mỏi, Thiên Tuyệt phong có suối nước nóng, cảm giác thoải mái không thể nói hết. Hắn cười nói:

- Tỷ tỷ, chúng ta cùng đi tắm!

Tiên tử trừng mắt nhìn hắn, quay đầu đi. Lâm Văn Vinh cũng không quan tâm, đi ra khỏi phòng, thấy con suối nước nóng bốc hơi nghi ngút, lập tức cởi quần áo, nhảy tòm vào trong nước.

Nước nóng thấm vào tận xương, hơi nóng quất vào mặt, như đuổi sạch bao nhiêu mệt mỏi trong ngày. Hắn hít một hơi thật dài, thoải mái nhắm mắt lại, ngả người như ngủ say.

Cũng không biết nằm bao lâu, bên tai bỗng có tiếng nước bì bõm, hắn bỗng nhiên mở tròn mắt, tim đập thình thịch, vội ngóc đầu lên. Suối nước nóng sương khói mờ mờ lung, một nữ tử đẹp như hoa, trắng như tuyết đang ngâm mình, mắt nhìn đắm đắm xuống mặt nước, suối tóc xỏa dài như thác đổ. Bộ ngực đầy đặn nhô lên khỏi mặt nước hơn phân nửa. Da thịt láng mịn như mỡ đông, thấp thoáng thấy một thung lũng sâu thăm thẳm, nước suối rẽ qua hai ngọn đồi mềm mại, liền tự động rẽ sang chỗ khác. Hơi nước phủ lên gương mặt đỏ bừng của nàng, gây cho hắn một cảm giác khó có thể nói hết được.

Tình cảnh này đâu có dễ thấy được! Lâm Văn Vinh ‘a’ một tiếng, mắt đứng tròn, ngơ ngác nhìn nàng, không hề nhúc nhích!

- Người... Không cho người xem!

Nữ tử hô lên, vội vàng quay đầu lại. Nhìn thấy nước miếng hắn chảy ròng ròng, nhất thời ngượng chín cả người, ngọc thủ vỗ vào nước, làm bắn ra một tia nước tung tóe.

Lâm Văn Vinh cười hì hì:

- Tiên tử tỷ tỷ, làm người phải công bình một chút, không cho ta nhìn nàng, vậy nàng tự nhiên cũng không thể nhìn ta!

- Tiểu tặc ghê tởm!

Tiên tử ngượng ngừng giây nãy, bàn tay đánh xuống lia lịa, làm bắn tung những luồng hơi nước, bao phủ trước mắt hắn, che kín tầm mắt hắn.

Đợi cho hơi nước tan hết, nhìn lên lần nữa, thì trong nước đã trống trơn. Ninh Vũ Tích sớm đã đi mất rồi, trong không trung chỉ lưu lại mùi thơm ngan ngát.

“Hay cho tiên tử tỷ tỷ, không phải nàng tới trêu ta sao?” Hắn thở dài, hai tay đập mạnh vào nước, tức giận hừ một tiếng, trong lòng cảm thấy rất mất mát.

- Híc híc...

Cách đó không xa, đột nhiên có tiếng cười khê vọng lại:

- Người tắm xong chưa, còn ở đó làm gì?

Quay đầu lại nhìn lại, Ninh Vũ Tích mặt ngọc môi thắm, đang ngồi trên bờ suối, nhẹ nhẹ vắt nước trên tóc, bàn chân trắng ngần đá đá vào trong nước, mỉm cười nhìn hắn, đẹp không tả hết. Thân hình tuyệt diệu lúc này, bây giờ đã hoàn toàn bị lớp quần áo trắng tinh bao phủ, gọn sóng phập phồng, kiều mỵ động lòng người.

Lâm Văn Vinh chớp mắt, ngẩn người nhìn hồi lâu. Ninh Vũ Tích vừa thẹn vừa vui, gương mặt đỏ như ráng chiều, cúi đầu mắng khê một tiếng:

- Chưa thấy ta bao giờ sao? Đồ ngốc!

Đúng thật sự chưa thấy bộ dạng như vậy của tiên tử tỷ tỷ. Lâm Văn Vinh rung động tự đáy lòng, vội vàng bơi tới bờ suối. Trên tảng đá đã để một bộ áo bào trắng sạch sẽ chỉnh tề, tỏa mùi thơm nhẹ nhẹ, chuẩn bị sẵn cho hắn. Nhanh chóng mặc vội bộ quần áo vào, chỉ cảm thấy chất liệu rất mềm mại, nhẹ như bấc, cực kỳ thoải mái.

Trên bờ suối, trong căn nhà gỗ, ngọn nến bỗng nhiên sáng lên rất nhiều, lung lay như cũng có tình. Lâm Văn Vinh tim đập thình thịch, rảo chân vào phòng.

Cặp nến hình long phượng thếp vàng rất to được cắm trên bàn, cháy lách tách, ánh sáng chói mắt. Ninh Vũ Tích ngồi trước bàn, sắc mặt tươi tắn như hoa đào, lẳng lặng nhìn hắn trân trối:

- Tiểu tặc, người tới đây!

- Ủ!

Hắn vội vội vàng vàng trả lời, bước vài bước đi tới bên người Ninh Vũ Tích. Tiên tử ngượng đỏ mặt, lấy từ đầu giường một bộ quần áo đỏ, nhẹ nhẹ khoác lên người hắn.

- Tỷ tỷ...

Yết hầu hắn giật giật, thanh âm đã biến dạng, không biết mình phải nói gì nữa.

Ninh Vũ Tích lẳng lặng lắc đầu, ngọc thủ run rẩy, mặc hồng bào cho hắn, cài chặt các nút thắt, rồi cẩn thận quan sát một phen, còn quay hắn vài vòng, run rẩy nói:

- Không được nhìn lên! Không được ta ra hiệu, không được quay đầu, nhớ không?!

- Ồ!

Hắn ngậy ngốc trả lời.

Ninh Vũ Tích nhìn thấy thế cảm thấy ấm áp trong lòng, bỗng nhiên nước mắt chảy xuống rờn rờn.

Cặp nến long phượng cháy tí tách, chẳng biết qua bao lâu, Lâm Văn Vinh chỉ nghe thấy phía sau những tiếng lạo xạo, một lát sau lại hoàn toàn yên lặng, rốt cuộc không nghe thấy tiếng gì nữa.

Ngậy đại đợi hồi lâu, vẫn u tĩnh, nhưng không được tiên tử phân phó, hắn cũng không dám quay đầu, chỉ thì thầm hỏi:

- Tỷ tỷ, xong chưa?!

Kêu vài tiếng liên tiếp, trong phòng vẫn yên lặng, không nghe thấy chút tiếng động nào, chứ đừng nói là thanh âm tiên tử.

“Làm sao vậy?” Hắc tim đập dồn, lớn tiếng nói:

- Tỷ tỷ, nàng còn không nói lời nào, ta sẽ quay người đó!

Vẫn không nghe tiếng trả lời! Hắc cắn răng, xoay người lại.

Cặp nền long phượng đỏ rực cháy rất mạnh, trước giường đang có một nữ tử yên lặng đang ngồi, nàng thân mặc váy đỏ, trên đầu trùm một tấm lụa đỏ, ngượng ngùng cúi gằm xuống. Trong tay cầm một miếng vải đỏ, ở giữa buộc một tú cầu mĩ lệ, buộc chặt vào tay Lâm Văn Vinh.

Lâm Văn Vinh ngẩng người, trong lòng nhất thời nóng như lửa, vội vàng đưa tay kéo nàng tới. Ngọc thủ quen thuộc, ấm áp bây giờ đầm mồ hôi, đang run nhè nhẹ.

- Tiên tử tỷ tỷ...

Lâm Văn Vinh mừng rỡ, rồi lại phát giác thân thể bị nàng giữ chặt, hai người cùng quỳ xuống dưới ánh nến đỏ.

- Thượng thiên tại thượng! Tiểu nữ tử Ninh Vũ Tích, hôm nay xin được làm thê tử của Lâm Văn Vinh! Sống cùng chỗ, chết cùng huyết, biển cạn núi mòn, ta cùng phu quân sinh tử bên nhau, vĩnh viễn không chia lìa!

Thanh âm tiên tử nhẹ nhàng mà kiên định, vang vọng trong phòng, quanh quẩn không dứt.

Lâm Văn Vinh cũng vô cùng kích động trong lòng, lớn tiếng hô:

- Thượng thiên tại thượng! Tại hạ Lâm Văn Vinh, hôm nay cưới Ninh Vũ Tích làm thê tử! Sống cùng chỗ, chết cùng huyết, biển cạn núi mòn, ta cùng thê tử sinh tử bên nhau, vĩnh viễn không chia lìa!

Bái thiên bái địa bái cha mẹ xong, hai người cung kính dập đầu, cúi đầu bái lẫn nhau, đại lễ hoàn thành. Bàn tay Lâm Văn Vinh khê run, đưa tay lên gỡ trùm đầu đỏ tươi, gương mặt diễm tuyệt thiên hạ của Ninh Tiên tử lập tức hiện lên trước mắt.

- Tỷ tỷ!

Hắc mừng rỡ kêu lên

- Tiểu tặc... Phu quân...

Ninh Vũ Tích cúi đầu, ngượng ngùng đổi cách xưng hô.

Lâm Văn Vinh nghe thế tê dại cả người, vội vội vàng vàng lấy rượu giao bôi, hai người tay quàng tay, Ninh Tiên tử mới uống một hơi, mặt đã đỏ hây hây, Lâm Văn Vinh dốc một hơi cạn chén, rồi vội cướp lấy chén của nàng, uống cạn nốt.

- Tiểu tặc, phu quân, chàng thật tốt!

Ninh Tiên tử tửu lượng kém, tuy chỉ uống một chút, nhưng gần như đã mất lực dựa vào người hắc, gương mặt đỏ bừng lên.

Ninh Vũ Tích dung nhan tuyệt mỹ, nổi tiếng thiên hạ, phong vận nửa say nửa tỉnh này, làm sao thường nhân có thể chịu được? Bộ ngực lúc lên lúc xuống, gợn sóng nhấp nhô, mái tóc như mây, tự thác nước chảy tràn xuống, cái cổ thiên nga thanh khiết thon dài, nổi lên màu hồng phấn mê người, gương mặt trắng muốt lại nhuốm thêm màu đỏ như ráng chiều, thở hổn hển trên trời nhìn hắc, đôi mắt tràn đầy tình cảm dịu ngọt êm ả như làn nước.

Lâm Văn Vinh vội vội vàng vàng nuốt nước miếng, thì thào:

- Tỷ tỷ, nàng thật đẹp!

Ánh mắt rực lửa của hắn nhưng muốn thiêu cháy người đối diện. Ninh Tiên tử kêu lên một tiếng, hơi thở trong phút chốc nóng bừng lên, vội vàng vùi đầu vào lòng hắn:

- Ta đẹp, cũng chỉ có chàng được nhìn thôi!

Một câu này giống như thuốc kích thích mạnh nhất, Lâm Văn Vinh cả người giống như bị thiêu đốt, nhìn thẳng vào nàng như lang sói, nuốt vài ngụm nước miếng, hai tay vội vã cởi bộ váy đỏ của nàng ra.

Ninh Vũ Tích kêu lên một tiếng, thân hình run lên, ngượng ngùng không dám mở mắt.

Cũng không biết đợi bao lâu, chỉ cảm thấy hơi thở tiểu tặc càng lúc càng mạnh, rồi một lúc lâu sau mà vẫn không có động tĩnh gì. Nàng nghi hoặc trong lòng, trộm mở mắt ra, thấy tiểu tặc tay chân lúng túng, đầu đầy mồ hôi đang mồ mẫm trong bộ quần áo nàng, một lúc lâu mà vẫn chưa cởi được nút.

- Híc híc!

Nàng đỏ mặt, e thẹn nói:

- Chàng, chàng làm cái gì thế?!

Lâm Văn Vinh lau mồ hôi, cúi đầu ủ rũ:

- Tỷ tỷ, cái thứ quần áo này là ai may cho nàng thế, quá phức tạp đi! Cho dù ta rất giỏi về quần áo, cũng chưa thấy bộ nào nhiều nút như vậy!

"Tiểu tặc hạ lưu!" Tiên tử ngượng ngùng vùi đầu vào chăn, ngọc thủ lén vươn ra, chỉ đưa nhẹ vài cái, giúp cho lang quân một tay.

Bên trong có một bộ váy màu trắng, loáng thoáng có thể thấy thân hình mỹ miều của nàng. Tay hắn vừa đưa tới, thân hình tiên tử nhất thời run lên. Đợi cho xiêm y hoàn toàn lột bỏ, ánh mắt Lâm Văn Vinh nhất thời chết lặng, không thở nổi nữa.

Da thịt trắng mịn mong manh tựa như thổ nhệ cũng vỡ tan, ánh lên rực rỡ tinh khiết, bộ ngực cao ngất đầy đặn đang run run rẩy rẩy, đôi đùi ngọc thon dài thẳng tắp, như một bức tượng ngọc ngà đường cong lả lơi, kết hợp dung nhan tuyệt lệ như thiên tiên, giống như tụ tập tất cả những thứ tuyệt diệu nhất của tất cả nữ tử trong thiên hạ, đẹp không thể tả nổi.

Dưới ánh mắt tham lam của hắn, Ninh Vũ Tích cũng không chịu nổi mềm nhũn ra, mặt nóng bừng, cặp môi anh đào thở ra mùi thơm như lan, nàng vội vội vàng vàng vung ngọc thủ, dùng chăn che gương mặt, run rẩy ôm lấy Lâm Văn Vinh, thủ thủ:

- Tiểu tặc, chàng còn chờ gì? Thiếp đã là thê tử của chàng...

- ... Ồi... Tên ác ôn này!

Cặp nén đỏ lay động, như chứng kiến một nẻo đường mới trong cuộc đời tiên tử...

584. Chương 581: Tiện Nghi Cho Chàng Rồi!

Ninh Vũ Tích vốn có danh xưng là tiên tử, nay gả cho người ta, được tắm trong ánh sáng tình yêu, môi hồng má thắm, nửa vui nửa e ấp, giống như cành phù dung được tưới tắm, kiều mỵ cao quý, đẹp không gì sánh được. Tiệc tân hôn của hai người vô cùng đơn giản, nhưng lại dịu dàng ngọt ngào vô cùng, cứ như lạc vào tiên cảnh nhân gian.

- Tỷ tỷ, mau nhìn này, đây là cái gì?!

Lâm Văn Vinh lớn tiếng hoan hô, từ trong nước lao ra một con cá bạc dài hơn thước, đang giãy dụa loạn xạ, dương dương đắc ý ngoắc tiên tử.

Trên Thiên Tuyệt phong hầu như không có người, khắp nơi đều là cây cối, phi điều tẩu thú an hưởng tự nhiên, đến cả mấy con cá trong suối này cũng béo tốt mập mạp. Nhìn con cá quẫy đuôi tuyệt vọng trong tay hắn, tiên tử có chút không đành lòng:

- Vạn vật đều có sinh mạng, không thể tạo sát nghiệt! Mau thả nó ra!

Nàng từ nhỏ đã thanh tu, tính tình rất nhân đạo, không muốn giết chóc. Lâm Văn Vinh cười hì hì, thả con bạch ngư vào nước, cười hắc hắc:

- Tiểu tử, lần sau còn dám nhìn lén lão bà của ta tắm, nhất định ta chém không tha!

Ninh Vũ Tích phì một tiếng, duyên dáng cười khanh khách, té vài tia nước vào hắc tạo thành những đóa hoa nước tuyệt đẹp.

Lâm Văn Vinh thoải mái thở một hơi, mặt mày hớn hởi:

- Chẳng trách trên người tỷ tỷ lúc nào cũng thoang thoảng hương thơm, thì ra là do thiện duyên mà tu luyện thành! Nhưng ta có một vấn đề, nàng thiện lương như thế, vì sao trong rừng bạch hoa, khi lần đầu tiên gặp mặt, lại muốn giết ta?!

Tình hình lúc đó, quả thật là có chút nguy hiểm, nếu không phải hắc thông minh hơn người. Thì làm gì có tơ hồng nhân duyên hôm nay? Tiên tử mặt đỏ bừng, khẽ cười nói:

- Sớm biết chàng sẽ tính sổ với thiếp! Ngày đó nếu không phải tên tiểu tặc này trí trá, làm ảnh hưởng đến việc tu hành của Thanh Tuyền, có quỷ mới nguyện ý để ý tới chàng!

- Ta không trí trá đâu!

Tiểu tặc cảm thấy oan uổng:

- Ta và Thanh Tuyền là tự do luyện ái, so với tiểu thông đậu hũ* còn sạch hơn!

(*đậu hũ với họ xanh, tượng trưng cho sự thanh bạch)

Ninh Vũ Tích giữ chặt tay hắn, dịu dàng bảo:

- Chàng là người trong sạch như vậy, thật ra thế gian cũng hiếm thấy! Thiếp chỉ hận mình không sớm gặp cho tên tiểu tặc trong sạch này!

Cả xương Lâm Văn Vinh cũng mềm nhũn, vội vội vàng vàng ôm lấy nàng, rồi áp miệng vào đôi môi đỏ mọng kia. Tiên tử thở hổn hển, ngã vào trong lòng hắn, mặt đỏ rực như ánh bình minh.

- Chớ hồ đồ. Thiếp... thiếp còn có việc chính sự hỏi chàng!

Ninh Vũ Tích tim đập thình thịch, vội vàng giữ không cho bàn tay hắn tác quái trước ngực mình, nàng hiểu rất rõ phu quân mình, với tiểu tặc hoang đường này, nói không chừng lại bày trò đáng hổ thẹn ngay trong nước!

Lâm Văn Vinh nháy nháy mắt, tỏ vẻ khó hiểu:

- Chính sự? Ta không phải đang làm đây sao!

“Hạ lưu!” Tiên tử đỏ mặt phì một tiếng, ánh mắt vô cùng dịu dàng, âu yếm bảo:

- Máy ngày nay thật ra chàng đã tốt tính hơn nhiều, cô khổ thanh tịch trên núi, không có một chút nóng nảy nào, chàng có muốn ở đây nữa không?!

- Tại sao không tiếp tục?!

Lâm Văn Vinh ghé tai nàng, nói khẽ:

- Chỗ nào có nàng, ta đều thích!

Ninh Vũ Tích ngượng ngùng:

- Lại đem vài câu dễ nghe tới lừa ta! Chàng lên núi bốn ngày rồi, cũng không nói với người trong nhà một tiếng, không sợ các nàng ở nhà sốt ruột sao?!

Lâm Văn Vinh cười hì hì:

- Không sốt ruột, không sốt ruột, đều có chuẩn bị cả rồi!

Tiên tử ngăn người, đột nhiên ngưng ngừng vô cùng, vội vội vàng vàng nói:

- Chàng... chàng nói là các nàng ấy đã biết rồi à?

Lâm Văn Vinh kiên định trả lời:

- Sự việc này không thể không nói! Ta và nàng đã kết thành vợ chồng. Chẳng lẽ còn sợ người trong thiên hạ biết được? Với lại, chuyện ta lên núi, Thanh Tuyền sớm đã biết. Nàng còn thúc giục ta phải đi sớm một chút!

- A!

Ninh Vũ Tích che gương mặt nóng bừng, cả người run lên:

- Mắc cỡ chết người ta!

Lâm Văn Vinh trợn mắt:

- Có gì mà thẹn thùng? Trương phu thăm thê tử, đó là thiên kinh địa nghĩa! Ai dám nói bậy bạ chứ?!

- Không phải nói việc này! Thanh Tuyền biết việc này, thiếp và chàng thân mật ở đây... Nó... Nó chẳng phải cũng biết sao?

Tiên tử không dám ngược đầu lên, đầm khê vào ngực hấn ngực:

- Là do tên tiểu tặc ghê tởm này hại thiếp, làm thiếp không còn mặt mũi nào đi gặp người khác?!

“Thì ra nàng còn vọng tưởng Thanh Tuyền không biết ta và nàng làm gì trên núi nữa?!” Lâm Văn Vinh mừng rỡ cười ha hả: “Đàn bà mà, trời sinh tự bịt mắt che tai.”

- Không cho cười!

Tiên tử che miệng hấn, sắc mặt như đỏ như ráng chiều, vội vội vàng vàng xô hấn ra ngoài:

- Xuống núi, mau xuống núi!

“Xuống núi?” Lâm Văn Vinh sắc mặt khổ sở:

- Tỷ tỷ, chúng ta mới kết hôn bốn ngày mà, người nhấn tâm đuổi ta ra ngoài như vậy sao?!

Thấy hấn đáng thương như vậy, Ninh Vũ Tích cảm động, cúi đầu thẹn thùng:

- Ngốc, chàng là phu quân của thiếp, nếu đuổi cũng chỉ có chàng đuổi thiếp thôi, thiếp sao có thể đuổi chàng? Các nàng ấy cười thì cười, thiếp đã làm gì, cũng không sợ người khác! Chỉ là thiếp giữ chàng trên núi, làm các nàng ấy sinh ra oán giận, vậy chẳng phải là tội lớn của thiếp sao!

Lâm Văn Vinh cảm động vô cùng, nắm tay nàng, làm mặt dày nói:

- Nhưng tỷ tỷ, ta ngày nào cũng nhớ nàng, nhớ đến tim gan đau đớn, vậy ta phải làm gì bây giờ?

Những lời đường mật này thật sự là nghe trăm lần vẫn không chán, Ninh Vũ Tích đỏ mặt, ngưng ngừng xen lẫn vui sướng:

- Lại lừa ta, thiếp không thêm tin! Thiếp hỏi chàng, chừng nào chàng đi gặp An sư muội?!

Lâm Văn Vinh than thở:

- Sắp xếp xong mọi việc với người rồi sẽ đi! Đường đi Miêu trại xa xôi, An tỷ tỷ cũng không biết ra sao rồi, tiểu muội một mình ở lại thảo nguyên, trên người còn trúng phải độc châm, sao ta có thể yên tâm được chứ?!

Nghe hấn than thở, Ninh Vũ Tích cũng có vẻ rất thông cảm, néo mạnh vào eo hấn:

- Ai bảo chàng lưu tình khắp nơi! Bây giờ thì sướng nhé, xem chàng làm sao thu thập được!

Lâm Văn Vinh không có cách nào khác, chỉ cúi đầu xuống, trong lòng cũng có chút phần hận: “Vừa là Miêu trại vừa là thảo nguyên, khắp nơi gánh vác đủ việc, nam nhân mà phải làm bao nhiêu việc như vậy, ai có thể khổ hơn ta được chứ?!”

Hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, hưng phấn giữ chặt tay tiên tử:

- Tỷ tỷ, hay là nàng theo ta cùng đi! Miêu trại đó xa quá, một mình ta sợ lắm!

“Với gan cộp tim báo của hắn, làm gì có chỗ nào làm hắn sợ hãi?” Ninh Vũ Tích biết hắn không nỡ xa mình, trong lòng cảm thấy ấm áp, rồi lại có chút chua xót:

- Miêu trại là địa bàn của An sư muội, có nàng che chở chàng, ta đi làm gì?! Lỡ làm nàng giận thì sao?

“Tiên tử ghen với An hồ li quả là thiên kinh địa nghĩa, nếu nàng đi thật, tình địch gặp nhau, sư tỷ muội gặp lại, cừu mới hận cũ hợp lại, còn không biết sẽ biến thành dạng gì nữa đây!” Lâm Văn Vinh ngẫm nghĩ một lát, lè lưỡi, quay đầu đi. “Nguy cơ này không giỡn chơi được!”

- Chàng đi Miêu trại phải coi chừng!

Tiên tử sửa sang lại xiêm y cho hắn, dịu dàng nói khẽ:

- Phong tục nơi đó rất khác với chúng ta. Nam tử to cao, nữ tử đa tình! Nếu chàng buông thả dính vào đó, tán tỉnh linh tinh, hừ hừ, không đến lượt người khác thu thập chàng, An sư muội cũng sẽ xử lý chàng! Thủ đoạn của nàng thì chàng cũng biết rồi đó!

Lâm Văn Vinh mắt đờ ra, miệng há hốc, thân thể run lên!

Thấy hắn sợ An Bích Như đến như vậy, Ninh Vũ Tích vừa buồn cười vừa tức giận, hừ hừ nói:

- Nếu nói người khó đối phó nhất ở Miêu trại, đó chính là An tỷ tỷ của chàng! Nàng nói nửa thật nửa đùa, nghe đúng mà cũng không đúng, chàng cần phải cẩn thận suy nghĩ! An sư muội tâm cao khí ngạo, chàng muốn có được nàng, nhưng nếu bị tộc nhân của nàng khinh thường, vậy sẽ phiền toái lắm!

“Có gì phiền toái chứ?!” Nhớ tới thủ đoạn của An hồ li, lưng hắn nhất thời mồ hôi đầm đìa!

Tiên tử dặn dò hắn một phen, lại sợ hắn không nhớ được, bèn viết ra giấy, rồi nhét vào ngực hắn. Lâm Văn Vinh ồm một tiếng, giữ chặt tay nàng, lưu luyến nói:

- Tiên tử tỷ tỷ, nàng không đi với ta sao?! Vậy sao được, ta chỉ sợ còn chưa tới Miêu trại, đã tương tư thành tật rồi!

Ninh Vũ Tích nhè nhẹ lắc đầu:

- Ta đi cũng vô ích, ngược lại khiến cho An sư muội oán hận! Chàng đưa thêm vài người, trên đường tự chiếu cố mình. Cần đi nhanh về nhanh, ta ở đây chờ chàng!

Lâm Văn Vinh lặng lẽ gật đầu, bắt lực thở dài. Hai người đi qua đỉnh núi, Lý Hương Quân không có ở trong phòng, chắc là đến học đường rồi.

- Ta đi đây!

Hắn nắm lấy ngọc thủ tiên tử, quyến luyến không nỡ rời xa, quay lại nhìn nàng vài lần, rồi xoay người chậm chậm bước đi.

Tiên tử lặng lẽ nhìn hình bóng hắn, thấy hắn bước xa dần, đột nhiên ôn nhu kêu lên:

- Tiểu tặc...

Lâm Văn Vinh quay đầu, thấy tiên tử lệ quang đầy mắt. Vén váy chạy vội đến, nhanh như một con yến trên trời chao nghiêng nhào vào ngực hắn.

Hắn đau xót trong lòng, ôm chặt lấy thân hình mềm mại đang run rẩy, vùi tựa đầu vào mái tóc nàng, thì thào nói:

- Tỷ tỷ, nàng thật là làm ta muốn chết!

Tiên tử nghẹn ngào ngẩng đầu lên, mắt sáng bừng lên, dịu dàng nhìn hắn, lắc đầu nói:

- Cũng không biết vì sao mà lần trước tiên chàng xuống núi, trong lòng thiếp khổ sở, nhưng còn có thể chịu được! Hôm nay lại không như vậy, chàng vừa đi, chỉ sợ cũng kéo theo tim gan người ta đi theo! Tiểu tặc, thiếp rốt cuộc bị làm sao vậy?

Lâm Văn Vinh thấy ấm áp trong lòng, ghé tai nàng hôn nhẹ, dịu dàng:

- Bởi vì chúng ta là vợ chồng huyết mạch tương liên! Tỷ tỷ, nàng ở trên núi đợi ta, ta nhất định sẽ sớm trở về!

Ninh Vũ Tích ừm khẽ một tiếng, ôm chặt hân căng cứng, không muốn rời một khắc nào, lẳng lặng khóc như mưa.

- Được rồi, quên nói với nàng một việc!

Lâm Văn Vinh đột nhiên nháy nháy mắt, nhìn nàng cười hì hì.

Ninh Tiên tử vẫn nhòe lên, ngẩng đầu lên đầm thắm hỏi:

- Chuyện gì?

Lâm Văn Vinh ghé tai nàng, thần bí nói:

- Tỷ tỷ, chúng ta cũng sinh một đứa nhỏ đi!

- A!

Ninh Vũ Tích mặt đỏ tới mang tai, vội vội vàng vàng đẩy hân ra, ngượng đến mức không dám ngược đầu lên. Lâm Văn Vinh trợn mắt, cả kinh nói:

- Nàng không muốn sao?!

- Nói bậy!

Ninh Tiên tử phì một tiếng, trừng mắt nhìn hân vài lần, rồi cúi đầu, nét mặt đỏ như ráng chiều, giọng nhỏ đến mức cơ hồ không nghe thấy:

- Muốn sinh con, chàng... chàng cần phải tới nhiều lắm! Thiếp... thiếp đợi chàng...

Lâm Văn Vinh mừng rỡ không ngậm miệng lại được:

- Tới, đương nhiên tới! Chúng ta là vợ chồng rồi, nàng còn không biết tiền vốn của ta sao?! Ta hận không được thời khắc nào cũng tới, một ngày làm mười bảy mười tám lần cũng không thành vấn đề!

“Tiểu tặc hạ lưu!” Ninh Vũ Tích đỏ mặt cười khẽ, cảm thấy bị hân dùng một biện pháp đặc biệt đánh trống lảng, sảo lý biệt như đã giảm bớt rất nhiều. Ở chung với tiểu tặc này, trước giờ không thiếu vui vẻ!

Xuống núi trong màn lệ quang của tiên tử, hân tâm đắc ý mãn, vừa đi vừa hát u ơ bài thập bát mô, thoải mái tự tại nói không nên lời. Khi về đến cửa nhà, đã nghe thấy tiếng hai con trai khóc, oa oa gào lên, như một trận đầu, đứa này so với đứa kia xem ai khóc to hơn.

“Ai chọc nhí tử ta?! Phẫn rồi, đít cộp mà người cũng dám sờ hử?” Hân gầm lên một tiếng, vội vội vàng vàng lao vào nhà.

Trong phòng toàn là tiếng khóc, tiếng hò hét nháo nhào, xa xa nghe thấy tiếng Ngưng Nhi cười:

- Huyền nhi của chúng ta, quả thật là nhí tử của đại ca... Ủa, đại ca, huynh trở lại rồi?!

Lạc Ngưng cười ngênh tiếp hân, Lâm Văn Vinh hắc hắc vài tiếng:

- Huyền nhi, Huyền nhi làm sao vậy?!

Xảo Xảo bên cạnh kéo áo hân, trộm chỉ chỉ vú em trong phòng:

- Đại ca, huynh nhìn xem!

Tiểu nhí Lâm Huyền nằm trong lòng vú em, há miệng bú chùn chụt, hai má hóp vào phồng ra không ngừng, vú nuôi thanh tú mẹ đau đến đổ mồ hôi. Lâm Huyền đúng là điển hình của loại người vừa được tiện nghi

còn la làng, bú xong vài ngụm, sau đó lại há miệng khóc lớn, tiếp theo lại bú. Triệu Tranh tựa hồ hăm mộ đệ đệ, nằm trong lòng vú em kia, trừng mắt nhìn Lâm Huyền, phần hận khóc lớn.

Ngưng Nhi trộm cười, đưa lên ngón cái với hấn, quyến rũ nói:

- Đại ca, Huyền nhi nhà chúng ta, xấu y như huynh vậy!

Lâm Văn Vinh lắc đầu, ngửa mặt lên trời thở dài: “Ông trời có mắt! Ta sinh đứa con trai này, còn xấu hơn lão tử hấn!”

Hấn lặng lẽ lên vào trong phòng Thanh Tuyền, thấy Tiêu tiểu thư đang ngồi tựa trên giường, nhìn hấn cười khê:

- Lâm lang...

Cũng không biết sao mà trong lòng hấn tự nhiên hiện lên bóng hình tiên tử, nhất thời xương như mềm đi, vội vàng vàng tiến lên, ôm lấy thân thể mềm mại như không có xương:

- Lão bà, vài ngày không gặp, ta rất nhớ nàng! Thừa dịp Tranh nhi, Huyền nhi vắng mặt, hôm nay đến phiên ta?!

Tiêu tiểu thư như tê dại đi, mặt đỏ bừng, ngưỡng ngừng lườm hấn vài lần, sáng giọng:

- Chàng làm cha như vậy, không sợ dạy hư nhi tử sao?!

“Cái gì, tương lai ai dạy ai còn chưa nói được đó!” Hấn cười ha hả vài tiếng, ôm Thanh Tuyền trong lòng, dịu dàng nói không nên lời.

- Chỉ tiện nghi cho tên oan gia này!

Chỉ nhìn vào bộ dáng hấn, liền biết xảy ra chuyện gì trên nói rồi, Tiêu tiểu thư cả người như thoát lực, nằm trong lòng hấn, đành bất lực than thở...

585. Chương 582:nhập Xuyên

Tuần mã thở phì phò, miệng thở đầy hơi nước, không ngừng khụt khịt, trên người đầy bụi, có thể thấy chúng vừa vượt qua một quãng đường xa. Trong số ba kỵ sĩ, có hai thanh niên và một đại hán trắng kiện, y phục mặt mũi dính đầy bụi đất, mồ hôi nhễ nhãi, lem nhem cả mặt mũi, khiến gương mặt họ hóa thành nhoe nhoét.

Thực đạo gian nan, từ khi nhập Xuyên tới nay, trên đường chỉ toàn là núi non trùng điệp, đường chính cũng chỉ là những lối nhỏ được khai phá giữa sườn núi, chật hẹp vô cùng, một bên dựa vào vách núi hiểm trở, quay đầu lại có thể thấy dưới chân là những vách đá nhon như gươm đao và con sông cuộn cuộn chảy.

- Lâm huynh đệ, mau nhìn kia!

Tráng hán đi đầu, lúc này đã giảm tốc độ, nhìn chung quanh vài lần, đột nhiên chỉ vào tấm bia ven đường, hưng phấn hô lên.

Thanh niên đi giữa vội vàng lao về phía trước, đi song song với tráng hán đó. Tấm bia này chắc được làm lâu lắm rồi, chữ viết nhợt nhạt, mờ mờ có thể thấy ba chữ lớn đỏ tươi... ‘Tự Châu giới’.

Bên dưới chân, Kim Sa giang kẹp giữa vách đá cao vút tận mây sóng cuộn cuộn, Dân Giang bắt nguồn từ Tuyết Sơn chảy qua một quãng đường dài, hai con sông chảy đến đây thì nhập lại, nước xô bờ đá, sóng lớn cuộn cuộn. Những cơn sóng rào rào như bầu trời đầy mây tuyết, rít gào đập mạnh vào vách núi rồi cuộn lên, trong nháy mắt hóa thành một con cự long dữ dội, gầm lên nhập vào Trường Giang.

- Đây là Tự Châu rồi?

Nam tử thanh niên vỗ lưng ngựa, bộ mặt đen sạm lộ ra vẻ vô cùng vui mừng.

Tự châu (bây giờ là Tứ Xuyên Nghi Tân) ở phía nam Tứ Xuyên. Nơi này là nơi ba tỉnh Xuyên (tên gọi tắt của Tứ Xuyên), Diên (tên gọi tắt của Vân Nam), Kiềm (tên gọi tắt của Quý Châu). Đông vắt qua Hồ

Thủy, tây giáp Gia Dương, nam vươn tới Chiêu Thông. Biên giới phía tây là Lương Sơn, Dân Giang, Trường Giang cuộn cuộn chảy tới đây nhập lại, từ xưa có mỹ danh ‘Tam giang nhập Xuyên Thục, nhất phàn đảo TỰ CHÂU’ (ba sông đều chảy vào Xuyên, Thục. Một buồm là tới TỰ CHÂU)

Tiểu Tứ cưỡi ngựa phía sau lau mồ hôi trên trán, lấy bình nước và thức ăn trên lưng ngựa đưa tới cho hai người phía trước:

- Tam ca, Cao thống lĩnh, ăn chút lương khô đi!

Từ Kinh vào Xuyên, ngày đêm kiêm trình, có thể tưởng tượng được mệt nhọc khốn khổ thế nào. Tam ca nhận lương khô nhai rau rầu vài miếng, rồi tu nước ừng ực. Nước lạnh từ cổ lặn xuống ngực, cảm giác thoải mái nói không nên lời, hắt bỏ bình nước xuống, nhìn sông Trường Giang, hít một hơi thật dài:

- TỰ CHÂU, rốt cục tới rồi. Không dễ dàng chút nào!

- Sao dễ dàng cho được?

Cao thống lĩnh cười nói:

- Qua trung thu đã xuất phát, từ bắc hướng nam, từ đông sang tây, xuyên qua bốn tỉnh Kinh Lỗ Dự Ngạc, đi mười mấy ngày đêm, ba người chúng ta gộp lại đã thay đổi không dưới hai mươi thốt khoải mã, mãi cho tới hôm nay mới tới địa giới, còn dễ dàng được sao?

- Không có việc gì, không có việc gì. Coi như chạy việt dã mà!

Tam ca cười hì hì, ánh mắt nhìn về phía trước.

Sơn đạo quanh quanh, xuyên qua lòng núi, cứ thế kéo mãi về phía trước. Lại đi một chập nữa, đột nhiên hoàn toàn bị cắt đứt. Rốt cuộc không tìm thấy lối ra.

Nhìn kỹ vài lần, vẫn như thế. Hắn bỗng nhiên mở to mắt, thần tình ngạc nhiên:

- Chết rồi. Hết đường rồi!

Tới TỰ CHÂU giới mà lại không có đường đi?! Lời này nói ra quả là chẳng ai tin được, nhưng mà nó lại xảy ra! Ba người sợ đến không dám thở nữa. Vội vội vàng vàng dắt ngựa tiến lên.

Quả nhiên đúng như lời Tam ca, nếu đi tiếp hai trăm trượng, vách núi đã cắt ngang đường. Vô luận tìm kiếm như thế nào cũng chẳng thấy được con đường nhỏ nào ở phía trước. Nhìn núi xanh trùng điệp trước mắt, Cao thống lĩnh nuốt nước miếng, cả giận cả mừng:

- Con mẹ nó thật là tà môn, đến cả đường đi mà cũng không thấy! Chẳng lẽ TỰ CHÂU này, là một tòa thành cách biệt với bên ngoài sao?!

Hoàn toàn ngăn cách với bên ngoài hiển nhiên là không có khả năng, TỰ CHÂU giáp núi giáp sông, từ xưa tới đây là thành lũy ở tây nam, rất trọng yếu. Sao lại không thông với bên ngoài chứ?

Tam ca vô đầu bứt tai nghĩ ngợi một lúc lâu, ánh mắt nhìn xuống dòng sông mãnh liệt cuộn cuộn, đột nhiên nhãn tình sáng lên, hưng phấn nhảy lên:

- Ai nói không có đường. Đây không phải là đường sao?!

Nhìn theo phương hướng ngón tay hắn, chỗ ba con sông giao nhau, sóng cuộn ngập trời, bốc lên những màn bọt nước đập thẳng vào vách đá, phải cao đến giữa sườn núi. Cao thống lĩnh mở to hai mắt, sợ hãi nói:

- Lâm huynh đệ, người nói là vượt sông hả?!

Lâm huynh đệ gật đầu nói:

- Xuyên Thục từ xưa vẫn là ‘thất sơn nhất thủy lưỡng phân điền’ (mảnh đất chia đôi bởi bảy núi một sông), đường bộ đường thủy giao nhau, đi trên bờ không được, vậy cũng chỉ có nước phải đi qua sông thôi.

Nơi sông giao nhau, nước chảy rất xiết, giống như Thông Thiên hà, đừng nói thuyền gỗ, đến cả một khối cự thạch rơi xuống, cũng không làm rẽ nổi sóng. Cao thống lĩnh chết lặng người:

- Huynh đệ, người đừng dọa ta, sông này làm sao đi qua được?! Cho dù có thể có thuyền, nhưng có người nào dám đi?..

“Đúng vậy, ai dám đi chứ?!” Tam ca thở dài, lặng lẽ lắc đầu, mày nhăn tít lại.

- Ủa,

Tiểu Tứ phía sau nhìn ra xa xem xét vài lần, đột nhiên cả kinh kêu lên:

- Tam ca Tam ca mau nhìn kìa, phía trước dường như có thuyền!

Lời còn chưa dứt, đã nghe từ những vách núi vang lên tiếng hát du dương như sơn ca:

Uy

Cúc hoa khai tại lương sơn thượng¹/₄R

Đóa đóa tiên hoa khí vị hương¹/₄R

Lang nhược hữu tình tảo khai khẩu¹/₄R

Mạc đẳng hoa tạ bất thành song

(hò ơ ...

Trên đỉnh Lương Sơn hoa cúc nở

Từng bông mơn mẩn tỏa ngát hương

Chàng nếu có yêu xin ngỏ sớm

Đừng để hoa tàn chẳng thành đôi...

(Linhlan dịch thơ)

Từ dưới vách núi, chậm chậm tiến ra một cái bè tre, trên đó có hai người già trẻ, nắm chắc mái chèo, chậm rãi rẽ nước. Tiếng ca đúng là xuất phát từ chiếc thuyền này, bè tre đó giống như một chiếc lá bồng bênh trên nước, đảo qua lắc lại, đứng đưa không chừng, nhưng thủy chung không hề lật.

Thật có người chèo thuyền qua sông, lại chỉ dùng bè tre thô sơ như vậy ư?! Cao thống lĩnh mắt tròn, không dám thở mạnh.

Tam ca nhảy dựng lên, vung tay vẫy vẫy hô to:

- Đại thúc, đại thúc, có thể chở chúng ta một đoạn đường không, chúng ta muốn qua sông

Nước chảy rất xiết, hấn gọi vài tiếng, người trên thuyền mới nghe được. Hai người này, một người là lão giả to lớn, một người là thiếu nữ thanh tú. Thiếu nữ đó có lớp da trắng nõn, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, thân mặc một cái áo dài màu chàm, quần thêu hoa bướm, cổ áo, tay áo, nơi nơi đều dùng chỉ màu ngũ sắc, chính là trang phục điển hình của Miêu nữ.

Chiếc thuyền nhỏ chậm chậm ngừng lại, Miêu nữ quay đầu lại nhìn họ vài lần, ngạc nhiên nói:

- Các người là người Hoa hả?!

Hoa ngữ của thiếu nữ này pha lẫn giọng Xuyên, trong trẻo ngọt ngào, mấy người nghe được cực kỳ thoải mái, Tam ca vội vàng gật đầu:

- Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta đều là người Hoa! Tiểu thư, chúng ta có việc gấp qua sông, nếu không có gì bất tiện, xin giúp chúng ta một đoạn đường?!

Thiếu nữ quay đầu đi, hướng về phía lão giả nói:

- A cha. Ba người Hoa này muốn qua sông, có giúp họ không?

Lão giả lắc đầu, mặt lộ vẻ khó xử:

- Người Hoa tâm tình âm hiểm, càng ít giao tiếp với họ càng tốt!

Tam ca không hiểu Miêu ngữ, nhưng thấy lão giả Miêu tộc lắc đầu, cũng biết sự tình không ổn, vội vã nói:

- Tiểu thư, nàng yên tâm, chỉ cần nàng có thể đưa chúng ta qua sông, muốn bao nhiêu tiền ta cũng cho nàng!

Lời này vừa nói ra đã làm Miêu nữ nổi giận. Nàng vỗ mạnh xuống mặt nước, cả giận nói:

- A cha nói, người Hoa âm hiểm xảo hoạt, không có gì tốt, mở miệng ngậm miệng là nói về tiền. Chỉ có người Hoa các ngươi mới như vậy thôi! Giúp người còn đòi tiền tài, nếu truyền về sơn trại, chín làng mười tám hương sẽ cười chê chúng ta!

Ngữ thanh nàng rất trong trẻo. Mang theo phong vị Xuyên Thục dễ nghe, lời nói vừa nhanh vừa nhẹ, lão giả Miêu tộc cười gật đầu, ủng hộ con gái! Tam ca mặt đỏ lên, bối rối cười vài tiếng:

- Tiểu thư nói đúng lắm, giúp người là chuyện vui sướng, ta quá dung tục rồi. Thứ tội thứ tội! À, xin hỏi bây giờ chúng ta có thể lên thuyền chưa?!

Con gái nhìn A cha, như muốn được lão đồng ý, lúc này mới gật đầu nói:

- Mau lên thuyền đi, nhưng ngựa của các ngươi, chỉ có thể để lại trên bờ!

Tam ca khẽ gật đầu, vỗ mạnh lên lưng ngựa vài cái, đuổi chúng phóng vào núi rừng, ba người sau đó lên thuyền.

Bè tre đơn giản cực kỳ. Ba người vừa lên thuyền là nó lắc lư dữ dội, chìm sâu vào trong nước, hai người Cao thống lĩnh đều là con vịt cạn, nhất thời sợ đến sắc mặt tái nhợt, chỉ có Tam ca tự cho là tiểu bạch long ở dưới sông, đứng vững vàng không lay động.

Hai cha con chậm chậm chèo thuyền, chiếc bè tre như một chiếc lá cây, nhẹ nhàng tách khỏi bờ.

Tam ca thân ở trên thuyền, nghe tiếng chèo róc rách, trong lòng hẩn tỉnh mặc, thân thể nhẹ nhàng như đang trôi nổi trên mặt nước. Hai bờ vách núi cao cao, cây xanh bóng mát, chim kêu vượn hú không dứt. Vừa thanh nhàn vừa u tĩnh, như không quan tâm đến con sông đang cuộn cuộn chảy, dòng nước xiết cuốn về phía chân trời.

Ánh mắt hẩn lướt nhanh, dừng lại nơi những vách núi cao nhất, đột nhiên kinh ngạc kêu lên:

- Ở đó là cái gì?!

Cao cao trên vách núi đen, có mấy trăm cổ quan tài gỗ buộc bằng dây thừng, tuy trải qua trăm ngàn năm, vẫn không thấy mục nát. Miêu nữ nói khẽ:

- Đây là táng nhân huyền quan (quan tài treo), là nơi tổ tiên chúng ta an táng!

Đây là quan tài treo ư?! Tam ca giơ ngón tay cái, vô cùng tán thưởng:

- Những quan tài này không biết được treo như thế nào, rất giỏi, thật rất giỏi! Tương lai nếu ta cũng có thể được treo ở chỗ này, nhìn núi xanh nước biếc, nước sông cuộn cuộn thì sẽ là một việc hạnh phúc biết bao nhiêu!

Miêu nữ thấy hẩn không nói chuyện tiền bạc, thì lời lẽ cũng không phải đáng ghét lắm, gật đầu nói khẽ:

- Nguyện vọng của ta giống như ngươi!

Không chỉ là ngươi và ta, chỉ sợ trong thiên hạ nguyện vọng mọi người đều thế cả! Hẩn ừm một tiếng, thở dài nhìn tường đá điêu khắc hai bờ, trong mắt tràn đầy vẻ hâm mộ.

Thiếu nữ hai tay chèo thuyền, cất giọng hát ngân vang:

Sáu bảy mươi năm về chín tuổi

Mấy người đạt được mộng bách niên?!

Thiên tử thoát sao vòng oan nghiệt?

Có ai tựa núi đội trời thiên thu không đổ?

Có ai như vách Lan Hà vĩnh viễn chẳng nghiêng?

Nguyện làm Đông Giang xuôi dòng chảy

Cuốn cuộn đổ về thẳng Tây phương...

Miêu nữ năng ca thiện múa, mở miệng là hát như sơn ca, một khúc hát ưu nhã thanh cao, rất hợp tình cảnh, làm lòng người phiêu lãng. Tam ca ngẩng đầu nhìn nàng, vô cùng hâm mộ:

- Tiểu thư, nàng hát hay quá. Nữ tử người Miêu, ai cũng mê lệ hát hay như nàng sao?

Lúc này thì người cha cười nói:

- Hoa gia lang, con gái của ta nổi tiếng là bách linh diệu (chim chiến chiến), chẳng biết có bao nhiêu ‘mễ đa’ thích nó đó!

- A cha...

Thiếu nữ vội vàng vàng kêu lên, ngượng ngùng đạp chân, chiếc bè tre nhẹ nhàng lay động, Cao thống lĩnh bị dọa kêu lên oe oe.

Tam ca sững sờ, lẩm bẩm nói:

- Mễ đa (nhiều gạo)? Ở nhà ta cũng có nhiều gạo lắm!

Miêu nữ cười ngặt nghẽo:

- Mễ đa, đây là tiếng Miêu của chúng ta, nếu dùng hoa ngữ các người nói, có ý là tiểu tử, không phải là gạo để cho người ăn đâu!

Thì ra mễ đa là như vậy! Tam ca cười nói:

- Tiểu tử là ‘mễ đa’, vậy cô nương chắc là ‘mễ thiếu’ rồi? Hiểu rồi, hiểu rồi!

(mễ thiếu= ít gạo)

- Không phải ‘mễ thiếu’!

Thiếu nữ vội la lên:

- Miêu ngữ gọi cô nương là ‘mễ sai’! Người đó, chỉ thích tự cho mình là thông minh?!

Nàng quýnh lên, giọng Xuyên không giấu được, Tam ca vui vẻ cười ha hả:

- Ta là ‘mễ đa’, nàng là ‘mễ sai’, nói sớm một chút là ta hiểu ngay mà!

Nghe hẳn bắt chước giọng Xuyên, Cao thống lĩnh hai người nhất thời há miệng cười to, chọc cho thiếu nữ đỏ mặt lên.

Đều là thanh niên, cười vui một trận, bao nhiêu ngăn cách tự nhiên tiêu tan, nhìn thiếu nữ da dẻ trắng mịn, cổ tay nõn nà, hẳn lấy làm khó hiểu hỏi:

- Tiểu thư, các người chuyên môn đưa người ta qua sống ở đây à?!

Miêu nữ nghe hẳn gọi mình là ‘tiểu thư’, không nhịn được nhún mày lắc đầu:

- Người thật không thẳng thắn, ta có tên mà! Người tên gì?

- Ta gọi là Lâm Văn Vinh. Tất cả mọi người gọi ta là Lâm Tam, cũng gọi là Tam ca! Không nổi tiếng gì mấy?!

Thiếu nữ hầm hừ:

- Đừng gọi tiểu thư nữa! Cha ta gọi là Bố Y. Ta được sinh ra bên cạnh ao hoa sen, dựa theo tập tục người Miêu chúng ta, lấy tên của cha ta và nơi ta sinh, ta gọi là Y Liên!

- Y Liên?!

Lâm Văn Vinh kêu lên:

- Tên này thật hay! Trời ơi, sao ta không nghĩ ra được cái tên đẹp như vậy chứ?! Lần sau ta có con gái, ta đặt tên là Lâm Y Liên! Hay lắm, thật là khéo!

Hắn mỉm cười liền thoắt, Y Liên mặt đỏ lên, bối rối nói:

- Người gọi là Lâm Tam. Vậy ta gọi người là A Tam Ca nhé! A Tam Ca, chúng ta không phải chèo thuyền thuê đâu...

“A Tam Ca?” Cơ mặt hắn lập tức co lại:

- Y Liên, nàng có thể bỏ cái chữ A đi được không? Ba chữ A Tam Ca, ta thật sự không chịu nổi đâu!

Y Liên khó hiểu nhìn hắn:

- Vậy ta gọi người là A Lâm ca được không. A Lâm ca, ta và cha ta không phải chèo thuyền, chúng ta là thầy thuốc của trại, hôm nay lên núi hái thuốc, trên đường trở về gặp các người thôi!

Nàng vừa nói chuyện, chiếc bè tre đã đi đến giữa sông, sóng nước rẽ ra, thuyền nhỏ như chiếc lá rụng trong cơn gió lớn, rung lên kịch liệt. Cao Tù và Tứ Đức chóng mặt như điên, sắc mặt tái nhợt, thân thể bắt đầu lắc lư trên thuyền.

Bố Y hai tay chèo mạnh, hét lớn một tiếng:

- Y Liên, mau giữ sợi dây!

Lâm Văn Vinh phản ứng nhanh hơn, không đợi thiếu nữ kịp phản ứng, giật lấy dây thừng ở đầu thuyền. Chạy tới chỗ bè tre hơi nghiêng, dùng hết khí lực buộc sợi dây chặt lại. Cao Tù, Tứ Đức hai người nhân cơ hội giữ chặt sợi dây, thân thể mới ổn định lại!

Vài cơn sóng đánh tới. Thân thuyền lúc nghiêng lúc ngả, chốc chốc bay lên không trung, chốc chốc lại sụp xuống đáy cốc! Cha con Y Liên cầm mái chèo đẩy lia lịa, toàn lực duy trì sự cân bằng cho chiếc bè, mồ hôi trán chảy ròng ròng. Lâm Văn Vinh thuở nhỏ lớn lên bên hồ, thủy tính tinh thông, vội vàng vàng lấy thêm một mái chèo bên cạnh, cùng hai người đồng loạt đẩy mạnh tay chèo.

Không biết cố gắng bao lâu, chiếc bè rốt cục xuyên qua cơn sóng dữ, tuy vẫn có chút dao động, nhưng so với vừa rồi thì vững vàng hơn gấp trăm lần ngàn lần. Lão Cao, Tứ Đức xiêm y ướt đầm, ôm lấy nhau, thở hổn hển.

Bố Y hướng về Lâm Văn Vinh giơ ngón tay cái, khen:

- Hoa gia lang, làm được lắm!

Lâm Văn Vinh cười khà khà, ngồi phệt xuống thuyền, thở phì phò. Kim Sa Giang, Dân Giang, Trường Giang, ba sông giao hội quả nhiên kinh hiểm tuyệt luân!

Y Liên lau nước trên mặt, cười ngồi bên người hắn:

- A Lâm ca, không ngờ thủy tính của người tốt như vậy. Không phải người Hoa nào cũng có bốn sự này, đến cả cha ta cũng khen người đó!

- đương nhiên!

Lâm Văn Vinh chỉ vài lời là lộ nguyên hình, dương dương đắc ý nói:

- Ta có ngoại hiệu mà ai cũng biết, đó là con cọp trên đất bằng, tiểu bạch long ở dưới sông, đâu phải là hư danh chứ?!

Y Liên là một cô gái người Miêu, tính cách thẳng thắn đáng yêu, lấy làm khó hiểu nhìn hắn, thận trọng hỏi:

- A Lâm ca, người trông đen thui như vậy, gọi là tiểu bạch long thì không đúng, gọi là tiểu hắc long, tiểu ô long thì còn được!

Lâm Văn Vinh lắp bắp, khổ sở cắn răng ấp úng vài tiếng, không biết phải nói như thế nào! Lão Cao vừa định thần lại, lập tức phá ra cười như điên!

- Y Liên, ta thấy con đường trên núi kia đứt rồi, bình thường tất cả mọi người phải làm như thế nào mới qua sông được? Nếu không qua sông được, Tự Châu phủ chẳng phải sẽ bị ngăn cách với bên ngoài sao?!

Con sông nguy hiểm này làm cho Lâm Văn Vinh không quên được, vội vàng nhân dịp này hỏi luôn.

Thiếu nữ lắc đầu:

- Bình thường không có sóng to gió lớn như vậy đâu, ta cùng với cha rất dễ dàng vượt qua, hôm nay vì có thêm các người, mới có chút phiền toái! Hơn nữa, Miêu chúng ta rất ít khi qua sông, phủ doãn lão gia không cho qua! Nếu bên ngoài có người vào, thì cũng phải đợi lão gia ân chuẩn, mới có thể phái đại quan thuyền tiếp họ!

“Phủ doãn lão gia ân chuẩn?” Lâm Văn Vinh hừ một tiếng: “Ồ Xuyên Thục phủ này có rất nhiều môn sinh của Thành Vương. Ngày xưa Thành Vương từng dùng tánh mạng của người Miêu để uy hiếp, bức An Bích Như dùng sắc dụ dỗ Lâm Tam! Cũng từ đêm hôm đó, An tử tử thương tâm nên về lại Miêu trại.” Lâm Văn Vinh tự nhiên nhớ rất rõ.

Lúc này lại nghe Y Liên nhắc tới phủ doãn, giận dữ nói:

- Y Liên, Bố Y lão gia, ta thấy bộ dạng các người tựa hồ có vẻ oán hận người Hoa chúng ta, có phải là kẻ nào khi dễ các người không?!

Bố Y lắc đầu, không nói gì. Y Liên nói khẽ:

- A cha, A Lâm ca giúp chúng ta chèo thuyền, chắc không phải là người xấu đâu, hần hần sẽ không đi cáo quan đâu, phải không?!

“Ta giúp người chèo thuyền thì không phải là người xấu sao? Nha đầu này thật đáng yêu!” Lâm Văn Vinh cười ha hả, đang muốn nói chuyện, lại phát giác thân mình nặng nề, chiếc bè đã tới bờ rồi!

586. Chương 583: Thánh Cô

- Làm gì. Ai kẹp ta đó?!

Ngô công tử gầm lên, tay chân múa loạn, cổ sức gãy dựa, nhưng phát giác thân thể mình nhẹ bấc, hai chân đang ở giữa không trung, thật ra cả người đã bị nhấc lên.

Một thanh niên diện mực sạm đen, mắt lạnh lùng tàn độc, khóc không ra khóc, cười không ra cười, hai bàn tay to đùng như kim sắt, nắm cổ hắn, nhấc hắn lên không như một con gà:

- Người tên là gì?!

Nhìn người nọ sát khí ầm ầm, Ngô công tử bất giác cả người lạnh toát, sắc mặt trắng bệch, đến cả thở cũng không dám thở mạnh.

- Ta... Ta là Ngô Sĩ Đạo! Người... Người muốn làm gì. Ta... Cha ta là Hưng Văn huyền thừa Ngô Nguyên! Người đâu, mau cứu ta, cứu ta!

Mặt hắn đã đỏ ngầu, há miệng kêu cứu.

Nha dịch chung quanh như ở trong mộng mới tỉnh, vung đao muốn lao lên, lại thấy một tráng hán đen đui vạm vỡ bên người thanh niên này trờng mắt, một chưởng đánh mạnh vào tảng đá bên đường, cả giận nói:

- Không muốn mạng thì đi tới!

Hai người này đều là những người giết người không nháy mắt ở chiến trường. Trên tay chẳng biết dính bao nhiêu máu tươi, dưới cơn thịnh nộ, khí thế kinh khủng, ai dám xem thường họ? Lại nhìn thấy tên tráng hán đen thui đập mạnh vào tảng đá, chỉ nghe ầm ầm vỡ thành mấy mảnh, đám nha dịch sắc mặt trắng bệch, vung trường đao hư trương thanh thế, nhưng không một ai dám đến gần.

- Ngô Sĩ Đạo?!

“Chát!” Trên mặt Ngô công tử vừa trúng một cái tát. Mấy cái răng cửa văng xa ra ngoài. Tên thanh niên nghiêng răng, lạnh nhạt nói:

- Đồ chó chết, đến cả cái tên mà cũng không biết nói. Xấu hổ cho dòng họ ông bà! Ta hỏi người, thuế tăng ba thành, còn thu thuế bốn quý, là ai hạ lệnh?!

- Hoàng... Hoàng Thượng...

- À?!

Thanh niên cười lộ ra hàm răng trắng ớn.

Ngô Sĩ Đạo sợ run người, vội hỏi:

- Đại hiệp tha mạng, tiểu nhân nói thật! Là... Là phủ đài Viễn Thanh Nhiếp đại nhân hạ lệnh! Ta và cha ta đều là phụng mạng làm việc!

Thanh niên lạnh lùng nhìn hắn:

- Ta lại hỏi người một câu nữa, hoàng đế hạ thánh chỉ, miễn thuế ba năm trong thiên hạ, các người có từng nhận được chưa?

- Ngài... Ngài làm sao biết được?

Ngô công tử liếc mắt nhìn hắn, sắc mặt trắng bệch:

- Nhận hoạch, nhận được! Nhưng Nhiếp đại nhân nói, Hoàng Thượng có hoàng tôn là việc của Hoàng Thượng, chúng ta thu thêm thuế, đó là việc của chúng ta, hai bên không liên quan!

Thanh niên mặt đen thở dài, lạnh lùng lắc đầu:

- Tứ Đức, lấy cho ta một tảng đá, có việc dùng với tiểu tử này!

- Hay lắm!

Tứ Đức sung sướng đáp ứng ngay, khệ nệ vác tới một tảng đá lớn.

Ngô Sĩ Đạo sợ xạm mặt lại:

- Đại... Đại hiệp tha mạng!

- Tha cho cái đầu ông nội người!

Chát một tiếng, viên đá đập thẳng vào trước mặt hắn, gương mặt Ngô công tử nhất thời nở hoa, chỗ đỏ, chỗ trắng, đan xen lẫn lộn. Ngô Sĩ Đạo thấy mắt tối sầm, thân thể mềm nhũn, ngã sầm xuống ngất đi.

Đám nha dịch đầu tiên là sững sốt, tiếp theo là kinh hoảng, bỏ chạy tán loạn:

- Đánh chết người! Người đâu mau tới đây! Ánh Nguyệt thôn có cường đạo, đánh chết Ngô công tử rồi!

Lâm Văn Vinh đưa mắt nhìn Cao Tù, lão Cao hiểu ngay, lập tức đi theo đám người đó.

- Này, này...

Nhìn Ngô Sĩ Đạo nằm trên mặt đất, Bồ Y lão tía tay chân run run, không biết phải làm gì cho tốt.

- A Lâm ca, người đi mau đi!

Y Liên lo lắng đẩy mạnh vào người hắn:

- Đi mau!

Lâm Văn Vinh khó hiểu nói:

- Tại sao ta phải đi?!

Thiếu nữ nước mắt trào ra:

- Người đánh chết quan sai, mà đây là nhi tử của huyện thừa, nếu còn không trốn đi, chẳng lẽ chờ họ tới bắt sao?! Là ta, là ta hại người!

Y Liên gồng tay, ra sức đẩy hắn lên núi, Lâm Văn Vinh nháy nháy mắt, lắc đầu:

- Không được, lúc này ta mà đi, chẳng phải sẽ liên lụy các người sao? Ta không thể đi!

- A Lâm ca!

Thiếu nữ nghe thế vừa cảm động vừa đau lòng:

- Chúng ta không có việc gì đâu, họ không dám làm gì chúng ta đâu! Người đi mau đi, còn chần chờ là không còn kịp nữa!

Nàng vòng tay sau lưng lấy ra một hộp tre, móc ra vài món đồ ăn, nhét cả vào tay hắn, nhưng phần lớn đều là rau dưa. Y Liên ngưng ngưng nhưng rất kiên định nói:

- Đây, đây là thức ăn ba ngày của ta và a tía, trước khi lên núi, mẹ ta làm đó, ta và a tía không nỡ ăn! Người mau lấy đi, đừng để a tía thấy, bây giờ trong trại không có đồ ăn nữa!

Nha đầu này! Cầm mớ đồ ăn nguội lạnh trong tay, hai tay Lâm Văn Vinh cảm giác nặng như ngàn cân, tâm tình trầm trọng không biết nói cái gì đây.

Thiếu niên Khôn Sơn cẩn thận đánh giá hắn, thấy Y Liên lúi lúi kéo kéo hắn, nhất thời giận dữ, đi tới gần hắn, vung sài đao, mắt vẫn lên nói:

- Y Liên, người tránh ra, ta muốn xử lý tên người Hoa này!

Thiếu nữ giật bắn cả người, vội vàng dang tay, dùng thân thể bảo vệ Lâm Văn Vinh, quát lên:

- Khôn Sơn, người làm gì thế? A Lâm ca là người tốt! Hắn giúp chúng ta đuổi quan sai mà!

- Ta có đao, không cần hắn hỗ trợ!

Khôn Sơn giận dữ hét, mặt đỏ bừng.

Y Liên không để ý đến hắn, ra sức đẩy Lâm Văn Vinh vài cái, muốn bảo hắn chạy đi, nhưng người này giống như mọc rễ, vững vàng không lay động.

Thiếu nữ nhìn hẩn, dậm chân dậm cẳng:

- A tía, người mau khuyên A Lâm ca đi! Hẩn mà lưu lại là không còn mạng nữa!

Bố Y lão tía nhìn Ngô công tử nằm trên mặt đất, lặng lẽ lắc đầu:

- Khách nhân, cảm tạ thịnh tình của người đối với Miêu trại! Quan nha bên ngoài còn có đồng bọn, họ lập tức sẽ tiến đến bắt người, người đi mau đi!

Lâm Văn Vinh mỉm cười nói:

- Lão tía, người yên tâm, ta sẽ không để cho chúng bắt được đâu!

Người này đúng là cứng đầu như trâu, Y Liên tức giận đến nỗi không thềm để ý đến hẩn nữa.

Khi đang nói chuyện, chợt nghe xa xa có tiếng chó sủa râm ran, trên con đường núi loáng thoáng có trăm bó đuốc, như có một đoàn người đang chạy tới.

- Quan nha đến rồi!

Bố Y lặng lẽ thở dài.

Lúc này có lên núi cũng không còn kịp rồi, Y Liên khiếp sợ không biết phải làm gì, nhìn đám quan sai càng ngày càng gần và A Lâm ca xem như chẳng có việc gì cả, nằng đột nhiên cắn răng, giữ chặt tay hẩn, điên cuồng kéo về phía sơn trại:

- Theo ta tới đây!

588. Chương 585 - Nguyên Ủy

Y Liên kéo theo hẩn chạy ào một mạch, nháy mắt đã tới đỉnh núi, chạy một trận vừa nhanh vừa vội, mặt mũi nằng đỏ bừng, thở hổn hển quay đầu nhìn lại.

Những bó đuốc đối diện với ngọn núi đã nhìn thấy rõ ràng rồi, thấp thoáng có thể thấy mấy trăm công sai đang cầm đuốc sáng rực, lớn tiếng gào thét và lao về bên này.

- A Lâm ca, ở đây!

Y Liên vén những bụi cỏ ra, trong bụi cỏ rậm rạp ra một hang động đen ngòm, bên trong toàn một màu đen.

Lâm Văn Vinh vội lắc đầu:

- Y Liên, ta không sợ...

- Con người huynh sao lại không nghe lời khuyên bảo thế?!

Thiếu nữ có chút giận dữ:

- Vừa rồi kêu huynh chạy huynh cứ chối đây đẩy. Bây giờ kêu huynh trốn huynh cũng lại không nguyện ý! A Lâm ca, huynh có biết không? Kẻ huynh đánh chết là con trai của huyện thừa, vạn nhất bị bọn họ bắt lại rồi, cho dù huynh có mười cái mạng cũng chẳng đủ đâu! Mau, mau lên đi!

Nàng chẳng nói thêm nữa, đẩy ngay Lâm Văn Vinh vào trong động. Thạch động này nằm trong lòng núi, rất nhỏ hẹp, chỉ có thể chứa được một người, xung quanh đã được những ngọn núi trùng trùng che giấu, cực khó bị phát hiện. Bên trong sạch sẽ thoải mái, phủ một lớp cỏ khô rất dày, cạnh có để vài chiếc xiêm y của nữ tử Miêu gia, còn có một chiếc hộp phấn nhỏ, loại rẻ nhất trên chợ.

- Sơn động này muội tìm thấy khi đuổi heo rừng trong trại, toàn sơn trại này chỉ có mình muội biết thôi.

Y Liên mau chóng túm lấy hộp phấn giấu ra sau lưng, khuôn mặt có chút ngượng ngùng:

- Mỗi lần a tía bức muội gả cho người ta, muội đều một mình trốn đến đây, ở lại hai đêm, làm căng với cha. Bọn họ tìm khắp sơn trại không thấy muội, a tía cũng không còn dám bức muội gả cho người ta nữa!

Thảo nào nơi này cỏ khô, y phục, phần nước đều chu toàn, thì ra là vì nguyên nhân này. Lâm Văn Vinh cười khổ lắc đầu.

- Không cho huynh cười!

Thiếu nữ hiển nhiên là lần đầu tiên trước mặt người khác nói đến những chuyện xấu hổ này, mặt đỏ bừng, chân dậm thành thịch thịch nói:

- A Lâm ca, huynh cứ yên tâm nấp ở đây. Chẳng cần đi đâu cả! Đợi nha dịch đi rồi, muội sẽ quay lại tìm huynh! Hai người bằng hữu đó của huynh muội cũng sẽ nghĩ cách giấu bọn họ đi!

Nhìn bộ dạng kiên định của nha đầu này, nếu từ chối sợ rằng nàng có thể lao tới đánh người, Lâm Văn Vinh chỉ đành cười khổ gật đầu.

- Còn cái này nữa.

Vừa rồi trong lúc chạy Y Liên điệu chiếc gùi trúc trên lưng, lúc này lại cầm nó nhét vào ngực hắn:

- Thức ăn đều ở bên trong, đêm dài dằng dặc, khi đói huynh cứ thoải mái mà ăn! Ăn hết rồi muội sẽ đào rau dại lên nướng cho huynh ăn! A tía nói, bánh muội nướng rất thơm đó!

Nhìn vào chỗ rau dại khô héo lạnh lẽo kia, Lâm Văn Vinh trong lòng buồn bực đến không biết nên nói cái gì mới tốt. Hắn lần mò vào trong ngực, lôi ra mấy chiếc bánh điểm tâm còn chưa ăn hết, vội vã đưa tới tay thiếu nữ:

- Y Liên, cho muội, muội ăn cái này!

Chỗ lương khô này đều là hắn mua trên đường đi, tuy không sánh được với thứ bánh tinh mĩ trong nhà, nhưng so với đám cỏ dại lạnh lẽo kia mà nói thì lại hơn không biết bao nhiêu lần, chẳng khác gì của ngon vật lạ.

Y Liên thần sắc buồn bã nhìn hắn, lặng lẽ cúi đầu, lấy chỗ rau cỏ dại ra khỏi cái gùi, yên lặng nắm chặt trong tay, lén lút giấu ra sau lưng, không dám đưa ra nữa.

- Không phải. Y Liên, muội đừng hiểu lầm! Ta, ta không phải là có ý đó!

Lâm Văn Vinh nhìn mà vô cùng lo lắng, tay chân bối rối, chẳng biết nên nói sao mới phải. Thường ngày cái miệng luôn dẻo quẹo, lúc này lại trở lên vụng về quá thể.

Thiếu nữ lặng lẽ lắc đầu, không nói một lời.

Lòng Lâm Văn Vinh quỳnh lên, loạt xoạt đưa tay ra, giằng lấy mớ rau dại trong tay nàng, bỏ vào miệng nhai rau rầu.

Mớ rau đó vừa đắng vừa chát, quăn vào một chỗ với nhau, nào đâu dễ nuốt? Hắn một hơi nuốt xuống, vừa gấp vừa nhanh, cổ họng như bị nghẹn cứng, lập tức không ngừng ho khan vài tiếng. Mặt mũi đỏ bừng như ớt khi!

Y Liên cả kinh, vội vã lấy túi nước cho hắn uống. Lâm Văn Vinh ho mạnh một trận, khó khăn lắm mới nuốt được chỗ rau dại đó xuống, lại uống vội từng ngụm nước:

- Ngon, ngon lắm! Y Liên, lúc nào thì muội lại nướng bánh cho ta ăn?

Thiếu nữ hai mắt ướt ướt, khe liếc nhìn hắn, cảm kích thốt lên:

- A Lâm ca, huynh thật tốt!

Lâm Văn Vinh lắc lắc đầu, buồn bực nói:

- Ta không tốt! Nếu tốt, bánh ta tặng sao muội lại không thích?!

Y Liên cười xùy một tiếng, nhìn mấy cái bánh tinh xảo đó, khẽ nói:

- A Lâm ca, không phải muội không thích, mà muội muốn giữ lại những chiếc bánh điểm tâm này!

Lâm Văn Vinh khó hiểu hỏi:

- Giữ lại? Tại sao?!

Thiếu nữ cúi đầu khẽ đáp:

- Muội đưa cho a tía, a má, Khôn Sơn và các huynh đệ tử muội khác trong trại cùng ném thử xem!

Lâm Văn Vinh nghe mà sống mũi cay cay, vội vã ngoảnh mặt đi:

- A muội, cái này là đưa cho muội! Của bọn họ, ta vẫn còn giữ lại đây!

- A Lâm ca, huynh, huynh đừng có kêu loạn lên thế!

Y Liên xấu hổ đến đỏ bừng hai má:

- Miêu nhân chúng ta không thể xưng hô bừa bãi a ca a muội được, đó là quy củ!

A ca a muội thì có quy củ gì chứ? Lâm Văn Vinh trong lòng nghi hoặc, lại nghe dưới chân núi có tiếng đao thương va chạm truyền lên, mấy trăm công sai đã xuống dưới ngọn núi đối diện, chạy thẳng về phía trại. Thiếu nữ vô cùng lo lắng, vội vã kéo cổ lại, che kín cửa hang động đó đi:

- Huynh cứ nấp ở đâu, tuyệt đối đừng có loạn động! Muội đi xem xem a tía bọn họ!

Tiếng bước chân nhẹ vang, thân hình của Y Liên dần dần biến thành một điểm nhỏ trong đêm, chẳng nhìn thấy đâu nữa. Lâm Văn Vinh thở dài một hơi, trong lòng trầm trọng như bị đá đè.

Không tới Tự Châu thì rất khó lý giải tại sao An Bích Như lại có loại tính cách như vậy. Khi đi khắp Miêu trại này một lượt, chỉ sau một thời gian ngắn ngủi hắn đã mơ hồ hiểu được tâm cảnh của An tử tử năm đó rồi. Cái tính cách bề ngoài phóng đảng nhưng nội tâm lại miễn cưỡng của nàng tính không phải là đột nhiên sinh ra, mà đều có nguyên nhân của nó. Mà trên người thiếu nữ Y Liên của Miêu tộc này, hắn tựa như nhìn thấy bóng hình của An tử tử năm đó.

Vạch bụi cỏ ra, không nhìn thấy tình hình dưới núi, chỉ có thể nghe thấy văng vẳng tiếng tranh cãi ồn ào truyền lại, sau một hồi liền trở nên im ắng. Bầu trời đêm dày đặc những vì sao, tiếng ve sầu cuối hạ vang lên lạnh lớt.

Chẳng biết đã đợi bao lâu, trong lúc mơ hồ đang muốn ngủ đi thì lại nghe thấy bên ngoài bụi cỏ khẽ vang lên:

- A Lâm ca, a Lâm ca...

Y Liên hai tay bưng một ống trúc, vạch bụi cỏ ra, thấy hắn còn ở bên trong mới thở phào một hơi:

- Dọa chết muội rồi, không nghe thấy tiếng của huynh, muội còn cho rằng huynh chạy ra ngoài rồi đó!

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Ta đã bị muội mắng cho sợ rồi, không có sự phân phó của muội, ta nào dám khinh cử vọng động chứ?!

- Gan của huynh có vẻ không nhỏ như vậy.

Y Liên trề môi, nhìn hắn vẻ quan tâm:

- A Lâm ca, lạnh không?!

Cuối hạ đầu thu, đến giữa đêm, trên núi đã trở nên rất lạnh. Trốn trong sơn động còn tốt một chút, đến lúc thò đầu ra mới cảm thấy toàn thân rét buốt.

Thấy hắn khẽ gật đầu, thiếu nữ hai tay cầm ống trúc đưa tới chỗ hắn:

- Cho huynh, uống rồi sẽ ấm hơn một chút!

Mùi hương thoang thoảng từ ống trúc truyền ra. Lâm Văn Vinh khó hiểu liếc nhìn qua:

- Đây là gì?

- Huynh ném thử xem rồi biết liền à!

Thiếu nữ khẽ đáp:

Cạy nắp ống trúc đó ra, từng trận từng trận hương rượu lập tức tràn vào mũi, trong ống chứa đầy rượu trong suốt, Lâm Văn Vinh ném một ngụm, thấy nồng độ cực thấp tựa như rượu gạo vậy. Trong đấng chất lại mang theo chút hương thơm, cũng không thể nói là ngon miệng. Y Liên nhấp nháy mắt nhìn hân:

- Uống ngon không?!

- Ừm, ngon lắm!

Lâm Văn Vinh đưa trả lại nàng:

- Muội cũng ném đi!

- Không được, nữ nhân người Miêu bọn muội chưa thành thân thì không thể uống rượu!

Y Liên vội vã xua tay, nhìn hân quan tâm:

- Uống rồi có thấy ấm áp hơn chút không?

Rượu của Miêu gia nồng độ thấp, uống rồi cũng chẳng có bao nhiêu tác dụng. Chỉ là Lâm Văn Vinh sao có thể làm phật ý nàng, vội vã gật đầu:

- Ấm, ấm, ấm lắm ấy!

- Vậy thì tốt!

Y Liên vỗ vỗ ngực, thở phào một hơi:

- Đây là chút rượu gạo cuối cùng trong nhà, dùng để chiêu đãi khách quý đó. A tía không cho người khác động vào! Nếu huynh uống mà không ấm áp, muội há chẳng phải là phí công ăn trộm... à không, phí công lấy sao?!

Lâm Văn Vinh mỉm cười lắc đầu:

- Y Liên, sao muội lại đối với ta tốt như vậy?!

Thiếu nữ hai mắt mở to:

- Bởi vì huynh là người tốt mà!

- Người tốt. Sao ta không cảm thấy thế chứ?!

Lâm Văn Vinh cười lên ha hả.

- Huynh cười gì thế?

Thiếu nữ khẽ mân mê miếng ngọc bội trong tay, thần sắc có chút giận dữ:

- Muội chỉ cảm thấy huynh là người tốt! Huynh và những người Hoa khác không giống nhau, từ trên thuyền muội đã phát hiện ra rồi! Huynh biết chèo thuyền, biết bơi lội, còn biết nói nhảm, nhưng huynh không khi phụ người khác, không khinh thị người Miêu bọn muội, còn giúp bọn muội đánh kẻ xấu nữa! Câu nào từ nào của huynh cũng không rời khỏi tiền, nhưng huynh lại không tham tiền, còn cố ý dùng cách xấu, vạch vờ miếng ngọc bội tốt như vậy để tặng cho muội...

Lẽ nào ta có nhiều ưu điểm như vậy sao? Lâm Văn Vinh cười cười, chẳng biết nên nói gì:

- Đúng rồi. Y Liên, sao muội lại trở lại vậy? Dưới núi sao rồi?

Y Liên khẽ lắc đầu:

- Đám sai dịch đó còn đang dừng lại trên đường lên núi, không tiến cũng không lùi, chẳng biết đang giở trò quỷ gì nữa! A tía và bọn Khôn Sơn thủ ở dưới núi rồi! Muội lo một mình huynh trốn ở trên núi không ổn cho nên vội tới tìm huynh sớm!

Váy áo của nàng sau khi lên lên xuống xuống vài lần sớm đã bị quàng rách mấy chỗ, thân thể yếu ớt dưới làn gió núi lạnh giá khẽ run rẩy. Lòng Lâm Văn Vinh xót xa, vội nói:

- Y Liên, bên ngoài lạnh lắm. Muội vào đi, ta ra ngoài cho!

Y Liên quật cường xua tay nói:

- Vậy sao được? Nếu quan sai xông lên thì làm thế nào? Huynh yên tâm đi. A Lâm ca, bên ngoài chẳng lạnh chút nào. Muội ở trong sơn trại đã quen rồi, huynh cứ trốn cho cẩn thận, muội canh gác cho huynh!

Trốn cái rắm ấy! Hắn hừ một tiếng, loạt xoạt nhảy ra khỏi bụi cỏ. Thiếu nữ bị dọa cho nhảy dựng lên, còn chưa kịp phản ứng thì đã bị hắn đẩy vào trong động:

- Muội cứ ở bên trong mà chờ! Nếu dám đi ra, ta sẽ đánh người đó!

Nữ tử người Miêu không dễ bị khuất phục như vậy, Y Liên chẳng hề để ý tới lời dọa nạt của hắn, bước mạnh ra ngoài, hai mắt trừng to, hung dữ nhìn hắn.

Lâm Văn Vinh sững sờ một hồi, hậm hực thu tay lại cười nói:

- Được rồi, ta cũng không đánh muội mà! Muội muốn ở bên ngoài đợi thì cứ ở bên ngoài đợi, có điều ta cũng sẽ không trốn ở trong đó! Chúng ta cứ ở ngoài này nói chuyện, nếu nha dịch thực sự lên núi bắt ta, lại trốn cũng không trễ!

Hắn lấy tất cả áo váy từ trong sơn động ra, choàng lên thân thể thiếu nữ.

Cảm giác ấm áp truyền lại, Y Liên nhìn hắn, khẽ nói:

- A Lâm ca, muội đã nói rồi, huynh là người không giống kẻ khác!

Lâm Văn Vinh cười hì hì, dôi mắt nhìn ra xa. Nơi ngọn núi lõm vào có một hồ nước rộng lớn trong vắt, ánh trăng chiếu xuống mặt nước phản chiếu lấp lánh, sóng nước long lanh. Bóng trăng nhân nhật dưới mặt nước không ngừng lay động, phảng phất như một chiếc thuyền nhỏ màu bạc đang bơi vậy. Những ngọn núi gần xa của Miêu trại tỏa xuống dưới mặt nước, theo bóng trăng mà chập chờn, hệt như một bức tranh phong cảnh đang lay động vậy.

- Đẹp thay Ánh Nguyệt ồ!

Hắn hít sâu một hơi:

- Quả đúng là đất cũng như tên!

Y Liên ngồi bên cạnh hắn, đắc ý cười nói:

- Đó là đương nhiên, trong Cửu hương thập bát ố, Ánh Nguyệt ố bọn muội và Bích Lạc ố của Thánh cô là đẹp nhất đó! Tất cả người Miêu đều ngưỡng mộ bọn muội!

Mĩ cảnh như vậy quả thực đáng hâm mộ. Lâm Văn Vinh gật đầu hỏi:

- Y Liên, đám quan sai đó thường xuyên tới khi dễ bọn muội sao?!

Thiếu nữ Miêu bực bội hừ một tiếng:

- Còn phải hỏi? Bọn chúng hiếp đáp Miêu hương, một tay che trời, thu bao nhiêu thuế toàn là do quan lão gia mở miệng đòi! Một năm thu thuế ba bốn lần chưa nói, thu xong rồi còn muốn nặn ra những thứ gọi là quyền góp, các quan lão gia xây phật miếu, làm đại thọ, mở tiệc mừng, Cửu hương thập bát ố đều phải tổn thất, ai quyền góp ít thì lại phải thêm thuế! Những năm nay, đến da của Miêu trại bọn muội cũng đều bị chúng lột sạch rồi. Các hương thân khổ sở vô cùng, đúng là dân chúng lầm than mà!

- Vậy không có người quản đến sao?

- Ai tới quản?

Y Liên bắt lực trả lời:

- Huynh cũng nhìn thấy rồi, không cầu không thuyền, người Miêu bọn muội căn bản chẳng thể ra khỏi Tự Châu phủ. Nơi này là thiên hạ của quan lão gia, đến cả hoàng đế trong kinh thành cũng không sống tiêu dao tự tại được bằng hắn.

Lâm Văn Vinh hừ lạnh một tiếng, đột nhiên lại hỏi:

- Vậy Hắc Miêu thì sao? Hắc Miêu có thù oán gì với bọn muội thế? Đều là người Miêu, tại sao chúng lại câu kết với quan phủ để hại các muội?

- A Lâm ca, huynh không phải người Miêu...

Y Liên buồn bã nhìn hấn:

- Mấy chuyện này vốn không thể nói với người ngoài. Nhưng huynh là một người tốt, muội biết huynh sẽ không hại bọn muội! Hắc Miêu nhắm vào bọn muội kì thực là vì muốn đối phó với Bạch Miêu và Thánh cô, cũng là vì tranh chức đại đầu lĩnh của Cửu hương thập bát ỗ!

- An tử tử?!

Lâm Văn Vinh cả kinh:

- Đây rốt cuộc là chuyện gì thế?

Y Liên ừ một tiếng:

- Miêu gia bọn muội có Cửu hương thập bát ỗ tam thập lục liên hoàn, nhân số tổng cộng chừng mười vạn người. Các đời đại đầu lĩnh đều xuất thân Bạch Miêu, đức cao vọng trọng, rất được kính yêu! Đại đầu lĩnh đời trước trước khi lâm chung đã chỉ định Thánh cô kế vị, chỉ là lúc đó Thánh cô còn đang phiêu bạt bên ngoài, không kịp thời trở lại nên đành hẹn để đầu lĩnh Trát Quả của Hắc Miêu tạm thời thay thế.

Lúc đó An tử tử đang thống lĩnh Bạch Liên giáo, muốn vì người Miêu mà mưu cầu thiên hạ đại nghiệp, đương nhiên không có thời gian quay lại. Không cần nói, nhất định là Trát Quả muốn thay thế hấn luôn rồi.

- A Lâm ca huynh thông minh như vậy, sự tình phía sau chắc cũng có thể đoán được rồi.

Y Liên lắc đầu nói:

- Trát Quả một lòng muốn trở thành đại đầu lĩnh chân chính của Miêu hương. Sau khi nhậm chức, hấn liền không tiếc câu kết với quan phủ, bài trừ kẻ phản đối, làm hại Miêu trại, dẫn đến cảnh Cửu hương thập bát trại thê thảm như ngày hôm nay. A tía muội trong Hồng Miêu có ảnh hưởng rất sâu sắc, lại không nguyện ý nghe hấn chỉ đạo, cho nên Ánh Nguyệt ỗ bọn muội suốt ngày bị chúng làm khó, các chi hệ khác như Thanh Miêu, Hoa Miêu cũng đều như vậy.

Mắt thấy Miêu hương dân chúng lầm than, tiếng kêu oán hận chồng chất, các hương thân thực sự chẳng thể sống tiếp được nữa. Các trưởng lão đã thương lượng riêng với nhau, nhất định phải mời Thánh cô về chấn chỉnh Miêu trại. Khai xuân năm nay, muội và a tía đã lên chõ thuyền, đưa một vị trưởng lão bắc thượng.

Nguyên lai là vậy, Lâm Văn Vinh giật mình hiểu ra. Thảo nào trong Thành vương phủ An tử tử vội vã rời đi, nguyên do là Miêu hương xảy ra biến cố, chuyện sau đó khỏi cần nói rồi. Trát Quả tại Miêu hương kinh doanh nhiều năm, lại câu kết cùng quan phủ, An tử tử tuy là đại đầu lĩnh chính hiệu nhưng nếu muốn lật đổ hấn, chỉ sợ cũng không phải dễ dàng như thế.

- Vậy Thánh cô tương thân là việc gì thế?

- Hấn đột nhiên nhớ đến một chuyện, vội vã hỏi.

Y Liên mỉm cười đáp:

- Trát Quả tuy lòng dạ hẹp hòi. Duy chỉ có đối với Thánh cô là một dạ yêu thương. Thánh cô phiêu bạt bên ngoài nhiều năm, hấn cũng một mực không kết hôn. Nhìn thấy Thánh cô một mình trở về Miêu hương, hấn tự nhiên muốn thỏa mãn ý nguyện xưa rồi! Nghe nói hấn cứ ở dưới Ngũ Liên phong, mỗi ngày đều lên Bích Lạc ỗ thăm viếng Thánh cô, một lòng bức hôn! Phải nói Hoa Sơn tiết năm nay mọi người đều muốn nhìn xem Thánh cô sẽ lựa chọn như thế nào!

Thánh cô này nhất định là An tử tử rồi! Lâm Văn Vinh chẳng còn nghi ngờ nữa, phần nộ vung tay.

Y Liên liếc nhìn hấn, kinh ngạc nói:

- A Lâm ca, huynh không phải thực sự muốn cùng Thánh cô tương thân chứ? Muội đã khuyên rồi mà huynh vẫn cứ cố giữ ý định đó sao, các nhi lang trong toàn Tự Châu đều nhắm nhe có ý với Thánh cô đó!

Lâm Văn Vinh bật cười hì hì:

- Ta đi xem xem, xem rồi nói, không chừng mèo vù vớ được chuột chết, Thánh cô lại thích người như ta đây! Đúng rồi, Y Liên, muội cũng muốn đi Hoa Sơn tiết sao?

Thiếu nữ ừ một tiếng:

- Hoa Sơn tiết là ngày lễ tết của người Miêu bọn muội, các mễ đa mễ sai trong trại đều phải đi!

- Tốt!

Lâm Văn Vinh giơ ngón cái lên:

- Vậy muội thích mễ đa như thế nào?! Nói ra để ta tham mưu giúp cho!

- Muội không biết!

Y Liên then thùng liếc nhìn hần mấy lượt, lắc lắc đầu ngoảnh mặt nhìn xuống núi, đột nhiên kinh ngạc thốt lên:

- Ý, quan sai lui rồi!

589. Chương 586 - Kiều Trang (cải Trang)

- Y Liên, Y Liên!

Một mễ đa trẻ tuổi đeo sài đao từ dưới trại đi tới, kêu gọi khắp xung quanh.

Là tiểu tử Miêu tộc tên gọi Khôn Sơn đó, Y Liên đứng dậy vẫy gọi:

- Khôn Sơn ca, chúng ta ở chỗ này!

Khôn Sơn vội vã đi tới, thấy Lâm Văn Vinh cười híp mắt đứng bên cạnh Y Liên, không nén nổi tức giận hừ một tiếng:

- Y Liên, người của quan nha đã rút đi rồi, Bô Y a thúc bảo ta tới gọi muội!

- Rút đi rồi?!

Y Liên nhú mày khó hiểu nói:

- A Lâm ca đánh chết tên họ Ngô kia, quan nha sao có thể đi như vậy được?!

Khôn Sơn lắc lắc đầu:

- Tên họ Ngô đó không chết, chỉ là trên mặt bị đập cho nở hoa, hôn mê đi thôi. A thúc đã cứu tỉnh hần, đưa về cho quan sai rồi!

- Không chết?

Y Liên mặt mũi đỏ bừng, nàng và a tía đều là Miêu y, người chết hay sống tự nhiên phải nhìn ra. Chỉ đáng tiếc lúc đó chuyện xảy ra quá đột nhiên, tâm thần nàng hoảng loạn, chỉ nghĩ đến chuyện mang theo a Lâm ca chạy trốn, quên mất xem xét kỹ càng. Nhìn bộ dạng cười hì hì của Lâm Văn Vinh, thiếu nữ dậm chân tròng mắt:

- Có phải là huynh cũng biết tên họ Ngô đó không chết?

- Không, tuyệt đối không!

Lâm Văn Vinh vội vã xua tay. Hần ở cùng với nữ hài người Miêu này một lúc, đối với tính cách của nàng cũng hiểu được đôi chút, nha đầu này tính tình rất hiểu thẳng:

- Khi ta hạ thủ chỉ nghĩ đến chuyện đánh cho thống khoái, nào có quan tâm hần sống hay chết chứ!

Y Liên à một tiếng, cười duyên nói:

- Vậy thì tốt. A tía gọi chúng ta kìa, a Lâm ca, chúng ta mau về nhà thôi!

Nàng kéo Lâm Văn Vinh như muốn đi, Khôn Sơn vội vã cản trước mặt nàng:

- Y Liên, a thúc chỉ bảo ta gọi muội chứ không nhắc tới tên người Hoa này!

Tiểu tử này đối với Lâm Văn Vinh luôn có khoảng cách, mục quang nhìn chăm chăm vào hán đầy vẻ bất thiện. Thiếu nữ không nén nổi nhú mày:

- Khôn Sơn ca, huynh đang nói cái gì thế, Miêu trại chúng ta có quy củ đãi khách như thế này sao? Nếu để a tía huynh Đức Vượng thúc biết được, người sẽ đánh huynh chạy khắp núi đó!

Khôn Sơn nghe mà không dám nói tiếp nữa, tựa hồ cực kì sợ hãi. Thiếu nữ mỉm cười an ủi:

- Khôn Sơn ca, huynh yên tâm, muội sẽ không nói cho Đức Vượng thúc biết đâu. Nhưng huynh cũng đừng làm khó a Lâm ca, huynh ấy là người tốt, chưa từng làm hại Miêu trại chúng ta! Huynh nói có đúng không?

Rất hiển nhiên, thanh niên Miêu hoàn toàn không phải là đối thủ của Y Liên, hoàn toàn khuất phục trước mấy lời của nàng, không còn dám nói nhiều nữa. Lâm Văn Vinh nhìn mà bật cười, thiếu nữ Miêu này nhìn thì có vẻ nhu nhược, nhưng tại Ánh Nguyệt ổ cũng là một nhân vật đáng để a.

Nhà sàn của Bồ Y lão tía nằm giữa sơn trại, dựa vào sườn núi mà dựng lên một cây cột gỗ lớn nghiêng, trên cây cột gỗ lớn đó dựng lên gian nhà gỗ hai tầng. Đỉnh nhà là hai mặt nghiêng. Tầng cao nhất dùng để cất lương thực, tạp vật, dưới nhà sàn cũng chất đồng tạp vật, quây lại để nuôi gia súc.

Mấy năm nay quan phủ bắt đóng đủ mọi thứ thuế linh tinh, gia súc nuôi trong chuồng của nhà người Miêu sớm đã bán sạch rồi. Lương thực cất ở phòng tạp vật trên đỉnh nhà cũng sạch trơn chẳng còn chút nào.

Bồ Y và mấy lão đầu Miêu tộc khác sớm đã đứng ngóng ngoài cửa, thấy Lâm Văn Vinh đi tới liền vội vã bước lên đón:

- Ánh Nguyệt ổ hoan nghênh quý khách từ phương xa tới!

Đây là tập tục của Miêu trại, phàm là có quý khách từ phương xa tới thì đều phải do già trẻ lớn bé toàn trại ra đón, giết gà mổ dê, do trưởng lão mời rượu hát mừng, biểu thị sự tôn kính. Chỉ là đêm nay tình hình đặc thù, quan phủ tới quấy rầy, tính mạng là trọng, cho nên Bồ Y mới dẫn theo a Lâm ca trực tiếp xông vào sơn trại, tất cả hình thức cũng giản lược đi rồi.

Lâm Văn Vinh vội ôm quyền đáp:

- Không dám, không dám, Bồ Y lão tía và các vị đại thúc khách khí quá rồi!

- Tam ca!

Tứ Đức đứng sau lưng cách vị trưởng lão Miêu trại, đang hướng về phía hán vẫy tay. Y Liên có chút xin lỗi nhìn hán:

- A Lâm ca, hai vị bằng hữu của huynh, muội chỉ tìm thấy một vị, vị còn lại không biết đã đi đâu rồi!

Lâm Văn Vinh vội vã cười đùa:

- Không sao, vị Cao đại ca kia chắc là đi lên núi canh gác rồi, qua mấy ngày nữa sẽ tới tìm chúng ta, muội đừng lo lắng!

Theo Bồ Y lão tía tiến vào nhà sàn, trong nhà tuy bày bố đơn giản nhưng lại được sắp xếp rất gọn gàng sạch sẽ, một phụ nữ Miêu thanh tú dùng chậu nước sạch tới, bên trong có cắm một cành cây, khom người đặt trước mặt Lâm Văn Vinh.

- A mẫu!

Y Liên vội đến đứng bên cạnh bà, chỉ tay về phía Lâm Văn Vinh nói vài câu. A mẫu đánh giá quý khách một chút rồi lại quay sang khẽ thăm thì vào tai nữ nhi, chẳng biết đang nói cái gì. Y Liên thần sắc lo lắng, vội chỉ về phía hán, thì thăm mấy câu, thần sắc của a mẫu mới tốt hơn một chút.

Mẫu nữ hai người toàn dùng Miêu ngữ nói chuyện, Lâm Văn Vinh một câu cũng chẳng hiểu, chỉ là ánh mắt của bọn họ không ngừng dò xét trên thân thể hán, khiến hán chẳng thể tự tại thoải mái được.

Quy củ của Miêu trại hẳn chẳng hiểu chút gì, a mẫu của Y Liên bưng nước sạch đặt trước mặt hẳn cũng chẳng biết là có ý tứ làm sao, lẽ nào là kêu ta rửa mặt? Cành cây này để làm gì nhỉ, dùng như khăn mặt sao? Hẳn do dự hồi lâu, cuối cùng bưng chậu nước lên, đang muốn nhúng mặt vào thì thấy Y Liên cười khúc khích ngăn hẳn lại:

- A Lâm ca, cái này là phong tục “tẩy trần” của Miêu gia chúng ta, chuyên dùng để hoan nghênh quý khách tới, không phải để rửa mặt đâu.

Nàng cầm cành cây lên, nhúng vào nước sạch rồi phất lên người hẳn, biểu thị ý “tẩy trần”. Lâm Văn Vinh lúc này mới tỉnh ngộ, mặt mũi đỏ bừng, vội vã học theo nàng, vẩy mấy giọt nước lên người mình.

Nhìn bộ dạng chân tay vụng về của tên người Hoa này, người trong Miêu trại không nhịn nổi cười, Y Liên đứng bên cạnh hẳn càng khúc khích không ngừng. Lòng Lâm Văn Vinh ngượng ngập không gì sánh nổi, khó khăn lắm mới “tẩy trần” hoàn tất rồi ngồi xuống ghế. Bố Y lão tía cảm kích nói:

- Khách nhân, hôm nay người trượng nghĩa xuất thủ, vì Miêu trại chúng ta mà xen vào chuyện bất bình, toàn thể Ánh Nguyệt ồ ồ đều cảm kích bất tận!

- Đâu có đâu có, Lâm mỗ con người lỗ mãng, thiếu chút nữa đã mang đến tai họa cho sơn trại rồi, thực là xấu hổ!

Lâm Văn Vinh ôm quyền thở dài một tiếng.

Hắn xuất thủ không nhẹ, thiếu chút nữa đã đánh chết tên họ Ngô đó rồi, chuyện mang tới tai họa quả thực không phải là giả. Y Liên thấy thần sắc tự trách của hẳn liền vội hỏi:

- A tía, đám quan sai đó vô duyên vô cớ sao lại lui đi như vậy?

Con người Bố Y nhìn thì gầy gò khô héo, chẳng lộ vẻ gì, nhưng có thể trở thành Hồng Miêu trại chủ của Ánh Nguyệt ồ, chuyện tinh minh già dặn, từng trải sự đời tự nhiên chẳng cần phải nói rồi. Bố Y lão tía liếc nhìn Lâm Văn Vinh, gật đầu đầy ý vị:

- Chắc là có quý nhân phù trợ! Khách nhân, người nói có đúng không?!

- Vậy sao?! Tôi không rõ lắm a!

Lâm Văn Vinh đành mặt dày đáp.

Bố Y cười nói:

- Mẹ của Y Liên nó còn sững sờ ở đó làm gì? Khách quý từ xa tới, thanh tửu của chúng ta đâu, mau bưng lên đây!

A mẫu ừm một tiếng, liếc nhìn nhi nữ rồi lại quay sang nhìn trượng phu, bước chân vẫn chần chừ không dịch chuyển. Bố Y trừng mắt nhìn bà:

- Sao thế?!

Y Liên a một tiếng, nắm chặt ống trúc trong tay, mặt đỏ quá tai, vội vã cúi đầu xuống:

- A tía. Con, con...

Lâm Văn Vinh sững sờ. Nhìn thấy chiếc ống kia liền hiểu ra rồi, thì ra thanh tửu mà Y Liên đưa lên núi là trộm của a tía nàng, sớm đã bị hẳn tu ừng ực mấy ngụm hết sạch rồi, còn đâu nữa chứ?!

Tiểu a muội này thực là! Trong lòng hẳn càng thêm cảm động vô cùng, vội vã đứng dậy, kéo Y Liên ra sau lưng:

- Lão tía không cần khách khí. Ta chẳng khát chút nào đâu!

Nhìn thấy ống trúc trong tay nữ nhi và hai má đỏ bừng của nàng khi trốn sau lưng tên Hoa gia nhân, Bố Y sững sờ hồi lâu, đột nhiên lắc lắc đầu, thở dài một tiếng:

- Cái gì mà không khát, là người sớm đã uống qua rồi!

Lão tía trầm mặc cả buổi, chẳng nói gì, chỉ đưa mắt nhìn khắp người hần dò xét, phảng phất như muốn nhìn thấu hần vậy.

Lâm Văn Vinh chịu không nổi ánh mắt cay độc đó, vội vã nói:

- Đúng rồi. Bố Y lão tía, từ chỗ chúng ta đây tới Bích Lạc ổ trên Ngũ Liên phong cần đi mất bao nhiêu thời gian?

- Đi đường núi thì cũng gần thôi, tuy có hơi nguy hiểm một chút, cước trình chừng khoảng bốn năm ngày đường.

Bố Y lão tía liếc nhìn hần:

- Khách nhân, người cũng muốn lên Ngũ Liên phong, tham gia Hoa Sơn tiết sao?

Lâm Văn Vinh làm sao dám bảo là đi tương thân cùng Thánh cô chứ, vội vã cười trừ nói:

- Đâu có, đâu có, ta chỉ đi xem xem thôi!

Trưởng giả của Miêu tộc gật đầu nói:

- Vừa khéo các mẽ đa mẽ sai trong trại ta đều muốn đi, phải tới mấy chục người đó, không bằng các người cùng đi với nhau! Mừng ba tháng chín, tính ra cũng chẳng còn mấy ngày rồi, sớm mai nên xuất phát đi!

Lâm Văn Vinh tại Tự Châu phủ vốn như con nhặng không đầu, đang buồn bực vì không tìm thấy đường, nghe nói có nhiều người như vậy cùng đi, vừa khéo trúng nỗi lòng, mừng rỡ gật đầu liên tục.

- Khách nhân người hôm nay đã đánh nhi tử của huyện thừa.

Bố Y nhú mày nói:

- Mặc một thân Hoa phục đi đường cùng chúng ta, thực sự là quá bất mắt rồi. Nếu không tị hiềm thì không bằng hãy thay Miêu trang rồi lên đường nhé.

Thay Miêu trang? Chủ ý này thực là hay! Lâm Văn Vinh vỗ tay một cái rồi cười nói:

- Vậy thì tốt, ta cũng làm mẽ đa của Miêu gia một chút xem sao! Lão tía, Khôn Sơn, mọi người phải chăm sóc cho ta nhiều đó a!

Tại thời đại này, người Miêu chịu áp bức đã lâu, địa vị trong xã hội cực thấp, người Hoa bình thường sao có thể nguyện ý ăn mặc trang phục của Miêu gia? Nhưng trong lòng Lâm Văn Vinh thì không có cách nghĩ này, Đại Hoa bách tộc đồng cư, hòa thuận chung sống với nhau, mọi người đều là huynh đệ tử muội, sao có thể vì dân tộc khác biệt mà phân người ta thành nhiều đẳng cấp khác nhau được?

Hần đáp ứng sáng khoái như vậy thực nằm ngoài ý liệu của mọi người. Y Liên mừng rỡ không thôi, Bố Y cười cười, Khôn Sơn thì lại trợn trừng mắt hừ một tiếng.

Lão tía liếc nhìn nữ nhi một cái:

- Nha đầu, lần này có đi không?!

- Con, con không biết!

Y Liên cúi đầu, xoay người chạy đi luôn.

Bố Y hừ một tiếng, nhìn Lâm Văn Vinh nói:

- Vậy cứ quyết định như thế, thời gian không còn sớm nữa, mời khách nhân hãy nghỉ ngơi trước!

Án theo quy củ của Miêu trại, nghênh tiếp khách từ xa rồi vốn phải bày tiệc rượu lớn, chỉ vì một là Ánh Nguyệt ổ đã nghèo túng quá mức, hai là Bố Y lão tía trong lòng tức giận, bước quan trọng nhất đó cũng dứt khoát lược bỏ luôn, trực tiếp an bài cho quý khách đi ngủ.

Gian nhà có hai tầng, cả nhà Bố Y ở tầng dưới, tầng trên dành cho khách nhân. Gian phòng quả thực cũng sạch sẽ ngăn nắp, trên đồng cỏ khô ẩm áp có phủ một tấm đệm, thấp phần thoải mái.

Nghĩ đến chuyện sáng sớm ngày mai xuất phát đi Ngũ Liên phong, Lâm Văn Vinh vừa hưng phấn lại vừa lo lắng, chẳng thể ngủ được, dứt khoát mở cửa phòng bước ra.

Căn nhà sàn dựa vào núi mà dựng, trên đỉnh nhà cất chân một cái là có thể bước lên sườn núi. Ánh trăng lạnh lẽo tỏa xuống khu rừng và mặt đất, tạo lên một mảng thanh lương.

- A Lâm ca!

Sau lưng vang lên một tiếng gọi ôn nhu, hắn quay đầu lại, trong tay Y Liên đã bưng một bộ áo quần của nam tử Miêu gia, miệng đầy tiểu ý nhìn hắn.

- Là Y Liên à!

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Trời đã muộn như thế này rồi, sao muội còn chưa ngủ?!

Thiếu nữ lác lác đầu:

Ngày mai phải xuất phát từ sớm, a mẫu muốn thu thập xong hành lí cho muội! Đây là y phục của a tía, nếu huynh không tị hiềm thì hãy mặc lên xem có hợp không?

Y phục này được cắt rất kỹ càng gọn ghẽ, còn có mùi hương thoang thoảng của cỏ ngải, Lâm Văn Vinh sững sờ, y phục của Bố Y lão tía? Ông ta gầy như vậy, ta có thể mặc vừa sao? Chỉ là sự thực và tưởng tượng của hắn cách nhau quá xa, y phục này tựa như mới toanh, mặc lên người không rộng không chật, không dài không ngắn, hoàn toàn vừa khít.

Y Liên tựa hồ có thể nhìn thấu sự kinh ngạc của hắn, không nén nổi cười nói:

- Đây là y phục của a tía thời trẻ! Nói cho huynh biết, thời trẻ a tía của muội đẹp trai lắm, dáng người cũng cao như huynh, khi cười lên cũng đẹp như huynh, các mẽ sai trong Cửu hương thập bát ổ đều thích người...

Không phải chứ, Lâm Văn Vinh trợn mắt há mồm, nhìn cái bộ dạng gầy còm khô héo của Bố Y hiện giờ, lẽ nào ông ta năm đó cũng phong lưu hào phóng, tiêu sái bất phàm như ta bây giờ sao? Sự khác biệt này thực sự quá lớn đó!

- Nói như vậy, Bố Y lão tía chính là một người vạn kẻ mê rồi?

Hắn mỉm cười gạt đầu, dương dương đắc ý quay đi quay lại, đánh giá bộ dạng của mình khi mặc Miêu trang vào:

- Vậy a mẫu muội làm sao chinh phục được a tía thế?

Hắn dùng từ “chinh phục” này lập tức khiến cho thiếu nữ phì cười. Lại nói bữa mà trúng rồi. Thì ra Miêu tộc đa phần đều là tiểu gia đình một vợ một chồng, tài sản đa số do nam tử kế thừa, nhưng chủ phụ trong gia đình lại có quyền lực và địa vị rất cao, cũng chẳng hiếm những điển hình về sư tử Hà Đông.

Y Liên nhìn bộ dạng khi mặc Miêu phục của hắn, khúc khích cười khẽ đáp:

- Năm đó a mẫu muội cũng là một mẽ sai nổi tiếng xinh đẹp, người hát sơn ca có thể khiến bách điều bay tới! A tía vừa nghe thấy người hát thì công việc gì cũng không muốn làm nữa, củi cũng không muốn chẻ nữa, thuyền cũng không muốn chèo nữa, đến cả cơm cũng không muốn ăn nữa, trốn sau nhà sàn của người nghe người hát, có lần còn sững sờ cả ba ngày ba đêm không xuống núi. A mẫu muội phát hiện ra người, thấy người đáng thương liền cho một bát cơm kê! Ai ngờ a tía ăn xong cơm vẫn cứ ở lì trên núi không đi, a mẫu muội chẳng còn cách nào chỉ đành mỗi bữa lại đưa cơm đến. Sau đó thì...

Lâm Văn Vinh cười lên ha hả, tình yêu của người Miêu thực là đặc sắc, chất phác nhất mà cũng lãng mạn nhất.

Hắn mặc Miêu phục vào, cảm giác mới lạ không thôi, sờ mó loạn lên trên y phục, ánh mắt đi tới chỗ hông liền lập tức ngạc nhiên nói:

- Ý, chiếc dây lưng này thật độc đáo a!

Y Liên khẽ hứ một tiếng:

Rất độc đáo, có điều huynh nên cẩn thận đó!

- Cẩn thận? Cẩn thận cái gì?

Lâm Văn Vinh hai mắt tròn xoe hỏi.

Thiếu nữ ngượng ngùng mỉm cười:

- Chiếc dây lưng này gọi là ngọc đáí, án theo tập tục của Miêu gia bọn muội, nếu hai bên nam nữ nhìn trúng nhau sẽ tặng dây lưng cho nhau làm tín vật định tình! Cho nên chiếc ngọc đáí này huynh phải tặng cho mễ sai mà mình thích mới được! Mễ sai khác tặng ngọc đáí cho huynh, nếu huynh không thích thì tuyệt đối đừng có nhận!

Thì ra là như vậy. Quy củ của Miêu gia thực nhiều a, không cẩn thận một chút là toi ngay! Lâm Văn Vinh quệt quệt những giọt mồ hôi trên trán:

- Nói như vậy, trên y phục của muội cũng có một sợi ngọc đáí?

Y Liên gật đầu, trên mặt nổi lên một mảng đỏ hồng. Nàng cẩn thận sửa lại Miêu trang cho hấn, lại lặng lẽ đánh giá một hồi rồi mới mỉm cười bảo:

- Thảo nào a mẩu nói, a tía mặc bộ y phục này là đẹp nhất, bây giờ muội mới hiểu ra! Bộ y phục này cũng chỉ khi a tía thành thân mới mặc qua một lần!

- Không phải chứ?

Lâm Văn Vinh bị dọa cho nhảy dựng lên, vội vã muốn cởi y phục ra. Y Liên liền ngăn hấn lại:

- Huynh làm gì thế?

Lâm Văn Vinh vội vã xua tay:

- Y Liên, cái này không được đâu, hại chết ta đó!

Thiếu nữ lắc lắc đầu:

- Đây là bộ y phục tốt nhất của sơn trại bọn muội, muội cầu xin a mẩu rất lâu người mới nỡ lấy nó ra! Nếu huynh không mặc, muội chẳng biết phải lấy y phục nào cho huynh nữa!

- Cái này, cái này...

A Lâm ca trợn mắt há mồm.

Y Liên cười xùy một tiếng:

- A Lâm ca, huynh biết lần đầu tiên a mẩu muội nhìn thấy huynh đã nói gì không?!

Hai mẹ con họ lúc đó dùng Miêu ngữ thì thầm với nhau cả nửa ngày trời, có quỷ mới biết đã nói cái gì. Thấy hấn lắc đầu, thiếu nữ liền cười hi hi:

- Người nói, nhìn tướng huynh là biết huynh là một Hoa gia lang rất là quý kẻ đa đoan rồi, những kẻ mồm miệng trơn như bôi mỡ, chân tay vụng về chẳng phải là thứ tốt đẹp gì, kêu muội đừng có trúng kế của huynh, đừng để huynh lừa gạt!

Mồ hôi của a Lâm ca cứ chảy xuống ròng ròng! Vị a mẩu giỏi hát sơn ca này quả thực là hỏa nhãn kim tinh a, nhìn người chỉ có thể nói là chuẩn.

- Muội nói với a mẩu, không phải như vậy đâu, huynh là người tốt, trong lòng muội biết rõ! Muội đem những chuyện của huynh nói với a mẩu, a mẩu nói, như vậy thì càng chẳng ra gì rồi, tên Hoa gia lang như huynh có thể ăn thịt người không nhả xương, có thể dọa chết người đó, hi hi...

Thiếu nữ cười đến gập cả người lại, Lâm Văn Vinh vò đầu bứt tai suy nghĩ, lão a mẩu sao có thể nghĩ về ta như thế chứ, cái gì mà ăn thịt người không nhả xương, ta là người xấu như vậy sao? Ta và Y Liên cũng chẳng có gì, quan hệ bằng hữu rất là thuần khiết mà!

Y Liên nhìn bộ dạng nhú mày sàu khổ của hấn, khó khăn lắm mới ngưng cười được:

- A Lâm ca, huynh cứ yên tâm đi, y phục này đã để dưới đáy rương rất lâu năm rồi! Từ lần đầu tiên a tía mặc khi thành thân, a mẫu đã không cho phép người mặc lại nữa!

- Tại sao?

Hắn ngăn người hỏi.

- A mẫu nói, sợ a tía mặc y phục này lên sẽ lại dụ dỗ mẽ sai khác!

A?! Lâm Văn Vinh sững sờ, Bồ Y lão tía thực sự có mị lực lớn như vậy sao?! Người tộc Miêu thật là thú vị. Hắn vui vẻ cười ha hả bảo:

Nếu thực sự là như vậy thì nói gì ta cũng phải mặc lên một lần rồi!

Y Liên khê nói:

- Vậy huynh cũng chỉ có thể mặc một lần a!

Đeo sài đao lên, đi đi lại lại mấy lần, điệu võ dương oai, hắn quả thực có khí thế của một mẽ đa Miêu gia, thiếu nữ mỉm cười gật đầu.

Lâm Văn Vinh đột nhiên nhớ đến một chuyện:

- Đúng rồi, Y Liên, Bồ Y a tía hỏi muội có đi Hoa Sơn tiết không, sao muội lại nói là không biết? Không phải muội đã nói với ta là muốn đi sao?

Y Liên hai má đỏ bừng:

- Thường ngày a tía bức muội gả cho người khác, bắt muội đi Hoa Sơn tiết, muội trước nay chưa từng đi! Lần này vốn cũng không tính đi, chỉ là a Lâm ca bọn huynh không có người dẫn đường, muội cũng đi một lần xem xem!

Thì ra cũng giống như ta, đều chỉ là đi “xem xem” thôi! Lâm Văn Vinh ồ một tiếng, thần thần bí bí nói:

- Ta hiểu rồi. nhất định là trong Miêu trại có người muội thích cho nên mới không muốn đi Hoa Sơn tiết! Ủm, tên tiểu tử Khôn Sơn này không tồi, rất hợp với muội đó!

- Khôn Sơn?

Thiếu nữ lắc đầu:

- Sao lại nói đến Khôn Sơn ca rồi? Muội từ nhỏ đã cùng huynh ấy lớn lên, huynh ấy giống như anh ruột của muội vậy, chỉ có huynh là suy nghĩ lằng nhằng thôi! A Lâm ca, nếu muội thích một người, người ấy phải giống như a tía của muội vậy, khác hẳn người thường!

Bồ Y lão tía quả thực đã thành thần tượng rồi a! Lâm Văn Vinh cười lên ha hả. Càng ở cùng người Miêu, hắn càng cảm thấy chỗ đáng yêu của họ.

Sơn trại tịch mịch, ánh trăng như nước, những cơn gió khê thổi qua, thật khiến cho tâm hồn thoải mái. Ở chốn này có thể cảm thấy sự an tường và bình tĩnh của tâm linh, là thứ mà nơi khác chẳng thể nào mang lại được.

Lâm Văn Vinh trầm mặc hồi lâu, đột nhiên nói:

LX Liên, muội là con chim bách linh (chim sơn ca) của Miêu trại, có thể dạy ta hát sơn ca được không?

Người Miêu sinh ra ở núi rừng, lớn lên trong núi rừng, cơ hồ ai cũng là cao thủ chơi rắn nghịch bọ cạp, Y Liên là Miêu y trong trại, tự nhiên càng là nhân tài về khoản này, nghe vậy thì cười đến gập cả bụng lại:

- Muội biết rồi, thì ra a Lâm ca sợ rắn. Giờ muội hiểu rồi, hi hi, sau này nếu huynh dám khi dễ muội, muội sẽ bắt mấy con Thái Hoa xà tới cắn huynh!

- Thái Hoa xà là loại rắn gì?

Lâm Văn Vinh đại kinh thất sắc:

- Rất độc sao?

- Độc, rất độc!

Mấy mẽ sai nháy mắt cười lớn:

- So với Y Liên của chúng ta còn độc hơn!

- Con bé đáng chết!

Y Liên mặt mũi đỏ bừng mắng một câu, các thiếu nữ cười hì hì nhộn lên, quây thành một vòng.

Nói đến độc, Lâm Văn Vinh liền trầm mặc, hồi lâu mới kéo kéo ống tay áo thiếu nữ Miêu gia, khẽ nói:

- Y Liên, hỏi muội một chuyện nhé!

- Vâng!

Thấy sắc mặt trịnh trọng của hắn, thiếu nữ cũng không dám đùa nữa, vội gật đầu.

- Trong Miêu trại của bọn muội có loại độc dược nào có thể làm người trúng độc ban đầu thì chẳng tổn hại gì, đợi đến năm sáu tháng sau mới đột nhiên độc phát thân vong không?

- Có, đương nhiên là có rồi. Dùng các loại độc vật khác nhau phối chế, ít nhất cũng có thể tạo thành trăm loại độc dược như huynh nói! A Lâm ca, huynh hỏi cái này làm gì?

Lâm Văn Vinh nắm chặt tay nàng, lo lắng nói:

- Vậy có cách nào có thể nhanh chóng giải độc không? Ta có một người vô cùng vô cùng quan trọng đã trúng độc, đang rất là nguy hiểm a!

Y Liên liếc nhìn hắn, khẽ lắc đầu:

- Chuyện này thì phải xem người hạ độc rốt cuộc đã dùng loại độc dược nào. Dược tính khác nhau thì sẽ có cách giải khác nhau, có cái tầm thường, cũng có cái đặc thù!

Dùng loại độc dược gì thì chỉ có An hồ li biết, nếu như vậy, loại độc này ngoài nàng không ai giải được? Hắn lặng lẽ thở dài, không nói một lời.

- A Lâm ca, người rất quan trọng này của huynh là một vị mẽ sai sao?

Y Liên cẩn thận hỏi dò.

- Ừm!

- Cô ấy đẹp không?

- Đẹp! Cô ấy là một tiểu muội muội vừa thông minh lại vừa có chút ngốc nghếch!

Y Liên trầm mặc một hồi, đột nhiên khẽ nói:

- A Lâm ca, xin lỗi!

- Xin lỗi? Tại sao?

Lâm Văn Vinh khó hiểu hỏi.

- Bởi vì...

Thiếu nữ cúi đầu xuống, nhỏ giọng như thì thầm:

- Bởi vì muội đã lừa huynh!

Không phải chứ, Lâm Văn Vinh nhấp nháy mắt:

- Lừa ta? Lừa ta cái gì? Ta không có tiền mà cũng chẳng có sắc đâu!

Y Liên cười khúc khích, có chút xấu hổ bảo:

- Kì thực, lúc này chúng ta đã ở trong huyện Quân Liên rồi, từ nơi này xuống núi đã là thành thị! Muội, muội cố ý dẫn huynh đi vòng thêm một ngày trên núi!

- Tại sao?!

Lâm Văn Vinh kinh ngạc đến chẳng nói được lưu loát nữa.

Y Liên cười hì hì trả lời:

- Bởi vì muội và a mẫu đã đánh cược, người nói con người huynh rất khôn ngoan, chẳng ai lừa được huynh! Muội không tin nên mới thử xem... Hì hì, lần này a mẫu chẳng còn gì để nói, a Lâm ca huynh thật là một người thành thực a!

Không phải chứ, a Lâm ca sững sờ đến há hốc miệng, không biết nên nói gì mới phải! Đến cả Y Liên tiểu a muội cũng đi lừa gạt ta, xem ra không thể làm người thành thực được rồi!

- A Lâm ca, có phải huynh trách muội không?

Thấy hấn hồi lâu không nói, thiếu nữ Miêu gia sợ đến hai mắt mở căng ra nhìn.

Lâm Văn Vinh cười lên ha hả:

- Trách... trách muội coi ta là người thành thực!

Y Liên cười khúc khích như vừa trút được gánh nặng, kéo tay hấn bảo:

- Chúng ta xuống núi thôi! Đến Quân Liên rồi, Ngũ Liên phong cũng gần ngay trước mắt. A Lâm ca, ước nguyện của huynh sắp thành hiện thực rồi!

591. Chương 588 - Bên Dưới Ngũ Liên Phong

Huyện thành không lớn, sự phồn hoa đương nhiên không thể so sánh với các tỉnh Giang Nam, chỉ là hôm nay vừa khéo lại là thịnh hội của Miêu gia, nơi nào cũng là những đám người tụ tập, cảnh nhiệt náo đó chẳng thua kém kinh thành là mấy.

Các nam nữ thanh niên của Ánh Nguyệt ở rất nhiều người mới lần đầu tiên đi tới nơi thành thị náo nhiệt thế này, hưng phấn đến khó mà dùng lời biểu đạt, nhìn đông một chút, ngó tây một chút, vui thích đến chân tay múa máy loạn cả lên.

Y Liên quả thực có chút đáng vẽ của người dẫn đầu. dọc đường không ngừng căn dặn kỹ càng huynh đệ tỉ muội, đề phòng bọn họ bị lạc mất, ai ở trước tiên ai ở sau cùng, gặp chuyện gì đều an bài ổn thỏa ngăn nắp, đối với mọi người cũng rộng rãi thoải mái. Lâm Văn Vinh nhìn mà thầm vui, nha đầu này tính mình mẫn cán, theo thời gian nói không chừng có thể trở thành một vị An tử tử thứ hai!

- A Lâm ca, huynh xem kia, kia chính là Ngũ Liên phong rồi!

Một câu này của Y Liên đã đề tỉnh Lâm Văn Vinh, hấn vội mở to hai mắt nhìn ra. Chỉ thấy tại hướng chính tây, năm ngọn núi xếp hàng từ thấp đến cao, hệt như năm cánh hoa sen đang nở rộ, tên của Ngũ Liên phong xem ra chắc chính là từ đây mà tới.

Ngũ Liên phong này vốn không thuộc tỉnh nào, huyện Quân Liên nằm dưới núi là nơi giao giới của hai tỉnh, An tử tử dựa theo tập tục của người Miêu ở Tự Châu, gọi mình là Xuyên Miêu (có lẽ ý là người Miêu ở giữa - xuyên 2 tỉnh).

Ngũ phong bài bĩ sắp vân trung

Hà hoa bất liệt tứ thời phong

(Năm đỉnh kê vai mọc giữa mây)

Hoa sen nở rộ bốn mùa thay)

- Hay cho một Ngũ Liên phong a!

Hắn neho mắt nhìn ngấm hồi lâu, khó ngăn nổi lòng mình mà hỏi:

- Y Liên, rốt cuộc đâu là Bích Lạc ỗ, sao ta không nhìn thấy?

Y Liên quay đầu qua:

- Nó cách nơi này xa như thế, cho dù huynh có thiên lí nhãn cũng chẳng nhìn thấy! Đi rồi mới biết được!

Đúng a, đi rồi mới biết! Một câu này lập tức đề tỉnh Lâm Văn Vinh. Ngày kia đã là mồng ba tháng chín rồi. Ta phải lên núi ngó trước mới được.

Y Liên thấy bộ dạng rất muốn đi kia, tựa hồ đã nhìn thấu tâm tư của hắn, liền trề môi nói:

- Bích Lạc ỗ đó chẳng phải ai cũng có thể lên đâu! Có những thủ vệ Bạch Miêu trung thành luôn luôn canh chừng, dưới núi còn có đầu lĩnh Trát Quả đóng quân. Những người thường sao có thể tiếp cận được? Huynh không nhìn thấy sao, chỉ trong huyện thành Quân Liên này, khắp nơi đều có Hắc Miêu đấy!

Sự khác nhau giữa các chi hệ của tộc Miêu chính là ở màu sắc của sợi chỉ trên xiêm y mà họ mặc. Bình thường thì Bạch Miêu thích màu trắng, Hồng Miêu ưa màu đỏ. Y Liên vừa nhắc nhở, Lâm Văn Vinh lập tức chú ý tới, trong những người Miêu đang đi lại khắp nơi, không ngờ lại có tới ba bốn phần là Hắc Miêu mặc áo chỉ đen. Xem ra Y Liên nói không sai, tên đầu lĩnh Trát Quả này đã bắt đầu hành động a! Bố Y lão tía kêu hắn đổi sang mặc Miêu phục thật là một ý kiến sáng suốt.

- Tránh ra. Tránh ra!

Một đám quan binh vung roi da lên rẽ đám người ra. Mấy mẽ sai không tránh kịp một chút là đã bị roi da hung hăng quất lên người. Thị tập vừa rồi còn nhiệt náo, lập tức đã vang lên những tiếng khóc thét náo động. Những người Miêu xung quanh đều mắt trợn trừng trừng, tay nắm chặt sài đao, hận không thể nghiền rụn cả răng xuống.

Một đội ngũ quan binh dài đi qua. Ở giữa có một chiếc kiệu quan lớn màu đỏ tám người khiêng tiến tới không nhanh không chậm. Sau chiếc kiệu là các quan viên trang phục khác nhau từng bước từng bước cẩn thận đi theo. Đội ngũ phải dài tới cả trăm trượng.

Tứ Đức bị đám người chen cho thiếu chút nữa thì không thở được, không nén nổi hừ một tiếng:

- Đây là quan lão gia ở đâu tới thế, cái kiệu cũng thật không nhỏ!

“Xuyt!” Một lão đầu người Hoa đang xem nhiệt náo bên cạnh vội kéo hắn, khẩn trương nói:

- Tiểu mẽ đa, ngươi không muốn sống sao? Đây là Nhiếp đại nhân của Tụ Châu phủ chúng ta đó!

Nhiếp Viễn Thanh trước khi tới Tụ Châu nhậm chức từng là môn sinh đặc ý của Thành Vương. Sau khi cha con Thành Vương bị lật đổ, thế lực trong triều đã bị hoàng đế quét sạch. Chỉ là vị đại nhân này ở nơi Miêu trại xa xôi, cũng chẳng nghe qua hắn có tiếng xấu gì nên mới được Lại bộ giữ lại.

Lâm Văn Vinh trước khi tới Tụ Châu, những chuyện này đều đã tìm hiểu rõ ràng, cũng đã có những chuẩn bị tương ứng. Nếu không sao dám học đòi cường long qua sông.

Nghĩ đến sự hiểm trở của sông Kim Sa, chút nữa đã ngăn mình lại ở ngoài cửa, thảo nào không nghe thấy nơi đây có chuyện bất bình gì. Lâm Văn Vinh cười khổ. Một tên quan phụ mẫu không chịu vì lão bách tính mà xây cầu sửa đường làm phúc lợi, chẳng cần biết nhân phẩm như thế nào, ít nhất hắn cũng không xứng chức!

- Đại thúc. Ta thấy vị đại nhân này hình như có vẻ rất là đường hoàng nhỉ!

Lâm Văn Vinh cố ý ra vẻ khó hiểu, hướng về phía lão đầu kia cười nói.

- Đường hoàng?

Lão đầu nhìn hẩn vẻ khó hiểu:

- Mẽ đa. Người thực sự là người Miêu sao? Vị đại nhân này nổi tiếng là “trời cao ba thước” (ý với tay tới trời, chẳng kém gì trời, muốn gì được nấy). Đừng nói là người Miêu, đến cả người Hoa chúng ta cũng rất... khụ, khụ...

Lão đầu vội vã ngưng lời. Lâm Văn Vinh ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy mấy thanh niên Hắc Miêu đang chen đi chen lại trong đám người, vẻ như rảnh rỗi chẳng có việc gì.

Mẹ kiếp, còn có tuần tra ngầm nữa! Lâm Văn Vinh hừ lạnh một tiếng. Lúc này mới thể hiểu được dụng tâm của An tử tử. Hồ li tử tử mời hẩn đến Miêu trại hẩn không chỉ đơn giản là vì chiêu thân. Một Tự Châu nho nhỏ này mà cũng nước sâu không thấy đáy a!

Mấy thanh niên nam nữ người Miêu như Y Liên Khôn Sơn nhìn thấy chiếc kiệu của Nhiếp Viễn Thanh đang điều vô dương uy thì đều sắc mặt đỏ rực, giận dữ mà chẳng dám nói ra.

Khó khăn lắm mới thông qua mấy ngày ở cùng nhau, khiến bọn họ giảm bớt một chút thù hận với người Hoa, giờ sau nhảy mắt lại bị tên Nhiếp Viễn Thanh này phá hỏng hết rồi. Lâm Văn Vinh lập tức nổi giận bùm bùm!

- A Lâm ca. Đêm nay chúng ta sẽ ở bên ngoài tây thành nhé! Sáng ngày kia sẽ lên núi!

Y Liên thấy sắc mặt hẩn hơi khó coi liền nhẹ nhàng cẩn thận nói.

Lâm Văn Vinh vốn muốn mời mọi người ở trọ. Nhưng nghĩ lại, người Miêu đi tham gia Hoa Sơn tiết lại đi ở trọ, đây chẳng phải là trò cười sao? Hẩn vội vã ừm một tiếng, quay sang nhảy mắt với Tứ Đức.

Tứ Đức lạnh lợi vô cùng, thấy vậy liền đi luôn, khi trở lại trên tay đã xách theo hai cái túi lớn. Mở ra không ngờ lại là những chiếc bánh điểm tâm tinh xảo, còn có một số phần nước và son môi mà các cô nương rất thích, tất cả đựng đầy hai túi.

Từ trong sơn trại ra đều là những hài tử con nhà nghèo. Đi trên đường cả nửa ngày, nước dãi chẳng biết đã chảy ra bao nhiêu. Những chàng trai cô gái đều đã mười tám mười chín tuổi, không ngờ lại chẳng ai có thể móc ra nổi một đồng tiền. Lâm Văn Vinh tuy chẳng phải là thiện nhân nhưng nhìn thấy cảnh này trong lòng cũng không khỏi khó chịu.

Y Liên vội cất tiếng:

- A Lâm ca. Huynh làm gì thế này?

- Muội không được chen miệng vào!

A Lâm ca nghiêm mặt lại. Nha đầu Y Liên này cực kì có cá tính, bị nàng chen vào thì sẽ loạn hết. Do đó hẩn dứt khoát đoạt lấy quyền lực của nàng.

Hẩn chẳng dễ gì nghiêm mặt, nhưng một khi nghiêm rồi thì khí thế hãi nhân. Y Liên bị dọa cho không dám nói gì.

Lâm Văn Vinh đem chỗ bánh điểm tâm đó nhất loạt đưa tới tay mọi người. Lại đem chỗ son môi phần nước đưa cho các mẹ sai:

- Hôm nay ta mời các huynh đệ tử muội ăn điểm tâm. Ai cũng không được từ chối, nếu từ chối thì là đã không coi a Lâm ca như bằng hữu! Nếu ai không coi ta như bằng hữu, cần thận đi đường gặp sét đánh, đi đạo bị người đâm, ăn cơm mắc sạn...

Lời nguyên rửa của hẩn thực quá ác độc. Chúng nhân nghe mà đưa mắt nhìn nhau, chẳng biết nên trả lời thế nào, chỉ đành đưa mắt lén nhìn Y Liên vẻ dò xét.

Lòng Y Liên chua xót, vừa muốn khóc lại vừa muốn cười. Nàng nhìn về phía hẩn, thần sắc kiên định, lẩm bẩm nói:

- A Lâm ca. Cảm ơn huynh. Huynh là người tốt nhất trên thế gian này!

Con mẹ nó chứ, ta thì tốt cái rắm. Bạc của hần đã chất trong nhà đến sắp mục rữa cả ra, sống cả hai đời cũng chẳng hết. Hần bỏ tiền ra lần này cũng chỉ vì có nhiều tiền mà xấu hổ.

Y Liên đã mở miệng nói như vậy, lại là a Lâm ca mời khách, đa số các mề da mề sai đều rất là thích thú thưởng thức những miếng bánh ngon miệng, đánh giá mấy chiếc dây buộc tóc và kẹp tóc hình loan đao trong tay, cười nói nhộn nhạo cả lên.

Lâm Văn Vinh cũng nếm một chút điểm tâm, thực cảm thấy chưa bao giờ được nếm thứ mĩ vị nào ngon thế này, so với thủ nghệ của Xảo Xảo còn hơn. Thảo nào Ngưng nhi thích lấy bạc của ta đem ra phân phát. Tư vị này quả thực là không gì so được, nằng so với ta đúng là có con mắt hơn nhiều a!

Các mề sai khác đều đã được phân phát son phấn, duy chỉ có Y Liên hai tay trống không. Lâm Văn Vinh mỉm cười lấy từ trong túi ra một chiếc bình nhỏ nhét vào tay nàng:

- Y Liên, vật này tặng muội!

Một mùi hương nhàn nhạt bay vào mũi, khiến cho người ta vừa ngửi đã cảm thấy yêu thích không muốn rời tay. Thiếu nữ vuốt ve chiếc bình nhỏ trong tay, không kìm được thích thú hỏi:

-A Lâm ca. Đây, đây là gì?

- Cái này gọi là nước hoa. Cũng chính là phần nước mà nữ tử dùng. Muội đem về trong sơn động đó mà cất giữ cẩn thận!

Nhớ đến hộp phấn chất lượng thấp kém mà đem đó Y Liên lén giấu đi, Lâm Văn Vinh không nén nổi đùa một câu.

Y Liên đỏ bừng mặt lên, do dự bất an:

- Nước hoa này, có phải là rất đắt không?

- Không đắt!

Lâm Văn Vinh trịnh trọng lắc đầu:

- Chỉ mười văn tiền, còn rẻ hơn cả sợi dây buộc tóc tặng cho bọn họ nữa!

- A Lâm ca, tại sao huynh lại đối với muội tốt như vậy?!

Y Liên hai mắt ngân ngấn lệ, khẽ thốt.

Hần làm sao dám nói là đang chuộc tội thay cho tên vương bát đản họ Nhiếp khốn kiếp kia, chỉ đành thổ dài một hơi, bất đắc dĩ đáp:

- Bởi vì chúng ta đều là huynh đệ tử muội. Để mọi người cơm ăn không được no, áo mặc không được ấm là một tội lỗi tày trời! Muội hãy tin ta, tất cả đều sẽ tốt lên thôi!

Trong lòng hần rõ hơn bất cứ người nào, chỉ dựa vào mấy bữa cơm mấy miếng bánh thì chẳng thể giải quyết được vấn đề của Miêu trại, quan trọng nhất là phải giải quyết được từ căn cơ gốc rễ.

Các mề đa mề sai cười nhộn cả lên, Tứ Đức lúc này mới tranh thủ quay sang bẩm báo với hần:

- Tam ca, nước hoa của Tiêu gia chúng ta, huynh đoán tại Tụ Châu này bán bao nhiêu tiền?

- Bao nhiêu?

Tứ Đức giơ năm ngón tay ra trước mặt hần lắc qua lắc lại, tầm tắc nói:

- Năm trăm lượng bạc. Còn chỉ có duy nhất một bình này!

Năm trăm lượng? Lâm Văn Vinh hít một hơi khí lạnh. May mà bình duy nhất này chỉ tặng cho Y Liên. Nếu cho các cô nương mỗi người một bình thì lão tử phải mang cả nhà ra bán mất! Thiện tai, thiện tai!

Kì thực, ngọn nguồn của món lẩu xù này, nếu luận ra thì vẫn là một tay hần tạo thành cả, đây gọi là vác đá tự đập vào chân mình.

Đi dạo cùng mọi người của Miêu trại một hồi, đang muốn ra thành tây tìm một chỗ dừng chân, đột nhiên cảm thấy vai bị người ta vỗ vào, quay đầu nhìn lại liền thấy một hán tử mặt đen đang cười hắc hắc đứng trước mặt.

- Cao đại ca!

Lâm Văn Vinh kinh hãi nhảy nhót loạn lên.

- Lão Cao đánh giá hán tử một lúc rồi tấm tắc khen:

- Lâm huynh đệ, người mặc bộ áo quần này vào, thực sự là Phan An của Miêu trại a!

Ta là Phan An, vậy chắc Bố Y lão tía chính là Tống Ngọc rồi. Hán tử vô cùng vui vẻ nghĩ, thấy lão Cao nhảy nháy mắt với mình, biết là có chuyện cần bàn, liền gật đầu nói:

- Y Liên, bọn muội tới ngoài thành tây dừng chân trước đi, ta và Cao đại ca còn có chút việc, một lúc sau sẽ lại tới tìm mọi người! Tứ Đức, người theo bọn họ đi, chiếu cố cho cẩn thận đó!

- A Lâm ca, huynh phải cẩn thận nhé!

Y Liên nhìn hán tử vẻ quan tâm, các mề đả mề sai cũng lộ vẻ lưu luyến không nỡ rời.

Những thanh niên nam nữ của Miêu trại này đều trải đời chưa sâu, mấy ngày ở cùng hán tử, cảm tình đã rất sâu đậm rồi, tình cảm quan tâm tha thiết đó đều là xuất phát từ nội tâm. Lâm Văn Vinh cảm động, mỉm cười vẫy tay:

- Yên tâm đi, mọi người còn không tin vào bản lĩnh của a Lâm ca sao?

Đợi mấy người Y Liên đi xa rồi Lâm Văn Vinh mới quay lại, Cao Tù nhỏ giọng nói:

- Huynh đệ, thủy sư và bộ doanh của Lô Châu đã phân làm hai đường xuất phát, đêm hôm kia đã tới Hưng Văn rồi, hiện giờ đang trên đường tới Quân Liên!

Lô Châu và Tụ Châu cách nhau không xa, thủy sư và bộ doanh nơi này đều là bộ hạ cũ của Lý Thái, cực kì đáng tin. Để bọn họ tiến vào đóng quân ở ngoại vi Hưng Văn, vốn trước khi tới Tụ Châu đã an bài ổn thỏa mọi chuyện rồi, cũng chỉ là để đề phòng vạn nhất. Nhưng cảnh tượng xảy ra ở Ánh Nguyệt ỗ đã thay đổi hoàn toàn suy nghĩ của hán tử, hán tử liền dứt khoát phái Cao Tù đi cả đêm, triệu tập nhân mã tới Tụ Châu, đề phòng tai biến.

- Cao đại ca vất vả rồi.

Lâm Văn Vinh hắc một tiếng:

- Vị Nhiếp đại nhân đó biết chuyện này không?

- Sao để cho y biết được?

Lão Cao cười âm hiểm, hán tử là thống lĩnh thị vệ đại nội, làm những chuyện này sớm đã rành rẽ:

- Đúng rồi, huynh đệ. Vị huyện thừa Hưng Văn Ngô Nguyên đó, có phải là người nên gặp hán tử một lần? việc Thủy sư Doanh bộ đổ bộ tới Hưng Văn, miệng lão chết toi đó cũng có vẻ sạch sẽ! Cho dù muốn xử lí hán tử, chúng ta cũng phải để sau này a!

Ngô Nguyên chính là cha của tên Ngô công tử chịu đòn lần trước. Hán tử nhậm chức ở Hưng Văn huyện, là cửa ngõ của Tụ Châu. Quan binh tiến nhập tự nhiên không giấu được hán tử! Lâm Văn Vinh hắc hắc nói:

- Gặp, lão tía của Ngô Sĩ Đạo đó, đương nhiên phải gặp rồi!

Lão Cao dẫn theo hán tử rẽ lòng vòng trong huyện thành cả bảy tám lần, cuối cùng tìm đến một con ngõ nhỏ chẳng hề bắt mắt, chui vào đó. Lâm Văn Vinh khẽ gật đầu, tên Ngô Nguyên này cũng không hoàn toàn là một cái bao cỏ.

Tìm tới một căn nhà tồi tàn rồi đẩy cửa tiến vào. Trong sân có một lão đầu béo căng béo tròn mặc quan phục đang xoa xoa tay đi đi lại lại.

Nhìn thấy Cao Tù dẫn theo một thanh niên người Miêu tiến vào, trước tiên lão hơi sững sờ một chút, tiếp đó lại nhìn kĩ người đó. Tuy thân mặc Miêu trang, niên kỉ lại không lớn, mặt đen mi đen, vẻ ngoài cợt nhả, vừa nhìn đã thấy không giống một người nghiêm chỉnh, nhưng đây vừa khéo lại giống với hình tượng của Lâm Tam trong truyền thuyết dân gian. Lão sợ hãi quỳ xuống khấu đầu mở miệng:

- Vi thần... hạ quan Ngô Nguyên, khấu kiến nguyên soái đại nhân phò mã gia!

Lâm Văn Vinh quan chức ngổn ngang. Kháng Hồ đại nguyên soái mới bỏ người chưa bỏ chức, thống soái Cao Lệ Trung Dũng quân cũng là hần. Còn treo cả cái hàm phó thị lang bộ Lại. Kì thực đó đều là giả. Chỉ cần nhớ lấy duy nhất một chuyện là đủ: nhi tử của hần là hoàng tôn duy nhất của Đại Hoa! Điều này đại biểu cho cái gì, toàn thiên hạ đều rõ cả!

Nhìn Ngô Nguyên ba quỳ chín lạy hành đại lễ, chút nữa thì đã xưng cả tiếng vi thần ra, mặc kệ là thật hay giả, người này đúng là có chút trí óc. Lâm Văn Vinh đỡ lão dậy:

- Vị này chính là Ngô đại nhân sao? Quả nhiên nghi biểu phi phạm a!

Ngô Nguyên dập đầu như giã tỏi trên mặt đất:

- Không dám không dám! Hạ quan có tội lớn, mong đại nhân trách phạt!

Lâm Văn Vinh giả vờ bảo:

- Ngô đại nhân sao lại nói vậy! Có tội hay không, ta nói thì không tính, phải là vương pháp nói thì mới tính! Mời Ngô đại nhân đứng dậy nói chuyện đi!

Hần lại đỡ lần nữa, lúc này Ngô Nguyên mới dám đứng lên, run rẩy liếc nhìn hần, bị dọa cho lại phải cúi rạp đầu xuống.

- Ngô đại nhân, tin rằng ngài cũng từng nghe qua về tính cách của ta rồi, con người Lâm mỗ rất thẳng thắn, có gì thì cứ nói ra đi!

Lâm Văn Vinh cười hì hì nói:

- Lần này đánh xong Đột Quyết. Bởi vì giết người quá nhiều, ta vốn muốn ở Tương Quốc tự ăn chay niệm phật, mong cho chúng sinh bình an thiên hạ thái hòa, tiện thể ở luôn trong kinh thành mà hưởng phúc. Nào ngờ hoàng thượng lão gia tử lại triệu ta vào cung, người nói với ta: Lâm Tam à, mảnh đất phía tây nam có chút rắc rối. Các hương thân tộc Miêu thượng kinh cáo ngự trạng, nói có người khi dễ bọn họ, người hãy đi xem đi, phủ dụ họ cho tốt! Dưới gầm trời này, người Hoa người Miêu đều là thần dân của Đại Hoa ta, nếu có kẻ dám khi phụ thần dân của trẫm, người cứ tiền trảm hậu tấu! Dù sao người có giết thêm vài mạng cũng chẳng thấm vào đâu!

- Phải, phải, Ngô hoàng thánh minh!

Ngô Nguyên vâng vâng dạ dạ, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

- Cũng thật khéo đó.

Lâm Văn Vinh nháy nháy mắt:

- Ta vừa mới vào phủ Tự Châu, vừa mới đánh nhau một chút ở Ánh Nguyệt ỗ đã thấy các bộ khoái của Hưng Văn huyện điều võ dương oai giết tới. Nghe nói còn muốn thu thuế bốn mùa, còn muốn đem bắt trại chủ của người ta đi! Hoàng thượng vừa mới hạ chiếu thư miễn thuế ba năm, Ngô đại nhân lại công nhiên tăng thuế, các hương thân tộc Miêu bị bức tới mức muốn tạo phản rồi! Ngô đại nhân, công lao này của ngài thật không nhỏ a!

“Phịch!” Ngô Nguyên quỳ ngay xuống đất, liều mạng dập đầu, đến cả gạch cũng bị đập vỡ cả ra, máu tươi chảy đầm đìa:

- Đại nhân minh xét, đại nhân minh xét! Hạ quan chỉ là một huyện thừa bé nhỏ, có cho thêm một trăm lá gan cũng không dám tăng thuế a! Hạ quan đều là phụng theo thủ lệnh của Nhiếp đại nhân mà hành sự cả!

- Nhiếp đại nhân? Nhiếp đại nhân nào?

- Chính là Tự Châu phủ doãn Nhiếp Viễn Thanh Nhiếp đại nhân!

- Nói bừa!

Lâm Văn Vinh vỗ mạnh xuống bàn, bùng bùng nổi giận:

- Nhiếp đại nhân là người đứng đầu của phủ, chức trọng quyền cao, rất được hoàng thượng khen ngợi, có thể nói là rường cột của quốc gia! Sao ông ta có thể làm ra loại chuyện này, người dám vu cáo mệnh quan triều đình sao? Cao thống lĩnh, vả miệng!

Cao Tù hắc một tiếng, liền muốn bước lên trước. Ngô Nguyên liều mạng khẩu đầu, miệng kêu gào:

- Đại nhân minh xét, hạ quan tuyệt không vu cáo, tất cả đều có bằng chứng rõ ràng!

- Ồ?!

Lâm Văn Vinh xua xua tay, ngăn Cao Tù lại, nhú mày nói:

- Bằng chứng rõ ràng nào, người cứ nói ra! Ta cảnh cáo người trước, nếu có một câu nào không thực thì đừng trách ta vô tình!

- Vâng, vâng! Đánh chết hạ quan cũng không dám giấu giếm phò mã gia người!

Ngô Nguyên móc từ trong ngực ra một xấp thư tín sổ sách lớn:

- Mời đại nhân xem qua!

Lâm đại nhân hừ một tiếng:

- Đây là gì?

Ngô Nguyên nhỏ giọng thưa:

- Trong Tự Châu phủ, đại nhân muốn thu thuế thêm thuế, trước nay đều không có công văn, chỉ lấy thư tín và khẩu tín để truyền. Ông ấy uy hiếp rất dữ, trong phủ chẳng ai dám không theo! Hạ quan gan nhỏ, mỗi lần đều phải viết thư thỉnh ý Nhiếp đại nhân rồi mới dám thi hành. Chỗ này là thư hàm riêng mà ông ấy gửi lại cho hạ quan. Ngoài ra, còn có những khoản tiền công và tiền tư mà từ khi chấp chương chức huyện thừa Hưng Văn tới nay hạ quan giao lên cho Nhiếp đại nhân. Hai bên so sánh với nhau, những khoản lớn nhỏ của Hưng Văn huyện đều có thể xem xét rõ ràng! Mời đại nhân xem qua!

Cao Tù đem quyển sổ kế toán và thư hàm đưa tới tay hắn. Lâm Văn Vinh lật mấy trang ra xem, quả nhiên đều là những khoản chi tiêu công khai và chi tiêu ngầm. Trên thư hàm đó còn có con dấu của Nhiếp Viễn Thanh, không phải bản sao, không ngờ tất cả đều là bản gốc. Chỉ riêng một năm ngoái, Hưng Văn huyện đã lột cả da của Miêu trại, thực thu hai vạn hai nghìn lượng bạc. Nhiếp Viễn Thanh lại lệnh cho Ngô Nguyên bẩm lên triều đình là chỉ có không đến năm nghìn hai trăm lượng, tham ô tới tám thành.

Con bà nó, Lâm Văn Vinh tức giận nghiến răng ken két. Làm quan thế này quả nhiên so với lão tử buôn bán còn hơn cả ngàn vạn lần a. Hắn hừ một tiếng, hung hăng vút mạnh quyển sổ kế toán đó xuống bàn, tức giận quát:

- Những thư tín sổ sách này của người là từ đâu tới? Tại sao Nhiếp Viễn Thanh không bắt người tiêu hủy?

- Đại nhân minh giám!

Ngô Nguyên vội vã thưa:

- Nhiếp đại nhân đề phòng sự tình bại lộ, mỗi năm đều phái thân tín tới các nha huyện đích thân đối chiếu sổ sách và tiêu hủy, đồng thời đốc thúc giám sát việc tiêu hủy các nguyên kiện thư hàm. Đây là hạ quan dùng bạc trắng, lừa tên thân tín đó ăn uống chơi bời nên mới qua được, giữ những văn kiện nguyên bản này lại. Hơn nữa theo hạ quan được biết, trong bảy huyện thuộc Tự Châu, giữ được nguyên bản này tuyệt không chỉ có một mình hạ quan!

Cái tên Ngô Nguyên này quả là biết cách làm quan, chuyện nào cũng lưu lại đường lui để dùng khi thoát thân! Nhi tử hắn đích thân đi thu thuế tại Ảnh Nguyệt ổ bị đánh cho một trận, khẳng định là không thoát được tội. Lão Cao vừa mới lộ rõ thân phận, tên gian manh này liền lập tức chuẩn bị hết tài liệu, các tội

danh lớn đổ hết tội lỗi lên đầu đại nhân. Hai cha con hần cố nhiên là tội sống khó thoát, nhưng tính mệnh đó vẫn giữ lại được. Đây chính là bí quyết để làm quan.

Cả Tự Châu này, chỉ sợ phải diệt gọn hết rồi! Dưới gầm trời này, rốt cuộc còn có bao nhiêu Tự Châu phủ đây?! Thử nghĩ đến cục diện mà tương lai Triệu Tranh phải đối mặt, kẻ làm cha hần lại thay nhi tử mình mà đau đầu!

- Ngô đại nhân, chuyện này cực kì trọng đại đó.

Lâm Văn Vinh hơi giãn mày ra một chút, đỡ Ngô Nguyên dậy:

- Bây giờ nên làm thế nào chắc cũng chẳng cần ta dạy người chứ?

- Vâng, vâng! Hạ quan nhất định sẽ phối hợp với đại nhân biện án, lập công chuộc tội!

Lập cái đầu ông nội người ấy! Nhìn thấy quả đầu to tròn của hần, Lâm Văn Vinh thật muốn nện cho một trận. Nhiếp Viễn Thanh tham ô, hai cha con tên họ Ngô này khăng định cũng kiếm chác được không ít, chẳng có kẻ nào tốt đẹp cả! Chỉ là hiện giờ cần phải dùng hần, tạm thời phải giữ lại, đợi đến xong xuôi rồi mới tính toán cả thể vậy.

-Ồ, đúng rồi. Lệnh công tử sao rồi? Lần đó không để ý đã lỡ tay làm y bị thương, ai da. Thật xin lỗi quá!

Lâm đại nhân giả bộ thở dài một tiếng.

Ngô Nguyên lập tức cảm kích đến rơi nước mắt:

- Khuyển tử mạo phạm đại nhân, đó là tội nó đáng phải chịu! Nếu nói dễ nghe một chút, được lão nhân gia người đích thân động thủ chính là cái phúc to lớn của hần a!

Còn không phải là phúc sao? Tương lai hoàng đế về trời, với thân phận của Lâm Tam, cho dù có cầu được hần đánh một cái, chỉ sợ cũng không cầu nổi thôi!

Với người thế này thì thật sự chẳng còn gì để nói nữa. Lâm Văn Vinh xua xua tay, dẫn theo Cao Tù ra ngoài cửa. Lão Cao mỉm cười giơ ngón tay cái lên nói:

- Lâm huynh đệ, nhìn thủ đoạn này của người quả thực là có phong phạm của đại gia, không đi làm quan thì đúng là ủy khuất nhân tài đó!

Lâm Văn Vinh cười khở lắc đầu bất đắc dĩ:

- Với tính cách của ta, nếu thực sự đi làm quan thì mới là một sự ủy khuất lớn đó!

Cao Tù suy nghĩ một chút. Cũng đúng, giống như Lâm huynh đệ thế này, từ bỏ mấy nhiệm vụ nặng nề, thoải mái nhàn nhã dạo chơi khắp nơi, trêu chọc mấy tiểu cô nương, hưởng thụ điểm phúc phong lưu. Sống một cuộc sống tiêu dao tự tại biết bao a, hà tất phải nhảy vào cái hồ tối đầy nước kia, có muốn thoát ra cũng khó.

Hai người đi tới Quân Liên tây thành, đưa mắt nhìn quanh, xa gần đều là những người Miêu từ khắp nơi tới tham dự Hoa Sơn tiết, hiển nhiên đều muốn nghỉ ngơi ở nơi này.

Lão Cao cho rằng hần muốn đi tìm Hồng Miêu của Ánh Nguyệt ỏ, đang muốn chui vào đám người tìm thì đã thấy Lâm huynh đệ lắc đầu:

- Cao đại ca, chúng ta đi Ngũ Liên phong xem xem!

Ngũ Liên phong cách thành tây hơn mười dặm, với cước trình của hai người bọn họ, bỏ thêm chút sức, chỉ cần nửa canh giờ là tới nơi rồi.

Màn đêm vừa xuống, năm cánh hoa sen sừng sững nhô cao, những ngọn núi xanh xa gần xoay chuyển giao thoa, nhấp nhô trập trùng, cực kì mỹ lệ. Nghĩ tới những điều Y Liên từng nói qua, Thánh cô ở trên Bích Lạc ỏ, nơi cao nhất trên Ngũ Liên phong, hần liền đưa mắt nhìn lên, đỉnh cao nhất tuy có thể nhìn được, Bích Lạc ỏ thủy chung lại chẳng thấy đâu.

Lần này cùng An tử tử quả thực là trên núi dưới núi gần nhau trong gang tấc, ả hồ li quyến rũ này, đã biết tiểu đệ đệ tới hay chưa?

Cất bước đi về phía trước, trời đã gần về đêm, mắt thấy đã sắp tới gần con đường lên núi, chẳng biết từ đâu lại có hai tên Hắc Miêu xông ra cản trước mặt hai người, giọng nói ồm ồm vang lên:

- Các người làm gì ở đây?

Hỏi bằng Hoa ngữ. Lâm Văn Vinh mặc Miêu trang, bọn chúng đương nhiên là chiếu cố tới lão Cao rồi. Lâm Văn Vinh đưa một câu:

- Chúng ta lên núi chặt củi, ý, hai vị tiểu a đệ, thế các người đang làm gì vậy?

- Đi lui, đi lui!

Hai vị tiểu a đệ bực bội nói:

- Chưa nghe nói sao, Thánh cô trở về rồi, để bảo vệ sự thanh tịnh của Ngũ Liên phong, đại đầu lĩnh hạ lệnh, người thường không được tới gần ngọn núi một trăm bước!

Con bà người chứ, cầm lông gà ra làm lệnh tiễn sao? Lâm Văn Vinh hừ một tiếng, đang muốn nghĩ cách lừa gạt hai tiểu a đệ này thì lại nghe dưới chân núi truyền tới một tiếng hét:

- Đại đầu lĩnh tới!

Những tiếng bước chân lộp bộp truyền lại, một tráng hán Hắc Miêu tuổi chừng ba mươi, mi dài mắt rộng, cao lớn khỏe mạnh đang cầm sài đao dẫn đầu, không nói không cười, thập phần uy nghiêm, sau lưng hắn là mấy chục thanh niên người Miêu.

Đây chính là thủ lĩnh Trát Quả, kẻ soán quyền ở Miêu hương ư? Quả nhiên đáng vẻ có chút khí khái!

- Tham kiến đại đầu lĩnh!

Tất cả người Miêu đều xoay mình lại, khom người thi lễ với Trát Quả.

Đại đầu lĩnh ừm một tiếng, mắt không liếc xéo, trực tiếp đi lên núi luôn.

Lâm Văn Vinh đánh mắt với lão Cao một cái, thừa lúc sắc trời đã tối, hai tiểu a đệ đang thi lễ với đại đầu lĩnh, hai người họ liền vô thanh vô tức theo sau đoàn người đi lên Ngũ Liên phong.

592. Chương 589 - Rắn Chuột Chung Một Ổ

Đại đầu lĩnh Trát Quả tiến đến trước hai thủ vệ nọ, lớn tiếng nói:

- Xin hai vị a đệ thông báo một tiếng, nói Trát Quả cầu kiến Thánh cô!

Hai người Bạch Miêu canh đường khẽ lắc đầu:

- Mặt trời đã lặn, Thánh cô đã an giấc rồi, đầu lĩnh Trát Quả xin hãy về đi!

Trát Quả hừ một tiếng, một tráng hán trẻ tuổi sau lưng hắn đậm chân thành thịch như sấm:

- Mỗi ngày đều tới mà chẳng thấy bóng người đâu, nàng ta coi a ca của ta là cái gì? Hai tên chó canh cửa các người, trở về nói với Thánh cô, Miêu trại hiện nay đã chẳng phải là Miêu trại trước kia rồi, kêu nàng ta thông minh hơn một chút, hầu hạ a ca của chúng ta cho cẩn thận!

“Bốp!” Từ bên cạnh có một viên đá to bằng nắm đấm ném tới, không nghiêng không lệch, hung hăng đập ngay vào khóe miệng tráng hán nọ.

- Ai da!

Tráng hán kêu lên một tiếng thê thảm, khóe môi đã bị ném toác cả ra, máu tươi đầm đìa, lập tức rống lên như lợn bị chọc tiết.

- Trát Long...

Trát Quả kêu lên một tiếng, vội đỡ lấy hắn, tuốt sài đao ra, nhìn quanh bốn phía, tức giận rống lên:

- Ai? Ai ném a đệ ta, cút ra đây!

- Đầu lĩnh Trát Quả, uy phong lớn thật đó!

Một tiếng hừ lạnh truyền tới, từ con đường đá nhỏ hẹp kia có một trưởng lão Bạch Miêu đi ra, ông ta dáng người cao gầy, râu tóc bạc trắng, nhân thần sắc bén như chim ưng, rất có khí thế.

Ánh mắt Trát Quả lóe lên, tựa hồ có chút sợ hãi nhìn trưởng lão Bạch Miêu đó, vội thu sải đao lại, cung kính nói:

- Nguyên lai là Hàn Nông a thúc, Trát Quả kính chào người!

- Không dám! Người thì giỏi rồi, tung hoành khắp trăm dặm Miêu hương, có ai không sợ người? Bây giờ hai huynh đệ người đã dám tới Ngũ Liên phong này giờ trò ngang ngược rồi!

Sắc mặt Trát Quả lộ vẻ khó coi, tựa như không dám phản bác, cúi đầu đáp:

- A thúc hiểu lầm rồi, Trát Quả tới đây chỉ là cầu kiến Thánh cô thôi! Người là trưởng lão đức cao vọng trọng nhất Miêu hương, ta và a đệ đều là do người trông coi trưởng thành, Ngũ Liên phong này là thánh địa của Miêu gia, bọn ta làm sao dám ở đây ngang ngược!

- Hừ.

Sắc mặt Hàn Nông đầy vẻ tức giận:

- Người biết thì tốt! Năm đó đại đầu lĩnh trước khi lâm chung đã chỉ định Thánh cô kế vị. Bởi vì thánh cô không ở sơn trại, ta thân là đại trưởng lão, cùng các vị trưởng lão còn lại đều hết lòng để người tạm thời thay chức. Vốn nghĩ người có thể vì Miêu hương chúng ta mà tranh đấu, tạo phúc cho Miêu trại, nhưng hơn mười năm rồi, người nhìn xem, trăm dặm Miêu hương này đã bị người làm thành cái bộ dạng gì rồi? Phản kháng khắp nơi, dân chúng lầm than, người có xứng với sự vai trò của đại đầu lĩnh, có xứng với mấy chục vạn hương thân Miêu gia chúng ta không? Cứ thế này tiếp, người chính là tội nhân thiên cổ của Miêu gia chúng ta!

Trát Quả cúi đầu, một câu cũng chẳng nói. Mặt như gan heo.

Lâm Văn Vinh ở bên cạnh nghe mà tấm tắc tán thưởng, thảo nào vị Hàn Nông a thúc này khí thế bất phàm như vậy, thì ra là đại trưởng lão lớn tuổi nhất của Miêu trại. Thấy lão giáo huấn Trát Quả giống như giáo huấn đứa cháu, ông ta đúng là có tư cách này a.

Miêu trại đại trưởng lão râu trắng rung động, nghĩ đến những lời vừa nói cũng khiến trong lòng lão khó mà bình tĩnh.

- Thánh cô đã an giấc, các người hãy xuống núi đi, đừng ở đây làm phiền nữa!

Hàn Nông sau hồi lâu mới hừ một tiếng.

Trát Quả trong mắt lóe lên một tia hung quang, chẳng nói câu nào, thì một cái Miêu lễ với Hàn Nông rồi nắm chặt sải đao xoay người đi luôn.

Đại trưởng lão nhìn theo bóng lưng hần mà lắc đầu thở dài, khuôn mặt đầy vẻ buồn rầu, trầm mặc một hồi rồi đột nhiên quay người lại lớn tiếng:

- Vừa rồi là vị hương thân nào trượng nghĩa xuất thủ? Mời ra đây gặp mặt đi!

Lão hét liên mấy tiếng, phía sau khối đá mới có một thanh niên Miêu gia mặt đen nháy ra, bước mấy bước đã tới trước mặt lão, cười hi hi ha ha chấp hai tay lại, liên thanh nói:

- Đại trưởng lão, Hàn Nông a thúc, chào người, chào người!

Người Miêu này không ngờ lại nói tiếng Hoa, đại trưởng lão liếc nhìn hần mấy cái, ngạc nhiên hỏi:

- Người là Hồng Miêu? Của trại nào thế?

- Ta, ồ, ta là người của Ánh Nguyệt ồ!

Thanh niên Hồng Miêu nhấp nháy mắt, thấy bộ dạng vẻ như không tin của Hàn Nông, hần vội vã nói:

- Y Liên, Khôn Sơn đều là hảo bằng hữu của ta, chúng ta cùng tới đây!

Hàn Nông ồ một tiếng, mỉm cười nói:

- Thảo nào nhìn lại quen mắt như vậy, bộ áo quần này của người rõ ràng là của Bố Y mặc khi thành thân năm đó a!

Vị a thúc này trí nhớ tốt thật, Lâm Văn Vinh vội vã gật đầu:

- Đúng, đúng, đây chính là trang phục mà Bố Y lão tía mặc khi thành thân, ông ấy chỉ mặc qua có một lần thôi!

Có thể nói ra tình tiết nhỏ này, tự nhiên là có quan hệ mật thiết với Ánh Nguyệt ồ, chỉ là mẹ đa Hồng Miêu này cứ chỉ cổ quái, nhảy nhót bừa bãi, không nói Miêu ngữ mà lại nói Hoa ngữ, rất khiến người ta cảm thấy ngạc nhiên. Hàn Nông ừm một tiếng:

- Vừa rồi viên đá ném Trát Long là do người ném sao? Hừ, ném tốt lắm!

- Đương nhiên! Hấn dám vũ nhục An tử... vũ nhục Thánh cô, ta đương nhiên phải đánh hấn rồi, hung hăng đánh, nhìn thấy một lần là đánh một lần!

Mẽ đa ra sức khua tay, mặt mày rạng rỡ, hiển nhiên vừa rồi đã đánh cực kì thống khoái.

Đại trưởng lão liếc nhìn hấn mấy cái, mỉm cười gật đầu:

- Mẹ đa, dưới núi đều bị người của Trát Quả canh giữ, người làm sao lên núi được thế? Đến nơi đây để làm gì?

- Ta lẩn vào đám Trát Quả mà theo lên núi.

Mẽ đa hắc một tiếng:

- Ta đến nơi này là muốn nhìn thấy Thánh cô... a thúc, Thánh cô có đây không, ta có thể đi gặp người không...

Hàn Nông nhú mày lại:

- Người cũng là tới tham gia Hoa Sơn tiết, muốn cùng Thánh cô tương thân sao?

- Đúng, đúng!

Mẽ đa hưng phấn gật đầu:

- Ta chính là tới để cùng Thánh cô tương thân. A thúc, nể mặt ta đã giúp người giáo huấn đám người xấu đó, có thể để ta lên không, ta thật sự muốn gặp Thánh cô! Thánh cô, An tử tử, ta tới đây...

Nói đoạn liền lách ngay qua chỗ đại trưởng lão, dụng lực hướng lên núi vẫy tay, tiếng hét phát ra từ cổ họng lập tức truyền đi khắp núi.

- Đi xuống, đi xuống!

Hàn Nông trưởng lão đột nhiên tức giận, ra sức đẩy hấn xuống núi, xem sắc mặt lão, không ngờ lại có vẻ cực kì chán ghét hấn.

- Oái, a thúc, sao thế, ta đâu có đắc tội người? Á, a thúc...

Thân hình hấn loạn choạng, bị đẩy lui mấy bước mới tạm ngưng lại được, nhìn Hàn Nông trưởng lão đang tức giận thở dốc, không nén nổi hấp háy mắt, khuôn mặt đầy vẻ nghi hoặc. Cho dù ông không muốn để ta gặp An tử tử, nhưng cũng đừng thô bạo như vậy a, tốt xấu gì ta cũng đã từng giúp ông mà.

- Người Hoa.

Đại trưởng lão tức giận hừ một tiếng, hiển nhiên sớm đã nhìn rõ tên mẹ đa giả dối này rồi:

- Trang phục này có phải là Y Liên đưa cho người, đúng không?

- Phải a, sao thế?

- Vậy người còn tới tương thân? Người, người... tức chết người thôi!

Hàn Nông trưởng lão tức giận tới bộ râu bạc trắng chực dựng đứng lên, bẻ lấy một cành cây từ bên cạnh vụt tới người hấn.

- Ôi, a thúc. Đừng đánh, ta không làm sai chuyện gì a!

- Đánh cái tên người Hoa lòng lang dạ sói người, mau cút xuống núi cho ta!

Hàn Nông a thúc phần nộ không thôi, đánh cho hấn chẳng còn đường chạy, vừa không thể giải thích, lại chẳng thể hoàn thủ, nhếch nhác đến không thể nhếch nhác hơn, thực sự là bị bức tới chẳng còn cách nào.

Dứt khoát lựa chọn, hấn đứng thẳng dậy, lăm bầm:

- Hàn a thúc, ta để người đánh vài cái. Có thể phiền người đi chuyển cho Thánh cô một câu không?! Chỉ cần nói tiểu đệ đệ tới rồi, tiểu đệ đệ rất nhớ nàng! Ôi, ôi, đừng đánh, đừng đánh, nói hết rồi. Nói hết rồi, ta đi, ta lập tức đi!

Cúi đầu buồn bã men theo đường cũ trở lại, trong lòng ủ rũ đến chẳng thể dùng lời miêu tả. Cách An tỉ tỉ chỉ có vài bước chân như vậy mà lại chẳng thể đi lên, đây chẳng phải là lão thiên đang trêu đùa ta sao?

Hấn lần này lên núi thì nhẹ nhàng, xuống núi thì chật vật, không ngờ lại bị một lão đầu Bạch Miêu đánh đuổi xuống, đúng là lần đầu trải qua chuyện thế này.

Cao Tù theo sau lưng hấn, thấy hấn cúi đầu, bộ dạng thất thần, không nén nổi phì một tiếng:

- Huynh đệ, đã tới rồi thì không thể tay không mà về được! Mấy tên thủ vệ đó chỉ là cái rắm. Chúng ta đánh lên núi không phải là được rồi sao. Muốn gặp ai thì gặp người đó, xem kẻ nào dám ngăn người?!

Lâm Văn Vinh trịnh trọng lắc đầu:

- Cao đại ca, chúng ta sống trên đời này, có chuyện có thể làm, có chuyện không thể làm! Trên Ngũ Liên phong này đều là người đối tốt với An tỉ tỉ, đều là người thân của nàng ấy! Ta cho dù có xấu hơn nữa cũng không thể động thủ với người thân của mình a. Huynh nói có đúng không?

Lão Cao nghe mà lộ vẻ nghiêm nghị tôn kính, giơ ngón tay cái lên: vị huynh đệ này của ta, cảnh giới lại cao lên rồi a!

Xuống núi rồi, sắc trời đã tối đen. Lâm Văn Vinh lưu luyến không rời, đi dạo một vòng quanh chân núi. Đang muốn theo đường cũ trở về thì đột nhiên nhìn thấy trong rừng cây phía xa bên đường thấp thoáng có ánh đèn.

Lão Cao võ công cao cường, mục lực cực tốt, đưa mắt nhìn một cái liền lập tức ngạc nhiên nói:

- Ý, có người!

Đã đêm khuya như thế này rồi, còn có ai lén lén lút lút trốn trong rừng cây đó? Hai người nhìn nhau nháy mắt, vô cùng cẩn thận lần mò đi về phía rừng cây. Còn cách vài chục trượng đã có thể nhìn thấy mười mấy hán tử Hắc Miêu đang chia ra ẩn nấp cả ở chỗ sáng và chỗ tối, nhìn ra bốn phía xung quanh về cảnh giác, những ánh lửa trong rừng lúc sáng lúc tối, có thể nhìn thấy cực kì rõ ràng.

Những người này đều rất quen mặt, chính là các tùy tùng bên cạnh huynh đệ Trát Long, Trát Quả. Muốn thế này rồi, bọn chúng không về sơn trại, nấp ở đây làm gì?

Lâm Văn Vinh nhíu chặt mày lại, gật đầu với Cao Tù bên cạnh một cái. Sự phối hợp của hai người sớm đã đạt đến mức cực kì tinh diệu, căn bản chẳng cần lời nói, lão Cao nhìn chuẩn tình thế, thân hình nháy mắt đã vọt lên, phẳng phất giống như một làn khói xanh từ chỗ tối ào ra, vô thanh vô tức nhảy tới sau lưng hai hán tử, hai tay đâm ra nhanh như chớp. hai người đó trong nháy mắt đã ngã gục xuống luôn.

Lâm Văn Vinh nhanh như một con li miêu, lao mau tới bên cạnh lão Cao, giấu hai tên Hắc Miêu đã ngủ say đó vào trong bụi cỏ, những người khác chẳng hề phát hiện ra chút gì. Hai người men theo những ngọn cỏ xanh chậm rãi tiến lên, ước chừng năm sáu trượng liền nghe thấy một thanh âm có vẻ bại hoại truyền tới:

- Chim vân tước dậy sớm thì mới có côn trùng để ăn! A ca, đừng do dự thêm nữa, vừa rồi trên Ngũ Liên phong, huynh bị lão cẩu đó trút giận còn chưa đủ sao? Huynh là đại đầu lĩnh của trăm dặm Miêu trại chúng ta a, sao có thể để lão tùy tiện vũ nhục? Huynh xem cái lão cẩu Hàn Nông đó, muốn mắng thì mắng, có lúc nào coi huynh là đại đầu lĩnh chưa?!

Kẻ đang nói là tên Trát Long, còn đối diện hẳn tự nhiên là a ca hẳn Trát Quả, người nắm quyền thực tế trong trăm dặm Miêu trại.

Hai huynh đệ này nói chuyện sao lại không dùng Miêu ngữ nhỉ? Lâm Văn Vinh kì quái tự hỏi, lặng lẽ thò đầu ra nhìn, chỉ thấy cách đó bốn năm trượng, huynh đệ Trát Quả đang đứng sóng vai nhau, còn có một người trung niên bộ dáng nho sinh đứng bên cạnh.

- A đệ, đừng nhộn lên nữa.

Thanh âm khỏe mạnh của Trát Quả truyền đến:

- Hàn Nông thân là đại trưởng lão, danh vọng trong Miêu trại cực lớn, chẳng phải là nhân vật tầm thường, không chỉ Bạch Miêu đối với Thánh cô và lão một dạ trung thành, đến cả Hồng Miêu Hoa Miêu Thanh Miêu và rất nhiều sơn trại cũng đều hướng về bọn họ. Muốn đối phó lão và Bạch Miêu, nhất định phải có kế hoạch thỏa đáng mới được!

- A ca, huynh chuẩn bị lúc nào thì động thủ? Lão cẩu này không ngờ lại phái người đánh đệ, đệ một ngày cũng không nhịn nổi nữa!

Trát Long ôm lấy chỗ miệng bị đau phần nộ nói.

Lâm Văn Vinh nghe mà cười trộm, đánh người là đáng rồi, lần sau còn đụng đến lão tử thì không chỉ đơn giản là đánh vào miệng thế này đâu.

Trát Quả quay người lại nhìn nho sinh, hỏi:

- Bảo sư gia, Nhiếp đại nhân hôm nay đã đến Quân Liên chưa?

Bảo sư gia gật đầu:

- Trưa nay đại nhân đã tới huyện thành, đang đợi tin tức của đại đầu lĩnh đó!

Trát Quả nghiêng răng, vung mạnh tay:

- Tốt! Trưa ngày mai Trát Quả sẽ đích thân đi bái kiến phủ đài đại nhân, mời người tác chủ cho Miêu gia ta!

Bảo sư gia cười hắc hắc:

- Chỉ cần đại đầu lĩnh nộp thuế đúng giờ đủ số, tin rằng đại nhân nhất định sẽ làm cho sở nguyện của ngài thành hiện thực!

Trát Long nghe vậy vỗ tay đại hỉ:

- Chỉ cần Nhiếp đại nhân tương trợ, a ca nhất định có thể đại triển thần uy, chinh phục Thánh cô, đánh ngã mấy lão cẩu Bạch Miêu đó!

- Thánh cô, Thánh cô...

Trát Quả lẩm bẩm tự nói một mình, trong mắt tràn ngập vẻ mê luyện.

Nhìn bộ dạng dương dương mừng rỡ của ba kẻ đó, Lâm Văn Vinh cảm hận nghiêng răng ken két, con mẹ nó chứ, đây rốt cuộc là quan hay là phỉ? Đúng là rắn chuột chung ổ rồi! Có mấy kẻ này ở đâu, Bố Y lão tía, Y Liên *

- Ngô đại nhân nặng lời rồi, Trát Quả và Nhiếp đại nhân nói đến những gì ta sớm đã biết, kêu người đi cũng chỉ là để lấy thêm bằng chứng bên cạnh mà thôi!

Bên cạnh Nhiếp Viễn Thanh cũng có thám tử mà phò mã cài vào? Lòng Ngô Nguyên run rẩy, phò mã đúng là cao thâm khó dò a!

- Ngô đại nhân, nói xem người nghe được mấy câu gì!

Phò mã từ tốn vỗ vai hắn, mỉm cười:

- Đừng sợ, tùy tiện nói, nói sai cũng không việc gì. Dù sao cũng chỉ là bằng chứng thôi!

Ngô huyện thừa dập đầu như giã tỏi:

- Đánh chết hạ quan hạ quan cũng không dám lừa gạt người! Hạ quan chỉ nghe được mấy chữ, gì mà “Thánh cô”, “động thủ”, “giết hết bất kể”, còn những chuyện khác đều chẳng nghe ra!

Động thủ? Giết hết bất kể? Mắt Lâm Văn Vinh lóe hàn quang. Cái tên tiểu diện phật Nhiếp Viễn Thanh này, lẽ nào muốn động thủ giết người vào lúc Hoa Sơn tiết? Tên khốn khiếp này thủ đoạn thật tàn nhẫn!

Hắn không nói không rằng, trầm ngâm hồi lâu. Cao Tù biết hắn đang suy nghĩ, không dám làm phiền, liền lặng lẽ dẫn Ngô Nguyên ra ngoài.

Cũng chẳng biết đã đứng bao lâu, trong sân gió nhẹ dần nổi lên, thổi trúng người khiến hắn rung mình một cái. Ngẩng đầu nhìn lên thì màn đêm đã dần hạ xuống rồi, cũng chẳng biết đã là giờ nào nữa.

Ngũ Liên phong phía xa sừng sững trong mây, hệt như những cánh hoa thắm lặng nở trong màn đêm. Hắn nhìn ngắm hồi lâu, lặng lẽ lắc đầu, nghiêng rằng nói:

- Hồ li tử tử này. Đã bị người ta khi phụ đến nơi rồi mà vẫn cứ trốn ở trên núi không nghe không hỏi. Muốn tu luyện thành hồ li tinh sao?!

Lời còn chưa dứt đã liền cảm thấy móng đất lạnh ngắt, cảm giác đau nhức truyền đến. Hắn tựa như thú bị đập trúng đuôi, nhảy dựng lên, tức giận quát:

- Ai, ai đánh ta?

- Người đoán xem?!

Một thanh âm vừa lạnh lùng lại vừa mang theo vẻ vũ mị bỗng nhiên vang lên bên tai hắn!

594. Chương 591 - Làm Anh Hùng Của Miêu Trại

- Sư phụ tử tử!

Hắn vừa sững sốt vừa kinh ngạc, trong cơn đại hỉ bước tới mấy bước, đưa tay ra muốn kéo nàng.

- Ai là sư phụ tử tử của người.

An Bích Như khẽ nhún chân, lắc mình tránh khỏi ma trảo của hắn, nhìn hắn vũ mị mỉm cười:

- Ta là hồ li tinh đã tu luyện ngàn năm trên núi!

Thân hình nàng mỹ diệu, dung nhan diễm lệ, trên mặt còn chút ửng hồng nhàn nhạt, mỗi cử chỉ đưa tay nhắc chân ánh mắt đều dung đưa lưu chuyển, hệt như một thiếu phụ thẹn thùng u oán ở chốn thâm khuê, thực khiến trái tim người ta phải mềm nhũn ra.

Lâm Văn Vinh nhìn chăm chăm vào nàng, miệng nuốt nước bọt ừng ực, sững sờ nói:

- Tử tử, xin hỏi một tiếng, hồ li tinh tu luyện thế nào vậy? Ta muốn nuôi một ổ ở trong nhà!

- Thật là tốt đẹp phần người cả!

An tử tử lườm hắn một cái, tay ngọc trắng nõn để sát lên mặt hắn, chậm rãi vuốt ve, khúc khích mỉm cười:

- Ôi, đây là tiểu a ca nhà ai thế, đáng vẻ thật anh tuấn đó! Sao, người không sợ con hồ li tinh ta đây ư?

Lâm Văn Vinh nhấp nháy mắt, rụt rè nói:

- Không biết hồ li tinh tí tí lúc nào mới có thể tới câu dẫn tiểu a ca của nàng, ta thật sự có chút không đợi được nữa rồi!

Trên mặt An tí tí nổi lên một áng mây hồng, ngọc chỉ khẽ ấn một cái lên trán hần, cười đến nghiêng ngả, thân hình rung động hết như một nhành hoa.

Nhìn khuôn mặt như hoa gần ngay trước mắt đó, Lâm Văn Vinh kinh hỉ đến không biết nói gì, hần kéo chặt tay An Bích Như, thì thầm:

- Tí tí, ta đã thật sự tìm được nàng rồi!

Cảm thụ được sự nóng bỏng và run rẩy từ lòng bàn tay hần truyền đến, An Bích Như ấm áp trong lòng, khẽ néo tay hần, nhấp mắt nói:

- Sao, có ai làm khó tiểu a ca của ta sao?

- Còn không phải sao?

Nhắc đến chuyện này, trong lòng tiểu a ca tức thì trào dâng biết bao nỗi khổ:

- Tí tí, nàng không biết đâu! Bấy ngày trước ta đã tới Tự Châu, từ Ánh Nguyệt ổ leo núi đi lên. Dọc đường một nắng hai sương, trèo đèo lội suối, đi gấp ngày đêm tới Ngũ Liên phong. Đang muốn lên núi gặp nàng, ai ngờ, nửa đường bỗng có một lão đầu râu trắng nhảy ra, nói là Hàn Nông a thúc của tí tí, ông ấy đánh ta một trận, còn đuổi ta xuống núi, tiểu đệ đệ thực là oan uổng a!

Hần than vãn kể khổ cả một lúc lâu, An Bích Như cười hì hì nói:

- Thật sao? Hàn Nông a thúc thực sự đã đánh ngươi rồi? Ý, Hàn a thúc là người tốt như vậy, tại sao người lại đánh ngươi nhỉ?

- Chuyện này, ông ấy nói bộ áo quần này ta mặc không đẹp!

- Vậy sao?

An Bích Như vũ mị nhìn hần từ trên xuống dưới đánh giá một lượt, tấm tắc khen ngợi:

- Hàn a thúc không phải người không có nhãn quang như vậy đâu, trang phục này của ngươi cũng thật không đơn giản, đều là tâm huyết của Y Liên tiểu a muội cả a!

Lâm Văn Vinh kinh hỉ hỏi:

- Sư phụ tí tí, nàng cũng biết Y Liên?

- Sao ta lại không biết?

An Bích Như thông thả đáp:

- Y Liên tiểu a muội nhà người ta đem thuyền chở ngươi vào đây. Lại có lòng tốt mời người tới Ánh Nguyệt ổ, khoản đãi ngươi ăn ngon uống ngon. Ngươi lại chỉ tặng người ta một miếng ngọc bội vỡ, thực sự là quá nhỏ nhen!

Chuyện miếng ngọc bội vỡ chỉ có hai cha con Y Liên biết. Lâm Văn Vinh suy nghĩ một chút, đột nhiên vỗ tay:

- Ô, ta hiểu rồi. Sư phụ tí tí, nàng sớm đã biết ta tới đây rồi đúng không? Nàng luôn đi theo ta, đúng không?

- Ta chẳng thêm đi theo ngươi!

Mặt mày An Bích Như đỏ ửng lên, hứ một tiếng quay đầu đi.

Thấy nàng miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo, Lâm Văn Vinh cực kì mừng rỡ, ngay sau đó lại có chút hối hận, bảo:

- Nếu sớm biết nàng ở bên cạnh ta, thì đêm qua ta đã chẳng lên núi làm gì, đó chẳng phải là đi tìm đèn sao? Tỉ tỉ, sao khi ấy nàng không đi ra khuyên Hàn a thúc, ông ấy đã động thủ thực sự đó!

An Bích Như khẽ bảo:

- Nếu ta khuyên thì sẽ khuyên ông ấy đánh mạnh hơn một chút!

- Tại sao?

Lâm Văn Vinh sững sờ.

Nhìn bộ dạng si si ngốc ngốc của hắn cũng chẳng biết là thật hay giả, An tỉ tỉ lườm hắn một cái, hơi có chút tức giận quay đầu đi:

- Chẳng tại sao cả! Chỉ muốn đánh tỉnh người, để người nhớ lấy cho kĩ!

-Ồ, có phải nàng cho rằng ta và Y Liên có...

Lâm Văn Vinh giật mình hiểu ra, cười nói:

- Tỉ tỉ, lần này nàng thực sự hiểu lầm rồi! Y Liên là một nữ hài thuần khiết đáng yêu như thế, sao ta có thể đi làm vậy bản được? Ta chỉ thích sự phụ tử tử thành thực mĩ diệu, biết châm kim như thế này thôi...

- Vậy sao?

An Bích Như cười khanh khách dò xét hắn, kẻ sát má đến trước mặt hắn, bờ mi dài hơi rung động:

- Vậy sau này mỗi ngày ta đều sẽ châm kim cho người, tiểu đệ đệ, người thích không?

Lời của An tỉ tỉ lúc nào cũng đặc biệt như vậy, nhớ đến thủ đoạn của nàng, Lâm Văn Vinh tức khắc cảm thấy vừa cao hứng vừa lo lắng, khẽ khàng đáp:

- Th...thích!

- Nói lớn một chút đi!

An Bích Như khẽ nâng cằm hắn lên, nhìn chăm chăm vào hắn cười hi hi:

- Ta nghe không rõ!

Mồ hôi lạnh Lâm Văn Vinh tuôn ra ào ào, tình thú của An tỉ tỉ quả nhiên là rất đặc biệt a! Ta sợ ngân châm của nàng, nhưng ta thích luận điệu của nàng! Hắn hạ quyết tâm, nghiêng rằng nói:

- Tỉ tỉ, chúng ta sẽ châm kim cả một đời nhé!

An Bích Như hai má đỏ bừng, bàn tay hơi run rẩy, đột nhiên khẽ cười khi, ấn nhanh một cái lên trán hắn:

- Nghĩ hay thật đó! Người cho rằng Miêu nữ bọn ta đều dễ bị khi phụ vậy sao?

Lâm Văn Vinh vội vã xoa tay:

- Không, không, ta nói thật mà, sư phụ tỉ tỉ, ta trước nay chưa từng nghĩ qua sẽ khi phụ nàng! Bằng vào thủ đoạn của nàng, ta cũng chẳng khi phụ nổi nàng! Tiểu đệ đệ sẽ chăm sóc nàng đời đời kiếp kiếp, để nàng không phải phiêu bạt, để nàng vĩnh viễn vui vẻ, nàng có chấp nhận không?!

Hắn nắm chặt tay ngọc của An Bích Như, một khắc cũng không chịu buông rời. An tỉ tỉ si ngốc nhìn hắn, trên mặt thoáng hiện vẻ thẹn thùng, đột nhiên nước mắt rưng rưng, hai hàng lệ châu rơi xuống.

Lâm Văn Vinh đang muốn cất lời an ủi, An Bích Như đã gạt nước mắt đi, cười hi hi mở miệng:

- Tiểu đệ đệ, khi người nói dối cứ luôn giống như nói thật vậy, hại ta cũng bị người lừa!

- Cái gì mà nói dối, đây là lời nói thật đó!

Tiểu đệ đệ buồn bực bảo.

An tỉ tỉ liếc mắt đưa tình nhìn hắn, yêu kiều cười khúc khích:

- Vậy là ta sai rồi. Tiểu đệ đệ, khi người nói thật cứ luôn giống như nói dối vậy!

Như vậy còn không phải là cùng một ý tứ sao? Nàng trêu ta chắc! Đầu Lâm Văn Vinh lập tức đặc như bã đậu, gặp phải An tử tử vừa quyến rũ vừa thông minh này, một thân bản sự của hắn lại chẳng thể nào dùng được.

Thấy hắn cúi thấp đầu xuống hết như một con gà trống bại trận, trong mắt An Bích Như lộ vẻ ôn nhu, không nói tiếng nào nắm chặt tay hắn, lặng lẽ mỉm cười.

- Ngày mai chính là Hoa Sơn tiết rồi!

Nàng đột nhiên khẽ nói.

- Ừm!

- Lúc nào người tới?

- Suy nghĩ đã...

Đột nhiên cảm thấy lòng bàn tay lỏng đi. An tử tử đã không nói tiếng nào quay đầu đi, thần tình lặng như băng sương. Lâm Văn Vinh kéo tay nàng lại, cười hì hì nói tiếp:

- Ta suy nghĩ xem, làm thế nào mới không bị Hàn Nông a thúc đánh lần nữa!

- Vậy sao?!

An Bích Như quay đầu lại, cắn răng cười khanh khách, thần tình cực kỳ quỷ dị. Lâm Văn Vinh còn chưa hiểu rõ tình hình thì đã cảm thấy móng vuốt lạnh ngắt, từng trận đau nhói truyền đến. Chẳng cần nói cũng biết là ngân châm vào người rồi.

Thủ đoạn báo phục của An tử tử quả thực xuất quỷ nhập thần. Chẳng ai biết được nàng sẽ dùng chiêu số gì. Lâm Văn Vinh trong lòng kinh hãi da thịt run rẩy. Đột nhiên lại có một loại âm giác kì quái, cùng An tử tử ồn ào thế này, toàn thân lại có một cảm giác dễ chịu thoải mái không thể miêu tả nổi.

Hắn quay đầu sang hướng về phía An tử tử mỉm cười. An tử tử sững sờ, cũng không nỡ hạ thủ nữa, lặng lẽ cúi đầu xuống, ánh mắt hiền dịu, hai má đỏ bừng.

Lâm Văn Vinh đột nhiên thở dài một tiếng:

- Ta theo Y Liên học mấy ngày, cũng chỉ học được năm bài sơn ca, làm sao bây giờ?

An Bích Như lắc đầu mỉm cười:

- Cái này ta biết đâu được?

- Ý của ta là, tử tử, chúng ta có thể đối trá trước một chút không? Nàng nói cho ta ngày mai sẽ hát bài gì, ta về sẽ theo Y Liên học bài đó!

An tử tử tức giận hừ một tiếng:

- Ta chẳng thèm gian dối, thắng thì phải thắng cho quang minh chính đại. Hoa Sơn tiết này, người Miêu chúng ta đều bằng vào bản sự mà thủ thắng cả.

An Bích Như bề ngoài tuy phóng đảng nhưng nội tâm lại cực kỳ cao ngạo, chẳng chịu gian dối. Lâm Văn Vinh lại đau đầu rồi. Với chút bản sự đó của hắn, nếu muốn nổi bật ở Hoa Sơn tiết, đơn giản chính là chuyện chẳng thể tưởng tượng được.

- Còn có một chuyện, tên Trát Quả đó và Tật Châu phủ doãn cấu kết với nhau, hôm nay mật đàm ở Hương Vận lâu. Nàng có biết không?

Lâm Văn Vinh trầm mặc một hồi lâu rồi mới hỏi.

- Dĩ nhiên là biết.

An Bích Như khẽ cười:

- Người cho rằng ta ở Miêu trại chẳng được việc gì sao?

An Bích Như quả nhiên có bản sự, Lâm Văn Vinh đại hỉ:

- Bọn chúng nói gì, nàng có thể cho ta biết không?

Nằm ngoài ý liệu, An Bích Như kiên định lắc đầu:

- Không được! Mặc kệ là Hoa Sơn tiết hay là hai phe cầu kết, đều chỉ có thể dựa vào bản thân người đi giải quyết.

- Tại sao?!

Lâm Văn Vinh cực kì khó hiểu.

An tử tử yêu kiều mỉm cười, khẽ nói:

- Ta hi vọng, người có thể dùng thủ đoạn của mình đi giải quyết tất cả, làm anh hùng của Miêu trại chúng ta một lần! Tiểu đệ đệ, người có hiểu ta đang nói gì không?

Làm anh hùng của Miêu trại? Lâm Văn Vinh nhấp nháy mắt, giật mình hiểu ra.

Vô luận là Hoa Sơn tiết hay chuyện Trát Quả và Nhiếp Viễn Thanh cầu kết với nhau, kì thực đều có liên quan chặt chẽ với Miêu trại. Với bản sự của An Bích Như, nàng muốn xử trí Trát Quả tuyệt không phải khó, chỉ là nàng không muốn tự tay động thủ với tộc nhân của mình, cho nên mới đem chuyện này giao cho tiểu đệ đệ mà nàng tín nhiệm nhất đi làm. Nói cách khác, đây chẳng phải là một cuộc khảo nghiệm ư?

Đối với An tử tử mà nói, nàng tuyệt không nguyện ý bỏ đi bất cứ thứ gì trong chuyện có liên quan đến hạnh phúc cả đời mình, nàng cần một người anh hùng quang minh chính đại, được toàn Miêu trại kính ngưỡng, cần một cánh tay cường tráng vô song mang nàng đi trước mặt toàn thể dân chúng Miêu trại. Xử trí tất cả thế nào thì phải xem tiểu đệ đệ rồi, đây mới chính là dụng tâm sâu xa của nàng.

Lâm Văn Vinh bất đắc dĩ gật đầu, cười khổ:

- Nghe thì hiểu rồi, chỉ là cảm thấy áp lực quá lớn a!

- Tiểu đệ đệ, người thật thông minh.

An Bích Như ôn nhu vuốt ve má hấn, trong mắt tràn ngập vẻ mừng rỡ:

- Ta tin người, người nhất định làm được!

Không thể làm cũng phải làm, ai bảo ta đã trúng kế của hồ li tinh nàng chứ? Hấn cười ha hả hai tiếng, đột nhiên nhớ đến một vấn đề, sắc mặt lập tức biến đổi:

- Sư phụ tử tử, ta hỏi nàng một chuyện!

An Bích Như tựa như có thần cơ diệu toán, thông thả nói:

- Có phải là về chất độc trên người tiểu tình nhân Đột Quyết kia của người...

- Đúng, đúng, chính là Nguyệt Nha Nhi!

Nhân mạng quan trọng, hấn cũng chẳng quan tâm đến ngữ điệu có vẻ như đang ăn dấm chua của An tử tử, vội nắm chặt tay nàng:

- Sư phụ tử tử, Ngọc Già rốt cuộc đã trúng độc gì?

An Bích Như hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi:

- Quên rồi!

Quên rồi? Lâm Văn Vinh bị dọa cho thiếu chút nữa thì ngất đi, độc nàng hạ mà cũng có thể quên, còn có thiên lí nữa không đây?

Nhìn bộ dạng ánh mắt lãnh đạm, tựa cười mà không phải cười của An tử tử, hấn đâm quẫn chẳng biết làm gì, chỉ đành áp chế nỗi lo lắng trong lòng, nhẹ nhàng nói:

- Tử tử, đừng đùa nữa, chuyện như vậy sao có thể quên được? Nguyệt Nha Nhi trước đây là địch nhân của chúng ta, những bây giờ hai nước đình chiến rồi, nàng ấy và chúng ta là bạn bè, chúng ta không thể bỏ mặc bằng hữu đúng không?

- Chỉ là bằng hữu sao?

An Bích Như nghiêng răng, hừ một tiếng:

- Sợ rằng người ta đã sắp sinh con cho người rồi nhỉ? Người thực có bản sự, đến cả Kim Dao Kha hân cũng có thể nắm được!

Lâm Văn Vinh cực kì kinh ngạc, chuyện Ngọc Già có thai, đến cả bản thân hân cũng không thể xác định, số người biết lại càng ít ỏi, An tử tử làm sao biết được?

- Người cũng đừng lo lắng.

Nhìn bộ dạng do lắng bất an, chân tay bối rối của hân, An Bích Như vừa bực bội lại vừa đau lòng, cười hi hi vuốt ve má hân:

- Ngoan một chút! Ngày mai biểu hiện cho tốt, nói không chừng ta cao hứng lên, sẽ nhớ ra được tiểu tình nhân của người đã trúng độc gì! Đến lúc đó người lại đáp ứng ta một chuyện nữa, trong lòng ta càng vui sướng, thuận tay sẽ giúp nàng ta giải độc. Vậy không phải là rất tốt sao?

Lâm Văn Vinh bất đắc dĩ nói:

- Nhưng, độc mà Ngọc Già trúng đã sắp phát tác rồi, không thể trì hoãn nữa!

- Đúng thế.

An Bích Như nháy mắt:

- Cho nên, ngày mai người càng phải nỗ lực, chuyện này có liên quan tới an nguy tính mạng tiểu tình nhân của người đó! Hừ!!!

Nói đến đoạn sau, mùi dấm chua càng bốc lên mạnh. Lâm Văn Vinh nghe mà đỏ khốc đỏ cười, hồi hã gạt đầu:

- Sự phụ tử tử yên tâm đi, cho dù nàng không nói, ta cũng nhất định sẽ cướp nàng tới tay!

An tử tử đỏ ửng hai má, giận dữ lườm hân:

- Chuyện đó cũng chưa chắc! Đến lúc đó ta sẽ không để người cướp đi đâu!

595. Chương 592 - Đánh Cướp

- Ta phải trở về rồi!

Lâm Văn Vinh kéo tay nàng, lưu luyến không nỡ rời:

- Sự phụ tử tử, có thể không đi không? Lâu lắm không gặp rồi, đêm nay ta muốn cùng nàng nói chuyện, cứ yên tâm, ta rất là thuần khiết đó!

- Rất thuần khiết?

Đôi mắt như biết nói của An Bích Như nhìn chăm chăm vào hân, vũ mị cười bảo:

- Nếu ta lưu lại, chỉ sợ là người có thể giữ được sự thuần khiết, còn ta lại biến thành không thuần khiết mất, hi hi!

Hồ Li tử tử quả nhiên là dám nghĩ dám nói, Lâm Văn Vinh mỉm cười nắm chặt tay ngọc của nàng, hồi lâu không nói một lời.

An Bích Như nhìn nhân thần lưu luyến của hân, trong lòng lập tức trở nên ấm áp, khẽ vuốt ve má hân, ôn nhu cất tiếng:

- Người ở dưới núi phải ngoan một chút, không được tùy tiện khi phụ người khác, đặc biệt là không được khi phụ những tiểu a muội đó. Nếu để ta biết được người làm chuyện xấu gì, hừ, người sẽ đẹp mặt đó!

An tử tử mỉm cười nhưng kinh lực trên tay thì lại không nhỏ, phần thịt mềm nơi hông Lâm Văn Vinh bị nàng véo cho đau nhói, nhưng lại không dám kêu lên, chỉ đành cười khổ đáp:

- Tử tử nói đi đâu vậy, những tiểu a muội đó ta thương yêu còn chưa kịp, sao có thể đi khi phụ bọn họ được chứ?

- Như vậy thì càng phiền phức rồi!

An Bích Như khẽ ấn một cái lên mũi hần:

- Nhớ lấy nhé, đừng để ta biết ngươi đã làm chuyện xấu gì, nếu không... hậu quả rất nghiêm trọng đó!

Nàng tựa cười mà không cười, sự kiêu mị toát ra, Lâm Văn Vinh ngứa ngáy trong lòng, không tự chủ được hỏi:

- Có thể có hậu quả gì nào?

- Ngươi rất muốn biết sao?

An tử tử ánh mắt như nước, từ trên xuống dưới đánh giá hần, khi mục quang rời đến chỗ dưới bụng, đột nhiên đưa tay ngọc lên khẽ vạch xuống một cái, khúc khích cười phóng dăng:

- Chính là như thế này này!

Không phải chứ! Mặt Lâm Văn Vinh lập tức trở nên trắng bệch, vội vã giữ đũng quần, không dám nói gì nữa! An Bích Như cười đến nghiêng ngả, sắc mặt đỏ hồng lên, phảng phất như một cảnh lê đang run rẩy trước gió.

Đưa An tử tử đi rồi, lúc này trời đã đầy sao, ngẫm lại sắp đến Hoa Sơn tiết rồi, hần vừa hưng phấn lại vừa lo lắng, không biết ngày mai rốt cuộc sẽ gặp phải chuyện gì.

Cửa lớn cót két một tiếng đẩy ra, Cao Tù vội vã chạy vào, sau lưng hần còn có hơn mười tráng hán đi theo, đều là những người thân thể cao lớn, tráng kiện mạnh mẽ, hai mắt sáng như ngọn đèn. Vừa tiến vào đã nhìn chăm chăm vào Lâm Văn Vinh, những khuôn mặt đen nhất thời kích động đỏ bừng lên.

- Cao đại ca, mấy vị đây là...

Lâm Văn Vinh đang định hỏi thì người tráng hán dẫn đầu đã xoạt một tiếng quỳ xuống, cung kính cất lời:

- Mặt tướng Thành TỰ Lập chỉ huy sứ của thủy sư Lô Châu, tham kiến Lâm nguyên soái!

- Tham kiến Lâm nguyên soái!

Mười mấy tướng sĩ mặc thường phục sau lưng Thành TỰ Lập nhất tề quỳ xuống, cung kính khấu đầu.

Lâm Văn Vinh nghe mà đại hỉ, vội đỡ mọi người dậy: - Huynh, huynh là Thành đại ca của thủy sư Lô Châu? Ai da, đã nghe danh từ lâu, khi ta ở kinh thành, thượng tướng quân đã rất nhiều lần nhắc đến uy danh của Thành đại ca với ta! Người còn tán thưởng huynh, từ Phúc Kiến đến Tứ Xuyên, thủy sư đều rất lợi hại!

- Lão nguyên soái nhớ đến ta!

Thành TỰ Lập mừng rỡ không thôi, đứng thẳng người dậy, bàn tay run rẩy:

- Lâm nguyên soái. Hôm nay có thể tận mắt nhìn thấy người, mặt tướng cho dù có chết cũng thỏa!

- Nhìn thấy ta?!

Lâm Văn Vinh sửng sốt, mỉm cười bảo:

- Thành đại ca nói gì thế, sao ta nghe không hiểu?

Khuôn mặt Thành TỰ Lập đầy vẻ kích động, lớn tiếng nói:

- Lâm soái dùng một nhánh tàn quân thâm nhập thảo nguyên, tung hoành ngàn dặm, đại phá đô thành của người Hồ, bắt sống Đột Quyết Kha hần, lướt qua tới đâu là khiến người Hồ nghe gió mà kinh hồn táng đờm tới đó, đây là sự nghiệp vĩ đại chưa từng có trong vòng trăm năm qua của Đại Hoa ta! Phàm là nam nhi

có dòng máu Đại Hoa, có ai không bái người phục người? Lâm soái, ngài là niềm kiêu ngạo của quân nhân Đại Hoa, mặt tướng hôm nay có thể tận mắt nhìn thấy phong thái của Lâm soái, chết cũng không hối hận!

- Được tận mắt thấy phong thái của Lâm soái, chúng tôi chết cũng không hối hận!

Hơn mười quan binh Lô Châu thủy sư hô xong liền nhất tề quỳ xuống, thành kính hướng về phía hắc khẩu đầu.

Lâm Văn Vinh vội vã đỡ tất cả dậy, lặng lẽ lắc đầu:

- Thành đại ca quá khen rồi, lần đó ta chỉ là đánh bữa thôi, chẳng có gì là vĩ đại! Những người phi thường thật sự chính là những huynh đệ đã hi sinh trên chiến trường! So với bọn họ, ta chẳng là gì cả!

Một câu này thực khiến lòng người ảm áp, mấy người Thành Tự Lập càng thêm cảm kích bội phục, tính cách của vị Lâm nguyên soái này quả nhiên thân thiết giống như trong truyền thuyết.

- Đúng rồi, Thành đại ca, các vị đến đây lúc nào thế?

Nhìn những tướng sĩ này đều phong trần mệt mỏi, mặt đầy đất cát, giày vải ở chân đều đã thủng mũi, hiển nhiên đã trải qua một chặng đường dài, Lâm Văn Vinh vội hỏi:

Thành Tự Lập cung kính thưa:

- Thủy sư bộ doanh của Lô Châu chúng tôi tổng cộng có hơn một vạn hai ngàn tướng sĩ, nhận được thủ lệnh kèm theo kim bài của Cao thống lĩnh, từ ngoại vi Hưng Văn xuất phát xuyên đêm, dọc đường không dám nghỉ ngơi, kiên trì ngày đêm tới Quân Liên. Trước mắt, đại bộ phận chỉ còn cách Quân Liên huyện thành chừng tám chục dặm lộ trình, trưa mai có thể tới được. Mặt tướng lo rằng Lâm nguyên soái sẽ lo lắng, liền cùng thống lĩnh bộ doanh Trường Quân đại ca thương lượng, huynh ấy sẽ thống lĩnh hai bộ tiếp tục đi, mặt tướng dẫn hơn hai mươi người đi trước một bước, đi theo đường tắt nhỏ hẹp mà tới, chờ Lâm soái sai phái.

Thì ra là như thế, Lâm Văn Vinh cảm kích gật đầu:

- Các vị huynh đệ vất vả rồi, Lâm mỗ cảm kích vô cùng. Đúng rồi, Thành đại ca, huynh biết quan quân đóng ở Tự Châu này tổng cộng có bao nhiêu người không?

Lô Châu và Tự Châu ngay sát nhau, Thành Tự Lập đối với tình hình ở đây cũng chẳng xa lạ gì:

- Tự Châu điều kiện gian khổ, chẳng ai nguyện ý đóng quân, quan quân tổng cộng có hơn ba nghìn người, thống lĩnh ở đó tên là Vu Chính, nghe nói rất hay đi lại với Tự Châu phủ doãn Nhiếp Viễn Thanh. Ngoài ra, trong sơn trại của người Miêu còn có chừng hai ngàn Miêu binh, đều là tư binh của đại đầu lĩnh Trát Quả, Nhiếp đại nhân hình như cũng chẳng quản đến chuyện này.

Tin này cũng chẳng khác mấy so với hiểu biết trước khi xuất kinh của hắc, Lâm Văn Vinh gật gật đầu, Thành Tự Lập bổ sung thêm:

- Trên đường mặt tướng tới đây đã phái người đi do thám, quân đóng ở Tự Châu ngày hôm qua đã tới Quân Liên, nghe nói là theo lệnh của phủ đài đại nhân, cũng chẳng biết vì sao lại tới!

Nhiếp Viễn Thanh điều động trú quân tới Quân Liên, e không chỉ đơn giản là giữ gìn trật tự, hắc ở Tự Châu có tiền có quyền có binh, đơn giản đúng là một thổ hoàng để một tay che trời, ai dám phản đối hắc chứ? Tuy không biết Trát Quả và Nhiếp Viễn Thanh đã đạt thành hiệp nghị gì, nhưng chỉ nhìn tình thế này là biết tình hình không êm đẹp rồi.

Lâm Văn Vinh hừ một tiếng:

- Hay cho một Nhiếp đại nhân, dám đem Tự Châu biến thành một cái thùng sắt! Thu thuế bữa bãi, coi thường nhân mạng, mồ hôi nước mắt của vô số bách tính Hoa Miêu đều bị hắc tham ô hút cạn, chỉ một điều này đã đáng liệt vào một trong mười tội ác không thể tha rồi.

Thành Tự Lập khẽ nói:

- Thanh danh của vị Nhiếp đại nhân này, được gọi là trời cao ba thước. Chúng tôi cũng đã nghe qua, chỉ là Tự Châu và bên ngoài không cầu không đường, cụ thể là như thế nào chúng tôi cũng không rõ lắm.

Nhiếp Viễn Thanh muốn ở nơi này bóc lột bách tính, tự nhiên không thể để bọn họ đi ra khỏi đại sơn để cáo ngự trạng, chuyện không cầu không đường này nhất định là do hắn cố ý. Người bên trong không thể ra, người bên ngoài không thể vào, hắn mới có thể muốn gì làm nấy.

Nhân số mà Thành Tự Lập mang tới tuy không nhiều nhưng đều là chuẩn bị cho Lâm nguyên soái, tất cả đều là tinh anh, chuẩn bị cực kì đầy đủ, đến cả Miêu sam mỗi người cũng đều có sẵn một bộ, Lâm Văn Vinh nhìn mà cực kì mãn ý. Hoa Sơn tiết gần ngay trước mắt, có thêm mấy người này trợ giúp cũng yên tâm hơn. Hắn lập tức cảm thấy nhẹ nhàng đi rất nhiều.

Mấy người cùng tính toán tỉ mỉ với nhau, an bài thỏa đáng chuyện ngày mai, khi xong việc thì đã là canh hai rồi. Trong thành ngoài thành vắng lặng như tờ, duy chỉ có những tiếng côn trùng kêu rả rích từ trong núi vọng ra.

Cùng lão Cao ra khỏi thành, các sơn trại Miêu gia đóng ở thành tây đều sớm đã đi nghỉ, thanh niên Miêu gia nằm ngổn ngang khắp nơi, những đồng lửa bùng bùng chiếu lên khuôn mặt những người trẻ tuổi, khung cảnh vừa yên tĩnh vừa dễ chịu.

Tìm được chỗ của Ánh Nguyệt Ồ, mọi người đều đã ngon giấc. Lâm Văn Vinh nhẹ nhàng nằm trên đất, hai tay ôm đầu, nhìn lên bầu trời, trong lòng cảm thấy thật là sảng khoái.

Trong lúc mơ mơ hồ hồ đang muốn ngủ, đột nhiên cảm thấy có chút không đúng, tựa như thiếu mất thứ gì, hắn xoay một tiếng đứng thẳng dậy, tìm tòi trong đám người một hồi, không ngờ lại chẳng thấy bóng dáng yếu diệu kia đâu.

Không thấy Y Liên đâu cả!

Hắn có chút kinh ngạc, thiếu nữ Miêu này thân là thủ lĩnh của Ánh Nguyệt Ồ, ý thức rất vững, mỗi lần đến thời gian này đều đi tuần đêm đuổi côn trùng cho mọi người, hôm nay sao lại không thấy nữa? Trong lúc kinh hoảng, hắn vội vã lay tỉnh Tứ Đức dậy, Tứ Đức mơ ngủ lên tiếng:

- Không thấy Y Liên tiểu thư nữa? Không thể nào, vừa rồi tôi còn thấy cô ấy tuần đêm mà!

Vừa rồi còn tuần đêm, như vậy nhất định còn chưa đi xa. Lâm Văn Vinh thầm tính toán qua, chỉ là nhìn về phía những đám người đầy khắp mặt đất, hắn lại chẳng biết nên đi đâu tìm. Những tiếng lửa cháy lấp bộp bộp dễ tỉnh hắn, một nữ hài tử trong đêm một mình rời đi, tuyệt không thể chui vào khu rừng tối đen như mực, phải đi về phía có ánh sáng để tìm nàng thôi.

Hắn bình ổn tâm tư, thuận theo ánh lửa một mạch đi tới, cũng chẳng biết đã đi được bao lâu, đột nhiên nhìn thấy trên đỉnh núi cao phía trước có một ngọn lửa đang cháy bùng bùng, có thể nói là ngọn lửa sáng nhất ở thành tây. Bên cạnh ánh lửa đó có một điểm đen nho nhỏ đang ngồi cuộn tròn, tập trung tinh thần cúi đầu xuống, chẳng biết đang làm gì.

Trong lòng hắn nhẹ bẫng, lặng lẽ tiến tới sau lưng nàng, lại thấy phía trước thiếu nữ Miêu gia này có đặt rất nhiều mảnh trúc, tay ngọc thon thả của nàng đang cầm một mảnh than đen, viết từng chữ từng chữ gì đó lên trên miếng trúc.

- Y Liên!

Hắn khẽ cất tiếng gọi.

Thiếu nữ nghe được thân hình run rẩy, vội quay đầu lại, mừng rỡ nhìn hắn:

- A Lâm ca, huynh trở lại rồi?!

- Đúng thế!

Lâm Văn Vinh cười hì hì, thuận thế ngồi bên cạnh nàng:

- Muộn thế này rồi, muội ở đây làm gì? Ta trở về không nhìn thấy muội đâu, còn cho rằng muội bị kẻ buôn người bắt cóc đi rồi, thiếu chút nữa khiến hồn phách của ta đều rơi ra cả!

- Thật sao?

Y Liên thẹn thùng mỉm cười, nhỏ giọng nói:

- A Lâm ca, gan của huynh thật sự rất nhỏ đó, không chỉ sợ rắn, còn sợ cả kẻ buôn người, hì hì! Trên người huynh không phải có sài đao sao? Đem ra dùng là được rồi!

Sợ hai loại chết người đó, lẽ nào là sai lầm? Hấn cười lên ha hả:

- Sài đao dùng để chặt củi, không phải dùng để sát sinh! Y Liên, muộn thế này rồi muội còn không ngủ, trốn ra đây làm gì?

- Không nghe huynh kể chuyện, muội không ngủ được.

Y Liên khề khàng trả lời, đột nhiên đem mấy mảnh trúc đưa tới trong tay hấn, vui vẻ nói:

- Huynh xem...

Trên tay nàng đây những bụi than, những ngón tay trắng bóng đã chuyển thành đen sì. Lâm Văn Vinh hơi lắc đầu, lấy túi nước tới, chậm rãi đổ nước sạch ra rửa tay cho nàng.

- A Lâm ca, huynh thật tốt!

Thiếu nữ mỉm cười lộ ra hàng răng ngọc chỉnh tề, thẹn thùng cúi đầu, không nói thêm tiếng nào. Nàng lấy từ trên bụi cỏ ra mấy chiếc lá cây, lau lau mấy lượt trên tay, đám mạt than đó liền được nước gột đi sạch sẽ. Lâm Văn Vinh nhìn không chớp mắt, đây là thứ đồ chơi gì vậy, không ngờ còn thần kì hơn cả xà phòng.

Hấn cầm mấy mảnh trúc kia lại xem, chỉ thấy bên trên viết đầy chữ Hoa, tuy nét chữ không đẹp bằng bọn Ngưng nhi, nhưng mỗi một chữ đều rất vuông vắn đẹp dễ. Lâm Văn Vinh nhìn mà mừng rỡ:

- Những chữ này đều là sơn ca a! Ai da, sao ta không nghĩ tới chuyện chép nó lại nhỉ, Y Liên, muội thật thông minh!

Thiếu nữ được hấn khen ngợi, lắc đầu cười nói:

- Muội cũng không thông minh, nếu nghĩ đến cách này sớm một chút thì huynh đã chẳng cần phải phiền não như vậy rồi! Chủ ý này tới qua muội mới nghĩ đến, hôm nay đi chặt rất nhiều mảnh trúc về, viết tới bây giờ mới được không đến hai chục bài. Ngày mai huynh đem theo những thẻ trúc này, nói không chừng sẽ có chỗ dùng đó.

Lâm Văn Vinh cười hì hì bảo:

- Cùng ta hát thì chỉ có Thánh cô thôi, ta biết hát mấy bài đó cũng đủ rồi, không còn có người nào đến tìm ta đâu!

- Còn nhớ đến Thánh cô sao? Huynh đã sắp rụng cả hồn ra rồi đó!

Thiếu nữ tự nhiên không tin lời “quỷ thoại” của hấn, cười khúc khích, hơi liếc nhìn sang:

- Sao huynh biết không có người tới tìm huynh? Muội thấy các mẽ sai trong trại, người nhìn trúng huynh cũng không ít! Hoa Sơn tiết này, các mẽ sai đều rất lớn gan, đến lúc đó có người tìm tới huynh, xem huynh làm thế nào? Hì hì!

Lâm Văn Vinh cười lên ha hả:

- Bằng vào a ca gà mờ này mà cũng có người tìm đến sao? Nói ra thực khiến người ta phải bật cười đó!

- Chưa biết chừng đâu!

Y Liên nháy nháy mắt, đột nhiên cảm thấy hào hứng, khề nói:

- A Lâm ca, vậy chúng ta đánh cược nhé! Nếu không có ai tới tìm huynh thì coi như muội thua, mỗi ngày muội sẽ đắp bộp cho huynh!

- Vậy nếu có người tới tìm ta thì sao?

- Vậy đương nhiên là huynh thua rồi!

Thiếu nữ cúi đầu xuống, khề nói:

- Vậy huynh sẽ phải đối ca với cô ấy, không được trêu đùa người ta. Thế nào, huynh có dám cược không?

Lâm Văn Vinh mỉm cười gật đầu:

- Thế thì có gì mà không dám, con người ta đã cược là tất thắng! Có điều có một chuyện ta phải nói rõ trước nhé, Thánh cô tới tìm ta thì không tính đâu!

- Còn nhớ tới Thánh cô sao? Hay cho huynh!

Y Liên nhìn hẩn, yêu kiều cười nói:

- Vậy cứ quyết định thế nhé! A Lâm ca, huynh nhất định sẽ thua thôi!

596. Chương 593 - Công Địch

Các chàng trai đang tụ tập với nhau một chỗ, thắt chặt ngọc đá lên hông, sửa sang trang phục lại cho chỉnh tề, tay cầm sải đao, thần thái người người đều sáng sủa. Các cô nương thì càng cầu kì, lúc nửa đêm đã ra bờ suối tắm rửa thay quần áo, sau đó trốn vào rừng trang điểm, đến bây giờ vẫn chưa ra ngoài, trong khu rừng thỉnh thoảng lại truyền ra những tiếng cười vui rộn rã, phản ánh tâm tình vui vẻ của bọn họ.

Không chỉ Ánh Nguyệt ở như vậy, tình hình ở các sơn trại khác tại thành tây cũng chẳng hề khác biệt. Các chàng trai nói cười rộn ràng, các cô gái trang điểm, chỗ nào cũng tràn ngập nụ cười tiếng nói.

Hoa Sơn tiết là một trong những ngày lễ tết trọng đại nhất của Miêu hương, là ngày đại tụ hội để các hương thân cầu mong mưa thuận gió hòa, tuổi thọ dài lâu, càng là ngày thịnh hội để các thanh niên nam nữ làm quen với nhau. Vừa sáng sớm, người Miêu từ thập lí bát hương đã thay lên bộ trang phục long trọng nhất của ngày lễ tết, vắt rượu ôm khèn, dắt già dẫn trẻ, từ bốn phương tám hướng tụ tập lại dưới chân Ngũ Liên phong, chào đón ngày lễ tết lớn này.

Lão Cao không biết từ đâu kiếm được một bộ Miêu trang, mặc vào trông rất là cao lớn thô kệch, mắt la mày lét nhìn khắp bốn phía vẻ dò xét, tấm tắc khen ngợi:

- Tự Châu này đúng là một nơi tốt a, cảnh vật đẹp tươi, địa linh nhân kiệt, các tiểu thư Miêu người nào cũng đáng vẻ lung linh lóng lánh, hết như những đóa hoa vậy!

- Còn phải nói, đất ra sao thì người như vậy mà!

Lâm Văn Vinh mỉm cười gật đầu:

- Tự Châu này núi đẹp sông đẹp, người Miêu lại càng nhiệt tình hiếu khách, dân tính thuần phác, chẳng bị ảnh hưởng bởi danh lợi, tự nhiên đáng vẻ phải thanh tú rồi. Cái gọi là tâm khoan thể bản (tâm lòng rộng rãi thì thân thể béo tốt), chính là theo đạo lí này!

Cao Tù gật gù vẻ rất tán đồng, liếc nhìn về phía rừng cây đối diện, lập tức mắt như rút cả ra, vội kéo ống tay áo hẩn:

- Lâm huynh đệ, mau nhìn xem kìa...

Trong rừng, một thiếu nữ Miêu mỹ lệ đang được các đồng bạn cười khúc khích đẩy ra. Búi tóc mượt mà quấn trên đỉnh đầu, phối với những chiếc khăn quấn đầu đủ loại pha các màu sắc đỏ, vàng, trắng, hồng phần quấn quanh đỉnh đầu. Bên dưới khăn quấn đầu, trên mái tóc dày đen nhánh lấp lánh những chiếc vòng bạc. Những đồ trang sức bạc liền chặt với khăn trên đầu, ánh bạc lấp lánh treo rủ xuống dưới lưng lẳng, khẽ chạm vào phía trước trán và sau tai nàng.

Nàng mặc một bộ Miêu trang màu đỏ sậm viền xanh. Cổ đeo vòng bạc, trên vòng có đính những chiếc tua dài ngắn khác nhau. Miêu trang không dài, cổ tay cổ chân trắng nõn đều lộ hết ra ngoài, kết hợp với những món đồ bạc long lánh, càng làm làn da như ngọc thêm nổi bật. Toàn thân nàng trông tựa như một dòng suối trong lành.

Thiếu nữ này giống như làn gió nhẹ êm ái thổi qua trên núi, hoạt bát xinh đẹp, thanh xuân mỹ lệ. Không chỉ Lâm Văn Vinh nhìn đến sững sờ mà các chàng trai xung quanh cũng đều ngưng cả hô hấp, không dám thở mạnh.

Thiếu nữ xấu hổ cúi đầu, khuôn mặt lóng lánh như ngọc ửng lên ánh hồng mĩ lệ. Nàng lén liếc nhìn hấn, chân tay bối rối khẽ kêu một tiếng:

- A Lâm ca...

- Ồ, ồ!

Lâm Văn Vinh như vừa tỉnh dậy từ trong mộng, vội vỗ tay tán thưởng:

- Y Liên, muội thật đẹp, hết như tiên nữ trên trời vậy!

Các chàng trai Miêu gia cũng tỉnh ngộ, lập tức hoan hô rầm trời, quây tới trước mặt thiếu nữ như một đàn ong.

Mấy mẽ sai quen thuộc với Lâm Văn Vinh ở Ánh Nguyệt ồ cười hì hì đến bên cạnh hấn, ở trước mặt hấn đung đưa thân hình mĩ diệu:

- A Lâm ca, chỉ có tiểu a muội Y Liên của huynh đẹp, còn bọn muội không đẹp sao?

Những nữ hài Miêu gia này sinh ra ở Tự Châu, nơi sơn thanh thủy tú, vốn đã được sự hậu ái của tạo hóa, làn da người nào cũng trắng bóng thuần khiết, thanh xuân xinh đẹp, lại thêm hôm nay trang điểm vào, quả thực đều mĩ lệ động lòng. So với các nữ hài người Hoa thì càng có vẻ phong tình hơn. Lâm Văn Vinh chẳng hề do dự gật đầu:

- Đẹp, đều đẹp cả!

Một mẽ sai nháy mắt, giảo hoạt hỏi:

- Vậy, là bọn muội đẹp hơn hay là Y Liên tiểu a muội đẹp hơn?

Vấn đề này đúng là đã làm khó a Lâm ca, hấn cười hì hì đáp:

- Các muội cũng đều đẹp như Y Liên vậy!

Y Liên nghe mà trong lòng vừa thẹn thùng vừa mừng rỡ, nhìn hấn khẽ mỉm cười. Các mẽ sai thì lại không tha cho hấn. Mấy nữ hài tử cùng nhau ào đến, vây quanh hấn vào giữa, yêu kiều cười khúc khích nói:

- A Lâm ca, hôm nay Y Liên không thể phục thị huynh rồi, nào, bọn muội mặc quần áo cho huynh!

Mặc quần áo? Hấn còn chưa kịp tỉnh ngộ đã cảm thấy có mấy bàn tay nhỏ nhắn nhắt tề hướng tới thân thể mình. Các cô nương kéo cổ áo hấn, tháo dây lưng, nào phải mặc quần áo gì, rõ ràng là thoát y mà!

A Lâm ca tung hoành thiên hạ lại chưa từng thấy qua trận thế kiểu này, bao nhiêu mĩ nữ tới cởi quần áo của ta, vậy chẳng phải là muốn lấy mạng ta sao?

- Nay, các muội làm gì đó, làm gì đó?!

Hấn bị dọa cho kêu ầm lên, giữ chặt ngực áo:

- Cao đại ca, Tứ Đức, mau tới cứu ta, mau tới cứu ta đi!

Lão Cao và Tứ Đức đưa mắt nhìn nhau: Mĩ nữ cởi y phục cho người, rốt cuộc phải cứu người hay là cứu mĩ nữ đây?

Các Miêu nữ rất tháo vát, vừa cười hì hì vừa động thủ động cước, chẳng mấy chốc đã đem Miêu trang của hấn cởi hết, lộ ra bộ ngực khỏe mạnh. Các mẽ sai đều nhìn không chớp mắt, khuôn mặt đỏ bừng cười lên khúc khích.

Một Miêu nữ đến sát bên Y Liên, chỉ vào A Lâm ca lén nói vài câu gì đó, Y Liên đỏ bừng mặt mũi, lấy từ trong ngực ra một ống trúc đưa cho nàng ta.

Nữ hài Miêu gia đó cầm ống trúc đi đến bên cạnh Lâm Văn Vinh, cười hì hì nói:

- A Lâm ca, Y Liên tiểu a muội mời huynh uống nước!

Uống nước?! Lâm Văn Vinh hơi sững sờ ngây ngốc, đang muốn tiếp lấy ống nước thì nữ hài đó đã mau chóng rút nắp ra, cười khúc khích vung tay lên, một dòng nước trong vắt lập tức chảy xuống từ trên đầu hắn, làm hắn ướt từ ngực tới chân.

Màn diễn này rất là nhanh chóng, căn bản chẳng thể né tránh kịp, toàn thân hắn giật thót, các nữ hài trong Miêu trại đều cười khúc khích nhảy lên, lớn tiếng nói:

- Mau, mau mặc lại y phục cho huynh ấy đi!

Lần này thì đúng là mặc áo quần rồi, các Miêu nữ nhanh tay nhanh chân đến sát bên người hắn, cào cào, buộc dây lưng, động tác vừa nhẹ nhàng vừa nhanh chóng.

Nước sạch dội từ đầu tới chân, nội y đều đã ướt sũng rồi, lại mặc thêm lớp y phục bên ngoài, đó là tư vị gì? Bây giờ hắn mới hiểu, thì ra đám Miêu nữ đánh đá này là cố ý muốn chinh hắn! Phí công ta mỗi ngày đều kể chuyện cho các người nghe, các người lúc nào cũng gọi a Lâm ca rõ là thân mật, không ngờ giờ lại trêu ta như vậy!

Hắn giận giữ hừ một tiếng, trong lòng phần nộ bất bình, chỉ là bị nhiều nữ hài vây quanh bên cạnh như vậy, cả chục cánh tay thay y phục cho hắn, những bàn tay nõn nà kia sờ lên người, cái nào cũng ấm áp mềm mại, chẳng biết là của ai với ai nữa. Có mấy mẽ sai to gan còn quệt tới quệt lui trên ngực trên hông hắn. Tất cả đều mặt mũi đỏ bừng, cười lên khúc khích không ngừng.

Nghe những tiếng oanh lời yến, ngửi những mùi thơm nhàn nhạt từ các thân thể quyến rũ kia truyền lại, trừ việc thăm tẩn thưởng những nữ hài Miêu gia này thật đánh đá, hắn sớm đã bị sờ cho chẳng thể bộc phát tính khí, đến cả nội y ướt sũng bên trong cũng chẳng cảm thấy gì nữa!

Chịu thiệt là cái phúc, chịu thiệt là cái phúc. Hắn chỉ đành mặt mày hớn hở tự an ủi mình.

Các thiếu nữ chinh cho hắn một lượt, bức cho hắn trở nên hiền lành thành thực rồi, lúc này mới tâm mãn ý nguyện, vỗ vỗ tay cười hì hì đứng sang bên cạnh, dương dương đắc ý nhìn hắn. Cũng chẳng biết ai đã nói vài câu gì vào tai Y Liên, thiếu nữ lập tức đỏ bừng mặt mũi, bàn tay nắm chặt đánh về phía đồng bạn. Các nữ hài Miêu gia đều cười rộn cả lên.

Lâm Văn Vinh mê hoặc trong lòng, chẳng biết những Miêu nữ này rốt cuộc đang làm gì. Muốn hỏi thử Y Liên, chỉ là nha đầu này ngó thấy hắn liền tránh đi xa, lẩn vào trong đám thiếu nữ đồng bạn, căn bản chẳng cho hắn cả cơ hội để cười trừ một cái. Hắn kéo lấy Khôn Sơn trong đám người muốn hỏi cho rõ, còn chưa kịp mở miệng thì Khôn Sơn đã phần nộ hừ một tiếng, quay đầu đi chỗ khác. Bị tảng lờ như thế này, thực là chán ngắt.

Trời đã sáng rõ, đám người từ bốn phương tám hướng đổ tới, rộn ràng náo nhiệt kéo lên Ngũ Liên phong, nơi nào cũng là tiếng cười vui vẻ hưng phấn. Các nam nữ của Ánh Nguyệt ồ dĩ nhiên cũng theo đó mà đi. Lâm Văn Vinh ở lẫn trong đám họ, nhìn trái một chút, phải một chút, ngắm các hương thân Miêu gia trong đủ các trang phục đẹp đẽ, tất cả đều chưa từng thấy qua, nhất thời cảm thấy rất lạ lẫm.

Lão Cao chen đến bên cạnh hắn, thầm nói gì đó. Lâm Văn Vinh thuận theo ánh mắt Cao Tù nhìn đi. Chỉ thấy trong đám người phía không xa, Thành Tự Lập và hơn hai mươi huynh đệ đã phân tán bao quanh hắn, hồ mục chăm chăm, đang nhìn quanh bốn phía vẻ dò xét. Lâm Văn Vinh gật đầu, mỉm cười thăm hỏi.

Khi tới dưới Ngũ Liên phong, thủ vệ Hắc Miêu đêm trước sớm đã rút đi rồi, người Miêu đang men theo sơn lộ ngoằn ngoèo mà đi, từ xa nhìn lại, khắp núi đều là những đầu người đang di động, phảng phất như một con rắn vừa dài vừa lớn, cảnh tượng rất hùng tráng.

Đến dưới chân núi Ngũ Liên phong, hiển nhiên bởi vì đang là Hoa Sơn tiết, các nam nữ thanh niên của Ánh Nguyệt ồ tự nhiên phân thành hai phái. Y Liên và các nữ đồng bạn đi ở trước, lại không ngừng quay về phía sau nhắc nhở các mẽ đã không được rút đội, chúc đầu lĩnh đó quả là đã làm hết sức.

- Y Liên, bây giờ chúng ta lên núi sao?"

Sắc trời vừa sáng, đám người rộn ràng nhộn nhịp men theo sơn lộ mà lên, Khôn Sơn mở miệng hỏi.

Y Liên gật đầu:

- Đường nhiên, chúng ta lên sớm một chút thì sẽ có cơ hội nhìn thấy Thánh cô!

Nhắc đến Thánh cô, những tiểu tử của Miêu trại lập tức phấn chấn tinh thần, tranh nhau ào lên núi. Y Liên mỉm cười liếc nhìn Lâm Văn Vinh, ý tứ đó không nói cũng biết.

Nha đầu này đúng là nhớ dai thật! Lâm Văn Vinh cười hì hì, chẳng để ý đến ánh mắt mọi người, mặt dày tranh đi lên trước tiên:

- Ta dẫn đường cho mọi người nhé, dù sao ta cũng đã lên một lần!

- A Lâm ca, huynh lên Ngũ Liên phong làm gì?

Mề sai vừa mới nghịch ngợm dữ nhất, hai mắt tròn xoe khó hiểu hỏi.

A Lâm ca quay người đi nhanh lên núi, cười hì hì khoát tay:

- Ta tới thăm Thánh cô a!

Mọi người của Ánh Nguyệt ồ đều cười lên ha hả, chỉ cho rằng hắn nói chuyện vui, Y Liên nhìn theo bóng lưng của hắn, lặng lẽ sững sờ ra, đột nhiên dụng lực vung tay, các nam nữ của Ánh Nguyệt ồ liền đi theo sau lưng nàng.

Ngũ Liên phong quanh co khúc khuỷu, rất hiểm trở, mới đi được nửa đường thì đã bước vào trong mây.

- Muội nói không đúng sao?

Y Liên vội hỏi.

- Đúng, quá đúng!

Hắn gật đầu:

- Không còn điều gì sâu sắc hơn nữa! Đôi khi ta cũng không rõ rằng mình là người xấu hay người tốt.

- Nhưng muội biết!

Y Liên đắm đuối nhìn hắn, mắt hấp háy, mặt giống như xoa một lớp phấn, che miệng cười khẽ:

- Vừa rồi tên mê đa Hắc Miêu kia nói huynh mắt la mày liếm đấy, hi hi!

“Ta vốn chẳng phải là thứ tốt đẹp gì mà!” Hắn cười tự giễu cợt bản thân. Còn chưa nói gì, chợt nghe phía trước tiếng pháo vang lên. Trong khói pháo nòng, An Bích Như tay cầm một chiếc xẻng buộc dây hồng, trông một cây con màu xanh bên rào hào, Hàn trưởng lão, Nhiếp đại nhân, Trát Quả đứng sau lưng nàng nhất tề vỗ tay, tức thì chiêng trống rộn rã, tất cả người Miêu đều hớn hởi, từng bừng hò hét.

- Thánh cô trông hoa rồi! Hoa Sơn tiết bắt đầu rồi!

Y Liên hưng phấn nhảy lên reo hò:

- A Lâm ca, chúng ta đi!

Lâm Văn Vinh còn chưa hiểu phải làm gì, thì đã bị Y Liên hưng phấn lôi vào trong đám người. Già trẻ gái trai người Miêu tay nắm tay, vây quanh rào hoa, nhảy múa ca hát, chúc mừng lễ hội thu hoạch.

Hắn mơ mơ hồ hồ nắm tay Y Liên, cùng đoàn người kết thành vòng tròn. Bên tai là tiếng cười vui vẻ của Y Liên, bốn phía đều là những khuôn mặt hưng phấn, tình này cảnh này, làm hắn cảm thấy mình như đã trở thành một người Miêu thực sự!

Trong sơn cốc đột nhiên vọng tới từng hồi vó ngựa rộn rã, từ xa xa, hai ba chục thớt tuần mã phi như bay tới, người Miêu tức thì reo hò, không biết bao nhiêu chàng trai từ trong đoàn người xông ra.

- Bắt đầu bắt ngựa rồi!

Y Liên vỗ tay:

- A Lâm ca, đi mau, đi mau!

“Bắt ngựa là làm gì?” Hắn trở mắt ra. Y Liên cười hi hi:

- Bắt ngựa còn không hiểu sao? Đây là kiểm nghiệm dũng khí của mẽ đã, chỉ cần ai bắt được một thớt tuần mã trong số đó, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất, xuyên qua vòng lửa trước mặt. Liền có mẽ sai thích người đó, tới tìm người đó hát đối!

Nàng đưa tay ra chỉ, chỉ thấy cách đàn tuần mã ngoài hai mươi dặm, sớm đã dựng lên từng vòng lửa, đường kính ước chừng bốn thước, đang cháy bùng bùng. Gọi là cưỡi ngựa xuyên qua là phải cưỡi ngựa nhảy qua giữa vòng, không chỉ khảo nghiệm kỹ thuật còn khảo nghiệm dũng khí.

Lâm Văn Vinh ngẩn ra, thắc mắc:

- Nhưng ít ngựa như thế mà người lại nhiều như thế, những chàng trai không cướp được ngựa, chẳng lẽ không kiếm được vợ sao?

- Không cướp được ngựa cũng có thể chạy bộ nhảy qua vòng lửa.

Y Liên bật cười giải thích:

- Có điều nhưng mẽ sai xuất sắc nhất sẽ không tìm họ hát đối!

Hóa ra là như vậy! Nói thế thì nếu muốn đệ bà con Miêu tộc cam tâm tình nguyện gả An tỷ tỷ cho ta, ta phải đi tham gia bắt ngựa, hơn nữa còn không được quá kém cỏi.

Hắn đang suy nghĩ, chợt nghe một tiếng cười dài, một bóng người hùng tráng xông ra khỏi đám người, lao tới trong đàn tuần mã. Võ sĩ Hắc Miêu vỗ tay reo hò vang trời, Y Liên giật mình nói:

- Là Trát Quả, hắn cũng tham gia rồi!

Ý đồ của Trát Quả rất rõ ràng, chính là vì thánh cô, hắn chạy nhanh dẫn đầu những chàng trai Miêu tộc, lại còn tranh thủ vỗ tay chào hỏi với thánh cô ở trên đài. Nhiếp đại nhân ngồi bên cạnh mỉm cười gật đầu:

- Đầu lĩnh Trát Quả thật là giỏi!

Thánh cô gật đầu đáp lại, ánh mắt lại len lén nhìn về phía Lâm Văn Vinh, lại thấy tiểu đệ đệ đang trợn trừng mắt, còn tán gẫu gì đó với Y Liên, mặt thiếu nữ Miêu tộc như hoa tươi, cười rạng rỡ, tiểu đệ đệ thì đầy vẻ kinh ngạc, giống như bị dọa ngây ra, chân không nhúc nhích.

An tử tử mím chặt môi, khe hở một tiếng, ngọc thủ khe hắt ra, gương mặt đột nhiên hiện lên vẻ mê hoặc.

“A” a Lâm ca đang nhăn nhó mặt mũi đột nhiên gào rú, tay chân múa loạn cả lên, làm Y Liên đang nói chuyện với hắn giật bản mình:

- A Lâm ca, huynh làm sao vậy?

Ánh mắt Lâm Văn Vinh khe liếc, chỉ thấy thánh cô mặt mũi xinh tươi, đang vỗ tay với Trát Quả trong đám người, tựa hồ có chút tán thưởng hắn, còn chẳng thèm để mắt đến phía này.

- Không sao, mông đột nhiên mọc ra một cây ngân châm, lát nữa là không sao rồi!

A Lâm ca lắc đầu cười khổ.

Y Liên tự nhiên cho rằng hắn nói đùa, cười khúc khích, mặt đỏ bừng. Lâm Văn Vinh xoa xoa mông, đành nói:

- Nói như vậy, muốn thành mẽ đa kiệt xuất nhất Miêu trại thì phải thắng cuộc thi bắt ngựa?

Y Liên khe gật đầu.

“Không còn lựa chọn nữa rồi!” Sắc mặt hắn trầm xuống, nói:

- Vậy được, ta cũng tham gia.

Y Liên vội giữ hắn lại:

- A Lâm ca, nếu không thích thì đừng nên sính cường, cho dù huynh không bắt ngựa, cũng có người muốn hát đối với huynh mà!

“Người khác muốn thì có tác dụng gì, phải là An tử tử muốn mới được!” Hắn cười hì hì vỗ cánh tay Y Liên, cất bước lao vào đám người giành ngựa.

Mấy nghìn người đi tranh nhau ba mươi thốt ngựa, khung cảnh rối loạn thế nào chẳng nghĩ cũng biết, Lâm Văn Vinh vừa lao vào lập tức thấy choáng váng, bốn phương tám hướng toàn người là người, đến một cái lông ngựa cũng chẳng nhìn thấy.

Đang lúc hoang mang, khe liếc mắt thấy không xa, Trát Quả đang nhàn nhã qua lại giữa đám người. Hắn làm được thế vì có mấy tên thị vệ Hắc Miêu vây sát xung quanh, nhưng người không liên quan căn bản không cách nào tới gần.

Lâm Văn Vinh hừ một tiếng, thầm muốn đuổi theo bọn chúng. Chưa đi được mấy bước, liền nghe thấy đột nhiên phía trước tiếng vó ngựa vang lên, hai thốt ngựa phóng tới nhanh như chớp. Đoàn người ùn tới tranh cướp, Trát

Trát Quả được đám thị vệ bảo hộ di chuyển cực nhanh. Hắn nắm lấy cương ngựa, đạp chân một cái, người như một khối đá được ném lên, ngồi vững vàng trên lưng ngựa. Tuần mã hí dài một tiếng, tung vó phóng về phía trước. dưới ánh mắt như hổ đói của đám Hắc Miêu vây quanh, không ai dám tranh cướp, chỉ đánh để hắn phóng đi.

“Thằng khốn này thật giảo hoạt!” Lâm Văn Vinh dậm chân căm tức. Ánh mắt tất cả mọi người đều dừng ở thót hắc mã còn lại. Vừa nhìn tất cả đều khiếp sợ, con ngựa đen đó trên đuôi buộc một đoạn thừng dài hơn ba xích, đang bồng bồng bốc cháy được một nửa, con ngựa lồng lên như điên. Có một mề đạ Miêu tộc không biết sợ vừa mới tới gần, còn chưa nắm vững cương ngựa đã bị nó đập cho một cú chí mạng bắn tung ra.

“Mẹ nó! Chuyện này là tên khốn nào làm đây!” Lâm Văn Vinh nổi giận đùng đùng, lúc đó Trát Quả ở phía trước đã phóng ngựa đi ngoài mười trượng, nếu không đuổi không kịp nữa, hấn chẳng kịp nghĩ nhiều, quát lớn:

- Mau tránh ra!

Con ngựa đó xẹt qua trước mắt, mở ra một con đường thẳng tắp, dưới ánh mắt chăm chú của các thanh niên Miêu tộc, bóng dáng hấn như điện, hổi hả chạy theo bên con tuần mã, không ngờ chẳng cách biệt bao nhiêu.

Trước nay chỉ có ngựa đuổi người, chưa thấy người đuổi ngựa. Các mề đạ đều ngáy ra nhìn.

Hấn đuổi theo năm sáu trượng, sức lực bổ sung không kịp, thấy khoảng cách ngựa vừa ngựa sắp bị kéo dài, tức thì bất chấp tất cả gầm lớn một tiếng, dùng tất cả sức mạnh, người nhào về phía trước, nắm vắt ngang lưng ngựa.

Loại tư thế cưỡi ngựa này là nguy hiểm nhất, hướng chỉ con ngựa đang bị sợ hãi, tuần mã ngựa đầu hí dài, vó trước tung lên, như muốn hất hấn xuống. Mắt thấy cương ngựa tung bay trước mắt, hấn dùng toàn lực một tay ôm chặt lưng ngựa, tay kia nhanh như chớp nắm chặt dây cương, đồng người tung lên như cá nhảy, chân xoạc ra, lật người từ hông ngựa ngồi xuống chính giữa. Tuy vị trí có lệch gần phía sau đôi chút, nhưng dù sao cũng ngồi vững rồi.

Một loạt động tác nhanh chóng gọn ghẽ như biểu diễn, làm mọi người nhìn không chớp mắt, hồi lâu sau bốn phía mới rộ lên tiếng hoan hô.

- A Lâm ca, A Lâm ca...

Y Liên đứng trên một tảng đá lớn bên núi, mắt thấp thoáng lệ hoa, nhảy lên ra sức vỗ tay với hấn. An Bích Như đang bóp chặt tay chộp buông lỏng, đột nhiên cười hì hì, mặt đỏ bừng nhìn hấn lẩm bẩm:

- Giỏi lắm hắc mã tiểu đệ đệ.

Những mề đạ mề sai của Ánh Nguyệt thôn càng mừng rỡ như điên, gặp ai cũng hô lên:

- Mau nhìn đi, đó là A Lâm ca của Ánh Nguyệt thôn, là Hồng Miêu chúng ta.

Mọi người xem tới hăng say, chỉ có Hồng Miêu A Lâm ca có khổ tự mình biết. Con tuần mã bị hoảng sợ này may là nó chạy điên loạn chả ai dám tiếp cận, xui ở chỗ nó càng chạy càng nhanh, căn bản không cách nào hãm lại.

Cái đuôi ngựa này không biết là ai đốt, cưỡi trên mình ngựa chỉ thấy gió vù vù thổi qua tai, như ngồi trên mây bay, kéo dây cương chỉ có thể vắt và khống chế được phương hướng, căn bản không cách nào làm nó chậm lại. Hấn nghiêng chặt răng ngó đông liếc tây, vừa nhìn liền thấy vấn đề, không chỉ con ngựa hấn cưỡi, còn có sáu bảy con nữa cũng bị đốt đuôi. Chỉ có khác là trên những con ngựa không khác có ai cưỡi, còn Trát Quả đang phi ở trên cùng, trừ bản thân có thể miễn cưỡng đuổi theo ra, những người khác đều tụt lại đằng xa.

Điểm cuối cùng còn tới cả dặm, hấn và Trát Quả cách nhau hai mươi trượng, lúc này hấn lại không thể không căm kích, nếu chẳng phải con ngựa bị đốt đuôi, ta sao có thể đuổi Trát Quả gần như thế chứ.

Một là khoái mã khí thế bồng bồng, một là hỏa mã bị cháy đuôi dữ dội, hội bất ngựa mở màn Hoa Sơn tiết, đã hoàn toàn biến thành cuộc chiến đơn đả độc đấu giữa tiểu a ca Hồng Miêu chẳng biết từ đâu chui ra cùng với Trát Quả.

- Nhanh, nhanh..

Trát Quả lớn tiếng thúc ngựa, không ngừng quay đầu lại nhìn, trong mắt có chút gấp gáp. Mặc dù dẫn hơn hai mươi trượng, nhưng trông kỹ thuật Hồng Miêu mẽ đa này vừa biểu hiện, ai mà biết hẳn còn giấu nghề gì nữa chứ?

Phần III

Lâm Văn Vinh trông thấy cười lớn: “Biết ta cười hỏa mã có lợi thế nào rồi chứ! Lão tử cười ngựa chẳng cần vung roi chỉ huy, chẳng phải hò hét tiếng nào, nó cứ tự đuổi theo người, đỡ tốn thời gian, đỡ tốn sức, không chết thì không nghỉ!”

Hai người trước sau không ngừng đuổi theo nhau, dây thừng cột vào đuôi ngựa kia sắp bị thiêu rụi hoàn toàn, sau mông không ngừng bốc lên hơi nước, con tuấn mã trợn ngược mắt, chạy còn nhanh hơn nữa, tựa như có thể bay lên. Lâm Văn Vinh trên chiến trường đã tiếp xúc nhiều với ngựa, nhờ nó để bảo vệ tính mạng mình, kỹ thuật khống chế ngựa sớm đã thuần thục vô cùng. Trát Quả mặc dù kỹ thuật tinh thông, nhưng so với Lâm Văn Vinh mà nói, hẳn không có được cái linh tính vào khoảng khắc sinh tử ấy.

Người Miêu nào đã từng gặp qua màn truy đuổi đặc sắc đến thế, kèn sáo không thổi, múa hát cũng dừng, ai này cũng đứng ở hai bên vách núi căng mắt chiêm ngưỡng màn trình diễn tuyệt luân này.

Cự ly giữa hai người từ hơn hai mươi trượng từng chút một được rút ngắn, mười trượng, năm trượng, hai con ngựa dần dần sát lại, trông thấy đích ở trước tầm mắt, chỉ còn lại lộ trình hơn trăm trượng, mông con ngựa của Lâm Văn Vinh đã nóng rực, tuấn mã hí lên đau đớn, như hỏa tiễn bay vọt qua vị trí của thủ lĩnh Trát Quả. Hương thân người Miêu rộ lên những tiếng hoan hô động trời. Những người trẻ tuổi của Ánh Nguyệt thôn vỗ đến tay đỏ hồng, Y Liên trông mà không dám nhắm mắt, hai tay xiết chặt, hô hấp dường như ngừng lại.

- Á, mẽ đa Hồng Miêu này ta gặp qua rồi thì phải!

Hàn Nông A thúc gối bên cạnh thánh cô khe khẽ tặc lưỡi.

Thánh cô nóng bừng mặt, khẽ nói:

- Đúng rồi, A thúc, người hẳn là nhận ra hẳn!

Hàn nông ừm một tiếng:

- Hẳn là con rể của Bố Y ở Ánh Nguyệt thôn, tiểu a ca của Y Liên! Ngày đó muốn lên núi, bị ta đánh đuổi xuống.

- Thế sao?

An Bích Như cười khanh khách, cắn chặt bờ môi đỏ mọng, vừa tức vừa ngượng, nếu tiểu đệ đệ ở bên cạnh, chỉ sợ làm bị nàng cảm châm thành con nhím rồi.

Nhiếp đại nhân ở bên kiệu nhìn Hồng Miêu tiểu a ca này, cũng “á” lên một tiếng, lông mày nhíu chặt, dường như đang cố gắng nhớ lại cái gì.

Lâm Văn Vinh không thêm để ý người khác nghĩ thế nào, ngựa của hắn phi càng lúc càng nhanh, thời khắc hẳn phóng qua bên hông Trát Quả, bỗng nghe thấy tiếng vù vù, một mũi Miêu tiễn từ phía sau bay nhanh về phía đuôi ngựa.

Vốn hỏa mã tốc độ rất nhanh, không thể nào suy đoán theo lẽ thường được, mũi tên nọ bay vào khoảng không, rơi phịch trên mặt đất phía xa xa. Hắn quay đầu lại nhìn, chỉ thấy vẻ mặt Trát Quả âm hiểm, đang nanh ác trừng mắt nhìn hắn.

“Chơi trò âm hiểm à? Lão tử là tổ tông của mấy trò đó!” Lâm Văn Vinh khịt mũi một tiếng, nếu không phải hỏa mã này không thể quay đầu, hẳn đã sớm đến thu thập tên tiểu tử này rồi.

Sau khi vượt qua Trát Quả, hỏa mã vẫn lao đi tốc độ rất nhanh, thế như chẻ tre, sắp dẫn đầu hơn mười trượng. Ngọn lửa đã bắt lên đuôi ngựa, tuấn mã run lên, như nổi cơn điên phóng về phía trước, càng lúc càng khó khống chế phương hướng.

Người xem hai bên giật thóp cả tim, Y Liên thì khỏi nói, ngay đến An tử tử luôn luôn trầm tĩnh cũng yên lặng nắm chặt bàn tay, đổ mồ hôi ròng ròng.

Trần Lâm Văn Vinh vã đầy mồ hôi, lúc này hắn không dám khinh cử vọng động, chỉ dám buông lỏng cương ngựa, cẩn thận điều chỉnh góc độ. Mắt thấy phía trước vòng lửa bùng bùng thiếu đốt, cách chỗ này chỉ vài trượng, hắn bỗng nhiên hồng nhẹ một tiếng: “Giá...!”

Yên lặng suốt trên đường, chỉ có một tiếng cuối cùng này mới là trọng yếu. Lần này xuất kỳ bất ý, thân mình hỏa mã run lên, căn bản không kịp thay đổi phương hướng, đành phải cất vó trước nhảy lên.

Tuần mã tựa như một mũi tên bắn ra, bỗng nhiên phi lên trời, thân hình như bị kéo căng, tốc độ cực nhanh, Lâm Văn Vinh cúi rạp người trên lưng ngựa, chỉ nghe tiếng lửa cháy lèo xèo hỗn loạn bên tai, một người một ngựa như tia chớp phá không, nhẹ nhàng mau lẹ xuyên qua vòng lửa nọ, ngay đến một tia lửa cũng không bị bén.

Đây là bản lĩnh hắn luyện được qua vô số lần ở giữa sinh tử trên chiến trường, thuần túy là một loại bản năng cảm giác giữa người với ngựa, nhưng lại hài hòa và hoàn mỹ đến phi thường.

- A Lâm ca!

Một tiếng gọi du dương đáng yêu vang lên, thiếu nữ Y Liên từ trên tảng đá to nhảy xuống, như phát cuồng chạy như điên đến chỗ hắn.

Mọi người sững sờ một hồi lâu, đột nhiên rộ lên những tràng hoan hô như sóng triều, vô số hương thân người Miêu vỗ tay rầm rộ, thật là một màn đặc sắc chưa từng thấy qua trong lịch sử Hoa Sơn tiết

- Y Liên đừng tới đây, con ngựa nổi chứng, ta đừng không được.

Thấy Y Liên lao thẳng tới, trong hai mắt long lanh lệ, thân thể mềm mại lắc lư như đóa hoa xinh tươi, Lâm Văn Vinh vội vàng khoa tay kêu to.

Tiếng hoan hô đầy núi đã che lấp thanh âm của hắn, thiếu nữ ấy căn bản không biết hắn hò hét cái gì, thấy hắn vẫy tay, lại càng hoan hô đi nhanh hơn.

Con hỏa mã nọ không dừng lại được, nhanh như điện chớp, ngay đến phương hướng cũng không có biện pháp không chế, hắn liều mạng kéo dây cương nhưng không có tác dụng gì.

-Tránh ra, mau tránh ra !

Hắn bỗng nhiên từ trên lưng ngựa bật dậy, hai mắt đỏ ngầu như máu, cổ sức vẫy vẫy về phía Y Liên đang chạy đến.

Y Liên nhìn thấy con khoái mã đang lao nhanh tới, ánh mắt ngẩn ngơ, bỗng hai má đỏ rực, nàng đưa hai tay chụm lại bên miệng, dùng tất cả sức lực hiện có hướng về phía hắn gọi một tiếng lớn.

Đám người cách nàng gần nhất tuôn ra một tràng hoan hô nhiệt liệt, không biết bao nhiêu mỹ nữ tươi cười tiến lên, đẩy Y Liên lên phía trước, Y Liên vừa xấu hổ vừa vui mừng liếc nhìn hắn, vừa cúi đầu, từ má tới mang tai đến cổ đều ửng hồng.

Khắp nơi trên núi toàn là tiếng người, Lâm Văn Vinh lại đang ở trong lúc kinh hồn, căn bản không nghe được nàng hô cái gì. An Bích Như võ công cao cường, nghe vậy ngẩn người, rồi đột nhiên lặng lẽ lắc đầu thở dài, vừa tức vừa giận:

- Tiểu đệ đệ không nghe lời, đêm nay để ta trị ngươi.

- Mau tránh ra, mau tránh ra !

Nhìn dáng vẻ ngượng ngùng đưa tình của Y Liên, tiếng nói của Lâm Văn Vinh như nghẹn lại, đợi đến lúc nàng nghe thấy thì con ngựa đã đến gần trước mặt rồi.

Y Liên con mắt mở to, trong cơn hoảng loạn khê kêu lên:

- A ca...!

Hỏa mã phi như thiểm điện, như gió xẹt qua, như muốn dẫm thân hình mềm mại của thiếu nữ yếu đuối dưới gót, hai mắt Lâm Văn Vinh đỏ ngầu, khóe mắt như muốn rách toạt, đột nhiên hồng lên một tiếng thân như cung căng dây, vội vã chụp bàn tay của tiểu a muội kéo lên

Tiếng gió gào thét.

Vó ngựa đập vào vạt áo của Y liên, rít lên từng luồng kinh khí vụt qua đau buốt. Hắn nghiêng người sang một bên, kéo nàng từ dưới mặt đất, ôm vắt ngang trong lòng, không ngừng hôn hển thở từng ngụm lớn.

Mọi người xung quanh kinh hãi không nguôi, đến lúc hóa giải được nguy hiểm, mới rộ lên tiếng hoan hô, không biết bao nhiêu mẽ sai xông về phía bọn hắn.

Lâm Văn Vinh có chút tức giận:

-Y Liên, muội làm cái gì đó. Mất mạng đấy!

Y Liên khẽ run rẩy, nằm trong lòng hắn không nhúc nhích, lặng lẽ lắc đầu, dịu dàng nói:

- Muội không sợ chết!

“Nàng không sợ chết, nhưng ta sợ sự phụ tử tử, ta ôm nàng như vậy, tối nay An tử tử nhất định sẽ châm kim vào ta!” Hắn thầm kêu khổ không ngừng, vội vàng nhìn về phía đài cao phía xa xa. An Bích Như chính lúc ấy đang hướng về phía đó, nhếch khóe miệng mỉm cười ngọt ngào, ánh mắt quyến rũ khó nói nên lời, trong mắt người ngoài, sẽ nghĩ nàng đang thầm đưa mắt cho ai, duy có trong lòng Lâm Văn Vinh rõ nhất, An tử tử càng yêu mị, nguy hiểm càng lớn.

Hỏa mã đi tới phía sau, khí lực đã hoàn toàn kiệt quệ, tốc độ chậm hơn, Lâm Văn Vinh ôm lấy Y Liên vội nhảy xuống, nhìn thấy con tuấn mã phục xuống không ngừng lặn lộn trên đất, hắn thầm than nhẹ, rút sài đao, soạt một tiếng cắt đoạn cổ con ngựa, sau đó không quay đầu lại nữa.

Những mẽ đa của Ánh Nguyệt thôn vây lại từng vòng, ai ai cũng giơ ngón tay cái bội kính hắn, ngay cả Khôn Sơn trước nay không phục hắn cũng xấu hổ không dám đối nghịch lại hắn nữa. Ánh mắt của các cô nương có chút mập mờ, vây quanh hắn mồm năm miệng mười, líu ríu không ngừng.

Cười đùa một trận, Lâm Văn Vinh bỗng nhiên cảm giác tình thế có chút quái dị, hắn len lén ngẩng đầu lên, thấy xung quanh không biết từ bao giờ đã bị các thiếu nữ Miêu tộc mỹ lệ vây lấy, Thanh Miêu, Bạch Miêu, Hắc Miêu, Hoa Miêu... đều có, đang ngượng ngùng nhìn hắn, muốn mở miệng nhưng ai cũng xấu hổ không dám nói.

Mẽ sai của Ánh Nguyệt thôn trong khoảnh khắc bỗng khấn trương lên, từng vòng vây hắn vào giữa, hai mắt trừng to tròn nhỏ, dùng miêu ngữ líu lo ríu rít nói không ngừng.

Lâm Văn Vinh nghe đến hoa mắt chóng mặt, vội vàng kéo Y Liên hỏi:

- Các nàng ấy đang làm cái gì thế

Phần IV

Y Liên cười hì hì:

- Lời muội nói hôm qua đã ứng nghiệm rồi. Những mẽ sai đó đều nhìn trúng huynh, muốn đến đổi ca cùng huynh đó.

“Đổi ca?” Lâm Văn Vinh sợ đến hớp vội một ngụm lãnh khí: “Điều này An tử tử mà nghe được, tử ấy còn không giết ta ư?”

Lời nói chưa dứt, một thiếu nữ Bạch Miêu xinh đẹp chế ngự được nỗi xấu hổ, ngẩng đầu quan sát hắn, nhẹ nhàng cất tiếng hát:

- A ca đánh trống được hai hồi.

Ngẩn đầu ca hát có đôi câu

Chàng nếu không tin quay đầu lại.

Ở phía sau ca có muội rồi.

Nam nữ kết bạn vốn là hạng mục quan trọng nhất của Hoa Sơn tiết, khúc sơn ca đầu tiên vừa cất lên cũng đã biểu đạt tình ý rõ ràng như vậy, một bên hát trước, nếu bên kia có ý thì phải hát đáp lại một bài tình ca.

Cô gái Bạch Miêu nọ nhẹ nhàng cúi thấp đầu, đợi hần trả lời, cả người Lâm Văn Vinh không tự nhiên, vội vàng hỏi:

- Y Liên, làm sao bây giờ?

Thiếu nữ khẽ cười:

- Còn nhớ đêm qua đánh cuộc ra sao chứ? Giờ huynh thua rồi đấy!

Án theo ước định hôm qua với Y Liên, ngoại trừ An tỷ tỷ ra nếu có người nào đó đến tìm hần đối ca, vậy tính như hần sẽ thua. Nhìn tình hình hiện tại, hần đã thua vô cùng bị thảm.

”Chẳng lẽ thật sự ta phải hát ư? Hần sợ hãi rụt đầu lại, vội vàng chấp tay lại nói:

- Chư vị tiểu muội, ta đã may mắn đua ngựa thắng, không phải là bản lĩnh thực sự, cũng không biết xướng sơn ca. Các người mau tránh ra đi!

- A Lâm ca, quả là huynh cưỡi ngựa rất giỏi, chẳng ai dám cười chê huynh, nếu nói huynh không biết hát thì đánh chết ta cũng không tin!

Thiếu nữ Bạch Miêu kia như chờ sẵn, tuy có vẻ thẹn thùng mở lời, nhưng mà tên tuổi hần cũng đã biết rõ ràng, quả nhiên có chuẩn bị mà đến.

“Điều này là sao chứ?!” Hần len lén thăm nói:

- Nếu không thì... Y Liên, việc đánh cuộc của chúng ta có thể hủy bỏ chứ!

- Không được!

Thiếu nữ từ chối thẳng thừng

- Chẳng lẽ ta nhất định phải hát?

Sắc mặt hần bi thảm vô cùng.

- Đương nhiên phải hát rồi!

Y Liên cúi đầu, thì thào:

-... Nhưng người không được hát đối với người khác!

“Ý gì đây?” Hần bỗng kinh ngạc.

- A Lâm ca ngu ngốc của ta, huynh còn chưa rõ nữa sao?

Một mẽ sai của Ánh Nguyệt thôn cười bảo:

- Đương nhiên là chỉ khi nào Y Liên của chúng ta xướng, huynh mới được đáp lại! Người khác thì không thể được!

Y Liên xấu hổ ngoảnh mặt đi, các cô nương ở Ánh Nguyệt thôn vội vàng ngăn nàng lại, dậm chân nói:

- Ái chà, hảo a muội của ta, đây đã là lúc nào rồi! Muội mà còn do dự thì một lát nữa a ca của muội bị người khác cướp đi đó! Đến lúc đó thì muội khóc cũng hối không kịp đó! Hát đi, hát nhanh đi!

Mọi người lại thúc giục thêm lần nữa, Y Liên vốn nức tiếng xa gần là chim bách linh, thường ngày chiếc miệng nhỏ kia luôn líu lo ca hát cười đùa, nhưng hôm nay cứ mãi miết vờ về tà áo, gương mặt đỏ lên như máu, len lén nhìn hần, chẳng dám mở miệng nói câu nào.

Trong đó có một mẽ sai nhanh trí, giật lấy mảnh trúc hôm qua Y Liên khắc cho a Lâm ca, vội vã dúi vào trong tay Y Liên:

- Cái này, đúng là cái này!

Y Liên ngưng ngưng nhìn hắn, rốt cuộc cũng cố lấy hết dũng khí, nhẹ nhàng hát vang:

- Mặt trời soi rọi mỏm núi này

Sắc vàng ánh bạc rải nơi đây

Vàng bạc khắp nơi em không thích

Yêu mỗi a ca giỏi giang này

Một khúc sơn ca trong trẻo ngân vang, Y Liên liền thở một hơi dài nhẹ nhõm, cứ mãi cúi gằm, vừa xấu hổ lại vừa trông mong, len lén quan sát hắn.

” Đây không phải là muốn mạng ta sao?!” Trái tim Lâm Văn Vinh đập thành thạch, nhớ tới từng việc từng việc khi mới tới Miêu trại, nhớ tới Y Liên luôn tìm mọi cách quan tâm lo lắng cho mình, trong lòng lập tức có trăm mối tơ vò.

Các mẹ sai Ánh Nguyệt thôn thấy hắn trầm ngâm không nói lời nào, thực sự nổi giận:

- A Lâm ca, huynh là đầu gỗ à! Tối qua huynh cùng Y Liên đã đánh cuộc rồi, muội ấy xướng lên thì huynh phải đáp lại! Huynh nói lời mà không giữ lời, như vậy thì không bao giờ là bằng hữu của Ánh Nguyệt thôn chúng ta nữa!

Đánh cuộc thua tự nhiên phải giữ lời, chỉ là hắn chẳng thuộc nổi mấy bài hát, gặp phải một phen kinh hãi này, sớm đã bị dọa cho mất vía rồi, huống chi, tình ca nào có thể hát loạn lên được?

- Ta... ta không nhớ rõ...

Hắn vội vàng vung tay từ chối.

- Không nhớ rõ ư?

Mấy mẹ sai cười hi hi:

- Cái này dễ lắm!

Cả nàng lựa ra một phiên khúc, ngẫm chuyện cho nhau, tùm tùm cười đưa tới trước mắt hắn:

- Hát cái này lên!

Lâm Văn Vinh vui mừng cẩn thận xem xét:

- Là ba câu này à?

- Ừm...!

Các cô nương cười nói:

- Nhiều hơn ba câu một chút, phía sau còn có một câu đơn giản nữa. Yên tâm đi, huynh là a Lâm ca của chúng ta, chúng ta sao lại làm hại huynh chứ!?

“Mấy câu này quả là không có gì!” Lâm Văn Vinh cắn răng rồi cất tiếng:

- Ngàn dặm trời xa đã đến đây

Chẳng vì vàng bạc chẳng vì tài

Chẳng vì ngân lượng chẳng vì gạo

Các cô nương bỗng dưng lật mảnh trúc lại.

- ... Vì thấy muội yêu nên... Khoan đã, các người lừa ra?! Cái này không tính, không tính nhé!

- Không phải lừa huynh đâu!

Cả mấy sai hi hi ha nhảy đến bên Y Liên:

- Tiểu a muội, a ca của muội đã đáp rồi! Muội tính tặng huynh ấy cái gì đây?

Y liên vô cùng xấu hổ, vốn chẳng dám ngẩng mặt lên. Nàng chỉ len lén liếc mắt quan sát a Lâm ca, hai tay run rẩy cởi đai lưng trắng tinh của mình, từ từ đưa tới trước mặt hắn.

“Bây giờ thì quay lại cũng không được nữa rồi!” Thần sắc Lâm Văn Vinh nghiêm trang, lặng lẽ lắc đầu:

- Y Liên, không phải như thế đâu!

Y Liên tái nhợt mặt mày, thân hình lẩy bẩy như muốn ngã:

- Huynh không thích ta?

Lâm Văn Vinh cắn chặt môi:

- Ta không thể thích muội....

“A a a...!” Đai lưng trong tay Y Liên không một tiếng động, lặng lẽ rơi xuống đất.

- A ca!

Nàng liếc qua hắn, nước mắt tràn mi, bỗng quay phắt đầu lại, vụt chạy lên trên núi...

598. Chương 595:linh Vị

Hắn vội vã cất tiếng kêu lớn. Thiếu nữ lao đi như gió, không thềm ngoái đầu nhìn lại.

Đám thanh niên ở Ánh Nguyệt thôn thấy hắn vô tình cự tuyệt Y Liên thì lập tức phần nộ gầm lên vây lấy hắn, Khôn Sơn hai mắt đỏ rực, rút sài đao ra chực lao đến.

- A Lâm Ca, sao ngươi có thể đối với Y Liên của chúng ta như vậy chứ?

Mề sai vừa rồi trên đầu Lâm Văn Vinh nhiều nhất tên là Tử Đồng, dọc đường rất là quen thuộc với Lâm Văn Vinh, nàng ta tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể cắn một miếng thịt trên người hắn xuống:

- Y Liên ngày ngày đều thương ngươi, nhớ ngươi, mỗi đêm đều không ngủ đợi ngươi về! Muội ấy vì ngươi mà chuyện gì cũng nguyện ý! Nhưng ngươi, ngươi lại đối với muội ấy như vậy... Ngươi có còn là a Lâm ca của bọn ta không?!

Lâm Văn Vinh vội vã xua tay:

- Tử Đồng! Không phải ta muốn như vậy đâu, các nàng không biết tình hình trong nhà ta...

- Còn kêu hắn là a Lâm ca cái gì nữa!

Khôn Sơn gầm lên, gươm sài đao lao tới:

- Ta phải chém chết tên Hoa gia* cầu này.

(*Hoa gia là người Hoa, giống như Miêu gia là người Miêu)

Những cô nương trong Ánh Nguyệt thôn vội vã ngăn hắn lại, Tử Đồng bực bội dậm dậm chân, lớn tiếng mắng:

- A mẫu trong sơn trại nói đúng, Hoa gia lang tên nào tên nấy đều là lòng lang dạ sói, vô tình vô nghĩa, bọn chúng chỉ biết lừa những nữ nhân Miêu gia chúng ta thôi, chỉ hận chúng ta không nhìn thấu hắn sớm một chút! Từ nay về sau, ngươi không phải là a Lâm ca của bọn ta nữa, Ánh Nguyệt thôn sẽ không có người bạn như ngươi, a đệ a muội, chúng ta đi!

- Tử Đồng, các nàng nghe ta nói...

Những thanh niên ở Ánh Nguyệt thôn đâu còn đủ kiên nhẫn để nghe hắn giải thích, tất cả quay qua hắn “phì” một tiếng, hung hăng hất nước trong ống trúc về phía hắn, sau đó khuôn mặt lộ rõ vẻ khinh bỉ mà bước đi.

Những biến hóa này cực nhanh, còn chưa kịp phản ứng gì thì người xung quanh đã đi hết rồi, những thanh niên nam nữ của Ánh Nguyệt thôn sớm đã chẳng còn bóng dáng ai. Những bằng hữu mà hần kết giao ở Miêu trại mấy chục ngày này, người nào người nấy đều đã vạch rõ giới tuyến với hần, sau nháy mắt đã khiến hần trở lại là một kẻ cô độc ở nơi đây.

Lâm Văn Vinh lặng lẽ thở dài một hơi, chẳng biết nên nói gì nữa. Ánh mắt trong lúc vô ý nhìn đến thảm cỏ trước mặt, đai ngọc mà Y Liên để lại bỗng dưng hiện ngay trước mắt, khẽ nhặt nó lên cầm trong tay, chiếc dây lưng mềm mại vẫn còn thoang thoảng hương thơm, tựa như còn mang theo hơi ấm thân thể của thiếu nữ. Đúng vào lúc ấy một đôi bướm hồng từ trong khóm trúc vỗ vỗ cánh bay lên, đẹp đến cực cùng.

Trong lòng hần dấy lên một tư vị không sao diễn tả, vô cùng cẩn thận nhét chiếc đai ngọc trắng tinh đó vào trong ngực, lắc đầu mỉm cười, lại cảm thấy có chút cay đắng.

Cao Tù vội vã đi đến, ghé sát vào bên tai hần nhỏ giọng thì thầm vài câu, Lâm Văn Vinh hơi gật đầu, phản ứng bình thường.

Đang lúc nói chuyện, đột nhiên nghe thấy phía trước có tiếng huyền oán vọng lại, hai đội thị vệ Hắc Miêu tay cầm sài đao, khí thế bừng bừng lao tới, vây quanh bọn họ vào giữa, đầu lĩnh ở đó chính là Trát Long, đệ đệ của Trát Quả.

Lão Cao nháy nháy mắt:

- Tìm đến gây sự rồi!

Trát Long bước từng bước lớn tới, vung sài đao trong tay lên, sắc mặt hung dữ chỉ về phía hần mà líu la líu lo gầm lên những tiếng tức giận. Lâm Văn Vinh và Cao Tù đưa mắt nhìn nhau, hai người họ đều là “hàng” giả, một câu Miêu ngữ cũng chẳng thông.

Lão Cao rốt cuộc cũng là nhìn quen cảnh này rồi, hần lên cười hắc hắc, gạt thanh sài đao kia ra, miệng líu la líu lo lao thẳng lên. Chuyện này hoàn toàn vượt ngoài ý liệu của Trát Long, bọn họ hoành hành Miêu hương đã quen rồi, chưa từng có người dám chủ động khiêu chiến! Duy chỉ có đại hán mặt đen này, không chỉ Miêu ngữ nói sống sượng khó hiểu, đảm lượng cũng hơn hần người ta một bậc.

Trát Long vội vã lui lại phía sau vài bước, hai tay vung ra. Mắt thấy song phương đang muốn hỗn chiến, chợt nghe một thanh âm sang sảng quát:

- Dừng tay!

Từ phía xa có một lão đầu người Miêu gầy nhom đi tới, hai mắt tròn tròn, khuôn mặt đầy vẻ tức giận, Trát Long bị dọa cho co rúm đầu lại, vội vã kêu lên:

- Hàn Nông a thúc!

Hàn Nông “hừ” một tiếng, dùng tiếng Hoa hỏi:

- Trát Long, ngươi muốn làm cái gì thế?

Trát Long láo liên, né né tránh tránh nói:

- A thúc! Hai tên Hồng Miêu này vừa rồi không giữ quy củ đối với mẽ sai trong sơn trại của chúng ta, bây giờ còn cầm sài đao uy hiếp bọn con, con và các a đệ chẳng còn cách nào, chỉ đành động thủ tự vệ!

- Nói như vậy, một ít người chúng ta đi khi dễ một đồng các người ở đây?

Lâm Văn Vinh cười hì hì đáp.

Sắc mặt Trát Long trở nên hung ác:

- Sao, không được sao?!

“Cái đám này so với ta còn vô sỉ hơn, hay thật!” Lâm Văn Vinh “hừ” một tiếng, muốn cười nhưng lại không dám cười.

- Câm mồm!

Hàn Nông a thúc tức giận đến râu dựng đứng lên, chỉ vào mũi Trát Long:

- A ca ngươi đưa ngựa không thắng nổi người ta, ngươi liền mang người đến gây chuyện, như vậy tính là bản sự gì? Có giỏi thì ngươi hãy thắng lại đi xem! Hai anh em các ngươi, thật sự làm mất hết mặt mũi của Miêu trại chúng ta rồi!

Mấy lời mắng mỏ phủ đầu này quả thực là đủ độ cay độc, cũng không để lại một chút mặt mũi cho hần. Miêu gia lớn nhỏ có thứ tự, Hàn Nông lại là đại trưởng lão uy chấn Miêu hương, người người kính trọng, Trát Long sao dám trước mặt nhiều người như vậy mà cứng miệng với lão?! Sắc mặt hần lúc trắng lúc đỏ, răng nghiến ken két, oán độc liếc nhìn Lâm Văn Vinh, quay người bỏ đi.

Thấy sắc mặt đại trưởng lão rắn lại, thở dốc từng hơi, Lâm Văn Vinh vội vã cười xòa:

- A thúc đừng tức giận, con ngựa mù trong đàn cũng chỉ là cá biệt mà thôi, các hương thân Miêu gia đều là người tốt!

- Ngươi cũng chẳng phải thứ tốt đẹp gì!

Trát Long đi rồi, Hàn Nông a thúc liếc qua hần một cái, lại dồn hết nộ hỏa lên mình tên a ca giả mạo này:

- Lén lén lút lút, mặt mũi gian trá, giả trang thành người Miêu, ý đồ lên núi tiếp cận Thánh cô, ngươi rốt cuộc muốn làm gì?

Lâm Văn Vinh nháy nháy mắt, vội vã đáp:

- A thúc, ta thực sự là tới thăm Thánh cô, nàng ấy không nói cho người sao?

Đại trưởng lão “hừ” một tiếng, nhìn chiếc y sam Hồng Miêu trên người hần, cơn giận lập tức lại nổi lên:

- Ngươi tới thăm Thánh cô, vậy Y Liên thì sao?

“Y Liên?” Lâm Văn Vinh sững sờ thở dài một tiếng, chẳng biết nên trả lời thế nào.

- Hoa gia lang, ngươi đem Y Liên giấu ở nơi nào rồi? Có phải ngươi đã khi dễ nó không? Mau nói đi!

Hàn Nông tức giận đến râu bên mép đều dựng đứng hết cả lên.

- Cũng không nên tính là khi dễ!

Lâm Văn Vinh vô cùng thận trọng cúi đầu xuống, khẽ nói:

- Chỉ là vừa rồi có chút... có chút mâu thuẫn nhỏ, cô ấy lén trốn đi, không muốn gặp ta nữa!

Đại trưởng lão nhận thấy vẻ né né tránh tránh của hần thì lặng lẽ lắc đầu, thở dài:

- Ngươi theo ta!

Hàn Nông xoay người đi luôn, thái độ kiên quyết, Lâm Văn Vinh nhìn mà rùng mình, vội vã chạy theo mấy bước:

- A thúc, chúng ta đi đâu đây?

Hàn Nông a thúc khuôn mặt lạnh lùng, căn bản không trả lời, Lâm Văn Vinh gặp phải lão đại chán ngắt này, chỉ đành ngoan ngoãn ngậm miệng.

Hoa Sơn tiết sớm đã trở lại về náo nhiệt, đâu đâu cũng có nhảy múa hát ca, tiếng cười vui rộn rã. Hần nhìn lên đài cao lấm nhấm,, An Bích Như ngồi cạnh nơi đó lại không thấy đâu nữa.

“Đại trưởng lão mang ta đi, chẳng lẽ là An tỉ tỉ muốn gặp ta?” Hần tâm tư xoay chuyển như điện, càng nghĩ càng cảm thấy khả năng này là rất lớn, lập tức lộ rõ sự vui mừng.

Hai người đi một mạch lên sơn lộ, nhận định phương hướng xong, không ngờ lại là đi về phía vực sâu nơi giữa sườn núi. Bạch Miêu sơn của Bích Lạc thôn xây trên lưng chừng núi, đi không bao lâu liền cảm thấy gió mạnh rít gào chứa toàn hơi lạnh, bốn phía khói trắng mênh mang, hơi nước mịt mù, hệt như bước trên mây vậy.

Lâm Văn Vinh vội vã rút cổ lại, không dám nhìn xuống nữa, ngược mắt lên, không ngờ đã đứng trên đỉnh núi cao nhất ở Miêu gia sơn trại. Hàn a thúc dừng chân trước một nhà sàn, quay về phía hấn gọi:

- Người, tiến vào!

Nhà sàn này được khảm vào trong vách đá, kiến trúc độc đáo đặc biệt. Bên trong cực kì an tĩnh, chẳng nghe thấy một chút thanh âm nào. Còn chưa tới gần đã liền cảm thấy một cảm giác ớn lạnh dấy lên trong lòng. Sống lưng Lâm Văn Vinh lạnh ngắt, vội vã hỏi:

- A... a thúc! Đây... đây là nơi nào?

Thần sắc Đại trưởng lão không ngờ lại trở nên ôn hòa, quay về phía hấn cười nói:

- Tiến vào rồi sẽ biết...

- Có thể tiết lộ trước một chút, chỉ một chút thôi?!

Hấn mở to hai mắt mà mặc cả.

Hàn Nông cười khà khà đưa tay ra:

- Nếu người không dám tiến vào, vậy thì hãy về đi!

“Kể khích tướng này, ta làm sao có thể trúng cơ chứ?!” Hấn lén bấu môi một cái, vội vã đóng tai lên lắng nghe, trong nhà sàn hoàn toàn tĩnh lặng, chẳng có tiếng người, chẳng có hô hấp, tựa như một tòa thành trống, cái duy nhất hiện rõ chính là vẻ lạnh lẽo, nó không ngừng xoay chuyển trong lòng hấn.

Đại trưởng lão mỉm cười nhìn hấn, trầm ngâm không nói. Lâm Văn Vinh bị lão nhìn đến lông tóc dựng đứng: “Ý gì thế này? Lão a thúc mang ta tới nơi này làm gì? An tử tử ở đâu? Cánh cửa này rốt cuộc có nên tiến vào hay không đây?”

Hấn trù trù một hồi rồi mới định được chủ ý, Hàn Nông a thúc cười khà khà:

- Bây giờ ta đếm đến ba! Nếu đếm đến ba mà người còn chưa tiến vào, vậy coi như bản thân người đã bỏ cuộc rồi, đến lúc đó thì đừng có trách ta! Một!

Đại trưởng lão không ngờ đã nói là làm, lập tức bắt đầu đếm luôn! Lâm Văn Vinh tim đập thình thịch như muốn nhảy ra, trên trán mồ hôi ròng ròng, đòn tâm lý chiến này vốn là sở trường của hấn, không ngờ đến hôn nay lại bị Hàn Nông a thúc áp dụng lại lên người mình.

- Hai...!

Thanh âm của đại trưởng lão vừa nhanh vừa vang, phẳng phất như thôi mệnh phù* vậy, căn bản chẳng cho hấn suy nghĩ nhiều.

Lâm Văn Vinh cắn chặt răng, hét lớn:

- Ta vào...!

(*Thôi mệnh phù: Theo mê tín đó là thứ phù chú khiến người ta sớm chết, thường dùng để tử dụ những thủ đoạn đả kích trầm trọng, nghiêm khắc!)

Hàn Nông cười ha hả, đột nhiên kéo mạnh cửa lớn, một chân đạp vào khoeo hấn:

- Vậy thì đúng rồi! Mau tiến vào đi, Hoa gia lang!

Không ngờ lão Hàn Nông cao cao gầy gầy này lại là một cao thủ võ thuật thâm tàng bất lộ, một cước này vừa nhanh vừa bất ngờ, Lâm Văn Vinh không kịp phòng bị liền bị lão đạp vào trong phòng.

Trong phòng tối đen, Lâm Văn Vinh vừa mới rùng mình một cái liền nghe sau lưng có một tiếng lạch cạch vang lên, cánh cửa không ngờ đã bị người bên ngoài khóa vào rồi.

- Đây, a thúc, người làm gì thế?

Hấn giật mình chạy nhanh đến sau cửa, ra sức nắm lấy cái then mà kéo. Cánh cửa gỗ này không biết làm từ cái gì, vừa dày vừa nặng, lại kín kẽ vô cùng, căn bản chẳng có một tia sáng nào có thể lọt qua.

Trong phòng vốn đã u ám, đóng cửa vào thì đưa bàn tay ra chẳng thấy rõ năm ngón, mắt hấn sau khoảng khắc đã chẳng nhìn thấy gì nữa rồi. Căn phòng này cực kì trống trải, bốn phía tĩnh lặng, trừ những tiếng hô hấp nặng nề của bản thân ra, hấn chẳng nghe thấy gì khác cả.

Nói đến an tĩnh, lại chẳng hiểu vì sao trong lòng hấn luôn cảm thấy căn phòng này rất là âm u, chẳng có khí tức của người sống, tựa như một căn hầm mộ lạnh lẽo vậy.

“Hầm mộ?” Vừa nghĩ thế, gai ốc nổi lên từng từng, mồ hôi trên trán túa ra chực rơi xuống. Trái tim hấn cứ đập thành thịch, không dám ho he một tiếng nào.

Cũng chẳng biết một luồng gió lạnh từ đâu thổi tới, khiến cho lông tóc hấn dựng đứng lên. Hấn vội vã hít sâu một hơi, chậm rãi nhìn đi, hai tay không ngừng mò mẫm, vô cùng cẩn thận lần mò đi về phía trước.

Càng tiến về phía trước trong lòng hấn càng kinh hãi, căn phòng này chẳng biết lớn đến đâu, tĩnh lặng âm u, không có bàn, cũng chẳng có ghế, càng không tìm thấy một vật sống nào, một sự sợ hãi tràn ngập nơi đây, tựa như có một u linh đang đeo bám trong lòng hấn vậy.

“Chi...” Một âm thanh chói tai từ dưới chân truyền lên, trong căn phòng đen kịt âm u này, thê lương hết như tiếng kêu của lệ quỷ vậy.

Hấn trong lòng vốn đã căng thẳng cao độ, lần này chút nữa thì ba hồn bảy phách bị lôi đi mất, mộng hấn ngồi bịch một phát xuống mặt đất, mồ hôi chảy ra ròng ròng:

- Ai, ai...?

Thanh âm run rẩy đó phiêu đảng trong căn phòng trống rỗng, âm thanh vang vọng khắp bên tai. Hấn thở dốc thở dốc từng hơi, cổ nén nổi kinh hãi khủng khiếp trong lòng, chậm rãi đưa tay ra.

Dưới chân phía trước tựa như có thứ gì đó, hấn run rẩy sờ soạng, đầu tiên sờ thấy, không ngờ lại là một chiếc chân người.

“Á...!” Hấn miệng méo xệch, cơ thịt giật từng cơn, trái tim như muốn nhảy ra ngoài.

Trầm lặng một lúc, đột nhiên cảm thấy có chút gì đó không đúng, cái chân người này sao lại mềm như thế, cứ như là con rối vậy? Hấn cắn chặt răng lại đưa tay ra, sờ lên phía trên cái chân người đó, có tay có chân, có mũi có mồm, không ngờ thực sự là một con rối cao bằng người thật!

Hấn nhảy dựng lên, giận dữ quát:

- Ai, ai trêu đùa ta?

“Phụt!” Tất cả nến trong phòng đột nhiên đều được thắp lên, những ánh nến đẹp đẽ chiếu đến khiến hấn chẳng thể mở nổi mắt ra. Hấn bị dọa nhảy giật lùi hai bước, vội vã dùng tay che hai mắt lại:

- Ai? Không được dọa ta!

Trong phòng vẫn an tĩnh, cảm giác lúc này lại hoàn toàn khác biệt, sau lưng thấp thoáng có tiếng hô hấp nhẹ nhẹ, dịu dàng phảng phất bên tai, tràn ngập nỗi ám áp của sự sống.

Hấn bỗng dưng mở trừng hai mắt ra, một nữ tử người Miêu mỹ lệ động nhân, kiều diễm như hoa đang mỉm cười nhìn hấn.

- Sư phụ tử tử!

Hấn vừa mừng vừa ngạc nhiên kêu lên, định nhảy đến ôm lấy nàng.

“Xùy!” An Bích Như để ngón trở lên môi, sắc mặt nghiêm trang, khẽ lắc đầu.

- Sao vậy?

Hấn sững sờ đứng lại, lấy làm khó hiểu nhìn An tử tử.

An Bích Như cầm tay chậm rãi quay người hấn lại, hấn sững sờ khi vừa nhìn rõ.

Trong căn phòng trống rỗng này, thứ duy nhất được bày biện chính là một tòa thần quỳ* cao lớn, trên thần quỳ đó từ cao xuống thấp bày đầy những linh vị. An Bích Như nhẹ nhàng quỳ xuống, khuôn mặt đỏ hồng, hai tay từ từ chấp lại, trong mắt đã dâng lên một màn sương khói mông lung, miệng lẩm bẩm:

- Liệt tổ liệt tông! A tía a ma! Nữ nhi đưa người đến thăm các vị đây!

(*quỳ: kệ, giá, tủ)

599. Chương 596: Nghị Sự Đoàn

An Bích Như lẩm lẩm một mình vài câu, thành kính bái lạy, sau một hồi lâu mới đứng dậy, nhìn hấn khẽ nói:

- Đây là trọng địa của Miêu tộc, nơi cung phụng tổ tiên của chúng ta, còn có cha mẹ ta, người cũng tới bái kiến đi!

- Ồ!

Lâm Văn Vinh vô cùng hạnh phúc, “phịch” một tiếng quỳ ngay xuống bô đoàn, dập đầu xuống lạy, mặt dày tía lia nói:

- A tía, a mẫu con dập đầu trước hai người...

An tỷ tỷ liền nhấc chân lên khẽ đá vào mông hấn một cái, trên mặt hiện lên vài phần ngượng ngùng của tiểu nữ nhi, mặt mũi đỏ bừng, máng hấn:

- Trước mặt a tía a mẫu ta, không được ăn nói linh tinh!

“Chuyện sớm muộn thôi mà!” Hấn lẩm bẩm tỏ vẻ đầy ảm ức, hai tay chấp lại, đổi sang cách xưng hô khác:

- A thúc, a thẩm, con tên Lâm Văn Vinh, ngoại hiệu Lâm Tam, là tiểu đệ đệ của sư phụ tỷ tỷ, trong tương lai, còn có thể trở thành tiểu a ca của nàng. Con và An tỷ tỷ quen biết yêu mến, tình đầu ý hợp, trên trời nguyện làm chim liền cánh, dưới đất nguyện làm cây liền cành, hai người ở trên trời có linh thiêng, xin phù hộ cho chúng con bách niên hòa hợp, sớm sinh quý tử, con xin dập đầu trước hai người!

Câu phía trước nói còn nghe được một chút, câu sau lại nổi cái thói cũ lên, An Bích Như cũng không biết

“Không phải chứ!” Lâm Tam nghe mà sững sờ: “Tỷ tỷ, sao nàng lại đem mọi chuyện nói ngược lại hết như thế, ai nhiều chủ ý quỷ quái hơn, ai thủ đoạn xấu xa hơn, ai khi phụ ai? Lão thiên là rõ ràng nhất mà! Cứ thế này, đám người đảng gái của nàng, ai còn dám gả nàng cho ta chứ?”

Hắn lo lắng đến nóng ran hết cả đầu lên. Lén liếc về phía thánh cô trừng mắt một cái, An Bích Như cúi gầm mặt, mặt đỏ tới mang tai, khẽ nói tiếp:

- ...Bị hắn khi phụ nhiều rồi, ta... ta dần dần cũng thành quen. Lúc tức giận thì cũng đánh hắn, cãi nhau với hắn. Nhưng khi không không cãi, ngược lại lại cảm thấy nhớ nhung vô cùng...

Phần II

Nghe nàng đã nói như vậy, các vị trưởng lão làm gì mà chẳng hiểu, tất cả không nén nổi trừng mắt, hung hăng nhìn tiểu a ca Hồng Miêu kia.

Trong lòng Lâm Tam rộn ràng, chỉ hận không thể vỗ tay cười lớn: “Sư phụ tỷ tỷ đúng là sư phụ tỷ tỷ, đến cả cách bộc bạch cũng không giống người thường!”

Hàn Nông hừ một tiếng:

- Theo quy củ của Miêu tộc chúng ta, cho dù ngươi có cầu thân Thánh cô, thì cũng nhất định phải tại Hoa Sơn tiết thủ trắng mới được, phải bằng vào bản sự của mình, dùng tài năng khiến mọi người tâm phục. Bây giờ mà đã đề xuất cầu hôn, không khỏi có chút quá sớm rồi!

- Hiểu rồi, hiểu rồi!

Không ngờ đại trưởng lão tại thời khắc quan trọng này lại giúp hắn một tay, Lâm Tam cảm kích đến chút nữa thì rơi nước mắt, vội vã gật đầu hấp tấp đáp.

- Hiểu cái gì chứ?

Hàn Nông a thúc cười khà khà:

- Ngươi là một người Hoa, cứ không rõ không ràng như vậy lẫn vào Hoa Sơn tiết, nếu truyền ra ngoài, các mẽ đa của Miêu tộc sao có thể phục ngươi chứ?!

- Vậy phải làm thế nào? Ta dù sao cũng đều là dùng chân bản sự a!

Lâm Tam lo lắng đến dậm chân thùm thụp.

Đại trưởng lão bên khước miệng lộ ra một nụ cười quỷ dị, thực khiến người ta nhìn mà tâm thần run rẩy. Lão gọi các vị trưởng lão tập trung lại, thì thầm thương nghị một hồi, sau đó mới đứng dậy, cười nói:

- Tiểu mẽ đa tới từ kinh thành kia, ngươi thực sự thích Thánh cô chứ?

- Đương nhiên!

Lâm Tam gật đầu lia lịa.

- Vậy ngươi có nguyện ý vì người mà mất đi tính mệnh không?

Vấn đề này rất khó nói a, hắn liếc nhìn sang sư phụ tỷ tỷ một cái rồi khẽ đáp:

- Sinh mệnh có thể luân hồi, tình cảm thì lại không thể gặp lại được. Ta thích An tỷ tỷ, cho dù có vì nàng mà chết cả trăm lần, có gì là không thể chứ?

Hắn nói tuy rất nhẹ nhàng đơn giản, nhưng lại có một cái gì đó rất kiên định, chẳng thể nghi ngờ. An Bích Như ngây dại nhìn hắn, đột nhiên cười một tiếng, trong mắt đã ngân ngấn lệ, cúi đầu dịu dàng bảo:

- Nếu ngươi dám lừa ta, ta sẽ không tha cho ngươi đâu!

- Được, đây là người tự nói đó nhé!

Đại trưởng lão tựa như đợi câu trả lời này của hắn, vừa nghe thì liền lập tức vỗ tay:

- Nể tình ngươi đường xa vất vả tới đây, đối với Thánh cô lại là một mối tình si, mấy người trưởng lão chúng ta sau khi thương nghị, quyết định cho ngươi một cơ hội!

- Cơ hội gì?

Lâm Tam mở to hai mắt, kinh hãi vô ngần.

Hàn Nông chậm rãi đi tới bên vách tường đá, cũng chẳng biết lão ẩn vào cơ quan nào, trong phòng lập tức gió lạnh ào ào, trên bức tường đá không ngờ lại xuất hiện một cánh cửa cực lớn, bên ngoài mây trắng lập lờ, vách núi cao vạn trượng.

- Chỉ cần người có gan từ nơi này nhảy xuống, chúng ta sẽ không ngăn cản người tham gia Hoa Sơn tiết nữa!

Đại trưởng lão đắc ý nói.

- A thúc...

Lời này của Hàn Nông vừa nói ra, An Bích Như thẳng thốt kêu lên.

”Từ nơi đây nhảy xuống? Lâm Tam sợ đến ngầy người ra, sơn trại của người Bạch Miêu vốn là được xây ở nơi cao nhất trên Ngũ Liên phong, bên ngoài bức tường đá này, mây trắng lượn bay, gió lạnh vù vù, thổi đến má cảm thấy đau rát, chẳng cần nghĩ cũng biết bên dưới nhất định là vực sâu vạn trượng, nếu thực sự từ nơi đây nhảy xuống, chỉ e đến cả miếng thịt thừa cũng chẳng tìm thấy.

- Ôi, a thúc...

Sắc mặt hần trắng bệch, cổ ra vẻ kính cẩn:

- Ta có bệnh sợ độ cao, có thể đổi sang cái khác không, lên núi đao xuống vực dầu đều được!

- Sao, sợ rồi hả?

Mấy vị trưởng lão đồng thời cười lớn, trong mắt lộ ra vài phần khinh miệt:

- Đừng nói bọn ta không cho người cơ hội, nếu không dám nhảy, vậy hãy ngoan ngoãn mà trở về kinh thành đi!

- Ai nói ta không dám nhảy?

Lâm Tam bị chọc giận, mặt đỏ gay, lạnh lùng cười hắc hắc: “Trên thế gian này, còn có chuyện mà Lâm mỗ ta không dám làm sao, có sao?!”

Hần bước từng bước lớn tới thạch môn, vô cùng cẩn thận thử thò cánh tay ra xem, lập tức gió lạnh vùn vụt như đao chém, thổi vù vù vào cánh tay, sau nháy mắt cả cánh tay như đã cứng đờ ra như gỗ.

Nhìn ánh mắt trào phúng của mấy vị trưởng lão, hần hừ lạnh một tiếng, hung hăng đập mạnh vào bậc cửa đá kia, đang muốn bước lên, đột nhiên ống tay áo đã bị giữ chặt lại. An tỷ tỷ đứng sau lưng hần, cuống quýt nói, thanh âm có phần tức giận:

- Người điên rồi sao? Dưới đó là vực sâu vạn trượng!

- Vực sâu ta cũng chẳng sợ.

Hần cười hì hì:

- Nếu ta thực sự chết đi, sẽ hóa thành lệ quỷ ngày ngày bám theo nàng!

An Bích Như phì cười một tiếng, khóe mắt đã hơi đỏ lên, nàng lăm lăm:

- Người trước nay đều là một tiểu đệ đệ cơ trí, bây giờ cũng lại biến thành ngốc nghếch rồi, thực chẳng biết là người trở nên ngốc nghếch hay là ta biến thành thông minh nữa!

- Đều như nhau cả thôi!

Hần cười ha hả, nháy nháy mắt nói với nàng:

- Tỷ tỷ, ta muốn nắm tay của nàng!

“Đến cả kẻ gian cũng biến thành thực thà rồi!” An Bích Như “ừm” một tiếng, yêu kiều lườm hần một cái, đột nhiên cảm thấy có một bàn tay nóng bỏng nắm chặt lấy tay mình, vô cùng ấm áp.

Tay của An tỷ tỷ vừa trắng lại vừa mịn, vô cùng mềm mại, hết như một khối ngọc thượng đẳng vậy, Lâm Tam thở dài mấy tiếng rồi mặt dày hỏi:

- Tỷ tỷ, ta có thể thân mật với nàng một chút được không?

“Đây là lời gì vậy?” An Bích Như hai má nóng bừng, nàng dù sao cũng là Thánh cô danh chấn Miêu trại, trước mặt các vị trưởng lão đức cao vọng trọng lên cùng hấn nắm tay nắm chân đã là cực hạn rồi. Không ngờ tên tiểu tử này còn được thể lần tới, đề ra cái yêu cầu quá đáng này, nàng hừ một tiếng, quay đầu đi không thèm để ý đến hấn nữa.

Lâm Văn Vinh bắt đắc dĩ đành than thở:

- Ta sắp phải nhảy xuống vực rồi, không ngờ đến cả nguyện vọng cuối cùng trong đời cũng chẳng được chấp nhận, thôi vậy, chấp nhận thôi! Ôi, ai bảo ta ngày ngày khi phụ nàng, đây là báo ứng của ta mà!

Hấn hết sức chậm chạp bước nửa bước ra ngoài thạch môn, An Bích Như thấy vậy lo lắng quát lên:

- Người làm gì đó? Mau xuống đây!

- Đánh chết ta cũng không xuống!

Hấn tựa như một đứa trẻ đang dỗi, kiên quyết lắc đầu.

An Bích Như đỏ khóc đỏ cười, ghé sát đến bên tai hấn khẽ nói:

- Mau xuống đây, ngoan, nghe lời đi nào, tỷ tỷ cho người thơm một cái!

Lâm Văn Vinh tim đập thình thịch, nhưng bên ngoài vẫn ra vẻ lạnh lùng, hừ một tiếng đáp:

- Ta mà không xuống, nàng có thể làm gì ta chứ?

- Vậy hậu quả sẽ nghiêm trọng rồi... An tỷ tỷ yêu kiều cười nói, thừa lúc người ta không để ý, lén hôn lên má hấn một cái, hai má nàng đỏ bừng, cười khúc khích:

- Thế này có phải là rất nghiêm trọng không?

“Quá nghiêm trọng rồi!” Cảm giác ấm áp mềm mại, khiến hấn hết sức thoải mái, tâm hồn bay bổng.

“Khục khục!” Động tác lén lút của nàng chung quy cũng có người nhìn thấy. Một vị trưởng lão phía sau ho lên vài tiếng, An Bích Như mặt mũi đỏ rực, vội vã lùi lại mấy bước, nửa thẹn nửa giận trừng mắt nhìn tiểu đệ đệ, hừ nhẹ nói:

- Giờ thì được chưa hả?! Xem ta thu thập người thế nào nhé!

Lâm Tam đột nhiên ưỡn ngực lên, hưng phấn cưỡi chiếc chiến bào Hồng Miêu xuống, nhét bừa vào tay An Bích Như, nhìn đại trưởng lão ra vẻ nghiêm túc nói:

- Hàn Nông a thúc, ta quyết định rồi, từ nơi này nhảy xuống, các vị ai cũng không được ngăn cản ta đấy!

- Còn muốn nhảy sao?

An tỷ tỷ tức giận đến chỉ muốn đá thẳng vào mông hấn một cái, quát khê:

- Người sẽ mất mạng đó!

- Không cần biết có mất mạng hay không, ta chỉ muốn lấy tỷ tỷ về nhà mà thôi!

Hấn tức giận hừ lên một tiếng, hướng về phía mọi người, lớn tiếng kêu to:

- Các vị chú ý, ta sắp nhảy đây!

- Ừm!

Đại trưởng lão gật gù.

- Không ai được kéo đầu đó, ta thực sự sắp nhảy đây!

Hấn lại hét lên lần nữa, từ từ thò đầu ra, hai chân run rẩy, hành động hết sức chậm chạp

- Yên tâm đi, sẽ không kéo đâu!

Bố Y lão đa cười khà khà.

- Ta.... ta thật sự sắp nhảy xuống đây...

- Người xuống nhanh đi!

Hàn Nông a thúc đợi lâu quá, không kiên nhẫn được nữa, nhấc chân lên đá thẳng vào mông hấn một cước.

- Á...

Sau tiếng kêu thảm như lợn bị chọc tiết, thân hình hấn hết như một khối đá lao thẳng xuống, rơi vào quần mây khói mịt mù.

601. Chương 598: Vượt Núi Dao

An Bích Như kinh hãi thất sắc, vội vã lao về hướng bóng đen đang rơi xuống kia, lo lắng đến độ dặm chân liên tục.

- Có chút dày vò thế này mà Thánh cô cũng không nở sao? Tên tiểu tử người Hoa này, chẳng biết có được bản sự gì, không ngờ có thể đoạt đi trái tim của phượng hoàng trong Miêu trại chúng ta! Lần sau phải chặt vắn hấn thật tỉ mỉ mới được!

Các trưởng lão cười ầm cả lên, An Bích Như xấu hổ cúi gằm mặt xuống, trong mắt đã gợn lên một làn sóng nước dịu dàng.

Nhị trưởng lão gật đầu:

- Tên tiểu tử này có chút can đảm, đối với Thánh cô cũng là một lòng tình si, điều càng khó có được hơn là hấn không hề kì thị người Miêu chúng ta, đối với Miêu tộc cũng rất chân thành! Chỉ không biết mấy lời hấn vừa nói, rốt cuộc có được mấy phần đáng tin?

Cái này mới là quan trọng, mọi người đều vượt cảm tán thành ý kiến này, Đại trưởng lão từ tốn nói:

- Chân thành cố nhiên là đáng quý, nhưng hấn muốn cưới Thánh cô của chúng ta đi, sao có thể cứ như vậy để cho hấn lấy đi chứ? Ít nhất là cũng phải dựa theo quy củ của Miêu tộc mà làm, như vậy mới có thể ăn nói với các hương thân của Miêu tộc ta! Người thấy có đúng không, Thánh cô?!

An Bích Như mặt đỏ quá tai, khẽ nói:

- Vậy phải nhờ các vị a thúc kiểm tra giúp ạ! Nếu không hợp ý, ta sẽ đuổi hấn về!

Các trưởng lão ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người, cười khổ lắc đầu:

- Đuổi về ư? Người thực sự nở xuống tay thì đã tốt rồi!

Những tiếng gió lạnh buốt như lưỡi dao cứa vào xương thịt, rít lên vù vù bên tai, khiến cho người ta cảm thấy đau đớn. Lâm Tam cứ rơi thẳng xuống, co rúm thành một khối đá trong sự sợ hãi vô ngần, lòng thầm kêu khổ không thôi: “Hồngбет rồi, chẳng lẽ ta đã nghĩ sai, phía dưới chẳng lẽ thực sự là vực sâu vạn trượng? Vậy lão tử thực sự là một con quỉ chết oan rồi!”

Suy nghĩ một chút, lại cảm thấy có chút không đúng: “Khi ta kéo tay An tỷ tỷ, nàng rõ ràng là tâm mạch bình hòa, lòng bàn tay ấm áp, căn bản chẳng giống bộ dạng đang lo lắng gì cả. Ta là tiểu đệ đệ bảo bối của nàng, hồ ly tỷ tỷ chẳng có lí do gì để ghét bỏ ta!”

Tiếng gió vang lên vù vù bên tai, thổi cho mắt cũng chẳng mở ra nổi, trong lúc vội vã tâm tư hấn hoàn toàn rối loạn, thân thể càng rơi nhanh, hết như một mũi tên lửa vậy.

“Bộp” một tiếng vang lên, hấn đột nhiên cảm thấy hai má lạnh buốt, hết như một hòn đá nặng rơi vào trong một hồ nước lạnh giá. Hấn rơi thẳng xuống đáy hồ, khiến cho nước tung tóe bắn lên, bay cao tới mấy trượng. Trước mắt toàn là một màu xanh biếc, nước hồ từ bốn phương tám hướng ào ạt đổ thẳng vào mũi miệng hấn, lạnh buốt tới tận xương.

“Thì ra là vậy! Từ trên đài cao nhảy xuống nước, cái trò này rõ ràng là bày riêng cho ‘tiểu bạch long dưới sông’ ta mà, thảo nào An tỷ tỷ vẫn bình tĩnh như vậy!” Trong lòng hấn đại hỉ, khi rơi tới đáy liền ra sức dùng chân đạp mạnh xuống, thân hình hết như một con cá nhỏ vọt lên, tự do tự tại bơi trong làn nước.

Tiếng nước rào rào vang lên, hấn thò đầu ra khỏi mặt hồ, khe vuốt những giọt nước trên mặt đi, thở phào một hơi như vừa trút được một khối đá nặng. Nơi hấn rơi xuống không ngờ lại là một hồ nước rộng rãi yên tĩnh nằm ngay dưới đỉnh núi, cách đỉnh Ngũ Liên bất quá chỉ chừng năm sáu trượng, chỉ là trên đỉnh núi mây mù che phủ, người không quen địa hình căn bản chẳng thể nhìn thấy được mặt hồ tĩnh lặng phía dưới.

Khảo nghiệm của Hàn Nông Đại trưởng lão chính là một trường tâm lý chiến. Lần này hấn nhảy, tình cảm giữa hấn với Thánh cô là vàng hay là cát, các vị trưởng lão tự nhiên có thể nhìn thấy rõ ràng.

Lần này mấy lão nhân các người chẳng còn lý do gì để ngăn cản ta nữa rồi chứ! Hấn đạp mạnh xuống mặt nước vài cái, một làn hoa nước lóng lánh bắn lên, trong lòng vui vẻ không thôi.

- Đừng đắc ý nữa, mau lên đây!

Bên bờ đầm đột nhiên truyền đến một thanh âm trầm trầm, còn ẩn chứa chút phẫn nộ.

Hấn vội vã xoay người lại, nhìn về phía bên bờ, lập tức chui lại vào trong làn nước:

- Bố Y lão đa, người... sao người lại ở đây?

Bố Y đứng bên bờ, trong tay nắm chặt sài đao:

- Thánh cô kêu ta tới đưa y phục cho người!

Trên tảng đá lớn bên cạnh hấn có đặt chiếc áo Hồng Miêu mà vừa rồi hấn cởi ra đưa cho An tỷ tỷ, cũng chính là thứ mà Y Liên tặng cho Lâm Tam.

Nhìn khuôn mặt tối sầm của Bố Y, Lâm Tam trong lòng thầm kêu khổ không thôi: “Hồ ly tỷ tỷ này thật là, phái ai tới không phái, lại cứ là Bố Y lão đa, đây chẳng phải là cố ý làm ta xấu mặt sao?” Hấn ngượng ngùng cười vài tiếng, vội vã nói:

- Cảm ơn lão đa, y phục này hay là ta không mặc cũng được nhé!

- Người nói cái gì?

Bố Y giận tím mặt quát lên, tay nắm chặt sài đao trợn trừng mắt:

- Người nói lại một lần nữa xem!

Lão đa tựa như bị nắm trúng đuôi vậy, phẫn nộ không thôi, Lâm Tam lại vội vã rút đầu vào trong nước, không dám nhúc nhích.

- Ta chẳng cần biết người là ai, đây là y phục mà Y Liên tặng cho người, người đã mặc lên rồi thì không thể cởi xuống! Người nghĩ nữ nhi Miêu tộc chúng ta dễ bị khi phụ lắm sao?

Bố Y nhìn thì cao cao gầy gầy, không lạnh không nóng, nhưng nếu thực sự nổi giận thì rất có vẻ uy nghiêm của đầu lĩnh Hồng Miêu. Cha con hai người họ là bằng hữu đầu tiên mà Lâm Tam gặp khi tới Tự Châu, đều có ân với hấn, phần tình ý này không thể quên được. Lâm Tam ngượng ngùng cười khan hai tiếng:

- Lão đa đừng tức giận, ta mặc là được rồi! Nhưng người ngàn vạn lần đừng có hiểu lầm ý tứ của ta, ta vẫn luôn chỉ coi Y Liên là bằng hữu thôi!

Bố Y hừ một tiếng, không để ý đến hấn. Lâm Tam vô cùng cẩn thận bơi đến bên bờ, thấy lão chẳng hề có ý vung đao lên thì liền vội vã nắm lấy y phục, rồi ba chân bốn cẳng lao vội ra xa.

Sư phụ tỷ tỷ còn chuẩn bị cả một bộ nội y mới cho hấn, còn mang theo cả mớ bảo bối kia của hấn, tất cả dồn trong một chiếc túi của người Miêu, chiếc dây lưng mà Y Liên tặng hấn cũng ở ngay trước mắt, hấn yên lặng nhìn ngắm hồi lâu, sau đó khẽ lắc đầu thở dài một tiếng.

- Y Liên đâu?

Bố Y từ xa đi tới, còn chưa kịp gặp mặt nữ nhi, tự nhiên là không biết giữa bọn họ lúc đó đã xảy ra chuyện gì, thấy hần đã ăn mặc chỉnh tề rồi, liền mở miệng hỏi.

Lâm Tam chẳng biết nên trả lời thế nào, sau hồi lâu mới nghiêm mặt đáp:

- Lúc ấy Y Liên và ta có chút mâu thuẫn nên đã tức giận một mình chạy đi rồi.

Bố Y lão đã biết quá rõ tính khí của con gái mình rồi, nó bị tên tiểu tử người Hoa đáng ghét này mê hoặc tâm thần, thà bản thân không ăn không mặc, cũng muốn lưu lại tất cả những thứ tốt cho hần, sao có thể có cãi nhau được chứ? Trong đó nhất định phải có nguyên do gì.

Nhìn bộ dạng ngượng ngùng cúi đầu của tên tiểu tử người Hoa kia, lão đã cũng đành bất lực nói:

- Thì ra chuyện giữa ngươi và Thánh cô đều là thật, đáng thương là ta còn luôn lấy nó ra làm trò cười nữa! Y Liên nó đã biết chưa?!

Lâm Tam buồn bã lắc đầu đáp:

- Đã nói với nàng ấy mấy lần rồi, đáng tiếc là nàng đều không chịu tin, ta thực chẳng có cách nào!

“Nếu nó có thể tin thì mới là chuyện lạ!” Bố Y hừ một tiếng, trừng mắt nhìn hần gần giọng hỏi:

- Vậy ngươi định làm thế nào với nữ nhi của ta đây?

Nghe đến vấn đề nhức đầu này, trong lòng Lâm Tam chùng xuống:

- Lão đã, kì thực giữa ta và Y Liên chẳng có gì cả, mặc dù nàng rất đáng yêu!

- Rắm thôi!

Lão tía hung hăng phì một tiếng, tức giận đến sắc mặt trắng bệch, thét lớn:

- Ngươi coi nữ nhi của ta là cái gì? Hoa hướng dương trên núi cao vĩnh viễn chỉ có một cây có thể đứng! Sự trung trinh của nữ nhi Miêu tộc chúng ta đã nổi danh khắp nơi, bọn chúng nếu đã thích một người, vĩnh viễn sẽ chẳng bao giờ thay đổi, ngươi kêu Y Liên phải đi đâu để tìm một người hợp ý nó như ngươi nữa đây?

“Miêu nữ đa tình, đây chẳng phải chỉ là lời nói suông, một thiếu nữ giống như Y Liên, tâm tính cực kì cao khiết, nàng đã thích một người, nào có thể dễ dàng thay đổi được chứ?” Nhìn bộ dạng Bố Y lão đã dậm chân mắng lớn, Lâm Tam nhất thời mi mày nhíu chặt, chẳng biết nên làm thế nào mới phải.

Còn đang trầm mặc, chợt nghe một tiếng ca trong trẻo rõ ràng từ trên đỉnh núi du dương vọng lại:

Yêu chàng, yêu chàng, yêu đến chết,

Mời người khắc họa bóng hình kia

Đem về ấp ủ trong chăn ấm

Đêm ngày ôm ấp chẳng chia lìa

Trên ngọn Ngũ Liên phong có một thân ảnh yếu điệu đang đứng, gió lạnh thổi khiến cho ống tay áo nàng tung bay phấp phật, những tiếng đinh đinh do đồ trang sức bằng bạc va vào nhau vang lên, trông nàng tựa như một đóa hoa nhỏ cô đơn đang đứng giữa trời đất bao la vậy.

Lâm Tam nhìn đến ngây dại, ngay sau đó lập tức đứng dậy, dùng tất cả sức lực của mình vẫy tay kêu lớn:

- Y Liên, Y Liên...

Sơn cốc này vốn rất u tĩnh, tiếng gào của hần lại cực lớn, thanh âm phiêu đảng truyền ra. Y Liên quay đầu nhìn lại, nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đó, trên mặt nàng buồn vui lẫn lộn, đột nhiên nhanh chóng lùi lại hai bước, nắm lấy một hòn đá nhỏ, hung hăng ném tới bên này, khúc ca bi phần sâu khổ lại vang vọng trong phong cốc:

Hận ngươi, hận ngươi, hận đến chết

Khắc lên thân gỗ dáng hình ngươi;

Dem về ghim chặt vào tấm ván,

Ngàn vạn lưỡi dao chém chặt người...

Khoảng cách quá xa, hòn đá đó bay được nửa chừng thì đã rơi xuống, Y Liên lại tựa như đang giận dữ, nhặt từng viên từng viên lên ném liên tục không ngừng, hết như thiên nữ tung hoa vậy.

Hai bài hát kia hiển nhiên là hoàn toàn khác nhau, cùng là bộc bạch tấm lòng, lại là lúc yêu lúc hận, thú vị vô cùng, có thể biểu đạt được tâm tư hết sức lâm li của người thiếu nữ đó. Lâm Tam nghe mà chẳng nhận nổi lòng, mỉm cười lắc đầu, cảm thấy tiểu a muội Miêu tộc này quả thực là vô cùng đáng yêu.

Thấy hán không ngừng hướng về mình vẫy vẫy tay, mấy viên đá đó lại căn bản chẳng thể ném tới hán được. Y Liên hơi nghiêng răng, liếc mắt đưa tình nhìn hán, nhìn đến gần ngơ một hồi, đột nhiên hung hăng dậm chân, quay người chạy đi.

“Nha đầu kia không việc gì là tốt rồi!” Lâm Tam thở phào một hơi, quay đầu lại thì lại bị dọa cho nhảy bật lên. Bố Y lão đa tay cầm sài dao bóng loáng, hai mắt sáng như hai ngọn đuốc, lớn tiếng cảnh cáo hán:

- Tên người Hoa kia, ta cảnh cáo ngươi, nếu ngươi dám làm gì không phải với nữ nhi của ta, ta nhất định sẽ một dao chém chết ngươi!

Lão chém xoẹt một nhát vào một tảng đá lớn bên cạnh, hoa lửa bắn tóe ra bốn phía, sài dao cũng bị mẻ mất mấy miếng. Lâm Tam vội vã cười khan vài tiếng mà rút đầu lại, trong cơn nộ hỏa của lão đa này, cứ lui lại trước là tốt nhất!

Y Liên chẳng biết đã chạy đi đằng nào rồi, không còn nhìn thấy bóng dáng đâu nữa. Nơi hán hiện đang đứng là vách núi phía sau Ngũ Liên phong, phía trước núi thỉnh thoảng lại có những tiếng hoan hô vọng lại, thể hiện sự náo nhiệt của Hoa Sơn tiết trong lúc này.

Cùng với Bố Y một trước một sau, men theo sườn núi, vượt qua mấy con đèo, đã nhìn thấy những người Miêu vây kín quanh một khoảng trống, tiếng trống rền vang, tiếng ca rầm trời, ánh mắt của tất cả người Miêu đều đang tập trung đánh giá hai tấm ván gỗ dài đặt ở chính giữa. Trên tấm ván gỗ đó đặt đầy những lưỡi dao sắc nhọn, từng cây từng cây, lưỡi dao đều hướng lên trên, những con dao dày đặc, hàn quang lấp lóe, trông thật dọa người.

- Đây là cái gì?

Lâm Tam ngạc nhiên hỏi.

Bố Y đi theo sau lưng hán, nghe vậy thì liếc nhìn qua, trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn:

- Cái này gọi là núi dao, là hạng mục truyền thống trong Hoa Sơn tiết của người Miêu chúng ta, chỉ có những mẽ đa dũng cảm nhất mới dám đi lên thôi!

“Ồ, đây chính là núi dao trong truyền thuyết a, đúng là có chút khó khăn!” Lâm Tam gật gật đầu, đột nhiên biến sắc: “Hồng rồi, đây là lão đa đề tỉnh ta a, muốn làm mẽ đa dũng cảm nhất Miêu tộc, chỉ dựa ngựa thắng thôi còn chưa đủ, còn phải có khả năng lên núi dao, nếu không người ta vẫn chưa phục ta!”

Suy nghĩ một lát, lập tức mồ hôi lạnh tuôn ra ướt đẫm, thở cũng chẳng dám thở mạnh nữa, vừa rồi dám xả thân nhảy xuống vực là bởi vì hán biết An tỷ tỷ tuyệt đối sẽ không để mình chết, đó là có lo nhưng chẳng sợ, cho nên mới có thể tiêu sái mà nhảy xuống. Nhưng núi dao này thì lại khác, phải hoàn toàn dựa vào bản lĩnh thật sự, chẳng thể giả dối được chút nào! Cái này chơi thế nào đây?

Cao Tù đang đứng ở bên sườn núi chờ hán, thấy hán và Bố Y trại chủ cùng đi xuống thì rất kinh ngạc, Lâm Tam cũng chẳng kịp giải thích, kéo hán lại khẩn trương hỏi:

- Cao đại ca, núi dao này làm sao mới có thể đi qua?

Lão Cao sớm đã nhìn cả nửa ngày, hạ giọng bảo:

- Dẫm lên cương dao chẳng phải là công phu bình thường, nội công ngoại gia phải tu luyện thật tinh thông mới được, nếu Lâm huynh đệ ngươi luyện từ nhỏ, chăm chỉ luyện tập bốn mươi năm thì nhất định có thể làm được.

Lâm Tam nghe mà mắt tròn to đến lộ cả lòng trắng ra: “Lão tiểu tử ngươi thật là, nói cũng như không, nếu ta có công phu như thế, còn đem theo ngươi làm gì?”

Đang lúc tâm thần run rẩy, đột nhiên thấy một Hắc Miêu thị vệ đi từng bước lớn đi tới, chỉ vào hắn mà hô ba la mấy tiếng Miêu ngữ, thần sắc cực kỳ hung ác. Bồ Y lão đã ghé sát bên tai Lâm Tam phiên dịch:

- Hắn hỏi, ngươi có phải là a Lâm ca của Hồng Miêu không?

Cái ngoại hiệu a Lâm ca này của ta truyền xa thật, đến cả Hắc Miêu cũng đã biết rồi, Lâm Tam cười hì hì gạt đầu kiêu căng đáp:

- Phải rồi phải rồi, ta là a Lâm ca! Vị tiểu lão đệ này, ngươi tìm ta có việc gì không thể? Ồ, đúng rồi, trước mặt Nhiep đại nhân, tất cả đều phải dùng Hoa ngữ, bài học từ Trát Quả đại đầu lĩnh, ngươi không nhớ sao?

Đại đầu nhân có từng nói qua mấy lời này sao? Thị vệ đó có chút mơ hồ, sững sờ hồi lâu mới nói:

- Ngươi thực sự là a Lâm ca? Đại đầu lĩnh kêu ta tới truyền lại cho ngươi một lời này!

Đại đầu lĩnh truyền lời cho ta? Lâm Tam vội vã ngẩng đầu lên, chỉ thấy Trát Quả đứng phía trước núi đao kia, vẻ mặt đắc ý, đang cười lạnh nhìn hắn.

Lâm Tam trong lòng lập tức nổi lên một cảm giác không hay, vội vã hỏi:

- Trát Quả nói gì?

“Tên Hồng Miêu này quả nhiên cuồng vọng, không ngờ lại dám trực tiếp kêu tên của đại đầu nhân.” Thị vệ đó âm hiểm cười hắc hắc đáp:

- Đại đầu nhân nói, vừa rồi đưa ngựa, là do ngươi sử dụng thủ đoạn tì bĩ ám toán người nên mới có thể thủ thắng! Nhưng bây giờ khác rồi, trước mặt mấy vạn hương thân, có có dám cùng người đi qua núi đao để phân cao thấp hay không?

602. Chương 599: Tỷ Thí

Hắn trầm ngâm một hồi, kéo lấy Bồ Y hỏi:

- Lão già, cái công phu vượt núi đao này, trong Miêu tộc có rất nhiều người biết sao?

- Ngươi...

Hắc Miêu thị vệ hết sức tức giận, trong trăm dặm Miêu tộc ở Tự Châu, có ai dám nói như vậy với đại đầu lĩnh chứ? Tên tiểu tử Hồng Miêu này cảm thấy cuộc sống không đủ phiền phức hay sao thế nhỉ?

Sau khi tên thị vệ kia phẫn nộ rời đi, Bồ Y khó hiểu liếc nhìn hắn:

- Tên người Hoa kia, ngươi thật sự muốn đi tỉ thí leo núi đao với Trát Quả sao?

- Không sai, phải thử xem thế nào!

Lâm Tam ra vẻ lơ đãng đáp.

Lão già lộ vẻ lo lắng:

- Vậy sao được? Ngươi không phải là ‘ba’, căn bản chẳng thể leo qua núi đao, nếu ngươi bị thương, ta làm sao có thể ăn nói được với Thánh cô được chứ?

Lâm Tam cười hì hì:

- Nếu ta nói ta cũng là nửa pháp sư, lão già, ngươi có tin không?

- Ngươi mà là pháp sư?

Bồ Y nhìn khắp trên dưới người hắn đánh giá một lượt, thấy hắn cười nói như thường, cực kỳ thoải mái, không nén nổi lắc đầu thở dài:

- Nếu pháp sư đều có cái bộ dạng như người, toàn bộ mẽ sai của Miêu tộc chúng ta sẽ gặp phải tai ương rồi sao!

Lão Cao cũng có chút lo âu, lén kéo ống tay áo hần hỏi:

- Huynh đệ, người thực sự có thể sao? Cái này chẳng phải là chơi đùa đâu!

- Thử xem sao! Nếu Trát Quả có thể, chắc ta cũng có thể thôi!

Lâm Tam hừ một tiếng, vỗ vỗ vào vai hần nói:

- Hơn nữa, không phải còn có Cao đại ca nữa hay sao?

Thấy hần có vẻ thoải mái, Cao Tù cũng chẳng thể biết được rốt cuộc hần định làm cái gì, chỉ là Lâm huynh đệ đã nói như thế, nhất định là đã tính kế cả rồi, cứ xem đi đã rồi nói sau.

Hắc Miêu võ sĩ vội vã quay trở lại, khẽ nói mấy câu gì đó bên tai Trát Quả. Tên đại đầu lĩnh sắc mặt tức giận, quay người lại, hung hăng trừng mắt nhìn hần. Lâm Tam cười to chế nhạo:

- Tiểu tử này, mắt to thật, cứ như mắt trâu vậy!

Nhìn thấy ánh mắt chuột tên A Lâm ca Hồng Miêu kia, hần đang cười đều cánh vẩy tay nhìn về phía mình của, đại đầu lĩnh thực sự là tức giận vô cùng, Ánh Nguyệt thôn từ lúc nào lòi ra gã quái thai này vậy, sao ta chẳng hề biết chút nào? Hần bị Lâm Tam ức hiếp, trong lòng rất bức bối, nhưng lại chẳng có cách nào, chỉ đành cắn răng đi tới, khom lưng trước Bồ Y lão đa:

- Trát Quả bái kiến Bồ Y a thúc!

“Lời của Hoa tộc tiểu a ca thật là linh nghiệm, Trát Quả thực sự đi tới rồi!” Trong lòng Bồ Y lão đa rất thoải mái, gật đầu:

- Là Trát Quả đại nhân đấy sao, nghe nói người muốn ngắt quế trên Hoa Sơn tiết? Vậy Bồ Y ta phải chúc mừng người trước rồi!”

Còn nói cái gì mà ngắt quế, trận thứ nhất đã thua rồi còn đâu, Trát Quả tức đến toàn thân run rẩy, nhưng lại chẳng thể phát tác, quay sang nhìn Lâm Văn Vinh lạnh giọng hỏi:

- A Lâm ca, bây giờ người dám cùng ta lên núi đao rồi chứ?

Bồ Y ghé sát tai hần phiên dịch vài câu, Lâm Tam ồ một tiếng, đỡ lấy sài đao, tiêu sái cười đáp:

- Nghe nói đại đầu nhân đã bái ‘ba’ làm sư, tập được một thân tuyệt kỹ leo núi đao, hôm nay lại chủ động mời một tên vô danh tiểu tốt như ta tỉ thí, A Lâm ca ta thực sự là được yêu quá hóa sợ rồi!”

Bồ Y lão đa nhìn mà muốn tức cười: “Tên người Hoa này quả là trời sinh để diễn trò, học cái gì cũng rất nhanh, trừ chuyện Miêu ngữ ra, thần thái đó động tác đó, đúng là chẳng khác gì một Hồng Miêu tiểu a ca mạnh mẽ khỏe khoắn cả!”

Giọng điệu trào phúng trong lời của hần, Trát Quả làm gì mà chẳng nghe ra, đại đầu nhân hừ một tiếng, lạnh lùng nói:

- Đã tham gia Hoa Sơn tiết thì có cái gì thì thi cái đó, nếu không dám thì cứ nói thẳng ra! Ta muốn tất cả mọi người Miêu đều biết, không phải là Trát Quả ta bắt nạt người, là tên chuột nhất người tự mình khiếp đảm sợ hãi thôi!

- Nói vậy, ta đúng là không đi không được rồi!

Lâm Tam cất tiếng cười lớn, cao ngạo nói:

- Vậy được rồi, đại đầu nhân đã có thịnh tình như vậy, ta sẽ đi dạo trên núi đao này xem sao!

- Đây là người tự nói đó!

Trát Quả nghe mà đại hỉ, vội vã phẩy tay, kêu một tên thị vệ Hắc Miêu tới, hét lớn:

- Đi mời Thánh cô, Nhiếp đại nhân và tất cả trưởng lão tới, cứ nói Trát Quả ta muốn cùng A Lâm ca của Hồng Miêu tỉ thí lên núi đao!

Thị vệ kia lập tức rời đi, mới qua một hồi tin tức đã mau chóng truyền lại, các hương thân khắp nơi trên núi nhất thời như sôi trào hết cả lên.

Trước đây việc lên núi đao đều là do một vị pháp sư đích thân biểu diễn, mọi người nhìn mà trong lòng sợ hãi, không ai không kính phục. Năm nay thì lại có biến đổi lớn, không chỉ Trát Quả đầu nhân muốn đích thân lên trận, càng khiến người ta kinh ngạc hơn là, Hồng Miêu a Lâm ca người đã thể hiện tuyệt kỹ đua ngựa trong trường đấu đầu tiên không ngờ lại muốn cùng với đại đầu nhân tỉ thí lên núi đao! Còn có gì nhiệt náo hơn, kích thích hơn được chứ?

Hồng Miêu tiểu a ca từ trên trời rơi xuống này, khi đua ngựa đã mang tới cho mọi người vô số kinh ngạc, lên núi đao thì sẽ lại biểu hiện thế nào, liệu có còn thần kì như trước nữa không?

Đám người từ bốn phương tám hướng đổ đến, chẳng bao lâu sau đã vây chặt quanh núi đao đến giọt nước cũng chẳng lọt ra nổi, bọn họ hưng phấn chen lên, tranh nhau chiêm ngưỡng phong thái của A Lâm ca.

Trong ba tầng, ngoài ba tầng, đầu đầu cũng là đầu người, vô số ánh mắt đều đang nhìn lên người hấn mà đánh giá, những người kính phục, ngưỡng mộ nhiều vô số, hết sức náo loạn. Lão Cao đi bên cạnh Lâm Văn Vinh, không nén nổi hít một hơi lạnh: “Cha mẹ ơi, trước mặt nhiều người như thế này biểu diễn, áp lực quá lớn rồi! Vạn nhất thất thủ, vậy thì sẽ cả đời cũng chẳng ngóc đầu lên được.”

Lâm Tam ngược lại vẫn thản nhiên như thường, cảnh tượng như thế này hấn thấy qua nhiều rồi, cho dù có khó hơn nữa cũng chẳng thể so với cuộc sinh tử huyết chiến bên dưới Khắc Tư Nhĩ thành.

Thánh cô sớm đã ngồi trên đài cao, thấy ánh mắt hấn lướt tới, đột nhiên bĩu môi nguýt hấn, thần sắc cực kì yêu kiều, trong lòng Lâm Tam lập tức mềm đi.

Ngồi bên cạnh An Bích Như là quan huyện Tự Châu Nhiếp Viễn Thanh, hai mắt nhìn chăm chăm vào hấn như hai ngọn đuốc, thần sắc lấp lóe, ánh mắt bất định.

Lâm Tam lạnh lùng hừ một tiếng, híp mắt lại nhìn hấn cười âm hiểm, cao thâm mạc trắc.

Leo núi đao là hạng mục thần bí nhất kích thích nhất trong lịch sử Hoa Sơn tiết, cũng là trò chơi để công nhận những người dũng cảm, chỉ có những ‘ba’ chăm chỉ khổ luyện mới có thể bước trên núi đao này. Trát Quả muốn mượn chuyện này để thủ thắng, chắc cũng đã phải bỏ ra không ít tâm tư.

Án theo quy củ bí truyền, ‘ba’ của Miêu tộc trước mỗi lần lên núi đao đều phải tế bái, niệm chú, mời tổ sư tới phòng thân, phong đao, để tránh bản thân thụ thương. Chú ngữ này cũng là đời đời tương truyền, là cơ mật tối cao không thể tiết lộ ra.

Hồng y pháp sư đứng ở giữa, sớm đã đốt ba nén hương, trong làn khói thơm mờ ảo, một đao chém đứt đầu gà, Trát Quả đứng sau lưng hấn, vội vã nhắm mắt lại, miệng cũng lầm bầm niệm cái gì đó, không khí nhất thời trở nên vô cùng nghiêm trang.

Lâm Tam nghe chẳng hiểu họ đang niệm cái gì, đang cảm thấy vô cùng nhàm chán thì đột nhiên y phục bị níu chặt lại, có người đang ở sau lưng kéo hấn. Hấn vội quay đầu lại, hóa ra là mấy cô nương lúc trước đã quyết liệt với hấn ở Ánh Nguyệt thôn, đi đầu chính là người đã mắng hấn là cẩu huyết lâm đầu, Tử Đồng. Hấn nháy nháy mắt, vui vẻ hỏi:

- Sao bọn muội lại ở đây?

- Người nghĩ bọn ta muốn đến sao?

Tử Đồng phẫn nộ trừng mắt nói:

-Nếu không phải là có người cứ khẩn cầu mãi thì bọn ta chẳng thèm tới nói chuyện cùng người đâu!

Lâm Tam nghe mà khó hiểu:

- Là sao? Ai khẩn cầu muội?

-Người quần làm gì?

Tử Đồng hung hăng nói:

- Con người người có phải đã trở nên ngốc nghếch rồi không? Leo núi đao người cũng đi, có phải là hiềm sống quá lâu rồi không? Đây là Trát Quả cố ý chinh người đó! Người chết cũng chẳng có gì, nhưng Y...

Một mẽ sai bên cạnh vội vã khê ho một cái, Tử Đồng hứ một tiếng, sửa lời:

- ...Chúng ta cùng tới đây, người muốn chết cũng đừng chết trước mặt chút ta, nhìn thực đáng ghét!

Nàng ngoài miệng thì ương ngạnh ngang bướng, nhưng sự quan tâm thì vô ý vẫn lộ hết ra ngoài, trong lòng Lâm Tam chợt động, kêu lên:

- Y Liên? Có phải là Y Liên kêu bọn muội tới không?

Mấy mẽ sai đồng loạt hừ một tiếng, không trả lời câu hỏi của hắn, cùng lén nhìn về phía sau, Lâm Tam nhìn theo ánh mắt của bọn họ thì thấy một thân ảnh yếu điệu đang nấp sau lưng đám người, cách hắn chỉ chừng mấy trượng, hai mắt long lanh đang ngậy đại nhìn hắn.

- Y Liên!

Lâm Tam kinh hỉ thất thanh kêu lên, liền lao về phía sau đám người, mấy mẽ sai vội vã ngăn cản trước mặt hắn, lạnh lùng nói:

- Cái gì mà Y Liên, hiện nay người chẳng có bất kì quan hệ gì với Ánh Nguyệt thôn, cảnh cáo người, đừng có bám theo Y Liên của chúng ta nữa!

Bọn họ vừa ngăn cản, thiếu nữ Miêu tộc sớm đã như con nai nhỏ sợ hãi, chui vào trong biển người, mắt hút không còn bóng ảnh, Lâm Tam im lặng hồi lâu, đột nhiên lắc lắc đầu, cười khổ không nói gì.

Mấy cô nương này nhìn hắn như thế thì đại nộ, nhất tề dậm chân, hung hăng mắng hắn tới tấp:

- Kêu người không đuổi người liền không đuổi sao? Đúng là tên người Hoa vô tình vô nghĩa!

Tâm tư của thiếu nữ Miêu tộc, quả nhiên là khó có thể đoán được, Lâm Tam tự nhận là thông minh, nhưng cũng bị đám mẽ sai này làm cho đầu óc quay cuồng, hoàn toàn chẳng thể hiện được tính cách thường ngày.

- A Lâm ca, người chuẩn bị xong chưa?

Bên đó sớm đã tề bái hoàn tất, Trát Quả đang giương mắt nhìn hắn, hắc hắc cười lạnh hời hợt.

Ba chữ A Lâm ca này, vốn là từ chuyên dụng của Y Liên gọi hắn, bây giờ lại trở thành ngoại hiệu mà toàn Miêu tộc đều biết đến, đại danh Lâm Tam thì lại chẳng ai hỏi đến nữa rồi. Trong lòng hắn bùi ngùi, không nhanh không chậm từ tốn nói:

- Chuẩn bị, có cái gì mà phải chuẩn bị chứ?

“Tiểu tử này không ngờ lại không niệm chú?” Không chỉ Trát Quả kinh ngạc, đến tất cả mọi người của Miêu tộc cũng đều mắt to mắt nhỏ mà nhìn, chẳng thể hiểu được rốt cuộc A Lâm ca này có bản lĩnh gì.

Song phương cởi giày xuống, do Hàn Nông đại trưởng lão đích thân kiểm tra một phen, trên bàn chân của Trát Quả đỏ sạch bong, không hề có từng lớp chai dày đặc như trong truyền thuyết, Lâm Tam nhìn thấy thì tâm tình càng thêm ổn định.

Hồng y pháp sư lấy ra một cuộn vải, đưa vào trên lưới đao kia một cái, cuộn vải lập tức đứt rời, lưới đao sắc nhọn khỏi cần nói, mọi người nhìn thấy đều lắc đầu lè lưỡi.

- Trước khi tỉ thí, chúng ta cần phải nói đến trường hợp không hay trước đã!

Trát Quả âm thầm nói:

- Tỉ thí lên núi đao này toàn là bằng vào công phu chân chính, nếu ai học nghệ không tinh, bị thương hay bị chết thì cũng chẳng có can hệ gì với người khác! Bốn đầu nhân đã đi theo ‘ba’ học nghệ một năm nay, hiện giờ đã có thể leo qua được hai mươi đao...

Đối với pháp sư của Miêu tộc mà nói, vượt được đủ ba mươi sáu đao thì đã có thể xuất sư tu thành chính quả, trở thành một ‘ba’ mới. Thế mà tên Trát Quả này học nghệ mới gần một năm, đã có thể leo qua được hai mươi đao, quả thực là phi thường! Mọi người nghe thế thì tán tụng hân không ngừng.

Đại đầu lĩnh dương dương đắc ý nhìn hân, khinh thường cười hỏi:

- A Lâm ca, ngươi có thể leo qua được bao nhiêu?

Vấn đề này tất cả mọi người đều muốn biết, đến cả Thánh cô cũng không nén nổi, mỉa mịch khẽ động, mỉm cười quan sát hân.

Lâm Tam gãi gãi đầu, cười hắc hắc ngạo mạn:

- Trước kia thì ta một đao cũng chẳng thể bò qua, có điều hôm nay đại đầu lĩnh đã có thịnh tình như vậy, ta nghĩ... ta miễn cưỡng cũng có thể leo qua được hai mươi một đao... Ấy, ngài trông mắt nhìn ta làm gì? Cưỡi ngựa cười không bằng, muốn thắng ta trên núi đao ư? Không có cửa đâu!

“Tiểu tử này thực quá ti bỉ, không ngờ lại nhắc tới chuyện đua ngựa vào lúc này, rõ ràng là cố ý sỉ nhục ta!” Trát Quả cảm hận nghiến chặt răng, nổi tức giận trong lòng lập tức nổi lên, pháp sư đó vội vỗ vỗ vai hân, an ủi một hồi.

- Thời gian đã tới rồi, mời Thánh cô phát lệnh bắt đầu đi thôi!

Lần này lại là Lâm Tam nói, hân quay về phía Thánh cô ngằm đánh mắt.

Mọi người chẳng ai có thể ngờ A Lâm ca vốn đang ở vào thế kém rõ ràng lại đề xuất bắt đầu trước, chuyện này hoàn toàn nằm ngoài ý liệu của mọi người, Trát Quả lại càng kinh hãi, tâm thần còn chưa bình tĩnh lại đã lập tức trở nên khẩn trương.

An tử tử đối với tiểu đệ đệ hiểu rõ vô cùng, xoạt một cái đứng thẳng người dậy, đồng dạ hô lớn:

- Vượt núi đao, chính thức bắt đầu!

Hai người bọn họ kẻ xướng người họa, đều là phản ứng cực nhanh, phối hợp chuẩn xác vô cùng, căn bản chẳng cho người ta cơ hội phản ứng.

Nghe Thánh cô quát lên một tiếng, Trát Quả hoảng hốt, vội vã ổn định hô hấp, hai tay nắm hờ lên lưỡi đao, hai chân nhẹ nhàng đứng lên trên. Mới leo qua hai đao đã cảm thấy phía dưới có chút yên tĩnh đến cổ quái, không ngờ lại chẳng nghe thấy một tiếng hoan hô nào.

Hân láy lăm kì quái, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung lên người A Lâm ca. Lâm Tam đứng ở bên dưới, chẳng hề động dậy, đang nhìn hân cười hì hì gian xảo:

- Trát Quả đầu nhân, ngươi rất sợ ta hay sao? Thánh cô mới bảo bắt đầu mà đã thấy ngươi mông đít bốc khói rồi! Thường ngày ở Miêu tộc ngươi cũng chạy nhanh như thế này sao?

Mọi người xung quanh đều bật cười giòn giã, dám chế nhạo đại đầu lĩnh như vậy cũng chỉ có Hồng Miêu tiểu a ca này thôi.

- Ngươi...

Trát Quả tức giận đến xẹt khói, hai chân run rẩy, pháp sư vội vã quát to:

- Tĩnh khí!

Hai chữ tĩnh khí này, nói thì dễ mà làm thì khó, Trát Quả vội vã áp chế tâm thần lại, nhưng làm thế nào cũng chẳng thể bình tĩnh được.

- Sĩ đầu vọng thanh thiên. Sư phụ tại thân biên!

(Ngẩng đầu nhìn trời xanh, sư phụ ở bên cạnh!)

A Lâm ca cười hì hì, hét ra một câu chú ngữ chẳng biết là từ đâu học được, hai tay khẽ nắm vào lưỡi đao, vút một tiếng đã nhảy lên trên, hai chân hạ xuống trên lưỡi đao sắc nhọn, nhưng lại ổn định vững vàng, chẳng hề bị tổn thương chút nào.

- Hay!

Trát Quả là người đã trải qua huấn luyện chuyên môn, tự nhiên không cần phải nói, chỉ là A Lâm ca không ngờ cũng có bản sự như vậy, chứ vị hương thân đều lớn tiếng khen ngợi, nhất tề vỗ tay cổ vũ ầm ỹ.

An Bích Như khúc khích cười duyên dáng: “Tiểu đệ đệ này thực là một thiên tài, không ngờ đến cả chú ngữ cũng niệm rất có bài có bản!”

Trát Quả trong lòng đại kinh, vội vã quay đầu lại trèo lên tiếp, chỉ là nhịp chân của hắn đã bị Lâm Tam làm cho rối loạn, khi leo lên cũng trở nên nặng nề hơn nhiều.

A Lâm ca khẽ mỉm cười, bình tâm tĩnh khí thả lỏng cánh tay ra, nắm hờ lưỡi đao, thân hình thẳng tắp, nhìn tựa như không nhanh, thực ra tốc độ đều đều, giống như một con linh miêu đang từng bước từng bước trên lưỡi đao vậy.

603. Chương 600: Nộ Đấu

Nếu tỉ mỉ quan sát động tác của Lâm Tam và Trát Quả thì cũng có vài chỗ khác biệt. Đại đầu lĩnh dù sao cũng đã từng luyện qua môn này, cầm lưỡi đao và đứng trên đao rất là thành thục, khi lên cực kì gọn gàng, nhìn chẳng khác chi một vị pháp sư Miêu trại đã tu luyện thành công, chỉ là tinh thần hắn đã bị Lâm Tam làm cho đại loạn, tức giận đến khó mà bình tĩnh trở lại, càng cố ép mình bình tĩnh, trái tim lại càng đập nhanh hơn, rất không ổn định, tốc độ cũng lúc nhanh lúc chậm.

Khoảnh khắc lúc đầu Lâm Tam leo lên núi đao, động tác cực kì ngượng nghịu, di chuyển cũng không nhanh, vẫn còn đang ở trong giai đoạn cẩn thận thăm dò. Sau khi lên được hai ba đao, dần dần đã quen thuộc với bí quyết trong đó, hô hấp điều chỉnh bình ổn, tay chân càng ngày càng tháo vát. Tốc độ tuy nhìn thì không bằng Trát Quả, không nhanh không chậm, nhưng khí lực so với Trát Quả lại vững vàng hơn nhiều.

Những lưỡi đao lấp lánh dưới ánh chiều tà, lóe lên những ánh hàn quang lạnh buốt, hai người trên núi đao người truy ta cản, tốc độ dần dần tăng lên, leo cũng càng ngày càng cao, mỗi lần leo cao thêm được một bước, nguy hiểm lại tăng một phần.

- A Lâm ca, nhanh lên...

- A Lâm ca, cố lên!

Cảnh tượng khảm trương, kích thích như vậy, khiến cho người Miêu bốn phía đều chăm chú nhìn không chớp mắt, bọn họ ra sức vỗ tay, ủng hộ cho vị anh hùng trong lòng mình. So với Trát Quả đầu nhàn, Hồng Miêu A Lâm ca xuất thân từ Ánh Nguyệt thôn tất nhiên là càng được nhiều người hoan nghênh hơn, những tiếng hoan hô cổ vũ ầm trời đó, đại bộ phận là dành tặng cho hắn.

Trát Quả mặc dù đi trước, nhưng lại chẳng dám chậm trễ chút nào, leo lên được hai đao liền quay lại nhìn xuống dưới một chút, tìm xem vị trí của đối thủ ở đâu, lại thấy Lâm Tam di chuyển từ tốn, thủy chung vẫn bám sát theo mình. Đại đầu nhân nhìn trước ngó sau, tinh thần khó mà yên ổn, lại thêm những tiếng cổ vũ giành cho A Lâm ca của những người Miêu xung quanh, làm cho hắn mặc dù vẫn đi trước, nhưng áp lực càng ngày càng lớn, chân tay dần trở nên nặng nề.

Hàn Nông trưởng lão là người công chứng (trọng tài), quan sát một lúc rồi lớn tiếng báo:

- Trước mắt đã lên tới mười ba đao! Trát Quả tạm thời dẫn trước một đao rưỡi!

- Hay...

Tất cả người Miêu đột nhiên sôi trào cả lên, hưng phấn vỗ tay, lớn tiếng kêu lên:

- A Lâm ca! Nhanh nào, nhanh nữa lên nào!

Thì ra là khi thanh âm của Hàn Nông a thúc còn chưa dứt, Lâm Tam vẫn luôn ở trong trạng thái thư thả đột nhiên chân tay đồng thời gia tăng lực, tốc độ không ngờ lại nhanh vọt lên, sau một bước đã thu hẹp khoảng cách lại nửa đao, hai người chỉ còn cách nhau một đao mà thôi.

Từ lúc bắt đầu cách nhau hơn ba dặm, trong vòng mười ba dặm đã chỉ còn cách nhau gang tấc, A Lâm ca thực quá sức thần kì! Tất cả mọi người đều cảm thấy kinh ngạc và kích động, không nén nổi mà hoan hô ầm ĩ, những tiếng vỗ tay không ngớt dành tặng cho tiểu a ca của Hồng Miêu!

Tinh thần sớm đã bị kéo căng của Trát Quả lúc này lại càng thêm căng thẳng, hắn làm sao có thể nhường lại vị trí dẫn trước được. Cẩn chặt răng, bàn tay cũng nhanh chóng tăng tốc, tốc độ của hai người đồng thời tăng lên, tình hình truy cản càng ngày càng kịch liệt. Không khí trên nền cỏ lập tức nhiệt liệt sôi

- Đây là quyết định chúng của tất cả trưởng lão chúng ta, hoặc là người nghĩ cách treo cờ lên, hoặc là người bỏ cuộc! Hậu quả của việc bỏ cuộc chắc không cần ta nói chứ...

Ánh mắt của lão như hữu ý lại như vô tình liếc sang An Bích Như, đắc ý nói tiếp:

- Người là một người Hoa, muốn nhẹ nhàng lấy đi phượng hoàng của người Miêu chúng ta sao? Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy? Nếu người bỏ cuộc thì đừng nhắc lại chuyện cầu thân nữa!

“Cây cột đó trơn bóng thẳng tuột, kêu ta làm thế nào mà treo cờ lên đây? Thế này chẳng phải là muốn lấy mạng ta sao?” Lâm Văn Vinh quả thực là bó tay vô phương, nhìn Bồ Y bên cạnh, thì như vớ được chiếc phao cứu mạng:

- Lão đa, người thấy nhiều hiểu rộng, đã nhìn thấy người khác treo cờ bằng cách nào chưa?

Lần này khó khăn cho người rồi, Bồ Y đắc ý lắc đầu:

- Ta sống bao nhiêu năm nay, Hoa Sơn tiết không biết đã nhìn qua bao lần, nhưng lần nào cũng đều là các mẽ đa tự leo lên, thực sự chưa nhìn thấy thủ đoạn nào khác! Tên người Hoa kia, bây giờ phải dựa vào bản thân người rồi!

- Xin Thánh cô trao cờ!

Không để cho hắn suy nghĩ nhiều, Hàn Nông trưởng lão đã vội vã lớn tiếng hô vang. Thánh cô lặng lẽ đứng dậy, nhận lấy chiếc cờ hoa ngũ sắc mới tinh từ tay nhị trưởng lão, sóng mắt lay động, thoáng dò xét hắn. Lúc này, tất cả đám người Miêu đang đứng tràn ngập khắp ngọn núi cũng đều lo lắng cho a Lâm ca, người nào người nấy đều mở mắt trừng trừng nhìn về phía hắn.

- Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?

Y Liên đang đứng trên hòn đá lớn ở xa xa nhìn lại, lo lắng đến dậm chân liên tục.

- Cái gì mà làm sao bây giờ?

Tử Đồng trừng mắt lườm nàng, cười hì hì:

- Hắn không treo được cờ lên mới tốt! Như vậy Thánh cô sẽ không coi trọng hắn nữa, Y Liên tiểu a muội của chúng ta sẽ có thể thừa cơ xông vào, lấy tên người Hoa lòng lang dạ sói đó về! Đến lúc đó để hắn làm trâu làm ngựa, hầu hạ muội cả đời!

Khuôn mặt xinh đẹp của Y Liên đỏ bừng, nhưng lại buồn bã lắc đầu:

- Nếu quả thực là như vậy, cả đời a ca sẽ không vui vẻ rồi, hắn không được vui thì ta làm sao có thể vui được cơ chứ? Ta thà cứ như thế này, vĩnh viễn lén nhìn hắn cũng không muốn hắn có chút đau đớn khổ sở nào! Xin các vị liệt tổ liệt tông của Miêu trại hãy phù hộ để cho a ca của con đạt được tâm nguyện, Y Liên nguyện ý đời đời kiếp kiếp làm trâu làm ngựa cho các vị!

Nàng hai tay chấp lại, miệng lẩm bẩm cầu khẩn. Trên mặt ánh lên vẻ rục rĩ động lòng người.

- Tiểu a muội ngốc đến hết thuốc chữa rồi!

Tử Đồng bất đắc dĩ đành thở dài một tiếng:

- Muội đúng là chân tâm mà lại gặp phải hổ phân, a ca của muội căn bản chẳng để ý tới muội!

Thiếu nữ lặng lẽ lắc đầu, ngẩn ngơ nhìn hắn, ánh mắt kiên định.

Thấy bộ dạng thất hồn lạc phách của nàng, Tử Đồng thực sự là không còn lòng dạ nào nhìn tiếp được nữa, ánh mắt đảo qua lại vài lượt, hừ lạnh một tiếng thâm nhủ:

- Yên tâm đi, Y Liên, ta nhất định sẽ đòi lại công đạo cho muội!

Thấy Lâm Tam trầm mặc một hồi lâu không nói năng gì, Hàn Nông trưởng lão cười khà khà:

- Sao? A Lâm ca, người muốn bỏ cuộc sao?

“Lão đầu này, từng bước từng bước ép người!” Lâm Tam cũng chẳng có cách nào, chỉ đành đưa đầu ra đỡ, nhận lấy cớ hoa từ tay An Bích Như, tức giận mắng nàng:

- Sư phụ tỷ tỷ, mấy lão đầu này đều khi dễ ta, sao chẳng thấy nàng nói được một câu công đạo thế?

Thánh cô cười hì hì:

- Bọn họ khi dễ người, người sau này cũng có thể khi dễ lại ta mà, như vậy là công bằng rồi chứ!

Lâm Tam nghe thấy thì rụt cổ lại: “Khi dễ nàng? Đó chẳng phải là trêu chọc lão thọ tinh sao?” Hắn giận dữ hừ một tiếng:

- Đây là địa bàn của nàng, bọn họ liên hợp lại khi dễ ta, chẳng may mà ta thất thủ...

- Người dám?

Trong mắt An Bích Như hiện lên một ý cười hàm tiếu, hung hăng dẫm mạnh vào chân hắn, mũi nhăn như tơ, ngúng nguẩy hỏi:

- Hoặc là thất thủ, hoặc là thất thân, người chọn cái nào?

Lâm Tam thấy vậy trong lòng mềm lại, lửa dục bốc lên, dâm dăng hỏi nàng:

- Có thể chọn cả hai không?! Ta không quen thất thủ, nhưng lại rất giỏi thất thân đó, ài!

- Người nói nên thế nào đây?

Thánh cô cười khúc khích hỏi, vỗ nhẹ vào má hắn, cúi đầu đến sát bên tai hắn, thanh âm có phần run rẩy:

- Tiểu đệ đệ, nói cho người một bí mật... Sư phụ tỷ tỷ của người còn chưa từng động phòng qua! Người có thể dạy ta được không?

An tỷ tỷ mặt mũi đỏ bừng, từ tai lan dần tới gáy, khẽ cười nhẹ một tiếng mang theo hương thơm như hoa lan, phả vào mặt hắn.

Tiểu đệ đệ nghe mà trong đầu nổ oành một tiếng, trong mắt toàn là kim hoa: “Hồ ly tinh này! Còn chưa động phòng mà đã như vậy, nếu động phòng rồi, đó chẳng phải là sẽ ăn thịt ta luôn sao?” Toàn thân hắn cứng đờ, mũi như sắp bốc khói, đầu óc nóng bừng, cắn chặt răng uy phong lẫm lẫm nói:

- Được, vì sự nghiệp giáo dục đồng thời cũng để quét sạch những vùng tối mờ mịt trong cơ thể và tâm linh của Thánh cô, ta đành phải hi sinh một lần vậy! Lần này, ta tiếp nhận!

Hắn trong nháy mắt đã hớn hở, thần sắc hiên ngang, chẳng còn tỏ vẻ khó khăn như trước nữa. An tỷ tỷ ngây người cả hồi lâu, rồi đột nhiên hiểu ra: “Ai da, trùng kẻo rồi! Tiểu đệ đệ này khẳng định là sớm đã nghĩ ra phương pháp, chỉ là cố ý làm thế để dụ ta nói ra mà thôi! Đáng ghét thật!”

Nàng mặt mũi đỏ rực, cười phì một tiếng, lén véo tay hắn, trong mắt chứa đầy tình ý, tựa như dòng nước lững lờ trôi vậy.

- A thúc, có phải là chỉ cần không leo cột, ta muốn cái gì là người đưa ta cái đó không?

Chỉ trong nháy mắt, Lâm Tam đã tràn ngập niềm tin, cười hì hì quay sang hỏi Hàn Nông trưởng lão.

“Hắn nhanh như vậy đã nghĩ ra cách rồi sao?” Đại trưởng lão kinh ngạc không thôi, kín đáo gật đầu một cái:

- Chỉ cần là hợp lý chúng ta đương nhiên sẽ cung cấp cho người! Nhưng nếu người muốn thang mây, vậy thì miễn đi!

- Ta là người vô sỉ vậy sao?

Lâm Tam cười ha hả, tía lia kể ra một loạt:

- A thúc nghe kĩ đây, ta muốn nan trúc mỏng, giấy Tuyên Thành, sợi thép nhỏ, dầu hỏa, sợi bông...

Giọng hắn rất lớn, một hơi nói ra mấy chục thứ đồ vật, rơi vào tai mọi người một cách rõ ràng, nhưng chẳng ai hiểu được hắn định chơi trò gì. Đừng nói là thang mây, đến cả một cảnh trúc cũng đều không nhắc đến.

“Chỉ mấy thứ này thôi, sao có thể treo cờ hoa lên chứ?” Những người phía dưới đều đưa mắt nghi hoặc nhìn nhau, chẳng một người nào biết hẳn cần những thứ này để làm gì, đến cả sư phụ tỷ tỷ trong lòng cũng tràn đầy ngạc nhiên nhìn hẳn.

- Chỉ mấy thứ này thôi sao?

Đội hẳn nói xong, đại trưởng lão mới dám chớp mắt hỏi lại.

Lâm Tam hai tay vung ra, thần nhiên cười nói:

- Đúng thế! Sao? Mấy thứ đồ nhỏ nhặt này mà a thúc cũng không đưa được sao?

- Đưa, đương nhiên sẽ đưa rồi!

Hàn Nông vội vã gạt đầu, nhìn hẳn với vẻ chẳng thể tin nổi:

- A Lâm ca, ngươi phải nghĩ cho kĩ đó, nếu thất bại, ngươi sẽ chẳng còn cơ hội đâu, ngươi và Thánh cô...

An Bích Như nghe mà trong lòng căng thẳng, nàng thân là Thánh cô của Miêu trại, hiểu rõ nhất dụng ý đằng sau việc các trưởng lão làm khó tiểu đệ đệ, chính là các trưởng lão hy vọng a Lâm ca có thể dùng thủ đoạn khiến tất cả mọi người tâm phục, như vậy bọn họ mới có lí do để đem phượng hoàng, niềm kiêu hãnh của Miêu trại gả cho một người Hoa! Nhưng đây dù sao cũng là chung thân đại sự của nàng, vạn nhất tiểu đệ đệ thất thủ, nàng và hẳn chỉ có thể lén lút gặp nhau cả đời mà thôi.

Thánh cô tim đập thình thịch như muốn nhảy cả ra ngoài, nàng dẫu có kinh nghiệm phong phú, có thể nói là gần như chưa chuyện gì mà chưa từng trải qua, những trước nay chưa từng có lần nào căng thẳng như thế này.

Lâm Tam nhìn vào cái cột hoa trơn bóng kia, trầm mặc một hồi lâu, bỗng dưng quay đầu lại nhìn sư phụ tỷ tỷ khẽ mỉm cười.

Trông hẳn cười cũng không phải là tuần tú, nhưng lại bộc lộ một trí tuệ, sức mạnh và niềm tin chẳng thể tả bằng lời, rơi vào trong mắt An Bích Như, nó lập tức tựa như một đóa hoa xuân ấm áp nở rộ vậy.

Thánh cô nóng ruột, chẳng quản đến cái gì nữa, nắm chặt lấy tay hẳn, yêu kiều nũng nịu nói:

- Tiểu đệ đệ, bây giờ ta muốn động phòng cùng ngươi !

605. Chương 602 :thiên Tài

- Tỷ tỷ, đừng có nôn nóng thế chứ, tiểu đệ đệ còn có chính sự phải làm trước đã!

- Ngươi mới nôn nóng ấy!

An Bích Như mặt mũi đỏ ửng, khẽ bĩu môi hứ một tiếng, ánh mắt nũng nịu đong đưa tựa như có thể vắt ra nước.

Lâm Tam cười ha hả đi đến bên cạnh Hàn Nông, nghiêm mặt nói:

- Xin đại trưởng lão yên tâm, tất cả hậu quả ta đều nghĩ đến rồi! Chỉ cần những thứ này thôi, phiền lão nhân gia giúp ta chuẩn bị một chút!

“Chẳng lẽ tiểu tử này thực sự có bản lĩnh thần kì gì đó?” Đại trưởng lão hồ nghi nhìn hẳn.

Lâm Tam mặc kệ không hỏi đến, đi thẳng tới gọi Tứ Đức từ trong đám người ra, ghé sát bên tai hẳn dặn dò vài câu. Tứ Đức gật gật đầu, tiếp đó liền cùng với mấy mẽ đa mà Hàn Nông phái ra đi lấy đồ.

Hoàng hôn dần buông xuống, tầm mắt trở nên mờ mịt, có mấy nơi đã đốt lửa trại lên, cả Hoa Sơn tiết trở lên lặng lẽ như tờ, tất cả mọi người đều đang yên lặng chờ đợi, đợi thời khắc vị a Lâm ca thần kì này treo lá cờ hoa ngũ sắc lên.

Ánh mắt Lâm Tam như đuốc, không ngừng quan sát đám người xung quanh, Thành Tự đứng nấp ở chỗ tối nơi xa, đang lén giơ tay ra hiệu cho hẳn, Lâm Tam mỉm cười, khẽ gạt đầu một cái.

Nhiếp đại nhân trên đài cao đang lặng lẽ dò xét bóng lưng hắn, nghiêng chặt rằng, trong mắt lóe lên vẻ hung hiểm, nhưng khi ánh mắt của Lâm Tam quét tới, chỉ trong khoảnh khắc lại trở nên tươi cười hòa hảo, thân thiết vô cùng:

- A Lâm ca, người thực sự nắm chắc chứ?

- Cám ơn phủ doãn đại nhân quan tâm!

A Lâm ca cười hì hì:

- Ta làm việc thì ngài cứ yên tâm, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu!

- A Lâm ca lại có trò hay rồi!

Lâm Tam cười khà khà:

- Nhất định sẽ có trò hay, ta lấy nhân cách của mình ra đảm bảo!

Đang lúc nói chuyện, hai người Tứ Đức đã vội vã quay lại. Trong tay các mẽ đa của Miêu tộc đó đang cầm một đồng các thứ như nan trúc, giấy Tuyên Thành, sợi thép mỏng, dầu hỏa, chỉ lụa... Tất cả đều dồn trong một chiếc túi lớn, trong tay Tứ Đức cũng xách một thùng nước muối, gạt đầu ra hiệu với Lâm Tam, tỏ ý tất cả những thứ hắn cần đều chuẩn xác không có gì sai sót.

Hàn Nông đại trưởng lão cười nói:

- A Lâm ca, những thứ người cần đều đã chuẩn bị xong rồi, tiếp đó phải trông vào bản thân người thôi!

- Được rồi, được rồi! Cám ơn thịnh tình của a thúc!

Lâm Tam chậm rãi bước tới, đem những thứ trong cái túi kia lần lượt đặt lên bàn, bày thành một dãy dài.

Tất cả mọi người đều đứng cả dậy, hiếu kì dò xét những thứ đồ đặt trên bàn, sau khi nhìn rõ tình hình, lập tức lộ ra vẻ vừa thất vọng lại vừa lo lắng.

Chỉ dựa vào mấy thứ giấy mỏng, nan trúc, sợi thép, chỉ lụa này, sao có thể kéo được cờ hoa lên chứ? A Lâm ca vừa đưa ngựa vừa leo núi đao, vất vả cả nửa ngày trời, khó khăn lắm mới được các trưởng lão công nhận là mẽ đa kiệt xuất nhất Miêu tộc, nhưng xem tình cảnh trước mắt này thì e rằng sắp phí công toi rồi.

Tất cả đều lặng lẽ thở dài, đám thanh niên của Ánh Nguyệt thôn lại càng muôn phần lo lắng. Bọn họ tuy miệng nói quyết liệt với a Lâm ca, nhưng sự kính phục đối với hắn thì vẫn không thay đổi chút nào. Trừ việc đối với Y Liên lạnh lùng, không có tình người ra, a Lâm ca ở tất cả các phương diện khác đều cực kì xuất sắc, là thần tượng chân chính trong lòng bọn họ.

- Lần này xem hắn làm thế nào?

Thấy Lâm Tam lặng lẽ quanh quẩn trước cái bàn, Tứ Đồng bực bội hừ một tiếng, trông thần sắc có vẻ như đang vui mừng trên sự đau khổ của người khác.

- Không thể nào!

Y Liên kiên định lắc đầu nói:

- A ca nhất định sẽ có cách! Huynh ấy là người thông minh nhất trong toàn Miêu tộc này!

Trong lúc hai nàng nói chuyện thì Lâm Tam đã động thủ rồi. Trước tiên hắn nhặt những sợi nan trúc mỏng dính lên, vô cùng cẩn thận quấn chúng thành một vòng, rồi dùng sợi chỉ nhỏ khế buộc những cái nan trúc lại, nối đầu đuôi của chúng với nhau, chu vi cái vòng ước chừng sáu bảy thước.

Sau đó lại lấy đoạn dây thép nhỏ ra, cắt lấy hai đoạn dài bằng đường kính của vòng trúc, đâm xuyên qua và dựng vuông góc bên trên, hình thành một cái tam ở chính giữa hình tròn.

“Đang làm cái gì vậy?” Thấy a Lâm ca đã ra tay, tất cả mọi người đều nín thở, ánh mắt tập trung vào đôi tay hắn. Nhìn đi nhìn lại, thấy a Lâm ca lúc thì nhíu mày, lúc thì lại mỉm cười, đôi tay vẫn không ngừng vạch vạch vẽ vẽ gì đó, rất là bận rộn, nhưng lại chẳng có người nào biết, rốt cuộc hắn đang làm cái gì.

Sau khi buộc xong sợi dây sắt đó, Lâm Tam cẩn thận sửa lại góc độ, Nheo mắt lại quan sát một hồi, sau hồi lâu mới mãn ý gật gật đầu, lấy tờ giấy mỏng bên cạnh qua, căn cứ theo hình tròn kia mà gấp, sau một hồi, đã làm thành một hình trụ tròn trên bịt kín, dưới hở ra. Sau khi đảm bảo là đường kính hai đầu bằng nhau, hắn dùng hồ dán bôi lên, đường như vẫn còn không yên tâm, hắn lại thử thổi mạnh vào bên trong vài hơi, sau khi nghe thấy tiếng giấy rung lên lạch phạch mới vui vẻ đặt xuống.

Không chỉ những hương thân của Miêu trại, mà cả các vị trưởng lão cùng phủ doãn Nhiếp Viễn Thanh cũng đều càng nhìn càng trở nên mơ hồ. Hắn dán giấy vào như thế này rốt cuộc là muốn làm gì? Đến cả An tử tử, người biết rõ bản lĩnh thực sự của tiểu đệ đệ cũng phải lén nắm chặt đôi tay, trong lòng muôn vàn lo lắng.

Sau khi làm xong cả hai thứ, Lâm Tam vô cùng cẩn thận mang cái vòng trúc kia lồng vào trong cái hình trụ tròn, tiếp đó khê dán hồ giấy vào, sau đó lại tại nơi giao điểm giữa hai đoạn sắt dùng nan trúc cẩn thận buộc thành từng vòng tròn nhỏ, xung quanh lại bọc tầng tầng những sợi bông. Hắn tỉ mỉ thu thập chỉnh lí lại, dò xét đánh giá hồi lâu rồi mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Lúc này, mọi người cuối cùng cũng đã nhìn ra, cái mà a Lâm ca làm giống như một chiếc đèn lồng. Chỉ có điều đèn lồng mà người ta treo đều là có hình bầu dục, cái này của hắn lại là hình trụ tròn và còn lộ đáy ra nữa.

Thấy hắn khê xoa tay, đại trưởng lão chẳng thể đợi nổi cất tiếng hỏi luôn:

- A Lâm ca, chuẩn bị xong chưa?

Lâm Tam lắc đầu cười hì hì:

- Chỉ có một cái còn chưa đủ, ta cần làm thêm hai cái nữa, xin chư vị chờ thêm lát nữa!

Có kinh nghiệm lần đầu, hai cái sau làm dễ dàng hơn nhiều, chỉ sau một lát, ba chiếc đèn lồng giấy hình thù kì quái đã hiện ra trước mặt mọi người. Lâm Tam cười bí ẩn nói:

- Được rồi, tất cả đã chuẩn bị xong xuôi!

“Thế này đã đủ rồi ư?!” Tất cả mọi người trên nền cỏ đều lập tức xao động cả lên, chụm đầu chụm tai lại mà bàn luận không ngừng: “Chỉ với mấy chiếc đèn lồng rách nát này, làm sao có thể kéo cờ lên được? A Lâm ca không phải đang thổi da trâu* đó chứ?”

(*Thổi da trâu: Bốc phét)

Đám thanh niên của Ánh Nguyệt thôn cũng đều thì thào bàn luận với nhau, Y Liên tim đập thình thịch, nhìn chăm chăm về phía a Lâm ca, chẳng dám động đậy chút nào.

- Người nói thực sao? Thế này mà đã chuẩn bị xong rồi?

Bố Y lão đã đứng ở bên cạnh thấy hắn bận bịu cả nửa ngày, lúc này mới trợn tròn mắt lên hỏi.

A Lâm ca ừm một tiếng rồi cười hì hì:

- đương nhiên là chuẩn bị xong rồi, con người ta làm việc rất là dứt khoát! Lão đa, giúp ta cầm lấy cái này!

Hắn đưa một chiếc “đèn lồng” kì quái kia vào tay Bố Y, tự mình cầm lấy hai cây, chậm rãi đi về phía cây cột hoa kia, lão đa vội vã rào bước theo sau lưng hắn.

- A Lâm ca sắp treo cờ rồi!

Thấy vẻ mặt đầy tự tin của hắn, trong đám người lập tức nổi lên từng đợt hoan hô, các hương thân Miêu tộc vừa rồi còn thất vọng vì a Lâm ca, rất nhanh đã bị tâm tình thoải mái của hắn tác động, chăm chú nhìn vào từng cử động của hắn, sợ bỏ lỡ mất trò hay!

Thánh cô do dự một hồi, cuối cùng khó mà đề nén sự căng thẳng trong lòng, lặng lẽ bước theo sau lưng Lâm Tam. Cứ như vậy, đại nhân và tất cả các trưởng lão cũng phải đích thân quang lâm. Đám người từ từ di động, lấy cây cột hoa trơn bóng kia làm trung tâm, vây thành một vòng tròn lớn, tụ tập xung quanh, ánh mắt đều tập trung lên người a Lâm ca.

- Chỉ lựa!

Lâm Tam phân phó một tiếng, Tứ Đức vội vã đưa một đầu sợi chỉ tới. Sợi chỉ lụa này tuy nhẹ nhưng lại cực kì bền chắc, là do hần phân phó Tứ Đức lựa chọn cẩn thận tìm về. Dưới ánh mắt của mọi người, hần buộc chặt lá cờ hoa vào, lại dùng sợi chỉ làm thành hai cái thông lọng, buộc vào cây cột hoa, đầu bên kia thả ra cực dài, nắm chắc trong tay mình.

Động tác đó chẳng người nào hiểu được, đến cả phủ doãn Nhiếp Viễn Thanh cũng không nén nổi lắc đầu, trong mắt thoáng qua những tia chế nhạo:

- Như vậy mà có thể kéo lên ư? Lẽ nào cái cờ hoa này của người biết bay? A Lâm ca, truyền thuyết nói rằng người thông minh cơ trí, thiên hạ đệ nhất. Ta thấy vị tất đã như thế!

- Có phải là thiên hạ đệ nhất hay không, ta không dám vô đoán! Có điều đệ nhất ở Tụ Châu của Nhiếp đại nhân thì chẳng có gì phải nghi ngờ cả!

Lâm Tam da cười thật không cười, ánh mắt sắc như mũi tên, lạnh lùng nhìn hần.

Nhiếp đại nhân quay đầu đi, trong mắt lóe lên hung quang.

- A Lâm ca, mau bắt đầu đi!

Chư vị trưởng lão đều chẳng thể chờ thêm được nữa, vội vã thúc giục hần.

Lâm Tam ừm một tiếng, mỉm cười gật đầu, hô to:

- Nước muối!

Tứ Đức xách cái thùng gỗ đến, đây là loại nước tương chất dùng để ngâm đậu hũ, bên trong có ngâm mấy sợi dây thép. Lâm Tam lấy ra rồi phơi khô, tiếp đó đem một đầu buộc vào phía dưới chiếc “đèn lồng”, đầu còn lại thì dùng tú hoa châm xuyên qua cờ hoa, sau đó thì buộc thành một cái thông lọng lỏng, lại lệnh cho Tứ Đức nâng đèn lên, một bên của lá cờ hoa kia cũng được nhắc lên.

Hần làm lại như vậy một lần nữa, tại trung tâm và bên trái buộc hai cái thông lọng, tiếp đó lại treo vào “đèn lồng”. Chiếc đèn lồng ở giữa có dây buộc dài nhất, nâng lên cao nhất. Như vậy, ba chiếc đèn đã tạo thành hình chữ phẩm (ǎ ?).

Điều chỉnh chuẩn xác phương hướng, lại đích thân lấy ống trúc đựng dầu hỏa đến, ngâm sợi bông treo trên sợi dây sắt vào đó một lúc, sau đó mới cười lớn gật đầu nói:

- Được rồi, chúng ta kéo cờ lên thôi!

Nghe hần nói muốn kéo cờ, tinh thần tất cả mọi người đều trở nên háo hức, a Lâm ca bận rộn cả nửa ngày, chính là vì đợi thời khắc này! Hần có thể thành công không? Tất cả mọi người đều vì hần mà đổ mồ hôi, Y Liên vô cùng căng thẳng, thiếu chút nữa thì đã cắn dập cả môi rồi.

Trong đám người, duy chỉ có Lâm Tam là trấn tĩnh nhất. Hần lấy một ngọn lửa từ chỗ đại trưởng lão qua, mỉm cười châm vào ba sợi bông đã tẩm dầu. Những tiếng nổ lách tách do lửa cháy vang lên, mấy sợi dây đó từ từ bốc cháy. Trong khoảnh khắc những mảnh giấy trên đèn lồng vốn có chút sơ xác đã căng phồng cả lên, ánh đèn mờ ảo chiếu xuống khuôn mặt hần, tạo nên một loại cảm giác ấm áp chẳng thể miêu tả bằng lời.

Lâm Tam đích thân ôm lấy chiếc “đèn lồng” ở giữa, cảm thấy mặt giấy đã dần dần nóng lên, ần ước như sắp bay lên. Hần đột nhiên cười hắc hắc một tiếng, kêu lớn:

- Cờ hoa sắp bay lên rồi...

Thế này mà sắp bay lên rồi, bằng vào cái gì chứ? Tất cả hương thân đều lập tức cảm thấy cổ họng như khô lại.

Lâm Tam quay đầu nhìn lại, hướng về phía An Bích Như nháy nháy mắt, cười hì hì ra vẻ thần bí nói:

- Ta dám đảm bảo, chỉ cần Thánh cô thổi một hơi tiên khí, lá cờ hoa này nhất định có thể bay lên vừa cao vừa xa!

Còn có chuyện kì lạ như thế này nữa sao, bị hần mê hoặc một phen, các mẽ đa mẽ sai của Miêu tộc đều lập tức trở lên hưng phấn.

- Thánh cô, thánh cô...

Bọn họ vô cùng hớn hởi, tề thanh hét lớn tên của An tử tử.

Thánh cô từ từ đứng dậy, yêu kiều lườm hắt một cái rồi thướt tha đi tới trước lá cờ hoa, một tràng vỗ tay như triều thủy lập tức vang lên, đám người sau nhảy mắt đã như sôi trào.

- Xin Thánh cô đỡ lấy “đèn lồng”, sau đó thổi một hơi tiên khí!

A Lâm ca cười hì hì nói, chậm rãi đưa chiếc đèn lồng đến tay nàng.

“Tiểu đệ đệ này, chẳng biết là đang làm cái trò quỷ gì nữa?” An tử tử mặt đỏ ửng lên, yêu kiều nguýt hắt một cái, khẽ ôm chiếc “đèn lồng” kia vào trong lòng, ánh đèn mờ ảo kia chiếu lên khuôn mặt nàng, xinh đẹp mỹ lệ đến không bút nào tả xiết.

Nàng chúm môi lại, khẽ thổi vào sợi bông đang cháy kia một cái, ngọn lửa hơi chếch đi, Lâm Tam khẽ quát lên:

- Thả!

An Bích Như vội vã buông ngọc thủ ra. Trước mắt tất cả mọi người, cả chiếc “đèn lồng” mờ ảo kia nhẹ nhàng lung lay một chút, rồi chậm rãi bay lên, từ chậm đến nhanh, tựa như đang thả một chữ “phẩm” phát sáng lên trời vậy.

Cờ hoa được bọn chúng kéo theo, tựa như có một bàn tay vô hình đang thềm lay động, thuận theo cột hoa mà lên, theo gió tung bay. Năm màu sắc sắc sỡ kia dưới ánh đèn chiếu xuống, càng trở nên mỹ lệ động nhân.

Cờ hoa thực sự đã bay lên rồi, bay lên bằng một loại ý tưởng tràn đầy tính lãng mạn mà chẳng ai nghĩ tới! A Lâm ca thực quá thần kì! Tất cả mọi hương thân của Miêu tộc đều kinh ngạc mừng vui xen lẫn, kích động tới hồi lâu không nói lên lời.

Mắt thấy cờ hoa đã leo lên tới đỉnh cột, bị chiếc xà ngang ngăn lại, Lâm Tam điều khiển sợi chỉ trong tay, kéo chặt hai chiếc thông lọng kia lại, tiếp đó lại buộc chặt vào trên cột hoa, nghi thức kéo cờ liền đã hoàn thành, lá cờ hoa ngũ sắc tung bay phấp phới trong gió.

- Thánh cô, cái này là cho nàng!

Lâm Tam cười gian xảo, đem ba sợi dây còn lại giao vào trong tay An Bích Như.

- Cho ta?!

Thánh cô hơi sững sờ một chút, nhận lấy mấy sợi dây kia và dụng lực kéo xuống, lúc này mới nhìn rõ, đầu kia của mấy sợi dây đang buộc vào mấy chiếc “đèn lồng” treo trên lá cờ.

Nàng vui vẻ vụn phắn, vội vã hỏi:

- Tiểu đệ đệ, đây là đèn gì? Sao nó có thể bay lên trời? Người từ đâu học được cái này thế?

- Cái này gọi là đèn Khổng Minh, lúc nhỏ ta thích nhất là làm cái này để chơi. Theo truyền thuyết nó là do một người tên là Khổng Minh phát minh ra, vị Khổng Minh này vô cùng thông minh...

- So với người còn thông minh hơn sao?!

-Ồ, ta so với ông ấy, chắc là còn có cách một chút xiu!

An Bích Như che miệng cười khúc khích:

- Ta chẳng tin đâu, trên thế giới này, còn có người nào thông minh hơn người được sao?

Lâm Tam lắc đầu, ra vẻ đạo mạo đáp:

- Đó là bởi vì trong lòng nàng đã khắc sâu hình bóng của một người, cho nên, hắt liền trở thành thông minh nhất thiên hạ mà chẳng có gì phải ngại ngùng!

- Mèo khen mèo dài đuôi!

Thánh cô khẽ phì một tiếng, khuôn mặt xinh đẹp liếc nhìn sang hấn, ánh mắt dịu dàng như muốn hòa tan luôn hấn vào trong.

Lâm Tam kéo tay nàng, mỉm cười nói:

- Kì thực, đèn Khổng Minh không chỉ là dùng để kéo cờ lên, nó còn có một vài hàm nghĩa càng đẹp hơn. Tỷ tỷ, nàng buông tay ra nhìn thử xem...

Ngọc thủ của An Bích Như vừa buông ra, sợi dây mềm mại đó liền bay lên không trung. Khi đèn Khổng Minh và cờ hoa dính vào nhau, vốn chỉ còn lại một vòng thông lọng, giờ bỗng dưng buông tay ra, chiếc đèn không bị trói buộc nữa bèn ra sức bay lên, sau khoảnh khắc đã giây thoát khỏi sợi dây buộc, rung rung lắc lắc một chút rồi bay thẳng về phía chân trời.

Đèn Khổng Minh càng bay càng cao, ngọn lửa lấp lóe, chực bay thẳng vào trong mây, những điểm sáng nhỏ nhỏ đó, tựa như những ngôi sao sáng nhất, rực rỡ nhất giữa bầu trời đêm vậy.

- Nó có thể bay lên chín tầng trời không?

An Bích Như ôm chặt tay hấn, tựa như một cô bé lần đầu tiên ngắm các vì sao, ánh mắt chớp chớp, mơ màng, trong lòng hưng phấn không thôi.

- Chắc là có thể đó!

Lâm Tam vuốt ve bàn tay nàng, dịu dàng nói với nàng:

- Nếu có thể đồng thời thả một ngàn ngọn đèn Khổng Minh, ta sẽ có thể vì nàng mà tạo ra một bầu trời đầy sao! Một bầu trời chỉ thuộc về nàng!

- Bầu trời của ta ư?

Thánh cô sững sờ nhìn hấn, vừa kinh ngạc vừa vui mừng, lặng lẽ tựa vào ngực hấn, hai mắt dường như đã ướt:

- Tiểu đệ đệ, ngươi thực là một thiên tài, thiên tài lừa gạt nữ nhân!

Trong lịch sử mấy trăm năm của Hoa Sơn tiết, nào đã từng thấy qua một chiếc đèn sao mỹ diệu như thế này, ý tưởng sáng tạo “tiên vô cổ nhân” này cũng chính hợp với mục tiêu của Hoa Sơn tiết, tuyệt đẹp lãng mạn, động nhân vô ngần.

Đám người Miêu vô cùng hưng phấn trào lên núi cao, nhìn về những chiếc đèn đang lấp lánh ở phía xa xa, sải bước đuổi theo những chiếc đèn sao, bốn phía tiếng vỗ tay vang lên như triều thủy, hồi lâu không dứt. Chiếc đèn sao mỹ lệ của đêm nay nhất định sẽ trở thành một truyền kì đẹp đẽ, bất hủ ở Miêu tộc.

Đối với a Lâm ca này, cho dù là một người Miêu thích soi mói nhất, cũng thực sự chẳng tìm ra được cái gì nữa để mà đâm chọc. Mấy vị trưởng lão đưa mắt nhìn nhau, chuyện đã đến mức này thì còn có ai dám ngăn cản bước tiến của a Lâm ca nữa chứ?

- Ta đã nói rồi mà, a Lâm ca nhất định làm được, huynh ấy là người lợi hại nhất!

Y Liên hớn hở nhảy cẫng lên, ánh mắt như ngây dại nhìn bóng hình của a Lâm ca, nước mắt đã tí tách tuôn rơi.

- Phải rồi, hấn là lợi hại nhất!

Tử Đồng nhìn chăm chăm vào đôi thân ảnh đang ở phía xa kia, hậm hực hừ một tiếng:

- Đến cả Thánh cô cũng dựa vào lòng hấn cho hấn ôm như vậy... Y Liên, muội sao còn chưa tỉnh ra? Hấn không phải là a ca của muội nữa, hấn là a ca của Thánh cô mới đúng!

Y Liên sững sờ nhìn về phía Thánh cô đang mỉm cười hạnh phúc tựa vào lòng hấn, trong tâm khảm lập tức như rạn nứt, nước mắt tuôn rơi ào ạt.

- Tiểu a muội, quên hấn đi, những mẽ đa tốt của Miêu gia nhiều vô số, hà tất phải cố sống cố chết bám theo một người chứ?

Tử Đồng lau nước mắt trên mặt nàng, dịu dàng an ủi.

Y Liên lặng lẽ lắc đầu, không nói lời nào, chợt đã nghe từ xa vọng đến một tiếng ca trong trẻo dễ nghe:

Chàng yên mái ấm thiếp không nhà

Cánh chim phiêu bạc tận trời xa

Chàng đây lắm bạn nào như thiếp

Hoa mi chiếc bóng nỉ non ca

Tử Đồng bỗng dưng mở to đôi mắt, vội vã nói:

- Là Thánh cô! Thánh cô muốn cùng a Lâm ca đối ca! Y Liên, muội không còn cơ hội nữa rồi!

606. Chương 603: Tương Trợ A Ca!

An Bích Như hai má đỏ bừng, ngượng ngập cúi đầu, các mẽ sai vây quanh nàng, hát ca nhảy múa, không khí quả là rất nóng nhiệt.

- A ca, a ca...

Y Liên nhìn như ngây dại, miệng thầm lẩm bẩm, nước mắt thành hàng chảy xuống. Các mẽ sai của Ánh Nguyệt thôn chỉ biết thờ dài, lặng lẽ quay đầu đi, không nhấc tâm nhìn bộ dạng của nàng lúc này.

- A tỷ, cầu xin tỷ một chuyện, xin tỷ nhất định phải giúp đỡ muội!

Y Liên bỗng dưng cất tiếng, nắm chặt cánh tay Tử Đồng cầu khẩn.

Nhìn những giọt lệ long lanh trong mắt tiểu a muội, Tử Đồng vội gạt đầu:

- Muội nói đi, a tỷ nhất định sẽ làm được cho muội!

Y Liên tìm một mảnh trúc từ trong túi ra, vội vã nhét vào tay nàng:

- Xin tỷ mau đem thứ này giao cho a ca!

Trên mảnh trúc đó có viết đầy những bài sơn ca, Tử Đồng nhìn mà cảm thấy vô cùng nghi hoặc, Y Liên vội vã nói:

- Thánh cô muốn cùng huynh ấy đối ca, nhưng bài vừa rồi muội còn chưa dạy, a ca không tiếp nổi, có cái này rồi, huynh ấy sẽ không phải sợ nữa

- Y Liên, muội điên rồi sao?

Tử Đồng nhảy dựng lên, tức giận bắt bình thay cho Y Liên:

- Đã là lúc nào rồi mà muội còn muốn giúp tên lòng lang dạ sói ấy? Không tiếp được thì không tiếp được, để Thánh cô coi thường hần thì càng tốt, có quan hệ gì với muội đâu?

- A tỷ, cầu xin tỷ đó, giúp a ca đi!

Thiếu nữ đáng thương này ôm lấy cánh tay nàng, ghen ngào lắc đầu, cương quyết nói:

- Muội chỉ muốn nhìn huynh ấy cả đời vui vẻ, thứ khác, cái gì cũng không cần!

- Nha đầu ngốc!

Sống mũi Tử Đồng cay cay, bất đắc dĩ đành khẽ than thở:

- Nữ nhân Miêu tộc của chúng ta gặp phải tên người Hoa lòng lang dạ sói này, toàn bị hần dày vò cho thành như vậy, sao muội cứ như kiếp trước thiếu nợ hần không bằng ấy!

Trời vừa tối mịt, những đồng lửa liền bùng lên, tương thân hội chính thức bắt đầu. Trên người trăm ngàn thiếu nữ Miêu tộc đều đeo đồ trang sức bạc, cùng nhau thổi khèn gõ trống nhảy múa hát ca. Những thân

hình mỹ lệ động nhân, tràn đầy sức sống lác lư uyển chuyển, những khúc ca tươi vui lẫn với những tiếng cười rộn ràng tràn ngập khắp núi cao.

Trên triền núi, trong bụi cỏ, bên bờ rừng, khắp nơi đều có thể nhìn thấy những bóng dáng đi thành đôi, những lời ca du dương vang vọng khắp nơi trên Ngũ Liên sơn.

- Ấy, các nàng làm cái gì đó...

Lâm Tam còn chưa làm rõ tình hình thì đã bị một đám nữ nhân Miêu tộc xinh đẹp bu lấy như một đàn ong. Các nàng mỉm cười xếp hàng sang một bên, chân tay nhảy múa hát ca, ồn ào náo nhiệt.

- Còn có thể làm cái gì chứ?

Các cô nương cười hi hi đáp:

- Đương nhiên là mời a Lâm ca tiếp nhận khảo nghiệm rồi! Nếu huynh không tiếp được sơn ca của Thánh cô, vậy thì hãy nhận thua đầu hàng đi, sang năm lại tới!

“Hát sơn ca?” Lâm Tam sắc mặt khổ sở: “Đúng là bình nước nào chưa đun thì lại vớ phải ngay bình đó. Ta vốn chỉ theo Y Liên học được có mấy bài, giờ đã quên gần như sạch rồi, tiếp thế nào được đây? Nếu là hát ‘Thập bát mô’ ta còn có thể miễn cưỡng chút.” Hắn ngáp ngừng lắc đầu, lại nhìn thấy An tử tử ở phía xa đang hướng về phía mình hấy hấy mắt, mỉm cười duyên dáng.

Các mẽ sai của Miêu tộc thấy hai người bọn họ cách nhau rất xa mà vẫn liếc mắt đưa tình, tình chàng ý thiếp, lập tức vui vẻ cười rộn lên:

- Thánh cô, mau hát lại đi, để chúng ta xem bản lĩnh thật sự của a Lâm ca nào! Nếu huynh ấy không có bản sự thì không thể lấy Thánh cô của chúng ta đi được!

Sơn ca định tình là hình thức tương thân mà người Miêu thích nhất. Lá gan An tử tử dù có lớn hơn nữa cũng không dám bỏ qua nó. Nàng ửng đỏ cả mặt mũi, liếc mắt đưa tình nhìn hắn, cặp môi hồng khê hé ra, lại yêu kiều cất tiếng hát lên:

Chàng vui mái ấm thiếp không nhà

Cánh chim phiêu bạt tận trời xa

Chàng đây lắm bạn, nào như thiếp

Họa mi chiếc bóng nỉ non ca

Người Miêu vốn giỏi nhất là ca hát nhảy múa, An Bích Như thân là Thánh cô độc nhất vô nhị của Miêu tộc, nên về mặt này lại càng là tài năng xuất chúng. Khúc ca này trong trẻo du dương, tựa như hoàng oanh xuất cốc, dư âm vang vọng, phiêu đảng cả hồi lâu khắp núi rừng, triền miên không dứt.

Lâm Tam nghe mà lòng mềm lại: “Không ngờ sư phụ tử tử lại là con chim sơn ca xinh đẹp nhất của Miêu trại, đến cả Y Liên cũng chẳng thể so được với nàng. Xem ra tiểu khúc mà Tiên Nhi hát, xác thực là do An tử tử một tay dạy dỗ nàng ấy rồi.”

Khúc tình ca của Thánh cô vừa hát lên, tất cả mọi người đều rộn ràng cười vang, vỗ tay cổ vũ, không khí hết sức sôi động.

- A Lâm ca, đến huynh rồi!

Những thiếu nữ người Miêu đang vây quanh An Bích Như cười khúc khích, cổ ý lớn tiếng hét to tên của hắn.

”Hát, ta hát cái gì đây? Nhìn ánh mắt mang theo vẻ quan tâm và chờ đợi của tất cả mọi người, Lâm Tam trên trán mồ hôi chảy ròng ròng, cả lưng ướt đẫm. Đua ngựa, leo núi đao, hắn cũng chưa từng nhú mào, duy nhất chỉ có trò hát tình ca vớ vẩn này, thực sự là muốn lấy mạng của hắn mà. Hắn chỉ biết có mấy bài sơn ca đơn giản, còn bài mà An tử tử vừa hát, Y Liên căn bản chưa từng dạy hắn.

- Hát đi, mau hát đi!

Thấy hần hồi lâu không cất tiếng, xung quanh liền vang lên những tiếng cười đùa, cổ vũ. Chẳng ai nghĩ đến chuyện, a Lâm ca, người có một thân sức mạnh, dũng khí và đầy trí tuệ không ngờ lại không biết hát sơn ca. Đây vốn là thứ mà người Miêu quen thuộc nhất! Nếu nói ra, việc này tưởng chừng như một chuyện đùa vậy!

- Đánh chết cái tên lòng lang dạ sói người!

Lâm Tam còn đang do dự, chợt nghe thấy một tiếng quát lạnh lạnh đầy phần nộ thánh thót vang lên, một mảnh trúc theo gió bay thẳng tới trước ngực hần, Tử Đồng của Ánh Nguyệt thôn mất lạnh như băng lườn hần một cái rồi quay người chạy đi.

Lâm Tam thoáng sửng sốt, chân tay bối rối đón lấy mảnh trúc đó, ánh mắt lướt qua, trên khuôn mặt lập tức lộ vẻ kinh hãi.

“Là mảnh trúc ghi các bài sơn ca mà Y Liên làm!” Hần vội vã ngẩng đầu nhìn lên, biển người mênh mang, tìm đâu ra bóng dáng thân quen của tiểu a muội chứ.

Thấy hần hồi lâu không cất tiếng, xung quanh đã vang lên những tiếng la ó ầm ĩ, đám con trai cười lớn:

- A Lâm ca, người hãy mau đầu hàng đi, đợi đến sang năm hãy quay lại nhé!

- Ai nói ta sẽ đầu hàng!

Lâm Tam hắc hắc cười ngạo nghễ, nắm chắc mảnh trúc trong tay, tâm trạng xốn xang, cất tiếng hát lớn:

Mặt trời lên cao rực sắc hồng

Trăng treo lơ lửng bóng mờ lung

Vàng dương ánh nguyệt anh không thích

Chỉ muốn em thôi trọn tấm lòng

- Hay!

Lần này thực là chấn động, a Lâm ca hóa ra là thâm tàng bất lộ! Các cô nương vui vẻ cười to, vỗ tay như sấm động, còn đám con trai trong lòng vốn còn đang vớt vát chút hy vọng nhỏ nhoi với Thánh cô lập tức ỉu xìu thiếu não!

“Tên tiểu đệ đệ này, cũng chẳng biết là từ đâu học được nữa!” An Bích Như mỉm cười hân hoan, kéo tay mấy thiếu nữ, vây quanh đồng lửa đang bập bùng bên cạnh bắt đầu nhảy múa, trong ánh lửa nàng quay đầu lại, đắm đuối nhìn hần, khuôn mặt hồng lên, tiếng ca mỹ diệu du dương vang lên bên tai:

- Mặt trời soi tỏa sơn khê

Cô em dậy sớm mãi mê phơi hài

Hài xinh dưới nắng sáng tươi

Quay ra đã thấy nụ cười người thương.

An Bích Như là nữ nhi người Miêu, đương nhiên cứ mở miệng là tuôn ra sơn ca dễ dàng, chỉ đáng thương cho tiểu đệ đệ là một người Hoa chính cống, sở trường nhất chính là tiểu điệu “Thập bát mô”, trong đầu một khúc tình ca cũng chẳng có.

Mắt thấy mặt mày sư phụ tỷ tỷ ửng hồng, nụ cười khả ái, hần thực sự là nửa vui nửa sầu: “Bài sơn ca này làm sao mà hát tiếp đây?”

- A Lâm ca, mau lên!

Các mẽ đa mẽ sai của Miêu trại vây quanh Thánh cô, vừa cười vang vừa thúc giục.

“Ta không muốn nhanh sao? Nhưng ta không biết!” A Lâm ca lo lắng đến mồ hôi chảy đầy đầu, túa ra xung quanh, đột nhiên cảm thấy có một làn gió nhẹ thổi đến, một mảnh trúc lao thẳng đến người hần, Tử Đồng trong đám người hung hăng trừng mắt nguyệt hần một cái thật dài.

“Y Liên, lại là Y Liên đây mà!” Hấn trong lòng cảm kích không nói lên lời, vội vã nhặt mảnh trúc lên, chẳng thèm nhìn mà hát theo đó luôn:

Mấy nàng xinh xắn xếp thành hàng

Nàng thì nghịch ngợm nàng thì ngoan

Nàng lắng nghe anh nàng ương bướng

Nhưng sao chẳng mở cửa hời nàng?

Vừa mới hát xong liền cảm thấy không đúng, vỗ mạnh vào đùi, sắc mặt tái mét: “Hồngбет, lòi hết chỗ xấu ra rồi!”

Đám người xung quanh cười vang trời, a Lâm ca thực là gan lớn quá mức, đối mặt với Thánh cô, hấn cái gì cũng đều dám hát. Bài sơn ca này đối thì đối được rồi, nhưng lại là tự bạch của một tiểu a ca có hoa tâm.

- A tử, muội đưa huynh ấy không phải là bài này!

Y Liên lẩn trong đám người vô cùng bối rối, dậm chân liên tục, phụng phịu trách.

Tử Đồng cười hi hi đáp:

- Vậy sao? Ồ, vậy có lẽ là ta cầm nhầm rồi. Có điều, bài hát này hát hay thật, a Lâm ca là người hát bài này hay nhất mà ta từng nghe đó, có thể là vì bài ca này đã khắc họa nội tâm của hấn một cách chân thực nhất!

“Không cần nói cũng biết là a tử động tay động chân rồi, tử ấy cố ý chỉnh a Lâm ca đây mà!” Y Liên cười khổ lắc đầu.

Đồng lửa vẫn cháy bùng bùng, đám con gái kéo Thánh cô lại, vây quanh và cười rúc rích trên chộc:

- Thánh cô, a Lâm ca sao có thể như vậy, huynh ấy đang khi dễ người đó!

“Phản rồi phản rồi? Còn chưa tiến qua cửa Miêu trại của ta mà đã dám lựa ba chọn bốn, tìm năm kiếm sáu thế này?” An tử tỷ nghiêng rặng cổ cười khanh khách, thần sắc có vẻ vô cùng tức giận nhìn về phía tiểu đệ đệ, mắt long lên sòng sọc. Lâm Tam sống lưng lạnh ngắt: “Xong rồi, tiêu đời ta rồi, sư phụ tỷ tỷ sắp nổi bão với ta rồi!”

Ồ...

Chàng là tri kỷ của em

Tay kim thoãn thoắt thêu lên mặt hài

Thêu đường chỉ thắm chàng ơi

Đừng sơ bì sợt của người hoa tâm

Những lời ca thánh thót của Thánh cô theo gió mà bay tới, chính là muốn nghiêm chỉnh cảnh cáo a Lâm ca, bảo hấn không được hươu vượn nữa. Đám người Miêu đều là năng ca thiện vũ, làm gì mà chẳng nghe ra ý tứ trong đó, lập tức cười ầm cả lên, hứng thú nhìn xem a Lâm ca sẽ ứng đối thế nào.

“Ta khổ rồi, trúng kế của nha đầu Tử Đồng kia!” Nhìn ánh mắt tựa cười mà chẳng phải cười kia của sư phụ tỷ tỷ, Lâm Tam ngoan ngoãn rút đầu lại, trong lòng âm thầm kêu khổ không thôi: “Trước mặt nhiều người như thế này mà lộ ra cái xấu, giờ nên làm sao đây? An tử tỷ chẳng phải là ngọn đèn thiếu dầu mà!”

Còn đang âu sầu thiếu não, thì lại có một tiếng xé gió bay tới, một mảnh trúc nhẹ nhàng rơi xuống dưới chân hấn.

“Nha đầu Tử Đồng này, còn dám tới trên đầu ta nữa sao?” Hấn hứ một tiếng, nhặt mảnh trúc kia lên đang hung hăng muốn vứt trở lại, ánh mắt chợt lướt qua, đột nhiên “a” lên một tiếng. Lần này hấn đã nhìn rõ rồi, trong lòng lập tức hơn hở, nắm chặt mảnh trúc quay về phía An Bích Như ra sức vẫy tay, cao giọng hát:

Người yêu bé nhỏ cứ an lòng

Đừng nhìn khe cửa dạ bồn khoăn

Ta như cây chuối đàng sau viện

Hàng năm đổi lá chẳng đổi lòng.

“Rào rào...” Những tiếng cười vui vang lên như triều thủy, tiếng vỗ tay như sấm động, a Lâm ca và Thánh cô lần này đối sơn ca thực sự là tình mỹ đến cực điểm, lúc giận hờn lúc khuyên giải, hài hước vô cùng, liền quên ngay chuyện ngoài ý muốn nhỏ kia.

Mắt thấy An tỷ tỷ trên mặt nở ra nụ cười duyên dáng, Lâm Tam thở phào một hơi như vừa trút được tảng đá nặng trong lòng xuống: “Cám ơn muội, Y Liên!”

Một đôi mắt trong đám người chợt sáng lên, si mê nhìn hấn, mỉm cười lệ rơi.

A Lâm ca liền tiếp đối ba bài sơn ca, thực lực đích xác là cũng không tồi, thiếu nữ Miêu tộc cười hỉ hả vây quanh An Bích Như:

- Thánh cô, người có vừa ý a Lâm ca hay không?

Thánh cô tuy trước nay vẫn luôn phóng khoáng, nhưng bị mọi người trong tộc hỏi đến chuyện chung thân đại sự, cũng không nén nổi mà xấu hổ vô cùng, không biết nên trả lời hay không đây.

- Im lặng là đồng ý rồi nhé!

Đám con gái bật cười khanh khách, lại quay về hướng Lâm Tam vỗ tay hỏi to:

- A Lâm ca, huynh có vừa ý Thánh cô của chúng ta hay không?

A Lâm ca nghe mà tinh thần sáng khoái, mặt mày hớn hỏ, nhảy bật lên vỗ tay hét lớn:

- Vừa ý, ta đã vừa ý cả mấy trăm năm rồi!

- Vừa ý cả mấy trăm năm rồi ư?

Các mẽ sai đều cười khúc khích, ra sức đẩy hấn về phía trước:

- Vậy huynh còn đợi cái gì nữa?

Tất cả các mẽ đa mẽ sai đều tự giác tách ra một lối, vừa cười hi hi vừa đẩy hai người vào giữa, khắp miền sơn cước đều vang lên những tiếng hoan hô rộn rã. Nhìn về phía Thánh cô đang bị đám tộc nhân vây quanh, khuôn mặt tràn ngập sự xấu hổ ngượng ngùng, đến đầu cũng không dám ngẩng lên, Lâm Tam cơ hồ như không dám tin vào mắt mình: “Đây có còn là hồ ly tỷ tỷ yêu mị ngày trước hay không? Sao nàng lại trở nên thanh cao, thuần khiết giống như ta thế này?”

Càng ngày càng tiến lại gần An tỷ tỷ, đã có thể nhìn thấy làn da trắng như ngọc, nhan sắc kiều diễm như hoa của nàng, trong lòng Lâm Tam nở rộ sắc tâm, mở rộng vòng tay mà lao tới:

- Sư phụ tỷ tỷ...

- Ấy, chậm một chút đã nào!

Một thiếu nữ Miêu tộc cười hi hi chặn trước mặt hấn, kéo cánh tay hấn, thần bí nháy nháy mắt:

- A Lâm ca, huynh là thực sự thích Thánh cô chứ

- Cái này còn phải hỏi sao?

A Lâm ca vội vã liền thoắt đáp ngay:

- Ta thích Thánh cô, so với hoàng kim hay bạch ngân còn thích hơn nhiều!

Thiếu nữ gật gật đầu, móc từ trong ngực ra một tờ giấy, cười hi hi ma mãnh:

- Mấy lần trước là Thánh cô yêu thương huynh, không nhẫn tâm làm khó quá đáng! Cửa ải cuối cùng này huynh phải cẩn thận đó, bài sơn ca này là do chúng ta đích thân chọn ra, Thánh cô cũng không biết chút nào. Nếu người không đối được... hi hi, chúng ta sẽ đại biểu cho Thánh cô, một cước đá huynh về!

“Không phải chứ?” Trong lòng Lâm Tam run rẩy: “Giờ đã là lúc nào rồi mà các nàng còn muốn làm khó ta? Miêu trại so với đầm rồng hang cọp thực sự còn khó đi hơn nhiều!”

Cái này gọi là hí tình lang, cũng là hạng mục truyền thống của Miêu trại. Các mễ sai mỉm cười đưa tờ giấy tới tay An Bích Như, An tỷ tỷ liếc nhìn qua, hai má đỏ bừng, lóng ngóng một lúc lâu mới dám mở miệng, tiếng hát như tiếng tiên nữ từ trên trời du dương rót xuống bên tai mọi người.

Lá rụng trên non đã xếp đầy

Tiếc rằng thiếp cứ mãi loay hoay

Hôm nay mới được chàng chỉ cách

Chỉ cần lá thôi, lửa để mai

(mai ở đây còn có nghĩa người mai mối)

Thảo nào mà một người trước nay luôn phóng khoáng như Thánh cô cũng phải thẹn thùng như vậy, đây rõ ràng chính là biểu lộ ý muốn cầu thân mà. Ấn theo quy củ của Miêu trại, không cần biết a Lâm ca đồng ý hay là cự tuyệt, đều phải dùng sơn ca đáp lại.

Thanh âm của An tỷ tỷ mượt mà du dương vô ngần, phản phát như tiếng tiên nữ từ trên trời lạc xuống trần thế vậy. Lâm Tam lúc này lại không có tâm tư nào mà thưởng thức, đến thở cũng chẳng dám thở mạnh: “Vào thời điểm quan trọng nhất này, ta tìm đâu ra một bài sơn ca để biểu lộ lòng mình bây giờ? Lẽ nào phải cần đến Y Liên cứu ta nữa sao?”

607. Chương 604: Vạch Trần

- A muội, muội muốn làm gì thế?

- Muội, muội...

Y Liên sắc mặt đỏ bừng, nắm chặt mảnh trúc, ngượng ngùng cúi đầu xuống.

Mễ sai đỏ nheo mắt tinh nghịch:

- Đây là thời khắc quan trọng nhất, ai cũng không được giúp hần! A Lâm ca phải có bản lĩnh thực sự thì mới có thể lấy Thánh cô của chúng ta, muội nói có phải không?

“Nếu huynh ấy không có bản lĩnh thực sự thì có phải tốt hơn không!” Y Liên lặng lẽ thở dài, trong lòng chưa xót nhưng chẳng dám nói ra.

”Vào thời điểm quan trọng nhất này, không ai có thể cứu nổi ta, chỉ có thể dựa vào chính mình mà thôi! Lâm Tam buồn rầu nhíu mày hồi lâu, đột nhiên hít một hơi, hai tay đưa lên miệng, sắc mặt đỏ gay, dùng hết tất cả khí lực, cất lên một tiếng ca dài du dương, dư âm vang mãi không dứt:

Oi... ánh mây trên trời cao, dòng nước dưới mặt đất.

Oi... muốn cùng thỏ kèn lá, môi kè môi...!

Môi kè đôi môi này...

Lời ca còn chưa dứt hần, hần đã đột nhiên cúi mạnh đầu xuống, hôn tới tấp lên cặp môi đỏ mọng của Thánh cô, chân chính tạo ra tràng cảnh môi kè môi đắm đuối, nóng bỏng.

“Ư...!” đầu óc An Bích Như trở nên mê muội: “Tiểu đệ đệ này, không ngờ dám làm càn như vậy, trước mặt nhiều người thế này dám chiếm tiện nghi của ta!” Toàn thân nàng nóng bừng thở gấp, muốn đẩy hần ra, nhưng lại chẳng có chút sức lực nào, trong ánh mắt của những người ở bên ngoài, rõ ràng là đang cố gắng kìm chế cảm xúc của chính mình.

Bài ca Lâm Tam vừa mới hát không phải là sơn ca của Miêu tộc, mà là bài “Tín thiên du” chính tông của Thiểm Bắc, là hần trong lúc gấp rút chợt nhớ ra nên mượn dùng tạm! “Tín thiên du” phóng khoáng hào

hùng, âm vực rộng lớn, những lời bày tỏ dễ hiểu dễ nghe, ảnh hưởng rất lớn đến tâm tư của người nghe, thích hợp nhất để cất cao giọng hát giữa núi rừng.

Trên Ngũ Liên phong vốn là vô cùng tĩnh lặng, “Tín thiên du” lại hào hùng, ý vị trải dài, tiếng vang vọng tựa như bờ câu gáy, vang khắp sơn cốc, cả hồi lâu không dứt.

Đám người Miêu vốn đang tĩnh lặng thưởng thức âm từ của bài sơn ca phóng khoáng này, đến lúc Thánh cô ngã vào lòng hấn, bị hấn hôn tới mức thở gấp không ngừng, tất cả mọi người mới tỉnh lại quay sang nhìn. Ca hát đã tỉnh là cái gì, so với sơn ca còn kinh nhân hơn chính là dũng khí và sự thẳng thắn của a Lâm ca, hấn ta cứ như thế này mà đoạt đi trái tim của phương hoàng Miêu trại rồi.

- Hay! Hay lắm...!!!

Nhìn về phía Thánh cô và a Lâm ca đang ôm nhau chặt tới mức hoàn toàn quên đi tất cả xung quanh, đám người Miêu sau khi trầm mặc một lúc, bỗng nhiên ồ lên những tiếng hoan hô dào dạt bất tận.

A Lâm ca đối với phương thức biểu đạt tình cảm, tuy quyết liệt một chút nhưng lại chính hợp với tính cách nhiệt tình thuần khiết dám yêu dám hận của người Miêu. Cũng chỉ có a Lâm ca thần kì này mới có thể xứng đáng với Thánh cô kiều diễm quyến rũ của Miêu trại mà thôi.

- Sao ngươi lại xấu như vậy chứ?

An Bích Như thở dốc thoát ra khỏi ngực hấn. Ánh lửa bập bùng chiếu lên khuôn mặt đỏ ửng của nàng, tựa như có thêm một tầng hơi nước nóng bừng, mỹ lệ vô ngần.

- Nàng sai rồi, ta rất lâu rồi không xấu như vậy!

Lâm Tam mạnh mẽ ôm lấy vòng eo mềm mại như không xương của nàng, ghé sát bên tai nàng cười he he dâm dăng:

- Tỷ tỷ, vừa rồi nàng làm khó ta như vậy, có phải là cố ý không?

- Đương nhiên rồi!

An Bích Như nghênh mặt đắc ý, lườm hấn một cái đáp: “Ta chính là muốn làm khó ngươi, sau đó lại xem ngươi chinh phục tất cả cửa ải khó khăn đó! Ta muốn để tất cả mọi người đều biết rằng, tiểu đệ đệ của ta là người lợi hại nhất trong khắp thiên hạ này!”

An tỷ tỷ tuy là một người Miêu, nhưng lại là một người cực kì kiêu ngạo, nàng thích nhìn tiểu đệ đệ chinh phục mình trước mặt tất cả mọi người, nào sợ bản thân hấn có thể sẽ thua một trận thảm hại.

Lâm Tam gật đầu hiểu ý, cười nói:

- Tỷ tỷ, làm như vậy rất nguy hiểm đó! Vạn nhất ta không tiếp nổi, nàng sẽ làm thế nào?

- Có tiểu a muội Y Liên của ngươi, những cái này còn là vấn đề sao?

Thánh cô yêu kiều mỉm cười, hung hăng véo một cái vào eo hấn.

“Hóa ra tất cả đều không qua nổi mắt của sư phụ tỷ tỷ!” Nói đến Y Liên, Lâm Tam lặng lẽ thở dài một tiếng, ngẩng đầu lên nhìn quanh. Chỉ thấy bốn phía xung quanh đều là những người đang hân hoan vui vẻ, trong biển người này, đi đâu tìm lấy bóng ảnh cô độc kia của Y Liên bây giờ?

Người lạnh lợi như An tỷ tỷ làm gì mà không hiểu được tâm tư của hấn, khề hừ lạnh một tiếng, gõ mạnh lên trán hấn một cái, gắt gỏng:

- Khi ở cùng ta mà ngươi cũng dám nghĩ tới nữ nhân khác sao?

- Không có, tuyệt đối không có!

Hậu quả của việc đắc tội với hồ ly tinh này, Lâm Tam cơ hồ như không dám tưởng tượng, hấn vội vàng nghiêm mặt lại, dùng những từ ngữ nghiêm chỉnh phủ nhận ngay.

- Vậy sao?

An tỷ tỷ mỉm cười duyên dáng, ngọc thủ đưa ra, khề vạch mấy vòng trước ngực hấn, hi hi nói:

- Vốn ta muốn nói với người, nghĩ đến tiểu a muội kia cũng không phải gấp, ai kêu nàng ta là người Miêu chứ! Người Hoa có câu nói xưa, gọi là ‘phì thủy bất lưu ngoại nhân điền’. Người nói có đúng không?”

(*nước tốt không để chạy tới ruộng người ngoài.)

- Đúng... à, ý... ý gì thế?

Lâm Tam giặt mình, cái miệng trong khoảnh khắc đã chẳng còn lạnh lợi nữa rồi. Cùng với hồ ly tỷ tỷ nói chuyện phải cẩn thận trăm lần, vừa sợ ý một chút là sẽ rơi vào thông lộng của nàng ngay. Bị nàng xỏ mũi dắt đi, hậu quả sẽ thực sự là thê thảm đó!

An Bích Như sờ lên má hần, cười khúc khích:

- Rõ ràng là hiểu mà còn cứ giả vờ hồ đồ... Tiểu đệ đệ, ta thích người cứ giả vờ trong sáng ngây thơ thế này, giống như một tiểu mễ đa chuyện gì cũng không hiểu, để ta có được cái cảm giác phạm tội khi câu dẫn người! Thực sự là kích thích lắm đó!

- Phải, rất kích thích, rất kích thích!

Lâm Tam lau mồ hôi lạnh trên đầu, ngượng ngập cười nói.

Nhìn cái bộ dạng mềm nhũn của tiểu đệ đệ thông minh nhất thiên hạ, trong lòng An Bích Như dấy lên nỗi yêu thương triu mến, kéo cánh tay hần cười hì hì bảo:

- Người cũng không phải nghĩ nhiều, ta chỉ tùy tiện nói thôi, bản thánh cô sẽ không đem người đi tặng cho người khác đâu!

“Nàng nói như vậy, ta còn có thể không nghĩ nhiều sao? Hồ mị tử này, rõ ràng là đang đùa giỡn ta mà!” Lâm Tam tức giận nghiến chặt răng, trong lòng lại có cái cảm giác tựa như đang bị vo lại còn bầy thốn, chẳng có đường nào mà giãy dụa. Nếu luận đến tính cách và thủ đoạn, An Bích Như là người gần gũi với hần nhất, nàng hiểu hần, sợ rằng còn sâu hơn cả Tiêu tiểu thư.

Thánh cô đã tìm được người trong lòng, tất cả mọi người trong Miêu trại đều hân hoan cổ vũ, chức vị trưởng lão cũng chẳng còn lời nào để nói, a Lâm ca này cái gì cũng tốt, duy chỉ có một điểm đáng tiếc, chính là hần không phải là người Miêu.

Hàn Nông a thúc nhảy lên đài, mỉm cười vẫy tay cất cao giọng:

- Chức vị hương thân...

Hiện trường vốn đang nhiệt náo lập tức tĩnh lặng trở lại, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung lên người lão.

- Phượng hoàng của Miêu Trại đã chọn được người hợp ý, dựa theo phong tục, Thánh cô phải cùng a Lâm ca tặng dây lưng cho nhau, xin mời phủ doãn đại nhân và tất cả các hương thân làm chứng cho bọn họ!

“Rào rào!” Các cô nương đều cười khúc khích đẩy Thánh cô tới trước đài, các chàng trai cũng vây quanh kéo a Lâm ca mà bước tới.

Trong ánh mắt hưng phấn của mấy vạn người, Lâm Tam cỡi ngọc đai bên hông ra, giao đến tay An Bích Như, trịnh trọng nói:

- Thánh cô, sư phụ tỷ tỷ, nàng nguyện ý gả cho ta không?

Da mặt hần đã luyện dày đến cực cùng, trước mặt nhiều người như thế này thỏ lộ mà mặt cũng không đỏ, hơi thở cũng không gấp. Đám người Miêu thấy hần vừa bước lên đã nói vào chính đề luôn, lập tức một trận cười giòn giã nổi lên, tiêu điểm chú ý của bọn họ trong chốc lát đã chuyển tới Thánh cô..

An tỷ tỷ dù có to gan hơn nữa thì dù sao cũng là một nữ nhi, về độ dày của da mặt thì làm sao mà so với hần được. Nghe tiểu đệ đệ biểu lộ trước mặt mọi người, nàng vừa mừng rỡ vừa kinh hãi, nhưng lại không dám gật đầu mà cũng chẳng dám lắc đầu. Cởi chiếc ngọc đai màu bạc ra làm vật đính hôn tượng trưng, khẽ đưa đến tay hần, Thánh cô hai má đỏ bừng, khuôn mặt đỏ như hoa đào, bên lên nói:

- Cái này, cho người!

Hiếm khi nhìn thấy bộ dạng xấu hổ như thế này của sư phụ tỷ tỷ, Lâm Tam cười ha hả, đang muốn đưa tay ra nhận lấy thì lại chợt nghe trong đám người có một tiếng hét lớn vọng lại:

- Chậm đã!

Tiếng sài đao đinh đinh đang đang vang lên, đám người mau chóng bị đẩy ra, cả trăm cả ngàn Hắc Miêu thị vệ từ bốn phía vây tới, khí thế hung hăng vây quanh một độc nhân đại hán xông tới.

- Tránh ra, tránh ra!

Trát Long đi đầu tiên vung thanh sài đao trong tay mà diều võ dương oai, da thịt trên mặt không ngừng co giật, những người Miêu ở bốn phía xung quanh kinh hoảng lùi lại. Trát Quả đầu nhân ở sau lưng hắn, con mắt trái được quấn một lớp vải dày, vết máu vẫn đang thấm ra, con mắt phải còn lại bắn ra những tia nộ hỏa bùng bùng, răng nghiến ken két, hung hăng nhìn chằm chằm vào a Lâm ca trên đài, như muốn ăn tươi nuốt sống hắn vậy.

- Trát Quả, ngươi muốn làm gì?

Nhìn thấy đám Hắc Miêu binh hung hăng như lang như hổ, trong tay cầm những thanh sài đao sáng loáng vây lấy đài cao, Hàn Nông trưởng lão sắc mặt tức giận, lớn tiếng hét lên.

- Ta muốn làm gì ư?

Da thịt trên mặt Trát Quả không ngừng co giật, trong mắt bắn ra những tia thù hận như bài sơn đảo hải, hung hăng vung sài đao lên, phần nộ chỉ vào mặt Lâm Tam:

- Ta muốn giết chết tên tiểu tử kia!

“Đại đầu lĩnh muốn giết a Lâm ca? Vì sao vậy?” Đám người Miêu xung quanh đều bàn tán xôn xao.

Lâm Tam giơ hai tay ra, thản nhiên cười hi hi:

- Chúng ta ngày xưa vô thù, ngày nay vô oán, khi tỷ thí cũng là công bằng cạnh tranh, ta tự nhận là chưa từng đắc tội với Trát Quả đầu lĩnh, không biết người vì sao lại muốn giết ta?

Trát Quả sững sờ nhìn An Bích Như, con mắt duy nhất còn lại thoáng qua những tia si mê, sài đao trong tay ra sức vung lên, điên cuồng hét lớn:

- Thánh cô là của ta! Ai muốn tiếp cận nàng, ta sẽ giết kẻ đó!

“Hóa ra là vậy! Quang minh chính đại chẳng thể thủ thắng, liền từ sau lưng hạ thủ!” Những hương thân Miêu tộc xung quanh đều nhất tề phì một tiếng, ánh mắt đang nhìn Trát Quả đều lộ ra vẻ khinh bỉ.

- Trát Quả ca.

An Bích Như khẽ thở dài:

- Nể tình chúng ta cùng nhau trưởng thành, nói với người một tiếng cuối cùng! Nghe ta khuyên một tiếng, giờ thu tay lại đi, vẫn còn kịp đó.

Trát Quả si mê nhìn nàng, lẩm bẩm:

- Chỉ cần Thánh cô nguyện ý gả cho ta, đừng nói là thu tay, cho dù lấy mạng ta, Trát Quả cũng tuyệt không nhú mảy!

“Kêu sư phụ tỉ tỉ của ta gả cho người? Nằm mộng đi!” Lâm Tam tức giận nghiến chặt răng lại, lẩm bẩm chửi rủa. An Bích Như nhìn mà tức cười, lén véo một cái lên tay hắn.

- Trát Quả ca, người cũng nhìn thấy rồi, ta đã có người trong mộng!

Thánh cô khuôn mặt đỏ ửng, ôm chặt tay tiểu đệ đệ, dịu dàng mỉm cười, phong tình vạn chủng:

- Cả đời này của ta, chuyện vui vẻ nhất chính là được ở cùng hắn, mỗi ngày đều châm lên mông hắn!”

“Quá tuyệt!” Lâm Tam nghe mà trong lòng nở hoa, mê say nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đang ngượng ngùng của An tỷ tỷ, cười hi hi:

- Tỷ tỷ, nàng hậu ái ta như vậy, mỗi ngày ta mà không để nàng đâm lên một châm thì sẽ có chút xấu hổ đó! Thấy hai người họ trước mặt mình mà tình chàng ý thiếp, liếc mắt đưa tình, cứ mãi âu yếm, trong lòng Trát Quả càng bùng thêm lửa giận, căng họng ra mà rống to lên:

- A Lâm ca, đừng cho rằng ta không biết, người căn bản không phải người Miêu, người là một tên cầu tặc người Hoa đáng sỉ nhục...

Một tiếng này hân hét cực lớn, mọi người xung quanh đều có thể nghe thấy rõ ràng. “A Lâm ca là người Hoa ư?” Tin tức này hết như sấm sét đánh xuống, mau chóng lan tràn đi trong mọi người, tất cả hương thân đều bán tín bán nghi nhìn Lâm Tam, chụm đầu chụm tai vào bàn tán rì rầm.

Thân phận đã bị vạch trần, Lâm Tam cũng chẳng thẹn che giấu nữa, hân xoạt một tiếng nhảy lên chiếc bàn dài, quay về phía tất cả mọi người lớn tiếng nói:

- Không sai, ta đích xác là người Hoa...

Nghe hân mở miệng thừa nhận, đám người lập tức ồn ào cả lên, mẽ đa kiệt xuất nhất không ngờ lại là người Hoa? Hương thân Miêu tộc kinh nghi nhìn hân, ánh mắt phức tạp vô ngần.

- ...Ta là một người Hoa, nhưng ta đồng thời cũng là một nửa người Miêu!

Ánh mắt hân chân thành tha thiết, đưa mắt nhìn khắp bốn phía dò xét:

- Xin chư vị xem y phục trên người ta, đây là Miêu trang của Bồ Y lão đa ở Ánh Nguyệt thôn trong đêm tân hôn. Cảm tạ Y Liên a muội của Ánh Nguyệt thôn, là muội ấy dùng bàn tay khéo léo của mình, biến ta thành một mẽ đa Hồng Miêu! Ta thích Miêu trại, thích hương thân nơi này, mọi người thuần phác thiện lương, nhiệt tình hiếu khách, đối đãi với ta tựa như huynh đệ trong nhà vậy.

- Y Liên, Y Liên, hân nói đến muội đó!

Tử Đồng vui vẻ giật nhẹ cánh tay thiếu nữ bên cạnh.

- Ủm.

Y Liên khẽ lau khõe mắt, ngượng ngùng khẽ cười một tiếng.

- Trong những ngày ta ở Miêu trại, mỗi ngày ta đều sống rất vui vẻ. Nơi đây có bạn bè của ta, Y Liên, Khôn Sơn, Tử Đồng, Bồ Y lão đa, mỗi một mẽ đa mẽ sai của Ánh Nguyệt thôn, bọn họ đối với ta thân thiết như anh em trong nhà, khiến ta cảm thấy ấm áp vô hạn. Nơi đây còn có Thánh cô của ta, có An tỷ tỷ mà ta ngày đêm mong nhớ! Ta vì nàng mà tới! Đua ngựa, leo núi đao, kéo cờ hoa, hát tình ca, tại Hoa Sơn tiết này, ta cảm thấy mình đã trở thành một người Miêu chân chính! Ta thích nơi này, đêm nay sẽ khiến ta cả đời khó quên!

Mồm mép của hân thiên hạ vô song, những lời chân thành này có sự ảnh hưởng cực lớn. Đám người Miêu nhìn lên thân ảnh của hân, a Lâm ca liên tiếp vượt qua bốn cửa, tình hình hái quế của Hoa Sơn tiết hiện ngay trước mắt. Chẳng cần biết là Hoa tộc hay là Miêu tộc, hân có thể trở thành mẽ đa kiệt xuất nhất, đều là dựa vào bản lĩnh thực sự của hân, chẳng có một chút giả dối nào. Chỉ dựa vào điểm này đã đủ khiến người ta vô cùng kính phục rồi.

- Đừng nghe hân nói bừa!

Mắt thấy các hương thân xung quanh đều đang thì thầm với nhau, trong mắt dần dần lộ ra những tia hảo cảm với a Lâm ca, Trát Quả vội lớn tiếng rống lên:

- Người Hoa khi dễ Miêu tộc, tất cả mọi người chúng ta đều tận mắt nhìn thấy, hân không thể chống chế chuyện này được!

608. Chương 605. Trách Ngài Quá Xuất Sắc

- Không sai! Trong Hoa tộc đích xác là có một số phần tử tệ hại, làm xằng làm bậy, nhưng sẽ không phải là không có báo ứng, chỉ là còn chưa đến lúc thôi, cuối cùng sẽ có người tới thu thập bọn chúng.

Thanh âm của a Lâm ca hùng hồn vang lên như chuông ngân:

- Một người xấu không có nghĩa là cả một tộc xấu. Tự Châu cũng có rất nhiều bách tính Hoa tộc, bọn họ cùng với người Miêu đều chăm chỉ làm ăn, thuần phác, thiện lương như nhau, hai tộc đã từng hòa bình chung sống, nào đã từng có ai khi dễ ai đâu?

Cảm nhận của mọi người đối với hấn vốn là không xấu, lúc này nghe hấn dần dần dẫn dụ, đều gật gù với vẻ hết sức đồng cảm.

Tên A Lâm ca này miệng nở hoa sen, mắt thấy hấn đã sắp khiến cho các hương thân động lòng, Trát Quả rất lo lắng, đang muốn cất lời phản biện thì Lâm Tam hừ lạnh một tiếng, trừng mắt nhìn hấn mà khinh miệt nói:

- Cũng giống như vậy, trong Miêu trại cũng có kẻ ác chuyên khi dễ mọi người. Hấn thân là đầu lĩnh mà lại không mưu cầu hạnh phúc cho sơn trại, chỉ vì việc tư lợi của cá nhân mà đưa hương thân mình vào nơi nước sôi lửa bỏng, loại người như vậy, thực sự là phạm tội ác lớn tới cùng cực, không xứng để làm người Miêu tộc chúng ta!

Người hấn nói là ai, các hương thân vừa nghe là đã biết. Trát Quả thân là thủ lĩnh của Miêu tộc mà lại cấu kết với quan phủ, nói giáo cho giặc, khiến cho thiên nộ nhân oán, dân không có chỗ mà sống, người người tức giận mà không dám nói, lúc này nghe a Lâm ca mở miệng mắng lớn, lập tức cảm thấy thống khoái vô cùng.

- Người nói vậy!

Trát Quả nghiêng chặt rằng, trong tay nắm con sài đao càng chặt hơn, nhìn nhìn về phía Nhiếp Viễn Thanh trên đài mà dò xét, tựa như đang đợi hấn ra hiệu.

- Ta nói vậy sao?

Lâm Tam hừ một tiếng:

- Lịch sử ngàn năm của Tự Châu phủ sớm đã kể rõ với chúng ta, Hoa Miêu lưỡng tộc vốn là nên hòa bình chung sống, thân như một nhà, tuyệt không có chuyện ngăn cách dân tộc, phân biệt đối xử! Miêu tộc cũng có quyền lợi giống như bách tính Hoa tộc, người người đều muốn có cơm ăn, có áo mặc, có nhà để ở. Người Miêu đồng thời cũng có thể đọc sách, thi trạng nguyên, làm quan lớn, tương lai sắp tới ở Tự Châu phủ chuyện lớn chuyện nhỏ gì cũng có thể do người Miêu tự xử trí... Cái này cũng là nói vậy hay sao?

- A Lâm ca, mấy thứ người nói đều là thực sao?

Nghe thấy tương lai tốt đẹp mà hấn miêu tả, trong đám người cuối cùng cũng có một chàng trai người Miêu không nén nổi nữa, đứng dậy lớn tiếng hỏi.

- Đương nhiên là thật!

Lâm Tam sắc mặt trang trọng, giơ cao tay phải lên:

- Ta lấy danh nghĩa a Lâm ca mà phát thệ, Hoa Miêu bình đẳng, cộng tồn cộng vinh (cùng sinh tồn cùng vinh hoa)! Đối với những tên ác đồ tham lam hủ bại, ức hiếp dân lành kia, bất luận dân tộc, bất luận địa vị, tất cả sẽ đều bị chém bằng lợi kiếm, tuyệt không thể buông tha!

Ba chữ “a Lâm ca” này, trong lòng người Miêu đã trở thành từ đại diện cho sự thần kì. Nghe hấn trang trọng phát thệ như vậy, tất cả người dân Miêu tộc đều bị hấn thuyết phục, lập tức mừng vui gõ trống, vỗ tay như sấm động, ai ai cũng đều nhìn hấn bằng ánh mắt hy vọng cháy bỏng.

Mắt thấy đám người sôi trào, cục diện dần dần trở nên chẳng thể khống chế được nữa, Nhiếp Viễn thanh trong mắt lóe lên hung quang, hướng về phía Trát Quả khẽ gật đầu một cái.

Đại đầu nhân vội vã nhảy dựng lên, con mắt duy nhất còn lại lóe lên một tia quang mang đỏ như máu:

- Các hương thân! Đừng nghe tên cầu tặc người Hoa này đánh rắm, hấn tới đây chính là để khi dễ người Miêu chúng ta mà thôi. Hãy theo ta xông lên, giết chết hấn!

Lượn về uy vọng, lúc này a Lâm ca sớm đã vượt xa hẳn rồi, Trát Quả kêu lớn vài tiếng, trừ mấy ngàn Hắc Miêu binh sĩ sau lưng hẳn hưởng ứng ra, còn lại các hương thân khác đều chỉ nhìn hẳn bằng con mắt lạnh lùng, thoáng mang theo chút khinh miệt coi thường nữa.

Lúc này cũng chẳng thể quan tâm tới cái gì khác nữa rồi, Trát Quả cắn chặt răng, hướng đến mấy ngàn Hắc Miêu binh sĩ phía sau, rống lên:

- Các huynh đệ, theo ta xông lên, giết chết tên cầu tặc này!

- Giết...! Giết...!

Mấy ngàn Hắc Miêu binh sĩ này chính là do Trát Quả nuôi dưỡng ở tư gia, đối với hẳn cực kì trung thành, nghe lệnh của đầu nhân liền lập tức vung sài đao lên, lao tới như thủy triều.

Trát Quả bị ối như vậy, lại dám động đao trên Hoa Sơn tiết, tất cả người dân Miêu tộc đều bị kích động. Cả trăm ngàn các trai tráng người Miêu tay cầm sài đao, vây thành một vòng tròn lớn một cách tự phát, ngăn chặn thể công của Hắc Miêu binh sĩ bên ngoài, bảo vệ cho a Lâm ca và Thánh cô trên đài cao ở chính giữa.

- Lâm huynh đệ...!

- Tam ca...!

Ca Tù và Tứ Đức vội vã từ trong đám người nhảy ra, đứng bảo vệ hai bên tả hữu của hẳn.

An Bích Như khuôn mặt như phủ một lớp sương, lạnh lùng quát lên:

- Tự nuôi tư binh, động đao giết người, lại còn là trước mặt của đại nhân Tự Châu phủ, đây chính là đại tội trong thập ác bất xá. Trát Quả, ngươi muốn tạo phản hay sao?

- Ha ha! Ha ha...!

Nhiếp Viễn Thanh cười dài đứng dậy, thờ ơ xua xua tay:

- Thánh cô nặng lời rồi, cái gì mà tự nuôi tư binh, động đao giết người, ta chẳng nhìn thấy gì hết. Đây là chuyện riêng của Miêu trại các người, bản quan không tiện nhúng tay vào!

Hàn Nông trưởng lão vô cùng khấn trương:

- Thế này thì không được, đại nhân! Trát Quả tự nuôi tư binh, rắp tâm giết người, trong tay chúng ta chẳng có đao thương lẫn binh sĩ, thì làm sao có thể đối kháng cùng hẳn được? Nếu như chuyện này khiến cho Miêu tộc máu chảy thành sông, đại nhân làm sao mà ăn nói được với triều đình đây?

- Có cái gì mà không tiện ăn nói?

Nhiếp Viễn Thanh âm độc cười hắc hắc:

- Miêu tộc ở Tự Châu vì tranh chấp quyền lợi thủ lĩnh cho nên đã bạo phát một trận xung đột lớn, may mà bản quan đến kịp nên mới ngăn cản được sự tình đẫm máu phát sinh. Trong đó cá biệt có mấy tên đầu dân Miêu tộc không tuân thủ pháp kị, có ý muốn đánh lại quan quân, bản quan trong lúc cấp bách, chỉ đành giết chết lập tức...

- Ngươi...!

Sắc mặt Đại trưởng lão lập tức đại biến, ý tứ của tên cầu quan này rất rõ ràng, Trát Quả dấy binh hẳn không quân, người khác hơi có chút phản kháng sẽ liền biến thành đầu dân, hẳn sẽ lập tức hạ thủ, rõ ràng là y đã cấu kết cùng với Trát Quả từ trước.

- Hay cho một tên chỉ cho quan phóng hỏa mà không để bách tính đốt đền!

Lâm Tam vỗ tay cười lớn:

- Nhiếp đại nhân quả nhiên không hổ là quan phụ mẫu của Tự Châu, đến cả làm xằng làm bậy mà cũng vênh váo hống hách như vậy.

- Ở tại nơi này, bản quan còn cần phải làm bậy sao? Thuận ta thì sống, chống ta thì chết, chỉ đơn giản như vậy thôi!

Chỉ một tên Tự Châu phủ doãn nho nhỏ không ngờ lại dám ngông cuồng như vậy! Cao Tù thân là thống lĩnh thị vệ trong cung những đại nhân vật đã từng thấy qua không phải là ít, lại chưa từng thấy qua một kẻ dám ngang ngược như Nhiếp đại nhân này. Hắn nghe đến đó thì nộ khí xung thiên, chỉ vào mặt y, lớn tiếng quát lên:

- Nhiếp Viễn Thanh! Người thật to gan, không ngờ dám khẩu xuất cuồng ngôn, đại nghịch bất đạo! Người biết người đang nói chuyện với ai không?

- Người khiến Đột Quyết nhân nghe gió mà sợ hãi, cơ linh trí tuệ nổi tiếng thiên hạ, Lâm Tam Lâm Nguyên soái đúng không? Phò mã hai vai của cả Xuất Vân công chúa và Nghê Thường công chúa! Ồ, đúng rồi, còn là tôn thân của hoàng tôn vừa ra đời nữa! Bản quan sớm đã nhận ra từ lâu rồi!

Hắn nhãn thần nham hiểm, hung hăng dò xét Lâm Tam, khoe miệng mang theo nụ cười khinh thường, ngông cuồng đến cực điểm.

A Lâm ca là nguyên soái của triều đình, phò mã của công chúa sao? Các trưởng lão Miêu tộc xung quanh nghe mà kinh hãi, ánh mắt nhất tề quay sang dò xét hắn.

Bố Y lão đa ở gần bên cạnh hắn lại càng vui buồn lẫn lộn.

Cũng may là a Lâm ca đã từng nói qua, hắn nhất định sẽ đối tốt với người Miêu, khiến cho Hoa Miêu thân như một nhà. Nếu thực sự là như vậy, thứ như Nhiếp Viễn Thanh căn bản chẳng cần lo lắng, những ngày tốt đẹp của Miêu tộc sắp tới rồi. Hắn đã là đại quan trong triều đình, phò mã của công chúa, chuyện với Y Liên đã là “chỉ có thể mong mà không thể thành” rồi. Nữ nhi của lão, chỉ sợ rằng thực sự sẽ phải cả đời buồn khổ mất thôi! Bố Y lão đa trước nay luôn trầm ổn cũng không nén nổi mà nhú mào thật chặt, chẳng biết thế nào mới tốt.

Thấy Nhiếp đại nhân liên tục cười nham hiểm, trên mặt đầy vẻ châm chọc, Cao Tù tức giận nhảy lên:

- Nhiếp Viễn Thanh, người đã biết thân phận của Lâm Nguyên soái mà còn không quỳ xuống bái lạy? Không muốn sống nữa sao?

- Không phải không muốn sống, mà là muốn sống một cách tốt đẹp!

Nhiếp Viễn Thanh lắc đầu cười lạnh:

- Từ thời khắc nhận ra Lâm đại nhân, bản quan đã hiểu rõ, cục diện hôm nay, không phải là cá chết thì là lưới rách! Đã như vậy, bản quan còn cần phải bái lạy làm gì chứ?

“Thằng nhãi này muốn tạo phản rồi?” Cao Tù vô cùng tức giận, đang muốn lao lên thì đã bị Lâm Tam ngăn lại, thản nhiên liếc nhìn Nhiếp Viễn Thanh, mỉm cười nói:

- Nói như vậy, Nhiếp đại nhân đã chẳng còn sợ hãi gì rồi?

- Chính là như thế! Hoàng thượng là thiên hạ đệ nhất, nhưng bản quan cũng là Tự Châu đệ nhất! Cái đó chính gọi là cường long bắt áp địa đầu xà, lão nhân gia người cho dù tới địa bàn Tự Châu của ta, chuyện lớn chuyện nhỏ gì nơi đây cũng đều không giấu được ta, vậy người đã chẳng còn là người nữa rồi, thiên hạ đệ nhất cũng phải nhường cho Tự Châu đệ nhất ta! Trong địa giới mấy trăm dặm của Tự Châu phủ, tất cả đều phải trông vào lời nói của bản quan! Ta kêu người sống thì người sẽ sống, kêu người chết thì người tất phải chết!

Hắn nói đến đoạn sau thì nghiêng răng nghiêng lợi, trong mắt hung quang lấp lánh, vung mạnh tay ra, lớn tiếng hét:

- Quan quân Tự Châu đâu?

Tiếng hét này vừa truyền ra, nơi vách núi liền truyền tới từng loạt những tiếng rống lớn, tầng tầng lớp lớp binh sĩ Tự Châu tay mang đại đao trường thương, giơ cao bó đuốc từ bốn phía diên cuồng đổ ra, số lượng trước mắt nhiều phải tới cả ba bốn ngàn. Đám người này đều là những quan binh đã được huấn luyện chính quy, tuy chiến lực còn xa mới bằng được quân thủy sư của Lô Châu nhưng cũng là lực lượng võ trang quan trọng nhất ở Tự Châu này, có bọn họ ở đây, còn ai dám phản kháng chứ?

Trát Quả cùng đám Hắc Miêu binh sĩ vốn bị ngăn cản bên ngoài không thể cửa quây gì được, lúc này vừa thấy quan quân đi tới, thần sắc liền lập tức trở lên hưng phấn, đắc ý vô cùng, nhất tề vung đao vung thương cất tiếng hò hét. Hắc Miêu vệ đội, lại thêm quan quân TỰ CHÂU, phải tới hơn năm ngàn người, đao thương sáng quắc, khí thế bừng bừng, hai bên tụ thành một đạo, vây quanh tất cả những bách tính Miêu tộc đang tham dự Hoa Sơn tiết, ép dần về phía trung tâm.

Trát Quả sắc mặt đỏ bừng, diên cuồng hét lớn:

- Thánh cô! Xin nàng hãy gả cho ta đi, ta sẽ thỉnh cầu Nhiếp đại nhân! Tên a Lâm ca đó không bảo vệ được nàng đâu!

- Trát Quả, đây là người tự chuốc lấy diệt vong đó!

An Bích Như lặng lẽ thở dài, nhìn về phía Nhiếp Viễn Thanh lạnh lùng quát lên:

- Đến cả Hoàng thượng cũng không để vào mắt, phủ doãn đại nhân, người rõ ràng là công nhiên tạo phản rồi?

- Tạo phản?! Ta làm gì có cái gan lớn như vậy?

Hắn cười quỷ dị nói:

- Trên Hoa Sơn tiết, hai bè phái của Miêu tộc bởi vì tranh quyền mà phát sinh nội chiến kịch liệt, dẫn đến đánh nhau máu chảy đầu rơi, Lâm Nguyên soái bị rơi vào bên trong cuộc chiến. Bởi vì Nguyên soái còn chưa bộc lộ thân phận, hạ quan không biết lão nhân gia người đang ở trong cảnh giới TỰ CHÂU, đợi đến khi ta nghe tin mà đến ứng cứu thì đã quá muộn, Nguyên soái đã bị gian nhân làm hại, hạ quan chẳng còn cách nào, chỉ đành bắt lấy tất cả đám Miêu tộc về quy án, vì Nguyên soái mà báo thù... Thánh cô, người thấy ta làm như thế mà còn có thể nói ta tạo phản được sao?

“Tên cầu tặc này, không ngờ đã tính toán hết tất cả rồi! Hắn ở TỰ CHÂU phủ một tay che trời, nói đen là đen, nói trắng là trắng, cho dù tiểu đệ đệ gặp nạn ở TỰ CHÂU, đó cũng là do nội loạn của Miêu tộc gây nên, chẳng liên quan gì đến hắn cả!” An Bích Như trong mắt lóe lên một tia băng giá, khinh bỉ nói:

- Nhiếp đại nhân! Người tâm tư hay lắm, thủ đoạn giỏi lắm! Nếu để người được đắc ý thì đúng là ông trời không có mắt rồi!

- Thánh cô quá khen rồi!

Nhiếp Viễn Thanh ôm quyền hướng về phía Lâm Tam hắc hắc nanh ác nói:

- Tại hạ cũng là có được sự dạy dỗ của Thành Vương gia, đối với loại nhân vật như Lâm đại nhân thì duy chỉ có cách là tiên hạ thủ vi cường..., nếu chậm, chắc chắn không tránh khỏi tai ương!

Lâm phò mã đã đến TỰ CHÂU, tất cả đều chẳng thể che giấu được nữa, nếu bị động quỳ xuống van cầu cũng chẳng có chỗ nào tốt, không bằng chủ động gây biến, ra sức đánh một đòn, như vậy không chừng còn có chút hy vọng sống sót. TỰ CHÂU phủ doãn này đích xác cũng là loại nhân vật có dã tâm!

Thấy Lâm Tam trầm ngâm không nói, Nhiếp Viễn Thanh ánh mắt trở nên lạnh lẽo, mau chóng vung tay ra, binh sĩ TỰ CHÂU và Hắc Miêu vệ đội như lang như hổ lao đến gần hắn.

- Đã đến lúc này rồi mà còn có thể tỉnh táo như vậy, quả nhiên không hổ là Lâm Tam ca danh trấn thiên hạ, Nhiếp mỗ bội phục!

Nhiếp Viễn Thanh ôm quyền hi ha cười nói, khuôn mặt đầy vẻ mỉa mai châm chọc.

Lâm Tam gật gật đầu, nhìn hắn thần nhiên nói:

- Nhiếp đại nhân cũng không kém mà, đem cả cái TỰ CHÂU này kinh doanh cứ như là vườn hoa sau nhà mình vậy, muốn cái gì là lấy cái đó, có thể có đám lượng như vậy, cũng có thể tính là loại nhân vật hàng đầu! Chỉ là ta có một chuyện không hiểu, ta và ngài trước nay chưa từng tương kiến, tại Hoa Sơn tiết này cũng là lần đầu gặp nhau, nhưng không biết Nhiếp đại nhân nhận ra ta bằng cách nào thế?

Vấn đề này Cao Tù và An Bích Như cũng rất muốn biết, Nhiếp Viễn Thanh cất tiếng cười lớn:

- Lâm phò mã, người được thiên hạ công nhận là thông minh đệ nhất mà cũng có lúc mê muội vậy sao? Hạ quan cảm thấy cực kì vinh hạnh! Kì thực nói đến thì cũng chẳng thể trách người khác, nếu muốn trách thì chỉ có thể trách ngài quá xuất sắc mà thôi!

“Quá xuất sắc!” Lí do này thực sự là rất đặc biệt và độc đáo! Lão Cao khó hiểu lắc đầu, Lâm Tam chỉ híp mắt cười không nói.

- Lâm đại nhân chắc thừa hiểu, tại Đại Hoa ngài là nhân vật có quyền thế cực lớn, hạ quan tuy chưa từng thấy qua ngài, nhưng chuyện giữa ngài và Thành Vương, trong triều có ai là không biết, có ai là không hiểu? Hạ quan có ngu ngốc hơn nữa, đối với chuyện người lật đổ ân sư, sao có thể không nghe không hỏi chứ? Ít nhất, đối với tướng mạo đặc trưng của ngài cũng nên biết một chút. Khi đưa ngựa, lần đầu tiên ta nhìn thấy khuôn mặt ngài thì đã cảm thấy quen quen rồi.

609. Chương 606: Đi Rồi Sao?

- Vốn ta còn không dám tin, đường đường là Nguyên soái Đại Hoa, phò mã hai vai, không ngờ lại có thể mặc lên người Miêu trang, cùng với đám người Miêu này đi tranh đoạt một nữ nhân, thực sự là vô cùng hoang đường! Nhưng, đợi đến sau khi người leo xong núi đao, ta đã không thể không tin rồi! Có thể có bản lĩnh như vậy, lại có dáng vẻ giống hệt Lâm Tam ca nổi tiếng gần xa, nhìn khắp thiên hạ có thể có mấy người đây? Đợi đến khi người đốt cháy ngọn đèn thần kì đó, kéo cờ hoa lên, bản quan đã hoàn toàn minh bạch, thủ đoạn như thế này đích thị là phong cách độc nhất vô nhị của Lâm Tam trong truyền thuyết! Đó còn có thể là giả sao? Thì ra đúng là Tam ca đã tới Miêu tộc của chúng ta rồi! Ha ha ha...!

Tiếng cười đắc thắng của hần truyền đi rất xa, vượt qua vô số đồng lửa trên mặt đất, không ngừng vang vọng trong dãy núi. Lâm Tam liếc nhìn sang An Bích Như, nhún vai tùm tùm nói:

- Sư phụ tỷ tỷ, nàng cũng nhìn thấy rồi đó, xuất sắc quá thực sự cũng là một loại tội lỗi!

- Như vậy há chẳng phải là ngày ngày người đều phạm tội sao?

An Bích Như lườm hần một cái, vũ mị tiêu hồn tới không lời nào tả xiết.

Thấy hai người họ trước mặt mình vẫn chàng chàng thiếp thiếp, rõ ràng là chẳng buồn để ý tới những đao thương đang bày bố khắp trên núi kia, Nhiếp Viễn Thanh nghiêng chặt răng, lớn tiếng quát:

- A Lâm ca giả mạo người Miêu, có lòng bất lương, muốn nhiễu loạn Tự Châu, phạm thượng làm loạn! Đến đây! Bắt hần lại cho ta!

- Tuân mệnh!

Các binh sĩ Tự Châu nhất tề hét lớn rồi chen qua đám người, hung hãn lao về phía Lâm Tam.

“Phủ doãn đại nhân không ngờ lại dám bắt a Lâm ca?” Tình thế đột nhiên biến hóa thành như vậy, đám người Miêu khắp miền sơn dã đều không ngờ tới. Bọn họ vẫn còn chưa biết thân phận thực sự của Lâm Tam, chỉ thấy phủ doãn Tự Châu muốn bắt hần, liền vội vàng lao đến trước người hần, dùng thân thể mình mà ngăn cản bước tiến của các binh sĩ.

- Tránh ra!

Trát Quả lao lên trước tiên, trong con mắt duy nhất lóe ra vẻ hung hãn. Hần vùng thanh sải đao trong tay mà điên cuồng rống lên:

- Đây là mệnh lệnh của phủ doãn đại nhân! Các người đều muốn tạo phản sao?

- A ca...!

Trong đám người đột nhiên vang lên tiếng kêu trong trẻo, các chàng trai cô gái của Ánh Nguyệt thôn đều gào lên, ào tới ngăn cản trước mặt đám quan quân.

Nhìn thấy dáng vẻ mảnh mai đó, Lâm Tam trong lòng lo lắng, vội vã hét lên:

- Y Liên, tránh ra, mau tránh ra!

- A ca, huynh mang Thánh cô đi đi! Mau chạy đi...!

Y Liên hai mắt sáng ngời kiên định, trong tay nàng nắm chặt một thanh sài đao hàn quang lấp lánh, dũng cảm đứng ngay đầu đội ngũ, đôi mắt tức giận trợn trừng, đối mặt với đám quan quân hung dữ kia, thà chết cũng không chịu lùi một bước.

- Kẻ nào có gan cản trở người thi hành công vụ, giết không tha!

- Ai dám động thủ?

Cao Tù hai mắt trợn tròn, đột nhiên rút một chiếc kim bài lấp lánh từ trong ngực ra, uy phong lẫm liệt giơ lên, quát sang sảng:

- Kim bài ngự tứ ở đây! Lâm Tam Lâm đại nhân, Thống lĩnh Đại Hoa Trung Dũng quân, kháng Hồ hữu lộ Nguyên soái phụng chỉ đi tuần thị Xuyên Thục Tự Châu, trăm tham quan, xét xử chuyện bất bình, như Thánh thượng thân lâm, có quyền sinh sát, tiền trăm hậu tấu!

Hắn là thống lĩnh của trăm ngàn thị vệ trong cung, những người từng thấy từng gặp chẳng có quyền thì cũng có tiền, một tiếng quát tức giận này vô cùng dữ dội, khí thế bức nhân.

Ngự tứ kim bài dưới ánh nắng hào quang rực rỡ, kim quang xán lạn, tỏa ra bốn phía, hình vẽ kim long đang nhe nanh múa vuốt bên trên có thể nhìn thấy rõ ràng. Tất cả quân sĩ Tự Châu đều chấn động thất sắc, kinh hãi vội vã lui lại phía sau, đến cả hai huynh đệ Trát Quả vừa rồi cực kì hống hách khoa trương cũng câm như hến, không dám cất tiếng nào.

Tất cả người dân Miêu tộc đều sững sờ, a Lâm ca không ngờ lại là Nguyên soái của triều đình? Hắn còn có kim bài mà Hoàng thượng ngự ban, có quyền sinh sát, tiền trăm hậu tấu? Nói như vậy, phủ doãn đại nhân cũng là do hắn quản lí rồi?!

Nghĩ đến chỗ thần kì của a Lâm ca, nghĩ đến những lời hắn vừa mới nói, tất cả mọi người lập tức tràn đầy hi vọng, những tiếng hoan hô dần dần vang lên:

- A Lâm ca, huynh nhất định phải làm chủ cho chúng ta...!

- A Lâm ca, bắt lấy Trát Quả đầu lĩnh...!

- A Lâm ca, bãi miễn Nhiếp Viễn Thanh...!

Các thanh niên nam nữ của Ánh Nguyệt thôn đều trợn mắt há mồm, A Lâm ca ngày ngày ở cùng bọn họ không ngờ lại là kháng Hồ Đại Nguyên soái uy phong lẫm liệt?! Nói như vậy, những cổ sự thần kì mà thường ngày hắn nói quá nửa đều là sự thực rồi?!

- Ta biết mà, ta đã biết mà!

Y Liên kích động vừa khóc vừa cười, nắm chặt tay Tử Đồng mà lắp bắp nói:

- A ca không phải nhân vật bình thường, huynh ấy là anh hùng của chúng ta! Giờ thì tốt rồi, Miêu tộc được cứu rồi, Miêu tộc được cứu rồi!

“Miêu tộc được cứu, nhưng muội lại không được cứu!” Tử Đồng chẳng còn cách nào chỉ đành lắc đầu, vừa hưng phấn lại vừa lo lắng cho số mệnh của tiểu a muội.

Lâm Tam vẫy vẫy hai tay, những người Miêu đang hưng phấn không thôi lập tức yên tĩnh lại.

- Xin các vị hương thân yên tâm!

Hai mắt hắn quét qua một lượt, nghiêm mặt nói:

- Lâm mỗ đã tới nơi đây thì nhất định sẽ trừng trị kẻ hung tàn, giết tên ác bá, trăm tham quan, trả lại cho Tự Châu phủ một bầu không khí trong sạch! Ta muốn để cho tất cả các hương thân Hoa Miêu ở Tự Châu đều có thể sống những ngày hạnh phúc, vui vẻ! Đây là lời hứa của ta, lời hứa của a Lâm ca!

- A Lâm ca, a Lâm ca...!

Tất cả lại bùng phát tung hô rầm trời, tay chân nhảy múa, điên cuồng hò reo tên của hắn. Các vị Miêu tộc trưởng lão trên đài sắc mặt đều kích động tới đỏ gay, hưng phấn nắm chặt bàn tay, toàn bộ sự chú ý đều tập trung lên hắn, chỉ sợ nghe lọt mất một câu mà hắn nói ra.

- Tiểu đệ đệ, người nói đi, cuộc sống của Miêu tộc chúng ta thực sự có thể biến thành tốt đẹp như người nói không?

Thánh cô nhìn hắn, ngây ngốc khe khẽ hỏi.

Lâm Tam “hứ” một tiếng, giả vờ giận dữ hạ giọng ghé tai nàng:

- Nhiều hương thân Miêu tộc như thế này, bọn họ đều tín nhiệm a Lâm ca như vậy, sao nàng lại đi hoài nghi chứ...? Sự phụ tử tử, nàng nói đi, ta có phải là nên đánh vào mông nàng hay không?

- Được thôi!

An Bích Như sóng mắt lưu chuyển, nhìn hắn cười khúc khích:

- Vậy phải tìm một lúc nào đó trăng thanh gió mát, chỉ có hai người chúng ta... Người muốn được châm kim hay là nhận roi da vậy?

“Mẹ của ta ơi!” Lâm Tam nghe mà lắc đầu lè lưỡi: “An tử tử nhất định là giống như ta, đều là độc giả trung thành của ‘Động Huyền Tử tam thập lục tán thủ’. Như vậy quá tốt rồi, sau này khi giao lưu sẽ có được rất nhiều tiếng nói chung.”

- Tỷ tỷ! Hai loại này cộng lại cũng chẳng đã nghiền bằng “tích lạp” (nhỏ nhen) đâu!

Hắn ghé sát tai Thánh cô, cười dâm dăng, thì thầm.

An Bích Như “phì” một tiếng, gương mặt lóng lánh như bôi mỡ, hung hăng véo mạnh vào hông hắn một cái:

- Đi chết đi! Người đã từng “tích” với ai rồi?

- Ha ha ha...!

Nhiếp Viễn Thanh này giờ vẫn luôn trầm mặc bỗng dưng cười lớn:

- Thiên hạ đều truyền tụng Lâm Tam ca thông minh cơ trí, tính toán không bao giờ có sơ hở, trong mắt bản quan, thực sự chỉ là thăng ốc, ấu trĩ vô cùng. Người nói có dễ nghe hơn nữa cũng chẳng có tác dụng gì, Tự Châu này là nơi nào chứ mà người lại tưởng là Kim Lăng hay Kinh thành, chỗ nào cũng có người giúp đỡ người?! Nói cho người biết, ở Tự Châu này là họ Nhiếp chứ không phải họ Lâm! Người cho rằng chỉ bằng vào một tấm kim bài, bằng vào cái thân phận hữu lộ Nguyên soái từ trên trời rơi xuống kia mà có thể khiến người người thần phục người sao? Ta khinh! Người tưởng cả thiên hạ đều là quả hồng mềm để tùy người nắn bóp hay sao?

Lâm Tam “ồ” một tiếng, nháy nháy mắt hỏi:

- Ý của Nhiếp đại nhân là, kim bài này và chức quan, chẳng có chút tác dụng gì sao?

- Tự Châu binh sĩ lại gần đây hết cho ta! Có tiền, có binh, có thực lực, đó mới là tất cả! Đáng cười cho tên tự phụ thông minh như người, không ngờ lại dám đơn thương độc mã xông vào Tự Châu, thực là cực kỳ vô tri! Phò mã gia, đây là người tự tìm đến đó, có oán cũng đừng oán bản quan!

“Cái tên Nhiếp Viễn Thanh này, nhận thức quả là thâm sâu!” Lâm Tam cười hì hì gật đầu:

- Hay cho cái gọi là “có tiền có binh có thực lực”! Bội phục bội phục! Nhiếp đại nhân quả nhiên là đã có chuẩn bị! Nhưng người làm sao biết là ta một mình tới đây? Lê nào người không nhìn thấy sao, vị Cao đại ca này là thống lĩnh thị vệ của đại nội trong hoàng cung, võ nghệ cao cường, lấy một địch trăm! Vị Tứ Đức này, cơ trí linh hoạt, cũng là trợ thủ đắc lực của ta...

- Hai tên này cũng tính sao?

Lời của Nhiếp Viễn Thanh vừa nói ra, Lão Cao và Tứ Đức đồng thời nổi giận, y lại thần nhiên coi như chẳng có chuyện gì nói tiếp:

- Thực lực là cần phải dựa vào đao thương để nói chuyện! Phò mã gia ngươi sẽ không ngốc đến mức đó chứ, ta thực cảm thấy đáng tiếc cho hai vị công chúa như hoa như ngọc đó!

Lâm Tam hừ lạnh một tiếng:

- Vậy nếu thêm cả thủy sư Lô Châu cùng mấy vạn nhân mã của Bộ Doanh thì sao?

Hắn thanh âm lạnh lẽo, thần tình cao thâm khó dò. Nhiếp Viễn Thanh nghe mà sửng sốt, nhưng trong nháy mắt lập tức bình tĩnh lại như cũ, cười lớn:

- Nguyên soái đại nhân, người muốn hù dọa ta sao? Bản quan thân là phủ doãn TỰ CHÂU, nếu có binh mã Lô Châu nhập cảnh thì tất phải báo qua Hưng Văn dưới quyền quản lý của bản phủ. Hưng Văn huyện thừa Ngô Nguyên chính là tâm phúc của bản quan, đại sự như vậy sao lại không báo lên chứ? Huống chi, mấy ngày trước, khi bản quan rời phủ, binh mã Lô Châu vẫn yên lặng chẳng hề có động tĩnh gì, lẽ nào bọn họ biết bay...?

- Xem ra Nhiếp đại nhân cũng không phải là quá hồ đồ, người cũng biết chuyện của mấy ngày trước rồi!

Lâm Tam hai mắt hơi nheo lại, cười khà khà:

- Cái tên Hưng Văn huyện thừa Ngô Nguyên mà người nói đó, ta lại tình cờ quen biết. Không chỉ như vậy, ta còn biết hắn có một đứa con duy nhất tên là Ngô Sĩ Đạo. Ta càng biết hơn các huyện dưới quyền đại nhân mỗi năm đều giao nộp số ngân lượng khác nhau vào châu phủ, người có hai quyển sổ, một quyển là minh, một quyển là ám! Còn nữa, Nhiếp phủ doãn có một sổ thư từ riêng gửi đến tay các vị huyện thừa... Thứ cho ta trực ngôn, vị Ngô huyện thừa này so với người thông minh hơn nhiều đó!

Nhìn bức thư hàm hắn đưa lên trong tay, những chữ nhỏ bên trên phong thư đó chính là bút tích của mình, Lâm phò mã này không giống là đang hồ đồ. “Chẳng lẽ hắn thực sự sớm đã có chuẩn bị?” Nhiếp Viễn Thanh sắc mặt đại biến:

- Có sổ sách thì có tác dụng gì chứ? Tại TỰ CHÂU này chỉ có lời của bản quan mới có hiệu lực! Người vô binh vô quyền, đơn độc một mình, bản quan bắt người dễ như trở bàn tay...

- Thành TỰ LẬP đâu?

Lâm Tam hét lớn một tiếng, ngắt lời hắn.

- Có mặt tướng!

Từ trong đám người có một đại hán thân thể cao lớn đứng ra, cung kính hướng về phía hắn ôm quyền.

Lâm Tam hắc hắc cười nói:

- Thành đại ca, có người hoài nghi năng lực của thủy sư Lô Châu, huynh hãy cho hắn xem qua đi!

- Mặt tướng tuân mệnh! Các nhi lang, đứng ra đây xem nào!

Hắn hét lớn một tiếng, hơn hai mươi tráng hán tiềm nhập vào từ trước nhất tề đứng ra, người nào cũng dáng vẻ khôi ngô, quắc mắt lạnh lùng, từng trận sát khí tỏa ra, vừa nhìn là biết đây là những người thân kinh bách chiến, quân sĩ TỰ CHÂU làm sao có thể so sánh được.

- Nhiếp đại nhân, đã lâu không gặp rồi!

Thành TỰ LẬP cười lạnh liếc nhìn Nhiếp Viễn Thanh một cái.

Nhiếp Viễn Thanh đã từng gặp Thành TỰ LẬP mấy lần, lúc này vừa thấy thống lĩnh thủy sư Lô Châu đích thân tới đây thì đã biết sự tình đã phát sinh biến cố ngoài ý liệu rồi.

- Chỉ bằng mấy chục người các người mà cũng dám ngăn trở ta sao?

Hắn hai mắt đỏ ngầu, bỗng dưng rống lớn:

- Quan quân TỰ CHÂU phủ nghe lệnh! Lập tức bắt a Lâm ca lại, không cần biết sống chết thế nào! Nếu có thể giết chết hắn, bản quan sẽ thưởng vạn lượng bạc ngàn!

Cái đó gọi là “nếu trọng thưởng tất sẽ có dũng phu”, những binh sĩ Tự Châu này lâu ngày ở dưới quyền uy của hãn, vốn chỉ biết sợ mỗi phủ doãn đại nhân, lúc này bị phần thưởng mà hãn nói kích thích, tất cả liền ào ào hỗn loạn cả lên.

- Ai dám?

Cao Tù tức giận quát lên một tiếng, bảo vệ phía trước Lâm Tam, mực quang như điện quét quanh bốn phía:

- Vạn lượng bạch ngân cũng cần phải có phúc mới được hưởng! Công kích khâm sai triều đình, Nguyên soái Đại Hoa, đó là đại tội mưu phản, phải tru di cửu tộc đó! Lẽ nào các ngươi không muốn sống nữa sao?

“Xoạt!” Không ngờ lại là Nhiếp đại nhân rút thanh bảo kiếm bên người ra, hai mắt đỏ như máu, điên cuồng hét:

- Các huynh đệ, đừng quên các ngươi đã nhận bạc của ta! Bản quan nói cho các ngươi biết, tên Lâm Tam này là do Hoàng đế đặc phái tới để chấn chỉnh Tự Châu! Hôm nay nếu không giết hãn, ai cũng không tránh khỏi tội chết! Bên cạnh hãn chỉ có hơn hai mươi người, chúng ta có mấy vạn hùng binh, còn sợ gì mà không làm chứ! Giết...!

Tên Nhiếp đại nhân này quả là ngoan độc, trói chặt đám binh sĩ vào chung một con thuyền với mình, biến thành cục diện tất cả có vinh đều vinh, có tổn thì đều tổn!

Các binh sĩ Tự Châu hiển nhiên là cũng đã nhận không ít lợi ích từ hãn, dưới sự uy bức cùng dụ dỗ liền lập tức hai mắt đỏ bừng, vung đao múa thương mà lao tới:

- Giết hãn đi!

Trát Quả và Nhiếp Viễn Thanh vốn chính là hai con châu chấu bị buộc vào nhau, nhìn thấy phủ doãn động thủ, bản thân hãn cũng chẳng có đường lui. Sải đao trong tay vung lên, tức giận rống lớn:

- Giết chết a Lâm ca, cướp Miêu trại của chúng ta lại!

Hai đạo binh sĩ trong chốc lát đã đằng đằng sát khí lao tới.

- Ai cũng không được động vào a Lâm ca của chúng ta!

Tất cả các hương thân của Miêu trại và Ánh Nguyệt thôn nhất tề gầm lên, sải đao trong tay rút ra rào rào, ngăn cản ngay trước mặt đám quân sĩ Tự Châu. Song phương tức giận nhìn chằm chằm vào nhau, một trường đại chiến chuẩn bị bùng phát.

- Đã như vậy thì đừng trách bản soái vô tình!

Lâm Tam hừ lạnh một tiếng, đại thủ vung lên.

“Vút!” Một tiếng rít vang thẳng lên trời, phá tan màn đêm yên tĩnh.

- Giết! Giết! Giết!

Bốn phía lập tức vang lên những tiếng gào thét giận dữ, những tiếng bước chân rầm rập cùng với tiếng vũ khí va vào nhau vang lên ầm ầm, tựa như có vạn mã tề âm, vang vọng không ngừng trong sơn cốc. Mấy vạn nhân mã từ bốn phương tám hướng xuất hiện, lao đến như triều dâng, đao thương lăm liết, sát khí đằng đằng, khắp núi rừng đều là vô số những chấm đen nhỏ, những đốm lửa tựa như những ngôi sao trên bầu trời, đếm cũng chẳng đếm rõ được.

Mấy ngàn nhân mã lao lên đầu tiên dẫn đầu là một đại hán râu quai nón, người còn chưa tới thì thanh âm hùng tráng đã vang lên bên tai tất cả mọi người:

- Mạt tướng Trương Quân dẫn theo hai vạn tướng sĩ thủy sư Lô Châu, Bộ Doanh, bá kiến Lâm Nguyên soái!

PHẦN 2

- - Tốt!

Lâm Tam quát lớn một tiếng, trên mặt sát khí đằng đằng, ra lệnh:

- Trương đại ca đến thật hay! Huynh dẫn binh bảo hộ tất cả các hương thân Miêu tộc, đồng thời thanh trừ quân sĩ Tự Châu. Nếu có kẻ phản kháng, giết chết không tha!

- Tuân mệnh! Các huynh đệ, bảo vệ Lâm soái! Bảo vệ tất cả hương thân Miêu tộc... Theo ta xông lên!

- Xông lên!

Những tiếng thét ngợp trời vang lên bốn phía, mấy vạn hùng sư Lô Châu cuốn theo trận trận khói bụi, mau chóng lao tới. Dưới ánh trăng rực rỡ, ánh đuốc bập bùng đan xen vào nhau đao thương sáng quắc rùng rùng chuyển động. Hai người Thành Tự Lập và Trương Quần đều là bộ thuộc cũ của Lý Thái, hùng sư Lô Châu được phái ra, đám binh sĩ vô dụng của Tự Châu há có thể so sánh?

Một đợt binh uy khí thế này lập tức khiến cho tất cả quân sĩ Hắc Miêu và quân đội Tự Châu đều nghe thấy mà kinh hồn táng đờm, hai chân mềm nhũn ra. Bọn chúng thường ngày đã sớm quen với việc cáo mượn oai hùm, nếu thực sự động đao động thương thì nào phải đối thủ của thủy sư Lô Châu? Nghe lệnh giết của Lâm Nguyên soái, ai còn dám phản kháng, hùng binh còn chưa xông tới thì đã có người buông khí giới rồi, có một người dẫn đầu, mọi người liền lần lượt làm theo, sau khoảnh khắc binh khí đã đều “loảng xoảng” mà rơi xuống đất hết, đám binh sĩ đều ôm đầu cất tiếng khóc van xin tha mạng.

“Cái đám binh sĩ Tự Châu vô dụng này, vừa chạm vào cái là đã tan, làm sao có thể dùng vào việc lớn cơ chứ?” Lâm Tam lắc đầu “hừ” một tiếng.

Các hương thân Miêu tộc nhìn thấy mấy vạn hùng sư từ trên trời hạ xuống, khiến cho đám quân sĩ Tự Châu tán loạn thì lập tức hoan hô rầm trời, lần này Nhiếp Viễn Thanh và Trát Quả còn có thể một tay che trời được sao?

Đám Hắc Miêu binh sĩ đó mắt thấy đám quan quân cũng đều đã đầu hàng, thì hai mắt tròn trừng, bối rối nhìn về phía hai người Trát Quả, Trát Long, trong lòng không ngừng run rẩy, sợ hãi.

- A ca, làm sao đây?

Trát Long bị dọa cho cả người mềm nhũn, sải đao trong tay cũng chẳng nắm chắc được nữa, thanh âm đã trở nên run rẩy.

Trát Quả sắc mặt trắng bệch, con mắt duy nhất lóe lên những tia hung quanh, nghiêng chặt răng nói:

- Đã đi lên con đường này rồi thì chẳng còn chỗ để lùi nữa. Liều thôi! Các a đệ Hắc Miêu, theo ta giết chúng!

Lấy một ngàn địch một vạn, đối phương còn là quan quân được huấn luyện cẩn thận, đây rõ ràng là đi tìm cái chết. Mắt thấy mục quang coi thường chẳng thèm để ý của thủy sư Lô Châu cùng với đao thương lạnh ngắt trong tay họ, mấy ngàn binh sĩ Hắc Miêu theo sau lưng Trát Quả hai tay đều run run. Chỉ là bọn chúng sớm đã bị cô lập hoàn toàn, Miêu trại sẽ chẳng dung nạp nữa, lúc này trừ việc liều chết xông lên thì chẳng còn cách nào khác.

An Bích Như nắm chặt tay tiểu đệ đệ, muốn nói lại thôi. Lâm Tam hiểu ý hỏi luôn:

- Sư phụ tỷ tỷ, nàng muốn nói gì?

Thánh cô hai má đỏ ửng lên, thở dài nói:

- Hắc Miêu cũng là người Miêu, đều là tộc nhân của ta! Bọn chúng tuy có lỗi nhưng cũng là do bị anh em Trát Quả dụ dỗ, sao có thể đuổi tận giết tuyệt bọn chúng? Miêu tộc chúng ta nhân đình vốn đã thừa thớt rồi...

- Thì ra là tỷ tỷ muốn thay bọn chúng cầu xin, đây chẳng phải là phong cách của Bạch Liên thánh mẫu!

Lâm Tam nghe mà vui vẻ. An Bích Như xấu hổ lườm hắn vài cái, lại hung hăng nhéo mạnh vào hông hắn.

- Yên tâm đi!

Lâm Tam cười hì hì, phóng khoáng nói:

- Ta sẽ không giết bừa đâu! Những tên Hắc Miêu này giao cho nàng xử trí, nàng muốn thế nào cũng được!

An Bích Như nghe vậy thì mừng rỡ vô cùng, hai mắt mở to ngu ngơ hỏi lại:

- Tiểu đệ đệ, người nói thực sao?

- Nếu còn không tin ta, ta sẽ “tích lạp” nàng đó!

Tiểu đệ đệ khuôn mặt đầy dâm sắc, mục quang tuần tiếu khắp thân thể phong mãn của nàng.

Thánh cô mặt mũi đỏ bừng “hừ” một tiếng, ngheh mặt nói:

- Cái gì mà “tích lạp”! Sau này có ta rồi, cấm người không được xem những tà thư đó nữa! Có cái gì không hiểu ta sẽ đích thân dạy người...

Lâm Tam ngạc nhiên đến chớp mắt không ngừng: “Không phải chứ, tốt xấu gì ta cũng là truyền nhân của ‘Động Huyền Tử tam thập lục tán thủ’, sao có thể sa sút đến mức trở thành đối tượng cho sư phụ tỷ tỷ dạy dỗ được?”

- Không tin ư?

An Bích Như duyên dáng lườm hắt một cái, ghé sát bên tai hắt thì thào:

- Người đừng có quên, ta chính là Bạch Liên thánh mẫu, Thánh cô Miêu trại! Từ nhỏ đã ham tìm tòi chuyện lạ, xem đủ các loại sách, nghiên cứu các loại mật thư ong bướm, so với người không chỉ nhiều hơn trăm lần đâu! Chỉ đáng tiếc trước nay chưa từng có cơ hội thi triển, gặp được người, có thể tính là có chỗ dùng rồi. Hi hi...!

Nàng mặc dù cười phóng đảng vô cùng, nhưng ngọc thủ đang nắm tay Lâm Tam không ngờ lại đang hơi run rẩy, hai má đỏ bừng như lửa đốt, những lời nóng bỏng như thế này rõ ràng cũng là lần đầu tiên nói ra. Lâm Tam trong lòng cảm động, đây là sư phụ tỷ tỷ đang biểu đạt sự cảm kích của nàng đây mà, chỉ là tính cách của nàng khác với người thường, phương thức biểu đạt cực kì đặc biệt, ngoài vẻ phóng đảng ra còn có một tư vị quyến rũ mê người, điều này thì chỉ có hai người bọn họ mới biết với nhau!

- Tỷ tỷ, cảm ơn nàng!

Lâm Tam ghé sát tai nàng khẽ “thơm” một cái rồi cảm kích cười nói:

- Ta đem những Hắc Miêu võ sĩ này giao cho nàng rồi! Nhưng có một chuyện nàng nhất định phải nhớ, tên đầu sỏ nhất định phải trừng phạt, có tội nhất định phải xử, như vậy mới công bằng với những hương thân Miêu tộc khác và cũng mới có thể phục chúng!

- Cái này còn cần người dạy?

An tỷ tỷ nắm chặt tay hắt, lặng lẽ mỉm cười. Nàng đã từng thống lĩnh cả mấy vạn giáo chúng Bạch Liên giáo, nếu luận về cách thức xử lý công việc, cũng chẳng kém hơn tiểu đệ đệ bao nhiêu.

Nhìn thấy huynh đệ Trát Quả dẫn theo mấy ngàn Hắc Miêu võ sĩ lao tới, khuôn mặt của An Bích Như trở lên lạnh lùng, lớn tiếng nói:

- Tất cả các mẽ đa Hắc Miêu! Chỉ cần các người lập tức buông sài đao xuống, ta lấy danh nghĩa Thánh cô đảm bảo, các người vẫn là thành viên Miêu trại chúng ta, là huynh đệ tử muội của ta!

Thánh cô đích thân chiêu dụ, sức thu hút quả nhiên là cực lớn, mấy ngàn Hắc Miêu binh sĩ bước chân chẳng thể tự chủ được mà dừng lại, trên mặt lộ ra vẻ trù trừ.

Trát Quả tức giận rống lên:

- Mũi tên đã bắn đi chẳng thể thu lại được, chúng ta trở về, bọn Hồng Miêu Bạch Miêu có thể tha cho chúng ta sao? Các a đệ, chúng ta đã chẳng còn đường lui rồi, theo ta giết đi...!

- Trát Quả, người biết người đang làm cái gì không?

An Bích Như tức giận hét lên:

- Đây chính là người muốn hủy diệt Hắc Miêu! Mấy nhánh Miêu tộc chúng ta là đồng tông đồng nguyên, vốn không phân biệt. Là người cứng đầu cứng cổ kéo theo các a đệ đi đối lập với các huynh đệ tử muội khác

thời. Hôm nay người còn muốn đẩy bọn họ đi vào tử lộ, người muốn trở thành tội nhân thiên cổ của Miêu tộc ta hay sao? Các a đệ, các người hãy trở về đi, các a đã a mẫu, thê tử, hài tử trong sơn trại đều đang đợi các người. Chúng ta là người một nhà, chẳng có gì là không thể thương lượng cả!

- Đúng thế! Thánh cô nói đúng, chúng ta là người một nhà, hãy trở về đi!

Mấy vị trưởng lão Miêu tộc cũng đồng loạt hô lên, giọng nói cực kì chân thành.

Các Hắc Miêu võ sĩ do dự hồi lâu, cuối cùng có một người ném sài đao đi, quỳ xuống khóc lớn:

- Thánh cô...! Xin Thánh cô và các vị trưởng lão tha thứ cho chúng tôi!

Một người dẫn đầu, những người khác cũng lần lượt quỳ xuống, khóc lớn không thôi. Mắt thấy đến cả vệ đội thân tín nhất của mình cũng đã bỏ mình mà đi, Trát Quả thở dài một tiếng, sài đao đột nhiên quét ngang, cửa lên cổ.

- A ca...!

Trát Long ở bên cạnh Trát Quả, vô cùng kinh hãi, liều mạng ôm lấy vai hắn.

An Bích Như lạnh lùng lắc đầu khinh thường:

- Miêu tộc không có những kẻ hèn nhát! Trát Quả, người hãy đợi các hương thân xử trí đi!

Từ sự thống hận của người Miêu đối với huynh đệ chúng, kết quả xử trí có thể dễ dàng đoán ra được. Trát Quả vứt sài đao xuống, chán nản thở dài, chẳng còn dám ngẩng đầu lên nữa.

Quân sĩ đầu hàng, Hắc Miêu tỉnh ngộ, dưới sự uy áp của mấy vạn hùng sư mọi chuyện đã xoay chuyển sau nháy mắt, còn chưa kịp phản ứng gì thì tất cả đều đã kết thúc. Nhiếp Viễn Thanh tái nhợt, hai chân run rẩy, lặng lẽ nghiêng chặt răng, len lén lui về phía sau.

Lâm Tam mắt nhìn sáu đường, tai nghe tám hướng, làm sao có thể buông tha cho kẻ tội ác đầu sỏ này được, quay đầu lạnh lạnh lùng mỉm cười:

- Sao, Nhiếp đại nhân, muốn đi rồi sao? Người chẳng phải muốn dạy ta thế nào mới là có thực lực ư?

- Ta giết người!

Đại thế đã mất, Nhiếp Viễn Thanh tức giận rống lớn một tiếng, ra sức lao về phía hắn.

Cao Tù sớm đã chẳng thể đợi được nữa rồi, bước lên trước hai bước, một quyền đánh thẳng vào cổ tay hắn. Nhiếp Viễn Thanh đau đớn kêu lên một tiếng, trường đao trong tay đã rơi xuống đất. Cao Tù đang muốn động thủ bắt hắn, bỗng dưng ánh sáng chợt lóe lên, trong tay Nhiếp Viễn Thanh xuất hiện một thanh chủy thủ sắc nhọn, sắc mặt dữ tợn, hung hăng đâm thẳng vào bụng mình.

“Muốn chết? Dễ vậy sao?” Lão Cao cười dài một tiếng, mau chóng vung chân ra đá vào mu bàn tay hắn, thanh chủy thủ bị đá bay đi. Lập tức Cao Tù lại mau chóng bước nhanh lên, một quyền uy mãnh đâm thẳng vào một bên mặt Nhiếp Viễn Thanh. Y đau đớn rên lên ư ử, quai hàm trật khớp, trong miệng rơi xuống một viên thuốc đen thui, còn chưa kịp cắn vỡ ra nữa. Lão Cao hít một hơi lạnh: “Tên này thực là gian xảo, không những đâm vào bụng không ngờ lại còn cắn thuốc độc, rõ ràng là lúc nào cũng chuẩn bị sẵn sàng để kết thúc tính mạng. Làm quan đến mức như thế này cũng thực là đáng buồn!”

- A, a...!

Nhiếp Viễn Thanh chẳng thể nói được lời nào nữa, tay chân khua loạn lên nhìn về phía Lâm Tam với ánh mắt oán hận vô bì.

- Người còn chưa đến lúc chết đâu!

Lâm Tam cười lạnh một tiếng, gần giọng nói:

- Những năm qua người tham ô trên mồ hôi xương máu của bách tính Tự Châu, người cướp từ đâu về thì hãy nôn ra trở lại nơi đó cho ta. Nếu không, ta có một ngàn thủ đoạn khiến người muốn sống không được, muốn chết cũng chẳng xong!

“A...! A...!” Trong mắt y bắn ra những tia sợ hãi cùng cực, thân thể cuộn tròn lại, hiển nhiên là đã sớm nghe nói về thủ đoạn của Lâm Tam ca.

- Mặt tướng Trương Quần, bá kiến Lâm Nguyên soái!

Thành Tự Lập dẫn theo Trương Quần hưng phấn đi tới.

Lâm Tam vội đưa hai tay đỡ , vui vẻ nói:

- Trương đại ca hà tất phải khách khí! Hôm nay nhờ có huynh và Thành đại ca nên đại sự mới thành được! Mời hai vị đại ca chuyển cáo lại với các huynh đệ, ngày mai ta sẽ bày rượu tại Quân Liên huyện thành, cùng mọi người uống một trận cho thật thống khoái!

Lâm Nguyên soái quả nhiên là hào sảng y như tương truyền, Trương Quần với bộ râu quai nón hưng phấn gật đầu liên tục:

- Mặt tướng tuân mệnh! Có thể tận mắt nhìn thấy Lâm Nguyên soái là vinh hạnh của tất cả huynh đệ chúng tôi!

Thành Tự Lập nhỏ giọng hỏi:

- Lâm Nguyên soái, quân sĩ Tự Châu này phải xử trí thế nào đây?

”Những hạt kê mục rữa thế này thì còn cần làm gì nữa? Lâm Tam thở dài một tiếng:

- Đem những người này nhất nhất thẩm tra, kẻ đại ác thì theo luật trừng phạt, kẻ tiểu ác tịch thu tiền tài, giải giáp quy điền. Còn phải nhờ Trương đại ca điều thêm bốn ngàn nhân mã tinh tráng từ Bộ Doanh tới đóng ở Tự Châu, bảo vệ trị an nơi đây, đề phòng dư đảng của Nhiếp Viễn Thanh thừa cơ làm loạn. Có một điểm nhất định phải chú ý, khi quân đội đóng quân ở đây không được quấy nhiễu dân chúng, không cần biết là Miêu tộc hay Hoa tộc, chúng ta đều không được tham ô tư hào một đồng nào! Không những phải hòa hảo với bọn họ mà còn phải giúp đỡ khi họ gặp khó khăn, khi mùa màng bận rộn thì phải giúp họ thu hoạch, khi nông nhàn thì phải xây cầu sửa đường cho họ... Cái tên Nhiếp Viễn Thanh này báo hại cho Tự Châu biến thành tình trạng như thế này, nhân tâm phải thu phục dần dần mới được!

Cái loạn ở Tự Châu hôm nay hai người họ đã tận mắt nhìn thấy, đối với lời của Lâm soái cũng đều vô cùng tán đồng.

Các hương thân Miêu tộc bốn phía xung quanh sớm đã ầm ĩ cả lên, Trát Quả bị bắt, phủ doãn đại nhân làm ác bao năm nay cũng bị a Lâm ca bắt lấy, hai ngọn núi lớn đè lên đầu bọn họ sau một đêm đã triệt để được dời đi, sao không khiến cho người ta vui sướng cơ chứ?

Nếu nói a Lâm ca trên Hoa Sơn tiết đoạt quán quân thì chỉ khiến cho mọi người kính phục mà thôi, đến khi hần tiểu trừ được khối ung nhọt của Tự Châu, trả lại cho trăm dặm Miêu tộc một bầu không khí trong sạch, sự kính phục đó sớm đã hóa thành sự yêu kính vô ngần. Có bản lĩnh, có nghĩa khí, thân thiết dễ gần, yêu thương dân chúng, a ca như vậy ai mà không yêu quý cơ chứ?

- A Lâm ca, a Lâm ca...!

Đám người Miêu bốn phía xung quanh vỗ tay theo tiết tấu nhịp nhàng, lớn tiếng hò hét tên của hần, những tiếng hoan hô vang vọng khắp núi non.

- Lâm Nguyên soái!

Hàn Nông đi đến bên cạnh hần thì thầm vài tiếng, lần đầu tiên đổi cách xưng hô rất là không thuận miệng. Nghĩ đến chuyện mấy đêm trước đánh hần xuống núi, lão đầu này vừa tức cười lại vừa thấp thỏm lo lắng, hạ giọng nói:

- Xin ngài nói với người Miêu chúng ta vài câu đi!

Lâm Tam mỉm cười khoát tay nói:

- A thúc, đừng gọi ta là Lâm Nguyên soái gì đó, tại Miêu tộc, ta vĩnh viễn sẽ là a Lâm ca của các người! Chỉ hy vọng lần sau lên Bích Lạc thôn, người đừng đuổi ta đi là tốt rồi!

Đại trưởng lão bật cười ha hả, Lâm Tam nhảy phắt lên đài, hai tay vẫy vẫy:

- Các hương thân...!

Đám người đầu tiên là trở nên tĩnh lặng, tiếp đó những tiếng hoan hô rầm trời lại vang lên, tiếng vỗ tay rào rào như sóng vỗ, hồi lâu không dứt, hẳn liên tiếp cúi rạp người ba cái đáp lễ thì mới hơi yên tĩnh trở lại.

- Đầu tiên ta phải tuyên bố một tin tức!

Lâm Tam đưa mắt nhìn khắp xung quanh, lớn tiếng nói:

- Hoàng đế đã tuyên thánh chỉ, vì hoàng tôn vừa sinh ra, Đại Hoa toàn quốc miễn thuế ba năm! Nói cách khác, trong vòng ba năm, không cần biết là người Miêu hay người Hoa, xin mọi người cứ yên tâm thu hoạch và chăn nuôi, một quan tiền cũng không cần nộp!

“Rào rào...!” Tiếng vỗ tay rào rào, quần chúng như sôi trào, cho dù có hét lên một ngàn câu khẩu hiệu cũng chẳng bằng một cái lợi ích thực tế.

- Chuyện thứ hai! Miêu tộc ở Tự Châu vừa trừ xong gian tà, bách nghiệp đang chờ hưng thịnh, lúc này cần phải có tiền bạc làm cơ sở để thực hiện nông sự, ta sẽ báo lên Hoàng thượng, trước mắt cứ phát hai vạn lượng bạc ngân xuống, do các trưởng lão Miêu tộc thương nghị phân phối!

Hai vạn lượng bạc ngân, đây chẳng phải là một con số nhỏ, đối với Miêu trại mà nói, đơn giản là ngoài sức tưởng tượng, tất cả người dân Miêu tộc đều nghe mà không chớp mắt, trái tim bị kích động tới muốn nhảy cả ra ngoài, trong chốc lát đã lại vỗ tay như sấm động.

An Bích Như lên kéo tay hắn, nghiêm trang nói:

- Nói vậy! Bây giờ vừa mới đánh xong với Đột Quyết, quốc khố nhất định sẽ trống rỗng, hai vạn lượng bạc ngân? Người có lấy mạng của Từ Vị thì lão ta cũng chẳng đưa nổi cho người! Hãy nói thực ra đi, có phải người tự móc túi ra không?

“Quả nhiên là không gì giấu được An tỷ tỷ.” Lâm Tam cắn vào tai nàng, cười hì hì, ra vẻ đại lượng:

- Nếu móc từ quốc khố ra thì đương nhiên là không có, có điều trước đây khi kê biên tài sản của Thành Vương, ta đã kiếm được một chút. Trong nhà còn có một bức “Giang sơn Yên Vũ đồ” của Từ Vị, ta cũng dự tính đem nó bán đi, lại càng thuận tiện là lão Từ mới vẽ thêm bức “Bách điệu Thiên hoa đồ”, ta cứ đem từng con chim, từng bông hoa bán đi. Ngoài ra, còn cả mấy mảnh kim cương vỡ nát mà trước đây người Tây Pháp Lan tặng ta nữa, toàn bộ đem hết ra chắc cũng miễn cưỡng đủ hai vạn lượng. Đây đều là những đồng tiền lẻ mà ta lén tích góp dần, nàng đừng có nhắc đến với bọn Thanh Tuyền đó nha!

An Bích Như hai mắt lênh láng xuân tình, dịu dàng nhìn hắn:

- Con người người ấy, trước nay đều chẳng chịu thua thiệt, lần này sao lại thay đổi thế?

- Ai nói ta chịu lỗ?

Lâm Tam hắc hắc cười dâm:

- Hai vạn lượng bạc là sinh lễ ta tặng cho Miêu tộc! Ta phải lấy bảo bối của bọn họ về nhà để trao đổi lại, lần này coi như ta kiếm được món hời rồi!

- Cái tên tiểu gian tặc người!

Thánh cô cười khúc khích dí một ngón tay lên trán hắn, hoan hỉ vô ngần.

- Đây, đây!

Lâm Tam vội vã nghiêm mặt nhắc nhở. Thánh cô đùa giỡn tới mức quên hết tất cả, nhất thời quên mất mình đang ở nơi đâu, khi tỉnh ra thì đã muộn, chỉ thấy tất cả mọi người dưới đài đều đang mở to mắt nhìn chăm chăm vào nàng, hiển nhiên là trước nay chưa từng thấy qua vẻ kiêu mị động nhân như thế của Thánh cô. Cho dù An Bích Như có tinh minh lão luyện hơn đi nữa thì cũng không nên nổi mà đỏ bừng hai má.

- Chuyện thứ ba...!

Khuôn mặt dày Lâm Tam cũng có chút nóng lên, vội vã lớn tiếng nói tiếp, khỏa lấp sự ngượng ngập của mình:

- Bởi vì Tự Châu phủ doãn Nhiếp Viễn Thanh sưu cao thuế nặng, tham ô hối lộ, phạm thượng làm loạn, tạm thời sẽ bị tổng giam chờ xét xử, trừ quân vụ và pháp độ ra, tất cả các việc lớn việc nhỏ của Miêu tộc tạm thời sẽ do Nghị sự đoàn gồm Thánh cô và các vị trưởng lão thương nghị quyết định, sau đó sẽ báo lên đốc phủ Xuyên Thiểm để thi hành...!

“Rào rào...!” Những tiếng vỗ tay như muốn xé rách cả bầu trời, các vị trưởng lão trên đài đều sung sướng đến tim muốn nhảy cả ra ngoài. Đây là a Lâm ca đang từng bước từng bước thực hiện lời hứa, tuy là vì phủ doãn thiếu chỗ mà tạm thời do trưởng lão hội thay thế xử lý các sự vụ của Miêu tộc, nhưng đó cũng là hiện ngang tiến được một bước rất lớn rồi, Miêu tộc lần đầu tiên có quyền phát ngôn ở châu phủ, sao không khiến người ta vui mừng cơ chứ?

Ba chuyện này, chuyện sau càng khiến người ta kích động hơn chuyện trước, a Lâm ca thần kì quả là đã mang tới cho Miêu trại quá nhiều kinh hỉ, tất cả mọi người đều thành tâm kính phục hẳn.

- Chuyện cuối cùng, cũng chính là chuyện quan trọng nhất...!

Lâm Tam nghiêm mặt lại, sau đó đột nhiên cười hì hì gian xảo nói:

- Tương thân hội tại Hoa Sơn tiết mới tiến hành được một nửa, các a ca a muội, mọi người còn đợi cái gì? Những thời khắc tốt đẹp thế này ngàn vạn lần đừng nên lãng phí nha!

Tất cả mọi người đều rộ lên những trận cười lớn, mừng rỡ vô cùng. Đêm nay thực sự là kinh hỉ liên tiếp, đầu tiên là khúc đối ca đặc sắc của a Lâm ca và Thánh cô, tiếp đó là tiêu diệt kẻ gian tham ở Tự Châu, những cơn sóng cứ nối tiếp nhau khiến cho bọn họ quên mất cả hoạt động quan trọng nhất của tộc mình. Được a Lâm ca nhắc nhở, Tương thân hội mới tiếp tục được tiến hành, nam nữ Miêu tộc lại nhảy múa hát ca, liếc mắt đưa tình, những lời ca mỹ diệu không ngừng vang vọng thật lâu trong bầu trời đêm.

Lâm Tam thở phào, quay đầu lại, An tử tử chẳng biết đã đi đâu rồi, đến cả chào một câu cũng không. Đang nghi hoặc thì đột nhiên nghe thấy trong gió vọng đến mấy tiếng quát chứa đầy lo lắng và giận dữ:

- Buông ta ra, mau buông ta ra!

Thanh âm này nghe có vài phần quen thuộc, ngẩng đầu nhìn lại, không ngờ lại là bọn Thành Tự Lập đang ngăn cản một nữ tử người Miêu, thiếu nữ đó đang chống trả kịch liệt, lớn tiếng kêu lên không ngừng.

Hắn vội vã lao lên trước, cười nói:

- Thành đại ca, vị này là bằng hữu của ta! Tử Đồng, nàng tới tìm ta sao?

Thành Tự Lập vội vã buông ra, Tử Đồng lạnh lùng nhìn hắn:

- Ta chẳng phải là tới tìm Lâm Nguyên soái, ta muốn tìm một tên người Hoa lòng lang dạ sói, vô tình vô nghĩa!

“Đó không phải là ta sao?” Lâm Tam cười khổ lắc đầu:

- Tử Đồng, nàng đừng có chế giễu ta nữa, con người ta thực sự xấu xa như vậy sao?

- Nào chỉ vậy, người so với những lời ta nói còn xấu xa gấp cả trăm lần ngàn lần!

Tử Đồng nghiêng chặt răng hung hăng nhìn hắn, sau hồi lâu mới thở dài một hơi:

- A Lâm ca, Y Liên đi rồi!

610. Chương 607: Tìm Kiếm Y Liên

Lâm Tam kinh ngạc, nắm chặt cánh tay Tử Đồng, cuống quýt hỏi:

- Nàng ấy đi lúc nào thế?

- Ai da, người làm ta đau!

Tử Đồng nhú mày lại, đau đớn rên lên một tiếng.

Lâm Tam giật mình vội buông hai tay ra, nhìn thấy cánh tay của nàng đã bị nắm cho đỏ ửng lên, mặt không khỏi nóng lên từng trận:

- Xấu hổ quá! Ta không cố ý đâu, là do ta lo lắng cho Y Liên quá mà thôi!

Tử Đồng vẻ căm tức dần hắt:

- Sớm biết thế sao lúc trước còn làm vậy? Đây đều là do người tự chuốc lấy! Vừa rồi người bắt phủ doãn đại nhân, mọi người chúng ta chỉ đều cao hứng mà nhìn, khi quay đầu lại thì đã chẳng thấy Y Liên đâu nữa rồi! Khắp ngọn núi này chúng ta đều đã tìm qua một lượt, cũng đều chẳng thấy bóng dáng của nó đâu cả!

- Cái này, cái này...!

Lâm Tam ngẩn ngơ sững sờ. Tại thời khắc nguy hiểm nhất, Y Liên đã kiên định đứng trước mặt hắn, lấy thân thể yếu đuối của nàng để ngăn cản đao thương cho hắn. Khi “mã đáo thành công”, nàng lại vô thanh vô tức lặng lẽ rời đi... Tính cách của nha đầu này thực sự là giống với An tử tử quá!” Trong lòng hắn cảm thấy vô cùng lo lắng, trầm ngâm một hồi, cuối cùng thở ra một hơi:

- Nàng ấy liệu có trở về Ánh Nguyệt thôn không?

- Ta làm sao biết được?

Tử Đồng khịt mũi mấy tiếng, phẫn nộ trừng mắt nhìn hắn:

- Dù sao Y Liên của chúng ta cũng chỉ là một cọng cỏ nhỏ trên núi, trời sinh đã không ai yêu, không ai thương. Khó khăn lắm mới gặp được ý trung nhân, nó toàn tâm toàn ý hiến dâng tất cả, nào ngờ tên a ca chết bầm nhà người căn bản chỉ là một tên lang sói khinh người vô tình vô nghĩa! Nó còn có thể làm thế nào được chứ? Cũng chỉ còn biết chấp nhận số mệnh mà thôi!

Tử Đồng thay Y Liên phát tiết, bất bình bắt bẻ hoạch hộc, chỉ dẫu mắng hộc, cũng chẳng cần biết a Lâm ca là thân phận gì, vừa lao đến là liến thoắng tuôn ra hàng đống những câu mắng chửi thật khó nghe.

Lâm Tam chẳng có cách gì giải thích, lại thầm cảm thấy an ủi phần với tiểu a muội, có được một bằng hữu tính mệnh tương giao như thế này, quả thực là một chuyện may mắn lớn nhất trong đời!

- Vậy ta phải đi đâu tìm nàng ấy đây, Ánh Nguyệt thôn sao?

A Lâm ca cúi gằm buồn bã lắc đầu:

- ...Nếu ta đến đó, chỉ sợ sẽ bị sài đao của bọn Khôn Sơn chém nát như tương thôi!

- Coi như người cũng tự biết mình đó!

Tử Đồng “phì” một tiếng, ngay sau đó thấy không ổn, lập tức nghiêm mặt lại, neho mắt nói:

- Người sao lại ngốc như vậy? Cho dù a muội thực sự có trở về Ánh Nguyệt thôn thì cước trình cũng không thể nhanh như vậy. Mới có gần nửa thời thần thôi, mười phần thì có tám chín là nó còn ở trên núi. Người lắm binh nhiều tướng, sao không phái người đi tìm nó đi? Hừ, ta chỉ tùy tiện nói thôi, có phải hay không đều là do người tự nguyện, ta chẳng hề bức bách người!

“Nha đầu này thực biết nói chuyện!” Lâm Tam vội vã gạt đầu:

- Đương nhiên phải phái người đi tìm rồi! Y Liên không chỉ là a muội của nàng, cũng là bằng hữu của ta a!

- Bằng hữu?

Tử Đồng khinh thường cười lạnh:

- Y Liên nhà người ta đã đem cả đại lưng tặng cho người rồi, những bài tình ca đó cũng hát cho người nghe rồi, chỉ là “bằng hữu” đơn giản như vậy thôi sao? Người phải tay thật sạch sẽ đó!

Lâm Tam trong lòng cảm thấy xấu hổ, không dám đáp lời nàng, vội vã kêu Cao Tù, Tứ Đức, phân phó bọn họ mang theo mấy đội binh sĩ đi khắp núi để tìm kiếm tiểu a muội Miêu tộc, không tìm thấy bóng dáng Y Liên, tuyệt đối không được ngừng nghỉ.

Tử Đồng ngôn từ có vẻ hòa hoãn đôi chút:

- Chỉ kêu mấy người đi tìm thì có tác dụng gì? Bản thân người thì sao, không đi tìm Y Liên ư? Muội ấy vì người mà thất tung, lẽ nào người một chút thành ý cũng không có? Hay cho một tên phụ bạc, lòng lang dạ sói!

Miêu nữ này quả nhiên là cực kì đánh đá chua ngoa, Lâm Tam bị mắng té tát như mưa, không ngẩng mặt lên được, mồ hôi tuôn ra đầy đầu, nhưng lại chẳng dám tức giận, chỉ đành ra sức gặt muống gây cả cổ, luôn miệng nói:

- Đi, ta đương nhiên sẽ đi rồi! A Lâm ca chẳng phải là người vô tình vô nghĩa mà!

- Vậy còn được!

Tử Đồng tâm đắc ý mãn, nghiêm túc nhìn hấn:

- A Lâm ca, ta trịnh trọng cảnh cáo người. Không cần biết người là ai, cũng không cần biết người là quan lớn thế nào, nếu người không tìm được Y Liên về, Ánh Nguyệt thôn chúng ta sẽ vĩnh viễn không hoan nghênh người!

Nha đầu này lấy uy bức bách, lấy lợi dụ dỗ, từng thủ đoạn dần dần đưa ra, nhưng Lâm Tam đối với Y Liên trong lòng tràn đầy hối hận, tự nhiên không dám phản bác lời của nàng, chỉ đành gặt đầu mà hứa, rất là thành khẩn.

Đợi đến khi mẽ sai đáo để này đi rồi, Tương thân hội trên Hoa Sơn tiết đã bước vào giao đoạn cao trào nhất, trong sơn cốc những khúc tình ca vang rền, tiếng cười bất tận. Thấp thoáng nhìn thấu những cặp nam nữ Miêu tộc đã thành đôi ngồi dựa bên nhau, ngượng ngùng trao tặng dây lưng, khắp nơi đều là những bóng hình vui vẻ.

An tử tử cũng chẳng biết đã đi tới chỗ nào, Lâm Tam lúc này lại trở thành một người ngoài cuộc chân chính, hoàn cảnh vui vẻ xung quanh như chẳng có liên quan gì với hấn.

Ngũ Liên phong phân làm năm ngọn, núi cao hiểm trở, diện tích cực lớn, tìm cả gần nửa thời thần mà vẫn chẳng nhìn thấy bóng dáng thiếu nữ đó đâu. Lẽ nào Y Liên thực sự trở về Ánh Nguyệt thôn rồi? Hấn trong lòng đột nhiên dấy lên một cảm giác mất mát lẫn chua xót.

- Lâm huynh đệ!

Cao Tù thở phì phò chạy tới, lớn tiếng nói:

- Tử Đồng cô nương của Ánh Nguyệt thôn kêu ta chuyển cáo với người, nàng ta tại tuyệt bích ở hậu sơn Ngũ Liên phong đã phát hiện ra cái túi đeo lưng của Y Liên...

“Tuyệt bích...? Túi đeo lưng...?” Đồng tử Lâm Tam bỗng dưng nở to ra, trái tim đập thành thịch, nhảy lên hét lớn:

- Ở đâu? Mau dẫn ta đi xem!

Lão Cao biết trong lòng hấn lo lắng, “ừm” một tiếng rồi mau chóng dẫn hấn chạy về phía hậu sơn. Con đường này Lâm Văn Vinh chẳng xa lạ gì, sau khi hấn bị đại trưởng lão lừa gạt mà nhảy từ sườn núi xuống nước, chính là từ nơi này đi ngược trở lại Hoa Sơn tiết.

Mới đi đến lưng chừng núi thì đã thấy Tử Đồng trong tay đang nắm một chiếc túi tinh xảo đáy đen viền đỏ được dệt bằng tơ của người Miêu, hai tay đang run rẩy, khuôn mặt đầy lo lắng. Lâm Tam thấy vậy thì sắc mặt đại biến, vội vã lao tới, giằng lấy chiếc túi nhỏ trong tay Tử Đồng. Từng mảnh từng mảnh trúc viết sơn ca nhét đầy trong chiếc túi tinh xảo đó, trên miếng trúc là những nét chữ nhỏ xinh rất rõ ràng.

“Đây quả là đồ của Y Liên!!!” Hai tay Lâm Tam run run, trong lòng khấn nguyện đến không cả thở nổi, cuống quýt hỏi dồn:

- Y Liên đâu? Y Liên ở đâu rồi?

- Ta làm sao biết được?

Tử Đồng hai mắt rơm rớm nước mắt, tức giận dậm chân xuống đất:

- Khi ta tìm đến nơi đây thì chỉ nhìn thấy chiếc túi lưng này thôi, Y Liên chẳng biết đã đi đâu rồi... A Lâm ca, dưới này là vực sâu vạn trượng!

“Không thể, Y Liên sẽ không có chuyện gì đâu...!” Lâm Tam trắng bệch mặt mày, lẩm bẩm tự nói một mình, chân chạy như bay xuống dưới vách núi. Màn đêm âm u, ánh trăng lạnh lẽo, trong lòng hắn hoảng loạn, bước chân sớm đã chẳng còn trật tự gì nữa, mấy lần vấp ngã xuống sơn lộ, sau đó lại vội vã bò dậy mà chạy về phía trước. Đến khi đi được tới bên bờ hồ, đến cả hô hấp cũng nghẽn lại, thở phì phò quan sát phía trước.

Mặt hồ trong vắt, sóng gợn lăn tăn, dưới ánh trăng lấp lánh tỏa ra những ánh bạc mờ màng, tựa như một tấm gương phẳng khổng lồ. Bốn phía yên tĩnh không một tiếng động, không nghe thấy một âm thanh nào, tất cả đều tĩnh lặng như thuở ban sơ.

Hắn trong lòng hết sức lo lắng, đi lòng vòng quanh bờ hồ một lúc, bỗng đứng bên bờ nước có vài dấu chân nhàn nhạt thu hút sự chú ý của hắn.

Từ dấu giày lưu lại có thể nhận ra đây là từ đôi chân nhỏ xinh của một nữ tử, Dấu chân để lại từ nông đến sâu, nền đất mềm dần hướng ra chỗ bùn nhão, tới đó thì không nhìn thấy gì nữa.

“Không hay!” Lâm Tam đồng tử mở to, nhìn về phía mặt hồ tĩnh lặng như một tấm gương kia, trong lòng hoảng loạn tới nghẹt thở.

- Y Liên, muội ở đâu?

Hắn hai mắt đỏ ngầu, căng yết hầu ra, nhìn vào hồ nước mà điên cuồng gọi lớn:

- Muội mau trở về! Muội mau trở về đi!

“Ào!” Trong lòng gấp gáp, hắn chẳng đề ý nhiều, đến cả y phục cũng không kịp cởi ra, nhảy thẳng xuống nước.

- A ca...!

Sau một khối đá lớn cách xa bờ hồ bỗng vang lên một tiếng gọi kinh ngạc lẫn với chút run rẩy:

- Là huynh sao, là huynh sao? Huynh đang làm gì thế?

Sau tảng đá có một bóng dáng yếu điệu chạy ra, đang vui mừng nhìn Lâm Tam trong nước, lệ đã tuôn rơi đầy mặt.

Lâm Tam nhìn mà sửng sốt, đến nước ở hai bên má cũng chẳng thềm lau đi, vội vã hỏi:

- Y Liên, muội... muội không nhảy xuống hồ sao?

Thiếu nữ mặt mũi đỏ bừng, lúng túng giải thích:

- Đừng nghe Tử Đồng nói bậy, muội chỉ là muốn hù dọa tỷ ấy thôi! A ca, huynh nhảy xuống hồ làm gì? Nước ở đây lạnh lắm, người sẽ đông cứng lại đó! Mau, mau lên đây đi!

“Hắt xì! Hắt xì!” Nghe Y Liên nói như vậy, Lâm Tam lúc này mới cảm thấy toàn thân rét run, gió lạnh thổi qua, cổ hắn lạnh ngắt, hắt xì liên tục.

Y Liên vội bước tới, đưa tay ra kéo lấy hắn:

- Mau, mau lên đây nào!

Nắm bàn tay ấm áp, không ngờ lại mang theo chút run rẩy, Lâm Tam cả kinh nói:

- Y Liên...!

- Muội không sao!

Thiếu nữ miễn cưỡng mỉm cười, trong mắt ánh lệ long lanh, nắm chặt bàn tay hắn kéo lên.

Lên bờ rồi, y phục toàn thân hần đều đã ướt đẫm, những giọt nước không ngừng từ trên người tong tong chảy xuống, khó chịu vô cùng. Y Liên đẩy hần đến sau tảng đá lớn:

- A ca, huynh cởi y phục ra đi!

- Hả...?!

“Không phải, không phải như huynh nghĩ đâu!” Y Liên mặt mũi đỏ bừng, vội vã xua tay:

- Muội, muội là muốn giúp huynh hong khô quần áo!

Thiếu nữ Miêu tộc vừa thuần phác vừa cố chấp này, sau thoáng chốc hai má đã đỏ ửng, cơ hồ muốn khóc. Lâm Tam nhìn mà tức cười, trong lòng lại dễ chịu vô cùng:

- Y Liên, cảm ơn muội!

Y Liên sững sờ nhìn hần, bỗng dừng mỉm cười, lặng lẽ quay đầu đi, bờ vai hơi run:

- A ca, đừng nói những lời đó với muội! Huynh đợi ở đó đi, muội sẽ trở lại ngay!

Nàng đi nhanh, về lại càng nhanh, chỉ trong giây lát đã trở lại rồi, ôm trong tay một bó củi khô lớn, mau chóng đốt lửa lên.

Một lát sau, ngọn lửa đã cháy bùng bùng, chiếu lên hai gò má kiều diễm của nàng, sau đó thiếu nữ này đứng dậy, ngượng ngập quay lưng về phía hần, đồng thời đưa tay về phía sau, ngập ngừng nói:

- Đem y phục của huynh đưa cho muội!

“Trong một ngày hai lần rơi xuống nước, một lần bị động, một lần chủ động, lão tử thế này cũng có thể tính là đã trở lại xã hội nguyên thủy rồi.” Lâm Tam khuôn mặt nóng lên, mau chóng cởi bộ y phục đã ướt sũng ra và đưa cho Y Liên, tiếp đó nhanh chóng thu tay lại, run cầm cập nấp sau tảng đá.

- A ca, huynh đừng sợ, muội sẽ không nói với ai đâu!

Y Liên ân cần bảo.

“Không nói còn tốt!” Nàng vừa nhắc nhở, trên khuôn mặt Lâm Tam lập tức tràn ngập vẻ ngượng ngập: “Lần này thực sự là vô cùng mất mặt, chẳng hỏi vàng xanh trắng đỏ gì đã nhảy xuống nước, nếu bây giờ có người đi qua... Tranh cười lưu hành thông dụng nhất ở Đại Hoa sang năm nhất định sẽ là hình loa thể của Lâm Tam ta rồi.”

Y Liên treo quần áo của hần vào một cành cây bên đống lửa, trong làn nhiệt khí cuộn cuộn, hơi nước lượn lờ bốc lên, lửa bập bùng chiếu lên dung nhan xinh đẹp của nàng.

Da mặt dầy của Lâm Tam dù sao cũng đã nhiều lần trải qua khảo nghiệm, hơi xấu hổ một chút rồi liền hồi phục lại vẻ bình thường, nấp sau tảng đá lớn nơi không người nào nhìn thấy, thì thào hỏi:

- Y Liên, sao muội lại ở bên bờ hồ này làm gì?

Y Liên “hứ” một tiếng, bàn tay mềm mại chắt thêm củi vào đống lửa, sắc mặt đỏ ửng lên:

- Lúc đó huynh bắt được Nhiếp đại nhân, tất cả hương thân đều vô cùng hân hoan, Thánh cô và huynh... Thánh cô và huynh... nói chuyện rất là vui vẻ, muội không muốn làm phiền hai người nên đã tìm tới nơi này.

Nàng có vẻ không nói hết, nhưng trong lòng Lâm Tam thì biết thừa, nhất định là do mình và An tỷ tỷ không chú ý, thân mật trước mặt mọi người, bị Y Liên nhìn thấy, nàng trong lòng buồn bã khó chịu nên mới muốn tìm một nơi mà tránh đi.

- Đã không phải là muội muốn nhảy xuống hồ...

Lâm Tam cười khan mấy tiếng, thắc mắc:

- ... Vậy sao cái túi của muội lại treo ở lưng chừng núi?

Y Liên nghi hoặc lắc đầu:

- Cái túi của muội là Tử Đồng a tỷ mượn đi, tỷ ấy nói muốn đem đi làm chút chuyện, nó treo ở giữa sườn núi từ lúc nào thế?

Nghĩ đến vẻ mặt quý dị của mẹ sai danh đá kia, Lâm Tam vội vã hỏi ngay:

- Tử Đồng nàng ấy có biết muội ở đây không?

- Có chứ, a tỷ vẫn luôn ở đây nói chuyện cùng muội.

Nàng ta ngượng ngập nói tiếp:

- Tỷ ấy nói huynh mới rồi loạn động... Tỷ ấy nói huynh rất xấu, muốn tới chỗ Thánh cô tố cáo huynh. Muội chỉ đành hù dọa a tỷ, nói, nếu tỷ ấy phá hoại tình cảm giữa huynh và Thánh cô thì muội sẽ ôm đá mà nhảy xuống hồ! A tỷ không làm gì được liền cầm cái túi của muội đi, còn cướp cả giày của muội, không biết là muốn làm cái gì nữa?

“Thì ra chuyện là như vậy!” Lâm Tam lúc này đã hoàn toàn minh bạch, tất cả đều là do nha đầu Tử Đồng đó giở trò quỷ, Y Liên căn bản chẳng trở về Ánh Nguyệt thôn, cũng không nhảy xuống hồ. Tử Đồng là vì bất bình cho a muội nên mới cố ý bày ra mưu kế này để hù dọa A Lâm ca, để hấn tới gặp Y Liên.

Miêu nữ danh đá này thực không nên dây vào mà, nàng ta chỉ đưa ra một cái chủ ý mà không ngờ đã khiến hấn lại một lần nữa toàn thân ướt sũng, cởi truồng ngồi nấp sau tảng đá... Nếu truyền ra ngoài, còn không khiến thiên hạ cười đến rụng răng hay sao?

“Thủ đoạn của Tử Đồng tuy ác độc nhưng cũng là hảo tâm với a muội, chẳng thể trách cứ.” Lâm Tam thở dài một tiếng:

- Y Liên, bây giờ muội tin những lời ta đã nói qua với muội chưa?

Trước đây a Lâm ca đã từng nói qua mấy lần, hấn tới Miêu trại chính là vì để cầu thân với Thánh cô. Chỉ đáng tiếc lúc đó mọi người không biết thân phận của hấn, đều giữ quan niệm cho rằng hấn đối với Thánh cô chỉ là yêu đơn phương mà thôi, gây ra một đồng chuyện cười.

Về mặt nàng ta đau khổ, hai mắt ngân ngấn nước, im lặng gật đầu:

- A ca, muội sớm biết huynh là một nhân vật phi thường, chỉ là không ngờ thì ra huynh là Nguyên soái khiến cho người Hồ chỉ nghe phong phanh cũng đã sợ hãi, bề quế trên Hoa Sơn tiết cũng là chuyện nằm trong phán đoán. Chỉ có anh hùng trí dũng song toàn như huynh mới xứng với Thánh cô của bọn muội mà thôi!

Nghe mấy lời này của Y Liên, Lâm Tam cũng không biết là nên gật đầu hay lắc đầu, hấn thở dài một tiếng, bất đắc dĩ đành nói:

- Tiến nhập Tự Châu phủ, ta vẫn luôn không nói với muội thân phận của ta, có phải muội rất hận ta không?

- Không đâu!

Y Liên lắc lắc cái đầu bé nhỏ, nước mắt chậm chậm tuôn rơi:

- Muội trước nay chưa từng oán hận a ca! Từ thời khắc huynh cắt ngọc bội tặng cho muội, muội đã biết huynh là một đại nhân vật phi thường rồi! Chỉ có người lòng dạ thực sự rộng lớn mới có thể có khí phách như vậy!

611. Chương 608: Lạnh

Lâm Tam nghiêm mặt nói:

- Ta chỉ là tiểu nhân vật không đủ đạo hạnh. Có điều trước đây ta làm hơi nhiều chuyện xấu một chút, nên rất nhiều người nhớ tên của ta, có người thích nhưng cũng có người thù hận, chỉ vậy mà thôi.

- A ca! Nếu đàn ông người Hoa ai cũng đều giống như huynh, là những “tiểu nhân vật” như thế, vậy còn có đường sống cho Miêu nữ bọn muội nữa không?

- Cái này...!

Lâm Tam xấu hổ cười khan một tiếng, chẳng biết nên trả lời thế nào.

Y Liên nói rất đúng, nếu tất cả đàn ông người Hoa đều có đảm lược, có bản lĩnh, có kiến thức như a Lâm ca này, làm gì có nữ tử Miêu tộc nào không thích những nam tử như vậy cơ chứ? Hắn là tiểu nhân vật cũng không phải là giả, nhưng lại là một tiểu nhân vật độc nhất vô nhị trong thiên hạ!

Nghe tiếng thở dài khe khẽ kia, biết trong lòng hắn nhất định có chuyện gì khó xử, Y Liên cũng chẳng biết nói gì, cầm bộ Miêu trang đã được hong khô chậm rãi đưa về phía hắn sau tảng đá:

- A ca, y phục khô rồi!

Lâm Tam “ừm” một tiếng, đưa tay nhận lấy bộ quần áo vẫn còn hơi nóng của ngọn lửa. Đôi tay thon nhỏ của nàng vẫn nắm bộ Miêu trang kia thật chặt, đến nỗi những mạch máu trên bàn tay trắng ngần kia hẳn rõ cả lên, những giọt lệ châu long lanh đang từng giọt rơi xuống trên cổ áo, sau nháy mắt đã liền tan biến không thấy nữa.

Lâm Tam khô khốc cả cổ họng, bộ Miêu trang trên tay như trở nên nặng ngàn cân, hắn bất đắc dĩ đành quay đầu đi, thở dài:

- Y Liên, đừng như vậy! Con người ta không đáng để muối thích đâu!

- Có đáng hay không tự muối biết!

Y Liên khẽ lẩm bẩm, mỉm cười thê lương.

Lâm Tam mau chóng mặc lại y phục rồi bước ra ngoài, nhìn ánh mắt sáng ngời của Y Liên, hắn hận không thể tìm một cái lỗ mà chui xuống. Vừa rồi khi Y Liên mất tích, hắn lo lắng vô cùng, bây giờ tiểu a muối an nhiên vô sự, hắn lại không dám nhìn nàng nữa.

Nàng dịu dàng sửa lại y phục cho hắn, bỗng rưng rờ nói:

- A ca, muối đột nhiên nhớ lại bộ dạng huynh khi lần đầu tiên mặc Miêu trang.

- Vậy sao? Bộ dạng thế nào?

Lâm Tam không nén nổi tò mò hỏi.

Y Liên hai mắt mơ màng tưởng nhớ:

- Muối cũng không biết là tại sao, cũng là một bộ y phục. Khi a đa mặc lên thì uy vũ chính trực, khi huynh mặc lên thì có nhìn thế nào cũng không giống một người đứng đắn. Hi hi...

Trên mặt thiếu nữ lộ ra một nụ cười hiếm hoi, lén nhìn hắn dò xét:

- May mà muối biết huynh là một người tốt, nếu không, huynh sớm đã bị a đa a mẫu đánh đuổi đi rồi!

“Tiêu chuẩn phán đoán người xấu người tốt của nha đầu này thực quá đơn giản!” Lâm Tam cười khổ lắc đầu:

- Ta vốn chẳng phải là một người đứng đắn, mặc y phục gì vào cũng chẳng thể thay đổi được bản tính!

Y Liên cười phì một tiếng, bỗng dưng hai má đỏ bừng lên, nàng do dự hồi lâu, cuối cùng cố gắng dồn hết tất cả dũng khí, ngẩng đầu lên chăm chú nhìn hắn, ngập ngừng hỏi:

- A ca, có phải là muối rất khó nhìn không?

- Sao có thể chứ?

Lâm Tam vội vã xua tay:

- Muội là mỹ nữ xinh đẹp nổi tiếng trong chín thôn mười tám trại. Những chàng trai theo đuổi muối có thể xếp hàng dài hơn sông Kim Sa đó!

Y Liên cắn chặt hai môi, gò má đỏ ửng như ráng chiều, dửng dưng cảm hỏi thẳng:

- Vậy tại sao huynh không thích muối?

- Cái này...!

Lâm Tam nhất thời á khẩu chẳng biết trả lời ra sao.

Miêu nữ vừa đa tình lại vừa đanh đá, điểm này là đặc trưng đã phản ánh rõ ràng trên nhiều mẽ sai khác của Ánh Nguyệt thôn, duy nhất chỉ có một mình Y Liên là ngoại lệ. Y Liên tại Miêu tộc là người xuất sắc nhất, vô luận là học thức, tầm nhìn hay năng lực lãnh đạo đều vượt xa người khác, nhưng về mặt biểu đạt cảm tình, nàng lại xấu hổ hơn so với các nữ hài khác rất nhiều. Nàng thích a Lâm ca, nhưng lại lén lút lút lút không dám mở miệng, khó khăn lắm trước mới dám trước mặt mọi người, đem hết can đảm ra hát bài tình ca thổ lộ tình cảm với a Lâm ca, nhưng lại bị hấn vô tình cự tuyệt. Loại đả kích này không phải ai cũng chịu đựng được. Nhưng lúc này tính cách quật cường và kiên định của Y Liên đã được thể hiện ra, nàng thật sự là một nữ hài Miêu tộc không dễ dàng chịu nhận thua!

- Gì mà cái này cái kia? A ca! Tại sao huynh không thích muội?

Thiếu nữ tựa hồ như đã dốc hết tiền vốn ra rồi, chẳng để ý đến khuôn mặt đã nóng bừng như lửa đốt, hỏi xong cắn chặt hàm răng nhìn hấn chờ đợi.

Y Liên tuy hay thẹn thùng nhưng lại là Miêu nữ kiệt xuất nhất, một khi muốn làm gì, so với những mẽ sai như bọn Tử Đồng còn lợi hại hơn nhiều. Lâm Tam cũng có chút chống đỡ không nổi:

- Cái đó, cái đó...! Ta... ta không thể thích muội!

- Tại sao không thể thích muội?

Y Liên sần nảo, nắm chặt bàn tay của hấn, ấn vào trước ngực mình:

- A ca, huynh sờ thử vào trái tim muội xem...!

- A...! Hay là không cần đâu!

Lâm Tam bị dọa cho nhảy dựng lên, vội vã rút tay lại, gấp gáp dòm ngó bốn phía xung quanh: “Làm người vẫn nên thực thà một chút, An tử tử là thần nhân, không chừng là đang nấp ở chỗ nào đó mà giám thị ta!”

- Miêu nữ bọn muội thích một người là sẽ đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn không bao giờ buông bỏ!

Y Liên cười như mếu nhìn hấn, lệ hoa lấp lánh trong mắt:

- Dây lưng đã tặng cho a ca rồi, không cần biết huynh có cần muội không, Y Liên đời này kiếp này vẫn mãi là người của huynh! Ngũ Liên phong và Kim Sa giang làm chứng cho muội!

“Quá si tình cũng là một chuyện phiền phức mà!” Lâm Tam bắt đắc dĩ chỉ đành lắc đầu:

- Y Liên, muội đừng xúc động, muội cần bản không biết tình hình của ta...!

- Tình hình gì? Là bởi vì Thánh cô sao?

Y Liên lặng lẽ lắc đầu:

- A ca, huynh thực là một người trung trinh!

“Ta mà có thể được gọi là một người trung trinh sao? Đây thực là một chuyện cười lớn bằng trời!” Lâm Tam đỏ khốc đỏ cười, than thở:

- Bây giờ muội đã biết thân phận chân thực của ta rồi chứ...?

- Ừm!

- Những cái muội biết đó chỉ là vẻ bề ngoài thôi.

Lâm Tam thở ra một hơi, ngập ngừng nói:

- Nói đơn giản một chút, ta ở nhà đã lấy vợ rồi!

- Cái gì?

Thiếu nữ cắn chặt răng, sống mũi cảm thấy cay cay:

- Vậy chuyện giữa huynh và Thánh cô là như thế nào?

- Ta và Thánh cô hai bên thương yêu, nhân duyên trời định, người trong nhà sớm đã đồng ý rồi, cho nên ta mới tới Miêu trại hỏi cưới. Nhưng Thánh cô muốn giữ mặt mũi, nhất định muốn ta phải bằng bản lĩnh thật sự của mình trước mặt tất cả hương thân chinh phục nàng thì nàng mới chịu gả cho ta, cho nên, nàng cũng thấy rồi đó...

Lâm Tam nắm chặt hai tay, một hơi nói hết ra, trong lòng lập tức cảm thấy như vừa trút được gánh nặng.

Y Liên “ừm” một tiếng, chưa xót nói:

- Thê tử trong nhà huynh thực là một người thiện lương! Nếu đổi lại là muội, sao có thể để a ca của mình đi lấy người khác chứ?

- Đúng thế, bọn họ đều là người tốt...!

“Bọn họ?” Nghe thấy sự bất bình thường này, Y Liên thất thanh hỏi:

- Rốt cuộc huynh có mấy thê tử?

Lâm Tam xấu hổ gãi gãi đầu:

- Cái này... Ta cứ thử đếm xem đã: Tiên Nhi, Thanh Tuyền, Xảo Xảo, Ngưng nhi, Thần Tiên tỷ tỷ, đây là đã qua cửa rồi. Từ tiểu thư, Thánh cô, Ngọc Sương, Đại tiểu thư, đây là chờ cưới. Tiểu muội muội Nguyệt Nha nhi cũng đang xếp hàng. À, còn có một số ngoài kế hoạch...

Hắn đếm một người liền duỗi một ngón tay ra, đếm hết bàn tay trái lại chuyển sang tay phải, tay phải đếm hết rồi, chỉ hận không thể duỗi ngón chân ra cho rõ ràng một chút. Thấy bộ dạng đó của hắn, Y Liên tức giận hung hăng đâm mạnh xuống lưng hắn:

- Huynh, sao huynh có thể có nhiều thê tử như vậy? Huynh cho rằng mình là hoàng đế sao?

- Ta cũng không muốn đâu!

A Lâm ca hai tay giang ra làm như vô tội nói:

- Người trong giang hồ, thân bất do kỷ! Kỳ thực khi ta yêu đương rất quan tâm tới chất lượng, nhưng ta làm sao ngờ được, có chất lượng rồi, số lượng vẫn cứ tăng ào ào! Chuyện vô lý như vậy không ngờ lại xảy ra trên người ta, thực là quá kỳ quái!

“Cái gì mà quá kỳ quái, ta thấy rõ ràng là huynh đang dương dương đắc ý mới đúng.” Y Liên trong lòng càng thêm mấy phần chua xót, không ngờ a Lâm ca mà nàng vẫn luôn lấy làm niềm tự hào của mình ở trong nhà lại có nhiều lão bà như vậy. Nàng miên man hỏi:

- A ca, huynh bá chiếm nhiều nữ tử như vậy, người ta đều cam tâm tình nguyện sao? Có phải là huynh đi cướp bọn họ về không?

- Nếu ta thực sự là người như vậy...

A Lâm ca lắc đầu cười khổ:

- Chỉ sợ muội sớm đã bị ta cướp đi rồi!

Thiếu nữ này đỏ bừng hai má, cúi thấp đầu trầm mặc không nói, trong lòng không biết là nên vui hay nên buồn!

- Nói ra có khi muội không tin, mấy lão bà đó của ta đều không phải là có thể lấy về dễ dàng đâu, mỗi người bọn họ đều có một cố sự đó.

Lâm Tam nói rồi bắt đầu kể về Xảo Xảo, Thanh Tuyền, Đại tiểu thư, Ninh tiên tử, mỗi người đều có ưu điểm riêng, mị lực vô cùng, nghe kể mà như lạc vào trong một vườn hoa đầy hương sắc vậy.

Y Liên ban đầu còn có vài phần khinh thường, sau thì dần nghe đến nhập thần. Trong lúc mông lung mơ màng đột nhiên nhớ tới hình ảnh của những nữ tử này đều sớm đã dung nhập vào những câu chuyện mà thường ngày hắn kể rồi.

Kể hết cả những câu chuyện này tựa như vừa lật xong trang sách cuối cùng trong cả tập sách. Không chỉ Y Liên nghe đến ngẩn ngơ mà đến cả bản thân Lâm Tam cũng không khỏi bùi ngùi. Những chuyện xưa hiện ngay trước mắt, rõ ràng như vừa mới xảy ra ngày hôm qua, thực khiến người ta vĩnh viễn khó mà quên nổi.

- A ca, ngày đó huynh hỏi muội chuyện Miêu độc, có phải là vì Khả Hân Đột Quyết Nguyệt Nha Nhi kia không?

Nàng buồn bã thở dài, khẽ hỏi.

Lâm Tam dịu dàng mỉm cười đáp:

- Chính là nàng ấy, nàng ấy là Đại Khả Hân thông minh nhất dưới gầm trời này, nhưng cũng lại là tiểu muội muội khờ nhất, ngốc nhất!

Chỉ nhìn nụ cười đầy thân thiết trên mặt hắn là có thể biết mối tình cảm với nữ Khả Hân kia phải khắc cốt ghi tâm tới nhường nào. Y Liên lặng lẽ cúi đầu xuống:

- Thực hâm mộ Nguyệt Nha Nhi, nếu muội có thể giống như nàng ấy, a ca có lẽ sẽ vĩnh viễn không quên muội rồi!

“Cách nghĩ kiểu này thực quá nguy hiểm!” Lâm Tam sắc mặt nghiêm chỉnh:

- Y Liên, mỗi người đều độc lập, không thể so sánh với nhau một cách đơn giản. Muội cũng có ưu điểm của mình, không thể tự coi nhẹ mình như thế!

- A ca, muội hỏi huynh một chuyện nhé!

Y Liên đột nhiên ngẩng đầu lên, khuôn mặt đỏ bừng nhìn hắn:

- Xin huynh đừng né tránh, cũng đừng giả vờ ngớ ngẩn, nhất định phải thành thực nói cho muội biết. Coi như là Y Liên cầu xin huynh đi!

Hai mắt nàng ươn ướt, thẹn thùng mà kiên quyết, Lâm Tam nhìn mà mềm lòng lại, lặng lẽ gật đầu:

- Muội nói đi, ta nhất định sẽ thành thực trả lời!

- A ca...!

Y Liên run rẩy nắm chặt tay hắn, hai mắt sáng ngời nhìn chăm chăm vào mắt hắn, chiếc gáy thon dài như ngọc ửng lên một mảng hồng:

- Xin huynh nói cho muội biết, huynh... huynh đã từng thích Y Liên chưa? Đừng nói là không dám thích, cũng đừng nói những lời giả dối, muội muốn nghe một câu thật lòng...

Một lời vừa nói trọn, thiếu nữ này ngượng ngùng nhắm hai mắt lại, từ từ cúi đầu xuống, thân thể run lên từng đợt như chiếc lá nhỏ bé đung đưa trong gió, tựa như lúc nào cũng có thể bị thổi bay xuống đất!

“Thích hay là không thích, mấy chữ này há có thể nói ra đơn giản như vậy?” Lâm Tam miệng như đeo chì, làm thế nào cũng không mở ra nổi.

Thấy hắn hồi lâu không nói, Y Liên mặt mày trắng bệch, lòng như bị kim đâm:

- Muội hiểu rồi!

- Muội hiểu cái gì?

Lâm Tam vội nói:

- Ta chưa nói gì cả mà!

- Huynh không nói muội cũng hiểu.

Y Liên lắc lắc đầu, khẽ cười chua xót, lệ thủy không biết đã rơi xuống từ lúc nào:

- A ca, chiếc dây lưng muội tặng huynh đâu...?

- À, ở đây!

Chiếc dây lưng mà Y Liên tặng là một trong mấy món bảo bối mà hần luôn mang theo bên người, sớm đã được cất giữ cẩn thận trong túi, Lâm Tam vội vã tìm nó ra, đưa cho nàng.

Nhìn chiếc dây lưng trắng như tuyết đó, Y Liên sắc mặt ảm đạm, lau nước mắt đi, mỉm cười thổ thê:

- Chiếc dây lưng này là muội tặng cho huynh. A ca! Huynh thực sự không cần nó chứ?

“Vấn đề này làm sao trả lời đây?” Lâm Tam hơi hé miệng ra định trả lời nhưng cổ họng khô khốc, nửa chữ cũng không thốt ra được.

Thiếu nữ nhẹ nhàng nhìn sang hần:

- Mặc kệ huynh có nguyện ý hay không, muội đều muốn tận mắt nhìn thấy bộ dạng của huynh khi đeo nó lên. A ca, huynh nguyện ý đáp ứng thỉnh cầu cuối cùng này của muội được không?

Lâm Tam bất đắc dĩ thở dài:

- Muội đã muốn nhìn, ta đeo một lần cũng chẳng hề gì!

Hần đang muốn đưa tay ra, Y Liên lại đẩy cánh tay hần ra:

- Không được, chiếc dây lưng này muội phải tự tay đeo vào mới có hiệu lực.

Cánh tay nàng không nén nổi run rẩy, dịu dàng ôm lấy hông hần, đeo chặt chiếc dây lưng trắng tinh kia lên. Theo phong tục của Miêu tộc, một khi nữ tử Miêu tộc đem chiếc dây lưng của mình tận tay đeo lên cho a ca, đó chính là lời hứa chung thân, vĩnh viễn sẽ không rời bỏ.

Lâm Tam thì lại hồ đồ chẳng hiểu gì, Y Liên hơi thở gấp gáp, mặt mũi đỏ bừng, trong mắt vừa có vẻ hưng phấn, ngượng ngùng nhưng lại mang theo vài phần thương đau khắc cốt ghi tâm:

- Miêu nữ bọn muội, cả đời chỉ thích một người! Khụ, khụ! A ca, Y Liên là của huynh, đời đời kiếp kiếp đều là của huynh! Cầu xin huynh, ôm lấy muội, nhất định phải ôm lấy muội...!

Thanh âm của nàng tựa như tiếng khóc thút thít, càng ngày càng nhỏ, cho tới khi chẳng thể nghe thấy gì nữa. Lâm Tam vẫn còn đang do dự thì đột nhiên một thân thể mềm nhũn vô lực đổ ập vào lòng hần, bàn tay đột nhiên cảm thấy nóng nóng, giống như có thứ gì đó chảy xuống, chính là một chất lỏng đen đen, tựa hồ có vài phần quen mắt.

“Máu?” Lâm Tam đại kinh, bỗng đứng ngẩn đầu lên.

Thiếu nữ kia trong lòng hần thân thể ra sức cuộn tròn lại, những giọt máu đen từ khóe miệng nàng chảy xuống thành dòng, trên khuôn mặt như hoa như ngọc kia cũng sớm đã tràn ngập những giọt nước mắt long lanh.

- A ca, muội lạnh! Huynh hãy ôm lấy muội...!

Y Liên nước mắt tuôn tràn, dung nhan sầu thảm, đột nhiên dùng hết tất cả sức lực ôm chặt lấy ngực hần.

Lâm Tam còn chưa kịp phản ứng thì đã cảm thấy thân thể a muội đột nhiên căng ra rồi mềm nhũn trong lòng hần, chẳng còn tiếng động nào nữa, từ trong thân thể mềm mại của nàng tỏa ra từng luồng từng luồng băng giá.

- Y... Liên...!

Lâm Tam tựa như vừa bừng tỉnh từ trong mộng, dùng hết tất cả sức lực của mình mà rống lên một tiếng, trái tim như bị cào nát ra vậy.

612. Chương 609: Một Điều Kiện

Lâm Tam làm sao tưởng được, Y Liên vẫn luôn dịu hiền không ngờ lại quật cường đến thế, nàng dùng phương thức cực đoan này để thể hiện tình cảm trình liệt của mình.

- Y Liên, Y Liên! Muội tỉnh lại đi, muội không thể chết mà...!

Cảm giác hồi tiếc cùng thống khổ vô biên ào lên trong lòng hắn như triều dâng sóng dậy, Lâm Tam lòng đau như cắt, ôm chặt lấy thân thể đã lạnh ngắt của a muội, phần nộ ngất đầu lên trời mà rống lên thê thảm.

Một bóng dáng động nhân nhấp nhô lao tới như tia sét, giọng nói lo lắng của Thánh cô vang lên bên tai hắn:

- Chuyện gì thế? Ta mới rời đi có một lát, sao lại xảy ra chuyện này?

Nghe thấy tiếng An tỷ tỷ, Lâm Tam sững lại, như vừa tỉnh dậy từ trong mộng, vội vã nắm chặt tay nàng, cuống quýt kêu lên:

- Sư phụ tỷ tỷ! Mau, mau mau cứu lấy Y Liên...!

Không đợi hắn sai bảo, Thánh cô đã đưa tay lật mí mắt nàng ta lên, lặng lẽ thăm dò, đột nhiên nàng lắc đầu, khẽ thở dài một tiếng.

Đầu óc Lâm Tam quay cuồng, thân mình như chẳng đứng vững nổi nữa:

- Tỷ tỷ, Y Liên rốt cuộc sao rồi? Xin nàng hãy cứu sống Y Liên! Nếu không, cả đời này ta sẽ không thể sống an lành!

An Bích Như trừng mắt nhìn hắn, cả giận hỏi:

- Miêu nữ chúng ta có hai thứ nổi tiếng thiên hạ, ngươi biết là gì không?

Lâm Tam chán nản lắc đầu.

- Thảo nào tiểu a muội nhà người ta không muốn sống nữa!

Thánh cô nhìn chăm chăm vào hắn nhieéc mót:

- Gặp phải loại đầu gỗ như ngươi, không bị làm phiền đến chết cũng tức giận mà chết! Miêu nữ chúng ta, nổi tiếng thiên hạ có hai điểm, một là si tình, hai là dụng độc.

Hai đặc điểm này đều được thể hiện hết sức rõ ràng trên người Y Liên, Lâm Tam đột nhiên vỗ mạnh vào đầu, trong lòng đã hiểu ra:

- Đúng thế! Sao ta lại không nghĩ ra chứ?

An Bích Như “hừ” một tiếng:

- Nghĩ ra thì sao nào? Ta hỏi ngươi, ngươi đã nói gì với Y Liên mà khiến nàng ấy phải dùng tới loại Đoạn trường chi độc này?

“Đoạn trường chi độc?” Chỉ nghe tên đã đủ thấy đáng sợ rồi, Lâm Tam sắc mặt trắng bệch:

- Y Liên hỏi ta có thích nàng ấy không...?

- Vậy ngươi trả lời ra sao?

Sư phụ tỷ tỷ nghiêm túc nhìn chăm chăm vào hắn.

- Còn có thể trả lời thế nào nữa chứ?

Lâm Tam thở dài một hơi:

- Tình hình trong nhà nàng không phải là không biết, Y Liên là một nữ hài Miêu tộc thuần khiết. Loại cuộc sống đó của chúng ta không thích hợp với nàng ấy, ta không nắm chắc có thể cho nàng ấy hạnh phúc, cũng không nắm chắc có thể khiến nàng ấy vui vẻ. Vả lại, ta sao có thể làm chậm trễ chuyện chung thân của nàng ấy chứ...?!

- Cái gì mà không thích hợp? Cái gì mà không thể cho nàng ấy hạnh phúc? Mượn cớ, rõ ràng đều là mượn cớ!

An Bích Như phần nộ lườm hắn một cái:

- “Tử phi ngư, an tri ngư chi nhạc?”* Hạnh phúc hay vui vẻ, Y Liên còn rõ ràng hơn người. Lựa chọn của nàng ta, bằng cái gì mà người lại cứ ngoan cố gạt bỏ?

(*Con người không phải cá, làm sao có thể biết niềm vui của loài cá

Trích từ 1 đoạn đối thoại triết lý trong sách của Trang Tử

Trang Tử cùng Huệ Tử dạo chơi trên cầu sông Hào.

Trang Tử nói: “Cá du ra chơi thông thả, đó là niềm vui của cá”

Huệ Tử đáp: “Bác không phải cá, sao biết được niềm vui của cá?”

Trang Tử nói: “Bác không phải tôi, sao biết tôi không biết niềm vui của cá?”

Huệ Tử nói: “Tôi không phải bác, không biết bác đã đành. Nhưng bác vốn không phải cá, thì hẳn là bác không biết được niềm vui của cá”.

Trang Tử nói: “Xin nói lại từ gốc. Bác hỏi tôi sao biết được niềm vui của cá, thế là bác đã biết tôi biết mà hỏi tôi. Tôi thì biết điều đó ở trên sông Hào này)

Lâm Tam làm gì còn tâm tình mà tranh luận mấy thứ này với nàng, hẳn bắt đắc dĩ đành nói:

- Sư phụ tỷ tỷ, mấy chuyện đó sau này hãy nói đi, xin nàng hãy cứu Y Liên trước đã!

- Mấy chuyện này phải làm rõ ràng trước đã!

Thánh cô lắc đầu “hừ” một tiếng:

- Thân chết không đáng sợ, tâm chết mới là chẳng thuốc nào cứu nổi. Hôm nay ta phải vì tiểu a muội của Miêu trại đòi lại công đạo. Người hãy thành thực trả lời ta, người rốt cuộc có thích Y Liên không?

Sư phụ tỷ tỷ không cứu người, ngược lại còn thay Y Liên trách hỏi. Lâm Tam bị bức khiến cho bất lực, cười khổ nói:

- Y Liên dịu hiền xinh đẹp, hoạt bát đáng yêu, ai mà không thích? Nhưng bọn Thanh Tuyền sớm đã hạ giới lệnh rồi, ta nên tôn trọng bọn họ mới phải. Nếu chỗ nào cũng hái hoa ngắt cỏ, thấy một người thích một người, vậy không phải ta đã trở thành ngựa giống sao?

An Bích Như “phì” một tiếng, ngay sau đó lại cảm thấy có gì không đúng, vội vã nghiêm mặt:

- Coi như người còn có chút tự biết mình! Hừ, ngựa giống? Đó là đã đề cao người rồi! Ta thấy người còn giống lợn giống hơn!

- Mặc kệ là ngựa giống hay lợn giống, tỷ tỷ, xin tỷ hãy cứu Y Liên trước đã!

Lâm Tam bối rối chấp tay van xin.

Sư phụ tỷ tỷ không nói không cười, chăm chú nhìn hần:

- Nói như vậy là người thích Y Liên rồi sao?

Lâm Tam cắn chặt răng, lòng dạ ngổn ngang:

- Phải, phải ! Ta thích nàng ấy... Ai da...!

Lời còn chưa dứt đã liền cảm thấy hông đau nhói một trận, An Bích Như đã véo mạnh hần một cái rồi.

- Tiểu đệ đệ, gan người lớn thật đó!

An tỷ tỷ mày liễu dựng ngược, ghé sát bên tai hần cười lạnh:

- Không ngờ lại dám trước mặt ta mà thổ lộ tình cảm với một nữ nhân khác?

“Bức ta nói là nàng, nói xong ăn dấm cũng là nàng, rốt cuộc nàng muốn làm cái gì?” Lâm Tam buồn bực trong lòng, bùi ngùi than thở:

- Đa tình vốn là một loại tuyệt chứng mà ta mắc phải, chẳng thuốc nào chữa được. Nhưng ngàn sai vạn sai đều là lỗi của ta, chẳng liên quan gì với Y Liên, xin sư phụ tỷ tỷ nhất định phải cứu lấy nàng ấy!

- Đây là Đoạn trường chi độc, nào có dễ cứu như thế?

An Bích Như lắc lắc đầu, nhìn khuôn mặt trắng bệch của tiểu đệ đệ, mắt nàng xoay chuyển, khẽ nói:

- Có điều, cũng không phải là hoàn toàn không có hy vọng...

- Thật sao?

Lâm Tam còn đang thất vọng, ngẩng ngay đầu lên, khuôn mặt tràn đầy vẻ vui mừng.

An Bích Như khẽ gật đầu:

- Nhưng, ngươi phải đáp ứng một điều kiện của ta!

“Điều kiện?” Sư phụ tỷ tỷ đã nói như vậy thì Y Liên nhất định được cứu rồi. Lâm Tam trong lòng đại hỉ, tâm tình hơi được an ủi một chút, vội vã gật đầu nói:

- Sao tỷ tỷ lại khách khí thế, quan hệ của chúng ta là gì chứ, còn phải nói điều kiện sao? Vô luận nàng muốn cái gì ta cũng đều đáp ứng nàng!

- Đây là ngươi nói đó nha, sau này đừng có hối hận!

An Bích Như yêu kiều mỉm cười:

- Điều kiện này của ta cũng rất là đơn giản... Nếu ta cứu sống được tiểu a muội này của ngươi, sau này vô luận ta xử trí nàng ta thế nào ngươi cũng đều không được nhúng tay vào.

“A?!” Lâm Tam sửng sốt. Lời của Thánh cô toát ra vẻ cổ quái vô cùng: “Nàng xử trí Y Liên làm cái gì, ăn dấm chua rồi sao? Nhưng nếu nàng giết tiểu a muội, ta cũng mặc kệ sao?”

Sư phụ tỷ tỷ tinh minh đến mức nào chứ, nhìn thấy ánh mắt lấp lánh của hần liền biết trong lòng hần nghĩ gì rồi, không nén nổi hừ một tiếng:

- Sao? Lo lắng ta hại cô ta ư?

“Thánh cô vì hạnh phúc của các hương thân Miêu tộc mà tình nguyện một mình phiêu bạt bên ngoài, phải trải qua vô số gian nan khổ sở, sao có thể đi làm hại tiểu a muội Miêu tộc chứ?” Lâm Tam thở một hơi dài, nắm chặt tay nàng:

- Sao ta có thể nghĩ như vậy chứ? Y Liên là một cô nương tốt, là ta xấu hổ với cô ấy, ta thực tâm thực ý hy vọng cô ấy có thể vui vẻ khoái hoạt! Nếu tỷ tỷ bức tức ta thì cứ châm ta vài châm, tiểu đệ đệ tuyệt sẽ không kêu đau, chỉ là ta không hy vọng nàng làm khó Y Liên!

An Bích Như không nói một lời, mở to cặp mắt hung hăng nhìn hần, ánh mắt tựa như mũi tên bắn thẳng vào tim hần vậy. Lâm Tam run rẩy, không nén nổi lùi lại hai bước, vội vã nói:

- Tỷ tỷ, nàng... khi nàng động thủ thì nhẹ một chút, kỳ thực, ta vẫn có chút sợ bị kim châm.

“Hừ!” Thánh cô mỉm cười, bực bội lườm hần một cái, hai má đỏ bừng cả lên, ôn nhu cất tiếng:

- Sợ bị châm kim thì không châm nữa! Ngươi đau lòng vì tiểu a muội, lại muốn làm người khác đau lòng vì ngươi... Cái tên gốc gác ghêch người!

Cho dù có là tên đầu gỗ gốc ghêch hơn đi chăng nữa thì cũng có thể hiểu được ý tứ của Thánh cô. Nhìn nàng cúi gằm, khuôn mặt đã đỏ bừng lên, Lâm Tam mừng rỡ nhìn lại:

- Vậy sau này ta sẽ chú ý hơn một chút, không để nàng đau lòng vì ta là được rồi!

- Ai đau lòng vì ngươi? Không biết xấu hổ!

An Bích Như nóng bừng hai tai, khẽ sảng giọng lườm hần một cái.

Nàng tiếp lấy thân thể lạnh lẽo trong lòng Lâm Tam, nhìn đôi gò má trắng bệch của thiếu nữ, chậm rãi đưa tay ra, khẽ gạt những sợi tóc mai rối tung bên tai Y Liên, khẽ thở dài:

- Tiểu a muội này thông minh lanh lợi, dám làm dám chịu, cái tính cách ấy thực giống với ta nhiều năm trước đây!

- Tỷ tỷ nói chẳng sai chút nào, khi ta lần đầu nhìn thấy nàng ta đã tựa như nhìn thấy bộ dạng của sư phụ tỷ tỷ rồi!

Lâm Tam tỏ vẻ vô cùng đồng cảm, mừng rỡ gật đầu.

- Vậy sao?!

An Bích Như trong mắt lóe lên những tia kinh hãi, ngay sau đó lập tức thở dài một tiếng:

- Miêu nữ chúng ta cái gì cũng đều tốt. Duy chỉ có điểm si tình đó là vừa khiến người ta hận, lại vừa khiến người ta thương, bất hạnh nhất là khi gặp phải một tên người Hoa vô tình vô nghĩa. Đó mới gọi là ruột gan đứt đoạn, xé nát tâm can người ta! Ta và tiểu a muội tuổi tác cách nhau một khoảng, nhưng lại đều khó tránh khỏi vận mệnh, để một tên bạch nhãn lang người chiếm hết tiện nghi!

Nàng âu yếm liếc đưa tình, mỉm cười dò xét hần. Lâm Tam cho dù không phải là bạch nhãn lang thì cũng phải nhận luôn!

- Sư phụ tỷ tỷ, Y Liên bây giờ rốt cuộc như thế nào rồi?

Nói qua nói lại một lúc, vẫn không thấy Thánh cô giải quyết thương thế của tiểu a muội, Lâm Tam tự nhiên là lo lắng rồi.

- Cứ giao nàng ta cho ta là được rồi! Chỉ là chúng ta có lời phải nói trước, nếu cứu sống Y Liên, ta xử trí nàng ta thế nào người cũng đều không được phản đối! Người có đáp ứng hay không?

“Giờ đã là lúc nào rồi mà còn hỏi đáp ứng hay không?” Lâm Tam bất đắc dĩ đành gật gù đầu.

Nhìn bộ dạng hần hậm hực cúi đầu, Thánh cô nhẹ nhàng nói:

- Người yên tâm đi, tiểu a muội của ta, ta thương yêu còn chưa hết, sao có thể hại nàng ấy chứ? Còn về việc có thể có được hạnh phúc mà nàng ấy muốn hay không, cái đó phải dựa vào chính bản thân nàng ấy thôi!

Thánh cô tựa như đang đưa ra câu đố, Lâm Tam nghe mà như lọt vào đám mây mù, thủy chung không sao hiểu nổi. Bất quá có một điểm có thể xác nhận, chỉ cần sư phụ tỷ tỷ ra tay, tiểu a muội nhất định sẽ không việc gì!

An Bích Như cũng không giải thích nhiều, mỉm cười khẽ vờ xuống mặt hần hai cái:

- Ta phải đi cứu tiểu a muội của người rồi, người không được đi theo ta! Sớm xuống núi một chút đi, ngày mai còn có một chuyện mà người trong mơ cũng cầu đó...

Nàng nói đến đoạn sau, mặt đã đỏ ửng tới tận cổ, tim Lâm Tam đập rộn lên, hớn hở nói:

- Nàng muốn nói... động phòng?

An tỷ tỷ sao có thể trả lời hần chứ, lấy chân khế thúc vào đùi hần một cái, xấu hổ “hừ” một tiếng.

Lâm Tam còn chưa phản ứng thì nàng đã mang theo Y Liên, thân hình lao đi như một làn khói xanh, biến mất trong màn đêm bao la.

Trong lòng Lâm Tam nửa vui nửa buồn. Đến Miêu tộc, cưới An tỷ tỷ, ngày mai là có thể tu thành chính quả rồi, đây là một chuyện cực kì đáng vui mừng. Nhưng Y Liên sống chết chưa rõ, khiến hần trong lòng vô cùng áy náy.

Y Liên rốt cuộc có thể hồi phục hay không? Sư phụ tỷ tỷ sẽ xử trí tiểu a muội thế nào? Những bí ẩn cứ quần quanh trong đầu hần, khiến hần tâm thần bất định, do dự hồi lâu mới thất thểu đi xuống núi.

Tại nơi đỉnh núi xa xa, Thánh cô đang đứng đó, lặng lẽ nhìn theo bóng dáng chán nản kia, không nén nổi mỉm cười lắc đầu:

- Thật là một tên tiểu đệ đệ ngốc nghếch!

Y Liên lặng lẽ nằm dưới tảng đá, ánh trăng lạnh như băng, đang mơn man chiếu lên hai gò má thanh tú của nàng, đôi môi hồng nhuận ngày xưa sớm đã mất đi màu sắc động nhân mà trở nên trắng bệch như tuyết, không hô hấp, không còn hơi ấm thân thể, hết như người chết vậy.

An Bích Như nhảy xuống tảng đá, lấy ống trúc mức nước trong từ khe suối, lại lấy một viên dược hoàn từ trong ngực ra, bóp vụn rồi bỏ vào miệng Y Liên.

Nói ra cũng kỳ quái, chỉ sau một tuần trà thời gian, khuôn mặt vốn trắng bệch của Y Liên đã dần dần hồng trở lại, thần sắc chuyển biến tốt hẳn lên. Bộ ngực mềm mại của nàng hơi phập phồng một chút, đã có những tiếng hô hấp khê khằng, tiếp đó ngón tay liền hơi khê rung động, hơi thở của sinh mệnh đã quay trở lại thân thể nàng. Nếu Lâm Tam nhìn thấy cảnh này, nhất định sẽ hoan hô thành tiếng.

Cặp lông mi cong dài của Y Liên lặng lẽ rung động, hai mắt từ từ mở ra, nhìn quanh bốn phía, lẩm bẩm: “Ta đang ở đâu đây? A ca...!”

- Muội tỉnh rồi!

Một giọng nói dễ nghe vang lên bên cạnh nàng, thiếu nữ vội vã quay đầu qua, bên cạnh là một nữ tử Miêu tộc thân hình quyến rũ diễm lệ, xinh đẹp như tiên đang đứng nhìn nàng mỉm cười.

Y Liên sững sờ, ngay sau đó lập tức kinh hãi thất thanh kêu lên:

-... Người, người là Thánh cô?

An Bích Như mỉm cười gật đầu, thiếu nữ sắc mặt kích động tới đỏ bừng, hai mắt tràn ngập vẻ sùng kính và ngưỡng mộ, cố gắng đứng dậy rồi vội vã quỳ xuống trước mặt nàng, cung kính khấu đầu:

- Thánh cô, ta đã nhìn thấy người rồi!

Bộ dạng xinh đẹp đáng yêu ấy của thiếu nữ này thực khiến người ta thương yêu, trong ánh mắt phảng phất nhìn thấy bản thân mình năm xưa, Thánh cô nhìn thấy thì cực kì yêu thích vội vã đỡ nàng dậy:

- Mau dậy đi, Y Liên a muội!

Thiếu nữ mở to hai mắt, nắm chặt lấy cánh tay nàng:

- Thánh cô, sao người biết tên của tôi?

An Bích Như cười khê:

- Ta đương nhiên nhận ra muội rồi, chú chim sơn ca nổi tiếng nhất trăm dặm Miêu tộc, Y Liên tiểu a muội! Ta không chỉ biết tên của muội, còn nghe nói muội là kẻ sai đọc sách nhiều nhất trong Miêu trại chúng ta, không chỉ hát sơn ca hay mà còn học thức tốt, nhân quang tốt, tâm địa thiện lương, tất cả mọi người đều bội phục muội. Có phải vậy không?

Y Liên mặt mũi đỏ bừng, ngẩng đầu lên nhìn nàng, xấu hổ nói:

- Muội chỉ là một tiểu a muội của Ánh Nguyệt thôn, làm gì có tốt như người nói chứ?

Thánh cô nhìn nàng cười giảo hoạt:

- Muội không tốt? Vậy sao đến cả a Lâm ca cũng thích muội chứ?

“A Lâm ca thích ta?” Y Liên trong lòng buồn bã, bỗng dưng tỉnh ra, “bịch” một tiếng quỳ xuống đất, nước mắt như mưa:

- Không, không phải như vậy! Không liên quan tới a Lâm ca, là do muội cứ bám theo huynh ấy, mong Thánh cô trách phạt Y Liên! A Lâm ca chẳng có tội lỗi gì đâu!

613. Chương 610: Nguyện Ý

An Bích Như lắc lắc đầu, khẽ nắm lấy vai thiếu nữ, nâng nàng dậy:

- Thích một người thì có gì là sai? Muội vì hấn mà đến cả Đoạn trường chi độc kia cũng không sợ, vậy mà sao lại không dám nói ra?

“A Lâm ca là tình lang của Thánh cô, mình sao có thể cùng Thánh cô tranh đoạt huynh ấy chứ?” Y Liên khổ sở lắc đầu, đột nhiên trong lòng cảm thấy kỳ quái, nằng đở bưng mặt liếc nhìn An Bích Như, khẽ hỏi:

- Thánh cô! Muội rõ ràng đã uống Đoạn trường chi độc, sao người còn có thể cứu sống muội vậy?

Trên các ngọn núi lớn gần Miêu trại có thể tìm được trăm ngàn loại độc vật kỳ quái, được tính cường liệt, cái gọi là Đoạn trường chi độc chính là tinh tuyển từ năm loại kịch độc trong đó rồi điều phối với nhau, trừ người dùng độc ra thì chẳng ai biết độc nguyên (nguồn gốc chất độc) là vật gì, vì vậy tất nhiên chẳng có cách gì để cho thuốc giải, từ đó mới có truyền thuyết về Đoạn trường chi độc.

An Bích Như vuốt ve mái tóc thiếu nữ, chăm chú nhìn nàng, mỉm cười nói:

- Nếu thực sự là Đoạn trường chi độc, ta đương nhiên chẳng thể giải nổi. Chỉ đáng tiếc, muội vì trong lòng tràn ngập bi thương, đến cả được vật bị người ta lén trao đổi mà cũng không biết. Muội nhìn xem, năm loại độc nguyên đều ở chỗ ta đây này!

Nàng lấy từ trong ngực ra một cái túi thuốc, vô cùng cẩn thận mở ra, thấy bên trong có đựng mấy loại dược liệu kịch độc đã được phơi khô. Y Liên quét mắt nhìn qua, loại Đoạn trường chi độc mà mình điều chế trong lúc bi thương không biết vì sao lại rơi vào tay An Bích Như.

Trong cơn sầu khổ, tất cả những ủy khuất xót xa trong lòng đều trào dâng lên tâm trí:

- Thánh cô...!

Y Liên kêu lên một tiếng, dụi vào lòng An Bích Như, khóc nức lên.

Nàng từ lúc gặp được a Lâm ca liền như mộng du giữa đôi bờ hạnh phúc và bi ai, thích hấn nhưng lại không dám mở miệng, đến lúc cổ cồn nén lấy hết dũng khí bày tỏ thì a ca đã trở thành tình lang của người khác mất rồi. Đời người còn có chuyện thống khổ hơn thế này sao?!

- Nha đầu ngốc!

An Bích Như vỗ vỗ lên vai nàng rồi dịu dàng thở dài một tiếng:

- Bây giờ đã biết rồi chứ? Thích một người là phải lớn gan nói ra, phải dũng cảm mà đi tranh đoạt, đây mới là dũng khí của nữ nhân Miêu tộc chúng ta. Một mực tránh né thì sẽ chỉ đem hạnh phúc nhường cho kẻ khác thôi!

“Ừm!” Nghe lời dạy bảo của Thánh cô, Y Liên buồn vui xáo trộn, gật đầu một cái, lại đột nhiên cảm thấy không đúng: “A ca là tình lang của Thánh cô, sao người còn cổ vũ mình đi tranh đoạt?” Thiếu nữ vội ngẩng đầu lên, ngại ngùng thắc mắc:

- Thánh cô! A ca là tình lang của người... Muội sao có thể cùng người...?

An Bích Như khuôn mặt ửng hồng, vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của a muội, than khẽ:

- Thực là một tiểu nha đầu ngốc nghếch đáng yêu, thảo nào tiểu đệ đệ lại thích muội tới như vậy!

Y Liên chậm rãi lắc đầu, sắc mặt buồn rầu nói:

- A ca huynh ấy không thích muội!

- Có thích hay không, không thể chỉ dựa vào lời nói, cần phải dùng tâm để cảm thụ!

Thánh cô nhẹ nhàng hỏi:

- Hấn đối xử với muội thế nào, muội tự mình không cảm nhận được sao?

Thiếu nữ cúi đầu suy nghĩ, từ sau khi vào núi, cùng a Lâm ca đồng hành, dọc đường hấn tuy luôn cười nói vô tư, chẳng để ý gì, nhưng những sự quan tâm và thương yêu lộ ra khi đó lại có thể nhận thấy rõ ràng. Y Liên chậm rãi cúi đầu, mặt mũi đỏ bừng, yếu ớt nói:

- Muội... muội không biết!

An Bích Như khúc khích kéo lấy tay nàng giảng giải:

- A muội à, muội phải nhớ! Thích một người cũng không thể lúc nào cũng dịu dàng. Có lúc phải đối với hắc độc ác một chút, phải để hắc biết sự tồn tại của muội. Như vậy thì hắc mới biết sợ muội, từ đó lại càng thêm nhớ đến muội! Cho dù lúc ở trước mặt, hắc không nhớ được chỗ tốt của muội, nhưng sau đó tỉnh ngộ lại rồi, lúc ấy sẽ càng thêm quan tâm tới muội! Giống như ta và tiểu đệ đệ...

Nàng cứ nói, cứ nói..., rồi không nén nổi khẽ tủm tỉm cười, khuôn mặt trở nên dịu dàng, thanh âm cũng nhỏ dần đi.

Y Liên chớp chớp mắt, gật đầu ngây thơ:

- Muội hiểu rồi! Thảo nào a ca lại sợ Thánh cô như vậy, thì ra là Thánh cô yêu huynh ấy, yêu vô cùng!

- Phì! Ai yêu hắc chứ?

Y Liên cũng là một tiểu nữ thông minh, An tỷ tỷ dẫn lửa tự thiêu mình, bị nàng nhìn ra, khuôn mặt lập tức đỏ lựng lên, ngượng ngùng lấp liếm một chập.

Bộ dạng diễm lệ vô song ấy khiến cho tiểu a muội thân là một nữ nhân mà cũng nhìn đến sững sờ:

- Thánh cô, người thật đẹp!

An Bích Như kéo tay nàng dỗ dành:

- Cái miệng của a muội ngọt như mật vậy! Yên tâm đi, sẽ có một ngày muội cũng đẹp như ta!

Nói chuyện với Thánh cô một hai câu, thấy nụ cười thân thiện hòa nhã kia của nàng giống như a tỷ a muội trong nhà vậy, Y Liên cũng không còn cảm thấy sợ hãi nữa.

- Y Liên! A Lâm ca của muội rõ ràng là rất thích muội nhưng lại không dám nói ra đó, muội biết là vì sao không?

An Bích Như đột nhiên nghiêm giọng, nhìn chăm chăm vào Y Liên hỏi.

Lời này vừa nói, lập tức khiến cho toàn bộ tinh thần của thiếu nữ đều bị thu hút, tiểu a muội vội vã kéo ống tay áo Thánh cô:

- Tại sao vậy? Mong Thánh cô dạy bảo!

An Bích Như cảm khái thở dài:

- Giống như Miêu nữ chúng ta thế này, trong mắt thế nhân đều rất bình phàm phổ thông, tựa như những đám mây nhiều màu nhiều sắc ở phía chân trời, hôm nay nhìn thì đẹp, ngày mai đã lại tan đi rồi, tuy rực rỡ thanh tân nhưng tới rất mau, đi lại càng mau, phảng phất như một trận gió vậy... Sao có thể khiến cho người ta ghi nhớ thật sâu được chứ?

Y Liên thần sắc buồn bã nghĩ thầm: “Thánh cô nói không sai, người giống như a Lâm ca, những nữ tử bên cạnh nhất định là người nào người nấy đều không tầm thường... Một tiểu a muội Miêu tộc chẳng bấu víu vào đâu như mình có thể coi là gì cơ chứ?”

Thiếu nữ hai mắt rưng rưng, nắm chặt cánh tay An Bích Như, tha thiết nói:

- Thánh cô, muội thích a Lâm ca, có thể vì huynh ấy mà chết! Muội nên làm thế nào đây, mong Thánh cô dạy bảo Y Liên!

- Nữ nhân Miêu tộc chúng ta, duy nhất chỉ có cách phải dùng cảm kiên nghị, tự lập tự cường, làm một nữ nhân có bản lĩnh, không dựa vào nam nhân mà tồn tại mới có thể khiến hắc coi trọng chúng ta, vĩnh viễn không quên được chúng ta!

Thánh cô khẽ mỉm cười, xa xôi nhớ về quá khứ:

- Ta và a Lâm ca của muội chính là bắt đầu như thế! Lúc đó hắc so với bây giờ còn ti bỉ vô sỉ hơn, vừa thấy mặt ta là mắt liền không rời ra, động tay động chân, trong lòng lúc nào cũng muốn chiếm tiện nghi của ta!

Sau này bị ta chinh cho vài lần hấn mới thành thực hơn một chút! Muội nghĩ xem, nếu ta không có bản lĩnh, còn không phải sớm đã bị hấn...

Thánh cô mặt nóng bừng, không nói tiếp được nữa.

Y Liên nghe mà kỳ quái, tự hỏi: “Trước đây a ca thực sự là người xấu như vậy sao? Bây giờ sao chẳng nhìn ra nhỉ? Thánh cô câu nào câu nấy đều nói phải chĩnh huynh ấy, nhưng đến cuối cùng, tất cả mọi tiện nghi của người còn chẳng phải đều muốn để huynh ấy chiếm ư?”

An Bích Như ánh mắt dịu dàng nhưng thanh âm lại kiên định vô cùng. Thân là Miêu nữ, nhất định phải tự tôn tự cường, đây là cảm ngộ tâm tình của nàng sau nhiều năm phiêu bạt bên ngoài, tất nhiên là một nhận thức hết sức chính xác.

Thiếu nữ lặng lẽ lắc đầu, lại sàu nảo thở dài:

- Muội chỉ là một Miêu nữ nhỏ bé, lại chẳng có bản lĩnh như Thánh cô, một khi a ca rời khỏi Miêu trại, huynh ấy rất nhanh sẽ quên muội đi thôi!

- Cho nên, muội càng phải làm một người có bản lĩnh, để hấn nhớ lấy muội!

Thánh cô cười hi hi, ghé sát tai Y Liên thì thầm mấy câu.

- Cái gì?

Sắc mặt Y Liên sau chớp mắt đã trở nên đỏ bừng, lắp bắp nói:

- Chuyện này, chuyện này sao có thể chứ? Muội làm gì có bản lĩnh đó?

- Tại sao không thể?

Thánh cô thần sắc nghiêm túc, nắm chặt tay nàng:

- A muội, phải có lòng tin với mình! Muội thông minh thiện lương, kiên trinh bất khuất, xinh đẹp tài giỏi, lại là người yêu Miêu trại tha thiết, tất cả mẽ đa mẽ sai đều bội phục muội, đến cả mấy vị a thúc như Hàn Nông trưởng lão cũng coi trọng muội! Có những sự ủng hộ này, muội còn sợ cái gì? Hơn nữa, trên đời chẳng có người nào mới sinh ra đã cái gì cũng biết, không biết thì có thể học, ta cũng giống như muội, ở tuổi này bắt đầu học tập từng thứ một! Muội nhất định có thể mang tới hạnh phúc cho Miêu tộc chúng ta, a tỷ tin muội!

Y Liên cả kinh lắc đầu:

- Thánh cô, muội sợ không được...

Thấy tiểu a muội đã bị dọa tới sắc mặt trắng bệch, Thánh cô vội giữ lấy vai nàng:

- Không thử xem thì làm sao biết là không được? Muội nghĩ xem, Tự Châu này là nơi mà a Lâm ca quan tâm nhất, nếu muội đảm nhiệm trọng trách này rồi, cả đời này của hấn chỉ sợ rằng ngày ngày sẽ đều nhớ đến muội! Vậy còn có thể quên được muội sao?

“A ca sẽ mãi mãi nhớ đến ta?” Trái tim nhỏ bé của Y Liên đập thành thịch như muốn nhảy cả ra ngoài, hai tay run rẩy kịch liệt, đột nhiên nước mắt long lanh:

- Nhưng, lúc muội nhớ a Lâm ca thì làm thế nào?

- Nha đầu ngốc này!

Thánh cô thở dài một tiếng, mỉm cười ghé sát tai nàng nói vài câu.

Y Liên nghe mà hai tai đỏ ửng lên:

- Thánh cô, người..., người nói thực sao?

- Đó là đương nhiên rồi!

An tỷ tỷ đỡ vai nàng rồi cười khúc khích, thần sắc quyến rũ vô ngần:

- Chỉ cần muối xử lí các sự vụ của Miêu tộc chúng ta cho thỏa đáng, không ngoài một hai năm nữa, ta bảo đảm muối sẽ đạt được tâm nguyện! Hi hi, tên xấu xa đó làm sao có thể thoát khỏi lòng bàn tay ta được, đến lúc đó sư phụ tỷ tỷ sẽ tặng cho hắn một trái táo đỏ mỹ lệ, xem hắn có ăn hay không nào?

Y Liên sắc mặt bừng lên, bộ ngực mềm mại run rẩy kịch liệt, do dự hồi lâu. Đột nhiên nàng cắn chặt răng, nhân thần bỗng chốc trở nên kiên định:

- Thánh cô, muối nguyện ý!

An Bích Như lặng lẽ gật đầu, khẽ thở dài một tiếng, vỗ vào tay nàng nói:

- A muối, khổ cho muối rồi!

Thiếu nữ nhào vào lòng nàng, lệ châu tí tách tuôn rơi:

- Chỉ mong a ca còn có thể quay lại nhìn muối một lần là cả đời này muối đã mãn nguyện rồi!

- Yên tâm đi, lời a tỷ đã nói thì nhất định sẽ làm được!

Thánh cô nở một nụ cười dịu nhân đến chẳng thể miêu tả bằng lời:

- Chỉ sợ đến khi muối đạt được tâm nguyện, lúc động phòng lại hiềm a tỷ này chướng mắt thôi!

- A tỷ...!

Y Liên nũng nịu, sắc mặt đỏ bừng, chui vào lòng nàng, vừa thẹn vừa mừng, không ngừng náo loạn cả lên.

- Ất xì, ất xì...!

Vừa sáng sớm ngủ dậy đã nghe thấy Lâm Tam trong phòng hắt xì liên mấy cái không ngừng, lão Cao kéo Tứ Đức bên cạnh, nói nhỏ:

- Lâm huynh đệ hai ngày nay không làm chuyện xấu gì đúng không nhỉ?

- Không có!

Tứ Đức giật mình vội đáp, ngay sau đó lập tức như nhớ đến chuyện gì, thần bí hạ thấp âm thanh xuống nói:

- Đương nhiên là ngoại trừ chuyện với Y Liên tiểu thư thôi!

“Thảo nào lại bị nhiễm phong hàn, báo ứng rồi!” Cao Tù nhếch mép cười vụng, chợt lại nghe Lâm huynh đệ từ phía xa lớn tiếng gọi:

- Cao đại ca! Cao đại ca...!

Cao Tù mau chóng bước tới, chỉ thấy Lâm Tam hai mắt đỏ ngầu, dung nhan tiều tụy, rõ ràng là cả đêm không được an giấc.

“Ai kêu người đi đùa giỡn tiểu a muội nhà người ta!” Lão Cao thầm mỉa mai, nhưng sắc mặt lại vẫn vẻ nghiêm trang:

- Huynh đệ, có chuyện gì ư?

- Cao đại ca!

Lâm Tam vỗ vai hắn, nhỏ giọng nói:

- Huynh hãy mau lên Ngũ Liên phong một chuyến, đi bái kiến Hàn Nông trưởng lão, tốt nhất là có thể tìm thấy sư phụ tỷ tỷ của ta, hỏi một chút về Y Liên xem nàng... nàng còn khỏe không?

Hắn định nói thêm gì đó lại thôi, cảm khái lắc đầu. Cao Tù “ồ” một tiếng, đang muốn rời đi thì chợt nghe từ ngoài cửa có tiếng sang sảng vọng lại:

- Mạt tướng Trương Quân! Mạt tướng Thành Tự Lập! Bái kiến Lâm nguyên soái!

- Hai vị đại ca mau vào đi!

Lâm Tam chấn động tinh thần, vội đích thân vén rèm bước ra mời hai vị tướng quân Lô Châu vào.

Thành Tự Lập vừa thấy bộ dạng bơ phờ tụy của hần thì lập tức kinh ngạc hỏi:

- Lâm soái, đêm qua người ngủ không ngon sao?

- Ồ, không việc gì, không việc gì!

Lâm Tam xấu hổ lấp liếm cười trừ:

- Là đêm qua bị sái cổ một chút. Hai vị đại ca, chuyện kê biên tài sản ở phủ trạch của Nhiếp Viễn Thanh tiến hành thế nào rồi?

Trương Quần rút từ trong ngực ra bản danh sách, cung kính đưa tới tay hần:

- Hồi bẩm nguyên soái! Qua một đêm lục soát trong phủ trạch của Nhiếp Viễn Thanh, tổng cộng thu được hoàng kim vạn lượng, tuyết hoa ngân và ngân phiếu hơn mười lăm vạn lượng, ngoài ra còn kim ngân trang sức, tranh chữ cổ, minh châu phi thúy không tính vào trong đó.

Lâm Tam cầm lấy bản danh sách, liếc nhìn mấy lượt, mỗi một nét bút trên đó đều ghi rất rõ ràng. Tính toán một chút, cái tên Nhiếp Viễn Thanh này trong thời gian làm phủ doãn ở Tự Châu đã tham ô không dưới ba mươi vạn lượng.

- Ba mươi vạn lượng!

Lâm Tam phẫn nộ vỗ bàn, tức giận đến muốn nổ tung cả phổi.

Lần trước Lạc Mẫn làm mất ba mươi vạn lượng quân lương ở Sơn Đông, chút nữa thì đầu rơi xuống đất, nhưng một cái Tự Châu phủ nhỏ bé này, chỉ riêng tham ô còn nhiều hơn thế. Khai chiến với Đột Quyết, một ngày tốn không quá vạn lượng, ba mươi vạn lượng này đủ làm quân lương cho đại quân kháng Hồ cả một tháng trời.

Tự Châu vốn kinh tế lạc hậu, nghèo đói triền miên, Nhiếp Viễn Thanh lại như quỷ hút máu, đào sâu ba thước đất mà vợ vét, có một tên sâu mọt thế này, lão bách tính ở đây còn có thể có những ngày tốt đẹp được sao?

- Trừ chuyện này ra, Nhiếp Viễn Thanh còn áp bức bách tính, chiếm đoạt ruộng đất, cưỡng bách dân nữ..., chỉ riêng chỗ chúng tôi ghi chép được đã không dưới ba mươi tội rồi!

“Bộp!” Lâm Tam vỗ mạnh một cái xuống bàn, sắc mặt đen như than:

- Các vấn đề của tên họ Nhiếp đã xử lý xong chưa?

- Về cơ bản đã xử lý, còn mấy chỗ chứa bạc đang đợi hần chỉ ra!

Thành Tự Lập vội vã khom lưng bẩm báo.

Lâm Tam nghiêng chặt răng bước lên vài bước:

- Cái tên vương bát đản này, không lột da róc xương hần thì khó mà tiêu trừ được nỗi oán hận của dân chúng! Trương đại ca! Thành đại ca! Hai người hãy thống kê các số liệu này ra, công bố rõ ràng cho bách tính Tự Châu được biết, một chút cũng không được bỏ sót. Cáo thị nhất định phải dán tới từng huyện từng hương, để mỗi một người đều có thể biết! Trong vòng nửa năm, ai cũng không được bóc xuống! Ngoài ra, khi dán cáo thị phải nói rõ với các hương thân, Nhiếp Viễn Thanh tham ô hơn ba mươi vạn lượng bạc trắng, ta nhất định sẽ hoàn lại cho các hương thân phụ lão ở Tự Châu không thiếu một lượng. Đây là cam đoan của a Lâm ca.

614. Chương 611: Hai Vấn Đề

- Đồng thời, tuyên bố cho tất cả hương thân Hoa Miêu...

Lâm Tam trầm mặt lại:

- ... Nhiếp Viễn Thanh tội ác tày trời, những tội mà hắn phạm phải nhiều không kể xiết, ta đã bẩm báo lên Hoàng thượng lão nhân gia, Nhiếp Viễn Thanh chẳng cần phải áp giải về kinh thành, chỉ đợi hình bộ gửi công văn đến là sẽ xử cực hình ở ngay bên ngoài Tự Châu phủ. Thời buổi rối ren này phải dùng trọng luật, không thể để tên cầu quan này được chết quá thống khoái, phải lấy ngàn đao xẻ thịt hắn, lăng trì cho tới chết, cảnh cáo răn đe kẻ khác về sau. Tất cả bách tính Tự Châu đều có thể đến tận nơi chứng kiến!

“Lâm nguyên soái thế này là đã động chân nộ rồi, thủ đoạn tuy ác nhưng lại là vì xả nổi bức tức cho lão bách tính, những ngày tốt đẹp của bách tính Tự Châu đã thực sự tới rồi!” Thành Tự Lập và Trương Quân đều phấn khởi không thôi, nhát tề ôm quyền cảm kích:

- Tạ ơn Lâm soái! Mặt tướng lập tức y lệnh!

Hai người vui mừng cáo lui. Lâm Tam lắc đầu lo lắng miên man: “Làm được một Tự Châu phủ rồi, nhưng thiên hạ còn có bao nhiêu Nhiếp Viễn Thanh? Làm sao giết được hết đây? Đẹp bỏ tham ô chính là việc khó nhất thiên hạ, Triệu Tranh vẫn còn nằm trong nôi chẳng hay biết gì đã phải gánh trọng trách lên người, tương lai chẳng biết sẽ còn có bao nhiêu chuyện đau đầu đây?”

Đang trong lúc trầm tư thì Tứ Đức chạy như bay vào:

- Tam ca! Mau mau, Nhị trưởng lão của Miêu trại đưa hỷ phục tới cho huynh!

“Hỷ phục?” Lâm Tam chớp chớp mắt, ngay sau đó sực tỉnh, vội vã kêu lên:

- Mau nghênh đón!

- Cung hỷ! Cung hỷ!

Nhị trưởng lão bưng theo một bộ y phục Bạch Miêu mới tinh, tươi cười đi vào.

“Hôm nay là một ngày tốt!” Nghĩ đến ánh mắt say đắm của An tỷ tỷ, trong lòng Lâm Tam lập tức nóng lên, tất cả ưu tư lo lắng cái đã biến sạch. Hắn cười hì hì tiến đến, khom người nhận lấy y phục trong tay Nhị trưởng lão:

- Làm phiền a thúc đích thân tới tống hỷ, tại hạ thực hổ thẹn quá!

Tứ Đức sớm đã đưa một phong hồng bao lớn tới, Nhị trưởng lão mỉm cười nhận lấy, vui vẻ thúc giục:

- Đa tạ a Lâm ca! Hảo sự không nên chậm trễ, mời a Lâm ca mau mau lên núi, Thánh cô đang khổ sở chờ mong đó!

- Được, được!

Lâm Tam vui vẻ đến không khép nổi miệng, vội vã mặc ngay bộ y phục mới kia vào.

Bộ Miêu trang này là làm riêng cho hắn, mặc vào cực kỳ vừa vặn, nhìn sợi chỉ thuần khiết tượng trưng cho Bạch Miêu trên ống tay áo, cũng không biết vì sao hắn đột nhiên nhớ tới khuôn mặt kiều diễm đầy vẻ thẹn thùng của Y Liên khi thay y phục cho hắn lúc xuất phát ở Ảnh Nguyệt thôn:

- A thúc, ta muốn hỏi thăm người một chuyện?!

Nhị trưởng lão cười sang sảng nói:

- Đã sắp là người một nhà rồi, còn coi ta như người ngoài sao? Có chuyện gì thì cứ thẳng thắn hỏi đi!

A Lâm ca thân phận cao vợi vợi, bản lĩnh phi phàm, lại được bách tính Tự Châu cực kì yêu quý, Thánh cô và hắn có thể kết thành nhân duyên là một chuyện vô cùng tốt đẹp. Các vị trưởng lão quá trình từ lúc phản đối tới lúc tiếp nhận, quan niệm đã dần dần thay đổi.

- A thúc, sáng hôm nay người có nhìn thấy Y Liên chưa?

Lâm Tam hạ thấp giọng, cẩn thận dò hỏi.

- Y Liên?

Nhị trưởng lão lắc lắc đầu:

- Không nhìn thấy nó, cha nó Bồ Y và chúng ta đã thương thảo về các sự vụ của Miêu trại cả một đêm, đến khi trời sáng mới đi nghỉ. A Lâm ca, ngươi hỏi cái này làm gì?

- Ô, là Y Liên mang ta tới Ngũ Liên phong, do đó mới có mối lương duyên đẹp đẽ giữa ta và Thánh cô. Ta muốn cảm tạ nàng ấy cho tốt mà thôi!

Hắn không dám nói ra chuyện tiểu a muội vì hắn mà quyền sinh, nếu để cho đám trưởng lão này biết được, họ còn không đi tìm hắn liệu mạng sao?

Thấy a Lâm ca nhớ ân mà báo đáp, Nhị trưởng lão mừng rỡ gật đầu. Lâm Tam mặc Miêu trang lên, đeo dải đỏ, sau đó khởi hành, thẳng tiến về phía Ngũ Liên phong trong tiếng pháo rầm trời, lễ nhạc rền vang.

Cáo thị trả bạc về Tự Châu, giết chết Nhiếp Viễn Thanh vừa mới dân lên, trong huyện thành Quân Liên sớm đã dày đặc đầu người, trước các bảng cáo thị người đông như kiến, đến một giọt nước cũng không lọt ra được. Tất cả bách tính Hoa Miêu vây quanh để tận mắt chứng kiến rồi hưng phấn ôm nhau hoan hô, đốt pháo mừng như ngày Tết, từ đầu đường tới cuối đường, những tiếng pháo nổ vang mãi không thôi.

“Nguyện vọng của lão bách tính kỳ thực rất đơn giản, họ chẳng cần biết ngươi làm quan có bản lĩnh gì, chỉ hy vọng ngươi có thể thanh chính liêm khiết, xử sự công bình. Nhưng trong khắp thiên hạ này, chân chính làm được điều đó có được mấy người đây?” Lâm Tam nhìn mà thổn thức không thôi, đột nhiên nhớ đến thân phận của Triệu Tranh, bỗng cảm thấy gánh nặng trên người lại tăng thêm mấy phần.

- Mau nhìn kia, a Lâm ca, là a Lâm ca!

Có mấy người tinh mắt, vừa nhận ra Lâm Tam trong chiếc kiệu đỏ liền lập tức thất thanh kêu lớn.

- A Lâm ca, a Lâm ca...!

Đám người bốn phía ào lên như thủy triều, hưng phấn hò reo tên hắn lên, trên đường lập tức đen đặc người, đến giọt nước cũng không lọt ra được, kiệu hoa khó mà tiến thêm được một bước.

Lâm Tam chỉ đành từ trong kiệu bước ra, ôm quyền hướng về bốn phía mà liên tục khom người đáp lễ. Cả Quân Liên huyện sau nháy mắt đã sôi trào lên.

Chịu đủ sự nhiễu nhương của tham quan, trên trời đột nhiên rơi xuống một a Lâm ca, hưng dân sinh, giết gian nịnh, trừ ác bá, chuyện mà bách tính Tự Châu muốn làm, a Lâm ca nhất nhất đều thay họ đi làm, sao không khiến cho người ta mừng rỡ chứ?!

Hôm nay là ngày đại hỉ của a Lâm ca và Thánh cô, đám người tụ tập càng lúc càng đông, tiếng tung hô reo mừng vang lên rầm trời, chiếc kiệu của hắn đi đến đâu đám người liền theo tới đó, đội ngũ nghênh thân cứ dài thêm mãi, đưa mắt nhìn đi chẳng thấy đầu đuôi.

Trên Ngũ Liên phong sớm đã tràn ngập màu đỏ, treo đèn kết hoa, nhìn thấy chiếc kiệu đi tới liền lập tức cử hành lễ nhạc, pháo nổ vang trời, tất cả mọi người lớn tiếng hoan hô, không khí cực kỳ náo nhiệt.

- Đứng lại! Đứng lại!

Mới đi tới dưới núi, phía trước đột nhiên hiện ra một đám cô nương Miêu tộc trang điểm rực rỡ, Hồng Miêu, Bạch Miêu, Thanh Miêu, Hoa Miêu, các chi hệ đều có, tràn ra ngăn trước chiếc kiệu.

Tứ Đức cực kỳ cơ linh, mau chóng chạy lên trước, cười bồi nói:

- Các vị tỷ tỷ! Thời gian đã không còn sớm rồi, mong chư vị hãy thứ cho, để chúng tôi lên núi sớm một chút đi, đừng làm Thánh cô phải đợi lâu!

Hắn vừa nói, hồng bao trong tay nhanh nhẹn đưa tới mỗi người một chiếc, các cô nương nhận lấy hồng bao nhét vào trong ngực, cười râm ran nói:

- Muốn rước Thánh cô của chúng ta đi, làm sao dễ dàng như thế được? Mau bảo a Lâm ca xuống nói chuyện đi, đáp được rồi, chúng ta mới có thể để huynh ấy lên núi. Nếu không, đêm nay Thánh cô sẽ phải độc thủ không phòng rồi, hi hi!

“Đi nghênh thân lại bị cản đường, đây chắc là do tục lệ người ta bày bố!” Lâm Văn Vinh vội vã xuống kiệu, mỉm cười ôm quyền:

- Các vị a tử a muội, gọi ta có chuyện gì sao?

Chư vị cô nương đồng loạt nhìn hắt từ trên xuống dưới rồi một tiểu a muội Hoa Miêu nháy nháy mắt yêu kiều nói:

- A Lâm ca, huynh thích Thánh cô của chúng tôi sao?

- Đương nhiên rồi!

Lâm Tam cực kì đứng đắn tuyên bố:

- Ta thích nàng ấy tựa như áng mây say đắm bầu trời!

- Lời tỏ tình của a Lâm ca thực động nhân a!

Hoa Miêu a muội cười hi hi:

- Nhưng, chỉ nói không cũng vô dụng, trừ phi huynh ăn cái này vào thì chúng ta mới có thể tin huynh!

Nàng giơ một quả ớt cay nhọn dài đỏ rực lên, khuôn mặt đầy vẻ đắc ý gian xảo.

- A Lâm ca! Đây là ớt chỉ thiên độc đáo của Miêu trại chúng ta, đến cả người đàn ông dũng cảm nhất một ngày cũng chỉ có thể ăn nửa trái, còn phải uống ba thùng nước, ha ha!

Nhị trưởng lão nhắc nhở đầy thiện ý.

Lâm Tam bị dọa cho mặt trắng bệch: “Đám tiểu a muội này, hồng bao đã lấy rồi mà nan đề vẫn xuất ra, quả là bá đạo, quả thực là muốn lấy mạng của ta mà!”

- Sao, không dám ư? Vậy huynh chẳng thể lên núi đâu, hi hi!

Thấy hấn đang do dự, các cô nương Miêu tộc lập tức nháo nhào cả lên, bật cười ầm ĩ.

Tứ Đức lo lắng ghé sát đến bên tai hấn:

- Tam ca, làm sao bây giờ?

Đây là ở Miêu tộc, hấn muốn lấy Thánh cô của Miêu trại đi, còn có thể làm thế nào? đành nhận thôi! Lâm Tam nghiêng răng:

- Được, ta ăn!

Hấn bước từng bước lớn lên trước, nhận lấy quả ớt chỉ thiên nhọn hoắt từ trong tay cô gái Hoa Miêu kia. Nàng ta tinh nghịch nháy nháy mắt, thần bí cười nói:

- A Lâm ca, huynh phải suy nghĩ kĩ đi, cái này rất là bá đạo. Ăn nó rồi, chỉ sợ bụng huynh sẽ đau mất ba ngày ba đêm đấy!

“Đau bụng so với đau lòng còn tốt hơn, nếu hôm nay ta không lên được núi, An tử tử còn không lòng đau như cắt sao?” Hấn run rẩy suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng hạ quyết tâm cầm lấy quả ớt chỉ thiên kia nhét vào miệng.

Vừa bỏ vào miệng liền cảm thấy không đúng, quả ớt nhỏ này nhẹ nhàng vừa miệng, cực kì thơm ngon, làm gì có chút bá đạo nào? Thì ra là một con hổ giấy, trùng kế của mấy nha đầu này rồi!

- A Lâm ca, huynh thật ngốc a!

Các cô nương cùng phá lên cười.

“Quá quan rồi!” Lâm Tam mừng rỡ, đang muốn bước qua khỏi đám người thì một cô nương Hồng Miêu chạy như bay tới ngăn hấn lại:

- Chậm đã!

Lâm Tam ngẩng đầu lên nhìn lại, lập tức cả kinh hỏi:

- Tử Đồng? Sao lại là nàng?

- Muốn lên núi sao có thể dễ dàng như vậy?!

Tử Đồng hừ một tiếng:

- Có người kêu ta hỏi người hai vấn đề! Không đáp được thì ta chẳng thể để người đi!

Lâm Tam tim đập rộn lên như muốn nhảy cả ra ngoài, thanh âm lúng búng hỏi:

- Nàng nói Y Liên sao?

Tử Đồng quét mắt nhìn hẩn, bất mãn nói:

- Người không cần biết là ai, chỉ cần nói người có trả lời hay không?

- Trả lời, đương nhiên sẽ trả lời rồi!

Lâm Tam vội vã gật đầu.

- Vậy còn được!

Tử Đồng khẽ mỉm cười, sắc mặt hơi hòa hoãn hơn:

- Vấn đề thứ nhất, tối qua hoa đăng mà người thả tại sao lại có thể bay lên trời?

Sự thần kì của chiếc đèn bay lên trời kia chúng nhân đều đã tận mắt nhìn thấy, nhưng chẳng có ai biết a Lâm ca đã dùng loại ma pháp gì. Câu hỏi này của Tử Đồng lập tức hấp dẫn sự hiếu kỳ của tất cả mọi người.

- Cái này ư? Kỳ thực rất đơn giản. Trong cuộc sống thường ngày của chúng ta, chỉ cần quan sát nhiều một chút là có thể phát hiện là điều huyền bí bên trong.

Lâm Tam tủm tỉm cười:

- Khi đốt sợi bắc đèn được tẩm dầu lên, không khí trong đèn lồng sẽ bị nóng lên mà giãn nở ra, áp lực giảm xuống, không khí sẽ trở nên ít hơn bên ngoài, trọng lượng tự nhiên cũng theo đó mà giảm xuống, cho nên nó có thể bay lên được.

Đạo lý này, nghe hẩn nói thì đơn giản, nhưng chúng nhân lại đều bán tín bán nghi. Cứ thế mà có thể tạo ra được đèn lồng bay lên trời? Không khỏi có chút quá dễ dàng a!

Lâm Tam cũng không giải thích nhiều, nghiêm mặt nói:

- Nhận thức chính xác phải tới từ thực tiễn. Nếu các vị huynh đệ tỷ muội không tin thì cũng có thể giống như ta mà làm mấy chiếc đèn lồng thử xem, đến lúc ấy nhất định sẽ có một sự kinh hỷ bất ngờ đó.

Tử Đồng trầm tư không nói, ánh mắt lén nhìn về phía đám đông mà dò xét. Lâm Tam sớm đã chú ý đến nàng, thuận theo ánh mắt nàng nhìn đi, một thân ảnh hiện lên trong đám người, sau nháy mắt đã lại biến mất không thấy đâu nữa.

“Y Liên!” Lâm Tam chút nữa thì nhảy lên, là nàng, nhất định là nàng, Y Liên không chết! Hẩn vừa mừng vừa lo, đang muốn chen vào đám người để đuổi theo nàng thì Tử Đồng lại mỉm cười ngăn trước mặt hẩn:

- Mặc kệ người nói là thật hay là giả, chiếc đèn lồng bay lên trời này nhất định sẽ có người thử xem! Lại hỏi người vấn đề thứ hai. Chuyện lên đảo sơn của Miêu tộc chúng ta, trước nay chỉ có những pháp sư tôn quý mới có thể làm được, a Lâm ca người là người Hoa, sao cũng có thể làm được chứ?

Vấn đề này càng khiến cho người ta khó hiểu, a Lâm ca leo lên ba mươi sáu bậc đảo sơn, chúng nhân đều đã tận mắt nhìn thấy, chẳng thể là giả được, ai cũng đều muốn biết, trong đó rốt cuộc có điều huyền bí gì?! Câu hỏi này của Tử Đồng vừa đưa ra, bốn phía xung quanh lập tức trở nên tĩnh lặng không một tiếng động, vô số cặp mắt đang nhìn chăm chú vào hẩn, mong chờ câu trả lời.

Lâm Tam nhàn châu xoay chuyển, cười hì hì nói:

- Vấn đề này ư, chẳng phải cũng đơn giản như vậy sao? Tốt nhất là tìm một người tới tự đi thử xem!

- Ta tới!

Tử Đồng căn chặt răng, xung phong đứng ra.

- Vậy lại không được!

Lâm Tam chậm rãi lắc đầu:

- Leo núi đao cũng có quy củ của nó, ai đề ra vấn đề thì hãy để người đó tới thử đi, như vậy mới linh nghiệm!

Cái cờ hiệu mà hần giương ra này thực giả khó phân, Tử Đồng nhất thời lâm vào thế khó xử, ánh mắt không ngừng hướng về phía đám người thăm dò.

Lâm Tam thần mục như điện, nhìn thấy đôi mắt trong suốt lấp lánh kia, lập tức mừng rỡ như điên. Nữ tử nhìn thấy mục quang của hần, đang kinh hoàng muốn bỏ chạy thì lại cảm thấy thân thể va vào một bộ ngực vạm vỡ, giọng nói quen thuộc mang theo chút run rẩy của a Lâm ca vang lên bên tai nàng:

- Lần này xem muối chạy đi đâu?

- Y Liên, cái này không thể trách ta, là hần tự tìm được muối nhé!

Tử Đồng đắc ý vỗ tay, nhảy đến bên cạnh hai người:

- A Lâm ca, người hãy đem muối ấy ra làm thí nghiệm đi, Y Liên của chúng ta rất nguyện ý đó.

- A tỷ!

Y Liên giọng trách móc, khuôn mặt đỏ ửng lên.

“Tiểu a muội đang khỏe mạnh đứng ngay trước mắt, An tỷ tỷ quả nhiên là không lừa ta, chỉ là không biết sự ‘xử trí’ mà nàng nói rốt cuộc là hình phạt như thế nào?” Lâm Tam khẽ nhìn sang nàng, khẽ trách:

- Y Liên, sao muội lại ngốc thế?

Một câu này chỉ có mình Y Liên hiểu được, thiếu nữ ngẩng đầu lên, lặng lẽ nhìn hần thăm dò, đột nhiên khoe miệng xuất hiện một nụ cười rạng rỡ, hai mắt đã ngân ngấn nước.

- Muội thật sự muốn biết bí mật của việc leo núi đao ư?

Lâm Tam nắm chặt tay nàng hỏi.

“Ừm!” Cảm thụ được sự ấm áp từ lòng bàn tay hần, thân thể mềm mại của Y Liên khẽ run rẩy, cố gắng gặt mạnh đầu một cái.

Lâm Tam sáng khoái cười lớn:

- Vậy được! Hôm nay ta sẽ để Y Liên tiểu a muội được cảm thụ tư vị của việc leo núi đao một cách rõ ràng nhất!

615. Chương 612: Người Đã Lọt Vào Tay Ta Rồi!

Tử Đồng nấp một bên nghe lén bọn họ nói chuyện, chen đến bên cạnh Y Liên vỗ tay cười tán thưởng.

Leo núi đao là bản lĩnh tuyệt mật của pháp sư Miêu tộc, không ngờ a Lâm ca lại rộng lượng như vậy, tận tay chỉ dạy cho Y Liên, sao không khiến mọi người vui vẻ cơ chứ. Các cô nương đang cản đường liền tụ tập bên cạnh tiểu a muội, oanh ca yến hót cười nói không ngừng, trong mắt tràn ngập vẻ hâm mộ.

Hiện trường sớm đã bị vây chặt ba tầng trong ba tầng ngoài. Một đám các chàng trai khiêng tới một cái giá đao, bên trên có cắm dày đặc những lưỡi đao sắc nhọn, hưng phấn đặt tới trước mặt hần.

Lâm Tam nắm tay Y Liên, mỉm cười hỏi nàng:

- Sợ không?

Thiếu nữ hai má ửng đỏ, nói như hồn dỗi:

- Muội sợ hay không, a ca không biết sao?

“Nàng đến cả Đoạn trường chi độc còn không sợ, huống chi là một tòa núi đao nho nhỏ này.” Lâm Tam lắc đầu, thở dài khẽ bảo:

- Sau này không được làm chuyện ngốc nghếch nữa! Nếu muội thực sự xảy ra chuyện gì, cả đời này ta sẽ không thể sống yên ổn được!

Thiếu nữ hai mắt đỏ lên, lặng lẽ kéo tay hắn:

- A ca, sau này huynh liệu có còn trở lại Miêu trại không?

“Vô duyên vô cớ sao lại hỏi đến chuyện này?” Lâm Tam đầu tiên là sững sờ, tiếp đó ra sức gạt đầu:

- Đương nhiên rồi. Nơi đây non xanh nước biếc, địa linh nhân kiệt, có Hàn Nông a thúc, Bố Y lão đa, còn có Y Liên tiểu a muội, ta cũng muốn tận mắt nhìn thấy các hương thân được sống những ngày tốt đẹp, đương nhiên sẽ thường xuyên tới đây rồi.

- Thật sao?

Trong mắt Y Liên tràn ngập vẻ mừng rỡ và hy vọng:

- Huynh có gạt muội không đó?

- Nếu ta gạt Y Liên thì sẽ bị thủng bụng thối ruột, không được chết tử tế...!

Thiếu nữ vội vã ngăn hắn lại:

- Đừng thề độc như thế, muội tin huynh! Cho dù a ca lừa muội, muội cũng chẳng hề oán hận nửa lời.

Nhìn vẻ kiên định của nàng, trong lòng Lâm Tam cảm động vô ngần:

- Y Liên, sao muội đột nhiên lại hỏi cái này?

Tiểu a muội ngượng ngùng lắc đầu:

- Không có gì, a ca! Đợi lần sau khi huynh trở lại, Tự Châu và Miêu trại nhất định sẽ có những biến đổi lớn, muội cam đoan với huynh!

“Nha đầu này nhất định là có chuyện gì giấu ta.” Trong đôi mắt long lanh như nước của Y Liên lóe lên vẻ buồn vui lẫn lộn, khiến cho Lâm Tam nhìn càng thêm khó hiểu.

- Chuyện leo núi đao này kỳ thực cũng chẳng thần bí như trong tưởng tượng.

Trầm mặc một hồi, thấy ánh mắt tất cả mọi người đều đã tập trung lên người mình, Lâm Tam trịnh trọng vỗ vỗ tay:

- Nó không phải là vu thuật (thuật phù thủy), mà là một môn kỹ xảo cần phải chăm chỉ khổ luyện.

“Kỹ xảo?” Những người Miêu vây quanh đều cảm thấy cực kì kinh ngạc, đứng trên những lưỡi đao sắc bén như vậy mà không thụ thương, đây gọi là kỹ xảo ư?

- Chúng ta có thể làm một thí nghiệm trước xem!

Lâm Tam gạt đầu, ghé sát tai Tứ Đức phân phó vài câu. Tứ Đức chạy đi như bay, chỉ một thoáng sau trong tay đã cầm tới một miếng thịt lợn còn tươi.

Lâm Tam nhận lấy miếng thịt, cửa cửa hai cái lên lưỡi đao ở núi đao, miếng thịt liền bị cắt đứt ở giữa, nhất cắt rất là ngọt. Hắn thần nhiên cười nói:

- Ta muốn hỏi mọi người, mọi người cảm thấy lưỡi đao này sắc không?

Lại còn phải hỏi? Lưỡi đao cắt thịt là mọi người tận mắt nhìn thấy, tuy không đến mức chém sắt như bùn, những giết lợn mổ trâu thì cũng thừa sức.

- Đương nhiên là sắc bén rồi, nếu không, sao có thể cắt đứt thịt như vậy chứ?

Mấy chàng trai Miêu tộc lớn tiếng nói, đây là một sự thực rõ ràng, a Lâm ca sao còn cố hỏi.

- Sắc bén ư? Ta thấy chưa chắc!

Lâm Tam cười cười, chỉ tay vào một chàng trai trong đó nói:

Không tin, ngươi tới thử xem!

- Thử thì thử!

Tuy nói a Lâm ca rất thần kì, nhưng hẳn lại đang phủ nhận một sự thực rõ ràng thế này, chàng trai đó tự nhiên là không phục, dừng cầm bước ra.

Lâm Tam chậm rãi xoay chiều của miếng thịt lợn đó rồi vắt lên lưỡi đao, nói:

- Cứ làm theo phương hướng này, tiểu a đệ, ngươi thử xem!

Miêu tộc tiểu a đệ mau chóng bước lên trước, kéo đi kéo lại miếng thịt lợn kia trên lưỡi đao. Thật kỳ quái, rõ ràng nhìn thấy a Lâm ca kéo hai ba cái đã có thể cắt đứt, hẳn lại phải kéo hơn mười cái mới có thể miễn cưỡng cắt miếng thịt ra. Lâm Tam cười hì hì nói:

- Thế này cũng có thể gọi là sắc bén sao?

Chúng nhân đều nhìn mà trợn tròn hai mắt. Rõ ràng là một lưỡi đao sáng choang, sao đến cắt thịt cũng trở nên khó khăn như vậy? Mà trong tay a Lâm ca, sao lại biến thành nhẹ nhàng như thế?

Y Liên tâm linh thủ xảo, nhìn một hồi rồi đột nhiên kinh hỉ nói:

- Muội hiểu rồi, đây là do đường gân khác nhau!

- Tiểu a muội rất thông minh!

Lâm Tam nhìn nàng tán dương:

- Không sai chút nào! Đây là vì thịt có thớ, thuận theo thớ thịt thì có thể cắt rất là dễ dàng, ngược lại khi cắt ngược thớ thì sẽ cực kì khó khăn. Tin rằng các a tử a muội thường ngày khi ở nhà nấu nướng đều biết được điều này!

Thực là một lời khiến người ta bừng tỉnh, đây là đạo lý dễ hiểu tới từ thực tiễn, đa số những người ở đây đều đã từng gặp qua, nhưng lại chưa từng có ai suy nghĩ tỉ mỉ như vậy.

- Nhưng, a Lâm ca, chuyện cắt thịt này và leo núi đao có liên quan tới nhau sao?

Một cô gái vội thắc mắc.

- Đương nhiên là có quan hệ rồi.

A Lâm ca chậm rãi đưa tay ra, vẫy vẫy trước mặt mọi người:

Thân thể của chúng ta cũng được cấu tạo từ máu thịt, bàn tay bàn chân cũng đều có đường vân. Nếu thuận theo hướng lưỡi đao sắc mà đứng lên thì cực dễ bị thương. Cho nên, khi các pháp sư leo núi đao, giữa hai chân và lưỡi đao đều có một góc độ độc đáo riêng biệt, cũng chính là ngược đường vân mà ta vừa mới nói. Cứ như vậy, thời gian y kiên trì đứng vững có thể dài thêm một chút, mà cũng không thụ thương.

Không nói thì không biết, nghe hẳn nhắc lại, mọi người hồi tưởng lại tình hình trước đây khi nhìn thấy ma pháp sư leo núi đao, quả nhiên giống như a Lâm ca nói, thế đứng đều cực kì quái dị, thì ra là do đạo lý này.

- Nhưng chỉ đứng không thôi thì chưa đủ, cho dù là ngược đường vân, đứng lâu cũng vẫn thụ thương như thường.

Y Liên khê nói:

- Chuyện leo núi đao này còn cần phải leo lên phía trên nữa!

Vấn đề này chính là nghi vấn trong lòng tất cả mọi người, mọi ánh mắt lại một lần nữa đều tập trung lên người a Lâm ca.

- Cái này ư, cũng có cách của nó.

Lâm Tam mỉm cười gật đầu, hai tay nắm vào lưỡi đao:

- Mời mọi người nhìn kỹ tay của ta nhé!

Hắn hai tay chụm lại, nắm chặt lấy lưỡi đao sắc bén, ngón tay tựa như dính chặt lên lưỡi đao, nhưng thực ra lại chưa hề ép lên chút nào. Trong đầu Y Liên chợt lóe linh quang:

- A ca, huynh muốn nói là, không cần nắm chặt?

- Thông minh!

Lâm Tam khen ngợi:

- Khi trèo lên trên, bởi vì phải dùng lực cổ tay và ngón tay, không vững một chút là sẽ dễ bị thương, khi nắm lưỡi đao càng phải cẩn thận. Trừ nguyên lý đường vân ngược mà ta vừa mới nói qua, hai tay không thể nắm chặt, cần phải nắm hờ, nói chính xác một chút, không phải nắm đao mà là giữ lấy đao, đồng thời phải chú ý đến góc độ và phương hướng.

Hắn vừa nói vừa làm mẫu, chúng nhân đều nhìn tới không dám chớp mắt. Đợi lúc nhìn thấy khe hở lộ ra khi bàn tay hắn nắm hờ lưỡi đao thì mới giật mình hiểu ra.

Nói tới thì đơn giản, làm thì lại khó khăn. Leo núi đao không chỉ cần nắm vững kỹ xảo, còn cần phải khổ luyện lực tay lực chân, làm cho thân thể hài hòa nhịp nhàng. Pháp sư của Miêu tộc phải leo đủ ba mươi sáu đao mới có thể xuất sư, trên thực tế cũng chính là luyện tập kinh đao và kĩ xảo, phải có được hai thứ này mới có thể quá quan, khi ấy thì mới có thể yên tâm mà leo núi đao.

Leo núi đao vốn là bí kĩ không truyền ra ngoài của pháp sư Miêu tộc, nhưng qua mấy lời của hắn giải thích lại trở thành đơn giản dễ hiểu, tất cả mọi người đều lập tức hiểu ngay.

- A ca! Muội... muội có thể thử xem không?

Y Liên nhìn hắn, trong mắt tràn ngập vẻ chờ mong.

- đương nhiên có thể rồi! Có điều muội phải nghe lời ta, không được sính cường!

“Ừm!” Y Liên mỉm cười ngọt ngào, vội vã đứng tới bên cạnh giá đao, nhìn lên những lưỡi đao sáng choang kia, tinh thần vốn bình tĩnh của nàng lại trở nên thấp thỏm.

“Tiểu a muội này thực ngang bướng!” Nhìn khuôn mặt đã đỏ bừng của Y Liên, Lâm Tam vừa thương lại vừa yêu. Dụng lực nắm chặt tay nàng, nhỏ giọng nói:

- Đừng sợ, có ta ở đây!

Y Liên nghe mà mừng rỡ, lặng lẽ miết nhẹ bàn tay hắn, lập tức tựa như có được một dũng khí lớn. Nàng cố nén tinh thần đang rối loạn lại, đầu tiên đưa tay ra nắm hờ lên lưỡi đao. Bàn chân nhỏ nhắn nòn nà như ngọc dựa theo hướng dẫn của Lâm Tam, chậm rãi bước lên giá đao.

Các chàng trai cô gái vây quanh đều nhìn không chớp mắt, người người đều toát mồ hôi lo thay cho nàng.

Quả nhiên giống như lời a ca nói, chỉ cần nắm chắc cách giữ thăng bằng là có thể đứng vững được trên núi đao. Thiếu nữ vừa kinh ngạc vừa vui mừng, lặng lẽ điều chỉnh hơi thở dồn dập của mình, hai tay hơi dụng lực. “Vụt” một tiếng đã lao lên một tầng, đứng vững ở đó.

“Hay!” Tiếng vỗ tay vang lên như sấm dậy, đám người Miêu hưng phấn không thôi. Y Liên đã đích thân thực hành minh chứng lời của a Lâm ca là sự thực, leo núi đao không phải là vu thuật mà chỉ là một môn kỹ xảo cần phải chăm chỉ khổ luyện.

Y Liên dần nổi hứng thú, đang muốn lên thêm một tầng nữa đột nhiên cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, thì ra đã bị người ta ôm vào trong lòng. Giọng nói dịu dàng của Lâm Tam vang lên bên tai nàng:

- Mới luyện tập qua, lực cổ tay không đủ, lên một tầng là được rồi, không nên háo thắng quá!

“Ừm!” Bị hấn ôm vào trong lòng, a muội vừa thẹn vừa mừng, trong lòng ấm áp, sung sướng dựa sát vào ngực hấn, mắt lonh lonh.

Tử Đồng cười hi hi, hướng về phía Lâm Tam nháy nháy mắt:

- A Lâm ca, huynh cần phải chiếu cố Y Liên của chúng ta cho tốt đó, nếu muội ấy chịu ấm ức gì chúng ta sẽ không tha cho huynh đâu!

- Được rồi, thời gian không còn sớm nữa, mời a Lâm ca mau mau lên núi đi!

Nhị trưởng lão tủm tủm cười khẽ giục. A Lâm ca này thực là có bản lĩnh, không chỉ có thể thả hoa đăng biết bay, đến cả tuyết mật thiên cổ như leo núi đao mà cũng có thể kiến giải dễ dàng, sao không khiến người ta bội phục cơ chứ? Thánh cô thực là có tuệ nhân hơn người!

“A!” Nghe Nhị trưởng lão cất tiếng nhắc nhở, Y Liên tựa như bị dọa giật nảy mình, từ trong ngực hấn nhảy ra, đứng dậy ngượng ngùng chạy vọt đi.

Lâm Tam nhanh tay nhanh mắt kéo nàng lại:

- Y Liên, muội đi đâu?

- Mau buông muội ra!

Thiếu nữ hai má đỏ bừng:

- Muội phải đi áp sàng cho Thánh cô!

“Áp sàng cho An tử tử? Áp cái gì sàng?” Hấn còn đang chưa kịp hiểu thì thấy Y Liên đưa mắt nhìn mình, nửa thẹn nửa mừng, chạy như bay về phía sơn trại của người Bạch Miêu.

- “Áp sàng” là một phong tục của Miêu trại chúng ta.

Nhị trưởng lão mỉm cười giải thích:

- Mỗi một nữ tử khi xuất giá sẽ có thể mời một cô gái xinh đẹp đến bên cạnh, cùng nằm trên chiếc giường lớn tân hôn đó, hát ca nói chuyện, tăng thêm tình cảm, số cô nương “áp sàng” càng nhiều càng tốt. Nếu có thể đè (áp: đè) sập chiếc giường (sàng: giường) đó thì sẽ tượng trưng cho hạnh phúc mỹ mãn, như ý cát tường trong cuộc sống sau này!

“Thì ra là thế!” Lâm Tam thở dài một hơi, tìm Y Liên áp sàng, có phải là sự phụ tử tử cố ý kích thích tiểu a muội không? Không khỏi có chút quá tàn nhẫn mà!

Bộ họ tiếp tục một mạch đi lên Ngũ Liên phong, bốn phía treo đèn kết hoa, không khí mừng vui náo nhiệt, trên núi dưới núi đều tụ tập đầy người, lần lượt hướng về phía hấn chúc mừng, hồng bao không biết đã rải ra bao nhiêu nữa.

Đi đến trước cửa Bạch Miêu sơn trại, sớm đã thấy bày sẵn bàn ghế hương án, Hàn Nông và chư vị Miêu tộc trưởng lão mỉm cười quan sát hấn.

Lâm Tam vội vã đi lên trước, cung kính ôm quyền nói:

- Bái kiến các vị a thúc, bái kiến Bồ Y lão đa!

Hàn Nông cầm một bát rượu gạo lên:

- A Lâm ca! Thánh cô là phượng hoàng của Miêu trại chúng ta, hy vọng người có thể đối đãi người thật tốt. Nếu người nguyện ý thì xin hãy uống cạn chén rượu này!

“Việc này còn phải do dự sao?” Hấn cầm bát rượu lên, uống ừng ực ừng ực một cách thống khoái.

“Hay!” Chư vị trưởng lão đồng thời vỗ tay cười rộ, Hàn Nông lớn tiếng xướng lên:

- Mời Thánh cô!

Lễ nhạc cất lên, pháo nổ vang trời, từ trên đỉnh sơn trại một nữ tử Miêu tộc uyển chuyển đi xuống. Trên trán nàng đeo đồ trang sức bằng bạc che khuất đi khuôn mặt, nàng lặng lẽ cúi đầu xuống, cái gáy thon dài tựa như đã bị nhuộm một màu hồng phấn nhàn nhạt.

“Bóng dáng kia thật quá quen thuộc, không phải An tỷ tỷ thì còn có thể là ai nữa!” Không ngờ sư phụ tỷ tỷ cũng có một ngày thẹn thùng như vậy, Lâm Tam trong lòng âm áp vô ngần, thấy nàng chậm rãi đi tới, vội vã đưa tay ra đón.

“Ai da!” Lòng bàn tay bỗng có cảm giác nhoi nhói, hần vội vã thu bàn tay lại, khuôn mặt khổ sở:

- Tỷ tỷ, hôm nay cũng cần châm kim sao?!

An Bích Như hừ một tiếng:

- Ai bảo người ở dưới núi không thành thật chứ, động tay động chân với tiểu a muội!

Trong lòng Lâm Tam mềm lại, nháy nháy mắt ghé sát bên tai nàng, dậm dật nói:

- Hiểu rồi, ta nên động tay động chân với sư phụ tỷ tỷ mới phải chứ! Ý, đêm nay là lúc tốt rồi!

Không nhìn thấy khuôn mặt của Thánh cô, nhưng chỉ bằng vào đôi tai đã đổ bùng của nàng là biết nàng nhất định đang xấu hổ vô cùng. Lâm Tam cười tươi, kéo tay nàng mau chóng bước tới trước án.

- Nhất bá thiên địa!

Hàn Nông trưởng lão xướng lên một tiếng, An Bích Như bàn tay run rẩy, tiểu đệ đệ nhẹ nhàng kéo tay nàng, cùng nhau quỳ xuống vái lạy.

- Nhị bá cao đường!

- A tía, a mẫu! Nữ nhi đã gả cho người ta rồi! Chính là một tiểu a ca xấu xa!

Nhìn về phía linh bài của cha mẹ, Thánh cô lẩm bẩm nói, nụ cười và nước mắt cùng tuôn ra.

- A tía, a mẫu! Con nhất định sẽ đối xử với An tỷ tỷ thật tốt. Để nàng được ăn no, mặc ấm, mỗi ngày tâm tình đều tốt, ngày ngày đều nhớ đến con, cho dù mỗi ngày có châm kim con một trăm cái con cũng không để ý!

An Bích Như che miệng cười thành tiếng, vừa thẹn vừa mừng lườm hần một cái.

- Phu thê giao bá!

Đã đợi câu này không biết bao nhiêu năm tháng rồi, Lâm Tam nhanh chóng dập đầu xuống một cách dứt khoát, An tỷ tỷ hai mắt ướt ướt, khom người giao bá cùng hần, thừa lúc hần không chú ý lại néo mạnh vào tay hần một cái:

- Hừ, người đã lọt vào tay ta rồi!

616. Chương 613: Thay Thế Rồi!

- Phải, phải! Ta sớm đã muốn lọt từ lâu rồi, chỉ mong sư phụ tỷ tỷ tàn phá ta thật dữ dội vào, ngàn vạn lần đừng thương hại ta!

Hần dắt tay An Bích Như, hai người đồng thời bước ra, nhẹ nhàng bước qua chậu than hồng tượng trưng cho hạnh phúc trước cửa, khắp miền sơn cước lập tức vang lên những tiếng vỗ tay hoan hô bất tận, tất cả mọi người trong Miêu tộc đều hưng phấn hát ca nhảy múa, chúc mừng cặp tân lang và tân giai nhân.

Tam bá lễ thành, hai người đã chính thức kết thành phu thê, tiếng lễ pháo mừng vui không ngừng vang lên, Lâm Tam cười đến không ngậm miệng lại nổi!

Quy củ kết hôn của Miêu tộc rất nhiều, gì mà rượu lên núi, rượu xuống kiệu, rượu nhận thân, nơi nào cũng đều là không uống không được. Thân phận của a Lâm ca và Thánh cô đều không phải tầm thường, đây có thể coi là hôn lễ long trọng nhất, nhiệt náo nhất trong gần trăm năm nay, không cần phải là trưởng lão Miêu trại hay các a ca a muội của Ánh Nguyệt thôn, đội ngũ kính rượu xếp thành một hàng dài như rắn.

Mặc dù Lâm Tam miệng nở hoa sen, nhưng trước mặt đội ngũ hoành tráng này cũng chỉ có thể gục ngã mà thôi, bưng chén rượu lên chưa từng ngừng nghỉ, từ giờ ngo uống cho tới khi mặt trời xuống núi, cả thân thể tựa như đang bay đi bay lại trên trời.

Khó khăn lắm mới chi trì đến được đêm, hấn vùng vẫy thoát thân được khỏi biển rượu, lén lút đi tới động phòng.

Thánh cô thành thân, động phòng đó được xây trên nơi cao nhất ở Bạch Miêu sơn trại, cũng chính là ngôi nhà sàn cao nhất trên Ngũ Liên phong. Bốn phía đều là những đỉnh núi dựng đứng, duy chỉ có tòa nhà sàn tinh xảo này đứng đó hiên ngang đón gió, tôn quý dị thường. Chiếc đèn lồng đỏ lớn treo cao trước cửa, trên hiên được quét sơn đỏ, cửa sổ dán đầy chữ song hỉ, ngọt ngào ấm áp vô cùng.

Nhìn lên khung cảnh ấm áp lộ ra qua khe cửa sổ, phẳng phất như đã nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp thẹn thùng tràn đầy mong ngóng của sư phụ tỷ tỷ, Lâm Tam không thể kìm hãm lâu hơn được nữa. Đang muốn lao nhanh lên thang thì chợt nghe một trận cười vang lên:

- Đến rồi, đến rồi! A Lâm ca đến rồi!

Ngẩng đầu nhìn lên, trên thang đã chen chúc đầy các a tỷ a muội. Người nào người nấy đều mặc những trang phục lộng lẫy nhất của người Miêu, dáng vẻ thanh xuân mỹ lệ, người so với hoa còn muốn đẹp hơn mấy phần. Tất cả đang ngăn con đường lên lầu của hấn lại.

Lâm Tam trở mắt, cười hỏi:

- Chư vị a muội, mọi người ở đây làm gì thế?

- Chúng ta tới áp sàng cho Thánh cô.

Một cô gái mỉm cười chìa tay ra:

- A Lâm ca, chiếc hồng bao này không được nhỏ đâu đó!

“Áp sàng?” Nhìn đám cô nương này đều kiều mỹ động nhân, nhân số phải tới mười mấy người, vậy chiếc giường lớn kia của ta chỉ sợ thật sự sẽ bị đè sập rồi. Hấn cười ha hả móc ra một đồng hồng bao phân phát tới tay các cô nương:

- Cám ơn các vị a muội! Đợi khi các muội xuất giá ta cũng sẽ đi giúp các muội áp sàng a!

Các a muội hai má ửng hồng cười khúc khích, thu hồng bao của hấn rồi nhưng vẫn tựa như chẳng có ý lui lại:

- A Lâm ca, huynh muốn lên lầu cũng không phải là không được, nhưng Thánh cô bảo bọn ta hỏi huynh một vấn đề! Câu trả lời của huynh làm người mãn ý rồi thì mới có thể để huynh lên.

“Quy củ của Miêu tộc nhiều như vậy, ai biết đây lại là vấn đề đặc biệt, cổ quái như nào nữa.” Bị các tiểu a muội ngăn lại dưới lầu, thực sự là chẳng còn cách nào, Lâm Tam chỉ đành gật đầu đáp ứng.

Thiếu nữ mỹ lệ dẫn đầu giao hoát mỉm cười, lớn tiếng nói:

- A Lâm ca, Thánh cô kêu ta hỏi xem, trên thế gian này, huynh sợ nhất là cái gì?

“Sợ nhất? Đây đúng là một đại nan đề! Người có thể nghĩ ra một câu hỏi gian trá cổ quái thế này, chẳng cần nói cũng biết, nhất định là An tỷ tỷ rồi!” Lâm Tam suy nghĩ một chút, bình tĩnh đáp:

- Cái ta sợ nhất, đương nhiên là cái chết rồi!

- Sợ chết?

Các cô nương đồng thời tức giận, đây thực là một đáp án chẳng có chút sáng tạo nào. Sự thông minh tài trí của a Lâm ca đi đâu hết rồi? Lẽ nào là đã hết mảnh rồi sao?

Lâm Tam thì vẫn hờn nhiên tựa như chẳng hề để ý, hấn cười hì hì, ánh mắt nhìn sâu vào tòa lầu bên trên, khẽ trầm giọng ngâm nga:

Ta yêu nàng

Nhưng mà ta không dám nói.

Sợ nói ra rồi

Khi ta phải chết đi

Ta không sợ chết,

Chỉ sợ sau khi ta chết

Sẽ chẳng còn người nào yêu nàng như ta...!

Bốn phía trở nên lặng ngắt, rồi đột nhiên tiếng vỗ tay vang lên như triều dâng, các cô nương hưng phấn vỗ tới đỏ hồng cả tay lên. A Lâm ca thực không phải người thường, đến cả chuyện sợ chết cũng có thể khiến người ta cảm động đến muốn khóc như vậy!

Trên lầu, gian phòng lúc trước hầy còn u ám, lập tức đã được đèn lồng chiếu sáng bừng lên, một bóng dáng mềm mại tuyệt đẹp đang thẹn thùng ngồi dưới đèn. Các cô gái yêu kiều cười nói:

- Cung hỉ a Lâm ca, huynh qua cửa rồi! Mau lên lầu nào, đêm xuân một khắc đáng ngàn vàng đó!

- Ngại quá, ngại quá!

Lâm Tam vội vã trêu đùa một câu, phi thân bay lên, đi tới trước cửa sổ khuê phòng kia, hần đột nhiên bước khê hơn một chút, chậm rãi đẩy cánh cửa ra.

Ánh nến long phượng sáng rực chiếu lên thân hình của một nữ nhi nhu mì đứng trước giường, trên mái tóc dài món đồ trang sức bằng bạc phủ xuống, che đi khuôn mặt xinh đẹp kia của nàng. Chỉ nhìn thân hình mỹ diệu kia liền biết đó chắc chắn là Thánh cô rồi.

- Sư phụ tỷ tỷ!

Lâm Tam trái tim đập thình thịch như muốn nhảy ra ngoài, bước vội hai ba bước tới bên cạnh, nắm chặt bàn tay ấm áp của nàng.

An Bích Như khê mỉm cười, truy vấn:

- Người vừa mới đọc là bài thơ ăn trộm từ đâu thế? Bằng không bằng, trắc không trắc, các vế cũng sai lệch cả!

Lâm Tam cười hi ha nói:

- Đừng quan tâm đến bằng trắc cân đối gì đó, nàng chỉ cần nói cho ta biết nó có hay hay không thôi?

Thánh cô mặt mũi đỏ bừng, chậm rãi cúi đầu xuống:

- Hay thì có hay, chỉ là đọc một lần thật quá ít, mỗi ngày người phải đọc mười lần trở lên, vậy còn tương đối!

- Sư phụ tỷ tỷ, nàng quá tham lam rồi!

Lâm Tam cười lên ha hả, chậm rãi gỡ món đồ trang sức bằng bạc trên đầu nàng xuống, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp tươi vui, quyến rũ vô ngần của An Bích Như.

Lần đầu gặp mặt trong vạn pháo dưới thành Tế Ninh, ở cùng nhau trên chiếc thuyền cô tịch ở Vi Sơn hồ, vệt nước mắt trong màn đêm tĩnh lặng ở phủ đệ của Thành Vương, tất cả tất cả..., hết như một bức họa thật dài, từ từ hiện ra bay lượn trước mắt hai người.

Lâm Tam than khê một hơi:

- Tỷ tỷ, trong lòng ta cảm thấy, hết như vừa hôm qua chúng ta mới tương ngộ vậy!

- Người thực biết lừa gạt người khác!

An Bích Như e lệ, quyến rũ lườm hần một cái:

- Ta cứ cảm thấy, tựa như mấy trăm năm trước đã quen biết tên tiểu bại hoại xấu xa người rồi!

Lâm Tam nghe mà lòng mềm nhũn: “Còn nói ta biết gạt người, thủ đoạn của An tỷ tỷ rõ ràng là còn hơn ta gấp trăm lần!”

Thấy bộ dạng như mất hồn của hắn, Thánh cô bật cười khúc khích, tay khẽ vỗ nhẹ, bên ngoài phòng liền có một thiếu nữ người Miêu ngượng ngùng đi tới, trên tay bưng một chiếc khay được bọc bằng vải hồng điều, trong chiếc khay có đặt hai chén rượu và một bình mỹ tửu.

“Đây là rượu giao bôi mà!” Lâm Tam phấn chấn, ánh mắt hắn hoàn toàn tập trung trên thân thể An tỷ tỷ, cũng chẳng lưu ý xem thiếu nữ đưa rượu kia là ai, móc từ trong ngực ra một chiếc hồng bao, đang muốn đưa tới thì đột nhiên cảm thấy không khí có chút quỷ dị.

Hắn ngẩng đầu lên quét mắt nhìn lại, lập tức kinh ngạc tới há hốc mồm ra không ngậm lại được: “Y Liên!” Bàn tay đưa hồng bao của hắn dừng giữa không trung, sau hồi lâu vẫn không có phản ứng.

Hai tay thiếu nữ hơi run rẩy, liếc mắt nhìn hắn một cái rồi lặng lẽ cúi đầu xuống. “Thảo nào trong đám cô nương áp sòng tới cản đường không nhìn thấy bóng dáng tiểu a muội, thì ra sư phụ tỷ tỷ giữ nàng lại, đây chẳng phải là cố ý kích động Y Liên sao?”

Lâm Tam bối rối cười khan hai tiếng:

- Y Liên...! Nàng... sao nàng lại ở đây?

An Bích Như mỉm cười đáp:

- Là ta kêu a muội tới. Sao, người có ý kiến ư?

- Không có, tuyệt đối không có!

Hắn vội vã xua tay, trong lòng lại vô cùng khó hiểu. Tiểu a muội xuất hiện trong đêm động phòng hoa chúc của ta và Thánh cô, tuyệt đối là không hợp lúc. An tỷ tỷ rốt cuộc đang giở trò quỷ quái gì đây?

Thánh cô không để ý đến hắn, mỉm cười vẫy vẫy tay:

- Y Liên, đến bên cạnh a tỷ nào!

Thiếu nữ ngượng ngùng “vâng” một tiếng, mặt mũi đỏ bừng, chậm rãi đi tới bên cạnh nàng. An Bích Như kéo bàn tay nhỏ bé của nàng, hướng về phía Lâm Tam nháy nháy mắt, thần bí nói:

- A Lâm ca, người cảm thấy Y Liên của chúng ta thế nào?

“Ý gì thế? Thánh cô muốn làm mai cho ta ư?” Lâm Tam trái tim đập rộn như muốn nhảy ra ngoài. Nhìn khuôn mặt như cười lại như chẳng phải cười của An tỷ tỷ, hắn chẳng biết nên trả lời thế nào. Do dự hồi lâu rồi vô cùng thận trọng nhận xét:

- Con người Y Liên rất tốt, mọi người đều thích cô ấy!

Hắn trả lời không chút sơ hở nào, nhưng bất chợt Thánh cô lại buông ra một lời kinh nhân đến mức người chết cũng chẳng thể nằm yên:

- Người cảm thấy nếu để tiểu a muội thay thế ta thì thế nào?

“Cái gì?” Lâm Tam xoạt một tiếng đứng thẳng dậy, sắc mặt đại biến:

- Sư phụ tỷ tỷ, người ta cười là nàng. Sao có thể để Y Liên thay thế? Khụ khụ, thiên hạ chẳng có chuyện nào như thế cả! Y Liên cũng có quyền tìm kiếm hạnh phúc của nàng ấy...

- A ca! Không phải thay thế chuyện thành thân ấy.

Thiếu nữ e thẹn tới mức chẳng dám ngẩng đầu lên, vội vã dậm chân phụng phịu nói:

- Huynh hiểu lầm ý của Thánh cô rồi!

- Hừ, ta thấy hắn cố ý đó!

An Bích Như cố nhịn cười mà “hừ” một tiếng, quay đầu đi chẳng thèm nhìn hắn.

- Không phải thay thế thành thân, vậy là thay thế cái gì?

Cho dù Lâm Tam tự hào là người thông minh đệ nhất trong thiên hạ cũng bị Thánh cô làm cho hồ đồ. Nếu không, sao lại nói An tỷ tỷ là khắc tinh của hắc cơ chứ!

Y Liên đỏ bừng mặt nói:

- Thánh cô nói, giữa a ca và Miêu trại, người chỉ có thể chọn một. Đã gả cho huynh rồi thì sẽ không xứng với Miêu trại nữa, người cảm thấy trong lòng áy náy.

Những năm nay, Thánh cô vẫn luôn là cột trụ tinh thần của Miêu tộc. Bây giờ nàng gả cho người ta, trong lòng tự nhiên là khó dứt ra được tình cảm với Miêu trại, tự trách mình như vậy cũng là chuyện dễ hiểu. Lâm Tam nắm chặt tay An Bích Như, ôn nhu nói:

- Tỷ tỷ, tỷ không có lỗi, tìm kiếm hạnh phúc cho cá nhân và xây dựng sự vững bền cho Miêu trại, hai cái chẳng hề xung đột.

- Người nói thì nhẹ nhàng lắm!

An tỷ tỷ vờ nghiêm giọng:

- Người cướp Thánh cô của Miêu trại đi rồi, kêu những tộc nhân này của ta làm thế nào? Nếu bọn họ bị ám ức, ai sẽ tới cứu giúp, dẫn dắt bọn họ?

Lâm Tam gãi gãi đầu lúng túng, chẳng biết nên trả lời thế nào. Hắc lấy An tỷ tỷ đi, mười vạn người Miêu ở Tự Châu phải mất đi đầu lĩnh, đây là một chuyện đương nhiên. Nhưng với tâm tính của An tỷ tỷ, nàng tuyệt sẽ không bỏ mặc tộc nhân của mình mà không quan tâm.

- Vậy nàng nói phải làm thế nào?

Lâm Tam bắt đầu dĩ đành nói.

An Bích Như lườm yêu hắc một cái, lên giọng:

- Làm người phải có lương tâm, người cướp Thánh cô của Miêu trại đi, biện pháp tốt nhất đương nhiên là trả lại cho họ một Thánh cô khác rồi!

“Trả lại cho họ một Thánh cô? Là như thế nào đây?” Lâm Tam đang muốn mở miệng hỏi thì ánh mắt nhìn sang thân hình xinh đẹp của tiểu a muội bên cạnh, trong đầu chợt lóe lên, cả kinh hỏi:

- Nàng..., ý của nàng là để Y Liên thay thế nàng...?

An Bích Như cười gật đầu:

- Cho nên ta mới hỏi người, để cô ấy thay thế ta thì sao? Ai biết con người người tâm tư bất chính, không ngờ lại nghĩ đến chuyện xấu xa, hừ!

“Thì ra là thay thế này, ta thấy là nàng cố ý dẫn dụ ta mới đúng.” Lâm Tam mồ hôi tuôn ra đầy đầu. Hắc và Y Liên ở với nhau đã lâu, đối với tính cách và năng lực của tiểu a muội đều cực kỳ hiểu rõ, nàng gần như là phiên bản của An tỷ tỷ mấy năm trước. Y Liên tính cách kiên định, một lòng vì Miêu tộc, con người lại thông minh lanh lợi, nếu trở thành Thánh cô thế hệ mới thì chắc chắn sẽ là một lựa chọn cực tốt. Đương nhiên, tiểu a muội còn thiếu kinh nghiệm và danh vọng. Người đi trước có thể thông qua thực tiễn để bù đắp, với sự thông minh của nàng, chắc chắn sẽ không dẫn Miêu tộc vào con đường cụt. Còn về danh vọng, có sự ủng hộ toàn diện của a Lâm ca, Thánh cô, trưởng lão hội, lại thêm nỗ lực của bản thân Y Liên, cũng chẳng phải là vấn đề đáng ngại.

- Người cảm thấy sao?

Thánh cô kéo tay hắc, hỏi một cách đầy mong chờ.

- Về năng lực mà nói, chẳng có chút vấn đề nào. Quan trọng nhất là phải xem lựa chọn của bản thân Y Liên.

Ánh mắt hắc chậm rãi tập trung lên người thiếu nữ:

- Trở thành Thánh cô của Miêu tộc, không chỉ là một vinh quang cực lớn, áp lực mà nó mang lại còn càng lớn hơn, có rất nhiều chuyện muội sẽ không thể làm theo lựa chọn của mình. Y Liên, muội phải suy nghĩ cho thật kĩ đó!

Thiếu nữ liếc mắt nhìn hắn, khẽ hỏi:

- A ca, nếu Miêu tộc chúng ta xây dựng tốt rồi, huynh có thường xuyên trở lại thăm không?

- đương nhiên rồi!

Lâm Tam nghiêm mặt gật đầu.

Y Liên hai má đỏ bừng, cắn chặt răng, kiên định nói:

- Thánh cô, muội nguyện ý!

- Hảo a muội!

An Bích Như ôm nàng vào lòng, dịu dàng vuốt ve mái tóc nàng:

- Muội yên tâm, chuyện a tỷ đáp ứng muội, nhất định sẽ làm được!

- A tỷ!

Y Liên chẳng thể nén nổi nữa, nằm phũ phịch vào ngực nàng mà khóc nức lên.

“An tỷ tỷ rốt cuộc đã đáp ứng Y Liên chuyện gì, không ngờ lại có thể khiến một thiếu nữ nhu nhược đứng ra nhận trọng trách nặng nề này?” Lâm Tam lòng đầy nghi hoặc, chỉ là thấy An Bích Như và Y Liên đang thăm thì nói chuyện riêng với nhau, hắn chẳng có cơ hội cất tiếng dò hỏi.

Tiểu a muội sau đó rót đầy hai chén rượu kia, cung kính đưa tới tay hai người, lại lặng lẽ liếc nhìn a Lâm ca một cái rồi mới buồn bã lui xuống.

Đưa mắt nhìn theo thân ảnh Y Liên lùi ra khỏi cửa phòng, Lâm Tam lặng lẽ lắc đầu, trong lòng chẳng biết là đang có tư vị gì.

- Yên tâm đi, không chạy được đâu!

Thánh cô ghé sát bên tai hắn cười hì hì nói:

- Tiểu a muội là người mình, đêm nay canh gác bên ngoài phòng của chúng ta. Người không được náo loạn đâu đó!

“Canh gác bên ngoài?” A Lâm ca trợn mắt há hốc mồm.

An Bích Như hai má đỏ bừng, chậm rãi đưa chiếc chén đầy rượu tới tay hắn, ngượng ngùng nhìn lên, ánh mắt đăm đũa không thể dùng lời miêu tả.

“An tỷ tỷ diễm lệ tuyệt luân như vậy, đâu phải là bình thường có thể nhìn thấy?” Lâm Tam trong lòng run rẩy, vội vã vòng tay qua cánh tay nàng, hai người nhìn nhau mỉm cười, nâng chén rượu đó một hơi uống cạn.

617. Chương 614: Vĩnh Viễn Chờ Huynh!

Nàng là Thánh cô danh giá của Miêu trại, còn là ma nữ tề danh cùng Ninh Vũ Tích, dung nhan vốn đã diễm tuyệt thế gian, dưới cái phong tình nửa say nửa tỉnh này lại thêm thướt tha mỹ lệ, càng khiến người ta chỉ nhìn thôi mà tâm thần mê muội, hồn phiêu phách lãng.

Lâm Tam hai mắt mở to, nhìn như si ngốc, miệng lẩm bẩm:

- Sư phụ tỷ tỷ, nàng... nàng thật đẹp!

- Vậy sao?!

Khuôn mặt xinh đẹp của An Bích Như càng thêm ửng đỏ, nhìn hắn khẽ cười duyên dáng:

- Vậy người còn muốn nhìn thứ càng đẹp hơn không?

Tim Lâm Tam đập rộn ràng, vội vã nuốt một ngụm nước bọt:

- Cái... cái gì càng đẹp hơn?

An tỷ tỷ tủm tủm cười, hai tai đỏ mọng như có thể nhỏ nước ra, nàng chậm rãi ghé sát bên tai hắn, khẽ thổi một hơi, thanh âm nũng nịu đến mức có thể câu dẫn cả hồn phách người ta:

- Người nói thứ gì sẽ càng đẹp hơn đây? Tiểu đệ đệ thật thuần khiết nha, hi hi!

“Ả hồ ly tinh này!” Tiểu đệ đệ nóng bừng, dâm hỏa trong lòng nổi lên rừng rực, hung hăng ôm nàng vào lòng, hôn ghì xuống đôi môi hồng thắm, cười dâm dăng:

- Vậy chúng ta cùng nhau “thuần khiết” nhé!

- A!

Thánh cô yêu kiều khẽ kêu một tiếng, liền cảm thấy một đôi bàn tay nóng như lửa đốt đang chậm rãi lần mò trên thân thể mình. “Tên tiểu đệ đệ này, thực là hiểu ý người ta!” Nàng vừa thẹn vừa mừng, hơi thở bỗng chốc trở nên nóng hổi, hai chân chẳng thể nào đứng vững, vô lực dựa vào lòng hắn, đôi gò má rực lên như máu.

Bên dưới trang phục Miêu là một lớp nội y trắng tinh, hương thơm thoang thoảng của xử nữ nhẹ nhàng lan tỏa khiến tim người ta càng đập nhanh hơn. Những đường cong động nhân phẳng phất đang nhấp nhô như sóng biển, mỹ diệu vô ngần.

Tim An Bích Như loạn nhịp, hơi thở trở nên gấp gáp, nàng cảm thấy bàn tay to lớn kia của hắn đang từ từ cởi nội y của mình ra, thân mình khẽ run lên từng cơn.

Dưới ánh nến mờ ảo, Lâm Tam căng mắt ra, đồng tử nở to, dường như quên mất cả hơi thở luôn rồi.

Chiếc cổ thon dài trắng nõn, làn da long lanh trong suốt, bờ eo thon thả, đôi chân thon dài cân đối, bộ ngực mềm mại căng tròn đang không ngừng rung động, hết như một tòa tượng bạch ngọc mỹ nhân lung linh dưới ánh nến. Đây đúng là một kiệt tác mỹ lệ nhất của thiên địa. Dưới ánh mắt chăm chú như lửa đốt của hắn, An Bích Như chẳng còn chút sức lực, khuôn mặt xinh đẹp nóng bừng, bờ môi anh đào đỏ tươi đang không ngừng thở gấp, vội vã kéo tấm vải lụa lên, che đi thân thể tuyệt mỹ của mình, thẹn thùng nói:

- Không được nhìn!

Lâm Tam cổ họng khô khốc, ghé sát tới bên tai nàng thì thầm:

- Không cho lão công nhìn lão bà, thiên hạ có cái đạo lý này sao? Tỷ tỷ cứ yên tâm đi! Ta tuyệt đối sẽ không để nàng chịu thiệt đâu, đợi lát nữa ta sẽ để cho nàng nhìn lại, tiểu đệ đệ nhất định sẽ không phản kháng.

- Xì...!

An Bích Như yêu kiều cười lên một tiếng, khẽ vuốt nhẹ lên mặt hắn một cái, kiều mị nói:

- Tiểu đệ đệ, người tuổi hầy còn nhỏ, thân thể còn chưa phát dục thành thực, ta không nỡ xuống tay tàn phá người được!

Lời này nghe rất là quen thuộc, chính là lời mà nàng khi xưa đã nói tại phủ Thành Vương. Không ngờ An tỷ tỷ đi nhắc lại nguyên si, tiểu đệ đệ trong lòng nóng hừng hực, ghé sát tới bên tai nàng khẽ cắn một cái:

- Đã như vậy, chúng ta hãy cùng tàn phá lẫn nhau là được rồi!

- Á!

An Bích Như giật nảy mình, yêu kiều kêu lên một tiếng, cảm thấy toàn thân nóng bừng, trườn vào trong lồng ngực to lớn của hắn. Thánh cô mặt nóng ran ran, tim đập thành thịch, hơi thở thơm như hoa lan, thổ thổ bên tai hắn:

- Tiểu đệ đệ, người... người phải thương yêu ta cả đời đó!

Câu nói này giống như loại xuân dược tốt nhất khiến Lâm Tam cảm thấy trong đầu ong ong, toàn thân bay bổng.

- Ủ...!

Trong màn đêm yên tĩnh, An tỷ tỷ vừa rên vừa khẽ cất tiếng:

- Người... cái tên tiểu bại hoại độc ác người!

Trong phòng vọng ra những tiếng rên rỉ, nỉ non, thở dốc, xuýt xoa khe khẽ, tất cả tựa như một khúc sơn ca mỹ diệu. Y Liên canh gác ở bên ngoài nghe mà mặt đỏ quá tai, lặng lẽ cúi đầu xuống.

- Á...!

Một tiếng kêu lạnh lạnh cùng với âm thanh rên rỉ vang lên, a Lâm ca đau đớn kêu lên một tiếng, thở phì phò như trâu:

- Sư phụ tỷ tỷ, nàng... nàng thật độc ác!

Uyên ương thành đôi, chần lặt sóng trào, những nồng nàn, khát khao trong đó, không nói người ngoài cũng biết.

Hôm sau tỉnh dậy, nghe thấy những tiếng chim hót, tiếng suối chảy róc rách, ngửi thấy những mùi hoa thơm thoang thoảng từ núi rừng đưa lại, Lâm Tam cảm thấy tinh thần sảng khoái, thoải mái vô cùng. Thánh cô đang tựa vào lòng hắn, dưới chân hàng mi nhuốm một màu hồng nhàn nhạt, vết lệ bên má vẫn còn như mới, hết sức động nhân, thân thể mềm mại không xương dán sát vào người hắn, dịu dàng mỹ lệ vô ngần.

Khẽ hôn lên cặp môi kiều diễm đỏ mọng của nàng một cái, lại hung hăng nhéo mạnh lên phong nhũ mềm mại kia hai cái, hắn lúc này mới mãn nguyện mà bò dậy.

Bộ y phục mới tinh vứt thành đống ở đầu giường, tỏa ra mùi thơm nhẹ nhàng. Hắn thở ra một hơi dài, vừa mới nhắc lên thì thấy hai cánh tay ngọc ẩm áp đã quấn chặt lấy hông mình.

- Tỷ tỷ, nàng tỉnh rồi à?

Hắn quay người lại, chỉ thấy An Bích Như tóc xõa qua vai, môi hồng kiều mỹ, mắt long lanh hé mở, đắm đắm tựa vào lòng hắn, trong vẻ ể oải chứa một loại quyến rũ kinh tâm động phách.

Thánh cô thẹn thùng nhìn hắn:

- Theo quy củ của Miêu tộc chúng ta, sau đêm tân hôn, trượng phu phải ôm thê tử rời giường, như vậy mới có thể cả đời sung ái nàng. Tiểu đệ đệ, người có nguyện ý ôm ta không?

Lâm Tam hớn hở cười lên ha hả, ôm ngang hông nàng, An Bích Như cuống quýt ghì chặt lấy cổ hắn, trên mặt hạnh phúc ngập tràn.

Phu thê hai người tân hôn âu yếm, tự nhiên cảm thấy ngọt ngào bất tận. An tỷ tỷ phục thị hắn mặc xong y phục, quan sát trên dưới mấy lần, rồi mới gật đầu yêu kiều cười nói:

- Thực là một tiểu a ca tuấn tú!

Lâm Tam khẽ thơm lên má nàng một cái, đáp trả:

- Thực là một vị tiểu nương tử xinh đẹp!

Hai người bước ra khỏi phòng, thấy Y Liên đứng ngoài cửa, khuôn mặt ửng hồng lên:

- Cung hỷ Thánh cô! Mời Thánh cô và a ca rửa tay!

Đêm qua a muội canh gác ở ngoài phòng, động tĩnh gì cũng đều đã để nàng nghe thấy, An Bích Như mặt nóng hầm hập, rửa tay trong chậu một lượt rồi mới kéo tay Y Liên nhỏ giọng nói:

- A muội, khổ cho muội rồi!

- Muội không khổ!

Y Liên thẹn thùng nói:

- Thánh cô vất vả rồi!

Lời này có hai nghĩa, lập tức khiến cho An Bích Như trên mặt nở hoa, hai tai mọng đỏ như bị thiêu đốt. Nàng ngượng ngùng lườm Lâm Tam, ra về hờn giận:

- Đều là do tên a ca xấu xa này của muội!

- Cung hỷ Lâm huynh đệ! Cung hỷ Lâm phu nhân!

Lão Cao từ bên ngoài tiến vào, mở miệng trêu đùa một câu.

“Lâm phu nhân”, cái cách xưng hô này nhất thời còn chưa thích ứng, Thánh cô mặt càng nóng lên, gật đầu đáp lễ. Lâm Tam mặt dày đã từng trải nhiều, nên cũng chẳng còn gì xấu hổ nữa.

Cao Tù ghét sát bên tai hắc khê báo cáo:

- Trải qua một đêm thăm vấn liên tục, tất cả những nơi chứa bạc đều đã tìm thấy, sung hết vào ngân khố của Tự Châu. Quân đóng ở bản địa cũng đã sắp xếp xong, kẻ đại ác năm mươi ba người, đều đã thu giáp, xử lý theo luật. Còn lại có hơn ngàn kẻ tiểu ác, cường chế nộp phạt, giải giáp quy điền.

Lâm Tam gật gật đầu tỏ vẻ hài lòng, trừng tham phạt ác, cũng có thể coi là cho các hương thân Tự Châu một câu trả lời, những vấn đề xây dựng còn lại thì phải dựa vào đôi tay chuyên cần của bọn họ mà thôi.

Sự vụ của Miêu trại đã xong, tham quan đã trị, lấy được An tử tử, trả lại cho Tự Châu một bầu không khí trong sạch, cũng là lúc nên rời khỏi đây. Hắc khê thở dài một tiếng, lặng lẽ nắm chặt bàn tay Thánh cô:

- Tử tử, ta muốn hỏi nàng một chuyện...

An Bích Như ghé sát đến bên tai hắc:

- Là chuyện tiểu muội muội Nguyệt Nha Nhi đó của ngươi phải không? Đừng gấp, ta sẽ không hại nàng ta đâu!

“Nhưng...” Lâm Tam đang định mở miệng thì Thánh cô đã lại kéo tay hắc, dịu dàng hỏi:

- Tiểu đệ đệ, ngày mai chúng ta sẽ rời khỏi Miêu trại ư?

Nơi này đã xong chuyện rồi, tự nhiên là phải rời đi, huống chi trong lòng hắc còn nhớ đến Nguyệt Nha Nhi, càng chẳng thể lưu lại nơi này thêm nữa. Lâm Tam gật đầu “ừm” một tiếng, nhìn thấy bộ dạng không nỡ rời xa của nàng, hắc vội vã an ủi:

- Tử tử yên tâm, nơi này là nhà của chúng ta, mỗi năm chúng ta đều sẽ trở lại thăm một lần.

Thánh cô thở dài một tiếng, hai mắt dần trở nên ướt đẫm. Nàng tuy đã gả cho người ta nhưng Tự Châu này lại là cố địa nơi sinh ra nàng, nuôi dưỡng nàng, mắt thấy sắp phải rời khỏi nơi đây, thương tâm cũng là chuyện khó tránh khỏi.

Biết được tin tức a Lâm ca và Thánh cô sắp phải rời khỏi nơi đây, tất cả các trưởng lão Miêu tộc ngay từ sáng sớm đã vội vã tới thỉnh giáo, An Bích Như an bài thỏa đáng hết tất cả các sự vụ lớn nhỏ, báo lại cho mọi người được biết. Quan trọng nhất đương nhiên là vấn đề thân phận của Y Liên.

Thánh cô gả cho người ta, tự nhiên phải chọn ra một đầu lĩnh mới cho Miêu trại, các trưởng lão đối với chuyện này trong lòng sớm đã chuẩn bị. Y Liên tuổi tuy còn trẻ nhưng lại là nhân vật kiệt xuất nổi tiếng trong trăm dặm Miêu tộc, lại thêm ba phía a Lâm ca, Thánh cô, Đại trưởng lão ủng hộ, lập nàng thành Thánh cô đời kế tiếp cũng là một chuyện dễ hiểu.

Ngày tân hôn đầu tiên, An tử tử đã bận rộn dị thường, nàng đối với Miêu tộc cảm tình nồng đậm, tất cả mọi sự vụ đều phải đích thân chủ trì xử lý mới có thể yên tâm rời đi, cả một ngày tiếp theo nữa, không ngờ cũng lại trôi qua trong khoảnh khắc.

So với nàng, Lâm Tam thì lại nhàn nhã hơn rất nhiều, hắc tuy là con rể của Miêu tộc, nhưng chuyện của sơn trại đều là do các hương thân Miêu tộc tự quyết định, hắc tuyệt không nhúng tay vào.

Nhàn rồi không có việc gì hắc liền đi dạo loảng quảng trên Ngũ Liên phong, từ chân núi tới đỉnh núi, khoái hoạt vô cùng. Đi đến trước cái đầm mà ngày đó rơi xuống nước, nhớ lại những chuyện khi lần đầu tiên tiến

vào Bạch Miêu sơn trại, hấn bật cười khanh khách. Mắt thấy đèn hoa đã lên, chim quyên về tổ, đang muốn quay về thì nghe đằng sau vọng đến một tiếng gọi khẽ, ẩn chứa sự sợ hãi:

- A ca!

Hắn quay người lại, nhìn thấy một thiếu nữ Miêu tộc yêu kiều đang đứng bên bờ đầm lặng lẽ nhìn hắn.

- Y Liên, sao muội lại ở đây?

Lâm Tam cực kì kinh ngạc.

Nàng chậm rãi đi tới bên cạnh hắn, tròn mắt đã ngân ngẩn lệ:

- A ca, ngày mai huynh phải đi sao?

Bắt đầu từ lúc gặp mặt lần đầu tại Kim Sa giang, tiểu a muội Miêu tộc thuần phác này đã toàn tâm toàn ý bảo vệ hắn, lén lút đưa tới rượu gạo cho hắn, mặc dù có thể bị a mẫu trách mắng nhưng vẫn mạo hiểm chuẩn bị Miêu trang tốt nhất cho hắn, đến cả lúc cùng Thánh cô đối ca cũng là Y Liên năm lần bảy lượt giải nạn cho hắn. Mỗi tình si ấy có thể soi sáng cả nhật nguyệt.

Lâm Tam cảm khái thở dài một tiếng, khẽ gật đầu, chân thành thốt lên:

- Y Liên, ta xin lỗi...!

Thiếu nữ sống mũi cay cay, khẽ nói:

- A Lâm ca, huynh vĩnh viễn đừng bao giờ nói với muội những lời như vậy! Y Liên và huynh ở cùng nhau, mỗi lần đều rất là vui vẻ, cho dù huynh và Thánh cô thành thân, muội ở bên cạnh nhìn thấy huynh hạnh phúc, muội cũng thấy vui rồi.

- Tội gì phải như vậy chứ?!

Lâm Tam lặng lẽ cười khổ:

- Ta không xứng đáng để muội làm như vậy!

- Có đáng hay không muội tự biết.

Nàng lấy từ trong ngực ra một khối nhuyễn ngọc đã vỡ nát, ánh mắt đầy nhu tình nói:

- Ngọc thạch vỡ nát rồi, không đáng tiền, nhưng nó thân thiết! Khi huynh tặng nó cho muội, muội đã biết, cả đời này, trong lòng muội chỉ có thể có một mình a ca mà thôi.

"Y Liên...!" Lâm Tam trong lòng chùng xuống, yên lặng không nói gì, sau hồi lâu mới thở dài cất tiếng:

- Muội có biết làm Thánh cô là một chuyện vất vả đến thế nào không?

Thiếu nữ kiên định gật đầu:

- Muội biết. Nhưng muội nguyện ý!

Lâm Tam nhìn nàng lấy làm khó hiểu:

- An tử tử rốt cuộc đã hứa với muội chuyện gì, sao muội chẳng sợ cái gì thế?

Y Liên sắc mặt ửng đỏ thêm mấy phần:

- Đây là bí mật của muội và Thánh cô! Nếu có một ngày, huynh nguyện ý trở lại thăm Miêu tộc thì muội sẽ nói bí mật này cho huynh biết.

Lâm Tam gật đầu than:

- Nói như vậy, ta không trở về không được rồi! Thảo nào An tử tử chọn muội làm người kế nhiệm, tính cách này của muội giống hệt với nàng ấy, chẳng khác chút nào!

Thiếu nữ mừng rỡ chăm chú nhìn hắn:

- A ca, muội muốn xin huynh một chuyện!

- Ừm...?

- Xin huynh ôm lấy muội!

Hắn còn đang do dự thì tiểu a muội đã lao vào lòng hắn, dán sát vào ngực hắn nức lên:

- Lần này huynh đi không biết là mất bao nhiêu năm, khi quay lại, muội chỉ sợ mình già rồi! A ca, a ca...!

Nàng nghẹn ngào phảng phất như sắp đứt hơi, Lâm Tam sống mũi cay xè, vỗ nhẹ lên bờ vai mềm mại của nàng, không nói nên lời.

- A ca, huynh nói sai rồi, muội chẳng phải là không sợ chuyện gì!

Y Liên rúc sâu vào trong lòng hắn, lúc sau buồn bã nói:

- Kỳ thực, cũng có chuyện làm muội sợ!

“Tiểu a muội này, đến cả trọng trách làm Thánh cô cũng tiếp nhận rồi, còn sợ chuyện gì nữa đây?” Lâm Tam mỉm cười lắc đầu:

- Cũng có chuyện làm muội sợ ư? Sao ta nhìn không ra vậy?!

Y Liên liếc mắt nhìn hắn, yêu kiều thốt:

- Muội sợ chết!

“Sợ chết?” Lâm Tam còn chưa kịp phản ứng thì đã cảm thấy một bờ môi ấm nóng mềm mại run rẩy khẽ hôn lên má mình một cái. Y Liên từ trong lòng hắn nhảy ra, nhìn hắn, hét lớn:

- A ca, muội chờ huynh! Vĩnh viễn chờ huynh!

Trên hai má nàng, lệ quang ướt đầm, mang theo một nụ cười dịu dàng nhìn sâu vào mắt a ca rồi quay người chạy đi như một làn gió, dáng vẻ đó phảng phất như một đóa hoa nhỏ đang bùng nổ trên Ngũ Liên phong vậy.

618. Chương 615: Trở Lại Thảo Nguyên

Lâm Văn Vinh và An Bích Như quen biết đã lâu, đây là lần đầu tiên thấy nàng bi thương như vậy. So với khi lần đầu gặp mặt ở ngoài thành Tế Ninh, hắn cảm thấy An tỷ tỷ lúc này càng thêm thân thiết, càng khiến người ta thương yêu.

Trong lòng tràn ngập ngàn vạn nhu tình, hắn ôm nàng vào trong lòng, nhẹ giọng cưng nựng, một khắc cũng không muốn buông ra. Phụ thể hai người gần bó keo sơn, so với lúc động phòng hoa chúc tối qua còn ngọt ngào ấm áp hơn.

Trong lòng có chuyện khó mà chìm vào giấc ngủ, chưa tới canh tư cả hai đã dậy rồi. Ngoài cửa sổ vẫn còn đầy sao, màn đêm sâu thẳm thẳm. Cả Tự Châu, cả Miêu Hương vẫn đang chìm trong màn đêm đen tĩnh lặng.

Tứ Đức và lão Cao sớm đã ở dưới lầu chờ đợi, thu thập ổn thỏa hết hành trang, Thánh cô lặng lẽ nhìn ngắm tòa tiểu lâu chất chứa vô số hạnh phúc và ngọt ngào của nàng, trong lòng đột nhiên sinh ra một chút bàng hoàng thể lương, hai mắt ánh lên những hạt lệ châu nho nhỏ.

Tiểu đệ đệ lặng lẽ nắm chặt tay nàng, cảm giác nóng nóng khiến lòng nàng ấm lại. An Bích Như chậm rãi tựa vào lòng hắn, khẽ nói:

- Khi nào chúng ta lại trở lại?

- Nàng muốn lúc nào trở lại cũng đều được cả.

Lâm Văn Vinh cười hì hì:

- Kêu Y Liên trông căn phòng này cho tốt, đến lúc đó cả nhà chúng ta sẽ làm thành một đoàn du lịch, nhàn nhã dạo chơi khắp nơi trên thảo nguyên Miêu Trại. Lúc đó thì khoái hoạt biết bao.

Tưởng tượng của hắc quả thực rất vĩ đại, An Bích Như yêu kiều lườm hắc một cái:

- Thì ra là muốn lập đoàn, thảo nào chàng đi đâu cũng lưu tình! Cứ thế này nữa, hai năm sau người Lâm gia chúng ta sẽ có thể tổ chức thành một nhánh đại quân mạnh mẽ để đi viễn chinh Cao Lệ đó.

- Tỷ tỷ nói đùa rồi, nói đùa rồi!

Mặt hắc hơi nóng lên, vội vã đùa một câu, nhưng trong lòng hiểu rõ, ta có dương sâm mà Trường Kim muội tặng, nói bách nhân trăm thì có chút khoa trương, nhưng thập nhân trăm thì chắc có thừa.

Nói đến Y Liên, hắc vội vã ngẩng đầu lên nhìn quanh bốn phía, trong tiểu lâu tĩnh lặng như tờ, sáng nay khi ngủ dậy đã chẳng nhìn thấy bóng dáng Tiểu A Muội đâu, cũng chẳng biết nàng đã trốn vào chỗ nào nữa. Trong lòng hắc đột nhiên sinh ra chút cảm thương, nắm chặt lấy tay Thánh cô thêm một chút.

- Thời gian không còn sớm rồi!

Tứ Đức nhỏ giọng nói:

- Tam ca, phu nhân, nên khởi hành thôi!

An Bích Như lặng lẽ gật đầu, nhìn lên tòa lầu các âm áp đó lần cuối. Bỗng dưng nàng nghiêng chặt răng lại, kéo theo hắc vội vã bước đi.

Vừa bước ra khỏi cửa, hai người đều đồng thời sững sờ. Trên dưới Ngũ Liên phong toàn là những đầu người đen sì, cả đêm Miêu gia bách tính từ bốn phương tám hướng đổ về, trong sơn cốc vẫn lặng lẽ không một tiếng động.

- Thánh cô...

Mọi người khắp nơi bên sườn núi lũ lượt quỳ xuống, trong những cơn gió lạnh của mùa thu, những vệt nước mắt có thể nhìn thấy rõ ràng.

An Bích Như hai mắt ướt ướt, nghẹn ngào đến không nói nên lời.

Lâm Văn Vinh nhảy lên đài cao, nói nhanh:

- Các hương thân xin đứng dậy! Xin mọi người yên tâm, ta và Thánh cô, mỗi năm đều sẽ trở lại Miêu Trại thăm mọi người. Nơi đây là nhà của các vị, cũng là nhà của chúng ta.

- Thánh cô!

Tất cả Miêu Gia nhân đều bật khóc, các vị trưởng lão cũng không nén nổi nước mắt trào dâng.

An tỷ tỷ cả đời không ngừng nỗ lực phấn đấu vì Miêu Trại, tròng cảnh vạn người đưa tiễn ở đây chính là sự hồi báo tốt nhất đối với nàng. Thánh cô lệ tuôn hai hàng, bước đi nặng nề, thân thể mềm nhũn được tiểu đệ đệ ôm chặt, nhờ thế mới có dũng khí mà đi xuyên quan đám người.

- Thánh cô...

- A Lâm ca...

Những tiếng gọi như gió bay qua bên tai bọn họ, nhìn về ánh mắt chất chứa mong đợi của Miêu Gia nhân, trong lòng Lâm Văn Vinh cảm động vô cùng, bọn họ quý trọng An tỷ tỷ, cũng quý trọng Tam ca! Hắc chỉ đành không ngừng ôm quyền thi lễ mới có thể biểu đạt sự cảm kích trong tâm mình.

Khó khăn lắm mới len xuống núi được, toàn thân trên dưới đã toàn là mồ hôi, còn chưa kịp thở ra một hơi thì bên tai đã truyền đến tiếng kinh hô của Tứ Đức:

- Mau nhìn, kia là cái gì?!

Trên đỉnh Ngũ Liên phong cao cao, một chiếc khổng minh đăng (đèn trời) chậm rãi lác lác bay lên trời. Ánh đèn dưới buổi hoàng hôn vô cùng âm áp, tựa như một con đom đóm lấp lóe tại chân trời.

Một thiếu nữ Miêu Gia yêu kiều, hai tay cầm chiếc đèn âm áp đó, nhẹ nhàng thả ra.

Trong màn đêm tràn ngập những con đom đóm, những ánh sáng lập lờ phát ra, chẳng khác chi một dải dây lưng ngọc đang bay.

Đom đóm càng bay càng xa, càng bay càng cao, dần dần trở nên mờ lung, biến mất trong bầu trời sao rực rỡ.

Thiếu nữ lặng im đứng đó, ngẩn lệ như còn mới.

- Y Liên!

Lâm Văn Vinh thở dài một hơi, tâm thần sau khoảnh khắc đã hòa nhập vào bầu trời đêm mênh mang.

An Bích Như dịu dàng hôn lên mặt hắn một cái, khẽ nói:

- Yên tâm đi, sẽ trở về mà.

Khi đi ba người, khi trở về lại có thêm một An tỷ tỷ kiều mị vô ngần, tâm tưởng trong chuyến đi tới Miêu Trại lần này đã thành hiện thực. Bốn người cười khoái mã tăng tốc, chỉ sau mấy ngày đã đến bên bờ Kim Sa giang, đưa mắt nhìn đi đã thấy sắp tới biên giới Tự Châu rồi.

Dòng nước sông cuộn cuộn không ngừng chảy, nơi ba con sông giao nhau vẫn hiem trở như trước. Nhớ lại tình hình qua sông ngày đó, thuyền nhỏ núi cao, Miêu Gia a muội, từng cảnh từng cảnh cứ như mới xảy ra ngày hôm qua.

Đang lúc thổn thức, Lâm Văn Vinh chợt cảm thấy tay mình chặt lại như bị người ta hung hăng véo lấy, lại nghe An Bích Như cười nói:

- Cao thống lĩnh, Tứ Đức, các người hãy trở về kinh thành trước đi!

Cao Tù nghe mà mơ hồ:

- Về kinh thành?! Thánh cô phu nhân, đây là chuyện gì thế?

An tỷ tỷ ôn nhu vuốt ve khuôn mặt Lâm Văn Vinh, cười nói:

- Các người trở về bẩm cáo, nói tiểu đệ đệ bị ta bắt cóc tống tiền rồi, dùng xong sẽ trả!

- Bắt cóc tống tiền?

Tiểu đệ đệ ngạc nhiên nói:

- Sư phụ tỷ tỷ, ý gì vậy?

- Ta muốn mang người đi tới một nơi!

An Bích Như thần bí nháy nháy mắt:

- Một nơi mà người muốn đi nhất!

Nơi mà ta muốn đi nhất? Trong lòng Lâm Văn Vinh nhảy loạn lên, đột nhiên cười lên ha hả, hưng phấn chui vào lòng An Bích Như:

- Tỷ tỷ, hoan nghênh tỉ bắt cóc ta...Ài, sao tỉ không bắt sớm một chút?!

Đôi phu thê ái mận nồng, Tứ Đức và lão Cao chỉ đành đưa mắt nhìn nhau, chẳng ai hiểu rõ bọn họ muốn làm cái gì.

Khi hai người Cao Tù đã đi rồi, An Bích Như kéo tay Lâm Văn Vinh, yêu kiều lườm hắn vài cái:

- Tiểu đệ đệ, người biết chúng ta sẽ đi đâu không?

- Ta không quan tâm, tỷ tỷ đi đâu thì ta đi theo đó!

Tiểu đệ đệ chính khí凛冽 nói.

Thánh cô cười lên khanh khách, ghé sát bên tai hắn hung hăng nói:

- Đoán ra rồi thì cũng thôi đi, lại còn cố ý nói những lời dễ nghe để nịnh ta, hừ, tưởng ta không trị nổi người sao?

Lâm Văn Vinh neho mắt lại, tràn đầy tiểu ý nói:

- Hay là tối nay trị đi, bây giờ là ban ngày, nhiều người qua lại, không tiện lắm!

- Phì!

An Bích Như mặt mũi đỏ bừng, véo lên tay hắn một nhát, chẳng biết lại nghĩ đến đâu nữa, khóe mắt lại ngân ngấn lệ, khẽ cười xùy một cái.

Từ Tự Châu bắc thượng, qua Xuyên* nhập Thiểm*, từ Thiểm nhập Cam*, đường đi trắc trở gập ghềnh (Tứ Xuyên, Thiểm Tây, Cam Túc). Một mạch đi mười mấy ngày mới nhìn thấy khói bụi nơi Tái Ngoại.

An Bích Như lại chẳng hề vội vã. Mỗi ngày đều mặt trời mọc thì đi, mặt trời lặn thì nghỉ. Tại những nơi hoang dã, thỉnh thoảng lại giở chút công phu ra “chỉnh trị” hắn, thần thái yêu kiều diễm tuyệt thiên hạ đó kích thích cho Lâm Văn Vinh thần kinh nhảy loạn, ôn nhu diễm phúc hưởng không hết. Hai người mới kết hôn, gần bó như keo sơn, một khắc cũng không chịu rời. Chuyến du lịch trang mật này trải qua vô cùng ảm áp ngọt ngào.

Xuyên qua hai quận Diêm Xuyên, Ninh Vũ, Hạ Lan sơn mà hai người hằng nhung nhớ bỗng dưng đã ở trong tầm mắt. Nhìn cửa quan sừng sững kia, Lâm Văn Vinh thở dài một hơi, tâm tư chẳng biết đã bay đến nơi đâu.

Đại Hoa và Đột Quyết kí kết hiệp định đình chiến, hai nước bỏ binh đao xuống, kiến lập hòa bình, không đến hai tháng thời gian, nhân khẩu tiêu điều của Hưng Khánh phủ so với khi chiến tranh đã tăng lên bội phần. Những thương đội tới tới đi đi liên miên bất tuyệt, dần dần hồi phục lại phong thái phồn vinh ngày trước.

Mấy người Hồ Bất Quy, Đỗ Tu Nguyên thống lĩnh đại quân đóng ở một dải Hưng Khánh, Hạ Lan. Lâm Văn Vinh và An tỷ tỷ đang ở trong tuần trăng mật, cũng chẳng muốn đi làm phiền bọn họ, từ đường mòn trong hạp cốc Hưng Khánh tại Hạ Lan sơn, trở lại đại mạc mệnh mang.

Dấu tích của Ngũ Nguyên chi chiến vẫn còn đó, tình cảnh chiến trường chém giết ác liệt ngày nào hiện ra ngay trước mắt. Bây giờ trở về đất cũ, Lâm Văn Vinh lập tức lại nhớ đến những tháng năm sống sống trong máu tanh.

Tại nơi biên cảnh hai nước, một dãy trại trải dài ở đó, từ sa mạc tới tận thảo nguyên, nhìn từ phía xa, hệt như một con đường thẳng tắp.

Ngày trước nơi đây từng là một biển hoa hồng rực rỡ, Kim Dao khả hân tuyệt lệ thoát tục đã đem tất cả tình yêu và nước mắt của nàng, toàn bộ đổ xuống nơi đây. Giờ lại đứng trên mảnh đất này, Lâm Văn Vinh cảm thấy chân mình như nặng nề hơn, đầu như mê đi, như có một loại cảm giác không chân thực.

Ta thật sự trở về rồi sao?! Nhưng tiểu muội muội đâu, nàng ở nơi nào? Hắn nghẹn ngào, lặng lẽ nắm chặt bàn tay.

- Người và Ngọc Giản nói chuyện với nhau ở nơi đây sao?

Nhẹ nhàng sờ lên chiếc bàn gỗ, An Bích Như khẽ hỏi.

- Chính tại nơi này!

Lâm Văn Vinh khẽ gật đầu, ánh mắt rời đến bó hoa đã khô héo trên bàn, tình cảnh hắn cùng Nguyệt Nha Nhi đầu trí đầu sức đầu ào lên trong lòng. Thời gian dần qua, tất cả sự thống khổ và phần nộ lúc đó đều đã trở thành những hồi ức ngọt ngào nhất.

Biển hoa đỏ rực, màn trướng kim sắc, mỹ lệ mà thê lương, còn có Kim Dao khả hân kinh thế hãi tục, hai ngày hai đêm đó sẽ là ký ức đời đời kiếp kiếp lưu lại trong lòng hắn.

Nhìn thấy tiểu đệ đệ trầm mặc không nói, trong mắt còn lơ mơ lộ ra vẻ mờ mịt, An Bích Như trong lòng mềm lại, lặng lẽ nắm chặt tay hắn, khẽ nói:

- Người nhớ nàng ta sao?

- Cái này, ta có thể không trả lời không?

Tiểu đệ đệ ánh mắt xoay chuyển, nhỏ giọng hỏi.

- Vậy thì là nhớ rồi?!

An tỷ tỷ yêu kiều lườm hắn vài cái:

- Gan người giờ cũng lớn rồi, ở trước mặt ta mà còn dám nhớ đến nữ nhân khác! Hừ, đêm nay, người ngủ trên sa mạc, ta ở thảo nguyên!

- Trừng phạt như vậy quá tàn khốc rồi đó?!

Tiểu đệ đệ vẻ mặt ủy khuất, ghé đến sát bên tai nàng nói:

- Nhưng ta ở trước mặt người khác cũng nhớ đến nàng thì sẽ thế nào?

- Nhớ ta ư? Đó là chuyện nên làm!

An Bích Như khẽ cười hì hì, hai gò má nổi lên một quãng hồng diễm lệ.

Quả nhiên là lão bà của ta, có phong phạm của ta! Lâm Văn Vinh vui vẻ hôn lên má nàng một cái, những nỗi buồn trong lòng loáng cái đã biến mất.

Nhìn thấy hắn tâm tình vui vẻ, An Bích Như mỉm cười, khẽ phủ bụi trên tóc xuống, ôn nhu nói:

- Từ đây đến vương đình của người Đột Quyết còn phải đi mấy ngày nữa?

- Nếu là Hãn Huyết bảo mã, ngày đêm không nghỉ thì cũng cần thời gian năm sáu ngày!

Lâm Văn Vinh gật gật đầu, thấy nàng mỉm cười không nói, tựa như chẳng hề vì chuyện Ngọc Già trúng độc mà lo lắng, hắn không nén nổi nói:

- Sư phụ tỷ tỷ, nàng có thể nói cho ta, tiểu muội muội rốt cuộc đã trúng độc gì không?

An Bích Như ừm một tiếng:

- Là một loại độc mà người vĩnh viễn không ngờ đến!

Thế này chẳng phải giống như không nói gì sao? Loại độc mà ta có thể nghĩ tới, đại khái cũng chỉ có xuân dược và mộng hãn dược, nếu là những thứ này còn cần phải tìm sư phụ tỷ tỷ sao? Lâm Văn Vinh chẳng còn cách nào đành lắc lắc đầu:

- Tỷ tỷ, có thể nói rõ hơn chút không? Cũng chẳng còn mấy ngày nữa...

Nhìn thấy thần sắc buồn bã trên khuôn mặt hắn, An tỷ tỷ cười khanh khách, ngón tay thon nhỏ ấn khẽ lên trán hắn một cái:

- Tiểu đệ đệ ngốc nghếch, bản thân Nguyệt Nha Nhi tiểu muội muội còn không vội, người vội cái gì chứ?

Ta đương nhiên là phải vội rồi, không chỉ tiểu muội muội, trong bụng nàng còn có một tiểu Lâm nữa! Nếu có gì sơ xảy, đó chính là một xác hai mạng đấy.

- Người và Nguyệt Nha Nhi, thật là một tên ngốc một đứa si!

An Bích Như âu yếm vuốt ve má hắn, dịu dàng nói:

- Yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì đâu, nàng ta là tiểu muội muội của người, ta còn có thể hại nàng ta sao?!

Có được sự đảm bảo của sư phụ tỷ tỷ, Lâm Văn Vinh thở phào một hơi, lại có chút mê hoặc:

- Vậy lúc nào chúng ta đi giải độc cho nàng ấy?

An tử tử ánh mắt khẽ xoay chuyển, cười nói:

- Cái này ư, cần phải xem sự thành tâm của người!

- Thành tâm? Cái gì mà thành tâm?!

- Người quên rồi sao?

An Bích Như ghé sát tai hắn, khẽ nói:

- Tại thảo nguyên này có một thiên đường của chúng ta! Người nhất định phải đưa ta trở về!

Thiên đường của chúng ta? Lâm Văn Vinh chớp chớp mắt, hắn giật mình nhớ lại tình hình đêm đó trên thảo nguyên khi mình cũng An Bích Như chia tay, trong lòng lập tức tràn đầy ảm áp.

Nữ tử giống như An tử tử đây, vô tư thảnh thơi, trong lòng muốn làm chuyện gì thì nhất định sẽ làm được. Nàng đã say mê cái cảm giác được ở trên thảo nguyên rộng rãi vô câu vô thúc này, muốn được trở lại nơi đây cũng chẳng có gì kì quái.

Hắn cười lên ha hả mà nhảy lên, kéo tay nàng nói:

- Trời làm chăn, đất làm giường, sư phụ tử tử làm tân nương! Thánh cô, bây giờ chúng ta đi!

An Bích Như hai má đỏ bừng, xấu hổ lườm hắn:

- Tiểu dân tộc làm tân lang!

Cơn gió nhẹ thổi tạt ngang qua mặt, hai người vui vẻ vô ngần, tay trong tay bước qua đường biên giới, bước chân vừa chạm xuống đất, Lâm Văn Vinh đột nhiên sững sờ.

- Sao rồi?

An Bích Như vội vã hỏi.

Cỏ xanh dưới chân làm đệm, trải dài tới tận chân trời, tựa như một tấm thảm màu Bích Lục. Lâm Văn Vinh buồn vui lẫn lộn, lặng lẽ nhìn ngắm hồi lâu rồi khẽ nói:

- Bàn chân này của ta, lại được bước lên thảo nguyên rồi!!

619. Chương 616: Càng Đọa Lạc, Càng Khoái Lạc.

Trận đánh đầu tiên khi tiến vào thảo nguyên ngày trước chính là ở nơi này, Lâm Văn Vinh tự nhiên là cả đời khó quên.

Mấy trăm dặm thảo nguyên Bích Lục rộng lớn đều là khu tự do buôn bán giữa hai nước. Từ sau khi hiệp định hòa bình được kí kết đến nay, không đến hai tháng, nơi đây đã hình thành nên những quy mô bước đầu. Những thương đội đi đi về về không ngớt, tơ lụa và lá trà của Đại Hoa không ngừng được vận chuyển từ đây tới đại thảo nguyên A Lạp Thiện.

Bởi vì có chính sách ưu đãi miễn thuế, vô số thương nhân Đại Hoa tự nguyện đem các loại nhu yếu phẩm cho sinh hoạt tới Ba Ngạn Hạo Đặc, cùng với những người Hồ nghe gió mà tới triển khai trao đổi bằng cách lấy vật đổi vật. Khách sạn, trà quán, tửu lâu cũng theo đó mà sinh ra.

Các loại kiến trúc và kỹ xảo trong nông nghiệp được đem đến thảo nguyên, tự do buôn bán hưng thịnh vô cùng, dân chúng hai nước dần dần hiểu nhau thêm, tình hữu nghị dần được kiến lập. Toàn bộ thủ đô Ba Ngạn Hạo Đặc hiện ra một cảnh tượng phồn vinh tươi mới.

Thực tiễn là thầy giáo tốt nhất, sự phồn vinh của Ba Ngạn Hạo Đặc truyền đi khắp bốn phương trên thảo nguyên, người Đột Quyết thu được những lợi ích cực lớn từ trong đó, những tiếng phản đối đã dần dần nhỏ lại, cục diện hai nước cùng thăng tiến khiến mọi người dần bước ra từ trong những ám ảnh của chiến tranh.

Nhìn câu “Đại Hoa Lâm tướng quân từng tới nơi này” trên bức tường thành đồ nát, An Bích Như bật cười:

- Tiểu đệ đệ, mấy chữ này của người viết thật độc đáo!

- Vậy sao?

Lâm Văn Vinh cười ha hả nói:

- Đây là câu hay nhất ta viết trong đời đó.

Trên thành lâu ở đây, Tiểu Lý Tử bị vạn tiễn xuyên tâm, An tử tử giúp hãn đao chém Lạp Bố Lí, từng cảnh từng cảnh khiến người ta khó mà quên nổi. Cái hào ngôn tráng ngữ “có giỏi người lại xây, năm sau ta lại đến” của hãn sớm đã truyền khắp đại giang nam bắc, trở thành mỹ sự đáng vui vẻ nhất của dân chúng Đại Hoa.

Hiện nay Ba Ngạn Hạo Đặc buôn bán tấp nập, người Đại Hoa càng ngày càng tăng lên, hai người tới đây, chẳng thu hút được sự chú ý đặc biệt nào. Tại một khu tửu lâu mới mở ở nơi đây, tuy thời gian còn sớm những đã có người tụ tập, người Đại Hoa và người Đột Quyết ngồi cạnh nhau, kêu bạn gọi bè, vô cùng náo nhiệt.

- Chưởng quỹ, Đột Quyết và Đại Hoa chúng ta không đánh nhau nữa sao?

Lâm Văn Vinh kéo tên tiểu nhị đang đi lại, nhỏ giọng hỏi.

Tiểu nhị cười nói:

- Khách quan ngài từ bên ngoài đến sao? Lâm nguyên soái của Đại Hoa chúng ta sớm đã kí hiệp định đình chiến năm mươi năm với người Hồ rồi, Ba Ngạn Hạo Đặc này bây giờ là nơi làm ăn giữa hai nước chúng ta, còn đánh nhau cái gì nữa?

Lâm Văn Vinh ồ một tiếng:

- Đây dù sao cũng là địa bàn của người Hồ, không có người đến làm loạn sao?

Tiểu nhị liếc nhìn quanh bốn phía, hạ thấp giọng nói:

- Không giấu ngài chứ, ngày đầu thì khăng định là có. Khi vừa bắt đầu, thường xuyên có những quân binh dưới trướng Tả Vương tới đây làm loạn, ngài xem tửu lâu này của chúng ta toàn là từ gỗ chế thành, nhưng khi dựng lên phải mất cả một tháng thời gian, chính là vì nguyên nhân này.

- Vậy sau này thì sao?

An tử tử mở miệng hỏi.

Nàng dung nhan diễm tuyệt thiên hạ, tiểu nhị đó nhìn mà sững sờ, vội vã nói:

- Sau này Đột Quyết khải hãn phát ra sắc lệnh: Kẻ nào có gan dám quấy rối người dân buôn bán, nghiêm trị không tha! Tả Vương sợ uy của khải hãn mới từ từ thu liễm lại. Ngài xem, chưởng quỹ của chúng ta bây giờ cũng đã thuê mấy người Đột Quyết tới giúp đỡ rồi đó!

Theo hướng ngón tay hãn chỉ, quả nhiên trong đám tiểu nhị đang bận rộn làm việc kia không ngờ lại có bóng dáng mấy người Hồ. An Bích Như ngạc nhiên nói:

- Vậy người không sợ bọn họ sao?

- Không giấu phu nhân, ban đầu thì còn có chút sợ hãi, dù sao cũng đã đánh nhau với người Hồ nhiều năm, sự hung tàn của bọn họ cũng sớm đã nghe nói.

Có một vị phu nhân mỹ lệ thế này nói chuyện cùng, tên tiểu nhị đó tự nhiên là biết gì nói nấy, nói là không ngừng:

- Nhưng ở cùng bọn họ lâu rồi, mọi người đều phát hiện những người Đột Quyết này tuy vẻ bề ngoài có hơi hung ác một chút, âm thanh khi nói chuyện có lớn một chút, nhưng lại không phải là người xấu. Bọn họ tính cách thẳng thắn, không quanh co giấu diếm, ở với nhau cực kì bình dị dễ gần. Hai tháng nay mọi người đều sớm đã quen nhau, cũng chẳng còn cảm thấy bọn họ có gì đáng sợ nữa, mọi người đều là người bình thường như nhau.

An tử tử gật gật đầu, nhìn tiểu nhị cười nói:

- Cách người nghĩ ra quả không tồi, hai dân tộc một khi hòa hợp với nhau, có muốn đánh nhau trở lại cũng chẳng dễ dàng nữa!

Lâm Văn Vinh ừm một tiếng, liếc nhìn mấy tên tiểu nhị người Hồ kia, không nhanh không chậm nói:

- Muốn những người Hồ này sinh sống trong tửu lâu của chúng ta, bọn họ nguyện ý không?

- Sao mà không nguyện ý?

Tiểu nhị trả lời:

- Làm hầu bàn ở đây, tiền lương đều là bạc trắng, mỗi tháng bọn họ được lấy bạc, có thể nhờ người Đại Hoa chúng ta giúp họ xây nhà kiên cố, còn có thể mua thức ăn thức uống ngon bên đường, mua quần áo trang sức cho nữ nhân, màu mỡ như vậy, so với một năm bốn mùa phiêu bạt bất định chăn gia súc, không biết sướng hơn gấp bao nhiêu lần. Không giấu ngãi chứ, hiện nay rất nhiều người Hồ đều tranh nhau tới nơi này đó.

Lâm Văn Vinh cười ha hả, lời của tên tiểu nhị này tuy đơn giản nhưng lại bộc lộ ra được một đạo lý rõ ràng dễ thấy nhất, lão bách tính luôn hướng về cuộc sống an nhàn, không cần biết là người Đại Hoa hay người Đột Quyết, đều không thoát khỏi cái quy luật này.

- Nếu nói thì quả thực là nhị vị đến không khéo.

Lời vừa nói, tiểu nhị cũng không nhẫn nại thêm:

- Nếu là đến sớm một ngày thì đã có thể tận mắt nhìn thấy phong thái của khả hãn trên thảo nguyên rồi!

- Cái gì?

Lâm Văn Vinh đứng thẳng dậy, đầu óc mê muội một trận, gần như chẳng thể đứng vững nữa:

- Người hãy nói lại một lần đi! Là vị khả hãn nào?

Tiểu nhị đó nhìn thấy bộ dạng kinh ngạc của hắn thì vội vàng nói:

- Chính là Kim Dao khả hãn! Nghe nói tháng trước nàng đã thu phục được bộ lạc Thạch Vương, mấy ngày trước còn đích thân tuần thị Ba Ngạn Hạo Đặc, trừng trị những tên hung đồ tới đây làm loạn, đến cả Tả Vương trước mặt nàng cũng phải ngoan ngoãn, không dám ho he một tiếng. Hắc hắc, vị nữ khả hãn của người Hồ đó, đáng vẻ thực là mỹ lệ...

Lâm Văn Vinh con tim kích động đến muốn nhảy cả ra ngoài, hắn túm lấy vai tên tiểu nhị:

- Nàng, nàng ấy bây giờ ở đâu?

- Ai da!

Dưới sự kích động của hắn, người bình thường sao có thể chịu nổi? Tên tiểu nhị đó đau đớn kêu lên một tiếng, toàn bộ thân hình đổ xuống. An Bích Như vội vã vỗ lên tay hắn, lặng lẽ an ủi.

- Xấu hổ quá!

Lâm Văn Vinh tỉnh ngộ ra, vội vã đỡ tên tiểu nhị dậy, đem một thỏi bạc nhét vào tay hắn:

- Huynh đệ, là ta quá lỗ mãng rồi. Kim Dao khả hãn mà người nói ta cũng vô cùng ngưỡng mộ, nhưng không biết bây giờ nàng ta ở nơi nào?

Tên tiểu nhị đó tuy chịu chút đau đớn, nhưng nhìn thấy thỏi bạc đó, sao còn muốn làm khó hắn nữa:

- Cho nên mới nói nhị vị đã đến muốn một chút, Kim Dao khả hãn đó đã tuần thị xong, hôm qua đã khởi hành về vương đình rồi.

Đi rồi?! Lâm Văn Vinh hơi sững lại, tâm thần trống rỗng. Tiểu muội muội vừa đi thì ta tới, cách biệt chỉ có một ngày. Đây là sự trừng phạt của ông trời sao?

- Đồ ngốc!

An Bích Như kéo tay hắn cười hì hì nói:

- Chẳng qua chỉ mới một ngày! Chúng ta tăng tốc lên, chẳng phải có thể đuổi kịp sao?

Đúng vậy a, ta thật ngốc? Hắn tỉnh ngộ hẳn ra, kéo lấy tay An Bích Như, điên cuồng chạy ra bên ngoài.

Đi qua Ba Ngạn Hạo Đặc, sau một ngày trời đã tới được bộ lạc Đạt Lan Trát, nơi xảy ra vụ đánh úp trước đây. Chính tại nơi này hắn đã ném miếng đồng làm quý kế, lặng lẽ tha cho ba ngàn phụ nữ và trẻ con Đột Quyết, bây giờ nghĩ lại vẫn còn cảm khái khôn thôi.

Từ đây đi lên phương Bắc, bóng người càng ngày càng ít đi. Thỉnh thoảng có thể nhìn thấy thương đội hỗn tạp của người Đại Hoa và Đột Quyết cuộn cuộn tiến đi, đến thẳng vương đình Khắc Tư Nhĩ. Sau khi hai nước đình chiến, sự qua lại trong dân gian đã hồi phục. Trên thảo nguyên người Đại Hoa xuất hiện cũng không phải là hiếm. Lâm Văn Vinh đi lên hỏi han một hồi, nhưng đều chẳng nghe được ai nói đã nhìn thấy loạn giá của đại khả hãn.

Thật quái lạ, Ngọc Già mang theo một lượng lớn tùy tùng, sao có thể đi nhanh hơn ta được? Lẽ nào tên tiểu nhị đó gạt ta? Hay là ta đã đi nhầm đường? Hắn hoang mang lắc đầu, thầm hỏi hận lúc đó không hỏi cho rõ ràng.

Màn đêm dần dần buông xuống, trăng sáng trên trời, trăm sao tĩnh lặng, thảo nguyên bao la tựa như đã liền với bầu trời, khiến người ta chẳng thể tự chủ mà chìm vào trong.

Lâm Văn Vinh tỉ mỉ đánh giá xung quanh, đột nhiên vui vẻ nhảy cẫng lên:

- Tỷ tỷ, đây chẳng phải chính là nơi chúng ta muốn tìm sao?

Đây chính là nơi mà ngày đó hai người trùng phùng, cũng là thiên đường trong mộng của bọn họ.

- Giờ mới nhìn ra sao?

An tỷ tỷ yêu kiều lườm hắn một cái, khẽ nói:

- Tiểu đệ đệ, người đến đây, để ta chiếm tiện nghi của người!

Đây là câu nói nằm lòng mà đêm đó nàng đã nói. Hai người tuy đã thành phu thê, nhưng khi hồi tưởng lại đêm ấm áp đó, trong lòng vẫn cảm thấy kích động lẫn cảm động không thôi.

Trong lúc hoảng hốt, chỉ cảm thấy một thân thể mềm mại như không xương mang theo một mùi thơm nhàn nhạt chậm rãi tựa vào lòng hắn.

- Sư phụ tỷ tỷ...

Yết hầu hắn khô cứng, vừa muốn mở miệng, hai ngón tay ngọc đã chặn trên môi:

- Tiểu hoại dẫn, đừng nói gì!

An Bích Như kéo hắn nằm ngửa ra trên thảm cỏ mềm mại, lặng lẽ nằm trong lòng hắn, thân thể khẽ run rẩy.

Hai người đã là phu thê, cảm giác được nàng đang kích động dị thường, Lâm Văn Vinh vội ôm chặt lấy nàng:

- Sao rồi?

An Bích Như chậm rãi lắc đầu, đột nhiên yên lặng, hai mắt trong như nước nhìn lên bầu trời xa xăm kia, bộ ngực mềm mại phong mãn khẽ phập phồng.

Từ bên cạnh nhìn lên những đường cong của nàng, vẻ mỹ lệ phảng phất như vô cùng mờ ảo, tựa như sóng nước Tây Hồ, mưa khói Thu Sơn, đẹp đến mức khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Lâm Văn Vinh nằm bên cạnh sư phụ tỷ tỷ, nhìn lên khuôn mặt thuần khiết mỹ lệ như tiên giáng trần của nàng, hắn lập tức quên cả hô hấp.

- Ta cuối cùng đã trở lại nơi đây rồi!

- Thảo nguyên rộng lớn bao la như vậy, nó có thể bao dung tất cả của chúng ta, cho dù là đúng hay sai.

- Cái nào là đúng, cái nào là sai?

Lâm Văn Vinh kéo tay nàng, lười nhác nói.

An Bích Như lặng lẽ lắc đầu:

- Trên thế gian, làm gì có sự phân biệt rạch ròi như thế? Chẳng hạn như ta là sư phụ của Tiên Nhi, lại gả làm vợ người, người nói là đúng hay sai?

Lâm Văn Vinh sững sờ, An Bích Như thoải mái hào phóng, kiêu mị động nhân, trước nay chưa từng nhắc đến vấn đề thân phận của Tiên Nhi trước mặt hắn.

Bây giờ xem ra nàng chẳng phải là không để ý, mà chỉ là lặng lẽ chôn nó trong tim, trước nay chưa từng biểu hiện ra mà thôi. Điều này cũng phù hợp với tính cách của nàng.

- Tỷ tỷ...

Lâm Văn Vinh trong lòng sinh ra áy náy, kéo lấy tay nàng, muốn cất lời khuyên bảo.

An Bích Như ngẩng đầu lên, yêu kiều cười nói:

- Tiểu đệ đệ, người đừng sợ! Ta đã gả cho người rồi thì sẽ không sợ người thiên hạ mắng chửi. Cho dù thế nào ta cũng vẫn là một người quang minh chính đại! So với những kẻ bên ngoài thì nghiêm chỉnh, sau lưng thì nam trộm cắp nữ buôn dâm còn tốt hơn cả ngàn vạn lần. Những kẻ khinh bỉ chúng ta chẳng phải là tốt đẹp gì, đó là ghen ghét mà thôi, ta lại sợ chúng sao?!

Nàng mỉm cười, hệt như mẫu đơn nở rộ giữa mùa đông lạnh giá, trời đất trắng sao đều lập tức trở nên ấm áp lu mờ.

Trái tim đang nhảy rộn lên của Lâm Văn Vinh sau khoảnh khắc đã dừng lại, hắn kéo tay nàng rồi buông tiếng cười lớn:

- Tỷ tỷ nói rất hay, những kẻ khinh thường chúng ta đó chẳng phải là người tốt, chỉ là ghen ghét mà thôi! Hạnh phúc không mang họ “Thiện” cũng chẳng mang họ “Ác”, ta đùa lạc, cho nên ta khoái lạc!

- Thật sao?

Trên mặt An Bích Như nổi lên một quầng hồng tươi rói, hai mắt như sương khói, mị nhân như tơ:

- Tiểu đệ đệ, ta có một mộng tưởng vĩ đại!

- Tỷ tỷ, tỷ đã rất vĩ đại rồi!

Tiểu đệ đệ nhìn chăm chăm vào bộ ngực mềm mại phong mãn của nàng, cười dâm không dứt.

- Đáng ghét!

An Bích Như vui vẻ cười lên khanh khách, trong mắt tràn ngập ôn nhu, cánh tay hệt như con rắn quấn chặt lấy cổ hắn, hơi thở nóng bừng mang theo mùi lan thơm ngát:

- Trời làm chăn, đất làm giường, ta là tân nương của người! Tiểu đệ đệ, người có thích động phòng ở nơi này không?!

Mẹ của ta ơi! Trong đầu Lâm Văn Vinh nổ oanh một tiếng, toàn thân nóng như lửa đốt.

An Bích Như tựa trong lòng hắn, hai má đỏ bừng, áo quần đã cởi ra một nửa, bộ ngực mềm cùng cặp đùi dài sáng bóng như ngọc, dưới ánh trăng càng thêm lấp lánh dụ nhân.

- Mộng tưởng này quá vĩ đại rồi!

Cổ họng Lâm Văn Vinh khô cong như bị lửa đốt, hung hăng đè nàng xuống dưới.

- Càng đùa lạc (đùa lạc có hai nghĩa, rơi xuống và đùa), càng khoái lạc!

An tỷ tỷ ôm chặt lấy hắn, nhũ phong lơ lửng dán chặt vào ngực hắn, nàng cất tiếng rên rỉ, ánh mắt yêu kiều như nước xuân tháng ba:

- Tiểu đệ đệ, ta muốn sinh con cho người!!

Còn có lời nào có thể thúc động hỏa nhiệt trong lòng nam nhân hơn nữa chứ? Lâm Văn Vinh toàn thân rực lửa, nhắm chuẩn vào cái miệng anh đào đang rên rỉ kia, hung hăng hôn xuống...

Một đêm này, hai người vứt bỏ tất cả bó buộc, ở dưới bầu trời đêm trên thảo nguyên này tận tình điên đảo quay cuồng. Sự kiều mị cùng phong tư của An tỷ tỷ hết như thảo nguyên mênh mông tận tình thể hiện, cái tư vị phê cốt tiêu hồn đó chỉ có tiểu đệ đệ mới có thể hiểu rõ...

Sáng sớm tỉnh dậy, thánh cô còn đang ngủ say, trên tóc vương mấy hạt sương sớm, hai điểm hồng tươi trên bộ ngực mềm lộ dưới ánh sáng ngũ sắc, như ẩn như hiện, động nhân vô cùng.

Ấu yển hôn khê lên trán nàng một cái, Lâm Văn Vinh từ từ đứng dậy, ánh mắt quét qua, đột nhiên toàn thân run rẩy, sững sờ đứng đó.

620. Chương 617: Đại Hoa Sứ Giả

Giữa đội ngũ, mười sáu con Hãn Huyết bảo mã toàn thân đỏ sẫm kéo một chiếc xe ngựa cực lớn chậm rãi tiến về phía trước. Bốn phía xung quanh xe ngựa có khảm vô số những con sói màu vàng, hoặc tức giận hoặc gào thét, uy phong凛冽. Liền trưởng màu vàng rộng rãi vô cùng, theo sự di động của đội ngũ mà nhấp nhô lên xuống, nhảy múa trong những cơn gió nhẹ của thảo nguyên thổi qua, mỹ lệ vô cùng.

Là loan giá của Kim Đào khả hãn.

Lâm Văn Vinh lặng yên đứng đó, hai mắt bỗng ướt ươn ướt, nhìn về mã đội phía xa, hô hấp như ngưng lại.

- Ta nói qua rồi, nhất định có thể đuổi kịp mà, phải không?

Không biết An tỷ tỷ đã tỉnh dậy từ lúc nào, lặng lẽ ôm lấy hãn, gò má áp chặt vào sống lưng hãn, lặng lẽ mỉm cười.

Xe ngựa lọc cọc lọc cọc đi qua, tựa như một bài tình ca thảo nguyên vậy. Tấm rèm cửa sổ được chậm rãi kéo lên, khuôn mặt của một thiếu nữ mỹ lệ từ trong thò ra, yêu kiều nói:

- Đại khả hãn phân phó, tất cả dừng lại, toàn quân nghỉ ngơi.

Đội ngũ yên lặng dừng lại, những thiếu nữ người Hồ mau chóng dựng lên những lều trại màu vàng hai bên.

Cửa xe từ từ mở ra, thiếu nữ vừa rồi ra lệnh nhảy xuống đầu tiên, khê vén tấm rèm lên.

Tấm rèm khê lay động, từ trong chiếc xe ngựa kim sắc đó, một nữ tử diễm lệ vô ngần chậm rãi bước xuống.

Chiếc váy Hồ dài dài màu vàng tung bay trong gió, khê quét vào nền cỏ, phảng phất như ánh dương quang chói lọi. Suối tóc đen nhánh mềm mại sáng bóng như mây được cắm chéch một cây châm cài đầu vào và quấn lên, vừa đơn giản vừa cao quý.

Làn da của nàng sáng bóng, chẳng hề dính một hạt bụi nào, trên hai bờ má tuyệt mỹ còn ánh lên những tia sáng nhàn nhạt. Hai dải màu trắng treo bên hai thái dương, tựa như một đóa hoa bông thuần tịnh cao khiết.

Tiểu cung nữ đỡ lấy tay nàng, cung kính nói:

- Đại khả hãn, đây chính là bộ lạc Đạt Lan Trát ngày trước.

Đại khả hãn khê gật đầu, lặng lẽ đưa mắt nhìn khắp thảo nguyên rộng lớn. Một đêm kinh tâm động phách đó, sau nháy mắt đã hiện lên trước mắt nàng. Nàng khê vuốt ve sợi chỉ đỏ buộc trên đồng tiền Đại Hoa, trong đôi mắt mỹ lệ lóe lên một tiểu ý ôn nhu.

- Nạp Lan, phân phó xuống, hôm nay chúng ta sẽ đóng trại ở đây!

Đại khả hãn chậm rãi mở miệng. Giọng nói ôn nhu ngọt ngào đó tựa như từ trên trời vang xuống vậy.

- Vâng!

Nạp Lan lĩnh mệnh đi ngay, sau khoảnh khắc, những dãy lều trại bát ngát đã được dựng lên trên thảo nguyên. Những kỵ binh thiết lập hàng rào bảo vệ tầng tầng lớp lớp bên ngoài. Các cung nữ thoăn thoắt qua lại không thôi, dọn dẹp tẩm cung tạm thời của đại khả hãn.

Tiểu cung nữ Hương Tuyết theo sát sau lưng đại khả hãn, nhẹ nhàng cất bước trên thảm cỏ bích lục. Nhìn thấy những tia sáng mỹ lệ lóe lên trong mắt đại khả hãn, tựa như nàng ta đang tìm kiếm cái gì đó trong hư không, Hương Tuyết hiểu kì nói:

- Đại hãn, mấy bộ lạc lớn trước mặt người đều chưa từng lưu lại, sao đột nhiên lại đóng trại ở nơi này?

Đại khả hãn hai má đỏ bừng, yêu kiều khẽ nói:

- Bởi vì, nơi đây và những nơi khác không giống nhau! Có một tên giảo hoạt xấu xa, hắc ở đây dùng âm mưu thấp hèn lừa gạt tất cả mọi người.

Hương Tuyết khó hiểu nói:

- Đến cả khả hãn người cũng bị hắc lừa sao?

- Đúng vậy.

Đại khả hãn trên mặt lộ ra một nụ cười mỉm, trong mắt nổi lên những tia hồi ức đầy lưu luyến:

- Hắc rõ ràng là một người tốt, lại luôn thích ra vẻ ta đây xấu xa! Ta bị hắc lừa đến khổ!

- Em biết rồi!

Hương Tuyết vỗ tay cười nói:

- Người nói đến hãn vương đúng không?!

Ngọc Già đỏ mặt lên:

- Sao ngươi biết hắc?

- Rất đơn giản thôi!

Tiểu cung nữ nháy nháy mắt nói:

- Đại khả hãn người là người thông minh nhất trên thế gian, nếu còn có người có thể lừa được người, đó nhất định phải là hãn vương của Đột Quyết chúng ta! Đổi lại là người khác, sao có thể có được bản sự đó?

Ngọc Già hai má nóng bừng, xấu hổ cười nói:

- Coi như nha đầu ngươi thông minh! Cả đời này của ta cũng chỉ trúng kế của hắc mà thôi!

Kim Đào khả hãn mỹ lệ xấu hổ mang theo hoài niệm, bộ dạng buồn bã như mất hồn của nàng khiến cho Hương Tuyết ở bên cạnh nhìn mà sửng sốt:

- Khả hãn, người bắt đầu thích hãn vương ở nơi đây sao?

Nguyệt Nha Nhi trên mặt ửng lên hai đám mây hồng diễm lệ:

- Ta cũng biết, bởi vì người đó thực quá xấu. Lời hắc nói, việc hắc làm, luôn khiến ta đoán đi đoán lại. Thời gian lâu dần, chuyện đoán đã trở thành thói quen! Giống như ở Đạt Lan Trát này vậy. Hắc dùng thủ đoạn càn rỡ thả cho phụ nữ và trẻ con Đột Quyết chúng ta, ta lúc đó thật sự cảm thấy con người này vừa ngu vừa ngốc, là một tên trời sinh mềm lòng. Đại Hoa kêu hắc tới cầm binh, chắc chắn là trong triều chẳng có ai tài giỏi rồi.

- Vậy sau đó thì sao?

Tiểu cung nữ vội vã hỏi.

Đại khả hãn lắc lắc đầu mỉm cười nói:

- Chuyện sau này, chẳng phải ngươi đều đã biết rồi sao?

Hương Tuyết suy nghĩ một chút, cười hì hì nói:

- Một người trời sinh mềm lòng gốc ghếch, không ngờ lại ăn trộm được trái tim khả hân của chúng ta! Hân vương thật thông minh!

Nhớ đến chuyện cũ, Ngọc Già vui mừng xen lẫn xấu hổ vô hạn, những trải nghiệm đó hết như vừa mới xảy ra hôm qua vậy.

Một tiểu cung nữ khác tên Nạp Lan vội vã chạy tới:

- Đại hân, Tả Vương có công văn báo tới, mời người xử trí.

Ngọc Già gật gật đầu, lưu luyến nhìn quang bốn phía một chút rồi mới xoay người lại, chui vào trong căn lều kim sắc.

Trong căn lều này trải đầy da dê, trung tâm lều có treo một chiếc lục lạc màu vàng, khung cảnh đơn giản mà ấm áp. Quốc sư Lộc Đông Tán sớm đã ở trong chờ đợi, thấy nàng tiến vào, vội vã đưa tay lên ngực, cung kính thi lễ.

- Lộc Đông Tán lão sư bất tất đa lễ.

Ngọc Già mỉm cười ngồi xuống:

- Bản hân mấy ngày trước mời rời khỏi Ba Ngạn Hạo Đặc, Tả Vương sao đã có công văn báo tới rồi?

- Bẩm khả hân!

Quốc sư vô cùng cẩn thận nói:

- Công văn này thuộc hạ đã xem qua, Tả Vương muốn xin cho bộ hạ của ông ta.

Lộc Đông Tán đưa công văn lên, Ngọc Già ánh mắt lướt qua, mày hơi nhíu lại:

- Chuyện này không phải đã giải quyết rồi sao? Thủ hạ của Ba Đức Lỗ đã rất nhiều lần tới khi buôn bán thả ngựa hành hung, không chỉ đánh bị thương người Đại Hoa, đối với cả đồng bào đồng tộc của ta cũng quyền đâm cước đá, thực khiến người ta phẫn nộ! Bản hân đem bọn chúng về vương đình xử tội, chính là việc lòng người mong đợi, Ba Đức Lỗ còn xin xỏ cái gì?

- Mấy người này đều là dũng sĩ thủ hạ của Ba Đức Lỗ, đại khả hân muốn xử phạt bọn họ, Tả Vương trong lòng tự nhiên sẽ oán phẫn, vì bọn họ xin xỏ cũng là chuyện bình thường mà thôi.

Lộc Đông Tán gật gật đầu, có chút bất đắc dĩ nói:

- Kỳ thực, chủ yếu là trong lòng Ba Đức Lỗ đối với khu tự do buôn bán cảm thấy khúc mắc, cho nên mới phái người liên tục tới quấy nhiễu. Muốn thuyết phục hắn, cực kỳ khó khăn.

Tả Vương phản đối xây dựng khi tự do buôn bán cũng chẳng phải là ngày một ngày hai. Toàn Đột Quyết hân quốc đều biết chuyện này. Ngọc Già khẽ thở dài một tiếng:

- Cái Ba Đức Lỗ phản đối không phải là khu buôn bán, hắn phản đối ta và Đại Hoa giảng hòa. Hắn thậm chí còn hi vọng, Tát Nhĩ Mộc vĩnh viễn không thể trở lại.

Kim Dao khả hân đã nói thẳng như vậy, khiến cho Lộc Đông Tán trở tay không kịp:

- Đại hân...

Ngọc Già khẽ khoát tay nói:

- Quốc sư tuy là đồng tộc với Ba Đức Lỗ, nhưng sự thông minh và trí tuệ của ngài, trên thảo nguyên có ai không biết. Ngài là lão sư của ta, đến cả phụ hân cũng vô cùng tôn sùng bội phục ngài. Trước mặt ngài, Ngọc Già tự nhiên có lời thì phải nói thẳng. Tả Vương có tâm tư như thế nào, cho dù ta không nói, tin rằng ngài cũng biết.

Lộc Đông Tán lặng lẽ gật đầu:

- Thuộc hạ biết.

- Trước đây phụ hân đã từng có hùng tâm tráng trí, nhất định phải dùng thiết huyết để chinh phục cả dân tộc Đại Hoa! Ngọc Già tuy là thân nữ nhi, nhưng cũng từng có một đại chí to lớn cổ vũ, còn từng đích thân thâm nhập vào nội địa Đại Hoa, thám thính quân tình địch nhân, những chuyện này lão sư cũng biết đó.

Ngọc Già lặng lẽ bước đi vài bước, cước bộ tuy nhẹ nhưng lại kiên định dị thường. Quốc sư chỉ biết khom người mà nghe.

- Nhưng, hai nước đánh nhau đã nhiều năm như vậy, người chết vô số, chúng ta đoạt được cái gì? Chúng ta đã chinh phục Đại Hoa sao?

Lộc Đông Tán chậm rãi lắc đầu. Chiến tranh giữa hai nước đã diễn ra cả trăm năm, thành trì tranh đi đoạt lại, tử thương nhiều không đếm xuể, người Đột Quyết tuy có đại thắng, nhưng trước nay chưa từng chinh phục được đối thủ.

- Mấy tháng nay, ta vẫn luôn suy nghĩ vấn đề này: Đột Quyết chúng ta, rốt cục là cần cái gì?

Ngọc Già lặng lẽ thở dài:

- Lão sư, người là trí giả chân chính, có thể nói cho ta đáp án không?

Lộc Đông Tán trầm mặc một lát, nghiêm mặt nói:

- Đất nước cần phải phồn vinh giàu mạnh. Thần dân cần phải có cuộc sống vui vẻ an nhàn, không thể bị kẻ khác khi dễ.

- Cách nói của lão sư, ta cực kì tán đồng.

Ngọc Già khẽ nói:

- Như phụ hân vẫn luôn một lòng muốn chinh phục dân tộc Đại Hoa. Lão nhân gia người tuyệt không phải vì muốn đánh nhau mà đánh! Mục đích cuối cùng của người là hi vọng tộc nhân của chúng ta có thể có một cuộc sống hạnh phúc.

- Nhưng, đừng nói là chúng ta không chinh phục Đại Hoa. Cho dù có thể thật sự đánh hạ được Hạ Lan sơn, tấn công tới thắng nội địa Đại Hoa, vậy thì có thể làm gì chứ? Người Đại Hoa nhân khẩu nhiều gấp chúng ta cả chục lần, vĩnh viễn chẳng thể giết hết được. Cho dù chúng ta có thể thống trị bọn họ, nhưng chúng ta cũng có thể dần dần bị bọn họ làm ảnh hưởng. Quốc sư hãy thử nghĩ xem, trong lịch sử mấy ngàn năm nay, Đại Hoa không phải chưa từng bị công hãm, nhưng những dân tộc du mục sau khi nhập quan có ai không bị biến người Đại Hoa chôn lấp? Những dân tộc đã nhập quan đó, bây giờ họ đang ở nơi đâu?!

Đại khả hân tuyên truyền giác ngộ cả một hồi, hỏi cho Lộc Đông Tán toàn thân mồ hôi lạnh toát ra không ngớt. Lão là trí giả trừ danh trên thảo nguyên, thông tiaoegng lịch sử cổ kim. Những dân tộc đánh vào cửa quan đó, tuy đều có một thời huy hoàng sáng chói trên, nhưng cuối cùng đều bị chìm vào dòng chảy lịch sử cuộn cuộn của Đại Hoa. Đây là sự hi sinh của việc dung hợp dân tộc, chẳng thể phản kháng được.

- Về mặt thể xác, có lẽ chúng ta có thể thống trị Đại Hoa. Nhưng về mặt tinh thần, sẽ là bọn họ thống trị chúng ta!

Ngọc Già lặng lẽ lắc đầu:

- Thân là một người Đột Quyết, quốc sư, ngài nói xem, ta nên làm thế nào?

Loại vấn đề này không phải là người đại trí đại tuệ thì chẳng thể lĩnh hội được, Ngọc Già tầm mắt sâu rộng, khiến cho Lộc Đông Tán thân là thầy giáo của nàng mà cũng phải thâm kinh thần không thôi.

- Ta hiểu rồi!

Quốc sư thở dài một hơi:

- Đại khả hân nói đúng, cho dù chinh phục được đại hoa, giết vào trong cửa quan, kẻ thắng cũng tuyệt không phải là chúng ta.

- Tại Ba Ngạn Hạo Đặc bố trí khu buôn bán tự do, kì thực cũng chính là đem những hoạt động giao lưu buôn bán trong dân gian trước đây chính thức hợp pháp hóa mà thôi. Một mặt để tộc nhân chúng ta có

thể hưởng thụ lợi ích do buôn bán mang lại, đồng thời có thể nâng cao trình độ trồng trọt và chăn nuôi, cải thiện sinh hoạt của bọn họ. Một phương diện khác cũng bố trí binh đài để chúng ta và Đại Hoa giao lưu với nhau, tộc nhân có thể từ từ đi thích ứng với văn hóa Đại Hoa, tránh khỏi tương lai chúng ta trở tay không kịp. Hơn nữa, loại giao lưu này nằm trong phạm vi chúng ta có thể khống chế, có thể đem nó làm hòn đá thử vàng cho việc dung hợp văn hóa hai nước. Chúng ta có thể căn cứ vào tình huống thực tế mà có những chiến lược điều chỉnh thích đáng, duy trì truyền thống dân tộc của chúng ta.

Giọng nói của Ngọc Già rất nhẹ nhàng, không nhanh không chậm, Lộc Đông Tấn nghe mà trong lòng khâm phục, một Kim Dao khả hãn như thế này mới là hi vọng của thảo nguyên.

- Những lời này chẳng thể nói với bọn Ba Đức Lỗ được! Trong mắt bọn chúng, ta chính là nữ nhân bị Lâm Tam mê hoặc!

Kim Dao khả hãn cười khở nói:

- Không sai, ta yêu “oa lão công” của ta, ngày ngày ta đều nhớ đến hân, ta muốn gả cho hân, sinh con cho hân! Nhưng, ta cũng là một người Đột Quyết, không cần biết tương lai thế nào, ta tuyệt đối sẽ không phản bội lại đồng bào tộc nhân của mình, ta lấy tính mạng mình ra thế chuyện đó!

Ngọc Già hai mắt ươn ướt, hàm răng nghiêng chặt, trong mắt ánh lên một tia sầu khổ đau đớn sâu thẳm thẳm.

Lộc Đông Tấn vô cùng cảm động, cúi sâu người cung kính nói:

- Xin đại khả hãn yên tâm, phía Ba Đức Lỗ thuộc hạ sẽ tự mình đi khuyên bảo. Nếu hân có ý gì thì Lộc Đông Tấn sẽ là người đầu tiên không tha cho hân.

- Vất vả cho quốc sư rồi.

Đại khả hãn cười cười, khê nói:

- Ngoài ra, địa bàn của Tả Vương Tác Tá đã được ta chinh hợp hoàn tất, mấy chục vạn nhi lang đều đã trung thành nghe lệnh. Bầu trời thảo nguyên rộng lớn sẽ vĩnh viễn trong xanh thế này.

Kim Dao khả hãn lúc mềm lúc cứng, vận dụng đến xuất thần nhập hóa, quốc sư nghe mà kinh hãi vô ngần, cái mà thảo nguyên cần chính là một nhân vật kiêu hùng như thế này!

Lộc Đông Tấn lui ra một Hồi lâu, Ngọc Già hai mắt vẫn ửng đỏ, lặng lẽ đứng đó.

Hương Tuyết vô cùng cẩn thận nói:

- Đại khả hãn, người có phải là đang nhớ hân vương không?

- Ta thêm gì nhớ đến hân chứ!

Ngọc Già hai má đỏ bừng, bực bội hừ một tiếng:

- Đều là tên bại hoại khốn khiếp kia hại ta khổ sở thế này!

- Vậy sao?

Hương Tuyết ánh mắt xoay chuyển, cười hì hì nói:

- Tôi vừa nghe Nạp Lan tỷ tỷ nói, Lâm gia trong kinh thành Đại Hoa hình như có thư truyền tới đó!

- Cái gì?

Đại khả hãn đứng bật dậy, bộ ngực mềm mại không ngừng rung động, ngọc thủ run rẩy, trái tim vừa kinh ngạc vừa vui mừng như muốn bay ra:

- Thật sao? Ở đâu?

Hương Tuyết che miệng cười khúc khích, học theo ngữ khí của nàng:

- Đều là tên bại hoại khốn khiếp kia, khiến ta phải khổ sở thế này!

Đại khả hãn sững sờ một chút, hai má đỏ bừng, xấu hổ quát lên:

- Tiểu nha đầu ghê thật, không ngờ đến cả ta mà cũng dám lừa gạt! Bản đại hãn nhất định phải trừng phạt người!

Hai người họ đang náo loạn âm ỹ lên, tiểu cung nữ Nạp Lan vội vàng chạy tới, sắc mặt đỏ bừng, thanh âm run rẩy:

- Bẩm, bẩm khả hãn, ngoài cung có Đại Hoa sứ giả cầu kiến!

621. Chương 618 : Hựu Kiến Nguyệt Nha Nhi

Ngọc Già nhíu mày lại:

- Mấy ngày trước Hồ Bất Quy, tướng thủ ở Ba Ngạn Hạo Đặc đã phái người tới bái kiến ta, bây giờ lại là Đại Hoa sứ giả ở đâu chui ra thế? Người đã hỏi rõ ràng chưa?

Nạp Lan vội vã gật đầu:

- Nô tì hỏi qua rồi, trên người người đó có ấn tín của hoàng đế Đại Hoa, mời đại hãn xem.

Tiểu cung nữ trình vật trong tay lên, Ngọc Già cầm lấy đưa mắt lướt qua, đó là một mảnh kim bài lấp lánh, một mặt điêu khắc kim long đang nhe nanh múa vuốt, mặt kia là bốn chữ lớn “NHƯ TRẨM THÂN LÂM”!

Ngọc Già nhíu mày lại vẻ khó hiểu:

- Đặc sứ này tên là gì, hãn đến vì chuyện gì thế?

Nạp Lan che miệng yêu kiều cười nói:

- Đặc sứ chỉ đưa đến một tấm kim bài, đến cả tên cũng chưa nhắc đến với nô tì. Còn về chuyện đến làm gì Nạp Lan càng không biết được!

- Vậy giờ hãn ở đâu?

- Đang đợi ở bên ngoài lều của chúng ta—

- Hừ.

Ngọc Già vút tấm kim bài lên chiếc bàn bên cạnh, khuôn mặt lạnh lùng nói:

- Cái tên đặc sứ gì đó này quả thực rất không hiểu chuyện, tới cầu kiến bản hãn mà lại không thông danh không báo tính, hãn coi Đột Quyết ta là cái gì đây? Lệnh bài của hoàng đế Đại Hoa tại thảo nguyên của chúng ta chẳng làm ăn gì được, cứ để hãn chờ ở bên ngoài đi!

- Thế này...

Tiểu cung nữ trợn mắt há mồm, vội vã nhìn sang Hương Tuyết mà nháy nháy mắt ra hiệu.

- Đại khả hãn!

Hương Tuyết nhỏ giọng nói:

- Đã là người từ Đại Hoa tới, lại không muốn thông báo tính danh, nói không chừng là người mà hãn vương phái tới đó! Hay là người gặp hãn một lần đi!

- Hãn phái tới?

Ngọc Già sắc mặt vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, kéo rèm định lao ra. Suy nghĩ một chút lại dừng chân lại, sáng giọng tức giận nói:

- Cái tên không có lương tâm đó, hai tháng rồi, đến một bức thư cũng không viết cho ta! Phái người đến có là cái gì? Ta chẳng muốn gặp đâu!

- Ồ...

Nạp Lan thất vọng thở dài một tiếng:

- Vậy tôi kêu hắn trở về vậy!

Tiểu cung nữ xoay người muốn đi hồi đáp, Ngọc Già thần sắc gấp gáp, vội nói:

- Chậm đã!

Nạp Lan ngần ngợ khó hiểu quay đầu lại, Kim Dao khả hãn mặt mũi đỏ bừng nhỏ giọng nói:

- Dù sao cũng là từ Đại Hoa xa xôi tới, không gặp cũng không hay. Các người kêu cái tên đặc sứ gì đó chờ ở ngoài cửa, đợi ta xử lý xong công văn, nếu có thời gian sẽ đi gặp hắn.

- Vâng!

Tiểu cung nữ cười hì hì đáp:

- Nạp Lan hiểu rồi. Tôi sẽ kêu tên đặc sứ đó chờ ở ngoài cửa, đại khả hãn rảnh thì sẽ gặp, không rảnh thì thôi!

Ngọc Già hai má nóng bừng, mỉm cười không nói, ánh mắt mềm mại vô cùng.

Hương Tuyết bên cạnh nhìn thấy vẻ mặt nàng có chút mệt mỏi, vội vàng khuyên:

- Đại khả hãn, người thân thể không khỏe, ngàn vạn lần đừng cố nữa. Công văn này vẫn còn có thể lưu lại đến ngày mai xử trí mà.

Đột Quyết vừa gặp đại biến, quốc sự rất nhiều, dọc đường đi lần này công văn đã chất thành đống cao như núi. Kim Dao khả hãn lặng lẽ lắc đầu:

- Chuyện hôm nay cần phải hôm nay làm xong, nếu ta lười nhác thì sẽ không phải với phụ hãn và Tát Nhĩ Mộc.

- Nhưng tiểu vương tử trong bụng người thì sao? nếu hãn vương nhìn thấy còn không đau lòng đến chết sao?!

Ngọc Già xấu hổ đến mặt mũi đỏ bừng, nhỏ giọng nói:

- Mới có hơn một tháng thôi, không phải vội! Hừ, nếu hắn thật sự đau lòng vì ta thì cũng sẽ không lâu như vậy mà đến một bức thư cũng không gửi tới!

Hương Tuyết nghe mà lè lưỡi ra:

- Hãn vương mới rời khỏi đây chưa đến hai tháng, Đại Hoa và Đột Quyết cách nhau ngàn vạn dặm, cho dù người có viết thư, cũng chẳng thể nhanh như vậy đã gửi đến nơi!

Nhìn về đống công văn kia, hai má Ngọc Già hơi nóng lên, lặng lẽ vuốt ve cái bụng bóng láng của mình, trong mắt lóe ra một tia ôn nhu vô cùng:

- Cũng phải, hôm nay cứ xử trí một nửa trước đã, đều là tên xấu xa đó hại người.

Hương Tuyết cười hì hì, vội vã dọn đi quá nửa đống công văn ấy.

Ngọc Già chậm rãi ngồi xuống vương tọa màu vàng, ánh mắt trầm tịch lặng lẽ, thanh xuân thiếu phụ mỹ lệ động nhân sau nháy mắt đã biến thành một tuyết sắc thiên kiều lãnh đạo thảo nguyên. Công văn mà các bộ lạc báo lên đều hiện ra trước mắt nàng.

Hiệp nghị hòa bình mới ký được hai tháng, người Đột Quyết đã từ chinh chiến quanh năm chuyển thành ở cùng và hòa thuận với địch nhân ngày trước, trong chuyện này tự nhiên là có rất nhiều xung đột và tranh chấp. May mà khu buôn bán tự do đã bước đầu được hình thành, tác dụng cải thiện cuộc sống của dân chúng Đột Quyết đã bắt đầu hiển hiện, những tiếng phản đối trong nội bộ đã dần dần yếu đi.

Công văn của các bộ lạc đa phần là có liên quan tới cục diện mới, đều là cảm thụ chân thực của người Đột Quyết. Ngọc Già có lúc nhìn mà vui vẻ gật đầu, có lúc lại nhíu mày trầm tư. Cây bút trong tay chưa từng dừng lại.

Cái bộ dạng chăm chỉ siêng năng của nàng, Hương Tuyết nhìn mà không khỏi lo lắng, nàng vội nhắc nhở:

- Đại khả hãn, đã sắp một canh giờ rồi, nên đi nghỉ ngơi thôi.

Ngọc Già gật gật đầu, cây bút trong tay vẫn không dừng lại.

Cung nữ Đột Quyết nháy nháy mắt nói:

- Đại khả hãn, vị Đại Hoa sứ thần đó đã đợi được một thời gian rồi, người có muốn đi gặp hãn không?

- Kêu hãn vào đi!

Hương Tuyết lên mỉm cười, lặng lẽ lui xuống.

Không bao lâu sau, trong kim trướng đột nhiên vang lên tiếng bước chân, tựa như vừa nhanh lại vừa trầm trọng.

Đại khả hãn đang bận với đám công văn, nghe thấy có người tới, đến đầu cũng chẳng ngẩng lên, lạnh nhạt nói:

- Người chính là đặc sứ tới từ Đại Hoa?!

Trong trướng tĩnh lặng vô cùng, lơ mơ có thể nghe thấy những tiếng hô hấp gấp gáp và tiếng tim đập thình thịch, nhưng lại không có ai nói gì.

Trầm mặc trong chốc lát, cổ tay Ngọc Già đột nhiên nhẹ bẫng đi, thân thể sau nháy mắt cứng lại, kim bút lặng lẽ rơi xuống đất.

- Người, người là ai?

Lệ châu lóng lánh nhuốm lên hàng mi dài, ánh lên những tia sáng động nhân, mặt nàng buồn vui xen lẫn, thân thể run rẩy kịch liệt, đến đầu cũng không dám ngẩng lên.

- Nàng đoán xem!

Một thanh âm tràn ngập nỗi nhớ nhung vang lên, trong tai nàng chỉ còn lại sự ôn nhu.

Trời đất tựa như đang xoay chuyển. Kim Đào khả hãn toàn thân run rẩy kịch liệt, nàng hắng giọng một tiếng, đôi tay ngọc xô đổ đồng công văn trên bàn, nàng hung hăng ném chiếc khăn lụa về phía hãn:

- Người đến làm cái gì? Đồ xấu xa vô tình vô nghĩa người, ta chẳng thèm nhớ đến người!!

Chiếc khăn lụa mềm mại tựa như đang nhảy múa trong cơn mưa nước mắt vô biên trong trướng, lặng lẽ bay tới mặt hãn, ôn nhu đến không nói lên lời. Lâm Văn Vinh cười hì hì, khẽ lên tiếng gọi:

- Tiểu muội muội...

Ngọc Già như bị sét đánh, hai bàn tay cầm lấy công văn sững sờ đứng đó, tựa như đã bị hóa đá vậy. Nước mắt tuôn rơi như mưa tháng ba, lặng lẽ chảy xuống.

Dung nhan nàng vừa mỹ lệ vừa tiêu tụy, trong ánh lệ quang vô biên hết như một bông hải đường hé nở, đẹp đến vô ngần. Lâm Văn Vinh nhìn như si như dại, nuốt nước bọt nói:

- Tiểu muội muội của ta...

Nguyệt Nha Nhi run rẩy ngẩng đầu lên, nhìn về khuôn mặt đen quen thuộc kia, nụ cười xấu xa kia. Bóng hình mà nàng chờ đợi vô số ngày đêm đã xuất hiện ngay trước mắt, nàng đột nhiên có một loại ảo giác không chân thực.

Trong làn nước mắt mờ lung, vô số những ưu thương và vui vẻ đồng thời ào lên trong lòng.

- Oa lão công...

Nàng ôm chặt lấy hãn, yêu kiều mỉm cười. Hai gò má đầy nước mắt áp chặt vào ngực hãn, dung nhan mỹ lệ diễm tuyệt thế gian.

Toàn thế giới chỉ có tiểu muội muội có thể gọi ra ba chữ này! Lâm Văn Vinh lập tức như bị điểm trúng huyệt đạo, sững sờ đứng đó chẳng nói được câu nào.

Thời gian dường như dừng lại ở thời khắc đó! Hai người lặng lẽ ôm nhau, tâm linh như đồng thời rung động. Bọn họ đều là người tuyệt đỉnh thông minh trên đời, nhưng lại chẳng thể nào tìm được từ ngữ nào để hình dung tâm tình của mình lúc này. Cho dù là trời cao đất rộng cũng vĩnh viễn chẳng thể so được với cảm giác trong lòng họ lúc này.

Từ giữa chiều cho đến hoàng hôn, hai người lặng lẽ ôm nhau, không nói một lời nào. Cả thế giới đều như đã rơi vào trong tay bọn họ.

- Đại khả hãn, đại khả hãn!

Sắc trời đã tối đen, từ ngoài trường truyền đến tiếng kêu lo lắng của hai tiểu cung nữ. Trong kim trướng, cả buổi chiều đều tĩnh lặng như tờ, cũng chẳng biết đại khả hãn và hãn vương rốt cuộc đã thế nào rồi.

Kim Dao khả hãn vội vã lau đi vết lệ trên mặt, sắc mặt đỏ bừng khẽ hừ một tiếng:

- Hai tiểu nha đầu này quá thể rồi, không ngờ lại dám hợp tác với tên xấu xa này lừa gạt ta.

- Nàng đừng trách bọn họ!

Lâm Văn Vinh vội vã kéo tay nàng:

- Là ta kêu bọn họ không được nói.

- Nói như vậy, ngươi cũng tới lừa ta?

Ngọc Già nhìn hãn, ủy khuất hừ một tiếng.

Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Đâu mà lừa? Ta là một tên đặc sứ không hiểu chuyện, chỉ là muốn Kim Dao khả hãn có sự vui mừng bất ngờ mà thôi.

Nghĩ đến những lời vừa nói qua, Ngọc Già nóng bừng mặt lên, khẽ nói:

- Thần thần bí bí, giả thần giả quỷ. Sớm biết là tên đặc sứ giả mạo này ta đã trực tiếp kêu bọn chúng đánh đuổi người đi rồi, khỏi phải bị người khi dễ!

Nhìn thấy bộ dạng quật cường của nàng, Lâm Văn Vinh trong lòng ảm áp, sắc mặt lại trở nên nghiêm chỉnh:

- Tiểu muội muội, nói thực lòng, lần này ta đến gặp nàng, kinh ngạc nhiều hơn cả vui mừng!

- Tại sao?

Ngọc Già lập tức mở to mắt ra, cắn chặt răng, hung hăng nhìn chăm chăm vào hãn. Hệt như cái bộ dạng khi hai người đấu đá với nhau trong Tử Vong chi hải vậy.

"Nha đầu này đến bây giờ rồi mà vẫn chẳng biến đổi gì!" Lâm Văn Vinh nhìn mà buồn cười, hãn nghiêm mặt nói:

- Bởi vì, nàng quá không quý trọng bản thân! Ta ở ngoài trường đợi gần một canh giờ, nàng một hơi xử lý công văn, đến cả hớp trà cũng không uống. Nếu không phải là ta tiến vào, không biết còn phải đợi đến lúc nào nữa! Nàng cứ hủy hoại thân thể mình như vậy, ta có thể vui vẻ được sao?

Nguyệt Nha Nhi xấu hổ mở to mắt nhìn hãn, sảng giọng nói:

- Ta hủy hoại thân thể ta bao giờ! Trên thế giới này, có thể hủy hoại thân thể ta, chỉ có một người! Người biết hãn là ai không?

Lâm Văn Vinh sờ sờ mũi cười đùa một cái, nặng nề nói:

- Tiểu muội muội, bây giờ và trước đây không giống nhau rồi. Nàng bây giờ là một người ăn hai người bổ, nhất định phải nghỉ ngơi nhiều. Nàng là đại phu, đạo lý này đáng lẽ phải hiểu hơn ta nhiều chứ! Nàng mà cứ thế này nữa, chẳng phải là muốn ta lo lắng đến chết sao?

Ngọc Già hai má đỏ bừng, áp chặt vào ngực hãn xấu hổ cười nói:

- Ta cứ muốn người đau lòng, như vậy người mới có thể nhớ đến ta! Là đại phu thì sao chứ, những đạo lý này chỉ có người nói với ta, ta mới có thể nhớ được!

Tính cách của Nguyệt Nha Nhi chính là như vậy, Lâm Văn Vinh sớm đã quen thuộc, chỉ đành mỉm cười không nói gì.

Kim Dao khả hân đột nhiên thần sắc nghiêm chỉnh, tức giận nói:

- Oa lão công, ta trình trọng cảnh cáo người! Nếu lần sau mà còn dám quá hai tháng không viết thư cho ta... hừ, người hành hạ ta, ta sẽ hành hạ nó!

Nàng khẽ vuốt ve lên bụng mình, khuôn mặt lộ vẻ vừa xấu hổ, lại vừa kiêu ngạo.

Lâm Văn Vinh sắc mặt trắng bệch, với tính cách của tiểu muội tử, những lời đã nói ra nhất định sẽ làm được, vạn nhất có ngày nào đó ta viết thư không kịp, hậu quả đơn giản là không dám tưởng tượng!

- Rồi, rồi!

Hắn vội vã nhận lời, trong lòng lại đang tính toán, ta cứ viết sẵn vài trăm bức thư trước là được rồi, mỗi nửa tháng lại gửi tới một bức, như vậy là không có vấn đề gì rồi. Nghĩ đến chỗ đắc ý, hắn không nén nổi mà lắc lắc đầu.

Ngọc Già sớm đã liệu đến chuyện này, nàng nháy nháy mắt nói:

- Con người người dối trá thành tính, để đề phòng người viết sẵn hết thư từ trước, mỗi lần trả lời thư ta đều nhắc đến một vấn đề, phong thư sau của người phải viết lại đáp án cho ta. Cứ như vậy, một hỏi một đáp, người chẳng thể lừa gạt được nữa, hì hì!

Nàng sờ sờ đồng tiền trước ngực, cười khanh khách không thôi.

Lâm Văn Vinh buồn bã thở dài, lão bà quá thông minh tuyệt không phải là phúc của nam nhân a!

Hai người lâu ngày gặp lại, sự vui vẻ trong lòng tự nhiên không cần phải nói, Ngọc Già trước mặt người khác là một khả hân thiên kiều, là lãnh tụ mọi người, nhưng trước mặt hắn lại là một tiểu muội muội ôn nhu khả ái. Tuy đã có thai nhưng cái bộ dáng giảo hoạt điêu man của thiếu nữ vẫn khiến người ta yêu thích vô cùng.

Hai người nói chuyện một hồi, nhìn thấy đồng công văn tán loạn đầy trong kim trướng, Nguyệt Nha Nhi không nén nổi đỏ bừng mặt lên, vội nói:

- Người ra bên ngoài đợi ta, ta ở nơi đây dọn dẹp một chút.

Dưới tay nàng vốn có hai tiểu cung nữ Nạp Lan và Hương Tuyết có thể sai phái, chỉ là đồng hỗn loạn này đã chứng kiến cảnh nàng và oa lão công trùng phùng với nhau, nàng không muốn tay người khác động tới.

Lâm Văn Vinh vội vã nói:

- Vậy không được, nàng bây giờ thân thể nặng nề, sao có thể làm những chuyện này? Hay là để ta đi!

Ngọc Già xấu hổ nhìn hắn:

- Những công văn này đều là cơ mật của Đột Quyết chúng ta, người muốn tìm hiểu sao? Không có cửa đâu!

Lâm Văn Vinh cười ha hả nói:

- Cơ mật lớn nhất của Đột Quyết đã bị ta tìm hiểu qua rồi, những cái này còn sợ gì chứ?

- Hạ lưu!

Nguyệt Nha Nhi then thùng vô cùng, hung hăng trừng mắt nhìn hắn.

Cười lên một trận, Lâm Văn Vinh kéo tay nàng, nghiêm mặt nói:

- Che mắt ta lại, ta giúp nàng dọn dẹp!

Nguyệt Nha Nhi khẽ ồm một tiếng, từ trong ngực lấy ra một miếng vải mềm màu đen, còn mang theo một mùi thơm nhàn nhạt. Lâm Văn Vinh lập tức nhớ đến cảnh chia li đứt ruột đứt gan ngày trước, trong lòng cảm thấy thổn thức không thôi.

Mảnh vải đen che lại, trước mặt lập tức là một mảng đen sì, chẳng còn nhìn thấy gì nữa, hắn đưa tay nắm lấy cánh tay Ngọc Già theo phản xạ, trong lòng không ngờ lại có chút khẩn trương.

Nguyệt Nha Nhi ngày đó, tâm tình đại khái chính là như ta lúc này, mũi hắn tự dưng cảm thấy cay cay, ngón tay run rẩy.

- Oa lão công!

Nhìn thấy bộ dạng sợ hãi của hắn, tiểu muội muội lặng lẽ ôm chặt lấy hai tay hắn, khẽ nói:

- Ta là mắt của người!!

622. Chương 619: Mê Hoặc

Lâm Văn Vinh che mắt lại, lần mò nhạt từng từ từng từ công văn rơi tán loạn dưới đất lên, tận tay đưa vào tay nàng. Nguyệt Nha Nhi khẽ cười hi hi, trong mắt đã ánh lên lệ hoa.

Hai người họ tâm hữu linh tê (song phương có thể hiểu lòng nhau), chung sức hợp tác, chỉ một lát sau kim trướng đã được thu dọn chỉnh tề.

Đưa tay vén trướng đi ra, Nạp Lan và Hương Tuyết sớm đã đợi ở ngoài khá lâu rồi, nhìn thấy bọn họ đi ra, vội vã vui mừng quỳ xuống:

- Cung hỉ khả hân, cung hỉ hân vương!!

Ngọc Già hai má đỏ bừng, khẽ hừ một tiếng:

- Hai đứa các người gan càng ngày càng to rồi đấy, dám hợp lực với hắn để lừa gạt ta?!

- Đại hân thứ tội!

Hai tiểu cung nữ vội vã dập đầu:

- Chúng tôi chỉ là một cho người một sự bất ngờ thật lớn thôi!

Lâm Văn Vinh mỉm cười giàn hòa:

- Hai vị tiểu thư đều là trung thành với chủ, xin đại khả hân hãy tha thứ cho bọn họ một lần đi!!

- Người thật biết cách làm người tốt.

Ngọc Già vừa xấu hổ vừa tức giận lườm hắn một cái, hướng về phía tiểu cung nữ xua xua tay:

- Đều đứng dậy đi, lần sau mà còn dám giúp hắn, ta sẽ không tha cho các người đâu!

- Vâng!

Nạp Lan và Hương Tuyết cười hi hi, đứng dậy nói:

- Bẩm khả hân, hân vương, bữa tối đã chuẩn bị xong, mời hai vị tới dùng bữa.

Nguyệt Nha Nhi gật gật đầu, kéo theo hắn đi về phía giữa thảo nguyên.

Nơi đó sớm đã đốt một đồng lửa hừng hực, một con dê lớn được treo trên giá gỗ, những giọt mỡ vàng chậm rãi chảy xuống đồng lửa, vang lên những tiếng tí tách, nhìn vô cùng ngon lành.

Ngọc Già từ chiếc mâm bên cạnh bốc lấy một nhúm gia vị, bàn tay thon nhỏ vung ra, rắc lên chỗ thịt dê, lập tức dầu mỡ tung bừng, hương thơm lan tràn tứ phía.

Nàng lấy ra một con dao nhỏ, cắt vài miếng thịt non mềm trên thân dê xuống, để lên mâm rồi đưa tới cho hắn, yêu kiều cười nói: - Thưởng thức thủ nghệ của ta đi!!

Thịt dê vốn là tanh nồng, không biết Ngọc Già đã dùng gia vị gì mà không chỉ trừ bỏ được mùi tanh, mà thịt càng thêm thơm thêm mềm, vô cùng hợp miệng. Lâm Văn Vinh nếm thử mấy miếng, đột nhiên thở dài một hơi.

Nguyệt Nha Nhi thần sắc căng thẳng, vội nói:

- Sao, không ngon sao?!

Lâm Văn Vinh lắc đầu cười hì hì nói:

- Tiểu muội muội, chúng ta mở một quán thịt dê nước trên thảo nguyên đi! Bằng vào thủ nghệ của nàng, chẳng cần đến ba năm chúng ta sẽ là những người có tiền nhất trên thiên hạ rồi!

- Gian thương!

Ngọc Già vui vẻ lườm hần một cái:

- Ta chẳng thèm làm ăn với ngươi!

Tiểu muội muội là người Đột Quyết thông minh nhất. Thủ nghệ nướng dê đó, quả thực là tốt đến không còn lời nào để nói. Nhìn cái bộ dạng hần ăn như sói nuốt hổ vồ, Ngọc Già yêu kiều cười lên không dứt, vội lấy chiếc khăn bông mà lau miệng cho hần, ôn nhu vô cùng.

Lâm Văn Vinh đang nhồm nhoàm ăn uống, nhìn thấy nhân thần động nhân của nàng, vội vã nói:

- Tiểu muội muội, sao nàng không ăn?

Hương Tuyết cười hì hì nói:

- Hần vương có chỗ không biết, đại khả hần của chúng tôi thủ nghệ tuy tốt, nhưng từ nhỏ lại không thích ăn thịt, thường ngày chỉ ăn chay là chính thôi.

- Thật sao?!

Lâm Văn Vinh nghe mà trợn mắt há mồm, người Đột Quyết không ăn thịt?! Thảo nào tiểu muội muội lại thông minh lanh lợi như vậy. Đáng hận là trên cả quãng đường đồng hành từ thảo nguyên tới đại mạc, nha đầu này trước nay lại chưa từng nói với ta.

Trên chiếc bàn đó sớm đã đặt mấy loại rau xanh và nấm, cùng với mấy món xào rán phổ thông của Đại Hoa. Thấy bộ dạng ngạc nhiên của hần, Ngọc Già lườm lườm mấy cái:

- Sao, không được sao?

Lâm Văn Vinh nghiêm mặt lắc đầu:

- Tiểu muội muội, thói quen này của nàng không tốt lắm. Chỉ ăn thịt cố nhiên là không đúng, nhưng toàn ăn chay, như vậy thì cũng thành quá thiên lệch, đặc biệt là giống như nàng bây giờ...

Hần dùng tay vạch vạch mấy đường, ra hiệu cái bụng tròn tròn:

- Một người ăn hai người bổ, bây giờ là lúc tiểu bảo bối của chúng ta cần dinh dưỡng nhất, nàng không thể cắt lương của nó a! Nào, ăn một miếng đi!

Hần gấp lấy mấy miếng thịt dê, tự mình đưa đến bên miệng nàng. Ngọc Già vừa xấu hổ vừa vui mừng mỉm cười một cái, khẽ cắn vài miếng, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng lên, tựa vào trong lòng hần, ôn nhu như nước.

Hai người lâu ngày gặp lại, tự nhiên là gần bó như keo sơn, ngọt ngọt ngào ngào, đem tất cả ân oán của quốc gia dân tộc ném đi chỗ khác, vui vẻ đến không nói nên lời.

Trong sự ấm áp, Nguyệt Nha Nhi đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào hần:

- Oa lão công, người nói thực đi, những ngày này, có phải mỗi ngày người đều nhớ đến ta?... Nhìn ta mà trả lời, không được chớp mắt!!

Nha đầu này thực là bá đạo! Lâm Văn Vinh mỉm cười lắc đầu:

- Mỗi ngày mỗi ngày đều nhớ nàng? Xin lỗi, thứ cho ta không làm được!

- Cái gì? Người...

Ngọc Già tức giận đến khuôn mặt trắng bệch, toàn thân rung rung như muốn ngã.

Lâm Văn Vinh kéo lấy tay nàng, ôn nhu cười nói:

- Ta chỉ có thể mỗi phút mỗi giây, mỗi giờ mỗi khắc nhớ đến nàng thôi. Nếu có một ngày nào đó, nàng không cảm giác được ta đang nhớ nàng, đó là bởi vì, ta đã không còn nhớ nữa!

Ngọc Già sững sờ nhìn hắn, bộ ngực phập phồng kịch liệt, bỗng dưng nước mắt tuôn ra như mưa, nàng nấc lên một tiếng rồi bỏ nhào vào lòng hắn, hai tay nắm như gỗ trống lên ngực hắn, vô cùng vui vẻ nức nở nói:

- Ta đánh ngươi, đánh chết tên xấu xa ngươi! Dám lừa gạt ta, dám lừa gạt ta!

Luận về da mặt dày, thủ đoạn nhiều, đương thế còn có ai so được với hắn? Chỉ mấy câu nói ngắn ngủi đó đã có thể làm tâm linh của Kim Dao khả hân danh chấn đại mạc thảo nguyên phải rung động, triệt để rơi vào lòng hắn.

- Oa lão công, những lời tình thoại dễ nghe này, ngươi học ở đâu thế?

Ngọc Già lặng lẽ dựa vào ngực hắn, lông mi hơi run rẩy, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng như lửa:

- Lừa người lừa đến xuất thần nhập hóa rồi! Ngươi có thể mỗi ngày nói với ta vài chục lần không? Ta thích nghe ngươi nói!

- Cái này...

Lâm Văn Vinh mồ hôi tuôn ra ướt sũng, vội vã vỗ vỗ vai nàng, trịnh trọng nói:

- Tiểu muội muội, con người ta trước nay đều không giỏi nói những lời ngọt ngào, nàng cũng biết đó. Lần này tuy ta vì nàng mà phá giới, nhưng những lời dễ nghe đó, giống như chiếc kẹo đường ngọt nhất vậy, trong lúc bất ngờ thưởng thức mới có thể cảm giác được sự ngọt ngào của nó, nếu mỗi ngày đều coi nó như cơm mà ăn, như vậy thì sẽ cảm thấy nhàm chán vô vị rồi.

- Quả nhiên là một người dễ e thẹn!

Tiểu muội muội hứ một tiếng, sáng giọng nói:

- Ta không quan tâm! Dù sao khi ta vui, ngươi phải vui cùng ta! Khi ta không vui, ngươi phải trêu đùa cho ta vui!

Lâm Văn Vinh gật gật đầu:

- Vậy nếu gặp phải lúc ta thương tâm thì sao?

- Ngươi không có cơ hội như vậy đâu.

Nguyệt Nha Nhi chậm rãi lắc đầu, lặng lẽ áp sát ngực hắn, buồn bã nói:

- Cả đời này, ta chỉ thích oa lão công của ta! Ta nhất định sẽ làm ngươi vui vẻ thoải mái, đây là trách nhiệm của tiểu muội muội của ngươi!

Trách nhiệm của tiểu muội muội? Lâm Văn Vinh nghe mà mũi cay cay, trong lòng cảm động khó tả, ôm chặt lấy thân thể mềm mại của nàng, chẳng muốn buông ra nữa.

Hai người tình nồng ý đậm, chỉ cảm thấy trời đất như biến mất, trong nhân thế rộng lớn phẳng phất như chỉ còn có hai người.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Lâm Văn Vinh đột nhiên khẽ thở dài:

- Tiểu muội muội, sao nàng không hỏi ta chuyện về Tát Nhĩ Mộc?

Ngọc Già hứ một tiếng, tức giận lườm hắn một cái:

- Cái này còn phải hỏi sao? Nếu xử tệ với Tát Nhĩ Mộc, ngươi còn dám đến gặp ta sao?!

Lâm Văn Vinh cười lên ha hả, cùng với một người thông minh như Nguyệt Nha Nhi nói chuyện, thực là tiết kiệm được rất nhiều thời gian và tâm lực. Hắn đem tình hình của Tát Nhĩ Mộc ở trong kinh, lúc nào dậy khỏi giường, lúc nào đi ngủ, mỗi ngày ăn cái gì, chơi cái gì, chẳng giấu cái gì, tất cả đều nhất nhất nói ra.

Ngọc Già nghe mà mắt hơi ươn ướt, lặng lẽ lắc đầu, buồn bã không nói.

Đây là nan đề lớn nhất ngăn giữa hai bọn họ. Hai người đều không biết nên giải quyết thế nào.

Nhìn bộ dạng thương cảm của nàng, Lâm Văn Vinh thở dài một hơi, khẽ nói:

- Nàng đừng lo lắng, dù sao cũng sẽ có biện pháp giải quyết mà! Tát Nhĩ Mộc là em vợ của ta, ta không thể để em vợ của mình cả đời cũng không thể trở về nhà được mà!

Nguyệt Nha Nhi đỏ bừng mặt, ngượng ngùng lườm hắn mấy cái:

- Ai là em vợ của ngươi chứ? Người ta còn chưa đáp ứng sẽ gả cho ngươi!

- Vậy sao?

Lâm Văn Vinh hắc hắc cười nói:

- Cái này chẳng phải do nàng đáp ứng hay không đáp ứng. Đến lúc đó con của chúng ta cũng sẽ gọi mẹ thôi!

Tiểu muội muội mặt mũi đỏ bừng, toàn thân mềm nhũn, vô lực chui vào lòng hắn, khẽ nói:

- Ngươi bắt Tát Nhĩ Mộc cũng chẳng sao, ta cũng bắt con trai ngươi rồi! Chúng ta hãy thi đấu, xem xem ai ngoan độc hơn ai, hứ!

Đó là con trai ta, những cũng là con trai nàng, đây là chuyện có thể thi đấu sao? Lâm Văn Vinh lắc đầu khẽ thở dài, buồn rầu vô hạn.

Nhìn thấy bộ dạng khó xử của hắn, Nguyệt Nha Nhi tỏ vẻ đắc ý, cười khanh khách nói:

- Bây giờ đã biết sự lợi hại của ta chưa? Xem ngươi sau này có còn dám trêu chọc ta nữa không?

Nàng dung nhan tuyệt lệ, nụ cười xinh đẹp như hoa, Lâm Văn Vinh nhìn mà si ngốc:

- Nàng có lợi hại hơn ta cũng không sợ, chúng ta sẽ đời kiếp kiếp trêu chọc lẫn nhau nhé!

Nguyệt Nha Nhi ánh mắt ôn nhu, cố gắng rúc sâu vào lòng hắn, chẳng muốn mở miệng ra nói nữa.

Hai người ôm ấp lẫn nhau, chẳng biết đã bao nhiêu thời gian qua đi, tiểu cung nữ Hương Tuyết chậm rãi đi tới, mặt đỏ bừng nói:

- Bẩm khả hân, thời gian đã không còn sớm thôi, xin người và hân vương nghỉ ngơi sớm một chút!

Ngọc Già ừm một tiếng, ngẩng đầu lên ngượng ngùng nhìn hắn, trên mặt ửng lên một quả đĩnh hồng:

- Hân vương của ta, đêm nay chàng có lưu lại không?

Lâm Văn Vinh trong lòng mềm lại, vội vã gật đầu nói:

- Đương nhiên rồi, ta đến chính là vì thăm tiểu muội muội mà!

- Vâng!

Hương Tuyết mỉm cười rời đi, Nguyệt Nha Nhi vừa xấu hổ vừa vui mừng, kéo chặt cánh tay hắn lại.

- Có điều, ngày mai ta phải đi rồi...

- Cái gì?

Ngọc Già sắc mặt thâm thẫm, lập tức lộ tuôn hai dòng, hung hăng đẩy mạnh tay hắn ra.

Lâm Văn Vinh cười khổ lắc đầu, chẳng quản đến việc nàng dây giũa, nắm chặt lấy ngọc thủ nàng vào lòng bàn tay:

- Ta muốn đi sao?! Trên thực tế, ta vội rời đi chính là vì muốn sớm trở về một chút!

Nguyệt Nha Nhi kinh ngạc, ánh mắt nhìn chăm chăm vào hắn như biết nói, nhưng vẫn không chịu mở mắt, quật cường không chịu mở miệng ra.

Lâm Văn Vinh khẽ thở dài:

- Sắp đến cuối năm rồi, ta còn có một chuyện cuối cùng chưa làm, tâm lý thực sự bất an! Đợi đến lúc ta giải quyết xong tâm nguyện cuối cùng rồi, sẽ chẳng còn khúc mắc gì nữa, đến lúc đấy trở lại thảo nguyên thăm nàng, tiểu muội muội muốn đi đâu ta sẽ đưa nàng đi tới đó, những ngày tốt đẹp sẽ rất dài!

Ngọc Già chẳng thể nén nổi nữa, nhỏ giọng nói:

- Người, người muốn đi đâu?

- Cao Lệ!

Nguyệt Nha Nhi hơi nhíu mày lại, lặng lẽ kéo lấy cánh tay hắn:

- Cao Lệ? Người đi đến đó làm gì?

-Ồ, bởi vì có một số chuyện bất ngờ xảy ra.

Lâm Văn Vinh cười khan hai tiếng:

- Ta có một số hạt giống trân quý bị người ta cướp mất, cho nên, ta phải đi lấy chúng về! Thuận tiện đi hái phỏng một vị kì nhân đương thế, xem xem rốt cuộc ông ta là thần tiên lộ nào!

Ngọc Già nghe mà mơ màng khó hiểu, cười xùy nói:

- Người cứ tác quái vớ vẩn! Người chẳng trồng hoa trồng rau, có thể có hạt giống gì trân quý để người Cao Lệ tới lấy trộm chứ?

- Một lời khó mà nói hết.

Lâm Văn Vinh lắc đầu thở dài:

- Đợi đến khi ta từ Cao Lệ trở về, ta sẽ từ từ nói với nàng! Nghĩ xem ta một năm nay, đánh từ đầu năm đến cuối năm, ngày ngày đều đi đường, cũng chẳng biết đã đi được mấy ngàn mấy vạn dặm mà chưa dừng chân nghỉ rồi! Tiểu muội muội, hãy nể một năm nay ta bôn ba vất vả bận rộn, lần này đừng có tức giận ta, được không?

Trong ngữ khí của hắn ẩn chứa rất nhiều mệt mỏi, cái vẻ mềm yếu đó trước nay chưa từng được thấy qua. Có thể khiến hắn mềm nhũn xuống thế này quả thực không dễ, Ngọc Già nhìn mà mềm lòng, nàng cúi đầu xuống ôn nhu sáng giọng nói: “Người nói sớm một chút, ta sao có thể trách người chứ? Chỉ cần người thường xuyên tới thăm ta, ta bảo đảm sẽ không mắng người nữa!”

- Đánh là thân, mắng là yêu, vừa đánh vừa mắng với là thống khoái a!

Lâm Văn Vinh ghé đến sát bên tai nàng hôn một cái, nghiêm mặt nói:

- Kì thực còn có một chuyện còn quan trọng hơn, chính là độc trên người tiểu muội muội nàng!

- Độc?

Nguyệt Nha Nhi sững sờ, đôi mắt to chớp chớp liên tục, nhìn chăm chăm vào hắn.

- Nàng không biết?!

- Ta biết cái gì?

Nàng vừa hỏi một cái, khiến Lâm Văn Vinh sửng sốt.

Ngọc Già hai má đỏ bừng, ngượng ngùng nói:

- Người đi hỏi cái mục sư phụ tỷ tỷ hồ ly của người đi. Nữ nhân đó, thực quá xấu xa!

- Đừng nói bừa, sư phụ tỷ tỷ là người tốt!

Lâm Văn Vinh vội quát lên ngăn nàng lại, tặc nhàn nhìn quanh bốn phía xem xét.

Thủ đoạn của An tử tử chẳng ai rõ ràng hơn hẳn! Nếu Nguyệt Nha Nhi đắc tội với nàng, Thánh cô tức giận một cái, không đưa giải độc cho tiểu muội muội nữa, như vậy thì tất cả đều xong luôn rồi!

- Ắ ta có phải người tốt hay không, ta rõ ràng hơn người.

Nguyệt Nha Nhi hai má đỏ ửng, khẽ hứ một tiếng, bực bội nói:

- Điều là ắ ta bố trí cái bẫy để ta chui vào. Tức chết ta mất.

Lâm Văn Vinh nghe mà mê hoặc, vội vã nói:

- Tiểu muội muội, cái bẫy gì, nàng rốt cuộc đang nói cái gì đó?

- Người ấy à.

Nguyệt Nha Nhi nhìn hẳn, vừa bất lực lại vừa yêu thích, ánh mắt dịu dàng vô ngần, xấu hổ sảng giọng nói:

- Sao ta lại thích một tên ngốc như ngươi chứ? Muốn biết tại sao, đi mà hỏi sư phụ tỷ tỷ của ngươi ấy! Ta chẳng nói với ngươi đâu!

Thật là kì quái, hai người họ đều không nói với ta, ta đi hỏi ai bây giờ?

Đang lúc chẳng biết làm gì, tiểu muội muội khẽ kéo cánh tay hẳn, vừa vui mừng vừa xấu hổ cười nói:

- Hãn vương, đêm rồi, chúng ta nghỉ ngơi nhé!

- Ồ...

Lâm Văn Vinh nghe mà trong lòng mềm lại, đầu óc tê đi, tâm thần phiêu đảng, lười chẳng muốn nghĩ đến chuyện gì nữa!

623. Chương 620: Ái Tử Nhĩ

- Mời hãn vương tắm rửa thay y phục!

Nói đến tắm rửa thay quần áo là liền nhớ đến lúc đàm phán về đường biên giới ngày trước, nhớ đến cảnh Nguyệt Nha Nhi đem tặng canh thơm. Cái tình ý kinh thiên động địa không chết không ngơi đó cho đến giờ vẫn khiến người ta cảm động không thôi.

Hắn trong lòng thổn thức, lặng lẽ nắm chặt lấy bàn tay tiểu muội muội. Ngọc Già và hẳn tâm hữu linh tê, biết hẳn nhớ đến vãng sự mỹ lệ đó, không nén nổi ôn nhu liếc nhìn một cái, hai gò má đã ửng hồng.

Nạp Lan dẫn hãn vương tiến vào trong lều. Vừa mới bước vào liền ngửi thấy một mùi thơm nhàn nhạt, trong chiếc thùng gỗ cao tới nửa người đó hơi nước bốc lên ngùn ngụt, mặt nước đầy những cánh hoa hồng phập phều trôi nổi, một màu đỏ tươi rực lửa, khắp phòng đều là hương thơm.

Tình này cảnh này giống hệt với trước đây, đến cả cái thùng đựng đầy nước thơm cũng chưa hề biến đổi. Lâm Văn Vinh khẽ mỉm cười, trong lòng cảm thấy ôn nhu đến không nói lên lời.

- Nạp Lan hầu hạ hãn vương tắm rửa!

Tiểu cung nữ đỏ mặt, lặng lẽ cởi bỏ y sam của mình, bộ ngực phong mãn mềm mại lộ ra ngoài quá nửa, nhấp nhô như muốn lao ra.

- Không cần, không cần!

Lâm Văn Vinh nuốt một ngụm nước bọt, vội vã xua xua tay nói:

- Tự ta được rồi! Làm phiền tiểu thư đi ra trước đi, nàng đứng đây ta xấu hổ lắm!

Xấu hổ! Khi ngài đóng giả làm dũng sĩ cầm cũng chưa từng thấy ngại ngần như thế này bao giờ. Nạp Lan cười xùy một tiếng, hai má đỏ bừng:

- Hãn vương đừng sợ, ngài là người của đại khả hãn, không có phân phó của đại khả hãn chúng tôi không dám làm gì ngài đâu!

Nữ hài Đột Quyết quả nhiên là người người đều lớn gan! Cho dù nàng có ham muốn mỹ sắc của ta thì cũng đừng nói thẳng ra như vậy chứ, để tiểu muội muội nghe được thì sẽ sinh hiểu lầm đó!

Lâm Văn Vinh bị dọa cho mồ hôi tuôn ra ướt đẫm, vội vã nghiêm túc cự tuyệt sự hầu hạ của Nạp Lan. Nhìn tiểu cung nữ mỉm cười lùi ra, lúc này hắn mới thở phào một hơi như vừa trút được một gánh nặng.

Trong phòng hơi nước bừng bừng, mùi thơm ngào ngạt. Hắn cởi sạch y phục, nhảy ùm vào trong thùng nước, những bọt nước mềm mại bắn đầy lên má, cảm giác thanh tân tươi mới vô cùng.

Ngâm trong nước nóng, những làn hơi nước thấm vào từng lỗ chân lông, ấm áp dễ chịu, như được tắm trong gió xuân vậy, tựa như từng luồng ấm áp ào lên trong lòng.

Hắn lười nhác khẽ tựa vào phía sau, dựa vào thành chiếc thùng gỗ, một luồng nhiệt lưu chạy khắp toàn thân, thoải mái vô cùng.

Đang trong lúc thoải mái, đột nhiên hai bàn tay nhỏ ấm áp mịn màng như ngọc nhẹ nhàng đặt lên vai hắn, lặng lẽ xoa bóp.

Lâm Văn Vinh lắc lắc đầu, cười nói:

- Nạp Lan tiểu tử tử, sao nàng lại tiến vào rồi? Không phải đã nói qua rồi sao, ta tắm rửa không cần hầu hạ...

Hắn quay đầu lại, ánh mắt khẽ liếc qua, bỗng dừng ngay người:

- Tiểu muội muội, sao lại là nàng?!

- Sao không thể là ta?

Ngọc Già yêu kiều nhìn hắn mỉm cười, khuôn mặt tuyệt mỹ hiện ra trong làn hơi nước bừng bừng, mang theo một ráng hồng tươi mới vô ngần.

Nàng đã đổi sang mặc một chiếc váy hồ màu trắng, chỉ dài chưa đến đầu gối, chiếc cẳng chân dài thẳng trắng bóng như ngọc, bộ ngực mềm mại phong mãn cao vút nửa kín nửa hở, hai gò má đỏ bừng như lửa, xinh đẹp động nhân vô cùng.

- Đây còn là tiểu muội muội của ta không?

Lâm Văn Vinh nhìn mà si ngốc:

- Là tiên nữ trên trời hạ phàm thì phải?!

- Người chỉ biết lừa gạt người ta thôi!

Ngọc Già cười xùy một tiếng, vèo mạnh xuống vai hắn một cái. Ôn nhu sáng giọng nói:

- Sai lầm lớn nhất cả đời này của ta chính là gặp phải tên lưu manh người!

Lâm Văn Vinh cười hì hì nói:

- Nếu để nàng lựa chọn lại một lần nữa, nàng có nguyện ý gặp ta không?

- Đừng có hỏi ta câu hỏi ngốc nghếch như vậy!

Nguyệt Nha Nhi hai má nóng bừng, chậm rãi áp sát vào cái lưng xích lỏa của hắn, lẩm bẩm:

- Nếu không có tên oa lão công hại người đó, cuộc đời này của ta sống còn có ý nghĩa gì nữa chứ?!

Lâm Văn Vinh cảm động vô cùng, thở dài nói:

- Tiểu muội muội, những lời nói êm tai của muội so với ta lợi hại hơn nhiều rồi!

- Đáng ghét!

Ngọc Già vừa xấu hổ vừa tức giận vỗ mạnh vào lưng hắn hai cái.

Lâm Văn Vinh cười ha hả, đột nhiên quay mạnh người lại, ôm thân thể mềm mại của nàng vào trong lòng. Ngọc Già chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng đi, cặp đùi nóng bừng, cả thân thể đã bị hắn ôm vào trong thùng.

Chiếc thùng gỗ cực lớn có thể chứa được hai người, chẳng cần phải chen lấn gì cả. Nguyệt Nha Nhi hai má nóng bừng, lặng lẽ tựa vào ngực hắn, cái tai đã nóng như bị lửa đốt vậy.

Nàng toàn thân trên dưới y phục đều đã ướt hết, chiếc váy ngủ chẳng thể mỏng hơn được nữa dính chặt vào người, vạch ra những đường cong lung linh mỹ diệu. Làn da nàng đẹp như Thiên Trì mỹ ngọc, lấp lánh sáng bóng. Bộ ngực phong mãn cao vút không ngừng run rẩy rung động, cặp đùi thon dài nóng bừng như bị lửa thiêu, đang dính chặt vào đùi hắn, khiến tim người ta không khỏi nhảy loạn lên.

- Oa lão công...

Thanh âm của Ngọc Già đã trở nên run rẩy, bộ ngực mềm mại không ngừng nhấp nhô kịch liệt.

Nàng xấu hổ liếc nhìn hắn một cái, ngọc thủ khẽ kéo, chiếc váy hồ đã ướt sũng trên người được chậm rãi cởi ra, lộ ra một thân hình như ngọc, động nhân vô cùng.

Những dãy núi nhấp nhô lên xuống, pháp phòng mãnh liệt, những giọt nước trong suốt do dự bám trước ngực nàng, dọc theo tiểu phúc (bụng), ngọc thối (đùi) mà từ từ chảy xuống, dưới cảnh hoàng hôn, ngọc thể lung linh do trời đất tạo ra này hết như một bức tượng mỹ nhân bằng băng bằng lông lánh trong suốt, diễm tuyệt vô song!

Ngọc Già hai má nóng bừng, ôn nhu vuốt ve ngực hắn, vừa xấu hổ vừa kiêu ngạo ngẩng đầu lên:

- Oa lão công, đây là nữ nhân của ngươi! Nói với ta, nàng ấy đẹp không?

- Đẹp, đẹp vô cùng!

Lâm Văn Vinh tấm tắc nói, thanh âm run rẩy đến mức bản thân cũng chẳng nghe nổi.

Đối diện với tình hình như thế này, hắn làm sao còn nhẫn nhịn nổi chứ, cánh tay dài vươn ra, ôm chặt thân thể như hoa như ngọc của mỹ nhân vào lòng, cái mồm tham lam tìm đến cặp môi hồng nhuận của nàng.

Ngọc Già bắt đầu khẽ rên rỉ, hơi thở nóng dần lên, toàn thân mềm nhũn uốn éo trong lòng hắn, hai cánh tay xích lõa trắng nõn hết như hai con rắn, quấn chặt lấy cổ hắn, cặp phong nhũ phong mãn trắng bóng như mỡ dê tì chặt vào ngực hắn, cùng hắn điên cuồng hôn hít lẫn nhau.

Lâm Văn Vinh trong đầu nổ oành oành, toàn thân tựa như rơi vào nham thạch bỏng, hai tay mân mê tìm tòi trên bộ ngực phong mãn của nàng, đang muốn ấm áp cùng nàng, bỗng dưng nhớ đến một chuyện, trong lòng lập tức bình tĩnh lại. Hắn nhẹ nhàng ôm lấy nàng, không còn dám điên cuồng nữa.

Nguyệt Nha Nhi đang cùng hắn dán chặt vào nhau, đối với nhất cử nhất động của hắn đều hiểu rất rõ, thấy hắn trong lúc quan trọng nhất thì lại dừng lại, không nén nổi rên lên một tiếng, xấu hổ đến không thể giấu nổi nói:

- Ngươi, ngươi sao thế?

Lâm Văn Vinh khẽ vuốt ve lên mái tóc mềm mượt như mây của nàng, ghé sát vào chiếc tai trong suốt như ngọc khẽ hôn một cái, ngọt ngào nói:

- Tiểu muội muội, nàng mới mang thai hai tháng, đang là lúc nguy hiểm nhất. Ta tuy là một kẻ háo sắc nhưng cũng không thể chỉ tham hưởng lạc mà không quản đến tất cả, không suy nghĩ đến sự an nguy của nàng!

Ngọc Già sững sờ nhìn hắn, những giọt nước mắt vui mừng tuôn xuống như mưa. Nàng cố gắng rúc vào, khuôn mặt tròn xinh đẹp áp sát vào bộ ngực trần xích lõa của hắn, ôn nhu ngoan ngoãn hết như một con mèo nhỏ. Lầm bầm:

- Oa lão công, ngươi là người tốt nhất trong toàn thiên hạ! Ta là tiểu muội muội của ngươi, là nữ nhân hạnh phúc nhất trên thiên hạ!

Trong thời kì hoài thai ba tháng kỳ nhất là hành phòng, Lâm Văn Vinh tự nhiên là hiểu rõ điều này. Nhìn Nguyệt Nha Nhi nước mắt tuôn đầy mặt, nhân thân ôn nhu đưa tình. Hắn không ngờ một hành động vô tâm của mình lại đổi lại được sự cảm kích đến như thế này của tiểu muội muội. Trong lòng quả thực có chút xấu hổ, hắn cười khan hai tiếng nói:

- Kì thực, ta cũng không tốt như nàng nghĩ đâu! Có lúc, ta còn có chút, có chút háo sắc nữa, ha ha!

Hắn và Nguyệt Nha Nhi dán chặt vào nhau, trên người chỗ nào dị thường, tiểu muội muội tự nhiên là có thể cảm giác được cực kì rõ ràng.

- Sớm biết ngươi là tên xấu xa rồi!

Ngọc Già hai má đỏ như lửa, thân thể nóng bừng, vô lực dựa vào lòng hắn. Khẽ ấn một cái lên mũi hắn, ôn nhu nói:

- Ta kêu bọn Nạp Lan, Hương Tuyết vào hầu hạ ngươi!

- Vậy sao được?!

Lâm Văn Vinh bị dọa cho giật nảy mình, vội vã xua tay.

- Có gì mà không được?

Ngọc Già lặng lẽ vuốt ve má hắn, ôn nhu nói:

- Bây giờ ngươi là hãn vương của Đột Quyết, thân phận tôn quý vô bì, muốn có nữ nhân nào, đó là vinh hạnh của bọn họ. Khi thân thể ta không khỏe, ngươi đi tìm bọn họ hầu hạ, đó là chuyện vô cùng bình thường, sau này ngươi phải quen dần với loại cảm giác này đi. Huống chi hai nha đầu Nạp Lan, Hương Tuyết đó, cảm giác đối với ngươi không tồi, chỉ sợ nằm mộng cũng mong ngóng được ngươi ân sủng thôi. Vì sao ngươi không thỏa mãn tâm nguyện của bọn chúng chứ?!

Không ngờ làm hãn vương của Đột Quyết còn có chỗ tốt này. Lâm Văn Vinh cười ha hả lắc đầu:

- Ta chẳng phải loại người tùy tiện như thế. Ta chỉ thích tiểu muội muội của ta, Đột Quyết cho dù có nhiều mỹ nữ hơn cũng chẳng liên quan gì tới ta.

Khuôn mặt xinh đẹp của Ngọc Già đỏ bừng lên, nàng nghiêm mặt nói:

- Nhưng, đối với những nữ nhân trên thảo nguyên của chúng ta mà nói, không thể thỏa mãn nam nhân của mình, đó là chuyện đáng sỉ nhục nhất! Hai nha đầu này cùng ta trưởng thành, ta cũng thích bọn chúng...

- Ai nói ta không thỏa mãn?

Lâm Văn Vinh mỉm cười kéo tay nàng: -Đừng có nghĩ nam nhân là những động vật đi bằng bốn chân. Ta ôm nàng như thế này, đã là tâm mãn ý túc rồi, còn cần cái gì nữa? Đêm nay chẳng đi đâu cả, ta cứ ôm tiểu muội muội của ta như thế này mà ngủ, nàng nói có được không?

- Ân!

Ngọc Già vui mừng vâng một tiếng, gò má cọ cọ lên bộ ngực xích lỏa của hắn, xấu hổ cười nói:

- Đưa đến tận miệng còn không cần, thực chưa từng thấy qua ai thực thà như ngươi! Ta lưu lại bọn chúng cho ngươi, lúc nào cần thì cứ trực tiếp tiến vào trướng của bọn chúng đẩy ngã ra là được. Nữ tử trên thảo nguyên tuyệt sẽ không cự tuyệt ngươi.

Đẩy ngã ra là được?! Lâm Văn Vinh nghe mà mồ hôi đầm đìa, tiểu muội muội quả nhiên là mạnh mẽ như ta a!

Hai người thân mật với nhau như đôi uyên ương cùng tắm. Lâm Văn Vinh động thủ động cước, ăn no đậu phụ, trêu đùa tiểu muội muội đến mức mặt đỏ tới tận mang tai, tim đập như trống đánh. Tuy chưa thực sự tiêu hồn khoái lạc, nhưng chỗ nào cũng đều xuân sắc vô biên, những hoan lạc trong đó, duy chỉ có hai người biết được.

Trong chiếc lều màu vàng cực lớn đó có trải một tấm thảm da dê thật dày trên lớp cỏ bên trong, bên trên có đặt mấy chiếc chăn màu vàng mềm mại, trùm kín cả chiếc lều, ấm áp thoải mái vô bì.

Một chiếc giường lớn rộng rãi thế này, Lâm Văn Vinh trước nay chưa từng ngủ qua, hắn cười hì hì nằm vào trong, từ bên này lăn đến bên kia, không ngờ cũng phí mất khá nhiều thời gian.

Ngọc Già tựa vào trong lòng hắn, đôi mắt to chớp chớp, mỉm cười nhìn hắn: “Hắn vương, sau này người ngày ngày đều tới, chúng ta cứ ngày ngày ngủ trên chiếc giường lớn như thế này, được không?”

- Giường lớn giường nhỏ đều không phải là vấn đề.

Lâm Văn Vinh khẽ thở dài một hơi:

- Điều quan trọng là cần phải có tiểu muội muội ở bên cạnh.

- Ừm.

Tiểu muội muội hốc mắt đã đỏ lên, rúc rúc đầu vào trong lòng hắn, ôn nhu nói:

- Oa lão công, sáng ngày mai khi người rời khỏi nơi đây, đừng có gọi ta dậy, được không?

- Tại sao?

Hắn khó hiểu nói.

Tiểu muội muội lặng lẽ mỉm cười:

- Như vậy ta sẽ không khóc nữa.

Lâm Văn Vinh sống mũi cay cay, ôm chặt thân thể mềm mại của nàng vào, như muốn dung nhập nàng vào trong huyết mạch của mình vậy:

- Nàng yên tâm, ta rất nhanh sẽ trở về. Đến lúc đó ta còn cho nàng một sự kinh hỉ bất ngờ nữa, được không?

- Cái này là tự người nói đó!

Nguyệt Nha Nhi vui vẻ ôm lấy cánh tay hắn, mặt mũi đỏ bừng, nhâng cánh tay hắn lên sờ sờ vào bụng mình:

- Nếu dám nói mà không giữ lời, cẩn thận ta sẽ đi hỏi con trai của người đó.

Nàng thân thể mượt mà nõn nà như lụa, mềm mại nhẵn nhụi, trơn tuột như nước vậy.

Lâm Văn Vinh vuốt ve trên tiểu phúc trắng bóng của nàng, tựa như cảm giác được sinh mệnh và huyết mạch của mình trong thể nội nàng vậy, lập tức cảm động và yêu thích đến không nói nên lời.

- Đêm rồi.

Ngọc Già lười nhác tựa vào lòng hắn, trề cái miệng nhỏ xinh ra hứ một tiếng:

- Oa lão công, ta muốn phạt người ôm ta ngủ, một khắc cũng không được buông.

Oa lão công chẳng nói chẳng rằng, ôm lấy thân thể mềm mại đó, nhìn nàng ngọt ngào ngủ trong lòng mình, lập tức muôn vàn ôn nhu tràn lên trong lòng.

- Tiểu muội muội, ta yêu muội!

Hắn ôn nhu ghé đến sát tai nàng, lẩm bẩm nói.

Nguyệt Nha Nhi đang ngủ lệ châu tuôn chảy, vui mừng lật người một cái, ôm hắn vào trong vòng tay vừa ấm áp vừa mềm mại của mình:

- Oa lão công, ta yêu người, yêu chết người!

Đây nào còn phải là Kim Dao đại hãn hét ra lửa của thảo nguyên, rõ ràng là một thiếu phụ hoài xuân đáng yêu vô cùng. Ôm một bảo bối thiên kiều bách mị như vậy trong lòng, cả đêm Lâm Văn Vinh khó mà an giấc.

Mặt trời vừa lên, nhìn vào Nguyệt Nha Nhi vẫn đang ngủ say trong lòng mình, tâm trạng hắn lập tức muôn vàn xoay chuyển, do dự hồi lâu, tham lam hôn lên chiếc miệng nhỏ xinh của nàng mấy cái:

- Tiểu muội muội, nàng hãy đợi ta, ta nhất định sẽ sớm trở về.

Lưu luyến không rời liếc nhìn nàng mấy cái, hần dần lòng cắn chặt răng, cố gắng xoay người vén rèm đi ra bên ngoài.

- Oa lão công, ta vĩnh viễn đều đợi người!

Nguyệt Nha Nhi từ từ mở mắt ra, nhìn theo bóng lưng của hần, trong khoảnh khắc vừa khóc vừa cười, lệ châu chảy đầy hai má.

Lâm Văn Vinh bước ra khỏi đại doanh của Kim Dao khả hán, chẳng còn dũng khí quay đầu, đi thẳng một mạch, cũng không biết đã đi được bao xa liền nhìn thấy một hồ nước khá lớn phía trước.

Bên bờ hồ tĩnh lặng đó có một thân ảnh động nhân đang đứng đối mặt với hần lặng lẽ mỉm cười.

Lâm Văn Vinh vui mừng nhìn qua, vội vã lao tới ôm chặt lấy tay nàng:

- Sư phụ tử tử, trên người tiểu muội muội trúng độc, rốt cuộc là thế nào thế?

An Bích Như mở to mắt ra, cười hì hì nói:

- Độc? Độc gì? Sao ta không biết?

624. Chương 621: Tình Vững Hơn Vàng

Lâm Văn Vinh bất đắc dĩ nói:

- Phải về vương đình, còn không cứu trị là sẽ muộn đó!

- Người ấy à.

Anh Bích Như khẽ ấn xuống mũi hần một cái, cười nói:

- Nguyệt Nha Nhi còn không lo, cái tên Kim Dao hần vương người làm gì mà như kiến bò trong chảo nóng thế?

Lâm Văn Vinh lắc đầu cười khổ nói:

- Sư phụ tử tử, nàng có chỗ không biết, tiểu muội muội nàng ấy đã có...

- Có thai phải không?!

An Bích Như nhìn chăm chăm vào hần, không nhanh không chậm nói.

- Nàng, sao nàng biết?

Lâm Văn Vinh vô cùng kinh ngạc.

Chuyện Ngọc Già thân đã mang thai, cũng chỉ có hai người, những người khác trước nay đều chưa từng nói qua, sư phụ tử tử làm sao mà biết được nhỉ? Đang lúc tính tình mê mê hần chợt nhớ tới bản sự của An Bích Như, lập tức giật mình hiểu ra:

- Ta hiểu rồi, sư phụ tử tử nàng nghe trộm!

- Phì.

An Bích Như khẽ sảng giọng nói:

- Người và tiểu tình nhân của người gặp nhau, chàng chàng thiếp thiếp, gần bó như keo sơn, ta đi nghe trộm làm gì? Đó chẳng phải là tự mình chuốc khổ vào thân sao?

Lâm Văn Vinh nháy nháy mắt, khó hiểu nói:

- Vậy sao nàng biết được? Chuyện này đến cả bọn Thanh Tuyền cũng đều không biết!

- Người hỏi ta sao?

An Bích Như cười hì hì nói:

- Như vậy coi như hỏi đúng người rồi! Chuyện này chính là ta một tay xúc tiến, sao ta lại không biết chứ?

- Nàng xúc tiến?

Tiểu đệ đệ bị dọa cho há hốc mồm ra, hồi lâu vẫn không khép lại được:

- Đây, đây là thể nào vậy?

- Người không phải là vẫn luôn muốn biết Ngọc Già đã trúng độc gì sao?

An Bích Như cười nói:

- Bây giờ ta nói với người, loại kịch độc mà nàng ta trúng, tên là ‘tình bỉ kim kiên’ (tình vũng hơn vàng)!

- Tình bỉ kim kiên?

Tiểu đệ đệ như lời cả mắt ra, độc được gì thể, không ngờ lại có một cái tên êm tai đến vậy?

Nhìn bộ dạng mê hoặc của hắn, An Bích Như khẽ thở dài:

- Tình bỉ kim kiên, thuốc cũng như tên. Nó là độc, nhưng lại cũng không phải là độc!

Lâm Văn Vinh càng nghe càng mơ hồ, kéo chặt cánh tay nàng:

- Cái gì mà là độc, lại cũng không phải là độc?

Thánh cô nhẹ nhàng mỉm cười:

- Tình bỉ kim kiên này là do Miêu Gia chúng ta thu thập trăm loại dược thảo, mật chế mà thành, độc tính cực mạnh, trên thiên hạ chẳng có thuốc nào giải được! Dược phương của nó chỉ truyền do đầu lĩnh của Miêu Hương, thiên hạ chẳng còn người thứ hai nào biết.

Nghe thấy năm chữ chẳng thuốc nào chữ được, trong đầu Lâm Văn Vinh như nổ oành một tiếng, toàn thân rung động kịch liệt, đến đứng cũng chẳng vững nữa.

An Bích Như vội đỡ lấy hắn, bắt đắc dĩ trừng mắt lườm một cái, sẵn giọng nói:

- Người vội cái gì, ta còn chưa nói xong!

- Phải, phải.

Hắn trong lòng cảm thấy hơi tốt hơn một chút. Nhìn chăm chú vào nàng với vẻ mong đợi:

- Tỉ tỉ, mong nàng nói một lần cho hết đi! Tiểu đệ đệ gần đây tâm tạng không tốt, không chịu nổi mấy lần đả kích đâu.

- Tình bỉ kim kiên này, dược tính tuy mạnh, nhưng lại chỉ có hiệu dụng với nữ tử thuần khiết còn chưa kết hôn. Sau khi trúng độc, tính mệnh chỉ còn năm tháng.

An tỉ tỉ yêu mị nhìn hắn:

- Ta đem nó cấy vào thân thể Ngọc Già, để thử xem tình ý của nữ tử Đột Quyết này đối với người thể nào!

- Cái này, cái này làm sao mà thử được?

Lâm Văn Vinh sững sờ nói.

- Cách thức mà Ngọc Già giải cứu Lí Vũ Lăng, người đã tận mắt nhìn thấy. Với y thuật của nàng ta, đem loại kịch độc không thuốc nào chữa được cấy vào cơ thể nàng ta chắc chắn sẽ không giấu được! Nhưng đây là bí dược của Miêu Gia chúng ta, cho dù tiểu muội muội có thông minh hơn nữa, e rằng cũng chẳng nghĩ ra được cách giải cứu.

Cái khoảnh khắc Nguyệt Nha Nhi mất đi kí ức đó, ánh mắt vừa cô đơn vừa tuyệt vọng của nàng phập phều trước mắt hắn. Lâm Văn Vinh thở dài một hơi, lặng lẽ nói:

- Tiểu muội muội có thể nhớ lại tất cả mọi chuyện, đại khái cũng có liên quan tới kịch độc trong người nàng ấy đúng không?

- Không chỉ như vậy.

An Bích Như gật đầu mỉm cười:

- Người nghĩ xem, một nữ tử đã hãm nhập vào cơn lốc tình, cả ngày đối mặt với nam tử trong lòng, lại biết là sinh mệnh của bản thân chỉ còn vài tháng, nàng ta sẽ làm cái gì? Đặc biệt là một nữ tử thảo nguyên thông minh linh lợi như Ngọc Già!

Nàng ấy đã làm cái gì? Lâm Văn Vinh khổ sở suy nghĩ cả nửa ngày, vẫn không nghĩ ra được gì, chỉ đành bất đắc dĩ lắc đầu.

- Cái đồ ngốc nghếch người!

Thánh cô khê sảng giọng lườm hằn:

- Người ta đã đem cả tấm thân thanh bạch của nữ nhi tặng cho người, đến nữ tử cũng sắp sinh cho người rồi, vậy mà người còn không biết nàng ta đã làm qua chuyện gì?

- Nàng muốn nói, động phòng?!

Lâm Văn Vinh khuôn mặt nóng lên:

- Cái này, cái này có liên quan gì tới chuyện trúng độc chứ?

- Người khi sắp chết, nói được làm được, đó là lúc con người ta thành thực nhất!

An Bích Như khê gật đầu, lặng lẽ thở dài:

- Một nữ tử tựa như Ngọc Già, dám yêu dám hận, chẳng sợ hãi gì, trong những ngày cuối cùng của sinh mệnh, tất nhiên sẽ hoàn thành tâm nguyện cuối cùng trong cuộc đời mình. Nàng ta nhượng một bước trong cuộc đàm phán giữa hai nước, lại đem tấm thân bằng thanh ngọc khiết trao cho người, đó là vì biết mình chết chắc, không muốn ra đi mà phải mang theo tiếc nuối, cho nên, nàng đem tất cả những gì tốt đẹp nhất đều tặng cho người.

Lâm Văn Vinh nghe mà tâm thần run rẩy, hai mắt ươn ướt, nắm chặt lấy ngọc thủ của nàng:

- Tỉ tỉ, xin nàng, cứu tiểu muội muội đi!

- Ta vừa nãy đã nói qua rồi, kịch độc tình bĩ kim kiên này, thiên hạ chẳng thuốc nào giải nổi.

Tiểu đệ đệ sắc mặt lập tức trắng bệch, An tỉ tỉ khê vỗ vỗ lên tay hấn mấy cái, cười nói:

- Muốn cứu nàng ta, chỉ có một cách duy nhất!

- Cách gì?!

Lâm Văn Vinh nghe mà tâm thần phấn chấn.

An Bích Như cười hì hì nói:

- Người đã thay nàng ta giải rồi, còn tới hỏi ta làm gì?

Giải rồi?! Lâm Văn Vinh sững sốt, cái này là từ đâu ra vậy?

- Tiểu đệ đệ ngốc nghếch!

An Bích Như yêu kiều nhún hấn mấy cái:

- Chuyện người thích làm nhất là gì?

- Chuyện ta thích làm nhất? Động phòng?!

Lâm Văn Vinh đại kinh, nhảy bật lên nói:

- Tỉ tỉ, nàng muốn nói là, ta và Nguyệt Nha Nhi như vậy, như vậy là đã có thể giải độc rồi?

An Bích Như khê thở dài:

- Sợ rằng đến cả bản thân Ngọc Già cũng không ngờ đến, nàng ta yêu người đến cực cùng, đem tấm thân bằng thanh ngọc khiết của nữ nhi hiến cho người, không ngờ cuối cùng lại cứu được bản thân mình. Thứ tình bỉ kim kiên này, nếu trong vòng năm tháng mà thành thân, mất đi thân nữ nhi, độc tính không chỉ tự giải, còn có thể chuyển hóa thành thuốc trợ thai. Cho nên nó được gọi là tình bỉ kim kiên, là độc, lại không phải là độc, chính là thứ đá thử vàng cho người hữu tình trong thiên hạ.

Không ngờ tình bỉ kim kiên lại là như vậy! Thảo nào từ sau đêm đó, Nguyệt Nha Nhi chẳng còn nhắc đến chuyện trúng độc nữa! Lâm Văn Vinh kinh ngạc đến không nói nên lời, nghĩ đến thâm tình hậu ý của tiểu muội muội, trong lòng lập tức cảm thấy vừa chua xót vừa ngọt ngào, nhiệt lệ dâng lên trong mắt.

Hắn nghĩ một lúc, đột nhiên lắc đầu khó hiểu nói:

- Tỉ tỉ, ta còn có một chuyện không rõ. Sao tỉ biết tiểu muội muội nhất định sẽ động phòng cùng ta? Nếu trong vòng năm tháng, nàng ta tốt với người khác thì sao?

- Tốt với người khác? Như vậy được nhiên cũng có thể giải rồi!

Thánh cô cười nói.

- Cái gì?

Lâm Văn Vinh vừa kêu vừa nhảy lên:

- Vậy sao được?

- Cái này chính là người ở bên ngoài nhìn thì rõ ràng, người ở bên trong thì mê hoặc.

An Bích Như lắc đầu khê nói:

- Ta xem người và Bích Như đi cùng nhau suốt dọc được, tình ý của nàng ta tuy cứ che che giấu giấu, nhưng lại cực kì rõ ràng. Một nữ tử thảo nguyên kiệt xuất như nàng ta, một khi hãm nhập vào lưới tình thì sẽ chẳng thể thoát nổi, đừng nói là năm tháng, cho dù là năm trăm năm, nàng ta cũng sẽ không thích người khác! Khi sinh mệnh ở thời khắc cuối cùng, bất kì một nữ nhân bình thường nào, chuyện muốn làm nhất chính là, đem tất cả của mình dâng hiến cho người trong lòng. Cái này gọi là “tình bỉ kim kiên”.

Hay cho cái tình bỉ kim kiên. Lâm Văn Vinh trong lòng buồn vui lẫn lộn, lặng lẽ quay đầu nhìn lại. Một thảm cỏ liên miên bát ngát, tại nơi chân trời, tựa như có một thân ảnh thanh lệ đang ôn nhu nhìn hắn.

Mũi hắn cay cay, kéo lấy tay thánh cô, lặng lẽ nói:

- Tỉ tỉ, cảm ơn nàng!

- Giờ thì yên tâm rồi nhé.

An Bích Như ôn nhu lau đi nước mắt trên khóe mắt hắn, cười nói:

- Sau khi đau khổ qua đi thì sẽ tới ngọt bùi. Tiểu muội muội Nguyệt Nha Nhi đó của người, bây giờ đại khái là nằm mộng cũng đều mỉm cười rồi. Có điều, đây đều là những thứ nàng ta nên có được, luận về kiên trinh nhiệt liệt, thiên hạ chẳng ai so được với nàng ta!

Lâm Văn Vinh hơi gật đầu, lúc này mới hiểu được ý nghĩa của chuyện thánh cô muốn hắn trở lại thảo nguyên, vừa có thể gặp gỡ Nguyệt Nha Nhi, lại vừa có thể cùng An tỉ tỉ trở lại giấc mộng xưa. Quả thực là nhất cử lưỡng đắc.

- Tiểu đệ đệ.

An Bích Như đột nhiên hí mắt lại, ghé sát vào bên tai hắn ôn nhu nói:

- Tỉ tỉ có tốt không?

- Tốt, tốt!

Lâm Văn Vinh vội vã gật đầu.

An Bích Như thần bí nhảy nhảy mắt:

- Chỉ nói thôi thì không được! Ta làm bà mối giúp người và Nguyệt Nha Nhi thành đôi. Nhưng, ta cũng muốn người đáp ứng một chuyện.

Tiểu đệ đệ vỗ bồm bộp vào ngực, chính nghĩa lẫm liệt nói:

- Tỉ tỉ cứ nói đi đừng ngại, tiểu đệ đệ dù phải nhảy vào nước sôi lửa bỏng cũng không từ!

- Bây giờ còn chưa thể nói chưa người.

An tỉ tỉ cười khúc khích nói:

- Ta muốn giúp một người đạt thành tâm nguyện. Đợi khi chúng ta trở về Miêu Trại, người tự nhiên sẽ biết thôi. Hừ, thật tiện nghi cho tên xấu xa người rồi!

Sư phụ tỉ tỉ thần bí cười hì hì, cũng chẳng biết là có chủ ý gì. Lâm Văn Vinh chỉ đành cười khổ lắc đầu.

Lão bà mà hần lấy, từ Thanh Tuyền, tiên tử, sư phụ tỉ tỉ cho đến Nguyệt Nha Nhi. Người sau giỏi hơn người trước, người sau thông minh hơn người trước. Cũng chẳng biết tương lai ở cùng một chỗ thì cảnh tượng sẽ nhiệt náo đến thế nào? Hần càng nghĩ càng cảm thấy mong đợi.

- Tiểu đệ đệ, người đi Cao Lệ, lúc nào mới có thể trở về?

An Bích Như nắm chặt tay hắn, ôn nhu hỏi.

Đánh trận cũng đánh xong rồi, lão bà cũng lấy về rồi, chỉ đợi chuyện ở Cao Lệ giải quyết xong là vạn sự đại cát. Hắn cười hì hì gật đầu:

- Ta ngồi thuyền đi, trước năm mới nhất định sẽ trở về. Tỉ tỉ, nàng cũng cùng ta đi chơi đi.

An Bích Như mỉm cười lắc đầu:

- Cái vùng đất man di đó, đối với ta chẳng có gì thú vị. Ta muốn đi Thiên Tuyệt phong, tế điện sư môn, thuận tiện thăm tiên tử tỉ tỉ của người, cùng nàng ta ôn lại chút chuyện cũ. Chúng ta ở trên núi đợi người trở về.

Lâm Văn Vinh nghe mà cả kinh, vội vã nói:

- Sư phụ tỉ tỉ, nàng, nàng sẽ không đi đánh nhau với tiên tử chứ?

- Người nói xem?

Sư phụ tỉ tỉ phong tình vạn chủng lườm hắn, cười lên một cái quyến rũ vô bờ.

Lâm Văn Vinh cười khổ lắc đầu, An hồ lo và Ninh tiên tử mà gặp phải nhau, chẳng ai biết sẽ xảy ra chuyện gì. Bây giờ đã không giống với trước đây rồi, bọn họ ngủ với cùng một lão công, thân cũng đã thân rồi, chỉ mong sau này có đánh nhau cũng đừng thái quá, ít nhất cũng giữ lại cho lão công chút mặt mũi chứ.

Rời khỏi thảo nguyên, một mạch truy tinh đuổi nguyệt, mau chóng đi về hướng đông nam. Tiến vào chỗ giao giới của Tấn Kí, liền cùng với An Bích Như lưu luyến chia tay. An tỉ tỉ đi về hướng kinh thành, hắn phải từ Đông Cảng Nhật Chiêu ra biển, tiếp tục đi về hướng đông, mấy ngày sau đã tới cảnh giới Tế Ninh Sơn Đông.

Tế Ninh chính là nơi hắn phát tài, trên Vi Sơn hồ từng lưu lại vô số những hồi ức đẹp đẽ, tự nhiên là quen thuộc đến chẳng thể quen thuộc hơn. Tiến vào trong thành, chỉ thấy trên đường người qua kẻ lại đông đúc, những tiếng bán rong huyên náo cả lên, một cảnh tượng vô cùng phồn vinh hưng thịnh, so với vẻ rách nát trước đây hoàn toàn khác nhau.

Đi đến trước nha môn phủ doãn tàn tạ, còn chưa tới gần đã nghe thấy một tiếng kêu mừng rỡ vang lên:

- Đại ca!

Chăm chú nhìn kĩ, không ngờ lại là Lạc tiểu thư thân hình như gió, đang nhấc váy lên mà vui vẻ lao đến.

- Ngưng Nhi!

Lâm Văn Vinh cười ha hả, ôm lấy thân thể mềm nhũn như không xương đó, vui mừng lượn đi lượn lại.

Lạc Ngưng đỏ mặt, tim đập rộn lên:

- Đại ca, sao giờ huynh mới tới, bọn muội đã đợi huynh mấy ngày rồi! Có phải là Kim Dao khả hân không để huynh đi không? Hì hì!

Cái mặt dày của Lâm Văn Vinh cũng hơi nóng lên, vội vã nói:

- Ngưng Nhi, bọn Xảo Xảo và đại tiểu thư tới chưa? Ta đặc ý kêu lão Cao đưa thư, bảo các nào đều ở Tế Ninh chờ ta, phía bên Cao Lệ cũng đã đánh trận xong rồi, Oa nhân cũng lui rồi, chúng ta vừa hay nhân cơ hội đi du lịch một chuyến!

Lạc Ngưng cười hì hì nói:

- Cao thống lĩnh từ Miêu Trại hồi kinh liền lập tức truyền lại khẩu tín (thư truyền miệng) của huynh, nói chàng từ thảo nguyên trở về xong sẽ đi Cao Lệ, lêu bọn muội đều đến Tế Ninh chờ huynh! Có điều, đại ca, lần này chỉ sợ huynh phải thất vọng rồi.

- Tại sao?

Lâm Văn Vinh khó hiểu nói.

- Bởi vì mọi người đều không rảnh!

Lạc tiểu thư đưa mấy ngón tay lên nói:

- Từ khi Tranh Nhi, Huyền Nhi đầy tháng, hoàng thượng liền tuyên triệu hai vị công chúa tử tử mang theo hài tử vào cung, bọn họ một khắc cũng chẳng thể rời đi được. Hai vị tử tử tiến cung rồi, chuyện lớn chuyện nhỏ của Lâm gia đều đề lên người Xảo Xảo. Còn có Ngọc Sương, cũng dần dần tiếp quản sự vụ của Tiêu gia, bận tít tít lên, căn bản chẳng thể thoát thân. Còn đại tiểu thư thì muốn đi Cao Lệ mở rộng làm ăn, cùng muội đi tới Tế Ninh, nhưng trước mắt đã tạm thời trở lại Kim Lăng để thăm phu nhân rồi.

- Đại tiểu thư tới rồi?

Trong lòng hần cuối cùng cũng có chút vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, sau đó lập tức nhớ đến chuyện gì đó:

- Vậy còn Ngưng Nhi thì sao? Không phải là muội muốn đi Cao Lệ nhất sao?

- Muội đương nhiên là muốn đi rồi, nếu không muội tới đây làm gì?

Lạc Ngưng khẽ rên rỉ một tiếng, hai má đỏ bừng:

- Nhưng không ngờ...

Nàng nói được một nửa, mày hơi nhú lại, vội vã gấp người lại, “ọ ọ” hai tiếng và bắt đầu nôn.

- Ngưng nhi, muội thể này là...

- Đại ca, muội không thể đi Cao Lệ rồi!

Lạc Ngưng xấu hổ tựa vào lòng hần:

- Bởi vì, trong bụng muội đã có tiểu bảo bối

625. Chương 622: Ngưng Nhi Đích Nghiên Cứu

Lâm Văn Vinh vui mừng nhìn đi, hần chẳng thể ngờ được, trong mấy vị lão bà ở nhà, Lạc tiểu thư ham chơi lại mang thai ngay sau Thanh Tuyền. Tốc độ thật nhanh, còn vượt qua cả Xảo Xảo và Tiên Nhi, cứ thế này mà tính, lại thêm trong bụng tiểu muội muội, đến cuối năm sau, Lâm gia ít nhất cũng có bốn hài tử, quả thực đã khai chi tán diệp (có thai) rồi.

- Ngưng nhi, nàng thật giỏi!

Lâm Văn Vinh ôm lấy nàng, cười đến nứt cả mắt ra:

- Khó trách mấy buổi tối đó muội đều kéo ta chạy về phòng, biểu hiện thì cực kì gắng sức.

- Đại ca...

Lạc tiểu thư càng thêm nóng bỏng, cũng chẳng thể chịu được sự trêu đùa thế này của hắn, không nín cười khẽ rên rỉ những tiếng khe khẽ, xấu hổ dậm chân liên tục.

Lâm Văn Vinh khẽ dụng lực hít hít mấy cái trên má tóc mềm mại của nàng, cười híp mắt nói:

- Ngưng nhi, muối phát hiện ra từ lúc nào thế?

Ma chường của hắn lần mò loạn lên trên bụng tài nữ. Lạc tiểu thư mặt đỏ bừng, tim đập rộn, xấu hổ nói:

- Muối vốn chỉ lo đến chuyện đi Cao Lệ cùng huynh lần này, từ kinh thành tới Sơn Đông đều chưa phát giác ra. Khi đến Tế Ninh này được mấy ngày, nguyệt tín không đến, thỉnh thoảng lại nôn mửa, ăn thì không vào. Từ từ bắt mạch cho muối, mới biết là đã có thai rồi.

- Từ tiểu thư tới Sơn Đông rồi?

Lâm Văn Vinh mở to mắt ra hỏi.

- Huynh quên rồi sao?

Lạc Ngưng tức cười lườm hắn:

- Huynh bỏ ra mười lượng bạc, lừa bịp lấy một chiếc thuyền thiết giáp của người Pháp Lan Tây, không phải đã kêu Chỉ Tình tí tỉ tới nghiên cứu sao? Tí ấy đã mang theo mấy công tượng của Thần Cơ doanh, ở trên thuyền mấy tháng liền, mấy ngày trước mới xuống. Trước mắt, đang ở trong phủ bé quan!

- Bé quan? Từ tiểu thư muốn tu tiên sao?

- Tu tiên cái gì? Có đại ca ở đây, Chỉ Tình tí tỉ sao nở rời nhân gian mỹ diệu này chứ?

Ngưng Nhi cười khúc khích nói:

- Tí ấy đang ở trong phủ, nhốt mình trong phòng. Nghe nói là muốn phác thảo lại bản thiết kế chiếc thuyền thiết giáp của người tây dương!

Về bản thiết kế cho thuyền thiết giáp? Lâm Văn Vinh nghe mà cảm thấy kính trọng. Tạm không nói đến chuyện nàng vẽ như thế nào, chỉ riêng tâm tư này đã đủ để khiến người khác khâm phục không thôi rồi, đem chuyện này giao cho Từ tiểu thư coi như là đã tìm đúng người. Với tinh thần chăm chỉ chuyên tâm tìm tòi của nàng, nhất định sẽ có thu hoạch.

- Còn có một chuyện nữa.

Lạc Ngưng nói:

- Ba mươi thiếu niên đi tây dương lưu học, Chỉ Tình tí tỉ cũng đã giúp huynh lựa chọn xong rồi. Lần này tới Sơn Đông, đã để họ tới thích ứng trước với chiếc thuyền thiết giáp rồi.

Lâm Văn Vinh nghe mà vỗ tay tán thưởng:

- Hay cho cái thích ứng! Đây là chủ ý của ai? Thật là hiểu rõ ý của ta. Đi rất tốt, đi rất tốt a!

Lạc tiểu thư cười nói:

- Trừ Từ quân sư của chúng ta ra còn có thể là ai chứ? Đến cả Thanh Tuyền tí tỉ cũng tán thưởng tí ấy là cánh tay phải của huynh, làm việc cực kì đắc lực!

Lời này thực sự là một chút cũng không giả. Với tính cách thiên sinh lười nhác của con người Lâm mỗ mà nói, có một nhân vật chăm chỉ như Từ Chỉ Tình hỗ trợ, đó mới quả thực là sự bán công bội (hiệu quả nhiều hơn sức bỏ ra).

Lâm Văn Vinh khẽ gật đầu, thở dài nói:

- Lần này vất vả cho Từ tiểu thư rồi. Nếu tương lai Đại Hoa chúng ta hưng vượng, đệ nhất công thần chắc chắn sẽ là nàng ấy.

Lạc Ngưng lườm hắn một cái:

- Chàng nói không cái công thần đó thì có tác dụng gì? Chỉ Tình tử tử làm như vậy là vì ai, đại ca trong lòng không rõ ràng sao?

Từ Chỉ Tình đã định thân với hấn, là thê tử chưa bước vào cửa nhà hấn. Phí tâm phí lực như thế này, tự nhiên là vì giúp phu quân của mình đạt thành tâm nguyện rồi.

Lâm Văn Vinh vội vã gật đầu:

- Hiểu, hiểu. Từ tiểu thư đối với ta như vậy, ta nhất định phải chăm sóc tốt cho nàng ấu, giống như chăm sóc bảo bối Ngưng Nhi của ta vậy.

Lạc tiểu thư ăn được mấy lời ngọt ngào của hấn, trong lòng thoải mái vô cùng. Lại lắc đầu nói:

- Đại ca, chỉ nói là không làm là giả dối, Từ gia tử tử đã đem cả trái tim trao cho huynh rồi, vậy mà huynh cứ giả vờ hồ đồ, thực sự là quá đáng đó.

Lâm Văn Vinh nghe mà khó hiểu:

- Cái gì mà giả vờ hồ đồ? Ngưng Nhi, muội nói ta sao?

- Không phải huynh thì còn là ai vào đây nữa?

Lạc Ngưng kéo tay hấn lôi vào trong phủ, khẽ ghé sát bên tai hấn nói:

- Đại ca, huynh đã định thân với Chỉ Tình tử tử, như vậy cũng có thể tính là phu thê rồi.

- Ồ, có thể lí giải như vậy!

Hấn gật đầu nói.

Mắt thấy đã đi tới trong sân. Bốn phía xung quanh vắng ngắt, Lạc tiểu thư thần bí mỉm cười:

- Đã là phu thê, vậy huynh còn đợi cái gì nữa? Đem thủ đoạn của huynh ra, động phòng với Chỉ Tình tử tử sớm một chút đi. Thỏa mãn tâm nguyện cho tử ấy, để tử ấy toàn tâm toàn ý vì Lâm gia chúng ta mà làm việc, cũng tránh cho tử ấy cả ngày tâm thần bất an.

- Động phòng?!

Lâm Văn Vinh mở to mắt ra, khuôn mặt đầy vẻ tức giận:

- Ngưng Nhi, yêu cầu này quá đáng rồi đó! Lẽ nào trong mắt nàng, ta là người tùy tiện như vậy sao? Trong cái thế giới nhục dục trần lan này, một nam nhân thuần khiết, muốn bảo trì trinh thảo của hấn cũng thật khó lắm thay?

Lạc tài nữ cười nghiêng ngả, chút nữa thì đã chẳng thể thở nổi. Bộ ngực mềm mại của nàng rung lên hệt như một trái đào mật vừa kết trên cây vậy.

Nàng khó khăn lắm mới ngừng ho được, yêu kiều nói:

- Nam nhân thuần khiết? Đại ca, có phải huynh nói đến mình mười năm trước không?

Nàng mặt mày đỏ bừng, tựa như cười mà không phải cười, biểu tình giảo hoạt mỹ lệ phảng phất như đã trở lại những ngày ở Kim Lăng, Lâm Văn Vinh nhìn mà vui mừng không ngớt:

- Ngưng Nhi, muội quả nhiên là hảo hảo bà của ta, nói chuyện làm việc đều có phong thái của ta rồi!

- Đại ca, muội không phải nói đùa đâu.

Lạc tiểu thư nghiêm mặt nói:

- Huynh lần này đi Cao Lệ, đến tết mới có thể trở về. Chỉ Tình tử tử đã đợi huynh lâu như vậy, chỉ là mong có một ngày huynh cũng dày vò tử ấy. Chẳng bằng ngay tại nơi đây... hi hi!

Lạc Ngưng nháy nháy mắt, xấu hổ khẽ cười. Lâm Văn Vinh bị dọa cho nhảy dựng lên, thanh âm run rẩy:

- Chính tại nơi này? Ngưng Nhi, bây giờ là giữa ban ngày a. Nơi này người qua kẻ vào... Có điều, nếu đóng chặt cửa lại, phải trọng binh canh giữ bốn phía xung quanh. Như vậy thì ban ngày hay ban đêm cũng chẳng có quan hệ gì! Ài, kì thực ta rất xấu hổ!

- Ai cần huynh ở nơi đây? Còn là ban ngày?

Lạc tài nữ hung hăng véo mạnh vào cánh tay hấn một cái, xấu hổ nói:

- Muội nói, ở trong phủ này, huynh hãy để Chỉ Tình tỉ tỉ được toại ý. Như vậy không phải là xong sao?

Nhà đầu Ngưng Nhi này, tâm tư quả thực là vì Từ tiểu thư mà lo lắng rồi. Lâm Văn Vinh muốn cười nhưng lại không dám cười, trong lòng nhảy loạn lên, ra vẻ ngại ngùng nói:

- Vẫn không tốt, Ngưng Nhi muội cũng ở nơi này, nếu ta thật sự như vậy với Từ tiểu thư, lại để muội ở bên cạnh, trong lòng ta cứ thấy xấu hổ thế nào ý?

Nhìn cái bộ dạng thành khẩn của hấn, Lạc Ngưng cảm động vô ngần, nàng cúi thấp đầu nói:

- Đại ca, muội và Chỉ Tình tỉ tỉ vốn là chỗ chí giao nhiều năm, của muội chính là của tỉ ấy, có gì mà phải phân biệt chứ? Nếu huynh không muốn để muội ở bên cạnh, vậy thì cũng đơn giản thôi.

- Đơn giản? Là thế nào vậy?!

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên, nhà đầu Ngưng Nhi này có một số cách nghĩ thực sự là hết như thiên mã hành không, vô cùng quỷ dị, đến hấn cũng chẳng đoán ra nổi.

Lạc Ngưng cười hì hì nói:

- Huynh còn nhớ chuyện lần trước khi đến Tế Ninh, huynh lao nhào vào tú phòng của muội không?

Nhớ, sao có thể không nhớ chứ. Tiến vào phòng sờ nhảm người, chiến tiện nghi của Từ tiểu thư. Hấn trong lòng nóng bừng, ầu yếm nhéo mũi Lạc Ngưng một cái, cười hì hì nói:

- Bảo bối Ngưng Nhi. Muội nói đến cái đó làm gì. Muốn tính toán với ta sao?

Lạc tài nữ hai má đỏ bừng, ghé sát đến bên tai hấn, thở ra những hơi thơm như hoa lan:

- Căn phòng này hiện nay muội và Từ tỉ tỉ cùng ở, nếu đại ca không muốn bỏ muội lại, khi huynh và Chỉ Tình tỉ tỉ động phòng, muội nấp ở trong phòng nghe là được rồi, hi hi.

- Cái này, cái này...

Lâm Văn Vinh nghe mà trợn mắt há mồm, Lạc tiểu thư quả nhiên là một diệu nhân nhi. Có sở thích như thế này, sợ rằng trên thiên hạ chẳng tìm được người thứ hai.

Thấy thần sắc ngạc nhiên của hấn, Lạc Ngưng lặng lẽ cúi đầu, hốc mắt đã hơi hồng lên:

- Đại ca, có phải muội rất xấu không?!

- Không phải đâu.

Lâm Văn Vinh cười ha hả ôm lấy nàng:

- Hảo Ngưng nhi của ta, chỉ là cái sở thích của nàng khá đặc biệt mà thôi, trong mắt ta, nàng vĩnh viễn là tiểu bảo bối biết cách tiêu tiền, khiến người ta thương yêu kia.

- Đại ca, huynh thật tốt!!

Lạc Ngưng tựa vào lòng hấn, kích động đến mặt mũi đỏ bừng, tâm mãn ý túc thở ra một hơi:

- Huynh biết tại sao muội lại có cách nghĩ này không?

- Tại sao?

Lâm Văn Vinh nháy nháy mắt, vấn đề này hấn thực sự rất muốn biết.

Lạc tiểu thư yêu kiều cười nói:

- Không giấu huynh, từ nhỏ muội đã cực kì sùng bái Từ tỉ tỉ, nằm mộng cũng muốn làm một nữ nhân có bản sự như tỉ ấy. Cho đến sau khi gả cho huynh, tâm tư này mới dần dần nhạt đi. Chỉ là trong lòng muội vẫn luôn cảm thấy nghi hoặc. Những bách tính tâm thường luôn thích đem những nữ tử trí tuệ điêu tuyệt, khuynh quốc khuynh thành miêu tả thành vô cùng tốt đẹp, như thế nào cũng không nhuốm sương khói của nhân gian. Muội muốn làm rõ một chuyện, những nữ tử cao nhã mỹ lệ đó sau khi gả cho người ta rồi, khi làm chuyện xấu hổ đó, lẽ nào cũng thanh thuần cao quý, một chút bụi trần cũng không nhiễm như vậy? Những nữ tử kiệt xuất này, khi hoan hảo cùng tường công sẽ nói ra những lời như thế nào? Bọn họ có giống như muội, bị đại ca làm cho khoái lạc mà rên rỉ lên hay không?! Cho nên, muội muốn xem xem, Chỉ Tình tỉ tỉ mà muội sùng bái từ nhỏ, khi nằm trong lòng đại ca sẽ có bộ dạng như thế nào, có gì khác muội, hi hi!

Lâm Văn Vinh nghe mà sửng sốt, sau khi đến thế giới này, đây là câu nói chấn động nhất mà hắn nghe được. Hơn nữa còn là từ miệng của một tài nữ có vẻ bên ngoài nhu nhược nhưng nội tâm nóng bỏng nói ra.

Lời Lạc Ngưng nói, trên thực tế chính là tâm lí hiếu kì của người thường, những nữ tử khuynh quốc khinh thành đó, nhìn thì tựa như thanh thuần thoát tục, cao không thể với tới. Nhưng một khi lột đi lớp mạng che mắt của bọn họ, cũng chỉ bất quá là những nữ nhân bình thường mà thôi. Bọn họ sẽ hưng phấn rên rỉ, cũng có thể thất thanh khóc lên vì đau đớn, chẳng khác gì người bình thường.

Nói dung tục một chút, chính là thần tiên lên giường cũng phải rên!

Lâm Văn Vinh kéo tay nàng, cười hi hi nói:

- Thứ mà Ngưng Nhi nhà chúng ta nghiên cứu, quả nhiên là không giống người thường. Có điều, đại ca rất ủng hộ muội nghiên cứu cái này, nên biết, sau khi vạch lớp mạng che của những nữ tử khuynh quốc khuynh thành đó ra, kêu bọn họ đi xuống thần đàn, chính là thiên đạo mà cả đời ta truy cầu, giờ thì tốt quá, chúng ta có thể mở một phủ thê điểm rồi.

Lạc Ngưng ôn nhu hôn lên mặt hắn một cái, xấu hổ nói:

- Đại ca, cho dù người khác mắng muội xấu, mắng muội không biết liêm sỉ, muội cũng không để ý, lời này của muội chỉ nói cho huynh nghe, để tướng công của muội vui vẻ khoái lạc, huynh thích không?!

Cái này còn phải nói? Nam nhân nào mà chả thích! Lạc tiểu thư kiêu diễm quyến rũ, ăn nói nhỏ nhẹ, hết như một đóa hoa mẫu đơn nở rộ. Đại ca nhìn nàng mà mềm lòng.

Hắn đối với Ngưng Nhi thực sự là càng ngày càng yêu thích, ghé sát vào tai nàng nói vài câu ngọt ngào, khiến nàng mặt mũi đỏ bừng, cười không dứt. Nói chuyện với Lạc tiểu thư một lúc, bao nhiêu mệt nhọc toàn thân đều tựa như biến mất, đến cả gót chân cũng cảm thấy nhẹ nhàng.

Phủ doanh nha môn này chính là nơi mà ngày đó Lạc Mẫn dừng chân ở Tế Ninh, cũng là ngôi nhà thứ hai của Lạc Ngưng. Tuy là tàn tạ, nhưng đối với Lạc tiểu thư mà nói lại có ý nghĩa vô cùng, nàng đã ở tại nơi này, trở thành nữ nhân chân chính.

Hai người ở trong sân chậm rãi bước đi, nhìn từng cảnh cây cọng cỏ quen thuộc nơi đây, nghe Ngưng Nhi nói tới những việc trong nhà, quả thực là vô cùng khoái lạc.

Đi đến trước cửa sương phòng, Lạc tài tử đột nhiên dừng chân lại, hướng về phía hắn nháy nháy mắt.

Lâm Văn Vinh liếc mắt nhìn qua, đây chính là khuê phòng của Lạc Ngưng ngày trước, lúc này cửa phòng hơi khép, bên trong tựa như có người.

- Đến rồi.

Lạc Ngưng kéo tay hắn, cười hi hi nói.

Nụ cười của nàng vừa thần bí vừa ám muội, tim Lâm Văn Vinh cứ đập thành thịch không ngớt.

Cánh cửa phòng đó chỉ là một lớp màn che tượng trưng, nhẹ nhàng đẩy cái đã liền mở ra.

Một nữ tử thân vận một chiếc váy đơn giản đang ngồi dựa vào chiếc bàn bên cửa sổ, bàn tay trắng bóng như ngọc đang chống cằm, mái tóc như mây xòa xuống hai vai. Bàn tay còn lại đang cầm bút và đã dừng lại, mực quang chăm chú lên tờ giấy trắng xóa. Nhân thần ôn nhu, chẳng biết là đang nghĩ đến cái gì.

Cánh cửa khê ken kết mở ra, kinh động nữ tử đang trong cơn trầm tư. Nàng chẳng cả quay đầu lại, nhẹ nhàng nói:

- Là Ngưng Nhi sao? Muội đi ăn tối trước đi, ta không đói.

Lâm Văn Vinh bấm tay bấm chân đi tới sau lưng nàng. Ánh mắt thoáng đánh giá qua một chút, chỉ thấy trên tờ giấy trắng xóa đó, mô hình của một chiếc thuyền thiết giáp tây dương đều đã được hoàn thành, dài rộng, cao thấp, kí hiệu đều rõ ràng, bánh lái, hỏa pháo, các thứ trọng yếu đều được miêu tả liệt kê đầy đủ, mỗi một nơi trọng yếu lại được vẽ riêng ra chỗ khác, bức họa cực kì tỉ mỉ.

Chỉ riêng mấy thứ này, cho dù có khéo tay hơn nữa, không có một hai tháng, chỉ sợ chẳng thể vẽ ra nổi.

Từ tiểu thư còn có loại bản sự này, quả thực là vô cùng bất ngờ. Lâm Văn Vinh nhìn mà vừa kinh ngạc vừa vui mừng, lặng lẽ thở ra một hơi.

Nghe thấy tiếng hô hấp nhẹ nhàng của hấn, Từ Chỉ Tình thân hình run rẩy, chậm rãi quay người lại.

Nhìn vào khuôn mặt ngăm đen quen thuộc đó, mũi nàng một nhiên cay cay, khê nói:

- Người trở lại rồi?!

- Đúng vậy, ta trở lại rồi.

Lâm Văn Vinh kéo tay nàng, âu yếm nói:

- Cho dù có bận hơn thì cũng phải quan tâm cho tốt đến bản thân a, sao có thể đến bữa tối cũng không ăn chứ? Thật đáng bị phát đánh vào mông!

Từ Chỉ Tình hai má đỏ bừng, quay đầu đi xấu hổ nói:

- Ta chẳng thêm, người đi đánh mông tiểu muội muội của người đi!

626. Chương 623: Túc Nguyệt Đắc Thường

Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Thì ra quân sư đang ăn dấm chua!

Từ Chỉ Tình mặt nóng như lửa thiêu, khê “hừ” một tiếng:

- Ăn nói linh tinh, ta lại thêm ghen vì người sao? Nếu thật sự là như vậy, hồi còn ở biên giới hai nước, chỉ sợ ta sớm chết vì ghen rồi.

Lâm Văn Vinh chỉ cười hì hì:

- Nàng có ghen hay không, ta đều thích vô cùng! Nhưng có một chuyện ta phải nhắc nhở nàng, chớ có vì công việc mà làm tổn hại đến thân thể. Cứ quên ăn quên ngủ như thế này, chỉ sợ khi thuyền thiết giáp còn chưa chế tạo xong, nàng đã gục ngã rồi, như vậy có khác gì lấy đi mạng sống của ta? Ta quyết không thể để chuyện đó xảy ra.

Hấn ngữ khí kiên định, bá đạo vô cùng. Từ tiểu thư trong lòng ngọt ngào, không ngang bướng nữa, chỉ khê “ừm” một tiếng, dịu giọng nói:

- Người kêu ta mang người tới nghiên cứu cấu tạo của chiếc thuyền thiết giáp này, ta dù sao cũng chẳng thể có lỗi với mỹ ý của người. Thuyền có thể nói là ta đã khảo sát xong rồi, đây chính là cấu tạo của nó, các bộ phận trọng yếu đều theo kích cỡ lớn nhỏ mà được vẽ ra. Ta cũng đã chọn những công tượng có tay nghề, vẽ ra không dưới trăm bức, nhưng vẫn luôn cảm thấy, bức vẽ này chưa hoàn chỉnh, tựa như còn thiếu cái gì đó..., người có thể nhìn giúp ta xem không?

Nàng nhẹ nhàng đưa những giấy tờ đó vào tay Lâm Văn Vinh để hấn tỉ mỉ quan sát.

Từ Chỉ Tình học thức phi phàm, vật lí số học không gì không thông, những bức vẽ phác thảo này gọn gàng ngăn nắp, lớn nhỏ chính xác, tiêu ký trên các bộ phận đều rõ ràng dễ thấy, những bộ phận quan trọng đều được vẽ riêng, cực kỳ tỉ mỉ.

Lâm Văn Vinh nhìn một lát, mỉm cười gật gù, nói:

- Không tồi, rất tốt! Có thể trong hai tháng ngắn ngủi mà vẽ ra được một bức vẽ kết cấu chi tiết đến thế này, Từ tiểu thư, nàng thật giỏi quá!

Thấy hân hơ ngón cái lên khen ngợi, Từ Chỉ Tình trong lòng vui sướng, vừa cười vừa điệu bộ, trách móc:

- Ai cần người khen chứ, ta là muốn kêu người nói đến vấn đề chính. Bức vẽ này, ta nhìn qua vô số lần, nghĩ đi nghĩ lại, vẫn luôn cảm thấy không hoàn chỉnh. Không giấu người chứ, muốn án chiếu theo bức vẽ này mà rèn ra các bộ phận, Đại Hoa chúng ta khẳng định là chẳng thể chế tạo được thuyền thiết giáp.

Lâm Văn Vinh mỉm cười:

- Nàng nói không sai, trong bức vẽ này của chúng ta, đích thực là thiếu không ít thứ.

- Người cũng cho rằng như vậy?

Từ tiểu thư vừa kinh ngạc vừa vui mừng, vội nắm chặt lấy cánh tay hân mà hỏi:

- Người mau nói đi, chúng ta thiếu cái gì?

Lâm Văn Vinh gật gật đầu, từ trong đồng bản vẽ lấy ra một bức, đánh giá một chút rồi nghiêm túc nói:

- Cái mà bức họa này vẽ là một bộ phận trọng yếu của chiếc thuyền. Nhưng, Từ tiểu thư mời xem, muốn án chiếu theo cách vẽ trên tấm hình này của nàng, những công tượng có tay nghề của chúng ta, có thể y như vậy mà làm ra thứ đồ thế này không?

Từ Chỉ Tình trầm tư hồi lâu rồi chậm rãi lắc đầu, thở dài nói:

- Không thể! Cái ta đang nghi hoặc, cũng chính là ở đây, làm thế nào mới có thể hoàn toàn phản ánh kết cấu của những bộ phận này lên giấy, để người ta nhìn là hiểu. Mấy ngày nay ta đã suy nghĩ vô số lần, cũng chẳng thể tìm ra được đáp án.

- Chuyện này ý à, nàng cần phải hỏi ta.

Lâm Văn Vinh cười hì hì nói:

- Ta chỉ cho nàng một thứ, gọi là tam duy lập thể đầu ảnh pháp*.

(*Phương pháp vẽ lập thể ba chiều - vẽ kỹ thuật)

- Cái gì mà tam vi**?

(**Tam vi và tam duy đọc giống nhau. Tam vi là ba vòng).

Cho dù là thông minh lanh lợi như Từ tiểu thư, nghe vào cũng đầu choáng mắt hoa. Mỗi lần nghe hân nói ra một từ mới, luôn khiến người ta vừa kinh ngạc vừa vui mừng lại vừa lo lắng.

- Cái tam vi này, kì thực không phải chỉ tam vi của nữ nhân.

Mục quang hân rà soát một lượt trên thân thể phong mãn của Từ tiểu thư, cô tình độc trại đi.

Quân sư hai má đỏ bừng, thân hình lui về phía sau, xấu hổ nói:

- Nhìn cái gì?! Người mau nói cho ta, cái gì là tam vi?

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Cái gọi là tam duy lập thể đầu ảnh pháp, kì thực chính là nói cho chúng ta rằng, muốn vẽ ra bộ dạng của những bộ phận này, có thể từ ba mặt để xem. Đến đây, ta dạy nàng!

Hân tựa như ôm chặt Từ tiểu thư vào lòng mà chiến tiện nghi, lấy bức hình lại, chỉ vào nói:

- Nàng xem, chẳng hạn như chiếc ốc nầm này, nó tuy phức tạp, nhưng lại là đồ hình có quy tắc. Chúng ta hãy thử nghĩ một chút, giả như ánh mặt trời từ trên chiếu xuống góc xuống, bóng của nó trên mặt đất sẽ có hình dạng như thế nào?

Từ tiểu thư bị hấn ôm chặt trong lòng, vừa kinh vừa hỷ, phương tâm nhảy rộn lên, tư duy lập tức có chút đình trệ, khó khăn lắm mới có thể làm tâm cảnh bình tĩnh lại, án chiếu theo lời hấn nói, tỉ mỉ suy nghĩ, lấy bút mực lại, cẩn thận vẽ vài đường lên tờ giấy, gật đầu nói:

- Chắc là như thế rồi.

Lâm Văn Vinh liếc nhìn qua, Từ quân sư không hổ là hành gia trong nghề, các nét vẽ tuy đơn giản nhưng lại cực kì rõ ràng.

Hấn gật gật đầu, lấy chiếc bút chì ra, vẽ thêm mấy nét mờ mờ vào chính giữa, Từ tiểu thư cũng sờ một chút, ngay sau đó lập tức vỗ tay, hoan hỉ nói:

- Đây là chỗ góc cạnh sao?

- Không sai!

Lâm Văn Vinh mỉm cười:

- Hình chiếu chính diện và một vài lát cắt của bộ phận này chúng ta có thể dùng hình mờ (nét khuất) để thay thế, vị trí của những góc độ này đều có thể xác định được. Về điểm này, chắc rằng không có nghi vấn gì chứ?

Từ quân sư suy nghĩ một chút, nghiêm túc gật đầu.

- Nhìn mặt chính xong, chúng ta lại nhìn đến mặt bên.

Hấn lấy một bộ phận khác, thay đổi phương hướng:

- Lần này, chúng ta nhìn hình chiếu từ mặt bên, lại dùng phương pháp tương đồng, vẽ bóng của nó xuống.

Từ Chỉ Tình đã có một lần kinh nghiệm, không đợi hấn phân phó đã nhẹ nhàng khéo léo vẽ xong cái hình chiếu mặt bên kia, nét khuất, góc độ được vẽ rất rõ ràng.

Từ tiểu thư quả nhiên thông minh, Lâm Văn Vinh nhìn mà cực kỳ mãn ý, cười nói:

- Tiếp theo chúng ta lại từ phía trên bộ phận mà lấy hình chiếu, đồng thời vẽ nó xuống.

Quân sư làm theo phân phó của hấn mà nhắc bút lên, suy nghĩ một chút, bỗngưng kinh ngạc, vui vẻ nhảy cẫng lên:

- Ta hiểu rồi! Người, sao người lại nghĩ ra cái này thế?

Nhìn nhân thần cuồng hỷ mang theo sự kính phục của Từ tiểu thư, Lâm Văn Vinh lòng thầm hổ thẹn, cười ha hả nói:

- Là trong lúc suy nghĩ vẩn vơ nghĩ ra thôi. Cái này gọi là tam duy lập thể đầu ảnh đồ (bản vẽ lập thể ba chiều), có cách này rồi, cho dù có là thứ đồ phức tạp hơn cũng vẽ ra được.

- Thảo nào ta luôn cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó.

Từ Chỉ Tình cảm thán sâu sắc, thở dài:

- Bức tam duy đồ này quả nhiên thần kỳ!

- Được rồi, tạm không nói đến vấn đề này nữa.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc nói:

- Hôm nay ta vội vã đến đây, còn chưa cả ăn cơm, nàng đợi chút, ta đi kêu người đưa cơm tới tới, chúng ta từ từ ăn.

Dứt lời hấn liền định đi ra ngoài, Từ tiểu thư xấu hổ vội vã kéo ống tay áo hấn:

- Đợi đã, đây là khuê phòng của Ngưng Nhi...

“Là khuê phòng của Ngưng Nhi thì sao chứ, Lạc tiểu thư thích chính là cái này!” Hấn cười hì hì, nhẹ nhàng vuốt ve lên cổ tay mềm mại mịn màng của nàng, thần bí nói:

- Không cần lo lắng, ăn cơm thôi mà, có phải làm gì khác đâu!

Quân sư mặt mũi đỏ bừng, khẽ “ừm” một tiếng:

- Vậy chỉ được ăn cơm thôi đó!

Lâm Văn Vinh đi ra khỏi phòng, còn chưa bước đến cầu thang thì đã thấy Lạc Ngưng mỉm cười đi đến, trên tay là hai chiếc đĩa thức ăn đang bốc hơi nghi ngút:

- Đại ca, huynh xem, đã chuẩn bị xong cả rồi!

- Không phải chứ?

Lâm Văn Vinh nhận lấy chiếc đĩa, khuôn mặt khổ sở nói:

- Ngưng Nhi, sao ta cứ cảm thấy chúng ta giống như đang mở hắc điểm vậy nhỉ?!

Lạc Ngưng nháy nháy mắt, cười khanh khách nói:

- Hắc điểm như thế này, sợ rằng Từ tỷ tỷ thích còn không kịp! Đại ca, huynh có thích không?

Tiểu nha đầu này, lại tới trêu đùa ta rồi. Lâm Văn Vinh bất đắc dĩ lắc lắc đầu, hôn lên má nàng một cái, đang định quay người đi vào phòng thì Lạc Ngưng lại kéo tay áo hắn, lặng lẽ rúc vào vào lòng hắn.

- Ngưng Nhi...

- Đại ca!

Lạc tiểu thư đưa tay che miệng hắn, khẽ nói:

- Huynh phải nhớ lấy Ngưng Nhi, đừng có mới nói cũ đó.

“Thì ra nha đầu này cũng biết ghen a!” Lâm Văn Vinh nghe vậy cảm động nói:

- Ngưng Nhi, muội đối với đại ca tốt, đại ca biết rõ mà! Hay là..., ta và Từ tiểu thư không động phòng vội nữa, đợi sau khi đi Cao Lệ trở về...

- Không thể đợi.

Lạc Ngưng khẽ “hừ” một tiếng:

- Đại ca, huynh cũng nhìn thấy rồi đó, Từ tỷ tỷ đợi huynh khổ sở đến thế nào? Tỷ ấy tuổi cũng đã lớn hơn huynh, trong lòng vốn có rất nhiều phiền não. Nếu huynh cứ tiếp tục thế này, chẳng phải làm tỷ ấy càng thêm khó chịu sao? Chuyện này trước khi đi Cao Lệ huynh nhất định phải làm xong, chọn ngày chẳng bằng tùy ngày, cứ tối nay luôn đi. Dù sao căn phòng này huynh cũng quen thuộc, đêm đó huynh còn chiếm tiện nghi của Từ tỷ tỷ... hi hi!

“Lạc tiểu thư là không đạt mục đích quyết không ngơi tay.” Lâm Văn Vinh trong lòng bùi ngùi, ôm chặt lấy nàng:

- Ngưng Nhi, ta đời đời kiếp kiếp đều yêu thương muội, quan tâm chăm sóc muội!

- Ừm!

Lạc Ngưng ngọt ngào cười một cái, đẩy hắn vào phòng:

- Mau đi đi!

Lâm Văn Vinh thở dài một hơi, trong lòng đột nhiên vừa mềm đi lại vừa ngứa ngáy. Từ Chỉ Tình nghe thấy tiếng động liền ngẩng đầu lên, ngạc nhiên nhìn hắn:

- Sao lại nhanh như vậy?

Hắn cũng không tiện nói là do Ngưng Nhi đã chuẩn bị thỏa đáng từ sớm, chỉ cười gian nhỉnh:

- Nữ quân sư muốn dùng cơm, sao có thể không nhanh được chứ?

Hai người ngồi xuống trước bàn. Những món ăn đó rất là cầu kỳ, phong phú, sao có thể làm xong trong khoảnh khắc được cơ chứ? Từ quân sư trong lòng tuy cảm thấy kì quái, chỉ là ở cùng với hân, tất cả mọi sự nghi hoặc đều đã chẳng còn quan trọng nữa.

Lâm Văn Vinh rót đầy chung rượu nhỏ rồi đưa đến trước mắt nàng, cười nói:

- Uống chút đi, coi như là an ủi cho mấy ngày nàng vất vả!

Từ tiểu thư cùng hân cô nam quả nữ ở chung một chỗ, tuy rằng là phu thê sắp cưới, cũng không nén nổi tim đập rộn lên, mặt đỏ bừng cúi đầu, cười dịu hiền, bảo:

- Người nói sao thì thế đi.

Lâm Văn Vinh nghe mà lòng mềm nhũn, cười giả lả, chộp luôn câu của nàng:

- Lời này là thật sao, ta nói thế nào thì sẽ thế đó?

Từ Chỉ Tình tim đập rộn lên, xấu hổ lườm hân một cái, sáng giọng nói:

- Người đó, chẳng lúc nào đứng đắn cả!

- Từ tiểu thư, hôm nay ta rất là đứng đắn đó.

Lâm Văn Vinh kéo lấy tay nàng, vô cùng nghiêm túc nói:

- Ta muốn hỏi nàng một vấn đề.

Nhìn vào ánh mắt nóng bừng như lửa của hân, Từ tiểu thư tim đập thành thịch, tựa như trống gô vậy, cúi đầu không nói gì, cái cổ trắng nõn sáng bóng như ngọc muốn dài cả ra, nàng ngập ngừng:

- Vấn đề gì?

Lâm Văn Vinh chớp chớp mắt, khe khẽ:

- Nàng nguyện ý làm vợ ta không?

Từ tiểu thư hai má đỏ bừng, lườm hân một cái, băng khuâng:

- Ngày đó khi ở biên quan, không phải người đã hỏi qua rồi sao? Sao hôm nay lại nói đến chuyện đó?

- Hôm nay có chỗ không giống.

Lâm Văn Vinh nghiêm chỉnh nói:

- Ta là chân tâm thực ý thỉnh cầu nàng gả cho ta! Nếu nàng đáp ứng, xin hãy uống cạn chén rượu này!

“Người này cứ như là bức hôn vậy.” Từ Chỉ Tình khẽ gật đầu, “ân” một tiếng, không che giấu nổi sự e thẹn, từ từ nâng chén rượu lên, đang muốn một hơi uống cạn thì chợt nghe Lâm Văn Vinh nói:

- Chậm đã, chậm đã!

Hân nâng chén rượu trước mặt lên, cười tí mắt lại mà đan vòng qua cánh tay nàng, nháy nháy mắt nói:

- Bây giờ có thể rồi!

Đây chính là một chén giao bôi tửu! Từ Chỉ Tình thân thể run rẩy, trái tim chẳng biết đã đập nhanh gấp bao nhiêu lần, nàng liếc mắt tình tứ nhìn hân, máng yêu:

- Đồ xấu xa nhà người!

Hai người đem chén rượu một hơi uống cạn, Từ tiểu thư hai má ửng lên một ráng mây hồng diễm lệ, đẹp đến chẳng thể dùng lời miêu tả.

Lâm Văn Vinh nhìn mà như mất hồn, đột nhiên khẽ hôn lên bên tai nàng một cái:

- Quân sư, bây giờ nàng đã là lão bà của ta rồi!

Từ Chỉ Tình trái tim loạn nhịp, khẽ “ưm” một tiếng, cúi đầu run rẩy nói:

- Còn cần người hỏi sao? Từ lần trước, khi ở trong căn phòng này, bị tên đặng đồ tử người khinh bạc, danh tiết cả đời này của ta đã bị người làm vấy bẩn rồi. Nếu người không cần ta, ta chỉ còn có chết mà thôi!

Lâm Văn Vinh vội vã kéo tay nàng, an ủi:

- Làm gì mà nghiêm trọng như vậy? Lần trước là ta vô tâm...

Từ tiểu thư khẽ “hừ” một tiếng, mặt đỏ bừng lên chẳng thể giấu nổi:

- Ai bảo thế? Rõ ràng là người cố ý!

Lâm Văn Vinh sững sờ một chút, cất tiếng cười đầy toan tính:

- Được, được, coi như là ta cố ý! Chỉ là nếu vào lúc khác, ta muốn cố ý thêm một lần nữa, Từ tiểu thư nàng có hoan nghênh hay không?!

- Phì!

Từ Chỉ Tình gắt lên, ngượng ngùng đến chẳng dám nói câu nào.

Bữa cơm này, hai người nói chuyện rất là ngọt ngào, ăn được chừng nửa thời thần mới tan bữa. Nha hoàn tiến vào phòng bẩm báo:

- Từ tiểu thư, nước thơm đã chuẩn bị xong cho người rồi, giờ người có dùng luôn không?

Nói đến nước thơm liền nhớ lại những chuyện cũ đó của Nguyệt Nha Nhi. Từ Chỉ Tình nguyền hấn một cái, hạ giọng nói:

- Mang vào đây đi!

- Vâng!

Đám nha hoàn vội vã lĩnh mệnh bước đi.

Nhìn thấy Lâm Văn Vinh đang ở trong phòng, tựa như chẳng có ý lui ra, nữ quân sư hai má đỏ lên, ra vẻ dằn dỗi:

- Còn ở đây làm cái gì? Ta muốn tắm rửa.

- Ta cũng tắm mà!

Hắn mặt dày cười hi hi ha ha nói.

Từ Chỉ Tình tâm thần kinh hoảng, hai má nóng bừng, thanh âm nhỏ như muỗi kêu:

- Người tắm thì có can hệ gì với ta?

- Ồ!

Lâm Văn Vinh nhìn nàng thở dài một tiếng, quay người bước ra khỏi phòng.

Nghe thấy tiếng cánh cửa vang lên lạch cạch, Từ tiểu thư vội vã quay người lại, chỉ thấy trước cửa một mảng trống rỗng, người không ngờ đã thực sự đi rồi.

“Tên hỗn đản này!” Từ tiểu thư dậm dậm chân, vừa xấu hổ lại vừa tức giận.

Lâm Văn Vinh tìm lấy một gian sương phòng, tắm rửa tươm tất xong, tâm trạng thoải mái vô bì. Quay lại thấy trong phòng Từ tiểu thư ánh đèn u ám, ẩn ước còn có những tiếng nước rào rào vang đến, trên lớp giấy cửa sổ mỏng dính đó, có bóng ảnh của một nữ tử chiếu lên, uyển chuyển vô cùng.

Đang muốn đẩy cửa tiến vào, lại bị hai nha hoàn ngăn lại:

- Cô gia, xin người dừng bước!

Những nha đầu này đều là người cũ của Lạc gia.

Các nha hoàn mặt mũi đỏ bừng:

- Từ tiểu thư đang tắm rửa thay quần áo.

- Ồ!

Hắn gật gật đầu, thần bí cười nói:

- Mấy vị tỷ tỷ, nếu ta nhớ không nhầm, nơi đây phải là khuê phòng của Ngưng Nhi chứ nhỉ!

- Đúng!

- Vậy ta là người thế nào?

- Người là phu tể của tiểu thư, là cô gia của Lạc gia chúng tôi ạ!

Tiểu nha đầu khó hiểu nói.

- Vậy thì đúng rồi.

Hắn hạ thấp giọng, xua tay cười nói:

- Nơi này là khuê phòng của Ngưng Nhi, ta lại là tướng công của Ngưng Nhi, các vị nói xem, ta có thể tiến vào hay không?

- Cái này, cái này...

Các nha đầu đều tròn mắt há mồm. Nếu nói đến độ dày của da mặt, chẳng ai có thể so được với Lâm cô gia này rồi. Bản thân của phu nhân đang ở trong phòng tắm rửa, hắn lại dám xông vào, như vậy thì còn ra thể thống gì?

- Yên tâm đi, việc ta làm đều là đứng đắn cả đó.

Hắn đầy mặt chính khí gật gật đầu nói:

- Không tin, các vị đi hỏi Ngưng Nhi xem!

Nhân lúc các nha đầu chưa kịp phản ứng, hắn đã cười khúc khích đẩy cửa bước vào.

Trong phòng, hơi nước mật mù, đập vào mũi là hương hoa thơm ngát, phiêu đảng khắp nơi.

Chiếc màn che màu phấn hồng được treo cao phía trên, một thân ảnh mỹ lệ động nhân đang dựa vào thùng gỗ, nhẹ nhàng kì cọ tắm rửa. Tuy bị che bởi tầng hơi nước nhàn nhạt, bộ ngực mềm mại của nàng lại ẩn ẩn hiện hiện trong nước, vẫn có thể nhìn thấy những đường cong một cách rõ nét, theo hơi thở của nàng mà nhấp nhô lên xuống, làn nước khẽ nổi lên những gợn sóng lăn tăn.

- Ngưng Nhi, là muội sao?

Còn chưa nghe thấy tiếng của nha hoàn ngoài cửa thông báo, Từ Chỉ Tình vẫn cho rằng là Lạc tiểu thư trở lại, cũng chẳng hề để ý, thuận miệng hỏi một tiếng.

Chiếc thùng gỗ cực lớn đang che đầy phân nửa thân hình động nhân của nàng. Hai cổ tay nõn nà đang gác trên miệng thùng, làn da khiến sương hờn tuyết thẹn đỏ mềm mướt trắng trong như sữa vậy.

Lâm Văn Vinh tim đập rộn lên, hơi thở gấp gáp, vội vã nuốt một ngụm nước miếng, nhẹ nhàng không tiếng động tiến đến gần chiếc thùng gỗ.

Từ Chỉ Tình không nghe thấy tiếng trả lời, trong lòng kỳ quái, đang muốn hỏi lại thì đột nhiên cảm thấy có một luồng hơi thở nóng hổi phả vào bên tai mình.

Nàng thất thanh kêu lên một tiếng kinh hãi, khuôn mặt đỏ bừng như máu, vội vã dùng hai tay che trước ngực, quay người lại quát khê:

- Người, sao ngươi lại vào đây?

- Sao ta lại không thể vào?

Lâm Văn Vinh cười dâm hắc hắc, mục quang chăm chú dán lên bộ ngực nửa kín nửa hở của nàng, chẳng dời đi đâu cả.

Thân hình Từ tiểu thư quả thực là đẹp vô cùng, bị hấn đột nhiên xông vào, còn đang đại kinh làm sao có thể che giấu hết được.

Hai gò nhũ phong trắng nõn đó lộ ra ngoài quá nửa, theo tiếng hô hấp của nàng mà nhấp nhô lên xuống, hệt như thủy triều, đợt sau cao hơn đợt trước.

Trong làn hơi nước ẩm ướt, làn da trơn láng của nàng trở nên vô cùng quyến rũ, toát ra một thứ hương thơm động nhân. Chiếc cầm thanh tú trong ánh nền lóe lên những tia sáng lấp lánh.

- Không được nhìn!

Từ Chỉ Tình rên lên một tiếng, nhảy bật từ trong nước ra. Thân thể nõn nà của nàng vạch qua trước mắt hấn một tia ngọc quang mỹ lệ, sau nháy mắt đã biến mất chẳng thấy nữa.

Nàng khoác một chiếc áo ngủ bên cạnh vào, vội vã che đi thân thể của mình.

- Được, được, ta không nhìn, ta không nhìn.

Hấn thầm cười trộm, ánh mắt lại vẫn chẳng hề rời đi, máu mũi như muốn phun trào ra.

Ngày trước cũng là trong căn phòng này, hấn đã từng tận tay đo đạc qua thân thể của Từ tiểu thư, hôm nay nhìn lại, vẫn cảm thấy kinh diễm không thôi.

Trên thân nàng những giọt nước còn chưa khô hẳn, chiếc áo ngủ mỏng dính mềm mại đó khoác lên, sau nháy mắt đã dính chặt vào thân thể kiều mỹ động nhân kia, dù hoặc vô chừng.

Nàng thân hình thon thả, dưới chiếc áo ngủ đùi ngọc lộ ra, không một tí vết nào, mượt mà trắng tấp, tựa như được bôi lên một lớp mỡ dê vậy. Bộ ngực phong mãn chẳng hề bị bó buộc, ưỡn lên cao vút. Eo thon nhỏ như dương liễu, chẳng đủ một vòng ôm. Hương đồn mỹ diệu vừa cao vừa to, thực sự là trước nhô sau ưỡn, những đường cong lung linh vô cùng, liếc nhìn vài cái là muốn trào máu mũi ra.

- Người, người...!

Thấy hấn nói một đằng làm một nẻo, chẳng hề có vẻ muốn dừng lại. Từ tiểu thư xấu hổ vô ngần, chỉ là thấy hấn si ngốc mê luyện thân thể mình, trong lòng lại trào lên một sự kinh hãi và kiêu hãnh vô cùng.

- Chỉ nhi, làm vợ ta nhé, được không?

Hấn khê kêu một tiếng, liền khiến thân thể Từ tiểu thư mềm hấn đi. Yếu đuối tựa vào trong lòng hấn. Lông mi run rẩy, môi hồng mấp máy, một câu cũng chẳng nói ra được.

Nàng rên rỉ một tiếng, then thùng nhắm đôi mắt lại. Cái cổ trắng nõn ửng lên một mảng phấn hồng, cặp song phong đầy đặn vươn lên cao vút.

Thấy bộ dạng e then vô ngần của nàng, nghĩ đến cảnh hương diễm phát sinh trong căn phòng này khi xưa, trong lòng Lâm Văn Vinh nhu tình nổi lên, lặng lẽ nắm lấy tay nàng, lắc đầu mỉm cười:

- Bây giờ còn là vị nữ quân sư mắng ta “cẩu huyết lâm đầu”* kia không? Đời người thật là kì diệu a!

(*Thành ngữ: Câu chữ cực kì cay độc, lần trước đã dùng để mắng Lâm Tam)

Từ Chỉ Tình cảm thụ được tâm cảnh của hấn, hai lúm đồng tiền không nén nổi hiện lên. Muốn động nhưng lại không dám động, bàn tay nhỏ ôm chặt lấy eo hấn, lặng lẽ áp sát mặt vào ngực hấn, thân thể run rẩy từng cơn.

Lâm Văn Vinh cúi xuống, ghé đến sát chiếc miệng anh đào đỏ tươi của nàng, dịu dàng hỏi:

- Từ tiểu thư, nàng nguyện ý làm nương tử của ta không?

Từ Chỉ Tình mắt nửa nhắm nửa mở, khuôn mặt xinh đẹp đỏ hồng, khê “ừm” một tiếng.

Lâm Văn Vinh lắc lắc đầu, nghiêm túc nói:

- Chỉ nhi, nhìn ta và trả lời đi!

“Xấu xa...” Từ tiểu thư cũng chẳng biết dùng khí từ đâu ào ra, đột nhiên dùng cảm mở to hai mắt, si ngốc nhìn hấn. Thẹn thùng, mong đợi, đôi mắt mỹ lệ của nàng mờ đi trong một làn sương mỏng. Bộ ngực mềm mại nhấp nhô, khuôn mặt thanh tú hạnh phúc ngập tràn. Nàng đột nhiên dùng hết lực khí toàn thân, lớn tiếng kêu lên:

- Lâm lang! Ta nguyện ý làm nương tử của chàng!

Lâm Văn Vinh nắm lấy cánh tay nàng, chân thành, nghiêm trang:

- Ta dùng sinh mệnh này thề rằng, vĩnh viễn sẽ yêu thương Chỉ Nhi, để nàng có thể có được cuộc sống còn hạnh phúc hơn ta!

Những lời nói ngọt ngào của hấn luôn đánh vào con người ta ở những thời khắc quan trọng nhất, nhưng trước nay chưa có lần nào đến mức như thế này. Đứng trước vị nữ quân sư vừa mỹ lệ vừa xinh đẹp này, hấn cũng chẳng nén nổi mà chìm vào mê đắm.

Từ tiểu thư ánh mắt mơ màng, chiếc miệng anh đào nhỏ nhắn hé ra ngậm vào tỏa hương thơm ngan ngát. Cảm thụ được thân thể hấn đã nóng bừng như thiêu đốt, bàn tay to lớn đang ve vuốt trên thân thể mình. Đang chìm đắm trong cơn say, cuối cùng nàng cũng chợt tỉnh lại, vội vã xấu hổ nói:

- Không, đừng ở nơi đây! Ngưng Nhi, Ngưng Nhi sẽ trở lại đó!

Lâm Văn Vinh ghé sát tai nàng, cười hì hì nói:

- Ngưng Nhi có chuyện, đêm nay sẽ không trở về đâu!

Từ Chỉ Tình nghe mà trong lòng run rẩy, vô lực dựa vào ngực hấn, khuôn mặt xinh đẹp hồng rực như lửa, yêu kiều e thẹn như chim đỗ quyên:

- Nha đầu này muốn trả thù thiếp hay sao thế này?

- Trả thù? Cái gì mà trả thù?

Lâm Văn Vinh khó hiểu nói.

- Lần trước tới Tế Ninh, đêm đầu tiên của chàng và Ngưng Nhi...

Nàng đỏ bừng mặt lên:

- Chính là ở trong phòng tắm đó, cách nơi này không xa. Chỗ các người, thật ồn chết người ta...

Lâm Văn Vinh sững sờ một chút, đột nhiên cất tiếng cười lớn, trong lòng sáng khoái đến không nói nên lời, cũng khó trách hai người họ có thể trở thành bạn thân. Đôi tỷ muội này, không ngờ lại đều có sở thích đặc thù, thực khiến người ta quá bất ngờ.

- Không cho chàng cười!

Từ Chỉ Tình trong cơn xấu hổ, vội vã bịt miệng hấn lại:

- Đều là chàng hại ta, đêm đó ta không ngủ được, chỉ nghe thấy...

Nàng càng giải thích càng loạn, Lâm Văn Vinh khẽ hôn lên bàn tay mịn màng của nàng một cái, cười giả lả nói:

- Nghe thấy cũng không có gì, dù sao cũng là người một nhà, cùng lắm là để Ngưng Nhi cũng nghe thấy là được rồi! Nàng nói xem cô ấy có thể không?

Từ Chỉ Tình mặt đỏ như máu, thanh âm nhỏ như muỗi kêu:

- Con bé chết bầm này, nhất định sẽ làm như thế đó! Nó và chàng đều xấu như nhau! Ừ... Chàng muốn mạng của ta sao...?

Sau tiếng than mê hoặc đó liền đến những tiếng líu ríu, thở dốc, rên rỉ không ngừng, cho đến tận khi trời sáng...

Từ tiểu thư thân thể tuyệt mỹ, gần như có thể sánh ngang mấy người Thanh Tuyền, Ninh tiên tử và An tỷ tỷ. Phong vận thành thực đó hệt như một trái đào mật đã chín đến cực điểm, ngọt đến vô cùng, khiến người ta tâm thần mê luyến.

Lâm Văn Vinh thân thể chìm trong hoan lạc, đến cả hô hấp cũng quên mất. Hạnh phúc chính là ở nơi đây, một đêm phong quang đủ cho người ta thỏa mãn.

Ngày hôm sau tỉnh lại, trong lúc mơ hồ chưa mở mắt đã nghe thấy ngoài cửa có tiếng kêu khẽ:

- Cô gia, cô gia, tiểu thư trở lại rồi.

- A!

Từ Chỉ Tình vốn đang trong giấc nồng, nghe tiếng gọi liền ôm chặt lấy thân thể hần, vội kêu lên:

- Bây giờ, bây giờ làm thế nào? Ngưng Nhi trở lại rồi! Đây là khuê phòng của nó... Xấu hổ chết người ta mất, đều là tên xấu xa người trêu chọc ta!

Lâm Văn Vinh cười ha hả, nha đầu Ngưng Nhi này, quý linh tinh quái, vừa sáng sớm đã tới hù dọa người ta rồi. Nhìn bộ dạng vừa mừng vừa thẹn của Từ tiểu thư, bộ ngực mềm mại lộ ra ngoài quá nửa, phong quang vô hạn. Hần trong lòng nóng lên, sờ loạn lên trước ngực nàng mấy cái:

- Đừng sợ! Tướng công của Ngưng Nhi cũng là tướng công của nàng. Phòng của nàng ấy, đương nhiên cũng là phòng của nàng rồi, nếu nàng cảm thấy không công bằng, cùng lắm là sau này ta và Ngưng Nhi cũng đến ngủ trên giường nàng là được. Rất công bằng phải không? Ha ha!

Hần dậm dậm cười lên mấy tiếng, Từ tiểu thư càng thêm xấu hổ, hung hăng cắn mạnh vào tay hần một cái.

Đang lúc ồn ào liền nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa khe khẽ. Lạc tiểu thư ở bên ngoài cười khúc khích nói:

- Chỉ Tình tỷ tỷ, cung hỷ cung hỷ! Tiểu muội đến đòi kẹo mừng của tỷ đây!

Hai người vội vã ngồi dậy khỏi giường, mở cửa ra, Lạc Ngưng tùm tùm đi vào, ghé đến sát bên người Từ Chỉ Tình ngồi xuống, gật gật đầu nói:

- Không tồi, không tồi!

- Ngưng Nhi!

Từ Chỉ Tình ngượng đến chần chừ cả dậm ngẩng đầu lên:

- Muội, muội nghĩ cái gì?

- Ngửi mùi của đại ca!

Từ tiểu thư vốn đã vô cùng xấu hổ, lúc này lập tức “phì” một tiếng, hai má nóng như bị lửa thiêu.

- Tỷ tỷ! Tỷ sợ cái gì?

Lạc Ngưng kéo tay nàng, yêu kiều cười nói:

- Đã gả cho đại ca rồi, trên người ai mà không có mùi của huynh ấy cơ chứ? Cung hỷ tỷ tỷ đạt được tâm nguyện. Mấy người chúng ta, từ nay chẳng phân khai nữa.

Lạc tài nữ ôm lấy Từ Chỉ Tình, lén nháy nháy mắt với đại ca. Lâm Văn Vinh tim đập loạn lên: “Nha đầu Ngưng Nhi này, đêm qua không phải là đã thật sự chui vào nghe trộm đó chứ? Đáng hận là ta có quá nhiều chuyện phải làm, không ngờ lại không phát hiện ra nàng nấp nơi đâu!”

Từ tiểu thư khẽ “ừm” một tiếng, hai má đỏ bừng, thanh âm hơi lạc đi:

- Ngưng Nhi, cảm ơn muội!

- Chỉ Tình tỷ nói gì thế, cảm ơn muội cái gì cơ?

Ngưng Nhi ngạc nhiên nói.

- Cám ơn muội đã làm bà mối.

Từ Chỉ Tình cố nén xấu hổ, cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, cảm kích nói:

- Ta biết, đem qua là muội cố ý để tên xấu xa này tiến vào.

- Tỷ tỷ nhầm rồi, nếu không có người đó gạt đầu, muội có lấy roi vọt thúc hấn cũng chẳng nhúc nhích đâu!

Ngưng Nhi cười lên khanh khách, yêu kiều liếc nhìn đại ca một cái.

Lâm Văn Vinh trong lòng nóng lên, ha ha cười lớn.

Lời này đã nói ra rồi, nữ nhân thì sớm muộn gì cũng phải gặp chuyện này. Lần trước chẳng phải mình cũng cười Ngưng Nhi sao? Từ tiểu thư trong lòng tuy vẫn vô cùng xấu hổ nhưng cũng đã dần bình tĩnh lại, kéo tay Lâm Văn Vinh nàng nói:

- Chuyến đi Cao Lệ chàng chuẩn bị lúc nào xuất phát?

- Nếu trước lúc Tết đến phải trở về, thời gian đương nhiên là càng sớm càng tốt rồi.

Từ Chỉ Tình gạt gạt đầu:

- Thuyền thiết giáp vốn đậu ở khu Đông Cảng, Nhật Chiêu. Từ sau khi hơn ba mươi thiếu niên đó lên thuyền, vì để bọn họ sớm thích ứng một chút, ta đã để bọn họ sớm đi tới phía Liên Vân, Giang Tô thử một chuyến rồi. Chắc chừng mấy ngày nữa sẽ trở lại, chàng ở đây chờ là được rồi.

Lâm Văn Vinh “ừm” một tiếng. Nhớ đến Liên Vân đó chính là nằm trong cảnh giới Giang Tô, mà Tế Ninh cách Kim Lăng cũng chỉ vài ngày đường. Minh rời đi lúc Tết, giờ cũng đã gần một năm không trở về Kim Lăng rồi.

- Đã như vậy thì bắt tất phải tới Nhật Chiêu nữa, trực tiếp lên thuyền ở Liên Vân cảng là được rồi.

Hấn chậm rãi nói:

- Ta cũng vừa khéo muốn mượn cơ hội này tới Kim Lăng xem xem, Đại tiểu thư đang ở đó thăm viếng người thân, còn cả hai cha con Thanh Sơn cũng lâu lắm không gặp rồi.

Hấn có tâm tư như vậy, Lạc Ngưng và Từ tiểu thư tự nhiên sẽ không ngăn trở. Từ Chỉ Tình vừa mới trở thành phụ nữ, đang vào lúc tân hôn mặn nồng, cùng hấn phân ly tự nhiên có vô cùng khó chịu. Nhưng lúc này chung thân đã định, tâm lý nàng cũng thoải mái hơn rất nhiều. đành yên lặng mà chờ đợi hấn đi Cao Lệ về để tiếp tục những ngày tháng ngọt ngào.

Lạc Ngưng đã có thai, tự nhiên không thể đi Cao Lệ, sẽ lưu lại Tế Ninh, cùng với Từ tiểu thư bận rộn mấy ngày, vẽ xong toàn bộ những bức vẽ rồi cùng nàng trở về kinh thành, ở trong nhà chờ sinh con.

Loanh quanh ở Tế Ninh thêm mấy ngày, mỗi ngày đều nói mấy lời ngọt ngào với Ngưng Nhi, lại cùng Từ tiểu thư tận tình ân ái, vui sướng đến cực cùng.

Khi ly biệt, nhìn nước mắt tuôn rơi trên mặt bọn họ, Lâm Văn Vinh chỉ cảm thấy lòng mềm lại, vạn phần bất nhẫn. Bất đắc dĩ chỉ đành an ủi mình mấy tiếng: “Đợi sau khi ta làm xong chuyện lần này, khi đó thì vạn sự đại cát. Lão tử mỗi ngày sẽ đều ngồi ôm lão bà mà hưởng hạnh phúc. Lúc đó thì khoái hoạt biết nhường nào.”

Từ Tế Ninh đến Kim Lăng, khoái mã ra roi mau chóng lên đường, chẳng mất đến hai ngày thời gian. Sáng ngày thứ ba đã đứng dưới tường thành vừa dày vừa cao, nghe thấy tiếng nước sông Trường Giang vỗ rào rào. Đột nhiên hấn thở dài một hơi:

- Kim Lăng, cuối cùng ta lại trở về rồi!

627. Chương 624: Vĩnh Viễn Bị Khi Phụ

Đi đến bên bờ Huyền Vũ hồ, cảnh tượng lần đầu gặp Tiêu tiểu thư năm xưa lại mồn một hiện lên trong đầu hấn, cảm giác ấm áp vô cùng.

Tửu lâu “Thực Vi Tiên” do hần một tay dựng lên. Bằng vào sự kinh doanh khéo léo của Xảo Xảo, nó không ngừng hưng thịnh to lớn thêm lên, sớm đã trở nên nổi bật nhất thành Kim Lăng. Tuy còn phải giữa trưa, tổng điểm bên hồ Huyền Vũ đã âm ỉ tiếng người, rất là náo nhiệt.

Đi về phía tửu lâu, chỉ thấy trên tường có dán tờ thông báo khuyến mãi mới nhất của tháng này, những người vây quanh đó xem rất nhiều, trong điểm người cũng sớm đã ngồi chật, các tiểu nhị lớn tiếng huyền náo, tới tới lui lui bưng trà bê rượu, cảnh tượng hưng thịnh bận rộn vô cùng.

Trước quầy có một chàng quý tử trẻ tuổi đang đứng ghi chép sổ sách, trán đầy mồ hôi, bận rộn đến chẳng hề để ý được việc gì khác.

- Thanh Sơn!

Lâm Văn Vinh mỉm cười gọi một tiếng.

Người thanh niên giật mình ngẩng đầu lên, nhìn thấy hần, sau khoảnh khắc đã sững người ra.

- Đại ca, tử phụ...!

Sau một hồi lâu Đồng Thanh Sơn mới như tỉnh lại từ trong mộng, kích động lao tới ôm chặt lấy hần, sung sướng kêu lớn lên.

Gần một năm không gặp, Thanh Sơn đã trở nên cao to cường tráng, vẻ non nớt trên khuôn mặt sớm đã không còn. Thiếu niên họ Đồng ngày trước luôn theo bên cạnh hần, nhìn hần bằng ánh mắt sùng kính đã trở thành một thanh niên anh tuấn, khiến người ta không khỏi cảm khái thời gian trôi thật nhanh.

Huynh đệ hai người lâu ngày gặp lại, Đồng Thanh Sơn hưng phấn khoa chân múa tay, sổ sách cũng chẳng buồn ghi chép nữa, đẩy hết tất cả cho vị tiên sinh quản lý sổ sách. Kéo tay áo Lâm Văn Vinh vội vã nói:

- Đại ca, sao huynh lại trở về thế? Tỷ tỷ đâu?

Lâm Văn Vinh gật đầu nói:

- Xảo Xảo còn ở kinh thành, trong nhà nhiều việc nàng nhất thời không rời khỏi được. Ta muốn từ cảng Liên Vân ra biển, đến Cao Lệ một chuyến, cho nên thuận tiện trở về đây xem xem. Thanh Sơn, một năm nay không gặp, tiểu tử ngươi trông càng ngày càng có tinh thần đó. Không tồi, không tồi!

Đồng Thanh Sơn đặc ý nói:

- Cái đó thì rõ rồi, phải xem xem đại ca của đệ là ai chứ? Bây giờ không chỉ Kim Lăng thành, đến cả tỉnh Giang Tô này, danh tiếng của Hồng Hưng bọn đệ cũng rất lớn, chẳng còn người nào dám khi dễ nữa.

- Không có ai khi dễ là chuyện tốt, nhưng chúng ta cũng không được cậy thế hành hung đi khi dễ người khác, đặc biệt là những bách tính thiện lương đó! Nếu không sẽ chẳng khác gì cái đám côn đồ của Trình Thụy Niên trước đây, cuối cùng cũng có một ngày bị người ta tiêu diệt thôi. Đệ hiểu không?

- Cái này đệ hiểu.

Thanh Sơn cung kính nói:

- Tỷ tỷ sớm đã nói chuyện này với đệ rồi. Chúng ta trước đây bị người khác khi dễ, nếu chúng ta có thể lực rồi mà cũng lại đi khi dễ người ta, chẳng khác gì đám ác bá trước đây. Huynh đệ của Hồng Hưng tuyệt không thể làm người ác như vậy được. Bọn đệ sớm đã không thu phí bảo hộ nữa rồi, càng không để cho người nào khác thu. Hiện nay phía bọn Bắc Đẩu đã mở xưởng trà, chạy việc trên thuyền, vận chuyển muối quan, sinh ý rất là hưng thịnh, hơn ngàn huynh đệ đều được ăn uống thoải mái, bạc thu ào ào.

Xã hội đen đi làm công thương nghiệp, cái này gọi là “tẩy trắng”, tên tiểu tử Thanh Sơn này không ngờ lại có thể không thấy mà tự thông. Lâm Văn Vinh vui vẻ cười ha hả nói:

- Tốt, tốt! Chuyện này đệ làm cực đúng. Cứ đánh đánh giết giết suốt ngày thì chẳng thể lâu dài được, kinh doanh mới là vương đạo.

Hai người nói chuyện phiếm một hồi, Thanh Sơn kể cho hần nghe một số chuyện thú vị ở Kim Lăng, hần nghe mà hoài niệm vô ngần.

Được một lúc, Lâm Văn Vinh nhìn quanh bốn phía, ngạc nhiên nói:

- Sao không nhìn thấy nhạc phụ đại nhân đâu thế?

- Cha ở phân hiệu bên bờ Tần Hoài.

Thanh Sơn vẻ khổ não nói:

- Ba tữ lâu của chúng ta tại Kim Lăng mỗi ngày đều khách ngồi chật, đệ và cha bận đến tối mắt tối mũi, mời thêm mấy người quản lý sổ sách mà vẫn không đủ. Nếu có tỷ tỷ và đại ca ở đây thì tốt biết bao!

- Bận là chuyện tốt, có bạc để kiếm.

Lâm Văn Vinh vừa cười vừa vỗ vỗ vai hắn:

- Đừng có gấp, đợi lần này ta từ Cao Lệ trở về sẽ đón đệ và nhạc phụ đại nhân đến kinh thành chơi...

- Thật sao?

Đồng Thanh Sơn hưng phấn nhảy cẫng lên. Ôm chặt lấy cánh tay hắn:

- Đại ca, đệ sớm đã muốn tới kinh thành xem xem. Tiểu Lạc đã viết thư cho đệ mấy lần rồi.

Lâm Văn Vinh mỉm cười gật đầu, nhìn bộ dạng vô cùng vui vẻ của tiểu huynh đệ, trong lòng hắn cũng cao hứng vô cùng.

Cùng Thanh Sơn hứng khởi nói chuyện, bất tri bất giác đã tới buổi trưa, nghĩ đến chuyện còn chưa trở về Tiêu gia, hắn vội vã đứng dậy. Thanh Sơn kéo hắn lại nói:

- Đại ca, huynh muốn đi thăm Tiêu đại tiểu thư sao?

Lâm Văn Vinh gật gật đầu. Thanh Sơn cười nói:

- Bây giờ huynh đi chỉ sợ chẳng gặp được đâu. Sáng hôm nay, Tiêu phu nhân và Đại tiểu thư đã đi tới Tê Hà tự ngoài thành dâng hương rồi, khi đi qua trước quán chúng ta còn nói vài câu với đệ nữa.

Tê Hà tự? Lâm Văn Vinh nghe mà trong lòng ấm áp, bỗng dưng nhớ lại cảnh tượng ngày đó khi bị Bạch Liên giáo bắt cóc, nhị tiểu thư trai giới hơn một tháng thành tâm cầu khẩn cho hắn. Trong lòng lập tức chẳng thể kiềm chế nữa, vội vã nói:

- Ta đi Tê Hà tự tìm bọn họ.

Hắn nói đi là đi, giục ngựa ra khỏi thành, một mạch lao đi luôn.

Tê Hà tự nằm ở phía đông của Kim Lăng, hương khói thịnh vượng, nổi tiếng từ lâu. Lâm Văn Vinh sớm đã tới qua nơi này vài lần, cũng khá là quen thuộc, đi gần nửa thời thần đã tới nơi rồi.

Đi đến trước cửa, không nhìn thấy kiệu và xe của Tiêu phủ, cũng chẳng biết đại tiểu thư và phu nhân đang ở trong điện nào dâng hương, hắn liền đi thẳng vào trong tự.

Hôm nay hương khách không nhiều, trong Tê Hà tự rất là tịch mịch, mấy chiếc lá cây khô cong rơi trên mặt đất, dẫm vào vang lên những tiếng loạt xoạt không thôi.

Hắn đi một mạch qua mấy đại điện, đều chẳng nhìn thấy bóng dáng mẹ con họ Tiêu đâu, trong lòng có chút kì quái. Mất thấy nơi đang đứng vừa khéo đối diện với cửa sau của đại hùng bảo điện, liền bước vào bên trong tìm kiếm.

Hậu điện không một bóng người, yên tĩnh đến mức gần như có thể nghe được cả tiếng lá rơi. Thấy bức bảo tượng kim thân bồ tát trang nghiêm kia, hắn vội vàng hành lễ một cái, đang muốn đứng dậy rời đi thì chợt nghe thấy một tiếng thở khê buồn bã từ trong điện truyền ra:

- Quan thế âm đại từ đại bi! Xin lão nhân gia người hãy phù hộ cho tên đáng ghét kia, để hắn sớm ngày bình an trở về. Đệ tử Tiêu Ngọc Nhược khấu đầu trước người...!

Thanh âm đó tuy nhỏ nhưng lọt vào tai hắn cực kì rõ ràng. Hắn vội vã bám vào bậc cửa, lén lút thò đầu nhìn vào trong điện.

Trên tấm bồ đoàn màu vàng trước hương án, một nữ tử yếu điệu đang lặng lẽ quỳ ở đó, dập đầu một cái, sau hồi lâu mới chậm rãi ngẩng lên, hai tay chắp trước ngực, miệng lầm rầm tụng niệm, thần thái cực kì chân thành.

Chia tay Tiêu Ngọc Nhược đã hai tháng, nàng dường như đã gầy đi rất nhiều, hai gò má sáng bóng như ngọc vẫn còn vương những nét buồn tương tự nhân nhật, ngực đầy eo thon, váy trắng xõa ra, thân hình uốn lượn nhấp nhô, toát ra một phong vận mê người.

- Đại tiểu thư, đại tiểu thư...

Một tiếng gọi khẽ mơ hồ, như có như không, phảng phất như từ trên trời truyền xuống, không gian yên tĩnh trong đại điện dần trở nên phiêu dăng.

Thân thể Tiêu Ngọc Nhược hơi run rẩy, nghi hoặc liếc nhìn quanh bốn phía, lại không phát hiện ra điều gì dị thường.

Nàng mơ màng ngẩng đầu lên, nhìn về bức bảo tượng trang nghiêm kia lẩm bẩm:

- Bồ tát, là người nói với đệ tử sao? Vì sao lại giống như thanh âm của hắc đế?

“Bồ tát” ồm một tiếng:

- Cái đó chính gọi là ban ngày nhưng nhớ ban đêm sẽ nằm mơ. Con đem thanh âm của người khác nghe thành thanh âm của hắc đế, điều đó nói lên rằng con đã yêu hắc đế đến cùng cực rồi!

Đại tiểu thư hai má đỏ bừng, cúi đầu ngượng ngùng. Đột nhiên lại cảm thấy không đúng, quay đầu liếc mắt nhìn quanh bốn phía, kinh hãi kêu lên:

- Là ai?!

Từ hậu điện có một người lặng lẽ đi ra, cười hi hi nói:

- Đại tiểu thư, nàng vĩnh viễn là bồ tát đẹp nhất của lòng ta!

- Chàng, chàng...

Cặp môi anh đào nhỏ nhắn của Tiêu Ngọc Nhược hé ra, kinh hỷ đến rơi lệ:

- Chàng sao lại ở nơi đây...? Lại tới gạt ta sao?

- Đừng khóc, đừng khóc!

Thấy những giọt lệ châu long lanh trong mắt nàng, Lâm Văn Vinh trong lòng vô vàn xúc động, mau chóng bước đến ôm chặt nàng vào lòng:

- Ta vừa mới đến Kim Lăng, nghe nói nàng ở Tê Hà tự đã liền ngựa không dừng vó mà chạy đến đây ngay, ta không đến để lừa nàng...

Nhìn thấy hắc đế toàn thân cát bụi, trên mặt mồ hôi chảy dòng dòng còn chưa kịp lau đi, hiển nhiên là bồn ba đường trường. Đại tiểu thư lòng mềm lại, lấy một chiếc khăn lụa từ trong ngực ra ôn nhu lau đi cát bụi trên mặt hắc đế, ngúng nguẩy nói:

- Ta chẳng tin! Người là ngựa không dừng vó vội tới gặp Nguyệt Nha Nhi mới là thật đó!

Lâm Văn Vinh cười hi hi, nói:

- Ta đi thăm nàng ấy, đi tám ngàn dặm được. Nhưng để nhìn thấy đại tiểu thư, ta nguyện đi cả vạn dặm đường!

Tiêu Ngọc Nhược hai má đỏ bừng ngượng hắc đế, vừa mừng vừa thẹn khẽ nói:

- Ăn nói linh tinh, cái gì mà một vạn với tám ngàn, chẳng lẽ người có đôi chân chạy nhanh như gió?

Hắc đế và đại tiểu thư, một chặng đường đồng hành cùng nhau mưa mưa gió gió. Trong lúc cãi nhau náo loạn mà sinh ra tình ý, vừa chân thành mà lại vừa nóng bỏng.

Thấy hai gò má Tiêu Ngọc Nhược bừng lên vẻ thẹn thùng, rất nhiều chuyện cũ lại ào về, trong lòng hẳn cảm thấy sung sướng vô hạn. Bỗng dưng kéo tay đại tiểu thư, cùng quỳ “phịch” một cái xuống chiếc bồ đoàn kia:

- Xin tất cả những vị bồ tát, la hán gia gia ngồi trên làm chứng! Con Lâm Văn Vinh nguyện đời đời kiếp kiếp yêu thương đại tiểu thư của con, cùng nàng buồn vui cùng hưởng, sinh tử bên nhau. Nếu trái với lời thề này, xin hãy để cho con chết dưới ngũ lôi.

Hắn vẻ mặt nghiêm túc cung kính dập đầu, trong mắt lóe lên những tia sáng kiên định.

Đại tiểu thư vui mừng vô hạn, không nén nổi lệ tuôn hai dòng. Nàng đắm thắm nhìn hắn yêu kiều nói:

- Tiểu nữ tử Tiêu Ngọc Nhược, nguyện gả làm vợ Lâm lang, đời đời kiếp kiếp bầu bạn với chàng, hầu hạ chàng, sống mong được cùng giường, chết mong được cùng huyệt.

Lâm Văn Vinh cười ha hả đứng dậy:

- Đại tiểu thư, lần này nàng chạy không thoát rồi!

Đại tiểu thư ngượng ngùng nhìn hắn, hai má đỏ bừng giẫy lên:

- Tự đánh cái tên vô sỉ người đi! Dem sợi chỉ hồng đó buộc vào chân ta, ta có muốn chạy cũng chẳng còn đường nào để chạy rồi!

Nói đến chỉ hồng, vô số hồi ức lại ập về, hai người trong lòng đồng thời rung động nhìn nhau mỉm cười.

Lâm Văn Vinh kéo tay nàng lại, ghé sát đến bên tai nói:

- Đại tiểu thư, cho ta xem xem sợi chỉ hồng đó đi!

Sợi chỉ hồng đó buộc trên mắt cá chân, sao tiện để cho hắn xem chứ? Tiêu Ngọc Nhược hai má đỏ bừng, chậm rãi lắc đầu, run giọng nói:

- Không được, chàng không ngoan ngoãn!

Lâm Văn Vinh nháy nháy mắt, kéo tay nàng, lén lút nói:

- Vậy đợi đêm nay khi về nàng sẽ cho ta xem nhé, được không?

Tiêu Ngọc Nhược tim đập loạn lên, mặt mũi đỏ bừng, rõ ràng là muốn gạt đầu nhưng lại chẳng có sức mà gạt.

Cái bộ dạng ngượng ngùng vô hạn đó, Lâm Văn Vinh nhìn mà tâm thần say mê, không nén nổi khẽ hôn lên khuôn mặt mỹ lệ của nàng một cái.

Đại tiểu thư toàn thân run rẩy, vội ôm chặt cánh tay hắn, một khắc cũng không muốn rời.

- E hèm...!

Bên ngoài cửa điện bỗng vang lên mấy tiếng ho khan trầm trầm, khiến hai người từ trong ngọt ngào kinh ngạc tỉnh lại.

Lâm Văn Vinh vội vã quay người lại, lập tức ngạc nhiên kêu lên:

- Phu nhân!

- Lâm Tam, lâu lắm không gặp!

Tiêu phu nhân dừng trước cửa, lặng lẽ đánh giá hắn, mỉm cười một cái.

Từ khi chia tay ở kinh thành, đến giờ cũng đã nửa năm rồi. Sau những ngày không gặp, khuôn mặt mỹ lệ của Tiêu phu nhân lẽ mờ đã có chút gầy đi, nhưng môi hồng mặt ngọc, thân thể đầy đặn, phong thái vẫn chẳng kém ngày trước.

Cùng với tình lang làm mấy động tác chàng chàng thiếp thiếp lại bị nương thân túm được tận mắt, Tiêu đại tiểu thư ngượng ngịu đến không dám ngẩng đầu lên, vội vã rút cánh tay đang bị hắn nắm về.

Lâm Văn Vinh lại chẳng hề nhượng bộ nàng chút nào, nắm chặt lấy tay ngọc của nàng, gật đầu thở ra một tiếng:

- Đúng vậy, lâu năm không gặp. Không biết phu nhân gần đây sống có tốt không?

- Cũng tạm được.

Tiêu phu nhân trả lời, nhìn bộ dạng thân mật của hai người hần, bà chỉ đành lắc lắc đầu:

- Ngọc Nhược, các con đi theo ta!

Đại tiểu thư khẽ “ưm” một tiếng, quay qua lườm hần một cái. Bộ dạng vừa then vừa giận kia thật đáng yêu khiến hần nhìn mà lòng rung động không thôi.

Đợi đến khi đã đi xa khỏi đại điện Tiêu phu nhân mới dừng chân, chậm rãi quay người lại. Tiêu Ngọc Nhược trong lòng xấu hổ cúi thấp đầu xuống:

- Nương thân, người có gì dạy bảo ạ?

Tiêu phu nhân sáng giọng, có chút trách móc nói:

- Đại điện đó là nơi bồ tát tu hành, sao các con có thể ở trong đó mà náo loạn chứ?

Đại tiểu thư hai má đỏ bừng không dám lên tiếng, Lâm Văn Vinh vội nói:

- Đâu có náo loạn, phu nhân hiểu lầm rồi! Đó là đại tiểu thư đáp ứng gả cho ta, ta mới không kìm hãm nổi mà hôn cô ấy một cái, rất là thuần khiết, tuyệt đối chẳng có chút ý khinh nhờn nào.

“Nụ hôn thuần khiết?” Phu nhân tức cười lườm hần “hử” một tiếng:

- Chẳng cần đoán ta cũng biết chủ ý của ngươi. Nếu ngươi chân tâm thực ý đối đãi với Ngọc Nhược, vậy thì đừng làm khó nó, hiểu không?

- Vâng, vâng! Nhất định, nhất định!

Lâm Văn Vinh mau mắn gật đầu.

Với thân phận của hần hiện nay, không ngờ vẫn còn sợ hãi phu nhân như vậy. Đại tiểu thư nhìn mà cười khúc khích, trong lòng hoan hỷ vô cùng, lên kéo tay hần yêu kiều nói:

- Sau này chàng không được khi phụ ta, nếu không nương thân sẽ không tha cho chàng đâu.

- Vậy nếu nàng khi dễ ta thì phu nhân sẽ thế nào?

Lâm Văn Vinh vội vã hỏi ngược lại.

- Cái này còn phải nói?

Đại tiểu thư khẽ mỉm cười:

- Đương nhiên vẫn là giúp ta rồi! Chàng còn phải vĩnh viễn để ta khi phụ, hiểu không?

628. Chương 625 - Đào Tiểu Thư

- Hiểu rồi, hiểu rồi! Cả đời này kiếp này ta đều để cho nàng khi phụ, ai bảo nàng là Đại tiểu thư của ta chứ?

Tiêu Ngọc Nhược vừa xấu hổ vừa vui mừng, lặng lẽ nắm lấy tay hần, ôn nhu như cơn mưa xuân tháng ba vậy.

Phu nhân mỉm cười, ánh mắt khẽ liếc qua hần mấy lượt:

- Mới nửa năm không gặp, chẳng ngờ ngươi đã gầy đi khá nhiều, chắc là tại mưa gió bão cát ở quan ải, đúng là hành hạ con người mà. Nghe Ngọc Nhược kể, tại trận tiền ngươi đã thụ thương, đỡ hơn chút nào chưa?

Lâm Văn Vinh vội vàng vỗ ngực đáp:

- Sớm đã khỏi rồi, phu nhân xem, bây giờ dù ta phải đánh hổ cũng không có vấn đề gì!

Tiêu phu nhân chậm rãi lắc đầu:

- Đừng chủ quan như thế, thương thế đó của người không phải một hai tháng là có thể hồi phục lại được đâu, cần tĩnh dưỡng cho tốt để khỏi lưu lại bệnh căn.

Không ngờ Tiêu phu nhân ở xa tận Kim Lăng mà cũng quan tâm tới thương thế của mình như vậy, Lâm Văn Vinh cảm kích đến rơi nước mắt nói:

- Vâng, vâng, ta sẽ nhớ! Ồ, đúng rồi, phu nhân, người còn nhớ hợp đồng mà ta và Tiêu gia đã kí không?

- Sao có thể không nhớ chứ?

Tiêu phu nhân lặng lẽ nhìn hắn, thản nhiên cười nói: - Bản hợp đồng làm việc của người vẫn còn để trong thư phòng ta, kì hạn một năm cũng đã gần hết rồi nhỉ, bản hợp đồng mới ta sớm đã chuẩn bị kỹ càng, chỉ đợi người về kí vào thôi!

- Chuyện này...

Hắn ngại ngần bảo:

- Phu nhân, ta có một thỉnh cầu nho nhỏ, có thể đem bản hợp đồng đó...

- Không được!

Còn chưa dứt lời thì Đại tiểu thư đã chen ngang:

- Chàng muốn thoát li Tiêu gia chúng ta sao? Hừ, không có cửa đâu!

Hai má nàng đỏ bừng, trong mắt ánh lên những tia ai oán, bộ dạng xấu hổ vô cùng xinh đẹp.

Lâm Văn Vinh mỉm cười kéo tay nàng:

- Đại tiểu thư hiểu lầm rồi, ta thoát li Tiêu gia làm gì chứ? Chỉ có điều ta muốn thay đổi các điều khoản trong hợp đồng.

Hắn nháy mắt một cách thần bí, Đại tiểu thư thoáng nghĩ qua một chút liền hiểu được ý tứ của hắn. Mặt nàng lập tức nóng như lửa đốt, lên nhìn xuống lòng bàn tay hắn rồi xấu hổ sặc sụa:

- Rõ là chàng muốn tác quái mà, chàng có biết hợp đồng mà nương thân muốn kí với chàng là như thế nào không?

Tiêu phu nhân mỉm cười, lấy một quyển sổ mỏng màu đỏ như lửa từ trong ngực ra, đưa đến tay hắn. Quyển sổ nhỏ như còn mang theo hơi ấm và một làn hương thơm thoang thoảng, vừa mở ra xem đã thấy hai chữ “Hôn thư” tươi rói được viết ở đề mục. Mặt trên viết tên của hắn và hai vị tiểu thư Ngọc Sương Ngọc Nhược cùng ngày sinh của bọn họ được viết theo lối bát tự (Giờ ngày tháng năm sinh viết theo Thiên can và Địa chi), phía dưới còn có chữ kí theo lối Tiểu Khải (thể chữ Khải nhỏ được viết bằng tay) của Tiêu gia phu nhân Quách Quân Di Quyên.

Thấy thần sắc kinh ngạc của hắn, Tiêu phu nhân cười hỏi:

- Điều người cần là bản hợp đồng này sao?

- Vâng, vâng, phu nhân quả nhiên thần cơ diệu toán.

Lâm Văn Vinh giơ ngón tay cái lên xuýt xoa tán thưởng, mau chóng cất hôn thư vào trong ngực áo, hướng về phía đại tiểu thư mà cười trộm. Tiêu Ngọc Nhược hung hăng véo mạnh hắn một cái, vừa giận lại vừa mừng.

- Ta thế này đúng là dẫn sói về nhà rồi.

Nhìn thấy bộ dạng hai người ngọt ngào ân ái, khuôn mặt phu nhân lộ ra vẻ bất lực, thở dài một tiếng nói:

- Có người giúp một tay, Tiêu gia chúng ta đã hưng vượng và phát đạt lên. Nhưng người lại dùng kế “rút củi đáy nồi”, lên ăn trộm hai đứa con gái của ta đi. Đến nhanh đi nhanh, tất cả sự hưng vượng phồn hoa của Tiêu gia chúng ta, chẳng qua cũng đều chỉ là “may áo cưới” cho người mà thôi, thật đáng cười, đáng phải thở dài a!

Nghe thấy trong lời của mẫu thân hơi có chút cảm thương, Tiêu Ngọc Nhược cũng thấy sống mũi cay cay, nằng hung hăng trừng mắt lườm Lâm Tam bên cạnh, lặng lẽ ôm lấy vai phụ nhân, nói:

- Nương thân, mẹ đừng tức giận, tên xấu xa này thích nhất là chiếm tiện nghi và khoe mẽ mà! Cho dù có gả cho hần, con và Ngọc Sương cũng không rời khỏi mẹ, một nhà chúng ta sẽ mãi mãi ở cùng nhau! Mẹ nói xem thế được không?

- Phải a phải a, một nhà chúng ta sẽ mãi mãi ở cùng nhau.

Lâm Văn Vinh vội vàng phụ họa theo.

- Cứ đợi các người thành thân rồi hãy bàn đi!

Phụ nhân mỉm cười lắc đầu, tiếp đó lại thản nhiên nhìn sang hần, cất giọng:

- Nếu người dám khi phụ Ngọc Sương và Ngọc Nhược, cẩn thận ta sẽ không tha cho người đâu.

Lâm Văn Vinh khẽ gật đầu, nhớ lại quá trình tương ngộ với Đại tiểu thư và Nhị tiểu thư, một cỗ nhu tình dâng lên trong lòng hần, bất giác hần kéo chặt tay Ngọc Nhược lại. Đại tiểu thư đưa mắt nhìn hần, khẽ nở nụ cười.

Sắc trời đã không còn sớm nữa, ba người chậm rãi đi ra ngoài. Trời đã về chiều, tà dương chênh chếch chiếu xuống, Đại tiểu thư ôm chặt lấy cánh tay của hần, ôn nhu vô cùng.

Ra đến cửa chùa, nhưng lại không thấy xe ngựa của Tiêu gia đâu, hần còn đang nghi hoặc khó hiểu thì Tiêu Ngọc Nhược đã giúp hần giải đáp nghi vấn:

- Nương thân vẫn luôn ở trong chùa lễ Phật, vốn hôm nay thiếp muốn ở sương phòng bên ngoài chùa cùng người một đêm, nhưng vừa khéo lại gặp chàng trở về. Xe ngựa còn ở trong nhà, lúc này có lẽ đang trên đường đến đây.

Tiêu phụ nhân đi một mình phía trước, nhìn những dãy phong khấp núi phía xa xa, dưới ánh tịch dương phát ra những quang sáng vàng lấp lánh, bà lặng lẽ thở dài:

- Hôm nay tịch dương đẹp như vậy, chúng ta đi dạo thêm chút nữa đi.

Lúc này đã cuối thu, lá phong ngả màu đỏ tươi, khắp cả ngọn núi hoang dã đều rực rỡ màu lửa, cực kỳ mỹ lệ. Phụ nhân tâm tình hưng phấn, cứ chậm rãi dạo bước bên đường, nhìn dáng vẻ bà nhìn ngắm xung quanh, dường như rất lưu luyến với cảnh trí buổi hoàng hôn.

Lâm Văn Vinh đi bên cạnh bọn họ, kể lại những chuyện thú vị và những kì quan trên thảo nguyên, giọng nói nhẹ nhàng ấm áp, cực kỳ vui vẻ.

Đi chưa được bao lâu thì đã tới chân núi, màn đêm dần rơi xuống, cả mặt đất bị bao phủ trong một mảng màu xanh đen.

Ánh mắt của Lâm Văn Vinh quét qua xung quanh, thấy không xa dưới chân núi có một gian nhà tranh rách nát dựng dưới gốc đại thụ, ngọn đèn bên trong u ám, lúc tỏ lúc mờ, lay lắt không ngừng, phẳng phất như một ngôi sao mờ đang nhấp nháy.

Đại tiểu thư đột nhiên dừng chân lại, lặng lẽ nhìn hần, khẽ thở ra một tiếng:

- Chàng tới đó xem đi!

- Ta tới xem cái gì?

Trên đầu hần lúc này đã thấm đẫm sương đêm.

Tiêu Ngọc Nhược véo mạnh vào tay hần một cái rồi sẵn giọng:

- Kêu chàng tới thì chàng đi đi, hỏi nhiều thế làm gì?

Chuyện này thật là kì quái, Đại tiểu thư thần thần bí bí, chẳng biết là đang tính gì nữa. Hần lắc đầu mỉm cười rồi đi về phía trước, khoảng cách với gian nhà tranh ngày càng ngắn lại, loáng thoáng có thể nhìn thấy một thân ảnh yếu ớt lúc ẩn lúc hiện bên trong. Căn nhà tranh tồi tàn rách nát đến chẳng thể nát hơn,

bốn phía tường vách đều chịu gió lùa, bên trong cực kì nhỏ hẹp, chỉ có duy nhất một chiếc giường và một cái bàn, đều khấp khểnh như có thể sập bất cứ lúc nào.

Trên bàn có một ngọn đèn cũ kĩ xanh lét, đang không ngừng hắt hiu theo làn gió thổi qua. Trước bàn là một nữ tử mặc áo xanh, bên ngoài khoác áo bào màu xám đang ngồi, mái tóc nàng bó lên thành búi, được che lại bởi một chiếc mũ nhỏ, không ngờ lại là một nữ cư sĩ (cư sĩ: người tu tại gia).

Thân thể đầy đặn của nàng ta bị che trong chiếc áo khoác rộng thùng thình, một thân thể vốn vô cùng đẹp đẽ đã bị giấu đi.

Lâm Văn Vinh trợn tròn mắt đánh giá nữ tử có khuôn mặt mịn màng phía trước, ngạc nhiên thốt lên:

- Đào tiểu thư?

Thân hình nữ cư sĩ run lên, quyển kinh thư trong tay khẽ rơi xuống mặt đất.

Nàng lặng lẽ ngẩng đầu, nhìn về phía hắn. Hấp háy mắt một hồi lâu, đột nhiên nàng lặng lẽ hé môi chẳng nói nên lời, lệ châu từng dòng từng dòng rơi xuống.

Nàng loạng choạng đứng dậy, sắc mặt thoáng ửng hồng, cúi đầu khẽ nói:

- Lâm Tam... Lâm thí chủ. Người, người trở lại rồi?

Mới một thời gian không gặp mà nữ tử trước mắt đã gầy đi rất nhiều, lại càng khiến những đường cong lung linh mỹ lệ trên thân thể phong mãn của nàng trở nên mỹ diệu vô cùng.

Không ngờ ở mảnh đất này lại có thể gặp được nàng. Nhớ đến sự đánh đá chua ngoa của nha đầu này trước đây, trong lòng Lâm Văn Vinh không khỏi cảm khái vạn phần. Hắn chậm rãi đi vào, nhẹ nhàng cất tiếng:

- Đào tiểu thư, sao nàng lại ở nơi này? Hoàn cảnh thế này đâu phải là nơi mà một nữ hài tử như nàng có thể ở chứ?

- Thí chủ sai rồi.

Đào Uyển Doanh lặng lẽ cúi đầu, cố làm ra vẻ bình tĩnh đáp:

- Nơi đây không có nữ tử, chỉ có một hành giả để tóc tu hành thôi.

Lâm Văn Vinh lắc đầu thở dài:

- Đào tiểu thư, nếu ta nhớ không nhầm, lần trước khi tới đây nàng đã búi tóc rồi. Gần một năm nay mà nàng vẫn chưa suy nghĩ thông sao?

- Suy nghĩ điều gì?

Đào Uyển Doanh ngẩng đầu nhìn hắn, khẽ hỏi.

- Nhân sinh thất thập mới là cổ lai hi. Lứa tuổi như nàng chính là những năm tháng tươi đẹp nhất của cuộc đời, sao có thể muốn xuất gia được chứ? Nếu nói nàng thay phụ thân và ca ca chuộc tội, có lẽ vẫn còn nhiều phương thức khác, hà tất phải cắt tóc đi tu? Hơn nữa, người nhà nàng phạm sai lầm có can hệ gì đến nàng đâu. Muốn chuộc tội thì phải là bọn họ, sao có thể do nàng thay được chứ?

Hắn nói một hơi nhiều như vậy, Đào Uyển Doanh lặng lẽ nhìn hắn, hồi lâu mới khẽ khàng đáp:

- Bọn họ muốn chuộc tội cũng chẳng còn cơ hội nữa rồi.

Lâm Văn Vinh kinh ngạc:

- Ý gì vậy?

Hai mắt Đào tiểu thư đã ướt đầm, nàng lẩm bẩm:

- Ca ca ta đã biến thành kẻ điên, chẳng nhận ra ai nữa. Cha ta sau khi mất chức quan liên bệnh tới không dậy nổi. Đến tháng ba cũng không qua khỏi, đã xuôi tay mà đi rồi. Bây giờ chỉ còn lại ta cô độc một mình ở nơi đây, vì bọn họ mà chuộc tội, ta đã từng cầu xin trụ trì nơi đây xuống tóc cho, nhưng đại sư vẫn chưa chịu thu ta...

Nàng khóc như mưa, ghen ngào tới mức không nói tiếp được nữa.

Lâm Văn Vinh lặng lẽ thở dài một hơi, chẳng biết nên nói gì mới phải. Gia đình Đào Uyển Doanh đại biến, tất cả đều do một tay hắn tạo nên. Đối với những việc mà phụ tử nhà họ Đào đã làm thì chẳng có gì quá đáng. Chỉ là Đào Uyển Doanh thủy chung vẫn là người vô tội, tuy tính cách nàng điêu ngoa đánh đá nhưng không phải là người xấu, nếu bắt nàng phải ở nơi đây cùng ngọn đèn leo lét này, thực sự là quá tàn khốc.

Hắn thở ra vài hơi, bắt đầu nói:

- Cũng không biết vì sao, đột nhiên ta lại rất hoài niệm vị Đào Uyển Doanh tiểu thư cười ngửa bạt đao, diều võ dương oai kia. Cho dù nàng ta chút nữa đã một đao chém vào ta, nhưng ta vẫn rất tưởng niệm.

Nghe hắn nhắc đến chuyện cũ, Đào Uyển Doanh đỏ bừng hai má, khẽ hỏi:

- Tại sao?

Lâm Văn Vinh khẽ thở dài:

- Vị Đào tiểu thư kia, tuy tính cách điêu ngoa, thích nghịch ngợm, cũng không chịu nói đạo lý, nhưng nàng ta sống rất là khỏe khoắn, rất là chân thành, khiến người ta cảm nhận được sức sống của sinh mệnh. Lại nhìn tới vị Đào cư sĩ hôm nay, ta phát giác vị Đào tiểu thư kia thật đáng yêu biết bao nhiêu.

Hai mắt Đào tiểu thư ngân ngấn lệ, nàng trầm mặc nói:

- Lúc này thế này lúc khác thế khác, khi đó trong nhà cô ấy có phụ thân có ca ca thương yêu, tự nhiên cô ấy có thể sống vô ưu vô lo, vui vẻ thoải mái. Nhưng cô ấy của bây giờ có còn lại cái gì? Ai đến bảo vệ cô ấy, yêu thương cô ấy chứ?

- Vui vẻ thoải mái không phải là từ trên trời rơi xuống, cần phải tự mình đi tìm mới được. Trước đây đã có phụ thân và ca ca thương yêu nàng, sao nàng biết sao này không có người nào càng yêu thương nàng hơn chứ? Đừng chìm sâu vào dĩ vãng, chỉ cần có niềm tin, cuộc sống sẽ càng ngày càng tốt hơn thôi!

Hắn và Đào Uyển Doanh trước sau gặp nhau bất quá cũng chỉ mấy lần, mà còn đều là đánh đánh giết giết, chẳng thể nói là rất quen thuộc, thậm chí còn đã từng có thù oán. Chỉ là mắt thấy một “quả ớt cay” hừng hực sắp rời bỏ hồng trần mà vào trốn không môn, trong lòng hắn cứ cảm thấy không thoải mái.

Trong mắt Đào Uyển Doanh lóe qua một tia sáng hưng phấn, nàng nhìn chăm chăm vào hắn, miệng lẩm bẩm:

- Sau này thật sự có người thương yêu ta sao? Lâm Tam, có phải người gạt ta không?

- Sự thành thực của ta rõ như ban ngày, sao có thể lừa gạt nàng được chứ?

Mắt thấy Đào tiểu thư tựa hồ như đã có chút ý chí kiên cường hơn, hắn vội vã đưa một câu:

- Kỳ thực, tại sao vị đại sư trong Tê Hà tự lại không thu nhận nàng, nguyên nhân này đại khái ta cũng biết được đôi chút.

- Là nguyên nhân gì?

Đào Uyển Doanh vội hỏi.

Lâm Văn Vinh hắc hắc cười nói:

- Bởi vì vị đại sư đó sớm đã nhìn ra, Đào tiểu thư về mặt thanh tú, thiên đình (vùng trước trán) đầy đặn, mối duyên với hồng trần còn chưa dứt, đương nhiên là không thể giúp nàng xuống tóc rồi.

Đào Uyển Doanh xì một tiếng, khúc khích cười nói: - Gì mà về mặt thanh tú, thiên đình đầy đặn, lần trước người đã đem những lời sáo rỗng này ra để lừa ta rồi, ta chẳng thèm nghe lời của tên đại sư giả hiệu người đâu!

- Vậy sao?

Lâm Văn Vinh gãi đầu:

- Ta thật sự quên mất, chủ yếu là đại sư ta quen quá nhiều người, trí nhớ thường xuyên lẫn lộn, xấu hổ quá, đã làm nàng thất vọng rồi.

Đào Uyển Doanh cười khanh khách, nói chuyện với hắn vài câu, trong lòng nàng cảm thấy đặc biệt thoải mái, dần dần tìm thấy lại cá tính hoạt bát trước kia.

- Lâm Tam, nghe nói ngươi đã thành thân ở kinh thành rồi, thật không vậy? Ta thấy...

Đào Uyển Doanh đột nhiên im lặng nhìn hắn, buồn bã hỏi.

- Đúng vậy a, ta thường xuyên thành thân mà!

Lâm Văn Vinh cười hi hi:

- Sau này nếu nàng có cơ hội thì hãy đến kinh thành tìm ta. Nơi đó rất náo nhiệt, nhất định nàng sẽ thích đó.

- Ủ, nhất định ta sẽ đi!

Đào tiểu thư kiên định nói.

Lâm Văn Vinh nháy nháy mắt, cười:

- Vậy nàng còn muốn xuất gia không? Nếu biến thành sư thái thì ra ngoài không tiện đâu!

Đào Uyển Doanh đỏ bừng hai má, khẽ nói:

- Có phải ngươi không thích sư thái không?

- Chuyện này, chuyện này...

Hắn chảy mồ hôi đầy trán, chẳng biết nên trả lời thế nào.

Đào tiểu thư ngượng ngùng cúi đầu:

- Vậy để ta nghĩ lại xem!

Lâm Văn Vinh cười ha hả, quay người lại định đi, Đào Uyển Doanh sững sờ một chút rồi vội vã cất lời:

- Ngươi phải đi rồi sao?

Một mình nàng ở trong gian nhà tranh, thê lương cô độc chẳng biết nói gì. Khó khăn lắm mới gặp được một người có thể làm nàng vui vẻ như vậy, tự nhiên là không nỡ để hắn rời đi.

- Ủm, mấy hôm nữa ta phải đi Cao Ly một chuyến.

Lâm Văn Vinh quay đầu lại đáp, nhìn thấy nhan sắc buồn bã của Đào Uyển Doanh, hắn vội vã tiếp lời:

- Có điều nàng đừng lo, chúng ta đã hẹn gặp ở kinh thành rồi, đến lúc đó cho dù nàng có biến thành sư thái hay không, ta đều sẽ nhiệt liệt hoan nghênh.

629. Chương 626 - Tam Ca Trở Lại

- Vậy ngươi nói lời phải giữ lời đó, đến lúc ấy không được cười ta đâu nhé!

- Chuyện đó là đương nhiên rồi!

Mắt thấy nàng tựa như đã động lòng, Lâm Văn Vinh vội vã đáp ứng ngay.

Có thể kéo một nữ tử như hoa như ngọc thế này từ bên bờ không môn trở lại, trong lòng hắn cao hứng vô cùng, hắn đặc ý nhắc chân cất bước, đột nhiên lại nghe Đào tiểu thư khẽ bảo:

- Lâm Tam, ta cho ngươi biết một chuyện.

- Ủm, chuyện gì?

Hắn vội quay đầu lại.

Đào Uyển Doanh e ấp nhìn hắn, khuôn mặt đỏ bừng vì xấu hổ, khẽ cười:

- Ta muốn nói cho người biết, lúc trước, người đem chuyện đó ra lừa gạt ta, nhưng, trước nay ta chưa từng hận người!

- Cái gì? Nàng, nàng...

Trống ngực Lâm Văn Vinh đập nhanh hẳn lên, khuôn mặt trắng bệch vì kinh hãi, chẳng thể động nổi bước chân:

- Sao nàng biết được?

Chuyện mà Đào tiểu thư nói, trong lòng hắn tự nhiên biết rõ, hắn vốn cho rằng Đào Uyển Doanh luôn mù mờ chẳng biết gì, không ngờ nha đầu này lại sớm đã biết hết rồi.

- Kỹ thuật lừa gạt có cao minh hơn nữa cũng chẳng lừa nổi trực giác của nữ nhân. Huống chi, chuyện này có liên quan tới danh tiết của ta...

Đào tiểu thư sắc mặt ửng hồng, buồn bã liếc nhìn hắn mấy cái, ôn nhu nói:

- Bắt đầu từ lúc đó, ta biết, người là một người tốt rất xấu!

Người tốt rất xấu? Cách xưng hô này thật đặc biệt a. Hắn nghiêng nghiêng đầu, tự cười chính mình. Nhìn thấy sắc mặt bình tĩnh của Đào Uyển Doanh, hắn chẳng biết mình nên nói gì mới phải.

Sau khi rời khỏi gian nhà tranh đổ nát, xe ngựa của Tiêu gia sớm đã dừng ở dưới chân núi, Đại tiểu thư và phu nhân đều đang đợi hắn.

- Sao, đã gặp chưa?

Ngọc Nhược kéo tay hắn, dịu dàng hỏi.

- Ừm.

Lâm Văn Vinh khẽ gật đầu, tiếp đó thở dài một hơi:

- Không ngờ Đào tiểu thư lại là người cố chấp như vậy, nàng ta ở một mình nơi đó, cô khổ lẻ loi, chắc đã phải nếm không ít khổ cực rồi.

Đào gia đại biến ít nhiều có liên quan đến Tiêu gia, Đại tiểu thư cảm khái lắc đầu:

- Trước đây, khi ta giao hảo cùng Uyển Doanh, chỉ thấy cô ấy cả ngày tương bưng vui vẻ, luôn cười rạng rỡ, không ngờ tâm tính cô ấy lại kiên cường đến vậy. Lần trước trở về Kim Lăng, ta đã mấy lần định xây một từ am và đưa các đồ dùng đến cho cô ấy, nhưng đều bị cự tuyệt. Tại nơi mưa gió lạnh lẽo này, một nữ tử cô khổ không ai nương tựa như cô ấy sao có thể chịu nổi, phòng ốc cũ nát, cổ phật thanh đăng, lẽ nào như vậy là thật sự có thể đoạn tuyệt với hồng trần sao?

Đại tiểu thư và Đào Uyển Doanh vốn giao hảo với nhau. Thấy nàng ta rơi vào hoàn cảnh như thế này, lòng nàng không khỏi cảm thấy bất nhẫn, đôi mắt bất giác đã đỏ lên.

Lâm Văn Vinh vội vỗ vỗ vai nàng, nhẹ nhàng an ủi:

- Quyết tâm xuất gia của Đào tiểu thư không hề kiên định. Ta đã hẹn nàng ấy rồi, mời nàng ấy đến kinh thành làm khách. Đến lúc đó nàng hãy khuyên bảo nàng ta cho tốt là được, tin rằng sẽ không có vấn đề gì đâu.

- Ồ?

Đại tiểu thư nhìn hắn bằng ánh mắt đầy ý vị, bất đắc dĩ nói:

- Mấy ngày trước ta đã mời Đào tiểu thư tới kinh thành, nhưng sống chết thế nào cô ấy cũng không chịu. Không ngờ hôm nay chàng vừa tới, chỉ qua vài câu nói là cô ấy đã ngoan ngoãn nghe lời rồi. Chuyện này thật kì quái a! Sau này, nếu cô ta muốn làm khó gì đó, còn phải mời chàng đi thuyết phục đó!

- Vậy sao?

Lâm Văn Vinh vội cười hô hô đáp:

- Ta cũng không thiêng đến thế đâu. Có thể là do con người ta khá thô lỗ, thanh âm cũng lớn một chút, khiến nàng ấy bị ta dọa cho sợ mà phải nghe theo đó! Ha ha!

- Chưa thấy kẻ nào da mặt dày như chàng!

Đại tiểu thư mỉm cười lườm hắn, bất lực nói:

- Chàng cứ giả bộ đi! Đợi đến lúc cô ấy thật sự đến kinh thành, ta xem chàng sẽ làm thế nào đây!

Chuyện của tương lai hắn lười chẳng muốn nghĩ đến. Bây giờ cứ phải giải quyết hết những chuyện trước mắt mới là chính đạo.

- Lần này đi Cao Ly chúng ta nhất định phải xuất phát sớm một chút.

Lâm Văn Vinh kéo tay Tiêu Ngọc Nhược, nghiêm chỉnh nói:

- Đi thuyền trên biển gió to sóng dữ, nếu chẳng may chậm trễ thì sẽ không kịp trở về đón năm mới, đó sẽ là một điều đáng tiếc rất lớn.

Đại tiểu thư lập tức cảm thấy lo lắng, khẽ nói:

- Vậy chàng còn không mau bảo rõ với nương thân đi?

Tại sao phải là ta? Hắn sưng sốt một chút, nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ của Tiêu Ngọc Nhược, hắn lập tức giật mình hiểu ra. Bọn họ có phụ mẫu chi mệnh, có ước hẹn với nhau, thêm nữa lại vừa có hôn thư, hai vị tiểu thư của Tiêu gia xem như đã đổi sang thành họ Lâm rồi. Cái loại chuyện phải rời nhà đi xa như thế này, tự nhiên là phải cần hân trình bày mới thích hợp.

- Bên ngoài gió lạnh, mau lên đây đi!

Tiêu phu nhân vén rèm xe ra, mỉm cười gọi.

Lâm Văn Vinh vội kéo tay Đại tiểu thư bước vào trong xe, bên trong trải những tấm nệm mềm mại thơm tho, Tiêu phu nhân ngồi quỳ trước bàn, ánh đèn mờ ảo chiếu lên khuôn mặt tinh khiết không một tì vết nào của bà, vẻ mỹ lệ động lòng chẳng thể dùng lời miêu tả.

Tay ngọc của phu nhân cầm chén, khẽ lắc lắc những lá trà thu vừa được hái bên trong, lá trà dần nổi lên mặt nước, hơi nóng bùng bùng, hương thơm nồng đậm.

- Thử xem!

Bà nâng chén trà lên, đưa đến tay Lâm Văn Vinh:

- Đây là Hoa Vũ Thu trà mới hái, vô cùng tươi non, ở kinh thành chẳng thể thưởng thức được đâu.

Lâm Văn Vinh vội nếm một hớp, nước nóng vừa vào bụng liền cảm thấy miệng thơm lừng, không nhịn được tấm tắc khen:

- Trà ngon, trà ngon, thủ nghệ của phu nhân quả nhiên phi phàm.

- Chỉ là pha trà mà thôi, sao dám nói đến thủ nghệ gì chứ.

Tiêu phu nhân mỉm cười lắc đầu. Đêm thu bên ngoài cửa xe rất lạnh lẽo tịch mịch, nhưng không khí trong xe thì thật ấm áp, ba người yên lặng ngồi đó, nhất thời cảm thấy một sự ấm cúng không nói lên lời.

- Phu nhân, có chuyện này...

Hắn cân nhắc cả một hồi lâu, cẩn thận lên tiếng:

- Ta muốn cùng Đại tiểu thư đi Cao Ly một chuyến.

- Ngọc Nhược đã nói qua với ta rồi.

Tiêu phu nhân với lấy chén trà trước mặt hắn, chắt một chén mới:

- Đi Cao Ly làm ăn cũng là chuyện tốt. Người định lúc nào thì đi?

- Ngày mai!

Bàn tay đang rót trà của Tiêu phu nhân hơi run rẩy một chút, nước nóng đã sánh cả ra bàn.

- Ngày mai?

Đôi mày tú lệ của bà hơi nhíu lại:

- Tại sao phải gấp gáp như vậy?

Đại tiểu thư vội trả lời:

- Là chàng sợ trên biển sóng to gió lớn, vạn nhất thời tiết có gì bất thường thì sẽ chẳng kịp về để đón tết!

Tiêu phu nhân trầm ngâm một thoáng rồi chậm rãi bảo:

- Nói vậy cũng phải, sớm đi sớm về. Đã như thế thì các con cứ xuất phát sớm một chút.

Bà đặt bình trà trong tay xuống, lặng lẽ thở dài một hơi, hai mắt Đại tiểu thư đã đỏ lên, nàng nức nở kêu lên:

- Nương thân!

- Nha đầu ngốc.

Tiêu phu nhân thương yêu ghé sát vào tai con gái nói:

- Đi với hấn đi! Nếu hấn dám lãnh đạm với con, ta sẽ tìm hấn tính sổ.

- Nương thân!

Đại tiểu thư lại một lần nữa không nhịn được kêu lên, nàng lao vào lòng mẫu thân, bật khóc nức nở.

Hai mắt Tiêu phu nhân cũng hơi đỏ lên, trong mắt đã ánh lệ châu, bà kiên cường kìm nén:

- Lâm Tam, người nhất định phải đối đãi với Ngọc Sương và Ngọc Nhược cho tốt đó! Cả cuộc đời ta chỉ còn lại hai đứa bọn chúng mà thôi!

Lâm Văn Vinh nghe mà không khỏi cảm thấy chua xót, hấn vội đáp:

- Xin phu nhân yên tâm, nếu ta phu lòng các nàng, chẳng cần người động thủ, ta sẽ tự phế mình luôn!

Phu nhân bật cười sáng giọng:

- Con người người thật là, sao lúc nào cũng nói những câu chẳng biết xấu hổ như thế? Người tự phế mình đi, hai đứa con gái của ta làm thế nào?

Phu nhân vẫn thương ta a! Lâm Văn vinh cười ha hả.

Qua chuyện này, nỗi buồn li biệt đã vơi bớt đi rất nhiều. Mẫu nữ hai người ôm lấy nhau tâm sự, hấn ở bên cạnh rửa tai cung kính lắng nghe, cảm giác rất là thoải mái.

Khi trở về đến nhà thì trời đã hoàn toàn tối đen. Đã rất lâu hấn chưa trở lại, nhìn thấy tấm hoành phi sơn son thếp vàng treo cao trên cửa, hấn liền thở dài một hơi. Nhớ lại tình hình buổi Tiêu gia tuyển mộ gia đình, quyển sách nhỏ, Xảo Xảo, Uy Vũ tướng quân, Nhị tiểu thư, cảm giác hết như chuyện vừa mới xảy ra hôm qua vậy.

- Tam ca trở lại rồi. Tam ca trở lại rồi...

Vừa bước xuống cửa xe, hai gia đình canh cửa mới nhìn thấy thân ảnh của hấn liền dụi dụi mắt với vẻ không dám tin, sau đó thì hưng phấn lớn tiếng kính hô.

Nghe thấy tiếng hô, trong nhà lập tức vang lên những tiếng động lớn, tiếng bước chân bình bịch không ngừng vang lên, hàng trăm nha hoàn người làm chen nhau lao ra, thò cổ nhìn ra bên ngoài.

- Các vị huynh đệ tử muội, chào mọi người!

Hấn cười hi hi ôm quyền chào hỏi, thần thái thoải mái vô cùng.

Nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt ngăm đen quen thuộc đó, mọi người Tiêu gia đều như tỉnh dậy từ trong mộng, các gia đình nhà hoàn đều điên cuồng ào ra, chen lấn chạy đến vây quanh xe ngựa.

- Tam ca, huynh đã trở về rồi...

- Tam ca, huynh càng ngày càng đẹp trai...

- Tam ca, Tiểu Thúy tử tử nói, tử ấy rất nhớ huynh a...

Lâm Văn Vinh cười ha hả ôm quyền hướng về bốn phía chào hỏi, không khí lúc này quả thật vô cùng náo nhiệt.

- Lâm Tam, Lâm Tam...

Một lão đầu đẩy mọi người ra, loạng choạng chen vào.

Lâm Văn Vinh ngạc nhiên nhảy xuống xe, vội vàng đỡ tay lão hưng phấn kêu lên:

- Phúc bá, lâu lắm không gặp, lão nhân gia người càng ngày càng khỏe mạnh a, mấy tên tiểu tử này đều chẳng phải là đối thủ của người, ha ha!

Xuân đi xuân lại, đã bao nhiêu ngày không gặp, Phúc bá đã dần dần già yếu đi, tóc đã bạc trắng, nhưng tinh thần thì lại vô cùng quắc thước.

- Tên tiểu tử người thật biết nói chuyện.

Phúc bá cười ha hả kéo lấy hần, cẩn thận đánh giá một lượt từ trên xuống dưới, chậm rãi gật đầu nói:

- Không tồi, không tồi, cường tráng hơn rất nhiều, nghe nói đến cả người Hồ cũng không phải là đối thủ của người, người quả thật đã làm cho người dân Đại Hoa chúng ta nở mày nở mặt rồi. Lại còn lọt vào mắt của Đại tiểu thư và Nhị tiểu thư nữa chứ!

Lão vừa nói ra, mọi người đều bật cười. Chuyện của Tam ca và hai vị tiểu thư mọi người đều sớm đã biết rõ, một tiểu gia đình nho nhỏ, không ngờ lại lấy được cả hai vị tiểu thư, trên chiến trường còn đánh cho những người Đột Quyết hung hãn thua đến không còn manh giáp. Sự tích của Tam ca đã có thể tập hợp lại để viết thành tiểu thuyết rồi.

- Phúc bá, xưởng sản xuất gần đây thế nào?

Những người đứng trước mặt đều là cố nhân, trong lòng hân hoan vô cùng vui sướng, kéo ống tay áo của lão đầu này mà hỏi.

- Chuyện đó còn phải nói?

Phúc bá dương dương đắc ý:

- Xưởng sản xuất nước hoa của chúng ta đã mở rộng thêm mấy lần, hiện nay đã có tới hai trăm người rồi, xưởng xà bông thơm cũng có hơn trăm người. Mọi người đều ngày đêm làm việc, vậy nhưng cả hai thứ vẫn cung không đủ cầu. Người xem, râu tóc ta đã bạc trắng cả rồi mà vẫn phải làm việc không ngừng. Lâm Tam, người thật là có bản lĩnh đó!

Phúc bá giơ ngón tay cái lên khen ngợi không ngớt, làm cho Lâm Văn Vinh nhớ lại tình hình lập nghiệp trước kia, không nén nổi vỗ vai lão đầu, lặng lẽ mỉm cười.

Nhìn thấy chúng nhân vây quanh hần, nói nói cười cười vô cùng vui vẻ, tựa như đã quên đi hai người mình rồi, Tiêu phu nhân lắc đầu cười bảo:

- Cái tên Lâm Tam này, đi tới đâu cũng xuất chúng như vậy, khó trách mọi người đều yêu thích hần. Ngọc Nhược, con phải trông coi hần cho chặt đó!

Đại tiểu thư xấu hổ dạ một tiếng, nhìn thấy Tam ca đang vui vẻ nói cười trong đám người kia, thỉnh thoảng còn lên hướng về phía mình mà nháy mắt, nàng khẽ mỉm cười, hai má hiện lên một áng mây hồng.

Mọi người vui vẻ chen lấn đi vào trong cửa, giả sơn vân đình, cây xanh hoa đỏ, những cảnh tượng quen thuộc đập vào mắt, Tiêu gia vẫn là Tiêu gia, tất cả đều chẳng hề thay đổi.

Hắn đi thẳng một mạch vào trong, bắt tri bắt giác đã tới hậu viên. Mấy gian phòng nhỏ nơi góc có thể nhìn thấy rõ ràng, đó chính là chỗ ở của hắn tại Tiêu gia trước đây.

Hắn gia tăng cước bộ đi qua mấy khóm hoa, chậm rãi tiến đến gần cái sân nhỏ. Một đoạn cổ sự lại hiện ra trước mắt, hắn mỉm cười lắc lắc đầu, trong lòng vui vẻ đến mức khó có thể dùng lời mà biểu đạt.

Đi tới căn phòng nhỏ mình ở trước đây, hắn có chút ngạc nhiên. Rõ ràng đã rất lâu mình không trở về, không ngờ trong gian phòng này vẫn vô cùng sạch sẽ, chẳng có hạt bụi nào, đến cả cách bày bố cũng hệt như lúc trước, tựa như hắn vẫn luôn ở tại nơi này vậy.

- Đây là chuyện gì thế?

Hắn ngạc nhiên hỏi.

Phúc bá vẫn luôn đi theo bên cạnh hắn, nghe vậy cười đáp:

- Đây là ý của phu nhân. Người nói một mình người lên kinh thành, vì Tiêu gia chúng ta mà khổ sở liêu mình, sống những ngày chẳng dễ chịu gì, chúng ta phải giữ gìn nơi này cho tốt, đợi người trở về nhìn thấy thì trong lòng cũng cao hứng. Gian phòng này đều là do phu nhân tự mình dọn dẹp đó, trước nay chưa từng nhờ chúng ta giúp đỡ, người còn thường xuyên tới nơi đây ngồi chơi nữa. Mấy ngày trước Đại tiểu thư trở về, gian phòng này liền giao cho cô ấy dọn dẹp. Có mấy đêm Đại tiểu thư không muốn trở về phòng mình mà ở lại đây luôn!

Lâm Văn Vinh nghe vậy trong lòng cảm thấy ấm áp, đến cả phu nhân và Đại tiểu thư cũng đích thân tới quét dọn cái ổ chó của ta, cũng không uổng công ta vì Tiêu gia mà phí tâm phí lực a!

Ngày mai là hắn phải tới Liên Vân cảng để lên thuyền rồi, phu nhân và Đại tiểu thư có rất nhiều sự vụ cần bàn bạc. Lâm Văn Vinh tuy nhớ Ngọc Nhưc nhưng cũng biết rằng lúc này không nên tới làm phiền, cứ ngoan ngoan ở lại trong căn phòng nhỏ ấm áp này mà chờ đợi là tốt nhất.

Trên giường trải một tấm nệm êm, phẳng phất còn ngửi thấy hương thơm thoang thoảng, là mùi của nước hoa mân côi (hoa hồng). Trên đệm còn lưu lại mấy sợi tóc dài đen mềm mại, vừa nhìn cái là biết của Đại tiểu thư lưu lại. Nàng để mặc khuê phòng không ở, mỗi đêm đều chạy tới ổ chó này của ta mà nghỉ ngơi, thật đúng tư niệm (nỗi nhớ) như dao a! Lâm Văn Vinh cười hắc hắc mấy tiếng, mắt liếc qua, lại nhìn thấy tại một nơi khuất trên chiếc bàn có đặt một chiếc túi nhỏ làm từ tơ lụa, chẳng biết chứa vật gì bên trong nữa.

Hắn khẽ dùng tay ấn xuống, túi lụa rất mềm mại, mở ra xem, bên trong có rất nhiều những cục đất sét nung, còn có mấy mảnh ngói vỡ, chẳng biết là lấy từ đâu về.

Hắn suy nghĩ một chút, cho tay vào túi, lạng lẽ lắc đầu mỉm cười.

630. Chương 627 - Darling Của Đại Tiểu Thư

Tiêu gia lúc này không ngờ đã sáng trưng, người người đều đang bận rộn, Tiêu phu nhân và Đại tiểu thư sớm đã ngủ dậy, đang gấp rút chỉ huy chất đủ các loại hàng hóa lên xe ngựa. Nào là tơ lụa, xà phòng, nước hoa, tất cả nhét đầy một chiếc xe.

Lâm Văn Vinh vươn vai đi ra, Đại tiểu thư vội đặt thứ đồ trong tay xuống rồi chạy đến bên cạnh hắn, âu yếm cất tiếng:

- Còn chưa tới giờ, sao chàng không ngủ thêm chút nữa?

Từ đồng bằng tới thảo nguyên, từ đại mạc tới bờ biển. Những ngày này hắn luôn phải vội vã đi đường, thật sự có thể gọi là một con ngựa chạy không dừng vó, đi cả ngày lẫn đêm. Có thể thấy đã phải chịu nhiều vất vả đến thế nào.

Lâm Văn Vinh mỉm cười lắc đầu:

- Ngày xưa ta cứ thường bị nàng gọi dậy, giờ đã thành thói quen rồi. Đêm qua lại ngủ trên chiếc giường đó, cứ đến giờ là tỉnh dậy theo ý thức, thế nào cũng không ngủ nổi...

Hắn liếc nhìn quanh bốn phía, thừa lúc mọi người không chú ý liền hạ thấp giọng nói với vẻ thần bí:

- Chẳng biết sao mà ta vừa nằm xuống đầu giường thì đã nhớ lại quãng thời gian trước đây của chúng ta. Ài, chẳng biết đây là cái tật gì nữa, còn cần phải nhờ Đại tiểu thư trị giúp à!

- Trị cái đầu chàng ấy!

Đại tiểu thư vừa xấu hổ vừa mừng rỡ, âu yếm nhìn hắn rồi sáng giọng:

- Còn không mau giúp đỡ nương thân đi?

Tiêu phu nhân đang chỉ huy một đám người chuyển hàng hóa lên xe. Lúc này hãy còn sớm, khí trời rất lạnh, những giọt sương thu đọng trên mái tóc của bà, phảng phất như những hạt thủy tinh lấp lánh, túm động lòng.

Lâm Văn Minh vội bước tới:

- Phu nhân, người mau nghỉ ngơi đi, những chuyện này để ta làm được rồi.

Phu nhân nhìn hắn, lắc đầu mỉm cười:

- Cả một năm nay, từ đầu đến cuối người phải bôn ba rất nhiều, không biết đã đi qua mấy ngàn mấy vạn dặm đường, chịu biết bao nhiêu gian khổ, đâu có nhàn nhã như ta chứ! Những chuyện đại sự để người đi làm, như trước mắt cần phải mở rộng sinh ý làm ăn. Còn những việc nhỏ nhặt này cứ để ta làm thôi.

Bà cúi người xuống, tự mình đếm hàng hóa, nhất nhất ghi hết vào sổ, thần sắc vô cùng bình lặng.

Lâm Văn Vinh nghe mà cảm thấy ấm lòng, hắn lắc đầu nói:

- Phu nhân khách khí rồi, những việc này người vốn không nên nhúng tay vào, đó là chuyện của nam nhân bọn ta mới phải!

Hắn vừa phân giải vừa nín lấy tay áo Tiêu phu nhân, nhẹ nhàng kéo bà xuống, sau đó nhảy lên trên xe ngựa, thay bà xử lý công vụ.

Tiêu phu nhân nhìn đến sững sờ, nhân thần lộ ra vẻ trống rỗng. Trầm mặc hồi lâu bà mới thở dài một hơi.

- Phu nhân, đồ đạc lần này người chuẩn bị thật là chu toàn. Quần áo và thức ăn đều đã đủ rồi.

Lâm Văn Vinh đếm qua một chút, trừ những hàng hóa đem theo ra, gần nửa số còn lại là lương khô, quần áo và dược phẩm, đến cả chăn màn cũng có mấy chục bộ, hiển nhiên là chuẩn bị cho bọn họ khi sinh hoạt ở trên thuyền.

Tiêu phu nhân mỉm cười gật đầu:

- Đi thuyền trên biển thì chẳng ngại thừa thứ gì, có thêm tí nào thì tốt tí đó, đợi đến lúc các người trải nghiệm thì sẽ biết thôi.

Lâm Văn Vinh vuốt vuốt cằm, mắt nhìn sang bên phía Đại tiểu thư đếm qua một chút, thấy cũng đã đủ rồi hắn liền nhảy xuống xe, nhỏ giọng nói:

- Đã đến lúc rồi, chúng ta phải lên đường thôi.

Phu nhân khẽ thở dài một hơi, bắt đầu gật đầu. Khóe mắt Tiêu Ngọc Nhược đỏ bừng, ôm chặt lấy cánh tay Tiêu phu nhân, thổ lộ:

- Nương thân, người đừng lo lắng. Lần này chúng con đi Cao Ly bằng thiết giáp thuyền (thuyền bọc thép), còn có thủy quân của Đại Hoa hộ tống, tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì đâu, không đầy hai tháng nữa bọn con sẽ trở về!

Phu nhân khẽ ừm một tiếng, lặng lẽ gạt những giọt sương trong suốt trên búi tóc con gái xuống:

- Cao Ly xa xôi như vậy, phải đi qua biển, còn là nơi đất khách quê người, cuộc sống không quen, ngôn ngữ cũng bất đồng, con đi như vậy, phải tự cẩn thận đó.

Lâm Văn Vinh vội ghé sát vào cạnh bọn họ, cười hì hì nói:

- Phu nhân đừng lo lắng, còn có ta đây cơ mà! Người còn chưa biết bản sự của ta sao? Tuyệt đối sẽ không để Đại tiểu thư phải chịu ủy khuất đâu!

- Điều ta lo lắng chính là người đó!

Tiêu phu nhân mỉm cười liếc mắt nhìn hắn:

- Bản sự của Ngọc Nhược trong lòng ta biết rõ, người Cao Ly có giáo hoạt hơn nữa cũng chẳng gạt nổi nó. Chỉ khi gặp phải người nó mới trở nên như thế này. Nếu nữ nhi của ta bị khi phụ, chắc chắn là do chuyện tốt người làm thôi!

Phu nhân thật coi trọng ta a! Lâm Văn Vinh vui vẻ cười lớn, Đại tiểu thư chỉ đành lườm hắn mấy cái, nhỏ giọng:

- Lời nương thân nói chàng phải nhớ kỹ đó, trên đường đừng có mà khi phụ ta!

- Thế nào mới gọi là khi phụ chứ?

Hắn lén nháy mắt với nàng, cười gian:

- Đừng quên nhé, bây giờ chúng ta có hôn thư rồi, hắc hắc!

Gặp phải tên mặt dày như thế này thật sự là chẳng có biện pháp! Tiêu Ngọc Nhược hai má đỏ bừng, lặng lẽ cúi đầu xuống, không cam tâm hung hăng véo mạnh vào lòng bàn tay hắn hai cái, khiến hắn không khỏi cảm thấy ngứa ngáy trong lòng.

Hai người lên xe, vung roi quát ngựa. Chiếc xe ngựa chậm rãi khởi hành, thẳng tiến trên con đường dài đàng đàng.

- Ngọc Nhược...

Còn chưa đi được mấy bước đã nghe thấy tiếng gọi khẽ của Tiêu phu nhân, hai người vội vã quay đầu lại.

Tiêu phu nhân hai mắt lấp lánh, đang hướng về phía bọn họ mà không ngừng vẫy tay, những giọt lệ long lanh cứ lặng lẽ chảy đầy xuống hai má.

- Nương thân!

Đại tiểu thư bật khóc, nàng vén váy định nhảy xuống, nhưng Lâm Văn Vinh vội ôm nàng lại.

Đại tiểu thư đang cố gắng dẩy dụa, bỗng dừng ngừng lại, chui luôn vào trong lòng hắn, buông tiếng khóc lớn.

Lâm Văn Vinh thở dài một tiếng, khó khăn nhất là lúc li biệt, hướng chi lại còn là đi Cao Ly, một nơi mà khắp cả Đại Hoa cũng chỉ có rất ít người đã từng đến, tâm tình của phu nhân và Đại tiểu thư, hắn tự nhiên có thể hiểu được.

- Yên tâm đi, chúng ta sẽ sớm trở về.

Hắn khẽ vỗ lên vai Ngọc Nhược, ôn tồn an ủi:

- Đợi sau khi xong chuyện này, chúng ta sẽ sống một cuộc sống bình yên thật sự. Lúc đó thì đưa phu nhân cùng tới kinh thành luôn, một nhà chúng ta sẽ ở cùng nhau, vĩnh viễn không xa rời nữa, nàng thấy thế nào?

Đại tiểu thư khẽ gật đầu, rúc vào ngực hắn, ôn nhu nói:

- Nương thân bảo, không cho chàng khi phụ ta, chàng nhớ kỹ chứ?

- Nhớ, đương nhiên là nhớ rồi!

Hắn cười hì hì ôm chặt nàng vào lòng:

- Cho dù phu nhân không nói thì ta cũng sao nữa khi phụ nàng chứ? Như thế còn không phải là tự lấy mạng ta sao?

Tiêu Ngọc Nhược mặt mũi đỏ bừng, xấu hổ liếc nhìn hắn, sáng giọng:

- Lúc nào chàng chả bắt nạt người ta! Cả đời này ta chỉ dính vào có mỗi cái bẫy của chàng thôi.

Lâm Văn Vinh cười ha hả, có thể gạt được Đại tiểu thư thông tuệ tuyệt đỉnh này vào tay, cũng chẳng dễ dàng gì.

- Chàng có biết không?

Đại tiểu thư khẽ nói:

- Ở trước mặt chàng, câu nào nường thân cũng nói chàng không được khi phụ ta. Nhưng trước mặt ta, mẹ lại kêu ta nhất định phải chiều cổ chàng cho tốt.

- Chiều cổ ta?

Lâm Văn Vinh khó hiểu:

- Ta có gì cần chiều cổ sao?

Tiêu Ngọc Nhược chậm rãi lắc đầu đáp:

- Hôm qua chàng trở về, nường thân vô cùng cao hứng, cả đêm nói với ta về những chuyện trong nhà, mẹ bảo chàng một năm nay từ đầu đến cuối phải bên ba bên ngoài. Nhìn thì có vẻ phong quang chẳng hề nguy hiểm, nhưng thực tế thì là ăn gió nằm sương, vô cùng gian khổ, rất nhiều lần nguy hiểm thiếu chút nữa cả tính mạng cũng mất đi. Những nỗi khổ đó chỉ có mình chàng biết, chàng càng không nói ra thì ta càng phải kề cận chàng, lo cho chàng ăn no mặc ấm, khi đi bên ngoài, lúc nhớ nhà đều có người bên cạnh để yêu thương, như thế mới có thể đối mặt với sóng gió mà làm việc. Lần này đi Cao Ly, mẹ bảo ta không được nóng nảy, không được khi phụ chàng!

Đại tiểu thư mỉm cười liếc nhìn hần. Lâm Văn Vinh vội nghiêm mặt lại nói:

- Sao có thể chứ? Đại tiểu thư mĩ lệ thiện lương như vậy, sao có thể khi phụ một người tốt như ta chứ? Phu nhân nghĩ nhiều quá rồi!

- Chàng ấy à!

Tiêu Ngọc Nhược lặng lẽ tựa vào lòng hần, trong mắt ánh lên vẻ nhu tình:

- Đến cả nường thân cũng bảo vệ chàng như vậy, sau này thật sự chẳng dám động đến chàng nữa rồi. Hừ!

Lâm Văn Vinh mỉm cười thở dài:

- Lúc cần khi phụ thì vẫn nên khi phụ, như vậy mới là Đại tiểu thư của ta, ta cũng nhận mệnh rồi, ai kêu ta đem sợi chỉ hồng buộc nàng vào chứ?

Tiêu Ngọc Nhược càng thêm xấu hổ, cắn mạnh vào người hần một cái, ôn nhu cười khẽ.

Nàng thò đầu ra ngoài nhìn lại phía sau. Xa xa trên đường, Tiêu phu nhân vẫn đang lặng lẽ đứng đó, chăm chú nhìn theo, thân ảnh yếu điệu đó phảng phất giống như một đóa hải đường nở rộ. Những lớp sương nhàn nhạt rơi xuống mái tóc bà, ánh lên những tia quang mang bảy màu đẹp mắt trong ánh nắng vàng ban mai.

Ra khỏi thành Kim Lăng, chiếc xe chạy một mạch theo hướng đông bắc, qua Dương Châu, Hoài An, tiến thẳng bờ biển.

Liên Vân cảng phía bắc giáp với Tề Lỗ, phía nam nối liền với Giang Hoài, phía đông là Hoàng hải, Cao Ly, Lưu Cầu và một vài hòn đảo khác, chính là cảng biển lớn nhất Giang Tô, đối diện với nó là Quang Châu và Tế Châu của Cao Ly.

Chưa đi được hai ngày, không khí đã dần trở nên ẩm ướt, mùi cá tanh tanh truyền đến theo gió, thấp thoáng còn có thể nghe thấy tiếng sóng vỗ vào đá, đại dương đã lặng lẽ tới gần rồi.

Nhìn về mặt biển mênh mang phía xa, mặt nước và bầu trời đan lẫn vào nhau thành một màu xanh đồng nhất, đưa mắt nhìn đi chẳng thấy bến bờ, rộng lớn vô biên. Vô số chim hải âu vỗ cánh bay lượn trên mặt biển xanh lam, cất lên những tiếng ca dài liên miên bất tuyệt.

Dưới mặt trời đỏ, một chiếc buồm lá nhỏ nhỏ, hệt như một giọt mưa từ trên trời lặng lẽ rơi xuống mặt biển đang chậm rãi trôi về bên bờ, thật an lành mỹ lệ xiết bao!

Hắn đã đi qua Tuyết sơn, vượt qua đại mạc cao nguyên, duy chỉ còn có đại hải mệnh mang, sau khi đến thế giới này, đây là lần đầu tiên nhìn thấy, nhất thời vô cùng cao hứng. Hắn nhảy xuống xe, nhìn về phía mặt biển xanh thẳm mà thét lớn một tiếng.

Đại tiểu thư chương quân Tiêu gia, mỗi ngày đều bồn ba bận rộn, thường xuyên lui tới mấy tỉnh phụ cận xung quanh, đã nhìn thấy biển lớn không biết bao nhiêu lần, thấy hắn hưng phấn đến mức đỏ bừng cả mặt, nàng không khỏi lắc đầu mỉm cười, trong lòng sinh ra như tình vô hạn.

Lâm Văn Vinh đứng trên bờ biển, nhìn về mặt nước đang vỗ rì rào trước mặt, đột nhiên đưa hai tay lên, khua loạn lên trong làn gió biển:

- Đại tiểu thư, nàng có biết, trên thế giới này rộng lớn nhất là cái gì không?

Nhìn mái tóc hắn tung bay, tà áo cũng phấp phất trong làn gió biển tựa như đập biển mà tới, tiêu sái vô cùng, Đại tiểu thư đứng bên cạnh hắn, mỉm cười đáp:

- Thứ rộng lớn nhất trên thế gian là mặt biển!

- So với đại hải càng rộng lớn hơn thì sao?

Hắn nháy nháy mắt hỏi.

Tiêu Ngọc Nhược trầm ngâm một lát rồi chậm rãi trả lời:

- So với mặt biển càng rộng lớn hơn, là bầu trời!

- So với bầu trời càng rộng lớn hơn thì sao?"

Hắn nghiêm túc hỏi.

- So với bầu trời càng rộng lớn hơn...

Đại tiểu thư hơi nhíu mày lại. Trầm tư hồi lâu mà vẫn không ra kết quả, nàng không nhịn được có chút tức giận:

- Vậy chàng nói xem nó là gì?

Lâm Văn Vinh nhìn chăm chăm vào bộ ngực mềm mại đầy vụn của nàng, cười hì hì nói:

- So với bầu trời càng rộng lớn hơn, tự nhiên là “lòng dạ” của Đại tiểu thư rồi!

Đại tiểu thư nghe mà vui vẻ không thôi:

- Chàng ấy à, chẳng biết học từ đâu được những câu thơ từ khiến người khác vui vẻ như vậy. So với bầu trời càng rộng lớn hơn, quả thật là lòng dạ con người...

Nàng đang kích động hoan hỉ, đột nhiên thấy ánh mắt hèn hạ bỉ ổi của Lâm Tam cứ nhìn chăm chăm vào trước ngực mình, đến cả nước dãi cũng chảy ra ròng ròng, Đại tiểu thư sững sờ một chút, bỗng tỉnh ngộ ra, nguyên lai là hắn chơi chữ. (Lòng dạ là “hung hoài”, mà “hung” có nghĩa là “ngực”, “bộ ngực”).

Nàng đỏ bừng hai má, xấu hổ đấm hắn hai cái nói:

- Cái đồ xấu xa chàng!

Lâm Văn Vinh cười ha hả, cảm nhận những nắm đấm của nàng hạ xuống người mình, thật nhẹ nhàng êm ái, không bằng cả gãi ngứa.

- Mr Lâm, Mr Lâm. Hello, hello...

Hai người đang cười đùa, đột nhiên nghe thấy mấy tiếng gọi từ cảng biển phía xa truyền lại, giọng nói ngang phè phè, chẳng có thanh điệu gì cả.

Lâm Văn Vinh vội ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy hai thiết giáp hạm đang chậm rãi cập bến, trên chiếc thuyền đầu tiên có mấy người tây dương mắt xanh tóc vàng nhảy xuống, dẫn đầu lại là tên người Pháp đã quen từ trước.

Lâm Văn Vinh cười lớn đi tới nghênh tiếp:

- Ô, Tháp Ốc Ni thân ái, hello ngài a!

Sau khi ôm một cái thật thân mật, Tháp Ốc Ni nhìn về Đại tiểu thư bên cạnh hắn, kinh ngạc nói:

- Lâm, đây chẳng phải là vị tiểu thư mỹ lệ lần trước sao? Nghe nói, nàng đã là phu nhân của ngài rồi hả?

- Ô, nàng là darling của ta!” Mr Lâm vui vẻ trong lòng, lớn tiếng nói mà chẳng hề xấu hổ.

Tháp Ốc Ni đã đến Đại Hoa được mấy tháng, mới học được một chút Hoa ngữ. Nhưng hắn lại vô cùng thích dùng vốn từ nghèo nàn đến đáng thương của mình, khi hai bên nói chuyện với nhau, Anh ngữ và Hoa ngữ cứ đan xen lẫn lộn vào nhau. Đại tiểu thư nghe mà nửa hiểu nửa không, nàng kì quái nói:

- Ta là darling của chàng? Darling là gì?

- Ô, đây là tiếng tây dương, phiên dịch sang tiếng Đại Hoa thì chính là tiểu bảo bối yêu quý...

Hắn nói loạn một hồi, Đại tiểu thư nghe mà mặt mũi đỏ bừng, vội cúi đầu e thẹn bảo:

- Toàn thứ lằng nhằng, khó nghe chết đi thôi!

- Rất khó nghe sao?

Lâm Văn Vinh nhú mày thở dài:

- Vậy sau này ta không nói nữa!

- Chàng dám?

Đôi mi thanh tú của đại tiểu thư nhẹ nhếch lên, nàng khẽ hứ một tiếng, đột nhiên ôm lấy cánh tay hắn, nhìn về phía Tháp Ốc Ni, thanh âm nhỏ như muỗi kêu:

- Vị Tháp tiên sinh này. Lâm Tam, hắn, hắn là darling của ta...

Lời còn chưa dứt, nàng đã khẽ kêu lên một tiếng, vội vàng đưa tay lên che hai gò má đỏ bừng, đến cả những ngón tay thon nhỏ kia cũng nhuốm một màu phấn hồng nhàn nhạt.

- Đúng vậy a. Ta là darling của Đại tiểu thư!

Lâm Văn Vinh cười ha hả nói, bỗng dừng hôn lên đôi môi bóng láng như ngọc của nàng một cái, ôn nhu vô cùng.

Tháp Ốc Ni kinh hô thành tiếng:

- Chủ nhân gả cho người hầu? Lâm, ngài thật là một thiên tài vĩ đại!

631. Chương 628 - Đám Thiết Giáp Thuyền Một Phát

- Đúng vậy, đúng vậy. Ta cũng luôn cho rằng như vậy.

Lâm Văn Vinh vừa cười vừa vuốt mũi:

- Tháp Ốc Ni, thuyền của ngài không phải là ở Sơn Đông sao? Thế nào mà lại chạy đến Liên Vân cảng này vậy?

Tháp Ốc Ni đáp:

- Lâm thân ái, được ngài tiến dẫn, ở kinh thành ta đã được yết kiến hoàng đế bệ hạ của quý quốc để bàn về vấn đề thuế qua khi hai nước thông thương giao dịch, cuối cùng đã thỏa thuận xong. Lâm, hoàng đế bệ hạ

của quý quốc cũng tinh minh như ngài vậy, tiền mà đội thuyền Pháp quốc chúng tôi kiếm được, phần lớn đã quay trở lại túi của Đại Hoa các ngài rồi, ài!

Có thể không tinh minh sao? Việc đánh thuế thật cao với đội thuyền Pháp quốc là do từng chiêu từng thức của ta giao cho lão gia tử, bằng vào tâm kế của lão đầu ấy, ai có thể qua mắt được chứ.

Lâm đại nhân vỗ vỗ mấy cái lên vai người Pháp:

- Tháp Ốc Ni, đừng nói như vậy. Buôn bán mà, vốn là hai bên cùng có lợi, tơ lụa, lá trà, nước hoa và xà phòng của Đại Hoa chúng ta đều là những hàng hóa thượng đẳng, tại châu Âu cũng không đủ cầu, chẳng lo không bán được. Thu chút thuế của các ngài cũng là việc nên làm thôi, những thứ hàng này mà tới được châu Âu, giá trị tuyệt đối sẽ tăng lên không ít. Không giấu ngài, mấy ngày trước đã có một đội thuyền buôn Anh quốc và Bồ Đào Nha cập cảng Phúc Kiến và Quảng Đông, nghe nói cũng vì chuyện mở rộng buôn bán đó.

Tháp Ốc Ni nghe vậy cả kinh, chuyện này không ngờ lại được nói ra từ chính miệng Mr. Lâm, chắc chắn không phải là giả rồi, Anh và Bồ Đào Nha đều là những cường quốc về buôn bán trên biển, có thương thuyền tới Đại Hoa cũng không có gì lạ cả. Không ngờ còn chưa làm ăn với Đại Hoa được bao nhiêu thì đã xuất hiện đối thủ cạnh tranh rồi.

- Lâm, hiệp định này Pháp quốc chúng ta đã đạt thành trước rồi.

Tháp Ốc Ni nắm lấy tay hắn:

- Quý quốc phải giữ lời hứa đó a!

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Yên tâm, cứ yên tâm đi. Với mức thuế dành cho các vị hiện nay, trong ba năm tuyệt đối sẽ không có gì thay đổi. Cho dù là Anh và Bồ Đào Nha muốn tiến hành vụ làm ăn này, tiền thuế chắc chắn sẽ cao hơn. Tháp Ốc Ni, điều này coi như là vì tình hữu nghị a! Đối lại là người khác, đừng hòng dễ dàng như vậy. Ha ha!

Đại Hoa thu thuế cao tương ứng với việc giá thương phẩm bán ở châu Âu cũng phải tăng cao, người mua là dân châu Âu, Tháp Ốc Ni và Lộ Dịch hoàng đế (vua Louis) tự nhiên chẳng thể lỗ được. Lâm Văn Vinh và người Pháp trong lòng đều hiểu rõ nhau, chỉ là không nói ra mà thôi.

Tháp Ốc Ni cười khổ nói:

- Vậy thì sau này hi vọng ngài quan tâm đến đội thuyền của Pháp quốc chúng tôi nhiều hơn, Lộ Dịch bệ hạ còn bảo tôi gửi lời mời đến ngài và các vị phu nhân, nếu sang năm mà rảnh, hoan nghênh ngài dẫn toàn gia tới Pháp làm khách, đi xem những cuộc đua ngựa, ngắm ngọn tháp sắt cao cao cùng cung điện Marseilles của chúng tôi, Lộ Dịch bệ hạ sẽ đích thân đến tiếp đón những vị khách tôn quý đến từ phương đông xa xôi. Nhất định sẽ làm ngài và người nhà ận hưởng một quãng thời gian vui vẻ.

Hắn thuận miệng nói bừa về thương đội của Anh và Bồ Đào Nha, khiến cho trong lòng Tháp Ốc Ni lo lắng vô cùng, tự nhiên là đành phải thêm ưu đãi cho hắn rồi.

Không ngờ rằng vừa mới không cẩn thận một chút mà đã có thể trở thành quan viên đầu tiên của Đại Hoa đi ra nước ngoài khảo sát, còn đem theo cả một đám thê tử nữa chứ. Lâm Văn Vinh đứng là khóc không được cười chẳng xong, thuận miệng trêu đùa:

- Để sau hãy nói, để sau hãy nói! Tháp Ốc Ni, ta hỏi ngài tại sao lại đến Liên Vân cảng này, ngài còn chưa trả lời ta đó!

- Đúng rồi, đúng rồi, ta và hoàng đế quý quốc đã đạt thành hiệp định về thuế quan và buôn bán, lại đã thu thập đủ hàng hóa rồi, chuẩn bị từ Sơn Đông ra biển trở về châu Âu. Tại Nhật Chiêu cảng nghe Từ Chỉ Tình tiểu thư của quý quốc bảo, ngài chuẩn bị từ Liên Vân cảng lên thuyền đi Cao Ly, tôi đã được đại nhân nhiệt tình quan tâm ở quý quốc, đương nhiên là phải đến để nói câu tạm biệt với ngài rồi. Không giấu gì ngài, chúng ta đã ở đây hai ngày rồi, tất cả chỉ vì chờ gặp mặt ngài thôi.

Người Pháp còn tự kêu thầm trong lòng là mình may mắn, may mà gặp cảng Liên Vân, gặp được Lâm đại nhân, nếu không, làm sao biết được người Anh và Bồ Đào Nha cũng đã tới đây để tranh giành sinh ý rồi chứ. Vạn hạnh, vạn hạnh!

Lâm Văn Vinh hắc hắc cười lạnh, tên lão tiểu tử này quả nói dối không ngượng mồm. Rõ ràng vì ta phải ba mươi thiếu niên tới Pháp học tập, trước mắt đều đang thực tập trên thiết giáp hạm ở Liên Vân cảng này, cho nên hắn mới không thể không dừng lại ở đây. Vậy mà lại nói thành muốn chờ lão tử tới, lão tử đánh thuế nặng cho người, làm mất tiền bạc của người, người còn nhớ ta được sao? Hay thật đó.

- Tháp Ốc Ni ngài quá khách khí rồi.

Hắn mỉm cười nói:

- Chúng ta đã có quan hệ từ trước, chẳng cần phải coi nhau như người ngoài thể, mà đúng rồi, ngài cứ thế này mà đi sao? Ai da, tôi còn chưa kịp mời ngài ăn bữa cơm nữa, đáng tiếc, thực quá đáng tiếc!

Người mời cơm khách, nhưng người cuối cùng phải móc tiền ra trả thẻ nào mà chẳng là ta! Tháp Ốc Ni biết rõ trong lòng, vội bảo:

- Phải là tôi mời ngài mới đúng, chỉ tiếc mấy lần trước tới phủ ngài báỉ phỏng, đại nhân đều không ở nhà, đợi đến năm sau, tôi nhất định sẽ mang đến những đầu bếp tốt nhất của Lộ Dịch bộ hạ, mời ngài và người nhà thưởng thức một bữa tiệc thật thịnh soạn!

- Vậy sao? Ồ, gần đây ta đi Đột Quyết mấy lần. Ngài cũng biết đó, đánh trận thì thắng rồi, nhưng vẫn còn những chuyện liên quan sau đó cần phải xử lí, đánh với người Đột Quyết nhiều năm nay rồi, đột nhiên không còn đối thủ nữa, quả thực là rất nhớ a, chẳng biết người tiếp theo sẽ đánh nhau cùng ta là ai đây? Ồ, Tháp Ốc Ni, ngài tuyệt đối đừng hiểu lầm nhé, ta chẳng phải là phần tử hiếu chiến gì đó đâu, chỉ là không quen nhìn người khác khi phụ chúng ta mà thôi, ha ha!

Nghe Lâm đại nhân nói vô cùng tỉ mỉ rõ ràng, nếu không thật sự chẳng thể xác định được câu nào của hắn là thật, câu nào là giả, người Pháp bị hắn quay tít thò lò, đầu choáng mắt hoa. Trong lúc tỉnh tỉnh mê mê chỉ nhớ được một câu nói của Mr. Lâm: ngàn vạn lần đừng khi phụ người Đại Hoa!

- Đúng rồi, Lâm,

Tháp Ốc Ni đột nhiên ghé sát tai hắn, thần thần bí bí nói:

- Lần trước tôi tặng ngài hai tiểu mỹ nhân Pháp, vẫn đang ở trong nhà đợi ngài! Ngài tuyệt đối đừng lãng phí nha. Một người trong đó còn là thân muội muội của hoàng hậu Pháp quốc chúng ta nữa đó. Nàng ta so với hoàng hậu còn mỹ lệ hơn, đến cả Lộ Dịch bộ hạ đối với nàng ta cũng... hắc hắc...

Lâm Văn Vinh vội nhìn sang Đại tiểu thư bên cạnh, may mà đó là Anh ngữ, nàng nghe không hiểu gì, chỉ trợn tròn mắt nhìn hắn với vẻ mờ mịt.

- Tháp Ốc Ni.

Lâm đại nhân vội vàng gỡ bộ mặt nghiêm chỉnh ra:

- Ta chẳng phải là người dung tục đâu! Mỹ sắc đối với ta cũng chẳng khác gì độc dược với xương khô!

- Hiểu rồi, hiểu rồi, nhìn các vị phu nhân của đại nhân là ta biết rồi, quanh thân ngài vốn đã bị kịch độc đeo bám!

Tháp Ốc Ni cười nói:

- Cho nên, ta kiến nghị, sao đại nhân không thử dùng cách dĩ độc công độc xem sao...

Dĩ độc công độc? Lâm Văn Vinh liếc nhìn hắn, hai người đồng thời cười lớn. Nam nhân trên thiên hạ, quả nhiên là đều hèn hạ như nhau a!

Tán chuyện được một hồi, hai chiếc thuyền thiết giáp phía sau đã lục tục cập bến. Tháp Ốc Ni mang tới bốn chiếc thuyền thiết giáp, bởi vì kỳ hạm đã bị Lâm đại nhân dùng giá cao là mười lượng bạc mua mất rồi, cho nên chỉ có thể đem ba chiếc trở về thôi.

Lâm Văn Vinh kéo tay Tiêu Ngọc Nhược, chậm rãi đi lên trước, cẩn thận đánh giá chiếc thuyền thiết giáp của người tây dương.

Mấy chiếc thuyền thiết giáp này đều dài chừng hơn hai mươi trượng, rộng khoảng hai trượng, cao hai tầng, thân thuyền cực kì kiên cố, hấn dùng tay thử gỗ xuống một cái, một thanh âm trầm trầm vang lên, không ngờ vỏ thuyền này lại được cắt ra từ cả khối thép rồi chế thành.

Trên boong tàu có một ngã tư, phân biệt đi về phòng lái, khoang nghỉ ngơi, khoang đạn dược, phía sau là khu sinh hoạt. Phía trước phía sau đều có một cánh buồm thật lớn. Hai bên phải trái chiếc thuyền có hơn mười thanh nẹp và hơn hai chục mái chèo. Tại chính giữa có hơn mười lỗ pháo đen ngòm, mấy khẩu pháo tây dương to lớn được chế tác cực kì tinh xảo từ những lỗ đó thò ra. Hai bên thân thuyền còn có bốn năm chục lỗ để bắn súng trường.

Lâm Văn Vinh liếc mắt nhìn qua, lòng không khỏi cảm thán, đây là một chiếc thiết giáp hạng hàng thật giá thật, tuyệt đối khác hẳn cái loại thuyền gỗ được bọc sắt bên ngoài. Có thể cắt sắt tây ra rồi lắp thành như thế này, trình độ cơ giới của người tây dương đích xác đã đạt đến một trình độ nhất định. Chỉ là nhìn những mái chèo ở hai bên phải trái thuyền cùng những chiếc buồm ở đầu và đuôi thuyền, trong lòng hấn không khỏi cảm thấy có chút may mắn. Tây dương còn chưa hoàn toàn tiến nhập vào thời đại máy hơi nước, vẫn còn cơ hội để đuổi kịp được.

Nhìn thấy vẻ kinh ngạc trong mắt Mr. Lâm, Tháp Ốc Ni dương dương đắc ý vỗ vào thành tàu nói:

- Lâm, thế nào? Đây chính là thuyền thiết giáp của Pháp quốc chúng ta, trên thế giới này, chẳng có loại hỏa pháo nào có thể xuyên qua nó được.

- Vậy sao?

Lâm Văn Vinh cười ha hả, từ trong ngực móc ra một thanh loan đao màu vàng, đâm thẳng luôn về phía trước.

“Xịch!” Một tiếng động khê vang lên, thành tàu không ngờ đã bị đâm thủng một lỗ nhỏ. Sắc mặt Tháp Ốc Ni trắng bệch:

- Chuyện này, chuyện này sao có thể chứ?

Đâm thủng thiết giáp thuyền của người luân! Lâm Văn Vinh mặt mũi đỏ bừng, hai tay nắm chắc thanh đao, bao nhiêu sức mạnh đều giở ra hết mới miễn cưỡng khoét được một lỗ nhỏ trên tấm thép kia.

Hấn không dám để Tháp Ốc Nhi nhìn ra chỗ sơ hở, vội vàng thu kim đao lại, bình tĩnh điều hòa hô hấp đang rối loạn, cười ha hả nói:

- Tháp huynh, chiếc thiết giáp hạng này cũng chỉ bình thường thôi mà. Đến con dao nhỏ trong tay ta cũng không bằng, cái gì mà nói hỏa pháo cũng không bắn thủng được chứ!

Thanh kim đao trong tay hấn là do chính tay tiểu muội muội tặng cho, đó chính là bảo bối chí tôn của Đột Quyết, có thể “xuy mao đoạn phát” (để sợi lông lên rồi thổi là đứt), cắt sắt như bùn, đối mặt với thiết giáp hạng của người tây dương, không ngờ thiếu chút nữa đã chẳng cắt nổi, có thể thấy độ cứng của tấm sắt này không phải bình thường.

Tháp Ốc Ni nào biết đạo lí này, thấy hấn tiện tay vung con dao ra một cái đã liền có thể chọc thủng một lỗ nhỏ trên tấm thiết giáp mà cả Pháp quốc lấy đó làm kiêu ngạo thì trong lòng kinh ngạc không thôi, hấn cong lưỡi lại nói:

- Lâm, Lâm, không ngờ Đại Hoa các ngài lại có thứ lợi khí xuyên giáp tốt như vậy.

- Đó là đương nhiên.

Lâm Văn Vinh cười ha hả vỗ bả vai mình, vừa rồi khi đâm vào thành tàu hấn đã phải dùng hết tất cả lực khí, cánh tay đã hơi tê tê:

- Cho nên mới nói, làm người phải khiêm tốn một chút, ngài xem xem, Đại Hoa chúng ta có bảo bối như vậy, nhưng trước nay chưa từng nói ra bên ngoài, đây chính là đại diện cho sự hàm súc của người đồng phương

chúng ta. Ài, cái thiết giáp thuyền này của ngài, nếu gặp phải lợi khí xuyên giáp của Đại Hoa chúng ta. Khắc, khắc...lão huynh, cái thứ đồ chơi này vẫn phải cải tiến thôi!

Hắn cất thanh kim đao trở lại ngực mà lòng sớm đã cảm kích tiểu muội muội cả ngàn lần vạn lần, khi đối diện với Tháp Ốc Ni, nói chuyện lại nửa úp nửa mở, ánh mắt cao thâm khó dò.

Thấy hắn “hàm súc” như vậy, Tháp Ốc Ni bất đắc dĩ phải cúi cái đầu đang ngẩng cao xuống:

- Lâm, ta không thể không nói, đông phương các ngài quả thật là rất thần bí! Sau khi ta trở về, nhất định sẽ kiến nghị với Lộ Dịch hoàng đế. Hai nước chúng ta sẽ thường xuyên qua lại, kiến lập nên quan hệ hợp tác dài lâu tốt đẹp. Chúng ta là bạn bè của nhau, chẳng ai đánh ai cả!

- Vậy sao? Hãy để chúng ta suy nghĩ một chút đã.

Hắn không cuống lên, cũng chẳng chờ đợi mà trêu đùa một câu. Tháp Ốc Ni kinh hãi trong lòng, vị Lâm đại nhân này lại giả bộ rồi, xem ra lần sau phải tặng thêm một chút kim cương và mỹ nhân để mong hai nước hữu hảo mới được.

Lâm Văn Vinh hai mắt híp lại, liếc mắt đánh giá hai cánh buồm kia một chút, hắn cười hỏi:

- Tháp Ốc Ni, khi các ngài vượt đại dương thì chỉ dựa vào cánh buồm và chèo thuyền thôi sao? Có động lực nào khác không, chẳng hạn như cỗ máy có thể bốc khói ấy?

Người Pháp bị dọa cho nhảy bật lên:

- Cỗ máy có thể bốc khói? Ngài, sao ngài biết được?

- Cái gì?

Lâm Văn Vinh còn kinh ngạc hơn cả hắn:

- Ngài, ngài thật sự có máy... ồ, cái máy bốc khói kia sao?

Tháp Ốc Ni gật đầu đáp:

- Máy bốc khói là tôi nghe nhắc đến từ trước khi tới Đại Hoa. Đó là do một người tên là Tát Phát Lí (chú thích 1) người Pháp chúng tôi phát minh ra, nghe nói có thể dùng nó để hút nước dưới giếng lên, việc này mới từ vài tháng trước. Không ngờ đại nhân ở xa ngoài vạn dặm thế này mà đã biết đến rồi.

- Ta biết cái rắm ấy.

Lâm Văn Vinh lúc này mới thở phào một hơi. Thì ra là người tây dương cũng chỉ mới bắt đầu nghiên cứu kỹ thuật máy hơi nước, bọn họ muốn chân chính bước vào thời đại đó, ít nhất cũng phải cần hai trăm năm nữa, còn kịp. Tất cả vẫn còn kịp!

Hắn cười ha hả gật đầu:

- Ta chỉ tùy tiện đoán thôi, Tháp Ốc Ni ngài đừng coi là thật, cứ xem như là ta chưa nói gì, mà đúng rồi, thuyền của ta là chiếc nào? Gần đây trong tay ta thoải mái thêm chút, đã có thêm mười lạng bạc nữa. Muốn mua...

- Chiếc này, chiếc này, ta dẫn ngài đi xem!

Người Pháp bị dọa cho sắc mặt trắng bệch, quay người đi luôn, về tính tình của Lâm đại nhân hắn hiểu rất rõ. Nếu vị Trúc Giang đại vương này thật sự lại móc ra ba mươi lạng bạc nữa, hắn và tất cả những người cùng đi e rằng chỉ có thể đi bộ về Pháp thôi.

Lâm đại nhân bỏ ra mười lạng bạc mua thiết giáp thuyền, chính là Kỳ hạm của người Pháp, cũng là chiếc thuyền cuối cùng dừng ở bến. Về bên ngoài của nó vô cùng to lớn, trang sức cũng hào hoa nhất. Chiếc thuyền trước sau dài đến mấy mươi trượng, mấy chục thiếu niên da vàng tóc đen đang bận rộn làm việc trên boong tàu.

Ở đây lâu như vậy rồi, cuối cùng lão tử cũng có thuyền du lịch! Lâm Văn Vinh kéo tay đại tiểu thư, bước từng bước lên, nhìn chiếc thuyền to lớn phía trước, hắn đột nhiên cười vang.

- Tỉ phu, tỉ phu...

Từ trong đám thiếu niên đó, đột nhiên vang lên một thanh âm trong trẻo êm ái, một thân ảnh xinh đẹp vội vã chạy về phía hắn.

Chú thích 1: Vì yêu cầu viết truyện nên đã đem Tát Phát Lí (Safri - , là người tạo ra cỗ máy chạy bằng động cơ hơi nước đầu tiên, hình như không rõ là người nước nào) cho là một người Pháp, xin các bằng hữu hiểu rõ về lịch sử của động cơ hơi nước đừng tranh luận việc này, đây cũng chỉ là truyện để xem mà thôi - Vũ Nham chú thích.

632. Chương 629 - Ái Lão Hồ Du (i Love You)

Lâm Văn Vinh vội ngẩng đầu lên. Thiếu nữ đang chạy như bay đó khoảng độ mười bốn mười lăm tuổi, mái tóc được quấn lên một cách tùy ý, môi hồng răng trắng, kiêu diễm xinh đẹp, đang hướng về phía hắn mỉm cười, không ngờ lại là tiểu sư muội Lý Hương Quân.

- A, tiểu sư muội.

Hắn vẫy tay chào:

- Muội cũng đến đây a!

- Còn giả vờ hồ đồ!

Lý Hương Quân dừng chân lại, nhìn về phía hắn tức giận hừ một tiếng, chuyện nàng muốn đi tây dương học tập sớm đã nói qua với hắn rồi, vậy mà hết lần này đến lần khác hắn cứ giả bộ chẳng biết gì.

- Tiểu gia tử tử.

Tiểu sư muội xinh đẹp như hoa lách qua chỗ hắn, kéo tay Đại tiểu thư, mỉm cười nói:

- Có phải tỉ đã bị tỉ phu của muội lừa gạt, muốn tỉ cùng huynh ấy đi Cao Ly? Muội nói với tỉ nha, trên đường phải cẩn thận một chút, đừng để bị chó sói tha đi mất đó!

Tiêu Ngọc Nhược bị trêu cho mặt mũi đỏ bừng, nàng cúi đầu xuống, xấu hổ chẳng biết nói gì.

Với độ dày da mặt của Lâm Văn Vinh, làm sao có thể để ý đến chuyện nàng ta trào phúng mình chứ, mắt thấy thần thái thân thiết của hai người khi đứng cùng nhau, hắn không nhịn nổi hỏi:

- Đại tiểu thư, nàng và tiểu sư muội cũng rất quen thuộc a?

Tiêu Ngọc Nhược lườm hắn một cái rồi sảng giọng:

- Sao nào, không được sao? Hương Quân ở trong nhà ta, còn có người nào mà không quen thuộc chứ? Khi chàng bắc thượng kháng Hồ, mọi người chúng ta ngày ngày đều ở cùng nhau.

- Thì ra là vậy.

Lâm Văn Vinh bật cười ha hả.

Hắn ủy thác cho Từ Chỉ Tình tuyển lựa hơn ba mươi thiếu niên khéo tay khéo chân, tuổi tác chừng mười bốn mười lăm, Lý Hương Quân là nữ tử duy nhất trong đó. Nha đầu này trời sinh đã thông minh lanh lợi, mĩ lệ động lòng, quả đúng là một mĩ nhân khuynh thành khuynh quốc tương lai, đến đây lập tức trở thành công chúa trong đám thiếu niên này, nhất cử nhất động của nàng tự nhiên đều hấp dẫn mục quang của những thiếu niên kia chú ý đến. Nhìn thấy nàng đứng bên cạnh một nam nhân mặt đen, nói chuyện về rất thân mật, đám thiếu niên đều cảm thấy hiếu kì, nhưng lại không biết người này là ai.

Tháp Ốc Ni mở to đôi mắt ra nói:

- Lâm, thì ra vị Lộ Thiên tiểu thư này là thân thích của ngài? Chẳng trách lại mĩ lệ động lòng như vậy.

- Lộ Thiên? Gì mà Lộ Thiên?

Trong đầu Lâm Văn Vinh như bị phủ một lớp sương mù.

- Lộ Thiến chính là vị tiểu thư này a.

Tháp Ốc Ni chỉ về phía Lý Hương Quân:

- Lẽ nào ngài không biết?

Lâm Văn Vinh há hốc miệng chẳng khép lại nổi:

- Lý Hương Quân? Lộ Thiến? Đây là chuyện gì vậy?

Tiểu sư muội cười hi hi:

- Tỉ phu, huynh thật ngốc a, đây là tên tiếng tây của muội đó!

Lâm Văn Vinh nhú mày lại, kéo nàng qua bên cạnh nói:

- Vô duyên vô cớ, lấy một cái tên tiếng tây làm gì? Hai chữ Hương Quân của muội ta cảm thấy rất dễ nghe a.

- Thật sao?

Lý Hương Quân vô cùng vui mừng:

- Vậy huynh hãy hét lên vài lần cho muội nghe xem.

Lâm Văn Vinh hừ một tiếng:

- Tiểu sư muội, phải bọn muội đi lưu học là hi vọng mọi người học tập được những thứ tiên tiến của tây dương, tương lai về nước có thể tạo phúc cho dân chúng, không phải là kêu bọn muội đi sùng dương mị ngoại (ý là tôn sùng những thứ của tây dương). Còn chưa đi lưu học mà đã đổi tên của mình rồi, nếu thật sự là như vậy, chuyến đi tây dương này không đi cũng vậy thôi.

Hắn phất tay áo, sắc mặt đen sì, mày nhướn lên, khí thế cực kì uy nghiêm, những lời nói ra có thể nói là rất nặng.

Lý Hương Quân thường ngày luôn cười hi hi ha ha cùng hắn, nào đã thấy qua bộ dạng nghiêm túc như thế này bao giờ, trong lòng không khỏi sinh ra chút sợ hãi, cúi thấp đầu ủy khuất:

- Huynh nói đi đâu thế, cái gì mà sùng dương mị ngoại, tên tiếng tây này là do Từ Chỉ Tình tỉ tỉ chỉ bảo đó, tỉ ấy nói mọi người đi tây dương lưu học, phải nhập hương tùy tục, lấy một cái tên tiếng tây, như vậy mới có thể thuận lợi khi giao tiếp với bọn họ, cũng có lợi cho tương lai học tập của bọn muội sau này. Mỗi người đều lấy cho mình một tên, Lý Hương Quân muội thân làm người Đại Hoa là một niềm kiêu ngạo vô cùng, nơi đó cũng có người mà muội sùng bái nhất, yêu thích nhất, muội còn cần sùng dương mị ngoại làm gì?

Tiểu sư muội nói câu nào cũng rõ ràng, chỉ riêng với ba chữ Lý Hương Quân của nàng thì đã chẳng nên hoài nghi rồi. Lâm Văn Vinh suy nghĩ một chút, hắn đích xác là đã phản ứng quá độ rồi, lấy một cái tên tiếng tây chỉ là vì cho tiện mà thôi, nào phải sùng dương mị ngoại mà lấy chứ.

- Xin lỗi, là ta nghĩ nhiều rồi.

Hắn cười hi hi quay sang Lý Hương Quân giải thích:

- Là ta hi vọng mọi người tới tây dương, học tập những thứ tốt ở đó về, nhưng đồng thời cũng đừng quên cổ hương của chúng ta. Phải làm tinh anh của Đại Hoa, tuyệt đối đừng làm tinh anh của người tây dương!

Nói ra câu xin lỗi này, thái độ của hắn cũng có thể coi là thành khẩn. Chỉ riêng một điểm này, nam tử khắp thiên hạ đã chẳng có mấy người làm được rồi, Lý Hương Quân ấm áp trong lòng, cười nói:

- Huynh yên tâm đi, tương lai muội nhất định sẽ trở về. Bởi vì, muội muốn để huynh sùng bái muội, hi hi!

- Nha đầu này cứ như điên vậy, lúc nào cũng muốn ta sùng bái nó, chẳng biết đã nhắc đến chuyện này bao nhiêu lần rồi.

Lâm Văn Vinh mỉm cười, trở về bên cạnh Ngọc Nhược, nắm lấy tay nàng, khẽ bảo:

- Có phải Hương Quân bị kích thích gì đó không, sao lúc nào cũng muốn khuất phục ta thế nhỉ?

Đại tiểu thư suy nghĩ một hồi, cuối cùng chỉ đành lắc đầu, ném cho hắn một cái lườm mắt:

- Cứ đợi đó, chờ xem tương lai sẽ có chuyện gì tốt đẹp xảy ra với chàng.

Tháp Ốc Ni thấy hắn và Lý Hương Quân nói chuyện cực kì thân mật, không nén nổi hỏi:

- Lâm, vị Lộ Thiên tiểu thư này có phải là thân thích của ngài không?

- Đó là muội muội của lão bà ta, ồ, chính là tiểu di tử (em vợ).

- Em vợ?

Tháp Ốc Ni lục lại tất cả vốn liếng tiếng Đại Hoa của mình vài lượt, gật đầu nói:

- Lệnh tiểu di tử là một vị nữ sĩ mà ta cực kì bội phục, mới có mấy ngày mà nàng ta đã học được rất nhiều Anh ngữ, vượt xa những người khác.

- Tỉ phu, xiêm y trên người muội đẹp không?

Lý Hương Quân nâng váy lên, cười hi hi xoay người một vòng, tư thế mỹ diệu đó không khỏi khiến người ta sáng mắt lên.

Nàng tuy nhỏ tuổi nhưng vô cùng xinh đẹp duyên dáng, mỗi tiếng nói tiếng cười đều phảng phất mang theo sự kiều mị vô cùng. Đến cả Đại tiểu thư cũng phải sửng sốt: Khi Hương Quân trưởng thành rồi, chắc chắn sẽ là một tuyệt thế hồng nhan.

Tháp Ốc Ni kinh ngạc vỗ tay một tiếng:

- Lộ Thiên tiểu thư, vẻ mỹ lệ của nàng chắc chắn sẽ làm cả Pháp quốc phải rung động.

Lâm Văn Vinh càng thêm ngạc nhiên, câu này của tiểu sư muội là dùng Anh ngữ để nói, tuy còn chưa liên quán nhưng đã rất chuẩn rồi. Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi mà đã có được thành tích thế này, Lý Hương Quân thật chẳng hề tầm thường.

- Xin hỏi, ngài, ngài là Lâm nguyên soái sao?

Đang tự kinh thán về thiên phú của Lý Hương Quân, đột nhiên có một thiếu niên gầy yếu tuổi chừng mười bốn mười năm, rụt rè đi đến, nhìn hắn khẽ hỏi.

- Chính là Lâm mỗ

Lâm Văn Vinh cười hí mắt lại đánh giá y:

- Tiểu huynh đệ, ngươi tên là gì?

- Ngài, ngài thật sự là Lâm nguyên soái? Tôi tên Hồng Thắng!

Tiểu huynh đệ đôi môi run rẩy, kích động đáp. Y vùng mạnh tay lên, những thiếu niên còn lại trên sàn tàu đều ào tới, vây quanh Lâm Văn Vinh.

- Lâm nguyên soái...

- Lâm nguyên soái...

Các thiếu niên đều kích động đến mặt mũi đỏ bừng, mục quang nhìn hắn với vẻ tôn kính và ngưỡng mộ vô cùng, những tiếng hò hét vang lên liên tục.

Những thiếu niên vẫn còn mang theo vẻ non nớt này khuôn mặt tràn đầy sự hăng hái nhiệt tình, giống như mặt trời vừa mọc vậy. Lâm Văn Vinh nhìn mà vui vẻ không thôi:

- Chào mọi người, các ngươi đều đi tây dương lưu học phải không?

- Dạ phải, nguyên soái.

Mấy thiếu niên nhất tề khom người trả lời.

Lâm Văn Vinh mỉm cười:

- Các người tuổi hầy còn nhỏ mà đã phải vượt biển tới tây dương rồi, cầu học ngoài xa vạn dặm như thế này, trong lòng có sợ hãi gì không?

- Không sợ...

Những tiếng hồi đáp tuy chắc nịch nhưng lại không quá chinh tề. Đây đều là những thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi, tuy đa số xuất thân hàn hèn nhưng đều chưa bao giờ đi xa như vậy, có rất nhiều người còn là lần đầu tiên thấy người tây dương. Nếu nói chẳng có chút lo lắng nào trong lòng, đó là điều tuyệt đối không thể.

Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Sợ thì sợ, có gì mà không dám thừa nhận chứ? Không giấu các người, lần đầu tiên ta tới chiến trường đánh Bạch Liên giáo, chút nữa thì đã bị dọa thành đào binh đó!

Các thiếu niên đều cười lên ầm ầm, chỉ một câu nói này thôi đã khiến cho khoảng cách giữa hần và những thiếu niên này gần lại rất nhiều.

- Gặp phải chuyện lạ, trong lòng ít nhiều sẽ có chút sợ hãi, đây cũng là chuyện bình thường thôi, chẳng có gì mất mặt cả, cho dù có là anh hùng vĩ đại thì cũng chẳng khác đâu.

Mục quang của hần quét qua một lượt, chậm rãi nói:

- Mọi người khi chọn lựa con đường này, tâm lý chắc đều đã có chuẩn bị rồi. Phải khắc phục những khó khăn, điều này không phải chỉ nói bằng lời thôi là được đâu.

Những lời của hần đều có tình có lí, mọi người nghe đều gật đầu lia lịa.

- Kì thực, những cái đó chưa phải là vấn đề mà ta lo lắng.

Hần chậm rãi bước lên hai bước, chống tay lên lan can thành tàu, lặng lẽ nhìn ra biển trời xanh thẳm phía xa, khẽ nói:

- Có ai có thể nói cho ta, biển cả mênh mông này, rốt cục có điểm cuối hay không?

Vấn đề này lập tức làm khó tất cả mọi người, những thiếu niên thì tự nhiên chẳng nói làm gì, ngay đến cả người Pháp biết nhiều hiểu rộng cũng chẳng tìm được đáp án.

Lý Hương Quân ngẩng nhìn những con sóng xanh biếc đang dồn dập trào dâng trên biển lớn, lắng nghe những tiếng vỗ rì rào, trong mắt nổi lên vẻ mơ màng.

Đại tiểu thư vẫn luôn ở bên cạnh hần, lặng lẽ nắm tay hần, mỉm cười, dáng vẻ tựa như trăm hoa nở rộ.

- Có tận cùng hay không, kì thực cũng chẳng phải là vấn đề, điều ta muốn nói cho mọi người là, thế giới này rộng lớn vô hạn, không chỉ có Đại Hoa, Đột Quyết, Cao Ly, Đông Doanh và Pháp quốc. Nó còn có rất nhiều đại lục, đại dương, quần đảo khác, trên thế giới này của chúng ta, tổng cộng có năm đại châu lục, bảy đại dương. Đại Hoa chúng ta chẳng qua chỉ là một góc của một nơi được gọi là châu Á mà thôi. Còn có châu Âu, châu Mỹ, châu Phi và châu Đại Dương, ngoài ra còn rất nhiều ngõ ngách mà chúng ta chưa tìm tới được nữa.

Thanh âm của hần vang vọng hữu lực, trịnh trọng vô cùng, những lời nói ra đều kinh thiên động địa, cái gì mà năm đại châu lục bảy đại dương, Âu Mỹ Á Phi đại lục, ai đã từng được nghe qua những chuyện kinh người như thế này chứ? Không chỉ những thiếu niên, đến cả Đại tiểu thư và Lý Hương Quân thông minh đỉnh tuệ cũng không khỏi sửng sờ.

Pháp là một cường quốc trên biển, Tháp Ốc Ni đã đi thuyền qua không biết bao nhiêu địa phương. Nhưng nghe lời hần nói cũng kinh ngạc đến há hốc miệng ra không khép lại nổi:

- Lâm, ngài bảo, trên thế giới này của chúng ta có năm đại châu bảy đại dương sao? Thượng đế a, ta nhiều nhất cũng chỉ mới đi qua ba đại châu. Lâm, ngài nhất định phải dạy ta, những đại châu và đại dương còn lại đang ở đâu.

Lâm Văn Vinh lắc đầu không đáp, nhìn về những thiếu niên đang rung động không thôi kia, trầm giọng nói:

- Thế giới này rất lớn, các ngươi ra ngoài một lần thì sẽ phát hiện ra một khoảng trời mới hoàn toàn khác biệt với nơi đây. Ta hi vọng mọi người đều có thể mở rộng lòng mình, để tầm nhìn trải rộng, chăm chỉ học hỏi, dám nghĩ dám làm, đừng để bị tầm mắt của mình làm hạn chế. Cần phải lấy dài bù ngắn, dụng tâm học tập, đừng có chê cười người khác thô鄙, cũng đừng vì sự mù quáng của mình mà phỉ báng người khác! Tôn trọng người khác cũng là tôn trọng chính mình.

- Điểm trọng yếu nhất là, cho dù thân tại nơi đâu, ta cũng mong mọi người đừng quên đi màu da của mình, đừng quên đi nguồn cội của mình ở nơi đâu, năm năm sau ta vẫn sẽ đứng ở đây, đợi mọi người học thành tài trở về!

Hai mắt hắn đã hơi ướt, hướng về phía những hài tử này, hắn khom người một cái thật sâu. Tại cái thế giới này, đại khái chẳng có người nào có thể lí giải được tại sao hắn lại kích động như vậy, càng chẳng hiểu được hàm nghĩa trong việc hắn khom người. Cho dù là Tiểu Thanh Tuyền, Nguyệt Nha Nhi, Ninh Tiên Tử hay là An Hồ Li ở đây, bọn họ cũng tuyệt chẳng thể hiểu nổi.

- Nguyên soái...

Các thiếu niên hoảng hốt, tranh nhau quỳ xuống.

Nhìn những thiếu niên ngây thơ này, hắn trầm nghĩ, liệu năm năm sau chúng có còn như thế này không. Chẳng ai biết được, tất thấy đều chỉ có thể dựa vào sự tự giác của chúng thôi. Hắn lắc đầu, lặng lẽ thở dài một tiếng.

Đại tiểu thư cảm nhận được sự rung động trong lòng hắn, nàng vội ôm chặt cánh tay hắn, ôn nhu mỉm cười.

Nhìn đôi mắt đang lóe sáng kia, Lý Hương Quân không khỏi sững sờ lắm lắm:

- Tỉ phụ, huynh, huynh sao thế này?

- Không có gì, gió biển lớn quá, thổi vào mắt thôi.

Hắn cười hì hì, vô thanh vô tức nắm chặt lấy bàn tay Ngọc Nhược.

Tháp Ốc Ni thở dài một hơi:

- Lâm, những lời này của ngài hôm nay, không chỉ là nói với những người trẻ tuổi kia, mà cũng là nói với ta nữa, xin hãy để ta biểu thị sự kính trọng sâu sắc với các hạ. Năm đại châu bảy đại dương, đây là lần đầu tiên ta nghe thấy, nhưng ta tuyệt không cho rằng ngài có thể sai lầm! Ngài là người rất kì quái, nhưng điều đó không cản trở việc ngài trở thành một người vĩ đại!

- Cảm ơn ngài, Tháp Ốc Ni.

Lâm Văn Vinh nhún vai đáp:

- Ngài võ mông ngựa rất tốt. Nhưng việc này cũng chẳng hề cản trở chuyện ta tiếp tục dùng mười lượng bạc để mua chiến hạm của ngài.

Người Pháp sững sờ, sau đó thì cười ha hả, nhìn thấy kiêu hãnh hươc điển hình của phương tây trên thân một người phương đông thế này, quả thật càng khiến người ta thêm cảm thán về sự thông minh và trí tuệ của bọn họ.

Mất thấy thời gian đã không còn sớm nữa, bốn chiếc thiết giáp thuyền đã giương buồm lên, chuẩn bị cho cuộc đi xa. Lý Hương Quân đột nhiên kéo tay hắn, cất tiếng:

- Tỷ phụ, chiếc thuyền này của bọn muội phải đi tây dương lưu học, huynh còn chưa đặt cho nó một cái tên nữa! Phải để nghe một chút nhé, nếu dở là muội không tha cho huynh đâu.

Tháp Ốc Ni cũng như vừa tỉnh dậy từ trong mộng, vội vã nói:

- Đúng vậy a, Lâm, chiến thuyền này là do ta tặng cho Đại Hoa các ngài. Mời ngài đặt cho nó một cái tên đi!

Lâm Văn Vinh gãi gãi đầu, bất đắc dĩ nói:

- Đặt tên? Ta rất không có chuyên môn a!

- Không có chuyên môn cũng phải có.

Lý Hương Quân trề môi:

- Huynh đã làm hứng thú của mọi người nổi lên rồi, giờ muốn bỏ đi không quan tâm sao?

Phóng mắt nhìn đi, ba mươi thiếu niên đều đang nhìn chăm chăm vào hấn bằng ánh mắt nhiệt tình chờ đợi, hiển nhiên chẳng thể từ chối được rồi.

Hấn nhíu mày suy nghĩ, tiếp đó cười nói:

- Đã là chiếc thuyền đầu tiên đi tới tây dương, vậy hãy gọi nó là Tiên Phong hiệu đi, cũng là một cách kỉ niệm!

- Tiên Phong hiệu?

Tiểu sư muội nhắm đi nhắm lại mấy lần, mặt mày rạng rỡ cười bảo:

- Coi như huynh đã tận tâm rồi, miễn cưỡng có chút dễ nghe!

Cái tên Tiên Phong hiệu đã được đặt như vậy, chúng thiếu niên đều truyền tai cho nhau, những tiếng hoan hô vang lên rầm trời.

Đại tiểu thư cười nói:

- Cùng một chuyện chẳng nên phiền đến hai người khác nhau, chiếc thuyền này của chúng ta đi tới Cao Ly, cũng phiền chàng đặt cho nó một cái tên đi! Nhưng đừng có gọi nó là Tiên Phong Nhị Hiệu là được rồi

Muốn đặt một cái tên cho chiếc tàu thủy của mình, chuyện này đúng là làm khó hấn rồi.

Thái Thán Ni Khắc (Titanic) hiệu, nhưng cái tên này hơi gở, Ái Tần hiệu? Đại tiểu thư nhất định sẽ thích, nhưng bọn Thanh Tuyền nhất định sẽ ăn phải dấm chua.

Nghĩ tới nghĩ lui, quả thực khó khăn, hấn kéo tay Tiêu Ngọc Nhược bảo:

- Tên của Huyền nhi là do nàng chọn, dễ nghe vô cùng. Lần này có lẽ phải phiền nàng tiếp vậy. Ta chẳng có yêu cầu gì, thuận tai là được rồi!

Hấn lặng lẽ vỗ mông ngựa, Đại tiểu thư nghe mà vui mừng vô hạn, chỉ là đặt tên cho thuyền và đặt tên cho người không giống nhau, hoàn toàn là hai chuyện khác hẳn, nàng đoán đo một hồi, những vẫn chẳng nghĩ ra được cái tên nào hay.

Phần 2

Lý Hương Quân thấy hai người cứ đẩy đi đẩy lại như vậy, chẳng có chủ ý nào, không nén nổi nhướn mày lên, kinh thường cất tiếng:

- Chẳng phải chỉ là một chiếc hoa thuyền để đi du ngoạn thôi sao, lấy một cái tên thì có gì là khó? Theo muội thấy, cứ gọi là Tư Niệm hiệu là được rồi! Dù sao thì hồng nhan của tử phu cũng đầy khắp thiên hạ, đi tới đâu cũng làm người khác tư niệm (tưởng nhớ), mà huynh cũng tư niệm người khác, hai cái chữ này là tốt nhất rồi.

Lâm Văn Vinh vội vã ho khan hai tiếng:

- Đừng nói bừa, ta là người như vậy sao? Đại tiểu thư, hay nàng nghĩ tên khác đi nhé?

Tiêu Ngọc Nhược bắt lực tròng mắt lườm hấn:

- Ta cảm thấy cái tên Tư Niệm hiệu này cực kì xác đáng, ta cũng thích nó! Nếu chàng có bản sự thì hãy nghĩ cái tên mới cho nó đi!

Trong lòng họ Lâm hấn đã có quá nhiều người, hai chữ “tư niệm” này quả thực thích hợp với tâm tư của hấn, chỉ là ở trước mặt Đại tiểu thư thì sao dám thừa nhận chứ? Hấn vận vẹo một hồi:

- Đã không nghĩ ra cái nào tốt hơn thì cứ để vậy đi, gọi nó là Tư Niệm hiệu, đại biểu cho việc ngày ngày ta đều nhớ đến Đại tiểu thư!

Thế công lợi hại của hắc tiễn đến, Tiêu Ngọc Nhược liền chẳng còn sức kháng cự, chỉ đành rúc đầu vào lòng hắc, cúi đầu xuống mặt đỏ bừng bừng.

Lý Hương Quân thấy Đại tiểu thư vô lực mềm nhũn ra, chỉ đành lắc đầu:

- Tiêu tử tử, những lời lường gạt như vậy mà tử cũng tin nổi sao? Nếu tử phụ mà thành thực thì lợn cũng biết trèo cây rồi!

Đại tiểu thư cười phì một tiếng. Tỷ phụ thì lập tức nhảy bật lên:

- Tiểu nha đầu, phản rồi hả!

Sau một hồi âm ỉ, Tiên Phong hiệu và Tư Niệm hiệu cùng với hai chiếc thuyền lớn của Tháp Ốc Ni đã đồng thời nhổ neo, các thủy thủ hợp lực khua mái chèo, rẽ nước mà đi. Điều chỉnh phương hướng, vượt qua Xa Ngưu Sơn, Đạt Sơn nhị đảo, đi thẳng tới Hoàng hải.

Những thiếu niên Đại Hoa trên Tiên Phong hiệu đã được huấn luyện tại Liên Vân cảng và Nhật Chiêu cảng khá nhiều ngày, đối với việc đi tàu trên biển cũng đã rành rẽ, trừ chuyện trên bản đồ hàng hải vẫn cần phải có người Pháp chỉ đạo, những việc còn lại đại khái đều có thể độc lập hoàn thành rồi.

Tư Niệm hiệu vốn là Kỳ hạm trong đội thuyền của Pháp, kích thước khổng lồ, trang sức hào hoa, thủy thủ và quân đội đều do Từ Chỉ Tình một tay lựa chọn. Tất cả đều sớm đã được huấn luyện qua, đối với hỏa khí trên thuyền đã cực kì quen thuộc.

Không chỉ như vậy, trong lúc thuyền chạy, Tháp Ốc Ni còn đích thân tới Tư Niệm hiệu, giảng giải cách sử dụng hỏa khí cho Lâm đại nhân.

Người Pháp còn tặng cho hắc hơn chục khẩu súng kèm theo thuyền, đều là súng trường một nòng, tuy chẳng thể so với khẩu súng ngắn tinh xảo mà Thanh Tuyền tặng cho hắc nhưng tầm bắn lại xa hơn một chút.

Lâm Văn Vinh cầm một khẩu súng trường lên, neho mắt lại nhắm về phía mặt biển xa xa, kéo mạnh cò súng, một tiếng nổ lớn vang lên, những con hải âu đang lượn vòng trên mặt biển đầu bị dọa cho sợ hãi mà kêu lên nháo nhác, vội vỗ cánh bay lên cao, lác đác vài có sợi lông rơi xuống.

- Bắn hay lắm, bắn hay lắm! Lâm đại nhân quả nhiên là dùng súng như thần!

Tháp Ốc Ni vỗ tay cười nói.

Bắn trúng lông chim mà cũng coi là bắn hay?! Lão tiểu tử này công phu võ mông ngựa cũng giống như Đại Hoa ngữ của hắc vậy, tiến bộ thần tốc a! Lâm Văn Vinh cười ha hả, vỗ lên khẩu súng đã nóng lên nói:

- Tháp Ốc Ni. Thứ hỏa khí này của các ngài, về độ chính xác và lực phản chấn vẫn cần phải bỏ thêm chút công phu nữa mới được a!

Hắc tuy không biết tạo súng, nhưng luận về kiến thức và nhãn quang, những tên buôn kim cương này sao có thể so sánh nổi? Tháp Ốc Ni nghe mà trong lòng bội phục:

- Lâm, ngài đúng là cao thủ trong cao thủ, hỏa khí này chúng ta mới dùng được mấy năm, còn cần phải có thời gian a. Hai điều mà ngài nói đều là vấn đề mà những người chế tạo súng trên khắp châu Âu đang suy nghĩ, chỉ là trước mắt đều chưa có biện pháp nào tốt thôi!

- Tỷ phụ, mau tới đây!

Phía bên kia boong tàu, Lý Hương Quân đang dụng tâm nghiên cứu bản đồ đi biển cùng Đại tiểu thư, đột nhiên hướng về phía hắc vẫy tay gọi.

Lâm Văn Vinh ồm một tiếng, đưa khẩu súng cho thân binh sau lưng, vừa cười vừa đi tới:

- Tiểu sư muội, muội không ở Tiên Phong hiệu, cả ngày chạy tới chiếc thuyền này của chúng ta làm gì? Lẽ nào muội không muốn đi lưu học nữa rồi?

- Nếu không phải trên chiếc thuyền của huynh mỗi ngày đều có thể tắm rửa và thay quần áo, quý mới nguyên ý đến đây! Tỉ nói có phải không, Tiêu tỉ?

Lý Hương Quân ôm lấy cánh tay Đại tiểu thư, tức giận hứ một tiếng.

Sự hào hoa của Tư Niệm hiệu được thể hiện một cách rõ ràng, thứ nhất là nó thể tích khổng lồ, bên trong chứa rất nhiều nước ngọt, thứ hai, trên chiếc ki hạm này, người Pháp đã để rất nhiều loại thuốc làm sạch nước biển, Từ tiểu thư cũng đã phối chế ra một số bao thuốc. Tuy không thể trực tiếp dùng để uống, nhưng sau khi đun sôi lên thì có thể dùng tắm rửa, vì thế nước trên tàu có thể nói là dùng thoải mái.

Mấy ngày này, nhân lúc chiếc thuyền còn chưa tới Hoàng hải, hai thuyền còn chưa phân khai, Lý Hương Quân liền ở trên Tư Niệm hiệu mà hưởng thụ lạc thú tắm trên biển.

Tiêu Ngọc Nhược cười hi hi lắc đầu:

- Cớ này chẳng dùng được đâu, trên Tiên Phong hiệu đó cũng có thể tắm rửa. Chỉ cần muối hô một tiếng, những thiếu niên đang ngưỡng mộ muối nhất định sẽ đun nước cẩn thận rồi đưa đến tận cửa khuê phòng cho muối.

Lâm Văn Vinh cười ha hả, Đại tiểu thư nói không sai, một tuyệt thế kì nữ tử như Lý Hương Quân, tuy tuổi còn nhỏ, nhưng người ngưỡng mộ nàng ta tuyệt đối không ít.

Nghĩ đến đây, hắn đột nhiên kì quái hỏi:

- Đúng rồi, tiểu sư muội, vị Hầu Phương Vực Hầu công tử đó đâu?

- Hầu công tử? Muội và hắn có can hệ gì chứ, huynh hỏi muội làm gì?

Lý Hương Quân tròn mắt lên nhìn hắn.

-Ồ, vậy có lẽ là ta nhớ nhầm rồi.

Hắn vội vàng chạy đến trước bàn:

- Đại tiểu thư, các nàng đang nghiên cứu gì thế

Tiêu Ngọc Nhược mỉm cười, chỉ tay vào hải đồ:

- Hương Quân bảo ta hỏi chàng xem, đây là nơi nào?

Lâm Văn Vinh quét mắt nhìn qua, nghiêm mặt đáp:

- Nơi đây là quần đảo Đông Sa, ở trên Nam hải, cũng thuộc hải cảnh của Đại Hoa chúng ta.

Tiểu sư muội đo đạc cự li từ Hoàng hải tới Nam hải rồi lắm lắm:

- Chỉ riêng hải cảnh của Đại Hoa chúng ta đã dài thế này, vậy khoảng cách tới Pháp quốc há chẳng phải là xa cả mấy ngàn vạn dặm sao?

- Đó là đương nhiên.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Sao, muội sợ rồi sao? Vậy thì đừng đi nữa!

- Ai nói không cần đi nữa?

Lý Hương Quân tròn mắt lườm hắn, buồn bã trả lời:

- Là muội lo lắng lộ trình quá dài, đợi sau khi muội trở về thì huynh đã chẳng còn nhận ra muội nữa rồi!

- Còn có loại lo lắng này nữa sao?

Lâm Văn Vinh bắt lực lắc đầu.

Hắn chậm rãi đứng dậy, nhìn quanh bốn phía. Lúc này xung quanh hắn đều là sóng biển dâng trào, bầu trời phẳng phất như đang từ trên đỉnh đầu ép xuống, chẳng nhìn thấy bóng ảnh đại lục đâu, bên tai chỉ có âm thanh gào thét của sóng dữ và tiếng kêu của chim biển.

Thể tích khổng lồ của Tư Niệm hiệu so với biển xanh thì chẳng khác gì một chiếc lá, theo gió mà lắc lư, dập dềnh lay động, hoàn toàn chẳng thể tự chủ.

Chỉ trong mấy ngày hành trình ngắn ngủi, ta đã có chút chẳng nhin nổi nữa rồi. Huống chi bọn Hương Quân, những hài tử đó còn phải vượt biển, đi qua cả ngàn vạn dặm, chẳng biết sẽ phải khổ cực thế nào. Hẳn hít sâu một hơi, lòng thăm nghĩ.

- Đại nhân, ngài mau xem, đó là gì?

Tháp Ốc Ni đứng bên cạnh hẳn đột nhiên kinh hãi kêu lên.

Đại tiểu thư và tiểu sư muội vội vàng nhìn theo hướng ngón tay hất chỉ. Chỉ thấy trên mặt biển mênh mang đột nhiên có hơn mười chiếc thuyền buồm lớn đi tới, trên thuyền đầy những binh sĩ vũ trang đầy đủ, hai bên lộ ra mấy chục ống pháo đen ngòm, rõ ràng trên ngọn đại kỳ đang phất phơ phía trên có viết một chữ “Lâm” cực lớn.

Lâm Văn Vinh cười bảo:

- Tháp Ốc Ni ngài không cần kinh hoảng, đây là thủy quân Sơn Đông của Đại Hoa đến để hộ tống chúng ta đi Cao Ly!”

Người Pháp lúc này mới giật mình tỉnh ra, ta còn hỏi tại sao người chỉ đem có một chiếc thuyền đi Cao Ly, thì ra thủy quân hộ tống sớm đã ở trên Hoàng hải chờ sẵn rồi.

Mấy chục chiếc thuyền lớn của thủy quân Đại Hoa chậm rãi đến gần, trên chiếc đi đầu là một vị tướng quân mặt đen uy vũ, từ xa ôm quyền hướng về phía Lâm Văn Vinh, cung kính thưa:

- Thống lĩnh thủy quân Sơn Đông Thạch Trường Sinh bái kiến Lâm nguyên soái.

Tư Niệm hiệu dừng ở giữa biển, bắc hai tấm ván gỗ thật dài làm cầu nối với chiến thuyền của thủy quân Sơn Đông. Thạch Trường Sinh bước qua cầu, cung kính hành đại lễ với hẳn.

Lâm Văn Vinh mỉm cười đỡ hẳn dậy:

- Thạch đại ca hà tất đa lễ như vậy. Nghe nói huynh là biểu đệ đăng nhà vợ của Hồ Bất Quy Hồ đại ca, chúng ta cũng không phải là người ngoài!

Thạch Trường Sinh đứng dậy, vui vẻ cười nói:

- Cuộc chiến kháng Hồ là niềm vinh diệu lớn nhất của Đại Hoa ta trong cả trăm năm nay. Biểu ca có thư đến, trong thư không ngớt nhắc đến uy danh của Lâm soái, Trường Kinh ngưỡng mộ không thôi. Còn cả chuyện năm ngoái đi chinh thảo Bạch Liên nữa, Trường Sinh đã tận mắt được thấy uy vũ của Lâm nguyên soái rồi!

- Năm ngoái?

Lâm Văn Vinh nhấp nháy mắt:

- Ý của Thạch đại ca là...

Thạch Trường Sinh thưa:

- Mùa thu năm ngoái, Lâm soái dùng mấy ngàn quân vận lương đánh bại Bạch Liên phỉ khấu, khi công phá thành trì ở Tế Ninh, Trường Sinh đã phụng mệnh của Từ đại nhân, dẫn thủy quân Sơn Đông chờ ở bên cạnh! Thành Tế Ninh đó bị phá, mặt tướng đã được tận mắt nhìn thấy.

Thì ra là cố nhân! Lâm Văn Vinh mỉm cười gật đầu.

Lần này đi Cao Ly, Từ tiểu thư vì suy nghĩ cho sự an nguy của hẳn, không chỉ tự mình huấn luyện những quân sĩ thủy thủ trên Tư Niệm hiệu, đến cả tướng lĩnh hộ tống cũng đã chọn luôn cả thủy quân Sơn Đông nhiều kinh nghiệm hải chiến cho hẳn. Thống lĩnh chính là biểu đệ của Hồ Bất Quy! Có mối quan hệ này, còn gì mà không yên tâm nữa?

Thủy quân Đại Hoa đã tới, điều này nói lên rằng đây đã là trung tâm của Hoàng hải, tại nơi này, hẳn và đội thuyền Pháp quốc sẽ phải phân khai rồi.

Tháp Ốc Ni kéo tay hần nói với vẻ không nỡ:

- Lâm, năm sau nếu rảnh rồi, nhất định phải đến Pháp quốc chúng ta! Đến lúc đó ta sẽ tặng ngài một chiếc tàu lớn, một lạng bạc cũng không cần!

- Như vậy há chẳng phải là tham ô, nhận hối lộ sao? Hay là cứ dùng mười lạng bạc để mua đi!

Lâm cười hì hì bảo.

Giữa Tư Niệm hiệu và Tiên Phong hiệu đã được bắc một chiếc cầu nổi, mắt thấy sắp phải phân li, chuyến đi này lại là xa mấy ngàn mấy vạn dặm, chẳng biết bao giờ mới có thể trở về, cho dù là người kiên cường như Lý Hương Quân cũng không khỏi hai mắt đỏ bừng, nước mắt rưng rưng chực rơi xuống. Đại tiểu thư ôm lấy vai nàng, ôn nhu khuyên bảo, lúc này nước mắt nàng sớm đã chảy thành dòng trên hai gò má rồi.

Lâm Văn Vinh thở dài một hơi:

- Tiểu sư muội, tây dương khác với Đại Hoa, nơi đó chẳng có ai chăm lo cho muội, tất cả đều phải dựa vào bản thân! Muội phải cẩn thận một chút, ngàn vạn lần đừng để bị kẻ khác khi phụ!

Lý Hương Quân hứ một tiếng:

- Huynh quên rồi sao, muội biết võ công đó, ai dám khi phụ muội chứ?

Vậy cũng phải, với võ công của nha đầu này, đến cả ta cũng khó mà khi phụ nổi, tây dương lẽ nào còn có người cường hãn hơn cả ta? Chuyện tiểu lâm! Hần ha ha cười hai tiếng, xoay người lại kéo người Pháp qua một bên, nhỏ giọng dặn dò:

- Tháp Ốc Ni, những hài tử do Đại Hoa chúng ta phái đi này, ngài nhất định phải giúp ta chiếu cố cho tốt! Nếu bọn chúng bị khi phụ, hừ hừ...

Hần nở một nụ cười âm hiểm. Tháp Ốc Ni tuân mồm cười ra đầy đầu, vội vàng đáp:

- Lâm, ngài yên tâm. Lộ Dịch bệ hạ và ta nhất định sẽ nhiệt tình tiếp đãi bọn họ, không ai dám khi phụ họ đâu!

- Vậy thì tốt!

Lâm Văn Vinh nghiêm mặt gật gù đầu, tiếp đó khẽ thở dài nói:

- Còn có tiểu sư muội của ta. Nó là một nữ hài tử, tuổi còn nhỏ, một thân một mình ở bên ngoài, ta thế nào cũng chẳng thể yên tâm, khi đến Pháp quốc, ngài giúp ta kiếm mấy người hầu nữ đến chăm sóc nó, mua lấy một căn phòng, để nó sống thật vui vẻ, hết bao nhiêu tiền cứ tính vào cho ta. Ngoài ra, vị tiểu sư muội này của ta tính tình cương liệt, ngài ngàn vạn lần đừng có nói những thứ này là do ta giúp nó, cứ nói là Lộ Dịch bệ hạ đặc biệt chiếu cố nữ sĩ là được rồi!

Tháp Ốc Ni giơ ngón tay lên tán thưởng:

- Lâm, ngài đối với lệnh tiểu di tử thật có ý tứ!

Hai người bọn hắn dùng Anh ngữ thì thầm nói chuyện với nhau, Lý Hương Quân lặng yên nhìn về phía đó, lệ tuôn không ngừng.

Thời gian lên thuyền đã tới, mắt thấy Lý Hương Quân chậm rãi bước từng từng trên chiếc cầu nổi giữa hai con thuyền, Lâm Văn Vinh khẽ thở dài một hơi. Đột nhiên thấy tiểu sư muội chạy trở lại như một cơn gió, thở hổn hển đứng trước mặt hắn:

- Tỉ phu, Anh ngữ của huynh rất tốt sao?

- Thường thôi, sao muội lại hỏi chuyện này?

Lâm Văn Vinh cười nói.

- Vậy huynh biết câu này là ý gì không?

Tiểu sư muội ghé đến sát tai hắn, run rẩy nói một câu gì đó. Sắc mặt Lâm Văn Vinh lập tức biến đổi, sững sờ đứng đó, phảng phất giống như một khúc gỗ vậy, chẳng hề động đậy.

- Tỉ phu, huynh thật là ngốc!

Lý Hương Quân nói ra một câu, lệ châu lập tức tuôn như mưa. Nàng cười khanh khách xoay lưng chạy như bay qua chiếc cầu nổi, sau đó quay người lại đứng trên boong tàu của Tiên Phong hiệu, lặng lẽ chăm chú nhìn hắn.

Chiếc buồm từ từ giương lên, các thủy thủ mau chóng chèo thuyền. Chiếc bánh lái hướng dòng nước bắn sang hai bên, dưới ánh mặt trời tạo nên những quang sáng bảy màu lấp lóe vô cùng đẹp mắt.

Tiên Phong hiệu lặng lẽ khởi hành, lặng lẽ tiến vào sâu trong đại hải.

- Tỉ phu!

Nhìn về phía khuôn mặt dần trở nên mơ hồ kia, Lý Hương Quân đột nhiên nhảy lên, hướng về phía hắn mà vẫy vẫy tay ngọc sáng bóng, cất tiếng khóc lớn gọi:

- Năm năm, năm năm. Muội nhất định sẽ khiến huynh sùng bái muội! Huynh nhất định phải ghi nhớ dung nhan muội, phải đợi muội trở về!

“Nhớ dung nhan của muội, đợi muội trở về...”

Những âm vang đó cứ du dương theo làn gió biển mãi không dứt. Cho đến khi cánh buồm của Tiên Phong hiệu đã chẳng thể nhìn thấy tung ảnh đâu nữa, âm thanh ấy vẫn cứ vang vọng mãi trong tai hắn không thôi.

Đội thuyền của người Pháp sớm đã biến mất trên mặt biển, nhưng hắn vẫn đứng nguyên ở đó như một tảng đá, chẳng hề động đậy. Tiêu Ngọc Nhược vội vã kéo tay hắn, ôn nhu hỏi:

- Chàng sao rồi?

Lâm Văn Vinh run rẩy bàn tay, giật mình thở ra một hơi như vừa tỉnh dậy sau một giấc mộng dài, nghi hoặc hỏi:

- Đại tiểu thư, nàng có biết, Hương Quân năm nay mấy tuổi rồi không?

- Vớ va vớ vẩn, sao lại hỏi vấn đề này làm gì?

Tiêu Ngọc Nhược hơi nhíu mày lại, lắc đầu nói:

- Ta cũng không biết, hình như trước nay chưa từng có người nào quan tâm đến chuyện này!

Lần đầu gặp Lý Hương Quân là lúc pháo đả Tiên Phường, lúc đó tiểu sư muội vẫn còn để hai cái bím tóc, tuổi tác chỉ như mới mười một mười hai. Nhưng đợi đến lúc nàng ta cùng Thanh Tuyền xuống núi, bỏ đi hai cái bím tóc, lại đột nhiên biến thành một thiếu nữ thông minh lanh lợi mười bốn mười lăm tuổi. Hắn vẫn luôn nghi hoặc, tiểu sư muội này rốt cuộc là bao nhiêu tuổi rồi đây?

Thấy hắn cứ buồn rầu mãi không thôi, Đại tiểu thư nín tay hắn, ôn nhu hỏi:

- Vấn đề nào nghĩ không ra thì đừng nghĩ nữa, dù sao cũng sẽ có một ngày đáp án lộ ra! Ta có chút hiếu kỳ, Hương Quân rút cục đã nói gì với chàng thế, tựa như đã làm cho chàng đến cả hồn phách cũng sợ hãi mà chạy mất!

- Không có gì, không có gì. Nó chỉ đùa với ta vài câu thôi!

Hắn vội đáp.

- Vậy sao?

Đại tiểu thư khẽ mỉm cười:

- Ái lão hồ du, ái lão hồ du (I love you). Đây rốt cục là có ý gì nhỉ? Nha đầu Hương Quân này, lúc sắp đi rồi còn đưa cho ta một nan đề!

Lâm Văn Vinh kinh hãi thất sắc, vội vàng giải thích:

- Ái lão hổ du kì thực chính là một con hổ, nó thích liếm một loại dầu (du) thần kì đến từ Ấn Độ, cho nên, mọi người bèn gọi nó là Ái Lão Hổ Du.

- Ồ!

Đại tiểu thư giật mình hiểu ra, lặng lẽ kéo tay hắn, khẽ nói:

- Lâm lang, ái lão hổ du!

Mỗi một nữ nhân đều không ngốc! Hai mắt hắn bỗng dưng ươn ướt, ôm chặt lấy Đại tiểu thư, cảm động trào dâng như sóng:

- Ngọc Nhược, đời đời kiếp kiếp ta đều “lão hổ du” (love you)!

Lời tác giả:

- Nhân vật Lý Hương Quân này, nàng đại biểu cho một loại mộng tưởng, nếu không thích đoạn này thì xin hãy bỏ qua - Vũ Nham.

- Bây giờ còn mắng Tam ca ‘chủng mã’ (từ lỏng, ý nói tán nhiều gái, lấy nhiều vợ), đó thực sự là trách nhầm hắn rồi, đã lên tới tầng thứ của hắn, cái thủ đoạn ‘chủng mã’ (ngựa giống) căn bản chẳng phải dùng đến nữa, có lẽ, hai chữ ‘tình mã’ mới chuẩn xác hơn - Vũ Nham.

633. Chương 630 - Động Phòng Trên Biển

Lần này li biệt, chẳng biết bao nhiêu năm sau mới có thể tương kiến. Nhân sinh ngắn ngủi, giống như “bạch câu quá khích” (Vó câu qua cửa - thành ngữ, ám chỉ thời gian trôi qua rất nhanh), li biệt và chờ đợi thế này, liệu cả đời có thể chịu được mấy lần?

May mà có Đại tiểu thư bầu bạn bên cạnh, cùng hắn lưng dựa lưng ngồi trên sàn tàu, đưa mắt nhìn ánh tịch dương đang dần lặn về tây, tai nghe những tiếng sóng vỗ rì rào êm ả, chẳng thể đếm được trên trời có bao nhiêu con chim biển đang bay lượn xung quanh.

Tâm tình của hắn dần tốt lên, kéo lấy bàn tay nhỏ nhắn của Ngọc Nhược, ghé sát bên tai nàng nói nói cười cười mấy câu nửa thô tục nửa thuần khiết, nhìn thấy bộ dáng mỹ lệ của nàng khi mặt mũi đỏ bừng, hắn đột nhiên cảm thấy cuộc sống thật là mỹ lệ vô ngần.

Sắc trời đã dần tối, hắn và Thạch Trường Sinh thương nghị một chút về việc hành quân trên biển, sau khi phân phó ổn thỏa tất cả mọi việc, hắn mới trở lại trong khoang.

Thể tích của Tư Niệm hiệu rộng lớn, chia rất nhiều khoang phòng, phòng của hắn và Đại tiểu thư nằm trên cùng, u tĩnh thanh nhã, tuyệt đối không có ngoại nhân làm phiền.

Gió biển rì rào khiến sóng biển không ngớt trào dâng, tạo ra những âm thanh du dương hết như một khúc nhạc. Trước cửa phòng của Đại tiểu thư có treo hai chiếc đèn lồng đỏ tươi cao cao, đang khẽ lay động theo gió. Ánh đèn chiếu qua lớp giấy dán cửa sổ, phát ra những ánh sáng trong lành, toát lên vẻ ấp áp vô cùng.

Trong lòng hắn phát nóng, hai tay chậm rãi đưa lên cửa phòng, khẽ dụng lực, cánh cửa lặng lẽ mở ra.

Trong phòng có mấy ô cửa sổ, bố trí cực kì đơn giản ảm cúng, mấy chiếc chuông gió nhỏ xinh trước bàn khẽ lay động theo sự rung chuyển của con thuyền, phát ra những tiếng leng keng trong trẻo vui tai.

Trên chiếc bàn trước cửa sổ, một đôi nến long phụng đang cháy, thỉnh thoảng lại bắn ra những hoa lửa tí tách, hết như tiếng nhạc vui. Mấy làn hương thơm như lan tị xạ phẳng phất bay qua, mê người đến cực điểm.

Miệng lưỡi hắn khô cứng, khẽ cất tiếng kêu:

- Đại tiểu thư, Đại tiểu thư...

Trong khoang yên lặng như tờ, chẳng nghe thấy một thanh âm nào, nhưng lại có một tư vị ôn nhu không nói lên lời.

Hắn mau chóng bước lên, lặng lẽ vén màn, bên trong... yên lặng, trước giường có một nữ tử hồng trang mỹ lệ động lòng đang ngồi, thân hình vừa mới tắm rửa xong đỏ tía ra hương thơm nhàn nhạt, mái tóc ướt mượt mà xoa trước bộ ngực đầy đặn. Nàng thở gấp gấp, yên lặng cúi đầu, hai gò má lóng lánh như ngọc đã nóng bừng lên, tưởng có thể đun sôi cả nước.

- Ngọc Nhược...

Hắn thì thào gọi một tiếng, trái tim kích động như muốn nhảy ra. Hắn đột nhiên giang tay, trời đất quay cuồng nhảy đến.

Người gặp chuyện vui thì tinh thần sảng khoái, trong lòng đắc ý, chân hắn như nhẹ hơn một chút, bước chân không vững, thân thể dường ngả ra, đổ thẳng tới bên giường.

- Ai da.

Nghe thấy tiếng kêu thảm, Tiêu Ngọc Nhược đang vô cùng xấu hổ vội ngẩng đầu lên, chỉ thấy cả thân hình hắn cắm thẳng xuống giường, cái đầu bị trùm trong tấm chăn bông hồng hồi lâu vẫn chẳng thể rút ra.

Đại tiểu thư cười khi một tiếng, mặt đỏ bừng kéo hắn lên:

- Chàng ấy à, sao đến cả đường cũng chẳng biết đi vậy?

- Đúng thế, đúng thế!

Hắn khó khăn lắm mới chui được từ trong chăn ra, thở hồng hộc rồi cười hì hì nói:

- Nhìn thấy Đại tiểu thư, cả đời này ta đều không muốn đi!

- Lại tác quái rồi!

Tiêu Ngọc Nhược ngượng ngừng gắt lên, kéo cánh tay hắn lại, chẳng nỡ buông ra.

Trên giường hương thơm ngào ngạt, toàn là những chiếc chăn nệm hồng mới cứng, có lẽ phải đủ để trải mười mấy chiếc giường. Lâm Văn Vinh trợn tròn mắt lên sững sờ hỏi:

- Đại tiểu thư, mấy thứ này từ đâu tới thế?

Mặt Tiêu Ngọc Nhược đỏ bừng như máu, sáng giọng đáp:

- Có thể từ đâu tới chứ? Còn không phải là nương thân...

Nàng che hai má đã đỏ bừng lên, xấu hổ không dám nói tiếp nữa.

Nghĩ lại tình hình lúc trước khi đi, Tiêu phu nhân đã nhét chặt thứ gì đó vào xe, Lâm Văn Vinh lập tức hiểu rõ. Thì ra phu nhân sớm đã liệu đến, chiếc thuyền đi tới Cao Ly này sẽ là “cối thiên thai” của ta và Đại tiểu thư, bà đã chuẩn bị thỏa đáng tất cả, thật là một bà mẹ hiền con a!

- Vậy à, phu nhân thật quan tâm đến chúng ta a!

Hắn ghé sát tai Đại tiểu thư, không biết xấu hổ trên đùa.

- Chàng còn dám nói?!

Đại tiểu thư véo mạnh vào cánh tay hắn, tai nàng đã nóng đỏ như bị lửa thiêu:

- Nương thân cũng đã biết rồi... xấu hổ chết đi thôi!

Hắn và Tiêu gia tiểu thư đã là phu thê có hôn thư, chuyến đi biển lần này lộ trình xa xôi, hai người sớm tối đều ở bên nhau, tình chân ý thật, kẻ ngốc cũng biết chuyện gì sẽ xảy ra. Tiêu phu nhân vì bọn họ mà chuẩn bị tất cả, bà quả thương yêu Đại tiểu thư vô cùng.

Hắn mỉm cười kéo lấy cánh tay nhỏ nhắn của Tiêu Ngọc Nhược:

- Chúng ta vốn là phu thê, có gì mà phải che giấu chứ? Ta và nàng cùng ngồi thuyền ra biển, nếu nói là thanh bạch, liệu phu nhân có tin không?

Đại tiểu thư xấu hổ đến chẳng thể giấu nổi, ôm chặt lấy cánh tay hắn:

- Ta không quản, đều là chàng hại ta! Sau này nương thân hỏi đến, chàng không được nói bừa đâu đó!

Nữ nhân đều là những cao thủ “yểm nhĩ đạo linh” (Bịt tai trộm chuông - thành ngữ, ám chỉ tự lừa dối mình), Lâm Văn Vinh cười ha hả gật đầu.

Tiêu Ngọc Nhược yên lặng dựa vào lòng hắn, chiếc cổ dài trắng nõn sớm đã đỏ bừng lên, phảng phất như phết một lớp phấn hồng quyến rũ vậy, quả là dụ hoặc đến cực điểm:

- Chàng còn nhớ tình cảnh lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?

- Nhớ, nhớ chứ, ta và biểu thiếu gia đi Diêu Ngọc phường tiến hành giao lưu học thuật...

Đại tiểu thư cười xì một tiếng, ôn nhu liếc nhìn hắn:

- Hay cho cái giao lưu học thuật! Đồ xấu xa chàng, miệng nói lời khinh bạc, phạt chàng tát tai hai mươi cái...

Đây là câu nói đầu tiên mà Tiêu Ngọc Nhược nói với hắn khi hai người lần đầu gặp nhau, một câu nói vừa kinh tâm động phách mà lại vừa khắc cốt ghi tâm, tuy đã qua bao nhiêu thời gian nhưng vẫn hệt như vừa mới xảy ra hôm trước.

Hắn âm áp trong lòng, nháy nháy mắt nói:

- Vậy thì tốt, mời Đại tiểu thư đích thân động thủ đi!

Tiêu Ngọc Nhược khẽ ấn lên mặt hắn một cái, vừa bắt lực vừa vui mừng cười nói:

- Nếu sớm biết hôm nay sẽ bị chàng khi phụ thế này, khi ấy gặp chàng ta đã trừng trị chàng cho cẩn thận rồi, hứ!

Nhìn bộ dạng vừa mừng vừa giận của Đại tiểu thư, hắn phảng phất như đã trở lại thời khắc đơn thuần nhưng hạnh phúc và khoái lạc ở Tiêu gia.

Trong lòng hắn ôn nhu vô hạn, lặng lẽ kéo tay Ngọc Nhược:

- Nếu ông trời cho ta một cơ hội nữa, ta hi vọng, tại thời gian đó, địa điểm đó, ta vẫn được gặp nàng!

Tiêu Ngọc Nhược nghe mà si ngốc, bỗng dưng hai hàng nước mắt chảy dài trên má, vui mừng chui vào lòng hắn, hung hăng đâm xuống ngực hắn:

- Chàng ấy à, rõ ràng là trời sinh ra để tới lừa gạt thiếp! Bắt đầu từ lúc giải xâm bên ngoài Linh Ẩn tự, thiếp đã biết rồi!

- Vậy sao?

Lâm Văn Vinh cười ha hả, bỗng ôm nàng vào lòng, tiện tay cởi luôn đôi hài tú hoa đỏ tươi của nàng xuống.

- Chàng, chàng làm cái gì đó?

Mặt mũi Đại tiểu thư đỏ bừng, trái tim run rẩy, vô lực nằm trong lòng hắn, bàn chân nhỏ nhắn trắng trong như ngọc đập loạn lên trời.

- Đừng động đấy!

Thanh âm mang theo chút uy nghiêm của hắn chợt vang lên, Tiêu Ngọc Nhược liền không dám loạn động nữa.

Trên mắt cá chân trắng nõn như ngọc của nàng, hai sợi chỉ hồng dường đang nhảy múa, tựa như cảnh sắc đẹp nhất, mỹ lệ nhất trên thế gian.

Cảm giác được bàn tay thô ráp của hắn đang khẽ vuốt ve trên mắt cá chân mình, trong lòng Ngọc Nhược vừa mềm đi lại vừa ngứa ngáy, toàn thân đã chẳng còn chút sức lực nào, miệng thở gấp, khẽ thì thào:

- Chàng, chàng làm gì thế?

Lòng bàn chân bỗng ấm lại, đôi chân mềm mại của nàng đã bị hắn ôm vào lòng ngực rộng rãi, đó quả là bến đậu ấm áp nhất thế gian.

Hai mắt Đại tiểu thư bỗng bừng sáng ướt, nàng dụng lực rúc vào lòng hắn nói:

- Cứ để nương thân cười đi, thiếp chẳng sợ gì nữa! Tư Niệm hiệu chính là chốn động phòng của chúng ta trên biển... Lâm lang, Lâm lang, chàng không thương yêu thiếp sao?!

Một tiếng này như làm ngọn đuốc bùng lên, sau một thoáng đã bốc cháy thành lửa của thiên lôi, hân hống lên một tiếng, quần lấy thân thể Ngọc Nhược, lăn vào trong lồng chăn bông dày cộm.

Quần áo được nhẹ nhàng cởi ra, thân ngọc từ từ xuất hiện, thân thể nõn nà dụ hoặc đó, dưới ánh đèn mờ ảo, hết như một ngọn núi dài liên miên nhấp nhô không dứt, lộ ra những đường cong dụ hoặc vô cùng.

Nhớ đến lần đầu gặp Đại tiểu thư, đó là một nữ tử kiên cường mẽ mẽ, cao không thể với, hôm nay không ngờ đã lại trở thành thê tử của hắn. Trong lòng hắn lúc này phảng phất như đang có một luồng lửa thiêu, sưng sờ nhìn ngọc thể đầy đặn lung linh mê người ấy, miệng lưỡi hắn khô lại, mắt ngó chăm chăm, đến nháy một cái cũng không nỡ.

Cánh tay mềm mại như không xương của Tiêu Ngọc Nhược ôm chặt lấy cổ hắn, cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi thốt ra từng chữ thơm như hoa lan:

- Đồ ngốc, còn đợi gì?

Trong đầu Lâm Văn Vinh phát nổ một tiếng, hắn xoay mạnh người, hung hăng hôn vào cặp môi anh đào hồng phấn kia, bàn tay lặng lẽ lần mò xuống bờ mông no tròn và nhả nhụi như ngọc của nàng.

Tiếng rên khẽ “ư ư” vang lên, cả chiếc Tư Niệm hiệu rộng lớn cũng phảng phất như đang lặng lẽ rung động. Tiêu Ngọc Nhược cắn mạnh vào ngực hắn, thở hổn hển rên rỉ:

- Tên bại hoại, thiếp muốn chàng đời đời kiếp kiếp đều khinh bạc thiếp, chàng có đáp ứng không?

Đúng như Đại tiểu thư đã nói, chiếc Tư Niệm hiệu khổng lồ đã trở thành chốn động phòng trên biển của bọn họ, đại hải mệnh mông đỏ đã trở thành nhân chứng vĩnh hằng của họ.

Trên hải dương vô bờ vô bến, chẳng có chuyện gì làm phiền, hai người cứ thế mà ỉ ới ân ái ngọt ngào với nhau, hết như một đôi chim uyên ương đang tựa đầu vào nhau mà thủ thủ, xuân quang tỏa ra bất tận không thôi.

Tiêu Ngọc Nhược lần đầu tiên ngồi thuyền ra biển, ban đầu vẫn có chút say sóng, may mà Tư Niệm hiệu thể tích khổng lồ, Hoàng hải cũng khá là bình yên, lại thêm hôn phu đứng ngay bên cạnh, đang lúc vừa mới nắm được hôn thư, sức mạnh của tình yêu vô cùng mạnh mẽ, giúp nàng thích ứng vô cùng nhanh chóng.

Chuyến đi vốn khô khan buồn tẻ, nhưng lúc này đã biến thành cuộc lữ trình ngọt ngào cho hai người, cùng cuộc ân ái vô cùng vô tận, cả hai lại hi vọng đường đi càng dài càng tốt!

Thuyền đội thẳng hướng tiến đi trên Hoàng hải, cũng chẳng biết qua bao nhiêu ngày, dần dần đã chẳng còn nhìn thấy được bóng dáng lục địa đâu nữa.

Đại tiểu thư ở bên cạnh hôn phu, có được chỗ dựa, dù trời sụp xuống cũng có Lâm lang chống đỡ, tất cả lo lắng nàng đem vứt qua một bên, mỗi ngày đều vui vẻ khoái lạc, đối với chuyện lên bờ chẳng hề quan tâm.

Lâm Văn Vinh lại không dám sơ xuất, từ Liên Vân cảng xuất phát, đi thẳng tới Hoàng hải, mấy chục chiếc thuyền lớn, năm sáu nghìn thủy quân, lại không đến nổi Cao Ly? Nếu thật sự như vậy thì chỉ có nước đập đầu vào miếng đậu phụ mà chết quách đi cho nhẹ nợ.

Thống lĩnh thủy quân Thạch Trường Sinh nhìn về phía chủ soái đang bắt an ngồi cạnh, cười nói:

- Lâm soái đừng gấp, mấy ngày trước do trên biển nổi sương mù nên chúng ta mới đi chậm một chút, theo như la bàn này thì phương hướng của chúng ta hoàn toàn chuẩn xác. Khi mặt trời huấn luyện thủy quân, cũng đã từng viễn hành qua Hoàng hải, tuy chưa từng tới Cao Ly nhưng cự li cũng không xa, sẽ không có gì sai sót đâu!

Lượn đến đi thuyền trên biển, Thạch Trường Sinh đích thị là hành gia, nỗi lo lắng trong lòng Lâm Văn Vinh đã hơi giảm bớt, hắn cười hỏi:

Thạch đại ca, lần trước người Oa thừa lúc chúng ta và Đột Quyết khai chiến đã phái quân xâm lược Cao Ly, sau này sao lại lui quân thế?

Thạch Trường Sinh đặt la bàn trên tay xuống, mỉm cười đáp:

Đó là do người Oa đánh sai địa bàn! Bọn chúng vốn cho rằng người Đột Quyết cử binh đánh chiếm Hạ Lan sơn, Đại Hoa ta sẽ chẳng còn quân để dùng nữa, nhất định sẽ chẳng thể quan tâm đến phía đông, bọn chúng có thể chiếm được Cao Ly! Chúng nào ngờ Lâm nguyên soái ngài lại đột nhiên nghĩ ra kế “nhất thể lưỡng trị”, chính là diệu kế dụng binh, tổ chức ra Trung Dũng quân của Đại Hoa để dùng, tuy chiến lực còn chưa hình thành, nhưng tác dụng uy hiếp cực kì lớn. Đông Doanh muốn động thủ, chắc chắn sẽ phải tuyên chiến với Đại Hoa, chuyện này thì không phải là nhỏ, người Oa cho dù có lớn gan hơn, chắc chắn cũng không dám làm bừa mà phải tỉ mỉ suy nghĩ một phen! Cứ dây dưa như vậy, kế kì binh của bọn chúng cũng mất đi chữ ‘kì’ quan trọng nhất!

Những điều này đều là kế trung chi kế, cũng chẳng có gì là bất ngờ, Lâm Văn Vinh gật đầu hỏi tiếp:

- Sau này Đông Doanh đánh lên bờ, cùng với thủy quân của Cao Ly và Trung Dũng quân của chúng ta kịch chiến mấy ngày mấy đêm, chuyện đó là như thế nào vậy?

- Quả đúng là có chuyện này.

Thạch Trường Sinh trả lời:

- Lâm nguyên soái tại Ngũ Nguyên đã đại phá bốn vạn quân Đột Quyết tinh nhuệ, làm cả nước sôi trào, khi ấy đại quân Đông Doanh định tấn công bán đảo Cao Ly, đang lúc chuẩn bị động thủ thì lại bị tin tức động trời này làm kinh sợ mà thu tay về. Sau này Lâm soái đột nhiên nhập thảo nguyên, không để lại tin tức gì, Đại Hoa ta và Đột Quyết tại Hạ Lan sơn ở vào tình thế giằng co, người Đông Doanh cho rằng thời cơ đã đến, liền từ tam đảo Phủ Sơn, Oa Sơn và Quảng Châu thừa cơ phát động thế công lên lục địa.

- Cao Ly động viên cả nước, tám vạn tráng đinh cùng lên chiến trường, lại thêm sáu vạn nhi lang trung dũng quân của Đại Hoa, đã triển khai kịch chiến trên biển và trên bộ. Trận chiến này đánh ba ngày ba đêm, máu tươi nhuộm đỏ cả mặt nước biển.

Thạch Trường Sinh tấm tắc không thôi, hần thống lĩnh thủy quân Sơn Đông, cách Cao Ly không quá xa, tình cảnh trận chiến đó tự nhiên cực kì rõ ràng. Lâm Văn Vinh tuy có chiến báo chiến quả, nhưng đối với tình tiết cụ thể thì không biết rõ, vì vậy mới muốn hỏi thêm.

Hần hơi nhíu mày lại:

- Về sau người Oa sao lại đột nhiên lui quân thế?

Thạch Trường Sinh nghiêm mặt đáp:

- Một là, bọn chúng gặp phải sự ngăn trở cực kì ngoan cường, tám vạn người Cao Ly tổn thất mất sáu thành, Trung Dũng quân tướng của chúng ta cũng có bảy ngàn trận vong, còn người Oa thì lưu lại gần năm vạn thi thể. Điểm thứ hai là tiền tuyến truyền về tin tức, Đột Quyết tiểu Kha hần bị chúng ta bắt sống rồi!

Thì ra là chuyện này! Lâm Văn Vinh thở mạnh một hơi, còn chưa mở lời, chợt nhìn thấy Tiều Ngọc Nhược trên vọng đài đột nhiên dụng lực khua khua kính viễn vọng trong tay, hưng phấn hô lên:

- Cao Ly, ta nhìn thấy Cao Ly rồi!

634. Chương 631 : Kỳ Nhân

Tại nơi tận cùng trên mặt biển, thấp thoáng hiện ra một điểm đen nhỏ, tuy còn xa xôi mơ hồ nhưng cũng đã có thể nhận ra đó là hình dáng của lục địa. Căn cứ vào phương hướng và lộ trình mà suy đoán, chắc chắn đây là Cao Ly rồi.

Tâm tình hần cực tốt, nắm lấy tay ngọc của Đại tiểu thư nhảy xuống vọng đài, hưng phấn nói:

- Thạch đại ca, trước mặt chính là Quang Châu phủ của Cao Ly rồi, hãy phân công các huynh đệ tăng thêm sức, đêm nay chúng ta sẽ lên bờ!

Tin tức truyền ra, tinh thần các tướng sĩ thủy quân đều đại chấn, điều chỉnh hướng buồm, chèo thuyền đi như bay.

Dần dần, lục địa ngày càng hiện ra rõ ràng trước mắt, núi cao nước chảy, rừng cây rậm rạp. Tầm mắt chậm rãi thu lại, mấy chục chiếc bè gỗ đơn giản đang bận rộn đánh bắt cá trên biển hiện ra trước mắt.

- Cuối cùng đã tới rồi!

Đại tiểu thư mừng rỡ vỗ tay.

Lời còn chưa dứt đã nghe thấy một tiếng nổ lớn từ xa truyền lại, mấy chục trượng phía trước bọn họ, một cột nước vọt thẳng lên trời, cao tới cả nửa trượng.

Thạch Trường Sinh kinh nghiệm hải chiến phong phú, vừa nghe tiếng nổ lập tức biến sắc, vội vã chắn ngay trước mặt Lâm Văn Vinh, phất ngọn cờ nhỏ trong tay, lớn tiếng hét:

- Các doanh dự bị, nghe lệnh của ta, chuẩn bị nổ pháo...

Đám thủy sư này đều do Từ Chỉ Tình đích thân tuyển lựa, hỏa pháo và khoái thuyền cũng là những trang bị tốt nhất của Đại Hoa, quân dung tề chỉnh, huấn luyện kỹ càng. Nghe thấy mệnh lệnh của thống lĩnh, mấy ngàn binh sĩ lập tức vào vị trí pháo, điều chỉnh phương hướng, mấy chục cỗ hỏa pháo đen ngòm nhất tề loạt xoạt chuyển hướng nhắm về phía Cao Ly trước mắt.

Lâm Văn Vinh mặt đen như mực, sự vui mừng chuẩn bị lên bờ sớm đã tiêu tan. Người Cao Ly không ngờ lại dám nổ pháo về phía thủy quân Đại Hoa! Hai bên cách nhau cực xa, phát pháo đó có lẽ là có ý thăm dò, nhưng rõ ràng là cũng có ý khiêu khích.

- Thạch đại ca, lấp đạn!

Hắn lạnh lùng quát lên.

- Lấp đạn!

Thạch Trường Sinh phất lệnh kì. Động tác của mấy ngàn tướng sĩ cực kì gọn ghẽ, nháy mắt đã lấp xong đạn được, ngọn đuốc trong tay cháy bùng bùng, chỉ chờ chủ soái hạ lệnh xuống là lập tức nhất tề châm lửa.

Con sóng va mạnh vào mạn tàu, những hạt nước trong suốt óng ánh tựa như thiên nữ tán hoa bắn lên tứ tung. Trên mặt biển trở nên vô cùng tĩnh lặng, chẳng ai dám mở miệng nói một câu nào.

Chẳng ai ngờ tới, chuyến đi Cao Ly vốn tưởng nhẹ nhàng thoải mái, lại bắt đầu trong tiếng pháo nổ thê này. Tiêu Ngọc Nhược đến cạnh hắn, nắm chặt cánh tay hắn, một khắc cũng không chịu buông ra.

- Chậm lại, mời chậm lại...

Đang lúc giằng co, từ trên mặt biển phía xa đột nhiên có một chiếc thuyền biển đi tới, đầu thuyền có hình con ô quy. Từ miệng rùa phun ra từng trận khói vàng, phẳng phất như màn sương mù đang bao trùm lên mặt biển.

Chiếc quy thuyền này dài chừng mười trượng, rộng chừng ba trượng, mạn tàu được bọc thép, so với chiến thuyền của thủy quân Sơn Đông nhỏ hơn rất nhiều, hai bên phải trái trên thuyền có chừng mười mái chèo, buồm treo cao, trên lớp thiết giáp bên ngoài cắm đầy đao vồng (lưỡi đao) và những mũi dùi nhọn.

Đầu thuyền có một tướng lĩnh Cao Ly tuổi hơn bốn mươi đang đứng, khuôn mặt dài, lông mày cực rậm, hai tay đang để lên miệng mà lớn tiếng kêu, Hoa ngữ cực kì gượng gạo.

- Là thuyền rùa của người Cao Ly!

Thạch Trường Sinh kiến thức rộng rãi, vội ghé sát bên tai Lâm Văn Vinh nói:

- Đây là phát minh của người Cao Ly, bên ngoài lớp gỗ trên chiến thuyền của họ được bọc thép, vừa có năng lực phòng ngự nhất định, lại vừa nhẹ nhàng mạnh mẽ. Trên lớp thiết giáp treo đao vồng và mũi nhọn, có thể phá tan thuyền gỗ của địch nhân, cực kì sắc bén. Làn khói vàng mà miệng rùa nhả ra là có độc, có thể khiến người ta đầu choáng mắt hoa, thậm chí hôn mê. Lần này kháng Oa, chiếc quy thuyền này lần đầu tiên được đưa vào sử dụng, đem lại chiến quả huy hoàng.

Hay cho một quy thuyền! Nhìn làn khói vàng phía đầu chiếc thuyền kia, Lâm Văn Vinh hắc hắc cười lạnh:

- Thạch đại ca, chuẩn bị thủy long (vòi rồng).

Lúc đang nói thì quy thuyền đã đến gần, chỉ cách Tư Niệm hiệu không đầy năm sáu trượng. Tướng lĩnh Cao Ly phía đầu thuyền ngạo nghễ cất tiếng:

- Các vị là thủy quân Đại Hoa?

Trên chiến thuyền của thủy sư Sơn Đông treo đầy long kỳ màu vàng, sự tượng trưng rõ nhất cho thân phận, người Cao Ly này rõ ràng đã nhìn thấy mà còn cố hỏi, thực sự là quá vô lễ.

Thạch Trường Sinh đang định nhảy lên trả lời thì đã bị Lâm Văn Vinh xua tay cản lại. Hắn hơi mỉm cười, từ tốn đáp:

- Chính là thủy quân Đại Hoa, vị tướng quân này, ngài tên là gì?

- Ta là tiết độ sứ Lý Thuần Trần, thống lĩnh thủy quân La Tả đạo của Cao Ly quốc.

Tướng lĩnh Cao Ly lớn tiếng quát:

- Các vị là thủy quân Đại Hoa, lại xông vào vùng biển của Cao Ly, đó là ý gì?

- Thủy quân Đại Hoa xông vào biển Cao Ly?

Lâm Văn Vinh lặp lại một lượt với thanh âm nặng nề, tiếp đó đột nhiên cất tiếng cười lớn:

- Hay cho cái gọi là xông vào! Tướng quân Lý Thuần Trần, ngài dám chịu trách nhiệm mỗi câu mà mình đã nói không?

- Chuyện này...

Sắc mặt Lý Thuần Trần dần biến đổi, tựa như nhớ đến cái gì đó, vội vàng chữa lời:

- Đại Hoa Cao Ly vốn là một thể, nhưng các vị một tiếng không nói mà đã tiến vào hải cảnh của ta...

- Cái gì gọi là một tiếng không nói?

Sắc mặt Lâm Văn Vinh chợt trở nên lạnh lùng:

- Án chiếu theo hiệp nghị mà Cao Ly vương và Đại Hoa đã kí. Lương địa nhất thể, nơi phòng thủ Cao Ly do Trung Dũng quân của ta đóng giữ, thủy quân Đại Hoa của ta tiến vào địa bàn của mình, còn phải lên tiếng với ai nữa? Theo luật, Cao Ly chỉ được giữ lại mấy đạo như Bộ đạo thính (cơ quan chống tội phạm), Nghĩa cấm phủ (nơi xử án) để giữ gìn trị an, chấp chương hình luật, những quân binh khác nhất loạt phải giải tán, Lý tướng quân không chỉ kháng luật, công nhiên tụ binh, còn mang theo quân sĩ trên quy thuyền, điều võ dương oai, ngăn cản thủy quân của Đại Hoa ta tiến vào, trước đó còn nổ pháo về phía quân ta! Lý tướng quân, ngài thật to gan a!

Ngữ khí của hắn âm trầm, cười lạnh không dứt, một loạt những câu chất vấn khiến cho Lý Thuần Trần chẳng kịp ứng phó, tướng quân Cao Ly mặt mũi đỏ bừng, lớn tiếng nói:

- Đây là điều ước bất bình đẳng, Chuyện của người Cao Ly chúng ta, người Đại Hoa bằng vào gì mà tới quẩn? Thật là quá đáng!

- Hay cho câu bất bình đẳng!

Hắn ngẩng đầu lên trời cười dài, thanh âm xuyên kim toái thạch, hoạch quá thương mang (ý chỉ rất sắc nhọn vang vọng). Trong tai Lý Thuần Trần không ngừng vang lên những tiếng ù ù.

- Ngài cười cái gì?

Lý Thuần Trần quát:

Thanh âm của Lâm Văn Vinh lạnh lùng vang lên:

- Dù sao thì Lý tướng quân ngài còn biết đến hai chữ công bình. Rất tốt, muốn tìm ta đòi công bằng, vậy mời ngài hãy trả ta một cái công bằng trước đi!

- Trả ngài cái công bằng gì?

Người Cao Ly khó hiểu hỏi.

- Công bằng gì?

Lâm Văn Vinh phần nộ vỗ lên thành thuyền:

- Trong thời khắc quan trọng, lúc bên ta biên quan cách bách, quốc gia nguy nan, bách tính Đại Hoa đã chẳng quản an nguy, mấy chục vạn nhi lang đã tắm máu mà chiến đấu trên đất đai của Cao Ly các ngài, có mấy vạn sinh mệnh đã ngủ sâu ở đó. Bọn họ và các ngài chẳng hề thân thích, những dòng máu tươi, những bộ xương trắng đến giờ vẫn còn đó, các ngài có cho bọn họ được công bình chưa? Trong lúc các ngài run rẩy sợ hãi vong quốc mà tới cầu trợ Đại Hoa ta cứu giúp, sau không nói đến công bình? Bây giờ chuyện đã xong, ngài vừa hưởng thụ thành quả thắng lợi phải đổi bằng máu tươi và xương trắng của những chiến sĩ Trung Dũng quân, vừa lớn tiếng hét đòi công bằng... không làm mà hưởng đã trở thành thói quen rồi sao? Thật buồn cười, lại đòi hai chữ công bình với Đại Hoa chúng ta? Ngài có tư cách gì mà nhắc đến hai chữ đó với ta?!

Hắn đánh phủ đầu bằng một trận mắng chửi nặng nề, Lý tướng quân mặt mũi lúc đỏ bừng lúc trắng bệch, quai hàm run rẩy, nhưng lại không biết nên phân biện thế nào.

Lâm đại nhân càng nói càng tức giận, nhìn thấy làn khói đang không ngừng phun ra từ chiếc quy thuyền, hắn phần nộ xua tay quát:

- Phun cái gì mà phun? Nhấn giả (ninja) thần quy sao? Thạch đại ca, vôi rồng!

Thạch Trường Sinh nghe hắn giáo huấn người Cao Ly, trong lòng thoải mái khỏi nói, nghe vậy cười lên ha hả, đích thân xách vôi rồng, tạt mạnh một nhát về phía quy thuyền.

Làn khói vàng phun ra từ miệng rùa nồng đậm đến dọa người, thực tế chính là lưu hoàng và diêm tiêu được đốt cháy, khi gặp nước thì tan ngay, vôi nước vừa phun đến, khói vàng lập tức tan rã. Chiếc quy thuyền đó lập tức 'yên kì tức cổ' (thành ngữ, ám chỉ sự việc không thể không ngừng lại), chẳng còn chút hơi lửa nào nữa.

Thạch Trường Sinh vốn thuộc dạng được nước chẳng chịu thua, tay cầm vôi rồng, chẳng cần hỏi vàng xanh trắng đỏ gì cứ thế càn quét, người Cao Ly trên thuyền không tránh kịp, lập tức toàn thân ướt sũng.

- Người làm cái gì...

Lý Thuấn Trần vừa nhảy tránh vừa phần nộ la lên.

Thạch Trường Sinh cười lạnh nói:

- Lý tướng quân dám nổ pháo về phía chúng ta, ta mời ngài tắm một chút, như vậy đã tính là cái gì?

Nhìn thấy gương mặt lạnh lùng của Lâm Văn Vinh, Lý Thuấn Trần nhất thời túng quẫn, vội đáp:

- Đó là do ta ở quá xa nhìn không rõ nên mới bắn nhầm!

Chiến thuyền của Đại Hoa đi cực chậm, long kỳ treo trên thuyền là một dấu hiệu rất rõ ràng bắt mắt, sao có thể nhìn không rõ? Mà cho dù nhìn không rõ, theo thói quen đi thuyền trên biển cũng phải lên tiếng dò hỏi trước đã. Làm gì có chuyện một lời không nói đã nổ pháo ngay bao giờ? Vị Lý tướng quân này rõ ràng là cố ý thị uy.

- Bắn nhầm?

Lâm Văn Vinh lạnh lùng nói:

- Được rồi, Thạch đại ca, chúng ta cũng bắn nhầm một phát đi. Nhiều hỏa pháo đạn dược đặt trên thuyền thể này, thực sự là quá nặng, nên cho bớt xuống một chút, mọi người cùng bắn. Phải bắn chuẩn, bắn vang vào!

- Cái gì?

Tướng lĩnh Cao Ly trợn mắt há mồm, thủy quân Đại Hoa này có tới mấy chục chiếc thuyền, trên mỗi chiếc nhiều có mấy chục khẩu, ít thì cũng hai khẩu. Nếu tất cả cùng bắn tới, chẳng phải là vạn pháo tề minh (vạn pháo cùng nổ) sao, so với một trận chiến trên biển cũng chẳng kém bao nhiêu, chuyện lớn như thế này được nói ra từ miệng người kia, lại chẳng khác gì đang chơi trò chơi vậy, thật chẳng biết lai lịch của hắn là như thế nào.

Thạch Trường Sinh đại hỉ, lệnh kỳ phát lên. Toàn bộ hải quân Đại Hoa sau nháy mắt đã trở nên nghiêm túc, sâu trong những nòng pháo đen ngòm không ngừng nhấp nháy u quang, lặng lẽ ngắm chuẩn về phía đối diện.

- Bắn!

Thống lĩnh thủy quân hét lớn một tiếng, lệnh kỳ phát xuống.

“Oành...” Tiếng pháo chói tai vang lên, tựa như sấm động giữa trời quang. Cả thuyền đội đều rung động, Lý Thuấn Trần đứng trên quy thuyền cũng bị sóng nước làm cho nghiêng ngả.

Mấy trăm trượng biển đang bình yên đột nhiên nổi lên một cột nước, phẳng phất như một lầu các vừa được dựng lên, bắn thẳng lên cao hai trượng, trên mặt biển lập tức xuất hiện một trận mưa bụi mịn mù, nhìn giống như mây gió vô biên đang cuộn cuộn tung hoành.

Hỏa pháo của Đại Hoa đều đã được những xảo thủ công tượng cải tạo qua, lại lấy thêm được kỹ thuật của tây dương. Về độ chính xác và uy lực, pháo của Cao Ly sao có thể so sánh? Lần vạn pháo tề minh này, khắp cả mặt biển đều vang lên những tiếng oành oành, đến cả phía xa trên bờ cũng rung chuyển theo, mặt biển đang bình lặng bỗng nổi lên một trận sóng ngập trời cuốn về bốn phương.

Tiếng pháo nổ vang trời này đã làm kinh động đến đội quân đang đóng ở Quang Châu đảo, một đội nhân mã từ phía xa vội vã lao tới bờ biển. Long kỳ kim sắc bay phấp phới trên cao, tại chính giữa lá cờ đó viết một chữ “Lâm” cực lớn.

- Lâm soái, mau nhìn xem, là huynh đệ Trung Dũng quân!

Thạch Trường Sinh lớn tiếng kêu lên.

Màn mưa bụi dần tan đi, tướng sĩ Trung Dũng quân trên bờ nhìn thấy đội thuyền khổng lồ kia, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó hưng phấn điên cuồng nhảy lên, liều mạng khua khua lá cờ trong tay, tề thanh kêu lớn:

- Lâm nguyên soái, Lâm nguyên soái...

Lần này vạn pháo tề minh, chuyện liên quan đến đại cục của Cao Ly, chẳng phải là chuyện mà người bình thường dám làm, quan sát thần tình bình thản của người trước mắt, nếu đổi lại là kẻ khác chắc chắn chẳng dám làm ra chuyện này, đã thế lại còn nhẹ nhàng nhanh gọn, tựa như chẳng có gì nghiêm trọng, thân phận của hắn há có thể tầm thường?

Lý Thuấn Trần run rẩy trong lòng, vội vàng ngẩng đầu lên nhìn hắn:

- Xin hỏi các hạ là...

Nhìn thấy khuôn mặt tựa như cười mà không cười đó, trong đầu y như lóe lên một tia điện quang. Thân hình lập tức run rẩy, lên tiếng:

- Ngài, ngài là Lâm Tam...

Không ngờ ở Cao Ly ta cũng là danh nhân a! Lâm Văn Vinh cười ha hả:

- Lý tướng quân, nhân quang của ngài cũng không kém đó!”

Sắc mặt Lý Thuấn Trần trắng bệch, hồi lâu vẫn chẳng nói ra được câu nào. Người có danh, cây có bóng, sự lợi hại của Lâm Tam, hôm nay y mới được đích thân lĩnh hội, thảo nào đến cả người Đột Quyết thiên sinh cường hãn mà nghe đến hắn cũng phải biến sắc. Bại trong tay một người như thế này, tuyệt đối chẳng phải là oan uổng!

Tư Niệm hiệu chậm rãi cập bờ, tướng sĩ Trung Dũng quân đang đóng tại Cao Ly ùn ùn ào đến vây quanh. Những tiếng hò hét hưng phấn vang tới tận mây xanh.

Trong lòng Lâm Văn Vinh có chút xấu hổ, hắn tuy mang tiếng là thống soái Trung Dũng quân, nhưng lại là lần đầu tiên gặp mặt những tướng sĩ này. Nhìn thấy những ánh mắt sùng kính và ngưỡng mộ của các quân sĩ, hắn cứ cảm thấy một phen ngượng ngùng.

Nơi hắn lên bờ được gọi là Mộc Phổ cảng, thuộc Quang Châu phủ, cũng là một trong những nơi xảy ra trận chiến với Đông Doanh lần đó. Trận chiến ấy, tám vạn tráng đinh của Cao Ly đã tổn thất tới sáu bảy thành, đã chẳng còn lực tái chiến nữa, quân vụ toàn quốc liền do Trung Dũng quân tiếp quản.

Quang Châu là khu cực nam của Cao Ly, cách kinh đô Hán Thành mấy ngày đường, nghe nói Lâm nguyên soái đích thân tới Cao Ly, hai vị quan chức tối cao nơi đây là Toàn La đạo quan sát sứ và phủ doãn Quang Châu Đại Đô Hộ phủ vội vã tới nghênh giá, yến tiệc lập tức bày ra, ăn uống linh đình, nào dám có chút chậm trễ.

Đi trên biển khá nhiều ngày, hôm nay cuối cùng cũng được lên bờ, sau buổi tiệc đêm, hắn bèn kéo tay Ngọc Nhược đi dạo trên bờ biển, trong lòng vui vẻ không nói lên lời.

Nhìn về phía biển cả sóng nước liên miên không dứt, Đại tiểu thư mỉm cười lườm hắn:

- Lần đầu tiên đi thuyền vượt biển, không ngờ chàng lại nổ pháo mà tiến vào, khi trở về kể cho các tỉ muội nghe, nhất định sẽ khiến mọi người cười mãi không dứt đó.
- Chuyện này thì có gì mà buồn cười? Nếu các nàng ấy biết nàng được ở nơi đây thưởng thức mỹ thực của Cao Ly, chắc chắn là sẽ hâm mộ không thôi đó!

Lâm Văn Vinh hắc hắc cười bảo.

Nói đến mỹ thực Cao Ly, Đại tiểu nhất thời mỉm cười, hai người chỉ nhìn nhau không nói thêm lời nào.

Mặt biển vô cùng tĩnh lặng dưới ánh trăng, đột nhiên phía xa có một thân ảnh lóe lên, tránh tránh né né, tựa như không muốn để hắn nhìn thấy.

- Lý Thuấn Trần tướng quân, ngài tránh né làm gì thế?"

Hắn mỉm cười gọi.

Lý Thuấn Trần từ trong chỗ tối đi ra, xấu hổ thưa:

- Xin Lâm soái thứ tội! Tôi phụng mệnh của Toàn La đạo quan sát sứ đại nhân hộ vệ ngài, không ngờ lại làm kinh động đến ngài!

Chuyện này thật là buồn cười, phái một tên tướng quân đã có hiềm khích với ta đến bảo hộ ta? Hắn chỉ đành lắc đầu.

Lần này hắn đã trách nhảm Toàn La đạo quan sát sứ đại nhân. Lý Thuấn Trần vốn là tướng quân kiệt xuất nhất của Cao Ly, hướng chỉ sau khi trải qua trận đại chiến lần trước, Cao Ly nhân tài điều linh, có thể đưa ra cũng chỉ có một người này thôi.

- Lý tướng quân, ta nào đã nói gì đâu. Đúng chuyện không đúng người

Hắn vỗ vỗ vai Lý Thuấn Trần, từ tốn bảo:

- Hi vọng ngài hiểu, thiên hạ chẳng bao giờ có chuyện cho không, có được thì tất phải có mất! Đối với Cao Ly như vậy, mà đối với Đại Hoa ta cũng như vậy thôi!

Lý Thuấn Trần bất đắc dĩ thở dài một hơi, trong lòng chẳng biết là đang có tư vị gì.

- Được rồi, không nói những chuyện nhảm chán này nữa! Lý tướng quân, ta muốn hỏi thăm ngài một người, một vị kỳ nhân danh chấn Cao Ly!

635. Chương 632 - Cao Ly Vương

Lý Thuấn Trần vội hỏi:

- Xin hỏi, người mà Lâm nguyên soái nói là vị nào thế?

- Đế sư Đại Hoa Cổ Thuận Chương tiên sinh khi đi du lịch Cao Ly đã từng gặp được một vị kì nhân. Theo truyền thuyết thì người này bác cổ thông kim, biết chuyện năm trăm năm trước, năm trăm năm sau. Đến cả đại học giả đương thế như Cổ tiên sinh, người đã từng đọc cả vạn quyển sách, đứng trước mặt người ấy cũng chẳng chiếm được chút tiện nghi nào.

Lâm Văn Vinh mỉm cười nhìn y:

- Không biết Lý tướng quân có từng nghe qua người này chưa?

Lý Thuần Trần suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng bất đắc dĩ lắc đầu đáp:

- Cao Ly ta còn có mẫu nhân tài này sao? Xin nguyên soái tha thứ, Thuần Trần chưa hề nghe qua danh hiệu của người này.

Cổ Thuận Chương từng nói, vị kì nhân đó là người thích lặng lẽ, đến cả cùng người ấy gặp mặt cũng phải cách lớp màn che, Lý Thuần Trần chưa từng nghe qua người này cũng là chuyện dễ hiểu, đợi lúc đến Hán Thành phủ nghe ngóng là được rồi.

Lâm Văn Vinh lặng lẽ gật đầu:

- Vậy ta lại hỏi đến một người khác, vương cung của Cao Ly có một vị tiểu cung nữ tên là Từ Trường Kim, Lý tướng quân đã từng nghe qua chưa?

Lý Thuần Trần biến sắc, do dự hồi lâu rồi mới vô cùng cẩn thận hỏi lại:

- Ngài nói, có phải là Từ y nữ?

- Đúng rồi, đúng rồi, chính là nàng ta, nàng ta còn biết làm được thiện nữa!

Lâm Văn Vinh đại hỉ:

- Lý tướng quân có biết, có thể tìm được vị Từ tiểu thư này ở đâu không?

Lý tướng quân thở dài đáp:

- Từ y nữ tấm lòng nhân hậu, y thuật cao minh, trong lần đại chiến kháng Oa lần này, nàng ấy chẳng quản tính mệnh nguy hiểm, thâm nhập tiền tuyến, không biết đã cứu sống bao nhiêu người bị thương, Cao Ly ta trên dưới đều vô cùng cảm kích! Ngài muốn tìm nàng ấy, chỉ cần đi Hán Thành phủ là được!

Chuyện này cũng không có gì là bất ngờ, Lâm Văn Vinh ừm một tiếng, hai tay vẽ mấy cái hình tròn tròn trên bụng:

- Lý tướng quân, lần trước khi ngài gặp vị Từ y nữ đó, nàng ta có chỗ nào đặc biệt không?

Lý Thuần Trần khó hiểu nhìn hấn:

- Thế nào gọi là chỗ đặc biệt?

Đại tiểu thư đang đứng bên cạnh, Lâm Văn Vinh cũng không tiện nói rõ, chỉ có thể vạch vạch mấy nét trên bụng, đồng thời nháy nháy mắt ra hiệu với Lý Thuần Trần.

Tiêu Ngọc Nhược thấy bộ dạng ú ớ bất an của hấn, không nhịn được hứ một tiếng cười bảo:

- Ý của nguyên soái là, vị Từ tiểu thư này có phải có thai không?

- Ồ...

Lý Thuần Trần giật mình hiểu ra, cẩn thận suy nghĩ lại một chút, chậm rãi lắc đầu:

- Lúc đó đang hồi kịch chiến, không ngừng có người bị thương được đưa đến để cứu trị, mặt tướng cũng chỉ từ xa liếc mắt nhìn qua Từ y nữ mấy lần, còn về chuyện nàng ta có mang thai không, mặt tướng không biết! Hơn nữa, cũng chưa từng nghe nói qua tin tức Từ y nữ đã thành thân a!

Chưa thành thân thì không thể mang thai sao? Đại tiểu thư tựa cười mà không cười, lườm lườm hôn phu mấy cái.

Lâm Văn Vinh hắc hắc cười khan vài tiếng, khuôn mặt có chút nóng lên. Hắn đã sống cả hai đời rồi, chuyện bị người ta “hái hoa”, cũng chỉ có duy nhất Từ Trường Kim từng làm qua.

Lý Thuần Trần nhìn về phía hắn, do dự một hồi, nhỏ giọng hỏi:

- Xin hỏi, đại nhân nghe ngóng chuyện về Từ y nữ, phải chăng là muốn đi thăm nàng ấy?

Chuyện này cũng chẳng cần phủ nhận, Lâm Văn Vinh gật đầu ừm một tiếng:

- Lý tướng quân, nếu ta đoán không nhầm, thân phận của vị Từ tiểu thư này tại Cao Ly, e rằng chẳng phải chỉ đơn giản là một cung nữ thôi đâu, đúng không?

Lý Thuần Trần lập tức biến sắc, cúi đầu cất giọng:

- Ngài đang nói gì thế? Thuần Trần nghe không hiểu!

Lâm Văn Vinh mỉm cười vỗ vai hắn:

- Cao Ly chỉ lớn thế này thôi, có chuyện gì có thể che giấu chứ? Thân phận thực của Từ y nữ, số người ở Cao Ly biết chắc cũng không phải là ít đâu, ta thân là thống soái của Trung Dũng quân, sẽ không có chuyện một chút nhần nại này mà cũng không có đâu!

Sắc mặt hắn bình đạm, ánh mắt cao thâm khó dò, phẳng phất như sớm đã biết hết tất cả rồi.

Lý Thuần Trần sợ hãi nhìn hắn, sau một hồi chỉ đành cúi đầu xuống, đáp:

- Chuyện này vốn là một đoạn bí sử của Cao Ly ta, đại nhân biết rồi, hi vọng ngài đừng loan truyền ra ngoài! Điều ngài sở liệu không sai, Từ y nữ đích xác là giọt máu của Cao Lệ vương chúng tôi!

- Ồ?

Tuy sớm đã có dự cảm, nhưng bây giờ nghe chính miệng Lý Thuần Trần nói ra, hắn vẫn không khỏi kinh ngạc.

- Mẫu thân của Từ y nữ năm đó vốn là một vị Thượng cung nương nương trẻ tuổi nhất trong cung, bà ôn nhu phóng khoáng, hiền thực mỹ lệ, cùng vương thượng sớm tối bên nhau, tình cảm ngày càng sâu sắc. Sau đó chuyện này bị vương hậu biết được, vương hậu nổi trận lôi đình, nhân cơ hội vương thượng ra ngoài tuần thị liền đuổi Thượng cung nương nương đang mang thai ra khỏi cung, đồng thời còn sai người mưu hại. Mặt khác còn nói dối với hoàng thượng rằng, Thượng cung nương nương đã rơi xuống sông mà chết.

Đại tiểu thư nghe thế thần sắc trở nên căng thẳng, vội hỏi:

- Sau đó thì sao? Sau đó thì sao?

Lý Thuần Trần lắc đầu cảm thán:

- May mà có nghĩa sĩ dân gian tương cứu, mưu kế của vương hậu mới bị ngăn cản, chỉ là Thượng cung nương nương vì tránh vương hậu bức hại, không thể không ẩn tính mai danh trốn tránh trong núi. Vương thượng từng phái người đi tìm bà trong nhiều năm nhưng thủy chung vẫn không tìm được. Còn Thượng cung nương nương thì nhớ nhung thành bệnh, sau khi sinh hạ Từ y nữ được hai năm thì buồn rầu qua đời, lưu lại ấu nữ mới chưa đầy ba tuổi.

Không ngờ Trường Kim muội có một thân thế bi thảm như vậy, Lâm Văn Vinh lặng lẽ thở dài:

- Vậy chuyện này sao lại truyền ra ngoài thế?

- Kể ra cũng là do thiên ý, Từ y nữ thiên tư thông tuệ, bốn tuổi đã có thể đọc sách ngâm thơ, nhận biết được thảo, danh tiếng vang xa. Chuyện này truyền đến tai thượng cung (tên một chức quan, chuyên quản lý những sự vụ trong cung đình) chuyên môn tuyển cung nữ, bà ta tự mình tới khảo sát thật giả, sau khi xác nhận liền đem Từ y nữ về làm tiểu cung nữ, đưa vào trong vương cung Cao Ly.

- Từ y nữ giống hệt mẫu thân, mỹ lệ ôn nhu, chăm chỉ học tập, học vấn và dung mạo đều xuất sắc nhất trong tất cả các tiểu cung nữ. Cuối cùng cũng do ý trời, năm thứ mười sau khi nàng tiến cung, vương thượng ngẫu nhiên đi dạo ở hậu hoa viên, nhìn thấy dáng vẻ của nàng, không ngờ lại giống hệt với Thượng cung nương nương đã mất. Vương thượng chấn kinh, kéo lấy nàng mà hỏi han, lại đích thân tới quê hương nàng khảo

sát, cuối cùng nhìn thấy mộ phần của Thượng cung nương nương và tín vật mà bọn họ định tình! Vương thượng lúc này mới biết, thì ra Từ y nữ chính là giọt máu của mình, còn cái chết của Thượng cung nương nương, cuối cùng cũng lộ ra chân tướng!

- Thì ra thân thể của Từ tiểu thư lại trở trêu như vậy!

Tiêu Ngọc Nhược lắc đầu cảm khái:

- Nàng ta vốn phải là công chúa Cao Ly, nhưng trong danh sách tông thân của Cao Ly, tại sao lại không nhìn thấy tên nàng ta?

- Đây chính là nguyên nhân vì sao người Cao Ly chúng ta lại sùng kính Từ y nữ!

Lý Thuần Trần ngẩng đầu lên đáp:

- Vương thượng sau khi biết được nội tình, trong lòng vô cùng xấu hổ, đối với đứa con gái từ nhỏ đã phiêu bạt bên ngoài này vô cùng sủng ái, vượt hẳn tất cả những người con khác. Người đã từng mấy lần muốn đưa Từ y nữ vào danh sách tông thân, nhận lại thân phận công chúa, nhưng lại bị Từ y nữ cự tuyệt!

- Cự tuyệt?

Lần này đến cả Lâm Văn Vinh cũng không nhịn nổi kinh ngạc kêu lên:

- Vì sao?

- Từ cung nữ nói, nàng ta và Thượng cung nương nương đã chết đều là đến từ dân gian, vĩnh viễn sẽ không quên chuyện bách tính Cao Ly đã cứu nàng, nuôi nàng. Nàng chỉ nguyện ý làm một người dân bình thường, đem số học cả đời cống hiến cho dân chúng Cao Ly, bởi nàng là con dân Cao Ly!

Thì ra là vậy! Thảo nào Từ Trường Kim khi đến Đại Hoa cầu cứu, vì cứu Cao Ly, chuyện gì cũng nguyện ý hi sinh! Tính cách của nữ tử này quả thực cực kì kiên cường!

Mà Cố Thuận Chương ngày đó đã từng nói Đại Hoa và Cao Ly có thể kết thân, chắc là ám chỉ Từ Trường Kim rồi! Khó trách lão đầu đó lại hướng về phía ta nháy mắt, kêu ta sau này đừng nên hối hận! Lâm Văn Vinh cười khổ không nói gì, cách nhìn đối với Từ Trường Kim cũng thay đổi rất nhiều.

Từ lời Lý Thuần Trần biết được tiểu cung nữ vẫn bình yên vô sự, khối đá trong lòng hẳn như được trút xuống, giờ còn đang có chút kì vọng mau chóng đến Hán Thành phủ sớm một chút.

Sáng sớm ngày thứ hai xuất phát, từ Quang Châu đi lên phía bắc, qua Toàn Châu, Thanh Châu, Thiên An Sở quận, tiến thẳng tới Hán Thành phủ.

Cao Ly vừa trải qua đại chiến, tráng đinh tổn thất rất nhiều, dọc đường nhìn thấy đều là bách nghiệp tiêu điều, khốn khổ vô cùng. Đại tiểu thư vốn muốn đẩy mạnh tiêu thụ vải vóc và nước hoa của Tiêu gia, nhưng nhìn thấy cảnh này cũng chỉ đành tạm thời gạt sang một bên.

Tình cảnh cứ như vậy, cho đến khi vượt qua Thiên An, đến Thủy Nguyên mới dần dần có cải thiện, nhân khẩu đông đúc hơn, tường thành ngày càng cao, những khu chợ náo nhiệt cũng dần nhiều lên, ẩn ước lộ ra bộ dạng phồn hoa.

Mọi người dừng lại ở Thủy Nguyên, Tiêu Ngọc Nhược đem một bộ phận hàng hóa mang theo ra, phân phát miễn phí tại nơi nhiệt náo trong thành.

Sau cuộc chiến, vật dụng ở Cao Ly cực kì đắt đỏ, những xấp vải lụa đó không nghi ngờ gì chính là thứ hàng xa xỉ ỏ nhất, huống chi còn là phát miễn phí! Việc này khiến cho cả Thủy Nguyên đều rung động, trong thành tràn ngập người, trong ba tầng, ngoài ba tầng chen chúc nhau đến giọt nước cũng không lọt qua, chiếc kim cũng chẳng xuyên thấu được.

Việc quảng cáo này mang lại một hiệu ứng cực lớn, rất nhiều người tuy chưa lĩnh được hàng miễn phí nhưng lại đã vĩnh viễn ghi nhớ kĩ hai chữ “Tiêu Kí”.

Những lúc phi thường thì tự sẽ có những biện pháp phi thường, chủ ý mà Đại tiểu thư nghĩ ra này, đến Lâm Văn Vinh cũng không nén nổi phải đưa ngón tay cái lên khen tuyệt.

Thủy Nguyên chính là thủ phủ kinh kì, cách Nhân Xuyên cảng và Hán Thành phủ đều không quá trăm dặm đường.

Mọi người đi rất vội vã, chưa tới chính ngọ đã chỉ còn cách Hán Thành phủ chừng hai mươi dặm.

Lâm Văn Vinh và Thạch Trường Sinh đánh ngựa đi trước tiên, đang nhàn nhã thưởng thức phong cảnh xung quanh Hán Thành phủ thì đột nhiên nghe thấy mấy tiếng nổ lớn “oành” “oành” vang lên, phía trước đột nhiên xuất hiện một đội ngũ rất lớn, một đám người đen sì đông đảo tựa như đàn kiến đang ào về phía bọn họ.

- Chuyện gì thế?

Lâm Văn Vinh đại kinh.

Lý Thuấn Trần đang theo sau lưng hấn ngẩng đầu lên đưa mắt nhìn một hồi, vừa kinh ngạc vừa vui mừng thưa:

- Bẩm đại nhân, là Cao Ly vương của chúng tôi soái lĩnh bách quan, xuất thành hai mươi dặm, đích thân tới nghênh tiếp ngài!

Đưa mắt nhìn tới, đi đầu tiên là hai đội cung nữ Cao Ly mỹ mạo và một đội binh sĩ uy vũ, phía sau là mấy trăm quan viên Cao Ly thân mặc hồng bào, lam bào đang đi bộ theo ngay sau. Ở giữa bách quan là loan giá màu vàng do tám con ngựa lớn đồng thời kéo đi, đúng là tọa giá của Cao Ly vương.

P phía sau bọn họ, cả ngàn vạn bách tích tay cầm hoa tươi, hoan hô ào tới, phẳng phất như sóng biển trào dâng, đưa mắt chẳng thấy bờ.

- Ấc ặc, nhiều người như vậy tới hoan nghênh chúng ta a!

Thạch Trường Sinh lè lưỡi kêu lên.

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Chỉ nhìn nhân số thì có tác dụng gì? Một đám vạn người như thế này, Đại Hoa ta có thể tổ chức ra cả vạn đoàn!

Đang lúc nói cười, đám người hoan nghênh đã dừng lại trước mặt bọn họ, các cung nữ và hộ vệ mau chóng tránh ra, bách quan Cao Ly vây quanh loan giá.

Tầm rèm được vén lên, bên trong một lão giả chừng năm sáu chục tuổi mau chóng bước ra, đầu đội mũ miện vàng, thân khoác hoàng bào, hướng về phía hấn ân cần lên tiếng:

- Dám hỏi vị này có phải là Lâm nguyên soái của Trung Dũng quân Đại Hoa không?

Hoa ngữ của ông ta cực kì gượng gạo, dù sao Lâm nguyên soái đánh nam dẹp bắc, đến cả khẩu âm của người Đột Quyết cũng còn hiểu được, huống chi là Cao Ly!

- Chính thế, chính thế!

Lâm Văn Vinh xoay người xuống ngựa, mỉm cười ôm quyền nói:

- Vị này chính là Cao Ly vương sao? Vương thượng ngài đích thân tới đón, Lâm mỗ hỏ thẹn không dám nhận!

Cao Ly vương chính là phụ thân thân sinh của Từ Trường Kim, nghĩ đến quan hệ giữa mình và tiểu cung nữ, trong lòng hấn luôn cảm thấy có chút quái dị, tựa hồ còn chưa thích ứng lắm!

- Nguyên soái quá khách khí rồi!

Cao Ly vương bước lên phía trước vài bước, đích thân đỡ vai hấn dậy, tha thiết nói:

- Sớm đã nghe danh Lâm nguyên soái thiếu niên anh tài, dùng mấy nghìn nhân mã công phá Đột Quyết cương đình, bắt sống Kha hấn của người Hồ, khiến người Đột Quyết nghe gió đã kinh hồn. Trung Dũng quân dưới tay ngài lại càng năng chinh thiện chiến, hỏ đắm trung tâm, vì cuộc chiến vệ quốc của Cao Ly ta

mà đã lập lên công huân cực lớn. Hôm nay Lâm nguyên soái đích thân giá lâm Cao Ly, quả thực là niềm vinh hạnh cho chúng tôi!

Quan sát Cao Ly vương ở khoảng cách gần, có thể thấy tuy ông ta sắc mặt hồng nhuận, nụ cười thân thiết, nhưng những nếp nhăn trên trán lại sâu đến tận xương, xem ra những ngày gần đây đã phải lo lắng không ít!

Lâm Văn Vinh trong bụng hiểu rõ, hần cười ha hả đáp:

- Vương thượng quá khen rồi! Gì mà thiếu niên anh tài, khiến người Đột Quyết nghe gió mà sợ chứ, đều là những từ khoa trương. Con người ta đây chuyện không biết nhất chính là đánh trận, những thắng lợi đó đều là những huynh đệ liều mạng đánh giết giành về, ta cũng chỉ là đi theo sau mà thôi!

Người này sao lại khiêm tốn thế nhỉ, chẳng hề giống với trong truyền thuyết! Cao Ly vương khẽ mỉm cười gật đầu, lại nghe người khiên tốn kia tiếp:

- Có điều, hiệp trợ Cao Ly kháng Oa chính là việc chúng ta nên làm. Nhất thể lưỡng trị mà, biên cương của Cao Ly chính là biên cương của chúng ta, quốc thổ của ngài, đương nhiên cũng là quốc thổ của ta! Người một nhà sao có thể dùng chữ hai nhà chứ, ha ha!

Cơ mặt Cao Ly vương hơi lay động, nụ cười có chút cứng nhắc, xấu hổ nói:

- Phải, phải, cảm tạ thịnh tình của Đại Hoa a!

- Đừng đừng, vương thượng lại khách khí rồi!

Lâm Văn Vinh kéo tay ông ta, thần bí nói:

- Không dấu ngài chứ, trước khi ta đến đây, hoàng thượng còn đặc biệt nhắc đến ngài! Người nói, nếu rảnh thì mời Cao Ly vương tới kinh thành vui chơi một chút, lâu lắm rồi không gặp, kì thực người cũng có chút nhớ nhung! Ngài xem, hoàng thượng vẫn luôn nhớ đến ngài đó!

Hần hai mắt híp lại, tựa như cười mà không phải cười, thâm châm biếm Cao Ly là gió chiều nào theo chiều ấy, thấy lợi quên nghĩa, Cao Ly vương làm gì mà không hiểu.

- Phải, phải!

Cao Ly vương xấu hổ ôm quyền:

- Xin Lâm nguyên soái chuyển cáo với hoàng thượng, mùa xuân năm sau, vi thần nhất định sẽ tự mình tới kinh thành yết kiến thiên tử!

636. Chương 633 : Tâm Bệnh

Khó khăn lắm mới nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc của tiểu vương tử Lý Thừa Tái ngày đó đã tới Đại Hoa để cầu thân Nghê Thường công chúa.

Lâm Văn Vinh nhớ lại cảnh hai người tranh tài ngày trước, bản thân còn từng đùa cợt hần mấy lần, không nén nổi liền nhìn về phía hần mỉm cười.

Lý Thừa Tái lại có chút ngượng ngùng, trước đây khi đến Đại Hoa triều kiến, hần còn từng diễu võ dương oai trước mặt Lâm Tam, không ngờ trước sau chưa đầy nửa năm mà chuyện đã hoàn toàn đảo ngược rồi. Lâm Tam lần này tới Cao Ly, không chỉ là tiếp nhận tiếng hoan hô của vạn nhân, đến cả phụ vương của hần cũng phải đi theo sau lưng y, ân cần chu đáo, cung kính đến cùng cực, so với trước đây thật là đối lập.

Cao Ly vương thấy hần nhìn chăm chăm vào Lý Thừa Tái mà trầm ngâm không nói thì vội vàng lên tiếng:

- Lâm nguyên soái, đây là tiểu khuyển Thừa Tái, mong ngài quan tâm nhiều một chút!

- Có quen biết, có quen biết.

Lâm Văn Vinh cười bảo:

- Ngày đó tại kinh thành bọn ta còn từng giao lưu qua. Tiểu vương tử, chào ngài a, mấy tháng không gặp, ngài càng ngày càng anh tuấn tiêu sái a, sắp đuổi kịp ta rồi đó!

- Nào dám, nào dám!

Lý Thừa Tái xấu hổ ôm quyền khom lưng, không dám ngẩng đầu lên.

Nhìn Lý Thừa Tái, lại nghĩ đến tiểu cung nữ Cao Ly ngày đó đã cùng hắn tới Đại Hoa cầu thân, Lý Thừa Tái đã từng hứa đem Từ Trường Kim tặng cho hắn làm thị nữ, bây giờ hắn mới hiểu, thì ra đó chỉ là một thủ đoạn của người Cao Ly mà thôi.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc vài tiếng, sau mấy lời mời mọc của Cao Ly vương, hắn miễn cưỡng bước lên chiếc xe ngựa xa hoa một cách khó khăn. Cao Ly vương đứng bên cạnh hắn, âm thầm nâng tay áo cho hắn, đích thân đưa Lâm đại nhân nhập thành.

Hán Thành phủ chính là đô thành của Cao Ly, tường thành cao rộng trải dài, tuy vừa mới trải qua chiến hỏa nhưng vẫn có thể thấy được vẻ phồn hoa ngày trước.

Hai bên đường đầu người nhấp nhô, tiếng hoan hô như sóng vỗ, tất cả bách tính ở Hán Thành phủ đều đi ra được, vây quanh mã đội mà nhảy múa ca hát, nhiệt liệt hoan nghênh Lâm nguyên soái của Đại Hoa tới. Từ cảnh tượng náo nhiệt này có thể nhìn ra, vì nghênh tiếp hắn, người Cao Ly quả thực đã chuẩn bị rất kỹ càng.

Vương cung Cao Ly nằm ở phía đông của Hán Thành phủ, tuy có thể gọi là mỹ lệ, nhưng so sánh với hoàng cung Đại Hoa, vô luận về quy mô khí thế hay về độ tinh xảo đều không ở cùng một cấp bậc.

Bước vào chính điện, phân ra chủ khách mà ngồi. Các cung nữ đưa những bình trà đang bốc hơi nghi ngút lên, mời quý khách thưởng thức.

Cao Ly vương đích thân giới thiệu về quá trình kháng Oa và tình hình trong nước gần đây cho khách quý. Tự nhiên nói rằng tráng sĩ Cao Ly kiên dũng thiện chiến, liều mạng ngăn cản cường địch, Trung Dũng quân của Đại Hoa đương nhiên cũng phát huy được một tác dụng nhất định.

Lâm Văn Vinh nghe mà buồn cười, nhưng lại lười chẳng muốn phản bác, những thứ hư danh này chẳng cần cũng được. Sự thực mới là quan trọng nhất, chỉ cần Trung Dũng quân của Đại Hoa còn đóng trên bán đảo Cao Ly, tất cả đều vẫn nắm trọn trong lòng bàn tay.

Nghe Cao Ly vương nói về quốc thể xong liền đến lượt Lâm nguyên soái đọc diễn văn. Hắn chỉ nói lần này đến là thăm hỏi Đại Hoa Trung Dũng quân, thuận tiện còn đi bãi phóng một vị tuyệt thế kì nhân. Bách quan Cao Ly nghe thấy hắn chẳng đề ra một yêu cầu đặc biệt nào mới thở phào một hơi, nhất thời không khí trở nên thoải mái nhẹ nhõm.

Sau đó là buổi yến trưa long trọng, để nghênh tiếp hắn, người Cao Ly quả thực đã hao phí rất nhiều tâm tư. Những món ăn lạnh truyền thống tự nhiên không cần nói, còn đặc biệt chuẩn bị thêm rất nhiều món ăn truyền thống vô cùng hiếm quý của Đại Hoa, có thể nói là cực kì phong phú.

Những tiểu cung nữ mỹ lệ mày liễu eo thon nhảy những điệu múa vui vẻ trước mặt khách nhân. Cao Ly vương và bách quan cùng nâng li lên, đồng thanh cung nghênh Lâm nguyên soái tới, tình ý cực kì tha thiết.

Thanh tửu này cực nhẹ, Lâm Văn Vinh uống vài li xuống bụng mà vẫn vô cùng tỉnh táo, nhưng người Cao Ly đều đã mặt mũi đỏ bừng, không khí trong triều đường vô cùng náo nhiệt.

Đợi đến khi món ăn cuối cùng được đưa lên, các quan viên Cao Ly vốn đang say túy lúy lập tức đều mở trừng mắt ra, trên mặt hiện ra thần sắc hoan hỉ.

Cao Ly vương đứng dậy, đi đến trước mặt hắn, đích thân múc canh cho hắn:

- Lâm nguyên soái mời xem, đây là món ăn ngon nhất của Cao Ly ta, là thứ mà Đại Hoa không có, tên của nó là Dực Thiện! Bên trong có bạch quả, nhân sâm Cao Ly, Tuyết Bối dưới đáy biển, tay gấu trên núi cao, cùng mấy loại nguyên liệu trân quý khác, được cẩn thận nấu thành, công năng làm tỉnh tâm sáng mắt, khử hỏa nhuận phế, là loại dực thiện trân quý nhất! Toàn Cao Ly, có tư cách thưởng thức nó, bất quá chỉ chừng trăm người thôi!

Trong bát canh nhỏ bằng sứ đó chỉ là canh suông, mang theo chút hương vị thoang thoảng, thập phần dụ người. Đại tiểu thư thử nếm một ngúm, lập tức lộ vẻ vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, không ngừng gật đầu.

Lâm Văn Vinh nghe mà bật cười, Cao Ly vương này đã nói đến lai lịch của Dược Thiện, xem ra về mặt ăn uống hẳn cũng có nghiên cứu rồi.

Hắn múc lên một muống nhắm nháp. Dược Thiện này trong sự tươi ngon còn mang theo hương thơm thanh đậm của dược vật, thập phần thơm ngọt hợp miệng, Cao Ly vương quả nhiên không nói quá.

Nhìn thấy bộ dạng hơi gật gù của hắn, mặt Cao Ly vương toát lên vài phần đắc ý:

- Nguyên soái, mùi vị thế nào?

- Quả thực không tồi!

Lâm Văn Vinh cười cười, vẻ còn chưa tận hứng nói:

- Xin hỏi vương thượng, Dược Thiện này là do vị trù sư nào làm thế? Lâm mỗ có thể gặp người ấy một chút không?

- Chuyện này...

Sắc mặt Cao Ly vương lộ vẻ khó coi, chần chờ hồi lâu mới đáp:

- Dược Thiện này là do một vị dược sư trong Ti viện chế ra, hiện giờ người ấy có việc gấp, đã ra khỏi cung rồi! Nhất thời sợ rằng không tìm được!

Cao Ly vương ngón từ mập mờ, trong đó hiển nhiên còn có ẩn tình, Lâm Văn Vinh từ tốn cất tiếng:

- Vậy sao? Không ngờ ta vượt ngàn dặm xa xôi tới đây, muốn gặp vị cao nhân nấu Dược Thiện một chút mà cũng khó khăn như vậy! Ôi, chỉ có thể trách số ta không tốt, đã làm khó vương thượng rồi!

Ý trào phúng của hắn, Cao Ly vương làm gì mà chẳng nghe ra, vương thượng cười khổ lắc đầu:

- Nguyên soái, cùng người thông minh như ngài nói chuyện, ta cũng chẳng phải che giấu làm chi nữa! Chắc ngài cũng đã đoán ra Dược Thiện này là do người nào nấu rồi, nhưng, nàng ta chế biến dược thiện xong liền rời khỏi cung đi luôn, chuyện này là hoàn toàn chính xác.

- Rời khỏi cung rồi? Tại sao?

Lâm Văn Vinh vội hỏi.

Cao Ly vương thở dài một hơi, hạ thấp giọng:

- Đã nói đến đây rồi, ta cũng không giấu ngài nữa. Vị dược sư này vốn không nguyện ý nhìn thấy ngài, vì khách quý mà nấu Dược Thiện cũng do ta thôi thúc mấy lần, nàng ta mới miễn cưỡng đồng ý. Hơn nữa còn phải nói trước, nấu xong là không ở trong cung thêm một khắc nào, ta cũng đã đáp ứng rồi.

Lâm Văn Vinh có chút buồn rầu bảo:

- Tại sao không muốn thấy ta? Nàng ta thế này là ý gì vậy? Lại nói, ngài là người... ngài là người thân của nàng ta, vậy mà nàng ta không để cho ngài chút mặt mũi nào sao?

Nghe ý tứ của Lâm nguyên soái, thân phận của dược sư này hẳn sớm đã rõ ràng. Cao Ly vương xấu hổ cười cười:

- Đừng trách nó, nó bình thường thông minh lanh lợi, mĩ lệ thiện lương, chúng ta đều vô cùng yêu thích. Chỉ là mấy ngày gần đây, nghe được tin tức ngài đến Quang Châu nó mới biến thành trầm mặc. Ta cũng thúc thủ vô sách rồi. Khi rảnh rỗi, nó không khóc thì lại cười, cũng chẳng biết là sao nữa.

Không phải khóc thì là cười? Mấy chữ ngắn ngủi này đã đem bóng hình rất sinh động của tiểu cung nữ xuất hiện trước mặt hắn.

Lâm Văn Vinh im lặng một hồi, nặng nề thở dài:

- Thôi vậy, nàng ta đã không muốn thấy ta, vậy ta sẽ đi gặp nàng ta! Có một số chuyện phải nói cho rõ, chẳng thể cái gì cũng đều không rõ ràng được, vương thượng, ngài bảo có phải không?”

Hắn tuy không nói thẳng ra, nhưng hai người sớm đã hiểu rõ rồi, nói được mấy câu, quan hệ giữa hắn và Cao Ly vương đã được kéo gần lại hơn một chút.

Vương thượng gật gật đầu, thở dài bảo:

- Nhưng ta đã đáp ứng với nó, không được đem chỗ ở của nó nói cho ngài. Ta đương nhiên phải tuân thủ lời hứa...

Nhìn thấy thần sắc khấn trương của Lâm nguyên soái, Cao Ly vương vội xua tay, cười nói:

- Đừng lo, hãy nghe ta nói xong đã. Ta thân làm vương thượng Cao Ly, chuyện đã đáp ứng tự nhiên không thể làm trái, nếu không, làm sao có thể đối diện với các thần dân? Nhưng, ta không nói với ngài, tình không có nghĩa là không được nói với người khác. Tìm một tên thị vệ tới vẽ cho ngài một bức bản đồ, vậy chẳng phải là được rồi sao?

Hay cho lão đầu gian trá này! Lâm Văn Vinh cười lên ha hả.

Sau khi thương lượng xong chuyện này, hắn chẳng còn tâm tư gì để ăn được thiện thịnh yến nữa. Cao Ly vương cũng rất hiểu tâm tư của hắn, đem buổi yến yến đó kết thúc sớm luôn.

Cùng Tiêu Ngọc Nhược ra khỏi vương cung, Đại tiểu thư cười nói:

- Chàng và Cao Ly vương đó thăm thăm thì thì, lén lén lút lút nói về chuyện gì thế? Là nhận thân thích sao?

Lâm Văn Vinh sững sờ một chút, đột nhiên thơm lên chiếc má trắng bóng như ngọc của nàng một cái, cười hì hì:

- Nàng mà không nói thì ta còn chưa nghĩ đến nữa! Thì ra ta và Cao Ly vương thật sự có chút dây mơ rễ má. Hổ thẹn, hổ thẹn!

- Gì mà hổ thẹn? Chàng có thể lựa chọn cách quên đi mà!

Đại tiểu thư lườm hắn mấy cái, lắc đầu mỉm cười. Tính cách của hôn phu thật khiến người ta tức đến chết mà cũng yêu đến chết.

Hán Thành phủ chính là quốc đô của Cao Ly, tuy chiến hỏa vừa tan nhưng trong thành thị đều đã hồi phục trở lại, người tới người lui, tiếng kêu ẩm ỹ, vô cùng náo nhiệt.

Tiêu Ngọc Nhược vừa đi vừa nhìn, nhìn cả nửa ngày, cuối cùng không nhẫn nại nổi nữa liền kéo tay áo hắn, khẽ gọi:

- Lâm lang...

- Hử?

Lâm lang trong lòng bay bổng, vui vẻ ứng một tiếng.

- Kì quái thật.

Đại tiểu thư vẫn đứng bên cạnh hắn, vô cùng cẩn thận đánh giá những người đang đi lại, hạ thấp giọng:

- Dung mạo của người Cao Ly này, hình như đều giống nhau...

Lâm Văn Vinh nháy mắt, ghé sát tai nàng cười bảo:

- Chuyện bí mật như vậy mà cũng bị nàng phát hiện ra được? Đại tiểu thư bảo bối, không phải ta khoa trương nàng chứ, nàng sắp thông minh giống như lão công nàng rồi đó.

Tiêu Ngọc Nhược vừa vui mừng vừa xấu hổ, véo mạnh vào cánh tay hắn, lại cười khi một tiếng, trong lòng vui vẻ đến không nói nên lời! Ưu điểm lớn nhất của phu quân nàng chính là bất kể khi nào, chỉ cần được ở cùng hắn là luôn vui vẻ!

Hai người đi một mạch, không ngừng nói chuyện với nhau, chàng chàng thiếp thiếp vô cùng thân mật ngọt ngào.

Đến giữa chợ, người càng ngày càng đông, phu quân liếc mắt nhìn quanh bốn phía, gật gật đầu, nghiêm túc nói:

- Lạc đường rồi! Đã đến lúc nên xem lại lộ tuyến tấn công thôi!

Móc một tờ giấy từ trong ngực ra, bên trên vẽ từng đường đi lối lại, tất cả cứ lẫn lộn vào nhau, đây là tấm bản đồ mà trước khi xuất cung Cao Ly vương đã tìm người vẽ cho hắn.

Hắn liếc nhìn qua một lượt, lập tức nhíu mày lại.

Đại tiểu thư thấy thần sắc hắn như đang do dự, không nén nổi cười nói:

- Cái gì mà lộ tuyến tấn công? Hán Thành phủ này tổng cộng mới có mấy con đường mà chàng đã lạc rồi sao? Thảo nguyên lớn như vậy, sao thiếp chưa thấy chàng đi sai đường?

- Tốt xấu gì cũng là ra nước ngoài a, lạc đường là chuyện khó tránh khỏi!

Hắn hi hi ha ha, giả thành bộ dạng chẳng thể ngửi nổi, chỉ tay vào tờ giấy trắng nói:

- Đại tiểu thư, nàng thấy nhiều biết rộng, học vấn uyên bác, ta muốn thỉnh giáo nàng một chút, mấy chữ này đọc như thế nào?

Lam Tam danh chấn thiên hạ không ngờ cũng có lúc không biết đọc chữ? Tiêu Ngọc Nhược vô cùng ngạc nhiên, quét mắt nhìn qua mấy lượt, lập tức nổi giận, dậm mạnh vào tay hắn:

- Cái đồ xấu xa chàng, cố ý trêu ta sao? Đây rõ ràng là chữ Cao Ly, ta làm sao biết được?

Lâm Văn Vinh hôn lên má nàng một cái:

- Không biết cũng không phải vội, tìm một người để hỏi chẳng phải là xong sao?

Hắn nhanh chóng nhảy lên phía trước, cản trước mặt một người Cao Ly:

- Này, đại thúc, xin chào, mạo muội quấy rầy chút, xin hỏi thúc có thể nghe hiểu lời ta nói không? Nếu không hiểu thì cảm phiền thúc lắc đầu một cái!

Cao Ly đại thúc quả nhiên rất nghe lời lắc đầu, Đại tiểu thư không nén nổi bật cười khúc khích.

Lâm Văn Vinh trừng mắt ra, chỉ vào mấy văn tự Cao Ly trên bản đồ:

- Đại thúc, xin hỏi mấy chữ này là ý gì?

- Rẽ trái!

Người Cao Ly dùng thứ tiếng Hoa ngọng nghịu nói.

Rẽ trái? Nói như vậy, câu còn lại là rẽ phải rồi? Lâm Văn Vinh phẫn nộ dậm mạnh vào tấm bản đồ một cái, Cao Ly vương kiểm tên thị vệ này ở đâu thế? Chưa từng thấy kẻ nào ngốc thế này, còn viết chữ ra làm cái quái gì chứ, cứ vẽ cái mũi tên chẳng phải là xong sao?

Đại tiểu thư kinh ngạc vô cùng, nhìn người Cao Ly đó hỏi:

- Ông biết nói tiếng Đại Hoa?

- Trung Dũng quân đóng ở Cao Ly, nghe nói nguyên soái của bọn họ muốn đến đây thăm hỏi, người Hán Thành phủ chúng ta đều phải học vài câu tiếng Đại Hoa, đây là mệnh lệnh của vương thượng!

- Cảm ơn, cảm ơn!

Lâm nguyên soái chấp hai tay lại, chân thành cảm kích.

Theo những chú thích rẽ phải rẽ trái đó, hai người đi loạn lên trong Hán Thành phủ, chẳng biết đã đi được mấy dặm, đột nhiên trước mắt sáng lên, phía trước xuất hiện một khu dân cư Cao Ly rộng rãi.

Trong đó có một tòa tiểu lâu u tĩnh trang nhã, trước cửa treo một chiếc bình nhỏ rất tinh xảo.

Trước lầu xếp hàng một đội ngũ rất dài, hầu hết đều là người đang mắc bệnh, khuôn mặt bọn họ tràn ngập chờ mong nhìn tấm rèm cửa buông xuống, nhưng không có người nào dám lớn tiếng ầm ỹ. Trong tòa lầu cũng vô cùng lặng lẽ, chẳng biết bên trong có ai đang ngồi nữa.

Từ chiếc bình treo bên trên cùng đám người đang xếp hàng ở bên ngoài, có thể biết đây là một phòng khám. Là vị y quốc thánh thủ nào ở nơi đây chữa bệnh mà lại có thể khiến người người nghe tiếng tìm tới như thế?

- Việc này gọi là Huyền Hồ Tế Thế rồi!

Đại tiểu thư thở dài một tiếng, liếc nhìn hắn, bất đắc dĩ nói:

- Tâm bệnh của Lâm lang, đại khái chỉ có vị đại sư này mới có thể chữa được!

637. Chương 634 : Gặp Lại Trường Kim

- Đâu có, đâu có!

Lâm Lang xấu hổ cười trừ, nắm lấy bàn tay nàng, mau chóng bước vào trong.

Những người bệnh ngoài cửa đều tự giác xếp hàng, chẳng ai dám làm phiền đại phu bên trong, nhìn thấy tên tiểu tử đen thui không biết từ đâu chạy ra này không ngờ lại chẳng hề để ý đến hàng người dài dằng dặc ở đây mà trực tiếp xông vào, họ không khỏi trợn trừng mắt tức giận, hung hăng nhìn về phía hắn.

Lâm Văn Vinh cười hì hì, chấp hai tay cất tiếng:

- Xin lỗi các vị, chuyện của ta quá gấp gáp, liên quan đến hạnh phúc cả đời của vị đại phu bên trong, mong mọi người đừng trách.

Cũng chẳng cần biết người Cao Ly có nghe hiểu hay không, hắn cứ thế xông thẳng tới trước cửa tiểu lầu. Cánh cửa đang khép hờ mở ra, một bệnh nhân vừa được chữa trị xong từ bên trong bước ra, thấy vậy hắn liền nắm tay Ngọc Nhược lao vào, trong lòng lo lắng như có lửa đốt.

Vừa vào trong cửa đã ngửi thấy một mùi đàn hương nhàn nhạt bay vào mũi. Tâm thần đang sốt ruột nhứt thời dần bình ổn lại.

Phòng khách khá lớn, bố trí rất đơn giản và ưu nhã, trước cửa đặt vài bộ bàn ghế để bệnh nhân sử dụng khi chờ đợi tới lượt, phía sau treo mấy chiếc rèm để ngăn với khu chữa bệnh, khi khám bệnh thì đại phu ngồi ở bên trong.

Qua lớp rèm không ngừng lay động, chỉ nhìn thấy có một vị y nữ niên kỷ chừng độ ngũ tuần đang ngồi bên trong, ánh mắt nhìn về phía bọn họ rất thân thiện:

- Người trẻ tuổi, cậu và vợ cậu đến xem bệnh gì? Là chuyện bất dục bất dụng (không thể thụ thai) phải không? Chuyện đó y nữ chúng ta không xem được!

May mà Lâm đại nhân không hiểu lời của bà ta, nếu không thì đã tức giận sừng cò lên rồi: cái gì mà bất dục bất dụng? Nói ra không sợ dọa chết bà chứ! Chỉ riêng nhi tử đã sinh của ta cũng có một đôi, trước mắt còn ba bà vợ đang chờ để nữa!

Thấy đây chẳng phải là người như trong tưởng tượng của mình, Lâm Văn Vinh thất vọng náo nức. Hắn lắc đầu thở dài, bỗng thấy Đại tiểu thư lén lút kéo tay hắn chỉ vào bên trong.

Cách vị y nữ này chừng ba bốn tấc còn có một tấm rèm, thấp thoáng có thể nhìn thấy bên trong có một thân ảnh yếu điệu đang lặng yên, an tĩnh đến cực điểm.

- Cảm ơn, tôi tìm vị đại phu bên trong xem xem!

Lâm Văn Vinh hướng về phía vị y nữ chấp tay thi lễ, tiếp đó kéo tay Đại tiểu thư vội vã lao vào trong.

- Ối, vị ấy thân thể không thoải mái, không khám bệnh được

Y nữ đó vội vàng đứng dậy ngăn cản, nhưng sao có thể cản kịp bọn họ chứ?

Từng bước từng bước tới gần, qua tấm rèm mỏng đang khẽ lay động, có thể nhìn thấy thân ảnh yếu điệu thướt tha đó thêm rõ ràng.

Mấy cành hoa đỗ quyên sớm đã khô héo cắm trong bình hoa đặt trên chiếc bàn cạnh giường, một nữ tử đậm nhả diễm tĩnh ngồi trước giường, nhẹ vuốt ve mấy bông đỗ quyên đã khô héo, chăm chú nhìn bức tự họa (tranh chữ) trên tường, ngần ngừ chẳng nói câu gì.

Trên tường còn treo một bức tranh sơn thủy bát mạt (vẩy mực - một cách vẽ tranh thủy mặc), những bông hoa đỗ quyên bạt ngàn khắp núi đồi đang trong mùa nở rộ, tựa như một thảm hoa màu hồng rộng lớn vô biên, không biết từ đâu một con chim đỗ quyên bay tới, vẩy cánh giữa tấm thảm hoa. Mấy giọt lệ châu lông lánh ánh hồng đang chậm rãi tí tách rơi xuống trên những cánh hoa tươi.

Xuân hồng thủy tạ hựu thu hồng.

Tức quốc vong lai nhân Sở cung

Ứng thị Thục oan đề bất tán

Canh bằng nhan sắc tố tây phong.

(Đã dịch ở chương 372)

Những dòng thơ ai oán đó được nhẹ nhàng viết lên tấm thảm hoa, nhìn vào quả thực vô cùng đẹp dễ động lòng người.

Đây chính là điển cố “Đỗ quyên đề huyết. Tử quy ai minh”. Trước đây khi Lâm Văn Vinh phụng chỉ tán gái đã từng dùng câu nói này làm cảm động biết bao nhiêu người, không ngờ hôm nay lại có người hữu tâm đưa nó vào trong tranh.

Rất lâu không gặp, tiểu cung nữ vẫn môi hồng răng trắng, làn da chẳng khác gì trứng gà bóc. Đôi mắt tròn xoe của nàng long lanh, toát lên vẻ đậm nhả diễm tĩnh vô cùng.

Một chiếc váy dài rộng thùng thình của Cao Ly che lấp đi thân hình kiều diễm động lòng của nàng, thuận theo chiếc cổ trắng nõn của nàng nhìn xuống, bộ ngực cao vút vẫn nổi hằn lên. Lại còn cặp đùi dài thon thả tròn lẳn kia nữa, quả là mê người đến cực điểm.

Một làn gió nhẹ nhàng thổi đến làm chiếc váy dài mềm mại của nàng khẽ lay động, khiến cho người ta cảm thấy nàng như một nhành liễu yếu ớt giữa cơn mưa gió, rất tội nghiệp đáng thương.

- Chào ngài, ngài tới khám bệnh sao, xin hỏi bệnh trạng thế nào?

Thanh âm của tiểu cung nữ vẫn ôn nhu như vậy. Nàng thở dài một hơi, nhàn thần dần trở lên trong sáng, lặng lẽ quay người lại, lật quyển sổ trên bàn ra chuẩn bị ghi chép.

- Phải a, gần đây có rất nhiều bệnh trạng.

Nghe không hiểu tiếng Cao Ly, chỉ là nhìn thần thái của nàng, hần đã biết nàng hỏi cái gì. Lâm Văn Vinh cười hì hì ngồi xuống trước mặt nàng:

- Ví dụ như, thừa dinh dưỡng, thân thể quá khỏe, làm việc trong phòng quá mạnh mẽ. Xin tiểu thư hãy ban cho một phương thuốc đi!

“Cạch”. Cây bút lông trong tay tiểu cung nữ khẽ rơi xuống đất, nàng run rẩy ngẩng đầu lên. Nhìn thấy khuôn mặt đang cười hì hì trước mắt, hai giọt lệ châu lập tức tuôn ra, nhất thời nàng chẳng nói lên lời.

- Trường Kim muội, muội khỏe không?

Lâm Văn Vinh mỉm cười hỏi han.

Từ Trường Kim ngơ ngác nhìn hần, làn da mỏng dính tưởng gió thổi cũng có thể rách của nàng đỏ hồng lên, sắc mặt như hoa đào tháng ba, nàng vô cùng do dự bối rối, nước mắt chảy xuống ròng ròng.

- Đại nhân...

Không biết sau bao lâu, cuối cùng nàng cũng run rẩy hé đôi môi hồng nhuận ra, mắt ngân ngấn lệ, cặp đùi dần cong lại, từ từ quỳ xuống.

Nàng vừa đứng dậy liền lộ ra cái bụng đã nhô lên vốn bị váy che khuất. Nhìn bộ dạng này, chắc đã phải hoài thai bảy tháng rồi.

Lâm Văn Vinh sững sờ, hấn giữ lấy nàng:

- Nàng làm gì thế, sao có thể quỳ chứ? Nàng muốn lấy mạng ta sao?

Mỉm cười của Từ Trường Kim hơi khép lại, nước mắt không tuôn thành dòng nữa mà nhỏ giọt. Nàng vô lực giãy giụa trong lòng hắn, cố gắng lắc đầu:

- Đại nhân, xin lỗi. Là tôi không phải với ngài!

Làn da nàng óng ánh ướt át. Đôi mắt mĩ lệ của nàng khép hờ, hết như nụ hoa lê trong cơn mưa, yếu đuối vô cùng.

Đối diện với một nữ tử yếu ớt vô lực như vậy, Lâm đại nhân cho dù lòng dạ sắt đá cũng không biết nên nói gì. Hấn lặng lẽ thở dài một tiếng:

- Trường Kim tiểu thư, nàng có gì không phải với ta sao? Ta không rõ lắm!

Một tiếng Trường Kim tiểu thư vừa nói ra, lập tức làm cho khoảng cách giữa hai người bị kéo giãn ra mười vạn tám nghìn dặm. Từ Trường Kim run rẩy toàn thân, sâu thẳm không thôi, thân thể nàng nấc lên một cái, phảng phất như sắp đoạn khí, một câu cũng chẳng thể nói ra.

Đại tiểu thư cả giận trừng mắt liếc hấn mấy cái, vội vàng len đến, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên bờ vai thon của tiểu cung nữ:

- Trường Kim tỉ tỉ. Đừng sợ, có lời gì thì cứ nói ra! Nếu hấn dám mở miệng mắng tỉ, muội sẽ thay tỉ giáo huấn hấn là được!

Tiểu cung nữ buồn bã lắc đầu, nấc lên một tiếng, thổn thức:

- Tiêu đại tiểu thư. Không liên quan đến đại nhân. Đều là lỗi của Trường Kim, đại nhân đánh tôi mắng tôi, Trường Kim cũng đều cam tâm tình nguyện!

Nhìn vào cái bụng đã nhô hấn lên của nàng, Tiêu Ngọc Nhược thở dài lắc đầu nói:

- Trường Kim tỉ tỉ. Chẳng phải tiểu muội trách cứ gì tỉ, lần này muội đến đây cũng vì muốn nói một câu công đạo cho Lâm lang, nếu tỉ có thích chàng thì cũng không thể dùng loại thủ đoạn này a! Bỏ thuốc vào trong rượu, lén lút mang cốt nhục của Lâm gia, rồi lại lặng lẽ không nói câu nào quay về Cao Ly. Cho dù là thời buổi thái bình thì cũng vẫn làm người ta phải lo lắng không thôi, huống chi hiện nay còn là lúc chiến hỏa liên miên. Nếu vạn nhất có sự cố gì xảy ra, cốt nhục của Lâm gia chúng ta chẳng phải là sẽ...

- Xin lỗi, xin lỗi...

Tiểu cung nữ cúi đầu, lệ châu từng hàng từng hàng chảy xuống, chẳng dám chính diện nhìn hấn nữa.

Trông bộ dạng đáng thương kia, Đại tiểu thư làm gì còn có thể nhẫn tâm trách cứ chứ. Thấy phu quân mình trầm mặc không nói, nàng không nhịn nổi nín nín cánh tay hấn:

- Còn sững sờ ra đó làm gì, chàng nói gì đi chứ!

Bụng đã lớn như thế này rồi, còn có thể nói gì nữa? Lâm đại nhân cười khổ, ho khan một tiếng:

- Đại tiểu thư nói đúng đó. Trường Kim tiểu thư, cô làm thế này là một sai lầm vô cùng to lớn, lần sau cần phải chú ý... à à, không đúng. Cô nhất định phải giải thích cho rõ ràng, tiện nghi của Lâm gia chúng ta không thể tự đứng bị chiếm mất đâu!

Người này là loại miệng hùm gan sứa điển hình, Tiêu Ngọc Nhược nghe thế không khỏi cảm thấy nghịch tai, chỉ là nước mắt của tiểu cung nữ này thật khiến người ta phải mềm lòng. Không cần biết lúc trước vì mục đích gì khiến nàng ta cùng Lâm lang “lộ thủy nhân duyên” (chỉ mối tình duyên ngắn ngủi, mang tính tạm thời) một đêm, nhưng dù sao nàng ta cũng là một nữ tử độc thân chưa chồng, bây giờ bụng lại đột nhiên

phườn ra như thế, không biết sẽ có bao nhiêu người ở sau lưng nàng mà đâm chọc. Nàng ta thân mang thai mà còn phải bồn ba nơi chiến trường để trị bệnh cứu người, nghĩ lại quả thực cũng ủy khuất cho nữ tử phi thường này.

Cứ như vậy, trong lòng nàng chẳng hề còn ý nghĩ trách cứ nữa. Nhìn thấy nhân thần vừa trong sáng vừa xấu hổ của Từ Trường Kim, Tiêu Ngọc Nhược chỉ đành lắc đầu bảo:

- Trường Kim tử tử, tử dẫn chàng vào trong nói mấy câu đi. Muội ở bên ngoài đợi hai người!

Tiêu đại tiểu thư thông tình đạt lí như vậy, lập tức khiến cho tiểu cung nữ cảm kích vô hạn, nàng ngẩng đầu lên nhìn về phía đại nhân, nhưng lại không dám nói gì.

Phía sau căn phòng trị liệu này là một gian phòng ngủ u nhã thanh tĩnh. Ý của Đại tiểu thư là bảo hấn và tiểu cung nữ vào đó tâm sự. Lâm Văn Vinh vội vàng kéo tay Ngọc Nhược, khẽ nói:

- Cùng đi vào đi! Một mình ta vào trong đó có chút sợ hãi!

Đại tiểu thư nhất thời giận chẳng được cười chẳng xong. Một đại nam nhân như chàng mà sợ cái gì, nhiều nhất là cho nàng ta chiếm tiện nghi thêm lần nữa chứ sao!

- Đại tiểu thư, cảm ơn cô!

Trong mắt Trường Kim ánh lên những giọt lệ châu cảm kích, nàng hướng về phía Ngọc Nhược khom người tạ ơn. Đại tiểu thư vội đỡ nàng dậy nói:

- Tử phải bảo trọng thân thể, sao có thể dùng trọng lễ này chứ? Nói chuyện với hấn cũng không cần phải sợ hãi, con người hấn tử cũng biết đó, mềm thì cứng nhưng tâm thì mềm, không dám làm gì tử đâu, tử cứ yên tâm đi!

Lâm Văn Vinh nghe mà không khỏi cười khở, hấn khẽ nhéo vào eo nàng, lên tiếng:

- Xin hỏi Đại tiểu thư, rút cục là nàng giúp bên nào thế?

Ngọc Nhược hung hăng lườm hấn một cái, sau đó lại yên lặng liếc nhìn sang cái bụng đã phườn ra của tiểu cung nữ, khẽ nói với vẻ hâm mộ:

- Chẳng giúp ai cả, thiếp chỉ giúp Lâm gia chúng ta thôi!

Trong lòng Lâm Văn Vinh mềm lại, tựa như bị nắm trúng yếu huyệt. Hấn thực thà gật gật đầu rồi ghé sát đến tai nàng mà cười:

- Đúng là câu này rồi, bảo bối của ta. Cái bụng nàng tương lai nhất định sẽ to gấp hai thể này nữa.

Đại tiểu thư xì một tiếng, mặt mũi đỏ bừng, toàn thân mềm nhũn ra.

Từ Trường Kim nhìn bọn họ thân mật mắng yêu nhau, trong mắt không khỏi lộ vẻ ngưỡng mộ sâu sắc. Nàng lặng lẽ vén chiếc rèm lên, khuôn mặt hơi ửng hồng, vừa ôn nhu vừa cung kính cất lời:

- Đại nhân, mời ngài vào!

Với Trường Kim thì thật sự chẳng cần khách khí, Lâm Văn Vinh thở dài một hơi, bước vào trong phòng.

Vừa mới bước vào, hấn lập tức sững sờ một chút. Căn phòng không lớn, ngay giữa có kê một chiếc giường nhỏ màu phấn hồng rất đẹp, bên cửa sổ chiếc bệ cao chùng tới gót chân, bên trên bệ đặt một chiếc bàn thấp, bày biện chẳng khác gì tình hình cái đêm ở kinh thành lần đó. Trên chiếc bàn trước giường bày đầy những bình hoa bóng loáng không một hạt bụi, trong bình cắm những bông hoa đỗ quỳen khô héo.

Đỗ quỳen xuân tới hoa nở, lúc này đã vào cuối thu, những đóa hoa này đều khô héo, chỉ sợ đã ở đây không dưới nửa năm rồi.

Hấn thở dài một hơi, không biết nên nói gì mới phải.

Từ Trường Kim ngơ ngác nhìn hấn, trong mắt như nổi lên một màn hơi nước mờ nhạt, nàng khẽ khom người xuống, lấy đôi dép nhẹ bên cạnh lại rồi ôn nhu cất tiếng:

- Đại nhân, Trường Kim phục thị ngài thay giày.

Cảnh trước mắt này tựa như đã từng thấy qua. Lâm Văn Vinh giành lấy đôi dép trong tay nàng, tức giận nói:

- Vớ vẩn! Bây giờ đã là lúc nào rồi, nàng sao có thể khom người xuống chứ?

Tiểu cung nữ sống mũi hơi cay cay, chiếc miệng hồng nhuận màu anh đào khê hé ra, run rẩy nhìn về phía hắn:

- Đại nhân, đây là phong tục của Cao Ly chúng tôi!

- Phong tục gì thế? Bởi vì ta là khách nhân tôn quý sao?

Đại nhân tức giận hỏi.

Trên mặt Từ Trường Kim lộ ra một ráng mây hồng, nàng lặng lẽ lắc đầu, nhất quyết bắt hắn ngồi xuống giường, quỳ gối xuống đất cởi giày cho hắn.

Lâm Văn Vinh sợ hãi đến thất sắc, hắn vội vàng đỡ lấy thân hình nặng nề của nàng:

- Thôi, hay là thôi đi! Đây chẳng phải là nàng phục thị ta mà là lấy mạng ta đó!

Tiểu cung nữ đỏ bừng mặt, thân thể nàng chẳng thể ngồi xuống được, nàng bèn quật cường ấn đại nhân ngã xuống giường, tháo giày ra cho hắn, đổi sang đôi dép nhẹ. Lúc này mới miễn ý nhìn hắn mỉm cười, một giọt lệ châu long lanh trào ra khóe mắt.

- Được rồi, được rồi, đừng khóc nữa!

Nhìn thấy nhan thần trong sáng kiên định của nàng, trái tim Lâm Văn Vinh lập tức cảm thấy bồng bềnh, tất cả mọi nỗi oán hận đều chẳng thể nói ra lời, hắn xoay người ngồi dậy bảo:

- Nàng nói xem, lần trước nàng làm như vậy với ta, có nên chịu trách nhiệm hay không?

Từ Trường Kim hai má đỏ bừng như máu, cặp mắt cũng đỏ lên, lặng lẽ cúi đầu:

- Đại nhân, xin lỗi, xin lỗi!

- Chỉ nói câu xin lỗi thì có tác dụng gì chứ?

Đại nhân hừm một tiếng tức giận:

- Nàng có biết đã đem lại cho thân thể thành thực mà tâm linh non nớt này của ta đã bao nhiêu tổn hại không? Từ nay về sau ta chẳng bao giờ dám uống rượu nữ nhân mời nữa, chẳng bao giờ dám bước vào khuê phòng của nữ nhân nữa... khặc khặc. Trừ phòng lão bà ta ra...

- Xin lỗi, xin lỗi!

Tiểu cung nữ không ngừng khóc lóc. Trừ hai chữ này ra, thực sự nàng chẳng biết nên nói gì bây giờ. Chỉ là lời của đại nhân khiến trong lòng nàng ngoài đau buồn ra còn có chút bối rối khó hiểu: Trừ tiến vào khuê phòng của lão bà ngài, ngài còn muốn vào phòng ai nữa chứ?

Lâm Văn Vinh bộc phát tính khí xong một trận, thấy tiểu cung nữ toàn thân run rẩy, sắc mặt trắng bệch, thực cũng có chút không nhẫn tâm, hắn chỉ ho khan vài tiếng rồi tiếp lời:

- Vậy nàng nói đi, lần sau còn dám mê gian ta không? Hừ, vào lúc quan trọng nhất lại dám làm cho ta ngất xỉu. Hoang đường, thực sự là hoang đường!

Đây là lần chịu sỉ nhục nặng nề nhất trong đời hắn từ trước đến nay, thù cũ hận mới dồn hết lên đầu. Giọng nói tự nhiên lớn hơn bình thường một chút.

Tiểu cung nữ mặt đỏ bừng, tim đập thành thịch. Nàng thẳm cúi đầu xuống thổ thê như tiếng như muỗi kêu:

- Không dám. Đại nhân, ta vĩnh viễn cũng không dám nữa!

638. Chương 635: Khoáng Cổ Kỳ Nhân.

- Thực ra thì thỉnh thoảng làm một lần cũng thú! Nhưng mà ít nhất nàng cũng phải để ta tỉnh lại chứ! Vui một mình với vui cùng người, cái nào vui hơn?!

Một câu này của hấn oanh động thiên địa, ngay cả lời của thánh nhân cũng lòi ra dùng bừa, tiểu cung nữ trở mặt ra nhìn hấn, đột nhiên “a” một tiếng, mặt đỏ tía tai không dám nói nữa.

Nhìn dáng vẻ e thẹn không biết trốn vào đâu của tiểu cung nữ, thật không hiểu nổi vì sao khi đó nàng lại làm ra hành động điên cuồng như vậy. Lâm Văn Vinh chỉ đành mỉm cười, khẽ nắm lấy tay nàng, nhìn vào tiểu phúc nhô lên, dịu dàng hỏi:

- Có đập mạnh không? Là khuê nữ hay là tiểu tử?

- Ta.. ta không biết.

Bị hấn nắm lấy tay, cả người Từ Trường Kim run lên, mắt bỗng dưng ướt ướt, trong lòng lại ảm áp thêm nhiều. Nàng cúi đầu thỏ thẻ:

- Đưa bé này, bình thường chỉ đập mấy cái, nhưng thường rất yên tĩnh, không giống như đại nhân ngài...

Nàng mặc cho hấn nắm lấy tay, thẹn thùng không dám nói chuyện, chiếc cổ trắng nõn hồng lên, hai gò má đỏ tươi, kết hợp với làn da sáng bóng như ngọc của nàng, bỗng có sức quyến rũ đặc biệt.

- Nói như vậy thì là con gái rồi?

Lâm Văn Vinh cười khan mấy tiếng, bàn tay lặng lẽ đưa ra xoa lên tiểu phúc của nàng. Da thịt tiểu cung nữ này trơn mịn như ngọc, sờ lên giống như một miếng tơ lụa thượng hạng, cảm giác thật tuyệt diệu.

Tiểu cung nữ khẽ run lên, ánh mắt như nước, ngẩng đầu nhìn gã, sợ hãi hỏi:

- Đại nhân, có phải là ngài không thích con gái?

Nàng sợ tới mức mặt mày tức thì trắng bạch, miệng thở thì thảo thơm như lan, hàng mi dài dể dặt đang run rẩy. Dáng vẻ đau khổ động lòng người.

- Ai nói không thích chứ?

Lâm Văn Vinh cười nói:

- Sinh nam hay sinh nữ đều như nhau cả, dù là tiểu tử hay là khuê nữ, đều là huyết mạch của Lâm gia ta.

- Ngài nói thật chứ?

Từ Trường Kim khẽ cắn môi, lặng lẽ nắm chặt tay, ngẩn ngơ nhìn hấn:

- Ngài không lừa ta chứ?

Lâm Văn Vinh nghiêm mặt:

- Lừa nàng làm gì? Sinh nam hay nữ ta đều thích cả. Lâm gia ta ai cũng biết điều đó.

Thấy hấn nói không chút miễn cưỡng, hoàn toàn phát ra từ trái tim, Từ Trường Kim lặng lẽ rúc vào lòng hấn, nước mắt như mưa xuân tháng ba:

- Đại nhân, cảm ơn ngài!

“Thế này cũng phải cảm ơn à? Nữ tử Cao Ly đúng là quá lễ phép!” Hấn thở dài, khẽ vỗ vai nàng, dịu dàng an ủi:

- Đừng khóc! Nếu không ai yêu thương, thì nàng phải học tự thương lấy bản thân, trước đây ta đã nói với nàng rồi, không nhớ sao?

- Không phải đâu đại nhân!

Những giọt lệ hạnh phúc của Tiểu cung nữ cứ chảy dài:

- Trường Kim nếu biết đại nhân yêu thương mình mà, Trường Kim có chết cũng không tiếc nuối.

Lâm Văn Vinh ho khan mấy tiếng, khịt mũi:

- Chớ nghĩ lung tung, nếu thế đâu phải là ta nữa.

Tiểu cung nữ cười,揩 lau khô nước mắt trên mặt, cúi đầu xuống, giọng nhỏ tới mức gần như không nghe thấy được:

- Đại nhân, ngài ôm Trường Kim được không?

“Yêu cầu này quá đáng rồi!” Lâm đại nhân thở dài, cúi đầu xuống, chỉ thấy váy áo mỏng manh của nàng xộc xệch, lộ ra mảnh yếm đỏ tươi bên trong. Hai gò tuyết trắng nhô cao, một chiếc rãnh sâu không thấy đáy, khiến người ta phải mê muội.

- Không hay lắm đâu!

Hắn nuốt nước bọt, mắt vẫn nhìn hau háu, vờ vĩnh hừ một tiếng:

- Ta đâu phải là người tùy tiện.

Từ Trường Kim nghe thấy vẻ trêu đùa trong giọng hắn, tức thì nhớ tới đêm điên cuồng đó, tức thì mặt như lửa đốt.

- Được rồi, được rồi!

Nhìn thấy ánh mắt bướng bỉnh của tiểu cung nữ, hắn thở dài có chút không đành:

- Giúp người vui vẻ làm gốc, ai bảo ta quá mềm lòng chứ.

Hắn giang hai tay ra, còn chưa kịp ôm lấy, Từ Trường Kim đã nhào vào lòng hắn, thân thể run rẩy, ôm chặt lấy hắn, không hề nhúc nhích

Mùi thơm thoang thoảng từ thân thể nàng lan tới, chiếc váy như một tầng lụa mỏng manh ngăn cách giữa hai người. Da thịt tiểu cung nữ sáng bóng như ngọc, bầu ngực mềm mại lặng lẽ tì lên tay gã, đầy đặn mà lại mịn màng, thật là thích mắt.

Lâm Văn Vinh nhìn tới ngực ngáy, ôm thân hình ấm áp trong lòng, tay chân không còn hiền lành được nữa.

Thoáng cảm thấy tay của hắn luồn vào trong áo của mình, lặng lẽ leo lên bầu ngực, Từ Trường Kim giật mình kêu lên:

- A, đại nhân..

Nàng đỏ bừng mặt, ngẩng đầu lên nhìn hắn, rồi lại đăm đuối cúi đầu xuống.

- Hiểu nhầm, hiểu nhầm!

Lâm đại nhân cười ha hả, vỗ vai nàng nói không biết ngược mồm :

- Ta cảm thấy người nàng có gì đó khác thường nhô lên, muốn tự mình kiểm tra một lượt thôi.

“Đại nhân vẫn vô sỉ như vậy!” Tiểu cung nữ lặng lẽ cúi đầu, gò má đỏ tươi, khẽ nói:

- Đại nhân, không phải là ngài sai, mà là Trường Kim còn có chút chưa quen!

Hành vi của nàng đêm đó lớn gan vô cùng, cơ hồ vứt bỏ tất cả tôn nghiêm của nữ nhi, giống như một loại tình cảm buông thả. Từ sau việc đó, liền một mình trở về Cao Ly, vốn tưởng không bao giờ gặp mặt nữa, sống kham khổ nên đã sớm đã quen cô đơn tịch mịch, giờ đây người đó đột nhiên xuất hiện trước mặt, vừa kinh ngạc vừa ấm áp, tự nhiên có chút sợ hãi.

“Ôi chao hà có gì phải khổ thế!” Cảm nhận sự run rẩy của nàng, nhớ tới đêm đó Lâm Văn Vinh lặng lẽ lắc đầu, khẽ ôm nàng vào lòng.

Lòng ngực hắn ấm áp lại rộng lớn, có ma lực khó diễn tả. Từ Trường Kim vùi đầu vào lòng hắn, nước mắt tuôn trào, giấy lát đã thấm ướt ngực gã. Nhưng nàng kiên cường kìm nén, không để mình khóc ra tiếng.

- Kiếp người ngán ngủ, hà tất phải quá hà khắc với bản thân như vậy?

Lâm Văn Vinh vuốt ve mái tóc đen óng ả của nàng, khẽ than thở:

- Khóc đi, đây không phải là lỗi lầm gì cả!

Hắn nói giọng nhẹ nhàng, âu yếm vô cùng, Từ Trường Kim dựa vào lòng gã như tìm được chỗ dựa vững chắc nhất. Trăm ngàn uất ức trào lên trong lòng, tất cả sự kiên cường trấn định nguy trang kia liền xụp đổ, nàng không nhìn được nữa ôm chặt lấy eo gấu của hắn, mười ngón tay bập sâu vào trong da thịt, vai run kịch liệt, đột nhiên "Ồa" một tiếng, nước mắt trào ra như sông vỡ đê, khóc rống lên.

Nàng giải tỏa hết tình cảm dồn nén bao ngày, tiếng khóc kinh thiên động địa, nức nở như muốn dứt bỏ hết mọi thứ đã qua, khiến Đại tiểu thư ở bên ngoài nghe được cũng thâm kinh hãi.

Lâm Văn Vinh lặng lẽ ôm lấy nàng, không biết qua bao lâu mới khẽ thở dài, nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt nàng, dịu dàng bảo:

- Đừng khóc nữa, khóc nữa sẽ làm tiểu bảo bối của chúng ta sợ đấy.

Một câu này quả nhiên hiệu quả kì diệu. Trường Kim vội ngừng khóc, thẹn thùng nhìn hắn rồi lại cúi xuống, yên lặng vuốt ve chiếc bụng nhô lên, mặt ánh lên vẻ nhu hòa của người mẹ.

Thân thể uốn lượn lả lơi, đầy đặn lung linh như một tác phẩm nghệ thuật hoàn hảo. Làm người ta không nỡ chạm đến, vệt nước mắt mờ trên gò má long lanh động lòng người, lại có phong thái điềm đạm đáng yêu.

Luận về dung mạo, nữ tử Cao Ly này quyết không phải đẹp nhất, nhưng sự cung kính nhu thuận tuyệt đối phát ra từ bên trong lại là độc nhất vô nhị trên đời. Làm Lâm đại nhân vốn kinh nghiệm về nữ nhân cũng phải ngẩn ngơ hồi lâu, trong lòng ngứa ngáy như mèo cào.

Hồi lâu không nghe thấy hắn có động tĩnh gì, Từ Trường Kim len len ngẩng đầu lên, thấy mắt gã như ánh đuốc, đang lén nhìn xuống vạt áo của mình.

Tiểu cung nữ tức thì mặt như ráng chiều, tựa hoa đào trong mưa, nàng khẽ cúi đầu, yên lặng nắm tay hắn đưa vào trong áo mình.

- Làm... làm gì thế?

Hành động bất ngờ này làm Lâm Văn Vinh giật bắn mình.

Từ Trường Kim xấu hổ không thôi, đầu không dám ngẩng đầu lên, nhưng vẫn nắm tay gã, chậm chậm đặt lên gò ngực mềm của mình.

Vừa mới chạm vào, má nàng đã nóng như lửa đốt, không kìm được rên lên một tiếng. người run lên như sấy gạo.

Cảm giác mềm mại vô cùng truyền đến, Lâm Văn Vinh xao xuyến, thở phì phò mấy hơi rồi nói:

- Trường Kim, ta phải nói ra lần nữa, tha thực sự không phải người tùy tiện.

Hắn nói một đằng làm một nẻo, tay hăng say ve vuốt.

Tiểu cung nữ yếu ớt dựa vào lòng gã, dịu dàng bảo:

- Đại nhân có biết không, địa vị của Trường Kim là do ngài ban cho đấy.

Trong lòng Lâm Văn Vinh nóng lên, chợt nhớ tới cái đêm nóng bỏng đó, không biết tiểu cung nữ e thẹn này lúc đó bộ dạng thế nào. Vấn đề này, chỉ đành tạm gác lại sau này cùng Trường Kim nghiên cứu vậy.

Trường Kim tựa vào lòng hắn, cảm nhận mạch đập đứa con trong bụng, lại nhìn khuôn mặt đen đúa của Lâm đại nhân, lòng hạnh phúc cùng say mê, ôm chặt lấy hắn, một khắc cũng không chịu buông ra.

Không biết qua bao lâu, tiểu cung nữ chợt nhớ tới điều gì đó, vội hỏi:

- Đại nhân, sao ngài biết Trường Kim ở đây?

Lâm Văn Vinh nháy mắt:

- Ta tìm người dò hỏi đây.

Từ Trường Kim nhìn hẩn, lắc đầu lí nhí nói:

- Trường Kim biết rồi, là vương thượng nói cho ngài.

Trường Kim nhìn hẩn dăm đuối, do dự hồi lâu, lặng lẽ cúi đầu xuống:

- Đại nhân, ngài đã nghĩ qua vì sao vương thượng để ngài tìm được Trường Kim không?

Chút tâm tư của Cao Ly vương, sao qua được mắt hẩn, Lâm Văn Vinh gật đầu, cười nói:

- Có những lời không cần nói quá thẳng, giống như ta không hỏi nàng vì sao khi đó lại làm như vậy?

- Không phải đâu đại nhân.

Từ Trường Kim đứng bật dậy, nước mắt dâng trào:

- Không phải như ngài nghĩ đâu, hôm nay vương thượng để ngài tìm được Trường Kim, là muốn Trường Kim và đứa bé trong bụng trời buộc ngài, như vậy sau này ngài không thể muốn gì làm đó với Cao Ly của chúng ta nữa! Nhưng khi đó Trường Kim cùng ngài... tuyệt đối không phải vì thế!

Khuôn mặt thanh tú của tiểu cung nữ đỏ ửng, trong đôi mắt trong trẻo mang chút phần nộ. Lâm Văn Vinh thấy thế buồn cười, chậm rãi lắc đầu:

- Lý do đó nàng không cần nói với ta.

Từ Trường Kim quật cường nắm tay hẩn, si ngốc nhìn hẩn nói:

- Trường Kim nhất định phải nói! Có lẽ trong lòng đại nhân, Trường Kim là một nữ tử không biết hổ thẹn, vì muốn ngài xuất binh cứu giúp Cao Ly mà làm ra chuyện như thế.

- Đừng nói những điều này, được không?

Lâm đại nhân thở dài.

Tiểu cung nữ sắc mặt trắng bệch, nước mắt lã chã tuôn rơi:

- Đại nhân, ngài không tin Trường Kim ư? Khi đó, Trường Kim mặc dù một lòng cầu ngài giúp Cao Ly thoát khỏi hiểm nguy, nhưng Trường Kim là nữ nhân thanh bạch, dù cho thân phận có ti tiện hơn nữa, Trường Kim cũng sẽ không dùng thân thể của mình để uy hiếp nam nhân mình thích! Hơn nữa huống chi, Trường Kim không có tư cách lợi dụng ngài..

Nàng nói tới chỗ thương tâm, tuy cố giữ vẻ kiên định, nhưng nước mắt tuôn trào, người chao đảo như muốn ngất đi.

Lâm Văn Vinh vội đỡ lấy nàng, dịu dàng an ủi:

- Được rồi, đừng nói nữa, ta hiểu cả rồi!

Trường Kim âu yếm nhìn hẩn:

- Ngài không thể hiểu được đâu! Đại nhân, xin ngài nhất định phải tha thứ cho Trường Kim, bởi vì... Trường Kim không có cách nào ngăn mình thích ngài!

Lâm Văn Vinh thở dài, không biết phải nói gì.

- Tính cách của đại nhân Trường Kim hiểu rất rõ, về ngoài tuy ngài thiếu nghiêm túc. Nhưng là người thông minh nhất thế giới, quyết không lấy quốc gia dân tộc của mình ra đùa, ngày đó ngài bắt Trường Kim ký vào giấy nợ mượn văn minh của Đại Hoa thì Trường Kim đã hiểu rồi. Nhưng Trường Kim là nữ nhân, kẹp giữa nam nhân mình thích là cả quốc gia dân tộc. Sau khi vương thượng cùng ngài ký vào điều ước một nước hai chế độ, nhiệm vụ của Trường Kim liền hoàn thành, không cần phải giờ thủ đoạn gì nữa. Nhưng, Trường Kim tự biết mình thành tội nhân của dân tộc, chỉ muốn cả đời sống ở Cao Ly, cầu phúc cho dân chúng. Trường Kim nghĩ, mình và đại nhân đã không còn cơ hội gặp lại nhau nữa rồi!

- Cho nên nàng liền...

Lâm Văn Vinh nhìn nàng, kinh ngạc không thôi.

Tiểu cung nữ ngậy đại nhìn hấn, ảm đạm cúi đầu:

- Thân thể của Trường Kim hấn ngài cũng biết rồi. Mẫu thân của Trường Kim và vương thượng yêu nhau. Nhưng cuối cùng lại không có kết quả tốt đẹp. Trường Kim là nữ nhi của người, nhưng lại đi thích nam nhân xuất sắc nhất của nước khác. Trường Kim nghĩ, vận mệnh của mình cũng giống như mẫu thân, cả đời không có cách nào được ở bên người mình thích. Nếu đã như thế, thứ quan trọng nhất của bản thân, tấm thân thanh bạch của nữ nhân, vì sao không thể hiến cho nam nhân mình thích. Cho dù chỉ là một đêm, Trường Kim cũng đã thỏa mãn rồi.

- Đúng là nha đầu ngốc!

Lâm đại nhân lắc đầu than:

- Cho dù là thế, nàng cũng đừng đánh thuốc mê ta, một mình chơi đùa thì còn thú vị gì nữa.

Tiểu cung nữ nhẹ nhàng nói:

- Đó là vì không còn cách nào nữa! Trước khi hai nước kí hiệp nghị, Trường Kim đã từng nghĩ dùng thủ đoạn đó để dụ ngài, nhưng cuối cùng không được toại nguyện, hấn ngài còn nhớ chứ? Đại nhân nhìn Trường Kim khinh thường, lại vừa gặp phải người Oa tới đánh, Trường Kim phải về nước thật nhanh, cho nên mới bất đắc dĩ...

Nàng nhìn hấn đăm đăm, nhòe lệ khom người xuống:

- Đại nhân, thật sự rất xin lỗi ngài.

“Lại nữa rồi! Hiến thân cũng khó như vậy sao? Xem ra ta còn rất có phẩm hạnh.” Lâm đại nhân đỡ nàng dậy, thuận thế ôm vào lòng:

- Không sai, trước nay ta vẫn coi hồng nhan như khô lâu, mỹ sắc như bùn đất, nhưng Trường Kim muội thành tâm như thế, ta thỉnh thoảng phá lệ cũng được mà! Nàng hà tất chú trọng nhiều lễ tiết như thế.

- Vốn rằng Trường Kim nghĩ sẽ xa cách với ngài cả đời không gặp lại. Nhưng đại nhân ngài quả thật quá lợi hại, Trường Kim trở về không bao lâu, ăn uống không ngon, thỉnh thoảng chóng mặt buồn nôn, cẩn thận xem xét, mới biết không ngờ đã có thai.

Nàng cúi đầu xuống, xấu hổ không dám nhìn hấn.

Lâm Văn Vinh vuốt ve bờ eo mềm mại của nàng, cười hớn hở:

- Đúng là rất lợi hại, đó đều là trời sinh, ta cũng chẳng có cách nào! Nàng có thai rồi, cho nên liền viết thư cho ta?

Từ Trường Kim vội ngẩng đầu lên:

- Không phải! Tuy Trường Kim có thai, nhưng trong lòng rất vui. Song, Trường Kim căn bản không định nói với ngài.

- Không định cho ta biết?

Lâm Văn Vinh tròn mắt, không hiểu nhìn nàng:

- Vậy phong thư nàng nhờ Cố Thuận Chương tiên sinh...

Tiểu cung nữ chậm rãi lắc đầu, đành nói:

- Đó là do sự phụ ép Trường Kim viết, vừa khéo Cố tiên sinh tới thỉnh giáo..

- Sự phụ của nàng?

Lâm Văn Vinh kinh hãi:

- Nói như vậy, vị kỳ nhân hiểu chuyện năm trăm năm trước, biết việc năm trăm năm sau, chính là sự phụ nàng rồi? Cũng là người tạo ra đồ kẻ mắt và mascara ?

Trường Kim ” vâng” một tiếng, trong mắt hiện ra vẻ sùng bái:

- Đương nhiên là người rồi! Ngay cả Cố Thuận Chương tiên sinh và vương thượng cũng kính phục người vô cùng. Chuyện Trường Kim có thai bị sư phụ biết, người chủi mắng đại nhân, nói đại nhân không biết ai mới là người thực sự tốt với mình, bảo Trường Kim không được để cho cậu nam nhân vô tình vô nghĩa, bội tín bất nhân được lợi. Trường Kim liền bị người ép viết bức thư đó...

- Chờ... chờ đã, vô tình vô nghĩa, bội tín bất nhân gì chứ.

Lâm đại nhân vội cắt ngang lời nàng, tức giận nói:

- Trường Kim muội, sư phụ kia của muội rốt cuộc là nam nhân hay nữ nhân? Năm nay bao tuổi rồi?

- Sư phụ của Trường Kim đương nhiên là nữ nhân rồi.

Tiểu cung nữ cười khê:

- Còn về tuổi sao, đại khái là hơn Trường Kim hai ba tuổi!

“Hơn hai ba tuổi? Vậy cũng là một cô nhóc?” Lâm Văn Vinh kinh hãi:

- Lớn hơn nàng có mấy tuổi, sao làm sư phụ được?

- Đại nhân, ngài có điều còn chưa biết, sư phụ của Trường Kim tuy tuổi không lớn, nhưng thông minh trí tuệ, không gì không biết, gần như ngài vậy đó!

Vốn cho rằng Đại Trường Kim đã là nữ nhân thông minh nhất Cao Ly rồi, không ngờ nàng còn có sư phụ, càng kinh ngạc hơn nữa là sư phụ của nàng lại là tiểu nha đầu hơn hai mươi, chẳng trách Cố Thuận Chương tiên sinh không được nhìn mặt nàng.

Lâm Văn Vinh cười hắc hắc:

- Vừa hay, lần này ta tới Cao Ly, vốn là muốn bái kiến vị kì nhân này! Trường Kim muội, sư phụ của muội ở đâu, có thể giới thiệu cho ta được không?

Tiểu cung nữ vui vẻ ” vâng” một tiếng, chỉ ra đằng sau, thì thầm:

- Sư phụ của Trường Kim ở trong viện tử đằng sau! Song nếu đại nhân muốn gặp người thì phải cẩn thận một chút!

- Vì sao?

Lâm Văn Vinh không hiểu hỏi:

Trường Kim xấu hổ cúi đầu:

- Tình cảm của Trường Kim và sư phụ rất tốt, người nói đại nhân ức hiếp Trường Kim, nếu người nhìn thấy đại nhân. Nhất định trừng trị ngài.

Lâm Văn Vinh nghe vậy giận lắm: “Trừng trị ta? Sư phụ gì mà lại dám huênh hoang như thế?” Hắn hừm một tiếng, đứng lên nói:

- Được lắm, giờ ta đi bái phỏng sư phụ của nàng, xem coi là thần tiên phương nào.

Bộ dạng bưng bưng khí thế của hắn làm Trường Kim giật bắn mình, tiểu cung nữ vội vàng kéo tay hắn.

Lâm Văn Vinh thấy khuôn mặt trắng bệnh của nàng, dịu giọng an ủi:

- Đừng sợ, ta sẽ không làm gì sư phụ nàng đâu, chỉ dọa nàng ta chút thôi! Phải rồi, nếu nàng đã viết phong thư kia cho ta. Sao ta tới Cao Ly nàng lại không chịu gặp?

Sắc mặt Trường Kim đâu khổ, lặng lẽ nói:

- Viết lá thư đó vốn không phải là ý của Trường Kim. Nghe nói ngài tới Cao Ly, Trường Kim vừa mừng vừa sợ, rất sợ mang tới phiền phức khó khăn cho ngài, nên không dám gặp mặt. Nhưng vương thượng bức ép, nói chỉ cần làm cho ngài một bữa được thiện là được. Người còn đảm bảo sẽ không tiết lộ hành tung của Trường Kim. Nào ngài...

“Luận tới âm mưu gian kế, Trường Kim dù có thông minh, nhưng nào có thể là đối thủ của Cao Ly vương? Một mảnh chân tâm của tiểu cung nữ thật làm người ta xúc động!” Lâm Văn Vinh mỉm cười, vuốt ve mái tóc mềm mại của nàng, nghiêm mặt nói:

- Mặc dù ta khinh thường thủ đoạn của ông ấy, nhưng bất kể là từ góc độ chính trị hay tình thân, ông ta làm như vậy đều không có gì đáng trách, ta có thể hiểu được.

- Đại nhân...

Từ Trường Kim không ngờ hần rộng rãi đại lượng như vậy, ngẩng đầu lên nhìn hần, mắt đầy kinh ngạc xen lẫn mừng rỡ.

Có Trung Dũng quân đóng giữ, đại cục của Cao Ly đã định, cho dù Cao Ly vương có lòng muốn thay đổi hiện trạng, chỉ sợ cũng bó tay, chút thủ đoạn nhỏ chỉ càng làm trò hề thôi.

Lâm Văn Vinh cúi người nhìn cái bụng nhô cao của tiểu cung nữ, nghĩ tới những gian nan khổ khổ nàng phải chịu, mỉm cười nói:

- Trường Kim muội, có còn nhớ trước đây gọi ta là gì không?

Tiểu cung nữ ngẩn ra, rồi lập tức mặt đỏ bừng, môi mấp máy, cuối cùng cũng gọi:

- Văn Vinh ca....

Nói ra ba chữ này, người nàng liền nhũn ra yếu ớt dựa vào lòng hần, nước mắt tí tách, hạnh phúc mà bật khóc.

“Trường Kim không có lỗi gì cả!” Văn Vinh ca lặng lẽ thở dài, hít hà mái tóc của nàng, tay nhẹ nhàng vuốt ve tiểu phúc trọn mịn, dịu dàng vô cùng.

Tiểu cung nữ dựa vào lòng hần nức nở, nhưng vui mừng vô biên. Cơ thể dưới dự vuốt ve của hần đã từ lạnh biến ấm, rồi dần dần nóng lên, cảm thấy hai tay của hần từ từ trượt xuống, chạm tới ngọc thối phong đồn, tức thì mặt nàng đỏ như lửa, nhớ tới đêm rung động đó, trái tim liền đập loạn lên, chiếc miệng anh đào rên rỉ, dựa vào lòng hần, thẹn tới mức không dám ngẩng đầu lên.

- Lâm lang, Trường Kim tỷ tỷ...

Đúng lúc nồng nhiệt thì ngoài cửa có tiếng gọi của Đại tiểu thư vọng lại.

Tiểu cung nữ như tỉnh dậy từ giấc mộng, vội giữ tay hần lại, xấu hổ cúi gầm mặt xuống.

“Ồ thẹn, ồ thẹn!” Cái mặt thốt của Lâm đại nhân cũng nóng lên, vẫn còn lưu luyến vuốt ve đuôi ngọc của nàng mấy cái rồi mới kéo tay nàng đi ra.

Nhìn tiểu cung nữ gò mà đỏ bừng, mặt mày thấp thoáng xuân ý, liền biết lang quân của mình làm việc hay ho gì. Đại tiểu thư hừ một tiếng, thừa lúc hần không chú ý, dẫm mạnh lên chân hần, thâm trầm cười hỏi:

- Đã nói chuyện xong chứ? Trường Kim tỷ tỷ, tên bại hoại này có khi phụ tỷ không?

- Xong rồi, xong rồi.

Lâm Văn Vinh ở cùng Đại tiểu thư lâu ngày, tất nhiên biết tính ghen tuông của nha đầu này, nhẫn nhịn kéo tay nàng cười nịnh:

- Hóa ra vị kì nhân ta muốn báỉ phỏng chính là sư phụ của Trường Kim muội. Ta và Trường Kim đã nói chuyện xong rồi, bây giờ sẽ đi gặp vị kì nhân khoáng thế đó! Bảo bối, chúng ta cùng đi nhé!

Gò mà Từ Trường Kim ửng lên, nàng cảm kích sâu sắc với tình cảm của Ngọc Nhược, thấy Lâm đại nhân cùng Đại tiểu thư vui cười nói chuyện, nàng cũng lạnh lợi hiểu chuyện lánh qua một bên nắm tay Đại tiểu thư, khẽ nói:

- Trường Kim nhớ mãi ân tình của tiểu thư.

Tiểu Ngọc Nhược ăn một viên đạn bọc đường của nàng, lại thấy tiểu cung nữ ngoan ngoãn phục tùng phu nhân của mình, vừa thấy đã thương, hơn nữa gạo đã nấu thành cơm, cũng không còn cách nào nữa.

Trường Kim thấy Đại tiểu thư chỉ mỉm cười không nói, nhưng dáng vẻ ngằm chấp thuận, lòng vui vẻ, vội nói:

- Đại nhân muốn gặp sư phụ. Tiêu gia tỷ tỷ, chúng ta đi cùng nhé!

Nàng kéo tay Tiêu Ngọc Nhược, hai người đi đằng trước, thấp giọng nói cười. Chỉ để lại cho Lâm đại nhân hai bóng lưng xinh đẹp vô hạn.

Chỗ ở vị kỳ nhân kia gần kho thuốc. Đi theo tiểu cung nữ vài bước liền tiến vào một chiếc sân.

Chiếc sân rộng rãi sáng sủa, trồng đầy các loại hoa, mỹ lệ lôi cuốn, hương thơm nồng nàn. Tuy đã là cuối thu, nhưng không thấy trăm hoa tàn héo.

Đại tiểu thư tấm tắc khen:

- Trường Kim, vị sư phụ này của tỷ quả nhiên là kì nhân. Những bông hoa này trông thế nào lại đẹp mà mãi không tàn như thế?

- Điều này cũng không khó, dựng một rạp lớn, chỉ cần khổng chế lượng nước và độ ẩm là được!

Lâm Văn Vinh cười nói.

Ngọc Nhược nhú mày, không hiểu gì cả, tiểu cung nữ lại thích thú nhìn hẩn:

- Sư phụ cũng nói như thế, nhưng những người thợ lại không làm được, mấy bông hoa cứ qua chừng mười ngày đã héo rồi.

“Sư phụ nàng cũng nói thế? Không phải chứ?” Lâm Văn Vinh kinh hãi chớp mắt: “Sư phụ của nàng chẳng lẽ còn thông minh hơn ta?”

Thấy hẩn ngơ ngơ ngẩn ngẩn, Đại tiểu thư khẽ cười kéo hẩn lại:

- Chàng ngốc ơi, ngẩn ra làm gì đó? Mau vào đi!

Từ Trường Kim cũng thẹn thùng nắm lấy tay kia của hẩn, hai người hợp sức kéo hẩn tiếp tục đi tới.

Trong sân được trang trí vô cùng đẹp đẽ, đình đài lầu gác, nước chảy dưới cầu, làm người ta thư thái. Lâm Văn Vinh đi trong hành lang, ngắm nhìn phong cảnh mỹ lệ, nhưng lại có một ảo giác tất cả mọi thứ ở đây như có vài phần quen thuộc.

Đi gấp một lúc liền tiến vào một phòng khách. Từ Trường Kim dẫn hai người vào. Nhưng phòng khách lại trống trơn không có một người.

Trường Kim vội kéo một thị nữ hỏi:

- Ngân Châu, sư phụ đâu?

- Trường Kim tiểu thư, người đã tới!

Ngân Châu cung kính thi lễ, hưng phấn nói:

- Đại sư ở phòng thí nghiệm, người nói hôm nay sẽ có thứ rất hay ra lò, lát nữa muốn mời tiểu thư dùng thử đó!

“Phòng thí nghiệm?” Lâm Văn Vinh cười hắc hắc: “Đại sư thiếu nữ này ở đâu tới, khẩu khí thật không nhỏ.”

Từ Trường Kim gật đầu, rồi mời hai người ngồi xuống, lại tự tay dâng lên trà thơm, đưa tới tận tay Văn Vinh ca.

Lâm đại nhân giật mình giữ lấy nàng:

- Không được! Bụng ưỡn ra thế rồi sao còn làm được những việc này?

Tiểu cung nữ mắt đỏ gay, đăm đăm nhìn hẩn, hạnh phúc nói:

- Văn vinh ca, huynh thật tốt!

Vân Vinh ca cười, đỡ nàng ngồi xuống rồi mới đứng dậy, nhìn ngó bốn phía phòng khách.

Trong phòng bàn ghế, trà nước trái cây đều đủ cả, sắp xếp đơn giản âm cúng, giữa phòng còn treo một bức tranh sơn thủy. Lâm Văn Vinh liếc mắt qua mấy cái, tức thì lặng đi. Vội nắm tay Đại tiểu thư hỏi:

- Ngọc Nhược, nàng nhìn giúp ta, đây có phải là Thái Sơn không?

Giang Tô và Sơn Đông cách nhau không xa, Đại tiểu thư cũng đã đi qua Thái Sơn. Nàng cẩn thận xem xét rồi gật đầu nói:

- Hẳn là đúng rồi! Đây là nơi cao nhất Thái Sơn ... Lâm lang, chàng làm sao thế?

Sắc mặt Lâm Văn Vinh tái nhợt, vội lắc đầu:

- Không sao, không sao, nói chuyện nhiều quá nên hơi thiếu dưỡng khí thôi.

Trường Kim và Đại tiểu thư cùng đã lấy tay hắn, chỉ thấy mạch đập của hắn tăng nhanh, trống ngực cũng nện thình thịch.

“Đây không phải là sinh bệnh mà là bị kinh hãi!” Tiểu cung nữ tinh thông y lý, vội vàng chậm rãi xoa ngực cho hắn.

Lâm Văn Vinh thở mấy hơi lớn, thều thào hỏi:

- Trường Kim, bức tranh này là ai vẽ?

- Là sư phụ của Trường Kim.

Tiểu cung nữ khẽ đáp.

Vị sư phụ này của Trường Kim, chẳng lẽ đúng là khoáng cổ kì nhân, ngay cả vách núi nơi ta ngã xuống cũng vẽ ra được rõ ràng như thế.

Lòng gã kích động khó bình tĩnh lại, nhìn hoa quả xếp trên bàn, tiện tay lấy một quả, cắn mạnh một miếng.

“Lang quân đói rồi!” Đại tiểu thư nhìn mà đau lòng, vội nhẹ nhàng đấm lưng cho hắn, để hắn thoải mái.

- Trường Kim, Trường Kim.

Trong sân đột nhiên truyền tới tiếng bước chân vội vã, một hương thơm quen thuộc theo gió bay tới, âm thanh hưng phấn của một nữ nhân truyền vào phòng:

- Mau xem đi, Chocolate của ta, cuối cùng ta đã thành công rồi.

- Sư phụ..

Trường Kim reo lên, rảo bước chạy tới.

Người Lâm Văn Vinh run lên, vội néo mạnh tai mình, tựa hồ không tin vào thứ hắn nghe thấy.

Hắn chậm rãi quay người lại, chỉ thấy Từ Trường Kim tay cầm một hộp chocolate mới ra lò, mùi hương lan ra khắp phòng. Bên cạnh nàng, là một cô gái xinh đẹp, đôi mắt long lanh nước mắt, đang nhìn Lâm Văn Vinh khẽ mỉm cười:

- Đã lâu không gặp rồi, Lâm phò mã, Lâm nguyên soái... ồ, còn là giám đốc Lâm của ta...

“Đoàng” Giám đốc Lâm như bị điểm huyết, mắt trố ra, mồm há hốc, ngậy đại tại chỗ. Trái cây vừa mới cắn được một miếng lặng lẽ rơi xuống, lăn mấy vòng đụng ngay vào chân nàng.

639. Chương 636 (chương Cuối): Nhu Tình Ngàn Năm (*)

Hàng Châu.

- Xin hỏi tiểu thư họ gì? Ô, là Phan tiểu thư phải không? Cửu ngưỡng cửu ngưỡng! Phan tiểu thư nhất định phải tin tưởng ta, bốn tướng sư suy đoán chính xác, đoán mệnh vô số, bình sinh chưa từng nói dối, ngoài

chùa Linh Ẩn, bên bờ Tây Hồ đều có giai thoại!... Chà, từ cây xăm trong tay tiểu thư mà xem, đây là cây xăm tốt nhất đó!

Trên Tô Đê huyền ảo, người đi lại như đưa thoi, cảnh đẹp như vẽ, tiếng rao hàng vang lên không ngớt, vô cùng náo nhiệt. Một người mặt đen áo xanh, ngồi trước bàn đoán mệnh, nghiêm trang nắm tay một vị tiểu thư trẻ tuổi, dáng vẻ như đang trầm ngâm suy đoán.

- Cây xăm tốt nhất?

Vị tiểu thư đó mừng rỡ nói:

- Tiên sinh, phiền ngài nói chi tiết hơn được không?

Tiên sinh đó long trọng gật đầu, nghiêm nghị nhìn nàng phán:

- Ta thấy tiểu thư mặt như trăng rằm, mắt tựa nước mùa xuân, giữa mi thấp thoáng vẻ thanh tân, giống như Hồ Tây tháng ba, như mưa xuân ướt át, đẹp không sao tả xiết! Nào nào nào, đưa tay tiểu thư ra đây... Ái chà, vân tay tiểu thư giống như tơ hồng tạo thành, như hoa đào nở rộ! Chúc mừng tiểu thư, chúc mừng tiểu thư! Không tới vài ngày nữa, tiểu thư sẽ gặp được một vị lang quân như ý.

“Phi” Trên một con thuyền giữa Tây Hồ cách đó không xa, hai thiếu phụ tuyệt sắc kiều diễm như hoa sen vừa lấy ra khỏi mặt nước đứng trên mũi thuyền nghe thế thì cùng bật cười.

- Sư tỷ, sao tỷ không đi quản chàng? Để chàng ở đó nói bậy nói bạ, không biết lại muốn lừa tiểu thư nhà nào?

Thiếu phụ bên phải mặt như tranh vẽ, mắt đong đưa, quyến rũ vô cùng. Nàng cười khúc khích nhìn sư tỷ bên cạnh mình.

Sư tỷ má đỏ ửng, gắt:

- Muốn quản muội đi mà quản, hấn là tiểu đệ đệ của muội cơ mà, lại nghe lời muội nhất! Mấy ngày trước không phải còn dẫn muội về hồ Vi Sơn bơi thuyền sao?

- Sư tỷ, tỷ đang ghen đấy à?

Thiếu phụ quyến rũ cười ngặt nghẽo, ghé vào bên tai sư tỷ nói nhỏ:

- Chàng đối với sư tỷ cũng đâu có tệ! Mấy hôm trước về kinh thành, còn cùng tỷ ở cùng trên Thiên Tuyệt Phong, hơn nữa lại ân ái tình tứ trong suối nước nóng, lấy trời làm chăn, lấy đất làm giường, tiên tử tỷ tỷ cũng chẳng sợ lạnh mà chiều chàng một phen đó sao, khách khách!

Tiên tử kêu lên một tiếng, xấu hổ cúi gằm mặt xuống:

- Chẳng trách hấn thích gọi muội là hồ li tinh, bộ dạng này của muội, ngay cả hồn phách của hấn cũng câu đi mất. Ta hỏi muội đây, mỗi năm muội đều cùng hấn trở về Miêu trại, rốt cuộc là vì chuyện gì?

- Muội thích câu hồn chàng đó! Ai bảo chàng là tiểu đệ đệ của muội chứ!

Hồ li tinh nhõn miệng cười:

- Còn về việc muội dẫn chàng về Miêu trại, đó là vì có hẹn ước trước rồi. Tiểu a muội Y Liên si ngốc đó ở Miêu trại khổ sở chờ đợi chàng mấy năm. Nhưng chàng tiểu đệ đệ này lại giả câm giả điếc suốt ba năm, để tới năm ngoái về nhà muội còn phải bắt ép mới làm tiểu a muội đó được thỏa tâm nguyện. Hừ hừ, kết quả thật tốt, tiểu đệ đệ được ném mặt ngọt, năm nay lại chủ động muốn về Miêu trại thăm người thân. Đồ tiểu bại hoại làm người ta tức chết.

- Muội ấy à.

Tiên tử chỉ đành lắc đầu:

- Chiều hấn như vậy, làm hấn thành bá vương rồi.

- Chiều chàng thì sao?

Hồ li tinh chậm rãi nói:

- Sư tỷ nghĩ xem, ngay cả hoàng đế chàng cũng không muốn làm, giang sơn gấm vóc cũng không cần. Chỉ thích tiêu dao nhân gian, tắm lòng đó rộng nhường nào. Dù có thêm nữ tử thích chàng thì có sao? Đó là trời cao bồi thường cho chàng thôi.

Nói tới đây, nàng đột nhiên thần bí nháy mắt, cười hì hì nói:

- Hơn nữa, có dương sâm Từ Trường Kim tặng chàng, với cốt cách của tiểu đệ đệ. Có mười đời cũng chẳng dùng hết, chẳng lẽ tỷ chưa ném thử sự lợi hại của nó sao? Khách khách, không dấu gì tỷ, muội chịu không nổi... sư tỷ, đêm nay chúng ta cùng chàng thử chút nha!

“An sư muội thật là, sao lời gì cũng nói thẳng ra miệng được” Ninh tiên tử đỏ mặt, hai má nóng ran. Rồi cẩn thận suy nghĩ lời của sư muội, lại thấy rất có lý. “Nếu tên tiểu tặc đó thành đáng cửu ngũ chí tôn, tuy vinh hoa phú quý, thân khoác hoàng bào, làm thê tử của hần chỉ sợ cả đời phải ở lại trong hoàng cung, vậy sẽ mất đi bao nhiêu lạc thú chốn nhân gian? Hơn nữa, tính hần không thích ràng buộc, trời sinh ra đã thế, nếu thay đổi, thì đã chẳng còn là tên tiểu tặc góc ngách nữa”.

Nghĩ thế liền cảm thấy thư thái, nhìn tên tiểu tặc mặt đen mồm nở hoa xen trên Tô Đê, đột nhiên trong lòng hạnh phúc vô bờ. Nàng khẽ mỉm cười, xoay người lại, chỉ thấy trong khoang treo một bức tranh sống động.

Bên trái bức tranh là một nam tử mặt mũi đen đúa, hớn hở hạnh phúc, trong lòng ôm một nữ tử xinh đẹp mặc áo cưới. Áo cưới trắng như tuyết, càng làm nổi làn da sáng bóng, dung nhan tuyệt lệ, mặt nàng đỏ ửng, e thẹn cúi đầu, ôn nhu uyển chuyển như nước, phẳng phất hòa tan vào sông núi.

- Kỹ thuật vẽ tranh của tiểu đệ đệ đúng là xuất thần nhập hóa.

An sư muội trông theo ánh mắt của sư tỷ, tức thì nhìn thấy bức tranh ấm nồng đó, tặc lưỡi khen:

- Chiếc áo cưới này thật đẹp! Phải rồi, sư tỷ, muội vẫn luôn muốn hỏi tỷ. Khi tiểu đệ đệ vẽ bức tranh này cho tỷ, tỷ khẳng định là mình vẫn mặc y phục chứ?

“Hỏi kiểu gì vậy?” Ninh tiên tử khẽ hứ một tiếng, bực bội lườm nàng, gắt:

- Muội cho rằng ai cũng như mình sao? Ta cũng nghe nói rồi, có người mặc áo cưới để hần vẽ tranh, còn chưa vẽ xong một nửa, đột nhiên áo cưới tuột xuống, tên bức tranh đó cũng rất dễ nghe, gọi là ‘xuân quang sạ tiết’!

- Sư tỷ, tỷ nói cái này sao?

An sư muội cười hì hì, chậm rãi kéo ra bức tranh mang theo người.

Thảo nguyên mệnh mông trời cao đất rộng, một nữ tử nhan sắc diễm lệ nằm ở chính giữa, áo cưới trắng tinh phát phơ theo gió, đùi ngọc thon dài lộ ra bên ngoài, xuân quang như ẩn như hiện. Vạt áo cưới trước ngực tuột xuống một nửa, lộ ra bầu ngực nhô cao, khe núi sâu làm tiểu đệ đệ bên người nàng nhìn tới trông mắt lọt ra ngoài.

Tiên tử đỏ mặt nói:

- Hóa ra muội mang theo bên người cơ đấy! Bức tranh này cũng thật tuyệt, đem hết tính cách của cả hai khắc họa vào bên trong.

An sư muội ánh mắt êm dịu như nước, khẽ nói:

- Như vậy không hay sao? Muội thích chàng như thế đấy! Cái tên đó lấy cũng hay, xuân quang sạ tiết, hi hi, không biết trong đầu chàng rốt cuộc chứa bao nhiêu thứ, sao điều gì cũng nghĩ ra được?

“Hay cho cái tên xuân quang sạ tiết!” Nhìn An sư muội mặt mũi ửng đỏ, Ninh tiên tử cười duyên dáng, lặng lẽ nhìn tên tiểu tặc mặt đen trên bờ, trong lòng chợt thấy ấm áp như tắm trong ánh mặt trời ban mai.

- Tiên sinh, lời ngài nói là thật chứ?

Nghe tướng sư tán vung trời đất. Phan tiểu thư thẹn thùng cúi đầu, hồi hộp nắm chặt cây xăm trong tay nhỏ giọng hỏi:

- Xin hỏi mấy ngày nữa, cụ thể là ngày nào?

- Ô, cũng có thể là ngày mai, tuy nhiên, cũng có khả năng là hôm nay không biết chừng.

Vị tiên sinh chớp chớp mắt, nói rất nghiêm túc:

- Hừm, không bằng người nói thẳng là chính mình đi cho xong.

Nha hoàn bên cạnh kéo tay tiểu thư lại:

- Tiểu thư, hần đang lừa người đó. Đừng nên tin hần, chúng ta đi mau.

- Điều... điều này...

Phan tiểu thư do dự nhìn vị tiên sinh mấy lượt, không biết phải làm thế nào.

- Tam ca, tam ca.

Một người áo xanh cuống cuống chạy tới bên người vị tiên sinh. Thở hổn hển:

- Không hay rồi, không hay rồi, Nhị thiếu gia đánh nhau với người ta!

- Cái gì?

Tam ca quay ngoắt người lại. Sắc mặt tím tái, khí thế bùng bùng:

- Đánh con trai của ta? Chán sống rồi hay sao? Tứ Đức, gọi các huynh đệ đánh tên khốn đó!

Hai người ngay cả quây đoán mệnh cũng bỏ mặc, bỏ đi như có lửa đốt đít. Sách đoán mệnh rơi xuống đất cũng không phát hiện ra.

Phan tiểu thư vội khom người nhặt sách lên. Chỉ thấy bìa ngoài viết mấy chữ lớn ngời ngời chính khí "Lại Bô Y** thần tướng tam thập lục toán pháp", phía dưới chú thêm một hàng chữ nhỏ: "Tài liệu chân thực, không hề lừa dối. Lưu truyền nội bộ, chớ lộ ra ngoài!" Bên cạnh còn vẽ một tiên sinh mặt đen, bắt tay tính mệnh, dáng vẻ tiên phong đạo cốt.

"Quả nhiên là người tu đạo!" Phan tiểu thư sinh lòng ngưỡng mộ, trong lúc mừng rỡ vội vàng lật sách ra xem. Vừa vào trong, chỉ thấy trước mắt sáng lên, ngay trang đầu đã vẽ rất nhiều người màu sắc sắc sỡ ôm lấy nhau, lăn lộn cười đùa, có một nam một nữ, có một nam hai nữ, rục rờ rõ ràng, nhưng chẳng mặt y phục gì cả.

"Ồi!" Phan tiểu thư mặt đỏ tía tai, sợ hãi hất tay ra, "Lại Bô Y thần tướng tam thập lục toán pháp" rơi bịch trên mặt đất.

Phan tiểu thư thở gấp hồi lâu, vội vàng sờ lên gò má nóng bừng, tim vẫn đập loạn xạ. Thấy xung quanh không ai chú ý tới mình, tâm tình nàng mới hơi bình tĩnh lại, đang muốn cất bước rời đi, lại như nhớ tới điều gì, ánh mắt dừng trên "Tam thập lục toán pháp", gò má ửng lên.

Nàng do dự một lúc, len lén nhìn ngó xung quanh, như có quỷ thần xui khiến cúi người xuống, một tay chụp lấy quyển sách nhỏ, chớp mũi mồ hôi ròng ròng.

- Tiểu thư, người làm gì vậy?

Nha hoàn lấy làm lạ hỏi:

Phan tiểu thư "a" một tiếng, mặt như lửa đốt, vội nhét quyển sách vào lòng:

- Không có gì, không có gì! Ta muốn về nhà học toán thuật! Kim Liên, chúng ta đi mau!

Phan tiểu thư sợ ở thêm một khắc sẽ bị người khác phát hiện, chủ tớ hai người vội vã bỏ đi, nhanh chóng biến mất trong đám đông.

Đôi sư tử muội tuyệt sắc trên con thuyền kia đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên mặt ửng lên, bật cười khúc khích.

- Người trên đời này, phần lớn là hạng giả dối. Cũng chỉ có tên tiểu tặc của ta mới có thể đường đường chính chính vô sỉ hạ lưu, ngang nhiên không hề biết sợ, là quân tử trong đám hạ lưu.

Ninh tiên tử khẽ nói:

- Hì hì.

An sư muội nói:

- Lời này của sư tỷ, chính là điều muội nghĩ trong lòng! Đúng rồi, tiểu đệ đệ đáng ghét đó đêm nay sẽ vào phòng tỷ, không bằng ba người chúng ta ở cùng nhau, chân chân chính chính vô sỉ hạ lưu cho đám ngụy quân tử ghen chết thôi.

Ninh sư tỷ tức giận đánh nàng mấy cái, thẹn tới mùng đỏ bừng.

An sư muội nhìn Ninh tiên tử cười khanh khách, thân thể mỹ diệu lay động dập dờn như cánh hoa.

Vị tiên sinh đó cùng Tứ Đức lòng như lửa đốt, cuống quýt chạy tới trước một tòa nhà lớn bên Tây Hồ. Còn chưa đứng vững, đã nghe một giọng trẻ con hô lên:

- Cha..

Một tiểu cô nương chừng ba bốn tuổi, tóc tết bím mừng rỡ chạy tới, khuôn mặt đỏ bừng bừng, giống như một con búp bê khắc bằng ngọc.

Tiên sinh vội bế cô bé lên, thơm lên khuôn mặt nhỏ:

- Ưc Liên bảo bố, Nhị ca của con đâu, nó đánh nhau với ai? Thắng hay là thua rồi?

Ưc Liên chớp chớp mắt, ấp úng nói:

- Nhị ca không muốn con nói cho cha! Huynh ấy nói cha chỉ biết kéo huynh ấy lại!

- Cái gì? Cái thằng nhãi con này...

Bị con trai của mình coi thường, tiên sinh tức thì nổi trận lôi đình, nhưng nghe đằng sau có tiếng cười:

- Chàng ấy à, cũng không biết là bao nhiêu tuổi rồi, lại còn đi hơn thua với con mình.

Người lên tiếng là thiếu phụ xinh đẹp, váy áo phất phơ, như một người trong tranh, không biết đứng bên cạnh hắn từ khi nào.

- Thanh Tuyền di nương..

Ưc Liên rú rít hô lên, nhào vào trong lòng thiếu phụ.

Tiên sinh vui mừng khôn xiết, nắm lấy tay nàng:

- Hảo lão bà, sao nàng cũng tới? Chỉ là con trai đánh nhau thôi mà, nó đánh không thắng thì còn có cha nó đây! Đảm bảo con trai của chúng ta không phải chịu thiệt.

Tiểu tiểu thư hôn lên má Ưc Liên, ngán ngẩm nhìn phu nhân của mình:

- Chàng đó, để Tranh Nhi ở lại một mình trong cung, lẻ loi hiu quạnh. Còn mình thì chạy mất, chính sự không làm, chạy tới Tây Hồ giúp Huyền Nhi đánh nhau.

Tiểu tiểu thư nói tới con trai, vành mắt có chút đỏ lên. Tiên sinh ôm lấy eo nàng, dịu dàng nói:

- Có nàng và Tiên Nhi, Chỉ Tình thay nhau chiếu cho Tranh Nhi, lại thêm vào Từ đại nhân, Lạc đại nhân, Lý tướng quân phò tá, còn việc gì không làm được nữa? Ta ở lại trong cung cũng có giúp nổi gì đâu?

Tính tình hắn thế nào, Tiểu tiểu thư hiểu rất rõ, chỉ đành thở dài, hờn trách:

- Tiên Nhi và Chỉ Tình tỷ tỷ hôm qua còn trách mắng chàng. Nói chàng làm cha thật thoải mái còn bọn họ một chết đi được! Hừ, thiếp mặc kệ đấy! Năm nay chàng đi nghỉ ở Cao Ly, nhất định phải đưa thiếp theo.

- Điều đó là đương nhiên rồi!

Tiên sinh thần bí nháy mắt, hôn lướt lên mặt nàng:

- Năm nay đi Cao Ly, chỉ có hai chúng ta thôi, được không hả bảo bối.

Tiêu tiểu tư mặt hồng lên, lòng vui vẻ, chợt nhớ tới điều gì, hừ mũi nói:

- Chàng nói thật đi. Ở bên Cao Ly, trừ Trường Kim ra, chàng có phải còn nuôi vợ bé nào nữa?
- Không có chuyện đó, tuyệt đối không có!

Tiên sinh vội vã thề thốt:

- Thật ư?

Tiêu tiểu thư mỉm cười nhìn hắn:

- Sao thiếp nghe nói, ở đó còn có vị kì nhân xinh đẹp, mỗi năm đều đợi chàng đến! Mà chàng cũng vừa khéo mỗi năm muốn đi Cao Ly một lần.

Tiên sinh khổ não thở dài:

- Đúng là có một vị! Có điều, nếu ta nói ta đi là để bồi tiếp nàng ấy ba việc, nàng có tin hay không?
- Bồi tiếp ba việc?

Tiêu tiểu thư nhướn mày lên, cả giận nói:

- Cô ta thật to gan, dám bắt phu nhân của thiếp phải bồi tiếp! Thiếp phải soạn chỉ, sai Cao Ly vương lập tức xử tử...
- Chậm đã, chậm đã.

Tiên sinh hoảng sợ ngăn nàng lại:

- Thanh Tuyền à, nàng ta như vậy đó, nhưng không phải là người xấu!
- Không phải là người xấu?

Tiêu tiểu thư hồ nghi nhìn hắn hồi lâu, mới nắm tay hắn dịu dàng hỏi:

- Lâm lang, rốt cuộc chàng và cô ta có quan hệ gì?
- Điều này, nàng ấy là một vị bằng hữu cũ. Nói ra, ta có thể gặp được các nàng, công đầu là của nàng ấy! Nhưng trừ ta ra, nàng ấy không còn ai là bằng hữu trên đời này nữa. Cho nên, nàng ấy vô cùng cô đơn, liền đưa ra yêu cầu rất hợp lý, hi vọng mỗi năm ta đều có thể tới bồi tiếp nàng ấy ăn, bồi tiếp nàng ấy chơi, bồi tiếp nàng ấy ... khục.. khục... tán gẫu.

Tiêu tiểu thư suy nghĩ hồi lâu, chớp mắt cười nói:

- Hóa ra là như vậy! Vậy cô ta muốn chàng bồi tiếp bao lâu?
- Nàng ấy nói, tới ngày nào ta đếm rõ số tóc bạc trên đầu nàng ấy, thì sẽ đá một cái tổng ta đi!

Tiêu tiểu thư ngẩn ra hồi lâu rồi phì cười:

- Vị bằng hữu này của chàng thật thú vị. Cứ nói thẳng ra là thích chàng không phải là xong sao? Nếu đã muốn chàng bồi tiếp, vì sao lại không gả cho chàng!
- Điều đó không thể được!

Tiên sinh thở dài:

- Nàng ấy nói ta chà đạp phụ nữ. Vi phạm chế độ một vợ một chồng! Không chém đầu ta đã là may rồi!
- Chế độ một vợ một chồng?

Xuất Vân công chúa ngẫm nghĩ nửa ngày trời, cũng chẳng nghĩ ra điều luật đó nằm ở đâu. Chỉ đành lắc đầu cười:

- Nói Lâm lang của thiếp chà đạp nữ tử? Sao cô ta còn tới tận cửa? Nữ tử trên thế giới này, đa phần là nói không đúng lòng mình! Để thiếp xem cô ta có thể nhẫn nại đến bao giờ?
- Đúng! Đúng!

Lâm lang gật đầu liên tục, vừa khỏ nảo lại vừa vui mừng.

Hai người đang nói chuyện, đằng xa trên bờ đê đột nhiên một bóng người yếu điệu chạy tới, gọi:

- Người xấu, người xấu...

Cách xưng hô thật đặc biệt, Lâm Văn Vinh giật mình, vội vã chạy lên đón:

- Từ từ thôi nào Nhị tiểu thư của ta, nàng muốn dọa chết ta à!

Hắn ôm Ngọc Sương vào lòng, vuốt ve bụng nàng, làm Nhị tiểu thư thẹn đỏ cả mặt.

Mấy năm trôi qua, Ngọc Sương đã không còn là tiểu nha đầu trẻ dại nữa, nàng vẫn tóc cao, xinh đẹp quyến rũ, thành một thiếu phụ có thể sánh với Đại tiểu thư rồi.

Tiêu Thanh Tuyền kéo Nhị tiểu thư qua:

- Muội muội có mang rồi, phải cẩn thận giữ gìn chứ!

Ngọc Sương thẹn thùng đáp lời, kéo tay tiên sinh nói:

- Người xấu, nhà có khách đến, nương thân, tỷ tỷ và Ngưng Nhi đang tiếp đó!

- Khách à?

Người xấu suy nghĩ chốc lát, sắc mặt đột nhiên tái đi:

- Nàng nói Đào tiểu thư à? Ngọc Sương ngoan, nàng chạy ngay về nói ta không có nhà, đi xa rồi, đi Cao Ly, đi Đột Quyết, đi Tây Dương, cứ nói ta đi đâu cũng được! Chớ nói ta ở nhà!

Nhị tiểu thư cười hì hì:

- Cái cơ này chàng đã dùng tới bốn năm rồi! Đào tỷ tỷ có nói, hôm nay nếu không gặp được chàng, sẽ lập một cái lều cỏ ở ngoài cửa Lâm gia, ở đó không đi nữa!

- Điều này...

Người xấu há hốc mồm.

- Cha, sao cha lại phải nói dối?

Tiểu Ưc Liên rúc trong lòng Thanh Tuyền, chớp chớp đôi mắt to, không hiểu hỏi:

Cha cô bé đỏ mặt lên, vội xoa đầu cô bé nhỏ giọng nói:

- Cô bé ngoan của cha, không phải là cha nói dối. Nhưng có những người cha không thể gặp được! Ôi, giờ con còn nhỏ quá, lớn lên con sẽ hiểu!

Thấy hắn chỉ hời hợt cho qua, Nhị tiểu thư khóc cười không xong. Nắm tay Xuất Vân công chúa hỏi:

- Tỷ tỷ phải làm sao đây?

Tiêu Thanh Tuyền thở dài, còn chưa lên tiếng Ưc Liên mừng rỡ chỉ về phía trước:

- Cha, đi nương, mọi người mau nhìn. Mẹ con đến rồi!

Trên đê một bóng người đi nhanh tới, xinh đẹp duyên dáng, dịu dàng đáng yêu. Nhìn tiên sinh cười nói:

- Đại ca, có thư của huynh này!

- Thư của ta?

Đại ca ngạc nhiên, chớp chớp mắt, nhưng không đi lấy thư, kéo tay nữ tử đó. Nhỏ giọng hỏi:

- Xảo Xảo bảo bối, muội nói thật cho ta, có phải là Đào tiểu thư bảo muội đưa ta không?

Xảo Xảo bé Ưc Liên lên, cười đáp:

- Đây là thư hôm nay đưa tới tẩu lâu của chúng ta, ghi rõ gửi cho huynh. Bên trên còn có đề bút, cũng không biết là ai!

“Đưa tới từ lâu? Là ai đây nhỉ?” Tiên sinh nhận lấy thư, liền có một mùi hương thơm mát truyền vào mũi. Vội mở thư ra, vừa liếc mắt qua sắc mặt tức thì biến đổi.

- Ấy, hình như là chữ Tây Dương!

Nhị tiểu thư vốn hiếu kỳ nhất, ghé tới nhìn, đột nhiên vui mừng nói:

- Thiếp biết rồi, là Hương Quân! Cô ấy lại viết thư cho người xấu, hi hi!

- Đừng có nói bừa!

Người xấu vội nháy mắt với Nhị tiểu thư, lại lên dò xét sắc mặt Tiêu tiểu thư.

Thanh Tuyền cười như không cười:

- Lâm lang, Hương Quân còn viết cho chàng mấy lá thư nữa?

- Cái này, cái này..

Phu quân cười xấu hổ:

- Ta về đếm xem đã! Thanh Tuyền, ta và Hương Quân không có gì cả đâu, nàng nhất định phải tin ta!

- Thế ư?

Tiêu tiểu thư cười nhạt:

- Mỗi lần người Pháp đến, tiểu sư muội đều viết ba lá thư, thiếp và sư phụ mỗi người một bức. Còn một bức khác là cho ai vậy?

- Khục, khục, là viết cho ta sao? Ôi chao, nàng không nói thì ta suýt quên mất đấy.

Hắn cười ha ha, nắm tay Thanh Tuyền nói:

- Lão bà, nàng còn không tin ta sao? Ta và tiểu sư muội thực sự chẳng có gì cả, ta lấy lương tâm ra đảm bảo đấy!

Tiêu Thanh Tuyền hừ một tiếng, không nói tin hay không tin, hỏi:

- Trong thư Hương Quân viết gì? Chẳng dùng có bắt nạt thiếp không hiểu tiếng Tây Dương đấy!

Tiên sinh cười bối rối:

- Tiểu sư muội nói, thời hạn năm năm đã tới, tháng sau là muội ấy trở về rồi, tới lúc đó nhất định sẽ dạy ta một câu tiếng Tây Dương!

- Câu gì?

Tiêu tiểu thư thắc mắc:

- Điều này, điều này..

Tiên sinh ấp a ấp úng, không biết mở miệng thế nào.

Nhị tiểu thư đột nhiên vỗ tay reo lên:

- Thiếp biết rồi, ai lớp du! Tỷ tỷ đã dạy cho thiếp.

Điển cố ‘ai lớp du’ là bí mật truyền miệng ở Lâm gia. Nhìn phu quân cúi đầu nhận tội, Tiêu Thanh Tuyền không khỏi thở dài sườn sượt, lặng lẽ nắm chặt tay hắn:

- Chàng đó, chàng đó! Trong nhà đợi một người, Tây Dương lại sắp trở về một người, thế này thì sống sao được đây?

Tiên sinh cũng đau đầu lắm, hai chuyện này tuyệt chẳng phải ý của hắn, nhưng thế sự biến hóa trăm đường, luôn ngoài dự liệu của con người. Chẳng lẽ đúng như An tỷ tỷ nói, hắn vứt bỏ đỉnh cao quyền lực, ông trời đã dùng hình thức khác để bồi thường cho hắn.

Hắn phiền não vô cùng, tâm sự trùng trùng, chẳng ngờ lúc tiêu dao tử tại, cũng có nhiều phiền não lẫn hạnh phúc như thế.

Đang lúc khó xử, nhìn khuôn mặt của Úc Liên, hắn giật mình nhớ ra.

- Tứ Đức, Tứ Đức, Huyền Nhi ở đâu.

Hắn vừa hô lên, mấy vị phu nhân mới nhớ tới cậu hai nhà họ Lâm đang đánh nhau với người ta. Mọi người rối rít cả lên, Tứ Đức xông ra từ bụi cỏ trên đê:

- Tam ca, Nhị thiếu gia ở đằng kia!

Mấy người vội rảo bước đi tới, lại thấy phía trước liễu xanh rợp bóng, mây khói lượn quanh, phong cảnh Tây Hồ đẹp không sao tả xiết.

Không xa bên bờ sông, hai đứa bé trai bốn năm tuổi đang vận lộn đánh nhau, toàn thân trên dưới dính đầy bùn đất, trông rất vui mắt.

Đứa lớn hơn đen như vị tiên sinh này vậy, mặt lấm đầy bùn, con ngươi long lên sòng sọc, vừa nhìn là biết không phải dạng dễ chọc ghẹo. Lúc bấy giờ nó đã chiếm được thế thượng phong, đề thăng bé nhỏ hơn xuống:

- Tiểu tử, ngươi có đầu hàng hay không?

Đứa bé ở dưới nhìn không rõ hình dạng. Nhưng thấy con trai của mình chiếm được thượng phong, tiên sinh hớn hờ ra mặt:

- Huyền nhi giỏi lắm, đánh nhau là phải thắng, thế mới là phong phạm của cha con.

- Quyết không hàng.

Đứa bé bị Lâm Huyền đề lấy kia cũng rất cứng cỏi, giọng nói trong trẻo nghe có vài phần quen thuộc.

- Đánh thua lại còn không chịu hàng?

Tiểu Lâm Huyền có chút giận:

- Xem ra ta phải sử dụng tuyệt chiêu rồi, đừng nói ta không nhắc ngươi, chiêu này của ta tên là ‘Long trảo thủ’, chính là tuyệt kỹ thành danh của cha ta! Tung hoành giang hồ hơn mười năm chưa từng thất bại

Ngọc Xương và Xảo Xảo che miệng cười, Tiêu tiểu thư đỏ mặt lườm phu lang của mình một cái. Tiên sinh đầu đầy mồ hôi, cuống quýt giải thích:

- Hiểu nhầm, hiểu nhầm thôi, kỳ thực chiêu này gọi là ‘Ứng trảo thủ’. Đó là do Huyền Nhi tự tiện đổi tên của nó.

Thằng bé dưới người Lâm Huyền đột nhiên cười phá lên:

- Long trảo thủ gì chứ, rõ ràng là ứng trảo thủ, cha ta đã nói với ta rồi.

Lâm Huyền đại nộ:

- Long trảo thủ là đại danh, ứng trảo thủ là tiểu danh. Gặp phải nữ nhân ngươi thích phải dùng long trảo thủ, gặp phải nữ nhân thích ngươi thì dùng ứng trảo thủ, cha ngươi không dạy ngươi sao? Hừm, học vấn của cha ngươi còn chẳng bằng cha ta.

Mấy vị phu nhân đồng thời trừng mắt lên, tiên sinh sợ tới mức mặt trắng bệnh, vội vàng xua tay nói:

- Oan uổng quá. Ta chưa từng dạy như thế, là Huyền Nhi tự học thành tài đấy.

Đứa bé trai bị đề phía dưới tức thì nổi giận:

- Nói láo, cha ta còn hơn cha ngươi vạn lần.

- Thế sao?

Lâm Huyền cười ha hả:

- Được lắm, tiểu tử, báo tên cha ngươi ra, để ta xem xem cha ngươi là ai?

- Người báo trước.

Đứa bé kia giọng càng lớn hơn.

- Được!

Huyền Nhi cười hăng hắc:

- Nói ra không phải dọa người, cha ta là Lâm Tam. Đại ca ta là hoàng thượng, ta là Lâm Huyền. Nếu người chọc giận ta, ba cha con ta sẽ cùng đánh người.

- Hừ, thế có gì mà ghê gớm?

Thằng bé phất dưới chằng hề sợ hãi, lớn giọng đáp:

- Tên thảo nguyên của ta là Già Già Lâm, tên Đại Hoa của ta là Lâm Già, mẹ ta là Kim Dao khả hân, cha ta, cha ta cũng là Lâm Tam!

Lâm Huyền chớp chớp mắt, đột nhiên cười rộ lên:

- Cha người cũng là Lâm Tam à? Buồn cười chết đi được, thiên hạ chưa thấy ai đánh nhau cướp cha với ta đó!

Lâm Già? Xảo Xảo, Ngọc Sương, Tiêu Thành Tuyền cùng kinh hãi.

Tiên sinh cũng choáng váng, lao ngay tới, bế đứa bé bị đè dưới người Lâm Huyền lên, chỉ thấy đứa bé đó nghiêng chặt răng, tay bóp thành quyền, khuôn mặt quật cường, bộ dạng không chịu khuất phục.

- Già Nhi, con .. con.. sao con lại tới?

Tiên sinh vừa kinh ngạc lại mừng rỡ, ôm lấy Tiểu Lâm Già, hôn chùn chụt.

- Cha!

Lâm Già hưng phấn ôm lấy cổ hân:

- Con tới tìm cha đây.

Tiểu Lâm Huyền tròn tròn mắt, ôm chầm lấy chân hân:

- Cha, người nhận nhầm rồi đây, con mới là con trai của người chứ! Nó là ai?

- Đây là Lâm Già, đệ đệ của con đây!

Tiên sinh mặt cực kỳ nghiêm túc:

- Huyền Nhi, sao con lại bắt nạt đệ đệ? Cha dạy con bao nhiêu lần rồi, nhất định phải khiêm tốn nhẫn nhịn, lấy đức phục người, không được tùy tiện đánh nhau!

“Cha dạy con những thứ này bao giờ?” Lâm Huyền nghe vậy vui lắm, nắm lấy tay Lâm Già cười hì hì nói:

- Chẳng trách đánh nhau lợi hại như thế, hóa ra là đệ đệ của ta! Thế thì cha ta và cha đệ học vấn giống nhau! Lâm Già, đệ thật lợi hại, vài năm nữa là đuổi kịp ta rồi!

Lâm Huyền tính cách rất giống cha nó, rất thân cận, chơi với ai cũng hợp, Tiểu Lâm Già nghe vậy cũng cao hứng, vội nắm tay ca ca:

- Nhị ca, huynh thật lợi hại, ra tay không hề theo sách vở.

“Không theo sách vở chẳng phải là phong cách Lâm mỗ sao!” Tiên sinh cười lớn ôm lấy con trai, phía bên kia Thanh Tuyền vội vã chạy tới, hồ hởi nói:

- Lâm lang, đây là Già Nhi sao?

Mấy năm nay, nàng toàn tâm chiếu cố cho Triệu Tranh kế thừa hoàng vị, chưa từng tới thảo nguyên, nên đây là lần đầu gặp được Lâm Già. Thấy thằng bé này hai mắt sáng ngời, khẩu khí bất羁, chín phần giống với Lâm lang thì thích vô cùng.

- Người là Thanh Tuyền di nương?

- Giỏi, giỏi!

Tiêu tiểu thư xoa đầu nó, rất là yêu thích. Lại nói với Lâm Huyền ở bên:

- Huyền Nhi, nhớ kỹ đây, sau này không được bắt nạt Già Nhi!

Lâm Huyền long trọng gật đầu, một tay nắm kéo Ưc Liên, tay kia kéo Lâm Già:

- Mẹ yên tâm đi, trừ cha là còn hơi khó xơi chứ người khác chẳng ai bắt nạt được bọn con!

“Ngay cả con trai cũng biết chàng khó dây dấy” Tiêu tiểu thư mỉm cười nhìn phu quân.

“Con trai của ta đúng là kế thừa được y bát của lão tử” Tiên sinh cười ha hả, hôn lên mặt Huyền Nhi mấy cái, lại kéo tay Lâm Già hỏi:

- Già Nhi, sao con lại tới? Hai tháng trước cha tới thảo nguyên không phải con vừa cưới được hãn huyết bảo mã, đang rất thích chơi sao?

- Là mẹ sai con đến đây!

Lâm Già ưỡn ngực đáp!

- Cái gì?

Tiên sinh nghe thế kinh hãi:

- Mẹ con sai đến? Con mới chừng này tuổi, sao đi được đường xa như vậy? Mẹ con thật đáng ghét...

- Ai đáng ghét?

Một một giọng nữ tử ngọt ngào đột nhiên vang lên sau lưng hắn.

Tiên sinh run lên, chậm rãi xoay người lại, nữ tử trước mặt vừa mừng vừa giận, đôi mắt ôn nhu, rưng rưng nước mắt mỉm cười nhìn hắn:

- Oa Lão Công..

Nhìn thấy hai đóa hoa mai trắng gài trên tóc mai của nàng, Lâm Văn Vinh ngạc nhiên xen lẫn mừng rỡ, hai mắt ướt ướt, nắm chặt tay nàng, ngàn vạn nhu tình trào lên trong lòng.

Hết trọn bộ.

Chú:

(*) Tên tiêu đề chương là do người dịch đặt, tên gốc thiên vạn nhu tình.

(**) Lại Bố Y, thầy tướng nổi tiếng thời Tống, được coi ông tổ nghề phong thủy.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuc-pham-gia-dinh>